ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

VOL. IV.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Graecae Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

EDITIO NOVA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

VOL. IV.

Londini:

IN ÆDIBUS VALPIANIS.

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, CANTABRIGIENSES,

EDINENSES, OXONIENSES, ET DUBLINIENSES.

1822.

ἑκάστην ὡς ἂν οἷόν τε ᾖ δηλώσω, Quas singulatim commemorabo. Xen. (K. Π. 5, 5, 6.) Πάντα καθ' ἓν ἕκαστον, Omnia singulatim. Thuc. Καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν, pro καθ' ἕνα ἕκαστον: Καθ' ἑκάστους καὶ σύμπαντες ἐνθυμεῖσθε: Τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ' ἕκαστον. Dem. Phil. 3. Ἵνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγω. Et ut hic adverbio Singulatim utimur, s. Sigillatim, ad exprimendam hanc præp., sic aliis ejusd. generis adverbiis eam exprimimus, variis nominibus junctam. Sic κατὰ πόλεις interdum exprimitur adverbio Oppidatim: Thuc. 2, (15.) Ἡ Ἀττικὴ ἐς Θησέα ἀεὶ κατὰ πόλεις ᾠκεῖτο, Oppidatim incolebatur. Sic κατὰ κώμας, Vicatim. Sic κατ' οἴκους, Per singulas familias, domos: quod Suet. dicit Domesticatim. Itidem vero κατ' ἄνδρα, Viritim: Plut. Galba, Κατ' ἄνδρα τοῖς αὐλικοῖς δωρεὰν ὑπέσχετο. Sic κατ' ἄμφω exp. Conjunctim. Ead. adverbii forma exprimuntur et hæc: κατὰ βραχὺ, κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρὸν, sc. per Paulatim, Minutatim. Sic κατὰ σταγόνα, ap. Alex. Aphr. Guttatim. Nonnunquam autem κατὰ numero distributivo reddimus: quo videtur modo sumi κατὰ εἴκοσι in Thuc. 4. Καὶ ὕστερον ἐξάγοντες κατὰ εἴκοσιν ἄνδρας, ut sit Vicenos viros. Sic ap. Plat. Epist. Μάλιστα μὲν ἀθρόους, εἰ δὲ μὴ, κατὰ δύο κοινῇ, Sin minus, binos.

Κατὰ interdum convenientiam significat, Xen. Ἑλλ. 6, (3, 5.) Οὐ ποιήσουσι κατὰ τὰ βασιλέως γράμματα, Convenienter literis regis. In hujusmodi autem ll. vulgo redditur Secundum, Juxta. Bud. τὸ καθ' ἡλικίαν vertit Ætatis competentiam in Aristot. Eth. 8, (12.) Μέγα δὲ πρὸς φιλίαν καὶ τὸ σύντροφον καὶ τὸ καθ' ἡλικίαν, Confert autem multum ad amicitiam conciliandam et educationis communitas et ætatis competentia. Apud Thuc. 8. Σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τάδε, q. d. Faciendo consentanea his. Valla reddit, In hanc formulam. Ego tamen per κατὰ ταῦτα intelligendum puto His conditionibus. Ad hanc autem præpositionis κατὰ signif., sc. cum Convenientiam denotat, pertinere videtur et illud loquendi genus, κατὰ Θουκυδίδην, Πλάτωνα, ut Thucydidis, ut Platonis verbis utar. Plut. Demosth. Ἐγγυμνασάμενος, κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ταῖς μελέταις, Ut Thucydidis verbis utar, Bud. Sed memini me paulo alium ejusd. formulæ usum observasse: ut cum dicunt κατὰ τὸν Ὀδυσσέα, pro Imitando factum Ulyssis. Greg. Εἰ καὶ τὸ ἦθος αὐτῷ μὴ κατὰ ῥήτορας ἦν, Non simile rhetoribus, Bud. Sic ap. Eund., Οἳ βούλοιντ' ἂν ἅπαντας εἶναι καθ' ἑαυτοὺς, ἵν' ἐν τῷ κοινῷ τὸ κατ' αὐτοὺς κρύπτηται. Ad hanc convenientiæ signif. pertinet et hæc phrasis Synesii Epist. 11. Οὐ γὰρ κατ' ἐμαυτὸν εἶναι τὸν κόσμον ἐλογιζόμην τοῦ πράγματος, Consentaneum mihi et pro facultatibus meis, Bud. Vel, Mihi convenientem. Sic Lucian. οὐ κατά σε dixit Non te decentia, tibi convenientia, (1, 798.) Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατά σε. Apud Aristoph. autem Σφ., μὴ κατὰ τὸν νεανίαν τόνδε, pro Non more adolescentis hujus. Interdum etiam οὐ κατ' ἐμὲ significat, Non est e meis viribus, Excedit vires meas: Lucian. (1, 776.) Οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς. Sic τὰ κατ' ἄνθρωπον, Quæ facultatem humanam non excedunt. Et ap. Il. A. (271.) Καὶ μαχόμην κατ' ἐμαυτὸν, vel, ut alii, κατ' ἔμ' αὐτὸν, quidam e vett. interpr. κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ δύναμιν, Pro meis viribus. Item κατ' ἐμὲ, Meæ sorti et conditioni conveniens. Hanc autem aut huic affinem signif. habet cum comparativo, sequente particula ἢ, Aristoph. Σφ., καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον ἢ κατὰ γέροντα. Plato Polit. 2. Μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Apud Greg. Naz. Παρὰ κρείσσονος ἢ κατά σε θεολόγου. Herodian. 5, (8, 2.) Ἐμυσάττοντο δὲ αὐτὸν, ὁρῶντες τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον περιεργότερον ἢ κατὰ γυναῖκα σώφρονα, Vultum componentem elegantius quam feminam probam deceret, Polit.: (2, 11.) Ἀπηρέσκοντό τε αὐτοῦ τῷ βίῳ, ὡς ἀνειμένῳ μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα στρατιωτικὸν, Vitamque plane hominis aspernari, molliorem quam ut militari viro conveniret, Polit. Thuc. 7, (75.) Καὶ μείζω ἢ κατὰ δάκρυα τὰ μὲν πεπονθότας ἤδη, i. e., ut opinor, Majora quam quæ ullis lacrymis satis deplorari possint; Majora quam ut lacrymas ciere possint: Ovid. Et lacrymæ deerant

A oculis et lingua palato. Et alibi, Nec me flere diu, nec potuisse loqui. Interdum ad proportionem refertur, ut ap. Eund. eod. libro, Ὅπλα μέν τοι ἔτι πλείω ἢ κατὰ τοὺς νεκροὺς ἐλήφθη, Plura quam pro numero cæsorum. Qua in signif. interdum dicitur κατὰ λόγον, ut Aristot. pro ἢ κατὰ τὸ ὅλον σῶμα dixit ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, H. A. Καὶ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος. Ad illam præp. κατὰ signif. referenda sunt et illa, κατὰ νοῦν, γνώμην, θυμὸν, Hom., Pro animi sententia, Ex animi sententia, q. d. Ut animo meo convenit. At vero κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, vel δόξαν, significat Mea sententia, Meo judicio: quod et κατὰ τὴν ἐμὴν sine substantivo a Plat. dicitur. In qua signif. citatur et κατ' ἐμὲ ex Herod. Huc reduci posse existimo et illud loquendi genus κατὰ ποταμὸν, Secundo flumine, q. d. Convenienter cursui fluminis. Sic κατ' ἄνεμον, Secundo vento. Bud. ex Athen.

Κατὰ cum accus., interdum per gen., interdum per dat. resolvi potest. Plato de Rep. 1. Αἱ κατὰ τὸ
B σῶμα ἡδοναὶ, pro αἱ τοῦ σώματος ἡδοναὶ, Corporis voluptates. Aristot. de Mundo, Κατὰ μίαν πρόωσιν ἀνατρέπειν, pro μιᾷ προώσει, Uno obnixu subvertere. Sæpe autem per adverbium redditur, ut κατὰ καιρὸν per εὐκαίρως, κατὰ λόγον per εὐλόγως, κατὰ κόσμον ap. Hom. per εὐκόσμως, κατὰ τὸ καρτερικὸν per καρτερικῶς, ap. Aristoph. [cf. 'A. 622.] Sic tamen loquuntur potius quam per adverbium, ut et κατὰ σπουδὴν, pro Diligenter vel Festinanter dicunt potius quam σπουδαίως.

Κατὰ τὴν μητέρα, q. d. Per matrem, Gall. De par sa mère, E materno genere, Thuc. 1, (127.) Εἰδότες δὲ Περικλέα τὸν Ξανθίππου προσεχόμενον αὐτῷ κατὰ τὴν μητέρα, i. e. κατὰ τὸ γένος τὸ μητρῷον. Sic ap. Suid. dici puto θείους κατὰ πατέρα καὶ μητέρα, qui θεῖοι πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς appellari solent.

Τὸ κατὰ τὸν Θεὸν dixit Greg. pro ὁ Θεὸς, Bud. 972. ubi tamen locus, quem affert, habet τὰ, non τό. Sic ad Rom. 1, 15. Οὕτω τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον aliqui exp. οὕτως ἐγὼ πρόθυμός εἰμι, ut etiam τὸ ἡμέτερον
C dicitur pro ἡμεῖς: et ap. Plat. τὰ ἐμὰ, Ego: τὰ ὑμέτερα, Vos. Sed mihi non fit verisimile Paulum tam exquisito loquendi genere uti voluisse: quare alteram potius interpr. sequor, et hunc esse sensum puto, Quantacunque polleo evangelizandi facultate, eam vobis impendere paratus sum. Greg. Ποθῶ μὲν γὰρ, ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος, καὶ τῶν κατ' ἐμαυτόν τι προσθεῖναι, quod Bud. interpr. Et de me aliquid dicere. Idem τὸ κατ' αὐτοὺς significare ait Quod ad eos pertinet, vel Ipsi, in hoc ejusd. Greg. l., Οἳ βούλοιντ' ἂν ἅπαντας εἶναι καθ' ἑαυτοὺς, ἵν' ἐν τῷ κοινῷ τὸ κατ' αὐτοὺς κρύπτηται. Vertit tamen et hoc modo, Ut eorum ignorantia inter similes eis lateat. Quam interpr. sequi malim, subaudiendo tamen vel id, quod subaudit substantivum, vel aliud loco accommodatum. Possit tamen, ut opinor, τὸ κατ' αὐτοὺς aut hoc aut simili modo reddi, Quod illis insitum est. Apud eund. Greg. ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur pro ὁ ἡμέτερος, Noster: ut ἡ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη, Nostrum clima, Nostra terra habitabilis. Idem in persona
D Christianorum dicit, τὸ καθ' ἡμᾶς δόγμα, item, ὁ καθ' ἡμᾶς παράδεισος, Noster paradisus, Οὓς Ἠλυσίων πεδίων ἠξίωσαν Ἕλληνες, ἐν φαντασίᾳ τοῦ καθ' ἡμᾶς παραδείσου γενόμενοι. In VV. LL. οἱ καθ' ὑμᾶς ποιηταὶ, Vestrates poëtæ. Ab Eod. dicitur Christus ἀπάτωρ esse τὸ καθ' ἡμᾶς, Ut homo: et ἀγενεαλόγητος τὸ ἄνω, Ut Deus. Ubi καθ' ἡμᾶς id esse videtur, quod vulgo dicitur Respectu nostri, i. e. Respectu humanæ naturæ. [" Sic ἡ καθ' ἡμᾶς θάλαττα ap. Polyb. et alios, Mare nostrum, i. e. Mediterraneum." Schw. Mss.]

Κατὰ μέρος, χώραν, τρόπον, λόγον, κράτος, etc. Vide singula suis locis, i. e. in nomine, cui præfixa est hæc præp.

Κατὰ, Circiter, Ferme: κατὰ ἐννεακόσια ἔτη, Ferme nongenti anni, VV. LL.

Κατὰ θεῖον, θεὸν, Divinitus, Instinctu divino, impulsu: ut κατὰ θεὸν ἥκεις, Herod. Aristoph. Ἱππ. (146.) ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται Ὥσπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν. Quod videtur dici pro κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ βουλὴν

ut Gall. Ainsi que Dieu a voulu, s. voulut. Vide Θεός. Sic dicitur κατὰ θεοῦ πρόνοιαν, δαίμονα, τύχην, quod nos Par fortune, De bonne fortune: vide Δαίμων, Τύχη.

Κατὰ, etiam pro διὰ, Propter. Quam signif. observavi frequentius ap. veteres scriptt. quam apud ceteros, ap. Thuc. vero potissimum, ut 2. Οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν: (27.) Κατὰ τὸ Ἀθηναίων διάφορον: 6, (89.) Τὴν προξενίαν κατά τι ἔγκλημα ἀπειπόντων: (3, 2.) κατὰ στάσιν pro διὰ στάσιν. [" Sic frequenter Herod. κατὰ ταῦτα, Propter hoc, Hac causa, 3, 109. 5, 33. κατὰ τοιόνδε, Talem ob causam, 7, 10. κατότι, vel κατ' ὅ, τι, Eo quod, 7, 2. 6, 3. κατὰ κοῖόν τι, Quanam de causa, 6, 2." Schw. Mss.] Alicubi vero potest reddi vel præpositione Propter, vel præp. Pro: 3, (86.) Ἐς οὖν τὰς Ἀθήνας πέμψαντες οἱ τῶν Λεοντίνων ξύμμαχοι, κατά τε παλαιὰν ξυμμαχίαν, Propter veterem societatem, Pro veteri societate, i. e. Pro veteris societatis jure. Sic eod. libro, Οἳ προθύμως ἐδόκουν κατὰ τὴν Ἀθηναίων αἰεί ποτε φιλίαν συστρατεύειν, Pro perpetua Atheniensium amicitia. Sic sæpe ap. Eund. κατὰ τὸ ξυγγενὲς, Pro cognatione. || Exp. autem Κατὰ per Pro, et in alio sensu: κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, Pro facultatibus, i. e. Pro modo facultatum: κατὰ τόπους, Pro locis, i. e. Pro natura locorum, conditione: τοὺς ἐμπλέοντας, Pro dignitate navigantium.

" Καταὶ, poët. prosthesi τοῦ ι metri gratia pro κατὰ, " ut παραὶ pro παρὰ, teste Gaza Grammat. l. 4."

" Καδδάρα, s. καδδ' ἄρα, poetica et Æol. syncope " pro κατὰ δ' ἄρα. ITEMQUE Καδδὲ, pro κατὰ δέ. " Sic καδδ' ἔβαλε pro κατέβαλε δέ: et καδδ' ἔθορε " pro κατέθορε δέ: καδδ' ἕλον pro καθεῖλον δὲ, inter- " jecto δὲ per tmesin." " Καμμὲν, Æolica et poët. " syncope pro κατὰ μὲν, ut καδδὲ pro κατὰ δέ. He- " siod. Ἔργ. (2, 57.) ἐν αὔλακι καμμὲν ἄροτρον Ἄξει- " αν: pro κατάξειαν μὲν ἄροτρον."

" Καθ' ἅπαν, pro κατὰ ἅπαν, In universum, Omni- " no. Sic καθ' ἅπαξ itidem Omnino vel Semel. Et " καθ' ἅπερ, Secundum quæ, Quemadmodum. Καθ' " αὑτὸν, Per se. Καθ' εἷς, Unusquisque. Καθ' ἕκα- " στον, Singulatim. Sed hæc et conjunctim scri- " buntur utplurimum." " Καθάπαν, pro καθ' ἅπαν, " Omnino, In universum." " Καθαυτὸν, pro καθ' αὐ- " τὸν, Per se, Sua sponte, Seorsim."

" Καττάδε, Dorica s. Æolica sync. pro κατὰ τάδε, " Secundum hæc, Hunc in modum, Hac ratione."

[" Κατὰ, Zeun. Ind. Xen. K. Π. Conf. c. περὶ, ad Diod. S. 2, 455. Omissum, ad Xen. Mem. 2, 9, 4. 3, 3, 14. 6, 13. Bernard. Reliq. 24. Koen. ad Greg. Cor. 11. Cum gen., sensu bono, Thom. M. 513. De descensu, Heyn. Hom. 7, 35. An de loco, in quo? Markl. Iph. p. 200. Anyte 10. Zenodot. 2. et Jacobs., Archimel. 1. ad Diod. S. 2, 421. Cum gen., accus., ad 1, 359. Jacobs. Anth. 8, 321. Heyn. Hom. 5, 205. Κατὰ κεφαλῆς ἑλκύειν, Capiti obducere, ad Dionys. H. 4, 2320. K. χθονὸς οἴχεσθαι, 3, 1766. Heyn. Hom. 8, 377. K. γῆς, γῆν, ad Dionys. H. 4, 2252. Εἷλε κ. πτερύγων, Rhian. 6. Ῥωμαῖοι κ. Σαμνιτῶν, de tropæo, Jacobs. Anth. 8, 6. Epigr. adesp. 163. K. βοὸς εὔχεσθαι, Valck. Phœn. p. 769. Cum accus., Herodes 9. ad Diod. S. 1, 478. Kuster. Aristoph. 222. Boiss. Philostr. 565. De situ loci alteri objecti, Jacobs. Anth. 6, 95. Walther. Animadv. 299. Pro πρὸς, Versus, Villois. ad Long. 104. Aristoph. Ὄρν. 1778. Epigr. adesp. 203. Contra, Ex adverso, ad Herod. 200. Jacobs. ad Meleagr. p. 95. Abresch. Lectt. Aristæn. 144. ad Diod. S. 1, 718. Per, Theogn. 23. Eur. Phœn. 216. De tempore, Toup. Opusc. 2. 163. ad Dionys. H. 2, 1028. Ad, Fischer. ad Palæph. 164. Il. B. 163. Wolf. Ob, Timæus Soph. p. 4. Valck. Phœn. p. 704. Toup. Opusc. 2, 245. Emendd. 4, 503. Xen. Eph. 11. Herod. 252. 302. 304. 359. 415. 439. 457. 467. 633. 658. 668. 697. 732. Diod. S. 1, 267. 286. 319. 330. 694. Eur. Andr. 41. Cum accus. loci, de navigatione, ad Xen. Eph. 219. Jacobs. ad Meleagr. 96. Diod. S. 1, 340. 343. 344. Herod. 132. 585. 625. 663. Similitudinem indicans, Valck. Phœn. p. 65. ad Chrysost. 30. Liber κατά τινα, Ab aliquo scriptus, Fabric. Bibl. Gr. 1, 499. Heyn. ad Virg. 2, 162. K. ad accus. subaud., Steph. Dial. 22. Μεῖζον ἢ κ., seq. accus., Bergler. Alciphr. 65. cf. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 85. Wessel. Diss. Herod. 200. Εἷς κ., seq. accus., ad Mœr. 67. Κατά τι, seq. gen., Jacobs. Exerc. 2, 74. Ire κατά τινα, Heyn. Hom. 5, 314. Κατ' Ἀλέξανδρον τεταγμένοι, Oppositi Alexandro, Paus. 318. Diod. S. 1, 708. 2, 281. Dionys. H. 1, 482. 2, 1255. 1257. K. ἀνθρώπους εἶναι, Inter homines versari, Diod. S. 1, 254. 2, 633. Κατ' ἐμαυτὸν, Pro meis viribus, Clark. ad Il. A. 271. K. φήμην, Fama invitante, Longi Past. p. 1. K. τὴν ποίησιν, Ut poëtico verbo utar, Fabric. Bibl. Gr. 1, 2. Harles. K. μέλη, Per singula membra, ad Charit. 256. Κατ' αὐτὸ, κ. τὸ αὐτὸ, Sub idem tempus, Simul, Toup. ad Longin. 302. ubi et de κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, τῆς ὥρας. K. τύχην, δαίμονα, θεὸν, θεῖον, ad Anton. Lib. 7. 87. Verh.: K. νῆας, Heyn. Hom. 6, 30. K. τοὺς νόμους, Xen. Mem. 1, 1, 18. paulo post παρὰ κ. τ. λ.: K. νύκτα, φῶς, Fischer. ad Anacr. p. 15. K. ἔτος, Heyn. ad Apollod. 1402. cf. Paus. 189. Κατ' ἔτος, κατ' ἐνιαυτὸν, Thom. M. 44. K. δέος, Anton. Lib. 26. Verh. Κατ' ὀργὴν, 28. Κατ' εὐμένειαν, 144. Κατ' ἄνθρωπον, Valck. Phœn. p. 63. Bergler. ad Alciphr. 65. Κατὰ τὰ, ad Herod. 148. 316. 433. K. ταὐτὰ, ad Xen. Eph. 154. Καθ' αὑτὸν, Solus, ad Diod. S. 1, 599. 652. ad Xen. Eph. 270. Bernard. ad Theoph. N. 1, 61. Ἐξέωσαν τὸ καθ' ἑαυτοὺς μέρος, al. ἑαυτῶν, Dionys. H. 3, 1923. et n. K. πέλλας βρομεῖν, Heyn. Hom. 7, 247. K. τινὰ ὁρᾶν, 248. Τὴν κ. σαυτὸν ὁδὸν, Jacobs. Anim. 218. Καὶ κ. γῆν καὶ κ. θάλασσαν, Diod. S. 2, 377. 439. 442. Τὰ κ. τινὰ, ad Xen. Eph. 213. Αὐτὸς καθ' αὑτὸν, Brunck. ad Æsch. Pr. 1021. Τὰ κ. Δάφνιν καὶ Χλόην, Longi Pastor. Τό γε κατ' ἐμὲ, ad Lucian. 1, 242. ad Herod. 432. K. τὸν ποταμὸν πλέειν, ad Diod. S. 1, 200.; cum gen., 300. Musgr. Tro. 102. Κατ' οὐδὲν εἶναι, ad Herod. 149. Καττωὐτὸ, Heringa Obs. 17. Wolf. ad Reiz. Acc. 40. Καππυρὸς pro κατὰ πυρὸς, Valck. ad Röv. 56. Koen. ad Greg. Cor. 291. Κὰκ, Wakef. S. Cr. 2, 117. Heyn. Hom. 6, 179. 7, 431. 8, 91. 105. Κὰπ, Κὰμ, Κὰρ, 6, 154. 280. Κάρ ῥα, 8, 97. Κὰτ, Reiz. Acc. 39. 41." Schæf. Mss.]

ΚΑΤΩ, adv. Infra: item Deorsum: a κατὰ, ut ἄνω fit ab ἀνά. Interdum redditur etiam Inferne, In inferiore parte, Ad ima, Subter: pro loco. Herod. (8, 53.) κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν, Plut. de Vitiosa Verec. Ὀφρὺν, ἐπάρασι μόνον ἢ κάτω κύψασι, Gal. ad Gl. Ὅσα κ. τε καὶ ἄνω κενοῦται, Partibus inferioribus et superioribus, Per partes inferiores et superiores. Sæpe autem copulantur et in certis quibusdam loquendi generibus, ut Latine Sursum deorsum. Dem. (263.) Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε. Sæpe autem κάτω cum articulo, redditur per nomen: ut τοῦ κάτω πνεύματος ap. Aristot., Inferni spiritus, Inferioris. Sic τὸ κ., Pars inferna s. inferior. Interdum vero τὰ κ., Terrena, Quæ sub cœlo sunt. Sed et οἱ κ., Greg. Naz. Terrenis rebus addicti homines: qui et οἱ κ. κείμενοι ap. Eund. Τοῖς ταπεινοῖς καὶ κ. κειμένοις. || Κάτω interdum etiam dicitur pro Apud inferos: Auctor Axiochi (fin.) Ὥστε ἢ κ. ἢ ἄνω εὐδαιμονεῖν σε δεῖ, Ἀξίοχε, βεβιωκότα εὐσεβῶς, Quocirca aut ap. inferos, aut ap. superos te oportet post mortem beatum esse, præsertim cum pie vixeris. Ubi reddendum censeo Infra, ad verbum, cum itidem dixerit Tibullus, Non seges est infra, non vinea culta, sed audax Cerberus, etc. Observavi autem et in aliis plerisque ll. eund. illius adverbii κάτω usum. || Pro Ad mare, Apud mare, In loco maritimo: unde οἱ κ., Qui maritima incolunt, Maritimi. Thuc. 1, (120.) Τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους εἰδέναι χρὴ, ὅτι τοῖς κ. ἢν μὴ ἀμύνωσι. Sic autem vicissim ἄνω de locis mediterraneis dicitur. [" Ad Diod. S. 1, 660. ad Charit. 290. Musgr. Alc. 46. Toup. Opusc. 2, 152. Emendd. 2, 489. 3, 136. Valck. ad Herod. 289. De inferis, Markl. Iph. p. 288. Musgr. Iph. T. 481. Wakef. Alc. 863. 1008. Οἱ κ., Aristoph. Fr. 219. Wessel. ad Diod. S. 1, 58. Οἱ κ. θεοὶ, 103. Οἱ κ. δαίμονες, ad Charit. 478. Μὰ τοὺς κ. κούρους, Æschrio. Ὁ κ. ταῦρος, Abresch. Æsch. 2. 120. Τὸ πνεῦμα κ. ἔχειν, Huschk. Anal. 67. K. οἰκεῖν, οἱ κ., Kuster. V. M. 16. 53. K. βλέπειν, Jacobs. Anth. 11, 327.

Περὶ τὰ κ. χωρεῖν, Lucian. 3, 99. K. κατὰ —, Lobeck. A Aj. p. 334." Schæf. Mss.]

" Κατωκάεξας, Hesychio ἐπὶ πτέρναν ἐκάθισας, De- sedisti."

Κατώβλεψ, Κατώγειος, Κατωκάρα, Κατωμαδὸν, etc. vide suis locis: i. e., unumquodque in eo vocabulo, a quo est illud, quod cum κάτω jungitur: κατώβλεψ in Βλέπω, Κατώγειος in Γῇ, itidemque in ceteris, quæ hujusmodi sunt.

Ὑποκάτω, i. q. κάτω: sed sonat perinde ac si dicas Subinferne. E Plat. de LL. affertur pro In ima parte, In inferiore loco. Interdum cum gen., pro Sub: Marc. 7, (28.) Ὑ. τῆς τραπέζης: Jo. 1, (51.) Ὑ. τῆς συκῆς. [" Fischer. Ind. Palæph., Apoll. Dysc. 85. Thom. M. 879." Schæf. Mss.]

Κάτωθεν, Ex inferiore loco, Ab imo, Ab ima parte, Herodian. 5, (3, 10.) Λίθος δέ τις ἐστὶ μέγιστος, κ. περιφερὴς, λήγων εἰς ὀξύτητα, Ab imo rotundus, Polit. Sed pro κάτω etiam ponitur: unde τὰ κ. et τὰ κάτω ead. signif. ap. Aristot. [" Theocr. 4, 44. ad Charit. 291. Wakef. Herc. F. 1243. Musgr. ibid. Diod. S. 2, B 641." Schæf. Mss.] Ὑποκάτωθεν, pro κάτωθεν: e Plat. de LL. Τοῖς ὑ. ἀγροῖς. [* " Κάτωθι, Tzetz. Exeg. in Il. 132, 17." Schæf. Mss.]

Κατωτέρω, compar. Inferius, accipiendo pro Magis infra. Aristoph. B. (69.) πότερον εἰς Ἅιδου κάτω; Δ. Καὶ νὴ Δί' εἴ τι γ' ἐστὶν ἔτι κατωτέρω. Κατώτερος nomen, Qui est magis infra, [" Athen. 48. Τῶν στρωμάτων τὰ κατώτερα." Schw. Mss. " Οἱ κ., Fischer. Anacr. 23." Schæf. Mss. *Κατωτερικὸς, Hippocr. 468. 1147.] Sed et Κατωτέρωθεν, q. d. A loco, qui magis est infra. In VV. LL. e Theophr. affertur pro Ex inferiori. Κατωτάτω, superl., Maxime infra, In infimo loco: τὰ κ., Infima. [" Οἱ κ., ad Lucian. 1, 443. ad Diod. S. 1, 127." Schæf. Mss.] Κατώτατος, Infimus: [τὰ κ., Theophr. C. Pl. 5, 12, 5.]

" Κατωρὴς, Hesychio κάτω ῥέπων, Deorsum vergens: qui et κατήρης. At Κατώρης, Suidæ est Nom. propr." [Vide Schn. Lex.]

" ΚΑΤΑΙΤΥΞ, Genus galeæ depressum et sine crista: παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι, ut volunt nonnulli. Il. K. C (258.) ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε Ταυρείην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ Κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν. Sunt qui Cassidem interpr." [" Clark. ad Il. B. 267. Heyn. Hom. 6, 54." Schæf. Mss. Vide Serv. ad Æn. 9, 307.]

" ΚΑΘΗΛΙΨ, Hesychio est μεσόδμη, μεσότοιχον, δοκὸς ἡ βαστάζουσα τὸν ὄροφον: nonnulli vero, inquit, esse volunt *ἰκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ: quod et melius est. Usus est h. v. Aristoph. B. (564.) Ibi enim πανδοκεύτρια dicit, νὼ δὲ δείσασαί γέ πω, sub. Hercule stringente ensem, Ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν. Ubi Schol. itidem κατήλιφα esse dicit τὴν μεσόδομον: sed addens, vel τὴν κλίμακα. Sic Lucian. (2, 334.) Ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναῤῥιχησάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει." [" Markl. Suppl. p. 227. Clark. ad Il. B. 267." Schæf. Mss.] " Κατάλιψ Hesychio μεσόδμη."

" ΚΑΥΚΟΝ, Hesychio est καυλίον, Cauliculus: et ἄγριον, λάχανον, Olus sylvestre. Apud Plin. D autem 26, 7. Caucon, quæ et Ephedra, ab aliis Anabasis vocata, nascitur ventoso fere tractu, scandens arborem, et e ramis propendens, folio nullo, cirris numerosa, qui sunt junci geniculati, radice pallida. Καύκωνες vero, Populi quidam sunt ap. Hom. quorum Regio Καυκώνεια. Ab iisd. poss. fem. Καυκωνὶς et Καυκωνιάς."

ΚΑΥΛΟΣ, ὁ, Caulis, qui et Scapus et Thyrsus dicitur Latine: unde Thyrsiculum lactucæ dixit Suet. Aug., i. e. καυλίον, Cauliculum, Plin. Quid autem in planta sit καυλὸς, Theophr. H. Pl. 1, (1, 9.) docet, Ἔστι δὲ ῥίζα μὲν δι' οὗ ἡ τροφὴ ἐπάγεται, καυλὸς δὲ εἰς ὃ φέρεται. Καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἕν· τοῦτο γὰρ κοινότατον ὁμοίως ἐπετείοις καὶ χρονίοις· ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος. Est itaque καυλὸς in plantis et oleribus In altum surgens veluti virga. Idem de rosis, Κατακόπτοντες τὸν καυλὸν φυτεύουσι. Pro quibus Plin., Caule conciso inseruntur. Idem 6, (4, 10.) de cacto, Ἀφίησι γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης τοὺς καυλοὺς ἐπιγείους· τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ καὶ ἀκανθῶδες. Καλοῦσι δὲ τοὺς καυλούς. Unde idem Plin. 21, 16. Cujus in terra serpunt caules a radice emissi, lato folio et spinoso: caules vocant Cactos. Idem Theophr. Νάρθηξ μονόκαυλος καὶ γονατώδης, ἐξ ἧς βλαστάνουσι καυλοί τινες μικροί. Pro quibus itidem Plin. Ferula geniculatis nodata scapis. Apud Hippocr. autem καυλὸς per excellentiam dicitur Caulis silphii, Gal.: sicut et ὀπός. Avium quoque pennis καυλοὶ tribuuntur. Aristot. H. A. 2. Πτερὰ ἔχει καυλὸν ἅπαντα, Pennæ omnes caulem habent. Sic et Plin. 11, 38. Pennarum caules omnium cavi, præcisique non crescunt. || In hominis vero pudendo καυλὸς dicitur Virga, τοῦ αἰδοίου τὸ πρόμηκες, δι' οὗ τὸ ἐκ κύστεως ὑγρὸν ἐπιῤῥεῖ, J. Poll.: Gorræo Penis, [Rufus 31.] Nicander (Θ. 722.) de iis, qui a phalangio, quod ῥὼξ appellatur, morsi sunt, Μέζεά τ' ἀνδρὸς ὕπερθε τιταίνεται, οὐδὲ [ἐν δὲ] τε καυλὸς Φύρματι μυδαλέος προϊάπτεται. || Sic etiam Ostium uteri vocatur in mulieribus, Gorr. || In hasta vero καυλὸς dicitur Hastile s. Pars illa, quæ in cavum τῆς ἐπιδορατίδος inseritur, Eust.: seu, ut alibi exp., Ligni extremitas, quæ cuspidi immittitur, τὸ ἄκρον ξύλον ὃ ἐνίεται τῇ αἰχμῇ. Il. N. (162.) Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ: (608.) κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ Ἔγχος: Π. (115.) Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν, i. e., ut Eust. construit, ἔπληξε τὸ δόρυ παρὰ καυλὸν ὄπισθεν τῆς αἰχμῆς. Sed καυλὸν vocat τὸν τῷ σιδήρῳ τῆς ἐπιδορατίδος ἐνιέμενον. Xen. K. (10, 3.) Τὰ δὲ προβόλια (ἔστω) πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα, τὸ μὲν μέγεθος πενταπαλαίστους· κατὰ δὲ μέσον τὸν καυλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους: Venabula autem esto primum quidem spiculis præmunita, magnitudine quinum quadrantum, qua vero spiculum hastili induitur et annectitur, ibi in medio aures æratas habeto, Bud. Idem et αὐλὸς dicitur, et ita in quibusdam Xen. exempll. scriptum reperitur. Sic autem δολίχαυλος et δολιχόκαυλος pro eod. dicuntur. In ense vero καυλὸς dicitur i. q. κώπη, s. τὸ κατὰ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους ἐπίμηκες καὶ στενὸν, Eust. Il. Π. (338.) ἀμφὶ δὲ καυλὸν Φάσγανον ἐῤῥαίσθη, Ea parte, qua manubrio induitur. || At Καῦλος, Loci nomen, Gal. Lex. Hippocr. [" Ad Phalar. 321. Markl. Suppl. 717. Jacobs. Anth. 8, 240. Heyn. Hom. 6, 401. 7, 195. Athen. 28. Diod. S. 2, 521. Conf. c. κλάδος, T. H. ad Plutum p. 322. Kuster. Aristoph. 15." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 3, 148.]

Καυλοειδὴς, Qui caulis specie est, Caulis formam habens. [* Καυλοκινάρα, Geopon. 20, 31. * Καυλομύκητες, Lucian. 2, 83. * Καυλοπώλης, ex J. Poll. affertur. * Καυλοτομέω, Theophanes ap. Alemann. ad Procop. 60.]

Ἄκαυλος, ὁ, ἡ, Caulem non habens, Athen. (69.) Ἴβυκος δὲ ὁ Πυθαγόρειος τὴν ἐκ γενέσεως φησι θρίδακα πλατύφυλλον, τετανὴν, ἄκαυλον, ὑπὸ μὲν τῶν Πυθαγορείων λέγεσθαι εὐνοῦχον: quæ ap. Eust. quoque sunt. At Plin. 19, 8. dicit eam esse rotundam, minima radice, latis foliis. Sicut vero pennis quoque caulem tribui supra dictum est, ita et ἄκαυλος de iisd. dicitur. Aristot. de Part. Anim. 4, 12. Τῶν μὲν γὰρ ἄσχιστον (πτερὸν,) τῶν δὲ σχιστόν ἐστι· καὶ τὸ μὲν ἄ., τὸ δ' ἔχει καυλόν. Ἀπόκαυλος, Caule reciso non regerminans, VV. LL. Pro eo vero, quod Theophr. dicit H. Pl. 7, 2, (4.) Τῶν δὲ καυλῶν κολουσθέντων, πάντα μὲν, ὡς εἰπεῖν, βλαστάνει πλὴν τῶν ἀ., ita habet Plin. 19, 7. Caule reciso fere quidem omnia regerminant exceptis, quæ non scabrum caulem habent. [* Δίκαυλος, Theophr. H. Pl. 6, 6, 8. ubi olim * Δικαυλέω.] Δολιχόκαυλος, Longum caulem habens, Longum hastile habens. Dicitur de hasta s. jaculo aut spiculo, in quo lignum, quod cuspidi inseritur, longius est: pro quo et δολίχαυλος dici, in Καυλὸς annotavi. [Od. I. 156.] Ἐπαλλόκαυλος, Cujus caulis alii innititur. Sic quidam legunt ap. Theophr. H. Pl. 3, (18, 9.) Ὡς δ' ἐπὶ τὸ πλεῖον ἀεὶ πρὸς ἑτέρῳ φιλεῖ ζῆν, καὶ ὥσπερ ἐπαλλόκαυλόν ἐστι, Caulemque suum in alio veluti fulcit: quod præcedentia verba declarant. Sed mendose ibi SCRIBITUR Ἐπαυλόκαλον. Gaza vertit Amplexi-

caulis. Alii vero hic malunt reponere Ἐπαλλόκαρπον: sicut et in sequenti l., ubi de smilace loquitur, PRO Ἐπαυλόκαρπον reponunt itidem ἐπαλλόκαρπον: AC Ἐπαλλόκαρπα esse dicunt Quæ aliarum plantarum fulta sustentaculo, quasi fructificant, Quæ super aliis fructus suos edunt, Quæ aliis innixa propter suam imbecillitatem, fructus suos gignunt; nam id hederæ, cujus smilax species esse putatur, proprium est: ac smilacem Plin. quoque scandere arbores et repere per illas testatur. Ἐπετειόκαυλος, Singulis annis caulem mutans, Theophr. H. Pl. (6, 3, 1.) Ἐ. δ' ἐστὶν ὥσπερ ὁ νάρθηξ. Ἐπιγειόκαυλος, Cujus caulis humilis est et in terra veluti serpit, Theophr. H. Pl. 6, (4, 5.) de cneco, Ἡ δ' ἑτέρα δασεῖα, καὶ τοὺς καυλοὺς ἔχει σογκώδεις, ὥστε τρόπον τινὰ ἐπιγειόκαυλος γίνεται· διὰ γὰρ μαλακότητα τῶν καυλῶν κατακλίνεται πρὸς τὰς ἀρούρας. I. e., interpr. Plin. 21, 15., Altera hirsutior, torosiore caule, et qui pæne humi serpat. Quid vero ἐ. sit, tum sequentia ejus verba declarant, tum ex alio Ejusd. l. in Καυλὸς c., una cum Plinii interpretatione, cognosci potest. Ἑπτάκαυλος, Septem caules habens: λυχνία, VV. LL., Candelabrum septem hastilium. Εὐθύκαυλος, Qui recto s. rigido caule est, Theophr. H. Pl. 6, (4, 5.) Τῆς δ' ἀγρίας δύο εἴδη· τὸ μὲν προσεμφερὲς σφόδρα τῷ ἡμέρῳ, πλὴν εὐθυκαυλότερον, Plin. 21, 15. Sylvestrium duæ species: una mitior est, simili caule, tamen rigido. Λειόκαυλος, Lævem caulem habens, Cui scapus lævis est, Plin.: Theophr. H. Pl. 7, 8, (2.) Τούτων δὲ ἀπαράβλαστα τὰ λ. κρόμμυον, πράσον, σκόροδον. Λεπτόκαυλος, Qui exili caule s. scapo est. Λευκόκαυλος, Cujus caulis albus est, Theophr. de apii generibus, Τούτων δὲ πάλιν τὰ μὲν λ., τὰ δὲ πορφυρόκαυλα ἢ ποικιλόκαυλα: Plin. Et caulis aliorum candidus est, aliorum purpureus, aliorum varius. Μακρόκαυλος, Caulem longum habens. Μεγαλόκαυλος, Cui caulis magnus est. [Theophr. H. Pl. 7, 6, 3.] Μονόκαυλος, Unicaulis, Plin. Qui unico caule constat, Theophr. H. Pl. 7, 8, (2.) Τῶν ποωδῶν τὰ μὲν πολύκαυλα, τὰ δὲ μονόκαυλα. Item, Simplici caule constans, 4, (6, 8.) de quercu et abiete, Γίνεται δὲ ἄμφω καὶ πολύκαυλα· καὶ μονοκαυλότερον δὲ ἡ ἐλάτη. Ὀλιγόκαυλος, Paucos caules habens, opp. τῷ πολύκαυλος, Theophr. H. Pl. 7, 8, (2.) Μονόκαυλα δὲ καὶ ὀ. τὰ ὀρθόκαυλα. [* Ὁμόκαυλος, Schn. Lex. v. Νευρόκαυλος.] Ὀρθόκαυλος, Qui recto s. rigido caule est, i. q. εὐθύκαυλος, Qui καυλὸν ὀρθὸν ἀφίησι, Theophr. l. c. Παχύκαυλος, Qui crasso caule est, s. denso. Περιαλλόκαυλος, Caule suo aliud circumplectens, Amplexicaulis, Gaza: Theophr. H. Pl. 7, 8, (1.) Ἔνια δὲ π., μὴ ἔχοντα δὲ ποῦ προσπέσωσιν, ἐπιγειόκαυλα: paulo post, Καὶ γὰρ ἡ ἕλιξ, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ σμίλαξ, π. Plin. eas dicit amplecti et ambire. Πλαγιόκαυλος, Obliquum caulem habens, Theophr. [H. Pl. 8, 3, 2.] Πλατύκαυλος, Qui lati caulis est, Theophr. (H. Pl. 7, 4, 5.) Τῶν δὲ πλατειῶν οὕτω τινὲς πλατύκαυλοι γίνονται, ὥστ' ἐνίους φασὶ καὶ θύραις χρῆσθαι κηπωρικαῖς: Plin. Unum lactucæ genus lati caulis, adeo ut ostiola olitoria ex iis factitari prodiderint. Aliud exemplum cum ejusd. Plinii interpr. habes in Στρογγυλόκαυλος. Ποικιλόκαυλος, Cujus caulis varius est. Exemplum cum Plinii interpr. habes in Λευκόκαυλος. Πολύκαυλος, Qui multos caules habet, Cujus caules plures sunt, Multicaulis, Theophr. H. Pl. (6, 4, 4.) Διαφέρουσι δ' ἀλλήλων πρὸς τοῖς εἰρημένοις, τῷ τὰ μὲν πολύκαυλα εἶναι καὶ ἀποφύσεις ἔχειν: Plin. 21, 16. Est et illa differentia, quod quædam in iis multicaulia ramosaque sunt. Πορφυρόκαυλος, Cujus caulis purpureus est. Exemplum cum Plinii interpr. habes in Λευκόκαυλος. Στρογγυλόκαυλος, Qui rotundi caulis est, Theophr. (H. Pl. 7, 4, 5.) Γένη δὲ (θριδακίνης) ἐστὶν ἄλλα τρία, τό, τε πλατύκαυλον καὶ στρ., καὶ τρίτον τὸ Λακωνικὸν, Plin. Lactucæ tria genera fecere: unum lati caulis, alterum rotundi, tertium sessile, quod Laconicum vocant. Χαμαίκαυλος, Qui humi strato caule est, Cujus caulis humi serpit, i. fere q. ἐπιγειόκαυλος, differtque tantum, quod ἐπιγειόκαυλα sunt quidem humili caule, sed a terra aliquantum surgunt; at χαμαίκαυλα humi semper repunt nec inde assurgunt.

A [Theophr. H. Pl. 6, 5, 2. C. Pl. 2, 18, 2.]

Καυλώδης, ὁ, ἡ, q. d. Caulosus, Caulaceus, Qui caule magno est. Et in compar. ap. Diosc. 2. καυλωδέστερος, Qui caule est ampliore. Cato ap. Plin. 20, 9. de brassicæ generibus, Alteram Lean, latis foliis e caule exeuntibus: unde Caulodem quidam vocavere. Et paulo post subjicit Plin., Cato crispam maxime probat, dein lævem grandibus foliis, caule magno. Ubi interpr. duo ista vocabula Græca λείαν et καυλώδη. [Theophr. C. Pl. 3, 6, 9.]

" Καυλῖναι vocantur οἱ χλωροὶ κωβιοί, Virides co- " bii; forsan a caulium aliqua similitudine. Athen. " 8." [Καύλινος, Lucian. 3, 83. δόρυ.]

Καυλωτὸς, q. d. Caulatus, Caulem habens, Athen. (371.) Τέσσαρα γένη φησὶν εἶναι τεύτλων· σπαστὸν, κ., λευκὸν, πάνδημον.

Καυλίας, Theophr. H. Pl. 6, 3, (2.) de laserpitio, Ὀπὸν δὲ διττὸν ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καυλοῦ, τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ῥίζης· διὸ καλοῦσι τὸν μὲν, καυλίαν, τὸν δὲ, ῥιζίαν. Plin. 19, 3. Succus duobus capiebatur, e ra- B dice atque caule: et hæc duo erant nomina Rizias atque Caulias. Gaza interpr. Scaparium.

Καυλικὸς, Cauliculaceus, ut Gaza interpr. Theophr. H. Pl. 7, 9, (1.) de foliorum differentiis, Τὰ μὲν ἀπὸ μίσχου προσπέφυκε, τὰ δὲ αὐτὰ μὲν ὡς ἁπλῶς, τὰ δὲ καυλικῇ τινὶ προσφύσει.

Καυλίσκος, ET Καυλίον, Cauliculus, Parvus cauliculus, Diosc. de myosote, Ἐκφύεταί τε λεπτὰ καυλία ἐκ τῶν μασχαλῶν, ἐφ' ὧν ἀνθήλια κυανίζοντα, Plin. Cauliculis ex aliis prodeuntibus, flore cæruleo. Rursum Diosc. de staphide agria, Φύλλα μὲν ἔχει ὥσπερ ἀμπέλου ἀγρίας, καυλία δὲ ὀρθὰ μέλανα, Plin. Cauliculis nigris, rectis, foliis labruscæ. || Καυλίον est etiam Herba, qua, sicut alga et bryo, pisces quosdam vesci tradit Aristot. H. A. 8, 2. Τὰ δὲ ὡς ἐπιτοπολὺ νέμονται μὲν τὸν πηλὸν, καὶ φῦκος, καὶ τὸ βρύον, καὶ τὸ καυλούμενον καυλίον, καὶ τὴν φυομένην ὕλην. [" Καυλίσκος, Diod. S. 2, 521." Schæf. Mss. In Nicandro Ἀ. 46. 142. 147. 199. editum est * Καυλέον, ut et alibi * Κορσέον, * Ῥιζέον, male, ait Schneid. C in Indice, pro Καυλίον, Κορσίον, Ῥιζίον: * Καυλεῖον, Θ. 75. 535. 582. * Καυλίς, Athen. 371.]

Καυληδὸν, In modum caulis: καυληδὸν κάταγμα est Fractura ossis per transversum facta, fracti ossis partes ita separans ut e directo non jaceant, quemadmodum Gal. Meth. 6. scribit. Idem vero et Comm. 2. εἰς τὸ Περὶ Ἄρθρων, Ubi, inquit, comminuto osse nihil integrum relinquitur, partibus inter se recedentibus, ita ut nullo pacto cohæreant, hujusmodi fracturæ speciem recentiores Medici καυληδὸν a fracti caulis similitudine appellant, imitati ea in voce Hippocr., qui libro de Articulis de maxilla loquens, scripsit, Ἢν δὲ καταγῇ ἡ γνάθος, ἢν μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντάπασιν, ἀλλὰ ξυνέχεται τὸ ὀστέον: h. enim in l. τὸ ἀποκαυλισθὲν manifeste opposuit τῷ συνεχεῖ. P. Ægin. auctor est τὸ καυληδὸν κάταγμα dici etiam ῥαφανηδὸν et σικυηδὸν, a similitudine fractæ radiculæ et cucumeris. Gorr. [Opp. K. 2, 511. " Musgr. Suppl. 717." Schæf. Mss.]

Καυλέω, Caulesco, Theophr. C. Pl. 1, 3. Καυλοῦσι, D Caulem emittunt, VV. LL. Ἀποκαυλέω, Decaulesco, i. e., ut quidam exp., Caulem amitto, deperdo. Ἀποκαύλησις, Caulis amissio, abjectio. Pro ἀποκαυλεῖν vero sunt qui et ἀποκαυλοῦσθαι ap. Theophr. reperiri tradant, AB Ἀποκαυλόομαι i. significante q. ἀποκαυλέω. Ἐγκαυλέω, Caulesco, Caulem emitto s. gigno, Theophr. H. Pl. 1, (2, 2.) Ὅταν γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, τότε ἐγκαυλοῦσι [ἐκκαυλοῦσι,] h. e., ut paulo ante dicit, ὁ καυλὸς αὐτοῖς ἀκολουθεῖ, Tunc caulis enascitur. Ἐκκαυλέω, Erumpo in caulem, Bud. Sic exp. etiam Lat. verbum Decaulesco, sc. Emitto caulem. Aristot. Probl. Segm. 20, Probl. 17. Διὰ τί θᾶττον ἐκκαυλεῖ τῶν λαχάνων τὰ ἐκ παλαιοτέρου σπέρματος: paulo post, Θᾶττον οὖν σπέρμα φέρει· τὸ δὲ ἐκκαυλεῖν τοῦτό ἐστιν, ἐκ γὰρ τοῦ καυλοῦ τὸ σπέρμα. Legitur tamen eo in l. etiam ἐκκαυλοῦν, AB Ἐκκαυλόω, quod ejusd. erit signif. Theophr. H. Pl. 7, (4, 3.) de rapo et raphano, Τοῖς δὲ νοτίοις καὶ ταῖς εὐδίαις ἐκκαυλεῖν ταχὺ, quibus dicit hyeme τὴν αὔξησιν εἰς τὴν ῥίζαν τρέπεσθαι. || Est tamen et contrariæ signif.

J. Poll. 6. Καὶ πᾶν δὲ τὸ * ὑπερεξηνθηκὸς, ὅπερ ἐκκεκαυληκὸς καλοῦσιν, ὅρμενον ὠνόμαζον. Ita ἐκκαυλεῖν dicentur, Quorum caules marcescunt, τὰ ὑπέρωρα γινόμενα, ut ibid. dicit. Ἐκκαύλημα, Id, quod caulis instar erumpit, Caulis, Scapus, i. q. καυλός: ut ἐκκαύλημα τοῦ πράσου ap. Schol. Aristoph., Scapus s. Caulis porri, Quod e porro instar caulis erumpit, Caulis, quem porrum emittit. [" Brunck. Aristoph. 1, 179. ad Mœr. 397." Schæf. Mss.] Ἐκκαύλησις, Caulis emissio, Theophr. (C. Pl. 4, 3, 5.) Τελείωσις γάρ τις ἡ ἐκκαύλησις, εἴπερ ὁ καρπὸς τέλος. [* Προσκαυλέω, Hippocr. Nat. Oss. p. 306. Προσεκαύληκεν, ὅπερ ἐστὶ αἰδοῖον, forsan leg. προεκ.]

[* " Καυλίζω, Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss.] Ἀποκαυλίζω, Decutio, Decurto, Thuc. 2, (76.) Ἡ δὲ (μηχανὴ) ῥύμῃ ἐμπίπτουσα ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς, Bud. Proprie sonat Revello s. Excindo una cum ipso caule, Caulem defringo, Caulis instar defringo: ut Erotian. ἀποκαυλισθῇ exp. οἷον καυληδὸν κλασθῇ. De quo vide et in Καυληδόν. [" Const. Manass. Amat. 9, 17." Boiss. Mss. " Markl. Suppl. 717. Musgr. ibid. ad Charit. 626. Lobeck. Aj. p. 399." Schæf. Mss.] Hinc verbale Ἀποκαύλισις a quibusdam vertitur Extirpatio de caule. Est etiam Decurtatio, eo modo, quo ἀποκαυλίζω redditur Decurto. [" Ad Lucian. 1, 653." Schæf. Mss.] Διακαυλίζω, Caulem amitto, VV. LL. Decaulesco, Plin.: Theophr. H. Pl. 7, 2, (4.) Ἀλλ' ἐπὶ τῆς ῥαφάνου τοῦτο ὁμολογούμενον, ὡς εἰ πάλιν βλαστήσειεν ἡδίων ἀφαιρεθέντων τε τῶν φύλλων πρὸ τοῦ διακαυλίσαι, Plin. 19, 7. Rhaphanus utique jucundior detractis foliis, antequam decaulescat. Ἐκκαυλίζω, Caulem evello, Aristoph. Ἱππ. (824.) τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων, Schol. exp. ἀνασπῶν καὶ ἀναιρῶν, dicens metaph. esse ab iis, qui olera defringunt. || Caulem emitto, VV. LL. Παρακαυλίζω, Caules emitto juxta, et quasi ad latus, Theophr. H. Pl. 6, 2, (8.) de ferula, Ἔχει δὲ καὶ ἄνθος καὶ καρπὸν καὶ ἐν τοῖς παρακαυλίζουσι διόλου καθάπερ τὸ ἄνηθον.

" ΚΑΧΡΥΣ, Lexico meo veteri est σιτηρὸν ὄσπριον, Legumen frumentaceum, s. Legumen frumentacei generis. Eust. vero κάχρυς esse dicit πεφρυγμένας κριθὰς πρὸς εὐχερεστέραν * ἀλευροποιΐαν, Hordeum in furno tostum ut facilius commoli possit et in farinam redigi: indeque esse κατακαχρύσαι ap. Paus. metaphorice pro καταφρύξαι καὶ συντρίψαι. Suid. cum Aristoph. Schol. simpliciter exp. κριθάς: N. (1358.) Ἄιδειν τε πίνονθ', ὥσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν. Et Σφ. (1304.) Εὐθὺς γὰρ, ὡς ἐνέπλητο πολλῶν κἀγαθῶν, Ἐνήλλετ', ἐσκίρτα, 'πεπόρδει, κατεγέλα, Ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον, Ut asellus epulatus hordea tosta. Hippocr. de Morb. 3. Ἡμιχοίνικον καχρύων εὖ ἀποπλύνας ἐν ὕδατος χοΐ. Scribitur vero et κάγχρυς, ut infra annotabo. Etym. κάχρυς proprie dici tradit τὰς πεφρυγμένας κριθάς: abusive autem omnia etiam τὰ πεφρυγμένα. Ita etiam dici πυροὺς τινας, et βοτάνην ποιάν, et τῆς πεύκης τὴν βλάστησιν: quas signiff. Hes. tribuit diminutivo καχρύδιον, ut mox dicetur. || Κάχρυς, s. Κάγχρυς, dicitur etiam Rorismarini semen. Ita enim Diosc. 3, 87. Λιβανωτίδος τῆς καρπίμου ὁ καρπὸς κάγχρυς καλεῖται. At cap. seq. dicit τὸ κάγχρυ, neutr., Plin. quoque Cachryn vocat: 24, 11. Est et rosmarinum, inquit, duo ejus genera: alterum, sterile: alterum, cui et caulis, et semen resinaceum, quod Cachrys vocatur. Et paulo post, Cachrys multa genera habet: sed hæc quæ e rore supradicto nascitur, si fricetur, resinosa est. Itidem Theophr. H. Pl. 9, (11, 10.) scribit τῶν λιβανωτίδων esse duo genera, alterum, ἄκαρπον, alterum, κάρπιμον: et hujus τὸν καρπὸν vocari κάχρυν. Rursum auctore Plin. 26, 8. Crethmi semen fervens, odoratum ceu libanotidis, rotundum: habet intus nucleum candidum, quem aliqui Cachryn vocant. Nonnulli vero κάχρυν nominari volunt ipsam τὴν κάρπιμον λιβανωτίδα: ut et fructus et planta eod. nomine appellentur: attestante Etym. quoque κάχρυν vocari Herbam quandam. Sic vero et Gal. in Lex. Hippocr. annotat κάχρυος

A ῥίζαν ab Hippocr. vocari τὴν τῆς λιβανωτίδος: cum vero numero multitudinis dicit κάχρυς, intelligendas esse τὰς πεφρυγμένας κριθάς: ut et Strabo 15. ait, Τὰς κριθὰς δὲ φασὶ διασπαρείσας εἰς τὸν ἥλιον φρύγεσθαι, καθάπερ ἐν ἴπνῳ τὰς κάχρυς. Veruntamen et in sing. pro Hordeo usurpatum reperitur id vocabulum. Theophr. C. Pl. 4, (16, 2.) περὶ σίτου διαμονῆς loquens, Τὸ δὲ ὅλον, ἄκοπα τὰ μὲν ξηρότητι· διὸ καὶ ἡ κάχρυς χρονιώτερον. || Est et arborum quarundam κάχρυς. Theophr. H. Pl. 3, (5, 5.) Ἴδιον δ' ἐνίοις ὑπάρχει καὶ τὸ τῆς καλουμένης κάχρυος: veluti ἐλάτῃ, πεύκῃ, δρυΐ, φιλύρᾳ, καρύᾳ, Διὸς βαλάνῳ καὶ πίτυϊ. Unde Plin. 16, 8. Ferunt robora et cachryn. Ita vocatur pilula in medicina urendi vim habens. Gignitur et in abiete, larice, picea, tilia, nuce, platano, postquam folia cecidere, hyeme durans. Continet nucleum pineis similem. Is crescit hyeme: aperitur vere pilula tota: cadit cum folia cœperint crescere." [" Brunck. Aristoph. 2, 122. ad Lucian. 2, 323. Pierson. Præf. ad Mœr. 32. ad B 213. Casaub. ad Athen. 108. ad Thom. M. 31. et Add., Toup. Emendd. 1, 213. Valck. Diatr. 221. Bergler. Alciphr. 335." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1063.] " Inde Καχρυφόρος planta dicitur ἡ κάχρυν φέρουσα. Nicand. Θ. 850. Ἄμμιγα καχρυφόρῳ λιβανωτίδι: nam, ut dictum est, κάχρυς appellatur Semen illud quod fert ἡ κάρπιμος λιβανωτίς. Item Καχρυόεσσα ῥίζα, dicitur ab eod. poëta ἡ τῆς καχρυφόρου λιβανωτίδος ῥίζα, Cachryferi rosmarini radix, ibid. 40. καχρυόεσσαν ἑλὼν περιθαλπέα ῥίζαν. Ubi Schol. annotat τὴν λιβανωτίδα appellari καχρυόεσσαν, quoniam radix ipsius radici τῆς κριθῆς, quæ κάχρυς et ipsa dicitur, παρέοικε: περιθαλπέα autem, quoniam est πυρώδης καὶ τὴν γεῦσιν ἐκκαίει οὐχ ἧττον πεπέρεως: sicut et Diosc. 7, 88. τὸ κάχρυ dicit habere θερμαντικὴν δύναμιν, * ἀναξηραντικὴν σφόδρα. Dicitur et Καχρυώδης pro Καχρυόεις, hoc ap. poëtas, illud in prosa usitatius: ambo autem significant Similis τῇ κάχρυϊ. Theophr. H. Pl. 3, 12, (8.) scribit sorbum C amisso folio εὐθὺς ἴσχειν τὴν καχρυώδη κορύνην, λιπαρὰν καὶ ἐπῳδηκυῖαν, ὡσὰν ἤδη βλαστικόν: eandemque κορύνην in ea manere per hyemem." [" Casaub. ad Athen. 108." Schæf. Mss.] " Præterea inde dicitur Καχρυδίας πυρὸς, ap. Theophr. C. Pl. 3, (21, 2.) et H. Pl. 8, 4, (3.) Ubi eum esse dicit χαῦνον καὶ μανὸν, et ἐν τοῖς ἐπόμβροις nasci, utpote πολλῆς τροφῆς δεόμενον, ideoque esse παχυκάλαμον. Forsan autem καχρυδίας sive καγχρυδίας dicitur quoniam καχρύων more torretur. Sic enim Theophr. in posteriore l. Ἔχουσι δὲ ἐν ταῖς δυνάμεσι ταῖς—πρὸς σίτησιν· τινὲς καὶ ἀπ' ἄλλων τὰς προσηγορίας, οἷον καγχρυδίας, στλεγγὶς, Ἀλεξάνδρειος. At καχρυδίας ἄρτος diceretur Panis ex hordeo tosto. Est inde et Dimin. Καχρύδιον, Granulum hordei tosti, s. Hordeolum tostum. Aristot. Probl. s. 20. Quæst. 8. Διὰ τί σελίνου, ἐάν τις περιορύξας μέχρι κάτω πρὸς τὰς ῥίζας, παραβάλλῃ τῶν καχρυδίων, εἶτα ἄνωθεν τὴν γῆν, καὶ οὕτως ἄρδῃ, παμμεγέθεις αἱ ῥίζαι; Cui quæstioni sic respondet, Διότι D τὸ καχρύδιον, θερμὸν ὂν καὶ σομφὸν, κατέχει μὲν σύνολκον τὴν τροφὴν, καὶ οὐ προσίεται ἄνω· πέττει δὲ, θερμὸν ὂν, ὥστε πολλὴν τὴν αὔξησιν γίνεσθαι. Ead. iisd. pæne verbis Theophr. habet, C. Pl. 5, 6, (3.) Τοῦ δὲ σελίνου, inquit, περιορύξαντες κάτω μέχρι τῶν ῥιζῶν, καχρύδιον περιβάλλοντες, καὶ ἄνωθεν τὴν γῆν· αἴτιον δὲ, ὅτι τὴν τροφὴν ἅπασαν αὗται λαμβάνουσι, καὶ οὐ διαδιδόασιν εἰς τοὺς βλαστούς. Et paulo post, Τοῖς δὲ σελίνοις τὸ καχρύδιον, θερμὸν καὶ σομφὸν ὂν, συνανέλκει μὲν τῇ σομφότητι τὴν τροφὴν, κατέχει δὲ καὶ οὐ διαδίδωσιν εἰς τὸ ἄνω, καὶ ἅμα τῇ θερμότητι πέττει· πολλῆς οὖν τροφῆς γινομένης καὶ πεττομένης, πολλὴ καὶ αὔξησις. Sed notandum, peram ap. Theophr. scriptum esse καχρύλιον pro καχρύδιον, e similitudine literarum nato errore: item περιλαμβάνοντες pro περιβάλλοντες: ap. Aristot. vero scribendum esse potius περιβάλλῃ quam παραβάλλῃ, et προΐεται pro προσίεται: præsertim cum veterum etiam Codicum auctoritate hæ scripturæ nitantur. In Geop. reperio ἄχυρα pro isto

“ καχρύδια s. κάχρυες. Nam 12, 23. Florentinus scri-
“ bit τὸ σέλινον μέγιστον ἔσεσθαι, εἰ περιορύξας αὐτοῦ
“ τὰς ῥίζας, ἄχυρα περιβάλλῃς καὶ ἀρδεύσῃς. Sunt qui
“ in illis Theophr. et Aristot. ll. reponant κοχλίδιον
“ pro καχρύδιον, cum Virg. Georg. 2. canat, Aut
“ lapidem bibulum aut squallentes infode conchas.
“ Sed viderint. Nec enim ibi Virg. de apii satione
“ agit, sed virgultorum : deinde conchas esse natura
“ θερμὰς καὶ πυκνὰς, vix crediderim. Retinenda igi-
“ tur utrobique vetus lectio, præsertim cum ei nihil
“ insit absurdi. Hes. καχρυδίων proprie significare
“ tradit πεφρυγμένων κριθῶν, Tostorum hordei gra-
“ norum : καταχρηστικῶς autem ita nominari πάντα
“ τὰ πεφρυγμένα, et βοτάνην τὴν λιβανωτίδα, et τῆς
“ πεύκης τὴν βλάστησιν, et πυρούς τινας : quas expo-
“ sitiones Etym. primitivo ipsius κάχρυς tribuit : et
“ rectius. Denique a Κάχρυς est VERB. Καχρύω,
“ cujus Hes. meminit, tradens Καχρύσω significare
“ συγχεῶ, ταράξω, Confundam, Turbabo : et κατακα-
“ χρύσω similiter.” “ Ἐκκαχρύσω, Hes. exp. ἐκκοκ-
“ κίσω, ἐκτινάξω, συντρίψω, Grana eximam, Excutiam,
“ Conteram.” “ Κατακαχρύσω, Hes. exp. ῥήξω :
“ quoniam αἱ κριθαὶ φρυγόμεναι, eæ enim κάχρυς no-
“ minantur, ῥήγνυνται. Alii vero συνταράξω, κατα-
“ χώσω. Suid. quoque κατακαχρύσαι esse dicit ῥῆξαι,
“ ψοφῆσαι ποιῆσαι : addens et ipse, metaphoram esse
“ ἀπὸ τῶν φρυγομένων κριθῶν.”

“ Κάγχρυς, Suid. dici scribit τὰς κριθὰς, s. τὰς ἀλη-
“ λεσμένας κριθὰς, Hordea, s. Hordea molita. UNDE
“ Καγχρυδίας ἄρτος, Panis inde confectus. Legitur
“ ea vox et ap. Schol. Aristoph. in Equit. Nam κυ-
“ ρήβια vocari dicit ἔνθα αἱ κάγχρυς φρύγονται : sub-
“ jungens, κάγχρυς esse λελεπισμένας κριθὰς, ἀφ᾽ ὧν
“ ἡ πτισάνη, Hordeum decorticatum, e quo ptisana
“ fit. Itidem καγχρυδίας πυρὸς, Triticum simile
“ huic hordei generi, ap. Theophr. H. Pl. 8, 4, (3.)
“ et C. Pl. 3, (21, 2.) || Κάγχρυς sive Κάγχρυ di-
“ citur etiam ὁ τῆς λιβανωτίδος καρπὸς, Fructus roris-
“ marini, ut est ap. Diosc. 3, 87. et 88. Supra et
“ κάχρ. sine γ : quemadmodum et in priore Theophr.
“ l. quem citavi, nimirum H. Pl. 8, 4. sine γ habe-
“ tur καχρυδίας.”

KEAP, ET Κῆρ, per contr., ut ἦρ ex ἔαρ, Cor. Prioris exempla non afferuntur, posterius frequens ap. poëtas. Il. A. (491.) φθινύθεσκε φίλον κῆρ, Macerabat carum cor : (569.) Καί ῥ᾽ ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. Od. Σ. (343.) ἄλλα δέ οἱ κῆρ Ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν : A. (341.) ἦτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ Τείρει. Item, περὶ κῆρι φιλεῖν, Amare aliquem toto corde, Ex animo : O. (245.) Ὃν περὶ κῆρι φιλεῖ Ζεύς. [“ Κέαρ, Jacobs. Anth. 7, 177. 296. Toup. ad Longin. 318. Heyn. Hom. 8, 287. Κέαρι, Clark. ad Il. A. 106. Κῆρ, ad Charit. 441. 626. Musgr. El. 1300. Jacobs. Anim. 281. 321. Anth. 6, 262. 7, 18. 9, 126. 10, 281. Heyn. Hom. 7, 5. 15. 8, 353. Wakef. Trach. 133. 454. Phil. 1167. Eum. 128. Dionys. H. 1, 242. Periphrastice, Huschk. Anal. 218. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. vii. Κῆρι, Wakef. S. Cr. 5, 83. Heyn. Hom. 4, 562. 564. 6, 391. 449. 8, 601. 685. Περὶ κῆρι, Dawes. M. Cr. 108. ad Il. N. 430. Ω. 61. Od. Σ. 158. ad Callim. 1, 185. 2, 11. Mitsch. H. in Cer. 214.” Schæf. Mss.]
“ Κέαρ legitur ap. Tragicos præsertim, Æsch. et
“ Soph. Sed et Aristoph. 'A. (5.) dicit, ἐφ᾽ ᾧγε τὸ
“ κέαρ εὐφράνθην : ubi Schol. exp. καρδίαν, Cor : non
“ male ; paulo ante enim poëta dixerat, Ὅσα δὴ δέ-
“ δηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. Hes. esse dicit ψυχὴν
“ διῃρημένην, alludens ad etymon : innuens sc. esse
“ παρὰ τὸ κεάζειν.” Κηρόθι, Corde, Animo, Cordicitus, Plaut., cum mulieri non esse cordolium dicit ; nullam enim cordicitus dolere. Aliquoties ap. Hom., χολώσατο κηρόθι μᾶλλον, Corde suo magis excandescebat. Il. I. (300.) Εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον. [“ Κηρόθι, * Κηρόθεν, Heyn. Hom. 5, 589.” Schæf. Mss. Hesiod. 'A. 85.] “ Κηρόφιν,
“ Hesychio ἐκ τῆς ψυχῆς, Ex animo, E toto pectore.”

Κέρτομος, Cor alicui scindens maledicentia : λόγος, Eustathio ὁ κέαρ τέμνων, Mordens animum, θυμοδακής. Hesiod. Ἡ. (24.) φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν,
A Ψευδέα θ᾽, αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ᾽ ὀαρισμοὺς, i. e. ὑβριστικὰ, Moschop. Quædam tamen exempll. pro κέρτομα habent κέρδεα. || Cavillatorius, Jocularis, ut exp. κέρτομος χαρὰ in Epigr. A Suida exp. ἐρεθιστικὸς, citante hoc exemplum ex Epigr. Πολλάκι δὲ κράξασα πολύθροον, οἷά τις ἠχὼ, Κέρτομον ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν. Item hoc aliunde, Ἐκέλευον ἐκκομισθῆναι μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου, καὶ τὸν ὑμέναιον ᾀδουσῶν γυναικῶν. [“ Herod. 5, 83. χοροὶ γυναικήϊοι κέρτομοι.” Schw. Mss. “ Il. Δ. 6. Eur. Alc. 1128. Wakef. 1147. Jacobs. Anth. 8, 267.” Schæf. Mss. Hom. Hymn. 2, 338. *Ἐπικέρτομος, Quint. Sm. 1, 136.] Φιλοκέρτομος, Qui maledictis incessere, cavillari et deludere amat. [“Jacobs. Anth. 11, 40.” Schæf. Mss.] Κερτόμιος, i. q. κέρτομος, Od. Ω. (239.) κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι, Il. E. (419.) Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον. Interdum vero omittitur dat. ἔπεσιν : Il. A. (539.) κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα. Sic Od. Υ. (177.) Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι. Eust. κερτόμια ἔπη esse dicit non solum
B τὰ ὑβριστικὰ et ὀνειδιστικὰ, Injurias et probra : sed etiam ἐρεθιστικὰ, Verba irritatoria. [“ Il. Δ. 6. Brunck. Antig. 956. Ruhnk. Ep. Cr. 30. Ernest. ad Hom. 5, 30. ad Herod. 414.” Schæf. Mss. * Κερτόμεος, Etym. M.] Κερτομία, Maledictum, i. q. κερτόμια ἔπη, Il. Υ. 201. 432. σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς Ἠμὲν κερτομίας ἠδ᾽ αἴσυλα μυθήσασθαι, Od. Υ. (263.) Κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω Πάντων μνηστήρων. Κερτομίας, Maledicus, Convitiator, Cavillator, Derisor, ἐρεθιστικὸς, γελαστὴς, Hes. [* “ Κερτομικὸς, Heyn. Hom. 7, 187.” Schæf. Mss. * Κερτομικῶς, Schol. Ven. ad Il. Θ. 448.] AT Κερτομέω, Maledictis incesso, irrito, Cor alicui convitiis et probris scindo, Od. Σ. (349.) Κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ᾽ ἑτάροισιν ἔτευχε, Il. B. (256.) de Thersite, σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις : de quo paulo ante, Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἧσαι ὀνειδίζων : Π. (260.) de vespis, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες, Αἰεὶ κερτομέοντες. || Cavillor, Ludifico, Derideo, Od. N. (326.) σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω Ταῦτ᾽ ἀγορευέμεναι ἵν᾽ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς. Et ap. Suid.
C πολλοὶ δὲ τοῦτον ἐκερτόμουν ὡς γαστρίμαργον, i. e. ἐχλεύαζον, ut ipse exp. [“ Markl. Suppl. 321. Iph. A. 849. cf. 1006. Hel. 625. 1245. Wakef. Phil. 1236. Archiloch. 18. Brunck. Apoll. Rh. 101. Heyn. Hom. 7, 187. Ruhnk. Ep. Cr. 30. Ernest. ad Hom. 5, 30. Valck. ad Theocr. X. Id. p. 19. Diatr. 113. Brunck. Phil. 1235. Cyclop. 683.” Schæf. Mss. Æsch. Pr. 986. * “ Κερτόμημα, Nicet. Eugen. 5, 48.” Boiss. Mss.] Κερτόμησις, Irrisio, Ludibrium, Soph. Phil. (1236.) Εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν. Verba Neoptolemi ad Ulyssem, qui Neoptolemum dicentem se redditurum arcum Philocteti, interrogabat an ista κερτομῶν diceret. “Διακερτομέω, Convitiis proscindo.” [Dio Cass. 43, 20.] “Ἐγκερτομέω, Convitia ingero,
“ Probris incesso. Ex Eur. (Iph. A. 1006.) affertur
“ pro Illudo.” Ἐπικερτομέω, Maledictis s. Probris incesso super aliqua re. Aliquando vero signif. non τραχύτητα ὑβριστικὴν ἢ ὀνειδιστικὴν, sed εἰσήγησιν φόβου ψευδοῦς : ut Eust. exp. Il. Ω. (649.) Τὸν δ᾽ ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. || Deludo,
D Derideo, χλευάζω, Suid. ap. Agathiam, Ὁ δὲ ἧκεν ἐπικερτομήσων αὐτοὺς τῆς ἀβουλίας καὶ ἀμελείας. Item Οὐχ ἥκιστα δὲ Πετράνης ἐλύπησεν αὐτὸν ἐπικερτομήσας τοιάδε. [“Herod. 8, 92.” Schw. Mss. “Heyn. Hom. 7, 261. 8, 733. ad Il. Π. 744. ad Lucian. 1, 398. T. H. ad Dial. p. 64.” Schæf. Mss.] Ἐπικερτόμημα, ET Ἐπικερτόμησις, Convitium occultum, ἀλληγορία μετὰ χλευασμοῦ, VV. LL. Ἐπικερτόμημα, Dictum mordax una cum illusione s. cavillo, Objurgatio, Dem. Phal. de Elocut. (111.) Οὐδ᾽ ὅλως ἐπιφωνήματι ἔοικεν, ἀλλὰ προσφωνήματι ἢ ἑ. : loquens de Hom. illo, Νήπιος, οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξειν. [“ Villoison. Anecd. Gr. 2, 90.” Wakef. Mss.] Κατακερτομέω, i. q. præcedentia ; [de constr., Longus Schæferi 366. Cum gen., Polyæn. 1, 34, 2.] “ Καρ-
“ τομιστὴς, Derisor : Hesychio χλευαστής. At κερ-
“ τομιστὴς foret Convitiator.”

“ Κερβολέω, Convitiis et maledictis incesso : item
“ Decipio. Hes. enim κερβολοῦσα exp. et λοιδοροῦσα,
“ βλασφημοῦσα, et ἀπατῶσα.”

'Ακήριος, Exanimis, Cor non habens. Exanimem A autem intellige pro Mortuo : ut Il. Λ. (392.) καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι, i. e. νεκρὸν, Eust. Sic Il. H. (100.) Ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεὲς αὔτως, Sedentes mortui : pro Quasi mortui, Eust. At in Schol. exp. ἄψυχοι, quod accipio pro Timidi, Pusillanimes, Remisso animo : eod. modo, quo Lat. dicunt Socordes, Homines ignavos, quasi qui sint sine corde. || At vero ἀκήριον δέος, Il. N. (224.) active Quod reddit homines exanimes, eo sensu sc., quo Lat. dicitur aliquis Exanimari metu, Οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον. [" Heyn. Hom. 5, 151. 327. 713. 6, 190. 409. 8, 203. Casaub. ad Athen. 124. Ruhnk. ad Timæi Lex. 18. Simonid. 5. ad Callim. 1, 49. 266." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 821. Apoll. Rh. 2, 197. Phocyl. 99.]

" ΚΡΗΓΥΟΝ, dictum putatur quasi κηρὶ ἡδὺ, " Cordi jucundum et gratum : τὴν ψυχὴν ἡδῦνον : ut " sane ap. Il. A. (106.) Μάντι κακῶν, οὐ πώ ποτέ μοι " τὸ κρήγυον εἶπες, Paraphrastes exp. τὸ ἀρέσκον καὶ " ἐπιθυμητὸν τῇ ψυχῇ : rectius quam alter Schol., " qui ibi annotat, κρήγυον alias dici τὸ ἀληθὲς, Ve- B " rum : nunc autem τὸ ἀγαθὸν, Bonum, Utile : ut et " ab Hes. exponitur ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές. Hip- " pocr. quoque eo usus est pro ἀγαθὸν, Bonum, " teste Gal. Lex. Hippocr. : nimirum in Coac. Pro- " gnos. Κακόηθες δὲ καὶ ἐκ μηροῦ ὁρμὴ ἀλγήματος, " ἀλλ' οὐδὲ γονάτων πόνος κρήγυον. Sic Plato etiam " in Alcib. priore, Οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοί εἰσι τού- " των, Boni, Idonei, Apti. Sed notandum, ap. Hes. " et Hippocr. scriptum esse κρήγιον per ι in secunda " syllaba, ap. ceteros per υ, ut et in meo Ms. et vet. " Hom. Cod." [" Κρήγυος, Thom. M. 260. Luzac. Exerc. 77. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 163. Heyn. Hom. 4, 49. Jacobs. Anth. 7, 56. 208. 8, 115. Leon. Tar. 16. Clark. ad Il. l. c. Toup. Add. in Theocr. 408. Id. 20, 19. Τὸ κρ., Jacobs. Anth. 8, 250. * Κρηγύως, Koen. ad Greg. Cor. 107." Schæf. Mss.]

ΚΑΡΔΙΑ, Cor. I. est q. poëtis κέαρ, a quo etiam deduci puto, et dici καρδία quasi κεαρδία. Sed et κραδία s. potius Ionice κραδίη, per metathesin ab iisd. C scriptt. dicitur. Apud Aristoph. B. (483.) Ξ. ὦ χρυσοῖ θεοὶ Ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν ; Δ. δείσασα γὰρ Εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν : N. (1391.) καρδίαν πηδᾷν, quo et Plato modo in Symp. Ὅταν γὰρ ἀκούω, πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἥτε καρδία πηδᾷ, καὶ δάκρυα ἐγχεῖται κ. τ. λ. Sic et Plut. (6, 106.) legimus Τοῦ κινδυνεύοντος τὴν καρδίαν πηδᾷν. Ubi non dubitarim reddere Cor micare, e Tibullo et Ovidio. Dicitur autem et de aliis animalibus : Lucian. (2, 316.) Θελχθήσῃ γὰρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν ἢ σνὸς καρδίαν ἕξεις. Et καρδία λέοντος vocatur Stella, quæ in corde leonis sideris apparet : a nonnullis βασιλίσκος, quod qui sub ea sunt nati, regiam nativitatem sint nacti, Procl. || In nonnullis autem loquendi generibus metaph. ponitur; redditurque etiam nomine Animus : ut cum dicitur aliquis οὐκ ἔχειν καρδίαν : quo lusit modo quidam ap. Plut. (6, 704.) dicens Eretrienses, ὥσπερ τευθίδας, μάχαιραν μὲν ἔχειν, καρδίαν δὲ μὴ ἔχειν. Sic in Lat. sermone legimus, Nihil esse animi alicui, contra Plus D animi esse. Sed et quod dicunt ἐκ καρδίας φιλεῖν vel ἐκ τῆς καρδίας, redditur potius Ex animo diligere s. amare, quam E corde : ut ap. Aristoph. N. (86.) Ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. At in Symbolo Pythag. Καρδίαν μὴ ἐσθίειν possumus utrolibet nomine reddere. Legimus vero καρδίας in Geop. et pro eo, quod Plin. dicit Sensus ; nam cum hic de faba loquens dicit eam hebetare sensus, ibi dicitur illa ἀμβλύνειν τὰς καρδίας. || Os ventriculi veteribus, propter affinitatem maximam, quæ illi est cum corde, et mutuum consensum, ut multis verbis declaravit Gal. 2 de Placitis Hippocr. et Plat. : Thuc., 2, (49.) p. 63. Καὶ ὁπότε ἐς τὴν κ. στηρίξαι, ἀνέστρεφέ τε αὐτὴν, καὶ κ. τ. λ. ubi subauditur e præcedentibus nominativus πόνος. Annotat autem hic Schol., vett. Medicos κ. appellasse quod dictum fuerit στόμαχος : et καρδιωγμὸν itidem τὸν πόνον τοῦ στομάχου. Unde Καρδιακοὶ, Qui propter oris ventriculi languorem animo deficiunt : de quo nomine plura dicentur infra. || Matrix s. Medulla, et quasi Cor arborum, Theophr. quæ nonnunquam alio nomine vocatur τὸ ἐγκάρδιον, interdum vero et ἐγκέφαλος, Medulla et cerebrum, Plin. Et in lignis partes medullæ viciniores, i. e. τῇ καρδίᾳ, Torulum vocavit Vitruv. 2, 9. Sic VV. LL. Plin. de incisu arborum ad resinam et picem loquens, Postea tota arbor succiditur, et medulla ejus uritur. Pro quo Theophr. ἡ αὐτοῦ καρδία. || Καρδία τῆς κλεψύδρας, ex Aristot. Probl. pro Alvus clepsydræ, VV. LL. || Καρδία, Urbs Cherrhonesi Thraciæ, Steph. B., Hes. [" Markl. Iph. p. 69. Wakef. Alc. 849. Abresch. Æsch. 2, 76. Brunck. Apoll. Rh. 204. Porson. Med. p. 56. Heyn. Hom. 6, 9. Eur. Hec. 1015. Valck. Hipp. p. 302. Diatr. 253. Villois. ad Long. 94. Stomachus, 72. Ἀπὸ καρδίας, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 52. Abresch. Æsch. 2, 97. Jacobs. Anth. 8, 5. Καρδίᾳ νήφειν, Toup. ad Longin. 350. Θέσθαι εἰς κ., Valck. Callim. 246." Schæf. Mss.]

Καρδιαλγία, Dolor cordis, s. potius Oris ventriculi dolor et morsus ab humoris acrimonia. [Galen. 5. p. 302.] " Καρδιαλγικὸς, Cum cordis dolore conjunctus : vel Cordis dolorem invehens. Hippocr. " Prorrhet. l. 1." Καρδιαλγὴς, Cui cor dolet, Dolorem cordi afferens : ut κεφαλαλγὴς, Dolorem capiti afferens, unde καρδιαλγέες ap. Gal. ex Hippocr., Bud. Quod si quis Καρδιαλγὴς præfigere malit substantivo Καρδιαλγία, ei lubenter assentiar. Est verbum Καρδιαλγεῖν itidem Hippocrati, Dolore cordis affici. Vide Καρδιώττω. [* Καρδιοβόλος, Rufus 16. φάρμακα, Aret. 16. βρώματα.] Καρδιοβολεῖσθαι, q. d. Corde vulnerari : id enim puto sonare hic βολεῖσθαι, i. e. βάλλεσθαι : cum Hes. λυπεῖσθαι exp., Contristari, Tristem s. Mœstum esse. Huc pertinet θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, Epigr. Vide Καρδιόω. Καρδιογνώστης, Cordium cognitor, Dei epith., Act. 1, [24. " Acta Theclæ in Grabii Spicil. Patr. 1, 106. * Καρδιόπληκτος, Schol. Xen. K. 'A. 7, 336. Gail." Boiss. Mss. * Καρδιοπονέω, Marc. Eremita de Baptismo, Οὐ δύναται μὴ καρδιοπονεῖν ὁ προσεκτικός. * " Καρδιοστρόφος, Nicet. Eugen. 6, 413. * Καρδιότρωτος, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss. Καρδιουλκέω, Cor extraho, revello, Lucian. (1, 536.) de sacerdote loquens, Καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων. [Suid. v. Καρδιωσάμενος. * Καρδιουλκία, Clem. Alex. 13, 26. Καρδιουργέω, vide Καρδιόω. [* " Καρδιοφάγος, Const. Manass. Chron. p. 115." Boiss. Mss.] Καρδιοφύλαξ, q. d. Corditutus : quod nomen finxit Lascaris ap. Polyb. (6, 23, 14.) a corde tuendo. Possit alioqui duobus verbis usitatis reddi Cordis tutamen. Erat autem Æramentum quoddam pectori a Romanis militibus opponi solitum, Bud. Vide Suid. Quidam Gallice interpr. Plastron.

'Ακάρδιος, ὁ, ἡ, Qui sine corde est. Metaph. accipitur pro Timido : unde exp. δειλὸς, ἄτολμος : item ἄσπλαγχνος. || Apud Theophr. vero (H. Pl. 3, 12, 1.) ἀκάρδιον de ligno, est Medullæ expers, Quod sine medulla est. [" Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss. * " Ἀκαρδίως, Theod. Prodr. 25." Elberling. Mss. * " Ἀψικάρδιος, ad Hesych. 1, 1744, 14." Dahler. Mss. " M. Anton. 9, 3. ὁ τῆς καρδίας ἀπτόμενος, Suid." Gataker. Mss. * Βαθυκάρδιος, Procl. Paraphr. Ptol. 222.] Βαρυκάρδιος, Cui cor grave est, Gravatum cor habens, Stolidus, ἀσύνετος, μωρὸς, Hes. [" Greg. Naz. Or. 10. p. 174., B. καὶ παχεῖς τὴν διάνοιαν." Strong. Mss.] Διακάρδιος, Cor pertransiens, Joseph. A. J. (19, 8.) Διακάρδιον ἔσχεν ὀδύνην, Cordicitus dolebat, Plaut. Mulieri non est cordolium ; nam nulla cordicitus dolet. [* Δικάρδιος, Ælian. H. A. 11, 40. Geopon. 12, 1, 3. * " Ἐγκάρδιος, Jacobs. Anim. 257. Anth. 8, 139. Epigr. adesp. 3." Schæf. Mss. Diod. S. 1, 45. Democritus Stobæi Serm. 44. * " Ἐκκαρδία, Epiphan. Hær. 25, 4." Routh. Mss. * " Ἐλευθεροκάρδιος, Const. Manass. Chron. 187, 4826." Kall. Mss.] Ἐρυθροκάρδιος, Qui rubro corde est, Qui rubra medulla est. [Theophr. H. Pl. 3, 12, 3.] Εὐκάρδιος, Bonum cor habens, i. e. Qui forti animo est, Soph. Phil. (535.) ὥστ' ἔφυν εὐκάρδιος, i. e. καρτερικὸς, Schol., eo quod subjiciat, Οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν Ἀλ-

λον λαβόντα πλήν γ' ἐμοῦ, τλῆναι τάδε. || Apud A Hippocr. autem εὐκάρδιον Gal. exp. εὐστόμαχον, Stomacho conveniens, gratum. [Xen. Ἱππ. 6, 14.] " Εὐκαίδιος, Magnanimus, Intrepidus, Præsenti ani-" mo, VV. LL. perperam procul dubio pro εὐκάρ-" διος." Εὐκαρδίως, Forti et præsenti animo. In h. autem l., Ἡ δὲ κόρη ὑπακούει προθύμως τε καὶ εὐκαρδίως, Suid. exp. * προαιρετικῶς. [* " Καρτεροκάρδιος, Const. Manass. Chron. p. 72." Boiss. Mss.] " Κα-" τακάρδιος πληγὴ, Ictus in cor directus. Herodian. " (7, 11, 6.) Παίουσι πληγαῖς κατακαρδίαις ξίφεσιν, οἷς " ἐπεφέροντο ὑποκολπίοις." [" Const. Manass. Chron. p. 89. 97." Boiss. Mss. * Κλονοκάρδιος, Orph. H. 18, 8. olim * Χρονοκάρδιος. * " Μαλακοκάρδιος, Const. Manass. Chron. p. 14. 51. 96. * Μεγαλοκαρδίως, Amat. 9, 47." Boiss. Mss.] Μελανοκάρδιος, Qui nigro corde est, nigra medulla. || Qui atroci et crudeli animo est. Aristoph. vero (B. 470.) μ. πέτραν dixit metaph. sumta ab agrestibus hominibus, quos ob agrestem feritatem μ. vocarunt: exprimit autem eo vocabulo τὸ φοβερὸν, Schol. [* " Μικροκάρδιος, Const. B Manass. Chron. p. 84." Boiss. Mss.] Νωθροκάρδιος, Qui ignavo et segni corde est, Excors, Stupidus, Qui tardo ingenio est, βραδὺς κατὰ λογισμὸν, Hes. [" Pallad. V. Chrys. p. 35." Boiss. Mss.] Ὀξυκάρδιος, Acutum cor habens. Accipitur pro ὀξύθυμος, Iracundus, Ad iram præceps, Qui acuta ira excandescit, Aristoph. Σφ. (430.) σφῆκες ὀξυκάρδιοι: quæ ap. Eund. (1104.) dicunt, οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον Μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν οὐδὲ δυσκολώτερον: (404.) ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκίαν, Νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοὐξύθυμον Ὧι κολαζόμεσθα κέντρον Ἐντέταρ' ὀξύ. [* Παχυκάρδιος, Gl. Brutus, Stolidus. Chrys. in Ps. 1. p. 528. * " Πετροκάρδιος, Nicet. Eugen. 2, 254." Boiss. Mss. * Πονηροκάρδιος, Gl. Malicordis.] Ποτικάρδιος, Qui est in corde, Cordi insidens, pro προσκάρδιος, cum ποτὶ Dorice dicatur pro πρὸς, Bion (1, 16.) Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις, Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος. [Theocr. Ep. 11.] Σκληροκάρδιος, Qui duri cordis est. [Symm. Es. 46, 12. Prov. 17, 21. Ezech. 3, 7.] C Σκληροκαρδία, Cordis durities, Marc. 16, (14.) Τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ σκλ. Duricordiam dicit Tertull. adv. Marc. 5. [" Jo. Climac. 413." Boiss. Mss. LXX. Deut. 10, 6. * Στερεοκάρδιος, Ezech. 2, 4. * Στρεβλοκάρδιος, Aqu. Symm. Theod. Prov. 11, 20. 17, 20.] Ταλακάρδιος, Qui toleranti et forti animo est, Cujus cor tolerare novit, Hesiod. Ἀ. (424.) Διὸς ταλακάρδιος υἱός. Ταραξικάρδιος, Cor turbans, Aristoph. Ἀ. (315.) Τοῦτο τοὖπος δεινὸν ἤδη καὶ ταραξικάρδιον, Cor s. Animum mordens et turbans, Schol. Vel κερτόμιον, θυμοδακὲς, Hom. [" Τολμηροκάρδιος, Const. Manass. Chron. p. 22. 27. 28. 86. 117." Boiss. Mss.] Ὑποκάρδιος, Qui est sub corde, Sub corde latens, aut etiam In corde: ut sit pro ἐγκάρδιος: veluti cum dicitur ὑποκάρδιον ἕλκος, de mœrore, qui cordi insidet, Ennio et Plauto Cordolium. Dicunt tamen aliquando, ni fallor, Lat. poëtæ Sub corde, eum dantes præpositioni Sub usum, quem habet ὑπὸ in hoc comp. In VV. LL. e Nonno (Jo. 72, 26.) annotatur ὑ. ὀμφὴ, Cordis conceptio, Mens et cogitatio; D ῥόος αὐδῆς ὑποκάρδιος, (191, 17.) pro Rivus vocis subiens cor.

Ἀντικάρδιον, Cavum illud, quod sub pectore est carneum molleque ad os ventris. Vocatur etiam σφαγή. Rufus Cavitatem eam pectoris, quæ est ad claviculas, tradit ab Hom. dici λευκανίην, a Medicis vero ἀντικάρδιον et σφαγήν. Gorr. [J. Poll. 2, 165.] Ἐγκάρδιον, q. d. Pars, in qua est cor. Sic enim dicitur Interna pars et medulla ligni. Diosc. 1, (150.) Ἐγκάρδιον τοῦ πρέμνου, Medulla caudicis. Vide Καρδία de ligno. Sunt vero qui Cujuslibet etiam rei internam partem ita dici putent. [" Jacobs. Anth. 12, 356." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 3, 8, 5. 9, 3. 5, 1, 2. cf. 3, 2. * " Ὀνοκάρδιον, Dipsacus, Diosc. Notha 452." Boiss. Mss.] Περικάρδιον, q. d. Quod est circa cor. Sic autem appellatur Cordis involucrum, sc. Tunica quædam crassa, dura, a cordis basi nata et ipsum undique ambiens. Apud J. Poll. autem π. ὑμὴν. est ὁ διαφράττων τὸν θώρακα, qui, inquit, etiam χιτὼν appellatur; at Hesychio ὁ ἐπὶ τῇ καρδίᾳ. Προκάρδιον, Quod est sub pectore depressum, molle et carnosum, juxta os ventriculi. [J. Poll.] [* Καρδιότης, Gl. Præcordia.]

Καρδιακὸς, Cui cor dolet s. potius os ventriculi, Lat. quoque Cardiacus. Vocatur autem proprie Qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, et sudoribus resolvitur. Est autem hoc in morbo os ventriculi primario affectum, per consensum autem cor ipsum vehementer offenditur. Affectionem ipsam Cels. dicit nihil aliud esse quam nimiam imbecillitatem corporis, quod stomacho languente, immodico sudore digeritur. Gal. hujus affectionis genus statuit syncopen, non eam quidem, quæ corde primario affecto contingit, sed cardiacam, quæ vitio oris ventriculi fit, secundum antiquam τῆς καρδίας signif.; quam et Stomachicam appellant. Gorr.: Diosc. 1. de myrto, Καὶ ἐπὶ καρδιακῶν στέλλει τοὺς ἱδρῶτας. Interdum etiam adjectivum est Καρδιακὸς, unde καρδιακὴ διάθεσις, in Definit. Med. Affectio cordis s. oris ventriculi: q. d. Affectio cordialis, si fingere hoc adjectivum licet, vel, Affectio eorum, qui καρδιακοὶ dicuntur: quæ interpretatio eod. redit. [" Cardiacus, Qui cardialgia, i. e. cordis dolore, laborat, Diosc. ap. Athen. p. 10." Schw. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 27." Boiss. Mss. * Καρδιακῶς, Galen. 2, 21. Ald., Sext. Emp. 23.]

Καρδιόω, Cordis dolorem sentio, s. potius dolorem oris ventriculi, sc. stomachi. Nicander Ἀ. (593.) καί ποτε λυγμοὶ Ἀνέρα καρδιόωντα θαμινότεροι [θαμειότεροι] κλονέουσι. || In Cant. autem Salom., ut annotat Bud., bis legitur hoc verbum pro Vulnero cor: 4, (9.) Ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή μου. Quam signif. sequendo, Καρδιοῦσθαι pass. i. fuerit q. καρδιοβολεῖσθαι, Vulnerari cor, (mœrore sc.) de quo supra. || At Hes. καρδιοῦσθαι esse dicit καρδιουργεῖν ἐπὶ τῶν ἱερείων. Quod Καρδιουργεῖν sunt qui putent ead. forma dici, qua κρεουργεῖν, pro Concidere cor in frusta. " Etym. καρδιωσάμενοι affert pro τὴν τοῦ " θύματος καρδίαν τῇ πιμελῇ καλύψαντες καὶ ἐπιθέντες " τῷ πυρί." [Anecd. Bekkeri 275. * Ἐκκαρδιόω, Alex. Trall. p. 30. * Καρδιάω, unde " Ἐκαρδίακεν, ad Hesych. 1, 1125, 1." Dahler. Mss. et Καρδιόωντα ap. Nicandr. l. c., ap. quem et * Ἐπικαρδιάω, Ἀ. 19.]

Καρδιώσσω, seu Καρδιώττω, itidem ut proxime præcedens καρδιόω, pro Cordis dolorem sentio etc. sed καρδιόω est potius poëtarum; at καρδιώττω in prosa quoque usurpatur. Aristot. Probl. (3, 18.) Καρδιώττειν οὐ ποιεῖ, ubi exp. Stomachum non perturbat. Gal. Εἴ τις καρδιώσσοι, Si cui stomachus doleat, Si quis rosionem stomachi sentiat. At Æl. Dionys. non solum generaliter exp. ἀλγεῖν τὴν καρδίαν, sed etiam ναυτιᾷν. Quo pertinent quæ ex Erotiano afferuntur infra. [" Heyn. ad Apollod. 1142. ad Lucian. 1, 310." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 9, 11. Apud Dores i. q. βουλιμιάω, J. Poll. 2, 217.] Καρδιωγμὸς, Cordis dolor s. potius Oris ventriculi, Morsus s. Rosio cordis, s. potius oris ventriculi. Est sensus quidam mordicationis in ventriculo, ab humore acri os ejus rodente et vellicante. Alii vero, ut scribit Gal., καρδιωγμὸν interpr., Cordis, h. e. Visceris ejus quod palpitat, et cor proprie dicitur, motum quendam palpitationi similem. Itaque, his quidem auctoribus, καρδιωγμὸς ad cor pertinet, illis autem, ad os ventriculi. Quibus et Gal. assentiri videtur, scribens de Fac. Nat. 3. in ventre segregatricem expultricemque alienorum vim per καρδιωγμοὺς manifeste indicari. Quomodo autem κ. et καρδιαλγία differant, non constat; nam, ut scribit Gal. Comm. in Aphorism. 65. l. 4., plerique ap. Hippocr. καρδιώσσειν et καρδιαλγεῖν pro eod. acceperunt: cum tamen ipse l. 8. τῶν κατὰ Τόπους videatur ea diversa esse dicere. Erotian. inter illa non distinguit: sed utrumque eorum explicat, μετὰ ναυτίας καὶ ὀδύνης ἀνιᾶσθαι τὸν στόμαχον. Alteram autem τοῦ καρδιωγμοῦ differentiam constituit, qua cor proprie dictum laborare potest: eamque definit, παλμὸν ἀθρόως καὶ σφοδρῶς ἐν αὐτῷ γινόμενον, (intellige autem ἐν αὐτῷ τῷ σπλάγχνει τῆς καρδίας.) Gorr. In VV. LL. annotatur καρδιωγμοὺς et στομάχου δηγμοὺς pro eod.

dicere Diosc., Stomachi rosiones, Plin.: Alex. Aphr. Probl. 2. Γίνεται δὲ ἡ συμπάθεια καὶ διὰ τόπον γειτνίασιν καὶ ἐγγύτητα· ὡς συμπάσχει καρδία στομάχῳ, ὅταν ὑπὸ δριμέος χυμοῦ δακνομένη καὶ αὐτὴ συναπελαύνουσα ποιεῖ καρδιωγμὸν, πρὸς ἀποδίωξιν τῶν λυπούντων. [Galen. 5, 279. Bas.]

[* Καρδιᾶτις, i. q. ἡ πεντὰς, ap. Pythagoreos, Theol. Arithm. p. 32. vide nott. 177. 322. Ast., pro quo ap. Phot. Cod. κρεδεάτης et κραδεάτης.]

¶ Κραδία, Cor, per metath. pro καρδία, ap. poëtas, uti dixi; sed frequentius Κραδίη terminatione Ionica. Od. (Υ. 17.) Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ: Il. A. (225.) Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο, Od. Δ. (427.) πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι. Et σὴν ἔδεαι κραδίην, ea signif. qua καρδίαν ἐσθίειν dixit Pythag., Il. Ω. (128.) Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Σὴν ἔδεαι κραδίην; Ab eod. poëta sæpe θυμὸς et κραδίη copulantur: Il. Θ. (147.) Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει. Et Od. A. (353.) Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν. Interdum vero κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ: Δ. (548.) αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Αὖθις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχνυμένῳ περ, ἰάνθη: ubi observa κραδίη ἐνὶ στήθεσσι, et huc facere illum versum ex Υ. (l. c.) Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ. Hesiod. quoque hæc duo copulat, et quidem interdum postponens κραδίην: Θ. (611.) Ζώει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην Θυμῷ καὶ κραδίῃ. Potest autem pro loco non solum Cor reddi, sed et Animus, ut in Καρδία dictum est, vel Mens; necnon Sensus. Ceterum ineptissimum est quod a Didymo annotatur, aut certe eo, cui Didymi nomen tribuitur, necnon ab Etym. dici κραδίαν a verbo κραδαίνεσθαι, quia sc. perpetuo palpitat cor, cum præcedere καρδία, et ex eo esse κραδία per metath., manifestissimum sit. [" Greg. Cor. 203. 232. Periphrast., Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. vii. Ἐς κραδίην τίθεσθαι, Marcus Arg. 2. * Κραδιοβρὼς, Wakef. Phil. 694." Schæf. Mss.] " Εὐκράδιος, poëtice pro εὐκάρδιος."

" ΚΕΒΡΙΟΝΗΣ, Cebriones: Avis nom. ap. Aristoph. (Ὄρν. 553.) Nomen item Gigantis," [ap. Hom.]

" ΚΕΓΧΡΟΣ, (ὁ, ἡ,) Hesychio auctore est σπερμάτιον μηλίνῃ ἐμφερὲς, Semen panico simile. Milium vocant Latini. Hesiod. 'A. (398.) Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθωσι. Et ap. Athen. (447.) populi quidam πίνουσι βρύτον ἀπὸ κέγχρου, Bibunt cervisiam e milio confectam. ‖ Κέγχρος dicitur etiam Serpens quidam, a maculis quibus milii similitudine alvus ejus tinctus est. Meminit ejus Diosc. 7, 16. describens symptomata quæ comitantur τοῖς ὑπὸ κέγχρου δηχθεῖσιν: itidemque Actuar. sub finem suæ Methodi Med. Alio nomine κεγχρίας dicitur et κεγχρίς. ‖ Unum ex adamantis generibus κέγχρον vocant, quod est milii magnitudine, inquit Plin. 37, 4. ‖ Κέγχρος est etiam Ornamentum vestis, inquit Bud., afferens ex Athen. 12. de actæa, vestimento Persico pretioso, Καταπέπλασται δὲ χρυσοῖς κέγχροις· οἱ δὲ κέγχροι, νήματι πορφυρῷ: forsan sunt puncta milii figura. Idem Bud. κέγχρον a Chrys. vocari tradit τὸ ἔνδον τῆς συκῆς, Granum ficus: quippe quod et ipsum milii sit simile." [" Thom. M. 882. Dionys. H. 3, 1339. Casaub. ad Athen. 108. Mœr. 330. et n., Valck. Phœn. p. 470. Wessel. ad Herod. 145. ad Diod. S. 1, 39. ad Lucian. 1, 521." Schæf. Mss. Schol. Eur. Phœn. 1394. Polemon Physiogn. p. 216., Κέγχρος, ἡ, Oribas. 41. Matth., Schn. Ind. Theophr. Vide Κέρχνος.] " E superiore Κέγχρος COMPOS. Κεγχροειδὴς, Milio similis, Milii formam gerens, Qui milii specie s. figura est. Utitur hoc compos. Athen. (475.) scribens τὸ καρχήσιον poculum dictum quasi κερχήσιον, διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κεγχροειδῆ." [Hippocr. 8, 609. ἱδρῶτες, Philes de Plant. 155. Wernsd.] " Derivatum inde ET Κεγχρώδης, significans itidem Milio similis, s. Ad milium accedens, Milii naturam referens: ut Philotimus ap. Athen. (82.) scribit τὸ Περσικὸν λιπαρώτερον καὶ κεγχρῶδες εἶναι. Et (53.) Diocles, τὰ Ἡρακλεωτικὰ κάρυα ἔχειν τι κεγχρῶδες καὶ ἐπιπολαστικόν: ac si diceres, Aliquid miliaceum." [Theophr. H. Pl. 8, 3, 3. " Casaub. ad Athen. 108." Schæf. Mss. * Κεγχροφόρος, Strabo 5. p. 333.] " Inde ET Κεγχρίτης λίθος, Cenchrites lapis, milii granis velut sparsis, inquit Plin. 37, 11." [Apud Ælian. H. A. 9, 11. pro vulgato κεντρίτης leg. κεγχρίτης.] " Et fem. g. κεγχρίτιδες ἰσχάδες dicuntur Caricæ quoniam granula in se habent milii granis similia. Apud Suid., Καὶ νάρδῳ ψαφαρῇ κεγχρίτισιν ἰσχάσιν ἀμφί. Possis interpretari Miliaris." [" Jacobs. Anth. 9, 151. Toup. Opusc. 2, 59. * Κεγχρῖτις, ibid." Schæf. Mss.] " ITIDEM Κεγχρίας ἕρπης, ap. Gal. ad Glauc. (3, 356. Bas.) redditur Miliaris herpes: nomine ex eo imposito quod κέγχροις ὁμοίας ἐξοχὰς κατὰ τὸ δέρμα ποιεῖ, teste Oribasio ad Eunap. 3, 48. ut Actuarius quoque περὶ διαγνώσεως παθῶν 2, 31. Ἡ δὲ λεπτὴ καὶ ἧττον δριμεῖα καὶ θερμὴ χολὴ φλυκταίνας μικρὰς ἐξ ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος ἐγείρει κέγχροις ἐοικυίας· καὶ κεγχρίας ἕρπης ἐκ τῆς ὁμοιότητος τὸ πάθος ὀνομάζεται. SIC Κεγχριδίας ὄφις, dicitur Serpens veluti milii granis variatus. Diosc. 8, 13. Τοῖς δὲ ὑπὸ κεγχριδίου δηχθεῖσι θριδακίνης ὁ καρπὸς μετὰ λινοσπέρμου καταπλασσόμενος βοηθεῖ. At libro præcedente eum appellat κέγχρον. Ab aliis DICITUR Κεγχρίνης, ET Κέγχρις. Nicander Θ. (463.) Δήεις κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας, ὅν τε λέοντα Αἰόλον αὐδάξαντο * περίστικτον φολίδεσσι. Lucan. 9. Chersydros tractique via fumante chelydri, Et semper recto lapsurus limite cenchris: Pluribus ille notis variatam tingitur alvum Quam parvis tinctus maculis Thebanus ophites: Concolor exustis atque indiscretus arenis Ammodytes. Paul. Ægin. vocat et ipse κεγχρίνην, 5, 18.: Aëtius et κεγχρίαν et κεγχρίτην. Nam 13, 25. τὸν ἀμμοδύτην vocari κεγχρίαν ait," [διὰ τὴν τῆς οὐρᾶς σκληρίαν, Ob caudæ instar milii duritiam:] " et 27. Cenchrites, inquit, serpens est magnitudine duorum cubitorum, figura autem crassa in tenuem abeunte, colore viridi, maxime circa alvum, ut milium colore referat: unde et κεγχρίας, h. e. Miliaris, appellatur. Ajunt etiam hunc se ipso fortiorem fieri cum milium floret. Ceterum ubi se ad lædendum parat, extendit seipsum, ac veluti jaculum vibratum corporibus involat, atque hoc modo verberat: λέοντα eund. vocant a feritate sævitiaque: in corpora enim se vibrat, spiris ea involvit, verbere caudæ rumpit, adactoque in claviculas et thoracem vulnere, sanguinem exugit, leonino hæc omnia ritu. Etym. quoque serpentem quendam κεγχρίνην dici ait, vel διὰ τὸ ποικίλον εἶναι καὶ κατεστίχθαι, utpote ὥσπερ κέγχρους τινὰς ἐπὶ τὰ νῶτα ἔχοντα, vel διὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτὸν τὸν καιρὸν τοῦ κέγχρου. Suida vero auctore κεγχρίνης dicitur non Serpentis tantum species, sed Avis etiam quæ nunquam sitire fertur: et fortassis ipsa etiam a maculis quibus veluti milii granis variata est, nominis id sortita est. Plin. serpentem Cenchrin vocat, avem autem Cenchridem: illum, κέγχριν, hanc, κεγχρίδα. Marrubium, inquit 20, 22., adversus serpentes efficax, maxime cenchrin et scolopendras. Et 29, cap. ult., Fimum cenchridis: accipitrum generis hanc Græci faciunt. Meminit hujus avis Aristot. H. A. 6, 1. Gen. Anim. 3, 1. ubi tradit τὴν κεγχρίδα esse πολυγονωτάτην τῶν γαμψωνύχων, et solam etiam e curvunguibus bibere: item H. A. 2, 17. habere κοιλίαν ὁμοίαν προλόβῳ: 6, 2. parere ova ἐρυθρὰ ὥσπερ μίλτος. Quidam Miliarem accipitrem interpr., Gaza Tinunculum, de cujus erga columbas amore vide Colum. 8, 8. et Plin. 10, 37. Varro autem miliarias aves appellat quæ milio vescuntur et pinguescunt." [" Κεγχρὶς, Munck. ad Anton. Lib. 64. Verh." Schæf. Mss. * Κεγχρηῒς, Accipiter, Ælian. H. A. 2, 43.] " Præterea a κέγχρος DICITUR Κεγχριαῖος, Qui milii magnitudine est, Tantus quantum milii granum: ut κεγχριαῖον μέγεθος, Milii magnitudo, ap. Diosc. 2." [Lucian. 2, 774.] " Item nomen MATER. Κέγχρινος, E milio confectus, Miliaceus: ut κέγχρινον ἄλευρον, Milii farina, s. Fa-

" rina e milii granis, ap. eund. Diosc. 5, 5." [" Ad A
Mœr. 330." Schæf. Mss.] " Fem. Κεγχρίνη, He-
" sychio est τὸ ἐκκέγχρου ἕψημα, Puls e milio." [* Κεγ-
χρινοπώλης, Hesychio * τραγηματοπώλης. * " Κέγ-
χριος, Diacon. Hesiod. 'Α. 393. p. 103." Boiss. Mss.]
" Adhæc verbale Κέγχρωμα, quod sonat quasi
" diceres Miliamentum. Vocant autem κεγχρώματα,
" s. κέγχρους, Parvos ex auro clavos quibus ἡ ἴτυς
" τῆς ἀσπίδος exornatur: vel potius Parva foramina
" in scuti circumferentia per quæ adversarios specu-
" lantur, ut tradit Schol. Eur. Phœn. (1400.) de
" Eteocle et Polynice inter se pugnantibus, Εἰ δ'
" ὄμμ' ὑπερσχὸν ἴτυος ἅτερος μάθοι, Λόγχην ἐνώμα
" στόματι, προφθῆναι θέλων· Ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπί-
" δων κεγχρώμασιν Ὀφθαλμὸν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι
" δόρυ. Dextre itaque miliaribus clypeorum forami-
" nulis admovebant oculos, seque clypeis tegebant,
" ut hasta qua se invicem petebant, nihil efficeret.
" Affertur et dimin. Κεγχρίδιον, quod significabit
" Parvulum milii granum. Denique a κέγχρος deri-
" vat. Κεγχραμὶς, quo nomine dicitur Granum s. B
" Semen ficus: quoniam milii granum et figura et
" colore et magnitudine refert. Theophr. C. Pl. 5.
" fin. Τὸ γίγαρτον καὶ ἡ κεγχραμὶς μᾶλλον ἀποξηραί-
" νεται γυμνούμενα. Idem H. Pl. 4, 2, (1.) Ægyptiæ
" ficus fructum esse dicit τῷ χυλῷ καὶ τῇ γλυκύτητι
" τοῖς ὀλύνθοις παραπλήσιον, πλὴν γλυκύτερον πολὺ,
" καὶ κεγχραμίδας ὅλως οὐκ ἔχοντα. Plin. 13, 7. esse
" ficum prædulcem sine granis interioribus. Ubi
" quæ grana interiora vocat, alibi appellat Frumenta:
" 15, 19. Ficis mollis omnibus tactus: maturis fru-
" menta intus: succus maturescentibus lactis, per-
" coctis mellis. Suidæ vero κεγχραμίδες sunt non
" solum τοῦ σύκου, sed etiam τῶν ἐλαῶν οἱ πυρῆνες,
" Nuclei s. Ossicula olearum." [" Ad Lucian. 2,
327." Schæf. Mss.] " Inde Κεγχραμιδώδης, dicitur
" Qui ex genere τῶν κεγχραμίδων est. Plur. τὰ κεγ-
" χραμιδώδη, Quæ e genere τῶν κεγχραμίδων sunt:
" aliis simpliciter Ficorum grana." [Theophr. H. Pl.
1, 11, 3.] " Apud Hes. reperio et alia ab hac ori-
" gine deducta. Affert enim et Κεγχρηδῶν, si ta- C
" men non κεγχραμιδῶν potius scripsit, pro σπερμά-
" των ὁμοίων κέγχρῳ, Seminum milio similium."
[" Κεγχρῆδες, ad Mœr. 301." Schæf. Mss.] " Et
" Κεγχρίλης pro τριόρχης: qui supra κεγχρὶς, ex Ac-
" cipitrum genere. Et Κέγχρης pro ὁ καρπός. Nec-
" non Κεγχρανοπώλης pro * τραγηματοπώλης. At
" Κεγχρεὼν dicitur τὸ * καθαριστήριον ὅπου τὴν ἐκ τῶν
" μετάλλων κέγχρον διέψυχον, ut innuit Theophr. in
" l. de Metallis. Ita Harpocr. in suo Lex. Rhet.
" cum citasset Dem. (974.) Πείσας τοὺς οἰκέτας τοὺς
" ἐμοὺς καθέζεσθαι εἰς τὸν κεγχρεῶνα ἐπὶ βλάβῃ τῇ
" ἐμῇ. Ubi quod κεγχρεῶνα vocat, appellat aliquo-
" ties ἐργαστήριον, Officinam: et quidem eam in qua
" grana et ramenta metallorum exsiccantur. Dicit
" etiam ibi ἀργυρῖτιν et μέταλλον, et μεταλλικὰς δίκας,
" quæ de iis sunt qui μέταλλον παρὰ τῆς πόλεως πρί-
" ανται. [" Cattier. Gazoph. 54." Schæf. Mss. Lo-
beck. Phryn. 167. * Κέγχρειος, pro κέγχρος, Arat.
986. * Κέγχρων, ονος, ὁ, Hippocr. 290. * Κεγχρωτὸς,
Polemon Physiogn. 1, 6. p. 215. Adamant. 1, 7. D
p. 342.]

" ΚΕΔΜΑΤΑ, τὰ, ab Hippocr. dicuntur e defluxi-
" one affectus cum in omnibus articulis tum præcipue
" circa coxendicem: ut Gal. tradit in Lex. Hippocr.
" Itidem idem Gal. Comm. 5. in l. 6. Epidem. anno-
" tat, κέδματα ab eo vocari τὰ εἰς τὰ σκέλη κατασκή-
" πτοντα ῥεύματα, καὶ μάλιστά γ' αὐτῶν τὰ εἰς τὴν πρώ-
" την διάρθρωσιν, ἥτις ἐστὶ κατ' ἰσχίον. Verba Hip-
" pocr. in quæ ista annotat, hæc sunt, κεδμάτων τὰς
" ἐπὶ τοῖς ὠσὶν ὄπισθεν φλέβας σχάζειν. Idem Hip-
" pocr. et alibi passim h. v. utitur: ut de Loc. in
" Hom. Ἢν δὲ ὀλίγον ῥεύσῃ, ἰσχιάδα καὶ κέδματα ἐποίη-
" σεν, ἐπὴν ῥέον παύσηται. Et de Aëre, Aquis et Loc.
" (§. 108. p. 340.) Ἐκεῖ πλεῖστοι ὑπὸ κεδμάτων καὶ
" ἰσχιάδων καὶ ποδαγριῶν ἁλίσκονται. Ibid. Ὑπὸ τῆς
" ἱππασίης αὐτέης κέδματα λαμβάνει. Et Epidem. 7. Ἔ-
" σχεν βουβῶνα καὶ κέδματα." [" Wakef. Trach. 260.
ad Lucian. 1, 441." Schæf. Mss.] " Inde Κεδμα-
" τώδεα, τὰ, dicuntur Quæ ad τῶν κεδμάτων naturam
" proxime accedunt, Similia τοῖς κέδμασιν, s. Quæ
" sunt e genere τῶν κεδμάτων. Affert Erot. ex eod.
" Hippocr. qui et ipse κέδματα nominari annotat τὰς
" χρονίας περὶ τὰ ἄρθρα διαθέσεις."

" ΚΕΔΡΟΣ, ἡ, Cedrus: Arbor junipero non ab-
" similis: radicibus raris, per summa terræ dispersis:
" folio duro, acuto mucrone, capillato, spinoso, pun-
" gente, ramoso: ligno contorto, nodoso, frequenti-
" bus alis: medulla rubente, odorata: baccis myrti
" flavis, hilaribus, odoratis, esculentis: novo fructu
" per autumnum cum anniculis pendente: coma
" perpetuo viridi. Gal. duplicem esse scribit: al-
" teram, fruticosam, junipero assimilem: alteram
" vero, arborem non exiguam. Hæc Gorr., e parte
" desumta e Theophr., II. Pl. 3, 12.: Plin. 13, 15.
" ubi inter alia hæc scribit, Junipero similem habent
" Phœnices et cedrum minorem duo ejus genera:
" Lycia et Phœnicia: differunt folio: nam quæ du-
" rum, acutum, spinosum, habet, ὀξύκεδρος vocatur,
" ramosa et nodis infesta: altera odore præstat: fru-
" ctum ferunt myrti magnitudine, dulcem sapore.
" Et majoris cedri duo genera: quæ floret, fructum
" non fert: frugifera, non floret: et in ea anteceden-
" tem fructum occupat novus: semen ejus cupresso
" simile: quidam Cedrelaten vocant: ex hac resina
" laudatissima: materiæ vero ipsi æternitas: itaque
" et simulacra deorum ex ea factitaverunt. Hom.
" quoque odoratam esse arborem testatur: quippe
" ap. quem Od. E. (59.) domi Calypsus Πῦρ μὲν ἐπ'
" ἐσχαρόφιν μέγα καίετο· τηλόθι δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐ-
" κεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει: ut et Virgiliana
" Circe Urit odoratam nocturna in lumina cedrum.
" Rursum Plin. 13, 15. Cedrum Mauritanicam scri-
" bit esse cupresso feminæ etiamnum sylvestri simi-
" lem folio, odore, caudice. Libanus autem mons
" Syriæ cedros ferre dicitur quarum fructus mali
" magnitudine sit, tereti et oblonga figura, callo
" compactili. Denique κέδρος esse dicitur etiam
" Arbor citrei mali, cujus materies citrum Varroni et
" Martiali: cum Diosc. 1, 167. scribat, quæ a Ro-
" manis vocantur κίτρια, a Græcis nominari Μηδικὰ
" sive Περσικὰ μῆλα et κεδρόμηλα, quasi Cedrina
" mala: cum Plin. item 13, 16. de cedro locutus,
" subjungat, Alia est arbor eod. nomine, malum
" ferens execratum aliquibus odore et amaritudine,
" aliis expetitum, domos etiam decorans: innuens et
" ipse cedrum et citriam malum eand. esse. Verun-
" tamen idem ipse Plin. libri ejusd. cap. 14. aperte
" inter citrum et cedrum distinguit: ut prolixius
" docui t. 2, c. 1633. ubi etiam annotavi, forsitan
" legendum esse κιτρόμηλα aut κιτριόμηλα. De hoc
" fructu, una cum arbore ipsius, si plura cognoscere
" cupias, disces e Theophr. H. Pl. 4, 4.: Athen. 3.
" afferente eum Theophr. l.: Diosc. 1, 167.: Plin.
" 12, 3.: Galen. Simpl. Med. 7.: Palladio in Mar-
" tio, tit. 10.: Plin. rursum 11, 53. et Virg. Georg. 2."
[" Thom. M. 520. ad Charit. 784. Heyn. Hom. 8,
628. Wakef. Alc. 372. Jacobs. Anth. 7, 198. Am-
mon. 81. Mœr. 223. et n." Schæf. Mss. Schn. Ind.
Theophr. Theocr. 7, 81. Schol. ἡ λάρναξ. * " Κεδρο-
χαρὴς, ad Charit. 751. Manetho 4, 191." Schæf. Mss.]
" Κεδρελάτη, Cedrus magna, abietem magnitudine
" æquans: ut et Plin. in l. supra c. scribit majorem
" cedrum quosdam Cedrelaten vocare: e qua resinam
" manare laudatissimam. Sic vero Idem 24, 5. Ce-
" drus magna, inquit, quam Cedrelaten vocant, dat
" picem quæ Cedria vocatur: et Diosc. 1, 106. τὴν
" κέδρον itidem esse δένδρον μέγα, e quo τὴν λεγο-
" μένην κεδρίαν συνάγεσθαι. Ubi nota hoc Κεδρία,
" idem significans quod κεδρίνη πίσσα seu κεδρίνη ῥη-
" τίνη, et κέδρινον ἔλαιον: quod et voce comp. Κε-
" δρέλαιον dicitur." [" Κεδροέλαιον, ad Charit. 751."
Schæf. Mss.] " Gal. enim (2, 89.) τὸ κέδρινον ἔλαιον
" a quibusdam nominari κεδρίαν auctor est: itidem
" Simpl. Med. 7. scribens κεδρίαν vocari τὸ ἔλαιον τὸ
" ἐκ τῆς κέδρου. Alii tamen inter κεδρίαν et κεδρέλαιον
" discrimen esse volunt: cum Plin. 15, 7. scribat
" oleum quod e malis cedri fit, κεδρέλαιον appellari:

" et 16, 11. lignum tædæ concisum, furnis undique A
" igni extra circumdato fervere: primum sudorem
" aquæ modo fluere canali: hocque in Syria Cedrium
" vocari: sequentem liquorem, crassiorem jam, pi-
" cem fundere. Sed et 24, 5. idem Plin. cum dixis-
" set cedrum magnam, quam Cedrelaten vocant,
" dare picem quæ Cedria vocatur: ex ea fieri et suc-
" cum magni ad lumina usus: subjungit, Fit ex eo
" et oleum quod Pisselæon vocant, vehementioris ad
" omnia ead. usus. Κεδρία, inquit Gorr., Cedria:
" dicitur modo Pix cedri, modo Resina cedri, e ma-
" gna cedro, quæ κεδρελάτη vocatur, emanans: ita
" ut si proprie sit loquendum, nihil aliud sit quam
" Cruda cedri lacryma. Κέδριον autem, Oleum quod
" e cedro nascitur, s. Succus cedri e tæda ejus con-
" cisa et in furnis fervente primus aquæ modo fluens
" in canali: namque sequens liquor, jam Pix, non
" Cedrium appellatur sed Cedria: ita ut κέδριον a κε-
" δρία hoc differat quod κέδριον liquidius sit et ma-
" gis oleosum." [" Thom. M. 521." Schæf. Mss.]
" Veruntamen nunc pro Resina, nunc pro Sudore B
" tædarum, nunc pro Pice confundunt auctt. κεδρίαν
" et κέδριον, indiscriminatim nominantes. Vitruv.
" quoque κέδριον revera Oleum cedrinum esse indi-
" cat his verbis, 2, 9. Item cedrus et juniperus easd.
" habent virtutes et utilitates: sed quemadmodum
" e cupressu et pinu resina, sic e cedro oleum, quod
" Cedrium dicitur, nascitur: quo reliquæ res cum
" sunt unctæ, uti etiam libri, a tineis et carie non
" læduntur. Gal. hoc κέδριον sive κεδρέλαιον videtur
" vocare ἐλαιώδη κεδρίαν, κεδρίαν autem Fæcem τοῦ
" κεδρελαίου sive κεδρίου: cum Simplic. Med. 7.
" scribit τὸ λιπαρώτατον ἐκ τῆς κεδρίας καὶ ἀκριβῶς
" ἐλαιωδέστατον, ὃ διὰ τῶν ὑπεραιωρουμένων ἐρίων
" ἑψομένης ἀθροίζεται, λεπτομερέστερον γίνεσθαι τῆς
" ὅλης κεδρίας, ἔχειν τε ὡς πρὸς τὸ ὑπολειπόμενον τῆς
" κεδρίας τὸ παχυμερέστερον τὸν αὐτὸν λόγον ὅνπερ
" καὶ τὸ ἔλαιον πρὸς τὴν ἀμόργην. Apud Aëtium sane
" l. 1, (13, 48.) ubi h. Gal. l. de cedria affert, verbis
" istis jam citatis præfigitur titulus Κεδρέλαιον: ut et
" Diosc. 1, 106. tradit, Ἐκ τῆς κεδρίας γίνεσθαι καὶ C
" ἔλαιον· χωριζόμενον ἀπὸ τῆς κεδρίας δι' ἐρίου ὑπεραιω-
" ρουμένου ἐν τῇ ἑψήσει ὡς ἐπὶ τῆς πίσσης. No-
" tandum vero est, ap. Galen. pariter et Aëtium eo
" in l. scriptum esse κεδρέα aliquoties, ut ap. Vi-
" truv. quoque Cedreum: ap. Paulum vero Ægin.
" κεδραία per αι. Altera tamen scriptura per ι melior
" videtur: ac forsitan cum κεδρία subaudiri queat
" ῥητίνη aut πίσσα: cum κέδριον autem, ἔλαιον: præ-
" sertim cum ADJECTIVI Κέδριος exempla aliquot
" reperiantur." [" Schol. Nicandri 'Α. 118." Wakef.
Mss.] " Gorr. enim tradit τὸ κεδρέλαιον, Cedrinum
" oleum, a Colum. vocari Cedrium liquorem. Et
" Hes. κέδριον affert usurpatum pro εὐῶδες: nam
" cedrum esse odoratissimam, e supradictis constat.
" Ionice vero pro κεδρία DICITUR Κεδρίη: quod ex
" Herod. (2, 87.) affertur pro Cedrinum unguentum."
[" Κεδρία, Thom. M. 521. ad Charit. 751. ad Diod.
S. 1, 94. 102. Κεδρέα, ibid." Schæf. Mss.] " Præ-
" terea a κέδρος DERIV. Κέδρινος, Cedrinus, i. e. E
" cedro confectus: ut κεδρίνη κλίμαξ, et κέδρινον ξύ- D
" λον, ap. Eur. Sic Cedrinus Apollo ap. Plin.: nam
" simulacra deorum e cedro factitabant, quod ma-
" teriæ isti æternitas inesset, teste Eod. 13, 5.: qui
" c. 15. ejusd. libri, mensas quoque cedrinas maxi-
" mo fuisse in pretio tradit. Itidem κέδρινον ἔλαιον
" ap. Hippocr. (628.) quod alii κεδρέλαιον appellant
" voce composita. Necnon κέδρινος οἶνος, Vinum
" cedrinum: quod ET Κεδρίτης οἶνος dicitur: utrum-
" que ap. Diosc. 5.: illud, c. 45.: hoc, c. 47. ubi
" etiam ejus conficiendi rationem docet, e cedria sc.
" et musto." [" Κέδρινος, Heyn. Hom. 8, 628.
Wakef. Alc. 158. Diod. S. 2, 363. et n." Schæf.
Mss. Κέδρινον, τὸ, Galen. 2, 178. Bas. Μέλι κέ-
δρινον, Hippocr. 876.] " Poëtæ pro Κέδρινος
" DICUNT Κεδρίνεος etiam. Nicander enim 'Α. 488.
" κεδρινέην πίσσην, Cedrinam picem, vocat τὴν κε-
" δρίαν: quippe quæ sit pix s. resina e cedro. Item
" a Κέδρος DERIV. Κεδρὶς, significans Fructum cedri.
" Diosc. enim 1, 106. et Gal. Simpl. Medic. 7. κεδρί-
" δας vocari tradunt τὸν καρπὸν τῆς κέδρου: ubi etiam
" medicam earum vim exponunt. Sic Hippocr. Γυ-
" ναικ. 2. dicit, Κεδρίδας πέντε τρίβειν ὕδατι, καὶ πί-
" νειν. Et Plin. 24, 5. Cedrides, h. e. Fructus cedri,
" tussim sanant, urinam cient. Itidemque δαφνίδες
" dicuntur Fructus lauri, s. Baccæ lauri: et ἀμυγδα-
" λίδες, Nuces amygdalinæ. Apud Theophr. autem,
" H. Pl. 1. κεδρὶς est Frutex cedro similis, in Phry-
" gia nascens, teste Gorr. qui cum Gaza interpr.
" Cedrulam." [" Thom. M. 520. ad Mœr. 233."
Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 586.] " Denique a κέδρος
" est nomen VERBALE Κεδρωτὸς, ut ap. Latinos
" quoque Cedratus a Cedro. Eur. Or. (1511.) κε-
" δρωτὰ παστάδων ὑπερτέρεμνα. In h. autem l. Cassii
" Heminæ ap. Plin. 13, 13. Libros cedratos fuisse:
" propterea arbitrarier tineas non tetigisse: illud
" Cedratos accipiendum potius pro Cedrio inunctos,
" quam Cedrinis tabulis compactos: testante eod.
" Plin. 16, 39. cedri oleo peruncta materiem nec
" tineam nec cariem sentire: et Vitruvio, cedrio
" unctas res, uti etiam libros, a tineis et carie non
" lædi. Itidem vero VERBUM Κεδρόω significat Ce-
" dria s. Cedrio condio, Cedrino liquore s. oleo
" perungo. Strabo, Τὰς δὲ πολεμίων ἐνδόξων κεφαλὰς
" κεδροῦντες ἐπεδείκνυον. Testatur enim et Gal. Simpl.
" Med. 7. Τὴν κεδρίαν ξηραίνειν τε καὶ ἄσηπτα δια-
" φυλάττειν τὰ τεθνεῶτα σώματα." [" Ad Diod. S. 1,
352." Schæf. Mss. * Κεδρὼν, Schleusn. Lex. V. T.]
" ‖ Ad Κέδρος autem ut redeam, tradit Etym. femi-
" nino genere κέδρον dici τὸ δένδρον, neutro autem
" τὸν καρπόν. Hes. vero κέδρον neutro genere ab At-
" ticis vocari δάνειον: cui κέδρος est non solum δέν-
" δρον, sed etiam κιβωτὸς, λάρναξ, Arca, Loculus:
" sed ea forsitan e cedrino ligno, posita materia pro
" re inde confecta." [Eust. 1536, 14. Rom. Ἡ κέδρος
φασὶ θηλυκῶς τὸ φυτὸν, τὸ κέδρον δὲ ἡ καρπός: 1390,
57. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ κέδρον. " Κέδρον, τὸ, Mœr.
232. et n., Thom. M. 520." Schæf. Mss.]

" ΚΕΔΡΩΣΤΙΣ, εως, ἡ, Cedrostis: a nonnullis ap-
" pellatur ἡ λευκὴ ἄμπελος, Vitis alba, quæ et βρυω-
" νία et ὀφιοστάφυλον: testis Diosc. 4, 184. et Plin.
" 23, 1."

ΚΕΙΡΩ, ερῶ, ἔκειρα, κέκαρκα, Tondeo, Hom. Il. Ψ. (146.) Σοί τε κόμην κερέειν ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην: (46.) necnon alibi Κείρασθαι κόμην dixit: κείροντό τε χαίτας, Od. Ω. (46.) Sic in prosa quoque κείρειν et κείρασθαι pass. signif. cum accus. κόμην, aut τρίχας, aliove hujusmodi. Paus. Att. Κειρομένου τὴν κόμην τοῦ παιδὸς, sed plerumque etiam sine adjectione: Æschin. (84.) Ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο. Et ap. Gal. Τοῖς κειρομένοις προβάτοις ὑπὸ τῶν ψαλίδων. Dicitur etiam κείρεσθαι ἐν χρῷ: Plut. (6, 192.) Ἐν δὲ Λακεδαίμονι κειρόμενος ἐν χρῷ καὶ τριβωνοφορῶν. ‖ Et metaph., ut in vet. Epigr. Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν: quem Gr. versum Cic. hoc Latino reddidit, Consiliis nostris laus est attonsa Laconum. Ceterum quod ad etymum verbi hujus attinet, si non ineptum est id quærere, Etym. κείρειν deduci ait a κέρας significante τρίχα, adeo ut κείρειν non sit aliud quam ἀποκόπτειν τὸ κέρας. Sed et Plut. (10, 66.) quorundam opinionem referens, scribit, Κέρας γὰρ τὴν τρίχα λέγεσθαι, καὶ τὸ κείρασθαι διὰ τοῦ ... τὴν κουράν. Fit vero et ab Eust. significationis hujus mentio; sed ex iis, quæ de ista voce huc pertinentia scribit, nihil mihi æque verisimile videtur atque id, quod e Gramm. Herodoto et Apione affert, solitos vett. in modum cornu capillos nodare, ideoque hujusmodi nodos vocasse κέρας. ‖ Scindo, Abscindo, Hesiod. ('Α. 419.) ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε, Il. Ω. (450.) Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. Quod exemplum affert Bud. significationis hujus verbi, qua sc. ponitur pro Scindo; at pro Præcido metaphorice posito in h. l. poni tradit, ubi adjunctam præp. habet (Π. 120.) μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει. Et pass. κείρεσθαι non solum pro Scindi, sed et pro Eradi, Stringi, Demeti, Sterni: ut tradit Idem, addens etiam, Lacerari, Laniari: item Exedi et Corrodi, e Luciano (1, 204.) Ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι: et rursum ex Eod. (450.) Ὁ δὲ τύραννος

ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω τὸ ἧπαρ. Item pro Populor, Vasto, Diripio: ut ap. Plat. Οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κεροῦσιν. Apud Eund. Οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα κείρειν: qua in signif. dicitur et τέμνειν: [Herod. 8, 32. Πάντα ἐπέφλεγον καὶ ἔκειρον.] Sed et κτήματα κείρειν ap. Hom. non semel, Bona alicujus diripere, vel Dissipare, Absumere. Apud Eund. pro Insatiabili quadam edacitate vorare, ἀπλήστως ἐσθίειν, ut exp. Eust. aliquot in Il., ab hac signif. deducens κόρον. Ceterum ἔκερσα, unde κέρσε et κέρσαντες supra, Doricum est: ut κέρσω pro κερῶ. "Κεῖραι, Tondere, et Κείρασθαι, "Tondere se s. Tonderi: unde particip. κείρας et "κειράμενος. Κέκαρκα, Totondi: et Κέκαρμαι, Tonsus sum. Κέρσαι, Æolice pro κεῖραι, ap. Hes.: "qui exp. etiam γαμῆσαι, afferens ET Κέρσης pro "γάμος, Nuptiæ, necnon δραστήρια. Secundum quam "postremam expos. esset nomen." [Καρῆναι, Κείρασθαι, Lobeck. Phryn. 319. "Κείρω, Jacobs. ad Meleagr. p. 14. Anth. 1, 46. 7, 174. 8, 125. 9, 422. 11, 394. Thom. M. 494. 495. Markl. Suppl. 1205. Musgr. Tro. 1173. Wakef. Ion. 539. Trach. 1196. Eum. 303. S. Cr. 1, 43. ad Lucian. 1, 21. 2, 214. 3, 567. Boiss. Philostr. 384. Heyn. Hom. 8, 152. 689. Ruhnk. Ep. Cr. 81. Brunck. ad Orest. p. 185. Herod. 562. 647. 697. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 25. Bergler. Alciphr. 98. ad Charit. 361. Populor, Vasto, Diripio, Huschk. Ep. in Propert. 25. ad Od. A. 378. Conf. c. τείρω, Jacobs. Anth. 7, 117. Differt a ξυράω, Toup. Opusc. 1, 476. De tonsura in honorem fluvii, Wolf. ad Hesiod. 99. De hepate, T. H. ad Lucian. 1, 204. De tonsura capillamenti in luctu, Valck. Phœn. p. 113. Jacobs. Spec. 62. K. arbores, segetem, Anth. 7, 117. 118. Act., med., Antip. Th. 21. Kuster. V. M. 5. Pass., med., 104. Aristoph. 53. Κείρεσθαι cum dat., ad Lucian. 1. p. xxxiii. 291. Ἐκειράμην, pass., Kuster. V. M. 146. Jacobs. Anth. 11, 394. Ἐκέρσω, Callim. 1, 546. Καρῆναι, Ilgen. Hymn. 612. Κείρεσθαι διπλῇ, Jacobs. Anth. 8, 171. Κέρσαντες, Ruhnk. ad Timæi Lex. 11. Theodorid. 14." Schæf. Mss.]

Κειρεκόμης, Qui comam totondit, Cui tonsa est coma s. rasa, Tonsus. CONTR. Ἀκειρεκόμης, Qui comam non totondit, etc. Intonsus, Epith. Apollinis, Bacchi: juxta hunc Tibulli versum, Nam decet intonsus crinis utrumque deum. [" Jacobs. Anth. 10, 132. 318. Monum. Byz. 26. ad Lucian. 2, 243. ad Xen. Eph. 123. ubi et de Ἀκειρεκόμας." Schæf. Mss. Schol. Callim. H. in Apoll. 14.] "Ἀχειροκόμη, Intonsa coma, VV. LL. Sed depravata vox "est ex ἀκειρεκόμης." DICITUR autem et Ἀκερσεκόμης, pro eod.: sicut sc. κέρσω et ἔκερσα Dorice pro κερῶ et ἔκειρα. [" Heyn. Hom. 8, 14. ad Lucian. 2, 243. ad Xen. Eph. 123. ad Herod. 733." Schæf. Mss. Ἀκειρεκόμης, Ἀκειροκόμης, Ἀκερσεκόμης, Lobeck. Phryn. 783.] Ἀκερσέκομος: unde ἀκερσεκόμη κεφαλή, Intonsum caput, VV. LL. [* "Ἀκειρόκομος, Apollinaris Ps. 1, 8." Boiss. Mss.]

"Κάρμα, Hesychio est non solum τὸ κούρευμα, "παρὰ τὸ κείρειν sc., ut sit Tonsura, sed etiam γλεῦ"κος τὸ πρῶτον ἀποθλιβόμενον διὰ τῶν χειρῶν." "Κάρσις, εως, ἡ, Tonsura: a κείρειν, Tondere: ut "τὰ εἰς κάρσιν σπαρέντα, ap. Theophr. C. Pl. 4, (8, "5.) perperam enim ibi scriptum κράσιν, Quæ in "eum finem seruntur ut tondeantur s. demetantur "cum in herbam eruperint: veluti pabuli seges ap. "Var...ronem."

Καρτὸς ... Tonsus. [Κρόμμυον κ., Galen. Method. l. 12.] "H... sych. quoque affert καρτοὶ pro κεκου"ρευμένοι. A... τ Κάρτον vocari τὸν μέγαν καὶ εὐαυξῆ "σταφυλῖνον, t... radit Athen. (371.) i. e. Magnam "pastinacam et ... bene enutritam:" [hodie legitur * Καρωτόν: at Κα... ρτὸν expositum Tonsile porrum legitur ap. Athen. i... Κάρτον, Porrum sectiv... ipso l. c.: Schn. Lex. citat *Ἄκαρτος, ὁ, ἡ, Intonsu... m, e Geopon. 2, 6, 32.] AT [211. de philosophis. * ...: Ἀκάρτοις πώγωσι, Athen. tus ap. Athen. 47. Vide Ὑποσκαφιόκαρτος, Nicostra-

[* "Κειράδες, Tonsi, Q... καφίον.]

quasi κουρίας. Jerem. 48, 31 ... tonsos habent capillos, ... Βοήσατε ἐπ' ἄνδρας κει-

A ῥάδας αὐχμοῦ, Clamate super viros tonsos squaloris. Ubi Theodoretus: Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἀντίγραφα κειράδας αὐχμοῦ ἔχει, ὁ Σύρος οὕτως ἡρμήνευσε· κεφαλαὶ αὐτῶν κεκαρμέναι καὶ οἱ πώγωνες αὐτῶν ἐξυρημένοι· αἰχμαλώτων δὲ τούτων σχῆμα· κελεύει τοίνυν ὀλολύζειν ἐπ' ἄνδρας τοὺς πάλαι μὲν τείχεσι κεχρημένους, νῦν δὲ ἀποκειραμένους τὴν προτέραν εὐημερίαν, καὶ αὐχμὸν περικειμένους." Schleusn. Lex. V. T. ubi vide plura.]

"Κεῖρις, εως, ἡ, Ciris: avis quam aliqui Accipi"trem esse volunt, aliqui Alcyonem, inquit Hes. "Sunt qui velint avem esse quæ Scylla nominatur: "recte: ita enim Ovid. Met. 8. de Scylla, plumis "in avem mutata, vocatur Ciris, et a tonso est hoc "nomen adepta capillo: παρὰ τὸ κείρειν: quippe "qua paulo ante, thalamos taciturna paternos In"trarat, et, heu facinus, fatali nata parentem Crine "suum spoliarat, prædaque potita nefanda Tulerat "secum spolium sceleris: patris inquam Nisi, qui "et ipse in haliæetum ibi mutatur. Unde ἁλιαίετος "illam κεῖριν persequitur, veteris memor injuriæ.
B "Apud Opp. Ἁ. 1, (129.) legitur κιῤῥὶς pro hoc "κεῖρις. Sunt qui Aristotelicum esse ἄνθον existi"ment, quem Gaza Florum appellat: vulgo dici "Vaneau."

"Κεῖρα, Hesychio γενεὰ ἢ ἡλικία, Generatio s. "Ætas."

[* "Κέρσιμος, Schol. Victor. Il. 24, 81. p. 609. Heyn. Οἱ δὲ τὸ κέρσιμον ἢ (forte ὃ) πρὸς τοῖς ἄκροις τῶν καλάμων βάλλουσιν πρὸς τὸ καταμίγνυσθαι (an κατάγεσθαι s. κατάγνυσθαι?) τῷ βάρει τῶν ἰχθύων. Legitur ap. Hes. *Γέρσυμον· ἄκρον ἀλιευτικοῦ καλάμου." Schn. Lex.]

[Βροτοκέρτην, Athen. 98. sic leg. in Lex. VV. Peregr. pro Βροτοκέρην.]

Κουρὰ, Tonsura, Plut. Πρὸς τὴν κουρὰν, Ad tonsuram, tondendum, Herodian. 4, (7, 4.) Κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθὰς, καὶ εἰς κ. τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας, Cæsariem flavam capiti imponens, ad modum Germanicæ tonsuræ, Polit.: Lucian. (1, 757.) Καὶ ὁ πώγων βαθὺς καὶ ἐν χρῷ ἡ κ. [" Verb. ad An-
C ton. Lib. 303. Musgr. Alc. 429. Hel. 1060." Schæf. Mss. Mathem. Vett. 57. 67.] "At κοῦραι pro κόραι, "a κούρη." "Μεσοκουράδες, Hesychio sunt δένδρα "τὰ ὑπὸ ἀνέμων καταγέντα καὶ κουρᾶς, Arbores quæ "vel a ventis fractæ sunt, vel a securi per medium "cæsæ." Κουρεὺς, Tonsor, Plut. (8, 25.) Ἐπιεικῶς δὲ λάλον ἐστὶ τὸ τῶν κουρέων γένος. Ibid. Ἀδολέσχου κουρέως περιβαλόντος αὐτῷ τὸ ὠμόλινον, καὶ πυθομένου, πῶς σε κείρω; [Athen. 98.] Cujus officina, ἐργαστήριον κουρέως a Plut. dicta in l. de Prud. Anim. voce una DICITUR Κουρεῖον, ut Lat. Tonstrina. Aristoph. Πλ. (338.) Ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων. [Plut. 6, 152. "Ad Charit. 275. Toup. Opusc. 1, 64. Emendd. 1, 97. T. H. ad Plutum p. 106. ad Lucian. 2, 32. Abresch. Add. ad Aristæn. 115." Schæf. Mss. * Κούριον, Gl. Tonstrina, Tonsorium: * Πωγωνοκουρεῖα· Barbatoria: * Πωγωνοκουρία· Barbatoria.] Fit autem a κουρὰ et VERB. Κουρεύω, pro Tondeo: quod affertur e Schol. Aristoph.: videtur autem dici peculiariter de tonsore. [" Hes. Etym. M. Pass., Schol.
D Nicandri Ἀ. 417. * Κούρευμα, Hes." Wakef. Mss.] Κουρευτὴς, Tonsor. Κουρεύτρια, Tonstrix, Plut. [Anton. 60. * Ἀκούρευτος, Gl. Intonsus. " Steph. B. 49. Etym. M." Wakef. Mss. * Κουρευτικὸς, Olympiod. V. Plat. 80. " Diog. L. 2, 586. Schol. Eur. Or. 965. * Ἀποκουρὴ, * Ἀποκουρεύω, Concil. Apost. in Templo, Canon. 11.] Item VERB. Κουριάω, q. d. Tonsuram appeto: pro Tonsura mihi opus est. Bud. exp. etiam Tonsoris manum posco, ap. Lucian. (2, 716.) Idem κουριῶσαι τρίχες vertit Squalidus capillus et neglectus, in Artemid. Oniroer. (1, 20.) Τινὰ τῶν γνωρίμων ἐν ἀρχῇ καταστάντα θεασάμενος ἀνίκμους ἔχοντα καὶ κουριώσας τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας. [Ælian. H. A. 7, 48. * " Κουρείω, Alciphr. 3, 55. leg. κουριῶ." Schn. Lex. * " Κουρειάω, Alciphr. 404." Schæf. Mss.] Κουρίας, Tonsus, Tonsum capillum habens, Lucian. (1, 756.) Ἐν χρῷ κουρίας τοὺς πλείστους: ut ἐν χρῷ ἡ κουρὰ ex Eod. protuli supra. Diog. L. 274. Ἐν χρῷ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους ἐργάζετο. Affertur et e Synes. περὶ φαλάκρας. Eust. κουρίας ἐν χρῷ exp. ὁ ἐν

χρῷ κειρόμενος. [Theophr. Fr. 5, 33. "Phryn. Ecl. 18. Thom. M. 318." Schæf. Mss.] AT Κουρὶς, Instrumentum tonsorium, J. Poll. 395.: sive id sit, quod Novacula Lat. vocatur, s. aliud. Cic. dixit etiam Tonsorium cultrum. [" Est vero etiam * Κουρὶς, ίδος, ἡ, a κουρεὺς formatum, Tonstrix, Ornatrix, Comotria, teste Hellad. Chrestom. p. 4. (Menander Helladii ap. Phot. Cod. 279.) Vide Schw. Ind. Auctt. ab Athen. cit. p. 20. Nempe hoc titulo Fabulas edidere Alexis et Amphis. Eademque notione accipiendum est hoc vocab. ap. J. Poll. 7, 165. ubi perperam vulgo Novaculam intelligunt; agitur enim ibi de artificibus et opificibus, et de opere, quod faciunt, aut arte, quam exercent, non de Instrumentis, de quibus agebatur 2, 32." Schw. Mss. " Ad Mœr. 238. 259." Schæf. Mss. Phryn. Bekkeri p. 47.] " Κουρίδες Dorice vocantur etiam αἱ καρίδες, ut ex Athen. docui v. Καρίς." [* " Κούρισσα, (Tonstrix,) Etym. M. 528." Schæf. Mss.] CUM ξ autem Κουρὶξ, Adv. Per comam, Coma, Bud. sequens Hes. Affert tamen et alias expp. Eust. [Od. X. 188.] ITEM adjectiva Κούριμος ET Κουρικός: quæ signif. Tonsorius, Ad tonsuram pertinens s. idoneus; Ad tondendum aptus: σίδαρος κούριμος, Eur. Or. (955.) Σίδαρον ἐπὶ κάρα τιθεῖσα κούριμον, Tonsorius culter: ut Cic. quoque loquitur. Plut. Pelop. p. 95. κούριμον σχῆμα dixit de Tonsorum aspectu, Bud. At de Κουρικὸς nullum exemplum affertur; sed tantum annotatur, Κουρικὸς esse Tonsorius: [legitur ap. Plut. Dione 9.:] at Κούρικος accentu in prima, Nomen esse emporii. Sed illud κουρικὸς volunt etiam esse Vas ligneum; atque horum testis laudatur Cyrillus in Opusculo, quod illi ascribitur de Vocabulis, quæ pro diverso Accentu diversam signif. habent. [" Κούριμος, Eur. Tro. 279. Musgr. El. 148. Jacobs. Anth. 7, 394. 396. 12, 230." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 178. * " Κουρικῶς, Quasi tonsus, Hes." Wakef. Mss. * Ἀποκούριμος, Eur. El. 148. perperam pro ἐπὶ κ. * Κουρήσιμος, i. q. Κούριμος, Schol. Soph. El. 52.] Κουρίζω, Tondeo, Attondeo, pro Succido, Deputo, Theophr. H. Pl. 2, 2, (2.) Παρὰ τούτοις γάρ ἐστιν ἡ κουριζομένη κυπάριττος· αὕτη δὲ ἀπὸ τῆς τομῆς βλαστάνει, πάντα τρόπον τεμνομένη: quæ non incommode Tonsilis e Plin. reddi possit: Gaza Cæduam interpr. Lege Plin. 16, 33. ubi et cupressi cujusdam meminit, quæ succisa regerminat. Ead. signif. ap. eund. Theophr. κουριζομένη ἐλάτη, Abies tonsilis s. quæ attonderi solet et deputari. ALIUS formæ est adj. Κουρεακὸς, i. e. Tonsorius, Ad tonsorem s. tonsores pertinens, Polyb. 3, (20, 5.) Οὐ γὰρ ἱστορίας (ταῦτα τὰ γράμματα,) ἀλλὰ κ. καὶ πανδήμου λαλιᾶς ἔμοιγε δοκοῦσι τάξιν ἔχειν, Tonsoriæ loquacitatis. Pro hoc autem loco faciunt ii, quos in Κουρεὺς protuli e Plut. Ut autem Κουρεακὸς accepit ε, SIC Κουρεώτης, quod pro κουρεὺς accipi quidam tradiderunt, sed nullum hujus signif. exemplum afferentes. AT Κουρεῶτις ἡμέρα, i. e. κουρεῶτις dies, et aliis Κουρεῶτις ἑορτὴ, cum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificant. Vide Hes. et Suid. Plato Timæo, Ἡ δὲ κ. ἡμῖν οὖσα ἐτύγχανεν Ἀπατουρίων, ubi quidam annotant fuisse diem tertium festi, quod Apaturia vocabatur, in quo pueri triennes quadriennesve in classes tributim divisi poëmata certatim recitabant, multitudine se invicem superare conantes. Quam exp. qui attulerunt nullam tonsuræ facientes mentionem, a κοῦρος deduxisse videri possint. [" Ad Eran. Phil. 164. Bergler. Alciphr. 376. Jacobs. Anth. 12, 225." Schæf. Mss.] EST quoque Κουρόσυνον alius formæ a præcedentibus. Dici autem vult Suid. κουρόσυνον Quod sacrificatur pro coma; sed subjungit Epigr. [Anal. 2, 42.] in quo habetur τρίχα κουρόσυνον, ubi quidam interpr. Capillum juvenilem, tanquam a κοῦρος. Greg. κουρόσυνα plurali numero dixit Festa, quæ celebrari solebant propter tonsæ comæ primitias: pro qua signif. Bud. h. ejus l. affert, Καὶ γὰρ ἔπρεπε χαρμόσυνα θέσθαι τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ γαμήλια καὶ γενέθλια καὶ ὀνομαστήρια τῆς σαρκὸς φίλοις, κουρόσυνά τε καὶ κατοικέσια καὶ ἐτήσια, ὅσα τε ἄλλα πανηγυρίζουσιν ἄνθρωποι. Ἄκουρος, (ὁ, ἡ,) Intonsus, q. d. Tonsura carens. [Aristoph. Σφ. 477.] Ἀμφίκουρος, vide Περίκουρος. Περίκουρος, Circumtonsus: ut π. ἅβρα ap. J. Poll. inter personas comicas, Ancillula circumtonsa, quæ sola tunica alba succingebatur: θεραπαινίδιον περικεκαρμένον χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμένῳ λευκῷ χρώμενον. Sic vero et Suet. (Aug. 45.) dicit cuidam togatario fabularum actori matronam in puerilem habitum circumtonsam ministrasse. || Περίκουροι, Hesychio Qui in bello circumclusi et capti fuerunt, οἱ ἐκ τοῦ κυκλωθῆναι ἁλισκόμενοι ἐν ταῖς μάχαις. Ejusd. fere signif. EST Ἀμφίκουρος ap. Suid.: ἀμφίκουρον enim esse dicit, ἣν ἑκατέρωθεν ἄνδρες περιλάβωσιν. VV. LL. exp. etiam Circumquaque rasus: quæ exp. propriæ signif. convenit. Πρωτόκουρος, Tum primum tonsus, vel Qui primum tondetur: ut λειμὼν, πόα, Quæ prima vel primum tondetur. Bud. [* Πρωτοκουρία, LXX. Tob. 1, 6. * Σκαφιόκουρος, Phot. Lex. * Τραγοκουρικὸς, Lucian. 1, 613. μάχαιρα.] Τρίκουρος, Ter tonsus, VV. LL. Hesychio autem τρίκουρος dicitur ὁ ἐπὶ τρία ἔτη κεκαθαρμένος κριὸς, ὁμοίως καὶ ὁ μὴ κεκαθαρμένος. [" Ruhnk. Ep. Cr. 113. ad Phalar. xii. 46. 214. ad Lucian. 1, 419. Toup. Opusc. 2, 117. Emendd. 4, 492. Bergler. Alciphr. 115. (1, 28.) Ilgen. Hymn. 612." Schæf. Mss. * Φιλόκουρος, Gl. Attonsus.]

[* Ξενοκουρίτης, Balsamon ad Can. 21. Concil. Nicæn. p. 547.]

Ἀκαρὴς, ὁ, ἡ, ad verbum, Insecabilis: ex α priv. et κείρω. Ἄκαρες, inquit J. Poll., dicitur Exiguum, quod præ exiguitate non possumus κεῖραι: unde ἀκαρὴς καιρὸς et πλοῦς ἀκαριαῖος, pro Brevis ap. Dem. Hactenus J. Poll. Sed notandum est κεῖραι proprie esse Capillos tondere: unde apparet sumtam esse metaph. a crinibus ita exiguis, vel, ut ita dicam, curtis, ut tonderi non possint. Vide Suid. et Schol. Aristoph. Usurpatur autem cum de aliis rebus, ut ap. Aristoph. (Σφ. 700.) Ὅστις πόλεων ἄρχων — Οὐκ ἀπολαύεις πλὴν τοῦθ', ὃ φέρεις, ἀκαρές: nam sic legit Suid., tum etiam de tempore, et quidem frequentissime: ut ap. eund. Aristoph. Πλ. (244.) ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, Momento temporis, q. d. Momentaneo tempore. Punctum temporis crediderim itidem dixisse Lat., quasi ita exiguum tempus, ut dividi non possit: scimus enim punctum esse ἄτομον. Dicitur etiam ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. Lucian. (1, 137.) Ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἐκχέει κατ' ὀλίγον συνειλεγμένα. Sic ἀκαρὲς ὥρας, Momentum horæ. Plut. Antonio (28.) Δεῖ δ' ἀκμὴν ἔχειν τῶν παρατιθεμένων ἕκαστον, ἣν ἀκαρὲς ὥρας μαραίνει. || Ponitur item ἐν ἀκαρεῖ, sine χρόνῳ, aut χρόνου, Lucian. Ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι αἵματος, Intra momentum temporis, Repente, Subito. Dicitur ET ἀκαρῆ in accus., subaudiendo χρόνον, Aristoph. N. (496.) αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι, Interjecto temporis momento, Puncto temporis. Sic Lucian. (2, 407.) Οὐδ' ἀκαρῆ, [ἀκαρὴ,] pro Ne momento quidem: subaudito itidem accus. χρόνον. Et ita Suid. ἀκαρῆ accipit, cum exp. ἀκαρῶς, ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ: sed dicit esse adv.: in quo illi non assentior, cum manifestum sit subaudiri χρόνον. || At vero ἀκαρῆ interdum adverbialiter ponitur, et per se, subauditum non habens χρόνον: Aristoph. Σφ. (540.) Οὐκέτι — Χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ, Ne minimum quidem. Schol. exp. οὐδὲ βραχὺ, οὐδὲ τὸ τυχόν. Et in h. l. ac similibus, potius quam cum Suida, in præcedentibus, dicerem esse adv., qui præterea scribit adv. esse ἀκαρῶς, unde sit ἀκαρὲς adverbiale nomen. Sed suspicor leg. ἀκαρῆ ap. Suid.; placet enim mihi ἀκαρῆ dici adverbiale nomen, cum ita usurpatur ut in proxime præcedente Aristoph. l.; sed cur velit ab adv. ἀκαρῶς factum esse vel ἀκαρῆ vel ἀκαρὲς, non video. [" Xenarchus Comicus Athenæi 225. ἀκαρῆ παντελῶς, v. nott." Schw. Mss.] || Ἀκαρὲς ob exiguitatem dicebatur Annulus qui in minimo digito gestabatur. Hes. et ante eum J. Poll. (5, 109.) || Ἀκαρὴς habet et aliam signif., quæ non potest nisi in exemplo ostendi: Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει, Decidi minimum distans præ metu. Vel ἀκαρὴς, Minimum interjectum habens spatium. Denique pro eo, quod Latine, Minimum abfuit, quin collapsus sim præ metu. Ubi usurpatur vice adverbii: quasi esset ἀκαρῶς κατέπεσον, i. e. παρὰ βραχύ. Crediderim

autem ita usurpatum in hujusmodi genere loquendi convenire cum illa proverbiali formula, Θρὶξ ἀνὰ μέσσον: nam, uti jam dictum est, ἀκαρὴς a capillis translatum est. ["Exiguus, Euseb. V. C. 2, 12." Mendham. Mss. "Demosth. 1223. Δεομένου δέ μου ταῦτα, ἀπεκρίνατό μοι, ὅτι οὐδ' ἀκαρῆ δανείσοι, Ne hilum quidem." Seager. Mss. "'Ακαρὴς, Toup. Opusc. 1, 545. Valck. Adoniaz. p. 262. ad Mœr. 43. 331. Ammon. 10. Valck. Anim. 18. ad Diod. S. 1, 489. 2, 616. ad Lucian. 3, 610. ad Dionys. H. 5, 87. Heyn. Hom. 5, 606. 'Εν ἀκαρεῖ, Koen. ad Greg. Cor. 13. ad Lucian. 1, 335. T. H. ad Dial. 95. ad Il. I. 378. Wyttenb. ad Plut. 1, 288. 290. ad Diod. S. 1, 198. 207. Alciphr. 416. 'Ακαρῆ, 332. (3, 25.) Jacobs. Anth. 10, 122. Thom. M. 212. ad Mœr. ll. cc. Ammon. et Valck. ll. cc. Παρὰ ἀκαρῆ, ad Diod. S. 1, 489." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 1649. τῶν πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι.] "Ἄκαρ, pro μικρὸν vel οὐδὲν ap. Antiphontem legi Suid. ait: pro quo ap. Harpocr. habetur ἀκαρεὶ, forsan pro ἀκαρές." ["Ἄκαρ est vox nihili. Vide Pierson. ad Mœr. 43." Bast. ap. Scap. Oxon. Anecd. Bekkeri 363.] "'Ακαρᾶ, Hes. exp. βραχεῖ, ταχέως, Brevi temporis spatio, Subito: pro quo ap. Suid. scriptum ἀκαρῆ. 'Ακάραν, Idem affert pro ἀκαρῆ. 'Ακαρεὶ, adverbialiter pro ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. Vide et Ἄκαρ." ["Ad Dionys. H. 5, 87. ad Mœr. 43. 331. Ammon. 10. Valck. Anim. 18." Schæf. Mss.] "'Ακαρὲς, Suid. dicit esse Adverbiale nomen, innuens forsan usurpari pro ἀκαρεί. Alioqui neutr. est masculini ἀκαρής. Apud Hes. vero legitur etiam 'Ακαρὲς, τὸ παρὰ τῷ μικρῷ δακτυλίδιον." "Παράκρης, Suidæ ὀλίγον." [* Παρακαρὴς, Photio ὀλίγου.] "'Ακαρέως, Uno momento, In puncto temporis, i. q. ἀκαρεὶ s. ἀκαρῆ: h. e. ἐν ἀτόμῳ, ἐν στιγμῇ. Hes. ἀκαρέως exp. etiam ὁλοσχερῶς, Integre. Pro eod. contracte dicitur ἀκαρῶς." 'Ακαρῶς, Adverbium, Suid. Vide paulo ante, ubi de 'Ακαρὴς tractatur. 'Ακαριαῖος, Minimus, Pauxillus, Pauxillulus, Lucian. Hermot. 'Ολίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας, Pauxillulum quid, Minimum quid: πλοῦς ἀκαριαῖος, Dem. (1292.) Brevis navigatio: nam exp. βραχὺς ab J. Poll. Videtur tamen sonare, Navigatio momentanea. Nam et ἀ. χρόνος dicitur ap. Lucian. et alios, eod. sensu quo ἀκαρὴς, sc. pro Momento temporis. || Quasi Ita exiguus, ut caput et principium reperiri non possit: quasi sit a κάρα præfixo α priv.: quæ etymologia datur et nomini ἀκαρής. Vide Suid., Hes. Etym. Ego stare malo illi etymologiæ, quam ex J. Poll. attuli, et quam ipsemet Suid. in 'Ακαρὴς sequitur. ["Toup. Opusc. 2, 12. 137. Diod. S. 1, 5. ad Mœr. 44. Kuster. Bibl. Chois. 93. ad Lucian. 1, 803. 2, 8." Schæf. Mss. Corai. ad Strab. 4, 134. * "'Ακαριαίως, Eust. 127, 49." Seager. Mss.] 'Ακαρίδιος, i. q. ἀκαριαῖος. A Suida ἀκαρίδιος exp. βραχύτατος, Brevissimus: et subjungitur hoc exemplum, 'Α. ὁ ἀνθρώπινος βίος. ["Cette forme doit être retranchée des Lexiques, comme une erreur évidente des copistes de Suidas, née de la forme légitime d' ἀκαριαῖος." Corai. Mss. "Toup. Opusc. 2, 12. Kuster. l. c." Schæf. Mss.]

'Αμφικείρω, Circumtondeo, quo Suet. utitur, A cujus pass. 'Αμφικείρομαι est ἀμφεκάρη, Epigr. ["Philippi 71." Schæf. Mss.] 'Ανακείρω, Tondeo, Abscindo, Hes. Disseco, Lacero, Theodorit. H. E. 3. fin.: Greg. Παρθένους ἁγνὰς εἰς μέσον προαγαγόντες, καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνώσαντες, εἶτ' ἀνακείραντες, καὶ διχάσαντες, οἱ μὲν κ. τ. λ. 'Αποκείρω, Tondeo, Detondeo: 'Αποκείρουσι τὰ πρόβατα. Et in aor. med. 'Απεκείραντο τὰς κεφαλάς. Herodian. (5, 4, 12.) Τὸ γένειον ἀποκειράμενος ὡς μὴ γνωρίζοιτο. Interdum vero ἀποκείρεσθαι absolute ponitur, ut ἀποκείρεσθαι τῇ θεῷ, Paus. Sic et in Aristoph. (N. 835.) ὧν ὑπὸ τῆς φειδωλίας 'Απεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ', οὐδ' ἠλείψατο. Ceterum τὸ κομᾷν opp. τῷ ἀποκείρεσθαι. || Tondendo lacero et dilanio, Bud. citans Lucian. (1, 187.) de Prometheo, Καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἧπαρ. Ibid. τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν dicit. Sunt qui ἀποκείρειν τὸ ἧπαρ vertant Depasci jecur. Dicunt autem Lat. poëtæ Tondere pabula, dumeta, pro Depasci. || Decutio, Greg. Naz. Οὕτως οἱ καθ' ἡμᾶς ἀλλόφυλοι τὸ ἡμέτερον κράτος ἐκποδὼν ποιησάμενοι, καὶ τὴν δόξαν τῆς ἐκκλησίας ἀποκείραντες, οὕτως ἤδη τοῖς τῆς ἀσεβείας ἐνετρύφων δόγμασι. Citat autem h. l. Bud., ostendens signif. interdum Decutio. Citat et e Basil. 'Αποκειράμενος τοιαύτην δόξαν, et exp. Privatus tali gloria. Ceterum existimo manasse hoc dicendi genus ex illo vet. Epigr. in Epaminondam, quod a Paus. refertur, cujus primus est versus hic, 'Ημετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν: quo in versu habes κείρασθαι δόξαν, quod ἀποκείρασθαι δόξαν Basil. dixit. Cic. primum id carmen ita reddidit, Consiliis nostris laus est attonsa Laconum. Plaut. certe Tondere auro aliquem dixit pro Privare s. potius Spoliare. Nostrates quoque dicunt aliquem tonsum re aliqua, qui ea sit privatus, s. potius qui exciderit re aliqua sperata, Il en a été tondu. ["Phryn. Ecl. 141. Jacobs. Anth. 7, 350. Huschk. Anal. 178. Heroic. Adesp. 2. ad Lucian. 2, 214. Heyn. Hom. 6, 468. 7, 78. 208. Bergler. Alciphr. 96. Valck. Hipp. p. 186. Eur. Hec. 900. Toup. Opusc. 2, 11. Bernard. Rel. 109. Amputo, Plut. 3, 327. Cor." Schæf. Mss. Dionys. Antiq. 9, 23. 'Αποκειραμένη πόλις ἀνδρῶν τοσούτων ἀρετάς.] 'Απόκαρμα, Quod tondendo resecatur, ut τριχῶν: Resegmen capillorum: sicut Berenice uxor Ptolemæi Evergetæ, dicitur vovisse, si invulneratus rediret a bello maritus, τῶν πλοκάμων τῶν ἑαυτῆς ἀπόκαρμα ἀναθήσειν ἐν τῷ ἱερῷ. [Jambl. Protr. 316. Kiessl.] At 'Απόκαρσις, Tonsura. [Dionys. Areop. Eccles. Hierarch. 6, 3. p. 333. * 'Αποκαρτέος, J. Poll. 2, 33. * "'Εναποκείρω, Vita Euthymii ap. Monum. Coteler. 2, 339. Psell. Cant. Cantic. 4, 2. * Προαποκείρω, Theophyl. Simoc. QQ. Phys. p. 18." Boiss. Mss. * Συναποκείρω, Philostorg. H. E. 9, 17.] Διακείρω, Tondeo. Metaph. autem Aristoph. Σφ. (1313.) dicit Σθενέλῳ τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ, Cui detonsus est scenicus habitus, pro Ablatus; Qui vendidit. Utroque modo Schol. exp. || Interseco, Il. Θ. (7.) Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε [τόγε,] μήτε τις ἄρσην Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, i. e. διακόψαι, παραβῆναι, Hes. ἀνατρέψαι, Schol. [* 'Εγκείρω, unde ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ, Eur. El. 108. pro κεκαρμένῳ ἐν κάρᾳ. * "'Εκκείρω, Brunck. Soph. 3, 436." Schæf. Mss. "Nic. Damasc. 453. Apoll. Rh. 4, 1033." Wakef. Mss.] 'Επικείρω, Attondeo. Sicut vero Attondere ulmos Plaut. dicit, et virgulta, Virg., ita et hoc ἐπικείρειν accipitur. || 'Επικεῖραι, Hesychio διακόψαι, διαφθεῖραι, Il. (Π. 120.) μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει, ubi Bud. ἐπικείρει reddit verbo Præcidit, et ipso metaphorice sumto. ["Heyn. Hom. 7, 78. 161. 208. 8, 89. * 'Επίκορος, * 'Επίκαρτος, ad Lucian. 1, 372." Schæf. Mss.] Κατακείρω, Detondeo. Metaph. capitur pro Absumo, ap. Od. Δ. (686.) de procis, Οἳ θ' ἄμ' [θάμ'] ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλὸν, X. (36.) ὅτε μοι κατακείρετε οἶκον. Περικείρω, Circumtondeo, i. q. ἀμφικείρω, sed in prosa usitatius, Philostr. Epist. 25. Καλὸν μειράκιον περιέκειρεν. Quo modo Circumtonsam matronam dicit Suet. Et in pass. ap. Lucian. (1, 107.) 'Εκάθησο τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν. Et περικεκαρμένος, Circumtonsus, J. Poll. [* Προσκείρω, Athen. 565. al. * Προκείρω. * 'Υποκείρω, Ælian. H. A. 6, 41. 17, 17. Plut. 9, 295.]

ΚΕΡΜΑ, τὸ, Numulus minutus, Frustum s. Segmentum monetæ minutulum, Minutiæ æris, ut Seneca vocat: a κείρω, Tondeo, s. metaph. Reseco. Athen. (533.) e Theopompo de Cimone, Περιήγετο μὲν ἀεὶ νεανίσκους δύο ἢ τρεῖς, ἔχοντας κέρματα· τούτοις τε διδόναι προσέταττεν, ὁπότε τις προσέλθοι αὐτοῦ δεόμενος: (568.) Eubulus de vilibus meretriculis, ἔξεστί σοι Μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονὴν, ubi meretriculas istas idem Comicus vocat φειδωλοὺς κερμάτων παλευτρίας. Dem. (549.) Ἔπειθεν ἡμᾶς, διδοὺς κέρματα. Sic Aristoph. Πλ. (379.) Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. Et Jo. (2, 15.) Τὸ κέρμα τῶν κολλυβιστῶν, Argentariorum numulos, s. Æris minutias, quibus mensarii permutant aurum et argentum. ["Phryn. Ecl. 158. Crates 2. Callicter 1. Jacobs. Anth. 10, 14. Aristoph. Fr. 258. Fischer. ad Palæph. 182. Alciphr. 10. 32. 360. Timæi Lex. 48. ad Mœr. 411. Toup. Opusc. 2, 183. ad Thom. M. 109."

Schæf. Mss.] Κερμοδότης, Numularius, Qui minutias æris s. numulos minutulos majoribus permutat, i. q. κερματιστής, Nonn. (Jo. 23, 15.) ἑζόμενον δὲ Κερμοδότην χορὸν εὗρε φιλοπλούτοιο τραπέζης, pro iis verbis, quæ ex Jo. in Κερματιστής citabuntur. Κερμάτιον, Numulus minutus: dimin. a κέρμα. Apollinaris Epigr. Μέχρι τίνος Πολύκαρπε κενῆς παράσιτε τραπέζης Λήσεις κερματίοις ψευδόμεν' ἀλλοτρίοις; Numulis alienis. Apud Athen. 6. Ἀθροιζομένοις τοῖς τὰ γελοῖα λέγουσιν ἀπέστειλεν ἱκανὸν κερμάτιον. ["Jacobs. Anth. 9, 132." Schæf. Mss. Plut. Cimone 10.]

"Ἀκερμία, J. Poll. ex Aristoph. affert pro μὴ ἔχειν " κέρμα, Non habere teruntios et monetam minutio- " rem: nisi potius sit Ne teruntium quidem habere, " et ὁλοσχερὴς ἀχρηματία:" [leg. * Ἀκερματία, J. Poll. 9, 89. Ἐν μέν τοι τῷ Αἰολοσίκωνι τὸ μὴ ἔχειν κέρματα, ἀκερματίαν ὠνόμασεν, sc. Aristoph. Cf. Ἀχρηματία. " Sic * Εὐκερματίαν quoque Comicum in morem credo fingere possimus: certe dixisse aliquem * Εὐκερματεῖν, inde patet, quod Phrynich. Ecl. 11. id carpat: Εὐκερματεῖν, ἀηδὲς πάνυ, ἥδιστα ἂν εἴπῃς εὐπορεῖν κερμάτων." Jungerm. Εὐκερματέω, Eubulus Photii.]

Κερματίζω, In minutulos numulos comminuo, Aliquid in minuta segmenta ad cudendos numulos redigo, In minutias redigo, ut e Seneca interpr. VV. LL.: Lucill. Epigr. Δείδιθι καὶ σὺ Σκύλλα τεαῖς φρεσὶ, μή σε καὶ αὐτὴν Βρώξῃ, χαλκείην δαίμονα κερματίσας, Ne tuam statuam conflet et ex ære numulos percutiat. Item generalius pro In minuta scindo, Comminuo, Aristot. de piscibus et eorum dentibus, Διὰ τοῦτο πάντες εἰσὶν ὀξεῖς πρὸς τὴν διαίρεσιν, πάλιν καὶ πολλοὶ καὶ πολλαχῇ, ἵνα ἀντὶ τοῦ λεαίνειν εἰς πολλὰ κερματίζωσι τῷ πλήθει, pro quibus Plin. 11, 37. Ut turba vulnerum molliant, quæ attritu subigere nequeunt. Plut. de Def. Orac. Τὸ δ' ἀέρος αὖ κερματιζόμενος, εἰς δύο πυρὸς διακρίνεται σώματα, Aër minutatim dispertitus. Eod. l. Λυθέντος τοῦ ὀκταέδρου καὶ κερματισθέντος εἰς πυραμίδας, Octahedro dissoluto et in metas dissipato, Turn. Et ap. Demetr. Phal. (§. 4.) Κατακεκομμένῃ γὰρ ἔοικεν ἡ σύνθεσις καὶ κεκερματισμένῃ. Quo signif. Plato utitur comp. κατακερματίζεσθαι. ["Euseb. Hist. Eccl. 5, 18." Mendham. Mss. "Jacobs. Anth. 11, 263. Aristoph. Fr. 239. Heindorf. ad Plat. Hipp. 175." Schæf. Mss.] Κερματιστής, Qui minutias æris cudit, minutiis æris aurum et argentum permutat, majores numos minutulis permutat, Numularius, Jo. 2, (14.) Εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς πωλοῦντας βόας καὶ πρόβατα καὶ περιστερὰς, καὶ τοὺς κ. καθημένους: quos paulo post vocat κολλυβιστὰς, cum dicit, Τῶν κ. ἐξέχεε τὸ κέρμα, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε. ["Ad Charit. 294." Schæf. Mss. Nicet. Annal. 8, 2.] Ἀποκερματίζω, In æris minutias s. minutulos numulos redigo. Pro Dissipo facultates, citatur ex Epigr. qua metaph. fere κατακείρειν ab Hom. dicitur. [Anal. 2, 438. * Διακερματίζω, Aristoph. Σφ. 789.] Κατακερματίζω, In minutos numulos redigo, Minutis numulis commuto, Aristoph. οὐδὲ ἀργύριόν ἐστι κατακεκερματισμένον. Sicut vero κερματίζω generalius capitur pro In minutias redigo, In minutas partes comminuo s. disseco: ita et hoc Platonis, (de Rep. 3. p. 279.) Φαίνεταί μοι εἰς σμικρότερα κατακεκερματίσθαι ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις. Sic ap. Basil. Hexaem. Ὥσπερ καὶ τὸ πῦρ εἰς σμικρὰ κατακεκερματισμένον. Et in act. ap. Plat. de Musica, Τὴν ἀτοπίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκερματικότων. [Longin. 42. "Brunck. Aristoph. 3, 171." Schæf. Mss. "Synes. 42. Nemes. 41. Plut. 9, 302." Wakef. Mss.]

ΚΟΡΜΟΣ, ὁ, Truncus, Athen. (201.) in pompa Philadelphi, de satellitibus Æthiopibus, Ὧν οἱ μὲν ἔφερον ὀδόντας ἑξακοσίους, ἕτεροι δὲ ἐβένου κορμοὺς δισχιλίους. Hesychio κορμὸς est πλάτη, Navigii species quædam, ἕδρα, κώπη, τὸ εἰς βραχὺ τετμημένον ξύλον. Derivatur a κείρω, Tondeo; truncus enim arboris, ramis, si qui pullulent, nudatur, ipsique veluti attondentur. Est autem κορμὸς a κείρω, ut ὁρμὸς ab εἴρω. ["Ad Lucian. 1, 370. Eur. Hec. 575. ad Diod. S. 1, 121. Musgr. Hel. 1617." Schæf. Mss. Eur. Cycl. 383. Geopon. 9, 11, 8. * Κορμηδὸν, He-

A liod. Æth. 373. * Δίκορμος, Artemid. 5, 74. * "Ἐπίκορμος, ad Lucian. 1, 371. * Ἐπικόρμιον, 370." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ἀ. 317. Eust. Od. B. p. 92. Γ. p. 140.] Κορμάζω, Trunco, Puto, Circumligo; nam κορμάζειν, τέμνειν, περιδεῖν, Hes. [Ὕλη κορμασθεῖσα κατὰ μέρη, Dionys. Hal. Epit. 20, 6.] Κατακορμάζω, Deputo, Amputo, Detrunco, κατακόπτω, Hes. [* Κατακορμίζω, Eust. Phot. "Heyn. Hom. 8, 382." Schæf. Mss.]

ΚΟΡΣΗ, vel Κόῤῥη, ἡ, Crinis, θρὶξ, ut Etym. in h. Æsch. l. exp. (Choëph. 280.) Λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ, Candidos crines, i. e. Canos. Et ap. J. Poll. Καὶ κόρσας τινὲς ἐκάλεσαν τὰς τρίχας, διὰ τὸ κείρεσθαι. || Κόρσαι plerumque dicuntur Tempora, Ossa duo cranii, utrimque singula ad aures sita, Rufus Ephes. (p. 24.) Τὰ δὲ ἑκατέρωθεν τοῦ βρέγματος, κόρσαι καὶ κρόταφοι, J. Poll. Τοὺς δὲ κροτάφους ἔνιοι καὶ Κόῤῥας ὀνομάζουσιν, ἀντὶ τοῦ κόρσας, ἤγουν κεφαλάς: quibus verbis subjicit, eos, qui ita sentiunt, sic accepere τὸ ἐπὶ κόῤῥης παίειν. Eosd. hoc

B ex Hom. pro se testimonium afferre, Il. Δ. (501.) βάλε δουρὶ Κόρσην· ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν Αἰχμὴ χαλκείη: ubi Eust. quoque annotat κόρσην et κρόταφον idem esse. Sic accipi potest hoc Opp. K. 3, (475.) παρὰ δ' οὔατα μεσσόθι κόρσης Ἀβληχραὶ κροτάφοισιν ἐπαντέλλουσι κεραῖαι. Rursum Il. N. (576.) Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην. || Κόῤῥη frequenter exp. etiam Maxilla, σιαγὼν, γνάθος: idque Atticum esse testatur Schol. Theocr. Sicque Idyll. 14, (34.) accipit, πὺξ ἐπὶ κόῤῥας Ἤλασα: quod loquendi genus frequentissimum est ap. omnes fere scriptt. Dem. (562.) Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντα ἐπὶ κόῤῥης: (537.) Ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόῤῥης, Plut. Probl. Rom. Παίουσιν ἐπὶ κόῤῥης καὶ ῥαπίζουσι. Sic ap. Greg. de pantomimis, Κινοῦσι γέλωτα τοῖς ἐπὶ κόῤῥης ῥαπίσμασι καὶ ψοφήμασι. Sicut vero Dem. dicit ἐπὶ κόῤῥης πατάξαι, ita Lucian. (2, 749.) κατὰ κόῤῥης πατάξαι: item (1, 634.) κατὰ κόῤῥης παίειν. Hoc autem ἐπὶ κόῤῥης πατάξαι Thom. M. esse dicit τὴν γνάθον πλατείᾳ πλῆξαι χειρί: atque Atti-

C cum esse non itidem ῥάπισμα δοῦναι: ac propterea Liban. alicubi ἀδοκίμως dixisse ῥάπισμα. Ceterum ab hoc ἐπὶ κόῤῥης ap. Hes. sunt Ἐπίκοῤῥι et Ἐπικοῤῥιστόν: quorum prius exp, ἐπὶ κονδυλίῳ, alterum κατακονδυλιστόν: [ab * Ἐπικοῤῥίζω, i. q. ἐπὶ κόῤῥης πατάσσω, Aristot. H. A. 9, 8.: ἐπικορίζω, quod dedit H. Steph., est falsa lectio.] "Ἀνεπικόρητος, Hesychio ἄπλητος, Insatiabilis. Ita enim repono pro " ἄπιστος:" [leg. ἄπαιστος.] " Exponit etiam ἀνύ- " βριστος: sed in ea signif. scr. foret potius ἀνεπι- " κόριστος:" [potius Ἀνεπικόῤῥιστος.] || Κόρση nonnunquam pro Ipso capite accipitur: et sic exp. ap. Nicandr. Θ. (905.) de Hyacintho, ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρσην [κόρσῃ] Πέτρου ἀφαλλόμενος. Sic ap. Lucian. de Jove Minervam parturiente, ὄγκον ἔχων ἐγκύμονι κόρσῃ. Opp. K. 3, (25.) Πάσσονα μὲν φορέουσι δέρην, μεγάλην δέ τε κόρσην. Annotat vero Eust. ex Æl. Dionys. Atticos κόῤῥην et κόρσην vocare Totum caput una cum cervice, ὅλην τὴν κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι: ideoque προπηλακισμὸν ἰσχυρὸν esse τὸ ἐπὶ

D κόῤῥης, et majorem τοῦ κονδύλου. Paulo ante tamen τὸ κατὰ κόῤῥης s. ἐπὶ κόῤῥης ῥάπισμα esse dicit τὸ εἰς σιαγόνα καὶ κρόταφον. [Orph. Lapid. 495.] || Sunt et aliæ hujus vocab. signiff. ap. Hes.: nam κόρσας esse dicit non solum τὰς τῶν ὀφρύων τρίχας καταφερούσας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς: vel γνάθους, vel κορυφὰς et κεφαλὰς, sed etiam ἐπάλξεις, προμαχῶνας, στεφάνας πύργων vel κλίμακας. A Κείρω autem derivat Eust. et Etym. ap. quem est et Κόρσαι pro κεῖραι, Tondere, Radere: καὶ γὰρ, inquit, τὸ κεῖραι, κόρσαι λέγεται. Sunt tamen et qui a κορυφοῦσθαι derivent, Etym.: quæ derivationis ratio minus consentanea est. || Sunt et ap. Vitruv. κόρσαι quædam in templorum foribus, 4, 6. Atticurges autem iisd. rationibus perficiuntur, quibus Doricæ: præterea corsæ sub cymatiis in antepagmentis circumdantur: quæ ita distribui debent, uti in antepagmentis præter cymatium e partibus septem habeant duas partes. Et paulo ante, Reliqua pars præter cymatium dividatur in partes duodecim: harum trium prima corsa fiat

cum astragalo, secunda quatuor, tertia quinque, eæque corsæ cum astragalis circumcurrant. [" Phryn. Ecl. 72. 74. Steph. Dial. 55. Simonid. 8. Thom. M. 249. 346. Wakef. Herc. F. 360. Aristot. Pepl. 25. Crinagor. 37. Philipp. 67. Heyn. Hom. 4, 647. ad Apollod. 1062. 1156. Heindorf. ad Plat. Gorg. 134. 275. ad Lucian. 1, 67. 193. 301. 414. Abresch. Lectt. Aristæn. 20. Toup. Opusc. 1, 258. Wakef. ad Mosch. 2, 94. Koen. ad Greg. Cor. 23." Schæf. Mss.] AT Κόρσης, ὁ, in VV. LL. cognominatus fuisse dicitur Qui barbam sibi primum rasit: quemadmodum ap. Eust. quoque legitur ἐν Ἀθήναις τὸν πρῶτον προκειράμενον παρωνύμιον ἔχειν Κόρσην: quod ipsum Athen. quoque docet (565.) e Chrysippo. Illum Cæl. Rhodig. Corson appellat. ‖ Videtur autem declinari et Κόρσης, εος, quod pro Capite accipi ap. Nicandr. Scholiastes annotat: 'Α. 414. Βάμματι δ' ἐνδεύσαιο, καὶ εὖ περὶ κόρσεα πλάσσοις, i. e., ἐπὶ τὴν κεφαλὴν κατάπλαττε: [editum est Κορσέα: Schneid. tamen in Indice corrigit * Κορσία: cf. Καυλέον. * Κορσεῖον, Nicander 'Α. 135.] Apud Hes. vero est ET Κορσὸς, quod i. esse dicit q. κορμὸς, Truncus. Κορσοειδὴς, Qui capilli forma est. Apud Plin. Corsoεides gemma quædam dicitur, quam similem esse scribit canitiei hominis.

Δίκορσος, Biceps: a κόρση quod pro Capite accipi docui: δίκορσον est δικόρυφον, δικραὲς, δικέφαλον, Eust. e Lex. Rhet. Ἐπίκορσος, Qui supra tempora s. maxillas est. Unde in VV. LL. est Atticos ἐπίκορσα vocare Partes, quæ supra malas sunt. [* Ἐπικόρσιος, Opp. K. 1, 215.] Κατάκορρος, ut οἰκία, Domus altera parte pressior angustiorque, ut exp. ap. Aristot. Œcon. 1. Πρὸς εὐημερίαν καὶ πρὸς ὑγίειαν δεῖ εἶναι τὴν οἰκίαν, εὔπνουν μὲν τοῦ θέρους, εὐήλιον δὲ τοῦ χειμῶνος· εἴη δ' ἂν τοιαύτη κατάκορρος οὖσα καὶ μὴ ἰσοπλατής: [falsa lectio pro κατάβορρος. * Πολιοκόρσης, Nicet. Annal. 9, 9. * Πρόσκορσος, Hippocr. 1, 165. Lind. * " Πυρσόκορσος, Æsch. ap. Blomf. ad Pers. 321. n." Boiss. Mss. * Ὑποκόρση, Greg. Naz. 2, 114.] Ψιλοκόρσης, Qui glabro et depili capite est, Cujus tempora glabra sunt, Nudus crinibus. Herodian. 4, (8, 13.) de Antonino, Πάνυ τε ὢν ψ., πλόκαμον ἐπιθεῖναι τῷ πυρὶ ζητῶν, ἐγελᾶτο. Apud Hes. est ψιλοκόῤῥης, quod exp. φαλακρός: nam κόρση et κόῤῥη idem sunt. Perperam autem ap. Suid. ψιλοκόρης uno ρ.

[* Κορσιόεις, Crinitus, Orph. de Lapid. 14.]

" Κορσεὺς Hesychio κουρεὺς, Tonsor: qui et Κορ-" σωτήρ."

Κορσόω, Tondeo, Rado, i. q. κείρω, Hes. " Ἀει-" κορσώσασθαι, Hesychio est κεῖραι κεφαλὴν, Tondere " caput: sonat tamen potius Semper tondere: ἀεὶ " κορσῶσαι." Κορσωτὴρ, ET Κορσωτεὺς, Tonsor, Athen. (520.) e Charonte Lampsaceno de quodam Onari, Παῖς ὢν ἐν τῇ Καρδίῃ ἐπράθη· καί τινι Καρδιηνῷ δουλεύσας, κορσωτεὺς ἐγένετο. J. Poll. 2. Τοὺς δὲ κουρέας καὶ κορσωτῆρας ἐκάλουν. Κορσωτήριον, Tonstrina, Tonsoris officina, i. q. κουρεῖον, Hes. Apud Athen. paulo post l. c. Καὶ πυκνὰ περὶ τούτου διελέγοντο ἐν τῷ κορσωτηρίῳ ἰζάνοντες. Sed videntur Ionica hæc esse vocabula. [* Κορσωτὸς, Lycophr. 291. πτέρυξ: " leg. κροσσωτή." Schn. Lex. cf. Eust. Il. H. p. 567, 4. " Heyn. Hom. 5, 401." Schæf. Mss.] " Ἀεικόρσωτοι, sonat et ipsum Semper tonsi, " s. Qui semper, aut crebro, tonderi solent. Hes. " tamen exp. ἄκαρποι, Infructuosi, Steriles: forsan " quia plantæ quæ semper attondentur, nihil fructus " afferre possunt." " Ἀκόρωδον, Eid. ἀκτένιστον, " ἄκαρπον, ἀξύλιστον, Impexum, Infrugiferum, E quo " lignari non est. Pro quo forsan scr. Ἀκόρσωτον." Ἀποκορσόω, Detondeo. Unde Hes. ἀποκορσωσαμέναις exp. ἀποκειραμέναις: eo quod Æsch. in Hypsipyle κόρσας vocet Crines.

" Κόρσακις, ap. Cratinum Comicum τράγος, Hir-" cus, Hes. forsan quoniam tonderi hirci solent, et " inde fieri cilicia."

Κορσύρη, i. q. κρώβυλος, VV. LL.

" Κορσὶς Hesychio πυγή. Alias Gentile est pro " Κορσική: ut Κορσὶς αἶα, γυνή."

ΚΟΡΟΣ, ὁ, Satietas, Il. T. (221.) Αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισι: N. (636.) Πάντων μὲν

A κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος. Omnium rerum est satietas, Nullius voluptatis satietas deest, Plin.: Philoxenus ap. Athen. (147.) Ὅτε δ' ἤδη βρωτύος ἠδὲ ποτᾶτος ἐς κόρον ἑταῖροι ἵμεν. Pro quo Hom. dicit, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Satias cibi, Lucret. Apud Athen. 10. Τοῖσι δὲ οὐδέπω κόρος, Illos vero nondum satietas ceperat. Philo V. M. 3. Γεννώσης ἀκρασίας μὲν κόρον, κόρου δὲ ὕβριν, Satietatę proterviam gignente. Item Alex. Aphr. Αὐτάρκη κ. ποιεῖν, Explere satietatem, Cic. Quod vero Lat. dicunt Ad satietatem, Græci ἐς κόρον et ἄχρι κόρου: Lucian. (2, 15.) Μάλα ἡδὺ καὶ ἐς κόρον γελάσονται, Ad satietatem ridebunt: Liv. Ad satietatem trucidabitis. Idem (2, 61.) Πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσθω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω: (1, 685.) Ἐς κόρον ἦν πιεῖν. Dem. (400.) Ἵνα εἰδῆθ' ὅτι τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα τὸ ἄχρι κόρου παρελήλυθεν ἐκεῖνος φενακίζων ὑμᾶς, Ut intelligatis Æschinem in impostura vobis factitanda, etiam verbum illud quod frigide et scurriliter dici solet, ad

B satietatem usque, exuperasse, Bud. Item διὰ κόρον, Præ nimia satietate. Philo V. M. 2. Τὰ λίαν ἀγαθὰ τῶν πολλῶν φέρειν οὐ δυναμένων, ἀλλὰ διὰ κόρον ἐξυβριζόντων: quomodo supra dixit κόρον γεννῆσαι ὕβριν. Sic Plut. Probl. Rom. Διὰ κόρου καὶ πλησμονῆς ἐξυβρίζουσι καὶ βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι. Quod vero Lat. dicunt Plus satis. Alex. Aphr. Probl. 1. Πλέον τοῦ κόρου. Ceterum quod ad etym. attinet, Eust. a κείρω derivat: quod aliquando capi pro ἀπλήστως ἐσθίω annotat: alibi tamen κόρον dictum vult quasi κόπον. [" Ad Xen. Mem. 1, 3, 6. Heyn. Hom. 6, 428. 479. Jacobs. Anth. 9, 391. 12, 127. ad Diod. S. 2, 600. ad Dionys. H. 1, 279. Valck. Phœn. p. 580. 691. Hipp. p. 237. Wakef. S. Cr. 2, 82. ad Mosch. 4, 71. Alciphr. 220. ad Herod. 655. Βάλλ' ἐς κόρον, Bergler. Alciphr. 344." Schæf. Mss. I. q. ὕβρις, Pind. 'Ο. 2, 173.]

[* Ἄκορος, Pind. Π. 4, 360. * Ἀκορὴς, Themist. Or. 7. p. 90. Ἀκορέστατος, Soph. Œd. C. 120.] " Ἀγκορὲς Hes. affert pro ἀκόρεστον, Insatiabile,

C " Inexplebile: fortassis pleonasmo τοῦ γ pro ἀκορές." " Ἀκορία, Insatiabilis aviditas, Desiderium insatiabile " et inexplebile: ut ἀκορία τροφῆς, Cum quis citra " satietatem comedit, Insatiata edendi aviditas;" [Aret. 52. ποτοῦ.] " Ἀκοραῖος Hesychio βλαβερὸς, " ἀνωφελὴς, Noxius, Inutilis." Ἀψίκορος, ὁ, ἡ, Fastidiosus, Qui simulac gustavit quod appetivit, eo fastidito aliud appetit, Aristot. Rhet. 2. Εὐμετάβολοι δὲ καὶ ἀψίκοροι πρὸς τὰς ἐπιθυμίας, Athen. (214.) de Apelliconte Teio, Ποικιλώτατόν τινα καὶ ἀ. ζήσαντα βίον. Et in Axiocho, Δῆμος γὰρ ἀχάριστον, ἀψίκορον, ὠμὸν, βάσκανον, Morosus et fastidiosus, Horat. qui simulatque dapes libavit, satiatur: ὁ ἅμα τῷ ἅψασθαι τῶν σιτίων κορεννύμενος: [non legitur in Axiocho.] Et τὸ ἀψίκορον, substantive, Fastidium. Interdum accipi videtur pro Aviditate ejus, qui rem cujus avidus fuerit, statim fastidit. Plut. (Coriol. 4.) Ἀποπίμπλησι ταχὺ τὸ διψῶδες αὐτῶν καὶ ἀψίκορον: (6, 348.) Διὰ τὸ φιλόκαινον καὶ ἀψίκορον. Sic ap. Lucian. (3, 151.) Τὸ φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώ-

D ποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀ., [ubi scribitur ἀψικ.] Ἀψικορία, i. q. τὸ ἀψίκορον, Plut. (8, 9.) Μόνος Ὅμηρος τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀψικορίας περιγέγονεν, ἀεὶ καινὸς ὢν καὶ πρὸς χάριν ἀκμάζων. Ἀψικόρως, Cum fastidio, tali tamen, quod aliud atque aliud appetat: unde et pro Avide interdum accipi potest. [Hes.] Διάκορος, Satur, Satiatus, Quem satietas cepit, Xen. Α. (1, 5.) Εἰ διάκοροι ἀλλήλων εἶεν. Διακορὴς, idem, Plut. Lycurgo (15.) Καὶ τῷ φιλεῖν ἀεὶ καινοὺς καὶ προσφάτους ἦγεν ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, οὐδὲ δ. οὐδ' ἐξιτήλους ταῖς ἀνέδην κοινωνίαις, ἀλλ' ἀεί τι λείψανον καὶ ὑπέκκαυμα πόθου καὶ χάριτος ἐναπολείποντας ἀλλήλοις. Et ap. J. Poll. διακορὴς εἰμι, et διάκορός εἰμι, i. q. εἰς κόρον ἦλθον, κατάπλεώς εἰμι. [Ruhnk. ad Timæi Lex. 83.] Διακόρως, Abunde, Affatim, Satis superque, J. Poll., διακόρως ἔχω, i. q. διάκορός εἰμι, Satur sum, Satietas me cepit, Satis superque habeo, [Dio Cass. 68, 7. * Ἐπίκορος, unde] " Ἀνεπίκορος, quod Varin. affert " pro μὴ ἐπιθυμῶν." [* Εὔκορος, unde * " Εὐκόρως, Tzetz. Ch. 11, 864." Elberling. Mss.] Κατάκορος,

Satur, Satiatus, Quem satietas cepit, i. q. διάκορος et πέρα κόρου προεληλυθὼς, J. Poll. Cum vero de re aliqua dicitur, est Nimius, Qui satietatem et fastidium affert, Plut. Alex. (2.) de Thressis, Ἀφ' ὧν δοκεῖ καὶ τὸ θρησκεύειν ὄνομα ταῖς κατακόροις γενέσθαι καὶ περιέργοις ἱερουργίαις: cf. Phryn. Bekkeri 49.] || Insatiabilis, Insaturabilis, ἄπληστος, Suid. in h. l., Ἅτε τοῦ τῶν γυναικῶν γένους καὶ λάλου καὶ κ. ὄντος: nisi aliquis malit Fastidiosus exponere, ut ἀψίκορος. ["Thom. M. 216. ad Diod. S. 1, 472." Schæf. Mss.] Κατακόρως, Ad satietatem usque, Satis superque, Abunde, Affatim, i. q. διακόρως, Dem. (289.) Τῇ νῦν αὐτῷ παρούσῃ τύχῃ κ. χρώμενος. Et ap. Plut. de Herod. Πικρῶς αὐτοῦ καὶ κ. ἐξονειδίζοντος. Idem de dicacitate Ciceronis, Χρώμενος δ' αὐτῇ κ., πολλοὺς ἐλύπει. Diosc. 5. Τῇ χρόᾳ κ. πρασίζει, Colorem porri quamsimillime reddit, q. d. Abunde et ad satietatem usque porri colorem refert. Exp. etiam Immodice, et sic Bud. accipit l. paulo ante e Dem. c. [Theophr. C. Pl. 3, 9, 2. Jambl. Protr. 352., Schæf. Dionys. H. de C. VV. 383. "Steph. Dial. 16. 58. T. H. ad Plutum p. 140. Ruhnk. de Longino p. 15. Valck. Hipp. p. 173. Koen. ad Greg. Cor. 72. K. καταχρῆσθαι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 64." Schæf. Mss.] Sicut vero διακορὴς i. est q. διάκορος, ITA Κατακορὴς i. q. κατάκορος. Apud Suid. Σιτίοις καὶ ποτῷ κατακορὴς οὐδαμῇ γέγονεν, ἀλλὰ σχεδὸν ἄκρῳ δακτύλῳ γευσάμενος ἀπηλλάττετο, Nunquam saturabatur. Aliquando Fastidiens. Interdum exp. Multus, Redundans: cum de re aliqua dicitur, Plato Phædro, Παρρησίᾳ κ. καὶ ἀναπεπταμένῃ χρώμενος. Et κ. διαστήματα, Multa, Gal. sæpe dixit, Bud. Et ap. Plat. κ. συνουσία, Ad satietatem usque. Item κατακορὲς, adverbialiter nonnunquam Quod satis est, Admodum, In plenum, ut Gaza ap. Theophr. interpr. Χρῶμα δὲ ὅμοιον ῥόδῳ κατακορές. Et ap. Plat. K. εἰς μέλαν ἐμπεσὸν, Admodum ad nigrorem vergens, Plurima offusum nigredine. || Merus, Purus, Aristot. Probl. 30. 1. Ἐὰν μὲν γὰρ σφόδρα κ. ᾖ ἡ ἕξις, μελαγχολικοί εἰσι λίαν· ἐὰν δέ πως κραθῶσι, περιττοί: ubi vides opp. κατακορὴς et κερασθείς. Diosc. Ὤχραν τε ληπτέον τὴν κουφοτάτην καὶ μηλίνην διόλου, τὴν κ. καὶ ἄλιθον, Aliena materia vacantem, h. e. Puram, Bud. Idem, Σανδαράχην δὲ προκριτέον τὴν κατακορῆ, πυρράν. Plin. quoque sandaracham puram optimam esse scribit. Apud Eund. Αἱματίτης λίθος ἄριστός ἐστιν ὁ εὔθρυπτος καὶ κ., quidam interpr. Pleni coloris. Rursum ap. Eund. de corallio, Ἐμφερὲς δὲ ἀνθηρικῷ χρώματι καὶ σάνδυκι κ., Bud. interpr. Intensæ, Ruell. Saturæ, adverbum. Sed et ap. Hippocr. κατακορὴς i. est q. ἄκρατος, Sincerus: ut χολὴ ἄκρατος, Bilis sincera. Sic enim, inquit Gal., κατακορέα vocat Hippocr. Recrementa puræ bilis: item et στήθεα κατακορέα dicit Quæ ejusmodi humorem generant, quæ tamen quidam Hirsuta interpr. Quin et κατακορεῖς homines ead. ratione vocat. Pharmacum quoque κατακορὲς dicit aut propter evacuatum ab ipso humorem, aut ob proprium suum colorem. Vocat etiam sitim κατακορῆ Quæ vel gignitur propter talem humorem, aut Quæ vehemens et intensa est. Ad eund. modum Gal. aliquando dicit χολὴν κ. τῇ χρόᾳ, Bilem abunde coloratam et velut ad plenum suo colore exaturatam. Gorr. [Jambl. V. P. 134. 474. μέλος: "Kuster. Præf., Bast Lettre 190. Heind. ad Plat. Phædr. 231. ad Timæi Lex. 83. Toup. Opusc. 2, 127. Valck. ad Lesbon. 180." Schæf. Mss. "Φύσει δὲ ὢν λάλος καὶ πέρπερος καὶ κ., Odiosus ob nimiam loquacitatem, ostentationem, etc. Polyb. 32, 6, 5." Seager. Mss.] Κατακορέως ap. Hippocr. ἱκανῶς καὶ ἀκράτως: utroque enim modo Gal. exp. Comm. π. Δ. ὀξ. [Foës. Œcon. Hippocr.] Πρόσκορος, Satur, Saturitatem afferens. Προσκόρως, Ad satietatem, Satis superque, Abunde, Hermog. ["Jacobs. Anth. Proleg. 52." Schæf. Mss.] Dicitur ET Προσκορὴς, ut διακορὴς et κατακορής. A Bud. exp. Satietatem inducens, afferens. Lucian. (1, 436.) Εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, Satietatem et tædium tibi inducerent. Hermog. T. 3. Ἵνα μὴ προσκορὲς εἴη τὸ ἐξ ὑποδιαιρέσεως, ἀεὶ τῷ αὐτῷ σχήματι A εἰσαγόμενον, ἀλλαττέσθω τὰ σχήματα. Idem de Antiphonte Oratore, Τῆς λέξεως αὐτῷ πολλαχοῦ διῃρμένης, ἐπιμελὴς μὴν οὕτως ὡς μὴ εἶναι πρ., Nimius. Apud Areth. quoque 982. signif. Fastidium inducens et satietate ingratus, Nimius. Bud. [J. Poll. 1, 30. *Ἀπροσκορὴς, Clem. Alex. Pæd. 2, 1. p. 144. Heliod. 1, 6.] Ὑπέρκορος, Supra modum satur, Athen. 10. Ἐγώ σε τούτου ὑπέρκορον ποιήσω, Ego te exatiabo, Faciam ut ejus te satietas capiat. Ὑπερκόρως, Satis superque, J. Poll. Dicitur ET Ὑπερκορὴς, ut διακορὴς et κατακορὴς et προσκορὴς, i. q. ὑπέρκορος, Dion de Claudio Cæs. Ὑ. μέθης σφόδρα, Mero plenus.

Κορέννυμι SIVE Κορέω, [et * Κορέσκω,] έσω, ήσω, Satio, Saturo, Exatio, Il. P. (241.) Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, Θ. (379.) Ἦτις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι, Satiabit adipe et carnibus suis canes Trojanas, ubi Eust. vult esse præsens pro fut. Nicander Ἀ. (415.) Μὴ μὲν ὑοσκυάμῳ τις ἀϊδρήεντι [-ήεντα] κορέσκοι Νηδύν. Et in pass. Il. T. (167.) οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδω- B δῆς, Uno expletus et dapibus, Od. Θ. (98.) δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης, Hesiod. Ἔ. (2, 211.) κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς. Panyasis ap. Athen. (37.) βορῆς κεκορημένον. Aliquando construitur cum partic. Od. Υ. (59.) ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμὸν, Cum ad satietatem usque flevisset, lacrymis animum explesset, Il. X. (427.) κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε, Od. Δ. (541.) ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην. Il. Σ. (287.) Ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων; Λ. (87.) de lignatore, ἐκορέσσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα μακρά: quod declarans subjicit, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. || Κορέννυσθαι dicimur etiam, Cum nobis satisfit, s. cum cupiditas nostra acquiescit, Herodian. 1, (13, 10.) Ὁ δὲ δῆμος κεκόρεστο, τιμωρίαν παρὰ τοῦ τὰ δεινὰ δράσαντος εἰληφὼς, Populus satisfactum sibi auctoris supplicio putabat, Polit. || Dicimur præterea κορέννυσθαι, Cum aliquid abunde nobis suppetit, aliqua re abundamus, Hesiod. Ἔ. (1, 33.) Τοῦ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις, Quo cum abunda- C bis, ædes tuas expleveris, Quem cum abunde tibi congesseris. ["Wakef. Ion. 1189. Phil. 324. Jacobs. Anth. 9, 115. ad Il. A. 561. Od. Ξ. 28. Hymn. in Cer. 175. Impleo, Jacobs. Anth. 10, 355. 357. Fut., Heyn. Hom. 5, 483. 6, 517. Κορήσω, ad Charit. 339. Κεκορήσεται, Wessel. Probab. 337. Græv. Lectt. Hes. 513. (Maximus 117.) An κεκόρησθε Græcum? Dawes. M. Cr. 175. 282. Κεκορημένος, Antip. Sid. 7. (Herod. 3, 80.) Κεκορεσμένος, κεκορημένος, Brunck. Aristoph. 3, 157. Aor. 1. med., Heyn. Hom. 6, 219. 628. Κορέω οἴνου, Toup. in Schol. Theocr. 217. Verh. ad Anton. Lib. 85." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 897. μολπῇ θυμὸν κορέσωμεν. Nonn. D. 5, 34. κεκορηότι θυμῷ.] "Dicitur et Κορεννύω pro eod." [Gl. Saturo. * Κορέσκω, Nicander Ἀ. 360. 566. 578. * Κορίσκω, Ionice, Hippocr. 271, 31. * Κορεστὸς, Gl. Satiabilis. * "Κεκορεσμένως, Etym. M. 16." Boiss. Mss.] Ἀκόρεστος, ὁ, ἡ, Insatiatus, Insatiabilis, Insaturabilis, Inexplebilis, Philo V. M. 2. Δι' ὧν αἱ ἀ. γαστρὸς ἡδοναὶ συναύξονται, Insatiabiles abdominis D voluptates. Et in bonam partem ap. Chrys. Ὁ τῆς τοῦ Θεοῦ λατρείας ἀκόρεστος, Ille Dei cultor insatiabilis, Qui cultu numinis divini exatiari nequit. Apud Soph. autem El. (122.) τίν' ἀεὶ Τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν, Schol. dicit esse adv. pro ἀκορέστως: ut sensus sit, τίς ἐστιν ἡ οἰμωγὴ, ἣν οὕτως ἀκορέστως ἀεὶ τήκουσα σαυτὴν οἰμώζεις; vel, τί τήκει τῇ ἀκορέστῳ οἰμωγῇ; Ubi quædam exempl. habent ἀκόρετον: [Br. metri causa corrigit ἀκόρεστα adverbialiter. "Wakef. Alc. 800. Heyn. Hom. 5, 330. 6, 480. 612. Non satians, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 9." Schæf. Mss. Xen. Σ. 8, 15.] Ἀκορέστως, Insaturabiliter, Insatiabiliter, Inexplebili aviditate. ["Ad Charit. 717." Schæf. Mss. * "Ἀκορεστία, Epiphan. Ancor. s. 120." Kall. Mss.] Pro ἀκόρεστος autem poëtæ DICUNT Ἀκόρητος, Il. Υ. (2.) μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοὶ, N. (621.) Τρῶες ὑπερφίαλοι δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς: sicut Hesiod. Ἀ. (346.) Martem dicit ἀκόρητον ἀϋτῆς. Il. H. (117.) μόθου ἀκόρητος: Ξ. (479.) ἀπειλάων ἀκόρητοι, Supra modum minaces, Qui minis satiari ne-

queunt. [" Heyn. Hom. 5, 75. 330. 6, 480. 612. 7, 474. 8, 5. Jacobs. Anth. 11, 278. Epigr. adesp. 369. ad Charit. 530. Marcellus 19. et Jacobs." Schæf. Mss. Aristoph. N. 45.] " Ἀκόχρητον, Hes. ἀπλήρω-" τον. Scr. potius ἀκόρητον." [* Ἀποκορέννυμι, Gl. Obsaturo. * Ἀποκορέω, Hes.] Κατακορέννυμι, [* " Κατοκορέω, Galen." Wakef. Mss.] ET Προσκορέννυμι, Exatio, Exsaturo, i. fère q. simplex κορέννυμι. [* Ὑπερκορέω, Theognis 1114.]

ΚΕΛΛΩ, σω, Appello, Appellor, Pervenio in portum, ἐλλιμενίζομαι, Od. I. (149.) Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία, Navibus, quæ appulsæ erant, Apoll. Rh. (2, 1091.) ἐνθάδε κέλσαι Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον στόλον. At metaph. ap. Eur. Hec. (1048.) Polymestor orbatus oculis dicit, Ὦ μοι ἐγὼ, Πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; πᾶ κέλσω; Quo appellam, Quo me convertam? Pro quo Idem (1070.) Πᾶ στῶ; πᾶ κάμψω; πᾶ βῶ; || Eust. exp. etiam Moveo, κινῶ, derivante inde δίκελλα et μάκελλα: [cf. Κίλλυρος.] || Etymologistæ autem est etiam Celeriter curro, ταχέως τρέχω: unde deducit κέλης. [" Heyn. Hom. 7, 701. Ruhnk. Ep. Cr. 147." Schæf. Mss. Eur. El. 139.] " Κέλσα, Ap-" puli: Ionice et poët. pro ἔκελσα, unde et infin. " κέλσαι, Appellere, et particip. κέλσας." " Ἐγ-" κέλλω, Insisto, Incumbo. Hippocr. de Fract. Ἐπι-" μελεόμενος ὅκως τὰ ἄκρα τῶν ῥάβδων μὴ ἐς τὸν " χρῶτα, ἀλλ' ἐς τὰ ἄκρα τῶν σφαιρέων ἐγκέλσῃ: ibi " enim Gal. exp. ἐνερείσῃ, ἐνστηρίζηται." [* Εἰσκέλλω, Aristoph. Θ. 877. ναῦν. * " Ἐκκέλλω, unde aor. 1. Ἐξέκειλα, Hes." Wakef. Mss.] Ἐπικέλλω, idem, Od. I. (138.) de portu quodam, quem εὔορμον vocat, (ἵν') ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων Θυμὸς ἐποτρύνῃ: paulo post, πρὶν νῆας ἐΰσσέλμους ἐπικέλσαι. Od. N. (113.) ἡ μὲν ἔπειτα Ἠπείρῳ ἐπέκελσε, Ad continentem s. litus appulit, Apoll. Rh. 2, (382.) ἐπικέλσετε νήσῳ. [* Προσκέλλω, Orph. Arg. 1048. * Συγκέλλω, Opp. Ἁ. 5, 602. Στρόμβους συγκέλσαντες, ubi Brunck. συγκλείσαντες.]

" Κελεὸς, Suida et Etym. auctore est ὄρνεον ταχύ-" τατον, Avis pernicissima: a qua et κέλλειν dicitur " τὸ ταχέως βαδίζειν. Meminit hujus avis Hes. " quoque: sed ap. eum scriptum est κελαιὸς, attamen " contra seriem alphabeticam. Aristot. H. A. 9, 10. " κελεὸν et λιβυὸν inter se esse πολεμίους tradit. Ubi " Gaza interpr. Galgulum: qui tamen dicitur potius " ἴκτερος et χαραδριός. Alibi κολεὸς et κολοιὸς pro Ead. " avi legi tradunt ap. Aristot. (H. A. 8, 3.) sed haud " scio quam vere. Etym. et τὸν ἱστόποδα quosdam " vocare κελεὸν ait, sed ἀστεϊζομένους. Alioquin et " Nom. propr. Herois est, teste Hes. et Suida:" [Aristoph. Ἁ. 48. 55. "Ad Anton. Lib. 124. 126. Verh." Schæf. Mss. Not. ad Eclog. Phys. 42. 43.]

"Κελέοντες, auctore Paus. dicuntur οἱ ἱστόποδες καὶ " τὰ λεπτὰ καὶ * πηνοειδῆ τῶν ξύλων: auctore Æl. Dio-" nysio, οἱ ἱστόποδες καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα. Eust. " Sic Hes. quoque κελέοντας esse dicit τοὺς ἱστόποδας " καὶ τὰ ὁπωσοῦν μακρὰ ξύλα, δοκοὺς, ἱστούς. Usus " est h. v. Antiphon ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένους Γραφὴν " Ἀπολογίᾳ, dicens, Ἵνα τοὺς κελέοντας κατέπηξε. " Proprie autem, inquit Harpocr., κελέοντες sunt οἱ " ἱστόποδες, ut et ap. Aristoph. Comicum: meta-" phorice autem hoc loco orator ita vocare videtur " τὰ ὀρθὰ ξύλα. Itidem Etym. κελέοντας proprie vo-" cari annotat τοὺς ἱστόποδας, catachrηsticῶs autem " τὰ καταπεπηγότα ξύλα, quæ etiam σταυροὶ nominan-" tur. Apud J. Poll. (7, 10.) scriptum κέλοντες." [Vide Καλέω. Lobeck. Phryn. 342. Theocr. 18, 34. et nott. "Valck. ad x. Id. p. 153. 337. Munck. et Verh. ad Anton. Lib. 67. Aristoph. Fr. 278. Bast Lettre 85." Schæf. Mss.]

" Ἀμφικέλεμνον, Hesychio * ἀμφιβαρές: addenti, " quosdam exp. βασταζόμενον ὑπὸ δύο ἀνθρώπων δί-" φρον: ab aliis * ἀμφίξυλον: qualis mox ap. Eund. " ἡ ἀμφίκελος κλίνη, ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἀνακλιντή-" ριον, Lectica aut Sella habens utrimque quo recli-" nemur." [Vide Ἀμφικέφαλος. Ἀμφικέλεμνος, Etym. M. ἰσοβαρὴς, * ἀμφιβαρὴς, * ἀμφίξυλος, ἀμφοτέρωθεν ὀκέλλων ἢ στηριζόμενος. * Ἀκέλυμνον, Hesychio οὐ βεβηκὸς ἀσφαλῶς· οἱ δὲ τὸν σκληρὸν σίδηρον. Vide

A Schn. Lex.] " Ἀμφικέλαυνις, Hesychio κατ' ὤμων " * περικρέμασις ἰσόῤῥοπος."

" Κίλλυρος, Hesychio σεισοπυγὶς, Motacilla:" [" Munck. ad Anton. Lib. 63. Verh." Schæf. Mss. * Κίλλουρος, Schn. Lex.] " Forsan ab οὐρὰ et verbo " κίλλειν, quod sit Quassare: unde et κιλλικύριοι " forte οἱ γεωμόροι dicti videantur, quod dominos " suos excusserint et exegerint." [Valck. ad Herod. 7, 155. Cf. Κέλλω.] " Ἔγκιλλον et Ἐγκίλλαφον " Hesychio est οὐρὰ, Cauda."

¶ Ὀκέλλω, Appello, Applico, signif. transitiva, ut κέλλω neutra, Thuc. 4, (12.) p. 125. Τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας ὀκεῖλαι τὴν ναῦν, i. e. ἐλλιμένισαι, Appellere, Applicare. Et ap. Herod. Ὤκελλον τὰς νῆας, [" 8, 84. Terræ admoverunt naves. Sed et neutraliter, et quidem metaphorice, pro Deflecto, Declino, ponitur idem verbum, sicut compp. ἀποκέλλω et ἐξοκέλλω. Nic. Damasc. ap. Athen. 274. Ὤκειλαν εἰς πολυτελῆ δίαιταν ἐκ τῆς παλαιᾶς σωφροσύνης." Schw. Mss. " Boiss. Philostr. 450. De augm.

B aor. 1., Orell. Suppl. ad Nic. p. 60." Schæf. Mss. Nicander Θ. 295.] " Ὠκείλαντες, Hesychio προσπε-" σόντες, Allapsi: quod potius ὀκείλαντες per ὀ, ut-" pote ab ὀκέλλω." Ἀποκέλλω, Deflecto et declino a via, quæ ad portum tendit, Declino a recta via: ἀποκείλαντες, ἀποκλίναντες, Suid. " Ἀποκήλειν, He-" sychio ἀποδιώκειν, Profligare." Ἐξοκέλλω, Delabor, Impingo, Incurro, Isocr. Areop. (6.) Εἰς τραχύτερα πράγματα τῶν τότε γενομένων ἐξοκείλωμεν, Ep. (2.) ad Phil. Οὐκ εἰς ἐπιστολῆς συμμετρίαν, ἀλλ' εἰς λόγον μῆκος ἐξοκείλας, Paus. Arcad. 202. Εἰς ἐπιθυμίας δὲ ἀνοήτους πολλοὶ μὲν ἄνδρες, γυναῖκες δὲ πλέον ἐξοκέλλουσι, Athen. (523.) Εἰς τρυφὴν ἐξώκειλαν οὐχ ἧσσον Συβαριτῶν, Plut. (Mario 45.) Εἰς ἄτοπον ἐξοκεῖλαι παρακοπήν. In his fere ll. i. est q. ἐκπίπτειν, ἐξολισθαίνειν, Delabi, Devenire, Incurrere, Impingere. Sicut et ap. Herodian. 5, (7, 12.) Ἐς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλε παρανοίας, Eo devenit vecordiæ. Videtur autem metaph. sumta ab iis, qui a portu aberrantes, aut vi tempestatis aversi, in periculosa loca impingunt na-

C vem. Adeo ut ἐξοκέλλω proprie sit, Impingo navem in scopulos a recta via aversus. Aliquando commodius exp. Erumpere, Effundere se, Effundi, Plut. (6, 15.) Εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι, Theodorit. H. E. 3. Τὸν υἱὸν θεασάμενος εἰς τὴν τότε κρατοῦσαν ἀσέβειαν ἐξοκείλαντα. || Transitive etiam capitur pro Averto alium a portu. Unde metaph. Βρόχοις τοῖς ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτὸν, Blanditiis labiorum pertraxit eum, ut vulgo interpr.: [Menander 19. " Eur. Tro. 137. Wakef. S. Cr. 5, 157. ad Diod. S. 2, 598. Boiss. Philostr. 450. Orell. Suppl. ad Nic. p. 60. ad Xen. Mem. 1, 2, 22. Ruhnk. 219. Toup. Opusc. 1, 66. 2, 177. Plut. Mor. 1, 16. ad Lucian. 1, 350. Herod. 590." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 454. Orph. Arg. 636. * Συνεξοκέλλω, Schæf. Æsop. 111. Plut. 10, 93.] Ἐποκέλλω, Impingo, Illido, Impello contra: ut cum navem scopulis impingimus. Thuc. 4, (26.) p. 131. Ἐπώκελλον γὰρ τὰ πλοῖα τετιμημένα χρημάτων, Impegerunt in scopulos, ἐξεδίδοσαν τῇ πέτρᾳ, Schol.: 8, (102.) p. 296. Μίαν

D μὲν ἐποκείλασαν κατὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Πρωτεσιλάου, Impingentem: neutraliter sicut supra transitive. Sic Polyb. (1, 20, 15.) Ὥστε ἐποκείλασαν γενέσθαι τοῖς Ῥωμαίοις ὑποχείριον, Ut casu impacta illisaque in Romanorum ditionem venerit. Rursum in transitiva signif., Act. 27, (41.) Περιπεσόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον ἐπώκειλον τὴν ναῦν, Illiserunt navem. [" Ad Diod, S. 1, 36. 520. 2, 468. Herod. 590. Bergler. Alciphr. 40." Schæf. Mss. Longin. 3, 4. ubi Ed. princeps Robortell. * Ὑποκέλλω exhibet, quod Toupio verum videtur. * Συνεποκέλλω, Plut. 6, 612. * " Περιοκέλλω, Diod. S. 12, 12, 50. (Εἰς χειρίστας ἐπιτηδεύσεις περιώκειλαν.)" Wakef. Mss.] Προσοκέλλω, Appello, Applico, i. q. ὀκέλλω, προσορμίζω: Προσώκειλεν ἡ ναῦς τῷ αἰγιαλῷ. || Cum dat., Impingo, Lucian. (2, 105.) teste Bud.

ΔΙΚΕΛΛΑ, ἡ, Ligo bifidus, bidens, etiam Bidens sine adjectione, Phocyl. (146.) Εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ. Apud Athen. 13. Ἀπειλούντων κατασκάψειν τὴν οἰκίαν ἐνηνοχέναι γὰρ δικέλ-

λας. De ejus etymo dixi in Κέλλω. [Lobeck. Phryn. 302. "Ad Lucian. 1, 345. ad Timæi Lex. 233. Toup. Opusc. 2, 241. Thom. M. 802." Schæf. Mss. * "Δικελλοειδής, Schol. Plat. 150." Boiss. Mss.] Δικελλίτης, Qui ligone utitur, Fossor, i. q. σκαπανεύς, Lucian. (1, 115.) Διὰ ταῦτα δ. καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, — μισθοῦ γεωργεῖ. * Δικελλεύω, unde * "Δικελλευτής, Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss.]

ΜΑΚΕΛΛΑ, ἡ, Ligo; sed talis, qui bidens non sit: nam dictum volunt παρὰ τὸ κέλλειν μονόθεν, i. e. κινεῖν, τέμνειν. Hes. dicit esse δίκελλαν πλατεῖαν. Il. Φ. (259.) de agricola rivos ducente, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων. Utitur et Aristoph. [Ὄρν. 1240. Æsch. Ag. 509. et Blomf. Gloss.] Pro quo dicitur ET Μάκελα. Hesiod. Ἔ. (2, 87.) ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν Δμωὸς ἔχων μακέλην, πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη, Σπέρματα κακκρύπτων. [Apoll. Rh. 4, 1533.] || Apud Hes. vero Μάκελλος et Μάκελα, sunt φράγματα et δρύφρακτοι: [inde Lat. Maceria: necnon Macellum, secundum Varr. L. L. 4. p. 35.: Forum olitorium — ea loca etiam nunc Lacedæmonii vocant * μακελλώτας, sed Iones ostia hortorum et castelli μακέλλους. Dio Cass. 61, 18. exp. μάκελλον, ἀγορὰν τῶν ὄψων. Vide Schn. Lex. * Μακελεῖον, Macellum, Plut. 9, 14. * Μακελλεῖον, Gl. Laniatorium: * Μακελλάριος· Laniator, Lanio: * Μακελλίτης· Corporicida. "Μάκελλα, Casaub. ad Inscr. Herod. 354. Cren., Musgr. Cycl. 241. Herc. F. 946. Baxter. ad Horat. p. 3. ad Timæi Lex. 233. Philet. 4. Brunck. Soph. 3, 488." Schæf. Mss. * "Μακελλικὸς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 139. μακελλικώτερος." Boiss. Mss.]

ΚΕΛΗΣ, ητος, ὁ, sub. ἵππος, Celes, Equus desultorius: ad differentiam Equi quadrigarii. Unde frequenter ap. Pind., Ἱέρωνι Συρακουσίῳ, aut alii alicui, κέλητι, Qui equo celete s. singulari victoriam adeptus fuerat: ad differentiam eorum, qui ἅρματι aut ἀπήνῃ. Eustathio est ἵππος ἄζυξ καὶ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος, quem Sellarium dici annotat: quorum si duo copulentur, proprie ἄμιπποι ac Desultorii equi appellantur, s. ἀμφίπποι, de quibus supra. Od. Ε. (370.) αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων, Synes. Ep. 40. de equo, quem dono mittit amico, Οὐ γὰρ οἶδα ὅ, τι μᾶλλόν ἐστι, κυνηγέτης ἢ κέλης, ἐναγώνιος ἢ πομπεὺς ἢ πολεμιστήριος, Diog. L. 428. Ἵππῳ κέλητι νενικηκέναι, Paus. 2. Eliac. Ἀνελόμενος κέλητι ἵππῳ στέφανον. Frequenter etiam non additur ἵππος, sed subaudiendum relinquitur: Plut. (8, 322.) Τὸν κέλητι τὰ Ἡραῖα νικῶντα. Et Herod. Ἤλαυνον κ. καὶ ἅρματα, Equos desultorios et currus. Hos centauri primum commonstrarunt, cum antea curribus tantum uterentur, ut docet Palæphatus. || Κέλητες dicuntur etiam Ipsi desultores equites, qui non bigis aut quadrigis in certamine utuntur, sed equo uno insident: cujusmodi certamen hodie quoque in nonnullis locis celebratur. Bud. Suet. in Cæs. Quadrigas bigasque et equos desultorios agitarunt nobilissimi juvenes. Plin. 34. de statuis equestribus, Græci κέλητας tantum dicabant in sacris victores: postea vero et qui bigis vel quadrigis vicissent: unde et nostri currus nati in his, qui triumphassent. Eosd. celetas interdum Plin. κελητίζοντας vocat participio Græco. Hæc Bud. in Pand. Sic ap. Eust. Κέλητι ἱππότῃ παρεικάζει τὸν μιᾷ σανίδι ἐν θαλάσσῃ ἐποχούμενον. Sed eam signif. non esse propriam idem Eust. indicat, Κέλης κυρίως οὐχ ὁ ἐπιβάτης, ἀλλὰ ἵππος· ὅθεν καὶ κέλητι νικᾶν τινὲς ἐν ἀέθλοις ἐλέγοντο. Hes. quoque annotat dici tam Equitem ipsum, quam Equum desultorium. || Parvum et angustum navigium, Schol. Thuc.: ducta metaph. ab equo celete, qui sicut ab unico sessore agitatur, ita et hoc navigium uno remo et non binis aut ternis per sedilia agitur, cum tamen plures remiges habeat, Bayf., cui inter actuaria ponendum videtur. Gell. 10, 25. Hippagines, cercuri, celoces, vel, ut Græci dicunt, κέλητες. Thuc. 4, (9.) p. 124. Ἐκ λῃστρικῆς Μεσσηνίων τριακοντόρου καὶ κέλητος, Polyb. 5, (94, 8.) Ἔλαβε δὲ καὶ κ. περὶ τὸ Ῥίον Αἰτωλικὸν ὁμοῦ τῷ πληρώματι, Cepit et celocem secundum Rhium Ætolicum simul cum sociis navalibus. Rur- A sum Thuc. (8, 38.) Παραδοὺς Ἀστυόχῳ τὰς ναῦς, ἀποπλέων ἐν κέλητι ἀφανίζεται, Traditis Astyocho navibus, remeans in celoce extinguitur. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 26.) Τῷ δ' Ἐτεονίκῳ ὁ ὑπηρετικὸς κ. πάντα ἐξήγγειλε τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν, Eteonico omnia, quæ in prælio contigerant per exploratoriam celocem nuntiata sunt, Bayf. Sed et ap. Eust. quidam dicit κέλητας * πεντασκάλμους, Celoces, quæ quinque haberent scalmos. Bayf. hæc navigia ead. esse putat, quæ μονήρη, et pluribus quidem remis agi, sed unico tantum per transtra et sedilia remo, et non binis aut ternis aut etiam pluribus. Idem dimin. voce κελήτιον dicitur. || Comicis Pudendum muliebre, Eust. Quod vero ad etymon attinet, Eust. derivat a κέλλω, τὸ βαδίζω, s. τρέχω: alibi autem a κελέω. ["Heyn. Hom. 7, 115. 701. 780. Thom. M. 524. et Add., Jacobs. Anim. 315. Anth. 6, 90. 7, 48. 50. 407. Brunck. Aristoph. 1, 8. (Λ. 60.) 3, 144. Fac. ad Paus. 2, 32. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 9. Ruhnk. ad Koen. ad Greg. Cor. 140. (ubi et de * κέληρ,) Toup. Opusc. B 1, 224. Ammon. 80. ad Charit. 263. 273. 295. Equus singularis, Fischer. ad Palæph. 15. Navigium parvum, Ruhnk. ad Vell. Paterc. 317. Ἐπὶ κέλητος ἐσελάσαι, Wessel. Obs. 153." Schæf. Mss.] "Ἐξωκέλης, Suidæ τὸ λῃστρικὸν πλοῖον, ἢ ἄστρωτος ἵππος, "Navis s. Celox piraticus, Equus ephippio non "stratus." [* "Μονοκέλης, Palæph. p. lxx. Fisch., Koen. ad Greg. Cor. 140." Schæf. Mss. Poët. Μουνοκέλης, Epigr. ap. Paus. 8, 42.]

Κελητίζω, Celete equo vehor, Equum desultorium agito, Il. Ο. (679.) ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς, Ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους, Σεύας ἐκ πεδίοιο, μέγα προτὶ ἄστυ διώκει. Et ap. Aristoph. Σφ. (501.) Ὅτι κελητίσαι 'κέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι, Ἤρετ', εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα, Cum jubebam equum celetem agitare. Athen. [577. "Jacobs. Anth. 7, 51. 408. Ruhnk. ad Rutil. 260. Heyn. Hom. 7, 115. Palæph. p. lxviii. Fisch." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 153.] Idem est ET Κελητιάω, si Hesychio credimus. [* Κελητιστής, Gl. Desultor. C * Μετακελητίζω, Nicet. Annal. 1, 10.] Παρακελητίζω, Celete equo alicui a latere equito, i. q. παριππάζομαι, s. παριππεύω. [Aristoph. Εἰρ. 900.]

Κελήτιον, τὸ, Parva celox, a κέλης signif. Celocem, de quo paulo ante, Thuc. 4, (120.) p. 159. Τριήρει μὲν φιλίᾳ προπλεούσῃ, αὐτὸς δὲ ἐν κελητίῳ ἄπωθεν ἐφεπόμενος, quod ipsum κέλητα ibid. appellat, Synes. Ep. 4. Καὶ τέλος μόνος ἦλθεν ἐπὶ κελητίου δισκάλμου· ὅπερ ἐξάψας τοῦ πλοίου· μεταχειρίζεται τὸ πηδάλιον, In celoce duos habente scalmos. App. B. C. 2. dicit etiam κελήτιον ὀξὺ, Celocem celerem. ["Thom. M. 524." Schæf. Mss.]

ΚΕΛΕΥΘΟΣ, ἡ, Via: nec tantum de terrestri via dicitur, sed et ea, qua per mare itur, aut etiam per aërem, Od. Δ. (389.) Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου. Il. Α. (483.) Od. Β. (429.) Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον, Od. Ν. (83.) Ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον, Il. Γ. (406.) θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, Soph. Aj. (877.) τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν Κέλευθον, Viam a solis ortu: πλατεῖα κ., Bac- D chyl. ap. Plut. Numa (4.) μακραὶ, Apoll. Rh. (1, 545.) Per metaplasmum autem plurali numero DICITUR Κέλευθα pro κέλευθοι, sicut σταθμὰ pro σταθμοὶ, et ζυγὰ pro ζυγοί: ut Od. Γ. (71.) πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα; (177.) Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον. Il. Ξ. (17.) λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. Derivant Gramm. a κέλλω, τὸ τρέχω, βαδίζω: nonnulli tamen ab ἐλεύθω deducere malunt, pleonasmo literæ κ. ["Jacobs. Anth. 7, 20. 252. 414. 12, 170. 191. Heyn. Hom. 6, 207. 7, 101., Brunck. ad Poët. Gnom. 292. Toup. Opusc. 2, 178. Emendd. 1, 136. Musgr. Or. 1294. K. Κυπριδίη, Ruhnk. Ep. Cr. 72. Κέλευθα, Porson. Med. p. 43. Bast Lettre 80. * Κέλευθον, τὸ, Heyn. Hom. 8, 687." Schæf. Mss.] Pro eod. dicitur ET Κέλευθρον, ut quidam tradunt, VV. LL. [At * Κέλευθρα Hesychio κέλευσις. * Κελευθοποιὸς, Æsch. Eum. 12.] Κελευθοπόρος, Viator, Qui iter conficit; viam it, Virg.; carpit, conficit. Epigr. [Anal. 3, 292.] In prosa dicitur ὁδοιπόρος.

Ἀγχικέλευθος, ὁ, ἡ, Qui prope viam est: ἀγχικέ-

λευθος πόλις, Urbs, quæ in propinquo est, VV. LL. e Nonno [Jo. 71, 8. 75, 3. 200, 17.] Ἀκέλευθος, Invius, ἄνοδος, Hes. Sunt autem ἀκέλευθα ap. eum et in aruspicina ἐν τῇ θυτικῇ, ὅταν μὴ ᾖ κέλευθος: h. e., ut VV. LL. interpr., Signa, quæ locis parum perviis præfiguntur. Ἀμφικέλευθος, Qui circa s. propter viam est, Utrimque viam habens: τάφος, Epigr. [" Jacobs. Anth. 11, 111." Schæf. Mss.] Ἀντικέλευθος, Obvius, Adversus, e Nonno [Jo. 51, 3. 76, 5. 247, 9.] Αὐτοκέλευθος, Qui per se iter facit, αὐθόρμητος, VV. LL. ap. Epigr. νυμφίος. Sunt qui αὐτοκέλευτος legant, ut sit pro αὐτοκέλευστος, Per se exhortans, Quæ interpretatio tribuitur et J. Lascari. [Tryphiod. 305.] " Ἐκκέλευθος, Devius, Lycophr." [1162. * Ἰσοκέλευθος, Nonn. D. 48. p. 1266. * Οἰκτροκέλευθος, Manetho 4, 222. * Ὁμοκέλευθος, Plato Cratylo 405. * " Ὀξυκέλευθος, Nonn. D. 5. p. 97." Boiss. Mss.] Ὀψικέλευθος, Sero viam carpens, ὁδίτης, Nonn. Serus viator, Qui sero iter facit s. sero venit, [Jo. 140, 28. * Πεντακέλευθος, Orac. Pausaniæ 2, 374. Fac.] Προκέλευθος, Prævius, Qui præit, Præcursor, Nonn. [Jo. 3, 28. 128, 1. 167, 7.] Ῥηξικέλευθος, Viam perrumpens, Epith. Apollinis, Epigr. [Anal. 2, 518. * " Ὑγροκέλευθος, Athen. 63. Const. Manass. Chron. p. 9. 59. 75. 77." Boiss. Mss. Maximi Καταρχ. 62. ἰχθύς. * Ὑδροκέλευθος, Orph. H. 20, 3.] Ὑψικέλευθος, Per alta loca incedens, Epigr. [Anthol. 1, 170.]

Κελευθεῖαι, ap. Hes. αἱ ἐνόδιοι δαίμονες, Deæ, quæ in viis statuuntur, Viarum monstratrices, Viatorum custodes. [" Κελεύθεια, Paus. 1, 381." Schæf. Mss.] Κελευθείω, Viam carpo, ὁδεύω, Hes. AT Κελευθιάω, Iter facere cupio. [" Heyn. Hom. 6, 320. 391. 642. Κελεύθω, 8, 402. ubi et de * Κέλευσις, Via." Schæf. Mss.] " Κλεύθωμαι, per sync. pro κελεύθωμαι, s. " ὁδεύω, παραγένωμαι, teste Hes., qui itidem κλεύσο- " μαι affert pro κελεύσομαι, ὁδεύσω. Idem tamen " κλευσόμεθα exp. etiam ἀκούσομεν, φθεγξόμεθα." [Vide nott. et Schol. ad Il. Ψ. 244.] Κελευθήτης, Viator, i. q. κελευθοπόρος, Epigr. [Anal. 1, 236.] Προίκιος ἀνθρώποισι κελευθήτῃσιν ἀοιδὸς, i. e. ὁδοιπόροις, Suid.

ΝΩΧΕΛΗΣ, ὁ, ἡ, Tardus, Segnis: unde a κέλλω, τὸ ταχέως τρέχω, et νω particula privativa, sicut νη, compositum existimatur. Item Invalidus, Ammon. (99.) At Suidæ est etiam ἄχρηστος, ὁμαλός. [" Toup. Opusc. 1, 276. ad Charit. 296. Jacobs. Anth. 8, 215." Schæf. Mss. " Bekk. Anecd. 757." Boiss. Mss.] " Νωχαλὴς Hesychio νωθρός. Νοχαλὸς, ῥάθυμος, χαῦ- " νος, Eid. Νοχελὲς, τὸ, Secundæ: τὸ χωρίον, τὰ " δεύτερα. Hippocr. Γυναικ. l. 2. in ἐκβολίῳ quo- " dam e galbano, Τοῦτο δύναται διαφθείρειν καὶ ἐκ- " βάλλειν τὸ νοχελές. Ita quidam, qui tamen rectius " per ω scribi posse opinantur. Νωσίχολος Hesychio " ἀμελὲς, ῥάθυμος." Νωχέλεια, SIVE Νωχελία, Tarditas, Segnities, βραδύτης, ἀργία, νωθεία, Hes., ap. quem per ει scribitur, Il. Τ. (411.) Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε Τρῶες ἀπ' ὤμοιιν Πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο. Ubi Eust. νωχελίαν et βραδυτῆτα scribit ταυτολογεῖσθαι. Ab Hes. exp. etiam ἀσθένεια, Infirmitas, Invalentia. [" Νωχέλεια, Toup. Opusc. 1, 276. Νωχελία, Emendd. 1, 419." Schæf. Mss.] " Νωχελείη, Ion. pro νωχέλεια." Νωχελίζω, Tardo, Moror, βραδύνω, Hes. sed ap. eum SCRIBITUR Νωχαλίζω, per α in antep. [* Νωχελεύομαι, Aqu. Prov. 18, 9. 24, 10.]

ΚΕΛΩ, Jubeo, Hortor. A Κέλω, inquit Eust., fit Κελέω et Κελεύω, sicut Βουλεύω a Βούλω. Nullum tamen usus activæ hujus vocis Κέλω exemplum ab eo affertur, sicut nec a ceteris Gramm., quod sciam: AT Κέλομαι pass. in frequenti est cum ap. alios poëtas, tum ap. Hom. usu: Il. Σ. (254.) κέλομαι γὰρ ἔγωγε Ἄστυδε νῦν ἰέναι, Od. Ο. (16.) Ἤδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαι. Ab Eod. dicitur θυμὸς κέλεσθαι, item γαστήρ: P. (554.) μεταλλῆσαί τί ἑ θυμὸς Ἀμφὶ πόσει κέλεται καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ. At Z. (133.) de leone dixit, κέλεται δέ ἑ γαστὴρ Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν. Interdum κέλομαι cum ἄνωγα copulat: Γ. (317.) Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνω-

A γα Ἐλθεῖν. Et ut dicit ὀτρυνέουσα κελεύεις, Ψ. (264.) et alibi κέλευσεν ἐποτρύνουσα, sic etiam ἐποτρύνουσα κελοίμην, Il. Ω. (297.) Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην Νῆας ἔπ' Ἀργείων ἰέναι. Invenitur et fut. κελήσομαι, Od. Κ. (296.) Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι: quod est tanquam a THEM. Κελέομαι, cujus activa vox Κελέω, sicut dicitur μελήσω tanquam a μελέω, haud tamen ullum hujus activæ vocis exemplum affertur, sicut nec barytoni Κέλω. " Κέλεαι, Ion. pro κέλῃ, Jubes." Ceterum quamvis antea promiserim, sc. in Καλέω, a quo quidam verbum Κέλομαι deducendum falso crediderunt, me τῷ Κελεύω subjuncturum esse Κέλομαι, hic tamen contra non dubitavi illud huic subjungere, mutata, ut quidem existimavi, in melius sententia, aut certe errando cum Eust. [" Κέλω, Heyn. Hom. 6, 208. 7, 204. 8, 685. Koen. ad Greg. Cor. 140. 166. Κέλομαι, ibid. Toup. Emendd. 2, 595. De constr., Heyn. Hom. 7, 28. Cum inf., 4, 543. Κέντο, 5, 421. Κελέω, Koen. ad Greg. Cor. 89."
B Schæf. Mss.] Κελημοσύνη, Jussum, Mandatum: κελημοσύναις, κελεύσεσι, Hes. Fit autem inde unde et fut. κελήσομαι, sc. a th. Κελέομαι, alioqui inusitato. [* Αὐτοκελὴς, i. q. αὐτοκέλευστος, Herod. 9, 5. Προκελέω, unde] " Προκελῆσαι, Hesychio προκελεῦ- " σαι, Ante jubere." [* Προσκέλομαι, Adhortor, Lexx. Gr. ἁμαρτύρως.]

" Κέλωρ, Hesychio υἱὸς, ἔγγονος, Filius, Gnatus, " Nepos: ut et κέλωρ Ἀγαμέμνονος affertur pro " Filius Agamemnonis:" [Eur. Andr. 1033. Lycophr. 495. J. Poll. 13, 19. Hinc * Κελώριον Hesychio παιδίον.] " Ab eod. Hes. exp. etiam ἐκτομίας, γάλ- " λος, σπάδων, Exectus, Spado. Etym. signif. ait " τὴν φωνὴν, Vocem: παρὰ τὸ κέλω, q. e. προσ- " τάσσω, vel παρὰ τὸ καλῶ, mutato α in ε. Sed et " ab Hes. exp. φωνὴ, afferente et VERB. Κελω- " ρύειν pro κεκραγέναι, βοᾶν, Clamare, Vociferari: " e quo particip. κελωρύσας, φωνήσας, βοήσας." [Cf. Κελαρύζω.]

¶ Κέκλομαι, i. q. κέλομαι, Hortor etc. Fit autem
C e Κέλομαι per reduplicationem et sync. Il. Δ. (508.) Τρώεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας, Θ. (346.) Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, i. e. ἐγκελευόμενοι, Schol. || Invoco, ex Apoll. Rh. 2, (493.) κεκλόμενοι μαντήϊον Ἀπόλλωνα. Sed et κέκλετο pro Vocavit s. Advocavit, ex Hom. affertur. [" Heyn. Hom. 7, 203. Hymn. in Cer. 88. ubi v. Ruhnk. Pierson. Veris. 160. ad Charit. 220. Brunck. Œd. T. 159. De constr., Wolf. Prol. Hom. 34." Schæf. Mss. Pind. Ἰ. 6, 77. * Ἀνακέκλομαι, Hom. Hymn. 18, 5. * Ἐπικέκλομαι, Il. I. 454. Æsch. Suppl. 41. Quint. Sm. 12, 429. * Παρακέκλομαι, Apoll. Rh. 4, 1668.]

Ὁμοκλὴ, Hortamentum, quod fit cum vociferatione, Increpatio, Comminatio, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι, Eust.: ita enim legere malo ap. eum quam κέλεσθαι. Il. M. (413.) Ψ. (417.) οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν, Ω. (265.) οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν, Z. (137.) κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ. Affertur autem et cum tenui scriptum hoc nomen ap. Hesiod. Ἀ. (341.) de equis, τοὶ
D δ' ὑπ' ὀμοκλῆς Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα: quæ scriptura si mendosa non est, falsa comperietur illa Eust. deductio, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι. [" Jacobs. Anth. 11, 387. Exerc. 1, 145. Wakef. S. Cr. 3. Add., ad Callim. 1, 176. Ὁμοκλὴ, Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 88. Ilgen. Hymn. 536." Schæf. Mss. Nicander Θ. 311. Opp. Ἁ. 1, 152. 4, 14.] Ὁμοκλάω, VEL Ὁμοκλέω, Hortor vociferando, Minaciter clamo, Increpito, Inclamito, Budæo Minabunde clamo, ut in conserenda pugna, Il. B. (199.) Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ: Υ. (364.) Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ Κέκλεθ' ὁμοκλήσας. Dicitur autem aliquis ab eo equis etiam ὁμοκλῆσαι: Ψ. (363.) Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν Ἐσσυμένως, ubi scribit Eust., ὁμοκλῆσαι esse ἀπειλήσασθαι τοῖς ἵπποις οἷα δύναται καὶ ὡς ἐρεθίζειν αὐτοὺς εἰς δρόμον: addens ὁμοκλᾶν simile esse τῷ κέκλεσθαι. Idem in Od. Φ. (366.) αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ Δείσας, οὕνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι, annotat, Hom. ad ostendendum ὁμοκλεῖν i. esse q. ἀπειλεῖν, post πολλοὶ

ὁμόκλεον subjunxisse, ἀπειλήσας ἐγεγώνει. [" Heyn. Hom. 7, 258. 8, 642. ad Od. T. 155." Schæf. Mss. Quint. Sm. 3, 166.] Ὁμοκλητὴρ, Increpitator, Objurgator, item Minator: si dici possit pro Eo, qui minatur. Sed intellige Eum, qui clamans minatur, s. magno cum clamore. Il. M. (273.) ὁμοκλητῆρος ἀκούων, Ψ. (452.) ὁμοκλητῆρος ἀκούσας. [* Ὁμοκλήτειρα, Lycophr. 1337.]

ΚΕΛΕΥΩ, Jubeo, Impero, Il. B. (11.) Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς, (28.) Θωρῆξαί σε κέλευσε. Alicubi copulat cum ἐπιτέλλομαι: Il. T. (192.) Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω. Herod. 1, (24.) Ἀλλὰ κελεύειν τοὺς πορθμέας ἢ αὐτὸν διαχρᾶσθαί μιν κ. τ. λ. i. e., Gellio interpr., Sed imperavisse ut jam statim etc. Xen. Κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμὲ, Plato de Rep. 1. init. Ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι: ubi observa ἐκέλευσε κελεῦσαι. Invenitur et κελεύω σοι ποιεῖν ap. Plut. pro Jubeo: sic Il. Π. (727.) Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. Sed et pro Hortor, cum ead. constr., ex eod. poëta habebis paulo post. Sæpe autem relinquitur subaudiendus infin., ut Hesiod. (Ἔ. 1, 314.) μελετᾷς βίου ὥς σε κελεύω: sub. μελετᾷν: itidem vero in soluta oratione frequenter. Κελεύομαι, Jubeor, Mihi jubetur, imperatur: unde κελευσθεὶς, Jussus. Xen. (Œc. 17, 2.) Κελεύομαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Plut. Lyc. Κελευόμενοι ᾄδειν. Interdum etiam ponitur κελεύομαι non junctum cum infin., neque addito, neque etiam quem necesse sit subaudiri: Thuc. 1, (145.) Καὶ τὸ ξύμπαν, οὐδὲν κελευόμενοι ποιήσειν, Et in summa se nihil facturos imperio coactos: quo e l. imperitissime annotatur in VV. LL. Thuc. κελεύω junxisse cum fut. infin., sc. cum ποιήσειν. Itidem vero res aliqua dicitur κελεύεσθαι: unde τὸ κελευόμενον ποιεῖν, πράττειν, Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Καὶ ἀφεὶς ὃ ἔμελλε ποιεῖν, τὸ κελευόμενον ἔπραττεν. Dicitur etiam τὸ κελευόμενον, τὰ κ. ὑπό τινος: Plato de Rep. 1. τὰ κ. ποιεῖν ὑπὸ τῶν ἀρχόντων. Sed generalius etiam τὸ κ. vel τὰ κ. ποιεῖν s. πράττειν, sicut et τὰ προσταττόμενα, dicitur Qui alicui obnoxius est, ita ut dicto audiens esse qualibet in re cogatur. Dem. pro Cor. Ὑπὲρ τοῦ μὴ τὸ κ. ποιῆσαι. Lat. itidem dicunt interdum Imperata facere, pro Imperio alicujus parere et obnoxium ei esse. Cur autem Κελεύω subjungere maluerim verbo Κέλομαι, quam contra, docui in Κέλομαι. || Hortor, Invito ad aliquid agendum, Il. B. (151.) τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον Ἅπτεσθαι νηῶν, (74.) Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω, Λ. (780.) Ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι· Σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον: ubi Eust. annotat κελεύων non esse vocem δεσποτικὴν, quæ Dominii signif. habeat; nam φιλικῶς, inquit, non autem ut dominus ἐκέλευεν ὁ Νέστωρ Ἀχιλλεῖ καὶ Πατρόκλῳ εἰς μάχην ἕπεσθαι: adeo ut κελεύων h. in l. non aliud sit quam ἀξιῶν. Sic autem et verbum σημαίνω postea sumi. Addit idem poëta interdum et partic. Hortandi signif. habens, sequente itidem infinitivo: Od. Ψ. (264.) Δαιμονίη, τί τ' ἂρ αὖ με μάλ' ὀτρυνέουσα κελεύεις Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω. Sic H. (262.) Καὶ τότε δή με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι Ζηνὸς ἀπ' [ὑπ'] ἀγγελίης. Sed utitur sæpe verbo κελεύω Hom. pro Hortor, sine infin. etiam: dicens interdum κελεύω σε τοῦτο, interdum κελεύω σε, non addito accus. rei, nonnunquam et κελεύω σοι: quarum constrr. exempla subjiciam, Od. Θ. (153.) Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; nisi quis et hic subaudiendum esse infin. suspicetur. Alicubi vero post κελεύω σε τοῦτο additur infin., quo velut exponitur quod sit illud τοῦτο: Il. Υ. (87.) Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις, Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι; At κελεύω σε sine accus. rei, et sine infin., rarum est. Invenitur tamen et de equis dictum ab eod. poëta. Il. Ω. (325.) αὐτὰρ ὄπισθεν Ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε Καρπαλίμως κατὰ ἄστυ. Potest tamen, et rectius forsan, accipi κέλευε per se, ut accus. regatur ab ἐφέπων, non ab eo; nam κελεύειν poni etiam sine casu, docebo paulo post. Sunt autem qui κέλευε vertant hic Urgebat. Contra vero frequens est κελεύω σοι, et

A quidem sæpe ap. Hom. de iis, qui ad fortiter certandum s. præliandum hortantur: Il. Ψ. (767.) μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον, Π. (372.) Πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων: Υ. (52.) Mars Τρώεσσι κελεύων. Nonnunquam vero omittitur casus, Il. E. (529.) Ἀτρείδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα πολλὰ κελεύων, Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ κ. τ. λ. Sic P. (356.) Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο πολλὰ κελεύων, Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει: his enim in ll. πολλὰ non est accus., sed adverbialiter ponitur. Et Il. Λ. (64.) Ὣς Ἕκτωρ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων: ubi Eust. κελεύων exp. ὀτρύνων στρατηγικῶς τοὺς ὄπισθεν, οἷα οὐραγός. Hoc verbum κελεύω Hortandi et Suadendi signif. in soluta quoque oratione habet, et quidem frequentissime. Interdum vero est Peto, Postulo, Thuc. 1, (143.) Καὶ εἰ ᾤμην πείσειν, ὑμᾶς αὐτοὺς ἂν ἐξελθόντας ἐκέλευον αὐτὰ δῃῶσαι, Si putarem me persuasurum, hortarer ut vos ipsi, s. potius, Auctor essem, Suaderem ut vos ipsi etc. Apud Eund. sæpe pro Peto,
B Postulo: 3. Κελευσάντων Ἀκαρνάνων τῶν Φορμίωνος τινὰ σφίσι πέμψαι. Ibid. Κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν πανδημεί. Sic ap. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 9.) Παύεσθαί τε ἐκέλευον, Petebant, potius quam Hortabantur: licet alioqui sæpe verbo Hortor reddatur, et reddi debeat. Alicubi vero vertitur etiam Censeo: Lys. Ἐκέλευον συνδειπνεῖν, pro Censebam ut mecum cœnaret, et invitabam, Bud. cui tamen in ista interpr. non assentior: cum multo aptius sit Hortabar ut mecum cœnaret, Petebam ab eo ut, etc. At in istis Dem. ll., (45.) Καὶ τροφὴν ταύτῃ πορίσαι κελεύω: (46.) Καὶ πολίτας τοὺς στρατευομένους εἶναι κελεύω: (47.) Τί οὖν κελεύω; τὰς προφάσεις ἀφελεῖν κ. τ. λ.: in istis inquam ll. κελεύω reddi posse videtur Censeo, potius quam in illo Lysiæ: nisi quis malit Auctor sum, Suadeo. Affert autem Bud. et pro Permitto in h. ejusd. Lys. l. (22.) Ἡ δὲ θεράπαινα τὸ μὲν πρῶτον ἔξαρνος ἦν, καὶ ποιεῖν ἐκέλευεν ὅ, τι βούλομαι. Quam certe interpr. dandam puto huic verbo et in isto Thuc. l., 3. Ὣς δ' ἐκέλευσαν, ἔλεγον τοιάδε, Cum illi
C permisissent (λέγειν,) Cum dicendi potestatem fecissent. Petierant enim ut sibi ap. eos verba facere liceret. At vero novæ constr. hujus verbi exemplum ap. Dem. extat Philipp. 1. (p. 48.) Πόθεν οὖν ὁ πόρος τῶν χρημάτων, ἃ παρ' ὑμῶν κελεύω, γενήσεται; ubi χρημάτων, ἃ παρ' ὑμῶν κελεύω, redditur Pecuniarum, quas a vobis requiro. Sunt et qui Exigo vertant. Quod si infin. pass. subaudiamus, aut etiam deesse, quod ego potius suspicor, dicamus, accipietur simpliciter pro ἀξιῶ: ut in illis ejusd. orationis ll., quos paulo ante protuli. Novus rursum est usus ap. Xen. Ἑλλ. 2, (3, 22.) Ἐκέλευσε μὲν ὁ τῶν τριάκοντα κῆρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην· ἐκεῖνοι δὲ εἰσελθόντες κ. τ. λ. ubi redditur Vocavit: sed qui ita interpr., reposuisse videntur ἐκάλεσε: verum ne hoc quidem satis aptum huic loco esse, aliudque potius scripsisse Xen. arbitror. Κελεύω peculiarem Hortandi signif. habens, a qua sc. dicitur κέλευσμα, Celeusma nauticum: de quo infra: extat in h. l., quem citat Athen. (535.) Χρυσόγονος μὲν ηὔλει τὸ τριηρικὸν, — Καλλιπ-
D πίδης δὲ ὁ Τραγῳδὸς ἐκέλευε. Aristoph. autem et composito κατακελεύω hanc signif. tribuit. [" Thom. M. 523. 684. ad Charit. 603. Wakef. Ion. 1210. S. Cr. 1, 45. 5, 64. ad Lucian. 1, 642. Heyn. Hom. 7, 92. 204. 807. Toup. Opusc. 1, 391. Emendd. 2, 124. ad Xen. Eph. 204. omnino Fischer. ad Palæph. 172. Rogo, ad Diod. S. 1, 305. Suadeo, Moneo, Wessel. ad Herod. 213. Dico, Eur. Phœn. 39. Remiges clamore incito, Villois. ad Long. 199. Pro καλῶ, Zeun. ad Xen. K. Π. 799. Absolute dictum, Heyn. Hom. 8, 519. 663. De constr., ad Charit. 630. Brunck. Apoll. Rh. 197. Longus 111. Vill., Fischer. ad Xen. K. Π. 23. Zeun. 39. 63. 66. ad Dionys. H. 1, 306. Heyn. Hom. 4, 505. 610. 5, 260. 355. 8, 5. Boiss. Philostr. 401. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 44. ad Hieron. 241., ad Plut. 6, 150. Hutt., Phryn. Ecl. 2. Herodian. Philet. 443. et n., ad Herod. 597. 742. Wolf. Prol. Hom. 34. Cum inf., Thom. M. 161. 523. Longus 54. Vill.: K. οὐ συμβαλέειν, Herod. 6, 109. K. ἐπὶ, Wyttenb. Select. 401. Κελεύομαι, ad Corn.

Nep. 51. Stav. Med., Brunck. Aristoph. 2, 136. Heyn. Hom. 8, 487. Pass., de homine, cui quid imperatur, Schol. Soph. Trach. 824. Erf. Ἐκελεύθην, ad Dionys. H. 1, 217. 2, 1112." Schæf. Mss.]

[* Κέλευμα, τὸ, Gl. Jussio, Jussus, "ad Herod. 4, 141. 7, 16. Sophron ap. Athen. 3, 27. ἐξ ἑνὸς κ., ubi v. nott." Schw. Mss. "Musgr. Cycl. 651. Heracl. 765. ad Charit. 403. T. H. ad Plutum p. 430. Dionys. H. 1, 266. Schneid. ad Xen. Pol. 375. 377." Schæf. Mss. Hesychio παιδιᾶς εἶδος: cf. Galen. 2, 11. Ἐν συμποσίῳ παιδιᾶς τοιαύτης γενομένης, ὡς ἕκαστον ἐν μέρει προστάξαι τοῖς συμπόταις ἃ βούλοιτο.]

Κέλευσμα, τὸ, Jussum, Mandatum: θεοῦ κέλευσμα, Eur. (Andr. 1030.) Et ἐξ ἑνὸς κελεύσματος, perinde ac si dicas ἐκ μιᾶς παραγγέλσεως. Item Hortamentum, Quod hortandi causa dicitur. Sed usus obtinuit ut ad Hortamentum, quod remigibus datur, verbale istud restringeretur, i. e. Celeusma, ut Lat. quoque loquuntur. Solebat autem cani remigibus celeusma, ut Bud. e Pædiano annotat, interdum per symphoniacos pueros, et per assam vocem, i. e. ore prolatam: interdum per citharam, ut in Argo navi. Affertur autem et Celeuma sine s, e Martiali, sed ea vitio librarii ibi, sicut et alibi omissa videri possit. At in Eur. Hec. (922.) Ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν, Κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροί-Ας τόδ', ὦ παῖδες Ἑλλάνων κ. τ. λ. sequente verbo ἥξετε: in hoc inquam l. Schol. κέλευσμα exp. nomine generali βοή: itidemque in quodam vet. Cod., qui ap. me est, explicatur nomine κραυγή: et Erasm. quoque Latine reddidit Clamor, ita vertens illum l., Et oppidum occupat tumultus, Phrygumque talis urbe clamor sonat etc. [" Eur. Iph. T. 1405. ad Lucian. 1, 642. Longus 84. Vill. Heindorf. ad Plat. Phædr. 273. Bergler. Alciphr. 89. Diod. S. 1, 184. et n., item loca ad Κέλευμα cit." Schæf. Mss. * Κελευσματικὸς, unde * Κελευσματικῶς, Greg. Cor. 88. "Heyn. Hom. 5, 268." Schæf. Mss.] SIC Κελευστὴς ad Eum restringitur, qui celeusma illud canit: cum alioqui sonet Jussor, s. Qui jubet, et Hortator. Sed ap. Plautum nomen Hortator signif. hanc peculiariter itidem habet alicubi. Thuc. 2, (84.) Βοῇ τε χρώμενοι καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακῇ τε καὶ λοιδορίᾳ, οὐδὲν κατήκουον οὔτε τῶν παραγγελλομένων οὔτε τῶν κελευστῶν, Xen. Ἑλλ. 5, (1, 8.) Λίθων τε ψόφῳ τῶν κ. ἀντὶ φωνῆς χρωμένων, Plut. (9, 236.) Χρῶνται δὲ καὶ ναύταις καὶ πρωρεῦσι καὶ κ.: Themist. Εἰς ναύτας καὶ κ. καὶ κυβερνήτας τῆς δυνάμεως ἀφικομένης. [" Musgr. Hel. 1591. Villois. ad Long. 197. ad Diod. S. 2, 444. Pierson. Veris. 185." Schæf. Mss. Xen. Œc. 21, 3. Gronov. Obs. 4, 26. * Πιστικελευστὴς, Gl. Fidei promissor.] Κελευστικὸς, Hortatorius, Hortamenti vim habens. Dicitur etiam τὸ κ. substantive: Synes. Καὶ ἡ μάστιξ πυκνὴ καὶ ἡ βοὴ τὸ κ. ἤχει, ubi quidam interpr. Clamor cum cohortatione sonabat. Sic tamen appellatur et Hortamentum aurigæ, a Plat. Phædro, Κελεύσματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται: vel, ut ap. Heracl. Pont. legitur, Κελεύσματι καὶ λόγῳ μόνῳ ἡνιοχεῖται. [" Valck. Phœn. p. 563. Wyttenb. ad Plut. 1, 274." Schæf. Mss. * Κελεύστωρ, Phrynichus Bekkeri p. 47. * Κελεύτωρ, Apollod. 38.]

[* Κελευσμὸς, Eur. Bacch. 1086. Ion. 1346.] Κελευσμοσύνη, Jussum, Mandatum, Herod. [1, 157.]

Κέλευσις, ἡ, Jussus, Actio ipsa jubendi; Exhortatio, VV. LL. sine exemplo, [" Ad Charit. 199. ad Diod. S. 2, 526." Schæf. Mss. * " Κελεύσιμος, unus Cod. Eur. Heracl. 760. Matth. fortasse vere." Dindorf. Mss. Schol. Soph. Œd. C. 1181. * " Κελευσιόω, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Κελευστὸς, Lucian. 1, 548.] Ἀκέλευστος, ὁ, ἡ, Injussus: e Soph. Aj. (1284.) e Philippi Epigr. Νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται. Possumus autem et proxime sequente adjectivo αὐτοκέλευστος in ead. signif. uti. [Æsch. Ag. 739. 987. Eur. Ion. 1359. El. 71. * " Ἀκελεύστως, Suid. v. Ἀπαραγγέλτως," Kall. Mss.] Αὐτοκέλευστος, q. d. A seipso jussus. Dicitur αὐτοκέλευστος ποιεῖν τι, Qui injussus, i. e. non jussu alius, sed sua sponte et quasi suo ipsius hortatu aliquid facit. Arrian. Κροτός τε ἀθρόος οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὁρμήθη, Philo de

A Mundo, Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐθελουργοῦ καὶ αὐτοκ. γνώμης λαχὼν, Homo sortitus mentem sui arbitrii prærogativa et sua sponte præditam, Bud. Apud eund. Philon. Αὐτοκελεύστῳ προθυμίᾳ redditur Voluntario studio et alacritate. Αὐτοκέλευστος, inquit Bud., Sua sponte, Themist. Sophista 114. Et Greg. de Homine αὐτοκέλευστον ὁρμὴν vocat τὴν προαιρετικήν. [Nonn. D. 8, 70. " Christod. Ecphr. 205. ad Dionys. H. 2, 1112. Wakef. S. Cr. 1, 35." Schæf. Mss. * " Αὐτοκελεύστως, Etym. M. 73." Boiss. Mss. Arist. de LXX. Interprr. p. 262.]

¶ Κελευτιάω, Hortor: poëticum est, et metri causa ei ademta est litera σ: debuerat enim dici κελευστιάω. Il. N. 125. Ὣς ῥα κελευτιόων Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς: ubi annotat Eust. κελευτιόων dici ἐπὶ δημηγορίας ὀτρυντικῆς: [M. 265. Κελευστιάω, Lobeck. Phryn. 80. " Heyn. Hom. 6, 391. Κελευτιάω, 320. 391. 642." Schæf. Mss.]

[* Ἀνακελεύω, Dionys. H. 1, 334.]

Ἀντικελεύω, Contra jubeo, E contrario jubeo,
B Contraria jubeo, Vicissim jubeo. Ἀντικελεύομαι, Vicissim jubeor aliquid facere, vel imperor, quo utitur Horat. [Thuc. 1, 128. 139.]

Διακελεύομαι, Hortor, Adhortor, Cohortor, Bud., afferens hæc Isocr. in Paragr. (19.) Τοσοῦτον ὑμῖν ἔτι διακελεύομαι, μνημονεύειν ὅταν φέρητε τὴν ψῆφον: quæ dicuntur judicibus a litigante. Ut autem Bud. hic reddit Adhortor, ita et Polit. in Herodian. (7, 11, 10.) Διεκελεύετο διώκειν καὶ φονεύειν τοὺς ἐχθροὺς, Ad persequendos occidendosque hostes adhortabatur. In VV. LL. exp. Admoneo, ap. Isocr. Evag. (32.) Πολλάκις σοι διακελεύομαι περὶ τῶν αὐτῶν: et ap. Plut. Popl., ubi non eand. constr. habet, sed rursum infinitivo jungitur, Διακελεύομαί σοι ὁρᾶν. Affertur vero et Plat. l. in Epist. Κοινωνεῖν διακελεύεσθέ μοι, ubi διακελεύεσθε exp. Rogatis: q. interpr. non admitto. Sed nec διακελεύομαι in illo Isocr. l. ex Evag. lubenter reddiderim Admoneo, ut paulo post docebo. || Διακελεύομαι a Plut. accipi etiam pro κελεύω, Jubeo, testatur Bud., locum tamen non af-
C ferens. Ego in illo Isocr. l. cujus modo memini, existimo reddi posse si non Jubeo, at certe Præcipio, Præcepta do: cum addatur περὶ τῶν αὐτῶν, De rebus iisd. In h. item Greg. l., in quo διακελεύομαι habet accus. rei, cum dat. personæ, Διακελευομένας ἀλλήλαις τὴν τῶν πυλῶν ἔπαρσιν, sunt qui Jubendi s. Præcipiendi signif. includi hac voce putent; sed illa prior aptius fortassis ei dabitur, Hortandi sc. Nisi quis verbo Suadere uti malit, quod ejusd. generis signif. habet, ut retineatur Gr. constr. [" Const. Manass. Chron. 98, 537." Kall. Mss. Herod. 9, 5. " Thom. M. 684. Diod. S. 2, 349. Xen. K. Π. 60. Act., Toup. Emendd. 2, 124. ad Diod. S. 1, 272. 2, 330. Boiss. Philostr. 349. Conf. c. παρακ., ad Diod. S. 2, 485." Schæf. Mss. * Διακέλευσμα, Plato de LL. 7. p. 805.] Διακελευσμὸς, Adhortatio, Thuc. 7, (71.) Καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολλῇ κραυγῇ καὶ δ. χρώμενοι. " Διακελευστέον, Præcipiendum, Jubendum. Plato de LL. 1. Τὰς ἄλλας προστάξεις τοῖς πολίταις εἰς ταῦτα βλεπούσας αὐτοῖς εἶναι διακ."

D Ἐγκελεύω, Hortor, Incito, Xen. K. (9, 7.) Ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ ἐγκελεύειν ταῖς κυσὶ, καὶ χρῆσθαι τοῖς ἀκοντίοις: (18.) Ἐπιλύσαντα τὰς κύνας καὶ ἐπικελεύσαντα, [al. ἐγκ.] Dicitur etiam Ἐγκελεύομαι voce pass., Bud. E Plut. Popl. affertur partic. mediæ vocis, Ἐγκελευσαμένη ταῖς ἄλλαις, Adhortata alias. [" Thom. M. 684. ad Charit. 710. Argum. Eur. Med., Dionys. H. 2, 1059. Markl. Suppl. 109. Schneid. Anab. 26." Schæf. Mss. * Ἐγκέλευσις, Gl. Hortatus, " Eust. 136, 18." Seager. Mss. " Theoph. ad Autol. 3, 25." Routh. Mss. Themist. 232. Schol. Ven. Il. B. 8. " Zenob. 4, 6." Wakef. Mss.] Ἐγκέλευσμα, Hortamentum, Adhortamentum, Xen. K. (6, 24.) Χρώμενον τοῖς αὐτοῖς ἐγκ., [al. * ἐγκελεύμασιν: " ad Charit. 710 (=635.)" Schæf. Mss.] Ἐγκελευσμὸς, Adhortatio. [Arrian. 2, 21, 14.] AT Ἐγκέλευστος ex eod. Xen. (K. Ἀ. 1, 3, 13.) affertur pro Jussus. [* Ἐγκελευστικὸς, Max. Tyr. 450. * Ἐπεγκελεύω, Eur. Cycl. 648. * " Ἐπεγκέλευσμα, ad Hesych. 1, 1383, 7." Dahler. Mss.] Παρεγκελεύομαι,

Hortor obiter, ut quidem exp. in Plut. (6, 714.) A Πολλῶν συντρεχόντων πρὸς αὐτὸν καὶ παρεγκελευομένων ἐκεῖνον τὸν λόφον καταλαβεῖν. [* Προεγκελεύω, Osann. Anal. 98. " Apollon. Lex. v. Προβοῶντε. * Προσεγκελεύω, Plut. Alex. 10." Boiss. Mss.]

" Ἐκκέλευστος, ap. Suid. legitur sine expositione: " tantum enim hoc affert exemplum, Καὶ κατήγορος " ἐκκέλευστος ὃς ἂν μὴ γράψηται, παρανομῶν ἑάλωκεν. " Ita enim vet. Cod. habet. At vulg. Ed. παρανό- " μων, ut et Synesii edita exemplaria, e quo desum- " tus est hic l. Sic enim ille, Epist. 73. Καὶ κατή- " γορος ἐκκέλευστος· ὃς δ' ἂν μὴ γράψηται παρανόμων, " ἑάλωκεν. Sunt qui interpr. Invitus: alii Subor- " natus."

Ἐπικελεύω, et Ἐπικελεύομαι, Hortor. Voce act. utitur Xen., ut dictum est in Ἐγκελεύω: voce pass. Plut. Antonio, de Cleopatra per funem attrahente Antonium in conclave, Τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανεν, ἐπικελευομένων τῶν κάτωθεν καὶ συναγωνιώντων, ubi tamen Bud. ἐπικελεύεσθαι non vult esse simpliciter Hortari, Adhortari, sed Adhortatione sua adjuvare B laborantem. [" Dionys. H. 2, 837. 4, 2098. Toup. Opusc. 2, 290. Thom. M. 684. Musgr. El. 1224. Brunck. Aristoph. 1, 121. Εἰρ. 1317. * Ἐπικέλευμα, Kuster. Bibl. Chois. 82. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 98. * Ἐπικέλευσμα, Brunck. Soph. 3, 511." Schæf. Mss. * " Ἐπικελευσμὸς, Schol. Lucian. Catapl. 19." Boiss. Mss. * Ἐπικέλευσις, Dionys. H. 1, 104. 2, 75. * " Ἐπικελευστὴς, ad Diod. S. 2, 444." Schæf. Mss. * Ἐπικελευστικὸς, Polyæn. 385. * Παρεπικέλευστος, Erot. in Hippocr. Procem. p. 1.]

Κατακελεύω, Jubeo, sed peculiarem quandam Jubendi signif. habet, eam sc., ad quam et κέλευσμα restringitur, dictum itidem Lat. Celeusma. Hanc autem signif. Eust. ex Aristoph. affert: ex Eod. vero (Ὀρν. 1273.) in VV. LL. citatur κατακελεύειν pro Imperare silentium, s. potius Indicere, Audientiam facere: [Aristoph. B. 208.] " Κατακελευσμὸς, pars " est τοῦ Πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, teste J. Poll. " Forsan autem fuit Inhortatio illa qua Delphi Apol- " linem ad feriendum draconem instigabant, accla- C " mantes ἴει, παιήων: nam subjungit J. Poll. Ἐν δὲ " τῷ κατακελευσμῷ προκαλεῖται τὸν δράκοντα."

Παρακελεύομαι, Hortor, Adhortor, Suadeo, Plato Apol. Socr. (17.) Ὑμῖν παρακελευόμενος οὐ μὴ παύσομαι, de Rep. 2. Λέγουσι δέ που καὶ παρακελεύονται πατέρες τε υἱέσι καὶ πάντες οἱ τινῶν κηδόμενοι. Itidem ap. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 4.) παρακελεύεσθαι τοῖς ἄλλοις: Κ. Π. 7, (1, 17.) Πολλὴ δὲ βοὴ τῶν μὲν ἀνακαλούντων ἀλλήλους, τῶν δὲ παρακελευομένων, τῶν δὲ θεοὺς ἐπικαλουμένων. Isocr. quoque dixit Evag. (32.) Παρακελεύονται τῶν δρομέων οὐ τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλὰ τοῖς περὶ τῆς νίκης ἀγωνιζομένοις. At vero ap. Thuc. 2, (88.) Τοιαῦτα μὲν τοῖς Πελοποννησίοις οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσαντο, Hac adhortatione ap. milites usi sunt, His milites adhortati sunt. Possit etiam reddi, Hæc militibus ad eos adhortandos locuti sunt, Hæc adhortando locuti sunt, dixerunt adhortantes, ταῦτα παρακελευόμενοι ἔλεξαν. Quo resolvendum modo censeo ap. Xen. sequente ὅτι, item infin.: sc. Ἑλλ. 1, (1, 9.) Παρεκελεύετο αὐτοῖς, ὅτι ἀνάγκη εἴη καὶ ναυμαχεῖν, καὶ D πεζομαχεῖν: (16.) Παρακελευσάμενος τοῖς Συρακοσίοις μὴ ἀθυμεῖν ἕνεκα ξύλων. Dicitur item aliquis παρακελεύεσθαι ἑαυτῷ ποιεῖν τι, Qui in animum inducit aliquid facere, seipsum velut adhortando. Lys. (826.) Ὥστε ἄξιον ὑμᾶς παρακελευσαμένους ὑμῖν αὐτοῖς παρὰ τούτων νυνὶ τὴν μεγίστην δίκην λαβεῖν. Ita enim h. l. accipio potius quam ut Bud. pro Vos invicem hortari: eodemque sensu, licet diversa constr., dixisse Aristoph. existimo Σφ. (537.) Ἣν ταῦτα παρακελεύῃ, sc. Μὴ κατὰ τὸν νεανίαν Τόνδε λέγειν. Quinetiam huc pertinere ista Thuc. (4, 25.) Θαρσήσαντες καὶ παρακελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς: ut sc. ἐν ἑαυτοῖς signif. Intra seipsos, potius quam Invicem: nisi forte expungendam quis suspicetur præp. ἐν. Sæpe vero παρακελεύομαί σοι τοῦτο, est Hoc tibi suadeo, Hujus rei tibi sum auctor, Lys. (826.) Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦθ' ὑμῖν παρακελεύομαι, Plato Epist. 7. Ὃ δὴ καὶ νῦν οὑμὸς λόγος πᾶσι παρακελεύεται. Sed et partic. παρακελευόμενα pass. signif. ex Eod. affertur, Ταῦτα ἦν τὰ λεγόμενα καὶ παρακελευόμενα ὑφ' ἡμῶν, Hæc dicebantur et suadebantur a nobis. || Παρακελεύω etiam invenitur ap. Plut., si non mentiuntur exemplaria. Affertur et e Schol. Thuc. [" Valck. Hipp. p. 240. ad Diod. S. 1, 280. Longus 6. Vill., Toup. Opusc. 1, 21. Bibl. Crit. 3, 2. p. 20. Thom. M. 684. Conf. c. ἐπικαλοῦμαι, ad Diod. S. 2, 347. Cum inf., Schneid. Anab. 63. * Παρακελεύω, ad Charit. 578. ad Diod. S. 2, 298. * Παρακέλευμα, Markl. Suppl. 1149. Musgr. 1154. Dionys. H. 2, 1055. 1145. ad Herod. 342." Schæf. Mss. Plato 11, 101.] Παρακέλευσμα, Adhortamentum, Quod adhortandi gratia dicitur, pro Adhortatio, Plato Epist. Τὰ μὲν δὴ π. ἦν ταῦτα, [Jambl. V. P. 388. Kiessl. " Markl. l. c. ad Diod. S. 1, 576. 2, 27." Schæf. Mss. Plato 8, 129. * Παρακελευσματικὸς, Schol. Aristoph. Πλ. 222. Schol. Theocr. 1, 127. Eust. Od. A. p. 22, 40. 55, 15. * Παρακελευσματικῶς, 55, 14.] At Παρακελευσμὸς, est tantum Adhortatio, Thuc. (4, 11.) Προθυμίᾳ τε πάσῃ χρώμενοι καὶ π. [Xen. K. Π. 3, 3, 59. " Thom. M. 685. Diod. S. 2, 349. 409." Schæf. Mss.] Παρακέλευσις, ἡ, Adhortatio, Thuc. 4, (126.) Οὐκ ἂν ὁμοίως διδαχὴν ἅμα τῇ π. ἐποιούμην: statim post autem ὑπόμνημα et παραίνεσιν pro duobus illis dicit. Idem 5. Ὧν ἠπίσταντο τὴν π. τῆς μνήμης ἐποιοῦντο. In VV. LL. ἐκ π. ex Eod. affertur pro Dato signo. [* Παρακελευστὴς, Gl. Hortator.] Παρακελευστὸς, Hortatus, pass. signif. Persuasus, Qui est advocatus ab aliquo, qui eum hortatus fuerit, Bud. ap. Thuc. 6, (13.) Οὓς ὁρῶν ἐγὼ νῦν ἐνθάδε τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ παρακελευστοὺς [al. παρασκευαστοὺς] καθημένους, φοβοῦμαι, καὶ τοῖς πρεσβυτέροις ἀντιπαρακελεύομαι, μὴ καταισχυνθῆναι εἰ κ. τ. λ. Quidam Corrogatos interpr.: Schol. παρακεκλημένους. Ego vero non simpliciter παρακεκλημένους esse dixerim, sed παρακεκλημένους μετὰ παρακελεύσεως. At Παρακελευστικὸς, Adhortatorius, Adhortandi vim habens: π. ἐπίφθεγμα, σάλπισμα, Classicum, τὸ κατὰ τὴν τῆς μάχης συμβολήν: ut ἀνακλητικὸν, cum receptui canitur. J. Poll. [4. p. 398. Plato Euthyd. 283. * " Παρακελευστικῶς, Schol. Od. Θ. 11." Wakef. Mss.] Ἀντιπαρακελεύομαι, Vicissim hortor, adhortor, Xen. Κ. Π. 3, (3, 26.) Ἀντιπαρεκελεύοντο τοῖς πρώτοις ἡγεῖσθαι ἐρρωμένως. Usus est et Thuc. in l., quem attuli in Παρακελευστός. Exp. etiam Contra hortor, suadeo, Contraria suadeo. [* Προσπαρακελεύω, Joseph. A. J. 7, 9, 7.]

" Προκελευσματικὸς, Pes metricus quatuor brevi- " bus syllabis constans. Et προκελευσματικὰ μέτρα, " Carmina id pedis genus habentia: forsan quod " τοῖς κελεύσμασι præmitti solerent." [" Toup. Opusc. 1, 15. ad Dionys. H. 3, 1488." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Εἰρ. 942.]

[* Συγκελεύω, Eur. Iph. A. 892. Thuc. 8, 31.]

" Ὑποκελεύομαι, q. d. Subhortor, Tacite hortor." [Ὑποκελεῦσαι, Lucian. 1, 642. * Ὑποκέλευσμα, Schol. ibid.]

ΚΕΛΑΔΟΣ, ὁ, Strepitus, Tumultus, Clamor, Il. I. (543.) Ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτὴν, Eur. Hec. (922.) Ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν, Schol. ἦχος: at ego malim θόρυβος: quæ signif. ab Hes. quoque datur huic nomini. || Sonus musicus, ἦχος μουσικὸς, Hes. qui tamen non recte priorem l. huic signif. dare videtur; nam proprie esse puto Quemvis sonum s. sonitum, atque adeo Clamorem et strepitum: sed peculiariter Sonum musicum et strepitum: sicut et Strepitum citharæ dixit Horat. Hanc autem signif. sequitur frequenter Κελαδέω ab eo deductum. Ex Epigr. affertur etiam κέλαδος μουσεῖος pro Cantu musico. Ceterum cum hujus nominis κέλαδος nullam derivationem a Gramm. traditam invenirem, meo utens judicio, hic collocavi, tanquam et ipsum a Κέλομαι derivatum: cum non valde discrepet signif. [" Jacobs. Anth. 8, 200. Heyn. Hom. 7, 174. ad Il. O. 574." Schæf. Mss. * Ἀνακέλαδος, i. fere q. simplex κέλαδος, Strepitus suscitatus, Eur. Or. 182.] Δυσκέλαδος, ὁ, ἡ, Male s. Graviter sonans, q. d. Gravisonus, Agath. Epigr. Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων, Suspiriis gravisonis. Apud Hesiod. autem exp. Male sonans, i. e. Maledicus, Ἔ. (1, 193.) Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν Δυσ-

κέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει στυγερώπης. [“Brunck. Apoll. Rh. 159. Heyn. Hom. 7, 197. Eur. Ion. 1109. 1117. Musgr. 1091.” Schæf. Mss. “Δυσκ. πόντος, Tumultuosus pontus, Apoll. Rh. ap. Athen. 283. Sic idem Apoll. Rh. in Argon. 4, 565. Ἴσσα τε δ.” Schw. Mss.] Ἐγκέλαδος, q. d. Cui inest κέλαδος. Sed ἐγκέλαδα ζῶα, Aristoph. Scholiastæ Quædam animalcula de genere insectorum, quæ et βομβύκια appellantur, quæ διὰ τοῦ στήθους τὴν φωνὴν προΐεται. Sunt autem ita dicta ὅτι ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχουσιν, ut inquit Idem Schol. Aristoph. [N. 159.] “Εὐ-“κέλαδος, Bene sonans, Sonorus, Canorus. Aristoph. “(N. 312.) εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα, Schol. “εὐμούσων καὶ ἡδέων.” [Eur. Bacch. 160.] Καλλικέλαδος, Pulcrum sonum edens, Elegantem, q. d. Pulcrisonus, Pulcristrepus. Cui opp. δυσκέλαδος. [Suid. Const. Manass. Chron. p. 101. * Πολεμοκέλαδος, Dionys. H. 2, 29. *Πολυκέλαδος, Lucian. 3, 651.]

Κελαδεινὸς, Obstreperus, Tumultuosus. Et Κελαδεινὴ Diana dicitur [Il. Φ. 511.] διὰ τοὺς ἐν τοῖς κυνηγεσίοις κελάδους, i. e. Propter tumultus s. strepitus venatorios, atque adeo clamores: aut certe propter turbulentum et quasi tumultuosum aëris statum, qui lunæ mutationem comitatur, nam Diana εἰς σελήνην ἀλληγορεῖται, i. e. Lunam, vel quod Enceladum occiderit: vel quasi κῆλα δεινὰ ἔχουσα, i. e., βέλη δεινά: quæ duæ posteriores signiff. ad aliam derivationem pertinent. Eust. [“Heyn. Hom. 7, 174. 8, 25. 210. 397. 399. Jacobs. Anth. 7, 353.” Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 532. * Κελαδεννὸς, Pind. Π. 3, 200. 9, 158. Ἰ. 4, 14. * “Κελαδόεις, Brunck. Apoll. Rh. 159.” Schæf. Mss.]

Κελαδέω, Strepo, Tumultuor, Sono: Il. Θ. (542.) Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν, Eust. ἐθορύβησαν. || Sæpe vero dicitur pro Sono, et interdum de musicis etiam sonis: et quidem in prosa etiam. Lucian. (3, 588.) Εὔηχα κελαδοῦσι. De avibus in h. l., quem Eust. affert, Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας ἀπέκτεινε, τοῦ μὴ κελαδούσας καὶ ᾀδούσας ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς μηνύσαι τὸν μοιχόν: ubi videtur significare Strepentes. Sunt qui de fluviis proprie dici putent. [“Heyn. Hom. 8, 117. ad Charit. 516. 518. Musgr. Tro. 121. Herc. F. 679. Anacr. p. lxxi. Fischer. Jacobs. Spec. p. 4. ad Lucian. 1, 418. ad Il. O. 574.” Schæf. Mss. Aristoph. B. 683.] “Κηλάδησαν Hes. affert pro “ἤχησαν, ἐβόησαν: pro quo dicitur potius κελ.” Unde Κελάδων ποταμὸς, per metaplas. conjug. Resonans: ut ποταμὸν κελάδοντα, (Il. Σ. 576.) πόντον, (Od. B. 421.) || Est et Nomen fluvii Arcadiæ, Callim. [Hymn. in Dian. 107. Theocr. 17, 92. “Κελάδω, Jacobs. Anim. 137. Anth. 9, 183. Heyn. Hom. 5, 332. 723. 8, 117. ad Il. O. 574. Musgr. Or. 183.” Schæf. Mss. Opp. K. 1, 106. Quint. Sm. 3, 751.] Κελάδημα, τὸ, Tumultuatio, Strepitus, Clamor, Aristoph. (N. 283.) ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα. [“Jacobs. Anth. 7, 410. Valck. Adoniaz. p. 351. Phœn. p. 80. Musgr. p. 189.” Schæf. Mss. * Κελαδήτης, et fem. * Κελαδῆτις, Pind. N. 4, 140. γλῶσσα. * Ἀνακελαδέω, Schol. Eur. Or. 182. * Ἐπικελαδέω, Il. Σ. 310.]

“ΚΕΛΑΡΥΖΩ, Murmuro, Strepito: vel potius “Cum murmure et strepitu fluo. Od. E. (323.) στό-“ματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην Πικρὴν, ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ “κρατὸς κελάρυζεν. Et Il. Φ. (261.) de aqua iti-“dem per canales deducta, τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον “κελαρύζει Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν “ἄγοντα. Ubi itidem Scholiastæ exp. μετὰ ἤχου ῥεῖ: “Hes. συνεχῶς ῥεῖ: ap. quem legitur et fut. med. “κελαρύσεται, expositum μετὰ φωνῆς ἠχήσει.” [Il. Λ. 812. Plut. 8, 978. “Jacobs. Anth. 10, 6. 12, 84. Cereal. 2. Casaub. Athen. 1, 52. Toup. Opusc. 1, 222. 312. et Ind., Emendd. 1, 335. (ubi et de * Κελαρίζω,) Heyn. Hom. 8, 163.” Schæf. Mss. Opp. K. 2, 145. * Κελάρυσμα, Opp. K. 4, 325. * Κελαρυσμὸς, Lexx. Gr. ἁμαρτύρως.] “Κελάρυξις, Ejusmodi “murmur et strepitatio, s. Fluxus cum murmure et “strepitu. Hes. esse dicit ἰδίωμα ψόφου, Certum “quendam sonitum s. strepitum.” [* “Ἐγκελαρύζω, Nicet. Eugen. 4, 365.” Boiss. Mss.] “Affertur et “Κελάρυζα κορώνη, pro Crocitans cornix: quæ alio-“qui λακέρυζα transpositis primoribus syllabis.”

ΚΕΝΟΣ, Vacuus, Inanis, Xen. Ἑλλ. 1, (1, 5.) Thuc. 8. κεναὶ ναῦς, Aristoph. N. (1054.) Πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας: (Ἱππ. 280.) κενῇ τῇ κοιλίᾳ Ἐσδραμὼν ἐς τὸ Πρυτανεῖον εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέᾳ. Diphilus ap. Athen. (499.) Λάγυνον ἔχω κενὸν, ὦ γραῦ, θύλακον δὲ μεστόν. Et cum gen. ap. Xen. Ἑλλ. 7, (3, 7.) p. 369. Κενὰ πάντων ἀπέδειξε. Sic κενὴ νοῦ, ap. Soph. (El. 503.) Et ap. Philosophos τὸ κενὸν, Inane, ut Lucr. Cic. et Seneca appellant: quidam etiam Vacuum. Sic Democritus ap. Plut. (10, 568.) dicit Οὐσίας ἀπείρους τὸ πλῆθος, ἀτόμους τε καὶ διαφόρους, ἔτι δ' ἀποίους καὶ ἀπαθεῖς ἐν τῷ κενῷ φέρεσθαι διεσπαρμένας: (582.) Ὄντως μὲν οὐθέν ἐστιν, ὀνομάζεται δὲ ὑφ' ὑμῶν ἀναφὲς καὶ κενὸν καὶ ἀσώματον, de Epicureis. Item substantive Inanitas. Plut. de Pr. Frig. Metaph. quoque capitur, ut Lat. Inanis: ac tunc aliquando non incommode exponi potest Vanus. Isocr. Symm. (27.) Ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστὸν, Dem. (306.) Κενὰς χαρίζει χάριτας τουτοισὶ, Frustra his gratificaris, Plut. ad Colot. K. ἀρετὰς καὶ ματαίας, Lucian. (1, 814.) K. μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες. Rursum Dem. (277.) K. προφάσει ταύτῃ κατεχρῶ καὶ ψευδεῖ, Inani et futili. Ibid. κ. αἰτίαν dicit quam paulo ante ψευδῆ. Item Sol. in Prov. Κενοὶ κενὰ λογίζονται. At Κενὸν πινακίδιον dicitur Tabella, in qua nihil scriptum est, Pura, Aristot. Φέρειν ἕκαστον πινάκιον, ἐν ᾧ γράφειν εἰ καταδικάζοι ἁπλῶς τὴν δίκην· εἰ δ' ἀπολύοι, κενὸν, Sin absolvat, purum relinquere. Bud. K. σφυγμὸς, Pulsus vacuus, i. e. Qui digitorum impressione considet, Qui aëris modo arteriam excitat, ut digitorum impressione loci inanitas occurrat. Contr. est τῷ πλήρει. Sumtaque est tota hæc differentia a quantitate infusionis humorum arteriæ, s. a contentis in capacitate arteriæ. Vide Gal. de Puls. Dignotione. Τὸ κ. in Hippiatr. positum videtur pro κενεὼν, Ilia: Λακτισθεὶς ἵππος ὑφ' ἑτέρου ἵππου εἰς τὸ κενόν. [“Markl. et Musgr. Suppl. 849. Markl. Iph. p. 240. Musgr. Or. 687. Tro. 122. Wakef. Trach. 495. S. Cr. 4, 42. ad Charit. 521. 550. 581. Jacobs. Anth. 6, 118. 9, 242. Villois. ad Long. 171. ad Herod. 562. Brunck. ad Orest. 1584. et Add. De orbis, Lobeck. Aj. p. 378. De oculis, ad Lucian. 1, 445. l. q. ἄπρακτος, Toup. ad Longin. 306. Conf. c. καινὸς, Heyn. Hom. 8, 408. Niclas ad Antig. p. 100. Beckm., Beck. Var. Lectt. Aristot. 16. Wyttenb. ad Plut. 1, 113. ad Diod. S. 1, 216. Belin. ad Lucian. 5, 255. Cum gen., Koen. Præf. ad Greg. Cor. 20. Plut. Mor. 1, 15. K. ὅρκος, Vanus, Ruhnk. Ep. Cr. 73. K. τάφος, ad Charit. 289. 354. ad Herod. 730. Τὸ κ., Toup. Opusc. 2, 113. Wakef. S. Cr. 3, 158. Τὰ κ. τοῦ πολέμου, ad Diod. S. 2, 227. 427. 456. 490. ad Thuc. T. 1. p. 444. Baver. Διὰ κενῆς, Dionys. H. 1, 414. 478. 2, 871. 3, 1335. 1417. 4, 1988. Abresch. Lectt. Arist. 317. Εἰς κενὸν, Valck. ad Chrys. 9. ad Diod. S. 2, 324. Κενὸν ἐξαποστεῖλαι, Valck. Adoniaz. p. 388.” Schæf. Mss.]

[* “Ἄκενος, (ὁ, ἡ,) Diog. L. 10, 89. Où il n'y a pas de vide, par opposition à πολύκενος.” Corai. Mss.] Ἀπόκενος, Vacuus, Inanis, i. q. κένος, VV. LL. [Diosc. 5, 45. “Plut. Symp. 7, 3. ἀποκ. ἀγγείοις, ita emendant, quod ἀποκειμένοις perperam vulgo legitur, e Gal. ad Epidem. Hippocr. 4. p. 497. ubi idem vocab. reperitur: ἀγγεῖα ἀπόκενα, Vasa e parte vacua, Quæ vacuari, exhauriri, exinaniri cœpta sunt.” Gataker. Mss.] Διάκενος, itidem pro κενὸς, Vacuus, Inanis, ap. Aristot. Probl. sæpe, Bud., afferens h. l. inter alios, e s. 23. probl. 8. Τὸ μὲν οὖν πότιμον, πυκνὸν διὰ λεπτομέρειάν ἐστι· τὸ δὲ ἁλμυρὸν μεγάλα ἔχει τὰ διάκενα. In VV. LL. ap. Plut. Lycurgo, διάκενος ἕξις exp. Macilentus corporis habitus. Ibid. e Luciano (1, 477.) affertur διάκενον δέρκειν de Iis dictum, qui fame aut morbo emaciati sunt: Φοβερόν τι καὶ δ. δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων. Quod autem ap. Thuc. habetur l. 4. in fine, ἐς τὸ δ., duobus modis a Schol. exp., quem lege. [Plut. Poplic. 14.] At Διακενῆς adverbialiter dicitur pro Inaniter, Frustra, Nequicquam,

Polyb. 3, (70, 10.) Τὸ δὲ μέγιστον, πράττειν τι καὶ μὴ προΐεσθαι δ. τὸν χρόνον. Item Inani conatu, jactatione, Bud. in Aristot. Probl. s. 5. Διὰ τί κοπιαρώτερόν ἐστι τῷ βραχίονι τὸ δ. ῥίπτειν ἢ λιθάζοντα· ἢ ὅτι σπασματωδέστερον τὸ δ. ἐστίν· οὐ γὰρ κ. τ. λ. A Suida ἄνευ τινὸς προφάσεως exp. ap. LXX. in Ps. (24, 3.) Αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς. Sciendum est autem inveniri etiam scriptum disjunctim διὰ κενῆς. [" Toup. Opusc. 2, 210. ad Lucian. 1, 515. Brunck. Med. 1028. Eur. Tro. 753. Huschk. Anal. 15. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 50. Δ. ἄλλως, Aristoph. Σφ. 929. Διακενοῦ, Eur. Phœn. p. xxii. Valck." Schæf. Mss.] "Διακενὴς, ὁ, ἡ, i. q. διάκενος, Inanis " vel Supervacaneus. Affertur enim e Thuc. διακενὴς " ἐπανάσεισις, pro Inanis crepitatio. At in hoc ade- " spoto, Διακενὴς ὑπομεῖναι τὴν ἔνδειαν καὶ ἡσυχίαν, " quod exp. Præter necessitatem abstinere a cibo, et " quietem agere, scr. forsan διακενῆς." [" Dem. Phal. 160." Seager. Mss.] " Διακένως, Vacue, Ina- " niter. Joseph. A. J. Ζώνη δ. ὑφασμένη, ὥστε λεβη- " ρίδα δοκεῖν ὄφεως, Zona intus inanis et cava: quam " Sacerdotalem zonam Suid. στρόφιον nominat." [" Aster. Hom. p. 63." Boiss. Mss. * " Ἐνκενῶς, Theod. Prodr. 334. 354." Elberling. Mss.] " Ἐπί- " κενος, Vanus, VV. LL." " Ἡμίκενον, Semivacuum, " J. Poll. 5. c. 28."[Gl. Sematum, Semum.] " Πολύ- " κενος, In quo multum vacui s. inanis est." Ovid. " itidem Multicavus dicit, Varro Multicavatus. Plut. " (8, 877.) ait τὸν χαλκὸν esse εὔφωνον καὶ λάλον, ut " qui sit πολύκενος καὶ ὄγκον ἐλαφρός." " Ὑπόκενος, " Vacuus: vel potius q. d. Subter vacuus: ὑπόκ " τόπος, e Seneca Nat. Quæst. l. 6. redditur Subter- " vacans locus: item τὸ ὑπόκενον, Vacantis loci sub- " terinanitas. Affertur ὑπόκενος et pro Vano ex Her- " mog." Φιλόκενος, Vana amans, Res vanas, Rerum inanium et vanarum studiosus. [Suid. στόμα.]

Κενότης, Inanitas, Vanitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενὸν substantive. [Plut. Gl. Inanitas.]

[* Κενῶς, Gl. Vane, Plut. 8, 365. " Ad Hesych. 2, 228, 28." Dahler. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Κενόω, Exinanio, Vacuo, Evacuo. Et Κενοῦμαι, Vacuor. Theophr. C. Pl. 2, 1, (2.) Δεῖ γὰρ κεκενωμένα τὰ δένδρα μετὰ τοὺς καρποὺς, ἀντιπληρωθῆναι πάλιν τῆς τροφῆς, Arbores inanitas, s. exinanitas, absumto sc. in fructus alimento. A Thuc. autem κενοῦσθαι dicuntur οἰκίαι, Domus, quæ vacuæ relinquuntur et inhabitatæ, morientibus sc., qui eas habitabant: 2, (51.) Καὶ οἰκίαι πολλαὶ ἐκενώθησαν ἀπορίᾳ τοῦ θεραπεύσοντος, Multæ domus vacuæ relictæ sunt. Exp. etiam Exhaustæ sunt, eod. sensu. || Κενοῦσθαι dicitur etiam corpus vacuum, quod vulgo Purgari: de qua signif. lege in Κένωσις. E Gal. autem ad Gl. 1. affertur, Ὅσα κάτω τε καὶ ἄνω κενοῦται, pro Quæ evacuando s. exinaniendo eximuntur, i. e. Excrementa partium inferiorum et superiorum. Aliquando autem κενοῦσθαι est Vacuari, i. e. Exhauriri, Greg. Καί μοι καθήρασθε καὶ νοῦν καὶ ἀκοὴν ὅσοι τρυφᾶτε τὰ τοιαῦτα· ἵν' ἀπέλθητε τρυφήσαντες ὄντως τὰ μὴ κενούμενα. Bud. tamen h. l. subjungit huic expositioni Hesychii, κενωθὲν, μάταιον ἀποφανθέν: tanquam sc. ad proxime sequentem signif. referens. || Κενοῦσθαι, Inanem reddi, s. Vanum, i. e. Inutilem, 1 ad Cor. 1, (17.) Ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. [" Jacobs. Anth. 11, 93. 139. Archias 1. Wakef. Ion. 459. Wassenb. ad Hom. 135. Valck. Anim. ad Ammon. 126. Koen. ad Greg. Cor. 20. Κενοῦσθαι, Languere, Toup. ad Longin. 306." Schæf. Mss. Nicander Θ. 922. αἷμα.] Κένωμα, q. d. Evacuamentum, Quod evacuatur, Evacuatio; Inanitas, Evacuatio, VV. LL. addentia Dioscoridi et Æginn. τὸ κένωμα, ἡ κένωσις διὰ κλυστῆρος. [" Batrach. 280. Wakef. S. Cr. 5, 60." Schæf. Mss. " Vacuitas, Clem. Alex. 223." Wakef. Mss. Vacuum spatium in castris, Polyb. 6, 31, 9. 11.] SED Κένωσις frequentius est, Exinanitio, Evacuatio. || Κένωσις ap. Medicos, inquit Gorr., est humoris e toto corpore, aut aliqua ejus parte, detractio. Detractionem appello καθαίρεσιν, quæ quoniam cum de liquidis, tum de solidis dicitur, recte genus vacuationis statui potest, ut quæ liquidorum tantum fit, Gal. Comm. 3. in l. 6. τῶν Ἐπιδ. Itaque non omnium, quæ in corpore continentur evacuatio proprie dicitur, sed humorum tantum. Spiritus enim proprie evacuatio non dicitur, sed vel διαφόρησις, vel λύσις, vel si lubet alio nomine appellare, quo ipsius resolutio dissipatioque significetur. Neque similiter si quid intus solidum contineatur, quod eximi debeat, ut ὑπερσάρκωμα, porus inutilis, ossium ruptorum fragmenta, id κενοῦσθαι dicetur, sed καθαίρεσθαι, h. e. tolli, aut auferri. Cum vero humores, de quibus proprie vacuatio usurpatur, multiplices in corpore contineantur, et cujuslibet eorum vacuatio possit contingere, attamen, ut scribit Gal. in Aphor. 17. s. 2., Hippocr. κένωσιν simpliciter dicere consuevit Quando æqualis fit omnium humorum vacuatio: κάθαρσιν vero Quando ii vacuantur, qui vitiosam adepti sunt qualitatem. Sumtum tamen est a Gal. et posterioribus Medicis vacuationis nomen generalius, ut quicquid sive naturæ sponte, arte medici, e toto corpore, vel aliqua parte, quovis modo expellitur, vacuari dicatur. Cum Quicquid dico, non spiritus, non flatus, non ullum excrementi genus, non denique fœtum ipsum excipio: quod ipse etiam partus, ipsaque lactis in mammis generatio, species quædam sint vacuationis, sicut Gal. de Venæ Sectione adv. Erasistratum prodidit. E quo apparet multas esse vacuationis differentias: ab humore quidem etc. Aliquanto post, Similiter vero et a subjecto, a quo aliquid vacuatur, duplex est vacuationis differentia. Aut enim illa a toto corpore proficiscitur, vocaturque a Gal. κοινὴ, Communis vacuatio, in l. Artis Medicæ, ut quæ contingit per magnas et copiosas vomitiones, alvi dejectiones, sudores et sanguinis effusiones: aut humoris est aliqua parte contenti, quæ ἰδία, h. e. propria, vocatur. Hujus generis sunt apophlegmatismi, errhina, et per nares mediocris αἱμοῤῥαγία: his enim cerebrum ipsum vacuatur. Item vomitus mediocris, et eorum modo, quæ in ventriculo continentur: et balani atque clysteres intestina vacuantes: similiter menstrua naturali modo prodeuntia, et sanguinis per hæmorrhoidas moderata profusio: ad hæc scarificationes, hirudines, et quicquid etiam impactum in parte humorem potest revellere. Quod enim a parte aliqua revellitur, id ab ea vacuatur, etiamsi corpore non excesserit. Præterea vacuationum aliæ sub sensum cadunt, aliæ sensibus usurpari non possunt. Sensibilis quidem est, quæ fit venæ sectione, purgatione, sudore, apophlegmatismis, vomitionibus, clysteribus: sub sensum non venit, quæ quotidie per τὴν ἄδηλον ἀναπνοὴν, h. e. Insensilem transpiratum, in nobis peragitur, et quam balnea, frictiones et medicamenta διαφορητικὰ cuti adhibita moliuntur. [Gl. Inanitus, Inanitas.] Κενωτικὸς, q. d. Evacuatorius, Evacuandi vim habens: φάρμακον, Gal. ad Gl. 2. [" Ælian. H. A. 769." Wakef. Mss.] Ἀκένωτος, ὁ, ἡ, Non evacuatus, Cujus evacuatio facta non est.

Ἀποκενόω, pro κενόω, Exinanio, Vacuo: sicut ἀπόκενος, poni dictum est pro κενός: sed rariora sunt hæc compp. [Schleusner. Lex. V. T. * Ἀποκένωσις, Gl. Exinanitio, Vacuitas. Alex. Trall. 12. p. 214. * Διακενόω, Hippocr. 248. Διακενοῦμαι, Gl. Intervaco.] " Διακένωσις, Evacuatio, Inanitio. Exp. et Inanitas." [Hes. * Ἐγκενόω, Schol. Aristoph. Ἱππ. 105.] Ἐκκενόω, idem, sed usitatius quam ἀποκενόω. Exp. etiam Exhaurio. In VV. LL. affertur ex LXX. Ezech. 5, (2.) Ἐκκενώσω μάχαιραν, pro Nudabo ensem. [Leon. Alex. 11. Anal. 3, 245. Theocr. 16, 40. Callim. Fr. 424. " Valck. ad Ammon. 197. Kuster. Aristoph. 105. * Ἐκκεινόω, Brunck. ad Æsch. Pers. 758." Schæf. Mss.] Ἐκκένωσις pro κένωσις, Exinanitio, Evacuatio. [Gl. Exinanitio.] Exp. et Egestio, sicut ἐκκενόω, Egero. [* " Προεκκενόω, Schol. Il. I. 223." Schæf. Mss. * " Συνεκκενόω, Nilus Narrat. p. 12. Basil. in Greg. Naz. Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 100." Boiss. Mss. * Ὑπεκκενόω, Dio Cass. 789.] " Κατακενόω, Evacuo, Exinanio." [" Joseph. 1033, 21. Impleo iram, Theod. 1, 266." Wakef. Mss. LXX. Gen. 42, 35. 2 Sam. 13, 9. * Μετακενόω, Gl. Defundo, Transfundo, Geopon. 7, 15, 1. * Παρακενόω, Plut. 9, 577. 593. * Προκενόω, Lucian. 2, 221. * Προσκενόω, Epiphan. 1, 132. * Συγκενόω, Alex.

Trall. 1. p. 32. 102. " Nicet. Eugen. 7, 80." Boiss. Mss. * "Ὑπερκενόω, Phrynichus Bekkeri p. 69." Boiss. Mss. * Ὑποκενόω, Hippocr. 45, 33. 385, 54. 543, 11. Alex. Trall. 12. p. 214.]

¶ Κενεὸς ap. poëtas i. q. κενὸς, Inanis etc. ut Od. K. (42.) Οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες, Habentes manus inanes s. vacuas. Ab Eod. dicitur etiam aliquis reverti κενεὸς, qui revertitur nihil consecutus eorum, quæ volebat, s. rebus infectis, ἄπρακτος, Schol. Il. B. (298.) Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι, Od. O. (213.) οὐδέ σε φημὶ Ἄψ ἰέναι κενεόν. [" Wakef. Trach. 495. Jacobs. Anth. 6, 118. Koppiers. Obs. 53. Wessel. Diss. Herod. 63. ad Herod. 632. Toup. Opusc. 2, 137. Koen. ad Greg. Cor. 100. I. q. ἄπρακτος, Toup. ad Longin. 306." Schæf. Mss.] Ut autem Κενεὸς, sic ETIAM Κεινὸς pro κενὸς ab Hom. dicitur: Il. Γ. (376.) Κεινὴ δὲ τρυφάλεια. [" Sic et Herod. 1, 73. κεινῇσι χερσὶ, et sæpius alibi." Schw. Mss.] " Κενέαρος, Hesychio " κενὸς, ἐλαφρὸς, Vacuus, Levis." Κενεὼν, ὦνος, ὁ, Pars corporis, quæ inter thoracem est et os quod ad ilia pertinet: sic dicta, quod inanis sit et desidat, Gal. Comm. 2. εἰς τὸ Κατ' Ἰητρεῖον. Idem Comm. 3. εἰς τὸ Περὶ Ἄρθρων, scribit ilia ab Hippocr. vocari κενεῶνα, eamque regionem ab eo intelligi, quæ est inter ossa coxarum et costas nothas, quæ omnino sine osse est. Similiter Comm. 2. εἰς τὸ Προγνωστικόν: ubi scribit Hippocr. eas, quæ in spatiis alvi inanibus, Lat. Ilia vocant, continentur partes, uno communi vocabulo complexum esse. Has autem esse, jejunum, lactes, tenuiaque intestina: namque verisimile esse omnes eas partes ab Hippocr. κενεῶνας appellari, quæ inter extremam thoracis costam et coxendicis ossa continentur. Siquidem inanis tota ea regio videtur, si tam cum inferis, quam cum superis partibus, utrisque osseis, conferatur. Alio nomine λαγόνες dici videntur. Hæc Gorr. Κενεὼν, Grammaticis, quia κενὸς ὀστέων, unde vulgo exp. Locus sub pectore concavus et ossibus carens. Il. E. (856.) ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην. Etiam equo κενεῶνα tribuit Xen. (Ἱππ. 12, 8.) Πάντων δὲ μάλιστα, τοῦ ἵππου τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν. ET Κενὼν pro eod., a κενὸς, ut κενεὼν a κενεός. Hes. κενῶσι per κενεῶσι, tanquam per usitatius, exp.: addens et λαγόσι. In Hippiatr. autem εἰς τὸ κενὸν positum existimatur pro εἰς τὸν κενεῶνα, ut antea dictum fuit. || Κενεὼν generalius etiam Spatium vacuum, Capacitas vacua. In VV. LL. κ. χθόνιος e Nonno, pro Terra. Ibid. traditur accipi interdum pro Aëre s. Cœlo; sed nullum hujus signif. exemplum affertur. [" Musgr. Iph. T. 298. Heyn. Hom. 5, 52. Bast Lettre 86. Wakef. S. Cr. 4, 49. Jacobs. Anth. 12, 186." Schæf. Mss.] Κενεώπρισις, Equorum morbus circa ilia: Συμβαίνει, inquit Apsyrtus, ὅταν ἵππος ᾖ κατακρατούμενος ὑπὸ ξηρᾶς τροφῆς, ἥτις αὐτὸν καταβλάπτει, καὶ δύσπνοιαν ποιεῖ, καὶ πίμπρησι τοὺς λαγόνας. De hoc morbo intellexisse putatur Virg. Georg. 3. Sin in processu cœpit crudescere morbus, Tum vero ardentes oculi, atque attractus ab alto Spiritus, interdum gemitu gravis, imaque longo Ilia singultu tendunt. [" Vera lectio est * Κενεόπρησις, Inflatio laterum. In Hippiatr. 150. extat Κενόπρισις." Schn. Lex. * Κενεότης, Hippocr. 394, 39.]

ΚΕΝΤΕΩ, Pungo, Stimulo, Theophr. de scolymo, Ξηραινόμενον δὲ τὸ φύλλον, διαχεῖται καὶ οὐκέτι κεντεῖ, i. e., Plin. interpr., Aculei arescente folio desinunt pungere. Athen. 12. Κεντοῦντες ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις, ἀνεῖλον αὐτάς. Et in pass. ap. Thuc. 4, (47.) p. 137. Δεδεμένους τε πρὸς ἀλλήλους καὶ παιομένους καὶ κεντουμένους ὑπὸ τῶν παρατεταγμένων. Aristoph. N. (946.) Τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὼ 'φθαλμὼ Κεντούμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν. [" Phryn. Ecl. 94. Thom. M. 524. ad Charit. 637. Heyn. Hom. 6, 471. Steinbr. Mus. Turic. 1, 182. Toup. Emendd. 1, 428. Fischer. ad Palæph. 16." Schæf. Mss. Alciphr. 3, 4. Liban. 4, 834.] Pro quo Hom. DICIT Κέντω, fut. σω, ut (Il. Ψ. 337.) Κένσαι ὁμοκλήσας:

A quod Hes. exp. κεντρίσαι, κελεῦσαι, " Stimulare, Inhortari." Suid. ἐπιπλῆξαι. Videtur dici ETIAM Κεντάω: unde Κατακεντάω. [" Thom. M. 524. Fischer. ad Palæph. 16." Schæf. Mss. Κεντᾷ, Gl. Pungit.] At in VV. LL. ponitur ET Κεντεύω, ET Κεντόω: quorum prius e Greg. Naz. citatur, at κεντοῦν ex Herod. (3, 16.) Stimulare: nisi mendosum sit pro κεντροῦν: SICUT Κεντίζω in iisd. VV. LL. suspectum esse potest pro κεντρίζω. Κέντημα, Aculeus, Stimulus, Id, quo pungimus: unde interdum pro Acie, Cuspide s. Mucrone capitur. Polyb. (6, 23, 7.) Ἔχει κέντημα διάφορον, — διὰ τὸ τὸν ὀβελίσκον ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον εἶναι: (2, 33, 5.) Διὰ τὸ μηδαμῶς κ. τὸ ξίφος ἔχειν. || At Hes. κεντήματα exp. ζημιώματα. [* Κέντησις, Gl. Punctio. " Ad Charit. 637." Schæf. Mss.] Κεντητήριον, Id, quo pungere s. stimulare possumus. Pro Subula poni ap. Lucian. (1, 643.) loquentem de coriario, testantur VV. LL. [* " Κεντήτης, Tzetz. Ch. 9, 467." Elberling. Mss.] Κεντητὸς, Punctus, Punctis distinctus, VV. LL. [Epict. 39.] Ἀκέν-
B τητος, ὁ, ἡ, Stimulo s. Aculeo non ictus, Pind. Ὀ. (1, 33.) de equo, δέμας Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων, i. e. ἄνευ κέντροιο θέων, Hom. [* Ὀξυκέντητος, Nicet. Eugen. 5, 148. * " Πολυκέντητος, Suid. v. Πολύκεστος." Boiss. Mss.] Κεντητικὸς, Cui pungendi vis inest, Pungens, Aculeatus, Theophr. H. Pl. 3, (9, 6.) de abiete, Ὀξύτερα γὰρ καὶ κεντητικώτερα τοῦ ἄρρενος (τὰ φύλλα.)

Κέντωρ, Stimulator, Qui pungit, Il. E. (102.) Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων, Qui stimulis accendere equos norunt, Stat.; Agitatores equorum. Et Epigr. τεθρίππων κέντορας ἀθλοφόρων. Et in fem. ap. Nonn. (Jo. 240, 4.) κέντορι λόγχῃ, Acuta lancea. Apud Eund. (111, 8.) metaph. ἐλέγχειν κέντορι μύθῳ, Verbis, quæ stimulos s. aculeos in auditorum animis relinquerent. [" Valck. Hipp. p. 290. Musgr. Bacch. 703. 1155. Agathias 92." Schæf. Mss.]

" Ἀγκεντέοντα, Hes. affert pro ἀνατέλλοντα, Exo- " rientem: quod Æol. syncopen habere videtur pro " ἀνακεντέοντα, a v. ἀνακεντέω." [* " Ἀποκεντέω,
C Diog. L. 565." Wakef. Mss. LXX. Num. 25, 8. * Ἀποκέντησις, Hoseæ 9, 15.]. Διακεντέω, Perpungo, Affigo, VV. LL. [Hippocr. 406, 41. * " Διακεντητέον, Geopon. 17, 19." Kall. Mss. * Διακέντησις, Gl. Interpunctio. Hippocr. 267, 31.] Ἐκκεντέω, s. Ἐκκεντάω, Pungo, Stimulo, [" Polyæn. 5, 3, 8." Boiss. Mss. Polyb. 5, 56, 12.] Pro quo dicitur et Ἐκκεντίζω, si vulg. Lexicis credimus. [" Var. lect. ad Diod. S. 2, 325." Wakef. Mss. * Ἐκκέντησις, Euseb. H. E. 251. * " Συνεκκεντέω, Const. Manass. Chron. p. 83." Boiss. Mss. 2 Macc. 5, 26.] Κατακεντέω, s. Κατακεντάω, Pungo, Stimulo, Theodor. H. E. 3. Ἀφειδῶς αὐτὸν κατακεντᾶν γραφίσι κελεύσαντες. [" Κατακεντέω, cf. Fisch. Ind. Palæph., Eust. ap. Eund. p. 20. Tzetz. ap. Eund. p. lxxi." Boiss. Mss. Plato Tim. 76. Κατακεντάω, Lobeck. Phryn. 90.] Pro quo dicitur ET Κατακεντάννυμι, VV. LL. citantia Lucian. [3, 590. * Κατακεντίζω, Ælian. H. A. 7, 2.] Κατακέντημα, Punctum, Plinio, i. e. Punctionis s. Punctus, ut Idem vocat τὴν κέντησιν, opus, VV. LL. [Plato
D Tim. 76. * " Μετακεντέω, Eudocia 253." Boiss. Mss.] Παρακεντέω, Pungo, A latere pungo. [Gl. Perpungo, Stob. Serm. 6. p. 171. Schow.] Παρακέντησις, Punctio, Paracentesis; utroque enim Plin. utitur. Alii Compunctionem interpr. Est autem Incisionis ratio, qua hydropicis aqua eximitur: quæ scalpello fit aut aculeo intra peritonæum adacto, deinde in foramen immissa ænea fistula, per eam humor sensim effunditur. Gorr. Ejus tres ab Ægineta ponuntur species. Ita vocatur etiam curationis in ὑποχύσει, Suffusione, genus per punctionem acu trajecta. Fit autem ad latus bulbi in oculo: ideo non κέντησις, sed παρακέντησις vocatur. Plin. 25, 13. de anagallide, Pupillam dilatat, et ideo hoc inunguntur ante quibus paracentesis fit. Ibid. de mandragora, Bibitur et contra serpentes, et ante sectiones punctionesque, ne sentiantur. VV. LL. [* Παρακεντητὴς, Gl. Percussor. * Παρακεντητήριον, Veget. Mulomed. 3, 17, 2. * " Περικεντέω, Basil. Hom. de Ira 344." Boiss. Mss. Appian. B. C. 970, 10. * Προκεντέω, unde

* Προκέντημα, Sext. Emp. 7, 107. Clem. Alex. Exc. e Theod. p. 970. Schn. Lex.] Συγκεντέω, Confodio, Contrucido, Bud. ap. Athen. (259.) Ὀρτύγην μὲν φεύγοντα συνεκέντησε, καὶ τοὺς μετὰ τούτου. [* Ὑποκεντέω, Gl. Pungo, Pusingo. Appian. Illyr. 20. Dio Cass. 1074, 93.]

" Κεστὸς, Acu pictus: κεστὸν ἱμάντα Hes. exp. " διακεκεντημένον ἱμάντα s. χιτῶνα, i. e. Acus com- " punctionibus elaboratum et pictum: ut et Homeri " Schol. tradit κεστὸν ἱμάντα esse ζωστῆρα sic voca- " tum ἀπὸ τοῦ * πολυκέντητον αὐτὸν εἶναι ταῖς ῥαφαῖς: " Il. Ξ. (214.) ubi Venus ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κε- " στὸν ἱμάντα, Ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα " τέτυκτο· Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀα- " ριστὺς, Πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόν- " των: hunc autem Junoni dat, jubens ut eum in " sinu suo deponat: ita fore ut quidlibet ap. Jovem " efficiat. Eo respexit Plut. (6, 69.) cum dixit, Τὸν " τῆς Ἥρας καλλωπισμὸν ἐπὶ τὸν Δία, καὶ τὴν περὶ τὸν " κεστὸν γοητείαν." [" Toup. Opusc. 1, 260. Bergler. Alciphr. 180. ad Lucian. 1, 261. Fabric. Bibl. Gr. 4. p. 240. Harl., Jacobs. Anth. 8, 220. 9, 117. 10, 309. 319. Heyn. Hom. 6, 568. 620." Schæf. Mss.]

" Ἀμφίκεστον, Hes. dici scribit * περίτμητον, περιγρα- " φόμενον." " Πολύκεστος, i. q. πολυκέντητος. Hom. " Il. Γ. (371.) πολύκεστον ἱμάντα vocat cingulum " Veneris, utpote acu pictum et varium: πολύῤῥαφον " καὶ ποικίλον: quæ enim acu pinguntur, sæpius ea " et punguntur."

" Ἤκεστος, Stimulum non expertus, Non domitus " nec subactus, s. nondum. Z. 94. δυοκαίδεκα βοῦς " ἐνὶ νηῷ Ἤνις ἠκέστας ἱερευσέμεν. Ibi enim com- " muni consensu exp. ἀκεντήτους, ἀδαμάστους, h. e. " φορβάδας s. νομάδας, παρὰ τὸ α στερητικὸν καὶ τὸ κέν- " σαι τὸ κεντῆσαι, mutato postea α in η metri gratia. " Apud Suid. legitur non solum ἤκεστος, sed etiam " ἠκέστης, expositum ὁ ἀδάμαστος: sed ejus desidero " exemplum."

Κέντρον, τὸ, Stimulus: ut πρὸς κέντρον vel κέντρα λακτίζειν ap. Pind. (Π. 2, 174.) et Eur. (Bacch. 794.) quod Terent. dicit Adversus stimulum calces: sub. Jactare. Il. Ψ. (387.) de equis, ἄνευ κέντροιο θέοντες: (430.) Κέντρῳ ἐπισπέρχων, Stimulis accendens, Stat. Xen. K. Π. 7, (1, 15.) Οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων, ἀλλὰ ἐξαιματῶν κατὰ πολὺ τῷ κ. Et Epigr. κέντρα διωξικέλευθα. In his vero ll. non incommode vertere etiam possumus Calcar. Metaph. quoque capitur ut Lat. Stimulus et Calcar, Longin. (2, 2.) Δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὡς κέντρου πολλάκις, οὕτω δὴ καὶ χαλινοῦ, Plut. Lycurgo (21.) Ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη κ. εἶχεν ἐγερτικὸν θυμοῦ, καὶ παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους καὶ πραγματικῆς. Synes. Ep. 139. Τοσοῦτόν ἐστι κ. πειθοῦς ἐν τοῖς γράμμασι, Stimulus, aut etiam Aculeus, ut infra dicetur. || K. tribuitur etiam avibus, ut plurimum gallinaceis, quod alio nomine πλῆκτρον Græci, Lat. Calcar appellant: Schol. Aristoph. κέντρα ὀρνίθων. Sic in Geop. Αἱ κέντρα ἔχουσαι ὄρνεις ἐοικότα τοῖς τῶν ἀλεκτρυόνων, τρυπῶσι τὰ ὠά: pro quo Colum., Quæ gallina transversa gerit calcaria, virile insigne; cum incubat, calcis aculeis ova perfringit. || Interdum commodius redditur Aculeus. Unde quod Aristot. dicit, Πρὸς δὲ τὸν χειμῶνα ἀποβάλλειν δοκοῦσι πολλοὶ τῶν ἐχόντων τὰ κ., Plin. ita vertit, Quidam opinantur omnibus his ad hyemem decidere aculeos. Rursum quod Aristot. dicit, Ἀπόλλυνται διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸ κ. ἄνευ τοῦ ἐντέρου ἐξαιρεῖσθαι, ita Plin., Aculeo infixo quidam eas statim emori putant: aliqui non nisi in tantum adacto ut intestini quidpiam sequatur. In qua signif. metaph. etiam capitur, ut et vocab. Lat.: unde hæc Eupolidis, τὰ κέντρα ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις, ita interpr. Cic., Aculeos relinquebat Pericles in animis eorum, a quibus esset auditus. Quo modo interpretari possumus quædam etiam e superioribus exemplis. || Nonnunquam redditur voce Spiculum, Aristot. e Ctesia de mantichora, Τὴν δὲ κέρκον ὁμοίαν τῇ τοῦ σκορπίου τοῦ χερσαίου, ἐν ᾗ κέντρον ἔχειν καὶ τὰς ἀποφυάδας ἀπακοντίζειν. Unde Plin., Apud eosd. Indos nasci Ctesias scribit, quam Manticoram appellat, cauda scorpionis modo spicula infigentem. Apud Polyb. quoque pro Spiculo hastæ s. Ferro accipi testatur Bud. Referri potest huc dicterium illud in Ptolemæum, qui sororem suam Arsinoëm connubio junctam habebat, ap. Athen. (621.) Εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖ, Aculeum, Spiculum. Quod vero Arat. (505.) dicit κέντρον Σκορπίου. Cic. vertit Acumen. || Κέντρα, Stimuli in habenda quæstione: quemadmodum Schol. Aristoph. dicit τοῖς βασανιζομένοις κλέπταις κέντρα προσάγεσθαι. [" Sic ap. Herod. 3, 130. κ. sunt Instrumenta torturæ." Schw. Mss.] || Κέντρα dicuntur etiam Cardines cœli, quas Cuspides nonnulli vocant. || Κέντρον est et Vocab. mathematicum, quod Lat. quoque Centrum appellant. Bud. e Plin. vertit Umbilicum in circulo: h. e., Punctum in medio circuli aut globi. Cic. Tusc. 1., Persuadent enim Mathematici terram in medio mundi sitam, ad universi cœli complexum, quasi puncti instar obtinere, quod κέντρον illi vocant. Huc referendum videtur, quod ap. Plut. de Cup. Divit. (8, 81.) legimus, Καὶ τὸ τέρμα πάρεστι τῆς χρείας καθάπερ κέντρῳ καὶ διαστήματι περιγραφόμενον: de Exilio, K. καὶ διαστήματι περιγράψασα τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν. || Κέντρα dicuntur etiam Vitia quædam lignorum et lapidum, quæ Plin. Centra appellat. Theophr. H. Pl. 5, (2, 3.) Ἔοικε δὲ παραπλησίως καὶ ὡς ἐν τοῖς λίθοις ἐγγίνεσθαι τὰ καλούμενα κ. Unde Plin. 16, 39. Inveniuntur in quibusdam, sicut in marmore, centra, i. e. duritia clavo similis, inimica serræ. Idem Plin. 37. de jaspidum generibus. Præterea inutiles scalpturæ, intervenientibus crystallinis centris. [" Musgr. Suppl. 1035. El. 1344. Wakef. Trach. 836. Phil. 1039. S. Cr. 4, 18. ad Charit. 637. Jacobs. Anth. 7, 148. 9, 332. 10, 294. 323. 11, 47. ad Diod. S. 1, 505. 2, 568. Kuster. Aristoph. 132. Brunck. Soph. 3, 458. 528. Aj. fin., ad Æsch. Pr. 463. Valck. Phœn. p. 58. 600. 602. Hipp. p. 167. 290. 305. Adoniaz. p. 281. Baxter. Præf. ad Anacr. p. lv. Toup. Opusc. 1, 528. ad Lucian. 1, 511. Villois. ad Long. 94. K. speculi, ad Lucian. 2, 61. K. πολέμου, Heyn. Hom. 4, 691. Heindorf. ad Plat. Hipp. p. 141. K. ἱέναι τινί, Argum. Metr. Aristoph. Σφ.: K. ἐγκαταλείπειν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 7. 9. Bibl. Crit. 3, 2. p. 40. ad Lucian. 1, 239. Jacobs. Exerc. 2, 133." Schæf. Mss. * Κεντροβαρὴς, Lobeck. Phryn. 533. * " Κεντροβαρικὰ, τὰ, Liber Archimedis sic inscriptus." Schn. Lex. * " Κεντρομανὴς, Jacobs. Anth. 11, 218. 357." Schæf. Mss.] Κεντρομυρσίνη, a Theophr. H. Pl. 3, 17, (4.) ponitur inter ἐπιφυλλόκαρπα: pastoralem præfixa cuspide myrtum vocat poëta, et ruscum. Diosc. (4, 146.) ὀξυμυρσίνην et μυρσίνην ἀγρίαν, Myrtum sylvestrem, Scopam regiam Scrib. Larg. " Eadem Attice dicitur Κεντρομυῤῥίνη." [* Κεντροπαγὴς, Anal. 3, 115. ἄγκιστρον. * " Κεντροποιὸς, Hes." Wakef. Mss. * " Κεντροτυπὴς, Jacobs. Anth. 9, 192." Schæf. Mss.] Κεντροτύπος, Stimulo s. Aculeo feriens, Aculeum infigens: ἡνίοχος, Qui stimulo s. calcari pungit, ὁ τύπτων τοῖς κέντροις, Schol. Aristoph. [* Κεντρότυπος, Photio μοχθηρός.] " Apud " Etym. et Κεντρότυπτον, pro μαστιγίαν, Verbero- " nem." [* Κεντροφόρος, Opp. 'A. 4, 244." ad Diod. S. 2, 219. Const. Manass. Chron. p. 145. Meurs." Schæf. Mss.] Κεντρηνεκὴς, Stimulo s. Calcari obediens, ὁ τοῖς κέντροις πειθόμενος, Eust. derivans a κέντρον et ἐνεγκεῖν, Il. E. (752.) κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους. [* " Κεντρώδης, Const. Manass. Chron. p. 95." Boiss. Mss. Schol. Pind. Π. 1, 54.]

Ἄκεντρος, ὁ, ἡ, Stimulo s. Aculeo carens, Cui aculeus negatus est, Plin. Qui sine aculeo est, Philo V. M. Ὁ βάτος φυτὸν ἀσθενέστατον, ἀλλ' οὐδ' ἄ., Nec aculeo tamen inermis. Plut. (10, 131.) Ἀβλαβῆ καὶ χειροήθη καὶ ἄ. καὶ νωδὰ πρὸς τὸ δακεῖν. || Calcaribus carens, Cui calcaria non sunt, ut gallinaceis, Athen. 14. Σκέλη δὲ ἄ., ὅμοια τοῖς ὀρνιθείοις. [* Ἀντίκεντρον, τὸ, Æsch. Eum. 131. 463. * Ἀπόκεντρος, Manetho 3, 269. * Δίκεντρος, Ælian. H. A. 6, 20. " Epiphan. Hær. 58. fin." Routh. Mss.] Ἔγκεντρος, Aculeatus, Cui aculeus inest: opp. τῷ ἄκεντρος. [Aristot. Vide Ἔνκεντρος.] AT Ἐγκεντρὶς, ίδος, ἡ, Aculeus, i. q. κέντρον, J. Poll. Aristoph. Σφ. (427.) Ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας, Aculeos, Xen. K. (6, 1.)

Πλατεῖς τοὺς ἱμάντας, ἵνα μὴ τρίβωσι τὰς λαγόνας αὐ- A τῶν· ἐγκατεῤῥαμέναι δὲ ἐγκεντρίδες ἵνα τὰ γένη φυλάττωσι. Ponitur et pro Calcari sicut κέντρον. || Erat et in forensi supellectili ἐγκεντρὶς, ᾗ εἷλκον τὴν γραμμὴν, J. Poll. 8. Graphium, Stylus, VV. LL. || Retinaculum ferreum, quo, qui scandit, uti aliquando solet. VV. LL. Ἐγκέντρια ap. Hes. Calcaria, οἷς οἱ ἵπποι κεντρίζονται: item μύωπες, Bud. [* Ἔκκεντρος, Niceph. Blemmid. 251. * Ἐκκεντρότης, Jambl. V. P. 70.] Ἐμπροσθόκεντρος, Aculeum in anteriori parte habens, ὁ ἔμπροσθεν ἔχων τὸ κέντρον, Cui telum in ore est, Cui aculeus in ore est; utroque enim modo Plin. interpr. Epith. insectorum. Aristot. H. A. 4, 7. Disjuncta autem voce dicit 1, 5. Τὰ δὲ δίπτερα ἔμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα, οἷον μύα, καὶ μύωψ, καὶ οἶστρος, καὶ ἐμπίς. Unde Plin., Nullum cui telum in ore, pluribus quam binis advolat pennis. [" Ἔνκεντρος, Pallad. V. Chrys. p. 26. Ἐνκεντρότερον ἀφηγήσατο, Expressius declaravit, Bigot." Boiss. Mss. * Ἐπίκεντρος, Sext. Emp. 344. Manetho 1, 34. 279. 284. 4, 193. Ἐπικεντρότερος, Procl. Paraphr. 115. B * " Ἐπικεντρέω, Jacobs. Anth. 9, 184." Schæf. Mss.] " Εὔκεντρος, Bene aculeatus, Bonum habens stimulum et acumen. Epigr." [Archiæ 21.] " εὐκ. βέλος, de acuto telo." " Κυνόκεντρον, Hesychio Herba quædam. Sonat Aculeus caninus." Μακρόκεντρος, Longum aculeum habens, Longo spiculo armatus, Aristot. H. A. 4, 7. de Scorpione, Καὶ μόνον δὴ τῶν ἐντόμων τοῦτο μ. ἐστί. [Julian. Epist. 24. * " Μυριόκεντρος, Const. Manass. Chron. p. 66. * Ὀξύκεντρος, 8, 114." Boiss. Mss.] Ὀπισθόκεντρος, Cui aculeus in posteriore parte est, In cauda spiculum habens, Qui aculeo in alvo armatus est, Plin.: Aristot. l. c. Οὐδὲν δ' ἐστὶ δίπτερον ὀπισθόκεντρον, Plin. 11, 28. Nullum cui aculeus in alvo, bipenne est. [* Σύγκεντρος, Schn. Lex. v. Ἔκκεντρος.]

Κεντρόω, Stimulo s. Spiculo configo. || Aculeo s. Spiculo armo, Plato de Rep. 8. (p. 201.) κηφῆνες κεκεντρωμένοι, Aculeati. Sic Themist. Ἑσμὸς κηφήνων κεκεντρωμένων: cui contr. ἄκεντρος supra. [* Κέν- C τρωσις, Schol. Pind. II. 1, 54.] Κεντρωτὸς, Stimulis confixus: σανίδες, Plut. (6, 754.) Aculeis frequentibus spiculatæ, Bud. Item Aculeo s. Spiculo armatus, Aculeatus, i. q. ἔγκεντρος s. κεκεντρωμένος, ut κεντρωτοὶ κηφῆνες ap. Aristot. H. A. 9.: quos Plato et Themist. κεκεντρωμένους dicunt. Ἐγκεντρόω, Aculeum infigo, Bud. || At ἐγκεντρωθεὶς, ἀσφαλισθεὶς, Hes. Suid. [* " Κατακεντρόω, unde κατακεκεντρωμέναι θύραι, ad Diod. S. 2, 310." Schæf. Mss.]

Κεντρίζω, Stimulo, Pungo, i. q. κεντέω, Xen. Ἱππ. (11, 6.) Ὀρχηστὴν μαστιγώῃ καὶ κεντρίζοι. Et metaph. Σ. (8, 24.) Καὶ ὁ ἀεὶ σύνοικος ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρωτα: Κ. Π. 8, (7, 3.) Καὶ τὸ μὴ δύνασθαι ἡσυχίαν ἔχειν κεντριζόμενον ὑπὸ τῆς πρὸς τἀμὰ ἔργα φιλονεικίας, Stimulatum, Extimulatum. [* Κεντρισμὸς, Gl. Stimulatio. * " Ἀκέντριστος, Suid. 2, 63. Hes. Etym. M." Wakef. Mss.] Ἐγκεντρίζω, idem, Greg. de Amore erga pauperes, [Or. 10. p. 161.] Ἀλλὰ σέ γε τοῦτο ἐγκεντριζέτω πρὸς τὸ φιλάνθρωπον, Bud. D || Insero, Theophr. H. Pl. 2, (2, 5.) de amygdalo arbore, Διὸ καὶ αὐξηθεῖσαν ἐγκεντρίζειν κελεύουσιν· εἰ δὲ μὴ, τὸ μόσχευμα μεταφυτεύειν πολλάκις. Idem dicitur et ἐμβάλλειν, ἐμφυτεύειν, ἐμφυλλίζειν, ἐνοφθαλμίζειν, VV. LL. Item metaph. ap. Greg. in Cæs., Πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀγριελαίου καλῶς ἐγκεντρισθεὶς εἰς τὴν καλλιέλαιον, Insertus in oleam, allegorice pro Christianus factus, Καὶ τοσοῦτον κοινωνήσας τῆς ποιότητος, ὥστε καὶ τοὺς ἄλλους ἐγκεντρισθῆναι, Bud. [" Ἄπιος ἐγκεκεντρισμένη, Pirus arbor insititia, Athen. 653." Schw. Mss.] Ἐγκέντρισις, Insitio, Colum. [* Ἐγκεντρίσιμος, Gl. Insertitius. * Ἐγκεντρισμὸς, Gl. ἐπὶ τοῦ παροξύνοντος, Incitatio, Instigatio. Geopon. 9, 16, 3. * Ἐγκεντριστὴς, Gl. Instimulator, Instigator. * " Μετεγκεντρίζω, Jo. Climac. 154. 230." Boiss. Mss. * Ἐκκεντρίζω, Alex. Trall. 7. p. 101. * Ἐπικεντρίζω, Gl. Instigo, Geopon. 5, 17, 11. " Philippus 50." Schæf. Mss.]

Κεντρήεις, Aculeatus, i. q. κεντρωτὸς, Nicander Ἀ. (146.) Αἰὲν κεντρήεντα.

Κεντρὶς, ἴδος, ἡ, Aculeus, ut apum, Bud. ex Aristoph. || Locus, in quo a sessore equus stimulatur, Punctum Plinio: Apsyrtus in Ἱππιατρίᾳ, VV. LL. || Genus serpentis, Dipsas, quæ et κεντρίνα, VV. LL. [Ælian. H. A. 6, 21.]

" Κέντριον, Suidæ τὸ * βουκέντριον, Stimulus boum. Meminit ejus Etym. quoque, derivans a κέντρον." [* Κεντριόω, Hippocr. Affect. Intern. c. 43.]

[* Κεντρίσκος, Piscis, Theophr. 12, 9. et n.]

Κεντρίνης, ὁ, q. d. Aculeatus, Athen. (294.) Ὁ δ' Ἀριστοτέλης ἐν πέμπτῳ Ζώων Μορίων καὶ κεντρίνην φησί τινα γαλεὸν εἶναι καὶ νωτιδανόν: quem ab Epæneto ἐπινωτίδεα vocari ibid. docet, χείρωνα δ' εἶναι τὸν κεντρίνην καὶ δυσώδη· γνωρίζεσθαι δ' ἐκ τοῦ πρὸς τῇ πρώτῃ λοφιᾷ ἔχειν κέντρον, τῶν ὁμοειδῶν οὐκ ἐχόντων. || Κεντρίναι sunt etiam Culicum species quædam, Theophr. H. Pl. 2. c. ult. Γένος δέ τι καὶ ἕτερόν ἐστι τῶν ψήνων, ὃ καλοῦσι κεντρίνας· οὗτοι δ' ἀργοὶ καθάπερ κηφῆνες, καὶ τοὺς εἰσδυομένους τῶν ἑτέρων κτείνουσι: quæ sic Plin. 17, 27. Est et aliud genus culicum, quos vocant Centrinas, fucis apum similes ignavia malitiaque, cum pernicie verorum et utilium; interimunt enim illos, atque ipsi moriuntur. Sed perperam ap. Theophr. SCRIBITUR Κεντινάς. AT Κεντρίνα dicitur Dipsas, quoniam εἰς ὀξὺ τὴν ὄψιν ἀπὸ ὀλίγου μέρους ἔχει κατηγμένην, ὡς δοκεῖν κέντρον εἶναι, Schol. Nic.

[* Κεντρίτης, i. q. κεντρίνης, Ælian. H. A. 1, 55. Philes de Anim. 77, 5.]

[* Κεντριάδαι, Porphyr. de Abstin. 2, 30. p. 75.]

[" Κέντρων, Brunck. Soph. 3, 420. Aristoph. 9, 87. (Νεφ. 450.) Kuster. 57. ad Diod. S. 2, 472." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 6. Μαστιγίαι, κέντρωνες, Sophocles ap. Athen. 164. Vide Ὁμηρόκεντρα.] " Δικέντρων, Jactus quidam in taxillorum ludo sic dictus. Hes."

" ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ, Centaurus. Finguntur οἱ κένταυροι fuisse semiviri et semiequi, ideoque a poëtis vocantur Bimembres, Semiferi, Semihomines. Sed equites fuisse, sic dictos· παρὰ τὸ κένσαι τοὺς ταύρους, ex hac patet historia, quam e Servio afferam: Rex quidam Thessalus bobus œstro agitatis, satellites suos ad eos revocandos ire jussit: hi, cum cursu pedestri non sufficerent, equos ascendere: eorumque velocitate armentum assecuti, stimulis ipsum agitando ad stabula reduxere. Inde ἀπὸ τοῦ κεντεῖν τοὺς βόας, q. e. Pungere et stimulare boves, κένταυροι dicti. Et quoniam vel currendo velociter, vel dum equi eorum in transitu Penei fluminis, potantes capita inclinata tenerent, unum esse animal videbantur, datus huic opinioni locus ut semiequi et semihomines essent. Hæc ille. Quia vero equestris illa gens olim, ut hodieque, erat ferox et agrestior, ideo a poëtis centauri finguntur monstra fera, sæva, trucia, clavis vel arcu pugnantia. Apud Lucian. et fem. genere ἡ κένταυρος, de femina equite: in Zeuxide (4.) Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη· καὶ ἀποτέτανται εἰς τοὐπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν. Est et Signum cœleste κενταύρου nomine ap. Procl. in Sphæra, ut et Centauri ap. Latinos Astronomos. Necnon κένταυροι dictæ Naves quædam, a signo Centauri quod in rostris præferebant. Virgilius, Centauro invehitur magna."

[" Voss Myth. Br. 1, 100. Ilgen. Hymn. 421. ad Diod. S. 1, 258. Valck. Anim. ad Ammon. 41. T. H. ad Lucian. 1, 214. Δικαιότατος Κενταύρων, Valck. Hipp. p. 161." Schæf. Mss. * Κεντόταυρος, Tzetz. Chil. 7, 99. Schn. Lex. Suppl. * Κενταυροκτόνος, Lycophr. 670.] " Κενταυρομαχία, ἡ, Centaurorum pugna, vel Immanis pugna, qualis Centaurorum est." [Plut. Theseo 29. * Κενταυροπληθής, Eur. Herc. F. 1273. * Νεφελοκένταυροι, Lucian. 2, 83. 84. 92.] " Inde et PATRONYM. Κενταυρίδης, ου, ὁ, Centauri filius, vel E Centauro natus, A Centauro genus et ortum ducens. Lucian. (3, 104.) Ἵππον κτήσαιτο Μῆδον ἢ κενταυρίδην. Item DIMIN. Κενταυρίσκος, ὁ, Parvus Centaurus: Hesychio ἀγροῖκος, ἄγριος, Rusticus, Agrestis. Est inde et

" nomen POSSESS. Κενταυρικὸς, Centauricus: ut Lu- A " stra centaurica ap. Statium." [Hes.] " Unde ADV. " Κενταυρικῶς, Centaurico ritu, Centaurorum more, " i. e. Ferum et agrestem in modum. Aristoph. B. " (38.) Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς Ἐνή- " λαθ'! Inde et aliud POSSESS. Κενταύρειος, Cen- " taureus: ut Centaurea cum Lapithis rixa super " mero debellata, ap. Horat. Et ap. Medicos κεν- " ταύρειος s. κενταυρεία βοτάνη, Herba centaurea: " qua sc. Chiro Centaurus curatus dicitur cum ei " Herculis excepti hospitio arma pertractanti sagitta " excidisset in pedem: eam ob rem et Chironios " dicta, ut inter alia tradit Plin. 25, 6. Duorum ea " generum est, altera dicitur κενταύρειον sive κενταύ- " ριον μεῖζον, Centaurium majus: altera, κενταύριον " μικρὸν s. λεπτόν: quod aliqui λιβάδιον vocant, " quoniam secundum fontes nascitur: alii λιμναῖον " s. *λιμνήσιον, quod propter lacus in riguis ubertim " provenat: Latini Fel terræ, ob summam amari- " tudinem. Nicandri Schol. κενταυρείαν vocat et " κενταύρειον neutro gen. Diosc. et alii κενταύριον, B " sine diphth. Latini poëtæ et plur. num. Centaurea. " Lucr., tristia centaurea. Virg., grave olentia cen- " taurea. Plinio quoque et Centaurea dicitur et Cen- " taureon, necnon et Centaurion." [" Κενταύρειος ῥίζα, Diosc. Notha 451." Boiss. Mss. Κενταύρειον, Κενταύριον, Bast. Ep. Cr. 263. " Bernard. Reliq. 103. *Κενταύριος, Lucian. 3, 348." Schæf. Mss. *Κενταυρίη, ἡ, Hippocr. de Morb. p. 154.] " Tertii " generis esse dicitur quæ VOCATUR Κενταυρὶς a " Theophr. H. Pl. 9, (8, 7.) ut et Plin. 25, 6. de " utroque centaurio locutus, Tertia, inquit, est Cen- " tauris, cognomine Triorches. De qua vide ibi " plura:" [9, 14, 1. et n.] " Κεντηρία, Centeria: " plantæ genus esse dicitur ap. Theophr. H. Pl. 9, " 1. ubi scriptum κεντηρία, itidemque ap. Gazam, " Τῇ κεντηρίᾳ καὶ τῇ ἀτρακτυλίδι καλουμένῃ ἀκάνθῃ:" [leg. *κεντηρίς.] " At Κενταυρίδες esse feruntur Genus " ornamenti muliebris." [I. q. Κένταυροι, αἱ, Philostr. Icon. 2. 3. " Κενταυρὶς, Ad Centauros pertinens, Nonn. D. 13, 44. *Κενταυριὰς, 14, 143." C Wakef. Mss.]

" ΚΕΣΤΡΑ, ἡ, Malleus: Hesychio ἀμυντήριον " ὅπλον, σφῦρα. J. Poll. esse dicit σφύρας τινὸς εἶδος " σιδηρᾶς, Ferrei mallei speciem: hoc e Soph. exem- " plum afferens, Κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν " Ἤλαυνε παίων. Idem, 10, 47. scribit τὴν σφύραν " fuisse simile quid κροταφίδι σιδηρᾷ: forsitan autem " esse τὴν κέστραν. Hesychio rursum κέστρα est " etiam Piscis species: ut J. Poll. quoque 6, 9. de " cibis e mari petitis, ait ἀνθίας, σφύραινα, ἣν καὶ " κέστραν ἐκάλουν: innuens et ipse Piscem ita nomi- " nari alio vocab. σφύραιναν dictum. Idem tradit " Athen. (323.) e Dorione: ubi exempla etiam affert " ex Epicharmo et Sophrone," [necnon Speusippo, qui ὡς παραπλήσια ἐκτίθεται κέστραν, βελόνην, σαυρίδα: unde constat non male referri h. v. ad κένω, s. κέντω, fut. κένσω, unde κεστός:] " quibus adde " hoc ex Aristoph. N. (338.) Κεστρᾶν τεμάχη μεγά- " λαν, κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλᾶν: Dorice posito κε- " στρᾶν pro κεστρῶν. Ubi ap. Schol. scriptum Κε- D " στρέαι. Ita enim ille:—Sciendum est quod αἱ κε- " στρέαι non iidem cum τοῖς κεστρεῦσι pisces sunt. " Quidam enim volunt esse eas quæ et σφύραιναι di- " cuntur: alii aliud quodpiam diversum piscium ge- " nus: nunc vero κεστρεῖς vocamus τοὺς κεφάλους. " Eadem ap. Suid. leguntur iisd. propemodum ver- " bis: ut inde pateat κέστρας ET Κεστρεῖς, a nom. " SING. Κεστρεὺς, diversum esse piscium genus: et " τὰς κέστρας quidem alio nom. σφυραίνας appellari, " τοὺς κεστρεῖς autem, alio vocab. κεφάλους nominari. " Illos, Plin. vocat Sudes: hos, Mugiles. Hicesius " τοὺς κεστρεῖς in τῶν λευκίσκων genere ponit. Is " enim ap. Athen. (306.) scribit τῶν λευκίσκων plures " esse species: nam quosdam vocari κεφάλους, quos- " dam κεστρεῖς, alios χελῶνας, alios μυξίνους. Ibid. " Dorion τοῦ θαλαττίου κεστρέως species ponit κέφαλον " et νῆστιν. Aristot vero H. A. 5, 11. κεστρέων has " species enumerat, χελῶνας, σάργους, μύξους s. μύξο- " νας, κεφάλους: ut et Archestr. dicit κεστρέα τὸν κέ-

A " φαλον. At Κεστρεὺς νεστεύει, Proverbio dicitur ἐπὶ " τῶν δικαιοπραγούντων, quoniam ὁ κεστρεὺς e genere " τῶν καρχαροδόντων solus fere carnivorus non est, et " partim τροφῇ οὐ χρῆται, partim alitur τῇ ἀπ' αὐτοῦ " γινομένῃ μύξῃ, partim ἄμμῳ καὶ ἰλύϊ victitat: unde " Amipsias Comicus, Νῆστις καθάπερ κεστρεὺς ἀκολου- " θήσεις ἐμοί. Et Eubul. Νῆστιν πονηροῦ κεστρέως " τρίβων βίον. Et Diphilus, Οἱ μὲν δεδειπνήκασιν· ὁ " δὲ τάλας ἐγὼ Κεστρεὺς ἂν εἴην ἕνεκα νηστείας ἄκρας. " De certa vero quadam τῶν κεστρέων specie intelli- " genda hæc esse, Athen. scribit, cum Alexis dicat, " Ἐγὼ δὲ κεστρεὺς νῆστις οἴκαδ' ἀποτρέχω. Et Phile- " mon, Ἠγόρασα νῆστιν κεστρέ' ὀπτὸν οὐ μέγαν. " Idem DICITUR Κεστρῖνος quoque: ut ab Anaxan- " dride Comico, τὰ πόλλ' ἄδειπνος περιπατεῖ; Κε- " στρῖνός ἐστι νῆστις, Si sæpe incœnatus deambulet, " vocatur mugil jejunus." [Κεστρῖνοι ap. Phot., Etym. et Anecd. Bekkeri p. 271. sunt τόμια καὶ τεμάχη τῶν ἰχθύων. *Κεστρινίσκος, Athen. 332.] " Plura de hoc " pisce vide ap. Athen. l. c.: Plin. 9, 17. 31, 2. B " Hes. quoque et Suid. κεστρεῖς appellari tradunt " τοὺς κεχηνότας καὶ πεινῶντας, a pisce isto qui λαί- " μαργος sit et ἄπληστος." [Schn. Hist. Liter. Pisc. p. 172.] " UNDE ET Κεστρεύειν Hes. exp. κεχηνέναι " πεινῶντα, Præ fame hiare. Ex Hippocr. vero af- " fertur ETIAM Κεστραῖος pro Mugil, κεστρεύς."

" ΚΕΠΦΟΣ, ὁ, Species avis marinæ levissimæ, " quæ facile a quovis vento circumagitur: unde ὁ " ὀξὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος nominari κέπφος solet, in- " quit Hes. Itidemque Schol. Aristoph. et Suid. " τοὺς κούφους s. τοὺς ἐλαφροὺς φρεσὶν appellari κέπφους " tradunt, ἀπὸ τῶν ὀρνέων: κέπφους enim esse Genus " avium κοῦφον καὶ ἐπιπλέον τοῖς κύμασιν, sed et " ἄφρον: etenim cum amet ἀφρὸν θαλάττιον ἐσθίειν, " piscatorum pueros, s. piscatores, ea spuma ipsam " χειρώσασθαι: τὸ πρῶτον πόρρωθεν ῥίπτοντας ἀφρὸν, " εἶτα ἐγγύτατα, εἶτα φέροντας ἐν ταῖς χερσίν· καὶ οὕ- " τω κατὰ μικρὸν ἀπατῶντας, εὐχερῶς ἀγρεύειν τὸ ὄρ- " νεον ἐμπεσὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν: unde Proverbi- C " aliter dici ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων. " Ita, nimirum pro Stolido accepit Aristoph. Πλ. " (912.) ubi sc. sycophanta dicit, Οὐ γὰρ προσήκει " τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν Εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' " ὅσον ἂν σθένω; Itidemque Εἰρ. (1067.) ubi Hiero- " cles dicit, Καὶ κέπφοι τρήρωνες, ἀλωπεκιδεῦσι πέπει- " σθε: paulo ante enim dicit, Ὦ μέλεοι θνητοὶ καὶ " νήπιοι, et ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες, O miseri " stolidique mortales, et præ dementia vestra deo- " rum mentem non percipientes. Quin et Κέπφος " ὠδίνει Parœmia est vana promittentes indicans: ut " illud Maronis," [Flacci, Arte Poët. 139.] " Par- " turiunt montes, nascetur ridiculus mus. Κέμφον " quoque dici hanc avem, innuit Schol. Aristoph. in " expositione l. posterioris quem citavi. Ibi enim " dicit, κέμφοι γὰρ οἱ κοῦφοι, ἀπὸ τῶν ὀρνέων. Idem " dicit κοινῶς hanc avem vocari λάρον: qua in re bo- " na pars ei non subscribit. Κεμπὸς, Hesychio κοῦ- " φος καὶ ἐλαφρὸς ἄνθρωπος, Homo levis: qui et κενέ- " αρος. Aristoph. Schol. κέμφους dici tradit τοὺς D " κούφους, ἀπὸ τῶν ὀρνέων, sc. τῶν κέπφων: inde enim " τοὺς ἐλαφροὺς ταῖς φρεσὶ dici κούφους." [T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 311. " Callim. 1, 457. ad Anton. Lib. 100. Verh., ad Lucian. 1, 363." Schæf. Mss. *Κέμπτυς, Hes. *Κεπφικὸς, Cic. ad Att. 13, 31.] " INDE Κεπφοῦσθαι dicitur Efferri et leviter cir- " cumagi in modum τοῦ κέπφου; cujus particip. " aor. 1. pass. κεπφωθεὶς a Suida exp. ἐπαρθεὶς, " ὀξέως ἐλαυνόμενος, ἐρεθισθείς: ab Hes. non solum " ἐπαρθεὶς, sed etiam ἀπατηθεὶς, Deceptus: quoniam " avis ea, ut dictum est, est εὐαπάτητος ac facillime " capitur. Idem Hes. affert et particip. præt. pass. " κεκεπφωμέναι, pro ἐπηρμέναι, Elatæ." [T. H. l. c. Toup. Opusc. 2, 196. Emendd. 4, 499." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Κέπφωσις, Levitas, Stultitia, Polyb. 2, 701." Wakef. Mss.]

ΚΕΡΑΜΟΣ, ὁ, Terra figularis, Terra e qua fictilia fiunt, vulgo itidem Terre à potier, unde κεραμεὺς, Figulus, Paus. Phoc. Ὑδρίας κεράμου πεποιημένας κατο-

ρύξαντες, Herodian. 3, (9, 10.) Σκεύη τε κεράμου πεποιημένα, Vasa fictilia, Polit. Κέραμος, inquit J. Poll., πᾶσα ἡ τῶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη. Redditur et Testa alicubi a Gaza: itidemque Hesychio dicitur esse πᾶν ὄστρακον. || Tegula, alio nomine κεραμὶς, Herodian. 1, (12, 16.) Εἴς τε τὰ δωμάτια ἀναβάντες, λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς. Idem alibi singulari utitur, sc. 7, (12, 11.) Ἀναπηδῶντες εἰς τὰ δώματα τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες. Utitur autem sing., imitans Thuc. 2, (4.) Λίθοις τε καὶ κεράμῳ βαλλόντων: 3. Βάλλουσαι ἀπὸ τῶν οἰκιῶν τῷ κεράμῳ. Sed et 4, (48.) Ἀναβάντες δὲ ἐπὶ τὸ τέγος τοῦ οἰκήματος, καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν, ἔβαλλον τῷ κ., καὶ ἐτόξευον κάτω. Sic certe et Aristoph. sing. num. dixit τοῦ τέγους τὸν κέραμον, N. (1126.) καὶ τοῦ τέγους Τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις ξυντρίψομεν. In VV. LL. ex Aristot. affertur, Ἐπὶ τῶν κεράμων διατρίβει, pro Versatur in tectis. Sed potest etiam reddi simpliciter Supra tegulas. J. Poll. tamen tradit non suo tempore solum κέραμον fuisse vocatum ipsum τέγος, sed Aristoph. quoque ita appellasse in Cocalo. || Κέραμος non solum est Terra figularis, quæ ex ea fit, sed quodcunque aliud ex ea factum est: ut i. sit κέραμος q. τὸ ἐκ κεράμου πεποιημένον. Est igitur Fictile, Fictile vas. Exp. vero et Urceus, Hydria, Dolium. [" Figlinum dolium, Herod. 3, 6." Schw. Mss.] Verum sciendum est ita vocari ap. Athen. Omne instrumentum mensarium, etiam si sit argenteum aureumve. [Respicitur ad p. 229. sed ibi est neutr. * Κέραμον.] Quo fit ut ap. Hes. pro χρώματος reponendum esse putem χρυσώματος: ubi scribit ἤδη δὲ ἐπὶ χρώματος. Apud Il. I. 465. Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος, Eust. annotat κέραμον esse vel λάγυνον, vel πίθον. || K. est etiam ὀχύρωμα, si Hesychio credimus. Item Carcer: qua in signif. accipi putatur in Il. E. (387.) Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας. Sed admonet Eust. exponi etiam ἀγγείῳ, οἷον πίθῳ: et eos, qui Carcerem esse velint, non simpliciter Carcerem, sed Carcerem firmum et validum exponere, δεσμωτήριον στεῤῥόν: addentes, Cyprios κέραμον appellare δεσμωτήριον. Alii autem, inquit, Κέραμον esse dixerunt Urbem quandam Cariæ, quæ adeo validis muris esset munita, ut ahenea metaphorice appellari posset. Sed idem Eust. alibi exp. duntaxat nomine πίθον. || Derivatum putatur ab ἔρα, Terra, ut dicatur κέραμος quasi ἔραμος: eoque libentius illa signif., qua pro Terra fictili ponitur, primum locum dedi. [" Jacobs. Anth. 7, 141. 9, 46. 11, 412. Aristoph. Fr. 252. Dionys. H. 1, 170. ad Charit. 415. Heyn. ad Apollod. 1155. Athen. 28. Toup. Opusc. 2, 173. Ernest. Ind. Hom. Xen. Mem. 3, 1, 7. vide Ind., ad Herod. 416. Tectum, Fac. ad Paus. 1, 11. Toup. Opusc. 2, 126. Plut. Mor. 1, 934. ad Charit. 254. Carcer, Heyn. Hom. 5, 74. Sing. pro plur., Duker. Præf. Thuc. 7." Schæf. Mss. * Κεραμοποιὸς, Gl. Figulus, Tegularius.] Κεραμοπωλέω, Figlina vendo, Fictilia vasa vendo, Tegulas vendo. Κεραμοπώλης, Fictilium venditor. Κεραμοπωλεῖον, Locus, ubi fictilia venduntur, J. Poll. [* Κεραμουργὸς, Manetho 4, 291. * Ἡμικέραμον, Gl. Urna: * Κατακέραμος· Stratus, Tectus. * Ῥυπαροκέραμος, Colore sordide testaceo, Athen. 395. * Ὑποκέραμος, Eust. Od. B. 429. p. 1452, 49. * Χαλκοκέραμος, Eudocia p. 12. * Ψιλοκέραμον, Gl. Suggrunda.]

Κεράμεος, ET Κεραμεοῦς, Fictilis, Figulinus. Herod., Ἐς κεραμέους πίθους: quod tamen non ita putandum est dictum ut χρυσέους pro χρυσοῦς: cum et ceteri scriptt. ita utantur: Theophr. (H. Pl. 5, 3, 2.) Τὰς κ. κύλικας. Diosc., K. λοπάς. Idem, Ἐν κ. τηγάνῳ. Et κ. κρατῆρι ap. Eund.: J. Poll., κέραμος, inquit, πᾶσα, ἡ τῶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη. Sed invenitur etiam κεραμεοῦν ἀγγεῖον aliquoties ap. Diosc., ut annotat Bud., afferens et dat. τῷ κ. ex Eod., itidemque ap. Lucian. (2, 723.) K. τρύβλιόν ὑφελόμενος: et ap. Plut., κ. ποτήρια: item (8, 86.) σωλῆνες, cum alioqui (6, 588.) dixerit etiam κ. στεγάσματα, σκεύη. Non solum autem Κεράμεον et Κεραμεοῦν affertur in VV. LL., sed etiam Κεραμοῦν, et quidem e Diosc. quoque: ut ἀγγεῖον, 5. itidemque ἅρμα, e Plut. Popl.: itidemque κ. ποτήριον, ex incerto Auctore. Et masc. κεραμοῦς λύχνος e Luciano. || Ab Alex. Myndio ap. Athen. (398.) dicitur τέτραξ, Avis quædam, τὸ χρῶμα, i. e. Colore, esse κεραμοῦς, [κεραμεοῦς. " Κεραμέος (sic,) Κεραμοῦς, Thom. M. 526. Kuster. Aristoph. 215. Κεραμέα ἀγγεῖα, Toup. Emendd. 1, 253. cf. Wakef. S. Cr. 3, 64. Κεραμεοῦς, Phryn. Ecl. 83. Thom. M. l. c. Jacobs. Anth. 9, 479. Brunck. Aristoph. 2, 129. ad Lucian. 2, 318. ad Mœr. 226. 369. Act. Traj. 1, 245. Κεραμοῦς, ad Mœr. 226. Toup. Opusc. 1, 167." Schæf. Mss.]

Κεράμιος ET Κεραμικὸς, alia sunt adjj., significantia itidem Fictilis, Figulinus, Figularis; sed in Κεράμιος suspecta est fides exempll. Diosc., κεραμίᾳ γάστρα. Et ap. Eund. ἐν κεραμίᾳ χύτρᾳ: ubi Bud. suspicatur leg. κεραμέα. At ego κεράμειος etiam reperio ap. Plut., ubi si mendosa non sunt exempll., κεραμεία dixerim potius ap. Diosc. et κεραμείᾳ esse reponendum. At κεραμικὸς frequentius est, minimeque de eo suspecta est librariorum fides: κύλιξ, Herod. πηλὸς, Diosc. Et κεραμικὴ κάμινος ap. Eund., sed in VV. LL. scribitur κεραμεικὴ cum ει, sic κεραμικὰ σκεύη. Item κεραμικὴ γῆ ap. J. Poll. [" Ὠικοδόμητο δὲ πλίνθοις κεραμίαις, Lateribus ex argilla coctis, Xen. K. 'A. 3, 4, 4." Seager. Mss. " Κεράμιος, ad Dionys. H. 1, 283. Jacobs. Anth. 11, 355. Bergler. Alciphr. 315. Κεράμειος, Jacobs. Anth. 11, 166. Aristoph. Fr. 252. Κεραμικὸς, Toup. Opusc. 2, 232." Schæf. Mss. Κεραμήϊος, Nicander Θ. 80.]

" Κεραμίαι affertur pro Omnia fictilia: sed sine " exemplo."

Κεράμιον, Fictile vas, Figlinum. Sed peculiariter etiam exp. Amphora, i. e. Mensura octo et quadraginta sextariorum, Bud.: ἀμφορεὺς, inquit Diosc., ὅ ἐστι κεράμιον. Exp. item Testa; necnon Dolium: ut ap. Plut. (8, 654.) Κεράμιόν τε γὰρ πωλοῦσι τιμῆς ὅσην οὐκ ἂν ἑκατόμβη βοῦπρωρος ἄλφοι κατακοπεῖσα, ubi vocat κεράμιον Dolium plenum piscium salsorum. Synes. Ἐπεὶ μὴ θαυμάσῃς εἰ συχνὰ τῶν κ. ἡμιδεῆ σοι ποιήσειν. Gazæ ap. Aristot. Probl. κεράμια sunt Lagenæ et id genus fictilia. [" Herod. 3, 6. K. οἰνηρὸν, Figlinum vini doliolum." Schw. Mss.]

" Κεράμινος, Figlinus: ut et Hes. κεραμίνῳ exp. " ἀπὸ κεράμου, Confecto e terra figlina: addens etiam " εὐτελεῖ. Idem κεραμίνας affert pro δημοσίους: for" san quod plebejorum sit uti figlinis." [" Herod. 3, 96. πίθους κεράμινος: 4, 70. κύλιξ κεραμίνη." Schw. Mss.]

[* Κεραμαῖος, Polyb. 10, 44, 2. ἀγγεῖα. Schneidero susp. Κεραμαῖος. * Κεραμιαῖος, Lobeck. Phryn. 147.]

[* Κεραμηὶς, ίδος, ἡ, i. q. κεραμέα, Marcell. Sid. 60. χύτρα.]

Κεραμὶς, ἡ, Tegula, Athen. 5. Μολυβδίναις δὲ κεραμίσιν ἀπεστεγνοῦντο πρὸς τὸ ξύλον, Tegulis plumbeis, Bud. A κεραμὶς autem significante Tegulum FIT Κεραμιδόω, Tegulis tego s. contego: unde pass. Κεραμιδουμένη οἰκία, ap. Aristot., Domus tegulis contecta. [Lex. Apollon. v. Σάκος.] || Fictile vas, Testa, Bud. ap. Athen. Et Dolium, in h. Ejusd. l., Εἰς μολυβδίνην κεραμίδα ἐμβαλὼν κατεπόντωσε. || K. γῆ, Figulina terra. Apud Plat. exp. Creta: κ. γῆ, Terræ genus quoddam, Bud. afferens e Theophr. (C. Pl. 2, 4, 1.) Ὅταν ἀμμώδης ἢ κεραμὶς ἢ κατακεκαυμένη τις τυγχάνῃ. J. Poll. eam vocari vult non solum κεραμίδα, sed etiam κεραμικὴν, et κεραμίτην. Sed ego pro κεραμίτην reponendum puto κεραμῖτιν: præsertim cum ap. Plut. reperiam NOMIN. Κεραμῖτις, (9, 290.) Ἡ γὰρ κ. φύσιν ἔχουσα λιπαρὰν καὶ πυκνήν. [Hippocr. 453, 22.] Item pro κεραμισγῆ, quod in alio Pollucis l. habetur, non dubium est quin κεραμὶς γῆ disjunctim scr. sit. [" Κεραμὶς, ad Mœr. 292. Valck. Phœn. p. 401. Ilgen. Hymn. 598. ad Diod. S. 1, 506. Lobeck. Aj. p. 345. Κεραμῖτις, ibid. ad Timæi Lex. 49." Schæf. Mss. * Κεραμίδιον, ad Greg. Cor. 29. Bekk. Anecd. 794.]

Κεραμεὺς, Figulus, Hesiod. 'E. (1, 25.) Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων. || Item Κεραμεῖς, pro quo κεραμῆς Attice ap. Aristoph. (Ὄρν. 490.) Qui incolebant locum Athenarum dictum Κε-

ραμεικόν. Κεραμεῖον, Figuli officina, Figlina, Æschin. [70. Plut. 8, 151.] Κεραμεία, subaudi τέχνη, Figuli ars, Figlina, ap. Dionys. Areop. J. Poll. [" Heindorf. ad Plat. Gorg. 235. * Κεραμία, ibid. Const. Manass. Chron. p. 92. Meurs." Schæf. Mss.] Κεραμεύω, Fingo: accipiendo ea signif., qua dicitur de figulo, Figlinam exerceo. Apud Aristoph. cum accus. in Ἐκκλ. (252.) τὰ τρύβλια Κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς: ubi metaph. etiam est signif., de qua lege Schol. Utitur et pass. Κεραμεύομαι quidam ap. Athen. [* Κεραμευτής, Lobeck. Phryn. 316.] Κεραμευτικὸς, Ad figulum pertinens: τέχνη, Figularis ars, Figlina, quæ et Figlina sine adjectione: κεραμεία, inquit J. Poll., ἡ τέχνη καὶ κ. [Lucian. 2, 408.]

[* " Κεραμεὼν, Toup. Emendd. 4, 420." Schæf. Mss.]

[* Κεραμόω, Eudocia 219. Mathem. Vett. 87. Aristot. Phys. 7, 3. * Κεραμωτὸς, Polyb. 28, 12, 3. 5. * Ἀνακεραμόω, unde * " Ἀνακεράμωσις, Iren. 73." Routh. Mss.]

Κεραμεικὸς, Locus quidam Athenis, ubi sepeliebantur, qui in bello occubuerant, Suid. Schol. Aristoph. || Locus Athenis, ubi prostabant meretrices, Hes. Dicitur et Κ. Δῆμος. Præterea Κεραμεικὸς, Locus Athenis, ubi edebant Athenienses quotannis certamen, quod Λαμπαδοῦχον vocabatur, Schol. Aristoph. [B. 1125.] qui etiam alibi appellat τὸν ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνα τῆς λαμπάδος. ET Κεραμεικαὶ πληγαὶ dictæ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνος, de quibus plura ap. Eund. [" Κεραμεικὸς, Κεραμικὸς, Fac. ad Paus. 1, 11. Xyland. 8. Ed. Kuhn., Timæi Lex. 155. et n." Schæf. Mss.]

ΚΕΡΑΣ, ατος, τὸ, Cornu: tam illud, quod in ungulis, quam quod prope tempora nascitur, Od. M. (253.) βοὸς κέρας ἀγραύλοιο, Athen. 5. Τὰ κ. οὐκ ἄνω ἀνακεκυφότα, καθάπερ τὰ τῶν λοιπῶν ζώων, ἀλλὰ κάτω νενευκότα. Fiebant ex iis tibiæ et pocula ap. vett.: unde Athen. 4. p. (184.) Τυῤῥηνῶν δ' ἐστὶν εὕρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Lat. quoque hæc Cornua appellant. Et 11. (p. 476.) de Atheniensibus, Ἀργυρᾶ ποιοῦντες κ. ἔπιον ἐξ αὐτῶν: 4. Ἀναστὰς συνέπιε καὶ συγκατεσκέδασε τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας: (476.) Καὶ κατὰ τὸν Θρᾴκιον νόμον κέρατα οἴνου προὔτεινον, Cornea pocula vino plena. (Ibid.) de Philippo, Τὸν βασιλέα προπίνειν κέρατι τούτοις, οἷς ἐφιλοφρονεῖτο. (Ibid.) Τῶν ποιητῶν δὲ πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασι. Hæc partim e cornu fiebant, partim ad effigiem cornu: unde idem Athen. e Theopompo refert Pæonum reges, Τῶν βοῶν τῶν παρ' αὐτοῖς γενομένων μεγάλα κ. φυόντων ὡς χωρεῖν τρεῖς καὶ τέτταρας χόας, ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας. De quibus intellexit Soph., cum vocat ἀργυρήλατα κ. Hæc ῥυτὰ quoque appellari tradit ibid. Athen. Similiter Plin. tradit urorum cornibus barbaros septentrionales potare. || Est etiam Vocab. militare, ut Lat. Cornu: duo autem cornua tantum aciei sunt, dextrum et sinistrum: similitudine a bovino capite sumta. Thuc. 3. Δεξιὸν κέρας Μαντινεῖς εἶχον, Dextrum cornu tenebant, Cic.: Plut. Τῷ ἀριστερῷ κ. τρεψάμενοι τοὺς πολεμίους, Thuc. 8. Παρέτεινον τὸ κ. 3. Προσβαλόντες κατὰ κέρας, καταδύουσι μίαν ναῦν, Impressione in cornu facta, Xen. (Κ. Π. 1, 6, 19.) Εἴ γε δή σοι κατὰ κέρας ἄγοντι οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν, πῶς χρὴ ἀντικαθιστάναι, Si quidem tibi in cornua exporrecta ducenti exercitum hostes repente apparuerint. Sic ἐπὶ κέρως ἄγειν et κατὰ κέρως, idem est. Et ἐπὶ κέρας πορεύεσθαι ap. Ælian. de aciebus instruendis, est Cum cornua prætenduntur exercitu præcedente, Quintil. Lucian. (2, 49.) Τί ἐπὶ κέρως καὶ τί ἐπὶ μετώπου: (1, 846.) Ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὴν ἵππον διπμυρίαν οὖσαν. Pro cornibus equites locare, Quintil. Cornibus equites affundere, Tac. || Κέρατα ap. Aristot. H. A. 3. dicuntur etiam Uteri extremitates duæ et quasi cornua: quæ frequentius κεραῖαι. || Sed et quasvis ἐξοχὰς vocari κέρατα, docent Hes. Eust. || Sicut vero ap. Lat. Cornua fluminibus quoque tribuuntur, ita κέρατα ap. Græcos: quæ quidam esse volunt Curvitates et flexus, τὰς καμπάς: quidam Brachia, Ramos, τοὺς κλῶνας: alii Ostia, τὰ στόματα: ut Μενδήσιον κέρας, Thuc. (1, 110.) || Sophismata et Captiosæ argutiæ, ut illud ap. Chrysipp. Εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. De quibus Lucian. dixit (1, 332.) Κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι: nam et κροκόδειλοι hujusmodi gryphi et fallacia argumenta dicuntur. Quintil. 1, 10. Ceratinas et Crocodilinas ambiguitates nominat. VV. LL. || Κέρας dicitur etiam Coma, s. potius Cincinni et plexus ad cornu formam facti; nam Apion et Herodorus non simpliciter hic intelligunt τρίχα s. κόμην, sed ἐμπλοκῆς τι γένος εἰς κέρατος τύπον ἀναπλεκόμενον: adeo ut non fuerit Coma, sed Ornamentum comæ: sicut Sophron dicit κορώνας ἀναδούμενοι, et Athenienses τέττιγας ἀνεπλέκοντο: et ap. Hom. πλοχμοί τινες χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, Il. Λ. (385.) κέρα ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα. Unde Juv. 13. madido torquentem cornua cirro. Sic κέρας vocarunt nonnulli σταφυλῖνον ἄγριον, Erraticam pastinacam, a fibrata et capillata radice, VV. LL. || Aristot. autem, ut e quibusdam Eust. annotat, κέρα ἀγλαὸν dixit pro αἰδοίῳ σεμνυνόμενον: quo sensu accepisse locum Homericum videtur. Sed et Archilochus ὁ τὴν γλῶσσαν σκορπιώδης, cum Pudendum appellat ἀπαλὸν κέρας, inde accepisse existimatur, Eust. || Κέρατα, Arcus: sic exp. Hes. l. Homericum paulo ante c. Eod. modo Virg. dicit Lycium et Parthum cornu, pro Arcu Lycio et Partho. || Antenna, quæ et κεραία, Synes. Ep. 4. Εἶτα κατεαγὸς μέσον κ., ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, Fracta media antenna. Ibid. Τὸ κ. ἐτετρίγει, καὶ ἡμεῖς ᾠόμεθα προτονίζειν τὴν ναῦν, Antenna stridebat. || Κέρατα, Loci nomen in finibus agri Megarensis: unde Xerxes classem despexisse dicitur. Plut. Themist.

[" Κέρας, Thom. M. 525. Markl. Suppl. 653. 659. Musgr. Ion. 883. Bacch. 742. Wakef. Trach. 518. S. Cr. 3, 139. 5, 62. Jacobs. Anth. 9, 215. 12, 371. Diod. S. 2, 46. 148. 174. 184. 205. 348. 577. ad Dionys. H. 1, 577. 1060. T. H. ad Plutum p. 311. ad Herod. 655. ad Timæi Lex. 173. De Poculo, Jacobs. Anth. 7, 115. 9, 231. 324. Brunck. Soph. 3, 437. ad Diod. S. 2, 560. Heyn. Virg. 2, 287. 4, 237. Ed. 1. De Arcu, Hom. 6, 187. Fischer. ad Anacr. pp. 17. 18. In lyra, Brunck. Aristoph. 1, 229. Soph. 3, 413. Quid in calamo? Jacobs. Anth. 8, 380. Antenna, 6, 91. 280. Diod. Sard. 1. Cincinnus, Brunck. Soph. 3, 524. Heyn. Hom. 6, 186. Sophisma, T. H. ad Lucian. Dial. p. 43. Fluminis ostium, Ruhnk. Ep. Cr. 223. Instrumentum musicum, ad Lucian. 1, 233.; piscatorium, Toup. Opusc. 2, 14. De montibus, ad Diod. S. 1, 235. Navis κ., Mœr. 211. et n. Elephantis κ., Jacobs. Anth. 7, 338. Κ. ὠκεανοῦ, ad Diod. S. 1, 235. (Hesiod. Θ. 789.) Sensu obscœno, Heyn. Hom. 6, 187. Quid Homero, ibid. 8, 821. 608. Conf. c. μέρος, ad Diod. S. 1, 621. De compositis a κ., Porson. Præf. ad Hec. p. x. Thom. M. 192. Cornua mariti, ad Lucian. 1, 332. Κ. subaud., Jacobs. Anth. 7, 3. Κ. τῆς χήλης, Longus 55. Vill. Ἐπὶ κέρως, ad Charit. 627. ad Lucian. 2, 41. Wyttenb. Ep. Cr. 7. Bibl. Crit. 3, 2. p. 52. Zeun. ad Xen. Κ. Π. 608. Ἐπὶ κέρας, κέρως, ad Diod. S. 3, 2. 341. Sensu militari, ad Herod. 443. (6, 12. 14.) Κατὰ κέρας, Zeun. ad Xen. Κ. Π. 623. Ὄναρ διὰ κεράτων, Plato Charm. 109. Ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα, Jacobs. Anth. 12, 46. Κέρατα ποιεῖν τῷ ἀνδρὶ, 9, 444. Huschk. Anal. 168. Κέρατα, Locus, Toup. Opusc. 1, 262. De quant., ad Anacr. p. 7. Fisch. Κεράατα, ibid. Brunck. p. 105. Arnald. Lect. Gr. 216. Κέρα pro κέρατα, Ruhnk. ad H. in Cer. 12. Ep. Cr. 178. Κέρεα, Herod. 460. 490. 543. 738. Belin. ad Lucian. 5, 151. Κερέων, gen., Herod. 166. * Κέρος, Phryn. Ecl. 100. Fischer. ad Weller. Gr. 1, 57. Porson. Præf. ad Hec. p. x." Schæf. Mss.]

" Κέρα, ἡ, a Medicis nonnullis dicitur quam Ar" cades vocant ῥάφανον ἀγρίαν, Rhaphanum agre" stem, auctore Theophr. H. Pl. 9," [15, 5. ubi Schneid. dedit κέρας.] " At plur. κέρα, per contr. " dicitur pro κέρατα, a nom. sing. κέρας. Significare

“ autem traditur hoc κέρα non solum Cornua, sed A “ etiam Crines: ut quidam Homericum Paridem “ κέρα ἀγλαὸν vocari tradunt pro ἀγλαὸν τὴν κόμην, “ teste J. Poll.” [Apollonii Lex. p. 394.] “ Ἀγκερά- “ τεσσι, poëtice pro ἀνὰ κεράτεσσι, s. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, “ Supra caput, ut exp. Ad verbum Supra cornua, “ s. In cornibus, aut Inter cornua.” [* “ Κέρως, Lycophr. 534. Hes.” Wakef. Mss.]

Κερασβόλος, ὁ, ἡ, ut κ. σπέρμα, Semen, quod cornu contigerit, in cornu inciderit, Theophr. C. Pl. 4, (12, 13.) Κ. σπέρμα ἀτέραμον γίνεται, Plin. Semen, quod cornu tetigerit, non est coctibile. Quam Plinii interpr. confirmat Plut. (8, 798.) Τῶν σπερμάτων τὰ προσπίπτοντα τοῖς τῶν βοῶν κέρασιν, ἀτεράμονα τὸν καρπὸν ἐκφύειν. Unde metaph. τὸν αὐθάδη καὶ σκληρὸν ἄνθρωπον a Plat. vocari κ. et ἀτεράμονα, Budæo Durum, Præfractum, Intractabilem, Plut. ibid. docet. Plato de LL. 9. init. Μή τις ἐγγένηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κερασβόλος· ὃς ἀτεράμων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνοιτ' ἄν, ὥστε μὴ τήκεσθαι καθάπερ ἐκεῖνα τὰ σπέρματα, πυρί. De hoc scribit etiam Suid. [Lobeck. B Phryn. 672. * “ Κερασβολαῖος, Wolf. Anecd. 3, 46.” Kall. Mss.] Κερασφόρος, Corniger, Cornutus, Herodian. 1, (15, 6.) Ἐλάφους καὶ δορκάδας, ὅσα τε κ., Cervos, damas, cornigera alia. [Lobeck. l. c. * Κερασφορέω, 673. Galen. 2, 273. Philostr. 2, 13.] Κεράσχειλοι, Labia cornuum modo incurva habentes, οἱ ἐπικαμπῆ ἔχοντες τὰ χείλη, Hes.

[* Κερατοβάτης, Hes. v. Κεροβάτης.] Κερατογλύφος, Qui cornua sculpit, cornu scalpendo expolit. [“ Etym. M. Schol. Il. Δ. 110.” Wakef. Mss.] Κερατοειδής, Corneus, Cornu speciem et formam habens: χιτὼν, ὑμὴν, Cornea tunica s. membrana: quæ secunda oculi tunica est, h. e. proxime subjecta adnatæ tunicæ, quam ἐπιπεφυκότα χιτῶνα appellant. Sic vero nominatur vel propter firmitatem, vel quod per eam internus humor, qui illi adjacet, tanquam per cornu transluceat; vel quod cornus instar velut in laminas dissolvatur, Ruf. Eph. (25.) Hæc inter alia Gorr. [Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 170. * Κερατοξόος, Nonn. D. 3. p. 88, 19. τέχνη. C * “ Κερατοπλήκτωρ, Const. Manass. Chron. p. 6. e Cod.” Boiss. Mss. Κερατοποιός, vide Κεραοξόος, * Κερατοποιέω, Schol. Arat. D. 48. * Κερατόπους, Gl. Cornipes. * “ Κερατοφάγος, Hes.” Wakef. Mss.] Κερατοφόρος, Corniger, i. q. κερασφόρος, ap. Aristot. de Part. Anim. 5. [Opp. K. 2, 489.] Κερατοφορέω, Corniger sum, Cornua gero, Cornutus sum, Aristot. eod. lib. Pro κερατοφόρος autem dicitur ETIAM Κερατηφόρος. [“ Phæstus in Schol. Pind. Π. 4, 28.” Wakef. Mss. * Κερατοφυής, Athen. 476. * Κερατοφυέω, Schol. Il. Γ. 24. Schol. Aristoph. Ἱππ. 1341.] Κερατόφωνος, E cornu resonans, Athen. (637.) κλαγγὰν ἱεὶς Κ. Κεραταύλης, Cornicen, Qui cornu canit; nam e cornu tibias fieri solitas supra dictum est. [Gl. Cornicen.] Κερατουργὸς, Qui cornu elaborat, aliquid e cornu conficit, cornu expolit ad aliquid conficiendum. Idem esse putatur qui κερατογλύφος. [Schol. Il. Δ. 110. * Κερατῶπις, Manetho 4, 91.]

Κεραοξόος, Cornu expoliens. Hesychio idem est D QUI Κερατοποιός: videtur autem ei κερατοποιὸς esse, qui modo dictus fuit κερατουργός. [Gl. Cornificus.] Epigr. κεραοξόος ἥρμοσε τέκτων. [Il. Δ. 110. Gl. Cornarius, Lobeck. Phryn. 672.]

Κεραελκής, Qui cornibus trahitur, trahit, ut exp. κεραελκέες βόες ap. Callim. (Hymn. in Dian. 179.) διὰ τὸ τοῖς κέρασιν ἕλκειν τὸ ἄροτρον, Schol. [Bentl. κερεαλκέες.] || Κεραελκεῖς Hes. vocari scribit etiam Eos, qui cornibus boves trahunt. [* Κερεαλκής, Apoll. Rh. 4, 469. Opp. K. 2, 103. * “ Κεραλκής, Lobeck. Aj. p. 284.” Schæf. Mss. * Κεράωψ, Maximus v. 337. σελήνη. “ Forsan leg. ἐρίωπα.” Schn. Lex. Suppl.]

Κεραβάτης, Qui super cornua graditur, i. e. Corneos pedes habens, Suid. [Etym. M. 504. * Κεραβὰς, Etym. Gud. Vide Heyn. Pind. 3, 159.] Κεροβάτης, idem: Epith. esse Panis docet Hes.: Qui vel cornua habet, vel τὴν βάσιν ἔχει κερατίνην. [Aristoph. B. 230.] Κερόδετος, Cornu vinctus: τόξα, Eur. (Rhes. 33.) Arcus corneis circulis vinctus. Κεροειδής, Qui cornu forma est, Cornu similis, i. q. κερατοειδὴς supra, Nicander Θ. (909.) ἕρπυλλον κεροειδέα: nam ejus folia esse κερατοειδῆ annotat Schol. Κεροπλάστης, Comæ ornandæ artifex, J. Poll. (2, 32.) Οἱ δὲ περὶ τὴν κόμην χειροτέχναι, κομμωταὶ, καὶ κομμώτριαι αἱ γυναῖκες· οἱ δὲ καὶ κεροπλάστας αὐτοὺς ἐκάλεσαν, ὅτι κέρας ἡ κόμη. [Archilochus ap. Plut. 10, 66. al. κηροπλάστης. Schol. Victor. ad Il. Ω. 81.] “ Κειροπλάστης, “ affertur pro ὁ περὶ κόμην καλλωπιστής. Qui rectius “ κεροπλάστης, ap. J. Poll.” Κερόστρωτος, Cornibus s. Corneis laminis stratus, Plin. 11, 37. de cornuum vario usu: Apud nos in laminas secta translucent, atque etiam lumen inclusum latius fundunt, multasque alias ad delicias conferuntur, nunc tincta, nunc sublita, nunc quæ Cerostrota picturæ genere dicuntur. In VV. LL. Cerostrotum opus interpr. Ramentis et tessellis cornuum pictorum variis coloribus et vermiculatim ligno insertorum compositum. [Vitruv. 4, 6, 6. * Κερουτιάω, Æsch. Ag. 652. al. * Κερωτυπέω, Lobeck. Phryn. 693. “ Repudiat hanc formam Porson. Præf. ad Hec. p. x.” Schæf. Mss. * Κεροφόρος, Eur. Bacch. 690. * Κερωφόρος, Lobeck. Phryn. 695. “ Herodian. Epimer. 205.” Boiss. Mss. * Κερόχρυσος, Orac. Sibyll. p. 618.]

Κεράρχης, Qui cornui uni s. alæ præfectus est: Vocab. militare: ὁ ἡγούμενος ἀλῆς ἤτοι κέρατος, l. de Vocab. Mil. Κεραρχία, Munus illud, quo quis cornu s. alæ præest. [Κερεάρχης, Lobeck. Phryn. 672.] Κεραύλης, Cornicen, J. Poll. Supra κεραταύλης. [* “ Κεραυλία, Phornut. 8.” Wakef. Mss. * “ Κερέμβηλον, Phryn. Ecl. 31.” Schæf. Mss.] Κεροίαξ, Antennæ extremitas, τὸ ἄκρον τῆς κεραίας, Antennæ cornu, Lucian. (3, 250.) Θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων, εἶτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα τῶν κεροιάκων ἀπειλημμένον. Κερουλκὸς, Cornibus trahens, trahens aratrum, Hes. Item κ. κάλως, qui et κεραιοῦχος, Funis, quo antenna trahitur, ap. Eund. [“ Phryn. Ecl. 100. Brunck. Soph. 3, 483. ad Callim. 1, 129. Porson. Præf. ad Hec. p. x. Act. Traj. 1, 235.” Schæf. Mss.] AT Κερουλκίς, Quæ cornibus trahitur, ἡ ἀπὸ τῶν κεράτων ἑλκομένη, Schol. Theocr. exp. Κεροῦχος, Cornua habens, Cornutus. || Antennam s. Antennæ cornua tenens: κάλως, Rudens antennarum cornua firmans, suasque habens in puppi ansas, ad quas religatur: qui et κερουλκὸς dicitur. Ceterum h. v. κεροῦχος quidam Lat. poëtæ absolute usi sunt, sine substantivo Funis, quod subaudiendum relinquitur. Val. Flaccus, Temperet ut tremulos Zethes fraterque ceruchos. Utitur et Lucan. Alii vero Ipsas antennas sic dictas volunt a cornibus, quæ habent. [“ Markl. Iph. p. 415. Huschk. Anal. 196. Brunck. Aristoph. 3, 30. * Κεραοῦχος, Jacobs. Anth. 8, 22.” Schæf. Mss.] Κερουχὶς, Cornua habens, Cornuta, Quæ cornibus tenetur. Utroque modo exp. Theocr. Schol. 5, (145.) Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες. Annotat vero posse etiam legi κερουλίδες, A Κερουλὶς, ίδος, Crispata cornua habens, ἡ οὖλα κέρατα ἔχουσα. [“ Valck. Phœn. p. 399.” Schæf. Mss. * Κερῳδὸς, Gl. Cornicen. * Κερώνυξ, Dionys. P. 995. “ Lobeck. Aj. p. 351. ad Lucian. 1, 271.” Schæf. Mss.]

[* Δίκερας, Schw. ad Athen. 202.] “ Ἐπικέρας, “ vel Ἐπίκερας, Hippocrati Fœnum Græcum: quod “ aliis nominibus dicitur τῆλις, αἰγοκέρας, αἰγόκερως, “ καλλίκερως, βουκέρας.” “ Λευκοκέρατες, Alba ha- “ bentes cornua, Hes. vel διὰ τὸ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ βοῦς “ λευκοὺς εἶναι, vel fortassis pro λαμπροὶ, Lucidi, “ Splendidi.” [Lobeck. Phryn. 658. * Πυργοκέρατα, pro πυργοκέρατον, Bacchylides Apollonii ap. Koen. ad Greg. Cor. 208. * Ὑπόκερας, Porphyr. ad Ptolemæi Harmonica p. 243. Τὸ γὰρ ὑπόκερας (ὄργανον) καὶ τὸ σὺν τῷ χαλκώματι * περιηχητικώτερα.]

Ἀκέρατος, ὁ, ἡ, Cui cornua non sunt, Qui cornutus non est, ὁ οὐκ ἔχων κέρατα, Aristot. [Plato Politico 265. 267. 276. * Δικέρατος, Gl. Bicornis: Antigon. Caryst. 107. * “ Δικέρατον, Montf. Palæogr. 364.” Kall. Mss. * Κολοβοκέρατος, Schol. Ven. Il. Π. 117. * Κολοκέρατος, Eust. ibid.] Μονοκέρατος, Unicornis, Cui unum solummodo cornu est, Unico duntaxat

cornu armatus, Aristot. H. A. 2, 1. M. δὲ καὶ μώνυχα, ὀλίγα. [* Ὀξυκέρατος, Schol. Æsch. Pr. 424. * Στρεβλοκέρατος, Barker. ad Etym. M. 1117.] Ὑψικέρατος, Qui celsis cornibus præditus est, Cui alta cornua sunt, In altum eminens, Altas eminentias habens; nam κέρας accipi pro ἐξοχὴ supra dictum est. Aristoph. N. (597.) Ὑψικεράταν πέτραν: [Brunck. dedit ὑψικέρατα, ab * Ὑψίκερας: et sic legitur in Pindari Fr. 126. e quo T. H. ad Plutum p. 311. Aristophanis l. sumtum esse putat. Vide not. in Ed. Heyn. T. 3. p. 139. Lobeck. Phryn. 658.]

Αἰπύκερως, ω, ὁ, ἡ, i. q. præcedens: ἔλαφος, Cervus cornua alta gerens, Virg.: ὑψίκερων, Hom. [Od. K. 158. Αἰπύκ. ταῦρος, Anonymus Allatii Exc. Rhetorum p. 332.] Ἄκερως, Qui cornua non habet: ἀκέρατος paulo ante: βοῦς, Cornua non habens, Qui cornua amisit. Et in neutr. ἄκερων, Cornua non habens: quod monoptoton esse docet Suid. [Plato Politico 265.] Declinatur ETIAM Ἄκερος, Aristot. H. A. 2, 1. Ἔστι δὲ καὶ τὰ μὲν κερατοφόρα, τὰ δὲ ἄ., i. e. οὐκ ἔχοντα κέρατα, ut ibid. loquitur. [* Ἀμφίκερως, Manetho 1, 306. 4, 77. 274. * Ἀμφίκερος, Quint. Sm. 14, 498.] Ἀσελγόκερως, Lasciviens cornibus. [Suid. 1, 349. Hes. 150. 561.] Δίκερως, Bicornis, Bina gerens cornua, Epigr. Declinatur ETIAM Δικέραος, ET Δίκερος, Aristot. l. c. Τῶν ζώων οὖν τὰ μὲν πλεῖστα τῶν ἐχόντων κέρατα, δίχαλα κατὰ φύσιν ἐστί· μώνυχον δὲ καὶ δ., οὐδὲν ἡμῖν ὦπται· μονοκέρατα δὲ καὶ μώνυχα, ὀλίγα, οἷον ὁ Ἰνδικὸς ὄνος μονόκερως· μονόκερων δὲ καὶ δίχαλον ὤρυξ. Unde Plin., Cornigera fere bisulca; solida ungula et bicorne, nullum; unicorne, asinus tantum Indicus; unicorne et bisulcum, oryx. [" Δίκερως, ad Charit. 614. Philomed. 7. Agathias 29. ad Lucian. 1, 270. Wakef. S. Cr. 2, 145." Schæf. Mss.] Εὔκερως, Bene cornutus, Pulcra habens cornua: ut ταῦρος, Soph. Aj. (64.) εὔκερων ἄγραν ἔχων, Egregia cornua gerentem, Insignia cornua gerentem. Declinatur ETIAM Εὐκέραος, ut δικέραος: unde Εὐκεράους βόας ap. Nonn. (Jo. 23, 14.) ἀγέλας, Epigr. Gregis cornigeri, Eximiis et pulcris cornibus conspicui. [Ἠύκερως, Marcell. Sid. 31.] " Καλλίκερως, " Pulcra et elegantia habens cornua. A Galeno τῶν κ. " Τόπ. 1. usurpari dicitur pro αἰγόκερως, Fœnum Græ- " cum." [* Λευκόκερως, vide Λευκόκερκος. * Μεγαλόκερως, Eust. Il. Z. 181. " Schol. Opp. Ἁ. 2, 290. Hes." Wakef. Mss. * Μελάγκερως, Æsch. Ag. 1135. * Μελάγκερος, Schol. ibid.] Μονόκερως, Unicornis, Unico et singulari cornu armatus. Exemplum cum Plinii interpretatione habes in Δίκερως. Μονόκερως, est etiam Proprium animalis nomen ap. Ælian. et alios scriptt., quem Unicornem itemque Monocerotem Lat. appellant. [" Thom. M. 195." Schæf. Mss.] " Μουνόκερα, Unicornia: τὰ μηκέτι ἔχοντα ἀλκήν, " Hes. ex Archilocho." Νήκερως, ET Νήκερος, Cornua non habens, i. q. ἄκερος s. ἀκέρατος in prosa, Hesiod. Ἔ. (2, 147.) Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρία βησσήεντα Φεύγουσι. [* Οἰόκερως, Oppian. K. 2, 96. * Ὀλιγόκερως, Geopon. 18, 1, 3. Schneidero susp. * " Ὀξύκερως, Eust. in Dionys. P. 1004. Opp. K. 2, 445." Wakef. Mss.] Ὀρθόκερως, Erecta cornua gerens, Qui rigidis cornibus est. || Cui crines erecti stant, Crines erigens, Capillos surrigens: φρίκη, Soph. ἡ ὀρθόθριξ, ut J. Poll. (2, 31.) exp.: horrore enim eriguntur crines. [* Οὐλόκερως, Strabo 2. p. 255.] Πλατύκερως, Qui latis cornibus est. Est Nom. proprium animalis, quod cervorum generi annumeratur, licet cervo minus sit: ceterum cauda est pro corporis statura longiore, pilo magis albicante, cornibusque in palmas dilatatis: unde nomen accepit. De quo Plin. 11, 37. Aliis (cervis cornua) simplicia tribuit, ut in eod. genere subulonibus ex argumento dictis: aliorum finxit in palmas, digitosque emisit ex eis: unde Platycerotas vocant. Diosc. 2. Δορκάδος καὶ πλ., Dorcadis et platycerotis. Synonymo vocabulo DICITUR Εὐρύκερως, Opp. K. 3, (2.) Ταύρους, ἠδ' ἐλάφρους, ἠδ' εὐρυκέρωτας ἀγαυούς, Eurycerotas s. Platycerotas illustres, [2, 293.] Ita vero dicti sunt, quod eorum cornua sese expandunt in palmas, et e palmis rur-

A sum emittunt quosdam digitos, ut Plin. quoque indicat in l., quem modo protuli. Πολύκερως, Multa habens cornua, Soph. Aj. (55.) ἔκειρε πολύκερων φόνον, Multas pecudes cornigeras trucidavit. [* Ῥαιβόκερως, * Ῥαικόκερως, Barker. ad Etym. M. 1117. * Στρεβλόκερως, Eust. Od. A. p. 24, 47. * Ταυρόκερως, Eur. Bacch. 100. * Τετράκερως, Opp. K. 2, 378. Anal. 3, 333. Τετράκερων, Gl. Quadricornium: * Τρίκερων· Tricornium.] Ὑπέρκερως, Supra modum cornutus, Cornua gerens supra modum magna, Epith. cervi ap. J. Poll. (5, 76.) Ὑψίκερως, Celsa gerens cornua, Qui altis cornibus est, Od. (K. 158.) Ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν Ἧκεν, Cervum alta cornua ferentem dicit Virg. Χρυσόκερως, Aurata cornua gerens: ut χρυσόκερως ἔλαφος, qualem extitisse J. Poll. scribit eum, qui ab Hercule captus fuit. Plut. (6, 701.) Ταύρους χρυσόκερως παρασκευασάμενος καὶ θυμιαμάτων καὶ ἀρωμάτων πλῆθος, Tauros auratis cornibus. Virg. dicit, aurata fronte juvencum. Æschin. (77.) Ἐπιδεικνύων τισὶ τὸ ἐμὸν πρόσωπον ὡς ἐκπεπλη-
B γμένου καὶ ἀθυμοῦντος, καὶ χρυσόκερων ἀποκαλῶν. [" Tzetz. Chil. 2, 265. 5, 115." Elberling. Mss.] Pro quo dicitur ET Χρυσοκέρειος, VV. LL. [* Ψιλόκερως, Tzetz. Chil. 5. p. 86.]

Κερατώδης, Cornutus, Corneus, Cornu imitans, Callim. H. in Apoll. (91.) Στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κερατώδεος, Cornua habentis, Schol. Montibus autem et promontoriis cornua etiam tribuuntur, i. e. ἐξοχαί, Eminentiæ.

[* Κεράτειος, Anon. de Incredibil. c. 2. p. 85. Gal.]

[* " Κερατόεις, Etym. M." Wakef. Mss. Cf. Κερατών.]

Κερατίας, ὁ, Cornutus, Cornu speciem habens: ut κ. κομήτης, de quo Plin. 2, 25. Ceratias cornus speciem habet: qualis fuit, cum Græcia ap. Salamina depugnavit. [" Huschk. Anal. 168. * Κερατᾶς, 169." Schæf. Mss.]

Κεράτινος, Corneus, E cornu factus, Plato de LL. Ἐν κερατίνοις πλήκτροις, Corneis plectris, Athen. (476.) Ἔπινον κερατίνοις ποτηρίοις, Poculis corneis:
C quæ κέρατα vocari supra dictum est, et ex Athen. ibi apparet. Et Comicus quidam (Eumelus) ap. Eund. (699.) Κερατίνου τε φωσφόρου λύχνου σέλας: ubi κεράτινον φωσφόρον λύχνον dicit Lucernam corneam. De quibus e Plin. vide supra in Κερόστρωτος. || Apud Diog. L. Zenone, κεράτινος λόγος sunt qui Cornutum syllogismum interpr. Quintil. (1, 10, 6.) Ceratinas et crocodilinas ambiguitates dicit, ut supra in Κέρας, quod ejusd. signif. esse traditur, indicavi: putant autem inde dictas has argutias, quod crebra in eis cornuum mentio fieret: qualem syllogismum in Κέρας videre est, cujus Seneca quoque Epist. 5. meminit. Diog. L. Diodoro 2. Πρῶτος δόξας εὑρηκέναι τὸν ἐγκεκαλυμμένον κεράτινον λόγον. Sic enim quædam exempll. antiqua scriptum habent: alio vero κερατίνην, A NOM. Κερατίνης. [" Κεράτινος, Phryn. Ecl. 18. Thom. M. 883. Valck. Anim. ad Ammon. 147. K. βωμὸς, Ilgen. Hymn. 190." Schæf. Mss. Ὁ κυριεύων καὶ ὁ κερατίνης, Themist. p. 30.] AT Κερατίνη, Buccina, 2 Reg. 2. Καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κ.,
D Bud. Sed subaudiri potest σάλπιγξ, aut tale quid, ut κερατίνη adjectivum sit: [ut patet ex Jos. 6, 13. Οἱ ἱερεῖς ἐσάλπισαν ταῖς κερατίναις σάλπιγξι. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

Κερατίτης, ὁ, Cornutus, Corniculatus. Et in FEM. ap. Diosc. 4. μήκων κερατῖτις, Papaver corniculatum, s. cornutum: utroque enim modo interprr. vertunt. De quo Plin. 20, 19. Sylvestrium unum genus, Ceratitin vocant, nigrum, cubitali altitudine, radice crassa et corticosa, calyculo inflexo ut cornicula: [Theophr. H. Pl. 9, 12, 3.]

[* Κερατὶς, Diog. L. 7, 82.]

Κερατίζω, Cornu ferio, Cornu peto. Exp. etiam Conisco. Coniscare autem dicebantur olim belluæ, quæ cornibus adversis concurrunt. Item, Arieto. [Lobeck. Phryn. 673. Schol. Theocr. 3, 5, Chrys. in Daniel. p. 174. Schleusn. Lex. V. T.] " Καίραμα, " Hesychio est μέρος νεὼς, vel ἀμφίεσμα. At pro " καιρατιοῦσι, quod Idem exp. τοῖς κέρασι πλήξουσι, " scr. potius κερατιοῦσι, a κερατίζω." Κερατιστὴς, ὁ,

Qui cornu ferit, Virg., Qui cornu petere solet. A
[" Pierson. Præf. ad Mœr. 31. ad p. 230." Schæf. Mss. * Συγκερατίζω, LXX. Dan. 11, 34.]

Κερατάω, Cornu ferio, peto, Greg. Καὶ τῶν κερατώντων βοῶν καὶ τῶν σπαραττόντων θηρίων τὰ κέρατα καὶ τοὺς ὄνυχας καταιτιᾶσθαι. Sed κεραττώντων illic legitur, fortasse pro κυριττόντων, Bud. [* Κερατόω, Ælian. H. A. 12, 18. " Etym. M. 504, 46." Wakef. Mss.]

Κεράτιον, Corniculum: cujus signif. exemplum habes in Κεραία. || Siliqua, i. e. Leguminum folliculus, a corniculi similitudine, ut putatur. Accipitur etiam strictius, diciturque tam de arbore quadam peculiari, quam de fructu: quanquam Gal. arborem ipsam κερατωνίαν scribit nominari: cujus fructus sunt digitorum hominis longitudine, interim falcata, pollicari latitudine, dulces, sed concoctu difficiles et mali succi. Eas recentiores Græci ξυλοκέρατα vocant. Gorr. Κεράτιον dicitur etiam Siliqua Græca, Colum. de Arboribus 25, 1. Siliquam Gr., quam quidam κεράτιον vocant, deinde Persicum, ante bru- B mam per autumnum serito. K. s. Siliqua, vocatur etiam Fœnum Gr., Colum. 2, 11. Fœnum Gr., quod rustici Siliquam vocant, duo tempora sationum habet: mensis Septembris, cum pabuli causa seritur: et Januarii ultimo, vel primo Februarii, cum in messem seminatur: [5, 10, 20.] De quibus siliquis quidam intelligi volunt dictum Lucæ 15, (16.) de filio prodigo, Ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι. Sed quid hic vetet accipere pro Leguminum folliculis, h. e. Siliquis, quas Plin. quoque pecorum pabulo gratissimas esse scribit, non video. Quam vero siliquam Gr. Colum. paulo ante et Plin. vocant, arbor est, ut ex ejus verbis patet, quæ κερατωνία vocatur: cujus fructus κεράτια. At quæ κεράτια ἀκάνθης dicuntur, signif., ut ait Gal., Fructum acaciæ, quam spinam esse arborescentem Diosc. tradit. Gorr. VV. LL. interpr. Fructum acaciæ siliquatum; nam ejus fructum ἐν λοβοῖς κεῖσθαι, s. ἐν θυλάκοις συνεζευγμένοις, In folliculis, quales sunt et in C siliqua, testantur Diosc. et Plin. || Siliqua, est etiam dimidia pars lupini, pendens grana quatuor hordei; lupinus enim pondere suo octo grana hordei exæquat. Gorr. In Græcis autem ponderum rationibus, κεράτιον ἔχει χαλκοῦς β. In VV. LL. annotatur, sex siliquæ semina scriptulum s. scripulum, h. e. τὸ γράμμα, efficere: drachmam, duodecim. [" Brunck. Soph. 3, 388. ad Diod. S. 2, 577." Schæf. Mss.] Arbor horum κερατίων, s. hæc κεράτια ferens, a Gal. DICITUR Κερατωνία, ut supra annotatum est: licet κεράτιον quoque ipsam dici, ut et fructum, quidam velint. Sic et Aëtius 1. Κερατωνία ξηραντικῆς ἐστὶ καὶ στυπτικῆς δυνάμεως, ὥσπερ καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὰ καλούμενα κεράτια. Plin. et Colum. Siliquam appellant. Hanc Hes. falso putat esse Ficum Ægyptiam: quod e seqq. clarius patebit. Quam vero Plin. et Colum. Siliquam Gr. appellant, ea diversa esse putatur ab ea, de qua jam dictum est, Ceratonia, ac ea esse, quæ DICITUR Κερωνία a Theophr., quam inter ἔλλοβα recenset, H. Pl. 4, 2, (4.) de ficu Æ- D gyptia et Cypria loquens, Ταύτῃ δὲ παραπλησία καὶ ἣν οἱ Ἴωνες κερωνίαν καλοῦσιν· ἐκ τοῦ στελέχους γὰρ καὶ αὐτὴ φέρει τὸν πλεῖστον καρπόν· ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος, ὃν καλοῦσί τινες Αἰγύπτιον σῦκον διημαρτηκότες. Unde ap. Plin. 13, 8. ubi hæc Theophr. interpr., pro Ceraunia reponendum Ceronia, ac sic leg., Similis his siliqua, quam Iones Ceroniam vocant, trunco et ipsa fertilis, sed pomo siliquæ: ob id quidam Ægyptiacam Ficum dixere, errore manifesto. Meminit hujus idem Theophr. 1, (11, 2.) At ceroniæ siliquati fructus, qui hodie Fabæ Indicæ nomine circumferuntur, putantur eæ esse, quas Plin. Siliquas Syriacas nominat. AT Κερατεία, Siliquastrum. [Plin. 19, 12. 20, 17. rectius * Κερατέα, Geopon. 11, 1. * Κερατία, Strabo 17. p. 624. Sieb. * Κερατάριον, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 132. " Jacobs. Anth. 9, 444." Schæf. Mss.]

Κερατὼν, dicebatur Ara in insula Delo e cornibus concinnis et inter se congruentibus, sinistris omnibus, constructa, βωμὸς ἐν Δήλῳ ἐκ κεράτων συνηρμοσμένων εὐωνύμων ἁπάντων, Plut. Thes. [21. Ἐχόρευσε περὶ τὸν Κερατῶνα βωμόν: H. Steph. leg. censet κερατοῦντα, a Κερατόεις, collato τῷ Cornibus frequentem aram Martialis.]

Κεραὸς, Cornutus, Il. Γ. (24.) Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα. Et ἄρνες κεραοὶ, Od. Δ. (85.) Et ap. Opp. κεραῶν ἔθνεα θηρῶν, ['Α. 4, 330.] Ab Hesiodo opp. τῷ νήκερος, ut supra videbis: est igitur i. q. in prosa κερατοφόρος, κερασφόρος. || Corneus, κερόδετος, Epigr. κεραὸς βιὸς, Arcus corneus, Corneis circulis vinctus, ut Eur. κερόδετα τόξα dicit, [Eryc. Cyz. 14. Theocr. 16, 37.]

Κερόεις, Cornutus: ut κερόεσσα ἔλαφος, Anacr. [Athen. 396. ubi v. nott.] Sic Soph. quoque Telephi nutricem, i. e. cervam, a qua in sylva expositus cum esset, educatus putatur, κερόεσσαν dixit. Sed J. Poll. usum improbat, ac rectius ab Hom. κεραὸν ἔλαφον dici tradit. || Suidæ συμπλεκτικός. [Eur. Phœn. 842. * Κεράεις, Nicander 'Α. 135.]

[* Κερεΐνος, Schleusn. Lex. V. T.]

Κεραία, Cornu, i. q. κέρας, eo fere modo, quo μελισσαία pro μέλισσα dicitur, et σεληναία pro σελήνη. Nicand. Θ. (36.) de fugandis serpentibus, Καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίην. Plin. quoque accensis cornibus cervinis, odore serpentes fugari scribit. Sic Aristot. H. A. 4, 2. de duplici caraborum genere, Ἔχουσιν ἀμφότερα κεραίας δύο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μεγάλας καὶ τραχείας, καὶ ἄλλα κεράτια ὑποκάτω λεῖα: quæ paulo post κέρατα appellat, Ἐπάνω δὲ τούτων τὰ κέρατα μικρὰ, βραχύτερα δὲ καὶ λεπτότερα πολὺ ἢ ὁ κάραβος. Plin. quoque aquatilibus et marinis cornua data scribit. In illo autem Aristot. l. non incommode interpretari possumus Cornicula, sicut Plin. in h. Ejusd. l., Ἔχει κεραίας πρὸ τῶν ὀμμάτων ἔνια οἷον αἱ ψύχαι, vertit, Aliis cornicula ante oculos prætenduntur, ut papilioni. Sic Ruell. ap. Diosc. Ἐκ τοῦ ἑτέρου πέρατος ὥσπερ κεραίαν ἔχων, vertit, In altera extremitate exertus, veluti corniculum gerens. || Sicut vero supra utero quoque tribui κέρατα ab Aristot. diximus, ita Eid. ead. signif. a Medicis, ac præ ceteris Diocle, κεραῖαι, Cornua, tribuuntur: quæ sunt duæ uteri apophyses exiguæ, a lateribus ad ilia, papillæ s. cornibus exorientibus similes. In hæc semen muliebre excernitur, et contractæ allantoïdis extremitates desinunt. Herophilus horum cornuum figuram dimidii circuli revolutioni comparavit. Eudemus πλεκτάνας, Cirros, vocavit, a cirris polyporum similibus. Praxagoras et Philotimus κόλπους, Sinus, nuncuparunt: unde et mulieris uterum δίκολπον dixerunt. Gorr. || Antenna, similiter ut κέρας: h. e., ut Didymus exp., Lignum in superiore mali parte per transversum collocatum, unde velum pendet: quam comp. voce Artemid. Oniroc. 1. vocat * ἱστοκεραίαν. Ceruchon ap. Val. Flacc. et Lucian. appellari eand. nonnulli existimant, quod sc. duo cornua habeat: ut Virg. quoque docet, qui velatarum cornua antennarum dicit τὰ ἀκροκέραια. Plut. (6, 646.) Τὸν οἴακα προσάγει, τὴν κεραίαν ὑφίησι, de navis gubernatore, qui adventante tempestate deos implorat. Apud Eund. (9, 219.) poëta quidam de nautis, Εὖ μὲν ἐνὶ πρύμνῃ οἰήϊον, εὖ δὲ κεραίην Εἰδότας ἐντείνασθαι ἐπορνυμένου ἀνέμοιο: ubi aliquis non incommode e Virg. reddere posset, Antennarum cornua. Polyb. (14, 10, 11.) ap. Suid., Καθελόμενος τοὺς ἱστοὺς καὶ τὰς κεραίας. A quarum antennarum figura ap. Plut. Marcello (15.) Ἀπὸ τῶν τειχῶν ἄφνω κεραίας ὑπεραιωρουμένας, VV. LL. dictas volunt Trabes e muro suspensas. [" Imo Tollenones s. Rostra mobilia, qualia tollenonum, ut Polyb. 8, 7. 22, 10. Athen. 208." Schw. Mss.] || Κεραῖαι, Eminentiæ, Apices eminentes in aliqua re, ut Cornua e cornigerorum capitibus: Opp. K. 3, (475.) Οὔτι κέρας κερόεν, παρὰ δ' οὔατα μεσσόθι κόρσης Ἀβληχραὶ κροτάφοισιν ἐπαντέλλουσι κεραῖαι, Imbecilli et exiles apices corniculorum instar in temporibus enascuntur. Quo referri potest, quod in Matth. 5, (18.) legimus, Ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται, Unus apex. Quod Lucas paulum mutatis verbis dicit 16, (17.) Εὐκοπώτερον δέ ἐστι τὸν

οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν παρελθεῖν ἢ τοῦ νόμου μίαν κεραίαν πεσεῖν. Sic ap. Plut. Numa κεραῖαι γραμμῆς, Lapus, vertit Apices lineæ, VV. LL., [" Thom. M. 525. Wakef. Trach. 12. Jacobs. Anth. Proleg. 56. Paul. Sil. 45. ad Diod. S. 1, 604. 632. 2, 193. Heyn. Hom. 5, 78. Mœr. 211. et n." Schæf. Mss. " Opp. K. 4, 214." Wakef. Mss. Sext. Emp. 10, 53. Plut. 10, 524. Arat. D. 58. Philostr. 868.] " Κέραιος " Hesychio est σταυρὸς, Palus, Vallus acutus." Κεραιοῦχος, ὁ, ἡ, Antennæ cornua tenens : ut κ. κάλως ap. Hes., quem κερουλκὸν quoque nominari tradit : quo sc. antennarum cornibus annexo, ipsæ antennæ trahuntur, laxantur. [Metaph. δικαιοδότης, Hes.] Δικέραιος, Bicornis, i. q. δίκερως, s. δύο κέρατα ἔχων, ut Suid. in quodam ex Epigr. l. exp. [" Jacobs. Anth. 8, 28." Schæf. Mss.] " Δικραία, esse dicitur " Cauda Tritonis : forsan quia bifurca. Nam Δί" κραιος dicitur Bifidus, Bicornis, Bifurcus : ut ap. " Hippocr. de Loc. in Homine, Πρὸς δὲ τὸ γόνυ τὸ " ὀστέον τοῦ μηροῦ τοιόνδ' ἐστὶ δίκραιον· τῷ δὲ δικραίῳ " τούτῳ τὸ ὀστέον ἡ κνήμη καλεομένη οἷον ἐν γιγγλύμῳ " ἐνήρμοσται." [" Δίκραιος, * Δικραιόω, Heringa Obs. 106. Koen. ad Greg. Cor. 266." Schæf. Mss.] " Δι" κραιότης, ητος, ἡ, q. d. Bifiditas, Bicornitas : διφυΐα. " Hippocr. ibid., Ὁ δὲ μηρὸς, ἄνωθεν μὲν, ᾗ ἐς τὴν " κοτύλην ἐμβάλλει, δίκραιός ἐστι τοιῇδε δικραιότητι."

Κερὰς, άδος, ἡ, Cornuta. Capras et oves femellas, quæ cornua utplurimum habent, κεράδας vocari Eust. annotat.

Κερουτίας, ὁ, Superbus, Elatus, Ferox, * γαύριας, Hes. exp., dicens metaph. esse ἀπὸ τῶν ὑψαυχενούντων ταύρων, A tauris cervicem vel potius cornua erigentibus. Κερουτιάω, Cornua erigo. Metaph. accipitur ut Horat. Cornua addis pauperi, Aristoph. Ἱππ. (1343.) Τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις τοῖς προοιμίοις, Ἀνωρτάλιζες κἀκερουτίας, Cornua erigebas, seu, ut Schol. exp., κεφαλὴν ἀνέτεινας, more cornigerorum animalium.

[* Κεράω, unde κερόωσι σελήνην, Arat. D. 48. ubi Schol. Κερόωσι δὲ, κερατοποιοῦσι, (Schn. Lex. tacite legit * κεραιοποιοῦσι,) σχηματίζουσιν εἰς κεραίας. Alii aliter exponunt. In cornibus sto, Cornua firmo, vox militaris, Polyb. 18, 7, 9. * Περικεράω, Circumeo hostium aciem, ut a latere aut a tergo eos aggrediar, 11, 1, 5. Περικερῶντες ὑπὲρ τὰ θηρία, Suis circum elephantos circumductis, 5, 84, 8.] Ὑπερκεράω, Alterum cornu circumvenio : sicut ὑπερφαλαγγῆσαι phalanx dicitur, cum utrimque hostibus circumfusa aciem eorum coërcet, Bud. 631. exempla ex Æliano afferens, et præterea hunc Livii l. ad ea declaranda, Mox cornua extendendo clausere et a tergo hostes : ita ut ὑπερκερᾷν e Liv. interpretari possimus Cornua extendendo claudere hostes. Sic accipi testatur idem Bud. in 1 Macc. 7, (46.) Καὶ ἐξῆλθον ἐκ πασῶν τῶν κωμῶν τῆς Ἰουδαίας κυκλόθεν, καὶ ὑπερεκέρων αὐτούς : male exp. Et ventilabant eos cornibus. [Polyb. 11, 23, 5.] Ὑπερκέρασις, Alterius cornu circumventio, Bud. [Polyb. 1, 27, 5. 11, 23, 8.] In Tract. de Vocab. Mil. esse dicitur Cum ex altera tantum parte superiores sumus in prælio, ὅταν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μόνον ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων : sed ibi SCRIBITUR Ὑπερκέρωσις.

[* Κερόω, unde * Ἀκέρωτος, Anal. 2, 241. * Ἀκερωσύνη, Cornuum privatio, Suid. 1, 81.]

Κέραξ, Pilus, Arcus, Pudendum, θρὶξ, τόξον, καὶ αἰδοῖον, Hes. : quas signiff. κέρας quoque supra habet.

Κεραΐζω, Dissipo aliquid, ut boves infestis cornibus ; nam proprie dici volunt ἐπὶ φθορᾶς τῆς ἐκ τῶν ζώων κερασφόρων. Alicubi etiam non incommode reddi potest, Incurso velut infestis cornibus. Il. Π. (752.) de leone, σταθμοὺς κεραΐζων. Sic et E. (556.) itidem de leonibus, ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα, Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον : B. (860.) ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους. Cui l. respondet hic Φ. (129.) ubi Achilles Trojanos persequens in Xanthum compulsos alloquitur, Ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων. In quibus ll. Trucidare, Contrucidare aliquis reddere posset. Dicitur etiam κεραΐζειν πόλιν, Vastare s. Excindere s. Delere urbem, ἀναιρεῖν

A καὶ ἀφανίζειν. Il. Π. (830.) Hector ad Patroclum, Πάτροκλ', ἦπου ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμὴν, Od. Θ. (516.) Ἄλλον δ' ἄλλῃ ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπὴν, de iis, qui ex equo durio exierant, Il. Ω. (245.) Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω. At X. (62.) ἑλκυσθείσας τε θύγατρας, Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα Βαλλόμενα ποτὶ γαίῃ, Thalamos disjectos, direptos. [" Jacobs. Anth. 9, 379. Heyn. Hom. 4, 431. 8, 249. Wessel. ad Herod. 160. 658. (2, 115. 121. 7, 125.) * Κεράζω, ad Mœr. 71." Schæf. Mss.]

Κεραῒς, Perditrix, Vastatrix. Peculiariter vero quidam κεραΐδας esse volebant Vermes cornu infestantes, qui sic legebant ap. Od. Φ. (393.) τόξον ἐνώμα Πάντη ἀναστρωφῶν πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα Μὴ κεραΐδες ἔδοιεν. || Salacissima quædam avicula, a qua Medeam κεραΐδα vocat Lycophron, VV. LL., ex ejus Schol. In l. autem Hom., quem paulo ante citavi, nonnulli comp. voce pro κέρα ἶπες, legebant κεράϊπες, A Κεράϊψ, ut κεράϊπες essent Vermes cornua rodentes, B Eust. [" Valck. Anim. ad Ammon. 103." Schæf. Mss. * Κεραϊσμὸς, Vastatio, Dionys. Hal. Epitom. 16, 1. Maii.] At Κεραϊστὴς, Cornutus, ἁλιεὺς, Hes. Item Cometa quidam, quem Plin. Ceratian vocat. [" Jacobs. Anth. 9, 215. Toup. Opusc. 2, 14." Schæf. Mss. Latro, Hom. H. in Merc. 336.] Item Serpentis species, qui frequentius DICITUR Κεράστης, itidem a cornibus. De quo Plin. 8, 23. Cerastis corpore eminere cornicula sæpe quadrigemina : quorum motu, reliquo corpore occultato, solicitent ad se aves. Quæ ejus cornua corporea esse, ut cochlearum cornua, docet 11, 37. Aëtius vero scribit eum in capite habere duas eminentias ad cornuum similitudinem. Descriptionem hujus serpentis ap. Eund. reperies : quæ vero symptomata comitentur illos, qui ab eo icti sunt, et quæ adhibenda remedia, post Diosc. idem Aëtius, P. Ægin. Cels. Plin. docent. || Κεράστης, Vermiculus ficus infestans, Theophr. H. Pl. 5, (4, 5.) Τῶν δὲ σκωλήκων τῶν ἐν τοῖς ξύλοις, οἱ μέν εἰσιν ἐκ τῆς οἰκείας σήψεως, οἱ δ' ἐντικτόντων C ἑτέρων· ἐντίκτει γὰρ ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς δένδροις ὁ κεράστης καλούμενος, ὅταν τιτράνῃ καὶ κοιλάνῃ περιστραφείς. Unde Plin. 16, 41. Quartum est et e vermiculorum genere : quorum quidem alii putrescente succo, ipsa materie : alii pariuntur, sicut in arboribus ex eo, qui Cerastes vocatur : cum tamen eroserit, ut circumagat se, generat alium. Et 17, 24. de arboribus, quæ verminulantur, Eorum, qui in ficis existunt, alii nascuntur ex illis, alios parit, qui vocatur Cerastes : omnes tamen in cerasten figurantur, sonumque edunt parvi stridoris. Quæ ita Theophr. H. Pl. 4, (14, 5.) Τῶν δὲ σκωλήκων τῶν ἐν ταῖς συκαῖς, οἱ μὲν ἐξ αὐτῶν γίνονται, οἱ δὲ ἐντίκτονται ὑπὸ τοῦ καλουμένου κεράστου· πάντες δὲ εἰς κεράστην ἀποκαθίστανται· φθέγγονται δὲ οἷον τρισμόν : quod iisd. pæne verbis repetit C. Pl. 5, (10, 5.) ubi pro τρισμὸν legitur τριγμόν. || Item in propria signif. ap. Schol. Apoll. Rh. ἔλαφοι κεράσται, Magna habentes cornua, οἱ κέρατα μεγάλα ἔχοντες. [" Heyn. Hom. 7, 635. ad Diod. S. 1, 218. 2, 436. Valck. Callim. 206. Longus 37. Vill., Wessel. ad D Herod. 138." Schæf. Mss. " Eur. Cycl. 52." Seager. Mss. Athen, 63. Κεράτης, Gl. Cornutus, Cornuta, Serpens ; leg. κεράστης. * Κεράστις, Cornuta, Æsch. Pr. 674. * " Κεραστὶς, Nonn. D. 5, 615. Κύπρος, Steph. B. * Ἀκέραστος, Cornibus vacans, Schol. Nicandri Θ. 260." Wakef. Mss. * " Κεραστὰς, άδος, Cornutus, Nonn. D. 13. p. 376." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Ἐκκεραΐζω, Diripio, Populor. Ex Epigr. [" Jacobs. Anth. 9, 383. Ruhnk. Ep. Cr. 171." Schæf. Mss. Callim. H. in Cer. 50.]

" Κεραΐτις, ιδος, ἡ, a nonnullis dicitur Fœnum Græ" cum : quod aliis βούκερως, aliis αἰγόκερως, aliis τῆ" λις, ut est ap. Diosc. in Append. 2, 124."

" ΚΡΑΙΡΑ, s. Κράερα, Hesychio ἡ κεφαλὴ, Caput : " et τὸ ἀκροστόλιον. Unde ὀρθόκραιρος, τανύκραιρος : " item δίκραιρος, ἡμίκραιρος." [" Heyn. Hom. 7, 554." Schæf. Mss.] " Apud eund. Hes. legitur et Κραῖροι, " expositum στόλοι νεῶν, μέτωπα, κεφαλαί." " Δί" κραιρος, Bicornis, Suid. ex Epigr. Δικραίρῳ δικέρωτα, " δασυκνάμῳ δασυχαίταν." [" Jacobs. Anth. 11, 72.

Heringa Obs. 107. Wakef. S. Cr. 2, 145." Schæf. Mss. * Εὔκραιρος, Æsch. Suppl. 313. Hom. Hymn. 2, 209. ναῦς, Opp. 'Α. 2, 516. * Εὐκραιρὴς, Maximus v. 84. 'Ημίκραιρα, Aristoph. Θ. 227. Oribas. Synops. Cod. Barber. 4, 3. Lobeck. Phryn. 328. Vide 'Ημίκρανον. * 'Ισόκραιρος, Nonn. D. 27, 24. * 'Ομόκραιρος, 1, 335. * Τανύκραιρος, Anal. 3, 43. Opp. K. 1, 191.]

"ΚΕΡΑΣΟΣ, ὁ, Cerasus," [Cornus:] "Arbor satis nota: de qua multa Theophr. H. Pl. 3, 13. et ex eo Athen. (50.) uterque masculino genere dicens ὁ κέρασος. Latini autem feminino genere cerasum dicunt, ut alias etiam arbores." ["Thom. M. 526. Menses Rom., Casaub. ad Athen. 103. Mœr. 207. et n." Schæf. Mss.] "Alioqui eadem ET Κερασία dicitur. Florentin. Geopon. l. 10. Οὐκ ἄν ποτε καλὸν οὐδὲ γλυκὺν δώσει τὸν καρπὸν ἡ κερασία ἐὰν μὴ ἐγκεντρισθῇ. Ibid. 'Εὰν δὲ εἰς κερασίαν μέλαινα σταφυλὴ ἐγκεντρισθῇ, τῷ ἔαρι τὰς σταφυλὰς οἴσει. Fructus ejus, seu pomula, DICUNTUR Κεράσια, plur.: ut ibid. Περὶ διαμονῆς κερασίων, Quomodo cerasa asservanda sint ut diutius durent. Sic Diphilus Siphn. ap. Athen. (51.) Τὰ κεράσια εὐστόμαχα, εὔχυλα, ὀλιγοτρόφα. Itidemque Diosc. 1, 158. Idem ibid. dicit, Τὸ κόμμι τῶν κερασίων. Ubi non Fructum, sed Arborem intelligunt, quod ea gummi illud resudet. Quomodo et Florentin. in Geopon. dicit, Τὰ κεράσια φυτεύεσθαι καὶ ἐγκεντρίζεσθαι ὁμοίως τοῖς μήλοις: et hoc τὸ φυτὸν μάλιστα χαίρειν τῷ ἐγκεντρισμῷ: appellans et ipse arborem fructus nomine. Ab hujus arboris et fructus abundantia Urbs quædam Græciæ DICTA Κερασοῦς, quasi κερασόεις τόπος, ut Κοτινοῦσαι insulæ a τῶν κοτίνων multitudine, et aliæ sive Urbes sive Insulæ ab aliarum rerum copia. Contra tamen Larensius ap. Athen. (50.) vult Lucullum primum devicto Mithridate τοῦτο τὸ φυτὸν in Italiam transportasse ἀπὸ Κερασοῦντος Ποντικῆς πόλεως, et hunc esse qui fructum hunc κεράσιον appellarit ὁμωνύμως τῇ πόλει: ejusque rei testes citat scriptores Lat. Sed parum ii verisimiliter." ["Ad Diod. S. 1, 665. Schol. Aristoph. Πλ. p. 186. T. H., Casaub. l. c." Schæf. Mss. Arcadius p. 76. Σημείωσαι τὸ * κερασὸς φυτὸν ὀξυνόμενον, τὴν δὲ πόλιν βαρύνουσι.]

ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ, SIVE Κεραννύω, ET Κεράω, άσω, Misceo: quam interpretationem confirmat Plut. (8, 899.) ubi Gr. et Lat. quædam vocabula conferuntur, Τίς οὐκ ἂν εἴποι ἐπὶ κῶμον 'Ελληνικῶς, κωμισσάτον λέγεσθαι, i. e. Comissatum, pro quo Comessatum, καὶ τὸ κεράσαι, μισκῆραι, s. Miscere, καθ' Ὅμηρον. In qua signif. frequenter tribuitur pocillatoribus: Od. Ε. (93.) κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρὸν, Cic. Alteri miscere mulsum, Ovid. pocula miscet, Juv. nescit tot millibus emtus Pauperibus miscere puer. Plato Philebo (310.) Τοῖς δὴ θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, εὐχόμενοι, κεραννύωμεν, Hyperides, Τὸν κρατῆρα τὸν Παιώνιον κοινῇ οἱ Ἕλληνες κεραννύουσι, Epigr. Καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοβειότερα, Cum miscueris mihi tres cyathos multo crudiores. Sed sunt qui in hujusmodi ll. exp. etiam Infundo, ἐγχέω: ac sic accipiunt Didymus et Eust. κέρασσε νέκταρ, Infudit, nullum ibi κρᾶμα fieri volentes. Eod. modo Eust. Od. Ω. (363.) Ταμνομένους κρέα πολλὰ, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον, exp., ἐμβάλλοντας εἰς κρατῆρας, In pocula infundentes: ut κερᾷν sit τὸ διδόναι ποιεῖν, Bibendum præbere: quo exponuntur etiam modo ll. e Cic., Ovid. et Juv. paulo ante cc. Similiter Erasmus quoque in illud Apocal. 18, (6.) 'Εν τῷ ποτηρίῳ, ᾧ ἐκέρασε, κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν, annotat, κεράννυσθαι dici Quod infunditur in calicem bibituro, etiamsi non diluatur aqua aut alio potus genere. Alibi tamen Eust. et item Athen. tradit, κεράσαι esse τὸ μίσγειν s. κιρνᾷν οἶνον ὕδατι, Vinum aqua miscere, Plin.; Vinum aqua diluere et temperare. Utut sit, Lat. vocabulo Miscere commodius reddere possumus Græcum κεράσαι in ejusmodi ll. In ead. signif. ponitur etiam pass. vox, sed active. Od. Γ. (332.) τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον: verba Minervæ hortantis, ut diis libent. Sic (393.) Τοῦ (οἴνου) ὁ γέρων κρητῆρα κεράσσατο. Apud Apoll. Rh. vero 1, (516.) κερασσάμενοι λοιβὰς exp. Fundentes. || Misceo, ea signif., qua aquam vino miscere dicimur, i. e. immiscere, Herodian. 1, (17, 18.) 'Εμβαλοῦσα εἰς κύλικα τοῦ φαρμάκου, οἴνῳ τε κεράσασα εὐώδει, δίδωσι, Commixtum vino odoratissimo venenum obtulit. Et pass. 7, (2, 14.) Αἵμγην αἵματι κερασθεῖσαν, Plut. Numa, κεκερασμένον ἀκράτου οἴνου. Medius quoque aor. in hac signif. ap. prosæ etiam scriptt. invenitur, ut ap. Lucian. (1, 799.) Ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ καὶ δολώσαντες καὶ κακομετροῦντες. Interdum commodius redditur Tempero, Plut. Numa, Κεράσας οἴνῳ καὶ μέλιτι τὴν πηγὴν, Vino et melle temperans fontem, Plato Timæo, 'Εν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, In qua omnem animum universæ naturæ temperans permiscebat, Cic. Philo de Mundo, Τὴν δὲ φύσιν ἀπένειμε τοῖς φυτοῖς κερασάμενος αὐτὴν ἐκ πλείστων δυνάμεων, E plurimis eam attemperans facultatibus. Gal. de Parva Pila, 'Ηδονῇ τε καὶ τέρψει τὸν ἐν αὐτοῖς πόνον κερασάμενοι. Quod vero ad etymon attinet, Athen. (476.) et post eum Eust. a κέρας derivant, quod antiqui e corneis poculis aut ad cornu similitudinem factis, potare solerent, aut his poculis συμμίσγειν τῷ οἴνῳ τὸ ὕδωρ, Athen.: vel in hæc κέρατα ἐγχέοντες πίνειν, ut Didymus: adeo ut hoc κεράσαι sit τῆς παλαιᾶς οἰνοχοείας διὰ τοῦ κέρατος ὄνομα. || Formatur porro ab hoc verbo et aliud fut. Κράσω, quod nonnulli esse volunt a Κρῶ SIVE Κράω, per sync. e κεράω facto:" [Lobeck. Phryn. 178.] A qua origine sunt, Κρᾶμα, κρᾶσις, κρατὴρ, et quæ hujusmodi sunt. Aristoph. Πλ. (1132.) Οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης, In quo pari mensura vinum et aqua mixta sunt, Athen. (4.) 'Ο δὲ παῖς ἐφεστήκει κεκραμένον ἔχων τὸ ποτὸν, καὶ τῷ αἰτοῦντι προσέφερε, Mixtum s. Dilutum: sicut κεκραμένος οἶνος ap. Diosc., Vinum dilutum, Gal. ad Gl. Οἶνος ὕδατι ψυχρῷ κεκραμένος, Vinum frigida dilutum, frigida mixtum: quemadmodum Plin. dicit, Vinum aqua misceri Staphylus docuit. Sicut vero Latine dicimus Mixtus ex, ita et Thuc. 6, (5.) p. 199. Φωνὴ μὲν μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη. Nonnunquam commodius redditur per Tempero, sicut in Κεράννυμι dictum est, Plut. 6, (153.) Μὴ βουλομένῳ πιεῖν ἀντίδοτον ἂν μὴ τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς 'Αττικῆς κωλιάδος ᾖ κεκραμένον, [κεκεραμευμένον,] Temperatum. Transfertur etiam ad animum. Unde Plato Epist. dicit, Οὐθ' οὕτως θαυμαστῇ φύσει κραθήσεται, Neque tam admirabilis et excellens in eo indolis temperies erit; seu, ut alii exp., neque tam excellenti ingenio præditus erit. Ita Plut. Numa, (3.) Φύσει πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὖ κεκραμένος, Ingenio ita temperato ut ad quodvis virtutis studium aptus esset. "Κερόωντο, Ionice pro ἐκερῶντο, Miscebant." "Κερῶ, Attice pro κεράσω, ut ἐλῶ pro ἐλάσω. Hes. exp. non solum κεράσω, sed etiam τελειῶ. At Κέρω, e Schol. Lycophr. affertur pro Pulso, Cædo, παίω, τύπτω. Κεράσσαι, metri causa ap. poetas geminato σ pro κεράσαι. Κρῆσαι, Ion. pro κρᾶσαι, e κεράω, Hes. auctore. Κραθεὶς, Temperatus, Mixtus: per sync. a κεράω." [Κεκρασμένος, κεκραμένος, Lobeck. Phryn. 582. "Κεράννυμι, Κεραννύω, Porson. Med. p. 59. Wakef. Alc. 769. S. Cr. 4, 150. Jacobs. Anim. 281. Anth. 7, 355. 8, 10. Alcæus Mess. 5. Orestes 7. ad Mœr. 146. Wyttenb. ad Plat. 1, 547. P. Abresch. Paraphr. 248. Casaub. Athen. 1, 37. Κεράω, Luzac. Exerc. 122. Heyn. Hom. 4, 507. Infundo vinum, Gataker. A. M. P. 451. Plut. Mor. 1, 588. Od. K. 362. Grammatice, Steph. Dial. 63. Fut. κερῶ, ad Mœr. 124. Κεράσας a κεραννύμι, Clark. ad Il. A. 67. De quant. participii κεκραμένος, ad Charit. 303. Κραθεὶς, Thom. M. 642. Musgr. ad Phœn. p. 229. Κεκραμένος et κεκρατημένος conf., ad Diod. S. 2, 407. Κέρωνται, Heyn. Hom. 4, 607. Κερόωντες, Jacobs. Anth. 6, 315. Κεράννυσθαι οἶνον, Scaliger ad Caton. Distich. p. 26. K. κρατῆρα, Strabo 5. 88. Φιλία κέκραται, Porson. Med. p. 15. Κεκραμένος τρία καὶ δύο, p. 43. Kuster. Aristoph. 17." Schæf. Mss.] "Κεκραμένος, Temperatus, unde ADV. Κεκραμένως, Temperate, s. Concinne." [Plut. 7, 322. "Procl. in Plat. Alcib. 243." Boiss. Mss. * "Κεραννυτέος, Miscendus, Max. Tyr. 5, 4." Wakef. Mss.]

Κέρασμα, Mixtura. Apud Hippocr. significat

Aquæ mixturam, qua aquæ frigiditatem calidiore addita frangimus, Gal. Comm. 3. *εἰς τὸ Περὶ Διαίτης* 'Οξ. Gorr. [Jambl. V. P. 132. Kiessl. *μελῶν*. * " Κερασμὸς, Phornut. 5." Wakef. Mss. * Κεραστὴς, Greg. Naz. 2. p. 165. Carm. 4, 14. * Κεραστὸς, Anal. 3, 213. * " 'Ακέραστος, Dionys. H. de Structura Orationis 196." Kall. Mss. Plato Politico 310. * Αὐτοκέραστος, Phrynichus Bekkeri p. 3. Orac. Sibyll. 8. p. 713. Suid. 1, 386. * " Δυσκέραστος, Plut. 6, 218. Hutt." Schæf. Mss. * Δυσκέρατος, 9, 23. Reisk., qui præfert *δύσκρατος*.] Εὐκέραστος, Bene mixtus, dilutus, temperatus: *οἶνος*, J. Poll. [6, 23. Dionys. H. 2, 43. * " Κεραστικὸς, Creuzer. Meletem. Cr. 1. p. 46." Boiss. Mss.]

[* Κερὰς, Adv., Suid. 'Εκ δ' *ἔχεεν κελέβην, μετὰ δ' αὖ κερὰς ἠφύσατ' ἄλλο*: i. e. *ἀπὸ τοῦ κεράσματος ἄλλο ἤντλησε*.] Αὐτοκέρας, Ipse per se mixtus, Qui ejus temperiei est, ut admixtione nulla opus habeat: *αὐτοκέρας οἶνος*, J. Poll. Quod ETIAM Αὐτόκρας ET Αὐτόκρατος, ac rectius fortasse.

Κρᾶμα, Mixtura, s. potius Id ipsum, quod mixtum est. Peculiariter, Vinum aqua mixtum, Vinum dilutum et aqua temperatum. Id videtur esse, quod Celsus l. 1. Dilutam potionem appellavit. Plut. (6, 532.) Τὸ *κρ., καί τοι ὕδατος μετέχον πλείονος, οἶνον καλοῦμεν*, Diosc. *'Ιᾶται καὶ βῆχα χρονίαν μετὰ κρ.*, E vino aqua mixto, s. diluto, potum, ut etiam Budæo interpretandum videtur. At vero ap. Philon. V. M. 3. *'Αναμίξας τὸ ἔλαιον τῷ αἵματι τοῦ κρ.*, Illius temperationis cruori commixto oleo, Turn. Dicitur etiam de concretione et temperatura corporum naturalium, s. ipso corpore concreto, aut massa corporis concreta, Plut. ad Colot. Οἱ *πᾶν μὲν τὸ αἰσθητὸν κρ. παντοδαπῶν ποιοτήτων ἀποφαίνουσι σύμμικτον*: eod. l. *'Ως κρᾶμα τὸ μεμιγμένον ἔκ τε τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος*. Greg. *"Οσον τὰ ὑπερουράνια ἡμῶν ὑπεραίρει τοῦ συνθέτου καὶ ταπεινοῦ καὶ βρίθοντος κρ.*, Præstant corporibus humanis concretis et deorsum vergentibus: Nat. Chr. Τῶν *ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ καὶ κρ.*, Ex eod. luto et ead. massa. Item, *Οὔπω δ' ἦν κρᾶμα ἐξ ἀμφοτέρων, οὔτε τις μίξις τῶν ἐναντίων*, Permixtio, Temperatura. Idem *π. Φιλοπτωχ.*, *Τοιοῦτον τὸ κρ. ἡμῶν*, i. e. *συζυγία τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς*, Temperamentum, Bud. [" Jacobs. Anth. 12, 154. Ruhnk. ad Xen. Mem. 222. Tyrwh. ad Aristot. 109. Conf. c. *χρῆμα*, Coray Mus. Oxon. 2, 2." Schæf. Mss. * Κραμάτιον, Diosc. Parab. 1, 207.]

[* " Κρασμὸς, Phurnut. c. 3. p. 143. Vide Crenii Fascicul. 4. p. 26." Schn. Lex. Suppl.]

Κρᾶσις, Mixtio, Mixtura: peculiariter de Ea, qua aqua vino miscetur, [" dictione integra, *κρ. ἡ τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ*, Athen. 45." Schw. Mss.] Apud Eund. 10. *"Εδοξε πᾶσι λέγειν περὶ τῶν κρ. τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις*, De ratione aquæ vino miscendæ, qua sc. vel *ἴσον ἴσῳ κιρνᾶται*, vel ex alterutro minus: ut *τρία καὶ δύο*, Aristoph. *πέντε καὶ δύο*, Eupol. Sic etiam *οἴνου κρᾶσις*, Plut. Generaliter vero de Quavis mixtura et temperatura s. temperamento dicitur: Lucian. (1, 842.) *Χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν*, Mixturam et temperaturam. Plut. (7, 553.) Κρ. *τὶς ἦν καὶ φάρμαξις τῶν πάλαι τεχνιτῶν περὶ τὸν χαλκόν*. In quibus ll. act. signif. habet. Alicubi vero et pass., de Def. Orac. Τῆς *κρ. ἐν αὐτοῖς ἑτέρας γενομένης*, Mutato in ipsis temperamento. In eod. l. *Καταμιγνύμενον γὰρ εἰς τὸ σῶμα κρ. ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς ἀήθη καὶ ἄτοπον*, Infusus corpori, insolitam quandam et inusitatam temperationem affert. Dicitur etiam de Temperie s. Temperamento corporis humani et elementorum: Alex. Aphr. 'Εκ *συμμέτρου κρ. ἡ ὑγεία*, Ex æquabili corporis temperamento s. constitutione sanitas existit. Theophr. *κρ. ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος*, Hermog. *ἡ τῶν ἀέρων*. Qua signif. *κατάστασις* etiam dicitur. Aristot. de Mundo, Τὰ *εὖ ἔχοντα κράσεως νάματα*, Aquæ bene temperatæ. Alicubi commodius redditur Cinnus, Commixtio, Aristot. de Mundo, 'Εκ *φωνηέντων καὶ ἀφώνων γραμμάτων κρᾶσιν ποιησαμένη*, Vocalium et mutarum cinnum efficiens: Cic. de Oratore. Quidam interjectus, intermedius et quasi temperatus, nec acumine posteriorum, nec fulmine utens superiorum, ut cinnus amborum, in neutro excellens, utriusque particeps. Quæ ejus verba perspicue declarant quid *κρᾶσις* sit, sc. Qualitas commixta e duobus aut pluribus, licet a se invicem discrepantibus, ita coalescentibus, ut unum quippiam tantummodo videatur. Sic Alex. Aphr. Τὰ *δὲ ὁμιλοῦντα ἑαυτοῖς, ὁμιλεῖ τὰ μὲν κατὰ κρᾶσιν, ὡς αἱ ποιότητες τῶν στοιχείων, παντελῶς ἐχόντων τὰς πρώτας ποιότητας ἀφανιζομένας, καὶ ἑτέρας γινομένας, δυναμένας δὲ πάλιν ὑπὸ φύσεως χωρισθῆναι καὶ σωθῆναι*, Alia per commixtionem coëunt et unum quasi cinnum efficiunt, ut elementorum qualitates. ‖ Non multum absimili signif. ap. Gramm. *κρᾶσις* duarum vocalium, aut vocalis et diphthongi, aut etiam duarum diphthongorum, fieri dicitur, cum in unam syllabam coëunt, et unum quasi cinnum efficiunt ac sonum ex ambabus mixtum, mutatis illis literis duabus in unam tertiam: ut cum ex *ἀληθέα* fit *ἀληθῆ*, ex *ἀληθέων* fit *ἀληθῶν*, e *καὶ εἶτα* fit *κᾆτα*: a qua *συναίρεσις* eo differre putatur, quod ambæ in ea literæ servantur, ut *ἀληθέϊ ἀληθεῖ*. [" Ælius Gall. 2. Jacobs. Anth. 6, 309. Wakef. S. Cr. 4, 44. Kuster. Aristoph. 14. Plut. de S. N. V. 97. Toup. Opusc. 1, 579. Valck. Hipp. p. 283. Wessel. ad Herod. 265. Grammatice, Steph. Dial. 17. 59. 62. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 81. Conf. c. *χρῆσις*, Coray Mus. Oxon. 2, 2. Κρ. *καὶ μίξις*, Toup. ad Longin. 360. Valck. Hipp. p. 191. ad Diod. S. 1, 225. Aqua, Casaub. ad Athen. 61." Schæf. Mss.]

'Ακρασία, Intemperies. Cui opp. *εὐκρασία*, Temperies, Bona temperatura, ut *ἀκρασία ἀέρος*, ap. Theophr., cui contr. est *ἀέρος εὐκρασία*. ‖ Pro *ἀκράτεια* sæpissime usurpatur, Aristot. Rhet. 1. Οἱ *γὰρ ἀκρατεῖς τοιοῦτοι· ἔστι δ' ἀκρασία περὶ πάντα ὅσων ὀρέγονται*, Incontinentia, Intemperantia, Xen. K. Π. (6, 1, 19.) *'Ασέβειάν τε αὐτοῦ λέγων, ἀδικίαν τε καὶ ἀκρασίαν*, [*ἀκράτειαν*,] Dem. (23.) Τὴν *καθ' ἡμέραν ἀ. τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν*. Dixi autem sumi pro *ἀκράτεια*: atque hoc manifestum est cum ex aliis Aristot. ll., tum ex eo, qui modo citatus est: ubi cum dixisset *ἀκρατεῖς*, subjunxit *ἀκρασία*. Si quis tamen derivationem consideret, inveniet *ἀκράτεια* ad verbum sonare Incontinentia, *ἀκρασία* vero Intemperantia: ut sc. ab ea ipsa metaph., a qua Græci *ἀκρασίας*, ab ead. Lat. Intemperantiæ nomen deduxerint. Apud Suid. ponitur hæc *ἀκρασίας* et *ἀκολασίας* differentia, quod hæc *κατὰ προαίρεσιν* fœda sectatur, illa *παρὰ προαίρεσιν*. Notandum est autem a Plut. dici etiam *ἡ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀ.*: q. d. Loquendi intemperantia. Latinius tamen dixeris, Linguæ petulantia, incontinentia: in qua signif. dici videtur quasi *ἀκρατησία*, atque ad *κρατέω*, non hic duntaxat, sed et aliis in ll. fortasse referri debet. [" Coray Mus. Oxon. 2, 2. Heindorf. ad Plat. Gorg. 269. Heringa Obs. 62. Casaub. Athen. 1, 50. ad Mœr. 29. Thom. M. 30." Schæf. Mss. 'Ακρ. *γλώττης*, Polemo Physiogn. 242. *ἡσυχίης*, Aret. 8.] " 'Ακρησίη, Ion. pro *ἀκρασία*, Suid." [Hippocr. 553, 10. Vide Schn. Lex. Suppl. v. 'Ακράτεια.] 'Ακράσιος, ὁ, ἡ, Intemperans, in h. l., quem Suid. citat, suppresso Auctoris nomine, *Οὕτω τε ἐς πᾶσαν ἀκράσιον ἐκπεπτωκυῖα τρίβον*. Δυσκρασία, Intemperies, Mala et incommoda temperies. [" Ad Charit. 479=303." Schæf. Mss.] Εὐκρασία, Bona temperies, Plut. (7, 318.) *Καρπῶν μὲν γὰρ εὐφορίαν εὐκρασία ποιεῖ καὶ λεπτότης τοῦ περιέχοντος ἀέρος*. Sic Chrys. *ἀέρων εὐκρασία*, Bona aëris temperies, Aëris constitutio bene temperata: *ἡ εὔκρατος τοῦ ἀέρος κατάστασις*. Dicitur etiam *εὐκρασία* in corpore humano pro *σύμμετρος κρᾶσις*, Bona et æquabilis corporis temperies, habitudo.

"Ακρατος, ὁ, ἡ, Propria et prima signif. Merum, Meracum: *οἶνος*, Meracum vinum. Sed ut plurimum usurpantur *ἄκρατος* absque *οἶνος*, ut si quis dicat Latine Meracum, subaudiens Vinum: ut dici solet Merum, subaudiendo hoc substantivum: quanquam sunt qui Merum generaliter etiam pro Vino diluto usurpatum autument; at vero *ἄκρατον* tantum de Meraco Græcos dicere constat. Theocr. (2, 52.) *ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον*: ubi etiam observandum *α* produci in penult. Apud Athen. 19. Εἴ *τις ἄκρατον ἔπιε μὴ προστάξαντος τοῦ ἰατροῦ*, Si quis meracum vinum bibisset. Lucian. (1, 603.) Καὶ *τὸν ἄκρατον οὐ φέ-*

ροντες. Apud Athen. 10. *ἄκρατος* et *κεκραμένος* opp. Reperitur autem et *τὸ ἄ.* ap. Plut. Lycurgo (16.) *Λέγεται γὰρ ἐξίστασθαι τὰ ἐπιληπτικὰ καὶ νοσώδη πρὸς τὸ ἄ. ἀποσφακελίζοντα· τὰ δ' ὑγιεινὰ κ. τ. λ.*: sed vetus exemplar ibi non *τὸ*, sed *τὸν* habet. Quanquam ap. Athen. (441.) *ὥς γ' ἐμοὶ κεράννυται Οὔθ' ὑδαρὲς, οὔτ' ἄκρατον*, non patitur metri lex, ut aliter legamus quam *ὑδαρές*: sic autem legendo *ἄκρατον* quoque neutrum esse dicamus necesse est: quare aliud quam *οἶνον* subaudire cogimur, aut *πόμα* sc., aut tale quid, nondum enim satis mihi liquet quod potissimum nomen subaudire conveniat. [" *Ἄκρατον*, Valck. Callim. 260. De quant., ad Charit. 303. *Ἄκρατον, ἄκρητον*, Koen. ad Greg. Cor. 164. *Ἄκρ. ἐπιχεῖσθαι*, Toup. Add. in Theocr. 390. Valck. ad x. Id. p. 66." Schæf. Mss.] Pro *ἄκρατος* vero Ionice DICITUR *Ἄκρητος* ap. poëtas, et ap. Ionica dialecto utentem Herod.: 1. *Κρητῆρας οἴνου ἀκρήτου.* Il. Β. (341.) *οἴνοιο ἄκρητον ποτόν.* Dicitur vero et *ἄκρατον ὕδωρ*, ut docet Athen. 2. sic ap. Antipatr. Epigr. *ὕδατος ἀκρήτου.* Apud Hom. vero [Od. I. 297.] et *ἄκρητον γάλα*, de quo lege Schol. Fatendum est tamen in his esse catachresin. " *Ἀκρητέστερος* et *Ἀκρητέστατος*, ap. Hippocr. pro *ἀκρατότερος*, et *ἀκρατότατος*, more Ionico: dicentem nimirum *ἀκρητέστεροι ἔμετοι*, et *ἀκρητεστάτη χολή.*" Ab hoc vero *ἄκρατος* s. *ἄκρατον*, quod pro Vino mero s. Meraco capitur, COMPON. *Ἀκρατοκώθων*, Qui mero se ingurgitat, largius merum potat, Athen. (483.) *Ἀκρατοκώθωνας καλοῦσι τοὺς πλέον ἄκρατον σπῶντας, sc. ἐκ τοῦ κώθωνος*, quod Poculi genus est ap. Laconas: (246.) *Τοὺς ἄλλους ἀκρατοκώθωνας καλῶν, αὐτὸς τὴν μεγάλην ἔσπακεν*, in Apophthegmate de Demosthene, qui ab Harpalo calicem acceperat. " *Ἀκροκώθωνες*, VV. LL. ex Athen. et Etym. pro Temulenti, Qui affatim bibunt. Falso: scriptum enim utrobique *ἀκρατοκώθωνες*, de quo supra." [Barker. ad Etym. M. 1129. " Hyperides in Prisciano 1189." Wakef. Mss.] *Ἀκρατοπότης*, Qui merum potat, vinum purum et non dilutum avidius haurit: *ὁ ἄκρατον σπῶν*, s. *ἀπλήστως πίνων.* [Herod. ap. Athen. 427. *Ἀκρητοπότης*, Herod. 6, 84.] *Ἀκρατοποτέω*, Merum bibo, Meracius poto, Herod. [Chamæleon] ap. Athen. (427.) de Cleomene Spartæ rege, *Σκύθαις ὁμιλήσαντα μαθεῖν ἀκρατοποτεῖν.* AT *Ἀκρατοποσία*, Meracior potus, Meracioris vini potatio, Athen. (432.) *Σκύθαι καὶ Θρᾷκες ἀκρατοποσίαις παντάπασι χρώμενοι*: (427.) Anacreon *ἀκρατοποσίαν* vocat *Σκυθικὴν πόσιν.* Plut. Alex. (70.) *Ἀγῶνα προὔθηκε καὶ στέφανον ἀκρατοποσίας*, cujus rei meminit et Athen. [437. Lobeck. Phryn. 525. * *Ἀκρατοπώλης*, Nicophon Athenæi 126. ubi Meineck. Quæst. Menandr. Specim. 1. p. 27. scribit * *Ἀχραδοπώλης.* * *Ἀκρατοπώλιον*, Gl. Meritorium: an Meracorium ?] *Ἀκρατοφόρος*, Qui meracum fert, Ad meracum ferendum aptus. Ita *τὸν κότυλον* s. *κοτυλίσκον, Διονυσιακὸν ἔκπωμα*, s. *δῖνον, ἐν ᾧ ἦν ὁ ἄκρατος, ἀκρατοφόρον* a nonnullis vocatum fuisse docet J. Poll. [6, 99. 10, 70.] At Cæl. 15, 6. *Ἀκρατοφόρου Διονύσου* sacellum fuisse ap. Phigalenses in Arcadia e Paus. tradit. [Joseph. B. J. 5, 13: Acratophorus, Cic. de Fin. 3, 4. *Ἀκρατόφορον*, Gl. Merarium.] " *Ἀκρητόχολος*, Qui meram bilem congerit: ut Gal. ap. Hippocr. (850.) *ἀκρητοχόλους* exp. *τοὺς ἄκρατον ἀθροίζοντας χολήν.* Adduntque quædam exemplaria, *ἀκρητόχολον* Hippocrati eundem esse quem *ἀκρόχολον.*" [* *Ἐνάκρατον*, Gl. Meraculum.] " *Φιλάκρητος*, Meri cupidus, Epigr." [" Jacobs. Anth. 8, 69. ad Meleagr. p. 14. Ruhnk. Ep. Cr. 255." Schæf. Mss. Nonn. D. 29, 246. * *Ἀκρατόεις*, Manetho 4, 548. Dorv. ad Charit. 303. * *Ἀκρατότης*, Ion. *Ἀκρητότης*, Hippocr. de Rat. Vict. 393, 23.] Refertur huc ET *Ἀκρατίζομαι*, Jento: quod proprie esse volunt Offulas meraco imbutas assumo, *ἐν ἀκράτῳ βρέχω καὶ προσίεμαι ψωμοὺς*, [Athen. 11.] quod matutino tempore aliquot ante prandium horis fieri solet. Cantharus ap. Athen. (11.) *Οὔκουν ἀκρατισώμεθ'—Ἐν Ἰσθμῷ γὰρ ἀριστήσομεν.* Ibid. Aristomenes, *Ἀκρατιοῦμαι μικρόν· εἶθ' ἥξω πάλιν Ἄρτον δὶς ἢ τρὶς ἀποδακών.* Et improprie Aristoph. (Πλ. 295.) *τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.* Cum vero casum adjunctum habet, signif. In jentaculum sumo, Jento, eo modo, quo Afranius dicit, Hæc jejunia jento. Ari-

A stoph. ap. J. Poll., *κοκύμηλα ἠκρατίσω.* Et metaph. ap. Philon. V. M. 3. *Μόνος ἀμιγοῦς ἠκρατίσω σοφίας*, Solus sinceram gustasti sapientiam; vel, ut Turn. interpr., Solus sinceræ sapientiæ haustu mades. *Ἀκρατίζω*, inquit Suid., *ἄκρατον πίνω, ἀκράτου σπῶ*, Merum bibo, Meraciori haustu præcordia proluo; Horat. Præcordia melius prolueris leni mulso. Hoc autem exemplum hujus signif. affert, *Ἡ δὲ Θεοδώρα ἀκρατισαμένη ἡσυχίαν εἶχεν.* [Kuster. Aristoph. 7. Fr. 280." Schæf. Mss.] *Ἀκράτισμα*, Jentaculum, quo sc. offulas vino meraco imbutas sumimus, ut Athen. docet, *τὸ πρώϊνον ἔμβρωμα*, quod et *διανηστισμὸς* dicitur. Athen. (11.) *Φιλήμων δέ φησιν ὅτι τροφαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀκρατίσματι, ἀρίστῳ, ἑσπερίσματι, δείπνῳ.* Hoc ab Hom. *ἄριστον* quoque vocari ibid. docet Athen. et Theon ap. Plut. Symp. 8, 6. ex Hom. citans, *Ἀρτύνοντας ἄριστον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.* Ubi quidam dicit *ἀκράτισμα* appellari hoc *βρῶμα, διὰ τὴν ἀκρασίαν*, sicut et *τὸ πρότερον δειπνεῖν, ὄνειδος γεγονέναι πάλαι.* At rectius Theon ibid. docet vett. B *ἐργατικοὺς ἅμα καὶ σώφρονας ὄντας, ἕωθεν ἐσθίειν ἄρτον ἐν ἀκράτῳ καὶ μηθὲν ἄλλο*: sicut Theocr. quoque Schol. annotat, *ἀκρατισμὸν* esse Cum *πρωΐας ἔτι οὔσης ὀλίγον τινὰ, ἐσθίομεν ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον πίνομεν*, ut calidius operi manum admoveamus. Utitur h. v. etiam Aristot. H. A. 6, 8. *Τῶν δὲ φαττῶν ἡ μὲν θήλεια ἀπὸ δείλης ἀρξαμένη τήν τε νύκτα ὅλην ἐπωάζει, καὶ ἕως ἀκρατίσματος ὥρας· ὁ δὲ ἄῤῥην τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου*, Plin. 10, 58. Palumbes incubat femina post meridiana in matutinum; cetero mas. [" Heyn. Hom. 5, 424. ad Il. Ω. 124. Toup. Ep. de Syrac. 342." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri 1, 366.] *Ἀκρατισμὸς, ἀκράτισμα*, Jentaculum, Jentaculi sumtio, Athen. (11.) *Τὸ πρώϊνον ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀ. καλοῦμεν, διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ βρέχειν καὶ προσίεσθαι ψωμούς.* Ibid. *ἀκράτισμα* appellat. AT *Ἀκράτιστος, ὁ, ἡ*, Qui non jentavit s. gustavit, *ἄγευστος*, ut quidam ap. Theocr. exp. 1, 50. *τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.* Alii vero per *ἀκρατισμὸν* ibi intelligunt *τὸν ἀπὸ τῶν βρωμάτων κόρον τε καὶ μέθην.* C Nonnulli, cum α in sec. syllaba corripiatur, quod in *ἄκρατος* longum est, a *κρατέω* derivant, ac *ἀκράτιστον* esse volunt *οὐδενὸς ἐγκρατές.* [" Heyn. Hom. 8, 617. Toup. Ep. de Syrac. 342. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 15." Schæf. Mss.] *Συνακρατίζομαι*, Una jento, jentaculum sumo, offulas meraco imbutas in jentaculo comedo, Antiphanes ap. Athen. (11.) *Ἄριστον ἐν ὅσῳ ὁ μάγειρος ποιεῖ, Συνακρατίσασθαί πως ἔχεις μετ' ἐμοῦ*, Mecum jentare potes, offulas meraco intinctas sumere.

Ἄκρατος dixi propria et prima signif. Meracum signif.: utpote quod proprie de Vino usurpetur: et hoc mecum fatebitur quisquis considerabit *ἄκρατος* esse factum a *κεράω*, ita formando, *Κεράω, κεράσω, κεκέρακα*, pass. *κεκέραμαι, σαι, ται*: per sync. autem, *κράσω, κέκρακα, κέκραμαι, σαι, ται*: unde *κρατὸς*, et præfixo α priv. *ἄκρατος*, quod de vino proprie dici, ex etymologia satis liquet; nam fit *κεράννυμι* a *κέρας*, quod erat poculi genus. Per translationem autem duobus potissimum modis usurpatur, de quibus D tamen nihil præter meam observationem habeo. Priori modo, cum *ἄκρατον* dicitur generaliter Quicquid est impermixtum, Nullius rei admixtionem habens, Purum, Sincerum: ut sc. est vinum merum, et tale, quale fuit matre natum, ut Lat. Comicus loquitur. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) *Ἀλλ' ὅταν ἄ. καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ, τότε καὶ φρονιμώτατον εἰκὸς αὐτὸν εἶναι*, Cic. interpr. Nam cum omni admixtione corporis liberatus (animus) purus et integer esse cœpisset, tum esse sapientem. Plut. Alcib. (18.) eum dicit non fuisse *ἄκρατον*, utpote temperata ejus audacia providentia, i. e. provida sagacitate, Niciæ: de eo sc. tanquam de vino loquens. Apud Plat. de Rep. 2. *ἄκρατον ψεῦδος* exp. Merum mendacium. ‖ *Ἄκρατος* posteriori modo usurpatur, metaph., meo quidem judicio, sumta a vino, cum temperatum est aqua, debilitatis et infractis viribus, et quasi vigore: quem, dum merum est, integrum habet: at postquam est dilutum, aliqua e parte amittit. Signif. igitur *ἄκρατος*, habita hujus metaphoræ ratione, Validus, Vehemens: unde et sæpe copulatur cum *ἰσχυρός.* Plut. Numa, *Βαφῆς ἀκρά-*

του καὶ ἰσχυρᾶς: ibid., ἰσχυρὰ καὶ ἄκρατος ἀπάθεια. Thuc. 2, (49.) Καὶ ἑλκώσεώς τε αὐτῇ ἰσχυρᾶς ἐγγινομένης, καὶ διαῤῥοίας ἅμα ἀκράτου ἐπιπιπτούσης. Sic ἄκρητον καῦμα, Ionice posito ἄκρητον pro ἄκρατον, Vehemens æstus. Apud Aristot. Polit. 2, 10. ὀλιγαρχίαν ἄκρατον exp. quidam Effrænem oligarchiam. Ad verbum autem non male reddiderimus fortasse Temperatam, accipiendo sc. Intemperatam pro Immoderata: ut Temperatam vim pro Moderata, Horat. Nec dubito quin Lat. Temperatum pro Moderato ex ead. metaph. dixerint. Eosd. et Diluere aliquid, pro Vires ejus imminuere, eod. respicientes, dixisse crediderim. Quo autem sensu ἄκρατος ὀλιγαρχία ab Aristot., eod. ἄκρατος ἐλευθερία dicitur a Plat.: qui aperte metaph. ostendens, de ea tanquam de poculo meraci vini loquitur, ita scribens, Ὅταν, οἶμαι, δημοκρατουμένη πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, κακῶν οἰνοχόων τύχῃ, καὶ ἀκράτου αὐτῆς μεθυσθῇ. Æschylo vocatur Argus ἄκρατος ὀργὴν, Pr. (679.) p. 42. meæ Edit., pro Immitis et immansuetus, ac rigidus: q. d. Mores habens non temperatos, mansuetudine sc.: accipiendo quidem ὀργὴν pro τρόπους. At si Iram interpretemur, tunc sonabit, Immoderatus ira, i. e. Immoderatam et quasi intemperatam quandam habens iram. Æschyli tamen Schol. ἄκρατος hic exponens ἀκαταπόνητος et μὴ κρατούμενος, aperte se ἄκρατος pro ἀκρατὴς accepisse declarat. Sed mihi altera deductio magis placet, quam etiam in mea explicatione secutus sum. Sic ἄκρατος ὀργὴ dicitur in h. l., quem Suid. citat, Μήποτε ἀλόγιστος ὄχλος δι' ὀργῆς ἀκράτου λάβῃ τὴν ἀποτυχίαν. Alcidamas quoque ap. Aristot. Rhet. 3. dicit, Ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον: ubi tamen et aliter legitur. || Bud. autem ἄκρατος exp. Summus et absolutus, in Plat. de Rep. 8. (p. 186.) Ἵνα ἡμῖν τελέα ἡ σκέψις ᾖ πῶς ποτε ἡ ἄκρατος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν ἄκρατον ἔχει. Esse vero hic quoque ἄκρατον ead. metaph. dictum constat: quasi sc. vinum, dum merum est, absolutam suam naturam habeat. Porro imitatus Plut. Platonem dixit (8, 179.) Οἷς οὐκ ἄκρατος οὐδ' ἄτρεπτος ἡ κακία πέφυκε, προσιζάνειν. || Ἄκρατος pro ἀκρατής; Petulans, videtur a Plut. poni (7, 791.) Οὐδὲν γὰρ ὁ ἄκρατος ἀκόλαστον οὕτω καὶ δυσχερὲς, ὡς ὁ θυμὸς, ἀναδίδωσι: vel, ut vet. libri, ἀναδείκνυσι. Sic et in l. Æschyli modo c. Schol., uti dixi, ἄκρατος pro ἀκρατὴς positum intellexit. Certe ἀκρασία pro ἀκράτεια passim reperitur. || Ἄκρατος, quidam putaverunt posse etiam significare, Non absolutus, Imperfectus; nam ap. Il. B. (341.) σπονδαὶ ἄκρητοι, notum est autem ἄκρητοι Ionice pro ἄκρατοι dici, fuerunt qui putarent accipi pro σπονδαὶ ἀτέλεστοι, ἀπλήρωτοι. Tunc autem fiet ἄκρατος non a κεράω, sed a κράω pro κραίνω. Sed potius dicunt poëtæ ἄκραντον pro ἀτέλεστον, formantes a verbo κραίνω: ut Pind. (O. 2, 158.) Ἄκραντα γαρυέμεν. Quod si non sequamur hanc expositionem, ἄκρητοι σπονδαὶ erunt Meraca fœdera, i. e. Adhibito vino meraco pacta, juxta alteram passim receptam hujus nominis signif. [" Markl. Suppl. p. 247. Wakef. Ion. 569. S. Cr. 3, 186. 4, 150. 5, 158. Jacobs. Anth. 8, 70. 309. 9, 46. 92. 109. 251. 307. 11, 51. 151. 301. 12, 62. 256. Anim. 112. ad Lucian. 2, 9. 56. Heyn. Hom. 4, 507. 588. Toup. Opusc. 1, 18. 143. Emendd. 2, 485. Diod. S. 1, 214. 350. Casaub. Athen. 1, 32. Ruhnk. Ep. Cr. 116. De aqua, Jacobs. Anth. 8, 19. Valck. Adoniaz. p. 326. De forma compar., Schneid. Anab. 70. Jacobs. Anth. 8, 356. Ἀκρητέστερος, Coray Mus. Oxon. 2, 2. Ἀκρατέστερος, ἀκρατώτερος, ἀκρατέστατος, Mœr. 25. et n., Wessel. ad Diod. S. 1, 66. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 249. Ἄκρατος πονηρία, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 39. κακία, 19. μανία, ad Charit. 253. χολὴ, Alciphr. 2, 228." Schæf. Mss. " Ἄκρ. νὺξ, Densissima, Suid. 1, 838. Sol, Ferventissimus, 2, 408. cf. Opp. Ἁ. 2, 449. Ἄκρᾱτος, 3, 362. * Ἀκρατόστομος, Paraphr. Eur. Or. 901. * Ἀκρατόφρων, Schol. Od. T. 530." Wakef. Mss. Ἀκρατότατος, ἀκρότατος, Barker. ad Etym. M. 1129.] " Ἀκράτη, Lex. " meo vet. est ἡ * κακομιλία, itidemque Etymologo: " quo verbo nescio quid sibi velint."

Ἀκράτως, Mere, Sine admixtione, Lucian. (1, 290.)
A Ἡ ἀ. λευκὴ, Mere et pure alba, candida, Nullo prorsus admixto rubore, Candorem habens nullo plane rubore temperatum. Ita enim intelligendum esse apparet e præced. vv. Quare viderint qui cum Erasmo hic interpr. Immodice. [Ἀκρήτως, Hippocr. 54. 107.]

Ἀκρατοσύνη, i. q. ἀκρασία. Reperitur et Ἀκρατώσυνη per ω in Opusculo, quod Galeomyomachia inscribitur, metri causa, Λάβοιμεν ἀντίποινον ἀκρατωσύνης. Sed nimis licentiosa est hæc scriptura: ac ne ἀκρατοσύνη quidem ita receptum est ut ἀκρασία.

Αὐτόκρατος, ὁ, ἡ, Ipse per se mixtus et temperatus: οἶνος, Vinum, quod mixtura et dilutione non eget, Quod sua natura ita temperatum est, ut nihil ei miscere opus sit: ὁ μηδεμιᾶς προσθήκης δεόμενος, J. Poll. [Athen. 32.] Pro quo dicitur etiam Αὐτοκέρας et Αὐτόκρας, ut Idem docet. Δύσκρατος, Male temperatus: opp. sequenti. [Strabo 2. p. 153. Plut. 9, 23. * Δυσκράτως, Eust. Il. A. p. 24, 46.] Εὔκρατος, Bene temperatus. In Axiocho (196.) Οὔτε γὰρ
B χεῖμα σφοδρὸν, οὔτε θάλπος ἐγγίνεται, ἀλλ' εὔκρατος ἀὴρ χεῖται ἁπαλαῖς ἡλίου ἀκτῖσιν ἀνακρινάμενος, Aër temperatus s. bene temperatus. Et εὔκρατος οἶνος, J. Poll. Vinum bene mixtum, dilutum, temperatum: pro quo dicitur et εὐκρὰς et εὐκραής. [M. Anton. 1, 15. Εὔκρητος, Anal. 1, 477. * Εὐκράτως, Galen. 2, 2. 22. * Εὐκρατοποσία, Alex. Trall. 7. p. 95. 292. * " Ἀντεύκρατος ζώνη, Temperatæ opposita, Diog. L. 465. (1, 3.)" Wakef. Mss. * Ἰσόκρατος, Rufus 44.] " Ἰσοκρατὴς dicitur etiam Pariter s. Æqualiter tem- " peratus: ὁ ἴσως κεκεραμένος. Hippocr. (474.) Ἦν " δὲ μηδὲ ἐν τούτῳ παύηται, λούσας αὐτὸν πολλῷ θερ- " μῷ, πίσαι τὸ τρίφυλλον καὶ ὀπὸν σιλφίου ἐν οἴνῳ ἰσο- " κρατεῖ: paulo ante enim dixerat, ἐν ὕδατι δοῦναι " πιέειν:" [Schneidero leg. videtur ἰσοκραεῖ: at Schn. Lex. Suppl. citat ex Archigene Oribasii Cod. Vat. Φλεβοτομία μὲν οὖν ἐπί τε ἰσοκρατῶν χρηστέον.] Νεόκρατος, Qui recens mixtus, dilutus, temperatus fuit: ὁ νεωστὶ κεκραμένος: ut νεόκρατος οἶνος, qui et νεοκρὰς, J. Poll. [Plut. 8, 696. * " Πολύκρατος, Bekk. A-
C necd. 1, 371." Boiss. Mss.]

Αὐτόκρας, ὁ, ἡ, τὸ, Ipse per se mixtus et temperatus, i. q. αὐτόκρατος et αὐτοκέρας, J. Poll. [* Ἑλικρὰς, Arcad. 193.] Εὐκρὰς, Bene mixtus, dilutus, temperatus: οἶνος, J. Poll., qui etiam εὔκρατος et εὐκραής. Item Theophr. (H. Pl. 7, 1, 4.) Εὐηλίοις [εὐειλοῖς] καὶ εὐκρᾶσι (τόποις,) Locis temperatis et apricis. [Asclepiad. Ep. 5. Εὔκρας, Eur. Antiop. Fr. 103. * Ἰσοκρὰς, Arcad. 193.] Νεοκρὰς, i. q. νεόκρατος: [Æschyl. ap. Etym. M. v. Κρήνη, νεοκρᾶτα φίλον, Choëph. 341. τὸν νεωστὶ συγκραθέντα ἡμῖν, Schol. * Νεόκρας, Athen. 665. νεόκρατά τις ποιείτω, Vinum misceat quispiam.]

Αὐτοκραὴς, SIVE Αὐτοκρηὴς, Ionice, et pro ἄκρατος dicitur ἄκρητος, Ipse per se mixtus et temperatus, Cui aliunde temperamentum aliquod accersere opus non est. I. q. αὐτοκέρας, αὐτόκρατος et αὐτόκρας. E Nicandro autem (A. 163.) affertur αὐτοκρηὲς pro ἄκρατος, ἄκρατος οἶνος καὶ ἀμιγὴς, Merum, Vinum meracum et non mixtum, dilutum. [* Δυσκραὴς, Opp.
D Ἁ. 2, 517.] Εὐκραὴς, Bene mixtus s. temperatus, i. q. εὔκρατος et εὐκράς: ut εὐκραὴς οἶνος, J. Poll. Vinum bene mixtum et temperatum, s. dilutum. Et Hesiod. (Ἔ. 2, 212.) Ἀντίον εὐκραέος [ἀκραέος] ἀνέμου [Ζεφύρου] τρέψαντα πρόσωπον, Contra ventum bene temperatum, purum. Sic Greg. Παῖζον ἅμα πνοιαῖς εὐκραέων ἀνέμων. Apoll. Rh. 2, (1230.) εὐκραὴς ἄεν οὖρος: ubi penult. producitur. Damasc. Ἡ δὲ ἰσημερινὴ τροπὴ εὐκραὴς οὖσα, αἵματος αὐξητικὴ, θερμὴ καὶ ὑγρὰ ὑπάρχει. Citatur etiam ex Aristot. Meteor. 1. [Apoll. Rh. 4, 891. Opp. K. 1, 118. Ἁ. 2, 252. 4, 33. * Εὐκραῶς, Eust. 7. p. 242. Ἰσοκραὴς, vide Ἰσοκρατής.]

Ἀκέραιος, ὁ, ἡ, Sincerus, Purus, Non adulteratus: οἶνος, Vinum purum, Diosc. 5. Sic ἀ. θάλασσα, Aqua maris sincera. Sic, Καὶ μὴ ἀκέραιον ἀναδίδοσθαι τὴν ἀπὸ τοῦ οἴνου δύναμιν, Athen. 2. Nam hanc primam signif. pono ut maxime propriam, sequendo etymum, quod posteriore loco affert Etym., sc. a κερᾷν, præfixo α priv.; nam alteram plane ridiculam

esse judico. || Simplex: quæ signif. vicina est præcedenti, per metaph. Matth. 10, (16.) Καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί, Et simplices ut columbæ. Consimilem huic signif. habet ap. Philostr. Τὸ δὲ ἀ. καὶ ἄκακον καὶ ἀνεπιβούλευτον. Eust. quoque [ad Il. B. 855.] exp. ἁπλοῦς, πραΰθυμος, ἄθυμος, i. e. ἀόργητος: ac dictum putat quasi ὁ μὴ κεραΐζων. || Integer, Intactus, Incolumis, Illæsus, Nihil mali adhuc passus, Plato de Rep. 1. Αὕτη δὲ ἀβλαβὴς ἐστι καὶ ἀ. Sic ἀκέραιος πόλις, Isocr. Paneg. [cf. Archid. 28.] χώρα, Dem. (17.) γῆ, Thuc. 2, (18.) Apud Xen. K. Π. 4, (5, 1.) Ἀ. σκηναί. Item homo dicitur ἀ. Plut. Alcib. (21.) Ἐν γὰρ ὀλίγοις πάνυ τῶν ἐπιφανῶν, μόνος σχεδὸν ἀ. ἔμεινε. Exp. autem ἀκέραιος per ἀζήμιος, Schol. Thuc. || Integer, alia signif. Κατακόπους, inquit Bud., defessos pugnando vocat Diod. S., quibus ἀκέραιοι, i. e. Integri, substituuntur. [" Phænias Eresius Athenæi 84. ἐξ ἀκεραίου, Bono animo, Sine dolo, Nullo malo consilio." Schw. Mss. " Schol. Aristoph. Πλ. p. 194. T. H., Dionys. H. 2, 1169. 3, 1320. Thom. M. 648. Jacobs. Anim. 138. 251. Anth. 8, 129. 10, 57. 11, 291. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 336. Diod. S. 1, 557. ad Timæi Lex. 18. Eur. Phœn. 950. Zeun. ad Xen. K. Π. 384. et Ind., ad Charit. 238. Valck. ad Herod. 347. Toup. Opusc. 1, 20. ad Lucian. 1, 190." Schæf. Mss. * Ἀκεραιοφανής, Schol. Philostr. 611. Boiss., Schol. Thuc. 1, 52. Tzetz. in Lycophr. 151.] Ἀκεραίως, Sincere, [Gl.] Pure. || Integre, Incolumiter. Ἀκεραιότης, Sinceritas, Puritas. Interdum Simplicitas. Item Integritas, Incolumitas. [" Ad Charit. 238." Schæf. Mss. Polyb. 3, 73, 6. 105, 7. * Ἀκεραιοσύνη, Suid. * " Ἀκεραιόω, Brunck. Aristoph. 2, 186." Schæf. Mss.]

" Ἀκράκιον, Hesychio ἀκέραιον, πρόσφατον, Integrum et Illæsum, Recens."

Ἀκραιφνής, pro * ἀκεραιοφανής, ut Etym. ait, cui astipulatur Schol. Thuc., i. q. ἀκέραιος: ὕδωρ ἀκραιφνέστατον, Diosc. 5. Aqua purissima, Greg. de Baptismo, ἀκραιφνέστατον φῶς. Philo, εἰλικρινέστατον et ἀ. copulat. || Integer, Intactus, Illæsus, Thuc. 1. Ὁρῶντες προσγεγενημένας τε ναῦς ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἀκραιφνεῖς, Schol. ἀβλαβεῖς, ἀκεραιοφανεῖς. [" Purus, Euseb. V. C. 4, 9." Mendham. Mss. " Phryn. Ecl. 14. Thom. M. 216. ad Diod. S. 1, 409. Jacobs. Anth. 9, 109. (ubi et de * Ἀκηροφανής.) 12, 256. T. H. ad Plutum p. 471. ad Dionys. H. 1, 327. Boiss. Philostr. 611. Eur. Hec. 537. Toup. Opusc. 1, 526. Bergler. Alciphr. 22." Schæf. Mss. Lycophr. 151. Heliod. Æth. 5. p. 224. * Ἀκραιφνός, Man. Phil. 5, 325. p. 168. κάλλος, Theodoret. Therapeut., 36, 32. ἀκραιφνῇ πίστει, al. ἀκραιφνεῖ. Cf. Sylb. Ind. 197. Schn. Lex. Suppl. * Ἀκραιφνῶς, Sincere, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.]

[* " Εὐκέραιος, Simplex. Esther. 16, 16. εὐκ. εὐγνωμοσύνην, Simplicem benevolentiam." Schleusn. Lex. V. T.]

Ἀνακεράννυμι, SIVE Ἀνακεραννύω, Commisceo, Permisceo, Commisceo temperando, Tempero. Idem EST Ἀνακεράω. Unde ἀνεκέρασεν, Od. Γ. (390.) Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν Οἴνου ἡδυπότοιο, Miscuit craterem vini s. Temperavit. Eust. vero ibi ἀνεκέρασσε accipi ait pro ἐκ δευτέρου κέρασε, Iterum miscuit. Est hinc et particip. ἀνακραθεὶς, Plut. Rom. (29.) Καιναῖς αὖθις ἀνακραθέντων ἐπιγαμίαις τῶν γενῶν, Permixtis. Item in alio particip. ap. Plat. Axiocho (185.) Ὧν τὰ μὲν ἥδοντα ἀμυχιαῖα καὶ πτηνὰ καὶ εἰς πλείους ὀδύνας ἀνακεκραμένα, Pluribus permixta doloribus, Quibus alioqui plus dolorum et malorum admixtum est quam voluptatum, συναναμεμιγμένα πλείοσιν ὀδύναις. " Ἀνακραθέντες per " sync. pro ἀνακερασθέντες, teste Hes. Particip. aor. " 1. pass." [" P. Abresch. Paraphr. 247. Tyrwh. ad Aristot. 181. Segaar. in Daniel. 82. Valck. Hipp. p. 191." Schæf. Mss.] " Ἀνάκερμα, Vasculum quo " oleum affunditur: alio nomine dictum ἐλαιηρὰ ἐπί" χυσις, μακρὸν ἀγγεῖον, χαλκίον. J. Poll. 10, (93.) " ex Aristoph. Δαιταλεῦσι. Videndum tamen ne " mendosum sit." Ἀνάκρασις, Permixtio, Mixtio, Temperatio: ἀνάκρασις καὶ κοινωνία, [Plut. Alex. 47.

A " Greg. Nyss. 3, 199. Clem. Alex. 626." Wakef. Mss. * Δυσανάκρατος, Plut. 10, 247. 272. * " Προσανακεράω, ad Hesych. 1, 327, 5." Dahler. Mss. Ælian. H. A. 14, 4.] Συνανακεράννυμι, SIVE Συνανακεράω, Una permisceo, Commisceo, Lucian. Πίνειν ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν, Aconito permixtam, Cui, dum misceretur et dilueretur, simul et aconitum admixtum fuit, cum aqua misceretur, aconitum una permixtum fuit. || Dicuntur etiam συνανακεράννυσθαι, Quæ unum cinnum efficiunt, coalescunt et eod. quasi temperamento uniuntur, Greg. Καὶ γενόμενος ἄνθρωπος ὁ κάτω, Θεὸς, ἐπειδὴ συνανεκράθη Θεῷ, Coaluit. Sic vero et κρᾶμα dicitur de simili Concretione et coagmentatione. [" Valck. Hipp. p. 191. P. Abresch. Paraphr. 248." Schæf. Mss. * " Συνακεράω, Phot. Lex. ap. Elmsl. Eur. Heracl. 919." Boiss. Mss. * Συνανάκρασις, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.]

Διακεράννυμι, SIVE Διακεράω, Permisceo, Diluo. [" Bene tempero, Philostr. 589." Wakef. Mss.]

Ἐγκεράννυμι, SIVE Ἐγκεράω, Immisceo, Misceo
B in s. inter, Il. Θ. (188.), πυρὸν ἔθηκεν, Οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, Vinum miscens in poculo. Nisi quis malit Infundens, sicut in Κεράννυμι supra dictum fuit. Eubul. ap. Athen. Τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω, Plut. (10, 559.) Ταῦτα μὲν ἐγκέκραται τοῖς Ἐπικούρου λόγοις, καὶ διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ τῆς φιλοσοφίας, Immixta sunt, Permixta sunt, Aristot. de Mundo, Τῶν στοιχείων ἐγκεκραμένων ἀλλήλοις, Elementis inter se mixtis, Invicem permixtis et contemperatis. Et voce med. ap. Eund. in eod. l., Ζωγραφία μὲν γὰρ λευκῶν τε καὶ μελάνων, ὠχρῶν τε καὶ ἐρυθρῶν χρωμάτων ἐγκερασαμένη φύσεις, τὰς εἰκόνας ἀπετέλεσε, Miscens inter se et attemperans. [" Metaph., Herod. 5, 124. Ἐγκερασάμενος πρήγματα μεγάλα." Schw. Mss. " Porson. Or. 1645. Segaar. in Daniel. 82. T. H. ad Lucian. 1, 221. Dawes. M. Cr. 268. P. Abresch. Paraphr. 248. Herod. 437. 570. (7, 145.) Valck. Callim. 264." Schæf. Mss. * Ἐγκέραστος, Plut. 8, 621. * Ἔγκρασις, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Ἐγκρασίχολος, ὁ, ἡ, Cui permixta bilis est, admixtum
C fel est, Biliosus. || Ἐγκρασίχολοι dicuntur etiam Pisces quidam, qui ex apua cobitide nascuntur, Athen. (300.); Aristot. H. A. 6, 5. ap. quem ibid. pro μὲν ἀράδες ex Athen. repone μεμβράδες. " Etymologo " ἐγκρασίχολοι sunt ὀξύχολοι, κεκραμένην χολὴν ἐν τῇ " κεφαλῇ ἔχοντες: ut et Lex. meo vet., nisi quod in " eo transposito ρ scriptum ἐγκαρσίχολοι: additque " uterque, οἱ δ' ἰχθύες ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχουσι τὴν χολήν: " innuentes, dici de Quodam piscium genere qui τὴν " χολὴν habeant ἐν τοῖς κρασί, i. e. κεφαλαῖς." " Ἐγ" καρσίχολος exp. Iracundus: sed sine exemplo vel " auctoritate." " Ἔγγραυλις, vulgo dicitur Piscicu" lus ille qui a spuma ἀφύη s. ἀφρὸς nominatur, teste " Schol. Aristoph.: voce forsan corrupta ex ἐγκρα" σίχολος, quæ species quædam est τῆς ἀφύης." [" Ἐγγραυλίς, ἡ, Ælian. H. A. 8, 18. not." Schn. Lex. " Suid. 2, 470. * Ἔγγραυλος, Schol. Opp. Ἁ. 1, 767. * Ἐγγραύλης, 4, 470." Wakef. Mss.] " Ἐ" πεγκεράννυμι, Insuper Immisceo. Plato (Politico " 122.) Καὶ σμικρὰ μὲν ἀγαθὰ, πολλὴν δὲ τῶν ἐναν-
D " τίων κρᾶσιν ἐπεγκεραννύμενος. Ubi Bud. simpl. " exp. Immiscens." [Nicander Ἀ. 370.]

Ἐκκεράννυμι SIVE Ἐκκεραννύω, Effundendo misceo, Athen. 2. περὶ τριπόδων ἀπύρων s. κρατήρων loquens, Εἰς οὓς τὸν οἶνον ἐξεκεράννυον.

Ἐπικεράννυμι, SIVE Ἐπικεράω, Admisceo, Attempero. [Alex. Trall. 7. p. 334. " Casaub. ad Athen. 143. * Ἐπικέρασις, ibid." Schæf. Mss.] Ἐπικεραστικὸς, Cui attemperandi vis inest. Ἐπικεραστικὸν, inquit Gorr., vocari potest Quicquid paulatim bonum succum sufficit in locum mali vitiosique succi paulatim vacuati. Proprie vero dicitur Medicamentum temperans et obtundens malignitatem vel morsum humorum in aliqua parte contentorum, veluti uva passa mordentes mediocriter stomachum humores obtundit ap. Gal. de Alim. 2. Idem Medicamentorum genus κατακεραστικὸν etiam appellatur. [Alex. Trall. 7. p. 330. 347. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Ἐπικρατητικός.] Ἐπίκρασις, Attemperatio. Ἐπίκρασις ap. Medicos est Ratio curandæ cacochymiæ, s. potius, ut Gal.

ait, Cacochymiæ curatio, per quam, ut scribit l. 9. A
Meth., paulatim vacuatur quod vitiosum est, inque locum ejus, quod bonum est, reponitur; s. qua, si vires imbecillæ sunt, ut confertim factam vacuationem admittere nequeant, vel humor propter cruditatem non est futurus obediens medicamento, eum attemperamus, tenuamus, mitificamus, paulatimque educimus, inque locum ejus benigniores sufficimus. Quanquam non necesse est eam vacuatione perfici; nam quæ etiam in corpore manent, alterari mitigarique possunt, permissa soli naturæ vacuatione, quæ eorum partem vel convertat in corporis alimentum, vel per alvum, urinas, sudorem, aut aliter expurget. Hæc quidem curandi curatio proprie ἐπίκρασις appellatur; atque in eo sensu accipiendum est, quod scribit Gal. de vinis fulvis l. 12. Meth. Ἐπικεραστικοὶ δ' εἰσὶ καὶ θρεπτικοὶ, id enim postea explicat, cum ait, Τρέφουσι δὲ μᾶλλον καὶ κακοχυμίαν ἐπανορθοῦνται: quod non videtur Linacer animadvertisse, de mixtione, non de hac, quam tractamus, ἐπικράσει interpretatus. Gorr. Sic ap. Diosc. 2, 53. Ὁ δὲ ζωμὸς τοῦ B
νόσσακος μάλιστα δίδοται ἐπικράσεως χάριν φαυλοτήτων, Ad malos humores attemperandos. [" Casaub. ad Athen. 143." Schæf. Mss.] Ἐπικρατικὸς, Cui attemperandi facultas inest, Attemperandi vi præditus, i. q. ἐπικεραστικὸς supra. Sic legunt quidam ap. Gal. Ὑγιειν. 4. de succo alicæ, Εὔχυμος μὲν οὖν ἐστι καὶ διὰ τοῦτο τῆς κακοχυμίας ἐπικρατικός: de Alim. 2. ubi de uvis passis agitur, Τό γε μὴν ἐ. ὑπάρχει ταῖς γλυκείαις ἀεὶ, καθάπερ καὶ τὸ μετρίως ῥυπτικὸν, ὥστ' ἐξ ἀμφοτέρων τῶν δυνάμεων τὰς μικρὰς κατὰ τὸ στόμα τῆς κοιλίας ἀμβλύνουσι δήξεις, Vis temperandi et moderate extergendi. Sed in priori l. pro ἐπικρατικὸς scribitur ἐπικρατητικός: in posteriori itidem pro ἐπικρατικὸν scribitur ἐπικρατητικόν: i. e. Inhibendi ac coërcendi s. reprimendi vim habens, ab ἐπικρατέω. [Cornar. ad Galen. κ. Τόπ. p. 334.]

Κατακεράννυμι, Commisceo, Permisceo, Contempero. [Plut. 6, 501.] Κατακέρασις, Commixtio, Contemperatio. Κατακεραστικὸς, Contemperandi vim habens: ut κατακεραστικὰ, Medicamenta, quæ et C
ἐπικεραστικὰ paulo ante. [" Geopon. 888." Wakef. Mss.] " Κατάκρασις exp. Temperantia: sonat tamen " potius Commixtio s. Permistio." [* " Ἀκατάκρατος, Germanus Dormit. B. Mar. p. 91." Boiss. Mss.] Ἐγκατακεράννυμι, Immisceo: Ἐγκατακεραννύμενον τῷ οἴνῳ ὕδωρ, Eust.

Μετακεράννυμι, Transfundo, Ruell. ap. Diosc. 1, 63. Μετακεράσας ἐκ τοῦ κυρτιδίου τὸ ἐξιπωθὲν ἄρωμα εἰς τὸν λουτῆρα, Odores expressos e quasillo in labrum transfundens. Exp. etiam Diffundens, e Plin. Posset μετακεράσαι hic etiam reddi, Ea, quæ mixta fuerunt, transfundo; et sic exprimeretur τὸ κεράσαι. [" Pausan. 3, 87." Schæf. Mss.] Μετακέρασμα, Plut. (9, 747.) Οὔτε θερμὸς ὢν αὐτὸς, οὔτε ψυχρὸς, ἀλλὰ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα καὶ κοινώνημα, Ut qui neque calidus sit neque frigidus, sed caloris et frigoris medium quoddam temperamentum et communio, Turn. Peculiariter vero ap. Hippocr. accipitur pro Aqua lactei teporis: qua de re vide in Μετάκερας et Μετακύρας. Μετάκερας, ατος, ὁ, ἡ, τὸ, Temperatus, D
Qui medii temperamenti est, ut ὕδωρ, Aqua temperata, mixta e frigida et calida; nam de tepida proprie dici tradunt. Athen. (41.) Ἀθηναῖοι δὲ μ. καλοῦσι τὸ χλιαρόν· ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν, ὑδαρὲς φησὶ, καὶ μ. Quod (123.) iisd. fere verbis repetit, afferens hæc exempla: Alexis in Locris, αἱ δὲ παῖδες παρέχεον, Ἡ μὲν τὸ θερμὸν, ἡ δὲ ἑτέρα τὸ μετάκερας. Ibid. ex alio Poëta, Ἀνεβόησεν—Ὕδωρ ἐνεγκεῖν θερμὸν, ἄλλος μετάκερας. Hes. quoque exp. τὸ εὔκρατον ὕδωρ ἢ χλιαρόν. [" Ad Phalar. 275. Casaub. ad Athen. 85." Schæf. Mss.] Apud Gal. autem Lex. Hippocr. SCRIBITUR Μετακύρας, quod exp. γαλακτῶδες σύγκραμα, Misturam s. Temperamentum lacteum; ubi ex Athen. reponendum videtur μετάκερας, ac intelligendum de Temperatura aquæ lactei teporis: nisi veriorem scripturam esse putemus, quam vulgatæ Hippocr. Edd. habent, sc. μετακέρασμα. Est autem h. l. Hippocr. in l. π. Διαίτ. Ὀξ. (3, 5.) de lavando ægro, Καὶ μ. πολλὸν ἑτοιμᾶσθαι, καὶ τὰς ἐπαντλήσιας ταχείας ποιέεσθαι.

[* " Περικεράννυμι, Circummisceo, Plut. 9, 655." Wakef. Mss.]

Συγκεράννυμι, Συγκεραννύω, Συγκεράω, Commisceo, Plut. (8, 634.) Ὁμοῦ μεταλλικὰ καὶ βοτανικὰ καὶ θηριακὰ, καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάττης εἰς τὸ αὐτὸ συγκεραννύντας, In unum commiscentes. Et in pass. ap. Eund. Numa, Συγκεκραμένοι πολίταις, Civibus permixti. Ad Hebr. 4. Οὐκ ὠφέλησεν ὁ λόγος τῆς ἀκοῆς ἐκείνους, μὴ συγκεκραμένος τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασι, Ut qui fide non mixtus fuerit iis, qui audierant. Συγκεράννυσθαι dicuntur etiam Quæ coëunt et coalescunt, Plato de LL. 10. p. 324. Ὁπόσα τῇ τῶν ἐναντίων κράσει κατὰ τύχην συνεκεράσθη. Συγκεράννυσθαι dicuntur etiam Qui amicitiam ineunt aut familiaribus se aggregant, Xen. K. Π. 1, (4, 1.) Ταχὺ μὲν τοῖς ἡλικιώταις συνεκέκρατο ὥστε οἰκείως διακεῖσθαι. Et act. signif. ap. Herod. (7, 151.) Συνεκεράσαντο φιλίην πρὸς Ξέρξεα, Amicitiam cum Xerxe contraxerunt. [" Aristoph. Πλ. 853." Seager. Mss. " Herod. 4, 152. Φιλίαι μεγάλαι συνεκρήθησαν, Ion. pro συνεκεράθησαν, ubi olim συνεκρίθησαν." Schw. Mss. " Wakef. Ion. 418. Trach. 654. 660. Posidipp. 10. Brunck. Soph. 3, 470. Boiss. Philostr. 262. 511. T. H. ad Lucian. 1, 221. Valck. Hipp. p. 191. 201. ad Diod. S. 1, 10. Musgr. Andr. 495. P. Abresch. Paraphr. 247.: φιλίαν, Porson. Med. p. 15. Dionys. H. 2, 1051." Schæf. Mss. * Συγκεκραμένως, Gl. Temperatissime, Attemperate: * Συγκέρασμα· Temperamentum. " P. Abresch. Paraphr. 248." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Συγκερασμὸς, Gl. Temperies.] Συγκεραστὸς, Commixtus, Mixtus cum, Temperatus cum. [Συγκεραστὸν, Gl. Caldaria, Calda aqua: * Ἀσυγκέραστος· Intemperatus. Anthol. 1, 161.] Σύγκρασις, Commixtio, Contemperatio, Cinnus, quo duæ res in unam coëunt, Alexis ap. Athen. (449.) in gripho de dormientibus, Οὐ θνητὸς, οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ Σύγκρασιν, ὥστε μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει Μήτ' ἐν θεοῦ ζῆν. [Ast. Theolog. Arithm. 6.] AT Σύγκραμα, Id ipsum, quod commixtum s. contemperatum est, Id ipsum, quod concrevit s. coaluit. Apud Medicos vero dicitur Potio diluta s. mixta e vino et aqua: quod κρᾶμα quoque dicitur. Diosc. 5. [" Suicer. Thes. 2, 149." Schæf. Mss. * Συγκραματικὸς, Plut. 9, 583. ὄνειρος.] Σύγκρατος, ὁ, ἡ, Commixtus, Contemperatus, Greg. Naz. Σύγκρατον ἀέρι τὸ φῶς. [" Musgr. Andr. 495. Jacobs. Anth. 11, 329." Schæf. Mss. * Ἀσύγκρατος, Plut. 7, 648. * Πολυσύγκρατος, Phav. 70. Hes. 82.]

¶ Κρατὴρ, SIVE Κρητὴρ Ion., ῆρος, ὁ, Crater, Cratera, Vas, in quo miscetur vinum, τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ κιρνᾶται ὁ οἶνος: a κεράννυμι: quam etymologiam multi ll. ap. Hom. indicant: Od. Γ. (390.) Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν Οἴνου ἡδυπότοιο: H. (179.) κρητῆρα κερασσάμενος, μέθυ νεῖμον Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον. Il. Γ. (269.) κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον: I. (202.) Μείζονα δὲ [δὴ] κρητῆρα, Μενοιτίου υἱὲ, καθίστα, Ζωρότερον δὲ κέραιρε· δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ. Od. A. (110.) οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ. Sic Plut. (7, 94.) Τῶν κρατήρων ὁ δεύτερος ἥρωσιν ἐπικίρναται. Quod vero Virg. dicit Æn. 7. Crateres magnos statuunt et vina coronant, ita Græce Hom. dixerat, Κρητῆρας στήσαντο ἐπιστεφέας οἴνοιο. Plut. Alex. Ἐκ πίθων μεγάλων καὶ κρατήρων ἀλλήλοις προέπινον. At vero κεφαλὴν in cratere Eust. esse dicit τὸ ἄνω αὐτοῦ ἄκρον, ubi sc. coronatur, ut ex Hom. et Virg. indicatum est. Sic quidam prosæ scriptor ap. Eust. dicit, Κρ. ἐστεμμένους οἴνου: item poëta quidam, κρατήρων κρᾶτα ἐρέψαι θαλλοῖς. At κρατὴρ Σωτῆρος Διὸς, Crater, qui Jovi Sospitatori in conviviis libabatur: ut κρατὴρ Ἀγαθοῦ Δαίμονος, Boni Genii, dicitur fuisse meraci potio sublatis mensis. Κρατῆρα autem ἐλευθέριον Jovi statui solitum fuisse pro conservata libertate, cum hostes repulerant, Hes. || At Od. Φ. (145.) παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν Ἶζε μυχοίτατος αἰεὶ, sunt qui περιεκτικῶς esse velint Locum, in quo crateres vini coronati statuebantur, alii vero προσηγορικῶς διὰ τοῦ κρατῆρος πολλοὺς κρατῆρας δηλοῦ-

σθαι existimant, Eust. || Κρατὴρ dicebatur etiam A τρίπους quidam, sc. is, quem ἄπυρον Hom. appellat, in quo tripode οἶνον ἐκίρνων: atque hunc esse volunt τὸν τῆς ἀληθείας οἰκεῖον τρίποδα, ab eoque Prov. ortum, Ἐκ τρίποδος λέγειν, i. e. ἀληθεύειν, quoniam οἶνος ἀλήθεια, ut docet Athen. 2. Qui a cratere proprie accepto diversus non est. [Plut. Cleom. 13.] || Signum cœleste, quod Lat. itidem Craterem vocant: Cic. ap. Arat. Crateram fem. gen. || Κρατῆρες in monte Ætna dicuntur Foramina, quibus ignis cinisque evomitur, Epigr. de Empedocle, Πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων. Soph. Schol. dicit ita vocari τὰ ἐν τῇ Αἴτνῃ κοιλώματα, atque ap. Soph. Œd. Col. (1593.) Κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα, exp. τοῦ μοιχοῦ: nam τὰ κοῖλα metaph. vocari κρατῆρας. Ætnæ autem craterum meminit et Aristot. de Mundo, Καθάπερ τῶν ἐν Αἴτνῃ κρατήρων ἀναῤῥαγέντων καὶ ἀνὰ τὴν γῆν φερομένων χειμάῤῥου δίκην. Plin. 3, 8. Ætnæ craterem scribit patere ambitu stadiorum xx, favillam Taurominium et Catanam usque pervenire ferventem; fragorem vero ad Maronem et gemellos colles. || In fonte salientis aquæ B conceptaculum: sic exp. VV. LL. Od. N. (105.) Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι λάϊνοι. || Plato Tim. Πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, Cic. Ad temperationem superiorem, in qua omnem animum universæ naturæ temperans permiscebat. [Κρατὴρ, ἀπὸ τοῦ κέρατος, οἷον * κερατὴρ, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ κέρας ἐγχεῖσθαι τὸ πόμα, Athen. 476. "Musgr. Iph. T. 626. Jacobs. Anth. 12, 155. Heyn. Hom. 4, 588. Barthel. Voy. 3, 48. Voss Myth. Br. 1, 56. Wyttenb. Select. 374. Κρ. κοινὸς, Wakef. Ion. 1197. Musgr. 1178.; τρίτος, Brunck. Soph. 3, 531. Heindorf. ad Plat. Charm. 93. Κρατῆρα κεραννύειν, Porson. Or. 1645.; στήσασθαι, Heyn. Hom. 5, 296. Philostr. 174. Boiss., Dionys. H. 3, 1409. ad Il. Z. 528. Παρὰ κρητῆρι, ad Charit. 622. Παρὰ κρητῆρα, κρατῆρας, κρητῆρι, Valck. Ep. ad Röv. 60. Κρατῆρες, ad Diod. S. 1, 333. 471. Jacobs. Anth. 11, 180." Schæf. Mss.] AT Κρητήριον ab Hes. [et Phot.] exp. ἐπίχυσις, eo quod κατακρῆσαι sit καταχέαι. Id autem κατακρῆσαι simile est τῷ ἐπικρῆσαι, quod Eust. exp. ἐπικεράσαι, syncopen esse dicens. C "Κρατήριον, Parva cratera, s. Parvus crater. Hip-" "pocr. de Nat. Mul. Ἐγχέας ἐς κρατήριον. Apud" "J. Poll. vero pro κρατήριον reponendum κραστήριον," "ut satis patet ex etymo et ex expos. AT Κρατη-" "ρίσκοι, Hesychio sunt οἱ τοῦ ὀφθαλμοῦ, qui et μή-" "κωνες dicuntur." ["Phryn. Ecl. 65. ad Lucian. 1, 579." Schæf. Mss. * Κρατηρία, ἡ, i. q. κρατὴρ, Diosc. 4, 155. sed Cod. Constantinop. exhibet τὸν κρατῆρα. * "Κρατηροφόρος, Schol. Nicandri 'A. 217." Wakef. Mss. * Πρηστηροκράτηρ, Synes. 322.] "Ἐπικρητηρίδιον, quidam interpr. Operculum τοῦ κρητηριδίου." ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 35. Wessel. ad Herod. p. 12. (1, 25.)" Schæf. Mss. * "Ὑποκρατήριος, Inscr. Æginetica, ὑ. βάθρον: Boeckh. Staatshaushault. 2, 301. * Ὑποκρατήριον, Euseb. adv. Marc. 1, 3. * Ὑποκρητήριον, Inscr. Sigea p. 34. * Ὑποκρητηρίδιον, Herod. 1, 25." Schn. Lex.] Κρατηρίζω, Compoto, συμπίνω, Eust. e vett. ["Sacris arcanis initio, vel D imbuo, cratere aquæ pleno, quæ super initiandorum capita effundebatur, Dem. 313, 16." Reisk. Ind.] "Pass. ἐκρατηρίσθημεν Hes. affert pro ἐμεθύσθημεν," "Exhaustis crateribus inebriati fuimus."

¶ Κικράω, [et * Κίκρημι,] i. q. κεράω s. κρῶ insitatum, atque e κρῶ factum per reduplicationem, ut κιχρῶ. "Κιγκρᾷ, Hesychio κιρνᾷ, Miscet: quod et" "κικρᾷ, sine γ." UNDE Ἐγκικράω, Immisceo, Misceo, i. q. ἐγκεράννυμι: Ἐγκίκρα ὡς εἴω, i. e. κίρνα ὅπως πορευθῶ, [Etym. M.] Formant autem fut. in ήσω. Referri huc posse videntur ET Ἐπικρῆσαι, [Od. H. 164.] ET Κατακρῆσαι, de quibus paulo ante dixi in Κρητήριον.

¶ Κεραίνω, SIVE Κεραίρω, i. q. κεραννύω s. κεράω, atque ejusd. originis, Il. I. (202.) Μείζονα δὲ κρητῆρα, Μενοιτίου υἱὲ, καθίστα, Ζωρότερον δὲ κέραιρε. Ubi quædam exempl. habent etiam κέραινε: sed κέραιρε ap. Athen. et Plut. et in probatoriis libris reperitur. Sicut vero Hom. dicit Ζωρότερον κέραιρε, ita Antiphanes ap. Athen. (423.) κέρασον εὐζωρέστερον: et Ephippus ibid., φιάλην ἑκατέρᾳ Ἔδωκε, κεράσας ζωρότερον. Ubi obiter notandum ζωρότερον ab Aristot. et Plut. in Hom. loco exponi θᾶττον, non ἀκρατον. Vide Aristot. de Poët. (25.) Plut. Symp. 5, 4. ["Κεραίνω, Κεραίρω, * Κεραίω, Heyn. Hom. 5, 573." Schæf. Mss. Κεραίω, Nicander 'A. 178. 511. * Ἐπικεραίνω, Alex. Trall. 1. p. 38. lectio susp.]

¶ Κιρνάω, i. q. κεράω, indeque derivatum, Eust.: sed magis poëticum, Od. H. (182.) μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα, Herod. (4, 66.) Κιρνᾷ κρητῆρα οἴνου, Vini craterem miscet, Vinum in cratere. Apud Athen. 13. Ἑστηκυῖαν πρὸ τοῦ κυλικείου καὶ δακρύουσαν, κιρνῶσάν τε βραδέως τὴν φιάλην, Herodian. 8, (4, 26.) Κιρνῶντες θείῳ καὶ ἀσφάλτῳ. Et in pass. ap. Athen. 10. Ἴσον ἴσῳ φασκόντων κιρνᾶσθαι, Parem vini mensuram et parem aquæ misceri debere. Dicitur ETIAM Κίρνημι ET Κίρναμαι, pro κιρνάω, Od. Ξ. (78.) Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον, ut supra μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα: Π. (14.) Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον. Herodian. 1, (17, 17.) Εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνάναι τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν: paulo post vero κεράσαι id vocat. Athen. 10. Σωφρονικώτερον κιρνάναι παρακελεύεται, Miscere temperantius. ["Κιρνάω, Thom. M. 535. Brunck. Soph. 3, 531. Jacobs. Anth. 11, 188. ad Mœr. 146. Κίρνη, κίρνα, 208. et n. Κίρνημι, Thom. M. l. c. ad Charit. 718. Porson. Or. 1645. Aristoph. Fr. 283." Schæf. Mss.] Ἀνακίρναμαι, i. q. ἀνακεράννυμι, Permisceo. Exemplum habes in Εὔκρατος. [Eur. Hipp. 253.] "Ἐπανακίρνασθαι, Rursus misceri, πά-" "λιν συγκρίνεσθαι, ap. Greg. de Hom." Συνανακίρναμαι, Una permisceo, i. q. συνανακεράννυμι: unde συνανακιρνάμενος ap. Eust. [* Διακιρνάω, Hippocr. 361. 557. * "Ἐγκίρνημι, ad Horat. p. 24. Zeun., Dawes. M. Cr. 267. Valck. Callim. 253. Jacobs. Anth. 9, 36. Porson. Or. 1645. * Ἐπικίρναμαι, Lobeck. Aj. p. 347." Schæf. Mss. Herod. 1, 51.] Κατακιρνάω, Misceo, Tempero, Alex. Aphr. Ἡ ὑγρότης κατεκίρνα τὸ ἄγαν θερμὸν τοῦ μέλιτος, Calorem mellis ingentem temperabat. [Anal. 3, 147. * "Μετακιρνάω, Permisceo, Tempero, Transmuto, Converto, Sap. 16, 21. Πρὸς ὅ τις ἐβούλετο μετεκιρνᾶτο, Ad quod quisque volebat, convertebatur s. transtemperabatur." Schleusn. Lex. V. T.] "Παρακιρνάω, 'Admisceo." [Hes. "Euthym. Z. p. 31. Matth." Boiss. Mss. * Περικιρνάναι leg. ap. Alex. Trall. 7. p. 325. pro vitioso * περικιῤῥαῖναι. * Προκιρνάω, Eust. 6. p. 217.] Συγκιρνάω, Commisceo, Contempero, i. q. συγκεράννυμι. Unde συγκιρνᾶσθαι ap. Athen. (476.) ubi κρατῆρα denominatum scribit ἀπὸ τοῦ συγκιρνᾶσθαι ἐν αὐτῷ ὕδωρ: sc. τῷ οἴνῳ, quod in eo aqua cum vino misceatur, s. in eo vinum aqua temperetur et diluatur. [* Ὑποκίρναμαι, Aristot. de Insomn. c. 2. * Ὑδροκιρνάω, Lobeck. Phryn. 630. Tzetz. Chil. 5. p. 88.]

"ΚΕΡΝΟΝ, τὸ, et Κέρνος, ὁ vel τό. J. Poll." "2, (180.) κέρνα nominari ait πλαγίας δύο τραχύ-" "τητας τῶν ἑπτὰ αἳ περὶ τοῖς νώτοις ἀνιστᾶσιν," "Duas obliquas asperitates e septem illis quæ in" "dorso assurgunt. Idem, 4, c. 14. inter saltationum" "species scribit κέρνα nominatas fuisse τὰς ἐσχαρί-" "δας: et INDE Κερνοφόρον ὄρχημα, in quo κέρνα" "sive ἐσχαρίδας ἔφερον. Nicandri Schol. κέρνους vo-" "cari tradit τοὺς μυστικοὺς κρατῆρας, Crateres mysti-" "cos, ἐφ' ὧν λύχνους τιθέασιν: et inde κερνοφόρον" "ζάκορον dici τὴν τοὺς κρατῆρας φέρουσαν ἱέρειαν: a" "Nicandro 'A. (217.) Ἡ ἅτε κερνοφόρος ζάκορος βω-" "μίστρια Ῥείης. Athen. (476.) de poculo quod κέρας" "dicitur, Πρόσεστι κέρνος, ἀγγεῖον κεραμεοῦν, ἔχον ἐν" "αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους. Hes. quoque" "κέρνεα nominari testatur ἀγγεῖα κεραμεᾶ, et τὰ τῇ μη-" "τρὶ τῶν θεῶν ἐπιθυόμενα: cui κέρνος est etiam στεφα-" "νίς. Rursum Athen. et ipse (629.) meminit τοῦ κερνο-" "φόρου ὀρχήματος, μανιώδεις ὀρχήσεις esse dicens κερ-" "νοφόρον et θερμαυστρίδα. Hesychio vero κερνοφόρος" "est ὁ τὰς θυσίας ἄγων, ut κέρνεα Idem esse dixerat" "τὰ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἐπιθυόμενα." [* Κερνοφορέω, Clem. Alex. Cohort. p. 14. * "Κέρνας, Jacobs. Anth. 7, 236." Schæf. Mss.]

ΚΕΡΑΥΝΟΣ, ὁ, Fulmen: quod quid sit, docet Aristot. de Mundo, Τὸ δὲ ἀστράψαν ἀναπυρωθὲν

βιαίως ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται, Quod fulserit accensum, si ad terram usque cursim illisum sit, fulmen dicitur. Item Socrates ap. Aristoph. N. (404.) κεραυνὸν esse tradit, Ὅταν ἐς ταυτὰς (sc. τὰς νεφέλας) ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ, Ἔνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ, κᾄπειθ' ὑπ' ἀνάγκης Ῥήξας αὐτὰς, ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα, Ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης, αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων. Alibi (Ὄρν. 1714.) Aristoph. vocat πτεροφόρον Διὸς βέλος: nam Jupiter iratus jaculari id putabatur: quod e multis tum poëtarum, tum historicorum Il. apparet. Od. (Ψ. 330.) νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ: Ω. (538.) Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνόν: Ξ. (305.) βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνὸν, Vibratum jactabat fulmen, Ovid.: M. (416.) Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, Fulmine icta s. percussa. Soph. Trach. (1089.) Ἔνσεισον, ὦ ἄναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ, Accio interpr. Jace obsecro in me vim coruscam fulminis. Athen. 14. Κεραυνοῦ σκήψαντος εἰς τὸν τάφον: qua locutione utitur et Plut. Item Xen. Ἑλλ. 4, (7, 7.) Πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον. Sic ap. Paus. Attic. Ὡς κεραυνοὶ πέσοιεν ἐπ' αὐτούς. Item, Κεραυνοὶ ἐφέροντο ἐς τοὺς Γαλάτας. Lucian. (1, 99.) Ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις καὶ σμερδαλέος κεραυνός: quæ epith. poëtica sunt. Frequenter autem conjungitur cum βροντῇ, ut ap. Plut. item et ap. Hesiod. Sic ap. Il. Φ. (198.) Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν Δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ. Hesiod. Θ. (699.) Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε. Sicut vero verborum fulmina metaph. dicit Cic., ita Plut. Pericle, Δεινὸν κεραυνὸν ἐν γλώσσῃ φέρειν λεγόντων. Periphrastice autem κεραυνὸς a Soph. vocatur παλτὸν πῦρ, Antig. (131.) Παλτῷ ῥιπτεῖ πυρί: ab Eur. vero οὐρανία φλόξ: Med. (144.) διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία Βαίη. || Nomen fluvii; Cerauni Populi quidam ap. Plin. Eust. derivat a κείρειν et αὔειν. [" Wakef. Eum. 1001. Jacobs. Anth. 8, 340. 403. Toup. ad Longin. 308. Musgr. ad Eur. p. 511. ad Charit. 271." Schæf. Mss. " Κεραυνῷ καὶ βροντῇ, Lucian. 1, 268. Κεραυνὸς cum flamma, βροντὴ cum strepitu, Aristoph. N. 373. 394." Wakef. Mss. Aristot. 1, 373. * Κεραυνοβάλλω, verbum nihili, Schæf. ad Greg. Cor. 997. * " Κεραυνοβλήσας, Buttm. Schol. Od. E. 118." Boiss. Mss.] Κεραυνοβλὴς, Fulmine ictus, percussus, tactus, Fulminatus. Sic enim Lat. loquuntur. Theophr. (H. Pl. 3, 8, 5.) de haliphlœo, Λέγουσι δὲ ὡς καὶ κεραυνοβλῆτες αὗται μόναι γίγνονται, καίπερ ὕψος οὐκ ἔχουσαι· τῶν Αἰολέων τινὲς οὐδὲ πρὸς τὰ ἱερὰ χρῶνται τοῖς ξύλοις: Plin. Quin et fulmine sæpissime icitur, quamvis altitudine non excellit: ideo ligno ejus nec ad sacrificia uti fas habetur. [* " Κεραυνομάχης, Meleager 38. Brunck. ad Hipp. 1410. Pierson. Veris. 85." Schæf. Mss. * Κεραυνοπλὴξ, Alcæus Anecd. Bekkeri 1, 102. Bast. Ep. Cr. 283.] Κεραυνοσκοπεῖον, Alta machina in scena, versatilis instar speculæ, e qua fulminum jactus exhibebant, J. Poll. [4, 127. 130. * Κεραυνοσκοπία, Diod. S. 5. p. 219. * Κεραυνοῦχος, Philo de 7 Mirac. c. 3. Ζεύς. * Κεραυνοφαὴς, Eur. Tro. 1103.] Κεραυνοφόρος, Qui fulmen fert, Fulmen gerens, Plut. Alcib. (16.) de clypeo, Οὐδὲν ἐπίσημον τῶν πατρίων ἔχουσαν, ἀλλ' Ἔρωτα κεραυνοφόρον. Sed et Apelles ap. Plut. (7, 322.) pinxit Alexandrum κεραυνοφόρον. De quo Plin. 35, 10. Pinxit et Alexandrum magnum, fulmen tenentem; digiti eminere videntur et fulmen extra tabulam esse: quem Plut. ita ἐναργῶς καὶ κεκραμένως pictum scribit, ut videretur ἀμίμητος, sicut ipse Alexander ἀνίκητος. Eund. Plinius ibid. scribit pinxisse etiam quæ pingi non possunt, tonitrua, fulgura, fulgetra, βροντὴν, ἀστραπὴν, κεραυνοβόλον. [" Greg. Naz. p. 71. Montac." Boiss. Mss. Inscr. Pocock. p. 4. no. 18. * " Ἀκέραυνος, Æschyl. in Etym. M." Wakef. Mss.] Τερπικέραυνος, Fulmine gaudens, Qui fulmine delectatur, Epith. Jovis ap. poëtas, quem Fulminatorem Lat. appellant. Od. Ξ. (268.) ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλε. Sed notandum quod Eust. tradit, τερπικέραυνον Jovem dici quasi τρεπικέραυνον: i. e. κεραυνῷ τρέποντα, Qui fulmine in fugam convertit, fulmine terret eos, qui aliquid audent: quo facere docet Il. Δ. (381.) Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε παραίσια σήματα φαίνων. [Lobeck. Phryn. 826. " Aristæn. 2, 23. cf. Bast. Ep. Cr. 271." Boiss. Mss.] Ὑψικέραυνος, Ex alto fulminans. Ab Hes. exp. ἡ διὰ πυρὸς πληγή. Sed id potius conveniat τῷ κεραυνός. [* Χαλκοκέραυνος, Æschyl. ap. Strab. 1. p. 58. λίμνα: Schn. Lex. leg. conjicit * Χαλκοκέραστος.]

Κεραυνόω, Fulmino, Fulmine percutio, Athen. (522.) Οὕτω δὲ τὸ δαιμόνιον ἠγανάκτησεν, ὥστε Ταραντίνων τοὺς ἐν Καρβίνῃ παρανομήσαντες ἐκεραύνωσε πάντας, Ut fulmine cunctos feriret. Citatur etiam in pass. κεραυνωθεὶς ex Hesiodo (Θ. 859.) Quo utitur et Plut. (8, 637.) Τοὺς καθεύδοντας οἴονται μὴ κεραυνοῦσθαι, Non fulminari s. fulmine tangi. [* Κεραύνωσις, Plut. Marcello 28. Strabo 16. p. 1090.] "Ἀκεραύνωτος, Non tactus s. ictus fulmine." " Κατακεραυνόω, Fulmine icio s. interficio," [" Eumath. 150." Boiss. Mss. * Συγκεραυνόω, Cratinus Athenæi 494. cf. 628. Eur. Bacch. 1101. Archilochus Fr. 36.]

Κεραύνειος, ET Κεραύνιος, ὁ, ἡ, Fulmineus, Fulminalis, Plut. Symp. 4. Ὡς τὸ κ. πῦρ ἀκριβείᾳ καὶ λεπτότητι θαυμαστόν ἐστι, Fulmineus ignis, Ovid. Pro quo πρηστὴρ κ., Epigr. Item Κεραύνιος Ζεὺς ap. Aristot. de Mundo, quem Lat. Fulminatorem dicunt, Ἀστραπαῖός τε καὶ Βρονταῖος καὶ Αἴθριος καὶ Αἰθέριος, Κ. τε καὶ Ὑέτιος. [Διὶ Κεραυνίῳ, Inscr. Cypria ap. Hammer. p. 141. " Κεραύνιος, Soph. Antig. 1139. ματρὶ, Schol. κεραυνοβλήτῳ. Sic Eur. Bacch. 6. δέμας." Seager. Mss. " Brunck. Soph. 3, 426. Thom. M. 565. Jacobs. Anim. 105. Antip. S. 18. Alcæus Mess. 5. Toup. Opusc. 2, 25. 40. ad Lucian. 1, 323. πῦρ, Valck. Phœn. p. 61. Κεραύνειος, Bianor 13. et Jacobs., ad Charit. 365." Schæf. Mss. * Κεραύνιον, Nota grammatica, Diog. L. Vita Plat. 211. Schæf. ad Greg. Cor. 997.] Sunt etiam Κεραύνια ὄρη, Ceraunii montes Plinio 6, 7. vicini Insulæ Mæotidi; at 5, 28. Ceraunion Græcis eund. esse scribit, quem Taurum. Paus. Att. (13, 1.) p. 8. Πρὸς τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν, ἃ Κεραύνια ὀνομάζουσι. [Κεραυνίαι ῥῦπαι, Æschyl. ap. Strab. 8. p. 387.] Est etiam Ceraunia gemma ap. Plin. 37, 9. quam inter candidas numerat, fulgorem siderum rapere scribens, et habere intus stellam concursantem. Ibid. plura ejus genera traduntur. Et cap. seq., Ombria sicut et ceraunia et brontia cadere cum imbribus et fulminibus dicitur. Est et Ceraunium tuber, 19, 3. quod scribit, cum fuerint imbres autumnales ac tonitrua crebra, tunc nasci, et maxime e tonitribus, nec ultra annum durare. [* Κεραύνειον, Tuberis genus, Athen. 62. al. γεράνειον.] At pro Ceraunia siliqua 13, 8. reponendum Ceronia, ut in Κερωνία ostendi. [* " Κεραυνία, Sempervivum parvum, Diosc. Notha 468." Boiss. Mss. * " Κεραυνίτης, Gemma, Clem. Alex. 241." Wakef. Mss.]

" Κεραυνίας, Hesychio ὁ κεκεραυνωμένος, Fulmine ictus, Fulmine tactus, De cœlo tactus."

ΚΕΡΔΟΣ, τὸ, Lucrum, Quæstus, Commodum, Utilitas, Hesiod. Ἔ. (1, 321.) εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ Ἀνθρώπων: (2, 250.) ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι. Od. Θ. (164.) Κερδέων θ' ἁρπαλέων, Π. (311.) Ἀλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι ὀΐω Ἡμῖν ἀμφοτέροισι, Ψ. (139.) ἐνθάδ' ἔπειτα Φρασσόμεθ' ὅ,ττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ. In h. autem l. Il. K. (224.) Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν Ὅππως κέρδος ἔῃ, Bud. interpr. Commodum et opportunum. Habet vero et aliam signif. ap. poëtas, de qua paulo post dicam, illis peculiarem; at vero in priore illa signif. frequentissimum est ap. prosæ scriptt. Plato Apol. Socr. (32.) Θαυμάσιον κ. ἂν εἴη ὁ θάνατος, Cic. Dii boni, quid lucri est emori? Thuc. 7, (68.) Μηδὲ τὸ ἀκινδύνως ἀπελθεῖν αὐτοὺς, κέρδος νομίσαι: 8, (50.) Προσέθηκέ τε ἐπὶ ἰδίοις κ. Τισσαφέρνει ἑαυτόν. Dem. (68.) Μηδενὸς ἂν κέρδους τὰ κοινὰ δίκαια τῶν Ἑλλήνων προέσθαι, μηδὲ ἀνταλλάξεσθαι μηδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας εὔνοιαν. Sæpe autem invenitur opp. habens nomen ζημία, ut docui in Ζη-

μία. Isocr. Nic. (12.) Μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ᾽ ἀναλῶσαι, ζημίαν. Xen. post ζημίᾳ addidit etiam βλάβη, opponens τῷ κέρδει: K. Π. 2, (2, 5.) Μήτε ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κ., μήτ᾽ ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων, μήτ᾽ ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Apud Eund. legimus quædam κέρδη dicta ἄκαιρα, 4, (2, 19.) p. 58. Καὶ γαστρὸς κρείττους εἶναι καὶ ἀκαίρων κερδῶν. At Soph. dicit δεινὰ κέρδη, Ant. (326.) p. 227. ἐξερεῖθ᾽ ὅτι Τὰ δεινὰ [δειλὰ Br.] κέρδη πημονὰς ἐργάζεται: quam sententiam Menander hoc senario expressit, Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἀεὶ φέρει: quem olim Latino isto reddidi, Quæstus iniquos damna comitari solent. Sæpe etiam dicitur αἰσχρὰ κέρδη, αἰσχρὸν κέρδος, sicut Lat. Turpe lucrum: unde compp. αἰσχροκερδὴς, αἰσχροκέρδεια. Et ut Lat. dicunt Lucrum facere pro Comparare, sic ex Aristot. Polit. affertur κέρδος ποιεῖν. At ἐν κέρδει ποιεῖσθαι ex Herod., pro eo, quod Lat. dicunt, In lucro deputare, Ponere in lucro, Apponere lucro, quo postremo utitur Horat. Sed pro In lucro deputare dicere possumus magis ad verbum κέρδος νομίζειν, ut in Thuc. l. paulo ante c., vel κέρδος ἡγεῖσθαι: ut dixit Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Κἄν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται, κέρδος ἡγήσασθαι. Ceterum quod ad etymon attinet, id, quod ab Eust. affertur, sc. ἀπὸ τοῦ κέαρ ἥδειν, i. e. Ex eo, quod exhilaret cor, valde remotum est, si literas spectes; sin eam, quam habet rationem, valde vicinum. Ac certe cum experientia quotidie id confirmat, tum vero celebres Eur. versus (Bell. Fr. 15.) quorum initium est, Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς, Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἡδονὰς τοίας ἔχει κ. τ. λ. Etym. quoque deducit παρὰ τὸ κέαρ et ἄδω, sed alias etymologias addens, quæ præ hac ineptæ videri possint. Sicut ineptum esse videtur et κέρδος pro Astutia, deducere a nomine κερδὼ signif. Vulpem, licet Eust. itidem κερδοσύνην dicat τὴν δολιότητα vocatam fuisse ὡς ἀπὸ τῆς κερδοῦς, cum κέρδος reperiamus pro Astutia et dolo, et quidem plurale κέρδεα pro Dolis, s. Dolosis artibus, frequentissime. Existimo igitur κέρδος hanc signif. accepisse, quod nulla sit astutia, nullus dolus, qui ab hominibus lucri supramodum avidis non excogitetur: quam ejus signif. ut secutum est adjectivum κερδαλέος, et alia quæ compp. sunt, ita et substantivum κερδοσύνη: adeo ut supervacaneum sit s. potius ridiculum novam huic nomini etym. dare. Nec minus, si non magis, ridiculum est verbo κερδαίνω suam itidem tribuere, cum κερδαίνειν a κέρδος esse manifestissimum sit, non contra. Esse autem κερδαίνειν volunt ἀπὸ τοῦ κέαρ ἰαίνειν. || Astutia, Versutia, Vafrities, Dolus: qua in signif. utuntur poëtæ, non item oratores, quod sciam. Utuntur, inquam, poëtæ, et quidem in plur. potius quam in sing., quantum quidem meminisse possum, pro Dolis s. Dolosis ac fraudulentis artibus. Il. Ψ. (709.) Ἂν δ᾽ Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο κέρδεα εἰδώς: cum autem alibi idem dicatur οὐ λήθεσθαι δόλου, sc. 725. δόλου δ᾽ οὐ λήθετ᾽ Ὀδυσσεὺς, hinc colligit Eust. idem esse κέρδος et δόλος. Ceterum ut illic dicitur πολύμητις Ulysses κέρδεα εἰδέναι, sic in alio Ejusd. l., Od. N. (298.) μῆτι et κέρδεσι copulantur: ubi dicit Minerva, ἐγὼ δ᾽ ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν: sed in bonam partem hic accipiendum videtur, at illic non item. Imo vero utrobique in malam partem accipi potest; nam Minerva dixerat paulo ante, de se et de Ulysse loquens, εἰδότες ἄμφω κέρδεα. Dicitur etiam aliquis ab Hom. κέρδεα νωμᾶν, ἐνὶ φρεσὶ κέρδεα νωμᾶν: itidemque ab Eod. Ulysses, Od. N. (255.) Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν. Sed alicubi κέρδεα νωμᾶν in bonam partem accipi videtur: quo pertinet quod Eust. scribit, e vett. Gramm., κέρδους appellatione comprehensam fuisse σύνεσιν: unde νηκερδέα βουλὴν dici τὴν ἀσύνετον. Ego autem pro hujus signif. confirmatione afferri posse crederem et h. ejusd. poëta l., Od. Ψ. (217.) πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσι: nisi itidem a Soph. cum δόλῳ additum reperirem τῷ μὴ δικαίῳ, Œd. Col. [1026. "Heyn. Hom. 5, 216. 6, 15. 8, 420. 461. Markl. Suppl. 604. Musgr. ibid. (621.) Antiphil. 24. ad Xen. Eph. 271. ad Charit. 266. 324. Wakef. S. Cr. 3, 111. ad Herod. 444." Schæf. Mss. * Κερδοσυλλέκτης, Nicet. Annal. 16, 2. * "Κερδοφόρος, Artem. 119." Wakef. Mss. * Κερδέμπορος, Orph. H. in Merc. 6.]

Αἰσχροκερδὴς etc. vide Αἰσχρός: in hunc tamen locum servari potius debuerat. Ἀκερδὴς, Non lucrosus, Plato Cratylo, Ἀσύμφορον καὶ ἀνωφελὲς καὶ ἀλυσιτελὲς καὶ ἀ. Capitur et pro Damnosus. || Exp. etiam Gratuitus, Lucrum non accipiens. || Ἀ. χάρις ap. Soph. (Œd. Col. 1484.) pro ἧς φαῦλον τὸ κέρδος, Schol., i. e., Cujus malum est lucrum. Ita erit ἀκερδὴς pro κακοκερδὴς, sc. α signif. τὸ κακὸν, ut in aliis vocibus. Ἀκερδῶς, Damnose, Cum damno. || Exp. Gratis, Gratuito. [Plut. 6, 97.] Ἀκέρδεια, Detrimentum, Damnum. Ad verbum, Illucrositas. [Pind. Ὀ. 1, 84. * "Ἄκερδος, i. q. ἀκερδὴς, Hes. v. Ἀνόνητον." Wakef. Mss. * Δυσκερδὴς, Opp. Ἀ. 3, 431. ἄγρη.] Ἐπικερδὴς, Lucrosus, Quæstuosus. [Schol. Soph. Aj. 758. Herod. 4, 152. ἐπικερδέων Ed. Wess., alii ἐπικερδίων, ab * Ἐπικέρδιον, τὸ, Gl. Compendium, Procl. p. 603. ἐπικέρδια μαστεύων. * "Ἐπικέρδεια, Boiss. Philostr. 625. Ἐπικέρδεια, * Ἐπικέρδειον, Valck. Diatr. 289. ad Herod. 348." Schæf. Mss. * Ἐπικερδῶς, Socr. H. E. 3, 198. * Εὐκερδὴς, Opp. K. 1, 37. * Κακοκερδὴς, Greg. Naz. Epigr. 207. * Κακοκέρδεια, Theognis 225. * Μισοκερδὴς, Gl. Lucrifuga.] Νηκερδὴς, Non lucrosus, quæstuosus, Inutilis. I. q. ἀκερδὴς, sed poët.; nam particula νη ap. poëtas sæpe privativa est, sicut α tam ap. eos quam ap. ceteros scriptt. Sic νηκερδὲς ἔπος ap. Hom. [Od. Ξ. 509.] exp. ἀνωφελὲς et ἀσύμφορον. || Sed ν. βουλὴν [Il. P. 469.] vett. Gramm. intellexisse ἀσύνετον, respicientes ad alteram nominis κέρδος signif., antea dictum fuit, sc. in Κέρδος. [* Οἰκοκερδὴς, Phrynichus Bekkeri 55. * Περικερδὴς, Schol. Il. A. 149.] Πολυκερδὴς, Multum lucrosus, quæstuosus, Multum lucri afferens. || Multum astutiæ habens, astutus, Valde astutus s. vafer: νόος, Od. N. 255. Πολυκέρδεια, Magna astutia s. vafrities. [Od. Ω. 166. * Πολυκερδία, Adamant. Physiogn. 2, 26. p. 418. Soph. ap. Clem. Alex. 1, 63. Theodoret. Therap. 7. p. 109, 39. Schn. Lex. Suppl.] Φιλοκερδὴς, Amans, Studiosus, Avidus lucri. [Gl. Circulatrix: Φιλοκερδεῖς· Luciones.] Φιλοκερδῶς, Cum aviditate lucri. Φιλοκέρδεια, Aviditas lucri. [Xen. K. 13, 12. * Φιλοκερδία, Diod. S. 5. p. 216.] Φιλοκερδέω, Lucri avidus sum, Lucro deditus sum, Lucrum avide capto, Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Εὐφυεῖς πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν: K. Ἀ. 1, (9, 10.) Ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος περὶ παντὸς ποιεῖσθαι τούτους πλουσιωτέρους ποιεῖν τῶν ἐκ τοῦ ἀδίκου φιλοκερδούντων. [* Ψυχοκερδὴς, Pisid. Opif. 401.]

Κερδαλέος, Lucrosus, Quæstuosus, Quæstuarius, Utilis, Isocr. ad Nic. Τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους, Xen. K. Π. 7, (1, 9.) Πάντες ἐροῦσι τολοιπὸν μηδὲν εἶναι κερδαλεώτερον ἀρετῆς. Exp. etiam ὁ περὶ τὰ κέρδη νοῦν ἔχων. A Plat. de Rep. 1. κερδαλεώτερον et λυσιτελέστερον pro eod. ponuntur. Schol. Thuc. κερδαλέον exp. ἐπωφελές. Affertur et κ. δόμος pro Domus opulenta, ex Epigr. HINC Κερδαλέως, Lucrose, Quæstuose, Cum lucro, Utiliter, Thuc. 3, (56.) Ἀθηναίους ἑλόμενοι δικαίως μᾶλλον ἢ ὑμᾶς κ. || Κερδαλέος, Astutus, Versutus, Vafer, Callidus, sequendo alteram nominis κέρδος signif. Od. N. (291.) Κερδαλέος κ᾽ εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε: νοήμασι κερδαλέοισι, Od. Θ. (548.) βουλῆς, Il. K. (44.) μῦθον, Od. Z. (148.) || At Κερδαλῇ pro Pellis vulpina, vide post Κερδώ. ["Heyn. Hom. 6, 15. 8, 420. Villois. ad Long. 159. Jacobs. Anth. 11, 66." Schæf. Mss.] Κερδαλεόφρων, Astuta s. Versuta cogitans, Versutus, Callidus, Dolosus. Exp. etiam Veterator. Il. A. (149.) Ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον. Sunt tamen et qui accipiant pro φιλοχρήματος, ut sit κερδαλεόφρων Qui non aliud quam lucrum cogitat, quod sc. antea vocatus fuisset φιλοκτεανώτατος. ["Heyn. Hom. 4, 59. 6, 15. Jacobs. Anth. 6, 175." Schæf. Mss., Opp. K. 2, 29.] AT Κερδαλεότης, Astutia, Versutia, Prudentia Eustathio, ut docebo in Κερδοσύνῃ. [* Κερδαλαῖος, Polem. Physiogn. 1, 3. p. 182. Ed. princ. Rom.: recentiores autem Edd. κερδαλέος.]

Κερδοσύνη, Astutia, Versutia, Calliditas, Dolus,

Il. X. (247.) Ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀ- A θήνη: ubi Eust. κερδοσύνην signif. ait δόλον et ἀπάτην: ac nihil aliud esse κερδοσύνῃ ἡγήσατο quam quod postea ἑφερμηνεύων dicit ἐξαπάτησεν Ἀθήνη. At vero Od. Ξ. (30.) enarrans, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἕζετο κερδοσύνῃ, vult κερδοσύνην esse φρόνησιν, quam et κερδαλεότητα vocari. Item Δ. (251.) ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινεν, Eust. vult κερδοσύνην appellari τὴν ἐπικερδῆ βουλήν: addens, ejus posteros δολιότητα etiam ita nominasse, quasi vero ipse quoque Hom. non ita uteretur.

Κερδῷος, ut Ἑρμῆς, Qui lucris præest: exponente Bud. in Lucian. (1, 152.) Ὦ Ζεῦ Τεράστιε, καὶ Ἑρμῆ Κερδῷε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; quæ sunt ipsius Timonis verba, thesaurum effodientis. Sunt qui exp. Conciliator lucri, Lucrifer. Eust. hoc epith. ad versutiam quoque et calliditatem refert, 1268. || Vulpinus, quod vide post Κερδὼ signif. Vulpem. [" T. H. ad Aristoph. Πλ. 457. ad Lucian. 1, 389. 407. Bergler. Alciphr. 378. Toup. Emendd. 1, 369. Kuhn. ad Paus. 117. Musgr. Phœn. p. 189. Fischer. Palæph. B v. Ἐμπολή, ad Diod. S. 1, 391." Schæf. Mss.] " Κερδαῖος, Hesychio est ὁ ἐπὶ κέρδει: qui et κερ- " δῷος."

Κερδίων, compar., Lucrosior, Utilior. Et κέρδιον, Utilius: frequens ap. Hom.: Od. Ω. (238.) et alibi, Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, Il. Z. (410.) ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι, Satius mihi fuerit. Et πολὺ κέρδιον ap. Eund. plerisque in Il., pro quo perperam in VV. LL. πολυκέρδιον conjunctim, Il. E. (201.) Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν, qui versus habetur et X. (103.) necnon alibi, si bene memini. Et H. (28.) Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη, Γ. (41.) Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν. Sic SUPERL. Κέρδιστος, Lucrosissimus, Utilissimus. || Κερδίων et Κέρδιστος accipiuntur etiam pro Versutior et Versutissimus, Astutior et Astutissimus, Callidior et Callidissimus. Il. Z. (153.) de Sisypho, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. Et κέρδιστον νόημα periphrastice dictus a quodam poëta Mercurius, qui et Κερδῷος, in- C quit Eustath. Nisi forte leg. κέρδιστος νόημα, subaudiendo præp. κατά. E Soph. autem Aj. (743.) πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς Γνώμης, pro Ad consilium prudentissimum conversus. [" Κερδίων, Monthly Review, Aug. 1799. p. 441. Κέρδιον, Heroic. adesp. 22. Heyn. Hom. 7, 41. 8, 259. Κέρδιστος, 5, 215. 6, 15." Schæf. Mss.]

[* Κερδάριον, Gl. Lucellum.]

Κερδύφιον, Lucellum. [Gl. Lucellum, Quæsticulus. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 133.]

Κερδαίνω, ET Κερδέω, Lucror, Lucrifacio, Lucrum s. Quæstum facio. Sed κερδαίνω potius usitatum est quam κερδέω, a quo th. alioqui tempora quædam in usu sunt, et quidem in prosa quoque. Aristoph. N. (259.) εἶτα δὴ τί κερδανῶ; Sic Dem. μικρὰ κερδᾶναι. Et, Τί ἡ πόλις κερδαίνει ἢ βλάπτεται. Apud Hesiod. autem accus. κατὰ junctus cum κερδαίνειν, resolvendus videtur in adv. κακῶς, s. potius intelligendus adverbialiter poni, Ἔ. (1, 350.) Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσιν, Noli malum D sectari lucrum et captare. Sed ad verbum, Ne male lucreris, i. e. malis artibus. Nisi quis interpretari malit, Ne res malas in quæstum vertas. Dicitur etiam ἀπό τινος, παντὸς κερδαίνειν: quo utitur Xen. (Ἀπ. 2, 9, 3.) utitur item Soph. (Ant. 312.) || Nonnunquam vero sine adjectione ponitur, Thuc. 2, (44.) Καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι. Sic quidam Poëta ap. Athen., Τὰ μὲν δίκαι' ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου. Ut autem κέρδος et ζημία, sic κερδαίνειν et ζημιοῦσθαι opp.: Aristot. Eth. 5, 5. Τὸ μὲν γὰρ πλέον ἔχειν ἢ τὰ ἑαυτοῦ, κερδαίνειν λέγεται· τὸ δ' ἔλαττον τῶν ἐξ ἀρχῆς, ζημιοῦσθαι. Inveniuntur porro a κερδαίνω non raro et fut. κερδανῶ, et aor. 1. ἐκέρδανα: sed sunt qui et κεκέρδακα addant ex Epist. Phalar., quod tamen durum est. A Κερδέω autem usitata sunt κερδήσω et ἐκέρδησα: sed et κεκέρδηκα e Dem. affertur. Ex Herod. autem (3, 72.) pass. etiam infin. significatione activa, Κερδήσεσθαι μέλλοιεν. [" Κερδαίνω, etiam cum dat. construitur, Herod. 8, 60. Μεγάροισι κερδανέομεν περιεοῦσι, Hoc lucrabimur ut salva maneant Megara." Schw. Mss. " Markl. Iph. p. 216. Luzac. Exerc. 143. Wakef. S. Cr. 2, 153. 3, 112. 182. 4, 152. 5, 113. 131. Toup. ad Longin. 384. K. δάκρυα, Eur. Hec. 518. Κεκερδακέναι, Phalar. 330. Κερδάνοι, Schneid. Anab. 136. (num etiam κερδάνω dicitur?)" Schæf. Mss. Κερδῆσαι, ἐκέρδησα, Lobeck. Phryn. 740. * Κερδαντήρ, Orac. Sibyll. 7. p. 672=356. * Κερδαντὸς, Periander Diogenis 1, 97. τὰ κ. κερδαίνειν. * Κερδητικὸς, Gl. Lucrosus. * " Ἀντικερδαίνω, Nicet. Eugen. 3, 363." Boiss. Mss.] Ἀποκερδαίνω, ET Ἀποκερδέω, q. d. Lucror (ex aliqua re,) sed interdum pro simplicibus κερδαίνω et κερδέω, Herodian. (6, 5, 8.) Τοσοῦτον ἀποκερδήσας ὅσα ἂν ἐξ ἁρπαγῆς αὐτῷ περιγένηται. [Eur. Cycl. 431. * " Ἐκκερδαίνω, Lucrum facio, Anthol." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * Ἐπικερδαίνω, Plut. Flam. 3. * Συνεπικερδαίνω, Athanas. 2, 417.] " Κατακερδαίνω, affertur e " Xen. pro Quæstum facio, s. Quæstui habeo mu- " nus et functionem aliquam, Sordide et lucri causa " munus aliquod obeo: (Œc. 4, 7.) Οὓς δ' ἂν εὕροι " τῶν ἀρχόντων ἢ καταμελοῦντας τῶν φρουράρχων ἢ " κατακερδαίνοντας, τούτους χαλεπῶς κολάζει. Ubi " possit gen. ille τῶν φρουράρχων referri et ad κατα- " κερδαίνοντας, ut sit Quæstui habentes præsidio- " rum præfectos." Παρακερδαίνω, Perperam lucror, s. potius Amplius justo lucror, et præter alios, Ead. opera lucror, Obiter compendium facio, Bud. 646. e Greg. [Hes. * Προσκερδαίνω, unde προσκεκερδάγκασι, Demosth. 1292.]

" Κερδέα, Hesychio πανουργία, Astutia, Versutia, " Vafrities: pro quo nonnulli reponunt Κερδία," [Photio κερδοσύνη, φιλοκερδία.] " At Κερδείαν," [Κερδεΐαν, Schn. Lex.] " Idem dici tradit ἀλω- " πεκίαν, Vulpinam."

¶ Κερδώ, οῦς, ἡ, Vulpes: Aristoph. Ἱππ. (1068.) δολίαν κερδὼ πολύϊδριν. Lucian. (1, 829.) quandam Æsopicam fabulam narrans, Ἄχρι δὴ τὴν κερδὼ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ κ. τ. λ. Vide Κέρδος, Astutia. Eust. κερδὼ facit Epith. nominis ἀλώπηξ, Μάλιστα δὲ προσφυὴς τῇ ἐνταῦθα κερδοσύνῃ ἡ κερδὼ ἀλώπηξ, ὅ ἐστιν ἀπατητική, δολερά: addens, ἧς καὶ τὸ κύριον παρὰ τὸ ἀλᾶν σύγκειται, ὅ ἐστι πλανᾶν. Sed Idem alibi κερδοσύνην dictam scribit τὴν δολιότητα, ὡς ἀπὸ τῆς κερδοῦς, ἥ ἐστιν ἀλώπηξ: quod ejus dictum alioqui, quantum ad hanc derivationem attinet, cur a me non probetur, docui in Κέρδος. || Dicta fuit Κερδὼ et Uxor Phoronei, Paus. [Cor. 21, 1. " Thom. M. 535. Jacobs. Anth. 6, 175. Heyn. Hom. 4, 59. 6, 15. Toup. Opusc. 1, 358." Schæf. Mss. I. q. γαλῆ, Artemid. 3, 28.] Κερδῷος, Vulpinus, Greg. Κεῦθει κερδῴην ἔνδοθε δουλοσύνην. [Κερδώ, Κερδῷος, * Κερδώϊος, * Κερδοῖος, Barker. ad Etym. M. 1088-9.]

Κερδαλέη, et per contr. Κερδαλῆ, Vulpina pellis, Greg. Τῇ λεοντῇ τὴν κ. ἐγκρύπτων, i. e. τὴν ἀλωπεκῆν: ut in Prov. Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον, s. potius πρόσραψον: ad quod alludere etiam videtur Greg. [" Vulpes, Archiloch. 38. Jacobs. Anth. 6, 175. Ammon. 7. Valck. Anim. 18." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 78.] SED Κερδάλη, Hesychio Ipsa vulpes.

ΚΕΡΚΟΣ, ἡ, Cauda, Aristot. de Part. Anim. 4, 10. Κέρκον δ' ἔχει σχεδὸν οὐ μόνον πάντα τὰ ζωοτόκα, ἀλλὰ καὶ τὰ ᾠοτόκα, Plin. 11, 50. Caudæ omnibus fere animalibus et ova gignentibus: 2, 14. Ὅσοις δὲ τὸ σῶμα δασὺ λίαν πεποίηκε, τούτοις ἐνδεῶς ἔχει τὰ περὶ τὴν κέρκον· οἷον ἐπὶ τῶν ἄρκτων συμβέβηκε, sicut Plin. quoque ibid. tradit, parvas caudas esse animalibus villosis, ut ursis. Proprie vero tribuitur quadrupedibus, sicut ὀρροπύγιον avibus, οὐρὰ avibus et piscibus, Aristot. de Part. Anim. 4, 13. adeo ut κέρκος proprie sit Cauda, quæ caulem habet carnosum, pilosum, depilem, quo pisces carent et volucres. Plut. Sertorio, ἵππου κέρκος. Et ap. Lucian. (2, 591.) avicula e cauda asini, δίκην κέρκου pendens. Aristoph. Ἱππ. (909.) Ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγὼ, τὼ 'φθαλμιδίω περιψῆν, Accipe caudam leporis ad ocellos detergendos; nam molles sunt ejus pili: unde Cæl. 30,

32. natum putat Adagium in eum, qui nimis astute A subblanditur, ut nuncupetur Cercus. Et sic legit ap. Cic. ad Att. 8, Quovis potius certe (navigaturus) quam ut cercum videat, quem ego prorsus aspicere non possum: de Cæsare intelligens. || Pudendum virile, Hes. Sic vero et Lat. vox ab Horat. usurpatur, caudamque salacem Demeteret ferro. || Animalculum vites infestans, Gallinaceus, Mus agrestis, θηρίδιον τὰς ἀμπέλους βλάπτον, ἢ ἀλεκτρυὼν, ἢ ἀρουραῖος μῦς, Hes. || Etymologistæ σκεῦός τι ὥσπερ καὶ τρίπους, ἢ θύρα, s. χύτρα, ut nonnulli legunt, χαλκῆ: in qua signif. ab Alcmane usurpatum tradit: [cf. Anecd. Bekkeri 103. 271. " Ansa poculi, ad Lucian. 2, 332. In ignispicina quid? Valck. Phœn. p. 427. Hipp. p. 256. ad Callim. 35." Schæf. Mss.] Κερκοπίθηκος, Simia caudata, Cercopithecus, ut Plin. appellat. Martial. 13., Si mihi cauda foret, cercopithecus eram, de simio quodam callido eludere emissas hastas. [Gl. Cluria, Simia.] Κερκοφόρος, Qui caudam gerit, Caudatus.

Ἄκερκος, ὁ, ἡ, Qui sine cauda est, Cui cauda non B est, Aristot. de Part. Anim. 4, 10. Ὁ δ' ἄνθρωπος ἄκερκον μέν ἐστιν, ἰσχία δ' ἔχει· τῶν δὲ τετραπόδων οὐδέν. Δασύκερκος, Cui villosa cauda est, Theocr. 5, (112.) Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας. Plin. quoque vulpibus villosam caudam esse scribit, ut et lupis. [* Δίκερκος, Ælian. H. A. 12, 3. * Ἡμίκερκος, ἡμίονος, Nicet. Annal. 2, 10. Curtus mulus, Horat. Serm. 1, 6, 104.] " Κολοβόκερκος θυσία, Victima " mutila s. trunca cauda, Cui cauda est amputata: " ut ὠτότμητος. Chrys. in Ep. ad Rom." [LXX. Levit. 22, 23. * Λευκόκερκος, Phav. Lex. 488. et ita leg. censet cl. Soping. ap. Hes. 618. ubi nunc * λευκόκερως legitur.] Μακρόκερκος, Qui prælonga cauda est, ὁ κέρκον ἔχων μῆκος ἔχουσαν, Aristot. [Strattis ap. Athen. 69.] " Πλατύκερκος, Qui latam " s. amplam caudam habet."

Κέρκωσις, q. d. Caudatio: morbus muliebris. Est autem, inquit Gorr., Carnosa quædam substantia, ab ore uteri incipiens, et muliebre pudendum replens: interim etiam foras caudæ modo procidens, unde et C nomen habet. [Paul. Æg. 6, 70. Phot. Bibl. 297.]

[* Κέρκιον, Cauda, Symm. Theod. Lev. 7, 3. 8, 25. Hesych.]

[* Κερκώδης, Gl. Penitus.]

Κέρκωψ, Caudatus, ut a quibusdam exp., vel Animal quoddam magnam caudam habens, ut Hes. docet. Dicitur de Homine versuto et fraudulento: unde ab Æschine conjungitur cum παιπάλημα et παλίμβολον, quæ affinem habent signif. Synes. Ep. 101. Οὐκ ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς, μὴ πάντα μιγνύντα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γιγνόμενον, Nisi quis fiat veterator et impostor pro ingenuo. Et Κερκώπων ἀγορὰ de conciliabulo conventuque versutorum et improborum hominum: a Cercopibus quibusdam Ephesiis, qui Jovi ipsi imponere conati sunt: ut vero alii tradunt, a Cercopibus quibusdam improbis, qui ob suam κακοήθειαν in simias mutati sunt, ac Pithecusis Insulis nomen dederunt. Eust. vero Athenis prope Heliæam scribit fuisse Κερκώπων ἀγορὰν, ubi furta D venderentur, eo quod tales fuisse celebrentur οἱ κέρκωπες, sc. κλέπται καὶ πανοῦργοι. || Nom. proprium, Athen. [" Phryn. Ecl. 158. Fabric. Bibl. Gr. 1, 162. 378. ad Diod. S. 1, 276. Casaub. ad Athen. 111. T. H. ad Lucian. 1, 206. Toup. Opusc. 2, 118. Emendd. 2, 580. Bergler. Alciphr. 322. ad Herod. 606." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Diog. L. 9, 114. I. q. κερκώπη, Ælian. H. A. 10, 44. Liban. 4, 143.] Κερκώπειος, ὁ, ἡ, Versutus, Fraudulentus, Veteratorius, Synes. de Prov. (108.) Οὐ χαλεπῶς ἀναπείθει βάρβαρον γραῦν καὶ ἀνόητον, τὸ παιπάλημα τὸ κ.: posset tamen aliquis reddere Cercopeum, a Cercopibus: ut κερκώπειος est a κέρκωπες. Κερκωπίζω, Cercopem ago, i. e. veteratorem et impostorem, i. e. Lascivio, Adulor, metaph. ducta ab animantibus, quæ mota cauda adblandiuntur, ut e Chrysippo traditur. Item χλευάζω, μωκίζω, ut simiæ, Suid. [" Fabric. Bibl. Gr. 1, 378. ad Diod. 1, 276." Schæf. Mss. " Diog. L. 5, 51. Hes."

Wakef. Mss.] Ατ Κερκώπη, Hesychio est Cicada quædam parvula, quæ et καλαμαία: alios vero accipere tradit pro Cicada femina, quæ canora non sit. Eust. autem tradit esse Animalculum simile cicadæ, citans ex Alexide, σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν Οὐ πώποτ' εἶδον, οὔτε κερκώπην, γύναι, Οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόνα, οὐ τρυγόνα, οὐ τέττιγα. A Liban. quoque usurpari h. v. docet. Item ap. Athen. (133.) ex Aristoph. ἐρᾷ Τέττιγα φαγεῖν καὶ κερκώπην Θηρευσαμένη καλάμῳ λεπτῷ: ubi Athen. e Speusippo docet esse Animal ὅμοιον τέττιγι καὶ * τρυγονίῳ. [" Jacobs. Anth. 8, 372." Schæf. Mss.]

" ΚΕΡΧΩ, Exaspero. Pass. Κέρχομαι, Exaspe-" ror: et quidem ita ut vocem s. sonum edam rau-" cum et creperum, qualis propemodum auditur in " gutture eorum qui animam agere incipiunt. Hip-" pocr. (479.) in descriptione symptomatum arteriæ " vulneratæ, Κέρχεται ἡ φάρυγξ οἷον ὑπὸ λιπαροῦ: " pinguia enim solent arteriam exasperare aliquan-" tum, phlegmatisque excitatis sonum in ea efficere " raucum et creperum: quem plerumque tussis sequi-" tur. Unde Κερχαλέος, et Κερχώδης dicitur Qui " ita exasperatus raucum creperumque sonum edit. " Hippocr. Epidem. 7. de Posidonio quodam cui " ante purulento postea supervenerat vitium pecto-" ris, hypochondriorum et lateris, Ἀπόχρεμψις πυώ-" δης, βὴξ κερχαλέη περὶ φάρυγγα καὶ ῥεγχώδης. Et " aliquanto ante, de Polycrate quodam: Βὴξ καὶ ἀπό-" χρεμψις ὁμοίη πυώδεσιν· ἔσω περὶ ἀρτηρίην καὶ φά-" ρυγγα ὑπεσύριζε κερχαλέον· ἡ φωνὴ βραγχώδης. " Hes. quoque meminit hujus vocis κερχαλέον, ex-" ponens σκληρὸν, ξηρὸν, διψαλέον, Durum, Ari-" dum, Siticulosum. Quarum expositionum poste-" riores duæ magis accedunt ad id quod Hippocr. " significare vult: quorum enim arteria inaruit et " siticulosa est, ii κερχαλέον τι φωνοῦσιν. Atque " adeo Hippocr. in l. supra c. antequam dixisset " κέρχεται ἡ φάρυγξ, dixerat, ἡ φάρυγξ ξηρὴ, Guttur " aridum est. Posterioris Κερχώδης meminit Gal. " Comm. 3. in ejusd. Hippocr. l. de Articulis, deri-" vans et ipse a verbo κέρχειν, quod factum esse " dicit e crepero illo sono quem edunt quibus in " respiratoriis meatibus est στενοχωρία ἢ ὑγρότης " πλείων. Verba ejus paulo post afferam in Κερ-" χώδης." " Καρχώδης, Asper, κάρχαρος. Nam Hes. " καρχῶδες affert pro τραχύ." " Ab ead. origine est " verbum Κερχάω, i. significans q. κέρχω s. κέρχο-" μαι, Raucum creperumque sono. Hippocr. (1134.) " de Lycino Grammatico, Ἐκέρχα κατὰ σπλῆνα. " Porro notandum est hæc efferri et per ν secundæ " syllabæ inserto. Pro κέρχω enim dicitur Κέρ-" χνω etiam: idque vel active et transitive pro Exa-" spero raucumque et creperum quid sonare facio: " ut ap. Hippocr. (553.) Τὸ σίαλον ἐν τῇ φάρυγγι " δοκέει ἐνέχεσθαι, καὶ κέρχνει αὐτόν: vel neutraliter " pro Asperum, Raucum, Creperumque sono: ut " (544.) Βὴξ ξηρὴ, καὶ ὁ φάρυγξ δοκέει κέρχνειν." [* Ἐγκέρχνω, Hippocr. 393.] " Sic et Κερχνάω " pro Κερχάω: unde verbale Κερχνασμοὶ ap. " Gal. in Lex. Hippocr. i. significans q. τὰ κερ-" χνώδη πάθεα, s. τὸ κέρχνεσθαι." [* Κερχνεῖ Hesychio τραχύνει.] " Item Κερχναλέος dicitur pro κερ-" χαλέος: cujus Gal. meminit in suo Lex. Hippocr.: " annotans κερχαλέον ab Hippocr. dici τὸ κέρχνον ποι-" ητικόν: ita autem nominari et τὴν τραχύτητα τῆς φά-" ρυγγος, et τὸν ἐν τῷ πνεύμονι ψόφον: ubi et verbum " κέρχνεσθαι significare scribit τὸ ἀνάλογον." [* Ὑποκερχναλέος, Hippocr. 1215. * Ὑποκερχαλέος, Foës. in Œcon. Hippocr. p. 334.] " Necnon" [* Κερχνοειδὴς, Hes. v. Κερχνωτὰ, et contr.] " Κερχνώδης " pro κερχώδης, significans itidem Similis τῷ κέρ-" χνοντι, vel Solens κέρχνειν. Ac ut κέρχνειν di-" ctum est modo active et transitive accipi, modo " neutraliter, ita et hoc κερχνώδης. Passive s. neu-" traliter pro Eo qui asperum quid, raucum crepe-" rumque sonat. Hippocr. (807.) Τὸ στῆθος ὀξὺ γίνε-" ται· αὐτοί τε δύσπνοοι γίνονται καὶ κερχνώδεες· ἧσ-" σον γὰρ εὐρυχωρίην ἔχουσιν αἱ κοιλίαι αἱ τὸ πνεῦμα " δεχόμεναι καὶ προπέμπουσαι. Active κερχνώδεα

" πάθεα dicuntur Quæ asperum raucumque et crepe-
" rum sonare arteriam faciunt. Hippocr. de Hum.
" Usu, Ἐπεὶ ὁκόσα γε ἐκ ψύχεος γίνεται, ἢ ὁκόσα τρη-
" χύνεται, κερχνώδεα. Et Epidem. 6, 6. Τὰ ἐρεθι-
" στικὰ ἐξ οἴων, τὰ κερχνώδεα ὅριον. Ubi significare
" putatur, si τὰ κερχνώδεα superveniant πάθη, i. e.
" creperæ stridulæve faucium asperitates, finiri mor-
" bum. Itidem vero βρώματα κερχνωδέα dicuntur
" ab eod. Hippocr. Sic enim ille in l. de Artic. Ἀ-
" φροδισίων τε ἀπέχεσθαι, βρωμάτων τε λιπαρῶν καὶ κερ-
" χνωδέων. Ubi Galen. (12, 395.) annotat, Ὅσα βρώ-
" ματα τραχύνοντα τὸν φάρυγγα, βραχεῖαν βῆχα κινεῖ,
" ea ab ipso vocari κερχνώδεα: hoc autem ἕπεσθαι τοῖς
" λιπαροῖς καὶ ὀξέσι καὶ δριμέσι. Quibus addit, Ἐν
" τοῖς ἀκριβέσιν ἀντιγράφοις hoc κερχνωδέων in se-
" cunda syllaba scriptum esse per ν: nam factum
" esse ἀπὸ τῆς κέρχνου: quo nomine Iones appel-
" lare τὴν κέγχρον, i. e. Milium:" [" sic ap. Athen.
131. pro vulg. κέγχρων vetustissimus Codex κέρχνων
præfert. Cf. Valck. ad Phœn. 1395." Schw. Mss.]
" cum sc. αἴσθησις ἐν τῇ φάρυγγι τραχυτήτων γί-
" γνεται μικρῶν ὥσπερ κέγχρων, Cum in gutture exi-
" guæ quædam asperitates veluti aliqua milii grana
" sentiuntur. In superioribus autem, inquit ibid., ubi
" dicit τοὺς κατὰ τὸν πνεύμονα φύματα καὶ χρόνια καὶ
" δύσπεπτα ἔχοντας, κερχώδεις γίνεσθαι, sine ν scriptum
" est, factum ἀπὸ τοῦ κέρχειν, quod ipsum rursum fa-
" ctum est ἀπὸ τοῦ ψόφου τοῦ συμβαίνοντος ὅταν ἤτοι
" στενοχωρία ᾖ τις κατὰ τὰς ἀναπνευστικὰς ὁδοὺς ἢ
" ὑγρότης πλείων: utplurimum vero fit concurrenti-
" bus his ambobus, i. e. et angustia et humore nimio
" occupante meatus respirationis. Hæc ille ibi, in-
" dicans κερχώδης quidem fieri a κέρχω, at κερχνώδης,
" a κέρχνος. Quod cum parum aptum sit dicere iis
" in ll. in quibus illud κερχνώδης pass. habet signif.,
" s. de homine dicitur: visum mihi fuit commodius
" ipsum derivare a κέρχνω, ut κερχώδης et κερχαλέος
" a κέρχω, cum præsertim eid. Hippocr. non inusi-
" tatum sit a verbis derivare ejusmodi nomina in
" ώδης, non tantum a nominibus. Erotian. in suo
" Lex. Hippocr. annotat pro κερχνώδη quosdam le-
" gere καρυκώδη et κερκώδη: esse autem τὰ τραχείας
" ἐπαναστάσεις ἔχοντα: et ap. Atticos κερχνώδη ἀγ-
" γεῖα dici τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχοντα: atque ita
" et Soph. περὶ τῆς ἀποταυρουμένης dicere, Ἰχθὺς
" τραχὺς ᾧ (γράφεται et ὡς) χελώνης κέρχνος ἐξανί-
" σταται. Notandum porro his in ll. nomen SUBST.
" Κέρχνος, in posteriore significans, ut videtur, τρά-
" χυσμα s. τραχύτητα, Asperitatem: aut etiam ἐπα-
" νάστασιν καὶ ἀνωμαλίαν τραχεῖαν: in priore autem,
" Milium: ut Hesychio quoque in Κατακερχνοῦται
" Κέρχνος est ὄσπριον, Legumen quoddam: quo
" teste ETIAM Κέρχνη dictum fuit τὸ ἐκ μελίνης, ita
" enim reponendum pro ἐκ μελαίνης, ἕψημα, Puls e
" panico, vel potius milio: addente tamen et τὰ
" ὦτα τῶν ἰχθύων, et ὀρνέου εἶδος, et ἡ μελίχρους."
[" Brunck. Aristoph. 2, 150. Callim. 1, 469. Casaub.
ad Athen. 136." Schæf. Mss.] " Rursum Κέρχνον
" dici τὸν τῶν ἀργυρείων κονιορτὸν, Pulverem in offi-
" cinis argentariis s. argentifodinis, J. Poll. tradit 7, c.
" 23.: ubi de metallis et metallicis fabris agit. Quo-
" modo κεγχρεῶνα quoque Harpocration dictum fuisse
" scribit ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διέψυχον,
" Ubi grana s. pulvisculum e metallis erutum auræ
" perflandum exponebant et exiccabant: nisi legere
" malis * διέψηχον, Perfricabant et detergebant. Alio-
" qui κέρχνον a superiore κέρχνω vel κέρχω appellant
" etiam τὴν τραχύτητα τῆς φάρυγγος καὶ τὸν ἐν τῷ
" πνεύμονι ψόφον, ut paulo ante obiter annotavi ex
" Hippocrateo Galeni Lex.: h. e. Asperitatem gut-
" turis, et creperum illum in pulmone sonum qui
" tussim plerumque anteire solet. Nam, teste eod.
" Gal. de Symptom. Caus. 5, 4., Ὥσπερ τῶν ἐμέτων
" αἱ ναυτίαι προηγοῦνται, τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ βήτ-
" τειν τὸ κέρχνειν· καὶ μέν γε καὶ ὥσπερ ἐναυτίασαν
" μέν τινες, οὐκ ἔμεσαν δέ· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ
" μὲν κέρχνος αὐτοῖς ἐγένετο, βὴξ δὲ οὐκ ἠκολούθησε,
" διὰ σμικρότητα τῆς αἰτίας· ἐνίοτε μὲν γὰρ ἐπὶ βρα-
" χείᾳ τραχύτητι φάρυγγος, ἐνίοτε δὲ διὰ λεπτήν τινα
" καὶ παντάπασιν ὀλίγην ὑγρότητα συμβαίνει τὸ κέρ-

A " χνειν· ἀεὶ γὰρ ᾧπερ ἂν προσκόπτῃ τὸ πνεῦμα, τοῦτ'
" ἐκβάλλειν ἐπιχειρεῖ διὰ βηχός· ἤτοι δὲ ὑγρόν ἐστι
" τοῦτο καταφερόμενον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ὡς ἐν τοῖς κα-
" τάῤῥοις· ἤτοι κατὰ τὰς τραχείας ἀρτηρίας ἀθροιζόμε-
" νον, ὡς ἐν περιπνευμονίαις τε καὶ πλευρίτισι καὶ ταῖς
" τῶν κυρτῶν τοῦ ἥπατος φλεγμοναῖς, ἢ ταῖς τῆς φάρυγ-
" γος τραχύτησιν· ἔξωθεν δὲ, τούτων ἐστὶν ἀνάλογον
" τοῖς ἀπὸ κεφαλῆς καταῤῥοις, ὅσα πινόντων τε καὶ
" ἐσθιόντων παρεμπίπτει. Inde Gorr., Κέρχνος, in-
" quit, est Levis quædam ad tussiendum propensio,
" similitudinem cum nausea habens: ut enim nausea
" vomitum præcedit, ita κέρχνος tussim. Unde ut
" non semper post nauseam vomitus sequitur, ita
" neque post τὸν κέρχνον tussis, propter causæ par-
" vitatem. Nam sæpe e parva faucium aspredine
" κέρχνος fit, sæpe vero e tenui aliquo exiguoque
" prorsus humore, sive is a capite descendat, sive in
" asperis arteriis collectus sit. Quibus addit, Hoc
" autem symptoma sic appellatur ἀπὸ τῆς κέρχνου:
" significat enim ἡ κέρχνος ap. Ionas i. q. ἡ κέγχρος,
B " i. e. Milium. Itaque cum in faucibus asperitates
" quædam parvæ veluti granorum milii sentiuntur,
" id τὸν κέρχνον nominant: a quo κερχνῶδες dicitur
" Quod fauces exasperat et exiguam tussim movet.
" Hæc ille. Trall. vero Alex. κέρχνον vocat etiam
" Sonitum seu Crepitum τοῦ κέρχνου præcedentis, h. e.
" quem edunt οἱ κέρχνοντες cum asperitatem quam-
" piam in arteria aut phlegma in pulmone sentien-
" tes, expellere illud volunt. Dicit enim, (5. p. 243.)
" Οὐδὲ ψόφον τινὰ οὐδὲ κέρχνον ὑπομένουσι. Ubi
" tamen quidam interpr. Stertor, Stridor, Strepitus.
" Verum et adjective accipitur hoc κέρχνος, ut ex
" Erot. patet, nimirum pro Siccus. Is enim in suo
" Lex. Hippocr. cum αἱμόκερχνα esse dixisset τὰ
" μετὰ τοῦ δίαιμα εἶναι καὶ κατάξηρα: subjungit, Nam
" κέρχνον Attici vocabant τὸ ξηρόν. Gal. quoque in
" suo Lex. Hippocr. dicit τὸ κέρχνον, sed id signifi-
" care scribit τὸ ἀνάλογον illius de quo paulo ante
" dictum est: innuens i. significare q. κερχνῶδες s.
" κερχναλέον: vel etiam Asperum." [" Valck. Phœn.
C p. 470." Schæf. Mss. * Κερχμὸς, Hippocr. 1217. est
falsa lectio pro κέρχνος s. κερχνασμός.] " Inde, ni-
" mirum ab adjectivo κέρχνος, significante Asper, vel
" a substantivo κέρχνος, quod est Milium vel Asperi-
" tas, est" [* Ἀκερχνος, Aret. M. A. 1, 10. et]
" VERBUM Κερχνόω, significans Exaspero, s. Parvu-
" lis punctis veluti granis milii asperum reddo. Cu-
" jus verbi Hes. quoque meminit. Nam compos.
" κατακερχνοῦται exponens τραχύνεται, διὰ τὴν οὐλό-
" τητα, subjungit, itidem et κερχνῶσαι esse τὸ κατα-
" στίξαι καὶ οἷον τραχῦναι: ET INDE Κερχνωτοὺς πί-
" νακας. Sic et serie sua κερχνωτὰ esse dicit τετορ-
" νευμένα, Cælata: ἀπὸ τοῦ χείλους τῶν ποτηρίων,
" ὥσπερ κερχνοειδῆ, ποικίλα, τραχέα, * πολύπαστα.
" Itemque ex J. Poll. affertur κερχνωτὸν ἀργύριον pro
" Argentum pustulatum. Ab eod. verbo est et
" aliud nomen VERBALE, Κέρχνωμα, cujus idem
" Hes. meminit, κερχνώμασι afferens pro τραχύσμασι,
" κυκλώμασι: procul dubio ex Eur. (Phœn. 1401.)
" innuens pro κεγχρώμασι scribi etiam κερχνώμασι.
D " Ita vero, inquit, vocat τὸν περὶ τὰς ἴτυς τῶν ἀσπίδων
" κόσμον, et ποτήριον ἐπίχειλον. Nisi potius dicere
" voluerit ita vocari oram ac veluti fimbriam clypeo-
" rum, et labra poculorum aspera punctulis veluti
" milii granis." " Κατακερχνοῦσθαι, Exasperari. Hes.
" enim κατακερχνοῦται exp. τραχύνεται, διὰ τὴν οὐλό-
" τητα." [Apud Phot. Lex. est * Κερχνεῖ, τραχύ-
νει.] " Ab altero vero κέρχνος quo gutturis asperitas
" sonusque raucus et streperus significatur, vel etiam
" a verbo κέρχνειν, DICTA Κερχνηΐς avis: quam in-
" terpr. Latine Stridulam, eandemque esse volunt
" cum Latinorum Strige, quippe quæ et ipsa deno-
" minata sit a stridendo, testante id Ovid. 6. Fast.
" his verbis, Est illis strigibus nomen: sed nominis
" hujus Causa quod horrenda stridere nocte solent.
" Nocturna autem avis est, et depascens τοὺς πάρνο-
" πας, h. e. Apes sylvestres, s. Vespæ genus quod
" uvas tam immaturas quam maturas exugit. Unde
" Aristoph. Ὄρν. (588.) Πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάν-
" θας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται, Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος

" εἰς αὐτοὺς καὶ κερχνηΐδων ἐπιτρίψει, Noctuarum et " stridularum agmen in ipsas ingruet, et eas con-" teret. Meminit ejusd. avis et paulò ante, dicens, " Πορφυρὶς, κερχνὴς, κολυμβὶς, ἀμπελὶς, φήνη, δρύοψ. " Ubi Schol. annotat, non κερχνὶς sed κερχνὴ scri-" bendum esse : in altero tamen l., Forsitan ibi non " κερχνῇς scribendum, sed κερχνῇς, cum ι, ut Νηρηΐς : " hic enim Comicum dixisse κερχνηΐδων. Malim ego " scribere κερχνῇς et κερχνῄδων, ut Νηρῇς et Νηρῇδες " per synæresin: alioqui dicendum esset ἰῶτα illud " absorberi. Ferri posset ET κερχνίς: nullo autem " modo κερχνὴ, ut e priore l. patet." [" Κερχνηΐς, Casaub. ad Athen. 136. * Κερχνῇδες, ad Mœr. 301." Schæf. Mss. " Κερχνῇδας in Avicularum numero, quæ comedi solent, nominat Eubulus Athenæi 65. Videntur autem utique a milio, κέρχνῳ, nomen invenisse : quare Lat. Miliarium vocat Gesner. Cf. Schw. ad Athen. l. c." Schw. Mss.]

" Κέρχανα, s. Κερχάνεα, Hes. teste dicuntur ὀστέα " καὶ ῥίζαι ὀδόντων, Ossa et radices dentium."

" ΚΕΣΚΙΟΝ, Hesychio στυπεῖον, τὸ * ἀποκτένισμα " τοῦ λινοῦ, Stupa, Id quod detrahitur e lino dum " pectitur." [Schn. Lex. citat ex Herode Stobæi Serm. 77. p. 453. Ἡ ταῖσι μηλολόνθαις ἅμματ' ἐξάπτων τοῦ κεσκίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται.]

ΚΕΦΑΛΗ, Caput, Od. A. (208.) Αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας Κείνῳ : ubi animadverte ὄμματα distingui ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Il. B. (218.) αὐτὰρ ὕπερθε Φοξὸς ἔην κεφαλήν : A. (524.) et alibi, Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι. Od. A. (157.) et alibi sæpe, Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι : P. (35.) et alibi, Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. Vocabulum est poëtis cum ceteris scriptt. commune, cum contra κάρα et κάρη ac κάρηνον poëtica sint duntaxat. Xen. K. Π. 7, (3, 1.) Τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔχουσα ἐπὶ τοῖς γόνασι : paulo post, Καὶ ἐπιθεῖσα ἐπὶ τὰ στέρνα τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἑαυτῆς κεφαλὴν, ἀπέθνησκεν : 6, (4, 4.) Καὶ θίγων αὐτῆς τῆς κεφαλῆς, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπηύξατο. Lucian. (1, 835.) Ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς ἀπάγει τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν : (2, 284.) Πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος : (328.) Ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ : (1, 831.) Καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι. Sic Plut. de Fort. Alex. 2. Κεφαλὴν ξυράμενος : Poi. Præc. Ἑνὶ δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον : de Socr. Dæm. (8, 314.) Δὶς ἢ τρὶς ἐπινεύσας τῇ κεφαλῇ, quæ ἐπίνευσις diversa est ἀπὸ τῆς κατανεύσεως Homeri, in versu paulo ante c. Ut autem Hom. ὄμματα separat ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, sic Xen. κεφαλὴν itidemque πόδας separat ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, K. Π. 8, (8, 9.) Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ χειμῶνι οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐσκεπάσθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας κ. τ. λ. : hoc autem quomodo intelligendum sit, docebo in Σῶμα, si recordatus fuero. || Κεφαλὴ, utpote omnium totius corporis partium nobilissima, sæpe de Toto homine dicitur, sicut Lat. Caput, in his loquendi generibus, Lepidum s. Festivum s. Ridiculum s. Infandum s. Impium caput etc., Od. O. (261.) Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα Σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς, καὶ ἑταίρων, οἵτοι ἕπονται : Λ. (548.) Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχεν : A. (343.) Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ, Ἀνδρὸς τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος : ubi tamen Ἀνδρὸς secus quam in aliis ll. adjungi nomini κεφαλὴν existimo, ut μεμνημένη αἰεὶ per parenthesin positum intelligatur, et sit ποθέω τοίην κεφαλὴν ἀνδρὸς κ. τ. λ. Il. Ψ. (94.) Τίπτε μοι, ἠθείη κεφαλὴ, δεῦρ' εἰλήλουθας ; Apud Eund. legitur et φίλη κεφαλή : quod in soluta quoque oratione frequentissimum est, sicut et μιαρὰ κεφαλὴ, atque alia nonnulla. Σ. (114.) Νῦν δ' εἶμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω Ἕκτορα. Huic opp. ἐχθρὰ κεφαλή : sed ἐχθρῆς κεφαλῆς, Il. Π. (76.) simpliciter accipitur, Οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, ubi Eust. hoc ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς scribit βοηθεῖσθαί τι ex altero illo l. (Λ. 462.) ἐβόησεν [ἤϋσεν] ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός. In prosa autem di-

A citur non solum φίλη κ., sed interdum etiam φιλτάτη, ut et φίλτατον κάρα ap. quendam Tragicum legitur, sc. Soph. (Œd. T. 950.) si bene memini. Synes. φιλτάτην et εὐεργέτιδα κ. simul junxit, Epist. 123. Περὶ σοῦ τῆς φιλτάτης καὶ εὐεργέτιδος κ. Dicitur etiam θεία κ., item ἱερὰ, ἱερωτάτη : necnon μακαρία interdum, s. μακαριωτάτη. Synes. Ἦν δὲ αὐτῷ δεινὸν τὸ σοῦ τῆς ἱερᾶς ἀπεῖναι κ. Idem θεία et ἱερὰ conjunxit, scribens, Ἀδικεῖς με, ὦ θεία καὶ ἱερὰ κ. Sic Greg. Σὺ δὲ ἡμᾶς ἐποπτεύοις ἄνωθεν, ὦ θεία καὶ ἱερὰ κ. Rursum Synes. Theophilo scribens, Πρὸς τὴν μακαριωτάτην σοῦ κ. Invenitur etiam in plur. φίλαι κ., cum sc. de pluribus dicitur, Plut. Pol. Præc. Χάριεν δὲ καὶ τὸ Ξεναινέτου πρὸς τοὺς πολίτας λοιδοροῦντας αὐτὸν, ὅτι στρατηγὸς ὢν πέφευγε, μεθ' ὑμῶν γε, ὦ φίλαι κ. Eod. dicitur modo et κακὴ κ., μιαρὰ, quo Dem. lubenter utitur : pro Cor. (278.) Ἵν' εἰδῆτε ἡλίκα πράγματα ἡ μιαρὰ κ. ταράξασα αὕτη δίκην οὐκ ἔδωκε. Frequenter vero in vocandi casu : in Mid. Τί λέγεις, ὦ μιαρὰ κ. ; σὺ τὰ σαυτοῦ παιδία ἀξιώσεις ἐλεεῖν, ἢ σε τουσδε κ. τ. λ. ;

B Ibid. (559.) Τοσούτων ἀνθρώπων, ὦ μιαρὰ κ., σὺ παρελθὼν ἀθρόων κατηγορεῖς. Hic vero mihi a risu temperare nequeo, cum recordor Joachimi Perionii Benedictini Cormœriaceni, viri monachice docti, qui cum se Ciceronianæ eloquentiæ vicarium in vertendis celeberrimorum Gr. oratorum adversariis orationibus appellare non dubitasset, nactus mendosum exemplar, ut fit, orationis Æschinis, in quo μικρὰ κ. legebatur pro μιαρὰ, minime illius exempl. fidem suspectam habuit, cum alioqui Interpres alius vel tantillo judicio præditus, et qui literas Gr. a limine saltem salutasset, non solum suspectam exemplaris fidem habiturus, sed eam prorsus illi derogaturus fuisset, quin potius hanc lectionem cupidissime arripiens, Demostheni parvum caput affinxit, ut sc. Demosthenicum caput ad Thersiticum proxime accederet : si tamen Thersites ὀξυκάρηνος simul et μικροκάρηνος fuit. Hujus autem tam insignis erroris non meminissem, nisi lectores admonitos cuperem, ut ab illius interpretationibus sibi caveant, utpote quæ aliis erroribus etiam multo gra-

C vioribus scatent. Sed ut ad illud μιαρὰ κ. revertar, tertium ex Orat. in Mid. proferam, in quo ἀναιδὴς cum μιαρὰ jungitur : (552.) Καὶ ταῦτ' ἔλεγεν ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς αὕτη κ., ἐξεληλυθὼς τῇ προτεραίᾳ παρ' Ἀριστάρχου. Sed aliud quoque hic considerandum est, nimirum post κεφαλὴ subjungi ἐξεληλυθὼς, perinde sc. ac si quis dixit ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς κ., intelligendus esset dixisse ὁ μιαρὸς καὶ ἀναιδής. Ceterum Lat., uti dixi, hoc loquendi genus imitati sunt, cum Lepidum caput, Festivum caput dixerunt, itidemque aliis adjectivis nomen hoc Caput junxerunt. Sed et illud ipsum φίλη κ. ad verbum expresserunt Carum caput : Horat. Carm. 1, 24. Queis desiderio sit pudor aut modus Tam cari capitis, præcipe lugubres etc. : ita enim locum illum lego, non autem interrogative Quis desiderio sit pudor aut modus Tam cari capitis? præcipe etc. et intelligo Præcipe lugubres cantus, queis, i. e. per quos, sit modus desiderio : qua de re obiter admoneri, non ingratum lectori fore putavi. Tale est illud Virg. Æn. 4. capitisque injuria cari.

D Dicit vero et Dulce caput Idem ibid., Testor, cara, deos, et te, germana, tuumque Dulce caput ; sed hic simpliciter accipitur, ut et cum dicitur ab eod. poëta Per caput hoc juro, non autem pars pro toto. Apud Eund. legimus et Infandum caput, quod interpretari possumus μιαρὰν κ., e tot ll. cc., eod. in libro, si tangere portus Infandum caput ac terris adnare necesse est. Cic. quoque dixit Philipp. 2. Duo capita nata sunt post hominum memoriam teterrima et spurcissima. Invenitur autem κεφαλὴ pro Homine sine adjectione etiam, Aristot. Pol. 2. Ἐν Λακεδαίμονι κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον, pro Viritim : eod. modo, quo Gall. dicitur On paie autant pour tête. JCti quoque Caput pro Ipso homine dixerunt cum alibi, tum in illa regula, Noxa caput sequitur. || Sed ut in illo Homeri l., quem ex Od. A. protuli, dicitur κεφαλὴ ἀνδρὸς pro ἀνὴρ, sic Herod. dixit κεφαλὰς πολεμίων pro πολεμίους, 9. Πεντακοσίας κεφαλὰς τῶν Ξέρξεω πολεμίων λυσάμενοι. Dixit vero Hom. (Il. Ψ. 260.) ead. periphrasi βοῶν κάρηνα, i. e. βοῶν

κεφαλὰς, pro *βοῦς*, et eum imitatus Virg. Bina boum capita: Æn. 3. Bina boum vobis Troja generatus Acestes Dat numero capita in naves. Sic exp. et illud ejusd. libri, de sue, Triginta capitum fœtus enixa jacebit. Huc pertinet et istud Cæsaris B. G. 4. licet aliquantum diversa forma dictum, Cum hostium numerus capitum CCCCXXX. M. fuisset.

Porro ut *κεφαλὴν*, Caput, de Toto homine dicunt, a parte nobilissima et præstantissima eum appellantes, sic etiam imprecari ac minari alicujus *κεφαλῇ* solebant, i. e. Capiti, alicujus *κεφαλὴν* devovere: item dicebatur aliquis timere *κεφαλῇ*, Capiti: sed et alia multa hujusmodi loquendi genera reperiuntur ap. antiquos. Illius autem postremi exemplum hoc est ap. Il. P. (242.) *Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μή τι πάθῃσι*, Καὶ *σῇ*: Od. T. (91.) *οὔτι με λήθεις Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις*: Il. Δ. (161.) *σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν Σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε, καὶ τεκέεσσιν.* In soluta autem oratione sæpe dicitur *εἰς κεφαλὴν τρέπειν*, aliquid dicitur *εἰς κεφαλὴν τρέπεσθαι* alicui, Dem. (381.) Ἃ *νῦν εἰς κ. ὑμᾶς αὐτῷ δεῖ τρέψαι.* Et ap. Aristoph. 'A. (833.) *ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.* Sed Dem. (323.) usus est verbo *ἀνατιθέναι*, cum *ἐπὶ κεφαλὴν*, scribens, Οἷς *ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κ. ἀναθεῖεν ἅπαντες.* Sæpe vero ab imprecantibus dicitur *εἰς κεφαλήν σοι*, subaudito, ut opinor, verbo *τρέποιτο*: cujus generis loquendi exemplum extat ap. Aristoph. Πλ. (526.) Extat et ap. Plat. Euthydemo, Εἰ *μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἄν σοι εἰς κεφαλήν.* Potest vero subaudiri et verbum *ἔλθοι.* Latini hoc quoque loquendi genus imitati sunt, et quidem multis modis, ut exemplis docebo, Virg. Æn. 8. dii capiti ipsius generique reservent, Ovid. de Arte 1. Pœna reversura est in caput ista tuum, Epist. Cydippes ad Acontium, si tamen Ovidii est, Inque caput nostrum dominæ perjuria quæso Eveniant: pœna tuta sit illa mea. Sic Tibullus januam alloquens: Et mala si qua tibi dixit dementia nostra Ignoscas; capiti sint precor illa meo. Alia autem huc pertinentia loquendi genera lectoris diligentiæ relinquam, et ad alia veniam. Ut igitur Hom. dicit Od. B. (237.) *Σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς*, ut Γ. (74.) *Ψυχὰς παρθέμενοι*, ita fere videtur dicere Virg. Objicere, Objectare caput: Æn. 8. me, me ipse meumque Objeci caput, 2. omnemque reverti Per Trojam et rursus caput objectare periclis. Affertur etiam e Plat. *κεφαλὴ* pro Vita in Epitaphio, Εἰ *βούλοιτο τὴν ἑαυτοῦ κ. ἔχειν.* Legimus ap. eund. Hom. *τίειν ἶσον κεφαλῇ*, Il. Σ. (81.) *τὸν ἐγὼ πέρι πάντων τῖον ἑταίρων Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα.* In quo loquendi genere Latini Oculorum potius mentionem faciunt: quo dixit modo et Moschus circa initium Idyllii, quod a Megara uxore Herculis, nomen habet, Τὸν *μὲν ἐγὼ τίεσκον ἶσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν, Ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμὸν*, ubi observa *τίειν ἶσον φαέεσσιν* pro eo, quod Hom. dicit *τίειν ἶσον κεφαλῇ.* Huc pertinet, licet alia sermonis forma dictum, *ἐπὶ κεφαλῆς φέρειν*, s. potius *ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρειν*, pro Eximio quodam amore et honore prosequi, atque adeo omnia amoris officia præstare. Plato de Rep. 1. Καὶ *ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται ὥστε μονονοὺκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι.* Lat. autem hic quoque Oculos potius quam Caput nominant, dicentes In oculis ferre: pro quo interdum invenitur etiam In sinu gestare.

Κεφαλὴ, pro variis præpp. ac verbis, quibus jungitur, varia præterea efficit loquendi genera: *ὑπὲρ κεφαλῆς* dicitur quod imminet, quasi quod sit Supra caput, ut Cic. etiam locutus est. Ex Aristoph. Σφ. autem *πρὸς κεφαλῆς* affertur pro A capite. Sæpe vero dicunt et *ἐπὶ κεφαλὴν ὦσαι*, interdum vero et *ῥίψαι*, pro Præcipitare, Præcipitem dare. Lucian. (1, 157.) *Ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν, βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακῦψαι δυνηθείη.* Et pass. ap. Herod. 7. *Ὠθεόμενοι ἐπὶ κεφαλήν.* Interdum autem verbo composito utuntur: ut rursus Lucian. (1, 150.) *Ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας.* Idem et verbo *ῥίπτειν* ita utitur (2, 17.) *Ἔῤῥιψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ*: ubi observa duplicem constr. dari verbo *ἔῤῥιψεν.* Galli dicunt Jetter la tête devant, vel La tête la première. Lucillus Epigr. dixit item *κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε*, pro Præceps abiit. Affertur autem et *ἐπὶ κεφαλὴν σπεύδειν* vel *βαδίζειν* pro Præcipitare moras: e Dem. *πρὸς Φαίνιππον*, Μὴ *εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν πρὸς τὸ δικαστήριον βαδίζειν.*

Sunt et quædam dicendi formulæ, in quibus fit *κεφαλῆς* et *ποδῶν* mentio: Il. Ψ. (169.) Ἐς *πόδας ἐκ κεφαλῆς*, A capite ad pedes. Pro quo dicitur etiam A capite ad calcem; A vertice ad talos, ad talos imos, Horat. talos a vertice pulcer ad imos. Cic. dixit etiam Ab imis unguibus usque ad verticem. Sed jocose interdum dicitur aliquis narrare quidpiam *ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐς τοὺς πόδας*, pro Narrare ab initio ad finem usque, Rem totam denarrare. Sed Aristoph. ut magis etiam ridicula esset sermonis formula, inverso ordine dixit *ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν*: Πλ. (649.) *Ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα Ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ.* Apud Plautum itidem legimus Ab unguiculo ad capillum summum; Cic. Ab imis unguibus usque ad verticem: sed in his tamen tolerabilius invertitur ordo, quam in illis Gr. verbis. At vero, Πρὸς *κεφαλῇ καὶ πὰρ ποσὶ κεῖσθαι*, sunt qui Proverbiali forma de illis dici putent, quæ nobis affluunt: afferentes e Theocr. (9, 18.) *Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται*: sed ex h. l. probari illud non potest.

Κεφαλὴ etiam dicitur in ossibus, inquit Gorr., quod in illis extremum est crassius et rotundum, a similitudine, quæ illi est cum vero capite: quanquam non sit necesse partem illam extremam ossis plane rotundam esse et capitis modo eminere: siquidem in illis etiam caput dicitur, quod cavitate glenoειde depressum est in modum capitis semiputati, quale in publicis sectionibus anatomici cerebrum ostensuri, serra divisum exhibent. || Βραχίονος etiam *κεφαλὴ*, inquit Cam., Caput membri hujus, i. e. ubi illud juxta humerum eminet, dicitur. Item Superior in testiculo pars, *κεφαλὴ ὄρχεως* dicitur, inferior, *πυθμὴν*, Testiculus. In VV. LL. annotantur hæc, Καρδίας *κεφαλὴ*, Cordis basis, ita *ἐν τοῖς ἀνατομικοῖς* dicitur, ut fundum et pars mucronata *πυθμὴν*, J. Poll.: a quo et lienis pars crassissima, *τοῦ σπληνὸς κεφαλὴ* vocatur. Item *κεφαλὴ κώλων* Hippocrati Capita artuum: et *κεφαλαὶ μυῶν*, Musculorum capita. Cam.

Κεφαλὴ dicitur etiam *τὸ κύτος τῶν πολυπόδων*, VV. LL. ex Aristot. de Part. Anim. 2. In Iisd., *κεφαλὴ στάμνου*, Urnæ caput et pars superior. || Ibid. *κ. τῆς τάφρου*, Fastigium fossæ, e Dem. Cam. interpr. Fossæ aggerem: et addit e Xen. ('Ελλ. 7, 2, 8.) *Κατὰ κεφαλὴν τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διώρυττον*, ubi, inquit, dicere videtur summum arcis murum suffossum fuisse. ["K. *τῆς τάφρου*, non legitur hæc dictio ap. Dem., quod sciam, sed ap. Xen. K. Π. 3, 3, 66. 68. ubi intelligitur Agger juxta fossam." Schw. Mss.] || Herod. 4. vocavit etiam *κεφαλὰς* fluminis, Fontes illius.

Κεφαλὴ, Summa et conclusio, Bud. in Gal., *Ἐπιθῶμεν ἤδη τὴν κ. τῷ λόγῳ*: item in isto Plat. in Gorgia, Καὶ *οὐδὲ τοὺς μύθους φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι καταλιπεῖν, ἀλλ' ἐπιθέντας κεφαλὴν, ἵνα μὴ ἄνευ κεφαλῆς περιΐῃ· ἀπόκριναι οὖν καὶ τὰ λοιπὰ, ἵνα ἡμῖν ὁ λόγος κεφαλὴν λάβῃ.* Cam. *κεφαλὴν* in Plat. Timæo Perfectionem, Absolutionem, Consummationem signif. ait: afferens, Κεφαλήν *τε καὶ τελευτὴν ἐπιθεῖναι τῷ μύθῳ.* Sed Idem *κεφαλὴν* tradit ad rerum initia atque summam transferri, unde vocari *ἀκέφαλον μῦθον* a Plat. et sic a Plauto in Asinaria dici, Quin nec caput, nec pes sermonis appareat. Et in Captivis, Garriet quod neque pes unquam neque caput compareat. Et subjungit ex Aristot. Eth. 6. *Σοφία ὥσπερ κεφαλὴν ἔχουσα ἐπιστήμην τῶν τιμιωτάτων.*

Τρεῖς *κεφαλαὶ* et *δρυὸς κεφαλαὶ*, idem locus juxta Cithærona, ap. Herod. 9, (39.): unde jocus ille in ebrios, ap. Diphil., ut Athen. refert (168.) Κεφαλὰς *ἔχοντες τρεῖς, ὥσπερ Ἀρτεμίσιον.* Cam.

Κεφαλὴν appellatam *ἀπὸ τοῦ κεκυφῶσθαι*, A cavitate, et MACEDONES hanc Κέβην, Hippocr. *κύβιτον*

appellasse, tradit Suidas: cum tamen κύβιτον ap. Hippocr. interpr. Os eminens in cubiti commissura cum lacerto. Cam.

"Κακκεφαλὴν, Æol. syncope ap. poët. pro κατὰ "κεφαλήν. Il. Υ. (475.) Μέσσην κακκεφαλὴν ξίφει "ἤλασε, Medio in capite: sic Θ. (83.) Ἄκρην κακκο- "ρυφὴν, In summo vertice: ἄκρην κατὰ κορυφήν. "Itidem κακκείοντες dictum videri queat pro κατα- "κεισόμενοι, Decubituri. Sic sane κακκρύπτω pro "κατακρύπτω."

[" Κεφαλὴ, Thom. M. 526. ad Charit. 688. Musgr. Iph. A. 774. Rhes. 226. Jacobs. Anth. Proleg. 68. Brunck. Aristoph. 1, 190. Heyn. Hom. 6, 132. 136. Apollod. 1155. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Herod. 736. De Capitis tactione, Jacobs. Anth. 7, 119. Metaph., Boiss. Philostr. 612. Sensu non proprio, ad Herod. 369. 634. Sensu latiore Pectus manusque complectitur, Fischer. ad Palæph. 12. Sine artic., Philostr. 264. Boiss. Conf. c. ψυχὴ, Alter Georg. Litter. p. 95. Ἡ ἱερὴ κ., Philippus 84. Κακὴ κ., ad Diod. S. 2, 349. Θεία κ., Bergler. Alciphr. 250. Lennep. ad Phal. 98. Heindorf. ad Plat. Phædr. 211. Φαῖδρε, φίλη κ., 307. Ὦ κακαὶ κ., ad Herod. 629. Ἀπὸ κ. ἄχρι ποδῶν, Abresch. Lectt. Aristæn. 64. Ἐς κ., Phalar. 350. Jacobs. Anth. 9, 485. Kuster. Aristoph. 10. 124. 126. ad Lucian. 2, 16. Ἐς κεφαλήν σοι, ad Diod. S. 1, 102. Ἔρχεσθαι ἐς κ. λευκοτέρην, Toup. Opusc. 1, 415. Ἐς πόδας ἐκ κ., Huschk. Anal. 206. Ἐπὶ κεφαλῆς, Lucian. 3, 347. Heyn. Hom. 7, 262. Ἐπὶ, κατὰ κεφαλῆς ἔχειν, Toup. Opusc. 1, 26. Ἐπὶ κεφαλὴν, Lucian. 3, 386. T. H. ad 1, 213. Ἐπὶ κ. ὠθεῖν, 413. ad Herod. 564. Κατὰ κεφαλῆς, Jacobs. Anim. 305. Anth. 6, 411. Lucillius 59. Μείζων κεφαλῇ, Il. Γ. 168. 193. Μύθῳ ἐπιθεῖναι κ., Heindorf. ad Plat. Theæt. 329. Ἐπὶ κακῷ τῆς αὑτοῦ κ., ad Lucian. 2, 252. Τὴν κ. τρίβειν, ad Charit. 214." Schæf. Mss. * Κεφαληδὸν, Opp. K. 3, 437. vulgo legitur, Ἄκροισι κεφαληδὸν ἐειδομένοισι κορύμβοις, Belin. tamen e Cod. Vat. restituit, Ἄκροισι κεφαλὴ δοκέει δ' ἔμεν οἷσι κορύμβοις. Schneider. ex emend. Gesneri dedit κεφαλῆφιν ἑλισσομένοισι.]

Κεφαλοβαρὴς, Cujus caput grave et ponderosum est, Capitatus: φυτὰ, Aristot. de Diuturn. et Brev. Vitæ, Τῶν φυτῶν τὰ κ. μακροβιώτερα. Theophr. quoque H. Pl. 1, (6, 8.) κ. et καταρρίζων meminit: ubi videtur h. v. ponere in differentiis radicum. Gaza interpr. Capitatum. Κεφαλόδεσμος [Gl. Frontale, Capitale. "Schol. Il. Ξ. 184. et Od. K. 545." Wakef. Mss.] ET Κεφαλοδέσμιον, Capitis ligamentum. Exp. etiam Frontale, ἄμπυξ. [Gl. Retiolum: * Κεφαλόδεσμον· Capitulare.] Κεφαλοειδὴς, Capitis formam habens. || Capite præditus, κεφαλὴν ἔχων, Gorr. ap. Hippocr. [534, 41.] Κεφαλόθλαστος, Contusum caput habens. At τὰ κ., Contusiones capitis, Caput contusum, Theophr. H. Pl. 9, (20, 4.) de aristolochia, Ἀρίστη μὲν πρὸς τὰ κ., ἀγαθὴ δὲ πρὸς τὰ ἄλλα ἕλκη. Κεφαλοκρούστης, Caput pulsans. Ita dicitur Phalangium quoddam, quod si in aliquem irruat, caput ejus petit. Frequentius κρανοκολάπτης appellatur. De quo Aëtius Tetrab. 4. Serm. 1. c. 18. [" Schol. Nicandri Θ. 764." Wakef. Mss.] Κεφαλόμακτρον, Sudarium, quo caput extergitur. [Schneidero susp.] Κεφαλόῤῥιζος, Radicem habens capitatam. [Theophr. H. Pl. 1, 14, 2. 7, 2, 1. C. Pl. 6, 12, 1. * Κεφαλοτόμος, Strabo 11. p. 803.] Κεφαλοτομέω, Caput amputo. Pro quo dicendum est καρατομέω, ut Phrynichus tradit, Atticum esse negans. [Theophrastus Phrynichi Epit. p. 541. Lobeck., Anecd. Bekkeri 1, 104. * Κεφαλοτρύπανον, Galen. 2, 399.] Κεφαλαλγὴς, ET Κεφαλαλγὸς, Caput dolens, Cui caput dolet, Plut. (6, 559.) Σύνδειπνος δὲ κ. καὶ βαρὺς καὶ ἀνάγωγος, παντὸς μὲν οἴνου καὶ ὄψου, πᾶσαν δὲ μουσουργοῦ χάριν ἀπόλλυσι καὶ λυμαίνεται: ubi etiam accipi potest pro Eo, cui non est sanum cerebrum, et cui Aristoph. dicit τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαι. Cum vero res aliqua, ut cibus aut potus, aut tale quid, κ. esse dicitur, active capitur pro Dolorem capitis afferens, excitans. Diosc. de vino resinato, Πάντες δὲ κ. οἱ τοιοῦτοι καὶ σκοτωματικοὶ, Plin. Capitis dolores et

A vertigines facit. Philo V. M. 1. Ξηρός τε γάρ ἐστι καὶ κ. καὶ βαρυήκοος, Caput tentat, Capitis dolorem ciet. Et Diphilus Siphnius ap. Athen. (54.) dicit, κάρυα τὰ βασιλικὰ esse κ. καὶ ἐπιπολαστικά: idem dicit de ponticis nucibus. Sic Xen. (K. Ἀ. 2, 3, 9.) p. 165. K. εἶναι τὸν τοῦ φοίνικος ἐγκέφαλον. [Aret. 117.] At vocabuli κεφαλαλγὸς hoc exemplum est ap. Plut. (6, 505.) Τὸν μὲν γὰρ ἐγκέφαλον τοῦ φοίνικος γλυκὺν ὄντα σφόδρα, κ. λέγουσιν εἶναι: pro quo Xen. dicit κεφαλαλγῆ. [" Steph. Dial. 56. Koen. ad Greg. Cor. 69." Schæf. Mss.] Κεφαλαλγικὸς, i. q. præcedens, Gal. ap. Athen. (26.) de vinis Italicis, Ὁ Φαλερῖνος οἶνος ἀπὸ ἐτῶν δέκα ἐστὶ πότιμος, καὶ ἀπὸ πεντεκαίδεκα μέχρις εἴκοσιν· ὁ δ' ὑπὲρ τοῦτον ἐκπίπτων τὸν χρόνον, κεφαλαλγικός: Capitis dolorem ciet. Κεφαλαλγία, Capitis dolor, Aret. de Diut. Affect. 1, 2. Ἢν ἀλγέῃ κεφαλὴ σχεδίως ἐπὶ προσκαίρῳ αἰτίῃ, κἢν ἐπὶ πλεῦνας, κ. καλέεται: nam hac re differt a κεφαλαία, quod hic Dolor capitis nec diuturnus, nec vehemens, nec cum magna capitis imbecillitate conjunctus sit, sed qualis

B a crapula, a sole, a labore aut febribus excitari solet; at ille, Inveteratus et ægre recedens sit dolor, et propter conjunctam capitis imbecillitatem facile irritabilis. Plut. (7, 821.) Οὔτε ποδάγρας ἀπαλλάττει καλτίκιος, οὔτε δακτύλιος πολυτελὴς παρωνυχίας, οὐδὲ διάδημα κεφαλαλγίας. [" Koen. ad Greg. Cor. 68. ad Lucian. 1, 301. Steph. Dial. 56." Schæf. Mss.] Κεφαλαλγέω, Caput doleo, poët. Caput mihi dolet, Doleo e capite. Κεφαλαλγητικὸς, i. q. κεφαλαλγὴς et κεφαλαλγικὸς, Athen. (53.) Τὰ δὲ Περσικὰ κεφαλαλγητικὰ [κεφαλαλγικὰ] μέν ἐστιν οὐχ ἧττον τῶν Διὸς βαλάνων, Non minus caput infestant. [* Κεφαλαργὴς, * Κεφαλαργία, Greg. Cor. 158. " Koen. 68. Schweigh. Emendd. in Suid. 28. ad Lucian. 1, 301. Steph. Dial. 56. * Κεφαλαργέω, ad Lucian. l. c." Schæf. Mss. " Hes. v. Ὠτοκοπεῖ." Wakef. Mss. Cf. Γλώσσαλγος, Γλώσσαργος.] Κεφαληγερέτης, Vocab. fictum ad similitudinem Homerici νεφεληγερέτης: ac sicut illud νεφεληγερέτης Jovi tribuitur, ita hoc κεφαληγερέτης Pericli, quod capite esset oblongiore, Plut. Unde et

C Σχινοκέφαλος appellatus idem fuit, quod squillæ capiti ejus caput simile esset, quæ σχῖνος a poëtis Comicis vocari solet. Cratinus ap. Plut. Pericle, (3.) Στάσις δὲ καὶ πρεσβυγενὴς Χρόνος ἀλλήλοισι μιγέντε, μέγιστον τίκτετον τύραννον ὃν δὴ κ. Θεοὶ καλέουσι.

Ἀκέφαλος, ὁ, ἡ, Qui sine capite est, Qui capite caret, Lucian. (2, 32.) Τοῦ Ῥοδίων κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας, ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀ. τὰ σώματα εἰσάγοντας. Metaph. plerumque capitur. Ἀκέφαλα enim dicuntur Quæ principio carent: unde liber aliquis ἀκέφαλος vocatur, In quo exordium non est, cui nullum præfigitur exordium, sicut in orationibus aut historiis fieri solet, cum ἀπροοιμίαστα καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῶν πραγμάτων oratio incipit, quemadmodum Lucian. docet ibid. Sed et ἀκέφαλος liber dicitur, In quo principium desideratur, non quidem omissum ab Auctore, sed casu aliquo amissum. Sunt etiam ap. Gramm. versus ἀκέφαλοι, Qui in principio claudicant, sicut μείουροι, Qui in fine, λαγαροὶ, Qui in medio: s. Qui unam syllabam brevem habent

D initio, sicut μείουροι in fine, λαγαροὶ in medio: Athen. (632.) quorum hæc inter alia affert exempla: Ἐπίτονος τετάνυστο: item, θεοῖς δέμας ἐοικυῖα: item, Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδες. Tales crebro occurrere ap. Hom., indicat, ὃς διὰ τὸ μεμελοποιηκέναι πᾶσαν ἑαυτοῦ ποίησιν, ἀφροντιστὶ τοὺς πολλοὺς ἀκεφάλους ποιεῖ στίχους καὶ λαγαροὺς, ἔτι δὲ μειούρους· τῶν λοιπῶν δὲ οἱ μὴ προσάγοντες πρὸς τὰ ποιήματα μελῳδίαν, ἐκπονοῦσι τοὺς στίχους τοῖς ἀριθμοῖς καὶ τῇ τάξει τῶν μέτρων, ut Xenophanes, Solon, Theognis, Phocylides, Periander Corinthius. Sic et Plut. (7, 562.) Ὅπως ὑμῖν ἀ. καὶ λαγαρῶν μέτρων καὶ μειούρων εὐθύνας μὴ ὑπέχωσι, sc. αἱ πάλαι προφήτιδες φαύλοις ποιήμασι χρώμεναι. Eust. hos versus appellat βραχυκεφάλους, quod a brevi syllaba incipiant. || Alio sensu ἀ. αἵρεσις, Cic. Sine capite manans, Cujus auctor certus non extat. || Imperfectus, ἀτελὴς μῦθος, Proverbialiter ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων, Suid., Plato de LL. 6. Οὔκουν δήπου λέγων γε ἂν μῦθον ἀ. ἑκὼν καταλίποιμι,

Lucian. (1, 868.) Βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίη; vide et Κεφαλὴ ab initio hujus pag. || Suidæ ἄτιμος. || Herba quædam utilis ad splenicos, in quam Deiphobi corpus, cum inhumatum projectum fuisset, mutatum fabulantur, Eust. [" Valck. ad Il. 22. p. 54. ad Od. A. 183. ad Herod. 365. Brunck. ad Poët. Gnom. 330. Versus ἀ., Heyn. Hom. 4, 96. Μῦθος ἀ., Heindorf. ad Plat. Gorg. 202." Schæf. Mss.] "Ἀκεφάλως, Sine " capite, Sine exordio, ap. Hermog." [Tzetz. Schol. in Hesiod. 1, 1. 20. * Ἀδροκέφαλος, Paul. Æg. 6, 74.] Ἀμφικέφαλος, Utrimque caput habens, Biceps, Cui est geminum caput: et ἀμφικέφαλα ὑποπόδια ap. Eust., Utrimque caput habentia. || Est ἀμφικέφαλος, ut ait Etym., Genus lecti, inde sortitum appellationem, quod utrimque habeat προσκεφάλαιον, Pulvinar, et ἀνάκλισιν, i. e., si Lat. dici posset, Recubitorium. Apud J. Poll. legitur ἀμφικνέφαλος κλίνη. Apud Hes. autem ἀμφίκελος κλίνη, omissa, ut verisimile est, syllaba φα inter κε et λος. [Demiopratis ap. J. Poll. 10, 96—7. Lobeck. Phryn. 173.: Ἀμφικ. κλίνη, ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀνάκλιντρον, Phot.] Βαρυκέφαλος, Grave et ponderosum caput habens. Apud Vitruv. autem 3, 2. barycephalæ ædes putantur inde dictæ, quod earum fastigia signis fictilibus aut æreis inauratis ornari scribit, utpote quorum fastigia signis illis superimpositis quasi graviora reddantur. [" Arrian. T. 195." Wakef. Mss. * Βραχυκέφαλος, Xenocr. ap. Fabric. Bibl. Gr. 9, 457. * " Δεκακέφαλοι, Gens fabulosa, Tzetz. Chil. 7, 724." Elberling Mss.] Δικέφαλος, Biceps. [" Euseb. H. E. 4, 7." Mendham. Mss.]

Ἐγκέφαλος, ὁ, ἡ, Qui in capite est: μυελὸς, Medulla, quæ in capite est, Medulla capitis, i. e. Cerebrum. Rufus Eph. Μυελὸς δὲ, ὁ μὲν ἐν τῇ ῥάχει, ῥαχίτης· ὁ δὲ διὰ νώτου, νωτιαῖος, καὶ ἡ περὶ αὐτὸν μήνιγξ, νωτιαία· ὁ δὲ ἐν τῷ κρανίῳ ἐγκέφαλος· ὁ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀστέοις, ὀστίτης. Sed ἐγκέφαλος frequentius absolute ponitur pro ἐγκέφαλος μυελὸς, sicut et νωτιαῖος interdum pro νωτιαῖος μυελὸς, ut paulo ante hæc verba Rufi jam citata, Νεῦρα μὲν, τὰ μὲν ἀπ' ἐγκεφάλου καὶ νωτιαίου πρακτικὰ καὶ αἰσθητικά. Ceterum subaudiri vocab. μυελὸς, ostendit hic Soph. locus ap. Athen. (66.) ubi docet ex Apollod., turpe fuisse ap. antiquos si quis ἐγκέφαλον nominaret: Κόμης [Κρατὸς Br.] δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσον Κρατὸς διασπαρέντος [Διασπ. αἵματος Br.] qui l. est in Trach. (783.) p. 356. ubi Hyllus narrat Licham ab Hercule in mare projectum ac petræ allisum. Sed et Hecuba ap. Eur. (Tro. 1176.) deflens Astyanactem a Græcis projectum, ibid. ait, ἔνθεν ἐκγελᾷ Ὀστέων ῥαγέντων φόνος· ἵν' αἰσχρὰ μὴ λέγω. Jam vero μυσαρὸν etiam erat comedere ἐγκέφαλον, Plut. Symp. 8, 9. Quanquam vero ἐγκέφαλος Medulla sit ac medullæ speciem gerat, imo et a quibusdam Medullæ esse principium dicatur, multum tamen ab ossium medulla differt, quod nec liquefieri nec absumi, ut illa, possit: ad hæc frigidum est, ac medulla calida: unde Aristot. de Part. Anim. 2, 7. medullam esse negat, et ap. Plin. 11, 37. cerebrum aliud esse quam medullam, eruditi docent, quoniam coquendo durescat. Il. Γ. 300. Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος, Αὐτῶν, καὶ τοκέων [τεκέων]: in diris imprecationibus, quæ inter libandum et fœdus percutiendum concipiebantur, contra eos, qui priores fidem fœderis violassent. Sic Od. I. (458.) in diris imprecationibus, quibus Polyphemus Utin prosequitur, Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ Θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὔδει. Plut. de Def. Orac. Ἐν ταῖς πτέρναις τὸν ἐγκ. φοροῦντα, καὶ τὴν καρδίαν ἐν τοῖς κροτάφοις, In calcibus cerebrum gerentem, cor in temporibus. Aristoph. N. (1276.) Τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς, Laborare cerebro, s. Cerebro attonito et perculso esse: (B. 134.) ἐγκεφάλου θρίω δύο vocat duas cerebri μήνιγγας s. membranas, quibus involutum est, a ficulneorum foliorum similitudine: vel, ut alii, quod his membranis cerebrum in capite ita involutum sit, ut cerebrum, quod affari solebat, foliis ficulnis involvebatur, una cum aliis quibusdam condimentis. In quem sensum Eust. ex eod. Aristoph. citat, εὖ ἠρτημένα θρία τοῦ ἐγκεφάλου: quæ edulia absolute quoque θρία vocata fuisse docet idem Eust. pro ἐγκεφάλου ἑψήματα περίεργα ἐντὸς κείμενα θρίων. At vero θέσιν ἐγκεφάλου Eust. vocari scribit τὸν σπόνδυλον, ὅς ἐστι κεφαλῆς καὶ αὐχένος συνεοχμὸς s. συνοχὴ τραχήλου καὶ κεφαλῆς, τῷ ἰνίῳ συνάπτων. Dicitur etiam de ceterorum animantium cerebro, ut χοίρειοι ἐγκέφαλοι ap. Athen. (65.) quorum esum a philosophis vetitum scribit: (315.) de asello pisce ex Aristot. Μόνος ἰχθύων τὴν καρδίαν ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔχει καὶ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ λίθους ἐμφερεῖς μύλαις: cujus rei meminit et Plin. 32, 10. non iisd. tamen verbis. Et Philocles ap. Athen. (66.) Οὐδ' ἂν ἐγκεφάλων [-έφαλον] ἔσθων λίπος [λίποι.] || At Διὸς ἐγκέφαλος erat, ut e Paus. docet Eust. κάλλιστόν τι βρῶμα, quale et ἐγκεφάλου θρία, de quibus paulo ante. Athen. (529.) e Clearcho de rege Persarum, Τοῖς αὐτῷ πορίσασιν ἡδύ τι βρῶμα ἆθλα ἐτίθει νοῦν οὐκ ἔχων· τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ λεγόμενος, οἶμαι, Διὸς ἅμα καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος. In palma vero ἐγκέφαλος dicitur ἡ κορυφὴ, ut Gal. exp. l. 2. de Alim. (4, 15.) i. e. Cacumen palmæ, ut Plin. vocat, dicens eo ablato palmam ipsam sterilescere: Xen. autem eo exemto τὸν φοίνικα ὅλως ξηραίνεσθαι. Eust. id esse dicit τὸ ἀκρότατον καὶ κορυφαῖον μέρος τοῦ δένδρου. Sic Theophr. (H. Pl. 2, 6, 2.) de palma dicit, Ὅταν ἀφέλωσι τὸ ἄνω ἐν ᾧπερ ὁ ἐγκέφαλος. Plin. quoque Cerebrum appellat prædulce, i. e. et gustatu gratissimum, sed κεφαλαλγὲς, ut Athen. post Plut. docet. Nicander Georg. ap. Athen. (71.) φοίνικος παραφυάδας ἐκκόπτοντες Ἐγκέφαλον φορέουσι, νέοις ἀσπαστὸν ἔδεσμα. Diversum vero esse putant, quod Diosc. 1, 151. vocat φοίνικος ἐγκάρδιον, Medullam. [" Musgr. Tro. 1177. Kuster. Aristoph. 65. Fr. 228. Jacobs. Anth. 7, 220. 12, 344. 356. Casaub. ad Athen. 136. 146. Verh. ad Anton. Lib. 120. Toup. ad Longin. 356. ad Il. I. 378. Brunck. Trach. 783. Plut. Mor. 1, 522. Ἐγκ. τοῦ φοίνικος, Schneid. Anab. 105. Τὸν ἐγκ. ἔχειν ἐν, Toup. Emendd. 1, 380. Valck. Diatr. 253. Ὁ ἐγκ., Heyn. ad Apollod. 1148." Schæf. Mss. Muret. VV. LL. 13, 12. * Ἐγκεφαλίτης μυελὸς, Galen. 4, 486. * Ἐξεγκεφαλίζω, * Ἐξεγκεφαλόω, Gl. Excerebro.] "Ἐτερεγκεφαλᾶν, J. Poll. ex Aristoph. affert " pro παραφρονεῖν, Desipere. Plaut. dicit Laborare " cerebro." [J. Poll. 2, 42. 4, 184. In Phrynichi Appar. 466. perperam legitur Ἑτερεγκέφαλον: in Hesychio Ἑτερεοκεφαλᾶν: in Bekkeri Anecd. 37. * Ἑτερεγκεφαλεῖν.] Παρεγκεφαλὶς, ἡ, Cerebellum, Pars cerebri posterior, durior, sicciorque, e multis et parvis corporibus coagmentata, subflava, spinalis medullæ principium, Gorr. τὸ ὑπὸ τὴν τοῦ ἐγκεφάλου βάσιν Rufo et Polluci. Aristot. H. A. 1, 16. Διφυὴς δ' ἐν πᾶσίν ἐστιν ὁ ἐγκέφαλος, καὶ ἐπὶ τούτου ἡ καλουμένη π., ἔσχατον δὲ ἑτέραν ἔχουσα τὴν μορφὴν καὶ κατὰ τὴν ἀφὴν καὶ κατὰ τὴν ὄψιν. " Κυνεγκέφαλος, Hes. " ὁ τῆς ῥάχεως ἀπὸ κεφαλῆς εἰς τὰ αἰδοῖα φερόμενος " γόνος." Πεντεγκέφαλος, Quinque habens cerebra, Quinto cerebro constans, Theophr. H. Pl. 2, (6, 9.) de palmarum diversis generibus, Φασὶ δὲ καὶ τοὺς ἐν Κρήτῃ πλείους εἶναι τοὺς διφυεῖς, ἐνίους δὲ καὶ τριφυεῖς· ἐν δὲ τῇ Λαπαίᾳ τινὰ καὶ πεντεγκέφαλον, In Lapæa quino etiam cerebro genus quoddam enasci tradunt, Gaza. Videtur huc respexisse Plin. 13, 4. ubi ait, Quædam in Syria et Ægypto in binos dividunt se truncos; in Creta et ternos, quædam et quinos.

[* Ἑκατογκέφαλος, Eur. Herc. F. 1187. Aristoph. B. 473. * Ἑκατογκεφάλας, Pind. Ὀ. 4, 10.] " Ἑκατον" τακεφάλας, Centiceps, Qui centum capita habet. " Apud Aristoph. N. (336.) Πλοκάμους θ' ἑκατοντα" κεφάλα Τυφῶ, qui gen. est Doricus:" [Brunck. legit ἑκατογκεφάλα. Ἑκατοντακέφαλος, Schol. Εἰρ. 755.] Εὐκέφαλος, Bono s. Egregio capite præditus, Capiti utilis et conveniens, sicut res aliqua dicitur εὐστόμαχος, εὐκάρδιος, εὐκοίλιος, [Hes. * Ἰσοκέφαλος, Ibycus Athenæi 58. * " Κατακέφαλος, et adv. κατακέφαλα, videntur posterioris esse Græcitatis. Cf. Niclas ad Geopon. 10, 8, 2. et 10, 30." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Κριοκέφαλος, Athanas. 2, 9. Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 29. Schæf. * Λευκοκέφα-

λος, Barker. ad Etym. M. 1118. Hes. 596. Phav. 473. * " Μαδαροκέφαλος, Tzetz. Chil. 7, 852. cf. Od. 11, 49." Elberling. Mss.] Μεγαλοκέφαλος, Magnum caput habens. Capitonem etiam vocant Lat. CONTRA Μικροκέφαλος, Qui parvo capite est. [" Wakef. S. Cr. 4. Add." Schæf. Mss. * Μονοκέφαλος, Hes. Diosc. * " Μυριοκέφαλος, Jo. Climac. 253. ad Leon. Diac. 247. Const. Manass. Chron. p. 114." Boiss. Mss.] Ὀξυκέφαλος, Qui acuminato capite est. Poëtæ dicunt ὀξυκάρηνος. Idem qui φοξὸς ap. Hom., J. Poll. [Schol. Aristoph. Θ. 175. Ὀρν. 180. 1295. * Ὀρθοκέφαλος, Apollon. Lex. 509. * Οὐλοκέφαλος, J. Poll. 163. " Brunck. Soph. 3, 530." Schæf. Mss. * Ὀφιοκέφαλος, Athanas. 2, 9. Lobeck. Phryn. 697. * Πενταϰέφαλος, Schn. Lex. sine exemplo. * " Πεντηκοντακέφαλος, Nonn. Hist. Syn. 1, 50." Boiss. Mss. " Fischer. ad Palæph. 157. 160." Schæf. Mss. * Περικέφαλος, Athenæus Mechanicus ap. Schn. Lex. * Πλατυκέφαλος, Apollodorus Mathem. p. 17. Phot. Bibl. 103.] Πολυκέφαλος, Multa habens capita. Plato τὸν ἔρωτα vocat π. θηρίον, Belluam multorum capitum. At π. νόμος, dicta fuit ἡ αὐλητικὴ, vel Modulus quidam tibia canendi, a Minerva inventrice, quod cum sibilum audisset, quem Medusæ sorores et angues Medusam ipsam a Perseo capite truncatam deflentes edebant, ad ejus imitationem excogitavit τὴν αὐλητικὴν, Schol. Pind. Π. 12. Alii vero, ut ibid. annotat, πολυκέφαλον νόμον dictum volunt, quoniam quinquaginta erant viri, ἐξ ὧν ὁ χορὸς συνεστὼς, προκαταρχομένου τοῦ αὐλητοῦ, τὸ μέλος προσεφέρετο. Alii vero per κεφαλὰς intelligunt τὰ προοίμια: ita ut π. νόμος sit Modulus plura habens procemia. Pind. ibi divisa voce vocat κεφαλᾶν πολλῶν νόμον. [" Julian. 389." Wakef. Mss. " Fischer. ad Palæph. 156. ad Diod. S. 1, 389." Schæf. Mss.] Προκέφαλος, Qui capite est prominente s. acuminato; nam dicitur ἐπὶ τῶν ὀξυκεφάλων, Suid. ap. quem hoc exemplum est, Προκέφαλος ἦν ὁ Φιλοκλῆς ὡς ἔποψ: quam avem Plin. ex Æsch. tradit contrahere cristam ac subrigere per longitudinem capitis. || At versus πρ. dicitur, In quo prima syllaba abundat, aut cum sequenti per συνίζησιν coit: ut Il. E. (349.) Ἦ [Ἦ] οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; A. (193.) Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα. Idem dicitur ETIAM Μακροκέφαλος ab Eust. Proprie autem Eum signif., cui longum caput est: qualem esse gentem Africam tradit J. Poll. Sed et Scythas μ. esse docet Hippocr. de Aëre et Aquis. [Gl. Cillo. " Valck. ad Il. 22. p. 54." Schæf. Mss. * Ῥιζοκέφαλος, Theophr. C. Pl. 1, 10, 5. * " Σκληροκέφαλος, Animalculum quoddam ita dictum, quod habet caput saxi duritie. Aëtius." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * Τετρακέφαλος, Schol. Aristoph. Ἀ. 1081. cf. Suid. v. Γηρυόνης. * Τρισσοκέφαλος, Orph. Arg. 974. " Ruhnk. Ep. Cr. 258. Schrader. Præf. ad Emendd. p. v." Schæf. Mss. In Indice Scap. Oxon. citatur Τρισκέφαλος, ex Orpheo l. c.] Ὑγροκέφαλος, Qui humido capite est, Alex. Aphr. [Procl. Paraphr. Ptol. 237. * Ὑδροκέφαλος, Antyllus ap. Schn. Lex. πάθος. * Χρυσοκέφαλος, Athen. 287.]

Αὐτοκέφαλον, Ipsum caput, Aristot. H. A. 4. ait quosdam minus recte in animalibus sanguine carentibus, κύτος, i. e. Alveum s. Sinum continentem inferiora corporis, αὐτοκέφαλον appellasse. VV. LL. [* " Ἐπικέφαλον, ad Diod. S. 1, 682." Schæf. Mss. * Ἡμικέφαλον, Gl. Sinciput. * Μυοκέφαλον, Alex. Trall. 2. p. 132. 138. 142. 151. 157. * Ὀπισθοκέφαλον, Gl. Occiput. * Προσκέφαλον, Hippocr. 1212.]

Ἐπικεφάλαιον, Capitatio, ut JCti vocant, Quod in capita penditur, Pensitatio et πρόσοδος σατραπικὴ, quæ etiam χειρωνάξιον dicitur. Aristot. Œcon. 2. Εἰ βούλοιντο ἐπικεφάλαιοι τακτὸν δοῦναι. Bud. Utitur h. v. Cic. etiam ad Att. 5, 16., Audivimus nihil aliud nisi imperata ἐπικεφάλαια solvere non posse: possessiones omnium venditas. Sed scribitur ibi ἐπικεφάλια, per ι in penult. [* Ἡμικεφάλαιον, * Ἡμικεφάλιον, Gl. Sinciput. Lobeck. Phryn. 328. * Περικεφάλαιον, Galea, Polyb. 6, 22, 3.] Προσκεφάλαιον, Cervical, Pulvinus, Pulvinar, quod capiti decumbentis supponitur: ποτίκρανον Theocr. appellat. Aristoph. Πλ. (542.) ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου Λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ. Plut. de Disc. Adul. ab Amico, Ταυτὸν τοῖς τῶν γυναικῶν προσκεφαλαίοις δρῶσαν, ἃ δοκοῦντα ταῖς κεφαλαῖς ἀντερείδειν καὶ ἀντέχειν, ἐνδίδωσι καὶ ὑπείκει μᾶλλον. Mnesimachus ap. Athen. (421.) ἀσπίδας δὲ προσκεφάλαια, καὶ Θώρακας ἔχομεν, πρὸς ποδῶν δὲ σφενδόνας Καὶ τόξα, Cervicalia nostra sunt clypei. Apud Eund. (47.) sunt Σικελικὰ προσκεφάλαια. At (514.) πρ. βασιλικὸν, Cervical regium, dicitur Conclave quoddam regum Persidis, in quo semper erant condita talentorum auri quinque millia. Item, πρ. πτιλωτὰ ap. J. Poll. (6, 9.), Plumea pulvinaria. Improprie vero dicuntur Pulvinaria, quæ sedentibus supponuntur: Plato de Rep. 1. (148.) Καθῆστο δὲ ἐστεφανωμένος, ἐπί τινος πρ. τε καὶ δίφρου. Sic ap. Cic. Ep. Afferri jussit pulvinos, et omnes in suis sedibus sederunt. Sic videtur accipi et ap. Juv., Conducit comites, sellam, cervical. Nam Cervical proprie est, quod cervici cubantis substernitur, ut et πρ.: at Pulvinus pro utroque sumi potest, tam eo, quod cubanti, quam eo, quod sedenti supponi solet. [Theophr. Char. c. 2. Foës. Œcon. Hippocr. 323. Marc. 4, 38. LXX. Ezech. 13, 18. 20.] Pro eod. affertur ET Προσκεφαλὴ in VV. LL. ex 1 Reg. 26. sed ibi divisa voce legitur πρὸς κεφαλῆς, idque bis, (v. 11.) Τὸν φακὸν τοῦ ὕδατος ἀπὸ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ: aliquanto post autem dicit, Τὸ δόρυ τοῦ βασιλέως καὶ ὁ φακὸς τοῦ ὕδατος τὰ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ. In priore tamen l. conjunctim scr. videtur, quamvis similia compp. a κεφαλὴ nulla sint. [* Τυλοπροσκεφάλαιον, Gl. Capitale, Pilentum. * Προσκεφαλάδιον, Eust. 1552. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 131. ubi et de simplici * Κεφαλάδιον. * Ὑποκεφάλαιον, Hippocr. 798. 813.]

Περικεφαλαία, Galea, Cassis, i. q. κράνος, πήληξ, κυνῆ, dicta quod capiti quasi circuminduatur, Polyb. (6, 23, 8.) χαλκῆ, Ahena cassis, Statio Theb. 6. Et ap. Eust. περικεφαλαῖαι φαλωταὶ, ἄφαλοι, ἀμφίφαλοι, τετράφαλοι: item περικεφαλαία κτιδέη, ταυρείη, αἰγείη, κυνέη. || Accipitur et pro Spiris capilli muliebris, vel pro Suggestu comæ, Stat., VV. LL. || Dolor capitis, κεφαλαλγία, Theophr. H. Pl. 3, (8, 7.) Οἱ δὲ φαῦλον τὸν καρπὸν, ὥστε μηδὲν ἐσθίειν τῶν ζώων πλὴν ὗς καὶ ταύτην, ὅταν ἑτέραν μὴ ἔχῃ· καὶ τὰ πολλὰ λαμβάνεσθαι περικεφαλαίᾳ: Caput tentari, Gaza. Loquitur autem ibi de glandifera arbore, quam ἄσπριν vocat. Plin. 16, 6. e Nigidio tradit, iligna glande tentari sues nisi paulatim detur. || Pars navis, J. Poll. 1. Τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς προεμβολίδος, ὁ στόλος ἐστὶν ὑπὲρ τὴν στεῖραν, ὃς καὶ περικεφαλαία καλεῖται. [" Valck. Adoniaz. p. 344. Phœn. p. 43. Toup. Opusc. 2, 42. Heyn. Hom. 4, 528." Schæf. Mss.]

" Κέφαλα Hesychio κεφαλὴ, κεφάλαιον, et κόσμος " τῶν νέων."

Κεφαλήτης, ut λίθος, Lapis angularis: κεφαλῆται, inquit Hes., οἱ γωνίαροι λίθοι. [Lobeck. Phryn. 700. " T. H. ad Plutum p. 392." Schæf. Mss. Lexx. Gr. dant Κεφαλίτης.]

Κεφαλικὸς, Capitalis: ἔχθρα, Capitales inimicitiæ. Modestin. c. 6. l. 27. Digest. circa finem. VV. LL. || Κεφαλικὰ φάρμακα, Medicamenta capitis fracturarum, quæ ad crassæ membranæ duplicaturam usque pervenere, Gorr. Latini quoque Medici h. v. usi sunt. Cels. 5, 19. Præterea sunt quædam (emplastra) generis ejusd., quæ, quia capitibus fractis maxime conveniunt, κεφαλικὰ a Græcis nominantur. Scrib. Larg. 201. Emplastrum chirurgi Tryphonis subviride, quod facit, cum vulnus ita actum est, ut os lædatur vel frangatur, præcipue calvariæ: κεφαλικὴ ideo a Græcis dicitur. Diosc. 3, 55. de panace heracleo, Μίγνυται δὲ καὶ ἀκόποις καὶ κ. δυνάμεσι, Et capitis medicamentis. Κεφαλικῶς, Capitaliter, Plin. Herodian. 2, (13, 18.) Κ. κολασθήσεσθαι, Capitali supplicio affectum iri, Capite pœnas daturum: de interfectoribus Pertinacis, qui a Severo ultra vicesimum lapidem exterminabantur.

Κεφαλώδης, Caput imitans, repræsentans: κεφαλῶδές τι, Quiddam in modum capitis.

[* Κεφαλόω, Lobeck. Phryn. 95.] Κεφαλωτὸς,

Capitatus: πράσον, Diosc. 2. Porrum capitatum, Plin. Epænetus autem ap. Athen. (371.) annotat κ. vocari τὰς γηθυλλίδας. Κεφαλωτὸν a quibusdam dici τὸν θυμὸν, Diosc. scribit, nec dubium, quin a capitellis, quæ gerit specie complicatarum formicarum. Gorr. [Artemid. 1, 67.]

Κεφαλὶς, Capital, Capitium, Tegumentum capitis, Aristot. Rhet. 2. Εἰ γὰρ πρόσχημα καὶ κ. καὶ χιτὼν δύναται γενέσθαι, καὶ ὑποδήματα δύναται γενέσθαι: dixerat vero paulo ante, Ὧν τὰ μέρη δυνατὰ, καὶ τὸ ὅλον· καὶ ὧν τὸ ὅλον δυνατὸν, καὶ τὰ μέρη. || Caput, Capitulum, Vasculum ut in plantis, Diosc. 3. VV. LL. || At κ. βιβλίου a Suida esse dicitur Id, quod εἴλημα vocant, ad Hebr. 10, (7.) Ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ, In capite libri scriptum est de me. [Schleusn. Lex. V. T. Polyæn. 3, 9, 38. Κεφαλίδας ἐξῆπτον ἑκάστης νεὼς καὶ οὕτως ἀνείλκυσαν τεταρσωμένας, i. q. σχοινία, secundum Leon. Tactic. 20. §. 190.]

[* Κεφαλίζω, Lobeck. Phryn. 75.] Κεφαλισμὸς, Simplicium numerorum usque ad decem multiplicatio, ὁ τῶν πρώτων ἀριθμῶν μέχρι δεκάδος πολλαπλασιασμὸς, cujus auxilio ceterorum numerorum multiplicandorum ratio cognoscitur, Suid.: Aristot. Top. 8. fin., Ἐν γεωμετρίᾳ πρὸ ἔργου τὸ περὶ τὰ στοιχεῖα γεγυμνάσθαι, καὶ ἐν ἀριθμοῖς τὸ περὶ τοὺς κ. προχείρως ἔχειν, καὶ μέγα διαφέρει πρὸς τὸ καὶ τὸν ἄλλον ἀριθμὸν γινώσκειν πολλαπλασιούμενον. Ἀποκεφαλίζω, Privo capite, Caput amputo, Artemid. [Lobeck. Phryn. 341. Athen. 287.] Ἀποκεφάλισμα, Capitis amputatio. || Sordes, quibus caput repurgatum fuit, κάθαρσις κάρας, J. Poll. [* Ἀποκεφαλισμὸς, Plut. 7, 415. Gl. Εἰς ἀ., Ad decollandum. * Ἀποκεφαλιστὴς, Strabo 11. p. 803.] Pro ἀποκεφαλίζω autem dicitur ETIAM Ἀποκεφαλέω, si VV. LL. credimus. [* " Ἀποσυγκεφαλίζω, Orig. c. Cels. 5, 6. ex emend. Spenceri." Routh. Mss.]

Κεφάλιον, Capitulum, Caput, Diosc. 4, 150. de veratro albo, Ῥίζαι δ' ὕπεισι πολλαὶ, λεπταὶ, ἀπὸ κ. μικροῦ καὶ ἐπιμήκους ὡσπερεὶ κρομμύου συμπεφυκυῖαι, Ab exiguo et oblongo capite cæparum modo exeuntes, Ruell. Plinius id esse dicit caule bulborum tunicis convoluto, radice fibrata cæparum modo. Plut. (8, 539.) Ὀξὺ τῷ κ. καὶ πρόμηκες, de pisciculo quodam. Est etiam Verbum rhet. ap. Hermog. 40. et identidem. De quo vide 87. Apud Eund. est etiam κεφάλαιον.

[* Κεφαλιώτης, Lobeck. Phryn. 700. Κεφαλιῶται, οἱ, Olympiodorus Photii.]

Κεφάλαιον, Capitulum, Caput, Lucian. Ὅ, τι περ κ. τῶν κάτωθεν ἤγαγες; Quodnam ex inferis capitulum reduxisti? Sotades Comicus ap. Athen. (293.) Γλαύκου φέρω κεφάλαια παμμεγέθη δύο, Duo glauci piscis capita. Sic Plut. κεφάλια pisciculo tribuit. || In radicula vero κεφάλαιον dicitur τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις καυλῶδες, Schol. Aristoph. N. (981.) Οὐδ' ἂν ἐλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος. Sic vero et κεφάλιον radicibus tribuitur: pars sc. summa, e qua scapus et folia existunt: non tamen omnibus radicibus, sed capitatis, quales sunt bulborum, porrorum et hoc loco rhaphani. || Metaph. Quod Summum et præcipuum in aliqua re est, quod Lat. quoque Caput appellant: Cic. Caput est in omni procuratione negotii et muneris publici, ut avaritiæ pellatur etiam minima suspicio. Plato de LL. 1. Κεφάλαιον δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφὴν, Isocr. Areop. (12.) Κεφάλαιον δὲ τοῦ καλῶς ἀλλήλοις ὁμιλεῖν, Quod autem caput est civilis conversationis et honesti commercii, Bud. Pro caput vero Lat. dicunt etiam Summa, interdum et Vertex, et Cardo. Plato Gorgia (p. 17.) de rhetorica, Ἡ πραγματεία αὐτῆς ἅπασα καὶ τὸ κ. εἰς τοῦτο τελευτᾷ, Summa et scopus. Ibid. Ἔστι γὰρ τοῦτο τὸ κ. αὐτῆς. Isocr. K. ὅλου τοῦ πράγματος, Caput et summa totius negotii, Dem. κ. ἔργων, Capita summamque rerum gestarum. Greg. Ἐπ' αὐτὸ τὸ κ. ἀπαντᾷ τῶν ἑαυτοῦ συμφορῶν, In summam calamitatem suam ruit atque evadit erumpitque: de Juliano loquens in Persas exercitum ducente. Bud. Dicimur vero et κεφάλαιον rei alicui ἐπιτιθέναι eod. modo, quo κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, Ultimam manum et

A fastigium imponere. Greg. in Athanas. Κακὸν οὐ κακῇ βασιλείᾳ κεφάλαιον ἐπιθεὶς, de Imperatore Constantio, qui sub finem imperii in scelestam culpam delapsus est propter Arianismon, cui obstinatissime favit, Athanasio in exilium acto. Dem. (520.) Δύο ταῦτα ὡσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νεανιευομένοις ἐπέθηκεν, Hæc duo veluti fastigia audacibus et juvenilibus flagitiis imposuit, Hæc duo facinora flagitiosis audacibusque factis addidit, Bud. Et ap. Plut. de Def. Orac. Ὥσπερ τι κ. ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, Fastigium imponere disputationi, Summa quadam concludere disputationem. In oratione etiam aliqua dicuntur κεφάλαια, quæ Lat. Capita et Summæ. Isocr. ad Nic. K. δὲ τῶν εἰρημένων, Summa autem supradictorum hæc est, [cf. Paneg. 40.] Æschin. c. Ctes. Οὗ τὰ κ. διὰ βραχέων ἐγὼ προερῶ, De iis breviter atque capitulatim attingam, Plin. Thuc. 4, (50.) p. 137. Ἐν αἷς (sub. ἐπιστολαῖς) πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων, κεφάλαιον ἦν πρὸς Λακεδαιμονίους, οὐ γιγνώσκειν, ὅ, τι βούλονται. Sic videtur accipi in Antiphane ap. Athen.

B (134.) Ὁ τὸν Ἡράκλειτον πᾶσιν ἐξηγούμενος, Ὁ τὴν Θεοδέκτου μόνος ἀνευρηκὼς τέχνην, Ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδῃ, Capita et summulas. Item ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, Breviter et capitulatim attingere, Plin.: Xen. K. Π. 6, (3, 8.) Τὸ πλῆθος ἡμῖν πρῶτον εἰπὲ ἐν κεφαλαίῳ. Dem. Ὡς δ' ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, Ut autem summatim dicam. Idem, Ἵν' ἐν κεφαλαίῳ μάθητε, Ut paucis et summatim rem cognoscatis. Plato in Tim. Ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπανελθεῖν, Velut summaria quadam repetitione prosequi, quasi epilogo et ἀνακεφαλαιώσει, Bud. Sic Ptolem. Geogr. 4. Τί μὲν οὖν τέλος ἐστὶ τῷ γεωγραφήσοντι, καὶ τί διαφέρει τοῦ χωρογράφου, διὰ τούτων ὡς ἐν κεφαλαίοις ὑποτετυπώσθω. Sicut vero dicitur ἐν κεφαλαίῳ, κεφαλαίοις, ita ἐπὶ κεφαλαίου, κεφαλαίων, itidem Summatim, Capitulatim. Cebes in Tabula, Ὡς εἴποι ἄν τις ἐπὶ κεφαλαίου, Polyb. Μνησθεὶς δ' ἐπὶ κεφαλαίου τῶν γεγονότων αὐτοῖς ἐλαττωμάτων, καὶ θεὶς πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ τῶν Μακεδόνων προτερήματα, Breviter et capitulatim attingens repetensque, s. συντόμως, Suid. exp. Apud

C quem una voce scribitur ἐπικεφαλαίου. Pro quo Thuc. 6, 225. dicit Ἐν κεφαλαίοις ὑπομνήσαντες. Dem. (1390.) Ταῦτα ἐπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν πειράσομαι. Sic Hermog. π. Μ. Δ. p. 212. in fine, Τὸ δὲ ἐν ἀρχῇ τι λέγειν ἐπὶ κεφαλαίων, περὶ οὗ τί μέλλει κατασκευάζειν ἢ διδάσκειν, οἱ τεχνικοὶ καλοῦσι προέκθεσιν, Propositionem. Diversa constr., eod. tamen sensu, Aristot. Eth. 2, 7. dicit, ἐπὶ κεφαλαίῳ, si modo non mentiuntur vulg. Edd., Νῦν μὲν οὖν τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγομεν, ἀρκούμενοι αὐτῷ τούτῳ: cui opponens subjungit, Ὕστερον δὲ ἀκριβέστερον περὶ αὐτῶν διορισθήσεται. Dicitur etiam ἑνὶ δὲ κεφαλαίῳ, item et κεφαλαίῳ, pro ἐν κεφαλαίῳ, ἐπὶ κεφαλαίου, Summatim. Utriusque exemplum habes ap. Bud. 134. alterius e Greg. in Orat. de Filio: alterius e Dem. Interdum, Τὸ δ' οὖν κ., Summa autem hæc est, Quod autem summatim dici potest, Ut ad summam autem dicam. Exemplum e Dem. habes ibid. Item, τὸ κ. συνάγειν, Summam colligere. Aristot. Metaph. 10. Ἐκ δὴ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι δεῖ καὶ συναγαγόντας τὸ κ., τέλος

D ἐπιτιθέναι: quod uno verbo κεφαλαιοῦσθαι dicitur. In causa etiam aliqua capitur pro Firmamento et capite ipsius causæ, Greg. Ἥκει δ' ἡμῖν ὁ λόγος πρὸς αὐτὸ τὸ κ., Ad cardinem. Bud. Quod vero Quintil. 7. dicit, Reus hic totius summam constituit, idem Bud. interpr. τοῦ ὅλου τὸ κ., Cardinem et fiduciam causæ, τὸ τεθαῤῥηκὸς τῆς ἀμφισβητήσεως. Quod idem Quintil. 1. dicit, Per singulos annos prorogatum in summam proficit, idem Bud. interpr. ἐπὶ τὸ κεφάλαιον ἐπιδίδωσι. Apud Hermog. vero 256. 257. est fere i. q. πρότασις: at 258. pro Loco argumenti Bud. Hæc a Lat. quoque Capita appellantur. || Caput, unde fructus et reditus manat, i. q. ἀρχαῖον, Æsch. (68.) Ἕως τὸ κ. ἀπέδοσαν, Quoad summam solverunt et sortem. Bud. 133. Sic Plut. Fabio, Τοῦτο τὸ κ. ἐστὶν, ὀκτὼ μυριάδες δραχμῶν. Liv., Deducto eo de capite, quod usuris pernumeratum esset. || In libris quoque κεφάλαια dicuntur Certæ partes, in quas divisi s. distincti sunt: vulgo Capitula. Gell. Caput in ea signif. dicit, In superiori capite. || Κεφάλαιον

videtur etiam adjective capi, Aristoph. B. (854.) Ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι Θένων ὑπ' ὀργῆς, ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον, i. e. ἁδρῷ, Schol. [" Ad Charit. 502. Jacobs. Anth. Proleg. 80. ad Lucian. 1, 230. 2, 38. ad Dionys. H. 2, 977. Heindorf. ad Plat. Gorg. 164. Wernsdorf. ad Plut. Quæst. Comm. 1. init., Plut. Mor. 1, 16. Wolf. ad Reiz. Acc. 100. Wakef. S. Cr. 2, 77. Diod. S. 1, 9. 13. 79. 194. Toup. Opusc. 1, 225. Ὅ, τι περ τὸ κ., Lucian. 1, 855. Ἐνὶ κ., ad Diod. S. 2, 29. Demosth. 480, 16. Τὰ κ., Lobeck. Aj. p. 273. Ἐπὶ κεφαλαίων, ad Dionys. H. 1, 296. 369. 5, 386. Demosth. 442, 20. Ἐν κεφαλαίοις εἰπεῖν, Diod. S. 2, 359. * Κεφαλαιόγραφον, Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 14." Schæf. Mss.] Κεφαλαιώδης, Summarius. At κεφαλαιωδέστατον Phrynich. improbat, licet eo Polemonem usum esse scribat: [" Ecl. 116. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 15. Eran. Philo 167. Κεφαλαιωδέστερον, ad Timæi Lex. 33." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 271.] Κεφαλαιωδῶς, Summatim, Capitulatim: quod divisa voce dicitur ἐν κεφαλαίῳ, κεφαλαίοις, ἐπὶ κεφάλαιον, κεφαλαίων: ut κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν, Summatim s. Capitulatim attingere rem aliquam, Aristot. Rhet. 3. [Dionys. H. de Comp. VV. 103. Lucian. 2, 252. * Κεφαλαιότατος, Lobeck. Phryn. 271. Plato Gorg. 49.]

Κεφαλαιόω, Summatim et capitulatim attingo, In capita s. summas redigo, Thuc. 6, (91.) p. 228: Πολλὰ παρεὶς, τὰ μέγιστα κεφαλαιώσω, 3, (67.) Ἦν οἱ ἡγεμόνες, ὥσπερ νῦν ὑμεῖς, κεφαλαιώσαντες πρὸς τοὺς ξύμπαντας διαγνώμας ποιήσησθε, Breviter complexi, 8, (53.) p. 279. Λόγους ἐποιοῦντο ἐν τῷ δήμῳ, κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν, μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς κ. τ. λ. Schol.: ἐκ πολλοῦ ἀποδεικνύντες, κεφαλαιωδῶς καὶ * ξυντετμημένως λέγοντες, quod melius est, Capitulatim et summatim perstringentes. Et κεφαλαιοῦμαι in pass. In summam subducor et colligor. Exempla ex Aristot. habes ap. Bud. 133. At media vox active etiam capitur, Plato de Rep. 9. Κεφαλαιωσώμεθα τοίνυν τὸν κάκιστον, Summatim igitur definiamus, Bud. ibid. || Caput vulnero, Marc. 12, (4.) Κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, Caput vulnerarunt; nam et Lucas (20, 12.) dicit τραυματίσαντες ἐξέβαλον. Theophyl. exp. συνετέλεσαν καὶ ἐκορύφωσαν τὴν ὕβριν, Omni contumeliæ genere quasi in summam quandam redacto affecerunt, omnemque injuriam in eo veluti consummarunt. [" Wakef. S. Cr. 2, 77. 3, 18." Schæf. Mss.] Κεφαλαίωμα, Id, quod in summam collectum et subductum est, Summa ipsa, Herod. 3, (159.) Ὥστε πέντε μυριάδων τὸ κ. συνῆλθε. [* " Κεφαλαιωτὸς, Græv. Lectt. Hes. 610." Schæf. Mss.]

Ἀνακεφαλαιόω, Capitulatim et summatim repeto, ἐπαναλαμβάνω, Hes. Ponitur etiam pro simplici. Aristot. Τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλαιούμενοι, Summatim colligentes, In summam redigentes, Bud. 134. At in Ep. ad Ephes. 1, (10.) Εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, τά τε ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, Ut in pleni temporis dispensatione recolligeret omnia in Christo: ibi enim signif. Partes disjectas et divulsas in unum corpus conjungere, ut cum oratores brevem enumerationem argumentorum texunt, aut qui calculos subducunt, singula in unam summam revocant, repetito calculo summam contrahunt. Exp. etiam Peroro, a Bud. 134. ap. Dionys. H. (2, 134.) de Lysia; nam in perorando capita et summæ ante dictorum breviter repetuntur. || Ἀνακεφαλαιοῦται, ἀναπληροῦται, ἀνακτίζει, Suid.: at Hesychio συμπληροῦται. Ἀνακεφαλαίωσις, Summaria repetitio, Repetitio ante dictorum per capita, Figura oratoria, Quintil. 6, 1. Perorationis duplex ratio est: posita aut in rebus aut in affectibus. Rerum repetitio et congregatio, quæ Græce dicitur ἀνακεφαλαίωσις, a quibusdam Latinorum enumeratio, et memoriam judicis reficit et totam simul causam ponit ante oculos, et etiam, si per singula minus moverat, turba valet. In hac quæ repetimus, quambrevissime dicenda sunt: et, quod Græco verbo patet, decurrendum per capita. Augustin. in quadam Epist., In quibus causa summatim repetitur, quam vocant ἀνακεφαλαίωσιν. In

A numeris vero et summarum collectione ἀνακεφαλαίωσις dicitur Consummatio. [Dionys. H. 1, 74. Suidæ ἡ ἐξ ἀρχῆς ἔρευνα.] Ἀνακεφαλαιωτικὸς, Dionys. H. (2, 140.) Κἂν τοῖς ἐπιλόγοις δὲ τὸ μὲν ἀ. τῶν ῥηθέντων μέρος μετρίως τε καὶ χαριέντως ἀπαριθμεῖ, In perorationibus pars illa, qua ea, quæ dicta sunt, per capita repetuntur. Ἐπανακεφαλαιοῦμαι, Summatim enumero et colligo, Per epilogum enumero jam dicta, Hermog. 34. et ibid. ἀνακεφαλαιοῦμαι, Bud. [* Συνανακεφαλαιόω, Dionys. H. 2, 230. * " Διακεφαλαιόω, ad Hesych. 1, 963, 8." Dahler. Mss. * Ἐπικεφαλαιόω, Polyb. 2, 40, 4.] Συγκεφαλαιόω, Capitulatim et summatim complector, Summatim recenseo, Breviter colligo. Frequentius usurpatur vox med. Aristot. Polit. 6. fin. Αἱ μὲν οὖν ἀναγκαῖαι ἐπιμέλειαι εἰσὶ περὶ τούτων, ὡς εἰπεῖν συγκεφαλαιωσαμένους, περί τε τὰ δαιμόνια καὶ τὰ πολεμικὰ κ. τ. λ. Ut summatim et capitulatim recenseam, Dionys. H. Συγκεφαλαιώσομαι γὰρ τὰ ῥηθέντα: deinde enumerat denuo. Alia exempla e Xen. et Polyb. habes ap. Bud. 133. Item in pass. signif. unum ex Aristot. Metaph. 9. || Item ap. Æschin. B (62, 9.) συγκεφαλαιοῦν τὸν λογισμὸν, Rationum summam conficere, Rationes consummare, Repetito calculo summam contrahere. [Xen. K. Π. 8, 1, 15. 6, 14. Polyb. 1, 66, 11. * Συγκεφαλαίωμα, Lobeck. Phryn. 271. Jambl. Arithm. 90. 93. 108.] Συγκεφαλαίωσις, Summaria complexio, Collectio per capita, Areop. Dionys. [Polyb. 9, 32, 6. Plato Defin. 415. * Συγκεφαλαιωτικὸς, Eust. Od. E. p. 204. * " Ἀποσυγκεφαλαιόω, Orig. c. Cels. 281." Kall. Mss.]

[* Κεφαλαιὼν, Gl. Capitulare.]

[* " Κεφαλεύω, Præsum, Schol. Jo. Climac. 295." Boiss. Mss.]

[* Ὑπερκεφαλέω, Athanas. 2, 1132.]

Κεφαλαία, ἡ, Inveteratus et ægre cedens capitis dolor, isque vel continuus, vel ex intervallis repetens. Gal. eam esse dicit χρόνιόν τε καὶ δύσλυτον κεφαλαλγίαν, Aret. de Diuturn. Affect. 1, 2. cum dixisset κεφαλαλγίαν esse ἣν ἀλγέῃ κεφαλὴ σχεδίως ἐπὶ προσκαίρῳ αἰτίῃ, ab ea κεφαλαίαν distinguens, subjicit, C Ἢν δὲ διεθίζῃ χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα, καὶ περιόδοισι μακρῇσι καὶ πολλῇς, καὶ προσεπιγίγνηται μέζω τε καὶ πλεῦνον δυσαλθῆ, κεφαλαίην κικλήσκομεν. Celsus 4, 2. In capite autem interdum acutus et pestifer morbus est, quem κεφαλαίαν Græci vocant. Et paulo post quam notas ejus explicavit, Præter hæc dolor intolerabilis, maxime circa tempora vel occipitium. Marc. Emp. c. 20. de hiera Paccii Antiochi, Nec minus diutino correptis capitis dolore, quem κ. appellant, prodest. Rectius enim ibi κεφαλαίαν legitur quam ap. Scrib. Largum c. 23. s. 99. κεφαλαλγίαν. Utitur et Plin. 20, 13. de ruta, Lenit autem capitis dolores pota cum vino, aut cum aceto et rosaceo illita: si vero sit cephalæa, cum hordeaceo et aceto.

Κέφαλος, ὁ, Cephalus, Piscis e mugilum genere. Capitonem Gaza vertit. Dictus, ut Euthydemus ap. Athen. (307.) docet, διὰ τὸ βαρυτέραν τὴν κεφαλὴν ἔχειν. Confer quæ ibi ab Athen. citantur tum aliunde, tum ex Aristot. cum iis, quæ Aristot. scribit H. A. 5, 11. et 8, 2. Unde Cephaleam carnem Lu- D cillius dicit ap. Gell. [Gl. Capito, Mugilis. * Κεφάλων, Capito.] || Nom. proprium ejus, qui Auroræ amasius fingitur, [Athen. 566.] A Cephalo autem pisce DIFFERT Κεφαλῖνος, ὁ, Cephalinus, qui alio nomine et βλεψίας appellatur, Dorion ap. Athen. [306. Apud Hes. * Κεφαλῆνος.] AT Κεφαλίνη, vocatur Ea linguæ pars, quæ est ad fauces, quam et γεῦσιν plerique nuncupant, quod in ea gustus putatur esse acutior, Gorr.: J. Poll. 2, (107.) Τὸ δὲ πλέον ἡ γλῶσσα τῆς εἰς τὴν γεῦσιν αἰσθήσεως ἔχει κατὰ τὸ πρὸς τῇ φάρυγγι μέρος, ὃ γεῦσιν καὶ κ. ὀνομάζουσι.

ΚΕΩ, th. inus., sed e quo fieri putatur κεῖμαι, κεάζω, κείω, καίω. Ad κεῖμαι quidem quod attinet, quin a κέω sit, minime dubitari potest. Sed nec de κεάζω dubitarim: at de ceteris viderint Gramm. Dico autem minime controversam esse posse verbi κεῖμαι, Jaceo, Positus sum, Situs sum, etc. ut infra videbis, deductionem a Κέω, quod reperiatur ali-

quando κέονται, item κέσκετο. " Hes. κέοιτο affert pro " κεῖτο." Ita enim Od. Π. 232. περὶ τῶν δώρων, Καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέονται: (Il. X. 510.) ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. Alterum autem, sc. κέσκετο, ab Eust. annotatur p. 1892. ubi scribens de ἔσκεν pro Erat, dicit, ut Ἔω, ἔσω, ἔσκω, præt. imperf. ἔσκον: sic Κέω, κέσω, κέσκω: unde esse κέσκετο pro ἔκειτο. [Od. Φ. 41.] " Κέσκειτο, Hes. affert pro " ἔκειτο, Situs erat, Jacebat. Sed videndum ne scr. " sit κέσκετο, sine ι. Id autem est Ionicum." [" Κέω, Valck. Phœn. p. 689. Cattier. 10. Heyn. ad Apollod. 300. Act., med., Kuster. V. M. 12." Schæf. Mss.] Hinc autem quidam ita deducunt Κεῖμαι, ut a κέω fiat κεέω, unde sit Κέημι, et pass. κέεμαι, deinde per crasin duorum εε in ει, Κεῖμαι. In 3 plur. dicitur Ionice Κέαται, ITEM Κείαται, interjecto ε metri causa: unde κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, Il. Ω. (527.) Itidem vero in præt. imperf. Κέατο et Κείατο pro ἔκειντο. Hesiod. (Ἀ. 175.) Κείατο τεθνειῶτες. Sciendum est autem, in prosa quoque inveniri κέωμαι, κέῃ, κέηται, præsertim duas has posteriores personas: unde etiam Bud. non veritus est in suis Epistolis uti τῷ διακέῃ, scribens, Σὺ δὲ ἐὰν ὀλιγώρως διακέῃ. Quam autem late pateat verbi hujus usus, vide in Κεῖμαι, quod proxime sequitur. De Κέω autem dicetur et in Κατάκειμαι, ubi agetur de Κατακείω.

ΚΕΙΜΑΙ, κείσομαι, quod per contr. factum putatur e κέεμαι, ut supra dictum fuit, Jaceo, Positus sum, Situs sum. Interdum vero Repositus sum. Il. O. (9.) Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον, Jacentem, Prostratum: πεπτωκότα. Sic Tityus (Od. Λ. 576.) ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. At vero Od. Ξ. (326.) pro Positum esse, Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο: (291.) ὅθι τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο: A. (267.) et alibi, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Il. Ψ. (273.) Ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι, ubi significari ait Eust., τοὺς ἱππεῖς ταῦτα προσδέχονται, i. e. ἐκδέχονται: subjungens verbum κεῖται esse σύστοιχον verbo τίθεται. At vero ubi dicitur θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, ut in l. quem modo protuli, vult esse simpliciter ἐστίν. Idem in Il. Γ. (327.) ἧχι ἑκάστῳ Ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο, tradit quosdam putasse sub ἔκειτο intelligi etiam ἵστατο: esse enim κεῖσθαι generaliter etiam ἵστασθαι. Idem in Il. E. (356.) ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο, καὶ ταχέ' ἵππω, annotat ἔγχος ἐκέκλιτο esse ἔκειτο: at ἵπποι ἐκέκλιντο, i. e. ἵσταντο: utrumque enim significari verbo κεῖσθαι. Apud eund. poëtam κεῖσθαι signif. et Repositum esse, necnon alia, quæ infra docebo: nunc ad solutæ orationis scriptt. venio. Pro Jacere, Isocr. Ἐξ δὲ μῆνας συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Exp. Bud. verbo Jacere et in hoc ejusd. Plat. l. de Rep. 4. ubi περὶ εὐνομίας dicit, Ἐπανορθοῦσα εἴ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο. Redditur etiam Prosterni ac dejici, in Plat. de LL. Κεῖσθαι ἄλλα ὑφ' ἑτέρων: quæ autem prostrata sunt, jacere dicuntur. Thuc. (1, 44.) dicit urbem κεῖσθαι καλῶς ἐν παράπλῳ, item (1, 36.) κεῖσθαι εὖ παράπλουν. Sic in h. Ejusd. l., 2, (43.) Οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν κ. τ. λ. Aristot. de Part. Anim. 3. Κεῖται γὰρ οὐδαμῶς πρὸς ἀρχοειδῆ θέσιν, Neque enim sita est in loco principio accommodato, Bud. Idem ap. Xen. (Œc. 8, 19.) Εὐκρινῶς κειμένας χύτρας vertit Suo quamque loco positas et digestas. Item κείμενα ἐν γράμμασι ap. Plat., Posita in scriptis, pro Scripta: κείμενοι νόμοι, Positæ leges, Latæ leges. Thuc. 3, (82.) Οὐ γὰρ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελείας αἱ τοιαῦται ξύνοδοι: 2, (37.) Καὶ τῶν νόμων, καὶ μάλιστα αὐτῶν ὅσοι τε ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀδικουμένων κεῖνται, καὶ ὅσοι ἄγραφοι ὄντες κ. τ. λ. Xen. autem passivi etiam verbi constr. huic verbo dedit, (Ἀπ. 4, 4, 21.) Κειμένους νόμους ὑπὸ τῶν θεῶν. Item κεῖσθαι Positum esse pro axiomate, Statutum esse, unde theses ipsæ appellantur τὰ κείμενα, Bud., afferens ex Alex. Aphr. περὶ Ψυχῆς 2. Εἰ δὲ μὴ πρὸς τὸ εὖ ζῆν καὶ τὸ εὖ βιοῦν καὶ τὴν εὐζωΐαν αὐτάρκης ἡ ἀρετή, οὐδὲ πρὸς εὐδαιμονίαν· κεῖται γὰρ ἡ εὐδαιμονία τοιοῦτον: Hujusmodi esse τὴν εὐδαιμονίαν, Pro axiomate positum est, vel ἀντὶ αὐτοπίστου προτάσεως. Idem Bud. κεῖται ἐν αὐτῷ exp. ap. Polyb. Positum est in eo, Situm est in eo, ea sc. signif., qua illa dicuntur pro Penes eum est, (6, 15, 6.) Καὶ μὴν τόγ' ἐπιτελεῖς ἢ μὴ γίγνεσθαι τὰς ἐπινοίας καὶ προθέσεις τῶν στρατηγῶν, ἐν τῇ συγκλήτῳ κεῖται. Idem Καλῶς σοι κείσεται vertit, Bene collocatum erit beneficium: afferens tamen Plat. l., in quo non καλῶς, sed οὐ κακῶς legitur, quod ei ἰσοδυναμεῖ, de Rep. 1. (p. 183.) Οὔτοι κακῶς σοι κείσεται ὅ, τι ἂν ἡμᾶς τοσούσδε ὄντας εὐεργετήσῃς. Apud Synes. autem, Ἐν καλῷ σοι κείσεται παρὰ τοῖς κάτω δικαστηρίοις τὸ προκαθῃρήμενον ἀπελθεῖν, vertit, In bonum tibi cedet, In usum tuum cedet, In bonum tibi imputabitur. Itidemque hæc Ejusd. verba, Ἀλλ' ἐν καλῷ μοι κείσεται παρὰ τῷ θεῷ, vertit Bono mihi cedet ap. Deum, Meriti loco ponetur, habebitur. || Κεῖσθαι, Repositum esse, Il. Δ. (143.) Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο Ἱππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα: ubi Eust. ait i. esse κεῖσθαι q. ἀποτεθεῖσθαι, unde per κειμήλιον significari ἀπόθετον κτῆμα. Sic accipitur et Il. A. (124.) ξυνήϊα κείμενα πολλὰ, Multam prædam communem repositam esse et reconditam. Sic Thuc. κεῖταί σοι εὐεργεσία, Repositum tibi est ap. nos beneficium, [cf. 1, 129.] In simili tamen Synesii l., Πάντως ὅ, τι ἂν ὑπὲρ τῆς τιμῆς κατάθῃ, παρ' ἐμοί σοι πολλαπλάσιον κείσεται, exp. κείσεται simpliciter Positum erit, Multiplex tibi positum erit: ut sit, pro Magno reddam fœnore: sic autem fortasse et in l. quem protuli ex Od. Ξ. (326.) Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο, accipi debet. || Propositum esse, Thuc. 3. Προδειξάντων ὑμῶν, τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι, Noxiis propositam esse eand. pœnam. Rursus (3, 45.) Κεῖνται μεγίστων ἀδικημάτων μαλακώτεραι ζημίαι, Propositæ sunt pœnæ, vel, ut alii, constitutæ. Itidem Soph. (Aj. 936.) ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι, Propositum de armis erat certamen.

Κεῖμαι, Projectus sum: κεῖται παρὰ νήεσσι νέκυς, pro ἔρριπται νεκρὸς, Eust. Idem tradit κεῖσθαι accipi et pro τεθνηκέναι ab Hom., Mortuum esse: (Il. Σ. 20.) Κεῖται Πάτροκλος. Sic et in soluta oratione, Herodian. 2, (1, 19.) Κεῖται μὲν γὰρ ὁ τύραννος δίκην δοὺς τὴν προσήκουσαν. Sic 7, (5, 15.) Κεῖται γὰρ ὁ τῆς τυραννίδος ὑπηρέτης. Quibus in ll. exponi etiam potest Jacere: dicitur enim jacere, qui mortuus est. A Paus. κεῖσθαι pro Sepultum esse sæpe accipi testatur Bud.

Κεῖμαι, Pendeo, Dependeo: Apoll. Rh. 2, (424.) ἐν γὰρ τῇ κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων, Ex hac pendent, s. dependent.

Κεῖμαι, pro Desideo, Ferior: Il. B. (688.) Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς, Κούρης χωόμενος κ. τ. λ.: (I. 552.) Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ. Eust. non in his ll. solum, sed et in aliis plerisque accipi tradit pro ἀργεῖν καὶ ἀπρακτεῖν. Sed mihi nequaquam placet hæc exp. in Od. Φ. (87.) ἧτε καὶ ἄλλως Κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός: exp. enim Eust. ἀπρακτεῖν, addens διὰ τὸ πολὺ τοῦ ἄλγους: at ego simpliciter accipi puto pro Positus est animus in mœroribus, i. e. Versatur.

" Κεισεῦμαι Dor. pro κείσομαι, Jacebo."

" Κίασθαι, Hesychio est κεῖσθαι, Situm esse, Jacere: " afferenti tamen mox Κίατο pro ἐκινεῖτο: nisi forte " mendosa sit ea scriptura pro ἔκειτο."

[" Κεῖμαι, Kuster. V. M. 12. ad Phalar. 252. Phryn. Ecl. 92. Thom. M. 53. 803. Markl. Suppl. 22. 665. 975. ad Charit. 438. 453. 611. Wakef. Trach. 1108. Jacobs. Anim. 296. Anth. 6, 397. 8, 194. 12, 11. Coray Theophr. 219. Porson. Hec. p. xxiv. Ed. 2. ad Od. B. 75. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 77. Hipp. p. 244. Ruhnk. Ep. Cr. 209. Harles. ad Theocr. 357. Abresch. Lectt. Aristæn. 224. ad Xen. Eph. 235. Koen. ad Greg. Cor. 197. ad Lucian. 1, 410. Heyn. Hom. 7, 447. 454. Mortuus sum, Wakef. Phil. 359. ad Cornel. Nep. 234. Bergler. Alciphr. 181. Fischer. Anacr. 21. Desideo, Heyn. Hom. 4, 371. Sepultus sum, Philostr. 234. Boiss. De nomine, Vocari, ad Herod. 599. Heindorf. ad Plat. Theæt. 334. De rebus Deo consecratis, Theocr. Epigr. 1. An Mensæ accumbere? Casaub. ad Athen. 35. De donariis, ad Mœr. 413. De locorum situ, ad Cornel. Nep. 321. De iis, quæ jacent contemta, ad Lucian. 1, 299. De præmio, He-

rod. 631. Pro εἶναι, Beck. ad Eur. Hec. 16. Casaub. Athen. 1, 45. Jacobs. Anth. 9, 241. 10, 326. De accentu in composs., Heyn. Hom. 5, 594. Cum accus., ubi subauditur κατὰ, Markl. Suppl. 1012. Soph. Phil. 145. Κεῖσθαι, κείμενον, quo sensu a Grammaticis Græcis dicatur, Casaub. ad Athen. p. 5. Dorv. Præf. ad Charit. p. 11. ad Lucian. 1, 420. Matth. Anecd. 1, 17. Κεῖσθαι ἐν, Wessel. ad Diod. S. 1, 6. ἐν στόματι, Jacobs. Anth. 6, 327. 8, 311. ἐν ἀξιώματι, Diod. S. 2, 572. ὕπνῳ, Jacobs. Anth. 12, 51. Εὖ κεῖσθαι, ad Herod. 667. Κεῖταί μοι ἀνάγκη, Paus. 313. Νόμοι κεῖνται, Valck. Hipp. p. 264. Πεσὼν κείσομαι, Aristoph. N. 126. Ἐκκλ. 962. Kuster. 53. ad Lucian. 1, 245. Koen. ad Greg. Cor. 120. Κέαται, Brunck. Aristoph. 1, 268. ad Lucian. 3, 454. Heyn. Hom. 5, 560. Fischer. ad Anacr. p. 14. Wessel. ad Herod. 210. 309. Κέεται, ibid. 599. Κῆται, Heyn. Hom. 7, 603. Κείαται, Jacobs. Anth. 7, 150. Κείατο, Heyn. Hom. 6, 152. Κέονται, Wakef. Trach. 1108. Heringa Obs. 48. Κέηται, Heyn. Hom. 8, 124. Heindorf. ad Plat. Gorg. 181. Κέατο, Heyn. Hom. 8, 626. Ἐκέατο, ad Lucian. 3, 468. (ἐπεκέατο, Herod. 701.) Κέοιντο, Mœr. 226. et n. (συγκέοιτο, Ruhnk. ad Senec. 5. p. 386. ἐκκέοιτο, Demosth. 548. προσκέοιτο, Thuc. T. 3. p. 53. Bip. cf. Bredow. Ep. Par. 118. Jambl. Protr. 96. Kiessl. Plato de LL. 314. Ast.) Κείμενα, Bona, Bredow. ad Plut. Brut. p. 142." Schæf. Mss. " Κεῖσθαι etiam ap. Gramm. dicitur Id, quod scripto consignatum est, quod ap. veterem quendam scriptorem reperitur, Athen. 366. Παρὰ τίνι κεῖται τὸ τακερόν; Apud quemnam scriptorem reperitur v. τακερόν? 58. Εἰ κεῖται παρά τινι; An ap. aliquem auctorem scriptum reperiatur? 165. Ποῦ κεῖται; Ubi hoc scriptum reperitur? Hinc τὸ κείμενον, Textus Auctoris, quatenus distinguitur a Commentario aut a Scholiis: item Vulgata scriptura, quatenus distinguitur a Variante lectione vel a Vitiosa emendatione." Schw. Mss. " Schol. Pind. Ὀ. 2, 48." Boiss. Mss.]

[* Κέμμα, Empedocles ap. Plut. 9, 632. Κέμματα θηρείων μελέων μυκτῆρσιν ἐρευνῶν, in var. lect. κλέμματα, * κείματα, σκέμματα.]

[* Ἀμφίκειμαι, Soph. Antig. 1300.]

Ἀνάκειμαι, Recumbo, Accumbo, Jo. 13, (23.) Bud. Alex. Aphr. Probl. 1. Ἐξ ἀρχῆς ἐν τῷ ἐσθίειν ἐπὶ τὸν θώρακα ἀνακείμεθα. Phrynichus autem tradit dicere quidem nos posse Attice, ἀνάκειται ἀνδριὰς, ἀναθήματα: at ἀνάκειται ἐπὶ τῆς κλίνης, non item: sed simplici κεῖται ibi esse utendum. Eust. quoque ostendit talem usum hujus verbi, cum refert, quendam, cum audisset dicentem, δειπνῶν ἀεὶ ἀνακείμενος παρ' αὐτῷ, excepisse, πότερον ἀνδριάντα εἱστία; At Idem alibi ἀνακεῖσθαι vult etiam sumi pro κεκλίσθαι, et τόποι ἀνακείμενοι exp. χθαμαλοί. Apud Plut. ἀνδριὰς ἀνάκειται exp. Posita est statua, Erecta est statua. Sic Æschin. Ἀνάκειται ὑπομνήματα. Bud., cum dixisset ἀναθήματα esse ἀφιερώματα, Donaria, subjungit paulo post, dici ead. ἀνακείμενα. Itidem in h. l. Paus. Ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος παλαιστὴς, exp. ἄγαλμα ἔχει καὶ ἀνάθημα. Antipho, Καὶ παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις εὑρήσετε ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀθλητὰς ἀνακειμένους, παρ' ὑμῖν δὲ στρατηγοὺς ἀγαθοὺς, Statuis donatos, Bud. qui alibi scribit ἀνατεθεῖσθαι etiam pro ἀνακεῖσθαι accipi, Consecratum esse. Item pro Devotum esse: Chrys. Δεῖ γὰρ τοὺς ἀνακειμένους θεῷ καὶ πρὸς αὐτὸν βλέποντας μόνον, οὕτω διακεῖσθαι εὐλαβῶς. Intelligendum autem esse Devotum in bonam partem, manifestum est. In VV. LL. citatur ex eod. Chrys. Διὰ παντὸς ἀνάκειται τῶν θείων, pro Semper intentus est rebus divinis; sed fortasse mendose legitur ibi τῶν θείων pro τῷ θείῳ, aut τῷ θεῷ, ut in l. proxime allato ex eod. scriptore. || Ἀνάκειμαι, Deditus sum et addictus, sicut et προσανάκειμαι: pro quo et προστίθεμαι dicitur: ἀνάκειται σκώμμασιν, λοιδορίαις, πόρνοις, κύβοις, συμποσίοις, Suid., pro πρόσκειται ἰσχυρῶς, Vehementer addictus est. Bud. ἀνάκειται pro Deditus est, scribit usurpari a Chrys. Ep. ad Tim. Fortasse autem et in illo ejusd. Chrys. l., quem modo ascripsi, ἀνακειμένους possemus non minus recte Deditos et addictos quam Devotos interpretari. Apud Plut. ait idem Bud. ἀνάκειται sumi pro Deditus est vel Obnoxium se præbet. || Ἀνάκειται πᾶν ἐς σε, Res omnis in te recumbit, e te pendet, i. e. Spes de te tota in te sita est. Aristoph. Ὄρν. (637.) ἐπί σοι τάδε πάντ' ἀνάκειται: Thuc. 7, (71.) Πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς, i. e., ut ait Schol., Cum tota spes eorum in navibus posita esset. Crediderim autem Virg. verbo Latino volentem Græci signif. metaphoricam dare, dixisse, Æn. 12. in te omnis domus inclinata recumbit. || Ἀνακεῖσθαι, Referri acceptum alicui, Tribui alicui, Ascribi. Phalaris Lysandro, Εἰς ὀλίγους γὰρ ὑμῶν τοὺς ἀγωνισαμένους, οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται, Victoria accepta fertur, Victoria tribuitur. ITEM Ἄγκειμαι per sync. pro ἀνάκειμαι: Epigr. ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ, Dicatum est: ἀνάκειται. Sed affertur ex Apoll. Rh. (2, 627.) ἀτλήτους μελεδῶνας Ἄγκειμαι pro ἔχω. [" Ad Phalar. 185. 194. 224. 252. 263. Phryn. Ecl. 92. Thom. M. 52. 752. Jacobs. Anth. 6, 197. 7, 71. 182. 9, 458. 12, 42. Lucillius 99. Brunck. Soph. 3, 472. Bentl. ad Callim. 327. Dionys. H. 1, 252. Boiss. Philostr. 362. Musgr. Andr. 785. Athen. 23. 57. Casaub., Herodian. Philet. 441. et n., Ammon. 15. 97. Visconti Iscr. Triop. 80. Dicatus sum, Jacobs. Anth. 9, 388. 11, 380. 385. Longus p. 5. Vill., ad Lucian. 1, 409. Deditus sum, Dionys. H. 5, 403. * Ἀνακέομαι, Jacobs. Anth. 6, 198." Schæf. Mss.] " Ἀνακῆσαι, " Hesychio ἡσυχάσαι, Quiescere." " Ἐπανάκειμαι, " Repositus sum, Xen. K. Π. 3, (3, 24.) p. 50. " Τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἔντιμος καὶ ἐλευθέριος ὁ βίος παρα- " σκευασθήσεται, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλ- " γεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται, Injunge- " tur, Imponetur, Incumbet, Bud." [* Προανάκειμαι, Joseph. A. J. 12, 2, 8.] " Προσανάκειμαι, Dedi- " tus et addictus sum: vel Devovi me et veluti con- " secravi. Areth. in Apocal. Γυνὴ ἔχουσα κράτος ἐπὶ " τῶν τοῖς γηΐνοις προσανακειμένων: quod et προσ- " τεθειμένων." [" Ad Phalar. 253. Musgr. Ion. 701. Heyn. Hom. 7, 127. 150." Schæf. Mss. " Acta S. Eliæ 156. Combef., Phot. Bibl. Cod. 119. et p. 212." Boiss. Mss.] " Συνανάκειμαι, Simul ac- " cumbo s. Discumbo. Legitur ap. Matth." [9, 10. 14, 9.] "et Marc." [2, 15. 6, 22. 26. Luc. 7, 49. 14, 10. 15. " Const. Manass. Chron. p. 66. bis, Zonar. in Routhii Reliq. SS. 3, 469. Acta S. Eliæ 158. * Ὑπερανάκειμαι, Timon Diogenis L. 7, 17. * Ὑπανάκειμαι, Psellus Fabricii B. Gr. 11, 699." Boiss. Mss.]

Ἀντίκειμαι, Oppositus sum, Ex adverso situs s. positus sum, Herodian. 6, (2, 4.) Τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον Εὐρώπῃ, Europæ oppositam continentem: 3, (15, 17.) Νικηφόροι δὲ κατὰ Βρεττανῶν, εἰς τὴν ἀντικειμένην Γαλλίαν διαβάντες, In adversam Galliam. Et ap. Mathem. τὰ ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενα, Quæ secundum lineam rectam opposita sibi sunt, E diametro inter se opposita. Accipitur etiam metaph., sicut Oppositum esse Lat., Aristot. in Categ. Λέγεται δὲ ταῦτα ἀντικεῖσθαι ἀλλήλοις. Ibid. Λέγεται γὰρ ἕτερον ἑτέρῳ ἀντικεῖσθαι τετραχῶς, ἢ ὡς τὰ πρός τι, ut dimidium, duplum: ἢ ὡς τὰ ἐναντία, ut bonum, malum: ἢ ὡς στέρησις καὶ ἕξις, ut cæcitas, visus: ἢ ὡς κατάφασις καὶ ἀπόφασις, ut sedet, non sedet. Apud Eund. in Metaph. 10. Heraclitus negat ἀδύνατον εἶναι τὰς ἀντικειμένας φάσεις κατὰ τῶν αὐτῶν ἀληθεύεσθαι: quod est negare axiomata. Apud Eund. in Rhet. 3. est ἀντικειμένη λέξις quæ e colis sibi oppositis constat: Ἀντικειμένη δὲ (λέξις,) ἐν ᾗ ἑκατέρῳ τῷ κώλῳ ἢ πρὸς ἐναντίῳ ἐναντίον σύγκειται ἢ ταυτὸ ἐπέζευκται τοῖς ἐναντίοις. Diversa constr. dicitur etiam ἀντικεῖσθαι πρὸς, ut ap. Eund. in Categ. Ἡ κατάφασις πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἀντίκειται. Rursum alia constr. in Polit. 4, 14. dicit, Ἀντικείμενον τοῦ ἐν ταῖς πολιτείαις γιγνομένου, Oppositum ejus vel ei, quod fit in rebuspubl. Ubi substantive potius capitur, sicut Contrarium aliquando. [Plut. 8, 258. " Ad Charit. 572. Huschk. Anal. 29. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 329. Wyttenb. ad Plut. de S.N.V. p. 14. Herodian. Philet. 455. Pierson., ad Diod. S. 1, 208." Schæf. Mss.] || A partic. autem ἀντικείμενος ADV. Ἀντικειμένως, More eorum, quæ oppo-

sita sunt, Ex opposito. Aristot. Rhet. 3. Κατὰ δὲ A τὴν λέξιν, τῷ μὲν σχήματι (εὐδοκιμεῖ τὰ ἐνθυμήματα) ἐὰν ἀντικειμένως λέγηται: quale esse dicit, τὴν τοῖς ἄλλοις κοινὴν εἰρήνην νομιζόντων τοῖς αὐτῶν ἰδίοις πόλεμον. Item ἀντικειμένως ἔχειν dicuntur res aliquæ pro ἀντικεῖσθαι, Oppositæ sibi esse et adversari. Synes. Ep. 95. Τὸ γὰρ ἀντικειμένως ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν πονηρίαν, οἰκείως ἐστὶν ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν ἀρετὴν, Adversari cujusque generis vitio.

Ἀπόκειμαι, Repositus sum: eo sensu, quo dicitur thesaurus esse repositus. Suid. ἀπέκειντο exp. ἐταμιεύοντο, in h. l., qui est Xenophontis, si bene memini, (K. 'A. 2, 3, 9.) Αἱ δὲ βάλανοι τῶν φοινίκων οἵας μὲν [al. μὴ] ἐν τοῖς Ἕλλησίν ἐστιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο· αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀποκείμεναι, ἦσαν ἀπόλεκτοι. Bud. Reconditus sum, addens pro expositione, Reconditus, i. e. In thesaurum conditus. Sed generalius etiam capitur pro Repositum esse. Interdum et verbo Reservari reddi potest, aliquando et verbo Maneo: eo sensu, quo dicitur Manet me is exitus. Lucian. (1, 538.) Ταῦτα ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπό- B κειται γραφέντα: (2, 909.) Ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον. Xen. rursus K. Π. 3, (1, 11.) Ὥστε ἃ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἐχυρὰ χωρία ἀποκεῖσθαι, ταῦτα εἱρκτὰς αὐτῷ ἔλαθες προκατασκευάσας. Sic Luc. 19, 20. Κύριε, ἰδοὺ, ἡ μνᾶ σου, ἣν εἶχον ἀποκειμένην ἐν σουδαρίῳ. Metaph. autem dixit Dem. (294.) ἀτυχήματα ἀποκεῖσθαι, scribens, Ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο: i. e., ut in VV. LL. exp., Cui Græcorum infortunia, ut iis inclaresceret, reposita erant. Bud. autem vertit, Cujus ita constituta ratio erat, ut in rerum adversarum eventu, quæ Græcis impendebant, spem ipse haberet sui nominis illustrandi. Metaphorice itidem usus est Paulus, cum dixit ad Col. 1, 5. Διὰ τὴν ἐλπίδα τὴν ἀποκειμένην ὑμῖν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Verbo autem Maneo reddi potest, Greg. Καὶ τοῦτο ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ τὸ Βασιλείου θάνατον ἀκοῦσαι, Hæc calamitas miseram meam vitam manebat: redditur tamen in VV. LL. Vitæ meæ impendebat. Sic ad Hebr. (9, 27.) Καὶ καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, C Mors omnes homines manet, Omnes homines hoc manet, ut semel moriantur. Non ignoro tamen ibi reddi Statutum est omnibus hominibus semel mori, ut semel moriantur; sed magis mihi placet illo verbo interpretari. Sic autem et 2 ad Tim. (4, 8.) Ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, commode interpretabimur, ut opinor, Manet me justitiæ corona. Dicitur enim Latine quoque Res bona nos manere, sicut Res mala. Ferri tamen et altera interpr. potest eund. sensum efficiens: sc., Reposita mihi est justitiæ corona. || Immineo, Impendeo: Greg. Καὶ τοῦτο ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ, VV. LL. interpr., Hoc vitæ meæ impendebat. Affertur vero ibid. e Chrys. de Sacerdotio, Ἀπόκειται πεσεῖν pro Casus imminet. || At vero ex Hermog. Ἀπέκειτο κατά τινος γραφὴ τυραννίδος ἐπιθέσεως, pro Pendebat adversus aliquem accusatio. || Ἀποκείμενον, Destinatum, Pro aliquo positum, q. d. Attributum, Bud. e Xen. || Ἀποκεῖσθαι πόρρω Suid. a Cratino accipi dicit pro ἀτιμάζεσθαι, Contemni, Contemtui esse. D Talem certe quandam signif. habere videtur ἀποκεῖσθαι in Plut. (6, 608.) Ἰατρικὴ δὲ μετὰ ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποκείσεται, q. d. Contemta jacebit. [" Ad Phalar. 253. Thom. M. 217. Wakef. Alc. 426. Luzac. Exerc. 74. Boiss. Philostr. 106. ad Paus. 313. Longus p. 93. Vill., Jacobs. Anth. 11, 385. Heyn. Hom. 7, 18. Valck. Adoniaz. p. 238. Pierson. ad Mœr. 18. Bergler. Alciphr. 59. Ἀπόκειται, T. H. ad Plutum p. 444. Χάρις ἀπόκ., ad Charit. 409. 438. Phalar. p. 106. Ἀπόκ. πίστις, Athen. 1. p. 34. Ἀποκείμενος, Toup. Opusc. 1, 126." Schæf. Mss. Arat. 110. Χαλεπὴ ἀπέκειτο θάλασσα.] "Ἐναπόκειμαι, Re- " positus sum in, Insum. Alex. Aphr. Probl. l. 1. " Ἐναποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις, Spiritus qui " in intestinis est, s. Intestinis inclusus est." [" Jo. Chrys. Hom. in S. Jul. Greg., Thaum. in Annunt. p. 55. Theod. JCon. Epist. p. 240." Boiss. Mss. * Προεναπόκειμαι, Basil. 2, 105. * Προαπόκειμαι, 3. 205. " Nectar. Hom. p. 7. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss. Synes. 257. * Συναπόκειμαι, Soph. Œd. C. 1750.]

Διάκειμαι, Constitutus sum, Hesiod. 'A. (20.) Ὣς γάρ οἱ διέκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν, Ita ei constitutum erat. Pythag. Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται, Τίμα, Ut lege constitutum est, et quasi præscriptum. Hanc enim lectionem longe alteri antepono, quæ habet διάκεινται, ut referatur ad deos: ideoque mea Editio hanc in margine, alteram in textu habet. Huc facit κεῖσθαι dictum περὶ νόμου, ut docui in Κεῖμαι. Huc faciunt item, quæ ab Eust. scribuntur, συνθεσίας ab Herod. διακειμένας dici, quod idem sit κεῖσθαι et τίθεσθαι: unde (9, 26.) ἐπὶ διακειμένοις μάχεσθαι non aliunde esse quam ἐπὶ συνθεσίαις, i. e. ὡρισμέναις συμφωνίαις. Herodian. (4, 8, 19.) Πάσης τε γὰρ μούσης ὄργανα πανταχοῦ διακείμενα ποικίλον ἦχον εἰργάζετο, Polit. Quippe omnifaria musica instrumenta disposita ubique varium edebant sonum.

Διάκειμαι οὕτως, Hoc in statu sum, Dem. Δακρῦσαι ἔφη καὶ ὀδύρασθαι τὴν Ἑλλάδα ὡς διάκειται, Reputans statum Græciæ calamitosum, Bud. Ex eod. Dem. affertur, Διέκειτο οὕτως τὰ πράγματα, Res in hoc statu erant, Talis erat rerum status, Res ita se habebant. Thuc. 7, (77.) Ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, Videtis quo sim in statu e morbo, Quo in statu sit corpus meum: si tamen his modis loqui liceat. Exp. certe ibi, Quomodo e valetudine affectus sim cernitis: quod loquendi genus minus etiam tolerabile esse videtur. Sensum certe expresserimus, meo judicio, et quidem Latine, resolvendo hoc verbum, quod hic passivi usum habet, in verbum act., Cernitis quomodo morbus corpus meum affecerit, vires meas affecerit. Non dubium est autem, quin verbum Afficio ita usurpari possit, cum Affectus sine adjectione etiam, de eo dicatur, qui morbo conflictatur, itidemque Corpus affectum.

Διάκειμαι pro διατέθειμαι, sicut et in proxime præc. exemplis exponi potest, non Latino Dispositus, sed Gallico Je suis disposé, ad verbum reddi interdum potest: καλῶς διακείμενος, Alex. Aphr. Bien disposé, Qui bene se habet, Bona valetudine præditus, καλῶς ἔχων. Sic autem et supra reddere possis Les affaires étoient ainsi disposées. Est vero et ubi Affectus Latinum illi nostro Disposé respondet: Cic. de Divin. 1., Jubet igitur Plato sic ad somnum proficisci corporibus affectis, ut nihil sit, quod errorem animis perturbationemque afferat. Hic enim non dubium est, quin Corpora sic affecta, sint σώματα οὕτω διακείμενα. Ceterum illi καλῶς διακείμενος opp. κακῶς διακείμενος, Mal disposé: pro quo dicitur etiam φαύλως et πονήρως, et μοχθηρῶς, et ἀηδῶς. Plut. Pericle, Διέκειτο μοχθηρῶς. Invenitur et ἐπισφαλῶς διάκειται ap. Plut. Ab Aristot. εὖ διακείμενα σώματα opp. τοῖς ἐπινόσοις: ubi de naturali quadam constitutione agitur, Bud.: qui etiam affert e Luciano in Anach. [Gymn. 20.] εὐφυῶς διακείμενα: pro Bene a natura constituta et formata, Bonitate naturæ prædita. Item ex Athen. 173(=435.) Ὅτι Ἀλέξανδρος οὐκ εὖ διέκειτο πρὸς ἀφροδίσια, pro Natura parum salax erat: e Gal. Ὡς ἄλλοι πρὸς ἄλλα βρώματά τε καὶ πόματα εὖ τε καὶ κακῶς διάκεινται, pro Naturam opportunam habent. Dicitur denique διακεῖσθαι cum adverbio pro Natura esse propensum ad rem aliquam, et ei deditum s. addictum. Quo pertinet, quod ab Aristot. scribitur Eth. 2, (5.) Κατὰ μὲν τὰ πάθη κινεῖσθαι λεγόμεθα, κατὰ δὲ τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας οὐ κινεῖσθαι ἀλλὰ διακεῖσθαί πως. Xen. K. Π. 4, (1, 8.) Πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι, καὶ ὁρῶν καὶ ἀκούων οἶδα. At vero διάκειμαι φαύλως τὸ ἦθος, Sum pravo ingenio præditus. Interdum etiam dicitur aliquis κακῶς διακεῖσθαι, ex hac vel illa re: vel cum alio adverbio, Διακείμενος ἀηδῶς ἐκ πλησμονῆς. || Sed ad animum sæpius refertur, et tunc οὕτω διάκειμαι exp. Ita affectus sum, Hoc affectu præditus sum, Sic animatus sum: q. d. Ita mentem meam constitutam et dispositam habeo, seu compositam, et quidem Latinius: imo vero alterum nullo modo Latinum esse puto. Isocr. (ad Nic. 3.) Ὡς χρὴ πρὸς τοὺς ἄρχοντας διακεῖσθαι, Lucian. (1, 193.) Καίτοι

πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, Plut. Fabio, Πιστῶς πάνυ καὶ φιλοστόργως διακείμενος πρὸς αὐτὸν, Dem. (1191.) Πιστῶς δὲ τούτῳ διακείμενον καὶ ὑπηρετοῦντα. Idem alibi, Ὥστε δικαίως ἂν φαίνοισθε εὐνοϊκῶς διακείμενοι πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ex Eod. affertur διάκειμαί σοι οἰκείως: quo usus est et Xen. (K. 'A. 7, 5, 10.) His opp. κακῶς διακεῖσθαι πρός τινα, et οὐκ εὖ διακεῖσθαι, item ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, et ἀπεχθῶς: interdum vero et cum dat. personæ. Isæus (77.) Ἤδη γάρ τινες οὐκ εὖ διακείμενοι τοῖς συγγενέσιν ὀθνείους φίλους τῶν πάνυ σφόδρα προσηκόντων περὶ πλείονος ἐποιήσαντο, Non bene animati erga illos, s. affecti, si ita loqui licet. Brevius autem, Infensi illis. Ead. constr. dixit Xen. K. Π. 7, (5, 17.) Ὑμῖν μὲν ὥσπερ εἰκὸς διάκειμαι. Usus autem et altera constr. est Isæus, Ὡς διεκείμην πρὸς τὸν ἀδελφὸν σκέψασθε, ubi accipitur in bonam partem. At vero ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, simul etiam ἀπεχθῶς, in uno eodemque Herodiani l. leguntur, 7, (10, 2.) Ὡς γὰρ καὶ φύσει ἀλλοτρίως καὶ ἀπεχθῶς πρὸς αὐτοὺς διέκειτο. At Plut. adverbio χαλεπῶς pro ἀπεχθῶς usus est cum hoc verbo, dicens, Διάκειται χαλεπῶς πρὸς αὐτὸν, in Solone. || Διάκειμαι, aliis etiam adverbiis, i. e. aliam signif. habentibus, jungitur, et tum non solum verbo Affectus sum, sed et aliis redditur. In VV. LL. Μέσως πως πρὸς αὐτὸν διακείμενοι, Medio quodam modo erga eum affecti. Et διάκειμαι περὶ τοῦτο ἐρωτικῶς, Greg. Naz. Hujus rei amore capior. Sed rectius Bud. per præt. Captus sum. Est autem hic Greg. Naz. l. Οὐ γὰρ ἐθέλει τὸ περί τι διακείμενον ἐρωτικῶς, πρὸς τὰς ἄλλας ἡδονὰς τὴν αὐτὴν ἔχειν δύναμιν. Dicitur etiam cum gen. et quidem itidem pro Amore captus sum, Amore teneor: Plato Symp. Ὁρᾶτε γὰν ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται τῶν καλῶν, καὶ ἀεὶ περὶ τούτους ἐστί. Sed videtur οὕτω διακεῖσθαι πρός τι sine adjectione etiam, sumi interdum pro Tanto amore captum esse, Tanto desiderio teneri, et q. d. Animo tam cupido esse s. avido rei alicujus: Isocr. Panath. Ὥστε μηδένα τῶν πολιτῶν ὥσπερ νῦν διακεῖσθαι πρὸς τὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ταύτας φεύγειν ἡδὺ ἢ διώκειν. || Item οὕτω διάκειμαι, Ita sum animatus, Eo sum animo, ea mente, Dem. pro Cor. Πρῶτον μὲν ὑμεῖς οὕτω διέκεισθε, ὥστε Φωκέας μὲν βούλεσθαι σωθῆναι. Dicitur quoque οὕτω διάκειμαι τὴν γνώμην, Isocr. Ὡς τῆς παιδεύσεως δυναμένης τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εὐεργετεῖν, οὕτω διάκεισο τὴν γνώμην. At vero φρονίμως διάκειμαι, Isocrati nihil aliud est quam φρόνιμός εἰμι, Prudens sum: ut vicissim ἀφρόνως διάκειμαι vel ἠλιθίως, Sum amens. Lys. 13. Ἀλλ' οὕτως ἠλιθίως διεκείμην, Ita stultus eram. Sic autem ap. Dem. οὕτως εὐλαβῶς, μετρίως διακεῖσθαι, Bud. vertit, Ita modestos et honestatis reverentes fuisse. Cui interpretationi assentior potius, quam illi, quæ in VV. LL. habetur, Religiose me gero. Affertur tamen ibid. διάκεινται αἴσχιστα pro Turpissime se gerunt. || Διάκειμαι cum adverbio, interdum passive redditur, Isæus 69. Οὕτω τοίνυν διακείμενος τῷ τετελευτηκότι Κλέων, Bud. vertit Cum ita invisus esset mortuo. Tale est autem ἐπιφθόνως διακεῖσθαι ap. Thuc. (1, 75.) pro Invidiosum esse, Invidiæ esse, Invideri. Sed magis nove utitur Isæus quam Thuc.; hic enim verbum διακεῖσθαι jungit adverbio, cui inclusa est pass. signif.

[" Διάκειμαι Boiss. Philostr. 317. 346. 486. Schneid. Anab. 125. ad Charit. 488. Aristoph. Fr. 242. Diod. S. 2, 354. ad Xen. Eph. 139. Οὕτω δ., Plato Gorg. 233. Διάκ. πρός τινα, Ind. ad Xen. Mem. Διακέοιντο, ad Mœr. 226. Ἀπὸ τοῦ διακειμένου, Thom. M. 92. Ἐπὶ διακειμένοις, Valck. Hipp. p. 217." Schæf. Mss. * " Ἀποδιάκειμαι, Avoir de l'aversion, de la répugnance pour quelque chose, Clem. Alex. 177. τοῖς μύροις." Corai. Mss.] " Ἐπιδιάκειμαι exp. Acquiesco." [J. Poll. 9, 96. * " Προδιάκειμαι, Ante componor, Arrian. Epict. 440." Wakef. Mss.]

Ἔγκειμαι, q. d. Jaceo in, Positus sum in, Insum, Hesiod. (Θ. 145.) de oculo, ἐνέκειτο μετώπῳ. Exp. et Inhæreo, in Plut. in Fabio, Βελῶν ἐπὶ τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένων, Cum tela inhærerent vulneribus. In h. autem l. redditur Insidere, Ἐγκείσεται ἐν τοῖς στέρνοις. Diosc. 3. Ἐγκείμενος καρπὸς ἐν ἐριώδεσιν ἄνθεσι: ubi videtur exponi posse Qui inest. Aristot. de Mundo, Πέντε στοιχεῖα ταῦτα ἐν πέντε χώραις σφαιρικῶς ἐγκείμενα. || Invado, Ingruo, Incumbo. Bud. ἐγκεισομένους exp. Invasuros in Thuc. 1, (144.) Εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι ἀνάγκη πολεμεῖν· ἢν δὲ ἑκούσιοι μᾶλλον δεχώμεθα, ἧσσον ἐγκεισομένους τοὺς ἐναντίους ἕξομεν. At ego aliud potius hic sonare puto, ut docebo paulo post. Idem exp. Incumbo, i. e. Innitor, in Synes. Καὶ τούτῳ δὴ μάλιστα πάντων ἐνέκειντο, τῷ μὴ δεῖν ἀθετεῖσθαι τὸν παρὰ σοῦ θρονισμόν. At vero ap. Thuc. 1, (69.) Ἰσχυρῶς ἐγκείσονται, exp. Vehementer incumbent, in metaph. verbi Incumbo signif. In VV. LL. ἔγκειμαι κραυγῇ pro Incumbo clamori, non nominato Auctore. || Insto, Urgeo, Plut. Fabio (9.) Ἐνέκειτο τῷ δήμῳ πολὺς μὴ προέσθαι δεόμενος τὸν Μινούκιον, Thuc. 2, (79.) Καὶ ὁπότε μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦσι δὲ ἐνέκειντο, Plut. Fabio, Ἔγκειται τοῖς πολεμίοις, Synes. Τῆς πόλεως τοῖς λειψάνοις ἔγκειμενος, Qui civitatis reliquias urget et opprimit. Bud. accipi ait pro Insto, i. e. Persequor, in Dem. 122(=294.) Ἐπειδὴ δὲ πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται. Existimo autem exponi posse Persequi et in Plut. (9, 447.) Οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν εἰ τοῖς ἀτυχήσασιν ἔγκειται. Accipi autem ἔγκειμαι a Greg. et pro Infestus sum, testatur Bud. Sunt certe qui et in illo Thuc. l., quem paulo ante protuli e l. 1., sic accipiendum existiment. Sed potest fortasse et pro Instare s. Urgere sumi. [" Herod. 7, 158. Πολλὸς ἐνέκειτο λέγων τοιάδε." Schw. Mss.] Ἐγκείμεναι ἡμέραι, Constituti dies, VV. LL. ex Herod. [" Heyn. Hom. 8, 354. Phryn. Ecl. 133. ad Charit. 572. Jacobs. Anim. 304. Anth. 6, 167. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 287. Villois. ad Long. 209. ad Diod. S. 2, 47. 433. Aristoph. 'A. 309. Dionys. H. 5, 112. 195. 199. 2, 1180. Heusing. Ind. Æsop. ad Xen. Eph. 241. Toup. Emendd. 1, 388. Valck. Diatr. 232. ad Herod. 278. 576. 578. 678. Theocr. 3, 33." Schæf. Mss. Il. X. 513. * Κατέγκειμαι, i. q. κατάκειμαι, Hippocr. Morb. Mul. 654. Schneidero susp.] " Παρέγκειμαι, Interjectus s. Interpositus sum, Interjaceo: παρεντέθειμαι, παρεμβέβλημαι. Themist. Phys. 6. "Ἅπτοιντο ἂν ἀλλήλων ἀμερῆ· οὐδὲν γὰρ παρεγκείμενον κωλύσει." " Προεγκεῖσθαι, Ante inesse: Hesychio προϋπάρχειν." [Herodian. 1, 17, 23.] " Προσέγκειμαι, Incumbo." [Hes.]

" Εἴσκειμαι, in VV. LL. ἐμβάλλομαι, Impositus sum: sine Auctoris nomine." [Herod. 2, 73.]

Ἔκκειμαι, Expositus sum: ἐκκείμενος παῖς, Herod., Puer expositus. Sic Philo V. M. 1. Ἐξορμῆσαι μετὰ τῶν θεραπαινίδων, ἔνθα ὁ παῖς ἐξέκειτο, Qua puer expositus erat. Dicitur et scopus ἐκκεῖσθαι, Expositus esse oculis collimantium, ut ad eum tendant, Plut. (6, 16.) Καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος σκοπὸς ἔκκειται τοῖς βουλομένοις βαλάντια τοξεύειν. Unde metaph. dicitur aliquis ἐκκεῖσθαι rebus adversis, i. e. Expositus eis esse, et quasi obnoxius, Synes. Ep. 44. Ἕλξει σιγῶν, καὶ ἐκκείσει τῇ δίκῃ, Exponeris supplicio. Ἐκκεῖσθαι interdum Expositum esse et patere, 154. Ῥήτορσιν ἅμα καὶ φιλοσόφοις ἐκκείσεται, Expositus erit: de Insomn. Μήτε μολύνεσθαι δήμοις βεβήλοις ἐκκείμενα, Exposita et patentia populis profanis. Sic fere Lucan. expositum cunctis nullique negatum Numen. Sed et amicis ἐκκεῖσθαι dicimur itidem pro Expositi esse et promti, vel etiam eis patere, Synes. Ep. 57. Πᾶσι δὲ ἐκκείμενος ἐφ' ᾧ προσανακλάεσθαι καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι, Omnibus autem expositus sum, ut conquerantur ap. me: 95. Τὸ μὴ ἀγνοεῖσθαι παρὰ σοῦ τὴν ἔνστασιν ἡμῶν, ὅτι μόνῳ σοι τῶν ζώντων ἐκκείμεθα, Tibi uni expositi et promti sumus: sicut Cic. dicit Fidem suam alicui promtam expositamque præbere. Ἐκκεῖσθαι dicuntur etiam aliqua, quæ omnium oculis et omnium conspectui exposita sunt, s. quæ omnium oculis patent. Ἐκκεῖσθαι dicuntur item rei, i. e. Pendere, h. e., ut Bud. interpr., non cum ambiguo causæ eventu in reatu sunt, sed cum eorum nomina in programmate, i. e. tabella pendula, publice proponuntur atque suspenduntur. Sic Suet. dicit Claudium Cæsarem venalem pependisse: sic Lampr. Alexandro, edictum pendere. Sic rursum

Suet. Domitiano, Reos, qui ante quinquennium proximum ap. ærarium pependissent. Et Plin. Epist. de Junio Basso accusato sub Vespasiano, Ad senatum remissus, diu pependit: tandem absolutus vindicatusque est. Sic in Pandectis suspendi crimen dicitur. Inde illud Ciceronis pro Cluentio, Hærebant in tabulis publicis reus et accusator. Dem. (548.) hunc quoque morem proponendi programmatis indicat, Οὐδενὸς ἕνεκα αὐτὸν ἐμισθώσατο πλὴν ἵν' ἐκκέοιτο πρὸ τῶν ἐπωνύμων, καὶ πάντες ὁρῷεν, Εὐκτήμων Λουσιεὺς ἐγράψατο Δημοσθένην Παιανιέα λειποταξίου: ibi enim ἐκκέοιτο significat Expositum esset et proscriptum. Sic idem Dem. (1324.) Ἐξέκειτο δὲ πολὺν χρόνον ἔμπροσθεν τοῦ συνεδρίου ἡ φάσις, Diu pendebat. Hi ἐκκείμενοι rei dicuntur etiam φαινόμενοι, Bud. 210. [" Huschk. Anal. 261. Boiss. Philostr. 469. ad Diod. S. 1, 154. Valck. Diatr. 168. Alciphr. 338. (3, 29.) Ἀκτὴ ἐκκειμένη, an Litus in mare procurrens? Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄντρον. Παιδία ἐκκείμενα, Longi Pastor. 2. 4. 8. Heyn. ad Apollod. 149." Schæf. Mss. " Schol. Pind. Ὀ. 10, 58. * Ἐκκειμένως, Philostr. 597. (Ἐκκ. τοῦ ἤθους καὶ * ἀπανούργως ἔχων.)" Wakef. Mss. * Προέκκειμαι, Eust. Il. A. p. 761, 13. Od. A. p. 48, 10. Athen. 105. Longin. 11. * Προσέκκειμαι, Philostr. 887. * Συνέκκειμαι, Longus 4, 18. * Ὑπερέκκειμαι, Plut. 10, 400.] "Ὑπεκ-" κείμενον, Clam exportatum, Bud. ex Aristot. Œcon. " l. 2. Καὶ οὐκέτι ἀποκεκρυμμένον ἦν αὐτοῖς ἢ ὑπεκκεί-" μενον ὃ μεθ' ἑαυτῶν εἶχον. Affertur autem ὑπεξέ-" κειτο et pro Subductus erat," [ex Herod. 8, 41.]

Ἐπίκειμαι, Impositus sum, Superimpositus sum: vel Imponor, Superimponor. Paus. Eliac. 1. Στέφανος δὲ ἐπίκειταί οἱ τῇ κεφαλῇ, Gal. ad Gl. 2. Ἐπικείσθω κατὰ τοῦ πεπονθότος μορίου χυλὸς στρύχνου, Imponatur s. Superimponatur parti affectæ. Sed et exercitus ac præsidia alicubi dicuntur ἐπικεῖσθαι, Imposita esse, Herodian. 2, (9, 1.) Πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικὸν, ὃ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου καὶ Ῥήνου ἐπικείμενον, ἀπεῖργον τοὺς ἐπέκεινα βαρβάρους, φρουρεῖ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν, Ripis Istri impositi. Sic 6, (2, 14.) Τὰ ἐπικείμενα στρατόπεδα ταῖς ὄχθαις τῶν ποταμῶν, προασπίζοντά τε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς: (7, 5.) præp. ἐπὶ addens, dixit, Τὰ ἐπὶ ταῖς ὄχθαις στρατόπεδα ἐπικείμενα. Pœna quoque alicui dicitur ἐπικεῖσθαι, Imposita esse. Aristot. Polit. 4. Ἐπικεῖταί σοι ζημία, Mulcta tibi imposita est. Item ap. Herod., Ἐπικέεται θάνατος ἢ ζημίη θύσαντι, Mors pœna imposita est immolanti. Vel q. d. Pœna capitis ei impendet. Sic Thuc. (3, 70.) Ζημία δὲ καθ' ἑκάστην χάρακα ἐπέκειτο στατὴρ, Mulcta imposita erat. Dicitur et nomen ἐπικεῖσθαι alicui, sicut Lat. Impositum esse. Chrys. Ἐπίκειται τὸ ὄνομα Χριστιανῶν ἀμφοτέροις, Utrisque Christianorum nomen impositum fuit, Uterque de Christi nomine dictus est. Ἐπίκειμαι pro Imponor, aliquando cum dat. personæ habet etiam accus. rei ejus, quæ imponitur: ac tunc exponi potest Imponitur mihi, Impositum habeo: Paus. Eliac. 1, (10, 2.) de Œnomao, Ἐπικείμενος κράνος τῇ κεφαλῇ, Galeam habens capiti superimpositam: (21, 5.) de Apollonio, Κατεσκευάσατό τε τοῖς ἱμᾶσιν ὡς ἐς μάχην, καὶ ἐσδραμὼν ἐπὶ τὸν Ἡρακλείδην, ἥπτετο ἐπικειμένου ἤδη τὸν κότινον, Cum ei jam imponeretur oleagina corona. Pro quo in Eliac. 2. dicit, Ἐπιτιθεμένη γυμναστοῦ σχῆμα, ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων ἀγῶνα ἤσκησεν, Induta habitu pugilis. Bud. tamen illud ἐπικειμένου ἤδη τὸν κότινον, active interpr., Imponenti. Quibus addendum ex Herodiano 5, (5, 4.) de Heliogabalo, Εἰς εἶδος δὲ τιάρας στεφάνην ἐπικείμενος χρυσῷ καὶ λίθοις ποικίλοις τιμίοις. Sic enim ibi Bud. reponendum putat pro στεφάνῃ, ac interpr. In capite habens coronam auream. Non multum absimili modo Herod. (7, 35.) dicit de Xerxe, Ἐπικέεσθαι [Ἐπικέσθαι] Ἑλλήσποντον μάστιγι πληγὰς ἐκέλευσε, Jussit ut Hellesponto verbera imponerentur flagello. || Ἐπίκειμαι neutraliter quoque capitur pro Jaceo super, Situs s. Collocatus sum super vel ap., Incumbo, Immineo, Hesiod. Θ. (143.) de Cyclope, Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ: de quo ibid., causam nominis indicans, οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἔεις ἐνέκειτο μετώπῳ. Pro hoc autem Hesiodeo ἐπίκειται Theocr. 11, (32.) ἔπεστι

A dicit, λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ προσώπῳ—Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι. Aristot. Pol. Ἐπίκειται θαλάσσῃ, Imminet mari. Vicina signif. ἐπικεῖσθαι dicuntur loca aliqua, i. e. vel Jacere super, i. e. A superiori parte, vel Adjacere. In qua signif. frequens est ap. Thuc.: 2, (14.) Ἐς τὴν Εὔβοιαν διεπέμψαντο καὶ ἐς τὰς νήσους τὰς ἐπικειμένας, 4, (44.) p. 136. Ἐπεραιώθησαν ἐς τὰς ἐπικειμένας νήσους, 8, (17.) p. 269. Τῇ ἐπικειμένῃ νήσῳ ἐφώρμουν. At 4, (8.) addit ἐγγὺς, Ἡ γὰρ νῆσος ἡ Σφακτηρία καλουμένη, τόν τε λιμένα παρατείνουσα, καὶ ἐγγὺς ἐπικειμένη, ἐχυρὸν ποιεῖ: (53.) p. 138. de insula Cythera, Ἐπίκειται τῇ Λακωνικῇ κατὰ Μαλέαν. In ead. p. dicit, facile ipsos naves conficere potuisse, ξύλων ὑπαρχόντων καὶ τῆς Ἴδης ἐπικειμένης, Cum ligna suppeterent et Ida adjaceret. Alicubi vero addit ἐπὶ, sicut supra Herodian.: ut Ἐπικείμεναι ἐπὶ Λήμνου, Lemno adjacentes. Pro Imminere etiam accipitur aliquando metaphorice, ut et Lat. Periculum aliquod cervici alicujus imminere s. impendere dicitur, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 5.) Τηλικούτων ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι, Tot im-

B pendentibus periculis, Herodian. 1, (13, 8.) Τόν τε ἐπικείμενον κίνδυνον οὐ μέλλοντα, ἀλλὰ παρόντα ἤδη φοβηθεὶς, Jam impendens et incumbens cervici suæ periculum, s. ἐπαιωρούμενον, ut alibi dicit: 4, (12, 14.) Ὁρᾷ προὖπτον κίνδυνον ἐπικείμενον, Videt quantum periculi impendeat, 8, (6, 18.) Ἀποσεισάμενος πέλεκυν τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον, Securim cervicibus imminentem. At 7, (5, 13.) Ἀντειπόντι δέ σοι καὶ μὴ συμπνεύσαντι ἡμῖν, τήμερον τέλος ἐπικείσεται, Si refragatus fueris et nobiscum non conspiraveris, hodie vitæ exitus tibi ingruet. Sed et hostes dicuntur alicui ἐπικεῖσθαι, itidem pro Instare, s. Urgere et premere, et quidem plerumque fugientem. Thuc. 7, (81.) p. 262. Ἀναχωροῦντι αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους: (84.) p. 263. Καὶ οἱ πολέμιοι ἐπικείμενοι χαλεπὴν ἤδη τὴν διάβασιν ἐποίουν: (71.) p. 258. Καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι, κατεδίωκον ἐς τὴν γῆν. Sic Xen. Ἑλλ. 7, (1, 10.) Εἰ δ' αὖ τινες διώξειαν αὐτοὺς πολὺ ἀπὸ τοῦ στρατεύματος, τούτους, ὁπότε ἀποχωροῖεν, ἐπικείμενοι καὶ ἀκοντί-

C ζοντες, δεινὰ εἰργάζοντο. Aristoph. Σφ. (1285.) Ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος. Et Plut. Popl. Ἐπίκειται τῇ πόλει, Urbi imminet, Urbem premit. Quibus addendus h. l. Thuc. 2, (49.) Καὶ ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν καὶ ἡ ἀγρυπνία ἐπέκειτο διαπαντὸς, Et insomnia instabat et urgebat, s. potius Premebat. At 8, (73.) p. 285. Ἀεὶ δήποτε ὀλιγαρχίᾳ καὶ μὴ παρούσῃ ἐπικειμένους, Schol. [" Thom. M. 345. Markl. Suppl. 715. ad Charit. 572. Alpheus 8. ad Paus. 313. Villois. ad Long. 230. Dionys. H. 1, 385. Ruhnk. ad Xen. Mem. 237. ad Lucian. 1, 286. Conf. c. ἐγκ., ad Diod. S. 2, 433. Cum accus. rei, Impositum habeo, Fac. ad Paus. 1, 90. Kuhn. 57. Beck. ad Eur. Phœn. p. 190. Heringa Obs. 123. ad Lucian. 1, 472. Ἐπικείμενος, Toup. Opusc. 1, 126. 2, 39." Schæf. Mss. "Induor veste, Appian. 2, 705. ὠτειλὰς, Cicatrices habeo, 1, 649. κάλλος, Ornor pulcritudine, Joseph. 493, 45." Wakef. Mss. Aristoph. Ὄρν. 1018. * Κατεπίκειμαι, Eumath. 41. 44. * Προσεπίκειμαι, Demosth. 834. * Συνεπίκειμαι, Aristoph. Ἱππ. 266.]

D Κατάκειμαι, Jaceo, sicut et κεῖμαι. Apud Aristoph. tamen Πλ. (671.) κοσμίως κατεκείμεθα, VV. LL. exp. κατεκείμεθα non simpliciter Jacebamus, sed Jacebamus prostrati. At vero (Il. Ω. 527.) Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, ibid. exp. simpliciter Jacent, item Siti sunt. Itidemque ap. Plat. de LL. κατάκειμαι ἐν γῇ, Humi jaceo. Sed in Il. P. (676.) περὶ αἰετοῦ, i. e. de aquila, ita loquentis, Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ, Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, in h. inquam l. annotat Eust. κατακείμενος esse ἐπίτασιν τοῦ κείμενος, ὡς τοῦ πτωκὸς πάνυ διὰ δειλίαν συνάγοντος ἑαυτὸν καὶ συστέλλοντος: videtur tamen alioqui κατὰ in hoc verbo, sicut in aliis multis, pro adverbio κάτω accipi, sed quod hic vacet. || Decumbo: ut ægrotus dicitur decumbere. Lucian. (2, 788.) Εἴ τις τῶν ἑταίρων κατάκειται νοσῶν. At in VV. LL. exp. etiam Ægroto; afferturque itidem ἐγκατακείμενοι ex Aristoph. Πλ. pro Ægroti, sed perperam. Est etiam Recumbere, si Budæo credimus, qui itidem Κατακείετε ap. Od. H. (188.) a THEM. Κατα-

κείω, interpr. Decumbite, Recumbite. Observa autem Κατακείω, quod et ipsum comprobat th. Κέω, supra annotatum. [" Κατακείομαι, ad Herod. 364." Schæf. Mss. Κατακέομαι, Aret. * " Κατακειάθω, Decumbo, Hes." Wakef. Mss.] || Accumbo, Discumbo. Quidam ap. Athen. Ἐφ' ᾗ ἕκαστος κατέκειτο κλίνῃ. Sic ἐπὶ κλινῶν κατακεῖσθαι e Plat. de Rep. 2. Eust. scribit, eos, qui ἀνακεῖσθαι dicebant ἐπὶ τῶν κατακειμένων, irrideri solitos fuisse: et hoc ostendere Diphilum: qui cum induxisset quendam dicentem, ἐγὼ δ' ἕως μέν τινος ἀνεκείμην, aliquis hoc verbo offensus, respondit, ἀνάκεισο, perinde ac si dixisset, ἔσο ἄψυχος ἀνδριάς. Verum in h. Diphili l. legens ἀνεκείμην, non sequor vulgatam Edit. Eustathii: in ea enim habetur κατεκείμην. Sed hanc lectionem repugnare iis, quæ probare vult Eust., manifestum est. Confirmat vero meam castigationem et alter, qui ab eo citatur l., quem in Ἀνάκειμαι attuli. || Repositus sum, ut κεῖμαι, Hesiod. (Ἔ. 1, 362.) Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει. [" Phryn. Ecl. 93. ad Charit. 611. Wakef. Trach. 1108. Heyn. Hom. 4, 371. ad Thom. M. 53. Athen. 23. Herodian. Philet. 441. et n., Ammon. 15." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 3, 1, 14. Ἑλλ. 4, 1, 13. Theophr. Char. 25, 4. Diog. L. 7, 1. Schleusn. Lex. N. T.] " Κατεκείατο, Decubuerunt: " Ionice pro κατέκειντο." Ἐγκατάκειμαι, q. d. Intus jaceo, Intus decumbo, Decumbo in (aliquo loco,) Aristoph. Πλ. (742.) Οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ. Ibid. autem dicitur κοσμίως κατεκείμεθα. At vero ap. Aristot. Probl. s. 5. Διὰ τί τὰ ἐπίπεδα κοπιαρώτερα ἐγκατακεῖσθαι τῶν κοίλων ἐστὶ, Bud. vertit, Cur in planis ægrius incumbitur: addens, vel Accumbitur. Subjungit etiam l., in quo ἐγκατακλίνεσθαι ea signif. dicitur, Διὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐνδιδόντα τῶν μὴ ἐνδιδόντων ἀκοπώτερά ἐστι καὶ ἐγκατακλιθῆναι καὶ ἐνέζεσθαι. Παρακατάκειμαι, Juxta decumbo, discumbo, accumbo, Xen. (K. Π. 2, 2, 16.) παρακατάκειμαί σοι. [* Προκατάκειμαι, Lucian. 251. " Heliod. Æth. 190." Wakef. Mss. * Συγκατάκειμαι, Aristoph. Ἐκκλ. 610. Appian. B. C. 966, 18. Athen. 603. Plato Conviv. 191. 255.] Ὑπερκατάκειμαι, Supra discumbo, i. e. Supra aliquem discumbo. [Plut. Sertorio 26.]

Μετάκειμαι, Transponor, Transferor: μετατίθεμαι. Strabo 4. Οὐδὲ βαρβάρους ἔτι ὄντας, ἀλλὰ μετακειμένους τοπλέον εἰς τὸν τῶν Ῥωμαίων τόπον. Dicuntur etiam verba aliqua ap. Rhett. μετακεῖσθαι, ut itidem Lat. Transferri: qua signif. μεταφορὰ dicitur. Dem. Phal. (188.) postquam citavit h. l. poëticum, ἐγέλα που ῥόδον ἡδύχροον, subjicit, ἥ τε γὰρ μεταφορὰ ἡ Ἐγέλα, πάνυ μετάκειται ἀπρεπῶς. [" Dionys. H. 1, 265. 5, 209. Heyn. Hom. 5, 376. 8, 521." Schæf. Mss. " Schol. Soph. Aj. 815." Wakef. Mss.]

Παράκειμαι, Adjaceo, Vicinus sum, et quasi juxta s. a latere situs, Philo de Mundo, Γεγενῆσθαι τῆς παρακειμένης χώρας μοίρας οὐ λυπρὰς σπειρομένους καὶ φυτευομένους, Tractus adjacentes, Herodian. 4, (3, 15.) Τῶν δὲ ὑπὸ μεσημβρίᾳ ἐθνῶν Μαυρουσίους μὲν καὶ Νομάδας, Λιβύης τε τὰ παρακείμενα, Ἀντωνίνῳ παραδοθῆναι. Unde παρακεῖσθαι dicuntur Quæ vicina sunt, Quæ affinitatem et similitudinem aliquam habent, Quæ proxime accedunt: qua metaph. et γειτνιᾷν dicitur. Gal. Τρία εἴδη κατόχου· ὁ μὲν γὰρ ὑπνώδης, ὃς παράκειται ληθάργῳ, Instar est et æquipollet, Bud. Idem Bud. cum παρακείμενα interpretatus esset Vicina, Prope accedentia, Paulum differentia, subjungit e Plut. p. 649. (8, 263.) Ἡ τε τύχη καὶ τὸ αὐτόματον, τά τε παρακείμενα αὐτοῖς, ὧν καὶ τὸ τάχα καὶ τὸ ἴσως. Sic accipi etiam ab Alex. in Top. 56. idem Bud. annotat. || Παρακεῖσθαι dicitur etiam Is, qui A latere accumbit, Accubare: dicuntur etiam Quæ adjuncta alicui rei sunt, Plut. (6, 659.) Ἐκεῖ μὲν οὖν ἅμα αἱ προφάσεις τῶν ἀνδρῶν τὰς πράξεις παρακειμένας ἔχουσαι, σχολάζουσαν φιληκοΐαν περιμένουσι, Illic enim acta et res gestæ, cum adjunctas sententias eorumque dicta habeant, feriatas aures poscunt. Bud. || Unde παρακείμενον χρόνον ap. Gramm. dictam volunt temporis præteriti, quod et παρεληλυθὼς ac παρῳχημένος χρόνος dicitur, speciem quandam, quæ est eorum, quæ nuper præterierunt et facta sunt, ac paulo ante completa: dictam, inquam, inde,

A quoniam ejus perfectio adjaceat præsenti, h. e. nuper perfecta sit: tale autem est τέτυφα, γέγραφα, πεποίηκα, πέπληχα, et quæ ejusmodi sunt. || Diosc. 5, 26. de vino scillino, Εὐθετεῖ δὲ καὶ πρὸς ἀπεψίας καὶ διαφθορὰς τροφῆς, καὶ τοὺς ἀπεμοῦντας ταύτην, ἐφ' ὧν τε πάχος κοιλίᾳ παράκειται ἢ στομάχῳ, Ruell. Et si pituita in ventre aut stomacho coierit. Alii Hæserit, quod melius exprimit. || Apponor, Lucian. (1, 684.) Ἀράμενος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικε, Fercula tibi apposita. [" Thom. M. 228. 452. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 287. 2, 154. Bast Lettre 122. Act. Traj. 1, 244. ad Xen. Eph. 270. De testimoniis scriptorum, T. H. ad Plutum p. 243. Παρακείμενος, cur sic dictus, ad Il. N. 736." Schæf. Mss. Theognis 685. * Παρακειμένως. Plut. 9, 495. Athen. 489. " Phorn. 65. Promte, Arrian. Epict. 467." Wakef. Mss. * Ἀντιπαράκειμαι, Eust. Il. A. p. 34, 27. Od. A. p. 41, 37. Polyb. 3, 37, 7. * Προσπαράκειμαι, Antig. Car. c. 15. p. 25. Προσπαρακείμενος, Gl. Adjacens.
B * Συμπαράκειμαι, Eust. Il. Δ. p. 364, 12. Epicur. Ep. ad Pyth.]

Περίκειμαι, Circumjaceo, Herodian. 2, (11, 16.) Ἐντείχους σχήματι περίκειται καὶ προβέβληται Ἰταλίας: 3, (4, 11.) Ὅπερ ἔκ τε τῶν περικειμένων πόλεων καὶ ἀγρῶν ἤθροιστο, E circumjacentibus urbibus et agris: Polit. Vicinis. Itidemque (8, 7, 1.) Περικειμένων ἑλῶν, Vicina stagna. At vero 8, (2, 10.) Πολίχνας τε καὶ κώμας τὰς περικειμένας καταλιπόντων, Oppidulis vicisque circa relictis. Apud Eund. legimus 7, (9, 3.) Τὸ περικείμενον πλῆθος Μαυρουσίων τῶν βαρβάρων: ubi tamen non sat proprie de hominibus diceretur Circumjacere, ideoque nomine Vicinus hic potius utendum fuerit. Sic et ad Hebr. de hominibus dicitur, ubi verbo Circumstare redditur, 12. init. Τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων. Herodian. 6, (1, 2.) Τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περιέκειτο, q. d. Circumposita ei erant insignia imperii. Pro quo Polit. Insignia imperii gerebat. Diosc. περικειμένη τοῖς ὀστοῖς σὰρξ,
C Caro ossibus circumposita, circumjecta. Exp. vero eod. sensu, Caro vestiens ossa. E Chrys. affertur Τὰ ἔξωθεν αὐτοῖς περικείμενα, pro Quæ undique ipsis adhibentur extrinsecus. || Περίκειμαι τοῦτο, pro τοῦτο κεῖται περὶ ἐμὲ, Hoc mihi circumpositum est, circumjectum, Circumdor hac re, Cingor hac re, Redimior, Herodian. (5, 4, 12.) Ἀποῤῥίψας τὸ χλαμύδιον, καὶ εἴ τι σχῆμα βασιλικὸν περιέκειτο: ubi observa diversam constr. ab ea, qua in re ead. alibi usus est, sc. in l. paulo ante c., ead. alioqui signif. Idem 3, (5, 11.) Εἰ μὴ πρότερον ἀποθέμενος ὅπερ περιέκειτο ξίφος. Frequens est autem et ap. ceteros scriptt. hæc constr. Synes. (Ep. 3.) Καὶ χρυσία καὶ λίθους ἐξήρτητό τε καὶ περιέκειτο, Circumdatus erat gemmis, Sibi circumdederat. Tale est ap. Lucian. περίκειμαι δάφνην, Redimior lauro. Cum quo convenit περίκεισο ἄνθεα, Epigr. Πῖνε, λέγει τὸ γλύμμα, καὶ ἔσθιε, καὶ περίκεισο Ἄνθεα, Et redimire floribus. At vero in ἁλύσεις περικείμενος ap. Chrys., utendum rursus partic. a verbo Circumdor, Cingor: ut sit Circum-
D datus catenis s. Cinctus catenis, i. e., uno verbo, Catenatus. Sic autem Lucas dixerat Act. 28, 20. Ἕνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἅλυσιν ταύτην περίκειμαι. Greg. etiam dixit περικείμενος ὑποδήματα pro Indutus calceis. Synes. Ep. ad Theophilum, δεισιδαιμονίαν dicit esse κακίαν ἀρετῆς προσωπεῖον περικειμένην. Simili fere modo dicit Greg. εἰς Ἀθανάσιον, de quodam improbo et scelerato, Οὐκ εὐλαβείας σχῆμα γοῦν τι καὶ πλάσμα κενὸν περικείμενος, συγχέαι δὴ πράγματα πάντων δεινότατος. Interdum etiam metaph., Greg. Οἶδα γὰρ καὶ αὐτὸς ἀσθένειαν περικείμενος. Sed hoc loquendi genus mutuatus est ex Ep. ad Hebr. 5, (2.) Ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περίκειται ἀσθένειαν, Quod circumdatus sit infirmitate. Affertur vero et alia constr. e Plut. περικειμένη κοντῷ pro Conto alligata: quod suspectum est. || Περίκειται, Eust. exp. περισσόν τι καὶ ὡς κειμήλιον κεῖται in Il. I. 321. Οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ. Idem Gramm. enarrans alium Hom. l. in principio Il. T. exp. hoc περίκειται, περιττὸν κεῖται, περιουσια-

ζεται, * κειμηλιοῦται: item, quod mihi magis ceteris placet, οὐδέν τι περιττὸν ἔχω ἀποκείμενον. In VV. LL. exp. Abundat, Superest. || At vero Il. T. (4.) signif. habet περικείμενος cum prima convenientem, Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱόν: ubi Eust. vult significare συγκείμενον et περιπεπλεγμένον: sed illud prius non placet. Addit vero, τὴν συνήθειαν usurpare hoc verbum pro βαστάζειν et φορεῖν, cum dicit περίκειται τύφον, πλοῦτον, δυναστείαν. [" Wakef. Eum. 56. Abresch. Æsch. 2, 5. 6. Lect. Aristæn. 345. Wakef. S. Cr. 1, 118. 4, 218. 222. Heyn. Hom. 5, 594. 8, 221. Toup. Opusc. 1, 340. ad Charit. 240. 497. 727. Bergler. Alciphr. 211. Lucian. 1, 37. Plut. Mor. 1, 573. Valck. ad Röv. 54. Acta Soc. Traj. 1, 81. Cum accus., Jacobs. Anth. 9, 75. Diod. S. 2, 446. Dionys. H. 1, 276. Reiff. ad Artem. 414. Heyn. Hom. 5, 449. Plut. Alex. 178. Schm., Scheller. Lex. Lat. v. Cuspis." Schæf. Mss. Theocr. 23, 14. περικείμενος ὕβριν. " De annulo, Athen. 212." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. N. T.]

Πρόκειμαι, Propositus sum, Positus sum ante, Od. Ξ. (453.) et Δ. (67.) Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον, Ad dapes propositas. Lex etiam προκεῖσθαι dicitur, Quæ proposita est, i. e. promulgata, in publico posita, Thuc. 4, (133.) p. 164. Οἱ δὲ ἄλλην ἱέρειαν ἐκ τοῦ νόμου τοῦ προκειμένου κατεστήσαντο. Præterea προκεῖσθαι dicuntur, Quæ ab aliis nobis proponuntur, ut optio, ut præmium, ut pœna, Herodian. 3, (11, 11.) Πρόκειταί δέ σοι αἵρεσις ἢ τοῦ εἶναι ὅπερ ἐμὲ νῦν ὁρᾷς ὄντα, Proponitur s. Datur tibi optio. Xen. K. Π. 2. [Plut. 6, 27.) Τὰ τῶν ἡττωμένων ἀγαθὰ πάντα τοῖς νικῶσιν ἀεὶ ἆθλα πρόκειται. Thuc. 3. Θανάτου ζημία πρόκειται, Pœna capitis proposita est. Sed et pericula aliqua προκεῖσθαι dicuntur, Herodian. (7, 5, 11.) Δύο κινδύνων προκειμένων, τοῦ μὲν παρόντος, τοῦ δὲ μέλλοντος, Cum duo pericula proposita sint, quæ adire necesse est. Dicitur etiam scopus aliquis aut via nobis προκεῖσθαι, itidem pro Proposita esse. Gal. προκείμενος σκοπὸς, Propositus scopus. Plut. (9, 96.) Αὕτη γὰρ αὐτοῖς προὔκειτο ἡ ὁδὸς, Hoc ipsis iter propositum erat, Hac iter instituerant. Προκεῖσθαι, i. e. Propositum esse, id quoque dicitur, de quo disputatio aut deliberatio instituitur, aut quod agendum suscipitur. Aristot. in Prior. 2. Τὸ δ' ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι καὶ λαμβάνειν, ἐστὶ μὲν ὡς ἐν γένει λαβεῖν, ἐν τῷ μὴ ἀποδεικνύναι τὸ προκείμενον, Cum id, quod propositum est ad probandum, non demonstratur. Thuc. 1, (35.) Ἡμᾶς δὲ ἀπὸ τῆς προκειμένης τε ξυμμαχίας εἴρξουσι, καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλοθέν ποθεν ὠφελείας, A præsenti ista societate, de qua nunc agitur. Isocr. Archid. (4.) Περὶ τῶν προκειμένων διελθεῖν, De re proposita, Herodian. 8,(3, 16.) Ἔπεισε μένειν ἐν τοῖς προκειμένοις, In incœptis, In iis, quæ facere sibi proposuerant, In instituto. Et 7, (5, 16.) Τὸ ἡμῖν προκείμενον ἔργον ἐπαινεθήσεται, Facinus, quod nobis proposuimus. Polyb. (2, 38, 8.) Ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, Statim assecuta est, quod faciendum susceperat, Greg. Καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ τῆς προκειμένης φιλοσοφίας, Neque hoc alienum ab instituta philosophia. Προκείμενος dicitur etiam Qui exempli loco proponitur. Sed redditur ap. Gal., Οἷον ἐπὶ τῆς προκειμένης διαθέσεως: nisi potius sit, In proposita; Ea, de qua agitur, agere instituimus. || Prosto, Schol. Aristoph. Πλεῖν ἢ χιλίας ἑταιρίδας ἀφωσιωμένας τῇ θεᾷ, προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις. Bud. || Πρόκειμαι, Objectus sum quasi præsidii causa vel quasi propugnaculum. Καταvενόηκας ὅτι πρόκειται τῆς χώρας ἡμῶν ὄρη καθήκοντα ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν. Sic Polyb. 5, (92, 9.) p. 102. Αὗται γὰρ αἱ χῶραι * συντερμονοῦσαι τῇ Λακωνικῇ, πρόκεινται τῶν ἄλλων Πελοποννησίων πρὸς τὸν ἀπὸ Λακεδαιμονίων πόλεμον. Bud. Πρόκειμαι, Objectus s. Expositus s. Projectus sum, Soph. Aj. (1059.) p. 60. Θανόντες ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ, Turpissimæ morti objecti fuissemus, Turpissima morte periissemus: (426.) p. 26. τανῦν δ' ἄτιμος Ὧδε πρόκειμαι, Omnium oculis expositus sum, Schol.: alii vero Abjectus sum. || Situs sum ante, Præjaceo, Herod. Πρόκειται γῆς Σκυθικῆς, Scythicæ terræ s. Scythico solo præjacet, Plin. Mare præjacens Asiæ. Idem, Προκειμένη

A τῆς ἐχομένης γῆς. At Πρόκειται ἐς θάλασσαν, In mare porrigitur. Interdum videtur præp. supervacanea esse, ac προκεῖσθαι accipi tantum pro Situm esse: Herodian. (8, 1, 8.) Πρόκειται δὲ αὕτη ἐπ' ἀκροτάτῳ πεδίῳ, Sita est in extrema planitie: 8, (2, 6.) Ὥσπερ τι ἐμπόριον Ἰταλίας ἐπὶ θαλάττῃ προκειμένη, Ad mare sita. || Προκείμενος, In fronte s. initio positus, ut προκείμενον γράμμα, in aliqua voce dicitur Litera, quæ initio ejus posita est; Litera, a qua vocabulum ipsum incipit. Epigr. in Apianum quendam potorem, Γράμμα περισσὸν ἔχεις τὸ προκείμενον, ἢν ἀφέλῃ τις Τοῦτό σοι, οἰκεῖον κτήσῃ ἁπλῶς ὄνομα, Literam initialem; ea enim ablata fiet Πιανὸς, ac tunc nomen ad πίνειν s. πιεῖν alludens, tibi conveniet. " Προκέομαι, Ionice pro πρόκειμαι: unde προκέοιτα, " Hesychio προκείμενος εἴη. Sic προκέηται, pro προ- " κείμενος ᾖ, Proponatur vel Propositus sit. Προὔ- " κειτο, Attica synaliphe pro προέκειτο, Propositus " erat." [" Ad Phalar. 307. Markl. Iph. p. 410. Musgr. 1433. Wakef. Herc. F. 1240. Alc. 562. 845. B 1033. ad Paus. 174. 363. Epigr. adesp. 83. Lobeck. Aj. p. 288. Toup. Opusc. 1, 517. Emendd. 1, 49. Bergler. Alciphr. 145. ad Charit. 287. Dawes. M. Cr. 307. ad Lucian. 1, 378. Wyttenb. ad Plut. 1, 831. Callim. H. in Dian. 258. ad Herod. 462. 631. 720. ad Dionys. H. 3, 1779. De mortuis, Philostr. 176. Boiss. Conf. c. πρόσκ., Kuster. Aristoph. 106. Τὸ προκείμενον, Athen. 1, 19." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 2, 3, 2. 7, 1, 13. " Herod. 2, 127. Τοῦτό μοι πρόκειται, ὅτι κ. τ. λ. Hoc mihi propositum est, ut etc." Schw. Mss.]

Πρόσκειμαι, Positus s. Situs sum ad, Adjaceo, Herodian. (3, 1, 9.) de Tauro monte, Μεταξὺ ὢν Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, διακρίνει τά τε τῇ ἄρκτῳ καὶ τὰ τῇ ἀνατολῇ ἔθνη προσκείμενα, Populos versus orientem et versus septentrionem sitos, s. Populos ad orientem et populos ad septentrionem pertinentes. Diosc. 4. Προσκείμενα ἀλλήλοις φύλλα, Folia invicem adjacentia ac cohærentia, προσπεφυκότα. || Apponor. Sic enim exp. in Plat. Apol. Socr. (18.) Πρόσκειμαι C τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Civitati a Deo appositus sum s. adhibitus. Nisi aliquis malit Attributus, sicut quidam interpr. ap. Synes. Ep. 44. Λέγεταί τις αὐτοῖς μοῖρα κιναίδοις προσκεῖσθαι, Attributa esse. Sic vero et Bud. προσκείμενος interpr. Additus, Adjunctus, ap. Themist. 30. item et Contributus, Attributus, ap. Strab. 83. Τὰ δὲ μεταξὺ τοῦ Γαρουνᾶ καὶ τοῦ Λείγηρος ἔθνη, προσκείμενα τοῖς Ἀκουϊτανοῖς ἐστιν. || Addor: cujus signif. duo exempla e Polyb. habes ap. Bud. 512. || Προσκεῖσθαι dicitur etiam Qui stat apud, s. qui adstat, Aristoph. N. (142.) Σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο, Assiste foribus: nisi aliquis in sequenti signif. accipere malit. || Incumbo, Insto, Urgeo, Premo, i. q. ἐπίκειμαι: ac plerumque fugientibus aut cedentibus ita προσκεῖσθαι dicimur. Thuc. 3, (108.) p. 119. Ἐπαναχωροῦντες δὲ, ὡς ἑώρων τὸ πλέον νενικημένον, καὶ οἱ ἄλλοι Ἀκαρνᾶνες σφίσι προσέκειντο: 7, (30.) p. 242. Πρὸς τὸ τῶν Θηβαίων ἱππικὸν, ὅπερ πρῶτον προσέκειτο: 4, (33.) p. 133. Τοὺς δὲ ψιλοὺς, ᾗ μάλιστα προσθέοντες προσκέοιντο: 2, (84.) Αἱ νῆες ἐν D ὀλίγῳ ἤδη οὖσαι, ὑπ' ἀμφοτέρων, τοῦ τε ἀνέμου τῶν τε πλοίων, ἅμα προσκειμένων ἐταράσσοντο, Simul urgentibus. Plut. Agesil. Τῶν βαρβάρων προσκειμένων αὐτῷ καὶ κακούντων τὸ στράτευμα, Instantibus ei et urgentibus hostiliter. Philo V. M. 1. Δίψα καὶ πεῖνα διακληρωσάμεναι τὰς κακώσεις, ἐν μέρει προσέκειντο, Vicissim urgebant. Dicimur etiam προσκεῖσθαι, Incumbere, Instare, Urgere, in bonam partem: ut cum precibus alicui instamus. Plut. Solone, Τῷ Σόλωνι προσέκειντο τὴν τυραννίδα προξενοῦντες, Soloni instabant: Pericle, Πρόσκειται δεόμενος, Precibus instat. Herodian. 2, (7, 12.) Μηδὲ μελλήσαντες προσέκειντο ἐκλιπαροῦντες καὶ αὐτοὶ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, Instabant obsecrantes et ipsi ut rerum administrationem susciperet: 3, (15, 8.) Προσέκειντο λιπαροῦντες αὐτὸν ὑπὲρ ὁμονοίας. Sic Comicus quidam ap. Athen. 13. λιπαρῶν δὲ καὶ προσκείμενος. Similiter accipi potest et hic Greg. l., Κλαυθμῷ καὶ δεήσει προσέκειντο, ut sit dat. instrumenti, Fletu et precibus instabant: seu, ut Bud. interpr., Assidui erant.

Dicimur etiam προσκεῖσθαι rei, cui studiose incumbimus, Cui addicti sumus, Thuc. (1, 93.) p. 31. Ταῖς γὰρ ναυσὶ μάλιστα προσέκειτο, i. e. τὸν νοῦν προσεῖχε, Schol., In rem navalem incumbebat: 8, (89.) p. 291. Κατ' ἰδίας δὲ φιλοτιμίας οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ τοιούτῳ προσέκειντο ἐν ᾧπερ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπόλλυται, In id incumbebant. Synes. Ep. 53. Πρόσκειται τοῖς βιβλίοις, Adhæret libris. Similia exempla habes ap. Bud. 513. ubi προσκεῖσθαι exp. Addictum, Deditum et studiosum esse, Incumbere, ἀναποσπάστως προστήκεσθαι. Sed et homini alicui προσκεῖσθαι dicimur, itidem pro Addicti esse, Dediti esse, Studere, Favere, et ei quasi adhærere, Thuc. 8, (52.) p. 279. de Alcibiade, Προθύμως τῷ Τισσαφέρνῃ θεραπεύων προσέκειτο: 6, (89.) p. 227. Τῷ δήμῳ προσεκείμην μᾶλλον, Populi partibus magis favebam. Item Assentior, Astipulor, Transeo in partes sententiamque alicujus. I. q. προστίθεμαι. || Πρόσκειμαι κακῷ, Malis adhæreo, implicitus sum. || Πρ. μοι, Onus mihi incumbit, Negotium mihi commissum atque delegatum est: aliquantum diversum B a superiori Incumbendi signif. || Apud Suid. vero pro, Ὁ δὲ ἐντυχὼν προσκειμέναις ταῖς θύραις, quod ipse exp. κεκλεισμέναις, sunt qui leg. putent προκειμέναις, Oppositis et clausis. [" Ad Paus. 174. 313. 363. ad Dionys. H. 1, 277. Boiss. Philostr. 293. 515. 583. 586. ad Phalar. 307. Thom. M. 590. 752. Markl. Iph. p. 114. Wakef. Alc. 562. 845. S. Cr. 5, 32. Jacobs. Anim. 38. Bergler. Alciphr. 145. 450. ad Charit. 287. Musgr. Hipp. 970. Valck. Diatr. 179. Toup. Emendd. 2, 425. ad Herod. 211. 462. 526. 720. Addictus sum alicui, Longus 78. Vill., ad Dionys. H. 2, 1189. De janua, Toup. Opusc. 1, 383. Cum accus., Lobeck. Aj. p. 249. Πρόσκειται, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 281. Προσκέοιντο, ad Mœr. 226." Schæf. Mss. Plut. Cleom. 1. Aristoph. Ἱππ. 761. Herod. 4, 11. Soph. El. 235. 1036. Eur. Fr. Inus 21.] A partic. autem προσκείμενος est ADV. Προσκειμένως, Instanter, " Assidue," Addicte. Bud.

Σύγκειμαι, q. d. Conjaceo, i. e. Simul jaceo, Simul C positus sum, Soph. (Aj. 1309.) Βαλεῖτε χ' ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ ξυγκειμένους, Tres, qui simul sumus s. stamus: q. d. Tres simul positos. Aristot. Σύγκεινται πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστᾶ: ubi est potius Sibi invicem connexa sunt. Exp. autem in VV. LL., Ossium alterum alteri inseritur. Ibid. e Plut. Numa, Σύγκεινται ταῦτα δι' ἀνδρῶν. Hæc conscripta sunt etc. Sed malim Hæc composita sunt, Hæc conflata sunt. Item ex 1 Reg. 22, (8.) Σύγκεισθε πάντες ὑμεῖς ἐπ' ἐμέ. Qui omnes ll. ad unam eandemque signif. referri possunt. Herodian. (4, 2, 9.) Ἑκατέρωθεν δὲ βάθρα τινὰ σύγκειται ἐν κλίμακος σχήματι, Polit. Utrimque autem gradus quidam sunt ad scalarum similitudinem extructi. Quintil. autem 3, 6. συγκεῖσθαι signif. dicit Compositum esse quodammodo; ejus enim verba sunt de decem elementis loquentis, quæ Aristot. constituit, Novissime συγκεῖσθαι, quod est compositum esse quodammodo, ut Sedere, Stare, Jacere. Ubi partic. Compositum accipi non debet pro Simul positum, sed in altera signif. || Συγκεῖσθαι frequentissime dicitur D Id, de quo inter aliquos convenit, Thuc. 4, (111.) Καὶ τὸ σημεῖον ἀρθείη ὃ ξυνέκειτο. Et καθάπερ ξυνέκειτο, Plut., Ut convenerat inter eos. Tale est, Καθάπερ ἦν συγκείμενον αὐτῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Et τὸ συγκείμενον sine adject. Id, de quo convenimus, Id, quod pepigimus, Conventum, Pactum: et plur. τὰ συγκείμενα, Conventa. Item ἀπὸ τοῦ συγκειμένου, E compacto, Compacto. Exp. et E constituto. Sed rectius hic quoque utemur verbo Lat., cujus paulo ante facta fuit mentio, et ad verbum reddemus E composito, vel certe adverbialiter Composito. Dicitur etiam ἀπὸ τοῦ συγκειμένου πρός τινα, Paus. Arcad. (10, 4.) Ἄρατος δὲ, ἀπὸ τοῦ συγκειμένου αὐτῷ πρὸς τοὺς Ἀρκάδας, ὑπέφευγεν, αὐτός τε, καὶ ὁ σὺν αὐτῷ στρατός. Apud Thuc. 3. Ἀθηναίοις μὲν ξύμμαχοι εἶναι κατὰ τὰ ξυγκείμενα. Cui opp. παρὰ τὰ συγκείμενα, Contra conventa, Contra fœdera. A Bud. συγκείμενος redditur etiam Condictus, in Xen. (Ἑλλ. 3, 2, 15.) Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἐς τὸ συγκείμενον χωρίον ἦλθον. Sic et ap. Dem.

A συγκειμένῃ ἡμέρᾳ, Condicta dies. Pro quo dicere etiam possumus Præstituta dies. Sic τοῦ συγκειμένου πλέω χρόνον, Ultra præstitutum tempus. At in illo Thuc. l. σημεῖον, ὃ ξυνέκειτο, interpretari debemus potius Signum condictum. [" Dawes. M. Cr. 355. Kuster. Aristoph. 209. Diod. S. 2, 393. Dionys. H. 1, 276. 5, 44. 47. Boiss. Philostr. 425. Plut. Alex. p. 90. Schm., ad Greg. Cor. 260. Lips. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 48. Hipp. 135. Valck. Diatr. 258. Herod. 278. 679. Xen. Eph. 27. Ἀπὸ συγκειμένου τινὸς, Ruhnk. ad Vell. Paterc. 180. Τὰ συγκείμενα, Boiss. Philostr. 358." Schæf. Mss. Isocr. Paneg. 44. *Συγκειμένως, Gl. Contexte. *Προσύγκειμαι, Æneas Comm. Poliorc. p. 1704. Joseph. A. J. 18, 3, 2. 19, 2, 5.]

" Ὑπέρκειμαι, Superjaceo, Superpositus sum. E " Greg. Naz. affertur pro Præsum, de Metropoli, Τῶν " πόλεων ὧν ὑπέρκειται. E Gaza in Præf. libri de " Senect. affertur ὑπερκείσθω in VV. LL. pro Differa- " tur." [" Ad Diod. S. 1, 294. Boiss. Philostr. 581." Schæf. Mss. Plut. 7, 728. Gl. Supercubo.]

Ὑπόκειμαι, Subjaceo, Subjectus sum, Subsum, Thuc. 1, (93.) Οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται, q. d. Fundamenta e variis lapidibus subjacent, subjecta sunt. At in VV. LL. Jacta sunt fundamenta, magis quidem Latine, sed paulum diversa signif., Plut. Καί τοι πανταχοῦ τὴν ὕλην ἀργὸν ἐξ ἑαυτῆς καὶ ἀκίνητον ὑποκεῖσθαι ταῖς ποιότησιν ἀποφαίνουσι, Quanquam ubique materiam ignavam suapte natura et immobilem qualitatibus subjici prædicant, Turn. Idem hæc ejusd. Plut. de Def. Orac. Πέντε σωμάτων πρώτων ὑποκειμένων, vertit, Cum quinque prima corpora subsint. Cereal. νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι. Philo de Mundo, Ψυχὰς οὖν καὶ δαίμονας καὶ ἀγγέλους ὀνόματι μὲν διαφέροντας, ἓν δὲ καὶ ταυτὸν ὑποκείμενον διανοηθεὶς, ἄχθος βαρύτατον ἀποθήσεις δεισιδαιμονίαν, Animas igitur et lares etc. nomine differentes, ceterum unum tute idemque subjectum esse animadvertens etc. Bud. || In Aristot. Œcon. Ὑπόκειται γὰρ ἡμῖν ἐν ἄλλοις ὅτι πολλὰ τοιαῦτα ἡ φύσις ἐφίεται ἀπεργάζεσθαι, exp. ὑπόκειται ἡμῖν, A nobis declaratum est s. demonstratum, tanquam fundamenta disputationis jacientibus. Bud. tamen in simili ejusd. Aristot. l., vertit simpliciter Confessum est, sc. in l. de Somniis, Ἐν δὲ τῷ ὕπνῳ ὑπόκειται μηδὲν ὁρᾶν, μηδ' ἀκούειν, μηδ' αἰσθάνεσθαι: ita enim ille hæc reddit, At eum, qui in somnio fallitur, nihil nec videre, nec audire, nec omnino sentire confessum est. || Ὑποκείμενος καιρὸς, Subjectum tempus, i. e. De quo agitur, Quod tum adest, Plut. Popl. Δεῖ δὲ πρὸς τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς τὰς πράξεις θεωρεῖν, exp. VV. LL. Habita præsentium temporum ratione. Subjungitur autem h. l., Τῇ δὲ ὑποκειμένῃ γραφῇ τὸ μνημονεῦσαι παραδειγμάτων ὀλίγων ἴσως ἂν ἁρμόσειε: et ita exp. ac si dictum esset τῇ παρούσῃ γραφῇ. Huc præterea pertinet τὸ ὑποκείμενον pro ὑπόθεσις, Argumentum, q. d. Subjectum. Et ex Aristot. Œcon. 1. Τὰ ὑποκείμενα ταύταις, Quæ subjecta sunt disciplinis, tanquam earum materia. Item ὑποκείμενον quod Objectum vocant, Quod aliquis sibi propositum habet, ac spectat, quo mentem suasque cogitationes contendit: ut avaro pecunia, ambitioso honor: VV. LL. ex Aristot. Rhet. 1. Ἕκαστος περὶ ἕκαστον τῶν ὑποκειμένων. || Ὑποκείμενα a Plut. dicuntur etiam Quæ nostræ sunt potestatis, Quæ nostra sunt. Quæ autem in nostra sunt potestate, ea veluti subjecta sunt nobis. || Simul vero affert ὑποκείμενα pro Pignori opposita: quod etiam interpr. Pignora in Dem. (1294.) Ἐὰν δὲ μὴ παράσχωσιν ἐμφανῆ τὰ ὑποκείμενα καὶ ἀνέπαφα: ita enim vertit, Quod nisi libera exhibuerint pignora. Item, Ὑπόκειται ἡ οἰκία τῷ δανειστῇ, in Pand. identidem, inquit, pro Oppignerata est domus. Sic οὐσία ὑπέκειτο, Dem. (1187.) Ἑπτὰ μνῶν ἑκάστῳ (τῶν τριηράρχων) ἡ ἄλλη οὐσία ὑπέκειτο. Existimo autem ideo hanc signif. subjunxisse Bud. illi, quam e Plut. attulerat, quod quæ oppignerata sunt, e potestate unius in alterius potestatem quodammodo transeant. Sed ὑποκειμένη οὐσία, sicut ὑπόχρεως et ὑπέγγυος, ab Eod. exp. etiam Quæ mutui aut pacti præs facta est, et satisdato obnoxia. || Ὑποκεῖσθαι, Propositum esse: ut ὑποκείμεναι ἐλπίδες, Propositæ spes. Bud. e Dem.

(348.) Πάντα γάρ, οἶμαι, τἄλλα τότε δεύτερα ἦν τῶν ὑποκειμένων προσδοκιῶν, καὶ τῶν ἐλπίδων. Thuc. singul. ἐλπὶς ὑπόκειται, 3, (84.) Νόμους, ἀφ' ὧν ἅπασιν ἐλπὶς ὑπόκειται σφαλεῖσι, κἂν αὐτοὺς διασώζεσθαι, Spes proposita est: fortasse autem non male etiam Spes subest. Dicitur vero et κίνδυνος ὑποκεῖσθαι, necnon τιμωρία, i. e. Propositum esse periculum, Proposita esse pœna. Antiphon, Εἰδότες ὅτι δυοῖν κινδύνοιν ὑποκειμένοιν, ἀναγκαῖον ἔσται θατέρου μετασχεῖν. Idem, Τίς γὰρ φιλοψυχήσει, εἰδὼς ὑποκειμένην αὐτῷ τιμωρίαν θάνατον. || Ὑποκείμενον, Propositum, Quod faciendum constituimus, Bud. ex Polyb. 2, (51, 1.) Ἔδοξε μένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων: 16, (2, 6.) Τὸν Φίλιππον, καθάπερ εἶπον, ἔτι μένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων. Quo pertinet istud, quod e Dem. (179.) affertur, Ὑπόκειται τῇ γνώμῃ, pro Constitutum est animo. At vero ap. Plut. Pericle, Ὑπέκειτο μὲν τῷ φυσικῷ ἐκ τίνων γέγονε θεωρῆσαι, sunt quidam qui vertant, Propositum erat physico, sc. tanquam res ad ejus artem pertinens, et quæ velut materia ejus esset, sed in VV. LL. exp., Facultatis erat physici. || Ὑπόκειται, Budæo πρόκειται, προβέβληται, in Polyb. (2, 58, 10.) Ἀλλὰ τοῦτό γε καὶ τοῖς μηθὲν ἀσεβὲς ἐπιτελεσαμένοις, κατὰ τοὺς τοῦ πολέμου νόμους, ὑπόκειται παθεῖν. Ubi placet prior exp., posterior nequaquam. [" Wakef. Phil. 190. Argum. Aristoph. Vesp., Boiss. Philostr. 293. 575. Diod. S. 2, 556. Toup. Opusc. 1, 129. 264. ad Il. B. 210. Plut. Mor. 1, 940. Athen. 1. p. 3. Ὑποκείμενος, Heyn. Hom. 6, 264. Thom. M. 876. Ὑποκείμενον, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 222. Clark. ad Il. A. 43. Toup. ad Longin. 328. Wessel. ad Diod. S. 1, 6. Τὸ ὑποκ., Stanl. Eum. 188. Ὑποκείμενα, Pignora, ad Herodian. 474." Schæf. Mss. " Vestem induo, Joseph. 612, 18." Schæf. Mss. Ὑποκείσεταί μοι ὁ ἄθλος, Pind. Ὀ. 1, 135. * Ἐνυπόκειμαι, Hierocles p. 82.] " Καθυπόκειμαι " affertur pro Subjaceo, Subsisto." [" Artem. p. 15." Wakef. Mss. " Acta S. Philoromi 176. Combef." Boiss. Mss.] Προϋπόκειμαι, q. d. Prius subjaceo, subjectus sum. Sed dicitur προϋποκεῖσθαι, Quod prius in rerum naturam editum est, quasi Cui tanquam ante subjacenti alia superjacent et superimposita sunt. Philo de Mundo, Τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματι, Locum oportet in rerum naturam prius editum esse quam corpus. Προϋφεστηκός, inquit Bud., τὸ προϋποκείμενον: dicuntur enim προϋποκείμενα τὰ πρότερον φύσει ὄντα, quæ ἐν τοῖς προηγουμένοις censentur καὶ τοῖς προκαταβεβλημένοις, de quibus supra dictum est. || In VV. LL. προϋποκειμένης γῆς, Prius propositi agri, Prioris agri. [" Eust. 43, 33." Seager. Mss.]

ΚΕΙΜΗΛΙΟΝ, dicitur Omne immobilium bonorum genus, Supellex, quæ immobilium bonorum nomine comprehenditur: cum quo copulatur ab Hom. πρόβασις, quo nomine censentur Omnia bona mobilia. Od. B. (74.) ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε: annotat Eust. eum κειμήλια vocasse τὰ κείμενα, i. e. quæ ἀκίνητα appellantur; πρόβασιν vero ea quæ αὐτοκίνητα, s. τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα. Sed et Il. I. (330.) ubi Achilles de expugnatis a se urbibus loquitur, Τάων ἐκ πασέων [πασέων] κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Ἐξελόμην, ut omnia habent exempl., Eust. itidem legisse videtur κειμήλιά τε πρόβασίν τε: nam et ibi docens Hom. his duobus vocabulis complecti omnia bonorum genera, tradit eum neutro privasse Achillem. Q. in l. notandum est etiam, quod Achilles ad vocabuli etymon alludens, de illis ipsis κειμηλίοις a sese Agamemnoni traditis, ab Agamemnone vero inter Gr. principes distributis, ait, Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται: paulo ante vero dixerat, Οὐδέ τί μοι περίκειται. Sed magis proprie et usitate ita vocatur quod in nostra supellectile ceteris pretiosius, et tale quod magna cura reponi soleat: idemque significat quod θησαυρός: qui et ipse eam ob causam a τίθημι dicitur, s. κτῆμα ἀπόθετον: cujusmodi κειμήλια pretiosa amicis et hospitibus donari solebant amoris et hospitii pignora ac monumenta perpetua: Il. Z. (47.) Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος: ibi enim κειμήλια vocat Æs, Aurum et ferrum reconditum, s. potius Vasa inde confecta et supellectilem. Od. Δ. (613.) Menelaus ad Telemachum hospitem, Δώρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται, Δώσω, ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστι, intelligens craterem argenteum ab ipso Vulcano elaboratum: A. (311.) Δῶρον —— Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται Ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι. Sic etiam Il. Ψ. (618.) Achilles Nestori phialam argenteam dans, ait, καί σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. Sed et Christus ap. Nonn. dicit, ὄφρα φυλάξῃ Σώματος ἡμετέρου κειμήλιον. Apud Athen. (84.) de citrio, Οὐδεὶς ἤσθιεν, ἀλλ' ὥς τι μέγα κειμήλιον ἀπετίθεντο ἐν ταῖς κιβωτοῖς μετὰ τῶν ἱματίων. Lucian. (1, 29.) Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ καὶ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον: ubi tamen Bud. exp. Deliciæ, Monile. Sed rectius pro Opibus et mobilibus pretiosis κειμήλια accipi idem Bud. docet ap. Basil., Ὁλκοὺς κτῶνται μεγάλους, πληρώσαντες αὐτοὺς μεγάλων κειμηλίων. Cum vero dicit Mobilibus, alio sensu accipit quam Eust. bona αὐτοκίνητα: quæ enim Bud. hic Mobilia appellat, Eust. ἀκινήτων nomine complectitur. [Eur. Rhes. 654.] Ceterum adjective quoque DICITUR Κειμήλιος, pro Qui veluti pretiosa supellex reponitur, vel repostus est, Plato de LL. 11. p. 345 (=159.) Πατὴρ οὖν ὅτῳ καὶ μήτηρ, ἢ τούτων πατέρες ἢ μητέρες, ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι, Domi jacent repositi. Sed intellige Repositi, quemadmodum pretiosa supellex et thesaurus aliquis. [Nicet. Annal. 10, 8.] Κειμηλιάρχης, " Κει" μηλίαρχος," Qui pretiosæ supellectili præest, Thesaurarius. AT Κειμηλιάρχιον, Locus, in quo pretiosa supellex reconditur, Cod. tit. de Bonis Auctor. Jud. Possid. [* " Κειμηλιόω, Herodian. Epimer. p. 66." Boiss. Mss. * Κειμηλίωσις, Phav. 87.]

" ἜΓΚΑΤΑ, τὰ, Intestina, Interanea, Viscera: τὰ " ἔντερα, τὰ σπλάγχνα. Od. I. (293.) Ἔγκατά τε " σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα. Il. Λ. (176.) αἷμα " καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Lucian. Caucaso, Γύ" πας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας. Repe" ritur et dat. ἔγκασι pro ἐντέροις, σπλάγχνοις, ap. " Hes. et Suid. quem Etym. vult συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ " ἐγκάτοισι, ut πρόβασιν e προβάτοισι. Usus autem " eo est Homer. Il. Λ. (438.) μιχθήμεναι ἔγκασι " φωτός. Etym. annotat in sing. dici quidem ἔντερον, " at non ἔγκατον." [" Ad Diod. S. 2, 516. Toup. Opusc. 1, 319. * Ἔγκατον, Lucian. 2, 324." Schæf. Mss.] " Ἔγκατος, exp. Interior, sed sine exemplo." [Merum est commentum, quo facilius deducatur neutr. plur. ἔγκατα, quod in Lex. Hederici ex ἐν et κεῖμαι componitur, sed recte monet Ernesti κατον meram esse terminationem, non secus ac τερον in v. ἔντερον; debebat igitur v. ἔγκατα sub præp. Ἐν locum habere.] " Ἐγκὰς, Gal. in Lex. Hippocr. exp. " ἐν βάθει, In profundo." [" Idem quod ἐνδοτάτω: nam κας est mera terminatio." Ernesti. Vide Schn. Lex. Suppl.]

ΚΕΙΩ, Jacere cupio, Cubare s. Decumbere cupio: ἐπιθυμῶ κεῖσθαι. Od. Θ. (315.) Οὐ μέν σφας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κειέμεν οὕτω Καὶ μάλα περ φιλέοντε, Eust. annotat, id quod sequitur, τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω Εὕδειν, esse ἑρμηνευτικὸν præcedentis. Idem enim esse οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἔολπα κειέμεν, et τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω Εὕδειν. Il. Ξ. (340.) Ἔνθ' (sc. in thalamum) ἴομεν κείοντες, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή: i. e. Cubituri, s. Dormituri: κοιμηθησόμενοι. Od. Ξ. (532.) de subulco, Βῆ δ' ἴμεναι κείων ὅθι περ σύες ἀγριόδοντες — εὗδον: de quo paulo ante dixerat, ei non placuisse κοῖτον in ædibus Ulyssis, nec ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι. Est autem hoc verbum desiderativum, sicut multa alia in είω desinentia. [" Wakef. Phil. 359. Cattier. Gazoph. 10. Heyn. Hom. 4, 83. 163. 6, 593." Schæf. Mss. Arat. 1000. Buttm. A. Gr. 1, 408.] Pro eod. vero dicitur ETIAM Κέω: unde est, quod Eust. ex Od. A. citat, Ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε. Locus autem is est, in Od. H. (340.) de ancillis Ulyssis, ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι, Ὤτρυνον Ὀδυσῆα, παριστάμεναι ἐπέεσσιν, Ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε, πεποίηται δέ τοι εὐνή, Surge cubitum iture, Ut cubitum eas. " Κεῶν Hes. affert pro κοιμησόμενος, Cubiturus." Κακκείω pro Κατακείω, Decumbere cupio, Decubitu-

rus sum, Eo ad decumbendum s. cubandum, Il. A. (606.) de dimissó deorum concilio, κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος, i. e. κατακειούμενοι εἰς ὕπνον, Eust. Reperitur idem versus in Od. H. (229.) Dicitur vero Κακκείω pro κατακείω, sicut κακκῆαι pro κατακῆαι s. κατακαῦσαι: sic κάππεσε pro κατέπεσε, κάλλιπε pro κατέλιπε, κάββαλε pro κατέβαλε, et quæ sunt ejusmodi.

ΚΕΩ, Findo. UNDE Κείω, itidem Findo: quod ita derivatur a κέω, ut præcedens κείω a suo primitivo κέω. Od. Ξ. (425.) de subulco mactante suem, Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς ἣν λίπε κείων, i. e. σχίζων, Eust., dicens epenth. esse literæ ι in hoc verbo, sicut in τελείω quod a τελέω derivatur. Addit tamen idem Eust. antiquos κείων eo loco accepisse pro κείων πῦρ: nam et aliud κείων est, a κείω, Uro, unde καίω. [Schol. Aristoph. 'A. 869. * Ἀποκείω, ibid.]

ΚΕΑΖΩ, σω, Findo, i. q. κέω sive κείω, Od. (418.) κέασε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ: Υ. (161.) Εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα: Il. Π. (347.) κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκὰ, Findebat ossa: de hasta, quam dicit ἐκπερῆσαι νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο. Pro quo (Υ. 398.) δι' αὐτῆς Αἰχμὴ ἱεμένη ῥῆξ' ὀστέον. Et pass. (386.) βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς Μέσσην κακκεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη, Fissa fuit. Sicut vero hasta pertransiens aliquid, id ipsum dicitur κεάσαι, Findere et dividere, Cic., ita et fulmen: Od. E. (131.) νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, i. e. διέσχισεν, Eust. Annotat tamen posse etiam accipi pro ἐκέδασε, sive ἐσκέδασε: aut ἐξετίναξε, quod Hom. paulo post de ead. re loquens, eo vocab. utatur. Nicander Θ. (644.) Ἢ σφέλᾳ ἢ ὄλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ. Schol. τρίψας, Terens, Conterens, Comminuens, Tundens, Contundens. [" Jacobs. Anth. 9, 340. Gesner. Ind. Orph. Bentl. Opusc. 74." Schæf. Mss. Arat. 475. οὐρανὸν—κεκεασμένον εὐρέϊ κύκλῳ.] " Κέασμα, Fractura, vel Fragmentum. Hesychio enim κεάσματα sunt κλάσματα, ῥήγματα, * διαῤῥήγματα: a v. κεάζω." " Ἀκέαστος, Qui findi et dissolvi nequit. Hesychio ἄκλαστος, Qui frangi nequit." Εὐκέαστος, SIVE Εὐκέατος, ὁ, ἡ, Qui facile findi potest, Scissilis: εὐκέαστα ξύλα, Eust., i. e. τὰ εὔκλαστα, Quæ frangere facile est: quæ etiam δανὰ vocari Paus. ap. Eund. tradit. Alterius autem, sc. τοῦ εὐκέατος, exemplum hoc est ap. Od. E. (39.) τηλόθι δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει, Δαιομένων. [Theocr. 25, 248.] " Ἀμφικεάζω, Circumcirca findo s. scindo. Od. Ξ. (12.) τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας: quod exp. περισχίσας." " Ἀνακεάσαι, pro simpl. κεάσαι, Findere." [* Διακεάζω, Apoll. Rh. 4, 392. Schn. Lex. affert formam * Κατακεαίνω ex Æliano H. A. 14, 8. κατακεῆναί τε καὶ ἐκκαῦσαι, ubi tamen libri impressi κατακῆναι habent. A simplici v. * Κεαίνω originem habet * Εὐκέανος, quod occurrit ap. Plut. Marcello 8.; sed H. Steph. legit εὐκέατος, alii aliter: vide not. in Ed. Reisk., et Schn. Lex. v. Ἰθυπτίων, ubi notantur * Ἰθυκέανον, * Ἰθυκέαστον.]

" Ἀκέανος, Suidæ εἶδος ὀσπρίου, Leguminis genus. Apud Eust. proparoxytonωs scriptum est ἀκέανος, quod derivat a v. κεάζω: ut et Æl. Dionys. ap. Eundem, Ἀκέανοι, inquit, τὰ ἐν φακοῖς στρογγύλα, καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια: innuens ἀκεάνους proprie esse Legumina duriora et quæ frangi nequeunt, qualia fere sunt τὰ ἀτεράμονα s. ἀτέραμνα, quæ nimirum nonnisi ægre possunt κεάζεσθαι. Itidem Etym. ait, Ἀκέανος, εἶδος ὀσπρίου ὅμοιον φακῇ· παρὰ τὸ σκληρὸν καὶ ἄθλαστον, κατὰ στέρησιν τοῦ κεάσαι, ὅ ἐστι θραῦσαι. Hes. quoque ejus etymi meminit, ap. quem tamen fem. gen. et oxytonωs scriptum ἀκεαναί: id enim ἀκεαναὶ quibusdam esse ait, τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα, quibusdam σπέρμα οὐχ ἑψόμενον οὐδὲ διαφρούμενον, Semen quod coctura non dissolvitur nec frangitur." [Anecd. Bekkeri 371.]

" Κέαρνα, Hesychio sunt σίδηρα τεκτονικὰ ἢ σκυτικά, Ferramenta fabrilia aut sutoria: vel ἀξίναι, Secures: quæ et σκέπαρνα." " Κέρνα, Hesychio ἀξίνη, Securis."

" Σκέπαρνον, Ascia s. Dolabra: Fabrile instrumentum quo materies dolatur, a πέλεκυς distinguit Hes.: tamen scribit esse πέλεκυν, sed addit, ἀμφίστομον, ideoque Bipennem quidam interpr. Od. E. (234.) Δῶκέ μεν οἱ πέλεκυν μέγαν: deinde, δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον. Lucian. (2, 634.) Ὥσπερ σκέπαρνον τῷ τέκτονι καὶ τρύπανον. Plut. (10, 149.) Οὐ πολεμῶν δήπου τερέτροις καὶ σκεπάρνοις καὶ ὅσα λεπτουργεῖν πέφυκεν." [" Leon. Tar. 4. Wakef. Eum. 463. Bast Lettre 225." Schæf. Mss.] " Σκέπαρνον est etiam Vinculi simplicis genus, ap. Hippocr.' Est autem Brevis circuitus, qui rectus incipiens, ad latus attrahitur et inflectitur, desinitque in similitudinem τοῦ σκεπάρνου: namque a recta linea parum recedens curvatur: unde hoc nomen accepit. Gorr. e Gal. Sed Gal. habet Σκέπαρνος pro Vinculo." [Erot. Phot. Hes.] " Ab illo Σκέπαρνον primam signif. habente est et adv. Σκεπαρνηδὸν, Asciæ modo et forma: ut splenium jubet fieri Hippocr. (770.) Gal. exp. * ἐκκεκλασμένως. Additque, Καὶ γὰρ ὁ σκέπαρνος αὐτὸς ἐπίδεσμος ἀπὸ τῶν τεκτονικῶν ὠνομάσθαι σκεπάρνων δοκεῖ. At vero dithyrambici Vellus pecoris appellarunt σκέπαρνον, quasi σκέπον τὸν ἄρνα:" [Artemid. 4, 24. * Σκεπαρνίζω, Mathem. Vett. 244. * Σκεπαρνισμὸς, Fractura calvæ in duas partes, cum ossa graviore ictu percussa dissiliunt, Hippocr. " Κεάζω s. κεαίνω, κέαρνον, σκέαρνον, σκέπαρνον." Schn. Lex.]

ΚΕΩ, Uro, [" ad Mœr. 231." Schæf. Mss.] UNDE Κείω, Uro, Incendo, Cremo: sicut superius κείω i. q. κέω, Findo. Il. H. (376.) Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος εἰσόκε νεκροὺς Κείομεν, Dum Crememus mortuorum cadavera. Eam enim scripturam antiquam esse Eust. docet, et nostrum Ms. Hom. exemplar confirmat: impressi tamen libri habent κήομεν a καίω. Secundum Eust. est hinc etiam aor. κεῖα s. ἔκεια: Soph. El. (757.) πυρᾷ κείαντες, ubi tamen quædam exempl. habent κήαντες. Similiter ex Od. Φ. (176.) citat Eust. ἄγε [Ἄγρει] δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ. Et voce med. itidem (Il. I. 234.) Κειάμενοι πυρὰ πολλά: (88.) Ἔνθα δὲ πῦρ κείαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος. " Κειώσασθαι Hesychio καθήρασθαι: forsitan adolendo et sustinendo: παρὰ τὸ κεῖαι τὸ καῦσαι. Idem et θειώσασθαι a θεῖον." Κατακείω, Deuro, Exuro, Comburo, Il. H. (332.) κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακείομεν αὐτοὺς Τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, Exuramus, Crememus, Uramus; sic enim loqui Cic. in Καίω dicam: pro quo paulo post dicit κείομεν. Ubi Eust. annotat, si quis velit scribere κατακήωμεν per η et ω, a καίω, non errare quidem illum, habita ratione scripturæ subjunctivis usitatæ, sed a vett. exempl. auctoritate discedere. ["Κατακείομεν, Heyn. Hom. 5, 363. 372. 375. 377. Κακκεῖαι, 5, 363." Schæf. Mss.]

ΚΑΩ ET Καίω, i. q. κέω et κείω, Uro, Incendo, Cremo. Prioris, sc. τοῦ Κάω, hæc sunt exempla, Xen. Ἑλλ. 4, (2, 8.) p. 301. Τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν, 6, (5, 27.) p. 355. Κάοντες καὶ πορθοῦντες πολλῶν κἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας. Sic vero paulo ante copularat ἔκαιον καὶ ἐπόρθουν. Ex (K. 'A. 4, 4, 8.) in VV. LL. citatur καίειν πῦρ, Accendere ignem. Et in pass. Ἑλλ. 6, (4, 36.) Ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο, τὸ δὲ ξίφος αὐτοῦ ἐξήνεγκεν. Lucian. (1, 530.) Ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, Adhuc ardente. Notandum tamen in iis duobus ll. quos e Xen. attuli, in plerisque Edd. ι subscribi ipsi α. Eust. vero κάω scribit, nulla facta mentione literæ ι, quæ subscribi soleat. Alterius autem τοῦ Καίω crebriora occurrunt exempla tum ap. poëtas, tum ap. prosæ scriptt. Il. Φ. (337.) σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας Δένδρεα καῖ', ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί: I. (76.) ἐγγύθι νηῶν Καίουσιν πυρὰ πολλὰ, Multos accendunt s. faciunt ignes: qua phrasi utuntur Xen. quoque et Plut. Sic Il. Θ. (509.) Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ. Hesiod. (Θ. 557.) Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν, Cremant, Adolent. Lucian. (3, 150.) Πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι, Greg. Τὴν βάτον ἔκαιε μὲν, οὐ κατέκαιε δὲ, Inflammabat quidem, sed non comburebat s. igne absumebat. Pass. Καίομαι, Uror, Incendor, Cremor: interdum commodius Ardeo, Flagro. Il. I. (598.) Νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν, Navibus ardentibus s. conflagrantibus; etiam Incensis, In-

flammatis: (Φ. 375.) ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται Καιομένη, καίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν. Sed et ipse ignis dicitur καίεσθαι, Ardere, Il. T. (375.) ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη Φαινομένοιο [Καιομένοιο] πυρὸς, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ. Dicuntur etiam faces καίεσθαι, itidem Ardere. Aristoph. Σφ. (1372.) ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾷς καίεται, In foro tæda ardet. Lucian. (3, 131.) Τῇ μὲν ἀριστερᾷ δᾷδα καιομένην ἔχουσα, Facem ardentem s. accensam. Ab utrovis, sive κάω s. καίω, formari potest aor. 1. ἔκηα, aor. 2. pass. ἐκάην. Notandum tamen, in ἔκηα, si a κάω formetur, non subscribi ι, sin a καίω, ι subscribi solere. Od. O. (97.) Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Ὀπτῆσαί τε κρεῶν. Et voce med. signif. act. Il. I. (88.) Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος. Eust. aor. ἔκηα a κάω format, non a καίω, ac propterea ι non subscribit. At in illo posteriori l. Homeri noster vetus liber habet κείαντο, non κῆαντο: quam scripturam antiquam esse supra in Κείω docui. At aor. 2. pass. hæc exempla sunt, Od. M. (13.) ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ, Il. Ψ. (197.) ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκρὸν, Ὕλη τ' ἐσσεύοιτο καήμεναι. Unde fut. 2. καήσομαι, Ardebo. Et partic. καεὶς ap. Lucian. Item ap. Diosc. 5, 138. de spongiis, Σὺν δὲ πίσσῃ καέντες πρὸς αἱμοῤῥαγίαν ἁρμόζουσι, Plin. 31, 11. Omnium autem cinis cum pice crematarum, sanguinem sistit vulnerum. Sed κάω s. καίω forma fut. et tempora, quæ ab eo derivantur, a Καύω, ut Eust. tradit, quod inusitatum est. Plut. Camillo, Πυρὰ πολλὰ καύσας τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν διεσήμαινε, Multis incensis ignibus suum adventum significabat. Unde καυθήσομαι ap. Aristoph. et καυθεὶς ap. Plat. de LL. Et κεκαυμένος, Combustus, Crematus. Diosc. 5, 138. de spongiis, Σὺν ὄξει δὲ κεκαυμένοι πρὸς ξηροφθαλμίας. Plin. quoque eas oculorum causa comburi scribit. || Καίειν in prosa etiam est Cremare mortuum, Isæus (78.) Ὅπου τε γὰρ τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον, οὔτ' ἀποθανόντα ἀνείλετο, οὔτ' ἔκαυσεν,—πῶς οὐκ ἀνοσιώτατος εἴη; Cum enim testatori, a quo hæres relictus est, exequias justaque funebria non fecerit, eumque in rogum non intulerit, Bud. Cic. quoque de LL. Hominem mortuum urere et sepelire. || Improprie autem frigus aut nix dicitur καίειν, Xen. K. (8, 2.) Ἡ γὰρ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας. Sic Lucan. urunt montana nives, Virg. G. aut Boreæ penetrabile frigus adurat. At Plin. dicit femina quoque Aduri equitatu. || Καίεσθαι dicuntur etiam Qui supra modum calent: ut Lat. Ardere, Uri calore ap. Cic. Hippocr. Ἐν τοῖσι μὴ διαλείπουσι πυρετοῖσι, ἢν τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ ᾖ, τὰ δὲ ἔνδον καίῃ καὶ δίψαν ἔχῃ, θανάσιμον, Cels. Is servari non potest, cui febre non quiescente exterior pars friget, interior sic calet ut etiam sitim faciat. Porro quod ad κάω attinet, Eust. id Atticum esse tradit: at καίω a κῶ, contracto e κέω, ita fieri ut κλαίω e κλῶ, μαίω e μῶ, γαίω e γῶ. Hæc ille: ceterum itidem κλάω et κλαίω dicuntur. " Κῆαι, Urere, vel Accendere: pro καῦ" σαι, a καίω. Od. O. (97.) Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε. " Et Il. (I. 88.) Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο. Inde particip. " κήας, et med. voce κηάμενος." " Κεῖα, Ionice pro " ἔκαυσα: unde particip. κείαντες, et med. voce κει" άμενοι, pro καύσαντες, a καίω. At nomen Κεῖα, " Hes. auctore, signif. καθάρματα, Purgamenta: quæ " infra κῄια." [" Κάω, Porson. Med. p. 22. ad Diod. S. 2, 133. 343. 346. 400. 418. Brunck. Aristoph. 1, 181. 197. 2, 163. Fr. 265. Heindorf. ad Plat. Gorg. 90. Boeck. ad Sim. p. xxx. Thom. M. 511. 535. Monthly Review, Apr. 1799. p. 442. Steph. Dial. Att. 14. Villois. ad Long. 94. Mœr. 231. et n., ad Xen. Eph. 254. Koen. ad Greg. Cor. 30. ad Lucian. 1, 299. 530. ad Charit. 288. Valck. Callim. 26. An iota subscribendum? T. H. ad Plutum p. 201. Καίω, Thom. M. 535. ad Charit. 633. 637. Wakef. Ion. 539. S. Cr. 5, 83. Mœr. 231. et n., Heyn. Hom. 8, 394. Valck. Callim. 25. Uro, ut nix vel frigus, ad Lucian. 1, 317. Valck. Adoniaz. p. 224. Metaph., ad Charit. 440. Jacobs. Anth. 7, 280. Bentl. ad Callim. 311. Conf. c. καίνω,

A Brunck. Soph. 3, 443.; cum κλείω, Bast Lettre 46. K. et τέμνω, ad Mœr. 231. Wakef. Ion. 539. De aor., Heyn. Hom. 4, 672. 5, 460. 540. Κέας, 5, 541. 580. Musgr. Rhes. 97. Jacobs. Anth. 8, 7. Brunck. Aristoph. 3, 151. El. 751. ad Mœr. 231. ubi et de κείας, κήας. Ἔκηον, Heyn. Hom. 5, 461. 6, 257. Κέκαυκα, Crus. ad Sueton. 498. 548. Καίομαι, Wakef. S. Cr. 3, 174. T. H. ad Lucian. Dial. 36. ad Callim. 1, 185. ad Charit. 295. Amo, cum gen., Valck. ad Xen. Mem. 246. Ruhnk. Ep. Cr. 291. ad Xen. Eph. 256. ad Charit. 414. Jacobs. Anim. 48. De ira, Dawes. M. Cr. 109. Ὑπῆψαν—καίεσθαι, Herod. 1, 176." Schæf. Mss.] " Καυστέον, Urendum."

Καῦμα, Ardor, Æstus, Calor nimius, Hesiod. Ἔ. (2, 32.) Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο Καύματος ἰδαλίμου, Urere desinit, et sudores ciere, s. a sudorifico calore s. æstu cessat: (2, 306.) Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. Xen. Σ. (2, 18.) Χειμῶνος μὲν ἐν στέγῃ γυμνάσομαι· ὅταν δὲ ἄγαν καῦμα ᾖ, ἐν σκιᾷ. Theophr. Ἐὰν ἐπιλάβῃ καύματα. Pro quo Plin. Si B sol acrior insequutus inussit. Diosc. 5, 138. de spongiis, Λευκαίνονται δὲ αὐτῶν οἱ ἁπαλώτατοι, ἐν τοῖς καύμασι, βρεχόμενοι τῇ ἐπὶ τῶν πετρῶν συνισταμένῃ ἁλὸς ἄχνῃ, καὶ ἡλιαζόμενοι. Unde Plin., Candidæ cura fiunt: e mollissimis recentes per æstatem tinctæ salis spuma, etc. Καύματα dicuntur etiam Ardores et calores nimii in corpore humano, quales febricitantium plerumque sunt. Plut. Alex. Ἀνθρώπους ἐν τοῖς καύμασιν ἐπ' ἀσκῶν πεπληρωμένων ὕδατος καθεύδειν: (8, 207.) Τοῖς σφόδρα πυρέττουσιν, ἐάν τε ἓν ἱμάτιον, ἐάν τε πολλὰ περιβεβλημένοι τυγχάνωσι, ταυτὸ καῦμα καὶ παραπλήσιον. || Æstus, sunt qui interpr. ap. Hippocr. Febrem, quam et πῦρ appellavit: alii vero Ambientis aëris fervorem, alii Cauteria et Escharas: quos omnes verum dicere annotat Gal. Comm. in Aphor. 13. l. 7. Gorr. || Καῦμα dicitur etiam Id ipsum, quod adustum est: unde καύματα Herm. Barb. vertit Adusta, alii Ambusta. [" Jacobs. Anth. 8, 56. 11, 289. ad Lucian. 1, 313. 317. 2, 322. T. H. ad Dial. 83. Conf. c. κάματος, C ad Charit. 655.; cum τραῦμα, ad Lucian. 1, 352." Schæf. Mss. * Καυματηρὸς, Gl. Æstivus, Strabo 16. p. 388. Sieb. * " Καυμάτινος, Epiphan. Hær. 66, 83." Routh. Mss.] Καυματώδης, Æstuosus. [Diod. S. 4. p. 160, 10. Longus 1, 26.] Καυματίζω, Æstu affligo, Ardore excrucio: unde ἐκαυματίσθη, Æstu periit, Æstu extinctus et enectus est. Matth. 13, (6.) Ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος, ἐκαυματίσθη. Et in act. Καυματίσαι τοὺς ἀνθρώπους, Apoc. 16, [8. Plut. 6, 378. 8, 760. * " Ἀκαυμάτιστος, Hes." Wakef. Mss.] At Καυμασία, Pileus latus ad æstum solis arcendum, VV. LL. [Schneidero falsum videtur pro καυσία. * Καυματοῦμαι, Gl. Æstuo. " Eust. Ism. p. 18. * Κατακαυματόω, Ardere facio, 149." Wakef. Mss. * " Καυματίας, Diog. L. Zenone 154. perperam pro κλιματίας." Schn. Lex. Legitur et ap. Theophr. Fr. 6, 1, 11. 2, 1. 4, 1.]

Καυσθμὸς, Uredo, Arborum quarundam morbus, VV. LL. Scribitur ETIAM Καυθμός. Theophr. H. Pl. 4, (14, 11.) cum dixisset esse quædam ventorum D genera quæ extinguant et adurant arbores, ut in Chalcide Eubœæ, cum ventus frigidus flat ante vel etiam post solstitium hybernum, addit, Ἀποκάει γὰρ τὰ δένδρα, καὶ οὕτως αὖα ποιεῖ καὶ ξηρὰ ὡς οὐδ' ἄρ' ὑφ' ἡλίου καὶ χρόνου πολλοῦ γένοιτ' ἄν· διὸ καὶ καλοῦσι καυθμόν. Alia autem arborum affectio est, cum ἐπιλαμβάνουσι s. ἐπικάουσι καύματα: nam id a solis ardore intenso proficiscitur, ut ibid. et cap. præced. docet. Plin. quoque 18, 29. tradit omnem uredinem frigore tantum constare, sole innoxio; sed aliam ejus rei causam affert: eam enim nonnisi noctibus et ante solis ardorem deprehendi scribit, totumque lunari ratione constare; talemque injuriam fieri nonnisi interlunio plenave luna. Apud Theophr. autem perperam in quibusdam ll. scribitur Κλαυθμός: quod est a κλαίω, et diversam signif. habet. [Schn. Lex. habet et * Καυμὸς, i. q. καυθμός.]

Καῦσις, Ustio, Crematio, Diosc. 5, 138. de spongiis, Καῦσιν δ' ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀλκυονίῳ, Eod. modo

comburuntur, cremantur, Crematio earum ead. est, quæ alcyonii: Plin. Crematio ei multum virium adjicit. Est autem Cremandi et adolendi modus. Plerumque de medicorum ustionibus dicitur. Isocr. Symm. (15.) Τὰς μὲν κ. καὶ τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν, Plut. (6, 481.) Οὐδέποτε μεμνήμεθα λιτῆς διαίτης καὶ σώφρονος ἄνευ καύσεων καὶ καταπλασμάτων. Dicitur etiam de ustione s. adustione quadam architectonica, quam adhibent, cum in expolitionibus conclavium tectoriis minium parietibus inducunt, atque ut sine vitiis permaneat ejus color, cera Punica loricant. De qua Vitruv. 7, 9. Si quis subtilior fuerit et voluerit expolitionem miniaceam suum colorem retinere, cum paries expolitus et aridus fuerit, tunc ceram Punicam igni liquefactam paulo oleo temperatam, seta inducat: deinde postea carbonibus in ferreo vase compositis, eam ceram apprime cum pariete calefaciundo sudare cogat, fiatque ut peræquetur: deinde cum candela linteisque puris subigat, uti signa marmorea nuda curantur. Hæc autem καῦσις Græce dicitur. Plin. 33, 7. Solis atque lunæ contactus inimicus (est minio parietibus inducto :) remedium, ut parieti siccato, cera Punica cum oleo liquefacta, candens setis inducatur, iterumque admotis gallæ carbonibus aduratur ad sudorem usque : postea candelis subigatur, ac deinde linteis puris, sicut et marmora nitescunt. || Æstus, Ardor, VV. LL.: in qua signif. καῦμα frequentius usurpatur. [" Wakef. Ion. 539. K. καὶ τομή, ad Mœr. 232." Schæf. Mss. * " Καύσησις, Theophr. Fr. 4, 22. καύσησιν ὄζει, ubi Cod. Vat. καύσησαν ὄζοι: unde καῦσιν ἂν ὄζοι scr. censeo." Schn. Ind. Theophr.] Καύσιμος, ὁ, ἡ, Aptus ad comburendum, Qui uri et cremari potest s. comburi: ὕλη, [Strabo 16. p. 437. Sieb.] et κ. ξύλα, Ligna et materies quæ ad comburendum et ignem alendum aut accendendum idonea est. Plato de LL. [Theophr. H. Pl. 4, 3, 2.] AT Καυσία, Causia, Tegumentum capitis Macedonicum, ἐκ πίλου ὡς τιάρα, non tam ab ardore solis caput defendens, quam cassidis vicem gerens, Eust. Alibi vero idem Eust. e Paus. tradit, καυσίαν fuisse πῖλον πλατὺν, ὃν οἱ Μακεδονικοὶ βασιλεῖς ἐφόρουν, λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιειλοῦντες. Suid. vero dicit esse Pileum quendam barbaricum, ap. quem hi versus sunt, Καυσίη ἡ τὸ πάροιθε Μακηδόσιν εὔκολον ὅπλον, Καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ. Apud Athen. (537.) de Alexandro magno, Χλαμύδα τε πορφυρᾶν καὶ χιτῶνα μεσόλευκον, καὶ τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. Et Plut. Antonio (54.) de Ptolemæo, Κρηπῖσι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον· αὕτη γὰρ ἦν σκευὴ τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου βασιλέων. Idem (9, 46.) Ὑποδήσας τὴν γυναῖκα κρηπῖσι, καὶ χλαμύδα περιθεὶς, καὶ καυσίαν Μακεδονικὴν, ὡς ἕνα τῶν βασιλικῶν νεανίσκων. Sed et Herodian. 4, (8, 5.) scribit Antoninum Caracallam Alexandri magni imitatorem prodiisse ἐν Μακεδονικῷ σχήματι, καυσίαν τε ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέροντα. Athen. alicubi dicit καυσίαν ἁλουργῆ, Plautus in Milite Causiam ferrugineam. Bud. interpr. etiam Pileum, quo æstum solis arcere solemus, ut mulieres umbella: in Epist. vero dicit esse Pileum expassos margines habentem ad arcendum æstum, quali messores utuntur. ["Jacobs. Anth. 8, 294. ad Lucian. 1, 478. Steinbr. Mus. Tur. 1, 342. Toup. Emendd. 2, 35. Valck. Adoniaz. p. 345." Schæf. Mss.]

Καῦσος, ὁ, Ardor, Æstus, Calor nimius, Diosc. Καὶ καῦσον σβέννυσι στομάχου, Ardorem stomachi. Item καύσου ποιητικὸς, Ardores et æstus inducens, Æstuosus. || Febris ardens, h. e. Febris continua, tertio quoque die acerbior, cum ardentissimo calore et siti immensa : tertianæ febri intermittenti ὁμογενὴς, Hippocr. Aphor. 6, 25. Ὁκόσοισιν ἂν ἐν τοῖσι καύσοισι τρόμοι γένωνται, παρακοπὴ λύει, Aristot. Probl. s. 1. Ἡ γὰρ παντὸς τοῦ σώματος ὑπερβάλλουσα θερμότης, ἐστὶ πυρετός· ἐπιγινομένη δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῆς ὑπαρχούσης αὐτοῖς ὑγρότητος, καῦσος γίνεται. De ead. Aret. de Acutis Morbis 2, 4. item Gal. Aët. (86, 34.) Paul. Ægin. Alex. Trall.: Gal. adjective accipere videtur, scribens Δύο εἶναι γένη τῶν καύσων πυρετῶν. Item, Τὸν καῦσον πυρετὸν εὑρίσκω τοὺς ἰατροὺς λέγοντας, ὅταν ἡ θερμασία διακαίῃ τὸν ἄνθρωπον, ἄπαυστόν τε τὸ δίψος

A ἔχει. Potest tamen esse etiam appositio. || Dipsas a quibusdam, Aët. (13, 24.) a qua ictos, ob multam sitim exustos perire scribit. || Καῦσος ἡ μέλαινα καὶ ὑπέρυθρος, Hes. [" Nicander Θ. 338." Wakef. Mss. Πυροὶ ἐν τοῖς καύσοις λεγομένοις ἐπισπειρόμενοι, Athenæus Oribasii Coll. 1. c. 2. p. 3. Ed. Matth. * Καῦσος, τὸ, Procl. Paraphr. Ptol. * Καυσοποιὸς, Eust. ad Dionys. P. p. 111.] Καυσώδης, Æstuosus, Ardens: χώρα, Æstuosa regio. Athen. (79.) Σῦκα οὐκ ἀστείως διατίθησι τὸν στόμαχον, καυσώδη καὶ ἀτονώτερον αὐτὸν ποιοῦντα: (120.) ταρίχη quædam appellata fuerunt καυσώδη, Quæ ardorem accendebant in eorum corporibus qui comederant. Item κ. πυρετὸς ap. Gal. ad Gl. Febris ardens, ead. quæ καῦσος simpliciter. Celsus 2, 7. Febrem ardentem, quam Græci καυσώδη vocant, subitus horror exoluit. Quod Hippocr. Aphor. Sect. 4. Art. 57. Ὑπὸ καύσου ἐχομένῳ ἐπιγινομένου ῥίγεος, λύσις. [" Schol. Arat. 65." Wakef. Mss. * Καυσωδῶς, Galen. 2, 102. 103. Ald.] Καυσόω, Ardore infesto, Ardore vehementi uro, Inflammo. B Frequentius est pass. Καυσοῦμαι, Ardore infestor, nimio corripior, Calore extremo uror, Æstuo: plerumque de ardoribus in corpore humano dicitur, quales febribus plerumque ardentibus contingunt. Gal. Ὅταν ἐπὶ τῇ χρήσει τοῦ πόματος ψυχροῦ ἀπαλλαχθῇ μὲν αὐτίκα τοῦ καυσοῦσθαι καὶ ἀλύειν. Idem, Καυσούμενος στόμαχος καὶ πυρέσσων. Diosc. 1. Καυσουμένῳ στομάχῳ βοηθεῖ: 2, 162. de cucurbita, Ὁ δὲ χυλὸς τῶν ξυσμάτων θλιβέντων πρὸς ὠταλγίας καθ' ἑαυτὸν καὶ μετὰ ῥοδίνου ἐγχυματιζόμενος ὠφελεῖ, καὶ πρὸς καυσουμένην ἐπιφάνειαν ἐγχριόμενος. Quod Plin. interpr. de febre ardenti; ita enim transtulit, Succus e strigmentis cucurbitæ illitus cum rosaceo et aceto, febrium ardores refrigerat. Affert Bud. e Gal. h. etiam l., Ἐπιτηρήσας αὐτὸν καυσούμενον ἐν θέρει, ubi si non de ardore febrili dicitur, de ardore et æstu, quo aliquid æstate percoquitur et quasi exuritur, intelligi videtur. [2 Petr. 2, 10. 12.] Καύσωμα, Ardor, Æstus, i. q. καῦσος. Gal. ap. Hippocr. exp. πύρωσιν, Inflammationem et ardorem. Pertinet huc ET Καύσων, ωνος, C ὁ, i. q. καῦσος, Æstus, Ardor, Athen. (73.) Μελιλώτινοι στέφανοι, πάνυ εὐώδεις, καὶ καύσωνος ὥρᾳ ψυκτικώτατοι. Sic Matth. 20, (12.) Βαστάσασι τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν κ. Dicitur etiam de Febri ardente, itidem ut καῦσος. [Athenæus Oribasii p. 5. Matth. " Eust. 139, 11." Seager. Mss. " Thom. M. 270. Jacobs. Anth. 9, 139." Schæf. Mss.] Apud Hes. vero est ETIAM Καύσαλις, quod exp. πυρετὸς, Febris: nisi sit Ardor febris, Febris ipsa ardens. AT Καυσώνιος νόμος, pro Lex incendendi, citant VV. LL. ex Epist. Bud. poster. "Κραῦσον, Hesychio τὸ πῦρ."

Καυστειρὸς, SIVE Καυστηρὸς, ut ap. Hes. scribitur, Ardens, Fervens: μάχη ap. Hom., ἡ θερμὴ καὶ πυρόεσσα, sive διάπυρος, in qua μάχονται δέμας πυρὸς, ut idem poëta loquitur: cum sc. acerrime decertatur. Il. Δ. (341.) Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας Ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι: [Nicet. Chon. 14. ἐκ τῆς καυστηρῆς μάχης: Nicander Θ. 924. Opp. Ἁ. 2, 509.]

[* Καυστὴρ, Orig. c. Cels. 211. Galen. Isag. 2, D 394. 395.] Καυστήριον, Locus, ubi inuruntur stigmata, et ferrum quo inuruntur, Lucian. (1, 619.) Ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησόμεθα. Bud. idem est καυτήριον infra. [* Καυστηριάζω, Strabo 5. p. 329. * Καύστρα νεκρῶν, Gl. Ustrina, Strabo 5. p. 361. " Hes. v. Κραυνός. Boiss. Mss.]

[* Καύστης, Procl. Paraphr. Ptol. 4, 4. p. 250. χωνευτὰς, καύστας, χαλκέας, * μεταλλευτάς. * Καυστὴς νεκρῶν, Gl. Bustuarius: * Νεκροκαύστης· Rogarius, Bustuarius, Ustor.]

" Καῦστις, Hesychio ἡ ἔκφυσις τῶν σταχύων, Spicarum exortus: πυροὶ ἁδρυνόμενοι καὶ χόρτος: quod ipsum et ἀμφίκαυστις et ἐπώνυμον Δήμητρος. Cratinus, ἐπὶ τοῦ μορίου posuit hoc vocab. Vocatur et Εὔστρα et Στρῶμα. Hæc ille. Itaque Seges adulta et sole adurente maturescens, Fœnum itidem solis ardore inarescens ac veluti torrescens, καῦστις dicitur παρὰ τὸ κεκαῦσθαι: Muliebre autem membrum ap. Comicos per jocum, forsan παρὰ τὸ ἐκ-

“ καίειν πρὸς τὸ συννουσιάζειν.” [“Kuster. Aristoph. 115.” Schæf. Mss.]

Καυστικὸς, Urendi s. Adurendi vim habens: φάρμακα, Adurentia medicamenta, calida et sicca quarto gradu, quæ extrinsecus imposita urunt, subjectasque partes diducunt et aperiunt. Ead. et ἐσχαρωτικὰ appellantur, quod crustam ustis partibus inducant. Gorr. Plin. quoque h. v. quasi Lat. utitur. Sic Marc. Empir. dicit Medicamentum causticum ad uvam sine ferro tollendam. [Diosc. 2, 6. “Porson. Med. p. 17.” Schæf. Mss. 4 Macc. 6, 27. 10, 14. *Καυστικῶς, Eust. Il. A. p. 53, 22.]

Καυστὸς, Ustus, Crematus; Qui uri et cremari potest: i. q. καύσιμος. Et καυστὸν, Quod uri potest, Cremium, Colum. [“ Musgr. Cycl. 628.”Schæf. Mss. Inc. Lev. 7, 9.] Ἄκαυστος, ὁ, ἡ, Qui ustus s. crematus non est, Non adustus, Qui uri aut aduri nequit, Plut. (9, 750.) Τὸ δ' ἐναντίον δυσμετάβλητον, ὡς τὸ ὕδωρ· καὶ αὐτὸ μὲν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἄ. ἐστὶ, Contrarium, ut aqua, vix commutabile est: quæ nec ipsa deflagrare potest. [* “ Ἀκαύστως, Jo. Damasc. Εὐχῇ 27.” Kall. Mss. * Ἀρτίκαυστος, Theophr. Fr. 3, 65. * “ Αὐτόκαυστος, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 6. * Εὔκαυστος, Etym. M. 247.” Boiss. Mss. Hesych. 393. 394.] “ Ἡμίκαυστος, Semiustus: ἡμίφλεκτος Suidæ.” [“ Ad Charit. 222.” Schæf. Mss.] Νεόκαυστος, Recens ustus s. combustus, Recens crematus, Arist. Probl. 12, 2. Ὅ συμβαίνειν καὶ περὶ τὴν νεόκαυστον ὕλην. Ubi quædam exempl. antiqua habent νεόκαυτον, sicut et ap. Theophr. scribitur. Ετ Ὁλόκαυστον, Quod totum crematum et combustum est, cremari solet. [Gl. Adolitum.] Est Sacrificii genus, quo tota victima cremebatur, cum alias in sacrificiis deorum exta tantum aræ superimposita flammis adoleri consuevissent. I. q. infra ὁλοκαύτωμα et ὁλοκαύτωσις. [* Πολύκαυστος, Theophr. de Igne, ap. Schn. Ecl. Phys. 218.]

Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, Cauter, Pallad.: Instrumentum, quo notæ et stigmata inuruntur; quo Medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt. Ut κ. χάλκεος, Hippocr. quem Gal. esse dicit καλαμίσκον τινὰ τετρημένον κατὰ τὸν πυθμένα, δι' οὗ καίειν ἐστὶ καυτηρίδιον διαφανὲς καθιὲν, Æreum calamulum perforatum in fundo, per quem parvum ferrum adurens demissum adurebat. Gorr. Item στίγμα. Bud. [Pind. Π. 1, 183. * Ψυχροκαυτὴρ, Paul. Æg. 6, 58.] Καυτήριον, Cauterium, Quod urendi vim habet. Accipitur tam pro Medicamento, quod potestate urit, quam pro Ferro candente: cujus usus plerumque necessarius est vel ad sistendum sanguinis profluvium, undecunque manaverit, vel ad intercipiendas defluxiones, vel ad ossa cariosa, et maligna ulcera. Id ferrum καυτῆρα Hippocr. appellat, ut modo dictum est. Gorr. Cauterium Plin. quoque vocat. Lucian. (1, 709.) Καυτήριον διάπυρον. || Idem alibi pro Stigmate inusto usurpat, teste Bud. || Locus, ubi inuruntur stigmata, VV. LL. Sic Bud. καυστήριον quoque supra interpr. [“ Valck. Diatr. 274. Diod. S. 2, 446. ad Lucian. 1, 619.” Schæf. Mss. Τὰ * καυτηρεῖα, Gl. Ustrina.] Καυτηριάζω, Cautere inuro, amputo, ut Medici partem aliquam putrem. Sic exp. 1 ad Tim. 4, (2.) Κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, Quorum conscientia cauterio resecta est. [“Ad Lucian. 1, 645.” Schæf. Mss.: Schleusn. Lex. N. T. * “ Ἀκαυτηρίαστος, Strabo 329.” Wakef. Mss.]

[* Καύτης, i. q. καυτὴρ, Dosiadæ Ara 11. “ Jacobs. Anth. 7, 220. 223. Καύτας, Valck. Diatr. 129. 134.” Schæf. Mss.]

Καυτικὸς, Urendi s. Adurendi vim habens, VV. LL. Supra καυστικός.

Καυτὸς, i. q. καυστὸς, Ustilis, Bud. At καυτὸν Hesychio est Sacrificium quoddam ita appellatum; Focus, ubi ignis accenditur, ἐσχάρα καὶ ἑστία, ἔνθα καίουσι. [“ Musgr. Cycl. 628.” Schæf. Mss.] “ At “ Καὐτὸς, Attica synaliphe dicitur pro καὶ αὐτὸς, Et “ ipse: ut in Epigr. ap. Suid. ἄνθετο δέρμα λέοντος “ Τεῦκρος Ἄραψ καὐτὴν ἀγρότιν αἰγανέαν.” [* “ Ἄκαυτος, Wakef. Phil. 351.” Schæf. Mss. * Εὔκαυτος, Schol. Lycophr. 26. * Ἡμίκαυτος, Schol. Aristoph. Θ. 736. * Μηροκαυτέω, Phrynichus Bekkeri 51.]

A Νεόκαυτος, Recens ustus s. crematus, Nuper combustus, Theophr. C. Pl. 6, (17, 7.) Ἐὰν ὕλη τις ᾖ νεόκαυτος. Supra scribitur etiam νεόκαυστος. [Ὁρκιάτωσαν αὐτοὺς οἱ ἐξετασταὶ ἐπὶ Μητρῴου ἱεροῖς νεοκαύτοις, Marmor. Oxon. p. 11. * Ὁλόκαυτος, LXX. Levit. 6, 23.] Ὁλοκαυτόω, sive Ὁλοκαυτέω, Totum comburo, cremo: quod in quibusdam sacrificiis fieri solebat. Xen. K. Π. 8, (3, 11.) Ἔθυσαν τῷ Διὶ καὶ ὡλοκαύτωσαν τοὺς ταύρους. Ibid. Ὡλοκαύτωσαν τοὺς ἵππους: K. Ἀ. 7, (8, 3.) Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ξενοφῶν—ἐθύετο, καὶ ὡλοκαύτει χοίρους τῷ πατρίῳ νόμῳ, καὶ ἐκαλλιέρει. Ibid. (8, 2.) θύεσθαι καὶ ὁλοκαυτεῖν legitur. Sic Plut. (8, 771.) Θύουσι Βουβρώστει ταῦρον μέλανα, καὶ κατακόψαντες, αὐτόδορον ὁλοκαυτοῦσιν. [Plut. 8, 772.] Ὁλοκαύτωμα, Victima, s. Hostia, quæ integra comburitur, tota crematur, et e qua nihil reliqui fit, ad Hebr. 10, (6.) Item Greg. Naz. de Baptismo, Γενώμεθα ὁ. λογικά. Item in Encom. Macc. Τοῖς θύμασι προθύμοις εἰς σφαγὴν, ὁ. λογικοῖς, Hostiis promtis et paratis, ut ad solidum incensum e ratione præditis victimis
B Deo offerendum mactentur. Holocautomata, quæ et Holocausta, sunt quæ super altare integra concremantur: victimæ autem et hostiæ, quarum pars offertur altari, pars sacerdotibus traditur. Hieron. in c. 56. Es. Supra ὁλόκαυστον. [Schleusn. Lex. in V. et N. T.] Ὁλοκαύτωσις, Sacrificium, in quo tota victima crematur, Peractio sacri, quo tota hostia comburitur. Interdum pro ὁλοκαύτωμα capitur. [LXX. Eod. 29, 25. Lev. 4, 34. 6, 9. et alibi sæpius. * Ὁλοκαυτίζω, Cyrill. Alex. c. Julian. 10. p. 349. * Πολύκαυτος, Quint. Sm. 3, 379.]

“ Ἀκαὴς, Non ustus, Ustionem non expertus.” Δυσκαὴς, ὁ, ἡ, Qui difficulter uri s. cremari potest, Difficulter ardens, Plut. (9, 750.) Ὕλην δὲ καὶ πόαν νοτερὰν καὶ ξύλα βεβρεγμένα δ. παρέχει, Aqua materiem omnem, herbam viridem, ligna madentia ad urendum difficilia reddit igni. Contra Εὐκαὴς, Qui facile uritur s. crematur, accenditur, ardet et conflagrat. [“ Schol. Apoll. Rh. 1, 432.” Wakef. Mss. “ Valck. ad Ammon. 40.” Schæf. Mss. * Παγκαὴς, Theodoret. Thera-
C rap. 9. p. 131, 27. vide Schn. Lex. Suppl. * “ Πολυκαὴς, Jacobs. Anth. 7, 120.” Schæf. Mss.]

“ Ἀμφίκαυστις, Hordeum montanum: ἡ ὀρεινὴ “ κριθὴ, Etymologo: quam sua ætate εὔστραν nominatam fuisse dicit. Quosdam vero ait exponere τὴν “ πρώτην ἔκφυσιν τῶν πυρῶν, Prima tritici germina, “ quam ἠλήϊον appellant. Ita Etym. et Lex. meum “ vet.: sed addit ille, ἣν ἠλήϊον προσαγορεύουσιν ὡραῖον, διὰ τὸ τοὺς πρωΐμους καέντων τῶν ἀχύρων ἐπιτηδείους εἶναι εἰς τροφήν. Atque hunc vocabuli “ hujus usum esse ait ap. Tragicos: Comicos vero “ ἀμφίκαυστιν vocare τὸ αἰδοῖον, ἀπὸ τοῦ περικεκαῦσθαι. Eust. quoque ἐπὶ γυναικείου μορίου a Comicis “ usurpari tradit: addens, Cratinum τὴν ὀσφὺν ita “ vocare. Annotarat vero et τὴν ὡρίμην κριθὴν nominari ἀμφίκαυστιν, teste Ælio Dionys. Dicitur et “ Ἀμφίκλυστις.” [Vide Καῦστις. * Ἀμφίκαυτις, Schol. Aristoph. Ἱππ. 1233. “ Kuster. Aristoph. 115.” Schæf. Mss.] “ Ἀμφίκλυστις, Hesychio ἡ πρώτη τῶν “ ἀσταχύων ἔκφυσις: quam et καῦστιν nominari ait et
D “ ἀμφίκαυστιν, forsan quoniam amburente sole exoritur.”

Ἀνακαίω, Accendo, Incendo, Od. H. (13.) Ἦ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. Apud Chrys. ὁ σβεννύων τὴν φλόγα et ὁ ἀνακαίων opp. Ἀνακαίομαι, pass. Accendor, Incendor. Herod. autem Ἀνακαύσωνται τὸ πῦρ dixit, voce med. utens: pro ἀνακαύσωσι τὸ πῦρ, Ignem accenderint: [“ Sic πῦρ ἀνακαυσάμενοι, 8, 19. sed et πῦρ ἀνακαίειν, paulo ante. Metaph. 5, 19. ἀνακαιόμενος, (Ira aut Vino) incensus.” Schw. Mss. “ Ad Charit. 633. Jacobs. Anth. 6, 71. Villois. ad Long. 49. 170. ad Xen. Eph. 141.: πῦρ, Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 286.” Schæf. Mss.] Ἀνάκαυσις, Accensio, Incendium. VV. LL. [* “ Ὑπανακαίω, Const. Manass. Amat. 1, 40.” Boiss. Mss.]

[* “ Ἀντικαίω, Plato Tim.” Kall. Mss.]

Ἀποκάω, ετ Ἀποκαίω, Aduro, Deuro, Exuro, Theophr. H. Pl. 4, (14, 11.) Ἄλλα δὲ παρ' ἑκάστοις πέφυκε πνεύματα ἀπολλύναι καὶ ἀποκάειν, Adurere.

Ibid. de ventis frigidis, Ἀποκάει γὰρ τὰ δένδρα, καὶ οὕτως αὖα ποιεῖ καὶ ξηρὰ, ὡς οὐδ' ἂρ' ὑφ' ἡλίου καὶ χρόνου πολλοῦ γένοιτ' ἄν: ut et Plin. dicit, Frigus adurere. Et paulo post in pass. Παρ' ἐνίοις δέ τινες ἀποκαυθεῖσαι καὶ τῶν φύλλων ἀυανθέντων, ἀνεβλάστησαν πάλιν, Adustæ, Uredine infestatæ. Item Ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρὸς, Adustus s. Ambustus fuerat. Dicitur etiam de medicorum ustionibus. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 54.) Ἰατροῖς παρέχουσιν ἀποκαίειν, Deurendum præbent, Cautere resecandum, Ustione curandum, Inurendum: [7, 4, 3. Ἀποκαίει νεκροῖς νεκύσια, Gl. Parentat. " De frigore, Valck. Adoniaz. p. 224. ad Lucian. 1, 317." Schæf. Mss. * Ἀπόκαυμα, Gl. Ustulatio, Torres, " Symm. Ps. 101, 4. Tzetz. Lyc. 1290." Kall. Mss. Eust. Suppl. Comm. ad Dionys. P. in Schneid. Anal. Crit. p. 28.] Ἀπόκαυσις, Adustio, Deustio, Exustio. [Strabo 16. p. 1125.]

Διακαίω, Peruro, Urendo penetro, Gal. Ὅταν ἡ θερμασία διακαίῃ τὸν ἄνθρωπον, ἄπαυστόν τε τὸ δίψος ἔχῃ: de phlegmone, Ὡς διακαίεσθαι δοκεῖν καὶ ἀναψύχεσθαι ποθεῖν, Peruri, Ardere, Flagrare. Theophr. C. Pl. 6, (17, 6.) Διακεκαυμένης γὰρ ἐν τῷ θέρει, τὸ θερμόν πως καὶ τὸ ὕδωρ ποιεῖ τὴν εὐωδίαν, Aristot. Probl. 2, 12. Διαθέρμου γὰρ καὶ διακεκαυμένης οὔσης, ὃ ἂν ἐκφύσῃ τὸ πρῶτον, εὐῶδες ὄζει, Lucian. (3, 82.) Ῥυσὸς τὸ δέρμα καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, Perustus solibus, Horat., Retorridus. Philo V. M. Διὰ τὸ μὴ πόρρω ζώνης διακεκαυμένης εἶναι, Quod non procul a cingulo exustæ plagæ absit. || Accendo, metaph. pro Incito, Stimulum et calcar adhibeo ad aliquid suscipiendum, Plut. (Crasso 6.) Ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον, ad Col. Μάλιστα διακαύσας καὶ παροξύνας ἅψασθαι τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου. || Ira accendo, Lucian. (3, 145.) Ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθὺς μύωπι διὰ τοῦ ὠτὸς τυπεὶς, διακέκαυται, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέστραπται τὸν φίλον. [" Jacobs. Anth. 7, 281." Schæf. Mss. Διακαῦσαι conf. cum διακλαῦσαι, διακλύσαι, Barker. ad Etym. M. 1099. 1106.] Διάκαυμα, Æstus et ardor perurens, Epigr. Εἰ ὀλοοῦ διάκαυμα πυρὸς φύγω, Si ardorem febris me perurentem effugero. [" Jacobs. Anth. 8, 56." Schæf. Mss.] Διάκαυσις, Perustio, Ustio penetrans s. pertransiens. [Aëtius 14, 8. Plut. 9, 537. * " Διακαυστέον, Geop. 17, 26." Kall. Mss.] Διακαὴς, ὁ, ἡ, Perustus, Accensus, Ardens, Lucian. (2, 895.) Τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ, Alex. Aphr. Διακαῆ ποιεῖ τὸν πυρετὸν, Febrem ardentem, perurentem. Et τὸ δ., Ardor perurens. Gal. [Lucian. 3, 207. * " Διακαῶς, Andr. Cr. 163." Kall. Mss. " Nicet. Epist. T. 2. p. 9." Boiss. Mss. Alciphr. 1, 27. 3, 8. Alex. Trall. 12. p. 213=695. * Συνδιακαίω, Plut. 9, 15.]

Ἐγκαίω, Inuro, Exuro: unde Gal. οἱ ἐγκαυθέντες, A sole exusti, Qui æstuarunt. Qui et καυσούμενοι dicuntur. Gal. ad Gl. Τοῖς ὑπερπονήσασι καὶ ψυχθεῖσι καὶ ἐγκαυθεῖσιν ἅμα τῷ κόπῳ, Ardore accensis, Bud. || Encaustica pingo, Plin. 35, 11. Lysippus quoque Æginæ picturæ suæ inscripsit, ἐνέκαυσεν: quod profecto non fecisset, nisi encaustica inventa. Sed male ibi quædam exempl. habent Encausen, quædam Encauten. Sic ἐγκεκαυμένος, Inustus, Inustione et encausi pictus. [" Plut. Alex. p. 60. Schm., Lucian. 2, 111. T. H. ad Dial. 82." Schæf. Mss. Paus. 1, 42, 7. Ἐγκέας, Brunck. ad Aristoph. Εἰρ. 1133.] Ἔγκαυμα, Nota inusta, Plato Timæo 145. Ὥστε οἷον ἐγκαύματα ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε. Unde encaustum. Bud. || Inustio, Pustula ex ustione contracta. || Ulcus in oculo, quod a febre utplurimum cum crusta impura in nigro aut albo oritur. Quod si in nigro fit, sæpe profundum est, ac fere semper in ipsa expurgatione major tunicarum erosio contingit: adeo ut humores paulatim diffluant, et totus oculus effundatur, Aët. 7, 26. Id oculi ulcus ἐπίκαυμα P. Ægin. appellat, a quo tamen diversum Aët. facit, quod ipse ἐπίκαυμα nominat. Gorr. || Ἔγκαυμα, ἐπὶ τῶν καυσίμων, J. Poll. Materia, quæ cito ignem concipit. Bud. [" Ad Mœr. 398. ad Lucian. 1, 317. 646. T. H. ad Dial. p. 82. Pustula ex ustione, ad 2, 322." Schæf. Mss. Plut. 9, 43.] Ἔγκαυσις, Exustio, Æstus, Ardor, Gal. Κάματος καὶ ἔγκαυσις: et, Τῶν πυρεξάντων ἐπ' ἐγκαύσει: ad Gl.

A Ἔνεστι δὲ τούτους ἀφῇ διαγινώσκειν ὥσπερ καὶ τοὺς αὐχμώδεις τῶν πυρετῶν καὶ τοὺς ἐπὶ κόποις καὶ τοὺς ἐπ' ἐγκαύσεσι. Diosc. 5, 21. de aceto, Πρὸς τὰς ἐγκαύσεις τῆς κεφαλῆς, Ad capitis ardores. || Ceris olim pingebant, unde κηρογραφία dicta est, ut ait Callixenus ap. Athen. (204.): quod e Vitruv. etiam intelligitur, qui 4, 2. ait, Tignorum præcisiones in fronte fixerunt, et eas cera cærulæa depinxerunt. Eam picturam inurebant pictorum cauteriis, de quibus Martianus in Pandectis 33. de Fundo instructo, unde ἔγκαυσις dicta est. Non solum autem in cera fiebat, sed etiam in ebore cestro, ut videre est in Encaustum paulo post. [" Ad Lucian. 1, 317." Schæf. Mss.] Ἐγκαυστὴς, Inustor; Pictor, qui ἐγκαύσει aliquid pingit. Vitruv. Encausten vocat, retenta Gr. v. [Plut. 7, 374.] Ἐγκαυστὸς, Inustus. Item ἐγκαύσει pictus. Martial. Encaustus Phaëthon tabula tibi pictus in hac est. Et Encaustum, genus picturæ quod inurendo fit. •Exp. etiam Materia inusta ad pingendum apta. Plin. 35, 11. Encausto pingendi
B duo fuisse antiquitus genera constat, cera et in ebore cestro, i. e. Viriculo, donec classes pingi cœpere. Hoc tertium accessit, resolutis igni ceris penicillo utendi. Idem, Figlinum opus encausto pinxit. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 82." Schæf. Mss. Ἐγκαυστὸν, τὸ, Justin. Cod. 1, 23, 6.] Ἐγκαυστικὸς, Ad encausin pertinens, Encausi pictus, ut Encausticæ picturæ ap. Plin. Ἐγκαυστικὴ, sub. τέχνη, Ars inurendi s. encaustica pingendi, Plin. 35, 11. Non pinxisse tantum encaustica, sed etiam docuisse traditur Pausiam. [" Ad Lucian. 1, 317." Schæf. Mss.]

Ἐκκάω ET Ἐκκαίω, Exuro, Extorreo, Theophr. C. Pl. 5, (10, 5.) Ἐκκαίει [Ἀποκ.] δὲ καὶ καύματα ἔνια καὶ βότρυν καὶ ἐλαίαν ἀποκάει καὶ ἄλλους καρποὺς, Plato de LL. Ἐκκαυθήσεται τὼ ὀφθαλμὼ, Oculi ei cautere exurentur. || Accendo, Inflammo, Excito, metaph., Polyb. 5, (108, 5.) p. 105. Οὕτως ἐξέκαιε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῷ βασιλεῖ ταύτην συνεχῶς. Item ἐκκαίειν πόλεμον, Accendere et excitare bellum. Idem 2, (1, 3.) Τὸν προσαγορευθέντα Λι-
C βυκὸν πόλεμον ἐξέκαυσαν. Qua metaph. et Plut. utitur in Pericle, [cf. Ages. 31.] Idem in Fab. Μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τῶν Ῥωμαίων. Et in pass. ἐξεκαύθη πόλεμος, ea metaph., qua Lat. Exarsit bellum. [" Accendo, Herod. 4, 135." Schw. Mss. " Ἐκκάω, Longus 18. 49. Vill., ad Xen. Eph. 254. Ἐκκαίω, Diod. S. 1, 701. 2, 429. 538. Villois. ad Long. 268. Cattier. Gazoph. 73. Jacobs. Anth. 7, 280. Brunck. Aristoph. 3, 151. Steinbr. Mus. Tur. 1, 325. ad Xen. Eph. 141. 254. Lennep. ad Phal. 71. ad Charit. 289. ad Diod. S. 1, 339. Accendo, Pierson. ad Mœr. Præf. p. xxi. ad Charit. 3. Ἐκκέας, Musgr. Rhes. 97. Brunck. El. 757. ad Mœr. 231. Ἐκκαίεσθαί τινος, Amare aliquem, ad Xen. Eph. 256." Schæf. Mss. Οὕτως ἐξεκαύθην εἰς ἔρωτα, Alciphr. 3, 67. Ἔρως με σοφίας ἐξέκαυσεν, Ælian. H. A. Epilog. Ἐκκεκαυμένος et ἐκκεκομμένος conf., Barker. ad Etym. M. 1102.] Ἔκκαυμα, ET Ἔκκαυσις, Exustio, Ardor, Æstus: ut ἔγκαυσις. Alex. Aphr. Probl. 1. ἔκκαυσις ἡλίου. [" Ἔκκαυμα, ad Lucian. 1,
D 317. 646. T. H. ad Dial. p. 82. Brunck. Soph. 3, 411. ad Mœr. 342. 393. 397. 398. Toup. Opusc. 2, 102. ad Diod. S. 1, 161." Schæf. Mss. Plut. Cat. Min. 1. Eur. Fr. Inc. 43. Schol. Aristoph. Θ. 830. Ἔκκαυσις, Etym. M., Gl. Accensus, Adustio. * Ἐκκαυστικὸς, Ælian. 11, 12. * " Ἐπεκκαίω, Suid. 2, 469." Wakef. Mss. * Προεκκαίω, Galen. de Simpl. Potest. 1. T. 2. p. 2, 19. " Scriptor ap. Euseb. H. E. 146." Boiss. Mss.] " Προσεκκαίω, Insuper exuro, " accendo." [" Longus 4. p. 112. * Συνεκκαίω, Plut. Alex. 35." Boiss. Mss. Polyb. 3, 14, 3.] Ὑπεκκαίω, Succendo, Alex. Aphr. [Lucian. 3, 239.] Ὑπέκκαυμα, Id, quo aliquid succendimus, Fomes ad succendendum, Suscitabulum, Igniculi, Bud. ap. Aristot. Meteor. 165. (2. c. 5. Thiel.) Greg. Οὔτε πόθος ὑφίσταται μαραινομένου τοῦ ὑπεκκαύματος. Philo V. M. Καίτοι μυρία ἐχούσης ὑπεκκαύματα, Fomites et illecebras, Plut. Cæs. Οἱ τοῦ παντὸς ὑπέκκαυμα πλήθους ἦσαν, ubi Facem reddere possumus: Cic. Quæ provincia est tam exigua, e qua illa fax excitare non

posset incendium? || At Hippocr. Aphor. 1, 14. A ὑπεκκαύματα appellavit τὴν τροφὴν, suum sequens dogma, et omnium fere nobilissimorum philosophorum, qui eorum, quæ animalia constituunt, elementorum, ignem maxime esse vitæ causam existimarunt, Gorr. e Gal. Comm. [Plut. Crasso 10. Lycurgo 15. "Ad Lucian. 1, 317. ad Diod. S. 1, 161. Alciphr. 2, 228. Poët. Gnom. p. 230. * Ὑπεκκαύστρια, Wernsd. ad Plut. Quæst. 1. p. 44. (T. 7. p. 172. Reisk.)" Schæf. Mss.]

Ἐπικάω, ET Ἐπικαίω, Aduro, In superiori parte uro, Theophr. (C. Pl. 5, 15, 6.) de oleo et pice, Ὅτι θερμὰ καὶ λεπτὰ τὴν φύσιν ὄντα, διαδύεταί τε πόῤῥω, καὶ πυκνοῖ καὶ ἐπικαίει τὸν φλοιόν: H. Pl. 4, (14, 10.) Ἐπικάει δὲ καὶ καύματά τινα καὶ ἐλαίαν καὶ βότρυν: (C. Pl. 5, 13, 4.) Τὰ γὰρ ἀσθενῆ καὶ λεπτὰ τοῦτ' οὐ πάσχει, — ἀλλὰ καὶ τάχιστα ἐπικάεται. Plato Epist. 7. Οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, Quorum corpora a sole sunt adusta, Quorum corpora rapidi potentia solis acrior adussit, Virg. Perusta solibus pernicis uxor Appuli, Horat. ["Ἐπικαίω, Heyn. Hom. 8, 277. ad Mœr. 150. 232. Alciphr. 196. Ἐπικάω, Porson. Med. p. 22." Schæf. Mss. Il. X. 170. Od. Γ. 9.] Ἐπίκαυμα, Adustio, Id ipsum, quod adustum est, Medicis Oculi affectio, cum videlicet nigrum oculi in superficie exasperatum, inustum fuerit, ita ut colorem cinereum præ se ferat, Aët.: Gal. in Isagoge, Ἐπίκαυμα δέ ἐστιν, ὅταν ἐξεπιπολῆς ἡ ἐπιδερμὶς ἐπικανθεῖσα ἑλκωθῇ ἢ καὶ βραχὺ βαθυτέρα γένηται. Plin. Oculorum adustiones interpr. Ustiones Scrib. Larg. ["Ad Lucian. 1, 317. T. H. ad Plutum p. 156." Schæf. Mss.] Ἐπίκαυσις, Adustio. Dicitur peculiariter de oculorum adustionibus, ut ἐπίκαυμα. Diosc. 2, 66. de lactuca sylvestri, Ἀποκαθαίρει δὲ καὶ ἄργεμα καὶ ἀχλὺν· ποιεῖ καὶ πρὸς ἐπικαύσεις ἐγχριομένη σὺν γυναικείῳ γάλακτι, Plin. 20, 7. Sanat omnia oculorum vitia cum lacte mulierum; arcet nubeculas, cicatrices adustionesque omnes, præcipue caligines. [Aëtius 124, 2. * Ἐπίκαυστος, Diod. S. 1. p. 7, 14. * Ἐπίκαυτος, Herod. 7, 71.] "Ἀνεπίκαυστος s. Ἀνεπίκαυτος, Non adustus, Adu- C "stionis expers."

Κατακαίω, Deuro, Exuro, Comburo, Urendo absumo, Cremo, Il. A. (40.) εἰ δήποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα, Cremavi s. Adolevi, Thuc. 8. Τὴν δὲ μίαν πρὸς τῇ Ἴμβρῳ κενὴν κατακαίουσι, Exurunt, s. Cremant, Plato Epist. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην κατάκαυσον. Aliud exemplum habes in Καίω, e quo cognoscere potes, quomodo a simplici καίω differat. Pass. Κατακαίομαι, Exuror, Comburor, Cremor, Ardeo, Plut. Τρισκαίδεκα πόλεις τῶν Φωκέων ὑπὸ τοῦ βαρβάρου κατακεκαῦσθαι. Epigr. Ζηνογένους οἶκος κατεκαίετο, Ardebat s. Conflagrabat incendio. Unde κατακεκαυμένη χῶρα, Regio exusta s. combusta, quam Mysiam quidam esse putant, quidam Mæoniam: cujus campestria loca cinerea sunt ac montana, nigra velut exusta: quod quidam evenire putant ἐκ κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων: nulla autem in ea nascitur arbor præter vitem. Cujus gentile EST Κατακεκαυμενίτης, Qui ex ea regione est: ut κατακεκαυμενίτης οἶνος. Vide plura ap. Eust. et Steph. B. "Κατέκηα, Combussi, D "pro κατέκαυσα. Κατακαῆμεν, Dor. pro κατακαῆναι, "Exuri, Exustum esse, Plut. Lycurgo (20.) Κατακήεμεν, Dor. s. Ion. pro κατακαῦσαι: et Κατακήομεν "pro κατακαύσωμεν, ap. poëtas, συστολῇ τοῦ ω." ["Thom. M. 511. Heyn. Hom. 5, 575. Valck. ad Phalar. p. xix. Κατεκαύθη, κατεκαύσθη, Mœr. 238. et n. Κατακεκαυμένη pars Phrygiæ, Jacobs. Anth. 7, 65. 11, 179. Κατακεκαυμένη τῆς Μυσίας, Wessel. Obss. 70." Schæf. Mss. Thuc. 2, 4. Il. I. 212.] Est inde ETIAM Κατάκαυμα, Quod exustum s. combustum est, Ambustum. [Hippocr. 143.] Κατάκαυσις, Exustio, Combustio. [Gl. Combustus, Obustus. "Hes. * Κατακαύσιμος, Idem v. Αἴθινα." Wakef. Mss. * Εὐκατάκαυστος, Suid. 1, 892. * Κατακαύτης, Plut. 7, 186.] Pro Κατακαίω vero dicitur ITEM Κακκαίω poëtice sicut κακκείω pro κατακείω, Od. (Λ. 74.) Ἀλλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν, ἅσσα μοί ἐστι, Me crema, exure, combure, ure, ut in Κακκείω dixi. [* Ἐγκατακαίω, Lucian. 1, 619. * Ἐπικατακαίω, Liban. 1, 508. * Προκατακαίω, Xen. K. Ἀ. 1, 6, 2. Dio Cass. 60. p. 688.] "Συγκατακαίω, Una uro s. comburo." [Apollod. 3, 7, 1. Plut. Fabio 26. Zenob. Cent. 1, 30. Coteler. Monum. Eccl. 2, 203." Boiss. Mss. * "Συγκατακάω, Diod. S. 2, 343. bis, et v. l." Schæf. Mss. * Κατακαιάθω, i. q. κατακαίω, Orph. Arg. 589. Schneidero susp.]

Παρακαίω. Unde παρακαίεται, A latere uritur, Juxta ardet. [Herod. 2, 130. Hippocr. 688, 32.]

Περικαίω, Circumquaque uro, Peruro, Theophr. (C. Pl. 2, 3, 8.) Θερμὸς γὰρ ὢν ἄγαν ὁ ἀὴρ περικάει, Retorridum facit. || Περικαίομαι, Uror, i. e. Dolore afficior, Andoc. Τί ποτε οὗτοι περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαύρεσθαι; || Amore inflammor, Depereo, Chrys. Περικαίομαι ἐρωμένης, Bud. Idem de Sacerd. περικαίεσθαι τῆς παρθένου. ["Ad Callim. 1, 185. Wakef. S. Cr. 5, 83. Aristoph. Fr. 263. Περικάω, Diod. S. 2, 453." Schæf. Mss. Herod. 4, 69. * Περίκαυσις, Plut. 9, 553. * "Περίκαυστος, Heyn. Hom. 6, 470." Schæf. Mss. "Περικαυστὸς (sic,) B Dionys. Hal. Epit. 14, 5. ἐν τῇ περικαυστῷ σποδῷ." Schn. Lex. Suppl.] "Περικαὴς, Circumustus, Peru-"stus. Item Ardens." [Hippocr. 75. 143. 155.] "Περικαῶς, Ardenter, Admodum ardenter, Suid. Περικ. "τῆς γυναικὸς ἔχων, Ardenter deperiens mulierem." ["Eunap. 148. Plut. Ages. 11." Wakef. Mss.]

[* Προκαίω, Xen. K. Ἀ. 7, 2, 10.] "Πρόκαυμα "χύτρας, Ustio ollæ, Joël. 2," [6. sed ibi legitur Πρόσκαυμα.]

"Προσκαίω, Insuper uro, Aduro, Suid. ex Ari-"stoph." [Athen. 310. "Villois. ad Long. 268." Schæf. Mss. LXX. Ezech. 24, 11. Philostr. 783. * Πρόσκαυμα, LXX. Nahum 2, 11. Joël. 2, 6. * Προσκαυστικὸς, Posidippus ap. Athen. 662.]

"Συγκαίω, Simul uro s. comburo." [Gl. Conflagro. Hippocr. de Aëre et Locis §. 40. Aristoph. Eip. 1133. συγκέας τῶν ξύλων, ex emend. Brunckii.] "Σύγκαυ-"σις, Exustio, vacante præp." [Plato Timæo 83.]

[* "Ὑπερκαίω, Planud. Ovid. Met. 4, 62." Boiss. Mss. J. Poll. 5, 110.]

Ὑποκαίω, Cremo sub, Succendo: Ὑποκαίειν ξύλα τῷ τρίποδι, quidam ap. Eust. ["Villois. ad Long. 172. ad Lucian. 2, 322. Lennep. ad Phal. 25. Cum gen., Bast Lettre 200. * Ὑποκάω, Diod. S. 2, 400." Schæf. Mss.] Ὑπόκαυμα, Id, quo aliquid succendimus: idem et ὑπέκκαυμα paulo ante. Ὑπόκαυσις, Succensio, i. q. Hypocaustum, Vitruv. 4, 10. [Gl. Subustio, Calefactio.] AT Ὑπόκαυστον, Quod succenditur. Sic dicitur Vaporarium, quod sub pavimento suo habet fornacem, qua accensa calefit. Latini vocab. Gr. retinent. Papin. Sylv. 1. tenuem volvunt hypocausta vaporem. Plin. ad Gallum, Applicitum est cubiculo hypocaustum perexiguum, quod angusta fenestra suppositum calorem, ut ratio exigit, aut effundit aut retinet. Vide et Vitruv. 4, 1. [* Ὑποκαύστρα, Gl. Fornax.]

"Καναρὸν Hes. affert pro κακὸν, καπυρὸν, Malum, "Torridum."

"Κηλὸν, Hesychio ξηρὸν, Siccum, Aridum. Unde "VERB. Κηλόω, quod exp. Comburo: necnon De-"cipio, Noceo: et Subagito. Hes. vero longe di-"versam ei signif. tribuit. Is enim κηλοῦν exp. εὔ-"χεσθαι: et κηλοῖ itidem εὔχεται θεῷ." [Κηλῶσαι, ἀμβλῶσαι, ἐπὶ τῶν ἐμβρύων, Lex. Hermanni p. 339.] "Κηλωστὰ, ap. Lycophr. (1387.) sunt τὰ πορνεῖα, "Lupanaria: παρὰ τὸ κηλῶσαι, q. e. ῥῆμα οὐ σεμνόν. "Eust. p. 70." [Lex. Hermanni l. c. * Κηλωτὰ, Schn. Lex. * Εὔκηλος, a καίω, Ion Hesychii et Photii, εὔκηλον δρυὸς πυθμένα.] "Περίκηλα, Hesychio "περισσῶς ξηρὰ, περικεκαυμένα, Perarida, Ambusta: "item περιεσχισμένα, Circumquaque fissa. Epith. "lignorum ap. Hom. Od. Σ. (308.) περὶ δὲ ξύλα κάγ-"κανα θῆκαν Αὖα πάλαι περίκηλα νέον κεκεασμένα "χαλκῷ." "Κήλεος, Urens, Calens, Splendens. Hes. "enim κηλέῳ exp. καυστικῷ, θερμῷ, λαμπρῷ, respi-"ciens ad Il. Σ. (346.) τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ: "vel ad X. (374.) νῆας ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ." [Hesiod. Θ. 865.] "Dicitur ET Κήλειος pro eodem, "metri causa inserto ι. Hes. enim κηλείῳ i. esse di-"cit q. κηλέῳ." [* Κήλιος, Eid. ξηρός.] "Κηλαῖος,

" in VV. LL. Nocuus, Causticus, sed sine exemplo. " Apud Suid. quidem vulg. Edd. habent Κηλαίῳ, " καυστικῷ πυρί: sed perperam pro κηλέῳ, ut vet. " etiam Codd. arguunt." " Κέλως putatur esse U- " stivus, cum ap. Hes. legamus Κέλωϊ, πυρὶ τῷ καυ- " στικῷ: quod ap. Hom. κηλέῳ."

" Κηώδης, Bene olens, Fragrans. Hes. κηώδει exp. " εὐώδει, τεθυμιαμένῳ: addens ita dici ἀπὸ τοῦ καίε- " σθαι τὰ θυμιάματα. Il. Ζ. (483.) ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ " δέξατο κόλπῳ, Δακρυόεν γελάσασα." [Dionys. P. 941.] " Κηώεις, itidem Bene olens: et quidem pro- " prie e suffitu et aromatis quæ adolentur. Il. Ω. " (191.) ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα Κέδρινον. " Hes. κηῶεν exp. non solum εὔοδμον, τεθυμιαμένον, " sed etiam μέλαν, καθαρὸν, Nigrum, Purum." [" Wakef. S. Cr. 5, 103. Heyn. Hom. 4, 529. 5, 286." Schæf. Mss.] " Κειῶδες Hesychio εὐῶδες, Odora- " tum." " Κεώδης, Eid. καθαρὸς, Purus. Κεῶεν, Eid. " ὄζον, εὐῶδες, Olens, Odoratum."

" Κήϊα, Hesychio καθάρματα. Ionice procul dubio " pro κεῖα: nam et hoc κεῖα Idem itidem exposuerat " καθάρματα. Sic sane Κήϊος dicitur pro Κεῖος, Ceus " s. Cous, Oriundus ex Insula Ceo."

[* ΚΑΓΚΩ, unde ap. Hes. καγκομένης, ξηρᾶς τῷ φόβῳ, et] " Πολυκαγκὴς, Multum habens ariditatis, " Peraridus, Sitis epith. ap. Hom. ut Quæ potu " egentes exiccet et arefaciat. Il. Λ. (741.) Τὼ δ' " ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέθην πολυκαγκέα δίψην. Alibi " ξύλα κάγκανα dicit de Lignis aridis." [" Jacobs. Anth. 13, 668." Boiss. Mss.] " Καγχαίνω, Calefa- " cio, Arefacio. Hes. enim καγχαίνει affert pro θάλ- " πει, ξηραίνει." [" Heyn. Hom. 8, 102." Schæf. Mss. Schn. Lex. affert ex Hes. * Καγκαίνω.] UNDE " Κάγκανος, Aridus, Siccus: Il. Φ. (364.) ὑπὸ δὲ ξύ- " λα κάγκανα κεῖται. Od. Σ. (307.) περὶ δὲ ξύλα κάγ- " κανα θῆκαν Αὖα πάλαι. Vide et v. Ἄγανον." [Lycophr. 1430.] " Κάνκανον ὕλην Hes. affert pro ξηρὰν " ὕλην." " AT Κάγκανον, Herba est ap. Galen. " Simpl. Med. l. 7. Aët. l. 1. Oribas. Collect. Med. " l. 15. pro quo ap. Paul. Ægin. scriptum κάκανον, " sed reclamante serie alphabetica. Eum enim " scripsisse κάγκανον, per γκ, Oribasium autem cum " Galeno κάνκανον, per νκ, ordo alphabeticus docet. " Apud Aët. vero extra seriem positum in fine τοῦ κ." [" Heyn. Hom. 8, 187." Schæf. Mss. * Καγκάνεος, Manetho 4, 324. ὕλη.] " Καγκαλέα, Hesychio κατα- " κεκαυμένα, Combusta." " Κάγκες Hesychio πτύε- " λος." [" Κάω, καίω, κάνω, κακάνω, καγκάνω: (καί- νω, κακαίνω, καγκαίνω.)" Schn. Lex.]

" ΚΑΥΚΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, Caucalis: Herba ex ole- " rum genere ap. Theophr. H. Pl. 7, 7, (1.) Plin. 20, " 10. Diosc. 2, 169. ubi et δαῦκον ἄγριον a nonnullis " eam nominari tradit, itidemque Gal. Simpl. Med. " l. 7. Rursum auctore Diosc. 1, 78. est et Myrrha " quædam καυκαλὶς dicta, præter modum exoleta, ni- " gra et retorrida: forsitan ita denominata παρὰ τὸ " κεκαῦθαι." [Nicander Θ. 843. 892. Phænias ap. Athen. 371.] " Καυκιάλης, Hes. auctore est Avis " quædam, et Herba similis τῷ κορίῳ, Coriandro." " Καυκαλίας Hes. auctore dicitur ὄρνις ποιός."

" ΚΡΑΥΡΟΣ, Aridus, Siccus, Torridus, Friabilis, " Rigidus: oppositum τῷ γλίσχρος, ap. Aristot. de " Partibus Anim. 2, (2.) Apud Eund. l. 8. κραῦρος " dicitur esse Struma, Morbus boves tentans: indi- " demque affertur VERB. Κραυρᾷ pro Struma labo- " rat. Hes. κραυρᾷν esse Apum morbum dicit cum " vermes et araneas gignunt. Est inde et SUBST. " Κραυρότης, Ariditas, Friabilitas: aliis Fragilitas." [Theophr. H. Pl. 1, 5, 4. " Κραῦρος, Const. Manass. Amat. 9, 20." Boiss. Mss. " Casaub. ad Athen. 132. ad Timæi Lex. 168. * Κραυρόω, ibid. Koen. ad Greg. Cor. 227." Schæf. Mss. Eust. Il. 1409, 46. Dio Cass. 755. " Sicco, Philo J. 2, 174. * Κραύρωσις, Eust. Il. 1413. * Κραῦρα, Suid." Wakef. Mss. Aristot. H. A. 8, 21. 23. Apud Hes. perperam * Κράρα.] " Καυρόω affertur pro Sicco; sed sine " ulla auctoritate: metuo igitur ne perperam pro " κραυρόω."

ΚΗΔΕΩ, ήσω, vel έσω, Curo, Curam gero, Il. Ω. (240.) ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες: Θ. (352.) οὐκέτι νῶϊ Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ; ubi Eust. κεκαδησόμεθα ait esse pro κηδήσομεν: i. e. φροντίσομεν, et addit esse tempus, quod vocatur Paulo post futurum, a Κηδῶ, κηδήσω, significante φροντίζω. Unde Ἀκηδῆσαι, quod malui tamen post Ἀκηδὴς ponere, factum sit pro ἀφροντιστῆσαι, et Ἀκηδέστως pro ἀφροντίστως ex altero fut. Dici enim non solum κηδήσω, sed et κηδέσω: e quo deducta esse etiam Κηδεμὼν et Κηδεστής. Ceterum in illo Il. Ω. l. κηδήσοντες Schol. exp. πενθήσοντες. [" Heyn. Hom. 8, 640. Callim. 1, 518." Schæf. Mss. Κηδέσαι, Æsch. S. c. Th. 127.]

Κηδεστὴς, Affinis, Affinitate conjunctus, Plato. Et peculiariter Gener: quo usus est modo Plut. et ante eum Isocr. de Paride ita loquens in Hel. Enc. (20.) Ἀλλ' ἐπεθύμησε Διὸς γενέσθαι καὶ κληθῆναι κ. Alibi quoque de Menelao genero Jovis. Gaza usus est etiam pro Socero. Sunt κηδεσταὶ, inquit J. Poll., Qui utrimque affinitatem contraxerunt, qui et πηοὶ poëtis, B reponendum enim πηοὶ pro ἐπηοὶ, et προσκηδεῖς Herodoto. Etymologistæ κηδεσταὶ sunt Pater puellæ et Qui eam ducit in uxorem: πενθεροὶ, οἱ τῆς κόρης γονεῖς, καὶ οἱ τῶν γαμούντων οἰκεῖοι ἐκδιδόντες. Et συγγενεῖς, inquit, per catachresin: ubi quod πενθεροὺς dicit, convenire videtur cum eo, quod dicit Eust. κῆδος esse interdum οἰκειότητα κηδεστικὴν, i. e. τὴν κατὰ * συμπενθερίαν. Suidæ autem κηδεστὴς est ὁ κατ' ἐπιγαμβρίαν οἰκεῖος, ἢ πενθερός. Et addit: non solum ita vocari Qui dat in matrimonium, sed et Qui accipit. Quibus subjungit hunc senarium, [Aristoph. Θ. 74.] Οὐ χρή σε κρύπτειν, ὄντα κηδεστὴν ἐμόν. Legimus autem ap. Xen. (Ἀπ. 1, 1, 8.) Οὔτε τῷ δυνατοὺς ἐν τῇ πόλει κηδεστὰς λαβόντι. At Eust. tradit Œdipodem ap. Soph. vocare γαμβρὸν suum Jocastes fratrem Creontem, tanquam ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγενῆ: sed alibi κυριολεκτοῦντα, i. e. proprie loquentem, appellare κηδεστὴν, (Œd. T. 85.) Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα: || Frater uxoris; Dem. enim sic appellat Onetorem, cujus sororem Aphobus duxerat in uxorem, p. 38. C Alibi κηδεστὴν appellat Fratrem, qui sororem dat in uxorem, et Eum, qui accipit. Hæc Bud., quibus subjungit h. Andoc. l., Σῶσον τὸν κηδεστὴν, ὃς ἔχει σου μόνην τὴν ἀδελφήν. Ab Eur. quoque in Hec. (834.) ἀντὶ τοῦ γυναικαδέλφου: i. e. pro Uxoris fratre, accipi tradit. || Κηδεστὴς, a Κηδέσω fut. verbi Κηδῶ derivat Eust. aliquot in Il., et tamen alicubi a Κήδομαι deducit, sc. in fine Comm. in Il. Θ. ita scribens, ἐκ δὲ τοῦ κήδεσθαι non solum κήδιστοι, sed et κηδεσταὶ dicuntur οἱ πηοί. Dixerat autem paulo ante πηὸν vocari τὸν ἐπίκτητον συγγενῆ, qualis ὁ πενθερὸς καὶ ὁ γαμβρός. Ego hic ponere malui, tanquam a Κηδέσω, sicut Ἀκήδεστος, etc. Ut autem κηδεσταὶ sunt οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι, sicut alibi scribit Eust., ITA Συγκηδεσταὶ, Qui duas sorores in uxores duxerunt, [Demosth. 949. " Κηδεστὴς, Thom. M. 177. 531. 850. ad Charit. 619. 733. Musgr. Herc. F. 484. Jacobs. Anth. 6, 190. ad Diod. S. 1, 403. 645. 661. 690. 2, 5. 122. 462. Dionys. H. 1, 161. 162. Eckhel. Doctr. Num. 2. p. 443. Toup. Emendd. 2, 293. ad D Herod. 120. Staver. ad Cornel. Nep. 56. Ed. min. Brunck. ad Œd. T. 70. Valck. Phœn. p. 159. Anim. ad Ammon. 7. Herodian. Philet. 450. et n. Socer, Dionys. H. 2, 711. Gener, 724." Schæf. Mss.] Κηδεστικὸς, Ad affinitatem pertinens. Cujus adjectivi usum vide in Eust. l., quem paulo ante protuli in Κηδεστὴς, ubi sc. οἰκειότητα κηδεστικὴν vocat quæ est inter κηδεστάς. Κηδεστία, Affinitas, Xen. Ἑλλ. 2, (4, 13.) Καὶ ξυγγενείας, καὶ κ., καὶ ἑταιρίας. [* Κηδέστωρ, Manetho 4, 514. πάτρης, sed Bast. in Ind. Scap. Oxon. videtur prætulisse * Κηδεύτωρ. * Κηδέστρια, Gl. Socrus, Lobeck. Phryn. 25. " Euseb. V. C. 3, 52. et Vales." Boiss. Mss.]

Κηδεστὸς, i. q. κηδεστὴς ap. J. Poll., afferentem ex Hom. Od. Θ. οἵτε μάλιστα Κηδεστοὶ τελέθουσι: sed credo J. Poll. scripsisse ibi κηδεσταί: subjungit enim hos ab Herod. vocari προσκηδεῖς: quod conveniet cum alio ejusd. Poll. l., in quo postquam dixit κηδεστὰς esse ἀλλήλοις ἑκατέρωθεν τοὺς τὸ κῆδος συνάψαντας, subjungit, προσκηδεῖς eos ab Herod. appel-

lari. Sed enim nihilo magis κηδεσταὶ ap. Hom. legitur quam κηδεστοὶ, sed κήδιστοι: Od. Θ. (582.) Ἤ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο Ἰλιόθι πρὸ, Ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς, ἢ πενθερός· οἵτε μάλιστα Κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος ἀνδρῶν [αὐτῶν;] Invenitur autem ead. vox et K. (225.) Ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν, κεδνότατός τε. Ubi Κήδιστος ab Eust. exp. ὁ φίλτατος, οὗ μάλιστα κήδεταί τις: sicut Κεδνότατος, ὁ φροντιστικώτατος, i. e., σοφώτατος, συνετώτατος. Hes. autem hanc exp., quam Eust. dat τῷ Κεδνότατος, tribuit inter alias τῷ Κήδιστος: vult enim Κήδιστοι esse φίλτατοι, item φροντιστικώτατοι, necnon ἀναγκαιότατοι. Ego tamen Κήδιστος malim simpliciter cum Eust. exponere φίλτατος, Carissimus, Dilectissimus: ut accipiatur passive οὗ μάλιστα κῆδός ἐστιν ἡμῖν, Cujus maxima nobis cura est, Qui summæ curæ est nobis, Cujus præcipue cura geritur a nobis. Ut autem quisque maxime nobis carus est, ita maximam ejus curam gerere solemus. Ceterum dixi οὗ μάλιστα κῆδος ἡμῖν ἐστὶ, potius quam οὗ μάλιστα κηδόμεθα, quod assentiar potius Etymologistæ formanti a Κῆδος, ut a κῆδος dicantur κηδίων et κήδιστος, sicut [κερδίων et κέρδιστος a κέρδος,] καλλίων et κάλλιστος a κάλλος, quam Eustathio a verbo Κήδομαι deducenti. Hic tamen posui hoc vocab. post Κηδεστὸς, quia propter istud illius mentionem hic facere necesse fuit. || Κηδεστοὶ ap. Etym. quoque legitur, et exp. οἰκειότατοι, φροντιστικώτατοι: sed reponendum ibi esse Κήδιστοι, cum ipsa exp. declarat, tum vero l. Hom., qui ab eo subjungitur, Ὅς μοι κήδιστος κ. τ. λ. ubi etiam addit pro expositione ὁ φροντιζόμενος: quo certe rectius exp. quam illo φροντιστικώτατος. Vide Κήδειος. [" Κήδεστος (sic,) Jacobs. Anth. 12, 236. Heyn. Hom. 5, 665. 677. Ruhnk. Ep. Cr. 290. Κηδέστατος, 289. Κήδιστος, 290. Heyn. Hom. ll. cc." Schæf. Mss.]

Ἀκήδεστος, ὁ, ἡ, I. q. modo expositum Ἀκηδὴς, cum pass. signif. habet: sc. Incuratus, Neglectus. Item, Inhumatus, Infuneratus. Il. Z. (59.) ἀλλ' ἅμα πάντες Ἰλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι. || Ἀκήδεστον, Adv. positum, Negligenter, Absque ulla cura, citatur ex Apoll. Rh. 2, [151.] Ἀκηδέστως, Sine ulla cura, Temere, Epigr. Τί ποτ' ἀκηδέστως οἰνότροφον ὄμφακα Βάκχου Ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμεν; || Apud Hom. ἀκηδέστως exp. ἀνηλεῶς, Immisericorditer: q. d. Sine ullo respectu; nam cum Hes. exp. ἀνηλεῶς, non dubium est, quin ad hos Hom. ll. respiciat: Il. X. (464.) ταχέες δέ μιν ἵπποι Ἕλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, Trahebant illum equi immisericorditer, et minime illi parcendo, Ω. (417.) Ἕλκει ἀκηδέστως. Sic de piscibus, (Φ. 122.) οἵ σ' ὠτειλῆς Αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, ubi tamen exp. ἀκηδέες, Metu carentes. Videndum est autem annon et in primo l. ex Epigr. c., ubi est ἀκηδέστως ἐξέταμεν, eod. modo hoc adv., quo in his Hom. ll., possit accipi. [I. q. ὑβριστικῶς, Quint. Sm. 13, 6.]

Hinc, sc. a κηδέσω fut. τοῦ Κηδέω, deductum est et Κηδεμὼν, Cui cura demandata est alicujus negotii, Curator, Procurator, Il. Ψ. (674.) Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων, Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα, ubi Eust. ait κηδεμόνες esse simpliciter οἱ ἐπιμεληταί. || At vero (163.) Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον καὶ νήεον ὕλην, vult signif. οἱ τῆς κηδείας φροντισταί. || Κηδεμὼν in soluta oratione est Qui curam gerit alicujus, ut qui Curatores, item qui Tutores dicuntur, interdum vero et Qui curam gerit alicujus negotii: quæ alioqui propemodum conjuncta sunt: nam curam gerentes alicujus negotii, curam simul gerimus illius, ad quem negotium illud spectat. In VV. LL. affertur e Xen. (Ἀπ. 2, 7, 12.) Αἱ μὲν ὡς κηδεμόνα ἐφίλουν, pro Illæ quidem ut procuratorem diligebant: i. e. προστάτην, Negotio præfectum. Sed Bud. in Lucian. (2, 155.) Ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κ. καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, exp. Tutorem, Vindicem, Assertorem. Addit vero, Demostheni esse τὸν ἐπίτροπον. || Tutor, Curator, accipiendo in peculiari horum nominum signif. in Aristoph. Σφ. (731.) Εἴθ' ὤφελέν μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς Εἶναί τις, ὅστις δὴ τοιαῦτ' ἐνουθέτει. Apud Athen. poëta quidam κηδεμόνα δακτύλων eleganter dixit Qui

A suis digitis prospicit, et cavet ne eos lædat. [" Jacobs. Anim. 182. Anth. 7, 4. 200. Leon. Tar. 76. Anyte 7. Antip. S. 98. et Jacobs., Theodorid. 15. et Jacobs., ibid. 17. Callim. 1, 515. Lobeck. Aj. p. 273. Toup. Add. in Theocr. 407. Opusc. 1, 479. 482. Bentl. ad Callim. Fr. p. 515. Valck. 284. Phœn. p. 159. Brunck. ad Med. 992. Theogn. 653. Act. Traj. 1, 122. Moschus 4, 48. ad Herod. 466. Heyn. Hom. 8, 391. 489." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 3, 1, 17. * " Συγκηδεμὼν, Concurator, Anth." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * Φιλοκηδεμὼν, Xen. Ages. 11, 12.] Κηδεμονία, Curatio, Cura, quæ alicui rei impenditur, Solicitudo alicujus de alio, Studium erga aliquem: ut κηδεμονία πατρική. Philo V. M. 3. fin. de ipso loquens, Ἕνεκα τῆς ἀλέκτου καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον καὶ πρὸς ἅπαντας εὐνοίας τε καὶ κηδεμονίας, ubi sunt qui reddant Patrocinium. Synes. Ep. 44. Ὅτι φειδοῖ καὶ κ. τῇ σῇ τὴν κατηγορίαν εἰλόμην, ἵν' ὡς ἐν κακοῖς ἄμεινον πράξειας, ubi τῇ σῇ passive accipiendum est. Atque ut inter homines dici-

B tur κ. πατρικὴ s. πατρὸς, Solicitudo patris de filio, et Studium omnia in eum beneficia conferendi, ita et de Deo dicitur omnium parente, cum ab aliis, tum a Chrys. Πόσην κηδεμονίαν ἡμῖν ἐξ οὐρανοῦ αἱ προσευχαὶ κομίσουσι; Sic Dionys. Areop. κηδεμονικὸς idem vocatur, ut mox docebo. [" Phalaris 358. Jacobs. Anim. 270. 279. Paus. 3, 244. Bast Lettre 134. ad Charit. 215. Conf. c. εὐδαιμονία, Ruhnk. Hist. Orat. p. 69." Schæf. Mss.] Dicitur et Κηδεμονεὺς ead. signif. Sed ap. Apoll. Rh. 1, (269.) ἠΰτε κούρη Οἰόθεν ἀσπασίως πολιὴν τροφὸν ἀμφιπεσοῦσα Μύρεται, ᾗ οὐκ εἰσὶν ἔτ' ἄλλοι κηδεμονῆες, Ἀλλ' ὑπὸ μητρυιῇ βίοτον βαρὺν ἡγηλάζει, Schol. οἱ κατὰ γάμον οἰκεῖοι, addens, οἱ κηδεσταὶ, quod antea expositum fuit, et οἱ κηδόμενοι. Dicit præterea κηδεμονῆες esse per pleon. e κηδεμόνες. [Anal. 3, 47. Quint. Sm. 3, 477. 7, 657. 13, 285. * Κηδεμονεύω, unde * Ἀκηδεμόνευτος, Theodoret. in Genes. p. 61. in Ps. 67. p. 649.] Κηδεμονικὸς, Accuratus, Cui adhibetur cura illa et studium, quod κηδεμονία nominatur. A Bud. exp. Accuratus,

C Intentus. Addit vero κηδεμονικὸν etiam appellari Qui curam gerit et procurationem alicujus negotii atque ita Deum, ut qui curam gerat hujus orbis, a Dionys. Areop. vocari κηδεμονικόν. [Jambl. V. P. 218. Kiessl.] Κηδεμονικῶς, Solicite, Studiose, Sedulo, Magna cura adhibita, Polyb. (4, 32, 4.) Τοῦ μὲν ἐχθρῶς καὶ ἀκαταλλάκτως, — τοῦ δὲ φιλικῶς καὶ κ. [" Diod. S. 2, 554. ad Charit. 315." Schæf. Mss.]

Ἀποκηδέω, Negligo, Solicitus non sum, i. q. ἀκηδέω, posita præp. ἀπὸ pro α priv.: quod et in aliis vv. factum annotavimus plerisque locis. Sed illud Ἀκηδέω potius positum fuit post Κῆδος, ut subjungeretur nomini Ἀκηδής. [Il. Ψ. 413. Suid. 1, 276. " Valck. Adoniaz. p. 202." Schæf. Mss. Ἀποκαδέω, i. q. ἀσθενέω, Sophron Anecd. Bekkeri p. 428. * " Ἐπικηδέω, Heyn. Hom. 8, 442." Schæf. Mss.]

At vero Κήδω barytonum, Mœrore afficio, Ango, Molestia afficio, Molestus sum alicui, Negotium facesso, Lædo, Noceo, Offendo. Il. E. (40.) κῆδε δὲ θυμὸν, Angebat animum, quod hemistichium habetur

D alibi: A. (458.) Αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο· κῆδε δὲ θυμὸν, ubi Eust. exp. ἔβλαπτε et ἐλύπει. Et I. (611.) Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κέ με κήδῃ: E. (404.) Ὅς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι: i. e. ἔβλαπτε, Eust. In aliquibus ejusd. poëtæ ll. Budæo placet κήδειν interpretari Offendere. [Il. P. 550.] Et pass. Κήδομαι, Mœrore afficior, Mœreo, Molestia afficior, Il. A. (586.) atque alibi, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ, Π. (515.) δύνασαι δέ τε [δὲ σὺ] πάντοσ' ἀκούειν Ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει. Putat autem Eust. verbo Κήδω hanc signif. datam esse κατ' ἀντίφρασιν τοῦ κήδεσθαι, i. e. φροντίζειν: sic tamen, ut postquam dixit hoc ἀντιφράζεσθαι πρὸς τὸ ἕτερον κήδω, subjungat, habere ista et aliquid similitudinis, quoniam qui κήδεται, is φροντίζει τῶν φιλουμένων: et qui κήδει, is φροντίζει τῶν μισουμένων. Sed hæc posteriora ridiculam quandam subtilitatem habere videntur. Ac certe dixerim potius simpliciter, ideo κήδειν accipi pro Molestia afficere, quod curæ animo esse molestæ soleant.

HINC Κῆδος, τὸ, Mœror, Luctus, Molestia, Ærumna, Damnum, Il. A. (445.) "Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν, Od. Ξ. (47.) πολύστονα κήδε' ἀνέτλης, Valde luctuosas ærumnas, Il. B. (69.) Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται Ἐκ Διὸς, ubi κήδεα exp. Eust. βλάβαι, addens derivari a Κήδω, τὸ βλάπτω. Ceterum κῆδος pro Mœrore usurpavit et Plato, licet alioqui poëticum potius sit vocab., "Ὅταν δὲ οἰκεῖόν τινι ἡμῶν κῆδος γένηται, ἐννοεῖς ὅτι καλλωπιζόμεθα ἐὰν δυνώμεθα ἡσυχίαν ἄγειν καὶ καρτερεῖν. || Κήδω quidam recentiores Gramm. exposuerunt etiam φροντίζω, sed perperam, cum nemo ullum hujus signif. exemplum afferat, adeoque Eust. loquens de Κήδομαι, quod signif. φροντίζω, plane neget act. vocem hac in signif. inveniri: Τὸ μέντοι κήδεσθαι, ὃ, inquit, δηλοῖ τὸ φροντίζειν, οὐδέποτε προφέρεται, * ἐνεργητικῶς. Quod si quis opponat illum ejusd. Gramm. l., qui legitur p. 166, ubi scribit, Κήδω, quod βλάπτω significat, ἀντιφράζεσθαι πρὸς τὸ ἕτερον Κήδω, e quo κηδεμὼν et κηδεστὴς, sciat illum, cum hæc scriberet, non respexisse ad usum, sed ad formationem grammaticam duntaxat. Nisi potius quis existimet illum Κηδῶ in posteriore l. scripsisse, e cujus fut. κηδέσω, alibi eum formare duo illa nomina, indicatum antea fuit. || Κήδομαι, Curam gero, Curo, Solicitus sum (de aliquo,) Rationem habeo (alicujus,) Prospicio alicui. Exp. et Satago. Il. A. (56.) Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο: Λ. (663.) αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἐσθλὸς ἐὼν, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει. Interdum vero copulat cum verbo φιλεῖν: H. (204.) Εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ. Od. Γ. (223.) Εἴσ' οὕτω γ' [οὕτως] ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ. Usitatum est autem et in soluta oratione, Xen. K. Π. 5, (5, 10.) Εἴ τι ἐμοῦ ἐκήδου, οὐδενὸς ἂν οὕτω με ἀποστερεῖν ἐφυλάττου ὡς ἀξιώματος καὶ τιμῆς: 8, (7, 3.) Ἑαυτοῦ τοι κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ: Ἑλλ. 6, (4, 5.) Εἴπερ οὖν ἢ σαυτοῦ κήδῃ. Isocr. Paneg. Ὥστε ὁ μὲν βάρβαρος κήδεται τῆς Ἑλλάδος. Idem alibi κήδεσθαι et ὀλιγωρεῖν inter se opp., ut contra alicubi κήδεσθαι et φροντίζειν de ead. re dixit. Plato autem ista copulavit etiam, de Rep. 1. Ἤτοι ἡμῶν οὐδὲν κήδεσθαι, οὐδέ τι φροντίζειν. || Peculiari signif. pro Exequias alicujus curo: ex Æliano, Τὸν ἄθλιον ἐν νεκροῖς ἠρίθμουν, καὶ οἵγε κηδόμενοι τοῦ ἀνδρὸς, ὠδύροντό τε αὐτὸν καὶ θεοὺς ἐκάλουν. || Κηδόμενος αὐτοῦ, Curator ejus, VV. LL. Et COMP. Περικήδομαι, Od. Ξ. (527.) Ὄττι ῥά οἱ βιότου περικήδετο νόσφιν ἐόντος: pro simplici ἐκήδετο: nisi quis malit præp. indicare ἐπίτασιν. || Κήδομαι pro Mœreo, vide paulo ante cum Κήδω. ["Κήδω, Heyn. Hom. 5, 81. 672. 710. 6, 201. 7, 370. 8, 640. 709. ad Mœr. 381. ad Il. Ω. 38. (542.) Græv. Lectt. Hes. 549. Κήδομαι, Jacobs. Anth. 7, 4. 11, 145. Heyn. Hom. 5, 599. Plato Charm. p. 109. Toup. Opusc. 1, 482." Schæf. Mss. Callim. 3, 231. ἄστεα κήδειν. * Ἀντικήδομαι, J. Poll. 5, 142.] "Προκήδομαι τοῦ ἀνδρὸς, Viri curam gero. Plut. Numa "(20.) Et Philo in V. M. l. 1. Προκηδόμενον πάντων, "Omnium curam gerentem, Omnibus prospicientem." [Æsch. Pr. 630. Soph. Antig. 752. Trach. 966. ubi al. * Προσκήδομαι.]

Κῆδος, τὸ, Cura, Solicitudo, φροντὶς, Eust. in Od. X. 254. Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσι. Idem vero putat exponi posse φροντίδα in Il. N. (463.) Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ Γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει: sed adjungit et alias duas expp., sc. λύπην et οἰκειότητα κηδεστικήν. || Multo sane frequentius κῆδος, vicina alioqui signif., est Mœror, Luctus, Molestia, et cetera supra annotata post Κήδω: quoniam enim hoc verbum significat Mœrore afficio, et Ango, ideo nomen illud ei subjungere placuit. || Κῆδος a κήδομαι, cum alioqui generaliter significet φροντὶς, ut paulo ante ostendi, interdum tamen dicitur peculiariter de Cura, quam gerimus funeris s. exequiarum alicujus, s. potius pro ipsis Exequiis, Funere, Parentalibus: quo usus est modo Plut. Solone. Aristot. autem plur. etiam numero usus est in hac signif., Eth. 9, 2. Καὶ εἰς τὰ κ. δὲ μάλιστ' οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾶν διὰ ταὐτό. Aretinus Funera, Argyropylus Sponsalia vertit, hic perperam, ille recte. || Interdum etiam ponitur Κῆ-

A δος pro Affinitate: σοὶ Κῆδος συνάψαι, Eur. (Andr. 619.) Tecum affinitatem contrahere. Thuc. κῆδος τῆς θυγατρὸς vocavit Nuptias filiæ. Nam quamvis J. Poll. κῆδος ab eo vocari τὴν ἐπιγαμίαν tradat, rectius fortasse γάμους exponemus, in h. quidem certe l. 2, (29.) Εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρὸς διὰ τοσούτου.' Nisi quis malit Affinitatem e nuptiis filiæ. ["Thom. M. 177. 531. ad Charit. 733. Eur. Iph. T. 707. Musgr. Tro. 398. Wakef. Herc. F. 484. Musgr. ib. Jacobs. Anim. 182. Anth. 8, 47. Brunck. Apoll. Rh. p. 6. Huschk. Anal. 86. Heyn. Hom. 6, 458. 8, 210. Valck. Adoniaz. p. 203. Phœn. p. 121. 219. Bibl. Crit. 2, 2. p. 33. ad Herod. 464. 594. Exequiæ, Philostr. 228. 234. Boiss. Nuptiæ, Achill. Tat. 27. I. q. κηδεσταὶ, Huschk. Anal. 220. Conf. c. κῦδος, Heyn. Hom. 6, 458.; cum μῆδος, 7, 425. Κᾶδος, Jacobs. Anth. 12, 90. Valck. Adoniaz. p. 204." Schæf. Mss. Pind. Π. 4, 190.]

Composita diversas signiff. a diversis nominis κῆδος signiff. accipientia.

B Ἀκηδὴς, ὁ, ἡ, Nullam curam gerens, Neglectui habens, Negligens, Od. P. (319.) τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι. Cum gen. citatur e Plat. de LL. ἀκηδὴς παίδων, Non curans liberos, de liberis. Rursum ap. Hom. ἀκηδὴς, Nihil curans, timens, Audacter aliquid faciens, Il. Φ. (122.) μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς Αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες. || In signif. pass., Incuratus, Neglectus, Qui negligitur, Qui curæ non est, Od. Z. (26.) Εἵματα μέν τοι κεῖται ἀκηδέα, σιγαλόεντα. At σώματα ἀκηδέα, Od. Ω. (186.) Corpora neglecta pro Inhumata, Insepulta, Exequiis carentia. Sic et Il. Ω. (554.) Ἕκτωρ ἀκηδὴς, Inhumatus. Habes autem huc pertinentem signif. initio hujus pag. || Tristitia vacans, Non anxius, Securus, Il. Ω. (526.) de diis, αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί, Hesiod. Ἔ. (1, 112.) Ὡς δὲ θεοὶ ζώεσκον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες: Θ. (61.) ἐν στήθεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις. ["Ad Charit. 215. Bentl. Opusc. 74. Heyn. Hom. 8, 134. 342. 714. Inviolatus, ad Apollod. 744. Securus, Ruhnk. Ep. Cr. 10. Ilgen. ad Hymn. 219. Ἀκηδὴς, ἀκηδεῖν, Valck.
C Adoniaz. p. 203." Schæf. Mss. Ἀκηδέες, adv., Irreverenter, Apoll. Rh. 3, 597. Ἀκήδης, Innoxius, Fabula ap. Suid. h. v.] "Ἀκηδεεῖς, Hesychio ἀφρόντιδες, ἄλυποι, ἄταφοι, Incurii, Nihil doloris et molestiæ sentientes, Inhumati: forsan pro ἀκηδεῖς." Ἀκηδῶς, Sine cura, Neglecte. || Sine sepultura, ut quidem exp. Suid. in h. l., quem citat, Ἰδὼν ναυηγοῦ σῶμα ἐρριμμένον ἀ. καὶ ὀλιγώρως, παρελθεῖν οὐκ ἐτόλμησα, ἀλλὰ ἔθαψα τὸν τεθνεῶτα. ["Callim. 1, 443. Secure, Ruhnk. Ep. Cr. 10." Schæf. Mss.] Ἀκηδέω, ήσω, έσω, Non curo, Negligo, Il. Ψ. (70.) Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος. [Lobeck. Phryn. 83. "Heyn. Hom. 6, 606. 8, 368. 442. Koen. ad Greg. Cor. 105." Schæf. Mss. Il. Ξ. 427. Quint. Sm. 10, 16. 39. 12, 368.] "Ἀκαδέω, Dolore et molestia afficior. Hes. enim ἀκαδῆσαι affert pro λυπηθῆναι." Ἀκηδία, Vacuitas mœroris. || Et contra, Mœroris abundantia. Cujus signif. exemplum vide in proxime sequente verbo. ["Segaar. in Daniel. p. 37. Ἀκήδεια, Ἀκηδία, Jacobs. Anth. 6, 167. Lucian. 1,
D 821." Schæf. Mss.] Ἀκηδιάω, άσω, Negligenter ago, Negligens sum circa quidpiam, Basil. Μὴ ἀκηδιάσωμεν πρὸς τὰ παρόντα, Chrys. Ep. ad Col. Ἐπειδὴ πολλοὶ εὐχόμενοι ἀκηδιῶσι, Neglectim orant et non attente, Bud. [Schol. Ven. Il. B. 291.] || Animo concido, Mœrore gravi afficior, Cyrillus, Ὁ δυσπετῶν ἐν ταῖς συμφοραῖς καὶ ταῖς θλίψεσιν, ἀ. καὶ βλασφημῶν. Sic et Ἀκηδία nomen, unde formatum ἀκηδιῶ, ut ἀκηδέω ab ἀκηδὴς, pro Gravi mœrore, Lucian. Πραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀ. καὶ καμάτῳ: nam hic esse dico pro *πολυκηδίᾳ, Schol. Apoll. Rh. sequens, qui ap. eum [2, 219. 3, 298.] ἀκηδείῃσι, per ει ob metrum, exp. *πολυκηδείῃσι: non autem ab ἀηδὴς deducit, cum Orione ap. Etym.: ap. quem præpostere etiam ἀκηδία ab ἀκηδιάω derivatur. Eust. ἀκηδιῶ ab ἀκηδῶ vult esse factum, ut μειδιῶ a μειδῶ. [Lobeck. l. c. "Heyn. Hom 4, 251. Segaar. l. c. Koen. ad Greg. Cor. 105. *Ἀκηδιάζω, ad Lucian. 1, 187. (Schleusn. Lex. V. T.) *Ἀκηδιαστὴς, ad Mœr. 60." Schæf. Mss. "Nilus de 8 Vitiis 374. 376." Kall. Mss.

* Ἀποκηδής, Galeni Gloss.] Δυσκηδής, Mœrore gravi affectus, Graves curas habens, Graves et molestas curas afferens: Od. E. (466.) Εἰ μέν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω, Eust. exp. * δυσφρόντιδα, ita vocari tradens ad differentiam τῆς * ἀναπαυσίμου. Sed addit et aliam exp., sc. δυσφύλακτον, respiciens, ut opinor, ad illud verbum φυλάξω: tunc autem fuerit a κῆδος, Cura et solicitudo. Hes. quoque δυσκηδέα exp. δυσφύλακτον, χαλεπὸν, ubi reponendum χαλεπὴν, si hujus l. exp. esse putamus. Vide Προσκηδής. Νεοκηδής, Recentem mœrorem habens, Hesiod. Θ. (98.) θυμὸς, exp. Animus recenti dolore saucius. Πολυκηδής, Multum mœroris habens s. luctus, Magno mœrore affectus, Multum mœroris afferens, Valde luctuosus. [Od. Ψ. 351. * Πολυκήδεια, Schol. Apoll. Rh. 3, 298. Vide Ἀκηδιάω.] Προσκηδής, Curam gerens, Solicitus de aliquo, Od. Φ. (34.) Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ξίφος ὀξὺ, καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν, Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος, ubi Eust. προσκηδέος exp. κηδεμονικῆς, φροντιστικῆς, * ἐμφρόντιδος: addens, contr. esse τῷ δυσκηδέος, ἀκηδέος. || Hes. προσκηδεῖς exp. οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι Affines. Sunt κηδεσταὶ utrimque, inquit J. Poll., οἱ τὸ κῆδος συνάψαντες, Qui affinitatem contraxerunt, et ἐπηοὶ ap. poëtas, et προσκηδεῖς, Herodoto. Hæc ille. Legitur autem προσκηδέες ap. Herod. (8, 136.) Ionice, Προσκηδέες αὐτῷ ἔσαν, Affines ei erant, Affinitate cum eo juncti. Bud. tamen exp. etiam Necessarii, Necessitudine devincti. Addit vero et Amicitia conjuncti; sed hoc latius quam par sit extendere videtur nominis hujus significationem, præsertim cum habeamus alterius expositionis auctorem Pollucem, ut vides in l. qui modo ex eo citatus fuit, in quo pro ἐπηοὶ repono πηοί. [" Theætet. 4. Crusius ad Plut. Ages. p. 61." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 588. 4, 717.] Φιλοκηδής, Affinitatis amans, Affinium suorum studiosus; Officiosus in amicitia, VV. LL. Afferunt vero φιλοκηδὴς λόγος ex Aristoph. (Fr. 281.) pro κηδεμονικός. [Hes. J. Poll. * Φρενοκηδής, Synes. Hymn. 319.]

Κήδειος, Cujus curam gerimus: κήδειος est, οὗ κήδεταί τις, Eust., addens esse a κῆδος, in Il. Τ. (293.) Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, Κηδείους. Sed ego non simpliciter exposuerim hic Qui mihi curæ erant, sed Dilectos mihi, s. Caros: sicut et κήδιστος exponi videmus φίλτατος, Carissimus. Eust. certe illo κήδιστοι exponi posse putavit hoc κήδειοι, enarrans quendam locum Od. Λ.: sed ita tamen, ut addiderit et aliam exp., sc. κηδεσταὶ et συγγενεῖς. In suis enim Scholiis in Od. Λ. (519.) πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Κήτειοι κτείνοντο γυναίων εἵνεκα δώρων, tradit quosdam hic legisse Κήδειοι: quod sit pro κηδεσταὶ, συγγενεῖς: et subjungit, ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, κήδιστοι. [Æsch. Choëph. 223. Eur. Ion. 487.] " Κήδιος ex Æschylo affertur pro Funeralis: quod et κήδειος."

Κηδοσύνη, Mœror, Mœstitia. [Apoll. Rh. 1, 277. 3, 462. 4, 1473.] Κηδόσυνος, Mœstus. Exp. vero et Diligens, ab alia sc. signif. nominis Κῆδος: sed malim Solicitus: [var. lect. ad Apoll. Rh. 3, 651. πόδες, ubi nunc τηΰσιος. Eur. Or. 1015. ποδὶ κ.]

Κηδωλὸς, Solicitus, Anxius. A Suida exp. ὁ κηδόμενος καὶ φροντίζων ὅλων, tanquam sc. e κήδομαι et ὅλος compositum. [" Ad Mœr. 388." Schæf. Mss.]

Κηδέσκω, ET Κηδαίνω, pro κήδω et κηδῶ: nam Κηδέσκω est Damnum infero, Profligo: at Κηδαίνω, Curo, Solicitus sum. [Hesychio μεριμνάω.] Od. Ψ. (8.) οἵθ' ἑὸν οἶκον Κήδεσκον, καὶ κτήματ' ἔδον, βιόωντό τε παῖδα. [" Κηδαίνω, ad Il. E. 448. Thom. M. 177. Musgr. Suppl. 708." Schæf. Mss. * " Κηδιάω, Curo, Curam gero, Sir. 22, 13. Ald. Καὶ μὴ κηδιάσῃς ἐν τῇ ἀπονοίᾳ αὐτοῦ, ubi reliqui libri ἀκηδιάσῃς habent. * Κηδίασις, Theod. Es. 28, 20." Schleusn. Lex. V. T.]

¶ Κηδὰρ, Locus quidam tenebrosus, τὶς τόπος ἀφεγγὴς, Suid. Apud Etym. autem legitur Κήδαρ, et dicitur signif. τὸ σκοτεινὸν, a Κηδῶ, τὸ κοιμῶμαι: sed hujus signif. verbi κηδῶ exemplum desidero.

¶ Κεδνὸς, Dignus, cujus cura geratur, In pretio habendus, In pretio habitus, ob virtutem aliquem sc. Il. I. (581.) πολλὰ δ' ἑταῖροι Οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων: qui alibi κήδιστοι. Interdum non solum In pretio habendus, sed etiam Venerandus: Greg. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐφύλαξα θεοῦ μυστήρια κεδνὰ, Mysteria veneranda. || Exp. et Prudens, q. d. Cujus animus curas prudentes versat; nam κεδνότατος veteres Gramm. exposuerunt φροντιστικώτατος, i. hoc valere dicentes q. σοφώτατος, συνετώτατος, in Od. K. 225. Ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε. Ab Eust. autem Od. A. ἀμφίπολος κεδνὴ, in (335.) Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη, exp. et συνετὴ et κηδεμονική: ubi κηδεμονικὴ sonare videtur Provida. Quæ exp. convenire possit et huic loco, κεδνοῖο ἄνακτος, Od. Ξ. (170.) Nisi quis malit Honorandi, Venerandi: quo modo et μήτηρ κεδνὴ vocari Hesiodo videtur ab observantia, quæ ei exhibetur, aut certe exhiberi debet a liberis. Legimus vero et κεδνὴ ἄλοχος, sive ἄκοιτις, ap. eosd. poëtas: quod exp. συνετὴ, item σώφρων: Lat. Proba mulier, Casta: quod prudentiam castitas comitari soleat. Dicitur item aliquid κεδνὸν quod est Probum, Honestum: ut ἄλοχος κέδν' εἰδυῖα, Hom. quæ et uno verbo κεδνή. Sunt tamen qui et hic κεδνὰ exp. συνετά. Et κεδνὰ ἤθεα, Hesiod. (Ἔ. 2, 317.) Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν ἵνα ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς, Virginem ducito in uxorem, ut bonos mores eam doceas vel honestos. Sic ap. Naumach. Κεδνὰ κακοὶ φθείρουσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι. Apud Soph. autem Aj. (663.) Οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα, exp. καλόν. Ceterum hoc nomen κεδνὸς Eust. a κήδομαι derivat: alicubi vero ab act. κήδω: addens κεδνὸς dici quasi κηδανός. [" Ad Charit. 718. Musgr. Ion. 1485. Alc. 39. Wakef. 616. Porson. Hec. p. xxxix. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 665. Valck. Hipp. p. 254. Brunck. Med. 526. Hymn. in Cer. 195. 202. ubi v. Ruhnk." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 8, 85. Eur. Iph. A. 371. Tro. 678. Rhes. 272. Æsch. S. c. Th. 62. " Vox est Homerica, formata a * κέδω, veteri forma τοῦ κήδω, sicut a * κύδω κυδνὸς, a μέρδω σμερδνός." Blomf. Gloss.]

ΚΗΔΕΥΩ, Curam funeris s. exequiarum s. parentalium gero, Curo exequias alicujus. Sed brevius exponere possumus, atque adeo verbo uno, Funero, Parento; aut, si verbo antiquo uti licet, Exequior. Plut. in Fabio (27.) Φάβιον ἐκήδευσαν, Fabium funerarunt, Funus exhibuerunt Fabio. Exp. et Sepelior; diciturque interdum κηδεύειν τὸ σῶμα, Plut. Amat. Narr. ubi Polit. vertit Humo mandare corpus. Pass. Κηδεύομαι, Mihi funus exhibetur, Plut. (8, 315.) Ὡς ἐπὶ ξένης ὁ Λύσις ἄλλως κεκήδευται. Ibid. Κεκηδεῦσθαι τὸ Λύσιδος σῶμα. Fit autem Κηδεύω a Κηδέω, Eust., ab hoc κηδεύω derivans cum alia, tum Ἐπικήδειος, item Κηδεὸς, quo utitur Hom. A Κηδέω, inquit, per epenth. τοῦ υ fit Κηδεύω: quod dicitur et pro θάπτειν, Sepelire, unde κηδεὸς νέκυς: et pro ἐπιγαμβρεύειν. || Affinitatem contraho, Matrimonium contraho. Æsch. pro ἐπιγαμβρεύειν usus est, teste Eust., scribens (Prom. V. 889.) κηδεύειν καθ' ἑαυτὸν, ἀριστεύει μακρῷ. Ex Eur. (Iph. T. 1212.) quoque affertur κηδεύειν τινά. Aristot. Pol. 5, 7. de Spartanis loquens, Καὶ ἔξεστι ποιεῖν ὅ,τι ἂν θέλωσι τοῖς γνωρίμοις μᾶλλον, καὶ κηδεύειν ὅτῳ θέλωσι, pro Contrahere matrimonium cum quocunque velint: pro quo imperitissime quidam interpretati sunt, Cujuscunque voluerint, curam habere. Sic Diog. L. Aristotele 215. Οἱ μέν φασι παιδικὰ γενέσθαι αὐτοῦ, οἱ δὲ κηδεῦσαι αὐτῷ δόντα τὴν θυγατέρα ἢ ἀδελφιδὴν, Affinitatem cum eo contraxisse, Bud. Idem affert κηδεύω pro Affinis sum, Affinitate conjunctus, Socer sum, e Plut. Demetrio (31.) p. 288. Δημητρίῳ δ' ἦν ἀνέλπιστος εὐτυχία, κηδεῦσαι Σελεύκῳ. Itidem vero ex App. pro Socer sum, B. C. 5. Σκριβωνίᾳ τῇ Λίβωνος ἀδελφῇ τοῦ κηδεύοντος Πομπηΐῳ. Supra autem dixerat Λεύκιος δὲ Λίβων κηδεστὴς ἦν Πομπηΐου. || Κηδεύειν et pro ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, Curam alicujus gerere, Bud. affert ex Eur. (Or. 781.) ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγώ. [" Ad Phalar. 366. ad Charit. 141. ad Diod. S. 1, 647. Brunck. Soph. 3, 458. ad Dionys. H. 1, 161. 2, 961. Wakef. S. Cr. 3, 89. ad Lucian. 1, 406. ad Anton. Lib. 265. Verh., Eur. Hec. 1188. Phœn. 349. Valck. Hipp. p. 234. Musgr. 634. Toup. Opusc. 1, 401. Brunck. ad Œd. T. 70. Affinitatem contraho, Mœr. 368. et n. Conf. c. κυβεύω, ad Lucian. 2, 336.;

cum κινδυνεύω, Heyn. Hom. 5, 377." Schæf. Mss. Eur. Med. 887. Plut. Lys. 30. Soph. Trach. 1227.] Κηδεία, Funeratio, Parentatio, Sepultura. Exp. etiam τὸ ἐπὶ τῶν νεκρῶν πένθος. Apoll. Rh. 2, (836.) Ἀμφὶ δὲ κηδείῃ νέκυος μένον, Herodian. 4, (2, 2.) Τὸ μὲν γὰρ σῶμα τοῦ τελευτήσαντος πολυτελεῖ κηδείᾳ καταθάπτουσιν ἀνθρώπων νόμῳ, Sumtuoso funere sepeliunt, Polit. || Affinitas, Eur. Suppl. (134.) Οὐκ ἐγγενῆ ξυνῆψα κηδείαν δόμοις. In VV. LL. e Xen. (Ἀπ. 2, 6, 36.) Συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν. Dicitur interdum ἡ πρός τινα κ., Aristot. Pol. 5. Διὸ καὶ ἡ Λοκρῶν πόλις ἀπώλετο ἐκ τῆς πρὸς Διονύσιον κ. Idem alibi κ. et οἰκειότητα conjunxit, Ἡ κατ' ἄλλην τινὰ συγγένειαν, ἢ πρὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κ. [" Ad Anton. Lib. 265. Verh." Schæf. Mss.] Κήδευμα, pro κηδεία, Affinitas, Plato de LL. 6. Κοσμίων τε πατέρων χρὴ προθυμεῖσθαι γίγνεσθαι κηδεστὴν τὸν αὐτῷ ξυνειδότα ἱταμώτερον ἅμα καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενον· τὸν δ' ἐναντίως πεφυκότα, ἐπὶ τἀναντία χρὴ κηδεύματα πορεύεσθαι. || Soph. κήδευμα pro κηδεστὴς dixit, Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, Œd. T. (85.) p. 152. meæ Edit. [" Valck. Phœn. p. 506. Hipp. p. 248." Schæf. Mss. Plut. 7, 915. * " Κήδευσις, Herodian. Epimer. 267." Boiss. Mss. Ælian. H. A. 10, 48. " Etym. M. 509, 48." Wakef. Mss. " Toup. Opusc. 1, 401. Heyn. Hom. 8, 390." Schæf. Mss.] Κηδεύσιμος, Cura dignus: ut quidem exp. ap. Didymum exponentem Homericum κηδεὸς [Il. Ψ. 159.] illo κηδεύσιμος. Fortasse rectius, Cura sepulturæ dignus. [Cf. Heyn. Hom. 8, 390. Apollon. Lex. 395.] Κηδευτὴς, Qui curam gerit alicujus, Curator. Pro κηδεμὼν ab Aristot. accipi videtur Probl. 19, 48. Ἔστι γὰρ ὁ χορὸς, κ. ἄπρακτος· εὔνοιαν γὰρ μόνην παρέχεται, οἷς πάρεστι. [Appian. Bell. Hispan. p. 293. Κ. νεκροῦ, Gl. Funerator. " Jacobs. Anth. 6, 190. ad Diod. S. 1, 403. * Κηδευτὸς, Heringa Obs. 197. Toup. Opusc. 1, 509." Schæf. Mss.] Ἀκήδευτος, ὁ, ἡ, i. q. ἀκήδεστος, cum accipitur pro Inhumatus, Plut. Pericle, Προβαλεῖν ἀκήδευτα τὰ σώματα. " Ἀκήδωτος Hesychio κηδείαν μὴ ἔχων, Non curatus, Non sepultus, Inhumatus."

Ἐπικήδειος, Funebris, Ad funus pertinens: λόγος, Funebris oratio. Sic ᾠδὴ, Funebre carmen, Plato de LL. Apud Suid. legitur, ἐπικήδειον, ἐπιτάφιον, ἐπιθανάτιον. Et ἐ. θρῆνος, addit Idem, ὁμοίως. Eust. scribit ἐ. λόγον affinitatem habere cum eo, qui ἐπιτάφιος et μνηματίτης appellatur. Dixerat autem antea τὸν ἐ. esse ἔπαινον τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ. Hoc præterea observandum est, a Suida ἐ. θρῆνος poni, at Eust. ἐπικήδειον et θρῆνον ita distinguere, ut ἐ. quidem sit ἔπαινος κ. τ. λ., ut paulo ante habes, at θρῆνος sit qui ᾄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ ταφῆς καὶ μετὰ ταφὴν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ᾀδόμενος ὑπὸ θεραπαινίδων καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. At Serv. in Virg. Ecl. 5. Imo hæc in viridi nuper quæ cortice fagi Carmina descripsi, et modulans alterna notavi, Experiar, annotat quæ sequuntur: Significat autem cantaturum se ἐπικήδειον et ἐπιτάφιον. Nam ἐ. est Quod dicitur cadavere nondum sepulto, ut, Extinctum nymphæ crudeli funere Daphnim Flebant: ἐπιτάφιον autem post completam sepulturam dicitur, ut, Daphnis ego in sylvis hinc usque ad sidera notus. Porro in VV. LL. habetur ἐπικήδιος et ἐπικήδιον cum solo ι, sed perperam, ut opinor; nam et ipse Eust. ubique cum ει scribit: qui etiam a Κηδεύω deducit, ut antea admonui: Ἐκ δὲ τοῦ Κηδέω, inquit, et per pleon. τοῦ υ, Κηδεύω, est ὁ κηδεὸς, καὶ ὁ ἐπικήδειος δέ. Idem alibi, p. 1293. ut καθαρεύω, καθάρειος, et ἐπιτηδεύω ἐπιτήδειος, sic κηδεύω κήδειος: unde ἐπικήδειος. [" Musgr. Tro. 514. Villois. ad Long. 283. Bergler. Alciphr. 431. Τὸ ἐ., Ammon. 54. Diod. S. 1, 137. * Ἐπικήδιος, 2, 251." Schæf. Mss. Ἐπικήδιον μέλος, Ælian. H. A. 5, 34. * Ἐπικήδιον, Gl. Nænia.]

Κηδεὸς, Cura dignus, φροντίδος ἄξιος, Eust. in Il. Ψ. (159.) τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα Κήδεός ἐστι νέκυς. Additque fieri a verbo Κηδεύω abjecto υ: a quo sit et κηδεμόνες paulo post, pro οἱ τῆς κηδείας φροντισταί: sed in hac deductione nominis κηδεμόνες sibi non constat hic Gramm.: quippe qui alibi a κηδέσω, fut. verbi Κηδέω, illud deducat: itidem vero sibi non constat in deductione nominis κηδεστής: Didymus autem, aut quicunque est brevium Scholiorum Auctor, exp. itidem φροντίδος ἄξιος, sed addens et κηδεύσιμος. Potest autem οἷς ἐστὶ φροντίδος ἄξιος, reddi, Ad quos cura ejus pertinet, Quorum est curam ejus gerere. Quasi, Qui suo quodam jure hoc officium ab illis poscit. Bud. vertit Familiares, Affines, ad quos funus pertinet.

[* Ἀντικηδεύω, Eur. Ion. 733. * " Ἀποκηδεύω, Lugendi et parentandi finem facio, q. d. Elugeo, Herod. 9, 31. Ὡς ἀπεκήδευσαν Μασίστιον." Schw. Mss. * Ἐγκηδεύω, 4 Macc. 17, 9. ἐγκεκήδευνται, Humati jacent. * Ἐπικηδεύω, Procop. 3, 3. " Hes. v. Ψέγος." Boiss. Mss.] Συγκηδεύω, Una funero, sepelio. Pass. Συγκηδεύομαί σοι, Una tecum funeror, Una sepelior, Una tecum sepulturæ mandor. [Athen. 606.]

B " ΚΗΘΕΙΑ, et Κηθάρια, Hes. teste dicuntur τὰ " ὀξύβαφα ἐν οἷς τοὺς κύβους ἔβαλλον, Vascula in quæ " tesseras conjiciebant. Aristophanis Schol. habet " Κήθια et Κηθάρια. Is enim tradit κηθάρια dicta " fuisse τὰ ὀξύβαφα ἐξ ὧν τοὺς κύβους ἠφίεσαν: fuisse " autem πλεκτά: seu κηθάριον fuisse πλέγμα * κανισκῶδες ἐπιτιθέμενον τῇ κληρωτίδι τῶν ψήφων: item " vero et κήθιον fuisse vocatum ἀγγεῖον πλεκτὸν εἰς ὃ " τὰς ψήφους καθίεσαν. Rursum κηθάρια fuisse nominata τὰ ἐκπέταλα τρυβλία, ab Euphronio dicta κήθια: atque ita et Chærin κήθιον appellasse τρυβλίου τι εἶδος. Pro Utroque vasculo accipi potest " in Aristoph. Σφ. (674.) σύρφακα τὸν ἄλλον Ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδὲν, et " pro Scutella sc. et pro Vasculo in quod calculi et " suffragia s. sortes conjiciebantur. Pro Tesserarum " alveolo in h. l. Hermippi, Καὶ πρὸς κύβους ἕστηκ' " ἔχων τὸ κήθιον. Itidemque Athen. l. 11. ait, Κήθιον, τὸ κήτιον, τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους." [" Κήθιον, Bergler. Alciphr. 195." Schæf. Mss. * Κηθὶς, C * Κηθίδιον, J. Poll. 7, 205. 10, 150.] " Κῆθα, Hesychio τάφος, Sepulcrum." [Vide Κήτιον.]

[* ΚΗΚΙΒΑΛΟΣ, Conchylii genus, Athen. 85.] " Κικοβαυλιτίδες, Conchylii quoddam genus nigrum: " item τὰ ἐκ στέατος σκωλήκια. Hes."

" ΚΗΛΑΣ, Hesychio νεφέλη ἄνυδρος, et χειμερινὴ " ἡμέρα, et αἲξ ἥτις κατὰ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει τυλοειδές: Suidæ etiam ἀλώπηξ: quæ item epitheticῶς κηκάς." [Ruhnk. Ep. Cr. 134. Theophr. Fr. 6, 2, 6. et n. * Κήλας, ὁ, Ælian. H. A. 16, 4.]

" ΚΗΛΑΣΤΡΑΙ, Hesychio sunt σκαφίδες, ἀγγεῖα " ποιμενικά: necnon Arbores quædam. Theophr. " vero κηλάστρους vocat has arbores, feminino ge- " nere: numerans inter agrestes et ἀειφύλλους: H. " Pl. 1, 15. 3, 6. Gaza etiam Celastros appellat." [* Κήλαστρον, τὸ, Theophr. H. Pl. 1, 9, 3. 3, 3, 5, 6, 2. Κήλαστρος, ἡ, 3, 3, 1. ubi erat * Κήλαστος. D Vide Schn. Ind. Theophr.]

ΚΗΛΕΩ, Mulceo, Permulceo, Delinio, θέλγω, quod proprie verborum aut cantus dulcedine aut aliorum auribus gratorum illecebris fit, ut Plut. in Κήλησις infra docet, ideoque Cic. interpr. Suavitate auditus animum delinio. Theopomp. poëta ap. Athen. (485.) Ὥς ποτ' ἐκήλησεν Καλλίστρατος υἷας Ἀχαιῶν Κέρμα φίλον τι διδοὺς, ὅτε συμμαχίαν ἐρέεινεν, Οἷον δ' οὐ κήλησε δέμας λεπτὸν Ῥαδάμανθυν Λύσανδρον, Plut. (9, 466.) Μῦθον δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως μὲν οὖν, λιγυρῶς δὲ καὶ γλαφυρῶς ἠγόρευκεν, ἀμέλει ταῦτα καὶ κηλεῖ καὶ προσάγεται πάντας, Omnes permulcent et attrahunt. Pass. Κηλέομαι, Demulceor, Permulceor, Delinior, θέλγομαι οἷον αὐλοῖς καὶ * ἡδυφωνίαις, ut Suid. exp.: Æschin. (86.) c. Ctes. Ἀφομοιοῖ γάρ μου τὴν φύσιν ταῖς Σειρῆσιν, ὡς ἔοικε· καὶ γὰρ ὑπ' ἐκείνων οὐ κηλεῖσθαί φησι τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ' ἀπόλλυσθαι: paulo ante vero utitur itidem alio vocabulo Deliniendi, sc. τῷ θωπεῦσαι, quod blando tactu fit,

sicut hoc κηλῆσαι verborum illecebris aut etiam incantamentis. Plut. (10, 10.) Κηλοῦνται μὲν ἔλαφοι καὶ ἵπποι σύριγξι καὶ αὐλοῖς, Gell. Permulcti sonis mitioribus: Plut. Coriolano (18.) p. 71. Τῷ κοσμίως καὶ σωφρόνως ἀκούειν ἀγόμενον καὶ κ. Sic Idem paulo ante copulat κηλεῖ καὶ προσάγεται. Lucian. (1, 815.) de poëtis et scriptoribus fabulosis, Ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Apud Eund. (2, 473.) est partic. κεκηλημένος. Plato de Rep. 2. (p. 208.) Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται — ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι. Lat. quoque vocab. Mulcere frequenter accipitur pro Verbis, Verborum illecebris delinire. Ovid. Pastor arundineo carmine mulcet oves: et, Auribus mulcendis apta referre: et, Ad aures mulcendas natus canor. Horat. quoque Carmine mulcere puellas dicit, Aures permulcere. Sic Cic., Sonus et numerus permulcent aures, Quintil. Pravis voluptatibus aures assistentium permulcere. At Liv. Paulatim permulcendo tractandoque mansuefecerant plebem. Κηλέομαι accipitur etiam pro Delector, Oblector: ut in hoc ap. Eust. Epigr. in Hecaten s. Dianam, Δέσποινα τριοδῖτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλαις κηλευμένη, i. e. χαίρουσα, θελγομένη. || Κηλῶ Suid. exp. non solum ἀπατῶ, sed etiam βλάπτω: Hes. autem non solum πραΰνω, θέλγω, πείθω, verumetiam καταμαραίνω. [" Thom. M. 532. Wakef. Trach. 1003. Huschk. Anal. 10. Lobeck. Aj. p. 400. Koppiers. Obs. 118. Bergler. Alciphr. 180. Valck. Hipp. p. 195. Toup. Emendd. 2, 440. An Dores καλέω dixerint, Huschk. Anal. 11." Schæf. Mss.] Κηληθμὸς, ὁ, Mulcedo, Gell., Aurium delinimentum, illicium, oblectamentum, Voluptas, qua aures permulcentur, Od. Λ. (332.) N. (1.) Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. Gell. Quæ nullas voluptates, nullamque mulcedinem Veneris neque Musæ haberet. [" Huschk. Anal. 9. Valck. ad Röv. xliii." Schæf. Mss.] Κήλημα, idem, ἀπάτη, Suid. [" Schol. Plat. 40. D. R." Schæf. Mss. Eur. Tro. 893.] Κήλησις, Delinitio, qua aures permulcentur, Actio ipsa mulcendi s. permulcendi aures, Plut. de Solertia Anim. Ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων, ὄνομα, κήλησίς ἐστι· τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. Hoc vero Stoicorum dogma, κήλησις, ἡδονὴ δι' ὤτων κατακηλοῦσα, Cic. Tusc. 4. ita interpr., Delectatio, Voluptas suavitate auditus animum deliniens. [* " Κηλητὴς, Timon Phl. 25." Schæf. Mss. T. H. ad Aristoph. Πλ. 503. * Κηληκτὰς, Dorice pro eod., Plut. 6, 826.] Κηλητήριος, ὁ, ἡ, Mulcendi vim habens, Cui permulcendi facultas inest. Unde in fem. ap. Hes. κηλητηρίους, quod exp., τὰς ψυχὰς θεραπευούσας. Et ap. Suid. κ. ᾄσματα, quæ et θελκτικὰ μέλη, Ad aures mulcendas natus canor, Ovid. [Eur. Hec. 535. Lobeck. Phryn. 131.] At Κηλητήριον, Delinimentum ad aures permulcendas, proprie; Illicium, quo animum alicujus permulcemus: i. q. κηληθμὸς supra. Soph. Trach. (575.) Ἔσται φρενός σου [σοι] τοῦτο κηλητήριον, Hoc permulcebit animum tuum, Isto delinimento pectus tuum mulcebis. [" Valck. Anim. ad Ammon. 222. Wakef. Trach. l. c. 1138." Schæf. Mss.] Pro quo per sync. dicitur Κήλητρον, sicut θέλκτρον pro θελκτήριον, Delinimentum, quo pectus alicujus mulcemus, φίλτρον, παραμύθιον, Hes. " Κέλετρον ap. Eund. esse di-" citur ᾧ τοὺς ἰχθύας θηρῶσιν ἐν τοῖς ποταμοῖς." [* Κήληθρον, Phrynichus Bekkeri p. 46.] Κηλήτωρ, ορος, Delinitor, Qui aures alicui permulcet. [" Orph., Schol. Hesiod. p. 305." Wakef. Mss.] At Κηλήτειρα, Quæ aures s. animum alicui mulcet, dictis alicujus pectora mulcet, Virg. At Hes. * ἡσυχάστρια. Ἀκήλητος, ὁ, ἡ, Qui permulctus non est, permulceri nequit, mulcedine captus non est, capi non potest, permulcendo tractandoque mansuefactus non est, mansuefieri nequit, Od. K. (329.) Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστιν, i. e. * ἄθελκτος καὶ ἀπαθὴς, Eust. exp. Annotat tamen Idem, vett. accepisse pro * ἀκατάκλαστος, Infracta, Pertinax. [" Wakef. Trach. 999. Huschk. Anal. 10." Schæf. Mss.] " Ἀκη-" λητὸς autem oxytonws, pro Intemeratus, nescio " unde afferant VV. LL., nam ea signif. dicitur po-" tius ἀκηλίδωτος." " Ἀκήδιτον, ap. Hes. legitur expos.

A " * ἄθελκτον, σκληρὸν, Quod demulceri et deliniri ne-" quit, Durum et rigidum. Sed scr. potius ἀκήλη-" τον, ea in signif." [* Κηλητικὸς, Athen. 633.] Κηληδὼν, όνος, ὁ, Pind. similiter κηληδόνας dicit ut Hom. σειρῆνας, quæ sc. facerent τοὺς ἀκροωμένους ἐπιλαθέσθαι τῶν τροφῶν ὑφ' ἡδονῆς, καὶ οὕτως ἀφαναίνεσθαι, Eust. Eadem tradit Athen. (290.) Dubium vero est an Pind. hoc Sirenibus epith. tribuerit, διὰ τὸν κηληθμὸν, ut Hom. loquitur, an vero intelligat alia aliqua ᾠδικὰ δαιμόνια. [" Heyn. Hom. 8, 643. Jacobs. Anth. 12, 450. Huschk. Anal. 8, 100." Schæf. Mss. * Ἀποκηλέω, Schleusner. Lex. V. T.] Κατακηλέω, Demulceo, Permulceo, Suavitate auditus animum delinio, vide Κήλησις. [" Lobeck. Aj. p. 400. Wakef. Trach. 999. 1003. S. Cr. 1, 25. ad Timæi Lex. 249. Bergler. Alciphr. 180. Taylor. ad Æschin. 1, 627." Schæf. Mss. * Κατακήλησις, Orig. c. Cels. 1, 325.] Κατακηλητικὸς, Qui permulcere s. demulcere potest, Cui facultas inest permulcendi et suavitate auditus animum deliniendi. [* Ὑπερκηλέω, Lucian. 2, 397.]

B Κηλαίνω, i. q. κηλέω, Mulceo, Demulceo, Suavitate auditus animum delinio, Permulcendo tractandoque mansuefacio, θέλγω, Hes. Item νοσέω, ap. Eund., quod fortassis ad Κήλη pertinet.

Κηλέστης, Qui aurium illecebris decipit, mulcedine aliquem capit, ἀπατεὼν, Suid. sicut κηλέω ei significat ἀπατάω. [* " Κελέστης, Apostolius Prov. 12, 55." Schn. Lex.] Κηλεὺς, idem, VV. LL. [* Κῆλον, i. q. κήλημα, Pind. Π. 1, 21. Schol. * Δύσκηλος, Æsch. Eum. 828. Scholiastæ δυσθεράπευτος, quasi per synæresin pro δυσκήλητος. Εὔκηλος, quod vide alibi, ap. Eust. ad Il. A. 554. deducitur a κηλέω. * Πανεύκηλος, Apoll. Rh. 3, 1195. * Κατευκηλέω, 4, 1059. * Παρευκηλέω, i. q. παρηγορέω, Eur. Herc. F. 98.] " Ἀκήλων, in Lex. meo vet. ἥσυχον, Quie-" tum: quo sensu et ἕκηλον."

ΚΗΛΗ, dicitur ap. vett. Tumor omnis, quacumque in parte fuerit: sive in scroto, ut quæ vocatur ἐντεροκήλη, sive in inguinibus, sive etiam in gutture: cujus generis sunt βουβωνοκήλη et βρογχοκήλη. Po-

C stea vero magis dici cœpit de scroti tumoribus, quod illi tum frequentiores sint, tum multo magis diversorum generum. Recensentur autem hæc fere ejus generis ap. Medicos, βουβωνοχήλη, ὀσχεοκήλη, ἐντεροκήλη, ἐπιπλοκήλη, ὑδροκήλη, πνευματοκήλη, σαρκοκήλη, κιρσοκήλη, præter alia, quæ duobus generibus constant. Gorr. Gal. de Tumor. præter Naturam, c. 15. de enteroepiplocele loquens, Νεωτέρων ἰατρῶν ὄνομα, τῶν καὶ σύμπαντας τοὺς κατὰ τῶν ὄρχεων ὄγκους ὀνομαζόντων κήλας, διὰ τοῦ η στοιχείου τῆς πρώτης λεγομένης συλλαβῆς, οὐ διὰ τοῦ ᾱ, καθάπερ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Marc. Diosc. Interpres Ramices a Lat. vocari tradit, in primisque a Celso. Eust. a κηλέω derivari putat, ac dictam κατ' ἀντίφρασιν: Suid. autem a χαλάω. [" Jacobs. Anth. 9, 423." Schæf. Mss. Phryn. Bekkeri p. 47. Ælius Dionys. ap. Eust. 1481, 51. * Κηλοτόμος, Paul. Æg. 6, 61. * Κηλοτομία, 63.] " Ἐπιπλοκήλη, Hernia, cum omentum " descendit in scrotum. Vide Celsum." [* Ἐπιπλοκηλικὸς, Galen. 2, 396.] Κηλήτης, qui eo vitio la-

D borat, Synes. Ep. Καὶ ἐκάλουν ἀλλήλους οὐκ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλὸς, ὁ κηλήτης, ὁ ἀριστόχειρ, ὁ παραβλώψ. Ubi exp. Herniosus: nam Hernia sub Cele comprehenditur. [Gl. Hirniosus. " Jacobs. Anth. 9, 423. Lucillius 80. et Jacobs." Schæf. Mss. * Κάλη, * Καλήτης, Lobeck. Phryn. 639.]

" ΚΗΛΙΣ, ίδος, ἡ, Macula. Plut. (7, 903.) Πρὶν " ἐνδῦσαν ὥσπερ βαφὴν ἢ κηλίδα, δευσοποιὸν γενέσθαι " καὶ δυσέκπλυτον:" [6, 305.] " Synes. Τὰ ἁμαρτήματα " λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλύτους κηλῖδας, Ineluibilium " macularum instar sunt. Idem Epist. 105. Ἐμπι-" πλάμενον κηλῖδος οὐκ ἂν εἴποι τις ὅσης, Ineffabilibus " plenum maculis. Hesychio est non solum ῥύπος et " εἶδος αἰσχρὸν ἐν ἱματίῳ, sed etiam ἕλκος, οὐλὴ, Ul-" cus, Cicatrix, Nævus: nec non ὄνειδος, Probrum: " ut Macula quoque et Labes ap. Latinos. Sic ap. " Suid., Τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων κηλῖδα προσετρίψαντο. " Et Herodian. 6, (8, 16.) Τιμωρίας τε καὶ κηλῖδας " πάσας αὐτοῖς ἀνῆκεν." [" Wakef. Trach. 454. Eum.

790. Abresch. Æsch. 2, 113. Jacobs. Anim. 72. Anth. 9, 123. 124. 10, 281. Lobeck. Aj. p. 235. Heringa Obs. 226. Toup. Opusc. 2, 62. Valck. Hipp. p. 252. Eur. Hec. 902. Phryn. Ecl. 12. Brunck. Aj. fin. El. 445. De quant., Phryn. Ecl. 70." Schæf. Mss. Xen. Ἑλλ. 3, 1, 9.] "INDE Κηλιδόω, Maculo, Labe fœdo." ["Segaar. in Daniel. 77. Wakef. Herc. F. 1321. Heyn. Hom. 8, 100." Schæf. Mss.] "E QUO Κηλιδωτὸς, Maculatus, Labe fœdatus." [Gl. Maculosus.] "Ἀκηλίδωτος, Immaculatus, Cui macula s. labes aspersa non est: ut ἀ. βίος, Vita immaculata, Sapient. 4, (9.) Itidem Hes. et Suid. ἀκηλίδωτον exp. ἄσπιλον, ἀκήρατον, καθαρόν. Sed hic, nimirum Suidas, facit mentionem comparativi etiam ἀκηλιδότερος, quasi ab Ἄκηλις, significante Expers maculæ et labis. At pro ἀκηλίδωτον τόξευμα, quod VV. LL. afferunt e Prov. 25, (18.) pro Sagitta acuta, scr. ἀκιδωτὸν, de quo infra." [Schleusn. Lex. V. T. "Euseb. V. C. 4, 10. Theod. H. E. 1, 4, 9." Mendham. Mss. Synes. p. 44. * Εὐκηλιδότερος, tanquam ab * Εὔκηλις, Herodian. Epimer. 240. * Κηλιδιάω, unde κηλιδιῶντα πρόσωπα, Antyllus Oribasii p. 325. Matth.]

"ΚΗΜΟΣ, Camus: Hesychio est πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὰς πορφύρας, Fiscella e vimine qua capiunt purpuras: qualis est Nassa Lat.: nam et hæc perinde ut κημὸς similis est ἠθμῷ, et in ea ponitur τὸ δέλεαρ, Esca. Significat etiam, inquit idem Hes., τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τῶν δικαστῶν ὑδρίᾳ πεπλεγμένον πῶμα παρόμοιον χώνῃ, Operculum e vitili simile infundibulo quod judiciariæ urnæ superponitur. Ita Aristoph. Σφ. (754.) Κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς, Ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος. Itidemque aliquanto post eum l., βάλλε κημοὺς, In malam rem abjice camos: seu, ut Schol. exp., βάλλε ἐς κόρακας τὰ δικαστικὰ σκεύη. Ita dicitur et ὁ περιτιθέμενος τοῖς ἵπποις εἰς ὃν αἱ κριθαὶ βάλλονται, Fiscella e vimine aut Reticulum e funiculis plexum quod equisones equis et muliones mulis circumponunt imposito in id hordeo, avena, fœnove, ita ut equi mulive in itinere non subsistant quærendi pabuli gratia. Idem Hes. esse dicit Fræni etiam speciem, εἶδος χαλινοῦ: forsan quale equis iis qui mordere solent, circumponitur cancellatum, e ferreis bracteis. Ita sane Xen. Ἱππ. (5, 3.) p. 548. Εἰδέναι δὲ χρὴ τὸν ἱπποκόμον καὶ τὸν κημὸν περιτιθέναι τῷ ἵππῳ, καὶ ὅταν ἐπὶ ψῆξιν, καὶ ὅταν ἐπὶ κυλίστραν ἐξάγῃ· καὶ ἀεὶ δὲ, ὅποι ἂν ἀχαλίνωτον ἄγῃ, κημοῦν δεῖ. Ὁ γὰρ κημὸς ἀναπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκ ἐᾷ· καὶ τὸ ἐπιβουλεύειν δὲ περικείμενος μᾶλλον, ἐξαιρεῖ τῶν ἵππων. At de panifice quodam ap. Athen. 12. Χειρίδας ἔχων καὶ περὶ τῷ στόματι κημὸν, ἔτριβε τὸ σταῖς, ἵνα μήτε ἱδρὼς ἐπιῤῥέῃ, μήτε τοῖς φυράμασιν ὁ τρίβων ἐμπνέοι. Eo allusit et Plautus cum dixit, Deos quæso ut hodie camum et furcam feras. Et forsitan servi ut jumenta ἐφιμοῦντο ne cibis quos tractabant vesci possent. Rursum Hes. κημὸν esse dicit γυναικεῖον προκόσμημα: forsitan quali hodie nobiles matronæ utuntur ad integendam faciem." ["Thom. M. 925. Jacobs. Anth. 8, 82. 237. 9, 217. 11, 103. Brunck. Soph. 3, 416. Kuster. Aristoph. 115. Bergler. Alciphr. 195." Schæf. Mss. Arrian. Ind. 16. Schol. Aristoph. Ἱππ. 1147. Σφ. 99. At * Κῆμος, ἡ, est Nom. plantæ, Orph. Arg. 923. Plin. 27, 8. I. q. λεοντοπόδιον, Diosc. 4, 131.] "Δύσκημον, Hes. exp. ἄφρονα, δυσοιώνιστον, Dementem, Inauspicatum." "Εὐκαμία, Dorice pro εὐκημία, h. e. εὐφημία" [an εὐφιμία?] "ἤτοι ἡσυχία: παρὰ τὸν κημὸν τὸν ἐν τῷ στόματι τῶν ἵππων ἐμβαλλόμενον. Etym." "Κημόω, Camum circumpono. Habes id in l. Xen. paulo ante cit.: ubi pro eod. dicit τὸν κημὸν περιτιθέναι. UNDE Κήμωσις, Hesychio φίμωσις, Fiscellæ s. Cami circumpositio." [* "Ἀκήμωτος, Sine capistro, Const. Apost. 237." Wakef. Mss.] "Apud Eund. legitur ET Κημοστόμης, expositum τῷ χαλινῷ ἐμφερής: sed non sine mendi suspicione." [Apud Phot. extat vitiosum * Κημᾶν, φιμοῦν, χαλινοῦν.]

"ΚΗΞ, secundum Apionem dicitur ὁ λάρος: qui et A καύηξ. Quidam exp. αἴθυιαν, Mergum: alii κέπφον: alii diversam esse avem volunt. Ita Hes. respiciens ad h. l. Hom. Od. O. 478. Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ', ὡς εἰναλίη κήξ. Ubi Schol. esse dicit Avem marinam similem hirundini: addens et ipse, esse qui ipsam λάρον dicant, alios αἴθυιαν. Κῆκες Hesychio λάροι, qui supra καύηκες." ["Antimachi Reliquiæ p. 96. T. H. ad Plutum p. 312." Schæf. Mss.] "Ead. avis NOMINATUR Κήϋξ quoque ET Κηρύλος, Ceyx et Cerylus." ["Κήϋξ, Apollod. 28. ad Lucian. 1, 178." Schæf. Mss. Schol. Pind. Π. 8, 10.] "Diversa est a laro, mergo, ceppho. Aristot. enim H. A. 8, 3. cum dixisset περὶ τὴν θάλασσαν διατρίβειν ἀλκυόνα καὶ κηρύλον, in eod. gen. ponit mox λάρον, κέπφον, αἴθυιαν. Ita igitur nominatur Alcyonum mas, ut Antigonus ap. Schol. Aristoph. (Σφ. 99.) testatur, scribens κηρύλους dici τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκυόνων, Alcyonas masculos: itidemque Hes. Euphronius Dorice κηρύλον vocari tradit, Attice κειρύλον: ut Didymus quoque κειρύλον nominari ita B κατὰ φύσιν ait. Et id innuit Aristoph., ap. quem in Avibus (300.) Pisthetærus Evelpidi roganti, Κηρύλος" [Κειρύλος Br.] "γάρ ἐστιν ὄρνις; respondet, οὐ γάρ ἐστι Σποργίλος: innuit inquam κειρύλον dici παρὰ τὸ κείρειν, cum Sporgilus sit nomen κουρέως, Tonsoris, teste Schol. Idem Schol. κήϋκα quoque esse Alcyonem marem tradit, sic dictum a Ceyce Trachiniorum rege in hanc avem mutato: addens et ipse, alio nomine appellari κηρύλον. Ovid. etiam Metam. 11. prolixe persequitur hanc ἀπορνέωσιν Ceycis et Alcyones: aperte et ipse indicans κήϋκα esse Alcyonem marem, s. Maritum alcedonis. Sic Plin. 32, 8. Fit in mari et Alcyoneum appellatum, e nidis alcyonum et ceycum. Sed notandum κηρύλος paroxytonως scriptum esse ap. Aristoph. et Schol. ipsius, et Suid.: at proparoxytonως ap. Hes. et Aristot. ac Athen. quin et ap. Eust. Κυρήλος, affertur pro Alcyon masculus: perperam: scr. enim κηρύλος, transpositis vocalibus, ut supra." [Antig. Caryst. 27. "T. H. ad Plutum p. 188. Jacobs. C Anth. 9, 301. ad Lucian. 1, 177. Amst." Schæf. Mss.]

ΚΗΡ, ρὸς, ἡ, Sors, Fatum, Soph. Trach. (453.) Ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθές· ὡς ἐλευθέρῳ Ψευδεῖ καλεῖσθαι, κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή, i. e. μερὶς, κλῆρος, μοῖρα, τύχη, Schol. Sed plerumque in malam partem capitur, pro Fatum lethiferum, funestum, Sors funesta, adversa, dura fati. (Il. N. 665.) εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε, Luctifici gnarus fati conscenderat æquor. Il. Ψ. (78.) Hector ab Achille dejectus, ἐμὲ μὲν κὴρ Ἀμφέχανε στυγερὴ, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ. Id μοῖραν vocat in versu sequenti, Π. (687.) ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο, Od. T. (558.) οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει, Il. P. (714.) ὅπως—θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν: Π. (46.) ἔμελλεν Οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι: M. (326.) κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο Μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι: B. (302.) οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, Cic. Qui non funestis liquerunt lumina fatis. Sic (834.) κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο: Θ. (70.) Ἐν D δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, Duo fata lethifera, δύο μοίρας: de Jove, qui in bilance fatum Græcorum et Trojanorum in certamen descendentium statuebat. Cum vero seorsum ponitur, nec θάνατος ei adjungitur, plerumque solet exponi Lethum, Mors, θάνατος. Il. Σ. (535.) de pugna Græcorum et Trojanorum, ἐν δ' ὀλοὴ κὴρ, Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον, Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν: X. (365.) Achilles ad Hectorem morientem, Τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι. Od. Γ. (410.) κηρὶ δαμεὶς Ἄϊδόσδε βεβήκει: B. (316.) Πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω: P. (82.) τούτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω: Il. M. (402.) Ζεὺς κῆρας ἄμυνε Παιδός: (E. 22.) ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν: Od. X. (363.) ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν: Il. Γ. (32.) κῆρ' ἀλεείνων, Lethum fugiens: Od. P. (500.) μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν. Utuntur h. v. quidam etiam prosæ scriptt. Plut. de Amore Frat. Φθόνους ἐμποιοῦσι καὶ ζηλοτυπίας, αἴσχιστα νοσήματα, καὶ κῆρας, οὐκ οἰκίαις μόνον, ἀλλὰ καὶ πόλεσιν ὀλεθρίους. Ubi Noxas, Pestes, s. potius Fatales noxas et pestes exponi

etiam posset: nam et Hes. κῆρας dicit esse βλάβας. Pro Pestis certe metaphorice accipitur in h. ap. Suid. l., Ἀξιῶν αὐτοὺς πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὄντας κῆρας πόλεών τε καὶ πολιτείας, Ut pestes et noxas reip. Bud. Dira calamitas, Noxa, ap. Plat. de LL. 11. p. 349(=172.) Πολλῶν δὲ ὄντων καὶ καλῶν ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασιν, αἳ καταμιαίνουσί τε καὶ καταῤῥυπαίνουσιν αὐτά. Plut. Antonio (2.) Ἀντωνίῳ δὲ λαμπρῷ καθ' ὥραν γενομένῳ τὴν Κουρίωνος φιλίαν καὶ συνήθειαν, ὥσπερ τινὰ κῆρα, προσπεσεῖν λέγουσι, Perniciem et exitium, ut e sequentibus apparet, Bud. Apud Philon. autem V. M. 3. ubi de igne profano et quo unusquisque domi suæ utitur, dicit, Ὅπως μὴ προσάψαιτο τοῦ βωμοῦ, διὰ τὸ μυρίας ἴσως ἀναμεμάχθαι κῆρας, Turn. Sexcentis fortasse maculis inquinatum esse. Sic vero Hes. quoque κῆρας exp. * μολύσματα. Theophr. locis quoque suas κῆρας tribuit, i. e. Fatalia vitia, Fatales ægritudine et morbos: C. Pl. 5, (10, 4.) ubi de arborum morbis tradit, Ὅλως δὲ ἕκαστοι τῶν τόπων ἰδίας ἔχουσι κῆρας, οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἐδάφους, οἱ δ' ἐκ τοῦ ἀέρος, οἳ δ' ἐξ ἀμφοῖν. Unde desumtum videtur, quod Plin. scribit 17, 24. ubi et ipse de morbis arborum disserit, Sunt enim quædam ægritudines et locorum. Paulo post vero Morbos locorum dicit. Pro Morbo certe accipi a Soph. testatur ejus Schol. in Phil. (41.) πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ Κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακράν; paulo ante vero dixerat βαρεῖαν νοσηλείαν. Sic (1165.) εὖ γνῶθ' ὅτι σοι Κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν, i. e. νόσον, Morbum. [" Toup. Opusc. 1, 226. Wassenb. ad Hom. 151. Musgr. Alc. 322. ad Timæi Lex. 18. Jacobs. Emendd. 41. Ilgen. Hymn. 592. Wolf. ad Il. B. 302. 352. Heyn. Hom. 7, 447. 8, 286. 705. Conf. c. κὴρ, 7, 5. 542. 8, 287. Κὴρ et θάνατος, Lessing Schrift. 10. p. 190. Κῆρες, Musgr. Herc. F. 481. Wakef. Eum. 965. Huschk. Anal. 194. 196. Jacobs. Anth. 8, 130. 9, 126. Heyn. Hom. 4, 45. 6, 427. Dionys. H. 2, 1035. Theogn. 13. Valck. ad Röv. 40. Hipp. p. 283. Πόσιος κῆρες, Theogn. 815." Schæf. Mss. Κῆρες Ἐριννύες, Æsch. S. c. Th. 1063.]

Κηροτρόφος, ὁ, ἡ, Lethum s. Mortem afferens; q. d. Mortem nutriens, et velut in sinu fovens, Lethifer, Mortifer. Nicander Θ. (191.) de ichneumone, cui aspidem nocere non posse tradit, ὅτε λυγρὰ Θαλπούσης ὄφιος κηροτρόφον ὠεὰ γαίῃ, Lethiferi anguis, respectu vel ovorum, quæ et ipsa mortem inferre putantur, vel veneni, quod parit: unde et Pestiferi aliquis interpretari posset. Κηριτρεφὴς, Qui una cum lethifero fato alitur, Qui educatur inter multas duræ sortis miserias, et illis est obnoxius, Hesiod. Ἔ. (2, 35.) τότε Σείριος ἀστὴρ Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων Ἔρχεται ἠμάτιος. [Oraculum ap. Schol. Eur. Phœn. 638. Synes. 329. 330.] Κηρίφατος, Qui morbo decessit: nam κηρίφατοι, ὅσοι νόσῳ τεθνήκασι, Hes. Κηραμύντης, Lethiferi fati propulsator, ὁ κῆρας ἀμύνων, Hom. Idem qui Sophocli ἀλεξίμορος, at aliis ἀλεξίκακος. Eust. citat e Lycophr. [663.] Κηρουλκὸς, Ad fatum lethiferum trahens, Ad funestum fatum rapiens, ἡ εἰς θάνατον ἕλκουσα, Etym. [Lycophr. 407. * Κηροφόρος, Gl. Letiferus. * " Κηρεσιφόρος, Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. 4, 417." Boiss. Mss. Nicet. Annal. 21, 3.] Κηρεσσιφόρητος, Qui a lethifero fato fertur, Quem funesta fata afferunt, secum adducunt, Il. (Θ. 527.) Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους, Οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν, ubi Eust. annotat, per posteriora hæc verba, Οὓς κῆρες φορέουσι, explicari præcedentia, ac non active accipi debere, sed passive. [Lobeck. Phryn. 687.] " Κάρμορον Hes. dici scribit τὸν κηρὶ μεμορη" μένον."

Ἀκήριος, ὁ, ἡ, Immortalis, Fato lethifero non obnoxius, Juris fatalis vel Parcalis immunis, Bud. Phocyl. (99.) Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι. Eust. hæc refert e Rhet. Lex., Ἀκήριος, ἄνοσος, ὑγιὴς, ἀθάνατος, μὴ ὑποκείμενος δηλονότι κηρί. I. e., Ἀκήριος, Morbi expers, Sanus, Immortalis, Non obnoxius sc. κηρί. Puto autem, ἀκήριος exponendo Immortalis, accipi debere κῆρα pro Parca: at exponendo Morbi exors, Sanus, pro Pernicie s. Peste et Exitio: unde ἀκήριος exp. et ἀβλαβὴς, Illæsus, Qui non passus est ullam κῆρα. Quæ exp. convenire potest huic loco Od. (Ψ. 328.) Σκύλλην θ', ἣν οὔ πώποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν, Illæsi. Quanquam in parvis Scholiis exp. χωρὶς κηρὸς, ita enim corrigo, quod in vulg. Edd. legitur, κήρυκος, χωρὶς θανάτου, Absque morte. Videtur autem ipse Hom. statim post velut alludens ad hoc dictum ἀκήριοι ἄλυξαν, subjunxisse, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξεν. Exp. autem ἀκήριοι, ἀβλαβεῖς, Illæsi, ab Eust., (Od. M. 98.) Τῇ δ' οὔ πώποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται. Sic etiam ap. Nicandr. accipitur Θ. (190.) Ἰχνεύμων δ' ἄρα μοῦνος ἀκήριος ἀσπίδος ὁρμὴν—ἀλεύαται, Illæsus effugit, Non interimitur et occiditur s. occidi potest ab aspide: ἄνευ κηρὸς καὶ θανάτου. || Item Ἀκήριος in act. signif., Non exitialis, lethifer. Vide Nicandri Schol. [" Heyn. Hom. 5, 151. 327. 713. 6, 190. 409. Casaub. ad Athen. 124. Ruhnk. ad Timæi Lex. 18. Simonid. 5. ad Callim. 1, 49. 266." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 821. Il. H. 100. Φ. 466. Apoll. Rh. 2, 197.] " Ἀκήρεα ap. Hes. exp. ἀβλαβῆ. Pro quo " scr. ἀκήρια."

[* " Ἄκηρος, Jacobs. Anth. 8, 63. 10, 122." Schæf. Mss. " Strato Epigr. 88. χρωτὸς ἀκηροτάτου, pro ἀκηρατωτάτου, ut δυσφωρότατος, εὐφωρότατος, εὐχειρότατος. Cf. Schæf. ad Naekii Chœril. p. 273. Wyttenb. Bibl. Crit. 2, 2. p. 54. * Ἀπόκηρος, Empedoclis Fr. 411. Εὔνιες ἀνδρείων ἀχέων, ἀπόκηροι, ἀτειρεῖς, i. q. ἀκήριοι: olim ἀπόκληροι." Schn. Lex. Suppl.]

" Ἔγκηροι, Hesychio οἱ θνητοὶ, Mortales: Obnoxii " sc. τῇ κηρὶ, Fato s. Morti. Sic Idem ἔγκηρος μοῖρα " affert pro * ἐνθανάσιμος μοῖρα."

Ἐπίκηρος, ὁ, ἡ, Fato lethifero obnoxius, Fatalibus morbis obnoxius: interdum etiam Caducus, Fluxus. Opp. τῷ ἀκηράτῳ ab Aristot. de Mundo: Αἰθέριον φύσιν ἄτρεπτον εἶναι καὶ ἀνετεροίωτον, τὴν δὲ ταύτης συνεχῆ, παθητὴν καὶ φθαρτὴν καὶ ἐπίκηρον: paulo ante vero dixerat, Τῶν ἄστρων οὐσίαν ἀκήρατόν τε καὶ θείαν εἶναι. Apud Theophr. vero H. Pl. 6, 7, (3.) ubi abrotonum esse dicit δύσριγον σφόδρα καὶ ὅλως ἐ., exp. Aëris injuriis obnoxium. Ἐπίκηρος ab eod. Theophr. opp. τῷ ἰσχυρῷ, Robusto, Valido: 7, (5, 1.) Φιλόκοπρα δὲ τὰ χειμερινὰ οὐχ ἧττον τῶν θερινῶν, καὶ τὰ ἐ. τῶν ἰσχυρῶν. Substantive autem capitur τὸ ἐ., Plut. (8, 631.) Κατηγορεῖ δ' αὐτῶν καὶ ἡ βραχύτης τοῦ βίου τὸ ἐπίκηρον καὶ νοσῶδες, Lethifero fato et morbis obnoxia esse. In Axiocho (187.) Εἶτα λαθὸν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, εἰς ὃ πᾶν συῤῥεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαλθὲς, Quicquid in natura vitiosum s. interitui obnoxium est. [" Dionys. H. 3, 1649. Schneid. ad Xen. Hier. 260. Toup. ad Longin. 334. Opusc. 2, 196. ad Timæi Lex. 18. 181." Schæf. Mss. Clem. Alex. 487.] Ἐπικήρως, More eorum, qui fato lethifero et fatalibus morbis obnoxii sunt, Isocr. Busir. (21.) Τῆς φιλοσοφίας ἐ. διακειμένης καὶ φθονουμένης διὰ τοὺς τοιούτους τῶν λόγων. Philo de Mundo, Τὰ μὲν γὰρ ἐ. τε ἐξ ἑαυτῶν ἔχει, καὶ δυναστεύεται πρὸς μυρίων, Natura sua fluxa sunt, Bud.

" Κηρόω, unde particip. κεκηρωμένη, Hesychio κε" κακωμένη, a κὴρ, Noxa." [Etym. M. ἐκηρώθην, ἐσκοτίσθην, ἢ παρὰ τὸ δέος κήρινος ἐγενόμην.] " Κηριοῦ" σθαι, Hesychio ἐκπλήττεσθαι, Percelli, Consternari. " Sic Suidas ἐκηριώθην exp. διὰ τὸ δέος κήρινος ἐγενό" μην, E metu pallore cereo perfusus sum, addens " etiam ἐσκοτώθην." [Ἐκηριώθη, Hesychio ἐπτοήθη, ἐθανατώθη: Κηριωθῆναι· ὑπὸ σκοτοδίνου ληφθῆναι. * Ἐκκηριόω, unde Ἐξεκηρίωσας, Eid. ἐξέστησας.] " Ἐκ" κληριοῦσθαι, Percelli animo et mente dimoveri. " Hes. enim ἐκκεκληριωμένη affert pro ἐκπεπληγμένη, " ἔξω τῆς ψυχῆς γεγονυῖα:" [perperam pro ἐκκεκηριωμένη.]

Ἐπικήριος, i. q. ἐπίκηρος, Heraclitus ap. Lucian. (1, 553.) Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα ὀϊζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ,τι μὴ ἐ. [Anal. 1, 506. * Πολυκήριος, Nicander Θ. 798.]

Κηρέσιος, ὁ, ἡ, Fatalis, Noxius: κηρέσιον, ὄλεθρον * νοσητήριον, Hes. [leg. ὀλέθριον, ν.]

Κηρεῖαι, Fasciæ sepulcrales, VV. LL. Cujus exp. vestigia apparent in his mendosis ap. Hes. verbis,

ἐπιθανάτια ἐντετυλιγμένα: quasi velit dicere, Quibus ii, qui fato functi sunt, involvuntur. Pro quo scribitur et κειρίαι: Jo. 11, (44.) de Lazaro, Ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις. " Κειρίαι dicuntur non Sepulcrales tantum fasciæ, " sed Fasciæ etiam lecti, ut Cic. quoque dicit, Somni- " asse se ovum pendere e fascia lecti sui. Aristopha- " nis enim Schol. et Suidas κειρίαν esse dicunt εἶδος " ζώνης ἐκ σχοινίων παρεοικὸς ἱμάντι ᾗ δεσμοῦσι τὰς " κλίνας: in Avibus nimirum (817.) ubi Ἔποψ dicit, " Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῇ 'μῇ πόλει; Οὐδ' ἂν " χαμεύνην πάνυ γε κειρίαν ἔχων; Cum ne fasciam " quidem habeam quam lectulo meo humili inten- " dam? alludens ad nomen σπάρτη quatenus signif. " Sparteum funem, s. Funem e sparto plexum. Sic " Solomon Prov. 7, (16.) Κειρίαις τέτακα τὴν κλίνην " μου, ἀμφιτάποις διέστρωσα." [" Jacobs. Anth. 11, 341. Kuster. Aristoph. 193. Bergler. Alciphr. 49." Schæf. Mss. Vide Schleusneri Lexx.] " Καιρία, In- " stita, Fascia sepulcralis, VV. LL. perperam pro " κειρία." [In Aristoph. Ἐκκλ. 1035., ubi Brunck. corrigit ἣν περιῇς γέ που τῶν κηρίνων, pro eo, quod vulgo extat, κηρίων, a κηρίον, Schn. Lex. leg. censet κηριῶν, a * κηρία, i. q. κειρία.] " || Item κειρίας a " fasciarum similitudine dici tradunt Medicis τὰς " πλατείας ἕλμινθας, Lumbricos latos: qui itidem " * ταινίαι dicuntur, Lat. etiam Tæniæ, alicubi scri- " ptum Tineæ." Κηρίαι, Lumbrici lati, Erot.

Κηραίνω, Perimo, Interimo, Corrumpo, Noceo, φθείρω, βλάπτω, Hes. || Neutraliter Fatali quodam interitu pereo, Misere pereo, δυσθανατέω, Hes.: cum q. v. copulatur a Philone V. M. 3. Ὀρχηστῶν ἐπιδείξεσι, περὶ ἃς κηραίνουσι καὶ δυσθανατοῦσιν οἱ θεατρομανοῦντες. Turn. Quæ depereunt. Fortassis etiam exponi posset, Quasi fato quodam iis addicti sunt et misere immoriuntur. Nisi potius ad sequentem signif. referendum videatur. || A κῆρ, Cor, derivatum, Animo voluto, verso, Solicite et anxie cogito, μεριμνῶ, φροντίζω. Eur. ap. Schol. Soph. τί ποτ', ὦ τέκνα, τάδε κηραίνετε; [" Bast. Specim. p. 31. Brunck. Trach. 29. Valck. Hipp. (223.) p. 187. Wakef. Herc. F. 519. Musgr. ibid. Wakef. Eum. 128. S. Cr. 4, 21. Jacobs. Anth. 11, 408." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 1012. * Ἐκκηραίνω, Eum. 124.] " Ἐπικηρεύνειν, Inimicari, " VV. LL. ex Hes., qui exp. * ἐπιδυσμενεύεσθαι:" [leg. * Ἐπικηραίνειν.] Προκηραίνω, Anxie cogito de, Solicitus sum de, Soph. Trach. (27.) de Dejanira, λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσ', ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω, Κείνου προκηραίνουσα, Anxie et solicite de eo cogitans, Anxia et solicita de ipsius salute et reditu, Schol. ἀγωνιῶσα, μεριμνῶσα, κατὰ τὸ κέαρ, i. e. ἐν βάθει βουλευομένη.

Ἀκήρατος, ὁ, ἡ, Immortalis, Incorruptus, i. q. ἀκήριος, in signif., quam primo loco posui. Itidem factum a κὴρ, vel a κηραίνω, quod ipsum a κὴρ derivatum est. Etym. vult esse vel a κηραίνω dictum ἀκήρατος pro ἀκήραντος: vel a γῆρας factum esse ἀγήρατος, deinde et ἀκήρατος. Eust. ἀκήρατος a κὴρ et ἄτη, ut ἀκηράσιος a κὴρ et ἄση, deducit. Ego illam deductionem sequor a κηραίνω. Notandum est autem ἀκήριον a solis poëtis usurpari, sicut et ἀκηράσιον quod sequitur: at ἀκήρατον in prosa quoque inveniri. Aristot. de Mundo, (2, 5.) Στοιχεῖον ἀκήρατόν τε καὶ θεῖον, Elementum incorruptibile. Greg. de Deo, Οὐ τὴν πρώτην καὶ ἀ. φύσιν, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Οἳ καὶ τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀκριβῆ [ἀτριβῆ] καὶ ἀ. [ἀγήρατον] καὶ ἀναμάρτητον. || Purus, Sincerus; nam ἀκήρατον etiam ἀκέραιον exp. Suid.: Ἀ. ὕδωρ, Pura aqua, Il. Ω. (303.) Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον. Sic ἀ. χρυσὸς ap. Plat. Politico. Idem de magistratu loquens, qui nec gratia, nec voluptate, nec dolore, a vero flectitur s. deflectit, Τὸν δὲ ἀ. πανταχοῦ ἐκβαίνοντα, ὥσπερ χρυσὸν ἐν πυρὶ βασανιζόμενον, στατέον ἄρχοντα. Sic et Lucian. (3, 108.) Κιθάραν χρυσοῦ τοῦ ἀκηράτου πᾶσαν, Citharam ex auro puro, vel auro puto, conflatam. Sic autem videtur et (1, 747.) ἀκήρατον pro Sincero usurpare: eum de Hercule loquens ita scribit, Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχεν παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρόν τε καὶ ἀ. φέρων τὸ θεῖον, Ille enim cum abjecisset, quicquid

A humanum a matre habebat, et puram ac sinceram afferens partem divinam. || Accipitur et pro Integrum, i. e. Intactum, Illæsum: ut ἀκέραιον interdum. Sic κτήματα ἀκήρατα (Od. P. 532.) Intacta, Salva. || Integer, Incorruptus, Intemeratus, Xen. (Ἱερ. 3, 4.) Ἀ. φιλία διαμένει, Manet amicitia inviolata, intemerata. Apoll. Rh. 2, (502.) Παρθενίη καὶ λέκτρον ἀκήρατον. Sic ἀ. λέχος, Eur. Or. (568.) Lectus intemeratus, impollutus. Cum gen.: (Hipp. 949.) σὺ σώφρων, καὶ κακῶν ἀκήρατος. Apoll. Rh. 1, (974.) ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις Ὠδίνων, ubi καθαρὰ exp. [" Heyn. Hom. 7, 83. 8, 657. Jacobs. Anim. 138. 253. Exerc. 2, 97. Anth. 8, 63. 10, 122. 12, 176. 369. Lobeck. Aj. p. 259. Gesner. Ind. Orph. Toup. ad Longin. 295. Opusc. 1, 20. et Ind., Emendd. 1, 464. Bergler. Alciphr. 32. 190. Bibl. Crit. 2, 2. p. 54. ad Lucian. 1, 190. Ruhnk. ad Timæi Lex. 17. 18. Wakef. S. Cr. 1, 128. Ilgen. Hymn. 375. Valck. Phœn. p. 349. Eur. Hipp. 73. (1125.) Valck. p. 170. 266. 283. ad Herod. 347. (7, 10.) Ἀ. λειμὼν, Boiss. Philostr. 328." Schæf.
B Mss. Il. O. 498. Pind. Π. 5, 43. Æsch. Pers. 613. Eur. Ion. 1266. Tro. 670. Plut. Numa 9. Xen. K. Π. 8, 7, 22. Ἀπ. 4, 3, 13. Dio Cass. 52, 35. Apoll. Rh. 4, 157. Orph. Λιθ. 6. 656. Dionys. P. 945.] Πανακήρατος, ὁ, ἡ, Qui nulla e parte fato obnoxius est, Plane immortalis. [" Nonn. Jo. 6, 216. et alibi." Wakef. Mss.] * " Ἀκηρασία, Apollinar. Metaphr. Ps. 14, 17-8." Kall. Mss.] " Ἀκηρεσία, Hesychio ἀφθαρ- " σία, Corruptionis expers natura." " Ἀὐκηρεσίη, Eid. " est ἀφθάρτη: pleonasmo itidem s. epenthesi τοῦ υ pro " ἀκηρεσίη s. ἀκηρασίη." Ἀκηράσιος, ὁ, ἡ, i. q. ἀκήρατος: sed a poëtis duntaxat usurpatur ἀκηράσιος. Apud Hom. [Od. I. 205.] ἀ. οἶνος exp. ἀκέραιος καὶ μὴ διεφθορὼς, Vinum sincerum et non corruptum, ᾧ οὐκ ἔστι τις κὴρ ἢ ἄση, Eust. [Apoll. Rh. 2, 1276. " Jacobs. Anth. 8, 63. 12, 256. Toup. Opusc. 1, 20. et Ind., Emendd. 1, 28. 464. ad Lucian. 1, 190. Ruhnk. ad Timæi Lex. 18. Valck. Hipp. p. 171. 283. Ilgen. Hymn. 375." Schæf. Mss.]

C ΚΗΡΟΣ, ὁ, Cera, Od. M. (173.) κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον [πιέζευν,] de Ulysse cera sociis suis aures obstruente adv. Sirenum cantum, Paus. Att. Οὔτε κηρὸν οὔτε μέλι ἀπ' αὐτοῦ ποιήσεις, Lucian, (1, 4.) Ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς, Ludicris e cera figmentis. Ibid. Ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον. Cum vero Idem (2, 270.) dicit Καὶ παρασχεῖν τὰ ὦτα καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμενος, allusit ad Hom. locum. Herodian. 4, (2, 3.) Κηροῦ πλασάμενοι εἰκόνα, Statuam ceream. De ceræ autem generibus et usu vide Diosc. 2, 105. et Plin. 21, 14. AT Κῆρος, Fluvius Armeniæ. [" Κηρὸς, Thom. M. 532. 555. Jacobs. ad Meleagr. p. 5. Anth. 7, 42. 9, 185. 364. 461. ad Poët. Lat. Min. 2, 261. ad Lucian. 1, 342. Cerussa ad faciem, Toup. Opusc. 1, 227. An Favus? Valck. ad Theocr. x. Id. p. 162. Brunck. Soph. 1. p. viii. x. xi. Ed. 2. Plur., Plut. Mor. 1, 11." Schæf. Mss. Heliod. 9. p. 426.] " Rursum κηρὸν Hes. affert pro λεπτὸν, νοσηρὸν, Te-
D " nue, Morbidum." Κηρογονία, Ceræ generatio, opificium, Cerificatio, si licet uti hoc verbali a Cerifico, quod ap. Plin. legitur, Joseph. Antiq. J. Μέλισσαι περὶ τὰς κ. ἀπαμύνονται τοὺς προσιόντας. [4 Macc. 14, 19. * Κηρόγραφος, Cereo colore pictus, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.] Κηρογραφία, Pictura, quæ ceris fit, affinis τῇ ἐγκαύσει. Solebant enim ceris pingere, ac picturam inuere, ut docet Plin. 35, 11. sicut et 21, 14. scribit ceram varios in colores pigmentis trahi, ad reddendas similitudines et innumeros mortalium usus, parietumque etiam et armorum tutelam. Solebant vero et mulierculæ in fucanda cute ceris uti, ut patet e Philostr. Ep. 39. ubi dicit τὸ φυκίον καὶ τὸν κηρὸν, et alia hujusmodi, Laidis et Thaidis esse pharmaca. Κηρόδετος, Cera vinctus, Cera conjunctus, Athen. (184.) ex Euphorione tradit τὴν πολυκάλαμον σύριγγα invenisse Silenum; Marsyam vero τὴν κ. At Virg. Ecl. dicit Panem primum calamos cera conjungere plures instituisse. Dicitur autem et κ. μέλι, Quod in cereis favorum cellulis quasi illigatum continea-

tur. [Theocr. Epigr. 5, 4. " Antip. Sid. 48. Jacobs. Anth. 6, 357. 7, 196. Exerc. 2, 101. Villois. ad Long. 30. * Κηροδέτης, Eur. Iph. T. 1125." Schæf. Mss.] Κηροδομέω, E cera ædifico, Cereas ædes struo, Cereum domicilium fabricor, Phocyl. (161.) de api, Ἡ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων Σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα. [Schol. Nicandri Ἀ. 449. " Ruhnk. Ep. Cr. 89. Jacobs. Anth. 6, 120. 8, 206." Schæf. Mss. * " Κηροδόχος, Favus, Hes." Wakef. Mss.] Κηροειδὴς, Qui ceræ forma est, Ceræ similis, Diosc. 2, 106. de propoli, Εὑρίσκεται δὲ περὶ τοῖς στόμασι τῶν σμηνίων κηροειδής. Sunt etiam ap. Athen. (281.) pisces quidam, ἀλφησταὶ dicti, τὸ μὲν ὅλον κηροειδεῖς, [κιῤῥοειδεῖς,] Cerino colore, πορφυρίζοντες δὲ κατά τινα μέρη, ut ex Apollodoro docet: quos Aristot. dicit esse κιῤῥούς: (308.) Epicharmus coracinos piscis dicit esse κηριοειδέας [* κοριοειδέας.] At κηροειδὲς σῶμα ap. Plat. in Tim. dici videtur quod Lat. Cereum. [" Schol. Nicandri Θ. 798. Philostr. 781." Wakef. Mss. * Κηρόθετος, Anal. 2, 19. rectius Κηρόδετος. * " Κηρόμελι, Toup. Append. in Theocr. p. 35." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 7, 83." Wakef. Mss.] Κηροπαγὴς, E cera compactus s. concretus, Epigr. [" Jacobs. Anth. 7, 156. 8, 356. Toup. Opusc. 1, 418. ad Charit. 299." Schæf. Mss.] Κηροπήγιον, Candelabrum, Ubi cerei depanguntur. [* Κηρόπισσος, Hippocr. 467, 41. Κηρόπισσον, Gl. Malta. Cf. Πισσόκηρος.] Κηροπλάστης, Qui e cera imagines fingit, Cerarius, Plut. (6, 639.) Χαλκοτύποις μὲν πείθονται καὶ λιθοξόοις καὶ κ., ἀνθρωπόμορφα τῶν θεῶν τὰ σώματα εἶναι. [10, 66. Barker. in Classical Journal T. 12. p. 325. " Ad Il. Ω. 80. Jacobs. Anth. 8, 246. * Κηρόπλαστος, 7, 191. 8, 244. Huschk. Anal. 149. Brunck. Soph. 3, 440. Valck. Phœn. p. 622. ad Diod. S. 1, 380." Schæf. Mss. Κηρόπλαστος, Plut. 7, 789.] Κηροπλαστέω, E ceris fingo, In ceris fingo, Eubulus ap. Athen. (562.) Τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα Ἢ κηροπλαστήσας ἔρωθ' ὑπόπτερον; Item Ceras fingo: de apibus ap. Diod. S. (17, 75.) teste Bud. Sic vero et Plin. infra in Κήρωσις dicit Apes ceras fingere. [Hippocr. 828. Diosc. 17, 75. Aret. 71. * Κηροπλαστικὸς, Ocellus 2. * Κηροποιέω, Schol. Aristoph. Σφ. 1075. * Κηροπώλης, Gl. Cerarius. * Κηροτέχνης, i. q. κηροπλάστης, Anacr. 10, 9.] Κηροτρόφος, Ceram alens, ex Epigr. [Philippi 30. Schn. Lex. habet Κηρότροφος, passive. * Κηροφόρος, Etym. M. v. Χλαῖνα. " Valck. ad Ammon. 146." Schæf. Mss. * Κηροφόρον, Gl. Cærostatarium. * Κηροφορέω, Anal. 2, 112. * " Κηροχίτων, Toup. Opusc. 1, 505. Jacobs. Anth. 8, 295." Schæf. Mss. Athen. 455. ubi pro κηροχίτωνος hodie legitur * κηρόχυτον ὅς.] Κηροχρὼς, ῶτος, Qui cerino colore est, Chæremon ap. Athen. (608.) Κόμαι δὲ κηροχρῶτες ὡς ἀγάλματος. [" Boiss. Philostr. 377. * Κηρόχυτος, 661. Jacobs. Anth. 6, 357. Exerc. 2, 102. Wakef. S. Cr. 3, 56. Georg. 142. Porson. Hec. p. xxvii. Ed. 2. ad Lucian. 1, 317." Schæf. Mss. " Euseb. V. C. 1, 3. 3, 3." Mendham. Mss.] Κηροχυτέω, Ceram fundo et liquo, κηρὸν διατήκω, Aristoph. (Θ. 56.) metaph. usurpavit pro Fundere scripta scita quidem, sed non solida, ἀλλὰ μαλακὰ ὥσπερ τοῦ κηροπλάστου ἔργα. [Stob. Serm. 141.]

[* Κηρίφυλλον, Gl. Cerifolium.]

Κηραχάτης, Cerachates, Achates quidam ita dictus a cerino colore, de quo Plin. 37, 10. Κηρέλαιον, Medicamentum e cera et oleo, cui affunditur et succus refrigerans, Orib. [* Κηρεμβροχὴ, Alex. Trall. 11. p. 635.]

Σκληρόκηρος, ὁ, ἡ, Dura cera obductus: δέλτοι, Suid. Libelli, in quibus ob ceræ duritiem difficulter scribitur, diu autem quæ inscripta sunt, retinent. [Diog. L. 7, 37.]

[* " Ἀκηρίδες, Compositiones quæ cera carent, Galen. Hippocr." Ind. Scap. Oxon. * Ἐγκηρίδες, Cereæ massulæ, Galenus Chirurg. Cocchii p. 65=12, 81. In Ed. Bas. 5. p. 692, 17. perperam extat ἀγκ.]

Κηρώδης, Cerosus, Cerinus, Ceram referens. [" Casaub. ad Athen. 102." Schæf. Mss.]

[* Κηρόεις, εσσα, εν, Oraculum Alexandro Molosso datum ap. Tryphon. de Tropis p. 8. Vide Schn.
A Lex. Suppl.]

Κηρόω, Cero, Cera obduco s. circumlino. [" Diod. Zon. 6. Jacobs. ad Meleagr. p. 5. Ruhnk. Ep. Cr. 89." Schæf. Mss.] Κήρωμα, Tabula cerata, in qua antiqui scribebant, Ceratura, Colum. Unguentum, quod fit subacta oleo cera qua in palæstris utebantur athletæ, Plut. (9, 159.) Ἀπεχθεῖς οὐκ ἐν παλαίστραις καὶ κ. ἀκινδύνως εὐρύθμων σοφιστῶν, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἐν Ὀλυμπιακοῖς καὶ Πυθικοῖς ἀγῶσι. Plin. pro Loco usurpavit, in quo certabatur. VV. LL. [Plut. 8, 529. " Isidor. 10. Salmas. ad Tertull. de Pallio 216." Gataker. Mss. " Ad Horat. p. 22. 25. Zeun." Schæf. Mss. Hippocr. 398, 54. Cf. Senec. de Brev. Vitæ 12. Plin. 35, 2. 13.] Κηρωματικὸς, Ceromaticus, Ceromate unctus. Juvenal. (3, 68.) Et ceromatico fert niceteria collo. Κηρωματιστὴς, Qui ceromate aliquem ungit ad certamen palæstricum. [Schol. Aristoph. Ἱππ. 490.] Κήρωσις, Materia, e qua cera conficitur, Aristot. H. A. 5, 22. Ἐργάζονται δὲ πρῶτον μὲν τὸ κηρίον, εἶτα τὸν γόνον ἐναφιᾶσι· γί-
B νεται δὲ κηρίον μὲν ἐξ ἀνθῶν, κήρωσιν δὲ φέρουσιν ἀπὸ τοῦ δακρύου τῶν δένδρων. Pro quo, 9, 40. dicit, Οἰκοδομοῦσι τὰ κηρία φέρουσαι τῶν τ' ἄλλων ἀνθέων καὶ ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἰτέας καὶ πτελέας, καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων. Unde est quod Plin. scribit 11, 6. Primum favos construunt, ceram fingunt, h. e. domos cellasque faciunt: deinde sobolem, postea mella: ceram e floribus, melliginem e lacrymis arborum, quæ glutinum pariunt, salicis, ulmi. Hinc et Virg. G. Prima favis ponunt fundamina, deinde tenaces Suspendunt ceras. [Gl. Ceratura.] Κηρωτὸς, Ceratus, Cera obductus. Et neutr. κηρωτὸν, Ceratum, Cels.: nonnulli et Cerotum. Est autem Medicamenti genus ex oleis, gummi, succis, aliisque liquoribus cera unitis constans, et substantia medium inter emplastrum et unguentum. Quanquam non perpetuo una ejus forma est: siquidem aliquando humidius, aliquando siccius fieri potest: si humidum, triplum aut quadruplum ad ceram oleum habet. Sic vero dictum est quod
C magna e parte cera constet. Gorr. Apud Diosc. est etiam fem. κηρωτή: ut κ. ῥοδίνη, Ceratum rosaceum: de quo et Cels. [* Κηρωτὴ, i. q. κηρωτὸν, τὸ, Aristoph. Ἀ. 1176. Hippocr. 587. Alex. Trall. Epist. de Lumbr. * Κηρωτοειδὴς, Galen. de Comp. Med. sec. Loc. 2. T. 2. p. 99. B. 44. Ald. * Κηρωτάριον, Diosc. Parab. 1, 214. * Ἀκήρωτος, Suid. Lucian. 2, 754. ubi olim ἀκήρατος.] " Ἐγκηρόω, Incero, " Hippocr." [* Ἐπικηρόω, Polyæn. 2, 20.] Κατακηρόω, Cera obduco s. circumlino; Incero, Cels. Juv.: Herod. 1, (140.) Κατακηρώσαντες δὴ ὦν τὸν νέκυν Πέρσαι γῇ κρύπτουσι. Unde est quod Cic. Tusc. 1, (25.) scribit, Persæ etiam cera circumlitos condunt ut quammaxime permaneant diuturna corpora: (4, 71.) κατακεκηρωμένος, Inceratus, Cera obductus s. circumlitus.

[* " Κήριος, ad Charit. 295. Abresch. Æsch. 2, 83." Schæf. Mss. * " Κηρίων, Tzetz. Chil. 7, 660." Elberling. Mss.]

Κήρινος, Cereus: πλάσμα, Plato Theæt. Ibid., K.
D ἐκμαγεῖον, καθαρωτέρου κηροῦ et κοπρωδεστέρου καὶ σκληροτέρου. Item κ. ὄρνιθες, Athen. inter fercula. Et κ. ὀπώραν (648.) sunt qui vocent Mel. Item κ. γυναῖκες ap. Philostr. Ep. 39. Cereæ mulierculæ, Quæ ceris in fucando corpore utuntur, ut in Κηρογραφία dixi. [Plut. 9, 617. Philostr. Apoll. 11, 22. Artemid. 1, 77. Suid. v. Ἐκηρώθην. " Jacobs. Anth. 9, 462. Brunck. Aristoph. 2, 56. Soph. 3, 388. ad Diod. S. 1, 350. Heyn. ad Virg. Bucol. p. 46. Toup. Opusc. 1, 226. Κηρίνη, ἡ, 227. et Ind.] " Κηρῖναι " Hes. auctore fuerunt μάστιγες quædam."

[* Κηρὼν, Alveus, in quo apes favos et mella faciunt, Schol. Aristoph. Ἐκκλ. 737.]

[* Κηρίων, Gl. Candela, Plut. 7, 71.]

Κηρίτης, Cerites, Gemma ceræ similis, Plin. [37, 10.]

Κήρινθον, τὸ, Cerinthum. A Theophr. H. Pl. 6, (8, 3.) numeratur inter flores æstivos. Videtur Id esse, quod Cerinthen vocat Plin. 21, 12. ubi de apum pabulo scribit inter alia oportere serere et cerinthen: esse autem cerinthen folio candido, in-

curvo, cubitalem, capite concavo, mellis succum habente. Aristot. quoque H. A. 9, 40. cerinthon apum pabulo tribuit: Ἔστι δὲ αὐταῖς καὶ ἄλλη τροφὴ, ἣν καλοῦσί τινες κήρινθον· ἔστι δὲ τοῦτο καταδεέστερον καὶ γλυκύτητα συκώδη ἔχον· κομίζουσι δὲ τοῦτο τοῖς σκέλεσι καθάπερ καὶ τὸν κηρόν. Unde Plin. 11, 7. Præter hæc convehitur erithace, quam aliqui Sandaracham, alii Cerinthum vocant. Hic erit apum, dum operantur, cibus, qui sæpe invenitur in favorum inanitatibus sepositus, et ipse amari saporis. Gignitur autem rore verno et arborum succo, gummi modo, Africi minor, Austri flatu nigrior, Aquilonibus melior et rubens: plurimus in Græcis nucibus. Menecrates florem esse dicit, futuræ messis indicium: sed nemo præter eum. [* " Κήρινθος, Brunck. ad Theogn. 871." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 8, 11, 7.]

" Κηρὶς, ίδος, ἡ, Piscis quidam ap. Athen. l. 8." [Opp. 'A. 1, 129. 3, 187. al. * Κίῤῥις. Cf. Καρίς.]

¶ Κηρίον, τὸ, Favus, Cerea cellula, Domicilium, in quo apes mellificant, Hesiod. Θ. (596.) de apum opificio, πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα Ἠμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκὰ, Hipponax ap. Athen. (645.) Οὐδ' ἀτταγίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων. Apud Eund. (38.) Ariston Ceus tradit quosdam circa Olympum Lydiæ nectar parare Οἶνον καὶ κηρία συγκιρνάντας εἰς ταὐτὰ καὶ τὰ τῶν ἀνθῶν εὐώδη. Plin. κηρία interdum Ceram et Ceras vertit, interdum Cellas. Quod enim Aristot. dicit, Τὰ δὲ κηρία κηφήνια ἐλάττω ἐστὶ τῶν μελιττῶν, ipse sic interpretatus est, Fucis cellarum minimæ, sed ipsis majores apibus. Rursum quod Aristot. 5, 22. Εἰσὶ δὲ καὶ μέλιτται, αἳ ποιοῦσι τριπλᾶ κηρία ἐν τῇ γῇ, ipse 11, 18. dicit Esse quæ sub terra triplici cerarum ordine mellificent. Aliud exemplum cum ejusd. Plinii interpr. habes in Κήρωσις. Favum autem Idem vertit in Præfatione, cum ait, Inscriptionis ap. Græcos mira felicitas: Κηρίον inscripsere, quod volebant intelligi Favum: alii Κέρας Ἀμαλθείας, quod Copiæ Cornu, ut vel lactis gallinacei sperare possis in volumine haustum. Verum inter Favum et Cellulas apum s. Ceras ita distingui videtur, ut Favi plerumque accipiantur pro Cellulis illis melle plenis, ut ap. Plin. juniorem, Buccellam panis dedit et favum mellis: et sic accipiuntur ll. ex Athen. cc. Ipsum tamen vocab. Favus, pro Vacuis quoque cellis capitur, ut Tibull. cum dicit melle complere favos apem. || Favus, dicitur etiam Tumor in cute consistens, eamque majoribus foraminibus perrodens, e quibus humor melli similis excernitur: itaque tum ob foraminum figuram, tum propter excreti humoris speciem κηρίον, Favus, appellatur, et alio nomine μελικηρὶς, ut scribit Aët. l. 6. (p. 126.) Differt foraminum magnitudine ἀπὸ τοῦ ἀχῶρος, qui ulceris etiam in cute genus est, sed minimis foraminibus præditum, per quæ humor dimanat. Gorr. De hoc Diosc. 2, 164. de pepone locutus, Ὑγιάζει δὲ καὶ κηρία καταπλασθεῖσα μετὰ τοῦ μέλιτος. Pro quibus Plin. 20, 2. radix sanat ulcera concreta in modum favi, quæ κηρία vocant. [" Jacobs. Anim. 309. Anth. 6, 121. 12, 161. ad Meleagr. p. 5. Brunck. Aristoph. 1, 113. 2, 56. Kuster. 220. Diod. S. 1, 665. Boiss. Philostr. 595. 653. Thom. M. 532. 555. Villois. ad Long. 37. Casaub. ad Athen. 102. Callim. 1, 20. Toup. Opusc. 1, 16. 164. Conf. c. κριὸς, ad Diod. S. 1, 322. * Κηρία, Titulus libri, Gell. N. A. 1. p. 4. Bip." Schæf. Mss.] Κηριοειδὴς, Favi speciem gerens, Epicharmus ap. Athen. (308.) Μύες ἀλφησταί τε, κορακῖνοι τε κηριοειδέες, [κοριοειδέες.] Apud Eund. (281.) Apollodorus ἀλφηστὰς pisces dicit esse κηροειδεῖς, Cerini coloris, ut supra dixi. [* Κηριώδης, Theophr. ap. Athen. 50. H. Pl. 3, 13, 3. 6. * Κηριοκλέπτης, Titulus Theocr. Id. 19. * Κηριολάριον, Gl. Cerilarium.] Κηριοποιὸς, Qui favos conficit, construit; confingit, Plin. [Aristot.]

Κηριάζω, Favos confingo, construo. Dicitur etiam de purpuris et muricibus, quæ lentorem cujusdam ceræ salivant et quasi cerificant, Plin.: seu, ut alii malunt, salivarum lentorem emittunt, qui postea concrescens favi repræsentat similitudinem. Aristot. H. A. 5, 15. Αἱ μὲν οὖν πορφύραι τοῦ ἔαρος συναθροιζό-

A μεναι εἰς ταὐτὸ, ποιοῦσι τὴν καλουμένην μελίκηραν, τοῦτο δ' ἐστιν οἷον κηρίον, πλὴν οὐχ οὕτω γλαφυρὸν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ ἐκ λεπυρίων ἢ ἐρεβίνθων λευκῶν πολλὰ συμπλακείεν. Ibid. Τοῦτο δὲ συμβαίνει ὥσπερ ἀποκάθαρμα καὶ ταύταις καὶ τοῖς κήρυξι· κηριάζουσι γὰρ καὶ οἱ κήρυκες. Ibid. Ἀφιᾶσι γὰρ ἀρχόμενα κηριάζειν γλισχρότητα μυξώδη, ἐξ ὧν τὰ λεπυριώδη συνίσταται. Unde est quod Plin. scribit 9, 36. de purpuris, Congregantur verno tempore, mutuoque attritu lentorem cujusdam ceræ salivant. Simili modo et murices. Idem Plin. κηριάζειν interpr. Cerificare: nam quod ibid. Aristot. de purpuris dicit, Ὅταν δὲ κηριάζωσιν αἱ πορφύραι, τότε χείριστον ἔχουσι τὸ ἄνθος, ipse 9, 38. ita interpr. Cum cerificavere, fluxos habent succos. Sic enim leg. esse, et non Fœtificavere, antiqua probant exempl., et Aristot. auctoritas confirmat. Sed sunt qui malint interpr. Favificare quam cum Plin. Cerificare.

ΚΗΡΥΞ, ὁ, Præco, Caduceator. A verbo γηρύειν derivari tradit Eust., in quo lubenter illi assentior: sed
B miror γαρύεν, non γηρύειν in vulg. ejus Edit. duobus in ll. scribi, unde ab Hom. Il. H. (384.) dici ἠπύτα κήρυξ forma quadam etymologiæ. Sed Etym. vult κηρύσσω prius esse quam κήρυξ, formatum sc. a fut. κηρύξω, abjecto ω; hoc autem κηρύσσω esse a γῆρυς. Ego perinde esse puto s. a nomine γῆρυς s. a v. γηρύειν deducamus κήρυξ, sed censere verbum κηρύσσω prius esse quam κήρυξ, hominis omni judicio carentis esse judico. Sicut porro ἠπύτα κήρυξ in illo Hom. l. legimus, ita in aliis ἠερόφωνοι κήρυκες, item λιγύφθογγοι appellantur. Sed κήρυκας ap. Hom. varia munia atque adeo ministeria obire sciendum est, quo respexisse Hes. puto, οἱ διάκονοι οἱ τὰς ὑπηρετικὰς ἐπιτελοῦντες πράξεις, ideoque non debere hujus nominis signif. ad illam, quam posui, interpr. restringi. Quæ autem munia s. ministeria obire illi solerent, e seqq. Hom. ll. planum faciam, si prius quæ J. Poll. huc pertinentia scribit, attulero: Τὸ δὲ τῶν κηρύκων γένος, ἱερὸν μὲν Ἑρμοῦ, κατεκήρυττε δὲ ἡσυχίαν ἔν τε ἀγῶσι καὶ ἱερουργίαις, καὶ σπονδὰς προήγγελλε, καὶ ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλε, καὶ
C τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκήρυττε. || Κήρυκες populum convocabant ad concionem: Il. B. (50.) Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Sic et alibi. || Silentium indicebant, audientiam faciebant: sicut præco ap. Plautum in Pœnulo, Exurge, præco, fac populo audientiam: Il. Ψ. (567.) ἐν δ' ἄρα κήρυξ Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς. Unde dicitur de Minerva B. (279.) παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη Εἰδομένη κήρυκι σιωπᾷν λαὸν ἀνώγει. Huc pertinet quod Σ. (503.) legitur, et alibi, Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. Quæ autem his verbis subjunguntur, faciunt pro loco illo ex Il. Ψ. in quo dicitur sceptrum ὑπὸ τοῦ κήρυκος datum fuisse Menelao in manum: itemque pro isto l. simili omnino, Od. B. (37.) Στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ Κήρυξ, et pro aliis hujusmodi, hæc enim sequuntur, οἱ δὲ γέροντες Εἴατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων.
D || Caduceatorum munere fungebantur; et nominatim quemadmodum legimus ap. Liv. Caduceatorem mitti, qui inducias ad sepeliendos mortuos petat, ita Il. H. (376.) Idæus κήρυξ a Trojanis ad Græcos missus petit ab illis, Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς Κείομεν. || Κήρυκες a principibus aut certe viris aliqua dignitate præditis, ad perferenda nuntia aut accersendum aliquem mittebantur: Od. Π. (328.) Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος, Ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ. Et Od. Δ. (681.) Κήρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί; *Η [Ἦ] εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι; Θ. (47.) κήρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν. || Comites itineris erant viris aliqua dignitate præditis, aut iis, quos illi ad obeundum munus aliquod mittebant: Od. T. (244.) Καὶ μέν οἱ, sc. Ulyssi, κήρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ Εἵπετο: quem postea dicit ab Ulysse coli solitum ἔξοχον ὧν ἑτάρων. Et ipse Ulysses mittens duos e suis sociis, comitem dat illis κήρυκα: K. (100.) Δὴ

τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας: qui versus extant Od. I. (89.) et alibi quoque, si bene memini. Et Il. Ω. (178.) jubetur Priamus neminem assumere secum præter κήρυκα unum, ὅς κ' ἰθύνοι Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον, deinde, ἠδὲ καὶ αὖτις Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ. || Κήρυκες aliqua in sacrificiis etiam ministeria obibant: Od. Υ. (276.) Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην Ἦγον, ubi annotat Eust. καὶ κήρυκες δὲ οἱ κατὰ τὴν Ἰθάκην δημόσιοι ἐνταῦθα νοοῦνται, οἳ καὶ ταῖς θυσίαις ὑπούργουν. Sic Il. Γ. (245.) Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστὰ, Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον ἐΰφρονα, καρπὸν ἀρούρης, Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν Κῆρυξ Ἰδαῖος, ἠδὲ χρύσεια κύπελλα. Et paucis versibus interjectis de iisd. dicitur, ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ Ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον· ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. Et tribus duntaxat versibus interjectis, αὐτὰρ ἔπειτα Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἑκάστοις [ἀρίστοις,] sc. τρίχας, quas Agamemnon ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν ἔταμεν: sed et Od. H. (163.) σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον Οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διῒ τερπικεραύνῳ Σπείσομεν. Apud Athen. vero (425.) et (660.) Clidemus quidam κήρυκας scribit fuisse vice μαγείρων et βουθυτῶν: ac solitos δρᾶν, i. e. θύειν, ἄχρι πολλοῦ, βουθυτοῦντας καὶ σκευάζοντας καὶ μιστύλλοντας, ἔτι δὲ οἰνοχοοῦντας: sed κήρυκας appellatos fuisse ἀπὸ τοῦ κρείττονος. Et paucis interjectis hæc ab Athen. subjunguntur, Οὐ παρέργως δὲ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ καὶ τὰ ὅρκια καὶ τὰ ἱερόθυτα κήρυκες κομίζουσιν, ὡς παλαιᾶς οὔσης καὶ προσηκούσης αὐτοῖς τῆς λειτουργίας: quibus subnectuntur exempla, Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύο κήρυκας ἔπεμπε Καρπαλίμως, ἄρνας τε φέρειν Πρίαμόν τε καλέσσαι. Item, Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι, ἠδ' ἄρν' ἐκέλευσεν Οἰσέμεναι. Item, Ταλθύβιος δὲ θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο ποιμένι λαῶν. Sunt autem qui κήρυκας ab Hom. vocari putent Διὸς ἀγγέλους ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν cum ob alia, tum quia ἐν πάσαις θυσίαις διακονοῦντες ἐμεσίτευον: qua de re lege quæ scribuntur ab Eust. 112. 726. || Epulum etiam apparabant: Il. Σ. (558.) Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο, Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον: Od. P. (334.) κῆρυξ bubulco discumbenti μοῖραν ejus præbet, τῷ δ' ἄρα κῆρυξ Μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει, κανέου τ' ἐκ σῖτον ἀείρας. Sed et aliis quibusdam ministeriis fungebantur in conviviis. || At vero ap. solutæ orationis scriptt. κήρυκες sunt duntaxat, Qui præconum vel caduceatorum munia obeunt, Xen. Ἑλλ. 2, (4, 13.) Ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ μάλ' ἔμφωνος ὢν κατασιωπησάμενος ἔλεγεν: ubi observa ἔμφωνος κῆρυξ, quod ab Hom. dicitur ἠπύτα κῆρυξ, et κατασιωπησάμενος, quod ex eod. poëta diceretur σιωπῆσαι κελεύσας, ejus autem verba hæc subjungit, ἄνδρες πολῖται, τί ἡμᾶς ἐξελαύνετε; Dem. (285.) Ἣν γὰρ ὁ κῆρυξ κατὰ τοὺς νόμους φωνὴν ἀφίησι, ταύτην κοινὴν τῆς πατρίδος δίκαιόν ἐστιν ἡγεῖσθαι. Et dicitur κῆρυξ ἀναγορεύειν s. ἀνειπεῖν quod pronuntiat, Æsch. c. Ctes. Προσελθὼν ὁ κῆρυξ ἀνεῖπε. Sic et ἀνάῤῥησις de eo ap. Eund. (75.) Νομίσατε ὁρᾶν προϊόντα τὸν κ. καὶ τὴν ἐκ τοῦ ψηφίσματος ἀνάῤῥησιν μέλλουσαν γίγνεσθαι. Dicitur etiam aliquid πιπράσκεσθαι ὑπὸ κήρυκι, quod est, ad verbum, Vendi sub præcone, pro eo, quod Cic. dicit Vendi per præconem, Subjici voci præconis, sub præcone. Herodian. 1, (12, 8.) Κλέανδρός τις ἦν, τὸ μὲν γένος Φρὺξ, τῶν δημοσίᾳ εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Lucian. autem (1, 714.) dixit Ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἐλευθερίαν. || Pro Caduceatore frequens itidem est ap. eosd. prosæ scriptt., ac præsertim ap. Historicos, Xen. Ἑλλ. 4, (3, 14.) Ἔπεμψαν κήρυκας, ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι: quale est illud e Liv. a me antea citatum, Caduceatorem mitti, qui inducias ad sepeliendos mortuos petat. Idem 6, (4, 15.) Ἐπεὶ δὲ πᾶσιν ἐδόκει ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς ἀναιρεῖσθαι, οὕτω δὴ ἔπεμψαν κήρυκα περὶ σπονδῶν: 4, (7, 3.) Ἔπεμψαν, ὥσπερ εἰώθεσαν, ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας, ὑποφέροντας σπονδάς. Sciendum est autem annotari a Schol. Thuc., itemque a Suida, κήρυκα dici in bello, at πρέσβεις in pace: sed tamen a Dem. conjungi hæc videmus (283.) Πέμψαι πρὸς αὐτὸν κ. καὶ πρέσβεις, οἵτινες ἀξιώσουσι καὶ παρακαλέσουσιν αὐτὸν ποιήσασθαι τὰς ἀνοχὰς, ὅπως ἐνδεχομένως ὁ δῆμος βουλεύσηται. Sic et (159.) κ. et πρέσβεις conjunguntur, Τὸ παρανομεῖν εἰς κ. καὶ πρέσβεις τοῖς ἄλλοις τε πᾶσιν ἀσεβὲς εἶναι δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὑμῖν. || Κηρύκων nomine vocata fuit Quædam familia Athenis, a filio Mercurii, qui Κῆρυξ vocabatur. Horum Κηρύκων fit mentio ab Hes., item a Suida in Εὐμολπίδαι. || Piscis ap. Aristot., Lat. Buccinum, seu, ut alii, Murex, Plin. 9, 36. fin. Concharum ad purpuras et conchylia ead. quidem est materia, sed distat temperamento. Duo sunt genera: Buccinum, minor concha, ad similitudinem ejus buccini, quo sonus editur; unde et causa nomini, rotunditate oris in margine incisa. Alterum Purpura vocatur etc., vide Κηριάζω. || Avis quædam, quæ et πρέσβυς. Vide Πρέσβυς. [" Markl. Suppl. 399. Musgr. Iph. T. 1302. Tro. 424. Wakef. Phil. 1306. Huschk. Anal. 16. Jacobs. Anth. 8, 62. 9, 21. 10, 316. 12, 298. ad Cornel. Nep. 39. Stav., Hermann. Mythol. 1, 129. Clark. ad Il. B. 267. Toup. Emendd. 1, 464. ad Lucian. 1, 513. ad Herod. 500. ad Diod. S. 1, 391. Minister sacrorum, ad 1, 34. Piscis quidam, Markl. Suppl. 399. Jacobs. Emendd. 45. Anth. 9, 215. 271. Athen. 1, 8. Valck. Adoniaz. p. 223. Bergler. Alciphr. 28. Toup. Opusc. 2, 14. De quant., Heyn. Hom. 7, 340. De accentu, 4, 227. 8, 622. Hermann. ad Suppl. 37. Markl. 398. ad Od. A. 143. (Buttm. A. Gr. 1, 170.) K. subaud., Porson. Phœn. 1645. Πωλεῖν ὑπὸ κήρυκος, Valck. ad Herod. 93. ad Lucian. 1, 427. Musgr. Andr. 1016. Κήρυκες, Jacobs. Anth. 9, 394. In fabulis scenicis, Lobeck. Aj. p. 393. Præconum certamen, ad Lucian. 1, 427. ad Diod. S. 2, 263. Κῆρυξ, ἡ, Brunck. Aristoph. 1, 99. Christod. Ecphr. 252. * Κήρυκοι, Koen. ad Greg. Cor. 278." Schæf. Mss.] " Κάρυξ, Dorice pro κῆρυξ, et Καρύσσωσι pro κηρύσσωσι, teste Hes. Sed is κάρυξ exp. " etiam καυλὸς, Caulis." " Κερύγμι Dorice dicitur ὁ " κῆρυξ, Præco, teste Eod." [* Αὐτοκῆρυξ, Phrynichus Bekkeri p. 5. * " Μεγακῆρυξ, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 93." Boiss. Mss. * Μεγαλοκῆρυξ, Lobeck. Phryn. 600. * Προκῆρυξ, Cyrill. in Jo. 159. * Σμικροκῆρυξ, 258.] Στρατοκῆρυξ, Exercitus præco, Tract. de Vocab. milit., ἐκτάκτων appellatione comprehenduntur, στρατοκῆρυξ, σαλπιγκτὴς, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, οὐραγός. In VV. LL. citatur ex 3 Reg. [22, 36. * " Χριστοκῆρυξ, Constant. Stilbe in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 220." Boiss. Mss. * Ψευδοκῆρυξ, Soph. Phil. 1306.]

[* Κηρυκώδης, Aristot. H. A. 4, 2, 13.]

[* Κηρύκειος, Gl. Præconius, Soph. ap. Etym. M.]

Κηρύκειον, VEL Κηρύκιον, Caduceus, Thuc. 1, (53.) p. 18. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντας, ἄνευ κηρυκείου προπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ πεῖραν ποιήσασθαι, ubi annotat Schol., κηρύκειον fuisse Lignum rectum, habens duos angues sibi invicem implicitos, et facies habentes sibi obversas. Vide plura ap. Eund., item ap. Suid.: necnon ap. Polyb. 3. Quamvis autem plerisque in ll. κηρύκειον inveniatur scriptum cum ει, corripitur tamen Epigr. Κηρύκιον γὰρ ἔχων καὶ πλαστὰ πέδιλα. Sunt qui Sagmina insignia fuisse scribant legatorum Romanorum, ut κηρύκεια Græcorum. || Κηρύκεια, inquit Bud., non solum Insignia legatorum, sed et Velamenta supplicum, ut ἱκετηρίαι et στέμματα. Dicæarch. (14.) Οἱ (Θηβαῖοι) κατὰ θάλατταν μόλις ἀφίκοντο πρὸς ἐκείνους, ἱκετηρίαν ἔχοντες, καὶ κηρύκεια [κηρύκια,] συμπεπλεγμένα, ὡς ἔφασαν, ἐκ τῶν θαλλῶν. || Merces, quæ datur præconii nomine, ὁ ἐπὶ τῇ κηρύξει μισθὸς, Suid. Ab Eod. exp. σκῆπτρον, ἢ ἐφ' ᾧ ἀναβὰς κηρύσσει. || Mons Ephesi, Suid. At Hes. habet Κηρύκιον cum solo ι, addens hujus appellationis rationem, sc. ἐφ' οὗ μυθεύουσι τὸν Ἑρμῆν κηρύξαι τὰς γονὰς Ἀρτέμιδος. || Κηρύκειον, Signum cœleste, VV. LL. e Proclo. [" Κηρύκειον, Brunck. Lex. Soph. Jacobs. Anth. 11, 253. Valck. Phœn. p. 18. ad Charit. 250. ad Diod. S. 1, 390. ad Herod. 672. Κηρύκιον, Aristæn. 73.

Abr., Jacobs. Anth. 10, 41. 11, 253. Aristoph. Fr. 268. ad Horat. 25. Zeun." Schæf. Mss. Piscis, Alex. Trall. 1, 5. 2, 134. 3, 172. Κηρυκήϊον, Herod. 9, 100. * " Κηρυκειοειδής, ad Mœr. 220." Schæf. Mss. * " Κηρυκιοειδής s. Κηρυκειοειδής, Hes. v. Ἑρμῆς." Boiss. Mss. * Κηρυκιοφόρος, Gl. Caducifer.]

[* Κηρυκικός, Plato Politico 260. 290.]

Κηρυκίνη ῥάβδος ἡ τοῦ Ἑρμοῦ, Suid., Virga Mercurii. At Hes. habet Κηρυκίνη, ἡ καταρωμένη, si modo carent mendo ejus exempl.

Κηρυκεύω, Caduceatoris munus obeo, J. Poll., Τὸ δὲ ἔργον αὐτὸ τῶν κηρύκων κηρυκεῦσαι ἔλεγον, ubi VV. LL. putant κηρυκεῦσαι esse Præconis officium exercere; sed composita ab h. v. pro illa mea interpr. faciunt. [Eur. Tro. 782. Æsch. Suppl. 236. Aristid. 1, 250.] " Κηρυκεύματα, Præconia." [Æsch. S. c. Th. 653.]

Κηρυκεία, VEL Κηρύκευσις, Munus caduceatoris, Quo fungitur caduceator. Ex Herod. 7, (134.) affertur κηρυκηΐαι, Ion. pro κηρυκεῖαι, quod exp. Legationes. || Merces, quæ dabatur præconibus venditionum s. auctionum nomine. Sic Harpocr.: e quo reponendum ap. Suid. πράσεσιν pro πράξεσιν. Sed addit ipse Suid. signif. etiam τὴν κηρύκευσιν. [* Κηρυκευτικός, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Ἀποκηρυκεύομαι, Theoph. Simoc. 1, 12. 3, 17.] Διακηρυκεύομαι, Per caduceatorem s. præconem pacem peto, de pace ago, Mitto caduceatores s. legatos de ineundo fœdere: διὰ κηρύκων συνθήκας αἰτοῦμαι, ἢ ποιοῦμαι. [Thuc. 4, 38.] Ἐπικηρυκεύομαι, idem, sed usitatius, Thuc. 3, (101.) Ἐπεκηρυκεύετο Εὐρύλοχος Λοκροῖς τοῖς Ὀζόλαις, De fœdere caduceatores mittebat, Cum illis de fœdere agebat per caduceatores: (2, 64.) Καὶ Λακεδαιμονίοις μήτε ἐπικηρυκεύεσθε. Atque ut dicitur ἐπικηρυκεύομαί σοι, ita etiam ἐπικηρυκεύομαι πρός σε, Dem. (472.) Ἀλλὰ πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκεύεσθαι. Exp. autem ἐπικηρυκεύσασθαι alicubi διὰ κηρύκων σπονδὰς ποιήσασθαι, alicubi autem ἐπὶ συμβάσει καὶ σπονδαῖς κήρυκας διαπέμψασθαι. Dicitur etiam ἐπικηρυκεύομαι ὑπὲρ τούτου, Per caduceatores hoc peto, Caduceatores mitto ad obtinendam hanc rem, Paus. Messen. (8, 4.) Προϊούσης δὲ τῆς ἡμέρας, ὑπὲρ ἀναιρέσεως τῶν νεκρῶν ἐπεκηρυκεύοντο. A Thuc. jungitur etiam infin., 8, (80.) Καὶ ἅμα καὶ τὸ Βυζάντιον ἐπεκηρυκεύετο αὐτοῖς ἀποστῆναι, pro Per legatos agebat cum illis de defectione. At 7. addidit ὥστε, Ἐπικηρυκευόμενον πρὸς αὐτὸν ὥστε μὴ ἀπανίστασθαι. A Plut. ἐπικηρυκευσάμενοι et δεηθέντες copulantur in Theseo (15.) Ἐπικηρυκευσάμενοι καὶ δεηθέντες ἐποιήσαντο συνθήκας. || Ἐπικηρυκεύομαι, passiva signif. Plut. Themist. (26.) Διακοσίων ἐπικηρυκευομένων [al. ἐπικεκηρυγμένων] αὐτῷ ταλάντων ὑπὸ τοῦ βασιλέως, Cum per legatum s. legatos promitterentur ei ducenta talenta, ut quidam interpr. [" Ad Dionys. H. 3, 1910. ad Diod. S. 1, 700. ad Herod. 319. Wyttenb. Select. 112. Ammon. 56. Valck. Anim. 78. Alciphr. 170. Cum inf., Thom. M. 163." Schæf. Mss. Thuc. 4, 27. * Ἐπικηρύκευμα, Eur. Med. 736.] Ἐπικηρυκεία, Ipse actus mittendi caduceatores s. legatos de pace aut fœdere, Dem. (61.) Διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἡμῖν ἐπικηρυκείαν ἐχθρῶς σχήσουσι, i. e. διὰ τὸ ἡμᾶς ἐπικηρυκεύσασθαι πρὸς Λακεδαιμονίους. [* Ἀνεπικηρύκευτος, Hes. * Προκηρυκεύομαι, Isæus Pollucis 4, 403. Dio Cass. 384.] " Προσκηρυκεύομαι, Caduceatorem mitto ad." [Thuc. 4, 118.]

AT VERBUM Κηρύσσω aliam derivationis formam habet quam præcedentia. Est autem Κηρύσσω, vel Κηρύττω, Prædico, accipiendo in propria signif., Præconio pronuntio, Promulgo. Apud Hom. interdum quidem absolute ponitur, interdum cum accus. Absolute ut Il. B. (437.) Ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας. Absolute, inquam, si modo ita intelligere velimus, λαὸν ἀγειρόντων κηρύσσοντες, i. e. διὰ τοῦ ἑαυτῶν κηρύγματος. Sed multo frequentius cum accus., et quidem ita ut κηρύσσω sit illud ipsum κηρύσσων ἀγείρω, Præconio voco s. convoco s. cito: Il. B. (50.) Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς, Præconio vocare ad concionem: (442.) Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι

A κέλευε Κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς, Præconio convocare s. citare ad prælium. Apud prosæ quoque scriptt. utroque modo ponitur; nam interdum quidem absolute κηρύσσειν dicuntur ipsi κήρυκες præconium facientes, et conclamantes, ut quidam e Comico interpr., cujus signif. exemplum est ap. Xen. K. Π. 7, (5, 12.) Τοὺς δὲ κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν. Et ap. Dem. (1051.) Τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου, ἢ κατὰ γένος, ἢ κατὰ διαθήκας, οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβάλλειν, Cum præco pronuntiasset licere, qui vellet, de hæreditate ambigere Hagniæ, Bud. Sic Xen. K. Π. 4, (5, 14.) Κηρυξάτω μὴ ἀδικεῖν μηδένα τὴν ἀγοράν, Præco edicat ne quis etc. VV. LL. Apud Lucian. in l. qui Βίων Πρᾶσις inscribitur, i. e. Vitarum venditio s. auctio, (c. 2.) κήρυκος jussi κηρύττειν, sunt hæc verba, Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; Et tandem (c. 6.) hic ὁ κηρύττων interrogatur, Πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; qui respondet δέκα μνῶν. Ibid. (c. 14.) legitur,
B Ἄλλον ἀποκήρυττε: et statim post, Βίον ἀγαθὸν καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. Sed et init. ejusd. libelli habetur, Ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους. Interdum vero κηρύσσειν s. κηρύττειν accus. habet: ut ap. Plut. 76(=6, 702.) quidam interrogatus Achillesne an Homerus esse mallet, respondit interroganti, Σὺ δ' αὐτὸς πότερον ἤθελες; ὁ νικῶν ἐν Ὀλυμπιάσιν, ἢ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι; Utrum malles? victor esse Olympiæ, an is, qui victor præconis voce declararetur? An is, qui victor a præcone pronuntiaretur? [potius, An præco, qui victoris nomen proclamaret?] || Κηρύττειν dicuntur sæpe non ipsi κήρυκες, sed ii, qui eos κηρύττειν jubent, Thuc. 5. Ἐκήρυξαν δὲ τὸν βουλόμενον παρὰ σφῶν Ἀθηναίους ληΐζεσθαι: 4. Ἐκήρυξάν τε εἰ βούλοιντο τὰ ὅπλα παραδοῦναι καὶ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις ὥστε κ. τ. λ. Præconem s. præcones pronuntiare jusserunt, Per præconem pronuntiari jusserunt, Cæsar B. G. 5. Præconibusque circummissis pronuntiari jubent, s. quis Gallus, s. quis Romanus velit, ante horam tertiam
C ad se transire. Nisi quis malit Per præconem denuntiarunt, aut etiam Per caduceatorem. Alicubi vero κηρύσσειν apte redditur Per præconem edicere, Præconis voce edicere. Datur autem his quoque in ll. accus. huic verbo: ut a Xen. (Ἀπ. 2, 1, 15.) Αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν καὶ προσιόντι καὶ ἀπιόντι, Fidem publicam tibi dant præconis voce. Apud Soph. autem (Aj. 1239.) Πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων Ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε, exp. verbo Denuntiasse, itidem ut in Thuc. l. c., sc. Per præconem denuntiasse. Virg. dixit etiam Declarare victorem voce præconis, κηρύττειν νικῶντα, Æn. 5. Victorem magna præconis voce Cleanthum Declarat. Apud Philon. κήρυγμα κηρύττει redditur Per præconem edictum promulgat. || Præconis voci subjicio, Per præconem vendo: qua in signif. frequens est comp. ἀποκηρύττω. Plut. Galba, Ὅσα Νέρωνος ἦν ἐν Ἰβηρίᾳ κηρύττων. Bud. exp. Sub hasta vendo, item Auctionor: afferens ex eod. Plut. κηρύττειν τὰ πατρῷα. Sic dicitur κ. τὰ ὄντα, quod redditur etiam
D Auctionem bonorum facere: ego illas duas interprr. prætuli, quod præconis nomen habeant, ut κηρύττω includit nomen κήρυκος. Est autem e Cic. sumta utraque, de Off. 2. Voci præconis bona civium subjicere, et hastam in foro ponere. Dixit vero Idem Subjicere sub præcone pro Subjicere voci præconis, Or. pro Quintio, et alibi. Et Per præconem vendere de N. D. 3. || Κηρύττω pro Loco, ἐκδίδωμι, ἀπομισθῶ, Bud. ex J. Poll. || Κηρύττω metaph. etiam dicitur pro Vulgo, Divulgo: ut Herodian. 1, (7, 2.) Ἄγγελοί τε ἧκον κηρύττοντες τὴν τοῦ βασιλέως ἄφιξιν. Matth. 10, 27. Καὶ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων, Tanquam præcones promulgate. Ex Aristoph. autem (B. 1072.) affertur τάδε κηρύσσω πατρὶ pro Denuntio hæc patri alta voce. || PASS. Κηρύσσομαι, s. Κηρύττομαι, Præconio pronuntior, declaror, denuntior, Xen. K. Π. 8, (4, 2.) Ὅπου μὲν οἴονται οἱ ἄνθρωποι τὸν κρατιστεύοντα μήτε κηρυχθήσεσθαι, μήτε ἆθλα λήψεσθαι: Ἑλλ. 4, (5, 2.) Ἐκείνῳ τῷ ἔτει ἔστι μὲν ἃ τῶν ἄθλων δὶς ἕκαστος ἐνικήθη, ἔστι δὲ ἃ δὶς

οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν. Item κηρύττεσθαι dicuntur Ea, quæ præconis voce edicuntur. Item Τίς ἐκηρύχθη τὴν πρώτην φυλακὴν, pro Quis præconio jussus est vigiliam primam vigilare, VV. LL. || Interdum etiam κηρύττεσθαι, dicuntur Ea, quæ per præconem venduntur, præconis voci subjiciuntur, præconi, sub præcone: Cic. Cyprius rex cum omnibus bonis sub præcone subjiceretur. [" Dawes. M. Cr. 425. Eur. Tro. 223. Musgr. Herc. F. 960. Jacobs. Anim. 219. Anth. 6, 105. 9, 21. 338. 448. Ammon. 81. Eran. Philo 157. ad Lucian. 1, 242. 491. Invoco deum, Musgr. ad Eur. Hec. 148. Κηρύσσω σιγὴν, Toup. Opusc. 1, 289. Med., Brunck. Soph. 3, 391. Κηρύξομαι, passive, Pierson. ad Mœr. 13. Porson. Phœn. 1645. Κεκήρυξαι, ad Od. A. 170." Schæf. Mss. Soph. El. 606.] Κήρυγμα, Id ipsum, quod per præconem edicitur et promulgatur, Edictum præconis voce factum, Præconium, Dem. pro Cor. Γίγνεται τὸ κ. Ibid. (p. 253.) Τοῦ δευτέρου κ. ἤδη μοι τούτου γιγνομένου. Sic Athen. 12. K. ἐγίνετο ὑπερήφανα καὶ τῆς Περσικῆς ὑπεροψίας αὐθαδέστερα, Edicta per præconem promulgabantur s. præconis voce. Æsch. (75.) Ἐκήρυξε τὸ κάλλιστον κ. καὶ προτρεπτικώτατον πρὸς ἀρετὴν, Aristot. Œcon. 2. Κήρυγμα ἐποίησεν ἀναφέρειν, Voce præconis edixit ut referret. Sic Thuc. 7, (82.) p. 262. Κήρυγμα ποιοῦνται, 4, (105.) p. 155. Κήρυγμα τόδε ἀνειπών. Xen. K. Π. 4, (5, 18.) Ἀκούσαντες τοῦ κ. Et. Ἑλλ. 5, (4, 10.) Ἐπεὶ ᾔσθετο τὸ νυκτερινὸν κ. Herodian. (2, 6, 8.) Ἐπεὶ τὸ κ. διεφοίτησεν. Accipitur etiam pro Ipsa promulgandi actione, Æsch. (58.) Μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασι, Quæstum non exercere in pronuntiandis præmiis, h. e. in perferendis promulgationibus, Bud. [* Κηρυγμὸς, Schol. Ven. Il. Φ. 575. * Κηρυκτὴς, Gl. Prædicator. * Κήρυξις Præconium, Prædicatio.] Ἀκήρυκτος, ὁ, ἡ, Per caduceatorem s. præconem non indictus: Ἀκήρυκτον πόλεμον ἐπέφερον, Herod. (5, 81.) Bellum non indictum inferebant. Sed ἀ. πόλεμος, dicitur etiam Bellum, cui caduceator non adhibetur, Bellum acerrimum, inquit Bud., et quod summis odiis geritur, ita ut caduceator minime interveniat, Dem. (314.) Ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀ. ἡμῖν ὁ πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος. Dicitur etiam ἀ. ἔχθρα, Implacabiles inimicitiæ, sicut et ἀδιάλλακτος, Plut. Pericle, Ἄσπονδον καὶ ἀ. ἔχθραν κατ' αὐτῶν εἶναι, γράφει ψήφισμα. Lucian. autem ἀκήρυκτα dixit absolute pro ἀκήρυκτος πόλεμος, (1, 605.) Λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀ. πάντα. || Præconis voce non celebratus s. præconio, Æsch. (86.) Ἐκ δὲ τῶν Δημοσθένους πολιτευμάτων ὑμεῖς μὲν ἀστεφάνωτοι καὶ ἀκήρυκτοι γίνεσθε. || Item ἀκήρυκτον ap. Soph., ἄγνωστον, ἀφανὲς, Schol. [" Villois. ad Long. 119. Lucill. 79. ad Diod. S. 1, 674. Brunck. Soph. 3, 494. ad Lucian. 1, 459. Zeun. ad Xen. K. Ἀ. 188. (3, 3, 5.)" Schæf. Mss. Dio Cass. Fr. 143. Soph. Trach. 45. Eur. Heracl. 91.] " Ἀκήρυτος, Hesychio μέγας " τις, ἀδιάλλακτος, Magnus, Irreconciliabilis. Sed " forsan scr. ἀκήρυκτος." Ἀκηρύκτως, Citra caduceatorem, Absque caduceo, Thuc. 1, (146.) Ἐπεμίγνυντο δὲ ὅμως ἐν αὐταῖς (ταῖς αἰτίαις καὶ διαφοραῖς) καὶ παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων ἀ. μὲν, ἀνυπόπτως δὲ οὔ, Mutuis commerciis utebantur et ultro citroque commeabant citra caduceatores quidem, sic tamen ut sibi invicem ortis jam illis querelis et dissensionibus, suspecti essent. Bud. exp. Citra caduceatorem, ut in bello acerrimo; sed secus esse accipiendum docebit etiam ejusd. Thuc. l., quem in Ἀκηρυκτεὶ afferam. Ἀκηρυκτεὶ i. q. ἀκηρύκτως, Citra caduceatorem, Absque caduceo, Thuc. 2. init. Ἄρχεται δὲ ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων καὶ τῶν ἑκατέροις ξυμμάχων· ἐν ᾧ οὔτε ἐπεμίγνυντο ἔτι ἀκηρυκτεὶ παρ' ἀλλήλους, καταστάντες δὲ συνεχῶς ἐπολέμουν: In quo non jam, ut ante, commeabant ultro citroque absque caduceatore, caduceatoribus, caduceo. Hinc autem apparet, cum librum primum claudit his verbis, ἐφοίτων ἀκηρύκτως, non intelligi de Acerrimo bello, ut putavit Bud., sed potius de Eo statu rerum, in quo timeretur quidem bellum et ejus futuri signif. quidem essent, sic tamen ut adhuc tutum sibi putarent absque caduceatoribus ultro citroque commeare. Sed Bud. ita exposuit quod ad signif. nominis ἀκήρυκτος respiceret, quam habet junctum nomini πόλεμος. [" Ἀκηρυκτί, Schol. Xen. K. Ἀ. 7, [illegible] Boiss. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 228. [illegible] 642." Schæf. Mss.]

Ἀνακηρύττω, Voce præconis renuntio, [illegible] proclamo, Lucian. (1, 130.) Ἀνακηρ[illegible] κῶς, Præconis voce victor pronuntior, [illegible] p. 182. Ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων πληγὰς [illegible] κῶντος τοῦ ἑαυτοῦ ζεύγους, καὶ ἀνακηρυχθέντος [illegible] τῶν δημοσίου κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως, [illegible] præconis voce renuntiaretur. Interdum etiam [illegible] adjectione capitur pro Victor renuntior voce præconis. Unde ap. J. Poll. de victore, ἀνεκηρύχθη, ἀνεῤῥέθη. Capitur etiam generalius pro Renuntio, Denuntio, Xen. (Ἀπ. 2, 10, 1.) de servo fugitivo, Ἄλλους παρακαλῶ σῶστρα τούτῳ ἀνακηρύττειν, [illegible] recuperetur, præmium ejus inventori denuntient. [illegible] Prædico, Laudum præconium tribuo, [illegible] p. 122. Ἐγὼ δὲ καὶ ἅπαντας τοὺς παραγενομένους [illegible]

B ἔργῳ ἥδιστα ἂν στεφανώσαιμι καὶ ἀνακηρύξαιμι, Prædicarem ut victores. [" Ad Diod. S. 1, 441 [illegible] Valck. ad Herod. 93. Plut. Mor. 1, 919 [illegible] Lucian. 1, 367. : στεφάνους, 427." Schæf. Mss.] Ἀνακήρυξις, Renuntiatio, Pronuntiatio, quæ voce præconis fit, Promulgatio, quæ per præconem fit. Speciatim autem cum de victore dicitur, est Pronuntiatio, qua ipse voce præconis victor renuntiatur. [illegible] ἀναγόρευσις, ἀνάῤῥησις, J. Poll. [Gl. Præconium.] [illegible] Ἀνακήρυκτος, ὁ, ἡ, Voce præconis renuntiatus, Designatus, Dionys. Areop., Bud. [illegible] Celebro, Bud.: J. Poll. vero videtur in contrariam signif. accipere; cum enim dixisset, [illegible] κήρυγμα, κηρυκία, ἐπικηρυκεία, subjungit, καὶ τὸ ἐναντίον, ἀκήρυκτοι πόλεμοι, καὶ ἀκηρυκτεὶ [illegible] ἀνακήρυκτοι. [* " Προανακηρύττω, Phot. [illegible] in Wolfii Anecd. Gr. 1, 26." Boiss. Mss. [illegible] in Matth. 2. p. 57. * Προανακήρυξις, Hes. [illegible] σις. * Συνανακηρύσσω, Phot. Bibl. 419.]

[* Ἀντικηρύσσω, Eur. Suppl. 67[illegible]]

C Ἀποκηρύττω, Præconio venditionem rei alicujus pronuntio; Per præconem vendo, sequendo verbi etymum, Proscribo, Auctionor, In auctione vendo, Indico licitantibus. Cic. Voci præconis [illegible] subjicere, et hastam in foro ponere, de Off. [illegible] Quintio, Subjicere sub præcone [illegible] Per præconem vendere. Quibus loquendi generibus [illegible] videtur pulcre exprimi, quod unico verbo Græci dicunt ἀποκηρύττειν. Addicere, inquit Bud., est Auctionem facere: h. e. Bona alicujus præconi [illegible], et licitantibus objicere: quod ἀποκηρύττειν Græce dicitur. Jungitur aliquando accusativo solo, aliquando una et genitivo, sed pretium denotante. [illegible] Κήρυκος οὐκ ἔδει πρὸς ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύττοντα, Dem. (687.) Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ [illegible] ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν [illegible] tur ἀποκηρύττειν τὰ πατρῷα. Patrimonium [illegible] auctione vendere. Lucian. (1, 540.) Ἀποκηρ[illegible] βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους: (54[illegible]) cum gen. simul et accus. Πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; Q[illegible]

D hunc indicas? Quanti hunc vendis? [illegible] de Octavio loquens, Καὶ [illegible] ἀποκηρύσσειν ἐκέλευεν ὅσου δύναιντο [illegible] Pass. est Ἀποκηρύττομαι, Proscribor, In auctione vendor, ut in activo dictum modo fuit. Hinc part. ἀποκηρυχθεὶς et ἀποκεκηρυγμένος, In auctione venditus, [illegible] dicatus. Lucian. (1, 593.) [illegible] νος, Duobus obolis venditus, addictus [illegible] addicere. Sic Gall. dicitur, Il a été crié à [illegible] Est autem præco, Crieur. || Ἀποκηρύττω, A[illegible] Apud Lucian. (2, 166.) ὁ ἀποκηρυττόμενος [illegible] men habet illius Declamatio, patri suo [illegible] ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης [illegible] ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, Non enim omnibus [illegible] que omnes filios, neque quoties voluerint [illegible] permisit, nec qualibet de causa. [illegible] ἀποκήρυκτον esse Qui ob delicta domo pat[illegible] sit. Pass. est Ἀποκηρύττομαι, Abdicor, [illegible] γίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποκηρυχ[illegible]

ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θεραπείας ἀποκηρύττομαι: paulo A ante ἀποκηρυττόμενος copulat cum τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος, cui opp. ἀναληφθείς. At in argumento ipsius Declamationis non simpliciter ponitur verbum, sed cum adjunctione, Ἀνελήφθη εἰς τὸ γένος. Sic tamen et τῷ ἀποκηρύττειν in ead. opponitur ἀναλαβεῖν per se positum et sine illa adjunctione, (170.) Ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἑκὼν ἀνέλαβεν. || Extenditur etiam paulo latius v. ἀποκηρύττω, pro Ejicio, Expello abunde; sed proprie tanquam a domo paterna. Apud Theodorit. H. E. 3. ἀποκηρύττειν Bud. interpr. Exterminare, In exilium mittere, Finibus expellere, Καὶ τοὺς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, κτίσμα λέγειν τολμῶντας, ἄντικρυς ἀποκήρυττε: et sic identidem. Citat vero ex Eod. Ἀποκηρύττειν καὶ ἐξορίζειν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. Hes. ἀποκηρυχθέντα exp. simpliciter ἀποβληθέντα. Sic vero et Lat. Abdicare interdum simpliciter pro Rejicere s. Repudiare ponitur. || Ἀποκηρύττω, Per præconem interdico, Præconio veto, Interdico edicto publico: unde ἀποκεκήρυκται 3 sing. præt. ab ἀποκηρύττομαι, ap. Xen. B Ἑλλ. 5, (2, 18.) Ἀποκεκήρυκται μηδένα μετὰ σοῦ στρατεύειν Θηβαίων ἐπ' Ὀλυνθίους, Interdictum est edicto publico, per præconem. [" Wakef. Alc. 750. Huschk. Anal. 254. ad Lucian. 1, 262. 266. 541. Dionys. H. 1, 278. 5, 391. ad Cornel. Nep. 68. Stav., ad Mœr. 83. Toup. Opusc. 1, 22. 49. Ammon. 81. Valck. Anim. 26. ad Herod. 93. Eran. Philo 157. Thom. M. 95. Ἀποκ. εἰς, Valck. ad Herod. 131. (1, 194.)" Schæf. Mss. * Ἀποκήρυγμα, Hippocr. 110. Coraius ad Eund. de Aëre p. 41. legit ἀποστήριγμα.] Ἀποκήρυξις, Venditio per præconem, Proscriptio, Venditio in auctione. || Abdicatio. Ut ap. Lucian. in Declamatione, quæ Ἀποκηρυττόμενος inscribitur, (9.) Εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ, ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν, εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. Citatur autem e Plut. Themist. (2.) Ἀποκήρυξις ὑπὸ τοῦ πατρός. A Synes. usurpatur etiam latius, sc. pro Excommunicatione, Bud., citans h. ejus l., C Ἐπεδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως· οὔπω τότε δήμευσις ἐτετόλμητο. || Interdictum, Prohibitio. [* " Ἀποκηρυκτέος τῆς πανηγύρεως, Greg. Naz. Or. 3, 54." Strong. Mss.] Ἀποκήρυκτος, ὁ, ἡ, Abdicatus. Apud Suid. Θεμιστοκλέα γοῦν ἀποκήρυκτόν φασι γενέσθαι. Dicitur ἀποκήρυκτος Hes. teste, Qui propter delicta paterna domo ejectus fuit. Suid. quoque scribit ἀποκήρυκτον ita differre τοῦ ἐκποιήτου, quod ἀποκήρυκτος ejiciatur ἐπὶ κολάσει, at vero ἐκποίητος, ὑπὸ τοῦ φύσει πατρὸς εἰς ἕτερον οἶκον δίδοται προθέσει. J. Poll. vocem hanc ἀποκήρυκτος ab antiquis usurpatam negat. || Ἀποκήρυκτος a Synes. ponitur pro Excommunicato, sicut ἀποκήρυξις pro Excommunicatione: et genitivo jungitur, Ἀποκηρύκτους τῆς ἐκκλησίας δέχεσθαι, Excommunicatos ab ecclesia. ["Thom. M. 95. 769. ad Cornel. Nep. 68. Stav., Mœr. 83. et n., Toup. Opusc. 1, 49. Ammon. 19. Valck. Anim. 26. Eran. Philo 156." Schæf. Mss.]

[* " Διακηρύσσω, Schol. Eur. Or. 488. Plut. Arato 322. (c. 10.)" Kall. Mss. Diod. S. 18, 7. * Διακήρυξις, Gl. Licitatio: * Διακηρυκτικός· Licitator.] D

Εἰσκηρύττω, Voce præconis evoco, διὰ τοῦ κήρυκος καλῶ. Aristoph. Ἀ. (135.) Ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται, In concionem vocatur, Bud. [Soph. El. 683. " Toup. Opusc. 2, 212." Schæf. Mss.]

Ἐκκηρύττω, Voce præconis extermino, Edicto per præconem publicato expello, Æsch. (90.) Ἐξεκήρυξαν ἐκ τῆς πόλεως, Voce præconis ejecerunt ex urbe, Per præconem exilium ei denuntiarunt. [" Ad Charit. 618. Musgr. Herc. F. 960. Diod. S. 1, 716. ad Mœr. 83. ad Herod. 273. Plut. Mor. 1, 893." Schæf. Mss. * Ἐκκηρυγμός, Schol. Ven. Il. Φ. 575.] Unde Ἐκκήρυκτος, Voce præconis exterminatus, Præconis voce publice expulsus et exactus. Metaph. autem Dionys. dicit, Ἐκκήρυκτος τῇ θεολογίᾳ πᾶς ὁ ἀλλοτριεπίσκοπος, q. d. Theologicorum præconum voce exigitur et exterminatur, A theologia ejicitur et condemnatur. [" Consortio abdicatus, Euseb. H. E. 6,43." Mendham. Mss. Excommunicatus, Basil. Ep. 3, 150.]

Ἐπικηρύττω, Per præconem denuntio, Aristot. Œcon. 2. Κήρυγμά τε ποιησάμενος ἐν ταῖς πόλεσιν ὧν ἦρχε, μηδένα μηδὲν ὅπλον κεκτῆσθαι ἐν τῇ οἰκίᾳ· εἰ δὲ μή, ἀποτίσειν ἀργύριον ὃ ἐπεκήρυξεν. Itidem ἐπικηρύττειν τὸ ἐπιτίμιον, Præconio vetare et mulctam minari si contra edictum fiat. Bud. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 10.) p. 252. Ἐπεκήρυξέ τε ὃς ἂν ἁλίσκηται ἐς τὸ πέραν διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν, Capitis pœnam præconis voce denuntiavit ei, qui in ulteriorem partem trajecisset. Frequens est ἐπικηρύττειν χρήματά τινι, pro Publico edicto in caput alicujus pecuniam constituere, h. e. Publico edicto proponere pecuniam alicui, qui eum occiderit: et quod Curt. dicit, Licitari caput alicujus. Dem. (347.) Διὰ ταῦτα, χρήματα αὐτῷ τοὺς Θηβαίους ἐπικεκηρυχέναι, Eapropter Thebanos pecuniæ quandam summam edicto pronuntiasse ei dandam, qui ipsum interfecisset. Ubi intelligimus ἐπ' αὐτοῦ φόνῳ. Sic Plut. Ἐκείνου ἀπαγορεύοντος καὶ χρήματα ἐπικηρύξαντος αὐτῷ, Supplicis et exulis preces rejiciente, insuperque caput ejus pecunia pronuntiata licente, Bud. Sic Herod. (7, 214.) Ἐπεκήρυξαν ἐπὶ Κορυδάλῳ ἀργύριον, Corydali caput pecunia licitati sunt: (213.) Ἐπεκηρύχθη ἀργύριον αὐτῷ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων. Athen. (266.) Ἀφελόμενος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν λαμβάνει παρὰ τῶν Χίων τὰ ἐπικηρυχθέντα χρήματα: paulo ante, Ἐκήρυξε γὰρ ἡ πόλις χρήματα δώσειν πολλὰ τῷ αὐτὸν λαβόντι ἢ τὴν κεφαλὴν κομίσαντι. Ibid. profugus ille dicit, Ἐπεὶ ἡ πόλις τῶν Χίων δίδωσι τῷ ἐμὲ ἀποκτείναντι χρήματα πολλά, καὶ ἐλευθερίαν ὑπισχνεῖται. || Sufficio, Substituo, Greg. Ὅτι ἀκόντων ἡμῶν ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον, Bud. 465. [Æsch. S. c. Th. 640. Plut. Camillo 8. " Ad Diod. S. 1, 424. 546. 644. 674. Ammon. 56. 81. Valck. Anim. 78. Eran. Philo 157. Ἐπικεκηρυκὼς, Diod. S 2, 604. * Ἐπικήρυξις, Valck. Anim. ad Ammon. 79." Schæf. Mss. * Ἐπικήρυκτος, Appian. B. P. 55. * Ἀντεπικηρύττω, J. Poll. 4, 93. * Προσεπικηρύττω, Dio Cass. 70.]

" Κατακηρύσσω, Κατακηρύττω, Indico per præconem, Præconio edico: ut κατακηρύξαι ἡσυχίαν, " quod et κατακελεῦσαι dicitur, J. Poll. (1, 400.) Sic " κατακηρύξαι ἐκεχειρίαν, Inducias et pacem sequestram indicere." [" Κατακ. σιγήν, Toup. Opusc. 1, 289." Schæf. Mss.]

Προκηρύττω, Per præconem præsignifico, prius edico. Sed pro simplici sæpe accipitur. Aristot. Œcon. 2. Προεκήρυξεν ὠνεῖσθαι τὸν βουλόμενον. || Per præconem prius indico, ut προκηρύξαι πόλεμον, J. Poll.: et πόλεμος προκηρυχθεὶς, cui opp. ἀκήρυκτος. Legimus vero ap. Eund., προκηρύξαι esse τὸ προσκαλέσασθαι ὑπὸ κήρυκος: quibus verbis mendum subesse constat. [Plut. Cleom. 9. "Cattier. Gazoph. 88." Schæf. Mss. * Προκήρυγμα, Schol. Aristoph. Σφ. 1003. Justin. Mart. Dial. p. 418, 16. Gl. Prædicamentum: * Προκήρυξις· Prædicatio.]

[* Προσκηρύττω, Lucian. 1, 608. Plut. 7, 941. " Hes. v. Ἐπικηρυκεύεται." Boiss. Mss.]

[* " Συγκηρύσσω, Clem. Alex. 577." Wakef. Mss. * " Συγκήρυγμα, Præconium commune, i. e. Plurium comprobatio. Polyb." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Non agnoscit Lex. Polyb.: Schneider. quoque suspectum habet.]

Ὑποκηρύττω, Silentium indico, de præcone dictum, Audientiam facio, Polliceor aliquid publicum. Quæ signif. ab J. Poll. (4, 94.) dantur huic verbo; scribit enim, καὶ ὑποκηρύξασθαι, τὸ προειπεῖν ἡσυχίαν, ἢ ἐπαγγείλασθαί τι δημόσιον, Quibus subjungit, δημοσίᾳ προκηρυκευσάμενοι, ὡς Ἰσαῖος εἴρηκε. Q. l. suspectus est; ac fortasse προκηρυξάμενοι in illo Isæi l. leg. est, cum ibi de compp. a κηρύττω agat, non autem de compp. a κηρυκεύω. [" Æsch. c. Ctes. 432." Seager. Mss. Plato Protag. 94. Anecd. Bekkeri 312. Phot.]

"ΚΗΤΟΣ, τὸ, Cetos, s. Cetus: Animal marinum " inusitatæ et immanis magnitudinis. Od. M. (97.) " Δελφῖνάς τε κύνας τε καὶ εἴ ποτε μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος: " E. (421.) Ἠ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων " Ἐξ ἁλός, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. Sic " Athen. l. 7. dicit θύννον ὑπερβαλλόντως αὐξανόμενον

" fieri κῆτος. Recte itaque Virgil. dixit Immania " cete, et Scopulosa cete. Et Plin. Cetos sexcento- " rum pedum longitudinis." [" Intelligitur autem non solum Piscis, sed Bellua quælibet ingens, in mari degens, veluti Crocodilus et Hippopotamus, Fr. de Incr. Nili in Wesselingii Herod. 789. et in Athenæo Schw. T. 1. p. 282." Schw. Mss.] " Apud " Proclum est, Signum cœleste hoc nomine. Dicitur " autem esse illud cetos cui Andromeda fuit expo- " sita. Meminit ejus Arat. quoque, ap. quem Cic. " specialiori vocab. Pistricem vertit. Hes. affert et " κήτει pro στερήσει, ἐρημίᾳ: dicens itidem κῆτος esse " non solum θαλάσσιον ἰχθὺν παμμεγέθη, sed etiam " ἀπορίαν. Verum id potius χῆτος dicitur." [" Ad Lucian. 1, 321. ad Diod. S. 1, 185. Heyn. Hom. 4, 329. 5, 456. Conf. c. κύτος, ibid. Thom. M. 627. ad Lucian. 2, 95. In compositis, ad 1, 391. Cattier. Gazoph. 95. ad Il. Θ. 222." Schæf. Mss. * Κητοθηρία, Ælian. H. A. 13, 16. * Κητοτρόφος, Eust. Il. B. 581. * Κητοφάγος, Oraculum ap. Paus. 10, 12. * Κητοφόνος, Philippus 23. Opp. 'A. 5, 113.] " Βαθυκήτεα " πόντον Lucian. (1, 139.) dixit: vel quod in profundis " suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete " ingentia; est enim et piscosum mare et profundum." [" Mallem hæc indicta, quæ prorsus ab ingenio linguæ Græcæ abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat (H. Stephanus): ego vertam Profundissimum vel Immensæ profunditatis mare." T. H. ad Lucian. l. c. ubi vide plura.] " 'Ακητὸν, Hesychio κράτιστον, Optimum." " Μεγακήτης, Magna s. ingentia habens cete. Item " Ceti instar magnus, Cetos magnitudine æquans. " Il. Φ. (22.) ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι " Φεύγοντες: Λ. (599.) ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηΐ. " Itidemque Θ. (222.) μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ." " Μυ- " στίκητος, Piscis in ore non dentes habens, sed pilos " suillis similes, ut tradit Aristot. H. A. 3, 12. Gaza " Musculum vocat." [" Falsa est lectio pro μῦς τι κῆτος. Vide ad Eclog. Phys. p. 36." Schn. Lex. * Πολυκήτης, Theocr. 17, 98.] " Κητώδης, Ceta- " ceus, Qui e cetorum genere est: ut κητώδεις ἰχθῦς, " Athen. l. 7. Pisces cetacei, quos esse dicit ἐπιτη- " δείους εἰς ταριχείαν. Sic τὰ κητώδη dicuntur Quæ " cetacei generis sunt, Quæ cetorum genere conti- " nentur. Aristot. H. A. 8, 2. Τῶν ἐνύδρων καὶ τῶν " ἄλλων κητωδῶν." [" Magnus, Diod. S. 2, 54." Wakef. Mss. * Κητωδέσιμος, Xenocr. c. 37. Φέρει μὲν ὁ Νεῖλος κητωδεσίμους τε καὶ φάγρους: lectio susp.] " Pro eod. DICITUR Κητῷος, ET Κητώεις, ET Κή- " τειος: significant enim et hæc Cetaceus, Qui ce- " tacei generis est. Ita enim Diosc. l. 3. dixit " ἰχθύος κητώου, pro Cetacei, κητώδους. Altera duo " Κήτειος et Κητώεις exp. itidem Cetaceus, s. Ce- " taceæ magnitudinis, Immanis magnitudinis ceti " instar. Od. Λ. (520.) πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι " Κήτειοι κτείνοντο γυναίων εἵνεκα δώρων: Δ. (1.) Οἳ " δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν. In priore " enim l. κήτειοι exp. μεγάλοι, magni: et κητώεσσαν " in posteriore itidem μεγάλην, ἀπὸ τῶν κητῶν, quæ " omnium natatilium et ἐνύδρων maxima sunt: vel " etiam Plurima cete nutrientem, utpote vicinam " mari: aut etiam quod ibi ἡ θάλασσα συνεχῶς κήτη " ἐκβάλλει. Veruntamen et aliter utrumque istum " l. accipi sciendum est. Sunt enim qui in priore " κήτειοι esse dicant ἐθνικὸν pro Μυσοὶ, Mysi: quo " modo Alcæum quoque Κήτειον dixisse pro Μυσόν. " Itidemque Hesychio κήτειοι sunt non modo μεγά- " λοι, sed etiam Gens Mysorum, ἀπὸ παραῤῥέοντος " ποταμοῦ Κήτεος, a Ceto fluvio qui eos præterfluit. " Sic Idem tradit in posteriore quosdam exp. καλα- " μινθώδη: nam κήταν a quibusdam dici τὴν καλα- " μίνθην. Qua de re et in Καίατα, ubi docui scribi " et καιετάεσσαν pro hoc κητώεσσαν. Præterea repe- " ritur ET Κήτιος pro κήτειος. Hes. enim κήτιον affert " pro μέγαν, Magnum, ut κήτειοι quoque dictum est " signif. μεγάλοι. Sed tribuit huic et alias signiff. " Tradit enim κήτιον vocari etiam ᾧ τὰς ψήφους διω- " θοῦσιν ἐν τοῖς κληρωτηρίοις, quod et κήθιον: item " ἐμετήριον ἀπὸ λαχάνου ἀγρίου ὅπερ ἀντὶ πτερῶν κα- " θίεσαν εἰς τὸ στόμα, ut indicat Cratinus ἐν 'Ωραις: " item ἥδυσμα et νεαρὸν κρόμμυον: necnon μέλος τι. " Sed addit, eos qui τὰ 'Οψαρτυτικὰ conscripserunt, " per γ scribere γήτιον: et quidem rectius." [* " Κητήεις, Cattier. Gazoph. 95." Schæf. Mss. * " Κηταῖος, Theod. Prodr. 162." Elberling. Mss. * Κητώϊος, Barker. ad Etym. M. 1008.] " SED ET Κη- " τήνη hinc dicitur, eodem Hes. auctore, πλοῖον μέγα " ὡς κῆτος, Navigium ceti instar magnum. Sunt " indidem et duo VERBALIA, Κήτημα, ET Κητεία. " Quorum utrumque ap. Athen. legitur. Is enim " (121.) e Diphilo tradit τὸ ὡμοτάριχον a quibusdam " vocari κήτημα. At l. 7. dicit Idem, 'Εκ τοῦτε δὲ καὶ ὑπὸ " τῶν ταῖς κητείαις παρεδρευόντων ἀνδρῶν ταρανεμεῖ- " ται. Ubi videtur κητείας vocare Capturas ceto- " rum." [" Locus capiendorum piscium, Strabo 373." Wakef. Mss. * Κητία, Ælian. H. A. 13, 16.] " At " Cetarias et Cetaria Latini vocant Loca juxta mare " stagnantia et lacustria e quibus cetacea salsamenta " petuntur. Cetarii vero, Qui cetacea salsamenta " vendunt." [* Κητώω, Ælian. H. A. 14, 23. " Thom. M. 524. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 70." Schæf. Mss. * Κητὶς, Gl. Pistrix.]

" ΚΗΦΗΝ, ῆνος, ὁ, Fucus: quartum apum genus, " μεγέθει μὲν μέγιστον πάντων, ἄκεντρον δὲ καὶ νωθρὸν, ut tradit Aristot. H. A. 5, 22. Sic Plin. " 11, 11. Sunt autem fuci sine aculeo, velut imper- " fectæ apes. Hesiod. 'Εργ. (1, 302.) ὅς κεν ἀεργὸς " Ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργήν. Et Xen. " K. Π. 2, (2, 15.) Ὥσπερ κηφῆνες δαπάνῃ μόνον ἐφ- " μιοῦν τοὺς κοινωνούς. Unde apes ap. Virg. Igna- " vum fucos pecus a præsepibus arcent." [" Jacobs. Anth. 7, 400. 9, 435. 10, 299. Timon Phl. 7. Brunck. ad Eur. Bacch. 1353. Musgr. 1362. Pierson. ad Mœr. 134. ad Timæi Lex. 157. ad Lucian. 1, 511." Schæf. Mss.] " Καφὰν Hes. auctore dicitur " pro καφὴν, Fucus: Dorice." " Inde DIMIN. Κη- " φήνιον, Fucus parvulus: s. Fœtus fuci. Aristot. " H. A. 9, (40.) de apibus, Πλάττουσι δὲ κηρία, πρῶ- " τον ἐν οἷς αὗται γίνονται, εἶτ' ἐν οἷς οἱ καλούμενοι " βασιλεῖς καὶ τὰ κηφήνια. Ex eod. Aristot. κηφήνιον " in VV. LL. affertur non solum pro Fucus parvu- " lus, sed etiam pro Favus fucorum." [* " Κηφηνώδης, ad Timæi Lex. 158." Schæf. Mss. Plato de Rep. 8. p. 554. Cleomedes 2, 1. p. 66. Τὰ τοιαῦτα τῶν ὑποφερομένων ἐσχάτως ἐστὶ κενὰ καὶ κηφηνώδη, Vana et socordiæ plena.] " Κηφιώδεες, Hesychio sunt τετυ- " φωμένοι, κατασεσιγασμένοι."

ΚΙΒΔΗΣ, Lutum, πηλὸς, Hes. Sed videtur specialius accipi pro Luto s. Stercore et spurcitie, quam metalla excernunt, dum excoquuntur, i. e. pro Scoria et recremento s. Fæce metallorum igni purgatorum; nam sic exp. et κιβδηλίς. || Eid. Hes. κίβδης est κακοῦργος, Improbus; χειροτέχνης, Qui manu sibi victum quærit, manuariam et vilem artem exercet. Quæ signiff. metaph. sunt: qui enim hujusmodi sunt, tanquam fæces humani generis esse putantur. [* " Κίβδη, ad Mœr. 240." Schæf. Mss.] Κιβδηλίς, i. q. in metallis ἡ σκωρία, Fæx et recrementum metallorum igne excoctorum; seu, ut Plin. Scoriam exp., Spurcitia, quæ e catino jactatur. Appellat autem Catinum vas e rasconio s. terra alba fictum, in quo metalla excoquuntur. Hes. et Etym. At J. Poll. scribit κίβδηλον vocari. [" Ad Mœr. 239." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri p. 275.]

Κίβδηλος, ὁ, ἡ, Cui scoria admixta est, Qui a scoria non bene purgatus est. Dicitur de metallis, quæ dum coquerentur, non bene defæcata fuerunt; sed in iis et spurcitia illa, quæ exacta coctione excerni solet, remansit. Dicitur etiam de iis, quæ e talibus metallis fiunt. Sed tamen κ. νόμισμα, generalius accipitur pro Adulterino aut Subærato. Aristoph. Schol. et Suid. νομίσματα κίβδηλα dicta scribunt παρὰ τὸ ὑπὸ Χίων δεδηλῆσθαι, i. e. βεβλάφθαι. Athenienses enim in bello contra Chios eorum numismatis impressisse literam X., qua nota cognosci possent ac rejici. Suid. autem et aliam affert etym., sc. κίβδηλον dici quasi κεῦθον δῆλον, et quod habet quidem aliquam ἐπιφάνειαν ὡς ἀστεῖον, sed est μοχθηρὸν τῷ

A τρόπῳ. At rectius et simplicius Hes. derivat a κιβδηλὶς: ac inde a Pamphyliis κίβδηλον vocari scribit τὸ νόθον, ἀδόκιμον, μοχθηρὸν, φαῦλον. Signif. igitur Adulterinum, Adulteratum, Quod probum et sincerum non est: interdum et Quod ingenuum ac liberale non est; nam κίβδης pro χειροτέχνης accipi, supra ex Hes. docui. Plato de LL. 5. (p. 206.) Τὰς δ' αὖ τιμὰς δεῖ σκοπεῖν, καὶ τούτων τίνες ἀληθεῖς καὶ ὅσαι κίβδηλαι: de Rep. Ἣν ἐὰν μετ' εὐσχημοσύνης κ. κτησώμεθα, Sub adulterina honestatis specie: de LL. 11. p. 338(=29.) Ψεῦδος μηδεὶς μηδὲν, μηδ' ἀπάτην, μηδέ τι κ., γένος ἐπικαλούμενος θεῶν μήτε λόγῳ, μήτε ἔργῳ πράξειεν: (130.) Κ. τι πωλοῦντα. Et p. seq., Κ. ἐπιτηδεύμασιν ἕπεται κατὰ πόδα καπηλείας ἐπιτηδεύματα. Plut. (9, 274.) Νόθα καὶ κίβδηλα θωπεύματα. Pisides ap. Suid. Πραγμάτων πάντως δύο Κίβδηλός ἐστιν ἐργάτης εἷς, ὡς λόγος, i. e. φαῦλος: Unus duo negotia probe exequi nequit. || Κίβδηλον vocari etiam Scoriam tradit J. Poll. Quod nisi neutro genere et substantive accipiatur, mendosum esse puto; nam non solum ap.
B Hes., sed etiam ap. Etym. scribitur κιβδηλίς. ["Κίβδηλος, Thom. M. 532. Jacobs. Anim. 307. Theogn. 119. 121. ad Mœr. 239. 240. ad Herodian. Philet. 447. ad Timæi Lex. 158. Plut. Mor. 1, 2. Oxon. Valck. Hipp. p. 232. * Κίβδος, Κίβδηλος, Schneid. Anal. ad Hist. Rei Metall. Vett. * Κιβδήλως, Phryn. Ecl. 182. * Κιβδήλιος, Const. Manass. Chron. p. 132. Meurs." Schæf. Mss.] Κιβδωλοὶ dicuntur οἱ μεταλλεῖς, J. Poll. (7, 99.) quod vocab. et ipsum suspectum est, cum mutet secundam syllabam: [Codd. Mss. exhibent * κιβδόνες, et sic ap. Phot. * Κίβδωνες, μεταλλεῖς, Mœr. 239. et n.] Ἀκίβδηλος, ὁ, ἡ, Cui scoria nulla admixta est. Dicitur proprie de metallo inter excoquendum probe defæcato, et in quo nulla recrementa et nulla spurcities remansit: h. e. Probo, Puro s. Puto. Plato de LL. 11. p. 337. (128.) Ὁ δὲ ἀλλαττόμενος ἢ νόμισμα ἀντὶ νομίσματος, ἢ καὶ τῶν ἄλλων ζώων ὁτιοῦν, ἢ καὶ μὴ ζώων, ἀκίβδηλον πᾶν διδότω καὶ δεχέσθω. Metaph. capitur pro Sincerus, Purus, Nullis dolis adulteratus,
C γνήσιος, ἄδολος. Herod. 9, (7.) Καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμέων οὕτω ἀκίβδηλον ἐὸν, νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, Adeo sincerum et nullis dolis adulteratum et fucatum. Ἀκιβδήλως, Sine scoria, Sincere, Pure, Ita ut nullis dolis adulteratum sit, Isocr. ad Dem. (2.) Ἡ δὲ τῆς ἀρετῆς κτῆσις οἷς ἂν ἀ. ἐν ταῖς διανοίαις συναυξηθῇ, μόνη μὲν συγγηράσκει. [* Πολυκίβδηλος, Phav. v. Ψυά. * "Ὑποκίβδηλος, Etym. M. v. Παράσημος." Wakef. Mss.] Κιβδηλία, Vitium, quo metallum aliquod laborat, cum probe defæcatum non est. Pro Ipsa etiam scoria et metallorum fæce accipi tradunt Schol. Aristoph. Suid.; dicunt enim esse τὸν ἐκ τοῦ ἀργύρου ῥύπον. || Improbitas, Pravitas, μοχθηρία, Aristoph. Ὄρν. (158.) Πολλήν γ' ἀφεῖλες τοῦ βίου κιβδηλίαν, ubi accipi etiam posset pro Sordibus et spurcitie, ac immunditie s. impuritate. [Hippocr. 837. Ὅστις μὴ ἐπιθυμέει δημοειδέος κιβδηλίης.]

Κιβδηλεύω, Scoriam admisceo, Adultero, Aristot. Eth. 9, 3. Τοῖς τὸ νόμισμα κιβδηλεύουσιν, Aristoph. Β. (721.) τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις, Ἀλλὰ
D καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις: quibus paulo post opp. τὰ πονηρὰ χαλκία Χθές τε καὶ πρώην κοπέντα τῷ κακίστῳ κόμματι: quibus in ll. proprie accipitur. Sed usurpatur etiam metaph. pro Adultero, Corrumpo, Depravo, Plato de LL. 11. p. 338(=129.) Πᾶς γὰρ τῶν κατ' ἀγορὰν ὁ κιβδηλεύων τι, ψεύδεται καὶ ἀπατᾷ: (131.) de iis, qui κίβδηλον aliquid vendunt, Πρὸς τῷ στερηθῆναι τοῦ κιβδηλευθέντος, ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον, κατὰ δραχμὴν ἑκάστην τυπτέσθω πληγὰς ὑπὸ κήρυκος. [Eur. Bacch. 475. Philostr. 54.] Κιβδήλευμα, Cui scoria admixta est, Quod adulteratum est, Adulteratio, Plato (131.) Τὰ δὲ κ. τε καὶ κακουργίας τῶν πωλούντων οἵ τε ἀγορανόμοι καὶ οἱ νομοφύλακες πυθόμενοι, Cognitis maleficiis eorum, qui adulterata vendunt. Ἀκιβδήλευτος, ὁ, ἡ, Cui scoria admixta non fuit, Non adulteratus, Sincerus, Incorruptus, i. q. ἀκίβδηλος. [Cyrill. Alex. Dial. 5. p. 579., 8. p. 607.] Κιβδηλεία, ας, ἡ, Scoriæ admixtio, Adulteratio, quæ fit scoriæ admixtione; nam proprie de metallis dicitur, quæ a metallicis inter excoquendum non probe defæcantur, aut etiam admixta improba materie adulterantur. Metaph. vero pro Quavis adulteratione, corruptela et depravatione accipitur, Plato de LL. 11. p. 338(=129.) Κιβδηλείαν δὲ χρὴ πάντα ἄνδρα διανοηθῆναι καὶ ψεῦδος καὶ ἀπάτην ὡς ἕν τι γένος ὄν: 340(=136.) Συνελθεῖν αὖ χρεὼν περὶ ταῦτα τοὺς νομοφύλακας μετὰ τῶν ἐμπείρων ἑκάστης καπηλείας, καθάπερ ἔμπροσθεν ἐπετάξαμεν τῆς κιβδηλείας πέρι, ξυγγενοῦς τούτου πράγματος. [* "Κατακιβδηλεύω, Phot. adv. Manich. in Wolfii Anecd. Gr. 1, 9." Kall. Mss.]

Κιβδηλιάω, Palleo, ὠχριάω, Hes. Suid. Fortassis ab auri minime probi, aut certe a luti colore ducta metaphora. Aristot. Probl. 2. Διὰ τί οἱ κιβδηλιῶντες ἢ ἀπὸ λιμοῦ τοὺς πόδας οἰδοῦσιν. Idem, (1, 5.) Συντήκονται δὲ οἱ μὲν διὰ λιμὸν, διὰ τὸ ὅλως μὴ λαμβάνειν τροφήν· οἱ δὲ κιβδηλιῶντες, διὰ τὸ μηδὲν ἀπολαύειν ἧς ἀπολαμβάνουσι τροφῆς: ubi tamen Gaza vertit, Qui cibo vitioso vescuntur. [" Ad Mœr. 239." Schæf. Mss.]

"ΚΙΓΚΛΙΣ, ίδος, ἡ, Porta cancellata, Valvæ cancellatæ, Cancelli. Plut. Galba, (14.) Τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἑλκύσαντες, καὶ περιβαλόντες κιγκλίδα, θέαμα τοῖς βουλομένοις μεθ' ἡμέραν παρέσχον, Cancellis circumseptum. J. Poll. l. 8. scribit τὰς τῶν δικαστηρίων θύρας vocatas fuisse κιγκλίδας, a Romanis dictas καγγελωτάς: ut et Schol. Aristoph. ait κιγκλίδα nominari τὴν θύραν τοῦ δικαστηρίου, quam appellari et καγκελωτὴν, Cancellatam: s. τὸν κάγκελον τοῦ δικαστηρίου, Cancellos judicii: proprie autem ita vocari debere τὰς διπλᾶς θύρας, quas et δικλίδας appellant nonnulli. Dicit itaque Aristoph. Ἱππ. (641.) Τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα. Et Σφ. (124.) Ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι Ἐντεῦθεν: utrobique intelligens de Fori judiciarii cancellis, secundum Schol. ut certe accipiendum ap. Eund. in Δαιταλεῦσιν: Ὁ δ' ἡλιαστὴς εἶρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα. Idem Schol. κιγκλίδα esse vult non solum Cancellos et valvas bifores, sed etiam τὴν τρύπαν δι' ἧς ἡ κλεὶς πέμπεται, Foramen per quod immittitur clavis. Schol. Theocr. vult esse etiam Corvum ferreum portarum. Vide Κιγκλίζειν in sequenti Κίγκλος." [Gl. Transenna. "Jacobs. Anth. 12, 86. Wyttenb. Ep. Cr. 32. ad Lucian. 1, 90." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. ubi etiam affertur * Κιγκλιδωτὸς, Cancellatus, ex Aquila 2 Reg. 1, 2.]

"ΚΙΓΚΛΟΣ, ὁ, Cinclus: Avis quæ continuo motu pennas, quas in cauda habet, quassat, teste Galeno: ut et Hes. esse dicit ὄρνεον πυκνῶς τὴν οὐρὰν κινοῦν, secundum quosdam τὴν σεισοπυγίδα: et Suidas, esse ὄρνεον πολλὰ τὴν ὀσφὺν κινοῦν, quod nonnulli σεισοπυγίδα appellant. Id autem esse σφόδρα λεπτόν: unde Proverbialiter Menandrum in Thaide dicere πτωχότερος κίγκλου. Pro eod. ap. Eund. in Ms. etiam Cod. reperio Κιγηλὸς et Κίγκαλος. Sic enim ibi, Κιγηλὸς, ὁ πτωχός. Quibus subjungit, Ab ave quadam marina sic dicta: quæ usqueadeo invalida est ut nec nidum sibi proprium conficere queat, sed pariat in alienis: semper autem motitat pennas quas in cauda habet, κινεῖ τὰ οὐραῖα πτερά. Et rursum, Κίγκαλος εἶδος ὀρνέου λεπτοῦ καὶ ἀσάρκου: unde Proverb., Πτωχότερος λεβηρίδος καὶ κιγκάλου. Sed harum scripturarum prior præsertim, quæ habet κιγηλὸς, suspecta est: altera videtur tolerabilior." ["Munck. ad Anton. Lib. 63. Verb., Toup. in Schol. Theocr. p. 214. Aristoph. Fr. 218." Schæf. Mss.] "Κέγκλος, Suida auctore est Avis marinæ species." [* "Κιγκλοβάτης, Toup. in Schol. Theocr. p. 214. Schneid. ad Ælian. H. A. 382. * Κιγκλιοβάτης, Aristoph. Fr. 229." Schæf. Mss.] "INDE Κιγκλίζειν dicitur Imitari τὸν κίγκλον, In modum τοῦ κίγκλου κινεῖν τὴν ὀσφύν: teste Hes. etiam, qui κίγκλον esse ait ὄρνεον πυκνῶς τὴν οὐρὰν κινοῦν: et inde κιγκλίζειν dici τὸ διασείεσθαι, Motu quassari et agitari. Sed Idem κιγκλίζει active etiam exp. σαλεύει, μοχλεύει, κινεῖ, Agitat, Concutit, Motat: itidemque Suid. qui addit etiam ἦχον

" *ποιεῖ*, Sonitum efficit. Reperitur certe et pass. " *κιγκλίζεσθαι* pro Motu succuti, Crebro motu agitari: " ap. Theocr. vero de pathico cinædo, Tremulum " crissare s. cevere: 5, (117.) *Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγώ* " *τὺ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς Εὖ ποτε κιγκλίζευ*," [al. *ποτεκιγκλίσδευ*] " *καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας*; Ubi " Schol. quoque *κιγκλίζειν* esse dicit *τὸ τὴν ὀσφὺν* " *κινεῖν, τὸ σαλεύεσθαι καὶ κινεῖσθαι: ἀπὸ μεταφορᾶς* " *τοῦ κίγκλου οὕτω καλουμένου*, quem nonnulli *σεισο-* " *πυγίδα* appellant. Veruntamen Idem et *ἀπὸ τῆς ἐν* " *τῇ θύρᾳ κιγκλίδος*, metaph. esse dixerat; vocari enim " *κιγκλίδα, τὸν σιδηροῦν κόρακα ὃς ἐμπίπτει εἰς τὸ μέ-* " *σον καὶ * ὑποκρατεῖ τὴν θύραν*. Sed hæc derivatio " parum verisimilis est: ideoque a præcedente non " discedendum: præsertim cum eam Galen. quoque " et Erotian. approbent. Quorum uterque VERBALE " Κιγκλισμὸς exp. *βραχεῖα, συνεχὴς κίνησις, ἀπὸ τοῦ* " *κίγκλου, ὀρνέου πολυκινήτου*: uterque, inquam, in " Ἐξηγήσει Vocum Hippocrati peculiarium. Et ille " rursum Comm. 1. in l. de Artic. exponens hæc " verba, *Μικρὸς γὰρ ὁ κιγκλισμὸς τοῦ ἄρθρου τοῦ ἐν τῷ* " *στήθει*, annotat itidem *κιγκλισμὸν* eum ibi nominasse " *τὴν βραχεῖαν κίνησιν, ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ κίγκλου, διότι* " *κινεῖ συνεχῶς ἐκεῖνο τὰ πυγάνεια πτερά*. Ubi quod " Hippocr. (791.) vocat *κιγκλισμὸν*, alibi DICIT Κίγ- " *κλισιν*, sub finem fere ejusd. l. de Artic. *Ἀπ'* " *ὀλίγης μὲν κατατάσιος, βραχείης δὲ κιγκλίσιος*. Quo " in l. Galen. (12, 456.) iterum annotat, vocasse eum " nunc fem. *κίγκλισιν* quod supra masc. *κιγκλισμὸν* " appellarat: i. e. *τὴν ἐπὶ βραχὺ γιγνομένην διακίνη-* " *σιν*: addens, uti se ibi *τῷ διακινήσεως*, cum Hip- " pocr. quoque v. *διακινῆσαι* usus sit *ἐπὶ τῆς βραχείας* " *κινήσεως*. Ita igitur dicitur Crebra et levis agitatio, " Succussus." [" Κιγκλίζω, Κιγκλισμός, Koen. ad Greg. Cor. 127." Schæf. Mss. Theognis 297.] " Κιγ- " *χλίζει*, Hes. affert pro *σαλεύει, μοχλεύει, κινεῖ*: pro " quo ante *κιγκλίζει*. Iidem pro Κιγχλὶς, quod Eidem " est *ὁ τοῦ δικαστηρίου κἄγγελος*, ante habuimus *κιγ-* " *κλίς*. At pro *κιγκλισμὸς*, quod Eod. auctore est " *αἰσχρὸς γέλως μετὰ ἀταξίας*, infra sine γ scriptum " *κικλισμός*." " Διακίγκλισον, Hesychio et Etym. " *διάσεισον*, a *κίγκλος*, Avicula quædam quæ et *σει-* " *σοπυγὶς* dicitur, Lat. Motacilla: quoniam caudam " perpetuo fere motitat et quatit." [Aristoph. Fr. Amphiar. 2. * Προσκιγκλίζω, Dor. *ποτικιγκλίσδω*, var. lect. ad Theocr. 5, 117.]

ΚΙΘΑΡΑ, Cithara, Instrumentum musicum e genere *τῶν ἐντατῶν*, i. e. eorum, quæ nervis intenduntur: quod Hieronymus scribit effici in modum Δ literæ, cum chordis vigintiquatuor, et per digitos variis vocibus tinnulisque ictibus in diversis modis concitari. Alio nomine *φόρμιγξ* ab Hom. dicitur. Plato de Rep. 3. (p. 288.) *Λύρα δή σοι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ κιθάρα λείπεται*. Athen. 13. *Μάγαδις ὄργανόν ἐστιν ἐντατὸν, καθάπερ καὶ κιθάρα, λύρα, βάρβιτον*. Lucian. (2, 277.) *Παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ*. Athen. (627.) *Πολλοὶ δὲ καὶ τῶν βαρβάρων τὰς ἐπικηρυκείας ποιοῦνται μετ' αὐλῶν καὶ κιθάρας, καταπραΰνοντες τῶν ἐναντίων τὰς ψυχάς*. Lucian. (2, 267.) *Τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾳδόντων*. Plin. 6, 56. eam ab Amphione inventam tradit: ut alii, ab Orpheo: ut alii, a Lino: septem chordis additis a Terpandro: octavam Simonidem addidisse, nonam, Timotheum. Vide et Plut. de Musica. ‖ Κιθάρα dicitur etiam Pectus, *τὸ στῆθος*, Superior pars thoracis usque ad jugulum. In Hippiatr. (135.) de equo hydrope affecto, *Αἵ τε κιθάραι παρ' ἑκάτερα τοῦ νώτου*. Dicitur et *χέλυς* in hac signif., et *κίθαρος*. Dicta autem esse putatur *κιθάρα* quasi *ἡ κινοῦσα* s. *κεύθουσα ἔρωτας*, ut ex antiquis Eust. tradit. [Nomen herbæ, Plut. 10, 718. " Wakef. Ion. 899. Musgr. 881. Cycl. 442. Jacobs. Anth. 7, 353. 8, 69. 9, 172. Ernest. ad Callim. p. 42. Paus. 1, 406. Ruhnk. Ep. Cr. 285. Fabric. Bibl. Gr. 1, 91. Ammon. 82. ad Charit. 305. ad Diod. S. 1, 391. Κιθάρην, Jacobs. Anth. 8, 368." Schæf. Mss.] Κιθαραοιδὸς, Citharœdus, Qui cithara canit, citharam cum cantu pulsat, i. e. Qui citharam pulsans, simul etiam voce accinit; Qui cithara canendi peritus est, Citharæ pulsandæ eique accinendi peritus. Aristoph. Σφ. (1277.) *ἅπασι φίλον, ἄνδρα τε σο-*

A *φώτατον Τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις* [illegible] Κι*θαρῳδὸς*, idem. Distinguitur a *κιθαριστής*, ut infra [illegible] cebo in Κίθαρις, Κιθαριστής. Eur. ap. Athen. [illegible] *Μετὰ τὸν κ. ὁ παράσιτος κρίνεται*: [illegible] *συμποσίοις καὶ κ. καὶ ὀρχησταῖς ὡς οἱ μνη*[illegible] Plut. [illegible] *καίῳ τῷ στόματι τοὺς κ. ἐκέλευον ᾄδειν* [illegible] *σώζειν δοκοῦντες*. [" Phryn. Ecl. [illegible] Brunck. Aristoph. 2, 42. Qui citharam pulsans [illegible] voce accinit, Valck. in Koppiers. Obs. 142. cf. [illegible] nest. Clav. Cic. 381. Bibl. Philol. 3, 2[illegible] Κιθ. *γυνή*, Alciphr. 344. Præmium [illegible] Anth. 6, 236." Schæf. Mss.] Κιθαρῳδία, [illegible] modulatio, Citharæ cantus, Plut. de Musica [illegible] loquens de Pericleto Lesbio citharœdo, qui [illegible] Spartæ vicerat, *Τούτου δὲ τελευτήσαντος* [illegible] *τοῖς Λεσβίοις τὸ συνεχὲς τῆς κατὰ τὴν* [illegible] paulo ante, *Οὐ γὰρ ἐξῆν τὸ παλαιὸν* [illegible] *κιθαρῳδίας ὡς νῦν, οὐδὲ μεταφέρειν* [illegible] *ῥυθμούς*. [" Ad Phalar. 270. Huschk. Anal. 2[illegible] Valck. in Koppiers. Obs. 145." Schæf. Mss.] Κι-

B *θαρῳδικὸς*, Citharœdicus, Aristoph. [illegible] *πρίν γ' ἀκούσῃς χ' ἀτέραν στάσιν μελῶν* [illegible] *δικῶν νόμων εἰργασμένην*, E[illegible] Plin. Citharœdica carmina, [illegible] 10, 651.] Κιθαρῳδέω, Cithara cano, Citharam [illegible] eique accino, Plut. (7, 712.) [illegible] *τρον ἀνιόντα κιθαρῳδοῦντος* [illegible] *τὰς, Ἴωμεν, εἰπεῖν, ὅπως* [illegible] *νεῦρα καὶ ξύλα καὶ ὀπτᾶ λόγου* [illegible] *καὶ τάξεως, ἐμμέλειαν καὶ φωνὴν* [illegible] Item [illegible] *θαρῳδεῖν μάχας*, Ad citharam canere. [* [illegible] Dio Cass. 1031, 43.]

Κίθαρις, ιος, ἡ, Cithara, i. q. *κιθάρα*, [illegible] Helena ad Paridem, *Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ* [illegible] [*τά τε*] *δῶρ' Ἀφροδίτης*, ubi annotat [illegible] *κίδαρις* scribant, eo quod Hom. Paridem [illegible] nentem nusquam introducat. Od. [illegible] *δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε Φ*[illegible] Alcinous procorum nomine ad Telemach[illegible] *ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε, χο*[illegible]

C cantu ponitur. Atque hinc est, quod Athen[illegible] ante dixit, in convivius olim [illegible] *ὀρχησταῖς ὡς οἱ μνηστῆρες*. Hinc etiam est, [illegible] Plut. Symp. 7, 7. dicit, *Ἀλλ' ἥγε κιθ*[illegible] *καὶ καθ' Ὅμηρον ἔτι τοῖς* [illegible] Atque hinc constat *κίθαριν* et [illegible] quod Eust. quoque confirmat, [illegible] detur, ideoque *προπαρ*[illegible] *αὖλις* ab *αὐλή*. Aristox. tamen ap. Ammon[illegible] dicit *λύραν* esse, eaque utentes [illegible] et *λυρῳδοί*: eos vero, qui cithara utantur, [illegible] nominari. ‖ Ars s. Scientia citharæ canendi. [illegible] N. (730.) *Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θε*[illegible] *Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀ*[illegible] quoque Æn. 12. de Iaside quodam, cui [illegible] —sua munera lætus Apollo Augurium citharam[illegible]

D dabat celeresque sagittas. [" Heyn. Hom. [illegible] Ernest. ad Callim. p. 42. Meurs. ad Apoll. [illegible] Ammon. 82." Schæf. Mss. Pind. [illegible] " *θευρις* affertur pro *κίθαρις*: sed nullo [illegible] " re." [* Ἀκίθαρις, Plut. 9, 41.]

Κιθαρίζω, Cithara cano, ludo, Poeta [illegible] conicus ap. Plut. Lycurgo [illegible] *γὰρ ἄντα τῷ σιδάρῳ τὸ καλῶς κιθαρ*[illegible] rum scite personare cithara, [illegible] *Ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον* [illegible] *Οὐ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ᾄδει καὶ κιθαρ*[illegible] 1. *Εἰ αἱ κερκίδες ἐκέρκιζον αὐταὶ* [illegible] *ριζεν*, Si ipsa per se plectra [illegible] pulsarent; nam plectro pulsari cithara [illegible] de Lacedæmonii ap. Plut. [illegible] *μίωσαν, ὅτι δακτύλοις κιθαρίζει*. Interdum [illegible] dat. alterius instrumenti [illegible] pliciter pro Cano, Sono, Il. Σ. [illegible] *μέσσοισι παῖς φόρμιγγι λι*[illegible] Hesiod. Ἀ. (201.) *ἐν δ' ἄρα μέσσῳ* [illegible] *Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς* [illegible] cithara crinitus Iopas Personat aurata, [illegible] cerum convivio. Xen. Σ. [illegible] *σμένη τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλὸν* [illegible] *ῇσεν*. Quibus addi potest et Aristot. Pol. [illegible]

κιθαρίζειν λαμπρὸν καὶ καλῶς, αἰτιῷντο τὴν λύραν μᾶλλον τῆς τέχνης: nam hic quoque propriam signif. amittit. Et in pass. *τὸ κιθαριζόμενον*, Quod cithara canitur. Plut. de Música, *κιθαριζόμενον ποίημα*, ut *ᾀδόμενον καὶ αὐλούμενον*. ‖ Κιθαρίζομαι, Cithara mihi canitur, Cithara aures meæ personant, Cithara canentes audio, *ἀκροῶμαι κιθαρίζοντας*, ut *ψάλλομαι*, Bud. [" Huschk. Anal. 243. T. H. ad Plutum p. 89. Xen. Œc. 2, 13." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 959. * Κιθαριστέον, Plato Sisypho 389.] Κιθάρισμα, Citharæ sonus, Sonus citharæ pulsatæ, Citharœdicus modulus, Plato Protag. 392(=118.) de citharœdis discipulos suos docentibus, *Ἐπειδὰν κιθαρίζειν μάθωσιν, ἄλλων αὖ ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα διδάσκουσι μελοποιῶν, εἰς τὰ κ. ἐντείνοντες.* [* Κιθαρισμὸς, Callim. H. in Del. 312.] Κιθάρισις, Citharæ pulsatio, cantus, Plato Protag. *Ἐπιμελεῖσθαι κιθαρίσεως*, Plut. 8, (889.) de Apolline, *Φίλαθλος ἄλλως καὶ φιλόνεικος ἡμῖν ὁ θεὸς αὐτὸς, ἐν κιθαρίσει καὶ ᾠδῇ καὶ βολαῖς δίσκων—ἁμιλλώμενος*, In pulsanda cithara s. citharæ pulsatione, Phænias ap. Athen. (352.) *Στρατόνικος ὁ Ἀθηναῖος δοκεῖ τὴν πολυχορδίαν εἰς τὴν ψιλὴν κ. πρῶτος ἐσενεγκεῖν καὶ πρῶτος μαθητὰς τῶν ἁρμονικῶν ἔλαβε.* Apud Eund. (637.) *Τὴν δὲ ψιλὴν κ. πρῶτον φησὶ Μέναιχμος εἰσαγαγεῖν Ἀριστόνικον τὸν Ἀργεῖον.* Ibid. est *ἔναυλος κ.* Citharæ cantus una cum tibiarum cantu. [" Phryn. Ecl. 66. Valck. in Koppiers. Obs. 145. Huschk. Anal. 243. * Κιθάριξις, * Κισάριξις, Valck. ad Röv. 77." Schæf. Mss.] Κιθαριστὴς, Citharista, Qui cithara canit. Differt a *κιθαρῳδὸς*, ut supra dixi. Citharœdi enim, qui et Fidicines dicuntur, citharæ accinunt: citharistæ citharam tantum pulsant, non etiam accinunt, Bud. in Pand. ex Ammonio. Duo enim genera erant eorum, qui citharam pulsabant, ut et Plin. docet 7, 56. cum ait, Cithara sine voce cecinit Thamyras primus, cum cantu Amphion: ut alii, Linus. Aliam quoque differentiam ex eod. Ammonio in *Κίθαρις* paulo ante annotavi. Hesiod. Θ. (94.) *Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί.* Aristot. de Poët. *Ἀκούων γὰρ τοῦ κιθαριστοῦ καὶ μνησθεὶς ἐδάκρυσεν.* Et *ψιλοὶ κιθαρισταὶ* ap. Athen. (638.) de quibus infra in *Ψιλοκιθαριστική*. [" Phryn. Ecl. 66. Huschk. Anal. 243. Epigr. adesp. 204. Paus. 3, 164. coll. 162." Schæf. Mss.] *Φιλοκιθαριστὴς*, Citharistarum amans, Qui cithara ludere amat, Plut. (8, 505.) de Demosthene quodam Mitylenæo, *Φιλῳδοῦ τινος καὶ κ. θύραν κόψας, ὑπακούσαντος αὐτοῦ, καὶ κελεύσαντος εἰσελθεῖν, Ἂν πρῶτον, ἔφη, τὴν κιθάραν δήσῃς.* [* " Φιλοκιθαρίστρια, Const. Manass. Chron. p. 123." Boiss. Mss.] Κιθαριστικὸς, Qui citharistæ est, Ad citharistam pertinens, Peritus citharam pulsandi, Plato de LL. Et Κιθαριστικὴ subaud. *τέχνη*, Ars citharistarum, Scientia s. Ars pulsandi citharam. [Plut. 10. 664. * Κιθαριστικῶς, Plut. 7, 593. Sext. Emp. adv. Math. p. 469. Colon.] *Ψιλοκιθαριστικὴ*, Nudus citharæ cantus, Nuda citharam pulsandi ratio, Philochorus ap. Athen. (637.) de Lysandro citharista, Sicyonio, *Μετέστησε τὴν ψ. μακροὺς τοὺς τόνους ἐντείνας, καὶ τὴν φωνὴν εὔογκον ποιήσας, καὶ τὴν ἔναυλον κιθάρισιν,—καὶ περιελὼν τὴν συντονίαν τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τοῖς ψιλοῖς κιθαρισταῖς, χρώματά τε εὔχροα ἐκιθάρισεν*: quam vero hic composita voce *ψιλοκιθαριστικὴν* nominat, paulo ante divisim *ψιλὴν κιθάρισιν* vocarat, in qua sc. nulla sunt *χρώματα εὔχροα*, Nulli Colores musici, sed simplex et nudus citharæ cantus: paucioribus enim veteres utebantur fidibus et cantu simpliciore. Ceterum fem. gen. a Κιθαριστὴς EST Κιθαρίστρια, Citharistria: Citharistria puella, Terent. Athen. *Αὐλητρίδων, ψαλτριῶν, κ.* [" Valck. ad Il. 22. p. 62." Schæf. Mss.] " Κιθαριστρὶς quoque affertur pro *κιθα-* " *ρίστρια*, Citharistria." [Anthol.] AT Κιθαριστὺς, ἡ, Scientia pulsandi citharam, Ars canendi cithara, *κιθαριστική*, Il. B. (599.) de Thamyri Thrace, *ἀοιδὴν Θεσπεσίην ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν.* Scribitur tamen ibi et *κιθαριστὴν* per *η*, sed priorem lectionem agnoscit Eust., et merito. [" Ruhnk. Ep. Cr. 302. Cattier. Gazoph. 29. Heyn. Hom. 4, 336." Schæf. Mss. * Κιθαριστὴρ, unde] Κιθαριστήριοι αὐλοὶ, Tibiæ, quibus citharæ accinebatur, Athen. (182.) *Οἶδα δὲ καὶ ἄλλα γένη αὐλῶν, τραγικῶν τε, καὶ λυσιῳδῶν, καὶ κ.* quorum etiam paulo ante meminerat, (634.) Massurius e Didymo, *Μάγαδιν αὐλὸν ἀκούει τὸν κιθαριστήριον, οὗ μνημονεύειν Ἀριστόξενον ἐν πρώτῳ περὶ Αὐλῶν Τρήσεως*, contra Ionem *λέγοντα πέντε γένη εἶναι αὐλῶν, παρθενίους, παιδικοὺς, κ., τελείους*: at *ἐναύλων κιθαρίσεων*, mentionem fecimus ex eod. Athen. paulo ante. [* Ἐγκιθαρίζω, Hom. Hymn. in Merc. 17. in Apoll. 201. * Προκιθαρίζω, unde] " Προκιθάρισμα, quod vide in Πρόᾳσμα." [Hesych. 785. Phav. 623. * Ὑποκιθαρίζω, Schol. Il. Σ. 570.]

Κιθάριον, Parva cithara, Athen. [" 550., ut legebatur, ubi rectius *καθάριον* * *ἀκολουθίσκον*, Elegantem pedissequum e Cas. emend." Schw. Mss.]

Κίθαρος, ὁ, Citharus, Piscis nomen, quem Fidiculam Gaza appellat: Plin. Gr. vocab. retinet. Aristot. H. A. Athen. (306.): Etym. dictum ideo a *κιθάρα* putat, quod ejus ossicula citharæ fidibus similia sint. Est autem sacer Apollini, ut et ipsa cithara. [Xenocr. 42.] ‖ Κίθαρον a Doriensibus vocari *θώρακα* annotat Erot. [et Galen. Gloss. p. 212.] Hes. vero exp. etiam *πλευράν*. Ejusd. signif. est *κιθάρα*, ut paulo ante dictum est. ‖ In Diosc. App. annotatur *τὸν κισσὸν* vocari non solum *κίσσαρον*, sed *κίθαρον*. " Apud Hes. " oxytonως *κιθαρὸς, πλευρὰ, στῆθος*."

" ΚΙΚΙΝΝΟΣ, Cincinnus, Cirrus, Crinis intortus " crispatusque. Epigr. l. 7. p. 452. *Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον.* Aristoph. ap. Suid. " *Ὡς ἐγὼ νομίζω τοὐμὸν γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλῶν κικίννους νεανιῶν καὶ σχῆμα καὶ εὐρυπρωκτίαν.* " J. Poll. quoque l. 2. scribit Aristoph. et Eupolin " *τοὺς βοστρύχους* vocare *κικίννους*: quos nominatos " fuisse et *παρωτίδας*, quia sc. juxta aures inprimis " intorqueri et crispari solent. Cratinus vero, inquit, " dixit et *στημονίας κικίννους, τοὺς στήμονι ὁμοίους* " *ὑπὸ ἰσχνότητος*, Subtilitate æquiparandos stamini." [Meleager 60. 66. Aristoph. Σφ. 1064. " Jacobs. Anth. 10, 80. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 187. Toup. Opusc. 2, 232. in Schol. Theocr. 218. Valck. ad x. Id. p. 133. * Κικῖνος scribit Steph, Dial. 22." Schæf. Mss.] " Apud Hes. legitur et Κικίννα, * *τριχό-* " *πλαστος*: sed non sine mendi suspicione." [* Οὐλοκίκιννα, τὰ, Telesilla Pollucis 163.]

" ΚΙΚΚΑΒΑΥ, vox noctuarum. Aristoph. enim " Schol. Ὄρν. (p. 378.) scribit *τὰς γλαῦκας* dici " ita *φωνεῖν*: et inde eas VOCARI Κικκαβάς." [* " Κικκαβάζω, Valck. Anim. ad Ammon. 229." Schæf. Mss. * Κικκαβίζω, Aristoph. Λ. 761. *ὑπὸ τῶν γλαυκῶν κικκαβιζουσῶν ἀεὶ*, sic leg. e Photio pro vulgato *κακκ.*]

" Κίκυβος, s. Κίκυμος, Hesychio *λαμπτήρ*: item " *γλαυκὸς*, Glaucus: forsitan ab ave quæ VOCATUR " Κικυμίς: ea autem est *γλαὺξ*, Noctua: alio nomine " dicta Κικκαβὴ, a voce quam edit, teste Schol. Ari- " stoph. qui et hoc exemplum affert e Callim. (Fr. " 318.) *κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς*: additque ab Homero" [Il. Ξ. 291.] " vocari *κύμινδιν*." [Cicuma, noctua, Festus.] " Ab ead. ave, vel etiam a nomine adjectivo, " est VERB. Κικυμώσσειν, Suidæ *τυφλώττειν*, Cæcu- " tire. Item Attice Κικυμώττειν, quos Hes. exp. " * *δυσβλεπτεῖν*, Ægre videre, Visu s. Acie oculorum " esse debili et hebete. Itidem vero Idem et *γλαυκίζειν* attulerat pro *ἀμβλυωπεῖν*: procul dubio ex " eo quod *ἡ τῶν νυκτινόμων ζώων ὄψις* in diurna luce " est *ἀδρανὴς* et *ἀμαυρὰ*, ut præter alios testatur Plut. " Symp. 1, 8. fin. Apud Hes. scriptum Κικυμηῖς pro " *κικυμὶς*, nescio an recte." [* Κιχυβεῖν Hesychio *δυσωπεῖν*.] " Κιτύμινα Eid. sunt *γλαυκὰ*, Glauca: " quæ supra *κίκυβα* et *κίκυμα*:" [Schn. Lex. habet * *κικυμινά*.]

[* ΚΙΚΚΑΒΟΣ, Phot. *ὀνοματοπεποίηταί τι * νομισμάτιον ἐν Ἅιδου.*] " Κικκάβινον, Hesychio *ἐλάχιστον, οὐδὲν*, Res minima, Nihil." [" Ad Mœr. 331." Schæf. Mss.]

" ΚΙΚΚΑΣΟΣ, Hesychio *ὁ ἐκ τῶν παραμηρίων ἱδρὼς ῥέων*, Sudor qui e femoribus defluit: et nomen *βόλου*, Jactus lusorii:" [at Photio *ἀβολοῦ ὄνομα*.]

"ΚΙΚΚΟΣ, Hes. auctore est ἀλεκτρυὼν, Gallus: "item κλέπτης, Fur: et διαχώρησις, Excrementum. "Κίκκα Eid. ἀλεκτορὶς, Gallina. Κικιῤῥὸς, Eid. ἀλε-"κτρυὼν, Gallinaceus."

"ΚΙΛΛΙΒΑΝΤΕΣ, Ligna tribus suffulta cruribus "quibus clypeos imponebant qui belli laboribus de-"fessi interquiescere volebant, ut tradit Schol. Ari-"stoph. et Suid. Dicit certe Aristoph. Ἀ. (1122.) "τοὺς κιλλίβαντας οἶσε παῖ τῆς ἀσπίδος. Possis Tri-"podem clypei interpretari, ut mensæ. Ita sane "Budæus ap. Athen. l. 5. ἐπὶ κιλλιβάντων κατεσκεύ-"αστο exp. Super tripodes excitata erat. Apud Hes. "vero reperio Κιλλιβάντις, τραπεζῶν βάσις καὶ ὑπο-"θέματα: τρισκελεῖς τράπεζαι. Apud J. Poll. (1, 144.) "et κιλλόβαντες inter partes currus: i. q. * ὑποκυφώ-"νια, i. e. αἱ ὑπὸ τοὺς κυφῶνας μέσαι ῥάβδοι ἕως τοῦ "τόνου." ["Kuster. Aristoph. 126. ad Timæi Lex. 191." Schæf. Mss.] "Κολλοῤῥόβιοι s. Κιλλόβαντες, di-"cuntur αἱ ὑπὸ τοὺς κυφῶνας μέσαι ῥάβδοι ἕως τοῦ "τόνου."

"ΚΙΜΒΗΚΙΑ, Hesychio πανουργία, ἐνεασμός. "AT Κιμβία ei sunt σφηκία, Vespulæ, Vesparum "fœtus recens adhuc a partu. Item sing. num. "μικρολογία, Sordes, Nimis tenax et restricta parsi-"monia. Pro quo ap. Suid. in Ms. etiam Cod. Κίμ-"βικα. Ita enim ibi, Κίμβικα, σφηκία ἢ μελίσσια ἢ "μικρολογία: quibus addit, ἢ διαστροφή. Forsitan "tamen in prima signif. scr. κιμβήκια vel κιμβίκια: "ut sit dimin. a κίμβηξ s. κίμβιξ, i. q. βέμβηξ s. "βέμβιξ: nam et hoc animalculum e vesparum vel "apum genere est. In posteriore autem, paroxyto-"nως κιμβηκία et κιμβικία. Ac quatenus quidem "διαστροφὴν signif., possit derivari itidem a κίμβηξ "s. κίμβιξ significante Trochum et Turbinem, ut βέμ-"βηξ s. βέμβιξ: nisi forte cum diphth. potius scr. "sit, a κιμβηκεύω s. κιμβικεύω, i. q. βεμβεύω et "βεμβηκίζω. Quatenus vero eo declaratur σμικρο-"λογία, derivandum a NOM. Κίμβιξ: nam κίμβιξ "dicitur ὁ σμικρολόγος, Sordidus, Nimis tenaciter "restrictus et parcus. Plut. (8, 502.) Τὸν εὐδάπα-"νον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ * χαριστικὸν, κίμβικα καὶ "κύμινον, nisi potius scr. κυμινοπρίστην, προσαγο-"ρεύων. Aristot. Magn. Moral. 1, 21. Ἔστι δὲ καὶ "τῆς ἀνελευθεριότητος εἴδη πλείω· οἷον κίμβικάς τινας "καλοῦμεν, καὶ κυμινοπρίστας καὶ αἰσχροκερδεῖς καὶ "μικρολόγους. Idem Eth. ad Nicom. 4, 1. Οἱ μὲν "γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις προσηγορίαις οἷον φειδωλοὶ, "γλίσχροι, κίμβικες, πάντες τῇ δόσει ἐλλείπουσι, τῶν "δὲ ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται, οὐδὲ βούλονται λαμβά-"νειν, οἱ μὲν, διά τινα ἐπιείκειαν καὶ εὐλάβειαν τῶν "αἰσχρῶν, οἱ δ' αὖ διὰ φόβον. Eust. κίμβικας dici "vult τοὺς ῥυπαροὺς, ἀπὸ τοῦ κιβδήλου χρυσίου." ["Κίμβιξ, Jacobs. Anth. 9, 502. T. H. ad Plutum p. 191. Alciphr. 436. * Κιμβὸς, * Κιμβεία, Κιμβία, * Κιμβικεία, T. H. l. c." Schæf. Mss. Athen. 303. Ἀρχέστρατος, ὁ κίμβιξ, redditur, Subtilis rerum enucleator. Κιμβικεία, s. Κιμβικία, Pallad. Laus. p. 5. * Κιμβικεύομαι, Nicet. Annal. 7, 9. 12, 3.]

"ΚΙΜΩΝΕΙΑ, Suidæ sunt λείψανα, Reliquiæ. "Apud Hes. sine diphth. Κιμώνια: quæ esse dicit "ἐρείπια ἔνθα ἀσχημόνουν περαινόμενοι, Rudera inter "quæ cinædi pædicones patiebantur. Forsan au-"tem rudera ista fuerunt fani in honorem Cimonis "ædificati. Suid. enim Κιμώνειον memorat fuisse "ἱερὸν τοῦ Κίμωνος, Templum s. Ædem Cimonis." [* "Κιμώνιος, Marcell. de V. Thuc. 3, 5." Schæf. Mss.]

"ΚΙΝΑΒΡΑ, proprie ἡ τῶν κυνῶν βρῶσις, Canum "cibus: κυνοβόρα τις οὖσα: alias ἡ δυσωδία τῶν μα-"σχαλῶν τῶν αἰγῶν, Fœtor quem caprarum alæ red-"dunt. Ita Suidas: ut Hes. quoque κινάβραν esse "dicit δυσωδίαν τῶν τράγων, Fœtorem hircorum. "Apud Etym. scriptum κινάβρας, idque proprie esse "dicitur ἡ τῶν τράγων δυσωδία: generaliter autem "et simpliciter ἡ δυσωδία, Quivis fœtor: item ἡ

A "πήρα, Pera. Sed ea terminatio non potest mihi "non esse suspecta, cum ap. Lucian. quoque repe-"riam fem. κινάβρα, in Dialogo Charontis et Mer-"curii, p. 50(=372.) Ἀνθρωπινώτερον νῦν ἀναπέ-"φηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Apud J. "Poll. reperio etiam Κιναύρα. Nam libro 2. tradit, "τὴν ἐν τοῖς τράγοις δυσωδίαν, ὥσπερ καὶ τὴν ἐν ταῖς "μασχάλαις, κιναύραν vocari et γράσον, tum ab aliis, "tum ab Eupolide in Πόλεσιν. Quam scripturam "ferri posse judicarem, ut καλαύροψ pro καλάβροψ "reperiri scio, nisi Hes. κιναύραν, a Cypriis vocari "scriberet ψύχος τὸ ἅμα ἡμέρᾳ: forsan παρὰ τὸ τηνι-"καῦτα κινεῖσθαι τὴν αὔραν." ["Κιναύρας ἐκπνέοντα, de sene edentulo, Theod. Prodr. 7, 323." Anon. in Margine Thesauri Steph.] "Veruntamen ut κιναβράω "dicitur παρὰ τὸ κινάβρα, ITA ET Κιναυράω affertur "a κιναύρα. Signif. autem Oleo, Fœteo: et quidem "proprie Hircum oleo, s. Ex alis fœtorem emitto: "hircorum proprium: ut et Suid. ap. Aristoph. (Πλ. "294.) αἰγῶν τε κιναβρώντων exp. δυσοσμίαν ἀπο-

B "πεμπόντων ἐκ τῶν μασχαλῶν." ["Koen. ad Greg. Cor. 265." Schæf. Mss.] "Inde ET Κινάβρευμα dici-"tur Purgamentum fœtens. Hesychio enim κιναβρεύ-"ματα sunt ἀποκαθάρματα ὄζοντα." "Κινάβρα, Fœ-"tor alarum: proprie ἡ τῶν κυνῶν βορά, quasi κυνο-"βορά. Ita VV. LL. ex Aristoph. Schol. sed parum "fideliter. Eum enim per ι scripsisse κινάβρα, satis "manifestum est ex eo quod cum dixisset κινάβραν "esse τὴν δυσωδίαν τῶν μασχαλῶν, vel τῶν αἰγῶν, "subjungit, proprie ita dici videri τὴν τῶν κυνῶν "βρῶσιν: sed si hoc verum esset, fore ut scribere-"tur διὰ τοῦ υ ψιλοῦ."

ΚΙΝΔΥΝΟΣ, ὁ, Periculum. Varias loquendi formulas cum variis verbis conjunctum hoc vocab. efficit: quæ ad certas Lat. loquendi generum classes reducere placuit. In periculum conjicere, Periculum alicui creare, Thuc. 5, (99.) Σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς ἐς προῦπτον κίνδυνον καταστήσειαν, Dem. Κίνδυνον φέρει τῇ πόλει. Sic Greg. dicit Κίνδυνον ἐπάγειν. Peri-

C culum creare. Plut. Fabio, Ὑπ' ἀνδρὸς ἀνοήτου καὶ νέου φερομένην εἰς τὸν ἔσχατον καὶ μέγιστον κίνδυνον, Æschin. (77.) Διὰ τοὺς ἐπιφερομένους αὐτῷ κινδύνους, Dem. (1394.) Εἴ τις ἐφύετο κοινὸς πᾶσι κ. τοῖς Ἕλλησι. Sic fere Xen. Ἑλλ. 7, (1, 2.) Περὶ ὅλης τῆς πόλεως ὁ κ. αὐτοῖς ἐγένετο. Periculis circumveniri, Thuc. 5. Ἀμφοτέρωθεν κ. περιειστήκει. Sic Virg. quoque dicit, quæ circumstent te pericula. Et in partic. Dem. pro Cor. Τὸν τότε τῇ πόλει περιστάντα κ. In ead. Orat. (301.) Μέγαν εἶναι τὸν καταλαβόντα κ. τὴν πόλιν. Incidere in periculum, Thuc. 7. Παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου. Herodian. 3, (12, 11.) Ὁρῶν ἐς ὅσον ἥκει κινδύνου, Quam magnum in discrimen venerat, Xen. K. Π. (1, 4, 8.) Εἰς οἷον κίνδυνον ἔλθοι, Thuc. 8, (27.) Οὐ μόνον τῷ αἰσχρῷ, ἀλλὰ καὶ τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ περιπίπτειν. In periculo esse s. versari, Herodian. 1, (10, 8.) Ἐπείπερ ἅπαξ ἐν κινδύνῳ καθειστήκει: (13, 3.) sine præp., sed quam desiderari existimo, Ἐσχάτῳ καθέστηκεν κινδύνῳ. Thuc. autem dixit 7, (77.) Ἐν τῷ αὐτῷ κ. τοῖς

D φαυλοτάτοις αἰωροῦμαι. Dem. dicit quoque (611.) ἐν κινδύνοις εἶναι. Sic Isocr. Areop. (init.) Ὥσπερ τῆς πόλεως ἐν κινδύνοις οὔσης, ἢ σφαλερῶς αὐτῇ τῶν πραγμάτων καθεστηκότων: (2.) Εἰς πλείστους κινδύνους καθισταμένας: Ep. ad Phil. Πολλῶν κ. ὑπαρχόντων ταῖς μοναρχίαις, Cum multa monarchias circumstent pericula, eis impendeant. Suscipere periculum, Adire periculum, Dem. (1395.) Τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων κίνδυνον ἄρασθαι. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Πάντα δὲ κ. ἡδέως ὑποδύεσθαι, Thuc. 5, (108.) Τοὺς κ. ἡμῶν ἕνεκα μᾶλλον ἡγούμεθ' ἂν ἐγχειρίσασθαι αὐτούς, Pericula adituros: 2, (39.) Ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι, οὐδὲν ἧσσον ἐπὶ τοὺς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν, Paria certaminum pericula inimus: 6, (13.) Ὡς μέγιστον δὴ τὸν πρὶν κίνδυνον ἀναῤῥιπτούσης. Herodian. (5, 3, 23.) Ἑλομένη πάντα κ. ἀναῤῥῖψαι μᾶλλον ἢ ἰδιωτεύειν, Quodvis adire periculum. Item μόνον κίνδυνον, Eur. (Rhes. 154.) Experiri periculum, Objicere se periculo. Dem. κίνδυνον προαναλαβεῖν. Suscipere: ποιεῖσθαι κίνδυνον, ead. signif. Isocr.

Plataico (18.) Μηδεὶς οὖν ὑμῶν ὀῤῥωδείτω μετὰ τοῦ A δικαίου ποιούμενος τοὺς κ.: Epist. Εἰκῇ τοὺς κ. προαιρουμένους. Plut. Alex. Οὐκ ἐπαύετο χρώμενος ἑαυτῷ πρὸς τοὺς κ. ἀφειδῶς. Apud Athen. 1. Μανικὸς καὶ προπετὴς ἐπὶ τῶν κ., Præceps in adeundis periculis: sicut Aristot. Eth. 3, 8. θυμὸν esse dicit ἰτητικώτατον πρὸς τοὺς κ. Periculorum adeundorum aut etiam sustinendorum socium esse, Thuc. 2, (71.) Μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελησάντων ξυνάρασθαι τὸν κ. τῆς μάχης, Una subire pugnæ periculum, Xen. K. Π. 2, (1, 6,) Εἰς τὸν αὐτὸν ἡμῖν κ. ἐμβαίνειν. Isocr. Archid. Κοινωνήσαντες τῶν κ. ἡμῖν. Panath. Τῶν αὐτῶν κ. μετασχόντων. Herodian. 8, (3, 13.) Εἰδότες ὡς τῶν κ. αὐτοὶ μεθέξουσι. Quibus addi potest Thuc. 8, (75.) Καὶ τὰ πράγματα πάντα καὶ τὰ ἀποβησόμενα ἐκ τῶν κ. ξυνεκοινώσαντο οἱ στρατιῶται τοῖς Σαμίοις. At Periculum sustinere, Xen. K. Π. 1, (2, 1.) dicit κίνδυνον ὑπομεῖναι. Resistere periculo, Thuc. 2, (87.) Ἄνευ δὲ εὐψυχίας οὐδεμία τέχνη πρὸς τοὺς κ. ἰσχύει, Resistere periculis potest. Vitare pericula s. subterfugere, cavere et declinare. Plut. de Socr. Dæm., φυλάττεσθαί τινα B κ. Xen. K. Π. 5, (5, 7.) Ἢ πόνου τινὸς ἀποστάντα ἢ κινδύνου φεισάμενον. Item, Μὴ ἀποτρέπεσθαι ἐκ τῶν κ., Periculis non deterreri. Contra ap. Plut. de Socr. Dæm. Ἐκπεπληγμένοι τὸν κ. Apud Eund. est δεδιέναι τὸν κ. Effugere periculum, Isocr. Paneg. Τοὺς παρόντας κ. διαφυγεῖν, Herodian. 4, (4, 14.) Πεφευγέναι κίνδυνον καὶ ἐπιβουλὴν πολεμίου. Sic in Batrachom. (9.) Μῦς ποτὲ διψαλέος γαλέης κίνδυνον ἀλύξας, Cum evasisset periculum a feli sibi imminens. Item Dem. (461.) κίνδυνον ἐξιστάναι. Amoliri pericula, Eximere periculis, Dem. (287.) Τὸν ἐφεστηκότα τῇ πόλει κ. διαλύσειν. Dem. Τῶν φόβων ἀφῃρημένων καὶ τῶν κ. Pertinet huc et Isocr. Areop. (6.) Τῶν μελλόντων κ. ἀποτροπὴν, καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Extra omne discrimen et periculum constitutum esse, (1.) Θαῤῥεῖν ὡς πόῤῥω τῶν κ. ὄντας. Æsch. c. Ctes. Οἷς ἦσαν ἀποτέρω οἱ κ. Contra ap. Dem. (153.) Τῆς ἔχθρας αὐτοῖς ἐνεστώσης καὶ τοῦ κ. πλησίον ὄντος. Item Thuc. 4, (73.) p. 145. Μὴ ἀντίπαλον εἶναι σφίσι τὸν κ. Quod vero Lat. dicunt C Inesse alicui rei periculum, Conjunctam esse cum periculo, id Græci ἐνεῖναι κίνδυνον. Aristoph. Πλ. (348.) Ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Ejusd. signif. est quod Plut. Symp. dicit, Θράσος ἔχει καὶ κ., Audax et periculosum est, Cum periculosa audacia conjunctum est. Dicitur et κίνδυνος ἐπικεῖσθαι, ut Lat. Imminere, Impendere, Plut. Galba, K. ἐκ κεφαλῆς ἐπικείμενον τῷ αὐτοκράτορι, Imperatoris capiti imminere periculum. Similia alia exempla habes in Ἐπίκειμαι. Denique dicitur Κίνδυνός ἐστι μὴ, vel cum infin. Κίνδυνος τοῦτο συμβῆναι, quod Lat. Periculum est ne, Isocr. Εἶναι δ' ἔφασάν μοι κίνδυνον μὴ δόξω κ. τ. λ. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 9.) Ἐκ τούτων κίνδυνος τὴν προγεγοννῖαν χάριν μειοῦσθαι, Periculum est ne. Sic Greg. Naz. Ὃ σοι παθεῖν κίνδυνος, Quod ne tibi accidat periculum est. Quale fere est hoc Eur. Hec. (4.) ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν Κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ, Cum periculum esset ne hasta caderet Græcanica. At sicut Lat. dicimur Periclitari de aliqua re, sicut item Facere periculum D alicujus rei, pro Experiri, ita accipi videtur ap. Aristoph. N. (955.) Νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος Ἀνεῖται σοφίας, Ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις Ἔστιν ἀγὼν μέγιστος, Nunc enim periculum faciendum est, Schol. πρόκειται ἡμῖν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς σοφίας κινδυνεῦσαι, παράστασις καταλέλειπται. Quod vero ad etymon attinet, Etym. derivat a κινεῖν τὰς ὀδύνας. [" Reisk. ad Const. P. p. 128. ad Diod. S. 2, 604. Prælii, 1, 409. 689. 722. 2, 85. 183. 320. Plur., 368. Τὸν κ. ποιεῖσθαι, 382. Cum inf., Xen. K. Ἀ. 2, 5, 17. Schneid. Præf. p. xx." Schæf. Mss. " Usu peculiari, Schol. Theocr. 1, 48." Boiss. Mss. Ὅσα εἰς ἀνάγκην ἀφίκται — κινδύνου τοῦ ταχίστου προσδεῖται, Thuc. 4, 10. Ἡ πόλις τῶν πρὸς τὸν πόλεμον κ. αἰτία ἐγένετο, Isocr. Paneg. 5. Κινδύνους ποιεῖσθαι, 46.]

Ἀκίνδυνος, ὁ, ἡ, Vacuus a periculis, Extra omne periculum et discrimen constitutus, Agamemnon ap. Eur. Iph. A. (17.) Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον Βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής. Item ἀ. πυρετὸς, Gal., qui alias ἀπερίστατος, Febris, quæ periculosa non est, ad Gl. 1. Μακρότατος καὶ ἀ. ὁ τεταρταῖος. Dem. (258.) Οὔτε ἀκίνδυνα ἑώρων, Thuc. 1, (124.) Ἐκ πολέμου μὲν γὰρ εἰρήνη μᾶλλον βεβαιοῦται, ἀφ' ἡσυχίας δὲ μὴ πολεμῆσαι, οὐχ ὁμοίως ἀκίνδυνον, Non æque tutum est et periculo vacat: Τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι, Xen. K. Π. 4, (5, 12.) In tuto collocant et periculis eximunt, i. e. ἐν ἀσφαλείᾳ. Thuc. 3, (40.) Καὶ ἐκ τοῦ ἀ. ἀνδραγαθίζεσθαι, Probum se præstare, ubi id citra periculum facere licet. [" Ad Diod. S. 1, 408. in Add. De forma compar. et superl., Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 70. Zeun. ad K. Π. 272." Schæf. Mss.] Ἀκινδύνως, ET Ἀκινδυνὶ, Citra periculum, Sine discrimine, Plut. in Demosth. (6.) Οὐκ ἀκινδύνως οὐδ' ἀργῶς κατευτυχήσας, Non sine discrimine et magno negotio, Bud. 157. Dem. (14.) Ἀ. ὁρῶν ἔχοντα τὰ οἴκοι, i. e. ἐν ἀκινδύνῳ καθεστῶτα, Xen. " Ἀκηδύ" νως, Tuto, Sine periculo, VV. LL. perperam pro " ἀκιν." [Ἀκινδυνότατα, adv., Dio Cass. 493. * Ἀκινδυνόφρων, Theod. Prodr. Ep. 145. * Ἀκινδυνώδης, Hippocr. 829. * " Ἀκινδυνεύω, Sine periculo sum, Liber a periculo sum, Tutus sum. Vox hæc, in omnibus quidem Lexx. omissa, reddenda esse mihi videtur Theodotioni Job. 34, 9., ubi verba Οὐ κινδυνεύσει ἀνὴρ ἐν τῷ εὐδοκιμῆσαι αὐτὸν μετὰ Θεοῦ, Non periclitabitur vir, quando Deo probabitur, uti nunc in Hexaplis leguntur, sensum prorsus contrarium exhibent ei, quem postulat textus Hebraicus, ubi legitur: Non prodest homini, cum Deum amore complectitur. Sine dubio Theodotion scripsit: οὐκ ἀκινδυνεύσει ἀνὴρ, Non ab omni periculo ac malo liber erit, aut illud οὐ ante κινδυνεύσει tollendum est sensu prorsus eod. Fortasse tamen et hac conjectura supersedere possemus, si verba Theodotionis interrogative acciperentur. Adjectivum ἀκίνδυνος sæpius legitur ap. Hippocr. Vide Dieterichii Iatreum Hippocr. p. 151." Schleusn. Lex. in V. T.] Ἐπικίνδυνος, Cum periculo conjunctus, Periculosus, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 5.) Εἰς τὰ ἐπικίνδυνα φέρεσθαι, Dem. (150.) Τῇ πόλει μὲν ἀσφαλὲς τὸ τὰ αὑτῆς πράττειν, σοὶ δὲ ἐπικίνδυνον, Herodian. 2, (5, 10.) Ὁρᾶτε μὴ πρὸς τὸ νῦν ἀνόσιον, καὶ ὕστερον ὑμῖν ἐ. ᾖ, Periculosum sit s. Periculum afferat. At ἐν ἐπικινδύνῳ, In periculo, οὐκ ἀκινδύνως, Thuc. 1, (137.) Ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο, Mihi quidem tuto, at illi non sine periculo licebat redire. Ἐπικινδύνως, Periculose, Cum periculo, Non sine periculo, Thuc. 3, (37.) p. 94. Ὅ,τι ἂν ἢ λόγῳ πεισθέντες ὑπ' αὐτῶν ἁμάρτητε, ἢ οἴκτῳ ἐνδῶτε, οὐκ ἐ. ἡγεῖσθε ἐς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν μαλακίζεσθαι, Non in illorum gratiam, sed in vestrum ipsorum periculum, Cum vestro ipsorum periculo, Schol. [* Ἐπικινδύνως, Soph. Phil. 502. * Ἐπικινδυνώδης, Schol. Rom. Soph. El. 217.] Ἰσοκίνδυνος, Qui est in pari discrimine, pari discrimini se exponit, [Thuc. 6, 34.] Μεγαλοκίνδυνος, Qui magna pericula adit, magnis se periculis objicit. CONTRA Μικροκίνδυνος, Qui in parvis periclitatur, parva pericula suscipit, Aristot. Eth. 4, 3. de magnanimo, Οὐκ ἔστι δὲ μικροκίνδυνος, οὐδὲ φιλοκίνδυνος, διὰ τὸ ὀλίγα τιμᾶν· μεγαλοκίνδυνος δὲ, καὶ, ὅταν κινδυνεύῃ, ἀφειδὴς τοῦ βίου. [* Παρακίνδυνος, unde * Παρακινδύνως, Strabo 5. p. 354. * Πολυκίνδυνος, Demetr. Phal. c. 23.] Πυκνοκίνδυνος, Qui frequenter periclitatur, crebris s. periculis objicit, frequenter et sæpe pericula suscipit. Apud Aristot. pro iis verbis, quæ modo citavi, sunt quædam exempl., quæ habent, Οὐκ ἔστι δὲ π. οὐδὲ φιλοκίνδυνος, Non crebro autem sese periculis offert, neque adeundi periculi cupidus est. Alia sic, Οὐκ ἔστι δὲ μικροκίνδυνος, οὐδὲ πυκνοκίνδυνος. Lectionem vero, quam in Μικροκίνδυνος posui ex Edit. Flor., veteres sequuntur Interprr. Ῥιψοκίνδυνος, Qui se in pericula præcipitat, Ad audendum projectus, Cic. Ad periclitandum projectus, Synes. Ῥ. τόλμα, Audax et præceps facinus, Xen. Ἀπ. 1, (3, 10.) Εἰ μέντοι τοιοῦτόν ἐστι τὸ ῥ. ἔργον, κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι, Si hoc sit sese periculis objicere, s. in pericula se projecta audacia præcipitare. [" Clem. Alex. 597." Wakef. Mss.] Ῥιψοκινδύνως, More eorum,

qui se in pericula præcipitant, Projecta quadam audacia, Cic. [“ Appian. 2, 147. Greg. Naz. 287. C.” Wakef. Mss.] Ῥιψοκινδυνέω, In pericula me præcipito, Projecta audacia me periculis objicio et offero, Hippocr. Ep. ad Demag. Μάλιστα δ' ἂν ῥιψοκινδυνῇ καὶ φέρηται κατὰ βυθῶν ἢ κρημνῶν πελάγους, ἐπιτενῶ τὸν γέλωτα. Ubi tamen quædam exempl. habent ῥαψοκίνδυνος ᾖ. [Dio Cass. 749. *Ὑποκίνδυνος, J. Poll. 8, 141.] Φιλοκίνδυνος, Qui periclitari amat, Periculi adeundi cupidus. Accipiturque non solum in malam, sed etiam aliquando in bonam partem: licet Aristot., ut supra in Μικροκίνδυνος videre est, μεγαλόψυχον talem esse neget. Dem. (158.) Οὕτως εἶναι φιλοκίνδυνον, ὥσθ' ὑπὲρ τοῦ μείζω ποιῆσαι τὴν ἀρχὴν, κατατετρῶσθαι πᾶν τὸ σῶμα, τοῖς πολεμίοις μαχόμενον, de Philippo, quem et Theopompus ap. Athen. (435.) scribit fuisse προπετῆ ἐπὶ τῶν κινδύνων. Plut. Alcib. (18.) Ἐδόκει μηδὲν ἧττον εἶναι τοῦ Ἀλκιβιάδου διάπυρος καὶ φ. ἐν τοῖς ἀγῶσι: Pericle, Ἐν δὲ ταῖς στρατείαις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἦν καὶ φ. Xen. K. Π. 2, (1, 9.) Ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόπονον καὶ φ., Non detrectantem pericula, sed promtum ad ea suscipienda et quasi cupidum. Synes. Ep. 4. Ἀνὴρ εὔψυχός τε καὶ φιλοκινδυνότατος ἀποδειλιᾷ πρὸς τὸν ἐν ὕδασι θάνατον. Φιλοκινδύνως, More eorum, qui periclitari amant, periculorum cupidi sunt, et promti ad ea suscipienda, Xen. Ἑλλ. 6, (1, 4.) Οὓς δ' ἂν ὁρᾷ φιλοπόνως καὶ φ. ἔχοντας πρὸς τοὺς πολεμίους, τιμᾷ: quibus ibi opp. τοὺς μαλακούς. Sicut vero hic conjungit φιλοπόνως et φ., sic paulo ante ἐθελόπονον et φ.

Κινδυνώδης, ὁ, ἡ, Periculosus, Herodian. 4, (4, 6.) Μὴ προχωρούσης γὰρ τῆς λανθανούσης ἐπιβουλῆς, ἀναγκαίαν ἡγήσατο τὴν κ. τε καὶ ἀπεγνωσμένην, Cum clandestinæ insidiæ non procederent, necessarias esse putavit eas, quæ vel cum maximo periculo et vel salutis desperatione parandæ forent. Dem. Phaler. Ἐπὰν μέντοι κ. ἡ μεταφορὰ δοκῇ, μεταλαμβανέσθω εἰς εἰκασίαν, Si periculosa esse videatur metaphora. [“ Plut. Cæs. c. 25. * Κινδυνωδῶς, Dionys. H. 3, 1323.” Schæf. Mss.]

Κινδυνεύω, Periclitor, In periculo versor, In periculum adducor. Interdum vero Periculum s. Pericula adeo, Pericula suscipio. Ponitur autem interdum quidem absolute; interdum vero vel infin. jungitur, vel alicui præpositioni: quin et alias quasdam constrr. habet nonnunquam, de quibus etiam dicetur. || Absolute, seu sine adjectione, Aristot. Eth. 4, (3.) Μεγαλοκίνδυνος δὲ, καὶ, ὅταν κινδυνεύῃ, ἀφειδὴς τοῦ βίου, Plut. de Prud. Anim. Καίτοι χερσαῖον οὐδὲν ἴσμεν ἑτέρῳ κινδυνεύοντι τολμᾷν ἀμύνειν. Sæpe vero κινδυνεύειν, cum sine adjectione ponitur, ad belli discrimen refertur, s. Martis discrimina, ut loquuntur Poëtæ, quod Herodian. (6, 7, 23.) dixit etiam διὰ πολέμου κινδυνεύειν, et alicubi reddi apte potest verbo Dimicare, quo Lat. vicissim pro Periclitari interdum utuntur. Xen. Ἱππ. (12, 1.) Γράφειν δὲ βουλόμεθα καὶ ὡς δεῖ ὡπλίσθαι τὸν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. Idem vero dixit etiam (Ἀπ. 3, 3, 14.) κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους. Huc pertinet illud, Μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι κινδυνεύσαντας. Thuc. 1, (20.) Βουλόμενοι δὲ, πρὶν ξυλληφθῆναι, δράσαντές τι καὶ κινδυνεῦσαι: 3. Καὶ μετ' ἄλλης παρασκευῆς βουλόμενοι, εἰ προσγένοιτό τι, κινδυνεύειν, Pericula adire, Belli fortunam tentare. At Herodian. 8, (1, 6.) magis peculiarem huic verbo signif. dedit, Θυμοειδεῖς ὄντες καὶ εὔτολμοι ἐν ἀρχομένῃ μάχῃ, εἰ δ' ἄρα καὶ κινδυνεύειν δέοι, εὐκαταφρόνητοι ὡς βάρβαροι. || Absolute positum interdum est Periclitor capite, Reus sum, In reatu sum, et in sordibus. Qua in signif. frequens esse Plutarcho tradit Bud. Affert vero et e Lys., ubi jungitur cum ὑπὲρ habente suum gen., Τὸν ὑπὲρ προδοσίας κινδυνεύοντα, Qui reus est proditionis. Cum autem absolute non ponitur, interdum quidem infin. habet: κινδυνεύω παραφρονεῖν, Xen. Periculum mihi est ne mente aliener s. abaliener. Redditur etiam Adeo periculum ne mente aliener. Tale est κ. δεινὰ παθεῖν. Et, Ἐκινδυνεύσαμεν ἀπολέσθαι, Æschini, Periclitati sumus de vita s. de salute; ut alii, Prope fuit ut perderemur, [cf. Xen. Ἑλλ. 1, 4, 6.] Apud Eund. Κινδυνεύοντες ἀποβαλεῖν τὸ στρατόπεδον, redditur, In discrimen venientes amittendi. Rursum Plut. Galba (19.) Ἐκινδύνευσεν ὁ Ὄθων ἀποθανεῖν, ubi redditur, Parum abfuit quin Otho interierit. Sæpe etiam cum infin. pass.: Thuc. Κινδυνεύω στερηθῆναι τοῦ παντὸς, Periculum mihi est ne priver, In periculum venio ne etc. Quidam interpr. etiam Periclitor privari: Quintil. Periclitatur rumpi: affertur autem et Periclitatur esse privatus, e Plin. Jun. Item κινδυνεύω διαφθαρῆναι ex eod. Thuc. (3, 74.) citatur. Tale ap. Plut. Popl. (16.) Ἐκινδύνευσεν ἡ Ῥώμη κατὰ κράτος ἁλῶναι, accipitur enim ἁλῶναι pro ἁλίσκεσθαι, quod exp. Urbi periculum imminebat ne expugnaretur.

Interdum vero casui jungitur, et quidem dat. plerumque: Κινδυνεύοντες τῇ πόλει, ex Herod., Periclitantes, In discrimen venientes de urbe: Κινδυνεύσειν τοῖς ἑτοίμοις περὶ τῶν ἀφανῶν, Periclitari certis propter incerta. Theophr. Κινδυνεύει τοῖς ὀφθαλμοῖς, Periclitatur oculis. At κ. τῇ ψυχῇ reddi etiam potest commode, Vitæ periculum adeo. Ceterum huc non pertinent, quæ afferuntur exempla verbi Periclitor ablativo junctæ, tanquam similia: sc. Periclitari gelu, e Plin. et Periclitari cancro, e Celso. Nam cum dicitur κινδυνεύω τῇ ψυχῇ, πόλει, Periculum adeo vitæ s. de vita, hoc sonat, Periculum mihi est ne vitam s. urbem amittam; at cum dicuntur arbores periclitari gelu, significatur periculum eis creari a gelu; et cum dicitur a Celso Vulnus periclitari cancro, intelligit periculum illi esse a cancro. Huc igitur exempla illa ac similia minime pertinent. At cum dicitur reus periclitari capite, et si qua sunt similia, id vero ab h. l. minime alienum est; significatur enim itidem periculum illi esse, ne caput amittat, i. e. vitam. || Affertur porro κινδυνεύω et genitivo junctum, e Thuc., κινδυνεύω τῆς ἀρχῆς ead. signif., qua diceretur τῇ ἀρχῇ, Periclitor imperio, Imperium meum periclitatur; sed suspectum est illud exemplum. || Affertur autem et cum accus. e Gorg., Κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτοῦ διάστασιν, Periclitans seditione contracta sua culpa.

Κινδυνεύω, nonnunquam jungitur etiam alicui præp.: sc. vel περὶ, vel ἐν, aut ἐπὶ, aut ὑπὲρ, aut πρός. Cum περὶ habente suum gen., qui ceteris frequentior est usus, idem valet ac cum dat.; nihil enim aliud est κινδυνεύω περὶ τῆς ψυχῆς quam κινδυνεύω τῇ ψυχῇ. Quale est κινδυνεύειν περὶ τῶν μεγίστων, Thuc. Periclitari de maximis rebus, i. e. In periculum venire. Sic κινδυνεύει περὶ τοῦ βίου ap. Aristoph. [cf. Πλ. 524.] Et Isocr. Περὶ τῆς ἑαυτῶν κινδυνεύοντες. Idem dixit, Κινδυνεύω περὶ πολλῶν χρημάτων. || Annotatur autem cum ἐν et cum ἐπὶ tanquam eand. signif. efficientibus quam περί: e Luciano κινδυνεύειν ἐν ἑνὶ, e Phalaride κινδυνεύειν ἐφ' ἑνί: sed hæc mihi suspecta sunt, ut dicam et in Κινδυνεύομαι. At cum ὑπὲρ, ut Dem., κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ, Adeo periculum pro te, i. e. tui gratia. || Jungitur et præpositioni πρὸς, Xen. (Ἀπ. 3, 3, 14.) κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους: sed tunc de dimicante dicitur, cujus signif. facta fuit mentio. Tale est autem ap. Lys. Τότε πρὸς Μακεδόνας ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεύοντας: ubi observa etiam præp. ὑπέρ.

Κινδυνεύομαι etiam ut κινδυνεύω dicitur, non ead. tamen signif., inquit Bud. Dem. pro Cor. Ἐν οἷς τῶν ὅλων τι κινδυνεύεται τῇ πόλει, Cum periculum impendet ab aliquo eorum, quæ ad summam rerum pertinent. Idem (Fals. Leg. 432.) Δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει, In periculum adducuntur. Thuc. 2, (35.) Καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι, εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι. Ead. constr. Lucian. (2, 646.) Ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ὡς ἐν στενῷ παντάπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα. Quæ ll. magis etiam suspectam mihi reddunt exp., quam dari dixi verbo κινδυνεύειν cum ἐν, et cum ἐπί. || Sed κινδυνεύεσθαι dicitur etiam Quod cum periculo probatur, suscipitur: Thuc. 2, (43.) Οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ἔτι κινδυνεύεται ἤν τι πταίσωσι, Quos manet in contrarium mutatio, Quibus imminet mutationis periculum. Ita enim Bud. Comm. 759. h. l. et legit et interpr.: cum tamen alioqui ita scriptus sit passim, Οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύ-

-εται: nisi quod quædam exempl. non habent ἐν, quam scripturam ab eo per imprudentiam potius quam consulto mutatam existimo; aptam enim loco esse, verba paulo altius repetita ostendent: ista sc., p. 62. meæ Edit. Οὐ γὰρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιότερον ἀφειδοῖεν ἂν τοῦ βίου, οἷς ἐλπὶς οὐκ ἔστ' ἀγαθοῦ, ἀλλ' οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται: Neque enim qui adversa fortuna laborant et confiictantur, justius contemserint vitam suam, quibus nulla boni spes affulget, verum quibus adversa commutatio, i. e. e prospera fortuna in adversam, in vita periclitatur, i. e., ut opinor, Quibus una cum periculo commutationis fortunæ vita etiam periclitatur. Vel, Qui adeunt periculum commutationis fortunæ una cum vitæ periculo. Quod si legatur τῷ ζῆν sine ἐν, fuerit ea constr., cujus supra mentio fuit facta in act. voce, κινδυνεύω τῇ ψυχῇ, etc. Sed alibi affert Bud. ex Arriano (2, 7, 5.) hoc exemplum signif. illius, Ἀλέξανδρος δὲ τοὺς ἡγεμόνας θαῤῥεῖν ἐκέλευεν ἐκ τῶν σφίσι καλῶς κεκινδυνευμένων: sic tamen ut voce activa interpretetur, Reputantes quam prospere jam sæpe periculum sui fecerint, periclitati sint suas vires.

¶ Κινδυνεύω cum infin. interdum verbo Videor, interdum aliis modis redditur, remotis tamen ab illa prima signif. Plato Epist. Κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὅτι κ. τ. λ.: de Rep. 1. (p. 160.) Καὶ κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτὸ, Videris didicisse: (188.) Κινδυνεύει, τὸ ἑκόντα ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἰέναι,—αἰσχρὸν νενομίσθαι: Apol. Socr. (31.) Κινδυνεύει γάρ μοι τὸ ξυμβεβηκὸς τοῦτο ἀγαθὸν γεγονέναι. Sic Plut. (8, 728.) Κινδυνεύουσι γὰρ οἱ ἅλες τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἥδυσμα. Bud. autem postquam dixit κινδυνεύω esse τὸ ἐγγίζω, et Videor, affert e Plat. de Rep. 7. (p. 135.) Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς, κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος, non exponens Videntur prope accedere ad etc., sed Prope accedunt ut sint, vel, esse videantur, ead. natura. Item, Prope est ut sint. Nec tamen utitur hoc adverbio propter ἐγγὺς, cum hæc Synesii, Καὶ κινδυνεύουσι πείθειν ἐνίους, interpr. itidem, Jam prope in eo sunt, ut quosdam in opinionem adduxerint: itidemque hæc Greg. Κινδυνεύει χαλεπώτερον εἶναι, vertat, Prope est ut dicam difficilius esse: addens tamen et interpr. hanc, Atque haud scio, an difficilius sit. Sed interdum adverbio Ferme aut Fere hic utimur in expositione hujus verbi: Plato Hippia Min. (202.) Νῦν δὴ, ὦ Ἱππία, κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, Jam ferme, o Hippia, quod dicis intelligo, Bud. Sic vero et in illo Synesii l. κινδυνεύουσι πείθειν reddi possit, Ferme in opinionem adducunt. Item Κινδυνεύει impersonaliter, pro eo, quod est Propemodum dixerim, Fortasse. Plato de Rep. 5. (p. 24.) Συχνῷ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι τοὺς ἄρχοντας ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων: Philebo 220(=251.) Μνήμην, ὅ,τι ποτέ ἐστι, πρότερον ἀναληπτέον, καὶ κινδυνεύει πάλιν ἔτι πρότερον αἴσθησιν μνήμης, Et fortasse ante omnia sensus memoriæ assumendus, et constituendum quis sit memoriæ sensus, Bud. Sic lingua Gallica, Il y auroit danger que ce ne fût, interdum dicit pro Il pourroit bien être, Ce seroit peut-être.

[" Κινδυνεύω, ad Diod. S. 1, 513. Bast Lettre 183. Heindorf. ad Plat. Theæt. 358. Bellum gero, Diod. S. 1, 683. Videor, Jacobs. Anim. 282. Timæi Lex. 159. et n., Alberti Peric. Cr. 25. ad Herod. 328. De constr., Bibl. Crit. 1, 3. p. 43., 2. Præf. p. xi. Toup. ad Longin. 344. Cum infin., Thom. M. 163. Plato Apol. 157. Heind. K. ὑπέρ τινος, Dionys. H. 3, 1554.: περὶ ψυχῆς, ad Herod. 537. Κινδυνεύει impersonal., Zeun. ad Xen. K. Π. 84. Κινδυνεύει εἶναι, Boëckh. ad Sim. p. xiv. Κινδυνεύει εἰκότως, Plato Phædr. 326. Κινδυνεύεσθαι, Dionys. H. 3, 1448." Schæf. Mss. Demosth. 197. Περὶ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας κινδυνεύσαντα πρὸς Κλέαρχον, In summum de regno suo periculum adductus a Clearcho. * Κεκινδυνευμένως, Just. Mart. ad Zenon. 508.] " Κινδυνευτέον, Periclitandum, Eur." [Suppl. 572.]

Κινδύνευμα, τὸ, q. d. Periclitamentum, Facinus audax, et quod aliquis periclitando aggressus est, Periclitatio, Plato, Τὸ μὲν δὴ κ. οὐ σμικρόν. At pro Audaci facinore e Luciano citatur, [1, 740. 3, 180. " Ad Dionys. H. 3, 1605. 1634. 4, 2024. Boiss. Philostr. 612. K. πράττειν, 220." Schæf. Mss.] Κινδυνευτὴς, Periclitator, Qui periclitari solet, Qui periclitari amat, Thuc. 1, (70.) Οἱ μὲν, καὶ παρὰ δύναμιν τολμηταὶ καὶ παρὰ γνώμην κ., καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες. [" Thom. M. 856. l. q. μαχητὴς, Steph. de Dionys. Imit. Thuc." Schæf. Mss.] " Κινδυνευτικὸς, " Qui facile se offert periculo, Aristot."

Ἀνακινδυνεύω, Periclitor, Periculum adeo, subeo, In discrimen me conjicio. Ex Herod. (9, 26.) affertur ἀνακινδυνεύω συμβάλλων, pro Pugnandi periculum adeo: (8, 68.) ἀνακινδυνεύω ναυμαχίησι, pro In discrimen pugnæ navalis venio.

Ἀποκινδυνεύω, Periculum facio, Periclitor, Xen. Ἀπ. 4, (2, 5.) de medico imperito loquens, Ὅμως δέ μοι τὸ ἰατρικὸν ἔργον δότε· πειράσομαι γὰρ ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μανθάνειν. Item, Periculum adeo, Aleam subeo, Fortunam adeo, Plut. Alex., Καὶ πολλάκις μὲν ἔσπευδε Δαρείῳ συμπεσὼν ἀποκινδυνεῦσαι περὶ τῶν ὅλων. Nec solum dicitur ἀποκινδυνεύειν περί τινος, cum gen. rei: sed et πρός τινα, cum accus. pers. Est autem ἀ. πρός τινα, Adversus aliquem certamen s. prælium inire periculosum et aleæ plenum, Pugnando adversus aliquem in discrimen se conjicere. Thuc. 7, (81.) Τοιαύταις δὲ προσβολαῖς καὶ οὐ ξυσταδὸν μάχαις οἱ Συρακούσιοι εἰκότως ἐχρῶντο· τὸ γὰρ ἀποκινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπους ἀπονενοημένους, οὐ πρὸς ἐκείνων μᾶλλον ἦν ἔτι ἢ πρὸς τῶν Ἀθηναίων. || Pass. est Ἀποκινδυνεύομαι, In discrimen venio: Thuc. (3, 39.) Ἀποκεκινδυνεύσεται ἡμῖν τὰ χρήματα, Pecuniæ nobis in discrimen venient. || Ἀποκινδυνεύω, Periculo secedo, Bud. e Philostr. [Apoll. 7, 15. " Ad Charit. 670. Cattier. Gazoph. 62. Ruhnk. ad Xen. Mem. 235. Plut. Mor. 1, 595." Schæf. Mss. * " Ἀποκεκινδυνευμένως, Themist. (170.) 197." Kall. Mss. * Ἀποκινδύνευσις, Thuc. 7, 67. * Ἐναποκινδυνεύω, Joseph. A. J. 2, 9, 4. " Dio Cass. 570. * Προαποκινδυνεύω, 617." Wakef. Mss. * Συναποκινδυνεύω, Heliod. 6, 7.]

Διακινδυνεύω, Periculum adeo, Aleam subeo. Plerumque vero pro Aleam certaminis subeo. Thuc. 7. Ἀλλ' ἅπερ καὶ διανοηθεὶς εἰς τὰς Ἐπιπολὰς διεκινδύνευσε: 1, (142.) Πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας κἂν διακινδυνεύσειαν. Eand. constr. huic verbo dedit Isocr. Paneg. (18.) Ἡ δὲ ἡμετέρα πόλις πρὸς ἅπαντας τούτους διακινδυνεύσασα. In VV. LL. affertur διακινδυνεύω cum infin. εἰσπλεῦσαι, pro πειρῶμαι διὰ κινδύνου εἰσπλεῦσαι. Dicitur item διακινδυνεύεσθαι res, quæ in periculum adducitur: Dem. 39(=866.) Ἡ καταμίξαι τὴν προῖκα εἰς τὴν οὐσίαν τὴν Ἀφόβου τὴν οὕτω διακινδυνευθήσεσθαι μέλλουσαν. Bud. διακινδυνευόμενον, sicut et παρακινδυνευόμενον, dici scribit Quod periculose suscipitur. Idem διακινδυνευόμενα φάρμακα vertit Medicamenta e periculo petita, in Isocr. Busir. (9.) Ἰατρικὴν ἐξεῦρον ἐπικουρίαν οὐ διακεκινδυνευμένοις φαρμάκοις χρωμένην, ἀλλὰ τοιούτοις, ἃ τὴν μὲν ἀσφάλειαν ἔχει ὁμοίαν τῇ τροφῇ. Ego aptius expressum iri puto signif. participii διακινδυνευόμενα, interpretando, Quæ cum vitæ periculo adhibentur. [Thuc. 8, 27. " Ad Charit. 670. ad Diod. S. 2, 286." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 1, 8, 6.] " Διακινδυ- " νευτέον, Periclitandum, Alea subeunda. Item Au- " dendum. Affertur enim e Plat. Tim. (9, 393.) " Διακινδυνευτέον φάναι pro Non dubitandum affir- " mare, h. e. Audendum." [* Ἐπιδιακινδυνεύω, Joseph. A. J. 14, 14, 3. * Συνδιακινδυνεύω, Herod. 7, 220. Herodes ap. Oratt. Gr. T. 8. p. 43. Reisk.]

[* " Ἐγκινδυνεύω, Periclitor in, Anth." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Ἐπικινδυνεύομαι, In periculo versor, In periculum adductus sum: pro qua signif. e Dem. (915.) affertur, Ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα ἤδη ἐπεκινδυνεύεται τῷ δανείσαντι. Bud. ἐπικινδυνεύεσθαι, sicut et διακινδυνεύεσθαι, accipi ait pro E periculo peti.

Παρακινδυνεύω, Temere periclitor, Audacius periclitor. Quam signif. habet præp. παρὰ et in παράτολμος, itidem in παραβάλλομαι et παράβολος, Bud., qui etiam pro exemplo illius signif. verbi παρακινδυ-

νεύω, affert Plut. Ὅπως μὴ παρακινδυνεύσωσιν ἐν τοῖς πολλοῖς, καταψηφισάμενοι: sed tamen paulo aliam exp. ei subjungit, hanc sc., Ne periculum adirent a populo, si damnassent. At hic ejusd. Plut. l. habet verbum παρακινδυνεύειν non in alia quam in prima illa signif., sed cum infin. (8, 359.) Ἀλλ' ἐκείνους μὲν οἱ περὶ τὸν Σαμίδαν ἀνεῖργον, οὐ παρακινδυνεύοντας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἀνδράσιν ἐπιφανεστάτοις τῶν πολιτῶν, καὶ κατὰ ἀλκὴν διαφέρουσιν. Sic autem infinitivo jungitur a Plat. Epist. 7. de Socrate loquente, Πᾶν δὲ παρεκινδύνευσε παθεῖν πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς γενέσθαι κοινωνός: VV. LL. Omnia pati potius constituit, nullo modo reddita hujus verbi signif.: quam ego apte redditum iri puto, sic interpretando, Periculum quidvis patiendi incredibili quadam audacia adiit. Cum enim hic in bonam partem accipiatur, nolim vertere, Temere vel Audacius adiit. Alioqui exposuerim etiam alicubi Periculo se quasi præcipitem objicere: Thuc. 4, (26.) p. 130. Ἄλλοι τε παρακινδυνεύοντες καὶ μάλιστα οἱ εἵλωτες. Usus est item Aristoph. Σφ. initio sine adjectione infinitivi. Thuc. autem non cum infin. usus est, sed cum præp. ἐς, sc. παρακινδυνεῦσαι ἐς Ἰωνίαν, pro μετὰ κινδύνου ἐλθεῖν ἐς Ἰωνίαν, ut et ipse Schol. exp.; sed ego nolim simpliciter μετὰ κινδύνου exponere, cum illo, sed μετὰ προὔπτου κινδύνου, aut addito aliquo hujusmodi adjectivo, quod vim præpos. παρὰ aliquo modo exprimat. || Παρακινδυνεύεσθαι autem dicitur Quod periculose suscipitur, Quod periculosum est tractatu, Bud. Comm. 759. afferens e Plut. Χαλεπὴν καὶ παρακεκινδυνευμένην αὐτοῖς ἐποίει τὴν ἔντευξιν. Et e Luciano, Ἐπισφαλὲς καὶ παρακεκινδυνευμένον. Addens etiam, Dem. et Greg. ita usos esse. Alibi tamen παρακεκινδυνευμένον ab hisce duobus accipi tradit pro E periculo petitum. [" Cattier. Gazoph. 83. Kuster. Aristoph. 65. Brunck. 3, 84. Παρακεκινδυνευμένον, Valck. Diatr. 96." Schæf. Mss. * " Παρακεκινδυνευμένως, Orig. c. Cels. 5. p. 264. Spenc." Boiss. Mss. Plato de LL. 2, 752. Schol. Soph. El. 158. * Παρακινδυνευτέον, Dionys. H. 1, 586.] Παρακινδύνευσις, Periclitatio temeraria. In VV. LL. affertur e Thuc. (5, 100.) παρακινδύνευσιν ποιῶ cum infin. ἀπαλλαγῆναι, pro Discrimen adeo ut liberer: quæ exp. non satis exprimit vim præp. παρὰ, quam et modo declaravi in Παρακινδυνεύω. * " Παρακινδυνευτικὸς, Dem. c. Aristog. 175(=783.)" Boiss. Mss. Plato Soph. 242.] Παρακινδυνευτικῶς, Cum temeraria quadam periclitatione, Temerarie periclitando, Nimia cum audacia periculum adeundo. At Longin. (32, 3.) Εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, Pro Audacius quam ut periculo careat, reprehensionis sc. Ita enim intelligendum puto. [Plato de Rep. p. 497.]

Προκινδυνεύω, Periclitor pro (aliquo), Periculum adeo pro (aliquo), Periculis me objicio pro (aliquo). Exponi etiam potest alicubi Propugno periclitando, Propugno, sine illa adjectione. Herodian. 5, (1, 4.) Καὶ προκινδυνεύσαντα ὑμῶν, Periclitatum pro vobis s. vestri causa, Vestri tuendi causa. Sic a Greg. dicuntur martyres προκινδυνεύσαντες τῆς ἀληθείας, Periculis se objecisse tuendæ et asserendæ veritatis gratia. Thuc. sine gen. usus est, eum sc. subaudiendum relinquens, ut de quo minime dubitari posset: 1, (73.) p. 24. Φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ. Dicimus enim nos periclitatos esse, vel discrimen belli adiisse (pro universa Græcia) adv. barbarum; vel Propugnasse. Est autem hic observandus et dativi usus. At Plut. Themistocle προκινδυνεύω dixit pro simplici κινδυνεύω, utpote præp. ὑπὲρ adjungens, Προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας. [Isocr. Paneg. 22. Plut. Ages. 18. "Ad Diod. S. 2, 179. Toup. Opusc. 1, 385. ad Herod. 705.] " Προυκινδύνευε, Attice pro προεκ., " Periclitabatur pro, Periculum adibat pro."

[* Προσκινδυνεύω, Schn. Lex. sine exemplo.]

Συγκινδυνεύω, q. d. Compericlitor, pro Una periclitor, Una periculum adeo: cum dat., ut συγκινδυνεύω σοι. [Diod. S. 385. 690.]

" Ὑπερκινδυνεύω τινὸς, Periclitor pro aliquo, Periculum subeo. Chrysost. Ἤδη γάρ τις καὶ ὑπερεκινδύνευσε τοῦ ἐχθροῦ:" [" in 2 Tim. Serm. 7. T. 4. p. 362." Seager. Mss. * Ὑποκινδυνεύω, Plut. Pelop. 2. Reisk. malit ὑπερκ.]

KINEΩ, Moveo: ut τὸ αὐτὸ κινοῦν, Quod seipsum movet, Cic. ap. Plat. Sic in illo Proverbiali dicto, Πάντα λίθον κινεῖν, Omnem lapidem movere, pro Omnia tentare et experiri, Nihil intentatum relinquere: pro quo dicitur et, Πάντα κάλων σείειν, Thuc. πάντα κινεῖν, Omnia movere, pro eod. dixisse videtur. [" Πᾶν χρῆμα κινεῖν ὅκως κ. τ. λ., Herod. 5, 96." Schw. Mss.] Plato autem, Κινεῖν πάντα λόγον, ead. forma dixit, qua Κινεῖν πάντα λίθον dicitur in Philebo, et in Symp. Sic et τὰ ἀκίνητα κινεῖν, ad verbum, Non movenda movere, Proverbiali itidem forma dicitur a Plat. de LL. 8. [" Herod. 6, 134. Κινεῖν τι τῶν ἀκινήτων." Schw. Mss.] Interdum κινεῖν est Loco movere, Herodian. 6, (1, 6.) Πρῶτον μὲν οὖν τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἅπερ ἔτυχεν ἐκεῖνος κινήσας καὶ μεταγαγὼν, ἔπεμψαν εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἰδίους ναούς τε καὶ σηκοὺς, Quæ loco suo moverat. Apud Thuc. autem 1. τὸ στράτευμα κινεῖν, Loco movere, Loco suo motum alio accire. Fortasse autem ita exponi debet et κινεῖν τὰ χρήματα ap. eund. Thuc. Et κινεῖν τὰ χρήματα ἐς ἄλλο τι, Loco suo motas pecunias in alios usus convertere. Quo referri potest et κινεῖν τὸ ὕδωρ 4, (98.) p. 153.: (1, 82.) ὅπλα κινεῖν, sed non tam pro eo, quod Lat. dicunt Arma movere, quam pro Manum armis admovere: unde ap. Herodian., qui hoc loquendi genus e Thuc. mutuatus est, Polit. vertere non dubitavit, Arma sumere: 7, (4, 2.) Πρῶτοι ὅπλα ἐκίνησαν, ἔς τε ἀπόστασιν εὐσταθῶς ὥρμησαν. Dicitur alioqui κινεῖν πόλεμον, sicut Lat. Movere bellum, arma, ut poëtæ loquuntur, Sed κινεῖν ap. Polyb. sine adjectione pro Movere, i. e. Castra movere, Egredi cum exercitu: quod et καταλύειν dicitur et ἀναζευγνύειν. Bud. Dicitur alioqui et κινεῖσθαι cum ἐκ, pro Movere, absolute posito, sed generaliori signif., Æsch. c. Ctes. Ὡς οὐ κινηθήσεται ἐκ Μακεδονίας, Xen. Ἑλλ. 2, (1, 14.) Προεῖπεν ὡς μηδεὶς κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως. || Κινῶ interdum aptius redditur verbo Agito, Quatio, Cieo, Pello: ut Il. B. (147.) Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ [—σει] Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν, Cum Favonius agitarit segetem s. agitat. Quinetiam Cic. alicubi ap. Plat. τὸ κινούμενον ὑπ' ἄλλου vertit, Quod agitatur aliunde. Item πᾶν, ᾧ ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι ap. Eund., Omne, quod pulsu agitatur externo. Sed interdum et pro Subagitare, Subigere, obscœna signif., Aristoph. N. (1371.) ἐκίνει Ἀδελφὸς—τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. Sic et Epigr. Καὶ τίνα δεῖ κινεῖν καὶ τίνα κληρονομεῖν. Et pro Quatere, Quassare, rursum ap. Hom.: ita enim (Od. P. 465.) exp. κινεῖν κάρη potius quam Movere. At verbo Cieo redditur a Bud., in Julian. Τὴν πάνσοφον ἁρμονίαν κινοῦντι, Concentum doctissimum cienti. Item in isto Epist., Καὶ οἷον ῥάβδῳ Ἑρμοῦ κινεῖς καὶ διεγείρεις καθεύδοντας, Velut Mercuriali virga nos cies et expergefacis dormientes. Sic autem quod Diosc. dixit κινεῖν καταμήνια idem Bud. vertit Ciere menses. Sic κινεῖν τὴν κοιλίαν, Ciere s. Movere alvum. Sed afferunt VV. LL. et κινεῖν sine adjectione pro hac signif. Κινεῖν [illegible] τοῖς ἰατροῖς. At verbo Pello reddi posse videtur in Lucian. (1, 16.) Ὥστε τῶν ἐρώντων ἕκαστος τὴν κλεψύδραν κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, οὗτος ἐκεῖνος. Tale ap. Plat. Symp., Καὶ εἶπον κινήσας αὐτὸν, Σώκρατες, καθεύδεις; Et Cic. ap. Plat. Πᾶν, ᾧ ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι vertit, uti dixi, Omne, quod pulsu agitatur externo. || Κινῶ metaph. Moveo, Commoveo, Permoveo, Dem. (537.) Ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν, Hæc permovent homines, Bud. At vero ap. Plat. κινεῖν minus est quam συγχέειν, de Def. Orac. Τὸν οὐ κεκίνηκε μόνον (ὁ λόγος,) ἀλλὰ καὶ συγκέχυκεν, Non solum commovit, verum etiam conturbavit. Quam signif. habet et in pass.: unde Plut. Fab. Τοιούτοις λόγοις κινηθέντες οἱ ἄνθρωποι. Polit. ap. Herodian. κινεῖσθαι vertit Impelli, 1, (3, 15.) Ἐστὶ γὰρ τὸ βάρβαρον ἐπὶ ταῖς τυχούσαις ἀφορμαῖς ῥᾷστα κινεῖσθαι. Cui simile est 4, (8, 18.) Καὶ ἐπὶ ταῖς [illegible] ῥᾷστα κινουμένῳ. Plato κεκινημένος dixit et pro Furore incitatus, Bud. in h. l. Phædri, p. 77[illegible]. Μηδέ τις ἡμᾶς λόγος θορυβείτω, δεδιττόμενος ὡς πρὸ τοῦ κεκι-

νημένον τὸν σώφρονα δεῖ προαιρεῖσθαι φίλον. Sic utitur et Aristot. Probl. Possumus autem hic primam A verbi κινῶ signif. retinentes, reddere Motus mente s. potius Emotus mente, Qui emota est mente. || Muto, aut, magis peculiari signif., Muto quæ a majoribus tradita sunt, Abrogo, Bud. ex Isocr. Nic. (6.) Τῶν προσταγμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων κίνει καὶ μετατίθει τὰ μὴ καλῶς καθεστῶτα: Evag. (2.) Διὰ τοὺς ἐπανορθοῦντας καὶ τολμῶντας ἀεί τι κινεῖν τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων. At vero pro Mutare quæ a majoribus tradita sunt, affert ex Aristot. Polit. 137. 152. At 115. 116. κινεῖν τοὺς νόμους exp. simpliciter verbo μεταβάλλειν, Mutare. Rursum ap. Isocr. περὶ Ζεύγους (3.) Οὐχ ἡγοῦντ' οὐδὲν οἷοί τ' εἶναι κινεῖν τῶν καθεστώτων, πρὶν ἐκποδὼν ἐκεῖνος αὐτοῖς γένοιτο, vertit κινεῖν Solicitare, Turbare; at ego malim et hic Mutare, Abrogare. || Κινεῖσθαι, ut annotatur in VV. LL., dicuntur etiam semina, cum producendi tempore appetente, ad germinandum incitantur; naturæ sc. principio in particularibus consentiente cum totius motu, a quo solicitantur ad actionem. Theophr. B C. Pl. 1, 7, (2.) Ἃ γὰρ δοκεῖ ξηρὰ καὶ ὥσπερ κελυφώδη πάμπαν, οἷα τὰ τῶν λαχάνων, ταῦτα κινεῖται κατὰ τὰς οἰκείας ὥρας, ἐὰν καὶ ὁτιοῦν ἰκμάδος λάβῃ. [" Thom. M. 180. 188. ad Charit. 404. 559. 620. Wakef. S. Cr. 4, 32. Herc. F. 1055. Phil. 866. 1125. Lindenbr. Terent. Eun. 5, 3, 3. Jacobs. Anth. 6, 180. 8, 381. 9, 376. 382. Villois. ad Long. 296. Porson. Med. p. 90. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 51. Valck. Adoniaz. p. 330. Xen. K. Π. 69. Wyttenb. ad Plut. 1, 247. ad Eund. de S. N. V. 83. Toup. Opusc. 1, 271. ad Herod. 500. 617. Musgr. Bacch. 723. Eripere, Paus. 3, 83. Mutare, Heindorf. ad Plat. Theæt. 331. ad Diod. S. 1, 107. Plut. Mor. 1, 920. Commovere, Piquer, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 11. Valck. ad Xen. Mem. 249. Sensu obscœno, Jacobs. Anth. 6, 168. 11, 336. 7, 406. 8, 5. Brunck. Aristoph. 1, 64. 230. 2, 27. 53. 3, 151. 186. 207. Kuster. 218. T. H. ad Plutum p. 411. Toup. Opusc. 1, 231. 480. 2, 42. Emendd. 2, 466. in Schol. Theocr. p. 214. Add. 391. Valck. in x. Id. p. 91. C Diatr. 252. Pierson. ad Mœr. 6. De quant., Heyn. Hom. 6, 60. Toup. Opusc. 1, 107. Κινεῖν et οἰκεῖν conf., Toup. Append. in Theocr. p. 45. Fischer. ad Æschin. 162. An fut. κινέσω, Brunck. ad Or. p. 174. Musgr. 158. Κινεῖν ὅρκους, Plut. Alex. p. 75. Schm. λίθον, Toup. Add. in Theocr. 390. ἔπαινον, Dionys. H. 4, 2193. λόγον, etc., Heindorf. ad Plat. Theæt. 353. τὸν λόγον περί τινος, Toup. Opusc. 1, 265. Emendd. 1, 402. δίκην, Alciphr. 338. Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον, Ruhnk. ad Rutil. 64. Πάντα κινεῖν, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 258. K. ἀκίνητον, Dionys. H. 2, 1177. Κινεῖσθαι, med., ad Il. N. 798. Wakef. S. Cr. 2, 141. παρὰ φύσιν, 4, 9. εἰς κλίσιν, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 197. 415. Κεκινημένος, Plato Phædr. 245." Schæf. Mss.]

" Κινητέος, Movendus, Aristot. Polit. Et Βίᾳ κ. " εἰς μάχην, Vi permovendus ad pugnam, Plut. Fab." [" Heindorf. ad Plat. Lys. p. 51." Schæf. Mss.]

Κίνημα, τὸ, Motus, quo sc. aliquid movetur; accipitur enim passive. Aristot. de Mundo, Ὄλυμπος ἀτάκτου κινήματος κεχωρισμένος, Ab incomposito motu D secretus. Plut. (10, 615.) Τὰ καλὰ ταῦτα καὶ λεῖα καὶ προσηνῆ κ. τῆς σαρκὸς, quibus Epicurei κάμπτονται et μαλάσσονται. Aliquanto post, Ὁ γὰρ τῆς ἐποχῆς λόγος οὐ παρατρέπει τὴν αἴσθησιν, οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις πάθεσιν αὐτοῖς καὶ κ. ἀλλοίωσιν ἐμποιεῖ: paulo ante, Τριῶν περὶ ψυχὴν κ. ὄντων, φανταστικοῦ, καὶ ὁρμητικοῦ, καὶ συγκαταθετικοῦ: de Epicureis, Τοιαῦτα μέν τοι ῥήματα καὶ κ. καὶ πάθη συνειδότες αὐτοῖς, ἑτέρους φορτικοὺς ἀποκαλοῦσι. Synes. Ep. 105. Διαλέξομαι πρός σε περὶ τῶν τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς κ., De motibus et cogitationibus animi mei, De motibus, quibus pectora mea miscentur, Virg. Æn. 12. et vario misceri pectora motu. Motus animi, mentis, sensuum, Lat. quoque appellant, quæ Plut. et ceteri κινήματα ψυχῆς s. αἰσθήσεων, non tantum motus et perturbationes, sed etiam quosvis motus, quibus animus sensusque agitatur, Cic. Dulcem motum afferunt sensibus, Lucret. Lætitiæ motus in se accipere. Sicut vero Motus reipublicæ Lat. dicunt pro Perturbationibus, ita et Græci. Polyb. 5. Οἱ δ' Αἰτωλοὶ ἐλπίσαντες μέγα τι καὶ δυσχερὲς κ. περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι, παρεῖλκον, Sperantes motum et seditionem in aula Philippi, Plut. Fabio, Τὰς ἀποστάσεις τῶν πόλεων καὶ τὰ κ. τῶν συμμάχων, Motus, in quibus socii erant. Sic Cic. Nullum reipublicæ motum afferre poterat, Stat. Discordesque serit motus. [" Grammat., vide Etym. 777. fin." Schæf. Mss.]

Κίνησις, Motus, Motio: tam in pass., quam in act. signif. Plut. de Animi Gener. Στάσιν καὶ κίνησιν, Statum et motum, Aristot. Eth. 7, 14. Ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ ἐν κινήσει, Lucian. de Salt., Καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κ. σφοδρότητι, In motu saltatorum, Athen. 8. Θεραπαίνας ἐμπείρους τοιῶνδε κ. τε καὶ σχημάτων. Aristot. Αἱ δὲ μεθ' ἡμέραν γινόμεναι κ., ἂν μὴ σφόδρα μεγάλαι ὦσι καὶ ἰσχυραὶ, λανθάνουσι παρὰ μείζους τὰς ἐγρηγορικὰς κ., Præut sunt motiones majores vigilantium, cum e contrario natura comparatum sit in iis, quæ fiunt inter somnum. Bud. Idem Aristot. Eth. 4, 8. Ὥσπερ δὲ τὰ σώματα ἐκ τῶν κ. κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη. Sic Cic. In corporum motione atque gestu multa cerni. Et cap. 3. Καὶ κ. δὲ βραδεῖα τοῦ μεγαλοψύχου δοκεῖ εἶναι, καὶ φωνὴ βαρεῖα, καὶ λέξις στάσιμος, Motus corporis tardior: κατ' ὄψιν ἡδεῖαι κ., Oculis suaves motiones, Cic. ap. Plat. Et ψυχῆς κίνησις, Animi commotio, ut Idem interpr. ap. Eund. Idem ap. Eund. ἀρχὴ κινήσεως interpr. Principium movendi. Sicut vero κίνημα dicitur de Tumultu reip., plebis, exercitus; sic et κίνησις, ut itidem Lat. Motus. Thuc. 3, (75.) Ὅπως ἧσσόν τι ἐν κινήσει ὦσιν οἱ ἐναντίοι. Sic Cic. quoque dicit Esse in motu. Herodian. 6, (3, 3.) K. τε μεγίστη πᾶσι τῆς ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐγένετο, Motus ingens extitit: 3, (7, 17.) Ὡς μηδὲν ταῖς Σεβήρου μάχαις—παραβάλλεσθαι μήτε πλήθει δυνάμεως, μήτε ἐθνῶν κινήσεσιν, Sive copias s. nationum motus consideres: 1, (13, 13.) Δεδιὼς τὴν τοῦ δήμου κ. μή τι καὶ περὶ αὐτοῦ νεωτερίσειεν. Sic Greg. Ὁρῶν τὴν τοῦ δήμου κ. ἐπ' αὐτὸν δρασμὸν βουλεύεται, Videns in se motum populi. Rursus ap. Herodian. 2, (6, 2.) K. ἄλογος κατεῖχε τὸν δῆμον: 1, (7, 1.) K. μεγίστη καταλαμβάνει τὸ στρατόπεδον, Ingens totis castris motus extitit. At Aristot. Polit. 4. τῶν πολιτειῶν κινήσεις, dixit quas ibid. μεταβολὰς appellavit. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 262. 2, 301. 3, 181. Ammon. 82. Mutatio, Heindorf. ad Plat. Theæt. 331. Conf. c. κνῆσις, Thom. M. 180." Schæf. Mss. " Principium, Origo, Semen, Clem. Alex. 369." Wakef. Mss. * " Κίνεσις. In Vetustissimo Glossarum Ms. Cod. e Bibliotheca Puteanorum fratrum se reperisse testatur Salmasius in Not. ad Inscr. Vet. p. 39. * πεποίθεσις, * μάθεσις, κίνεσις, pro πεποίθησις, μάθησις, κίνησις." Maittair. Dial. p. 165. * Κινησιφόρος, Orph. H. in Natur. 21. * Κινησίφυλλος, Apollon. Lex. 246. Hes. v. Εἰνοσίφυλλον. " Schol. Il. B. 632." Wakef. Mss. * Κινησίχθων, Schol. Soph. Antig. 154. * " Αὐτοκίνησις, Aristot. Ausc. Phys. 8, 9. 14." Kall. Mss.]

[* Κινητήρ, Pind. Ἰ. 4, 32. * Κινητήριος, Æsch. Suppl. 313.] Κινητήριον, Quo movere aliquid possumus, Incitamentum. [Æsch. Suppl. 457. " Jacobs. Anth. 7, 78. ad Lucian. 1, 498." Schæf. Mss.] Pro quo per sync. DICITUR Κίνητρον, ut θέλκτρον pro θελκτήριον, κήλητρον pro κηλητήριον. Est autem κίνητρον ap. J. Poll. (7, 169.) Baculus, quo tinctores pannum inter tingendum agitant et versant, ut melius intingatur. [* " Κίνηθρον, Mortarium, Schol. Nicandri Θ. 109. Vannus, Schol. Od. A. 127." Wakef. Mss.] Κινητὴς, Motor, Martial. Motor cunarum, Qui movet. [" Porson. Med. p. 91. * Κινητιάω, Coitum appeto, Pierson. ad Mœr. 6. Heringa Obs. 205." Schæf. Mss. Plato Comicus ap. Athen. 442.] Κινητικὸς, Movendi vi præditus, Cui movendi facultas inest, Diosc. de Pycnocomo, Ἡ ῥίζα αὐτῆς λυτικὴ κοιλίας καὶ κ. χολῆς δέδοται δραχμ. β ἐν μελικράτῳ: quam Plin. dicit In aqua mulsa denariorum duum pondere alvum et bilem exinanire. Gell. 4, 11. (Aristoxenus) nullo sæpius legumento Pythagoram dicit usum quam fabis, quoniam is cibus ei subduceret

sensim alvum et lævigaret. Verba ipsa Aristoxeni subscripsi, Πυθαγόρας δὲ τῶν ὀσπρίων μάλιστα τὸν κύαμον ἐδοκίμασε· κινητικόν τε γὰρ εἶναι καὶ διαφορητικόν. Κινητικὸς, Qui motibus excitandis studet, Turbulentus, Seditiosus. Sic Polyb. 2. et initio 3. milites vocat κ. καὶ καχέκτας. || Κινητικὸς accipitur etiam pass. pro Mobilis, Plut. de Pr. Frig. Τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, κ. δὲ τὸ θερμὸν, Frigus quietum, calor mobilis esse videtur: ibid. (751.) Ὡς βραδεῖα καὶ στάσιμος πρὸς ὀξύῤῥοπον καὶ κ. ἀντίκειται, Ut tarda et stabilis veloci et mobili contraria est. [Diod. S. 19, 14. Aristot. Meteor. 2, 8. "Steph. Dial. 41. Valck. Phœn. p. 39. 46." Schæf. Mss.]

Κινητὸς, Qui movetur, Mobilis, Aristot. Eth. 5, 7. Παρ' ἡμῖν δ' ἐστὶ μέν τι καὶ φύσει κινητὸν, οὐ μέν τοι πᾶν. Ibid. Εἴπερ ἄμφω κινητὰ ὁμοίως. ["Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 599." Schæf. Mss.] Ἀεικίνητος, Qui semper movetur, Perpetuum motum habens, Ocellus de Universo, Τῆς μὲν ἀ. φύσεως οὔσης, τῆς δὲ ἀειπαθοῦς, Plato Phædro, Τὸ γὰρ ἀ. ἀθάνατον, Cic. Quod semper movetur, id æternum est. A quibusdam ἀ. οὐρανὸς vertitur Cœlum infinitæ motionis. ["Ælian. H. A. 635." Wakef. Mss.] Ἀεικινήτως, Cum perpetuo motu, Philo de Mundo. ["Cyrill. Hier. 122." Wakef. Mss.] Ἀεικινησία, Sempiternus, s. Perpetuus motus, Dionys. Areop.

Ἀκίνητος, ὁ, ἡ, Qui non movetur, Immobilis, Hesiod. Ἔ. 2, (368.) Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν· οὐ γὰρ ἄμεινον. Plato, ἀκίνητον καὶ ἑστὼς, Immobile et stans, Cic. Quod idem Plato dicit, ἀκίνητον τάσδε κινήσεις, idem Cic. Latine Immobilis his motibus. Aristot. Ἀκίνητον δὲ τὸ οὖς ἄνθρωπος ἔχει μόνος. Unde Plin. Aures homini tantum immobiles. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀ. Plut. Τὴν ὕλην ἀργὸν ἐξ ἑαυτῆς καὶ ἀ. Materiam ignavam suapte natura et immobilem. Ἀκίνητα metaph. quoque dicuntur Quæ suo loco et statu non moventur, moveri nequeunt, non mutantur, ["moveri, mutare nefas est, Herod. 6, 134. Plato de LL. 8." Schw. Mss.] Æsch. c. Ctes. Καλὸν ἡ τῶν δημοσίων πραγμάτων φυλακή· ἀκίνητον γάρ ἐστι καὶ οὐ μεταπίπτει τοῖς αὐτομολοῦσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ. Plato Minoë, Ἀκίνητοι αὐτοῦ οἱ νόμοι εἰσί. Sic Thuc. 3, (37.) Χείροσι νόμοις ἀ. χρωμένη πόλις, κρείσσων ἐστὶν, ἢ καλῶς ἔχουσιν, ἀκύροις, Immotis legibus et quæ fixæ non refiguntur: 1, (71.) Καὶ ἡσυχαζούσῃ μὲν πόλει τὰ ἀ. νόμιμα ἄριστα, In civitate quieta non mutari instituta optimum est. || Ἀκίνητοι dicuntur etiam Qui immoti in sententia et proposito suo perstant, a sententia aut proposito dimoveri nequeunt, Pertinaces et obstinati. Cebes (34.) Ἀκινητότεροι ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι. At ἀ. μήτρα ap. Theophr. H. Pl. 5, (5, 2.) exp. Medulla, quæ materiam non abducit, nec contorquet; hoc enim ibi esse dicunt κινεῖν et παραστρέφειν: contortam vero ἕλκεσθαι dici καὶ συμπερίστασθαι. || Non movendus: Ἀκίνητα κινεῖν, Prov. Non movenda movere: qualia putantur termini, pomœria urbium, aræ, sepulcra, sacella, ut prolixius docet Erasm. Chil. [Soph. Œd. C. 624. "Herodes 21. Jacobs. Anth. 9, 376. Wakef. Trach. 875. Græv. Lectt. Hes. 590. ad Herod. 483. 500. * Ἀκινήτη, Brunck. Anal. 2, 300." Schæf. Mss.] Ἀκινητίζω, Immotus sto, s. maneo, Caveo ne movear, μὴ κινεῖσθαι ἐπιθυμῶ, Suid. ["Bast Lettre 19." Schæf. Mss. Athen. 314. "Eust. 146, 48. * Ἀκινητέω, 171, 40." Seager. Mss. Antyllus Oribasii.] Ἀκινήτως, SIVE Ἀκινητεὶ, More eorum, qui non moventur, Ita ut immotus et fixus maneas, Isocr. c. Soph. (7.) Τὸ μὲν τῶν γραμμάτων ἀ. ἔχει, Moveri nequit. ["Fischer. ad Euthyphr. p. 41." Schæf. Mss.] At ἀκινητεὶ est ap. J. Poll. ["Ἀκινητὶ, 3, 89. 9, 115." Kall. Mss.] ITEM Ἀκινητίνδα ἅμιλλα ap. Eund. (9, 110.) Ludus, quo inter se certabant τῇ ἀκινησίᾳ s. τῷ ἀκινητεὶ μένειν, "i. e. Qui "immotus et quietus diutius persisteret," ut ipse exp.; sed corrupte ibi SCRIBITUR Ἀκιντίνδα: "et "in VV. LL. ex eo." AT Κινητίνδα Ludum esse dicit, quo sese osculabantur, a κινεῶ pro καταφιλέω sumto. De quo Crates ap. eum dicit, Παίζειν ἐν ἀνδρικοῖς χοροῖσι τὴν κινητίνδα ὥσπερ εἰκὸς τοὺς καλοὺς φίλους. Sed vereor ne κυνῶ et κυνητίνδα scr. sit.

A Ἀκινησία, Nullus motus, Quies s. Status, quo res aliqua immota et fixa manet, Alex. Aphr. Μέγιστον ἴαμα παντὸς πάσχοντος μέρους ἡ ἀ. ὑπάρχει, Nullo motu agitari, Immotum et fixum manere in suo loco. Apud Suid. Καὶ τοὺς ἵππους ἐξελαύνειν προσέταξεν ὡς διαλύοιτο αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τοῦ παράπλου νεναρκηκὸς ὑπὸ ἀκινησίας. ["Toup. Opusc. 2, 163." Schæf. Mss.]

Αὐτοκίνητος, ὁ, ἡ, Qui ipse per se movetur, moveri potest, Plut. de Pr. Frig. Ὡς ἀ. ἐξ ἑαυτῆς πρὸς αὐτοκίνητον ἀντίκειται, Ut suapte natura immobilis, suopte impulsu mobili contraria est, Turn. [Plut. 7, 136. 480. 10, 208. * "Αὐτοκινήτως, Cyrill. Hier. 118. 195. Dionys. Areop. 23. 129. 149. * Αὐτοκινητικῶς, 202." Kall. Mss.] Αὐτοκινησία, Motus ultroneus, Motus, vel etiam Facultas se movendi, quo res aliqua sua sponte et suopte impulsu movetur aut moveri potest, Philop. in Procl. ["Procl. in Plat. Alcib. p. 15. Cr." Boiss. Mss.]

[* "Βραδυκίνητος, Schol. Theocr. 16, 93." Boiss. Mss. "Polemon 1, 6. Adamant. 1, 4. 2, 41." Kall. B Mss. * "Βραδυκινησία, Tarda motio, Aristid. Quint. 81." Wakef. Mss. "Ad Il. H. 422." Schæf. Mss.] Δυσκίνητος, Difficulter mobilis, Qui difficulter movetur s. moveri potest, Ad motum tardus, Qui tardo et segni motu agitur, Epigr. δυσκίνητον φέρει, Qui vix movetur, ægre et difficulter movetur s. moveri potest, Plut. de Pr. Frig. Καὶ τὸ στάσιμον αὐτῷ δ., οὐκ ἀργόν ἐστι, Ejus stabilitas in motus difficultate sita est: Alexandro (4.) Πρὸς τἄλλα ῥαγδαῖον ὄντα καὶ φερόμενον σφοδρῶς, ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὸ σῶμα δ. εἶναι: de Def. Orac. Τῶν ζώων πολλὰ δ. καὶ νωθρὰ ταῖς ψυχαῖς ὄντα, Multa tardi animi et stupidi. ["Athen. 1. p. 10. Schol. Aristoph. Πλ. p. 26." Schæf. Mss. * Δυσκινήτως, Plato de Rep. 6. p. 503.] Δυσκινησία, Difficilis motus, Difficultas motus, Plut. (6, 484.) loquens de morbis, Αἱ πλεῖσται καθάπερ προαγγέλους καὶ προδρόμους καὶ κήρυκας ἔχουσιν ἀπεψίας καὶ δ. [* "Ἑτεροκίνητος, Procl. in Alcib. 106. ubi Creuzer. affert e Simpl. ad Epict. 365. Schw." Boiss. Mss. "Pachym. Metaphr. in Dionys. Areop. D. N. 4, 33. C (244.) Damascius ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 221." Kall. Mss.] Εὐκίνητος, Qui facile movetur s. moveri potest, Facile mobilis, Aristot. Οἷς τὸ μέτωπον μικρόν, εὐκίνητοι. Pro quibus Trogus ap. Plin. Quibus parva frons, mobilem animum subesse significat. Apud Eund. in Rhet. 2. Εὐκίνητοι πρὸς ὀργήν, Qui facile ad iram commoventur s. concitantur. Et neutr. τὸ εὐκ., Motus facilitas, Herodian. 7, (7, 2.) de plebe Romana, Πολὺ καὶ ῥᾴδιον ἔχει τὸ τῆς γνώμης εὐκ., Ceteris omnibus mobilior est. [* Εὐκινήτως, Diod. S. 782. Schol. Thuc. 2, 41.] Εὐκινησία, Facilis motus, Mobilitas. [Athen. 637.]

[* Κοσμοκίνητος, Pisid. Opif. p. 429. * Λαξοκίνητος, Schol. Hesiod. Ἔργ. 381. * Ὀλιγοκίνητος, Stob. Ecl. Eth. 2, 202.] Ὀξυκίνητος, Ad motum subitus et præceps, Qui celeriter s. subito movetur, Lucian. Ὀ. γίνεται, Subita et acri ira commovetur, Subito et acriter exacerbatur, [2, 184. 3, 237. * Ὀξυκινησία, Eunap. V. Soph. 78. * Πατροκίνητος, Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 1, 1. * Πνευματοκίνητος, Idem p. 373. D "Const. Manass. Chron. p. 94." Boiss. Mss. * Πνευματοκινήτως, Theophan. Homil. p. 82.] Πολυκίνητος, Qui multiplici motu agitatur, Aristot. de Mundo, Τοῖς μὲν πολυκίνητον ἄρχειν, Hos quidem in regendo motus exercet multiplex. ["Schol. Opp. Ἁ. 4, 585. Schol. Il. B. 814." Wakef. Mss. * Πολυκινησία, Eust. Od. A. p. 41, 27. * Πυκνοκίνητος, Hippocr. 792. * Ταυτοκίνητος, Dionys. Areop. de Cœl. Hier. p. 70. Maximus p. 25. * "Ταχυκίνητος, Polemo 284." Wakef. Mss. * "Φιλτροκίνητος, Tzetz. ad Hesiod. p. 9. Gaisf., cf. Yriart. Catal. Matr. 407." Boiss. Mss. * Χριστοκίνητος, Greg. Naz. 3, 444. * Ψαλμοκίνητος, Pisid. Opif. 426.]

Κινηθμὸς, Motus, i. q. κίνημα, ut κηληθμὸς i. q. κήλημα. ["Valck. ad Röv. p. 44." Schæf. Mss. Pind. Π. 4, 370.]

Ἀνακινέω, Commoveo, Impello, Suscito, Excito, Bud. a Dionys. Areop. poni tradit pro Excito, i. e. Enasci facio, ἐκφύω. ["Ἀνακ. λόγον, Heindorf. ad Plat. Theæt. 353." Schæf. Mss. * Ἀνακίνημα, Hip-

pocr. 364.] 'Ανακίνησις, Commotio, Suscitatio. In VV. LL. ἀνακινήσεις exp. Præludia in Plat. de LL. 4. (p. 198.) Προοίμιά τε ἐστὶ καὶ σχεδὸν οἷόν τινες ἀ. ἔχουσαι τινὰ ἔντεχνον ἐπιχείρησιν. [Soph. Œd. T. 727. * "'Ανακινητικὸς, Dionys. Areop. 115." Kall. Mss.] Προανακινέω, Ante commoveo s. impello, Plut. (9, 735.) Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ αἰσθητὰ ταυτὶ προανακινῆσαι βέλτιόν ἐστι, Veruntamen corpora ista sensus moventia ante oratione tanquam impellere præstiterit, Turn. [* Προσανακινέω, Plut. Cat. Maj. 26. * Συνανακινέω, Geopon. 9, 41. * 'Υπανακινέω, Aristoph. 'Εκκλ. 1165.]

'Αντικινέω, Contra moveo, Ex adverso moveo, Moveo contra quempiam. [" Philo J. 2, 22." Wakef. Mss. Polyb. 2, 66, 3. * " 'Αντικίνησις, Hermes Pœmander p. 12." Boiss. Mss. " Stob. Ecl. Phys. 400. (416.)" Kall. Mss.]

'Αποκινέω, Amoveo, Removeo. Unde ἀποκινούμενος ὅρος, in Pand., Terminus amotus, qui amovetur. Suid. ἀποκινεῖν exp. ἀπέρχεσθαι et ἀποτρέχειν. Dicitur, inquit, et de navigiis, quæ appelluntur in portum, ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις. [" Æneas Comm. Poliorc. c. 10. ἀποκινῇ, Pedem porta extulerit, Casaub." Seager. Mss. * 'Αποκίνησις, Gl. Remotio, Emotio. * Δυσαποκίνητος, Theophyl. 3, 683.] 'Απόκινος, ὁ, Recessus, Discessus, Fuga, Aristoph. 'Ιππ. (20.) 'Αλλ' εὑρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου, Schol. φυγὴν, ἀποχώρησιν: simul vero subjungit esse et Saltationis genus φορτικῆς. J. Poll. autem scribit βακτριασμὸν et ἀπόκινον et ἀπόσεισιν esse Genera saltationum, in quibus lumbi circumagerentur. At μόθων illi est ὄρχημα φορτικὸν, sicut Aristoph. Schol. ἀπόκινος est ὄρχησις φορτική. Ceterum ap. Athen. ἀπόκινος pro Saltatione fem. est generis. [* 'Υποκινέω, Aristoph. 'Ορν. 1011. * 'Υποκινητέον, Θ. 924.] Διακινέω, Permoveo, Incito, Aristoph. N. (477.) διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, exp. Permove ejus mentem, Incita. Thuc. autem (5, 25.) Διεκίνουν τὰ πεπραγμένα, Concutiebant, Peturbabant, Bud. Rursum autem ap. Aristoph. (Σφ. 688.) pass. partic. διακινηθεὶς, addito dat. τῷ σώματι, de lascivo quopiam corporis motu, qui fit gesticulatione. In VV. LL. affertur ex anon. Auctore Διακινεῖν τὸ πεπονθὸς μόριον, ubi fortasse accipitur pro simplici κινεῖν: exp. tamen ibi Permovere partem affectam. [" Ad Charit. 560. Toup. Opusc. 1, 109." Schæf. Mss. Sermone pertento, Sosipater Athenæi 378. Aristoph. Θ. 70. * Διακίνημα, Oribas. Cocchii 141, 31. Hippocr. 775. * Διακίνησις, Galen. 12, 456. * " Διακινήσιμος, Bevereg. ad Canon. 69." Kall. Mss. * Διακινησία, Alex. Trall. 9. p. 550. * Προδιακινέω, Joseph. A. J. 15, 5, 2.]

" 'Εγκινούμενος, exp. Turbans, Impediens: sed " sine exemplo. Id autem nobis suppeditat Aristoph. " Ex ejus enim Babyloniis Etym. et Lex. meum " vet. afferunt, 'Ανήρ τις ἡμῖν ἐστιν ἐγκινούμενος, ex- " ponentes ταράττων καὶ ἐμποδίζων."

[* 'Εκκινέω, Xen. K. 3, 10. Soph. Œd. T. 354. Trach. 981. 1244. El. 567. Plut. 8, 499. Aristoph. Λ. 1029. Schleusn. Lex. V. T.]

[* 'Επικινέω, Epict. 33, 10. Jambl. V. P. 46. Kiessl. Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Κατακινέω, Schol. Theocr. 5, 116." Wakef. Mss.] " Κατακίνησις, Commotio, Dimotio."

Μετακινέω, Transmoveo, Dimoveo. Bud. in Pand. accipi tradit pro Dimoveo, et Removeo; et a Themistio in principio Analyt. post. pro Muto, i. e. Reformo. Sed accipi generalius etiam pro Muto, ostendunt composita. [" Loco emoveo, Herod. 1, 51. 9, 51." Schw. Mss. " Ad Diod. S. 1, 107. Jacobs. Anth. 9, 376." Schæf. Mss. Μετακινέσαι, Maittair. Dial. p. 165. * Μετακίνημα, Hippocr. 102. * Μετακίνησις, 379. Schleusn. Lex. V. T.] Μετακινητὸς, Qui transmoveri s. dimoveri potest, Qui mutari potest, Mutabilis, Plut. (6, 576.) "Οτι τοὺς νόμους ὁ Σόλων ἔφη μετακινητοὺς εἶναι, Quod Solon mutabiles esse leges dixit. Apud Thuc. 5, (21.) p. 172. Καὶ ἅμα βουλόμενος εἰδέναι εἰ ἔτι μετακινητὴ εἴη ἡ ὁμολογία, ubi redditur, An immutari posset; sed videtur esse potius An retractari posset, ea in signif., qua dixit Trajanus Ep. ad Plin. Retractari atque in irritum vindicari. CONTR. 'Αμετακίνητος, Qui transmoveri non potest, Immutabilis. [Joseph. A. J. 1, 2. Dionys. H. 1, 520. Schol. Æsch. Pr. 34. Soph. Aj. 939. 1 Cor. 15, 58.] 'Αμετακινήτως, q. d. Immutabiliter: ἀ. ἔχειν, Isocr. (ad Nicocl. 6.) Aristot. (Eth. 2, 4.) Immutabile esse. AT Δυσμετακίνητος, Qui non facile transmoveri potest s. mutari. [Joseph. * Δυσμετακινήτως, Alex. Trall. 91.] UT Εὐμετακίνητος, Qui facile transmoveri potest s. mutari. [Eunap. * Συμμετακινέω, Eust. Od. A. p. 18, 41.]

Παρακινέω, Perperam moveor, Indecore moveor et instabiliter; accipitur enim significatione pass. Aristoph. B. (645.) 'Ιδοὺ, σκόπει νῦν, ἤν με παρακινήσαντ' [μ' ὑποκ.] ἴδῃς. || Emoveor mente, In furorem vertor: unde παρακινῶν et παρακεκινηκὼς ap. Plat. Xen. ('Απ. 4, 2, 35.) In furorem versus, Furibundus, Bud. 613. et 750. Usus vero est et pass. παρακεκινημένος Lucian. (3, 131.), ut ibid. docet. Idem Bud. alibi παρακινεῖν vult esse itidem Emoveri mente, Exire e potestate, Transversum agi; et affert e Plat. de Rep. 7. (p. 178.) Καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιστέοι εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἤ τι καὶ παρακινήσουσι. Quem l. sic quoque exp., Probandi etiam in his, an solertia versatili ad omne studium traducti, in eo constabunt: an etiam exorbitaturi sint, nec eo staturi quod susceperint. Addit et e l. 9. fin. Φυλάττων μή τι παρακινῇ αὐτοῦ τῶν ἐκεῖ, i. e., inquit, Ne quid perperam intus emoveatur. H. e., Ne in se aliquid secus admittat, aut de se consulat. Addit vero παρακινεῖν interdum etiam active accipi, in ead. alioqui signif. sc. pro Emoveo mente, Mente alieno, In furorem verto s. ago: Theophr. Τὸν μὲν στρύχνον ὥσπερ παρακινεῖν καὶ ἐξιστάναι: cum antea dixisset, Τῶν μὲν γὰρ στρύχνων ὁ μὲν, ὑπνώδης, ὁ δὲ, μανικός. || At vero Theophr. C. Pl. 6, (7, 6.) παρακινεῖν dixit de vino, quod sub sidere motu turbido vitiatur, Καὶ μάλισθ' ὅταν θαλαττωθῇ, ἢ ἐπὶ τῆς τοῦ ἄστρου ἐπιτολῆς παρακινήσῃ, Bud. || Perverto, Inverto, Dionys. Areop. Θεῖα λόγια παρακινοῦντες. || Labefacto, Greg. in Jul. Νῦν δὲ τὸ πειρᾶσθαι τὰ Χριστιανῶν μετατιθέναι καὶ π., Bud. [" Παρακεκινήκει πρὸς τὰς ἡδονὰς, Furore ad voluptates ferebatur, Athen. 531. vide Cas." Strong. Mss. " Ad Lucian. 1, 334. 470. 2, 58. Kuster. Aristoph. 69. Dionys. H. 1, 349. 434. 2, 1094. Παρακινῶν, 1183. Plato Phædr. 260. Τὰ παρακ., Dionys. H. 3, 1389. 1440. Παρακεκινηκὼς, Wakef. S. Cr. 2, 141. ad Diod. S. 2, 556. 565. et Add. Παρακεκινημένος, Argum. Soph. Aj. Παρακινηθεὶς, Insania commotus, Argum. Eur. Iph. T., Lucian. 3, 131. (Lat. Permotus:) Plut. 5, 97. Hutt." Schæf. Mss. Plut. Galba 13.] Παρακίνημα, Perversio, Distortio: τοῦ τραχήλου, in Hippiatria, Colli perversio et distortio. Dicitur et παραγωγή. Bud. [Eust. Od. A. p. 39, 43. * Παρακίνησις, Il. A. p. 9. Schol. Thuc. 4, 11.] Παρακινητικὸς, Emotus mente. [" Schol. Theocr. 11, 40. Hierocles 182." Wakef. Mss.] Παρακινητικῶς ἔχειν, Emotum mente esse, Plut. Solone [8. * " Συμπαρακινέω, Nicet. Paphlag. in Martyrum Triadi p. 8. Comb." Boiss. Mss.]

[* Περικινέω, Hesych. 751. * " 'Αμφιπερικινέω, Quint. Sm. 2, 639." Wakef. Mss.]

" Προκινέω, Ante moveo. Pro Promoveo affertur " e Xen." ['Ιππ. 9, 3. K. Π. 1, 4, 23. " Wyttenb. ad Plut. 1, 135. Diod. S. 2, 174." Schæf. Mss.]

[* " Προσκινέω, Admoveo, unde προσκινεῖσθαι, de concubitu, i. q. συνουσιάζειν, Aristoph. Λ. 227. Xenarchus Athenæi 569. ubi perperam olim προσκυν. Cf. Athen. 685." Schw. Mss. Aristoph. 'Εκκλ. 256. * " Προσκινητὸς, Nilus Epist. 264." Boiss. Mss.]

Συγκινέω, Una moveo, Simul moveo, vel agito. UNDE Συγκίνησις, Agitatio, quæ simul fit; Commoveo et Commotio, VV. LL. [" Συγκινέω, ad Lucian. 1, 713. Markl. Suppl. p. 253." Schæf. Mss. Polyb. 15, 17, 1. * Συγκίνημα, Sext. Emp. adv. Math. 9, 170. Schol. Æsch. Pers. 412. Συγκίνησις, Longin. 20, 2. * 'Ασυγκίνητος, Oribas. Collect. Ms. 6, 21. Οἱ δὲ (περίπατοι) ἐν λειμῶνι προσηνέστατοι καὶ ἀσυγκινητότατοι, ubi Codex exhibet ἀσυγκεινώτατοι.]

'Υποκινέω, Moveo leviter, metaph. Arrian. (7, 1, 4.)

Ἤδη γὰρ καὶ ὑπεκίνει αὐτὸν τὸ Ῥωμαίων ὄνομα προχωροῦν ἐπὶ μέγα. Idem alibi (7, 20, 4.) de Arabia verba faciens, Τῆς τε χώρας ἡ εὐδαιμονία ὑπεκίνει αὐτὸν, ὅτι ἤκουεν ἐκ μὲν τῶν λιμνῶν τὴν κασίαν γίγνεσθαι αὐτοῖς, Alliciebat, Stimulabat eum ad expeditionem suscipiendam in Arabiam. Bud. || Ὑποκινεῖν dicitur lepus, qui e cubili excitatur audito strepitu, Xen. (K. 5, 12.) Ὑπομένει δὲ πανταχοῦ ἰχνευόμενος, ἐὰν μή τι περίφοβος τῆς νυκτὸς γένηται· παθὼν δὲ τοῦτο, ὑποκινεῖ. Sic et aliquot aliis ll. Bud. [" Ibi igitur reciproce accipiendum id verbum, Movet, Leviter sese movet. Similiter ap. Herod. 5, 106. Οὐδεμίη πόλις ὑπεκίνησε, Nulla civitas vel paululum se commovit, res novas molitus est." Schw. Mss.] || Ὑποκεκινηκὼς, sicut et παρακεκινηκὼς supra, Emotus mente, In furorem versus s. actus, Furibundus, Plato de Rep. 9. Καὶ μὴν ὅγε μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκὼς, οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειρεῖ τε καὶ ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν. [" Heindorf. ad Plat. Charm. 81. ad Charit. 537. Jacobs. Anth. 6, 286. Kuster. Aristoph. 69. Brunck. 2, 177. Heyn. Hom. 4, 633. Schneid. ad Xen. K. 'A. 39. Toup. Opusc. 2, 18. Ὑποκεκινηκὼς, Schol. Soph. Aj. 531. Lob." Schæf. Mss.]

[* Ἀκινήεις, Nicander 'A. 436. * Παλιγκινὴς, Schol. Apoll. Rh. 4, 1315.]

[* Κιναχύρα, Aristoph. Ἐκκλ. 730.] " Κίνερμοι,
" Hesychio οἱ μικροὶ ἰχθύες, Parvi pisces." " Κινού-
" ρας, Eod. auctore vocant τοὺς κακούργους ἵππους,
" Equos maleficos, s. malignos et improbos, qui vel
" calce vel morsu vel excussione sessorem lædunt."
[" Κινούρης, Scriptt. R. R. 4, 2. p. 15. Schneid."
Schæf. Mss.]

" Κινῶ, Doriensibus i. q. κίνησις, Motus, teste
" Hes." [" Valck. Phœn. p. 698." Schæf. Mss.] " At
" κίνω, i. q. κινέω, Moveo. Suid. enim κινόμενος
" affert positum pro κινούμενος."

" Κίνδαξ, Agilis, Qui facile se huc illuc movere et
" flectere novit. Hesychio εὐκίνητος, afferenti itidem
" κίνδακας pro εὐκινήτους." [Photio est etiam κίνδυ-
νος.] " Σκίναξ, κος, ὁ, Agilis, Cui agilitas inest ad
" subsiliendum apta: σκίνακες dicitur ἐπὶ τῶν λα-
" γωῶν, inquit Hes. Hoc autem verum esse compe-
" ritur ap. Nicandrum: quippe qui in Alexiph. (67.)
" leporem appellet σκίνακα δερκευνέα:" [Θ. 577.
" Jacobs. Anth. 9, 5. Toup. Opusc. 2, 79." Schæf.
Mss.] " Σκίναρ redditur Fœtus, item Fœtura. Extat
" autem et hoc ap. Nicandr. Θ. (695.) καὶ ἠελίου
" δίχα τέρσον, Μή τι ἐνισκήλῃ νεαρὸν σκίναρ ὠκὺς
" ἀΐξας. Ubi Schol. esse ait τὸ γέννημα, vel τὸ σῶμα
" καὶ σκήνωμα τῆς γαλῆς. Vult autem hoc σκίναρ
" esse παρὰ τὸ σκιρτᾷν." " Σκινθίζομαι, Calcitro,
" Suid. Hes." [" Κίνω, κινάω, κινέω, κινίω, κινόω,
" κινύω, κινύθω, κινύσσω: σκίνω, σκινάω, σκίναξ, σκι-
" νίω, σκινίθω, σκίνθω, σκινθίζω." Schn. Lex.]

" Κινδαύει, Hesychio κινεῖται, κερατίζει, Movetur,
" Cornibus ferit."

" Κιναθίζειν, Hes. esse tradit ἰδιάζειν, ἀποθησαυρί-
" ζειν κατὰ μικρὸν συλλέγοντα. Sed addit, quosdam
" exp. μινυρίζειν et κινεῖν. Ac ut verbum κιναθίζειν
" exp. κινεῖν, Movere: ita et ejus VERBALE Κινάθισμα
" exp. κίνημα, Motus: sed addens πλήθους, signifi-
" cans sc., esse Motum et strepitum qui a pluribus
" unum in agmen congregatis cietur: ut et Schol.
" Æschyli exp. κίνημα πλήθους, in Prom. (124.) κι-
" νάθισμα κλύω Πέλας οἰωνῶν. Pro κιναθίζειν autem,
" q. e. μινύρεσθαι, Querula voce lamentari, dicitur
" et Κιναρύζεσθαι paulo infra." " Κιναθίας He-
" sychio κρυπτὸς, Occultus, Tectus."

¶ Κίνυμι, Moveo, i. q. κινέω. Et in pass., Il. Δ. (332.) Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν: K. (278.) Ulysses ad Minervam, ἥτε μοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω Κινύμενος, i. e. κατὰ νοῦν κινούμενος καὶ διαλογιζόμενος, Eust. e. vett. Gramm., exp.: Greg., Κινυμέναις κεφαλῇσιν ἐμὴν γελόωντες ὀϊζύν: Idem, Τῇ καὶ τῇ σοβαροῖς ἴθμασι κινυμένη. [" Ad Charit. 769. Jacobs. Anth. 8, 231. Heyn. Hom. 4, 618. 6, 60. Musgr. Or. 158." Schæf. Mss. * " Ἀκίνυτος, a κίνυμαι, Plato Euthyphr., nisi leg.

A ἀκίνητος." Ind. Scap. Oxon. * Ἐγκίνυμι, Quint. Sm. 13, 245. * Ἐπικίνυμαι, falsa lectio ap. Eund. 12, 145. leg. * ἐπικαίνυμαι. * Ὑποκινέω, Idem 4, 510. * Ὑποκίνυμαι, 3, 26.]

Κινύσσω, idem, atque inde derivatum, Eust. [Il. Δ. p. 472, 43. Æsch. Choëph. 193.] Κίνυγμα, Simulacrum aërium, τὸ ἀέριον εἴδωλον, Eust. [Æsch. Pr. 157.] " Κηνυσσόμην, Hes. affert pro εἴδωλον ἐγενό-
" μην. A quo verbo est VERBALE Κήνυγμα, quod
" Idem esse dicit τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιὰ καὶ
" εἴδωλον, φάντασμα. Ita ut κηνύσσεσθαι sit In spe-
" ctrum et umbram corporis evanescere: κήνυγμα,
" Spectrum et umbra corporis. Hoc ipsum κήνυγμα
" Idem exp. etiam ἀσθενὲς καὶ ἀχρεῖον: qui aliquan-
" to ante et κήλυγμα esse dixerat ἀχρεῖον, ἀσθενὲς,
" Inutile, Invalidum." [* " Κηνῶ, Koen. ad Greg.
Cor. 161." Schæf. Mss.]

" Ἀκίναγμα, ατος, τὸ, pleonasmo τοῦ α et τροπῇ τοῦ
" κ dicitur pro τίναγμα, Concussio et complosio:
" qua nimirum res aliquæ concutiuntur et comple-
B " duntur. Apud Etym. Χειρῶν ἠδὲ ποδῶν ἀκινάγμα-
" τα, i. e. τὰ τινάγματα τῶν ποδῶν μετὰ ῥυθμοῦ καὶ τῶν
" χειρῶν κινήματα. Perperam ap. Hes. scriptum ἀκι-
" ναγμος, pro hoc ἀκίναγμα, vel saltem pro ἀκινα-
" γμὸς oxytono: exp. autem itidem τιναγμοὶ, κίνησις."
[* " Κίνυψ, Bekk. Anecd. 811." Boiss. Mss.]

" Ἀκιδνὸς, Infirmus, Imbecillis, Debilis. Item Vi-
" lis. Hes. enim ἀκιδνὸν, exp. non solum ἀσθενὲς, sed
" etiam εὐτελές. Idem compar. ἀκιδνότερον exp.
" ἀσθενέστερον, ταλαιπωρότερον, ἀθλιώτερον, Infirmius,
" Ærumnosius, Miserius: procul dubio respiciens
" ad gnomicum hunc versum Homeri Od. Σ. (129.)
" Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. Sic et
" Hippocr. usus est pro Debili et infirmo, Γυναικ.
" l. 1. Ἐπειδὰν ἀκιδναὶ αἱ μῆτραι ἐοῦσαι εὔτροποι ὑπὸ
" πάθεος γίνονται. At pro Vili, Archestr. ap. Athen.
" (117.) de saperda, φαῦλον ἔφυ καὶ ἀκιδνὸν ἔδεσμα."
[Manetho 2, 178. δμωῇσιν.] " Rursum Homero ἀκι-
" δνότερος est Inferior, ἥσσων. Od. Θ. (169.) Ἄλλος
" μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ: E. (217.)
C " σεῖο, περίφρων Πηνελόπεια, Εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθός
" τ' εἰς ἄντα ἰδέσθαι. Etym. dictum vult hoc ἀκιδνὸς
" pro αἰκιδνὸς, derivato ex αἰκίζω, ut παιδνὸς a παίζω,
" et signif. εὐτελὴς καὶ ἐν αἰκισμοῖς ὤν." [" Ἀκιδνὸς,
* Ἀκιδρὸς, Brunck. ad Poet. Gnom. p. 278." Schæf.
Mss. Cf. Ἀκιρός.] " Κιδνοτέρους, s. Ἀκιδνοτέρους,
" Hes. esse dicit τοὺς ἀσθενεστέρους, Invalidiores."
" Ἀκιανώτερον Eid. est τὸ ἀσθενέστερον, Imbecillius,
" Infirmius." " Ἀκυδνοτέρη ap. Hippocr. perperam
" scriptum pro ἀκιδν."

" ΚΙΝΩΠΕΤΑ, Hesychio κνώδαλα, θηρία. Calli-
" machi Schol. ita dici scribit τὰ θηρία, οἱονεὶ κινώ-
" πεδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐδάφει κινεῖσθαι: itidemque
" Schol. Nicandri κινώπετα dici θηρία τὰ ἐν τῷ πέδῳ
" κινούμενα, οἷον κινώπεδά τινα ὄντα. Ita igitur Ni-
" cander Θ. 26. Ἢ καὶ ἀν' ὑλήεντα ναπὴν λόφον, ᾗ ἀνὰ
" βήσσης Ἐσχατιὴν, ὅθι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται
" ὕλην. Et Callim. Hymno in Jov. (25.) Πολλὰ δὲ
" Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος, Ἰλυοὺς ἐβάλοντο
" κινώπετα. Suidas magis restringit signif., κινώπετα
D " esse dicens τὰ ἐν τῷ πέδῳ κινούμενα ἑρπετά." [Eust.
ad Dionys. P. 543. " Ilgen. Hymn. p. 415. Brunck.
Andr. 1259." Schæf. Mss. * Κνώπετον, Lobeck.
Phryn. 400.] " Affertur et Κινωπισταί, οἱ, pro Re-
" ptilia, Culices, sed sine ullo ullius Auctoris testimo-
" nio." [Legitur ap. Nicandr. Θ. 141. " Valck.
Adoniaz. p. 251." Schæf. Mss. Schneidero magis
proba videtur forma * Κινωπηστὴς, conferenti Ἑρπε-
τὸν, Ἑρπηστής.]

" Κνὼψ, Nicandro τὸ φαλάγγιον, Θ. 751. Ἄλγεα
" δὲ προτέροισιν ἴσα κνώπεσσι πελάζει. Ibi enim
" Schol. exp. ἀλγηδόνας ἴσας παρέχει τοῖς φαλαγγίοις
" οἷς προεῖπον:" [Κνῶπες, i. q. κινώπετα, ibid. 499.
Χώρῳ, ἵνα κνῶπες θαλερὴν βόσκονται ἀν' ὕλην: κνωψὶ
pro κνώπεσι, 521. * Κνωπόμορφος, Lycophr. 675.]
" Κνωπεὺς s. Κνουπεὺς, Hes. teste dicitur ἄρκτος, Ur-
" sus." " Κνωπώσω, Eid. θριγκώσω, Sepiam, Lorica-
" bo: h. e. Maceria aut sepimento loricatè muniam."
[an leg. κνωπώσω, a κνὼψ, τὸ φαλάγγιον, Aranea? id
est, Maceria, quasi araneæ tela, muniam?]

" ΚΝΩΔΑΛΟΝ, Bestia, Animans. Hes. et Schol. A
" Aristoph. volunt proprie dici ἐπὶ τοῦ θαλαττίου θη-
" ρίου, veluti κινώθαλον, h. e. ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενον:
" Homerum vero et ceteros poëtas κνώδαλον usur-
" passe etiam ἐπὶ χερσαίου θηρίου, pro Bestia terre-
" stri. Sic enim ille Od. P. (317.) Οὐ μὲν γάρ τι φύ-
" γεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης Κνώδαλον ὅττι ἴδοιτο,
" Quamcunque in profunditatibus sylvæ bestiam cer-
" neret. Et Hesiod. Θ. (582.) Κνώδαλ' ὅσ' ἤπειρος
" πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα, Bestias quascunque ter-
" ra et mare alit: indicans tam de terrestribus quam
" de aquaticis dici. Æsch. Boves quoque appellat
" κνώδαλα: Pr. (462.) p. 31. Κάζευξα πρῶτος ἐν ζυ-
" γοῖσι κνώδαλα Ζεύγλαισι δουλεύοντα, σώμασίν θ',
" ὅπως Θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων Γένοινθ'.
" Ac Boves ibi intelligi patet ex his quæ sequun-
" tur, ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους Ἵππους: ut Jumenta
" quoque τῶν κνωδάλων appellatione contineri sci-
" amus. Verum et Reptilium genus hoc nomine in-
" telligitur, et τὰ μικρὰ ζῶα. Quo modo Nicand. Θ.
" 98. in descriptione antipharmaci cujusdam jubet ἐκ B
" τριόδοιο μεμιγμένα κνώδαλα χύτρῃ [χύτρῳ] Ζωὰ νέον
" θορνύντα καὶ ἔνθορα βάλλειν: paulo post, 110. ὄφεις
" appellans vocabulo specialiori quæ hic generaliori
" appellarat κνώδαλα: quod et Schol. annotavit. Scri-
" bit enim et ipse, κνώδαλα proprie vocitari τὰ θαλάσ-
" σια, παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν τῇ ἁλί: abusive autem
" nunc ab eo sic dici τοὺς ὄφεις, et ab Opp. universa
" τὰ τῶν θηρίων γένη, qui alioqui et ad sylvaticas be-
" stias restrinxit quas venatu persequimur: initio
" Halieuticῶn canens, σκύλακες δὲ συνέμποροι ἡγεμο-
" νῆες Κνώδαλα σημαίνουσι, καὶ ἰθύνουσιν ἄνακτας
" Εὐνὴν εἰς αὐτήν. Rursum Nicand. κνώδαλα appel-
" lat Insecta quoque noxia: Θ. 759. Φράζεο δ' Αἰγύ-
" πτοιο τάτε τρέφει οὐλοὺς αἶα Κνώδαλα, φαλαίνῃ ἐνα-
" λίγκια: ubi et Schol. annotat intelligi Insectum
" volucre, simile τῷ κρανοκολάπτῃ. Vermes quoque
" a Plat. vocantur κνώδαλα, in Axiocho (§. 3.) Ἀει-
" δὴς δὲ καὶ ἄπυστος ὅποι ποτὲ κείσομαι, σηπόμενος εἰς
" εὐλὰς καὶ κνώδαλα μεταβάλλων, In vermes et lum-
" bricos. Non usquequaque igitur veræ sunt ety- C
" mologiæ quæ afferuntur, nec sane ea quæ κνώδαλον
" vult ἐπὶ τοῦ χερσαίου θηρίου dici παρὰ τὸ κνᾶν ἁλί-
" σκεσθαι: nec enim insecta volucria, nec reptilia,
" ut angues et vermes, canibus venaticis capi queunt."
[In Meleagri Epigr. 93. appellantur κώνωπες, νυκτὸς
κνώδαλα, διπτέρυγες. " Wakef. Phil. 752. Eum. 358.
Stanl. 663. Jacobs. Anth. 6, 107. 8, 25. 9, 155.
Spec. 107. Brunck. Soph. 3, 413. Ruhnk. Ep. Cr.
218. Toup. Opusc. 1, 353. Voss Myth. Br. 1, 104.
Wolf. ad Hesiod. 113. Ilgen. ad Hymn. 413." Schæf.
Mss. * Κνώδαλος, adj., Hom. H. in Merc. 188. γέ-
ροντα: " Si lectio sana est, dentium vitium senibus
usitatum notat: vel Raros et exsertos dentes haben-
tem, vel Edentulum." Ernesti. * Κνωδάλιον, Hesych.
414. * Κνωδαλώδης, Tzetz. Chil. 5. p. 88.]

" ΚΙΝΥΡΟΜΑΙ, Lamentor, et quidem querula
" voce, Lugubri et lamentabili voce queror: ὀδύρο-
" μαι. Aristoph. Ἱππ. (13.) τί κιννρόμεθ' ἄλλως; Quid
" frustra lamentamur flebili murmure? Cum accus. D
" in Epigr. Καί σε κινυρομέναν. Itidemque ap. Opp.
" K. 3, (216.) Ὡς καὶ θῆλυς ὄναγρος ἐφ' υἱεῖ πάμπαν
" ἔοικεν Οἰκτρὰ κινυρομένῃ καὶ δύσμορα κωκυούσῃ.
" Quibus subjungit, Φαίης κεν πανάποτμον ἐὸν παῖν
" ἀμφιβεβῶσαν Μείλιχα μυθεῖσθαι καὶ λισσομένην ἀγο-
" ρεύειν: indicans et ipse κινύρεσθαι esse Lamen-
" tari et quiritari cum murmure aliquo flebili et lugu-
" bri. Unde Κινυρός, Querulus, Lamentabilis:
" ut Suid. quoque κινυρὰ exp. οἰκτρά, θρηνητική: Hes.
" præterea λεχώ, necnon ἁπαλή, νέα: afferens et
" κινυρὸν non solum pro οἰκτρόν, sed etiam pro λε-
" πτόν, καπυρόν, ὀξύ. Sed has signiff. raras esse existi-
" mo. In prima autem signif. pro Lamentabilis,
" Funestus, Nonn. (Jo. 144, 10.) dicit, ἦσαν ἔσω
" κινυροῖο μελάθρον. Dicitur inde et Κινύρα, ἡ:
" est enim ea ὄργανον μουσικὸν s. κιθάρα οἰκτρά, Mu-
" sici instrumenti s. Citharæ genus querulas et la-
" mentabiles pulsatu reddens voces: δεκάχορδον id
" fuisse dicitur, et plectro pulsari solitum. Josephus
" A. J. Ἐξᾴδειν δυνάμενος καὶ ψάλλειν ἐπὶ κινύρας,

A " Citharam pulsare, et quidem æreis querulumque
" sonantibus fidibus intentam." [" Κιννύρα, Ni-
ceph. Callist. Xanthopulus Fabricii B. Gr. 11, 81."
Boiss. Mss. " Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 499."
Seager. Mss. " Κινύρομαι, Jacobs. Anim. 47. Anth.
6, 411. Spec. 63. Heyn. ad Apollod. 1155. Am-
mon. 94. Ruhnk. Ep. Cr. 131. Toup. Emendd. 2,
174. Κιννρός, Heyn. l. c. Hom. 7, 291. Ruhnk. Ep.
Cr. 225. Alberti Peric. Cr. 91. Κινύρα, ibid. Valck.
Callim. 17." Schæf. Mss. " Κινύρομαι, Lugubriter
strideo. Hesych. Κινύρεσθαι, θρηνεῖν, κλαίειν. Satis
absurde Apio ap. Schol. Apoll. Rh. 1, 292. ait, Κυ-
ρίως δὲ κινύρεσθαί ἐστιν ἀπὸ βοὸς, καὶ εἴρηται παρὰ τὸ
κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι: quem exscribit Au-
ctor Etym. M. p. 514. Est autem proprie dictum de
avium pullis, qui μίνυροι vel κίνυροι vocantur; et
μινύρεσθαι vel κινύρεσθαι dicuntur. Hesych. Μινυρόν,
μικρόν: (Agam. 1167. μινυρὰ κακά, Querula:) Κινυ-
ρόν, λεπτόν. Theocr. 13, 12. Ὀρτάλιχοι μινυροί.
Ad h. l. annotavit Arnald. Anim. p. 19. κινύρεσθαι
B notare Querulum vel Stridulum edere sonum, et ci-
tat Aristoph. Ἱππ. 13. τί κινυρόμεθ' ἄλλως; Callim.
H. in Apoll. 20. Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα
μήτηρ. (Ovid., mater ploravit Achillem.) Anthol. 3,
24, 14. καί σε κινυρομέναν, de ave. Adjice Mosch.
3, 44. κινύρετο. Μέμνονος ὄρνις, Bion. 1, 42." Blomf.
in Gloss. ad Æsch. S. c. Th. 116.] " Ἀμφικινύρομαι,
" Circumlamentor, s. Passim conqueror, Apoll. Rh."
[1, 882. ὡς ἄρα ταί γε Ἐνδυκὲς ἀνέρας ἀμφὶ κινυρόμεναι
προχέοντο: 4, 1063. τὴν δ' ἀμφὶ κινύρεται ὀρφανὰ τέκνα.
* Ὑποκινύρομαι, Ælian. V. H. 9, 11.] " Κιναρύζεσθαι,
" Hesychio θρηνεῖν μετὰ τοῦ γογγύζειν, Flere querulo
" cum murmure: quod et κινύρεσθαι et κιναθίζειν,
" teste Eod. Exp. et κινεῖσθαι, quod et κίνυσθαι, et
" κιναθίζειν." [* " Κινυρίζω, Heyn. Hom. 5, 672."
Schæf. Mss.] " Κίγκρεται, Hesychio est κνίζεται, ὀδύ-
" ρεται, Vellicatur, Lamentatur. In qua posteriore
" signif. dicitur et κινύρεται." " Κιννυρίδες, Hesychio
" τὰ μικρὰ ὀρνιθάρια, Parvæ aviculæ. Si unico ν
C " scriptum esset, putarem παρὰ τὸ κινύρεσθαι dictas,
" quod querula stridulaque voce modulentur melos."

" ΜΙΝΥΡΟΜΑΙ, Querula et flebili voce loquor
" vel cantillo. Soph. (Œd. C. 671.) Ἔνθα λίγεια
" μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν Χλωραῖς ὑπὸ
" βήσσαις. Aristoph. Ἐκκλ. (880.) μινυρομένη τι πρὸς
" ἐμαυτὴν μέλος, Querula et exili voce mecum can-
" tillans." [" Jacobs. Anim. 47. Brunck. Soph. 3,
521. Ammon. 94. Dawes. M. Cr. 316." Schæf. Mss.]
" Unde Μινυρός, Querula ac flebili, ideoque gracili,
" voce cantillans. Theocr. μινυροὺς ὀρταλίχους dicit
" pro λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντας, Gracili voce lamentan-
" tes, Pipientes: 13, (12.) Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυ-
" ροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν, Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ'
" αἰθαλόεντι πετεύρῳ. Supra κιννρὸς et κινύρομαι
" pro his habuimus eadem significatione." [Athen.
44. " Jacobs. Anth. 8, 327. Valck. ad Ammon. 94."
Schæf. Mss.] " Præterea hinc est VERB. Μινυρίζω,
" significans μινυρᾷ φωνῇ χρῶμαι, Querula et lacry-
" mabili voce loquor, Exili voce lamentor. Il. E.
D " (889.) Μή τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μινύρι-
" ζε. Od. Δ. (719.) περὶ δὲ δμωαὶ μινύριζον Πᾶσαι.
" || Exili et flebili voce cantillo, Aristoph. Σφ. (219.)
" Λύχνους ἔχοντες καὶ μινυρίζοντες μέλη. Et Plato
" Polit. 3. Μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπ' ᾠδῆς.
" Plut. (6, 208.) Οἱ δὲ πολλοὶ τῶν βασιλέων οὐκ Ἀ-
" πόλλωνες μέν, ἂν μινυρίσωσι, Διόνυσοι δέ, ἂν μεθυ-
" σθῶσιν, Non statim Apollines sunt si cantillent,
" aut querulas fides pulsent:" [Numa 4. Gl. Minu-
rio, Vibrisso.] " Inde VERBALE Μινύριγμα,"
[Athen. 147.] " Sive Μινύρισμα, Flebile murmur,
" Querulum et exile murmur, Lamentum exili voce."
[Theocr. Epigr. 4, 11. * Μινυρισμός, Gl. Murmura-
tio, Susurratio.] " || Ad Μινυρὸς vero quod attinet,
" Hes. μινυρὸν exp. non solum τῇ φωνῇ μινυρίζον,
" sed etiam μικρόν, ὀλίγον, Parvum, Pusillum."
" Ἀναμινυρίζω, Parva s. querula voce cantillo: vel
" simpl. Cantillo: ut Athen. (176.) e Protagorida,
" Τῷ τε ἡδεῖ μοναύλῳ τὰς ἡδίστας ἁρμονίας ἀναμινυ-
" ρίζει." [* Ἀναμινύρει τραγῳδίαν, Theophyl. Epist.
21. al. ἀναμηνύεις.] " Νηνυρίζοντα, Hes. θρηνοῦντα,
" λαλοῦντα: pro quo supra μινυρίζοντα." " Ἰνύρετο,

" Hes. affert pro ἐμύρετο, Lamentabatur, Plorabat : " pro quo paulo ante ἰννύετο." " Ἰννύεται Eid. est " κλαίει, ὀδύρεται, Flet, Lamentatur : pro quo infra " ἰνύρεται."

" ΚΙΡΚΟΣ, ὁ, Circus : tertia Accipitrum species, " post Triorchem et Æsalonem κρατίστη, pernicitate " nulli secunda : de quo plura Aristot. H. A. 9, 1. " 36. Plin. 10, 8. Il. P. (757.) Τῶνδ' ὥστε ψαρῶν νέ- " φος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν, Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐ- " δωσιν ἰόντα Κίρκον, ὅτε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνί- " θεσσι: (Od. N. 87.) οὐδέ κεν ἴρηξ Κίρκος ὁμαρτή- " σειεν ἐλαφρότατος πετεεινῶν : Batrach. (49.) mus " δείδιε πᾶσαν ἐπ' αἶαν Κίρκον καὶ γαλέην : unde " patet eum non solum minores aves, sed mures " etiam venari. At Circanea s. Circenda, dicitur " Avis quæ volans circuitum facit, auctore Festo. " || Rursum κίρκος Hesychio est etiam κωπηλάτης, et " τῆς αἰγείρου ἡ βλάστησις: quæ supra κερκίς." [" Jacobs. Anth. 8, 160. Callim. 1, 468. Heyn. Hom. 7, 398. 8, 650. Toup. Opusc. 1, 338. 467. Koen. ad Greg. Cor. 165." Schæf. Mss. Lupus, Opp. K. 3, 301. * Κιρκήλατος, A circis fugatus, Æsch. Suppl. 61. ἀηδών. * Κίρκη, Avis quædam, Ælian. H. A. 4, 5. 58. * Κερκίων, 16, 3. * Κερκορώνη, 15, 14.] " Κέρκνος, Hesychio ἱέραξ ἢ ἀλεκτρυὼν, Accipiter " aut Gallus." " Κερκιθαλλὶς, Eid. ἐρωδιὸς, Ardea." [De Κίρκος, Annulus, vide Lex. VV. Peregr.]

" Κρίκος, ὁ, pro κίρκος, dicitur : h. e. Annulus, " s. Circulus : ea signif. qua Virgil. Æn. 5. it pe- " ctore summo Flexilis obtorti per collum circulus " auri : i. e. Torques. Pro Annulo, Theophr. H. " Pl. 4, 2. de cucifera arbore, Ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορ- " νεύουσι τοὺς εἰς τοὺς στρωματεῖς τοὺς διαποικίλους, E " quo velares detornant annulos, interpr. Plinio 13, " 9. Ubi ut sunt κρίκοι τῶν στρωματέων, ita κρίκοι " ἱστίων ap. Herod. Annuli velorum : et κρίκοι τῶν " δικτύων, ap. J. Poll., qui et δακτύλιοι : ut cum " dicit, Κρίκοι δὲ αὐτοῖς σιδήρου πρόσεισιν. Sunt et " alii in nave κρίκοι δι' ὧν οἱ κάλοι διείρονται, qui et " κίρκοι nominantur, teste eod. Polluce. Sic Joseph. " quoque dicit, Ἐξήπτετο δὲ τῶν κρίκων καλώδια. " Sunt et τῶν ἁλύσεων κρίκοι, Catenarum annuli, " necnon loricarum, qui et ἄγκιστρα nominantur. " De utrisque Alex. Aphrod. Probl. 2. Τὰ δὲ ὁμιλεῖ " ἑαυτοῖς κατὰ ἀντοχὴν αὐτῶν καὶ περιπλοκὴν ὡς κρίκος " κρίκῳ. Pro Circulo, s. Brachiali et armilla, h. e. " Circulo e ferro aut alio metallo qui brachio cir- " cumdatur, accepit Eratosthenes, scribens Demo- " sthenem ἐν κρίκῳ κοίλῳ τὸ φάρμακον φυλάσσειν· τὸν " δὲ κρίκον εἶναι τοῦτον αὐτῷ φόρημα περιβραχιόνιον : " ut ex eo refert Plut. sub finem vitæ Demosth. " Festo auctore Circites dicuntur circuli ex ære fa- " cti." [" Toup. Opusc. 1, 467. ad Ammon. 150. Koen. ad Greg. Cor. 165. Jacobs. Anth. 11, 338. Aristoph. Fr. 219. Κρίκος τῆς θύρας, ad Lucian. 1, 472." Schæf. Mss. * Κρικηλασία, Mercurialis Gymnast. p. 162. Barker. ad Etym. M. 1125.] " Hes. " ETIAM Κρίκα affert pro κρίκον, tanquam a sing. " κρίξ. Porro ab hoc κρίξ, s. illo κρίκος, est DIMIN. " Κρικέλλιον ap. Alex. Trall. c. de Dolore Colico, " (9. p. 165.) Sic enim ibi in cujusdam περιάπτου " s. amuleti descriptione, Λαβὼν δακτύλιον σιδηροῦν " ποίησον γενέσθαι τὸ κρικέλλιον αὐτοῦ * ὀκτάγωνον, " Circulum s. Circumferentiam ejus. Sed plane no- " vum hoc dimin." [* Κρίκελλος, Gl. Circulus : * Κρικίον· Circellum.] " Est inde et VERB. Κρικαδιᾷν, " signif. τὸ ἐναλλάξαι τοὺς δικτύλους ὥσπερ κρίκους, " auctore Hes. Est et aliud inde VERB. Κρικόω, An- " nulo trajicio et infibulo. Strabo 12. Ὀπλίζουσι δὲ " τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ πλείους κεκρίκωνται τὸ χεῖλος " τοῦ στόματος χαλκῷ :" [17. p. 1177. " Jacobs. Anth. 7, 232. Casaub. ad Athen. 82." Schæf. Mss.] " Κρικωτὸς, Annulatus, Annulis consertus : ut θώραξ, " qui et ἁλυσιδωτὸς et ἀγκιστρωτὸς, Lorica conserta " annulis s. hamis. At κρικωτὴ σφαῖρα, a Gell. red- " ditur Sphæra pertusa, teste Bud." [" Jacobs. Anth. 10, 293. ad Lucian. 1, 232." Schæf. Mss. Athen. 548. * Ἐγκρικόω, ad Hesych. 1, 1229, 5. Hippocr. 279, 54.] " Ἐγκρικαδία, Hesychio συναφὴ χειρῶν, εἰς " τοὐπίσω : forsan cum manus annulo ferreo insertæ

A " a tergo vinciuntur. Idem ἐγκρίκῳ affert pro κοίλῳ " καὶ κενῷ, Cavo et inani. Affert ET Ἐγκρίκοα pro " ξύλα κεκαυμένα, Ligna usta."

" ΚΙΡΡΟΣ, Fulvus, s. Gilvus : Species rubei s. " rubri s. rufi. Fulvus enim, inquit inter alia Gell. " 2, 26., et Flavus et Rubidus et Phœniceus et Ru- " tilus et Luteus et Spadix, appellationes sunt rufi " coloris, aut acuentes eum, quasi incendentes, aut " cum colore viridi miscentes, aut nigro infuscantes, " aut virenti sensim albo illuminantes. Nam phœni- " ceus et rutilus et spadix, exuberantiam splendo- " remque significant ruboris : quales sunt fructus " palmæ arboris non admodum sole incocti. Fulvus " autem videtur de rufo atque viridi mistus, in aliis " plus viridis, in aliis plus rufi habere : ut Fulvum " aurum dicitur, Fulva arena, Fulvum æs, Fulvus leo. " Flavus contra videtur e viridi et rufo et albo con- " cretus : ut Flaventes comæ, Flavus pulvis, Flava " seges, Flavum mel. Rubidus autem, est rufus B " atrore et nigrore multo mistus. Luteus contra ru- " fus color est dilucidior : unde ejus quoque nomen " esse factum videtur. Idem 13, 29. dicit ap. Me- " nestheum scribi, tria esse genera vini, nigrum, al- " bum, melinum, quod vocant κιρρόν : ut Gal. quo- " que τῶν κατὰ Τόπους l. 3. vini tria genera recenset, " οἶνον κιρρὸν, λευκὸν, μέλανα : et Plin. 14, 9. Colo- " res vinis quatuor : albus, fulvus, sanguineus, ni- " ger. Ita ut satis hinc constet κιρρὸν esse Fulvum, " s. Melinum s. Gilvum : Gilvus enim melinus est " color : teste Servio, Melinus autem, κιρρὸς, auctore " Gellio : h. e. Color rufus in pallidum inclinans, s. " pallidus aliquantum vergens in rubeum : testante " et Gal. Meth. Med. 12. Εἰ ἄλλως ἐθέλεις ὀνομά- " ζειν τὸ κιρρὸν χρῶμα, δύναιο ἂν λέγειν [illegible] ὠχρόν. " Ac affinem hunc colorem esse τῷ ξανθῷ, Flavo, do- " cet Idem his verbis, de Sanit. Tuenda 5. (6, 147.) " Σκοπὸν ἔχων οἶνον κατὰ μὲν τὴν σύστασιν ἀεὶ τὸν " λεπτότατον αἱρεῖσθαι· κατὰ δὲ τὴν χρόαν, ὃν ὁ Ἱππο- " κράτης εἴωθε κιρρὸν καλεῖν· δύναιο δ' ἂν καὶ ξανθὸν C " ὀνομάζειν αὐτόν. Nec enim prorsus eund. colorem " esse τὸν κιρρὸν καὶ τὸν ξανθὸν, docet idem Gal. " Comm. 3 in librum Hippocratis de Victu in Morb. " acut. Ibi enim dicit, Μηδένα τῶν παλαιουμένων " οἴνων διαμένειν λευκὸν, κἂν ὅτι μάλιστα κατ' ἀρχὰς " ὑπάρξῃ τοιοῦτος, ἀλλ' ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἑαυτοῦ κιρρότε- " ρον γίγνεσθαι, τελευταῖον δὲ καὶ ξανθόν. Hes. et " κιρρὸν πῦρ dici scribit, quod exp. ἐρυθρὸν, ξανθὸν, " Rubidum, Flavum : quod Latini Rutilum potius " dicunt et Rutilans : Claud. Roseum quoque." [" Heringa Obs. 227." Schæf. Mss. " Hippocr. 392. Nicander 'A. 44." Wakef. Mss. " Aqu. Prov. 8, 19. et Es. 13, 12. sec. Hieronymum. Aquila sine dubio transtulit πυῤῥόν. Vide ad h. l. Montfauc. Hesych. Κιῤῥὸν, πῦρ ἐρυθρὸν, (fortasse leg. πυῤῥὸν, ἐρυθρὸν,) ξανθόν. Lex. Cyrilli Ms. Brem. κιῤῥὸν, πυῤῥόν." Schleusn. Lex. V. T.] " Κιῤῥοειδὴς, Fulvo s. " Gilvo similis : ut κιῤῥοειδὴς τῇ χροιᾷ, Diosc. 1. 3. " (p. 430.) Ubi quidam interpr. Qui est colore rutilo, " Barbarus autem Qui est colore cerro." [Apollod. D ap. Athen. 7. p. 281. Etym. M. v. Ἀλφηστής. * Κιῤῥοκοιλάδια σῦκα, Athen. 78. * Ἐγκιῤῥος, Diosc. 1, 12. * " Ὑπόκιῤῥος, Const. Manass. Chron. p. 3. ad Marin. 130." Boiss. Mss. * Κιῤῥὰς, [illegible], ἡ, i. q. κιῤῥὰ, Fulva, Nicander Θ. 519. [illegible] Nomen piscis, Opp. 'A. 3, 187. al. * Κιῤῥίς.] " Κιῤῥὰ, Hesychio " auctore est Piscis quidam : forsan ita denominatus " a fulvo s. gilvo colore." " Κεῤῥὶς, Nomen piscis, " teste Suida."

" ΚΙΡΣΟΣ, ὁ, Varix : Hes. teste quoddam πά- " θος περὶ τὸ σῶμα, quod nonnulli ἰξίαν vocant, alii " κρωσσόν. Est autem Venæ dilatatio, s. Vena dila- " tata : cum sc. vena ob tunicæ mollitiem distendi- " tur a sanguine multo et crasso, qui non facile " cedit, sed contra venam sibi cedere cogit : præ- " sertim vero id a flatulento sanguine vitium oritur, " interdum et puro in tibiis. Sic Gal. Comm. 6. in " Aphor. Hippocr. Κιρσὸς, inquit, ἐστὶν * ἀνεύρυνσις " τῶν φλεβῶν τῶν ἐν τοῖς μηροῖς καὶ σκέλεσιν ἀπὸ " παχέος καὶ μελαγχολικοῦ γενόμενος αἵματος. J. Poll.

" esse dicit οἴδημα φλεβῶν περὶ κνήμην ποδὸς, παιδίων A
" ἐπιγάστριον, μηροὺς, ὄσχεον: vocari etiam κρίξον, et
" ἰξίαν, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πίτυσιν ὁμοίων συστροφῶν."
[" Apoll. Dysc. 88. Koen. ad Greg. Cor. 203."
Schæf. Mss.] " Κιρσοειδὴς, Varicis speciem gerens,
" Varici similis, Varicum modo tumens, Varicosus.
" Hippocr. (451.) Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τοῦτον καὶ τὰ
" ἐν τῷ πλευρῷ φλέβια πάσχει, ὅσα ἔσω ἀκρόπλοά
" εἰσιν· ὁκόταν οὖν πονήσῃ, κιρσοειδέα τε γίνεται καὶ
" μετέωρα ἔσω. Κιρσοκήλη, Varicosus ramex: h. e.,
" ut Paul. Ægin. definit, 6, 64. dilatatio vasorum
" quæ testiculum nutriunt. Celsus vero 7, 18. Præ-
" ter hæc æque integris tunicis ramex innascitur, κιρ-
" σοκήλην Græci appellant, cum venæ intumescunt.
" Hæ quoque intortæ conglomeratæque ad superio-
" rem partem, vel ipsum scrotum implent; vel me-
" diam tunicam vel imam: interdum etiam sub ima
" tunica circa ipsum testiculum nervumque ejus
" increscunt. Quibus e verbis Celsus quatuor hujus
" morbi differentias pro locorum varietate constituit:
" κιρσοκήλην nuncupans sive interiora sive exteriora B
" tumor iste occupet. Non item Paulus: is enim
" vasorum quidem in scroto aut dartis tunicis dilata-
" tionem, κιρσοὺς, h. e. Varices, simplici vocabulo
" appellat: eorum vero quæ testiculum nutriunt
" tumorem et conglomerationem, κιρσοκήλην e ve-
" terum sententia. Meminit Aëtius τῆς κιρσοκήλης
" et inter mulierum morbos, Aspasiam auctorem
" secutus: dicitque Venarum esse dilatationem vari-
" cibus crurum similem, inque pudendi alis nasci
" solere." [Galen. 2, 396. 7, 327.]* " Κυρσοκήλη,
" Ramex varicosus, VV. LL. perperam pro κιρσο-
" κήλη: ut et ap. Hippocr. κυρσὸς perperam pro
" κιρσός." [* Κιρσουλκὸς, Galen. 2, 397.] " Κιρσώδης,
" i. q. κιρσοειδὴς, Varicosus, Ad varicem proxime ac-
" cedens, s. Qui e varicum genere est. Hippocr.
" Prorrhet. 2. Φλέβας παχέας περὶ τὴν γαστέρα κιρσώ-
" δεας. AT Κίρσιον, Cirsium, herba est, de qua
" Diosc. 4, 119.: Plin. 27, 8." [* " Κιρσόω, item
* Ἀποκιρσόω, Dilato more varicum, s. In varicem di-
lato." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] C
" Κρισσὸς, pro κιρσὸς dicitur, ut κρίκος pro κίρκος.
" UNDE Κρισσοκάβωνες, Equi dicuntur qui varices
" habent in testiculis, Qui laborant τῇ κιρσοκήλῃ: et
" ob id inhabiles sunt admissuræ. Ita enim Apsyr-
" tus in Hippiatr. Κρισσοκάβωνες ἵπποι λέγονται οἱ
" κατὰ τῶν διδύμων κρισσοὺς ἔχουσιν, ἄθετοι μὲν πρὸς
" ὀχείαν. Meminit Hes. quoque hujus vocabuli,
" scribens, κρισσὸν dici τὴν ἐν ταῖς δρυσὶ γινομένην
" διάφυσιν, ὅθεν ῥέει ὁ ἰξὸς, vel τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις διά-
" φυσιν σκληρὰν καὶ ὀζώδη, Varicem, cum sc. venæ
" contortæ nodosum quendam tumorem excitant.
" Apud J. Poll. scribitur κρίξος: pro quo malim
" κριξὸς, oxytonωs, ut Ionicum Doricumve sit pro
" κρισσὸς, sicut διξὸς pro δισσός." [* Κρισσώδης, Gl.
Varicosus.]

" ΚΙΡΩΝ, Hesychio ἀδύνατος πρὸς συνουσίαν καὶ
" ἀπεσκολυμμένος. Proprie vero ita nominari scribit
" τὸν σάτυρον καὶ ἐντεταμένον, τὸν γυναικίαν καὶ μὴ D
" δυνάμενον χρῆσθαι, Hominem mulierosum qui ad
" venerem sit inhabilis. His tamen addit et αἰδοίου
" βλάβη, ac si substantive etiam accipiatur."

" ΚΙΣ, ιὸς, ὁ, Cis," [Curculio:] " Vermis qui in
" frumento lignove nascitur, eaque rodit. Ac θηρίδια
" quidem σιτοφάγα ita vocat Theophr. C. Pl. 4, (15,
" 4.) dicens τοὺς πυροὺς καὶ τὰς κριθὰς gignere τοὺς
" κίας. Hesiod. autem τὰ ξυλοφάγα, docens quæ
" ligna et quando sint ἀκιώτατα." " Κίες Hesychio
" sunt θηρίδια σιτοφάγα." [" Jacobs. Anth. 6, 281.
Wakef. S. Cr. 4, 15. Ammon. 74. Valck. Anim. 101.
Toup. Opusc. 1, 277." Schæf. Mss. * " Κὴς, ὁ σκώ-
ληξ, Zonaras." Dahler. Mss.] " Ἄκιος, i. q. ἀθριπή-
" δεστος, Vermibus non obnoxius, Qui a vermibus
" non corroditur: κὶς enim et θρὶψ vermes sunt * ξυ-
" λόβρωτες. Unde superl. ἀκιώτατοι, quod Hes. minus
" proprie exp. ἄσηπτοι, subjungens, κὶς γὰρ θηρίον
" γένος. Hesiod. Ἔργ. (2, 53.) Δάφνης καὶ πτελέης
" ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες."

" ΚΙΣΣΗΡΙΣ, εως, ἡ, Pumex: Lapidis genus fistu-
" losas habens cavernulas et foraminula, ex eo nomi-
" natum, ut volunt nonnulli, quod videatur erosum
" exesumque esse ab illo vermium genere quod κὶς
" nominatur, lignis et frumentis innascens, eaque
" exiguis foraminulis perterebrans. Quidam ipsum
" periphrastice in Epigr. vocat Αὐχμηρὸν πόντου τρη-
" ματόεντα λίθον Τρηχαλέην τε λίθον δονάκων εὐθηγέα
" κόσμον. Plura de hoc lapide Diosc. 5, 125. Plin.
" 36, 21." [" Jacobs. Anth. 8, 163. 9, 160. 11,
119. 163. Schweigh. Emendd. in Suid. 28. ad Lu-
cian. 1, 301. * Κίσσηλις, ibid." Schæf. Mss.] " Κύσ-
" σηρις, Pumex, VV. LL. perperam pro κίσσ."
[* Κισσήρα, Idem, Geopon. 2, 5, 2. Diosc. Parab. 1,
41. Schneidero susp.] " Κισσηροειδὴς, Pumicis spe-
" ciem gerens, Pumici similis, Suid." [Stob. Ecl. 1,
25, 1. p. 508.; 1, 26, 3. p. 528.; 1, 27, 1. p. 552.
* Κισσηροειδῶς, 1, 26, 3. p. 530.] " Κισσηρώδης, iti-
" dem Pumicosus, Ad pumicem proxime accedens."
[Tzetz. Lyc. 177. Schol. Aristoph. N. 71. Diod. S.
1. p. 25, 39. * Κισσηρίζω, Nicol. Dam. p. 449.
* Κισσηρόω, Gl. Pumico.] " Κατακισσηρίζω, Pu-
" mice defrico et destringo, Pumice lævigo. Athen.
" (529.) de Sardanapalo, Κατεξυρημένον τὸν πώγωνα
" καὶ κατακεκισσηρισμένον." " Porro affertur ex E-
" pigr." [Anal. 2, 52.] " ET Κίσηρις prima brevi, pro
" illo κίσσηρις: ut et ap. Theophr. H. Pl. 3, (7, 5.)
" unico σ scriptum reperio λιθάριον κισηροειδές."
[" Κίσηρις, Aristoph. Fr. 249. Κισηροειδὴς, Phryn.
Ecl. 188." Schæf. Mss. * Κισήριον, Etym. M., Gl.
Pumex: * Κισηρίζω· Pumico.]

" ΚΙΣΣΑ, et ATTICE Κίττα, Pica. Plut. (10, 53.)
" Θαυμαστόν τι χρῆμα πολυφώνου καὶ πολυφθόγγου
" κίττης ἔτρεφε, καὶ ἀνθρώπου ῥήματα καὶ θηρείους
" φθόγγους ἀνταπεδίδου καὶ ψόφους ὀργάνων, μηδενὸς
" ἀναγκάζοντος, ἀλλ' αὐτὴν ἐθίζουσα, καὶ φιλοτιμου-
" μένη μηδὲν ἄρρητον ἀπολιπεῖν μηδ' ἀμίμητον: ut et
" Plin. 10, 42. Expressior loquacitas certo generi pi-
" carum est: adamant verba quæ loquantur: nec
" discunt tantum, sed diligunt: meditantesque intra
" semet, cura atque cogitatione intentionem non oc-
" cultant. Hesychio est non solum ὄρνεον, sed etiam
" ἰχθὺς ποιός: item τὸ γυναικεῖον πάθος, ἐπιθυμία.
" Proprium est prægnantium mulierum hoc malum,
" fastidium sc. consuetorum ciborum et absurdorum
" appetitus: quod Picam itidem vocant nonnulli, alii
" Malaciam. Causam hujus malaciæ exp. Alex. A-
" phrod. Probl. 2, 73. ubi et nominis rationem hanc
" affert: Εἴρηται δὲ κίττα, inquit, ἀπὸ τοῦ ὀρνέου τοῦ
" ἀεὶ βώλους κατεσθίοντος, ἢ ὅτι ποικίλον ἐστὶ τῷ χρώ-
" ματι καὶ ἀλλόκοτον, ὥσπερ ἡ τούτων ἐπιθυμία. E-
" jusd. fastidii causas explicat et Paul. Ægin. 1, 1.
" inter alia hæc scribens, Ποικίλων καὶ ἀλλοκότων
" ὀρέγονται, οἷον ἀνθράκων ἐσβεσμένων καὶ κιμωλίας,
" καὶ ἑτέρων πλειόνων· τούτου γὰρ ἕνεκα καὶ τὴν ὀνο-
" μασίαν ταύτην τὸ πάθος ἐκτήσατο διὰ τὸ ποικίλον τοῦ
" ζώου τῆς κίττης, ἢ ὅτι κἀκεῖνο τῷ πάθει τούτῳ πολλάκις
" ἁλίσκεται. Ibid. dixerat, Ταῖς ἐπιθυμούσαις γῆν
" ἐσθίειν, ὡς ἐν τῇ καλουμένῃ κίττῃ. Itidemque Diosc.
" 1, 167. de Medicis malis, Βιβρώσκεται δὲ μάλιστα
" ὑπὸ γυναικῶν πρὸς τὴν κίσσαν. Schol. Aristoph.
" affert et aliam nominis causam: scribit enim τὴν
" κίτταν esse ὄρνεον ἀδηφάγον καὶ παμφάγον, περίερ-
" γον δὲ εἰς ἐπιθυμίαν: ipsum enim ἐπιθυμητικῶς ἔχον
" τῶν ἀκροδρύων, ταχέως δυσαρεστεῖσθαι· ἐξ ὧν δ' ἂν
" ἐσθίοι, τούτων εὐθὺς κορεσθὲν, πάλιν ἑτέρων ἐπιθυ-
" μεῖν, καὶ μεταβάσεις ποιεῖσθαι εἰς ἕκαστον τῶν δέν-
" δρων. Ita ut κίσσα dicatur cum mulieres alios
" atque alios cibos appetunt, et gustatos mox re-
" spuunt: cujusmodi fastidium in quovis homine
" dicitur ἀψικορία." [" Musgr. Herc. F. 510. Jacobs.
Anth. 8, 84. Munck. ad Anton. Lib. 64. Verh., Lu-
cian. 1, 66. 314." Schæf. Mss. Aëtius 16, 10.]
" Porro inde est VERB. Κισσάω, significans Laboro
" isto fastidio ciborum et multiplici insolentium
" rerum appetitu. Alex. Aphrod. in l. paulo supra
" c., Διὰ τί αἱ κυοφοροῦσαι περὶ δεύτερον καὶ τρίτον
" μῆνα κιττῶσιν; Picæ morbo laborant, Malacia ista
" quæ Pica dicitur, tentantur. Interdum hoc ver-

" bum cum gen. construitur, significans Appeto ejus" modi malacia et consuetorum ciborum fastidio. " Athen. (372.) Ἱστοροῦσι δὲ τὴν Λητὼ κύουσαν τὸν " Ἀπόλλωνα κιττῆσαι γηθυλλίδος. Sed et generaliter " pro ἐπιθυμῶ usurpatur, i. e. Appeto, vel potius " Improbe appeto, Insolito et inusitato desiderio " flagro, more gravidarum feminarum. Aristoph. " Eip. (497.) Ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες Τῆς εἰρήνης, " σπᾶτ' ἀνδρείως. Idem cum infin. construit ut γλί" χομαι pro Cupio, Desidero: s. Insolenti desiderio " cupio: Σφ. (349.) Οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ " χοιρίνης περιελθεῖν. Suid. accipi scribit et pro μεθ' " ἡδονῆς συλλαμβάνω, Cum voluptate concipio: " Psalm. (50, 5.) Ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν " ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου: ubi Hebr. te" xtus versio habet Peperit me." [" Toup. in Schol. Theocr. 214. Lennep. ad Phal. 115. Κιττάω, ad Lucian. 1, 831." Schæf. Mss. " Diosc. Notha 475." Boiss. Mss. * Κίσσησις, Epiphan. 1, 80. * Κίττησις, Galen. 2, 278. Malacia Plinio 2, 312. * " Κισσητὸς, Cupitus, Eust. in Dionys. P. 946." Wakef. Mss. Idem in Il. A. p. 65, 41. κισσητὸς γὰρ ὁ οἶνος, signif. non satis liquida. * Κιτταρὸς, Gl. Picatus.] " Ἐγκισ" σᾶν, Coitum appetere, vel Concipere. Suid. enim " ἐγκισσήσωσιν exp. non solum ἐπιθυμήσωσι, sed etiam " συλλάβωσιν: procul dubio desumtum e Genes. " 30, (39.) Ἵνα ἐνώπιον τῶν ῥάβδων ἐλθόντων αὐτῶν " εἰς τὸ πιεῖν, ἐγκισσήσωσι τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους. " Ubi Hebr. textus versio habet, Ut ante oculos ha" berent virgas, et in aspectu earum conciperent. " Paulo post dicitur ibid., Ἐν τῷ καιρῷ ᾧ ἐνεκίσσων " τὰ πρόβατα ἐν γαστρὶ λαμβάνοντα, ἔθηκεν Ἰακὼβ " τὰς ῥάβδους ἐναντίον τῶν προβάτων ἐν τοῖς ληνοῖς, τοῦ " ἐγκισσῆσαι αὐτὰ κατὰ τὰς ῥάβδους. Itaque ἐγκισσᾶν " εἰς τὰς ῥάβδους, et ἐγκισσᾶν κατὰ τὰς ῥάβδους, di" cuntur oves cum in virgarum inspectione concipi" unt, s. cum juxta virgas stantes easque intuentes, " concipiunt." [* Ἐγκίσσημα, Epiphan. 1, 1065.] " Ἐγκίσσησις, Suidæ ἡ ὄχευσις, Initus: ut Plin. dicit, " Quæ primo initu generare cœperit." [Apud Zonar. 602. perperam legitur * Ἐγκίσσωσις.] " Ab eod. no" mine est et ADJECT. Κιττώδης s. Κισσώδης. Dici" tur enim κισσώδης mulier ἡ κισσῶσα, Quæ malacia " ista prægnantibus familiari laborat, consuetos ci" bos fastidiens, res insolitas et absurdas appetens. " Diosc. 5, 12. de vino omphacite, Στυπτικὴν ἔχει δύ" ναμιν καὶ κισσώδεσι καὶ εἰλεώδεσιν καὶ ἐκλελυμένοις " τὸν στόμαχον ἁρμόζουσαν: ut cap. 1. Ὠφελεῖ στο" μαχικοὺς καὶ κισσώσας, de foliis vitis. Ab ave au" tem est VERBUM Κιτταβίζω, significans Picæ vo" cem edo s. imitor, J. Poll. 5, 13. tit. de Avium Vo" cibus, scribit τὰς κίττας κιτταβίζειν, ut αἱ κακκάβαι " s. οἱ πέρδικες dicuntur κακκαβίζειν."

" Κίσσιρις, Suidæ est Avis species: pro quo ap. " Hes. κίσιρνις."

" ΚΙΣΣΟΣ, ET ATTICE Κιττὸς, Hedera: de cujus " generibus vide Theophr. H. Pl. 7, 2." [3, 18, 6.]: " Diosc. 2, 210.: Plin. 16, 34. 24, 10.: necnon " Plut. Symp. 3, 2. Est autem Frutex genere tri" plex: candidus, fructu candido: niger, nigro, aut " croci æmulo: ἕλιξ, nullo fructu, sed albis viticulis, " foliis parvis, angulosis et concinnioribus." [" Musgr. Hel. 1376. Jacobs. Anth. 6, 202. 330. 421. 7, 177. 193. 232. 9, 180. 11, 381. 12, 160. 164. ad Meleagr. p. 6. Villois. ad Long. 3. 29. 235. Porson. Med. p. 84. Toup. Add. in Theocr. 407. Opusc. 1, 364. 400. 445. 2, 135. Harles. et Schræber. ad Theocr. p. 104. Ammon. 8. Heyn. ad Virg. 1, 54. Bergler. ad Alciphr. 239. Valck. Diatr. 152. Wessel. ad Diod. S. 1, 23. Σκύφος κισσοῦ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 10. Musgr. Cycl. 389." Schæf. Mss. * Κισσὸς pro κίσσινος, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 277.] " Κισσοειδὴς, " Hederæ similis, Hederæ speciem gerens, Hedera" ceus, Diosc. 2." [Hes. * Κισσοειδῶς, Schol. Theocr. 13, 42.] " Κισσοκόμης, Hedera comans, h. e., Hede" racea fronte redimitus: ap. Hom." [Hymn. in Bacch. 1. Anal. 3, 118. " Markl. Suppl. 975. ad Phalar. 134." Schæf. Mss. * Κισσόπληκτος, Antiphanes Athenæi 643. * Κιττοποίητος, Lucian. 3, 75.

A " SIC Κισσοστέφανοι Βάκχοι, in Epigr. (Theæteti) " Bacchus hedera coronatus." [* Κισσοστεφής, Anacr. 26. * Κιττοφάγος, Longus 3, 5.] " Κισσοφόρος, " s. Κιττοφόρος, Hederam gerens, s. Hederaceam " frondem gestans. Quorum illud, ap. Dionys. P. " legitur, hoc, ap. Dem." [313. ubi Reisk. κιττοφόρος. " Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 16. Toup. Opusc. 1, 445. Eur. Tro. 1066." Schæf. Mss.] " Κισσοφο" ρέω, s. Κιττοφορέω, Hederam gero, Hederæ fron" dem gesto: vel Hederæ fronde corymbisve redimi" tus sum, ut bacchantes. Plut. (6, 15.) Μοιχεύοντες " καὶ κιττοφοροῦντες, Mœchantes et in hederaceis co" rollis s. hederæ gestatione bacchantes: ut Antigo" nus ap. Herodian. (1, 3, 7.) Διόνυσον πάντα μιμού" μενος, κισσὸν μὲν περιετίθει τῇ κεφαλῇ ἀντὶ καυσίας, " θύρσον δὲ ἀντὶ σκήπτρου ἔφερε." [" Toup. Add. in Theocr. 405. Jacobs. Anth. 7, 398." Schæf. Mss. * Φιλοκισσοφόρος, Eur. Cycl. 616. * Κισσόφυλλον, Gl. Opulus, Diosc. 2, 195. Mathem. Vett. p. 70. Folium hederæ, 3 Macc. 2, 29. * Κισσοχαίτης, s. * Κισσό-
B χαιτος, Hephæstio p. 56. Athen. 617. * Κισσοχαρής, Orph. in Trieter. 12.] " NECNON Κισσοχίτων, He" deraceam indutus tunicam, s. Hedera loco tunicæ " amictus. Orph. περὶ λίθων, loquens de barbaro " lapide, Διὸς αἰγιόχοιο Υἷι κισσοχίτωνι, i. e. Baccho: " is enim hedera vestiri redimirique amat." " Κισ" σοχίτων, ex Orphei libro de Gemm. affertur per" peram scriptum pro κισσοχίτων: pro quo alii minus " recte scr. putarunt κεστοχίτων." " ADDE ET Κισ" σάμπελος ET Κισσάνθεμον hinc dictæ sunt Herbæ " quædam. In Appendice Diosc. 4, 139. ἡ ἐλξίνη, " helxine, dicitur vocari a quibusdam κισσάμπελος, a " quibusdam κισσάνθεμον. Nominis ratio hæc esse " videtur, quoniam, ut Diosc. tradit, in vineis præci" pue crescit, et folia habet hederæ similia, necnon " hederæ in modum αὐτῆς τὰ μικρὰ κλωνία περιπλέκε" ται ὅπου ἂν τύχοι. Idem Diosc. 2, 195. alteram " cyclamini speciem a nonnullis κισσάνθεμον et κισ" σόφυλλον nominari tradit: quam et ipse ait habere " φύλλα κισσῷ ἐοικότα, et hederæ modo περιειλεῖσ-
C " σθαι τοῖς παρακειμένοις δένδρεσιν ἑλικοειδῶς." [* Κισσηρεφὴς, Suid. leg. * Κισσηρεφής. * Εὔκισσος, Anal. 1, 499. * Κατάκισσος, Anacr. 6, 5. Vox nihili, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 277. * Μαλακόκισσος, i. q. σμιλακία, Convolvulus, Geopon. 2, 6, 31. * Ῥοδόκισσος, Theocr. 5, 131. et not. * Κισσόω, Eur. Bacch. 205. * Κισσωτὸς, Agathias 31.] " Ἀποκισσοῦσθαι, s. Ἀ" ποκιττοῦσθαι, In hederam verti s. abire, Degenerare " in hederam, Fieri hederam: velut ap. Theophr. H. " Pl. 3, 18, (7.) ἡ ἕλιξ dicitur ἀποκιττοῦσθαι τελειου" μένη. Unde Plin. 16, 34. Primoque esse heli" cem putant, fieri hederam vetustate." [* " Κισ" σητὸς, Hederaceus, Hedera vinctus, velut a κισσόω, i. q. κισσόω." Lex. Hederic.; locus autem non affertur. Eust. 65, 41. vide in Κίσσα.] " Ἐγκισ" σεύεσθαι, esse dicitur ἑλίσσεσθαι δίκην κισσοῦ, He" deræ modo convolvi atque implicari: ut ap. Hip" pocr. de Nat. Oss. Ἔστονα δὲ διὰ τῶν σφονδύ" λων πυκνοῖσι φλεβίοισιν ἐς τὸν νωτιαῖον μυελὸν, " ἐγκισσεύεται. Utitur et Galenus h. v. in libro περὶ
D " Ὀστέων. Hes. ἐγκισσεύεται exp. ἐμφύεται, πλέκε" ται." " Κισσώδης, Hederaceus, Ad hederam pro" xime accedens." " Κισσήρης, Hedera instructus " vel densus. Soph. Antig. (1132.) Νυσαίων ὀρέων " κισσήρεις ὄχθαι: Schol. κισσοφόροι, Hederiferæ." [* Κισσήεις, Nicander Θ. 510.] " Κίσσινος, signifi" cans et ipsum Hederaceus, sed in ea signif. qua de" notat Confectus ex hedera. Apud Athen. (477.) " Ὁ μὲν, γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφον: (197.) " Λαμπάδας φέροντες κισσίνας διαχρύσους. Ibid. Κισ" σίνῃ φυλλάδι διαχρύσῳ πεπυκασμένοι: (201.) Ἀγάλ" ματα ἐστεφανωμένα στεφάνοις κισσίνοις ἐκ χρυσοῦ." [" Jacobs. Anth. 6, 202. 7, 232. Musgr. Ion. 217. Wakef. Alc. 768. Toup. Add. in Theocr. 407. K. δέπας, Valck. ad x. Id. p. 10. ad Charit. 268. Musgr. Cycl. 389." Schæf. Mss.] " Κισσοβαφὴς, Hedera" ceo colore tinctus." [Xen. K. Π. 8, 3, 7. al. ὑσγινοβαφής.] " Affertur et DEMIN. Κίσσαρ pro Hederula." [" Diosc. Notha 456. ad Greg. Cor. 28. Bekk. Anecd. 794. (τὸ ἐν τοῖς βιβλίοις τιθέμενον σημεῖον.)" Boiss. Mss.] " NECNON Κίσσυρος affert Erotian. ex Hip-

"pocr. pro κισσὸς, Hedera. Apud Diosc. vero 1, 127." [" Notha 450." Boiss. Mss.] "et Paul. Æg. 7. reperio τὸν κίστον a quibusdam appellari κίσσαρον: pro quo Gal. et Aëtius rectius habent κίσθαρον, ut in Κίστος docebo." [" Heringa Obs. 105." Schæf. Mss. * Κιττὼ, Genus Cassiæ, Diosc. 1, 12.] "Sed et Κισσύβιον hinc derivatur. Id enim, Hes. et Suida auctoribus, proprie significat τὸ ἐκ κισσίνου ξύλου ποτήριον, Poculum e ligno hederaceo: ut et Neoptolemus Parianus ap. Athen. (477.) significare ait τὸ κίσσινον ποτήριον, Hederaceum poculum: idque intellexisse Eur. cum in Andromeda cecinit, πᾶς δὲ ποιμένων ἔῤῥει λεὼς, Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος, Πόνων ἀναψυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλων γάνος. Eumolpus esse dicit γένος τι ποτηρίου ἴσως κατ' ἀρχὰς ἐκ κισσίνου κατασκευασθὲν ξύλου. Sic sane et Nicander Ætolicorum libro 1. Ἐν τῇ ἱεροποιΐῃ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιέονται πετάλοισιν· ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται. Ut hinc conjicere sit, τὸ κισσύβιον τὸ πρῶτον ὑπὸ ποιμένων ἐργασθῆναι ἐκ κισσίνου ξύλον, postea vero dici cœpisse et de aliis poculis s. scyphis: Athenæo ita dici scribente τὸ μόνωτον ποτήριον. Asclepiades Myrleanus tradit σκύφει καὶ κισσυβίῳ τῶν μὲν ἐν ἄστει καὶ μετρίων οὐδένα κεχρῆσθαι, συβώτας δὲ καὶ νομεῖς καὶ τοὺς ἐν ἀγρῷ, ut ap. Hom. quoque Polyphemus tantum et Eumæus eo usi esse dicuntur. Apud eum enim Od. I. (346.) Ulysses Cyclopi adstans Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο, potum ei præbet. Et Od. Π. (52.) Eumæus Ἐν—κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον. Veruntamen et hospes quidam Polidis ap. Callim." [ap. Athen. 477.] "Θρηϊκίην μὲν ἀνήνατο [ἀπ.] χανδὸν ἄμυστιν Ζωροποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ. Rursum et Theocr. indicat fuisse Poculum pastoritium, et quidem cujus labris summis cælatura insculptæ essent hederæ frondes et corymbi: Καὶ βαθὺ, inquit 1, (27.) κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ, Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον. Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἃ δὲ κατ' αὐτὸν Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι. Recte itaque et J. Poll. scribit, Τὸ δὲ κισσύβιον κισσὸς περιέθει, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα." [" Wakef. Alc. 768. Posidipp. 20. Warton. ad Theocr. 2. p. 347. Valck. ad Röv. 25. Callim. 254. Toup. Emendd. 2, 174. ad Lucian. 1, 211. Musgr. Cycl. 389." Schæf. Mss. Od. Ξ. 82. Π. 52. cf. Macrob. 5, 21.] "Verum et ὁ Διόνυσος dici Κισσεὺς videtur, quod hedera redimiri amet, s. quod hedera delectetur. Suid. enim Κισσέα eum vocari tradit. Alioqui Κισσεὺς est Nomen proprium, e quo patronymicum fem. Κισσηΐς." [Lobeck. Aj. p. 352. Macrob. 1, 18.]

"Κυττοὶ, Hesychio τὸ δεκτικὸν χώρημα καθὼς ποτήριον, s. εἶδος ἄνθους Διονυσιακοῦ: hoc tamen posterius potius κιττός."

"ΚΙΣΤΗ, Cista, Capsa, Capsula. Od. Z. (76.) Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδήν. Verum κίσται, inquit J. Poll. 10, 46., sunt non solum ὀψοφόροι, et ἀγγεῖα εἰς ἐσθήτων ἀπόθεσιν, quæ nominantur et κιβωτοὶ atque Arcæ a Lat., sed etiam αἱ τῶν φαρμακοπωλῶν, ut in Amphiarao Aristophanis. Hes. esse dicit ἀγγεῖον πλεκτὸν εἰς ὃ βρῶμα ἐνετίθετο καὶ ἱμάτια, Vas e vitili textum in quo edulia et vestimenta imponebantur: ut et Plin. dicit, In quadratam cistam vimineam, quæ neque spisse, solide tamen et crassis viminibus contexta sit, rapa componito. Et rursum, Singula mala convolvi, cistis vitilibus condi. Itidemque Ovid., Clauserat Actæo texta de vimine cista. Non semper tamen vitiles sunt cistæ, sed e ligneis quoque asseribus: ut ap. Cic., Judices in cistam tabulas conjiciebant suas. Et ap. Plin., Selecti quidam ad custodiendas cistas suffragiorum in comitiis. Itemque κίστη in Epigr. dicitur Cista s. Arcula scriptoria in qua atramentum, calami, cultellus, pulvisculus, calculi, et similia, suas habent veluti cellulas. Gaza κίστας vertit Cunas ap. Theophr. H. Pl. 3, 10, (4.) ubi tiliæ feminæ corticem esse dicit εὐκαμπῆ, ideoque inde fieri κίστας. Sed maluissem ego retinere Cistarum vocabulum, eoque intelligere Sportulas s. Canistra aut Corbes: ut Plin. quoque 16, 9. scribit e tiliæ cortice fieri vasa corbesque." [" Thom. M. 532. Brunck. Apoll. Rh. 123. Aristoph. 3, 107. Fr. 219. Valck. Adoniaz. p. 333. Toup. Opusc. 1, 173. Ammon. 82. Valck. Anim. 185. Diatr. 167. Vas mysticum, Toup. Add. in Theocr. 405. Opusc. 1, 445. ad Charit. 263." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 535.] "Dicitur et Κίστις pro eod.; Suid. enim tradit κίστην et κίστιν dici ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται ἢ ἱμάτια, Vas in quo edulia aut vestes reponuntur. Ac prioris quidem κίστη hæc affert exempla: ex Epigr. Καὶ κίστην πολύωπα μελανδόκον, de scriptoria cista, s. scribæ cista, ut paulo ante dixi. Et aliunde, Οἱ δὲ, τετραγώνους κίστας ἐκεκτήναντο πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχήν. Posterioris vero κίστις nullum affert, tantum addit, dat. cas. habere κίστει: at oxytonon κιστὶς, genitivo casu facere κιστίδος ap. Aristoph.: nec ipsum exponens. Verum exempla utriusque, et quidem ead. in signif., suppeditat nobis Aristoph. Ἀ. (1085.) Ibi enim ἄγγελος dicit, ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ Βάδιζε, τὴν κίστιν λαβὼν καὶ τὸν χοᾶ. Et Δικαιόπολις (1138.) Τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κιστίδος: uterque κίστιν s. κιστίδα appellans τὴν * ὀψοθήκην, teste Schol., qui Hom. quoque id κίστιν nominasse tradit, hoc ex eo afferens exemplum, quod et in Κίστη paulo ante habuimus, Μήτηρ δ' ἐν κίστει ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν, Ὄψα τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες: scribens sc. κίστει pro κίστῃ. Idem in præcedentem l. annotat, τοὺς καλοῦντας ἐπὶ δεῖπνον apponere solitos fuisse στεφάνους καὶ μύρα καὶ τραγήματα et alia quæpiam talia: vocatos autem, secum tulisse ἐψήματα καὶ κίστιν καὶ χοᾶ." [" Valck. Anim. ad Ammon. 186. Toup. Emendd. 1, 262. Κιστὶς, * Κιστὰς, Opusc. 2, 100. Add. in Theocr. 405. * Κιστίδιον, Thom. M. 533. (Artemid. p. 9.) * Κιστοειδὴς, Toup. Opusc. 1, 173. Emendd. 1, 262." Schæf. Mss. "Schol. Od. Φ. 61." Wakef. Mss.] "Κιστοφόρος, Cistifer, Qui cistam s. capsulam gestat. Suid. Apud Cic. vero et Liv. Cistophorus esse dicitur Numi species sic dicti a canephoris virginibus quæ Palladi ministrabant: s. Numismatis genus in quo imago cujusdam qui cistam ferret expressa erat." ["Toup. Opusc. 1, 445. * Κιστοφορέω, Add. in Theocr. 405. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 16." Schæf. Mss. Κιστηφόρος, Schn. Lex.] "Porro quod ad etymon hujus v. κίστη attinet, Suid. innuit derivatum παρὰ τὸ κεῖσθαι, cum τ in eo positum dicit pro θ."

"Κιστέρνα, Hesychio λάκκος φρέατος, βάραθρον s. βύθος. Latine quoque id Cisterna significat."

"ΚΙΣΤΟΣ, ὁ, Cistus: Frutex quem alii κίθαρον s. κίσσαρον vocant, ut est ap. Diosc. 1, 127: qui cap. 129. tradit esse et aliam cisti speciem quam nonnulli λῆδον appellent, indeque fieri τὸ λεγόμενον λάδανον. Utriusque descriptionem ap. eum vide, necnon ap. Galen. Simpl. Med. l. 7. et Plin. 24, 10. Notandum porro, ap. Diosc. et Paul. Ægin. scribi κίστος et κίσταρος, per στ: ap. Galen. vero et Aët. κίσθος et κίσθαρος per σθ: itidemque ap. Hes. et Plin. Quam posteriorem scripturam per σθ esse veriorem, patet e serie alphabetica quam sequuntur et Hes. et Galen., et Aët. et Paul. Ægin.: omnes enim id ponunt ante Κισσός: ideoque et compos. ὑποκισθὶς scr. per σθ." [" Schrœber. ad Theocr. p. 104. (5, 131.)" Schæf. Mss.] "Κίσθος, Hes. auctore Frutex duorum generum, masculi et fem." [Theophr. H. Pl. 6, 1, 2. 4.] "Ὑποκισθὶς, Quod sub cisto ad radices nascitur, malo granato immaturo simile: unde et a quibusdam κύτινος vocatum fuit. Sunt tamen et qui hæc differre velint. Vide Diosc. (1, 127.) qui tria ὑποκισθίδος genera constituit. In VV. LL. est Ὑπόκιστις, annotaturque scribi et Ὑποκυστὶς, sed minus rectam esse hanc scripturam." [" Cytinus Hypocistis Linn., Clusii Hist. Pl. 1. p. 68. 72. 79." Schn. Lex.]

"ΚΙΧΛΗ, Turdus: Avis trium generum: prima ejus species dicitur ἰξοφάγος, quia visco vescitur, magnitudine picæ: secunda, τριχὰς, par merulæ:

" tertia, omnium minima, ἰλιὰς s. τυλάς: quæ con- " gregalis est et hirundinum modo nidificat. Plura " de his Aristot. H. A. 9, 20.: Athen. 2. Od. X. " (468.) κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι. Athen. 2. " Παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ ταῖς κίχλαις καὶ πελειάσιν " ἱστάντες. Apud Eund. 14. in secundis mensis λα- " γῶα καὶ κίχλαι κοινῇ μετὰ τῶν μελιπήκτων εἰσεφέρετο. " ‖ Est et ἰχθὺς θαλάσσιος qui κίχλη dicitur: de quo " Aristot. H. A. 8, 13. et Athen. 7.: Plin. inter sa- " xatiles pisces numerat turdum, 32, 11.: itidemque " Colum. 8, 16. Meminit ejus et Quintil. 8, 1." [" Jacobs. Anth. 7, 145. 313. 8, 59. 172. ad Mœr. 184. Toup. Opusc. 2, 15. Valck. Anim. ad Ammon. 231. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 81. 162. Κίχλα, Valck. l. c." Schæf. Mss. Alex. Trall. 406. 409. 523.] " Porro Syracusanis et ceteris Doribus " αἱ κίχλαι DICUNTUR Κιχῆλαι. Epicharmus, τάς τ' " ἐλαιοφυλλοφάγους [* ἐλαιοφιλοφάγους] κιχήλας. Et " Aristoph. (N. 339.) Κεστρᾶν τεμάχη μεγάλαν, ἀγα- " θᾶν, κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν. Ita enim reponendum " esse pro κιχλᾶν testatur et metri lex et Athen. (64.) " Ubi etiam nota dixisse κρέα ὀρνίθεια κιχηλᾶν, Avi- " nas turdorum carnes: quod κιχῆλαι s. κίχλαι et " turdi non Aves solum sint, sed Pisces etiam, et ii " quidem ut aves illæ μελανόστικτοι." [Eust. 1934. " Koen. ad Greg. Cor. 102." Schæf. Mss.] " Κιχῆ- " λαι Hesychio sunt αἱ κίχλαι, τὰ ὄρνεα, Aves quæ " dicuntur κίχλαι, Turdi." [* Ἐπικιχλίδες, Athen. 65.]

" Κιχλήσκουσιν, Hes. affert pro γελῶσι, μειδῶσι, " Rident, Renident. NECNON Κιχλησμὸς pro γέ- " λως σφοδρὸς, Risus vehemens: s. Risus effusus, " Cachinnus, qui et καγχασμός." " Apud alios hæc " per ι scripta reperiuntur, NIMIRUM Κιχλίζειν ET " Κιχλισμὸς, itidem pro Lascivius rideo, Cachinnor: " ut et Schol. Aristoph. exp. ἀτάκτως γελᾷν καὶ ἀμέ- " τρως, Incomposite et indecenter ridere s. Immo- " derate: afferens tamen et aliam ex etymo peti- " tam expositionem, sc., λιπαρὰς κίχλας ἐσθίειν s. τρώ- " γειν, Pingues epulari turdos: ita ut prior signif. " hujus posterioris consequens sit: qui enim delica- " tas aviculas comedunt, et inter has, pingues tur- " dos, quibus secundum Horatium nihil melius est, " epulantur, ii et ridere solent et cachinnari, s. in " immoderatos risus et lætitiam nimiam effundi. " Dicit igitur Aristoph. N. (983.) Οὐδ' ὀψοφαγεῖν, " οὐδὲ κιχλίζειν. Et in Thesm." [ap. Athen. 117.] " ἄλλα τε Τοιαῦθ' ἕτερα μύρι' ἐκιχλίζετο. Utitur " Idem et verbali Κιχλισμὸς, N. (1073.) ἡδονῶν θ' " ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι, Παίδων, γυναικῶν, κοτ- " τάβων, ὄψων, πότων, κιχλισμῶν. Ubi itidem κιχλι- " σμοὺς reddere possumus non tam Risus, Cachinnos, " quam Pinguium delicatorumque turdorum com- " estiones." [" Κιχλίζω, Aristoph. Fr. 248. Kuster. 214. Brunck. 2, 81. 105. Wakef. S. Cr. 4, 9. Jacobs. Anth. 11. 17. 213. Mœr. 213. et n., Toup. Opusc. 1, 427. Valck. Anim. ad Ammon. 231. Bergler. Alciphr. 136. 335. Κιχλισμὸς, 136. Brunck. Aristoph. 2, 81. Jacobs. Anth. 11, 213. ad Mœr. 213. Toup. Opusc. 2, 71. * Κιχλιασμὸς, Wakef. S. Cr. 3. Add. * Κιχλάζω, Valck. l. c." Schæf. Mss. Athen. 345.]

" ΚΙΩ, Vado, Eo: ut Plato quoque in Cratylo " (37.) κίειν esse dicit τὸ ἰέναι. Sed poëticum tan- " tum hoc verbum est. Il. N. (658.) μετὰ δέ σφι πατὴρ " κίε δάκρυα λείβων: Ω. (471.) γέρων δ' ἰθὺς κίεν " οἴκου: Φ. (456.) Νῶϊ δ' ἔτ' [δέ τ'] ἄψορροι κίομεν " κεκοτηότι θυμῷ. Et Od. Δ. (427.) πολλὰ δέ μοι " κραδίη πόρφυρε κιόντι, Eunti, Vadenti. Ubi nota " oxytonως efferri hoc participium κιὼν, sicut et ἰὼν, " ac si essent aor. 2. Il. A. (35.) certe ἀπάνευθε κιὼν " per aor. exp. πορευθεὶς, παραγενόμενος." [" Heyn. ad Apollod. 300. ad Timæi Lex. 87. Κιὼν, Heyn. Hom. 4, 606. Κιέτην, 6, 295. Ἔκιον et ἐκίνουν conf., 297." Schæf. Mss.] " Μετέκιον, i. q. μετῆλθον: a " th. μετακίω, i. q. μέτειμι s. μετέρχομαι." [* " Κιάθω, ad Mœr. 118. ad Timæi Lex. l. c." Schæf. Mss.] " Μετακίαθε, Hes. μέτελθε: afferens itidem μετεκία- " θον pro μετῆλθον, μετήρχοντο, ἐπεδίωξαν. Od. A. " (22.) de Neptuno, Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε

A " τηλόθ' ἐόντας, i. e., μετῆλθεν, Mutato loco ivit, s. " Abiit inde ad." [Il. Λ. 713. Callim. H. in Dian. 46.] " Κηθεῖν, Hesychio est βοηθεῖν, συντρέχειν: " afferenti et κήθενον pro συνεπορεύοντο. Ac ut " κηθεῖν exp. βοηθεῖν, ita etiam Κηθοὶ affert pro " βοηθοὶ, Auxiliatores."

" ΚΗΚΙΩ, Salio, Cum saltu sursum feror: ut " Hes. quoque κηκίειν exp. πηδᾶν, ἀναφέρεσθαι. Od. " E. (455.) Ὤιδεε δὲ χρόα πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε " πολλὴ Ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε, Cum saltu prorum- " pebat ex ore et naribus: utpote qui totus tumeret " aqua marina in quam mersus erat. Et Apoll. Rh. " 1, (542.) Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ ἐκήκιεν " ἅλμη. Ubi Schol. itidem exp. ἀνεδίδοτο καὶ ἀνε- " πήδα ἑκατέρωθεν τῆς νεὼς, ut Homericus ἀνεφέρετο." [" Ad Timæi Lex. 30. Brunck. Phil. 784. Wakef. 696. 784." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 929. 1188.] " Ἀνακηκίει, Hes. exp. ἀναφέρεται, Sursum fertur: " ut Suidas quoque ἀνακηκεῖ et ἀνακηκίει exp. ἀνα- " πηδᾷ, Subsilit. Il. H. (262.) μέλαν δ' ἀνεκήκιεν B " αἷμα. Sic N. (705.) ἀμφὶ δ' ἄρα σφι Πρυμνοῖσι κε- " ράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρῶς, Multus erumpit sudor. " Apud Hippocr. quoque Galen. ἀνακηκίουσιν exp. " ἀναπηδῶσιν. Legitur et ap. Plat." [Phædr. 67. p. 251.] " UNDE Κηκὶς, quod signif. ἀνάδοσις, s. " Nidor in altum veluti cum saltu se tollens: He- " sychio ἀτμὶς, Vapor, Exhalatio. Soph. Antig. (1008.) " p. 255. ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' " ἐπὶ σποδῷ Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο, Κἄτυφε " κἀνέπτυε. Ubi Schol. κηκίδος nomine significari " ἀνάδοσιν dicit, proprie autem ita vocari τὴν λιγνὺν " τοῦ καπνοῦ τὴν ἀπὸ τῶν καιομένων γιγνομένην, Fu- " liginem fumi quæ oritur ex iis quæ uruntur. Rur- " sum Hesychio κηκὶς est στύμμα et ὁ καρπὸς τῆς " δρυὸς, ut Suidæ quoque * βαμματικὸν στύμμα, et " καρπὸς τῆς δρυὸς ἐπιτήδειος εἰς βαφήν. De hac Gor- " ræus, Κηκὶς, inquit, Galla: Pilula est inæquali su- " perficie, salebrosa, in glandiferis arboribus præter " legitimum fructum proveniens: quæ enim glan- " dem ferunt, omnes et gallam, sed quercus opti- C " mam: omnis noctu semper universa erumpit, mense " fere Junio. Sed multiplex ejus differentia est, " solida, perforata, nigra, candida, major, minor. " Quædam earundem ὀμφακῖτις vocatur, parva qui- " dem, sed tuberosa, nullo foramine pervia, alia " grandior est et fungosa, QUAM Galenus ὀνοκηκίδα, " quasi Asininam gallam, vocari scribit a rusticis, " quod ignava sit et minus efficax. Vide et Diosc. " 1, 147. et Plin. 16, 7." [" Jacobs. Anim. 72." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 265. 1009. Ag. 968. Lucian. Tragop. 158.] " Κικὶς, pro Galla, affertur " e Theophr. 1, (2, 2.) et 3, (5, 2.) sed perperam. " Scribendum enim κηκὶς per η in priore syllaba: ut " tum ap. Diosc. et Galen., tum Hes. et Suid." [* " Κηκιδοφόρος, Eust. Il. Ξ. 48." Boiss. Mss.] " Κη- " κίδιον, Gallula, Parvula galla, Suid."

" ΚΙΚΥΣ, Hesychio δύναμις, Vis, s. Vires, Robur: " itidemque Etymologo, qui derivatum vult παρὰ τὸ " κίω τὸ πορεύομαι, quoniam sc. ὁ ἰσχυρὸς ἐκ τῆς κινή- " σεως φαίνεται. Quapropter et Schol. Hom. esse D " dicit τὴν μετὰ δυνάμεως κίνησιν, Motum conjun- " ctum cum viribus: Od. Λ. (392.) Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' " ἦν ἲς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς." [" Jacobs. Anim. 187." Schæf. Mss.] " Κίκις, factum παρὰ τὸ κίκυς, quod " signif. τὴν ἰσχὺν, verso υ in ι. Ita Etym. At Suid. " esse dicit Nom. propr. fratris Alcæi." " Ἄκικυς, " Cui non est ἲς ἔμπεδος οὐδέ τι κικύς: h. e. Cui nullæ " vires sunt, nullum robur, ideoque Infirmus, Imbe- " cillus, Debilis: Hesychio ἀσθενὴς, ἀδύνατος, κατὰ " στέρησιν τῆς κικύος, quam esse dicit ἰσχὺν περὶ τὴν " κίνησιν: itidemque Suidæ, ὁ μὴ ὀξὺς, καὶ ἐστερη- " μένος δυνάμεως. Od. I. (515.) ἐὼν ὀλίγος τε καὶ " οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς: Φ. (131.) ἦ καὶ ἔπειτα κακός τ' " ἔσομαι καὶ ἄκικυς. Sic Hippocr. de Morbis l. 4. " dicit, ἄκικυς ἦν: ubi tamen scriptum ἄκηκυς, per- " peram." [" Alberti Peric. Cr. 58. Koen. ad Greg. Cor. 20. Tyrwh. ad Aristot. 184. Jacobs. Anth. 7, 200." Schæf. Mss.] " Apud Suid. reperio et VERB. " Κικύω, expositum ἰσχύω, Valeo, Viribus polleo: " et ταχύνω, Accelero, Propero, Festino."

" ΚΙΧΕΩ, ET Κιχάνω, AC Κίχημι, Invenio, As- A
" sequor, Comprehendo. Plerumque de eo dicitur
" qui cursu et pedum pernicitate aliquem assequitur
" s. nanciscitur. Il. Ψ. (407.) Ἵππους δ' Ἀτρείδαο
" κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον, Καρπαλίμως: P. (189.)
" θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε,
" ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστῶν: Π. (342.) Μηριόνης δ'
" Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι. Et Od. Π.
" (356.) εἴσιδον αὐτοὶ Νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ
" ἐδύναντο κιχῆναι. Sic et fames sitisque aut fatum
" aliquem κιχάνει cum eum corripit s. occupat. Il.
" T. (165.) Ἀλλά τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχά-
" νει Δίψα τε καὶ λιμός: X. (303.) νῦν αὖτέ με μοῖρα
" κιχάνει. In pass. quoque voce et med. reperiun-
" tur hæc ipsa usurpata active: itidem sc. pro Asse-
" qui, necnon Corripere et Occupare. Il. Λ. (451.)
" Φθῇ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας. Et
" paulo ante, Ἆ δεῖλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς
" ὄλεθρος. Necnon pro Deprehendere, Offendere,
" Invenire: X. (226.) κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον, Δηϊ-
" φόβῳ εἰκυῖα δέμας. Od. Ξ. (139.) Ἤπιον ὧδε ἄνακτα B
" κιχήσομαι: Δ. (546.) Ζωόν γε κιχήσεαι, ἤ κεν Ὀρέ-
" στης Κτεῖνεν ὑποφθάμενος. Il. B. (258.) Εἴ κ' ἔτι σ'
" ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὥς νύ περ ὧδε. Et A. (26.)
" Μή σε, γέρων, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω, Ἢ
" νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Ubi nota
" dixisse κιχείω pro κιχέω, metri gratia inserto ι.
" Κιχημέναι, Ion. s. Dor. pro κιχῆναι, Deprehen-
" dere: ap. Nonn. Jo. c. 21." " Κίξατο, Hesychio
" εὗρεν, ἔλαβεν, ἤνεγκεν, Assecutus est et reporta-
" vit: a th. κιχάνω. Idem tamen particip. κίξαντες
" exp. ἐλθόντες, πορευθέντες: ac si κιχάνω idem etiam
" significaret quod ἱκάνω." [" Κιχάνω, Markl. Suppl.
p. 257. Musgr. Hel. 603. Archiloch. 30. Mnasalc.
3. et Jacobs., Heyn. Hom. 5, 35. 7, 361. 386. 641.
Heringa Obs. 226. Valck. Hipp. p. 321. Wakef. S.
Cr. 3, 98. De quant., Brunck. ad Eur. Hipp. 1455.
ad Poët. Gnom. 315. Eurip. 3, 299. 305. Κίχημι,
Ruhnk. Ep. Cr. 193. Κιχείω, Κιχείομαι, Κιχήσομαι,
Heyn. Hom. 4, 244. Κιχήτην, 6, 79. Κιχεὶς, 7, 196.
Κιχείη, optat., Il. B. 188. Wolf." Schæf. Mss. Ἐκί-
χεις, Od. Ω. 283. Κιχείω, Bion 1, 43. Ἔκιξε, i. q.
ἤνεγκε, Simmias Rhodius in Ovo: Schn. Lex. dedu-
cit a * Κίχω, ut et ἀπέκιξαν, Aristoph. Ἀ. 869. ab
* Ἀποκίχω. Sed cf. Schol., et Κίξατο supra.] " Κί-
" χησις, Assecutio, Deprehensio, Comprehensio:
" Hesychio λῆψις." " Ἀκίχητος, Quem assequi et
" comprehendere nequimus: unde ἀκίχητα, adv.
" pro ἀκιχήτως, Il. P. (75.) σὺ μὲν ὧδε θέεις ἀκίχητα
" διώκων, Curris et persequeris, sed non assequeris:
" ut Schol. quoque ἀκίχητα exp." [* ἀκιχήτως,]
" * ἀκαταλήπτως, * ἀφθάστως. || Item ἀκίχητος dicitur
" Quem mente et cogitatione deprehendere s. com-
" prehendere non possumus, Indeprehensus s. Incom-
" prehensibilis animo: ut ap. Nonn. Jo. init., Ἄχρο-
" νος ἦν, ἀκίχητος, ἐν ἀρρήτῳ λόγος ἀρχῇ." [* Διακιχέω,
Quint. Sm. 13, 360.]

" Κιγχάνω, i. q. τυγχάνω, Hes. auctore: qui
" affert et κιγχάνειν pro εἰσπράττειν, λαμβάνειν."

" ΚΙΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, Columna: στύλος. Od. (Θ. 66.) D
" πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, Collocans ad columnam
" longam qua fulcire dorsum posset. Et (X. 466.)
" Κίονος ἐξάψας μεγάλης: (176.) Κίον' ἀν' ὑψηλὴν
" ἐρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσι. Ut vero supra dicit
" πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, ita (A. 127.) ἔστησε φέ-
" ρων πρὸς κίονα μακρήν. Ubi nota etiam epitheton
" μακρὰ et ὑψηλὴ tribui τῇ κίονι, ut et T. (38.) idem
" poëta dicit, Εἰλάτιναί τε δοκοὶ, καὶ κίονες ὑψόσ'
" ἔχοντες. Nota etiam modo masculino, modo fem.
" genere ab eo usurpari h. v. At in prosa ma-
" sculino potius genere efferri sciendum est. Plut.
" de Orac. Pyth. Κίων τις ἑστὼς ἄνω χαλκοῦς Ἱέρω-
" νος. Idem in Erot. Ἐφ' οὗ μέχρι νῦν ὁ μέγας ἐφέ-
" στηκε κίων. Sic ap. Athen. 12. Χρυσοῖ κίονες ὀκτὼ
" κατεῖχον quandam σκηνήν. A Medicis κίων dicitur
" Curculio præter naturam auctus et oblongior, te-
" nuisque æqualiter factus: tunc enim κίονι, h. e. Co-
" lumnæ, similis evadit. Latini fere omnes Columel-
" lam interpr. Quod autem æquabiliter auctus sit,
" in eo differt ἀπὸ τῆς σταφυλῆς, quæ Uva dicitur, per A
" quam curculio ima tantum parte crassus rotundus-
" que est. Ab Anatomicis κίων vocatur Interseptum
" narium carnosum quod ad labrum usque descen-
" dit, ut Gorr. tradit e Rufo. Quomodo Polluci
" (2, 79. 80.) quoque κίων est τῆς ῥινὸς διάφραγμα καὶ
" στυλὶς, ὥσπερ τειχίον τὰ τρυπήματα διαιροῦν. De-
" nique κίων dicitur τὸ ἐκ τῶν θηριδίων ἄθροισμα τῶν
" τὸν σῖτον διαβιβρωσκόντων, Congregata multitudo
" bestiolarum illarum quæ frumentum peredunt, au-
" ctore Gal. in Lex. Hippocr. ubi etiam addit, ὧν
" ἕκαστον κίων ὀνομάζεται, Quorum unumquodque
" κίων nominatur. Addit etiam, legi vocabulum
" hoc ap. Hippocr. sub fin. libri 2 Γυναικείων. Ve-
" rum notandum est, ap. Hippocr. scribi non κίων
" paroxytonως, sed κιὼν oxytonως: ita enim ibi, Ἢν
" κιὼν ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐγγένηται, ὀδύνη ἴσχει.
" Ac sane hæc scriptura oxytona longe melior vide-
" tur, ut sit nomen περιεκτικὸν e κὶς, et κιὼν sit
" Multitudo κιῶν, s. Multi κίες uno eodemque in
" loco collecti. Videri tamen expositio hæc absurda B
" et ridicula possit, ideoque legendum κίων, intelli-
" gendumque de Columella quapiam simili ei quæ in
" faucibus nascitur. Suspectum est κίων etiam illud
" quod vocari ait Unumquodque τῶν σιτοφάγων θηρι-
" δίων: ac pro eo reponendum potius κίς." [Genus
meteori s. Phænomeni aërii, Plut. 9, 538. " Thom.
M. 597. Porson. Hec. p. 49. Ed. 2. Lobeck. Aj.
p. 233. ad Herod. 367. Κίων, ὁ, Eur. Herc. F.
1008. Paus. 3, 75. Diod. S. 2, 278. Heyn. Hom. 7,
8. Mons, Alberti Peric. Cr. 3. ad Herod. 362. Co-
lumnæ pro Diis cultæ, Toup. ad Longin. 364. Κί-
ονες ξύλινοι, Musgr. Ion. 1134." Schæf. Mss. Athen.
268. Anal. 1, 239. Od. Z. 306. H. 153. Ψ. 89. Il. I.
219. Ω. 596. Hymn. in Apoll. 8. Plut. Romulo 28.
Æschin. c. Timarch. 83. Lysias Fr. 121. p. 30.
* " Κιονοειδὴς, Eumath. 1. p. 9." Boiss. Mss. Od. A.
p. 31, 29. Dionys. P. 1076.] " Porro e superiori
" κίων, quo significatur Columna, COMPOS. Κιονό-
" κρανον, Caput columnæ: τὸ ἐπίκρανον καὶ ἡ κεφαλὴ C
" τοῦ κίονος: quod et ἐπιστύλιον dicitur, a Vitruv.
" Epistylion itidem et Capitulum s. Capitellum co-
" lumnæ. Legitur ap. Joseph. et J. Poll." [Xen.
Ἑλλ. 4, 4, 5. Plato Com. ap. Anecd. Bekk. p. 105.
At in Inscr. Chandleri P. 2. no. 1. lin. 29. extat
* Κιόκρανον, quod habet et J. Poll. 7, 121. vide
Jungerm. ibid., et Lobeck. Phryn. 669. * Κιονοφό-
ρος, * Κιονοφορέω, Eust. ad Dionys. P. 66.] " Ἀ-
" κίων, Nullis fultus columnis. Ἀκίονες, Hesychio
" ἀστήρικτοι, Non suffulti. Ad verbum, Nullis suf-
" fulti columnis." " Ἀμφικίονες, Eustathio οἱ κίοσι
" κύκλῳ * περιεστυλωμένοι, Circumcirca columnis suf-
" fulti: ut ναοὶ, Soph." [Antig. 285.] " Εὐκίων,
" Pulcras habens columnas." [Eur. Ion. 185.] " Πε-
" ρικίων, Circumcirca columnas habens: ut περίστυ-
" λος. Scribit enim J. Poll. l. 1. τὸν περίστυλον τόπον
" dici posse περικίονα, quoniam στύλος nominatur
" etiam κίων." [Eur. Erecth. Fr. 6, 4. * Τετρακίων,
Orph. ad Musæum 39. " * Κιονηδὸν, Bekk. Anecd.
787." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 1, 169. Fischer. ad
Weller. Gr. Gr. 1, 22." Schæf. Mss. * Κιονιδὸν,
Schn. Lex.] " Sunt inde et tria DEMINN. Κιόνιον sc.
" ET Κιονὶς, ET Κιονίσκος, significantia Columellam,
" i. e. Parvulam columnam. Postremum legitur ap.
" Athen. (514.) Θρόνος, inquit, χρυσοῦς ἦν· ὃν περι-
" ειστήκεσαν τέσσαρες κιονίσκοι λιθοκόλλητοι χρυσοῖ.
" Posterius ap. Medicos de Oris columella, quæ et
" κίων nominatur. Gal. enim κατὰ Τόπους 6. scribit,
" Σαρκῶδές τι μόριον ἐν τῷ τοῦ στόματος ὑψηλῷ φαίνε-
" σθαι κρεμάμενον, ἐὰν διανοίξας τις ἐπιπλεῖστον ὅλον
" τὸ στόμα, τὴν γλῶτταν καταστείλῃ: hanc carυncu-
" lam duobus vocitari nominibus a priscis Græcis,
" γαργαρεῶνα et κίονα: ab iis vero Medicis qui illos
" consecuti sunt, appellari κιονίδα: a nonnullis etiam
" σταφυλήν: atque hoc vocabulo non ipsam revera
" partem significari, sed ejus affectum. Cels. sane
" quos Hippocr. γαργαρεῶνας vocavit, Uvam Latine
" reddit. Hæc enim verba Hippocr. Prognost. 3.
" Οἱ δὲ γαργαρεῶνες ἐπικίνδυνοι καὶ ἀποτέμνεσθαι καὶ
" ἀποσχάζεσθαι, ἔστ' ἂν ἐρυθροί τε ὦσι καὶ μεγάλοι·

"καὶ γὰρ φλεγμοναὶ ἐπιγίνονται τουτέοισι καὶ αἱμορ- A ῥαγίαι: hæc inquam Hippocr. verba ipse sic interpr. 7, 12. Uva si cum inflammatione descendit, dolorique est, et subrubicundi coloris, præcidi sine periculo non potest: solet enim multum sanguinem effundere. Quo modo et 6, 14. Idem dicit, Uvæ vehemens inflammatio terrere quoque debet. Plin. etiam Uvam appellat, 11, 37. Quod inter tonsillas Uvæ nomine ultimo dependet palato, homini tantum est. Et Quint. Seren. Samon. docet quæ adhibenda sint remedia si afflictam languor dejecerit uvam. Primum vero κιόνιον aliam ap. Diosc. habet signif. Is enim, 2, 6. κιόνια vocari scribit τὰ ἐπὶ τῶν κηρύκων καὶ πορφυρῶν μέσα περὶ οἷς ἡ ἕλιξ ἐστὶ τοῦ ὀστράκου, Purpurarum buccinarumque medias partes circa quas veluti columellam testæ volumen claviculatim intorquetur. Perperam enim ibi scriptum esse ἰόνια aiunt." [" Κιόνιον, Saracenica Sylb. 54." Boiss. Mss. " Κιονὶς, Schol. Il. 22. p. 38. Valck., Heyn. Hom. 8, 308." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri 48. Aret. 6. Rufus B 50. * Κιονικὸς, Galeni Euporist. 451, 14. Bas.]

ΚΛΑΙΩ, VEL Κλᾴω; αὔσω, αὔσομαι, Lacrymor, Ploro, Fleo, Ejulo, Il. A. (362.) Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Od. Θ. (577.) Εἰπὲ δ' ὅ,τι κλαίεις, καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ: T. (541.) κλαῖον et ἐκώκυον copulat. At Il. Σ. (339.) partic. δακρυχέουσαι subjunxit verbo κλαύσονται, quod futurum observa, Ἀμφὶ δέ σε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι Κλαύσονται. Sed et de equis κλαίειν usurpat. Il. P. (426.) Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες, Κλαῖον. Utuntur et solutæ orationis scriptt.: Æsch. (83.) Οὗτος κλαίει μὲν ῥᾷον ἢ ἄλλοι γελῶσιν. Plut. Pericle, Οὐδὲ κλαίων οὐδὲ κηδεύων κ. τ. λ. Proverbialia autem ista, Κλαίει ὁ νικηθεὶς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλε, et Τὰ Καννάκου κλαίειν, et Αἵματι κλαίειν, vide ap. Erasm. || Interdum vero cum accus., pro Deploro, Defleo: qui etiam usus Homero est frequentissimus: Il. Ω. (773.) Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' C ἄμμορον ἀχνυμένη κῆρ, Od. A. (363.) Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, Il. Y. (210.) Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται, ubi observa rursum fut. κλαύσονται. Invenitur autem et fut. κεκλαύσεται impersonaliter positum ap. Aristoph. N. (1436.) Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, Frustra plorabitur a me, Nequicquam plorabo. Idem Hom. utitur et τῷ κλαίοισθα, pro κλαίοις, Il. Ω. (619.) ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα. Ceterum Plut. quoque cum accus. in Alcib. Τὰ μὲν αὑτοῦ πάθη κλαύσας καὶ ὀλοφυράμενος. || Do pœnas, Vapulo, Aristoph. N. (58.) Δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς. Quibus respondet alter, διατί δῆτα κλαύσομαι; Ex Eod. affertur, κλαίων τις αὐτῶν ἐμοῦ γε θίξεται, Aliquis ipsorum me tanget plorans: pro Si quis eorum me tangat, pœnas dabit. Et κλᾴειν λέγω σοι, cum ap. alios, tum ap. Aristoph.: sicut οἰμώζειν λέγω σοι et μακρὰ οἰμώζειν, ad verbum, Plorare tibi dico, pro Lacrymas tibi denuntio, i. e. Verbera. Est enim oratio minitantis verbera: interdum vero aspernantis duntaxat. Juven. 10. D Mandare laqueum dixit eod. modo, de Democrito ita loquens, cum fortunæ ipse minaci Mandaret laqueum, mediumque ostenderet unguem. Locus autem Aristoph. est Πλ. (62.) ubi Plut. ipse dicit, κλαίειν ἔγωγέ σοι λέγω, pro eo, quod dixerat paulo ante, Ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι, scribitur autem ibi et κλᾴειν. Suid. autem κλᾴειν exp. στυγνάζειν et ὀδύρεσθαι in h. l., Ὁ δὲ θύσας, Ἐπικούρῳ καὶ δόξαις ταῖς ἐκείνου κλᾴειν ἔλεγε. Sed ego illam ejus exp. non satis plenam esse puto; crediderim enim potius ibi κλᾴειν ἔλεγε esse Valedicebat quasi ἀποσκορακίζων. || Annotatur e Gaza κλαίειν transitivum, cum dicitur κλαίειν τὴν κεφαλὴν, quod exp. Plangere caput, Lamentari caput. Est autem illa constr. ex Aristoph. Σφ. (584.) Κλαίειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ, ubi tanquam de homine loquitur: estque alioqui simile genus dicendi illi, quod modo protuli. || Κλαίω, Eust. vult esse a κλῶ, Frango: in h. enim l. Od. Δ. (538.) αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος, scribit ista, ὡς καὶ ἐνταῦθα ἡ τοῦ κλαίοντος ψυχὴ οὐκ ἔχει σταθερῶς, ἀλλ οἱονεὶ κατακλᾶται: quibus subjungit, Ὁ δὴ καὶ ἐτυμολογίαν παραλαλεῖ τοῦ κλαίειν, ἐγγὺς αὐτίκα κειμένου· ἐκ τοῦ Κλῶ γὰρ τὸ Κλαίω, κατὰ τὸ Ῥῶ Ῥαίω, ἀφ' οὗ ὁ ῥαιστήρ. Sciendum est autem, plerisque Il., NON Κλᾴω, SED Κλάω scriptum inveniri sine ι subscripto. At ego non video, quid obstet, quominus ι subscribamus, etiamsi illi Eustathii deductioni assentiri libeat; fuerit enim κλαίω e κλάω, Frango, sed metaph. sumto, e κλαίω autem rursum κλάω, sed quod ι verbi κλαίω subscriptum habeat. || Κλαιήσω fut. tanquam a TH. Κλαιέω ap. Dem. (546.) Παιδία γὰρ παραστήσεται, καὶ κλαιήσει. Annotat autem et J. Poll. (2. c. 64.) hanc inflectionem tanquam Demosthenicam. At VV. LL. afferunt et κλαήσει ex eod. Dem., sed locum non proferunt. [" Κλαίω, Thom. M. 535. Wakef. Phil. 1260. 1299. Huschk. Anal. 29. Jacobs. Anth. 8, 375. 9, 23. 242. Steph. Dial. 15. Huschk. Epist. in Propert. p. 51. Valck. ad Moschum 358. ad Mœr. 231. ad Xen. Eph. 254. Alberti Peric. Cr. 22. Toup. Opusc. 1, 400. De luctu solenni, Jacobs. ad Tzetz. 53. De futuro, Brunck. Aristoph. 2, 56. Cum accus., Heyn. Hom. 5, 540. Med., Alcæus Mess. 19. Steph. Dial. 65. Κλαίων, formula minantis, Eur. Andr. 759. et n., Valck. Hipp. p. 281. Μακρὰ κλαίειν σοι λέγω, ad Lucian. 1, 402. ad Herod. 337. Athen. 1. p. 10. Steph. Dial. 15. Κλαίειν καὶ δακρύειν, Demosth. 575, 11. Κλαήσω, 440, 16. Κλαιήσω, 546, 20. 1270, 20. ad Mœr. 373. Κλαύσομαι, Demosth. 1357, 27. Κεκλαύσομαι, Bentl. Aristoph. 322. Κεκλαύσομαι, κλαύσομαι, Dawes. M. Cr. 96. Brunck. ad Theogn. 1155. Κλᾴοις ἂν, κλαύσεις, ad Xen. Eph. 201. Κλαῦσαι, imper. aor. 1. med., Aristoph. Εἰρ. 532. Ἐκλαύσθην, Epigr. adesp. 755. * Κλαΐω, Koen. ad Greg. Cor. 274. * Κλαιέσκω, Wessel. Diss. Herod. 144. Κλᾴω, Thom. M. 511. 535. Monthly Review, April 1799. p. 442. Steph. Dial. Att. 14. T. H. ad Plutum p. 29. Kuster. Aristoph. 3. Porson. Or. 59. 274. Villois. ad Long. 65. 246. ad Mœr. 18. 231. Bergler. Alciphr. 163. ad Xen. Eph. 254. Koen. ad Greg. Cor. 30. Brunck. ad Eur. Andr. 577. Or. 282. ad Charit. 288. An iota subscribendum? T. H. ad Plutum p. 201." Schæf. Mss. Non subscribit Porson. Præf. ad Hec. p. iv.]

[* " Κλαιωμιλία, Jacobs. Anth. 10, 147. Wakef. S. Cr. 3, 38." Schæf. Mss.]

Ἀκλαυής, ὁ, ἡ, Illacrymabilis, Qui non plorat, s. potius passiva signif. Indeploratus; exp. enim ἄκλαυστος.

[* " Κλαυστὸς, * Κλαυτὸς, Brunck. Œd. C. 1360." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 339.] " Κλαυτὰν, Hes. esse dicit ποιὰν φωνήν: forsan cum fletu."

Ἄκλαυστος, VEL Ἄκλαυτος, Indeploratus, Indefletus: Solon, Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, Cic. Mors mea ne careat lacrymis: ut videbis p. 116. 117. mei Lex. Cic. Sic in quodam Epigr., quod a Plut. (Flamin. 9.) refertur, Ἄκλαυστοι καὶ ἄθαπτοι, ὁδοιπόρε κ. τ. λ., quod imitatione Homeri dictum fuit, hæc duo copulantis Od. A. (53.) Σῶμα γὰρ ἐν μεγάρῳ Κίρκης κατελείπομεν ἡμεῖς Ἄκλαυστον καὶ ἄθαπτον: (72.) Μή μ' ἄκλαυστον, ἄθαπτον, ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν. Utrobique autem quædam exempl. habere ἄκλαυτον sciendum est, quæ scripturæ diversitas in illo quoque versu Epigrammatis invenitur, et quosdam Gramm. tradidisse Hom. quidem ἄκλαυτον, at posteros ejus ἄκλαυστον scripsisse. Scripserunt tamen ἄκλαυτον, si quid exemplaribus credendum est, nonnulli etiam ex Hom. posteris: Soph. Ant. (876.) p. 249. Ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος. Verum si Polluci fidem habere volumus, eam illis exempl. derogabimus, quæ ἄκλαυτος ibi scribunt; testatur enim ille τῷ ἄκλαυστος Hom. et Soph. usos esse. || Ceterum data fuit huic nomini activa signif. quoque, ut sit pro Illacrymabilis, sicut ἀκλαυής, Qui lacrymari non potest, etiam simpliciter Qui non lacrymatur: Od. Δ. (493.) οὐδέ σέ φημι Δὴν ἄκλαυστον ἔσεσθαι, ἐπὴν εὖ πάντα πύθηαι. [" Ἄκλαυστος, Jacobs. Anim. 320. Anth. 7, 365. 8, 5. Huschk. Anal. 123. Brunck.

Soph. 3, 494. Œd. C. 1360. 1708. Musgr. Iph. A. A 120. Wakef. Trach. 1074. ad Charit. 223. Valck. Phœn. p. 548. ad Il. X. 386. Heyn. Hom. 8, 324. "Ακλαυτος, ibid. Jacobs. Anth. 7, 365. Dionysius 9. ad Dionys. H. 1, 305. Brunck. ll. cc." Schæf. Mss.] "'Ακλαυστὶ, Sine fletu: χωρὶς κλαυθμοῦ, Suid." [" Villois. ad Long. 20. * 'Ακλαυτὶ, Brunck. Apoll. Rh. 179. Heyn. Hom. 5, 719. * 'Ακλαυτεὶ, Villois. l. c. Valck. Adoniaz. p. 228." Schæf. Mss. Callim. H. in Dian. 267. 'Ακλαυστεὶ, Schn. Lex. * 'Ερίκλαυστος, Opp. 'A. 2, 668.] " 'Ερίκλαυτος, Lacrymosus, Epigr." [" Pauli Sil. 82." Schæf. Mss. * Μονόκλαυτος, Æsch. S. c. Th. 1072. * Νυμφόκλαυτος, Ag. 758.] " Πάγ-" κλαυστος, Omnino lamentabilis. At in VV. LL. " redditur et active, Semper lugens." [* Πάγκλαυτος, Soph. El. 1089. Antig. 842. Trach. 664. Æsch. S. c. Th. 373. Pers. 824.] " Πολύκλαυτος, Mul-" tum ploratus s. defletus: ut πολυδάκρυτος. Ara-" tus (360.) Eridanum vocat πολύκλαυτον ποταμὸν, " amnem Quem lacrymis mœstæ Phaëthontis sæpe " sorores Sparserunt, Cic, interpr. Dicitur etiam πο- B " λύκλαυστος pro eod." [" Πολύκλαυστος, Πολύκλαυτος, Ilgen. Hymn. 607. ad Herod. 751. Gesner. Ind. Orph. Valck. ad Il. 22. p. 87. ad Mosch. 360. Callim. 177. ad Charit. 222. Toup. Opusc. 1, 508. Koen. ad Greg. Cor. 189. Markl. Iph. p. 107. Jacobs. Anth. 6, 189. 194. 7, 173. 8, 174. 9, 273. Πολυκλαύτη, Porson. Med. p. 64." Schæf. Mss. * Φιλόκλαυτος, Nonn. D. 19. p. 520.]

Κλαυσίγελως, Fletus cum risu, Lacrymæ risui intermistæ. At in VV. LL. perperam exp., Flens ridendo, Flens et ridens simul, tanquam hanc signif. dante huic nomini Polluce: cum is (2, 64.) e Xen. afferat, quem et primum eo usum esse arbitror, a quo tamen manifestum est substantive accipi pro Risu lacrymis intermisto, lacrymoso, ut ita loquar. Est autem is, in quo utitur locus, 'Ελλ. 7, (2, 9.) p. 366. meæ Edit.; ibi enim cum dixisset, Θεάσασθαι παρῆν—τοὺς μὲν ἄνδρας δεξιουμένους ἀλλήλους, τὰς δε γυναῖκας πιεῖν τε φερούσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας, subjungit, Πάντας δὲ τοὺς παρόντας τότε γε τῷ C ὄντι κλαυσίγελως εἶχεν, ubi observa eund. κλαυσιγέλωτα dari illis mulieribus, cum eas describit ἅμα χαρᾷ δακρυούσας. Sed et (7, 1, 22.) p. 362. eund. aliis quoque tribuit, sc. Lacedæmoniorum senatoribus et ephoris, atque adeo Agesilao; nam cum dixisset, Τοὺς μέν τοι ἐν Σπάρτῃ ἔφασαν ἀκούσαντας, ἀρξαμένους ἀπὸ 'Αγησιλάου καὶ τῶν γερόντων καὶ τῶν 'Εφόρων, πάντας κλαίειν, addidit, Οὕτω κοινόν τι ἄρα χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστι, Adeo lacrymæ gaudio cum mœrore communes sunt. In hunc tamen Hom. locum Il. Z. (483.) in quo itidem κλαυσίγελως describitur, ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ Δακρυόεν γελάσασα, annotatur, declarari ab Hom. πάθος ψυχῆς χαρᾷ καὶ λύπῃ σύμμικτον. Ceterum quod ad κλαυσίγελως attinet, usus eo est itidem, ut substantivo, quisquis est, cui Demetrii Phalerei nomen tribuitur, scribens, Οὐ μὰ τὸν Δία πάθος κινήσει, οὐδὲ ἔλεον, ἀλλὰ τὸν καλούμενον κλ. Ego tamen adj. etiam facere alicubi non dubitarim, aliorum quorundam a γέλως derivatorum analogiam sequens. [" Heyn. D Hom. 5, 286. ad Apollod. 1165. Schneid. ad Xen. Hellen. 432. Morus Ind. ad Hellen." Schæf. Mss. * Κλαυσίμαχος, Aristoph. Εἰρ. 1292.]

Κλαυσαυχενεύομαι, Ploratum e gutture edo, Vocem quandam tanquam ejulatis, e gutture edo. Neque enim aliud de hujus verbi signif. divinari posse videtur, quo utitur Archippus poëta Comicus ap. Plut. initio Alcibiadis, gestum et incessum filii Alcibiadis hisce versibus irridens, qui et ibi minime distincti leguntur, Βαδίζει διακεχλιδὼς, θοἰμάτιον ἕλκων, ὅπως τ' ἐμφερὴς τῷ πατρὶ μάλιστα δόξειεν εἶναι, κλαυσαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται: ita enim repono pro κλαυσαυχενεύεταί τις. Cum autem subjungat τραυλίζεται, utrumque verbum eod. pertinebit. Sed, ut verum fatear, suspectum mihi est istud verbum κλαυσαυχενεύεται, sic tamen ut quid pro eo reponam non habeam. Si quis tamen conjectura mea contentus esse velit, dixerim κλασαυχενεύεται minima cum mutatione reponendum esse, a κλάσαι, Frangere, et αὐχήν: ut intelligamus filium Alcibiadis solitum collo intorto et tanquam fracto incedere. [Reisk. legit Κλασταυχενεύομαι, Schn. Lex. Κλασαυχενίζομαι.]

Κλαυσάσκω quoque ET Κλαυσιάω retinuerunt σ. Et Κλαυσάσκω quidem est i. q. κλαίω, Ploro, sed poëticum: ita formatum ut ἐρητυσάσκω, Eust. AT Κλαυσιάω, Plorare cupio, κλαῦσαι θέλω, J. Poll.: Aristoph. Πλ. (1098.) καταχρηστικῶς de strepitu januæ usus est, τὸ θύριον Φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ. Sunt qui verbo Concrepare interpr.; sed Concrepuisse janua intelligitur a Comicis Lat. inter aperiendum: quod cum l. illo Aristoph. non convenit: ibi enim Carion servus dicit, Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν; deinde mutata mente dicit, Οὐδεὶς, ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον Φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ. Ubi eum allusisse scribit Eust. ad ἦχον θυρίδος λεῖον καὶ ἄρροιζον: videntur enim, inquit, τὰ τοιαῦτα θύρια ἐθέλειν κλαίειν ὡσεὶ νεογιλὰ παιδία.

[* " Κλαυσείω, Toup. Add. in Theocr. 395. Pierson. ad Mœr. 14. Callim. 1, 573." Schæf. Mss. Synes. 15. Vide 'Αγορασείω.]

Κλαῦμα, τὸ, Ploratus, Ejulatus, Aristoph. Εἰρ. (248.) ὡς μεγάλα καὶ δριμέα Τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα, Xen. K. Π. 2, (2, 7.) Κλαύμασι μέν γε καὶ πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται. [" Wakef. Phil. 1260." Schæf. Mss.] ET Κλαυμονὴ, de quo dicetur in Κλαυθμονή.

Κλαυθμὸς, ὁ, i. q. κλαῦμα, Ploratus, Ejulatus; sed usitatius quam κλαῦμα: Od. Δ. (212.) 'Ημεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη. Sæpe vero cum γόος copulat, quod significat Gemitum: Φ. (228.) Παύεσθον κλαυθμοῖο, γόοιό τε, P. (7.) οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὀΐω Κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο, γόοιό τε δακρυόεντος, Δ. (800.) Εἵπως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοόωσαν, Παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος. Utuntur et prosæ scriptt., Plut. Pericle, "Ωστε κλαυθμόν τε ῥῆξαι καὶ πλῆθος ἐκχέαι δακρύων. Et Aristot. Polit. 7. Τοὺς κλ. τῶν παίδων. ‖ Apud Theophr. vero pro κλαυθμὸς alicubi reponendum est καυθμὸς, ut supra admonui in Καυθμός. [Lobeck. Phryn. 325. " Valck. ad Röv. 43." Schæf. Mss.] AT VERO Κλαυθμονὴ minus usitatum est, significans alioqui itidem Ejulatum: sic tamen ut et de pueris dicatur a Plat. de LL. 7. (p. 328.) Κλαυθμοναὶ καὶ βοαὶ, σημεῖα οὐδαμῶς εὐτυχῆ. Sed in VV. LL. κλαυμονὴ ex eod. Scriptore affertur pro ead. signif., non prolato tamen loco; ac certe altera illa scriptura auctoritate Pollucis (2, 64.) nititur, scribente, Παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ κλαυθμονή. Κλαυθμὼν, ῶνος, ὁ, Locus flentium, Jud. 2, [1. Vide Schleusn. Lex. V. T. " Pseudo-Herodian. 199. et ap. Bast. ad Greg. Cor. 225." Boiss. Mss.]

Κλαυθμυρίζω, Fleo, Ejulo: plerumque de infantibus dicitur, quod Lat. Vagire est: Alex. Aphr. 1 Probl. Τὰ βρέφη μέλους ἀκούοντα κλαυθμυρίζοντα, ἡσυχάζει, Infantes, cum audiunt modulos musicos, si fleant, s. vagiant, desinunt. Putatur etiam active accipi pro Flere s. Vagire facio, ap. Plut. (6, 29.) Αἵτινες, ἐπειδὰν τὰ παιδία κλαυθμυρίσωσιν, εἰς παρηγορίαν πάλιν τὸν μαστὸν ὑπέχουσι. Frequentius est pass. Κλαυθμυρίζομαι. In Axiocho (186.) de infante, Λαλῆσαι μὲν οὔπω δυνάμενον ἃ πάσχει, κλαυθμυριζόμενον δέ· καὶ ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν: paulo ante, Κατὰ τὴν πρώτην γένεσιν τὸ νήπιον κλαίει. Plut. (6, 566.) de infante nato ex equa, Τῇ δὲ φωνῇ καθάπερ τὰ νεογνὰ παιδάρια κλαυθμυριζόμενον. Gal. κλαυθμυρίζειν dicit esse κλαῦσαι μετ' ἐντάσεως σφοδροτέρας, Flere magna spiritus contentione, Comm. in Prognost. [" Boiss. Philostr. 301." Schæf. Mss. Clem. Alex. 412. Diod. S. 1, 266." Wakef. Mss. * Κλαυμυρίζομαι, Phot. Hes.] Κλαυθμυρισμὸς, ὁ, Fletus, Ejulatus, Vagitus, Plut. Lycurgo. [" Planud. Ovid. Met. 15, 466." Boiss. Mss.: Opp. K. 4, 248. Παιδὸς κλαυθμυρισμῶν προκαλύμματα, al. Κλαυθμυριμῶν: Cod. Vat. * Κλαυθμυρίδων: Schneid. ex ingenio dedit * Κλαυθμυριῶν.] AT Κλαυθμώδεις ἀναπνοαὶ dicuntur ab Hippocr. (1258.) iis similes, quæ cum fletu fiunt, quasi suspiriosæ: quanquam Erotianus συνεχεῖς exp., sumta, ut ait, a flentibus pueris metaph. Gorr.

[* Κλαῦσις, unde * Κλαύσιμος, Gl. Flebilis. * Κλαυστὴρ, Manetho 4, 192. * Κλαυστικὸς, Schol. Aristoph. Θ. 1056. * " Κλαυστικῶς, Apollon. Lex. 520. (628.) Toup. Add. ad Theocr. 10, 31." Boiss. Mss.]

[* Κλαυσὺς, Draco Straton. 104. Lascaris Gramm. Lobeck. Phryn. 436. Cf. Καμῦς.]

[* Ἀμφικλαίω, unde * Ἀμφίκλαυστος, Opp. Ἁ. 4, 257.] Ἀνακλαίω, Defleo, Fleo, pro simpl. κλαίω, Vehementer fleo. [" Ad Dionys. H. 3, 1600. 4, 2235. Wakef. Phil. 938. Heroic. adesp. 21. ad Xen. Eph. 234. ad Herod. 200. (3, 14.) Fut., Jacobs. Anth. 12, 340." Schæf. Mss. Theocr. 1, 72. Soph. Phil. 939. * Ἀνάκλαυσις, Schn. Lex.] Ἀνακλαυθμὸς, Fletus. [* " Ἀνακλαυσμὸς, ad Dionys. H. 2, 1143." Schæf. Mss.] Προανακλαίομαι, Ante defleo. [" Ad Dionys. H. 4, 2122." Schæf. Mss.] Προσανακλαίομαι, s. Προσανακλάομαι, Attice, Defleo apud, Una defleo, Synes. Ep. 73. Σοὶ μὲ δεῖ προσανακλαύσασθαι τὰς τῆς ἐνεγκούσης συμφορὰς, Oportet me ap. te vel tecum deflere patriæ calamitates: 57. Πᾶσι δὲ ἐκκείμενος ἐφ' ᾧ προσανακλάεσθαι, καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι. [" Ad Dionys. H. l. c." Schæf. Mss. * Ἀντικλαίω, Herod. 3, 14. Eust. Il. A. 42.] Ἀποκλαίω, Fleo, s. potius Uberi fletu me exatio, Flendi desiderio satisfacio, Plut. Αἵ τε τοῖς πενθοῦσιν ἐφέσεις τοῦ ἀποκλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι, πολύ τι τῆς λύπης ἅμα τῷ δακρύῳ συνεξάγουσι. At Hesychio ἀποκλαίω est κλαίω. [Soph. Œd. T. 1467. Phil. 694. " Ad Charit. 138. Wakef. Ion. 744. Huschk. Anal. 56. et Ind., Jacobs. Anth. 12, 379. Valck. Diatr. 197. ad Herod. 122. 160. 200." Schæf. Mss. Ἀποκλάομαι, Aristoph. Σφ. 564. Lucian. Syr. 6. * Ἀπόκλαυσμα, s. * Ἀπόκλαυμα, Arrian. in Epict. 2, 16. * Ἀπόκλαυσις, Origen. 2, 522. * " Συναποκλαίω, Nicet. Eugen. 4, 329." Boiss. Mss. * Διακλαίω, unde * Διακλαυστικὸς, Schol. Aristoph. Θ. 1051. Schneidero susp.] Ἐπικλαίω, Fleo super, Defleo, simpl. Fleo. [" Tryphiod. 482." Wakef. Mss. Ἐπικλάω, Aristoph. Θ. 1063.] Ἐπίκλαυτος, ὁ, ἡ, Flebilis, Lamentabilis, Aristoph. (B. 682.) Ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον Κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον Νόμον, i. e. γοερὸν, θρηνητικὸν, Suid. Κατακλαίω, Defleo. || Lacrymando afficio, Ad misericordiam commoveo lacrymis, Ad lacrymas et misericordiam concito, Plato (Phædone fin.) Καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων πλήν γε αὐτοῦ Σωκράτους. Ita Bud., sed suspicor reponendum κατέκλασε. [Arrian. Epict. 1, 23. 3, 24. * Κατάκλαυσις, Gl. Deploratio. * " Ἐπικατακλαίω, ad Hesych. 1, 1337, 9." Dahler. Mss. * Προσκατακλαίω, Polyb. 40, 2, 9.] Μετακλαίω, Fleo post, Lacrymis et fletu prosequor, Il. A. (762.) ἦτέ μιν οἴω Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται, Greg. Naz. Μετακλαύσονται πολλά. [* Παρακλαίω, Theogn. 1037. Schol. Aristoph. Σφ. 971. * Περικλαίω, Plut. Bruto 44. Oppian. 5, 674.] Προκλαίω, Ante fleo, Prius defleo. Unde προκλαύσαντες ap. Eur. Prius deflentes. [Alc. 526. Phœn. 1536. ubi al. προσκλαίω. * Προσκλαίω, Ælian. V. H. 9, 39. Basil. 2, 386. Cattier. Gazoph. 98. * Πρόσκλαυσις, Suicer. Obs. SS. 1. p. 7. Andr. Cret. 169. * Συγκλαίω, Schol. Æsch. S. c. Th. 1070. Lucian. 2, 589. * Ὑποκλαίω, Æsch. Ag. 69. Polemon Phys. 1, 12. p. 254.]

ΚΛΑΩ, σω, Frango, Nonn. ἄρτους ἔκλασε, Panes fregit, (1 Cor. 10, 16.) Ἄρτον, ὃν κλῶμεν. Item κλὰς ap. Anacr. per sync. pro κλάσας, Eust. Et in pass. ap. Il. A. (583.) ἐκλάσθη δὲ δόναξ. 1 Cor. 11, (24.) Τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον, Quod frangitur pro vobis, Diosc. 3, 143. de satyrio, Οἱ δὲ τρίφυλλον καλοῦσιν, ἐπειδὴ ὡς ἐπὶ τὴν γῆν φύλλα τρία φέρει κεκλασμένα, Ad terram infracta. Idem de alismate, Φύλλα μὲν ἔχει ἀρνογλώσσῳ ὅμοια, στενώτερα δὲ καὶ ἐπὶ γῆν κλώμενα, Plin. Folia ei plantaginis, nisi angustiora essent et magis laciniosa, convexaque in terram. Κλᾶσθαι dicuntur etiam, Quorum rami s. surculi amputantur. Theophr. C. Pl. 1, (15, 1.) Διὰ τὸ μηδεμίαν ἐν τοῖς ἄνω γίνεσθαι πληγὴν, κλωμένων ἢ

A καρφολογουμένων. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 399. Lobeck. Phryn. 172. " Thom. M. 509. 536. Add. ad 535. Jacobs. Anth. 8, 232. 9, 354. Epigr. adesp. 188. Villois. ad Long. 159. Diod. S. 2, 472. Boiss. Philostr. 601. ad Herod. 376. Valck. Callim. 26. ad Phalar. 223. ad Mœr. 229. ad Timæi Lex. 46. Toup. ad Longin. 366. Opusc. 1, 109. Koen. ad Greg. Cor. 38. Wakef. S. Cr. 3, 138. Κλ. ἄμπελον, Villois. ad Long. 218. Kuster. Aristoph. 106. De quant., Heyn. Hom. 5, 39. Κεκλασμένη φωνὴ, Visconti Iscr. Triop. 68." Schæf. Mss. * " Κεκλασμένως, Cyrillus Suidæ v. Σπάδων." Boiss. Mss.] Κλασιβῶλαξ, ὁ, ἡ, Glebas frangens, Epigr. [Anal. 3, 44.] Κλάσμα, Fragmentum, Fragmen, Frustum defractum, Lucill. Epigr. Ἂν δὲ παραρπάσῃς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς, Marc. 6, (43.) Ἦραν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις: quo vocabulo ceteri quoque Evangelistæ ead. de re utuntur. [Phanocles 57. * Ἀρτόκλασμα, Tzetz. Chil. 8, 49. * Κλασμὸς, LXX. Joël. 1, 7. Compl.] Κλάσις, Fractio, Luc. 24, (35.)

B Ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου, Fractura, Plin.: Alex. Aphr. Ἐπιτήδειον γίνεται πρὸς ῥῆξιν καὶ κλ., Ad rupturas et fracturas: i. e. Ad rupta et fracta. || Κλ. ἀμπέλων, Vitium putatio, Cic.: Theophr. C. Pl. 3, (14, 1.) Τῶν δ' ἀμπέλων τῶν τελέων ἤδη πρῶτον μὲν καὶ μέγιστόν ἐστιν ἡ κλ., pro quo alibi dicit ἀμπελουργία et τομή. Idem (3, 14, 2.) Οὐ μὴν ἀλλὰ πλείστη γε (διαφορὰ κατὰ τὰς χώρας) κατὰ τὴν κλᾶσιν ἐστὶ καὶ τὴν ἀμπελουργίαν: postea dividit ἐς τὸ βραχυτομεῖν καὶ μακροτομεῖν. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 312. Thom. M. 509. 536. Add. ad 535." Schæf. Mss. * Κλαστὴρ, unde] Κλαστήριον, Id, quo aliquid frangere possumus. Sic dicitur Falx, qua vites putantur; nam Aristoph. Schol. (Ἱππ. 166.) κλαστήριον esse docet τὸ δρέπανον, ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις. Κλάστης, Qui frangit, vites putat, Vinitor, ἀμπελουργὸς, Hes. [* Ὀστοκλάστης, Gl. Ossifragor, Ossifragus.] Κλαστάω, Frango, κλῶ; peculiariter vero Sarmenta defringo et deputo s. amputo: unde metaph. dictum quidam volunt ap. Aristoph. Ἱππ.

C (166.) Βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγοὺς κλαστήσεις: alii autem Radicitus evertes, Extirpabis: alii Quassabis, Concuties, κλονήσεις καὶ διασείσεις: nonnulli et κραυγάσεις, Inclamabis, Clamore impetes. [" Κλαστάσεις, a th. * Κλαστάζω, quod ideo monendum duxi, quia in hoc verbo gravis est error H. Stephani v. Κλαστάω. Suidas: Κλαστάσεις· κλάσεις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τεμνομένων κλημάτων ἐν ταῖς ἀμπέλοις. Male in membr. κλαστήσεις, ut memoriæ falsus Steph. citavit; haud enim arbitror illam lectionem in ulla Edit. eum reperisse." Brunck. ad Aristoph. l. c. Recte Steph. h. l. citat in Λαικάζω. Κλαστάσαι· κλάσαι, προϊέναι, ἢ παρατηρεῖν, Phot. * Κλαστὸς, Anal. 3, 84.] Ἄκλαστος, ὁ, ἡ, Non fractus, Infractus, Epigr. Ἄκλαστοι μὲν κῶνοι. [" Thom. M. Add. ad 535." Schæf. Mss.] Pro quo dicitur ET Ἀκλὰς, quod peculiariter significat, Cui sarmenta defracta non sunt: ἀκλάδες ἄμπελοι, Vites non putatæ, ἀκλάδευτοι Hes., Æolicum esse dicens. [" Thom. M. l. c." Schæf. Mss.] " Εὔκλαστος, Fractu facilis, Fragilis."

D [" Etym. M. v. Δημήτηρ." Boiss. Mss. * Ἡμίκλαστος, Plut. 7, 219. 258. * Μεσόκλαστος, 10, 812.] Παλίγκλαστος, Refractus, Reflexus, Recurvus: παλίγκλαστον, σκολιὸν, αὐστηρὸν, δύστροπον, Hes.

[* Ἀμφικλάω, Quint. Sm. 8, 345. 12, 399.] Ἀμφίκλαστος, ὁ, ἡ, Undequaque fractus, Omni e parte. Suid. enim ἀμφίκλαστον exp. πάντοθεν κεκλασμένον in h. versu, Λείψανον ἀμφίκλαστον ἁλιπλανέος σκολοπένδρης. [" Jacobs. Anth. 8, 23. Valck. ad Il. 22. p. 60." Schæf. Mss.]

Ἀνακλάω, Refringo, Reflecto, Lucian. (2, 285.) Εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν. In VV. LL. ponitur etiam th. ἀνακλάζω, sed exemplum ejus in hac signif. desidero; at in altera reperitur ap. Xen., ut docebo infra. Notandum est autem ἀνακλᾶν accipi nonnunquam in pass. signif. Athen. 13. Ὡς ἐν ὄψει θεάτρου ὅλου καταφιλεῖν αὐτὸν ἀνακλάσαντα· καὶ τῶν θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου, πάλιν ἀνακλάσας ἐφίλησεν: h. e. ἀνακλασθεὶς, Ad osculum pangendum reflexus, inquit Bud.

[" Hanc interpr. confutant Bergler. Alciphr. 1, 28. Schwebel. Præf. ad Bos. Ellips. p. v. Schæf." Boiss. Mss.] 'Ανακλάομαι, pass. Reflector, Repercutior, Lucian. (2, 887.) Ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, Alex. Aphr. Probl. 1. 'Ανακλᾶσθαι τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν ὕαλον, Radios solis ad vitrum reflecti, repercuti: τὸ τοῦ φωτὸς ἀνακλώμενον pro ἡ τοῦ φωτὸς ἀνάκλασις, Luminis repercussio. [" Bibl. Crit. 2, 2. p. 128. Phryn. Ecl. 92. Jacobs. Anth. 9, 357. Abresch. Add. ad Aristæn. 131. Lectt. 106. Toup. Opusc. 1, 425. Ruhnk. ad Xen. Mem. 227. Musgr. Or. 147. 1471. ad Lucian. 2, 332. Boiss. Philostr. 302. Masturbo, Aristoph. Fr. 218. Versus ἀνακλώμενος, Brunck. Aristoph. 1, 164." Schæf. Mss.] 'Ανάκλασις, Reflexio, Herodian. 1, (17, 1.) Γραμματεῖον τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας εἰς λεπτότητα ἠσκημένων, ἐπαλλήλῳ τε ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, i. e., ut Polit. interpr., quales de philyra tenuissimi atque in utramque partem replicabiles fiunt. Item Repercussio, Repercussus. Est et Nomen schematis, quod ἀντανάκλασιν Quintil. appellat: de quo mox. [Turneb. Adv. L. 28, 32. * 'Ανακλασμὸς, Fractio, P. Ægin. 6. * 'Ανάκλαστος, ὁ, ἡ, Plut. 7, 284. Hutt. Οἱ διαλεκτικοὶ τὰ τοιαῦτα (μετοχικὰ ὀνόματα) καλοῦσιν ἀνακλάστους.] 'Ανταναкλάω, Refringo, Reflecto, Repercutio: et 'Ανταναкλάομαι, Refringor, Reflector, secundum Bud. 'Αντανάκλασις fit a voce, quæ ἀντηχεῖ, Suid.: quo modo et ἀντανακλᾶσθαι dicitur echo, Sap. 17, (19.) 'Ανταναкλωμένη ἐκ κοιλοτάτων ὀρέων ἠχώ. || A Gaza ἀντανακλᾶσθαι dicuntur quædam pronomina, i. e. Reciprocari: ut σώζω ἐμαυτόν: unde et ἀντανακλαστικαὶ ἀντωνυμίαι. [" Planud. Ovid. Met. 3, 434." Boiss. Mss.] 'Αντανάκλασις, ἡ, ET 'Ανταναкλασμὸς, ὁ, Refractio, Reflexio, Reciprocatio. Est etiam Figura quædam ap. Rhett., cum idem voc. in contrarium sensum veluti reflectitur. Quintil. 9, 3. Cui (paronomasiæ) confinis est ἀντανάκλασις, eisd. verbi contraria significatio. Cum Proculeius quereretur de filio, quod is mortem suam expectaret, et ille dixisset se vero non expectare: Immo, inquit, rogo expectes. [" 'Αντανάκλασις, Repercussio, Geopon. 678. Motio reciproca, Etym. M. 112, 6." Wakef. Mss. Resonantia vocis, Echo, Plut. 8, 2.] A tertia autem pers. FIT 'Ανταναкλαστικὸς, Reciprocus: ut ἀντωνυμίαι ἀντανακλαστικαὶ ap. quosdam Gramm. Pronomina reciproca. [* " 'Αντανάκλαστος προσηγορία, Appellatio reciproca, Priscian. 11, 1, 1." Elberling. Mss.] " Διανα-" κλάω, Reflecto, Refringo." [* 'Επανακλάω, Basil. 3, 119.]

[* 'Αντικλάω, Schol. Aristoph. Θ. 909. Philes de Eleph. 189. Greg. Naz. Carm. p. 22.]

'Αποκλάω, Defringo. [" Ad Timæi Lex. 46. ad Charit. 267. Aristoph. Fr. 226." Schæf. Mss. 'Απεκλάσατο, Anal. 1, 245. 'Αποκλὰς pro ἀποκλάσας, Anacreon Athenæi 11. p. 249. Schw. Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτὸν ἀποκλὰς, Hephæstio 34. * 'Απόκλασμα, 61. Hippocr. 748. " Schol. Od. Δ. 508." Wakef. Mss. * 'Απόκλασις, Draco 9. Etym. M. 8, 41.] 'Εναποκλάω, Intus s. Ab interiore parte defringo, Effringo: unde ἐναποκέκλαστο. [Thuc. 4, 34.]

" Διακλάω, Frango, Diffringo. Hesychio et Suidæ " διακλῶν est διαθρύπτων." [Spanh. ad Callim. 509. Dionys. H. de C. VV. 223. 399. " Jo. Chrys. Ecl. 2. p. 26. Matth. * Διακεκλασμένως, Nilus Epist. 187." Boiss. Mss. * " Διάκλασις, Confractio, Chrys. de Sac. 6, 2. p. 268. φωνῆς." Routh. Mss. * Εὐδιάκλαστος, Cyr. Alex. in Sophon. c. 1. p. 588. "Ερεισμά τι σαθρὸν καὶ εὐδ. Euseb. H. E. 237, 338.]

['Εγκλάω, Apoll. Rh. 3, 307. Callim. H. in Jov. 90. " Heyn. Hom. 5, 486. 8, 89. 'Εγκεκλασμένη φωνή, Visconti Iscr. Triop. 67. Lucret. 5, 231. blanda et infracta loquela. * "Εγκλασις, Thom. M. 314." Schæf. Mss.] " 'Εγκλαστρίδια, τὰ, Genus ornamenti " muliebris, VV. LL." [J. Poll. 5, 97.] " 'Επεγκλά-" σας, affertur pro Oculis innuens: ex Hes. qui exp. " τοῖς ὄμμασί πως διανεύσας." [Dio Cass. 451.] 'Ενικλάω, Infringo, Il. Θ. (408.) Jupiter de Junone, Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ,ττι νοήσω, ubi Eust. annotat metaphoram esse ἀπὸ στερεῶν καὶ ἀτενῶν σωμάτων,

A qualia esse soleant Διὸς βουλεύματα, quæ Juno ἐνικλᾶν dicitur, Infringere, quantumvis rigida et inflexibilia. Alii interpr. Refragari.

[* Εἰσκλάω, Diosc. Parab. 1, 53.]

[* 'Εκκλάω, Plut. 8, 667. 9, 56. LXX. Levit. 1, 17.]

'Επικλάω, Frango, Flecto: metaph. plerumque pro Animum, alicujus frango et flecto. Plut. Pericle, Ἡ παροῦσα δυστυχία τῷ Περικλεῖ περὶ τὸν οἶκον, ἐπέκλασε τοὺς 'Αθηναίους. Joseph. Μὴ καὶ πρὸς ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι τοὺς στρατιώτας ἐπικλάσωσι, Ad misericordiam commoveant, Suid. [Εἰς οἶκτον ἐπικλάσαι, Ælian. H. A. 10, 36.] Pass. quoque in ea signif. frequens est. Thuc. 4, (37.) p. 134. Εἴπως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ τὰ ὅπλα παραδοῦναι, καὶ ἡσσηθεῖεν τοῦ παρόντος δεινοῦ, Animus ipsorum frangeretur et flecteretur: 3, (59.) p. 103. Φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἶκτον σώφρονα λαβόντας: (67.) p. 105. Καὶ μὴ παλαιὰς ἀρετὰς —ἀκούοντες ἐπικλασθῆτε, i. e. χαυνωθῆτε, Schol.,

B sicut et in præcedentibus ll. Item Plut. Τὴν δ' αἰτίαν γνοὺς ἐρωτικὴν οὖσαν, ἐπεκλάσθη, καὶ συνεχώρησε θάψαι τὸν νεκρὸν, Animus ejus fractus est, i. e. Flexus, Mitigatus, Bud. Apud Eund. Τούτοις ἐπικλασθεὶς ὁ Καῖσαρ: Idem in Cam. 'Επικλασθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν. Hes. quoque ἐπικλασθῆναι exp. συμπαθῆσαι, ἐλεῆσαι. || Reflecto, Flecto. Lucian. (1, 232.) Ἡ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περικειμένη, in descriptione habitus Endymionis. Bud. [" Bergler. Alciphr. 5. Abresch. Lectt. Arist. 128. Wakef. S. Cr. 3, 141. ad Charit. 382. Phalar. 284. Dionys. H. 1, 200. 3, 1455." Schæf. Mss. * 'Επίκλασμα, Gl. Infractio. * " 'Αντεπικλάω, Pisid. M. O. 991." Kall. Mss.] " Συνεπικλάω, Con-" fringo." [" Plut. 1, 361. B." Wakef. Mss.] " 'Επι-" κλάζω, Inflecto, Infringo, VV. LL."

Κατακλάω, Defringo, etiam Frango, Il. N. (608.) κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ Ἔγχος: supra vero dixerat, ἐκλάσθη δὲ δόναξ. Accipitur etiam metaph., ut Lat. Frango. Od. Δ. (538.) Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἔμοιγε κατε-

C κλάσθη φίλον ἦτορ, Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος. Et ap. Plut. Fabio (11.) Τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατεκέκλαστο. Sic Liv. quoque dicit Frangere audaciam alicujus. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 399. " Villois. ad Long. 115. 159. Ruhnk. Ep. Cr. 155. ad Timæi Lex. 46. Wakef. S. Cr. 3, 141. 4, 121. Bast. Specim. p. 31. ad Diod. S. 1, 350. Musgr. Cycl. 672. ad Charit. 382. ad Lucian. 2, 269. 284. ad Dionys. H. 5, 206." Schæf. Mss. Κατακλᾶν τὸν ὀφθαλμὸν, Phrynicho Bekkeri p. 45. οἷον ἐνθρύπτεσθαι διὰ τὸν ὀφθαλμὸν, κατιλλώπτειν. Cf. 'Επεγκλάσας.] Κατάκλασις, Fractio, Fractura. [Aristot. Probl. 11, 23. * " 'Ακατάκλαστος, Hes. v. "Ακναπτος." Kall. Mss. Eust. Od. p. 1660, 18.] " Δυσκατάκλαστος, Fractu " s. Confractu difficilis." [* 'Επικατακλάω, Apollon. Lex. 283. * Περικατακλάω, 547. * Προκατακλάω, Joseph. A. J. 10, 7, 4. * " Συγκατακλάω, Nicet. Eugen. 1, 26. et Notit. Mss. 6, 231." Boiss. Mss. Schol. Apoll. Rh. 4, 825. Amphiloch. 120. * 'Υποκατακλάω, Apollon. Lex. Villois. p. 804.]

D [* Μετακλάω, Symm. Ps. 74, 10. * 'Αμετάκλαστος, Xen. Epist. 1, 2. * Δυσμετάκλαστος, Schol. Soph. Œd. T. 12.]

[* " Παρακλάω, Schol. Arati 98." Wakef. Mss. * " Παράκλασις, Eust. 25, 35." Seager. Mss.]

Περικλάω, Circumcirca frango, Circumflecto. [Nemes. 273. στενωπὸν, i. q. κάμπτω. Περικεκλασμένος τόπος, Confragosus, Suid. Polyb. 11, 12, 4. 12, 20, 6.] Περίκλασις, Circumflexus, Plin.: Plut. (6, 165.) loquens de auditorum vitiis, 'Αηδία προσώπου, καὶ βλέμμα ῥεμβῶδες, καὶ π. σώματος, καὶ μηρῶν ἐπάλλαξις ἀπρεπής. [Polyb. 10, 21, 6.] 'Αμφιπερικλάω, Circumvibro, VV. LL. 'Υποπερικλάω, Infringo, VV. LL.

[* Προκλάω, unde * Πρόκλαστος, Eust. Od. K. p. 381, 36.]

[* Προσκλάω, Xen. 'Ιππ. 7, 6. Τὸ σκέλος, εἰ προσκόψειέ τῳ, προσκεκλασμένον ἂν εἴη. " Planud. Ovid. Met. 5, 26." Boiss. Mss.]

Συγκλάω, Confringo. Unde συγκλάσασα, Confrin-

gens, ut ap. Aristoph. (Ἐκκλ. 1031.) interpr. Exp. etiam Compressius tracto, Inflecto. [* Σύγκλασις, Arrian. Exp. Alex. p. 10., Theod. Prov. 19, 29. * Συγκλασμὸς, Suid. v. Γομφιασμός. Alex. Joël. 1, 7.]

[* " Ὑποκλάω, Quint. Sm. 4, 483. 10, 372. Schol. Il. Υ. 440." Wakef. Mss.]

" Κλαμαρὰν, Hes. exp. πλαδαρὰν, ἀσθενῆ, Humectam, Laxam, Invalidam. Forsan signif. Fragilem, παρὰ τὸ κλᾷν."

" Κλαμβὸς, legitur in Hippiatr. Ibi enim Apsyrtus in asino admissario requirit ὦτα μὴ μικρὰ, μηδὲ κλαμβά: quod interpr., Ne mutilata sint depopulataque tempora raptis auribus."

ΚΛΩΝ, ωνὸς, ὁ, Ramulus, Surculus, qui deputari solet, Summitas rami, quæ putari solet: a κλάω, Surculos et ramulos teneriores puto, ut supra dictum est: vel, ut alii malunt, ab ea signif., qua pro Flecto sumitur: ut per κλῶνας accipiamus Ramulos teneros et flexiles; nam crassiores et rigidiores dicuntur ὄζοι. Theophr. C. Pl. 5, 1, (3.) Ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς ἢ κλῶνες ἢ πτόρθοι ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ,τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων· οὐδὲν γὰρ ἐπὶ πᾶσι κοινὸν, ἀλλ' ἔνια προσηγορίας τινὰς ἔχει, καθάπερ θαλία, κράδη, κλῆμα· καλοῦσι δέ τινες καὶ κλῶνας. Ubi notandum est eum κλῶνας ponere inter τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων ἃ ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς, quales sunt quos Lat. Surculos vocant. Varro de Re Rust. c. 40. de ratione inserendi, Ex arbore, e qua quis vult habere surculum, in eam, quam inserere vult, ramulum traducit, et in ejus ramo præciso ac difisso implicat. Rursum Theophr. C. Pl. 1, 3, (1.) tradens differentias eorum, quæ pluribus modis generantur, Τὰ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος καὶ ῥίζης καὶ κλωνὸς, οὐ πάντως δύναιντ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀπ' ἀκρέμονος. Sic H. Pl. 2. init. Γενέσεις τῶν δένδρων—ἢ ἀπὸ σπέρματος—ἢ ἀπὸ παρασπάδος, ἢ ἀπὸ ἀκρέμονος, ἢ ἀπὸ κλωνὸς, ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ στελέχους εἰσί. Suid. κλῶνας esse dicit τῶν δένδρων τοὺς βλαστοὺς, Germina s. Frondes. Et 6, 6, (2.) de coronariis fruticibus et herbis, Τῶν δὲ καὶ οἱ κλῶνες καὶ τὰ φύλλα καὶ ὅλως ἡ πᾶσα φύσις εὔοσμος. Unde Plin. 21, 10. Et ramis autem et folio odorata sunt etc. [" Wakef. Ion. 434. Musgr. 423. Brunck. Aristoph. 3, 168. De accentu, Sylb. ad Paus. 193. Conf. c. πρὼν, Jacobs. Anth. 8, 371." Schæf. Mss. * Κλωνοκοπέω, Epiphan. Physiol. 3. * " Μονόκλωνος, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss. Theophr. H. Pl. 9, 18, 8. al. μονόκωλος.] " Πολύκλωνος, Multos habens ramos, Ramosus, Surculosus." [Theophr. H. Pl. 6, 2, 6. * Τρίκλωνος, Schol. Theocr. 3, 29.] Κλώναξ, idem, s. κλάδος, ut Hes. exp.: qui κλώνακα præterea esse dicit ῥάβδον. Κλωνάριον, ET Κλωνίον, Ramulus, Surculus. [" Schol. Nicandri Θ. 665. Geopon. 1, 103. Ælian." Wakef. Mss.] Κλωνίζω, Ramulos s. Surculos amputo, κλῶνας κόπτω, Suid. [* Κλωνίτης, Herodian. Epimer. 72.] Ἀκλώνητος, ὁ, ἡ, Ramulis carens. Sic interpr. et corrigunt ap. Theophr. H. Pl. 6, 6, (2.) de viola nigra, Αὕτη γὰρ ἀ., ἀλλὰ προσριζόφυλλος καὶ ἀείφυλλος. Sed scribitur ibi ἀκλόνητος, per ο.

ΚΛΑΔΟΣ, ὁ, i. q. κλὼν paulo ante: quid autem κλάδος sit, Theophr. docet H. Pl. 1, (1, 9.) Κλάδον δὲ (καλοῦσι) τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τούτων (τῶν ἀκρεμόνων) ὑφ' ἕν· οἷον μάλιστα τὸ ἐπέτειον: itaque κλάδος est Minor ramulus, quales esse solent anniculi, qui pullulant ἐκ τῶν ἀκρεμόνων s. ὄζων: quæ crassior ramorum pars est, ex ipso stipite s. trunco enascens, quæ Brachia Plin. appellat. In Geop. Ληπτέον δὲ φυτὸν ἄνωθεν ἀπὸ τῶν ὀρπήκων καὶ τῶν νέων κλάδων· ἔστω δὲ μέτρον πηχυαῖον· δρεπάνῳ δὲ ὀξεῖ τὴν τομὴν *λειωτέον πανταχόθεν, διασώζοντας ἀκέραιον καὶ ὁλόκληρον τὸ φυτόν. Quo pertinere videntur hæc ap. Varron., In oleagineis seminibus videndum, ut sit de tenero ramo ex utraque parte æquabiliter præcisum: quas alii Clavolas, alii Taleas appellant. Declinatur vero et aliter h. v. quam secundum formam nominum tertiæ simplicium. Nam reperitur dat. sing. κλαδὶ, et dat. plur. κλάδεσι, tanquam a κλὰς, αδὸς, et κλάδος, ους. Dativo autem κλαδὶ utitur Alcæus in quadam Ode, cum ait, ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. Altero autem dat. κλάδεσι utitur Aristoph. Ὄρν. (238.) Ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισ-Σοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει: ubi Schol. annotat ita declinari ut τεῖχος. Vide Κλών. [" Abresch. Æsch. 2, 125. Coray Theophr. 283. Jacobs. Exerc. 1, 6. Progenies, T. H. ad Plutum p. 471. De brachiis, Porson. Phœn. 866. De quant., Jacobs. Anth. 7, 103. Κλαδὶ, 6, 296. Kuster. Aristoph. 238. Κλάδεσι, ad Mœr. 132." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 4, 38. 11, 14. Κλάδα χρυσεόκαρπον, Hesych., Ælianus Eustathii ad Od. 1400, 8. Draco Straton. 71. Κλάδας, Nicander Fr. 2, 53. Κλαδέεσσι, 19.] " Κλάδας, Ramus. Hes. enim κλάδαν affert pro κλάδον, ῥάβδον." [* Κλαδοειδὴς, Gl. Ramosus. * " Κλαδοῦχος, Truncus, Etym. M. 253, 50." Wakef. Mss. * " Κλαδηφόρος, Herodian. Epimer. 103." Boiss. Mss. * " Ἄκλαδος, Fähse ad Eurip. p. 289." Schæf. Mss. * " Ἀμπελοκλαδὴς, Planudes Ovid. Met. 14, 649." Boiss. Mss.] " Αὐτόκλαδος, Ipse cum suis ramis: ut Lucian. (2, 102.) Αὐτόκλαδοι καὶ αὐτόκομοι κυπάρισσοι, Cupressi cum suis ipsarum ramis et comis, i. e. Non truncatæ ramis nec comis nudatæ." [* " Ἐλαιόκλαδος, Jo. Mal. 1, 355." Elberling. Mss. * Εὔκλαδος, Suid. v. Εὔπτορθος, Schleusn. Lex. V. T. * " Καλλίκλαδος, Const. Manass. Chron. p. 106. 129." Boiss. Mss. * Ὀλιγόκλαδος, Theophr. H. Pl. 1, 5, 1. * Πεντάκλαδος, Etym. M. Phav. 102. * Περικλαδὴς, Apoll. Rh. 4, 216. ὕλη.] Πολύκλαδος, Multos ramulos emittens, Multos ramulos habens, Theophr. H. Pl. 1, (3, 1.) Δένδρον ἐστὶ τὸ ἀπὸ ῥίζης μονοστέλεχες, ὀζωτὸν, πολύκλαδον, Unico stipite constans, et ramis brachiatum, e quibus plures emittit ramulos. Ibid. Θάμνος δὲ τὸ ἀπὸ ῥίζης καὶ πολυστέλεχες καὶ π., ut rubus, paliurus. Pro eod. dicitur ET Πολυκλαδὴς, VV. LL. [Theophr. H. Pl. 1, 5, 1.] Κλαδώδης, Ramosus. [" Schol. Nicandri Θ. 544." Wakef. Mss. * Κλάδινος, Gl. Rameus.] Κλαδὼν, όνος, ὁ, Ramulus: nam κλαδόνες, Hesychio οἱ κλάδοι. || At κλάδωνες, αἱ, Bacchæ antiquitus dictæ, fortassis a thyrsorum gestatione, VV. LL. Apud Hes. autem scribitur κλώδωνες. [" Cattier. Gazoph. 37. * Κλαδεὼν, Orph. Arg. 923. Dinner. Epith. p. 402. * Κλάδιον, Lobeck. Aj. p. 360." Schæf. Mss. Diosc. Parab. 1, 129. * Κλαδίον, Gl. Ramulus. " De h. v. quærendum. Extant ap. Liban. 1, 502. verba κλαδίοις ἐλαιῶν, sed Cod. Ven. 445. exhibet κλάδοις." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] Κλαδίσκος, Ramulus: κλαδίσκοι, Ramalia. VV. LL. [" Ad Eran. Phil. 164." Schæf. Mss. Anacr. 22.] Κλαδάω, Ramulos deputo, Pampino: κλαδᾷν ἀμπέλους dicendum, ut scribit Phrynichus, non κλαδεύειν. || Quasso, Concutio; nam κλαδάσαι, Hesychio σεῖσαι. Cujus signif. ap. eund. Hes. EST Κλαδέω, nam κλαδεῖ itidem exp. σείει, κινεῖ. Aliquanto autem post, sc. post Κλάδος, κλαδεῖ exp. λοιδορεῖ, φθέγγεται. [" Κλαδάω, Phryn. Ecl. 72. Thom. M. 535. et Add., ad Mœr. 229. Κλαδέω, ibid. Thom. M. l. c. * Κλαδόω, ibid." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 172. * Κλαδάσσω, Empedocles ap. Aristot. 1, 448. αἷμα κλαδασσόμενον διὰ γυίων.] " Ἀνακλαδάλλειν, καὶ ἀνεγείρειν, καὶ κόπτειν τοὺς ὄρτυγας, Polluci i. q. ὀρτυγοκοπεῖν, in ludo illo qui ὀρτυγοκοπία dicitur. Si igitur mendosum non est verbum illud, signif. Ramo excitare: κλάδῳ ἀνεγείρειν s. ἀνερεθίζειν." Κλαδεύω, Ramulos teneriores deputo; specialiter vero Vites puto, περιτέμνω τὰς ἀμπέλους, ἀμπελουργῶ. [" Mœr. 229. et n., Valck. Callim. 26. Thom. M. 535. et Add., Kuster. Aristoph. 106. Phryn. Ecl. 72." Schæf. Mss. * Κλαδεύματα, Gl. Putamina.] Κλαδεύσις, Putatio. [Gl. Amputatio. Aqu. et Symm. Cant. 2, 12. " Thom. M. l. c. * Κλαδευτὴς, ibid." Schæf. Mss.: Gl. Putator, Frondator.] Κλαδευτὴρ, Putator. [" Thom. M. l. c." Schæf. Mss.] Κλαδευτήριον, Id, quo putamus, Falx putatoria. [" Hes. * Κλαδευτέος, Putandus, Geopon." Wakef. Mss. * " Ἀκλάδευτος, Greg. Thaum. in Orig. 12." Kall. Mss. Vide Ἀκλάς. * Ἡμικλάδευτος, Gl. Semiputatus. * Κλαδεία, Geopon. 3, 14. * " Ἀποκλαδεύω, Euseb. Pr. E. 1, 10." Kall. Mss. * Περικλαδεύω, Ramos circumcirca deputo, vide Περιβοθρεύω.

Κλαδαρὸς, Ramalis: κάμακες, VV. LL. ex Epigr. Ramales perticæ. Exp. etiam Vibratilis, et tunc pertinet ad κλαδάω, τὸ σείω. Hes. vero κλαδαρῶν substantive etiam accipit pro κλάδων. || Fragilis, ut Bud. interpr. in Polyb. (6, 25, 5.) Δόρατα λεπτὰ καὶ κλαδαρὰ ποιοῦντες. [" Ad Mœr. 229. Casaub. Athen. 1. p. 73. Jacobs. Anth. 7, 105." Schæf. Mss. [" Κλαδαρὸν, Adv., sed alio sensu, Clem. Alex. 293. (κλαδαρὸν περιβλέπειν.)" Routh. Mss.] Κλαδαρόμματος, ὁ, ἡ, Qui mobilibus oculis est s. volubilibus, ὁ *εὔσειστος τὰ ὄμματα, Hes. Apud Hes. EST Κλαδαρόρυγχος, quod dicit esse Speciem quandam Trochili. [Ælian. H. A. 12, 15.]

" ΚΛΗΜΑ, τὸ, Palmes. Theophr. H. Pl. 4, (13, 5.) Κλήματά τε ἐπιβάλλειν καὶ καρποῦσθαι ἐνιαυτὸν, Palmites submittere, et fructum in annum elicere. Æschin. (77, 26.) e Demosth. Ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τὰ τοῦ δήμου, Quidam sunt qui sic civitatem ut vitem vinitores putandam susceperunt, hominesque e populo excidere quasi palmites institerunt. Bud. Sic Christus Joannis 15, (1.) dicit, Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ· καὶ ὁ πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι. Πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν, αἴρει αὐτό· καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτὸ, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ. Et aliquanto post, Ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοὶ, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη· καὶ συνάγουσιν αὐτὰ, καὶ εἰς πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται: solent enim inutiles et infrugiferi vitis palmites excindi et in ignem conjici. Hi palmites vocantur Flagella etiam. Colum. 5. Ordinariæ vites ne pluribus flagellis emacientur, nisi propaginibus futuris prospiciemus. Varro Flagellum dici scribit minorem vitem quæ nondum fructum fert: Virg. summas arborum partes, ut Servius ap. eum annotat, Georg. 2. ubi canit, neve flagella Summa pete, aut summas defringe ex arbore plantas. Ac ut flagella interdum assumebantur ad cædendos eos qui deliquissent, ita et κλήματα. Plut. Galba, de Sempronio centurione, Τὸ κλῆμα ᾧ κολάζουσιν ἑκατοντάρχαι τοὺς πληγῶν δεομένους, ἐπαράμενος. Macrob. vocat Vitem centurialem: alii simpliciter Vitem. Flor. in Epit. libri 57. ap. Livium, de Scipione Africano, Quem militem extra ordinem deprehendit, si Romanus esset, vitibus: si extraneus, virgis cecidit: ut ap. Juv. quoque Sat. 8. miles Nodosam frangebat vertice vitem Si lentus pigra muniret castra dolabra. Lege enim sancitum erat ut civis Romanus si deliquisset, cæderetur non virgis, sed vite, s. vitis flagellis. Alioqui et pro Virga usurpatum hoc reperitur κλῆμα, vel potius pro Virga vitea s. vitiginea. Quod enim Plut. (6, 764.) de Popil. Lænate ad Antiochum cum epistola misso dicit, eum, cum Antiochus lecta epistola diceret se deliberaturum ea de re esse, Τῷ κλήματι γύρον περὶ αὐτὸν περιγεγραφέναι: pro eo App. in Syriaco bello habet, Ἀναγνόντι δὲ αὐτῷ καὶ λέγοντι βουλεύσεσθαι, κύκλον τῇ ῥάβδῳ περιέγραψε: itemque Valer. Max. 6, 4. Indignatus Pompilius quod aliquam moram interposuisset, virga solum quo insistebat, denotavit. Plut. igitur quod illi in genere de Quavis virga dixerunt, ad Viteam virgam restrinxit, s. ad Vitigineum flagellum quod virgæ seu bacilli loco gestabat. || Κλῆμα dicitur a quibusdam ἡ πιτύουσα, ut est ap. Diosc. 4, 166. At Plin. 27, 11. Clema a nonnullis vocari scribit τὸ πολύγονον, Herbam sanguinariam. || Κλῆμα Hesychio est ὑπόδημα, Calceamentum: pro quo supra κλείματα habuimus ex Eod." [" Jacobs. Anth. 8, 125. Villois. ad Long. 3. 29. 260. Ammon. 83." Schæf. Mss. * Ἀκλήματος, Greg. Naz. Od. 2, 128." Boiss. Mss. *" Δικλήματος, Athan. 1, 103." Kall. Mss. * Εὐκλήματος, (101-2.) 2, 223. * " Εὐκληματέω, Philo Carpas. 156." Boiss. Mss. LXX. Hos. 10, 1. Vide Ἐγκληματοῦσθαι. " Chrys. Serm. 89. T. 6. p. 838." Seager. Mss. * Πολυκλήματος, Method. 285. * Τρικλήματος, Athan. 1, 103.] " Porro a superiore κλῆμα DERIVATUM Κληματώδης, significans Similis palmiti, Ad flagellum vitigineum proxime accedens. Apud Diosc. 3. reddi-

A tur Sarmentosus." [Gl. Pampinosus: * Κληματικός· Pampinarius. * Ἐγκληματώδης, Pallad. de Brachman. p. 6.] " SIC ET Κληματίνος redditur Sarmentitius: ut ap. eund. Diosc. 6. Κληματίνη κονία, Lixivium sarmentitium, Lixivium e sarmentis factum. Intellige autem de vitigineis, quæ et Flagella dicuntur ac Palmites." [" Schol. Nicandri Ἀ. 95." Wakef. Mss.] " NECNON Κληματῖτις ἀριστολόχεια ap. Diosc. redditur Sarmentaria aristolochia, 3, 6. quæ et μακρὰ dicitur, habens κλωνία λεπτά. Ab Eod. recensentur et aliæ κληματίτιδες s. Κληματίδες. Nam 4, 182. κληματῖτις ab eo dicitur κλῆμα ἀνιέναι ὑπέρυθρον, λυγῶδες, περιελίττεσθαι δὲ τοῖς δένδροις ὡς σμίλαξ. Unde Plin. 24, sub fin. capitis 10. Similem huic, loquitur de smilace, alii qui Clematida appellarunt, repentem per arbores, geniculatam et ipsam. Rursum Diosc. 4, 7. esse dicit κληματίδα quæ habeat κλήματα μικρὰ ὅσον σχίνου τὸ πάχος, πέταλον δὲ μικρὸν, δάφνῃ ἐμφερὲς τῷ τε σχήματι καὶ τῇ χρόᾳ: unde a nonnullis vocari B δαφνοειδὲς, ab aliis σμυρνοειδὲς, ab aliis πολυγονοειδές. Plin. 24, 15. Itali Centunculum vocant: Græci Clematidem. Sed Græci clematidas et alias habent, unam quam aliqui Echitem vocant, alii Laginem, nonnulli Tenuem Scammoniam. Est vero et alia clematis, Ægyptia cognomine, quæ ab aliis Daphnoides, ab aliis Polygonoides vocatur, folio lauri, longa tenuisque. Denominantur porro herbæ istæ κληματίτιδες s. κληματίδες, quoniam emittunt κλήματα, h. e. Flagella vitigineis flagellis similia, ac ut illa scandunt arbores." [Theophr. C. Pl. 3, 4, 3.] " Nicander τῆς κληματίδος σποδὸν NOMINAT Κληματόεσσαν τέφρην, ut annotat Schol. in Ἀ. 530. Ἄλλοτε κληματόεσσαν ἐν ὄξεϊ ῥύπτεο τέφρην. Nisi potius intelligenda ibi ἡ κληματίνη." [" Κληματὶς, Lucian. Ep. 14. ad Diod. S. 1, 552. 609. Brunck. Soph. 3, 411. Apoll. Dysc. 83. Toup. Emendd. 2, 206." Schæf. Mss.] " Sed κληματὶς affertur etiam pro Sarmentum, Flagellum: ut dimin. sit, idem valens cum altero DIMINUTIVO Κλημά- C τιον: quod et ipsum exp. Sarmentulum, Flagellulum: a nonnullis et Viticula: ap. Theophr. H. Pl. 9, (11, 9.) Κλημάτια δ' ἀφίησιν ἐπὶ γῆν ὡς σπιθαμιαῖα: de tithymallo myrtite, de quo itidem Diosc. 4, 165. Κλήματα δ' ἀπὸ τῆς ῥίζης σπιθαμιαῖα ἀφίησι. Hesychio vero κληματίδες sunt αἱ ἐκ τῶν κλημάτων δέσμαι, Fasces flagellorum s. palmitum e vite excisorum. Præterea a κλῆμα derivatum VERB. Κληματόομαι, significans Abeo in κλήματα, Palmitibus et flagellis luxurio: ut vitis non putata: quod in solo neglecto dicitur χερσοῦσθαι, in arboribus ὑλομανεῖν. Gaza vertit Materiem porrigere, In materiem laxari, sed generalius: Bud. Pampinis et sarmentis opacari ac sylvescere. Theophr. C. Pl. 2, (10, 3.) Μόνα δὲ καὶ μάλιστα τῶν μονοκάρπων αὔξησιν λαμβάνει μεγέθους ἄμπελος καὶ συκῆ· δύναται γὰρ ἡ μὲν, ἐφ' ὁσονοῦν ἀφικνεῖσθαι κληματουμένη, ἡ δὲ καὶ εἰς ὕψος αἴρεσθαι καὶ πολύκλαδος γενέσθαι: 3, (15, 4.) Διὰ γὰρ τὸ πλῆθος (τῆς ὑγρότητος) οὐ πεττούσας τόθ' ὑβρίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐγκληματοῦ- D σθαι." [Schn. * ἐκκληματοῦσθαι. " Κληματόω, Valck. Phœn. p. 640. Brunck. Soph. 3, 414." Schæf. Mss.] " Ἐγκληματοῦσθαι, Sarmentis sylvescere. Theophr. C. Pl. (l. c.) Διὰ γὰρ τὸ πλῆθος, οὐ πεττούσας τόθ' ὑβρίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐγκληματοῦσθαι. At pro ἄμπελος ἐγκληματοῦσα Ἰσραὴλ, quod affertur ex Hosea 10, (1.) pro Vitis frondosa Israël, repone εὐκληματοῦσα, e Complut. Ed. auctoritate." [* Ἐκκληματόομαι, Geopon. 5, 40. * " Ἐνεγκληματίζω, Bas. Cæs. in Greg. Naz. p. 75. T. 11. Notit. Mss. Delenda prima præp." Boiss. Mss.]

" Κλαμμὺς, Hesychio ἀναδενδρὰς, Vitis arbustiva."

" Κλάριον, Hesychio * ἀμπελόφυτον, Vinetum: afferenti et κλαρία pro κλήματα ἀμπελόφυτα: necnon κλάριοι pro κλάδοι. Sed his tribuit et alias signiff.: κλαρία enim exp. etiam κληρία: ut Doricum sit a κλᾶρος pro κλῆρος." [Plut. Agide 13.] " Et κλάριοι exp. etiam δοῦλοι, Servi: qui alioqui dicuntur κλαρῶται. Præterea κλάριον esse dicit Apollinis epith. Suid. vero κλάρια esse ait ψέλλια, Armillas: pro quo

" Hes. habet κλάνια, necnon κλαρά."

ΚΛΑΖΩ, Clamo, Clango, Strido, J. Poll. id aquilarum proprium esse scribit, Eust. vero avium, quæ leviusculum clamorem et clangorem edunt, et minus esse quam κράζω. Hesiod. 'Α. (406.) περὶ δύο αἰγυπιῶν loquens, de duobus vulturibus, sive, ut Schol. vult, aquilis, Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην. Derivat hinc Eust. præter. med. κέκληγα. Il. B. (222.) de Thersite, 'Οξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα, ubi ipse annotat, eum non simpliciter dici βοᾶν, sed κλάζειν, ad ostendendum τὸ ἄλογον τῆς φωνῆς: esse enim κλάζειν animalium ἀλόγων, ut gruum, suum, item et sagittæ, quæ emissa stridet: ideoque paulo post ab Ulysse eum vocari λιγὺν δημηγόρον. Alibi vero cum ad homines transfertur, dicitur plerumque de iis, qui in impetu in hostes clangenti similem vocem edunt, ut aliquoties ap. Hom. de Hectore in Græcos irruente: quemadmodum Il. P. (87.) Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ, 'Οξέα κεκληγώς: pro quo in versu sequenti dicit ὀξὺ βοήσας. Sic Il. N. (754.) de eod. Hectore, Ἦ ῥα καὶ ὡρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς, Κεκληγώς: E. (590.) de eodem, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς Κεκληγώς. Item Λ. (168.) de Græcis Ilium petentibus, ὁ δὲ κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ 'Ατρείδης: Π. (430.) de Græcis pariter et Trojanis infesto marte concurrentibus, Ὣς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, postquam comparatione sumta a vulturibus dixerat, ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται, qua Hesiod. quoque paulo ante usus est. Utitur eod. partic. in Od. M. (256.) ubi de sociis Ulyssis loquitur, quos Polyphemus devorabat, Αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας. Proprie autem accipitur Il. P. (755.) ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν Οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον. In quibus ll. posterioribus notandum, hoc κεκλήγοντας esse a TH. Κεκλήγω, teste Eust., quod idem cum κλάζω significat. Idem partic. tribuit etiam canibus in Od. Ξ. (30.) Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον: canibus inquam, quorum proprium est ὑλακτεῖν et βαΰζειν ap. Theocr. At partic. κεκληγὼς Apoll. Rh. 2, (1103.) tribuit etiam vento, cum de borea dicit, ὦρσε δὲ κῦμα Κεκληγὼς πνοιῇσι, Stridens flatibus: sicut κλαγγὴ ab Hom. tribuitur sagittæ per aërem cum stridula voce volitanti. Proprie autem Hesiod. 'Εργ. (2, 67.) de grue dixit ἐνιαύσια κεκληγυίης, Quotannis clangente, sicut Hom. altero partic. a κεκλήγω utens, de sturnis et graculis dicit, Οὖλον κεκλήγοντες. Est etiam in Epigr. κλάζω μέλισμα, Clangenti vel Stridula voce cano. || At Κλαζομεναὶ, Urbs Ioniæ Asiaticæ, vicina Colophoni, prius Gryna nominata. Unde Κλαζομένιος, Clazomenius. [" Lesbon. de Schem. 178. 180. Valck. Diatr. 20." Schæf. Mss.] Putatur hinc esse etiam fut. Κλάγξω, et aor. 1. Ἔκλαγξα, ut sc. sit pleonasmus τοῦ ν, sicut in πλάγχθη, quod a πλάζω derivatur: alii autem malunt hæc tempora deducere a TH. Κλάγγω, Clango. Il. M. (207.) de aquila, Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο: K. (275.) de ardea, τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσι Νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν. Item pro Strido, (A. 46.) Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο, Αὐτοῦ κινηθέντος. || VV. LL. exp. etiam Frango, Flecto, Curvo; sed nulla hujus signif. afferuntur exempla: nam κλάσω, ἔκλασα, κέκλασμαι, et quæ a fut. formantur, non ad hoc κλάζω pertinent, sed ad κλάω, de quo supra dictum est. Porro derivat Etym. hoc κλάζω a κλῶ, τὸ φωνῶ: Eust. vero a κλάω proprie accepto, a quo simul et κλαίω deducit: ut sc. h. v. κλάγξαι significetur quidam avium κλαυθμός: qualem esse vult aquilæ in Il. M., quæ a dracone icta eum dimittebat in exercitum Trojanum: et κλάγξασα πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο. Nisi forte aliquis verisimilius esse putet h. v. quandam veluti fractam vocem significari, qualis est avium clangentium. [" Wakef. Ion. 923. Jacobs. Anth. 6, 122. 7, 355. 8, 26. 12, 96. 156. Heyn. Hom. 6, 503. Græf. ad Meleagr. p. 100. Heringa Obs. 81. Abresch. Lectt. Aristæn. 312. Valck. Anim. ad Ammon. 228. Brunck. Andr. 1142. Ruhnk. Ep. Cr. 122. Zeun. ad Xen. K. Π. 64. Κλάγγω, Eur. Phœn. 1151. Heyn. Hom. 6,

A 312. Jacobs. Anth. 8, 267. 9, 8. 12, 121. Κεκλήγω, Heyn. Hom. 6, 295. 7, 215. 398. 787. Musgr. ad Hipp. 80. Κεκληγῶτες, Heyn. Hom. 7, 787. Κεκλάγχω, Brunck. Aristoph. 2, 238." Schæf. Mss.] " Κεκλάγξω, et Κεκλάγξομαι, Suida auctore dicitur " ἐπὶ τῶν κυνῶν, pro ὑλακτήσω, Latrabo: diversas " tamen esse canum voces κλαγγὴν et ὑλαγμὸν, in " Κλαγγὴ et Κλάγγω docui." ['Οξὺ μὲν ἔκλαγε, Opp. K. 3, 121. χῶρος ἀγαλλομένῃσιν ἰωαῖς Κέκληγε, 'Α. 4, 328. * Κλαγκτὸς, Athen. 15. φωνὴ κλ., i. q. κλαγγή. * 'Ερικλάγκτης, Pind. Π. 12, 37.]

'Ανακλάζω, Clango, Clamo, Σκύλακι γενναίῳ ἀνακλάζοντι, Xen. K. Π. (1, 4, 15.) Vide Κλάζω. || Citatur et ἀνέκλαγον aor. 2. AB 'Ανακλάγγω, ex Eur. (Iph. A. 1062.) pro Clangorem s. Clamorem ediderunt. ['Ανακλάγξας, Ælian. H. A. 12, 33.] || Sunt qui velint et pro ἀνακλάω poni, de quo supra; sed perperam, ut opinor. 'Αντικλάζω, Reboo, Boatum s. Clangorem vicissim edo s. contra edo, Eur. (Andr. 1144.) Κραυγὴ — Πέτραισιν ἀντέκλαζεν, [al. ἀντέ-
B κλαγξεν, Bacch. 1055. Βακχεῖον ἀντέκλαζον ἀλλήλοις μέλος.] 'Αποκλάζω, Clango, Clangorem edo. Interdum est Cano veluti cum clangore quodam: Epigr. ἀποκλάγξασα ἀντίφθογγον, [Anal. 2, 99, 28. * 'Αποκλάγγω, unde ἀπέκλαγξεν, Æsch. Ag. 163. * " Διακλάζω, Jacobs. Anth. 7, 355. * 'Εκκλάζω, Eur. Ion. 1223(=1204.)" Schæf. Mss. * 'Επικλάζω, Opp. 'Α. 5, 295. al. * 'Επικλώζω. * 'Επικλάγγω, Nonn. D. 30. p. 770. * Περικλάζω, Tryphiod. 249.]

Κλαγγὴ, ἡ, a Κλάζω, nisi quis admittat th. Κλάγγω, de quo supra, Clangor: proprie gruum et ceterarum hujusmodi avium. Unde ab Apoll. Rh. 2, (267.) tribuitur Harpyis, quæ et ipsæ volucres finguntur, ἠύτ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ στεροπαὶ ὣς, 'Απρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο Κλαγγῇ, μαιμώωσαι ἐδητύος. Virg. Æn. 3. At subitæ horrifico lapsu de montibus adsunt Harpyiæ, et magnis quatiunt clangoribus alas. De anseribus quoque dicitur ap. Plut. (7, 289.) ubi loquitur de anseribus Capitolinis, qui, ut Colum. verbis utar, clangore suo prodebant insi-
C diantes, Κλαγγῆς διατόρου καὶ τραχείας ἐνεπεπλήκεσαν τὸν τόπον: quod paulo ante dicit καταβοῶντες. Dicitur etiam de clangore tubarum s. cornuum. Telestes ap. Athen. (637.) Ἄλλος δ' ἄλλαν κλαγγὰν ἱεὶς Κερατόφωνον ἐρέθιζε μάγαδιν. Tribuitur etiam hominibus, præcipue vero in prælio, cum in hostes impetum faciunt et clangori stridorive similem clamorem tollunt. Il. Γ. (2.) Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὣς: B. (99.) ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας Παυσάμενοι κλαγγῆς. Apoll. Rh. 2, (1078.) Οἵη δὲ κλαγγὴ δηΐου πέλει ἐξ ὁμάδοιο 'Ανδρῶν κινυμένων, ὁπότε ξυνίωσι φάλαγγες. Sic utuntur etiam quidam prosæ scriptt. Herodian. 4, (15, 2.) Οἱ βάρβαροι μεγίστῃ τε κλαγγῇ βοήσαντες. Habent suam κλαγγὴν manes quoque ap. Od. Λ. (604.) 'Αμφὶ δὲ μὴν [δέ μιν] κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὣς, ubi Stridorem non incommode interpretari possis. Tribuitur suibus etiam ab eod. Hom., et canibus a Xen., Od. Ξ. (412.) Κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομενάων. De sociis autem Ulyssis a Circe in porcos mutatis in Od.
D K. (241.) dicit, κλαίοντες ἐέρχατο, intelligens hanc ipsam κλαγγὴν, s. γρυλλισμὸν, sc. ὀξεῖαν φωνὴν, quam sues grunnientes edunt. Xen. K. (4, 5.) de canibus venaticis, Διωκέτωσαν δὲ ἐρρωμένως, καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, σὺν πολλῇ κλαγγῇ καὶ ὑλαγμῷ, συνεκπερῶσαι μετὰ τοῦ λαγὼ πάντῃ: sicut Hom. quoque supra de canibus itidem dicit Κεκλήγοντες ἐπέδραμον. Rursus ap. Xen. (K. 6, 17.) Ὑλαγμὸν ποιήσει τῶν κυνῶν καὶ κλαγγήν. Bud. dicit esse Clangorem canum vestigiis leporis insistentium, eumque insectantium. Verum videtur hæc canum κλαγγὴ non esse Latratus simpliciter, sed Latratus acutus s. Vox canum latrantium in acutum desinens, quemadmodum Hom. alicubi addit ὀξέα, non dicens simpliciter κεκληγὼς, sed ὀξέα κεκληγὼς, et idem docet Erotian. in seq. Κλαγγώδης. Dicitur etiam de Sagittæ emissæ stridore, Il. A. (48.) μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε· Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο. Vide Κλαγγώδης. [" Nicomach. ap. Phryn. Bekkeri 349." Boiss. Mss. " Jacobs. Exerc. 1, 138. Anth. 7, 65. 8, 26. 126. Heyn. Hom. 4, 280.

A

Ilgen. Hymn. 580. Canum in venatione, Zeun. ad Xen. K. Π. 64." Schæf. Mss. * " Ἀκλαγγὶ, Villois. ad Longum p. 20." Boiss. Mss. * Πολύκλαγγος, Ælian. H. A. 2, 51.] Κλαγγηδὸν, Cum clangore, Il. B. (463.) de grege anserum, gruum, cycnorum, Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών. [* Κλαγγὸν, idem, Babrii Fab. Ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας.] Κλαγγώδης, ὁ, ἡ, vocab. est usurpatum ab Hippocr. (68.): in cujus exp. Erot. scribit Demetrium existimasse κλ. ὄμματα dici Oculos valde mobiles; sed eum graviter aberrasse, quod κλαγγὴ ad oculos non pertineat, cum eo nomine Certa quædam vocis species et ἐκφώνησις designetur, qualem maxime vomitus ἀσσώδης concitat; esse enim vocem, quæ a gravi tono inchoata in acutum desinit, ut in cantu plerumque fit. Bacchium autem exposuisse κλαγγώδη φωνὴν τὴν συνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτον: Apollonium autem, Intercisam, inæqualem et obscuram, eique maxime similem quam temulenti edunt. Gorr. Κλαγγάζω, Clango, i. q. κλάζω, κλάγγω, J. Poll. tamen distinguit: Εἴποις δ' ἂν κλάζειν μὲν ἀετοὺς, κλαγγάζειν δὲ γεράνους· ἐπ' ἀμφοῖν δὲ καὶ κλαγγήν. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 312. Valck. Anim. ad Ammon. 228." Schæf. Mss.]

B

Κλαγγάνω ET Ἐπανακλαγγάνω dicitur de canibus in venatione, ut supra κεκληγόντες ἐπέδραμον ap. Hom., et σὺν πολλῇ κλαγγῇ ap. Xen. itidem in venatione. Idem (K. 4, 5.) de canibus in vestigatione, Καὶ λαμπρῶς, πυκνὰ μεταφερόμεναι καὶ ἐπανακλαγγάνουσαι. Alibi (6, 23.) de canibus leporem circumstantibus, Διαρριπτοῦσαι ταῖς οὐραῖς, καὶ ἑαυταῖς ἐμπίπτουσαι, καὶ πολλὰ ὑπερπηδῶσαι, καὶ ἐπανακλαγγάνουσαι. J. Poll. 5, 13. ubi inter alia de canum vocibus tradit, citat ex eod. Xen. etiam aliud partic. sc. ἐπανακεκλαγγυῖαι, cum docuisset canum esse non solum ὑλάκτειν, ἀράζειν, ῥύζειν, sed tribui eis etiam κλαγγὴν a Xen. [" Κλαγγάνω, Jacobs. Exerc. 1, 138. * Κλαγγαίνω, Κλαγγάνω, Wakef. Eum. 131. Abresch. Æsch. 2, 14. * Κλαγγέω, Jacobs. Anth. 7, 65. Theocr. Epigr. 6." Schæf. Mss.]

[* Κλαγερὸς, Anal. 2, 9. γεράνων.]

C

¶ Κλώζω, vox graculorum propria, sicut κλάζειν avium clangentium, specialiterque aquilæ, et κλαγγάζειν gruis; J. Poll. enim 5, 13. ubi de avium vocibus disserit, tradit κορώνας κρώζειν, κολοιοὺς κλώζειν ἢ κολοιᾷν. In Philomela, quæ Ovidio falso ascribitur, crocitat corvus, graculus at frigulat. Videtur tribui gallinaceo quoque generi, cui Plut. κλωσμὸν tribuit. Κλώζειν dicitur etiam Explodere e theatro sono quodam, qui fit lingua ad palatum allisa, sicut συρίττειν est Exibilare, et πτερνοκοπεῖν calcibus ad subsellia allisis ejicere; nam Hes. κλώζειν esse dicit τὸ ἐκβαλεῖν ἐκ τῶν θεάτρων: κλωγμοὺς enim dictos fuisse κατὰ μίμησιν τῶν γινομένων ἐν τοῖς στόμασι ψόφων, οἷς πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν. Unde pass. ap. Suid. est, κλώζεται, συρίττεται· ἔστι δὲ ὅπη καὶ λίθοις βάλλεται: sicut Eust. quoque de κλώζω loquens, καθ' ὃ, inquit, κλώζεσθαι λέγονται καὶ ἀποσυρίττεσθαι οἱ ἐν θεάτροις νικώμενοι, καὶ κλωγμὸν πάσχειν. [" Ad Lucian. 1, 242. Alciphr. 448. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 166. * Κλώσσω, Thom. M. 362." Schæf.

D

Mss. ad Greg. Cor. 874. Suid. v. Φωλάς.] Κλωγμὸς, SIVE Κλωσμὸς, Sonus ejusmodi. Plut. eum tribuit ταῖς ἀλεκτορίσιν, (6, 489.) Κοράκων μὲν λαρυγγισμοῖς, καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων, καὶ συσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσαις ἐπιμελῶς προσέχειν, σημεῖα ποιουμένους πνευμάτων καὶ ὄμβρων. In Philomela, quæ Ovidio ascribitur, Cucurrire solet gallus, gallina gracillat. Κλωσμὸν Xen. tribuit equitibus etiam, ac inter ὁρμητήρια signa ponit: Ἱππ. (9, 10.) Εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι διδαγμά ἐστι καὶ τῷ ποππυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι· καὶ εἴ τις ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ μὲν κλωσμῷ τὰ πρᾷα, ἐπὶ δὲ ποππυσμῷ τὰ χαλεπὰ προσφέροι, μάθοι ἂν ὁ ἵππος ποππυσμῷ μὲν ἐγείρεσθαι, κλωσμῷ δὲ πραΰνεσθαι. Quæ verba Cam. sic interpr., Neque hoc ignorandum, præcipiti ποππυσμῷ, i. e. Cum labris compressis acutior quidam sonus oris editur, doceri equos mitigari: κλωγμῷ vero, qui sonitus fuerit palati et gutturis, incitari. At si quis initio equo offerat gratiora cum clogmo, contraria autem cum poppysmo, cito ille didicerit poppysmo jam incitari, mitigari autem clogmo. Κλωγμῷ s. κλωσμῷ explodebantur etiam in theatris. Eust. enim e vett. tradit, κλωγμὸν fuisse τὸν ἐν θεάτρῳ διὰ στόματος πρὸς τὸν οὐρανίσκον ἀποτελούμενον ψόφον, ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν. Item Hes. κλωγμὸν esse dicit τὸν διὰ τῆς γλώττης περὶ τὸν οὐρανίσκον ψόφον, a quibusdam vero appellari λάκησιν, qualem peculiariter edere soleant οἱ ὀνηλάται, Asinarii. In nostro autem vet. Lex. κλωσμὸς per σ, dicitur fuisse ὁ γινόμενος ἐν τῷ στόματι ψόφος, ᾧπερ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ἀκροαμάτων. Sunt qui velint esse Sclopum s. Stlopum, quo Pers. 5. utitur, Nec sclopo tumidas intendis rumpere buccas: sed diversus is esse sonus videtur; nam ex inflatione buccarum erumpere dicitur, at κλωγμὸς allisa ad palatum lingua. [" Κλωγμὸς, * Κλωξὸς, * Κλοξὸς, Thom. M. 585. Κλωσμὸς, Plut. Mor. 1, 506. * Κλωσμοσυρίττω, ad Diod. S. 1, 724." Schæf. Mss.] Ἐκκλώζω, κλωγμὸν edens explodo. Περικλώζω, Circumcirca κλωγμὸν edens explodo. Unde ap. Eust. [Od. p. 179.] est περικλώζεσθαι καὶ * περισυρίττεσθαι, Undique clogmo et sibilis in theatro editis explodi.

ΚΡΑΖΩ, Clamo. Eust. κράζειν et κρώζειν scribit dici de cornicibus et corvis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς: gruem autem κλάζειν: ita κράζειν proprie fuerit Crocitare; nam in Philomela, quæ Ovidio ascribitur, crocitat corvus, graculus at frigulat. Non tantum autem de his avibus dicitur, sed etiam de ceteris animantibus, et homine etiam: quanquam Dem. Phal. τὸ κεκραγὼς pro βοῶν, dicit esse vocab. τραχύ: unde etiam intelligimus κράζειν esse Clamare asperius. Usitatius est in voce pass. futurum paulo post, in act. tamen signif. Aristoph. B. (258.) de ipsis ranis loquens, Ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθά γ' Ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν Χανδάνῃ δι' ἡμέρας, Βρεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ. Ibid. (265.) Bacchus cum ranis coaxantibus contendens dicit, Κεκράξομαι γὰρ, κἄν με δέῃ δι' ἡμέρας, Ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ. Item Es. 19, (20.) Κεκράξονται πρὸς Κύριον, Clamabunt ad Dominum, Magno clamore divinum auxilium implorabunt. At præt. med. Κέκραγα et quæ inde sunt, pro præsenti plerumque usurpatur, i. e. Clamo, Vociferor. Lucian. Τί κέκραγας; Quid clamas s. vociferaris? Xen. K. Π. 1, (3, 9.) p. 6. Ἃ οὐκ ἐᾶτε ἡμᾶς τοὺς παῖδας ποιεῖν, ταῦτα αὐτοὶ ἐποιεῖτε· πάντες μὲν γὰρ ἅμα ἐκεκράγειτε, ἐμανθάνετε δὲ οὐδὲ ἓν ἀλλήλων: Clamabatis, Vociferabamini. Dem. (271.) Βοῶν ὁ βάσκανος οὗτος καὶ κεκραγὼς ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεινὰ ποιῶ. Sicut vero hic Dem. copulat βοῶν et κεκραγὼς, ita Aristoph. κεκραγὼς et βοῶν Πλ. (722.) ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν Ἔφευγ'. Lucian. (2, 391.) de quodam Cynico, Τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα. Apud Aristoph. vero alicubi additur præp. πρὸς, (B. 982.) Κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, Inclamat servos domesticos, Cum clamore vocat. Cum gen. vero junctum significat Clamo de, et subintelligi videtur præp. περὶ, Soph. Aj. (1236.) Ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; De quo viro tam superba clamas? Interdum vero accus. rei additur, ac significat Cum clamore posco, Aristoph. Σφ. (103.) Εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ, κέκραγεν ἐμβάδας, Illico a cœna cum clamore poscit soccos. Sic fere Propert. Territa vicinas Theia clamat aquas. Posui autem hic Κράζω tum propter significationis, tum propter scripturæ similitudinem, præsertim cum ab eo sit itidem Κρώζω, ut Κλώζω a Κλάζω. [" Jacobs. Anim. 111. Anth. 8, 267. Antip. Sid. 48. Kuster. Aristoph. 196. Græfe ad Meleagr. p. 100. ad Mœr. 65. 114. Abresch. Lectt. Aristæn. 329. Valck. Anim. ad Ammon. 228. ad Charit. 383. De elephantis, ad Lucian. 1, 847. De quant., ad Mœr. 70. Κέκραγα, Clamo, Xen. K. Π. p. 40. Κεκραγὼς, Clamans, Dionys. H. 4, 2171. Κεκραυγὼς, Heyn. Hom. 6, 77. Ἐκεκράγεισαν, Clamabant, Lucian. 3, 355. 442. Κέκραχθι, Lucian. 1, 121. Κέκραχθε, Aristoph. Ἀ. 335." Schæf. Mss.] " Κεκράγω, thema e præt. med. κέκραγα, i. q. " κράζω, Clamo, Vociferor: unde aor. 1. ἐκέκραξα." [* Κραγγάνω, Lobeck. Phryn. 337.] " Κραγὸν, Hes. " affert pro κραυγὴν, Clamorem, Vociferationem."

[κραυγὴν, * κραυγασμὸν, Arcad. 47.] " Κράγον autem esse dicit βοήθημα, Opitulationem: et Montem." [Κραγὸν, adv., Aristoph. Ἱππ. 487. κραγὸν κεκράξεται.] " Κάραγος, Gravis strepitus, ut serræ. Hes." " Ἀκραγγὲς, Hesychio, Etymologo, et Lex. meo vet. est ἀσθενὲς, Imbecillum: item χαλεπὸν, δυσχερὲς, σκληρὸν, αὐστηρὸν, Difficile, Intractabile, Durum, Austerum. Adduntque Etym. et Lex. meum vet., ἀκραγγὲς dici etiam τὸ ἀεὶ κλαῖον παιδίον, Semper vagientem infantem, ut sit derivatum ex ᾶ epitatico et κράζω. Item ἀκραγγῆ dici τὰ ὀξύχολα: cujus postrema signif. meminit et Hes." [* Ἀκραγὴς, Æsch. Pr. 809. κύνες.] " Ἄκραγον, Hesychio * ἀδιαῤῥίπιστον, ἀστεργὲς, Non perflatum, Inamabile." " Ἀκρέμορον, Eid. ἀστεργὲς, Inamabile: vel etiam active, Nullo amoris affectu accensum. Ἀκρὴς, Eid. ὁ διά τινα ἔκπληξιν ἄφωνος γενόμενος, Qui terrore aliquo perculsus vocem amisit." [* Κραγέτης, Pind. N. 3, 143. Philostr. 870.] Κράκτης, ὁ, Clamator, Clamosus, Plut. Polit. Præc. docens qua voce homo politicus verba facere debeat, Ὡς μὴ πολλάκις ἀπαγορεύοντα καὶ σβεννύμενον ὑπερβάλοι τις αὐτὸν ἅρπαξ καὶ κρ., κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. [" Phryn. Ecl. 149. Schol. Od. E. 408." Schæf. Mss. * Κράκτρια, Hes. v. Λακέρυζα. * Κρακτὸς, unde * Μεγαλόκρακτος, Schol. Pind. Π. 12, 38.] Κρακτικὸς, Clamosus. [Lucian. 3, 426.] Κεκραγμὸς, Clamor, Vociferatio. Apud Plut. (8, 598.) de tempore matutino s. diluculo, Τὸν δὲ (sc. τὸν ὄρθρον κατέχουσι) κτύποι ῥαιστήρων, καὶ τριμμοὶ πριόνων, καὶ τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, καὶ κηρύγματα καλουμένων ἐπὶ δίκας. [Eur. Iph. A. 1357. " Phryn. Ecl. 148. ad Mœr. 226. Thom. M. 522. * Κραγμὸς, ibid." Schæf. Mss.] Pro quo dicitur ET Κέκραγμα, VV. LL. [Aristoph. Εἰρ. 637.] Κεκράκτης, i. q. κράκτης, [" Schol. Pind. Ὀ. 2, 154." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 203." Routh. Mss. Aristoph. Ἱππ. 137. 304. * Κέκραξ, Draco 51.] Κεκραξιδάμας, Qui clamore et vociferatione aliquem domat, ὁ τῇ βοῇ δαμάζων, Clamosus, Aristoph. Σφ. (596.) Αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει.

Ἀνακράζω, Succlamo, Acclamo, Clamorem tollo, Exclamo, Josue 6, (4.) Ἀνακραγέτω πᾶς ὁ λαὸς ἅμα, καὶ ἀνακραγόντων αὐτῶν πεσεῖται αὐτόματα τὰ τείχη τῆς πόλεως. Sic Dem. (586.) Ἐάν τις ὑμῶν ἀδικούμενος ἀνακράγῃ, προσδραμοῦνται καὶ παρέσονται βοηθοῦντες. || Reclamo, Refragor, Bud. ap. Plut. Arist. (9.) p. 103. Ἀριστείδης ἀνακραγὼν τοῦτον ἐκέλευε τὸν λόγον καταβαλεῖν: Phoc. 247. Οὐκ ἀνασχομένων δὲ τῶν πολλῶν, ἀλλ' ἀνακραγόντων βάλλειν τοὺς ὀλιγαρχικούς. Bud. || Homero Eloqui, Proloqui, Od. Ξ. (467.) Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τοπρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω, ὡμολόγησα, Prolocutus et confessus sum, Eust. [* " Ἀνακράκτης, Basil. inter Schol. in Climac. 214." Boiss. Mss. * " Ἀντανακράζω, Contra clamo, Appian. 1, 679." Wakef. Mss. * Ἐπανακράζω, J. Poll. 5, 84. * Προανακράζω, Cyrill. c. Julian. 10. p. 334.] " Ἀνακραγγαίνειν, i. q. ἀνακράζειν s. κράζειν, indeque derivatum, Exclamare, Clamorem tollere, Vociferari: pro quo et ἀνακαγγανεύειν. Hes." " Ἀναγαγγανεύουσιν, Hes. exp. ἀναβοῶσι, Exclamant. Itidemque Etym. ἀναγαγγανεύουσι affert pro ἀνακράζουσι. Ita enim ap. eum repone e Lex. meo vet." [* Ἀντικράζω, Nicet. Eugen. 1, 229. 3, 173. Psellus Cant. Cantic. 5, 17." Boiss. Mss. * " Διακράζω, Phot. ap. Wolf. Anecd. 1, 185. 188. 190. 2, 151. etc." Kall. Mss. Aristoph. Ὄρν. 306. Ἱππ. 1403. * Διακραυγὴ, Schol. Θ. 229. Schneidero susp.] Ἐγκράζω, Inclamo, Cum clamore invehor, objurgo, convitia ingero, Aristoph. Πλ. (427.) οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ Ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη. Item ap. Bud. ex Auctore incerto, Ἐγκραγὼν γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρὶς καὶ ἐξ ἁμάξης λοιδορησάμενος. Thuc. 8, (84.) Ὥρμησαν ἐγκραγόντες ἐπὶ τὸν Ἀστύοχον ὥστε βάλλειν, Magno clamore minas ei incutientes, Schol. Ejusd. signif. EST Ἐγκραγγάνω ap. Suid., Inclamo, ἐμβοῶ: quod ita a κράζω derivatur, ut κλαγγάνω a κλάζω. [Ἐκκράζω, unde] " Ἐκκραγεῖν, Hesychio ἐπιβοῆσαι, Exclamare." [Plut. 6, 296. Dio Cass. 1045. * " Ἐκκραγέω, Planud. Ovid. Met. 14, 821." Boiss. Mss.

A * Ἐκκραγγάνω, Suid.] Ἐπικράζω, Inclamo, e Luciano [2, 895. 3, 586.] Κατακράζω, Reclamo, Obstrepo, " Occlamo, Clamore obtundo." [Aristoph. Ἱππ. 287. * Περικράζω, Oppian. Ἰξευτ. 1, 7. forsan leg. ἐπικράζω. * Συγκράζω, Ælian. H. A. 11, 1. Ὅταν οἱ κιθαρισταὶ συγκεκράγωσι τῷ χορῷ παναρμόνιον μέλος: Bast. tamen Ep. Cr. 197. e Cod. Vat. restituit συγκρέκωσι. * Ὑπερκράζω, Philostr. Icon. 1, 806. * Ὑποκράζω, Succlamo, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.]

" Κράγγονες, Crangines: Species quædam τῶν καρίδων, teste Aristot. H. A. 4, 2. Paulo post κράγγη pro eod.: Ἔχει δὲ καὶ ἡ κράγγη πτερύγια ἐφ' ἑκάτερα ἐν τῇ οὐρᾷ. Hes. habet Κραγὼν, unico γ et oxytonws, dicens et ipse esse ἔνυδρον ζῶον e genere τῶν καρίδων. At Κραγγὼν, Eid. est κίσσα, Pica." [Κράγγη, Jambl. Protr. p. 147. Ed. Arcer.]

Κραυγὴ, ἡ, Clamor, Vociferatio, i. q. κεκραγμὸς paulo ante: factum a præt. med. κέκραγα per pleonasmum τοῦ υ. Æschin. (84.) Τίς ἡ κραυγή; τίς ὁ τόνος τῆς φωνῆς; (70.) Κραυγὴ πολλὴ καὶ θόρυβος ἦν τῶν
B Ἀμφικτυόνων, Plut. (9, 439.) Κραυγαῖς καὶ παμμιγέσι θορύβοις: (6, 494.) de voce in congressibus et disputationibus, Κραυγὰς μέν τοι περιπαθεῖς καὶ σπαραγματώδεις εὐλαβητέον: (105.) Οἱ μὲν Τρῶες ἐπίασι μετὰ κραυγῆς καὶ θράσους· οἱ δ' Ἀχαιοὶ σιγῇ δειδιότες σημάντορας: respiciens, ut opinor, ad Homericum illud in Il. Γ. (2.) Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς—Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. Lucian. (1, 750.) Ὑπὸ τῆς κραυγῆς πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι. Item κραυγὴν ποιεῖν, Dare, Edere, Tollere clamorem: nam Efficere clamorem ap. Cic. aliud est. Xen. K. Π. 3, (1, 2.) Κραυγήν τε εὐθὺς ἐποίουν: Ἑλλ. 6, (4, 16.) Προεῖπον δὲ ταῖς γυναιξὶ μὴ ποιεῖν κραυγὴν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν, Ne vociferarentur. At κραυγὴν Καλλιόπης appellavit Dionysius cognomento ὁ Χαλκοῦς poësin, non sine vitio; nam utroque horum vocabb. significatur ἡ φωνὴ, sc. et τῷ κραυγῇ et τῷ Καλλιόπῃ, ab ὄψ significante φωνήν: nec item probatur metaphora, quæ utitur vocabulis ἀσήμοις. Aristot. Rhet. 3. || Est
C etiam Morbus quidam puerorum, Hes. [" Phryn. Ecl. 149. Thom. M. 522. Mœr. 226. et n. Κραυγὴν ποιεῖν, Xen. K. Ἀ. 2, 2, 17.: τιθέναι, ad Eur. Or. 1510. (1551.) Ἀπὸ κραυγῆς, Wyttenb. Select. 414." Schæf. Mss.] Κραυγίας, ου, ὁ, ἵππος, Equus, qui clamore et strepitu terretur, Hes. [* Κραυγμὸς, Procop. B. Goth. 4, 14. Lobeck. Phryn. 337. " Thom. M. 522. et Add." Schæf. Mss.] Κραυγάζω, Clamo, Vociferor, Jo. 11, (43.) Φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε. Sæpius eo utuntur Evangelistæ. [Lobeck. l. c. 64. 337. * Κραυγασμὸς, ibid. Phot. Diphilus ap. Anecd. Bekk. 1, 101. * Κραυγαστὴς, Lobeck. Phryn. 338. * Κραυγάστρια, ibid. ad Greg. Cor. 260. Hesych. v. Μηκάδες.] Κραυγαστικὸς, Clamosus, Bud. Ejusd. signif. est κρακτικὸς paulo ante. [Schol. Il. A. 575. " Eust. 155, 24." Seager. Mss. * Κραυγαστικῶς, Schol. Aristoph. Ἱππ. 485. * Ἀνακραυγάζω, Suid. Anecd. Bekk. 1, 396. Lobeck. Phryn. 337. " Gell. 1, 2. * Ἀνακραύγασμα, Cleomed. Meteor. 2. p. 91, 13." Kall. Mss. * Ἐκκραυγάζω, Plut. 10, 517. * Ἐπικραυγάζω, Arrian. Epict.
D 1, 21. 4, 1.] " Κατακραυγάζω σου, Occlamo tibi, Suid." [Lobeck. Phryn. 337.] " Κραύγασος, Vociferator, Clamator. Vide Βαβάκτης, Βάβαλος." [Gl. Clamosus. Lobeck. Phryn. 338. 436. " Const. Manass. Amat. 2, 105." Boiss. Mss.] Κραυγάνω, i. q. κραυγάζω. Dicitur etiam de infante vagiente, pro κλαυθμυρίζομαι. Herod. 1, (111.) p. 12. Παιδίον προκείμενον, ἀσπαῖρόν τε καὶ κραυγανόμενον. Derivatur autem hoc κραυγάνω a κραυγὴ, ut ἐπανακλαγγάνω a κλαγγή. Apud Suid. vero est etiam ἐγκραυγάνω, de quo in Ἐγκράζω dictum est. [Lobeck. Phryn. 337.]

" Κραυγὸς, Hesychio Avis quædam, ὁ δρυοκολάπτης, Picus arborarius, Picus martius."

¶ Κρώζω, Crocito: a κράζω, ut κλώζω a κλάζω. J. Poll. scribit proprium esse corvorum, quos Crocitare Lat. dicunt; sed tribuitur cornicibus etiam, quæ ab Iisd. Cornicari dicuntur. Hesiod. Ἔργ. (2, 365.) Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη. Dicitur etiam improprie de avibus male canentibus et fere

crocitantibus: Lucian. (3, 89.) Κρώζουσιν (οἱ κύκνοι) A πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενές. Metaph. etiam capitur, ut Cornicor, Garrio. In Aristoph. Πλ. (369.) Chremylus ad Blepsidemum, Σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις, ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος. Et ap. Suid. Τοῦτο μὲν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις, Ista tibi garrias: metaph. ducta ab inauspicatis avibus, ἀπὸ ὀρνέων τῶν δυσοιωνίστων. Item ap. Eund., Οὐκ οἶδ' ὃ κρώζεις, Nescio quid corniceris, garrias: quod Prov. esse dicit ἐπὶ τῶν μάτην θρυλλούντων ὡς αἱ κορῶναι: quale fere est hoc Persianum, Nescio quid tecum grave corniceris inepte. In h. autem ap. Eund. loco, Ἧδε δ' αὖ κρώζει πάλιν, εἰς τοὐπίσω ἄπελθε, videtur potius accipi pro Obstrepit, Exclamat instar corvi, Odioso clamore obstrepit ut cornix. De loco autem Hesiodeo quomodo intelligendus sit, vide Erasm. Chil. et sequens Κρωγμός. [" Musgr. Suppl. 993. Kuster. Aristoph. 8238. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 64. Valck. Anim. ad Ammon. 229. 231." Schæf. Mss. Arat. D. 221. Aristoph. Ὄρν. 710. * Πολύκρωζος, Opp. K. 3, 117.]

Κρωγμὸς, Crocitatio, Vox corvi crocitantis, cornicis B cornicantis. Apud Schol. Theocr. ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει: cui simile prognosticon habes in Κλωγμὸς e Plut. Ac fortassis huc respexit Hesiod. Ἔργ. (2, 364.) Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπίξεστον καταλείπειν, Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη. Item κρωγμὸς κολοιῶν in Epigr. quem J. Poll. proprie dici vult κλωγμόν. [" Jacobs. Anth. 8, 49." Schæf. Mss. Κρῶγμα, Herodian. Epimer. 73. * Ἐπικρώζω, Aristoph. Ἱππ. 1051. * Κατακρώζω, 1020. * Παρακρώζω, Anonymus Rhedingerianus Ms. Πρίν τινα ᾠδὴν αὐταῖς παρακρώξαιεν. * Περικρώζω, Dio Cass. 624. * Ὑποκρώζω, Lucian. 1, 354.]

ΚΛΕΙΩ, Claudo, Obsero, Herodian. 8, (2, 13.) Τάς τε πύλας κλείσαντες. Sic Matth. 6, (6.) Καὶ κλείσας τὴν θύραν σοῦ. Suid. κλεῖσον exp. κατάκλεισον. Pass. Κλείομαι, cujus præt. non solum κέκλεισμαι, sed et κέκλειμαι, ut ostendit partic. κεκλειμένος, et quidem ap. Dem. quoque, ut quidam annotant. Reperio tamen habens σ ap. eum cum alibi, tum (22.) C Κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων. Sic κεκλεισμέναι πύλαι ap. Herodian. κεκλεισμέναι θύραι, Jo. 20, (19.) nec dubium est, quin sine σ irregulare sit. [" Wakef. Ion. 251. Alc. 454. Brunck. Apoll. Rh. 128. Lobeck. Aj. p. 407. Valck. Phœn. p. 95. 326. ad Röv. 62. Ammon. 72. Koen. ad Greg. Cor. 42. 173. De perf. pass., Thom. M. 521. Jacobs. Anth. 9, 76. ad Diod. S. 1, 694. 2, 365. ad Dionys. H. 1, 500. ad Plut. 6, 259. Hutt. De plusquamp. pass., Villois. ad Long. 166. Κέκλειται βλέφαρον, (accus.,) Toup. Opusc. 1, 205. Κεκλείσεται, ad Mœr. 226." Schæf. Mss. Κεκλειμένος, Æsch. Suppl. 957. κεκλημένην, var. lect. Sic in Demosth. p. 22. pro κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων, Bekker. dedit κεκλημένων.] " Κλῄω, Claudo: Io" nice s. Attice pro κλείω. Thuc. Ἔκλῃον τὸν λιμένα, " Portum præcludebant." [Eur. Hel. 983. ὅρκοις κεκλῄμεθα, Conclusi, obstricti sumus juramento. " Musgr. Or. 430. Hipp. 498. Rhes. 766. Herc. F. 997. Wakef. Ion. 251. Steph. Dial. 30. Valck. Phœn. p. 95. Koen. ad Greg. Cor. 42. Κλῃΐω, 173. D Herod. 561. et n." Schæf. Mss.] Κλεῖσις, q. d. Clausio; sed exp. nomine Claustrum in VV. LL. ubi et affertur e Thuc. (2, 94.) Κλείσει λιμένων. [" Heyn. Hom. 8, 690. * Κλεῖσμα, ad Herod. 528." Schæf. Mss.] At Κλεισμὸς ap. Hes. expositionem habet τοῦ Κλισμὸς scripti solo ι: exp. enim ab eo θρόνος. [* Κλεισμόθρονος, J. Poll. 10, 47.] Κλεισιὰς, άδος, ἡ, Valva, Fores, videtur esse Plutarcho Popl. (20.) inquit Bud., scribenti, Ὅτι κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν οἱ προϊέναι μέλλοντες, ὅπως αἴσθησις ἔξω γένοιτο τοῖς προερχομένοις ἢ προεστῶσι, καὶ μὴ καταλαμβάνοιντο προϊούσαις ταῖς κλεισιάσιν εἰς τὸν στενωπόν. Dicam porro et paulo post aliquid de h. l. Legimus porro ap. eund. Plut. Alcib. (10.) metaphorice dictum, Μεγάλας δ' αὐτῷ κλ. ἐπὶ τὴν πολιτείαν ἀνοίγοντος τοῦ τε γένους καὶ τοῦ πλούτου: ut et Lat. metaphorice Aperire januam, Aperta est janua. [" Dionys. H. 1, 167. 2, 934. Toup. Opusc. 1, 25. ad Mœr. 228. ad Charit. 274." Schæf. Mss.] " Κλῃσιάδας, Hes. dici scribit τὰς θύρας τῆς σκηνῆς, " Portas s. Fores tabernaculi: J. Poll. τὰς θύρας τοῦ " κλεισίου, Fores conclavis. Verum illa signif. scr. " potius κλισιάδες, per ι: in hac, κλεισιάδες, per ει." At Κλεισίαι Eustathio e Rhet. Lexx. sunt Fores, sed peculiariter Latæ fores, per quæ et jumenta ingrediuntur. Exp. et αὔλειοι πυλῶνες. Addit et Κλείσιον, s. Κλεισίον, nam utroque accentu scribi docet, exponens ex Ælio Dionysio, θυρὼν μέγας: et subjungens, κλεισίας vocari hujus fores, latas et quæ extrorsum aperirentur. Suidæ Κλείσιον est Locus, in quo stant boves. Unde etiam exp. Stabulum a quibusdam: sic autem Dion Chrys. κλίσιον cum ι solo dixit esse τὸν σταθμὸν τῶν προβάτων. Bud. ubi scribit videri sibi Plut. Popl. nomine κλεισιὰς intelligere Valvam, Fores, addit et h. Ejusd. l., et quidem alteri vicinum, Τῶν δ' ἄλλων τότε θυρῶν εἴσω τῆς οἰκίας εἰς τὸ κλεισίον ἀνοιγομένων, ἐκείνης μόνης τῆς οἰκίας ἐποίησαν ἐκτὸς ἀπάγεσθαι τὴν αὔλειον. Videat autem is, cui hæc attentius expendendi otium fuerit, num potius κλεισίαις ap. Plut. in l., quem modo protuli, reponendum sit; nam κλεισίαισιν quod e vet. Cod. annotatur, admitti nullo modo potest, ut sint αἱ κλεισίαι illæ, quas Ælius Dionysius κλεισίον θύρας esse tradit, εἰς τὸ ἐκτὸς ἀνοιγομένας: sic tamen ut κλεισίον signif. latius extendatur. [" Ad Mœr. 228." Schæf. Mss. Κλίσια, Suidæ τὰ βουκόλια. Κλεισίον· τόπος ἐν ᾧ ἵστανται οἱ βόες.] Κλεισοῦραι ap. Suid. q. d. Clausuræ: sed κλεισοῦραι videtur e κλείω quidem factum, ita tamen ut Lat. terminationem habeat, sic autem vocari tradit Suid. a Romanis τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων. Affertur in VV. LL. e Procopio, de Justin. Ædif. 3. Ποταμοὺς ἀπεργάζονται δύο ἄγχιστά πῃ ἀλλήλων ὄντας, οὕσπερ νενομίκασι κλεισούρας καλεῖν. Et Annal. Imperii Alexii 10. Τὰ γὰρ τέμπη, ἅπερ κλεισούρας εἶναι ἔφημεν: paulo post, Εἰς φυλακὴν τῶν περὶ τὸν ζυγὸν διακειμένων κλεισουρῶν ἐκπέπομφε. Affertur autem et Clusuræ e Theodorico ap. Cassiod. l. 2. Var. ad Faustum præfectum prætorio, Præcipimus LX militibus in Augustanis clusuris jugiter constitutis annonas præstare. [" Eust. ad Dionys. P. 294. de Alpibus, dicit nomen Ἄλπις, κατὰ τὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μετάληψιν, ταὐτὸν δύνασθαι τῇ κλεισούρᾳ, Claustro." Brunck. Mss. * " Κλεισουροειδῶς, Eust. 1309, 14." Seager. Mss.] Κλειστὸς, Qui claudi potest, Clausus, Diod. S. 20. Καὶ θυρίδας κλειστὰς κατασκευάσας, Additis quoque fenestris quæ clauderentur, Bayf. E Thuc. autem et Aristide affertur κλειστὸς λιμὴν pro Portus clausus, περιειργμένος. [" Wakef. Ion. 251. ad Diod. S. 1, 212. 605. Valck. Phœn. p. 95. Koen. ad Greg. Cor. 42. ad Corn. Nep. 88. Stav." Schæf. Mss.] Contr. Ἄκλειστος, Non clausus, Thuc. 2, (93.) Ἦν δὲ ἀφύλακτος καὶ ἄ. [* Ἄκλειτος, Dionys. H. 1, 305. * " Εὔκλειστος, Herodian. Epimer. 178." Boiss. Mss.] " Πολύκλειστος, Multum clausus, Pho" cyl." [203.]

Κλεῖθρον, Claustrum, Plato Axiocho, aut potius quicunque alius hujus Dialogi est Auctor, (195.) Τὰ δὲ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλείθροις καὶ κλεισὶν ὠχύρωται. Exp. et Repagulum, Vectis januæ: ut ab Eust. μοχλὸς τῆς θύρας. Annotatur autem ex eod. Eust., itemque e Didymo, in Od. A. fin. ἐπὶ δὲ κληῗδ' ἐτάνυσσαν ἱμάντι, κλεῖθρον gemina lora habuisse pendentia unum ad dextram, alterum ad sinistram, e quibusdam foraminibus, ad januam aperiendam et claudendam. Volunt autem κληῗδα Homero esse istud κλεῖθρον. Bud. Seram interpr. ap. Lucian. Vide Κλῇθρον. [" Ad Charit. 636. Musgr. Iph. A. 345. Jacobs. Anth. 9, 433. Diod. S. 2, 305. Valck. ad Hipp. p. 250. Phœn. p. 41. 94. ad Od. A. 442. ad Lucian. 1. p. xxxv. Brunck. Œd. T. 1262." Schæf. Mss. * Κλειθροποιὸς, Gl. Claustrarius: * Ἀντίκλειθρον· Adulterina clavis.] Sed et Κλεῖστρον, Luciano Sera, (2, 562.) Κλῶπές τινες ἀνασπάσαντες τὸ κλεῖστρον: nisi forte quis ibi κλεῖθρον scripsisse eum existimet, sicut alibi ap. eum legitur.

Κλειθρία, Rima januæ, ut quidam interpr. Alii simpliciter Rima. Sunt et qui tale quid esse putent, quale est quod Lat. Clathros appellarunt. Lucian. (1, 486.) Δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἑορέον φῶς. [* Κλειθριώδης, Gl. Rimosus. * " Κλειθρίον, * Κλειθρίδιον, ad Lucian. 1.

p. xxxv." Schæf. Mss. Κλειθρίδιον, Evagr. Hist. Eccl. 1, 14. vide Vales.]

Κλεὶς, δὸς, ἡ, Clavis. In accus. sing. τὴν κλεῖν, et plur. κλεῖς, VV. LL.; sed reperitur etiam κλεῖδα, itidemque κλεῖδας. Plut. (6, 156.) Ὡς γὰρ ὁ τῇ κλειδὶ τὰ ξύλα σχίζειν, τῇ δ' ἀξίνῃ τὴν θύραν ἀνοίγειν πειρώμενος, οὐκ ἐκεῖνα δόξειεν ἂν ἐπηρεάζειν, ἀλλ' αὑτὸν ἀποστερεῖν τῆς ἑκατέρου χρείας καὶ δυνάμεως, οὕτως κ.τ.λ.: (8, 88.) Ὅταν δ' ἀποθανόντων τὰς κλεῖς παραλάβωσι καὶ τὰς σφραγῖδας. Athen. 13. Ἀνελομένην τὰς κλεῖς. || Κλεὶς per metaph. vocatur etiam Os tortuosum et inæquale, omoplatam cum sterno alligans. Id geminum est, dextrum et sinistrum. Utrumque a sterno usque ad apophysin κορακοειδῆ in exteriora curvatur: ab ea, contra. Est enim recurvum, et figuram S Romanæ literæ imitatur: fistulosum quoque est, et crassitie inæquali præditum, parte quidem superiore, qua sterno inarticulatur, crassius et rotundius, postea vero longe gracilius, adhuc tamen rotundum: procedens vero, quo propius lato scapularum ossi fit, eo plenius latiusque. Sic a Græcis dictum est παρὰ τὸ κλείεσθαι ὑπ' αὐτῆς τόν τε αὐχένα καὶ τὸν ὦμον, h. e. Quod cervicem et humerum concludat: e quo etiam Lat. quidam Clavem et Claviculam dixerunt. Siquidem clavis modo omoplatam cum sterno, et per illam brachium firmat atque connectit. Sunt qui Jugulum a Latinis dici putent, etymologia nixi, quod ea vox ab jungendo profecta videatur. Certe Cornelius Celsus Jugulum liquido appellavit l. 8. c. de Juguli fracti Curatione. Jungitur autem summo quidem sterno per διάρθρωσιν, omoplatæ vero per synarthrosin. Dicitur ab Hippocr. Ion. dialecto κληῖς, ab Aristot. autem σφαγὴ, H. A. 1, 14. Hæc Gorr. Item Aristot. Eth. 5, 1. Οἷον ὅτι καλεῖται κλεὶς ὁμωνύμως ἥ τε ὑπὸ τὸν αὐχένα τῶν ζώων καὶ ᾗ τὰς θύρας κλείουσιν. Ceterum commemorat Plut. in Apophth. facetum Philippi dictum ludentis in ambigua vocis hujus signif.: cum enim pars hæc, quæ κλεὶς appellatur, fracta illi fuisset in prælio, Τῆς κλειδὸς αὐτῷ κατεαγείσης ἐν πολέμῳ, inquit, et qui eum curabat medicus aliquid ab eo mercedis nomine in dies postularet, respondit tandem, λάμβανε ὅσα βούλει, Accipe quantum libuerit, τὴν γὰρ κλεῖν ἔχεις. Idem Plut. Artax. Καὶ διήλασε παρὰ τὴν κλεῖδα διὰ τοῦ τραχήλου τὴν αἰχμήν. In VV. LL. τὴν κλεῖν κατεαγὼς e Gellio exp. Humero fractus: item κλεῖδες, Humeri, et Claviculæ, et Jugale, e Gazæ interpr. ap. Aristot. [Rufus p. 29.] || Κλεὶς, et Κλειδίον etiam, Jugulum thynni piscis: quæ pars habita fuit palato gratissima. Sed sunt qui non satis proprie nomine Juguli reddi existiment. Plin. Clidium appellavit 9, 15. Hi (thynni) membratim cæsi, cervice et abdomine commendantur atque clidio, recenti duntaxat, et tum quoque gravi ructu: cetera parte plenis pulpamentis sale asservantur. Athen. (303.) Ἐπῄνουν δὲ τῶν θύννων καὶ τὰς κλεῖδας καλουμένας: et subjungit ex Aristophonte Comico, Κλεῖδες μὲν ὀπταὶ δύο παρεσκευασμέναι, Αἷς τὰς θύρας κλείουσι, θύννου μὲν οὖν, ubi fortasse pro οὖν reponendum est οὔ. Apud Eund. in mentione piscis, qui ὄρκυνος dicitur, legimus κλειδία ταριχεύεσθαι. Apud Athen., inquit Bud., κλειδίον est Pars piscis cetarii. || Κλεῖδα συῶν βαθυκαμπῆ, Epigr. Uncum, Instrumentum, Baculum incurvum, quo porci ferociores irretiuntur. [" Phryn. Ecl. 204. Thom. M. 536. 861. Jacobs. Anth. 9, 27. Heyn. Hom. 4, 207. 5, 29. 6, 352. 554. Anton. Lib. 168. Verh., Valck. Adoniaz. p. 334. (ubi et de accus. κλεῖν,) Phœn. p. 94. ad Röv. 62. Wessel. Obs. 1. c. 3. Toup. Opusc. 2, 124. Musgr. Med. 209. 213. Obex, Wolf. Præf. ad Il. p. 27. Instrumentum coquinarium, Toup. Opusc. 2, 124. Musgr. Med. 209. 213. De munitis urbibus, Wessel. Obs. p. 7. De accus., ad Mœr. 230. ad Herodian. Philet. 467. Κλ. συῶν, Jacobs. Anth. 9, 257. Κλεῖδες, 8, 132. Κλ. Λακωνικαί, Kuster. Aristoph. 219. Κλεισί, Diod. S. 2, 458. Κλεῖδας, Aristoph. Fr. 217. Κλεῖσας, κλήϊδας, κλῇδας, ad Mœr. 253. Ἀνοίγειν κλεῖδα, Il. Ω. 455. Eur. Med. 660." Schæf. Mss. * Κλειδοποιὸς, Paul. Alex. Apotelesm. N. 3. Gl. Claustrarius: * Κλειδοστριὸς, (sic,) Claustrarius: * Κλειδοφόρος· Claviger. Synes. 3, 632. * Κλειδοφύλαξ, Lucian. 2, 412.] Κλειδοῦχος, Clavem habens,

A tenens, Claviger. Metaph. ap. Plut. (8, 336.) Apud Hes. autem legitur κλειδοῦχος, γυνή. Sed in κληδοῦχος per η, postquam dixit κληδοῦχος, γυνὴ, ostendit nomine γυνὴ intelligi Uxorem: subjungit enim, ἀπὸ τοῦ τὰς κλεῖς τῆς οἰκείας ἔχειν, Eo quod claves domus habeat. [Theol. Arithm. 60. " Jacobs. Anth. 9, 27. Heyn. ad Apollod. 780. Toup. ad Longin. 365. Wessel. Obs. p. 8. Valck. Hipp. p. 226. Musgr. 541." Schæf. Mss. * " Κλειδουχέω, Chrys. Serm. 112. T. 6. p. 935." Seager. Mss.] " Ἀκλεῖδας Hes. affert pro " ἄζυγας." [* " Ἀνακλεὶς, J. Poll. 7, 107." Kall. Mss.] " Ἡμικλεῖς πύλαι, Semiclausæ portæ. Suid. " Ἐξαίφνης ἐξανοίξαντες τὰς ἡμικλεῖς πύλας, ἐξελαύνου-" σι τῆς πόλεως." Κλειδόω, Claudo clavi, Obsero. Quidam Gramm. κλειδοῦν exp. βαλανοῦν, et κεκλείδωται itidem βεβαλάνωται. [" Κλειδόω, Κληδόω, Musgr. Rhes. 987." Schæf. Mss.] Κλείδωμα ET Κλείδωσις, q. d. Obseramentum, Obseratio. Suid. κλείθροις exp. verbali κλειδώμασι. [Suid. v. Γομφίοις, Βαλανάγρα. * " Πολυκλείδωτος, Eust. 132, 3. (174, B 11.)" Seager. Mss. Vide Πολυκλῄς.] AT Κλειδίον, q. d. Clavicula, i. e. Parva clavis. Dicitur autem de thynno, sicut et κλεὶς, ut paulo ante docui in Κλείς. || Κλειδίον ἀφροδισιακὸν, vel, ut habetur ap. Paulum, ἀφροδισιαστικὸν, est Pastillus conveniens hæmoptoicis, cœliacis, dysentericis, et quibus stomachus fluxione tentatur; magnopere enim astringit. [Alex. Trall. 8. p. 415. 449. 462. " Aristoph. Fr. 217. Lobeck. Aj. p. 407." Schæf. Mss. * Ψευδοκλείδιον, Schol. Aristoph. Θ. 429.] Κλειδὼν, Epithematis etiam nomen est, ejusd. omnino cum superiori pastillo facultatis: id geminum describitur ab Aëtio 9. unum Cirylli, alterum Mnaseæ. Utrumque autem dysenteriæ adhibet.

" Κλεῖρος Hesychio est κλειδίον, Clavicula."

" Κλαῖς, Hesychio μοχλὸς, Vectis, Obex. Item " Clavis. Callim. Hymno in Cer. (45.) κατωμαδίην ἔχε " κλαῖδα. Ibi enim Schol. exp. κλεῖν s. κλεῖδα." [" Κλαῖς, Valck. Adoniaz. p. 334. ad Röv. 62. ubi et de Æol. κλάϝις. Cf. Brunck. ad Callim. 106. Wes-C sel. Obss. 8." Schæf. Mss. Pind. Π. 8, 4. 9, 69. Fr. Inc. 47, 4.]

" Κλαΐστρον, e Pind. Π. (1, 16.) affertur pro κλεῖ-" θρον, Claustrum:" [γλεφάρων Ἀδὺ κλαΐστρον.]

" Κλαιὸν, Hesychio τὸ κανοῦν, Canistrum."

" Κλοῖστρον, Hesychio κλῶστρον: [κλῷστρον, Schn. Lex., ubi esse dicitur i. q. κλεῖστρον.]

" Κλᾶσθρον Hesychio κλεῖθρον, Claustrum: procul " dubio a κλᾴω, Dor. pro κλείω, Claudo."

Ἀποκλείω, Excludo, Intercludo, Arceo, Prohibeo, Plut. (7, 781.) Ὁ δὲ θυμὸς οὐχ, ᾗ φησιν ὁ Μελάνθιος, τὰ δεινὰ πράσσει, τὰς φρένας μετοικίσας, ἀλλ' ἐξοικίσας τελείως καὶ ἀποκλείσας, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 16.) Κλέπτειν κωλύουσιν, ἀποκλείοντες, ὅθεν ἄν τι λαβεῖν ᾖ, Excludentes eo loco, unde quidpiam capi possit. Nisi potius ἀποκλείοντες sit pro simplici κλείοντες, Claudentes eum locum, unde etc. Jungitur sæpe accusativo cum gen.: ἀποκλείειν τινὰ ἐξόδου, Aristot. de Mundo, Prohibere aliquem exitu. Sic τῆς ὁδοῦ, Xen. Ἑλλ. 7, (1, 19.) Prohibere aliquem via, Intercludere aliquem D itinere: s. potius, Intercludere alicui iter. Dicitur etiam Intercludere alicui aditum. Et ut dicitur Intercludere alicui commeatum, sic ap. Aristot. Œcon. 2. Ἀποκλείειν τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου: et ap. Xen., ἀποκλείειν τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων, (Ἑλλ. 2, 4, 3.) Βουλομένων δὲ τῶν τριάκοντα ἀποτειχίζειν, ὅπως ἐκπολιορκήσειαν αὐτοὺς, ἀποκλείσαντες αὐτοῖς τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων. Pass. est Ἀποκλείομαι, Excludor, Arceor, Intercludor: unde partic. ἀποκεκλεισμένος, et ἀποκλεισθείς: ut ἀποκλεισθεὶς ἐξόδου, [Xen. Ἑλλ. 7, 1, 13.] || Includo: ut Alex. Aphr. Probl. 1. Ἀποκλείει τὸ ἔμφυτον θερμὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος, Calorem includit in profunditatem usque corporis. Sic Aristoph. (Σφ. 719.) ἀποκλείειν τινὰ, Includere aliquem. Et pro simplici κλείω, Claudo, Occludo, ap. Eund.: ἀποκλείειν τὰς θύρας, [334. suspecta lectio, Br.] Sic ap. Xen. ἀποκλείοντες posse accipi supra dictum est. Jungitur etiam ἀποκλείω cum πρός: ut, Ἀποκλείειν ἀκοὰς πρός τινα φωνήν. Euseb. Pr. E., Ἀθέων αὖθις ἀνακύψειε φωνὴ, πρὸς ἣν τὰς ἀκοὰς ἀποκλειστέον. [" Ad Charit. 601. Jacobs. Anth. 7, 21.

Diod. S. 1, 140. 2, 291. Boiss. Philostr. 329. ad Lucian. 1, 315. 473. ad Herod. 500. 724. Heyn. ad Apollod. 889. Abresch. Lectt. Aristæn. 270. Thom. M. 95. Bergler. Alciphr. 168. 216. Koen. ad Greg. Cor. 42. Ἡ ἀποκλειομένη, Jacobs. Anth. 10, 83. Ἀπεκέκλειντο, Bergler. Alciphr. 447. Ἀποκεκλέατο, Herod. 716." Schæf. Mss.] "Ἀποκεκλεῖσθαι σίτων, "Hes. exp. ἀνορέκτως ἔχειν τροφῆς, Non appetere "cibum. Ad verbum sonat Exclusum esse a cibis." Ἀπόκλεισμα, Locus, quo quid includitur, Res quælibet, qua quid includitur. Ponitur et pro Carcere. Nam Hes. φυλακὴν exp. sicut ἀποκλείσαντες explicat φυλακίσαντες. Ab 1 præt. pass. ἀποκέκλεισμαι. [LXX. Jer. 29, 26. * "Ἀποκλεισμὸς, Arrian. Epict. 4, 7. Aq. Ps. 141, 10. Athan. in h. l. Artemid. 3, 54." Kall. Mss.] Ἀπόκλεισις, Exclusio, Interclusio. Ab 2 præt. pass. ἀποκέκλεισαι. [Thuc. 4, 85. 6, 99. Ἀποκλειστέον, Basil. 3, 603. Vide supra.] Ἀπόκλειστος, ὁ, ἡ, Inclusus, Interclusus. Ab 3 præt. pass. ἀποκέκλεισται: ut a κατακέκλεισται formatur κατάκλειστος. [Aqu. Theod. 1 Reg. 6, 20. Schol. Job. 41, 6. * Εἰσαποκλείω, Severus, inter Rhett. Select. p. 229. Gale.] Ἐναποκλείω, Intus includo. Ex Alex. Aphr. [" Zosim. 52. Schol. Arat. 123." Wakef. Mss. * Συναποκλείω, Schol. Lycophr. 811. "Chrys. Hom. 92. T. 5. p. 624." Seager. Mss.]

Διακλείω, Discludo, Intercludo, Intercipio. Et pass. Διακλείομαι, Discludor, Intercludor, Bud. subjungens Polyb. 5, (51, 10.) Τὸ δὲ μέγιστον, ἀπέφαινε διακλεισθησόμενον τὸν Μόλωνα τῆς εἰς τὴν Μηδίαν ἐπανόδου: (52.) Φοβούμενος δὲ καὶ τῆς εἰς Μηδίαν ἐπανόδου μὴ διακλεισθῇ, διέγνω ζευγνύειν τὸν Τίγριν. [" Dionys. H. 4, 2189. τινά τινος, ad Diod. S. 1, 644. 720." Schæf. Mss. * Διάκλεισις, Joseph. A. J. 18, 6, 4.] Ἀδιάκλειστος, ὁ, ἡ, Non interclusus.

Ἐγκλείω, Includo. Et pass. Ἐγκλείομαι, Includor: unde ἐγκεκλεῖσθαι εἰς ἀγγεῖον. Diosc. Vase inclusum esse. At vero Soph. Aj. (1274.) Ἑρκέων— ἐγκεκλεισμένους pro ἐντὸς τῶν ἑρκέων: i. e. τοῦ τείχους. Affertur autem et aor. med. ἐγκλεισάμενος, pro Inclusum s. Reconditum habens, in h. l. Ἐγκλεισάμενος ἄργυρον. [" Burm. ad Phædr. p. 13. Mit., Jacobs. Spec. 35. Fischer. Ind. Palæph. ad Herod. 500. Cum gen., Lobeck. Aj. p. 406. Valck. Phœn. p. 166. ad Charit. 345." Schæf. Mss.] "Ἐνικλείω, "Includo, pro ἐγκλείω, Apoll. Rh. 2," [1030. * Ἐγκλεισμὸς, Eust. Od. A. p. 21, 19. * Ἐγκλειστέον, Geopon. 14, 7. 19, 7. * "Ἔγκλειστος, Tzetz. Ch. 9, 331. * "Ἔγκλειστρα, Cavea, Scriptt. Rei Accip. 31." Wakef. Mss. * Ἐγκλειστήριον, Andr. Cret. 223. Montf. Palæogr. 63. * Παρεγκλείω, 6, 825. * Προεγκλείω, Theod. Prodr. 14." Elberling. Mss. "Nicet. Eugen. 1, 209. 2, 55. 4. 101. * Συνεγκλείω, 2, 38. Theod. Prodr. Rhod. p. 129." Boiss. Mss.]

"Ἐσκλείω, Ion. s. Att. pro εἰσκλείω." [* " Προεισκλείω, Theod. Prodr. 309." Elberling. Mss.]

Ἐκκλείω, Excludo, Secludo: Ἐκκλείω σε τοῦ οἰκήματος, Excludo te domicilio, VV. LL. [" Diod. S. 1, 277. 2, 258. Musgr. Or. 1127. λόγου, T. H. ad Lucian. 1, 219." Schæf. Mss.] "Ἐξέκλειον λόγου τυγ-"χάνειν, Arcebant a concione." [* "Ἀνέκκλειστος, Didym. de Trin. 2, 4." Routh. Mss.]

"Ἐπικλείω, Occludo, Aristoph. Eip. (101.) καὶ "τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν." [" Ammon. 30." Schæf. Mss.]

Κατακλείω, Includo, Concludo, Xen. K. Π. 4, (1, 8.) κατακλείω, [ἐπικατακλ.] ἐμαυτὸν εἰς ἔρυμα. Sic autem εἰς πολιτείαν ap. Eund. (Ἀπ. 2, 1, 13.) Plut. Popl. Αὐτὸν κατακλείσας εἰς τὸ οἴκημα: Pericle, Εἰς ἀπορίαν δι' ἐναντιολογίας κατακλείουσαν ἔξιν. Apud Thuc. autem 1, (109.) Καὶ τέλος εἰς Προσωπίτιδα τὴν νῆσον κατέκλεισε, exp., Denique in Prosopitidem insulam compulsos inclusit. Et in pass. Aristoph. N. (404.) Ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ, Cum ventus in illis inclusus fuerit et detentus. Invenitur autem et cum ἐν, Herodian. 5, (8, 12.) Κατακλείσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Sed et cum solo dat.: Alex. Aphr., κατακλείειν σώματι γηΐνῳ. Sed affertur et alia constr. e Gal. ad Gl. 2. sc. Κατακλείεται κατὰ τὸ σῶμα pro Includitur in corpore. ¶ Κατακλείω, Obsidione claudo: et Κατακλείομαι, pro Obsidione claudor, Thuc. 1, (117.) p. 37. meæ Edit. || Orationem claudo, Peroro, VV. LL. || Astringo, ut exp. in h. Luciani l. (1, 186.) (Τὴν δεξιὰν) κατάκλειε καὶ προσήλου. At quidam inepte vertit Reclude. [" Bibl. Crit. 1, 4. p. 94. Koen. ad Greg. Cor. 42. (ubi et de Κατακλῄω:) ad Lucian. 1, 373. T. H. ad Dial. 103. ad Herod. 500. ad Diod. S. 2, 460. ad Dionys. H. 1, 305. 483. 3, 1346. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 196. Villois. ad Long. 166." Schæf. Mss. Demosth. 49, 16. * " Κατάκλεισις, Acta S. Philoromi 167. Comb." Boiss. Mss. Hippocr. 73.] Κατάκλειστος, Inclusus, Conclusus. [Strabo 13. p. 906. Lucian. 1, 125. "Ἡ κατακλ., Callim. 1, 486. Salmas. ad Achill. Tat. 552. Abresch. Lectt. Aristæn. 212. T. H. ad Lucian. Dial. p. 103." Schæf. Mss.] Κατακλεὶς, εἶδος, ἡ, Quod claudendis foribus adhibetur. Apud Aristoph. in Vespis, inquit J. Poll. (10, 22.) κατακλεῖδες sunt τὰ κλείοντα τὰς θύρας: ap. Herod. autem, ἐπισπαστῆρες etiam. Ibid. autem EST Ἀντίκλειδες cum accentu in antep. pro ead. signif. ap. recentiores: s. potius pro στρόφιγγες s. κορῶναι, ut alii locum Pollucis intelligunt. [Clem. Alex. Strom. 7. p. 325. 764. 897.] Sed legimus sing. numero in Σφ. (154.) Καὶ τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ, Φύλαττέθ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται. || Κατακλεῖδες in veste muliebri erant Parva quædam foramina, in quæ immittebantur περόναι, i. e. Fibulæ. Quæ κατακλεῖδες κληῖδες appellatæ fuerunt, Od. Σ. (292.) ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι Χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι. || Κατακλεὶς, Pars τῶν ὠμοπλατῶν, Scoptulorum, sub pectore, in collum desinens. Collum, inquit J. Poll., fulcitur ὠμοπλάταις, i. e. Scapulis, vel illis potius ossibus, quæ Scoptula operta vocarunt. Hæ desinunt supra humerorum eminentiam in κλεῖδας, i. e. Jugulos, quæ his sustinentur. Earumque partem unam nervi spondylis annectunt, altera vero pars sub pectore in collum insidit, et appellatur κατακλεὶς, quasi Clausura. Κατακλεῖδες, inquit Gorr., dicuntur Ossa cartilaginosa in commissura omoplatæ cum clavi sita, utrimque sc. singula. Siquidem in ea commissura sæpe accumbit, sæpius media intercedit cartilago, uti in ea, quæ clavi est cum sterno juncturn, et ea, quæ genæ inferiori cum osse temporali, et cruris cum tibia. Hanc porro cartilaginem osseam Gal. Os propter duritiem appellat. Quanquam ob tenuitatem sit multum flexilis, et scribit in ea commissura præter omoplatam et clavem, tertium os a quibusdam numerari, et in ipsis tantum hominibus, Hippocratis testimonio, deprehendi, qui eam homini propriam facit: hanc vero etiam ab aliquibus ἀκρώμιον vocari, Gal. de Ossibus prodidit. Hæc ille. Herodian. 4, (13, 12.) Καιρίου δὲ τῆς πληγῆς ἐπὶ τῆς κ. γενομένης. [" Musgr. Hel. 1598. Or. 291. Heyn. Hom. 5, 29. 6, 559. Beck. ad Eurip. 3, 186. Tunstall. Epist. ad Middl. p. 103. ad Anton. Lib. 169. Verh." Schæf. Mss. Κατακλῇς, i. q. φάρετρα, Callim. 3, 82. * Ἀντικατακλείω, Rufus p. 70.] " Ἐγκατακλείω, Includo, Concludo in. Aliis "Intercludo. Apud Hippocr. de Victu in Morb. "Acut. Ὁκόσοισι σῖτος ἐγκατακέκλειται, Gal. exp. "ἐκ πολλοῦ χρόνου μὴ διακεχώρηκε." [" Const. Manass. Chron. p. 84. Pallad. Laus. 5." Boiss. Mss. * Ἐγκατακλειστέον, Geopon. 19, 3. * Ἐγκατάκλειστος, Eur. Dan. 39.] " Ἐπικατακλείω, Concludo, Recondo, "Xen. K. Π. 4, (1, 8.) Ἐπικατακλείσαντες ἑαυτοὺς εἰς "ἔρυμα." Συγκατακλείω, Una includo, In eund. locum concludo, Simul cum alio includo. In VV. LL. perperam annotatur i. esse q. κατακλείω. [" Herod. 1, 182. Συγκατακλῄεται ἐν τῷ νηῷ, sc. σὺν τῷ θεῷ." Schw. Mss. * Συγκατακλειστέον, Geopon. 6, 2. * "Ὑποκατακλείω, Subconcludo, Quodammodo concludo et circumvenio, Plut." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

"Παρακλείω affertur pro Includo: necnon pro "Excludo." [" Ad Charit. 635. Cattier. Gazoph. 84." Schæf. Mss. " Ἄλλοι σφέας παρακληΐουσι, Alii eos excludunt, Herod. 6, 60." Schw. Mss. * Παρακλείδιον, Sera, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.]

Περικλείω, Cicumcludo, Undique claudo. Et pass. Περικλείομαι: Thuc. 2, (100.) Ὑπὸ δὲ πλή-

θους περικλειόμενοι, [2, 90. "Nicet. Eugen. 5, 371." A
Boiss. Mss. " Ad Charit. 273. Conf. c περιέχω, ad Dionys. H. 4, 2049." Schæf. Mss. "Περικλῄει πᾶσαν τὴν γῆν, Herod. 7, 198." Schw. Mss.] "Περικλῄουσαι ex Herod. affertur pro Circum- "cludentes: Ion. dialysi factum e περικλείουσαι:" [περικλῄοντος, 3, 117. * Περίκλεισμα, Tzetz. Lyc. 598. 615.] Περίκλειστος, Circumclusus. [Plut. 3, 326. al. περίκλυστος. * Περικλειστικὸς, Jambl. Arithm. p. 86. * Περικλῄς, Ion. pro περικλεὶς, Nonn. D. 20, 536. * " Ἐμπερικλείω, Eust. 105, 22." Seager. Mss. * " Συμπερικλείω, Schol. Lucian. Gymn. 17." Boiss. Mss. " Tzetz. Ch. 6, 399." Elberling. Mss.]

[* " Προκλείω, Anna C. 314." Kall. Mss.]

[* Προσκλείω, Gl. Accludo. * " Ποτικλαίγω, Dor. pro προσκλείω, Tab. Heracl." Schn. Lex.]

Συγκλείω, Concludo, Una claudo. Interdum etiam Occludo. Herodian. 7, (10, 6.) Συγκλείσαντες οὖν αὐτοὺς ἐν τῷ σηκῷ μόνους, Plut. de Def. Orac. Οὐδὲ φρουρεῖν συγκλείσαντας τῇ ὕλῃ, μᾶλλον δὲ συμφράξαντας. Dixit etiam Paulus eleganter, ad Rom. 11, 32. B
Συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς πάντας εἰς ἀπείθειαν. Synes. Ὅτι μὴ στόμα συγκλείσας ἔχω, καὶ τὸν βοῦν ἐκεῖνον ἐπὶ τῆς γλώττης τίθεμαι, ubi Occludendi potius signif. habet; dicitur enim Lat. Os occludere. Bud. ex Hieronymo affert συγκλείοντες pro Inclusores, 4 Reg. Item συγκεκλεισμένον pro Fabrefactum, Cælatum, ex 3 Reg. 10, (21.) Καὶ πάντα τὰ σκεύη οἴκου δρυμοῦ τοῦ Λιβάνου χρυσίῳ συγκεκλεισμένα. Metaph. autem usus est Xen. Ἑλλ. 5, (2, 12.) p. 325. Εἰ μέντοι συγκλεισθήσονται ταῖς τε ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παραλλήλαις. [" Thom. M. 521. ad Diod. S. 1, 690. 2, 460. Wakef. Ion. 251. Musgr. 241. ad Liv. 1, 205. Eur. Hec. 487. Steinbr. Mus. Tur. 1, 193. Valck. Hipp. p. 222. De tempore, Diod. S. 2, 555. De perf. pass., Thom. M. 521. Συγκεκλεισμένος, Brunck. ad Bacch. 1290. ad Andr. 503. Bergler. Alciphr. 407. ad Charit. 403." Schæf. Mss. " Συνεκλῄϊον τοὺς ἄλλους, Herod. 7, 41." Schw. Mss.] Συγκλεισμὸς, ET Σύγκλεισις, Conclusio, Ipsa actio concludendi. In VV. LL. συγκλεισμὸς exp. Conclusio, C
Obsidio; et affertur e Greg. Naz. Μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν, καὶ τὸν πικρὸν σ. τῶν ἑκάστῳ βεβιωμένων. [Συγκλεισμὸς, Schleusn. Lex. V. T. Σύγκλεισις, Thuc. 5, 71. Polyb. 5, 44, 7. Plut. Camillo 41.] AT Σύγκλεισμα ET Σύγκλειστον inter Opificia cælata enumerantur, 3 Reg. (7, 27. 28.) ut inquit Bud. Quidam σύγκλειστον ἔργον interpr. Opus rasile. Scribitur autem et Συγκλειστὸς cum accentu in fine; sed cetera hujus terminationis verbalia, a ceteris sc. compp. formata, accentum in principio potius habent. [Συγκλειστὸς, Aristot. H. A. 4, 4.] " Ἀσύγκλειστος, Non "conclusus, Non clusilis, Qui concludi nequit." [* Συγκλειστὴς, 2 Reg. 24, 16. Compl. * Σύγκλειδες, Gl. sine interpretatione.]

AT COMPOS. nomen Δικλὶς in hunc locum servavi, quod e κλεὶς potius quam e κλείω formetur, et quidem abjecto ε. Sunt autem πύλαι δικλίδες, nam singularis exemplum non affertur, Portæ bifores, Valvæ bifores, αἱ δὶς κλειόμεναι, utpote altæ, sc. ὑπὸ δύο ὀχέων, αἱ δίθυροι, Eust. in Il. M. (454.) Αἵ ῥα D
πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, Δικλίδας, ὑψηλάς. Sed idem Eust. in Od. B. (344.) Κληϊσταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες, πυκινῶς ἀραρυῖαι, Δικλίδες, vult δικλίδες esse διχόθεν κλειόμεναι, δίθυροι. Apud Erotian. autem p. 22. et 23. meæ Edit. EST Δικλεῖδες θύραι cum ει, quod dicitur proprie significare Fores bipartitas, s. Quæ in duas partes divisæ sunt, ita ut una clausa, altera manere possit aperta. Reperitur tamen potius cum ι solo, ut et in Epigr. Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις, ubi etiam observa δικλίδας dici sine adjectione, quo et Hes. modo δικλίδες exp. θύραι. Ceterum cum a κλεὶς, Clavis, derivetur hoc nomen, Eust. addit δικλίδας dici quasi δύο ἀγομένας ὑπὸ μίαν κλεῖδα: unde subjungi (Il. M. 456.) μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει. Sed non video quid obstet, quominus simplicius δικλίδας exponamus, si quidem cum eo derivare placeat a κλεὶς, quæ binis clavibus clauderentur, habentibus sc. singulis foribus suam clavem. [" Δικλεὶς, Cocchii Chirurg. p. 15." Kall. Mss. " Wakef. Alc. 182. (an δικλίδος?) 807. Meleager 125. Jacobs. Anth. 7, 23. 8, 225. 11, 143. 241. Heyn. Hom. 6, 352. 640. Toup. Opusc. 1, 302. Apoll. Rh. 4, 26." Schæf. Mss. Arat. 193.] EXTAT et Δίκλειδος ap. Gal. Lex., et exp. Bipartitus, ut possit quis inferiore parte clausa, superpositam aperire. At vero ap. Hes. EST Δίκλιδος cum solo ι, expositum δίθυρος, Biforis.

¶ Κληΐζω, VEL Κλῄζω, Claudo, Ionice. Utitur autem hoc posteriore Thuc., ap. quem exp. Intercludere, 4, (8.) p. 123. Τοὺς μὲν οὖν ἔσπλους ταῖς ναυσὶν ἀντιπρώρους βύζην κλῄσειν ἔμελλον. [Soph. Trach. 661.] Κληΐζω autem pro Celebro, vide post Κλέος in Κλύω. " Κλᾴζω, Dor. pro κληΐζω, Claudo: " unde κλᾷξαι, Hesychio κλεῖσαι: NECNON Κλᾴξ, " Clavis, κλεὶς, ap. Theocr." [15, 33. 6, 32. " Κλᾴζω, Claudo, (sine ι subscr.,) Valck. ad Röv. 67. Brunck. ad Callim. 106." Schæf. Mss. * Κληΐσκω, i. q. κλῄζω, Hippocr. de Cord. T. 1. p. 291. Lind., Sect. 3. p. 51. Foës. * Κλῇσις, Claustrum, Thuc. 7, 70.] Κληϊστὸς pro κλειστὸς, Clausus, Obseratus, Qui claudi potest, q. d. Clausilis, Od. B. (344.) Κληϊσταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες, πυκινῶς ἀραρυῖαι, Δικλίδες, ubi Eust. scribit significari θύρας, et addi κληϊσταὶ, ut distinguantur ἀπὸ τῶν ἁπλῶς σανίδων. At Hes. vult esse pro κλεισταὶ, vel pro κλείθροις ἠσφαλισμέναι. CONTR. Ἀκλήϊστος, Non clausus: pro ἄκλειστος. [" Jacobs. Anth. 8, 391. 10, 400. Callim. 1, 430. Kuster. Aristoph. 118. Ruhnk. Ep. Cr. 179. * " Ἄκλῃστος, Valck. Phœn. p. 95. 326. Koen. ad Greg. Cor. 42. Brunck. ad Andr. 593." Schæf. Mss.]

Κλῇθρον, Claustrum, Sera. Bud. κλῇθρα exp. Claustra ap. Soph. (Œd. T. 1294.) κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε: (1287.) Βοᾷ διοίγειν κλῇθρα. ET Κλήϊθρον pro eod. Sed Gal. Κλήϊθρον Hippocrati esse ait Locum in gula sub tonsillis. Hujus tamen, Hippocratis inquam, exempl. habent etiam Κλεῖθρον per ει, l. 2. de Morbis, (470, 43.) ubi περὶ κυνάγχης agens, scribit, Φλεγμαίνει τοὔπισθεν τῆς γλώσσης καὶ τὸ κλεῖθρον τὸ ὑπὸ τῷ βρόγχῳ [ὑπὲρ τὸν βρόγχον,] καὶ οὐ δύναται καταπίνειν τὸν σίαλον. [" Κλῇθρον, Musgr. Iph. A. 345. Rhes. 766. Iph. T. 1304. Lobeck. Aj. p. 407. Valck. Phœn. p. 41. 94. Hipp. p. 228. 250. Brunck. Antig. 1186. in Suppl. Ed. 4. Κλήϊθρον, Heyn. Hom. 8, 691. Valck. Phœn. p. 94." Schæf. Mss.] Κλήθρη pro κλῇθρον, VV. LL. ubi exp. Vectis; sed Hes. dicit duntaxat, Κλήθρη esse quoddam Arboris genus, exp. autem Alnus a Gaza ap. Theophr., idemque tradit Suid. sed addens ET Κλῆθρον, τὸ φυτόν. [Κλῆθρον, Gl. δένδρον, Ornus, Alnus, Repagulum.] " Κλήθρα, ἡ, et Ionice Κλήθρη, ἡ, Arbor e ge- " nere τῶν κοινῶν καὶ ἀμφιβίων, auctore Theophr. " H. Pl. 1, (4, 3.) Sed plerumque in locis uliginosis " et juxta aquas provenit. Pro eod. ibid. 3, (3, 1.) " scriptum κλῆθρος, ubi itidem numeratur inter τὰς " παρύδρους καὶ εὐαυξεῖς: ut et ap. Od. E. (239.) in " extrema insula Calypsus δένδρα μακρὰ πεφύκει, " Κλήθρη τ' αἴγειρός τ' ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης. Vo- " lunt esse Latinorum Alnum." " Κλείθρη ap. Schol. " Theocr. scriptum pro κλήθρη, perperam." [Vide Plin. 16, 37.]

Κλῄς, ἴδος, ἡ, Clavis, κλείς. Sed ap. Hom. signif. Vectem, Aliud, quod ad Claudendam januam adhibetur; seu, Quicquid clausam januam continet, Bud. ex Eust.: ut Il. Ω. (455.) Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων, Od. A. (441.) θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῗδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι. Qualis autem hujus κλῇδος usus esset, docebit Eust. necnon ἐπιβλῆτα pro eod. ab Hom. dici. || Foramen, in quod fibula immittebatur. Vide Κατακλεῖδες. || Pars corporis, quæ et κλεὶς, de qua supra, Il. E. (146.) Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῗδα παρ' ὦμον Πλῆξ': ubi Eust. tradit dictam videri hanc partem ἀπὸ τοῦ κλείειν καὶ συνδεῖν ὦμον καὶ αὐχένα καὶ νῶτον. [Soph. Tr. 1037.] || Pro ἑδώλιον, ναυτικὴ καθέδρα, sed a κλῶ, secundum quosdam, vide Πολυκλῄς. [" Heyn. Hom. 4, 207. 5, 29. 198. 472. 6, 554. 8, 133. 307. 690. Jacobs. Anth. 7, 371. 10, 274. Steph. Dial. 30. Porson. Med. p. 99. Musgr. Tro. 257. Wakef. Trach. 1034. Brunck. Apoll. Rh. 201. Lobeck. Aj. p. 407. Huschk. Epist. in Propert. p. 48. Valck. Adoniaz. p. 334. Phœn. p. 94. ad Röv. 62.

Hipp. 226. 250. Ruhnk. Ep. Cr. 130. Wessel. Obs. 7. Toup. Opusc. 1, 107. Koen. ad Greg. Cor. 42. Græv. Lectt. Hes. 595. ad Herod. 432. Musgr. Med. 213. Transtrum, Heyn. Hom. 7, 170. De acc., Steph. Dial. 48. Huetius in Brantii Epist. 279. Κλῇδες, Jacobs. Anth. 8, 132. Κλῇδας, Æsch. Eum. 830. et Abresch. p. 113. Κλῇδος, Steph. Dial. 18. Κληῖσιν ἐφήμενοι, Heyn. Hom. 8, 96. Κλῆς, Valck. Phœn. p. 95. Hipp. p. 226. Wessel. Obs. 7. ad Herod. 432. Brunck. Med. 216. Musgr. 209. 213. * Κληδοῦχος, Markl. Iph. p. 244. 414. Kuster. Aristoph. 224. Valck. Hipp. p. 226. Dearum epith., Wessel. Obs. p. 6. * Κληδουχέω, Markl. Iph. p. 414. Wakef. Herc. F. 1291. Musgr. ibid. Valck. Hipp. p. 171." Schæf. Mss. * " Κληϊδοφόρος, Synes. H. 3, 632." Boiss. Mss.] Εὐκληῒς, ίδος, ἡ, ut θύρη, Il. Ω. (318.) Janua bene clausa, bene obserata: q. d. Janua bonum vectem habens. Ab Hes. exp. εὔκλειστος καὶ ἀσφαλής: ap. quem mendose legitur εὐκλήεις: quod tamen mendum secuta sunt VV. LL. Πολυκληῗς ναῦς, Navis multis transtris s. jugis aptata et instructa, multa compage juncta: a κληῒς, ἑδώλιον, ναυτικὴ καθέδρα, Eust. addens derivari a κλῶ, quia sc. ibi κλᾶται τὸ σῶμα συγκαμφθέν. Sed addit, sciendum esse, πολυκλήϊδες νῆες dici non solum quæ sunt * πολυκάθεδροι, secundum illam etym., sed etiam tanquam quæ sint πολυκλείδωτοι, a κληῒς, pro quo communis lingua dicit κλείς: revera enim πολυκλειδώτους esse naves διὰ τὸ * πολυγόμφωτον καὶ εὐάρμοστον. Admonet autem scribi πολυκλήϊδος, ut πολυψήφιδος. Sed et gen. esse κλῇδος pro κλήϊδος, intelligit autem tanquam a RECTO Κλῆς, ut Νηρῆδος: unde esse κλῄδων θρόνοι ap. Lycophr. [" Heyn. Hom. 4, 207. 685. 686. 5, 460. Græv. Lectt. Hes. 595. Ernest. ad Il. B. 175." Schæf. Mss.] " Κληΐδιον, Clavicula, " Ion. pro κλείδιον."

Κλῇδος, εος, Sepes: κλήδεα, inquit Hes. φραγμοί: sepis enim usus est ad claudendum. Sed subscribendum puto ι, utpote a Κλῄζω, hoc quoque nomen derivans: quam etiam ob causam nomini κλῇθρον idem subscripsi. " At κληδὸν Hes. affert pro σωρὸν, " Acervum, Cumulum:" [sed cf. Χλῆδος.]

Ἀποκληΐζω, Ion. pro ἀποκλείω, Excludo etc. sicut Κληΐζω pro κλείω, Claudo. Herod. Ἀποκληΐσας ἔχει με τούτων. Et pass. Ἀποκληΐζομαι: unde ἀποκεκληϊσμένος et ἀποκληϊσθεὶς, ap. Eund. [1, 150. 3, 58. * Ἐγκληΐζω, 4, 78.] SIC Ἐκκληΐζω pro ἐκκλείω, Excludo, ex Herod. affertur: (1, 144.) Ἐξεκλήϊσαν τῆς μετοχῆς, A participatione excluserunt: pass. (1, 31.) Ἐκκληϊζόμενοι [Ἐκκληϊόμ.] τῇ ὥρῃ: ET Κατακληΐζω pro κατακλείω, Includo etc. " Κατεκλάσθης e Theocr. " (7, 84.) affertur pro κατεκλείσθης." [" Κατεκλάχθην, Valck. ad x. Id. p. 114. Κατεκλάξατο, 148. 371. ad Röv. 62. ad Charit. 274." Schæf. Mss. Theocr. 18, 5. * Συγκατακληΐζω, Herod. 1, 183.] ET Περικληΐζω, [Περικληΐω,] Circumcludo, Cingo, [7, 198. 199.] Item Συγκληΐζω, Concludo, Una claudo, ex eod. Herod. affertur. [Nonn. D. 1266.] SED Ἀποκλῄζω quoque pro ἀποκληΐζω dici potest, itidemque in ceteris compp., ut κλῄζω pro κληΐζω dicitur. [" Valck. Adoniaz. p. 371. ad Charit. 274. Ἀποκλαξῶ, Valck. ad Röv. 62. Brunck. ad Callim. 106. Koen. ad Greg. Cor. 42. Συγκλῄζω, Valck. Phœn. p. 326. Hipp. p. 222. Musgr. 498." Schæf. Mss.]

" ΚΛΟΙΟΣ, Hesychio περιτραχήλιος δεσμὸς, κολ- " λάριον, μανιάκης, Vinculum quod collo circumda- " tur, Collare, Manicæ: παρὰ τὸ κλείειν. Includitur " enim ei collum, manus, pedes. In Epigr. Κλοιὸν " ἔχων πέλας ἦλθε. Athen. (237.) εἶτ' Αὐτὸν ὁ παῖς " θύραζε Ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοι-Ον παρέδωκεν Οἰνεῖ. " Ita Dominus Jeremiam, c. 27. jubet sibi facere δε- " σμοὺς καὶ κλοιοὺς, καὶ περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον " ἑαυτοῦ, eosque mittere ad regem Idumææ. Ubi " quidam esse volunt Lignea juga s. Ligneas catenas, " alii Juga ferrea s. Catenas ferreas, alii Torques fer- " reas. Hieron. sermone vulgari Boias vocari scri- " bit: quod vocab. ap. Plautum legitur, dicentem, " Numellas, pedicas, boias, tortoresque acerrimos. " Itidem Xen. Ἑλλ. 3, (3, 11.) Δεδεμένος καὶ τὼ χεῖρε " καὶ τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ. Et ap. Plut. (9, 394.) " Philippus Græcis a se ad Titum deficientibus di-

A " cit, eos λειότερον μὲν, μακρότερον δὲ κλοιὸν μεταλαμ- " βάνειν, Leviori quidem, sed diuturniori jugo se " submittere. Apud Eund. (9, 22.) Antigonus præ- " fecto Munychiæ muniendæ jubet ποιεῖν μὴ μόνον " τὸν κλοιὸν ἰσχυρὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν κύνα λεπτὸν, Non " solum conficere validum cani collare, sed etiam " eum emaciare: innuens, Athenienses non modo " duris stringendos servitutis vinculis, sed etiam ac- " cidendos et exhauriendos opibus ac potentia: ut " idem Plut. tradit in Fabio, Οἱ κυνηγετικοὶ καὶ ἱππι- " κοὶ solent ἐπιμελείᾳ καὶ συνηθείᾳ καὶ τροφῇ μᾶλλον ἢ " μάστιξι καὶ κλοιοῖς τὴν χαλεπότητα τῶν ζώων καὶ τὸ " θυμούμενον καὶ τὸ δυσκολαῖνον ἐξαιρεῖν. At ap. Xen. " sub fin. Hellenic. 2. Τοὺς δάκνοντας κύνας κλοιῷ δή- " σαντες παραδιδόασι. Nec tantum Ligneum collare " s. jugum ita nominatur, sed etiam ferreum: ut " (Deut. 28, 48.) Ἐπιθήσει κλοιὸν σιδηροῦν ἐπὶ τὸν " τράχηλόν σου, Ferreum jugum imponet collo tuo. " De ligneo vero dici, patet ex Aristoph., ap. quem " Σφ. (897.) cani qui Siculum caseum devorarat τί-

B " μημα κλῳὸς σύκινος, i. e. Pœnæ loco imponitur " ficulnum collare: posito IBI Κλῳὸς Attice pro " κλοιός: qui Eid. Πλ. (476.) est κύφων. Notandum " porro in superiore Plut. l. τὸ κλοιὸν, neutro genere, " ut et plurali num. Chrys. dixit τὰ κλοιὰ περίκειται." [" Κλοιὸς, Kuster. Aristoph. 9. T. H. ad Plutum p. 136. Jacobs. Anth. 8, 25. 264. 9, 148. 362. ad Lucian. 1, 429. 472. 580. Wessel. Epist. ad Venem. p. 7. Toup. Opusc. 1, 569. Mori Ind. ad Xen. Hellen., Wyttenb. Select. 417. Musgr. Cycl. 183. 234. Pierson. ad Mœr. 18. ad Herodian. Philet. 443. Κλῳὸς, Jacobs. Anth. 8, 25. Kuster. Aristoph. 9. Dawes. M. Cr. 273. ad Lucian. 1, 473. Musgr. Cycl. 183. 234." Schæf. Mss. Κλοιὸς, Κλῳὸς, Barker. ad Etym. M. 1089. * Κλῳομάστιξ, Phrynichus Bekkeri p. 49. * " Κλοιόπους, Tzetz. Chil. 13, 301." Elberling. Mss. * " Φερέκλοιος, Theod. Diac. Acr. 1, 231." Boiss. Mss.] " Inde VERB. Κλοιῶσαι, Collari " s. Boiæ includere. E quo VERBALE Κλοιωτὸς, " Collari inclusus. Hesychio κλοιωτὰ sunt δεσμοῖς

C " * διεξειλημμένα: ap. quem legitur ET Κλοιώτης, ὁ " δεσμώτης." " Ἐγκλοιόω, Includo, Includo s. Illigo " τοῖς κλοιοῖς: Prov. 6, (21.) Ἐγκλοίωσαι περὶ σῷ τρα- " χήλῳ, redditur, Circumda collo tuo."

" Κλωβοὺς ἀμφιρρῶγας, Caveas avium circumru- " ptas. Ex Epigr." [Antip. S. 17. * Κλωβίον, Eust. ad Dionys. P. 1131. Schn. Lex. refert ad κλοιὸς, κλῳός.]

" ΚΛΕΙΤΟΡΙΣ, dicitur τοῦ γυναικείου αἰδοίου ἡ " ὑποδορίς. UNDE Κλειτοριάζειν vocatur τὸ ταύτην " ψηλαφᾷν, inquit Hes. Sic Ruf. Ephes. (32.) tradit " σχίσμα nominari τὴν τομὴν τοῦ αἰδοίου γυναικείου: " in quo medio esse musculosam quandam carunculam quæ νύμφη et μύρτον appelletur, a nonnullis " ὑποδερμὶς, ab aliis κλειτορίς: unde κλειτορίζειν dici " τὸ ἀκολάστως τούτου τοῦ σαρκίου ἅπτεσθαι, Lascivius

D " hanc carunculam contrectare. Quæ iisdem pro- " pemodum verbis ap. Pollucem leguntur, ap. quem " tamen loco τοῦ ει positum η. Sic enim ap. eum, " Ἡ δὲ τομὴ, σχίσμα· τὸ δὲ ἐν μέσῳ σκαῖρον σαρκίον, " νύμφη ἢ μύρτον, ἢ ἐπίδερις ἢ κληροτίς· καὶ κληροτίζειν, " τὸ διαψᾷν καὶ μαλάσσειν τὴν κληροτίδα. Sed existi- " mo scripturam per diphth. esse veriorem, cum eam " confirmet series alphabetica Hesychiani Codicis: " cum ap. Suid. etiam sua serie reperiam Κλειτοριά- " ζειν, τὸ εἰκολάστως ἅπτεσθαι τοῦ γυναικείου αἰδοίου. " Ubi etiam nota pentasyllabῶs scriptum κλειτοριά- " ζειν, ut ap. Hes. quoque: ap. Ruf. vero et J. Poll. " tetrasyllabωs, exemto α. Infra κλιτ. per simplex ι." [" Κλειτοριάζω, Valck. Adoniaz. p. 281." Schæf. Mss. Κλειτορίζω, Diog. L. 5, 77. Suid. v. Μύρτον.] " Κλιτόριον, signif. τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός: UNDE " Κλιτοριάζειν dicitur τὸ αἰσχρῶς ἅπτεσθαι. Ita Etym. " et Lex. meum vet."

ΚΛΕΠΤΩ, Furor, Xen. Λ. (2, 9.) Τί δῆτα, εἴπερ τὸ κλέπτειν ἀγαθὸν ἐνόμιζε, πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἁλισκομένῳ; Cur lege sanxit ut in furto deprehensum cædere ad multas plagas liceret? De ead. re Plut. Lycurgo (17.) Ἂν δ' ἁλῷ, πολλὰς λαμβάνει πληγὰς τῇ μάστιγι ῥαθύμως δοκῶν κλέπτειν καὶ ἀτέ-

χνως: (18.) Σκύμνον ἀλώπεκος κεκλοφώς. Ibid. Φέρουσι κλέπτοντες, Furto auferunt, ablatum asportant. Item ap. Dem. κλέπτειν δημόσια. Dicitur etiam κλέπτειν ἀπό. Plut. Pol. Præc. ἀφ' ἱερῶν κλέπτειν. Idem, 'Απὸ τοῦ σωροῦ κλέπτουσι. Sic Quintil. Furari pecuniam e templo. Distinguitur ab ἁρπάζω, Rapio, Eripio. Aristoph. Πλ. (372.) Μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; Item a λαβεῖν. Aristot. Rhet. 1. Λαβεῖν μὲν, ἀλλ' οὐ κλέψαι. Item ab ἱεροσυλῆσαι. Idem ibid. Κλέψαι, ἀλλ' οὐχ ἱεροσυλῆσαι. At ὑφαιρεῖσθαί τι dicitur ὁ κλέπτων. Plato de LL. 9. (p. 10.) Τῷ κλέπτοντι, μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελομένῳ, καὶ ἐξ ἱερῶν, ἢ ὁσίων. Κλέπτομαι, pass. Furto subtrahor, auferor. Plato ibid. Τὸ κλαπὲν διπλασίον ἐκτίνειν. Accipitur et transitive pro Furto spolior, mihi surripitur, Synes. Πολίτην ἄνδρα χρησάμενον συμφοραῖς καὶ κλαπέντα χρυσίον δημόσιον, Cui furto ademtum erat aurum publicum. || Etiam metaph., ut Lat., i. e. Furor, Suffuror, et quasi Furtim surripio, Greg. Naz. Κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ σέβας, Deo suffurari ac sibi vindicare. Et Epigr. Ζωγράφε, τὰς μορφὰς κλέπτεις μόνον, Exprimis quasi suffurando. Philo V. M. 1. Κλέπτοντα τὴν εἴσοδον, Clanculum aditum suffurantem, Furtim et latenter intrantem. Sic ap. Plut. Alex. Οὐ κλέπτω τὴν νίκην, Non furor s. suffuror victoriam, Non furtim præripio victoriam, Non dolo et furto victoriam reporto. Simili metaph. Cic. pro Corn. Balbo dicit Furari civitatem, i. e. Clam et furtim in civium numerum irrepere. Et in pass. Greg. Naz. de Baptismo, 'Εὰν ἀεί τι σήμερον παρατρέχων, ἐπιτηρῇς τὸ εἰς αὔριον, ταῖς κατὰ μικρὸν ἀναβολαῖς ὑπὸ τοῦ πονηροῦ κλεπτόμενος, Furtim et clam baptismo privatus, Dolo privatus et spoliatus s. defraudatus. Nec multum absimili modo de furtiva venere dicitur ap. Philostr. Epist. 57. Πᾶν δὲ τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον, Quicquid furtim et clam capitur. Ibid. dicit τὸ ἀπόῤῥητον τῆς ἡδονῆς, utrique opponens τὸ φανερόν: adeo ut et in paulo post sequenti signif. accipi possit. Alio etiam modo exponi potest, Furtim ac latenter subtraho, subduco, etiam Suffuror, Synes. Ep. 25. Κλέψας σεαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων, Furtim te subducens a publicis negotiis. Sic fere Dionys. H. in Arte dicendi, Τάσεις φωνῆς, αἱ καλούμεναι προσῳδίαι, διάφοροι, κλέπτουσαι τῇ ποικιλίᾳ τὸν κόρον, Sui varietate fastidium furtim ac latenter auribus auditorum subtrahentes. Dux quoque alicujus exercitus dicitur κλέπτειν τὰ πολέμια, cum per furtivos nuntios et exploratores hostium consilia et conatus resciscit, eaque illis quasi furtim et latenter subtrahit, ut ipse uti iis possit ad eos frustrandos et eludendos, aut etiam circumveniendos. Sic Xen. ('Ιππαρχ. 5, 2.) de hipparchi officio loquens, scribit oportere eum τὰ τῶν πολεμίων κλέπτειν ἐπίστασθαι. Similiter et Plato de Rep. 1. (p. 160.) 'Αγαθὸν εἶναι στρατοπέδου φύλακα, ὅσπερ καὶ τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι καὶ βουλεύματα καὶ τὰς ἄλλας πράξεις. [" Simili notione verbo medio utitur Herod. 7, ,149. Τὰ πρόσω ἀεὶ κλεπτόμενος, Furtim s. Raptim ulterius semper progrediens." Schw. Mss.] Κλέπτειν cum præp. ἐπὶ, Furtim et latenter attrahere. Greg. de permissa circumcisione post baptismum, Γεγόνασιν ἀντὶ ἐθνῶν 'Ιουδαῖοι, ἀντὶ δὲ τούτων Χριστιανοὶ ταῖς κατὰ μέρος μεταθέσεσι κλαπέντες ἐπὶ τὸ εὐαγγέλιον, Sensim ad legem evangelicam ita asciti et allecti, ut furtim attracti videri possent. Idem, Εἰς δουλείαν κλαπεὶς, Obreptione seductus et in servitutem adductus. Bud. || Occulo, Supprimo, s. potius Furtim occulto, Furtim et clam supprimo, ut Bud. interpr. κλέπτειν τὴν κατηγορίαν ap. Lys., Crimina supprimere. Æschin. (73.) Τοῖς ὀνόμασι κλέπτων καὶ μεταφέρων τὰ πράγματα, Exquisitis vocabulis occulens s. supprimens crimina, et aliorsum transferens. Item Xen. ('Ιππαρχ. 5, 2.) scribit oportere bonum præfectum equitum τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας ἅμα κλέπτοντα, ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι, Furtim celantem suos equites. Aliud exemplum ex eod. Xen. pro Furtim habere et occultare, extat ap. Bud. 729. Item τὸν νοῦν τῶν γεγραμμένων κλέπτειν, Greg. Naz. Occulere ac supprimere, Furtim intelligentiæ ceterorum subtrahere; vel, ut vertit Bud. 229., Fallaciter interpretari et ve-

A ritatem discenti subducere, ac disserendo obscurare et involvere. Synes. Ep. 147. Δεινὸν γὰρ ἡ εὔνοια κλέψαι τὴν ἀλήθειαν, Apta enim benevolentia ad supprimendam veritatem. Dem. Phal. de frigida oratione loquens, Ψυχρὸν δὲ καὶ τὸ μέτρα τιθέναι συνεχῆ καὶ μὴ κλεπτόμενα ὑπὸ τῆς συνεχείας, Quæ non tegantur et obscurentur a continuatione verborum. Sic Aristot. Rhet. 3. Κλέπτεται δ' εὖ ἐάν τις ἐκ τῆς εἰωθυίας διαλέκτου ἐκλέγων συντιθῇ, exp., Dolus procedit, et artificium non intelligitur. Apud Dem. vero Phal. de arida elocutione loquentem, 'Η σύνθεσις δὲ ἀποκεκομμένη καὶ κλέπτουσα τοῦ διανοήματος τὴν ἄδειαν, VV. LL. interpr. Quæ facit ut sententia, quæ sine metu infamiæ efferri non poterat, propter obscuritatem tuto exponatur. || Κλέπτειν est etiam Clam facere, dicere, Soph. Aj. (1137.) Πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακὰ, Clam moliri et machinari possis, κρυψίως σκευάσειας: (188.) ὑποβαλλόμενοι Κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς, Clam serunt et supponunt. Sic Bud. quoque κλέπτειν interpr. Occultum
B facinus struere et furtim moliri, ap. Greg. de Jul., quem mortis Constantii causam et auctorem fuisse signif. Οὗ δημιουργὸς αὐτὸς ἦν, κλέψας τινὶ τῶν ἔνδον τὴν ἐπιχείρησιν, Corrupto quodam familiari Constantii, occulte hoc molitus. || Decipio, Fallo. Sic Bud. 728. interpr. (Il. A. 131.) Μηδ' οὕτως—Κλέπτε νόῳ. Item Ξ. (217.) de cesto Veneris, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. Alia exempla ex Hesiodo et Soph. ibid. affert. Sic interpr. ap. Æschin. κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, Fallere aures judicum, et artificio dicendi subrepere judicibus. Fortassis etiam reddi posset ad verbum Furari audientiam, ut Cic. dicit Furari civitatem, pro clam et quasi furtim in civitatem irrepere; etiam Aures judicum furto subtrahere ceteris oratoribus: i. e. Verborum lenociniis ita sibi devincire ut ceteris animum non attendant. Æschin. (67.) Κλέπτων τὴν ἀκρόασιν, καὶ μιμούμενος τοὺς τἀληθῆ λέγοντας: (58.) Κλέπτοντες τὴν ἀκρόασιν ὑμῶν, Obrepentes auribus vestris. Sic Aristot. Rh. 3. Οὕτω γὰρ κλέπτεται ὁ ἀκροατὴς, Ita enim fallitur auditor, Ita enim
C in aures auditorum clam et furtim irrepitur. Sicut vero dicitur κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, ita et τὴν ὄψιν. Bud. e quodam, quem non nominat, de præstigiatoribus loquente, Ψήφοις παίζειν τὴν ὄψιν κλεπτούσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως, Visum fallentibus. Sic Greg. Ἵνα κλέψῃ τὴν ἔφεσιν, Ut eorum fallat desiderium, Cupiditati eorum imponat. Bud. Et in pass. κλέπτεσθαι, ita falli ut dolum et astutiam non animadvertas. Chrys. de Sacerd. Τῷ σκότει κλαπεὶς, Tenebris deceptus. Apud Suid. Οἱ δὲ τὸ ἀκριβὲς μὴ εἰδότες, ἀλλὰ τῇ πρώτῃ κλαπέντες ὄψει, Primo aspectu decepti. Itidem Soph. Ant. (1217.) εἰ τὸν Αἵμονος Φθόγγον ξυνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι, A diis decipior. Quam vero affinitatem habeant inter se et quam etiam differentiam κλέπτεσθαι et γοητεύεσθαι, i. e. Furto circumscribi, et Circumscribi præstigiis, Plato docet de Rep. 3. (316.) ubi loquens de iis, qui ἄκοντες τῆς ἀληθοῦς δόξης στερίσκονται, dicit eos ἢ κλαπέντας, ἢ γοητευθέντας, ἢ βιασθέντας τοῦτο πάσχειν: per κλαπέντας autem intelligit τοὺς μεταπεισθέντας καὶ τοὺς ἐπι-
D λανθανομένους· ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει: Furto circumscriptos eos dicit, qui ab opinione deducti sunt, quique oblivione capti; quippe his tempus, illis oratio ita sustulit, ut latuerit furtum. Bud. || Κλέπτειν dicitur etiam judex, qui per sordes judicat, et καταδωροδοκεῖ. Synes. Ep. 2. Δείδιθι τοὺς ἐχθροὺς καὶ μετὰ τούτων τοὺς δικαστὰς, ἂν μὴ κλέπτωσι· κἂν κλέπτωσι δὲ, μὴ σὺ δὲ ᾖς ὁ τὰ πλείω διδοὺς, οὐδὲν ἧττον εὐλαβητέον. Bud. Sed hoc ad primam signif. referri potest. || Κλέπτον partic. neutr. pro κλεπτικὸν, Furtivum, Furax, Aristoph. (Σφ. 932.) κλέπτον τὸ χρῆμα: (900.) Ὦ μιαρὸς οὗτος, ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει, Ut furaci est aspectu, ὡς κλεπτικὸν ἔχει ὄμμα; Quod vero ad etymon attinet, quidam dictum volunt κλέπτω quasi ἐκλέπω, quidam quasi καλύπτω. " Κεκλαμμένον, Furto surreptum. Κλα-" πεὶς, Ademtus s. Surreptus furto. Κέκλοφα, Fu-" ratus sum, et Κεκλοφὼς, Furatus. Ambo ap. Ari-" stoph. leguntur, utpote Attica." [" Κλέπτω, ad Charit. 506. Wakef. Herc. F. 77. 100. Alc. 202.

Trach. 243. Phil. 968. Simonid. 6. Larcher Herod. 5, 297. Jacobs. Exerc. 1, 56. Anth. 9, 328. 411. 418. 10, 63. Heyn. Hom. 4, 54. 5, 236. 320. 6, 570. 8, 298. 590. Dionys. H. 5, 320. Lobeck. Aj. p. 220. Thom. M. 537. Valck. Phœn. p. 286. ad Xen. Mem. 247. Wassenb. ad Hom. 33. Toup. Emendd. 2, 206. Valck. Diatr. 96. 148. 256. Callim. 226. Wakef. S. Cr. 3, 9. ad Lucian. 1, 390. ad Herod. 533. Brunck. Ind. Soph. Casaub. Athen. 1, 60. Clam facio aut dico, 46. Diod. S. 1, 386. Conf. c. -βλέπω, ad Dionys. H. 5, 292. Ast. ad Plat. de LL. 518. 523. 537. Fut., Xen. K. Π. 7, 4, 13. Pass., Palladas 50. Particip. perf. pass., Etym. M. 366. Brunck. Aristoph. 2, 203. (Σφ. 57.)" Schæf. Mss. Κέκλεμμαι, Athen. 9. p. 515. Schw. Κέκλαμμαι, Lobeck. Phryn. 614. * Κλέπω, 317. Κλεψούμενος, λέγουσι τὸ ὑφαιρησόμενος, Phot.]

[* " Κλεπτέον, Soph. Phil. 58. Abresch. Æsch. 2, 17." Schæf. Mss.]

[* " Κλεπτομάστιξ, Gruter. Inscr. p. 95." Boiss. Mss. * Κλεπτοτελωνοῦμαι, Tzetz. Chil. 13, 526.] B "Ἄκλεπτος, Non furans. Item, Qui non κλέπτει " νόῳ, Qui non aliud in corde occultum habet, aliud " in lingua promtum. Hes. ea signif. e Soph. Phæ" dra affert ἄκλεπτοι pro οὐ παραλογιζόμενοι, ἀλη" θεῖς." [* " Πάγκλεπτος, Tzetz. Chil. 13, 372. * Πολύκλεπτος, 362. 365." Elberling. Mss.]

Κλέπτης, Fur, Il. Γ. (10.) ὀμίχλην, Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω, Furi autem vel ipsa nocte commodiorem: nam tunc nondum omnia clausa sunt ut noctu, Plut. Τῶν ὄνων τοῦ κλέπτου, Furis asinorum. At Soph. Aj. (1135.) Κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης, i. e. δόλιος κριτὴς, Judex subdolus, ut sit In furtivo et subdolo suffragio deprehensus es. [Schol. Aristoph. Πλ. 27. Εἰώθαμεν δὲ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ κλέπτην τὸν φρόνιμον λέγειν. " Dicitur autem ap. eos (Ionios) pro κλέπτης, * κηττάλης. Jo. Grammaticus de Dialectis." Seager. Mss.] Κλεπτέλεγχος, Fures arguens, deprehendens: λίθος, Diosc. 5, (161.) de aëtite lapide, Lapis, cujus indicio fures deprehenduntur. [* Ἀσημοκλέπτης, Anthol. C Vat. 11, 421. vox suspecta. * Μικροκλέπτης, Schol. Aristoph. Σφ. 962. * Μωροκλέπτης, Fabula Æsopi August. 41. * Ὀφθαλμοκλέπτης, Tzetz. Lyc. 843. * Παγκλέπτης, Chil. 13. p. 253. * Πορφυροκλέπτης, Diog. L. 6, 57. p. 370. * Σιτοκλέπτης, Pisid. 416.] Συγκλέπτης, Furti socius et particeps, Qui una furatur. [* Ψυχοκλέπτης, Pisid. Opif. 407. * Κλέπτις, ἡ, Alciphr. 3, 22. ad Greg. Cor. 259. 766.] Κλεπτικὸς, Furax, Furinus e Plauto: κλεπτικὴ, s. τέχνη, Furandi artificium, Plato. [" Musgr. Rhes. 205. Thom. M. 537. ad Lucian. 1, 222. * Κλεπτικῶς, ad Mœr. 64. Brunck. Aristoph. 3, 215." Schæf. Mss. ad Greg. Cor. 766.] Est hinc et [COMP. * Κλεπτίστερος, ad Greg. Cor. l. c. " T. H. ad Plutum p. 223." Schæf. Mss. et] SUP. Κλεπτίστατος, Furacissimus, Aristoph. Πλ. (26.) τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν Πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον. Et J. Poll. (8, 34.) τὸν δὲ κλέπτην εἴποις καὶ κλεπτίστατον, ὡς Εὔπολις: subjungens, Φερεκράτης δὲ εἴρηκε κλεπτίδης. UBI Κλεπτίδης ambiguum est an pro Fure an pro Homine D furaci accipiat.

[* Κλεπτὴρ, Manetho 1, 311. 4, 304.] Ab eod. fem. EST Κλέπτρια, Fur, Greg. Naz. Μὴ γίνεσθε κλέπτριαι δούλης ἡδονῆς. [Anecd. Bekkeri 102.]

[* Κλεπτάριον, Gl. Furunculus, Schneidero susp.]

[* " Κλεπτόσυνος, Manetho 6, 207." Wakef. Mss.] Κλεπτοσύνη, Furtum, s. potius Furacitas, Od. (Τ. 395.) ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο Κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε, de avo materno Ulyssis: cujus l. et Plato de Rep. 1. (p. 160.) meminit, Ἀγαπᾷ τε καί φησιν αὐτὸν ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους κεκᾶσθαι κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε.

[* Κλέπτωρ, unde * " Μεγακλέπτωρ, Theod. Prodr. in Notit. Mss. P. 2. T. 8. p. 206." Boiss. Mss.]

Κλέπος, Furtum, Id, quod furto ablatum est, Solon in suis Legibus τὸ κλέμμα ὠνόμασε κλέπος, J. Poll. [8, 34. Schol. Æsch. Pr. 400. " Jacobs. Anth. 11, 82." Schæf. Mss. * Κλέπτος· φώριον, Phot. Videtur leg. κλέπος. Item * Κλεπία, Eid. κλοπή.]

Κλέμμα, i. q. κλέπος, Plato de LL. 9. (p. 10.) Τὸ A κλέμμα ἐκτίσας διπλοῦν, Thuc. 5, (9.) p. 167. Καὶ τὰ κλέμματα ταῦτα καλλίστην δόξαν ἔχει. || Κλέμμα ap. Æschin. (68, l. 10.) non modo Peculatum et Pecuniam interversam, sed etiam Obreptionem signif. et Circumscriptionem, Bud. [Dem. 236. 736. " T. H. ad Lucian. 1, 208. Toup. Emendd. 1, 408. Musgr. El. 651. Jacobs. Anth. 10, 149. Strategema, Dolus, Ruhkopf. ad Sen. 4. p. 51." Schæf. Mss.] Κλεμματικὸς, Furtivus, Furax, Astutus, Ammian. Epigr. Τῆς σῆς κλεμματικῆς παίγνια φαντασίης, Callidæ et astutæ cogitationis ludicra. [" Jacobs. Anth. 11, 108." Schæf. Mss. * Κλεμμάδιος, Maximus 567. κειμήλιον. Κλεμμάδιον Photio κλεψιμαῖον.] DIMIN. Κλεμμάδιον, Parvum furtum, Plato de LL. 12. (p. 205.) Ἐάν τέ τις κλεμμάδιον ὁτιοῦν ὑποδέχηται γιγνώσκων, τὴν αὐτὴν ὑπεχέτω δίκην τῷ κλέψαντι. Meminit hujus vocab. etiam J. Poll. Κλεμμαδὸν, Furtim. Citatur e Plat. l. c. [Apud Hes. * Κλέμμαδον, κλοπαῖον, perperam. * Κλεμματίζω, unde * Κλεμματιστὴς, Nicet. Anal. 8, 2.]

[* " Κλὲψ, Phrynichus Bekkeri p. 11." Boiss. Mss. * Κλεψία, Lobeck. Phryn. 532. " T. H. ad Plutum p. 129." Schæf. Mss.] " Κλεψίνοος, dicitur " ὁ κλέπτων νόῳ, Qui aliud in pectore clausum habet, " aliud in lingua promtum, et ita veluti fallit animo, " s. occulit animum suum." [Nonn. D. 8, 47. 127. * Κλεψίνυμφος, Lycophr. 1116.] " Κλεψίῤῥυτον " ὕδωρ, dicitur τὸ τῆς κλεψύδρας: hæc autem Athenis " Fons est qui ab arce ad viginti stadia sub terra " occultus fertur: in eum si qua injiciantur, iterum " conspiciuntur et apparent cum etesiæ aquilones " flare incipiunt. Hes. Ita vero nominatur Aqua " ista, quoniam terram subeundo videtur veluti fu" rari se et e conspectu hominum subripere, s. fur" tim et secreto fluere, utpote subterraneos habens " meatus." [Schol. Aristoph. Λ. 912. Σφ. 853. * Κλεψίσοφος, Phot. Bibl. 503. * Κλεψίφρων, Hom. H. in Merc. 413. Manetho 1, 93. * Κλεψίχωλος, Lucian. 3, 666. al. * Κλεψίχολος. * Κλεψοσύνη, Polem. Physiogn. 1, 6. p. 238. leg. κλεπτοσύνη.]

Κλεψιμαῖος, Furtivus, Furto ablatus. [Pallad. Laus. p. 18.]

[* Κλέβδην, Dor. κλέβδαν, Apollon. de Adv. 611.]

Κλοπὴ, Furtum: frequentius pro Ipsa actione capitur, sicut κλέμμα et κλέπος pro Re, quæ furto ablata fuit. Plato de LL. 12. (init.) Κλοπὴ μὲν χρημάτων ἀνελεύθερον, ἁρπαγὴ δὲ ἀναίσχυντον: 9. (p. 10.) Ἐάν τις ὄφλῃ κλοπῆς δημοσίᾳ δίκην, Si quis furti publici s. peculatus accusetur. Athen. (673.) Ὁ πᾶσι κλοπὴν ὀνειδίζων, Qui omnibus furtum exprobrat, Qui omnes fures esse dicit, de Hephæstione. Item ἀπάτη, τέχνασμα, Obreptio. Æschin. (35.) Σκέψασθε δὴ πράγματος μεγάλου κλοπὴν, καὶ δεινὴν ἀναισχυντίαν ἀνθρώπου. Bud. At ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι, Furtim et clam se subducere, διὰ τῶν ποδῶν φυγεῖν κρυψίως. [" Wakef. Herc. F. 77. 100. Heyn. Hom. 4, 54. T. H. ad Plutum p. 225. ad Dionys. H. 1, 174. Casaub. ad Athen. 46. ad Lucian. 1, 439. Plagium, Valck. Phœn. p. 443." Schæf. Mss. Κλοπαὶ Photio παραλογισμοί.] Κλοποφορέω, Furto aufero, Furtim expilo, Genes. (31, 26.) Ἐκλοποφόρησάς με. [" Philo J. 1, 91." Wakef. Mss. Nicet. Annal. sæpe, Barker. ad Etym. M. 1098. * Κλοποφορία, ibid. * Κλοποφόρημα, Herodian. Epimer. 72.] " Ἄκλοπος, ὁ, ἡ, exp. " Furum injuriæ non expositus: item Non seductus " aut deceptus: item Non furtivus. Sed videndum " annon et pro ἄκλεπτος accipiatur." [Opp. Ἁ. 3, 532.] Ἐπίκλοπος, Furax, etiam Avidus furandi, Od. Φ. (397.) Ἢ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων. Ad quod allusit Plut. (7, 664.) Εἴ τις θηρητὴρ καὶ ἐ. ἔπλετο δογμάτων, Ille quidem venator erat furaxque decretorum. Ubi obiter nota θηρητὴρ ap. Plut. scribi pro θηητὴρ, quod tamen ap. Hom. Eust. quoque agnoscit. Item Furtivus, Occultus: ut exp. Apoll. Rh. 3, (781.) τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσετ' ἀρωγῆς; || Subdolus, Vafer, Versutiloquus: cujus signif. exempla ex Hom., Hesiodo et Greg. habes ap. Bud. 729. Quibus adde ex Od. N. (291.) Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε. Hesiod. Ἔργ. (1, 67.) κύνεόν τε νόον καὶ

ἐπίκλοπον ἦθος. || Substantive etiam capitur pro Fur. Eust. [" Wakef. Eum. 149. Abresch. Æsch. 2, 17. Heyn. Hom. 8, 298." Schæf. Mss. * " Ἐπικλόπως, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 270. 301." Boiss. Mss. * Ἐπικλοπία, Nonn. D. 8, 121. * Πανεπίκλοπος, Opp. Ἁ. 2, 28. * Λεκτροκλόπος, Orac. Sibyll. 1, 185. * Λογοκλοπεία, Diog. L. 8, 54. * Πολυκλόπος, Opp. K. 3, 267. * Πυροκλοπία, ἡ, Anal. 3, 176. Προμηθείῃ. * Ὑπόκλοπος, Bacchylides ap. Clem. Alex. 310. * " Ὑποκλόπιος, Furtivus, Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Κλοπαῖος, Furtivus, Furto captus s. ablatus, Eur. (Alc. 1035.) Et τὰ κλ., Quæ furto auferuntur, furtim et clam aguntur, ap. Plat. de LL.: J. Poll. τὰ κλ., ἃ καὶ κλέμματα καὶ κλοπιμαῖα, καὶ φωρία. Κλόπιμος, idem, Phocyl. (127.) Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην, Furtivum depositum, i. e. Quod furto ablatum ap. te deponitur. Item Furax, (143.) Ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν, Furacibus manibus vivit. Cic. quoque Furaces manus dicit. [Anal. 2, 227. 239. * Κλοπίμως, Manetho 5, 297. * Κλοπικὸς, Κλόπιμος, Lobeck. Phryn. 615.] Κλοπιμαῖος, i. q. κλόπιμος. Et in plur. τὰ κλ., Quæ furto ablata sunt, Furta. Vide Κλοπαῖος. [Lucian. 2, 775. * Κλοπιμαίως, Gl. Furtim.] Κλόπιος, Furax, Furtivus, Subdolus, ut ἐπίκλοπος. Od. N. (294.) λήξειν ἀπατάων Μύθων τε κλοπίων. [" Jacobs. Anth. 9, 222." Schæf. Mss. Maximus 588. * Κλοπὸς, i. q. κλοπεὺς, Hom. Hymn. 2, 276. Barker. ad Etym. M. 1098. Vulgo scribitur * Κλόπος ap. Opp. K. 1, 517. Οἷά τε ληϊστὴρ ἐρίφων κλόπος, ubi Schneid. dedit * ἐριφοκλόπος.] Κλοπέω, ET Κλοπεύω, Furor, VV. LL. [" Κλοπέω, Hes. Κλοπεύω, Xen. K. Ἁ. init. Clam facio, Heliod. Æth. 56." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 591.] Κλοπεὺς, Fur, κλέπτης, Soph. Ant. (493.) Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων, Mens eorum, qui aliquid sceleris clam moliuntur, cum alioqui sit illius occultatrix, solet tamen prius deprehendi. Ubi scribitur etiam κλοπαῖς, sed priorem lectionem agnoscit Eust. quoque. Κλοπεία, Furtum, i. e. Actio ipsa furandi: i. q. κλοπή. Isocr. Panath. (84.) Λόγῳ μὲν ἐπὶ θήραν, ἔργῳ δ' ἐπὶ κλοπείαν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικούντων, Ut furtis et rapinis expilet rusticos. Sed ibi mendose [s. potius ὑποκοριστικῶς,] κλοπίαν cum solo ι: [cf. 87. " Ad Strabon. 6, 229. Plut. 6, 293. Hutt." Schæf. Mss.] Ὑποκλοπέω, Suffuror, Occulo. Unde Od. X. (381.) Πάπτηνεν δ' Ὀδυσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν, Occultus lateret, Furtim absconditus latitaret, κρύπτοιτο, ὑποκλέπτοι τὸ ζῆν, Eust. [* Κλοπεῖον, Maximus 600.]

" Κλοτοπεύειν, Hesychio κλεψιγαμεῖν: qua expos.
" innuit derivatum esse ἀπὸ τῆς κλοπῆς. Exp. etiam
" generalius παραλογίζεσθαι, ἀπατᾶν, Verba dare,
" Decipere. Eust. quoque annotat secundum vete-
" res signif. τὸ κλοπεύειν καὶ οἷον παρακλέπτειν τὸν
" καιρὸν, Latenter furari et subducere tempus: alios
" tamen velle positum esse pro κλυτοπεύειν" [κλυτε-
πεύειν Schn. Lex.] " καὶ οἷον καλλιλογεῖν καὶ κλυτοῖς
" ἔπεσιν ἐνδιατρίβειν, Elegantia verborum tempus te-
" rere. Usus est h. v. Homerus, et quidem semel,
" Il. T. (149.) νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης Αἶψα μάλ', οὐ
" γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας, Οὐδὲ διατρίβειν.
" Ubi Schol. exp. ὑποκλέπτειν αὐτοὺς τῆς μάχης ἐν
" τοῖς λόγοις, et ἑτέρου τινὸς ἐπιθυμεῖν: Hes. etiam
" στραγγεύεσθαι: ap. quem legitur et VERBALE
" Κλοτοπευτὴς, ἐξαλλάκτης, ἀλαζών. Apud Suid. re-
" perio et Κλοπετεύω et Κλωπιτεύω: sed sine expos.:
" procul dubio tamen idem esse vult quod κλοτο-
" πεύω." [" Dawes. M. Cr. 511. Ilgen. ad Hymn. 217." Schæf. Mss. * Κλοτοπευτικὸς, unde * Κλοτοπευτικῶς, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 274.]

Κλὼψ, ωπὸς, ὁ, Fur. [" Ad Dionys. H. 1, 100. Schneid. Anab. 237. 328. Toup. Opusc. 1, 409. Bergler. Alciphr. 318. ad Lucian. 1, 439." Schæf. Mss. * Κλωποπάτωρ, Theocr. Fistula. * Ὀψίκλωψ, Polemon Physiogn. 1, 3. p. 182. Ed. princ. Rom.: aliter tamen legitur in Edd. recentioribus. Vide Schn. Lex. Suppl.] Κλωπικὸς, Furax, κλεπτικὸς, [Eur. Rhes. 205. 512. In priore l. Cod. Florent. exhibet * Κλώπιμος. * Κλωπήϊος, Apoll. Rh. 3, 1196.]

A Κλωπεύω, ET Κλωπιτεύω, Furor, i. q. Κλέπτω, Xen. A. (2, 8.) Δῆλον δὲ ὅτι τὸν μέλλοντα κλωπεύειν, καὶ νυκτὸς ἀγρυπνεύειν δεῖ, καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπατᾶν καὶ ἐνεδρεύειν. Citat Bud. etiam ex Arriano. Sed τοῦ κλωπιτεύειν, quod in VV. LL. ponitur, nulla afferuntur exempla. [* Κλωπετεύω, Anna C. 10. * Κλωπιστεύω, Theod. Prodr. Not. Mss. 8, 146.] Κλωπεία, Furtum, i. q. κλοπὴ et κλοπεία; Plato de LL. (7. p. 393.) Sic Diog. L. in Mened. Εὐλαβουμένην κλ. τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν λῃστείας. || Saltationis species, cujus meminit Jubas Theatr. 4. VV. LL. [" Ad Strabon. 6, 229." Schæf. Mss.] Κλωπάομαι, Furor, Furtim et clanculum atque sine strepitu incedo aut ago aliquid ; nam Hes. κλωπᾶσθαι exp. non solum κλέπτεσθαι, sed etiam τὸ λάθρα καὶ ἀψοφητὶ ἰέναι καὶ πράσσειν: item ἐπιθυμεῖν, θέλειν. [" Jacobs. Anth. 8, 136." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 591. * Διακλωπάω, Anal. 2, 47. Schneidero susp.]

Ἀνακλέπτομαι, Retrocedo: Hes. ἀνακλέπτεσθαι, B ἀναχωρεῖν. [Ἀνακλέπτω, Hom. H. in Merc. 512.] Ἀποκλέπτω, Furor, Surripio. || Greg. dixit ἀποκλέπτειν ἑαυτὸν, ad verbum Furari seipsum, pro Se occulere: Οὐδ' ἂν ἄϊδος κυνέην, ὃ δὴ λέγεται, περικείμενος ἀποκλέψῃ ἑαυτόν. Alibi ἀποκρύπτειν ἑαυτὸν, eod. sensu dicit. Nostrates de illo, qui se alicunde clam subtraxit, dicunt Il s'est dérobé: i. e., ad verbum, Furatus est seipsum. [Hom. H. in Merc. 519.] Διακλέπτω, Furto diripio et distraho, Subduco, Supprimo, Dem. (846.) Διακλέπτειν τὴν ἀλήθειαν τοῖς λόγοις, i. e. πανουργεῖν et comminisci mendacia ad veritatem obruendam. Bud. Sic supra κλέπτειν τὴν ἀλήθειαν, Synes. Supprimere veritatem. At διακλέπτομαι, Declino, Lateo, VV. LL. [Dem. 817. " Ad Charit. 443. Diod. S. 2, 218. Dionys. H. 5, 112." Schæf. Mss.] " Ἐγκλεπὶς, Hesychio ἐπιθυμία: et Ἐγκλεφὲς, Eid. " ἐπιθυμητικόν: sed suspecta hæc sunt." Ἐκκλέπτω, Furto eripio, Furtim eripio, Plut. Pericle, Ἐκκλαπῶν αὐτοῖς τοὺς ὁμήρους, Cum obsides eis furtim surripuisset, furto subduxisset, Lucan. Item Furtim et clam C subduco, Il. E. (390.) de Mercurio, ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα Ἤδη τειρόμενον, Furtim prælio subduxit: alioquin periisset. [Plut. Philop. 5. Pyrrho 5. * Ἀντεκκλέπτω, Aristoph. Ἁ. 525. * Συνεκκλέπτω, Eur. El. 364. Hel. 1386. Tro. 1018.] Ὑπεκκλέπτω, Clam et furtim eripio, Furto subduco, Furtim et clam subripio, Plut. Themist. Ὑπεκκλαπέντα διὰ τῶν φίλων χρήματα, Pecuniæ furtim surreptæ, Clam et furtim exportatæ. [Opp. Ἁ. 4, 48. * " Ἐπικλέπτω, ad Hesych. 1, 1358, 27." Dahler. Mss.] Παρακλέπτω, Suffuror, Furtim carpo, In transcursu furor, Greg. Naz. Ἔστιν ἃ καὶ τῶν πρὸς ἡδονὴν παρακλέψαντες, Ælian. de canibus Indicis in Nilo bibentibus, Παραθέουσι δὲ τὴν ὄχθην, καὶ παρακλέπτοντες ὅσον ἁρπάσαι, καὶ πάλιν οὕτως ἐκ διαλειμμάτων ἐκορέσθησαν. Item, Interverto, Isæus 80(=294.) Ἀλλ' ὕστερον περὶ τῶν παρακλεπτομένων, ὑπὸ τούτων ποιήσομαι τοὺς λόγους, de expilata hæreditate loquens, Bud. [Aristoph. Eip. 414. * " Προκλέπτω, Schol. Soph. Antig. 491." Boiss. Mss. * Συγκλέπτω, Hippocr. 903. Foës. Antiph. 783.]

D Ὑποκλέπτω, Suffuror: unde Pandect. τὰ ὑποκλαπέντα. Bud. Item Occulo, Prætexo, Greg. Ὑποκλέπτων τὸ ἀσελγὲς μυστηρίου προσχήματι, Bud. In VV. LL. exp. etiam Fallo, Dissimulo. Apud Nonn. autem μῦθον ὑποκλέπτειν, interpr. Summissa voce loqui. Ὑποκλέπτομαι voce pass. in act. quoque signif. capitur pro ὑποκλέπτω, et sic accipit Lasc. ap. Soph. (El. 115.) Τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους, sc. pro ὑποκλέπτοντας. [Nonn. Jo. 83, 15. 91, 22. 128, 12. 132, 18. Musæus 85. 161. * " Ἀνθυποκλέπτω, Eumath. 193. 226. * Καθυποκλέπτω, 58. 358. * Παρυποκλέπτω, Planud. Ovid. Met. 8, 651." Boiss. Mss.]

ΚΛΗΡΟΣ, ὁ, Sors, ea in signif., qua dixit Virg. dejectamque ærea sortem Accepit galea. Il. Ψ. (352.) ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο· Πάλλ' Ἀχιλεύς· ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο Ἀντιλόχου. Apud Eund. legitur aliquoties, Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες: unde sumsit Virg. quæ modo ex eo protuli. Hes. κλῆρον esse dicit τὸ βαλλόμενον εἰς τὸ λαχεῖν: at Eust. apertius, σημεῖον, ὅ τις ἐμβάλλει τῷ ἀγγείῳ τοῦ

λαχμοῦ, s. sit ψηφὶς, s. δακτύλιος, s. βῶλος ἀρούρης, juxta Soph. s. tale quid. Idem autem appellatur et πάλος. Il. H. 171. Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχησι: 175. οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος, Ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο: 182. Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ ἤθελον αὐτοὶ, Αἴαντος: 189. Γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ: 191. Ὦ φίλοι, ἤτοι κλῆρος ἐμός: quibus omnibus in Il. Eust. huic nomini unam eandemque signif. tribuit, illam sc., de qua modo dixi: qui alioqui κλήρῳ πεπάλαχθε exp. κληρώσασθε, sed addens, κλήρους βάλετε, τίς ἂν λάχῃ πρῶτος, δηλαδὴ ἀντιστῆναι τῷ Ἕκτορι. Apud Luc. autem Act. 1. fin. ἔδωκαν κλήρους pro ἔβαλον κλήρους, Conjiciebantur porro sortes non solum in galeam, ut in Il. ante e Græco poëta, itidemque e Lat. cc., aut in urnam, ut rursus ap. Lat. poëtam, aut in hydriam, ut ap. Cic. aut in situlam, ut ap. Plaut. aut denique in quodpiam aliud vas: sed in sinum quoque, ut ap. Solom. Prov. 16. || Κλῆρος significat etiam Ipsam sortitionem: αὐτὸ τὸ κληροῦσθαι, ut tradit Schol. Soph. in p. 70. ut Eur. (Iph. A. 1198.) Κλῆρον τίθεσθε. Lat. autem Sortem ducere dicunt. Sic cum dicit Arrian. Εἰς κλῆρον αὐτοὺς καθίστασθαι ἐδικαίου, οὐ θέλων ὡς γέρας αὐτὸ τῷ ἑτέρῳ ἀπονείμασθαι, οὐδὲ ἀτιμῶσαι τὸν οὐ προκριθέντα εἰς μάχην. Sic Plut. Κλήρου γενομένου, Sortitione facta. Pro quo alii dixerunt, Ductis sortibus: (6, 389.) Καθάπερ ἐν δημοκρατίᾳ κλῆρός ἐστι τῶν ἀρχῶν, καὶ δεῖ λαχόντα μὲν, ἄρχειν, ἀπολαχόντα δὲ, φέρειν ἀνεπαχθῶς τὴν τύχην. Crediderim autem et in illo Hom. l., Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε accipi pro Sortitione. At quod Evangelistæ dixerunt βάλλειν κλῆρον, redditur etiam ad verbum Jacere sortem. || Ceterum κλήρους vocari etiam μαντικάς τινας ψήφους, item ipsas μαντείας, aut σημεῖά τινα τὰ διδόμενα τῷ μάντει, ἐξ ὧν ὁρμώμενος προεφήτευε: quinetiam signif., secundum quosdam, τοὺς ὑπὲρ μαντείας μισθοὺς, tradit Eust. 419.

Κλῆρος item τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λάχος, Sors, Quod sorte obvenit, Quod quis sortitus est, J. Poll. Epigr. Χαίρω νὴ τὸν κλῆρον ὃν εὐκλήρησας ἐν ἄθλοις. Sed accipitur sæpe generalius pro Eo quod alicui obtigerit: unde Synes. θεῖον κλῆρον vocat Divinum beneficium. Apud Act. 1, (25.) Λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, vet. Interpr. κλῆρον improprie vertit Locum; alii rectius Sortem: nihil autem aliud est λαβεῖν κλῆρον τῆς διακονίας quam κληροῦσθαι τὴν διακονίαν, Sortiri hoc ministerium s. Sortito accipere: quo etiam modo interpretari non dubitarim. Ibid. (17.) Καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης, eod. sensu dicitur, adeo ut ita exponi possit ac si esset ἔλαβε. Sunt tamen qui exp. Sortitus erat partem: cum alioqui μερὶς, Pars, et κλῆρος ab eod. Luca in eod. opere distinguantur, 8, 21. Οὐκ ἔστι σοι μερὶς οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ: quod perinde est ac si quis Latine dicat, Non potes esse particeps neque consors. At vero ap. Paul. ad Coloss. 1, 12. legimus non μερίδα καὶ κλῆρον, sed μερίδα τοῦ κλήρου, Εὐχαριστοῦντες τῷ Πατρὶ τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί: ubi recte mihi videtur resolvi nomen in verbum in interpr. Latina, hoc modo, Qui idoneos nos fecit ad participandam sortem. At Chrys. subtilius illud μερίδα exp. perinde ac si intellexisset Apostolus non solum τὸν αὐτὸν κλῆρον, sed et τὴν αὐτὴν μερίδα ἔχειν: cum alioqui, inquit, possit aliquis ἐν τῷ αὐτῷ κλήρῳ εἶναι καὶ μὴ τὴν αὐτὴν ἔχειν μερίδα. Idem vero doctissime rationem reddit, cur κλῆρος fidelium vocetur Regnum Dei: sc. ut ostendatur neminem suis bonis operibus regnum illud adipisci, sed quod illud adipiscitur, id ei felicitate quadam contingere: sicut et ἐν τῷ κλήρῳ usu venit. Sed ipsissima ejus verba ascribam: Διὰ τί κλῆρον καλεῖ; δεικνὺς ὅτι οὐδεὶς ἀπὸ κατορθωμάτων οἰκείων βασιλείας τυγχάνει, ἀλλ' ὥσπερ ὁ κλῆρος, ἐπιτυχίας μᾶλλόν ἐστιν, οὕτω δὴ κἀνταῦθα. Quod tamen hic κλῆρος dicitur, alibi κληρονομία ab eod. etiam Apost. appellatur, i. e. Hæreditas: ad Ephes. 5, 5. Οὐκ ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ: quam etiam interpr. admittit locus ille Pauli. Sæpe autem κλῆρον significare κληρονομίαν, Hæreditatem, et quasi sortem quandam hæreditariam, e seqq. patebit exemplis. Peculiariter igitur ita vocatur Hæreditas, et quasi Sors quædam hæreditaria, quæ et κληρονομία dicta fuit, ὡς κλήρῳ διανεμομένη, inquit Eust.: i. e. quod sortitione distribueretur, s. quod sortes de ea ducerentur: debuit tamen Eust. cogitare prius esse κληρονόμος. Hesiod. Ἔργ. (1, 37.) κλῆρον ἐδασσάμεθ': (339.) Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος: Il. O. (497.) ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω, Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, ubi scribit Eust. vel κλῆρον dictum esse ὡς περὶ ἀριστέων, οἷς ὁ βίος ἀπὸ μερίδων, ἐφ' αἷς κλῆροι πάλλονται, ὅτε καιρὸς δάσασθαι: vel intelligendum esse ὡς κλήρῳ ἐλάγχανον καὶ τὰ ἐκ προικὸς καὶ διαδοχῆς γένους. Legimus autem (Od. Ξ. 62.) Ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν, Οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν, Οἶκόν τε, κλῆρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα, ubi exp. τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λάχος: sed ego generalius accipi existimo, de bonis, quæ etiam absque sortitione alicui obvenerunt. Utuntur autem et prosæ scriptt. nomine κλῆρος pro Hæreditas: unde κλῆρος ἐπίδικος Isæo (275.) Hæreditas controversa: cui opp. ἀνεπίδικος. Ejusd. vero Isæi, quæ extant Orationes, inscriptæ sunt ὑπὲρ Κλήρου, sed additis diversis nominibus, ut ὑπὲρ τοῦ Κλεωνύμου Κλήρου, et ὑπὲρ τοῦ Πύῤῥου Κλήρου, etc. Sic et Dem. Oratio quædam περὶ τοῦ Ἁγνίου Κλήρου. Sed et, Ἐπὶ τὸν κλῆρον πορεύεσθαι, e Plat. affertur pro Adire hæreditatem: item κλῆρον λαμβάνειν pro eod. Et, Ὁ λαχὼν τὸν κλῆρον, pro Qui hæreditaria bona obtinuit sorte. Qui autem sint οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταὶ, vide in Bud. Comm. 151. et infra in Κληρωτός. || Specialius etiam dicitur κλῆρος, inquit idem Bud., Hærediolum, Prædium, Fundus: ut a Paus. (Att. 21, 8.) de Sauromatis, Ἵππους πολλὰς ἕκαστος τρέφει, ὡς ἂν οὔτε ἐς ἰδιωτῶν κλήρους τῆς γῆς μεμερισμένης, οὔτε τι φερούσης πλὴν ὕλης ἀγρίας. In VV. LL. annotatur κλῆροι ab Aristot. dici de Agris, qui sorte dividuntur.

Κλήρους Petrus vocat Ecclesiam Dei, allusione facta ad Israëliticum populum, cui sortitione tributim facta terra Chanaan, vitæ æternæ typus, distributa fuerat; vel quod Deus sibi illum populum veluti portionem quandam a reliquis separatam selegisset, sicut et nunc Ecclesiam. Postea vero peculiariter dici cœpit Collegium eorum, qui sacris functionibus vacant, aut illis etiam destinantur: quemadmodum Tribum Levi Deus vocat peculiariter Partem et hæreditatem suam, Num. 18, 20. Deut. 18, 2. Sed interdum generaliter dicitur, ut Unus sit in orbe terrarum clerus, sicut una est Ecclesia: interdum vero specialiter, prout erant variæ diœceses: ut si dicas Clerus Constantinopolitanus, Clerus Romanus. [Phot. τὸ σύστημα τῶν διακόνων καὶ πρεσβυτέρων, κλῆρος καὶ ἡ κληρονομία.] Ceterum pro hoc nomine κλῆρος legitur et κατάλογος ἱερατικὸς, et κατάλογος τῶν κληρικῶν, in Canonibus, qui Apostolici vocantur. UNDE Κληρικὸς adjectivum, pro Eo, qui censetur in clero, Qui est in clero, Tertull. de Monogamia. Usus tamen obtinuit, ut Clerici nomen inferioribus gradibus s. potius muniis proprie tribueretur. Cui opponi solet λαϊκὸς, quasi Plebeium dicas. Pro quo Paulus ἰδιώτην dicit, 1 ad Cor. 14, 16., ut in Canon., qui Apostolici nominantur, et vett. synodis. ET COMPOS. Συγκληρικὸς, q. d. Conclericus, Ejusdem cleri collega: ut Conc. Chalced. Canone 18.

Κλῆρος, Vermiculus infestans favos apum, qui ab aliis Pyrausta dicitur, Aristot. H. A. 8, 27. Ταῖς δὲ μελίτταις ἐγγίνεται ἐν τοῖς σμήνεσι θηρία, ἃ λυμαίνεται τὰ κηρία· τό, τε σκωλήκιον τὸ ἀραχνιοῦν καὶ λυμαινόμενον τὰ κηρία· καλεῖται δὲ κλῆρος, οἱ δὲ πυραύστην καλοῦσι. Hes. quoque hoc vocab. agnoscit. Et Plin. 11, 16. Fit in favis quibusdam, qui vocatur Clerus, amaræ duritia ceræ, cum fœtum inde non eduxere morbo aut ignavia aut infœcunditate naturali. Et c. 19. Cum favos non explent, Cleron vocant.

[" Κλῆρος, ad Charit. 770. 778. Jacobs. Anth. 7, 159. 8, 286. 10, 269. 390. ad Diod. S. 1, 286. 615. 2, 544. Heyn. Hom. 7, 83. ad Timæi Lex. 209. Koen. ad Greg. Cor. 253. Toup. Opusc. 1, 172. Ilgen. Hymn. 197. ad Xen. Eph. 98. 272. Musgr. Hipp. 1057. Valck. p. 277. ad Herod. 262. 686.

Græv. Lectt. Hes. 546. Κλ. vatum, Valck. Phœn. p. 316. Κλ. ἐρύειν, Toup. Opusc. 2, 113. βάλλειν, ad Od. Ξ. 209. Ἐκ κλ., Callim. 1, 419. Κλῆροι, Facultates, ad Charit. 734." Schæf. Mss. Μαντεύεσθαι κλήροις, Divinare per sortes, Pind. Π. 4, 338. Hes. in Φρυκτὸς δελφίς. Κλῆρος Ἑρμοῦ· συνήθεια ἀρχαία· ἔβαλλον οἱ κληροῦντες εἰς ὑδρίαν ἐλαίας φύλλον, ὃ προσηγόρευον Ἑρμῆν· καὶ πρῶτον ἐξῄρουν τοῦτο, τιμὴν τῷ θεῷ ταύτην ἀπονέμοντες· ἐλάγχανεν δὲ ὁ μετὰ τὸν θεόν· Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ μνημονεύει τοῦ ἔθους τούτου: Phot. Lex.] " Κληρὸς, Sorte datus, Electus. E Cyrilli " Libello de iis, quæ pro diverso Accentu diversam " accipiunt Signif."

Κληροδότης, ὁ, Testator. Bud. e Pand. [Isæus.] Κληροδοσία, ἡ, Distributio, quæ sorte fit, Id ipsum, quod sorte datur, Partium divisio, Hæreditas, e Greg. Naz. [Diod. S. 5. p. 225, 30. Aq. Ps. 77, 10.] Κληροδοτέω, Sorte distribuo, Greg. Naz. Γῆ τῆς ἐπαγγελίας κληροδοτεῖται, Sorte datur, Hæreditatis loco datur. [LXX. Ps. 77, 60. Deut. 1, 38. * Κατακληροδοτέω, 21, 16. Jos. 19, 51. 1 Macc. 3, 36. Act. Apost. 13, 19. " Const. Manass. Chron. p. 22." Boiss. Mss. * " Κατακληροδοτισμὸς, Sortium distributio, Hæreditas, Chrys. Hom. 18. T. 5. p. 108." Seager. Mss.] Κληροθεσμοθετέω, Sortito thesmotheta fio, Sorte thesmotheta creor, Plut. (7, 343.) Ἐξαίφνης καὶ ἀπροσδοκήτως κλήρῳ λαχὼν τῆς οἰκουμένης ἐβασίλευσεν, ὡς Ἀθήνησι κληροθεσμοθετοῦσι [leg. κλήρῳ θ.] καὶ ἄρχουσι, Repente nec opinatum orbis imperium sorte ei obtigit, haud secus atque Athenis thesmothetæ et archontes sortito creari solent. Κληρολαχέω, Sortior, Sorte accipio, mihi obtingit. [" Etym. M. 693." Wakef. Mss.]

Κληρονόμος, ὁ, ἡ, Hæres. Κληρονόμοι a Servio esse dicuntur Qui bona defuncti sorte dispertiuntur. Vide Κλῆρος. Plut. Παισὶν οὗτοι καὶ κλ. φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσι. Quod vero Lat. dicunt Facere s. Instituere s. Relinquere s. Scribere hæredem: id totidem phrasibus Græci quoque efferunt. Isæus pro Pyrrho, Τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κλ., Eum, qui hæredem ipsum fecisset, Isocr. Τούτους μόνους γνησίους παῖδας ποιησάμενος, καὶ κλ. τῶν ἑαυτοῦ καταστήσας, Et hæredes bonorum suorum instituens, Plut. S. N. V., Ὅταν δὲ διαθήκας γράφουσιν, ἑτέρους μὲν ἀπολείπουσι κληρονόμους: Rom. (5.) Ἀπέλιπε κληρονόμον ἐπὶ πολλοῖς καὶ καλοῖς κτήμασι, Amplarum fortunarum hæredem reliquit. Agathias Epigr. Ἐν τριτάτῃ μοίρῃ κάλλιπε κληρονόμον, Hæredem reliquit e triente: Cic. Facit hæredem e deunce et semuncia Cæcinnam. Et in pass. Isocr. ad Phil. Τῆς δ' εὐνοίας τῆς παρὰ τῶν πολιτῶν μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους. Lucill. de Hermocrate quodam avaro, ἐν διαθήκαις Αὐτὸν τῶν ἰδίων ἔγραφε κληρονόμον, In testamento seipsum bonorum suorum hæredem scribebat. Generalius etiam dicitur Ad quem sorte aliquid pervenit, Cui sorte aliquid obtingit, Plato de Rep. 1. Λέγε δή, εἶπον ἐγὼ, σὺ ὁ τοῦ λόγου κλ., Tu, cui verba facere sorte obtigit. Nisi aliquis malit, Ad quem dicendi partes quasi hæreditaria successione pertinent. [Plato de LL. 9. p. 53. * Κληρονομαῖος, Lobeck. Phryn. 544. Theophyl. 4, 177. Gl. Hereditarius: * Κληρονομικός· Hereditarius: * Ἀποκληρονόμος· Exheres. Ἀποκληρονόμον ποιέω· Exheredem facio: Arrian. Epict. 3, 8. Justin. Mart. 472.] Μονοκληρονόμος, Qui unicus hæres est, Qui nullos habet cohæredes, sed ipse solus hæreditatem cernit. [Pallad. Laus. 256. Schol. Aristoph. Ὄρν. 1652. * Νεοκληρονόμος, Greg. Naz. Epigr. 188.] Συγκληρονόμος, Cohæres, Rom. 8, (17.) Κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκλ. δὲ Χριστοῦ. Κληρονομία, Hæreditas, ὁ ἀφεστηκὼς τῆς κληρονομίας, Qui abstinuit hæreditate, Bud. Et Isocr. Γενέσθαι διαδόχους αὐτῷ τῆς κληρονομίας, μὴ ταύτην, ἀλλ' οἷς ἐκεῖνος διέθετο. Item κληρονομία κατ' ἀγχιστείαν, Hæreditas, quæ ab intestato defertur legitimis hæredibus, Bud. Accipitur etiam metaph., Plut. S. N. V., Προσήκει δήπουθεν ὡς χρέα κληρονομίας διαδέχεσθαι τῆς πονηρίας τὴν κόλασιν, Aristot. Eth. 7, 13. Ἀλλ' εἰλήφασί γε τὴν τοῦ ὀνόματος κλ. αἱ σωματικαὶ ἡδοναὶ, Hujus vocabuli hæreditatem nactæ sunt voluptates corporeæ, Bud.

A [Schleusner. Lex. N. T.] Κληρονομιαῖος, Hæreditarius, quod adjectivum Bud. affert e Pand. [Eust. 1425, 35.] " Κληρονομεὺς affertur pro Captans hæ" reditates: sed sine exemplo." Κληρονομέω, Hæreditatem adeo s. cerno, Hæres fio vel sum. Jungitur non solum genitivo, sed etiam accus. Dem. (329.) Κεκληρονόμηκας μὲν τῶν Φίλωνος τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλειόνων ἢ πεντεταλάντων, Lucian. (2, 28.) Οἰκέτῃ νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι. Item cum accus. in Epigr. ὃς μόνος οἶδε Καὶ τίνα δεῖ κινεῖν, καὶ τίνα κληρονομεῖν. Sic Lucian. (1, 378.) Ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον καὶ τὴν πήραν. Et Athen. Κληρονομήσας τὸν δεσπότην: Lucian. paulo ante, Κληρονομήσαντι τοῦ δεσπότου. Sic Plut. Sylla, Ἐκληρονόμησε δὲ καὶ τὴν μητρυιάν. Similis constr. ap. Antiph. est, et frequentissime in N. T. Et in pass. ap. Philon. V. M. 3. Ὁ νόμος φύσεώς ἐστι κληρονομεῖσθαι τοὺς γονεῖς ὑπὸ τῶν παίδων, Naturæ lex est liberos parentum hæredes esse. Item ap. Greg. Naz. κληρονο-
B μούμενον πνεῦμα, Spiritus, qui hæreditario jure obtingit filiis Dei. Et κληρονομηθεὶς in VV. LL. Hæres inscriptus. || Κληρονομέω accipitur etiam metaph. tam in malam, quam in bonam partem, Isocr. ad Dem. (1.) Πρέπει γὰρ τοὺς παῖδας, ὥσπερ τῆς οὐσίας, οὕτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν, Dem. (444.) Ταύτης γὰρ οὐκ ἔτ' ἐγὼ τῆς αἰσχύνης κληρονομῶ. Sic Cic. in bonam partem dicit, Ad quem hæreditas hujus gloriæ et factorum imitatio pertinet. Item ap. Aristid. Κληρονομεῖν τῶν κινδύνων, Pericula suscipere veluti jure quodam hæreditario, Sortiri periculorum susceptionem. || Κληρονομεῖν, Hæredem relinquere, Prov. 13, (22.) Ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν, Bud. || Sortior, ad Hebr. 1, (4.) Ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα, Sortitus est nomen, sc. filii. || Sorte tribuo, Sorte do. [" Phryn. Ecl. 52. Thom. M. 537. Jacobs. Anth. 6, 380. Boiss. Philostr. 503. ad Herod. 362. Diod. S. 1, 243. De constr., Mœr. 149. et n., Alciphr. 192. Lucian. 1, 512. Cum gen., 2, 28. 3, 110. Dionys.
C H. 1, 157. 2, 713. 720." Schæf. Mss. * Κληρονόμημα, Lucian. 411. D. * " Ἀκληρονόμητος, Zonar. 2, 196. * Ἀποκληρονομέω, Suid. v. Ἀνεῦρον." Kall. Mss. * " Διακληρονομοῦμαι, Longin. 12." Seager. Mss. * Ἐγκληρονομέω, LXX. Deut. 3, 28. Compl.] Κατακληρονομέω, i. q. κληρονομέω, Hæreditatem adeo s. cerno, Hæres fio s. sum, Sirach. 4, (16.) Κατακληρονομήσεις σοφίαν, Sapientiam consequeris veluti jure quodam hæreditario, Sortieris. || Hæredem instituo s. facio, 2 Reg. 7, (1.) Κύριος κατεκληρονόμησεν αὐτὸν, Eum hæredem fecit. || Hæreditatem do, Hæreditatis loco tribuo, Hierem. 3, (18.) Ἐπὶ τὴν γῆν, ἣν κατεκληρονόμησα τοὺς πατέρας αὐτῶν, Quam dedi patribus ipsorum hæreditatem. || Sorte distribuo, Josue 21, (3.) Ἐν τῷ κατακληρονομεῖν αὐτοὺς διὰ προστάγματος Κυρίου τὰς πόλεις, Bud. Sic Deut. 3, (28.) Κατακληρονομήσει αὐτοῖς πᾶσαν τὴν γῆν. Sic Act. 13, [19. * Συγκατακληρονομέω, LXX. Num. 32, 30. * Συγκληρονομέω, Sirach. 22, 26.]

[* Κληροπαλής, Hom. Hymn. 2, 129.]

D Κληροῦχος, ὁ, ἡ, Qui sorte aliquid sibi attributum tenet, Soph. Aj. (507.) αἴδεσαι δὲ μητέρα Πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, Quæ sorte multos annos possidet, i. e. Annosam. Peculiariter vero dicitur Qui certam aliquam agri partem sorte assignatam possidet, Cui certa aliqua agris pars sorte assignata est, Colonus, Thuc. (3, 50.) Κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς —τρισχιλίους, τριακοσίους μὲν τοῖς θεοῖς ἱεροὺς ἐξεῖλον, ἐπὶ δὲ τοὺς ἄλλους σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἀπέπεμψαν, Colonos suos, quibus id sorte assignatum esset, Paus. Att. (27, 6.) p. 19. Ὕστερον δὲ ὡς ἐπανῆλθεν ἐς Ἀθήνας, ἐσήγαγε μὲν ἐς Εὔβοιαν καὶ Νάξον Ἀθηναίων κληρούχους: (40, 4.) p. 30. Ἀφικομένους παρὰ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι κληρούχους, προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις. Herod. 5, (77.) Νικήσαντες δὲ καὶ τούτους τετρακισχιλίους κληρούχους ἐπὶ τῶν ἱπποβοτέων τῇ χώρῃ λείπουσι, Quater mille colonos, quibus sorte agros illos dividendos et possidendos assignarat, Plut. Per. Χιλίους ἔστειλεν εἰς Χερρόνησον κληρούχους, Mille viros misit in Cherronesum

ejus loci agrum sibi divisuros, Mille colonos in Cherronesum misit, quibus agrum ejus loci sortito partiendum et occupandum assignarat. Sunt qui κληρονόμους esse velint, quos Cic. (N. D. 1, 26.) vocat Agrarios et Agripetas; dici enim agrarios non solum eos, Qui agrariæ legi de agris publice dividendis favent, sed eos quoque, Qui agros publice divisos possident: agripetas autem, Qui petunt ex agrorum divisione portionem, quæ viritim dabatur. Cic. ad Att. Servulos autem dicere eum et agripetas ejectos a Buthrotiis. Accipitur etiam active pro Eo ipso, qui sorte agros possidendos assignat: Philo V. M. 1. Ἤιδον εἰς τὸν κλ. Θεὸν καὶ τὸν ἀληθῶς ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας, Deo assignatori. [" Timæi Lex. 67. 209. Græv. Lectt. Hes. 546. ad Herod. 410. 726. Wakef. Alc. 445. Lobeck. Aj. p. 297." Schæf. Mss. Dionys. Hal. Antiq. 8, 75. Phot. Lex.] Κληρουχικός, Ad κληρούχους pertinens, Qui κληρούχοις sorte distribuendus et possidendus assignatur, Aristoph. N. (203.) de usu geometriæ, Γῆν ἀναμετρεῖσθαι: quæ verba excipiens Strepsiades interrogat, πότερα τὴν κληρουχικήν; Eamne (terram,) quæ colonis sorte distribui et possidenda assignari solet? Οὔκ· ἀλλὰ τὴν ξύμπασαν. [Plut. C. Graccho 5. Demosth. 182, 16.] Κληρουχία, Assignatio illa, qua agri colonis sorte distribuuntur et possidendi dantur, Portio ipsa, quæ sortito possidenda assignatur, Aristot. Rhet. 2. de quodam Cydia, Περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας ἐδημηγόρησεν, De agro in Samo colonis sorte dividendo et assignando, Philo V. M. 1. Τῶν ἀγώνων καὶ κινδύνων, οὓς ὑπέστημεν καὶ μέχρι νῦν ὑπομένομεν, ἆθλόν εἰσιν αἱ κληρουχίαι, Merces est, agrorum metatio et assignatio, Turn. Eod. libro, Καὶ κληρουχιῶν, ἃς ἐκ μέρους ἀπένειμε τοῖς στρατευομένοις, de assignationibus, quas parti militum attribuit, Turn. Item Aristid. Ἀτλαντικοῦ πελάγους κληρουχίας ἀτίμους ἠπείλει, Plut. οἱ ἀπὸ κληρουχιῶν, ipsi κληροῦχοι, in T. Qu. Flamin. Τοὺς ἀπὸ τῶν κληρουχιῶν ἔχων προθύμους, Colonis studiose adjuvantibus. J. Poll. vero videtur accipere pro Aditione, ut ita dicam, hæreditatis. [Plut. Anton. 60. " Ad Diod. S. 1, 85. 2, 20. 24." Schæf. Mss.] Κληρουχέω, Sorte assignatum possideo, In sortem accipio ut coloni et veterani, Herod. 6, (100.) p. 91. Τοὺς τετρακισχιλίους κληρουχέοντας τῶν Ἱπποβητέων Χαλκιδέων τὴν χώρην, Qui coloni in Hippobatarum Chalcidensium agros missi, eos sibi sorte assignatos distribuerant et occuparant, App. B. C. 5. Μόνοι δὲ ἤχθοντο ὅσοι τὰ τῶν ἐλευσομένων σὺν Πομπηΐῳ χωρία ἐκεκληρουχήκεσαν, Bud. ex incerto Auctore, Ἐκληρούχησαν δὲ Ἀθηναῖοι κρατήσαντες αὐτῆς, de Eubœa. [" Wakef. Herc. F. 1291. Musgr. ibid. Timæi Lex. 33. Diod. S. 1, 338." Schæf. Mss. Dionys. Hal. Antiq. 9, 37. * Κληρούχημα, Appian. B. C. 3, 527. * "Ἀκληρούχητος, Decretum Smyrn. in nott. ad J. Poll. 8, 132." Kall. Mss. " Ἀκληρώχητος, Marmor. Oxon. p. 16." Schn. Lex.] Κατακληρουχέω, Sorte assignatum obtineo, In sortem accipio, i. q. κληρουχέω, sicut κατακληρονομέω i. q. κληρονομέω, Polyb. (2, 21, 7.) Κατεκληρούχησαν τὴν χώραν, Regionem sibi assignatam sortito partiti sunt. Et in pass. 3, (40, 8.) Κατέσυραν τὴν κατακεκληρουχημένην χώραν ὑπὸ Ῥωμαίων. Transitive etiam capitur pro Veteranis militibus colonias distribuo et agros, In colonias describo et partior, Bud.; Sorte assigno possidendum, ut colonis et veteranis ager aliquis dividendus et possidendus sorte assignatur. Plut. (Anton. 55.) Ἐνεκάλει—ὅτι τοῖς αὐτοῦ στρατιώταις ἅπασαν ὀλίγου δεῖν Ἰταλίαν κατακεκληρούχηκε. [" Diod. S. 1, 64. 77. 210. 274. 378. 397. 458. 2, 423." Schæf. Mss.]

[* " Κληρόψυχος, unde Κλ. τὸ, Arbitrium, Tzetz. Ch. 9, 298." Elberling. Mss.]

Ἄκληρος, ὁ, ἡ, Exors. Servius enarrans Virg. Æn. 6. dulcis vitæ exortes, Exortes, inquit, i. e. Expertes, Sine parte: ἀκλήρους dicunt Græci. || Plerumque capitur pro Paupere, Inope, Egeno, Tenui, ut sit Cui nullæ facultates et copiæ sorte obtigerunt, Qui nulla bona sortitus est, Cui nulla hæreditas et patrimonium relictum est, Od. Λ. (488.) Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ,

A ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. Unde Lucian. (1, 399.) Θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη: (401.) Θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσι. Eust. accipit pro ὀλιγόκληρος, eo quod Hom. quasi seipsum explicans subjungat, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη: ut ἄκληρος sit, Qui paucas et exiguas fortunas sortitus est, Cui exigua et tenuis hæreditas s. patrimonium obtigit. [" Eur. Tro. 32. Jacobs. Anth. 9, 112. Abresch. Æsch. 2, 48. ad Diod. S. 1, 195." Schæf. Mss. Hom. Hymn. in Ven. 123. γῆν ἄκληρόν τε καὶ ἄκτιτον.] Ἀκληρία, Inopia, Egestas, illa sc., qua alicui aut nullæ aut exiguæ fortunæ obtigerunt. || Infelicitas, δυστυχία, Suid. Synes. Epist. 102. Αἰτιᾶται δὴ τὴν τῆς πατρίδος ἀκληρίαν, Patriæ infelicitatem, Patriæ infortunia, de quodam, cui τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπήντων κατὰ λόγον, et cui persuasum erat ὡς ἔστι συμμεταβαλεῖν τῷ χωρίῳ τὴν τύχην. Item ap. Suid. Ὁ δὲ ᾤετο πόρον ἐξευρεῖν τοῦ διώσασθαι τὰς ἀκληρίας, Ad propulsanda infortunia: ἀτυχίας, Suid. [" Koppiers. Obs. p. 6. Gataker. ad Anton. 311. ad
B Diod. S. 1, 182. Brunck. Soph. 3, 494.] Ἀκληρέω, Exors sum, Particeps non sum, Non sortitus sum, Sorte mihi non obtigit, Nihil mihi sorte obtigit: ἀκληρεῖ, Suidæ οὐ μετέχει, οὐ κεκλήρωται. Infortunatus sum, Infortuniis et calamitatibus premor, δυστυχέω, ut Suid. in h. l. exp. Τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι καὶ παρεκστῆναι ταῖς διανοίαις, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνίᾳ, Extremo dolori eorum, qui adversa fortuna utebantur. Citat Bud. e Diod. S. etiam et Polyb. p. 2. partic. ἀκληροῦντες, quod interpr. Calamitosi, Infelices. [" Gravi atque adversa fortuna premor, Miser sum. Teles Stobæi Serm. 106. Ἀπογέγονεν ὁ φίλος. Καὶ γὰρ γέγονε· σὺ δὲ ὅτι μὲν ἀπογέγονεν, ἀκληρεῖν οἴει· ὅτι δὲ ἐγένετο, οὐκ εὐκληρεῖν. Diod. S. 3, 13. de iis qui ad metalla damnati ap. Ægyptios in maximis ærumnis ac miseriis vitam degebant, Οὐκ ἔστιν ὃς ἰδὼν οὐκ ἂν ἐλεήσειε τοὺς ἀκληροῦντας διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ταλαιπωρίας. Idem paulo superius, Μυριάδες ἀκληρούντων ἀνθρώπων, de iisd. loquens."
C Brunck. Mss.] Ἀκλήρημα, Infortunium, Calamitas, δυστυχία, συμφορὰ, ut Suid. in h. l. exp. Διὰ τοῦτο δοκεῖ μοι μάλιστα περιπεσεῖν ἀκληρήμασι. Sic enim leg. puto, non ἀκληρώμασι, ut ap. eum scribitur; nec enim ab ἀκληρόω, sed ab ἀκληρέω derivatur: a κληρόω autem derivari nequit: præterea non est suo loco in Suidæ Lex., sed ante Ἀκληρία. Sic vero et ap. Diod. S. Καὶ τὴν ἰδίαν ἔχθραν ἐν τῶν ἠτυχηκότων ἀκληρήμασι ἀναπεδείκνυντο. Sic et alibi. Item Ἀκλήρημα ap. Œcumen. in Act. 38. de Judæis incredulis et promissionum exortibus. Bud. [" Koppiers. Obs. 7. Gataker. ad Anton. 311. ad Diod. S. 1, 182. 2, 610. 631. Ἀκλήρωμα, 2, 575. ad 610. 631." Schæf. Mss.] Ἀπόκληρος, Exhæres, Pand. Ὁ ἐν διαθήκαις μὴ τυχὼν κλήρου. Apud Theophilum ἀπόκληρον ποιῶ, pro Exhæredem facio: quod et uno verbo dicitur ἀποκληρῶ. Notandum est autem ἀπὸ privationem hic significare, sicut et in VERBO Ἀποκληρόω, Exhæredo, Exhæredem s. Exortem facio, Sorte privo, ἀπόκληρον ποιῶ. Dionys. Areop. Τοὺς θεοφιλεῖς προ-
D σιεμένου, καὶ τοὺς ἀθέους ἀποκληροῦντος. Apud Aristot. autem sumitur pro Ad sortes non admittere, Sortibus excludere: Polit. 4, (14.) Συμφέρει δὲ κἂν ὑπερβάλλωσι πολὺ κατὰ τὸ πλῆθος οἱ δημοτικοὶ τῶν πολιτικῶν, ἢ μὴ πᾶσι διδόναι μισθὸν, ἀλλ' ὅσοι σύμμετροι πρὸς τὸ τῶν γνωρίμων πλῆθος, ἢ ἀποκληροῦν τοὺς πλείους. ["Ἀπόκληρος, Schol. Aristoph. Πλ. p. 247. T. H., ad Mœr. 84. Toup. Opusc. 1, 49. Thom. M. 95." Schæf. Mss. Pind. Π. 5, 71. Plato de Rep. 8. p. 210.] " Βαθύκληρος, i. q. βαθυπλού- " σιος s. βαθύπλουτος, h. e. μεγαλόπλουτος, Qui im- " mensæ veluti profunditatis opes sortitus est, i. e. " ingentes, Prædives. Hom. [Epigr. 16.] et Herod." [Vita Homeri 35.] Δύσκληρος, Quem difficilis sors premit: Horat. Cui dura et aspera sors obtigit, Infortunatus. Δυσκληρία, Sors difficilis, Mala sors, Infortunium, i. q. ἀκληρία, ἀκλήρημα, quæ paulo ante præcedunt, Basil. ["Theod. 1, 183. Procop." Wakef. Mss.] Δυσκληρέω, Difficili sorte premor, Mala sors mihi obtingit, Sorte a magistratu repellor, Bud.,

Platonem citans: [de LL. 3. p. 134=690. *"Δυσκλήρημα, Infortunium, Tzetz. Ch. 3, 303." Elberling. Mss.] Ἔγκληρος, Consors, Particeps, i. q. σύγκληρος, μέτοχος, Soph. Ant. (810.) ἀλλ' ἔμ' ὁ παγκοίτας Ἀΐδας ζῶσαν ἄγει Τὰν Ἀχέροντος Ἀκτὰν, οὔθ' ὑμεναίων Ἔγκληρον, Exortem adhuc hymenæi et nuptiarum. || At ἔγκληρος εὐνὴ, Eur. (Hipp. 1011.) esse dicitur Thalamus cum ampla dote s. hæreditate, Thalamus dotis et hæreditatis non expers. [" Eur. Iph. T. 682. Herc. F. 468. ad Timæi Lex. 209. Valck. Hipp. p. 272. ad Herod. 463." Schæf. Mss. Lycophr. 1060. *Ἔκκληρος, Gl. Exors.]

Ἐπίκληρος, ὁ, ἡ, Ad quam universa hæreditas pertinet, Quæ nullos habet cohæredes: de femina, quæ vel adhuc virgo est, necdum elocata, vel elocata quidem, sed ita ut sit spes universam hæreditatem ei cessuram, οὐ μόνον ἡ ἐκδοθεῖσά τινι πρὸς γάμον, ἀλλὰ καὶ ἡ παρὰ τῷ πατρὶ μὲν ἔτι οὖσα, ἐλπιζομένη δὲ καθήκειν αὐτῇ πᾶσαν τὴν πατρόθεν οὐσίαν, quæ * μάνδα quoque a nonnullis, ab aliis πατροῦχος vocabatur, ut Eust. tradit. Alibi vero ἐπίκληρον esse dicit θυγατέρα γεγαμημένην τινὶ ἐπὶ ὅλῃ τῇ τοῦ πατρὸς οὐσίᾳ, Quæ elocatur alicui cum universo patrimonio; et dici ad differentiam τῆς ἐπιπροίκου, Quæ cum certa aliqua dote in matrimonium alicui collocatur. Sic Aristoph. quoque Schol. docet ἐπίκληρον esse Quæ nullos fratres sororesve habeat συγκληρονόμους, sed sit μονοκληρονόμος. Idem alibi scribit, ἐπίκληρον, quæ suo tempore diceretur κληρονόμος, vocatam fuisse Filiam, quæ orba patre et matre, fratribusque carens, paternis bonis succedebat: ita vero dici etiam Eam, quæ quidem nupserit, sed ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ὅλῃ καταλελειμμένη: alio autem nomine τὴν ἐπίκληρον vocari ἐπιπταματίδα et πατροῦχον, quæ iisd. verbis a Suida referuntur. Similiter et Bud. ἐπίκληρον annotat dici vel Virginem, vel Mulierem, quæ utroque parente orbata sit, nullo fratre superstite, cui successio opima una aut altera pluresve obvenerunt. J. Poll. dicit esse τὴν ἐπὶ τῷ κλήρῳ μόνην τρεφομένην θυγατέρα, εἴτε περίεστιν ὁ πατὴρ, εἴ τε ἀπεβίω: quam πατροῦχον quoque vocari, ab Isæo autem et Solone περικληρῖτιν. Sunt vero et qui ἐπίκληρον interpr. Dotalem, e Virg. Æn. 7. et si adeo dotalis regia cordi est, nempe Lavinia filia regis, cui cum filius fato divum prolesque virilis Nulla esset, primaque oriens erepta juventa esset, Sola domum et tantas servabat filia sedes. Sed ibi Virg. dotalem regiam dicit pro Regno dotali, i. e. quod dotis loco filiæ et genero cedebat. Aristoph. Σφ. (583.) Κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατήρ τῳ δῷ καταλείπων παῖδ' ἐπίκληρον, Dem. (940.) Οὐκοῦν ἐπικλήρων καὶ ὀρφανῶν καὶ τῶν τοκέων τῷ ἄρχοντι προστέτακται ἐπιμελεῖσθαι. Menander ap. Gellium 2, 24. Ἔχω δ' ἐπίκληρον Λαμίαν: quod ipse Locupletem uxorem dicit. Sed strictius accipitur, ut e supra dictis patet. De quarum ἐπικλήρων superbia ap. eund. Comicum mentio fit, cum de illa Lamia dicit eam esse κυρίαν τῆς οἰκίας καὶ τῶν ἀγρῶν: sicut Aristot. Eth. 8, (10.) scribit, Ἐνίοτε δὲ ἄρχουσιν αἱ γυναῖκες ἐπίκληροι οὖσαι, Dominantur, sc. ob locuples patrimonium. Plut. Solone, Οἱ χρημάτων ἕνεκα λαμβάνοντες ἐπικλήρους. Aristot. Polit. 2, 7. Ἐ. πολλῶν γινομένων, καὶ διὰ τὸ προῖκας διδόναι μεγάλας. Isæus (256.) Ἡ μήτηρ ἡ ἐμὴ ἐν παντὶ τῷ οἴκῳ ἐ. ἐγένετο, Ad matrem meam omnis ejus familiæ pecunia patrimoniumque delata sunt, Hæreditas universa lege et genere obvenit, Ei bona universa obtigerunt, Bud. Ἐπίκληρον puellam vel mulierem jus erat, ut idem Bud. tradit, et ex Isæo ac Dem. confirmat exemplis, p. 92. et 93., agnato proximo cognatove veluti vindicare, tanquam sibi civili jure donatam. Unde J. Poll. quoque scribit ἐπίδικον dici ἐπίκληρον, ὑπὲρ ἧς ἀμφισβητοῦσιν ἀλλήλοις, ὡς μᾶλλον εἰς αὐτοὺς τῆς ἀγχιστείας καθηκούσης: ut ἐπίδικος sit ἐπίκληρος, cujus quis nuptias petit, ut proximo cognationis gradu ad se pertinentes. Sic Harpocr. quoque, ἐπίδικος δὲ, inquit, ἡ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος ὅτῳ χρὴ αὐτὴν γαμηθῆναι: quas ἀπορουμένας κόρας, ut aliquanto post addit, ἐξεδίδοσαν οἱ ἄγχιστα γένους, πέντε μνᾶς ἐπιδιδόντες. Et λαχεῖν τῆς ἐπικλήρου, Petere in judicio τὴν ἐπίκληρον, tanquam ad se ejus

A conjugium delatum sit vel testamento vel cognatione; Dem. κατὰ Στέφ. 145.: ἐπίκληροι enim cedebant proximo cognato, ut ex Isæo intelligimus, p. 71. quam vide. Bud. Quæ res seditiones aliquando dedit, quemadmodum Aristot. Polit. 5, 4. dicit, Περὶ Μιτυλήνην ἐξ ἐπικλήρων στάσεως γενομένης: paulo post, Καὶ ἐν Φωκεῦσιν ἐξ ἐπικλήρου στάσεως γενομένης περὶ Μνασέα τὸν Μνήσωνος πατέρα, καὶ Εὐθυκράτη τὸν Ὀνομάρχου. Fuit vero et ἐπίκληρος νόμος Athenis, Suid., qua lege, si legitima et germana filia esset, at filius spurius, spurius ille paternis bonis succedere vetabatur. Unde aliquando controversiæ oriebantur, cum soror fratrem spurium esse contenderet, ideoque ad se unam universum patrimonium lege pertinere. Hinc est, quod Aristoph. Ὀρν. (1652.) dicit, ἢ πῶς ἄν ποτε Ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς, Οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων; quomodo ei universa hæreditas cedat, quæ germanos et legitime natos fratres habeat? Ἐπίκληροι vocantur etiam κἂν δύο ὦσι, κἂν πλείους, Etiamsi duæ sint aut

B plures quoque, ut Aristoph. Schol. docet. Quod si vero, inquit Bud., plures essent hujusmodi puellæ, eod. jure erant, eodemque nomine censebantur. || Ἐπίκληροι dicebantur etiam Puellæ orbæ, egentes, dotemque nullam habentes: de quibus lex erat hæc Athenis, τῶν ἐ. ὅσαι τὸ θυτικὸν τελοῦσιν, ἐὰν μὴ βούληται ἔχειν ὁ ἐγγύτατα γένους, ἐκδιδότω, ἐπιδοὺς, ὁ μὲν πεντακοσιομέδιμνος, πεντακοσίας δραχμάς· ὁ δ' ἱππεὺς, τριακοσίας· ὁ δὲ ζευγίτης, ἑκατὸν πεντήκοντα: Orbarum autem, quæ inter opifices censentur, aut quæ capite censæ sunt, qui genere proximus erit, is, nisi uxorem habere malit, puellam cum dote collocato; et si quidem ipse quingentis medimnis census est, quingentas drachmas dotis dato: sin equestris census est, trecentas: quod si tertii census est et jugarius, centum et quinquaginta. Hæc Bud., citans Dem. 117. Sunt tamen qui Bud. hic reprehendant, quod ἐπίκληρον esse velit etiam Virginem sine dote, quam Indotatam Terentius, et Dote cassam ac Illocabilem vocat Plautus: atque hanc non ἐπί-

C κληρον, sed θῆσσαν dici contendunt, afferentes h. Pollucis l., quem subjungit iis verbis, quæ paulo ante ex eo de ἐπίδικος ἐπίκληρος citavi, Ἡ μέντοι κλῆρον οὐκ ἔχουσα πατρῷον, θῆσσα καλεῖται, ἣν ὁ ἀγχιστεὺς ἐκδίδωσιν ἂν ἑτέρᾳ συνοικῇ, ἢ πάντως γαμεῖ. Sed si h. l. Pollucis conferas cum verbis legis a Bud. cc. θῆσσα, quam hic J. Poll. vocat, et τῶν ἐπικλήρων ἡ τὸ θητικὸν τελοῦσα, eædem sunt. [" Fabula Menandri, Priscian. 18, 25, 266." Elberling. Mss. "Thom. M. 345. ad Charit. 660. Luzac. Exerc. 82. Jacobs. Anth. 7, 251. Diod. S. 1, 490. ad Dionys. H. 1, 161. 177. Alciphr. 24. Valck. Anim. ad Ammon. 9. 190. Hipp. p. 272. ad Cornel. Nep. 148. Stav., Mœr. 142. et n., Timæi Lex. 208. et n., ad Herod. 463. 611. ad Charit. 273. Bergler. Alciphr. 334." Schæf. Mss. Lysias 751. * Ἐπικληρικὸς, Dionys. H. 2, 189.] Ἐπικληρῖτις, ιδος, ἡ, i. q. ἐπίκληρος, seu, ut Harpocr. exp., ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ καταλελειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ: subjungens aliquanto post, Ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον τὴν ἐπίκληρον, ἐπικληρῖτιν

D κέκληκεν. [" Thom. M. 345. ad Timæi Lex. 209." Schæf. Mss.] J. Poll. vero (3, 33.) ex eod. Isæo et præterea e Solone CITAT Περικληρῖτις, quod ipse quoque i. esse dicit q. ἐπίκληρος. Hoc autem vocab., cum nec ap. Hes. nec Suid. reperiatur, mendosum videri potest, atque ex Harpocr. pro eo reponendum esse ἐπικληρῖτις.

Εὔκληρος, ὁ, ἡ, Cui bona sors obtigit, Fortunatus. [" Jacobs. Anth. 8, 48." Schæf. Mss. Photio *εὐεπίτευκτος.] Εὐκληρία, Bona sors, Prospera fortuna, εὐημερία, εὐτυχία, ἡσυχία, Hes. [Phot. Suid.] Εὐκληρέω, Bona mihi sors obtingit, Fortunatus sum, Prospera fortuna utor. [Vide Ἀκληρέω.] Εὐκλήρημα, i. q. εὐκληρία, Prospera fortuna, Tzetzes in Hesiod. Τῆς εἱμαρμένης τῆς ἐξ ἀστέρων ὁ ζωδιακὸς κύκλος ἐστὶν, ἐξ οὗ καταπέμπεται τά τε εὐκληρήματα καὶ δυσημερήματα. His omnibus supra ἀντίκειται Δύσκληρος, Δυσκληρία, Ἀκληρία, Ἀκληρέω, Ἀκλήρημα. [" Philippus? Epist. Olymp. inter Epistolographos; loco, cujus variantes exhibeo in Notit. Mss. T. 10. P. 2.

p. 146." Boiss. Mss. " Εὔκλημα, Tzetz. Ch. 7, 865. sed leg. videtur εὐκλήρημα." Elberling. Mss. " Ad Diod. S. 1, 182. Koppiers. Obs. p. 7. * Εὐκλήρωμα pro κατόρθωμα, 6." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri 1, 77. * Ἡμικλήριον, Demosth. 1173. 1175. 1178.] Ἰσόκληρος, Qui pari sorte cum aliquo est, sorte aliquem æquat, Cui sorte par portio obtigit, Plut. Lyc. (8.) Ἰ. τοῖς βίοις γενόμενοι, Æquali sorte viventes, Vitæ sorte et conditione æquati. [* Μεσόκληρος, Pisid. Opif. 416. * Ὀλιγόκληρος, vide Ἄκληρος.]

Ὁλόκληρος, ὁ, ἡ, Tota sorte constans, Cui tota sors inest, totum id, quod sorte obvenit. Generalius autem accipitur pro Integer, Totus, Universus, Herodian. 6, (2, 6.) Πέρσαις ἀνανεώσασθαι πᾶσαν ὁλόκληρον, ἣν πρότερον ἔσχον, ἀρχὴν, Integrum imperium Persis restituere, Philo de Mundo, Μηδενὸς ἀποσταποῦντος μέρους, ἀλλ' ὁλοκλήρων ἐγκατειλημμένων, Cum nulla pars mundi ab ejus compage desciscat, integraque intus omnia cohibeantur, Aristot. Eth. 4, 1. cum dixisset multos esse modos illiberalitatis s. avaritiæ, Ἐν δυσὶ γὰρ οὖσα, τῇ τε ἐλλείψει τῆς δόσεως, καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῆς λήψεως, οὐ πᾶσιν ὁλόκληρος παραγίνεται, ἀλλ' ἐνίοτε χωρίζεται· καὶ οἱ μὲν τῇ λήψει ὑπερβάλλουσιν, οἱ δὲ τῇ δόσει ἐλλείπουσι: Non integra inest in omnibus, Non omnibus suis partibus consummata cernitur in omnibus, sed interdum divellitur; ac sunt qui in accipiendo modum excedunt; alii, qui in dando illum deserunt. Rursum Herodian. 7, (12, 16.) de incendio urbis Romæ, Τοσοῦτον δὲ μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐλυμήνατο, ὡς μηδεμίαν τῶν μεγίστων πόλεων ὁλόκληρον δύνασθαι τῷ μέρει ἐξισωθῆναι. Item εἰς ὁλόκληρον, Pand. Ἐάν τις ὁμολογήσῃ πολλοὺς δούλους παριστᾶν, καὶ τὸν ἕνα μὴ παραστήσῃ, βεβαιοῦται εἰς ὁλόκληρον ἡ ποινή. Quod Ulpianus sic, Si plurium servorum nomine judicio sistendi causa una stipulatione promittatur, pœnam quidem integram committi, licet unus status non sit, quia verum est omnes statos non esse. Bud. 215. in Παραστῆσαι. Herodian. 6, (9, 17.) Ἡ Ἀλεξάνδρου βασιλεία εὐδοκίμησεν εἰς τὸ ὁλόκληρον, In totum, Plin.: Omni e parte. Item κληρονομία ἐξ ὁ. καὶ ἐκ μέρους, Hæreditas ex asse, in solidum, e parte. Bud. Accipitur etiam ea signif., qua Cic. dicit Integra mens, Integrum corpus, Integer sensus; et, Celsus, Integer sanguis, i. e. Non vitiosus: Lucian. (3, 209.) Εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαινούσῃ τῇ ψυχῇ καὶ ὁ. τῷ σώματι, Sana mente et integro corpore. Cic. dicit etiam ead. signif., Cumulatur ex integritate corporis et mentis ratione perfecta. [Lucian. 2, 603. 3, 37. " Wakef. S. Cr. 2, 120. ad Charit. 238. ad Herod. 784. Ἐξ ὁλοκλήρου, Schol. Aristoph. Πλ. 351." Schæf. Mss. Phot. Οἱ ἄρχοντες ἐδοκιμάζοντο, εἰ ὁλόκληροί εἰσιν· Μένανδρος Θετταλῇ· Ὁλόκληρος οὗτος σοὶ, ξένε. Schleusn. Lex. N. T. * Ὁλοκλήρως, Tzetz. Chil. 11, 215. Amphiloch. 44. " Perfecte, In totum, Ex omni parte, Chrys. in Jo. Hom. 35. T. 2. p. 697." Seager. Mss.] Ὁλοκληρία, Integritas, qua res aliqua integra et omnibus suis partibus absoluta est, vel qua integra est et nullo vitio labefactata, Dem. Phal. cum de membris periodorum loquens, citasset h. Xen. l. Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίνονται παῖδες, subjicit, Ἔχει γάρ τινα ὁ. ἡ διάνοια αὐτὴ καθ' αὑτὴν, pro quo paulo ante dicit, διάνοια ἐν ἑκατέρῳ πληροῦταί τις, continet ipsa suapte vi integritatem ac perfectionem quandam. Quod porro Cicero dicit Stoicos in primis secundum naturam numerare incolumitatem conservationemque partium, valetudinem, sensus integros, doloris vacuitatem, vires, pulcritudinem, Diog. L. Zenone dicit, ὁλοκληρίαν s. ἀρτιότητα, ὑγίειαν, εὐαισθησίαν, ἀλυπίαν, ἰσχὺν, ῥώμην, κάλλος: τῇ ἀρτιότητι vero s. ὁλοκληρίᾳ opp. τὴν πήρωσιν, sicut τῷ ὁλοκλήρῳ opp. ὁ πηρὸς, Bud. [Gl. Integratio. " Wakef. S. Cr. 2, 120." Schæf. Mss. Hesychio ἕνωσις. LXX. Esaiæ 1, 6. Act. Apost. 3, 16.] In VV. LL. ponitur ETIAM Ὁλοκλήριος, quod i. q. ὁλόκληρος esse dicunt. [* " Καθολόκληρος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 283." Boiss. Mss. Spohn. Niceph. Blemm. n. 340. * Ὁμόκληρος, Pind. N. 9, 11. Ὀ. 2, 89. * Ὁμοκληρία, Gl. Consortium. * Πάγκληρος, Eur. Ion. 1542.] Παγκληρία, Tota s. Universa hæreditas, Eur. Suppl. init., de septem princi-

A pibus, qui Thebarum oppugnationis socii erant, οὓς ποτ' Ἀργείων ἄναξ Ἄδραστος ἤγαγ', Οἰδίπου παγκληρίας Μέρος κατασχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων Γαμβρῷ, Obtinere volens genero suo partem ex universa hæreditate ab Œdipode relicta, i. e. partem regni, quod Œdipus filiis et hæredibus suis reliquerat: [Ion. 814.] Παράκληρος, Simul serviens, Servus ascriptitius, VV. LL. " Πολύκληρος, Cui multa obvenit hæreditas, Od. Ξ." [211. " Theocr. 16, 83." Boiss. Mss.] Σύγκληρος, Consors, Plut. (6, 394.) Ὅτι θνητῷ συγκληρός ἐστι βίῳ, καὶ πράγμασι ῥᾳδίως μεθισταμένοις πρὸς τοὐναντίον, [Eur. Heracl. 32. Nicander Ἀ. 1. * Συγκληρία, Foës. Œcon. Hippocr.]

[* " Κλήριον, Wakef. Ion. 687. Diodor. Zon. 2. * Κληρίον, ad Timæi Lex. 68. Toup. Opusc. 1, 255." Schæf. Mss. Vide Κλάριον.]

Κληρόω, Sorte lego: ut τῶν πρυτάνεων ὁ ἐπιστάτης dicebatur κληροῦν τοὺς ἐννέα προέδρους, Sorte legere, Sortibus ductis renuntiare, Bud. Suspicor autem eum illud exemplum ex J. Poll. sumsisse, ap. quem B legitur itidem, Οὗτος (ὁ ἐπιστάτης) ἐξ ἑκάστης βουλῆς πρόεδρον ἕνα κληροῖ. Sic Plut. Polit. Præc. Οἱ δὲ ἔφοροι κληρώσαντες ἕνα τῶν γερόντων. Isocr. Panath. Οὐκ ἐξ ἁπάντων τὰς ἀρχὰς κληροῦντες, ἀλλὰ τοὺς βελτίους καὶ τοὺς ἱκανωτάτους ἐφ' ἕκαστον τῶν ἔργων προκρίναντες. Lucian. (1, 782.) Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅντινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν καὶ παγκρατιάζειν; Qui l. convenit cum eo, quod in Συγκληρόω ex J. Poll. afferam de athletis loquente, sc. Συγκεκληρωμένος καὶ συλλαχών. Et Aristot. Rhet. 2. Εἴ τις τοὺς ἀθλητὰς κληροίη μὴ οἳ ἂν δύνωνται ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' οἳ ἂν λάχωσιν. Pass. Κληροῦμαι, itidem pro Sorte legor, Dem. (728.) Καὶ τοῖς μὲν προέδροις οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. Lucian. (2, 923.) cum infin., Κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ (τὸν Πλούτωνα) ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων, Sorte lectum esse ad imperandum, ut imperaret. Vel pro λαχεῖν, ut paulo post dicetur. || Κληρῶ, ut in VV. LL. annotatur ex Hieron., partim a sorte, partim ab hæreditate dicitur, quod κλῆρος ambiguum sit. Hinc Κληρώσει τοὺς υἱοὺς, Es. 17, C (11.) Filiis hæreditatem dabit. || Sortior, i. e. Sortes duco, Sortes mitto, Bud. afferens e Dem. Καὶ κληρουμένων πρῶτος αἱρεῖσθαι τὸν αὐλητὴν ἔλαχον. Idem Dem. 214 (=1313.) cum dixisset Ὡς ὑπ' αὐτῶν τούτων προεκρίθην ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ: subjungit, interjectis testium verbis, Οὐκοῦν δεινὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, εἰ μὲν ἔλαχον ἱερεὺς, ὥσπερ προεκρίθην, ἔδει ἄν με κ. τ. λ. Paulo post autem dicit, Οὔτ' ἀρχὰς ἄρχειν, οὔθ' ἱερωσύνην κληροῦσθαι μεθ' ἑαυτοῦ προκριθέντα εἴασε. Est autem κληροῦσθαι ἱερωσύνην, Sortiri sacerdotium, accipiendo pro Sortiri de sacerdotio, Sortes ducere de sacerdotio. At ille alter l. cum gen. merito suspectus est. Usus est et Plut. (6, 621.) pro Sortes ducere, sed absolute, sicut in primo illo Dem. l. habetur, Τῶν δὲ ἑπτὰ κληρουμένων, ὅσοις ἄγαμοι παῖδες ἦσαν, καταλαμβάνει θυγατέρα, non μητέρα, Σμινθέως ὁ κλῆρος. || Interdum autem pro Sorte accipio, Sortito accipio, obtineo, Hippocr. Epist. Καὶ ἐγὼ δοκέω πλείονα μεμψιμοιρίην ἢ τιμὴν κεκληρῶσθαι τὴν τύχην, pro εἰληχέ- D ναι, Philo V. M. 3. Τὸν γὰρ μέσον ταῦτα τοῦ κόσμου τόπον κεκλήρωται, Sortito obtinent. Lucian. autem usus est et cum infin., Κεκληρῶσθαι γάρ φησι τὸν Πλούτωνα ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων, Sortitum esse imperium, Sorte illi obvenisse imperium in manes. Hæc enim interpr. magis placet, quam altera supra posita, Sorte lectum esse ad imperandum: utraque tamen alioqui eod. redit. At ex Eur. (Hec. 102.) affertur ἐκληρώθην—Δούλη, pro Sorte facta sum serva; sed et cum accus. κληρουμένων δεσπότας, pro Sortientium heros; Qui sorte nanciscuntur heros. [" Ad Charit. 681. Argum. Eur. Tro. ibid. 29. ad Ion. 908. ad Herod. 533. Heyn. ad Apollod. 271. 272. Valck. ad Phalar. p. xvi. Ammon. 86. Bergler. Alciphr. 384. 414. Act., med., Kuster. V. M. Præf. vi. p. 42. ad Herod. 262. Κληροῦν δικαστήριον, ad Charit. 234." Schæf. Mss. Eur. Ion. 416. Dionys. P. 1173. * Κλήρωμα, Theod. Prodr. Not. Mss. 6, 563.] Κλήρωσις, Sortitio, Isocr. Areop. (8.) Ἐν μὲν γὰρ τῇ κλ. τὴν τύχην βραβεύειν, de electione magistratuum, quæ

sorte fit: quam ibi vocat τὴν διὰ τοῦ λαγχάνειν γενομένην τῶν ἀρχῶν κατάστασιν. Κληρωτὴς, Qui sorte legit: κλ. πασῶν τῶν μοιρῶν, Sortium distributor. Bud. Κληρωτὶς, ἡ, Urna s. Situla, in quam conjiciuntur sortes, Aristoph. Schol. loquens de judicibus, qui in causis publicis consident, τοῦ κήρυκος τὴν κλ., ἤτοι τὸν κάδον, περιφέροντος ἔβαλλον τὰς ψήφους. Pro quo ibid. alius, Ἔφερον στάμνον καὶ ἐνέβαλλον καθήμενοι οἱ δικασταὶ τὰς ψήφους. Ciceroni est Hydria, in quam conjiciuntur sortes, Plauto autem Sitella, ut dictum supra fuit: et fortassis in hoc κληρωτὶς subaudiri itidem potest ὑδρία aut tale quid: ὑδρία certe de ejusmodi etiam sitella dicitur, Isocr. Trapez. (17.) Τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν πέρυσιν ἀνοίξαντα τὰς ὑδρίας, καὶ τοὺς κριτὰς ἐξελόντα τοὺς ὑπὸ τῆς βουλῆς εἰσβληθέντας; [“ Ad Lucian. 1, 782.” Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Σφ. 672. 750. * Κληρωτρὶς, Gl. Urna. * Κληρωτὴρ, unde] Κληρωτήριον, Locus, ubi magistratus sorte leguntur, sortito creantur, ut campus Martius Athenis, Plut. (9, 169.) Ἡ πρὸς πᾶν μὲν ἀεὶ κλ. ἀπαντῶσα φιλαρχία, παντὶ δὲ ἐφεδρεύουσα δικαστηρίου καιρῷ καὶ συνεδρίου B πολυπραγμοσύνη. Polluci vero (10, 61.) Locus est in theatro, ubi magistratus sortito creati sedebant, ἵνα συνεκάθιζον οἱ κλ., ut ibi scribitur, fortassis pro οἱ κληρωτοὶ, vel αἱ κληρωταὶ, subaudiendo ἀρχαί. Apud Aristoph. vero Ἐκκλ. (681.) Τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; Schol. exp. τὰς κληρωτικὰς ἀρχὰς, Magistratus, qui sortito creari solent. [Marmor. Oxon. p. 10. Ἐπικληρωσάτωσαν εἰς τὰς φυλὰς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα καὶ ἀναγραψάτωσαν εἰς τὰ κληρωτήρια.] Κληρωτὸς, Sorte lectus, designatus, renuntiatus: κλ. ἀρχαὶ, frequenter ap. omnes scriptt.: quales antiquitus Athenis erant, ἄρχων, θεσμοθέτης, βασιλεὺς, πολέμαρχος, Plut. Pericle p. 49. Isocr. Areop. Τὰς ἀρχὰς οὐ κλ., ἀλλ' αἱρετὰς ποιήσαντας, Non sortito creantes, sed eligentes, Aristot. Polit. 6. Ἐξ αἱρετῶν κληρωτοὺς ποιεῖν, Eth. 8, 10. loquens de eo, qui non reip., sed sua commoda spectat, Ὁ γὰρ μὴ τοιοῦτος, κλ. ἂν τις εἴη βασιλεύς: Rhet. 2. Εἴ τις λέγοι ὅτι οὐ δεῖ τοὺς κληρωτοὺς ἄρχειν. Item κλ. διαιτητὴς, Arbiter sorte electus vel datus, Dem. (862.) Ἐπὶ τὸν κλ. δὲ C διαιτητὴν ἐλθὼν, καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων, Ad arbitrum sorte datum cum venisset, nec diluere objecta posset. Iidem vocabantur etiam οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταὶ, Qui sortito arbitrandi potestatem habebant. Ad quorum differentiam dicuntur οἱ αἱρετοὶ, Ad quos litigaturi cognitionem controversiarum conferebant, Qui electione litigantium arbitrandi potestatem habebant. Bud. 51. [“ Valck. Anim. ad Ammon. 63.” Schæf. Mss. * Κληρωτῶς, Gl. Sortito.] Κληρωτικὸς, Ad sortiendum pertinens, Ad sortitiones faciendas aptus, ut κληρωτικὸν, subaud. ἀγγεῖον, aut tale quid, i. q. κληρωτὶς, Vas, in quod sortes conjiciuntur, de quo Griphum citat Athen. (450.) Ἔστιν ἄγαλμα βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχηνὸς, Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον, ὀξύ. At κλ. ἀρχαὶ ap. Schol. Aristoph. (Ἐκκλ. 681.) eæd. quæ κληρωταὶ, Magistratus, qui sortito creari solent. Κληρωτὶ, Sortito, Sorti, adv. pro E sorte, ut ap. Virg. Servius accipit, Sunt quibus ad portas cecidit custodia sorti. Josue 21, (4.) Καὶ ἐγένετο τοῖς υἱοῖς D Ἀαρὼν, τοῖς ἱερεῦσι, τοῖς Λευΐταις, —— κλ. πόλεις τρισκαίδεκα, Sortito obvenerunt, Sorti ceciderunt filiis Aaronis civitates tredecim. In eod. cap. sæpius repetitur. Legitur etiam ap. Greg. Naz. Ἀκλήρωτος, ὁ, ἡ, Qui sorte lectus non est, obtigit, Insortitus: Plaut. Spicula insortita sunt mihi. [Pind. Ὀ. 7, 105.] Ἀκληρωτὶ, Citra sortem, Lys. 140(=582.) Τὸν ταξίαρχον ἐκέλευον ἀκλ. τὴν ἡμετέραν τάξιν πέμπειν, Bud. [Dio Cass. 42. p. 194.]

[* Ἀνακληρόω, unde * “ Ἀνακλήρωσις, Schol. Pind. Ὀ. 7, 110.” Wakef. Mss.]

Ἀποκληρόω, Sortior, Sorte lego, pro simplici κληρῶ, præp. ἀπὸ non significante privationem, ut in ἀποκληρῶ supra exposito, sed vacante, Æsch. (55.) Ἀρχὰς δὲ φήσουσιν ἐκείνας εἶναι, ἃς οἱ θεσμοθέται ἀποκληροῦσιν ἐν τῷ Θησείῳ. Sic Lys. (790.) Ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀποκληρῶσαι. Thuc. 8, (70.) Οἱ δὲ τετρακόσιοι ἐσελθόντες ἐς τὸ βουλευτήριον, τότε μὲν Πρυτάνεις τε σφῶν αὐτῶν ἀπεκλήρωσαν, Schol. διὰ κλῆρον ἀποκατέστησαν. || Sorte distribuo, Plut. Cæsare, Τοῖς δὲ στρατιώταις χώραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωσε πολλήν. Apud Dionys. Areop. Eccl. Hier. pro In decurias contribuo, Ὅπως ἂν ἀποδειχθείη τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας ἡ διακόσμησις, τὸ μὲν ἄτακτον καὶ ἀκόσμητον καὶ συμπεφορημένον ἀποδιαστέλλουσα καὶ ἀποκληροῦσα, Ut demonstretur descriptionis hierarchicæ digestionem ita esse comparatam, ut quod inordinatum, inconditum ac temere congestum est, distinguat ac decuriet. Hæc Bud. Comm., citans ex eod. Dionys. ἀποκληροῦν pro Attribuere. || Ἀποκληροῦσθαι dicitur aliquid passiva voce pro Sorte legi, deligi. Citatur vero ἀποκεκλήρωται etiam pro Sorte obtigit. [“ Ruhnk. ad Rutil. p. 11.” Schæf. Mss. * Ἀποκεκληρωμένως, Chrysost. in Genes. 2, 15. * “ Ἀποκληρωτέον, Aristot. Polit. 6, 3.” Kall. Mss.] Ἀποκλήρωσις, Electio s. Creatio, quæ fit per sortes. || Attributio numerorum sigillatim unicuique facta, vicesque fungendi officii attributæ, Dionys. Areop. Καιρὸς ἂν εἴη, μετὰ τὰς ἱερουργίας, αὐτὰς ἐκθέσθαι τὰς ἱερατικὰς τάξεις τε καὶ ἀ., δυνάμεις τε αὐτῶν καὶ ἐνεργείας καὶ τελειώσεις. Hes. exp. τὸ μέρος. Apud Eust. autem memoratur et quædam ἀ. rhetorica, ἀπὸ τοῦ κλήρου dicta. Item quædam ἀ. Proverbialis, τύπωμά τι οὖσα ψυχῆς νοερᾶς: quo modo dicitur, Τίς ἡ ἀ. τοῦ τόδε τι εἰπεῖν; [Gl. Delegatio, Deputatio. * Ἀποκληρωτὴς, Plato de Rep. 10. p. 379. * “ Ἀποκληρωτικὸς, Sext. Emp. Pyrrh. 3, 79. Simpl. de Cœlo 1. p. 31. ad Epict. 242. Orig. c. Cels. 231. * Ἀποκληρωτικῶς, 9. (124.) 127. 255. 420. Œcumen. ad Act. 6. Dionys. Areop. 40.” Kall. Mss. “ Eust. 119, 19.” Seager. Mss. Basil. 1, 10. 3, 54. * Προαποκληρόω, Lucian. 2, 808.]

Διακληρόω, Sorte distribuo, divido. Et pass. ap. Plat. de LL. 6. p. 259(=268.) Τούτοις δὲ διακληρωθήτω τὰ μόρια τῆς χώρας κατὰ μῆνα, ἕκαστα ἑκάστοις, Sorte dividantur s. distribuantur. Διακληροῦμαι, active quoque accipitur pro διακληρόω, Theophr. H. Pl. 9, 5, (2.) de cinamomo, Διελόντες τρία μέρη, διακληροῦνται πρὸς τὸν ἥλιον· καὶ ἣν ἂν λάχῃ ὁ ἥλιος, καταλείπουσιν· ἀπιόντες δ' εὐθὺς ὁρᾶν φασὶ καιομένην ταύτην. Unde Plin. 12, 19. Est et alia fama, cum sole dividi ternasque partes fieri, dein sorte cremia discerni; quodque soli cesserit, relinqui ac sponte conflagrare. Sic Thuc. 8, (30.) p. 272. Ἐβούλοντο διακληρωσάμενοι, ἐπὶ μὲν τῇ Μιλήτῳ τῷ ναυτικῷ ἐφορμεῖν, πρὸς δὲ τὴν Χίον καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν πέμψαι, Schol. διαμερίσαντες κλήρῳ, Dispertientes sorte. Sæpe vero dicitur aliquis διακληροῦσθαι s. voce med. διακληρώσασθαι, pro Sortiri, et quidem in utraque hujus verbi signif., Xen. K. Π. 6, (3, 11.) Ὑμεῖς δ' οἱ τῶν ἁρμάτων ἡγεμόνες διακληρωσάμενοι, ὁ μὲν λαχὼν ὑμῶν, πρὸ τῆς φάλαγγος, τὰ μεθ' ἑαυτοῦ ἑκατὸν ἔχων ἅρματα καταστησάτω. App. B. C. 2. Τὰ δὲ ἔθνη διακληρούμενοι καὶ στρατιὰς ἐπ' αὐτοῖς, Πομπήϊος μὲν εἵλετο Ἰβηρίαν καὶ Λιβύην, Dem. (1380.) Διακληρωσάμενοι πρὸς σφᾶς αὐτοὺς, Philo de Mundo, Ἐν τῷ κόσμῳ κατὰ φύσιν ἕκαστα τῶν μερῶν διατέτακται τὰς οἰκείας διακληρωσάμενα χώρας: V. M. 1. Δίψα καὶ πεῖνα διακληρωσάμεναι τὰς κακώσεις, ἐν μέρει προσέκειντο, Sortitæ, ut ibi exp., sed malim, Sorte partitæ inter se. || Sorte lego, deligo, Bud. in Xen. K. Π. 6, (3, 12.) p. 100. Ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνοι ἀπεκρίναντο ὅτι οὐ καλὸν εἴη ταῦτα ὑφίεσθαι, διεκλήρωσεν αὐτοὺς, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτας ἧπερ ὑφίστατο. [Parthenius 35. Æsch. Suppl. 985.] Διακλήρωσις, Distributio, quæ fit sorte, Actio ipsa legendi sorte s. deligendi, sequendo signif., quam habet διακληρόω in Xen. l. c. [Appian. B. C. 1, 35.]

[* Ἐγκληρόω, Ælian. V. H. 8, 1. “ Toup. Emendd. 1, 30.” Schæf. Mss.]

Ἐπικληρόω, Sorte tribuo s. attribuo. Et pass. Ἐπικληροῦμαι, Sorte tribuor s. attribuor, Plato de LL. 6. p. 259(=267.) Φυλὴ δὲ μία τῷ μορίῳ ἑκάστῳ ἐπικληρωθεῖσα. Affertur et pro Sorte allego, e Dem. (518.) Παρούσης δὲ τῆς ἐκκλησίας, ἐν ᾗ τὸν ἄρχοντα ἐπικληροῦν ὁ νόμος τοῖς χοροῖς τοὺς αὐλητὰς κελεύει. Hic ἐπικληροῦν quasi Allegere dixit, inquit Bud. [Callim. H. in Dian. 23. Vide Κληρωτήριον.] Ἐπικλήρωσις, Attributio, quæ fit sorte, Actio ipsa allegendi sorte.

Κατακληρόω, Sorte lego s. deligo. Qua in signif. ponitur et med. κατακληρώσασθαι: Ὃν ἂν κατακληρώσηται ὁ Κύριος, quod ex 1 Reg. 14, (42.) affertur, Quem Dominus sorte legerit. Pro quo tamen alii, In quem Dominus sortem miserit. Veruntamen pass. Κατακληροῦμαι a Bud. affertur non pro Sorte legor, sed pro Sortito accipio, Sortior, Adipiscor, e Plut. Pompeio (41.) ubi de morte Mithridatis loquitur, Τὰ δ' ἐκεῖ πάντα πράγματα Φαρνάκης κατεκληρώσατο. [" Diod. S. 1, 543." Schæf. Mss.]

Προσκληρόω, Sorte allego s. lectum adjungo. Hanc enim primam esse hujus compositi signif., et maxime propriam existimo: unde est pass. ap. Act. 17, (4.) Προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, Adjuncti sunt Paulo et Silæ et consociati, quasi sorte lecti. Vel q. d. Sors hæc illis obvenit, ut et ipsi consociarentur Paulo. Fortasse autem quæ includitur hoc verbo signif., κλήρου, Sortis, ad gratiam divinam referenda fuerit, sicut κλῆρος regni cœlestis, supra e Chrys. || Sorte addico, Lucian. (2, 399.) Ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, q. l. affert Bud. 236. postquam dixit, προσκληροῦν esse Addicere, quasique Sortito affigere et circumscribere. Sed ego non video, quomodo verbum Circumscribere locum habere hic possit. [" Valck. Oratt. 395. Wessel. Ep. ad Ven. p. 12. Bast Lettre 120." Schæf. Mss.] Προσκλήρωσις, Adjunctio alicujus s. Consociatio tanquam qui sorte allectus est. [" T. H. ad Plutum p. 373." Schæf. Mss.] Συγκληρόω, Sorte ead. consocio: Basil. εἰς τὴν Ἰουλίτταν, de consociatione, quæ fit per conjugium, Ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἐξ ἀρχῆς συναφείᾳ χάριν ἔχειν τῷ συγκληρώσαντι, Deo, qui conjugii auctor fuit et agglutinator, i. e. τῷ συνάψαντι. Et pass. Συγκληροῦσθαι, ead. de re ap. Eund. Γυνὴ συνεκληρώθη σοι κατὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ βίου, Bud. Comm. 236. || At vero Idem in Lex. suo Συγκληρῶ exp. Consortem do, Necessitudine sortis conjungo, Consortio illigo; et subjungit ex Æsch. (52.) Ἡ τύχη, ἥ συνεκλήρωσέ με ἀνθρώπῳ συκοφάντῃ, βαρβάρῳ, cum prius dixisset συμπέπλεγμαι. Affertur autem et ex Aristide, Δοκεῖ δέ μοι συγκληρωθῆναι τῇ τύχῃ τῆς πόλεως ἡ μάχη: item, Ὥσπερ ἀνάγκῃ τινὶ καὶ φύσει συγκεκληρωμένων. Apud J. Poll. vero de athletis loquentem legimus συγκεκληρωμένος καὶ συλλαχών. Quo pertinet quidam Luciani l. a me in Κληρόω c., sc. Πῶς κληροῦσιν ὅντινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν καὶ παγκρατιάζειν. [Jambl. Protr. 34. Kiessl. " Ad Lucian. 1, 221. Callim. 1, 468." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 15, 28. Plut. Alcib. 19.] Συγκλήρωσις, Consociatio eorum, qui ead. sorte consociati sunt. Συγκλήρωσις, inquit Bud., est Sortium conjunctio et vitæ societas. Idem affert e Pand. de nuptiis, Σ. τοῦ βίου παντὸς, ubi vertit Consortium. [Gl. Consortium.]

ΚΛΙΝΩ, Reclino, Acclino, Il. Ψ. (170) Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, Πρὸς λέχεα κλίνων: 509. Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος, Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγὸν, Reclinabat s. Reponebat: Λ. (591.) οἱ δὲ παρ' αὐτὸν Πλησίοι ἔστησαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες, Δούρατ' ἀνασχόμενοι, Scuta humeris acclinantes, Inclinantes humeris. Et κλίνεσθαι, Reclinari, interdum et Recumbere, Jacere, Od. P. (339.) Ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων, Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ. Sic Cæs. B. G. 6. Ad arbores se applicant, atque ita paulum modo reclinatæ quietem capiunt. Il. Ψ. (335.) κλινθῆναι ἐϋξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ: 231. ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς Κλίνθη, κεκμηὼς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν. Et Epigr. ἔν ποτε νούσῳ Κεκλιμένη, Jacens aliquando in morbo. || Inclino. Et κλίνομαι, Inclinor. Diosc. Ἀρνόγλωσσον διττόν ἐστι· τὸ μὲν, μικρὸν, φύλλα ἔχον στενώτερα, καυλίῳ δὲ γωνιοειδεῖ κεκλιμένα ὡς ἐπὶ τὴν γῆν. I. e. ut Plin. interpr., Duo plantaginis genera: minor, angustioribus foliis, caule anguloso, in terram inclinato. Κλίνομαι est etiam Inclino me, Incumbo, Innitor. Il. Γ. (135.) Ἀσπίσι κεκλιμένοι. Κλίνειν in prælio hostes dicimur, cum in fugam eos vertimus, i. q. τρέπειν, Eust.; s. cum hostes in fugam inclinare cogimus. Il. E. (37.) Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοὶ, ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος Ἡγεμόνων,

A Od. I. (59.) Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς, In fugam verterunt, ἔτρεψαν, Schol. Quo sensu κλίνεσθαι is dicitur, qui in fugam inclinat, Liv.: Il. H. (254.) ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν. Sic Greg. Ἤδη κλινομένων αὐτῶν καὶ τὰ νῶτα μεταβαλλόντων, Cum inclinarent et terga verterent. Et κλίνειν μάχην, Facere ut acies inclinet, perculsa inclinet, e Liv.: Il. Ξ. (510.) ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς ἐννοσίγαιος. Sic in pass. ap. Hesiod. Θ. (711.) Ἐκλίνθη δὲ μάχη, Inclinabat acies. At ad Hebr. 11, (34.) Ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων, Exercitus exterorum in fugam verterunt. || Inclino, Deprimo, Soph. Aj. (131.) ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν Ἅπαντα τἀνθρώπεια, Inclinat s. Deprimit et rursus evehit. Sic Il. T. (223.) Ἀμητὸς δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς. Κλίνεσθαι dicuntur Quæcunque aliquo modo inclinant, i. e. aliquo motu perculsa, in alteram partem vergunt et ruinam minantur, Xen. Ἑλλ. 5, (2, 5.) Πρῶτον ἐρρήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκλίνετο. Qua signif. ipsum quoque κλίνω neutraliter capitur, ut Aristid. Ἔκλιναν τὰ πράγματα, Inclinarunt res, Inclinatæ sunt: Cic. Res inclinata est, laboratur vehementer. Xen. (Ἀπ. 3, 5, 13.) Ἡ πόλις ὅπως ποτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινεν. Sic Plin. In vitium inclinans. Ipsa quoque dies et sol dicuntur κλίνειν, Inclinare, cum in vesperam vergunt: κλίνοντος ἡλίου, Apoll. Rh. (1, 452.) Inclinante se sole: Liv. Sol meridie se inclinavit. Sic Luc. 9, (12.) Ἤρξατο ἡμέρα κλίνειν: 24, (29.) Κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Cic. dicit, Inclinato jam in pomeridianum tempus die. At Colum. Die jam in vesperum declinante. Κλίνομαι, Inclino et vergo, de loco aliquo in vicinum vergente, Od. N. (234.) Ἤπου τις νήσων εὐδείελος, ἦέ τις ἀκτὴ Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο, In mare vergens. || Declino, Deflecto: ἔκλιναν ἅρματα πρὸς ἐνώπια, Deflexerunt, ex (Il. Θ. 435.) Item κλίνειν πάλιν, Declinare et reflectere, In posteriora convertere, Avertere: Γ. (426.) Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο, Ὄσσε πάλιν κλίνασα. || Claudo, κλείω, unde

B

C ἀνακλίνω, Recludo, Aperio. ἀνοίγω, Eust.

[" Κλίνω, Phryn. Ecl. 93. Wakef. Herc. F. 1032. Jacobs. Anth. 6, 122. 7, 406. 9, 194. 313. 345. 12, 72. 119. Heyn. Hom. 5, 10. 69. 6, 222. 294. 8, 237. 500. Valck. ad Il. 22. p. 62. Phœn. p. 641. Clark. ad Il. A. 314. 482. ad Herod. 361. 698. (3, 104.) Toup. Opusc. 1, 245. ad Charit. 274. 306. ad Il. X. 3. Grammat., ad Mœr. 122. De fut., Brunck. Aristoph. 1, 34. Κλ. τὴν θύραν, ad Charit. 274. Πάλιν κλίνω, Heyn. Hom. 6, 366. Κλίνεσθαι, i. q. περιέχεσθαι, 7, 150. Κλίνεται ἡ μάχη, Gronov. ad Justin. p. 71. Fisch. Κεκλίαται, Heyn. Hom. 6, 94. 7, 127. 150. Κεκλιμένος, 4, 475. 5, 70. 127. 713. 6, 184. 7, 127. 781. 8, 118. 216. 235. 236. Vicinus, Musgr. Tro. 797. Jacobs. Anth. 12, 20. Diod. S. 1, 20. 165. 343. 394. ad Il. O. fin., ad Callim. 1, 142. De eo, qui periit, Jacobs. Anth. 6, 411. 8, 79. 11, 397. Conf. c. κεκλημ., 10, 210. 12, 72. Musgr. Tro. 797. Heyn. Hom. 6, 255. ad Charit. 306. ad Diod. S. 1, 315. Κεκλιμένος δουρὶ, Ruhnk. Ep. Cr. 293.

D Ἐκλίνθην, ἐκλίθην, Jacobs. Anth. 10, 143. Brunck. Apoll. Rh. 140. Heyn. Hom. 6, 208. ad Plut. 6, 378. Hutt., ad Callim. 1, 187. Κλιθεὶς pro ναίων, Heyn. Hom. 7, 127. Νόσῳ κλιθεὶς, ad Malal. 1, 339. Κλινεὶς, Longus 77. Vill. bis, Brunck. Aristoph. 2, 246. (Κατακλινεὶς, ad Plut. 5, 317. H.) Κλινάμενος, Heyn. Hom. 6, 184." Schæf. Mss.]

Ἀκλινὴς, ὁ, ἡ, Qui non inclinatur, neque huc neque illuc inclinatur et vergit. Epigr. Ἀκλινὲς, ἀστυφέλικτον, de fabrica Semiramidis. Greg. de Theologia, Γῆ μὲν ἕστηκε παγία καὶ ἀ.: Idem, Εἰ τοῦ κακοῦ μένοντος ἀ., τὸ καλὸν ῥᾷστα κλίνοιτο. Paulo ante dicit ἄτρεπτος, et paulo post ἀκίνητος. Et τὸ ἀ., neutraliter et subst. pro Firmitate et Stabilitate, qua res aliqua inclinari nequit. Philo V. M. 1. Ὥσπερ τὸ ἀ. τῆς εὐπραγίας ἐν βεβαίῳ παρ' αὐτοῖς εὖ μάλα σφραγισάμενοι, Quasi stabilem prosperitatem ap. se tanquam annulo obsignatam affirmarint, Turn. Metaphorice vero homo aliquis ἀκλινὴς dicitur pro Rigidus, et qui flecti nequit: ut δικαστὴς, J. Poll. qui et

ἄτρεπτος et ἀπαράτρεπτος. Item ap. Synes. Ep. 56. Καὶ τοῦ λοιποῦ σφενδαμνίνῳ μοι καὶ ἀκλινεστέρῳ συνέσεσθε, Rigidiorem me experiemini. [" Wakef. S. Cr. 3, 56. 4. tit. et 202. Jacobs. Anth. 11, 386. Lobeck. Aj. p. 347. De vino, Toup. Opusc. 1, 498." Schæf. Mss. Oribas. Collect. 6, 20. πυρετοί. * "Ἀκλινῶς, Philo 2, 669. Plut. Amat. 765. (9, 66.) J. Poll. 8, 11. Const. Manass. Chron. p. 43. Amphil. 128. Dionys. Areop. 14. 63. 65." Kall. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 407. *Ἀκλινέως, 133. 407. 408." Schæf. Mss. "Ἀκλινῶς, Ἀκλινέως, ad Hesych. 1, 550, 24." Dahler. Mss.]

Ἑτεροκλινὴς, In alteram partem inclinatus, In alteram partem vergens: νίκη, Victoria in alteram partem inclinata, ap. Hom. posteros, pro ea, quam ipse Hom. ἑτεραλκῆ dicit: κλίνειν enim et κλίνεσθαι ita usurpari supra dictum fuit. [" Phalar. 240." Schæf. Mss. Xen. K. 2, 8. Dio Cass. 57. p. 617. * "Ἑτεροκλινῶς, Arrian. in Epist. 3, 12. p. 405. *Ἑτεροκλινέω, Symm. Ps. 16, 11. (Schleusner. Lex. V. T. habet Ἑτεροκλίνω, verbum nihili:) Pallad. V. Chrys. p. 40. (Opp. K. 4, 202. et not.) *Ἑτεροκλινία, Clem. Epist. ad Jac. 14." Kall. Mss.] "Ἰσοκλινὴς, Æqualiter vergens et " inclinans, In neutram partem magis inclinatus, " Æque propensus, Ad æquilibrium quoquoversus " tendens. Aristot. de Mundo, Νόμος ἡμῖν ἰσοκλινὴς " ὁ θεὸς, οὐδεμίαν ἐπιδεχόμενος διόρθωσιν ἢ μετάθε-" σιν." "Ὁμοκλινέες, Simul accumbentes, Nonn." [Jo. 19, 4. *Ὁμόκλινος, idem, Herod. 9, 16. *Πολυκλινὴς, Manetho 3, 332. σύνευνος. *Ταυτοκλινὴς, Strabo 2. p. 198., 17. p. 655. Sieb.]

Κλίμα, Cœli inclinatio, Clima. Spatium esse dicitur duobus respondens parallelis, quo diei longitudo ad dimidiatam horam variatur. Vitr. 1, 1. de Architectis Instituendis, Disciplinam vero medicinæ novisse oportet propter inclinationes cœli, quæ Græci κλίματα dicunt. Pontanus de Reb. Cœlest. 1. vocat Clivos. Herodian. 2, (11, 8.) Οὐδέ τι ἦν γῆς μέρος, ἢ κλίμα οὐρανοῦ, ὅπου μὴ Ῥωμαῖοι τὴν ἀρχὴν ἐξέτειναν. Philo V. M. 1. Παρὰ τὰς ἐν τῷ νοτίῳ κλίματι χώρας, Præter eas regiones, quæ australi inclinationi subnixæ sunt, Turn.: de Mundo, Μεγάλα κλίματα τῆς οἰκουμένης, Tractus ingentes orbis terrarum, Bud. Vide et Ἔγκλιμα. || Apud Colum. 5, 1. de formis agrorum dimetiendis, κλίμα in geometricis mensuris ponitur: sic autem ibi legitur, Κλίμα quoquoversus pedum est LX. Ibid., Pes multiplicatus, in passus et actus et climata et jugera et stadia centuriasque, mox etiam in majora spatia procedit. || Declivitas, Devexitas: κλίματα ὀρῶν ap. Eust., Clivi a vertice montis in valles concavas declinantes. Sic ap. Philon. V. M. 1. Ἐκ τῶν πρὸ ποδῶν ἄχρι τῶν κορυφῶν ὅλα τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα δένδρεσι κατασκίοις συνύφανται, Tota montium declivitas. Sic accipi posse videtur ap. Esdram 2. Ἕως κλιμάτων τῶν καταβαινόντων ἀπὸ πόλεως Δαβίδ. Exp. tamen ibi Gradus. Possit sic quoque accipi ap. Alex. Aphr. Probl. 2. Διὰ τί μᾶλλον κλίμα κατίεμεν ἢ ἀνίεμεν; Cur per loca declivia et devexa facilius descendimus quam ascendimus? Sed vocabulo magis speciali redditur Scala. [" Heyn. Hom. 7, 665. ad Mœr. 109. Ammon. 83." Schæf. Mss. Arrian. Epict. 2, 15. Alphei Epigr. 5. *Τετράκλιμος, Nicet. Annal. 20, 1.]

Κλίσις, ἡ, Inclinatio: ἰθεῖα κλίσις, Recta inclinatio, e Dionys. P. Apud Eund. (1095.) κλίσις ἠελίοιο, Inclinatio solis, qua sc. in occasum vergit: ταλάντων, Eust. ex Hom., ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεὺς, eadem quæ ῥοπὴ, Inclinatio illa, qua lanx altera pondere graviore deorsum vergit. Est et vocab. castrense et militaris disciplinæ: ut κλίσις ἐπὶ δόρυ, Flexus quo declinat miles in hastam, i. e. ad dextram. Polyb. de exercitatione militum sub Africano loquens, (10, 21, 1.) Ἦσαν δὲ κινήσεις, ἃς ὑπελάμβανε πρὸς πάντα καιρὸν ἁρμόζειν, αἷς ἔδει συνειθίσθαι τοὺς ἱππεῖς, αὗται· αἱ καθ' ἵππον μὲν κλίσεις ἐφ' ἡνίαν, καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ: Flexus in dextram et in sinistram. Hasta enim dextra tenetur, et habena sinistra. Dicitur et ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, pro ἐφ' ἡνίαν, ab Æliano: ut ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφειν, et ἐπὶ δόρυ περισπᾶν et ἐπ' ἀσπίδα. Bud. || Est et Vocab. Grammaticum: Declinationem Lat. vocant, Gell. vero et Inclinatum et Inclinamentum.

A || Figura Gramm., quæ μετάκλισις quoque et μετάληψις dicitur, ὅταν ἡ προτεθεῖσα πτῶσις οὐ φυλάξῃ τὴν ἑαυτῆς ἀκολουθίαν, ἀλλ' εἰς ἑτέραν πτῶσιν μετακλιθείη ἢ μεταληφθείη, (Il. B. 681.) τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον, Eust. Sic Virg., Urbem quam statuo, vestra est. [" Heyn. Hom. 8, 500. Clark. ad Il. A. 314. Conjugatio, ad Mœr. 71. I. q. περιοχὴ, Heyn. Hom. 7, 150." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 1, 25. LXX. Ps. 127, 3. Ἐν ταῖς κλίσεσι τῆς οἰκίας, In lateribus domus.]

Κλιτὸς, Qui declinatur s. inclinatur: τόπος, Locus declivis, devexus, κατωφερὴς, Hes. Sed fortassis leg. κλίτος, τόπος κατωφερής. [" Clark. ad Il. A. 482." Schæf. Mss.] " Κλίτον exp. Porticus, cum Hesychio " κλίται sint στόαι: necnon ἕδραι εἰς τὸ κατακλίνε-" σθαι."

Ἄκλιτος, ὁ, ἡ, Qui non declinatur: ὀνόματα ap. Gramm., Nomina indeclinabilia, qualia sunt μῆχος, ὄφελος et similia, Eust. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 404. 3, 2. 7." Schæf. Mss. *Ἀκλίτως, Eust.
B 122, 51. Schol. Aristoph. Θ. 627. * "Ἀκλισία, Indeclinabilitas, sit venia verbo, Apollon. Ms. fol. 122. b." Bast. in Ind. Scap. Oxon. *Δύσκλιτος, Etym. M. 809.] Ἑτερόκλιτος, Alius et diversus a communi ratione declinandi: Vocab. Gramm. est, ut præcedens: ἑτερόκλιτα enim nomina vocant, Quorum obliqui a nomin. et recto casu non formantur regulariter, sed alia et diversa ratione declinantur, ut a Ζεὺς fit Διὸς, ab ὕδωρ fit ὕδατος, a γυνὴ fit γυναικὸς, a μάρτυς fit μάρτυρος, et quæ hujusmodi sunt. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 390. 392. 2, 178." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. B. 146. Eust. Il. p. 85, 44.] Ἑτεροκλίτως Declinatione diversa a communi et usitata, More eorum, quæ diversa et alia declinatione inflectuntur quam nomina regulariter declinari solita. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 178. Bast Lettre 80." Schæf. Mss. Schol. ined. in Soph. El. 447. Eust. Il. A. p. 85, 41. 44. * " Μονόκλιτος, Herodian. Epimer. 191." Boiss. Mss. *Ὁμόκλιτος, Opp. Ἁ. 4, 352. al. *Ὁμόκτιτος.]

C Κλιτικὸς, Declinativus, VV. LL. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 343." Schæf. Mss.]

Κλιντὴρ, ῆρος, ὁ, Sella apta ad declinandum corpus, in qua reclinari possumus, reclivi cervice recumbere possumus, δίφρος ἀνακλιτὸς, Hes.: Eid. κλιντῆρες, δίφροι, κλίναι. [Theocr. 2, 86. 113. 24, 43. Anecd. Bekkeri 272. Phot. εἶδος φορείου· ἔστιν δὲ καὶ * κλινοκαθέδριον.] Κλιντήριον, Lectulus, Sellula, in qua reclivi cervice recumbi potest. [" Aristoph. Fr. 243. Toup. Opusc. 2, 156. ad Lucian. 1, 399. T. H. ad Dial. p. 108." Schæf. Mss. * Κλιντηρίδιον, Photio κλινίδιον.]

[* Κλιδὸν, Opp. K. 1, 355.]

Ἀνακλίνω, ET Ἀγκλίνω poët. per sync., Reclino, Il. Δ. (112.) ποτὶ γαίῃ Ἀγκλίνας, Cum in terram reclinasset, posito ἀγκλίνας pro ἀνακλίνας, per sync.: ubi Eust. εἰς γῆν ἀνακλῖναι vult i. esse q. εἰς γῆν καταθεῖναι. Lucian. (2, 932.) Ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος. || Facio discumbere, Athen. 10. Κατὰ γὰρ εἰσόδους ὑφιστάμενος, οὓς μὲν εἰσῆγεν, οὓς δὲ ἀνέκλινεν.
D Sic Luc. 12, (37.) Ὅτι περιζώσεται καὶ ἀνακλινεῖ αὐτούς. At in Ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, verbum ἀνέκλινεν non significat Recumbere fecit, sed potius Cubare fecit, Composuit illum in præsepe, tanquam in cubile. Alii, Reclinavit eum in cubile. || Aperio, Expando, Explico, Herod. Οἱ δὲ ἀνακλῖναι μὲν τὴν θύραν οὐ κατετόλμησαν, quemadmodum et Od. X. 155. θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν Κάλλιπον ἀγκλίνας, Eust. exp. ἀνοίξας: habent tamen quædam exempl. ἐγκλίνας, mendose, ut infra quoque dicetur. Il. E. (751.) Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι. || Ἀνακλίνομαι, pass. Reclinor, Me reclino, Recumbo: unde ἀνακλινθέντες ap. Hom.: ἀνακλίνεται ἐπὶ τὰ δεξιὰ, In dextrum latus recumbit, vel In dextram partem. || Discumbo: ut ἀνακλίνω pro Discumbere facio. " Ἀγκλίνας, Æol. sync. pro " ἀνακλ." [" Phryn. Ecl. 92. Heyn. Hom. 5, 141. Brunck. Apoll. Rh. 8. Aristoph. 2, 26. Toup. Add. in Theocr. 390. Valck. ad x. Id. p. 64. Phœn. p. 620. ad Thom. M. 61. ad Charit. 274. ad Od. A. 524. ad

Herod. 277. 378. ad Callim. 1, 40.: τὴν θύραν, Kuster. Aristoph. 212. Ἀγκλίνας, Heyn. Hom. 4, 575." Schæf. Mss. Ἀνακεκλίσθαι, Euryphamus ap. Gal. 665. * Ἀνάκλιμα, Mathem. vett. p. 32. "Ἀγκλιμα, J. Poll. 1, 90.] Ἀνάκλισις, ἡ, Reclinatio; Recubitus, Accubitus ut in cathedra, secundum Bud. A Suida et Hes. exp. ἀνάπαυσις. || Capitur et pro Discubitus. || Plut. autem pro Surrectione e somno accipit, Bud., citans h. Ejus in Antonio (72.) l., ubi de morsu aspidis loquitur, Κάρον ὑπνώδη καὶ καταφορὰν ἐφελκόμενον ἱδρῶτι μαλακῷ τοῦ προσώπου καὶ τῶν αἰσθητηρίων ἀμαυρώσει, παραλυομένων ῥᾳδίως, καὶ δυσχεραινόντων πρὸς τὰς ἐξεγέρσεις καὶ ἀνακλίσεις ὥσπερ οἱ βαθέως καθεύδοντες. [" Jacobs. Anth. 11, 97." Schæf. Mss. Hippocr. 197.] Ἀνακλισμὸς, Recubitus, Accubitus, ἀνάκλισις, Recubitorium. Nam Erotian. ἀνακλισμοῦ ap. Hippocr. (783.) exp. ἀνακλιντηρίου. Ἀνάκλιτος, ὁ, ἡ, Reclinatus, Recumbens: ἀνάκλιτον, ἀνακεκλιμένον, Hes. Sed in VV. LL. ἀνάκλιτος exp. Reclinatorius, et citatur e Plut. Romulo (26.) θρόνος ἀ. [Hippocr. 261, 23. δίφρος. * " Ἀνάκλιτον, τὸ, (Sella, quæ habet, in quod reclinari dorsum possit,) ad Od. A. 132." Schæf. Mss. Cantic. 3, 10. Gl. Fulcrum, Pluteum. " Cosmas Indicopl. in Beschrieb. des Monum. Adulitani." Schn. Lex.] " Ἀνακλιτικὸς, Inclinatus, vel Discubitorius, " VV. LL. sed sine exemplo." Ἀνακλιντήριον, Recubitorium, pro quo dicitur ET Ἀνάκλιντρον per sync.: J. Poll., enumeratis nominibus eorum, super quæ recubamus, subjungit, Τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον, ἐπίκλιντρον Ἀριστοφάνης εἴρηκε. Hinc et Phrynichus ait Atticos ἀνάκλιντρον non dicere, sed ἐπίκλιντρον. Sunt qui velint ἀνακλιντήρια esse, s. ἀνάκλιντρα, quæ ap. Lamprid. Heliog. Accubita s. Accubitæ appellantur. Eust. κλισμὸν esse ait ap. Hom. Genus quoddam θρόνον, quod ejus posteri ἀνάκλιντρον vocitarint. [Lobeck. Phryn. 132. " Ad Od. A. 132." Schæf. Mss. " Schol. Il. I. 200. Hes. v. Κλισμός." Wakef. Mss. * " Ἀντανακλίνω, Nicet. Eugen. 7, 328. * Ἐπανακλίνω, Eumath. 325." Boiss. Mss. Symm. Cant. 2, 5. Hippocr. 403.] " Ἐπανάκλισις, " esse dicitur Retrocessio, Inclinatio aciei ad sini- " stram." [* Κατανακλίνομαι, Æsop. Fab. p. 198. * Παρανακλίνω, Sirach. 47, 20. * " Προσανακλίνω, Germanus in Dormit. B. Mar. p. 95." Boiss. Mss. Προσανακλίνομαι, Gl. Accubo. * Προσανάκλισις, Lucian. 2, 431. * " Συνανακλίνω, Eumath. 14. 146. 165. 281. Procl. Arch. Cp. p. 77. Euseb. V. C. 1, 15." Boiss. Mss. * Συνανακλίνομαι, Gl. Concubo: * Ὑπανακλίνω, Ὑπανακλίνομαι Succumbo.]

Ἀντικλίνω, Contra declino et dejicio; Ex adverso annuo, citatur e Musæo [107.]

Ἀποκλίνω, Inclino, Vergo, Deflecto, Od. T. (555.) Ὦ γύναι, οὔπως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον Ἄλλῃ ἀποκλίναντ'· ἐπειὴ κ. τ. λ. Pro Vergo et respicio in aliquem, ap. Æschin., teste Bud. Item pro Incumbo, i. e. ἀπερείδομαι, ἀποστηρίζομαι, ut scribit Idem, citans ex Aristot. Probl. s. 6. Διότι τοῖς ἠρεμοῦσι τὸ ὑγρὸν εἰς ἓν μόριον ἀθρόον ἀποκλίνει. Pass. est Ἀποκλίνομαι, Inclinor, Impellor: Ἀποκλινθεὶς εἰς ὄχθην, Plut. (Romulo 2.) exp. In ripam impulsus, depulsus. Citatur præterea Ἀποκλινθεὶς εἰς ὕπνον, pro Delapsum in somnum. || Ἀποκλίνω, metaph. signif. pro Animum inclinatum habeo, Inclinatus sum animo, Animum converto ad aliquid, Dem. (13.) Πάλιν ῥαΐσας, οὐκ ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν ἀπέκλινεν, Non convertit animum ad inertiam, Non se dedidit inertiæ. Sic in Vita Æschinis, Μετὰ δὲ ταῦτα προκόπτων τῇ ἡλικίᾳ, ἐπὶ τὸ πολιτεύεσθαι ἀπέκλινε. Jungitur et cum præp. εἰς, Dem. Ἀποκλίνει εἰς εἰρήνην, Inclinat ejus animus ad pacem. Liv., Inclinatur ad pacem animus. At Inclinat sine adjectione aliud potius significare solet. Sed et in illo Hom. l. modo c. sumitur pro Deflecto, metaph.; nam intelligit Deflectere a veritate, tanquam a recta via. Et Eust. ibi annotat, ab illo ἀποκλίναντα originem habuisse παρακλιδόν: quo alibi utitur pro ἀποκλίνας τῆς ἀληθείας. Od. Δ. (347.) οὐκ ἂν ἔγωγε Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω. [" Thom. M. 366. Diod. S. 1, 436. 2, 23. 356. Theocr. 3, 38. Abresch. Lectt. Aristæn. 270.

A Toup. Opusc. 1, 223. ad Herod. 290. 361. Bergler. Alciphr. 212." Schæf. Mss. Ἀποκλῖναι καλῶς, Schol. Aristoph. N. 583. * Ἀποκλινὴς, Manetho 6, 62.] Ἀπόκλιμα, Acclivitas, Arduitas, Bud.: vide Κλιτύς. [" Ad Charit. 787. Heyn. Hom. 7, 207." Schæf. Mss. Suid. 1, 277. Schol. Il. B. 729.] Ἀπόκλισις, Inclinatio. Dicitur, inquit Bud., quasi ῥοπὴ, cum onus in unam partem vergens deprimit. Plut. Pompeio (47.) de conciliatione Crassi et Pompeii loquens, Ἡ γὰρ ὥσπερ ἐν σκάφει τὰς ἀ. ἐπανισοῦσα τῆς πόλεως ἰσχὺς, εἰς ἓν συνελθοῦσα καὶ γενομένη μία —— ἀνανταγώνιστον ῥοπὴν ἐποίησεν. [" Heyn. Hom. 5, 487. 7, 207. ad Diod. S. 1, 92." Schæf. Mss. * " Ἀποκλιτέος, Greg. Naz. Or. 14. p. 223." Boiss. Mss. * Ἀπόκλιτος ἡμέρα, Plut. 7, 108. * Ἐναποκλίνω, Philostr. Icon. p. 867. * Προσαποκλίνω, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 123. * Συναποκλίνω, Joseph. B. J. 1, 24, 2.]

[* Διακλίνω, Plut. Alex. 54. Polyb. 11, 9, 8. * Διάκλισις, Plut. Pyrrho 21." Kall. Mss.]

B Ἐγκλίνω, Inclino. Et in pass. ἐγκλίνομαι, Inclinatus sum, Inclinatus recumbo, Innitor. Il. Z. (77.) de Ænea et Hectore, πόνος ὔμμι μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, In vos res Trojana inclinata recumbit: Virg., in te omnis domus inclinata recumbit, ἀνάκειται. Polyb. Καὶ ἅμα ἐνεκλίθη αὐτῷ, In eum inclinatus recubuit. Sic fere Seneca, Ut nihil esset, ubi se dolor tuus inclinaret. Plut. Ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, Innixi. Ea vero signif., qua Cic. Ad Stoicos incliuat, et Plin. In vitium inclinans, Aristot. dicit itidem ἐγκλίνειν, neutraliter, Polit. 2, 4. de mixta rep. Φαίνεται μοναρχικὸν οὐδὲν, ἀλλ' ὀλιγαρχικὰ καὶ δημοκρατικὰ, μᾶλλον δ' ἐγκλίνειν βούλεται πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. Præterea sicut animus dicitur Inclinare s. Inclinatus esse, i. e. Propensus esse, aut Aliquis animo inclinare, vel inclinato esse, ita etiam ἐγκλίνειν absolute ponitur. Plut. (8, 814.) Ὡς ᾐσθάνετο τοὺς πολλοὺς ἐγκεκλικότας καὶ παρέχοντας ὑφ' ἡδονῆς ὅ, τι βούλοιτο χρῆσθαι, Ubi sensit eos inclinare animis. Similiter Bud. ap. Plut. Cæs. Πρὸς τὴν τύχην ἐγκεκλι-

C κότες τοῦ ἀνδρὸς, interpr. Inclinantes, Faventes: qua signif. Cic. Inclinant ad hoc meum consilium adjuvandum. Sicut etiam Inclinare acies dicitur, et Inclinare miles in fugam, cum victus cedit et tergum vertit; ita etiam ἐγκλίνειν neutraliter usurpatur, sicut κλίνεσθαι quoque, ut supra annotatum fuit. Xen. Ἑλλ. 7, (2, 14.) p. 366. Ἐγκλίνουσιν οἱ πολέμιοι: 2, (4, 24.) p. 280. Οἱ δ' ἐς χεῖρας μὲν ἐδέξαντο, ἔπειτα δὲ οἱ μὲν ἐξεώθησαν ἐς τὸν ἐν ταῖς Ἀλαῖς πηλὸν, οἱ δ' ἐνέκλιναν, Alii vero inclinabant, vel Inclinabant in fugam, Liv.: 4, (5, 16.) Ὡς δ' ἐνέκλιναν οἱ πελτασταί. Sic Plut. Fabio, Ἐγκλίναντες ἔφυγον. Polyb. 16. Τοῦ δὲ πολεμίου σκάφους ἐγκλίναντος, καὶ ποιουμένου τὴν ἀποχώρησιν ὡς πρὸς τὴν γῆν, Hostili autem navi declinante, seque tanquam ad terram recipiente, Bayf. Ἐγκλίνεσθαι est etiam vocab. Gramm.; dicuntur enim vocabula aliqua ἐγκλίνεσθαι, cum accentu suo, quo elevari in pronuntiando solent, in præcedentem vocem aut etiam syllabam rejecto, inclinata in illam quasi recumbunt: ut κλῦθί μευ, πώ-

D μοι, οὔπω, οὔ τέ τί πω, γάρ πω, φημί σοι, σοί φημι, πώ ποτε, πώ μαλα: item οἵ τινες, ὧν τινων: item ἥμιν pro ἡμῖν. At in μάρτυροί ἐστε non recte ἐγκλίνεσθαι τὸ ἐστὲ, tradit Eust., e quo sunt et illa. In h. autem l. Od. X. 155. pro θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν Κάλλιπον ἀγκλίνας, ex Eust. reponendum ἐγκλίνας, qui exp. ἀνοίξας, cujus expositionis mentionem feci in Κλίνω. [" Ad Charit. 526. Brunck. Apoll. Rh. p. 8. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 202. Diod. S. 1, 552. Heyn. Hom. 5, 197. 715. ad Dionys. H. 3, 1541. ad Lucian. 1, 240. Valck. Hipp. p. 215. Zeun. ad Xen. K. Π. 322. Grammat., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 200. * Ἐγκλιτέον, Heyn. Hom. 6, 310 628. 633. 8, 656." Schæf. Mss. " Schol. Il. M. 204. Heyn." Boiss. Mss. * Ἐγκλίνιος νεκρὸς, Andr. Cret. 240. * Ἐγκλιδὸν, Hom. Hymn. 23, 3. Apoll. Rh. 1, 790. 3, 1008.] Ἔγκλιμα, Inclinatus, Inclinatio. Est etiam Vocab. astronomicum, ut κλίμα. Proclus, Κατὰ πᾶν ἔγκλιμα τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν ἔχουσι, In omni plaga eand. servant inter-

capedinem, VV. LL. Sed non incommode possumus ad verbum reddere Inclinatione: Gell. 14, 1. Sub ea inclinatione cœli, sub qua tunc Chaldæi fuerunt. Paulo post dicit, Sub diversis cœli regionibus. Ibid. ead. signif., Quanta partium circulorumque cœli e devergentia et convexionibus mundi varietas sit, quis non videt? || In navi dicitur Id, in quod gubernator inclinatus decumbit, J. Poll. 1. Ἵνα δὲ κατακλίνεται ὁ κυβερνήτης, ἔγκλιμα καλεῖται. [" Inclinatio aciei in fugam, Polyb. 4, 58, 8." Seager. Mss.] Ἔγκλισις, Inclinatio, Aristot. Pol. 7, 11. de urbium situ, Αἵ τε γὰρ πρὸς ἕω τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι καὶ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ὑγιεινότεραι, Quæ in orientem devergunt, inclinant. Dicitur etiam de cœli inclinatione et devergentia, sicut ἔγκλιμα: ut πόλου ἔγκλισις, Inclinatio s. Devergentia poli: cui opp. ἔπαρσις, ἔπαρμα, ἔξαρμα, Strabo. A Suida exp. παρατροπή. [" Thom. M. 419. Dawes. M. Cr. 370. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 263. 3, 147. Dionys. H. 5, 41. 207. Modus, ap. Grammaticos, Heyn. Hom. 5, 415. Valck. ad Lesbon. 186." Schæf. Mss. * " Ἀνέγκλιτος, Plut. de EI ap. Delph. 393(=544.)" Kall. Mss.] B Ἐγκλιτικὸς, Qui ἐγκλίνεσθαι solet. Dicitur ap. Gramm. de iis vocibus, quæ accentum in præcedentem vocem aut syllabam rejicere solent: de qua re dixi in Ἐγκλίνω. [Schol. Aristoph. A. 155. Eust. Od. A. 170. * Ἐγκλιτικῶς, Schol. Soph. Antig. 7. * Μετεγκλίνω, Jo. Malal. 1, 27.] Παρεγκλίνω, Aliqua e parte inclino, Aliquantum inclino et devergo, Plut. (7, 565.) Πιθανόν ἐστι τὰς ἀτόμους ἐξολισθεῖν καὶ διαλυθῆναι καὶ παρεγκλίναι. Exp. etiam In latus inclino s. declino. [Athen. 454. 701. Hippocr. 822.] Παρέγκλισις, Deflexus et inclinatio in latus, Gal. ad Gl. 1. τῆς ὑστέρας, Vulvæ ad latus inclinatio. [Plut. 9, 499. 504. * " Ἀπαρέγκλιτος, Philostr. ap. Boiss. ad Marin. 70. Lucian. Hermot. 68." Boiss. Mss. Suid. v. Αὐθέκαστα, Paul. 122, 14. * Ἀπαρεγκλίτως, Schol. ad Plat. de LL. p. 4. Ruhnk. * Ὑπεγκλίνω, Orph. Arg. 1203.]

Ἐκκλίνω, Declino, Deflecto, Herod. Ἐξέκλινεν ἀπό σφων, Ab ipsis declinabat, Xen. K. Π. 1, (4, 23.) C Ἐκκλίνουσι καὶ φεύγουσι, Declinant et fugiunt, Inclinata acie in fugam vertuntur. Ex (3, 3, 28.) citatur cum accus., Ἐξέκλιναν [Ἐνέκλ.] καὶ τούτους, pro Nec hos sustinuerunt: Impetum alicujus declinare, Cic. || Inclino, Vergo, Aristot. Polit. 2, 9. Τὰ μὲν εἰς δῆμον ἐκκλίνει μᾶλλον, τὰ δὲ εἰς ὀλιγαρχίαν. Sic fere Plin. Paulum declinans a topazio in aurum. Supra ἐγκλίνειν Aristot. in ead. re dixerat. [" Boiss. Philostr. 535. ad Herod. 658. Plut. Mor. 1, 941." Schæf. Mss. * Ἐκκλιτέον, Athen. 120.] Ἐκκλινὴς, Declivis, Proclivis, Propensus, Pronus, Bud. citans ex Aristot. [Probl. 15, 6.] sicut ἐκκρεμὴς, et ἐπικλινής. Quæ signif. e posteriore verbi ἐκκλίνω signif. manat. [* Ἔκκλιμα, Diod. S. 20, 12.] Ἔκκλισις, Declinatio: τοῦ κακοῦ, Basil. Epist. Declinatio mali, ut Declinatio periculi, ap. Cic., Declinatio a malo, ut Idem dicit Declinationem facere a malo. Quod porro idem Cic. dicit Tusc. 4. A malis natura declinamus: quæ declinatio si cum ratione fiet, cautio appelletur: ex hac Stoica definitione desumtum est, εὐλάβεια, εὔλογος D ἔκκλισις. [Symm. Esaiæ 58, 6. Theod. 2, 5. Jer. 28, 16. * Ἐκκλίτης, Diog. L. 2, 130. 165. al. ἔκλυτος. * Ἔκκλιτος, Schweigh. ad Simpl. 236. " Ad Timæi Lex. 203." Schæf. Mss. * " Ἀνέκκλιτος, Schol. Il. B. 797. Hes. * Ἐκκλιτικὸς, Arrian. p. 84." Wakef. Mss. * Ἐκκλιτικῶς, Idem Philos. 2, 24. * " Διεκκλίνω, Schol. Apoll. Rh. 2, 70." Kall. Mss.] " Ἐπεκκλίνω, " exp. simpl. Declino, Devito." Παρεκκλίνω, Aliquantum declino, Paulum declino, Cic. Plin.: Aristot. Παρεκκλίνουσιν ἀλλήλας, Eth. 2, 1. de etymo vocabuli ἦθος, ab ἔθος sc., Ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔσχηκε, μικρὸν παρεκκλῖνον ἀπὸ τοῦ ἔθους: pro quo mendose in Flor. Edit. παρεγκλίνον. Accipitur etiam transitive pro Declinare facio, Deflecto, ἐκτρέπω et παρευθύνω, A recta via declino aliquem: Liv. Si quo ego inde agmen declinare voluissem. [Schol. Apoll. Rh. 3, 281. Dionys. H. 1, 300. Aristot. H. A. 1, 883. 2, 17. * Παρέκκλισις, Stob. Ecl. Phys. 1, 40. * Συνεκκλίνω, Diod. S. 3, 112.] " Ὑπεκκλίνω, Subdeclino, " Clam declino." [Const. Manass. Chron. p. 130.]

Ἐπικλίνω, Acclino. || Inclino. Et Ἐπικλίνομαι, pass., Inclinor, Thuc. 2, (76.) p. 73. Δοκοὺς μεγάλας ἀρτήσαντες ἁλύσεσι μακραῖς σιδηραῖς ἀπὸ τῆς τομῆς ἑκατέρωθεν, ἀπὸ κεραιῶν δύο ἐπικεκλιμένων, καὶ ὑπερτεινουσῶν, ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες ἐγκαρσίως, Supra murum inclinatis porrectisque, Valla. Neutraliter etiam pro Inclino, Declino ad, Vergo ad: Ἐπικλίνουσα πρὸς θάλασσαν, Aristid. || Ἐπικλίνεσθαι, i. q. ἐπικεῖσθαι, Jacere super: ut exp. ap. Apoll. Rh. 2, (417.) Αἶα δὲ Κολχὶς Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν: nisi malimus ἐπίκειται vertere Adjacet, ut suo loco ostensum est; et sic a præcedenti l. Aristidis non erit diversum. [" Jacobs. Anth. 12, 119. Boiss. Philostr. 618. Heyn. Hom. 6, 294. 335. Brunck. Aristoph. 2, 26. Toup. Opusc. 1, 245.: τὴν θύραν, Kuster. Aristoph. 212. Ἐπικέκλιται, Adjacet, Musgr. Tro. 797." Schæf. Mss.] " Ἐπίκλισις, Incli- " natio, s. Acclinatio. Affertur enim e Gregorio, " Κατὰ τῶν σχιδάκων ἐπίκλισιν, pro Lignorum ac- " clinatione." [Gl. Inclinatus.] Ἐπικλινὴς, Declinans, Deorsum vergens: ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον, Callim. (Fr. 312.) Et neutr. τὸ ἐ., Inclinatio, Devergentia, Proclivitas. || Declivis, Devexus, Devergens, Plut. (Anton. 45.) Καταβαίνουσιν ἀπὸ λόφων τινῶν ἐπικλινῶν, Thuc. 6, (96.) p. 229. Ἐξήρτηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ἐπικλινές τε ἐστὶ, καὶ ἐπιφανὲς πᾶν εἴσω: loquens de epipolis Syracusanis, q. l. paulo ante dicit ἀπόκρημνον esse καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως κείμενον. [Diosc. 4, 21. * " Ἐπικλινῶς, Philo de Cherub. 118. Ed. Par." Boiss. Mss.] Ἐπικλίντης, Inclinans: transitive accipiendo pro Faciens ut inclinet, dicitur terræ motus quidam. Aristot. de Mundo, (4.) Ἐπικλίνται σεισμοὶ καλοῦνται οἱ τὴν γῆν σείοντες κατ' ὀξείας γωνίας, Qui ad angulos acutos terram in obliquum quatiunt, ἐπικλῖνται vocantur, quasi In transversum agentes, Bud. Hic terræ motus esse videtur is, qui ab Amm. Marc. 17. Dicitur Κλιματίας, quo scribit urbes, ædificia, montesque complanari. Seneca quoque Quæst. Nat. 6, 21. inter terræ motus genera Inclinationem ponit. Altera, inquit, (terræ motus species est,) Inclinatio, qua in latera nutat navigii more. Meminit et tertiæ, qua nec succutiuntur omnia nec inclinantur, sed vibrantur. " Κλημματίας, ex Heracl. (Alleg. 38.) affertur " pro Terræ motus specie in latum vibrantis: perpe- " ram; scr. enim itidem κλιματίας per ι." [" Bredow Ep. Par. p. 251." Schæf. Mss.] Ἐπίκλιντρον, Sella, in qua acclinare nos possumus, Lectulus, in quo recumbere possumus; J. Poll. numerat inter ea, ἐφ' ὧν ἐστι κατακεῖσθαι, et i. esse q. ἀνάκλιντρον docet: Τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον, ἐπίκλιντρον Ἀριστοφάνης εἶπε. Videtur autem intellexisse Ἐκκλ. (906.) ubi vetula libidinosa juvenculæ cum ipsa certanti imprecatur, Ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα, Τό,τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις, Βουλομένη σποδεῖσθαι, Κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὕροις. Schol. dicit esse εἶδος κοσμίου, Suid. vero εἶδος κοσμίου γυναικείου. [" Pars est lecti, ad quam pulvinum ponebant sustinendo capiti." Brunck. * Προσεπικλίνω, Athan. 2, 421. * Ὑπερεπικλίνω, Jambl. Protr. 350. Ast.]

Κατακλίνω, Reclino, Depono, Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὴν, ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, καὶ κατεκλίναντες κατεκάλυψαν τῇ σκηνῇ: K. (9, 3.) loquens de cervis hinnulos suos in cubilia deportantibus, Κατακλίνασαι δὲ, καὶ γάλα δοῦσαι. Aristoph. Πλ. (411.) κατακλινεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ Κράτιστόν ἐστι, Plut. Lycurgo (3.) de Charilao, Κατακλίνει ἐν τῇ βασιλικῇ χώρᾳ (τὸ παιδίον,) In sede regia deponit. Et κατακλίνομαι, Reclinor, Reclinato corpore jaceo, Decumbo, Aristoph. Σφ. (1040.) Κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις. Polyb. de illustrium virorum ap. Romanos funeratione, Κομίζεται μετὰ τοῦ λοιποῦ κόσμου πρὸς τοὺς καλουμένους ἐμβόλους εἰς τὴν ἀγορὰν, ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργὴς, σπανίως δὲ κατακεκλιμένος, Interdum stans ante omnium oculos, raro recubans, Turn. Exponi etiam potest Reclinatus, Horat. In remoto gramine per dies Festos reclinatus. At Martial. In gramine floreo reclivis. Bud. ex Andocide, de femina ægrotante et decumbente, Ἀπαγχομένη μεταξὺ κατεκλίθη. Aristot. H. A. 9. de cervis, Ἁλίσκονται δὲ θηρευόμεναι αἱ ἔλαφοι συριττόντων καὶ

ᾀδόντων, ὥστε καὶ κατακλίνονται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, Voluptate cantus permulsæ decumbunt. Κατακλίνω, Discumbere facio, Luc. 9, (14.) Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, Plut. Symp. Septem Sap. Ἐκεῖ κατέκλινεν ἑαυτὸν καὶ ἡμᾶς, Ibi discubuit ipse et nos sibi accumbere jussit, ubi sc. alter discumbere indignabatur. In hac signif. frequentissimum est pass. κατακλίνομαι, Athen. (363.) Οὔτε κατακλίνεσθαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθος, ἀλλὰ δαίνυνθ' ἑζόμενοι, Plato Symp. Παρά σε ἐλθὼν κατακλινήσομαι: aliquanto ante, Κατακλινέντος τοῦ Σωκράτους καὶ δειπνήσαντος. Athen. Κατακλίνεσθαι ἐπὶ δείπνῳ, Dem. (402.) Κατακλίνεσθαι (τὴν ἄνθρωπον) καί τι καὶ ᾄδειν ἐκέλευον, Accumbere mulierem jubent, atque adeo canere, Aristoph. Σφ. (1208.) ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε Ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικὸς, Hic discumbens, accumbens. Citatur et e Plat. de LL. 2. Κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων μίλακί τε καὶ μυῤῥίναις, Discumbentes in stibadiis. Similiter Xen. K. Π. 5, (2, 7.) Ἐπὶ στιβάδος κατακλιθείς. Et voce med. ap. Plut. Symp. Sept. Sap. B Ποῦ δὲ, εἶπεν, ὁ ἀνὴρ κατακλινάμενος ἐδυσχέραινεν; Ubi tandem vir ille indignabatur discumbere? Ipsum quoque κατακλίνω neutraliter in hac signif. capitur: Aristoph. Σφ. (1210.) Πῶς οὖν κατακλινῶ; φράζ' ἀνύσαι: Quomodo discumbam? Respondet alter, εὐσχημόνως. Et ap. Philon. V. M. 2. Ἐπὶ τῆς αἰγιαλίτιδος ψάμμου κατακλίναντες ἐν ὑπαίθρῳ μετ' οἰκείων καὶ φίλων ἑστιῶνται, Sub dio in litoris arena discumbentes corporibus prostratis. || Κατακλίνομαι, Procumbo: κατακλίνεσθαι εἰς γόνατα, In genua procumbere. || Κατακλίνεται πόλις εἰς κίνδυνον, Labitur, Conjicitur. Pro Dejicior citat Bud. e Dionys. Areop. || Κατακλίνομαι, Devergo, Apoll. Rh. 2, (734.) Ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω κατακέκλιται ἠπειρόνδε Κοίλη ὕπαιθα νάπη. || Κατακλινόμενος, καθυφέμενος, ἐθελοκακῶν, Prævaricans, Bud. [" Lucillius 23. Wakef. S. Cr. 5, 98. Villois. ad Long. 140. Heindorf. ad Plat. Phædr. 199. Abresch. Lectt. Aristæn. 310. Athen. 23. ad Anton. Lib. 283. Verb., Bibl. Crit. 3, 2. p. 187. ad Herod. 498." Schæf. Mss. Theogn. 1183. Strato C Epigr. 48. * Κατακλίνησις, Theophyl. 3, 691.] Κατακλινὴς, Qui reclinatus decumbit. Apud Suid. Ἔτυχε τότε κ. ὢν καὶ μαλακιζόμενος, In lectulo reclinatus, recumbens, ἐπὶ κλίνης ἀνακείμενος, ut ipse exp. Plerumque vero dicitur Qui decumbit ob adversam valetudinem: κλινοπετὴς, κλινήρης, J. Poll. [" Wakef. S. Cr. 3, 162. Jacobs. Anim. 248. 304. Dionys. H. 2, 930." Schæf. Mss. * Κατάκλιμα, Joseph. A. J. 15, 9, 3. perperam pro περιάλειμμα.] Κατάκλισις, Decubitus, Gal. ad Gl. 1. Τὰ τῶν κ. τε καὶ τὰ τῆς ἀναπνοῆς γνωρίσματα, Notæ, quæ ex ægro decumbente et respirante sumuntur, Joseph. Ἐν τῇ νοσηλείᾳ κατάκλισις. || Accubatio, Accubitus, Plut. Symp. 5, 6. (705.) Τὸ σχῆμα τῆς κ. ᾐτιῶντο· πλατεῖς γὰρ ὡς ἐπίπαν κατακειμένους δειπνεῖν: de ratione discumbendi ap. vett. s. de accubitu epulari, Cic. Et paulo post, Ὕστερον δὲ μετασχηματίζειν ἐπὶ βάθος ἐκ πλάτους τὴν κ. Et 1, 1. Οὐ γὰρ ἕδρα μέν ἐστι καὶ στάσις τοῦ κρείττονος, κ. δὲ οὐκ ἔστιν. Item ap. Aristot. Polit. 7, 17. de junioribus, Πρὶν ἢ τὴν ἡλικίαν D λάβωσιν, ἐν ᾗ καὶ κατακλίσεως ὑπάρξει κοινωνεῖν ἤδη καὶ μέθης, Accubationis epularis potestas eis fiet, Una cum ceteris accumbere licebit. [" Cessio e vita, Plato de Rep. 4. p. 425." Routh. Mss. " Ad Diod. S. 2, 201. ad Charit. 274. Alciphr. 186. ad Herod. 498. (7, 129.) Casaub. Athen. 1, 70." Schæf. Mss. Suid. v. Ἀστυάνασσα.] Κατάκλιτον, Lectulus discubitorius, Plin. Sedes, in qua reclinari possumus; nam Suid. κατάκλιτα exp. non solum κλίνας, sed etiam θρόνους εἰς ἀνάκλισιν ἐπιτηδείους. || At Κατάκλιτος ap. Hes. est ἡ τελευταία, fortassis ab ea signif. τοῦ κατακλίνεσθαι, qua pro Devergere accipitur. Ἐγκατακλίνω, Reclino, Depono in, Aristoph. Πλ. (620.) Ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν Ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ, Reclinatum s. Depositum in lecto s. stragulo; jusserat enim Carionem τὰ στρώματα ἐκφέρειν, quo possent deferre Plutum in ædem Æsculapii: pro quo supra dicit κατακλινεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ. Ἐγκατακλίνομαι, Discumbo, Accumbo. Aristoph. Ὄρν. (121.) Εἴ τινα

A πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον, Ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακὴν, Ut in molli e caprinis pilis stragulo accumbamus, decumbamus. Ex Ejusd. N. (694.) Schol. citat, ἀλλ' ἐγκατακλινῇ δευρὶ, Hic recumbe nobiscum. Sed in impressis libris legitur ibi, ἀλλὰ κατακλινεὶς δευρὶ, interjecto, τί δρῶ; Ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. [* Ἐπικατακλίνω, Schol. Il. B. 148. " Ad Hesych. 1, 1337, 9." Dahler. Mss.] Παρακατακλίνω, A latere reclino, Juxta reclino, Budæo Juxta statuo in lecto, subjungens ex incerto Auctore, Ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ. Item Juxta accumbere facio: sequendo signif. τοῦ κατακλίνω. [Athen. 353. * Συμπαρακατακλίνω, Dio Cass. 956, 48.] Προκατακλίνω, Ante reclino s. depono, alios accumbere facio, Primos accubitus tribuo. Et Προκατακλίνομαι, Prior accumbo, In superiore loco accumbo, Bud. ap. Lucian. (1, 235.) Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτονὶ τὸν φαρμακέα προκατακλίνεσθαί μου. [* Προκατάκλισις, Joseph. A. J. 20, 3, 2.] Συγκατακλίνω, Una recumbere s. accumbere facio. Et Συγκατακλίνομαι, Una recumbo, Aristoph. N. (49.) Ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, ξυγκατεκλινόμην ἐγὼ Ὄζων τρυγός. Item Una accumbo, discumbo, Athen. Συγκατακλιθεὶς ἑνὶ τῶν βορῶς ἐσθιόντων. [" Euseb. H. E. 4, 17." Boiss. Mss. * Συγκατάκλισις, Plut. 9, 77.] Ὑποκατακλίνω, Sub alio accumbere facio, Inter infimos convivas accubitum tribuo, Inferiori loco accumbere jubeo. Apud Suid. Κληθεὶς εἰς ἑστίασιν ὑποκατακλίνεται πάντων καταφρονηθεὶς ὡς παῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν, ubi fortasse leg. ὑπὸ πάντων καταφρονηθείς. || Ὑποκατακλίνομαι, Cedo, Non obsisto, Plut. Pompeio (75.) Ὑποκατακλινομένου τοῦ Κρατίππου καὶ παράγοντος αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, Argumentis non refragante, Plato de Rep. 1. (p. 166.) Ὑποκατακλίνεσθαι ἀλλήλοις ἐν τῇ ζητήσει: quod paulo post dicit ὑπείκειν ἀλλήλοις. Et aliquanto ante, Ὑποκατακλινόμενοι ὑμῖν αὐτοῖς, Concedentes invicem in disputando. Sic Dem. κ. Φιλίππου. Bud. Ejusd. signif. est ὑποκλίνεσθαι. [Plut. Ages. 27. * Ὑποκατάκλισις, Heliod. 10. p. 494.]

Μετακλίνω, Declino, VV. LL. [Μετακλινθεὶς, Il. Λ. 509. * " Ἀμετακλινὴς, Basil. Ms. in Greg. Naz. p. m. 44." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Μετάκλισις, Inclinatio, Reflexio, VV. LL. Est et Figura Gramm., de qua in Κλίσις. [Eust. Il. A. p. 12, 20. * Συμμετακλίνω, Clem. Alex. 201. Schneidero susp.]

Παρακλίνω, Juxta s. A latere recumbere facio, Juxta reclino, i. q. παρακατακλίνω, Juxta cubantem statuo, Bud. ap. Athen. (435.) Ὀλυμπιάδος παρακλινάσης αὐτῷ Καλλιξείναν τὴν Θετταλὴν ἑταίραν περικαλλεστάτην, qua signif. paulo ante habuimus παρακατακλίνομεν αὐτῷ. Idem Bud. in eod. l. interpr. etiam Juxta collocans in accubitu; sed prior exp. videtur commodior, ut sc. intelligamus de decubitu in lecto. Et Παρακλίνομαι, Ad latus accumbere jubeor, Juxta accumbo s. discumbo, Plut. Symp. 1. Δυοῖν κλινῶν ἀποδεδομένων τοῖς παρακεκλιμένοις, Accubantibus, A latere accubantibus. Et A latere jaceo, Adjaceo: Dionys. P. παρακέκλιται, Adjacet. || Παρακλίνομαι, Incumbo, ut interpr. ap. Aristot. Eth. 10, 4. Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον παρακέκλιται ἡ διάνοια, καὶ διατεταμένως περὶ αὐτὰ ἐνεργεῖ, Incumbit in ea cogitatio. Quidam tamen libri habent etiam παρακέκληται: Excitata et provocata quodammodo est: quam lectionem Argyropylus agnoscit. Ex ejusd. Aristot. Rhet. ad Alex. παρακεκλιμένος affertur pro Incitatus sua sponte. || Παρακλίνω, Declino, h. e. Deflecto, Averto, Od. Υ. (300.) ὁ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεὺς Ἦκα παρακλίνας κεφαλήν. Sic Apoll. Rh. 2, (93.) Κρᾶτα παρακλίνας, Ad latus declinans, Avertens. Accipitur etiam neutraliter pro Declino, Deflecto, Æsch. 28 (=25.) Ὑμέτερον δ' ἐστὶν ἔργον — πανταχῇ παρακολουθοῦντας, μηδαμῇ παρακλίνειν [παρεκκλίνειν] αὐτὸν ἐᾶν, μηδὲ τοῖς ἔξω τοῦ ἀγῶνος λόγοις διϊσχυρίζεσθαι. Ubi Bud. Aberrare, Devitare, ut qui de via digreditur, ut vitet occursum alicujus. || Παρακλίνω, ut ἀνακλίνω supra, exp. etiam Aperio, Adaperio, παρανοίγω, Aristoph. Εἰρ. (979.) καὶ μὴ ποίει γ', ἅπερ αἱ Μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες. Καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι Τῆς αὐλείας παρακύπτουσι. [" Ad Charit. 635. Græv. Lectt. Hes. 537. ad Mœr. 87.

Valck. Phœn. p. 748: ad Callim. 1, 161. ad Herod. 277. (3, 156.)" Schæf. Mss. * Παρακεκλιμένως, Schol. Apoll. Rh. 1, 757.] Pro παρακλίνω autem poëtice dicitur ETIAM Παρκλίνω, per sync., ut ἀγκλίνω pro ἀνακλίνω, Hesiod. Ἔργ. (1, 259.) οἵ λυγρὰ νοεῦντες Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες, Alio deflectunt s. detorquent, A recto tramite declinant. Παρακλίντωρ, Qui a latere accubat, acclinatus est, Epigr. [Anal. 2, 134.] Παρακλίτης, idem, Xen. K. Π. 2, (2, 16.) Τινὰ τῶν λοχαγῶν σύνδειπνον ἀγόμενον καὶ π. πεποιημένον. Vide Συγκλίτης, [et Ἐκκλίτης.] Παρακλιδὸν, Declinando et deflectendo in latus, Apoll. Rh. 1, (757.) Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο Πίπτεν, i. e. * παρακεκλιμένως ἔπιπτεν, Schol., Cecidit in latus declinando: 2, (1266.) Ἱστὸν ἄφαρ χαλάσαντο παρακλιδόν. Declinando a vero, Od. Δ. (347.) P. (138.) Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω, i. e. * παρατετραμμένως καὶ κατ' ἔκκλισιν τοῦ ἀληθοῦς, Eust. Sic autem derivatur a παρακλίνω, ut διακριδὸν a διακρίνω.

[* "Περικλίνομαι, Schol. Il. Φ. 549. sed perperam pro παρακλ." Wakef. Mss.] Περικλινὴς, Declivis, Devexus: nam in Plut. Pericle (13.) Τὸ δ' Ὠιδεῖον τῇ μὲν ἐντὸς διαθέσει πολύεδρον καὶ πολύστυλον, τῇ δ' ἐρέψει περικλινὲς καὶ κάταντες, Interpres vertit, Tecto autem declivi: [Pelop. 32. * Περίκλιντρον, Gl. Torale: editum est περίκλιτρον.]

[* Προκλίνω, Soph. Œd. C. 201. Schleusner. Lex. V. T. Orph. Arg. 392.] "Προκλίτης, ου, ὁ, Primum "inter accumbentes locum tenens: Polluci ὁ τῆς "ἑστιάσεως πρωτοστάτης." [* "Προκλίνη, Cubile. Cant. 1, 16. προκλίνη ἡμῶν σύσκιος. Ita Philo in Comm. ad h. l. p. 48. Secuti sunt hanc lectionem Origenes, S. Ambrosius, ut ad h. l. notat Flamin. Nobil." Schleusn. Lex. V. T. Sed cf. Eund. v. Κλίνη.]

Προσκλίνω, Acclino, Facio inclinare ad, Propensum reddo, Synes. Epist. 150. Τὸν μὲν θεὸν ἑαυτοῦ πορίζεται τὸν ἐνόντα τρόπον καὶ προσκλινεῖ βίου τε ἀρετῇ καὶ γνώμης εὐσεβείᾳ. [" T. H. ad Plutum p. 372." Schæf. Mss. Od. Φ. 138. 165. * Προσκλινὴ, Acclinatio, Schleusn. Lex. V. T. v. Κλίνη. * Προσκλινὴς, Gl. Acclivis. "Geopon. 571." Wakef. Mss. * Ἀπροσκλινὴς, Cyrill. Alex. in Ep. Canon. p. 209. * Ἀπροσκλινῶς, Idem in Exp. Symb. Nicæn. 187. Pæd. 2, 1. p. 144. "Ἀπροσκλινὴς, Ἀπροσκλινῶς, ad Hesych. 1, 550, 24." Dahler. Mss.] Πρόσκλισις, Inclinatio, proprie animi, Propensio, 1 ad Tim. 5, (21.) Ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, μηδὲν ποιῶν κατὰ πρόσκλισιν, Voluntatis inclinatione propendere in aliquem dicit Cic. hac signif.: est autem metaph. a lancibus. Quædam exempl. minus recte habent πρόσκλησιν. Apud Suid. est aliud quoque exemplum, Μὴ διαπράξασθαί τι κατ' ἔχθραν ἢ κατὰ πρόσκλισιν, i. e. ἑτερομέρειαν, Voluntatis inclinatione propendendo in alteram partem. [" Wakef. S. Cr. 4, 202. T. H. ad Plutum p. 373." Schæf. Mss.] Πρόσκλιντρον, Id, cui acclinare nos possumus. Etym. dicit esse τὸ λεγόμενον προσκλιτόν: et κλιντῆρα esse τὸν θρόνον τὸν ἔχοντα πρόσκλιντρον. In nostro autem vet. Lex. sic scribitur, Προσκλιντὸν, τὸ λεγόμενον προσκλιτόν· καὶ Κλιντὴρ, ὁ θρόνος ὁ ἔχων προσκλιντόν. AT Προσκλιτὸν, Suidæ ἐν ᾧ ἀκουμβίζομεν, In quo accumbimus.

Συγκλίνω, i. q. συγκατακλίνω, Simul accumbere facio. Exp. et neutraliter Simul accumbo, quod tamen potius Συγκλίνομαι pass. dicitur. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 200. ad Charit. 274." Schæf. Mss. * Συγκλινὴς, Aristoph. B. 1294.] "Σύγκλινος, i. q. συγκλίτης, " J. Poll. (6, 12.) Συγκλινίαι, Convexitates, VV. LL." [Anfractus, Plut. Pomp. 32. Pyrrho 28. Philopœm. 4. * Σύγκλισις, Plut. Camillo 41. al. σύγκλεισις.] Συγκλίτης, Qui simul accubat, Plut. (6, 565.) Ἐπαινεῖν ὅτι τοιούτοις συγκατεκλίθημεν· ὡς ὅ γε τοποκλισίας δυσχεραίνων δυσχεραίνει τῷ σ. μᾶλλον ἢ τῷ κεκληκότι, Ei, quocum accubat. J. Poll. 6. de Convivio, Ὁ δὲ παρακείμενός τινι, συμπότης, σ., παρακλίτης, ὃν σύγκλινον Μένανδρος καλεῖ.

Ὑποκλίνω, Reclino sub. Et Ὑποκλίνομαι, Reclinor sub, Jaceo sub, Od. E. (462.) ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, Schol. ὑπέπεσε. Epigr. ὑποκλινθέντα κόμῃσι Ῥύσασθε, Reclinatum sub, s. Suppositum comis et frondibus. || Summitto, Subdo, Subigo, Bud. e Greg. Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν φιλονείκως μᾶλλον ἢ λογικῶς, καὶ ὑποκλίνειν ἑαυτοῖς ἐπειρῶντο διὰ τῆς πρώτης ἐπιχειρήσεως. Ejusd. signif. est ὑποκατακλίνω. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 310. Gesner. Ind. in Orph., Jacobs. Anth. 11, 59. ad Dionys. H. 2, 1095." Schæf. Mss. * Ὑποκλινὴς, Schol. Æsch. Pers. 21. * " Ἀνθυποκλίνω, Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. 6, 409." Boiss. Mss. * " Καθυποκλίνομαι, Submitto me, Chrys. in Ep. 2. ad Cor. Serm. 24. T. 2. p. 675." Seager. Mss.]

¶ Κλίνη, Lectus, in quo reclinari et recumbere aut etiam decumbere possumus, aut etiam erecti sedere, Demetr. de Catero Macedone, Ἐπὶ χρυσῆς χλίνης καθεζόμενον μετέωρον, καὶ ἐν πορφυρᾷ χλαμύδι καὶ ὑπερηφάνως ἀποδεχόμενον τὰς πρεσβείας τῶν Ἑλλήνων, Athen. (539.) Ἐπὶ χρυσῆς κλίνης κοιμᾶσθαί φησι τὸν Ἀλέξανδρον, Isocr. Ἐξ μῆνας συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον, Plut. Præc. Sanit. Μίαν ἡμέραν ἐν κλίνῃ διάγειν, Unam diem in lecto decumbere. In κλίναις efferebantur etiam mortui, ut patet e Lucill. Τὴν δὲ κενὴν κλίνην οἱ φράτορες ἦραν ἐπ' ὤμων, Ἐγγράψαντες ἄνω, Γάϊος ἐκφέρεται. Plerumque capitur etiam pro Lecto discubitorio, Plin., s. pro Toro, in quo discumbitur, Xen. K. Π. 8, (2, 5.) Κλίνην στρώννυσι, τράπεζαν κοσμεῖ, Plato Symp. Ἀνεπαύετο ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίνῃ ἐν ᾗπερ ἐδείπνει, Athen. 4. (p. 153.) de eo, qui φίλος regis Parthorum dicitur, τραπέζης μὲν οὐ κοινωνεῖ, χαμαὶ δ' ὑποκαθήμενος ἐφ' ὑψηλῆς κλίνης κατακειμένῳ τῷ βασιλεῖ. Aliquanto ante (145.) de convivis regis Persarum, Οἱ μὲν χαμαὶ καθήμενοι, ὁ δ' ἐπὶ κλίνης χρυσόποδος κατακείμενος: 10. Κατερρύησαν ἀπὸ τῶν δίφρων ἐπὶ τὰς κλίνας. J. Poll. κλίνη ἀργυρόπους, παράπυξος, ἐλεφαντίνη, σφενδαμνίνη, ἀμφικνέφαλος: item ἀμφίκωλος e Platone Comico, quam ipse dicit esse τὴν κατακεκολλημένην: unde suspicari aliquis possit leg. ἀμφίκολλος: verba autem illius Comici sunt, Ἔπειτα κλίνην ἀμφίκωλον, πυξίνην. || Κλίναι, Hesychio αἱ τροπαὶ τῶν μαχομένων, Declinationes ictuum, quibus sc. aliquis adversarii ictus declinat. || Κλίνη, Nom. proprium mulieris ap. Athen. 10. quam dicit fuisse οἰνοχόον Ptolemæi Philadelphi. [" Thom. M. 575. ad Charit. 706. ad Anton. Lib. 10. Verh., Valck. Diatr. 281. Conf. c. κείνη, Jacobs. Anth. 9, 284." Schæf. Mss. Casaub. ad Sueton. Cæs. 76. * Κλινηδὸν s. Κλεινηδὸν, Manetho 5, 201.] Κλινήρης, In lecto decumbens. Dicitur plerumque de eo, qui adversæ valetudinis gratia diu lectulo affixus est, Plut. Παντάπασιν ἤδη τὴν τοῦ σώματος ἐξημαυρωμένος δύναμιν, καὶ τὰ πολλὰ κλινήρης διημερεύων. Utitur etiam Athen. [554. Plut. Pyrrho 11. " Toup. Opusc. 1, 505. 2, 70. Bos. ad N. T. 65. Cattier. Gazoph. 47." Schæf. Mss. * Κατακλινοβάτης, exp. Humiles lectos conscendens, Lucian. 3, 656. * Κλινεγέρτου ἐνύπνια, Nicet. Annal. 18, 5. Schn. Lex. conjicit κλινήρους, Ægri somnia.] Κλινοειδὴς, Lecti formam habens. Κλινοειδεῖς dicuntur Tres apophyses, quas os σφηνοειδὲς intra cranium emittit. Sic vocatæ sunt, quod lectum repræsentent. Earum una postica est, quæ superiorem: duæ autem anticæ ad nervorum opticorum exortum, qui inferiorem lecti partem referunt. Gorr. [* Κλινοκαθέδριον, Bekk. Anecd. 274. Phot. v. Κλιντήρ. * Κλινοκοσμέω, Polyb. 12, 24, 3. " Thom. M. 189. * Κλινόκωμος, Jacobs. Anth. 11, 124." Schæf. Mss. * Κλινοπάλη, Sueton. Domit. 22. * Ἀνακλινοπάλη, Martial. 14, 201. Salmas. Exerc. 205. " Huschk. Anal. 154." Schæf. Mss.] Κλινοπετὴς, q. d. Qui in lectum procumbit, i. q. Κλινήρης, Plut. An Seni capess. Resp. Τὰ πολλὰ κλινοπετεῖς δι' ἀρρωστίαν, Synes. Ep. Κλ. ὑπηγόρευσα τὴν ἐπιστολὴν, In lecto jacens, Decumbens, e mala valetudine, ἐν νόσῳ κεκλιμένος, Xen. Ἑλλ. 5, (4, 58.) Ἀγησίλαος κλινοπετὴς ὤν. [Maximus 180. 222. * " Κλινοπηγὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 89." Schæf. Mss.] Κλινοπηγία, Lectorum compactio. [Theophr. H. Pl. 3, 10, 1. 5, 7, 6. * Κλινοπήγιον, Locus, ubi lecti compinguntur, J. Poll.] Κλινοποιὸς, Qui lectos fabricatur. [Plato de Rep. 10. p. 596. 597. Demosth. 816. * Κλινοποιϊκὴ, ἡ, sc. τέχνη, Ars fabricandi

lectos.] Κλινόπους, Lecti pes, Themist. Ὁ κλ. ἐξείργασται διὰ τὴν κλίνην. [Hesych. Etym. M. v. Θριγκός. "Schol. Od. Ψ. 198. Geopon. 951." Wakef. Mss.] Κλινοπόδιον, Lecti pediculus: est Nomen herbæ ap. Diosc. 3, 109. cujus τὰ ἄνθη ὅμοια κλίνης ποσίν. Clinopodion, inquit Plin. 24, 15., alii, * Cleonicion, alii Zopyron, alii Ocymoeides appellant, serpyllo similem, surculosam, palmi altitudine. Nascitur in petrosis, orbiculato florum ambitu, speciem lecti pedum præbens. Vulgo vocant Pulegium montanum, Gorr. [Gl. Lectipes. * "Κλινοπώλιον, Crates Epist. 4." Boiss. Mss. * Κλινοστρόφιον, Agathias Hist. 4. Casaub. leg. conjicit χειλοστρ.] "Κλινό-" στριχνον, Hes. τὴν ψαλίδα, Forficem." Κλινότροχος, Lectirotaria, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, 11, (1.) Τρίτον δὲ (γένος τῆς σφενδάμνου προσαγορεύεται) κλ., ὡς οἱ περὶ Στάγειρα. [* Κλινουργὸς, Plato de Rep. 10. p. 597. * Κλινοφόρος, Gl. Lecticarius. * "Κλινηφόρος, Pseudo-Chrys. S. 5. T. 7. p. 248." Seager. Mss. * Κλινοχαρὴς, Lucian. 3, 652.] A

[* "Δεκάκλινος, (ὁ, ἡ,) Aristot. Mir. Ausc. 58." Boiss. Mss. * "Ἐκκαιδεκάκλινος, J. Poll. 10, 30." Kall. Mss.] Ἑνδεκάκλινος, ὁ, ἡ, Undecim lectis instructus. Undeclinis, ut VV. LL. interpr. Eadem VV. LL. tradunt ἑνδεκάκλινον κεφαλὴν, Teleclidem Comicum ap. Plut. (Pericle 3.) dixisse Caput undecies inclinatum. Ἑκατοντάκλινος, Centum lectis instructus, Athen. (538.) Ἦν δὲ ὁ οἶκος ἑ., ἐν ᾧ ἑκάστη ἦν κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ εἴκοσι μνῶν, ἀργυρᾶ· ἡ δὲ αὐτοῦ, χρυσόπους ἦν: de nuptiis Alexandri. Ἑξάκλινος, Sex lectis instructus. Dicitur etiam substantive ἑξάκλινον, quo Latini quoque utuntur. Volunt autem ἑξάκλινον esse Stibadium sex convivas capiens ap. Martialem, Et testudineum mensis quater hexaclinon Ingemuit atrio non satis esse suo. Pro ἑξάκλινος autem dicitur ET Ἕξκλινος, Attice, ut ἕξπους pro ἑξάπους, teste Etym. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 69. Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss. * " Μονόκλινος, Jacobs. Anth. 8, 244. Huschk. Anal. 149." Schæf. Mss. * Ὀκτάκλινος, Aristot. Mir. Ausc. 1. * Περίκλινον, Philo Vit. Contempl. p. 896. Τρίκλινα καὶ περίκλινα χελώνης κατεσκευασμένα, Lectos accubitorios. Περίκλεινον, Gl. Torale. * Πολύκλινος, Heliod. 198. Cor. οἶκος. * Τετράκλινος, Athen. 47.] Τρίκλινος, Tribus lectis instructus, Athen. 5. Ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα κλινῶν μὲν ἦν πεντεκαίδεκα, θαλάμους δὲ τρεῖς εἶχε τρικλίνους. [Τρίκλινοι οἶκοι, Athen. 47. "Jacobs. Anth. 11, 260. Monum. Byz. 32." Schæf. Mss.] AT Τρίκλινον, Triclinium, Conclave discubitorium tribus lectis instructum, Lat. Triclinium dicunt, Vitruv. 4. In tricliniis ceterisque conclavibus maximus est usus luminum, Cic. in Verr. Quinquaginta tricliniorum lectos. Interdum capitur pro Ternis lectis contiguis circum ternas mensas appositis, quibus discumbi solebat. Socrates Rhod. ap. Athen. (147.) Καὶ δώδεκα τρ. διαστρώσασα ἐκάλεσε τὸν Ἀντώνιον, Duodecim tricliniis constratis et instructis. Apud Eund. alibi, Ἔστρωτο δὲ εἰς εὐωχίαν χίλια τρ. Latini itidem Triclinia dicunt. Cic. Verr. 4. In foro sibi triclinium straverat. Quod explicans paulo post, subjungit, Imperavit ut in foro sibi medio lecti sternerentur. Lat. Poëtæ periphrastice vocant Ternos lectos, Horat. 1 Serm. Sat. 4., Sæpe tribus lectis videas cœnare quaternos, Juven. 5. Tertia ne vacuo cessaret culcitra lecto, Una simus, ait. [Anecd. Bekkeri p. 114. * Τρικλίνιον, Gl. Cubiculum. "Athen. 23." Schæf. Mss. * Ἑκατοντατρίκλινος, Joseph. B. J. 5, 4.] B C D

Κλινικὸς, Clinicus; nam Lat. id vocab. retinent, ap. quos Clinicus medicus exp. qui in lectulo decumbentes invisit et curat, et Clinice dicitur medicina illa. Plin. 29, 1. de Hippocrate, Is, cum fuisset mos liberatos morbis scribere in templo ejus dei quid auxiliatum esset, ut postea similitudo proficeret, exscripsisse ea traditur, atque, ut Varro ap. nos credit, jam templo cremato instituisse medicinam hanc, quæ Clinice vocatur. [" Jacobs. Anth. 9, 464." Schæf. Mss. * " Κλεινικὸς γέρων, Auson. Epist. 12, 34." Boiss. Mss.]

[* Κλίνειος, Habilis lectis inde parandis, Demosth. 816, 19. ξύλα.]

Κλινὶς, ἡ, Lectulus, Cratinus ap. J. Poll. Οἱ δ' ἀλισκάζουσιν ἐπὶ ταῖς κλινίσιν. Specialiter autem vocatur τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης καταστρωννύμενον, ὅταν μετίωσι τὰς νύμφας, ἐφ' οὗ κάθηται ἡ νύμφη, μεταξὺ τοῦ παρόχου καὶ τοῦ νυμφίου, J. Poll., qui κλινίδιον et κλιντήριον quoque appellari annotat. Similiter Hes. quoque κλινίδα dicit esse ἐπὶ τῆς ἁμάξης νυμφικὴν καθέδραν, Sellam sponsalem in curru. [" Toup. Opusc. 2, 161." Schæf. Mss. Phot. v. Ζεῦγος, et h. v.] Κλινίδιον, Lectulus, i. q. κλινὶς, Plut. (9, 125.) Εἰς ὑπερῷον οἴκημα θύραν ἔχων ἐπιρρακτὴν, ἧς ἐπάνω τιθεὶς τὸ κλ. ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας. Idem, Τοὺς καταχρυσοῦντας τὰ κλ. καὶ καταργυροῦντας. Idem, Ἰατρὸς εἰσελθὼν πρὸς ἄνθρωπον ἐῤῥιμμένον ἐν τῷ κλ. Accipitur etiam pro Lectica, in qua portari ditiores solebant, ut ap. Eund. Coriolano (24.) Ἐν κλινιδίῳ φοράδην κομισθεὶς εἰς τὴν σύγκλητον. Vide Κλινίς. Κλινάριον, Lectulus, i. q. κλινὶς et κλινίδιον, J. Poll. ex Aristoph.

¶ Κλισμὸς, ὁ, Lectus discubitorius, Torus discubitorius, Lectus, in quo recumbi aut decumbi potest; i. enim esse q. κλίνην testatur Gal. sic accipi tradens ab Hippocr. de Mul. Aff. 2. Apud Hom. vero accipitur pro Sella recubitoria, quæ ἀνάκλιντρον alio nomine appellatur, Eust.: Il. Θ. (436.) Αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, Od. Α. (145.) Ἑξείης ἕζοντο ἀνὰ [κατὰ] κλισμούς τε θρόνους τε. Paulo ante quoque discrimen faciens inter κλισμὸς et θρόνος, dixerat, Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν. Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον. Athen. 5. docet θρόνον esse ἐλευθέριον καθέδραν σὺν ὑποποδίῳ, quod θρῆνυς vocetur: κλισμὸν autem περιττοτέρως κεκοσμῆσθαι ἐπὶ ἀνακλίσει: at his viliorem esse δίφρον. [" Heyn. Hom. 8, 721." Schæf. Mss. Od. Δ. 136. Arat. 251. κλ. δίφροιο.]

Κλισία, ἡ, Locus, in quo recumbitur, Tabernaculum. Eust. dicit esse οἴκησιν αὐτοσχέδιον καὶ καιρικὴν, quæ proprie nec θάλαμος sit, nec οἶκος, nec δόμος, nec μέγαρον, propius tamen ad σκηνὴν accedat: hoc tamen ab ea differens, quod domum imitans portas habeat, quæ vecte obfirmari possint: σκηνὴ autem e linteo plerumque conficiatur, quod Lat. Tentorium appellant. Il. Τ. (179.) ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω Πιείρῃ: Κ. (74.) εὗρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ: Λ. (622.) Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον: Ν. (240.) ὅτε δὴ κλισίην εὔτυκτον ἵκανε. Achillis κλισίαν Ω. (450.) fecere ipsius milites Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες, ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, et circum eam αὐλὴν e palis, θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλής. Qualis fere ap. Ovid. Fast. 3. est e ramis frondea casa, cum ait, Sub Jove pars durat: pauci tentoria ponunt: Sunt quibus e ramis frondea facta casa est. Adverbialiter autem DICITUR Κλισίηνδε pro εἰς κλισίαν, ut οἰκόνδε, Il. Α. (185.) Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε. Sic et alibi. Cui OPPON. Κλισίηθεν, ἐκ, ἀπὸ τῆς κλισίας. || Accipitur et pro Casa Tugurioque rustico, Stabulo; nam Eust. Od. Π. (159.) exp. σταθμὸν s. κατοικίαν ἀγροτικὴν, eo quod, cum paulo ante dixisset, οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην Λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὔμαιος ὑφορβὸς, subjungat paulo post, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίας. || Sella discubitoria, in qua reclivi cervice recumbere possumus, ead. quæ κλισμός: Od. Δ. (123.) Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστη κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν: paulo post vero de ead., Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, ubi annotat Eust. κλισίαν et κλισμὸν pro eod. poni, esseque θρόνον ἔχοντά τι ἀνάκλιντρον, eique ἐπικεῖσθαι τάπητα ἐξ ἐρίου loco προσκεφαλαίου. Od. Τ. (55.) Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἔφιζε, Δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. Apud Athen. (474.) Polemon tradit Hippeum in nuptiis Pirithoi Athenis fecisse κλισίας ἐλατίνας χαμᾶζε ποικίλοις στρώμασι κεκοσμημένας: (544.) de Aristippo, Ἀδόξου ποτὲ κλισίας παρ' αὐτῷ τυχὼν, quam postea κατάκλισιν dicit. Sic Plut. (6, 564.) Ἐλθόντι δὲ νέμων κλισίην ἄτιμον. || Apud Lucam κλισίαι dicuntur Discumbentium classes, 9, (14.) Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, Facite ut discumbant per singulos quosque discubitus quinquageni. Marcus συμπόσια vocat et πρασιάς. || Hippocrati vero

κλισίη est ἡ κλίνη, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι, Erot. [" Markl. Iph. p. 334. Musgr. Iph. T. 857. Alc. 997. Wakef. 1015. Jacobs. Anim. 272. Anth. 6, 115. 7, 371. 12, 80. 322. Meleager 120. Marcus Arg. 13. Valck. ad Il. 22. p. 62. Mœr. 227. et n., Toup. Opusc. 2, 243. Heyn. ad Virg. 2, 84. 160. Bergler. Alciphr. 188. Heyn. Hom. 7, 560. 8, 678. 690." Schæf. Mss.] " Πρωτοκλισία, Primus accubi-" tus. Vide Πρωτοκαθεδρία." [Matth. 23, 6. Marc. 12, 39. Luc. 14, 7. 8. 20, 46.] Scribi vero ET Κλεισία tradit Eust. e Lex. Rhet. Καὶ ἡ κλεισία δὲ, inquit, καὶ τὸ κλείσιον καὶ τὸ πέδειλον διφορεῖται τοῖς παλαιοῖς. Ea tamen scriptura in Il. Hom. admitti nequit. Κλίσιον, i. q. κλισία, i. e. εὐτελὲς οἴκημα, seu, ut Dioni ap. Eust. placet, τὸ τῶν προβάτων σκεπαστικὸν καὶ φυλακτικὸν οἰκίδιον, Ovile, Caula. Od. Ω. (207.) Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην· περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη, Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες, ubi annotat Eust. κλίσιον esse οἶκον οἰκετικὸν καὶ εὐτελῆ καὶ οἷόν τινα κλισίαν. Atticis autem κλίσιον esse ἁμαξῶν καὶ ζευγῶν δεκτικὸν, i. q. Romanis Stabulum. Apud Eund. Amerias κλίσιον esse putat πρόστωον, alii ἐξέδραν σιγματοειδῆ, ἐν ᾗ ἔκειντο οἱ κλισμοί. Dioni autem, ut ibid. Eust. annotat, κλίσιον esse videtur σταθμὸς προβάτων. J. Poll. quoque κλίσιον esse scribit σταθμὸν ὑποζυγίων s. τὸν ἐξ ἀγρῶν βοῶν σταθμὸν καὶ ὄνων: ap. Antiphanem vero esse ἐργαστήριον: κλίσιον vero in Comœdia, ut ibid. tradit, παρακεῖσθαι παρὰ τὴν οἰκίαν, παραπετάσμασι δηλούμενον. Hes. vero dicit esse etiam παραστάδα. Utitur h. v. et Dem. 112(=270.) Ὡς ἡ μήτηρ σου, τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς τῷ Καλαμίτῃ Ἥρωι χρωμένη, τὸν καλὸν ἀνδριάντα καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψέ σε. [" Huschk. Anal. 238. Heyn. Hom. 5, 542. 633. Valck. ad Il. 22. p. 99. ad Ammon. 102. Mœr. 227. et n., Casaub. ad Sueton. 443." Schw. Mss. * Κλισίον, Hesychio παραστὰς, προβάτων καὶ βοῶν στάσις, καὶ εἴσοδος· ἔνιοι τὰς τοῦ πυλῶνος θύρας πλατείας, εἰς ἃς δύναται ζεῦγος βοῶν εἰσελθεῖν: Suidæ ὄνομα τόπου. * Κλισίδιον, Dorotheus ap. Porph. ad Il. I. 90. p. 215. Villois.] Scribitur vero ET Κλείσιον, ut Κλεισία. Dicitur autem in Rhet. Lex. [Pausaniæ] κλείσιον esse θυρεὼν, ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἵσταται: et κλεισίαι, [κλεισιαὶ, Schn. Lex.] αὔλειοι πυλῶνες, πλατεῖαι θύραι, δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται. Vide et Κλεισίαι et Κλείσιον post Κλείω. Κλισιὰς, ut θύραι, J. Poll. Fores τοῦ κλισίου, majores, ut etaim per eas currus agantur et τὰ σκευοφόρα: qua in signif. habuisti κλεισίαι paulo ante. Suidæ autem κλισιάδες sunt θύραι δίπτυχοι ἢ σκηναί. [" Metaphorice ap. Herod. 9, 9. κλ. μεγάλαι, Magnæ portæ apertæ sunt, i. e. Faciles aditus patent in Peloponnesum. Cf. Wetsten. ad 1 Cor. 6, 9. Mendosa autem videtur scriptura κλεισιὰς, quæ passim reperitur, et quam secutus est HSt." Schw. Mss.]

¶ Κλίτος, τὸ, Declivitas, Devexitas: ut κλίμα. Apoll. Rh. 1, (599.) Κλίτεα Παλλήναια Καναστραίην ὑπὲρ ἄκρην Ἤνυσαν, ubi Schol. esse dicit τὰς ἀνακλίσεις τῶν ὀρῶν καὶ βάσεις. Ezech. 47, (1.) Καὶ τὸ ὕδωρ κατέβαινεν ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ δεξιοῦ, A dextera devexitate. Et 3 Reg. 6. Ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ νότου, Ab inclinatione s. Devergentia cœli australi. Sic supra κλίμα et ἔγκλιμα. At Ezech. 46, (22.) et Exod. 26. Κατὰ τὰ κλίτη τῆς αὐλῆς exp. Per angulos atrii. Vide Κλιτός. [" Jacobs. Anth. 12, 96. ad Anth. Palat. 396. Musgr. Iph. T. 1101. Heyn. Hom. 7, 207." Schæf. Mss. Lycophr. 600. 737.] " Κλεῖτος, " Hesychio signif. ἀγαθὴ δόξα: quod et κλεῖος ac " κλέος: necnon κλίμα, γωνία, quod et sine diphth. " κλίτος dicitur."

Κλιτὺς, ύος, ἡ, Declivitas s. Devexitas montis, ἀπόκλιμα τοῦ ὄρους, Od. B. (470.) ἐς κλιτὴν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδράθω, Per montis declivitatem ascendens, Il. Π. (390.) Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, ubi Eust. annotat κλιτῦς veteribus esse τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων: aliis autem τοὺς προκεκλιμένους καὶ προνενευκότας ἐν ἄκρῳ τινὶ τόπους. VV. LL. interpr. e Plinio Devexæ rupes, at Schol. Euripidis in Hippol. κλιτὺν dicit esse ἀνακεκλιμένην καὶ ὑψηλὴν πέτραν. Hesych. κλιτῦς exp. etiam ὀρῶν λόφους, φάραγγας, αὐλῶνας. Annotat autem Eust. esse qui SCRIBANT Κλειτὺς, derivantes A Κλέτας, quod signif. ὀρεινὴν, τραχεῖαν ἐξοχὴν, Eminentiam in monte asperam. [Lycophr. 703. Κλιτὺς, Schæf. Meletem. Cr. 73. " Musgr. Tro. 223. Nicias 6. Heyn. Hom. 7, 206. Valck. Hipp. p. 187. Brunck. 228." Schæf. Mss.]

" Κλέμμιν Hes. esse dicit δίφρον ἀνάκλιτον, Sellam " in qua recumbi potest."

ΚΛΙΜΑΞ, ακος, ἡ, Scala, Gradus, κλίμαξ ἑλικτὴ, Scalæ cochlides quibus in gyrum ascenditur, Od. Φ. (5.) Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο, Xen. Ἑλλ. 7, (2, 7.) Κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλ., Lucian. (2, 309.) Ὑπέρβηθι τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος, Plut. Διὰ κλιμάκων ἀναβάς. Apud Athen. 13. Μὴ κλίμακ' αἰτησάμενον εἰσβῆναι λάθρα: 5. Ἐφ' ἣν διὰ κλ. πυκνῶν ἡ κατάβασις ἐγίνετο, Ad quam descensus erat scalis multiplicibus. Erat etiam Symbolum τύχης ἀστατούσης, Modo evehentis, dejicientis per suos gradus: unde Pittacus hoc innuens Ἀνετίθει κλίμακας ἐν τοῖς ἱεροῖς. At Ἐκ κλίμακος, Prov. ἐπὶ τῶν ἐν πόνοις ἄνεσιν λαμβανόντων, Eust. Idem Gramm. tradit fuisse et κολαστήριον κλίμακα, sicut τροχόν: sicut Suid. quoque docet fuisse βασανιστήριον ὄργανον, διαστρέφον τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων, citans ex Aristoph., βασάνιζε [πῶς βασανίζω;] πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι Δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, Στρεβλῶν: qui l. est in B. (618.) ‖ Figura oratoria, Quintil. 9, 3. Gradatio, quæ dicitur κλίμαξ, apertiorem habet artem et magis affectatam, ideoque esse rarior debet; est autem ipsa quoque adjectionis: reperit enim quæ dicta sunt, et, priusquam ad aliud descendat, in prioribus resistit. Ejus exemplum e Gr. notissimo transferatur: Nec hæc dixi quidem, sed nec scripsi; nec scripsi quidem, sed nec obii legationem; nec obii quidem, sed nec persuasi Thebanis. Quæ verba et Demetr. affert e Dem. (288.) Οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδ' ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους: quibus ipse subjungit, Σχεδὸν γὰρ ἐπαναβαίνοντι ὁ λόγος ἔοικεν ἐπὶ μείζόνων. Aquila Ascensum quoque vocari annotat: dicitur et κλιμακωτὸν σχῆμα. ‖ Est etiam εἶδος παλαίσματος, in quo ἄνω καὶ κάτω στρέφονται οἱ μαχόμενοι, Schol. Soph. Trach. (520.) de lucta Herculis et tauri, Ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες. ‖ Ab J. Poll. ponitur etiam inter Partes currus: κλίμαξ, inquit, τὸ πρόμηκες ξύλον τὸ ὑπὲρ τοῦ ἄξονος, ἐκ τεσσάρων συνεστηκὸς, καὶ μέσας ῥάβδους πρόσθεν μὲν πλείους, ὄπισθεν δὲ ἐλάττους ἔχον. A κλίνω autem derivatur, quod ejus ascensus acclivis sit, et descensus declivis, ut et in κλίματι. [" Ad Diod. S. 2, 334. 645. Musgr. Iph. T. 1462. Bacch. 1211. Jacobs. Anth. 11, 103. Toup. Opusc. 1, 569. ad Herod. 528. Instrumentum tortorum, Jacobs. Anth. 10, 172. ad Timæi Lex. 62. Figura rhetorica, Villoison. ad Long. 290. 299. Casaub. ad Athen. 79. Palæstræ genus, Wakef. Trach. 520. De accentu, Spalding ad Quint. 3, 484." Schæf. Mss. Athen. 206. Arrian. Anab. 5, 7. Κλίμακες στύππιναι et σκύτιναι, Mathem. Vett. 102. Ὁρμεῖν ἐπὶ κλίμακος, Strabo 17. p. 497. Sieb.] " Κλείμαξ, et Κλειμακισμὸς, Suidæ πάλαισμα ποιὸν, " Genus quoddam luctæ." " Κλιμακηφόρος Hesychio " ὁ ἐπὶ κλιμακίου τιθεὶς τὸν νεκρὸν, et sic eum effe-" rens." [Κλιμακοφόρος, Polyb. 10, 12, 1. Appian. 321, 23. Diod. S. 18. p. 645, 32. * Κλιμακώδης, Strabo 12. p. 810. * " Οὐρανοκλίμαξ, Pseudo-Chrys. Serm. 21. T. 7. p. 299." Seager. Mss.] Κλιμακόεις, Gradatus, Scalæ instar factus: κλιμακόεσσαν, κλίμακα ἔχουσαν ὑψηλὴν, Suid. [" Fac. ad Paus. 1, 486. Heyn. Hom. 4, 382." Schæf. Mss. " Nonn. D. 18, 56." Wakef. Mss.] " Κλημακόεσσαν, Hes. affert pro " τραχεῖαν καὶ ὀρθὴν, Asperam et Arduam s. Accli-" vem. Sed in hac signif. scr. potius κλιμακόεσσαν, " a κλίμαξ, Scala: ea enim recta in altum fert." [* Κλιμακόω, unde] Κλιμακωτὸς, idem: πρόσβασις, Accessus, Ascensus scalaris, Bud. e Strab. Et κλ. σχῆμα ap. Rhett. i. q. κλίμαξ. [Polyb. 5, 59, 9.]

Κλιμακὶς, ET Κλιμάκιον, ET Κλιμακίσκος, Scalula, Parva scala: κλιμακὶς et κλιμάκιον citat J. Poll. ex Aristoph., et Athen. (238.) ex Aristophonte, ἀναβῆ-

ναί τι πρὸς Κλιμάκιον. Plut. (9, 125.) Ὑφεῖλκε κά- A τωθεν τὸ κλιμάκιον, εἶτα ἡμέρας πάλιν προσετίθει φέρουσα. || Κλιμακίδες, Mulierculæ quædam assentatrices, quæ reginis in currum ascensuris dorsum scalæ loco præbebant, Plut. (6, 184.) Τὰς ἐν Κύπρῳ κολακίδας, ἐπειδὴ διέβησαν εἰς Συρίαν, κλιμακίδας προσαγορευθείσας, ὅτι ταῖς γυναιξὶ τῶν βασιλέων ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς ἁμάξας δι' αὐτῶν ὑποκατακλινόμεναι παρεῖχον. Athen. quoque (256.) scribit fuisse quasdam, reginarum κολακίδας appellatas, tempore Gluti Caris: quarum reliquæ in ulteriorem regionem se contulerint ob uxoribus Artabasi et Mentoris accersitæ, κλιμακίδες mutato nomine dictæ, ἀπὸ τοιαύτης πράξεως· ταῖς μεταπεμψαμέναις ἀρεσκευόμεναι, κλίμακα κατεσκεύαζον ἐξ ἑαυτῶν οὕτως, ὥστε ἐπὶ τοῖς νώτοις αὐτῶν τὴν ἀνάβασιν γίγνεσθαι καὶ τὴν κατάβασιν ταῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ὀχουμέναις. Quæ Eust. quoque ex eod. Athen. commemorat. || Κλιμάκιον autem Gal. ap. Hippocr. exp. etiam τὸ πλάγιον ἐν τοῖς κλίμαξι ξύλον, Lignum in scalis transversum, citans hæc verba, Καὶ ἡ διὰ τοῦ κλ. ἑτέρη τις τοιαύτη. Annotat B tamen scribi etiam κλιμακεῖον per ει, a NOMINATIVO Κλιμάκειον. [" Κλιμάκιον, Plut. Arato 26." Boiss. Mss. Oribas. Cocchii p. 138.] || Κλιμακίσκοι, Hesychio πάλαισμα ποιόν: fortasse illud, quod κλίμαξ supra. [" Wakef. Trach. 520. Κλιμακὶς, Polyb. 2, 422. sed v. var. lect., ad Diod. S. 2, 122. Κλιμάκιον, Coray Theophr. 281." Schæf. Mss. * Κλιμακεὼν, Gl. Scalarium.]

Κλιμακηδὸν SIVE Κλιμακιδὸν, Gradatim, In modum scalæ, Basil. Ep. 34. ad καλλιγράφον, τῶν στίχων κειμένων κλιμακηδὸν, ἡνίκα ἔδει μεταβαίνειν ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον, ἀνάγκη ἦν ἐξορθοῦν πρὸς τὸ τέλος τοῦ προσιόντος. In VV. LL. scribitur κλιμακιδὸν per ι in penult. [" Synes. 48." Wakef. Mss.]

Κλιμακίζω, Certo illo luctæ genere, quod κλίμαξ dicitur, J. Poll., καὶ πλαγιάζειν δὲ καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματα. || Perverto, Detorqueo, διαστρέφω, Suid. derivari putans a κλίμαξ, quod ὄργανον βασανιστικὸν esse dicit, ut supra indicavi. Citat autem e Dinarcho, ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου Ἰσηγορίᾳ, [leg. C Εἰσ.] Οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους. [Phot. Lex.] " Διακλιμακίσας, Hesychio est διαπαλαίσας: Eod. " enim teste κλίμακες ET κλιμακισμοὶ sunt Genus πα" λαίσματος, Luctæ. Idem tradunt Etym. et Lex. " meum vet. Διακλιμακίζειν igitur est Luctari cum, " In lucta certare cum." [Plato Comicus ap. Eustrat. ad Aristot. Eth. p. 58. " Porson's Tracts p. 232." Schæf. Mss.] Apud Harpocr. autem, et item ap. Suid., paulo ante hæc verba, SCRIBITUR Κλιμάζω, quod Harpocr. exp. παρακλίνω, παρατρέπω: citans h. l. Dinarchi, Ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους: sed videtur ei scr. ESSE Βλιμάζῃ, ut sit θλίβῃ, βιάζηται. [Ita Phot. Lex.] VV. LL. interpr. Supplanto, a genere certaminis gymnici, quod κλιμακίσκος dicitur. [" Ad Timæi Lex. 62." Schæf. Mss.] " Κλειμάζειν Hesychio est παλαί" ειν, σκελίζειν, ἀπατᾷν, In lucta supplantare, De" cipere."

Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, Scalæ gradus: κλιμακτῆρες, inquit Hes., οἱ τῆς κλίμακος βαθμοί: quæ expositio ab D J. Poll. quoque huic vocab. tribuitur; sed ap. eum SCRIBITUR Κλιματῆρες, idque tribus in ll. Citatur autem κλιμακτῆρες pro Scalarum gradibus ex Ezech. 21. [cf. 40, 22. 43, 17.] || Κλιμακτῆρες, Anni scansiles. Plin. 7, 49. de varietate nascendi, Rara autem esse dicunt longiora tempora, quandoquidem momentis horarum insignibus lunæ dierumque septem atque novem, quæ nocte ac die observantur, ingens turba nascatur, scansili annorum lege occidua, quam Climacteras appellant: non fere ita genitis LIIII annum excedentibus. Censorinus de Die Natali 5. Alii autem non pauci unum omnium difficillimum climactera prodidere, anno sc. undequinquagesimo, quem complent anni septies septem. Julius Maternus, ut tradunt VV. LL., ait sexagesimumtertium ætatis annum maxime periculosum esse, quoniam numerus uterque, septem et novem, qui decretorii maleficique sunt, et ad vitam succidendam pollentes, in unum quasi confluunt: novies enim septem, vel septies novem, sexaginta tres efficiunt: et ob id climactericus, h. e. gradarius et scansilis, præcipue annus is vocatur: quoniam a septimo incipiens, vitam hominis quasi per gradus quodam agat. Ita et quinquagesimus quartus et alii minores climacterici dicuntur, quoties aut per septem aut per novem consurgunt. Hactenus VV. LL. subjungentia e Gell. 3, 10. et 15, 7. M. Varro pericula quoque vitæ fortunarumque hominum, quæ κλιμακτῆρας Chaldæi appellant, gravissima quæque fieri affirmat septenariis. Siquidem observatum in multa hominum memoria expertumque est, in senioribus plerisque omnibus sexagesimumtertium vitæ annum cum periculo et clade aliqua venire, aut corporis morbique gravioris, aut vitæ interitus, aut animi ægritudinis. Propterea qui rerum verborumque istiusmodi studio tenentur, eum ætatis annum appellant κλιμακτηρικόν. Idem Gell. ibid. hæc verba Epistolæ Augusti ad Caium subjungit:— Ave, mi Cai, meus ocellus jucundissimus, quem semper mediusfidius desidero, cum a me abes; sed præcipue diebus talibus, qualis hodiernus, oculi mei requirunt meum Caium: quem, ubicunque et hoc die fuisti, spero lætum et bene valentem celebrasse quartum et sexagesimum natalem meum; nam, ut vides, κλιμακτῆρα communem seniorum omnium, tertium et sexagesimum annum evasimus. Qui l. declarat hunc Plinii secundi in Epist. 44. Habes climactericum tempus, sed evades. Ubi pro Arduo atque difficili tempore poni existimatur, sicut Suid. quoque κλιμακτῆρας exp. τὰς δυσχερείας, hoc afferens exemplum, Χωρὶς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐχ οἷόν τε ἦν ἐπιβαίνειν. Vettius Antioch. in lib. π. Ἀντιλογιῶν, climactericæ legis rationem affert traditam prius a Petosiri et Necepso regibus, hoc titulo, Περὶ Κλιμακτήρων ἑβδομαδικῆς καὶ ἐννεαδικῆς Ἀγωγῆς. VV. LL. Vide et Suet. Augusto, Hermol. in Plin. Brod. Miscell. [Theol. Arithm. 192. Ast. " Musgr. Hel. 1586. Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. Simpl. ad Epict. 222. 391.] " Κλειμακτὴρ Hesychio κλίμαξ, " βαθμὸς, Scala, Gradus." " Κλημακτήρων, Suid. " affert pro δυσχερειῶν, Difficultatum, cum hoc " exemplo, Χωρὶς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κλημακτήρων οὐχ " οἷόν τ' ἦν ἐπιβαίνειν. Sed et hic per ι scr. κλιμα" κτήρων, accipiendumque non pro Difficultatibus, " sed pro Scalis, s. Gradibus. At κλημακτὴρ, Dena" rius, nescio unde irrepserit in VV. LL." Κλιμακτηρικὸς, Climactericus: ut Climactericus annus, Climactericum tempus. Item Numerus climactericus esse dicitur, ad quem per gradus et veluti scalas quasdam paulatim ascendimus; qualis est numerus, qui e novem novenariis resultat; nam unitas ter sumta conficit ternarium: ternarius ter sumtus, novenarium: novenarius autem novies sumtus, octuagesimumprimum, qui est numerus climactericus, qui raro sine vitæ periculo solet transmitti: hoc enim anno ætatis Plato Philosophus, Diogenes Cynicus, Dionysius Heracleotes, Eratosthenes Geometra diem suum obiisse dicuntur. [Theol. Arithm. 193. Ast.]

" Κλῶμαξ, ακος, ἡ, affertur pro Asperitas: sed sine " exemplo." [Κλώμακες ἀηδόνων, Sirenum scopuli, Lycophr. 653.: Schol. Il. B. 729.] " Hes. meminit " DERIVATI Κλωμακόεν, quod exp. κρημνῶδες, δύσ" βατον, Præceps, Difficulter pervium, ideoque Ar" duum: necnon κλωμακόεσσαν," [Il. B. 729.] " pro " πολλὰ ἀποκλίματα ἔχουσαν: et ex hoc τραχεῖαν καὶ " ὀρεινήν. Quoniam sc. declives loci plerumque " asperi sunt et montani. Pro eo supra habuimus " κλιμακόεσσαν." [" Musgr. Iph. T. 1462. Heyn. Hom. 4, 382. Wassenb. 91." Schæf. Mss. Cf. Κρώμαξ.]

ΚΛΟΝΟΣ, ὁ, Motus, qualis est tumultuantium, Tumultus. Exp. et Perturbatio, Strepitus. Synes. de Insomn. Φθάνοι γὰρ ἂν ὁ κλ. μέχρι τοῦ πρώτου· τὸ δὲ, ἀτρεμές τε καὶ ἀκλόνητον. Cum ταραχῇ copulatur ab inc. Auctore ap. Suid. Ταραχὴν δὲ καὶ κλ. ἐνεποίει τοῖς πράγμασιν οὐκ ἀπὸ μικρῶν ἀφορμῶν ἀνιστάμενα τὰ Γερμανικὰ κινήματα. De Bellico tumultu a poëtis usurpari solet. Unde etiam exp. ab Hes. ταράχῃ πολέμου: qui tamen alioqui in Ἀκλυδώνιστος, dicit

κλόνον esse ταραχὴν, non addens illum gen. Hesiod. (A. 148.) κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν, Il. Π. (713.) Δίζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσσας: (789.) ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν. Ab eod. Hes. exp. et σεισμός: itidemque VV. LL. κλόνος Ἐννοσιγαίου ex Epigr. afferunt pro σεισμός. [" Jacobs. Anim. 124. Heyn. Hom. 5, 19." Schæf. Mss. Pind. Fr. 36. Anal. 2, 405. Aristoph. N. 386. Ὁ ταραχὴ καὶ ὁ κλ. καὶ ὁ κυδοιμὸς, Themist. 73. * Κλονοειδὴς, unde * " Κλονοειδῶς, Schol. Il. X. 448." Wakef. Mss. * Κλονώδης, Galen. 8, 34. * Ἀείκλονος, Anal. 3, 243.] " Ἄκλονος, Agitationis et concussionis expers. Galen. Comm. 1. in lib. 3. Epidem. " Μήτ' ἀκριβῶς ἄκλονόν τε καὶ ἀῤῥεπὲς φυλάττεσθαι τὸ κῶλον:" [8, 282.] " Paulo post dicit, ὁ ἐν τῷ νοσώδει ῥίγει γινόμενος κλόνος τῶν μορίων." [* Ἑτερόκλονος, unde * Ἑτεροκλονέω, Opp. K. 4, 704. sed v. var. lect., Phryn. Bekkeri p. 38. * Μεγαλόκλονος, Clem. Alex. Cohort. 90.] Πολεμόκλονος, Cui tumultus bellicus inest, Bellici tumultus plenus: πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος, Batrachom. [4. 267. " Const. Manass. Chron. p. 121." Boiss. Mss. Orac. Sibyll. 5. p. 600. sic leg. pro vitioso πολεμοκτόνος.]

Κλονόεις, Tumultuosus, Tumultu plenus, Turbulentus. [Etym. M. Schneidero leg. videtur κλονέοντα.]

Κλονέω, Commoveo tumultuose, s. agito, Turbo, Turbulentum reddo, Quatio, Concutio, Hesiod. Ἔργ. (2, 171.) Πυκνὰ Θρηϊκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος. Sic Hom. Il. Ψ. (212.) de ventis, τοὶ δ' ὀρέοντο Ἠχῇ θεσπεσίῃ νέφεα κλονέοντε πάροιθεν. Ut autem hic κλονέοντε πάροιθεν, sic E. 96. πρὸ ἕθεν κλονέοντα, s. πρόσθεν κλονέοντα, ut quædam exempl. habent: Θύνοντ' ἂμ πεδίον, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας. Dixerat autem paulo ante, Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων. Sed et contra κλονέοντας ὄπισθε dicit idem Il. Ξ. (13.) τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς, Τοὺς μὲν, ὀρινομένους, τοὺς δὲ, κλονέοντας ὄπισθε, Eust. κλόνον ποιοῦντας. Usus vero est hoc verbo et de feris ovile agitantibus magno cum impetu, O. (323.) Οἱ δ', ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶυ μέγ' οἰῶν Θῆρε δύο κλονέουσι. Hes. κλονεῖ exp. non solum ταράσσει, sed et φθείρει, item φοβεῖ: et κλονεῖται non solum ταράσσεται et θορυβεῖται, verum etiam φθείρεται: item ἔρχεται, quod mendosum esse puto. Eust. in locum illum Il. Ξ. annotat ex illo ὀρινομένους, cui subjungitur κλονέοντας, colligi, i. esse κλονεῖσθαι q. ὀρίνεσθαι. Sed objecerit aliquis Eustathio, si idem valent ὀρίνεσθαι et κλονεῖσθαι, cur idem Poëta Il. Ξ. verbo κλονέονται partic. ὀρινόμενοι præfixit? [" Heyn. Hom. 5, 19. 33. 6, 206. 7, 779. 8, 217. Wakef. Herc. F. 935. Jacobs. Anth. 11, 45. Paul. Sil. 30. Bentl. Opusc. 11. Wakef. S. Cr. 1, 36." Schæf. Mss. Il. X. 188. Pind. Ἰ. 8, 141. Π. 9, 85. Hesiod. Ἀ. 317. Apoll. Rh. 2, 133. 4, 487. 908. Soph. Trach. 149. Aristoph. Ἱππ. 361. Dionys. P. 464. * Κλόνησις, Quint. Sm. 8, 41. Schleusn. Lex. V. T.] Ἀκλόνητος, ὁ, ἡ, Imperturbatus, Inconcussus: Ἀτρεμὲς καὶ ἀκλόνητον, in Synesii l., quem protuli in Κλόνος. A Suida ἀκλόνητον exp. ἄσειστον et ἀδόνητον. Hes. autem postquam ἀκλυδώνιστος exposuit ἀτάραχος, subjungit ἀκλόνητος, addens, κλόνον esse ταραχήν. [* " Ἀκλονήτως, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 122. Combef." Boiss. Mss. * Πολυκλόνητος, Synes. p. 98. * Ἀνακλονέω, Opp. Ἀ. 3, 478.] Διακλονέω, Concutio, Perturbo, Conturbo, Valde concutio etc., ut præpositioni διὰ tribuatur vis epitatica. Hes. διακλονῶν exp. διασείων, δονῶν: sicut ἀκλόνητος a Suida exponi dixi ἄσειστος, ἀδόνητος. [* Ἐγκλονέω, Hippocr. 590. τοῦ αἵματος ἐγκλονευμένου, Intus agitato sanguine.] Ἐπικλονέω, i. q. præcedens διακλονῶ. Exp. tamen simpliciter Moveo in VV. LL. quæ ex Apoll. Rh. (1, 783. 3, 687.) afferunt. [Il. Σ. 7. " Heyn. Hom. 7, 425. ad Charit. 704." Schæf. Mss. * Κατακλονέω, Anna C. 80. * Περικλονέω, Quint. Sm. 2, 649. 3, 707. 7, 528. * " Ἀπερικλόνητος, Eust. (185, 22.) 1, 467. Polit." Boiss. Mss. Leo Allat. Exc. p. 206.] Συγκλονέω, Concutio, Conturbo. Ut enim κλονῶ est Quatio, Turbo: sic συγκλονῶ, Concutio, Conturbo. At pass. Συγκλονεῖσθαι in VV. LL. exp. non solum Conturbari, sed et Titubare. [Lycophr. 45. " Jacobs. Anth. 12, 33. Heyn. Hom. 6, 496." Schæf. Mss.] Συγκλόνησις, in iisd. Concussio, Impulsus. Σιτοκλονεῖσθαι, Siti conflictari, cruciari: ὑπὸ δίψους ἐνοχλεῖσθαι, Hes. E qua tamen exp. colligerem ipsum scripsisse διψοκλονεῖσθαι, nisi subjungeret, οἱ δὲ, ὑπὸ δίψους κλύεσθαι καὶ τὸ φαγεῖν. E qua altera exp. licet mendosa, cognoscere possumus, σιτοκλονεῖσθαι ab eo scriptum fuisse; sed pro illo infin. κλύεσθαι, qui nullum hic locum habere potest, ἀναδύεσθαι reponendum crediderim. Et quæcunque sit vera lectio, non dubito quin dicere voluerit Hes., alios σιτοκλονεῖσθαι exponere Præ siti recusare etiam cibum, s. aversari. At illam alteram exp. ὑπὸ δίψους ἐνοχλεῖσθαι imperfectam esse dico, nec exponendum esse σιτοκλονεῖσθαι simpliciter Siti conflictari, cruciari; sed Siti tanta conflictari, s. premi, ut cibi etiam appetentiam tibi excutiat. Fateor tamen duram hanc mihi videri comp. pro ista signif. VV. LL. interpr. Siti et fame cruciari; et legunt ap. Hes. κλείεσθαι cum ει, interpungentia etiam ante καὶ τὸ φαγεῖν, atque ita pro duplici emendatione duplicem errorem addentia. [* Ὑπερκλονέω, Orac. Sibyll. 4. p. 524. * Ὑποκλονέω, Il. Φ. 556. Quint. Sm. 14, 572.]

" Κλόνις, dicitur ὁ γαστὴρ, Venter: διὰ τὸ ἀεικίνητον, inquit Schol. Æschyli" [Pr. 496.] " qui Antimachum scribit κλόνιν vocasse τὴν ῥάχιν, Spinam dorsi." [J. Poll. 2, 178.] " Κλόνιον, Hesychio est ἰσχίον, ῥάχις, ὀσφύς. Κλονιστήριον, Eid. * παραμήριος μάχαιρα, * παρίσχιον."

" ΚΛΥΒΑΤΙΣ, Clybatis, a nonnullis dicitur ἡ ἑλξίνη, Helxine: herba quæ ab aliquibus Perdicium vocatur et Muralium. Nicander Θ. 537. Ἠὲ καὶ ἑλξίνην, τήν τε κλύβατιν καλέουσι. Diosc. 4, 86. κλιβάδιον appellari tradit." [" Casaub. ad Athen. 146." Schæf. Mss.] " Κουλιβατίαν, s. Κλητίαν, Hes. dici scribit τὴν σιδηρῖτιν πόαν, quæ a nonnullis vocatur ἑλξίνη. Ea aliis κλιβάδιον et κλύβατις. Κουλιβὰς, Hesychio ἡ πίτυς, Pinus." [* Κολλυβάτεια, i. q. κλύβατις s. ἑλξίνη, Nicander Θ. 589. 851.]

ΚΛΥΖΩ, σω, Abluo, Eluo: ut in hoc Proverbiali senario Euripidis, Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακὰ, Hominum universa proluit pelagus mala, Erasm. Sed et extra versum hoc ipso verbo Proluit interpr. Græcum κλύζει: ego autem malim Abluit, imitando Catull. qui dixit, de quodam scelere, quantum non ultima Tethys, Non genitor nympharum abluat Oceanus. At in VV. LL. κλύζω aliis potius verbi Lavo compositis redditur, sc. Alluo, Diluo, Colluo, Eluo, Purgo. Et affertur e Gal. Meth. 12. Ἔκλυζεν ἅλμῃ δριμυτάτῃ, καὶ μετ' αὐτὴν ἐνίει φάρμακον ἰσχυρόν. Item ex Eod. Εἰς ὦτα κλύζω pro Purgo aures. Accipi autem et pro simplici Lavo, testatur Bud., qui etiam citat ex Aristot. Καὶ κλύζοντες τοὺς μυκτῆρας οἴνῳ, ubi ait reddi Diluentes, cum tamen aptius sit Abluentes. || Clystere abluo, perluo, Nicarchus Epigr. 2. de quodam imperito Medico, Οὔτ' ἔκλυσεν Φείδων μ', οὔθ' ἥψατο, ἀλλὰ πυρέξας Ἐμνήσθην αὐτοῦ τοὔνομα, κἀπέθανον: quod distichum olim ita reddidi, Non clystere usus Phidon, tetigitve; sed ejus Nomen febricitans ut memini, perii. At Cornar. Non lavit Phidon medicus, nec me attigit, ipsum Sed solum nomen incidit, emorior. Sed ut κλύζω ad hanc signif. restrinxerunt Græci, sic et v. Lavo Latinos restrinxisse non puto. || De quodam sonitu, quem edunt fluctus, in Il. Ψ. 61. Ἐν καθαρῷ, ὅτι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. Vult enim Eust. κλύζεσκον, quod est pro ἔκλυζον, signif. ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν. Et tamen scripserat paulo ante, pro eo, quod hic dicit Hom., ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον, dixisse alibi, ἔνθα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποκλύεσκε

θάλασσα. At passive κλύζεσθαι θάλασσα dicitur ab eod. Hom. pro κλυδωνίζεσθαι, s. κλύδωνά τινα πάσχειν, Eust. 993. Bud. ἐκλύσθη δὲ θάλασσα vertit Turbatum est mare, Undabundum factum est mare. "Κλύζεσκον, Ionice pro ἔκλυζον, Lavabant, Abluebant vel Eluebant: a th. κλύζω, vel etiam κλυζέσκω." "Κλῆσαι, Lavare: proprie de poculis ac aliis vasis: ut νίψαι, de facie ac manibus: πλῦναι, de vestibus. Ita VV. LL. Sed perperam pro κλῦσαι." [Ad Charit. 704. Wakef. Phil. 689. Hedyl. 9. Erycius 15. Nicarchus 26. Brunck. Soph. 3, 482. Heyn. Hom. 6, 600. 632. Ammon. 83. Theocr. 1, 140. Ruhnk. Ep. Cr. 164. Xen. K. Π. 39. Hymn. in Apoll. Del. 75. Toup. Emendd. 2, 539. Κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ, Theocr. 1, 27." Schæf. Mss.] "Κλύσις, Lavatio: aliis Infusio, Clyster." [Hippocr. 385, 10.] Κλύσμα, Id, quo abluimus s. eluimus aut colluimus. Sed accipitur potius PRO Κλυσμὸς, Ablutio, Lotio, Ipsa actio abluendi. Plinio est Lotio quod Dioscoridi κλύσμα, et quod alio nomine κλυστὴρ, necnon verbali comp. dicitur ἔγκλυσμα, Bud. In VV. LL. exp. Dilutio, Dilutio alvi, Clyster; et affertur e Diosc. Κλύσμασιν ἐπὶ ἰσχιαδικῶν μίγνυνται. Sed et κλυσμοὶ ἰσχιαδικοὶ ex Eod. pro ead. signif. Κλύσμα et pro ὑγρὸς καὶ ἐντεθηλυσμένος, ac καταπύγων, Bud. ex J. Poll., p. 240. [Lucian. Dipsad. 6. Plut. Cæs. 52. "Ad Lucian. 2, 250. Villois. ad Long. 217." Schæf. Mss.] Κλυσμάτιον, ex Hippocr. (1098.) affertur in κλύσματος signif., Ὀψὲ δὲ ἀπὸ κλυσματίου καλῶς διῆλθε. Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, Vocab. medicæ arti peculiare, Id, quo alvus abluitur s. eluitur, Medicamenti genus, quod liquidum intra corpus injicitur, Gal. Πολὺ ἐν τῷ τοιούτῳ κλυστῆρι κεῖται. Sed κλυστὴρ appellatur et Ipsum instrumentum, quo medicamentum injicitur: quod testatur ipse Gal. Meth. 5. scribens, Κλυστὴρ, ὄργανον τῶν ἐνεμάτων τῆς κοιλίας. Sunt autem qui utrolibet modo posse accipi censeant ap. Eund., cum dicit τὴν διὰ κλυστῆρος κένωσιν, s. τὸ διὰ κλυστῆρος ἔνεμα: quod posterius convenit cum eo, quod citant VV. LL. e Scrib. Largo Per clysteria injicere. Instrumentum autem illud Galeno, ut multis ap. eum ll. videre est, fuit vesica, cui cornea vel alterius materiæ fistula recta, et fracta ad finem, annexa erat. Clysteris usus præcipue inservit intestinis, iisque crassioribus; neque enim ad tenuia fere pertingit. Convenit tamen et utero, et auribus, et fistulosis sinuosisque ulceribus. ["Thom. M. 505. Bernard. Rel. 109. Epigr. in Κλ., ad Mœr. 278." Schæf. Mss.] Sed qui utero adhibetur, peculiari nomine EST Μητρεγχύτης dictus. Gorr. Κλυστήριον, dimin. q. d. Parvus clyster, VV. LL. [* "Κλυστὸς, Musgr. Tro. 538." Schæf. Mss.] Ἄκλυστος, ὁ, ἡ, Non ablutus, elutus etc. Interdum vero sequitur illam τοῦ κλύζω signif., cui postremum locum dedi, et accipitur pro Undis non agitatus, Qui undis non agitatur; atque ita exp. a Bud. ap. Plut. (6, 308.) ἀ. γαλήνη: [383. 9, 113. * Ἀκλύστη, Eur. Iph. A. 121. * "Κυματόκλυστος, Const. Manass. Chron. p. 82. 131." Boiss. Mss.] Πολύκλυστος, q. d. Multum ablutus. Sed exp. Qui multis fluctibus abluitur, Undosus, ap. Hesiod. (Θ. 189.) ubi πόντον appellat πολύκλυστον: [199. * Ποταμόκλυστος, Strabo 3. p. 245., 4. p. 285., 9. p. 657., 15. p. 1021.]

[* Ἀμφικλύζω, Orph. Arg. 271.] Ἀμφίκλυστος, Utrimque ablutus, Qui utrimque abluitur, Qui alluitur, Soph. Trach. (782.) Ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν, Schol. τὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζομένην: [754.] Ἀνακλύζω, Abluo, κλύζω, Apoll. Rh. 2, (551.) ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν Νῆα ῥόος. Ἀποκλύζω, Abluo, Eluo, Abstergo, i. q. ἐκκλύζω. Pass. est Ἀποκλύζομαι, Abluor, quo utitur Aristot. de Mundo, Ἀποκλύζεται πάντα τὰ νοσώδη. [Anacr. Epigr. 82. * Ἀπόκλυσις, Themist. Or. 13. p. 167.] Ἐναποκλύζω, Intra (aliquid) abluo, Ad abluendum s. eluendum immergo. ["Clem. Alex. 185." Wakef. Mss.] "Συναποκλύζω, Simul abluo," ["Diosc. 424." Wakef. Mss.] Διακλύζω, Colluo. Et pass. Διακλύζομαι, Colluor. A Diosc. 5. et 6. διακλυζό-

A μενα dicuntur, inquit Bud., Quæ ori colluendo fiunt: ut ἐγκλυζόμενα, Quæ infunduntur clystere. Marcellus tamen in Diosc. verbo quoque διακλύζεσθαι Medicos uti ait in iis, quæ clystere ad purgationem infunduntur. [Aristot. Probl. 27, 3. Dioclis Epistola ap. Fabr. B. Gr. 12. p. 587. sic leg. pro διαβλύζον.] Διάκλυσμα, Id, quo colluimus, utimur ad colluendum, collutionem. Sed exp. et Collutio. Diosc. l. 3. (1, 53.) Ὀδονταλγίας ἐστὶ δ., ubi interpretatur, In dentium dolore colluitur. Διακλυσμὸς pro eod.: Plin. Infusionem vertit, cum pro eo, quod scripserat Diosc., Καὶ τοῦτο δὲ μίγνυται τοῖς πρὸς ἰσχιάδα διακλυσμοῖς, scripsit, Et ipsum utile ischiadicorum infusioni. [* "Διακλυστήριον, Poculi genus, Toup. Suid. 1, 372. (Opusc. 1, 246.)" Wakef. Mss.] Ἐγκλύζω, Diosc. Per clysterem indo, quod Plin. dicit Infundo, Bud. In VV. LL. affertur cum accus. personæ, Ἐγκλύζουσι τοὺς ἰσχιαδικοὺς, pro Ischiadicis per clysterem infundunt. Vide Διακλύζω. ["Diod. S. 1, 102." Schæf. Mss. * "Ἐγκλυστέον, Theoph.
B Nonn. 206." Boiss. Mss.] Ἔγκλυσμα, Quod per clysterem inditur, infunditur, Infusus, Infusio, Plinio: sicut et διακλυσμὸν ita verti ab illo, docui modo. Diosc. Ἔγκλυσμα δυσεντερίας ἐστὶ τὸ ἕψημα, Infunditur clystere dysentericis. Idem, Ὀδονταλγίας ἐστὶ διάκλυσμα, ἔγκλυσμά τε δυσεντερικοῖς βοηθεῖ, interpr. In dentium dolore utiliter colluitur, dysentericis infunditur. [* Εἰσκλύζω, Strabo 5. p. 106.] Ἐκκλύζω, Eluo: ἐκκλύζω τῇ κονίᾳ, Gal. At vero ex Aristot. affertur, Ἐκκλύζεται εἰς τὸ ξηρὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων. [Apollod. 1, 6, 3. M. Anton. 8, 51.] VV. LL. in Κλύσμα tradunt ESSE Ἔκκλυσις κοιλίας, quod dicitur κλύσμα, Elotio alvi, quæ fit infusione clysteris. [Alex. Trall. 12. p. 216. * Ἔκκλυσμα, Plut. 10, 480. * Ἐκκλυστικὸς, Psell. Expos. Dogm. Chald. p. 110. * "Ἀπεκκλύζω, Chrys. περὶ Παρθεν. κεφ. 84. T. 6. p. 296." Seager. Mss. * Συνεκκλύζω, Diosc. 2, 123.] Ἐπικλύζω, Proluo. Sæpe autem pro Inundo, sicut κατακλύζω, et Submergo, Obruo, ut a Bud. exp. in Lucian. (1, 129.) Φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, μὴ
C ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. Addit et e Philone de Mundo, Φαίνεται γὰρ ὧν μὲν ἐξαναχωροῦσα, τὰ δὲ ἐπικλύζουσα. Invenitur autem et ap. Thuc., ut videbis in Ἐπίκλυσις. Sed et pass. ἐπικλύζεσθαι ap. Eund. pro κατακλύζεσθαι, Proluvie maris obrui s. fluctu. Ex Aristot. quoque affertur, de Mundo, Γῆ πλημμυρίσιν ἐπικλυζομένη. Ex Apoll. Rh. autem (1, 541.) ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο, pro Fluctuabant; et in act., (2, 680.) κλύζεν δ' ἐπὶ κύματα χέρσῳ: hæc autem ad eam τοῦ κλύζω signif. pertinent, quæ supra fuit data τῷ Κλύζω ex Hom. [Lycophr. 228. Apoll. Rh. 3, 695. Ælian. H. A. 7, 43. "Ad Charit. 704. Jacobs. Anth. 9, 486. ad Diod. S. 1, 14. 294. 2, 162. Boiss. Philostr. 422. Schneid. ad Xen. Œc. p. 12. Heyn. Hom. 6, 600. Valck. Hipp. p. 240. ad Lucian. 1, 251. 460. Sylb. ad Paus. 225. Bergler. Alciphr. 53. Toup. ad Longin. 385." Schæf. Mss.] Ἐπίκλυσις, Proluvies, Diluvium maris terram obruentis, cum litora supergreditur, Bud., afferens e Thuc. (3, 89.) Καὶ περὶ Ἀταλάντην τὴν ἐπὶ Λοκροῖς
D τοῖς Ὀπουντίοις νῆσον παραπλησία γίγνεται ἐ., ubi exp. etiam Illuvio, Inundatio, subjungit autem, paucis verbis interjectis, Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν Πεπαρήθῳ κύματος ἐπαναχώρησίς τις, οὐ μέντοι ἐπέκλυσέ γε. [* Ἐπικλυσμὸς, Lexx. Gr. sine exemplo. * Ἐπίκλυστος, Strabo 1, 56. Diod. S. 1, 7. * "Ἀντεπικλύζω, Nicet. Eugen. 9, 34. * Κατεπικλύζω, Eumath. 206. 269. 270. 338. 365." Boiss. Mss. * "Προσεπικλύζω, Anon. V. Chrys. 361, 16." Seager. Mss.] Κατακλύζω, Proluo, sicut ἐπικλύζω, Proluo, ut mare terram supergressum, Bud. afferens e Thuc. 3, (89.) Ἡ θάλασσα ἐπελθοῦσα ἀπὸ τῆς τότε οὔσης γῆς καὶ κυματωθεῖσα, ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι, καὶ τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δ' ὑπενόστησε· καὶ θάλασσα νῦν ἐστὶ, πρότερον οὖσα γῆ. Exp. etiam Inundo, Obruo, Submergo, in aliis hujusmodi ll. || Sed metaph. etiam capitur: Xen. (Œc. 2, 8.) Ὥστε πάνυ μικρὰ πορίσαντες κατακλύσαιεν ἂν ἀφθονίᾳ τὴν ἐμὴν δίαιταν, pro Inundent, i. e. Abundare faciant. Sed et κατακλύσαι τὸν νοῦν

dixit Synes. ead. metaph., qua Lat. dicunt Obruere mentem, Ἐνέγκαι τοσοῦτον ὄγκον φροντίδων, καὶ μὴ κατακλύσαι τὸν νοῦν. Quidam præterea in Epigr. festiva metaph. dixit κατακλύζειν ἐπιγράμμασι pro Obruere aures et obtundere epigrammatis. || Impleo aqua, ut exp. in h. Aristoph. l. (Eip. 843.) Καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ. [Eur. Tro. 994. Or. 344. Xen. K. 5, 1. Plut. Cæs. 5. " Jacobs. Anth. 9, 485. Sylb. ad Paus. 225. Musgr. Hipp. 364. 366. 766." Schæf. Mss.] Κατάκλυσις, ET Κατακλυσμὸς, quod posterius multo frequentius est, Proluvies, Illuvies, Illuvio. Et peculiariter etiam Diluvium, Inundatio terrarum ea, quæ in Bibliis nobis commemoratur, ab Ovid. Deucalionearum undarum nomine significata, a Lucano Deucalioneorum imbrium. Matth. 24, (38.) Ὥσπερ γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κ. τρώγοντες καὶ πίνοντες κ. τ. λ.: paulo post, Καὶ οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἦλθεν ὁ κ., καὶ ἦρεν ἅπαντας. || Metaph. ap. Synes. de molestiis, quæ mentem velut obruunt. A Dem. autem (299.) κ. τῶν πραγμάτων dicitur de Oblivione memoriam rerum obruente. [Plut. Pyrrho 1. Κατάκλυσις, Hippocr. 47. * Κατάκλυσμα, 338. * Κατάκλυστρον, Gl. Compluvium. * Ἐγκατακλύζω, unde * " Ἐγκατάκλυσις, Hippocr. de Dec. Hab. 4. var. lect." Boiss. Mss. * Ἐπικατακλύζω, Herod. 1, 107.] Προκατακλύζω, Ante proluo, inundo. [* Προσκατακλύζω, Plut. 8, 173. * Συγκατακλύζω, Anna C. 507. * Μετακλύζω, Hippocr. 565, 38. 566, 37. 574, 25. 28. 630, 10. 12. * Παρακλύζω, Schol. Lycophr. 1290. Inc. Ps. 123, 4.] Περικλύζω, Circumluo, Undique alluo. Unde pass. Περικλύζεσθαι dicitur terra, quæ undique alluitur, circumluitur: quæ et circumflua a poëtis vocatur. [Liban. 4, 178. Arat. 287. * Περίκλυσις, Ælian. H. A. 16, 15. * Περίκλυσμα, Gl. Aspergo. In Galeni Gloss. exp. περικίνημα.] Περικλυσμὸς, Circumluvio, VV. LL.: quo verbali ipse quoque Cic. utitur. [Gl. Eluvio. * Περίκλυστος, Æsch. Pers. 595. 882. Hom. H. in Apoll. 181. Porson. ad Eur. Med. 822. Athen. 285. 346. * Ἀπερίκλυστος, Theophyl. 3, 730. * Περικλύδην, Hippocr. Diæt. 1, 13.] Προκλύζω, Ante abluo, alluo. In VV. LL. exp. etiam Ante diluo, Perfundo prius, Prius imbuo; sed nullo exemplo hæ signiff. confirmantur. [" Proluo, Philo J. 1, 257." Wakef. Mss.] Προσκλύζω, Alluo, Inundo. In VV. LL. exp. etiam Proluo, Colluo, Foveo: quas posteriores signiff. sequitur verbale Πρόσκλυσμα in l., qui e Diosc. affertur: at πρόσκλυσις priorem illam, ut videbis in iis, quæ proxime subjungam. [" Longus 3. 13. Villois., Wakef. ad Moschum 2, 36." Schæf. Mss. Lucian. 2, 456.] Πρόσκλυσμα, Id, quo utimur ad colluendum s. fovendum: unde Diosc. 5. Εἰς προσκλύσματα λαμβάνεται, redditur, Ad fotus assumitur. AT Πρόσκλυσις in Pand. est Alluvio, Bud. [Gl. Alluvio. Diod. S. 3. p. 109, 24.] Συγκλύζω, Inundo, Obruo, Submergo, κατακλύζω. Unde Συγκλύζομαι, Inundor, Obruor. Plut. de Cæsare Ionium mare transeunte, Συγκλυζομένου τοῦ πλοίου, ποιήσας τῷ κυβερνήτῃ φανερὸν ἑαυτόν: (7, 830.) Πυθόμενος δὲ ταύτην αὐτόφορτον ἀπολωλέναι συγκλυσθεῖσαν, Cum autem audisset eam cum ipso onere et mercibus demersam esse, Bayf. [9, 305. Philostr. 509. Τὰ τῆς Ἀσίας συγκεκλυσμένα πράγματα.] AT Σύγκλυσμα verbale VV. LL. exp. Clyster; sed non addito hujus signif. exemplo. [* Συγκλυσμὸς, Aristot. Mirab. 142. ubi perperam extat συγκλεισμός: Menander Alexandri Rhet. p. 30. * Ὑπερκλύζω, Gl. Elluo. " Tschzuke ad Strab. 3, 647. (2, 223. Cor.)" Schæf. Mss. * Ὑπέρκλυσις, vide Ὑπέρκλησις.] " Ὑποκλύζω, Proluo, Repurgo, VV. LL. ex Epigr. Sonat tamen magis " Subluo quam Proluo." [" Ad Lucian. 1, 251. Paul. Sil. 61. Heyn. Hom. 6, 374." Schæf. Mss. Plut. 6, 484. * Ὑπόκλυσις, Gl. Subluvies. * Ὑποκλυσμὸς, Plut. 10, 57.]

ΚΛΥΔΩΝ, ἡ, Fluctus, Unda, Æstus, Plut. de mari, Πολὺν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλ.: Idem, Οὔτε πνεύματος ὄντος, οὔτε κλ. Apoll. Rh. 2, (73.) Ἱεμένου φορέεσθαι ἔσω τοίχοιο κλύδωνος. Idem Plut. meta-

A phorice etiam usus est, sicut et nomine χειμὼν, in Coriol. Καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλ. τῆς πόλεως. Affertur itidem metaphorice dictum ab Eur. (Hec. 118.) κλ. ἔριδος, pro Tumultus rixæ. A Dem. autem (442.) κλ. καὶ μανία. || Κλ., ῶνος, scriptum etiam invenitur; sed magis recepta est altera scriptura, Κλύδων, κλύδωνος: de qua etiam omnia N. T. vett. exempl. consentire comperi, cum ea inter se conferrem, Luc. 8, (24.) Ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ τῷ κλ., et alibi. [" Ad Charit. 613. Markl. Suppl. 474. Wakef. Ion. 60. Huschk. Anal. 200. Boiss. Philostr. 422. Metaph., Valck. Phœn. p. 89. ad Corn. Nep. 192. De acc., ad Dionys. H. 1, 368." Schæf. Mss. * " Ἐρικλύδων, Const. Manass. Chron. p. 104." Boiss. Mss.] Κλυδωνίζομαι, Fluctibus agitor, Fluctuo. Eust. κλυδωνίζεσθαι et κλύδωνα πάσχειν pro eod. dicit. Metaph., ad Ephes. 4, 14. Κλ. καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ. Talis autem metaph. Lat. verbo Fluctuo tribuitur. [" Heyn. Hom. 6, 600." Schæf. Mss. * Κλυδώνισμα, Suid. 2, 332. * " Κλυδωνισμὸς,
B Herodian. Epimer. 179." Boiss. Mss.] Ἀκλυδώνιστος, Fluctibus non agitatus, Non fluctuans, Imperturbatus, Tranquillus, ἀτάραχος, ἀκλόνητος, Hes. [Polyb. 10, 10, 4. λιμήν.] " Δυσκλυδώνιστον Suidæ " * δυσέκβατον." [* " Κατακλυδωνίζω, Eumath. 246. 250. 338. * Συγκλυδωνίζω, 254." Boiss Mss.]

Κλυδώνιον, Parvus fluctus, Parva unda. A Thuc. tamen pro primitivo κλύδων ponitur 2, (84.) p. 76. meæ Edit. Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν ἄνθρωποι ἄπειροι, τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρας τὰς ναῦς παρεῖχον. Nisi forte leg. est κλύδωνι. [" Ad Charit. 479. 613. Boiss. Philostr. 422. Argum. Eur. Hec. et v. 48. Villoison. ad Long. 111." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 801. Choëph. 181.]

[* Κλὺς, κλυδὸς, ἡ, i. q. κλυδὼν, Nicander Ἀ. 170. " Ad Charit. 612. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 161." Schæf. Mss.] " Κλύδιον Hesychio πέλαγος, Pelagus, " Mare: quod et κλυδώνιον." Κλυδάζομαι, pro κλυδωνίζομαι. Affertur autem ex Hippocr. (415, 10.)
C Κλ. καὶ ψόφον παρέχειν. [Max. Tyr. 214. Ἡ γέρανος κλυδάζεται τὴν πτῆσιν ὥσπερ ναῦς χειμαζομένη. * " Κλυδάττομαι, Turbo, Diog. L. 302." Wakef. Mss.] Κλυδασμὸς pro Fluctuatio, ut si a κλυδωνίζομαι dicas κλυδωνισμὸς, et κλύδων, Strabo 6. p. 119(= 416.) Ἐνταῦθα δὲ χειμῶνες ἐξαίσιοι, καὶ κλυδασμοί. Sic autem χειμῶνα et κλύδωνα copulata habes in Plut.: vide Κλύδων. " Ἐγκλυδάζομαι, Intus fluctuo. Hippocr. de Morb. (p. 451.) Τοῦτο οὖν διασείεται καὶ ἐγκλυδάζεται τὸ πύος εἰς τὰ πλευρὰ προσπίπτον. UNDE Ἐγκλυδαστικὸς, Intus fluctuare " et veluti æstuare solens. Idem de Victu in Morb. " Acut. (p. 394.) loquens de aqua quæ bibitur, Ἐγ" κλυδαστικόν τε καὶ ἐπιπολαστικὸν, βραδύπορόν τε: " paulo ante dixerat, Πλημμυρίδα γάρ τινα ἐμποιέει." [Συγκλυδάζω, Jambl. Pythag. §. 65. Lobeck. Phryn. 132.]

ΚΛΥΩ, Audio. Cum gen. personæ, rei. Inter-
D dum vero dat. personæ habet, vel accus. rei. Il. O. (300.) οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο: A. (37.) Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ὃς κ. τ. λ. Est autem Κλῦθι, Audi, sicut alibi Κλῦτε, Audite, ab INDIC. Κλῦμι, ut δῦθι et δῦτε a Δῦμι. Et per reduplicationem κέκλυτε: ut Il. Θ. (5.) Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι, Cum rei autem gen., Od. Δ. (767.) θεὸς [θεὰ] δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. At cum accus., Od. Ξ. (89.) θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδήν. Sic Eur. (Med. 135.) βοὰν ἔκλυον, Aristoph. (Πλ. 601.) Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. At vero cum dat. personæ putat Eust. non posse jungi nisi pro ὑπακούω, Exaudio: quo exponit modo Il. Ω. (335.) καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλησθα. Quam constr. habet et ap. Hesiod. Θ. (474.) Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. Sed quod dicit Eust. non aliter accipi cum dat. quam pro ὑπακούω, Exaudio, non video quomodo verum inveniri possit in Od. Z. (239.) Κλῦτέ μοι, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω: neque enim

vel ipsum Eust. inficiaturum puto hic κλῦτε accipi simpliciter pro ἀκούετε. Vicissim autem pro Exaudio accipitur ab eod. poëta junctum etiam gen., (Il. A. 218.) Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Atque adeo in illo quoque versu paulo ante c., τοῦ μάλα μὲν κλύον, aliqua etiam Exaudiendi signif. includi videtur verbo κλύειν, ut paulo post dicetur. Estque animadvertendum dici κλύον ἠδ' ἐπίθοντο, præcedente genitivo, ut ab Hesiodo ead. verba ponuntur præcedente dat., in versu, quem modo citavi. Audire autem pro Exaudire Horat. quoque dixit. Ceterum invenitur κλύω et cum gen. personæ, adjunctum habente accus. rei: Il. Γ. 86. Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, Audite e me, quod dicit Alexander. Affertur præterea κλύω ἐκ σέθεν, ex Eur. || Κακῶς κλύω πρὸς σέθεν, e Soph. (El. 524.) pro ea signif., qua dicitur Latine Male audio a te. || Audio, i. e. Ausculto, Morem gero, Soph. (Aj. 1352.) Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. Quod si Eustathio credimus, huc referendum erit et illud Il. O. l. c. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο: ait enim ἐπίθοντο esse διασαφητικὸν verbi κλύον: addens tamen, ἢ μᾶλλον διορθωτικόν. Videmus certe, in versu, qui modo allatus fuit ex Hesiodo, itidem hæc verba copulari, ubi dicitur de iis, qui preces audierant: ita ut verbum Exaudire locum ibi habere videatur. || Pro Percipio, ap. Hom., Bud. locum non addens. Hes. αἰσθάνομαι exp., subjungens (Od. Z. 185.) μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοῦ. ["Heyn. Hom. 8, 665. Markl. Suppl. 684. Musgr. 1050. Markl. Iph. p. 41. Abresch. Æsch. 2, 64. 98. Jacobs. Anim. 128. Anth. 12, 352. Toup. Emendd. 1, 96. 3, 145. Brunck. Phil. 86. Ausculto, Soph. 3, 395. Musgr. Hel. 739. Toup. Opusc. 2, 260. Dicor, Valck. ad Phalar. p. xxiii. Callim. 112. ad Lucian. 1, 259. Conf. c. κλύζω, Wakef. Phil. 689. De quant., Jacobs. Anth. 8, 186. De constr., Heyn. Hom. 4, 468. 5, 22. 6, 60. Lobeck. Aj. p. 331. Munck. ad Anton. Lib. 58. Verh. Valck. Hipp. p. 175. Toup. Opusc. 2, 260. Wolf. ad Hesiod. 107. ad Il. E. 115. Ilgen. Hymn. 311. 606. Brunck. Œd. C. 792. Cum dat., Jacobs. Anth. 6, 382. ad Dionys. H. 5, 34. Εἰ κλύεις, Si nosti, Philipp. 33. (Jacobs. Anth. 11, 422.) Κέκλυθι, Greg. Cor. 202. Κλῦμι, Wakef. S. Cr. 2, 248. De constr., Heyn. Hom. 4, 21. Κλῦθι, Huschk. Anal. 19. Cum gen., Theogn. 4. Cum dat., 13." Schæf. Mss. Κλύμενος, Famosus, Theocr. 14, 26.] " Κύκλετε s. Κέκλυτε, Hesychio ἀκούσατε, Auscultate."

Κλύμενος, quod participii passivi formam habet, Plutonis epith., qui ita dictus est tanquam ἀκουόμενος ὑπὸ πάντων, Quod audiatur ab omnibus. Vel, ὅτι πάντας προσκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν, Quod ad se omnes advocet. Suid. [" Jacobs. Anth. 8, 110. 9, 265. Fac. ad Paus. 1, 315." Schæf. Mss.] Κλυμένη, una e Nereidibus, διὰ τοὺς θαλαττίους ἤχους, Propter fluctuum maris sonum, quasi κλυτὴ et ἐξάκουστος. [* Ἀγακλυμένη, Antimachus Athenæi 469.] AT Κλύμενον, Herbæ nomen Dioscoridi [Nothis 462.] quæ est caule fabaceo, quadrato, foliis plantaginis, folliculis supra caulem in sese inflexis, ut in polyporum cirris. Sunt qui Saponalem vocant: [cf. Plin. 25, 7.] AT Περικλύμενον, Nom. fruticis cujusdam, Gorr. [" Diosc. Notha 462." Boiss. Mss.]

Κλυτὸς, Cujus vox audiri s. exaudiri potest, Vocalis, Vocem edens. Interdum etiam Strepitum edens, Obstrepens: ut ap. Hom. κλυτὸν λιμένα quidam exp. Obstreperum. Eust. autem κλυτὸν λιμένα esse dicit τὸν ἄξιον περιᾴδεσθαι καὶ ἀκούεσθαι, sic exponens et κλυτὰ μῆλα ap. Eund. Vocatur porro ab Eod. κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. Et a Soph. (Aj. 375.) κλυτὰ αἰπόλια appellari existimantur tanquam Clamorem varium et strepitum edentia: unde et Clamosa quidam interpr. Annotatur vero Ibycum Diluculum etiam vocasse κλυτὸν, quod eo tempore κλύειν liceat. ITEM Προκλυτὸς, in VV. LL. Præauditus, Præcognitus. Ab Hes. προκλητὰ, in q. v. videtur η occu-

A passe locum τοῦ υ, exp. προειρημένα et προηκουσμένα. [" Heyn. Hom. 8, 50. (Il. Υ. 204.)" Schæf. Mss.] || Κλυτὸς, Inclytus, Cujus fama passim auditur, Celeber, Clarus, ut Ἀχιλλεύς. Sic κλ. Ἀμφιγυήεις Hesiodo (Ἔργ. 1, 70.) qui et περίκλυτος Homero, vocanti eund. alibi Ἥφαιστον κλυτοτέχνην. Invenitur autem et genere fem. ap. Eund. (Il. B. 742.) κλυτὸς Ἱπποδάμεια: sicut κλυτὸς Ἀμφιτρίτη paulo ante ex Eod. protuli. Apud Eund. (Od. I. 364.) legimus et κλυτὸν ὄνομα: ait autem Eust. κλυτὸν ὄνομα Ulyssis vocari τὸ ἐξάκουστον. [Κλ., ἡ, ὸν, et ὁ, ἡ, Od. E. 422. Opp. K. 1, 15. Thom. M. 110. Eust. 174, 28. 333, 41. 1540, 38. Schol. Aristoph. N. 54. Schol. Soph. Tr. 205. " Heyn. Hom. 4, 388. 6, 374. 7, 102. 462. 779. Kuster. Aristoph. 52. Jacobs. Exerc. 2, 202. ad Il. E. 55. 578. ad Diod. S. 1, 328. Greg. Cor. 25. Ruhnk. Ep. Cr. 101. Wolf. ad Hesiod. 137. 158. Conf. c. κλειτὸς, ad Charit. 446. De accentu compp. cum κλ., Heyn. Hom. 8, 245." Schæf. Mss.]

B [* Ἄκλυτος, Plut. 8, 883. " Inscr. Triop. Herodis 1, 32." Boiss. Mss.] Ἀγακλυτὸς, pro ἄγαν κλυτὸς, Valde celebris, inclytus, Percelebris, Celeberrimus: Ἥφαιστος, Hesiod. (Θ. 945.) Et (1015.) Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν: ubi animadvertendum υ longum, cum in κλυτὸς sit breve: ac certe ἀγακλειτοῖσιν scribere malim. [" Heyn. Hom. 8, 245. Wakef. Trach. 843. Jacobs. Anth. 12, 312. ad Diod. S. 1, 328." Schæf. Mss.] " Δύσκλυτος, i. q. δυσκλεής: Hesychio ἄδοξος, " ἄτιμος." Ἐπικλυτὸς, Celebris, κλυτὸς, Apoll. Rh. 1, (236.) ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς Ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε. Ab Hes. autem ἐπικλυτὸς exp. non solum ἐπίδοξος, sed et ἐπονείδιστος. [* Ἐρίκλυτος, Orph. Arg. 1028.] Ὀνομακλυτὸς, Cujus inclytum est nomen, Inclytus, Celebris, Cujus κύριον ὄνομα hominibus est περικλυτὸν, Eust. [Anal. 2, 525. * Πάγκλυτος, Castorion Athenæi 10. p. 168. Schw.: hodie tamen * Πάγκλειτος legitur.] " Παρακλυτὸς, Infamis, Famosus: opp. τῷ κλυτός." Περικλυτὸς, Valde inclytus, Percelebris. Sed ap. Hom. Phemius ἀοιδὸς περικλυτὸς ab Eust. exp. ἐξάκουστος.
C [" Heyn. Hom. 5, 260. 552. 7, 480. 8, 245. Jacobs. Anth. 7, 190. Περικλυτὸς, Περικλυτή, Harles. ad Theocr. p. xlv." Schæf. Mss.] Τηλεκλυτὸς, Procul inclytus, Cujus nominis inclyta fama procul pervenit, (Il. T. 400.) τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης, [Od. A. 30.]

[* Εἰσκλύω, i. q. εἰσαΐω, Opp. Ἁ. 2, 107. var. lect. * " Ἐκκλύω, Heyn. Hom. 7, 140." Schæf. Mss.] " Ἐπικλύω ex Apoll. Rh. (1, 1240.) affertur pro " Audio." " Παρακλύω, ut παρακούω, Non audio, " Non pareo: in Epigr. cum gen." [" Epigr. adesp. 235. Huschk. Anal. 144." Schæf. Mss. * Προκλύω, Æsch. Ag. 259. * Προσκλύω, Choëph. 412.] " Συγ-" κλύω, Consentio, e Soph. Aj." [* Ὑποκλύω, Apoll. Rh. 3, 477. Quint. Sm. 1, 509.]

" Ἐνκλύζεσθαι, Varino ἐνδοξάζεσθαι. Sed suspecta " ea comp."

ΚΛΕΟΣ, τὸ, Fama, Rumor: Od. Ψ. (137.) Μὴ πρόσθεν κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται Ἀνδρῶν μνηστήρων, ubi Eust. annotat κλέος manifeste signif.
D φήμην, non autem τίμην: qui et alibi scribit huic poëtæ κλέος non esse κοινότερον τὴν τιμὴν, sed φήμην, a κλύω: tanquam sc. facto κλύος e κλύω, deinde κλέος e κλύος. Idem in Od. A. (282.) Ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι, annotat κλέος vocari φήμην et ἀκοὴν τοῦ μέλλοντος. Quibus ll. addi potest Il. B. (485.) Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα· Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν: q. l. ita imitatus est s. potius interpretatus Virg. Æn. 2. Et meministis enim divæ, et memorare potestis, Ad nos vix tenuis famæ perlabitur aura. Possit autem alioqui κλέος οἶον ἀκούομεν, reddi etiam Fando tantum accepimus. Lucian. in Halcyone usus est, sed tanquam poëtico, aut etiam in quo ad versum ex Hom. modo citatum alluderet, Κλέος μύθων παρέδοσαν πατέρες. || Apud Hom. κλέος ἐσθλὸν, Fama bona, Gloria, τιμή: Il. E. (3.) κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο. Sed et cum additur μέγα, εὐρὺ, itidem τιμὴν significare tradit

Eust. || Sine adjectione etiam pro Gloria, Celebritas, Nominis celebritas, Splendor: sicut et Fama sine adjectione ita sumitur sæpe, sed duntaxat ap. Hom. posteros, si Eustathio credimus. Usi sunt autem non solum poëtæ, sed et prosæ scriptt. interdum: Thuc. 1, (25.) Κλέος ἐχόντων τὰ περὶ τὰς ναῦς. Sed Idem, tanquam μέσον hoc nomen faciens quod ad signif., dixit etiam (2, 45.) Καὶ οἷς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι ἢ ψόγου ἐν τοῖς ἄρσεσι κλέος ᾖ. Herodian. (6, 3, 12.) δόξης et κλέους copulavit: alicubi vero (4, 14, 18.) dixit etiam δόξης κλέος. Reperitur ap. poëtas pluralis quoque κλέα, quod exp. Celebria gesta, Clara s. Inclyta gesta: Apoll. Rh. 1. init. Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. Invenitur autem et ap. Il. I. (189.) ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν: q. l. videtur opponi posse iis, quæ ex Eust. paulo ante retuli, si quidem κλέα ibi quoque ita exp. [" Thom. M. 247. 423. Eur. Hel. 134. Wakef. Phil. 257. Jacobs. Anim. 140. Anth. 8, 401. 9, 139. Heyn. Hom. 4, 285. 5, 569. 646. 8, 417. Boiss. Philostr. 645. Valck. Phœn. p. 444. 486. Adoniaz. 411. Ammon. 45. Heyn. ad Virg. 2, 82. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 4. Toup. Opusc. 1, 244. 2, 243. Bergler. Alciphr. 404. ad Herod. 30. Musgr. Alc. 56. ad Diod. S. 1, 463. Fama, ad Lucian. 1, 183. Amst., ad Od. A. 95. In malam partem, Muretus 2, 139. De declin., Thom. M. 864. Μετὰ κλέος, Heyn. Hom. 6, 440. De nomm. propr. cum κλ. comp., Brunck. Aristoph. 1, 93. 106. 2, 140. 187. Schneid. ad Xen. Œc. p. 39.; in κλῆς desinentibus, ad Anton. Lib. 226. Verh. Περικλείης in senario, Musgr. Hel. 1437." Schæf. Mss.] " Κλέα, " per sync. pro κλέεα. Hes. exp. ἀνδραγαθίας, Glo-" riosa et celebria facinora, ἔνδοξα ἔργα."

Ἀγακλεής, ὁ, ἡ, item Ἀγακλέος, itidemque quadrisyllabe in ceteris obliquis tanquam ab Ἀγακλῆς, Valde gloriosus, Perceleber, Valde celeber, Perquam gloriosus: Τελέσιλλαν ἀγακλέα, Epigr. [Il. P. 716. Φ. 379. " Jacobs. Anth. 6, 435. Ruhnk. ad H. in Cer. 496. ad Il. H. 100. ad Charit. 213. 359." Schæf. Mss. Pind. Π. 9, 183. Ἰ. 1, 48. * Ἀγακλεῶς, Hippocr. 28, 13. * " Ἀγακλῆς, Jacobs. Anth. 8, 304. Athlet. Stat. 56. Monum. Byz. 21. Heyn. Hom. 4, 215." Schæf. Mss. * Ἀγακλήεις, Manetho 3, 324. 353. 6, 478. Apollinar. Metaphr. Ps. p. 193.] Ἀκλεής, Inglorius, Inceleber, Il. H. (100.) Ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι ἀκλέες αὔτως: quod ἀκλέες fuerit simile τῷ ἀγακλέες, habenti ἔλλειψιν unius ε, Eust.: qui tamen et aliam scripturam affert, sc. ἀκλεὲς cum accentu in fine, ut sit pro ἀκλεεῖς, amisso ι, sicut in ἐπιτηδές: vel ut sit adverbium. Idem alibi ἀκλεὴς exp. οὐ μηδαμοῦ κλέος, i. e. φήμη, de qua exp. dicam et in Ἀκλειῶς. Invenitur et in soluta oratione: unde affertur in VV. LL. Ἀκλεὴς γενόμενος pro Notatus infamia. Et ἀκλεᾶ pro ἀκλεῆ, ex Herod., Ἀκλεᾶ γίνονται, Gloria fraudantur. [Ἀκλέα, ab * Ἀκλής, Od. Δ. 728. " Ἀκλεᾶ, ad Mœr. 375. Ἀκλεὲς, Heyn. Hom. 4, 58. 5, 327. * Ἀκλήης, 6, 328. * Ἀκλῆς, ad Charit. 359. Jacobs. Anth. 7, 239." Schæf. Mss.] Ἀκλεΐα, ET Ἀκλεΐη terminatione Ionica, Ignobilitas, Infamia, Epigr. οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλεΐην. [" Leonid. Al. 2." Schæf. Mss.] Ἀκλεῶς, Inglorie, Ignobiliter, Isocr. Paneg. Ἀ. τὸν βίον τελευτᾷν. Poëtæ autem heroici, metri causa τῷ Ἀκλειῶς utuntur, ut mox dicetur. [Herod. 5, 77. * Βαθυκλεής, i. q. βαθύδοξος, Anal. 2, 218.] " Δυσκλεής, Inglorius, vel Infamis: Suid. Μὴ γὰρ οὕτως ἐφ' ἡλίῳ δυσκλεὴς εἴην ὥστε τὸν " ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀντισῶσαι. Il. B. (115.) καί με " κελεύει Δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα " λαόν. Hes. quoque δυσκλέα exp. ἄδοξα, κακόδοξα: " quod videtur esse e contracto δυσκλῆς, ut Ἡρακλῆς." [Eur. Or. 1133. Alc. 728. Hel. 277. * Δυσκλεῶς, 999. Soph. El. 1011.] " Δύσκλεια, Obscura fama, " Gloria pæne nulla. Demosth. (1396.) Ἐν σκότει καὶ " πολλῇ δυσκλείᾳ πᾶς ὁ πρότου ζῆλος τῶν Ἑλλήνων " γέγονε. Hes. δύσκλειαν exp. κακοδοξίαν." [Eur. Or. 828. Med. 218. Tro. 133. * " Δυσκλής, Jacobs. Anth. 7, 20. Heyn. Hom. 4, 215. 5, 530. 6, 61." Schæf. Mss.] Ἐπικλεής, Gloriosus, Celeber, unde

A superl. ἐπικλεέστατος, Celeberrimus, VV. LL. [Apoll. Rh. 4, 1472.] Εὐκλεής, Gloriosus, Celeber: θρόνον εὐκλεᾶ [εὐκλέα] Soph. (Œd. T. 161.) ut ἀκλεᾶ pro ἀκλεῆ, paulo ante, εὐκλεὲς τέλος, Plut., Cam. Et compar. εὐκλεέστερος, superl. εὐκλεέστατος, unde εὐκλεέστατα ap. Xen. (Ἱππαρχ. 1, 1.) Σαυτῷ δὲ, καὶ φίλοις εὐκλεέστατα. [" Heyn. Hom. 7, 353. ad Charit. 718. Jacobs. Anth. 9, 377. Eur. Phœn. 1732. Valck. Hipp. p. 168. Diatr. 236. Εὐκλέα, Epigr. adesp. 596. ad Mœr. 112. Εὐκλέες, ad Herod. 359. De Homerico εὐκλεῖας, Visconti Iscr. Triop. p. 61. * Εὐκλῆς, unde εὐκλέα, ad Charit. 359." Schæf. Mss.] Εὔκλεια ET Εὐκλεΐα, Gloria, Celebritas nominis, Splendor nominis. Sed εὔκλεια potius dicitur, quo et Hom. utitur: alicubi dissolvens priorem diphthongum. Od. Ξ. (402.) εὐκλείη τ' ἀρετή τε, Il. Θ. (285.) Τὸν, καὶ τηλόθ' ἐόντα, ἐϋκλείης ἐπίβησον. Usus ejus est et in prosa, Joseph. Θέμενος εὐκλείας ἐν δευτέρῳ τὸ ζῆν. [Soph. Ant. 703. Aj. 436. " Markl. Suppl. 1015. Epigr. adesp. 754. Heyn. Hom. 5, B 466. Valck. Phœn. p. 444. Hipp. p. 304. ad Mœr. 191." Schæf. Mss. * Εὔκλεια, Nomen Dianæ ap. Platæenses, Plut. Aristide 20. Paus. 1, 14, 4. 9, 17, 1. unde * Εὔκλεια, τὰ, Festum in ejus honorem, ap. Corinthios, Xen. Ἑλλ. 4, 4, 2.] " Εὐκλεῶς, Glo-" riose: ἐνδόξως, εὐφήμως, J. Poll." [Xen. K. Ἀ. 6, 3, 10. " Eur. Herc. F. 271." Seager. Mss.] Εὐκλεΐζω, Celebro, [Lobeck. Phryn. 568. 599. Pind. Π. 9, 161. Tyrtæus 3, 24. * " Ἐπευκλεΐζω, Epigr. Athenæi 1, 34." Boiss. Mss. Anal. 1, 139. 3, 194. * Πανευκλεής, Greg. Naz. 2, 280. * " Τρισευκλεής, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 163." Boiss. Mss.] " Ἰσόκλεον, et Ἰσοκλῆ, Hes. affert pro " * ἰσόδοξον, Pari gloria nobilem, Æque celebrem. " Sic ap. Suid. quoque Ἰσοκλέης, * ἰσόδοξος:" [ita quoque ap. Phot. * Κακοκλεής, Tryphiod. 125. * Μεγακλεής, Opp. K. 2, 4. μεγακλέα δήνεα.] Περικλεής, Valde gloriosus, celeber. Hinc vocat. περικλεὲς, Epigr. [" adesp. 513. ad Anton. Lib. 270. Verh." Schæf. Mss. * Πολυκλεής, Manetho 4, 43. * " Πολυ-C κλήεις, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 163." Boiss. Mss. Anal. 3, 46.]

Κλείζω, Celebro. Legitur tamen Κλείζω in VV. LL.; sed Eust. agnoscit Κλεΐζω, itidemque pass. Κλεΐζομαι, ut docebo in Κλείω, a quo etiam vult factum Κληΐζω per ἔκτασιν, e quo deinde per synæresin sit Κλῄζω. [" Κλεΐζομαι, ad Charit. 265. Κλεΐσεις, Epigr. adesp. 376. Κλεΐξαι, Valck. ad Röv. p. 66." Schæf. Mss. Κλεΐξω, Pind. Ὀ. 1, 176. * Κλεϊστὸς, Inclytus, Apollon. Lex. 501. * Μετακλεΐζω, Etym. M. * Περικλεΐζω, unde * Περικλεΐστος, Nicet. Annal. 12, 7.]

" Κλέζω, Hesychio est καλῶ, φωνῶ, Voco, Sono. " At Κλέζος est Nom. propr. loci ap. Nicandr. Θ. " 634."

" Κλέθος Hes. affert pro κληδόνα."

" Κλεμμύειν, Hesychio κηρύσσειν, Præconio edere " s. evulgare. Κλαμυστῆσαι, Eid. βοῆσαι, καλέσαι, " Clamare, Vocare."

¶ Κλεῖος pro κλέος: a quo κλεῖος est plur. κλεῖα D ap. Hesiod. (Θ. 100.) κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων, Clara gesta, Celebria, ut κλέα supra. " Κλεῖα, Io-" nica epenthesi τοῦ ι poëtæ dicunt pro κλέα, metri " causa. Hesiod. κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων Ὑμνήσῃ, " Laudes priscorum, s. Res præclare gestas, Glo-" riosa et celebria facinora." Sic autem ET Ἀκλειὴς pro Ἀκλεής. [" Heyn. Hom. 6, 328." Schæf. Mss. Il. M. 318.] " Ἀκλειὸς quoque pro Inglorius, " Ignotus, afferunt VV. LL. Sed suspectum est." Ἀκλειῶς, sæpe in versu heroico: Od. Ξ. (371.) Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, ubi tamen Eust. accipit pro Ita ut nulla de eo fama supersit. Et addit, horum verborum ἀκλειῶς ἀνηρείψαντο, esse * ἑρμηνευτικὰ ista, Οἴχετ' ἄϊστος ἄπυστος. [Il. Ψ. 304. Od. A. 241.] " Ἑτεροκλείης, Hes. affert pro " τοῦ ἑτέρου κλέους." SIC Εὐκλειὴς pro εὐκλεής. [Ἐϋκλειής, Il. K. 281. Od. Φ. 331. * Ἐϋκλειῶς, Il. X. 110.]

Κλείω, Celebro, Celebrem reddo s. Gloriosum,

Decanto, Od. P. (418.) ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν: A. (338.) τά τε κλείουσιν ἀοιδοί: quod conveuit cum eo, quod habetur ap. Hesiod. initio Ergῶν, ἀοιδῇσι κλείουσαι. Ετ Pass. Κλείομαι, Celebror, etc. e quo puto ESSE Κλέομαι. Od. N. (298.) ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν. Ubi tamen Eust. exp. εὐκλεής εἰμι, κλεΐζομαι: sed ita quidem, ut hoc κλεΐζομαι velit esse παράγωγον illius κλέομαι. Quemadmodum vero κλείομαι tanquam e κλεῖος pro κλέος, assumto ι, sic κλέομαι vicissim pro κλείομαι, abjecto ι dictum esse, rationi consentaneum videtur: præsertim cum et act. κλείω reperiatur, ac frequentissime etiam, at τοῦ κλέω nullum exemplum afferatur. Si quis tamen a κλέος malit κλέομαι, ut non sit pro κλείομαι, non magnopere repugnabo. || Simpl. etiam pro Memoro, Perhibeo, Dico. Nam et Hes. κλεῖν dissyll. exp. etiam λέγειν et ἐπιφημίζειν: item κλείσατε, εἴπατε, qui alioqui κλείουσαι exp. ὑμνοῦσαι. Idem habet et pass. Κλείομαι, quod exp. ἐπικαλοῦμαι, et alibi καλοῦμαι. [" Κλείω, Wolf. ad Hesiod. 66. Græv. Lectt. Hes. 505. Wakef. S. Cr. 1, 84. Conf. c. κλύω, Markl. Iph. p. 147. * Κλέω, Musgr. Suppl. 801. Jacobs. Anim. 61. Brunck. Aristoph. 1, 76. Κλεῖτε, Pappus p. 142. Wallis." Schæf. Mss.] Κλειτὸς, Inclytus, Celeber, κλυτός. Interdum etiam Præclarus, Splendidus: Il. A. (447.) κλειτὴν ἑκατόμβην: ubi tamen alii exp. Solemnem. Ατ Κλεῖτος, Nomen proprium. [" Heyn. Hom. 5, 235. 565. 6, 159. 219. 7, 291. 323. 338. 463. Jacobs. Anth. 6, 221. 399. 12, 152. ad Il. E. 55. 578. ad Herod. 421. 613." Schæf. Mss.] "Αγ" κλειτοι, Hesychio μεγάλαυχοι, Jactatores, Qui ma" gnificis verbis se gloriantur." Ἀγακλειτὸς, i. q. ἀγακλυτὸς supra: Il. B. (564.) Καπανῆος. [" Πάγκλειτος, Castorion Athenæi 10. p. 168. Schw. * Περικλειτὸς, Quint. Sm. 3, 305. 7, 694. Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 124. " Inscr. Murator. p. 1736. cf. omnino Hagenbach. Diatr. p. 35." Boiss. Mss.] Πολυκλειτὸς, Valde inclytus, celeber. [Pind. 'O. 6, 120.] Ατ Πολύκλειτος, Nom. proprium. Τηλεκλειτὸς, Procul celebris, Cujus nominis celebritas procul pervenit, Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο, Hesiod. ('A. 327.) Sic τηλεκλειτῶν ἐπικούρων ap. Hom. exp.: sed alii τηλεκλητῶν scribunt pro Procul advocatorum, ut dixi in verbo Καλέω, pro qua scriptura videri possit facere hic versus Il. E. (478.) Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μάλα τηλόθεν ἥκω.

Κλεινὸς, i. q. κλειτός: ut in quodam vet. Epigr. Κεῖται δ' ἐν κλεινοῖς Θετταλικοῖς πεδίοις. Et peculiari signif. κλεινοὶ Hesych. οἱ εἰς τὰ παιδικὰ ἐπὶ κάλλει ἁρπαζόμενοι παῖδες. Huc autem pertinentia quædam tradit Eust. 1300. [" Jacobs. Anth. 6, 221. 399. 12, 152. Anim. 45. Markl. Suppl. 593. Iph. p. 174. 229. 362. Wakef. Herc. F. 61. 542. Musgr. 383. 768. Callim. 1, 460. ad Xen. Eph. 220. ad Herod. 421. 613. Porson. Præf. ad Hec. p. ix. Wyttenb. Ep. Cr. 10. Valck. Phœn. p. 584. Conf. c. κεῖνος, Jacobs. Anth. 7, 414. 8, 317, 392. * Εὐκλεινὸς, Aristot. Pepl. 25." Schæf. Mss.] Κλείνιος, idem, ap. Hes. [" Ad Callim. 1, 477. * Κλεεινὸς, Jacobs. Anth. 6, 262." Schæf. Mss.] Κλεαινὸς, Inclytus, Celeber: κλεαινὸν, ὀνομαστὸν, et κλεαινῶν, ὀνομαστῶν, ἐνδόξων, Hes. [" Musgr. Herc. F. 780." Schæf. Mss.] Κλεεννὸς pro eod. In φαεννὴ et κλεεννὴ, pro φαεινὴ et κλεινὴ, inquit Eust., geminatur litera ν, sicut in ἐρεβεννή. [" Musgr. l. c. Jacobs. Anth. 6, 262. Valck. Phœn. p. 30." Schæf. Mss.]

Ἐπικλείω, Celebro, etc. ut κλείω. Item Perhibeo, Dico. Et Nomino, Appello. Arat. (92.) τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι βοώτην. Et pro Invoco, Apoll. Rh. 2, (700.) ἐπικλείοντες ἑώϊον Ἀπόλλωνα. [* Ἐπικλέω, Orac. Sibyll. 8. p. 789.] Μετακλείω, Mutato nomine appello, q. d. Transnomino, Apoll. Rh. 2, (296.) Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι. [* Ὑποκλείω, Æsch. Ag. 69. var. lect.]

[* Κλειὼ, Clio, Una Musarum, poëtice Κλεὼ, Pind. N. 3, 145.]

¶ Κληΐζω, ετ Κλήζω, i. q. κλείω, Celebro etc. E κλέος fit κλεΐζω, inquit Eust., ex hoc autem per
A ἔκτασιν fit κληΐζω: deinde per synæresin κλήζω, sicut a Χρέος dicitur Χρηΐζω et Χρήζω. Affert autem κλῆσον ex Aristoph. ('Ορν. 950.) κλῆσον τὴν πόλιν ταύτην, dicens esse pro κλεῖσον. Suid. κληΐσατε exp. ὑμνήσατε. || Sed Κληΐζω accipitur etiam pro Commemoro, Voco, Appello. Unde Xen. K. Π. 1, (2, 1.) p. 2. Οἱ δὲ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κληΐζονται, redditur κληΐζονται Nomen habent. Sic in Axiocho (195.) Ὁ κληΐζεται πεδίον ἀληθείας. Suid. κληΐζω exp. itidem καλῶ: sic autem et κλείομαι exponi καλοῦμαι, supra docui. Hes. κληϊζόμενος, φημιζόμενος. Ατ Κληΐζω pro Claudo, supra post Κλείς. [" Toup. Emendd. 1, 218. ad Charit. 446. Dico, Eur. Hel. 12[illegible]. 131. 933. Ion. 242. 294." Schæf. Mss. * Κληϊστὸς, Schn. Lex.] Πολυκλήϊστος, Multum celebratus, decantatus, Percelebris. [" Musgr. Rhes. 766." Schæf. Mss. * " Ἐπικλήζομαι, (Vocor, Celebror,) Diog. L. 6, 100." Boiss. Mss. * " Ἐπικλήζω, Nomino, Fabr. B. Gr. 2, 654. * Εὐκληΐζω, Hes. * Μετακληΐζω, Poëta ap. Etym. M.
B 665, 45." Wakef. Mss. * Περικληΐζω, unde * Περικλήϊστος, Coluth. 266. 285.] Ὑποκληΐζω, Clam divulgo, spargo famam; nam κλέος Famam signif. Homero, dictum fuit antea. Affertur autem in VV. LL. Soph. Aj. (222.) p. 15. meæ Edit. ἀγγελίαν—Τῶν μεγάλων Δαναῶν Ὑποκληζομέναν: sed suspicor ibi leg. esse ὑπὸ κληζομέναν, ut sit pro κληζομέναν ὑπό: qua de re jampridem admonuerunt meæ in Soph. Annotationes.

Κληδὼν, ετ Κληηδὼν, ITEM Κλεηδὼν, όνος, ἡ, Fama, Rumor: Od. Δ. (317.) Ἤλυθον, εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις, Andoc. 17, (8.) Ἴστε ὅτι παρὰ τοῖς παιδαρίοις—καὶ τοῖς γυναίοις κληδὼν ἐν ἁπάσῃ τῇ πόλει κατέσχεν, ὅτι Ἱππόνικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτήριον τρέφει: pro q. v. paulo post φήμη dicit, Πῶς οὖν ἡ φήμη ἡ τότε οὖσα δοκεῖ ὑμῖν ἀποβῆναι; Plut. vero Camillo (30.) φήμην καὶ κληδόνα vocat, quem Liv. Aium Locutum, p. 45. a tergo, Ἱδρύσατο νεὼν Φήμης καὶ Κληδόνος, ἀνεγρὼν ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἐν ᾧ νύκτωρ ἡ καταγγέλλουσα τὴν τῶν βαρβάρων στρατιὰν
C ἐκ θεοῦ τῷ Κεδικίῳ Μάρκῳ φωνὴ προσέπεσε. Camillus ap. Liv. 5. Aio Locuto templum propter cœlestem vocem exauditam in Nova Via jussimus fieri. Fortasse autem in illo Plut. l. accipi potest pro ὀμφὴ et μαντικὸς λόγος. || Item Κλέος, Gloria, ut nonnulli accipiunt in Od. Σ. (116.) Ὣς ἄρ ἔφαν· χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεὺς, Gloria, quam ex occiso Iro sibi pepererat. Virg. dicit Inclytam fama gloriam; Fama super æthera notus. Quintil. Eloquentiæ famam affectare. In quibus ll. Latinum quoque nomen propriam signif. mutat, et pro Bona fama ac Celebri nomine et glorioso capitur. || Κληδὼν, s. Κλεηδὼν, Omen: in qua signif. Bud. κλεηδὼν citat ex Herod. (5, 72.) Ex Eod. (9, 91.) VV. LL. afferunt κληδόνος εἵνεκεν, pro Ominis gratia. Sic accipi posse videtur, quod ex Epigr. adducitur, ἐπ' ἀγαθαῖς κληδόσι, ut sit, Bono omine, Bonis avibus; sed accipi dicunt pro φήμαις. Philo V. M. 4. Οὐκ ἔτι ἐπὶ κληδόνας καὶ οἰωνοὺς ἵετο, Ad omina et auspicia se accingebat, Plut. (8, 297.) Οὐκ ἔστιν ἀνδρὸς ἐκ κλη-
D δόνων, ἢ πταρμῶν, μεταβαλλομένου. Q. v. et aliquanto post utitur. Sic Lucian. (1, 734.) Δέχομαι, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, τὴν κληδόνα, Omen accipio, sc. τὸ Χαῖρε. || Citant VV. LL. ex 2 Reg. 1, (10.) Κληδόνα τὸν ἐπὶ τοῦ βραχίονος, pro Armillam brachii: sed in Complut. Edit. scribitur χλιδόνα. Ceterum κληδὼν Eust. derivat a κλήζω, quod est φημίζω, factum e κλεΐζω: at κληηδὼν ita a κληδὼν deduci tradit, ut κρηῆναι a κρῆναι: alibi vero e κλεηδὼν, mutato ε in η. [" Κληδὼν, Musgr. Ion. 411. Herc. F. 1169. Wakef. 1291. Trach. 1150. Eum. 400. Abresch. Æsch. 2, 57. Simonid. 17. Jacobs. Anth. 7, 295. 414. Fac. ad Paus. 3, 36. ad Timæi Lex. 197. Bibl. Crit. 3, 1. p. 58. 60. ad Xen. Eph. 268. ad Herod. 408. 733. 738. Omen, Ruhnk. Ep. Cr. 176. ad Mœr. 279. Κλεηδὼν, Bibl. Crit. 3, 1. p. 62. ad Herod. 408. * Κληδόνιος, Heyn. Hom. 5, 462." Schæf. Mss. " Eust. 128, 27." Seager. Mss. * " Κληδονοχέω, Wakef. Herc. F. 1291. * Κληδονέω, Musgr. 1288."

Schæf. Mss.] Κληδονίζομαι, Ominor. At Κληδονίζω ex 4 Reg. (21, 6.) affertur in VV. LL. pro Divinaculos consulo. [" Heyn. Hom. 8, 626. Clark. ad Il. A. 105. Mœr. 279. et n." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Κληδονισμὸς, Ominatio, ut οἰωνισμὸς, Bud. e Chrys. [Deut. 18, 14. al. κληδών. Es. 2, 6.] At Κληδόνισμα, Ipsum omen, Quod ex ominatione signum capitur, Lucian. (3, 175.) Ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κλ. [* " Κληδωνιστικὸς, Anon. ap. Boiss. ad Eunap. 446." Boiss. Mss. * Ἀκληδονίστως, Phav. Lex. " Etym. M. 49, 11." Wakef. Mss.] " Δυσκληδόνιστον, Suidæ δύσφημον, Male ominatum." Διακληδονίζομαι, Ominor, Vaticinor, Bud. " Προσκληδονίζομαι, Insuper ominor s. auguror, Joseph. (B. J. 3. init.) ap. Suid. Ταῦτά τε δὴ προσκληδονιζόμενος, καὶ σταθερὰν μετ' ἐμπειρίας τὴν ἡλικίαν ὁρῶν. Id Suid. exp. ἐπ' ἀγαθῷ ὀττευόμενος :" [leg. * προκλ.]

ΚΛΩΘΩ, σω, Neo, J. Poll. 7. inter ἱστουργίας ὀνόματα, ponit, νεῖν, κλώθειν, στρέφειν, et paulo ante κατάγειν: ut Lat. quoque Torquere et Ducere ac Deducere in simili argumento dicunt. Et κλώθω λῖνον, Neo linum. Item μίτον κλώθω ap. Lucian. (3, 371.) Filum neo s. glomero, ut alii interpr. Synes. Ep. 57. Πολιτικὴν ἀρετὴν ἱερωσύνῃ συνάπτειν, τὸ κλώθειν ἐστὶ τὰ ἀσύγκλωστα, Civilem virtutem cum sacerdotio jungere, nere est quæ glomerari nequeunt. || Κλώθεσθαι dicuntur etiam Quæ fato destinantur, Philostr. κεκλωσμένα αὐτῷ, Destinata fato. Epigr. κεκλωσμέναι εἰς Βοῦραν, Idem fatum passæ quod Bura. Est autem metaph. ab atris trium sororum filis, Horat. Latinis quoque poëtis non ignorata. Tibull. fatalia stamina nentes Parcæ. Martial. 6. Si mihi lanificæ ducunt non pulla sorores Stamina: 4. Ultima volventes oravit pensa sorores, Ut traherent parva stamina pulla mora. Sumta inquam metaph. hæc est a lanificis sororibus, quarum tertia hinc DICITUR Κλωθὼ, οῦς, Lat. Clotho. Apuleius de Mundo, in fine:—Tria fata sunt; numerus cum ratione temporis faciens, si potestatem earum ad ejusdem similitudinem temporis referas. Nam quod in fuso perfectum est, præteriti temporis habet speciem: et quod torquetur in digitis, momenti præsentis indicat spatia: et quod nondum colo tractum est, subactumque cura digitorum, id futuri et consequentis seculi posteriora videtur ostendere. Hæc illis conditio e nominum eorundem proprietate contingit, ut sit ἄτροπος præteriti temporis fatum, Λάχεσις a fine cognominata, quod etiam illis quæ futura sunt, finem suum Deus dederit: Κλωθὼ præsentis temporis habet curam. Q. l. desumtus est ex Aristot. de Mundo, ubi dicit τρεῖς esse μοίρας κατὰ τοὺς χρόνους μεμερισμένας· νῆμα δὲ ἀτράκτου, τὸ μὲν, ἐξειργασμένον, τὸ δὲ, μέλλον, τὸ δὲ, περιστρεφόμενον: ac Ἄτροπος statui in eo, quod præteriit jam et factum est: Λάχεσιν vero futuris destinatam esse: κατὰ δὲ τὸ ἐνεστὼς, Κλωθὼ, συμπεραίνουσάν τε καὶ κλώθουσαν ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα. At Plato de Rep. 1. p. 139. Λάχεσιν μὲν, τὰ γεγονότα, Κλωθὼ δὲ, τὰ ὄντα, Ἄτροπον δὲ, τὰ μέλλοντα. Vide ibid. seqq. Lucian. (2, 52.) Ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μετατρέψειε. Hesiod. Θ. (217.) de filiabus noctis, Καὶ μοίρας καὶ κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους, Κλωθώ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον. De nomin. vero PLUR. Κλῶθες pro κλωθοὶ, vide infra in Κατακλῶθες. [" Κλωθὼ, Heyn. Hom. 8, 703. Jacobs. Anth. 9, 389. Voss Myth. Br. 1, 212. Κλωθῶες, Jacobs. l. c. Κλώθω, 8, 65. ad Charit. 556. Boiss. Philostr. 599. Lobeck. Aj. p. 357. ad Herod. 376." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 93. 528. Θ. 647. Κλώθειν Hesychio βλαστάνειν, καλῶς αὔξεσθαι.] " Κεκλωσμένον, νενημένον. Κλώσκω, Neo. Unde κλώσκων, Hesychio ἐπικλώθων." [* Κλῶσις, Lycophr. 716.] Κλῶσμα, Filum, quod nendo deductum est, Paus. Eliac. 2. fin. loquens de vermibus, qui sericum faciunt, Τὸ δὲ ἔργον τῶν ζώων, κλ. εὑρίσκεται λεπτόν. At Num. 15, (38.) Ἐπιθήσετε ἐπὶ τὰ κράσπεδα τῶν πτερυγίων κλῶσμα ὑακίνθινον, in-

A terpr. Vittas hyacinthinas. [Nicander Athenæi 372. Manetho 1, 202. * Κλωσμάτιον, Bast. ad Greg. Cor. 874.] Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, Idem, s. potius Ipsa fili deductio, contortio, J. Poll. cum inter lanificii vocabula posuisset ἄτρακτον, σπόνδυλον, κλωστῆρα, annotat Eur. κλωστῆρα dixisse etiam τὴν περιστροφὴν τοῦ λίνου, h. ex eo l. subjungens (Fr. Inc. 206.) Λίνου κλωστῆρα περιφέρει λαβών. Plut. (8, 211.) Ἀναλαβόντες δὲ αὖθις ὥσπερ ἀρχὴν κλωστῆρος, ἐν σκοτεινῷ, καὶ πολλοὺς ἑλιγμοὺς καὶ πλάνας ἔχοντι τῷ περὶ τοῦ θεοῦ λόγῳ, καθοδηγῶμεν αὐτοὺς, Principium fili ducendi, vel etiam glomeris. Apud Aristoph. autem B. (1347.) λίνου μεστὸν ἄτρακτον Εἱ εἱ εἱ εἱ εἱ εἱλίσσουσα χεροῖν, Κλωστῆρα ποιοῦσ', Schol. dicit esse τό κεκλωσμένον ῥάμμα. || Fusus, ἄτρακτος, Schol. Apoll. Rh. 4, (1062.) Οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἑλίσσει Ἐννυχίη, Torquet fusum, ut Plin. de mulieribus rusticis in Italia, Ne per itinera ambulantes torqueant fusos, vel Versato deducit stamina fuso, ut Ovid. dicit, Versato ducentem stamina fuso.
B Sed nihil vetat, quominus hic quoque pro Filo accipiamus, ut sit Torquet pollice filum, s. Stamina pollice torquet, ut Ovid. loquitur: nam ibi stamina dicuntur Ipsa fila, quæ e colo deducuntur, non Illa, quæ telæ ordiendæ tensa sunt, et quibus trama s. subtegmina intexuntur. [Æsch. Choëph. 505. Apoll. Rh. 3, 255. Aristoph. Λ. 567. * " Κλωστήριον, Const. Manass. Amat. 7, 48. * Κλῶστρον, 45." Boiss. Mss. * Κλώστειρα, unde * Βροτοκλώστειρα, Hominibus faticina, Manetho 4, 11.] Κλωστὴς, Qui stamina digitis torquet, Qui stamina net, fila deducit, digitis torquet, Etym. M. v. Κατακλῶθες. Κλωστὸς, Nendo ductus, contortus, Digitis inter nendum tortus, connexus. E Levit. (14, 4.) citatur in VV. LL. κλωστὸν κόκκινον, pro quo in Compl. Edit. legitur κεκλωσμένον. [Eur. Tro. 537. * Κλωστόμαλλος, Eust. ad Od. I. p. 368.] Ἄκλωστος, ὁ, ἡ, Qui nendo ductus non est, Qui nendo tortus s. connexus non est: στήμονες, J. Poll. e Platone Comico, Stamina, quæ versato fuso ducta non sunt, Ovid. Stamina
C versato ducere fuso: Stamina, quæ digitis torta non sunt: Ovid. Torquere stamina digitis: pro quo Seneca Nectere stamina, et Ovid. Nere stamina. [" Schol. Opp. Ἁ. 3, 469." Wakef. Mss. * " Ἀχειρόκλωστος, Const. Manass. Chron. p. 5." Boiss. Mss. * " Εὔκλωστος, Heyn. Hom. 8, 119. 120. Jacobs. Anth. 8, 30. Quint. Mæc. 7. Toup. Opusc. 2, 13. Valck. Adoniaz. p. 372." Schæf. Mss. * Λαμπρόκλωστος, Pisid. Opif. 417.] Νεόκλωστος, Recens nendo ductus, digitis tortus inter nendum, Modo fuso versato ductus. [Theocr. 24, 44.] Τρίκλωστος, Ter fuso versato ductus, nexus, A tribus sororibus tortus, nexus. [Anal. 2, 10.]

Ἀνακλώθω, Filum retorqueo, Involutos fusos revolvo atque explico: de Parca dictum, pro Fatum muto, Bud., citans e Luciano (2, 52.) Ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μετατρέψειε. Ex (2, 631.) Ὑμῖν δὲ δυνατὸν ἀλλάττειν ταῦτα καὶ ἀνακλώθειν. His tamen in ll. ἀνακλώθειν vertere non possumus Fatum mutare,
D cum verbum hoc habeat utrobique suum accus. Videndum igitur annon ἀνακλώθειν hic verti posset Mutare retorquendo filum, Retractare mutando fatum, fusos fatales revolvendo. [" Jacobs. Anth. 12, 147." Schæf. Mss. * Ἀνάκλωσμα, Athen. 372. al. divisim ἀνὰ κλ. * " Διακλώθω, Planud. Ovid. Met. 12, 475." Boiss. Mss. Greg. Naz. 1, 153. * Ἐγκλώθω, Schol. Soph. Œd. T. 1260.] Ἐπικλώθω, Neo, Plerumque capitur pro Fatalia fila torqueo, Fatalia stamina duco, i. e. Fato tribuo, Fatalia stamina nectens, tribuo, destino. Proprie de Parcis, interdum et de ceteris diis, idque tam in bonam partem, quam in malam. Od. Π. (64.) ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμων: Γ. (208.) Ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον. Eur. Oreste (12.) loquens de Atreo, Ὧι στέμματα ξείνασ', s. ξήνασ', ut ap. Eust. scribitur, [ξήνασ', Pors.] ἐπέκλωσεν θεὰ Ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ θέσθαι. Lucian. (1, 512.) Ἦν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν

ἄτρακτον, Unicuique versato ducentes fatalia stamina fuso: (508.) Ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα. Plut. (6, 435.) Ἕως ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐπικλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον, Sorte attributum, Parcali fato destinatum, Bud. Media autem vox pro act. capitur, Il. Ω. (525.) Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι Ζώειν ἀχνυμένους: Od. Θ. (579.) de clade Trojana, Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον Ἀνθρώποις. Ex eod. Hom. (Od. A. 17.) ap. Schol. Eur., Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι. Il. (Υ. 127.) ead. metaph. ἅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. [" Heyn. Hom. 8, 35. 703. Jacobs. Exerc. 2, 191. Anth. 6, 354. 8, 65. Wakef. Ion. 1165. Bergler. Alciphr. 100. ad Lucian. 1, 411." Schæf. Mss. * Προσεπικλώθω, Gl. Glomero.] Κατακλώθω, Fila deduco, Stamina deduco. Peculiariter vero Fatalia stamina duco, Od. H. (197.) Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα κατακλῶθησι βαρεῖα Γεινομένῳ. Sic enim quosdam legere testatur Eust. Sed rectius SCRIBI Κατακλῶθες annotat, ἅσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ: pro quo paulo ante dixit, ἅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. Annotat autem Eust. ibi κλῶθες s. κατακλῶθες factum esse per metaplasmum e nomin. plur. κλωθοὶ, cujus sing. est κλωθώ: et secundum quosdam intelligi ibi tres Parcas ab una Clothone, κατακλωθούσας sc. καὶ καταμοιρούσας ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον, Suid.: ap. quem est ET Κατακλώθη, ἡ εἱμαρμένη, Fatum. Apud Etym. scribitur Κατάκλωθες cum accentu in antep., quod ipse exp. ἐπικλώσεις τῶν μοιρῶν. In nostro autem vet. Lex., in quo ead. verba sunt, rectius Κατακλῶθες, sicut et ap. Eust. Suid. In eod. Lex. ponitur NOMIN. Κατακλὼς, ῶθος, a fut. κλώσω, abjecto ω. [" Κατακλῶθες, Jacobs. Anth. 9, 389. Reisk. Oratt. 8, 964." Schæf. Mss. Κατεκλώσαντο, Lycophr. 145.] " Ἐγκατακλώσαντες, Hesychio ἐνείραντες." [" Ἐγκατακλώθω, Cyrill. adv. Jul. p. 7." Boiss. Mss. * " Μετακλώθω, De novo texo, Greg. Nyss. 3, 230." Wakef. Mss. * Μετάκλωστος, unde * " Ἀμετάκλωστος, Const. Manass. Chron. p. 24(=46.)" Boiss. Mss.] Περικλώθω, Neo, Nendo torqueo et circumago. [Inc. Exod. 28, 11. Vide Schleusn. Lex. V. T. * " Συμπερικλώθω, Nicet. Eugen. 7, 206." Boiss. Mss. * Προσκλώθω, Joseph. B. J. 2, 14. σταυρῷ προσκλῶσαι: Schæf. ap. Schn. Lex. conjicit προσηλῶσαι.] Συγκλώθω, Stamina necto, Nendo connecto. [" Schol. Pind. Ὀ. 1, 38." Wakef. Mss. M. Anton. 10, 5. * Σύγκλωσις, 2, 3. 3, 11.] Ἀσύγκλωστος, ὁ, ἡ, Qui nendo connexus non est, connecti nequit, Synes. Ep. 57. Πολιτικὴν δύναμιν ἱερωσύνῃ συνάπτειν, τὸ κλώθειν ἐστὶ τὰ ἀσύγκλωστα, Civilem virtutem cum sacerdotio jungere, est nere et connectere ea, quæ neri ac glomerari nequeunt.

" SCIENDUM est, inquit Etym. κ ante μ nunquam " reperiri ab initio dictionis cujuspiam: nam sim- " plex compositi πολύκμητος, h. e. κμητὸς, in usu non " reperitur: et præt. κέκμηκα, quod signif. κεκοπίακα, " est non a th. κμῶ, sed ἀπὸ τοῦ κεκάμηκα. Verun- " tamen tradit Herodian. Pamphylum ἐν ταῖς Γλώσ- " σαις afferre τὸ Κμέλεθρα, quod signif. τὰς δοκοὺς, " Trabes. Hæc ille. Affert vero et Hes. Κμητὰ " pro πεποιημένα, πεπονημένα."

ΚΝΑΩ, ET Κνέω, ITEM Κνῆμι, inde derivatum more verborum in μι, Scindo, κόπτω. || Rado, ξύω, sicut radula aut cultro radi aliquid solet. Il. Λ. (638.) αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ, ubi Aristarchi Editio habet κνέε, Eust. Apud Suid. Λαβὼν δελτίον δίπτυχον, ἐκέλευσε τὸν κηρὸν κνᾷν, Radere, ξέειν. Dores autem in infin. dicunt κνῆν pro ξύειν, Eust.: unde κνῆστις, quæ Doribus ξυήλη, Radula. || Scalpo, Scabo: unde κνῆσαι Gal. ap. Hippocr. exp. ξῦσαι. Et in pass. Plut. Pomp. (48.) Τίς ἑνὶ δακτύλῳ κνᾶται τὴν κεφαλήν; Verba Clodii, Quis uno digito caput scabit s. scalpit, Juv., Qui digito scal-

A punt uno caput. Idem (7, 730.) Ἑνὶ δακτύλῳ τὸ τάριχον ἅψασθαι, δυσὶ τὸν ἰχθὺν, σῖτον, κρέας· οὕτω κνᾶσθαι, τὸ ἱμάτιον οὕτως ἀναλαβεῖν. || Pruritum moveo, Pruritum excito, Titillo, (6, 226.) Ὁ δὲ κόλαξ τῷ παθητικῷ καὶ ἀλόγῳ παρακάθηται, καὶ τοῦτο κνᾷ καὶ γαργαλίζει καὶ ἀναπείθει καὶ ἀφίστησι τοῦ λογισμοῦ, μηχανώμενος αὐτῷ πονηράς τινας ἡδυπαθείας, Titillat. Nisi aliquis malit Scabit et leniter fricat; nam prurientes et scabidos id quoque jucundo voluptatis sensu afficit. Sed Cic. adulatoribus Titillare etiam tribuit, Assentatorum populi, multitudinis levitatem voluptate quasi titillantium. Lucian. (2, 266.) Ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις: (3, 152.) Οἶδα γοῦν τινὰς οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτεροῖς κνωμένους. Apud Hes. est etiam κνεῖν, quod exp. κνήθειν: κνεομένων, πονουμένων: κνάσαι, ὀλέσαι, λυπῆσαι. Sunt qui a καίνω derivent, utpote sync. passum. [" Κνάω, Thom. M. 180. 538. Heyn. Hom. 6, 232. Valck. Adoniaz. p. 381. Mœr. 39. et n., Wyttenb. ad Plut.
B 1, 247. ad Herod. 252. 618. Κνᾶσθαι, κνῆσθαι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 163. Buttm. 521. Ἔκνη, 522. Κνέω, Heyn. l. c. ad Mœr. 130. 234. Κνῆμι, ibid. Brunck. Trach. 680. Buttm. ad Plat. Gorg. 522. Heyn. l. c. * Κνίω, Valck. l. c." Schæf. Mss.] " Κνωμεῖν, Scalpere. Ita VV. LL. in exemplum " afferentia, Ἑνὶ δακτύλῳ κνώμενοι τὴν κεφαλήν. Sed " crasso errore. Id enim est a th. κνάω, con- " tractum e κναόμενοι: ut κνῶσα e κνάουσα." " Κέ- " γνωται, Hesychio τέτρωται: ap. quem et κεγνῶ- " σθαι, τετραῦσθαι, τετρῆσθαι." [" Leg. κέκνωται, κεκνῶσθαι, a th. κνόω." Schn. Lex.] Κνῆμα, Ramentum, Id, quod radendo aufertur, ξύσμα, Gal. ap. Hippocr. || Pruritus, Polyb. Καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆμά τι ἐδόκουν ἔχειν: verba sunt amantis. Bud. [" Brunck. Aristoph. 2, 6." Schæf. Mss.] Κνῆσμα, idem: sc. Ramentum, ξύσμα. Hippocr. περὶ Φύσιος Παιδίου, μολίβδου κνήσματα, Plumbi ramenta, VV. LL. [" Ad Charit. 560. Jacobs. Anth. 9, 217. 219. Schneid. ad Æsop. p. 40. Villois. ad
C Long. 56. ad Mœr. 39. Valck. Hipp. p. 288. ad Herod. 465. * Κνῆσις, Thom. M. 180. ad Mœr. 39. 41." Schæf. Mss. Galen. 10, 147. * Κνησίτοκος, Hippocr. 593. Foës.: sic emendat Corai. ad Plut. 3, 8. vulgo legitur μνησιτ. * Κνησίχρυσος, Anal. 2, 216.] Κνῆστις, εως, ἡ, Culter, quo scindimus, Radula, Instrumentum ferreum, quo radimus aliquid, peculiariter vero quo caseum, ἡ * τυροτόμος μάχαιρα, s. ξυήλη, ut Dores vocant: comp. voce τυροκνῆστις quoque dicitur: alio autem nomine κόβυλις, J. Poll., pro quo ap. Eust. scribitur κύβηλις. Hesychio est κοπὶς σιδηρᾶ, ξυστὴρ, ἐν ᾧ ξύουσι τὸν τυρόν. Il. Λ. (638.) ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ: pro quo in Suidæ Lex. et Etym. scribitur Κνήστει, sed Eust. κνῆστις Ionice κνήστιος declinari scribit, et in dat. dici κνήστι per crasin pro κνήστιϊ: quam scripturam confirmat noster Hom. Ms.: unde constat male in VV. LL. poni nomin. κνήστη, et in h. l. scribi κνήστῃ: quod vocab. nec Hes., nec Suid., nec Etym. agnoscit. Et Aristoph. Schol. Codex, in quo locus hic Hom. mendose
D citatur, hinc emendandus est. Suid. ex Epigr. Καὶ τὰν * εὐχάλκωτον εὐγναπτόν τε κρεάγραν, Καὶ κνῆστιν. || Sunt qui κνῆστιν velint esse ῥάχιν, Hes. Ea tamen potius ἄκνηστις dicitur, ut infra videbis. || Κνῆστις accipi etiam pro κνησμονὴ ap. Opp. testatur Eust. [" Heyn. Hom. 6, 233. 8, 458. Wakef. Alc. 107. Jacobs. Anth. 7, 78. Toup. Emendd. 1, 275. ad Herod. 315." Schæf. Mss. I. q. κνησμὸς, Opp. Ἀ. 2, 427.] AT Κνηστὶς, ἴδος, ἡ, quidam verterunt Laminulam, alii Fistulam, ap. Plut. Anton. (87.) p. 304. de morte Cleopatræ, Φάρμακον αὐτὴν ἐλέχθη φορεῖν ἐν κνηστίδι κοίλῃ, τὴν δὲ κνηστίδα κρύπτειν τῇ κόμῃ, Venenum in fistula contentum capillis suis tecta gestasse. VV. LL. dicunt esse καλαμίδα καὶ τὸ κάλλανθρον ἢ βελόνην, Calamistrum: quod colligi tradunt e Dione Cassio, qui l. 51. p. 306. ita scribit de morte Cleopatræ, Οἱ δὲ (λέγουσιν) ὅτι βελόνην, ᾗ τὰς τρίχας ἀνεῖρεν, ἰῷ τινὶ δύναμιν τοιαύτην ἔχοντι, ὥστε ἄλλως μὲν μηδὲν τὸ σῶμα βλάπτειν, ἂν δ' αἵματος καὶ βρα-

χυτάτου ἅψηται, καὶ τάχιστα καὶ ἀλυπότατα αὐτὸ φθείρειν, χρίσασα αὐτὴν, ἐν τῇ κεφαλῇ ἐφόρει: quod Xiphilin. p. 56. meæ Ed. brevius dicit, Ὅτι βελόνῃ, ᾗ τὰς τρίχας ἀνεῖρεν, ἰὸν ἐχούσῃ ἀκύμορον, τὸν βραχίονα κεντήσασα. Κνηστὴρ, ῆρος, ὁ, Radula, i. q. κνῆστις, Erotian. e Nicandro (Θ. 85.) Σιλφίου, ἣν κνηστῆρι καταιτρίψειεν ὀδόντες: ['Α. 308.] || Hesychio φονεὺς, ὀλετὴρ, Occisor: fortasse a κνάω, τὸ κόπτω. Sic vero κνημία ab Eod. exp. φθορά. Κνηστήριον, Radula, i. q. κνῆστις, et κνηστήρ. [* " Κνηστηριώδης, Toup. Opusc. 2, 72. Mitsch. H. in Cer. 168." Schæf. Mss.] Pro κνηστήριον per sync. DICITUR Κνῆστρον, ut θέλκτρον pro θελκτήριον: unde κνήστρῳ ap. Gal. ex Hippocr., τῇ τυροκνήστει, quod dicit esse μαχαιρίδιόν τι, ᾧ ξύεται ὁ τυρὸς, Cultellum quo raditur caseus. Erotian. autem ap. Eund. κνήστρου exp. κνηστῆρος, quod ejusd. signif. est. || Carduus, quo confricantur panni, VV. LL. [Aët. 69.] || Κνῆστρον dicitur ETIAM τὸ Κνέωρον, ut Gal. tradit, et Plin. 13, 21. Fruticem vero (vocant) Thymelæam, alii Chamelæam, alii Pyros achnen, alii Cnestron, alii Cneoron. Est similis oleastro, foliis angustioribus, gummosis, si mordeantur, myrti magnitudine, semine colore et specie farris. Idem 21, 9. In coronamenta folio venere Melothron, Spireon, Trigonon, Cneoron, quod casiam Hyginus vocat. De eod. et Theophr. H. Pl. 6, (1, 4.) ubi duo ejus genera tradit. [* Κνέωρος, 1, 10, 4. 6, 2, 2.] " Κνητὸν Hesychio est τὸ " κνέωρον." Pro κνῆστρον autem ap. Diosc. 4, 173. SCRIBITUR Κέστρον: ibi enim de thymelæa loquens, ait, Οἱ δὲ χαμελαίαν, οἱ δὲ πυρὸς ἄχνην, ἢ κέστρον ἢ κνέωρον καλοῦσι: quæ verba Plin. quoque recitat, nisi quod Cnestron ap. eum legitur, et quidem rectius; nam Cestron alia herba est, ut ex eod. Diosc. eod. l. c. 1. apparet, Κέστρον, τὸ καλούμενον ψυχότροφον, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις εὑρίσκεται τόποις· ὃ Ῥωμαῖοι βετονίκην καλοῦσιν, ἢ ῥοσμαρίνουμ. Cujus descriptionem ibid. reperies, et ap. Plin. 25, 8. ubi inter cetera ait, Vettones in Hispania eam (herbam invenerunt,) quæ Vettonica dicitur in Gallia; in Italia autem, Serratula; a Græcis Cestron, aut Psychotrophon. UNDE Κεστρίτης οἶνος, ap. Diosc. 5. Vinum e cestro: cujus Plin. etiam in l. proxime c. meminit. || Quoniam vero in hoc Κέστρον incidi, addendæ sunt et ceteræ ejus signiff. Κέστρον igitur dicitur esse præterea Instrumentum, quo cavatur ebur, Plin. 34, 11. Lala Cyzicena perpetua virgo, M. Varronis juventa, Romæ et penicillo pinxit, et cestro in ebore. Et paulo post, Encausto pingendi duo fuisse antiquitus genera constat, cera, et in ebore cestro, i. e. viriculo. Ubi quidam leg. putant Veruculo, ut ap. eund. Plin. habetur 33, 6. [* Κεστρόω, Inurendo pingo per veruculum, unde * Κέστρωσις, Pictura encaustica, Plin. 35, 40. 41. et * Κεστρωτὰ, τὰ, i. q. ἐγκαυστα, i. e. Cestro ignito inusta, 11, 37. AT] " Κεστρωτὸν ξύλον " Hesychio τὸ βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον. Innuit esse Quod " præustum est, s. In summa parte urendo acutum, " non cuspide præfixum ferrea." || Κέστρον in VV. LL. dicitur etiam esse Teli genus: quod κέστρος a Suida appellatur, et κέστρα ab Hes., qui dicit esse ἀμυντήριον ὅπλον. [Gal. 6, 148. Paul. 233, 19.] Κεστροσφενδόνη ap. Liv., i. q. κέστρος, ut patet ex utriusque descriptione, ap. Liv. 42. circa fin., et ap. Suid. in Κέστρος, [et Polyb. 27, 9, 1.] quam cf. [Vide et Plin. 42, 65.] Κνηστὸς, Sectus, Concisus, Rasus: λάχανα κν., Eust., τὰ * συγκοπτὰ, et κνηστὸς ἄρτος, Panis quidam ap. Iones, Panis minutim concisus, radula derasus, [Angl. Grated bread.] Athen. (516.) de candaulo, edulio Lydio, Ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου, καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀνήθου τε καὶ ζωμοῦ πίονος. Pro eod. infra Κνιστός. " Ἄκνηστος, a quibusdam " nominatur ἡ χαμελαία, teste Diosc. 4, 172. quam " πυρὸς ἄχνην quoque et κόκκον κνίδειον a nonnullis " vocari ait. In VV. LL. per ι scriptum Ἄκνιστος." [* Κνηστικὸς, Schol. Eur. Hipp. 304. λόγος. * " Κνηστικῶς, Mœris (15.) 206." Boiss. Mss.] Ἄκνηστις, εως, ἡ, Spina dorsi: ita dicta, quod bruta eam κνῆσαι, Scabere s. Scalpere, non possint, sed opus sit, ut ab alio fricetur, s. distringatur: proprie in solis quadrupedibus. Eust. e vett. Οἱ δὲ μέσοι δώδεκα (σφόν-

A δυλοι συμπληροῦσι) τὸν νῶτον, ὃν ἰξὺν ὁ ποιητὴς λέγει· ἐπεὶ ἐστὶν ἀνθρώποις ξῦσαι αὐτὸν καὶ κνήσασθαι· ἐπὶ μέν τοι ἀλόγων κυρίως ἄ. λέγεται: quibus verbis subjungit ex Od. K. 161. de cervo, Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα Πλῆξα. J. Poll. vero ἄκνηστιν h. in l. homini tribui putavit, quæ, ut nonnulli existimant, esset in eo pars illa media, quæ inter metaphrenum et lumbos est. || Herbæ nomen ap. Nicandr. Θ. 52. quæ valet suffitu ad abigendos serpentes: Schol. ambiguum id nomen esse dicit, quod alii exp. κνίδην, alii σκύλλαν, aut ἀκαλύφην: Tyrannio quidem σκύλλαν, Apoll. vero Memphites κένωρον: quod alii κενήτραν appellant, ut Gorr. annotat: addens, se interpretatum esse Urticam, ut dicta sit ἄκνηστις per contrarium sensum, quasi πολύκνηστις, quemadmodum et ἄξυλος ὕλη appellatur ἡ πολύξυλος: Χαλβάνη, ἀκνηστίς τε, καὶ ἡ πριόνεσσι τομαίη Κέδρος πολυόδουσι. [" Wakef. Trach. 698. Valck. Adoniaz. p. 226." Schæf. Mss.] " Ἀκρῆστις, Hesychio ῥάχις, " et ἄκρα, Spina dorsi et Summitas."

[* " Ἀνακνάω, Phrynichus Bekkeri p. 9." Boiss. B Mss.] Ἀποκνάω, Scabo, Scalpo, Abrado, Erado: Hes. ἀποκνησάμενοι, ἀποξύσαντες. [" Ad Timæi Lex. 42." Schæf. Mss. Plato Philebo §. 13. p. 28. Fisch. * " Διακνάω, ad Charit. 560. * Διάκνησις, ad Herod. 315." Schæf. Mss.] " Ἐσκνᾶσθαι, Radendo " interere: * εἰσκνήθειν. Hesychio ξυρῆσαι." [Ἐκκνάω, vide Ἐκκνίζω, " Jacobs. Anth. 8, 381." Schæf. Mss.] Ἐπικνάω, Insuper scindo, Insuper rado, Præterea rado, Il. Λ. (638.) ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε, i. e. ἐπέκοψε, ut sit tmesis pro ἐπέκνη. Aristoph. Ὄρν. (533.) Ἀλλ' ἐπικνῶσι τυρὸν, ἔλαιον, Σίλφιον, ὄξος, Schol. ἐπιβάλλουσι συντρίψαντες. Suid. ex ejusd. Aristoph. Ὄρν. (1582.) citat, ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον, quod exp. ἐπίβαλε. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 307. * Ἐπικνέω, ad Mœr. 234. Wessel. ad Herod. 252." Schæf. Mss. * Ἐπίκνησις, var. lect. Hippocr. 805.] Κατακνάω, Concido, Disseco, τέμνω, μερίζω, Aristoph. Schol. Σφ. (965.) Εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἃ 'λαβες, Annon incideris et diviseris militibus, quæ C accepisti, sc. caseolos: vel Deraseris τυροκνήστει: ut sit i. q. καταξύω: sicut κνάω i. esse q. ξύω, supra dictum est. Nam Bud. quoque κατακνῆσαι e Diosc. affert pro Deradere, Abradere, Distringere, Defricare. Κατάκνηστις, Culter, quo caseum deradimus s. abradimus: i. q. τυροκνῆστις, Hes. " ap. quem " κατακνῆστις, properispωmenωs." Supra pro eod. dicitur et κνῆστις, Radula. [* Παρακνάω, Philostr. 803. * " Περικνάω, ad Hesych. 1, 1182, 15." Dahler. Mss.] Προσκνάω, Ad aliquid scalpo, Affrico, Pruriens affrico, Xen. ('Απ. 1, 2, 30.) Ἐπιθυμῶν Εὐθυδήμῳ προσκνᾶσθαι, Euthydemo affricari cupiens: Colum. 8. Pecudes aut morsu scalpunt, aut cornu aut ungula tundunt, aut arbori affricant, parietibusque detergunt. At e Greg. Naz. affertur Τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι, pro Quibus aures pruriunt et titillantur, κνώμενοι. [* " Ὑποκνάω, Abresch. Lectt. Arist. 307." Schæf. Mss. Tryphiod. 42. ὑποκνήσασα πόνοισι, ubi Schæf. malit ὑπ' ὀκνήσασα: nonnulli tamen ab ὑποκνάω deducunt, passive sumto, ut ὑποτρύω.]

D " Κναδάλλεται, Hesychio κνήθεται, Prurit, vel " Scabit se." [Cf. Ψάω, Ψαθάλλω. * Ἀνακναδάλλω, J. Poll. 7, 136. 9, 108. Hesych.]

ΚΝΑΙΩ, Scindo, κόπτω, i. q. κνάω, e quo et derivatum est. || Radula caseum rado, τὸν τυρὸν ξύω τῇ κνήστι, Aristoph. Schol. || Item κνάμπτω, VV. LL. || Exp. etiam λυπῶ, καταπονῶ, διαφθείρω. Apud Hes. autem scribitur κνεομένων, quod exp. πονουμένων. Ceterum Etym., sed qui mihi h. l. parum verisimilia dicere videtur, vult esse verbum κτῶ pro Occido: unde sit ἀπέκτατο: e quo derivatum κταίνω, et ablato τ, καίνω, deinde κναίω per ὑπερβιβασμόν. [" Wakef. Alc. 881. Valck. Adoniaz. p. 381." Schæf. Mss.] Ἀποκναίω, Tædio afficio et molestia, Molestus sum, Male habeo, Affligo, Vexo, Lucian. (1, 427.) Ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, Plato de Rep. 3. (p. 301.) Ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλοὺς, Plut. Alcib. (25.) Ἀλλὰ γλίσχρως χορηγοῦντα θλίβειν, καὶ ἀπο-

κναίειν ἀτρέμα. Suid. ἀποκναίειν exponens ἐνοχλεῖν A
et παρεκτείνειν, citat hoc exemplum, Τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν. || Obtundo, Eneco, eo sensu, quo verbosi et loquaces dicuntur nos enecare, aut qui aliquid dicunt auribus nostris ingratum, Dem. (564.) Ἀποκναίει γὰρ ἀηδίᾳ δήπου καὶ ἀναισθησίᾳ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ταῦτα λέγων. Videtur autem J. Poll. nomen ἀηδίᾳ hinc sumsisse, cum inter synonyma sua ponit ἀποκναίων, ἀηδίᾳ κόπτων τὰ ὦτα. Quod si verum est, nemini dubium esse debet, quin ἀηδίᾳ junxerit cum ἀποκναίει, ut junctum fuit a Dem.: et quin interpunctio in Ald. exempl. atque aliis male posita sit post ἀποκναίων, ac poni debuerit post ἀηδία. || Exhaurio, Accido, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 1.) Ἀθηναῖοι δὲ ἀποκναιόμενοι καὶ χρημάτων εἰσφοραῖς καὶ λῃστείαις, ἐξ Αἰγίνης, καὶ φυλακαῖς τῆς χώρας, ἐπεθύμησαν παύσασθαι τοῦ πολέμου. Bud. || Ἀποκναίομαι, pass. Tædio afficior, Affligor, Obtundor. Unde partic. ἀποκναισθεὶς ap. Greg. Ἡμεῖς τῷ πλήθει τῶν ζητημάτων ἀποκναισθέντες, Enecti, Vexati, Bud. Apud Dion. Cass. vero de Cleopatra, Ἀποκναισθεῖσα, B
ἀπό τε τοῦ γυναικείου καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτίου, τῇ τε ἐπιπολὺ μετεώρῳ ἀγωνίᾳ, Bayf. vertit, Cum muliebri natura usa, tum etiam Ægyptio ingenio prædita, permotaque diuturna suspensi animi anxietate. [" Wakef. Alc. 881. Valck. Adoniaz. p. 380. Hipp. p. 278. Mœr. 73. et n., Timæi Lex. 42. et n., Abresch. Lectt. Aristæn. 147. Koen. ad Greg. Cor. 153. Plut. Mor. 1, 180. T. H. ad Lucian. Dial. 19. 117." Schæf. Mss. Heliod. 4. p. 163. Τὴν διήγησιν μηκυνομένην οὐκ ἀποκναίεις, i. e. ἡ διήγ. οὐκ ἀποκναίει σε.] Ἀπόκναισις, Molestatio, Vexatio, ἡ μετὰ βραχὺ ἀναιροῦσα λύπη, Hes. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 20." Schæf. Mss.] Διακναίω, Corrumpo, Vitio, Fœdo, Aristot. de Cœlo 2. Οἱ γὰρ ὑπερβάλλοντες ψόφοι διακναίουσι καὶ τῶν ἀψύχων σωμάτων τοὺς ὄγκους, οἷον ὁ τῆς βροντῆς διΐστησι καὶ λίθους καὶ τὰ καρτερώτατα τῶν σωμάτων. Hæc Bud., qui exp. etiam ἀμαυρῶ, διαφθείρω, ap. Aristoph. (N. 119.) οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν Τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένος, Emaciatus, ὠχριῶν, Pallidus. Item Molesto, Molestia afficio. Vel etiam C
Tabefacio, Macero. Aristoph. (Ἐκκλ. 956.) Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος Ὅς με διακναίσας ἔχει. Et, Διακναιομένων ἀγαθῶν, in VV. LL. Dum calamitate premuntur. Apud Aristoph. autem Εἰρ. (251.) Οἵα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται, Schol. exp. διαφθαρήσεται. [" Thom. M. 215. ad Charit. 560. Eur. Heracl. 297. Wakef. Alc. 107. Kuster. Aristoph. 67. Heringa Obs. 110." Schæf. Mss.] " Ἐκκναισεῦντι, Schol. Theocr. 15, (88.) exp. διαλέγουσι." [" Koen. ad Greg. Cor. 153." Schæf. Mss. * Ἐπικναίω, falsa lectio ap. Procop. Anecd. 105. leg. ἀπέκναιον. * " Κατακναίω, cf. Musgr. Eur. Iph. A. 336." Boiss. Mss. Themist. Or. 32. p. 362. * Προσκναίω, Schol. Lycophr. 1109.]

ΚΝΗΘΩ, σω, Scalpo, Frico, VV. LL. Sic vero et κνάω, unde hoc κνήθω, sicut ἀλήθω ex ἀλῶ, μήθω e μῶ, νήθω e νῶ derivatum est, significat Scalpo. || Prurire facio, Pruritum moveo, Titillo, ut itidem κνάω. Et κνήθομαι, Prurio. 2 Timoth. 4, (3.) Κνηθόμενοι τὴν ἀκοὴν, Auribus prurientes, ζητοῦντές τι D
ἀκοῦσαι καθ' ἡδονὴν, Hes. || Irrito, Ad iram provoco, Uro, Aristot. Probl. [" Thom. M. 538. Jacobs. Anth. 10, 116. Aristoph. Fr. 261. ad Mœr. 41. 130. 234. Conf. c. κινῶ, Tittmann. ad Lex. Gr. 48." Schæf. Mss. Κνήθοντες καὶ γαργαλίζοντες τὰς ἀκοὰς, Clem. Alex. 328. * Κνηφεῖ, Gl. Prurit, ubi f. l. Κνηφᾷ vel Κνήθει.] Κνησμὸς, Pruritus, Prurigo, Excrementi acris sub cute sensus, sine asperitate et exulceratione, Gorr. definit: ap. quem plura vide. Alex. Aphrod. Probl. 1. Τὸ ποιῶν τὸν κνησμὸν φλέγμα, παχὺ καὶ ψυχρὸν, Pituita pruritum efficiens. Philo V. M. 1. loquens de culice, Οὐ γὰρ μόνον τὴν ἐπιφάνειαν λυμαίνεται, κνησμοὺς ἐμποιῶν ἀηδεῖς καὶ βλαβερωτάτους, Pruriginem afferens molestam et noxiam. Et metaph. ap. Plut. de Discern. Adul. ab Amico, Ἐὰν πρὸς ἑταίραν ἢ μοιχεύτριαν ἐρωμένην κν. τις ἐξ ὀργῆς ἢ ζηλοτυπίας ὑπογένηται. Idem, Ὑπὸ κν. καὶ γαργαλισμοῦ παρέχοντα χρῆσαι ῥᾷστα τῷ δεομένῳ. Prurire Latini quoque in simili re dicere solent: possit tamen κν. exponi h. l. etiam Titillatio. [" Thom. M. 180. ad Charit. 560. Brunck. Aristoph. 1, 275. 2, 6. 51. Kuster. 209. Jacobs. Anth. 12, 125. ad Mœr. 39. Bergler. Alciphr. 122. Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. ad Diod. S. 1, 196." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 35.] Κνησμώδης, Pruritum excitans, Pruritum excitanti similis: κνησμώδη, Genus omne prurientium, Gaza. [Hippocr. 51. 188. 1256. Strabo 11. p. 794.] Κνησμονὴ, i. q. κνησμὸς, Pruritus, Prurigo, Hippiatr. de ischuria, Ἐπιτείνεται τὸ πάθος, κνησμονὴν ἔχοντος τοῦ πόρου. [" Jacobs. Anth. 12, 125." Schæf. Mss.] Κνησείω, ET Κνηστιάω, ῶ, Prurio: Ἡ κνίδη προσφερομένη τῷ σώματι κνηστιᾷν αὐτὸ ποιεῖ, Prurire facit. Plin. dicit eam mordere, pungere, urere. [" Κνησείω, Heind. ad Plat. Gorg. 164. Pierson. ad Mœr. 14, 206. Κνηστιάω, Thom. M. 180." Schæf. Mss. Clem. Alex. Str. 5. p. 677. Julian. Or. 7.] Dicitur ET Κνησιάω, quod Bud. citat e Plat. Gorgia (103.) Ψωριῶντα καὶ κνησιῶντα, ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κνῆσθαι, κνώμενον διατελοῦντα τὸν βίον εὐδαιμόνως ἐστὶ ζῆν; Scabie et prurigine vexatum. [" Ad Mœr. 206. ad Diod. S. 1, 196. Schol. Plat. 121. Heindorf. l. c. Brunck. Aristoph. 2, 51. (Ἐκκλ. 919.)" Schæf. Mss. Κνησιῶντα, Photio ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τοῦ κνᾶσθαι.] Κνηθμὸς, Pruritus, Prurigo, i. q. κνησμός. [Nicander Ἀ. 251. 422.] Κνηθιάω, Prurio, i. q. κνηστιάω et κνησείω, κνησιάω: quod ita e κνήσω fieri, ut μειδιάω e μειδῶ, docet Bud. [Etym. M.] Κνήφη, Pruritus, Prurigo, i. q. κνησμός. Apud Suid. Κνήφην λοιμώδη συνέβη γενέσθαι ποτὲ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξί. || Urtica: pro quo infra Κνίφος. [Schol. Il. B. 820. * Σκνῆφαι, Hes. v. Κνίδαι. * " Ἀντικνήθω, Jacobs. Anth. 10, 117." Schæf. Mss. " Apostol. Adag. 19. 43." Boiss. Mss.] " Ἐγκνήθω, Intero, radendo nimi-" rum. Nicander Ἀ. (368.) ποτῷ ἐγκνήθεο ῥίζας, " i. e. ἔντριβε." " Ἐνικνήθω, Ungue vel Radula car-" ptum intero: pro ἐγκνήθω. Nicander Θ. (911.) " Ἄννησον Λιβυκάς τε ποτῷ ἐνικνήθεο ῥίζας: Schol. " exp. τρίβε, Intere." " Ἐπικνήθω Schol. Nicandri " (Θ. 698.) exp. ἐπιτρίβω." Κατακνήθω, Derado. Unde κατακνησθείην ex Aristoph. Schol. pro καταξεσθείην εἰς ἰσχνὰ μέρη καὶ ἀναλωθείην. Item κατακνησθεὶς, Scalptus, VV. LL. || Pruritum commoveo, Prurire facio, Titillo. Et Κατακνήθομαι, Pruriginem s. Titillationem patior. [Nicander Θ. 944. * Προσκνήθω, Poëta ap. Plut. 7, 813. * " Ὑποκνήθω, Tzetz. Ch. 6, 90." Boiss. Mss.]

ΚΝΙΖΩ, Seco, Rado, i. q. κνήθω, et ejusd. cum eo originis: sc. a κνάω, ut πολεμίζω a πολεμῶ, τέμνω, κόπτω. Eust. exp. p. 1746. ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω, Per summa et leviter derado: quo modo accipitur locus iste, quem alibi affert, de moris Alexandrinis, Ἐπὶ βραχὺ κνίσαντες σιδηρίῳ, ἐῶσιν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, καὶ αὐτὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα, ἐντὸς ἡμερῶν τριῶν ἔκτοτε πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται. Sic e Greg. Naz. in VV. LL. κνίζειν συκάμινα, pro Scalpere mora. A Suida quoque ita exp., qui tamen exemplum compositi ἐπικνίζω affert. Bud. etiam κνίζειν interpr. Deradere, ξύειν, citans e Theophr. H. Pl. 9, (20, 4.) Εἰς ὕπνον δὲ ἐν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῷ κνισθεῖσα. Idem Bud. κνίζειν interpr. Scalpere, Scarificare, Vellicare. Quibus addi potest, quod ap. Suid. legitur, Κνίζων, Ἀκύλας ἐρευνῶν· Θεόδοτος, χαράσσων· Σύμμαχος, ἔχων, ἢ συλλέγων. || Pruritum moveo, excito, Urticæ instar mordeo, Urticæ in modum pungo s. uro. Priori modo accipitur ap. App., Σύρφακα δ' ἄρα τὸν δυνάστην ἔρως ἔκνιζε τῆς παιδὸς, Pruriebat amore puellæ captus, Amor puellæ eum urebat: et Virg. Me tamen urit amor. Et Κνίζομαι, Prurio libidine, Amore titillor et tangor, Bud. Vel, Uror amore. Athen. (577.) de Lamia tibicina, e Machone, ἣ σφόδρ' ἡδέως Ἔχειν φασὶ κνισθῆναί τε τὸν Δημήτριον, Ἀποδοκιμαζούσης δὲ πάντα, καὶ πάνυ Καταγχλιδώσης τῷ βασιλεῖ. Κνίζειν τὸν ἐραστὴν dicitur etiam amica, cum fingit se aversari eum, Bud. Qua signif. Ovid. dicit, dolor urit amantes; et, tacitis doloribus uri: est itaque ἐρωτικῶς λυπεῖν. Alciphron 180. Ἀλλ' ἔοικας κνίσαι τὸν Ὑπερίδην ὡς ἔλαττόν σοι νῦν προσέχοντα, Plut. (6, 314.) Δόξης τινὸς ἢ δυνάμεως ζηλοτυπίᾳ κνιζόμενος, de eo, cui φιλονεικία

καὶ φθόνος ἐνέστακται πρὸς τοὺς κρείττονας. Qua A fere metaph. Horat. Epist. 2, 1. dicit, Urit enim fulgore suo, qui prægravat artes Infra se positas. Sed latius etiam capitur, ut dixi, pro Urticæ instar mordeo, Urticæ in modum pungo, Uro, Soph. Œd. T. (785.) ἐτερπόμην, ὅμως δ' Ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ', Aristoph. Σφ. (1285.) Ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος, Καί με κακίαις ἔκνισε, Et pessimis probris contumeliisque me ussit, vellicavit, Herodian. 4, (9, 4.) de scommatis, Τῶν μὲν γὰρ τοιούτων κνίζει μάλιστα, ὅσα ἐλέγχει τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἀλήθειαν. Sic Suet. Tiberio, Urebant insuper et anxiam mentem varia undique convitia, Terent. Uro hominem. Sed et Mordeo et Pungo simili metaph. usurpantur: quæ apte in h. v. retineri possunt, quod urticæ, cujus proprie κνίζειν est, a Lat. scriptt. tribuuntur: alioquin exp. etiam, ead. tamen signif., Pervello, Stomachum facio et indignationem cieo, Molestus et gravis sum, Scrupulum injicio, Solicitudine afficio: quæ interprr. Budæi sunt. Herod. Ἔκνιζε Ξέρξεα ἡ γνώμη, i. e. ἔδακνε, metaph. sumta ἀπὸ τῆς πόας, ut in Herodoteo B Lex. annotatur. Κνίζειν Hesychio est non solum συκάμινα τέμνω, λυπῶ: sed κνίσσαι Eid. est etiam φθεῖραι, ὀλέσαι, sicut itidem κνάω et κναίω. [" Ad Phalar. 332. ad Charit. 559. Jacobs. Anth. 6, 115. 8, 257. Boiss. Philostr. 301. Munck. ad Anton. Lib. 41. Verh., Valck. Adoniaz. p. 381. Alciphr. 132. 166. 344. Theocr. 4, 59. (5, 45.) Toup. Opusc. 1, 268. Wyttenb. ad Plut. 1, 247. ad Herod. 465. 513. ad Eur. Andr. 208. Titillo, ad Mœr. 224. Ἔκνιξε, Valck. Hipp. p. 177. Κνίζεσθαι, Amare, ad Xen. Eph. 256. ubi et de activo." Schæf. Mss. Boeckh. ad Pind. p. 503. * " Κνιζοῦμαι, Const. Manass. Chron. p. 33." Boiss. Mss.] Κνίσμα, Vellicatio, σπάραγμα, ut Suid. in h. l. exp., Καὶ τὰ ποθούντων Κνίσματα καὶ μύστην λύχνον ἀπειπαμένη. || Pruritus, Ignes, quibus amantium pectora uruntur, Dolor amatorius, Basil. Libanio, Ὅτι καθάπερ ἐρωτικά τινα κν. τοῖς ἐρασταῖς, τὰς λεπτὰς ἐκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ῥόδῳ προσέφυσεν. Apud Aristoph. vero Ἐκκλ. (35.) ἤκουσά τοι Ὑποδουμένη τὸ κνίσμα [κνῦμά Br.] σου τῶν C δακτύλων; Schol. exp. τὸν ἠρεμαῖον * χνασμὸν, de quadam, quæ vicinam evocabat, τρυγανῶσα τὴν θύραν, i. e. ἡσύχως κνῶσα, Paululum et leviter pulsans januam. [" Ad Charit. 213. Toup. Opusc. 2, 95. Emendd. 2, 546. Bergler. Alciphr. 122. Meleager 79. Jacobs. Anth. 6, 112. 115. 125. Kuster. Aristoph. 209. Heind. ad Plat. Hipp. 181. (κνήσματα ?)" Schæf. Mss.] Κνισμὸς, Pruritus, Prurigo, i. q. κνησμὸς, Athen. (90.) de urtica pisce loquens, qui et ἀκαλήφη dicitur, Κνισμὸν [Κνησμὸν] δὲ ποιεῖ τοῖς συνάγουσιν, ἐπειδὰν μὴ προαλείψωνται: cui Plin. dicit esse vim pruritu mordacem, eandemque, quæ terrestri urticæ: item, contactos pisces attrituque petræ scalpentes prurituum, ab ea invadi. Κνισμὸς peculiariter Pruritus Venereus, ἡ πρὸς τὴν μίξιν βακχεία καὶ πύρωσις. Chremylus ap. Aristoph. Πλ. (974.) ad vetulam, quæ amore cujusdam juvenis ardens dicebat se κατακνίζεσθαι, Οὐκοῦν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμὸν [κνησμὸν] τίνα; Soph. ap. Athen. (487.) de cottabo, Τά δ' ἐστὶ κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος Τῷ D καλλικοτταβοῦντι νικητήρια Τίθημι. Item ζηλοτυπία, ἡ διαφορὰ πρὸς ἐραστὴν, Dissidium et jurgium inter amantes. Alciphron 179(=122. Bergl.) Κἄν μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἢ διαφορὰ γένηται: paulo ante ζηλοτυπίας vocabulo utitur Bud. Alii dicunt esse ἐρωτικὴν λύπην, Dolorem, quo uruntur amantes, amantium pectora. Utitur et Plut. || Est etiam μέλος τι κνισμῷ αὐλούμενον, Hes., sicut ap. Athen. quoque (618.) a Tryphone l. 2. Ὀνομασιῶν, inter αὐλήσεων ὀνόματα recensentur, Κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικυννοτύρβη, θυροκοπικόν: quod et κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. Ab J. Poll. 4, 14. ponitur inter εἴδη ὀρχήσεως, inter species saltationis. [" Wakef. Ion. 1204. Brunck. Soph. 3, 443. Aristoph. Fr. 249." Schæf. Mss.] Κνισμώδης, Pruriens: quod supra κνησμώδης, Bud. e Gal. [" Thom. M. 180. * Κνιστὴρ, Lobeck. Aj. p. 275." Schæf. Mss. * Κνίστριον, Gl. Acucla, Scapulum.] Κνιστὸς, Concisus, Derasus, Abrasus: κνιστὰ λάχανα ap. Hes. τὰ συγκεκομμένα. Sic J. Poll. quoque 6, 9. τὰ συγκεκομμένα λάχανα, κνιστὰ ἐκάλουν. Athen. (373.) Ὄρνεις ἐπῆσαν ταῖς κολοκύνταις, καὶ ἄλλοις κνιστοῖς λαχάνοις, Ibid. ex Aristoph. Delia. Τὰ συγκοπτὰ λάχανα κνιστὰ ἢ στέμφυλα. Supra vero scribitur etiam κνηστὰ a κνάω: sed hæc scriptura vitio caret, cum sit a κνίζω, τὸ τέμνω, s. ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω, ut paulo ante dictum est. Præterea hoc Κνιστὰ ap. Hes. suo loco ponitur, sc. post Κνισολοιχὸς, ante Κνίφεα. [* Εὔκνιστος, Manetho 5, 337.]

Κνίζα, Anacreon ap. Eust., Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι Σὴν διὰ μαργοσύνην, q. d. Scalptura mihi opus est, et maturesco. Quibus verbis alludit ad mora Alexandrina, s. Ægyptia, quæ, ut Athen. 2. refert, et Eust. supra in Κνίζω, οἱ ἐπιχώριοι ἐπιβραχὺ κνίσαντες σιδήρῳ, ἐῶσιν ἐπὶ τοῖς φυτοῖς, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα ἐντὸς ἡμερῶν τριῶν πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται, Ferreis unguibus scalpentes, Plin. de eis loquens: alibi vero, Largo succo abundant summo cortice desquamato, altiore plaga, siccantur, mirabili natura. De qua re vide et in Ἐπικνίζω. Derivatur autem a Κνίζω, ut Σχίζα a Σχίζω, Eust. [" Anal. 1. p. 2. sed v. Jacobs. p. 9." Schæf. Mss.]

Κνιζείω, i. q. κνίζω. Hes.

Ἀποκνίζω, Vellico, Ungue aliquid abscindo, eximo, abrumpo; Budæo Ungue aufero et abscindo. Coquus quidam ap. Athen. 7. faciens τριμμάτιον e pisciculis, Τούτων ἀποκνίσας τὰ κρανία, Ἐμόλυν' ἀλεύρῳ, Horum ungue auferens et abscindens capitula. || Ungue vulnero, Aristot. H. A. 5. Κἂν κηφῆνος τὸ πτερὸν ἀποκνίσας ἀφῇ τις, τῶν λοιπῶν αὗται τὰ πτερὰ ἀπεσθίουσι, Bud.: Hes. ἀπόκνιζε, ἀπότιλλε. || Dedolo, Extenuo, 4 Reg. (6, 6.) de manubrio securis, Ἀπέκνισε ξύλον, Bud. [Sotades Athenæi 293.] Ἀπόκνισις, Vellicatio, Abscissio, quæ fit ungue, Theophr. C. Pl. 5, (9, 11.) Καὶ αἱ ἀποψιλώσεις τῶν ἀμπέλων, καὶ ἀ. τῶν οἰνάρων τῶν μεγίστων παρ' ὅλον τὸ θέρος, Foliorum contortiones Gaza; sed Bud. maluit Pampinorum vellicationes reddere. Ἀπόκνισμα, Frustum rei alicujus, proprie quod ex ea fuerit ungue abscissum, s. abruptum, Aristoph. (Εἰρ. 790.) σφυράδων ἀποκνίσματα, exp. ἀποτμήματα. Διακνίζω, Vellicatim rumpo, Ungue dirumpo, Aristot. H. A. 7. de abortu loquens, Ἐὰν δὲ τὸ κύημα εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἀφῇ τις, συνίσταται οἷον ἐν ὑμένι· τούτου δὲ διακνισθέντος, φαίνεται τὸ ἔμβρυον τὸ μέγεθος ἡλίκον μύρμηξ, Bud., citans alibi e Diosc. Ἐλάτην θλάσας ἢ διακνίσας. Item διακνιζόμενος in VV. LL. Scalptus. [Aristot. H. A. 6, 16. Meleager 1, 32.] Ἐκκνίζω, Excido, Expungo, ἐκκόπτω, Herod. ap. Suid. Δελτίον δίπτυχον λαβὼν, τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνισεν " Excerpsit, Evulsit, Exci" "dit." Locus is est in l. 7. fin. Sed scribitur in vulg. Herod. Edd. ἐξέκνησε per η, AB Ἐκκνάω. Valla interpr. Erasit, sicut κνάω supra exposuimus Rado. Ἐπικνίζω, In superficie scalpo, Per summa incido s. rado, ἐξ ἐπιπολῆς ξύω, ut Suid. in h. a se c. l. exp., Ἀρότρῳ βραχύβωλον ἐπικνίζοντι χαράσσων. Theophr. H. Pl. 4, 2, (1.) de ficu Ægyptia, Καὶ πέττειν οὐ δύναται ἂν μὴ ἐπικνισθῇ· ἀλλ' ἔχοντες ὄνυχας σιδηροῦς ἐπικνίζουσιν· ἃ δ' ἂν ἐπικνισθῇ, τεταρταῖα πέττεται. Unde Plin. 13, 7. Perquam fœcundo proventu, scalpendo tantum ferreis unguibus; aliter non maturescit: sed cum factum est, quarto die demetitur. Aliquanto post, de simili arbore loquens, sc. ficu Cypria, pro ἐπικνίζειν dicit ἐπιτέμνειν, Incidere: scribit enim eam non πεπαίνειν μὴ ἐπιτμηθέντος τοῦ ἐρινοῦ, καὶ ἐκρυέντος τοῦ ὀποῦ. Pro quibus Plin. ibid. dicit, Grossus ejus non maturescit, nisi incisura emisso lacte. Cum q. l. confer quæ C. Pl. 2, (14, 1.) tradit περὶ συκῶν τῶν κατασχιζομένων, [—σχαζ.] item locum, quem supra in Κνίζω ex Eust. citavi, et in Κνίζα ex Athen. Affert Bud. quoque e Diosc. pro Scarifico, Scalpo. [" Apollonid. 5." Schæf. Mss.] Ἐπίκνισις, Scarificatio, Scalptura, Incisio, quæ per summas partes fit: ut in ipso Ἐπικνίζω videre est. Κατακνίζω, Concido, Athen. 146(=376.) Τὰ ἐκ τῶν σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα, καὶ μετὰ πεπερίδων συμπλαττόμενα: descriptio periphrastica τῶν ἰσικίων, quæ nominare veretur. || Concido, Carpo, Vellico,

Punctito, Sugillo, Læsito, Obtrecto, Isocr. Panath. (8.) Ἕως μὲν οὖν τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλυμαίνοντο, παραγινώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἑαυτῶν, καὶ διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς καὶ κατακνίζοντες, καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες: Cic. de N. D. Cum Epicurus contumeliosissime Aristotelem vexarit, Phædoni Socratico turpissime maledixerit, Metrodori sodalis sui fratrem Timocratem, quia nescio quid in philosophia dissentiret, totis voluminibus conciderit. Idem pro Balbo, In conviviis rodunt, in circulis vellicant, maledico dente carpunt. Lucian. (3, 244.) Τὰ τοῦ Ὁμήρου κατακνίζουσι: Gell. In Sallustii scriptis plura maligne vellicant. Mordere et Pungere simili quoque metaph. usurpatur. || Titillo, Pruritum excito. Et Κατακνίζομαι, Prurio, Titillor. Aristoph. Πλ. (973.) ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα, Prurio libidine, Titillor, καπρῶ, ὑπ' ἔρωτος πάσχω, Bud. de vetula, quæ deperibat bellum adolescentulum. [" Thom. M. 538. Jacobs. Anth. 9, 178. * Κατακνισμὸς, (Pruritus Venereus,) Schol. Aristoph. Πλ. 975." Schæf. Mss.] Παρακνίζω, Vellico, Irrito, e Chrys. de Sac.: Uro pectus alicujus: specialiter ἐρωτικῶς λυπῶ, ut cum amica fingit se amantem aversari, quomodo et κνίζειν usurpari supra dictum est. Chrys. enarrans h. l. Pauli 1 Cor. 10, (22.) Μὴ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον; 176. Τουτέστι πειράζομεν αὐτὸν εἰ δύναται κολάσαι ἡμᾶς, καὶ παρακνίζομεν αὐτὸν πρὸς τοὺς ἐναντίους ἀποχωροῦντες: ita παραζηλοῦν et παρακνίζειν eod. referuntur, ponunturque pro Ad zelotypiam provocare, Zelotypiam ciere. Περικνίζω, Circumscalpo, vellico, carpo: unde περικνίζετε, Epigr. [Anal. 2, 81. Dionys. H. 3, 1833. Plut. 6, 35. cf. Παριχνεύω. * Προσκνίζω, unde * Πρόσκνισμα, Schol. Aristoph. Ὄρν. 1581.] Ὑποκνίζω, Pruritus stimulos subdo, Titillo: et ὑποκνίζομαι, Prurio libidine, Amore uror. Xen. Ἀπ. 3, (11, 3.) Ἡμεῖς δὲ ἤδη ὧν ἐθεασάμεθα, ἐπιθυμοῦμεν ἅψασθαι, καὶ ἄπιμεν ὑποκνιζόμενοι, καὶ ἀπελθόντες ποθήσομεν. Similiter Plut. ὑποκνιζόμενον dixit pro Amore titillatum et tactum, in Sylla (35.) p. 156. Ἀλλὰ καὶ δῆλος εὐθὺς ἦν ὑποκεκνισμένος. || Accipitur etiam generalius pro Calcar subjicio, Aculeos s. Stimulos subdo, Extimulo, Incito, Philo V. M. 1. Ὁ γὰρ ἀκκισμὸς ὑποκνίζων τὰς ὁρμὰς ἐπεγερεῖ μᾶλλον, Molestus ille stimulus simulatæ recusationis, Turn.: Lucian. (3, 158.) partic. ὑποκεκνισμένος ead. signif. usurpat, tribuens illud stimulis τῆς φιλοτιμίας: sicut Plut. supra dicit, Δόξης τινὸς ἢ δυνάμεως ζηλοτυπίᾳ κνιζόμενος. [" Jacobs. Anth. 7, 30. Bergler. Alciphr. 201." Schæf. Mss.]

Κνίδη, Urtica: ita a κνίζω dicta, ut Urtica ab uro, quod δηγμὸν καὶ κνησμὸν ἐμποιεῖ ταῖς τῶν ἁπτομένων χερσί: alio autem nomine ἀκαλήφη dicitur, Diosc. 4, 94. et post eum Schol. Nicandri, et Theocriti, cujus duo genera ap. Diosc. reperies: ἀκαλήφη autem Atticum esse tradunt. Theocr. 7, (109.) Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσιν Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις. || Piscis nomen Aristot. H. A. 5, 16. Athen. (90.) qui et ipse ἀκαλήφη dicitur. Plin. 9, 45. Urticas appellat: 32, 11. Cnide, quam nos Urticam vocamus. Vide et Κνισμός. [" Jacobs. Anth. 8, 141. 201. 206. 258. Casaub. ad Athen. 139. Mœr. 66. et n., Bergler. Alciphr. 11." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 35. Xenocr. Alim. Aquat. 16.] " Κρίνη Hesychio est κνίδη, Urtica." Ead. κνίδη per metaplasm. dicitur ETIAM Κνὶς, ιδὸς, Eust. Ὁ δὴ Κνίζω καὶ τὴν κνίδην ποιεῖ, ἣν μεταπλάσας κνίδα λέγει ὁ Ὀππιανὸς, [A. 2, 429. cf. κρόκα pro κρόκην.] In VV. LL. scribitur ETIAM Κνήδη per η, quo modo scribi ap. Gazam Gramm. 3. annotant: ea tamen scriptura nec ap. Hes. nec Suid., nec Etym. extat: nam κνηδῶντες ap. Hes. non suo loco est, sed inter κνίδαι et κνίδος: adeo ut κνιδῶντες pro eo reponendum videatur. Κνίδοντες, Urtica cædentes, urentes: κνίδῃ μαστιγοῦντες, Hes. quasi a Κνίδω. Nisi potius sit scr. κνιδῶντες. NAM Κνηδᾶται, pro quo scr. videtur Κνιδᾶται, ut modo dixi, idem Hes. exp. δάκνεται, addens fortassis a κνίδη dici, " ea enim urit et mordicat admota cuti." Κνίδωσις, ap. Hippocr. Punctura quædam, et Pruritus, qualis ab urtica excitatur, Pruritus, Prurigo, Uredo; qualis urticæ herbæ piscisve contactum sequitur; nam Plin. ei scribit inesse vim pruritu mordacem, eandemque, quæ terrestri urticæ, contactosque pisces attrituque petræ scalpentes pruritum, ab ea invadi: item, tactam, uredinem mittere, κνησμὸς s. κνήφη, s. κνιπότης, ut Hippocr. loquitur, τῷ τῆς κνίδης s. ἀκαλήφης δηγμῷ similis. Gal. Lex. Hippocr., Κνιδώσιες, νύξεις τινὲς κνησμώδεις, οἷαι καὶ ἀπὸ κνίδης γίνονται. [" Jacobs. Anth. 8, 141." Schæf. Mss.] Κατακνιδεύω, Pungo, Scarifico, καταξύω. VV. LL. Fortassis est Urtica uro, Urticæ in modum uro s. pungo.

[* Περικνίδιος, Asper multis et parvis aculeis, ut folia urticæ, thymi, Anal. 2, 81. Schneidero susp.]

" Κνίδιον, τὸ, affertur pro Atriplex: necnon pro " Cnidium granum: quod potius Κνίδειος κόκκος di- " citur: quanquam et sine diphth. reperiri scio κνί- " διος, ut ap. Athen. (66.) ex Eubulo, Κόκκον λαβοῦσα " κνίδιον ἢ τοῦ πεπέριδος. Itidemque Κνίδια κεράμια " ap. Eund. l. 1. sed hæc a Cnido insula: unde et " Κνίδιαι γνῶμαι ap. Gal. quas ediderunt olim οἱ ἀπὸ " Κνίδου ἰατροί." [Κνίδιος οἶνος, Alex. Trall. 1. p. 9. * Κνιδόσπερμον, Urticæ semen, 5. p. 262. * Κνιδόσπερμα, 7. p. 316. Cf. Λινόσπερμον, Λινόσπερμα.]

Κνισαλέος, Pruriens: κνισαλέῳ ap. Hes. * περικνίσῳ: [an leg. περικνίσσῳ, a κνίσσα, Nidor?]

Κνίσαρ, Culter rasorius s. tonsorius, Novacula: a κνίζω, τὸ τέμνω s. ξύω. A Suida exp. ὁ ξυρός. Sic enim leg., non ξηρός.

Κνίφος, τὸ, Urtica: Hes. κνίφεα, κνίδας.

¶ Κνίσσα, SIVE Κνίσα, Nidor, ἡ τῆς πιμελῆς ἀνάδοσις, Arvinæ s. Pinguedinis incensæ fumus, Vapor e cremata pinguedine, plerumque in sacrificiis. Interdum etiam vapor e carnibus, quæ torrentur, assantur: nec solum vapor ille, sed etiam odor, seu, ut Aristot. exp. in Meteor. 4., ἡ δὲ πίονος θυμίασις, λιγνύς· ἡ δὲ λιπαροῦ, κνίσσα: i. e., Gaza interpr., Pinguis autem rei exhalatio, λιγνὺς, Fuligo, nominatur: ejus vero, quæ olei tenacitatem imitatur, κνίσσα, Nidor. Il. Θ. (548.) Κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω, i. e. τὴν ἐκ τοῦ λίπους καπνώδη ἀναγωγὴν, Eust. A. (317.) Κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, ἡ ἀναφερομένη ἐκ τῶν θυμάτων ἀναθυμίασις, Hostiæ accensæ nidor. Alexis ap. Athen. (60.) de mensa, quæ in propomate apponebatur, Ἐφ' ἧς ἐπέκειτ' οὐ τυρὸς οὐδ' ἐλαῶν γένη, Οὐδὲ παρέχουσαι κνίσσαν ἡμῖν πλείονα Παροψίδες. Et metaph. ap. Plut. Præc. Sanit. Ὥσπερ ὑπὸ κνίσσης τῆς κενῆς δόξης ἀγομένους, Veluti nidore inanis gloriæ inductos. || Nonnunquam pro Ipsa pinguedine s. arvina s. adipe capitur, Il. A. (460.) Μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν, Operuerunt adipe: (66.) Αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, Potitus adipe agnorum et caprarum, vel etiam nidore agnorum et caprarum in sacrificio crematarum, Od. M. (369.) Καὶ τότε μοι κνίσσης ἀμφ' ἤλυθεν ἡδὺς ἀϋτμή, Dulcis vapor adipis s. pinguedinis accensæ, Il. Ω. (69.) Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Λοιβῆς τε κνίσσης τε, Od. Υ. (25.) ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ, πολέος πυρὸς αἰθομένοιο, Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, ἔνθα καὶ ἔνθα Αἰόλλει, Arvina et sanguine: Σ. (44.) de ventribus caprarum, τὰς δ' ἐπὶ δόρπῳ Κατθέμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες. Sic (117.) μεγάλην πρὸς γαστέρα θῆκεν Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος. At Il. Φ. (362.) λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο, annotat Eust. eum debuisse dicere κνίσσην in accus., ut esset τήκων τὸ λίπος τοῦ κρέατος: sed contra passivo usum dixisse μελδόμενος κνίσσῃ, non quod ipse lebes hanc liquefactionem pateretur, sed ipsa κνίσσα in lebete: et simile σχῆμα esse in illo, ἔφριξε μάχη ἐγχείῃσι, non admittit vero eos, qui κνίσσῃ volebant esse accus. plur. a nomine Κνίσσος, et exponebant τὰ κνίσση, s. τὰ λίπη τήκων: ejus enim vocab. usum non esse ap. Hom. nec ceteros poëtas, ex antiquis tradit: quamvis dicatur δίψα et δίψος, πάθη et πάθος, aliaque similia. Schol. Hom. annotat κνίσσαν Porphyrio signif. quatuor, αὐτό τε τὸ λίπος, καὶ τὸν ἐπίπλουν, καὶ τὸ κρέας, καὶ τὴν ἀναθυμίασιν. Eust. duas tan-

tummodo signiff. ponit, sc. λίπος, et ἡ ἀπὸ τῶν ὀπτωμένων κρεῶν, εἴτουν τῆς καιομένης πιμελῆς, ἀνάδοσις: quæ locis citatis commode tribui possunt. Hic vero ap. Suid. l. utroque modo accipi potest, Τῆς δὲ κνίσσης διαδοσίμου γενομένης, καὶ προσπεσούσης, ᾔτησε τοῦ κρέως: nam ipse exp. λίπους, ἀναθυμιάσεως. Sed accipi commodius potest pro Ipso nidore carnium, quæ coquebantur. De scriptura vero et etymo hujus vocab. ita Herodian. ap. Eust., Ὥσπερ στῶ στίζω, τρῶ τρίζω, οὕτω καὶ κνῶ κνίζω, τὸ ἐξεπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω· οὗ μέλλων κνίσω, ἀφ' οὗ ἡ κνίσα, ἔκτασιν μὲν λαβοῦσα τοῦ ι, δηλοῦσα δὲ τὴν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει προσίζουσαν. Hanc vero scripturam, sc. unico σ, in probatis quoque exempl. reperiri idem Eust. docet: in nostro tamen alioqui vetustissimo et optimo est duplex. In exemplis autem, quæ proferentur, partim hæc, partim illa scriptura ponetur, prout ibi inventa fuerit: licet alioqui multo frequentior sit per σσ. "Κνίσα, Hesychio ἀτμὸς s. καπνὸς τῶν θυ-"σιῶν: et τὸ λίπος τοῦ ἱερείου: et ὁ ἐπίπλους." ["Ad Charit. 518. Jacobs. Anth. 8, 257. Brunck. Aristoph. 2, 144. Heyn. Hom. 4, 36. 93. 123. 272. 563. 5, 513. 641. 8, 186. Toup. Opusc. 1, 268. Emendd. 4, 484. Casaub. ad Athen. 122. Κνίσσος, τὸ, Heyn. Hom. 4, 273. Κνίσος, 123. 272." Schæf. Mss. Κνίσσος, Schol. Ven. Il. B. 423. * Κνισσοδιώκτης, Batrach. 231.] Κνισσοκόλαξ, Qui ut nidore s. pinguedine fruatur, adulatur: de eo, qui in convivia adulationibus quibusdam irrepit, ut et ipse nidoris ac pinguedinis particeps sit. Myrtilus ap. Athen. (125.) Χωλὸς, στιγματίης, πολυγήραος, ἶσος ἀλήτῃ, Ἦλθεν ὁ κνισοκόλαξ,—Ἄκλητος, ζωμοῦ κεχρημένος. [Phryn. Bekkeri 47. "Thom. M. 689. Toup. Append. in Theocr. p. 14." Schæf. Mss.] Κνισσολοιχὸς, SIVE Κνισολοιχὸς, Qui pinguedinem lambit, Qui pinguibus lambendis delectatur: ut Lat. Catillo, qui catinos lingit, i. e. Gulosus, Liguritor. Sophilus ap. Athen. (125.) Ὀψοφάγος εἶ καὶ κνισολοῖχος. Sic enim ibi scribitur, idque non semel: [Amphis ap. Eund. 386.] Apud Hes. autem accentus in ult. collocatur, sicut et ap. Eust. qui eund. l. citat, et factum hoc comp. dicit ad similitudinem τοῦ ματιολοιχὸς, ap. Aristoph. [Vide nos supra 1503. c. "Ad Timæi Lex. 252. Toup. Opusc. 1, 268. 498. Brunck. Aristoph. 2, 87." Schæf. Mss.] Κνισολοιχία, Catillatio, Liguritio, Gulositas; proprie ea, qua aliquis pinguibus lingendis inhiat. Idem Sophilus ibid. Ὁ πορνοβοσκὸς γάρ μ' ὑπὸ κνισολοιχίας Χορδήν τιν' αἱματῖτιν αὐτῷ σκευάσαι Ἐκέλευσε. [* Κνισσοτηρητὴς, Phryn. Bekkeri 49.]

Ἄκνισσος, ὁ, ἡ, Nidoris s. Pinguedinis expers, Plut. (8, 625.) Τροφὴν ἁπλῆν καὶ ἄ., Nullo sapore s. nidore conditam: (6, 468.) Μηδ' ἀσχάλλωμεν ἁπλοῦν τι καὶ ἄνοψον καὶ ἄ. λαμβάνοντες. Epigr. Ἀκνίσσου βωμοῖο νεωκόρος, Æditnus aræ nidore carentis, s. aræ, in qua nullus adeps adoletur, qui nidorem emittat. Archias, Τοὔνεκεν οὔτ' ἄκνισσον, ὅπερ θέμις, οὔτ' ἐπιδευῆ Εἴαρος ἀθρήσεις βωμὸν ἐμὸν στεφάνων. Apud Theophr. vero C. Pl. 2, (4, 6.) ἄκνισος κρᾶσις a Gaza vertitur Habitus incolumis, Τὸ δὲ σῶμα, ὅταν ἀνακομισθῇ, μεταβαίνει εἰς τὴν τετριμμένην ἕξιν καὶ ἄκνισον, ubi alii interpr. Ad plenum habitum ac purum et perpurgatum ab infestis acrimoniis, A quo pedor ac nidor abest. ["Thom. M. 404. Jacobs. Anth. 8, 257. 9, 134. Casaub. ad Athen. 122." Schæf. Mss.] Πολύκνισσος, Multo nidore fumans aut redolens: πέτρη, Saxum abundans multo nidore et fumo e sacrificiis educto, e Nonno. [Apoll. Rh. 3, 879. * "Ταγηνοκνισσοθήρας, Anon. ap. Suid. v. Ἰούνιος." Boiss. Mss. * "Φιλόκνισος, Jacobs. Anth. 8, 5. Toup. Opusc. 1, 268. 2, 17. Emendd. 1, 407. 4, 484." Schæf. Mss. Schn. Lex.]

Κνισσὸς, ὁ, Eust. ἐν τῇ κοινῇ φράσει usurpari tradit: at in Indice illi adjecto κνισσὸς dicitur esse ὁ λίχνος, Catillo, qui et κνισσολοιχὸς supra. Annotat vero ab hoc κνισσὸς derivari posse COMPAR. Κνισσότερος: nisi aliquis malit a Κνίσσος. Hujus autem comparativi exemplum citat ex Athen. (549.) de Melanthio quodam, qui propter ὀψοφαγίαν περίῤῥητος fuit, Τὸν

A αὐτοῦ τράχηλον κατατείνων, ἀπήγχετο ἐκ τῶν ἀπολαύσεων, κνισσότερος ὢν τοῦ Ὀδυσσέως Μελανθίου, Nidoris appetentior, Gulosior. AT Κνισὸν, quod ap. eund. Athen. (115.) legimus, i. significare videtur q. κνισηρὸν s. κνισῆεν, aut κνισσῶδες: de diversis panum generibus, Ὁ δ' ἐσχαρίτης, καὶ ἀπὸ τηγάνου, διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου ἐπίμιξιν εὐεκκριτώτεροι· διὰ δὲ τὸ κνισὸν, κακοστομαχώτεροι, Propter nidorem, vel Eo quod nidorosus sit. "Κησσὸν, Hesychio est εὔοδμον, Odorum."

Κνισσήεις, ET Κνισσηρὸς, Nidore plenus, Nidorem referens, Nidorosus; Nidorulentus, ut quidam e recentioribus loquuntur. Od. K. (10.) Κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ Ἤματα, Nidore fragrans, redolens, κηῶεν καὶ εὔοσμον, ἢ κνίσσης μετέχον, Eust. Achæus ap. Athen. (368.) παροψίδων Κάτεφθα καὶ κνισηρὰ * παραφλογίσματα. [Κνισάντι, Dor. pro κνισήεντι, Pind. Ἰ. 4, 113.] "Κνισῆεν Hesy-"chio εὐῶδες." Κνισσώδης, idem, Aristot. H. A. 4, 8. de captura piscium, Καὶ ὅλως δὲ πρὸς τὰ κνισσώδη πάντες φέρονται μᾶλλον, de Part. Anim. 3. loquens de

B intestinis, Καὶ τοῖς μὲν τοῦτο τὸ μόριον ὁ καλοῦμενος πρωκτὸς κν. ἐστὶ, τοῖς δ' ἀπίμελος, Gal. Ἐν ᾗ κράσει διαφθείρεται τὰ σιτία πρὸς τὸ κν. τε καὶ καπνῶδες. [Plut. 10, 479.]

Κνισσάριον, SIVE Κνισάριον, Exigua pinguedo, τὸ μικρὸν λίπος, Suid. At vero Eust. suo tempore κνισσάριον vocatam scribit τὴν κνίσσαν.

Κνισσάω, Nidore inficio s. repleo: κνίσσης καὶ θυμάτων πληρῶ, Bud. citans e Dem. 221=(530.) Χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια, καὶ κνισσᾶν ἀγυιὰς, καὶ στεφανηφορεῖν. Quæ verba desumta sunt ex Orac., quod ibid. ab oratore citatur, εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χορὸν ἄμμιγα πάντας, Καὶ κνισσᾶν βωμοῖσι κάρη στεφάνοις πυκάσαντες, Nidore accensarum victimarum aras replere, Super aris nidorem crematis hostiis excitare. Citat Bud. e Luciano (2, 667.) pro Vaporare, Suffire, Κνισσᾷ περὶ τοὺς βωμούς. Quemadmodum vero Dem. dicit κνισσᾶν ἀγυιὰς, ita et Aristoph. Ἱππ. (1320.) Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγυιάς; ut sacrifice-

C mus diis τοῖς ἀγυιεῦσι, s. τοῖς ἑρμαῖς. Et Eur. (Alc. 1156.) κνισσᾶν βωμοὺς, pro quo Oraculum supra κνισσᾶν βωμοῖσι, et Lucian., κνισσᾶν περὶ τοὺς βωμούς. ["Mœr. 230. et n., T. H. ad Lucian. 1, 202. ad Charit. 247. Kuster. Aristoph. 116. 195." Schæf. Mss. * Ἀνακνισσάω, Tryphiod. 349. * Κατακνισσάω, Idem ap. Tzetz. Ch. 6, 865.]

Κνισσόω, i. q. κνισσάω, Matron ap. Athen. (136.) ὁ μάγειρος Σίζοντας παρέθηκε φέρων, κνίσωσε δὲ δῶμα, Bullientes et stridentes apposuit, ac nidore grato replevit totas ædes. Item, Nidore inficio. Aristot. H. A. 4, 8. Ἐὰν δὲ νεαρῷ δελέατι καὶ κεκνισσωμένῳ (δελεάσῃ, εἰς τὸν κυρτὸν) εὐθὺς φερόμενοι πόῤῥωθεν εἰσδύνουσι: paulo ante vero dicit eos φέρεσθαι πρὸς τὰ κνισσώδη, de captura piscium loquens. || Exp. etiam Fumigo, In fumum redigo, Alex. Aphr. Ὑπεροπτώμενος ὁ ἰχθὺς κνισσοῦται καὶ ἀφανίζεται, Piscis deustus fumigatur et evanescit, Gaza; In nidorem abit. [Lucian. Saturn. Ep. 23. Cassii Probl. 74. * Κνισσωτὸς, Æsch. Choëph. 482. * Ἀκνίσσωτος, Idem ap.

D Anecd. Bekk. 368. Lucian. 2, 795. * Ἀνακνισσόω, Nonn. D. 26. p. 492. * Συγκνισσόω, Athen. 395.]

ΚΝΥΩ, Rado, Scalpo, ξύω, i. q. κνίζω, κνήθω et κναίω, ac ejusd. originis, sc. a κνάω, Aristoph. Θ. (481.) ap. Eust. Οὗτος πόθῳ μου ᾽κνυεν ἕλκων τὴν θύραν. At vulg. Edd. Aristoph. corrupte habent μ' οὔκνυεν, item ἐλθὼν pro ἕλκων. Philoxenus ap. Eust. hoc vocab. Doricum esse tradit: ab Ionibus tamen et Atticis etiam usurpari. ["Valck. Adoniaz. p. 381. ad Mœr. 234. Kuster. Aristoph. 209. 220." Schæf. Mss.] Κνύος, τὸ, Scabies, Prurigo, φθορὰ, Eust. ex Hesiodo (Fr. 5.) de filiabus Prœti, Καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν. Ἀλφὸς γὰρ χρόα πάντα κατέσχεν [κατέσχεθεν· Heins.] ἐν δέ νυ χαῖται Ἔῤῥεον ἐκ κεφαλέων· ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα. Κνῦμα, Scalptura, s. ἠρεμαῖος κνησμὸς, Suid. afferens, ἤκουσά τοι Ὑποδουμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων: qui l. est ap. Aristoph. Ἐκκλ. (35.) Sed ibi SCRIBITUR Κνίσμα, in vulg. Edd., et ap. Schol., ap. quem pro * χνασμὸς e Suida reponi poterit κνησμός. [Cf.

Χναύω.] Eust. κνῦμα quoque ibi agnoscit, quod una cum Philoxeno a κνύω deducit. Apud Hippocr. vero Gal. annotat κνύμα ὠνοματοπεποιῆσθαι μιμήσει τοῦ ψόφου, ejusdemque originis esse partic. κνυζούμενος, i. e., ἠρέμα στενάζων, et τὸν ἐπὶ τῶν κυνῶν κνυζηθμόν. [* Περικνύω· περιξύω, Phot.]

Κνύζω, Scalpo, Rado, ξύω, Etym. || Apud Hippocr. vero ἔκνυξεν Gal. exp. ἐψόφει, dicens ὠνοματοπεποιῆσθαι ἀπὸ τοῦ ψόφου. Apud Suid. Κνύζοιέν τε οἱ κύνες ἀγχοῦ τῆς ὕλης γενόμενοι: quod infra κνυζᾶσθαι dicitur. In qua signif. κνύζομαι quoque ap. eund. Suid. accipitur, nisi verior scriptura sit κνυζῶμαι: sicut infra, Ὁ δὲ κύνας ἐκ τῆς ἐπάλξεως ἀπεξήρτα, ὥστε τοὺς φύλακας κνυζομένων αὐτῶν μὴ καθεύδειν, Eis lamentabiliter et queribunde gannientibus s. ululantibus. Dionys. H. de Romulo et Remo loquens, utitur etiam h. v. κνυζόμενα. Hes. vero Κνύζεσθαι exp. μοχθεῖν, κλαίειν, ἀφανίζεσθαι: vide et Κνῦμα. [" Κνύζω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 180. 381. Κνύζομαι, Huschk. Anal. 207. Brunck. Aristoph. 2, 239. Dionys. H. 1, 202. Boiss. Philostr. 301." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1093. * Κνύσσω, 1090.]

Προσκνύζομαι, Gannitu appello s. inclamo: προσκνύζομαί σοι, Tibi aggannio, VV. LL. e Philostr. Her. [662. τοῖς ποσί: Heliod. 7. p. 517. Τοῖς ποσὶ πολλὰ προσκνυζομένη.]

Κνύζα, ἡ, Scabies, Prurigo, ἡ ψώρα, ut quidam ap. Eust. tradunt, derivantes inde κνυζόω. || Κνύζα dicitur ἡ κόνυζα, Conyza, Cunilago, Theocr. 4, (25.) Αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια, 7, (67.) Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν Κνύζα τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ, ubi annotat ejus Schol. esse Herbam frigidam, eamque θεσμοφοριαζούσας διὰ τὴν ἁγνείαν solitas fuisse στιβαδοποιεῖσθαι: sed uno in l. ap. eum perperam scribitur κνίζα. Annotat autem Herodian. in nostro vet. Lex., Ὅτι τὸ κνύζα εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, κατὰ συγκοπὴν ὅ ἐστιν, οἷον χαμαιζήλοιο κονύζης· εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ παρεφθαρμένου καὶ ἐῤῥυσωμένου, οὐκ ἔστι συγκοπὴ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύω, ἐξ οὗ κνύος, ἡ φθορά. [Barker. ad Etym. M. 1093.] " Ab Hes. quoque esse dicitur ὁ κνηθμὸς, " ἀπὸ τοῦ κνύζεσθαι, dicique ἐπὶ τῶν κυνῶν. Ita " etiam dici τὴν κόνυζαν κατὰ συγκοπήν. Unde patet " perperam ap. eum scriptum esse κνύθα."

" Κνυζὸν, Hes. esse dicit ἀέρα ἐπινέφελον καὶ πνευ" ματώδη, Aërem nubibus obductum et perflatum " ventis. Eidem Κνυζοὶ sunt οἱ τὰ ὄμματα πονοῦν" τες, Qui laborant ex oculis." [Barker. ad Etym. M. 1092.]

Κνυζόω, ώσω, Scabie infesto, fœdo s. deturpo, διὰ ψώρας αἰσχύνω, ut nonnullos ap. Hom. exposuisse testatur Eust., deducentes a κνύζα. Herodian. autem διαφθείρω, alii ῥυσόω, s. ῥυσοὺς καὶ ἀπρεπεῖς ποιῶ: Philoxenus ap. Etym. ξύω καὶ ἀχρειῶ: quo ξύω fortassis intellexit Ungue lanio, lacero, fœdo, ut κνίζω quoque accipitur. Od. N. (433.) Κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε, de Minerva Ulyssem deformante: quæ paulo ante, Κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. [Barker. ad Etym. M. 1093. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 180. 381. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxxiv." Schæf. Mss. " Hes. κνυζώσω exp. συσπάσω, κακώσω, Contraham s. " Corrugabo, Vitiabo, Fœdabo." [Od. N. 401.]

Κνυζάω, SIVE Κνυζέω, Gannio: proprie de canibus queribundum ululatum edentibus. [Phot. Lex.] Bud. interpr. Gannio adulatorie et queribunde, γοερὸν φθέγγομαι, ἐπὶ κυνῶν. Idem affert ista, Κνυζᾶσθαι ἀμεταβάτως ἐπὶ κυνῶν, ὅταν προσερχόμενοι καὶ σαίνοντες λαλιάν τινα ὑπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσι. Aristoph. Σφ. (976.) ποῦ τὰ παιδία; Ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, καὶ κνυζούμενα Αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε: verba sunt patroni τὸν κύνα accusatum defendentis, et tandem utentis deprecatione, liberosque producentis, h. e. catulos. Bud. Metaphorice autem Theocr. 2, (108.) infantibus tribuit, Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ Κνυζῶνται [Κνυζεῦνται] φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα. Philostr. autem de leone mansueto κνυζᾶσθαι etiam dixit, Bud. Non solum autem dicitur κνυζέω κνυζεῖς, sed etiam κνυζάω κνυζᾷς, ap. Athen., Eust. [Barker. ad Etym. M. 1092-4. A n. " Κνυζάω, Huschk. Anal. 207. Boiss. Philostr. 301. 515. Munck. ad Anton. Lib. 41. Verh., Valck. Adoniaz. p. 381. Koen. ad Greg. Cor. 121. Brunck. Œd. C. 1571. Κνυζέω, ibid. Valck. l. c. Thom. M. 359. Const. Manass. p. 62. Meurs." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 507.] Κνυζηθμὸς, Gannitus canis adulatorius et queribundus, Od. Π. (162.) de Minerva, quæ non ab omnibus conspiciebatur, Ἀλλ' Ὀδυσεύς τε, κύνες τε ἴδον, καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο, Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν, ubi Eust. annotat rectius intelligi ποιὸν κλαυθμὸν τῶν κυνῶν, quam ποππυσμόν τινα, secundum vett. καὶ ποιὸν ἦχον ὃν Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν ἐπὶ συστολῇ τῶν κυνῶν. Dicitur quoque de infantium vagitu, ut κνυζᾶσθαι paulo ante. Apud Eust. in fabula de Jove, Διὸς ἐν Κρήτῃ τεκνουμένου, θηλὴν αὐτῷ ὑπέσχεν ὗς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνεῦσα, τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφεος ἀνεπάϊστον, ἤγουν ἄγνωστον, τοῖς παριοῦσιν ἐτίθει. Ead. historia citatur ap. Athen. (376.) ex Agathocle Babylonio: ubi pro περιϊχνεῦσα τὸν κνυζυσμὸν [al. κνυζισμὸν,] repone ex B his Eust. verbis περιοιχνοῦσα τὸν κνυζηθμὸν, et pro παροῦσι, παριοῦσι. Accipitur etiam pro Rugitu, Opp. K. 3, (169.) Εἰσόκε κνυζηθμοῖσιν ἀναιδέα τονθορύζωσι, Quoad fœde et turpiter rugiant. [Apoll. Rh. 3, 884. " Wakef. Alc. 881. Boiss. Philostr. 301. Koen. ad Greg. Cor. 245. Valck. ad Röv. p. xliii. * Κνυζησμὸς, Koen. l. c." Schæf. Mss.] " Κνυζυθμὸς, Canum " blandientium admurmuratio, VV. LL. perperam " itidem pro κνυζηθμός." Κνύζημα, i. q. κνυζηθμός. Apud Herod. vero κνυζημάτων Suid. exp. γοερῶν ἀποφθεγμάτων. Herod. 2., inquit Cam., τῶν ἀσήμων κν. dixit de Infantium garritu. [" Koen. ad Greg. Cor. 245." Schæf. Mss. * Ἀντικνυζάομαι, Gl. Obgannio. * Προσκνυζάομαι, Blande aggannio, Philostr. V. A. 5. p. 226.]

" Κνύζωψ, Olus simile apio, λάχανον ὅμοιον σελί" νῳ, Hes."

" Κνύθος, Hesychio ἄκανθα μικρὰ, Parva spina: " afferenti et Κνυθὸν pro σμικρὸν, Parvum: quod et " τυτθόν."

C " ΚΝΩΣΣΩ, Dormio. Hes. enim affert κνωσέοντι " pro καθεύδοντι. Alioqui ET Κνώσσειν hoc signi" ficatu dicitur: cujus Idem meminit, exponens " ὑπνοῦν, καθεύδειν, κοιμᾶσθαι, item ῥέγχειν, Ster" tere, Ronchos inter dormiendum edere. Meminit " ejus Etym. quoque, exponens etiam ipse κοιμᾶ" σθαι, Cubare: ac per sync. factum esse dicens e " κενώσσειν, quod inter dormiendum τὰ ὄσσα, i. e. " οἱ ὀφθαλμοὶ, sint κενὰ καὶ ἀργά. Utitur autem h. " v. Hom. Od. Δ. (809.) Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνει" ρείῃσι πύλῃσι, Suave dormiens s. stertens. Sic in " Epigr. quidam Τὴν φύλακα κνώσσουσαν ὑπέκφυγε. " Eust. κνώσσειν esse dicit τὸ βαθέως ὑπνώττειν, Pro" funde dormire." [" Toup. Opusc. 1, 54. 2, 233. Jacobs. Anth. 6, 205. Brunck. Apoll. Rh. 120." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1090. Buttm. A. Gr. 1, 385. * Ἐνικνώσσω, Mosch. 2, 6. * Κατακνώσσω, Orph. de Magnet. 15. Apoll. Rh. 3, 690. κατακνώσασα, tanquam a * Κατακνώθω.]

" Κνώζει affertur pro Clamat, βοᾷ."

D " Κνῶος Hesychio est ἡσυχία πάντων, Quies o" mnium."

" ΚΝΗΚΟΣ, Flavus, Flavum rubens, s. Rutilus, " Luteus, Croceus: item Albidus. Hes. enim scri" bit κνηκὸν dici τὸ κροκίζον χρῶμα, ἐπὶ ἄνθους: at " ἐπὶ καρποῦ dici τὸ λευκόν. Quod ipsum de Dorico " κνακὸν prædicat Schol. Theocr. ut in superioribus " videre est. Apud eund. Hes. legitur et properi" spωmenωs κνῆκος, expositum itidem λευκός: ita " tamen ut dicatur esse et εἶδός τι σπέρματος et πυρός. " Pro quo πυρὸς haud scio an scribendum sit πυῤῥὸς, " cum in expositione τοῦ κνακὸς quoque et ipse et " Schol. Theocr. habeant itidem unico ρ πυρός. Ve" runtamen existimo eos velle hac voce intelligi non " triticum, sed ignis in modum rutilum s. rufum: ita " tamen ut certi nihil pronuntiem, cum dicat esse εἶ" δός τι σπέρματος. Hujus porro seminis cum herba " sua meminit Diosc. 4, 190. scribens et ipse inter " alia, ferre eam ἄνθος κρόκῳ ὅμοιον, σπέρμα λευκὸν καὶ

" πυῤῥὸν, ἐπίμηκες, γεγωνιωμένον. Theophr. H. Pl. 6, 4, (5.) duas esse species τῆς κνήκου tradit, ἥμερον et ἀγρίαν. Plin. eam numerat inter ea quæ et folio et caule spinosas lanugines habent: et inter ea quæ uno caule sunt, nec ramosa. Idem ab Ægyptiis scribit maxime celebrari Cnicon, Italiæ ignotam, ipsis autem oleo, non cibo, gratam." [" Κνῆκος, Κνίκος, Toup. Append. in Theocr. p. 9, 21. Ruhnk. Ep. Cr. 258. * Κνήκη, Toup. in Schol. Theocr. p. 215. Append. p. 9." Schæf. Mss.] " Κνηκοειδὴς, Cneci speciem gerens, Cneco similis, Hes." [* Κνηκόπυρος, Sosipater Athenæi 14. p. 359. Schw.] " Et Κνηκέλαιον, Oleum e cneco: quod et Κνήκινον ἔλαιον dicitur, Cnecinum oleum: ambo ap. Diosc. 1, 45. Item Κνηκώδης, Cneco similis, Ad cnecum proxime accedens: ut cum Theophr. H. Pl. 1, (11, 3.) dicit plantarum quarumdam semina esse ἐν πυρῆνι μόνον ἢ πυρηνώδει γε καὶ ὥσπερ ξηρὰ, καθάπερ τὰ κνηκώδη καὶ κεγχραμιδώδη. Notandum porro, hæc modo per η, modo per ι scripta reperiri: per η, κνῆκος ap. Hes. et Theophr., et Paul. Ægin.: per ι, ap. Diosc., Aristot. H. A. 5, 19.: Gal. Simplic. Medicament. 7. Aëtium 1. et Plin. quoque." [" Item ap. J. Poll. 1, 247. et alios in not. cit." Kall. Mss.] " Itidemque κνικέλαιον et κνίκινον ἔλαιον ap. Diosc., et κνικώδης ap. Theophr. Sed series alphabetica quæ ap. Hes. est, multum me monet ut præferendam censeam scripturam τὴν διὰ τοῦ η: præsertim cum ap. alios quoque eam reperiam, necnon et Cnecinum ap. Plin." [* " Κνήκιον, Sampsychum, Diosc. Notha 454." Boiss. Mss. * Κνίκιον, Trifolium, Idem 3, 123.] " Κνηκὶς, Suidæ est ἡ νεφελώδης ζώνη, τὸ μικρὸν νέφος, Parva nubecula cœli partem aliquam veluti fascia cingens. Cujus usus hoc exemplum affert, Οὐδέ ποθι κνηκὶς ὑπεφαίνετο, πέπτατο δ' αἰθήρ. Hes. properispωmenωs habet κνῆκις, exponens κνηκοειδὴς τοῦ ἀέρος κατάστασις, νεφέλιον λεπτόν: necnon μελανία. Ac mox allato hemistichio hoc, κνῆκις ἐπενήνοθε, subjungit itidem, μελανία τὶς τῷ σώματι, Nævus et Macula nigra: alios vero et ἐπὶ τῶν νεφῶν hoc vocab. usurpare. Ab Eod. hoc ipsum κνῆκις exp. etiam δέῤῥις λεπτὴ, necnon ἔλαφος." [Plut. 8, 300. Διαδρομὴ κνηκίδος ἀραιᾶς: Cleomedes 2. p. 72. Αἱ περὶ τὸν ἥλιον φαινόμεναι πολλάκις οἱονεὶ κνηκίδες νεφώδεις: Phot. Κνηκίδας· ὡς ἡμεῖς, τὰς τὸν χειμῶνα σημαινούσας νεφέλας.] " Κνηκίας, ου, ὁ, dicitur ὁ λύκος, Lupus. Suid. e Babrii Fabulis, Ὁ δ' ἐκλυθεὶς πόνων τε κάνιας πάσης, Τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει: de equo qui lupum diducto hiantem rictu calcibus impetens aufugiebat. Forsan ita dicitur a colore cneci: unde Fulvus ac canus vocatur a poëtis Latinis." [" Bentl. Opusc. 76. Toup. Append. in Theocr. 10." Schæf. Mss.] " Κνηκεῖος, e Lycophr. affertur pro Niger, diciturque esse epith. aquilæ: forsan est a κνηκὸς, et significat Fulvus, ut et ipsum. Fulvas vero aquilas dicunt et Latini poëtæ, teste Gell." [At Κνηκείου πόρος ap. Eund. 550. est Nomen fluvii Laconiæ.]

" Κνακὸς, Hesychio est ψαρὸς, Niger albis aspersus maculis, Varius: afferenti et κνακὸν pro λευκὸν, πυῤῥὸν, Album, Rufum s. Rutilum. Alii esse volunt Fulvum accedentem ad album, s. Flavum inclinantem in candidum. In Epigr. ap. Suid., Κνᾶκον ὑπηνήτην τόνδ' ἀνέθηκε τράγον: ut et ap. Theocr. 7, (15.) Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. Ubi Schol. esse dicit ξανθὸν, vel λευκόν: λευκὸν, a fructu s. semine τοῦ κνήκου, quod candidum sit: ξανθὸν autem, a flore, utpote qui sit aliquantum rubeus. Exp. præterea et ipse ψαρὸν et πυῤῥόν. Itidem Κνάκωνα idem Schol. exp. τὸν κνήκου χροιὰν ἔχοντα, habentem colorem cneci: h. e. album flavente mistum: 3, (4.) ubi comastes Tityro dicit, καὶ τὸν ἐνόρχαν Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ [—ξῃ.] Pro quo Virg. generalius, Occursare capro, cornu ferit ille, caveto. At Κνακίων, Loci" [Fluvii Laconiæ] " nomen: de quo vide Plut. Lycurgo (6.) p. 78." [Pelop. 17. * Κνακίας, nom. Equi, Paus. A 6, 10, 2. * Κνακὼ, Fons Laconiæ, 3, 24, 5. διὰ τὴν χρόαν τοῦ ὕδατος οὕτω καλουμένη: * Κνακάδιον, Mons Laconiæ, ibid.]

ΚΝΗΜΗ, ἡ, Tibia, Crus. Ambiguæ est signif. Interdum enim Totam eam partem signif., quæ inter astragalum genuque posita est, ossibus geminis constantem, quam Lat. Crus dicunt: interdum vero Id os peculiariter designat, quod est eorum maximum: Lat. Tibiam vocant; nam quod minus est, περόνη, Sura, appellatur. Sic πῆχυς modo utrumque os cubiti, modo eorum longissimum significat: Gal. 4, (23.) Certum tamen est τὴν κν. partem esse τοῦ σκέλους: nam id Gal. dividit in tres partes, μηρὸν, κνήμην, πόδα. Est autem Os tibiæ crassissimum et interiori in parte situm, eique soli femur per διάρθρωσιν articulatur. Hæc Gorr., addens, aliquanto post quam epiphyses τῆς κν. explicasset: Est autem tum tibiæ tum perones figura prope triangularis; ac tibiæ quidem anterior angulus, quia multum acutus est, a B quibusdam ἄκανθα: quia vero veluti frons est τῆς κνήμης, ἀντικνήμιον nominatur. Hæc ille. Il. P. (385.) καμάτῳ—Γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες θ' ἑκάτερθεν [ὑπένερθεν] ἑκάστου, — παλάσσετο μαρναμένοιϊν, Σ. (411.) Υ. (37.) de Vulcano, Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Xen. Ἑλλ. (5, 4, 58.) de quodam, cui rupta vena sanguis corporis in sanum crus defluxerat, Γενομένης δὲ τῆς κνήμης ὑπερόγκου καὶ ὀδυνῶν ἀφορήτων. Plut. Alex. (45.) Τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβὼν, ὑφ' οὗ τῆς κερκίδος ὀστέον ἀποθρανσθὲν ἐξέπεσε, Cum sagitta in crure percussus esset. Hippocr. Prorrh. 2. Οὖλα δὲ πονηρὰ καὶ στόματα δυσώδεα οἷσι σπλῆνες μεγάλοι· ὁκόσοι δὲ ἔχουσι σπλῆνας μεγάλους, μήτε αἱμοῤῥαγίαι γίνονται, μήτε στόμα δυσῶδες, τουτέων αἱ κνῆμαι ἕλκεα πονηρὰ ἴσχουσι. Quæ verba Celsus 2, 7. ita interpr. At quibus magni lienes sunt, his gingivæ malæ sunt et os olet, aut sanguis aliqua parte prorumpit: quorum si nihil evenit, necesse est in cruribus mala ulcera, et his nigræ cicatrices fiant. Diosc. 1. de ficis, Μετὰ χαλκάνθου δὲ τὰ ἐν κνήμαις C ῥευματικὰ, δυσαλθῆ καὶ κακοήθη ἰᾶται. Pro quibus Plin. 23, 7. Tibiarum ulceribus cum flore æris. || Κνῆμαι dicuntur etiam αἱ ἐνηρμοσμέναι ῥάβδοι τῇ ἀψῖδι s. σώστρᾳ, J. Poll. i. e. Tibiæ in rota: seu, ut Eust. exp., αἱ ἀπὸ τῶν ἔσω χοινικίδων ἕως τῆς ἔξω περιφερείας ῥάβδοι, a similitudine tibiæ in animantibus, * ὑπανεχούσης τὰ ἐπικείμενα, ut ipse docet. Lys. has appellat κνημίας, J. Poll. Dicuntur etiam κερκίδες Hesychio. || Κνῆμαι, τὰ τῆς ἁμάξης περιθέματα, item τὰ ἐπὶ τῶν θρόνων ἑκατέρωθεν ξύλα, διὰ τὴν καθέδραν πεπηγότα, Hes.: quæ Eid. sunt κνημίαι. Item ὁδοὶ ἀνώμαλοι καὶ * ἀναντώδεις: quemadmodum κνήμησι exp. τράχεσι τόποις καὶ δυσβάτοις: qui κνημοὶ potius dicuntur. [" Phryn. Ecl. 27. 144. ad Charit. 549. Brunck. Soph. 3, 451. Gesner. Ind. Orph. v. Ἀγκὼν, Voss Myth. Br. 1, 136. Heyn. Hom. 5, 130." Schæf. Mss.] Κνημοπαχὴς, Cruris s. Tibiæ crassitudinem æquans, Crassus instar cruris s. tibiæ. Gazæ Æque crassus ac sura hominis. Theophr. H. Pl. (9, 4, 3.) Παχύτερον δὲ ἢ κνημοπαχές: [C. Pl. 3, 4, 3.] D Κνήμαργος, Qui crassas tibias habet: κνημώδης, παχύκνημος, Hes. [Theocr. 25, 127. exp. Albas tibias habens.]

Ἄκνημος, ὁ, ἡ, Tibiis s. Cruribus carens, Qui caret suris, accipiendo totum pro parte. [* Βαθύκνημος, Nonn. D. 13. p. 354.] Εὔκνημος, Qui bonis tibiis s. cruribus, elegantibus et pulcris tibiis est, Cam. ex J. Poll. [2, 191. Nicander Θ. 648. * Εὔκνημον, Planta quædam, Ἀ. 372. cf. Πολύκνημον. * " Ἰσόκνημος, Erot." Wakef. Mss.] Κακόκνημος, Malas tibias habens. [Theocr. 4, 63. Λασιόκνημος, Opp. K. 2, 186. * Λεπτόκνημος, Adamant. Phys. 374.] Ὀκτάκνημος, Octo radios habens, Rotæ epith.: Il. E. (722.) Ἥβῃ δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα Χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς, i. e. * ὀκτάραβδα, Eust. Ὁλόκνημος, Integras tibias habens, In cujus tibiis nihil mancum s. mutilum est, sed integra omnia: ὁλόκνημοι, Hes. ὁλομελεῖς, partem accipiendo pro toto. Item σκελίδες ὁ. ap. J. Poll. e Comœdia, fortassis σκελίδες una cum toto crure s. tibia. Pherecr.

Comicus ap. Athen. (96.) et (269.) Καὶ μὴν ταρῆν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα—Σκελίδες δ' ὁλόκνημοι πλησίον τακερώταται Ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ δίεφθ' ἀκροκώλια. Σαπρόκνημος, Putridas tibias habens, Cui crura putrida sunt. At σ. ἕλκη, Ulcera putridarum tibiarum, quibus tibiæ putrescunt, Ulcera putrida tibiarum. Diosc. 4, 184. de vite alba, Ἐπὶ τῶν χειρωνίων καὶ γαγγραινικῶν καὶ φαγεδαινικῶν καὶ σ. ἑλκῶν μεθ' ἁλὸς καταπλασσόμενα ποιεῖ: Plin. 23, 1. Ulcerum phagedænis et gangrænis tibiarumque tædio cum sale illinuntur. [* Τανύκνημος, Nonn. D. 28. p. 720., 36. p. 900. * Τετράκνημος, Pind. Π. 2, 73. * Τετρακνήμων, Quatuor radios habens, 4, 382. vide var. lectt.]

Ἀντικνήμιον, τὸ, Anatomicis dicitur Anterior et nuda tibiæ portio, et sola fere cute contecta, in quam musculorum tibiam moventium tendines inseruntur, Gal. Comm. 2. εἰς τὸ Περὶ Ἀγμῶν, scribit ἀντικνήμιον esse Tibiæ mediam et anteriorem partem, quæ minime carnosa est, et per universam tibiam a summo ad imum in longitudinem fertur, atque in iis, qui graciles sunt, conspicitur. Sic autem dicta est, ut plerique volunt, quod contraria sit parti tibiæ insigniori, QUAM Γαστροκνημίαν Gal., Latini Suram appellant; vel, ut ego judico, quod sit veluti frons τῆς κνήμης. Ead. vero pars, quia multum acuta est, a quibus ἄκανθα etiam vocatur. Gaza ap. Aristot. ἀντικνήμιον Ocream vertit, Celsus Tibiam appellat. Gorr. Ambiguum autem h. v. esse testatur J. Poll. Τῆς δὲ κνήμης ἀπάσης, inquit, τὸ μὲν πρόσθεν ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὄπισθεν εἰς μῦν ἐπηρμένον, γαστροκνήμιον· ἔνιοι δὲ τὸ μὲν πρόσθεν, κνήμην, τὸ δὲ ὄπισθεν, ἀντικνήμιον: secundum quos ἀντικνήμιον esset Sura, ea enim tibiæ opposita est. At prior sententia probatior est, eamque sequitur et Aristot. H. A. 1, 15. Τῆς κνήμης τὸ μὲν πρόσθιον, ἀντικνήμιον, τὸ δ' ὀπίσθιον, γαστροκνημία σὰρξ νευρώδης ἢ φλεβώδης. Aristoph. Πλ. (784.) Νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια. [" Phryn. Ecl. 27. 145. Kuster. Aristoph. 113. Heyn. Hom. 6, 312. Zeun. ad Xen. K. Π. 209. et Ind." Schæf. Mss. " Aristoph. Ἀ. 219. Ἱππ. 907. Β. 126. Theophr. Char. c. 19." Seager. Mss. * Ἀντικνημιάζω, Sext. Emp. adv. Math. 1, 217. * Μεσοκνήμιον, Strabo 15. p. 1067.] Παρακνήμιον, ET Προκνήμιον. Κνήμη, Inferior pars est τοῦ σκέλους, eaque διόστεος, Aristot. J. Poll., i. e. duobus ossibus constans, æque quidem longis, sed non æque crassis: quorum quod exterius situm est, et minus, vocatur παρακνήμιον: quod vero interius et majus, προκνήμιον, J. Poll., qui majus os, quod Gal. κνήμην vocat, et Tibiam Lat., appellat κερκίδα, Radium: et processus illius, περόνας, Fibulas, et παρακερκίδας, dictas a quibusdam στήριγγας, Fulcra. Cam. παρακνήμιον tradunt VV. LL. brevius esse, supraque tenuius, ad ipsos autem talos intumescere: ab Anatomicis appellari Focile minus, distinctionisque gratia Fibulam: a Celso vero Suram quoque nominari, licet et γαστροκνημία pro Sura accipiatur: At προκνήμιον longius esse, et in superiori parte plenius, solumque cum femoris inferiori capite committi, sicut cum humero cubitum: ab Anatomicis vocari Focile majus. ["Προκνήμιον, Phryn. Ecl. 27." Schæf. Mss. * Παρακνημίδιον, J. Poll. 1, 140. * Περικνήμιον, Hippocr. 1083. * Περικνημίδια, Gl. Tibialia.]

[* " Παρακνημὶς, Phryn. Ecl. 27." Schæf. Mss.] Περικνημὶς, ἡ, Tegumentum, Munimentum tibiam ambiens, Tibiale, Ocrea, σκεπαστήριον τῆς κνήμης, Hes. ["Calceamentum, Segaar. in Daniel. p. 18." Schæf. Mss. * Προκνημὶς, Ocrea, Polyb. 6, 23, 8. Polyæn. 6, 4, 2.]

Κνημαῖος, Tibialis, Ad tibiam spectans, ὁ τῆς κνήμης, ex Hippocr. in VV. LL. Apud Gal. vero scribitur Κνημέου, τοῦ τῆς κνήμης. [* Κνημιαῖος, Hippocr. de Oss. Nat. 10, 7. * Κνημώδης, Hes. v. Κνήμαργος.]

Κνημία, ἡ, Radius rotæ, i. q. κνήμη supra, J. Poll. 10. loquens de ligno, quod temonem currus sustinet, ὃ στήριγμα καλεῖ Λυσίας, ὥσπερ καὶ τὴν κνήμην τῆς ἁμάξης ὁ αὐτὸς ὠνόμασε κνημίαν. In ead. signif. ex eod. Lysia citat κνημῖδα infra. || Κνημίαι, τὰ ὀρθὰ ξύλα τῶν θρόνων, Hes. quas κνήμας quoque appellant. || Κνήμιαι, φθοραὶ, Eid.

[* Κνημίον, unde Κνημία, Phot. τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς * διερείσματα· καὶ πληγαὶ ἐν κνήμαις· καὶ τὸ * κνημιοπαχὲς ξύλον, ὡς Ἀριστοφάνης.]

Κνημὶς, ἡ, Tibiale, Ocrea, Tegumentum vel etiam Munimentum tibiæ, Od. Ω. (227.) περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο γραπτῦς ἀλεείνων, Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', Tibialia e bovino corio consuta, ne sc. tibiæ ipsius spinis inscriberentur, Plaut.: Il. Γ. (330.) et Τ. (369.) Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, ibi de Paride, hic de Achille ad pugnam se armantibus. Alcæus ap. Athen. (627.) de domo quadam, quam ἄρη κεκοσμῆσθαι dicit, χάλκεαι δ' αὖ πασσάλοις Κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπραὶ Κναμῖδες, ἄρκος ἰσχυρῶ βέλευς· Θώρακές τε νέῳ λίνῳ. Et in Prov. Τὰς κνημῖδας τῇ κεφαλῇ περιθεῖναι, Ocreas capiti applicare, in eos, qui præpostere aliquid agunt. || Κνημῖδες, Rotarum radii, Lys. ap. J. Poll., Ἁρπάσαι τὴν κνημῖδα τῆς ἁμάξης. Alibi tamen scribit κνημίαν ab eo vocari. [" De quant., Phryn. Ecl. 70. Conf. c. κνήμη, ad Dionys. H. 2, 677." Schæf. Mss. Polyb. 10, 9. Diod. S. 18, 27. Heliod. 9. p. 432. Ἡ κνημὶς ἀπ' ἄκρων ταρσῶν εἰς γόνυ διήκει, συνάπτουσα πρὸς τὸν θώρακα.] Κνημιδοφόρος, ὁ, ἡ, Qui ocreas s. tibialia gestat, Tibialibus indutus, Ocreis indutus s. armatus, Ocreatus. [* Βαθύκνημις, Quint. Sm. 1, 54.] Εὔκνημις, Bonas ocreas gerens, Bene ocreatus, Pulcra ac elegantia tibialia gerens, Eleganter ocreatus, Il. Γ. (86.) Τρῶες, καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ, Α. (17.) Ἀτρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί: accipit autem partem pro toto, ac per εὐκνήμιδας intelligit Pulcris armis præditos, Plaut. Eosd. Achæos vocat etiam χαλκοκνήμιδας. [" Heyn. Hom. 7, 347. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 22. De quant., Phryn. Ecl. 70." Schæf. Mss. * Τανύκνημις, Nonn. D. 48. p. 1266.] Φιλόκνημις, Tibialium s. Ocrearum amans, Tibialia induere, Tibialibus ocreisve armari amans. Hesychio est φιλόπλος synecdochice, Armorum studiosus. [* Κνημιδόω, unde * Κνημιδωτὸς, Gl. Ocreatus.]

" Κνῆμος pro κνήμη, vide in Ἀετός."

" Κνημῶσαι, Hesychio περιχῶσαι, φράξαι, κλεῖσαι, " Terra aggesta circumvallare, Circumsepire, Con- " cludere. Item φθεῖραι, Perdere: quo modo et " κνημοῦμαι exp. φθείρομαι, et κνημωθῆναι, φθαρῆναι: " necnon ἐλθεῖν, Venire." [" Ruhnk. Ep. Cr. 291. Jacobs. Anim. 48." Schæf. Mss. At κνημωθεὶς, Hermesian. ap. Athen. 598. exp. Prurigine concitatus: f. leg. κνησμωθείς. Ἐκνημοῦντο, * Διεκνημώσατο, * Ἐξεκνημώθη, Hes. * Παρακνημόω, unde παρεκνημονοῦντο, quod Tzetz. in Il. 79. affert ex Hipponacte, simul etiam ad κνήμη referens. Παρεκναμενοῦντο ap. Hes. exp. παρεπιπορεύοντο ἐπιπόνως. Vide Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 25.]

¶ Κνημὸς, ὁ, Pars montis, quæ a pede ipsius, quem ὑπώρειαν et πρόποδας τοῦ ὄρους vocant, ascendit: κνημοὶ ὄρους τὰ ὑψότερα μέρη τῆς ὑπωρείας, s. ὀρεινοὶ τόποι μετὰ τοὺς πρόποδας ἀνωτέρω, Eust.; nam sicut monti vertex et pes, sic etiam κνημὸς tribuitur. Alii vero exp. τόπους δασεῖς, Eust.; solent enim humiliora in montibus loca ipsis jugis et cacuminibus esse densiora, et crebrioribus arbustis arboribusque condensa. Saltus aut Colles interpretari possumus. Il. Β. (820.) de Ænea, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη Ἴδης ἐν κνημοῖσι: Ψ. (117.) de lignatoribus, ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης. At Od. Δ. (337.) de cerva, Κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκεα ποιήεντα Βοσκομένη, pro κνημοὺς in textu Eustathii Comm. inserto, scribitur κρημνούς: ipse tamen κνημοὺς ibi legit. Apoll. Rh. 3, (1852.) κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισιν. || Κνημὸν Argivi vocant τὴν ὀρίγανον, Eust. [" Heyn. Hom. 4, 410. 6, 143. Jacobs. Anth. 7, 91. 9, 354. Emendd. 13. Ruhnk. Ep. Cr. 249. Toup. Opusc. 1, 141. Emendd. 1, 216. ad Il. Φ. 449. Wakef. S. Cr. 2, 145." Schæf. Mss. Orph. Arg. 602. 637. * " Κνημώρεια, Herodian. Epimer. Mss. p. m. 197." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Πολύκνημος, ὁ, ἡ, Saltuosus, Multos saltus s. colles habens, E cujus montium pede multi saltus et densa loca consurgunt, Il. Β. (497.) Σκῶλόν

τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνὸν, ubi quidam exp. δύσβατον A καὶ ὀρεινὴν, In jugis sitam et salebrosam. Quidam etiam * πολυορίγανον, eo quod κνημὸν Argivi vocent τὴν ὀρίγανον, Eust. [* Πολύκνημον, Herba diversa ab origano, Nicander Θ. 559. Ψῆγμα πολυκνήμου, καὶ ὀρείγανον: 'Α. 57. Diosc. 3, 108. Plin. 26, 14. cf. Εὔκνημον.]

Κνημὶς, ῖδος, ἡ, i. q. κνημὸς præcedens, sicut πορθμὶς i. q. πορθμὸς, Dionys. P. οὐδ' ἐρεείνω Καυκασίας κνημῖδας ἐρυθραίων 'Αριηνῶν: ut supra habuimus ex Apoll. Rh. κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισι. || Montis nomen, qui est circum Œtam. Unde dicti quidam LOCRI 'Επικνημίδιοι, ET 'Υποκνημίδιοι alii: illi, quod superiorem partem Cnemidis incolerent; hi, quod inferiorem. Plin. 4, 7. Epicnemidiorum Locrorum meminit, ac olim Leleges appellatos scribit, per eosque amnem Cephissum deferri in mare. Ibid. meminit etiam Cnemidis urbis Locrorum, quam Delphos versus sitam annotat. Vide plura ap. Eust. Comm. in Dionys. et ap. Strab. [* 'Ερίκνημις, Paul. Sil. Ecphr. 171. "Οσσα.] B

"ΚΝΙΨ, SIVE Σκνὶψ, ιπὸς, ὁ, Culex: Insectum "est ficus infestans, ut testatur Aristoph. "Ορν. "(590.) Εἶθ' οἱ κνίπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέδονται, 'Αλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κιχλῶν. Ubi cum ψῆνες etiam sint culices, "sunt qui ψῆνας esse velint quos Plin. vocat Culices ficarios: et κνίπας s. σκνίπας, quos Idem "appellat Culices muliones, 11, 18. et 3, 16. ubi "inter alia scribit, in culicum genere muliones arborarii pici rostrum habere, et mella eximere. Sed "idem Plin. simpliciter etiam et sine adjectione Culices "vocat quos Theophr. κνίπας. Cum enim Theophr. "H. Pl. 4, (14, 10.) scribat, 'Εγγίνονται καὶ κνίπες "ἔν τισι τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν τῇ δρυῒ καὶ τῇ συκῇ· "καὶ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι, τῆς ὑπὸ "τὸν φλοιὸν συνισταμένης· αὕτη δὲ ἐστι γλυκεῖα γενομένοις: inde Plin. 17, 24. Sunt et culicum, inquit, genera aliquibus molesta, ut glandibus, fico: "qui videntur ex humore nasci, tunc dulci subdito C "corticibus. Sic idem Plin. 19, 11. Infestant, inquit, et culices hortos, riguos præcipue, si sunt "arbusculæ aliquæ. Et Colum. 11, 3. Qui æstate "ista seret, caveat ne propter siccitates culex adhuc "tenera folia prorumpentia consumat. Meminit "Gal. quoque horum σκνιπῶν s. κνιπῶν, tradens et "ipse ab eis infestari vitem, et quidem oculos vitis "germinantis: sed vermium generi eos annumerans. "Nam Simpl. Med. 9. ἀμπελῖτιδα γῆν eo nominari "tradit, quoniam περιχριομένη ταῖς ἀμπέλοις φθείρει "τοὺς γεννωμένους ἐπ' αὐτῶν σκώληκας, οὓς, inquit, "σκνίπας ὀνομάζουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἀμπελουργοί. Quibus addit, generari hos vermes ineunte vere, cum "germinant vites et τὸ ἐνοιδισκόμενον αὐτῶν μέρος, "ὅθεν ὁ βλαστὸς φύεται, quod appellant ὀφθαλμόν. "Sic paulo post, Τούτους οὖν, inquit, τοὺς ὀφθαλμοὺς "διεσθίοντες οἱ σκνίπες, οὐ σμικρὰ βλάπτουσι τὰς ἀμπέλους· διὸ καὶ τὰς ῥίζας τῶν ὀφθαλμῶν τούτων περιχρίουσιν οἱ περὶ ταῦτα δεινοί. Quibus continenter "adjungit hæc, Κατὰ τοῦτο μὲν οὖν ἀμπελῖτίς τε καὶ D "φαρμακῖτις ἡ τοιαύτη γῆ προσαγορεύεται, δηλοῦσα κἀκ "τοῦ φθείρειν τοὺς σκνίπας ὅσον αὐτῇ μέτεστι δυνάμεως φαρμακώδους. Diosc. quoque 5, 181. testatur "ampelitidem terram assumi πρὸς τὰς τῶν ἀμπέλων "χρίσεις πρὸς τὴν τῆς ἐκβλαστήσεως ὥραν, utpote "κτείνουσαν τοὺς ἐπιγινομένους σκώληκας. Verum "cum Gal. dicat τοὺς σκνίπας esse σκώληκας, Vermes, "suspecta videtur nonnullis ea scriptura: quod "σκνὶψ s. κνὶψ potius sit Insectum pennatum s. pennigerum: et culex non vites privatim arrodere "comperiatur, sed vermis ille qui Plinio Convolvulus "et Volvox, Columellæ Volucra, et Plauto Involvulus dicitur. Quapropter eo loco reponendum "existimant ἶπες, vel etiam ἶκες: canente Alcmane, "καὶ ποικίλον ἶκα τῶν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα: "cavendum tamen ne hunc vermem confundamus "cum eo qui ἴουλος dicitur Suidæ, itidemque vites "arrodit: eum enim esse qui Latinis est Millepeda "et Eruca hirsuta. De hac διορθώσει non habeo "quod dicam, nisi non temere quidquam in Galeni "Codice immutandum esse, cum terque quaterque "constanter ibi scriptum sit σκνίπες: cum reperiam "etiam ap. Aëtium eand. prope scripturam, tantum "verso π in φ: tractans enim et ipse de terra ampelitide, 2, 9. cum dixisset agricolas ἦρος εἰσβάλλοντος διέντας αὐτὴν, χρίειν τὰς ῥίζας τῶν βλαστησάντων ἀμπέλων, πρὸς τὸ μὴ ἅπτεσθαι τούτων τὰ βλάπτοντα τὰς ἀμπέλους ζωΰφια, subjungit, ἐκ δὲ τοῦ "φθείρειν τὰς κνίφας, δηλοῖ ὅσον μέτεστι δυνάμεως "φαρμακώδους αὐτῇ. Deinde reperio κνίπας nominari "Vermiculorum etiam genus a Theophr. Namque "is, H. Pl. 2, (8, 3.) sic scribit, Φασὶ δὲ ἐρινάζειν καὶ "τὸ πόλιον ὅπου ἂν (αἰγίπυρος) ᾖ πολύς· καὶ τὴν [τοὺς] "τῆς πτελέας κύπεριν [κυπάρους·] ἐγγίνεται γὰρ καὶ ἐν "τούτοις θηρίδι' ἄττα, κνίπες· οἳ, ὅταν ἐν ταῖς συκαῖς "γίνωνται, κατεσθίουσι τοὺς ψῆνας: manifesto κνίπας "appellans Vermiculos, et quidem Eos qui ulmi folliculis innascuntur: quæ Diosc. 1, 112. vocat "θηρία κωνοποειδῆ, Bestiolas culicibus similes, ut "Hesychio κνὶψ quoque est ζῶον πτηνὸν ὅμοιον κώνωπι, in quas scribit ἀναλύεσθαι τὸ ὑγρὸν τὸ ἐν "ταῖς φύσαις κατὰ τὴν πρώτην ἐκβλάστησιν εὑρισκόμενον, humorem qui in folliculis arboris hujus "nascitur. Ita ut κνίπες dicantur et Culices, s. Culices muliones, et Vermiculi his similes qui vel in "vite nascuntur, ejusque oculos turgentes rodunt, "vel in folliculis ulmi. Nec vero semel tantum "Theophr. appellat κνίπας ejusmodi vermiculos: "iterum enim in l. jam c. dicit, Πρὸς τούτους γὰρ τρέπεσθαι τοὺς κνίπας. Atque adeo sunt qui in l. "paulo ante allato pro illo κύπεριν REPONANT Κνιπῆραν, quod esse volunt κνιποπήραν, h. e. Folliculum et veluti peram cui innascuntur οἱ κνίπες. "AT Κνιπολόχος est Avis quædam e genere τῶν "ξυλοκόπων, i. e. earum quæ rostro arbores tundunt, "ut οἱ δρυοκολάπται, qui Latinis sunt Pici, s. Pici "arborarii: quorum rostrum habere culices muliones, testatur Plin. Meminit vero hujus avis Aristot. H. A. 8, 3. esse eam dicens τὸ μέγεθος μικρὰν, "ὅσον ἀκανθυλλίδα, τὴν δὲ χρόαν σποδοειδῆ καὶ κατάστικτον, φωνεῖν δὲ μικρόν. Nominis ratio est quod "culicibus insidietur: seu, scribendo κνιπολόγος, "quod culices colligat in cibum: unde et Culicilegam vocat Gaza. Ibid. quasdam aves esse tradit "σκωληκοφάγους et σκνιποφάγους, dicens, "Αλλα δ' "ἐστὶ σκνιποφάγα, ἃ τοὺς σκνίπας θηρεύοντα ζῇ, i. e. "Culicivora, quæ culicum venatu vivunt." [" Κνὶψ, Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 800. Jacobs. Anth. 9, 502. ad Anton. Lib. 101. Verh. Σκνὶψ, Phryn. Ecl. 176. Thom. M. l. c. Mœr. 387. et n." Schæf. Mss. Σνὶψ ἐκ χώρας, Phot. ἐπὶ τῶν ταχὺ μεταπηδώντων ἡ παροιμία· ἔστι γὰρ ὁ σκνὶψ ζῶον μικρὸν ξυλοφάγον.]

"Κνιπὸς, affertur pro Parcus, Tenuiter vivens: qui "et σκνιπὸς dicitur. Sic ET κνιπεία pro Parcitas, "φειδωλία. Meminit hujus κνιπὸς Suidas, annotans "genitivum casum nominis κνὶψ, qui est κνιπὸς, μεταπίπτειν εἰς εὐθεῖαν, et signif. τὸν ὀλίγα δαπανῶντα:" [ita et Phot. Gl. Cupidus. " Jacobs. Anth. 9, 502. T. H. ad Plutum p. 190. * Κνιπία, 191." Schæf. Mss. Theophanes Chronogr. 248. * Κνηπὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 222.] " Σκνιπὸς, Avarus, "Sordidus. Aut Valde avarus, Valde sordidus. "Quidam ab animalculo quod σκνίπα vocant, di"ctum esse σκνιπὸν tradunt. Vide Σκνιφός." [" T. H. ad Plutum p. 34. 190. Kuster. Aristoph. 12. Phryn. Ecl. 177. Thom. M. 800. Jacobs. Anth. 9, 502. ad Mœr. 387. * Σκνηπὸς, * Σκνηπία, T. H. ad Plutum p. 191. * Σκνιπαῖος, Harles. ad Theocr. 276. (16, 93.)" Schæf. Mss.] Σκνιφὸς, Visu hebes, Qui "est visu hebeti, Cæcutiens: ὁ ἀμυδρὸν βλέπων, "Hes. addens, Atticos Σκνίφος, accentu in priore, "vocare τὸ σκότος, Tenebras. At vero a Polluce "(2, 65.) scriptum est σκνιπὸς, non σκνιφὸς, pro hac "ipsa signif., e Simonide: si modo ejus Pollucis "exemplaribus fides hic tribuenda est." [Gl. Tenax, Cupidus, Avarus. " Mœr. 387. et n., Phryn. Ecl. 176. Thom. M. 800. Jacobs. Anth. 9, 502. Kuster. Aristoph. 11. Schol. Aristoph. Πλ. p. 34. T. H. p. 190. * Σνιφῶς, ibid. * Σνιφία, 192. Σκνίφος, Phryn.

Ecl. 178." Schæf. Mss. * Ἀποσκνιφόω, Empedocles ap. Plut. de Facie Lunæ p. 672.] " Σκίφος, Ensis. " Item Penis. Necnon pro σκνιφὸς, Hes. et Suid." [" Σκιφὸς, Kuster. Aristoph. 11. T. H. ad Plutum p. 190. * Σκίφη, * Σκιφία, 191." Schæf. Mss. * Σκιπὸς, Hesychio σκνιφὸς, μικρολόγος. Κνὶψ, Κνίπες, Σκνίπες et Ἴπες, * Σκίπες, Σκίπαν et Σκνίπα, Κνιπὸς, * Κνιφὸς, Σκιπὸς, Σκιφὸς, Σκνίφος, Σκνιπαῖος, Σκνιπὸς, * Κνιδεία et Κνιπεία, Σκιφία, Σκίφη, * Σκνίφη, Barker. ad Etym. M. 1089—94. * Γνίφων, Lucian. 1, 175. 564. et n. Γν. καὶ κίμβιξ, Nicet. Annal. 2, 3. Κίμβιξ, κυμινοπρίστης, γνίφων, σκνιπὸς, Aspasius ad Aristot. Eth. 4. p. 51. " T. H. ad Plutum p. 192. Bergler. Alciphr. 349." Schæf. Mss. * Σκνιπότης, i. q. μικρολογία, Schol. Lucian. Jov. Trag. 15.] " Κνιπότητα, Gal. in Lex. Hippocr. exp. κνησμὸν, Pruritum. Sed addit, quosdam eo nomine accepisse τὴν ξηροφθαλμίαν, Lippitudinem siccam: e quibus est Erotian. Locus Hippocr. est in l. de Loc. in Hom. (413, 29.) Ὅταν δὲ ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ σμικρὸν ῥέῃ, καὶ κνιπότητα παρέχῃ, τοῦτον ἐγχρίειν μαλθακώδει, ὅ,τι μέλλει ξηραίνειν ἅμα καὶ δάκρυον ὀλίγον ἄγειν." [" Phrynich. Bekk. 49." Boiss. Mss. Barker. ad Etym. M. 1091—3. * Κνιπόω, ibid. Hes. Κεκνιπωμένοι, καρποὶ ὑπὸ ἐρυσίβης διεφθαρμένοι, ἢ κνιποὶ τοὺς ὀφθαλμούς.] " Κνὼψ, Suidæ est ὁ τυφλὸς, Cæcus." [Κνὼψ, * Κνὸψ, Barker. ad Etym. M. 1090. cf. Νώψ.] " Κνίπα, Hesychio πτίλη: quo nescio quid sibi velit:" [cf. Πτίλος.]

" Κνιπεῖν Hesychio est σείειν, ξύειν, Quassare, Radere." [* Σκνίπτω, Eid. νύσσειν, Pungere.] " Ἀποσκνίψῃς, Eid. ἀποσκορακίσῃς, ἀποῤῥίψῃς, ἀποδοκιμάσῃς," [σκεδάσῃς, κρούσῃς.] " Ἀποσκιντίζομαι, Recalcitro: si non mentiuntur VV. LL." [* Σκίπει, Hesychio νύσσει. * Σκενίπτω, unde Ἐσκένιψε, Eid. διέφθειρε, διεσκέδασε. * Σκηνίπτω, unde * Διασκηνίπτω, Nicander Θ. 193.]

" KNY, Hes. teste dicitur τὸ ἐλάχιστον, Res minima, Hilum, Floccus: quod et γρῦ." [" Ad Mœr. 331." Schæf. Mss.]

" ΚΟΑΞ, Hesychio est βάτραχος, Rana. At oxytonon κοὰξ, ap. Aristoph. vox est, s. imitatio vocis ranæ: B. (209.) Βρεκεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ. Unde Latinorum nonnulli finxerunt verbum Coaxo, i. q. Ranas voce imitor, Ranarum vocem sono." " Κοκκόαξ, Hesychio est κορώνη, Cornix: forsan a voce." [* " Κόνδαξ e κόαξ factum tradit Etym. M." Dahler. Mss.]

" ΚΟΑΡΟΝ, Hes. esse ait τὸ ἐλάχιστον, Rem minimam, Hilum, Floccum: quo significatu et κόγχην dici Suid. tradit. Idem supra κνῦ." [" Ad Mœr. 331." Schæf. Mss. Cf. Κόκκυ.]

" ΚΟΒΑΛΟΣ, Hesychio πανοῦργος, κακοῦργος, στωμύλος, λάλος, * τωθαστὴς, ἀπατεὼν, Vafer, Maleficus, Blaterator, Loquax, Adulator, Impostor. Aristoph. B. (1015.) Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους. Ibi enim Schol. κοβάλους καὶ πανούργους positum esse scribit ἐκ παραλλήλου: alibi quoque annotans, κόβαλον dici τὸν τῇ προσποιήτῳ μετὰ ἀπάτης παιδιᾷ χρώμενον, ut ap. Philochorum Atthidos l. 2. Οὐ γὰρ, ὡς ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον νομιστέον τὸν Διόνυσον, Scurram et deceptorem:" [cf. Phot. Lex.] " Sic vero et in Aristoph. Ἱππ. (450.) ὁ ἀλλαντοπώλης Cleoni per convitium sibi dicenti, Κόβαλος εἶ, Deceptor et impostor es, respondet, πανοῦργος εἶ, Vafer es et improbus. Et Chorus in Pluto (279.) Διοῤῥαγείης, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος. Ubi Schol. annotat, κοβάλους esse δαίμονάς τινας σκληροὺς περὶ τὸν Διόνυσον, ἀπατεῶνας: alibi scribens κοβάλους ab antiquis vocatos fuisse τοὺς μετὰ ξύλου λῃστὰς, Latrones qui clava armati prædatum exibant. Et rursum, κοβάλους dici τοὺς λῃστὰς, qui et κορυνηφόροι vocantur. Sed hæc signif. locis præcedentibus parum bene convenit: alteræ multo melius, quæ et huic l. in Ranis (104.) accommo-

A dari possunt, ubi Hercules dicit, Ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστιν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ. Ibi enim et Schol. exp. ἀπατητικὰ, κακοῦργα, Impostoria et fallacia, Malefica et improba: innuens etiam κοβάλους dici quasi κακοβούλους. Sed e Didymo exp. non solum ἀπατητικὰ, verum etiam κατεστωμυλμένα, Deblaterata:" [cf. Ἱππ. 417.] " Pro Adulator s. Adulatorius accipi potest in Aristot. H. A. 8, 12. de oto ave, Ἔστι δὲ κόβαλος καὶ μιμητὴς, καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν. Ita enim et Plin. de otide, 10, 23. Imitatrix alias avis ac parasita, et quodam genere saltatrix: capitur haud difficulter, ut noctuæ, intentam in aliquo circumeunte alio: parasitam nimirum appellans quam Aristoteles κόβαλον: recte: cum parasitus utplurimum vocetur adulator, qui ventris gratia adulatur, et assentatur. Rursum Hes. tradit a quibusdam exp. μάταιος, Futilis: vel Stolidus. Aristophanis Schol. substantive quoque κόβαλος et κόβαλον accipi annotat. Scribit enim B κόβαλον dici τὴν μετὰ ἀπάτης παιδιὰν, Lusum jocumque conjunctum cum dolo et fallacia. Et κόβαλα vocari τὰ πανουργήματα, Versutias, Astutias, Fallacias: s. σοφίσματα, κλέμματα. Quæ expositiones accommodari queant loco paulo ante e Ranis allato." [" Toup. Emendd. 2, 264." Schæf. Mss. Schn. Lex. Suppl. Cf. Ἀνδροκόβαλος.] " Κώβαλα, Hesychio πανουργήματα." " Κομβαλα, Eid. πήγματά τινα:" [leg. παίγματα.] " Κοβαλεύω, Sum κόβαλος, Decipio. Suid. et Etym. innuunt esse Aliena paulatim pretio ad me converto. Unde VERBALE Κοβαλεία, Impostura quæ joco fit, Deceptio ludicri speciem habens: ἡ προσποίητος μετὰ ἀπάτης παιδιὰ, ut exp. Schol. Aristoph. qui et κόβαλον esse scribit τὸν ταύτῃ χρώμενον. Eadem ap. Suid. leguntur, sed κοβαλεία ipse non cum diphth. scriptum habet, verum κοβαλία per simplex ι. Idemque κοβαλίαν esse ait etiam τὴν παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κολακείαν, Adulationem ab improbo et malitioso homine profectam, h. e. Dolosam et perniciosam: κόβαλον enim dici τὸν κακότεχνον, et C κόβαλα appellari τὰ κακά." [" Kuster. Aristoph. 108. ad Timæi Lex. 65. 159." Schæf. Mss.] " Dicitur vero ET Κοβαλικεύω pro κοβαλεύω. Unde VERBALE Κοβαλίκευμα, i. q. κοβαλεία s. κοβαλία, Astus, Versutia, Deceptio, Impostura: vel etiam Facinus astutum et dolosum. Aristoph. Ἱππ. (332.) δῆλός ἐστιν αὐτόθεν Ἐν πανουργίᾳ τε καὶ θράσει καὶ κοβαλικεύμασι. Nisi malis Astutis assentationibus, Vafris et improbis adulationibus: ut sane Schol. exp. τῷ κολακεύειν καὶ πρὸς χάριν δημηγορεῖν. Ac ut ibi conjungit πανουργίᾳ καὶ κοβαλικεύμασιν, ita supra ex eo copulata itidem habuimus κοβάλους καὶ πανούργους. Indidem est COMP. Ἐκκοβαλικεύομαι, quo Idem utitur ibid. (270.) Ibi enim Chorus dicit, Ὡς δ' ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης! εἶδες οἷ' ὑπέρχεται. Ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται: Quam versutus est! vides quibus cuniculis surrepat: quasi senes nos fraudulentis adulationibus circumvenire conatur: s., ut Schol. D exp., ὥσπερ τοὺς γέροντας δικαστὰς * ἐκπανουργῆσαι, οὕτω καὶ ἡμᾶς ἐπιχειρεῖ ἀπατᾶν. Ceterum notandum est, alicubi ap. Aristoph. reperiri hæc gemino λ scripta, eodemque modo ap. Schol.: ap. Suid. vero et Hes. uno tantum: utut sit, α semper in eo producitur."

" Κόβακτρα, Hesychio sunt κολακεύματα, πανουργήματα, Assentationes, Adulationes, Astutiæ: quæ et κοβαλικεύματα." [Κόβατρα, Photio * κοβαλεύματα.]

" Κόβειρος, Hesychio est γελοιαστὴς, σκώπτης, Scurra, Qui risum jocis et dicteriis captat, Qui dicteria et scommata in aliquem jacit: λοιδοριστὴς, Convitiator. Idem et κόβειρα affert pro γελοῖα, Ridicula."

" ΚΟΒΥΛΙΣ, εως, ἡ, Radula: et quidem ea qua caseus raditur. J. Poll. enim 10, 24. in culinariorum vasorum censu scribit τὴν τυροκνῆστιν nominari κόβυλιν, quorum illud legi ap. Plat. et Ari-

" stoph. Comicos: hoc, ap. Philem. in 'Αρπαζομένῳ, A
" ubi ait, 'Ορῶ μαγείρους καὶ κοβυλὶν καὶ σκάφην.
" Sed vereor ne scr. sit κύβηλις."

" ΚΟΓΓΡΟΣ, ὁ, affertur pro Conger: qui et γόγ-
" γρος."

" ΚΟΓΧΟΣ, ὁ, ἡ, Hesychio est κοχλίας, Cochlea:
" qui et κόγχον διεῖλες Proverbialiter dici scribit pro
" ἴσον ἐποίησας, Fecisti æqualem. Sed potius eo
" nomine Concha vocatur quam Cochlea: ut e Pro-
" verbio illo liquet: nec enim cochleam possis διε-
" λεῖν ut concham, quippe cum cochlea ex unica
" testa gyris quibusdam et voluminibus compacta
" constet, concha autem duabus veluti scutulis clau-
" datur, quæ facile divelli a se invicem queunt. Ita
" igitur Athen. (160.) dicit Timonem τῶν Λυδίων
" καρυκκῶν προκρίνειν τὸν κόγχον: et Paus. Att.
" (44, 9.) Κόγχους θαλασσίας διὰ παντὸς ἐνεῖναι τῷ
" κογχίτῃ λίθῳ. Nec vero κόγχοι binis duntaxat
" cluduntur scutulis, sed unis etiam, quales scopulis B
" et lapidibus adhærescere solent: quæ scutulatæ
" testæ nominantur etiam ipsæ κόγχοι, Conchæ a
" Latinis. Ita enim Cic. Pinna duabus grandibus
" patula conchis. Et rursum, Quæ in concha patu-
" la pinna dicitur. Et Ovid. Ostreaque in conchis
" tuta fuere suis. Virg. Georg. squallentes infode
" conchas. Item Horat. Funde capacibus Unguenta
" de conchis. Sic ap. Eund., Salis concha, pro
" Concha in qua sal apponitur. Et in Pand. Con-
" chæ in instrumento pictoris, ad reponenda pigmen-
" ta. Sed et Aristot. H. A. 4. κόγχον nominavit Con-
" cham qua in implendo et deplendo utuntur: ut et
" Diosc. 1, 32. de oleo candido, Θεὶς ὑφ' ἥλιον, ἀνά-
" χει κόγχῳ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Sub solem quotidie
" concha refunde. Quanquam hic Quodvis vascu-
" lum concavum et conchæ simile intelligi potest,
" ut et ap. Catonem cum dicit, Capulator concha
" oleum tollat: cum Idem dicat, Conchas majores
" duas, et minores duas. Ac Juv. Cum bibitur
" concha. Et Plin. Patinis fictilibus impositum ferrea C
" concha, calice coopertum. Unde et cymbala a poë-
" tis Latinis Conchæ vocantur quod conchas similitu-
" dine scutulata referant. Hippocr. vero Mensuræ
" quoddam genus intelligit hoc nomine, quod et κόγχη
" dicitur et χήμη, ut in Lex. Hippocr. annotat Gal.:
" procul dubio de eo quod tantum capit quantum con-
" cha. Ab ejusd. similitudine Lycophr. κόγχον vocat
" Hemicranium s. Calvam capitis: nam et ipsa est
" scutulata: in Alexandra, (1105.) Τυπεὶς σκεπάρνῳ
" κόγχον εὐθέτῳ μέσον. Eand. ob causam umbonem
" clypei Polyb. (6, 23, 5.) κόγχον appellat: Προσήρ-
" μοσται τῷ θυρεῷ καὶ σιδηρᾶ κόγχος, ἢ τὰς ὁλοσχερεῖς
" ἀποστέγει πληγὰς λίθων. Necnon κόγχοι nominan-
" tur eod. modo τὰ ἔγκοιλα τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ παρὰ
" τοῖς βλεφάροις περίδρομος, teste J. Poll.: h. e. Ca-
" vitates oculorum, Cavi illi in quibus oculi latent:
" nam et ipsi sua figura concham repræsentant.
" Eod. Poll. auctore τὸ ἔξωθεν ἐπικείμενον πλατὺ καὶ
" περιφερὲς ὀστοῦν, ὥσπερ φράγμα τοῦ γόνατος, voci-
" tatur κόγχος et κόγχη, et ἐπιγονατίς." [" Wakef. D
Eum. 463. Timon Phlias. 38., Sylb. ad Paus. 107. ad
Diod. S. 1, 185. Koen. ad Greg. Cor. 64." Schæf.
Mss. Theoph. Protosp. 871. Diosc. 367. Athen. 87.
Anecd. Bekkeri 105. Faba non fresa, sed integra
cum folliculo, quæ Conchis vocabatur a Romanis,
Athen. 159. * Κογχοειδής, Tzetz. Lyc. 1105. Strabo
3. p. 214. * Κογχώδης, Athen. 86. vulgo κοχλιώδης.
* Κογχοθήρας, Epicharmus ap. Eund. 85.] " Hac-
" tenus de mascul. κόγχος: venio nunc ad FEM.
" Κόγχη. Id igitur i. significat q. masc. κόγχος.
" Primum enim κόγχαι dicuntur Conchæ illæ s. O-
" strea marina aut aquatilia. Athen. 3. (p. 92.) e
" Mnesitheo Medico, Ὄστρεα καὶ κόγχαι καὶ μύες.
" Ibid. Aristot. τὴν κόγχην ponit sub genere τῶν
" ὀστρέων, ostreorum: quippe quæ et τῶν λειοστρά-
" κων generi annumeretur. Ab eod. Athen. 1. com-
" memorantur πελωρίδες κόγχαι. Apud Hes. vero et
" Suid. κόγχην διελεῖν Proverbialiter ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίως τι
" ποιῆσαι: quod facile sit concham discludere."
[Teleclides Athenæi 87.] " Apud Eosd. est et aliud
" Proverbium, nimirum κόγχης ἄξιον, pro οὐδενὸς
" ἄξιον, s. ἐλαχίστου ἄξιον, εὐτελές: ut et ap. Athen.
" (481.) Pherecr. dicit, Κοὐχὶ δωροῦντ' [χωροῦντ']
" οὐδὲ κόγχην, Non donantem ne concham quidem:
" quo sensu et ἰσχάδα dicunt, si bene memini. In-
" telligendum vero κόγχη in posterioribus his ll. po-
" tius de testa ostrei. Deinde ut κόγχος dictum est
" pro Mensura accipi quæ conchæ capacitatem
" æquet, ita et κόγχην usurpari sciendum. Hippocr.
" de Nat. Mul. Τοῦ ἀνθέμου τρίψας ὅσον κόγχην.
" Et de Morb. 3. Δίδου ἄρον τοῦ μεγάλου κόγχην:
" quod Gal. exp. χήμην: intelligens procul dubio
" et ipse Tantum quantum concha contineri potest.
" Præterea ut κόγχος de Vasculo conchæ in modum
" concavo et scutulato dicitur, ita et κόγχη. Atque
" adeo ex Hippocr. affertur κόγχη κεραμὶς, pro Olla,
" s. Testa conchæ similis. Ad verbum potes inter-
" pretari Concha testacea s. figlina, ut Plin. dicit
" Concham ferream, de simili vasculo. Præterea ut
" κόγχος, ita etiam κόγχη dicitur Oculi cavitas, teste
" J. Poll., qui et τὸ ὑπὸ τῇ ἀνθέλικι τοῦ ὠτὸς nominari
" κόγχην auctor est." [" Græv. Lectt. Hes. 573.
In sigillis, Brunck. Aristoph. 2, 224. (Σφ. 585.)"
Schæf. Mss. K., τὸ ἀπὸ τῆς ἀνθέλικος κοῖλον, Rufus
26.] " Porro a κόγχος s. κόγχη DERIV. Κογχίτης
" λίθος, Conchites lapis: cujus meminit Paus. sub
" finem Atticorum, scribens monumentum Caris,
" τοῦ θεοῦ χρήσαντος, κεκοσμῆσθαι λίθῳ κογχίτῃ. Qui-
" bus hæc subjungit de illo lapide, Μόνοις δὲ 'Ελ-
" λήνων Μεγαρεῦσιν ὁ κογχίτης οὗτός ἐστι, καὶ σφίσι
" καὶ ἐν τῇ πόλει πεποίηται πολλὰ ἐξ αὐτοῦ. Ἔστι δὲ
" ἄγαν λευκὸς, καὶ ἄλλου λίθου μαλακώτερος· κόγχοι
" δὲ αἱ θαλάσσιαι διὰ παντὸς ἔνεισιν οἱ." [" Fac. ad
Paus. 1, 171." Schæf. Mss.] " Est inde ET DEMIN.
" Κογχίον, Conchula. Antiph. Comicus ap. Athen.
" (160.) Κογχίον τε μικρόν." [* Κογχάριον, Diosc.
2, 9.] " Sed et VERBUM Κογχαλίζειν, auctore Hes.,
" πεποίηται ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν κόγχων, a sonitu con-
" charum: forsan a sonitu quem inflatæ reddunt:
" inflari autem eas et sonare, Plin. docet, 9, 5. scri-
" bens visum auditumque in quodam specu concha
" canentem Tritonem, ea qua noscitur forma."
[* 'Ανακογχίζω, Hippocr. 845.] " 'Αποκογχύζω,
" Concha demo s. depleo. Diosc. 1, 33. de oleo Si-
" cyonio, Ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δὶς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ,
" καὶ ψύξας ἀποκόγχυσον τὸ ἔλαιον, Oleum concha
" depleto. Sed videtur per ι scr. 'Αποκογχίζω."
" Reperitur vero ET Κόγχυς, significans Putamen
" ostrei, s. Id quo integitur ostreum, quodque abji-
" citur cum comeditur. Ita enim J. Poll. 6, 15. de
" purgamentis eorum quæ in mensa apponuntur,
" Κογχυλίων, κόχλους· καὶ ὀστρέων, κόγχυς· καὶ ἰχθύων,
" λέπη· καὶ καράβων, ὄστρακα. Nisi forte reponendum
" κόγχους." " Alioqui videri possit hinc DERIVA-
" TUM Κογχύλη, quod significat ipsum Ostreum s.
" Purpuram: Suidæ πορφύραν in h. l., Αἱ κογχύλαι
" ὄψιν οὐκ ἔχουσαι, φαίνονται δελέατι ἐφεπόμεναι.
" Hesychio quoque κογχύλαι sunt τὰ ὄστρεα καὶ πορ-
" φύραι: verum et κηκίδες, Gallæ: forsan ob simili-
" tudinem." [" Phryn. Ecl. 170. Leo Philos. 5."
Schæf. Mss. * " Κογχυλόω, Damasc. Orat. 1. cf.
Combef. ad Andr. Cret. 365." Elberling. Mss.]
" Κογχύλιον, Conchylium: i. q. κόγχη s. κόγχος,
" Concha. Nam Plin. 9, 36. ut scribit conchas
" omnes celerrime crescere, præcipue purpuras: ita
" etiam, linguam purpuræ esse longitudine digitali,
" qua pascitur perforando reliqua conchylia: tantam
" duritiam aculeo esse. Alioqui κογχύλιον, Conchy-
" lium, de certa quadam concharum specie dicitur,
" expetita non mensis solum, sed et vestium infectio-
" nibus: ut inter alios docet Plin. l. paulo ante c.,
" ubi locutus de purpuræ flore illo tingendis expe-
" tito vestibus, Sed unde, inquit, conchyliis pretia,
" quis virus grave in fuco, color austerus in glauco,
" et irascenti similis mari? Ibid. dicit concharum ad
" purpuras et conchylia eand. quidem esse mate-
" riam, sed distare temperamento. Inde κογχυλίου
" κροκίδα vocant Floccum lanæ conchylii sanie infe-
" ctæ. Crito ap. Gal. τῶν κατὰ Τόπους 3. Ἐντίθει
" κροκίδα κογχυλίου, Floccum lanæ conchylio infe-
" ctæ, ut Plin. loquitur 32, 7.: s. Lanam conchy-

liatam, ut loquitur Marcell. Empir. Ita Diosc. A 2. dixit, Τὸν δ' αὐτὸν τρόπον καὶ κροκίδες καίονται θαλασσίας πορφύρας, Flocci lanæ imbutæ cruore purpuræ marinæ. Et Aëtius 9, 35. Πτύγμα πορφύρας ἐρίου. Et Paul. Ægin. 3, 26. Λινοῦν ἀπὸ πορφύρας θαλασσίας, Filum e lana quæ purpuræ marinæ sanguine tincta est. Quinetiam κογχύλιον nominatur lana vestisve conchylii cruore infecta: ut ap. Gal. Κογχυλίῳ ἔμφρασσε τὸ οὖς, Conchyliata lana aurem obthura. Et ap. Quintil. 1, 2. de puero nimis molliter educato, Nondum prima verba exprimit, et jam coccum intelligit, jam conchylium poscit: pro Conchyliatam vestem, ut Plin. loquitur, Ciceronis imitatione, qui Conchyliata peristromata dicit. Denique ut κόγχη et κόγχος dicuntur interdum de Testa ostrei, ita et κογχύλιον: veluti cum Schol. Aristoph. in Σφ. (585.) τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ, scribit Comicum ibi τῇ κόγχῃ dixisse pro τῷ κογχυλίῳ τῷ ἐπικειμένῳ ταῖς σφραγῖσι, τῷ μὴ ἀφανίζεσθαι τοὺς τόπους αὐτῆς. Itidem Didym. ap. Athen. 14. B tradit solitos quosdam ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας, εὔρυθμον ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. Vide et T. 2. c. 333." [" Valck. Anim. ad Ammon. 140. Phryn. Ecl. 171. T. H. ad Plutum p. 412." Schæf. Mss. * Κογχυλιώδης, Strabo 1. p. 85. 87. * Κογχυλίδιον, Suid. in 'Ακαλήφη. * Κογχυλιωτός, Gl. Muricatus, quasi a * Κογχυλιόω.] "Κογχυλιευτής, Qui conchylia venatur, Conchyliarius, s. Conchyta: ut Plaut. in Rud. dicit, Salvete fures maritimi, conchytæ atque hamitæ. Bud. tetrasyllabωs scribit Κογχυλευτής, a κογχύλη." "Κογκυλεύοντες Hesychio sunt οἱ κογκύλιον ἐκπιάζοντες. Procul dubio autem κογκύλιον dixit pro κογχύλιον, Conchylium," [et κογκυλεύοντες pro κογχ.] "Κογχυλίας λίθος, Hes. esse dicit durum, et in se habere κογχυλίου τύπους. Meminit hujus lapidis J. Poll. quoque (7, 100.) innuens a Xen. (K. 'A. 3, 4, 6.) VOCARI κογχυλιάτην." [" Fac. ad Paus. 1, 171. Aristoph. Fr. 235." Schæf. Mss. * "Κογχυλίατος λίθος, Marmor Porphyreticum. Philostr. p. 71. not. 11. Olear." Elberling. Mss. * Κογχυλιάζω, Paul. Æg. 3, 5. Schneidero susp.] "'Ανακογχυλιάζω, s. 'Ανακογχυλίζω, i. q. ἀναγαργαρίζω, teste Hes., Lex. meo vet. et Suida: ap. quorum illos, posterius legitur, ap. hunc prius: ut et ap. Plat. Symp. (11.) Εἰ δὲ μὴ, sc. παύσεται ἡ λύγξ, ὕδατι ἀνακογχυλίασον, Aqua fauces collue gargarizata. Subauditur enim accus. φάρυγγα. Utrumque ap. J. Poll. quoque legitur: ut 4, 25. βήξ, λύξ· βήττειν, λύττειν· ἐφ' ὧν τὸ ἀνακογχυλιάσαι: 6, 3. Ὁ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλίσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα." [" Nicet. Annal. 10, 1. Aristoph. Σφ. 589. et Brunck. Vide Schn. Lex. Suppl.] "'Ανακογχυλιασμὸς, Gargarizatio, Gargarizatus: utroque enim modo Plin. illam oris collutionem vocat. Athen. (587.) Τὸν ὑπὸ τῆς λυγγὸς ὀχλούμενον καὶ θεραπευόμενον ἀνακογχυλιασμοῖς ὕδατος, Gargarizatu aquæ." [Aret. 1, 7. * 'Ανακογχυλισμὸς, Paul. Æg. 3, 18.] "'Ανακογχυλιαστὸς, Quo fauces colluuntur, D Qui gargarizari solet vel potest. Plato Comicus ap. J. Poll. 6, 3. 'Ανακογχυλιαστὸν ἐχθοδοπόν τι σκευάσω." [" Ad Timæi Lex. 128." Schæf. Mss.] "Κογχυλαγόνες, Hesychio sunt γυναῖκες νύμφαι."

"ΚΟΔΑΛΑ, Hesychio est Piscis quidam, qui et κεστρεὺς, Mugil."

"ΚΟΔΑΛΕΥΟΜΑΙ, Hesychio ἐνδομυχῶ: afferenti itidem κοδαλεύεσθαι pro ἔνδον διατρίβειν, In domicilio se continere, s. Intus latitare. Idem κοδαλευομένη affert pro ἀρεσκευομένη, * ἀπραγοῦσα."

"ΚΟΔΟΜΕΥΕΙ, Hes. affert pro φρύγει τὰς κριθὰς, Hordeum frigit s. torret: dicens κοδομεύειν quoque esse τὸ ἐν ἰπνῷ φρύγειν ἤ τινι ἀγγείῳ." [" T. H. ad Plutum p. 280." Schæf. Mss.] "UNDE Κοδομεὺς, Eid. et ὁ φρύγων τὰς κριθὰς, et ὁ ἐπιτάσσων τῷ φρύγοντι τὰς κριθάς. ITEM Κοδομεύτρια, Quæ frigit torretque hordeum, ap. Polluce, qui 6, (64.) scribit τὸ φρύττειν dici etiam κοδομεύειν: et τὸ ἐργαλεῖον ᾧ * ἐνέφρυττον, ἴσως ἀγγεῖον κεραμεοῦν, vocari φρύγετρον et κοδομεῖον. Pro quo Ionice ap. Suid. Κοδομήϊον: expositum tamen * καμινευτικὸν, adjective, a nom. masc. κοδομήϊος pro κοδόμειος. Ibid. scribit τὴν κοδομεύουσαν, s. φρύττουσαν, vocari κοδομήν: quamobrem et ap. Hes. in expositione τοῦ κοδομαὶ pro φρυκτωρίαι reponendum videri queat * φρύκτριαι: præsertim cum idem Hes. κοδομὴν esse dicat θεραπαινίδα, sic dictam ἀπὸ τοῦ κοδομεύειν, q. e. ἐν ἰπνῷ φρύγειν: ut sit Ancilla quæ in furno torret hordeum." [" J. Poll. 7, 181. 10, 109." Kall. Mss.] "Apud eund. Hes. legitur ET Κοδομία, expositum * ἰπνία, * φρυκτία, ἀλετρία." [* " Κοδομεία, J. Poll. 1, 246." Kall. Mss.]

A "cem. ET Κοδομεῖον, τὸ, Instrumentum quo ad frigendum hordeum utebantur, teste eod. Pol-"

"ΚΟΘΟΡΝΟΣ, ὁ," [" Ionice Κότορνος, in Codd. B nonnullis Herod. 6, 125." Schw. Mss.] "Cothurnus: Calceamentum utroque pedi aptum, s. utrique sexui conveniens, et virili et muliebri, auctore Hes.: unde κόθορνον vocarunt Theramenem, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν * ἀμφοτερισμόν. Et in Proverbio, Cothurno versatilior, usurparunt itidem pro Homine qui utraque axilla gestare novit, ut aiunt. Ipse adeo Theramenes ap. Xen. 'Ελλ. 2, (3, 17.) p. 275. dicit, 'Αποκαλεῖ δὲ κόθορνόν με, ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἁρμόττειν: respondens ad hæc verba Critiæ, p. 273. 'Επεὶ δ' ᾔσθετο ἀντίπαλόν τι τῇ ὀλιγαρχίᾳ ξυνιστάμενον, πρῶτος αὖ ἡγεμὼν τῷ δήμῳ ἐπ' ἐκείνους ἐγένετο· ὅθεν δή που γὰρ καὶ κόθορνος ἐπικαλεῖται· καὶ γὰρ ὁ κόθορνος ἁρμόττειν μὲν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέροις δοκεῖ, ἀποβλέπει δ' ἐπ' ἀμφοτέρων." [" Ad Diod. S. 1, 570. ad Charit. 549. Valck. Anim. ad Ammon. 149. ad Herod. 496. Metaph., Wyttenb. Select. 402. Potter. Archæol. 1, 38. An Ion. κότορνος? Wessel. Diss. Herod. 116." Schæf. Mss. Aristoph. 'Εκκλ. 346.]

C "ΚΟΪ, Κοΐ, Vox, s. Imitatio vocis, porcellorum, ap. Aristoph. ap. quem ('A. 746.) et κοΐζειν dicuntur τὰ χοιρίδια, μιμητικῶς. Vide T. 4. c. 548." [" Jacobs. Anth. 12, 476. Valck. Adoniaz. p. 325. Anim. ad Ammon. 229." Schæf. Mss.]

"ΚΟΙΕΛΟΣ, Hes. teste dicitur τὸ ἐν τοῖς κυάμοις θηρίδιον, Bestiola, quæ fabis innascitur."

ΚΟΙΛΟΣ, Cavus, Concavus, Hesiod. Ἔργ. (1, 52.) Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, In ferula cava. Dicitur et de rebus, quæ alio modo cavæ sunt, Od. K. (92.) de navibus, ἔντοσθε λιμένος κοίλοιο δέδεντο Πλησίαι, In cavo portu, Il. Φ. (32.) κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας, Ad cavas naves, Ovid. Rates cavæ; Valer. Argon., volat immissis cava pinus habenis, pro Navi. Synes. autem κ. ναῦν dicit Cavum navis, Cavum recessum et ventrem navis, Epist. 32. Δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μὴ εἰς κ. ναῦν καταβαίη. Sic e Xen. κ. ναῦς pro D Ventre navis s. Concava parte, ('Ελλ. 1, 6, 13.) Τοὺς ἐπιβάτας ἐς κ. ναῦν μεταβιβάσας: 4. de vento impetuoso, Οὗτος ἄφνω προσπεσὼν, τὸ ἱστίον ἔμπαλιν ὤθησε, καὶ τὰ κυρτὰ κοῖλα πεποίηκεν, Quod curvum seu gibbosum in linteo erat, cavum reddidit: Valer. Argon. Cava lintea, pro Ita inflata vento, ut cavus quidam in eis recessus appareat. Diosc. de auricula muris, herba, 'Ανίησι καυλοὺς ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πλείονας ὑπερύθρους τὰ κάτωθεν καὶ κοίλους, Plin. Caulibus pluribus ab una radice, aliquatenus rubentibus, concavis ab imo. Et κοίλη φλὲψ ap. Medicos, quam Venam cavam Cic. dicit. Ruf. Ephes. scribit Omnes magnas venas solitas fuisse vocari κοίλας: Praxagoram vero κοίλην solum appellasse τὴν ἀπὸ ἥπατος ἐπὶ νεφροὺς πέμπουσαν τὰς ἀποφύσεις: alios vero καὶ τὴν ἄνω διὰ τῶν φρενῶν ἐπὶ καρδίαν τείνουσαν. Item κ. ἄργυρος, ap. Aristot. Œc. 2. Argentum in vasa redactum; ea enim cava plerumque sunt. Bud. ap. Plut. κ. ἀργύριον exp. Argentum cœlatum. Et τόποι κ., Loca cava, i. e. Cavos recessus habentia: ut Cavæ valles. Theophr. (H. Pl. 4, 14, 12.) de flatibus ar-

bores exurentibus, Πονοῦσι δὲ μάλιστα τῶν τόπων οἱ κοῖλοι καὶ οἱ αὐλῶνες καὶ ὅσοι περὶ τοὺς ποταμούς. Pro A quibus Plin. Hoc genere morbi convalles et apposita fluminibus laborant. At κ. λόχος ap. Hes., Equus durius. Τὸ κ. substantive etiam capitur, ut Lat. Cavum et Cavus, pro Cavitas s. Cavus recessus, Locus cavus. Aristot. de chamæleonte, Ὀφθαλμοὺς δ' ἔχει ἐν κοίλῳ τε κειμένους καὶ μεγάλους σφόδρα καὶ στρογγύλους, Plin. Oculi in recessu cavo, tenui discrimine prægrandes. Sic vero et Seneca, Cavos recessus luminum. Thuc. (7, 52.) Ἐν κοίλῳ λιμένος, In cavo recessu. Est et in orbe κοῖλον, Cavum, Virg. Æn. 4. etiam Convexum, tædet cœli convexa tueri. Et τὰ κ. τῆς γῆς, Cava terræ, Cavæ cavernæ, Virg. Sic etiam Cavum antrum, Cava specus. Item κοῖλον χειρὸς, ποδὸς, Cavitas manus et pedis, i. e. Vola; s. Cava manus, Cavus pes: Virg. cavis undam de flumine palmis Sustulit. Et Cavis manibus plaudere. J. Poll. Τὸ δὲ μεταξὺ θέναρος, καὶ ὑποθέναρος καὶ στήθους, κοῖλον χειρὸς ὀνομάζεται: quod et κοτύλη dicitur. Apollod. ap. Athen. (479.) Πᾶν δὲ τὸ κ., κοτύ- B λην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον. Et τὸ κ. τοῦ ποδὸς, Cavum pedis, Vola, quod Priscian. 5. Subtel interpr. teste Cam. Unde κοῖλον ποδὸς δεῖξαι ap. Hes. de iis, qui in fugam vertuntur. Oculus quoque suum κοῖλον habet, quod quidam esse putant τὸ κάτωθεν βλέφαρον, J. Poll.: Gorr. Id esse dicit τοῦ ἄνω βλεφάρου τὸ ἐπιπολῆς, Superioris palpebræ superficiem. SICUT Ὑπόκοιλον, Pars inferior, quæ ei respondet. [Rufus 24.] Alii τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν interpr. Cavitates, quæ sub oculis utraque nasi parte cernuntur, quæ tamen κανθοὶ melius dicerentur, Gorr. Ab hoc autem Κοῖλον EST Κοιλοιδιᾷν, cum in diuturnis hæmorrhoidibus et longis mulierum profluviis et sæpe inchoantibus ophthalmiis intumescit ipsum κοῖλον. " Κοιλοιδιᾷν, dicitur τὰ κοῖλα τῶν " ὀφθαλμῶν οἰδεῖν, inquit Suid. in testimonium af" ferens hoc Theocr. hemistichium, δηθὰ κοιλοιδιόων" τι. Sed ibi metrum aliam postulat scripturam, " nimirum κυλοιδιόωντι, prima correpta." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 13. Timæi Lex. 169. ibique C Ruhnk." Schæf. Mss.] Apud J. Poll. autem SCRIBITUR Κυλοιδιᾷν, at in VV. LL. κοιλιδιᾷν perperam. Κυλοιδιᾷν ap. Theocr. quoque reperitur 1, (37.) ὑπ' ἔρωτος Δηθὰ κυλοιδιόωντες, i. e. οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς, Schol. Item ap. Nicandr. ('A. 477.) ἀμφὶ δὲ μύλοις [μήλοις] Ἄνθεά τε βρυόεντα κυλοιδιόωντος ἐφίζει, ubi Schol. dicit esse τοὺς ὀφθαλμοὺς διοιδοῦντος, καὶ κοίλους ἔχοντος. Apud J. Poll. vero κυλοιδιῶν et ἐποφθαλμῶν accipitur etiam pro φθονῶν. " Κυλοιδιᾷν, ad verbum signif. οἰδεῖν τὰ " κύλα, h. e., ut Hes. exp., τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων " κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μῆλα, τὰ ὑπώπια, " Cavitates oculorum quæ palpebris subsunt. Quæ " et κυλάδες dicuntur, ut in Κυλλήνιος tradit Etym.: " Κυλάδες γὰρ, inquit, συνεσταλμένου τοῦ υ, τὰ ὑπὸ " τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη· ὅθεν καὶ τὸ ταῦτα οἰδεῖν, κυλοι" διᾷν καλοῦσι." [" Ad Charit. 723. Jacobs. Anth. 10, 167. Casaub. ad Sueton. Tiber. c. 7. ad Athen. 1, 31. Ruhnk. ad Timæi Lex. 169. Heringa Obs. 59." Schæf. Mss.] " Κοικύλλειν, Hes. esse dicit D " περιβλέπειν: quod κύλα dicantur τὰ ἐπάνω τῶν " ὀφθαλμῶν. Alii esse volunt τὸ περιστρέφεσθαι καὶ " διατρίβειν περιβλεπόμενον, nonnulli φθονεῖν. Suid. " exp. non solum περιβλέπῃ, sed etiam κακοτεχνεῖς, " in h. l., Τί αὖ σὺ κυρκανᾷς" [κυκανᾷς Br.] " καὶ " κοικύλλεις ἔχων;" [ex Aristoph. Θ. 852.] || Κοῖλα, Cava lateris, Ilia, κενεῶνες, Aristot. de Part. Anim. 9. Πρὸς τὰ κ. λέων ἀσθενὴς, Parte ilium leo infirmus est. AT Κοίλη, dicitur pro κοίλη ναῦς, ut supra dictum est, Cavum navis, Cavus recessus, Venter navis. Athen. Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα κατὰ μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ οἰκήματα ἦν. Κοῖλαι, Cistæ, Arcæ: Catull. Cavas cistas dicit. J. Poll. Εἰς ἃ δὲ κατετίθεντο τὰς ἐσθῆτας ταύτας, χηλοὶ μὲν καθ' Ὅμηρον, κοῖλαί τε καὶ κιβωτοὶ καὶ κίσται. [" Κοίλη, ἡ, sc. φάραγξ, Convallis, Philostr. p. 52. l. 2. c. 5. n. 5." Elberling. Mss. " Κοῖλος, Wakef. Alc. 918. Trach. 901. Phil. 226. Jacobs. Specim. p. 18. Anth. 8, 154. 10, 167. Heyn. Hom. 4, 328. Toup. Emendd. 2, 586. De mari, Jacobs. Anth. 6, 91. 7, 131. Kuhn. ad Paus. 91. ad Herod. 484. De navi, Jacobs. Anim. 316. Anth. 6, 92. Villois. ad Long. 135. Boiss. Philostr. 248. 520. Κοίλη ναῦς, ad Charit. 673. Harles. ad Theocr. 344. ad Lucian. 1, 490. Herod. 676. Toup. Opusc. 2, 122. Κοίλη, Cava manus, Jacobs. Anim. 133. Anth. 10, 99. Κοῖλον, Coray Theophr. 268. ad Charit. 673. Κοίλη Εὔβοια, Boiss. Philostr. 553. Τὰ κ. τῆς Εὐβοίας, ad Herod. 484. 625. Κοίλοιο δρυὸς, Jacobs. Anth. 7, 156. 8, 154. K. ἄργυρος, Toup. ad Longin. 369. Ὑποδήματα κ., Wessel. Add. ad Diod. S. 1, 367. K. ὀφθαλμοὶ, ad Timæi Lex. 169. Κοῖλα oculi, ibid. Heringa Obs. 59." Schæf. Mss.] " Κοῖλυ, " Hesychio τὸ καλόν: nisi potius scripsit τὸ κοῖλον." " Κοϊγὰ, Eid. sunt κοῖλα, Cava, Concava." [* " Κοιλοέντερον, Lex. Ms." Wakef. Mss.] " Κοιλοσυρία, s. " Κοίλη Συρία, Cava Syria: Pars Syriæ quæ et με" σοποταμία, quod sita est inter Euphratem et Tigrim " fluvios."

Ἄκοιλος, Qui cavus non est, In quo nihil cavum est, Cavitatis expers. Ἀμφίκοιλος, Utrimque Cavus. Suid. ait ἀμφίκοιλον vocari Lignum quoddam, e quo suspensa onera portari solent, dictum et ἀνάφορον. Additque scr. esse ἀμφίκυρτον. Ac certe baculus ille, e quo suspensas urnas aquarias portant nostrates ancillulæ, Parisini mei vocant Une courge, quibusdam in locis fit rectus, in aliis ἀμφίκυρτος, non ἀμφίκοιλος. [" Kuster. Aristoph. 64. Brunck. 2, 47." Schæf. Mss.] Ἀνάκοιλος, Cavus, Concavus, i. q. κοῖλος. Et ἀνάκοιλον in oculo i. q. κοῖλον. J. Poll. [* Ἀντίκοιλος, Polemo Physiogn. 2, 27. Οἱ μὴ ἔχοντες τὸ ἀ. τοῦ ποδός.] " Διάκοιλος, Cavus," [Diod. S. 17, 115.] " at Διακοίλη ὁδὸς, Nom. propr. Viæ cujusdam " prope Athenas, teste Herod." [6, 103. hodie legitur τῆς διὰ κοίλης καλεομένης ὁδοῦ.] Ἔγκοιλος, Introrsum cavus, Apollod. ap. Athen. (479.) de cotyla, Ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. At ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς γενόμενοι, Hippocr. Oculi, qui vehementer subsederunt, Cels.: Oculi cavati, Lucret. [* Ἐπίκοιλος, Hippocr. 279, 31. * Ἰσόκοιλος, Ejusdem cavitatis, Plut. 10, 234. αὐλός. * " Μεγαλόκοιλος, Herodian. Epimer. 113." Boiss. Mss. * Μεσόκοιλος, Polyb. 10, 10, 7. Diosc. 1, 10. Lucian. 2, 404. * Ὀρθόκοιλον, Hippiatr. p. 262. falsa lectio pro ὀρθόκωλον. * Πρόκοιλος, Synes. 253.] Ὑπόκοιλος, Aliquatenus cavus, Aliqua e parte cavus, In imo cavus. [Aristot.] At Ὑπόκοιλον, vide in Κοῖλον.

Κοιλότης, ἡ, Cavitas, Concavitas. Ut αἱ τῶν γνάθων κοιλότητες s. ὀλμίσκοι, Cavitates maxillarum, in quibus dentes infixi sunt: ἡ τοῦ ἰσχίου κ., Athen. [479.]

[* " Κοιλώδης, ad Timæi Lex. 273. Brunck. Phil. 937." Schæf. Mss. " Anna C. 12." Kall. Mss.]

[* Κοιλόω, Gl. Cavo, Diosc. 2, 199.] Κοίλωμα, τὸ, Cavum, Cavitas. || In oculo autem κοίλωμα dicitur Ulcus in cornea oculi tunica rotundum, et amplius latiusque botryo, sed minus profundum: nascitur autem circa irin. Gorr. [" Ad Diod. S. 1, 212." Schæf. Mss. Lucian. 2, 434. * Κοίλωσις, Jambl. Arithm. 172. * " Κοιλίωσις, Excavatio, Nicom. Harm. 9." Wakef. Mss.]

Κοιλαίνω, Cavo, Cavum s. Concavum reddo, Athen. (479.) de ludo, qui ἐγκοτύλη dicitur, ἐν ᾗ κοιλάναντες τὰς χεῖρας δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων, Cavatis manibus accipiunt. Metaph. ap. Lucian. de Narratione Hist. (55.) quam scribit λείως τε καὶ ὁμαλῶς procedere, ὥστε μὴ προέχειν μήτε κοιλαίνεσθαι. At κοιλαίνειν νόον Παφίῃ ap. Phocyl. exp. In cavo aliquo mentis recessu recipere, Cavum aliquem in mente ei facere, i. e. admittere et recipere: Μή ποτε κοιλήνῃς Παφίῃ νόον. Κοιλαίνειν ὀφθαλμὸν, Eruere oculum, βαθύνειν, ἐξορύττειν, σβεννύναι, J. Poll. [" Jacobs. Anth. 6, 91. 11, 155. 12, 50. 208. Κοιλασθεὶς, T. H. ad Plutum p. 204." Schæf. Mss. Theocr. 23, 43. Κεκοίλασμαι, Hippocr. 1, 50. * Κοιλαινώδης, i. q. κοῖλος, Hippocr. Loc. in Hom. c. 3. Schneidero susp. * Κοίλανσις, Eust. 120, 41. * Κοίλασμα, Mathem. Vett. 37. Schleusn. Lex. V. T. * " Κοιλασία, Hes. * Κοιλαντικὸς, Etym. M." Wakef. Mss. * Διακοιλαίνω, Buttm. Schol. Od. Δ. 438.] Ἐγκοιλαίνω, Incavo, Colum.; Cavo, Excavo.

[Theophr. H. Pl. 5, 2, 4. Herod. 2, 73. Ἐγκοιλασμένος, Chirurg. Vett. p. 109.] At Ἐγκοίλωσις, ἡ, in VV. LL. Excavatio, Seneca, est a v. Ἐγκοιλόω, signif. i. q. ἐγκοιλαίνω. [* Ἐκκοιλαίνω, Polyb. 10, 48, 7. * Ἐπικοιλαίνω, Theophyl. Epist. ap. Schn. Lex. * Συγκοιλαίνω, Balsamon ad Phot. Nomocan. p. 865. * Ὑποκοιλαίνω, Joseph. A. J. 3, 7, 6.]

Κοιλὰς, άδος, ἡ, Cava vallis, Convallis, κοῖλος τόπος, Theophr.: Herodian. 8, (1, 2.) Προύπεμψε σκοποὺς τοὺς ἐρευνήσοντας μή τινες ἔνεδραι ἐν κοιλάσιν ὀρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι εἶεν, In convallibus.

Κοιλὶς, ET Ἐπικοιλὶς, ἡ, Superior palpebra, τὸ ἄνωθεν βλέφαρον, J. Poll. Ἐπικοιλὶς, inquit Gorr., Cilium, ut Gaza interpr. Veteribus significat Extremum ambitum genæ superioris. " Ἐπικυλίδες, sicut " et κυλίδες, dicuntur Superiores palpebræ." [J. Poll. 2, 66. cf. Theoph. Protosp. 4, 18. * Ὑποκοιλὶς, Inferior palpebra, Aret. 3, 7.] || Κοιλὶς, δῆμος Ἀττικῆς, Hes.

[* Κοιλίσκος, Scalper excisorius, Chirurg. Vett. 94. 109. Cels. 8, 3. * Κοιλισκωτὸς, Paul. Ægin. 211, 34. vulgo * κυκλισκωτός. Vide Schn. Lex. et Suppl., et cf. Κυλίσκος, Κυκλίσκος.] Κοίλισκον, κοῖλον, Hes.

¶ Κοιλία, ἡ, Venter, Alvus, Hippocr. de morbis, qui imbres sequuntur, Πυρετοί τε μακροὶ καὶ κοιλίης ῥύσιες καὶ κυνάγχαι, Cels. Longæ febres, alvi dejectiones, angina. Idem Hippocr. Ὁκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κ. ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἀπογηράσκουσι ξηραίνονται· ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισιν ὑγραίνονται: i. e., eod. Celso interpr., Quibus juvenibus fluxit alvus, plerumque in senectute contrahitur: quibus in adolescentia fuit astricta, sæpe in senectute solvitur: λύειν κοιλίαν ap. Athen. Solvere s. Resolvere alvum: ap. Eund. ὑπάγειν τὰς κοιλίας, Subducere. Et contra ap. Eund. ἱστάνει κοιλίαν, Sistit alvum. Item κοιλίας ἐφεκτικὰ, Quæ inhibendi alvi vim habent. Apud Eund. κοιλία προπετὴς, item ἁδρὰ, σκληρά. Item τὸ στόμα τῆς κοιλίας, Os ventriculi, ap. Alex. Aphr. At μέγα στόμα κοιλίας ap. J. Poll. ἔνθα τῇ κοιλίᾳ συνάπτει ὁ στόμαχος. Tres autem κοιλίαι s. Ventres numerantur: superior, κεκρύφαλος, secunda ἐχῖνος, tertia ἀποκριτικὴ, ut Nicandri Schol. tradit. Aristot. de Part. Anim. 2, 3. K. ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω, Superior venter et inferior, s. imus, quam νείαιραν Homerus vocat, i. e. Alvus: ap. Eund. κ. μεγάλη, Venter major. Vide et de Part. Anim. 3, 14. Κοιλία, Venter, Aristoteli dicitur, inquit Gorr., Illa corporis cavitas, in quam cibus devoratur, et prima concoctio peragitur. Latius tamen patet hoc nomen, nec Receptaculum modo signif., sed Omnem etiam cavitatem in profundo positam, ut cerebri, cordis, jecinoris et reliquarum partium: id quod testatur Philotheus Comm. in Aphor. 15, 1. scribens, Κοιλίας λέγει τὴν σιτοδόχον καὶ πᾶσαν κοιλότητα ἐν βάθει κειμένην, οἷον ἐγκεφάλου, καρδίας, ἥπατος, καὶ τῶν ἄλλων. Sed cum de ventre inferiore tantum dicitur, articulo jungitur præp., ut annotant Gal. et Philotheus Aphor. 20, 6., id quod observare debent, qui vocis ὁμωνυμίαν reformidant: ut cum de omni cavitate loquimur, κοιλίαν: cum de ventre inferiore, τὴν κοιλίαν, vel τὴν κάτω κ. cum adjectione dicamus. Erotian. annotavit τὴν κοιλίαν ab Hippocr. dici πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὸ διάφραγμα εὐρυχωρίαν, et interdum Thoracis internum spatium et ventrem ipsum, et ulcerum cavitatem. Hæc ille. Aristot. H. A. 1. K. τρεῖς ἔχει καρδία. || Κοιλίας accipi etiam pro Omasis tradunt VV. LL. ap. Aristoph. Πλ. (1168.) πλῦνέ γε Αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας. In Polyb. autem (7, 15, 8.) Φάραγγος ὑποκειμένης, εἰς ἣν ῥιπτεῖσθαι συνέβαινε τοὺς ἐκ τῆς πόλεως νεκροὺς, καὶ τὰς τῶν ἵππων καὶ τὰς τῶν ὑποζυγίων τῶν ἀποθνησκόντων κοιλίας, accipi volunt pro Cadaveribus. || Κοιλία, ὀχετὸς, ἐν Κυρήνῃ, Canalis, per quem aqua ducitur, καὶ τὸ ἐκ ξύλων οἴκημα, Hes. [" Kuster. Aristoph. 106. Schol. Il. 22. p. 38. Valck. Callim. 241. Wakef. S. Cr. 2, 73. Κοιλίαι, Viscera, T. H. ad Plutum p. 456. Κατὰ κοιλίας ποιεῖν, Phryn. Ecl. 136. Thom. M. 504." Schæf. Mss. Herod. 2, 40. Hippocr. Coac. c. 20. Aret. 3, 8.]

Κοιλιοδαίμων, Cui venter Deus est, Athen. (97.) Γάστρων καὶ κοιλιόδαιμον ἄνθρωπε, Qui in gula et ventre summum bonum ponit, Bud.: [100. " Toup. Opusc. 1, 530." Schæf. Mss. " Eust. Il. 304, 39. Dæmon ventris, Clem. Alex. 174." Wakef. Mss.] Κοιλιόδουλος, Ventris servus, Ventri deditus. [" Jo. Climac. 202." Boiss. Mss. * " Κοιλιολάτρης, Pallad. V. Chrys. 116." Kall. Mss.] Κοιλιολυσία, Ventris solutio s. resolutio, Cels. Cic. ad Att. [10, 13. Anecd. Bekkeri 323. in Ἀβυρτάκη. * Κοιλιολυτικὸς, Geopon. 10, 51. * " Κοιλιομανία, Jo. Climac. 347." Boiss. Mss.] Κοιλιοπώλης, Qui ventres s. omasa vendit, Aristoph. [Ἱππ. 200. * " Κοιλιοστρόφος, Schol. Nicandri Ἀ. 596. * Κοιλιοφορέω, Epiphan. 2, 297." Wakef. Mss. * " Κοιλιούχιον, Valck. Adoniaz. p. 333." Schæf. Mss. Theophr. Char. 18, 1.]

[* Ἀκοίλιος, ὁ, ἡ, Hippocr. 1, 369. Lind., Galen. 1, 443. Bas.] Δυσκοίλιος, Cui alvus est astrictior, Cæl. 6, 22.; Alvo incommodus. Contr. τῷ εὐκοίλιος. [Plut. 6, 518.] Ἐγκοίλιος, Qui in ventre est. Et τὰ ἐγκοίλια, Intestina, Interanea. J. Poll. 2. Ἐνιδρυμένα ταῖς πλευραῖς σπλάγχνα, ἐγκοίλια καλεῖται. || Ἐγκοίλια, Navium costæ, Ligna transversaria in ipsa navi κοίλῃ, Theophr. H. Pl. 4, (2, 8.) de spina nigra, Ἡ δὲ μέλαινα ἰσχυροτέρα τε καὶ ἄσηπτος· διὸ καὶ ἐν ταῖς ναυπηγίαις χρῶνται πρὸς τὰ ἐγκοίλια αὐτῇ: Plin. 13, 10. Nec minus spina celebratur in ead. gente duntaxat, nigra; quoniam incorrupta etiam in aquis durat, ob id utilissima navium costis. Athen. (206.) de nave Hieronis, Γόμφους τε καὶ ἐγκοίλια καὶ σταμίνας, καὶ τὴν εἰς τὴν ἄλλην χρείαν ὕλην. Hoc ἐγκοίλιον Aristoph. ἐντερωνίδα appellat. J. Poll. Ἐντερωνίδα δὲ, τὰ καλούμενα ἐγκοίλια τῶν νεῶν, Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν. [Diod. S. 1, 35. Strabo 15. p. 27. Sieb.] Εὐκοίλιος, Bonam alvum faciens, Cato. Εὐκοίλια Medici vocant, Quæ modice alvum solvunt, plus tamen quam natura sua sponte faceret. Diosc. de beta, Τὸ μὲν λευκὸν, εὐκοίλιον· τὸ δὲ μέλαν, σταλτικώτερον κοιλίας: Plin. Candida beta solvitur alvus modice, nigra inhibetur. De qua Athen. (371.) Εὐκοιλιώτερον δὲ τὸ λευκὸν, τὸ δὲ μέλαν, οὐρητικώτερον. Diosc. 1, 134. de cerasis, Αὐτὰ μὲν χλωρὰ λαμβανόμενα, εὐκοίλια τυγχάνει, ξηρὰ δὲ ἵστησι κοιλίαν: c. 3. de oleo, Εὐκοίλιον καὶ μαλακτικόν. Athen. 8. Εὐανάδοτος, εὐκοίλιος. [Alex. Trall. 9. p. 163.] " Μεγαλο- " κοίλιος, Qui magno s. amplo est ventre." [Schol. Lucian. Bacch. 2.] " Μικροκοίλιος, Qui parvo ventre " est." Μονοκοίλιος, Unicum ventrem habens. CONTRA Πολυκοίλιος, Qui multos habet ventres. In VV. LL. scribitur Μονόκοιλος, quod ex Aristot. citatur: [H. A. 1, 775. * Νευροκοίλιος, Hippocr. 410, 10. Vide Schn. Lex. Suppl. * Ὁμοκοίλιος, Jo. Chrys.] Προκοίλιος, Versus dicitur, in cujus medio syllaba redundat, sicut contra λαγαρὸς, In quo brevis pro longa ponitur. At μακροκέφαλος, In quo prima syllaba abundat, μακροσκελὴς, In quo ultima. Προκοιλίου autem exemplum est initio Iliad. Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. [" Heyn. Hom. 5, 249." Schæf. Mss.: Gl. Ventrosus.] Σκληροκοίλιος, Qui duro ventre s. dura alvo est, κοιλίαν σκληρὰν ἔχων, Theopomp. ap. Athen.: Diosc. 5, 27. Πρὸς κοιλίας ὑπαγωγὴν, καὶ ἐμπύοις, σκληροκοιλίοις. [* Στενοκοίλιος, Ælianus Porphyrii ad Ptolem. Harm. 217.] Ὑγροκοίλιος, Qui humida s. fluida alvo est. * Ὑποκοίλιον, Gl. Submen, Subventrile, Abdomen: ὑ. προβάτου· Subvellamen. * Ψυχροκοίλιος, Procl. Paraphr. 214.]

Κοιλιακὸς, Cui excrementa lævia, humentia et semicocta, alvo continenter fluida redduntur, aliquanto postquam assumta fuerint tempore, Gorr. Cœliacos et alvinos vocat Plin., qui eo morbo, qui et ipse κ. πάθος dicitur, et κ. νόσος, vel διάθεσις, aut δυσκρασία, laborant. Scrib. Largus Cœliacos esse dicit, qui subito et multa dejiciunt. [Cels. 4, 12. " Heyn. Hom. 5, 248." Schæf. Mss.] Κοιλιώδης, Ventrosus, Ventris speciem gerens.

[* Κοιλίδιον, Ventriculus, Strabo 14. p. 992. Κοιλ. * ἐκξεστὸν, Gl. Aqualiculum.]

[* " Κοιλιάζω, Koen. ad Greg. Cor. 151." Schæf. Mss. * Ἀνακοιλιασμὸς, Cœl. Aurel. Chronic. 2, 16. p. 426. Schneidero susp. * Ἐκκοιλίζω, Mithæcus

Athenæi 325.: Koen. tamen corrigit * Ἐκκοιλιάζω.] „ Ἐκκοιλιστὸς, Ventrosus, Crassus, VV. LL. Sed „ viderint. At pro ἐκκοιλιστοὶ, qui Hesychio sunt „ στέφανοι μεγάλοι, ἁδροὶ, Eust. habet ἐκκυλίσιοι: „ scr. itaque * ἐκκυλιστοί."

ΚΟΙΜΑΟΜΑΙ, Dormio, vel, ut alii volunt, proprie, Cubo dormiendi gratia, Reclino me ad capiendum somnum, ἀναπίπτω, καὶ ὡς εἰς ὕπνον ἀνακλίνομαι, Eust., cum alibi, tum in Il. H. (482.) Κοιμήσαντ' ἄρ ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Sic autem et verbum καθεύδειν ab eod. poëta sumi tradit. Talis est hic versus Od. Π. (481.) Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Ideo autem pro ὑπνοῦν, Dormire, accipi non vult Eust., quod subjungatur καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Hes. quoque κοιμηθέντι exp. κατακλιθέντι, addens οὐ πάντως ὑπνώσαντι. In quo certe lubenter illis assentior, existimans κοιμᾶσθαι in hujusmodi ll. reddi posse, Dare se somno, Cic.; Dare corpus somno, Ovid. Nisi quis malit, Componere se ad somnum, aut etiam Cubare, uno verbo. At ubi κοιμᾶσθαι nec cum illa, nec cum alia hujusmodi adjectione ponitur, tum vero sunt qui illud non aliter quam verbo Dormire reddant, Obdormire, ap. eund. poëtam: Il. A. (476.) Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός: (610.) Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. Sed non video, quid obstet, quominus et in his ll. aliisque similibus τῷ κοιμᾶσθαι alteram illam signif. demus: verbi gratia, in posteriore illo versu, Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ' κ. τ. λ. Ubi antea cubabat, cum eum dulcis somnus invaderet. Ut autem κοιμάομαι pro Cubo, SIC Κοιμάω, pro Cubare facio, In cubili colloco, alicubi accipitur. Ab eod. Hom. jungitur κοιμήσατο cum accus. ὕπνον. Il. Λ. 241. Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, Dormivit ferreum somnum, Obdormivit, Dormire cœpit, Dedit se somno. Huc autem pertinet Catull. Nox est perpetua una dormienda. Sed et pro Mori positum fuisse Κοιμᾶσθαι, dicetur paulo post. In prosa quoque modo hanc, modo illam signif. habere videtur; nam in Athen. 10. Κοιμᾶσθαι δ' ἔθος εἶχεν ἐπὶ λεοντῆς μόνης, est potius Cubare; at (434.) Ἔπινε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος πλεῖστον, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς μέθης συνεχῶς κοιμᾶσθαι δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας, est potius Dormire: licet alioqui hoc incredibile videri possit, alicui duobus diebus et totidem noctibus ad edormiscendam crapulam opus esse. Cic. ap. Plat. κοιμᾶσθαι νύκτωρ Pernoctare vertit, Lex. Cic. 41. || Κοιμᾶσθαι, Mori: unde κεκοιμημένοι ap. Dionys. Areop. Mortui. Sic autem ante eum usi sunt hoc verbo Evangelistæ; itemque Paulus. Huc pertinet illud Hom. modo citatum, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. Vide Κοίμησις, Κοιμητήριον. || Κοιμάομαι, omissis longis derivationis ambagibus, quas Etym. affert, vel a poëtico v. Κείω, Dormio, vel a Κεῖμαι, Jaceo, deduci posse existimo. Nec vero novam nomini κοίτη derivationem quærendam esse censeo; quippe quod a v. Κοιμῶμαι derivari existimem, ut nimirum κοίτη dicatur quasi κοίμη. || Κοιμάω, s. Dormire facio, potius Cubare facio, In lecto colloco: quibus modis Bud. verbum hoc interpr. Od. Γ. (397.) Τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, Δ. (336.) Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς. Metaph., ut Lat. Sopio: unde dicitur κοιμῆσαι ἀνέμους, ὀδύνας. Ceterum κοιμῆσαι sunt qui velint pro κοιμίσαι s. κοιμίσσαι scribi, mutato Æolice ι in η: unde et Il. M. (281.) in Κοιμήσας δ' ἀνέμους, κ. τ. λ. pro κοιμήσας scribi etiam κοιμίσσας admonet Eust., sed invenitur ap. Æsch. et Soph. verbum κοιμᾷν, e quo est illud κοιμῆσαι: dicit enim ille, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ, Pr. [S. c. Th. 3.] ni fallor, hic autem, Κοιμῶ τόδ' ἕλκος. Est autem h. l. in Philoct. (650.) p. 407. ubi Schol. exp. κατακοιμίζω et πραΰνω. Sed hoc posteriori verbo πραΰνω exponere non satis convenit, cum subjungatur a Soph., ὥστε πραΰνειν πάνυ: totus enim locus ita habet, Φύλλον τί μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ Κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ, ubi fortasse non male metaph. itidem reddetur Sopio. Nisi quis malit Mulceo: quod de vulnere etiam dixit Ovid. Ceterum quia κοιμῶ est κοιμᾶσθαι ποιῶ, ideoque dictum fuisse videtur prius κοιμῶμαι, priorem etiam locum huic dedi. [„ Ionice κοιμέομαι, Herod. 2, 95." Schw. Mss. „ Valck. Oratt. 342. Jacobs. Anth. 6, 70. 8, 155. 379. 9, 155. 209. 11, 61. 12, 9. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 89. Heyn. Hom. 5, 392. 6, 162. 322. 576. 7, 232. ad Anton. Lib. 204. Verb., Brunck. ad Hipp. 565. 1398. Valck. p. 314. Pierson. Veris. 81. Od. M. 372. ad Callim. 1, 166. Alciphr. 176. De concubitu, Markl. Suppl. 796. Act., med., Kuster. V. M. 12." Schæf. Mss.] Κοίμημα, Dormitio. A Soph. κοιμήματα positum fuit pro συγκοιμήματα, in Ant. (864.) p. 239. κοιμήματ' αὐτογένητ', Schol. συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς. Κοίμησις, Dormitio, Jo. 11, 13. Ἐκεῖνοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς κ. τοῦ ὕπνου λέγει, Intellexerant de dormitione somni, quod dixerat Christus, Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν: postea vero pro Λάζαρος κεκοίμηται, dicit ἀπέθανε. || Mors, Obitus, e Can. 23. Conc. Antioch. Μετὰ κοίμησιν τοῦ ἀναπαυσαμένου. [„ Ad Timæi Lex. 145." Schæf. Mss. Sirach. 18, 10. 46, 22. 48, 14. * „ Κοιμητικὸς, unde * Κοιμητικῶς, Etym. M. * Κοιμητήριος, Idem p. 550." Wakef. Mss.] Κοιμητήριον, q. d. Dormitorium, Locus in quo dormitur, Dosiadas ap. Athen. (143.) scribit τὰς συσσιτίας ap. Cretam habere duos οἴκους, quorum unum vocari ἀνδρεῖον: alterum in quem dormitum dimittunt hospites, κοιμητήριον. || Item κ. ab ea verbi κοιμῶμαι signif., qua pro Morior accipitur, quidam et pro Loco, in quo humata jacent mortuorum corpora, acceperunt; retinuitque vocem hanc in ista signif. lingua Gallica, vocans Cemetière, sed perperam pronuntiante vulgo Cimetière. [* „ Κοίμητρον, Lectus, Stratum, Symm. Jud. 4, 18. Scharfenbergio ad h. l. suspectum est vocab. κοίμητρον, omnibus Lexicographis ignotum, et suspicatur fortasse leg. esse ἐν κοιμητηρίῳ." Schleusn. Lex. V. T. * Κοιμήτωρ, Greg. Naz. 2, 222. * „ Κοιμήθρα, Locus quietis, Suid. 2, 92." Wakef. Mss.] Ἀκοίμητος, Non sopitus, dormiens, Pervigil, Irrequietus, Greg. Naz. Καὶ τούτων ἔτι φοβερώτερον, ὃ τῷ ἀκοιμήτῳ σκώληκι συντέτακται, ubi respicit ad dictum illud, Vermis eorum non moritur. [Æsch. Pr. 138. * „ Κακοκοίμητος, Heyn. Hom. 8, 39." Schæf. Mss. Hesych. 275. * „ Μακρόκοιμητος, Const. Manass. Chron. p. 56." Boiss. Mss. * Πολυκοίμητος, Schol. Æsch. Pr. 139.]

Ἀνακοιμάομαι, Dormio, Cubo: pro simplici κοιμῶμαι, Bud. afferens e Xen. (K. Π. 2, 4, 18.) Ἐπεὶ δὲ ἀνεκοιμήθησαν [ἀπεκ.] ὅσον ἐδόκει μέτριον εἶναι. Sic autem et comp. ἀποκοιμᾶσθαι utitur. Ἀποκοιμάομαι, Seorsum dormio, Secubo, Seorsum cubo, Plato de LL. 6. (p. 272.) Ὁ δὲ ἀποσυσσιτήσας, κἂν ἡντιναοῦν ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθεὶς, μὴ τῶν ἀρχόντων ταξάντων, ἢ κ. τ. λ. Sic capitur ἀπὸ et in ἀποκοιτῶ. || Pro simplici κοιμῶμαι, Dormio, aliquoties ap. Xen. K. Π. 2, (4, 17.) Ἀλλὰ νῦν ἐᾶσαι χρὴ τοὺς ἄνδρας τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι. Ibid. Ἐπειδὰν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον. [„ Cattier. Gazoph. 68. Porson. Or. 581. Brunck. Aristoph. 2, 201. Dionys. H. 1, 588. ad Herod. 655." Schæf. Mss.] Ἐγκοιμάομαι, Indormio, Dormio super, Incubo, Strabo, Καὶ ἐγκοιμώμενοι δέρματι. Pro eod. dicitur et ἐπικοιμῶμαι. [„ Wessel. ad Diod. S. 1, 29. 63. ad Herod. 358. 683. * Ἐγκοίμησις, Toup. Opusc. 1, 70. Jacobs. Anth. 10, 69." Schæf. Mss. „ Diod. S. 1, 63. Clem. Alex. 216. * Ἐγκοίμητρον, Lectus, Schol. Od. Ξ. 51." Wakef. Mss. Ammon. v. Χλαῖνα. Ἐγκοίμητρον, * Ἐγκοίμηθρον, Gl. Dormitorium. * Ἐγκοιμητὴρ, * Ἐγκοιμήτωρ, J. Poll. 10, 123. * Ἐγκοιμητήριος, 6, 11. ψίαθος.] Ἐκκοιμάομαι, Somno excitor: ut ἐκκοιμηθεὶς ap. Plat. (de LL. 1. p. 52.) exp. Somno excitatus, Qui edormivit. Sed Edormio pro Somno excitor, suspectum est. Ἐπικοιμάομαι, Indormio, Incubo: ut ἐγκοιμῶμαι, de quo dictum modo fuit. Sed in VV. LL. ἐπικοιμώμενα ex 1 Esdra (5, 72.) affertur pro Insidiantia; verum scriptura illa merito suspecta ibi fuerit. [Schleusner. Lex. V. T. Ἐπικεκοιμημένος, Somno captus, Negligens, Polyb. 2, 13, 4. * Ἐπικοίμησις, Hippocr. 805. al. ἐπίκνησις.] Κατακοιμά-

ομαι, Obdormisco, Obdormio, simpl. Dormio, Herod. (1, 31.) de Cleobi et Bitone, Μετὰ ταύτην δὲ τὴν εὐχὴν, ὡς ἔθυσάν τε καὶ εὐωχήθησαν, κατακοιμηθέντες ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ οἱ νεηνίαι, οὐκέτι ἀνέστησαν: quam historiam Cic. his verbis narrat, hinc, ut credibile est, sumens, Post epulatos cum matre adolescentes somno se dedisse, mane inventos fuisse mortuos. || Κατακοιμῶ, Sopio, Consopio: unde pass. Κατακοιμῶμαι, Sopior, Consopior: Πυρὸς ἤδη κατακεκοιμημένου, Consopito igne, i. e. Extincto, Bud. e Plut. [" Cas. et Schw. ad Athen. 192. Κατακοιμάω τὴν φυλακὴν, Tempus vigiliarum dormiendo consumo, Herod. 9, 93. bis consentientibus libris omnibus, ubi quidem pro κατακοιμησ. viri docti κατακοιμισ. corrigunt. Vide Κατακοιμίζω." Schw. Mss. " Ad Charit. 750. Abresch. Æsch. 2, 103. Brunck. ad Hipp. 565. 1398. Œd. T. 1222. ad Callim. 1, 167." Schæf. Mss. * Κατακοιμητὴς, Gl. Cubicularius: leg. κατακοιμιστής.] Κατακοιμητικὸς, q. d. Sopitivus, s. Soporativus, Aptus ad inducendum somnum. Peculiariter autem κατακοιμητικὸν appellabatur Id epithalamium, quod vesperi canebatur ad mediam usque noctem, sicut Matutinum, διεγερτικὸν, vel ὄρθριον vocabatur, Schol. Theocr. Ad κατακοιμητικὸν pertinet Virg. Sparge, marite, nuces; tibi deserit Hesperus Œtam: itidemque Catull. Nimirum Œtæos ostendit noctifer ignes. [" Toup. Opusc. 1, 510." Schæf. Mss. * Ἐγκατακοιμῶμαι, Dionys. H. de Comp. VV. 146. " Dormio in templo, Herod. 8, 134." Schw. Mss.] Ἐπικατακοιμάομαι, Indormio, VV. LL. [" Ad Herod. 358." Schæf. Mss. * Συγκατακοιμάω, Joseph. A. J. 12, 4, 4.] Παρακοιμάομαι, Juxta dormio, cubo, Accubo. At in VV. LL. redditur Excubo. [Athen. 189. " Παρακοιμώμενος, Epigr. adesp. 596." Schæf. Mss. * Παρακοίμημα, Schol. Soph. Aut. 661.] Παρακοίμησις, Accubatio, [Gl. Excubitum.] Παρακοιμήτης, Qui accubat. At in VV. LL. redduntur et Excubiæ et Excubitor. [Παρακοιμητὴς, Gl. Excubitor. * " Προκοιμάομαι, Ammon. Monach. 106. Combef." Boiss. Mss. Clem. Alex. Strom. 452, 10. 15.] Συγκοιμάομαι, Condormio, Simul dormio, cubo, Concumbo, Coëo: συγκοιμᾶσθαι, συνελθεῖν, Hes. [Eur. Phœn. 53.] Συγκοίμημα, Concubitus, Eur. [Andr. 1273. " Conjux, Valck. Phœn. p. 506." Schæf. Mss.] Συγκοίμησις, Plato pro eod. [* Συγκοιμητὴς, Gl. Concubitor, Hes.]

¶ Κοιμίζω, Dormire facio, Somnum induco, Sopio, Consopio. Dosiadas ap. Athen. accipere videtur pro Dormitum dimitto, Horat. Dormitum dimittitur, (143.) Εἰσὶ δὲ πανταχοῦ κατὰ τὴν Κρήτην οἶκοι δύο ταῖς συσσιτίαις, ὧν τὸν μὲν καλοῦσιν ἀνδρεῖον, τὸν δ' ἄλλον, ἐν ᾧ τοὺς ξένους κοιμίζουσι, κοιμητήριον προσαγορεύουσι. Apud Soph. est Soporem mortis inducere, Aj. (831.) p. 50. meæ Ed. καλῶ θ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι. Huc autem pertinet Hom. l. c. κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. [" Jacobs. Anth. 1, 47. 70. 9, 154. 209. 11, 61. Posidipp. 9. et Jacobs., Bianor 10. Boiss. Philostr. 597. Heyn. Hom. 6, 322. 576. 7, 232. Steinbr. Mus. Tur. 1, 193. Toup. Opusc. 1, 152. ad Il. M. 281. Od. M. 372. ad Callim. 1, 166. Heyn. ad Apollod. 205. ad Anton. Lib. 204. Verh., Brunck. ad Hipp. 565. 1398. Valck. p. 314. De morte, Heyn. Hom. 6, 162. Grammat., 5, 724. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 219." Schæf. Mss. * " Κοίμισμα, Hes. v. Κῶμα." Wakef. Mss. * " Κοιμισμὸς, Bekk. Anecd. 756." Boiss. Mss.] " Κοιμιστὴς, Sopitor, Epigr." [" Asclepiad. 9. * Κοιμιστικὸς, Heyn. Hom. 4, 529. * Ἀκοίμιστος, Diod. S. 2, 616." Schæf. Mss. * Ἀποκοιμίζω, Alciphr. 1, 3. Epist. Socr. 1. * Ἐγκοιμίζω, Anal. 2, 401. * Ἐπικοιμίζω, Nonn. D. 4, 307.] Κατακοιμίζω, i. q. simplex κοιμίζω. In VV. LL. exp. etiam Compono aliquem ad somnum capiendum, Ministro in thalamo. Sed in iis LL., quæ omnium prima edita fuerunt, additur etiam Sum cubicularius. Cujus expositionis occasionem præbuisse puto verbale NOM. Κατακοιμιστὴς, quod a Plut. (6, 662.) pro Cubiculario poni testatur Bud. At Κατακοιμάζω et Κατακοιμαστὴς, quæ in VV. LL. habentur, mendosa esse puto. [" Κατακοιμίζω, Mœr. 102. et n., Brunck. ad Hipp.

A 565. 1398. Œd. T. 1222. ad Callim. 1, 167. ad Herod. 683. 734. Ind. Xen. Mem. Abresch. Æsch. 2, 103. * Κατακοιμιστὴς, ad Diod. S. 1, 456. ad Mœr. 103." Schæf. Mss.] " Κακοιμιστὴς, Cubicularius, " VV. LL. perperam pro κατακ." [" Κατακοιμίζω, Dormire facio, jubeo, Herod. 8, 134. Ξεῖνόν τινα πείσας κατεκοίμισε ἐς Ἀμφιάραον: ubi quidem alii κατεκοίμησε. Item Dormiendo consumo tempus, Xen. Mem. 2, 1, (30.) Τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσι. Ælian. H. A. 1, 15. et 3, 13. Κατακοιμίσαι τὴν φυλακήν. Cf. Κατακοιμάω." Schw. Mss. Phryn. Bekkeri p. 46. τὸν λύχνον. " Sopio, Andr. Cret. 65. Clem. Alex. 168." Elberling. Mss. * Προκατακοιμίζω, Clem. Alex. Pæd. 181, 23. * Μετακοιμίζω, Æsch. Choëph. 1075. * Παρακοιμίζω, Schol. Apoll. Rh. 3, 62. Amphiloch. 89. * Παρακοιμιστὴς, Paul. Alex. M. 4. * Προσκοιμίζομαι, Xen. Ἑλλ. 5, 1, 16. * Συγκοιμίζω, Aristoph. Ὀρν. 1734.]

" Κοιμάστριος, Hesychio κοιτὼν, Cubile."

" ΚΕΜΑΣ, ἄδος, ἡ, Hinnulus cervi, vel Caprea, B " Dama: Hes. enim teste κεμὰς est νεβρὸς ἐλάφου, " vel, ut alii volunt, δορκάς. Il. K. (361.) Ἢ κεμάδ' " ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον. Athen. l. 5. fin. ex Herodico " Babyl. τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος." [Anal. 2, 65. 119.] " Sunt qui dictam existiment quasi κοιμάδα, " utpote κοιμωμένην ἔτι ἐν τῷ σπηλαίῳ, nec audentem " se committere sylvis. Apud Hes. et gemino μ." [Eur. Iph. T. 176. Ælian. H. A. 14, 14. Κεμμὰς, Quint. Sm. 1, 587. 6, 140. " Ruhnk. ad H. in Cer. 386. Ep. Cr. 145. Κεμὰς, Toup. Opusc. 2, 58. Heyn. Hom. 6, 76. Thom. M. 201. Markl. Iph. p. 249. Jacobs. Anth. 8, 320. 9, 151. 11, 99." Schæf. Mss. * " Κεμαδοσσόος, Nonn. D. p. 97. (782.)" Boiss. Mss.] " Κεμφὰς, Hesychio est ἔλαφος, " Cerva."

ΚΟΙΤΗ, ἡ, Cubile, Lectus, Od. Ξ. (455.) οἱ δ' ἐπὶ κοίτην [κοῖτον] Σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο, Nicænetus ap. Athen. (673.) Ἀρκεῖ μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλευροῖσι χαμεύνα, Xen. K. Π. 2, (3, 1.) Καὶ εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθὰ τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον: C 7, (5, 20.) Οὐδαμοῦ ἄνθρωποι εὐχειρωτότεροί εἰσιν, ἢ ἐν σίτοις καὶ ποτοῖς, καὶ λουτρῷ καὶ κοίτῃ καὶ ὕπνῳ. Apud Eund. (Ἀπ. 2, 3, 16.) Κοίτῃ μαλακῇ τιμῆσαι. Eust. vult κοίτην esse etiam τὴν ἀνάκλισιν, δι' ἧς ὕπνος περιγίνεται: quo fortasse modo in illo priore l. Xen. accipere aliquis malit. || Cubile ferarum, Lustrum ferarum, VV. LL. Invenitur autem κοιταῖον hac in signif. non semel ap. Plut. || Κοίτην sunt qui Concubitum exp. ad Rom. 9, 10. Ἀλλὰ καὶ Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, Erasm. Cubile, dicens eum verecunde dixisse Cubile habens pro Quæ conceperat. Alii autem malunt κοίτην ibi accipi pro Semine, ex Hebr. idiotismo: qui a consequenti שכבה Semen vocant, a v. שכב, quod Cubare significat. Sic enim ab LXX. Levit. 18, (20.) et 20, (15.) item Num. 5, (20.) virum dici κοίτην vel κοιτασίαν διδόναι, pro eo, quod תת שכבתו Hebr. ac proinde a Paulo ratione simili dici mulierem κοίτην ἔχειν, quando semen retinuit: quod uno concipiendi verbo optime ac pæne ad verbum exprimitur. A D Greg. accipitur pro Concubitu, Μὴ κώμοις καὶ μέθαις μαλακισθῶμεν, οἷς κοίτας καὶ ἀσελγείας οἶδα συνεζευγμένας. Ab Hes. autem κοῖται plur. exp. γυναικῶν ἐπιθυμίαι. || Κοίτη, inquit Bud., Alveus fluminis in Pand. Gr. sæpe. || Item κίστη, vide Κοιτίς. De formatione autem dixi in Κοιμῶμαι. [" Wakef. Ion. 156. Jacobs. Anim. 289. 295. Diod. S. 2, 424. Musgr. Hec. 1084. Steinbr. Mus. Tur. 1, 327. Ammon. 145. Græv. Lectt. Hes. 605. ad Herod. 518. Cista, Plut. 5, 30. Hutt. Alveus fluminis, Diod. S. 1, 132. 2, 641. Cubile feræ, Munck. ad Anton. Lib. 59. Verh., Valck. Phœn. p. 689. Thalamus, Musgr. Hipp. 749. Concubitus, Græv. Lectt. Hes. 644." Schæf. Mss. " Κοῖται, Partes murorum urbis, ubi vigilias milites agebant: eo quod interdum, munere in alios paululum translato, ibi dormiebant, Æneas Comm. Poliorc. c. 10." Seager. Mss.]

Κοῖτος, ὁ, i. q. κοίτη. [" Herod. 1, 9. nisi ibi πάρεσται ἐς κοῖτον proprie sonat Ad cubandum, Cubitum aderit: quemadmodum κοῖτον ἐποιέετο, 7, 17.

Cubitum ivit."'Schw. Mss.] Item pro Dormitio s. ἀνάκλισις, δι' ἧς ὕπνος περιγίνεται, Eust. Od. Γ. (333.) Ὄφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι Σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα. Sic B. (358.) εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδηται. Affertur autem et κοῖτον ποιεῖσθαι ex Herod. pro Dormire. Κοῖτος, inquit Hes., ὁ ἐν τῇ κοίτῃ ὕπνος: et addit, καὶ θηλυκῶς ἡ κοίτη. Idem κοῖτον ἰαύει exp. εἰς τὴν κοίτην ἐγκοιμᾶται. [Κοῖτος· κοίμημα, Phot. * " Κῶθος, τὸ κοίμημα, Zonar." Dahler. Mss. Forsan leg. κοῖτος.] || Κοῖτοι, Pisciculi quidam fluviatiles, sub saxis quiescentes, Aristot. H. A. 4. [" Longus p. 8. Vill." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 574. Stabulum, Arat. D. 384. * Κοιτοπετής, Artem. 2, 69. θηρίον. * " Κοιτοφθορέω, D. W. ad Plut. Mor. 1, 16." Schæf. Mss.]

Ἀγλαόκοιτος, ὁ, ἡ, Splendido lecto instructus, πάνυ τίμιος, Suid. Ἄκοιτος, Cubili carens, Cubile non habens: ἄκοιτον mel Plinio 11, 15. Quod est sine retrimento sedimentove, quod hodie quoque rustici Lectum Stratumve ac Cubile in vino appellant: ut scribit Hermol. Barbarus. [" Jacobs. Anth. 12, 64." Schæf. Mss.] " Ἀκοιτέω, vide Ἀκοστέω." Ἀκοίτης, pro ὁμοκοίτης, Unum et idem cubile habens, Maritus, Od. E. (120.) ἤν [ἥ] τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην, Epigr. Τίς κέν με τλήθυμος ἕλοι δύστηνον ἀκοίτης; [" Ad Od. K. 7. Conf. c. οἰκέτης, Jacobs. Anth. 11, 279. Ποιεῖσθαι ἀκοίτην, Kuster. V. M. 46." Schæf. Mss.] Ἄκοιτις, ἡ, Uxor, passim ap. Hom. et ceteros poëtas. Affertur et ἀκοίτις in plur. [" Huschk. Anal. 152. 248. Jacobs. Anth. 8, 226. 9, 289. ad Charit. 375. Ἄ. ποιεῖν, ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 34. 46. ἄγεσθαι, 37." Schæf. Mss.] Ἀμφίκοιτος, ὁ, ἡ, Lectum circumdans, ambiens, ὁ τάπης, Suid. Tapes: fortasse quod lecto circumponi soleret tapes. [* " Ἀνδροκοίτης, Jo. Malal. 2, 168." Kall. Mss.] Ἀπόκοιτος, Secubans, Seorsum cubans. Apud Lucian. (3, 305.) meretrix quædam περὶ τοῦ ἐρωμένου loquens, dicit, Μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο: (1, 230.) de Saturno loquens, Οὐδ' ἀ. ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν τὸν οὐρανόν. Ἀποκοιτέω, Secubo, Abnocto, Dem. (238.) Ἑκάστους, ἣν παρέλαβον τάξιν, διατηρεῖν, μήτε ἀφημερεύοντας, μήτε ἀποκοιτοῦντας. Ead. forma dicitur, qua προκοιτῶ et παρακοιτῶ. Ἀρσενοκοίτης, SEU Ἀῤῥενοκοίτης, Qui cum masculis concumbit, Masculorum concubitor: ut locutus est vetus Interpr. ap. Paul. 1 ad Cor. 6, 9. Οὔτε μοιχοὶ, οὔτε μαλακοὶ, οὔτε ἀρσενοκοῖται. Utitur et in Epist. 1 ad Tim. (1, 10.) AT Ἀῤῥενοκοίτης extat in Epigr. [" Jacobs. Anth. 12, 79. T. H. ad Plutum p. 48." Schæf. Mss. * Ἀρσενοκοιτέω, Orac. Sibyll. 2, 220. * " Ἀρσενοκοιτία, Theoph. ad Autol. 1, 20." Kall. Mss. " P. Alex. ap. Theodoret. H. E. 4, 22." Boiss. Mss.] Δύσκοιτος, Male s. Incommode cubans. [Aristæn. 2, 7.] " Δυσκοιτέω, ap. Hippocr. Ægre cubo, " Moleste jaceo, h. e. Non sine molestia cubo: ut " de Victu in Morb. Acut. Δυσκοιτέουσι πολὺ μᾶλλον " ἢ εἰ καὶ προηριστήκεισαν. Et alibi," [" de Prisca Med. 19. Lind." Boiss. Mss.] " Δυσκοιτέουσί τε καὶ " ἐνυπνιάζονται τεταραγμένα καὶ θορυβώδεα, i. e. μοχθη-" ρῶς ἔχοντες ἐν τῇ κοίτῃ διατελοῦσιν, Gal." Δυσκοιτία, Mala s. Incommoda cubatio, qualis est χαμαικοιτία. In VV. LL. δυσκοιτία exp. Difficultas cubandi. Δυσκολόκοιτος, ὁ, ἡ, Difficilem somnum efficiens, Aristoph. N. (420.) δυσκολοκοίτου τε μερίμνης. [* " Ἐγκοίτιος, Heyn. Hom. 8, 732. * Ἐγκοίτιον, Phryn. Ecl. 213." Schæf. Mss. " Buttm. Schol. Od. B. 51." Elberling. Mss.] " Ἐκκοιτοῦντες, Excubantes, VV. " LL." [Ἐκκοιτέω, Gl. Emaneo, Excubo. Joseph. B. J. 6, 2, 6." Wyttenb. Select. 413. * Ἐκκοιτία, ad Diod. S. 2, 418." Schæf. Mss. " Ἐκκοιτίαι, Vigiliæ, Æneas Comm. Poliorc. 13." Seager. Mss. * Ἐκκοίτησις, Gl. Excubitum. * " Ἑλληνοκοίτης, Const. Apost. 6, 1. * Ἐπικοίτιον ᾆσμα, Hierocles in Aur. Carm. 200. Warr." Boiss. Mss. * Ἐπικοιτέω, Polyb. 22, 10, 6. * Εὐκοιτέω, Phryn. Ecl. p. 8. * Καλλικοίτη, ἡ, Aristæn. 1, 12. Schneidero susp. * Κατάκοιτος, Ibycus ap. Athen. 601. * " Λαθροκοιτέω, Tzetz. Chil. 1, 441. 526. 544. * Λαθροκοιτία, 527. * " Μονόκοιτος, Hes." Wakef. Mss. Schol. Lyco-

A phr. 958. 960. * Μονοκοιτέω, Aristoph. Λ. 592. * " Μονοκοίτιος, Phryn. Ecl. 20." Schæf. Mss. * Ὁμόκοιτος, Heliod. 238. 294. " Hes. v. Ὅμαυλον. Schol. Æsch. Pers. 686." Boiss. Mss. " Ὁμοκοῖτος, * Ὁμοκοίτης, ad Charit. 223." Schæf. Mss. * Ὁμόκοιτις, Plato Cratylo 405. * Ὁμοκοιτία, Schol. Æsch. Choëph. 597. * " Ὀνόκοιτις, ὁ, Tertullian. Apolog. 16. lectio susp." Schn. Lex. * Οὐατοκοίτης, Nonn. D. 26. p. 682., 30. p. 782. * Ὀψίκοιτος, Æsch. Ag. 898. * Παγκοίτης, Soph. Ant. 815. 821. Ἅιδης.] Παρακοίτης, Maritus, i. q. ἀκοίτης supra. Παράκοιτις, Uxor, ead. quæ ἄκοιτις supra, Hesiod. (Ἀ. 46.) ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι: [cf. 14.] Sed Hesychio est etiam παλλακίς. [" Antip. S. 34. Epigr. adesp. 721." Schæf. Mss.] SIC et Παράκοιτος, ἡ, Concubina, VV. LL. [" Diod. S. 1, 356. 2, 609." Schæf. Mss. Dan. 5, 2. 3. 25.] Παρακοιτία, Accubitus, VV. LL. Accipitur et pro Excubiis, Bud. Παρακοιτέω, Juxta cubo, Accubo: ut dicitur uxor παρακοιτεῖν τῷ ἀνδρί. Item παρακοιτῶ, sicut προκοιτῶ,
B pro Excubo, Vigilias ago, Bud. afferens e Polyb. (6, 33, 12.) Μία δ' ἐξ ἁπασῶν καθ' ἡμέραν σημαία ἀνὰ μέρος τῷ στρατηγῷ παρακοιτεῖ, ἥτις ἅμα μὲν ἀσφάλειαν παρασκευάζει τῷ στρατηγῷ: (6, 35, 1.) Τὸν μὲν στρατηγὸν—ἡ παρακοιτοῦσα σημαία φυλάττει. [* Πετρόκοιτος, Anal. 1, 208.] Πρόκοιτος, q. d. Antecubitor. Sed vertitur Excubitor; exp. enim a Gr. προφύλαξ. [Polyb. 20, 11, 5.] Προκοιτία, Excubiæ, Vigiliæ, sicut παρακοιτία, Bud. afferens e Polyb. (6, 35, 5.) de iis custodibus loquente, qui cirsumsedent tentorium prætoris, Ἐπὶ τῶν εἰσόδων ἀνὰ δέκα ποιοῦνται τούτων αὐτῶν τὰς προκοιτίας, [al. * προκοιτείας: 2, 5, 6.] Προκοιτέω, pro Excubo. AT Προκοίτιον, quod vulgo Antecubiculum, Gall. Antichambre. In VV. LL. Antithalamus etiam exp. e Vitruv. Vide et Προκοιτὼν in Κοιτών. [* Πυρικοίτης, Anal. 2, 52. * Σκληροκοιτέω, Hippocr. 338, 23. * Σκληροκοιτία, 366. Theophr. Fr. 7, 2.] Σύγκοιτος, Consors tori, de Marito, vel de Uxore. Sed et generalius pro Concubitor, Concubitrix. [" Jacobs. Anth. 6, 98.
C Meleager 103. et Jacobs., Aristoph. Fr. 281. Bibl. Crit. 1, 2. p. 30. Toup. Opusc. 1, 456." Schæf. Mss.] Συγκοίτιον, Concubitus, Merces, quæ datur meretrici, ἑταίρᾳ συγκοιμηθείσῃ μίσθωμα, Hes. [*Σύγκοιτις, Gl. Concubina. * " Σύσκοιτος, Consors tori, 1 Reg. 1, 4. ubi vide notas L. Bosii. Reponendum sine dubio est σύγκοιτος." Schleusn. Lex. V. T.] Ὑληκοίτης, Cubile in sylvis habens: de feris dicitur ab Hesiodo, θῆρες ὑληκοῖται παρ' Ἡσιόδῳ, inquit Eust. intelligens de eo l., qui legitur ap. eum (Ἔργ. 2, 147.) Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρία βησσήεντα Φεύγουσιν, Feræ cubilia habentes in sylvis, quæ stabulantur in sylvis. [* " Φιλοκοιτία, Ind. ad Leon. Diac. 243." Boiss. Mss.] Χαμαίκοιτος, Humi cubans. [* Χαμαικοίτης, Soph. Tr. 1168. " Valck. Diatr. 171. Heyn. Hom. 7, 184." Schæf. Mss.] Χαμαικοιτία, Humi cubatio, Philostr. Epist. 52. Εἰς θηρείαν ὑπήχθη πικρὰν, ἧς ἔργα θυραυλικὰ χαμαικοιτίαι, καὶ ἡ πρὸς θάλπος καὶ χειμῶνα ἀντίταξις. [" Ad Timæi Lex. 145. * Χαμαι-
D κοιτεία, Epiphan. Physiol. p. 219. * " Χαμαικοίτιον, Basil. ap. Bast. Præf. ad Greg. Cor. liii." Boiss. Mss.] Χαμαικοιτέω, Humi cubo, jaceo, Philostr. Χαμαικοιτεῖν γὰρ ἐπάναγκες τοῖς πολεμοῦσι. [Ad Lucian. 3, 488. cf. Χαμοκοιτέω.]

Κοιταῖος, adj. ut κοιταῖον γίνεσθαι, Cubare, Noctu jacere, Bud. in Dem. (238.) Μηδένα Ἀθηναίων μηδεμιᾷ παρευρέσει ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι, ἀλλ' ἐν ἄστει καὶ Πειραιεῖ. Sic Polyb. (3, 61, 10.) Τάξας ἡμέραν, ἐν ᾗ δεήσει ἐν Ἀριμίνῳ γενέσθαι κοιταίους. A Suida κοιταῖος exp. ὁ κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης ἐρχόμενος, afferente hoc exemplum, Παρήγγειλε ἔρχεσθαι κοιταίους. [Heliod. 3. p. 136. τὰ κοιταῖα ἐπιστρέφων.] Κοιταῖον, τὸ, Lustrum ferarum, Plut. (T. Gracch. 9.) Τὰ μὲν θηρία—καὶ φωλεὸν ἔχει, καὶ κοιταῖόν ἐστιν αὐτῶν ἑκάστῳ καὶ καταδύσεις: de Prud. Anim. Τὸ δὲ κοιταῖον αὐτῶν ὀπὰς ἔχει δύο. Cum autem utatur hic scriptor isto verbo, mirum est Eust. scribere, κοιταῖα, significans ὀρεινὰς εὐνὰς τῶν θηρῶν, vocabulum esse τῶν ἰδιωτῶν, [" Valck. Phœn. p. 689." Schæf. Mss.]

[* " Κοιτία, Diod. S. 2, 579. * Κοιτὰς, Jacobs. Anth. 8, 282. * Ἐγκοιτὰς, Epigr. adesp. 398." Schæf. Mss.]

Κοιτάζω, Cubare facio, In cubili colloco. Pass. Κοιτάζομαι, ap. Greg. Sum in cubili, Decumbo. [" Ammon. 145. Fut. άξω, Valck. ad Röv. 66." Schæf. Mss. Pind. 'Ο. 13, 107. * " Κοιταστέος, Cubare faciendus, Arrian. Ven. 9." Wakef. Mss. * Κοιτασία, LXX. Levit. 20, 15. * Ἐγκοιτάζομαι, Mathem. Vett. p. 26.] " Ἐπικοιτάζομαι, Cubile habeo " s. Constituo mihi in." [Aristot. H. A. 8, 14. * " Παρακοιτάζω, Wakef. Ion. 17." Schæf. Mss. * " Συγκοιτάζω τινά ἐμοι, Tzetz. Ch. 2, 774. 4, 572. ad Lyc. 848." Elberling. Mss. Συνεκοιτάσθησαν, Gl. Concubuissent. " Pseudo-Chrys. Serm. 10. T. 7. p. 264, 28." Seager. Mss.]

[* Κοιτάω, Gl. Cubito. * Ἐγκοιτάω, Dio Cass. 736. * " Προκοιτάω, Basil. Sel. V. Thecl. 247." Boiss. Mss. * Προσκοιτάω, Dio Cass. 531.]

[* " Ἐκκοιτίζω, ad Hesych. 1, 1137, 9." Dahler. Mss. * Ἐκκοιτισμοὶ, Gl. Emansiones.] " Ἐκκοχύζειν " Hesychio est ἐκκοιτίζειν."

Κοιτὼν, ῶνος, ὁ, Locus domus, in quo sunt cubilia, Cubiculum, Eust. Od. Θ. (277.) Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο, annotat, Hom. his verbis, quæ adjicit, ὅθι οἱ φίλα δέμνια κεῖτο, vocab. θάλαμον ἑρμηνεύειν, ut inquit, θάλαμος i. sit q. κοιτών: et addit, οὗ ἐνδεικτικὸν τὸ κεῖτο· ἐξ αὐτοῦ γὰρ ὁ κοιτών. [" Ad Dionys. H. 5, 17. ad Diod. S. 2, 558. Phryn. Ecl. 106. Wessel. ad Herod. 6. 518. Ammon. 102. 103." Schæf. Mss. * " Κοιτωνοφύλαξ, ad Hesych. 1, 1672, 15." Dahler. Mss.] Προκοιτὼν, q. d. Antecubiculum : ut supra expositum fuit nomen Προκοίτιον, quod in VV. LL. e Plin. Jun. affertur pro hac signif., sed ap. eum tamen habetur προκοιτὼν, non προκοίτιον, s. Lat. literis Procœton, Epist. 41. Post hanc cubiculum cum procœtone. Phrynich. (p. 106.) scribit κοιτὼν vocem esse ἀδόκιμον, at προκοιτὼν esse εὐδόκιμον. J. Poll. quoque tradit Menandrum pro barbara voce habuisse hoc κοιτὼν, sed Aristoph. tamen ea usum esse ostendit. Est ITEM Κοῖτον, in VV. LL. ET Κοιτίον, ibid. e Plin., quæ exponuntur Cubiculum, Dormitorium, Cubiculum dormitorium; sed suspecta hæc sunt. [* Κοιτίδιον, Schol. Lucian. Gall. c. 21. * " Κοιτάριον, Buttm. Schol. Od. B. 51." Elberling. Mss. * Κοιτώνιον, Schol. Aristoph. A. 160.] Κοιτωνίσκος, Parvum cubiculum. Exp. tamen et Parvus lectus, Lectulus, VV. LL. [" Artem. 227." Wakef. Mss.] Κοιτωνὶς pro ead. signif. ibid. [* Κοιτωνίτης, Gl. Cubicularius, Galen. 8, 837. Τοῦ κοιτ. μὲν, ὡς ἅπαντες οἱ νῦν Ἕλληνες ὀνομάζουσι, σωματοφύλακας δὲ οἱ περιέργως ἀττικίζοντες. I. q. κατακοιμιστὴς, Arrian. Epict. 1, 19. * Ἐπικοιτωνίτης, Cubicularius, Socr. H. E. 5. p. 302.]

Κοιτὶς, ίδος, ἡ, Lectulus: unde Gaza, quod Cic. dixit Cunas, interpr. κοιτίδα, In cunis vagire, reddens, ἐν κοιτίδι βαβάζειν. || Sed ab Atticis ita vocatur, ut quidam Gramm. annotant, ἡ μικρὰ κίστη, Parva cista: et Luciano Arculam s. Capsulam signif. tradit Bud., qui etiam docet Capsam vestiariam esse Polluci, sicut et κοίτην. Hes. vult κοίτην esse Cistam, in qua ferebantur cibaria: parvam autem cistam, κοιτίδα. Ab Eod. κοιτὶς esse dicitur Minor cista, in qua mundus muliebris recondebatur. [" Phryn. Ecl. 134. Thom. M. 533. Jacobs. Anth. 8, 282. Toup. Opusc. 1, 190. 540." Schæf. Mss. Lucian. 9, 26. ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις. Vide Corai. ad Heliod. p. 155.] " Pro Cista s. Arca, properi" spωmenωs scriptum ap. Etym. Ita enim ille, " Κοῖτις, Attice ἡ μικρὰ κίστη: nam τὴν κίστην vo" cant κοίτην. Est autem in qua κοιταζόμεναι αἱ " γυναῖκες ἀποτίθενται τὰ χρήματα, In qua cubantes " mulieres reponunt pecunias, s. Conclave in quo " mulieres habent sua κειμήλια."

ΚΟΙΝΟΣ, Communis: ut in veteri illo et multum celebrato Prov. Τὰ τῶν φίλων κοινὰ, Eur. Or. (725.) κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, i. e., Res amicorum sunt communes, Amici res inter se communes habent. Terent. in Adelphis, Nam vetus quidem hoc verbum, amicorum inter se communia esse omnia. Cic. autem A de Offic. 1. dixit, Ut in Gr. Prov. est, Amicorum esse omnia communia: ubi obiter animadverte etiam addere eos Omnia, πάντα. Rursum Eur. Phœn. (250.) Κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη. Idem vero ad prius illud Prov. respiciens, sed quod generaliter ibi dicitur κοινὰ restringens ad κοινὰ χρήματα, eaque τῷ ἰδίῳ opponens, scripsit in Andr. (376.) Φίλων γὰρ οὐδὲν ἴδιον, οἵτινες φίλοι Ὀρθῶς πεφύκασ'· ἀλλὰ κοινὰ χρήματα. Dicitur autem κοινὸς cum gen., vel cum dat. Cum gen., Plut. de Frat. Car. Εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ, μάλιστα δεῖ κοινοὺς τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους, Si res amicorum sunt communes, amicos potissimum oportet communes esse amicorum, vel amicis, vel inter amicos. Athen. 6. Τἄλλα μὲν ἔφασκον πάντα εἶναι κοινὰ τῶν Ἑλλήνων, τὴν δ' ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπους φέρουσαν ὁδὸν, Ἀθηναίους εἰδέναι μόνους, Plato de LL. Λόγοι κοινοὶ τοῦ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι, Aphthon. Κοινὸς τῶν ῥητόρων, Quo communiter oratores utuntur. Ab Aristot. autem H. A. 6. dicitur etiam Κοινὸν κατὰ πάντων ζώων ἐστί. Quale est hoc, B Κοινὸν κατὰ πάσης οὐσίας ἐστί. Cum dat. autem, Dem. pro Cor. Κοινὸν εἶναι τουτονὶ τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι. Et Plato de Rep. 2. (p. 231.) Ἕκαστον τούτων δεῖ τὸ αὐτοῦ ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι, pro quo Lat. In commune conferre dicunt. Isocr. dixit etiam κοινὰ θεῖναι, non addito casu. Sic κοινὸς πᾶσι, Eur. (Hel. 915.) et Xen. Œc. Κοινὸς Ἑρμῆς, vide in Κοινωνικὸς, et Κοινὸς Ἄρης, in Ξυνός. [" Κοινὸν dicitur etiam Notum, Res in vulgus nota, Athen. 76. 267." Schw. Mss.] || Hermog. et aliis Gr. Rhett. κοινὸς τόπος: ut Fabio et aliis Rhett. Lat. Communis locus. || Thuc. 3, (53.) p. 101. Μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῆτε, Schol. ἴσοι, δίκαιοι. Sed puto simplicius exponi posse, Ne vos non communes amicos in ferenda sententia esse contingat. Idem vero Schol. in alio ejusd. Thuc. l. Κοινῷ λόγῳ χρωμένους exp. ὁμοφρονοῦντας. || Κοινῇ ab Eod. non semel pro κοινῇ γνώμῃ dici tradit. || Κοινὸς pro κοινωνὸς, Schol. Aristoph. Σφ. (917.) Οὐδὲν μετέδωκεν; — οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί: ubi tamen et aliam exp. affert, sed C quæ mendose scripta esse videtur. Sic exp. et ap. Soph. Aj. (267.) κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών. || Οὐδὲν κοινὸν pro Nihil conjunctum, VV. LL. e Dem. At in Epigr. Οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γεγένηται, Nihil mihi commune fuit, Nihil mihi rei fuit cum Othryada. || Κοινὸν, Commune, Communitas: εἰς τὸ κ., In commune: ut ἐς τὸ κ. βουλεύεσθαι, Thuc. Sic Herodian. 2, (3, 19.) Οὐδ' εἴ τις εἰς τὸ κ. χρηστὴ γένοιτο μεταβολή. In VV. LL. εἰς τὸ κ. exp. etiam In commune bonum. Dicitur et κατὰ κοινὸν et ἐν τῷ κ., quod posterius exp. etiam In publicum, Publice; atque ita redditur et εἰς κ., in Synes. Ep. 67. Γέγονεν ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον τὸ λοίδορον εἰς κ. ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, ubi animadverte addi dat. ἅπασι, qui vel cum κοινὸν, vel cum ἀναγνωσθῆναι jungi potest. || At vero ap. Dem. (390.) εἰς κοινὸν γνώμην ἀποφαίνομαι, redditur etiam In medium. Et ap. Isocr. Ἐν κοινῷ εἶναι, Bud. exp. itidem In medio esse, sed addens intelligi debere de eo, quod sit in utramque partem opinabile: Busir. (14.) D Νῦν δ' ἐν κοινῷ τῶν πραγμάτων ὄντων, καὶ δοξάσαι δέον περὶ αὐτῶν. Thuc. autem non semel τὸ κ. τῆς σωτηρίας, Communitatem salutis, ad verbum, appellavit τὴν κ. σωτηρίαν, Communem salutem. || Sæpe etiam τὸ κ. exp. Resp. quemadmodum ap. Cic., Commune Asconius exp. Communem remp. Herod. 6, (14.) Καί σφι τὸ κ. τῶν Σαμίων ἔδωκε κ. τ. λ. Apud Eund. vero (3, 156.) plur. Τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων redditur Magistratus Babyloniorum. Thuc. 3, (11.) Ἀπὸ θεραπείας τοῦ τε κ. αὐτῶν καὶ τῶν ἀεὶ προεστώτων. Sunt et qui τὸ κ. exp. Senatum, in Thuc. 2, (12.) Οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν ἐς τὴν πόλιν, οὐδ' ἐπὶ τὸ κοινόν. Interdum vero τὸ κ. ponitur pro Ærario, ut a Thuc. (1, 80.) cum dicit χρήματα non esse ἐν κοινῷ. Ita, inquam, exponi potest, si sequamur Schol., qui ταμείῳ subaudiri ait. Dixit certe idem Thuc. 1. Καὶ οὔτε ἰδίᾳ οὔτε ἐν κοινῷ χρήματά ἐστιν αὐτοῖς. Sic ex Aristot. affertur ἐν τῷ κ. τῆς πόλεως, pro In ærario civitatis. At vero pluraliter τὰ κ. interdum quidem Resp., sicut τὸ κ. in ll. modo cc., interdum vero Pecunia publica. Utriusque signif.

exempla hæc in VV. LL. afferuntur: e Plat. Ep. 7. (init.) Ἐπὶ τὰ κ. τῆς πόλεως ἰέναι, pro Ad remp. administrandam accedere; quod et προσιέναι τοῖς κ. dicitur. E Dem., μεταχειρίζεσθαι τὰ κ. pro Reip. negotia tractare, s. publica negotia. Pro quo dicitur et τὰ κ. πράττειν a Plut. Τοὺς μὲν συνήθεις ἀποτρέποντες τοῦ τὰ κ. πράττειν. At vero κοινὰ in altera signif., sc. pro Pecunia publica: e Dem., τὰ κ. κλέπτειν, Publicam pecuniam furari: ex Eod., τῶν κ. ἀπέχεσθαι, quod alteri illi opp. Item, τὰ κ. νέμειν καὶ διδόναι. Et ex Aristoph. (Πλ. 569.) πλουτεῖν ἀπὸ τῶν κ., Ditescere e pecunia publica. || Κ. λόγος, λογισμὸς, Communis sensus, Bud., addens et κ. αἴσθησιν eod. dici modo. Epigr. Μήτε λόγον κοινὸν, μήτε λογισμὸν ἔχων. At κοινὸν cum substantivo λόγον in alia signif. accipere oportet hic quidem, de qua mox dicam. || Κοινὴ συλλαβὴ ap. Gramm. Communis syllaba, s. potius Anceps syllaba, quæ sc. utramque quantitatem admittit. || Pervagatus, Vulgaris, Tralatitius, Plut. de Def. Orac. Τοῦτο δὴ τὸ κ. ἐπιφθεγγόμενοι πᾶσι πράγμασι, Ζεὺς ἀρχὴ, Ζεὺς μέσσα. Apud Aristot. itidem κοινότερον redditur Vulgarius, Magis tralatitium: Rhet. 1. Καὶ ἧττόν ἐστι κακοῦργον ἡ δημηγορία δικολογίας, ἀλλὰ κοινότερον. Auctor Axiochi τὰ κ. opp. τοῖς περιττοῖς, (185.) Εὐξαίμην ἂν τὰ κ. ταῦτα εἰδέναι· τοσοῦτον ἀποδέω τῶν περιττῶν. In Epigr. dicitur et κ. λόγος Vulgaris sermo in versu paulo ante c. Sed et κοινοτέρα φράσις ibid., Elocutio vulgaris, et sumta e medio. Item κ. γλῶσσα, Lingua vulgaris, ὧν γὰρ ἄπειρος Καὶ κοινῆς γλώττης, οὐχ ὅτι γραμματικῆς. Exp. et Communis linguæ; sed vulgo Communis lingua dicitur potius ad differentiam earum, quæ dialecti vocantur. Eust. tamen appellat etiam κοινὴν διάλεκτον, quæ vulgo Lingua communis appellatur. || Κ. τοῖς φίλοις, ap. Isocr. redditur Expositus amicis. Itidem Bud. κοινὸν a Dem. vocari ait Eum qui expositus sit omnibus petentibus. Vide Κοινωνικός. || Κοινὸς, Conversatione et societate gaudens ac convictu, Bud. e Synes. Σπουδάζων ἴδιός εἰμι, μάλιστά γε τὰ θεῖα, καὶ παίζων, κοινότατος: paulo post, ubi de sacerdote loquitur, Τάγε πρὸς θεὸν, οὐκ ἂν ἴδιος, ἀλλὰ κοινότατος εἴη νομοδιδάσκαλος. || Κοινὸς, Frater: ut vult Hes. afferens e Soph. Ant. (init.) Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα: item ex Eod. in Hydrophoris, πολύκοινον Ἀμφιτρίτην, ubi censet, opinor, π. accipi pro Fratres multos habentem. In illo autem Ant. l. non video cur κοινὸν exponendum putarit ἀδελφὸν, cum addatur αὐτάδελφον. || Profanus, Impurus, Immundus, LXX.; nam ibi, ex Hebr. consuetudine, opp. τῷ ἡγιασμένῳ, ut sacro profanum, i. e. quo quilibet promiscue et in communi utitur, veluti panes propositionis vocati et templi vasa, communibus panibus et vasis. Censebantur autem res promiscuo et communi usu quodammodo reddi impuræ, præ aliis, quarum non itidem promiscuus erat usus: unde factum, ut κοινὸν pro Impuro accipiatur. Erant vero quædam per se κοινὰ, Impura, Immunda, Profana: ut cibi omnes in Lege interdicti, et res aliæ multæ, quarum usus nonnisi certis conditionibus concedebatur: quædam autem κατὰ συμβεβηκὸς erant κοινὰ, quod sc. casu aliquo fuissent polluta. Quod ipsis etiam hominibus non uno eveniebat modo: adeo ut ista omnia certo ritu essent lustranda et purificanda. Hinc manus κοιναὶ, Marc. 7, (2.) ap. *Pharisæos, non quidem e lege Domini, sed e traditione superstitiosa. Paul. ad Rom. 14, 14. Οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, ὅτι οὐδὲν κοινὸν δι' ἑαυτοῦ· εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν. At vero Act. 10, 14. post κοινὸν additur ἢ ἀκάθαρτον, ubi disjunctiva particula vim epexegeticam habere censetur. Hinc verbum Κοινόω, pro Impurum reddo, Polluo: de quo infra.

[" Κοινὸς, Markl. Suppl. 538. 849. Musgr. ibid. Wakef. Herc. F. 339. 833. Trach. 901. Brunck. 207. Soph. 3, 518. Apoll. Rh. p. 10. Œd. T. 261. Porson. Hec. p. xxii. Ed. 2. Jacobs. Anth. 6, 67. 7, 123. 9, 424. 11, 362. 12, 231. Eur. Iph. A. 1386. Markl. p. 214. Ion. 307. 1303. Davis. ad Justin. M. 442. Apollinarius 1. Ruhnk. Ep. Cr. 286. Steinbr. Mus. Tur. 1, 308. Athen. 1, 16. ad Lucian. 1, 174. Valck.

A Hipp. p. 187. Phœn. p. 369. Diatr. 50. ad Charit. 368. ad Diod. S. 1, 192. Facilis, Comis, Dionys. H. 1, 230. ad Corn. Nep. 61. Stav. Immundus, Valck. Oratt. 357. Conf. c. κενὸς, Markl. Suppl. p. 211. ad Charit. 581. Musgr. Iph. T. 419. Brunck. Apoll. Rh. p. 10. Tunstall. Epist. p. 258. ad Dionys. H. 3, 1736.; cum καινὸς, Markl. Iph. p. 322. Wakef. Herc. F. 833. ad Diod. S. 2, 539. Ὁ κοινὸς, Minister publicus, Musgr. Suppl. 381. Κ. pro μέσος, μεταξὺ ὢν, Dionys. H. 5, 83. 146. Ὁ ἀπὸ κοινοῦ τόπος, Heyn. Hom. 6, 35. Κ. τόπος, Wessel. Obss. 68. Ἄρης, ad Charit. 581. Ἑρμῆς, Toup. Opusc. 2, 45. ad Diod. S. 1, 391. ἱστορία, ad Dionys. H. 1, 5. ὁδὸς, Wakef. S. Cr. 1, 66. διάλεκτος, Pierson. ad Mœr. 389. Fabric. Bibl. Gr. 1, 299. στράτευμα, Dionys. H. 1, 271. Κ. πρὸς, Paus. 1, 532. Plut. Pericle 38. Κ. ὥσπερ καὶ, Dionys. H. 4, 2158. Κοινὸν pro τὸ κ., 3, 1533. Κοινὸν, κοινὰ, adv., Markl. Suppl. 797. ad Charit. 595. Wakef. Herc. F. 339. Τὸ κ., Jacobs. Anth. 6, 227. ad Dionys. H. 2, 895. Boiss. Philostr.
B 543. 607. Ascon. ad Cicer. 2, 283. Gronov., Dionys. H. 3, 1525. Zeun. ad Xen. K. Π. 26. Ammon. 74. Valck. Anim. 106. Ærarium, ad Herod. 569. Τὸ κ., τὰ κ., 277. Εἰς τὸ κ., Bentl. Opusc. 77. Jacobs. Exerc. 1, 117. Xen. Œc. 7, 13. Κοινὸν, Generis communis, Grammatice, Herodian. 454. Pierson. Τὸ κ. τοῦτο, Lucian. 3, 190. Ἐν κοινῷ κεῖσθαι, προκεῖσθαι, Bibl. Crit. 3, 2. p. 10. Κατὰ κοινοῦ, ad Lucian. 2, 114. Ἀπὸ κοινοῦ τῆς γνώμης, Dionys. H. 1, 81. Τί σοὶ καὶ — κοινόν; Philostr. p. 8. Boiss. Κοινὸν Κυπρίων, Villois. ad Long. 11. ad Herod. 432. Ἐς κοινὸν λέγειν, Musgr. Or. 772. Ἀπὸ κοινοῦ, Valck. Phœn. p. 91. Brunck. ad Æsch. Pers. 187. Κοινὰ, ad Soph. Aj. 577. Κοινὰ τὰ τῶν φίλων, Heind. ad Plat. Phædr. 356. Toup. Opusc. 1, 244. Τὰ κ. πράττειν, Valck. Diatr. 254. Ἐπὶ κοινὰ, ad Herod. 101. Ἐκ κοινῶν, Athen. 1, 9. Τὸ κοινότατον, interjectum, ad Charit. 317." Schæf. Mss. " Οἱ κοινοὶ, Schol. Theocr. 1, 27. 42. 52." Boiss. Mss.]

[* Κοινοεργὸς, Simpl. ad Epict. 136. * Κοινολαΐτης, Plebeius, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] " Κοινολέ-
C " κτως, Vulgari sermone, Communi lingua." [Schol. Theocr. 6, 18. * " Κοινολεκτέω, ad Mœr. 71. 122. Koen. ad Greg. Cor. 145." Schæf. Mss. Eust. Od. P. p. 634. * Κοινόλεκτρος, Æsch. Ag. 1450. Pr. 561.] " Κοινολεχὴς, Communem habens lectum, Adulter." [Soph. El. 97. " Toup. Opusc. 1, 215. 2, 238." Schæf. Mss. * " Κοινολεσχὴς, Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Mss.] Κοινολογέομαι, Communico cum aliquo de re quapiam, Confero sermones, Agito consilium, aut etiam Sero colloquia, ut e Liv. Bud. exp.: cujus sunt et ceteræ expp. Aristot. Polit. Κοινολογησάμενος τοῖς Σαμίοις: Idem de arbitris loquens, Κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως. Polyb. 2, (48, 4.) addidit et dat. personæ, Κοινολογηθεὶς οὖν δι' ἀποῤῥήτων περὶ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς Νικοφάνει. Lucian. autem (3, 527.) Κοινολογεῖσθε πρὸς οὓς ἀλλήλοις. In h. autem l. (3, 128.) Καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτὸν — παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὖς αὐτὸ κοινολογούμενον, partic. hoc κοινολογούμενον Bud.
D vertit Consilia cum eo agitantem. Vide Comm. 802. [" Diod. S. 2, 353. Küster. V. M. 62. ad Lucian. 1, 48. 255. Herod. 448." Schæf. Mss. Polyæn. 7, 33, 2. Κοινηλογέω, Heliod. 10. p. 492. * Κοινολογία, Polyb. 2, 8, 7. 5, 103, 3. Hippocr. 27, 35. Plut. Ages. 25. Photio κοινὴ διάλεκτος. * " Κοινολογίζομαι, Consero sermonem, Colloquor cum aliquo, 1 Macc. 15, 28. ubi etiam in Codd. cum κοινολογέομαι permutatur." Schleusn. Lex. V. T. * Συνανακοινολογέω, Dinarch. c. Dem. 95. * " Συγκοινολογέομαι, Dinarch. 20, 8." Kall. Mss. * " Κοινομυΐα, Inc. Exod. 8, 15. Hieron. Ep. 135. ad Suniam et Fretelam. LXX. autem habent h. l. κυνομυῖαν, Aqu. * παμμυΐαν, quæ vide suo loco." Schleusn. Lex. V. T. * Κοινονοήμων, unde * Κοινονοημοσύνη, Communitas, Civilitas, M. Anton. 1, 16. Ἀκοινονόητος, Gell. 12, 12. Bentl. ad Horat. Serm. 1, 3, 65. vox susp. * Κοινοπαθὴς, Dionys. Hal. Antiq. 2, 41.] Κοινοποιέομαι, Commune facio, Communico, Bud. e Greg. [* " Κοινοποιέω, Schol. Theocr. 17, 41. Georg. Lapith. Poëm. Mor.

1194. 1213." Boiss. Mss. "Orig. c. Cels. 1. p. 36. Commune esse ostendo vel affirmo, Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 20. T. 3. p. 365, 16. Πρῶτον μὲν οὖν αὐτὸ κοινοποιεῖ, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι αὐτῶν αὐτὸ εἶναι ἐνόμιζον μόνων." Seager. Mss. * Διακοινοποιέω, Schol. Pind. Π. 4, 25. * "Κοινοπολιτεία, Orell. Suppl. ad Nic. p. 92. 95." Schæf. Mss.] Κοινοπραγέω, Communiter aliquid ago, Auxiliatorem et consortem me præbeo, Plut. teste Bud. Ab Eod. in Comm. 852. exp. Ineo societatem rerum gerendarum; et subjungitur Polyb. 5, (57, 2.) Ἐγκαλῶν— πρῶτον μὲν ἐπὶ τῷ τετολμηκέναι διάδημα περιθέσθαι καὶ βασιλέα χρηματίζειν, δεύτερον δὲ προλέγων, ὡς οὐ λανθάνει κοινοπραγῶν Πτολεμαίῳ: [4, 23, 8. 30, 4, 16. Diod. S. 19, 6.] Κοινοπραγία, Conspiratio, Polyb. Ὑποδεικνύναι τὴν Αἰτωλῶν καὶ Κλεομένους κ. τί δύναται καὶ ποῖ τείνει: [5, 95, 2. 5, 107, 4. 7, 2, 2. 9, 37, 4. Plut. Pericle 17. Polyæn. 4, 6, 6.] "Κοινοπρεπὲς, Innovatio, VV. LL. perperam pro καιν." [* Κοινόστομον, τὸ, Schn. Lex. * "Κοινοτάφιον, Schol. Dem. pro Ctes. 320. Bekk." Boiss. Mss. "Toup. Opusc. 1, 366. ad Charit. 289. cf. ad Herod. 720. 731." Schæf. Mss. * Κοινοτροφία, unde * Κοινοτροφικὸς, Plato Politico 261. 264. 267. ἐπιστήμη. * Κοινοφαγία, Joseph. A. J. 11, 8. cf. Marc. 7, 2. * Κοινοφιλὴς, Æsch. Eum. 988. διάνοια, ex emend. Hermanni: vulgo κοινωφελής. * "Κοινόφωνος, ad Hesych. 464, 18." Dahler. Mss.] "Κοινοχρησία, Communis usus, Œcum. in Act. Apost. Οὐδεὶς ἐξιδιάζετό τι τῶν ἑαυτοῦ, ἀλλ' εἰς κ. προετίθει:" [leg. * Κοινοχρηστία.]

[* "Κοινοφθαλμίζω, Synes. 128." Wakef. Mss.] "Κοινωφελὴς, In commune utilis, Communem afferens utilitatem, Suidæ ὁ πάντας ὠφελῶν." [Æsch. Eum. 988. cf. Κοινοφιλής. * "Κοινωφελῶς, In communem utilitatem, Ita ut humano generi prosis, Chrys. in Matth. Hom. 78. T. 2. p. 400, 37. Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐστὶ τῷ Θεῷ φίλον, ὡς τὸ κοινωφελῶς ζῆν." Seager. Mss. * Κοινωφέλεια, Diod. S. 1, 33.] "Κοινωφελία, ἡ, Communis utilitas. Affertur et Κοινωφέλιμος pro Publicam utilitatem habens, Reipublicæ utilis." [Schol. Aristoph. Πλ. 379.]

[* Ἄκοινος, ὁ, ἡ, Themist. 142. Ed. Hard.] Ἐπίκοινος, Communis, Promiscuus, Herod. (4, 180.) Μίξιν δὲ ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιέονται, Promiscue cum mulieribus coëunt. Habent tamen VV. LL. In commune coëunt. [Cf. 4, 104. 172.] || Ἐπίκοινα genera in nominibus dicuntur a Gramm. Promiscua, i. e. In quibus sexus uterque per alterum apparet; aut quæ femina positione mares, aut neutrali feminas significant: qualia sunt Muræna et Glycerium. Vide Quintil. lib. 1, 4. ["Ad Charit. 773. Μέσον δὲ καὶ ἐπίκ., Dionys. H. 5, 84." Schæf. Mss. "Ἐπίκοινα, adv. In commune, Promiscue, Mixtim, Herod. 6, 77. Τὸ χρηστήριον τὸ ἐπίκοινα ἔχρησε ἡ Πυθίη τούτοισί τε καὶ Μιλησίοις, quod Idem 6, 18. ἐπίκοινον dicit χρηστήριον. Similiter 1, 216. Ταῖς γυναιξὶ ἐπίκοινα χρέωνται." Schw. Mss. * Ἐπικοινῶς, Dionys. H. de Comp. VV. 176. "Ad Mœr. 321." Schæf. Mss.] "Ἐπικοινῆς affertur pro Communiter." [Hes. * Εὐκοινόμητις, Recte reipublicæ consulens, Æsch. Suppl. 708. ἀρχή. * Μετάκοινος, 1046. Eum. 352. 967.] Πάγκοινος, Omnibus communis: Ἀΐδα Παγκοίνου λίμνας, Soph. El. (137.) p. 87., jungendo παγκοίνου cum λίμνας, εἰς ἣν ἅπαντας ἐφικέσθαι δεῖ, Schol.: [Ant. 1049. 1119. * Παγκοινῶς, Manetho 4, 506. * "Πεντάκοινον, Quinquefolium, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss.] Πολύκοινος, Multis communis, Soph. (Aj. 1193.) Ἄιδαν appellat, sicut in l. modo c. πάγκοινον λίμναν Ἀΐδου vocat. [* Σύγκοινος, Æschylus Plutarchi 7, 528. "Συγκοινοβιώτης, Coteler. Eccl. Gr. Monum. T. 4. p. 121." Schæf. Mss. * Φιλόκοινος, Schol. Soph. Œd. T. 684.]

Κοινῇ, Communiter, In commune, Aristot. Pol. 3. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ κ. συμφέροντα, Quæ communiter utilia sunt, s. in commune, i. e. Communis utilitas, Herodian. 2, (3, 21.) Ἐπεὶ τοῦ μὲν δημωφελοῦς καὶ κ. διαφέροντος ὀλίγη τοῖς καθ' ἕνα φροντίς: 1, (14, 5.) Ὅθεν ὠλοφύροντο κ. μὲν πάντες τὰ δημόσια, ἕκαστος δὲ τὰ ἴδια αὐτοῦ. Et 8, (3, 16.) κ. et πρὸς ἑκάστους

A inter se opp., Τοιαῦτά τινα λέγων ὁ Κρισπῖνος καὶ πρὸς ἑκάστους καὶ κ. Et cum præp. σὺν, e Xen. (Ἀπ. 1, 6, 14.) Κ. σὺν τοῖς φίλοις pro Una cum amicis. E Plat. autem Epist. Οἶσθα ἐμέ σοι κ. πραγματευσάμενον ὀλίγα, pro Una tecum. Item ex Aristot. Κ. ξυνέβημεν, pro Inter nos convenit. Ex Eod. Τὰ κ. λεγόμενα, Quæ communi examine disseruntur. || Interdum subauditum habens subst. γνώμῃ, vide Κοινός. ["Eur. Hel. 835. Ion. 1247. Ammon. 75. ad Diod. S. 1, 192. ad Charit. 368." Schæf. Mss.] Κοινῶς, Communiter, In commune, sicut κοινῇ, Thuc. κ. et ἐκ τῶν ἰδίων inter se opp. 2, (42.) Κ. μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἔβλαψαν, Magis profuerunt in commune, quam privatim nocuerunt. In VV. LL. exp. etiam Uno animo; Publice. Et affertur e Porphyrio, Τὰ κ. συμβεβηκότα, pro Communiter accidentia. ["Κ. ἅπαντες, Generatim, In universum omnes, Diphilus Medicus Athenæi 81.: Κοινότερον, Magis generatim, Menander Athenæi 171. ubi de nomine notione generaliori posito." Schw. Mss.]
B Gramm. interdum dicunt pro Lingua communi, de qua supra dictum fuit. ["Jacobs. Anim. 40." Schæf. Mss. "Κοινοτέρως, Schol. Theocr. 1, 27." Boiss. Mss. "Κοινότερον, Magis e vulgi more, M. Anton. 2, 10. 4, 20. 6, 45." Elberling. Mss.]

Κοινότης, ἡ, Communitas. Exp. et Societas in VV. LL. ubi affertur e Greg., Κ. κοινὴ πᾶσι. || Nomen unius e figuris sententiarum, cum ab uno verbo omnes sententiæ incipiunt, et in unam desinunt, Rutil. Lup. ["Thom. M. 313. Plut. Mor. 1, 508. Τὰ ἐν ποσὶ καὶ κοινότητι, Dionys. H. 2, 693." Schæf. Mss.]

Κοινόω, Communico, Impertio, Participem facio, Thuc. 1, (39.) Πάλαι δὲ (χρῆν) κοινώσαντας τὴν δύναμιν, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν, Synes. Αἱ δὲ τὰ δῶρα δεχόμεναι κοινοῦνται τοῖς βουλομένοις. Et κοινώσασθαι τὸ ἕρμαιον, ap. Eund. in Epist. ad Pyl. Κἂν μὲν ἐντύχῃς ἀνδρὶ συντόνως ἐργαζομένῳ φιλοσοφίαν, καὶ ἡμῖν τὸ ἕρμαιον κοίνωσαι. Huc autem pertinet quod Proverbialiter dicitur Κοινὸς Ἑρμῆς, de quo
C infra in Κοινωνικός. || Communico, in ea signif., qua dicimur Communicare cum aliquo nostrum consilium, Thuc. (2, 73.) Καὶ βουλευσάμενοι μετὰ τοῦ πλήθους ἔλεξαν ὅτι βούλονται ἃ προκαλεῖται, Ἀθηναίοις κοινῶσαι. Idem, Κοινώσας δὲ τὴν ἐπίνοιαν τοῖς Ἀκαρνᾶσι. Aristoph. N. (196.) ἵνα Αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν. Chrys. Τίνι κοινωσόμεθα τὰς ἡμετέρας ἀθυμίας; Herodian. 1, (6, 22.) Οὐκέτι μὲν τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσατο, Nihil jam ad amicos retulit, Polit. Rursum 7, (8, 2.) Καὶ τοῖς φίλοις περὶ τοῦ πρακτέου κοινούμενος, Communiter consulens, Bud. Item Consilium agitans cum amicis. Addit alioqui κοινῶ s. κοινοῦμαι in hac altera signif. esse Communico cum aliquo rem agendam. Alia rursum constr. Thuc. dixit 8, (48.) Ἵνα δοκῇ πάντα μετ' ἐκείνου κοινοῦσθαι. Et Eur. (Iph. A. 44.) alia præterea constr. κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς. || At vero e Plat. Timæo, Κοινωθεὶς ξανθῷ χρώματι, pro Cum flavo colore conjunctus s. permixtus. Et e Theophr. (C. Pl. 5, 5, 3.) σύμφυσις κοινωθεῖσα pro Communis complexus. || Κοινῶ, In-
D quino, Polluo, Matth. 15, (11.) Marc. 7, (23.) et in aliis N. T. ll. Vide supra Κοινὸν pro Impuro. ["Thom. M. 538. Wakef. Ion. 621. 876. Crinagor. 19. 38. Villois. ad Long. 211. ad Diod. S. 2, 295. 361. ad Dionys. H. 1, 152. ad Mœr. 20. Valck. Phœn. p. 135. Herodian. Philet. 434. et n., Musgr. Cycl. 296. Med. 811. Alcest. 428. Eur. Phœn. 1703. Act., med., Porson. Med. p. 63. Schneid. Anab. 307. τινί τι, Longus 8. Vill., Argum. Eur. Hec. * Κοίνωμα, Porson. Phœn. 16." Schæf. Mss. Plut. 7, 334. * Κοινωμάτιον, Mathem. Vett. 64. * "Κοινωτέος, Communicandus, Themist. 23." Wakef. Mss.]

Ἀνακοινόω, et Ἀνακοινόομαι, Communico aliquid cum alio, i. e. Commune ei mecum facio, impertior ei, Paus. 1 Eliac. (7, 2.) de Alpheo et Arethusa loquens, Τὸ δὲ, διὰ τῆς θαλάσσης ἰόντα, ἐνταῦθα ἀνακοινοῦσθαι τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγήν. || Ἀνακοινοῦμαι, Communico cum hoc vel illo de re aliqua, vel Rem aliquam, Consulto una cum alio de re quapiam, Plato Cratylo (init.) Βούλει οὖν καὶ Σωκράτει τῷδε

ἀνακοινώσωμεν τὸν λόγον; Xen. Ἑλλ. 1, (1, 21.) Ἀνεκοινοῦτο, ὅ,τι ἔμελλεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν. Interdum cum præp. περί. Isocr. (ad Dem. 4.) Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ἀνακοινοῖ. Bud. autem ita scribit, Ἀνακοινῶ, Ἀνακοινοῦμαι, Consulo aliquem et communico. Xen. K. Ἀ. 3, (1, 5.) Ἐλθόντι εἰς Δελφοὺς, ἀνακοινῶσαι τῷ θεῷ περὶ τῆς πορείας. Ibid. Ἀνακοινοῦται Σωκράτει τῷ Ἀθηναίῳ περὶ τῆς πορείας, Consulit Socratem, ut ipse interpr. sequens, ut opinor, Cic., qui ita videtur exposuisse; ut apparet ex iis, quæ dixi in meo Cic. Lex. 134. Dicitur et ἀνακοινοῦσθαί τινι sine accus. et præp., ap. Isocr. (ad Dem. 4.) pro eo, quod vernaculo sermone dicitur Communiquer, Conférer: ut cum dicitur, Il communique souvent avec lui, Il confère souvent avec lui. [" Heyn. Hom. 4, 682. Xen. Eph. 27. ad Diod. S. 1, 285. ad Herod. 509. Mœr. 20. et n.: Act., med., Schneid. Anab. 307. Ἀνακοίνεο, imperat., Theogn. 73." Schæf. Mss.] Ἀνακοίνωσις, Communicatio; Nomen cujusdam schematis. [" Schol. Aristoph. Πλ. p. 23. Hemst." Schæf. Mss.] " Ἐπανακοινόω, exp. Communico, " consilii sc. capiendi gratia, in h. l. Plat. de Rep. " 11. (p. 918.) Τοῖς νομοφύλαξιν ἐπανακοινώσαντες οἱ " ἀγορανόμοι καὶ ἀναγράψαντες." [* Προσανακοινόω, Diod. S. 1, 20. * Συνανακοινόω, Theoph. Simoc. 8, 1. * Ἐπικοινόω, Hœlzlin. in Apoll. Rh. 3, 1161. Dio Cass. sæpius. * " Προεπικοινόω, Idem p. 774.". Wakef. Mss. * Κατακοινόω, Œcum. in Act. 1. p. 4. cf. Κατακοινωνέω. * Προσκοινόω, Joseph. A. J. 3, 7, 6. * Συγκοινόω, Communico, Thuc. 8, 75. Theoph. Simoc. 2, 12. Gl. Coinquino.

[* Κοινάω, i. q. κοινόω, Pind. Π. 4, 204. * Παρακοινάω, 236.]

[* Κοινίζω, unde * Κοινισμὸς, Confusio dialectorum, Quintil. Inst. 8, 3, 59.]

[* " Κοινίτης, Eust. 64, 39." Seager. Mss.]

Κοινεῖον, τὸ, Locus, in quo sunt communes omnibus mulieres, Lupanar, [Schol. Ven. Il. A. 124.] Hes. TAMEN Κοινίον cum solo ι habet. [Inscr. Gruter. p. 216.]

Κοινεῖν, Scortari. VV. LL.

" Κοινὼν, ῶνος, ὁ, Qui socius est et particeps, Qui " commune aliquid habet cum alio. Hes. enim κοι" νῶνας affert pro κοινωνούς." [Pind. Π. 3, 50. Lex. Xen. " Valck. Adoniaz. p. 227. Phœn. p. 161. Zeun. ad Xen. K. Π. 683. 713. 718. * Κοινεὼν, Musgr. Herc. F. 340." Schæf. Mss.]

Κοινωνὸς, ὁ, (ἡ,) Cui rei alicujus communio est cum alio, Particeps, Consors, Socius, Xen. K. Π. 7, (5, 25.) Ὁπόσοι ἐπικαίριοι ἦσαν καὶ ἀξιοχρεώτατοι αὐτῷ ἐδόκουν κοινωνοὶ εἶναι καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν: (Ἀπ. 2, 6, 24.) Τῶν πολιτικῶν τιμῶν κοινωνοὺς εἶναι ἀλλήλοις. Et κοινωνοὶ πράξεως, Plato. Item κοινωνοὶ πολέμου. Sic et κοινωνὸς κινδύνου, κινδύνων, Herodian. (7, 5, 1. 7, 5, 16.) Apud quem (1, 8, 6.) Polit. κοινωνὸν ποιεῖσθαι βασιλείας vertit Accipere in communionem imperii. Plato autem dixit etiam, Πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνός. Dicitur item aliquis esse κοινωνὸς τῶν ἀποῤῥήτων ab Herodiano (4, 12, 7.) is, quocum secreta nostra consilia communicamus. Idem vero συμβούλους et κοινωνοὺς copulavit, (2, 8, 5.) Συμβούλοις τε ὑμῖν καὶ κοινωνοῖς χρησόμενος περὶ τῶν καθεστώτων. [" Villois. ad Long. 276. 302. Valck. Phœn. p. 161. Toup. Opusc. 1, 48. ad Xen. Eph. 190." Schæf. Mss. * Κοινωνοποιέω, Gl. Socio, Communico. * Ἀκοίνωνος, unde * Ἀκοινωνία, Plato Epist. 3. p. 82=318. * Ἐπικοινωνὸς, Hippocr. 23, 42. Philo 4. p. 270.] " Μετακοινωνὸν, Hesychio " κοινωνὸν, Participem." " Συγκοινωνὸς, Particeps, " Consors. I. q. κοινωνὸς, quod vide.". [Rom. 11, 17. 1 Cor. 9, 23. Apoc. 1, 9.] Κοινωνία, ἡ, Communio, Communitas, Consortium, Societas, Aristot. Eth. 8, (9.) Καὶ ἡ παροιμία, Κοινὰ τὰ φίλων, ὀρθῶς· ἐν κοινωνίᾳ γὰρ ἡ φιλία: de Mundo, Ἡ πρὸς ταῦτα κ., Communio, quæ cum hisce intercedit. Sic Plato, Κοινωνία μοι πρός σε. Herodian. 1, (10, 3.) Μεγάλαις τε δωρεῶν ὑποσχέσεσι, καὶ τῶν ἁλισκομένων κοινωνίᾳ. Cic. vertit Communem societatem, et alibi Vitæ societatem, ut videbis in Cic. Lex.: ibid. vero et aliam ejusd. vocis interpretationem reperies. [" Wakef.

A Herc. F. 1380. S. Cr. 3, 158. Porson. Phœn. p. 16. Med. p. 28. ad Xen. Eph. 185. ad Charit. 281. Consuetudo, Musgr. ad Phœn. p. 183." Schæf. Mss.] Κοινωνικὸς, Communionis s. Societatis amans. A. Cic. κοινωνικὸς φύσει exp. Ad conjunctionem congregationemque hominum et ad naturalem communitatem natus. Nisi forte hæc tantum posteriora verba Ad naturalem communitatem natus, illorum Græcorum interpretationem esse voluit, p. 58. Lex. Cic. Apud Dionys. Areop. κοινωνικὸς est, ut inquit Bud., Socialis, i. e. Societatis et æquitatis cultor. Aristot. Rhet. 2. de iis dictis loquens, quæ fallaciam παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν habent, Καὶ τὸ κ. φάναι τὸν Ἑρμῆν εἶναι μάλιστα τῶν Θεῶν· μόνος γὰρ καλεῖται κοινὸς Ἑρμῆς: ubi accipit non pro Eo, quem ead. alioqui forma, vocamus Un homme communicatif, i. e. Qui libenter consilia sua cum aliis communicat, sed pro Eo, qui lubenter alios bonorum suorum κοινωνοὺς facit, i. e. Participes, qui a Luciano (1, 173.) dicitur κοινωνικὸς τῶν ὄντων: eodemque torquetur in dicto
B illo epith. Mercurii κοινὸς, quamvis non idem significet; dicitur enim Κοινὸς Ἑρμῆς Proverbialiter ab iis, qui quæstus alicujus participes fieri volunt, perinde ac si diceretur κοινὸν τὸ ἕρμαιον: tanquam sc. Mercurius lucrum quod aliquis auspiciis ejus nactus sit, velit eum aliis impertire. Theophr. Char. aut quicunque est eorum Auctor, ingenium ejus, qui βδελυρὸς appellatur, describens, Καὶ τῶν εὑρισκομένων χαλκῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τῶν οἰκετῶν δεινὸς ἀπαιτῆσαι τὸ μέρος, κοινὸν εἶναι φήσας τὸν Ἑρμῆν. Hes. vult Κοινὸς Ἑρμῆς esse Prov. de iis, qui aliquid inveniunt κοινῇ. Afferuntur autem et aliæ hujus appellationis rationes, quas lege ap. Erasm. Prov. Communis Mercurius. Fieri etiam potest, meo quidem judicio, ut qui primi illud Κοινὸς Ἑρμῆς usurparunt, respexerint ad Il. Ω. (334.) Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι· καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, Βάσκ' ἴθι κ. τ. λ. || Κοινωνικὸς, Ad communionem pertinens, In quo communionis s. communitatis ritus observantur: ut κ. σύστημα ap. Eust. A Plut. κ. ἀρε-
C ταὶ appellantur Virtutes in communitate et societate positæ. || Non excommunicatus, ὁ μὴ ἀναθεματιζόμενος, Bud. e Basil. [Jambl. Protr. 348. 368. Alciphr. 3, 19. " Phalar. 300. * Κοινωνικῶς, Diod. S. 1, 338." Schæf. Mss. Plut. 10, 558. ζῆν: Polyb. 18, 31, 7. M. Anton. 9, 31.]

[* Κοινώνειον, Amicorum sodalitas, Polyb. ap. Athen. 418. cf. Eund. Hist. 20, 6, 5.]

Κοινωνέω, In communionem venio, Commune aliquid habeo, Particeps sum, Dem. (244.) Κοινωνεῖν μὲν ἡγοῦμαι καὶ τοῦτο τοῖς πεπολιτευμένοις, i. e., Bud. interpr., Commune aliquid habere cum etc. Et κοινωνῶ σοι τούτου, Hoc tecum habeo commune: οὐδὲν κοινωνῶ σοι, Nihil tecum habeo commune, ubi μηδὲν adverbialiter capitur, aut certe pro κατὰ μηδέν. Sic Lucian. de Salt. Ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 22.) Σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, Cibo et potu uti communiter, Participem esse cibi et potus, Venire in partem, Participare cibum et potum. Herodian. 3, (10, 15.) Ὡς μήτε εὐνῆς, μήτε
D ἑστίας κοινωνεῖν: quæ Polit. vertit, Sic ut ne torum quidem laremque cum ea communem pateretur: κοινωνεῖν τῆς φιλίας, Lucian. Et κοινωνεῖν τάφων πατρῴων, ap. Eund. Dicitur etiam de communione rei malæ: ut, Κεκοινωνηκότες τῶς πόνων, Qui laborum participes fuerunt, labores una subierunt. Sic κινδύνων κοινωνεῖν, Periculorum esse participem. Apud Eur. (Iph. T. 1067.) κοινωνεῖν τύχης, redditur Affinem esse fortunæ; at, Πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων κοινωνεῖν, ap. Dem. vertit Bud. Conscium esse. Latine Sceleris etiam participem dicunt. || Κοινωνῶ cum accus. κοινωνίαν et dat. σοι, e Plat. pro Tecum habeo commercium. Ex Eod. κοινωνεῖν τινὶ, pro Cum aliquo consuescere. Et, Ὁ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ κοινωνήσῃ, de Rep. 1. (p. 181.) pro Talis cum tali consociatur. Et, Κοινωνεῖν ἀλλήλοις οὐκ ἐθέλουσι, pro Convenire nolunt. Sed et cum gen. rei, verbo eod. redditur, Κοινωνῶ σοι τῆς ὁμολογίας, Inter nos convenit. Cum alia etiam constr., Εἰκότως σοι ἔφυγον κοινωνεῖν περὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, pro Tecum communi-

care: ea in signif., qua dicitur Communicare suum consilium. Redditur etiam, Tecum agere de reip. gubernatione. Fortasse exponi etiam potest, Societatem tecum inire, Socium te habere circa, etc. || Κοινωνῶ cum dat. rei: Τὰ τῇ τοῦ στόματος θερμότητι κοινωνήσαντα, quæ Fic. in Plat. Tim. vertit Applicata oris caliditati, VV. LL. || Κοινωνῶ γυναικὶ, peculiari signif. sicut et Lat. Consuesco, cum dicitur Consuesco cum muliere, Lucian. (1, 230.) Οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε θνητῇ γυναικί: (1, 205.) Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηΐδι. || Κοινωνῶ, non solum prò Participo significante Particeps sum, sed et pro Participo, quod significat Participem facio. Ita quidem Bud., sed nullum posterioris hujus signif. afferens exemplum. [" Thom. M. 538. ad Charit. 656. Luzac. Exerc. 160. Wakef. S. Cr. 4, 9. ad Diod. S. 1, 525. 2, 295. Villois. ad Long. 211. 240. 302. Boiss. Philostr. 374. 576. Schneid. ad Xen. Œc. 36. Dionys. H. 3, 1442. ad Xen. Mem. 3, 14, 1. et Ind., Valck. Phœn. p. 65. Hipp. p. 195. Toup. ad Longin. 397. Opusc. 2, 228. Ammon. 116. ad Xen. Eph. 89. 185. Alciphr. 2, 218. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 35. De constr., P. Abresch. Paraphr. 120. Act., med., Reisk. ad Dionys. H. 2, 1302. τραπέζης, Valck. Oratt. 369. τινί τινος, Diatr. 187. * Κοινωνητέον, Wakef. S. Cr. 4, 230. (Plato de Rep. 3. p. 403.) * Κοιvανέω, Valck. Phœn. p. 65. Pierson. ad Mœr. 16." Schæf. Mss.] Κοινώνημα, Commercium, Plato de Rep. 1. (p. 158.) Ξυμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἢ τί ἄλλο; κοινωνήματα δῆτα. Hæc Bud., citans et ex Aristot. Pol. 3. Plut. (6, 602.) Φιλανθρωπότατα καὶ πρῶτα κ. πρὸς ἀλλήλους, Societates humanissimæ et primæ. Hunc autem Plut. l. (9, 747.) Οὔτε θερμὸς ὢν αὐτὸς οὔτε ψυχρὸς, ἀλλὰ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα καὶ κ., Turn. interpr. Ut qui neque calidus sit neque frigidus, sed caloris et frigoris medium quoddam temperamentum et communio: [6, 369. Themist. Or. 21. " Ad Xen. Eph. 184." Schæf. Mss. * Κοινώνησις, Plato Politico 310.] 'Ακοινωνησία, Communio et participatio nulla, Commercium nullum, quo sc. res aliqua communis alteri cum altero non est, Aristot. Polit. 2, 3. Διὰ τὴν τῶν κτήσεων ἀ., Quia possessiones non sunt communes. [" Cornel. Ep. ad Fab. ap. Euseb. 6, 43. Καὶ τὴν ἀ. αὐτοῦ καὶ τὴν λυκοφιλίαν." Gataker. Mss.] 'Ακοινώνητος, ὁ, ἡ, Qui cum altero non communicatur, Cujus alter particeps non fit, Plut. Lycurgo (15.) Καταγελῶντας τῶν, ὡς ἄμικτα καὶ ἀκοινώνητα, ταῦτα μετιόντων σφαγαῖς καὶ πολέμοις, Ut quæ communia alius nobiscum habere nequeat: liberos sc. eorumque procreationem, quorum ipse κοινωνίαν τοῖς ἀξίοις κατέστησε. Et τὸ ἀ., i. q. ἀκοινωνησία. Herodian. 8, (8, 7.) Τὸ ἀ. ἐν ταῖς ἐξουσίαις ἕκαστος πρὸς αὑτὸν τὴν δύναμιν ἀνθεῖλκεν, de Maximo et Balbino: quorum alter cum altero imperium commune habere gravabatur, sed μοναρχίας eos cupiditas incesserat. In quem sensum Lucan. dicit, Nulla fides regni sociis, omnisque potestas Impatiens consortis erit. Dicitur etiam Qui nihil commune habet cum altero, Cui nihil communicatur, Qui particeps non est. Greg. in Orat. de Filio, Ὡς δέον ἀκοινώνητον εἶναι καὶ μέχρι τούτου τὸ θεῖον τοῖς ἡμετέροις, Quasi oporteat Deum nihil nobiscum commune habere. Vel, Communionem nobiscum et consortium respuere. Sed tunc ad sequentem signif. pertineret. || Qui nihil sibi cum altero commune esse vult, Qui alterum participem et consortem ferre nequit, Lucian. (1, 550.) Καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος. || 'Ακοινώνητος a Bud. exp. etiam αὐθέκαστος, Severus natura, Rigidus, Exacte rectum verumque persequens. Quo sensu usurpasse Cic. videtur, ad Att. 6, (3.) Nullas unquam ad me literas misit Brutus, ne proxime quidem de Appio, in quibus non inesset arrogans et ἀ. aliquid. Sic videtur etiam accipi ap. Gell. 12, 12. in ejusd. Cic. verbis, manifesti mendacii crimen joculari responsione eludentis, 'A. homines estis, cum ignoratis prudentis et cauti patrisfamilias esse quod emere velit, emturum se negare, propter competitores emtionis. || A Suida

A exp. ἀκριβής: quo sensu forsan accipitur ap. Plin. Ep. 3, 9. Habet quidem gloriam studiis præsertim quiddam ἀ.: nobis tamen nullum certamen, nulla contentio. [" Phryn. Ecl. 154. Diod. S. 1, 324. 2, 416. 483. Gierig. ad Plin. 1, 249." Schæf. Mss.] 'Ακοινωνήτως, i. q. αὐθεκάστως, Rigide, Severe, Austere, ut exp. ap. Cic. ad Att. 6, 1. Totum hoc Bruto dedi, qui de me ad te humanissimas literas scripsit: ad me autem, etiam cum rogat aliquid, contumaciter, arroganter, ἀ. solet scribere. [* 'Ακοινώνευτος, Timæus Locr. p. 98. Steph., vox susp.] 'Αξιοκοινώνητος, Dignus quocum communicemus, Dignus cujus consortium et societatem expetamus, Plato de Rep. 2. (p. 235.) Τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι ὦσι, τὴν δὲ τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς νόμους ἔχουσι. [* Δυσκοινώνητος, Plut. Demetrio 3. Plato de Rep. 6. p. 486. Themist. 254. 258.] " Εὐκοινώνητος, Quocum communicare aliquid " facile est, Facilis. Ex Aristot. Ethic. 4. Εὐκοινώ- " νητος εἰς τὰ χρήματα, In rebus pecuniariis facilem B " se præstans et tractabilem." [" Philo de Virtute 19. p. 19. Mai." Boiss. Mss. * Εὐκοινωνησία, M. Anton. 11, 20. * Κοινωνητικὸς, Polyb. 2, 41, 1. sed variat lectio.] 'Ανακοινωνέω, Communico, VV. LL. [* " 'Ανακοινώνησις, Communicatio, Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] 'Επικοινωνέω, Commune habeo, Æschin. (59.) Τίθησι νόμον οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανουμένων νόμῳ, Aristot. 2. Œc. 'Επικοινωνεῖν τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀναγκαῖον. Et pass. e Plat. de LL. 'Επικοινωνούμενοι γάμοι, Communiter contractæ nuptiæ. [* " 'Ανεπικοινώνητος, Eust. 73, 38." Seager. Mss.] Κατακοινωνέω, Communico, Impertior, ex Æschine [63. " Κατακοινοῦν de meo dedi. Κατακοινωνεῖν ne Græcum quidem est." Reisk. * Προσκοινωνέω, Plato Soph. 252. de LL. 757. Dio Cass. 56. " Demosth. 918. nisi potius προσκοινώσας leg. est, Reisk." Seager. Mss. * " Συγκοινωνέω, Georg. Lapith. Poëm. Mor. 768." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Λ. 1131. Paul. ad Philipp. 4, 14. Dio Cass. 48. C Dem. 1299. Hippocr. 840. * 'Ασυγκοινώνητος, Epiph. 1, 1028.]

ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ὁ, Princeps, Imperator, Dominus, Il. (B. 204.) Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς: (486.) οὐδέ τι ἴδμεν Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν, Ductores et imperatores. || Nom. propr., Paus. Att. (43, 5.) Athen. (606.) Veteres, ut scribit Eust., derivant h. v. a καιρὸς, verso α in ο, ut sit οἱονεὶ ὁ τοῦ καιροῦ κύριος: unum autem e nostris vett. Lexx. itidem a καιρὸς, sicut ὄρχαμος ab ἀρχὸς deduci scribit ut sit quasi ὁ ἐν καιρῷ ἄρχων: alibi autem, sc. in Od. Σ. (105.) ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος, de Iro, idem Eust. e vett. tradit κοίρανον esse τὸν πρὸς καιρὸν βασιλέως ἔργον ἐπιτελοῦντα, ut Achilles πρὸ τῆς μήνιδος: at βασιλέα esse τὸν πατρόθεν καὶ ἀπὸ γένους ἄρχοντα. Scribit tamen posse etiam derivari a κόρος, τὸ νέος, pleonasmo literæ ι. [" Markl. Iph. p. 362. Abresch. Æsch. 1, 659. Jacobs. Anth. 7, 390. 8, 268. Brunck. Soph. D 3, 439. cf. Huschk. Anal. 116. Heyn. Hom. 5, 677. Plut. Alex. 262. Schm., Gesner. Ind. Orph. v. Βασιλεὺς, Ammon. 28. Eran. Philo 163. Thom. M. 146. ad Eur. Alc. 1143. Conf. c. τύραννος, Müller. ad Lycophr. p. 95. K., ἡ, Ruhnk. ad H. in Cer. p. 3." Schæf. Mss. * 'Επικοίρανος, Orph. Arg. 291. * Παγκοίρανος, Opp. K. 4, 21.] Κοιρανίη, Dominium, Imperium, VV. LL. [" Dionys. P. 464." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 37." Schæf. Mss.]

Πολυκοιρανίη, Imperium multorum, Dominium multorum, Il. B. (203.) Οὐ μέν τοι [πως] πάντες βασιλεύομεν [βασιλεύσομεν] ἐνθάδ' 'Αχαιοί. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς: q. in l. Aristot. Polit. 4, 4. dicit incertum esse an intelligat imperium populi, qui μόναρχος γίνεται σύνθετος εἷς ἐκ πολλῶν, an vero ὅταν πλείους ὦσιν οἱ ἄρχοντες ὡς ἕκαστος. Eund. versum in se transtulit Caligula ap. Suet. Cum audiret forte reges, qui officii causa in urbem advenerant, concertantes ap. se super cœnam de nobilitate generis, exclamavit, εἷς κοίρανος

ἔστω, Εἷς βασιλεύς: nec multum abfuit, quin statim diadema sumeret, speciemque principatus in regni formam converteret. In VV. LL. est ETIAM Πολυκοίρανος, Multorum dominus et rex. [Aristoph. B. 1270.]

Κοιρανικὸς, Imperatorius, Principalis, Opp. K. 3, (47.) Κοιρανικοῖς τ' ἔμολεν διαπόμπιμος ὀφθαλμοῖσι, Missus ad oculos imperatorios, Ad imperatorem missus: (41.) κοιρανικοὶ λέοντες, Imperatorii leones, i. e. Imperatorio et generoso animo, Qui sunt velut principes et imperatores ceterorum animalium. Vide Κοιρανέω.

[* Κοιράνειος, Anal. 1, 59. κράτος.]

Κοιρανίδης, i. q. κοίρανος, ut Soph. Schol. exp. in Ant. (940.) p. 251. Λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι, Τὴν βασιλίδα τὴν μούνην λοιπὴν Οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω: ibi enim Antigonen vult alloqui Chorum, ut κοιρανίδαι ibi sint οἱ ἔνδοξοι τῶν πολιτῶν, qui et ipsi dicantur κοίρανοι: vel Auctores generis eam respicere, i. e. Reges antiquos. Fortassis tamen fratres compellat, Œdipi filios: ut κοιρανίδαι sint Regis filii, sicut βασιλίδαι. [" Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss.]

Κοιρανέω, Dominor, Impero, Apoll. Rh. 2, (998.) τῇσιν τότε κοιρανέεσκεν. Item Principatum obtineo, Instar principis excello, Opp. K. 3, (40.) λεόντων Κοιρανικῶν Λίβυες μέγα κοιρανέουσι λέοντες, Principatum obtinent Africani leones inter ceteros leones, leones inquam, qui reliquorum animalium velut principes et imperatores sunt. Item, κοιράνου officio fungor, Imperator et princeps sum, Imperatorem et principem ago, Il. B. (207.) Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν. [" Jacobs. Anth. 9, 402. Heyn. Hom. 4, 233. 601. Brunck. ad Æsch. Pr. 966. ad Thom. M. 146. Ammon. 28." Schæf. Mss. * Κυρανέω, Manetho 2, 1.] Ἀνακοιρανέω, Dominor, Rego: accus. habet, vi præpositionis, (Il. E. 824.) μάχην ἀνακοιρανέοντα, Ordinantem prælium, Regentem, Administrantem. Sed alii scribunt divisim, ἀνὰ κοιρανέοντα. " Διακοιρανέω, Regis s. Domini more obeo vel admi- " nistro. Hes. enim διακοιρανέοντα exp. βασιλικῶς " ἐπερχόμενον: et ὡς κοίρανον διαπορευόμενον s. διέ- " ποντα." Κατακοιρανέω, Dominor, Impero, Rego, Od. A. (247.) Ἰθάκην κατακοιρανέουσι, N. (377.) de procis, Οἳ δή τοι τρίετες μέγαρον κατακοιρανέουσι, In ædibus tuis dominantur s. imperant. Item κατακοιρανεῖν πόλεμον, Administrare bellum, (Il. E. 332.) πόλεμον κατακοιρανέουσι.

" ΚΟΙΣΥΡΑ, ἡ, Cœsyra: Femina quædam A- " theniensis, uxor Alcmæonis, mater Megaclis et La- " machi: generis nobilitate et opibus clara, sed ἐπὶ " βλακείᾳ διαβεβοημένη: adeo ut inde Κοισυροῦται " dixerint comici pro τρυφερῶς κοσμεῖται, s. τὰ τῆς " Κοισύρας φρονεῖ. Suid. e Schol. Aristoph." [N. 46. " Ad Lucian. 1, 382. Kuster. Aristoph. 122." Schæf. Mss.] " Ἐγκοισυροῦσθαι, Cœsyræ moribus imbui: " vel Cœsyram imitari, luxuriosa nimirum et volu- " ptuosa vita: fuit enim Cœsyra Athenis femina " quædam nobilis et dives, taxata a comicis ob " luxum insignem. Apud Aristoph. N. (48.) Stre- " psiades dicit se duxisse Megaclis neptem Σεμνὴν, " τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην: ubi Schol. exp. πε- " ρισσῶς κεκοσμημένην, Exquisitiore cultu se exor- " nantem, i. e. Ambitiosius sese exornantem." " Εἰσ- " κεκοισυρωμένος, Effeminatus, Mollis. Dictum a " cujusdam feminæ moribus, cui nomen Κοισύρη, " VV. LL."

" Ἐγκριωροῦσθαι, dicitur ut ἐγκοισυροῦσθαι: unde " est particip. ἐγκεκριωρωμένη, quod Hes. exp. ἐνει- " λημένη καὶ * κεκορδυλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη, Invo- " luta et intecta: item σεμνυνομένη τῷ γένει, sc. διὰ " Κριώραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου."

" ΚΟΚΚΟΣ, ὁ, (ἡ,) Granum: ut ap. Diosc. 4. " Κόκκοι τῆς ῥοιᾶς, Grana mali Punici: vel etiam " Acini mali Punici. Sic κόκκος κνίδιος, s. κόκκος κνί- " δειος, Granum Cnidium, ap. Diosc. et Gal. necnon " Athen." [66. Et voce compos. * Κνιδόκοκκος, Alex. Trall. 10. p. 569.] " Est autem Semen thymelææ, " myrti in modum rotundum et inter initia virens, " ac tandem rubescens. Unde κνιδέλαιον vocatur " Oleum quod ex eo paratur. Testis Diosc. 1, 44. 4, " 173. Ab eod. Diosc. commemoratur et κόκκος " βαφικὴ, quam esse dicit θάμνον μικρὸν φρυγανώδη " ᾧ πρόσκεινται οἱ κόκκοι ὡς φακοί: optimam esse " Galaticam et Armeniacam, inde Asiaticam et Cili- " ciam: ultimo loco Hispanicam. Ciliciam vero " nasci in quercubus, similem minutæ cochleæ: ore " a mulieribus illius regionis legi, et κόκκον vocitari. " Et fruticem igitur et granum ejus appellat κόκκον, " et quidem illum genere fem. Theophr. πρίνον vocat " hanc Arborem, et κόκκον Fructum. Ita enim ille " H. Pl. 3, (7, 3.) Ἡ πρῖνος τὸν φοινικοῦν κόκκον " (φέρει.) Et 3, 16, (1.) Φέρει δὲ καὶ παρὰ τὴν βά- " λανον κόκκον τινὰ φοινικοῦν: de ilice itidem. Plin. " quoque Coccum vocat, ut 9, 41. Coccum Galatiæ " rubens granum. Et 16, 8. Omnes tamen has ro- " boris dotes ilex solo provocat cocco. Granum " hoc, primoque ceu scapus fruticis parvæ aquifoliæ " ilicis: Cusculium vocant. Idem cocci usum gra- " tiorem esse scribit si, quæ eo tincta fuerunt, Tyrio " tingantur, ut fiat hysginum: sed et cocco Cnidio " hujus cocci colorem esse, at magnitudinem grano " piperis majorem, vim ardentem. Alibi coccum " ilicis appellat, sc. 24, 4. Idem coccum appellat " Cocci colorem, 22, 2. Jam vero infici vestes scimus " admirabili fuco: atque ut sileamus, Galatiæ, A- " fricæ, Lusitaniæ granis coccum imperatoriis di- " catum paludamentis, transalpina Gallia herbis " Tyrium atque conchylium tingit, omnesque alios " colores. Nisi potius intelligendus ibi Cocci nomine " Pannus cocco tinctus: ut ap. Philostr. Epist. 27. " Τὰ ῥόδα πάσης στρωμνῆς ἁπαλώτερα, ὑπὲρ τὸν Βα- " βυλώνιον κόκκον, καὶ τὴν Τυρίαν πορφύραν. Gorr. " quoque κόκκον βαφικὴν esse tradit Ilicem aquifo- " liam, solo cocco omnes roboris dotes provocantem: " esse illi colorem rubeum qualis in rosa micat, im- " peratoriis tantum paludamentis ap. antiquos di- " catum: a Gallis Scarlatum, a Narbonensibus Ver- " milonum, ab officinis Granum Tinctorum appellari." [" Apoll. Dysc. 89. Fac. ad Paus. 3, 288. Toup. Opusc. 1, 539. Plut. Mor. 1, 527." Schæf. Mss. Strabo 3. p. 384., 13. p. 487. Paul. Ægin. 7, 20.] " Κοκκοβαφὴς, Cocco tinctus. Theophr. H. Pl. 3, " (7, 5.) Τὸ δ' ἀνὰ μέσον, κοκκοβαφὲς καὶ λαμπρὸν, Ve- " luti cocco tinctum et splendidum." [Clem. Alex. 235. Ælian. H. A. 17, 38.] " Κοκκοποιὸν, itidem " Cocco imbutum: si non mentiuntur Hesychii " Codd., in quibus exp. κοκκοβαφές. NECNON Κόκ- " κινος inde dicitur, itidem pro Cocco tinctus, s. Coc- " cino colore imbutus: ut κόκκινον ἔριον, in Epist. " ad Hebr. 9, (19.) Et κοκκίνη χλαμὺς, Coccina " chlamys. Sic κόκκινος χιτὼν ap. Plut. in Fab. " quem super imperatoris tentorio extendi solitum " scribit cum hosti pugnæ signum dare volebant. " Et ap. Greg. Τὸ κόκκινον περιβαλοῦ, Coccinam " indue vestem. Ubi ut τὸ κόκκινον dicitur substan- " tive, ita ap. Martial. Coccina famosæ donas et " janthina mœchæ. Indeque ap. eund. Poëtam, " Coccinatus dicitur ὁ τὸ κόκκινον περιβεβλημένος, " Coccinis indutus, Coccina amictus veste. Plin. " dicit etiam Coccineus color, et Coccinei acini, pro " κόκκινοι: et Lamprid. Coccea indumenta. Hiero- " nym. κόκκινον reddidit Vermiculum, respiciens ad " coccum Scolecium dictum. Apud Aristoph. κοκ- " κίνους reperitur et substantive usurpatum, Σφ. " (1067.) ἐγὼ Τοὐμὸν νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ " πολ-Λῶν κοκκίνους νεανιῶν Καὶ σχῆμα, κεὐρυπρω- " κτίαν. Ibi enim Schol. scribit κοκκίνους dictas " fuisse τὰς περιεστεμμένας καὶ τετημελημένας τρίχας. " Sed eam scripturam non possum non suspectam " habere, præsertim cum Suid. legat κικίννους, Cin- " cinnos, ut supra docui:" [et sic Edd. receptæ. " Kuster. Aristoph. 117." Schæf. Mss. Arrian. Epict. 3, 22. ἐν κοκκίνοις περιπατῶν.] " Ceterum e " superiore κόκκινος est COMPOS. Κοκκινοβαφὴς, Coc- " cino tinctus, s. Coccineo imbutus colore. Athen. " (196.) Οὐρανίσκῳ κοκκινοβαφεῖ, περιλεύκῳ." [* Κοκκινοειδὴς, Schol. Theocr. 7, 58. * " Ὠχροκόκκινος,

Theod. Prodr. Amar. 446. * Κοκκινέω, Idem 397." A Elberling. Mss. * " Κοκκινόω, Cyrill. Lex. Ms. * Κοκκινίζω, Schol. Opp. 3, 25. 5, 272." Wakef. Mss.] " E primo autem illo κόκκος, quod in genere " Quodvis granum signif., COMPOS. Κοκκόρυζος, " quod ex Apsyrto Hippiatro affertur pro Gra- " num oryzæ: non tamen sine mendi suspicione." [" Κοκκολογέω, Dosith. Gloss. ap. Valck. Opusc. 1, 239. Misc. Obs. 10, 110." Boiss. Mss.] " Καλλί- " κοκκος, Pulcra habens grana, s. Cui pulcer est a- " cinus." [Theophr. C. Pl. 1, 9, 2. ῥόα. * " Μονό- κοκκος, Steph. Præf. Gloss." Schæf. Mss. * Μονό- κοκκα, Gl. Uniones: * Πρινόκοκκα· Aubantiæ mora. * Πρινοκόκκιον, Geopon. 11, 14.] " || Rursum κόκκος, " et DIMINUT. Κοκκίον, transferuntur ad alia etiam. " Ita enim Medici vocant Pilulas, quod granorum " magnitudine fere sint, et rotundæ granorum instar. " Alex. Trall. Ἡ κάθαρσις ἡ διὰ τῶν κόκκων ἐχόντων " τὴν κολοκυνθίδα. Et alibi (5. p. 283.) κοκκία βη- " χικὰ, Pilulæ quæ tussi medentur. Ead. et κατα- " πότια. || Hesychio κόκκος est non solum ἡ τοῦ σίτου B " κεγχραμὶς, Granum frumenti: et ἐξ οὗ τὸ φοινικοῦν " βάπτεται, Granum ilicis rubens quo punicea infi- " ciuntur: necnon αὐτὸ τὸ χρῶμα, Ipse color puni- " ceus: sed etiam τὸ γυναικεῖον μόριον, Muliebre " membrum." [" Jacobs. Anth. 10, 52. Fac. ad Paus. 2, 68. Mica, Particula minuta, Timon Phl. 7. Parei Lex. Plaut. v. Ciccum." Schæf. Mss.] " A- " pud Hes. LEGITUR Κοκκοῦσα, expositum συκῆ, " Ficus: forsan quoniam fructus ejus multa habet gra- " nula, quæ alio nomine κεγχραμίδες dicuntur. Κόκ- " κωνες, Eod. auctore dicuntur οἱ κόκκοι τῆς ῥοιᾶς καὶ " ὅθεν ἰξὸς, Grana mali Punici et unde viscum fit. " Meminit hujus v. Galen. quoque Lex. Hippocr. " Ibi enim scribit κόκκωνα ab Hippocr. (606.) vocari " κόκκον τὸν κοινῶς ὀνομαζόμενον, non τὸν κνίδιον: " quem et ipsum interdum κόκκον sine adjectione ab " eo nominari." [" Toup. Opusc. 1, 414. Phryn. Ecl. 176." Schæf. Mss.] " Præterea a κόκκος gene- " raliter accepto, est VERB. Κοκκίζω: unde ap. Ari- " stoph., κοκκίσαι ῥόαν, Punicum malum suis exen- C " terare granis, Grana eximere e malo Punico, s. " Acinos: quod ET Ἐκκοκκίσαι dicitur verbo comp." [Κοκκίζω, J. Poll. 6, 80. " Aristoph. Fr. 281. Lobeck. Aj. p. 302. Ἐκκοκκίζω, Aristoph. Ἀ. 1179. Εἰρ. 63. Kuster. p. 127. Phryn. Ecl. 176. Toup. Opusc. 1, 23. Heringa Obs. 214." Schæf. Mss. Aristoph. Λ. 364. 448. Nicomachus Athenæi 58. * Κοκκωτὸν, Gl. Baccatum, Granatum, quasi a * Κοκκόω, Grano. * Κοκκωτὴ, Pueruli penis, Stratonis Epigr. 3. ex emend. Salmasii. " Jacobs. Anth. 10, 52. * Κοκκώτη, Pierson. Veris. 170. Toup. Opusc. 1, 382." Schæf. Mss.] " Κόκκαλος, Erotiano est ὁ " στρόβιλος. Utitur h. v. Hippocr. de Morb. Acut. " dicens, Κόκκαλος καὶ σμύρνα * ἐκλικτόν. Et aliquanto " post, περιπλευμονίης ἐκλικτὸν describens, ait, Κόκ- " καλον, χαλβάνην ἐν μέλιτι Ἀττικῷ ἀποζέσας, πίνειν " δίδου. Ubi annotat Gal. (5, 106. Bas.) quem ipse κόκ- " καλον appellat, antiquos non sic nominasse, sed po- " tius κῶνον: a recentioribus prope omnibus vocari " στρόβιλον. Solere autem Hippocr. ex eo conficere D " * ἐκλικτὸν, cum maxime pinguis est, h. e. cum πολ- " λὴν ἐν κύκλῳ περικεχυμένην ἔχει ἰδίαν ῥητίνην. Iti- " dem in Lex. Hippocr. tradit idem Gal., κόκκαλον " a plerisque accipi τὸν πυρῆνα τοῦ στροβίλου, Nu- " cleum nucis pineæ: Diosc. vero diminutive ita " nominari velle τὸν κνίδιον κόκκον, Cnidium gra- " num. Hesychio κόκκαλος est non solum στρόβιλος, " sed etiam ῥόμβος et πεύκη." [" Casaub. ad Athen. 143. ad Herod. 754." Schæf. Mss.] " Κόκκονοι He- " sychio sunt οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαιῶν, Olearum nuclei."

" Κοκκοβάρη, Hesychio γλαὺξ, Noctua."

" Κοκκίδα Hes. dici scribit αἴγειρον, Populum ni- " gram."

" Κώκαλον, Hes. esse dicit παλαιόν: necnon Spe- " ciem galli gallinacei. AT Κωκάλια, τὰ, Animalia " sunt e genere τῶν ὀστρακοδέρμων, sed eorum quæ " carnem sub testa habent. Aristot. H. A. 4, 4. de " ὀστρακοδέρμων genere, Τὰ δ', ἔχει μὲν, ἐντὸς δ' ἔχει " τὴν σάρκα ἀφανῆ πᾶσαν, πλὴν τῆς κεφαλῆς, οἷον οἵ A " τε χερσαῖοι χοχλίαι, καὶ τὰ καλούμενα ὑπό τινων " κωκάλια, καὶ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ αἵ τε πορφύραι καὶ οἱ " κήρυκες, καὶ ὁ κόχλος, καὶ τἄλλα τὰ στρομβώδη." [Schneidero leg. videtur κοκκάλια.]

" KOKKY, Attice pro ταχὺ, Celeriter. Ita ap. " Suidam in Ms. Cod. Pro quo Etym. habet Κόκυ, " Ἀττικοὶ τὸ ταχύ. At κόκκυ ab Hes. exp. τὸ ἐλά- " χιστον, Res minima." [" Ad Mœr. 331. Aristoph. B. 1384." Schæf. Mss. Ὄρν. 507. Οὐδὲ κόκκυ, i. q. βραχὺ, Anecd. Bekkeri p. 105.] " Κοτὺ affertur pro Celeriter: quod supra κόκυ."

" Κόκκυξ, υγος, ὁ, Coccyx s. Cuculus: Avis verna " ex accipitrum genere, sed degener et timida: sic " dicta παρὰ τὸ κόκκυ φωνεῖν, quod uno verbo DICI- " TUR Κοκκύζειν, Coccyzare, Cuculi vocem edere, " Sonare cucu s. κόκκυ. Hesiod. Ἔργ. 2, (104.) Ἦμος " κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι, Quando cuculus " in quercus foliis s. frondibus coccyzat. Verum hoc " κοκκύζειν non semper cuculi est, sed tribuitur B " etiam gallinaceo: nam Schol. Aristoph. κοκκύσω " exp. δίκην ἀλεκτρυόνος βοήσω, συρίσω, in B. (1379.) " Καὶ λαβομένω, τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἴπατον, Καὶ μὴ " μεθεῖσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω. Ubi cum " uterque suum ῥῆμα protulisset, Bacchus ait, Κόκκυ, " μεθεῖτε: nimirum φωνῶν τὸ κόκκυ s. κοκκύζων galli " vel etiam cuculi more. Apud Aristot. quoque, " H. A. 9. vox esse gallinacei generis dicitur, et a " Gaza reddi Cucurrire. Itidemque ap. Athen. (663.) " ex Artemidori Opsartyticis, Καὶ νομάδα παχεῖαν " ἕψε, καὶ νεοσσοὺς τῶν ἤδη κοκκυζόντων, Pullos gal- " linaceos jam cucurrire incipientes. At Proverb. " Cum Nibas coccyzaverit, vide ap. Erasm. in Chi- " liad. Adag. ubi affert et aliud Proverb. Coccyge " astutior." [Lycophr. 395.] " Non solum porro Avis " nomen est κόκκυξ, sed Piscis etiam, et quidem " vocalis, ap. Aristot. H. A. 4, 9, (3.) Ibi enim dicit " κόκκυγα τὸν ἰχθὺν ψοφεῖν οἷον στριγμόν. Coccygem " itidem nominare possumus hunc piscem, cum Plin. " avem quoque appellet Coccygem vocabulo Græ- C " canico." [Hippocr. 543, 39.] " Κόκκυγες dicuntur " etiam Grossi caprifici arboris: οἱ ὄλυνθοι: quo- " niam sc. φαίνονται κατ' ἔαρ ἅμα τοῖς κόκκυξιν. Ni- " cander Θ. 853. Σὺν δὲ κράδης κυέουσαν ἀποτμή- " ξαιο κορύνην· Ἢ αὐτοὺς κόκκυγας ἐρινάδος, οἵτε πρὸ " ἄλλης Γογγύλοι ἐκφαίνουσιν ἀνοιδείοντες ὀπώρης. " Hes. auctore κόκκυξ dicitur et Herba quædam, " et ὁ πρόβολος, et τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τὸ πρὸς τοῖς " ἰσχίοις. Gorr. κόκκυγα esse dicit Os in imo sacri " ossis positum, tribus propriis partibus constans, " quæ inter se symphysi uniuntur. Plura de hac " appendice sacro ossi adnata vide ap. Eund., nec- " non ap. Gal. in l. de Ossibus (12.) Eid. Hes. " κόκκυξ est etiam λόφος et περικεφαλαία, Crista et " Galea: qui tamen ET Κόκκυς affert pro λόφος. " Denique κόκκυξ est Nomen montis qui olim θρόναξ " dictus fuit, teste Schol. Theocr." [" Jacobs. Anth. 8, 141. Brunck. Aristoph. 3, 82. (Ἀ. 598.) Κοκκύζω, Casaub. ad Athen. 70. Valck. Anim. ad Ammon. 229." Schæf. Mss. Κοκκύσδω, Theocr. 7, 84. 124. D * Κοκκυσμὸς, Nicomach. Music. 20. * Κοκκυστὴς, Timon Phlias. 26. ap. Anal. 2, 73. * Κοκκάζω, ἐπᾴδω, et * Ἐπικοκκάζω, ἀντεπᾴδω, ap. Schol. Bourd. Aristoph. Θ. 1068. mendosa sunt, ut et in ipso textu * Ἐπικοκκάστρια, quod affert Eust. ad Od. Ξ. p. 1761, 26. Rom., et Suid. v. Ἠχώ: recte legitur in Schol. Biset. * Ἐπικοκκύζω, * Ἐπικοκκύστρια. * " Ἐκκοκύζω, (sic,) Hermog. 2, 362." Ind. Scap. Oxon. * Περικοκκύζω, Aristoph. Ἱππ. 697. * " Ἀνακοκάζω (sic,) Phot. in Vita Isidori, Valck. ad Ammon. 24." Kall. Mss. * Κοκκυγία, Piscis, Alex. Trall. 9. p. 163. * " Κοκκυγέα, Theophr. H. Pl. 3, 16, 6. ubi κοκκυμηλέα erat: vide Notam. Rhoon Cotinum L. interpretantur, cujus ligno hodie colorem flammeum tingunt in Græcia χρυσόξυλον vocantes, teste Sibthorpio ap. Walpole p. 148." Schn. Ind. Theophr. " Salmasii Homonym. 95. Sprengel. Hist. Rei Herb. 91. * Κοκκυγόω, unde Κεκοκκυγωμένον, item χρῶμα * κοκκύγινον, i. e. ἀπὸ κοκκυγέας δένδρου, Hes." Schn. Lex.] " Porro a κόκκυξ est COMPOSITUM Κοκκύμηλον, ut

" testatur Nicander hoc hemistichio ap. Athen. (49.) " μῆλον ὃ κόκκυγος καλέουσι, Malum quod coccygis " vocitant. Latini Prunum appellant. Græci alio " nomine Δαμασκηνὸν nuncupant, quoniam ἐν τῇ τῶν " Δαμασκηνῶν χώρᾳ πλεῖστόν ἐστι τοῦτο τὸ ἀκρόδρυον " καὶ κάλλιστα γεωργεῖται, ut tradit Athen. (49.) " cum tamen Damascena sint potius Species quædam " τῶν κοκκυμήλων Damasceno agro peculiaris, ac " διάφορος τῶν κατὰ τὰς ἄλλας χώρας γινομένων. " Suid. esse vult Pomorum speciem quæ suo tempore " dicta fuerint βερίκοκκα: quo vocabulo nominari " videntur potius ea quæ vulgo Arbricocs appellantur, " a Latinis pariter et Græcis Armeniaca. Porro " τῶν κοκκυμήλων meminit Hipponax, dicens, Στέφα- " νον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης. Et Alexis, στε- " φανοῦν — Στεφάνῳ κυλιστῇ κοκκυμήλων — Πεπόνων. " Idem, κοκκυμήλων σπυρίδα πεπόνων. Sunt vero et " ἄγρια κοκκύμηλα, Pruna sylvestria, quorum mentio " ap. Athen." [50. Anecd. Bekkeri 103.] " Arbor " τῶν κοκκυμήλων DICITUR Κοκκυμηλέα, Latinis Pru- " nus: de cujus arboris fructusque vi medica, vide " Diosc. 1, 175. Theophr. H. Pl. 4, (2, 10.) κοκ- " κυμηλέαν quandam describit, quam Plin. 13, 10. " Prunum Ægyptiam vocat. Idem Theophr. 3, 16, " (6.) commemorat et aliud genus τῆς κοκκυμηλέας," [Schn. habet κοκκυγέας,] " pro quo ap. eund. Plin. " reperio Coggygria, 13, 22." [Coccygia, Schn. Lex.] " Rursum Theophr. 3, (6, 4.) τὴν σποδιάδα esse dicit " veluti ἀγρίαν κοκκυμηλέαν, Prunum sylvaticam: " cujus rei mentio et ap. Athen." [50. Vide omnino Schn. Ind. Theophr.] " Dicitur ETIAM Κοκκύμηλος " pro κοκκυμηλέα. Ita enim J. Poll. 1, (232.) Scien- " dum, inquit, quod κοκκύμηλον quidem neutro ge- " nere dicitur ὁ καρπὸς, Fructus: masculino autem " genere Arbor a mediæ Comœdiæ poëtis dicitur ὁ " κοκκύμηλος." [* Κοκκυμηλὼν, Gl. Prunetum.]

" ΚΟΚΚΥΑΙ, Suidæ sunt αἱ πρόγονοι, Majores: " in exemplum afferenti, ἀφ' ὑμέων κοκκύησι καθημένη " ἀρχαίησι. Alibi unico κ." [Vide Lex. VV. Peregr. " Jacobs. Anth. 8, 205. Toup. Opusc. 1, 232." Schæf. Mss.] " Κοκκῆς, οῦ,' ὁ, Progenitor, Avus. " In Epigr. κοκκαὶ vocantur Quercus, quod eæ " priscis mortalibus nutrices fuerint. Ita VV. LL. " Sed perperam, ut videbis in Κοκύαι." " Κυκοίας, " Hes. τοὺς προγόνους."

" ΚΟΛΑ, Suidæ ἡ γαστὴρ, Venter: cui subjungit " dat. plur. ταῖς κόλαις. Plurale κόλα Hes. exp. " ὀστᾶ, μέλη, ut κῶλα: necnon ὅπλα, dicens esse et " Saltationis speciem, quæ alio nom. appellatur ξιφι- " σμὸς, Gladiatio. Et hinc forsan sunt VERBA Κο- " λαβρεύεσθαι, ET Κολαβρίζειν, Saltare, ut idem " Hes. innuit: κολαβρευομένη enim exp. κώλοις ἀλλο- " μένη: afferens et κολαβρίζειν pro σκιρτᾶν, Saltare: " et quidem ita ut τοῖς κώλοις petulantius aërem ver- " beres. E quo posteriore verbo est VERBALE Κο- " λαβρισμός: cujus J. Poll. quoque meminit inter " Saltationis species: nam 4, (100.) c. 14. κόλαβρι- " σμὸν esse dicit Θρακικὸν ὄρχημα καὶ Καρικόν: ἐνό- " πλιον vero et ipsum. At Suid. verbo κολαβρίζεσθαι " diversam plane signif. tribuit: nam κολαβρισθείη si- " gnif. scribit ἐκτιναχθείη, ἀτιμασθείη, χλευασθείη, οὐ- " δενὸς λόγου ἄξιος νομισθείη, propterea quod κόλαβρος " s. κάλαβρος dicatur ὁ μικρὸς χοῖρος, Parvus porcellus, " qui nullo in pretio esse solet." [" Dicebatur vero etiam Κόλαβρος, Cantilenæ genus quoddam lascivum, Athen. 164. 696. ubi v. Cas." Schw. Mss.] " Supra " Καλαβρισθείησαν et Καλαβρισμός." [Vide Lex. VV. Peregr. et Schleusn. Lex. V. T. " Κολαβρίζω, Contemno, et Lascive salto, Clem. Rom. Ep. 1. ad Corinth. §. 40." Kall. Mss.]

" Κόλεα Hesychio est Saltatio quædam: ut κόλα. " Κολία, Eod. auctore est ὀρχήσεως εἶδος. UNDE " Κολιάσαι derivatum, quod Idem exp. ὀρχήσασθαι, " Saltare. Veruntamen Idem κολία exp. etiam ἐπική- " δεια, et μέτρον τι ετ τὸ ἡμικόλιον:" [cf. Ἡμικόριον:] " item plur. numero τὰ ἐκ μέλιτος τρωγάλια." [" Κο- λίον, Heringa Obs. 175." Schæf. Mss.]

A ΚΟΛΑΖΩ, Punio, Castigo, Plato Protag. Ὃς δ' ἂν ἐκτὸς βαίη τούτων, κολάζει, Qui autem extra eas, sc. leges, declinat, hunc civitas supplicio afficit, Aristot. Eth. 3, 5. Κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. Castigare improbos dicit Cic. Sic Dem. (122.) Ἐκόλαζον καὶ ἐτιμωροῦντο, οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας: (26.) Τοὺς μὲν ἀξίους ἐπαίνου τιμᾶν, τοὺς δ' ἀδικοῦντας κολάζειν. Isocr. Κολάζειν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας: Idem, Κολάζειν τοὺς ἀκοσμοῦντας. Xen. Ἑλλ. 5, (3, 7.) Οὐδ' οἰκέτας χρὴ ὀργῇ κολάζειν, Castigare irato animo: K. Π. 4, (2, 20.) Κολαζόντων ἀφειδέστερον ἢ ὡς δεσπόται. Interdum additur dat. instrumenti. Xen. Κολάζω αὐτὸν πᾶσι κακοῖς, Omnia mala ei infero ad pœnas de eo sumendas. Isocr. Τὸν δὲ διὰ τὴν κακίαν ταῖς μεγίσταις τιμωρίαις ἐκόλασε, Pœnis affecit maximis. Et ap. Plat. κολάζω πληγαῖς, ut ap. Cic. Liv. Castigare verberibus, Plaut. Castigare exuviis bubulis. Soph. vero in Aj. (1107.) cum duobus accuss. junxit, τὰ σέμν' ἔπη Κόλαζ' ἐκείνους, i. e. διὰ σεμνῶν ἐπῶν παίδευε. Sic Virg. dictis castigat Acestes. Et Plaut. Ut eum dictis plurimis castigem. Et Castigare verbis, Cic. Κολάζομαι, Punior, Castigor, Pœnæ de me sumuntur, mihi infliguntur, Dem. c. Mid. Μὴ κολάζεσθαι τοὺς ἐξαμαρτάνοντας, Xen. Ἑλλ. 6, (3, 6.) Κολάζεσθαι ὑπὸ τῶν ἁμαρτημάτων, Plut. Ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κολασθῆναι. Idem (16, 35.) de elephantibus, Εἷς ὁ δυσμαθέστατος ἀκούων κακῶς ἑκάστοτε, καὶ κολαζόμενος πολλάκις, ὤφθη νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν σελήνην ἀναταττόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν. Quod ita Plin., Certum est unum elephantem tardioris ingenii in accipiendis quæ tradebantur, sæpius castigatum verberibus, ead. illa meditantem noctu repertum. Synes. Ep. 57. Τῶν μέντοι κολαζομένων ὁ Θεὸς κήδεται. Et cum gen. ap. Thuc., κολάζομαι τῆς ἀδικίας, Injuriæ pœnas do. Et in gerundio, ap. Plut. (8, 174.) Πότε καὶ πῶς καὶ μέχρι πόσου κολαστέον ἕκαστον τῶν πονηρῶν. Κολάζομαι active quoque capitur pro κολάζω, Aristoph. Σφ. (405.) Νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοὐξύθυμον Ὧι κολαζόμεσθα, κέντρον Ἐντέταt' ὀξὺ, Quo castigamus eos qui nos infestant, Quo injurias ulciscimur. Apud Aristot. quoque H. A. 6. κολάζεσθαι active capi pro κολάζειν testatur Bud. Comm. 763. ubi vide l. ‖ Castigo, Reprimo, Coërceo, Moderor; ut Bud. interpr., Quod nimium est reprimo, Fremo, et quasi castro. Theophr. C. Pl. 1. κολάζειν τὰ δένδρα, Castigare arbores luxuriantes, Stat. Theb. 9. Libertas jubarum castigata. Item κολάζειν τὸ ἀνοιδαῖνον ap. J. Poll. i. e. συστέλλειν, Reprimere. Gal. ad Gl. 1. Τὰ γὰρ ἐναντία τῶν ἐναντίων ἰάματά ἐστι, κολάζοντα μὲν τὸ ὑπερβάλλον, ἀντεισάγοντα δὲ τὸ λεῖπον. Et κολάζειν τὸ πάθος, Plut. Artax. eo sensu, quo Lucan. dicit Immodicum dolorem castigare, i. e. Reprimere: et Cic. Videsne ut obmutuerit non sedatus corporis, sed castigatus animi dolor? Item κολάσαι τὸ πλεονάζον ap. Plut. Sympos. Reprimere et coërcere quod exuperat. Dicitur etiam κολάζειν διαλόγους, ut Horat. Multa litura coërcere carmen et ad unguem castigare. Philostr. Ep. 13. Αἰσχίνης ὁ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους, ὑπὲρ οὗ πρώην ἐσπούδαζες ὡς οὐκ ἀφανῶς τοὺς διαλόγους κολάζοντος, Castigantis. Ead. signif. ap. J. Poll., κεκολασμένος ῥήτωρ ὁ βεβασανισμένος, διεσμιλευμένος, ἠκριβωμένος, Pressus, Limatus, Castigatus: cujus oratio ad unguem castigata est, nec in ea quidquam luxuriat. Et in pass. κεκολασμένη δίαιτα, Moderata et cujus luxuries quasi castigata est. Lucian. (1, 830.) Οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα. Plut. Lycurgo (22.) p. 17. Καὶ τὴν ἄλλην δίαιταν οὐχ οὕτω κεκολασμένην, οὐδ' ὑπεύθυνον τοῖς νέοις παρεῖχον. Aristot. Eth. 3. fin. Τὸ δὲ τοιοῦτον, sc. μετρίας εἶναι τὰς ἐπιθυμίας καὶ ὀλίγας καὶ τῷ λόγῳ μηδὲν ἐναντιοῦσθαι, εὐπειθὲς λέγομεν καὶ κεκολασμένον. Ab hac signif. EST Ἀκολασία ET Ἀκόλαστος. A partic. autem κεκολασμένος est ADVERB. Κεκολασμένως, Moderate, Frænando et castigando cupiditates et luxuriam. Athen. (273.) Τί οὖν; οὐκ εἶχε καὶ Σκιπίων καὶ ὁ Καῖσαρ οἰκέτας; Εἶχον, ἀλλ' ἐφύλασσον τοὺς πατρίους νόμους καὶ κεκολασμένως ἔζων, τηροῦντες τὰ τῆς πολιτείας ἔθη: nisi forte hic in prima signif. aliquis mallet accipere pro Subeundo pœnas,

si contra leges fieret. " Κολῶ, Attice pro κολάσω, A
" ut ἐλῶ pro ἐλάσω, teste Hes. qui itidem κολωμέ-
" νους dici scribit pro κολάσοντας. Itaque ap. Ari-
" stoph. Σφ. (244.) pro κολουμένους, quod attuli in
" Κολούω, scr. potius κολωμένους: cum Hes. ita
" legisse satis constet, et ea scriptura multo magis
" sit consentanea, èxemto σ, et α ac ο in ω contra-
" ctis." [" Κολάζω, Thom. M. 729. ad Charit. 693. Eur. Tro. 948. Huschk. Anal. 46. Toup. Opusc. 1, 37. 266. 2, 144. Emendd. 1, 404. 2, 619. Wyttenb. Select. 372. ad Charit. 383. Coërceo, Longus 5. 19. Villois., Toup. Epist. de Syrac. 338. Boiss. Philostr. 500. 581. De fut., Brunck. Aristoph. 3, 21. (Ἱππ. 456.) Κολῶ, ad Mœr. 124. Fut. med., Xen. K. Ἀ. 2, 5, 13. Ἑλλ. p. 58. Schn. K. τὸν λόγον, Schol. Apoll. Rh. 56. Τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους, Lobeck. Aj. p. 392. * Κολάομαι, Brunck. l. c." Schæf. Mss.] " Κολαστέον, Puniendum," [" Aristæn. 1, 10. p. 46." Boiss. Mss. Xen. Hier. 8, 9.]

Κόλασμα, Pœna, Quod pœnæ castigationisque loco infligitur, Xen. K. Π. 3, (1, 13.) Οἱ μὲν, τῷ B ἰσχυροτάτῳ κ. νομιζομένῳ, σιδήρῳ παιόμενοι, ὅμως ἐθέλουσι καὶ πάλιν μάχεσθαι τοῖς αὐτοῖς. Plut. K. σκυθρωπά. [" Critias Fr. Sisyphi v. 4." Boiss. Mss. " Bergler. Alciphr. 179." Schæf. Mss.] Κολασμὸς, Pœnæ inflictio, Punitio, Pœna, Plut. (7, 767.) Οἱ δὲ καὶ τιμωρίαις αἰωνίοις ὑπὸ γῆν καὶ κολασμοῖς φρικώδεσι κακὸν εἶναι νομίζουσι τὸν θάνατον: Alcib. (13.) Φαῦλος γὰρ οὐδεὶς ἐνέπιπτεν εἰς τοῦτον τὸν κολασμόν. || Moderatio, Refrænatio, Castigatio, Plut. (8, 27.) Οὐκ ἔστι γλώσσης ῥεούσης ἐπίσχεσις οὐδὲ κ. [6, 511.] Κόλασις, i. q. κολασμός. Differt a τιμωρία, Aristot. Rhet. 1. quod κόλασις sit τοῦ πάσχοντος ἕνεκα, τιμωρία autem, τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ. Et Gell. 6, 24. Puniendis peccatis tres esse debere causas existimatum est. Una est, quæ νουθεσία, vel κόλασις, vel παραίνεσις dicitur: cum pœna adhibetur castigandi atque emendandi gratia, ut is, qui fortuito deliquit, attentior fiat correctiorque. Altera est, quam ii, qui vocabula ista curiosius diviserunt, τιμωρίαν appellant: ea causa animadvertendi est, cum C dignitas auctoritasque ejus, in quem est peccatum, tuenda est, ne prætermissa animadversio contemtum ejus pariat et honorem elevet. Plut. S. N. V. Προσήκει δήπουθεν ὡς χρέα κληρονομίας διαδέχεσθαι τῆς πονηρίας τὴν κ.: (173.) Τῆς περὶ τὴν κακίαν ἰατρείας ὡς φάρμακον, ἑκάστῳ προσφέρει τὴν κ. Et ap. Aristot. Polit. 5. Τὰς κ. πατρικῶς ποιεῖσθαι: Eth. 10, 9. Ἀπειθοῦσι δὲ καὶ ἀφνεστάτοις οὖσι κ. τε καὶ τιμωρίας ἐπιτιθέναι. Et 2, 3. Αἱ κ. γινόμεναι διὰ τοιούτων: ubi, ut Plut. paulo ante, et ipse dicit κολάσεις esse ἰατρείας. || Castigatio, ut κόλασις τῶν δένδρων ap. Theophr., sicut κολάζειν supra, Castigatio, quæ luxuriantibus arboribus adhibetur, et qua velut supplicio coërcentur et reprimuntur. [" Jacobs. Anth. 10, 78. 12, 139. Wyttenb. Select. 372. Τίειν κ., Visconti Iscr. Triop. p. 72. Λαβεῖν κ., Diod. S. 1, 288." Schæf. Mss. * Κυλασία, Ecphantas Stobæi 331.]

[* " Κυλαστὴρ, Eunap. 86." Wakef. Mss. " Ad Charit. 363. * Κολάστειρα, Antip. Sid. 88." Schæf. D Mss. * Κολάστρια, Euseb. Præp. 9. p. 441.] Κολαστήριος, ὁ, ἡ, Aptus ad pœnas inferendas, Ad pœnas infligendas comparatus: πῦρ, Greg. Naz. [" Ad Charit. 294. T. H. ad Plutum p. 134." Schæf. Mss.] AT Κολαστήριον, Locus supplicii, Instrumentum aptum ad scelerum pœnas inferendas, Tormentum ad punienda et vindicanda delicta, Plut. (7, 350.) Οὐδὲ μάστιγες, οὐδὲ πέδαι, μανικὰ καὶ βάρβαρα κ. θαλάσσης, Synes. Ep. 58. Ἐκείνοις αὐτὸν τοῖς ἀποτροπαίοις κ. ᾐκίζετο, His eum abominandis supplicii inferendi instrumentis cruciabat: paulo ante, Ἄτοπα κολαστηρίων γένη καὶ σχήματα, Inusitata tormenta: 79. Δακτυλήθρας καὶ ποδοστράβας ἐξευρὼν, καὶ ξένα ἄττα κ., Peregrina pœnalium instrumentorum genera. Greg. Macc, Enc. Καινότερα ἐπινόησον κ. In quibus ll. subaudiri potest substant. ὄργανον. Pro Loco autem, ubi sontes torquentur, i. e. Carcere, accipitur ap. Synes. de Insomn. Ἐφ' οἷς πρῴην ἐστενοχωρήθη τὰ κ., Repleti sunt carceres. Accipitur etiam pro Ipsa pœna. Sic enim interpr. VV. LL. hunc, quem e Xen. (Ἀπ. 1, 4, 1.) citant locum, Ἃ ἐκεῖνος κολαστηρίου ἕνεκα τοὺς πάντ' οἰομένους εἰδέναι, ἐρωτῶν ἤλεγχε, Quæ castigationis causa coarguebat. [Plut. 6, 634.]

Κολαστὴς, Punitor, Castigator, Plut. (8, 202.) Οὔτε τινὸς θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων δεῖσθαι κολαστοῦ νομίζω τοὺς ἀνοσιουργοῦντας: (186.) Ἐνίοις γὰρ ἀμέλει καὶ κολασταῖς ἑτέρων πονηρῶν οἷον δημοκοίνοις ἀπεχρήσατο τὸ δαιμόνιον. Synes. Ep. 121. Τῆς πονηρίας κολαστάς: 57. Ὅταν δεῖται κολαστῶν. Pro Vindice et Tortore etiam citatur ex Eur. [Suppl. 255. 341. Heracl. 389. " Phryn. Ecl. 217. Brunck. Soph. 3, 511." Schæf. Mss.] Κολαστικὸς, q. d. Punitorius, Pœnas infligere solens, Plut. (7, 797.) Τῶν θεῶν τὸν βασιλέα, μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ μαιμάκτην, οἶμαι, καλοῦσι· τὸ δὲ κ., ἐριννυῶδες καὶ δαιμονικὸν, οὐ θεῖον δὲ οὐδὲ Ὀλύμπιον. [" Clem. Alex. 838." Wakef. Mss.]

Ἀκολασία, Intemperantia, Petulantia, Protervitas, Lascivia. Vertitur etiam Luxuria. Ἀκολασίᾳ opp. σωφροσύνῃ. Apud Athen. 14. Ἀντὶ δὲ σωφροσύνης ἀκολασίαν καὶ ἄνεσιν. Aristot. Rhet. 1. Σωφροσύνη δὲ ἀρετὴ, δι' ἣν πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος οὕτως ἔχουσιν ὡς ὁ νόμος κελεύει· ἀκολασία δὲ τοὐναντίον. I. e., σωφροσύνη est virtus, per quam ad corporis voluptates ita se habent, ut lex jubet; ἀκολασία autem contra: vel, Per quam circa voluptates corporis ita se gerunt, ut etc. Idem Eth. 2, 7. ait σωφροσύνην esse μεσότητα, Mediocritatem circa voluptates corporis, et quidem eas potissimum, quæ tactu percipiuntur: ἀκολασίαν autem esse ὑπερβολὴν, Excessum. Notandum est autem ἀκολασίαν sæpe de Intemperantia circa res venereas dici. Plut. περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Θ. κ. τ. λ., Καὶ τὴν ἀναίδειαν ἐν φωνῇ καὶ τὴν ἀ. ἐν αἰδοίοις κολάζων. Chrys. de Sac. Ἀκολασίας τροφὴ αἱ συνεχεῖς τῶν γυναικῶν ἐντεύξεις, Intemperantiæ alimentum, assidua cum mulieribus colloquia. Ἀκολασία finitima est τῇ ἀκρασίᾳ: quod tamen sit discrimen, docet pluribus Plut. de Virt. Mor. Sciendum est autem ἀκολασίαν sonare ad verbum Incastigationem. Fit enim a κεκόλασαι 2 præt. a verbo κολάζομαι, præfixo α priv. Ad quam etym. fortasse obiter alludens Plut. dixit in l. modo c., καὶ τὴν ἀκολασίαν κολάζων: [2, 166.] " Ἀκυλασία, Intemperantia, VV. " LL. perperam pro ἀκολ."

Ἀκόλαστος, ὁ, ἡ, Intemperans, Petulans, Protervus, Lascivus, Libidinosus. Ad verbum sonat Incastigatus, Incastigabilis, ut modo dictum est ἀκολασίαν sonare Incastigationem; nam ut ἀκολασία fit a 2 pers. κεκόλασαι, sic ἀκόλαστος a 3. κεκόλασται, utrobique sc. præfixo α priv. Suid. tamen, non exacte ad etymum respiciens, ἀκόλαστος exp. κολάσεως ἄξιος, Castigatione dignus: subjungitque Aristoph. (Πλ. 1049.) ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοὺς τρόπους. Gell. 1, 2. Sed enim quæ nimia e gustu atque tactu est, ea voluptas, sicuti sapientes viri censuerunt, omnium rerum fœdissima est. Eosque maxime, qui duabus istis belluinis voluptatibus sese dediderunt, gravissimi vitii vocabulis Græci appellant ἀκολάστους vel ἀκρατεῖς: nos eos vel Incontinentes dicimus vel Intemperantes: ἀκολάστους enim si interpretari coactius velis, nimis id verbum insolens erit. Istæ autem voluptates duæ gustus atque tactus, i. e. libidines in cibos atque in venerem prodigæ, solæ sunt hominibus communes cum bestiis: et idcirco etc. Hactenus ex illo Gellii l., in quo notandum eum non videri ad illam differentiam respexisse, quæ est inter ἀκρατὴς et ἀκόλαστος, sicut et inter ἀκρασία et ἀκολασία: nam hæc a Plut. distingui docuimus antea. Idem 7, 11. vult ἀκόλαστον esse unum e vocabulis, quo Græci eum appellant, quem Lat. Nequam. Ita enim scribit, Et nequam hominem nihili, neque rei neque frugis bonæ. Quod genus Græci fere ἄσωτον, ἢ ἀκόλαστον, ἢ ἀχρεῖον, ἢ ἄχρηστον, ἢ κακότροπον, ἢ μιαρὸν dicunt. Hactenus Gell. || Sciendum est autem aliquando absolute poni, aliquando addi περὶ τὰ ἀφροδίσια, aut tale quid: ac tum ejus signif. restringi. Pro eod. Ἀκόλαστος περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι, ap. Aristot. Item, Ἀκόλαστος πρὸς τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀφροδισίων. Item, Ἀκόλαστος πρὸς τὰς συνουσίας, ap. Plut. Lycurgo. Tradit autem

in Probl. Aristoteles, quod et e Gellii modo citatis verbis discimus, ἀκολάστους esse et περὶ τὰ ἀφροδίσια et περὶ τὰς τῆς τροφῆς ἀπολαύσεις: quæ etiam verba ibid. affert Gellius. Cum igitur ἀκόλαστος simpliciter et per se ponitur, utrumque vitium debemus intelligere; aut etiam generalius ἀκόλαστον dici, Qui voluptatibus corporis præter fas et æquum sit deditus: sic enim idem Aristot. Rhet. ad Theod. 1. Ἀκόλαστος μοχθηρός ἐστι καὶ ἄδικος περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς. || Interdum ἀκόλαστος dicitur absolute pro ἀκόλαστος περὶ τὰ ἀφροδίσια: Athen. 13. ἀκόλαστος γυνή, [cf. Plut. Thes. 9.] Greg. Naz. de Theologia, animalia σώφρονα et ἀκόλαστα inter se opp.. || Lucian. τὸ ἀκόλαστον τῆς διαίτης dixit (1, 52.) ubi etiam τὸ ἀκόλαστον substantivi forma pro τὴν ἀκολασίαν usurpat: sonat autem hic Luxuriem. || Ἀκόλαστος ad alia translatum: γλῶσσα, Eur. initio Orestis, Lingua petulans. Nam Lat. similiter adj. Petulans, ut et subst. Petulantiam, de effræni etiam lingua usurpant, sicut et de libidinibus. Eur. initio Orestis de Tantalo, Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. Ælian. ap. Suid. ἀκόλαστον et ἀκράτορα γλῶσσαν dicit. || Ἀκολαστότατον Erotian. ap. Hippocr. exp. ἀναιδέστατον, Impudentissimum. Paulo ante annotavi e Plut. Καὶ τὴν ἀναίδειαν ἐν φωνῇ καὶ τὴν ἀκολασίαν ἐν αἰδοίοις κολάζων. [Feroci ingenio, Athen. 516. " Phryn. Ecl. 192. Thom. M. 520. ad Charit. 468. T. H. ad Plutum p. 382. Brunck. Soph. 3, 494. Boiss. Philostr. 563. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 20. Toup. Opusc. 1, 17. Valck. Phœn. p. 356." Schæf. Mss. Ἄμετρος καὶ ἀ. πλοῦτος, Longin. 44, 7.] Ἀκολάστως, Intemperanter, Petulanter, Proterve, [Gl. Impune. Dio Cass. 867. * Ἀκολαστοτέρως, Xen. Ἀπ. 2, 1, 1. * Ἀκολαστότερον, Athen. 454. * Ἀκολαστία, i. q. ἀκολασία, Alexis Anecd. Bekk. 367.] " Φιλακόλαστος, Qui amat τὸ ἀκόλαστον s. τὴν ἀκολασίαν." [" Plut. Galba 19. Timol. 14." Boiss. Mss.]

Ἀκολασταίνω, Intemperanter s. Petulanter ago, Petulanter me gero, Petulantia utor, Proterve ago; Libidinor, Proterve et libidinose vivo. Aristoph. (Ὄρν. 1226.) ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ Ἀκολασταίνετε. Plut. Alcib. (36.) Καὶ ἀκολασταίνῃ μεθυσκόμενος καὶ συνὼν ἑταίραις Ἀβυδηναῖς καὶ Ἰωνίσιν, Et intemperanter vivat, ebrietati deditus et cum meretricibus Abydenis et Ionicis consuetudinem habens. Aristot. Rhet. 2. σωφρονεῖν et ἀκολασταίνειν inter se opp.: sicut ἀκόλαστον et σώφρονα opponi, item ἀκολασίαν et σωφροσύνην paulo ante admonuimus. [Plut. Æmilio 38. Athen. 403. " Ad Charit. 468. Valck. Callim. 116." Schæf. Mss.] " Ἀκολαφαίνω, Lascivio, Ad lasciviam " feror, Scortor, VV. LL. sed perperam pro ἀκολασταίνω." Compp. SUNT Συνακολασταίνω ET Ἐνακολασταίνω. Est autem συνακολασταίνειν τινί, Una cum aliquo intemperanter vivere, Plut. Demetrio (24.) Ὅτε Χρυσίδι καὶ Λαμίᾳ καὶ Δημοῖ — ταῖς πόρναις ἐκείναις συνακολασταίνοι, Proterve et libidinose viveret, et in omni lascivia versaretur, Bud. omittens præp. σὺν interpretationem: [Sulla 2.] Ἐνακολασταίνειν autem ap. Athen. legitur, (541.) Γυναῖκα καὶ τέκνα ἐκείνου λαβόντες ὑποχείρια, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ στήσαντες μεθ' ὕβρεως, ἐνηκολάσταινον αὐτοῖς, Stupro et libidine contaminabant, Bud. Si quis autem faciliorem interpr. postulat, ἐνακολασταίνειν τινὶ est quasi ἀκολασταίνειν ἔν τινι, Petulantia uti in aliquo aut in aliqua, Libidinari in aliqua, Petulantiam aut Libidinem suam exercere in aliqua. Cic. dicit Petulantem esse in aliqua virgine, quod ego verti Græce existimo elegantissime, Ἐνακολασταίνειν τινὶ παρθένῳ. Idem, Lapsa est alicujus libido in muliere ignota.

Ἀκολαστέω, i. q. ἀκολασταίνω. Sed ab ἀκολασταίνω nullum formatur verbale nomen. At vero ab ἀκολαστέω FIT Ἀκολάστημα, Factum petulans s. intemperans, Factum petulantiæ plenum. [Aristoph. Anecd. Bekk. 387. M. Anton. 11, 20.]

[* " Ἀκολαστεύω, Clem. Alex. 128." Wakef. Mss. * " Ἀκολαστευτέον, 194." Kall. Mss.]

" Ἀντικολάζω, Vicissim punio, s. Contra supplicio " afficio: ut si loco præmii, quod promeruit, ali" quis puniatur." [" Lucian. 2, 150." Wakef. Mss.

A * Προκολάζω, Ante punio, affertur ex Aristot. Rhet. 1. 2.] " Συγκολάζω, Simul punio," [" Chrys. Serm. 103. T. 5. p. 673, 25." Seager. Mss. * Ὑπερκολάζω, unde * Ὑπερκολαστικὸς, Hippocr. Epist. p. 1290. ὕπνος: Schneidero tamen vox suspecta.]

" ΚΟΛΑΙΝΙΣ, Dianæ cognomen, a Colæno quo" dam qui templum ei construxit: aut διὰ τὸ τὸν " Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκ τοῦ κηροῦ κόλον, ut tra" dit Schol. Aristoph. (Ὄρν. 873.) ap. quem vide " plura de hoc cognomento." [" Callim. 1, 455." Schæf. Mss.] " Κολεμὶς, Cognomentum Dianæ, a " Colemo quodam, teste Hes."

ΚΟΛΑΠΤΩ, Tundo, Excavo: ut avis rostro, faber malleo. Aristot. H. A. 9, 1. de ægitho ave asino infensa, Ὁ δὲ διὰ τὴν βλάβην ταύτην κολάπτει ἐπιπετόμενος τὰ ἕλκη αὐτοῦ. Quæ verba Plin. 10, 74. ita interpr. Advolans ulcera ejus rostro excavat: paulo post, Καὶ κόραξ ταύρῳ καὶ ὄνῳ πολέμιος, διὰ τὸ
B τύπτειν ἐπιπετόμενος αὐτοὺς, καὶ τὰ ὄμματα κολάπτειν αὐτῶν. Exculpere oculum alicui, Terent., Exculpere nidum in pariete, Varro: sicut lapicida malleo rostrato in lapide cavum facit. Et τὸ ἧπαρ κολάπτειν ap. Lucian. (1, 531.) Rostro tundere: pro quo Idem (1, 192.) dicit τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν. Julian. Epigr. μή σε κολάψῃ Αἵματι πυγμαίων ἡδομένη γέρανος, Ne rostro te petat, Ne rostro te tundat. Athen. 12. Βολβοὺς τρώγων, τυροὺς κάπτων, ὠὰ κολάπτων. Et κεκόλαπται ἄνθρωπος, Insculptus est, VV. LL. e Luciano. [" Dosiad. Ara 1. Jacobs. Anth. 9, 204. Callim. 1, 467. Pierson. Veris. 99. ad Herod. 629." Schæf. Mss.] Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ, Instrumentum lapicidarum malleo simile, sed rostratum, quo marmora incidunt, Lucian. (1, 18.) Μοχλία καὶ γλυφεῖα καὶ κοπέας καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔχεις, Plut. (7, 382.) de Isocrate, Μονονοὺ κ. καὶ ξυστῆρσι τὰς περιόδους ἀπολεαίνων καὶ ῥυθμίζων. [" Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss. Athen. 488. * " Κολαπταὶ, Sculpti calyces florum nondum apertorum. Kircherus transfert Cu-
C curbitas. 1 Reg. 6, 18. 29. In utroque l. Compl. habet ἐν * κολαπτοῖς." Schleusn. Lex. V. T. * Κολάπτης, Gl. Scalptor.]

[* Ἀνακολάπτω, unde * Ἀνακολαφὴ, Gl. Subsumen, Subsutio: * Ἀνακολαφίς· Replica. " Phryn. Ecl. 102." Schæf. Mss.] Ἀποκολάπτω, Tundendo aufero, Pertundo, Insculpo. In VV. LL. exp. Privo, Expello nocendo. [* Διακολάπτω, Gl. Percudo.] Ἐγκολάπτω, Insculpo, Incido, vel Tundendo insculpo, Tundendo incido, Plut. Pericle (21.) p. 52. Τῶν Λακεδαιμονίων, ἣν ἔδωκαν αὐτοῖς Δελφοὶ προμάντειαν, εἰς τὸ μέτωπον ἐγκολαψάντων τοῦ χαλκοῦ λύκου. Pro quo ἐγκολάπτειν aliquanto post dicit ἐγχαράττειν: hæc enim sequuntur, Λαβὼν καὶ αὐτὸς προμάντειαν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς τὸν αὐτὸν λύκον κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐνεχάραξεν. Et pass. ap. Herod. (2, 106.) Ἐγκεκολαμμένος ἐν πέτρῃσι, In petris incisus, [136. 5, 59. Jambl. V. P. 162. Kiessl. " Jacobs. Anth. 10, 281. 11, 294. Epigr. adesp. 229. Wolf. Prol. ad Hom. 74. 83. Ruhnk. Ep. Cr. 275. Pierson. Veris. 99. Valck.
D Callim. 211. ad Herod. 629." Schæf. Mss.] " Ἐνκο" λάψας, Hesychio ἐγχαράξας." Ἐγκόλαμμα, Sculptura s. Scalptura tundendo incisa. [Hes. Exod. 39, 5. al. * Ἐκκόλαμμα.] Ἐγκολαπτὸς, Insculptus, Incisus, Tundendo insculptus. [Ἐγκόλαπτος, Athen. 781.] " Ἐπεγκολάπτω, Insculpo, s. potius Insuper " insculpo." [Lycophr. 782. * " Εἰσκολάπτω, i. q. κολάπτω, Tundo, Tundendo excavo, Sculpo, 1 Reg. 6, 35. εἰσκεκολαμμένα sec. Cod. Alex. ubi reliqui libri habent ἐγκεκολαμμένα." Schleusn. Lex. V. T.] Ἐκκολάπτω, Exculpo, Tundendo eximo, ut avis rostro: Excido: h. e., Quod insculptum s. incisum est, eximo. Dem. (1318.) Καὶ τὸ ψήφισμα ἐκκολάψαντες, ὃ ἐμοὶ ἐψηφίσαντο οἱ δημόται, Plut. (9, 464.) loquens de quodam Epigrammate Pausaniæ, Τοῦτο μὲν ἐξεκόλαψαν, τὰ δ' ὀνόματα τῶν πόλεων ἐνεχάραξαν: de quo Thuc. 1, (132.) p. 42. Τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο, καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις. At ἐκκολάπτειν ὠὰ dicitur gallina, cum maturo fœtu rostro

ea pertundit et frangit: aut τοὺς νεοττοὺς, cum eos A
pertusis rostro ovis eximit. Lat. Excudere et Excludere dicunt: Græci ἐκλέπειν etiam, i. e. Corticem s. Putamen detrahere. Aristot. H. A. 9, 29. de coccyge, s. cuculo, Ἐν οὗ ἂν τέκῃ νεοττιᾷ, οὗτος ὁ ὄρνις ἐκκολάπτει καὶ τρέφει: de quo 6, 7. dicit, Τίκτει δὲ καὶ ὑπὸ τῇ τῆς ὑπολαΐδος νεοττείᾳ· ἡ δὲ ἐκλέπει καὶ ἐκτρέφει. Pro eo vero, quod in Geop. legimus, Τὰ δὲ ἐκκολαπτόμενα νεόττια * ὑποσπαστέον εὐθέως ἐξ ἑκάστης ὄρνιθος, καὶ ὑποβλητέον τῇ ὀλιγαρχούσῃ, ita Varro scripserat, Excusos pullos subducendum e singulis nidis et subjiciendum ei quæ habeat paucos. ["Thom. M. 285. Wakef. Phil. 1205. ad Lucian. 2, 88. ad Diod. S. 2, 100. Paul. Sil. 49. Pierson. Veris. 99. ad Corn. Nep. 125. ad Phryn. Ecl. 4. Valck. Callim. 212. ad Herod. 657." Schæf. Mss. Ἐκκολύπτω, Cortice nudo, quod affertur e Gal. ad Hippocr., mendosum est pro ἐκκολάπτω. * Ἐκκόλαμμα, Ezech. 40, 16. Cf. Ἐγκ.] Ἐκκόλαψις, Excisio, quæ tundendo fit. Dicitur etiam de exclusione ovorum et pullorum. Aristot. H. A. 6. Ὅταν ὑπὲρ τὰς εἴκοσι B
γίγνηται ἡ ἐκκόλαψις τῶν ᾠῶν. Alibi dicit ἐκκόλαψις τοῦ νεοττοῦ, Exclusio pulli. [* Συγκολάπτω, Aqu. Lev. 22, 24. * Ὑποκολάπτω, unde * Ὑποκόλαμμα, Gl. Subutio, Subsumen.]

¶ Κόλαφος, ὁ, Colaphus, Alapa; Plaga, quæ palma in maxillam alicujus incutitur, ἡ διδομένη διὰ τῶν μέσων δακτύλων πληγὴ, Etym. ex Epicharmo citans, ὡς ταχὺ κόλαφος περιπατεῖ δεινός. Apion ap. Eund. deducit a κολάπτω, Eust. (1817.) a κόλον ἀφᾶσθαι, i.e, μέγα, ut κόλαφος sit ὁ μεγάλην ἁφὴν ἔχων. Pro hoc autem κόλαφος Atticis usitatum est κόνδυλος, Eust. ["Phryn. Ecl. 73. Thom. M. 546." Schæf. Mss.] "Κοσάλεφοι Hesychio sunt κόλαφοι, Colaphi." Κολαφίζω, Colaphum duco alicui, incutio, infligo, infringo. Sic enim Lat. loquuntur. Seu Depalmo aliquem, i. e. Palma percutio: ap. Gell. e Tabulis Legum. Unde ἐκολάφισαν ap. Eust. e Paus. Frequens usus est in N. T.: Matth. 26, (67.) Ἐκολάφισαν αὐτὸν, 1 Cor. 4, (11.) Κολαφιζόμεθα, καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν. ["Phryn. Ecl. 73. Thom. M. 546. ad Charit. 693. ad Herod. 644." Schæf. Mss. Theophyl. ad Matth. l. c. Κολαφίζειν ἐστὶ τὸ διὰ χειρῶν πλήττειν συγκαμπτομένων τῶν δακτύλων, καὶ ἵνα ἀφελέστερον εἴπω, διὰ τοῦ γρόνθου κονδυλίζειν.] Κολάφισμα, Plaga colapho incussa, Colaphus: τὸ διὰ κοίλης ἁφῆς ῥάπισμα, ut in nostro vet. Lex. exp. [* "Κολαφισμὸς, Jo. Climac. Scala 398." Boiss. Mss. "Chrys. in 1 ad Cor. Serm. 10. T. 3. p. 302, 31." Seager. Mss. "Phryn. Ecl. 73. Thom. M. 546. Bibl. Philol. 2, 140." Schæf. Mss.]

"ΚΟΛΑΡΙΣ, ὁ, Animal ululæ et ceteris τοῖς γαμψώνυξιν inimicum: unde ab eis et devoratur, teste "Aristot. H. A. 9, 2." [In Codd. * Κάλαρις.]

"ΚΟΛΕΟΣ, ὁ, Vagina, Culeus. Il. A. (194.) Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. Sic Eur. Iph. A. "(1567.) ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας Κολεῶν ἔσωθεν, "i. e. ξιφοθήκης." ["Brunck. Aj. 730. Markl. Iph. p. 212. Jacobs. Anth. 11, 217. Κολεὸν, Lobeck. Aj. D
p. 333." Schæf. Mss.] "INDE Κολεόπτερος dicitur "Cujus pennis crusta veluti vagina supervenit, Cujus pennæ involucro crustaceo veluti vagina includuntur: unde Gaza interpr. Vaginipennis, ap. "Aristot. Itidem Suid. κολεόπτερα vocari scribit "ζωΰφια πτηνὰ, παρὰ τὸ ὡς ἐν κολεῷ τὰ πτερὰ συνέχειν τῷ ἐλύτρῳ. || Κολεὸς, Hesychio est etiam "λάρναξ, ὑδρία, Loculus, Hydria. || Rursum κολεὸς "ap. Aristot. legitur pro Avi quadam. Sed pro eo "scr. dicunt κολιός." ["Ad Anton. Lib. 125. Verh." Schæf. Mss.] "Κολιὸς, ὁ, Avis est ap. Aristot. pro "quo alicubi κελεὸς, alicubi κολεὸς habent ejus "exemplaria. Gaza Galgulum vertit: qui Plinio "auctore ἴκτερος est. Mentio ejus fieri dicitur et ap. "Ælian." [Cf. Κελεός.]

"Κουλεὸν, Ionice dicitur τὸ κολεὸν, teste Hes. ut "Il. Γ. (262.) ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν Ἣ οἱ "πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, i. e. τὴν τοῦ "ξίφους θήκην, Thecam gladii, Conditorium ensis, "Vaginam: A. (220.) Ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα "ξίφος. Od. Λ. (97.) ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον Κουλεῷ ἐγκατέπηξα. Apud Hippocr. (268, "45.) et κουλεὸς καρδίας, de Involucro cordis quo "tectum et conditum est ceu vagina. Porro ab hoc "sive κουλεὸς s. κουλεὸν, COMP. Κουλεόπτερος, i. q. "κολεόπτερος, Cujus pennis crusta supervenit ceu "vagina, ut scarabeo, et similibus insectis volucribus." "Κολοιόπτερα et κολεόπτερα ζῶα, ὁ κάνθαρος "καὶ ἡ μηλολόνθη, et similia. Ita Suid. Sed pro "priore scr. potius κουλεόπτερα."

"Ἐγκολεήσατο, Hesychio et Suidæ εἰς τὸν κολεὸν κατέθετο, sc. τὸ ξίφος, Ensem in vaginam reposuit."

"ΚΟΛΙΑΣ, ου, ὁ, Piscis quidam e genere eorum "qui solent ταριχεύεσθαι, ut tradit Athen. (121.) ubi "et Sardam ait magnitudinem ejus æquare. Plin. 32. "c. ult. Colias, s. Parianus s. Sexitanus a patria "Bætica, lacertorum minima." [Aristot. H. A. 8, 15, 2. "Aristoph. Fr. 259." Schæf. Mss.]

ΚΟΛΛΑ, ἡ, Gluten, Glutinum, Diosc. 3, 101. Κόλλα, ἣν ἔνιοι ξυλοκόλλαν καλοῦσιν ἢ ταυροκόλλαν, καλλίστη ἐστὶν ἡ Ῥοδιανὴ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη: Plin. 28, 17. Glutinum præstantissimum fit ex auribus taurorum et genitalibus; Rhodiacum fidelissimum. Plut. (10, 91.) Μήτε κόλλης δεόμενος, μήτε τινὸς ἄλλου δεσμοῦ, de altari quodam corneo. || Κόλλα, Hesychio τοῦ βοὸς τὸ νωτιαῖον δέρμα: paulo ante vero dixerat κόλλεα esse * περιτμήματα δερμάτων, ἀφ' ὧν ἕψεται ἡ κόλλα τοῦ βοός: quæ tamen expositio ab Eod. tribuitur vocabulo κόλλοψ. ["Thom. M. 542. ad Mœr. 184. ad Herod. 12. Κόλλα, Κόλλη, Schol. Soph. Trach. 771. et Erf." Schæf. Mss.] Κολλομελέω, Carmina conglutino et concinno, ut Cic. dicit Conglutinatio verborum, Concinne et composite coagmento. [Aristoph. Θ. 54.] Κολλοπώλης, Qui glutinum vendit, Bud. ex J. Poll. [7, 183.] Κολλέψης, Qui glutinum coquit, Bud. ex J. Poll. [l. c. sed Schn. Lex. citat * Κολλεψός.]

Ἄκολλος, ὁ, ἡ, Glutinis expers, Qui conglutinari nequit, Glutino insociabilis, Theophr. (C. Pl. 6, 10, 3.) Ἀσύμπλεκτα δὲ καὶ ἄκολλα, διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν σκληροειδὲς, ἀλλὰ γωνώδη, εἶναι. [* Ἀκολλής, unde * "Ἀκολλῶς, Eumath. 113." Boiss. Mss.] "Ἀμφίκολλος, Utrimque glutinatus, Undique coagmentatus "glutine: ut ap. J. Poll. 10, (36.) c. 7. κλίνη παράπυξος et ἀμφίκολλος. Sic enim repono pro ἀμφίκωλος, quod vulg. Edd. habent, cum ipse subjungat, ita Platonem Comicum ἐν ταῖς Ἑορταῖς nominasse τὴν κατακεκολλημένην, Glutino compactam; "afferens simul jambum in quo verbum hoc usurpavit, Ἔπειτα κλίνην ἀμφίκολλον πυξίνην, Lectulum "buxeum glutino compactum." "Ἀρτίκολλα, Hesychio ἡρμοσμένα, Compacta. Sonat tamen potius "ἄρτι ἢ ἀρτίως κεκολλημένα, Nuper aut absolute glutinata." [Soph. Trach. 770. * "Ἔγκολλος, Glutinosus, Philo J. 1, 610. Infixus, 3, 363." Wakef. Mss.] Ἐχέκολλος, Tenax instar glutinis, Cohibens et continens in modum glutinis, Plut. (10, 28.) loquens de hirundinum in nidificando solertia, Ἂν πηλοῦ τινὸς ἐ. δεομένην αἴσθωνται τὴν νεοττιάν. Et τὸ ἐ. neutr. Glutinosa tenacitas; Id, quod continet et cohibet in modum glutinis; Id, quo res aliquæ veluti glutino sociantur. Idem (7, 879.) Τὰ συμπαγέντα, κἂν χαλάσῃ τὸ ἐ., ἐνδέχεται πάλιν δεθῆναι καὶ συνελθεῖν· συμφυοῦς δὲ σώματος ῥαγέντος ἢ σχισθέντος ἔργον ἐστὶ, κόλλησιν εὑρεῖν καὶ σύμφυσιν. [Alex. Trall. 3. p. 185. Cf. Ἐχέκαλλος.] Ἐχεκόλλως, More eorum, quæ glutinosa tenacitate prædita sunt, Diosc. 5. de terra Samia, Προκριτέον τὴν ἐλαφρὰν, καὶ ἐν τῷ θίγειν τὴν γλῶσσαν, ἐ. κρατουμένην, Tangenti linguæ glutinis modo adhærescentem; Linguæ glutinosam, Plin. 35, 16. [* Εὔκολλος, Antip. S. 17. * "Κατάκολλον, Æneas Poliorc. c. 31. Γράψαι ὅτι ἂν βούλει μέλανι κ., Atramento tectorio, Casaub." Seager. Mss. * Παράκολλος, J. Poll. 10, 36. χαμεύνη: sic leg. pro * παράκωλος: cf. Ἀμφίκολλος. * Πρόσκολλος, Dor. ποτίκολλος, Pind. ap. Athen. 248,] Σύγκολλος, Glu-

tino sociatus, junctus. ["Brunck. Soph. 3, 484. Casaub. ad Athen. 124." Schæf. Mss.] Συγκόλλως, More eorum, quæ glutino sociata sunt. Exemplum habes in Κολλάω. Item Convenienter, Congruenter, συμφώνως: metaph. sumta ab iis, quæ glutino sociata sunt. Æsch. Suppl. (316.) Καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί: [Choëph. 540. "Tyrwh. Aristot. 180. Ænigma 8." Schæf. Mss.]

Κολλήεις, Glutinatus, Conglutinatus, Glutine compactus, Il. O. (389.) de contis nauticis, Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ: q. l. declarat hic Ejusd. (677.) ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι Κολλητὸν βλήτροισι, Compactum annulis s. clavis ferreis, ut ligna glutine compinguntur. Hesiod. 'Α. (308.) τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο Ἅρματα κολλήεντ'. Hom. vero dicit ἅρματα κολλητὰ, ut et κολλητὸν δίφρον. Κολλώδης, Glutinosus, Plato Cratylo, docens linguam impingere facile in pronuntiando λ, exempli loco subjungit, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες. Athen. (120.) Et Aristot. Ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα φέρουσαι ἰτέας καὶ πτελέας καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων, Plin. Faciunt melliginem e lacrymis arborum, quæ glutinum pariunt, salicis, ulmi. [Plut. 8, 724.]

Κολλάω, Glutino: κολλᾷν σίδηρον, Glutinare ferrum, i. e. Ferruminare. Plut. Symp. 1. Μᾶλλον ἀλλήλων ἀντιλήψονται καθάπερ ὁ κολλώμενος σίδηρος. Et κολλᾷν τραύματα ap. Medicos, quod Plin. dicit Glutinare vulnera et Conglutinare. Metaph. etiam capitur ut Lat. Agglutino et Conglutino. Apud Athen. (452.) in Gripho de cucurbitula, Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα Οὕτω συγκόλλως ὥστε σύναιμα ποιεῖν. Quod Ænigma citatur ab Aristot. quoque Rhet. 3. et a Demetrio Phalereo; sed ap. Athen. scribitur πυρίχαλκον una voce. Plato de LL. Κολλᾷ καὶ συνδεῖ. Plut. (7, 382.) de Isocrate, Ἀντίθετα καὶ πάρισα καὶ ὁμοιόπτωτα κολλῶν καὶ συντιθείς: Cic. de Orat. Conglutinationem verborum. Idem (10, 573.) Τὰ στοιχεῖα κολλῶν καὶ συναρμόττων. Et Athen. (478.) pass. Ἀγγεῖον κεραμεοῦν, ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους. Κολλῶμαι, Agglutino s. Adjungo me, Adhæresco, Luc. 10, (11.) Κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ὑμῖν [ἡμῖν,] Qui se vobis agglutinavit: ut Paulus dicit, Ita mihi ad malum malæ res plurimæ se agglutinant. Luc. 15, (15.) Ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας, Se agglutinavit s. adjunxit. Act. 10, (28.) Κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ, Se agglutinare, Coalescere: 9, (26.) Ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς: 1 ad Cor. (6, 16.) Ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ, ἓν σῶμά ἐστι: ad Rom. 12, (9.) Κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ: 1 ad Cor. 6, (17.) Ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ ἓν πνεῦμά ἐστι. [Plut. 6, 355. Plato Phædro 389. "Heyn. Hom. 8, 341. Wakef. Trach. 1261. S. Cr. 2, 72. Rhian. 4. et Jacobs., Valck. ad Il. 22. p. 73. Fischer. ad Rhet. 236. ad Callim. 1, 221. Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss. * Κολλητέον, Suid. 1, 217. * Κόλλημα, Gl. Glutinamentum, Glutinatio.] Κόλλησις, Glutinatio, Conglutinatio, Theophr. Οὐχ ἅπτεται δὲ οὐδὲ κατὰ τὴν κ. ὁμοίως τὸ δρύϊνον τῶν πευκίνων καὶ ἐλατίνων, Plin. Glutinum abdicant quædam ligna, et inter se et cum aliis insociabilia glutino sicut robur, Plut. (6, 592.) Κ. σιδήρου καὶ στόμωσιν πελέκεως, Glutinationem ferri, i. e. Ferruminationem, Herodian. 3, (1, 14.) de muris Byzantii, Εἰς τετράγωνον εἰργασμένου, τοσαύτῃ τε συναφείᾳ καὶ κ., ὡς μηδένα οἴεσθαι τὸ ἔργον σύνθετον, Tam exactis juncturis et glutinamentis compactum. || De Applicatione cucurbitulæ, Aristot. Rhet. 3. cum Ænigma illud de cucurbitula in Κολλάω citatum adduxisset, Κόλλησιν τοίνυν εἶπε τὴν τῆς σικύας προσβολήν. || Agglutinatio s. Conglutinatio, est etiam Figura orationis, Hermog. π. Μ. Δ. quærens quot modis usus carminum esse possit in soluta oratione, Κ. μέν ἐστιν ὅταν ὁλόκληρον τὸ ἔπος εὐφυῶς κολλήσῃ τῷ λόγῳ ὥστε συμφωνεῖν δοκεῖν: cujus exemplum affert ex Æsch. Tim. [Paus. 10, 6. σιδήρου. * Κολλητήρ, unde * Κολλητήριον, Gl. Glutinatorium.] Κολλητής, Glutinator, Concinnator, [Gl.] Κολλητικός, Vim habens glutinandi, Plut. (9, 749.) Τὸ δὲ ὕδωρ κ. καὶ σχετικὸν, τῇ ὑγρότητι συνέχον καὶ ἧττον,

A Aqua conglutinat et copulat, ut quæ humore suo contineat ac coagmentet. Item κ. φάρμακον, Glutinatorium medicamentum: quod conjungit et unit divisas partes, ut in pristinam unitatem reducantur. Quidam ἔναιμον et τραυματικὸν etiam appellant; sed hoc latius patet: nam in sinibus etiam veteribus ejus usus est, cum illa tantum in vulneribus cruentis post abstersum sanguinem, vulnusque purgatum et suturis fibulisve coarctatum, adhibeantur. Gal. ad Gl. 2. Συμμέτρως δ' ὑποσαρκωθέντος τοῦ κόλπου τῶν κ. φαρμάκων ἐπιθήσεις, ὡς εἰ καὶ πρόσφατον ἔναιμον ἐθεράπευες τραῦμα. Diosc. de sarcocolla, Δύναμιν ἔχει κολλητικὴν τραυμάτων, Glutinat s. Conglutinat vulnera: Idem, Πτελέας τὰ φύλλα καὶ οἱ ἀκρέμονες καὶ ὁ φλοιὸς στυπτικὰ καὶ τραυμάτων κολλητικὰ, Ulmi et folia et cortex et rami vim habent spissandi et vulnera contrahendi, Plin. Idem 1, 153. Ἐναίμων κολλητικὰ, Sanguinolenta glutinant, Ruell.: Athen. 9. Παρασκευάσαντες ἄλλα φάρμακα κ. ὀφθαλμῶν καὶ βλεφάρων. Κολλητὸς, Glutinatus, Glutino compactus, B Glutino sociatus, Od. Φ. (164.) κολλητῇσιν ἐϋξέστῃς σανίδεσσιν, i. e. Foribus; eæ enim e tabulis glutine coagmentatis fieri solent: Ψ. (194.) Κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας πυκινῶς ἀραρυίας. Apud (Il. Δ. 366.) κολλητὰ ἅρματα quæ Hesiod. κολλήεντα dicit: item (Τ. 395.) κολλητὸς δίφρος: item (Ο. 677.) ξυστὸν—Κολλητὸν βλήτροισι, quod idem supra κολλῆεν. Item κολλητὸν δόρυ. In quibus κολλητὸν pro συμπεπηγμένον, Compactum, accipitur. [Gl. Concinnus.] Ἀκόλλητος, ὁ, ἡ, Qui glutinatus non est, glutinari nequit; Insociabilis glutino, Plin.; Glutinum s. Glutinamenta respuens. Gal. ad Gl. Ὅταν δ' ἐπὶ πλέον ἀ. ᾖ τὸ δέρμα τοῖς ὑποκειμένοις σώμασι, κόλπον ὀνομάζουσι τὸ τοιοῦτον πάθος. Metaph. Qui coire nequit, Incoibilis, Gell. [Dionys. H. 2, 42. * Ἀκολλητὶ, Hermes ap. Stob. Ecl. Phys. 1078.] Δυσκόλλητος, Qui glutinari difficulter potest, Glutino vix sociabilis, Qui glutinamentis difficulter coalescit s. coit, Gal. ad Gl. Metaphorice accipitur pro Male cohærens. Lucian. 137 (=2, 15.) Ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον C καὶ δ. τοῦ πράγματος. Contr. Εὐκόλλητος. [* Πολυκόλλητος, ap. Schn. Lex. affertur pro verbo nullius auctoritatis.]

[* Κολλῶτες, Genus lapidum, Plut. 10, 773.]

[* "Ἀμφικολλάω, Nicet. Eugen. 2, 134." Boiss. Mss.] Ἀνακολλάω, Glutino, Aliquid fluens, lentore quopiam, veluti glutine, restringo et retineo: Ἀνακολλᾷ τρίχας, Pilos fluentes glutinat et cohibet. Alii tamen interpr. Replicat, Reclinat. [Diosc.] Ἀνακόλλησις, Restrictio, quæ glutine fit. Ετ Ἀνακόλλημα, Glutinamentum, quo aliquid diffluens compescitur et restringitur, fluens, veluti glutinamento, retinetur atque restringitur. Diosc. 1, 153. Ἀ. ἐστὶ τοῖς ἐντεροκηλικοῖς ἐν καταπλάσμασι, Ruell. Herniam prolapsu intestini prorumpentem cataplasmate repellit; Hermolaus, Hernias interanei procidentis reclinat; Marcell. Ad continendos intestinorum ramices additur. Item ἀνακολλήματα ῥευματιζομένων ap. P. Ægin. 7, 16. Medicamenta, quæ in affectibus oculorum fronti agglutinantur, ex iis composita, quæ obstruendi, op- D plendi, glutinandi, astringendi, refrigerandi aut siccandi facultatem possident, ut farinæ pollen, manna, terra Samia, myrrha, cochleæ, acacia, opium cum candido ovi. Gorr. [* Ἀνακολλητικὸς, Diosc. 2, 161. * "Ἀποκολλάομαι, Oribasius Cocchii 82, 22. Suid. v. Φράβιθος." Kall. Mss.] Διακολλάω, Conglutino, Coagmento, Ferrumino, VV. LL. [Lucian. 3, 72.] Διακολλητικὸς, ut ἔργα, J. Poll. In quibus utimur glutinamentis et coagmentis; item ferruminationibus et plumbaturis. J. Poll. (7, 209.) διακολλητικὰ ἔργα, * γομφωτική, * ὁπλοποιητική. [* Ἐγκολλάω, Pind. N. 7, 115.] Ἐπικολλάω, Agglutino s. Glutino super, Glutine jungo. Bud. affert etiam ἐπικολλαίω e Theophr. (C. Pl. 1, 6, 6.) Διὸ καὶ οἱ μὲν αὐτῶν πηλὸν ἐπικολλαίουσι, Obducunt luto, Gaza. Ἐπικόλλημα, Id, quod glutinamentis adjungitur alicui rei, glutine adjicitur alii, Theophr. H. Pl. 4, (3, 3.) de radice loti, Εἰς γὰρ τὰ ἐγχειρίδια καὶ τὰ ἐ. χρῆσθαι. Κατακολλάω, Glutino, Agglutino. [" Conglutino, Compingo, Callixenus ap. Athen. 205. Αἱ θύραι θυ-

ναις κατεκεκόλλητο σανίσι." Schw. Mss.] Παρακολλάω, Agglutino, A latere glutino, P. Ægin. 3. de strabismo, "Οταν πρὸς τὴν ῥῖνα συννεύσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς, κροκίδας φοινικίνας παρακολλᾷν καὶ τοῖς πρὸς τοὺς κροτάφους κανθοῖς. [Hippocr. 846.] Παράκολλημα, Id, quod agglutinatur; Conglutinamentum, Gaza vertit ap. Theophr. H. Pl. 5, (7, 6.) Μίλος δὲ (χρησίμη) εἰς τὰ π. κιβωτοῖς καὶ ὑποβάθροις, καὶ ὅλως τοῖς τοιούτοις. Ubi, inquit Bud., videtur signif. Clavos et cardines, quibus compingimus, Ea, quæ glutinum admittunt. [Mathem. Vett. 268. * Παρακόλλησις, Hippocr. 745.] Παρακολλητικὸς, Glutinandi vim habens, Bud. e Celso: Cels. 4, 19. Præterea (emplastrum) est, quod π. a glutinando vocant. [* Περικολλάομαι, Geopon. 12, 33.] Προσκολλάω, Agglutino, Glutinamentis adjungo. Et προσκολλάομαι, Glutinamentis adjungor. Vel metaph. Quibusdam quasi glutinamentis adjungor et adhæresco; Agglutino me, Velut agglutinatus hæreo s. adhæresco. Alex. Aphr. Probl. 2. Ἀφ' ἑαυτοῦ προσκολλᾶσθαι τῷ τρεφομένῳ μορίῳ. Matth. 19, (5.) Προσκολληθήσεται τῇ γυναικί. Pro quo Ephes. 5, (31.) Προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Act. 5, (36.) Ὧι προσεκολλήθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων, Se agglutinarat s. adjunxerat. [Plut. Cæs. 29. Plato de LL. 5. p. 206. * Προσκόλλησις, Gl. Adglutinatio, Joseph. A. J. 8, 3, 2. * Προσκολλητὸς, Soph. Trach. 771. Osann. Anal. 98. * Ἀπροσκόλλητος, Eust. 1940, 20.] Συγκολλάω, Conglutino, Glutine compingo et coagmento; si de ferro dicitur, Ferrumino. Sed metaph. plerumque capitur pro Compono, Compingo, et similibus. Plut. (6, 315.) Συναρμόττειν καὶ σ. πρόθυμοι ὦμεν ἑαυτοὺς, Componere nos ad exemplum hominum virtute præditorum. Item συγκολλᾷν μαρτυρίας, Aristoph. Σφ. (1041.) Componere, Consarcinare, Concinnare, Ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας ξυνεκόλλων. Simili fere metaph. dicitur δικοῤῥαφεῖν. Item συγκολλᾷν λόγον διχοστατοῦντα, Plut. (10, 18.) e Soph. ea metaph., qua a Cic. dicitur Conglutinata concordia. Συγκόλλησις, Conglutinatio, Compactio et coagmentatio, quæ fit glutinamentis. [" Schol. Opp. Ἁ. 2, 171." Wakef. Mss.] Συγκολλητὴς, Conglutinator, Qui glutinamentis aliquid compingit et coagmentat. Metaph. vero Qui aliquid veluti glutine compingit et concinnat. Aristoph. (N. 446.) ψευδῶν ξυγκολλητὴς, Εὑρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν. Mendacia componere, Plaut.

[* " Κολλίζω, Agglutino, Geopon. 1, 300. (4, 14.)" Wakef. Mss. * Προσκολλίζω, Anthemii Fragm. ap. Schn. Lex.]

ΚΟΛΛΟΨ, ὁ, Corium durius in cervicibus et dorsis boum, aut etiam ovium: quoniam ἐξ αὐτοῦ ἀναβραττομένου fit ἡ κόλλα, Eust. Apud Eund. Pausanias, Ἀπὸ τοῦ νωτιαίου κ. τῶν βοῶν ἑψομένου ἐγίνετο κόλλα. Idem Eust. ex alio Lex. citat, Κόλλοψ, ταύρου ἐπαυχένιον δέρμα. Item ex alio, Κόλλοψ, τὸ * τραχηλιαῖον τοῦ ταύρου σὺν τῇ ὑπὸ τὴν φορίνην, ἤγουν ὑπὸ τὸ δέρμα, πιμελῇ. Apud Eund. sunt qui κόλλοπας esse dicant τῶν βοῶν νεῦρα, ὅθεν κόλλα γίνεται. Hes. tradit κόλλοπα esse τοῦ νώτου τὴν φορίνην καὶ τῆς λοφιᾶς τὸ ἄκρον. Major vero horum Gramm. pars in eo consentit, ut κόλλοψ sit Durius in cervicibus aut tergoribus boum corium. Unde metaph. κόλλοπας dictos tradunt Exoletos et callosos pueros, τοὺς σκληροὺς καὶ παρηβηκότας παῖδας: seu, ut Hes. tradit, τοὺς σκληροὺς ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν πάσχοντας, aut τοὺς ἀκολασταίνοντας ὑπέρακμα, Supra ætatis vigorem libidinantes. In qua signif. citat Eust. ex Eupolide, Μεγάλην πυγὴν εἶχεν, ὦ Χαριάδη, καὶ καλήν· τοῦτον * καταλεκτέον ἐς τοὺς κόλλοπας τοὺς ἐκδρομάδας: ubi ἐκδρομάδας idem Eust. dictos existimat ὡς παραδεδραμηκότας τὴν ὥραν, quibus opponi ait τοὺς ὑπηνήτας. Hinc etiam, sc. a κολλόπων in propria signif. acceptorum duritie, ut nostrum vet. Lex. docet, Aristoph. τὴν σκληρότητα Αἰσχύλου ἐνδεικνύμενος, ait, Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι. || Κόλλοπες, Verticilla citharæ, quibus chordæ intenduntur, Bud. οἱ ἐκ τῶν αὐχενίων δερμάτων γινόμενοι πασσαλίσκοι, οἷς δεσμεύουσι τὰς νευρὰς, ut in nostro vet. Lex. exp.: quemadmodum Pausanias quoque ap. Eust. κόλλοπα, ᾧ ἐπιτείνουσι τὰς χορδὰς, dicit fuisse δερμάτινον. Itaque κόλλοπες dicun-

A tur ab ipsa materia, e qua fiunt. Od. Φ. (406.) Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, Ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰὸς, Lucian. (1, 290.) Ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν. Eod. verbo Aristoph. Σφ. (574.) per metaph. perlepidam usus est, Χ' ἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν, ubi Schol. dicit κόλλοπας esse τένοντας τῶν χορδῶν, et πασσαλίσκους τῆς κιθάρας, εἰς οὓς ἀποδεσμοῦνται αἱ νευραὶ καὶ τείνονται στρεφομένων. [Lucian. 3, 109. " Jacobs. Anth. 9, 215. Phryn. Ecl. 82. Thom. M. 309. 542. et Add., Aristoph. Fr. 267. 287. ad Timæi Lex. 161. et Add., ad Lucian. 1, 222. 223. T. H. ad Dial. 68. (ubi et de Κόλοψ:) Toup. ad Longin. 386. Jacobs. Anth. 7, 368." Schæf. Mss. Geopon. 19, 6. Columella 7, 9, 11. Pherecrates Athenæi 96. Diphilus ap. Eund. 292. Aristot. Mechan. 14.] Κολλοποδιώκτης, Qui pueris exoletis et durioribus inhiat, ὁ ἄγριος περὶ τοὺς κόλλοπας, Eust. [Schol. Aristoph. N. 348.] Κολλο-

B πόω, Glutino, Glutinamentis compingo et coagmento: ἐκολλόπωσε, τῇ κόλλῃ συνήρμοσεν, Eust. e Pausania; nam ἐκ τῶν κολλόπων fit ἡ κόλλα. [Etym. M. " Ad Lucian. 1, 223. * Κολλοπεύω, Porson. Med. p. 22 (=409. v. 140.)" Schæf. Mss. Plato Comicus Stobæi Ecl. Ethic. p. 26=158.] Κολλοπίζω Claviculis s. Verticillis intendo, κόλλοπας ἐπιτείνω: Hes. κολλοπίζειν, καθέλκειν. " Κολλοπῶσαι, Eid. est κατακολλῆσαι, " Conglutinare."

Κόλλαβος, ὁ, i. q. κόλλοψ, Clavicula, Verticillus citharæ, quo fides vertuntur et intenduntur. Eust. κόλλοψ, ὁ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ χορδαί. Apud Eund. Grammatici quidam, Κόλλοψ, ταύρου ἐπαυχένιον δέρμα, ἐξ οὗ καὶ οἱ τῶν ὀργάνων πάλαι ποτὲ κόλλαβοι: quemadmodum ap. Eund. alius Gramm. de κόλλοψ loquens, dicit, ἐξ οὗ οἱ κόλλαβοι τοῖς παλαιοῖς. Ipse tamen Eust. dicit ὁ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, quemadmodum et in quodam nostro Lex. vet., ἐξ ὧν (sc. κολλόπων) καὶ τοὺς νῦν λεγομένους κολλάβους ἐποίουν. Phrynichus quoque melius dici

C κόλλοψ quam κόλλαβος testatur. Schol. Hom. hos κολλάβους dictos vult ἀπὸ τοῦ κεκκολλῆσθαι: dicit autem eos esse πασσάλους, ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαὶ, καὶ κεῖσθαι ἐν τῷ πήχει τῆς κιθάρας. Suid. esse dicit τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια: et ab horum similitudine κολλάβους dici etiam Panes quosdam, quos alii Speciem placentæ quadrangulæ esse velint: alii Panes parvos, παρὰ τὸ ἐκ μεγάλων κολλυβίζεσθαι, s. κολοβοῦσθαι, ut in quodam nostro vet. Lex. habetur, in quo κόλαβος unico λ scribitur. Eust. κόλλαβον majus quiddam esse dicit quam ἄκολον, si sc. illud ἄκολος στερητικῶς dictum sit quasi ὁ μὴ κολονόμενος: sin per pleon. α præpositum sit in h. v., idem videri esse ἄκολον et κόλλαβον, sc. * βλωμιδιόν τι κολονέσθαι δυνάμενον. Aliquanto autem post tradit κολλάβους et Κιλικίους ἄρτους, dictos a Cilicibus, qui viliori pane uti solerent, eosd. esse, i. e. ἄρτους μεγάλους καὶ ῥυπαροὺς, et φαιοὺς, secundum Alexidem: citans e Platone Comico, ἄρτους ἧκε πριάμενος, μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους Κιλικίους: addensque, cum

D poëta ille dicat μεγάλους, nomine κολλάβων non esse accipiendos * ψωμίσκους. Athen. (96.) cum varia panum genera recensens, ex Aristoph. citasset, Ἡτριαῖαν φέρετε δεῦρο, μετὰ κολλάβων χλιαρῶν, docet hosce panes fieri e novo frumento: quod his Philyllii verbis confirmat (110.) Αὐτὸς φέρων πάρειμι πυρῶν ἐκ γένους Τριμήνων γαλακτοχρῶτας κολλάβους θερμούς. Aristoph. Schol. scribit a Sicyoniis vocari λασταύρους. Vide et Κόλλιξ. [Plut. 10, 266. " Phryn. Ecl. 82. Thom. M. 309. 542. Kuster. Aristoph. 107. Jacobs. Anth. 7, 368. Aristoph. Fr. 267. Heyn. Hom. 5, 569. ad Lucian. 1, 222. 223. T. H. ad Dial. p. 68. 120. Timæi Lex. 161. et n. Panis genus, Koen. ad Greg. Cor. 259. ad Lucian. 1, 223." Schæf. Mss.] Κολλαβίζω, Impingo, προσκρούω, VV. LL. ex Aristoph. In quodam autem nostro vet. Lex. scribitur ἐκολλάβησας per η, exponiturque itidem προσέκρουσας: παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν· κόλα δὲ ἡ γαστήρ: vel ἔθραυσας, a κόλλαβος significante ψωμόν. Suid. etiam κατεπάλαισας, item ἔκλασας, κατέπιες, annotans præterea eum

velle dicere, ὅτι ὃν ἂν παραλάβῃ ἄρδην, ἀπόλλυσι. A || Apud J. Poll. autem (9, 129.) κολλαβίζειν Ludi genus est, ὅταν ὁ μὲν πλατείαις ταῖς χερσὶ τὰς ὄψεις ἐπιλάβῃ τὰς ἑαυτοῦ, ὁ δὲ παίσας ἐπερωτᾷ πότερον τετύπηκε. Κολλαβισμὸς, Ejusmodi ludus. Ἐγκολλαβίζω, Instar κολλάβου deglutio, Instar κολλάβου in os ingero. Eust. [Od. 627, 47.] cum dixisset κόλλαβον esse * βλωμίδιόν τι κολούεσθαι δυνάμενον, id manifestum esse dicit ἐκ τοῦ ἐνεκολλάβισεν, i. e. δίκην κολλάβου κατέπιεν. [* Ἐκκολλαβήσαντα, Hesychio * ἐκλακέντα, * ἐκφρονήσαντα." "Ad Lucian. 1, 223." Schæf. Mss.]

" Κόλαβος, Suidæ ὁ μικρὸς ψωμὸς, Offula, Buccea " parvula. Idem κολάβους dici scribit τοὺς ἄρτους " τοὺς ἐοικότας τὴν πλάσιν τοῖς κολλάβοις τῆς κιθάρας: " quosdam vero esse qui dicant esse εἶδος πλακοῦν" τος τετραγώνου s. ἄρτου μικροῦ, παρὰ τὸ ἐκ μεγάλων " κολλυβίζεσθαι: qua de re vide et Κόλλαβος. Inde " ἐνεκολάβησεν ap. Aristoph. (Ἱππ. 265.) pro Deglu" tivit, s. Per gulam in ventrem demisit veluti κόλα" βον: volunt vero et κολαβεῖν esse Buccellam de- B " vorare, Deglutire: nullo tamen ejus allato exem" plo. || Rursum κόλαβοι esse dicuntur Lyricorum " poëtarum genus, sic vocati ἀπὸ τῶν κολλάβων, " quæ sunt Citharæ verticilla in quæ fides aptandæ " inseruntur. At pro Κολαβὸν, quod e Theophr. H. " Pl. 5, 10. affertur pro Curtum, Truncum, Diminu" tum, Quod summas sui partes amisit, scr. κολο" βόν." [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 68. Kuster. Aristoph. 107." Schæf. Mss.] " Κοληβάζει, Hesychio " ἐσθίει, καταπίνει, Comedit, Devorat, Deglutit. Κο" λοιβάζειν, Eid. est ἀτάκτως ἐσθίειν, Inordinatè s. " Indecenter comedere." [Brunck. ad Aristoph. l. c. " Αὐτὸν ἐνεκολάβησας. Mendosissime vulgo ἐνεκολάβησας, barbare et pessundato metro. Lapsi sunt in h. v. librarii omnes. In membr. scriptum ἀνεκολάβησας. In C. ἐνεκολώβησας. Nos veram lectionem restituimus. Hesychius: κοληβάζει, ἐσθίει, καταπίνει. Bona quidem verbi scriptura est: sed prava interpretatio. Κοληβάζει signif. περαίνει, βινεῖ, Pædicat, Præcidit, a κόλον et βαίνω: vel καταπατεῖ, ut C exp. Suidas, παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν· κόλα δὲ ἡ γαστήρ. Sed prior signif. κωμικωτέρα. Non unius assis sunt Casauboni et Kusteri interpretationes. Ead. forma mox occurrit κυρηβάσει: κοληβάζω, κυρηβάζω."] " Κόλυβα, Suidæ σῖτος ἑψητὸς, Frumentum " coctum."

Κόλλιξ, ικος, ὁ, i. q. κόλλαβος, Panem quendam rotundum significans, Athen. (112.) ubi sic Archestr. Κόλλιξ Θεσσαλικός σοι ὑπαρχέτω, ὃν καλέουσι Κεῖνοι κριμματίαν, οἱ δ' ἄλλοι χόνδρινον ἄρτον. Hippon. ap. eund. Athen. (304.) σῦκα μέτρια τρώγων Καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον. Gal. κόλλικας ap. Hippocr. exp. τροχίσκους, Pastillos, sicut et P. Ægin. 1, 27., et ap. Aristoph. ἐπὶ τῶν σμικρῶν ἀρτίσκων dici ait. Erotian. κόλλικας dicit ἀρτίσκων εἶδος, ὡς πλακούντων: nonnullos vero accipere ἀντὶ τῶν ἠτρίων. Is, qui de dialectis scripsit, esse dicit εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, addens, ἐξ οὗ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. Scribitur vero ET Κόλιξ uno λ, fortasse metri gratia; nam in omnibus fere ll. Κόλλιξ scriptum reperitur, etiam in D libris manuscriptis. Aristoph. Β. (575.) Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου, Δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κόλικας κατέσπασας. [" Heringa Obs. 163. Koen. ad Greg. Cor. 259. ad Mœr. 405. Thom. M. 570. Jacobs. Anth. 7, 44. Kuster. Aristoph. 125." Schæf. Mss. * Κολλικονόμος, Hes.] Κολλικοφάγος, Qui κόλλικας vorat, Vorator κολλίκων, Aristoph. Ἀ. (872.) Ὦ χαῖρε, κολλικοφάγε Βοιωτίδιον: q. l. Gal. citans, atque ἐπὶ σμικρῶν ἀρτίσκων dici annotans, legit Βοιώτιε. Sed Aristoph. fortassis allusit ad Βοΐδιον, ac propterea terminationem retinuit. [Athen. 113. * Κολλίκιος ἄρτος, i. q. κόλλαβος, ibid. " Greg. Cor. 259. et n." Schæf. Mss. * Ὀλισβοκόλλιξ, Hes.]

" Κολλύρα, ἡ, Collyra: Panis species quæ pueris " dari solebat, s. τὸ ἔλαττον τοῦ ἄρτου, ut annotat " Schol. Aristoph. Εἰρ. (122.) ubi Trygæus filiolis " suis sese παππαζούσαις καὶ ἄρτον αἰτιζούσαις dicit, " ἕξετ' ἐν ὥρᾳ Κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον " ἐπ' αὐτῇ. Q. l. Athen. quoque affert l. 3, (p. 111.) " in sermone de panibus, dicens et ipse κολλύραν " esse Panis genus, subjungensque alium quoque " Aristoph. l. ex Holcadibus, Καὶ κολλύραν τοῖς πε" ρῶσιν, διὰ τοὺν Μαραθῶνι τρόπαιον. Unico tamen " ibi λ scriptum est, ut et ap. Hes. Inde DIMIN. " Κολλυρὶς, et VERB. Κολλυρίζω, ap. LXX. 2 Reg. " 6, (19.) Ἑκάστῳ διεμέρισε κολλυρίδα ἄρτον, καὶ " ἐσχαρίτην καὶ λάγανον ἀπὸ τηγάνου. Ubi itidem " reddunt Collyridem panis. Et 13, (6.) Amnon " Davidi patri dicit, Παραγενηθήτω δὴ Θαμὰρ ἡ ἀδελ" φή μου πρὸς μὲ, καὶ κολλυρισάτω ἐνώπιόν μου δύο " κολλυρίδας, καὶ φαγοῦμαι ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς. Et " mox venit Thamar, Καὶ ἔλαβε τὸ στέαρ, καὶ ἐφύ" ρασε, καὶ ἐκολλύρισεν ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ἥψησε τὰς " κολλυρίδας: ubi interpr. Pulmenta et Sorbitiuncu" las: ac sane sequitur, Καὶ ἔλαβεν εἰς ὃ ἀποχέουσιν, " καὶ ἐπέχεεν ἐνώπιον αὐτοῦ: ut liquidum fuisse " βρῶμα hinc conjicere sit. Nonnulli tamen volunt " esse Tortas panis. Suid. scribit κολλυρίζειν esse quod " vulgari sermone dicitur * λαλάγγας τηγανίζειν: et " ἐπιχωρίως κολλούρια vocari τὰ * λαλάγγια." [* Κολλύριον, i. q. κολλύρα, 3 Reg. 14, 3. " Κολλύρα, * Κολύρα, Κολλούριον, Κολλύριον, T. H. ad Plutum p. 386." Schæf. Mss. * " Κολλυρίτης, i. q. κολλύρα, 1 Par. 16, 3. Lex. Cyrilli Ms. Brem. Κολλυρίτης, ἄρτος ἄζυμος." Schleusn. Lex. V. T. * Κολλυρικὸς, ut Jus collyricum, Plaut. Pers. 1, 2, 12. * Κολλυρόω, Hes.] " Κολύρας, Hes. dici scribit ἀρτίδια σμικρὰ καθαρὰ, " Parvulos e pura farina panes: qui supra duplici λ " κολλύραι: veruntamen et ap. Athen. unico λ scri" ptum est." " Κολυκρίζοντες, Hesychio sunt ἐκτε" λοῦντες. Pro quo infra Κολυρίζοντες, ἐκκενοῦντες." [* " Κόλυρον, Schol. Aristoph. Πλ. 1055. * Πλακουντικοῖς τισὶ κολύροις." Kall. Mss.]

" ΚΟΛΛΥΒΟΣ, ὁ, Collybus: Hes. auctore est Spe" cies numismatis, s. ὁ ἐν τῷ χαλκῷ κεχαραγμένος βοῦς: " ut sit Æreus numulus cui bovis imago impressa " erat. Pollux quoque ait fuisse λεπτόν τι * νομισμά" τιον, cum Callimachus de iis qui ap. inferos sunt, " dicat, βοῦν κολλύβου πιπράσκουσι: pro eo ac si quis " diceret τοῦ προστυχόντος. Et hinc a poëtis τριτο" κόλλυβον quoque vocatum fuisse σμικρόν τι νόμι" σμα: si tamen non τρικόλλυβον scripsisse existi" mandus est: quod erit Numisma tribus valens col" lybis. Eid. Polluci κόλλυβος est ἀργυρίου ἀλλαγὴ, " Argentei numi permutatio. Quibus verbis videtur " signif. Minutos numulos quibus argentum permu" tatur. Nam INDE Κολλυβιστὴς dicitur ὁ τραπεζί" της, Trapezita, Numularius, h. e. Qui argenteos " aureosve numos permutat minutiis et κέρμασιν, qua" les oboli sunt et teruncii. Sic sane Cicero dicit, " Deductiones fieri solebant pro spectatione et col" lybo. Et rursum, Collybus esse qui potest cum " utantur omnes uno genere numorum? Item, In " collybo est detrimenti satis. Necnon ap. Sueton. " in Augusto, Mensarius collybo manus decoloravit. " Legitur porro κολλυβιστὴς ap. Lysiam in Orat. de " Aureo Tripode, teste Polluce (7, 33.): damnatum " tamen a Phrynicho: qui pro eo uti jubet τῷ ἀργυ" ραμοιβός. Et ab eo sunt κολλυβιστικὰ σύμβολα, " Symbola collybistica, s. Tesseræ collybisticæ: " quales sunt literæ quæ vulgo appellantur literæ " cambii, institutæ ad permutandam pecuniam ex" ternam, ut tradit Bud. Notandum vero et κόλλυ" βος dici masculino gen. et κόλλυβον neutro, teste " Polluce: nec tantum pro Numismate accipi, sed " etiam pro Specie quadam Bellariorum, teste Hes. " quoque, cui κόλλυβα sunt τρωγάλια. Eo igitur re" ferendum quod ex Aristoph. Πλ. (768.) affertur, " κολλύβων, φοινίκων, τρωγαλίων, ἰσχάδων. Ac for" sitan κόλλυβοι hic sunt iidem qui κόλλαβοι, h. e. " σμικροὶ ἄρτοι, sic dicti παρὰ τὸ ἐκ μεγάλων κεκολλυ" βίσθαι, s. σμικροὶ ἀρτίσκοι ἐκ τῶν μεγάλων κεκολλυ" βισμένοι, Parvi panes e magnis massis diminuti ut " ὁ κόλλυβος e magna argenti massa. Alioqui idem " Comicus vocabulo κολλύβου utitur et in superiore " signif., nimirum pro specie εὐτελοῦς νομίσματος, " Εἰρ. (1200.) προτοῦ Οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ " κολλύβου· Νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ' ἐμπο-

" λῶ." [" Callim. 1, 458. Phryn. Ecl. 192. Thom. M. 109. 539. et Add., 541. Coray Theophr. 338. Schol. Aristoph. Πλ. p. 258. T. H., Kuster. Aristoph. 13. Jacobs. Anth. 12, 444. Heringa Obs. 31. Mœr. 54. et n." Schæf. Mss. Priscian. de Ponderibus 9: Schn. Lex.] " Κολυβιστὴς, Suidæ τραπεζίτης, Mensarius, Numularius: sed scr. potius κολλ." [* Κατακολλυβίζω, κερματίζω, Anecd. Bekk. 104.] " Κόλυβα, Suidæ σῖτος ἑφθὸς, Frumentum coctum." [" Nectar. Hom. p. 7. cf. Ducang. Gloss." Boiss. Mss.] " Κόλλυνον, perperam ap. J. Poll. scriptum pro κόλλυβον." " Τριτοκόλλυνον, in VV. LL. perperam pro τριτοκόλλυβον. Remittunt autem ad κόλλυνον: quod itidem male pro κόλλυβον scribunt: cum in eo ipso Aristoph. l. quem ibi afferunt, sit κολλύβον, non κολλύνον."

" ΚΟΛΛΥΡΙΟΝ, SIVE Κολλούριον, Collyrium: Medicamentum oblongum et teres, e liquoribus, succis, seminibus, fructibus et metallicis, ad varios usus compositum, compactum cohærensque, in [B] modum fere ejus quod vulgus pharmacopolarum Magdaleonem appellat. Sic enim olim reponebantur et asservabantur collyria, cumque utendi esset occasio, ea vel integra, sicuti condita erant, adhibebantur in usum, vel solvebantur in pulverem, qui aut siccus aut humore aliquo dilutus affectæ parti vel oblinebatur, vel linamento exceptus indebatur, vel suffitionibus aut alio modo inserviebat: namque τὸ κολλούριον antiquis figuratum fuisse, et certam habuisse formam, e veterum medicorum lectione cognoscitur, qui pleraque medicamenta in collyrii formam fingenda præcipiunt. Corn. Celsus l. 5. docens quomodo callum fistularum erodere oporteat, Satis, inquit, est vel papyrum intortam, vel aliquid e penicillo in modum collyrii astrictum medicamento Megetis illinere. Et paulo supra, Exque eo, sub. emplastro, collyrium fieri debet, altera parte tenuius, altera paulo plenius, idque ea parte qua tenuius est antecedente, demitti oportet in fistulam, donec sanguis [C] purus se ostendat: quæ in omnibus fistularum collyriis perpetua sunt. Similiter Gal. τῶν κατὰ Τόπους l. 3, disserens de narium affectibus, docet e certis medicamentis contusis lævigatisque collyriorum formas effingendas esse quæ congruam ad nares ægroti proportionem habeant, easque in naris affectæ meatum immittendas. Ad hæc Oribas. Collect. Medic. 10, 23. ex Antyllo collyriis figuram tribuit caudæ muris similem, quatuorque digitorum longitudinem, et præterea soliditatem firmitatemque, ut oleo aliquo, non secus atque balani, inungi possint. Ac figuram quidem iis talem fuisse, ipsa nominis ratio videtur ostendere: dicta enim putantur quasi κολούρια, h. e. κολοβὰ τὴν οὐρὰν, vel κολοβαὶ οὐραὶ, quia sint instar mutilatæ caudæ: secundum quod etymon uno λ et cum diphth. scr. esset, cum alioqui gemino λλ et interdum per υ ψιλὸν tantum scriptum reperiatur, ap. Latinos præsertim. Alii dictum putarunt παρὰ τὸ κωλύειν s. κολλᾷν τὸν ῥοῦν: sed parum probabi- [D] liter: nec enim tantum ad sistendas fluxiones adhiberi comperiuntur, sed ad alias etiam quamplurimas affectiones: nam et fistulis induuntur ad conglutinandum, detergendumve, aut ad exterendos earum callos: et naribus, ad polyporum et ozænarum curationem, itemque auribus ulcere affectis: adhibentur et utero, cum ad ciendas purgationes et ad fœtum atque secundas expellendas, tum ad sistendum etiam immodicas sanguinis excretiones, aliosque uteri affectus sanandos. Induntur collyria et in anum, quæ glandes etiam appellat Aëtius in curatione dysenteriæ: et Scribonius Largus ad tenesmum effingit itidem collyria adinstar nuclei pinei: ut Columella quoque 6, 6. collyria componit quæ bovis cruditate laborantis alvo immittantur. Aëtius l. 8. collyriis utitur et ad suffitiones. Veruntamen oculorum præcipue vitiis adhiberi solita sunt: qui quanto sunt reliquis corporis partibus præstantiores, tanto magis medici

[A] veteres in eorum collyriis elaborarunt, et eorum copia quodammodo luserunt. Quorum cum plures reperiantur differentiæ, tres tamen præcipuæ et summæ habentur: alia enim κολλούρια simpliciter, alia ξηροκολλούρια, alia ὑγροκολλούρια compositis nominibus vocantur: differunt autem ab invicem sola materia: siquidem quæ κολλούρια simpliciter dicuntur, ex omni materia indifferenter constant, liquoribus, succis, seminibus, fructibus, stirpium et animalium particulis, aromatibus, metallicis, cujuscunque ea sint facultatis: ξηροκολλούρια vero, h. e. Arida collyria, metallicis præsertim constant, seminibus, fructibus, aromatis, et alia sicca materia, humore aliquo vel gummi collecta et cohærente. At ὑγροκολλούρια, h. e. Humida collyria, componuntur e liquoribus, succis, oleis, melle, animalium felle, et aliis compluribus similiter humidis et varias etiam vires habentibus." [Alex. Trall. 2. p. 145. 147. 151.] " Habent autem et horum collyriorum singula permultas differentias, [B] quæ ut materia et viribus diversis constant, sic varia sortita sunt nomina, * μονοήμερα, ἄδηκτα, στατικὰ, τεφρὰ, σποδιακὰ, διάῤῥοδα, * διάσμυρνα, χλωρὰ, λευκὰ, διάκροκα, * στίβια, νάρδινα, τραχωματικὰ, σμηκτικὰ, ἰσόθεα, * θεοδότια, et alia pleraque. Hæc inter alia Gor. Exempla multa proferre supervacaneum est, tamen aliqua saltem citabo, in quibus pro glande, pesso aut errhino medicamento ponitur. Anatolius in Hippiatr. Ποιήσας κολλούρια, εἰς τὴν ἕδραν ἔμβαλλε. Hipp. Γυναικ. l. 1. Ταῦτα μίξας καὶ τρίψας λεῖα, κολλούρια ποιέειν μητρέων. Diosc. l. 2. de iride, προστεθεῖσαι δὲ ὡς κολλούριον μετὰ μέλιτος, ἔμβρυα κατασπῶσι. Apsyrtus in Hippiatr. Ποιήσας κολλύρια μεγάλα ὅσον χωρίζουσιν οἱ μυκτῆρες, δι' αὐτῶν ἔμβαλλε. In quo posteriore l. nota sine diphth. per υ tantum scriptum esse, in ceteris per ου diphth. Verum et κολλύρα a Theophr. usurpatum ἐπὶ τῶν ἐκ τέφρας πεπλασμένων, reperio ap. Hes." [" Jacobs. Anth. 7, 103." Schæf. Mss. Lucian. 2, 228. Vide Schn. [C] Lex. v. Κολλύρα. * Κολλυριοποιέω, Diosc. Parab. 1, 207.]

" ΚΟΛΛΥΡΙΩΝ, Avis quædam, teste Hes. Meminit ejus Aristot. H. A. 9, 33. ubi Gaza vertit Collurionem." " Κορυλλίων, Hesychio est Species Avis."

" ΚΟΛΟΙΟΣ, ὁ, Hes. auctore dicitur Parva cornix: Lat. Graculus s. Monedula. Il. Π. (583.) ἴρηκι ἐοικὼς Ὠκέϊ ὅστ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε: P. (755.) ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον. Et in Proverb. ap. Lucian. (1, 711.) κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται, Graculus alienis pennis sese ostentat, s. Cornicula: ut Horat., moveat cornicula risum Furtivis nudata coloribus." [" Ad Anton. Lib. 124. Verh., Burm. ad Phædr. 14. Mit. Κολοιὸς ποτὲ κολοιὸν, Heind. ad Plat. Lys. p. 30." Schæf. Mss.] " Κολοιώδης, Graculo similis, Ad graculos proxime accedens, Qui e graculorum ge- [D] nere est. A Plut. (6, 350.) dicitur ἡ φιλία esse σύννομον ζῶον, οὐκ ἀγελαῖον οὐδὲ κολοιῶδες, Non graculorum more gregale: solent enim gregatim volare hæ aves: unde et Poëta dicit ψαρῶν νέφος ἠὲ κολοιῶν. Est inde et VERB. Κολοιάω, Graculorum vocem sono, Graculos voce imitor: propria vox τῶν κολοιῶν. J. Poll. enim 6, c. 13. de avium vocibus, tradit κορώνας κρώζειν, κολοιοὺς κλώζειν s. κολοιᾷν. Ubi tamen hæc sine diphth. simplici ι scripti sunt, κολιὸς et κολιᾷν: minus recte." " Κολιάω, Contendo, Debitum inficior s. Ingratus sum. Hes. enim κολιᾷν exp. ἐρίζειν, ἀγνωμονεῖν: afferens et κολιάσαι pro ὀρχήσασθαι, de quo in Κολία." " Κοσμᾷν, Eid. ἐρίζειν, ἀγνωμονεῖν." " Κολὸς, ap. Etymol. ὁ θόρυβος, metaphorice ἀπὸ τοῦ κολοιοῦ, quod est θορυβῶδες καὶ κραυγαστικὸν ὄρνεον: sed scr. potius κολωός." [Barker. ad Etym. M. 1089.] " Κολῶν et Κολῷον, SIVE Κολωὸς, dicitur Hes. teste θόρυβος, ταραχὴ, metaphorice ἀπὸ τῶν κολοιῶν: quippe qui sint ὄρνεα θορυβώδη καὶ κραυγαστικά:"

" gregatim enim volant, et magno cum garritu stre- " pituque. Utitur h. v. Hom. Il. A. (575.) Ibi " enim Vulcanus Junonem et Jovem reprehendit " quod ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε, Ἐν δὲ θεοῖσι " κολῳὸν ἐλαύνετον, Tumultum et strepitum cient " inter deos. Utitur Idem et VERBO Κολῳᾶν hinc " deducto, significanteque Tumultuari, Turbas " dare: vel etiam Vociferando perstrepere et garrire " more graculorum. Il. B. (212.) Θερσίτης δ' ἔτι " μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα," [al. ἐκολῴα,] " Ὅς ῥ' " ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη. Sic sane " Gellius 1, 15. de futilibus et importunis locuto- " ribus, s. de morbo loquendi et stulta loquaci- " tate, Neque non merito Homerus unum ex omni- " bus Thersiten ἀμετροεπῆ et ἀκριτόμυθον appellabat: " verba illius multa et ἄκοσμα strepentium sine modo " graculorum similia esse dicit: quid est enim aliud " ἀμετροεπῆ ἐκολῴα?" [Buttmann. Lexil. 139. Apud Antimachi Fr. 27. est et * Κολωεῖν, et ap. Hes. * Κολουᾶν et * Κολουμβᾶν, exp. θορυβεῖν.] " Κολοίη, Eid. " φωνή, Vox." [In Schneideri Lex. κολοιή.]

ΚΟΛΟΝ, τὸ, Cibus, τροφὴ, Athen. (262.) nulla quidem hujus signif. exempla afferens, sed inde derivans κόλαξ, item δύσκολος et βουκόλος: Eust. vero etiam ἄκολος. [" Jacobs. Anth. 8, 239. Heyn. Hom. 6, 299. Toup. Opusc. 1, 416. Valck. Callim. 241." Schæf. Mss.]

" Κολοὺς, Hes. affert pro ψωμούς: qui et ἄκολοι."

Ἄκολος, ἡ, Buccella, ὁ σμικρότατος καὶ ψιχιώδης ψωμὸς, Eust. dicens talia fere esse ap. Paus. ψώθια, i. e. ὑπερόπτων ἄρτων θραύσματα, τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου: ea autem ψώθια vocari a quibusdam etiam ἀτταράγους: eisque ἁδρότερον esse τὸν βλωμόν: fortassis autem ἀκόλῳ similem esse ἔγκαφον, i. e. ψωμὸν, ἤγουν ἄρτου κόμμα, ut vett., ab ἐγκάπτω, quo Eupolis utitur: ut ἄκολος sit Offella panis, Buccella, Frustum minutum, Mica. Od. P. (221.) de mendico, Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους, Αἰτίζων ἀκόλους. Apud Suid. Τὸν κύνα δ' ὡς ζῶντα πάλιν ποτὶ τ' αὔλιον ἄξω Ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἕταρον. Philipp. Κείνῳ συκοφορῶ τὰς ἀπύρους ἀκόλους. Item in Prov. Ἀκόλῳ τὰ χείλη, οὐ σύκῳ βῦσαι, Offula panis, non fico labra obstruere: quo ad victum tenuem nos moneri tradit Erasm., at Suid. significare scribit, ἐρρωμένως χρῆσθαι τοῖς πράγμασι. || Ἄκολος, Eust. vult accipi pro τροφὴ, in h. l. Strattidis ap. Athen. (622.) ubi Thebanos καινουργεῖν τὰς φωνὰς poëta ille docet, τὴν σηπίαν Ὀπισθοτίλαν, ὡς λέγουσιν, ὀνομάζετε, Τὸν ἀλεκτρυόνα δ' ὀρτάλιχον, τὸν ἰατρὸν δὲ Σακτὰν, βλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ τὰ σῦκα, κωτιλάδας τὰς χελιδόνας, Τὴν ἔνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾶν δ' ἐκκριδδέμεν. Sed ἔνθεσις ibi quoque pro Buccella s. Offa accipi potest. Quod vero ad etymon attinet, Eust. annotat quosdam derivare a κολούειν, sicut in Κόλλαβος quoque dixi, ut qui ob suam σμικρότητα μηκέτι κολούεσθαι δύναται καὶ τέμνεσθαι: posse tamen etiam derivari a κόλον, τὸ τροφὴ, ut ἄκολος sit ψωμὸς ὁ ὀλιγοτρόφος. [" Jacobs. Anth. 7, 103. 11, 94. Huschk. Anal. 231. Valck. ad Röv. 76. Wessel. Ep. ad Ven. 10. Chardon. Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 99. ad Callim. 1, 253." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ἱππ. 403.]

Δύσκολος, ὁ, ἡ, Difficilis in sumendo cibo, Qui fastidioso stomacho est, σικχὸς, Athen. (262.) a κόλον derivans. Frequentius vero dicitur de Homine moroso et difficili s. acerbo, Qui moribus est implacidis, Cui omnia, tum dicta, tum facta, stomachum movent, Fastidiosus: quod tamen active potius capitur, δυσάρεστος, Athen.: Aristot. Eth. 2, 7. Ὁ δ' ἐλλείπων καὶ ἐν πᾶσιν ἀηδὴς, δύσερίς τις καὶ δύσκολος, opponens ei κόλακα καὶ ἄρεσκον: Eth. 4, 6. Ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων εἴρηται ὅτι δύσερις καὶ δύσκολος. Dem. (73.) Δ. καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος, Æsch. (62.) Δ. τὴν φύσιν, Xen. (K. Π. 2, 2, 1.) Ἐν τῇ συνουσίᾳ δύσκολοι, Plut. Τῶν πικρῶν καὶ δυσκόλων; Aristoph. Σφ. (942.) Οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος; (1104.) ipsæ vespæ de se dicunt, οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον Μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν οὐδὲ δυσκολώτερον. Theophyl. Ep. 59. de paupertate, Θηρίῳ * δυσνουθετήτῳ καὶ δ. Josephus pro Inhospitali

A etiam posuit, Bud. Res etiam aliqua δύσκολος dicitur, Morosa, Difficilis, Molesta, ut ψυχή: item φυλακή, ap. Chrys. Et ap. Synes. Ep. 131. Πράγμασιν ὁμιλεῖ δ. Et δύσκολον, Difficile ac arduum. Dem. pro Cor. Ἢ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα, ἢ ἄλλο τι δύσκολον γέγονε. Item Δύσκολος Apollonius dictus est a difficili phrasi, qua usus fuit. VV. LL. [" Boiss. Philostr. 282. Jacobs. Anth. 8, 20. 11, 61. Meurs. de Apollon. 11. Teuch., Abresch. Lectt. Aristæn. 109. Toup. Opusc. 1, 416. Ammon. 29. ad Diod. S. 1, 118." Schæf. Mss.] Δυσκόλως, Morose, Isocr. ad Nic. Δ. πρὸς ἡμᾶς διακειμένων. Idem, Δ. ἔχουσι πρὸς τοὺς λόγους. Sic ap. Synes. Ep. 37. Δ. ἔχει πρὸς τὴν ἐξ ἀνάγκης ἀργίαν, Iniquo animo fert, Ægre et moleste fert. Rursum ap. Isocr. δ. ἔχειν πρός τινα, et εὔνουν εἶναι, opp. in Symm. (17.): in qua dicit etiam Δ. διατίθεσθαι πρός τινα. Apud Eund. in Evag. (2.) Δ. πεφύκασι, ita enim legitur, est δύσκολοί εἰσι, Natura morosi et difficiles sunt. Rursum ap. Eund. est δυσκόλως ἀκροᾶσθαι, ut Auctor li-

B bri ad Herenn. dicit Aurium sensum esse fastidiosissimum. [Plut. Ages. 3. Dem. 381. 1316. " Athen. 45. Ἐὰν τοῦτό τις δ. ποιῇ, Si quis gravetur hoc facere." Schw. Mss.] Δυσκολία, Morositas, Aristoph. Σφ. (106.) Ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν, Præ morositate s. Morum importunitate et diritate, Plut. (7, 782.) Ἡ συνέχεια τῆς ὀργῆς καὶ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἕξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλοῦσιν, εἰς ἀκροχολίαν καὶ πικρίαν καὶ δ. τελευτῶσαν. Difficultas, Aristot. Polit. 3, 7. Ταῦτα πάντα ἔχειν φαίνεται δυσκολίαν. Sic etiam supra ἔχειν δ., et sæpius δυσχέρειαν. Vide et seq. verbum. [Plut. Anton. 14.]

Δυσκολαίνω, Morosus sum, Indignor, Moleste fero, Aristoph. N. (36.) Τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην; Plut. Symp. Sept. Sap. (6, 565.) Μὴ δυσκολαίνειν, ἀλλ' ἐπαινεῖν ὅτι τοιούτοις συγκατεκλίθημεν. Ibid. dicit Τοποκλισίας δυσχεραίνειν. Idem de Audiendo, Πολλὰ μέμφονται καὶ δυσκολαίνουσι τῶν γινομένων: paulo post, Χαλεπῶς προσδέχονται τὰ ἐπιβάλ-

C λοντα. Interdum dativo jungitur: ad Colotem, Φωναῖς τισι δυσκολαίνων καὶ πρὸς τὴν συνήθειαν ἐνιστάμενος, Offensus, Cum ei stomachum et indignationem movissent voces quædam. Sic Xen. (Ἀπ. 2, 2, 8.) Τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις δυσκολαίνων. Opp. etiam τῷ ἀποδέχεσθαι a Plut. Symp. Sept. Sap. Τὰς μὲν ἀπεδέξατο, ταῖς δὲ ἐδυσκόλαινε, Quasdam probavit, improbavit, cum indignatione rejecit. Suid. annotat ap. Aristot. δυσκολαίνειν dici τὸν μὴ διὰ προσηκουσῶν ἀποκρίσεων φθείροντα καὶ κωλύοντα γίνεσθαι συλλογισμόν: sicut δυσκολίαν esse dicit ἀπόκρισιν περὶ τὰς διαλεκτικὰς ἀποκρίσεις συλλογισμοῦ φθαρτικήν. Προσδυσκολαίνω, Insuper ægre fero s. indignor. Δ. καὶ πρ. σοὶ, inquit Bud., Aspere et offenso animo tecum ago. Plut. [9, 256. * " Ὑποδύσκολος, Eust. 166, 15." Seager. Mss. Hippocr. 148. " Theod. Prodr. Notit. Mss. 8, 144. * Ὑποδυσκόλως, Ibid. 91." Boiss. Mss.]

Εὔκολος, ὁ, ἡ, Facilis: contr. τῷ δύσκολος, ejusdemque cum eo originis, sc. a κόλον. Ita proprie erit

D Qui facile quemlibet cibum assumit, non est stomacho fastidioso. [Vide Casaub. ad Sueton. Cæs. 53.] Plut. Lycurgo (16.) de educatione infantium Laconicorum, Εὐκόλα ταῖς διαίταις καὶ ἄσικχα καὶ ἀθαμβῆ σκότου, ubi ἄσικχα cum εὔκολα copulat: sicut Athen. supra σικχὸς cum δύσκολος. Et τὸ εὔκολον, i. q. εὐκολία. Idem Plut. Galba (3.) Τὸ εὔκολον τῆς διαίτης, Victus facilitas, Cum nullos cibos ob stomachi fastidium rejicimus. Plerumque accipitur pro eo, qui Lat. Facilis dicitur, i. e. Qui in sermonibus et consuetudine quotidiana difficilis et morosus non est. Plato de Rep. 1. (p. 151.) Ἂν μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον. Q. 1. Cic. ita vertit, Moderati enim et nec difficiles nec inhumani senes tolerabilem agunt senectutem; quibus opp. χαλεποὺς Importunos et inhumanos. Aristot. Rh. 2. Εὔκολοι καὶ μὴ ἐλεγκτικοὶ τῶν ἁμαρτανομένων, καὶ μὴ φιλόνεικοι καὶ μὴ δυσέριδες. Plut. Fab. Εὔκ. πρὸς τοὺς συνήθεις καὶ κατήκοος, Facilis s. Humanus erga familiares. Idem dicit etiam εὔκολος ὀργῇ, Fa-

cilis in ira deponenda, (7, 816.) Τὸ δύσκολον τοῦτο τῆς κρίσεως καὶ φιλαίτιον εὐκολωτέρους ποιεῖ ταῖς ὀργαῖς. Ab Eod. copulantur εὔκολος et φιλάνθρωπος, Item εὔκολα μῆλα in Epigr. quoniam id animal est ἁπλοϊκὸν, et quod nihil molestiæ exhibeat. Item alia signif. ap. Greg. Naz. Οἱ εὔκολοι καὶ ταχεῖς, Qui ad omnia faciles sunt et expediti. Item εὔκολος εἰπεῖν τι, Qui facile aliquid dicere potest. Synes. Ep. 152. Εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἐραστοῦ φύσιν, Qui facile invenire et facile oratione exprimere potest. ["Thom. M. 387. Jacobs. Anth. 6, 120. 7, 58. 8, 37. Exerc. 2, 133. Kuster. Aristoph. 64. Toup. Opusc. 1, 16. ad Charit. 217. 283. Bosch. Præf. ad Anthol. 2. p. x. Valck. Adoniaz. p. 345. Ruhnk. in Addend. ad Callim. Ep. Cr. 181." Schæf. Mss. Philostr. 118. Φειδώμεθα τῶν ἀνοήτων καὶ εὐκόλων λόγων.] Εὐκόλως, Facile, Plut. (6, 168.) Οἵ τε γὰρ εὐκόλως καὶ ὀλιγώρως τὸ κακῶς ἀκούειν καὶ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων φέροντες, Æquo animo ferentes, Non ægre et moleste ferentes. Dicimur etiam faciles aures alicui præbere, cui opp. δυσκόλως ἀκροᾶσθαι ap. Isocr. [Plut. 6, 207. 337. 8, 314. Εὐκολωτέρως, Agathem. Geogr. 207.] Εὐκολία, Facilitas: proprie in capiendo cibo, cum sc. stomachus ea, quæ apponuntur, non respuit fastidiose. Εὐκολία, inquit Bud., ἀφέλεια: cui vitio morositas opp., i. e. δυσκολία, Anxietas in victu. Plut. Cæs. Τῆς δὲ περὶ τὴν δίαιταν εὐκολίας κἀκεῖνο ποιοῦνται σημεῖον: (7, 808.) Ἐθιστέον οὖν τὸ σῶμα δι' εὐτελείας πρὸς εὐκολίαν αὔταρκες ἑαυτῷ γιγνόμενον. Dicitur etiam de morum facilitate, ut Cic. et Plin. Paneg. loquuntur. Plut. Anton. (26.) Εὐθὺς οὖν τινὰ βουλόμενος εὐκολίαν ἐπιδείκνυσθαι καὶ φιλοφροσύνην, ὑπήκουσε καὶ ἦλθεν. Item in alia signif. Facilitatis (7, 810.) Ἡ δὲ πρὸς τὰ πράγματα εὐκολία, καὶ πρὸς οἰκέτας εὔκολον ποιεῖ, Facilitas animi, qua ad res gerendas accedimus, non indignabundi et quasi nauseanti stomacho. Item pro Facilitate s. Commoditate. Greg. Εὐκολίαν τινὰ τῇ ἐξόδῳ τοῦ πνεύματος μηχανωμένη ἡ φύσις, ἀνευρύνει τὸν περὶ τὸ στόμα πόρον, Commoditatem egrediendi. ["Thom. M. 387. 771. Addæus 7. Toup. Opusc. 1, 394. Ruhnk. l. c. in Εὔκολος." Schæf. Mss. * Εὐκολίδες, Hes. 394. Phav. 326.] "Εὐκολίνη, ap. Callim. (p. 437.) ἡ "Ἑκάτη, per antiphrasin, ἡ μὴ οὖσα εὔκολος, Etym." ["Ruhnk. Ep. Cr. 181." Schæf. Mss. Simili ratione Furiæ dicuntur Εὐμενίδες.]

ΚΟΛΑΞ, ακος, ὁ, Adulator, Assentator, Aristot. Eth. 2, 7. Ὁ δ' ὑπερβάλλων, sc. ἐν τῷ ἡδεῖ τῷ ἐν τῷ βίῳ, εἰ μὲν οὐδενὸς ἕνεκα, ἄρεσκος· εἰ δ' ὠφελείας τῆς αὐτοῦ, κόλαξ: 4, 6. Τοῦ δὲ συνηδύνοντος ὁ μὲν τοῦ ἡδὺς εἶναι στοχαζόμενος, μὴ διά τι ἄλλο, ἄρεσκος· ὁ δ' ὅπως ὠφέλειά τις αὐτῷ γίγνηται εἰς χρήματα καὶ ὅσα διὰ χρημάτων, κόλαξ: c. 3. Πάντες οἱ κόλακες θητικοὶ, καὶ οἱ ταπεινοὶ, κόλακες. Lucian. (1, 148.) Ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων οὔτε συκοφάντης φοβῶν—ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν. Plut. Διάβολοι καὶ συκοφάνται καὶ κόλακες: (9, 192.) sunt αὐλικοὶ κόλακες, Assentatores aulici. Dicitur etiam κόλαξ τούτου, Assentator hujus, (6, 178.) Αὐτὸς αὑτοῦ κόλαξ ἕκαστος ὢν πρῶτος καὶ μέγιστος. Vett. autem Poëtæ τοὺς παρασίτους vocabant κόλακας, Athen. (236.) Et (248.) dicit κόλακα non abesse μακρὰν τοῦ τῶν παρασίτων ὀνόματος: quod (255.) ex his Alexidis verbis patet, Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ· Οὐδεὶς γὰρ χαίρει πολιοκροτάφῳ παρασίτῳ. De etymo dixi in Κόλον: alii a κολλᾶσθαι dictum existimant, sicut et Androcydes Medicus ap. Athen. (258.) τὴν κολακείαν denominatam putat ἀπὸ τοῦ προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις. ["Phryn. Ecl. 56. Thom. M. 689. Jacobs. Anth. 11, 345. Bergler. Alciphr. 385. Mœr. 113. et n." Schæf. Mss.] "Κολακώνυμος, ab Aristoph. (Σφ. 592.) per derisum "vocatur ὁ Κλεώνυμος, ut qui κόλαξ esset, h. e. Adu"lator." [* Λιμοκόλαξ, Phrynichus Bekkeri p. 50. * Μαλακοκόλαξ, Athen. 258. * Μουσοκόλαξ, Dionys. Hal. Antiq. 7, 9. * "Ὀλοκόλαξ, Penitus adulator, atque imperans sibi omnia assentiri." Lex. Hederici, cura Ernesti 1796. At Schneider. de auctoritate dubitat. * "Πονηροκόλαξ, Const. Manass. Chron. p. 90." Boiss. Mss. * Φιλοκόλαξ, Aristot. Rhet. 1, 11, 3. Eth. 8, 8. Plut. 6, 178.] "Ἀκόλακος, Alienus ab "adulatione, Non adulatorius. Diog. L. 2. p.

A "100(=162.) Ψήφισμα ἁπλοῦν καὶ ἀκόλακον, Simplex nec ad adulationem compositum. Hesychio "ἀκόλακοι sunt οἳ οὐκ ἂν κολακευθεῖεν, Quibus nemo "facile aduletur." Κολακικὸς, Adulatorius, Assentatorius: si de homine aliquo dicitur, Adulandi peritus, Peritus assentator. Et ἡ κ. subaud. τέχνη, Ars adulatoria s. assentatoria. Plato Sophista, Κολακικὴν πάντες φαῖμεν ἂν ἡδυντικήν τινα τέχνην εἶναι. [Polyb. 13, 4, 5. * "Κολακικῶς, Const. Manass. Chron. p. 89." Boiss. Mss. Schol. Lycophr. 1194.] Κολακὶς, ἡ, Assentatrix: κολακίδες dicebantur Mulierculæ quædam in aulis regum et principum, quæ reginis currum ascendentibus aut de curru descendentibus dorsum scalæ loco subjiciebant. [Athen. 256.] Vide Κλιμακίς. [Plut. 6, 184.]

Κολακεύω, Adulor, Assentor, Adulationibus capio, Antiphanes ap. Athen. (258.) Εἶτ' ἔστιν ἢ γένοιτ' ἂν ἡδίων τέχνη Ἢ πρόσοδος ἄλλη, τοῦ κολακεύειν εὐφυῶς; Diphilus [Diodorus Sinopensis 239.]: οὐχὶ τοὺς χαριεστάτους Ἐκλεγόμενοι, τοὺς δὲ κολακεύ-
B ειν δυναμένους Καὶ πάντ' ἐπαινεῖν, Plut. Ὅπως ὑπεξανιστάμενοι τοῖς πλουσίοις κολακεύωσι. Et in partic., οἱ κολακεύοντες iid. qui κόλακες, Assentatores, Adulatores. Plut. Οἱ τὰ ὦτα τοῖς κολακεύουσι παραδιδόντες. Item ὁ τῶν κολακευόντων ἔπαινος. Lucian. (2, 53.) Τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη. At in Plut. Ἔργῳ κολακεύοντες, οὐ λόγῳ, active et participialiter capitur. Interdum cum accus. jungitur, Xen. Ἑλλ. 5, (1, 14.) Μηδένα ἀνθρώπων κολακεύειν—εἵνεκα μισθοῦ, Plut. Κολακεύομεν οἰκότριβας ἀνθρώπους, et, Κεῖσο μετὰ τούτων οὓς ἐκολάκευες. Et Κολακεύομαι, Adulationibus demulceor s. permulceor, Assentationibus titillor et capior, etiam Adulationibus vincor, Assentationibus pateo, Adulari me sino, ut Cic. loqui supra in Ἁβρὸς dictum est. Æsch. (87.) Ἔχαιρε γὰρ κολακευόμενος, Dem. (98.) Ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις τρυφᾶν καὶ κολακεύεσθαι πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀκούοντας. Plut. de Fort. Alex. 2. Κολακευθεὶς ἀνὴρ ὑπὸ γυναικὸς, Lucian. (1, 61.) Πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπειλη-
C φα. ["Toup. Emendd. 2, 24. ad Herod. 650. Thom. M. 873. Med. pro act., ad Lucian. 1, 260." Schæf. Mss. * Κολακευτέον, Schol. Æsch. S. c. Th. 711. * Κολάκευμα, Plut. Demetrio 17. Xen. Œc. 13, 12. Schol. Aristoph. Θ. 1144. * Κολάκευσις, Append. 21. ad Bast. Ep. Cr. * Κολακευτὴς, Gl. Blandus.] Κολακευτικὸς, Adulatorius, Assentatorius, i. q. κολακικὸς, Lucian. (2, 68.) Οὐδὲν οὐδὲ κ. οὐδὲ δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Cum vero aliquis dicitur κ., est Adulandi peritus, (3, 140.) Ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ, Qui vero adulari melius novit, adulationibus permulcendi aures peritior est. Item κολακευτικὴ, sub. τέχνη, Plato, ut supra κολακική. Κολακευτικῶς, Assentatorum more, More eorum, qui adulandi periti sunt. ["Ad Charit. 683." Schæf. Mss.] Ἀκολάκευτος, ὁ, ἡ, Qui assentationibus et adulationibus permulceri non potest, adulari se non sinit, blanditiis capi nequit, Plut. Coriol. (17.) Τὴν πόλιν ἀήττητον ἔχειν καὶ ἀ. βοῶντας: [Mario 42. Bruto 6.:
D 8, 120. * "Ἀκολακεύτως, Cic. ad Att. 13, 51. Athan. Hom. in Cæc. a Nativ. 14." Kall. Mss.] Κολακεία, Assentatio, Adulatio, Lucian. Πάμπολλαι δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις, Herodian. 4, (12, 7.) Οὐ τἀληθῆ αὐτῷ, ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας. Item, Κολακείᾳ τι ποιῆσαί τινι, Officium aliquod præstare adulando, Dem. (127.) Τεθνάναι γὰρ μυριάκις κρεῖττον ἢ κολακείᾳ τι ποιῆσαι Φιλίππῳ. Pro quo Athen. dicit ἐν κολακείᾳ ποιεῖν, (249.) Οὐχ ὡς ἐν κολακείᾳ τοῦτ' ἐποίουν, ἀλλὰ κατά τι νόμιμον. Item κολακείαν ποιεῖν pro Adulari, κολακεύειν, (252.) Διηγούμενος περὶ ἧς ἐποιοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι κολακείας πρὸς τὸν Δημήτριον. Æsch. (76.) Πολλὴν κ. πεποίηται. Item Athen. (252.) Διαβόητος ἐγένετο ἐπὶ κολακείᾳ: (ibid.) Ἅπαντας ὑπερεβάλετο τῇ κ. καὶ ταῖς θεραπείαις. || Κολακεία dicta fuit Quædam etiam civitas Meliensium, quam ob odiosum nomen everterunt Thessali, Athen. [254. Ælian. H. A. 4, 44. "Ad Charit. 405. Wakef. Phil. 1111. Sylb. ad Paus. 54. Abresch. Lectt. Aristæn. 108. 227. * Κολακία, ad Charit. l. c. Sylb. l. c. Fac. 1, 32. ad Lucian. 1, 373." Schæf.

Mss.] "'Αντικολακεύω, Vicissim adulor, Assentando A "par pari refero. Plut. Alcib. (24.) de Tisapherne "Persa, Τἄλλ' ὠμὸς ὢν καὶ μισέλλην, οὕτως ἐνεδίδου "τῷ 'Αλκιβιάδῃ κολακευόμενος, ὥσθ' ὑπερβάλλειν αὐ-"τὸν, ἀντικολακεύων ἐκεῖνος, Ita ut eum ille vicissim "adulando s. mutua adulatione superaret." [* 'Αποκολακεύω, Gl. Eblandior. * Διακολακεύω, Isocr. Panath. c. 65. "Schol. Eur. Or. 713." Kall. Mss.] "Προκολακεύω, Ante adulor et quasi Præblandior." [Plato de Rep. 494.] "'Υπερκολακεύω, Supra mo-"dum adulor s. assentior." [Demosth. 391. * 'Υποκολακεύω, Polyb. 6, 18, 5.]

"ΚΟΛΟΣΣΟΣ, ὁ, Colossus: ἄγαλμα ὑπερμέγεθες, s. "ἀνδριὰς ὑπερμήκης: tracto nomine παρὰ τὸ κολούειν, "ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν, τὰ ὄσσα, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς, "διὰ τὸ μέγεθος· ὡς μὴ ἐφικνουμένων τῶν ὀφθαλμῶν "ὁρᾶν, ut vult Etym. Plut. Fabio, Τὸν κολοσσὸν "τοῦ 'Ηρακλέους μετακομίσας ἐκ Τάραντος, ἔστησεν ἐν "Καπετωλίῳ. Lucian. (2, 32.) Τοῦ 'Ροδίων Κολοσσοῦ "τὴν κεφαλὴν ναυώδει σώματι ἐπιτιθέντας. Itidem B "Plin. 34. Moles quippe excogitatas videmus sta-"tuarum, quas Colossos vocant, turribus pares. Et "Stat. Sylv. 1. Quidquid et argento primum, vel in "ære Myronis Lusit, et enormes manus est experta "colossos. Rursum ap. Plut. (9, 119.) Οἱ ἄτεχνοι "ἀνδριαντοποιοὶ νομίζουσι μεγάλους καὶ ἁδροὺς φαί-"νεσθαι τοὺς κολοσσοὺς ἂν διαβεβηκότας σφόδρα καὶ "διατεταμένους καὶ κεχηνότας πλάσωσι. Idem ibid. "utitur ADJ. Κολοσσικὸς, hinc derivato, dicens reges "et principes qui βαρύτητι φωνῆς καὶ βλέμματος τρα-"χύτητι καὶ δυσκολίᾳ τρόπων καὶ ἀμιξίᾳ διαίτης, ὄγκον "ἡγεμονίας καὶ σεμνότητα μιμοῦνται, οὐδ' ὁτιοῦν τῶν "κολοσσικῶν διαφέρειν ἀνδριάντων, οἳ τὴν ἔξωθεν ἡρωϊ-"κὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, ἐντός εἰσι γῆς "μεστοὶ καὶ λίθου καὶ μολύβδου. Sic Plin. dicit Signum "colossicum nudum. Vitruv. vero utitur et com-"par. κολοσσικώτερος: 10, 4. Sin autem colossico-"tera amplitudinibus et ponderibus onera in operi-"bus fuerint, non erit suculæ committendum. DI-"CITUR INDE Κολοσσαῖος quoque, Qui colossum C "æquat, Colosso par: Lucian. (1, 814.) Κἂν πτη-"νὸς θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσαῖος" [κολοσσιαῖος] "τὸ μέγεθος. Apud Plin. Nero jusserat colosseum "se pingi cxx pedum in linteo. Apud Eund. quidam "fecit Virtutem et Græciam colosseas. Sed hoc "colosseus esset potius κολόσσειος, i. q. κολοσσικός. "Apud Hes. reperio ET Κολοσσία, exp. ἀνδριάντος "σκιὰ, et τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα, Statuæ colosseæ um-"bra, et Moles in altum assurgens, in modum sc. "colossi." ["Κολοσσὸς, Jacobs. Anth. 6, 258. Rhodi, ad Lucian. 2, 84. Κολοττὸς, Diod. S. 1, 77. Æsch. Ag. 427. Theocr. 22, 47. Herod. 2, 130. 143. 153. 175. 176. Strabo 1, p. 365. * Κολοσσοβάμων, Lycophr. 615. * Κολοσσοποιὸς, Heliodori Optica, ap. Schn. Lex. * Κολοσσοπόνος, Manetho 4, 570. * Κολοσσουργὸς, unde * Κολοσσουργία, Strabo 1, 26. 36. Κολοσσικὸς, 365. "Julian. Cæs. Epist. in Muratorii Anecd. Gr. 327. ἀνδριάς." Boiss. Mss. "Wessel. ad Diod. S. 1, 55. 148. * Κολοσσιαῖος, 55. et Ind. Joseph. Hypomn. 165. Fabr." Schæf. Mss. AT * Κολοσσηνὸς, ap. Strab. 12. p. 237. Sieb., et * Colossinus, ap. Plin. 21, 9. pertinent ad urbem τῶν Κολοσσῶν.]

ΚΟΛΟΥΩ, Amputo, Decurto, Trunco, Theophr. C. Pl. 2, (15, 5.) Κολούουσιν ἄκρον τὸν βότρυν: (2.) Ἔνια δὲ καὶ βελτίω κολουόμενά φασι γίνεσθαι. Ibid. de amygdalo, Κολουσθεῖσα μὲν γὰρ, ἰσχυρὰ, φυομένη δὲ, ἀσθενής. Ibid. (5.) Ἔνια δὲ ἐὰν μὴ κολουθῇ, τὸν καρπὸν οὐ πέττει. Item (3.) Συμβαίνει δὲ ταῖς κολουσθείσαις, ἂν πρεσβύτεραι γενόμεναι πάλιν ἐπικόπτωνται καὶ διακαθαίρωνται, γλυκύτεραι γενέσθαι: paulo post dicit etiam κατακόπτεσθαι: nam ἐπικόπτειν et κατακόπτειν vicinam τῷ κολούσιν signif. habent. Frequentius accipitur metaph., Il. Υ. (369.) Οὐδὲ πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει· 'Αλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, In medio abrumpit. || Imminuo, Od. Θ. (210.) Ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ, ἕο γ' αὐτοῦ πάντα κολούει: (Λ. 338.) μηδὲ τὰ δῶρα Οὕτω χρηΐζοντι κολούετε, Imminuite et quasi truncate. Sicut vero Lat. dicunt Imminuere aliquem, aut potentiam et existimationem alicujus, vel superbiam: ita κολούειν, Plut. Alcib. (34.) Κομιδῇ κολούσειν καὶ ταπεινώσειν τὸν Ἆγιν. Idem, (Romulo 25.) 'Ενίστασθαι τῇ αὐξήσει καὶ κολούειν τὸν 'Ρωμύλον, Opes ejus imminuere, Frangere, Retundere. Apud Suid. Ὑβριστὴν δῆμον κολούειν. Aristot. Polit. 5. Τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν: 3 Τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν καὶ φυγαδεύειν: 2. Καὶ τὴν μὲν ἐν 'Αρείῳ Πάγῳ βουλὴν 'Εφιάλτης ἐκόλουσε καὶ Περικλῆς, Imminuit, s. Auctoritatem et potentiam fregit. Plut. Præc. Polit. Κολούων ἀξίωμα τοῦ συνάρχοντος. Idem, Καταλύσας ἐν καιρῷ καὶ κολούσας τὸ φιλότιμον, Imminuens et infringens. Et κολούομαι, Imminuor. Thuc. 7, (66.) p. 255. 'Επειδὰν ᾧ ἀξιοῦσι προὔχειν κολουσθῶσι. Plut. Fab. Ὤιοντο κεκολοῦσθαι καὶ γεγονέναι ταπεινὸν: sicut Idem paulo ante κολούειν et ταπεινοῦν copulavit. Plato de Rep. 7. (p. 155.) de rebus mathematicis, 'Υπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα. Rursum Plut. de Carthaginensibus, 'Αφαιρέσει τε τῆς ἀρχῆς καὶ βαρεῖ δασμῷ χρημάτων κολουθέντες, Fractis et imminutis eorum opibus. Reperitur tamen et κολουσθεὶς ap. Theophr. Item Epigr. κεκολουμένος νούσῳ, Morbo fractus. Κολούομαι accipitur etiam active pro κολούω. Apud Suid. Ἵνα τοὺς μὲν ἐπιρρώσῃ, τοὺς δὲ κολούσηται. In h. autem Aristoph. l. Σφ. (243.) Ἥκειν—'Επ' αὐτὸν, ὡς κολουμένους, ὧν ἠδίκησεν, Schol. exp., ap. quem ita quoque scribitur, κατὰ αὐτοῦ κολάσοντας: adeo ut hæc scriptura suspecta sit. Apud Hes. est etiam κολοῦσθαι, κολοβοῦσθαι: quod verbum si mendosum non est, simile erit τῷ λοῦσθαι pro λούεσθαι. Ab Eod. κολούει exp. non solum κολοβοῖ, sed etiam καταισείει, σάττει, κωλύει, ἐμποδίζει. "Κολούμενος, reperitur ap. Theophr. "pro κολουόμενος, C. Pl. 2, 20. Ἔνια δὲ καὶ βελτίω κο-"λούμενά φασι γίνεσθαι. Et rursum, Αὐξανομένων "ἔτι μᾶλλον κολουμένων ἰσχύες, Iis quæ viribus di-"minuta et truncata sunt. Ibid. ter legitur particip. "aor. 1 pass. κολουθεῖσα sine σ. Sed haud scio "annon hic suspecta esse debeat exempl. fides: "alioqui κολούμενος pro κολουόμενος diceretur Attica "syncope, ut λούμενος pro λουόμενος. Aristoph. vero "κολουμένους usurpavit etiam pro κολάσοντας, Σφ. "(244.) Ἥκειν ἔχοντας ἡμέρων ὀργὴν τριῶν πονηρὰν "'Επ' αὐτὸν, ὡς κολουμένους ὧν ἠδίκησεν, Pœnas sum-"turos injuriarum quas fecit. Sed scr. potius ibi "κολωμένους, ut docui in Κολῶ," [vide Κολάζω. "Heyn. Hom. 5, 487. 7, 161, 8, 88. Thom. M. 543. Jacobs. Anth. 12, 129. Dionys. H. 2, 777. ad Herod. 422. 513. Bibl. Crit. 1, 3. p. 50. Pierson. Veris. 38. Abresch. Lectt. Arist. 195. Conf. c. κωλύω, Toup. Opusc. 1, 58. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 264, Oxon. Fut. κολῶ, T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 217." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 1039. Callim. H. in Jov. 59. Cum gen., Opp. 'A. 4, 484. * "Κολουστέος, Reprimendus, Clem. Alex. (251.) 294." Wakef. Mss.] Κόλουσμα, Quod detruncatum et amputatum est, Fragmentum recisum et detruncatum, θραῦσμα, Hes. D Κόλουσις, Truncatio, Amputatio, Decurtatio, Theophr. H. Pl. 2, (15, 4.) Ἡ κ. κωλύσασα τὴν εἰς τὸν ὄγκον βλάστην: 5, (17, 5.) Αἱ δὲ κ. φθείρουσιν ὅλως ὀλίγα. Aristot. Pol. 5. Ἡ τῶν ὑπερεχόντων σταχύων κ. De ead. re Plut. (6, 558.) Ἃς δὲ Θρασύβουλος αὐτῷ κολούσεις τῶν ἄκρων—ὑφηγεῖται, μὴ προσιέμενος, Amputationes cacuminum. [* Κολουστὸς, Barker. ad Etym. M. 1118. "Toup. in Schol. Theocr, 216. * Κολουστικὸς, Wyttenb, ad Plut. 1, 274." Schæf. Mss.] 'Αποκολούω, Detrunco, Mutilo, Imminuo, Infringo, κολοβῶ. ["Callim. H. in Jov. 90." Wakef. Mss. * "Κατακολούω, J. Poll. 8, 154." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Περικολούω, Nicander 'A. 267. Plut. 6, 526.]

¶ Κόλος, ὁ, ἡ, Mutilus, Truncatus, Curtus, Mancus: βοῦς, Eust. ὁ κεκολουσμένος τὰ κέρατα: qua signif. Bud. ex Herod. (4, 29.) affert κόλον γένος τῶν βοῶν, i. e. κολοβὸν, Mutilum, h. e. ἄκερον. Similiter Theocr. 8, (49.) κόλος τράγος, Qui curtis s. mutilis cornibus est, Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ: et versu tertio,

ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων'. Et Nicander Θ. (260.) A Ἤτοι ὁ μὲν κόλος ἐστὶν, ὁ δ' αὖ κεράεσσι πεποιθὼς, de ceraste. Lat. quoque aliquando dicunt Mutilus, aliquando Mutilus cornibus. Horat. cum Sis mutilus, minitaris. Et Mutilus aries ap. Colum. Item Mutilæ cornibus capræ ap. Cæs. [" Unde ap. Herod. 2, 46. ubi de capris et hircis agitur, pro vulgato οἱ αἰπόλοι percommode Schæferus οἱ κόλοι, Mutili, Cornibus carentes (hirci,) correxit. Cf. Schweigh. Annot. ad Herod. l. c." Schw. Mss. Item κ. κέρας ap. Eust. Et κ. δόρυ, Il. Π. (117.) Πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα, Hastam mutilam et fractam. At l. 8. Il. inscribitur Κόλος Μάχη, i. e. κολοβὴ, propterea quod cum prima παράταξις describatur l. 4. 5. 6. 7. tertia vero ab undecimo usque ad decimumoctavum producatur, secunda, quæ octavo l. comprehenditur, συντέτμηται, ὅλης ἡμέρας ἔργα περικλείσασα ἐν αὐτῇ στενῶς ac veluti κολοβῶς: nam τὸ ἀπὸ πρωΐας μέχρι μέσης ἡμέρας παντελῶς παρῆλθε, διὰ τὸ μὴ ἐναγώνιον τῆς μάχης, δυσὶν αὐτὸ ἐπιτεμὼν ἔπεσι, sc. B Ἕως μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. Κόλοι ab Ionibus dicuntur etiam Arietes, qui mutilis sunt cornibus, οἱ * κολοβοκέρατοι κριοὶ, Eust. || Κόλον dicitur quoque τὸ μέγα. Unde quidam κολοσυρτὸν exp. μέγαν θόρυβον, et κολόκυμα, μέγα κῦμα, Eust. [Schol. Aristoph. Ἱππ. 689.] Ceterum κόλος in prima signif. acceptum derivat a κολούω idem Gramm., sed videri alioqui posset illud ab hoc deduci. [" Heyn. Hom. 4, 9. 6, 299. 7, 783. 8, 88. 278. Jacobs. Anth. 9, 354. K. μάχη, Heyn. Hom. 5, 409. 500. 6, 16. Eichst. Quæst. 53. ad Herod. 293. Sic dicitur bos, caper, aries, cui cornua vel nulla vel mutila sunt: idem * κόλοκρος: vide Toup. in Schol. Theocr. 216. Lat. Mutilus, Scheffer. Ind. ad Hygin., Jul. Cæs. B. G. 6, 27." Schæf. Mss.] " Κόλος ab Hes. exp. non solum πηρὸς et κολοβὸς, sed etiam θόρυβος. Vide et " Κῶλος." [Hinc forsan κολοσυρτός.]

" Κολόκυμα, a Comico dicitur τὸ κωφὸν κῦμα, Surdus fluctus: pro κόλον s. κολοβὸν κῦμα. Id autem " duobus modis fit, vel cum ἀνέμου λήξαντος αὐτὸ ἔτι C " αἴρεται: vel cum ἀνέμων πνευσόντων ὅσσεται κέλευθα. Idem porro esse κολόκυμα et κωφὸν κῦμα, ex " eo patet qui sic scriptum reliquit, Κολόκυμα, κωφὸν " κῦμα καὶ ἐπικαχλάζον: κωφὸν vero h. l. interpr. " veteres τὸ ἄψοφον καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ ἐξακουομένην " ἔχον τὴν ἠχήν. Ita Eust.: forsitam e Suida, ap. " quem legimus, Κολόκυμα, τὸ κωφὸν κῦμα καὶ μὴ " ἐπικαχλάζον, Surdus fluctus nec ullum agitatis lapillis strepitum edens. Utitur autem h. v. Aristoph. Ἱππ. (692.) ubi ὁ ἀλλαντοπώλης adventante " Cleone dicit, Καὶ μὴν ὁ Παφλαγὼν οὑτοσὶ προσέρχεται, Ὠθῶν κολόκυμα καὶ ταράττων καὶ κυκῶν, Ὡς δὴ " καταπιόμενός με. Ubi Schol. quoque κολόκυμα esse " dicit τὸ κολοβὸν κῦμα s. κωφὸν, τὸ μὴ ἐπηχοῦν μηδὲ " καχλάζον. Sed videtur potius de Eo fluctus genere " dici quod nullo agitante vento tollitur et strepitat: " cum statim Cleone minas crepare incipiente, ὁ ἀλλαντοπώλης subjiciat, Ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα " ψολοκομπίαις: minas ejus et fumidas jactationes " irridens, easque comparans fluctui qui per sese in- D " tumescere et strepere incipit." [" Valck. Animadv. ad Ammon. 137. Jacobs. Anth. 7, 131. Heyn. Hom. 6, 651. 7, 161." Schæf. Mss.]

" Κολοσυρτὸς, ὁ, Hesychio est συρφετὸς, ὄχλος, " ἀναφορὰ, κονιορτὸς, θόρυβος, Confusanea multitudo; " Vaga turba, Pulvis excitatus et in altum se tollens, " Tumultus. Il. N. (472.) Ὅστε μένει κολοσυρτὸν " ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν. Ubi ut κολοσυρτὸν ἀνδρῶν dicit, ita Aristoph. Πλ. (536.) Παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραϊδίων κολοσυρτὸν, Turbam, Promiscuam multitudinem. At Hesiod. Θ. (880.) " Ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων Πιμπλεῦσαι κόνιος τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ. Sunt " qui velint proprie esse Strepitum ac pulverem qui " excitatur cum virgultorum stipularumve fasces per " terram trahuntur: κόλα enim dici τὰ φρύγανα. " Etym." [Aristoph. Σφ. 660. Il. M. 147. * Κολοσύρτης, Suid. At] " Κοιλόσυρτος, Eid. est ὁ χωλὸς, " Claudus." " Κολοσυρτεῖ, Hesychio θορυβεῖ, Tu- A " multuatur, Tumultum strepitumque excitat, Turbas dat."

" Κολόχειρ, Hesychio χείραργος. Forsan EST κολοβόχειρ, Truncus manu, Mancus." [Posterior vox " legitur ap. LXX. Lev. 21, 17.]

" Κολεραὶ ὄϊες, Oves glabræ, s. Brevem lanam habentes. Apud Aristot. enim, H. A. 8, 10. Αἱ κολεραὶ ὄϊες εὐχειμερώτεραι τῶν δασειῶν, Gaza vertit, " Oves glabræ exutiores, sunt frigoris patientiores " quam vestitiores. Ubi tamen alii interpretandum " censent, Oves crispæ sunt hirsutis frigoris patientiores. Hes. κολερὰ a quibusdam scribit exp. τραχέα: ipse interpr. νόθα, νωθρά." [Schn. Lex. deducit a κόλος, et ἔριον.]

" Κολώδης, pro Κολοβώδης, Mutilus, Pusillus. " Theophr. C. Pl. 3, (6, 9.) Ἀναυξῆ γὰρ καὶ μικρὰ " καὶ κολώδη, sic enim leg. non καυλώδη, γίνεται διὰ " τὰς πληγὰς τὰς ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Ita quidam: " sed viderit."

Κολοβὸς, i. q. κόλος præcedens, Aristot. Metaph. B 4, 27. κολοβὸν vocari ait τῶν ποσῶν οὐ τὸ τυχὸν, ἀλλὰ μεριστόν τε αὐτὸ δεῖν εἶναι καὶ ὅλον, In quo quidem ipsum totum maneat, sed pars aliqua extrema fracta sit aut truncata. Καὶ γὰρ τὴν οὐσίαν δεῖ μένειν εἰ κύλιξ κολοβὸς, ἔτι δὲ εἶναι κύλικα: paulo post, Οὐ γὰρ δεῖ οὔτε τὰ κύρια τῆς οὐσίας οὔτε τὰ ὁτοοῦν ὄντα· οἷον ἂν τρυπηθῇ ἡ κύλιξ, οὐ κολοβὸς, ἀλλ' ἂν τὸ οὖς ἢ ἀκρωτήριόν τι. Martial. Curtum calicem dicit, quem hic Aristot. κολοβόν. Item κολοβὰ σκεύη ap. Athen. In quibus aliquid defractum est: (230.) Theopomp. de quodam Theocrito, Ὁ πρότερον οὐχ ὅπως ἐξ ἀργυρωμάτων οὐκ ἔχων πίνειν, ἀλλ' οὐδὲ χαλκῶν, ἀλλ' ἐκ κεραμέων καὶ τούτων ἐνίοτε κολοβῶν. Aristot. H. A. 8, 12. de oto, Ἔστι δὲ κ. καὶ μιμητὴς, Mancis auribus et quasi truncatis: quem paulo ante dicit habere πτερύγια περὶ τὰ ὦτα. Et Plin. esse auribus plumeis eminentibus. Item cum gen. κολοβὸς χειρῶν in Epigr. [Anal. 2, 59.] Truncatus manibus. Vel Truncus manuum, Virg. Animalia trunca pedum, Claud. vero, manibus truncatus et armis. Et κολοβὸς τοῦ βαλάνου, C Curtus, i. e. Recutitus, Strabo. Dicitur etiam in oratione aliquid esse κολοβὸν, Aristot. Rh. 2. Ἡ γὰρ βραχεῖα, διὰ τὸ ἀτελὴς εἶναι, ποιεῖ κολοβόν: ut Cic. de Or. dicit suas aures perfecto completoque verborum ambitu gaudere, et curta sentire, nec amare redundantia. Idem dicit, Mutila sentit quædam et quasi decurtata. || Κολοβὸς in quodam nostro vet. Lex. exp. etiam παλαιὸς, μικρὸς, ὀλίγος. [Plut. 6, 347. " Theod. H. E. 1, 4." Mendham Mss. " Jacobs. Anth. 8, 184. Casaub. ad Athen. 132. Xen. K. Π. 58. ad Diod. S. 1, 198. ad Herod. 624." Schæf. Mss. Brevis, Schol. Aristoph. B. 1106. κώπαις.] " Κολλοβὸς, Hesychio est σμικρὸς, ὀλιγοστός: et ἐστερημένος: quod fere supra κολοβός. Item νόμος τις κιθαρῳδικός." [* Κολοβῶς, Aristot. Soph. Elench. 2, 5, 2. " Heind. ad Plat. Gorg. p. 28." Schæf. Mss. * Κολοβοδιέξοδος, Ptolemæus in Fabricii Bibl. Gr. 4, 427. Vide Schn. Lex. * " Κολοβοκέρως, Cui cornua sunt mutila, Chrys. in Gen. Or. 60. T. 1. p. 468." Seager. Mss. * " Κολοβομάχη, Heyn. Hom. 5, 409. D * Κολοβομαχία, Valck. Anim. ad Ammon. 239." Schæf. Mss. * Κολοβοτράχηλος, Adamant. Phys. 2, 16.] Ὑποκόλοβος, Aliquatenus mutilus, Aliqua e parte truncatus et mancus. Κολοβότης, Qua aliquid mutilum, truncatum, curtum, mancum est. Et πνεύματος κολοβότης, Animæ angustia, ut Cic. vocat, Spiritus defectio, quæ effici, ut ambitus orationis nonnisi curtus et mutilus pronuntietur: aut syllabæ curtæ et aliqua parte truncatæ proferantur. Plut. Demosth. (6.) loquens de vitiis ejus in pronuntiando, Γλώττης ἀσάφεια, καὶ πνεύματος κ., ἐπιταράττουσα τὸν νοῦν τῶν λεγομένων τῷ διασπᾶσθαι τὰς περιόδους: [9, 194. * Κολοβώδης, Polemon Phys. 1, 22. p. 277.] Κολοβόω, Mutilo, Curto, Trunco, i. q. κολούω. Unde κεκολοβωμένοι πόδες, Pedes curti, i. e. Truncati, Amputati, Aristot. de Gener. Animal. 4. Γίνονται δὲ μεταβολαὶ καὶ πηρώσεις καὶ περὶ τὰ ἐντὸς μόρια, τῷ μὴ ἔχειν ἔνια, ἢ κεκολοβωμένα ἔχειν, καὶ πλείω καὶ μεθεστῶτα τοὺς τόπους. || Decurto, Abbrevio, Marc. 13, (20.) Εἰ μὴ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας. Pro quo

Matth. 24, (22.) Εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι. [" Heyn. Hom. 7, 78. Markl. Suppl. 259. Musgr. 974." Schæf. Mss.] Κολόβωμα, Id ipsum, quod mutilatum et truncatum est, Curtum. Aristoteli Metaph. 4. fere circa fin., κολόβωμα i. est q. τὸ κολοβόν. Κολόβωμα, inquit Gorr., Mutilum s. Curtum, id dicitur a Græcis, quod in labiis, aut narium alis, aut aure deficit. Cujus generis sunt et quas in majore oculi angulo ῥοιάδας vocant, eo utique vel impensius extenuato, minoreque facto, vel prorsus abolito. Hæc ille. Gal. Κολοβώματα ὀνομάζουσι τὰ κατὰ χεῖλος ἢ πτερύγιον ῥινὸς ἢ οὖς ἐλλείποντα. Sic Cels. 7, 9. dicit Curta in auribus labrisque ac naribus, ubi eorum sarciendorum et curandorum rationem tradit. [" Tzetz. Exeg. in Il. 113, 6." Schæf. Mss. " Eust. Il. 265, 44. * Κολόβωσις, Greg. Nyss. 3, 259." Wakef. Mss. Aristot. de Incessu Anim. c. 8.] Κολοβωτὴς, Decurtator, Truncator, Mutilator. Dicitur de eo, qui in pronuntiando syllabas extremas curtat et mutilat. * Κολοβωτὸς, unde * " Ἀκολόβωτος, ad Phalar. 330. Tzetz. Exeg. in Il. 113, 5. ad Il. Θ. 524." Schæf. Mss.] Κολόβιον, Tunica, χιτωνίσκος, cui θοιμάτιον superamicitur. Vestis erat brevis sine manicis, quasi humero tenus exerta, quali utebantur monachi et eremitæ. VV. LL. e Beroaldo. [Gl. Colobium, Subucula. " Vita S. Sylvestri 266. Combef." Boiss. Mss. " Ad Mœr. 140. ad Lucian. 1, 366." Schæf. Mss. Item * Κολοβίων, Schn. Lex. * " Κολοβὴ, i. q. κολόβιον, Artemid. 2, 3." Kall. Mss.]

" Κολοίδιον, Hesychio est * παραξιφίδιον, Pugio aut " Culter :" [fortasse, quo mutilamus aliquem?] " Κο- " λοίδορον, Idem esse dicit ξύλον μάχας ποιούντων " ἐπεισφερόμενον, quod interpr. Lignum quod pu- " gnantibus interjicitur ut divellantur, Longurius."

" Κυληβὶς, Hesychio κολοβὴ, Mutila, Trunca."

ΚΟΛΠΟΣ, ὁ, Sinus, Gremium, Il. Z. (400.) Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλόφρονα νήπιον αὔτως Ἑκτορίδην : (467.) Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης Ἐκλίνθη : X. (79.) Μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα, Κόλπον ἀνιεμένη. Usus est hujus nominis et in Prov., quo jubetur aliquis Εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον πτύειν, de quo lege Erasm. in his verbis, In tuum ipsius sinum inspue. Et exemplis, quæ ab eo afferuntur, hoc adde e Liban., Πτύω δὲ εἰς κόλπον, τῇ παροιμίᾳ πειθόμενος. Sed et alia de causa dicebatur aliquis εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον πτύειν, sc. ad avertendam fascinationem : ut Polyphemus ap. Theocr. (6, 39.) Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον : qua tle re lege Plin. Sunt qui eod. referant et quod dicit Tibull. Despuit in molles et sibi quisque sinus; at ego contra id esse contemtus atque adeo irrisionis indicium existimo: sicut ap. eund. Theocr. Buc. puella amatorem deridens, et eum a se prorsus sperni ostendere volens, post multa verba, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον. Sic certe hodieque nostrates, ac præsertim vulgus, aliquid sibi sordere ostendentes, in sinum leviter spuunt, aut spuere se velle fingunt. || Dicimur etiam ὑπὸ κόλπου ἔχειν, quod occulere volumus, Lucian. (1, 780.) Ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην : (825.) Ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον. Quibus e ll. aliisque similibus, repono ὑπὸ κόλπου pro ὑπὸ κόλπον, in Herodiano 3, (5, 11.) Εἰ μὴ πρότερον ἀποθέμενος ὅπερ περιέκειτο ξίφος στρατιωτικὸν, ἐρευνηθεὶς τε μή τι φέροι ὑπὸ κόλπον. || Dicitur etiam κόλποι plur., pro Sinu, Il. I. (566.) δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Sic autem et in soluta oratione non raro. Tibullus itidem Sinus pro Sinu dixit in illo versu quem supra citavi, Despuit in molles et sibi quisque sinus. || Κόλπος in mamma Polluci i. e. quod ἄσκωμα, i. e. τὸ ὑποπιμπλάμενον γάλακτος. Lat. vero vocab. Sinus latius capitur, sc. pro parte illa tota, quæ inter præcordia et brachia est. || Sinus, signif. etiam Dextram aut Sinistram uteri partem, ut passim legitur ap. Gal. de U. P. 24., ut cum dicit, Homo geminus est dextris et sinistris in toto corpore et mammis et uteri sinibus, uno dextro et altero sinistro. Hic enim pro Uteri dimidio sumitur : in qua etiam signif. Praxagoras et Philotimus uterum muliebrem δίκολπον et τῶν πολυτόκων animalium πολύκολπον vocarunt.

A Privatim vero κόλποι dicuntur Cornua uteri, præsertim in animalibus multiparis, quæ in cornibus fœtus suos continent, mulieribus non item : quoniam non in cornibus, sed in uteri capacitate fœtum gerunt. Hæc Gorr. In qua signif. e Callim. Hymno in Jovem (15.) citatur, Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων. || Vulnera quoque et fistulæ suos Sinus habent, i. e. κόλπους. P. Ægin. 4, 48. κόλπον vocari docet, cum adjacens ulceribus cutis diutius subjectis corporibus non coalescit, glutinaturque: quod iisd. fere verbis Gal. ad Gl. 2, 8. dixerat: de Tum. Præt. Nat. 4. κόλπον nominari scribit, ὅταν ἀποδείρῃ τὰ σώματα τὸ πύον, ἀποστήσῃ τε καὶ διαστήσῃ τῶν ὑποκειμένων τὰ περιέχοντα, κἄπειτα κενωθέντος αὐτοῦ καθ' ὁντινοῦν τρόπον, ἀδυνατήσῃ τὰ διαστάντα τὴν ἀρχαίαν ἀπολαβεῖν κατάστασιν. Idem Gal. in l. Hippocr. de iis, quæ in Medicatr. fiunt, Comm. I. 2. s. 27. κόλπον appellari tradit ὅταν στομωθέντος κατά τι μέρος τοῦ ἀποστήματος, ἐκκριθῇ τὸ περιεχόμενον ὑγρόν. Lat. quoque Medici hos κόλπους Sinus no-
B minant: Scrib. Larg. cap. 78. de emplastro Thraseæ, Sinus veteres et fistulas jungit. || Sunt et maris κόλποι i. e. Sinus: est autem is κόλπος, ut e veteribus Eust. tradit, θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηρίων περιεχομένη: vel, ut alibi, θάλασσα μεταξὺ δύο ἀκρωτηρίων : seu Ubi mare cavo quodam recessu inter duo promontoria constringitur, ab una parte in pontum desinens, ab altera in flexuosos litorum anfractus se diffundens. Strabo 5. Ἡ δὲ Σινούεσσα ἐν Σιτάνῳ κόλπῳ ἵδρυται, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Σίνος γὰρ ὁ κόλπος : paulo ante de Formiis loquens, Ὁρμίαι λεγόμενον πρότερον, διὰ τὸ εὔορμον· καὶ τὸν μεταξὺ δὲ κόλπον ἐκεῖνοι Καϊάτταν ὠνόμασαν· τὰ γὰρ κοῖλα πάντα καϊάττας οἱ Λάκωνες προσαγορεύουσι. Il. Φ, (124.) ἀλλὰ Σκάμανδρος Οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον. Lat. quoque Sinus dicunt. Virg. Æn. 2. de Tenedo, Nunc tantum sinus et statio malefida carinis. Idem, extremumque sinu perfudit arenam. Item Curvi sinus, et Falcati sinus, ap. alios Poëtas. Virg. vero dicit etiam Orbis extremi sinus. Nonnus item κόλ-
C πους αἰθερίους. At opp. κόλπον usurpavit et pro Cavo recessu s. sinu terræ, K. 3, (11.) Κλεψίτοκος Ῥείη κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης. Et κ. ἀρούρης, pro Sinu s. Gremio terræ, e Nonno. || A maris κόλπων similitudine Eust. dici putat vestium κόλπους, h. e., ut ipse exp., τὰ ἄνω τῶν πέπλων, Laxam curvitatem s. cavitatem in veste, Herod., Ἐνδὺς χιτῶνα μέγαν, καὶ κόλπον πολὺν καταλιπόμενος τοῦ χιτῶνος, Synes. Ep. 4. Ἀναλαμβάνομεν δὲ αὐτὸ καθάπερ τῶν χιτώνων τοὺς κόλπους, Polyb. (3, 33, 2.) Ὁ δὲ πρεσβύτατος αὐτῶν δείξας τοῖς ἐν τῷ συνεδρίῳ τὸν κόλπον, ἐνταῦθα καὶ τὸν πόλεμον αὐτοῖς, ἔφη, καὶ τὴν εἰρήνην φέρειν. Quod sic Liv. Tum Romanus, sinu e toga facto, Hic, inquit, vobis pacem et bellum portamus. [Æsch. S. c. Th. 1047.] || Retibus quoque κόλποι tribuuntur, i. e. Cavi recessus et curvitates : in qua signif. ex Epigr. citatur. Sic Virg. implevitque sinus, de bestia in cavos retis anfractus compulsa, Martial. jam removete sinus, sicut Velorum quoque sinus dicuntur, Ovid. Plenaque curvato pandere vela sinu. || La-
D quei quoque suos κόλπους, Sinus, habent, Laxas sc. cavitates. Ceterum quod at etymon attinet, Eust. κόλπον dictum scribit παρὰ τὸ κοιλότητα αὐτῷ ἔπεσθαι : alibi vero de Sinu maris specialiter loquens, dictum annotat παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ κέλλειν τὰς ναῦς. [" Heyn. Hom. 5, 270. 6, 571. 621. 8, 254. Jacobs. Anth. 6, 87. 8, 231. 12, 150. 172. 214. Wakef. S. Cr. 4, 52. 5, 85. Ion. 940. ad Charit. 424. 682. 700. Gesner. Ind. in Orph. Lennep. ad Phal. 111. ad Callim. 1, 188. ad Herod. 496. Obscœno sensu, Jacobs. Anth. 11, 327. Plur. pro sing., Villois. ad Long. 59. ad Callim. 1, 9. ad Lucian. 2, 246. Heyn. Hom. 5, 661. Ὑπὸ κόλπον πτύειν, Jacobs. Anth. 9, 346. 10, 112. ad Lucian. 1, 714. : ἔχειν, Koppiers. Obs. 65. Ἐν τῷ κ., Toup. Append. in Theocr. p. 26. Ἐν τοῖς κ. ἔχειν, Longus 132. Vill. Κόλπον ἀνιέναι, Valck. Adoniaz. p. 191. Callim. 195. Διὰ κόλπου διαδύναι, διὰ τοῦ κ. φέρειν, ad Diod. S. 1, 284. Ἐκ τῶν Πομπηΐου κ. ἄνθρωπον, Plut. 5, 81. Hutt." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 949. Moschus 2, 143.]

[* Κολποειδὴς, Ælian. H. A. 14, 8. * Κολποειδῶς, Strabo 9. p. 599. * Κολποφάκη, Athen. 584.]

[* Ἄκολπος, ὁ, ἡ, Ælian. H. A. 15, 16.] Βαθύκολπος, Profundos sinus habens, Il. Σ. (339.) Ἀμφὶ δέ σε Τρῶες [Τρωαὶ] καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι Κλαύσονται, Profundos in peplis sinus et flexus habentes. Et πηγὴ β. ap. Nonn. Fons profundis sinibus; nam et fonti tribui possunt κόλποι, ut ipsi mari. [" Heyn. Hom. 4, 284. 5, 67. 668. 7, 447. 8, 633. Wolf. Prol. 204. Wakef. Trach. 355. S. Cr. 1, 138. 4, 54. ad Charit. 365." Schæf. Mss.] Δίκολπος, Duos sinus habens: de utero muliebri, ut supra dictum est. [Galen. 4, 277. * " Δύσκολπος, Jacobs. Anth. 11, 109." Schæf. Mss. * Εὔκολπος, Athen. 285. * Μεγαλόκολπος, Schol. Apoll. Rh. 3, 467. * " Μελανόκολπος, Ilgen. Hymn. 517." Schæf. Mss. * Μελάγκολπος, Nonn. D. 34. p. 848.] Πολύκολπος, Plures sinus habens, de utero animantium multiparorum, [vide Κόλπος. * Ῥοδόκολπος, Stob. Ecl. Phys. 1, 12. * " Φιλόκολπος, Theoph. ad Autol. 3, 4. (p. 278.)" Routh. Mss.]

[* Κολπίας, Æsch. Pers. 1065. πέπλος. " Callim. 1, 427. (ἄνεμος.)" Schæf. Mss.] Ἐγκολπίας, dicitur Ventus, qui e sinu maris prosilit, Aristot. de Mundo, Οἱ δὲ ἐκ κόλπων διεξάττοντες (ἄνεμοι, λέγονται,) ἐγκολπίαι, Qui e sinibus prosiliunt, ἐγκολπίαι, quasi Sinuales vocantur. [* " Ἐκκολπίας, Niceph. Blemm. Phys. p. 138." Schæf. Mss.]

[* Ἐγκόλπιος, Greg. Naz. Or. 46. p. 721. Theophan. Homil. 8. p. 48. " Ἐγκ. σὺν πατρὶ, Qui in sinu Patris est, Andr. Cret. 23.: φέρειν τι, Aliquid amplecti, sentire, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 137. * Ἐγκόλπια, Thecæ reliquiarum, Montf. Palæogr. 457." Kall. Mss. * " Ἐγκολπίδιος, Const. Manass. Chron. p. 79. Meurs." Schæf. Mss. * Ἐπικόλπιος, Ælian. H. A. 2, 50. var. lect., Nonn. D. 8, 78. " Const. Manass. Chron. p. 41. 93." Boiss. Mss.] " Ἐπικολπίδιον " βρέφος, Infans qui in sinu gestatur, vel in gremio " tenetur, ap. Porph." Προκόλπιος, Qui ante sinum est. AT Προκόλπιον, Anterior sinus pars, Anterior sinus, Prominentior pars in sinu: τὸ πρὸ τοῦ κόλπου, ἢ πρὸ τοῦ σκοποῦ, Hes. E Theophr. Ἐχῖνον ἔχων ἐν τῷ προκολπίῳ, καὶ ὀρμαθοὺς γραμματιδίων ἐν ταῖς χερσί. Annotat vero Suid. λαμβάνεσθαι καὶ ἐπὶ δωροδόκου, postquam sc. προκόλπιον exposuit πρὸ τοῦ κόλπου. Sed ambiguum est an faciat nominativum προκόλπιος, ut illud nimirum dicatur ἐπὶ δωροδόκου: ac tunc προκόλπιος esset Qui prominentes in veste sinus gerit, in quos accepta munera recipere possit, aut etiam contra abscondere quæ aliis donet: unde et Romæ ἔθος ἦν τοῖς μετιοῦσι τὴν ἀρχὴν παρακαλεῖν καὶ δεξιοῦσθαι τοὺς πολίτας ἐν ἱματίῳ κατιόντας εἰς τὴν ἀγορὰν ἄνευ χιτῶνος: volebantque Romani ob suspicionem διανομῆς ἀργυρίου καὶ δεκασμῶν, ἄζωστον προϊέναι καὶ ἀχίτωνα τοῖς πολίταις τὸν δεόμενον αὐτῶν, Plut. Coriol. (14.): ne sc. si κολπωτοὺς χιτῶνας gestarent, ut idem Plut. Apophth. loquitur, munera ἐν τῷ πρ. absconderent, quibus in prehensando populum corrumperent. [" Thom. M. 440. Achill. Tat. init." Schæf. Mss. Theophr. Char. 6, 4. 22, 2.] Ὑποκόλπιος, Qui sub sinu est, In sinu latens: ὕδωρ, Nonnus Jo. (171, 8.) Et ὑποκόλπιον ξίφος, Gladius in sinu latitans, Gladius quem quis gestat in sinu absconditum, Herodian. 7, (11, 6.) Οὐδέν τι προσδοκῶντας τοὺς στρατιώτας, ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑποκαθειμένας ταῖς ἐφεστρίσι, παίουσι πληγαῖς κατακαρδίαις ξίφεσιν, οἷς ἐπεφέροντο ὑποκολπίοις. [Nonn. Jo. 87, 17. ἔργον.] Pro eod. dicitur ET Ὑποκολπίδιος, Herodian. 7, (6, 15.) Διασχολουμένῳ δὲ ἐκείνῳ περὶ τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, προσποιησαμένους ὡς δὴ ἐροῦντάς τι, οἷς εἶχον ὑποκολπιδίοις ξίφεσι φονεῦσαι, Gladiolis, quos in sinu occultos haberent.

[* " Κολπίδιον, Const. Manass. Chron. p. 41." Boiss. Mss.]

[* " Κολπίτης, Qui sinum accolit, Philostr. 126. (254.)" Wakef. Mss. al. * Κολπίστης.]

Κολπώδης, Sinuosus, Theophr. H. Pl. 1, (10, 5.) Καὶ τὰ τῆς συκῆς, ὥσπερ ἂν εἴποι τις, κολπώδη. Sic enim quidam reponunt pro σκολοπώδη: quod Gaza quoque agnoscit, et interpr. Cruciformia. Plin. robori scribit folia esse sinuosa toto ambitu. [Schn. dedit * κορωνοποδώδη. " Markl. Iph. p. 19." Schæf. Mss.]

Κολπόω, Sinuo, In sinus contraho. Unde κεκολπῶσθαι τὸν χιτῶνα ἐν δρόμῳ, Sinuatum esse. Sic Ovid. tremulæ sinuantur flamine vestes. Et Chlamys sinuata, Stat. Item de sinu velorum ap. Lucian. Κολπώσας ὁ ἄνεμος τὴν ναῦν, [cf. 2, 80.] Sic Ovid. Plenaque curvato pandere vela sinu, Virg. Obliquat sinus in ventum. Item de sinu maris ap. Strab. 5. Καὶ κολποῦσι τὰς ἀναπεπταμένας ἠϊόνας, ὥστ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγάλας ὁλκάδας, In sinum cavant, Bud.: Claud. dicit Oceanum sinuare vadis. Eod. sensu Plin. 3, 1. de oceano, Flexuoso litorum anfractu lambit, Europam vel maxime recessibus crebris excavans, sed in quatuor præcipue sinus. [Plut. 7, 229. " Ad Diod. S. 1, 472. Jacobs. Anth. 6, 120. 7, 382. Satyr. Thyill. 5. Wakef. S. Cr. 1, 138. ad Herod. 361." Schæf. Mss.] Κόλπωμα, Quod sinuatum est, sinuato volumine collectum est, Polluci Vestis sinuosa, qua in Tragœdia reges utebantur. [Plut. Mario 25.] Κόλπωσις, Sinuatio, In sinum collectio; specialiter de Ea sinuatione, qua vela in curvos sinus obliquantur, ut venti flatibus pateant. Unde metaph. κόλπωσις πτερῶν ap. Herodian. de Remigio et velificatione alarum, qua in sinus quasi curvantur et obliquantur: 1, (15, 11.) Ταῖς Μαυρουσίαις στρουθοῖς ὀξύτατα φερομέναις καὶ ποδῶν τάχει καὶ κ. πτερῶν, Alis quasi in curvos sinus passis. Κολπωτὸς, Sinuatus, Plut. (6, 661.) Καὶ φορεῖν κ. χιτῶνας, de Babyloniis. Sic Stat. Curvata chlamys. [* Ἀνακολπόω, unde ἀνακεκολπωμένοι χιτῶνες, Etym. M. " Ad Timæi Lex. 129." Schæf. Mss.] Ἀποκολπόω, Sinuo, In sinus excavo, Sinuosis recessibus cavo: ἀποκολποῦσθαι, inquit Bud., Sinuari, ap. Aristot. de mari sinus faciente. Aristot. de Mundo, (3, 7.) Ἐπὶ θάτερα δὲ οὐχ ὁμοίως ἀποκολπούμενος, τρία ποιεῖ πελάγη, τό,τε Σαρδώνιον καὶ τὸ Γαλατικὸν καλούμενον, καὶ Ἀδρίαν. Quæ verba sic reddidit Apul., Alter imparibus quidem sinuatur figuris, sed in maxima divisus est maria. Ἐγκολπόω, In sinus colligo, constringo, Sinuosis recessibus coarcto, Aristot. de Mundo, paulo ante l. c., Πρῶτον μὲν οὖν λέγεται ἐγκεκολπῶσθαι ἐν δεξιᾷ εἰς πλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας διχῶς εἰς τὰς καλουμένας σύρτεις, Apul. sic interpr., Per angustias oris arctatum in arctissimos sinus funditur. [Brunck. ad Aristoph. A. 1073.]

[* Ἀνακολπάζω, Aristoph. Θ. 1174. διέλθε κανακόλπασον. " Biseti emendationi κἀνακόλπισον favet analogia. Formæ sunt usitatæ κολπόω, κολπίζω. Sed κολπάζω, si l. hunc excipias, exemplo caret." Brunck. Occurrit tamen * " Ὑποκολπάζω ap. Annam C. 26." Kall. Mss.]

Κολπίζω, Sinuo. Apud Suid. habetur, sed absque expositione. [* Ἀνακολπίζω, vide Ἀνακολπάζω.] Ἐγκολπίζω, In sinum recipio, In sinu teneo, Philo de Mundo, Καὶ πλῆθος ἄλλων σωμάτων ὡς οἰκεῖα ἐγκεκόλπισται μέρη, Veluti suo sinu est complexus, In sinu suo gerit, Plut. (8, 24.) Τοὺς ἀπορρήτους λόγους ἐγκολπισάμενοι καὶ συλλαβόντες, οὐ συγκρατοῦσιν. Item In sinu condo, Alciphr. Ep. 19. Ὁ τὸν χρηστὸν καὶ ἡδὺν γάρον εὑψῶν ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ, Quos in retis sinus condit s. ingerit; nam retia quoque suos habere κόλπους, supra dictum fuit. [Plut. 9, 104. " Philo. 339. Clem. Alex. 431." Routh. Mss. Schæferi Ind. ad Dionys. H. de Comp. VV.] Κατακολπίζω, In sinum deflecto, Thuc. 8, (92.) p. 292. Οὐκ εἰκὸς εἶναι ἐπ' Εὔβοιαν πλεούσας αὐτὰς, ἐς Αἴγιναν κατακολπίσαι, In Ægineticum sinum fecisse deflexuras. Κατακόλπισις, ap. Suid. Πρώτη δὲ ἤδη ἀπέβη οἱονεὶ ἐπιβάθραν αὐτῷ κατασκευάζουσα καὶ κατακόλπισιν, Et quo se veluti in sinum reciperet. [* Περικολπίζω, Arrian. Peripl. Erythr. c. 40.]

" ΚΟΛΥΒΔΑΙΝΑ, ab Epicharmo dicitur, ut qui- " dem Nicander vult, τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον: ut vero " Heraclides in Opsartytico, τὴν καρίδα. Ita Athen. " 3. (p. 105.) paulo post hæc verba Epicharmi, ἀστα- " κοί κολύβδαινά τ', ἔχοισαι τὰ ποδία Μικρὰ, τὰς χεῖ-

" ρας δὲ μακράς." " Κωλύβδαινα ap. Suid. legitur A " sine expos.: forsan est ea quæ supra per o, κολύ- " βδαινα."

" ΚΟΛΥΘΡΟΝ, Suidæ εἶδος φυτοῦ, Species plan- " tæ. Eust. vero κόλυθρα dici scribit τὰ πέπονα " σῦκα, Ficus maturas; itidemque Athen. (76.) e " Philemonis Ἀττικαῖς Λέξεσι: ubi tamen per τ scri- " ptum κόλυτρα: minus recte." [At * " Κόλυθροι, Aristot. Probl. 16, 4. Gazæ sunt Colei." Seager. Mss. " Κόλυθρον, εἶδος συκῆς, Phavorinus. Speculum, J. Poll. 10, 164." Kall. Mss.]

ΚΟΛΥΜΒΑΩ, Nato, Urinor. Exp. et generalius Aquas subeo. J. Poll. de urinatore, Ἐρεῖς δ' ἂν νήχεσθαι, νεῖν, κολυμβᾶν, δύεσθαι, Act. 27, (43.) Ἐκέλευσέ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾶν ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι, Qui possent natare. [" Thom. M. 555. 624. Diod. S. 2, 332. Ruhnk. ad Rutil. 103. Athen. 1. p. 29. Casaub. 64. Mœr. 267. et n." Schæf. Mss. * Κολύμβησις, Arrian. Peripl. 175, 15. B * Κολυμβητὴρ, Æsch. Suppl. 412.] Κολυμβητὴς, Natator, Urinator, Qui aquas subit, Theophr. H. Pl. 4, (6, 9.) Φασὶ δέ τινες καὶ ἄλλην δρῦν εἶναι ποντίαν, ἣ καὶ καρπὸν φέρει· καὶ ἡ βάλανος αὐτῆς χρησίμη· τοὺς δὲ σκινθοὺς καὶ κολυμβητὰς λέγειν ὅτι καὶ ἕτεραι μεγάλαι τινὲς τοῖς μεγέθεσιν εἴησαν. Unde desumtum videtur, quod Plin. scribit 13. cap. ult. Glandem etiam quasdam ferre in alto: naufragis hæc deprehensa urinantibusque. Thuc. 4, (26.) Ἐσένεον δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα κολυμβηταὶ ὕφυδροι. Et Δήλιος κολυμβητὴς ap. Diog. L. 72. Delius natator. Mnaseas ap. Athen. (296.) de Glauco, Ναυτικὸν δὲ αὐτὸν καὶ κολυμβητὴν ἀγαθὸν γενόμενον, Πόντιον καλεῖσθαι. [" Toup. Opusc. 2, 210. ad Herod. 622. K. Δήλιος, Jacobs. Anth. 11, 252." Schæf. Mss. * Κολυμβητικὸς, Plato Soph. 220.] Κολυμβήθρα, ἡ, Locus, ubi natare possumus aut nos mergere, Piscina, Lavacrum, Athen. (541.) e Diod. Sic. Ἀκραγαντίνους φησὶ κατασκευάσαι Γέλωνι κολυμβήθραν πολυτελῆ, τὸ περίμετρον ἔχουσαν σταδίων ἑπτὰ, βάθος δὲ πηχῶν εἴκοσιν· εἰς ἣν ἐπαγομένων C ποταμῶν καὶ κρηναίων ὑδάτων, ἰχθυοτροφεῖον εἶναι, καὶ πολλοὺς παρέχεσθαι ἰχθῦς. [Joseph. A. J. 15, 3, 3. 4 Reg. 18, 17. Jo. 5, 2. 9, 7, 11. Plato de Rep. 5. p. 453. " Phryn. Ecl. 140. ad Diod. S. 1, 321. ad Herod. 588." Schæf. Mss. Paus. 3, 43.]

Ἀνακολυμβάω, Emergo, Supernato. Accipitur etiam transitive pro Emergens affero, ut urinatores in aquam se immergentes aliquid e fundo abripiunt et postea emergunt. Theophr. H. Pl. 4, (6, 5.) Τὸ δὲ πόντιον φύκος ὃ οἱ σπογγιεῖς ἀνακολυμβῶσι πελαγίον, καὶ ἐν Κρήτῃ δὲ φύεται, Quam spongiarii pelagicam deferunt, Gaza. Bud. autem vertit Super quo innatant. Ἐξανακολυμβάω, Emergo, ἐξαναδύομαι, ἀνακύπτω. " Ἀποκολυμβάω, Enato, s. Natando aufugio, " Natando evado s. elabor, ut ap. Thuc. (4, 25.) " p. 130. Μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπώλεσαν, τῶν ἀνδρῶν " ἀποκολυμβησάντων." " Διακολυμβάω, Trano, Transnato, Nando transeo." [" Schol. Plat. 67. R." Boiss. Mss. Polyb. 5, 46, 8. * Εἰσκολυμβάω, Schol. Thuc. 4, 26.] Ἐκκολυμβάω, Emergo, Enato, Act. 27, (42.) D Ἵνα τοὺς δεσμώτας ἀποκτείνωσι, μή τις ἐκκολυμβήσας διαφύγῃ, Ne quis cum enarrasset, effugeret. [Diod. S. 20, 87. Dionys. H. 5, 24. " Aristophanes ἐν Βαβυλωνίοις, Εὖ γ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον, citante Harpocr. in Ἐπιβάτης." Seager. Mss. * " Συνεκκολυμβάω, Gal. Protr. 5, p. 51. Willet." Boiss. Mss.] Κατακολυμβάω, Nato, Urinor. [" Aristot. H. A. 9, 37." Schw. Mss.] Κατακολυμβητὴς, Qui aquas subit, Urinator. Vide exemplum in Κόλυμβος. [" Aliud habes ap. Athen. 296. ubi pro κατακολυμβήτου, quod per operarum errorem in Ed. Schweigh. irrepsit, κατακολυμβητοῦ scriptum oportebat cum accentu in ultima." Schw. Mss.] Συγκολυμβάω, Simul nato, urinor, aquas subeo. Ἀρίστιππος παρεκελεύετο τοῖς νέοις τοιαῦτα ἐφόδια κτᾶσθαι ἃ τινα αὐτοῖς καὶ ναυαγήσασι συγκολυμβήσει, Vitruv. Tum Aristippus ita mandavit dicere, ejusmodi possessiones et viatica liberis oportere parari, quæ etiam e naufragio una possent enatare, " Diog. L. 319." Wakef. Mss. * Ὑποκολυμβάω, Galen. et Erotian. Ὑπονησαμένη, ὑπελθοῦσα, ὑποκολυμβήσασα.]

Κολυμβὰς, άδος, ἡ, Urinatrix, Natatrix. Dicitur de Ave urinatrice ap. Athen. (395.) Τῆς δὲ νήττης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ κολυμβᾶν εἴρηται, μνημονεύει—Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι: q. l. vide in Κόλυμβος. Sic vero et Hes. κόλυμβοι, αἱ κολυμβάδες τὰ ὄρνεα. Eust. tamen Athenæi l. citans legit κολυμβίδες. Item κολυμβὰς ἐλαία, Olea conditanea, in muria innatans. Has oleas Plin. Græco vocab. retento Colymbadas appellat: J. Poll. νηκτρίδας quoque nominatas docet. Athen. (133.) Ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν, ὥσπερ ταῖς ἀλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσιν: (56.) e Diphilo, Τὰς δὲ κ. καλουμένας εὐστομαχωτέρας εἶναι. [Gal. de Antid. 1. p. 426. Bas. " Phryn. Ecl. 46. Callim. 1, 433. 468. 469. 484. Bast Lettre 85. Munck. ad Anton. Lib. 62. Verh., Mœr. 51. et n., Thom. M. 37. ad Lucian. 1, 306." Schæf. Mss.]

Κόλυμβος, ὁ, Urinator, Natatio. Ex Epigr. ἐς κόλυμβον, Ad natationem. Plut. (6, 620.) de delphinibus, Χαίρει δὲ καὶ νήξεσι παιδίων, καὶ κολύμβοις ἁμιλλᾶται, Et natationibus s. urinationibus certant, s. potius Cum natatoribus et urinatoribus certant; ut de eis dicit Plin. 9, 8. Certat etiam et quamvis plena præterit vela: et Aristot. cum eos dixisset ἀναφέρεσθαι συστρέψαντας, subjungit, Ταῦτα δὲ ποιοῦσι καὶ οἱ κατακολυμβηταὶ, ὅταν εἰς βυθὸν ἑαυτοὺς ἀφῶσι. Dicitur et de Urinatrice ave, ut sequens κολυμβίς. Aristoph. Acharn. ap. Athen. (395.) Νάσσας, κολοιοὺς, ἀττάγας, φαλαρίδας, Τροχίλους, κολύμβους. Vide Κολυμβάς. [" Paus. 1, 312. Antip. Th. 51. Phryn. Ecl. 142. Thom. M. 540. Xen. Eph. 56, 3. Munck. l. c." Schæf. Mss. Antyllus Oribasii 118. Matth.] " Ἀκόλυμβος, Imperitus nandi vel " subeundi aquas. Strabo 6. de lacu Agrigentino, " Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει " ξύλων τρόπον ἐπιπολάζουσι, Iis qui natare nesciunt." [Hom. Batrach. 157. * " Ἐκκόλυμβος, Const. Manass. Amat. 4, 4." Boiss. Mss.] " Εὐκόλυμβος, Uri- " nandi peritus, ex Alciphr." [Schol. Lycophr. 387.] " Πολυκόλυμβα μέλη τῶν βατράχων, Aristoph. B. " (245.) dicit ranæ canunt sæpius κολυμβῶσαι."

Κολυμβὶς, ἡ, Urinatrix, Avis quædam, Athen. (395.) Ἡ δὲ μικρὰ κ. πάντων ἐλαχίστη τῶν ἐνύδρων, * ῥυπαρομέλαινα τὴν χροιὰν, καὶ τὸ ῥύγχος ὀξὺ ἔχει. Aristot. H. A. 8, 3. sed perperam ibi scribitur κολυμβρίς: Aristoph. Ὄρν. [304. " Phryn. Ecl. 46. Callim. 1, 469. 484. Bast Lettre 85. Munck. ad Anton. Lib. 62. Verh." Schæf. Mss. Arat. 296.]

[* Κολύμβατος, Planta quædam, Geopon. 2, 4, 1. al. * Κολύμφατος. Schn. Lex. confert * Κολλάμφακον, Lucian. 3, 654.]

" ΚΟΛΩΝΟΣ, ὁ, Tumulus, Collis, Locus editus: " idque in campo s. loco plano: ut Schol. Theocr. " docet, scribens γεώλοφον esse τὸν ἐν τῷ ὁμαλῷ πέδῳ " ὑπερανεστηκότα ὄχθον, qui et κολωνὸς vocatur. Philo " V. M. 1. Ἐπὶ κολωνὸν τὸν πλησίον μετὰ σπουδῆς " ἀναδραμὼν, Conscenso celeriter proximo tumulo. " Herod. 7, (225.) p. 290. de pugna ad Thermopy- " las, Ἐς τὸ στεινὸν τῆς ὁδοῦ ἀνεχώρεον ὀπίσω, καὶ " παραμειψάμενοι τὸ τεῖχος, ἐλθόντες ἵζοντο ἐπὶ τὸν " κολωνὸν πάντες ἁλέες οἱ ἄλλοι πλὴν Θηβαίων. Qui- " bus subjungit, Ὁ δὲ κολωνός ἐστι ἐν τῇ ἐσόδῳ. " Idem 4, (92.) dicit etiam κολωνὸς λίθων pro Acer- " vus lapidum, s. Tumulus e lapidibus structus: ut " et Arrian. ap. Suid., Καθεώρων κολωνοὺς λίθων " πολλαχοῦ τοῦ ὄρους νενεμημένους, οὓς μὲν, μείζους, " οὓς δὲ, ἐλάττους. Verum et montium vertices s. " cacumina vocantur κολωνοί: ut ap. Apoll. Rh. 1, " (1120.) καὶ δή μιν ἐπ' ὀκρυόεντι κολωνῷ Ἵδρυσαν. " Ibi enim Schol. exp. τῇ ἐξεχούσῃ ἀκρωρείᾳ. Itidem " Procop. ap. Suid. dicit, Ἐπειδὰν δὲ εἰς τὸν τοῦ ὄρους " κολωνὸν ἵκωνται. Idem significat et FEM. Κολώνη. " Il. B. (811.) Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλεως αἰπεῖα " κολώνη, Collis editus: ut et Schol. exp. γεώλοφος, " ἐξοχὴ, τόπος εἰς ὕψος ἀνήκων. Ac ut montium cul- " mina et fastigia editiora κολωνοὺς vocat Apoll., ita " etiam κολώνας paulo ante l. jam c., Τοῖσι δὲ Μα-

" κριάδες σκοπιαὶ καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίη ἐνὶ χερσὶν ἐαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι· Φαίνετο δ' ἠερόεν στόμα Βοσπόρου, ἠδὲ κολῶναι Μυσίαι, Vertices et fastigia Mysiacorum montium. Legitur vero et in prosa pro Colle s. Tumulo et Loco edito. Polemon ap. Athen. (574) de Cotina meretrice, Ἧς διὰ τὴν ἐπιφάνειαν οἴκημά τι λέγεται καὶ νῦν ἐγγυτάτω τῆς κολώνης ἵνα τὸ Διονύσιόν ἐστιν, ἐπιφανὲς καὶ πολλοῖς ἐγνωσμένον τῶν ἐν τῇ πόλει. Similiter ap. Suid., Ὁ δὲ, ἐπὶ κολώνης τινὸς ἱδρύσας τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππεῖς, τοῦ χάρακος τὴν θέσιν ἐσκόπει, Super tumulo quodam. Fuit in Atheniensi quoque agro celebris quidam Κολωνὸς, Neptuno et Minervæ sacer: ac quoniam Neptunus equestris rei inventor creditur, ab eo cognominatus Ἵππιος, Ἱππότης, Εὔιππος. Vide Soph. Œd. T. pag. 273, et 295: Thuc. 8, (67.) p. 283. et Paus. Att. (30, 4.) p. 23. In hunc tumulum Atticæ primum appulisse fertur Œdipus: indeque nuntium ad Theseum misisse: unde fabula ap. Soph., Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ, s. Οἰδίπους Κολωνεύς. J. Poll. scribit duos fuisse Κολωνούς: alterum vocatum fuisse ἵππειον, in quem perhiberi Œdipodem confugisse: alterum fuisse in foro juxta Fanum Eurysacis: in quem convenire solitos τοὺς μισθαρνοῦντας, Mercenarios, qui mercede operam suam locabant; eam ob rem ab Hyperide dictos κολωνίτας: et hinc esse dictum illud Proverbiale, Ὀψ' ἦλθες, ἀλλ' εἰς τὸν κολωνὸν ἴεσο: quod Hes. quoque Proverbio dictum scribit ἐπὶ τῶν μισθαρνούντων. Idem et Harpocr. refert, et ex eo Suid." [" J. Poll. 7, 132." Kall. Mss.] " Scribunt enim κολωνίτας nominatos fuisse τοὺς μισθωτοὺς, quoniam περὶ τῷ Κολωνῷ εἱστήκεσαν ὅς ἐστι πλησίον τῆς ἀγορᾶς ἔνθα τὸ Ἡφαίστειον καὶ τὸ Εὐρυσάκειόν ἐστιν: huncque Kολωνὸν vocatum fuisse ἀγοραῖον: fuisse enim et alium Κολωνὸν ad Templum Neptuni, dictum κολωνὸν τῶν ἱππέων. Unde quendam ap. Pherecratem Comicum dicere, venire se ἐς Κολωνὸν, ἢ μὴν οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων. Esse inde et adv. Κολωνῆθεν ap. Dem., quod significat motum de loco. || Κολώνη vero Hesychio est non solum τόπος ὑψηλὸς, et ἐπανάστημα γῆς βουνοειδὲς, sed etiam πόλις μεγάλη, itidemque Suidæ. Eidemque Hesych. κολῶναι sunt αἱ πόλεις Τροίας, Oppida s. Civitates Trojæ." [" Κολωνὸς, Gesner. Ind. in Orph., Toup. Opusc. 1, 233. Pagus Atticus, Bergler. Alciphr. 104. Ἐκ Κολωνοῦ, Valck. Diatr. 292. Κολώνη, * Κολώνεια, Gesner. l. c. Κολωνῆθεν, Valck. l. c. Argum. Soph. Œd. C. * Κολωνάτης, Paus. 1, 386." Schæf. Mss. * Κολωνοειδὴς, Schol. Apoll. Rh. 2, 651. * Ἐπικόλωνος, Diod. S. 19, 19. Schneidero susp.] " Καλλικολώνη, q. d. Pulcer collis s. tumulus: Locus quidam amœnissimus juxta Simoëntem amnem, diis sacer. Il. Υ. (53.) πὰρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ." [" Heyn. Hom. 6, 34. 8, 5. 16. 99. * Καλλικόλωνος, 15." Schæf. Mss. * " Κεφαλοκόλωνα, Capitella, Montf. Palæogr. 465." Kall. Mss.] " Τρικόλενος, Triplicem verticem habens, Trivertex, VV. LL. Steph. in Πανδοσία. Sed ap. ipsum Steph. in hoc versu, Πανδοσίη τρικόλενε πολύν ποτε λαὸν ὀλέσσεις, pro τρικόλενε reponi debet τρικόλωνε." [* Ὑψικόλωνος, Opp. K. 4, 87.]

ΚΟΜΕΩ, Curo, Curam gero, Od. Ζ. (206.) Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλήτης [ἀλώμενος] ἐνθάδ' ἱκάνει, Τὸν νῦν χρὴ κομέειν, Cujus curam gerere oportet, ἐπιμελεῖσθαι, Eust. Sic accipit et Od. Ρ. (319.) τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι, Negligentes mulieres curam non gerunt. Il. Θ. (109.) de duobus equis, Τούτω μὲν θεράποντε κομείτων, Illos curent famuli: (113.) Νεστορέας — ἵππους θεράποντε κομείτην. Od. Λ. (249.) σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε. Sic Ω. (388.) καί ῥα γέροντα Εὐδυκέως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπτεν. Notandum vero, hoc κομέειν crebrius accipi pro Curare, Curam gerere alicujus, in rebus ad victum necessariis. Unde ἱπποκόμος, γηροκόμος, νοσοκόμος, et quæ sunt hujusmodi. Greg. de parentibus suis loquens, Τοὺς μὲν ἐγὼ κομέων τε καὶ ἀμφιέπων μογέοντας, i. e. ἐπιμελείας ἀξιῶν. Artemid. 15. Κομεῖν γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι, unde etiam est κόμη:

A || Aliquando Nutrio, Alo, Hesiod. Ἔργ. (2, 222.) Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν, Apoll. Rh. 1, (780.) ᾧ κέν μιν μνηστὴν κομέωσι τοκῆες, Alunt, VV. LL.: 2, (1178.) de Amazonibus sacrificantibus, ἵππους δαιτρεῦον ἐπηετανὸν κομέουσαι, Alentes: s. potius Studiose et magna cum cura alentes, Schol. ἐπιμελῶς καὶ ἐκ πολλοῦ τρέφουσαι. || Orno, Como, καλλωπίζω, VV. LL. [" Jacobs. Anth. 7, 15. 9, 62. 12, 227. Dioscorid. 29. Automedon 9. Heyn. Hom. 5, 726. Munck. ad Anton. Lib. p. 8. Verh., Wyttenb. Ep. Cr. 33. Herodian. Philet. 449. et n., Ilgen. ad Hymn. 290. Herod. 360." Schæf. Mss. * Ἀμφικομέω, Anal. 2, 179. n. 37. * Εὐκομέω, Bene reficio, Apoll. Rh. 2, 1013. al. divisim, ταὶ δ' εὖ κομέουσιν ἐδωδῇ Ἀνέρας.] " Ἐπίκομος, Ad aliquid missus, Curator, VV. LL." [* Πρωτοκόμιον, Prærogativa, Cyrill. Alex. c. Jul. p. 104. Schneidero susp.]

Κομίζω, Curo, Curam gero, i. q. κομέω, ex eoque derivatum, ut πολεμίζω ἐ πολεμέω, Od. Ο. (545.) Τὸν δέ τ' [δ'] ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται,
B i. e. ἐπιμελείας ἀξιώσω, Cura dignabor, Curabo, Curæ mihi erit: item, κόμισον δέ μοι ἵππους, alibi ap. Hom., ut supra, Νεστορέας ἵππους θεράποντε κομείτην. Od. Ρ. (111.) ὡσεί τε πατὴρ ἑὸν υἷα Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὣς ἐμὲ κεῖνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε: sicut supra, γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκε. Eust. tamen eo in l. Ἐνδυκέως ἐκόμιζε, i. esse vult q. paulo ante Ἐνδυκέως ἐφίλει, i. e. ἐφιλοφρονεῖτο. Sed altera quoque interpr. ferri potest: Σ. (321.) Τὴν Δόλιος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια, Παῖδα δὲ ὣς ἀτίταλλε. Sic supra quoque copulavit κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε. Posset tamen h. l. κόμισσε accipi etiam pro Nutriebat, Alebat: sicut κομεῖν quoque interpretati sumus: vel ἐπιμελῶς ἔτρεφε. Apollon. Rh. 1. ὄφρα κομίζῃ γηράσκοντα: sicut Hom. dicit γέροντα Ἐνδυκέως κομέεσκεν. Item de rebus inanimatis, Il. Ζ. (490.) Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, Tuarum rerum curam geras, Tuas res administra, tracta. Item Summa cura nutrio: ἐπιμελῶς τρέφω, ut paulo ante dictum fuit. Od. Υ. (68.) κόμισσε δὲ δῖ'
C Ἀφροδίτη Τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ. Κομίζομαι, Curor, Cura mei geritur, Magna cura alor, Eust. Μετὰ θάνατον Σαλμωνέως κομιζομένη Τυρὼ, τουτέστιν ἐπιμελῶς ἐκτρεφομένη, παρὰ Δηϊονεῖ τῷ θείῳ, κορεύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος, Od. Θ. (450.) ὁ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ Θερμὰ λοέτρ'· ἐπεὶ οὔ τι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν, i. κομιδὴν ἔχων καὶ ἐπιμέλειαν, Eust. Quoniam non crebro ita curabatur s. tractabatur. Κομίζομαι active quoque accipitur pro κομίζω, Il. (Θ. 283.) ὅς [ὅ σ'] ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, Καί σε, νόθον περ ἐόντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, i. e. κομιδῆς καὶ ἐπιμελείας ἠξίωσε. Apud Hesiod. autem (Ἔργ. 1, 315.) Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει, Fovet. || Porto, Fero, Veho, Thuc. Κομίζω πρός σε τῷ βασιλεῖ ἐπιστολὴν, Fero tibi ad regem epistolam, Aristid. Ἐδόκουν στέφανον πέμπειν τῷ θεῷ τῶν μακρῶν, οἷοί εἰσιν οὓς ἰδίᾳ τῷ Ἀσκληπιῷ κομίζουσι, Ferunt, Offerunt. Et pass. κομίζομαι, Portor, Feror, Vehor, Synes. Περὶ ὧν δὲ ᾔτησας πεμφθῆναί παρ' ἡμῶν ἢ κομισθῆναι, τὰ δυνατὰ πάντα πάντως ἢ πεμφθήσεται ἢ κομισθήσεται,
D Ferentur, Portabuntur, Herod. 1, (31.) de Cleobi et Bitone, Ἐούσης ὁρτῆς τῇ Ἥρῃ τοῖσι Ἀργείοισι, ἔδεε πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν ζεύγεϊ κομισθῆναι ἐς τὸ ἱρὸν, i. e., Cic. interpr., Cum illam ad solemne et statum sacrificium curru vehi jus esset. Thuc. 3, (29.) Κατὰ τὸν ἄλλον πλοῦν σχολαῖοι κομισθέντες, Cum vecti fuissent. || Apporto, Affero, Adveho, Plato de Rep. 2. p. (233.) Ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομίσουσι, In eam advehent, convehent, importabunt, Diosc. Γεννᾶται ἐν τοῖς ὑπὲρ Βόσπορον τόποις, ὅθεν καὶ κομίζεται. Pro quibus Plin., Affertur ex iis, quæ supra Pontum sunt, regionibus. Dem. (326.) Χρῆν δὲ σιτοπομπεῖαν ὅπως — κομισθήσεται προϊδέσθαι, Oportebat providere, quomodo frumentum conveheretur. Et voce med. ap. Plut. Demetrio (20.) Ὁπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν (τῶν βοτανῶν) ἔργον πεποιημένος εἰδέναι, καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν, Importare, Collectas ac domum importatas condere. || Adduco, Deduco, Soph. Aj. (530.) Κόμιζέ νυν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω, Adduc, Plato Epist. 7. (p. 144.) Ἐὰν ἐγὼ γένωμαι δεῦρο Ἡρακλείδην

κομίσαι δυνατὸς, εἰς λόγους ἡμῖν περὶ τῶν ἐγκλημάτων αὐτῷ τῶν νῦν γεγονότων, Si potis sim eum huc adducere ad respondendum nobis de crimine sibi objecto, Thuc. 2, (85.) Ἀποπέμπουσιν εἴκοσι ναῦς αὐτῷ· τῷ δὲ κομίζοντι αὐτὰς, προσεπέστειλαν ἐς Κρήτην πρῶτον ἀφικέσθαι; Ei autem, qui eas deducebat, præterea mandarunt, ut in Cretam primum navigaret. Eod. l., Οἱ δὲ λαβόντες ἐκόμισαν ἐς Ἀθήνας, Illi autem acceptos legatos deduxerunt Athenas, etiam Pervexerunt: 4, (16.) Καὶ τὰς ἐν τῇ Λακωνικῇ πάσας (ναῦς) παραδοῦναι κομίσαντας Ἀθηναίοις, In Pylum deductas Atheniensibus tradere: paulo post πάλιν κομίσαι, Reducere, Ἀποστεῖλαι δὲ αὐτοὺς τριήρει Ἀθηναίους, καὶ πάλιν κομίσαι, de legatis. Sic Plato Phædro p. 57. Ὧι δὴ προτέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι, τυχόντας δὲ ἐκεῖ ὧν δεῖ τυχεῖν, καὶ μείναντας ἐκεῖ ὃν χρὴ χρόνον, ἄλλος δεῦρο πάλιν ἡγεμὼν κομίζει, Huc reducit. || Effero, ea signif., qua efferri ad sepulturam mortuus dicitur, Soph. Aj. (1396.) κεἴ τινα στρατοῦ Θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν, Isæus 64 (=209.) Ἧκον γὰρ ἐγὼ κομιούμενος αὐτὸν, ὡς θάψων ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμαυτοῦ. Ibid. Εἰσελθὼν δὲ εἴσω, κομίζειν οἷος ἦν, ἔχων τοὺς οἴσοντας. || Aufero, Acceptum aliquid asporto, Il. Λ. (737.) Πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους, Abstuli. Et voce med., signif. act. ap. Dem. (565.) Ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν με δοκιμασθέντα κομίσασθαι, Quantumque par erat a tutoribus me auferre, cum jam in tutelam meam venissem, Bud. Idem Dem. (970.) Ἢ κομίσασθαι πάντα τὰ χρήματα παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπελθεῖν, ἢ διαλῦσαι σφᾶς ὑπὲρ ὧν ἐνεκάλουν, Ut aut ab eis integram pecuniam auferentes a lite discederemus, aut iisd. ipsis solveremus eam pecuniam, quam a nobis petebant. || Accipio, Datum aut Redditum accipio, etiam Datur s. Redditur mihi. In qua signif. vox med. usitatior est. Andoc. Δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀποφορὰν, Sibi eundum esse ut ab eo pensionem acciperet. Dem. Ὃς ἂν μέλλῃ συστήσειν, καὶ δείξειν ὃν ἂν δέῃ κομίσασθαι τὸ ἀργύριον, Quem oporteat ostendere et testificari eum esse cui dari oporteret: (1291.) Οὐδὲν διέφερεν αὐτοῖς, ἀφειμένοις τῶν τόκων, καὶ κομισαμένοις τὸ δάνειον ἐν τῇ Ῥόδῳ, Nihil jam sua interesse ducebant, simul ut pecuniam suam Rhodi acceperant. Pro quo Phal. Ep. Τὰ χρήματα κεκομισμένα προσδέχεσθαι, Pecunias allatas accipere. Eod. modo dicitur κομίζομαι τὴν ἐπιστολὴν, Accipio literas, Redduntur mihi literæ, Feruntur ad me, Dem. pro Cor. Ἐκομισάμην τὴν παρ' ὑμῶν ἐπιστολὴν, Literas a vobis missas accepi. Synes. Ep. 16. Κλινοπετὴς ὑπηγόρευσα τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ὑγιαίνουσα κομίσαιο μῆτερ, Quam utinam recte valens accipias. Cum vero dicor κομίζεσθαι χάριν vel καρπὸν, est Redduntur mihi gratiæ, referuntur; etiam Consequor gratiam, Consequor fructum. Thuc. 3, (58.) Σώφρονά τε ἀντὶ αἰσχρᾶς κομίσασθαι χάριν, Consequi gratiam beneficii, s. ἀπενεγκεῖν. Dem. Mid. Ὅτι τοίνυν καὶ κεκόμισται χάριν παρ' ὑμῶν: (264.) Ἢ τῶν δοθέντων ἀντὶ τοῦ κομίσασθαι χάριν, εὐθύνας ὑφέξει. Idem in ead. Orat., Τῆς δὲ φιλανθρωπίας ἣν πρὸς ὑμᾶς ἐπλάττετο, ὑμεῖς καλῶς ποιοῦντες, τοὺς καρποὺς κεκόμισθε, Consecuti estis, Percepistis, Tulistis. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Πρίν τινα καρπὸν ἀπ' αὐτῶν κομίσασθαι. Pro Consequi, Obtinere, Impetrare, in his quoque ll. capitur, Thuc. 1, (43.) Νῦν παρ' ὑμῶν τὸ αὐτὸ ἀξιοῦμεν κομίζεσθαι, Obtinere contendimus, etiam Auferre; nam Plaut. dicit Impetratum auferre, item Auferre ab aliquo id, quod petitur. Sicut vero Consequi amicitiam dicimur ejus, quem amicum facimus, ita et κομίζεσθαί τινα φίλον s οἰκεῖον. Isocr. Archid. (36.) Κομιούμεθα δὲ τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν οἰκείους. || Κομίζομαι, Recipio, Recupero, Restituitur mihi, Thuc. 6, (103.) Καὶ τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν τοῖς Συρακουσίοις· καὶ τοὺς μετὰ Λαμάχου καὶ αὐτὸν ἐκομίσαντο: 2. Τούς τε νεκροὺς κομίζεται τῇ ὑστεραίᾳ ὑποσπόνδους, Mortuos recipit sequenti die facto fœdere: 1, (113.) Σπονδὰς ποιησάμενοι ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται, Ut restituerentur captivi. Isocr. Symm. (9.) Ἃ νῦν ἀπολαβεῖν οὐ δυνάμεθα διὰ πολέμου καὶ πολλῆς δαπάνης, ταῦτα διὰ πρεσβείας ῥᾳδίως κομιούμεθα, Recuperabimus s. Recipiemus. Nisi aliquis malit Consequemur, Obtinebimus. Item πάλιν κομίζεσθαι ap. Dem. Recuperaret. Apud Eund. Ἢ ἀναμένειν ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖσθαι ἔμελλεν εὐπορήσαντος, Expectare cum ab isto jam locupletato creditum recuperaturus s. recepturus foret. Similiter Bud. κομίζεσθαι interpr. Recipere, Recuperare, Servare, in h. l., quem ex Aristot. Eth. 9. affert, Ὁ μὲν γὰρ οἰόμενος κομιεῖσθαι ἐδάνεισεν ἐπιεικεῖ ὄντι. Thuc. 1. Καὶ μὴ ἀφεῖναι πρὶν ἂν αὐτοὶ πάλιν κομισθῶσιν, Nec remitterent priusquam ipsi recuperati forent. || Κομίζω, Recipio, in alia signif., ea nimirum, qua domum nostram recipere aliquem dicimur, vel Suscipio, Thuc. 3, (65.) Τὸ ἑαυτῶν τεῖχος ἀνοίξαντες, καὶ εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν φιλίως, οὐ πολεμίως, κομίσαντες, In urbem recipientes: nisi aliquis malit Deducentes, Adducentes. Et voce med. ap. Andoc. Ὑστέρῳ πάλιν χρόνῳ τῆς γραὸς ἐνηράσθη, καὶ κομίζεται αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, Domum suam recipit, deducit, Terent. Uxorem ille deducit domum, Isæus (8.) Εἰς τὴν οἰκίαν τὴν αὐτοῦ κομισάμενος, ἐπαίδευε. In quibus ll. κομίζεσθαι idem est quod ἀναιρεῖσθαι. [Eur. Hipp. 1069.] || Tollo, Acceptum affero aut Sublatum, Il. Γ. (378.) de galea, Ῥίψ' ἐπιδινήσας· κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι, i. e. ἦραν, Sustulerunt: vel etiam ἐβάστασαν, Sublatum attulerunt: B. (183.) ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσε Κῆρυξ Εὐρυβάτης, Eam sustulit. || Κομίζω, Meo, Eo, Confero s. Recipio me. In qua signif. ex Eur. citatur ἔξω κομίσατε, Exite, [cf. Tro. 167.] Et ex Herod. Κομίσας εἰς Σπάρτην, Reversus Spartam. Pass. ea in signif. frequentissima est. Herod. Ὀπίσω κομιζόμενος, Remeans, Revertens. Apud Eund. Πεζῇ κομιζόμενος, Pedibus iter faciens. Thuc. Οἱ μὲν οὖν Πελοποννήσιοι τῆς νυκτὸς εὐθὺς κατὰ τάχος ἐκομίζοντο ἐπ' οἴκου παρὰ τὴν γῆν, Secundum litus domum contendebant. Nisi aliquis mallet exponere, Navi vehebantur: sicut Bayf. in Polyb. Ἀσφαλῶς ἤδη κομισθήσεσθαι παρὰ τὴν γῆν εἰς τὴν Σάμον, interpr. Jam se tuto pervehi secundum litus ad Samum usque posse. Idem vero ap. Plut. Pompeio, Παρὰ γῆν κομιζόμενος interpr. Præter litus delatus. Thuc. 2, (73.) Ἡμέρας ἐσπείσατο ἐν αἷς εἰκὸς ἦν κομισθῆναι, In quibus verisimile erat reversuros.

["Κομίζω, Thom. M. 543. Markl. Suppl. 272. 495. 754. Wakef. Ion. 750. Heyn. Pind. 1, 361. Hom. 5, 71. 6, 609. 8, 709. Musgr. Cycl. 361. Villois. ad Long. 21. ad Od. K. 298. Eur. Phœn. 697. ad Callim. 1, 195. Larcher Herod. 1, 425. Bast Lettre 94. De funere, Jacobs. Anth. 9, 476. Munck. ad Anton. Lib. 8. Verh. ubi omnino de h. v. Conf. c. κοσμέω, ad Diod. S. 1, 634. ad Dionys. H. 1, 347. 2, 958. Bast Lettre 70. Schneid. ad Xen. K. Π. 516. Ed. alt.; cum κομάω, ad Callim. 1, 195. Brunck. ad Anal. 104. ad Herod. 407. De quant., Jacobs. Anth. 9, 61. Fut. ζω, Valck. ad Röv. 66. Fut. κομίεαι, ad Herod. 533. Κομίζομαι, Phalar. 342. Thom. M. 543. ad Charit. 710. Coray Theophr. 341. Jacobs. Anth. 9, 67. Valck. Phœn. p. 521. Hipp. p. 211. Diatr. 20. ad Herod. 132. Plut. Mor. 1, 773. Act. et med., ad Herod. 414. 538. Lennep. Phal. 244. Kuster. V. M. 87. 88. 91. 131. 139. Jacobs. Anth. 11, 411. Heyn. Hom. 6, 251. Med., Recupero, Jacobs. Anth. 12, 125. ad Diod. S. 1, 702. 2, 351. 360. 388. 392. Recipio me, Proficiscor, ad 1, 702. Κεκομίσθαι, Kuster. V. M. 89. Κομίζεσθαι καρπὸν ἀπό τινος, Xen. K. Π. 89. * Κομιστέος, Wakef. S. Cr. 4, 150." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 606. Diosc. 2, 89. * Εὐκομίζω, falsa lectio ap. Hesiod. Ἔργ. 2, 218.: leg. divisim εὖ κομίσασθαι.]

Κομιστὴ, Cibus, Commeatus, Hes.

Κομιστὴρ, Portator, Bajulus, Deductor, [Plut. 7, 13. Eur. Hec. 222.] Κόμιστρον, Præmium, quod portatori datur, quod ei, qui aliquid portat, datur, J. Poll., καὶ τῷ φέροντι, κόμιστρα, sicut τῷ μηνύσαντι, μήνυστρα: alibi, Τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν, φορὰ, καὶ ὁ μισθὸς, κόμιστρον· εἴποι δέ τις αὐτὸν καὶ φόρετρον καὶ φορεῖον: pro quo Aristoph. posuisse videtur etiam φορὰ, ut Idem ibid. docet. [Æsch. Ag. 974. Eur. Herc. F. 1387.] Κομιστὴς, Curator, ἐπιμελητής. [Eur. Suppl. 25. νεκρῶν.] Κομίστρια, Curatrix, * ἐπιμελήτρια, τροφὸς, ἐμπλέκτρια Hes. ["Ad Mœr. 238." Schæf. Mss.] Κομιστικὸς,

Portatorius, Vectorius, i. e., Accommodus ad portandum s. vehendum: κομιστικὰ πλοῖα Hyperid. Navigia, in quibus tyranni capta spolia asportabant, ἐν οἷς ἐκομίζοντο οἱ τύραννοι τὰ ληφθέντα λάφυρα, Harpocr. [Schol. Par. ad Apoll. Rh. 1, 401.]

[* Κομιστὸς, unde] Ἀκόμιστος, ὁ, ἡ, Neglectus, Squalidus, Bud. Cujus in rebus necessariis nulla cura geritur: Ἐν σιδηρᾷ γαλεάγρᾳ περιφερόμενος φθειριῶν καὶ ἀκόμιστος. [" Wakef. Trach. 831." Schæf. Mss.] Ἀκομιστία, Neglectus, Incuria, i. e. Curationis defectus, Od. Φ. (282.) Ulysses arcum tendens, πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν Ἶς, οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν, Ἦ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε, i. e., τὸ μὴ ἔχειν κομιδὴν, δι' ἧς τημελεῖται τὸ σῶμα, Eust. Utitur et Themist. ἐν τῷ π. Φιλίας, Ἀ. δὲ οὐ μόνον ἵππον καὶ κύνα, ἀλλὰ καὶ λύραν καὶ ἀσπίδα διολλύει. [" Ad Charit. 369." Schæf. Mss.] AT Ἀκομιαστεῖ ap. Hes. una cum sua expositione ἀμελᾶ, mendosum est: pro ἀμελᾷ quidem videtur scr. ἀμελεῖ, pro altero autem an ἀκομιστεῖ, an vero ἀκομιστιᾷ, an aliud quidpiam reponendum sit, incertum est. " Ἀκομιαστία pro Incommodum, nescio " unde afferant VV. LL." [* Ἀρτικόμιστος, Nonn. D. 38. p. 641.] " Δυσκόμιστος πότμος, Soph. Antig. " fine, ἀφόρητος s. δυσφόρητος, Ægre tolerabilis." [Eur. Herc. F. 1422. " Const. Manass. Amat. 6, 48." Boiss. Mss.] Εὐκόμιστος, Qui bene curatus est aut curatur, ὁ ἐπιμελείας εὖ τετυχηκὼς, Eust. e vett. Gramm. [Phot.]

Κομιδὴ, Cura, Curatio, qua rei alicujus cura geritur, ἐπιμέλεια: (Od. Ω. 243.) οὐκ ἀδαημοσύνη [ἀδαημονίη] σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν Ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει. Paulo post vero dicit nullam arborem esse ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον. Ad ipsum autem senem Αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας Λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, At tu ipse male curatus es, Non bene curato corpore es: Θ. (453.) de Ulysse veniente ad Antinoum, Τόφρα δέ οἱ κομιδή γε, θεῷ ὣς, ἔμπεδος ἦεν, Bene semper curabatur, ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν Ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠϋκόμοιο. Il. Ψ. (411.) Antilochus minitans equis suis ad cursum segnioribus, Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν Ἔσσεται, Non bene tractabimini. Od. Ξ. (124.) Ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται Ψεύδοντ'. Il. (Θ. 186.) Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, Præmia rependite curationis, ἐπιμελείας, qua sc. bene curati fuistis; nam plerumque de Curatione ea dicitur, qua aliquis, quo ad victum et res ad vitam necessarias, bene curatur et tractatur. Unde aliquando pro Ipsa nutritione accipi potest, sicut κομεῖν et κομίζειν interpretati sumus Nutrire, Alere, ἐπιμελῶς τρέφειν. Utitur in hac signif. Philostr. quoque in Heroicis, Ζῆν ἐν κ. λαμπρᾷ, καθάπερ ἐν πατρὸς οἰκίᾳ, Splendide tractari, Corpus alicujus splendide curari. Dicitur autem non solum de nutritione, ut in præc. exempl., sed etiam de educatione, Opp. K. 3, (113.) Οἵην μὲν κομιδὴν τεκέων ἐνὶ κύμασι δελφὶς Αἰὲν ἔχει, Qualem catulorum educationem. || Portatus, Vectio, Vectura, (Od. Θ. 231.) λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην Κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα Ἦεν ἐπηετανὸν [—ὸς,] Quoniam toto anno vectura destituebar, annum integrum destituebar navi, qua veherer; non enim hic accipitur ἐπὶ κομιδῆς τῆς ἐνὶ βρώμασιν, Eust.: Plut. (6, 616.) Αἰσθέσθαι θεοῦ κυβερνήσει γεγονέναι τὴν κομιδὴν, A Deo veluti gubernante vectionem illam profectam fuisse. Synes. Ep. 55. Ὑπέσχοντό μοι τὴν σὴν κομιδὴν καὶ ἀνακομιδὴν, Se te vecturos huc et revecturos. Alex. Aphr. Probl. 1. K. βαρέων σωμάτων, Portatus s. Portatio corporum graviorum, qua sc. in humeros sublata bajulantur. Item Advectio, Importatio, Demetr. de Elocut. Ἂν τὴν τοῦ σίτου κ. σιτοπομπίαν λέγῃς, Advectionem frumenti. Isocr. Busir. (6.) Τῇ τῶν ἐλλειπόντων κ. διὰ τὴν τοῦ ποταμοῦ δύναμιν, νῆσον οἰκοῦσιν, Importatione eorum, quibus destituitur regio, Thuc. 6, (21.) p. 205. Ὅθεν ῥᾴδιαι αἱ κ. ἐκ τῆς φιλίας ὧν προσέδει, Importatio rerum necessariarum, αἱ πορίσεις s. αἱ τῶν ἀναγκαίων παρακομιδαὶ ἐκ τῆς οἰκείας, Commeatus. Item καρπῶν κομιδὴ, Xen. (K. Π. 5, 4, 12.) Frugum importatio, sc. in horreum; vel συλλογὴ, λῆψις: nam sic quoque Hes. exp. || Item ἄφιξις, ut non solum ap. Hesiod., sed et ap. Polyb. accipi testatur Suid., h. adducens ex eo l. Τῆς εἰς τοὔμπροσθεν κομιδῆς καὶ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς ἀπέστη, Ulterius pergere destitit. || Recuperatio, ἀνάσωσις, Suid. ap. Herod. Idem Suid. κομιδὴν ap. Rhett. accipi tradit ἐπὶ τοῦ ἀπολαβεῖν τι τῶν προσηκόντων, sicut et Etym. κομιδὴν dici tradit τὴν ἀπόληψίν τινος. Dicitur et de Receptione s. Recuperatione, qua creditor suum recipit, et κομίζεται τὸ δάνεισμα. Aristot. Œcon. 2. Δεηθεὶς δὲ χρημάτων, ἠξίωσεν αὐτοὺς εἰσενέγκαι, κομίσασθαι δὲ ἐκ τῶν προσόδων· οἱ δὲ εἰσήνεγκαν ὡς διὰ ταχέων αὐτοῖς ἐσομένης τῆς κομιδῆς: paulo ante, Τούτοις δὲ τὴν κομιδὴν ἔσεσθαι παρὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν, Restitutum iri, Eos recuperaturos: aliquanto ante, Ὡς πρώτοις αὐτοῖς ἐσομένης τῆς κ. ἐκ τοῦ καρποῦ: Eth. 9, (7.) Οὐ γάρ ἐστι φίλησις περὶ τοὺς δανείσαντας, ἀλλὰ τοῦ σώζεσθαι βούλησις τοὺς δανεισαμένους τῆς κομιδῆς ἕνεκα, Recuperationis debiti, ἀνακομιδῆς, Bud. [" Boiss. Philostr. 618. Ammon. 83. Ilgen. ad Hymn. 382. ad Herod. 585. Larcher 1, 425. ad Herodian. Philet. 449. Timæi Lex. 163. et n. Conf. c. βιοτὴ, Heyn. Hom. 8, 442." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 130. Apoll. Rh. 3, 1140. 4, 1275. Naumach. v. 71. " Receptio, Recuperatio pecuniæ, quam mutuo dederis, Æneas. Comm. Poliorc. c. 13." Seager. Mss.] AT VERO Κομιδῇ a κομιδὴ adv. capitur pro λίαν καὶ σὺν ἐπιμελείᾳ, Eust. Sed pro Valde, σφόδρα, λίαν frequentius usurpatur; Prorsus, Omnino, πάνυ, παντελῶς. Dem. (539.) Μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ. Sic Herodian. (1, 1, 9.) K. νέοι, Admodum adolescentuli. Philo de Mundo, Οὐδὲν κομιδῇ νηπίων παίδων διαφέρων, Plut. (8, 305.) K. διὰ γῆρας καὶ ἀσθένειαν ἐλλείπων: Pericle, Ὥστε μὴ κομιδῇ μοναρχίαν εἶναι, Non plane, Non omnino s. omni e parte. Plato Charm. (111.) Οἱ ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἅπαντες περιέῤῥεον ἡμᾶς κύκλῳ κομιδῇ, Confluentium corona nos omni e parte circumveniebat. Κομιδῇ μὲν οὖν, Prorsus quidem, Omnino certe. Plato, Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἔχει: pro quo Idem dicit παντάπασι, σφόδρα γε, πάνυ γε, καὶ μάλα. Aristoph. Πλ. (833.) οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος; Respondet alter, Κομιδῇ μὲν οὖν. Ceterum κομιδῇ potius scriptum invenitur non subscripto ι ipsi η: sed cum Eust. a dat. κομιδῇ fieri tradat, et ejusd. formæ esse cum σπουδῇ, rectius ι subscribi videtur. [" Aristoph. Fr. 252. Dionys. H. 1, 573. Bast Lettre 127. Boiss. Philostr. 297. 481. Ammian. Epigr. 22. Plato Charm. p. 61. 62. Heind. Bergler. Alciphr. 30. ad Timæi Lex. 163. 282. Ammon. 83." Schæf. Mss.] Εὐκομιδὴς, Bene curatus, Bene tractatus, εὖ ἠγμένος, εὐκόμιστος ἐν ἐπιμελείᾳ, Hes. i. q. εὐκόμιστος supra, i. e. ἐπιμελείας εὖ τετυχηκώς. [Herod. 4, 53. Νομὰς καλλίστας καὶ εὐκομιδεστάτας.]

Ἀνακομίζω, Refero, Reveho, Xen. (Ἑλλ. 2, 3, 14.) Καὶ ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα ἐς τὴν ἀκρόπολιν, ξυνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ. Herodian. ἀνακομίζειν et κατακομίζειν pro Deportare dicit, Bud. || Medelam adhibeo, Convalescere facio, Recreo: ἀνακομίσαι, θεραπεῦσαι, ἀνενέγκαι, Hes. || Ἀνακομίζομαι, voce pass., sed activa signif., Refero, Reporto, Subveho, Sursum importo, Bud., citans Xen. K. Ἀ. 4, (7, 1.) Χωρία γὰρ ᾤκουν ἰσχυρὰ οἱ Τάοχοι, ἐν οἷς καὶ τὰ ἐπιτήδεια πάντα εἶχον ἀνακεκομισμένοι. In hac autem signif. ἀνὰ pro ἄνω sumetur. Ἀνακομίζομαι, Recipio, Recupero, quasi Rursus accipio, πάλιν κομίζομαι: nam κομίζομαι pro Accipio interdum sumitur. Sic ἀνακομίζεσθαι τὴν βασιλείαν ap. Plut. Theseo, Recuperare, Recipere regnum: Fabio, Ἀνακομίζεσθαι ἄνδρας, quidam exp. Redimere viros, Οὔτε λυσιτελῶς ἄνδρας ὑπὸ δειλίας πολεμίων ἄγραν γενομένους ἀνακομιζόμενον. Ἀνακομίζομαι, neutraliter positum, pro Redeo, Revertor, Retro trajicio, vide Ἀνακομιδή. Ἀνακομίζομαι, in pass. non solum voce, sed et signif., Referor, Reportor, Revehor, Plut. Popl. Ἀνεκομίσθη φοράδην ἐκ τῆς μάχης, E prælio relatus fuit. || Recreor e morbo, Restituor sanitati, Gal. ἀνακομισθέντα σώματα, pro ἀνακομισθέντα ἐκ νόσων, quasi Recuperata s. Recepta e morbis: sicut alibi ap. eum, ἐκ νόσων ἀνακομίζεσθαι, E morbis convalescere, A mor-

bis recreari. Item ἀνακομίζεσθαι ap. Eund., Animum recipere a deliquio, Bud. citans h. ejus l., Λειποθυμήσαντες μὲν, ἀνακομισθέντες δ' οὐκ ἔτι. [" Eur. Hipp. 831. Valck. p. 253. Zeun. ad Xen. K. Π. 551. Fischer. ad Palæph. 166. Thom. M. 773. Conf. c. ἀνασώζω, ad Dionys. H. 4, 2088." Schæf. Mss. 'Αγκομίζω, Pind. Π. 4, 15. * 'Ανακομιστέον, Achill. Tat. 434. Ed. Bod. * " 'Ανακόμισις, Suid. v. "Ανοισις." Kall. Mss. " Δυσανακόμιστος, Qui ægre reducitur " s. revocatur." [" Plut. Romulo (28.) Δυσέξαπτος καὶ δ., de anima terrenis migrante." Gataker. Mss. Δυσαγκόμιστος, Æsch. Eum. 261. * Εὐανακόμιστος, Plut. 7, 799. * 'Ανακομιστικὸς, Gl. Ablativus. " Jacobs. Anth. 8, 103." Schæf. Mss.] 'Ανακομιδὴ, Relatio, Reportatio. || Recuperatio, Receptio, Dem. (250.) Περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς, De recuperandis navibus, Bud. || Reditus: Plut. ἐπάνοδον, νόστον, ἀνακομιδὴν, pro Reditu promiscue dicere solet, Bud. secundum quem ἀνακομίζεσθαι inter alia signif. Retro trajicere: unde ἀνακομιδὴ vocatur Retrorsus commeatus. Vide et Συγκομίζω. " 'Επανα-" κομίζω, Refero." [" Planud. Ovid. Met. 13, 401. 14, 192." Boiss. Mss. " Burgess. Præf. ad Dawes. M. Cr. p. xvi." Schæf. Mss. * Συνανακομίζω, Polyb. 4, 25, 8.]

'Αντικομίζομαι, Vicissim reporto, recipio. ['Αντικομίζω, Plut. Lysandro 26. sed vide notam.]

'Αποκομίζω, Asporto, Deporto, Porto, Herodian. (3, 15, 16.) Τήν τε κόνιν (τοῦ σωματίου) σὺν ἀρώμασιν εἰς κάλπην ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες, ἀπεκόμιζον εἰς τὴν 'Ρώμην, Isocr. Λειποψυχοῦντα ἀπεκόμισα ἐπὶ τὸ πλοῖον μετὰ τοῦ θεράποντος τοῦ ἐμοῦ, φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων: Ubi notandum, non dixisse ἀπεκόμισα ἐπὶ τῶν ὤμων; sed ἀπεκόμισα φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων. Aristot. Œcon. 2. Κόσμον εἰς τὸ ἱερὸν ἀποκομίζειν. 'Αποκομίζω, Deporto, eo sensu, quod dicunt Lat. Deportare captivos, exercitum, Xen. K. Π. 7, (3, 4.) Καὶ συστήσω ὅστις ἀποκομιεῖ σε, ὅποι ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς· μόνον, ἔφη, δήλωσον πρὸς ὅντινα χρήζεις κομισθῆναι: 'Ελλ. 5. voce media ἀπεκομίσαντο pro ἀπεκόμισαν, eod. usus est modo, "Ωστε ὑπὸ ψηφίσματος 'Αθηναῖοι πληρώσαντες πολλὰς ναῦς, ἀπεκομίσαντο πέμπτῳ μηνὶ τοὺς ἐκ τοῦ φρουρίου. Bud. ἀπεκομίσαντο exposuit Reportarunt, i. e., inquit, Revocarunt, Receperunt. || 'Αποκομίζομαι, pass. Asportor, Portor. || Referor; Latinius, Me refero: 'Απεκομίσθησαν ἐπ' οἶκον, Domum se retulerunt, receperunt. Usurpatur etiam simplex κομίζεσθαι interdum in eo loquendi genere. Invenitur et ἀποκομιζόμενος ὀπίσω, pro Revertens q. d. Se referens retrorsum. Aliquando ἀποκομίζεσθαι per se ponitur pro ἀποκομίζεσθαι, vel κομίζεσθαι ἐπ' οἶκον. Apud Thuc. quodam loco Schol. ἀποκομίζονται exp. ἀποπλέουσι. [" Ad Charit. 720. Dionys. H. 1, 207. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. " Reduco, Apoll. Rh. 4, 1106." Wakef. Mss. * " 'Αποκομιστὴς, Anna C. 304." Kall. Mss.] 'Αποκομιδὴ, Asportatio, Deportatio. || Aliquando Reditus, ὑποστροφὴ, ut exp. Thuc. Schol. [1, 137. * Συναποκομίζω, Diod. S. 1. p. 12, 20., 3. p. 106, 37.]

Διακομίζω, Transporto, Transveho, Portando s. Vehendo trajicio, Isocr. Paneg. (fin.) Τὴν δὲ εὐδαιμονίαν τὴν ἐκ τῆς 'Ασίας εἰς τὴν Εὐρώπην διακομίσαιμεν, Thuc. 3, (75.) Διακομίζει ἐς τὴν πρὸ τοῦ 'Ηραίου νῆσον, Polyb. (1, 20, 14.) Παραβόλως διεκόμισαν τοὺς ἄνδρας, Summa cum audacia milites transvexerunt, Bayf. Et διακομίζομαι, Transportor, Transvehor, Transeo, Commeo navibus, Thuc. 1, (136.) Διακομίζεται ὑπ' αὐτῶν ἐς τὴν ἤπειρον τὴν καταντικρὺ, Trajicitur. Item, Καὶ τῶν ἐπικούρων οἱ πολλοὶ εἰς τὴν ἤπειρον λαθόντες διεκομίσθησαν. Rursum 1. 'Ο δὲ διακομιζόμενος ἵστατο ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου, Qui transibat. Διακομίζομαι active quoque capitur pro Transveho, Transporto, Traduco, Thuc. 4. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι κήρυκα πέμψαντες, τοὺς νεκροὺς διεκομίζοντο, Traducebant, Transportabant ad se mortuorum cadavera: 1, (89.) Διεκομίζοντο εὐθὺς ὅθεν ὑπεξέθεντο, παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὴν περιοῦσαν κατασκευὴν, Transportarunt, Deportarunt inde, ubi collocarant liberos. Διακομίζω, Perfero, ea signif., qua tabellarius perferre literas dicitur, Herodian. 4, (12, 10.) Ταῦτα τὰ γράμ-

A ματα ἀποσημηνάμενος μετὰ καὶ ἑτέρων ἐπιστολῶν, κατὰ τὸ ἔθος, δίδωσι τοῖς διακομίζουσιν, οὐκ εἰδόσιν ἃ φέρουσι, Perferendas dat tabellariis: 3, (5, 8.) Μεταπεμψάμενος οὖν τοὺς πιστοτάτους τῶν εἰωθότων τὰ βασιλικὰ γράμματα διακομίζειν, Tabellarios, qui regias literas perferre solebant. Synes. Ep. 133. Ταύτην γέ τοι τὴν ἐπιστολὴν Πέτρον οἶμαι διακομιεῖν, Petrum arbitror perlaturum. [" Ad Charit. 720. Cattier. Gazoph. 71. Fischer. Ind. Palæph. Act., med., Kuster. V. M. 83." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 1249.] Διακομιστὴς, Qui aliquid transportat s. transvehit, transvehendo s. transportando trajicit. [" Steph. B. 227." Wakef. Mss.] Dicitur et de Tabellario literas ad alium perferente. Synes. Ep. 141. Μὴ θαυμάσῃς εἰ διακομιστῇ δυοῖν ἐπιστολῶν ἑνὶ χρῶμαι, Si tabellario uno utar, qui binas ad te perferat literas. Idem, "Ελαθεν ἡμᾶς ὁ δ. τῶν γραμμάτων. " Δυσδιακόμιστον, Transportatu dif-" ficile: Hesychio δυσβάστακτον, Ægre portabile." [* " Εὐδιακόμιστος, Hes. v. 'Αγχίπους." Boiss. Mss.] Διακομιδὴ, Transportatio, Traductio, Trajectio, quæ B vehendo portandove fit, Thuc. 3, (76.) Τῆς δὲ στάσεως ἐν τούτῳ οὔσης τετάρτῃ ἢ πέμπτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐς τὴν νῆσον δ., Postquam in insulam traducti s. deportati fuissent, Synes. "Ος ἐπὶ χρυσίου διακομιδῇ παρ' ὑμᾶς ἐστάλη, Ad aurum inde huc deportandum s. perferendum. [* Συνδιακομίζω, Plut. Bruto 37. Polyb. 3, 43, 4. * " 'Εγκομίζω, Infero, Schol. Eur. Phœn. 1533." Kall. Mss.]

Εἰσκομίζω, s. 'Εσκομίζω, Importo, Inveho, Introduco, Xen. K. Π. 1, (4, 10.) 'Ο Κῦρος εἰσκομίσας τὰ θηρία, ἐδίδου τῷ πάππῳ. Et Εἰσκομίζομαι, Importor, Invehor, Intro feror s. ducor. Accipitur etiam active pro εἰσκομίζω. Thuc. 1, (117.) Καὶ ἐσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐβούλοντο, Importabant et exportabant: 2, (13.) Παρῄνει δὲ καὶ — παρασκευάζεσθαί τε ἐς τὸν πόλεμον καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι: [6, 22. " Ad Charit. 439. Musgr. Ion. 1562. Herc. F. 241. Wakef. 1426. Act., med., Kuster. V. M. 83. 85." Schæf. Mss. * Εἰσκομιστέον, Gl. Inferendum: * Εἰσκομίσματα· Infertilia.] Εἰσκομιδὴ Importatio, C Invectio, Invectus, Thuc. 7, (24.) p. 240. Καὶ διὰ μάχης ἤδη ἐγίγνοντο αἱ ἐσκομιδαὶ, i. e., αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν ἐπιτηδείων, Invectio rerum necessariarum: Cic. Earum rerum, quibus abundaremus exportatio, et earum, quibus egeremus, invectio. Paulo ante, Οὐ γὰρ ἔτι οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων. [* " Παρεισκομίζω, Infero, Joseph. 789. Euseb. 45." Kall. Mss. * Συνεισκομίζω, Cyrill. c. Jul. 291.]

'Εκκομίζω, Exporto, Eveho, Effero: opp. præcedenti, sicut Lat. Inveho et Eveho, Importo et Exporto, Varro, Quibus evehi atque invehi multa ad prædia scimus. Et in pass. 'Εκκομίζομαι, Exportor, Evehor, Efferor. Plut. Romulo, 'Εκκομίζεται νεκρὸς, Effertur funus, ἐκφέρεται. 'Εκκομίζομαι active quoque accipitur pro ἐκκομίζω, Il. E. 359. Φίλε κασίγνητ', ἐκκόμισαί τέ με, δὸς δέ μοι ἵππους. Sic enim quædam exempl. habent. Eust. tamen et Etym. legunt κασίγνητε κόμισαι, exponuntque ἐπιμελείας με καταξίωσον καὶ περίσωσον, ἐπιμελήθητι: quam exp. margo nostri quoque Hom. vet. ascriptam habet, in quo utraque D scriptura est, sed quæ est vetustior, id, quod ex atramenti diversitate cognoscitur, illa est, quam sequuntur Eust. et Etym. Præterea si ἐκκόμισαι scriberetur, esset ὕστερον πρότερον. Thuc. (2, 78.) Πλαταιῆς δὲ παῖδας μὲν καὶ γυναῖκας καὶ τοὺς πρεσβυτάτους πρότερον ἐκκεκομισμένοι ἦσαν ἐς τὰς 'Αθήνας, Jam ante exportarant. Aliud exemplum habes in Εἰσκομίζομαι præcedente. || Subduco, Subtraho, interdum et Eripio. Herod. (3, 122.) 'Εμὲ ἐκκομίσας αὐτὸν καὶ χρήματα, Me una cum pecuniis inde subducens. [" Herod. 8, 20. Οὔτε τι ἐξεκομίσαντο: et absolute, sc. τὰ ἑαυτῶν, 32." Schw. Mss.] Item, 'Εκκομίσαι τινὰ ἐκ τῶν κινδύνων, Eripere et subtrahere aliquem e periculis impendentibus. Herod. (3, 43.) 'Εκκομίσαι τε ἀδύνατον εἴη ἀνθρώπῳ ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πρήγματος, Impossibile homini hominem impendenti fato eripere. [" Markl. Suppl. 631. Wakef. Alc. 881. ad Diod. S. 1, 513. ad Cornel. Nep. 118. Beck. ad Eurip. 3, 212. 'Εκκεκομισμένος, Kuster. V. M. 56. Act.,

med., 83." Schæf. Mss. Eur. Andr. 1266. Xen. Ἱππ. 4, 2. Il. E. 359.] Ἐκκομιδὴ, Exportatio, Evectio, Elatio, specialiter Funeris elatio, Exequiæ, Greg. Καὶ γίνεται πανήγυρις μετὰ πάθους καὶ ἐκκομιδὴ τοῦ σώματος, Lucill. Epigr. (56.) in quendam admodum exili corpore, Ἐς τὴν ἐκκομιδὴν οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως, Nihil prorsus reliquit, quod efferri posset; nam corpus una cum anima efflavit. [Herod. 8, 44. "Ad Anton. Lib. 265. Verh., ad Charit. 13. 360. Dionys. H. 2, 653." Schæf. Mss.] Ἐκκομισμὸς, Exportatio, Evectio, Strabo, Διπλασιάζεται τὰ εὐτυχήματα ταῦτα τῷ ἐκκομισμῷ, Geminantur hæ commoditates exportatione. [* Δυσεκκόμιστος, Suid. 1, 634. Hes. 275. * Ἀντεκκομίζω, Phav. Lex. 90. "ad Hes. 1, 393, 13." Dahler. Mss.] Προεκκομίζω, Ante exporto, Prius eveho s. effero, Plut. Timol. (37.) Καὶ τῶν μὲν αὐτόθι κακῶν, ἃ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα κατέσχεν, ὑπὸ τῆς τύχης προεκκομισθεὶς ἀναίμακτος καὶ καθαρὸς, Funus ejus incruentum et purum elatum est ante infortunia, quæ vet. Græciam circumstabant. [* Συνεκκομίζω, Eur. El. 73. Or. 683. Hipp. 463. Athen. 606.] Ὑπεκκομίζω, Clam exporto, Clanculum effero. ["Non utique Clam, verum etiam Palam, sed Raptim tamen, Herod. 9, 6. Ὑπεξεκομίσαντο πάντα, Sua omnia exportarunt." Schw. Mss.]

Ἐπικομίζω, Curo, Procuro, Diog. L. e Testamento Aristotelis, Ἐπιμελείσθω δὲ Νικάνωρ καὶ Μύρμηκος τοῦ παιδίου ὅπως ἂν ἀξίως ἡμῶν τοῖς ἰδίοις ἐπικομισθῇ. Bud. || Apporto, Adveho. [Heliod. 2, 69. Dio Cass.]

Κατακομίζω, Deporto, Deveho, Thuc. 6, (88.) p. 226. Καὶ σῖτόν τε κατεκόμιζον τῷ στρατεύματι, de iis, qui in μεσογαίᾳ habitabant. Dem. (379.) Καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν κατακομίζειν ἐψηφίζεσθε, Deportare. Sic Antiphon, Ἐψηφίσατο ὁ δῆμος παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰ τείχη κατακομίζειν. Item Defero, Herodian. 4, (2, 8.) in descriptione ἀποθεώσεως ap. Romanos, Καὶ τῆς συγκλήτου ἐπίλεκτοι νεανίαι κατακομίζουσι διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, Synes. Κατακομίζουσιν ἐπὶ ναῦν τὰ δῶρα. Dicimur etiam κατακομίζειν ναῦν aliquo, cum eo appellimus et pervenimus, i. fere q. κατάγειν. Dem. (1291.) Καὶ τὴν ναῦν ἐκεῖσε οὗτοι κατεκόμισαν, Eo navem appulerunt, Eo navi pervenerunt, κατήγαγον, Idem, Εἰς Ῥόδον καταγαγὼν τὴν ναῦν. Idem, (1289.) Μήτε ναῦν κατακεκόμικεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ubi exponi etiam potest Reduxit: sicut Bud. et in h. l. Æschin. de Male gesta Leg. Συνέβαινε δὲ τὸν στρατηγὸν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα τριήρεις λαβόντα ἐκ τῶν νεωρίων, μὴ κατακεκομικέναι, vertit non solum Deportasse, sed etiam Reportasse. Aliquando exp. etiam Comporto, Conveho: quomodo accipi potest ap. Herodian. 8, (2, 7.) Τά τε ἀπὸ τῆς ἠπείρου διὰ γῆς ἢ ποταμῶν κατακομιζόμενα παρεῖχον ἐμπορεύεσθαι τοῖς πλέουσι, de Aquileja. ["Diod. S. 2, 162. Bast Lettre 183." Schæf. Mss. "Arrian. 61." Wakef. Mss. * Εὐκατακόμιστος, Strabo 12. p. 822. Cyrill. Alex. Homil. 19. p. 256. Διὰ πολλὴν ἄγαν ἀσθένειαν, καὶ τὸ λίαν εὐκ. εἰς τὸ πλημμελὲς, Proclive.] Κατακομιδὴ, Deportatio, Comportatio, Thuc. (1, 120.) Χαλεπωτέραν ἕξουσι τὴν κ. τῶν ὡραίων, Comportationem fructuum, Bud. εἰσκομιδὴν, ut idem Thuc. vocat. [* Συγκατακομίζω, Dionys. H. 1, 411.]

Μετακομίζω, Transveho, Transporto, i. q. διακομίζω supra. Polyb. (3, 42, 8.) Πολλὰς ἥρμοσαν σχεδίας ἀρκούσας τῇ χρείᾳ πρὸς τὸ παρὸν, ἐφ' αἷς διεκομίσθησαν ἀσφαλῶς. Quod ita Liv., Alveos informes raptim faciebant quibus se suaque transveherent. Pro Transporto autem, Transfero, accipitur in Herodiano 1, (14, 8.) Ἁρπάσαι γὰρ τὸ ἄγαλμα αἱ τῆς Ἑστίας ἱέρειαι παρθένοι διὰ μέσης τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ εἰς τὴν τοῦ βασιλέως αὐλὴν μετεκόμισαν, In aulam regiam transtulerunt. "Μετακορμίζω, Trajicio, Transfero, "VV. LL. perperam pro μετακομίζω." ["Ad Charit. 710. * Μετακομιστέος, Porson. Med. p. 25. * Μετακόμισις, ad Diod. S. 1, 130." Schæf. Mss. * Δυσμετακόμιστος, Cyrill. Alex. l. 3. in Exod. p. 339. in Sophon. c. 3. p. 610.] "Εὐμετακόμιστος, Transportatu traductuque facilis. Schol. Thuc. 1, (2.) p. 1. "dicit εὐμετακόμιστοι ὄντες πρὸς τὸ μετανίστασθαι, "pro Expediti ad transmigrandum et transvecti "faciles." [* Μετακομιδὴ, Gl. Evectio, Transvectio. "Planud. in Laud. Diomedis Martyris Ms." Boiss. Mss. Chrys. in Genes. 1. p. 91, 34. Athan. 1, 568. "Toup. Opusc. 1, 42." Schæf. Mss.]

Παρακομίζω, Prætervehо. Et παρακομίζομαι, Prætervehor. Thuc. 6, (44.) p. 212. Καὶ ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν, παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν, Prætervehebantur, παραπλέοντες ἐκομίζοντο, Schol. || Bud. interpr. etiam Transveho, Transporto, ut ea, quæ in triumpho transvehuntur. || Deduco, Comitor, ex Aristot. || Seduco, λεληθότως καὶ ἔξω τῆς προκειμένης ὁδοῦ ἄγω. || Deporto, Importo, Conveho, Xen. Ἑλλ. 5, (4, 57.) Εὐπόρως ἤδη οἱ Θηβαῖοι σῖτον παρεκομίζοντο. Pro Deportare accipi potest in Plut. Λαβὼν ὑποζύγια ψυκτῆρας διαλίθους παρακομίζοντα. || Παρακομίζομαι, Appellor, Applico, παραγίνομαι, Bud. || Παρακομίζω, Affero, Plut. (8, 58.) Τὰ τῶν πολυπραγμόνων ὦτα χρηστὸν οὐδὲν, οὐδ' ἀστεῖον, ἀλλ' οἱ φονικοὶ λόγοι διέρχονται καὶ τρίβουσιν, ἐκθύσιμα καὶ μιαρὰ διηγήματα παρακομίζοντες. || Pro simplici Porto, Fero, Plut. Othone (3.) Τὰ ὅπλα κατὰ Καίσαρος οὐ Καίσαρι παρακομίζεσθαι, Arma contra Cæsarem ferre, non pro Cæsare. ["Cattier. Gazoph. 83. ad Diod. S. 1, 584. Thom. M. 685. Schmied. ad Plut. Alex. 164." Schæf. Mss. * Παρακομιστὴς, Gl. Tractator.] "Δυσ"παρακόμιστος, Qui difficulter vehitur equo vel ge"statorio, h. e. Qui difficulter viam facit. Plut." [Demetrio 19.] "de Antigono, Μεγέθει δὲ καὶ "βαρύτητι σώματος μᾶλλον ἢ διὰ τὸ γῆρας ἐπὶ τὰς "στρατείας γεγονὼς δυσπαρακόμιστος, ἐχρῆτο τῷ παιδί. "Bud. E Polybio autem (3, 61, 2.) affertur πλοῦς "μακρὸς καὶ δυσπαρακόμιστος, pro Navigatio longa "atque difficilis, utpote in qua παρακομίζεσθαι sit "δυσχερές." Εὐπαρακόμιστος, Advectu s. Comportatu facilis. [Aristot. Polit. 7, 5. Plut. 8, 357.] Παρακομιδὴ, Prætervectio, si ita loqui liceret. Item Advectio et Adventus, VV. LL. Et Comportatio, i. q. εἰσκομιδὴ et κατακομιδή. Polyb. Αἱ γὰρ τῶν ἐπιτηδείων π. κωλυθήσονται, Commeatuum comportatio in castra, Bud. Eod. sensu accipit h. v. Schol. Thuc. supra in Κομιδή. ["Thom. M. 685." Schæf. Mss. Polyb. 10, 10, 13. * Συμπαρακομίζω, Thuc. 8, 39. 41. Diod. S. 3. p. 110, 21.]

Περικομίζω, Circumveho. Et περικομίζομαι, Circumvehor; interdum Circumvehor navi, i. e. περιπλέω. Thuc. 3, (81.) p. 109. Καὶ τὰς ναῦς περιπλεῦσαι κελεύσαντες ἃς ἐπλήρωσαν, ἐς τὸν Ὑλλαϊκὸν λιμένας ἐν ὅσῳ περιεκομίζοντο, τῶν ἐχθρῶν εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον. * [Περικομιδὴ, Geopon. 1, 14, 9.]

Προκομίζω, Præfero, i. e. Fero ante; Effero, ut funus. Greg. Προεκομίζετο μὲν ὁ ἅγιος χερσὶν τῶν ὁσίων ὑψούμενος, de Basilii funere, Bud. || Προκομίζω τοὺς λόγους, Exhibeo, ἐκδίδωμι, Bud. e Pand. Idem Bud. προκομίζομαι pro Prætendo affert ex Œcumenio. [Schæf. ad Longum p. 365. 381. 407. "Villois. ap. Eund. 170. 195. 260. 267. Thom. M. 606. Diod. S. 2, 644. ad Xen. Eph. 225. ad Charit. 286. ad Lucian. 1, 376. Toup. Opusc. 1, 279." Schæf. Mss. * "Προκομιστέος, Clem. Alex. 286. Athan. 1, 452." Kall. Mss. * "Προκομιζόντως, * Προκομίδην, Hes. * Προκόμισμα, Etym. M. 363, 28." Wakef. Mss.] Προκομιδὴ, Exhibitio, παράστασις, Pand. teste Bud. [Gl. Prolatio. "Euseb. V. C. 1, 22." Mendham. Mss.]

Προσκομίζω, Apporto, Affero, Herodian. (4, 12, 11.) Προσκομίζουσι πάντα τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν: 8, (7, 4.) Οἱ λευχειμονοῦντες καὶ δαφνηφόροι θεῶν πατρίων ἕκαστοι προσεκόμιζον ἀγάλματα, Afferebant, Comportabant. || Adveho, Adduco, Veho ad Thuc. 4, 115. p. 158. Προσιόντος ἤδη τοῦ στρατεύματος ᾗ ᾤοντο μάλιστα αὐτοὺς προσκομιεῖν τὴν μηχανήν: 1, (50.) Καὶ τῶν πλείστων (νεκρῶν) ἐκράτησαν, ὥστε προσκομίσαι πρὸς τὰ Σύβοτα, Plurimos nacti sunt quos ad Sybota conveherent: (51.) Αἱ εἴκοσι νῆες διὰ τῶν νεκρῶν καὶ ναυαγίων προσκομισθεῖσαι κατέπλεον, Advectæ. Plut. Pericle, Προσκομίζεται φορείῳ πρὸς τὰ ἔργα, Lectica vehitur ad inspicienda opera. Et voce med. signif. act. ap. Thuc. 1. Ὥστε καὶ ναυάγια πλεῖστα καὶ νεκροὺς προσκομίσασθαι, Ita ut multa

navium fragmenta et cadavera recepta advexerint. ["Ad Xen. Eph. 225. ad Charit. 286. Villois. ad Long. 260." Schæf. Mss. * Προσκομιστέον, Suid. 3, 201. Geopon. 16, 4. * Προσκομιστής, Cyrill. c. Jul. 6. p. 205. * Προσκομιστικὸς, Zonaras ap. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 262.] Προσκομιδὴ, Advectio, ἀναφορὰ, Hes. [Gl. Oblatio.]

Συγκομίζω, Comporto, Conveho, Xen. (Ἀπ. 2, 8, 3.) Ἔργων τε ἐπιστατοῦντα, καὶ συγκομίζοντα καρποὺς, Convehentem fruges collectas, Greg. Σπεῖρε μὲν ὅτε καιρὸς, καὶ συγκόμιζε, Philo V. M. 3. Ὃν ἰδὼν Μωϋσῆς, συγκομίζειν κελεύει, Colligi jubet. Et pass. Xen. K. (5, 5.) Ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γήρᾳ διαλέλυται, Comportata et collecta sunt. Συγκομίζομαι active quoque capitur pro Comporto, Conveho, et metaph. a frugum comportatione sumta pro Colligo, Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολιτικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε, Lucian. (1, 49.) Σὺ γὰρ ὀλίγα καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. || Una porto, Simul fero s. duco, Una mecum fero, porto, duco, Xen. K. Π. 4, (3, 4.) Οὐκοῦν πάντα κἀγὼ ταῦτα ἱππεὺς γενόμενος συγκομίζομαι πρὸς ἐμαυτὸν, Hæc omnia mecum ipse porto: 8, (2, 12.) Τούς τε ἰατροὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτὸν, Undique collectos ducebat secum. || Συγκομίζειν νεκρὸν, Componere mortuum ad sepulturam, Soph. Aj. (1047.) Οὗτος, σὲ φωνῶ, τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν Μὴ ξυγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾷν ὅπως ἔχει, Istum mortuum manibus ne componito. Sic vero et Schol. Æsch. S. c. Th. tradit de mortuis dici συγκομίζειν, ἐκκομίζειν, ἀνακομίζειν: eam autem differentiam inter hæc tria constituit, ut συγκομιδὴ sit ἡ πρὸ τοῦ τάφου πᾶσα ἐπιμέλεια, ἐκκομιδὴ autem, ἡ πρὸς τὸν τάφον ἀπαγωγὴ, at ἀνακομιδὴ, ἡ ἐκ τάφου εἰς τάφον μετάθεσις. Soph. Schol. l. c. vult esse metaph. a frugum collectione. ["Brunck. Aristoph. 2, 200. Diod. S. 1, 12. 43. 325. 384. Abresch. Lectt. Aristæn. 71. ad Lucian. 1, 243." Schæf. Mss. * Συγκομιστέος, Hes.] Συγκομιστήρια, τὰ, Festa, quibus in frugum comportatione sacra fiebant, θυσία ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, Hes. At Eust. cum dixisset θαλύσια esse τὰς μετὰ συλλογὴν τῶν καρπῶν διδομένας θεῷ ὑπὲρ τοῦ καὶ εἰσέπειτα θάλλειν τὰς ἀρούρας, ἀπαρχὰς, subjungit, quosdam Rhetorum συγκομιστήρια hæc appellasse. Ibid. dicit ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν τὸ θαλύσια solita fuisse θύεσθαι. ["Thom. M. Add. ad 535. ad Il. I. 530." Schæf. Mss.] Συγκομιστὸς, Comportatus: συγκομιστὰ δεῖπνα, Athen. Cœnæ collatitiæ, δεῖπνα ἐκ συμβολῆς ἐπιτελούμενα, cum unusquisque aliquid in commune confert. Item συγκομιστὴ ῥητίνη, Resina locularis, Palladio, quod in loculis comportaretur non colata et impura, VV. LL. Ῥητίνη ἡ ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ, inquit Gorr., ut vocatur a Gal. Meth. Med. 6. h. e. Laguncularis, s. Liquida e doliis aut amphoris resina, sc. quod e doliis atque amphoris afferretur; vel etiam συγκομιστὴ, quod in alveis et doliis olim comportaretur: quæ cocta in aqua, vel cremata sine aqua in prunis, sicca redditur et friabilis: eaque est quam φρυκτὴν, Frictam s. Tostam, non addito etiam resinæ nomine, vel πεφρυγμένην, Retorridam, vocant. Hæc ille. || Est et συγκόμιστος ἄρτος, Panis, quem alio nomine Gal. αὐτόπυρον appellari scribit, quod ex omnibus farinæ suæ partibus citra ullam detractionem constet, mediumque esse inter furfuraceum et similagineum. Quod si verum est, male illi sentiunt, qui συγκομιστὸν Furfuraceum panem interpr., et alio nomine πιτυρίαν dici volunt. Vocatus est autem συγκομιστὸς quasi Confusaneus, quoniam castratus non sit, sed omnia simul tulerit, furfures, utriculos, et similam. Hæc idem Gorr. Galenus Lex. Hippocr. συγκομιστοὺς ἄρτους exp. τοὺς ῥυπαροὺς, i. e. Panes sordidos, διὰ τὸ πάντα ἅμα τὰ ἄλευρα συγκομίζεσθαι καὶ μὴ διακρίνεσθαι: ad Gl. 2. συγκομιστὸν ἄρτον esse dicit τὸν μέσον τοῦ τε ἀκριβῶς καθαροῦ καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἔνιοι αὐτόπυρον ὀνομάζουσι. Diphilus Siphnius ap. Athen. (115.) Ἄρτοι οἱ ἐκ πυρῶν, κριθίνων εἰσὶ πολυτροφώτεροι καὶ εὐοικονομητότεροι, καὶ τὸ ὅλον κρείττονες· εἶθ' οἱ σεμιδαλῖται, μεθ' οὓς οἱ ἀλευρῖται, εἶθ' οἱ συγκομιστοὶ ἐξ ἀσήστων ἀλεύρων γενόμενοι, E farina non cribrata, quemadmodum Gal. eos confici docet ἐξ ἀλεύρων μὴ διακρινομένων. Ἀσυγκόμιστος, ὁ, ἡ, Qui comportatus s. collectus non est, Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) Ἐφη τὸν καρπὸν ἀσυγκόμιστον. Συγκομιδὴ, Comportatio; plerumque de Frugum comportatione s. collectione et congestione. Thuc. 3, (15.) Οἱ δὲ ἄλλοι ξύμμαχοι βραδέως τε ξυνελέγοντο, καὶ ἐν καρποῦ ξυγκομιδῇ ἦσαν, Occupati in comportandis et colligendis frugibus. Isocr. Areop. (11.) Εὐκαίρως, καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας, καὶ πρὸς τὴν σ. τῶν καρπῶν. Item σ. τῶν καρπῶν ποιεῖσθαι, Can. 12 Conc. Sardic. i. e. Colligere s. Comportare fruges, vel ἐν καρποῦ συγκομιδῇ εἶναι, ut Thuc. loqui dictum est. Solebant etiam fieri sacrificia ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν, ut in Συγκομιστήρια annotavi. Ab hac frugum collectione metaphora sumta dicitur συγκομιδὴ ἱστοριῶν, Rerum gestarum in unum volumen collectio. Herodian. in præfatione, Οἱ πλεῖστοι τῶν περὶ συγκομιδὴν ἱστορίας ἀσχοληθέντων. || Est et in Funere quædam συγκομιδὴ, qua sc. defuncti cadaver ad sepulturam componitur. Vide Συγκομίζω. [Xen. Ἑλλ. 7, 5, 14. "Ad Dionys. H. 2, 736. Wessel. ad Diod. S. 1, 12. 19. 85." Schæf. Mss.]

[* Ὑπερκομίζω, Strabo 2. p. 126.]

ΚΟΜΗ, ἡ, Coma, Comta cæsaries et curiosius culta; at τρίχωμα, Capillitium neglectum, nec ulla cura comtum: a κομέω, ut Artemid. docet, αἱ μεγάλαι καὶ ἀτημέλητοι τρίχες, ὡς μὴ δοκεῖν κόμην εἶναι, ἀλλὰ τρίχωμα· κομεῖν γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι. Eust. vero a κοσμεῖν derivat. Utriusque etymi meminit Etym., afferens et tertium, sc. a κείρω: prius autem sicut facilius est, ita et verisimilius. Quod vero ad derivationem a κοσμέω attinet, cum ea facere videtur, qui ap. Plut. Apophth. dicit, Τοὺς μὲν καλοὺς τὴν κ. εὐπρεπεστέρους ποιεῖν, τοὺς δὲ αἰσχροὺς, φοβερωτέρους. Il. A. (197.) et ap. Lucian. (1, 333.) ξανθὴ κόμη, Il. P. (51.) κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, Πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. Item κόμαι πρόσθετοι, Xen. K. Π. 1, (3, 2.) Comæ apposititiæ. Il. A. (197.) κόμης ἕλε Πηλείωνα, Coma s. Crinibus arripuit. Et ap. Plut. Artax. Τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ δραξάμενος τῆς κόμης αὐτοῦ, καὶ καταγαγών. Virg. Implicare comam manu, Comæ trahuntur per terram. Il. Σ. (27.) χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων, Laniare comam, Lucan.: X. (406.) Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην. Et ap. Athen. 12. Κόμην πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος. Od. Δ. (198.) Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Plut. Ἀπομάξαι δάκρυον, ἀποκεῖραι κόμην, ἀφελέσθαι τὸ ἱμάτιον, Athen. 12. Κόμας ἐκειράμεθα μάρτυρας τρυφῆς. Et κόμην τρέφειν, Nutrire comam, 9. Et 6. Κόμας τε ἔτρεφον καὶ πλοκαμίδας ἔχειν ᾔσκουν, sicut Hom. supra κόμας et πλοχμοὺς conjunxit. Item τὴν κόμην διακρίνειν. Plut. (7, 148.) Διὰ τί τῶν γαμουμένων αἰχμῇ δορατίου τὴν κόμην διακρίνουσι; Paus. Att. Ἀναδούμενος ταινίᾳ τὴν κόμην. Cogere nodo comas, Seneca, Nodare, Claud. Renodare, Horat. Stringere vittis, Virg. Vincire, Horat. Auro ligatas comas substringere, Lucan. Item Herodian. 4, (7, 4.) Κόμας τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθὰς, Flavam capiti cæsariem imponebat, Plut. (9, 88.) Φάρμακον, ᾧ τὴν κόμην αἱ γυναῖκες ἀναλειφόμεναι ποιοῦσι χρυσοειδῆ καὶ πυρράν: (10, 66.) Φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην. Et κομῶν προσθέσεις, Philostr., ut supra κόμαι πρόσθετοι. Item, Ἀνασεσυρμένην ἔχειν τὴν κόμην, Ita longum habere capillum, ut post se aliquis trahere videatur: ἀναφρίττουσαν ὑπὲρ τὸ μέτωπον, Qui supra frontem erigatur s. attollatur: τῷ μεταφρένῳ περιῤῥέουσαν, Circumfluentem scapulis: περικεχυμένην τῷ τένοντι, Diffusum cervice: οὐκ ἐσφηκωμένην, Non collectum: οὐκ ἔνδετον, Non religatum: περισχιζομένην τῷ μετώπῳ ἢ μεταφρένῳ, Divisum fronte aut scapulis: τοῖς ὤμοις προσπαίζουσαν, Qui humeris assultet: ἐξηνεμωμένην κατὰ τῶν νώτων ἢ ἐπὶ τῶν νώτων, Virg. dederatque comam diffundere ventis. Cam. || Tribuitur etiam arboribus, ut Lat. Coma, quo nomine Eust. scribit intelligi τὰ φύλλα καὶ τοὺς λεπτοὺς κλαδίσκους, Frondes, Od. Ψ. (195.) ἐπέκοψα [ἀπεκ.] κόμην τανυφύλλου ἐλαίης, Theophr. C. Pl. 3, (7, 2.) Αἵ τε ῥίζαι προσαύξονται καὶ ἡ κόμη. Idem Theophr. loquens de cupresso, picea et cedro, Ταῦτα γὰρ ἐὰν περιαιρεθῇ

τὴν κόμην, φθείρεται πάντα καὶ οὐ βλαστάνει, καθάπερ οὐδ' ἐπικαυθέντα, Plin. Eæ enim, detracto cacumine aut ignibus adusto, intereunt. Ead. a poëtis dicitur etiam φόβη, Eust. Πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὅλης πεδιάδος. || Itemque et herbis coma tribuitur: ut κόμη τοῦ ἀψινθίου, Absinthii coma, cacumen, caput, Diosc. 4, 165. de tithymallo helioscopio, Συμπεριφέρεται τούτου ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει, Plin. Nomen accipit, quoniam capita cum sole circumagit: paulo ante de tithymallo characia, Ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κόμη σχοινοειδῶν ῥαβδίων: cui Plin. dicit esse in cacuminibus comam junci. Est etiam Herbæ nomen, quæ alio nomine τραγοπώγων appellatur. Theophr. H. Pl. 7, 7, (1.) Plin. 27, 13. ubi Comen nominat, servata v. Gr. [" Thom. M. 528. 541. ad Charit. 689. Wakef. Trach. 567. Jacobs. Anth. 6, 120. 10, 180. Valck. Phœn. p. 84. Bibl. Crit. 1, 4. p. 37. Fischer. ad Anacr. p. 16. Coma, i. e. Frondes arboris, etc., Jacobs. Anth. 6, 106. 120. 9, 375. Longus 58. Vill., Brunck. Anal. 2, 300. Valck. Hipp. p. 185. ad Callim. 1, 195. K. in Dei honorem nutrita, ad Diod. S. 1, 270. Apollini dedicata, Jacobs. Anth. 7, 177. K. Λεσβὶς, Toup. Opusc. 1, 243. K. ἔχειν, Kuster Aristoph. 51. Λύειν τὰς κ., ad Charit. 722." Schæf. Mss.] Κομοτροφέω, Comam nutrio, κόμην τρέφω, ut Athen. loquitur, ap. Strab. de Gallia comata loquentem. [Strabo 4. p. 300. Diod. S. 1, 11.] Κόμαιθος, ὁ, ἡ, Rutilam cæsariem gerens, Cujus coma ignei coloris est; Flavam habens cæsariem ξανθόθριξ, Auricomus, VV. LL. citantia e Lycophr. [924.]

Ἀβροκόμης, Qui molli, delicata s. culta coma est, Bacchi epith. || Nom. satrapæ. [" Jacobs. Anth. 6, 51. 11, 74. Wakef. Ion. 938. ad Xen. Eph. 122. Valck. ad Herod. 243. Ἀβροκόμας, ad Callim. 234. * Ἀβρόκομος, Marianus 2. * Ἀβροκόμη, Ruhnk. Ep. Cr. 280." Schæf. Mss.] Ἀβροκομάω, Molli coma sum, Delicata cæsarie sum: ἀβροκομᾶ, ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων, Hes. forsitan tamen leg. ἀβροκόμας pro ἀβροκομᾶ. [" Jacobs. ad Anth. 1. p. 16. * Ἀρτικόμης, 46. Græf. ad Meleagr. (26.) p. 69." Schæf. Mss. " Wharton. ad Theocr. 2, 81. Klotz. ad Straton. 162." Kall. Mss. Schn. Lex. habet et * Ἀρτίκομος, sed nullo exemplo. * Πλαστοκόμης, Manetho 4, 364.] Πυῤῥοκόμης, Qui rutila s. fulva coma est, πυῤῥόθριξ. [" Schol. Il. B. 642." Wakef. Mss.] Σταβαλοκόμης, Qui crispa coma est: σταβαλοκόμαν enim Hes. exp. οὐλοκόμην. Στραβαλοκομᾷν, " Eid. οὐλοκο- " μᾷν. Στραμβολοκομᾷν, Esse crispis capillis, VV. LL." [* " Φριξοκόμης, ad Lucian. 1, 289. Anyte 3." Schæf. Mss.]

Ἄκομος, ὁ, ἡ, Qui comatus non est, Cui cæsaries nulla est, J. Poll. ἄθριξ, ἀ.: τὴν κεφαλήν. Lucian. 1, 382.] " Ἀκόμης, Hesychio οὐκ * εὐδιάκονος οὐδὲ πα- " νοῦργος. Videndum vero annon significet etiam " Non comatus, Calvus, ut ἄκομος." Ἀκομία, Comæ s. Cæsariei defectus; Calvitium, et ἄκομος, Calvus, VV. LL. Ἀκρόκομος, s. Ἀκροκόμης, Qui copiosiore capillo est, Cam. Il. Δ. (533.) Θρήϊκες ἀκρόκομοι. Eust. ἀκροκόμους exp. ἄκρως κομῶντας s. καρηκομόωντας: addit vero esse qui ἀκροκόμους exp. τοὺς ἐν ἄκρῳ τῆς κεφαλῆς κομῶντας, οὐ μὴν καθειμένας εἰς βάθος τὰς τρίχας ἔχοντας. Idem vero Eust. alibi ἀκρόκομον exp. τὸν μετρίως ἢ λίαν κομῶντα. Exemplum autem τοῦ ἀκροκόμης habes infra in Ὀπισθόκομος. [" Ad Diod. S. 1, 165. Eur. Phœn. 1517. Theocr. 22, 41." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 98. var. lect." Boiss. Mss. * Ἀκροκόμη, J. Poll. 2, 28.] " Ἀμ- " φίκομος, Circumcirca s. Undique comans, Late co- " mans. Il. P. (677.) de lepore, Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ " κατακείμενος. Ubi Eust. exp. πάντοθεν κομῶντι καὶ " δασεῖ, qua signif. et ἀμφιλαφεῖ dici ait: Hes. φυλ- " λώδει." Αὐτόκομος, Ipse per se comatus, Sua sponte comatus, Aristoph. (B. 822.) αὐτοκόμον λοφιᾶς. " Vide Αὐτόκλαδος." [* Βαθύκομος, Aristoph. Hephæstionis, Τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπέσσυτο βροτῶν; * Βαθυκόμης, J. Poll. 2, 24. * Βραχύκομος, unde * Βραχυκομέω, Strabo 11. p. 531. al. * Βραχυκομάω. * " Ἐπίκομος, J. Poll. 4, 137." Kall. Mss.] Εὔκομος, s. Εὐκόμης, Bene s. Pulcre comatus, Qui
A eleganti cæsarie est, i. q. καλλίκομος, καλλίθριξ. Pro quo poëtice DICITUR Ἠΰκομος, Il. A. (36.) τὸν ἠΰκομος τέκε Λητὼ, Pulcricoma Latona. [" Εὔκομος, Jacobs. Anth. 6, 120. 427. Epigr. adesp. 497. De forma ἠΰκ., ad Charit. 261. Ἠΰκομος, Heyn. Hom. 5, 200." Schæf. Mss. Εὐκόμης, J. Poll. 2, 24. 5, 83. * Εὐκομάω, unde εὐκομόωντα κάρηνα, Quint. Sm. 4, 403.] Καλλίκομος, Qui pulcra coma est, Eleganti cæsarie præditus, Pulcre comatus, i. q. præcedens, Od. O. (58.) Item ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 75.) Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι: [Θ. 915. * Καλλικόμης, Eur. Iph. A. 51. πλόκαμος.] Κατάκομος, Qui disjecta coma est, Qui densa coma est. Ab J. Poll. (4, 139.) numeratur inter personas scenicas: Ἡ δὲ κατάκομος, ὠχρὰ, μέλαινα τὴν κόμην, βλέμμα λυπηρόν· τὸ δὲ χρῶμα ἐκ τοῦ ὀνόματος. [" Const. Manass. Chron. p. 109(=86. Meurs.)" Boiss. Mss. Eur. Bacch. 1185. Theophyl. Epist. 62. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 276. " Jacobs. Anth. 10, 408. ad Diod. S. 2, 363. Villois. ad Long. 14. Toup. Emendd. 2, B 359." Schæf. Mss. * " Κρηδεμνόκομος Μνημοσύνη, Auson. Epist. 12, 13." Elberling. Mss.] " Λευκόκο- " μος, Qui candida est coma, Albente præditus co- " ma. Plin. 13, 19. de malis Punicis, Samia et Ægy- " ptia distinguuntur erythrocomis et leucocomis." [* Λυσίκομος, Gl. Passis crinibus, " Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 248." Seager. Mss. Opp. K. 3, 128. var. lect. * Μακρόκομος, unde * Μακροκομέω, Strabo 11. p. 791.] Μελανόκομος, ET Μελανοκόμης, Qui nigra coma est. [J. Poll.] Ξανθόκομος, ET Ξανθοκόμης, Qui flava cæsarie est, i. q. ξανθόθριξ, ξανθοκάρηνος. [" Opp. K. 2, 165." Wakef. Mss. * Ὀξύκομος, Anal. 3, 212. " Opp. K. 2, 194. 599." Kall. Mss.] Ὀπισθόκομος, s. Ὀπισθοκόμης, Qui a tergo comatus est, rasa aut calva fronte est, occipite comato, Comas ad tergum reflexas habens, Herod. Ὡς ὀπισθοκόμαι Εὐβοεῖς καὶ ἀκροκόμαι Θρᾷκες. [" Imo non Herod., sed J. Poll. 2, 23. ait, Καὶ μὴν ὀπισθοκόμαι μὲν Εὐβοεῖς, ἀκροκόμαι δὲ Θρᾷκες λέγονται." Schw. Mss. " Nonn. J. 2, 5. D. 13, 410." Wakef. C Mss. * Οὐλόκομος, Jo. Poll. 2, 23. Inc. Levit. 23, 40. * Οὐλοκόμης, Plut. 5, 538. * Οὐλοκομάω, vide Σταβαλοκόμης.] " Παρακόμους vocabant Comici τοὺς κο- " μῶντας, auctore Polluce, h. e. Comantes, Comatos " s. Comatulos." Περίκομος, Circumcirca s. In orbem comatus, Theophr. H. Pl. 3, (8, 4.) de hemeride, Π. γὰρ ἡ φυτεία καὶ ἐπεστραμμένη καὶ * καλομάσχαλος. Plin. 16, 6. Hemeris vocatur, brevior et in orbem comosa: paulo post, Καὶ γὰρ ἡ φυτεία περίκομος καὶ ταύτῃ, καὶ οὐκ εἰς ὀρθὸν, Coma s. Frondes circumcirca diffundit, non in cacumen. Πολύκομος, Cui multa coma est, spissa est cæsaries, Comosus, Diosc. 4, 165. de tithymallo dendroeide, Ἀμφιλαφὴς ἄνωθεν καὶ π., quem Plin. dicit Comosissimum esse. [* " Σκιαρόκομος, Eur. Bacch. 874. ὕλη." Seager. Mss.] Ὑψίκομος, Alte comatus. Dicitur de arboribus in summitate s. cacumine frondosis, pro In cacumine comosus, Il. Ψ. (118.) δρῦς ὑψικόμους ταναηκέϊ χαλκῷ Τάμνον, Hesiod. Ἔργ. (2, 127.) δρῦς ὑψικόμους, ἐλάτας τε παχείας. Ead. signif. dicitur ὑψιπέτηλος. [* Φιλόκομος, Synes. 64. 66. * Φυλλόκομος, Aristoph. Ὀρν. D 214. 742. In Brunckii Ind. scribitur Φυλλοκόμος, tanquam a Κομέω.]

[* " Κερασκόμη, Pastinaca, Diosc. Notha 454. * Κερασκόμιον, Œnanthe, 459." Boiss. Mss.]

[* " Κόμιον, dimin., Coma, Arrian. Epict. 339, (445.)" Wakef. Mss. " I. q. προκόμιον, Fragm. Pythag. p. 713. Mantile. Wessel. ad Herod. p. 310." Schn. Lex.] " Προκόμιον, Anterior coma, Antiæ s. " Capronæ: αἱ πρῶται τρίχες, Schol. Hom. Item " Coma quæ alterius loco apponitur s. circumponi- " tur: ut J. Poll. 2, (30.) scribit πηνίκην et προκόμιον " προσθετὸν dictum fuisse quiddam quod οἱ ἐνδεῶς " τριχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον ἔπραττον, tam viri " quam feminæ." [Athen. 523. Aristot. H. A. 9, 45. Œc. 2, 14. " Schol. Aristoph. Πλ. 271. Suid. v. Φενάκη." Boiss. Mss. Xen. Ἱππ. 5, 6, 8. * Προκομία, i. q. προκόμιον, Ælian. H. A. 16, 10.] " Προσκόμιον " affertur pro Appositítia coma: pro quo supra " προκ."

- Κομάω, Comatus sum, Comam nutrio, Xen. A. (11, 3.) Ἐφῆκε δὲ καὶ κομᾶν τοῖς ὑπὲρ τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν, Aristot. Rhet. 1. Ἐν Λακεδαίμονι κομᾶν καλὸν, ἐλευθερίας γὰρ σημεῖον, οὐ γάρ ἐστι κομῶντα ῥᾴδιον οὐδὲν ποιεῖν ἔργον θητικόν: [cf. 3, 11.] Plut. (6, 717.) Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος εἴθισε τοὺς πολίτας κομᾶν: (7, 82.) Παρ' Ἕλλησιν, ὅταν δυστυχία τις γίνεται, κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες. Interdum additur accus. ejus rei, quæ comata s. pilis obsita est, Herod. κομῶντες τὰς κεφαλὰς, Capite comoso, Xen. Σ. (4, 28.) Μή ἅπτεσθαί μου, πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Ipsæ etiam τρίχες dicuntur κομᾶν, Opp. K. 3, (27.) ἐκ δ' ἄρα δειρῆς Καὶ γενύων ἑκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἔθειραι, utrimque luxuriant jubæ. Philostr. Ep. 25. Ὡς γὰρ χρυσὸς ἀνάθημα καὶ ἄργυρος, οὕτω καὶ τρίχες κομῶσαι. Eod. modo Silius, Crines comantes, Virg. Setæ hircorum comantes. Transfertur et ad alia, Aristot. de Mundo, Ἡ γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, Stirpibus omnis generis comans: Val. Flacc. Pellem villis comantem, Stat. etiam Comantem humum pro Gramine luxuriantem: B et Sylvas comantes idem Valerius. Chrys. Ἄμπελος τοῖς φύλλοις κομῶσα, Foliis comans, s. Vernans, Luxurians, Frondens, Dionys. P. κομᾶν λιβάνῳ. || Effero me, et quasi Cæsariei nomine glorior et jactito me, σεμνύνομαι, metaph. sumta ἀπὸ τῶν μέγα φρονούντων τῇ κόμῃ, Aristoph. Σφ. (1317.) Ἐπὶ τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ: Quo fretus insolescis et te effers? Sic Lucian. (1, 39.) Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς; Aristoph. Πλ. (170.) Ὁ μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; Opp. K. 3, (192.) Πολλαῖσίν τ' ἀλόχοισιν ἀγαλλόμενοι κομόωσι, Sese venditant, efferunt, Hoc insolescunt, Sibi hoc ipso placent. Antiphanes Epigr. ἐπ' Ἠρίννῃ κομῶντες, Sibi placentes ob Erinnam poëtriam, Plut. Ὑψαυχεῖν καὶ κομᾶν καὶ μεγαληγορεῖν, Cervices tollere et se efferre et magnifice loqui. In h. autem l. Aristoph. Ἱππ. (580.) Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις, Schol. exponit τρυφῶσι, πλουτοῦσι, annotans, κομᾶν accipi etiam ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. [" Thom. M. 528. 541. Jacobs. Anth. 6, 119. 9, C 123. 143. 375. Kuster. Aristoph. 53. 58. Boiss. Philostr. 511. Theocr. 1, 133. Ruhnk. Ep. Cr. 161. Hymn. in Cer. 454. et Mitsch., ad Herod. 41. 656. Wyttenb. Ep. Cr. 33. Ammon. 84. Valck. Anim. 127. Wakef. ad Mosch. 2, 68. ad Meleagr. Id. 4. ad Lucian. 1, 230. De plantis, Valck. Hipp. p. 185. ad Callim. 1, 195. Med., Brunck. Aristoph. 2, 80. K. ποταμῷ, Boiss. Philostr. 566.: ἐπὶ τυραννίδι, (Tyrannidem affecto,) Herod. 407. (5, 71.) vide Larcher. 4, 290.: ὄπιθεν, Heyn. Hom. 4, 314. Boiss. Philostr. 511. Ἐκόμα πολλοῖς ἄνθεσιν ὁ λειμὼν, Achill. Tat. init." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 5, 45. 9, 57. Ἀστέρες κομόωντες, i. q. κομῆται, Arat. D. 359. " Ionice κομέω, Herod. 2, 36. 4, 180." Schw. Mss.] " Κομητὰ Hesychio αὐχμητά." " Ἀνακομῶ, Suidæ τὸ " ἀναφύω: forsan pro Iterum como, s. Repullulo: vel " pro Comas s. Germina emitto." " Ἀποκομάω, " Comis nudo, Tondeo, ut accipitur in Luciano (2, " 329.) Καὶ γὰρ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν οὐ πρὸ πολ- " λοῦ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς." D [* Ἐπικομάω, J. Poll. 4, 136. Ξανθῇ κόμῃ ἐπικομῶν: cf. 2, 25. " Ἐπικομάσας, ad Hes. 1, 1363, 1." Dahler. Mss. * Κατακομάω, Procop. Anecd. c. 7. Τὸν μύστακα κατακομᾶν ἔθελον.]

Κομήτης, ὁ, Comans, Comatus, Crinitus, Phœnix Colophonius ap. Athen. (530.) Μῆδος Εἷς, ἢ Κόραξος, ἢ ἀπὸ τῶν ἄνω λιμνῶν Ἰνδὸς κομήτης, Aristoph. N. (348.) ἣν μὲν ἴδωσι κομήτην Ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου, Prov. ap. Synes. et Suid. Οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται. Hos κομήτας, Comatulos, pro Impudicis ap. vett. habitos fuisse tradit Cam. Item κομήτης λειμὼν, Eur. Hipp. (210.) Pratum comans, h. e. Læto et quasi comante gramine vestitum, Pratum herbidum. Sic Stat. Humus comans, Val. Flacc. Jugum sylvæ comans, Sylva comans. Sunt et ἀστέρες κομῆται, Stellæ comantes, crinitæ, cincinnatæ, ut aliqui malunt. Philostr. Ep. 25. Τιμῶσι δὲ οἱ σοφοὶ καὶ τῶν ἀστέρων τοὺς κομήτας. Sic Ovid. Metam. de Cæsare, Resque domi gestæ A properataque gloria rerum In sidus vertere novum, stellamque comantem. Plerumque vero absolute dicitur κομήτης pro ἀστὴρ κομήτης. Aristot. de Mundo, Ἐν τῇ πυρώδει καὶ ἀτάκτῳ οὐσίᾳ κομῆται λεγόμενοι στηρίζονται, καὶ σβέννυνται πολλάκις. Cic. 1 de N. D. Tum facibus visis cœlestibus, tum stellis iis, quas Græci κομήτας, nostri Crinitas vocant. Plin. 2, 25. κομήτας Græci vocant, nostri Crinitas, horrentes crine sanguineo, et comarum modo in vertice hispidas. Ibid. Cometen dicit, servato vocab. Gr. Plura autem cometarum genera tradit, Pogonias, Acontias, Xiphias, Disceos, Pithites, Ceratias, * Lampadias, Hippeos, item candidos, et hirtos villorum specie: tradit et alia notatu digna. De cometa Il. Δ. (75.) Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν, Λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται. An vero hic sit οὔλιος ἀστὴρ ap. Il. Λ. (62.) necne, ignorare se scribit Cam. At Eust. οὔλιον ἀστέρα esse vult Sidus caniculæ, διὰ τὰ ὀλέθρια καύματα. || Κομήτης, Tithymallus B χαρακίας, Diosc. 4, 165. cujus ἐπ' ἄκρων τῶν καυλῶν scribit nasci κόμην σχοινοειδῶν ῥαβδίων, Plin. In ejus cacuminibus comam junceam nasci tradit. [" Wakef. Trach. 567. Jacobs. Anth. 9, 268. Theætet. 6. et Jacobs. Comans, ad Herod. 446. De prato, Valck. Hipp. p. 185. Cometa, ad Diod. S. 1, 92." Schæf. Mss. Θύρσος κισσῷ κομήτης, Eur. Bacch. 1053. K. τὰ σκέλη, Hirsutis cruribus, Lucian. Bacch. 2. K. ἰὸς, Soph. Trach. 567.]

Κομόω, Comam orno, exorno. UNDE Κομωτὴς, Comæ exornandæ artifex. A quo fem. EST Κομώτρια. J. Poll. Οἱ δὲ περὶ τὴν κόμην χειροτέχναι, κομωταὶ, καὶ κομώτριαι αἱ γυναῖκες: unde apparet eum a κόμη derivare. Sed sæpius invenitur Κομμοῦν et Κομμωτὴς et Κομμώτρια, et si qua hujusmodi sunt, idque in libris manuscriptis: tunc autem derivatur a κομμός.

" ΚΟΜΑΡΟΣ, ἡ, Arbutus: Arbor e genere " τῶν ἀειφύλλων, folia ferens lauri, numerosa, florem " subherbaceum, fructus ut fraga e longis pendu- C " los pediculis, qui μιμαίκυλα dicuntur et κόμαρα. " Auctor Theophr. H. Pl. 1, 15. et 13, 16: Diosc. " 1, 176. ubi pro λεπτόφυλλον reponunt λεπτόφλοιον " e Theophr. H. Pl. 13, 16. Sed notandum, ap. " Theophr. feminino genere poni, ap. alios mascu- " lino. Ita enim ille in loco jam citato, Ἡ κόμαρος " ἡ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον. At Amphis " ap. Athen. (50.) Ὁ συκάμινος συκάμιν', ὁρᾷς, φέρει· " Ὁ πρῖνος, ἀκύλους· ὁ κόμαρος, μιμαίκυλα. Sed cre- " brius feminino usurpari puto, ut et ap. Aristoph. " Ὄρν. (620.) legimus, ἐν ταῖσι κομάροις καὶ τοῖς κοτί- " νοις. Fructum hujus neutro genere Κόμαρον etiam " dici ajunt, non tantum μιμαίκυλον: et hinc esse " COMP. Κομαροφάγος, ap. eund. Aristoph. ibid. " (240.) τά τε κοτινοτράγα, τά τε κομαροφάγα. Ubi " Schol. simpliciter exp. κόμαρον ἐσθίοντα. Virg. " hæc pomula vocat Arbuta, Ovid. Arbuteos fœtus." [" Κόμαρος, Schreber. ad Theocr. p. 104. Act. Traj. 1, 235. Jacobs. Anth. 8, 205. 322." Schæf. Mss.] " Κύμαρος, Hesychio κόμαρος, βόστρυχος: qui βό- D " στρυχος supra etiam κύλλαιος."

ΚΟΜΨΟΣ, (ἡ, ὸν,) Scitus, Elegans, Bellus, Eupolis [Alexis] ap. Athen. (642.) Ὁ πρῶτος εὑρὼν κομψὸς ἦν τραγήματα, Aristoph. Σφ. (1317.) Ἐπὶ τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ; Et fingis te esse elegantem ac venustum? Dionys. Comicus ap. Athen. (381.) Ἄγε δή, Δρόμων, νῦν εἴ τι κομψὸν ἢ σοφὸν Ἢ γλαφυρὸν οἶσθα τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων, Φανερὸν ποίησον τοῦτο τῷ διδασκάλῳ, Scitum et argutum. || Lepidus, Facetus, Urbanus, Festivus, Aristoph. N. (649.) εἶναι κομψὸν ἐν ξυνουσίᾳ, i. e. ἀστεῖον, εὔχαριν, πιθανὸν, Suid. Idem in (B. 967.) Οἱ 'μοὶ δὲ Κλειτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κομψὸς, exp. ἀστεῖος, addens tamen signif. ibi et πανοῦργον καὶ παλίμβολον. Plut. Pericle, Κομψοῦ δὲ φανέντος τοῦ λόγου. Aristot. Pol. 2. Τὸ μὲν οὖν περιττὸν ἔχουσι πάντες οἱ τοῦ Σωκράτους λόγοι, καὶ τὸ κ., καὶ τὸ καινοτόμον καὶ τὸ ζητητικόν. Eur. ap. Eund. in Pol. 3. Μή μοι τὰ κόμψ', ἀλλ' ὧν τῇ πόλει δεῖ, ubi Lepida, Elegantia videtur signif. || Loqua-

culus, Garrulus. Schol. Soph. κομψοὺς ἔλεγον οὓς νῦν ἡμεῖς περπαίρους καὶ * πολυλάλους φαμέν. || Vafer, Versutus, Eur. (Rhes. 625.) Τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ, In versutiis exercitatus es, Aristoph. Ὄρν. (195.) Μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω, q. in l. Schol. exp. πανοῦργον, ἀπατητικὸν, τεχνικόν: item * περίτρανον, περίλαλον, πιθανόν. Hes. κομψὸς exp. non solum καλὸς, ἔντιμος, σπουδαῖος, sed etiam γελοιαστὴς, τωθαστὴς, σκωπτικὸς, ἐπίχαρις, λάλος, στωμύλος, πανοῦργος. || Item, κόμπου γέμων καὶ μεγαλαυχίας. Sic Greg. utitur, de hæreticis loquens. Bud. Quod vero ad etymon attinet, in quodam nostro Lex. vet. derivatur a κάμπτω, annotaturque, si dicatur ἐπὶ πανούργου, κομψὸν signif. τὸ καμπύλον καὶ διεστραμμένον τῇ διανοίᾳ: quemadmodum Erotian. quoque κομψὸν ap. Eur. pro στρεβλὸν accipi tradit, sin vero ἐπὶ τοῦ ἐπιεικοῦς, dici κομψὸν παρὰ τὸ εὐκαμπῆ εἶναι, veluti εὐπειθῆ καὶ προσηνῆ. [" Markl. Suppl. p. 234. Musgr. Herc. F. 1118. Heindorf. ad Plat. Phædr. 315. ad Theæt. 379. ad Gorg. 134. 157. Buttm. 521. ad Mœr. 76. 206. Toup. Opusc. 2, 233. Timæi Lex. 161. et n. Κομψότερον διακεῖσθαι, 162." Schæf. Mss. Aristot. de Respir. 1, 454. Plut. Cimone 10. Anecd. Bekkeri 102.] " Erot. scribit Euripidem κομψὸν vocare et " τὸ στρεβλόν: indeque Atticos κομψείαν appellare " τὴν πανουργίαν, et κομψεύεσθαι τὸ πανουργεύεσθαι. " Vide et Κομψευριπιδικῶς." [* Κομψολεσχέω, Theod. Prodr. Ep. p. 71. * Κομψολόγος, Æsop. Fab. 192. ἰατρός.] " Κομψευριπιδικῶς, pro κομψῶς et more Eu- " ripidis, Scite et eleganter Euripideo more. Ari- " stoph. Ἱππ. (18.) πῶς ἂν οὖν ποτε Εἴποιμ' ἂν αὐτὸ " δῆτα κομψευριπιδικῶς; ubi Schol. exp. Εὐριπιδικῶς " καὶ δεινῶς, i. e. πανούργως: quoniam antiquis κομ- " ψοὶ dicebantur οἱ πανοῦργοι: s. * περιεσταλμένως καὶ " μὴ φανερῶς, λεληθότως, Tecte." [Brunck. edidit κομψευριπικῶς.]

Ἄκομψος, ὁ, ἡ, Inelegans, Illepidus, Non festivus, Eur. ap. Plut. (6, 18.) Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον, Εἰς ἥλικας δὲ κὠλίγους σοφώτερος, Scite et festive ap. populum verba facere nequeo, Ineptus sum ad. Sic vero Dionys. paulo ante copulat κομψὸν et σοφόν. || Vilis, εὐτελής. Apud Suid. Ἄνδρα τὸν τῶν τοῦ πραίτωρος ἐπιβάντα βημάτων· ἀρχὴ δὲ αὕτη παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις οὐκ ἄ. || Item ἀπάνουργος, ἁπλοῦς, quomodo ἄκομψον ab Archilocho accipi annotat Hes: exponens etiam οὐκ εὖ διακείμενον. [Plut. Cimone 4. " Wakef. Ion. 852. Ægrotans, ad Timæi Lex. 163." Schæf. Mss.] Ἀκόμψως, Ineleganter, Illepide, Plut. (6, 14.) Ἧι καὶ Ἀρίστιππος οὐκ ἀ., ἀλλὰ καὶ πάνυ ἀστείως ἐπέσκωψε τῷ λόγῳ πατέρα νοῦ καὶ φρενῶν κενόν. [* Μικρόκομψος, Dionys. H. de Comp. VV. 59.] Περίκομψος, Perelegans, Perbellus, Admodum scitus, festivus. [Aristoph. Εἰρ. 993. * Πολύκομψος, Schol. ibid. Θ. 468. Suid. 3, 379. * " Ὑπόκομψος, Polemon Phys. 292." Wakef. Mss.] Ὑποκομψίας, Elegans, Facetus, VV. LL. τὸ κομπὸν ὑποφαίνων, Hes.

Κομψῶς, Scite, Eleganter, Lepide, Festive, Aristot. Polit. 4. Ἐν τῇ πολιτείᾳ κ. τοῦτο, οὐχ ἱκανῶς δὲ εἴρηται. Citatur et e Xen. [K. Π. 1, 3, 7. Plato Soph. 240.]

Κομψότης, Elegantia, Lepor, Festivitas; VV. LL. exp. etiam Argutia, Subtilitas, e Plat. Ep. 10. Τὰς δὲ ἄλλας τε καὶ εἰς ἄλλα τεινούσας σοφίας τε καὶ δεινότητας, κομψότητας οἶμαι προσαγορεύων, ὀρθῶς ὀνομάζειν. [Plut. Artax. 22.]

[* " Κομψώδης, Kuster. Aristoph. 71." Schæf. Mss.]

Κομψεύω, s. potius Κομψεύομαι, Scite s. Festive aliquid dico, facio. Pro Scite et urbane cavillor, citatur a Bud. e Plat. de Rep. 4. (p. 361.) Καὶ εἴ τι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος, ὡς οἵ γε στρόβιλοι ἑστᾶσί τε ἅμα καὶ κινοῦνται. Synes. Τοιγαροῦν ὡς οὐδὲν δεινὸν ἦν ἡμῖν, ἐκομψεύοντο, καὶ ἐκάλουν ἀλλήλους οὐκ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλὸς, ὁ κηλήτης, Cavillabantur, Jocabantur, Bud. Item Scitus et facetus esse volo. Plato, Ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο, Qui in hoc facetus esse voluit, mentitus est, Bud. In h. autem Themistii l., Οἱ πλάσται δὲ ἔτι μᾶλλον κομψεύονται ἐν τῷ ἔργῳ, idem Bud. interpr., Elegantius affingunt et

A solertius. Item Scite confingo, Magnifice et ostentabunde fingo, Gal. Τὴν γὰρ μικρολογίαν τῶν ὀνομάτων, ἣν ἐκομψεύσαντό τινες, παραιτοῦμαι λέγειν. Idem, Κομψευσάμενοί τι βωμολοχικόν. Κομψεύομαι, pass. pro Scite et eleganter fio, componor, Lepide componor, Dionys. H. de Panegyrico Isocratis, Ὀλίγου γὰρ ἅπας ὁ λόγος ὑπὸ τῶν τοιούτων αὐτῷ κεκόμψευται σχημάτων, sc. ἀντιθέτων καὶ παρίσων, Bud. Item Lepide dicor, Scite dicor, Plato Phædro, Ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται, Scite dictum est. Sic Basil. Ep. ad Diod. Λέξει πολυτελεστέρᾳ καὶ σχήμασι ποικίλοις καὶ διαλογικαῖς χάρισι κεκομψευμένον ἐστί. || Κομψεύεται, σεμνύνεται, * πιθανοποιεῖ, κολακεύει. Hes.: Erotian. ap. Hippocr., κομψευόμενος accipi annotat pro πανουργευόμενος, quoniam Attici κομψείαν appellant πανουργίαν, et κομψὸν τὸ στρεβλόν. [" Ad Mœr. 75. 77. 237. ad Timæi Lex. 154. 162. Markl. Iph. p. 46. Κομψεύω, Soph. Antig. 324." Schæf. Mss.] Κομψεία, Elegantia, Festivitas, Lepor, ἀστειότης, ἐλαφρία, πιθανολογία, ἀλαζονεία, Schol.

B Aristoph.: Hesychio ποικίλη λαλιὰ καὶ πανουργία: item οἱ σκόλυμοι, vel, ut alios exponere scribit, τὰ τῶν κοσσύφων κρέα: vel γένος λαχάνων, quod nonnulli ἱπποσέλινον et * σμύρνιον appellant. [Lucian. 1, 191. " Lobeck. Aj. p. 289. ad Timæi Lex. 162. Mœr. 237. et n." Schæf. Mss. * Κομψία, Phrynichus Bekkeri p. 6.] Κόμψευμα, Scitamentum, Speciosus sermo, Bud. e Luciano. Item e Greg., Καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κ. [" Valck. Hipp. p. 182." Schæf. Mss. * " Κομψευτὸς, Ornatus, Philo J. 1, 448." Wakef. Mss. * Ἀκόμψευτος, Dionys. H. de C. VV. 300. 336. Schæf. * Ἐκκομψεύω, Eur. Iph. A. 333. * Ἐπικομψεύω, Joseph. A. J. 20, 11, 2.] " Κατακομψεύεσθαι, Scite et eleganter dicere, Basil." [" Ad Lucian. 1, 714." Schæf. Mss.]

" Κομψέω, Venuste dico, Jocor, περιλαλῶ, si VV. " LL. credimus."

" ΚΟΝΑΒΕΩ, ET Κοναβίζω, Resono, Sonitum " reddo. Il. B. (334.) ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονά-
C " βησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. Hesiod. Θ. (839.) " ἀμφὶ δὲ γαῖα Σμερδαλέον κονάβησε. Rursum Il. B. " (466.) αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν " αὐτῶν τε καὶ ἵππων. Et Od. K. (398.) ἀμφὶ δὲ δῶμα " Σμερδαλέον κονάβιζε. Itidemque Il. N. (498.) Uti- " tur Idem et NOMINE Κόναβος, significante Soni- " tus, Strepitus. Od. K. (122.) ἄφαρ δὲ κακὸς κόνα- " βος κατὰ νῆας ὀρώρει Ἀνδρῶν ὀλλυμένων νηῶν θ' " ἅμα ἀγνυμενάων." [Hesiod. Θ. 709. Buttm. Lexil. 289.] " At ADV. Κοναβηδὸν in Epigr. reperitur pro " Cum sonitu: de Lacæna quadam, Ἀφριόεν κονα- " βηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον:" [Anal. 2, 115.] "Κον- " νάβησαν Hes. affert pro ἤχησαν: et Κονναβίζει " pro ἦχον ἐπιτελεῖ, necnon δεσμεύει."

ΚΟΝΔΥΛΟΣ, ὁ, Digiti articulus et junctura, s. Nodus et Curvatura, qua digitus flectitur, Tuber in digitorum juncturis, τὸ προὖχον κατὰ τὰς συμβολὰς τοῦ δακτύλου, J. Poll.: Aristot. H. A. 1. κόνδυλον vocari scribit τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικόν: at φάλαγγα,
D τὸ ἄκαμπτον. Rufus (p. 30.) autem κονδύλους appellari dicit Medios digitorum articulos, a quibus προκόνδυλοι nominentur qui ante eos sunt, proximi sc. ungui: qui autem post eos habentur, μετακόνδυλοι, Postremi. Sunt digitorum, inquit Cam., singulorum ossa tria, excepto maximo, qui duo tantum habet. Horum nodi ἄρθρα dicuntur, Articuli: et quæ horum partes eminent, κόνδυλοι. Diosc. Ῥίζαι μέλαιναι ὥσπερ γογγύλη, ἐξοχὰς ἔχουσαι καθάπερ κονδύλους τινὰς, Quasi articulorum nodos. Idem alibi, Ῥίζα στρογγύλη, μεγάλη, ἔχουσα κόνδυλον. || Κόνδυλος frequenter accipitur pro Digitis in condylos contractis, Pugno, s. potius Ictu quo petimus aliquem digitis ita compressis: cui itidem Lat. eand. illam Pugni appellationem tribuunt. Dem. (537.) Ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης, Cum pugnis et in malam cædit, Plut. Alcib. (8.) Ἐνέτριψε κόνδυλον: (7.) Κονδύλῳ καθικόμενος αὐτοῦ. Idem (7, 728.) Παιδὸς ὀψοφαγοῦντος, ὁ Διογένης τῷ παιδαγωγῷ κόνδυλον [δάκτυλον] ἔδωκεν. Sic Aristoph. ἦν ὁ παῖς οἶνον αἰτῇ, κόν-

δυλον αὐτῷ δίδου, Si vinum petat, pugnos ei ingere. Sic etiam in quodam Prov. ap. Eust. δὸς ἄρτον τυχὸν καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ: quo monemur, ut pueris quod satis est, demetiamur; sin non contenti in pluribus petendis molesti sint, pugnos loco ὄψου ἐπιβάλωμεν. Athen. 10. Παῖδες τυπτόμενοι κονδύλοις, Lucian. (1, 175.) Φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. Lat. Cædere, Conscindere, Contundere pugnis, Impingere pugnos, Incursare pugnis, Ingerere pugnos in ventrem alicujus, Obtundere, Onerare pugnis, Guttur pugno rumpere alicui. Aristoph. Σφ. (254.) Εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς, Si pugnis nos commonefacietis: (1503.) Ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου, Enecabo eum rhythmo pugni, i. e., ictibus pugno veluti ad numerum et rhythmum ingestis. Plut. (7, 886.) Ὁ Πολυδεύκης τὸν * καταψιθυρίζοντα τοῦ ἀδελφοῦ, πρὸς αὐτὸν, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν. Apud Athen. 9. (fin.) Τὸν δὲ τῷ χερνίβῳ ῥάναντα παῖδα, διδόντα κατὰ χειρὸς Ἡρακλεῖ ὕδωρ, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἡρακλῆς κονδύλῳ: pro quo ap. Suid. est κονδυλίσας ἀπέκτεινεν, ut infra videbis. Pugnis occidere Lat. quoque dicunt. Terentius Adelphis, Ctesipho me pugnis miserum et istam psaltriam Usque occidit. Item κονδύλους λαβεῖν ap. Dem., Accipere s. Pati pugnos. Cic. Pugiles inexercitati etiamsi pugnos et plagas Olympiorum ferre possint. Plut. Catone (Min. 1.) de pædagogo ipsius Catonis, Ἦν χαρίεις, καὶ λόγον ἔχων τοῦ κονδύλου προχειρότερον, Verbis quam pugno promtior. Item κονδύλων ἴχνη ap. Æschin. infra in Κατακονδυλίζω. Utuntur quidam etiam Latinorum: Martian. 1. Caput illi virga comminuens, eisd., quibus fuerat eblandita, ictibus crebris, complicatisque in condylos digitis vulnerabat. Hunc autem κόνδυλον vocari etiam γρόνθον, docet Eust., τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους εἰς γρόνθον συστρέφοντες, ὅπερ κόνδυλόν φασιν οἱ σοφοί. || Junctura in brachio et humero, Tuber et nodus in eorum juncturis extans, J. Poll. 2. Ἔνιοι δὲ καὶ τὸ πρὸς τῇ ἀκρωμίᾳ ἄρθρον, καὶ τὸ πρὸς τῷ ἀγκῶνι, κορύνας καλοῦσιν· οἱ δὲ ἁρμοὺς ἢ κονδύλους. Gal. quoque Comm. 1. in l. Hipp. π. Ἀγμῶν, a quibusdam κόνδυλον vocari scribit τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος. Hunc autem κόνδυλον vocari etiam γόμφον docet Apsyrtus in Hippiatria, de equi scapulis loquens. Cam. ex J. Poll., Quidam tam summi humeri quam cubiti articulum vocant κορύνας, Clavas; quidam ἁρμοὺς, Compages; quidam κονδύλους, Tubercula. Idem, Brachium qua parte vergit ad cubitum, dilatatur; nam κονδύλοις τρισὶν, Processibus tribus s. Tuberculis, inseritur in cubiti σιγματοειδῆ ἀναγλυφὴν, Sedem similem literæ σ. Idem, ὤμου κεφαλὴ, Os s. Caput humeri; Id, quod extans, κόνδυλος est. [Hippocr. 1131. " Phryn. Ecl. 73. Thom. M. 545. Kuster. Aristoph. 238. Lobeck. Aj. p. 357. Lucian. 1, 126. 193. 442. 491. T. H. ad Dial. p. 116. ad Herod. 644. K. ἐντρίβειν τινὶ, Ælian. V. H. 3, 38." Schæf. Mss.] " Ἀκόνδυλον, Non habens nodos digitorum. " Ἀκόνδυλον adverbialiter etiam interpr. Sine cola" phis et pugnis, Impune." [Lucian. 1, 491.] Δικόνδυλος, Duos nodos s. Duo tubera habens: de digito, in cujus duabus juncturis et articulis duo tubera extant. Aristot. H. A. 1, 15. Δάκτυλος δ' ὁ μὲν μέγας, μονοκόνδυλος, οἱ δ' ἄλλοι, δ. Μονοκόνδυλος, Unum nodum s. tuber habens. Dicitur de pollice, in quo cum una junctura et curvatura sit, unum itidem tuber in ea junctura et curvatura extat, Aristot. l. c. [* Περικονδυλοπωροφίλης, Callum articulis inducere amans, Lucian. 3, 656.] Προκόνδυλοι ET Μετακόνδυλοι. Προκόνδυλοι dicuntur Nodi et tubera in ea digiti curvatura et junctura, quæ ungui vicina est: at μετακόνδυλοι in ea, quæ metacarpio. Ruf. Ephes. Τὰ δὲ ὀστᾶ τῶν δακτύλων, σκυταλίδες καὶ φάλαγγες· τὰ δὲ πρῶτα ἄρθρα, προκόνδυλοι· τὰ δὲ ἐφεξῆς, κόνδυλοι· τὰ δὲ τελευταῖα, μετακόνδυλοι. J. Poll. (2, 145.) Τὰ δὲ ἐπὶ τῷ μετακαρπίῳ πρὸ τῶν κονδύλων, μ., ὧν τὰ μὲν κάτω, ἄρθρα· τὰ δ' ὑπὸ ταῖς φάλαγξι, ῥιζόνυχες. Τρικόνδυλος, Ternas in digitis juncturas curvaturasque habens, ac ternos in eis nodos s. tubera extantia. Sunt enim qui tres κονδύλους digitis ceteris tribuant,

A pollici autem duos: contra tamen Aristot. pollici unum, binos ceteris: ut in Δικόνδυλος videre est.

Κονδυλώδης, Nodos et tubera in digitorum juncturis et curvaturis extantia repræsentans: ut κονδυλώδεις ἀποφύσεις in vertebris cervicis, Gal. de Ossibus. Ibid. dicit decimam vertebram non tantum sursum, sed etiam deorsum spectantes ἀποφύσεις habere, desinentes in extremitates κονδυλώδεις, Tuberosas, ut nonnulli interpr. Diosc. 1. de galla, Ἡ μέν τις, ὀμφακῖτις καλεῖται, μικρὰ καὶ κ., στιβαρὰ, ἀτρύπητος, Tuberosus. [Hippocr. 505, 31. 506, 6. 520, 36.]

Κονδυλίζω, Digitis in condylos contractis verbero, Pugnum impingo, Pugno cædo: cujus generis loquendi formulas posui in Κόνδυλος. J. Poll. Πὺξ ἐπάταξεν. Ὑπερίδης δὲ καὶ κονδυλίζειν ἔφη· καὶ τὸ παθεῖν, κονδυλίζεσθαι. Apud Suid. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς παῖδα νίπτρα προσφέροντα οὐ καταθύμια, κονδυλίσας ἀπέκτεινε: pro quo ex Athen. paulo ante, κονδύλῳ ἀπέκτεινεν. Diog. L. p. 72. in Socrate, ex B Aristoxeno, Πολλάκις δὲ βιαιότερον ἐν ταῖς ζητήσεσι διαλεγόμενον, κονδυλίζεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι, τὸ πλέον τε γελᾶσθαι καταφρονούμενον, καὶ πάντα ταῦτα φέρειν ἀνεξικάκως, Pugnis cædi et vellicari. [" Bibl. Crit. 1, 3. p. 51.: D. R. ad Longin. 265. Jacobs. Exerc. 2, 186. ad Lucian. 1, 193. 414. 491. Phryn. Ecl. 73. Thom. M. 545." Schæf. Mss. Ἑαυτὴν εἰς ἀνάμνησιν κονδυλίζει, Liban. 4, 240.] Κονδυλισμὸς, Plaga pugno incussa, Ictus pugno factus. [Artemid. 2, 15. " Phryn. Ecl. 73. Thom. M. 545." Schæf. Mss. * " Ἐπικονδυλίζω, unde * Ἐπικονδύλιστος, Hes." Wakef. Mss.] Κατακονδυλίζω, i. q. κονδυλίζω, Pugnos ingero, Pugnis cædo, Æschin. (84.) Καὶ κατακεκονδύλισται, ὥστε αὐτὸν οἶμαι τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τῶν Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. [" Ruhnk. Longin. 265." Wakef. Mss.]

Κονδυλόομαι, οῦμαι, Intumesco, Extubero instar nodorum et tuberum in juncturis digitorum: unde κονδυλούμεναι ap. Hes. ἀνοιδοῦσαι, καθάπερ ἐπὶ τῶν βρασσομένων ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὑδάτων. Κονδύλωμα, C Tuber, quale est nodorum in juncturis digitorum; Gorræo Carnis excrescentia callosa in digitis manuum ac pedum, in sede item ac uteri ore coalescens, ita dictum quod prominet in modum articuli, quem κόνδυλον appellant. Sed hic affectus in sede præcipue oritur, ruga aliqua corporum in ano reduplicatorum insurgente, ac præter naturam intumescente. Cum enim sinuosus sit anus, rugas coagmentatas habet; ubi vero amplius intumuerit, tunc fit Condyloma. Et aliquando quidem citra inflammationem fit, et molle est: quandoque vero cum inflammatione, tumque durum est et dolorificum. Hæc ille. Celsus 6, 18. Κονδύλωμα est Tuberculum, quod e quadam inflammatione nasci solet. Loquitur autem ibi de ani condylomate. Marc. Empir. c. 34. Condylomatis articulorum et nervorum sertula campana e passo et cretico decocta medetur. Plin. passim utitur. Hierocles Hippiatr. Συμβαίνει ἐν τοῖς ποσὶ μάλιστα τοῖς ἐμπροσθίοις κατὰ τὴν ἔκφυσιν τῆς ὁπλῆς, ἣν καλοῦσι στεφάνην, μάρμαρα οἴδησιν ἔχοντα καὶ κ. D σκληρὰ καὶ πωρούμενα. [Hippocr. 520, 40. 42. 44. 521, 5. * Κονδύλωσις, 520, 37. 46. 47. 49. 521, 4. * " Κατακονδυλόω, Hes. v. Κρομβύρατον." Wakef. Mss.]

Κονδύλη, Tuber, Vibex, τῆς πληγῆς οἴδημα, i. q. Homero σμῶδιξ et μώλωψ, VV. LL. ex Aristoph. Schol. [" Valck. ad Ammon. 125. ad Lucian. 1, 442. * Κονθύλη, ibid." Schæf. Mss.] " Κονθηλαὶ " Hesychio αἱ ἀνοιδήσεις, Tumores, Inflationes: quæ " et κονδύλαι." [* Κανθύλαι, Eid. αἱ ἀνοιδήσεις, ex Æschylo. * Κονδύλιον, Pugnus, Axionicus Athenæi 239. Πληγὰς ὑπέμενον κονδυλίων καὶ τρυβλίων.] At PRO Κονδύλιον, quod ap. Paul. Æg. scriptum reperitur, reponendum Κογχύλιον, Operculum s. Testa conchylii, quod et ὄνυξ appellatur, VV. LL. [" Κονδίλιον, leg. Κονδύλιον, Calamus et Penicillus pictorius, Montf. Palæogr. 6. 23. 349." Kall. Mss.]

[* " Κονδυλίτης Ἄρτεμις, Clem. Alex. 24." Kall. Mss.]

ΚΟΝΙΣ, εως, ἡ, Pulvis, Il. I. (385.) Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίεν [δοίη] ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε: N. (392.) πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς, Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης. Hesiod. 'Α. (62.) κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων. Xen. 'Ιππ. (5, 5.) Πᾶσι τοῖς τῆς καθάρσεως ὀργάνοις ἀνιστάντα δεῖ τὴν τρίχα σοβεῖν τὴν κόνιν κατὰ φύσιν τῆς τριχὸς, Cunctis iis, quæ ad repurgandos equos comparata sunt, utemur ad pilos erigendos et expellendum pulverem secundum pilorum ritum. Herodian. 6, (9, 4.) K. τε πόῤῥωθεν ἐγειρομένη φαίνεται, Pulvis e longinquo excitatus videtur, Gal. Εἴρξαμεν δὲ τὸν εἰληθεροῦντα καθ' ἑκάστην καὶ τῇ κ. χρώμενον, Eum, qui quotidie apricari constituerat et athletico more pulvere aspergi, Athen. 12. 'Υποζύγια πολλὰ τὰ τὴν κ. κομίζοντα πρὸς τὴν ἐν τῇ παλαίστρᾳ χρείαν, Eust. ex Eod. Σκάπτοντί τινι τὴν τῶν ἀθλητῶν κ., Lucian. (1, 334.) 'Αλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Uno pulvere omnia conficimus, Theophyl. Ep. ult. Περαιτέρω κόνεως κεκτημένους τὸ φύσημα. Et in alio Prov. Τὴν κ. ἀποψησάμενος ἠγωνίζετο, de eo, qui ἀναπαλαίει ἐφ' οἷς ἔπταισεν, Eust. in (Il. Ψ. 739.) Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας. Quod vero ad etymon attinet, in quodam nostro vet. Lex. derivatur a καίνω, τὸ κόπτω, ut κόνις sit ἡ εἰς σμικρὰ κεκομμένη γῆ, s. ἡ εἰς λεπτομερῆ οὐσίαν χωρήσασα γῆ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξυσμάτων. Idem etymon ab Eust. affertur ex Herodiano. Quomodo autem a κονιορτὸς differat, videbis infra. || Cinis, Od. Λ. (189.) 'Αλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὕδει, ὅθι δμῶες, ἐνὶ οἴκῳ, 'Εν κόνι, ἄγχι πυρὸς, Il. Σ. (23.) 'Αμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεύατο κακκεφαλῆς, χάριεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον, i. e. τέφραν, σποδὸν, Hes. Item in VV. LL. e Luciano (2, 931.) Τὸ δὲ καταλειπόμενον ἡ κόνις, Quod remanet, cinis est, σποδός. [Theocr. 24, 91.] || Lixivium, κονία, Plut. (8, 783.) loquens de ligno ficulno, Διὸ καιόμενόν τε τῷ καπνῷ δάκνει μάλιστα, καὶ κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν, pro quo (8, 725.) Ὥστε καιόμενον μὲν ἐκδιδόναι δριμύτατον καπνὸν, κατακαυθεῖσαν δὲ, τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος. [" Jacobs. Anth. 6, 398. 9, 309. 11, 86. Exerc. 1, 185. Heyn. Hom. 5, 612. Reiz. de Acc. 113. Ammon. 84. Lennep. ad Phal. 112. Fischer. Anacr. 21. ad Charit. 367. De dat., Heyn. Hom. 7, 430. 8, 588. Κόνει, ad Mœr. 52. K. κατέχει, Jacobs. Anth. 6, 371. 409. Χυτὰ κ., ad Charit 327. Καταχαράσσειν τὴν κ., γράφειν εἰς κ., Luzac. Præf. ad Valck. Callim. p. 10. Κόνις, Κονία, Κονιορτὸς, Toup. Epist. de Syrac. 338." Schæf. Mss.] AT Κόνις, ιδος, Lens, h. e. Pediculorum veluti ovum, pilis adhærens: Eustathio vero κόνις est ζωΰφιόν τι μικροφυὲς κατὰ ἄτιμον κόνιν, ἀφ' ἧς οἱ φθεῖρες γεννῶνται. Aristot. H. A. 5, 31. Οἵ τε φθεῖρες καὶ ψύλλαι καὶ κόρεις ἐκ μὲν τῆς ὀχείας πάντα γεννᾷ τὰς καλουμένας κόνιδας: cujus l. Eust. quoque meminit, et Athen. 8. 'Ιστορεῖ δὲ ὅτι καὶ ἐκ τῆς τῶν φθειρῶν ὀχείας αἱ κ. γεννῶνται. Diosc. 2, 101. de melle, Φθεῖρας καὶ κόνιδας φθείρει καταχριόμενον, Plin. 22, 25. Lendes et fœda capitis animalia necat: l. de cedro, Φθεῖράς τε καὶ κόνιδας φθείρει περιχρισθεῖσα: quo Plin. scribit phthiriases perungi, itemque porrigines. Ammonius vero in hac signif. scribit κονὶς, ίδος, accentu in posteriore: cujus scripturæ Eust. non meminit, nec eam impressi libri sequuntur. [" Reiz. de Acc. 131. Ammon. 84. Schneid. ad Aristot. H. A. 263." Schæf. Mss. * " Κονίδιον, Lens, Priscian. de 12 Vers. Æn. 4, 82. 10, 182." Elb. Mss. * Κονιδὶς, ἡ, i. q. ψύλλιον, Diosc. 4, 70. Append.]

Κονιορτὸς, ὁ, Pulvis, qui excitatus est, et in aërem quasi elevatus, κονίη ἀειρομένη, Hom. ab ὄρω, i. e. διεγείρω, ut in nostro vet. Lex. traditur: unde differt a κόνις significante κονίαν κειμένην, quamvis ea differentia non semper observata reperiatur. Plut. Fabio (16.) p. 58. Καὶ τραχὺν ἐκ πεδίων ὑφάμμων καὶ ἀναπεπταμένων αἴρων κονιορτὸν, Theophr. C. Pl. 4, (16, 1.) Ὁ δὲ κονιορτώδης σῖτος θᾶττον σήπεται, καὶ ὁ ἐν τοῖς κονιατοῖς ἢ ἀκονιάτοις οἰκήμασι, διὰ τὸ πλείω θερμότητα ἔχειν· καὶ γὰρ ὁ κ. θερμὸν, ἅτε ξηρὸς ὤν: sic enim emendatur ille l., reponendo ἀκονιάτοις pro κονιάτοις, et κονιορτὸς pro κονιοτερός: cujus emendationis ratio peti potest ex H. Pl. 8, (11, 1.) Plut. (8, 621.) Αἱ μὲν γὰρ παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις κονιορτοῦ δέονται. || Κονιορτὸς, scommate quodam dicebatur etiam ὁ ῥυπῶν καὶ αὐχμῶν, Sordidus et squalidus, Anaxandrides ap. Athen. 6. ponens quædam ἐπίθετα, quæ Athenienses ἐπὶ χλεύῃ παίζοντες alicui tribuebant, χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; Κονιορτὸς ἀναπέφηνεν. [Demosth. 547. " Heindorf. ad Plat. Theæt. 315." Schæf. Mss. K. ὕλης κεκαυμένης, Thuc. 4, 34.] Κονιορτόπους, ὁ, ἡ, Cujus pedes in pulvere versantur: κονιορτόποδες ap. Hes., ἀγροῖκοι, ἐργάται. [" Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 17. Brunck. ad Aristoph. Λ. 982." Schæf. Mss.] Κονιορτώδης, Pulverulentus, vide Κονιορτός. Κονιορτόω, Pulvero, Pulvere excitato obduco, obsero, Theophr. H. Pl. 2, (7, 5.) Μεγαροῖ δὲ τὰς κολοκύντας, ὅταν οἱ ἐτησίαι πνεύσωσι, σκάλλοντες κονιορτοῦσι. Ibid. ὑποκονίειν vocat Greg. Μὴ θηλυνώμεθα, μηδὲ ἀντὶ τιμῆς ἡδείας κονιορτώμεθα. Suid. κονιορτωσάμενον exp. κόνιν ἐπιβαλόμενον in quodam l., quem citat. [" Ad Lucian. 1, 416." Schæf. Mss. " Etym. M. 50, 46." Wakef. Mss. Κονιορτοῦμαι, Gl. Pulveresco.]

[* Κονιβατία, ἡ, Hippocr. Vict. Sanor. 4, 2. al. * Κονιοβατία: Lobeck. Phryn. 521.] Κονίπους, ET Κονιόπους, ap. Etym. ac Suid., Pedibus in pulvere versans; vel Cujus pedes pulvere respersi sunt. Plut. Probl. Gr. init. κονίποδας et ἀρτύνους in Epidaurica rep. tradit fuisse vocatos quosdam senatores: nominatos autem κονίποδας conjectatur ἀπὸ τῶν ποδῶν κεκονιμένων ὁπότε κατέλθοιεν εἰς τὴν πόλιν: nam in agris utplurimum degebant. || Κονίποδες dicebantur etiam Calceamenta quædam soleæ exilioris, J. Poll. Οἱ δὲ κονίποδες, λεπτὸν ὑπόδημα πρεσβυτικόν· τὸ δὲ κάττυμα κοῦφον, ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς κόνεως τὸν πόδα. Etym. autem ac Suid. κονιόπουν dicunt esse πολυσχιδὲς ὑπόδημα τὸ μὴ σκεπάζον ὅλον τὸν πόδα, ἀλλὰ καὶ καταπασσόμενον ὑπὸ τῆς κόνεως: addit vero Suid. κονίποδα esse στενὸν σανδάλιον, οὐ διὰ τὴν στενότητα ὁ ποὺς ἐκονιορτοῦντα. Hesychio vero κονίποδες sunt ὑποδήματα μοιχικά: κυνήποδες autem nominantur in equis, Cam. Utramque autem scripturam, sc. et κονιόπους et κονίπους, agnoscit Suid.: nam cum κονιόπους exposuisset, subjungit, γράφεται δὲ καὶ κονίπους. Aristoph. 'Εκκλ. (848.) Γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδα [—δας Br.] 'Έχων, ubi Schol. exp. στενὸν σανδάλιον. [" Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 17." Schæf. Mss. Clem. Alex. Pæd. 2, 2.]

[* " Χρυσόκονις, ἡ, Anonymus Aug. Ms. c. 32." Schn. Lex.]

'Εγκόνιος, Qui in pulvere est s. versatur: ἐγκόνιοι γραμμαὶ, Lineæ in pulvere descriptæ. [" Luzac. Præf. ad Valck. Callim. p. 11." Schæf. Mss.]

[* Κονιώδης, Hippocr. 213.]

Κονιω, VEL Κονίζω, Pulvere impleo, Il. Ξ. (144.) 'Αλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες Εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον, Pulvere implebunt campum: fugientes sc.: κονιορτοῦ πληρώσουσι, Hes.: ap. quem unico σ scribitur. Virg. de re simili loquens dicit, Pulverulenta fuga Rutuli dant terga per agros. Aliquando commodius redditur Pulvere respergo, fœdo, Il. Φ. (407.) 'Επτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, ἐκόνισσε δὲ χαίτας, pass. Χ. (405.) Ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν: Φ. (541.) Δίψῃ καρφαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο Φεῦγον. Lucian. (1, 158.) Πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες. Pro quo alibi dicit κεκονιαμένοι καὶ πνευστιῶντες, Bud. Idem (1, 275.) Καὶ διαφέρειν (δεῖ) τὰς ἀγγελίας τὰς παρὰ τοῦ Διὸς ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα, καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν, Adhuc e cursu pulverulentum. Diog. L. Zenone, 'Επὶ τὰ κεκονιμένα τῶν βάθρων ἐκάθιζεν αὐτὸν ἵνα μολύνηται χλανίδα. Et κεκονιμένη ἀσπὶς, Clypeus pulvere respersus, pulverulentus. Item κεκονιμένος 'Αλφειὸς in VV. LL. ex Epigr. Pulverulentus propter calculos et arenam. Ex iisd. Epigr. κεκόνιστο ὁ ποταμὸς, Fluvius desiccatus est, ut pulverem admitteret, VV. LL. || Pulverem moveo, cieo s. excito, Il. Ψ. (372.) τοὶ [οἳ] δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο, Pulverem cientes in campo, Od. Θ. (121.) οἱ δ' ἅμα πάντες Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες

πεδίοιο, i. e., κόνιν ἐγείροντες. Deest autem præp. διὰ in h. l., ut κονίειν πεδίου dictum sit pro διὰ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγείρειν, Eust. || Κονίομαι, s. Κονίζομαι, In pulvere volutor, versor, more avium se pulverantium, aut athletarum corpora manusque oleo perlita pulvere obducentium, Athen. (388.) de porphyrione ave, e Polemone, Οὐ πρότερον τροφῆς μεταλαμβάνει, εἰ μὴ περιπατήσῃ τόπον τινὰ ἐξευρὼν ἑαυτῷ ἐπιτήδειον· μεθ' ὃν κονισάμενος λούεται, εἶτα τρέφεται. Pro quo κονίεσθαι dicitur et ἀλίζειν, i. e. ἐν κόνει κυλίεσθαι, κόνει φύρεσθαι: unde ἀλινδήθρα, i. q. κονίστρα. Eust. || Metaph. accipitur pro ἀγωνίζομαι, Eust., s. potius pro Ad pugnam me paro athletarum more. Nam athletæ ad certamen se parantes solebant corpus oleo obductum in pulvere volutare, in primis vero manus, ut adversarium apprehendere possent; id enim si non faciebant, lubricæ manus erant, nec tactum admittebant; vel, ut annotatur in nostro quodam vet. Lex. Κονίζω, τὸ ἀγωνίζομαι καὶ παρασκευάζομαι πρὸς τὸν πόλεμον, ἀπὸ τοῦ κόνις· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὅτε ἔμελλον ἀγωνίζεσθαι, εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν πτύοντες, κόνιν προσελάμβανον, διὰ τὸ ἰσχυρῶς κρατεῖν. Philo V. M. 3. loquens de auxilio divino, Πεπείρασθε αὐτῆς ἤδη πολλάκις ἀμυνομένης ἀφανῶς, μέλλουσαν κονιεῖσθαι βλέπω, βρόχους τοῖς αὐχέσι περιβάλλουσαν κατὰ τῶν ἀντιπάλων, Se nunc ad pugnam accingere prospicio. Quo pertinet quod ap. Suid. est, κόνισσαι; γυμνάσθητι· καὶ κονίζεσθαι, γυμνάζεσθαι. || Κονίω, s. Κονίζω, Oblino, proprie Oblino pulvere, χρίω, Suid. At Hesychio κονίοντες sunt λευκαίνοντες, Albario opere s. Calce inducentes. Item Pico, Pice oblino. Unde ἀκόνιτος Dioscoridi ἀπίσσωτος. Pro χρίω autem accipi videtur Scholiastæ Theocr. 1, (29.) de quodam poculo, Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. [Vide Barker. ad Etym. M. 1105.] || Κονίω, Festino, Propero, metaph. sumta ab iis, qui inter currendum et festinandum pulverem movent. Unde κονίοντες, ap. Hes. ἀνύοντες: et κονίσαι, ἀνύσαι: quod pro Festinare accipi, suo loco indicatum est. || Κονίζεσθαι, Hes. exp. κονιορτοῦσθαι, κυλίεσθαι, φθείρεσθαι. Notandum vero, quod ad grammaticam attinet, præt. perf. pass. et verbalia ab eo derivata, si a κονίω formentur, non habere σ, ut κεκονιμένος, κόνιτρον, ἀκόνιτος: sin a κονίζω, σ addi, ut in κεκόνισσο, κεκονισμένος, κονίστρα, κονιστικὸς, et similibus. [" Κονίω, Thom. M. 521. Jacobs. Anth. 6, 398. 7, 172. 9, 172. 12, 130. Brunck. Aristoph. 1, 64. 2, 18. 62. Kuster. 211. ad Lucian. 1, 623. Heyn. Hom. 6, 549. Act. Traj. 1, 234. Ernest. ad Batrach. p. 423. K. πεδίοιο, Heyn. Hom. 6, 514. 549. Κεκονιμένος, Wessel. Obs. 247. ad Lucian. 1, 416. Κονίζω, Jacobs. Anth. 11, 278. Heyn. Virg. 1, 54. Hom. 8, 195. 214. 331. Gesner. Ind. Orph. Mœr. 51. et n. Κεκονισμένος, Festinans, Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 17." Schæf. Mss. Χωρεῖ, κονίει, Æsch. S. c. Th. 60.] "Κονάσσουσα, " Hesychio est κονιορτὸν ἐγείρουσα, Pulverem exci" tans: quæ et κονίουσα." " Κορίννουσιν, Eid. κο" νιορτὸν ἐγείρουσι, Pulverem excitant, quod et κο" νίουσι dicitur." [" Ad Mœr. 253." Schæf. Mss.]

[* Κονιστὴρ, unde * Κονιστήριος, e quo] Κονιστήριον, τὸ, q. d. Pulveratorium, i. e. Locus, in quo athletæ oleo peruncti se pulvere obducebant; erat enim κόνις τις ἐξαίρετος τοῖς παλαίουσι, Eust. et Suet. Nerone, Plin. 35, 13. narrantes pulverem luctatoribus ex Ægypto allatam: unde et J. Poll. in gymnico instrumento κόνεως σπυρίδα numerat, s. Locus, ubi luctaturi post ceroma pulvere aspergebantur, ut prehensiones essent firmiores et minus lubricæ. Utuntur h. v. Lat. quoque. Vitruv. 5, 11. de palæstrarum exædificatione, Deinde proxime conisterium. A conisterio in versura porticus frigida lavatio, quam Græci λουτρὸν vocitant: ad sinistram ephebei * elæothesium: proxime autem elæothesium frigidarium.

Κονίστρα, ἡ, Volutabrum pulvereum: de Cavo pulvereo, in quo aves pulveratrices aut se volutare aut parere solent. Aristot. H. A. 9, 8. de astu perdicum et coturnicum in nidificando, Ὅταν ποιήσωνται ἐν τῷ λείῳ κονίστραν, ἐν ἄλλῳ γὰρ τόπῳ οὐδενὶ A τίκτει, ἐπηλυγασάμενοι ἄκανθάν τινα καὶ ὕλην, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα καὶ τοὺς ἀετοὺς ἀλεώρας, ἐνταῦθα τίκτουσι καὶ ἐπωάζουσι: alibi, Ποιησάμενοι ἐν τῷ λείῳ κονίστραν, ἐνταῦθα τίκτουσι· καὶ οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ δὲ τίκτουσι καὶ ἐπωάζουσιν. Plin. 10, 33. Perdices spina et frutice sic muniunt receptaculum, ut contra feras abunde vallentur. Ovis stragulum molli pulvere contumulant, nec in quo loco peperere, incubant. Est vero et athletica ac palæstrica κονίστρα, Eust., ἀλινδήθρα, ἡ κατὰ πάλην κονίστρα, Plut. (8, 528.) de πάλῃ et παλαίστρα loquens, Τῶν τῆς ἀγωνίας εἰδῶν, πηλοῦ καὶ κονίστρας καὶ κηρώματος τυγχάνει δεόμενον, Pulvere s. Arena palæstrica et ceromate; nam videtur hic accipi pro Ipso pulvere s. Arena, in qua athletæ versantur et exercentur. Suidæ κονίστρα est παλαίστρα, κυλίστρα. [" Toup. Opusc. 1, 233." Schæf. Mss. Lycophr. 866.]

Κονιστικὸς, Qui in pulvere volutari solet: κονιστικοὶ ὄρνιθες, Aristot., Aves, quæ se pulverare solent, Plin.: Gaza Pulveratrices. Athen. (387.) ex Ari- B stot. H. A. 8. Εἰσὶ δὲ τῶν ὀρνίθων οἱ μὲν κ., οἱ δὲ λοῦνται· οἱ δὲ οὔτε κ., οὔτε λοῦνται· ὅσοι δὲ μὴ πτητικοὶ, ἀλλ' ἐπίγειοι, κ., οἷον ἀλεκτορὶς, πέρδιξ, ἀτταγὴν, φασιανὸς, κορυδαλλός.

Κόνιτρον, Pulvis, Pulvereum volutabrum, ῥύπος, Suid.

Ἀκόνιτος, ὁ, ἡ, Qui sine pulvere fit, Pulveris expers. || Non illitus calce, Qui calce loricatus non est, Qui est sine opere tectorio et albario, VV. LL. || Pice non oblitus, Non picatus, Diosc. 1, 94. Λοιπὸν δεῖ ψύξαντας εἰς κεραμεοῦν ἀγγεῖον ἀκόνιτον, τουτέστιν ἀπίσσωτον, ἀποτίθεσθαι. [Barker. ad Etym. M. 1105-6. Quint. Sm. 4, 319.] Ἀκονιτὶ, Sine pulvere, Citra pulveris jactum s. tactum, ἄνευ κονίας, Aristoph.: accipitur pro Citra laborem, Nullo cum periculo et difficultate, Citra certamen, Ita ut certandum non sit: metaph. sumta ab athletis, qui in congressibus manus pulvere quodam conspergebant, ne tactus in adversarii apprehensione lubricus esset. Qua metaph. dicitur etiam ἀνιδρωτὶ, Citra sudorem: C et in bello ἀμαχητὶ ac ἀναιμακτί. Plin. 35, 11. Alcimachus Dioxippum, qui pancratio Olympia citra pulveris jactum, quod vocant ἀκονιτὶ, vicit. Sic et Gell. 5, 6. Sine pulvere, [Impulverea, Schn. Lex.] quod dici solet, incruentaque victoria obvenit. Quibus verbis expressit ἀκονιτὶ et ἀναιμακτί. Horat. Ep. 1, 1. cui spes, Cui sit conditio dulcis sine pulvere palmæ. Thuc. 4, (73.) p. 145. Ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἕτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι, καὶ αὐτοῖς ὥσπερ ἀκονιτὶ δικαίως ἂν τὴν νίκην τίθεσθαι: pro quo paulo post dicit ἀμαχητί. Herodian. 2, (14, 2.) Ἀναιμωτί τε καὶ ἀ. τοσαῦτα κατωρθωκότα, Citra sanguinem atque adeo citra pulverem tanti effectorem operis: (2, 13, 10.) Εἴληφθε γοῦν ῥᾳδίως καὶ ἀ. γε ἑαλώκατε, Nullo ferme negotio tenemini: 8, (6, 14.) Νίκην, ἣν ἀ. ἐνίκησαν, Quam citra pulveris jactum sibi pepererant. Apud Hes. scribitur ἀκονητὶ, per η in penult., exponiturque non solum ἀμαχητὶ, sed etiam ἄνευ ἀκονήσεως: quæ postrema verba suspecta videri possint. In quodam nostro Lex. vet. utrius- D que scripturæ mentio fit, sc. ἀκονιτὶ ab α priv. et κόνις: et ἀκονητὶ, i. e. ἄνευ πόνου, Ionice pro ἀπονητί. [" T. H. ad Plutum p. 77. Jacobs. Anth. 9, 452. Toup. Opusc. 1, 18. ad Charit. 218. 389. Abresch. Add. ad Aristæn. 130. Lect. 95. 334." Schæf. Mss. Apollon. de Conjunct. 590. " Ἀκονητὶ, Clem. Alex. 469." Kall. Mss.] Apud Hes. autem est aliud ADV. Ἀκονίτως, i. signif. q. ἀκονιτὶ, s. ἀκοπιάστως, ἀπόνως. [" Jacobs. Anth. 7, 51. ad Charit. 5. Pierson. Veris. 182." Schæf. Mss.] Ceterum τῷ ἀκονητὶ in eod. nostro Lex. OPP. Ἐγκονητὶ, i. e. μετὰ πόνου, Non sine labore, negotio: quod ab ἐγκονέω etiam derivari posset. " Λειοκόνιτος, Hesychio κόνις " διαλελυμένη, item τελείωσις, quod * λείως signif. " τελείως, Perfecte, Integre, Plane." " Λεωκόνιτος " s. Λεωκόρητος, Eid. λεωλέθριος, παντελῶς ἐξολο" θρευόμενος, Plane perditus:" [leg. ἐξωλοθρευμένος. Barker. ad Etym. M. 1100. * Παγκόνιτος, Soph. Trach. 505. ἄεθλα.]

[* " Ἀποκονίω, Hygin. Astron. 3, 11. cf. Blomf.

Gloss. ad Æsch. Pers. 168." Boiss. Mss.] Διακονίω, Pulvere perlino. || Διακονίομαι, Pulvere me lorico more athletæ in palæstra, Ad certamen me paro, In pulverem s. arenam descendo. Plut. (10, 44.) loquens de cane quodam Indico, Ἐλάφου ἀφιεμένου καὶ κάπρου καὶ ἄρκτου, ἡσυχίαν ἔχοντα κεῖσθαι καὶ περιορᾷν· ὀφθέντος δὲ λέοντος, εὐθὺς ἐξαναστῆναι καὶ διακονίεσθαι, καὶ φανερὸν εἶναι αὐτοῦ ποιούμενον ἀνταγωνιστὴν, τῶν δ' ἄλλων ὑπερφρονοῦντα πάντων. Simile quid refert Plin. 8, 40. de cane Indico, quem rex Albaniæ Alexandro dono miserat. || Pice perlino: Hes. διακονίσαι, διακλαῦσαι· ἀπὸ τοῦ κονῆσαι, ὅπερ ἐστὶ πίσσῃ χρίσαι, ubi pro κονῆσαι scribendum κονίσαι: pro διακλαῦσαι autem in VV. LL. ponitur διακαῦσαι, Perurere. [Barker. ad Etym. M. l. c. Hippocr. Epist. p. 1291.] Ἐγκονίομαι, Pulvere profundor, ut luctatores et athletæ, Xen. Σ. (3, 8.) Ἀλλὰ γῆν πολλὴν κέκτησαι; ἴσως ἂν, ἔφη, Αὐτολύκῳ τούτῳ ἱκανὴ γένοιτο ἐγκονίσασθαι, Bud. "Ἐκκονίεσθαι, In pulverem redigi. Hes. enim "ἐκκεκονίσθαι esse dicit τὸ εἰς κονίαν ἀναλελύσθαι." Συγκονίομαι, In eod. pulvere versor. Vide Συγκονιοῦμαι. Ὑποκονίω, Pulverem suscito, Pulvere aspergo, Pulvero. || Pulvere sublino, ut athletæ manus, ne in corpore ceromate inuncto lubricus contactus fallat, Plut. (8, 426.) Οὐδ' ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν εὔτονον ποιῶν καὶ ἄφυκτον, (Pomp. 53.) de morte Crassi, Ἐπεὶ δ' ἀνεῖλεν ἡ τύχη τὸν ἔφεδρον τοῦ ἀγῶνος, εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κωμικὸν, Ὡς ἅτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται, Τὼ χεῖρέ τε ὑποκονίεται. [I. q. ὑποσκάπτω, Theophr. H. Pl. 2, 7, 5. τὸν βότρυν.] Ὑποκόνισις, Pulveris excitatio, Pulveratio, Pars quædam agriculturæ, Theophr. C. Pl. 3, (16, 3.) Τὴν δ' ὑποκόνισιν τὸ μὲν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐᾷν ἄχρις οὗ πεπανθῶσιν, ὀρθῶς ἔχει. De qua Colum. 11, 2. Sed frigidioribus regionibus pulverationem faciunt, quam vocant rustici Occationem, cum omnis gleba in vineis refringitur et resolvitur in pulverem. De ead. et Virg. G., Sollicitanda tamen tellus, pulvisque movendus, Et jam maturis metuendus Jupiter uvis, Serv. Genus ipsum culturæ Pulveratio vocatur, quo imminutæ glebæ vitibus applicantur. Vide et Ὑποκονιέω.

Κονίσαλος, s. Κονίσσαλος, Pulvis excitatus s. motus, i. q. κονιορτός: a κόνις et σαλεύω, sicut Gramm. quidam tradunt, ut κονίσσαλος sit οἱονεὶ ἡ σεσαλευμένη κόνις: quæ etymologia in quodam etiam nostro Lex. vet. affertur, in quo uno σ scribitur, sicut et in nostro Ms. Hom.: ap. Eust. utroque modo, et uno σ et duobus. Quidam tamen malunt derivare a fut. κονίσω, ut ἴξαλος ab ἴξω. Eust. etiam a κόνις et ἀέλλη. Il. Γ. (13.) Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς Ἐρχομένων, Sub pedibus pulvis excitabatur procellosus, κονιορτὸς ἀελλώδης: E. (502.) ὣς τότ' Ἀχαιοὶ Λευκοὶ ὕπερθ' ἐγένοντο κονισάλῳ: X. (401.) de Hectore, quem Achilles raptabat bigis, Τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος: paulo post, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι Κεῖτο. || Κονίσαλος accipitur etiam pro πάτος, Pulvere illo, quo athletæ ceromate inuncti in conisterio se oblinunt, ut e Gal. 2 et 3. Ὑγιεινῶν tradunt: e quo desumta videntur hæc ap. Eust. Ὁ ἱδρὼς τῶν γυμναζομένων μιχθεὶς τῷ πάτῳ, συντελεῖ πρὸς διαφόρησιν ὄγκων τῶν παρὰ φύσιν· κονίσαλον δὲ ὀνομάζουσιν αὐτὸν ἔνιοι τῶν περιέργως ἀττικιζόντων. At Cæl. Rhod. 7, 26. Sunt, inquit, qui πάτον dici putent Cœnum ceromati, i. e. oleo, ut ipsi interpr., permixtum: cui si sudor accesserit, κονίσαλος Attice dicatur, sicuti auctor probat Gal. || Signif. etiam τὸ αἰδοῖον, ut Etym. annotat: ut vero Suid., δαίμων * πριαπώδης, ἐκ τοῦ μὴ ὀκνεῖν καὶ ἐπὶ κόνεως μίγνυσθαι, ut ibi scribitur: quo modo scriptum in quodam l. Plat. Comici ap. Athen. (441.) ubi περὶ γυναικῶν φιλοποτριῶν sermo est, Βολβῶν μὲν Ὀρθάννῃ τρί' ἡμιεκτέα (προθύεται,) Κονισάλῳ δὲ καὶ παραστάταιν δυοῖν Μύρτων πινακίσκος, χειρὶ παρατετιλμένων· Λύχνων γὰρ ὀσμὰς οὐ φιλοῦσι δαίμονες. Strabo ap. Cæl. Rhod. dicit esse Deum Atheniensium, ac Priapum Orthanæ et Conisalo persimilem esse. Meminit et Synes. Ep. 32. loquens de perdito et nequam mancipio, Ἑρμῇ μὲν γὰρ καὶ Ἡρακλεῖ τοῖς παλαίστρας ἐφόροις οὐδὲ κατὰ μικρὸν πρέπει· Κονιττοῖ δὲ καὶ τοῖς

A ἄλλοις Κονισάλοις νεωκορεῖ, καὶ εἰ δή τινές εἰσι τούτου τοῦ κόμματος ἕτεροι δαίμονες, ἅπασιν αὐτοῦ μέλει. Hes. vero κονίσαλον esse dicit σκίρτησιν σατυρικὴν τὴν τῶν ἐντεταμένων τὰ αἰδοῖα. [" Kuster. Aristoph. 239. Brunck. 1, 64. Heyn. Hom. 4, 453. 5, 99. 8, 329. Wolf. Prol. 226. Numen Priapi, Jacobs. Anth. 8, 13. Kuhn. ad Paus. p. 5. Heringa Obs. 206. Toup. Opusc. 1, 231." Schæf. Mss.] Κονισάλεος, Pulverulentus, κεκονιορτωμένος, Hes. Scribitur autem κονισάλεος accentu in antepen. tum ap. Hes., tum ap. Suid., ap. quem duplici etiam σ scribitur sicut κονίσσαλος. [" Nonn. D. 36, 227. 40, 110. Antimachus ap. Etym. M." Wakef. Mss. Euphorion Stephani Byz. v. Ἄσβωτος, Herodianus Taurinensis: τῷ δ' ἀμφὶ κονισσαλέον πεπονήατο δίφρον.]

" Κόγκαλος, Hesychio est κονιορτός, Pulvis."

Κόνιος, Pulvereus, Pulveralis, si dici posset: Ζεὺς Κόνιος. Paus. Attic. (40, 5.) p. 30. Διὸς Κονίου ναὸς οὐκ ἔχων ὄροφον. [Pind. N. 9, 102. κονίᾳ χέρσῳ.] AT Κόνιον, Pulvis, i. q. κόνις, κονία. Suid. cum κονία

B exposuisset κονιορτὸς, et κόνιτρον ῥύπος, subjungit, καὶ οὐδετέρως κόνιον, καὶ κονίῃσι.

Κονία, Pulvis, i. q. κόνις: frequentissimum ap. Hom. tam in plur., quam in sing. Il. B. (150.) ποδῶν [δ'] ὑπένερθε κονίη Ἵσταρ' ἀειρομένη, Sub pedibus excitabatur pulvis. Pro quo supra dixit ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ': Λ. (151.) ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη Ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων: Π. (775.) ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης Κεῖτο: Ψ. (732.) μιάνθησαν δὲ κονίῃ, Pulvere fœdabantur, Virg. (739.) ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας. Od. Σ. (97.) Καδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, Il. P. (315.) ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ, Od. Σ. (397.) πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι, Il. B. (418.) Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν. Sic Hesiod. (Ἀ. 365.) Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν. E quibus exemplis cognoscere est ι in h. v. modo corripi, modo produci. Utitur in ead. signif. et Aristoph. (Λ. 471.) ap. Suid., ἔλουσαν ἡμᾶς ἄνευ κονίας, i. e. ἀκονιτὶ, Sine pulvere, Horat., Citra pulveris jactum, Plin. Ab Etym. exp.

C etiam μάχη: at tunc metaph. fuerit a pulvere palæstrico. || Dicitur etiam de Arena s. Sabulo litoreo aut fluviali, ἐπὶ τῆς ποταμίας λεπτοτάτης ἄμμου, minus proprie, Eust. Il. Φ. (270.) de Achille insiliente in Scamandrum, ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα Λάβρος, ὕπαιθρα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν. || Cinis, Lix, Cinis foci, Varro ap. Plin. σποδὸς, σμῆγμα, Hes. Ap. Eund. vero est ET κόννα, ἡ σποδός. Idem significare etiam κόνις, supra indicatum est. || Calx, Opus tectorium s. albarium, quo muri inducuntur et dealbantur, i. q. τίτανος, Eust. dicens inde derivatum * ἐλαιοκονία ap. recentiores: ἄσβεστος κονία ap. Paul. Ægin. 3, 52. Calx non extincta, τίτανος * ἀκατάσβεστος, et ἄσβεστος simpliciter. || Lixivium, Lixivia, i. e. Liquor, qui e cinere s. calce aqua perfusis distillat, τὸ ἐκ τέφρας καθιστάμενον ὑγρὸν, J. Poll. Colum. 12, 22. Cinerem lixiviam appellat: Cato ap. Plin. 14, 20. Cinerem lixivium: ipse autem Plin. 15, 17. 28, 18. Cinerem lixivum. Et 37, c. ult., e Varrone, Lix, cinis est foci; inde enim cinis lixi-

D vus potus medetur. Aristot. de Coloribus, Ἡ γὰρ κονία, ξανθὴ, ἐπιχρώζοντος τοῦ φλογοειδοῦς τὸ ὕδωρ, Diosc. 1, 187. Γίνεται δὲ καὶ κονία ἀγρίας συκῆς καὶ ἡμέρου καέντων τῶν κλάδων ἐκ τῆς τέφρας, ubi quod Diosc. tribuit τῇ κονίᾳ τῇ συκίνῃ, ut 6, 25. appellat, Plin. 23, 7. cineri ficulno, accipiens nimirum Cinerem pro cinere lixivo. Cinis, inquit, non ex alia arbore aciem purgat acrior: conglutinat, replet, astringit: bibitur et ad sanguinem discutiendum concretum: quod ita Diosc. Καθαίρει καὶ κολλᾷ, καὶ σαρκοῖ, καὶ συμφύει ἐοικότως τοῖς συναίμοις· καὶ ποτίζεται δὲ πρὸς αἵματος ἐκθρόμβωσιν, et quæ sequuntur. A Plat. inter ῥυπτικὰ numerari tradit J. Poll., sicut Plut. supra in Κόνις tradit συκῆν κατακαυθεῖσαν τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος, et Theophr. (H. Pl. 5, 9, 5.) Δριμεῖα δὲ καὶ ἡ τέφρα καὶ κονία ἡ ἀπ' αὐτῶν, et Plin. E nulla alia arbore cinerem fieri acriorem, i. e. cinerem lixivum. Item κονία ἀσβέστου, Lixivium e calce. Et κονία στακτὴ καὶ διηθημένη, Lixivium stillatitium et excola-

tum, e loto et percolato cinere factum, cujuscunque A generis ille sit, vitis, fici, mali, tithymallorum, lapidum, partiumve animalium. Idem vero et simpliciter στακτὴ appellatur. Quod si cineri cuicunque calx addatur, id lixivii genus πρωτόστακτον appellari P. Ægin. 7. auctor est. Sunt et alia lixiviorum genera, varias sortita appellationes ab artificibus quibus illa inserviunt, ut * σαπωναρικὴ et πηλοποιητικὴ, quorum illud saponariis in usu est, nisi quis malit paratum e sapone lixivium intelligere, hoc figulis, Gorr. Pro πηλοποιητικὴ autem κονία scribitur et πιλοποιητικὴ, de cujus scripturæ varietate dicetur in Πιλοποιὸς, Lixivium, quo utuntur ii, qui pileos conficiunt; Lixivium, unde operantur coactiliarii, Marc. Empir. c. 14. appellat. Diosc. 6, 26. Θύμον τε σὺν ὄξει καὶ τὴν πηλοποιητικὴν κονίαν, Ruell. Lixivium cum luto suo. Paulo ante vero dixerat κονία συκίνη, quod idem Marc. ibid. vocat Lixivium ficulneum, Gal. Meth. 6. Μηδὲν ἐν τῷ παραχρῆμα φάρμακον ἔχων, ᾔτησα κονίαν στακτὴν, ἑωρακὼς ἐκ γειτόνων τοῦ κάμνοντος πηλοποιόν. Idem Gal. κ. Τόπ. 10. vocat B ὕδωρ πιλοποιητικὸν, Aët. 12, 42. στακτὴν τῶν πιλωταρίων. Est et κονία * βαλανευτικὴ, Lixivium balneatorum, Geop. 10, 29. [" Phryn. Ecl. 42. ad Diod. S. 1, 634. Brunck. Aristoph. 1, 182. Jacobs. Anth. 11, 234. Heyn. Hom. 4, 224. 8, 433. Valck. ad Theocr. 1, 30. Adoniaz. p. 387. Toup. Emendd. 1, 306. ad Il. Φ. 11." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1104-5. 1109-10. Aristoph. A. 470.]

Κονιάω, Pulvere impleo, i. q. κονίω: Suid. κονιωμένους, κονέως πεπληρωμένους. || Pulvere respergo, aspergo, Lucian. (1, 623.) Ἱδρῶτι ῥεόμενον καὶ τὼ πόδε κεκονιαμένον [—νιμένον] καὶ πνευστιῶντα de athletis: qua tamen signif. Idem supra dixerat de properantibus, Κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες συνθέουσι.

Κονιῶμαι, In pulvere me voluto, Pulvero me, ut aves κονιστικαὶ in cavo quodam pulvereo se volutare et pulverare consueverunt, Aristot. H. A. 5, 31. Καὶ οἵ γε καλούμενοι φασιανοὶ ἐὰν μὴ κονιῶνται, διαφθείρονται ὑπὸ τῶν φθειρῶν, Plin. 11, 33. Hoc quidem et aves infestat, phasianas vero interimit, nisi C pulverantes se. || Calce induco, obduco, oblino, Calce dealbo, Opere albario post tectorium induco, τῇ κονίᾳ, ἤγουν τιτάνῳ καὶ ἀσβέστῳ, παραχρίω, Dem. Ol. 3. (p. 36.) Καὶ τί ἂν εἰπεῖν τις ἔχοι τὰς ἐπάλξεις, ἃς κονιῶμεν: c. Aristocr. loquens de quibusdam ædificiis, Ἃ κονιῶσι καὶ κατασκευάζουσι. Et κονιῶμαι, Albario opere inducor, Calce dealbor, Plut. Sympos. Τί γὰρ οὕτως κεκονίαται ὁ οἶκος; Matth. 23, (27.) τάφοι κεκονιαμένοι, Sepulcra albario opere illita, τῇ γύψῳ καὶ τῇ ἀσβέστῳ λελευκασμένοι, Theophyl. Et Act. 23, (3.) Τοῖχε κεκονιαμένε, Paries dealbate, Calce et albario opere illite. Κονιῶμαι accipitur etiam active pro κονιῶ, Aristot. H. A. 8, 2. Καὶ τοῦτο τηροῦσιν οἱ ἐγχελεοτρόφοι, ὅπως ὅτι μάλιστα καθαρὸν ᾖ ἀπορρέον ἀεὶ καὶ ἐπιρρέον ἐπὶ πλαταμώνων, ἢ κονιῶνται τοὺς ἐγχελεῶνας, Calce illinunt et inducunt opere albario anguillarum vivaria, Tectorio inducunt. || Cerusso, Fuco: κονιᾶν τὸ πρόσωπον, Fucare faciem. Bud. e Philostr. Ep. p. 188. Est autem ea metaph. ab opere tectorio, sicut et ap. Juv. quæ mutatis in- D ducitur atque fovetur Tot medicaminibus,—Tandem aperit vultum, ac tectoria prima reponit. [Barker. ad Etym. M. 1105-6. n., 1110. " Thom. M. 521. Jacobs. Anth. 9, 462. 10, 163. Diod. S. 2, 391. Valck. ad Theocr. 1, 30. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 18. ad Lucian. 1, 416. Τοῖχος κεκονιαμένος, Toup. Epist. de Syrac. 341. Opusc. 2, 48. Valck. Diatr. 266." Schæf. Mss.] Κονίαμα, Albarium opus s. Tectorium, Id, quod calce inductum, loricatum, incrustatum est: quæ aut calce pura fiunt, et Albarium opus vocantur a Vitruv.: aut gypso, et Gypsatum dicuntur: aut calce et arena, et Arenatum opus nominantur: aut calce et marmore tuso et triplici varietate comminuto, quæ Marmoratum Varro nuncupavit. Unde Plin. 36. Tectorium nisi ter arenato et bis marmorato inductum est, non satis splendoris habet. Theophr. C. Pl. 4. c. ult. Καὶ τὸ κ., ὅταν ἀναδέξηται, τηρεῖ τὴν θερμότητα. Ibid. κονιατὸν et ἀκονίατον οἴκημα dicit. Athen. (584.) ex Hegesandro, de Metanira meretrice, Δημοκλέους τοῦ παρασίτου, Λαγυνίωνος ἐπίκλην, καταπεσόντος ἔν τινι κ., Καὶ γὰρ σὺ, φησὶ, σαυτὸν ἔδωκας, οὗ ψῆφοι εἰσίν. [" Act. Traj. 1, 136. Abresch. Lectt. Aristæn. 333. ad Diod. S. 1, 339. 2, 411. * Κονίασμα, ibid." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 47. Demosth. 175. Oribas. Coll. 9. c. 13. Cod. Vat.] Κονίασις, Albarii s. Tectorii operis inductio, Loricatio et incrustatio, quæ fit opere albario, Albatus, Varro * ἀσβέστωσις, Hes. [Barker. ad Etym. M. 1103. Gl. Tectorium. "Phryn. Ecl. 43." Schæf. Mss.] Κονιατὴς, Tector, Qui opere albario et tectorio parietes inducit, Qui calce et arena confusa parietem aut murum loricat et incrustat, Qui vel pura calce, vel arenato aut marmorato corio parietem murumve obducit. Tectorem Varro et Vitruv. appellant. Lib. 10. Codic. tit. de Excusat. Artificum, Albini, quos Græci κ. appellant: ubi quidam leg. censent Albarii; sed Albinii scribitur in Annot. Bud. in Pand. Κονιαταὶ, inquit Hes., * ἀσβεστήριοι καὶ οἱ χρῖται. Apud Suid. vero scribitur κονιᾶται accentu in penult., quam scripturam Bud. quoque sequitur: sunt autem κονιᾶται, Suidæ οἱ τοὺς τοίχους * παραχρίοντες. [Barker. ad Etym. M. 1109-10. " Toup. ad Longin. 321. Act. Traj. 1. 136." Schæf. Mss.] Κονιατὸς, Albario et tectorio opere inductus, Calce illitus. [" Act. Traj. 1, 234." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 4, 2, 14.] Ἀκονίατος, ὁ, ἡ, Qui calce illitus non est, Qui opere tectorio et albario inductus non est. Utriusque exemplum habes in Κονιορτός.

[* Κονιάζω, Schleusner. Lex. V. T., Geopon. 13, 4, 2.]

Κονιέω, ET Κονιόω, si VV. LL. credimus, Pulverem moveo, excito, i. q. κονίω, de quo supra. || Κονιοῦμαι, In pulvere versor, i. e. In pulvere athletico et palæstrico exerceor, quæ signif. supra κονίομαι dicitur itidem de athletis: et κονιῶμαι de avibus, quæ in cavo pulvereo se volutant et pulverant. [* Ἐκκονιόω, Hippocr. 372.] Συγκονιοῦμαι, In eod. pulvere versor: ut athletæ, qui in eod. pulvere et arena exercentur. Plut. (6, 190.) loquens de adulatore, quem simiæ comparat, Τῷ μὲν συνορχούμενος καὶ συνᾴδων, τῷ δὲ συμπαλαίων καὶ συγκονιούμενος. Sic enim legitur in antiquis libris pro συγκινούμενος, quod in vulg. Edd. habetur: quidam tamen habent et συγκονιόμενος, a συγκονίομαι. Idem Plut. (6, 366.) loquens de amico, qui Proteum agere novit, Φιλολόγοις συναναγινώσκοντος, καὶ παλαισταῖς συγκονιουμένου, καὶ φιλοθήροις * συγκυνηγετοῦντος, καὶ φιλοπόταις * συμμεθυσκομένου, καὶ πολιτικοῖς συναρχαιρεσιάζοντος, ἰδίαν ἤθους ἑστίαν οὐκ ἔχοντος. [Max. Tyr. p. 115. Συγκονιούμενος καὶ συμπονῶν.] Ὑποκονιέω, Pulverem suscito, subtus moveo, Pulvero, Theophr. H. Pl. 2, (7, 5.) Τρέφειν δὲ δοκεῖ καὶ ὁ κονιορτὸς ἔνια, καὶ θάλλειν ποιεῖν· οἷον τὸν βότρυν· διὸ καὶ ὑποκονιοῦσι πολλάκις, οἱ δὲ καὶ τὰς συκᾶς ὑποσκάπτουσι: paulo post de ficis et cucurbitis loquens, Σκάλλοντες κονιορτοῦσι: paulo post, Τὴν δ' ἄμπελον οὔ φασι δεῖν ἢ ὑποκονιεῖν ἢ ὅλως ἅπτεσθαι περκάζοντος τοῦ βότρυος. Vide Ὑποκόνισις.

" Κονίπτω, Excito pulverem, Impleo pulvere, " VV. LL."

ΚΟΝΕΩ, Festino, Propero, Curro. Unde κόνει ap. Hes. σπεῦδε, τρέχε. Sic supra quoque κονίω pro Festino accipi dictum est: metaph. autem est a cursoribus, qui inter properandum pulverem excitant: ut de fugam capessentibus, Virg. versique vicissim Pulverulenta fuga Rutuli dant terga per agros: agmina cervi Pulverulenta fuga glomerant: quod Hom. dicit κονίειν πεδίον, et εὐρυκονίειν πεδίον, Fugiendo per campum pulverem excitare. Qui vero properant, fugientibus in hac re similes sunt; utrique enim pulverem inter properandum cient. || Apud eund. Hes. κονεῖν est non solum ἐπείγεσθαι, sed etiam ἐνεργεῖν et αἰσθάνεσθαι. || Ministro, Famulor. [" Heyn. Hom. 8, 733. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 18." Schæf. Mss. Asclepiad. Epigr. 37. εἴ τι καὶ κονεῖς.] Κονήτης, Minister, Famulus: κονῆται, θεράποντες, Hes.

" Ἀνακονεῖν, ap. Hes. legitur, expositum ἀναστρέ-

" φειν: sed suspectum est, utpote non positum sua A
" serie."

Διακονέω, Ministro, Famulor, Ancillor, Ministra s. Famuli operam præsto, Ministrum s. Famulum ago, Dem. (362.) Δεσπότῃ διακονοῦντες, Aristid. Διακονῶν τῷ βασιλεῖ, Plut. (7, 732.) Ἠσκημένων καὶ μεμαθηκότων παίδων δαιτρεῦσαι καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι εἰ μὴ διάθεσις μηδὲ διάταξις εἴη πρὸς τοὺς διακονοῦντας, Athen. 6. Εἴθισται γὰρ ἐν ταῖς οἰκιακαῖς διακονεῖν τοὺς νεωτέρους τοῖς πρεσβυτέροις, 5. Δοῦλος οὐδεὶς ἦν ὁ διακονήσων, ἀλλ' οἱ νέοι τῶν ἐλευθέρων ᾠνοχόουν: 9. (p. 377.) Euphron inducit coquum ita ministrum hortantem, Ὅταν ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῇς, Οὐκ ἔστι παίζειν. Matth. 4, (11.) Ἄγγελοι προσῆλθον, καὶ διηκόνουν αὐτῷ: pro quo Greg. Ὑπ' ἀγγέλων ὑπηρετεῖται. Plato de Rep. 2. (p. 235.) Διακονεῖν πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν, Inservire s. Operam suam locare ad emendum et vendendum. Item ap. Plut. (6, 233.) loquentem de vetula quadam, quæ Apelli ægroto famulabatur, Ὡς οὖν ἡ διακονοῦσα πρεσβῦτις εὗρε, sc. τὸ κερμάτιον τὸ ὑποβεβλημένον τῷ προσκεφαλαίῳ. Sicut B vero Ovid. medicorum jussa ministro, Horat. res omnes timide gelideque ministrat, ita Aristot. Pol. 7. διακονεῖν τὰ ἔργα. Qua fere signif. e Dem. διακονεῖσθαι infra habes. Item διακονῶ σοι ταῦτα, Plato, Hæc tibi servitia præsto, Hæc tibi præsto veluti minister et famulus. Διακονέομαι, Ministratur mihi, Ministri operas suas mihi præstant, Obsequiis et operis color atque observor, Bud. Matth. (20, 28.) Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. Διακονοῦμαι accipitur etiam active pro διακονῶ, Diog. L. Diogene, Ἐν οἴκῳ τε ἐδίδασκε διακονεῖσθαι, λιτῇ τροφῇ χρωμένους, Athen. (659.) Τὸν τοῖς τετραδισταῖς διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς Πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ. Et transitive, Lucian. (1, 686.) Τοῖς τὰ ἐρωτικὰ διακονουμένοις, Amorum ministris, Cic. Ministri libidinis, Ministræ voluptatum artes. Apud Eund. (2, 621.) Ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ διακονούμενοι. Sic Cic. Pocula ministrare. || Administro et gero, Bud. ap. Dem. (1206.) Ὡς ἐν καιρῷ τε ἕκαστα C καὶ χρήσιμα τῇ πόλει ἐδιακονήθησαν. Fortasse tamen et hic διακονεῖσθαι accipi posset pro Ministrari, Præstari: metaph. sumta ab iis, qui pocula aut victum ministrant egentibus et petentibus, Cic. Varro: qua metaph. dicit Ovid. Divitias ministrare, Tibull. Vias fallendi ministrare, Virg. furor arma ministrat. || Διακονεῖν γάμον, Ministrum agere in parandis et adornandis nuptiis, Apparare s. Instruere nuptias, eo sensu, quo Apparare et Instruere convivium dicimur, Athen. (377.) e Posidippo Comico de quodam coquo, Διακονοῦμεν νῦν γάμους· τὸ θῦμα, βοῦς. Ὁ διδοὺς, Ἐπιφάνης. Ubi obiter etiam nota α in h. v. produci, sicut supra in l. ex Euphrone Comico c. [" Δ. cum suis perperam ab H. St. refertur ad v. Κονέω, quasi ex hoc compositum: quod si ita esset, ᾰ breve foret, at in διάκονος et derivatis constanter producitur." Schw. Mss. " Heyn. Hom. 8, 733. Thom. M. 216. Heath. Æschyl. p. 56. ad Charit. 682. 720. Musgr. Ion. 396. Clark. ad Il. A. 265. Albert. Peric. Cr. 48. Abresch. Lectt. Aristæn. 221. D Toup. Opusc. 2, 161. ad Xen. Eph. 159. Fischer. Ind. Palæph. Anacr. 21. De quant., Brunck. Aristoph. 3, 105. Med., Paus. 417. Quid differt διακονούμενος a διακονῶν, Clark. ad Il. Γ. 141. Δεδιακόνηκα, Δεδιηκόνηκα, Valck. Diatr. 278. Mœr. 121. et n. ubi omnino de augm. in h. v.: Koppiers. Obs. 9. Heringa Obs. 296." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 1323.] Pro διακονέω autem et διακονοῦμαι dicitur ETIAM Διακονίζω s. Διακονίζομαι, ead. signif. VV. LL. e Luciano, Ἀνθρώποις διακονίζεσθαι οἴεται. Dicuntur vero et Legati διακονίσασθαι: nam ministros agunt in mandatis principum aut civitatum exequendis J. Poll. 8, (38.) Καὶ τὰ ῥήματα, πρεσβεῦσαι, διακονίσασθαι, ἀποπρεσβεύσασθαι, ἀντιπρεσβεῦσαι. Vide Διάκονος, Διακονία. [" Locum Luciani non reperi. Sed διακονίζω extat etiam in Schol. ad Nicandri Θ. p. 24. ubi διηκονίζοντο, pro quo tamen Cod. Vat. διηκονοῦντο." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

Διακόνημα, Opera a ministro præstita, i. e. Ministerium: Ovid. membra diurnis fessa ministeriis. Aristot. Polit. 1. dicit fuisse, qui servos διακονήματα docerent: Ἐκεῖ γὰρ, sc. Syracusis, λαμβάνων τις μισθὸν ἐδίδασκε τὰ ἐγκύκλια δ. τοὺς παῖδας, Trivialia ministeria s. officia, ut ὀψοποιητικὴν, et quæ hujusmodi sunt: sicut et Plut. supra in διακονῆσαι ponit δαιτρεῦσαι, ὀπτῆσαι, οἰνοχοῆσαι. Secundo autem libro pro ἐγκύκλια δ. dicit ἐγκύκλιαι διακονίαι, ut infra videbis. || Διακονήματα, Utensilia ad supellectilem pertinentia. Apud Athen. (274.) dicunt Romani, Πίλους τε ταῖς κεφαλαῖς περικείμεθα προβατείων δερμάτων δασεῖς, κεράμεα δὲ καὶ χαλκᾶ τὰ δ. κομίζομεν, κἀν τούτοις βρωτὰ καὶ ποτὰ πάντων ἀπεριεργότατα, de vasis sacrificalibus. Sic vero et διακονίαι infra. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 221. ad Charit. 326." Schæf. Mss. * Διακόνησις, Plato de LL. 1. p. 22. Bip. "Wessel. ad Diod. S. 1, 8. Cum dat., Heindorf. ad Plat. Gorg. 229. Boëckh. in Min. 101." Schæf. Mss. * Διακονητὴς, Balsamon ap. Suiceri Thes. Eccl. 1, 861. * Ἀδιακόνητος, Joseph. A. J. 19, 1, 1.]

B Διάκονος, ὁ, ἡ, Minister, Ministrator, Famulus, et Ministra, Ministratrix, Famula, Athen. (267.) e libris Clitarchi, qui Γλῶσσαι inscribitur, καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι ἄζοι, καὶ θεράποντες, καὶ ἀκόλουθοι, καὶ διάκονοι, καὶ ὑπηρέται· ἔτι δὲ πάλμονες καὶ λάτρεις, Aristot. Eth. 7, 6. Καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον ἐκθέουσιν. Sic Claud. dicit Celeres ministros, hortatur celeres clamore ministros. Athen. (420.) de quibusdam, qui convivas secum adducunt, Βοῶσι, κεκράγασι, βλασφημοῦσι τὸν οἰνοχόον, τὸν διάκονον, τὸν μάγειρον: (291.) e Nicomacho, Ἴσως, ὅσον διαφέρει διακόνου [μαγείρου διαφέρει] Μάγειρος, οὐκ οἶσθ': paulo post, Πρότερον ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς Διακόνου 'στὶ τοῦ τυχόντος; Ἡράκλεις, Ὁ μάγειρός ἐσθ' ὁ τέλειος ἑτέρα διάθεσις. Ubi itidem observa α in h. v. bis produci, sicut in διαφέρει, διάθεσις, διακονέω, ut supra admonui. Legati quoque διάκονοι appellantur sicut et διακονία infra de legatione dictum videbis, item διακονίσασθαι supra. J. Poll. 8. Ὁ δὲ πρεσβευτὴς εἴη C ἂν καὶ ἄγγελος καὶ διάκονος· ἑτέρας δὲ χρείας, κῆρυξ καὶ σπονδοφόρος: nam sicut paterfamilias ministros suos aliquo cum mandatis mittit, ita et princeps aut civitas legatum. Qua metaph. ministri verbi divini in scriptura διάκονοι nominati esse videntur, sicut et κηρύσσειν iid. dicuntur et πρεσβεύειν. Paul. vero Ep. ad Rom. (13.) Magistratus etiam appellat modo τοῦ θεοῦ διακόνους, modo λειτουργοὺς, Ministros s. Administros Dei, sc. in exequendis ejus jussis. Item 2 Cor. 6, (4.) Paulus de se, Ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ut Dei ministri. Item Ephes. 3, (7.) Τοῦ εὐαγγελίου διάκονος, Coloss. 1, (7.): 2 Cor. 3, (6.) Διακόνους καινῆς διαθήκης. Et in malam partem in Ep. ad Gal. 2, (17.) Ἁμαρτίας διάκονος, Minister s. Ministrator peccati. Peculiariter vero διάκονοι dicebantur in Ecclesia Qui eleemosynas distribuebant pauperibus, ac eorum curam gerebant; s. Ærarii ecclesiastici œconomi: quo nomine comprehendebatur et Viduarum collegium: ii autem διάκονοι presbyteris suberant. Ceterum pro Διάκονος Ionice in D Epigr. DICITUR Διήκονος, metri fortassis gratia: quamvis a Comicis ā in h. v. producatur, ut paulo ante admonui. Ab eod. formatur COMPAR. Διακονέστερος, In ministrando promtior, Expeditior et celerior in ministrando et ministratoriis obsequiis præstandis, Celerior in subeundis ministeriis, quæ imponuntur. Irregularis autem compar. hic est, sicut ap. Pind. ἀπονέστατον, et ἀφθονέστατος, φιλοκτεανέστατος, ap. Hom., et alia similia. Apud Suid. in Prov. [ex Epicharmo,] Φρὺξ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος. Unde Cic. in testes Asiaticos dixit, Utrum igitur nostrum aut vestrum est hoc Proverbium, Phrygem plagis fieri meliorem? Non interpretatus est autem hoc διακονέστερος, quod rei præsenti non conveniret, aut non semper addi soleret. [" T. H. ad Plutum p. 457. Ind. ad Xen. Mem. Clark. ad Il. A. 265. Fischer. Anacr. 21. Achill. Tat. p. 33. ubi vertitur Internuntius: malim Famulus. Διάκονον ποιεῖσθαι, Boiss. Philostr. 322. Διήκονος, Toup. Opusc. 1, 369. 2, 242. Διακονέστερος, 1, 554. ad

Lucian. 1, 363." Schæf. Mss. Buttmann. Lexil. p. 219. * "Διακόνισσα, ἡ, Phot. Nomoc. p. 19." Kall. Mss.] A

Διακονία, ἡ, Ministerium, Opera s. Officium, quod a ministro præstatur, i. q. διακόνημα supra: ut διακονίαι ἐγκύκλιοι, eæd. quæ διακονήματα ἐγκύκλια supra, ut culinarii et mediastini officia, quæ quotidie nobis a ministris præstantur: peculiariter quod ad domestica negotia attinet. Aristot. Pol. 2. Τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν, οἷς πλεῖστον προσχρώμεθα πρὸς τὰς δ. ἐγκυκλίους. Item 1. post l. in Διακόνημα c., Ὀψοποϊκὴ καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα γένη τῆς δ. Rursum 2. Ἐν ταῖς οἰκετικαῖς δ. οἱ πολλοὶ θεράποντες ἐνίοτε χεῖρον ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων. Plut. Sympos. 5. Ἐγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς διακονοῦσι θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς δ., Calidius subire quæ imponuntur ministeria. At κριοῦ διακονία Prov. est in ingratos; nam cornu aries eos quoque petit, a quibus alitur. Διακονία dicitur etiam de Publico ministerio, i. e. de Negotio publico, de Muniis publicis, de Officiis quæ reip. præstamus. Æsch. (55.) Ὅσα τις αἱρετὸς ὢν πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχὴ, ἀλλ' ἐπιμέλειά τις καὶ δ.: quod postea exp. πραγματεῖαι προστεταγμέναι κατὰ ψήφισμα. Dem. (296.) Τῆς μέν τοι δ. τῆς ἐφ' ἑκάστοις τῶν πεπραγμένων, καὶ ἐμαυτῷ μετεῖναί φημι. Plato (de Rep. 2. p. 235.) Ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν δ. τάττουσι ταύτην, Hæc sibi imponunt ministeria, Hanc provinciam sibi deposcunt. Et δ. δημοσίαι ap. J. Poll., Munera publica. Dicitur etiam de Legatione, quæ et ipsa munus publicum est. Sic vero et διάκονος et διακονίσασθαι usurpari, paulo ante ostendi. Thuc. 1, (133.) Ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα δ. παραβάλοιτο, προτιμηθείη δ' ἐν ἴσῳ τοῖς πολλοῖς τῶν διακόνων ἀποθανεῖν, In exequendis iis muneribus, quorum nomine ad regem mittebatur. Item δ. ἐκκλησιαστικὴ, Ministerium ecclesiasticum, Ministerium s. Munus quod in Ecclesia nobis exequendum imponitur, præsertim vero Ministerium verbi: 2 Cor. 6, (3.) Ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ δ.: 1. Tim. 1, (12.) Πιστόν με ἡγήσατο, θέμενος εἰς δ. Item de ministerio eorum, qui διάκονοι appellantur, Synes. Epist. 66. de quodam Alexandro, qui adolescens in monasticum ordinem se contulerat, Τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊούσης τῆς μοναδικῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, ἠξιώθη μὲν ἐκκλησιαστικῆς δ., ἠξιώθη δὲ τοῦ πρεσβύτερος εἶναι. || Instrumenta ad supellectilem pertinentia, ut et διακονήματα supra: nam ὄργανον, ut Aristot. docet, est ἄψυχος δοῦλος. Athen. (208.) Ἐφ' ὧν κατεσκευασμέναι ἦσαν ξυλοθῆκαι καὶ κρίβανοι, καὶ ὀπτανεῖα καὶ μύλοι καὶ πλείους ἑτέραι δ., Aliaque ministeria, Bud.: s. potius Aliaque instrumenta, quorum ministerio quotidie utimur. [" Non sunt, ut H. St. interpr., Instrumenta, sed Ministeria, ut reddit Bud., nempe Ministeriorum officinæ." Schw. Mss. " Ad Charit. 566. Brunck. Aristoph. 1, 289. Wessel. ad Diod. S. 1, 8. Cum dat., Heind. ad Plat. Apol. p. x. Διακ., Διηκ., Jacobs. Anth. 10, 84." Schæf. Mss.]

Διακονικὸς, Ministratorius, Ad ministrum pertinens: ut δ. πράξεις, Munia ministratoria; Munera quæ ministri exequuntur. Aristot. Polit. 3. Δύνασθαι καὶ ὑπηρετεῖν τὰς διακονικὰς πράξεις. Idem Polit. 7, 14. Διὸ πολλὰ τῶν εἶναι δοκούντων δ. ἔργων, καὶ τῶν νέων τοῖς ἐλευθέροις καλὸν διακονεῖν: ubi δ. ἔργα dixit, quæ alibi διακονήματα et διακονίας. Idem Polit. 1. Πότερόν ἐστιν ἀρετή τις δούλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς καὶ δ. ἄλλη τιμιωτέρα τούτων. Plut. (7, 641.) Τὴν ἑρμηνευτικὴν, ὡς Πλάτων ἔλεγεν, καὶ δ. ἀναιροῦντες φύσιν, Cum interpretem, ut ait Plato, naturam et administram removerant, Turn. || Promtus ad exequenda ministeria, Officiosus, Peritus exequendorum ministeriorum, Xen. (Œc. 7, 41.) Ἀνεπιστήμονα — διακονίας παραλαβοῦσα, ἐπιστήμονα, καὶ πιστὴν, καὶ διακονικὴν ποιησαμένη. Sic Aristoph. Πλ. (1168.) καὶ πλῦνέ γε Αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας, Ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναί μοι δοκῇς. Et ap. Plat. Gorg. (p. 151.) Οὐδ' ἐγὼ ψέγω τούτους, ὥς γε διακόνους εἶναι πόλεως, ἀλλά μοι δοκοῦσι τῶν γε νῦν διακονικώτεροι γεγονέναι, Apti magis et idonei administratores, Ministri magis strenui, Bud. Τὸ δ., pro Sacrarium s. Secretarium accipi in Canon. 21. Conc. Laodic. et ap. Grat. Dist. 23. tradunt VV. LL. Bud. vero Διακονεῖον in hac signif. affert infra. Alioqui τὸ δ. dicerentur Ipsi ministri, sicut τὸ στρατιωτικὸν Ipsi milites. [" Plato Gorg. 243. De quant., T. H. ad Plutum p. 457." Schæf. Mss.] Διακονικῶς, Ministratorio modo, More eorum, qui ministrant, Menander ap. Athen. (172.) Τί τοῦτο, παῖ; διακονικῶς γὰρ, νὴ Δία, Προελήλυθας.

Διακονεῖον, Diaconium. Distinct. 23. Diaconium, quod Latini Sacrarium dicunt, quo subdiaconi non intrant, Bud. Erit igitur διακονεῖον, Locus ubi diaconi congregantur. AT Διακόνιον, Diaconatus, VV. LL. || Placentæ quædam species, Eust.: vel, ut ap. Suid. nonnulli exp., ἡ τοῦ πλακοῦντος κρηπὶς, ζωμὸς ποιὸς, μᾶζα. Menecles autem in Γλωσσοκόμῳ, ut idem Suid. refert, ita de eo scribit, Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην Εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλήττοντες λύραν τε καὶ κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλα τὰ κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι δ. Similiter et Amerias esse dicit τὰ κατὰ τὴν εἰρεσιώνην τῷ Ἀπόλλωνι πλασσόμενα πέμματα. B Fuisse autem Placentam aut Panis quandam speciem ex ipso carmine in Eiresionem cantari solito apparet, Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον. Sed mendi suspicione laborant verba illa, quæ e Menecle affert Suid.: ac inter alia pro πλήττοντες fortassis leg. πλάττοντες: nisi forte post κοτύλην inserendum φοροῦντες, retinendo πλήττοντες, at κλήματος nomine intelligendus θαλλός: quod cognosci potest ex iis, quæ de eiresione traduntur a Plut. Theseo (22.) et Suida ac Aristoph. Schol., item et Eust. ac Etym. Pherecr. ap. Athen. (645.) ὑπὸ τῆς ἀπληστίας Διακόνιον ἔπησθεν, ἀμφιφῶντ' ἔχων. [" T. H. ad Plutum p. 359. 386." Schæf. Mss.]

Διακονὶς, Adornatio, Textura quædam, Homo gracilis, VV. LL. [" Toup. Epist. de Syrac. 341. 345." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.] Ἀντιδιάκονος, ὁ, ἡ, Vicissim ministri officio fungens, Vicissim serviens, Bud. e Strab. [16. p. 1130.] Αὐτοδιάκονος, Qui ipse sibi ministrat et famulatur, minister et famulus est, C alterius ministerio non utitur, ὁ αὐτοχειρὶ δουλεύων, Eust. [in Dionys. P. 954. Strabo l. c.] Αὐτοδιακονία, Suum ipsius ministerium, Cum aliquis seipso, non alio, ministro utitur. Athen. (18.) cum heroas ap. Hom. docuisset solitos fuisse αὐτοὺς ἑαυτοῖς σκευάζειν τὰ κρέα καὶ ὀψαρτεῖν καὶ ἕψειν, subjungit, Ἐπετήδευον γὰρ τὴν αὐτοδιακονίαν, καὶ ἐκαλλωπίζοντο, φησὶ Χρύσιππος, τῇ ἐν τούτοις εὐστροφίᾳ. [* Πορνοδιάκονος, Gl. Bacario. * Συνδιάκονος, Posidippus Athenæi 376. Clem. Alex. Strom. 448. 536.] Ὑποδιάκονος, Subdiaconus, Can. Apost.

Παραδιακονέω, Administro, ex Aristoph. [Ὄρν 838. * Προδιακονέω, Joseph. A. J. 18, 3, 4. * Ὑποδιακονέω, J. Poll. 4, 92. " Ὑποδιακονέομαι διά τινος, Mihi ab aliquo ministratur, Schol. Theocr. Hypoth. Id. 2." Kall. Mss.]

Ἐγκονέω, Festino in, Festinus et celer sum in aliquo negotio, In opere exequendo propero, Accelero, ἐνεργῶ et πονῶ, ut vett. exposuisse Eust. annotat, deduci a πονέω volentes, Ion. more π in κ mutato. D Il. Ω. (648.) de ancillis, Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι, Od. H. (340.) Ψ. (291.) itidem de ancillis, Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι, Apoll. Rh. 2, (812.) Ἦρί γε μὴν ἐπὶ νῆα κατήϊσαν ἐγκονέοντες. Apud Soph. Aj. (811.) ii, qui in Ajace quærendo properabant, Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν· οὐχ ἕδρας ἀκμή, i. e. σπεύδωμεν, Schol. etymon addens, ἐπεὶ οἱ μετὰ σπουδῆς πορευόμενοι κόνιν ἐγείρουσιν. Idem Trach. (1257.) introducens Herculem hortantem Hyllum et Philocteten ad se rogo imponendum, Ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. Eur. Hec. (511.) Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν, ἡγοῦ μοι, γέρων, Festinemus, Acceleremus. Similiter ap. Suid. ex Aristoph. Πλ. (255.) Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ'· ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς. Aristoph. Ἀ. (1088.) Ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι: Ὄρν. (1324.) Οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις. Apud Hes. vero scribitur non solum ἐγκονέω, a quo ἐγκονέοντες, σπεύδοντες, ἐνεργοῦντες, ἐπειγόμενοι: sed ETIAM Ἐγγονέω, unde ἐγγονεῖν, ἐνεργεῖν, σπεύδειν, idque suo loco. At prior scriptura

A melior est, atque in manuscriptis etiam libris reperitur. Legitur item in quodam nostro Lex. vet. Ἐγκονεῖν, τὸ μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν, a κόνις· οἱ γὰρ ἐπειγόμενοί τι πράττειν, κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν. [" Heyn. Hom. 5, 682. 8, 733. ad Charit. 756. Wolf. Proleg. 212. Jacobs. Anth. 6, 400. 406. Lobeck. Aj. p. 348. Eur. Herc. F. 507. Steinbr. Mus. Tur. 1, 196. Toup. Opusc. 2, 268." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 962. Opp. 'Α. 4, 103. Quint. Sm. 1, 157. * Ἐγκονιάω, Laconice pro ἐγκονέω, Aristoph. Λ. 1311. cf. ἀδικιάω.] " Κατεγκονέω, affertur pro Festino." [Hes.]

Ἐγκονὶς, ἡ, Famula, Ministra; nam ἐγκονίδες Suidæ sunt αἱ ὑπηρέτιδες: s. potius Famulæ studiose in opere suo versantes: quæ et Ἀγκονίδες. Ἐγκόνως, Properanter, Festinanter, ταχέως, * ἐσπευσμένως, Hes.

Ἀγκονέω, i. q. ἐγκονέω, Studiose in aliquo opere versor, Opus aliquod accelero, μετὰ σπουδῆς ἐνεργῶ, VV. LL., non citato ejus expositionis auctore. [Vide B Brunck. ad Aristoph. Λ. 1311. ubi vulgo habetur * Ἀγκονεύω.] Ἀγκόνος, Minister, Famulus: unde ἀγκόνους, quod Hes. exp. διακόνους, δούλους: Etym. ὑπηκόους etiam. [Lennep. Etym. v. Ἀγκοίνη.] Ἀγκονὶς, Ministra, Famula. In nostro vet. Lex. ἀγκονίδες, αἱ ὑπηρέτιδες παρὰ τὸ ἐγκονεῖν, ὅ ἐστι μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν. Ita vides ἀγκονέω et ἐγκονέω, ἀγκόνος et ἐγκόνος, ἀγκονὶς et ἐγκονὶς idem signif., scriptura tantum differre. At in VV. LL. perperam scribitur ἀγκοντίδες.

" ΚΟΝΝΟΣ, Hesychio est ὁ πώγων, ἡ ὑπήνη, Barba: necnon χάρις, Gratia." [Cf. Κονδάς.] " Pro Menti barba, Lucian. (2, 329.) Ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. Aliam signif. habet in h. l. Polybii (10, 18, 6.) quem Suid. citat sine expos.: Ἐδωρεῖτο δὲ πᾶσι τὰ πρέποντα· τοῖς μὲν παισὶ, κόννους καὶ ψέλλια· τοῖς δὲ νεανίσκοις, * δραμβὰς καὶ μαχαίρας: nisi forte ibi scr. κώνους. Est κόννος etiam Nom. propr. Lyrœdi s. C Citharœdi cujusdam muti: unde Proverb. Κόννου ψῆφος dicitur ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων, teste eod. Suida. Ab eodem Conno esse videtur COMP. Κοννόφροσι, quod Hes. exp. ἄφροσι, Dementibus, Amentibus. At Κόνος * ἀρτοξύη, Suida auctore Parœmia est ἐπὶ τῶν ἀνταποδιδόντων." [" Toup. Opusc. 1, 234. 2, 136. Emendd. 1, 355. 374. Jacobs. Anth. 7, 161. Kuster. Aristoph. 50. * Κοννᾶς, 109. Κόννου ψῆφος, Brunck. 2, 226. 252. 3, 22. (Σφ. 675.)" Schæf. Mss. * Κοννοφόρος, Hesychio * σκολλυφόρος.]

" ΚΟΝΤΟΣ, ὁ, Contus: ξυστόν. Od. I. (487.) Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν Ὦσα πάρεξ." [" Κόντος, (sic,) Toup. Opusc. 1, 257. et Ind., Emendd. 1, 391. Valck. Diatr. 235. ad Diod. S. 1, 78. ad Lucian. 1, 440. Membrum virile, Kuster. ad Suid. 2, 457. Toup. Emendd. 4, 459." Schæf. Mss. Κόντος habet etiam Schn. Lex., citans Anal. 2, 164. * " Κοντοπαίκτης, Jacobs. Anth. 10, 157. 190." D Schæf. Mss. * " Κοντοστέφανος, Anna C. 367. 368. 369. 396." Kall. Mss.] " INDE Κοντοφόρος, Qui contum gestat, Conto armatus. Vide Ὁπλῖται, in libro de Ord. Milit. col. 77. Meminit et Lucian." [2, 25. 259. * Μακροκόντιον, Pisid. Opif. p. 414. * Κοντόω, unde * Κόντωσις, Ælian. H. A. 12, 43.] " NECNON Κοντωτὰ πλοῖα hinc dicuntur Navigia contis instructa, s. Quæ contis impelluntur, non remis: ut sunt minora et actuaria. Meminit Diod. S. (19, 22.) et Appian." [Ἀντικοντόω, unde] " Ἀντικόντωσις, Renixus qui fit conto, h. e. Conto inniti, Conto fulcire gradum: cum sc. aliquis loco cruris conto corpus fulcit. Hippocr. de Artic. (819.) Τῷ ξύλῳ ἀναγκάζονται ἀντερείδεσθαι πλάγιοι κατὰ τὸ ὑγιὲς σκέλος· δέονται γὰρ ἀντικοντώσιος ταύτῃ. Aliquanto post pro ἀντικοντώσει χρῆσθαι dicit, Ἀντὶ τῆς τοῦ μηροῦ ἐπιλαβῆς ὑπὸ τὴν μασχάλην τὴν κατὰ τὸ σιναρὸν σκέλος ὑποτιθέμενον σκίπωνα ἀντερείδειν, Corpus fulcire scipione axillis supposito ea parte qua crus est læsum. Recte itaque Gal. in suo Lex. Hippocr. cum ἀντικοντώσιος exposuisset τῆς διὰ τοῦ κοντοῦ ἀντερείσεως, subjungit ὅπερ καὶ σκίμπων καλεῖται: vel potius σκίπων, Scipio, et Fulcrum corporis in incessu: quanquam ἀντικόντωσις sit proprie Ipsa actio τοῦ σκίπονι ἀντερείδεσθαι." [* Ἀποκοντόω, Procop. Hist. Arc. Λορδουμένη τε καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσα, Peripl. Maris Erythræi p. 165, 23. Hudson. ἀγκύρας ἀποκοντουμένας, Projectas. " Suid. 2, 457." Wakef. Mss. * Διακοντόω, unde * Διακόντωσις, Ælian. H. A. 12, 43. * Ἀντικοντέω, Hippocr. 508. * " Ἀντικονταίνω, Contra remigo, Erot. Lex." Wakef. Mss. * Κοντάριον, Eust. 1641, 8. * Κονταριοθήκη, Schol. Opp. 'Α. 2, 356. * " Κοντεύω, Conto affigo, Jo. Malal. 1, 203. 316." Kall. Mss.] " Est hinc ETIAM Κοντίλος, significans et ipsum τὸν κοντὸν, ut est in Lex. meo vet. At Hes. κοντίλον esse scribit εἶδος ὀρνέου, s. ὄρτυγα, Coturnicem: item esse Serpentem quendam: forsitan illum qui ἀκοντίλος dicitur, ex eo quod sese jaculi modo in adversarium vibret." B [" Toup. Emendd. 1, 391. * Κόνταξ, * Κόνδαξ, Jacobs. Anth. 10, 157." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. * " Κοντάκιον, Chrys. Liturg. T. 6. p. 1004, 44." Seager. Mss. " Pars quædam cantus Ecclesiastici, Andr. Cret. 255. 285. 336. * Κονδάκια et Κοντάκια rotuli, Montf. Palæogr. 33. 386. 409." Kall. Mss.]

[* " ΚΟΝΤΟΣ, ἡ, ὀν, Curtus, Parvus, vox recentioris Græcitatis, Polemon Physiogn. 1, 18. p. 268. Adamant. 2, 15. p. 390. Anonym. Physiogn. post Marini V. Procl. p. 131. 132. 134. Cf. Du-Cang. 702. 709. * Κοντόχειρ, Anonym. Physiogn. 133." Schn. Lex. Suppl. Cf. Κονδὰ πασσάλια, in Lex. VV. Peregr.]

" ΚΟΞΑ, Suidæ τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος, Posterior genus pars: quæ alias ἰγνύα dicitur sive ἰγνύς: Latinis Poples. At Coxa his aliud sonat: nimirum τὸ ἰσχίον." [" T. H. ad Plutum p. 428." C Schæf. Mss. Phot. Lex. v. Κώληπα.]

ΚΟΠΡΟΣ, ἡ, Stercus, Excrementum animalium, Fimus; Lætamen, quo agri stercorantur. Od. P. (297.) Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἥ οἱ προπάροιθε θυράων Ἡμιόνων τε, βοῶν τε, ἅλις κέχυτ': I. (329.) Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ Ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή, Sub fimo ante specum Polyphemi. Xen. Ἱππ. (5, 2.) Τὴν κ. καὶ τὰ ὑποστρώματα τοῦ ἵππου ἐκφέρειν εἰς ἓν χωρίον, Fimum et stramentum equi. Theophyl. Ep. 74. Γόνιμος πρὸς εὐκαρπίαν ὁ τῶν θρεμμάτων ὄνθος καθέστηκεν· οὐκοῦν δίδου μοι τῶν σῶν θρεμμάτων τὴν κ. Aristot. de hirundinibus, Μεταστρέφοντας ἔξω διδάσκουσιν αὐτοὺς προΐεσθαι τὴν κόπρον, Plin. Adultiores circumagi docent et foris saturitatem emittere. Item de stercore humano ap. eund. Aristot., de venatu pantheræ, Διὸ καὶ οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγγείῳ ἔκ τινος δένδρου τὴν κόπρον, ὅπως μὴ ἀποχωρῇ μακρὰν τὸ θηρίον· αὐτοῦ γὰρ προσαλλομένη ἡ πάρδαλις καὶ ἐλπίζουσα λήψεσθαι, D τελευτᾷ. Plin. Tam avida fera est excrementorum hominis, ut a pastoribus ex industria etc. Item de Stercore s. Fimo, quo saturantur agri, quod Lætamen quoque dicitur, Theophr. H. Pl. 2, (7, 4.) Ἡ δὲ κ. οὔτε πᾶσιν ὁμοίως, οὐθ' ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἁρμόττει. Ibid. κ. δριμυτάτη: item ἰσχυρὰ et κούφη, C. Pl. 2, 7. || Dicitur etiam de Luto s. Cœno, Il. X. (414.) de Priamo, qui ad Achillem profecturus a suis retinebatur, Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, i. e. κόνιν, Hes. Pulverem. || Κόπρος s. κοπρὸς, accentu in ult., ut distinctionis gratia quosdam scribere testatur Eust., dicitur etiam de Bubili s. Boum stabulo, Il. Σ. (575.) de bobus, Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε, Od. K. (410.) περὶ βοῦς ἀγελαίας Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται. Sic Callim. H. in Dian. (177.) αὐχένα κεκμηυῖαι Κόπρον ἔπι προγένοιντο, de bobus ad arandum locatis. [" Heyn. Hom. 7, 554. 8, 333. 624. Gesner. Ind. in Orph. ad Mœr. 96. Thom. M. 157. 650. T. H. ad Plutum p. 221. Stabulum, Brunck. Apoll. Rh. 193.

De genere, Villois. ad Long. 233." Schæf. Mss. A
* Κοπροθέσιον, Gl. Sterquilinium, Geopon. 2, 10, 22. 22, 3. * Κοπροθήκη, Gl. Sterquilinium.]

Κοπρολόγος, Qui stercora colligit. Aristoph. Εἰρ. (9.) "Ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν, ad servum qui asini μάζας colligebat. [Σφ. 1184. I. q. κοπρίας, Harpocr. v. Ἀστυνόμοι, Αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν καὶ κοπρολ., Casaub. ad Sueton. Tiber. 61. * Κοπρολογέω, J. Poll. 7, 134. * Κοπρόμοχθος, Pisid. Opif. p. 413. * "Κοπρόστομος, Tzetz. Exeg. in Il. 51. 155." Schæf. Mss.] Κοπρόσυρα, Stercora s. Fimus, qui trahitur: τὰ συρόμενα κόπρια, Hes. [* Κοπροσύρη, Eid. * περικάθαρσις. * "Κοπροφάγος, Diogenian. 3, 49. 5, 80." Boiss. Mss. "Tzetz. Ch. 12, 241. 673." Elberling. Mss. * Κοπροφαγέω, Suid. 1, 449. Theophyl. 2, 629. * Κοπροφόρος, Xen. Ἀπ. 3, 8, 6. κόφινος. J. Poll. 7, 134.] Κοπροφορέω, Stercora fero, Stercus ingero, injicio, Aristoph. ap. Suid. Κοπροφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις, i. e. κόπρον σου καταφορήσω, κόπρῳ πληρώσω, ut ipse Suid. exp. [Respicitur ad Ἱππ. 295. Διαφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις. Κοπροφο- B ρήσω σ', εἰ λαλήσεις. * "Κοπρόφυρτος, Const. Manass. Chron. p. 105." Boiss. Mss.] Κοπραγωγὸς, Stercora gestans, κοπροφόρος. [J. Poll. 7, 134. * Κοπραγωγέω, Aristoph. Λ. 1176. Tzetz. Chil. 13. p. 260. * Κοπρώνυμος, Eust. Od. A. p. 40, 40.]

Ἄκοπρος, ὁ, ἡ, Qui stercoratus non est, Qui sine stercore s. fimo s. lætamine est. Infra ἀκόπριστος. [Theophr. H. Pl. 8, 6, 4. 8, 7, 7.] Διάκοπρος, Stercoratus, Stercorosus, Theophr. C. Pl. 4, (12, 3.) Ἐν τοῖς ἀλεεινοῖς καὶ δ. καὶ λεπτογείοις καὶ ἡλιοβόλοις. [* Ὑπόκοπρος, Hippocr. 1132.] Φιλόκοπρος, Stercoris s. Fimi amans, Qui stercorari amat, [Theophr. H. Pl. 2, 7, 1. "Φιλόκοπροι δαίμονες, Jo. Climac. Scala 416." Boiss. Mss.]

[* "Κοπρηρὸς, Const. Manass. Chron. p. 63. * Κοπρώδης, 103. Suid. v. Δεισαλέα." Boiss. Mss. Plato Theæt. 191. Hippocr. 80. * Ἀκοπρώδης, 393, 38. * Εὐκοπρώδης, 1234.]

Κοπρικὸς, Stercoreus, Stercorosus. [Gl. Stercorarius: * Κόπρινος· Stercoreus.] C

[* Κόπρειος, Stercorarius, Dio Cass. 436. Aristoph. Ἱππ. 899. ex emend. Brunckii.] Κόπριος, idem. At κ. ἀνὴρ, Homo vilis et qui stercora colligit, κοπρολόγος, aut Aliquis plebeius, Hortulanus, κηπουρὸς, Suid. [Brunck. l. c.] Κοπρία, Stercus, ὁ πηλὸς, Suid. Item Sterquilinium, Fimetum. Chrys. Ἀλλὰ τὴν κ. καὶ οἰκίαν αὐτῷ καὶ πόλιν καταστήσας, Faciens ut sterquilinium ei et domus et urbis loco essent. ["Heringa Obss. 209. Toup. Opusc. 1, 488. Emendd. 2, 375." Schæf. Mss. Strattis Pollucis 7, 134. Schleusn. Lex. V. T. Simonidis Fr. 2, 6. ἐν κοπρίῃσιν ἡμένην.] Κόπριον, τὸ, Stercus, Fimus, Plut. (8, 658.) Νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι, καθ' Ἡράκλειτον, Stercore abjectiores, Greg. Naz. Κόπρια περιβαλεῖν, Fimum circumjicere, ingerere. Apud Hippocr. autem κοπρίων Gal. exp. μελικηρῶν et ἀποπιεσμάτων τοῦ κηροῦ: annotans tamen, majorem partem legere κηρίων. Ita κόπρια dicerentur Fæces ceræ s. favi expressi, sicut σκωρία Fæx metallorum igni purgatorum et excoctorum: σκῶρ autem et κόπρος vicinæ signif. sunt. D ["Heyn. Hom. 8, 599. 624. T. H. ad Plutum p. 371. Heindorf. ad Plat. Theæt. 315. Valck. ad Il. 22. p. 72. ad Xen. Eph. 129." Schæf. Mss. Κοπρίων κόφινον, Plut. Pomp. 48. * Κοπριήμετος, Hippocr. 1008.] Κοπριώδης, Stercorosus, [Theophr. C. Pl. 2, 6, 3. * "Κοπρίδιον, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Κοπρεαῖος, Nom. propr., Aristoph. Ἐκκλ. 317.]

[* Κοπρίαι, οἱ, Parasiti vilissimi, Scurræ, qui deridiculi gratia vana multa de se jactabant et pollicebantur, Dio Cass. 832. Κοπρίας τινὰς καὶ γελωτοποιούς. Copreæ dicuntur ap. Sueton. Tiberio 61. Claudio 8. Cf. Κοπρολόγος. Isidori Glossæ, Scurrula, qui incopriat.]

[* Κόπρανον, τὸ, Excrementum, Hippocr. 970. Aret. 17.]

Κοπριὼν, ῶνος, ὁ, Scarabeus quidam, ita dictus, quod stercoreas pilas provolvat, VV. LL. ex Hippocr. [de Superfœt. c. 10.] Vide et Ἡλιοκάνθαρος.

Κοπρὼν, ῶνος, ὁ, Sterquilinium, Fimetum, Locus in quem stercora et fimus egeritur, ubi ventris onus deponitur, J. Poll. 5. c. 14. Τὸ δ' εἰς ἄφοδον ἀπελθεῖν, ἐρεῖς εἰς ἀπόπατον, εἰς ἀποσκευὴν, εἰς λαγόνα, εἰς κ., Eubulus ap. Athen. (417.) Σὺ μὲν τὸ Θήβης, ὡς λέγεις, πέδον λιπὼν, Ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας Ὅλους τραχήλους, καὶ κοπρῶνος πλησίον. Idem paulo ante itidem de Thebis dixerat, οὗ τὴν νύχθ' ὅλην Τὴν θ' ἡμέραν δειπνοῦσι, καὶ κόπρον γ' ἔχει Ἐπὶ ταῖς θύραις ἕκαστος. Ubi suspicor reponendum κοπρῶν' ἔχει. ["Steph. Dial. 49. Brunck. Aristoph. 1, 269. Schol. Aristoph. Πλ. p. 98. Hemst., ad Mœr. 240. Toup. Opusc. 1, 178. Koen. ad Greg. Cor. 241." Schæf. Mss.] UNDE Κοπρώνης Bud. derivatum videtur, quod ap. Chrys. pro Homine ultimæ sortis poni annotat, quasi Sterquilinarius. ["Aut potius si ab ὠνεῖσθαι repetatur, quod faciendum videtur, erit, Qui a rep. jus redemit stercora e semitis colligendi." Ernesti. "Ὁ κοπρώνης ἀλγεῖ καὶ ὀδυνᾶται ὅτι μὴ ἀπάλλακται τοῦ ταλαιπώρου καὶ ἐπονειδίστου εἶναι δοκοῦντος ἐπιτηδεύματος τούτου, Chrys. in 1 Cor. c. 15. T. 3. p. 501." Seager. Mss. * Κοπρεὼν, Tzetz. Chil. 12. p. 228.]

Κοπρόω, Stercoro, κόπρον ἐπιβάλλω, Eust. ["Schol. Aristoph. Πλ. p. 98. Hemst." Schæf. Mss.] Κόπρωσις, Stercoratio, e Theophr. C. Pl. 3, (19, 1.) Ὕδρευσις, κ. Sed ibi scribitur κόπροσις per ο in penult., adeo ut dubium sit an κόπρωσις reponendum, an potius κόπρισις, quod frequentius ap. eum reperitur. At κόπρωσις legitur etiam H. Pl. 2, [7, 1. * "Ἐκκοπρόω, Cum stercore ejicio, Aret. 94." Wakef. Mss. * Ἐκκόπρωσις, Hippocr. 41, 38. Progn. s. 58. * Ἐκκοπρωτικὸς, Suid. 1, 120.]

Κοπρέω, Stercoro, i. q. κοπρόω, Od. P. (297.) Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων, Ἡμιόνων τε, βοῶν τε, ἅλις κέχυτ', ὄφρα ἂν ἄγοιεν Δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες, Stercoraturi: [Etym. M. κοπρίσαντες, Wolf. κοπρίσσαντες.] Pro eod. dicitur ET Κοπρεύω, Eust., per hoc illud Hom. exponens. [* Ἐκκοπρέω, Hippocr. 407, 33.]

Κοπρίζω, Stercoro: vel, ut Colum. loquitur, Stercore saturo, satio, Stercus ingero: Virg. Pingui fimo saturo: Plin. Fimum misceo terræ. Theophr. C. Pl. 3, (9, 1.) Τὸ γὰρ τὴν ψιλὴν κοπρίζειν, οὐχ ὅμοιον, Terræ nudæ stercus ingerere, Solum nudum satiare fimo, stercorare. Et pass. 2, (18, 1.) cum dixisset, Ἐν τοῖς φυτοῖς ἔνια συνεργεῖν πρὸς τὴν ἀλλήλων σωτηρίαν καὶ γένεσιν, subjungit, Ὅτι σηπομένων τῶν φύλλων συμβαίνει καθάπερ κοπρίζεσθαι τὴν γῆν. Sic Plin. 18, 16. de fœnogræco, Ipsumque pro lætamine est. I. e., Atque ipsum lætaminis loco telluri ingeritur, Eo veluti lætamine terra stercoratur. ["Heyn. Hom. 8, 624. ad Od. P. 299." Schæf. Mss.] Κοπρισμὸς, Stercoratio, Stercoris s. Lætaminis ingestio, Theophr. (C. Pl. 3, 9, 2.) Διὸ καὶ ταῖς ἐπομβρίαις χρησιμώτερος ὅγε συνεχὴς καὶ πλείων κ. Κόπρισις, idem, Theophr. C. Pl. 3, (9, 1.) Περὶ δὲ κοπρίσεως ἀκολούθως: paulo post, κοπρισμός: [H. Pl. 8, 6, 3. C. Pl. 3, 20, 6.] Ἀκόπριστος, ὁ, ἡ, Qui stercoratus non est, Cui fimus s. lætamen ingestum non est, Theophr. C. Pl. 4, (12, 3.) Διὸ καὶ τὰ κοπριζόμενα προτερεῖν φασὶ τῶν ἀκοπρίστων σχεδὸν εἴκοσιν ἡμέραις. [* Ἐκκοπρίζω, Hippocr. 1109. * Ἐπικοπρίζω, Geopon. 2, 23, 5.]

ΚΟΠΤΩ, Scindo, Seco, Findo. Nam διαίρεσιν quandam et τομὴν hoc verbo solere signif. Eust. annotat. Aristot. de nido alcyonis, Καὶ κόπτοντι μὲν σιδηρίῳ ὀξεῖ, οὐ ταχὺ διακόπτεται· ἅμα δὲ κόπτοντι καὶ ταῖς χερσὶ θραύοντι, ταχὺ διαθραύεται ὥσπερ ἡ ἁλοσάχνη. Plin. Ferro intercidi non queunt, franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. Ubi duplicem habes τοῦ κόπτειν signif.: sc. et Secare, et Ictum incutere. Et pass. Κόπτομαι, Scindor, Secor, Findor: quo sensu pulvis a curruum rotis κόπτεσθαι ap. Hesiod. dici videtur, (Ἀ. 62.) κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι, Fissus s. Scissus a curribus. Alii interpr. Excitatus; sed longius hæc exp. petita est. Dicitur aliquis etiam κόπτεσθαι dictis mordacibus, ut Lat. Proscindi et Concidi. Epigr.

Ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσι, Ut semper concideris verbis et machæris. Aliquando potius redditur compositis Amputo, Succido; vel etiam simpliciter Cædo. Xen. Ἑλλ. 5, (2, 33.) Ἀπιὼν δὴ ἔκοπτε τὰ δένδρα: (29.) Κόπτοντα τὰ δένδρα, ἐμποδὼν καταβάλλειν, εἴ τις ὄπισθεν ἐπίοι: 3, (2, 19.) Ἐπορεύετο κόπτων καὶ κάων τὴν χώραν. Rursum 5, (2, 29.) Πρὸς μὲν τὴν πόλιν ἰὼν, οὔτε κατέκαεν, οὔτ' ἔκοπτε. || Vulnero, Saucio; nam signif. et τομὴν in corpus penetrantem, et πληγὴν μετὰ τραύματος. Sic accipit Eust. h. l. ap. Hom. de dracone ab aquila raptato, (Il. M. 204.) Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος, περὶ [παρὰ] δειρὴν, Ἰδνωθεὶς ὀπίσω. Hinc metaphorice naves κόπτεσθαι dici videntur, cum aliquo telo missili ictæ vulnerantur. Nisi aliquis κόπτεσθαι hic accipere mallet pro Pertundi. Thuc. 8, (13.) p. 268. Καὶ περὶ τὴν Λευκαδίαν ἀποληφθεῖσαι καὶ κοπεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι νεῶν, Schol. κακοπαθήσασαι, quod nimis generale est. Et voce act. ap. Plut. Alcib. (27.) p. 66. Καὶ προσκείμενος ἔκοπτε τὰς ναῦς, καὶ συνετίτρωσκε τῶν ἀνδρῶν ἐκνεόντων. || Cædo, Icio, Percutio, Ferio, Verbero, Od. Σ. (334.) Ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ στιβαρῇσι Δώματος ἐκπέμψῃσι, φορύσας [φορύξας] αἵματι πολλῷ, Il. Ψ. (690.) Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, Circumspectantis malam percussit, Od. Θ. (528.) Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμους, Il. K. (513.) Καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσατο, κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς Τόξῳ, Verberabat s. Percutiebat: pro quo paulo ante dixerat Τόξῳ ἐπιπλήσσων: quoniam scuticam oblitus fuerat. At κόπτειν ποτὶ γαίῃ est Allidere solo, Od. I. (289.) Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν: i. e. ἔκρουε, προσήρασσε, Eust. || Impello, Pulso, Il. N. (59.) Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο. Ead. signif. frequens est κόπτειν τὴν θύραν, i. e. θυροκρουστεῖν, Pulsare fores, Percutere, Plin.: Aristoph. Πλ. (1097.) Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; Quis pulsat fores? Plaut. Quis illic est, qui tam proterve nostras ædes arietat? At aliud est ap. Virg. Arietat in portas et duros objice postes. Et paulo post, Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα; Xen. Ἑλλ. 5, (4, 7.) Κόψας δὲ τὴν θύραν εἶπεν ὅτι παρὰ τῶν πολεμάρχων ἀπαγγεῖλαί τι βούλοιτο, Plut. Alcibiade, Τὴν θύραν κόψας εἰσῆλθεν πρὸς αὐτὸν, Aristot. de Mundo, Ἐνειλούμενον πνεῦμα ἐν τῇ γῇ κόπτεται μετὰ ῥοθίου βίας, Ventus in terra cohibitus ac convolutus arietat impetu vehementi, Bud. || Cudo, vel etiam Percutio; ea signif., qua numi, dum signantur, percuti dicuntur. Aristot. Œcon. 2. Οὐκ εὐπορῶν δὲ ἀργυρίου νόμισμα ἔκοψε τοῦ καττιτέρου, E stanno numos percussit, Bud. Et pass. ap. Herodian. 2, (15, 9.) Νομίσματά τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέτρεψε, Numosque imagine ejus percuti jussit, Polit.: Aristoph. B. (721.) οὐ κεκιβδηλευμένοις, Ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις: paulo post, τοῖς πονηροῖς χαλκίοις, Χθές τε καὶ πρῴην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι, E pessima materia cusis. De fabro autem ferrario cudente ferrum dicitur Il. Σ. (378.) sc. de Vulcano fabricante tripodas, οὔατα δ' οὔπω Δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμοὺς, Cudebat vincula, s. ἤλαυνε, ἤτοι * ἐσφυροκόπει, τὰ εἰς δεσμὸν ἀγγείου χρήσιμα, Eust. || Tundo, Arat. (448.) πυμάτῃ δ' ἐπίκειται Εἴδωλον Κόρακος σπείρην κόπτοντι ἐοικὸς, Cic. Extrema nitens plumato corpore corvus Rostro tundit. Quo sensu κολάπτειν dici, suo loco dictum est. Aristot. H. A. 9, 1. de circo ave, Γαμψώνυχος γὰρ ὢν καὶ ὠμοφάγος, ἐπιτίθεται καὶ λυπεῖ κόπτων, sc. vulpem: paulo post eod. sensu de corvo dicit, Διὰ τὸ τύπτειν ἐπιπετόμενος αὐτοὺς, καὶ τὰ ὄμματα κολάπτειν αὐτῶν. Diosc. de sparto, Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ῥάβδων ἐν ὄξει βραχεισῶν, εἶτα κοπεισῶν καὶ χυλισθέντων, ἰσχιαδικῶν ἐστὶ βοήθημα ὅσον κύαθος εἰς πινόμενος, Plin., Rami similiter cum fronde in aceto macerati pluribus diebus et tusi, succum dant ischiadicis utilem, cyathi unius potu. || Pisces quoque et vermes dicuntur κόπτειν: pisces, cum assilientes quasi tundunt suo rostro rem aliquam; at vermes, cum rodentes aliquid et ipsi veluti tundunt. Aristot. de rana piscatrice, Ὅταν ἐν τοῖς ἀμμώδεσιν ἢ θολώδεσιν ἀναταράξας κρύψῃ ἑαυτὸν ὁ βάτραχος, ἐπαίρει τὰ πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν ἀποκρεμάμενα τριχώδη· κοπτόντων δὲ τῶν ἰχθυδίων, συγκατάγει μέχρι περ ἂν πρὸς τὸ στόμα προσαγάγῃ, Plin. Rana, quæ in mari Piscatrix vocatur, eminentia sub oculis cornicula turbato limo exerit, assultantes pisciculos attrahens, donec tam prope accedant, ut assiliat. || Κόπτεσθαι dicuntur etiam frumenta et semina, cum vitiantur, inprimis, cum inimica et malefica animalia eis innascuntur, Theophr. H. Pl. 8, (11, 2.) Ἐγγίνεται δὴ φθειρομένοις ἴδια ζῶα· — καὶ σηπομένοις μὲν πᾶσι, σκώληξ, κοπτομένοις δὲ καθ' ἕκαστον ἴδιον: paulo post, Διαφέρει δὲ, ὡς ἔοικε, χώρα χώρας, καὶ ἀὴρ ἀέρος, εἰς τὸ κόπτεσθαι καὶ μὴ, τὰ σπέρματα. Paulo post dicit, in quodam l. Cappadociæ frumentum ad multos annos asservari posse, tam ad sementem faciendam, quam ad usum vitæ humanæ, Τὸ γὰρ ὅλον οὐ κόπτεσθαι, τὰ δὲ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλην γάζαν κόπτεσθαι. Et C. Pl. 4. c. ult. Θᾶττον δὲ πολὺ κόπτεται κριθὴ πυροῦ, διὰ τὸ μανότερα εἶναι καὶ γυμνότερα. Et paulo post, Τῷ δὲ σίτῳ κοπέντι βοήθεια ταχίστη τὸ εἰς τὴν ἅλω φέροντας ἀπικμῆσαι. Et, Διὰ τί ποτε ὁ κεκομμένος σῖτος καὶ παλαιὸς, ὕδατος μὲν ἐπιχεομένου θερμοῦ, διαβλαστάνει· — σηπόμενος δ' οὐ διαβλαστάνει. Et fin. Συμβαίνει δὲ καὶ κόπτεσθαι καὶ σήπεσθαι δι' ἀλλοτρίας θερμότητος. Sicut vero ibi κόπτεσθαι et σήπεσθαι copulat, licet diversa, ita φθαρτικὴν et σήπουσαν ὑγρότητα ac θερμότητα: adeo ut κόπτεσθαι et φθείρεσθαι pro eod. poni videantur, ἔστι δὲ ἡ μὲν σήπουσα ἀλλοτρία καὶ φθαρτική. His autem, quæ κεκομμένα vocat, opp. τὰ ἄκοπα s. τὰ ἀκόπως ἔχοντα καὶ ἀπαθῆ. At (13, 5.) dicit et Τὰ πνεύματα κόπτοντα φθείρειν μᾶλλον, διὰ τὴν ἀσθένειαν. || Obtundo, ἐνοχλῶ, Plut. Phocione (7.) p. 243. Καὶ κόπτοντος αὐτὸν (νεανίσκου) ἐρωτήμασιν ἀκαίροις, Bud.: Synes. Ep. 29. Εἰ δεῖ ποτὲ πεπαῦσθαι κἀμὲ κοπτόμενον ὑπὸ πολλῶν καί σε περὶ πολλῶν ὑπ' ἐμοῦ, Obtundi, vel etiam Vexari. || Succutio, ut equus sessorem succutere dicitur. Sic accipit Bud. in Xen. Ἱππ. (1, 4.) Δεῖ τοίνυν καὶ τὰ ἀνωτέρω μὲν τῶν ὁπλῶν, κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων ὀστᾶ, μήτε ἄγαν ὀρθὰ εἶναι, ὥσπερ αἰγός· ἀντιτυπώτερα γὰρ ὄντα κόπτει τὸν ἀναβάτην. Et κόπτομαι, Succutior: Idem Xen. (8, 7.) p. 552. Χρὴ γὰρ ὁρμῶντος μὲν ἐξαίφνης ἵππου προνεύειν· ἧττον γὰρ ἂν καὶ ὑποδύοι ὁ ἵππος, καὶ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην· ἐν μικρῷ δὲ ἀναλαμβανομένου, ἀναπίπτειν· ἧσσον γὰρ ἂν αὐτὸς κόπτοιτο: Succutietur, ut idem Bud. vertit, Jactabitur, Cam. Unde ἄκοπος ἵππος καὶ ἄπταιστος, Nec successor nec offensator, Bud. || Κόπτομαι, Vexor; interdum et Fatigor, Fatisco, Lassesco. Dem. (22.) de subditis Philippi, Κοπτόμενοι δὲ αἰεὶ ταῖς στρατείαις ταύταις ταῖς ἄνω τε καὶ κάτω, λυποῦνται καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦνται. In ead. signif. accipitur a Chrys. ad Thess. p. 44. Hinc Κόπος, Labor, Molestia. Pro Affligtari autem accipi ab eod. Chrys. in 1 ad Cor. 15. annotat Bud. Καὶ ὑπὲρ μὲν τῶν ἔξω κοπτόμεθα πραγμάτων· ἐν δὲ ταῖς τοῦ οὐρανοῦ μαλακιζόμεθα. || Κόπτομαι, Præcidor, signif. obscœna, Aristoph. B. (425.) Κἀκόπτετ' ἐγκεκυφὼς, Præcidebatur acclinatus. Martialis, Præcidi gaudes, præcisus Nævole ploras, VV. LL. || Κόπτομαι, Plango, Pectus manu plango, Ovid. percutio, Virg.: Pectora tundo manu, palmis, Ovid. Pectus ferio manu, Plangore ferio pectus, ut idem. Lucian. (1, 538.) Πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη πεφονευμένον. Item et Solon ap. Plut. Ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφεῖλεν, Lacerationes plangentium sustulit. Interdum casum adjunctum habet, ut Lat. Plango. Stat. enim dicit Carmine plangere aliquem, Funera alicujus plangere. Idem, plangunt sua damna coloni. Ubi accipitur pro Cum planctu deploro, Plangore et lamentationibus prosequor. Epigr. Μηκέτι, μηκέτι, Μάρκε, τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτου, Sed me plange et lugeto: ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα, Cum eum domi mortuum plangeremus. Hinc κοπετὸς, Planctus. || Κόπτει τὰ λιμναῖα, Lacus petit, VV. LL. [" Heyn. Hom. 7, 492. Thom. M. 547. Jacobs. Anth. 6, 68. 9, 383. 489. Kuster. Aristoph. 53. 121. Heindorf. ad Plat. Phædr. 257. Alciphr. 226. Hutch. ad Xen. K. Π. 24. Suid. 2, 348. ad Lucian. 1, 178. 318. 3, 578. Valck. Anim. ad Ammon. 133. Wolf. ad Hesiod. 65. ad Herod. 334. 464. Plut. Mor. 1, 526. ad Phalar. 223. Cudo, T. H.

ad Plutum p. 336. Kuster. Aristoph. 214. ad Diod. A S. 2, 109. Abscindo, Callim. 1, 523. Macto, Jacobs. Anth. 12, 455. Xen. K. 'Α. 2, 1, 6. Obtundo, ad Mœr. 74. De mortario, Ammon. 104. Valck. Anim. 183. K. τὴν θύραν, Phryn. Ecl. 74. Thom. M. 546. Brunck. Aristoph. 1, 284. T. H. ad Plutum p. 414. Mœr. 211. et n., Herodian. Philet. 466. Ammon. 83. Fischer. ad Anacr. p. 14.: φυλλάδα, Longus p. 47. Vill. et not.: ὕλην, Diod. S. 2, 422. Heringa Obs. 127. Valck. Callim. p. 25.: χώραν, ad Dionys. H. 2, 1090.: τὸ μέτωπον, ad Charit. 347. Κεκοπὼς, Heyn. Hom. 6, 382. 642. Κεκοπὼν, ibid. Μήθ' ὑμῖν ἐνοχλῶ, μήτ' ἐμαυτὸν κόπτω, Demosth. 1439, 17. 1446, 14. Act., med., Kuster. V. M. Præf. p. iv. vii. 9. 98. Med., Jacobs. Anth. 7, 372. 9, 470. 489. Wakef. Georg. p. 46. Κόπτεσθαι, Wessel. ad Diod. S. 1, 18. Κόπτομαί τι, Deploro aliquid, Musgr. ad Eurip. 192. Albert. Peric. Cr. 22. 39. Κεκομμένος et κεκολλημένος conf., ad Hesych. 1, 333, 6. cf. ad Dionys. H. 2, 1090." Schæf. Mss. Φρενῶν κεκομμένος, Æsch. Ag. 476. * " Κοπτέον, Geopon. 3, 7." B Boiss. Mss. Athen. 119.]

Κόμμα, Segmen, Cæsum, Incisum, Incisio, Pars s. Membrum periodi imperfectum, Cic. de Oratore, Nam cum sis his locis usus, quibus ostendi licere, transferenda tota dictio est ad illa, quæ nescio cur, cum Gr. κόμματα et κῶλα nominent, nos non recte Incisa et Membra dicamus. Quintil. 9, 4. At illa connexa series tres habet formas: Incisa, quæ κόμματα dicuntur: Membra, quæ κῶλα: περίοδον, quæ est vel Ambitus, vel Circumductum, vel Continuatio, vel Conclusio. Aliquanto post, Incisum, quantum mea fert opinio, erit sensus non expleto numero conclusus: plerisque pars membri. Tale est enim, quo Cic. utitur, Domus tibi deerat? at habebas. Pecunia superabat? at egebas. Fiunt autem etiam singulis verbis incisa: ut, Diximus, testes dare volumus. Incisum est, Diximus. Romanus Aquila, Cæsum, inquit, quod Græci appellant κόμμα, est pars orationis nodum e duobus aut e pluribus verbis quidquam absoluti significans: ut, Etsi vereor, C judices, ne turpe sit. Demetr. Κόμμα ἐστὶ τὸ κῶλον ἔλαττον, ut Γνῶθι σεαυτὸν, Ἕπου θεῷ. Paulo ante dixerat esse βραχύτητά τινα κατὰ σύνθεσιν. Paulo post, Ἔστι γὰρ περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κ. εὐκαταστρόφων πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένων. || Nota, Signum in numo percusso, Moneta, Aristoph. B. (725.) τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις Χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι, Numis pessimæ notæ, i. e. adulterinis, s. subæratis numis, et qui boni non sunt: Cic. Si sapiens adulterinos numos acceperit imprudens pro bonis. Quibus opp. οὐ κεκιβδηλευμένα δὲ ὀρθῶς κοπέντα νομίσματα, ut supra in κόπτω videre potes. Et metaph. Aristoph. Πλ. (861.) Προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνήρ. Ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος, a metaph. τῶν κιβδήλων νομισμάτων, Schol.: (956.) ἰδὼν γὰρ αὐτὸν, γνώσεται Ὅτ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος, a metaph. τῶν νομισμάτων τῶν φαύλως διακεκομμένων, Schol. Synes. Ep. 32. Καὶ εἰ δή τινές εἰσι τούτου τοῦ κόμματος ἕτεροι δαίμονες. Qua metaph. Colum. vi- D deri potest dixisse Non bonæ notæ vinum; Aliquis de meliore nota, Catull. Item ap. Dion. Οἱ τοῦ νομίσματος κόμμα μεταχειριζόμενοι. Pecuniæ signatores, s. Triumviri monetales, ut Pomponius JCus de Origine Juris 2. appellat. || Κόμματα, Aquarum emissaria, et incilia, ad hoc inventa et structa, ut aquæ aut in campos arvales admitti possent, aut intra alveum contineri, VV. LL. At Harpocr. scribit κόμματα videri esse μέρη τινὰ τῆς καλάμης ἢ τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ στάχυϊ γινομένων, ἢ τῶν ἀνθερίκων. [" Thom. M. 547. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 228. Dionys. H. 5, 213. Rutilius p. 159. Toup. Opusc. 1, 201. Belin. ad Oppian. 1. in Addend. Casaub. Athen. 1, 39. Alciphr. p. 22. ubi vertitur Moneta. Fragmentum, Casaub. Athen. 132. Pars orationis, Valck. Adoniaz. p. 200. Demetr. §. 9." Schæf. Mss. J. Poll. 4, 112. Harpocr. Anecd. Bekkeri 272.] Κομματικὸς, Incisis et commatis constans, In quo incisa et commata crebra sunt, Hermog. Λαμπρότητος ἐναντίον ἐστὶ τὸ κ. καὶ διαλεκτικὸν καὶ ὅλως τὸ ἀγωνιστικὸν εἶδος τῶν λόγων, Qui constant commatibus, Bud.: κ. καὶ ἀσύνδετον λόγον Eust. dicit esse χαρακτηριστικὸν θυμουμένου καὶ ἐναγωνίου ἤθους. || In choris παρῳδικὰ dicuntur, quando chorus exponit quam ob causam venerit; στάσιμα autem, quando stat, incipitque commemorare aliquod incommodum, quod in illis rebus evenerit; nonnulla vero, κ., quando, quod restabat, lamentantur acerbos eos casus. Hæc Victorius. De ead. re dicitur et κομμός. [Lucian. 2, 826. " Λόγοι κ., Brevissimæ sententiæ, Phot. Bibl. de Phrynicho. Conf. c. κομμωτ., T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 399." Schæf. Mss.] " Κοματικὸν, in VV. LL. " ex Æschyli Schol. esse dicitur Postrema chori " pars, ubi reliquum totum in luctu consumitur: " perperam scriptum pro κομματικόν. Id autem vo- " catur παρὰ τὰ κόμματα et planctus." Κομματικῶς, Ita ut crebra sint commata, Hermog. [" Eust. 152, 7." Seager. Mss. " Schol. Aristoph. Πλ. 369. ad Il. I. 46." Schæf. Mss.] Κομμάτιον, Parvum segmentum. In choricis carminibus κομμάτιον Polluci dicitur καταβολή τις βραχέος μέρους: at Aristoph. Scholiastæ προκήρυγμα τῆς παραβάσεως. Alibi vero idem Schol. scribit κομμάτιον esse δύο στίχων ἢ τριῶν, οὐδέποτε δὲ ὑπερβάλλειν εἰς τὸ τέταρτον. Plut. (6, 675.) de Timotheo citharœdo, Ποτὲ ᾄδων τουτὶ τὸ κομμάτιον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς: [8, 241. " Thom. M. 547. Platonius, Dionys. H. 5, 217. T. H. ad Plutum p. 305. Alciphr. p. 4. Plut. de S. N. V. 101. Toup. ad Longin. 366. * Κομματίας, Cattier. Gazoph. 48." Schæf. Mss. Philostr. Soph. 2, 29. p. 621.]

Κοπὴ, Sectio, Incisio; Contusio, Bud. ex Aristot. || Dicitur et de Loco prærupto, Præcipitio, Strabo 10. Ἀπὸ τῆς κ. ῥίπτεσθαι, Præcipitem dari, VV. LL. [Cf. p. 694. " Ad Diod. S. 1, 180." Schæf. Mss. Cædes, Strages, Hebr. 7, 1.]

Κοπεὺς, Cælum, quo marmorarii incidunt marmora, Lucian. (1, 18.) Καὶ γλυφεῖα καὶ κ. καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις. [" Ad Diod. S. 1, 42." Schæf. Mss. Diosc. 1, 35.]

Κοπὶς, ίδος, ἡ, Gladius s. Culter aptus ad cædendum. Frequenter ap. Xen. tribuitur Persis et barbaris, K. Π. 2, (1, 2.) Θώραξ μὲν περὶ τὰ στέρνα, γέῤῥον δὲ εἰς τὴν ἀριστεράν· κοπὶς δὲ ἢ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν: 6, (2, 5.) Σὺν ἀσπίσι ταῖς ποδήρεσι καὶ δόρασι μεγάλοις—καὶ κοπίσι: 7, (3, 2.) de manu cuidam abscissa, Ἀποκέκοπτο γὰρ κοπίδι ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων. Plut. Alex. p. 220. Κοπίδι βαρβαρικῇ κατήνεγκεν: paulo post, Ὥστε τῶν πρώτων ψαῦσαι τριχῶν τὴν πτέρυγα τῆς κοπίδος, quod a Clito in convivio ξίφος dicitur. Idem in Aristide, de Persis in prælio Plataico, Καὶ πρὸς τὰς ξιφουλκίας ἐχώρουν οὐκ ἀργῶς, ἀλλὰ ταῖς κοπίσι καὶ τοῖς ἀκινάκαις χρώμενοι. Videntur autem hæ κοπίδες fuisse Gladii curti et latiores ac leviter falcati, aptiores ad ictus et vulnera adversario ingerenda, qualibus hodieque Turcæ utuntur. Nonnulli vero κοπίδα Securim quoque interpr. qui niti videntur hoc loco Curtii 8. Anceps ergo pugna nunc sequentium, nunc fugientium elephantos, in multum diei varium certamen extraxit, donec securibus, id namque genus auxilii præparatum erat, pedes amputare cœperunt. Copidas vocant gladios leviter curvatos, falcibus similes, queis appetebant belluarum manus. Hæc Curtius. Sunt vero et μαγειρικαὶ κοπίδες, Cultri culinarii, quibus sc. utuntur coqui ad incidendas carnes. Unde et J. Poll. inter μαγειρικὰ καὶ κρεωπωλικὰ ἐργαλεῖα recenset. Majores autem ii cultri sunt et recurvi instar κοπίδων barbaricarum. Anaxippus ap. Athen. (169.) μαγειρικὰ σκεύη enumerans, Ζωμήρυσιν φέροις, ὀβελίσκους δώδεκα, Κρεάγραν, θυείαν, τυροκνῆστιν παιδικὴν, Στελεὸν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας. Sic enim ibi ex Eust. locum eum corrigo. Plut. Lycurgo (2.) Διερύκων γὰρ ἀψιμαχίαν τινὰ, μαγειρικῇ κοπίδι πληγεὶς ἀπέθανε. || Cœna, Convivium quoddam Laconicum, Athen. (138.) e Cratino, Ἆρ' ἀληθῶς τοῖς ξένοισίν ἐστιν, ὡς λέγουσ', ἐκεῖ, Πᾶσι τοῖς ἐλθοῦσιν ἐν τῇ κοπίδι θοινᾶσθαι καλῶς: ex Eupolide, καὶ γένηται τοῖσδε σάμερον κοπίς. Post quæ verba, paucis interjectis, subjicit, Θύουσι δ' ἐν ταῖς κοπίσιν αἶγας, ἄλλο

δ' οὐδὲν ἱερεῖον· καὶ τῶν κρεῶν διδόασι μοίρας, καὶ τὸν καλούμενον φυσίκιλλον·—διδόασι τῶν συνιόντων ἑκάστῳ τυρὸν χλωρὸν, καὶ γαστρὸς καὶ φύσκης τόμον, καὶ τραγήματα, σῦκά τε ξηρὰ καὶ κυάμους καὶ φασήλους χλωρούς: quod ipsum (56.) commemorat e Polemone. ["Musgr. El. 837. Koen. ad Greg. Cor. 241. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Toup. Opusc. 1, 472. 2, 50. Valck. Hipp. p. 240. Brunck. ad Soph. Fr. p. 694. Conf. c. κόνις, Heath. ad Soph. in Addend. Brunck. Antig. 602. K. μάχαιρα, Musgr. Bacch. 1025. Cycl. 240." Schæf. Mss. Κέντροιο κ., Nicander Θ. 780.] Κοπίζω, Epulum istud agito, Convivium istud celebro, Athen. l. c. Ἐπὴν δὲ κοπίζωσι, πρῶτον μὲν δὴ σκηνὰς ποιοῦνται παρὰ τὸν θεὸν, ἐν δὲ ταύταις στιβάδας ἐξ ὕλης· ἐπὶ δὲ τούτων δάπιδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλιθέντας εὐωχοῦσι: paulo post, Κοπίζει δὲ καὶ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν ὁ βουλόμενος. Pro hoc autem κοπίζειν ibid. dicit κοπίδας ἄγειν, ἐπιτελεῖν. AT VERO Κόπις, εως, ὁ, Nugator, Scurra, i. q. κώμαξ, φλύαρος, βωμολόχος, e vett. Eust. In h. autem Eur. l. Hec. (133.) de Ulysse, ὁ ποικιλόφρων, Κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς, Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν, vetus liber exp. λάλος, Loquax. Utitur Lycophron quoque (763.) ap. quem κόπις a Tzetze exp. ὁ ῥήτωρ, ὁ ἔμπειρος, ὁ ὑπὸ πολλῶν πραγμάτων κεκομμένος: [cf. Eund. 1464.] Sed in malam partem ab Eur. capitur, ac signif. potius Versutum et callidum rhetorem quam simpliciter Rhetorem. In nostro quodam Lex. vet. exp. σύντομος καὶ ὀξὺς τῷ λόγῳ. || Κόπις, μερὶς, δεῖπνον, μάζα, ἄρτος, κρέα, λάχανον, ζωμὸς, σῦκον, τράγημα, θέρμος, Hes.: sed scr. potius foret κοπὶς, accentu in ult., ac cum superiore κοπὶς conjungendum. Κόπιες, Eid. sunt κέντρα ὀρνίθεια. [Barker. ad Etym. M. 886-7. "Steinbr. Mus. Tur. 1, 166. Zeun. ad Xen. K. Π. 160. 409. Valck. Diatr. 225. Wyttenb. Select. 373. Wessel. ad Diod. S. 1, 42. Alciphr. 440. Enarrator, Wakef. Alc. 772." Schæf. Mss.] Sicut autem a superiori κοπὶς derivatur κοπίζω, ita et ab hoc κόπις, quod Loquacem ac Nugatorem significat, itidem EST Κοπίζω, Nugor, vel, ut Hes. exp., ψεύδομαι, Mentior; solent enim loquaces ac nugatores sæpe mentiri.

[* "Κοπίδερμος, * Κοπιδερμία, Jo. Malal. 2, 118. not." Kall. Mss.]

[* Κόπειον, * Κόπεον, * Κόπαιον, * Κοπάδιον, * Κοπίσκος, * Κοπιοδόρπιον, Barker. ad Etym. M. 886-7. Κόπεον, Gl. Frustum: Κοπάδια· Copadia. "Κόπειον, Κόπεον, Κόπαιον, Bergler. Alciphr. 293. (3, 7.) * Κοπεῤῥον, Koen. ad Greg. Cor. 311." Schæf. Mss.]

[* Κοπάριον, Paul. Æg. 6, 62. ὑδροκηλικὸν κ.: 78. τετρημένον κ.]

[* Κόπηθρον, τὸ, Olus quoddam agreste, Hes.]

Κοπὰς, άδος, ἡ, Quæ cædi solet, Gazæ Multifida ap. Theophr. H. Pl. 1, (3, 3.) Ἐῶσι δὲ καὶ τὰς ἐλαίας κοπάδας καὶ τὰς συκᾶς. Hesychio κοπάδες sunt τὰ ἐπικεκομμένα δένδρα, Arbores aocisæ s. decacuminatæ.

Κόπανον, Pistillum, i. e. Quo in mortario aliquid pinsimus et tundimus. [Barker. ad Etym. M. 886-7. "Bergler. Alciphr. 293." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 860.] Κοπανίζω, Pistillo tundo, Pinso: Vitruv. Mortario collocato, calce et arena ibi confusa, decuria hominum inducta, ligneis vectibus pinsant materiam. [Κεκοπανισμένον ἔλαιον, LXX. 1 Reg. 5, 11. Alex. Trall. 11. p. 187. * "Κοπανισμὸς, Hes. v. Κόπος." Wakef. Mss. * Κοπανιστὴρ, unde] Κοπανιστήριον, Pistillum, Id quo aliquid in mortario pinsimus, s. pinsamus, et tundimus, i. q. κόπανον. [Barker. ad Etym. M. 886-7. Gl. Battuarium. * "Κοπανιστὸς, Pistillo tusus, Hesych.". Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Τρισκοπάνιστος, ὁ, ἡ, Ter pistus, pistillo subactus: ἄρτος, Panis ter pinsatus, pistillo subactus. Hom. Batrachom. (34.) οὐδέ με λήθει Ἄρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' [ἐπ'] εὐκύκλου κανέοιο, Οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος. [" Ms. L. * δυσκοπάνιστος, vitiose pro * δισκ., quod e duobus Mss. profert Barnesius, et fuit in Ms. Lycii. Est autem non Bis aut Ter pistus, sed Mollior et delicatior, e farina tenuissima, aut exquisitiori artificio factus, ut bene Lycius capit." Clark. At in Etym. M. 150. extat * Δυσκοπάνητος.] In VV. LL. ponitur ETIAM Τρικοπάνιστος, sed in heroicum metrum non ingreditur.

[* "Κόπα, Catinus, Montf. Palæogr. p. 7." Kall. Mss.]

[* "Κοπέω, Seco, Rei Accip. Scriptt. 85." Wakef. Mss. At * Κοπητὸς, Theophr. H. Pl. 5, 1, 1. est falsa lectio pro λοπητός.]

[* "Ἄκοπος, Non vulneratus, Etym. M. 51, 24." Wakef. Mss. * "Ἡμίκοπος, Schol. Opp. 'A. 1, 716. 2, 286." Wakef. Mss. Ἡμίκοπον Hesychio * ἡμίπλευρον. * "Δεξιοκοπέω, Jo. Malal. 2, 232." Kall. Mss.] "Λεπτοκοπεῖν, Minutatim contundere s. concidere, "λεπτῶς κόπτειν: unde particip. præt. pass. λελεπτοκοπημένος," [Inc. Esaiæ 27, 9. Aqu. Symm. Theod. 28, 28. Ἄρτος δὲ λεπτοκοπηθήσεται.] "Μεσοκόποι αὐλοὶ dicuntur οἱ ὑποδεέστεροι τῶν τελείων, μέσοι, Hes." [Phot.] "Ii ab Athen. dicuntur "ἡμίοποι:" [at in p. 176. αὐλοὶ μεσόκοποι et ἡμίοποι diversi sunt. Μεσόκοπος, Media ætate, 569. μεῖραξ, Cratinus ap. Bekkeri Anecd. 108.] "Νεόκοπον "κάρδοπον, Eupol. dixit τὴν νεωστὶ κεκομμένην, Alveum s. Mactram recenti cæsura et excavatione factam, auctore J. Poll. (10, 122.) qui et νεόκοπον μύλην affert ex Aristoph. Σφ. (648.) Πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπον:" [sed ibi legitur, metro postulante, *Νεόκοπτον.] "Ξενοκοπεῖν "Metagenes usurpavit ἐπὶ τοῦ πληγὰς λαβεῖν, teste "Suida." [* Ὁλόκοπος, Totus concisus, Diosc. 5, 65.]

Κοπτὸς, Tusus. Κοπτὸν ET Κοπτὴ, dicitur Pharmacum ad placentulæ formam contundendo redactum: cujus componendi exempla aliqua habentur ap. Gal. de Locis Aff. 7. Non valde autem horum compositio abhorret ab ea, quam Mazapanem aut Pastam regiam appellant. Sic vero dictum est hoc medicamentum, quod non coqueretur, sed tunderetur. Hæc inter alia Gorr. Diosc. 2, 125. de lino, Παρορμᾷ δὲ καὶ πρὸς ἀφροδίσια· μιγὲν μέλιτι καὶ πεπέρει ἀντὶ κοπτῆς πολὺ λαμβανόμενον, Si pro placenta largius assumatur, Ruellius. Aëtius 13, 12. Κοπτὴν δίδου ἐξ ἀμυγδάλων μετρίως πεφωγμένων. Et κοπταὶ σησαμίδες, Artemid. Placentæ e sesamo. Gal. de Loc. Aff. 9. Κοπτόν ἐστι τὸ φάρμακον, E genere eorum, quæ ad placentæ formam contundendo rediguntur. Rursum fem. et subst. non pro Placenta medicamentaria, sed quæ mensis apponeretur, ap. Athen. (649.) e Sopatro, Τίς δ' ἀναρίθμου μήκωνος εὗρε κοπτὰς, Ἢ κνικοπύρους ἡδονὰς τραγημάτων Ἔμιξεν; Paulo post, Ἀπέχεις τὴν κοπτὴν, ἧς συμβουλεύω σοι ἀπεσθίειν. Martialis quoque Coptæ meminit, 14. Peccantis famuli pugno ne percute dentes: Clara Rhodus coptam, quam tibi misit, edat. ["Jacobs. Anth. 7, 46. 10, 99. Brunck. Aristoph. 2, 101. Κόπτη, (sic,) Κοπτάριον, Toup. Append. in Theocr. p. 10. et Ind." Schæf. Mss. At * Κόπτη exp. Porrum ap. Athen. 648.] Κοπτοπλακοῦς, ὁ, i. q. κοπτὴ, Placenta e contusa materia composita, Athen. [647.] Κοπτάριον, Placentula e materia contusa; est enim dimin. Pro κοπτὴ tamen sæpe usurpatur: unde κ. βηχικὰ ap. Medicos: de quibus vide Gal. κ. Τόπ. 7. (13, 542.) Diosc. 4, 190. de cnico, Γίνεται δὲ καὶ κ. κοιλίας μαλακτικὰ, τοῦ ὀποῦ αὐτοῦ μιγέντος ἀμυγδάλῳ καὶ νίτρῳ καὶ ἀνίσῳ καὶ μέλιτι ἑφθῷ, Ruell. Offulæ, quas Placentulas vocant. [* Κόπτον, τὸ, Unguentum, Alex. Trall. 7. p. 117., 11. p. 182.]

[* "Κοπτικὸς, Tzetz. Chil. 12, 873. ad Lyc. 705. Synes. 3, 368." Elberling. Mss. "Herodian. Epimer. 134. 135. * Κοπτικῶς, ibid." Boiss. Mss.]

"Ἄκοψον Hes. exp. ἀδρανῆ, Imbecillum, Ineffi"cacem." [Cf. Ἀπόκοπος.]

"Ἀμφίκοπον, Utrimque scindens. Eust. enim tradit, quod Hom. vocat ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, i. e. ἀμφοτέρωθεν θλίβον τῇ τομῇ, dici etiam ἀμφίστομον et ἀμφίκοπον: utpote ἀμφοτέρωθεν κόπτον." ["Eust. Ism. 493. Ἀμφίκοπος, Utrimque cæsus, Serv. Æn. 7, 126." Wakef. Mss.]

Ἀνακόπτω, Retundo, Inhibeo, Retro inhibeo: Ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα, Lucian. Dicitur etiam ἀνακόπτω σε τῆς ὁρμῆς, Inhibeo impetum tuum, pro παύω καὶ ἀναστέλλω, Arceo et propulso, Bud. || Elido: ἀνα-

κόπτειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, Elidere oculos. || Ἀνακόπτομαι, pass. Retundor, Inhibeor, Retro inhibeor, Lucian. (2, 262.) Οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην. Apud Eund. exp. Interrumpor, (1, 77.) Τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην. Item Elidor: Ἀνεκόπη τοὺς ὀφθαλμοὺς, Elisus fuit oculos, pro, Elisi fuerunt ei oculi. [" Heroic. adesp. 21, 21. Boiss. Philostr. 264. 319. Plut. Alex. 146. Schm., Thom. M. 323. 586. Coray Theophr. 303. Irmisch. Herodian. 4, 232. Diod. S. 1, 729. Jacobs. Anth. 11, 280. Lennep. ad Phal. 18. ad Herod. 736. Lucian. 1, 56. Hemst. ad 178." Schæf. Mss.] " Ἀγκοπτὴρ, Hesychio σφύρα, Malleus: " forsan Æolica sync. pro ἀνακοπτήρ." Ἀνακοπὴ, Inhibitio, Retro inhibitio, Retusio, Plut. (6, 285.) Πολλαὶ καὶ συνεχεῖς ἀ. τῆς προθυμίας οἷον ἀπομαραινομένης. || Apud Aristot. Reciprocatio, in h. l. Καὶ κυμάτων ἐπιδρομαὶ ποτὲ μὲν ἀνακοπὴν ἔχουσαι, ποτὲ δὲ πρόωσιν μόνην: ita enim Interpres, Undarum excursiones interdum reciprocantes, interdum eluvie retro non recurrente. [" Plut. Alex. 107. Schm., ad Lucian. 1, 270." Schæf. Mss. Plut. Pyrrho 15. Mario 15. Strabo 3. p. 264.] " Ἀνταγακόπτω, Repercutio," [" Phrynichus Bekkeri p. 34." Boiss. Mss.] " Ἀν- " τανακοπὴ, Repercussio, Repercussus," [Aristot. de Mundo 4, 31. * Προανακόπτω, Clem. Alex. Strom. 3. p. 548, 7. Joseph. B. J. 3, 6, 2. * " Συνανακόπτω, Simul retundo, Diog. L." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Schneidero susp. * Ὑπανακόπτω, Liban. 4, 803.]

Ἀντικόπτω, Retundo, Referio, Repercutio. Bud. ἀντικόπτειν exp. Relidere, Repercutere, ut ἀντικρούειν, Obsistere, Propulsare, citans Theophr. C. Pl. 2. Ὅπου γὰρ ἀεὶ μαλακὸς ὁ ἀὴρ, ἐνταῦθ' ἡ εὐβλαστία γίνεται τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν Αἰγύπτῳ, διά τε τὴν εὐτροφίαν, καὶ διὰ τὸ μηδὲν ἀντικόπτειν τῶν ἔξωθεν. Alibi dicit Τοῦ χειμῶνος ἀντικόπτοντος. [Idem de Ventis 53.] Ἀντικοπὴ, Repulsus, Ipse repellendi actus, Plut. (6, 285.) Ἡ τοῦ καλάμου βλάστησις, ὁρμὴν ἔχουσα πλείστην καὶ καλλίστην ἀπαρχῆς εἰς μῆκος ἐπιδῶσειν ὁμαλὸν καὶ συνεχὲς, τὸ πρῶτον ἐν διαστήμασι μεγάλοις ὀλίγας λαμβάνουσα προσκρούσεις καὶ ἀντικοπάς. Pro Conflictatio, Collisio, citatur e Philone. [" Valck. Hipp. p. 184." Schæf. Mss. * Ἀντίκοψις, Theophr. de Ventis 55. * Ἀντικοπτικὸς, Sext. Emp. 656.]

Ἀποκόπτω, Abscindo, Excindo, Recido, Amputo, Od. Γ. (449.) πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας Αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος, i. e. ἀπέτεμεν, Eust. Il. Γ. (241.) Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόπτειν [—ψειν] ἄκρα κόρυμβα. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 15.) Ἀγκύρας ἀποκόπτοντες. Pass. Ἀποκόπτομαι, Abscindor, Excindor: Aristoph. N. (1124.) Ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵτ' ἐλάαι βλαστάνωσ', αἵτ' ἄμπελοι, Ἀποκεκόψονται. Dicitur ἀποκοπεὶς χεῖρα, Abscissus manum, i. e. Cui manus abscissa est. Sic ap. Philon. Ἀποκοπεὶς δάκτυλον ἄκρον, Cui summus digitus est abscissus. [" Ἀποκεκομμένος, Spado, Clem. Alex. 15." Kall. Mss.] || Metaph. ut ἀποκόπτειν ἐλπίδα ap. Theodorit. H. E. 3. fin., quod ad verbum reddere possumus, Ciceroniane loquendo, Præcidere spem. || Metaph. Præcido cunctationem, et hæsitationem tollo, Bud. citans ex Alciphr. Ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς, ὦ γύναι, ἅπαξ ἐκεῖσε ἀκολουθήσω· ἀποκόπτειν γὰρ εἴωθε γνώμην ἡ τῶν φίλων συμβουλὴ ἀμφίβολον. Supra autem dixerat, Τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλαντεύῃ. Hactenus Bud. Sed et hoc sciendum est, explicationem hujus sententiæ haberi ap. eund. Auctorem hanc, Οἱ τὴν γνώμην ἀμφίβολοι τὴν παρὰ τῶν εὐνοούντων κρίσιν ἐκδέχονται. Est porro non absimilis usus verbi Præcido ap. Cic. Nostrates quoque dicunt eadem metaph. Trancher le mot. || Minuo, metaph.: quia minuimus id, unde aliquid recidimus: Οὐθὲν τοῦ ἀρχαίου ἀπέκοπτον, Nihil de sorte minuebant. Potest et Lat. verti Recidebant, Resecabant. || Repello, Abjungo, Separo. Apud Synes. metaphorice pro Avoco, Abstraho, junctum accusativo cum gen., Οὓς τὸ ὁμιλεῖν πάνυ πράγμασιν ἀνθρωπίνοις οὐκ ἀποκόπτει τοῦ θείου. || Ἀποκόπτομαι, Abstrahor, Avellor: ut canem dicunt ἀποκοπῆναι τῶν ἰχνῶν, cum non amplius invenire potest ipsa ἴχνη, Vestigia. Hes. autem habet ἀποκοπῆναι sine gen.

A ἰχνῶν: nam sic ap. eum legitur, Ἀποκοπῆναι ἐπὶ τῶν ἰχνευόντων λέγεται ὅταν μὴ εὕρωσιν. [Plut. Pyrrho 2. τῆς ἐλπίδος.] Est præterea Ἀποκόπτομαι, Obtundor, metaph. ut ἀποκεκομμένη φωνὴ, Obtusa vox, Plut. || Ἀποκόπτομαι, Deplango, Cum planctu deploro. Vide Κομμός. [" Jacobs. Anth. 6, 69. Wakef. Georg. p. 46. Diod. S. 1, 650. 2, 32. 291. T. H. ad Plutum p. 296. Valck. Hipp. p. 221. Wessel. ad Herod. 132. ad Charit. 215. Grammatice, Steph. Dial. 18. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 121. * Ἀποκοπτέος, Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.] " Ἀποκοπησα- " μένη, Hesychio * στερνοκοπησαμένη, ἀποκοψαμένη, " Plangens tundensque pectus." [* Ἀπόκοψις, Hippocr. 881. * Ἀποκόψιμον, Gl. Succidaneum.] Ἀπόκομμα, Abscissum s. Amputatum alicunde frustum, Fragmentum, Frustum. [Lucian. 2, 85. ἀραχνίου.] Ἀποκοπὴ, Abscissio, Amputatio. Est ἀποκοπὴ Figura ap. Gramm., cum abscissa est ultima vocabuli alicujus syllaba: ut δῶ pro δῶμα, et κρῖ pro κρῖμνον per ἀποκοπὴν dici tradunt. Aristot. de Poët. Αἱ ἐπεκτά- B σεις καὶ ἀποκοπαὶ καὶ ἐξαλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων: ἀποκοπὴ χρεῶν, ad verbum Rescissio æris alieni, Lat. Tabulæ novæ. Ut autem χρεῶν ἀποκοπὴ, sic χρεωκοπεῖν et χρεωκοπία compp. vv. dicitur. Solon hanc χρεῶν ἀποκοπὴν mitiore vocabulo appellavit σεισάχθειαν, quasi Oneris excussionem: ut hic scribitur, Σόλων χρεῶν ἀποκοπὴν ἐν Ἀθήναις ἐποίησε, σεισάχθειαν προσαγορεύσας. [cf. Plut. Sol. 15.] Frequentius tamen dicitur plurali χρεῶν ἀποκοπαί. Plut. de Lycurgo loquens, Καὶ τῶν χρεῶν ἀποκοπὰς εἰσηγησάμενος. Dem. (746.) Οὐδὲ τῶν χρεῶν τῶν ἰδίων ἀποκοπάς. Cic. ad Att. 7, 10. χρεῶν ἀποκοπὰς, φυγάδων καθόδους, sexcenta alia scelera moliri: libro autem 10. Latine loquens vocat exulum reditus et tabulas novas, idem dicens, inverso tantum ordine. || Ἀ. φωνῆς, Obtusio vocis, Abscissio, ad verbum; Abscissa vox, vel Suppressa, Cels., teste Bud. Diosc. de crambe loquens, Διαμασσώμενα δὲ τὰ φύλλα φωνῆς ἀποκοπὴν καθίστησι τοῦ χυλοῦ καταπινομένου. Sic et ἀποκεκομμένην φωνὴν Plut. vocem obtusam appellavit. Celsus de gra- C vedine, Vocem obtundit, nares claudit. [" Schol. Theocr. 2, 40." Boiss. " Diod. S. 2, 324. Greg. Cor. 217. Figura grammatica, Steph. Dial. 18. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. Ἀποκ. χρεῶν, ad Mœr. 87. 347. ad Diod. S. 1, 90." Schæf. Mss.] Ἀπόκοπος, ὁ, ἡ, q. d. Abscissus, i. e. Cui abscissa est virilitas, Spado. Firmicus, Inefficaces et apocopos reddet et qui nihil agere possint. Suid. itidem ἀποκόπους exp. ἐκτομίας: sed addit sic appellari etiam ἀσθενεῖς, Debiles et Imbecilles. [Gl. Castratus, Eviratus, ὁ εὐνοῦχος. " Stanl. Eum. 188. Vales. ad Theodorit. p. 85. ad Lucian. 3, 395. Toup. Opusc. 1, 257. ad Thom. M. 139." Schæf. Mss.] " Προαποκόπτω, " Præcido," [Joseph. B. J. 4, 4, 4. " Clem. Alex. 460." Kall. Mss. * Συναποκόπτω, Plut. 8, 98.]

Διακόπτω, Discindo, Disseco, Diffindo. Et Διακόπτομαι, Discindor, Diffindor: διακοπεὶς τὸ κράνος, Cui dissecta s. diffissa est galea, nisi aliquis malit Pertusa. Quoniam vero cutis vulnerando dissecatur, aliquando Vulnero verti potest. Unde quod Aristot. D dicit, Ὅπου δ' ἂν ᾖ καθ' αὑτὸ δέρμα, ἂν διακοπῇ, οὐ συμφύεται, οἷον γνάθου τὸ λεπτὸν καὶ βλεφαρὶς, Plin. ita interpr. Ubicunque per se ac sine carne est, vulnerata non coit, ut in bucca cilioque. || Interseco, Intercido: cujus signif. exemplum una cum Plinii interpretatione habes supra in Κόπτω. Et διακόπτων σφυγμὸς, Pulsus intercisus, qui proprio nomine δορκαδίζων dicitur, Gorr. || Dirimo, Plut. (Pomp. 19.) Διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς καὶ διΐστη ποικίλος ὢν ὁ πόλεμος, Dirimebat, Disjungebat, Una castrametari vetabat et vires sociare. Alia exempla habes ap. Bud. 888. || Interrumpo, Interpello. Cujus signif. exempla ab eod. Bud. ibid. afferuntur. At pag. seq. l. e Basilio affert, ubi διακόπτειν signif. Interpellare loquentem et interfari. Annotat vero et interruptionem interpellationemque præscriptionum hoc verbo in Pand. Gr. significari. || Perrumpo, Plut. (6, 286.) Τῷ δ' αὖτε πτερὰ γένετο δι' ὠφέλειαν διαφερομένῳ καὶ διακόπτοντι τὰς προφάσεις, ὥσπερ ὄχλον ἐμποδὼν ὄντα, ῥώμῃ καὶ προθυμίᾳ τῆς ἀνύσεως. Pro Aciem perrumpere et

impressionem facere citat Bud. 888. 889. e Xen. 'Ελλ. (7, 5, 23. 24.) || Pertundo, Trajicio, Bud. 889. e Luciano. || Quod vero Chrys. in Ep. ad Thess. p. 44. Διακόπτομαι ταῖς φροντίσι, Latinius verteris, Distrahor, Distineor, Distringor. [" Ad Charit. 112. (292. 243.) Cattier. Gazoph. 75. T. H. ad Plutum p. 336. ad Lucian. 2, 334. Dionys. H. 5, 211. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. ad Diod. S. 1, 360. Casaub. ad Athen. 138." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 3, 37. 15, 11. * Διακοπτέον, Plut. 9, 260. * Διάκομμα, Hippocr. 100.] " Διάκοψις, Intercisio. Item Disse- " ctio." [* Διακοπτικὸς, Schol. Eur. Andr. 826. "Clem. Alex. 132." Kall. Mss. * Εὐδιάκοπτος, Polyb. 3, 55, 1.] Διακοπὴ, Intercisio, Diremtio, διαίρεσις, διαχωρισμὸς, Hes. Διακοπὴ, inquit Gorr., dicitur ab Hippocr. Vulnus omne, quod alte descendit impactumque est. Scribit tamen Gal. (9, 258.) proprie eo nomine significari ap. Medicos Solutam in osse capitis continuitatem ab aliquo acuto occursante atque abscindente, vocarique aliis nominibus ἐγκοπὴν et ἕδραν. Diosc. 2, 208. de argemone, Δύναμιν δὲ B ἔχει αὕτη χλωρὰ τριβομένη λεία καὶ ἐπιτιθεμένη διακοπὰς θεραπεύειν. Ubi Marcellus putat specialiter de nervis dici, ac διακοπὰς esse, quas Plin. appellat Nervorum præcisiones s. præsectiones, afferens ex 11, 37. Vulneratis nervis summus dolor, præsectis nullus. [Plut. Bruto 20. " Cattier. Gazoph. 75. ad Diod. S. 2, 284. 595." Schæf. Mss. Oribas. Collect. Cod. Mosq. 6, 20.] Διάκοποι, Scissuræ. Sic item vocabantur in aggeribus Meatus intercisi, s. Incilia hiantia, per quæ Nilum transmittebant in arva remotiora segetibus destinata, VV. LL. Qua fere signif. κόμματα supra. 'Αδιάκοπος, Qui intercisus aut diremtus non est, Non interruptus, ἀδιαίρετος, ἀδιαχώριστος, Hes. [Eust. Il. p. 2, 26. " Rei Accip. Scriptt. 118. Philo J. 1, 81. Etym. M." Wakef. Mss.] 'Αδιακόπως, More eorum, quæ diremta aut interrupta ac impedita non sunt. [* Εὐδιάκοπος, Polyb. 3, 46, 4. * " Συνδιακόπτω, Oribas. de Fract. 7. p. 86." Kall. Mss.]

'Εγκόπτω, Incido. || Intercido, Iter aut Cursum intercido, ut Cæsar dicit Pontem intercidere, Impedio, Præpedio, Greg. 'Η κακίας ἐγκοπτομένης ἢ ἀρετῆς ὁδοποιουμένης, ad Rom. 15, (22.) 'Ενεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, Præpeditus sæpe fui. || Interpello, ut διακόπτω, Act. 24, (4.) Ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω, Ne autem te diutius interpellem, h. e. ab aliis actionibus avocem. Verba sunt Tertulli contra Apostolum, ad Felicem præsidem, h. e., ἵνα μὴ ἐπὶ πολὺν χρόνον παρενοχλῶ σοι χρηματιοῦντι, Ne te avocem a gerenda rep. ἵνα μὴ ἀπασχολῶ σε πολιτευόμενον. Cic. ad Att., Ego autem ad Pompeianum properabam, ubi interpellatores minus molesti, Bud. || 'Εγκόπτω πάτταλον, Impingo s. Infigo clavum, h. e. Cum ictu adigo, Theophr. H. Pl. 2, (7, 6.) 'Αμυγδαλῇ δὲ καὶ πάτταλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, ὅταν τετράνωσιν, ἄλλον ἀντεμβάλλουσι δρύϊνον: [C. Pl. 1, 17, 10. " T. H. ad Lucian. 1, 178. Valck. Anim. ad Ammon. 134. Callim. 211." Schæf. Mss. Porphyrius Theodoreti Gr. Pass. 1, 701. Οὐδὲν γὰρ ἐνέκοπτεν αὐτῷ τοῦτο πρὸς σοφίαν.] " 'Ενκόπτων, Hesychio ἐμ- " ποδίζων, διακωλύων." [* " Ἔγκοπτος, Lobeck. Aj. D p. 357." Schæf. Mss.] Ἔγκομμα, Impedimentum, Offendiculum, Obstaculum, Id ipsum, quod nobis iter intercidit et nos præpedit, πρόσκομμα, Hes. [Reinesii V. L. p. 243.] 'Εγκοπὴ, Incisio, Incisura, Incisus. Apud Suid. Χωρὶς ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐκ ἦν ἐπιβῆναι τῆς πέτρας, Absque incisuris in petra factis, ut fieri solet in rupibus imperviis, quo pedes in eis figi queant. 'Εγκοπὴ, inquit Gorr., Incisio: dicitur proprie in capitis ossibus, ut docet Gal., Soluta continuitas ab aliquo acuto occursante et abscindente. Vocatur aliis nominibus διακοπὴ, ἕδρα. || Præpeditio, Intercisio itineris s. cursus: ἐγκοπὴν ἔνεδρον, ἐμπόδιον, Hes. [Jambl. Protr. 356. " Cattier. Gazoph. 75." Schæf. Mss.] " 'Εγκωπὴ, Hesychio ἐμπό- " διον: quod supra per ο μικρόν." At 'Εγκόπησις, Offensio, VV. LL. quod suspectum est. Pro ἐγκόπησις autem, quod ex Hieron. Comm. in Os. citant, vet. Ed. habet ἐγκότησις, et quidem rectius. 'Εγκοπεὺς, έως, ὁ, Cælum, Instrumentum, quo marmorarii mar-

A mor incidunt: qua signif. κοπεὺς supra dicitur. Lucian. (1, 5.) 'Εγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης. Idem dicit et κοπέας et κολαπτῆρας. [Gl. Scalpellus: * 'Εγκοπίς· Planula. * " Παρεγκόπτω, Impedimentis interpositis obsto, Chrys. in Jo. Hom. 21. T. 2. p. 639, 24." Seager. Mss.]

'Εκκόπτω, Excido, Excindo. Qua porro signif. dicit Plaut. Excidere manibus suis patriam, Cic. Urbem excisam et eversam, Virg., Excindine domos — Perpetiar, item, Nec posse Argolicis excindi Pergama telis: item, Ferro sceleratam excindere gentem: et Valerius Flaccus, invisi genus omne excindere Phœbi: ead. dicitur etiam ἐκκόπτειν. Herodian. 7, (2, 20.) 'Εκκόψειν τε καὶ ὑποτάξειν τὰ μέχρι 'Ωκεανοῦ Γερμανῶν ἔθνη βάρβαρα, Excisurum subacturumque Oceano tenus omnes Germaniæ barbaras nationes: (4, 6, 7.) Καὶ εἴ τι γένος ἦν βασιλικὸν ἢ ἐν συγκλήτῳ ἐξ εὐπατριδῶν καταβαῖνον, πᾶν ἐξέκοψε, Excidit, s. Stirpitus delevit et sustulit e medio. Plut. (Pomp. 24.) Νήσους καὶ πόλεις παραλίους ἐκκόπτοντες. Idem Cicerone de Catilina et conjuratis, 'Ανθρώπους ἀλιτηρίους ἐκκόψαντι τῆς πατρίδος, Penitus et stirpitus tollenti. Bud. At Excidere aliquem numero civium in Plinii Ep. est In exilium mittere. Dicitur etiam vicina significatione ἐκκόπτειν νόσον et αἰτίαν νόσου ap. Gal.: Cic. Neu semper primi cujusque mali excidendi causa sit, ut aliud renascatur illo pejus. Gal. Meth. 10. Ἀρά γε τὸν πυρετόν ἐστι μόνον ἰατέον, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας; ἢ τὴν αἰτίαν ἐκκοπτέον, ἀμελοῦντα τοῦ πυρετοῦ. Nec multum absimili sensu ἐκκόπτειν ἑαυτῶν τὴν οἴησιν: Cic. Si e rerum natura non possem evellere, ex animo quidem excidere. Item ap. Plat. Charmide (p. 110.) Καί μου ἡ πρώην θρασύτης ἐξεκέκοπτο, ἣν εἶχον ἐγὼ, ὡς πάνυ ῥᾳδίως αὐτῷ διαλεξόμενος, Et mea illa omnis audacia excisa est prorsus. Item Τῶν πατρῴων ἐκκοπεὶς, ap. Synes. Bonis paternis excisus, ut Plin. dicit Civium numero excidere, vel Eversus bonis omnibus. Epist. 43. Πράττων οὖν πονήρως παρ' ἡμῖν, καὶ τῶν πατρῴων C ἀκριβῶς ἐκκοπείς. In VV. LL. annotatur ἐκκεκομμένον dici Eum, qui inter aleas bona sua profudit, ac vulgari lingua * ἐκκεκοττισμένον vocari ἢ ἀποκεχωρισμένον. || Extundo, Excutio, Everbero, Aristoph. 'A. (92.) ἐκκόψειέ γε Κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως, sc. ὀφθαλμὸν, Utinam elidat tuum legati oculum, Bud. interpr.: N. (24.) Εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ. Plut. Popl. 'Εκκοπεὶς ὀμμάτων θάτερον. Apud Lat. ea signif. dicit Terent. Vel oculum exculpe; est ubi vos ulciscar locus. Plaut. metaph. At ego tibi hoc continuo cyatho oculum excutiam tuum; Horat. Eripere oculos alicui; Ovid. Eruitur oculos Gryneus; Quintil. Oculosque hostis Galli rostro atque alis everberaret: Elidere oculos alicui, Plaut. || Dicimur etiam ἐκκόπτειν ὕδατος ἀγωγοὺς, Intercidere s. Intervertere aquæ ductus, cum meatus eorum solitos obstruimus, et alio avertimus, Herodian. 7, (12, 7.) 'Εκκόψαι πάντας τοὺς εἰσρέοντας εἰς τὸ στρατόπεδον ἀγωγοὺς ὕδατος, Intervertere omnes rivos, qui in castra pervenirent, Polit. || Item τὴν φωνὴν ἐξέκοπον, Lucian., Vocis iter, ut Ovid. loquitur, interciderunt, [cf. 2, 661.] Ead. signif. Cic. dicit Interruptas voces atque morientes; Cels. Vocem suppressam et obtusam: item supra φωνῆς ἀποκοπὴ, Diosc. [" Thom. M. 323. 852. Jacobs. Anth. 7, 270. 9, 383. 10, 236. Cattier. Gazoph. 75. T. H. ad Plutum p. 213. ad Diod. S. 1, 729. 2, 100. ad Lucian. 2, 144. Eust. ad Il. p. 711, 33. Boiss. Philostr. 319. Plato Charm. 61. ad Mœr. 154. Valck. Hipp. p. 239. Callim. 82. 212. Wyttenb. Select. 328. 334. ad Charit. 319. ad Herod. 657. ad Phalar. 223.: τὰς κατοικίας, Strabo 5. p. 659. Plut. Alex. p. 29. Schm." Schæf. Mss. I. q. νικῆσαι κύβοις, Alexis ap. Anecd. Bekkeri p. 94. 'Εκκεκομμένος et ἐκκεκαυμένος, Barker. ad Etym. M. 1102. * 'Εκκόπτης, Gl. Excisor.] " 'Εκκ- " κόπτης affertur pro Objurgator." [* " 'Εκκοπτέον, Clem. Alex. 164. 240." Kall. Mss.] 'Εκκοπὴ, Excisio, Exectio. Gorræo Excisio est calvariæ fissura cum ossis offensi ruptura, Paul. Æg. 6, 90. [Plut. Alex. 63. Polyb. 2, 65, 6. 10, 30, 3. δένδρων. * 'Εκκοπεὺς,

Scalper excisorius, Galen. 10, 150. * Ἐκκόπευσις, Paul. Æg. 6, 88. * Ἀντεκκόπτω, Diog. L. Solone 57. Diod. S. 12. p. 298, 16. Dem. 744. * "Προεκκόπτω, Prius excido, Chrys. in 1 Cor. Serm. 10. T. 3. p. 302, 31." Seager. Mss. * " Συνεκκόπτω, Greg. Naz. Or. 10, 163." Strong. Mss. Xen. K. Ἀ. 4, 8, 6. "Jo. Climac. 144. * Ὑπεκκόπτω, Const. Manass. Chron. p. 82." Boiss. Mss.]

Ἐπικόπτω, Incido, Præcido, h. e. In superficie et cacumine cædo aut decido, ut in arboribus, quæ decacuminantur, et in quibus prominentes rami deputantur et truncantur, i. fere q. κολούω et περικόπτω ap. rei rusticæ scriptt. Activi verbi exemplum afferam in Ἐπικοπή: passivi autem hoc extat ap. Theophr. C. Pl. 2, (15, 3.) Ἂν πρεσβύτεραι γινόμεναι, πάλιν ἐπικόπτωνται καὶ διακαθαίρωνται, sc. αἱ κολουθεῖσαι arbores. || Accido, eo sensu, quo Liv. dicit, Ita prælio uno accidit Vestinorum res: item, Post accisas a Camillo Volscorum res: item, Accisæ opes. Aristot. Polit. 3. Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς Μήδους καὶ Βαβυλωνίους καὶ τῶν ἄλλων τοὺς πεφρονηματισμένους διὰ τὸ γενέσθαι ποτ' ἐπ' ἀρχῆς, ἐπέκοπτε πολλάκις, Accidebat et extenuabat eorum vires, Imminuebat eorum opes et potentiam: pro quo alibi dicit ταπεινοῦν, et Plut. κολούειν καὶ ταπεινοῦν, ut suo loco indicavi. Bud. interpr. etiam Retundo, Reprimo, Cohibeo, Greg. Ἐπικόπτων τὴν περὶ τὸν λόγον αὐτῶν ἑτοιμότητα καὶ ταχυτῆτα, et, Ἐπικοπτέτω μέριμνα μὲν ἡδονὴν, λύπην δὲ ἡ κρείττων ἐλπίς. Et sic sæpe ap. Eund. accipi tradit. || His subjungi potest ἐπικόπτω pro Reprehendo, quia reprehensionibus solemus accidere et retundere alicujus insolentiam aut imprudentiam, ap. Diog. L. Zenone 319. Idem in Xenophane, Γέγραφε καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. || Cædo, Ferio, Desuper ictum incutio, vel ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήττω, Eust. Od. Γ. (442.) πέλεκυν—Ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο βοῦν ἐπικόψων: paulo post, πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας Αὐχενίους. || Cudo, ut κόπτω supra, Aristot. Œcon. 2. Ἀνενεχθέντος δὲ τοῦ ἀργυρίου, ἐπικόψας χαρακτῆρα, ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμὰς, Cum argentum contulissent, numo percusso drachmam locavit pro didrachmo, Bud. Posset etiam reddi Cum notas impressisset, signasset: nisi forte ea signif. accipiendum sit quo ἐπίκοπος infra. [" Eur. Tro. 623. Wakef. S. Cr. 4, 55. T. H. ad Plutum p. 294. 296. 336. Timon Phl. 39. Wyttenb. Select. 433. ad Herod. 575. Reprehendo, R. W. ad Hierocl. p. 200. Ruhnk. Præf. ad Rutil. p. xi. ad Lucian. 1, 247. I. q. ἐπισκώπτω, Heyn. Hom. 8, 570." Schæf. Mss. Philostr. 483. 557. 594. 616. 825. Strabo 15. p. 163. Sieb.] Ἐπικοπή, Incisio, Accisio, Præcisio, ea sc., qua arborum extremæ partes deputantur, quam Decacuminationem Plin. appellat, Theophr. C. Pl. 5, (17, 3.) Περὶ δὲ τῆς ἐ. καὶ τῆς κολούσεως ἐν ὀλίγοις ἡ σκέψις: paulo post, Καλοῦσι δ' ἐπικοπὴν, ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικόψῃ τις τὸ ἄκρον: paulo ante, Κατὰ μὲν τὴν ἐ. (φθείρεται) ἐλάτη, πεύκη, πίτυς, φοίνιξ· ἔνιοι δὲ καὶ κέδρον καὶ κυπάριττόν φασι. Unde Plin. 17, 24. Similem et decacuminatio rationem habet, cupressi, piceæ, cedri; hæ enim detracto cacumine aut ignibus adusto intereunt. Idem palmam sterilescere dicit cacumine ablato, ut in Ἐγκέφαλος annotavi. Porro quam Plin. ibid. vocat Decorticationem, Theophr. φλοιοῦ περιαίρεσιν: et quam Detruncationem, Idem κόλουσιν: ut ostendet collatio locorum. || Incisio, Vulnus, Dion, Νομίσαντες οὖν καταπεπτωκέναι τε ὑπὸ τραυμάτων καὶ μιᾶς ἐπικοπῆς εἶναι, VV. LL. [" Concisio, Dio Cass. 590." Wakef. Mss.] Ἐπίκοπος, ὁ, ἡ, Accisus, Præcisus, Decacuminatus, Brevis, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 5, 2. Ἔστι δὲ ὅλα μὲν τὰ τοιαῦτα ἰσχυρὰ, τμηθέντα δὲ, ἀσθενῆ, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν παραλλαγάς· καλοῦσι δὲ οἱ τέκτονες ἐπίκοπα ταῦτα διὰ τὸ πρὸς τὴν χρείαν οὕτω τέμνειν. Sic enim leg. esse, patet ex ipsius interpretatione; sed in vulg. Edd. scribitur ἐπίτοκα. || Subst., Lignum, quod supponitur, cum quid securi secatur, Bud. ap. Lucian. 50(=1, 371.) Λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος: loquitur autem ibi de barba. [Vide omnino Hemst.] Potest tamen et pro Mensa accipi, supra quam lanii et coqui carnes concidunt, ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse Eust. tradit, eique synonymum ἐπίξηνον, at ἰδιωτικῶς vocari * ἐπικόρμιον. Aristoph. autem Schol. ἐπίξηνον esse dicit μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eust. exponens Homericum illud Od. B. (237.) παρθέμενοι κεφαλὰς, subjungit, προτείναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ, ἤγουν ἐπικόπῳ, ἤτοι, * ἐπικορμίῳ, θέντες ὥστε κοπῆναι, In trunco, in quo carnes concidi solent. Sed fortassis non minus ἐπίκοπον substantive dicitur quam ἐπίκοπος: quemadmodum ap. J. Poll. ἐπίξηνον, et ap. Schol. Aristoph. ἐπίξηνος. Præterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸς, τράπεζα, aut tale quid; in altero ξύλον, aut aliquid aliud. [Paul. Æg. 6, 67. supplet σανίδιον.] Sicut vero tam ἐπίξηνος dicitur quam ἐπίξηνον, ita tam ἐλεὸς quam ἐλεὸν, Eust. || Ἐπίκοποι dicuntur etiam Characteres, qui cum initio male impressi fuissent, denuo imprimendi sunt. In quodam nostro Lex. vet. Ἐπίκοποι, οἱ κακῶς τοπρῶτον πληγέντες χαρακτῆρες, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενοι. Similiter et ap. Hes. ἐπίκοπος, χάραγμα ἐκ δευτέρου πληγέν. [Paul. Æg. 6, 60. 64. 78. "Schol. Il. Λ. 261. Quod abscindit, aufert, Stob. 375." Wakef. Mss.] Ἐπικόπανον, Mensa coquinaria supra quam carnes concidi solent, i. q. ἐπίκοπος, ἐπίξηνον, J. Poll. 6. de vasis et instrumentis culinariis, Ξάνιον ἢ ἐπίξηνον, ὃ ἡ νέα κωμῳδία ἐπικόπανον καλεῖ· τὸ δ' αὐτὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλεὸν ἐκαλεῖτο: 10. Τῶν δὲ μαγειρικῶν καὶ ἐλεὸν, ξάνιον, ἐπίξηνον, τράπεζα μαγειρική, ἣν οἱ νεώτεροι ἐ.: citat autem e Menandri Messenia, ἡγεῖται μὲν ὅλως ἐπικόπανόν τι. Sed perperam ibi scribitur ἔλαιον et ἐπὶ κόπανον. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 57. ad 1, 370. * Ἐπικοπὶς, 372." Schæf. Mss.] Ἐπικόπτης, Reprehensor, Castigator, ab ἐπικόπτω, quod pro Reprehendo accipi, supra dictum est, Diog. L. Arcesilao 197. Ἦν δὲ ἐ. ἱκανῶς καὶ παρρησιαστὴς, Bud. Sed vett. quidam libri ibi scriptum habent * ἐπισκώπτης. Rursus in Menedemo ap. Eund. 122. Ἦν γὰρ καὶ ἐ. καὶ παρρησιαστὴς, quæ verba idem Bud. citat; sed vett. libri hic itidem scriptum habent * ἐπισκώπτης. [" Heyn. Hom. 8, 570. Timon Phl. 23." Schæf. Mss.]

Κατακόπτω, Decido, ea signif., qua Plaut. dicit Decide mihi collum, Præcido, Amputo, Deputo, vel etiam Detrunco, Theophr. C. Pl. 2, (15, 4.) Καὶ κατακοπτομένη δὲ λαμβάνει τινὰ ἀναπνοὴν καὶ ἀφαίρεσιν, ὥσπερ καὶ ὅταν οἱ σφῆνες διακρουσθῶσιν. || Concido, In minutas partes concido et comminuo, Plut. Lycurgo (9.) Ἀλλὰ μηδὲ κατακόψαι λυσιτελὲς, Thuc. 4, (128.) p. 162. Τὰ μὲν ὑπολύοντες κατέκοπτον: 7, (29.) p. 242. Ἐπιπεσόντες διδασκαλείῳ παίδων—κατέκοψαν πάντας, de Thracibus, qui τοὺς ἀνθρώπους ἐφόνευον, φειδόμενοι οὔτε πρεσβυτέρας οὔτε νεωτέρας ἡλικίας, ἀλλὰ πάντας ἑξῆς, ὅτῳ ἐντύχοιεν, καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας ἔκτεινον καὶ προσέτι καὶ ὑποζύγια: ac plus est ibi κατακόπτειν, quam Occidere aut Obtruncare: licet Eust. simpliciter dicat accipi ἐπὶ σφαγῆς, e Comico citans, κατεκόπησαν οὑτοιί. Sic Xen. Ἑλλ. 4, (8, 30.) Τῆς νυκτὸς ἐπιπεσόντες, κατακόπτουσιν ἐν τῇ σκηνῇ αὐτόν. [" Sed Herodoto 8, 92. κατακοπεὶς dicitur Homo non occisus quidem, sed Acceptis toto corpore vulneribus misere concisus." Schw. Mss.] || Κατακόπτω pro Numum percutio, VV. LL. ex Herod. (3, 96.) Xen. Ἑλλ. 1, (5, 2.) Καὶ τὸν θρόνον κατακόψειν, ἐφ' ᾧ ἐκάθητο, ὄντα ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν, ubi intelligitur κατακόψειν ad percutiendam s. cudendam monetam. || Κατακόπτομαι, Plango, i. q. κόπτομαι supra, Chrys. in Ep. ad Thess. 1. p. 17. Ἆρα τὸ κατακόπτεσθαι ἐπὶ τοῖς ἀπελθοῦσι, τῶν οὐκ ἐχόντων ἐστὶν ἐλπίδα: paulo post, Εἰ δὲ τὸ ἀλγεῖν ἐπὶ τοῖς ἀπελθοῦσιν, ἐθνικῶν, τὸ κατακόπτεσθαι καὶ καταξαίνειν παρειὰς, τίνων ἄρα ἐστί: Paulo ante vero simplici usus fuerat, Κόπτεται καὶ θρηνεῖ καὶ ἀφορήτως πενθεῖ. [" Jacobs. Anth. 9, 451. 489. ad Diod. S. 2, 32. 109. 125. 312. ad Charit. 693. Toup. Addend. in Theocr. 397. ad Longin. 370. Bergler. Alciphr. 112. ad Lucian. 1, 424. Brunck. ad Aristoph. Λ.

730. Obtundo, ad Mœr. 74." Schæf. Mss. Xen. Ἱππαρχ. 4, 5.] Κατακοπή, Decisio, Deputatio, Detruncatio, Theophr. C. Pl. 2, (12, 6.) Αἱ διακαθάρσεις τῶν δένδρων καὶ αἱ κ. ποιοῦσι πολυκαρπεῖν. ["Toup. ad Longin. 370." Schæf. Mss. * Προκατακόπτω, Athen. p. 5. * Συγκατακόπτω, Plut. 9, 249.]

[* Μετακόπτω, Polyæn. 6, 9, 1.]

Παρακόπτω, Perperam cudo, Falsum numum percutio, Monetam non bonam cudo, i. q. παραχαράττω: unde παρακεκομμένον νόμισμα, Numus non bonus, sed adulterinus, ut Cic. loquitur, Numus subæratus, οὐκ ὀρθῶς κοπὲν, κοπὲν τῷ κακίστῳ κόμματι, καὶ κεκιβδηλευμένον, ut Aristoph. loqui, supra dictum fuit; seu, νόμισμα πονηροῦ κόμματος: quod et παράτυπον et παράσημον: necnon παρακεχαραγμένον καὶ κίβδηλον. In qua signif. VV. LL. e Luciano (3, 101.) afferunt, Κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα, Moneta adulterina et falso percussa. Sed metaph. plerumque capitur, Lucian. (2, 340.) Διαστρέφων τὴν γλῶτταν καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δή τι μέγα ὂν εἴ τι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι, Adulteraret, κιβδηλεύοι. Idem Lucian. (1, 810.) Κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγινώσκειν ἅ,τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα: (2, 14.) Ἀργυραμοιβικῶς—ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. Ead. metaph. dicitur etiam παρακεκομμένος ἀνὴρ, ut supra ὁ πονηροῦ κόμματος, i. e. Improbus et pravus, qui et παράτυπος et παράσημος, Bud. citans ex Aristoph. Ἀ. (517.) ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα, Ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενα, Quasi moneta male et falso percussa. || Fraudo, Damno afficio, Bud. ex Aristoph. N. (639.) ἔναγχος γάρ ποτε Ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ, i. e. ἐζημιώθην, Schol. Itidem pro Damnum do, Terent., citant VV. LL. ex ejusd. Aristoph. Ἱππ. (858.) ὦ πονηρὲ, Ὅσον με παρεκόπτου χρόνον, τοιαῦτα κρουσιδημῶν. Videtur autem παρακόπτω pro Defraudo, manasse ab illis, qui monetam subæratam et adulterinam bonæ permutant, et ita homines fraudant ac decipiunt. || Παρακόπτω τὴν διάνοιαν, Deliro, et veluti in scopulos impingo: pro quo dicitur etiam παρακόπτω τῇ διανοίᾳ. Aristot. de Auditu Mirabilibus, Λέγεταί δέ τινα ἐν Ἀβύδῳ παρακόψαντα τῇ διανοίᾳ, καὶ εἰς τὸ θέατρον ἐρχόμενον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων τινῶν, καὶ ἐπισημαίνεσθαι· καὶ ὡς κατέστη τῆς παρακοπῆς, ἔφησεν ἐκεῖνον αὐτῷ τὸν χρόνον ἥδιστα βεβιῶσθαι. Similiter ap. Horat. Epist. 2, 2. fuit haud ignobilis Argis Qui se credebat miros audire tragœdos, In vacuo lætus sessor plausorque theatro: Cetera qui vitæ servaret munia recto More, et qui posset — signo læso non insanire lagenæ. Qui postquam rediit ad se, — Pol me occidistis, amici, Non servastis, ait, cui sic extorta voluptas, Et demtus per vim mentis gratissimus error. Est itaque παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ, Mente errare, captum esse, Mentis suæ non esse. Pro eod. dicitur et παρακόπτω simpliciter. Plut. (10, 620.) Οὐ κραιπαλῶντες οὐδὲ φαρμακῶντες ἄνθρωποι καὶ παρακόπτοντες, ἀλλὰ νήφοντες καὶ ὑγιαίνοντες καὶ γράφοντες περὶ ἀληθείας καὶ κανόνων καὶ κριτηρίων, ἐν τοῖς ἐναργεστάτοις πάθεσι καὶ κινήμασι τῆς αἰσθήσεως. Similiter ap. Diog. L. Arcesilao, Τοῦτον καὶ παρακόψαντα ἀναλαβὼν οἴκοι, ἐς τοσοῦτον ἐθεράπευσεν ἐς ὅσον ἀποκαταστῆσαι, de Hipponico Geometra, quem Agesilaus solebat σκώπτειν νωθρὸν ὄντα καὶ χασμώδη. Et ap. Suid. Ἐτελεύτησε δὲ ἄκρατον πολὺν ἐμφορηθεὶς, καὶ παρακόψας, i. e. τὸν νοῦν παρατραπεὶς, ut ipse exp. Similiter et Bud. παρακόπτειν pro μαίνεσθαι affert ex Alexandro π. Ψ. 2. Παρακόπτειν, inquit Gorr., Delirare, Dementem esse: verbum ap. Medicos ambiguum. Nam Gal. init. Comm. 3. in 3 τῶν Ἐπιδ., scribit Hippocr. eo verbo uti solitum, cum vult indicare τῆς παραφροσύνης magnitudinem, quemadmodum et verbis ἐκστῆναι, μανῆναι, et ἐκμανῆναι. Idem autem de Locis Aff. 3. scribit, eos, qui in febribus delirant, ab omnibus non solum medicis, sed etiam idiotis vocari παραφρονοῦντας, παραπαίσαντας, παρακόψαντας: non autem

A φρενιτικοὺς, quasi levius quid τῆς παρακοπῆς nomine, quam τῆς φρενίτιδος designetur. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 122. Aristoph. Ἱππ. 807. Kuster. 121. Eur. Hipp. 238. ad Diod. S. 1, 89. Deliro, 371. Bernard. Reliq. 74. Παρακεκομμένος, ad Mœr. 54. Valck. Hipp. p. 284. (Nicet. Annal. 12, 2.) * Παράκομμα, Casaub. Athen. 30." Schæf. Mss. Philo 3. p. 22. P.] Παρακοπὴ, Delirium, Mentis error, Horat., Diosc. 4, 69. de foliis quarti generis hyoscyami, Ἑψηθέντα δὲ ὡς λάχανα, καὶ βρωθέντα τρυβλίου πλῆθος, μετρίαν π. ἐργάζεται, Plin. 25, 4. Quippe etiam foliis constat mentem corrumpi, si plura quam quatuor bibantur. Ibid. scribit oleo quoque auribus infuso tentari mentem. Eund. hyoscyamum paulo ante dicit vini natura esse, ideoque mentem caputque infestare. Diosc. quoque paulo ante de aliis duobus hyoscyami generibus tradit, utrumque μανιῶδες ὑπάρχειν καὶ καρωτικὸν, sicut Plin. omnia insaniam gignere capitisque vertiginem. Item ap. Suid. παρακοπὴ φρενῶν, ἡ φρενιτίασις: at Gal. in Παρακόπτω

B dicit παρακοπὴν esse levius quiddam quam φρενῖτιν. Unde et Plut. diversa hæc facit (6, 305.) Οἱ δ' εἰς μελαγχολίαν, ἢ φρενῖτιν, ἢ π. ἥκοντες, οὐδὲ φοιτῶντας ἐνιαχοῦ πρὸς αὐτοὺς ἀνέχονται (τοὺς θεραπεύοντας,) ἀλλ' ἐξελαύνουσιν, ἢ φεύγουσιν, ὑπὸ τοῦ σφόδρα νοσεῖν, μηδ', ὅτι νοσοῦσιν, αἰσθανόμενοι: [10, 617. " Wakef. Eum. 330." Schæf. Mss. Suppl. 325. Ag. 225. * Παράκοπος, Insanus, Pr. 582. Eur. Bacch. 33. 998. Aristoph. Θ. 668.] Παρακοπτικὸς, Mentis errori obnoxius, Cujus mens tentari solet, Delirans, Demens, Mentis errorem inducens, Mentem tentans, Insaniam gignens, Gal. Λήθαργος π., ἢ παρακοπὴ ληθαργικὴ, ἢ φρενιτική.

Περικόπτω, Circumcido, Circumcirca reseco et dimutilo, Thuc. 6, (27.) p. 206. Ἐν δὲ τούτῳ ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων, — μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα. Paus. vero, ut Schol. annotat, in Atticorum vocabulorum congerie scribit, τοὺς τραχήλους καὶ τὰ αἰδοῖα τοὺς Ἑρμᾶς περικοπῆναι, et Eos, qui facinus illud perpe-

C trarant, Ἑρμοκοπίδας fuisse nominatos. Latini dicunt Truncare capite, manibus. || Metaph. plerumque capitur ut ἐπικόπτω, et Lat. Accido, et ea signif., qua Bud. scribit vulgus Gallicum dicere Resecare ungues et Circumcidere alas, h. e. Imminuere opes et auctoritatem. Ejusd. signif. esse κολούειν, supra dictum fuit. Sumta autem metaph. est vel ab agricolis, qui arbores luxuriantes decacuminant, et ramis eminentioribus in orbem truncant, vel ab iis, qui avibus alas præcidunt s. circumcidunt, ne evolare possint: ut περικόπτειν eos dicamur, quorum opes et potentiam infringimus ac imminuimus, et quos aliqua e parte viribus veluti truncamus. Dem. (116.) Καθ' ἕνα ἕκαστον οὑτωσὶ περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις, Singulorum opes accidere, civitatesque spoliare: Liv. Accisæ a Camillo Volscorum res, Virg. accisis coget dapibus consumere mensas. Interdum additur gen. rei, qua aliquis veluti truncatur et spoliatur, quæ alicui præciditur, Plut. Lucullo (14.) loquens

D de Tigrane, Δύναμιν, ᾗ Πάρθους περικόπτει τῆς Ἀσίας, Antonio (69.) Πόλεσι περικεκομμέναις χρημάτων, ἀνδραπόδων, ὑποζυγίων: Cæsare, Δεύτερον περικοπτόμενος τὸν στόλον. Greg. π. Φιλοπτ. appellat περικεκομμένους Mendicos membris oblæsos et mutilatos, et fortunis omnibus nudatos, Ἄνθρωποι περικεκομμένοι καὶ περιῃρημένοι χρήματα, συγγένειαν, φίλους, αὐτὰ τὰ σώματα. Hæc et alia Bud. 894. Idem in Lex. suo e Plut. affert de Sertorio, Περικόπτων ἀγορὰς, λῃζόμενος τὴν χώραν, Commercia tollens. Ex Eod. Εἰς τὴν Γορδιανὴν ἐμβεβληκὼς, καὶ περικόπτων τοὺς ὑπὸ Τιγράνου, Diripiens. Ex Eod. in Lucullo, Περικοπτόμενος δὲ τὴν ἀγορὰν ἐκ τῆς θαλάττης ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐξέπεμψεν ἐπ' Αἴγυπτον, Annonæ angustia deprehensus, Annona accisa deprehensus. Rursus in Sertorio, Περιέκοπτεν αὐτῶν τὴν ἀπὸ τῆς γῆς εὐπορίαν ἐνέδραις καὶ κυκλώσεσι, Commeatibus interclusit. [" Ad Dionys. H. 2, 757. 4, 2018. Wakef. Herc. F. 347. S. Cr. 4, 135. Jacobs. Anth. 8, 873. 9, 382. 10, 268. Toup. Opusc. 2, 88. Diod. S. 1, 265. Al-

ciphr. 448. Περικεκομμένος τινὸς, Plut. 6, 142. Hutt." Schæf. Mss. Demosth. 92. Strabo 11. p. 548. * "Περικοπτέον, Hemsterh. in Schraderi Emendd. p. 100." Schæf. Mss. Clem. Alex. 243. 246. * Περικεκομμένως, Concise, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Περίκομμα, Recisamentum, Plin.; Fragmen, quod circumcidendo deputatum et resectum est, Frustum circumcidendo amputatum, quod circumcisum est, Bud., dicens inde peculiariter appellari Ea, quæ coci auferunt e carnibus et circumcidunt. In VV. LL. est Edulium ex herbis carnibusque concisis, i. q. Apicio, Juvenali, et Martiali Minutal. Quod J. Poll. quoque innuere videtur, qui 6, c. 9. cum scripsisset τὰ συγκεκομμένα λάχανα vocari etiam κνιστὰ, subjungit, Οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χναύματα· τὰ δ' αὐτὰ καὶ νωγαλίσματα. Athen. (149.) Εἶτα δ' εἰς τὸ κοινὸν, ζωμὸς, καὶ περίκομμα· πρόσχερα δὲ ἑκάστῳ δύο κρέα: (381.) e Dionysio Comico de piscis frusto et iis quæ exenterando eximuntur, Περικόμματος δὲ τάξιν ἢ θέσιν φέρει, Εἰς αὔριόν σε κἀμὲ ταῦτ' εὐφρανάτω, Aristoph. Ἱππ. (372.) Περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω, Te ut minutal frustulatim concidam; κόψω σοῦ τὸ σῶμα, Suid., dicens περικόμματα vocari τὰ ὑπὸ τῶν μαγείρων περιαιρούμενα τῶν κρεῶν, Ea, quæ coqui in carnibus circumcirca resecant. Ita περικόμματα ἐκ σοῦ σκευάσω, esset, Te circumcidam et circumcirca truncabo. Hes. infra Συγκομμάτιον quoque Edulii genus quoddam esse dicit. At in Plut. (9, 66.) Ἂν περίκομμα τοῦ καλοῦ καὶ εἴδωλον ἐν ταῖς διανοίαις ἔχωσι, videtur accipi pro Quibusdam veluti lineamentis, sicut περικοπὴ Budæo paulo infra ap. Polyb. usurpari videtur. [" Kuster. Aristoph. 108. Fr. 228. Valck. Phœn. p. 66." Schæf. Mss. Athen. 95. 96. 269. * " Περικομμάτιον, Albert. Gl. Gr. 206." Boiss. Mss. Athen. 661. ubi vide Schw. Aristoph. Ἱππ. 770.] Περικοπὴ, Circumcisio, Circumcisura, Plin., qua sc. res aliqua in orbem truncatur et dimutilatur: τῶν Ἑρμῶν π., Andoc. de Myst. Et Alcibiades delatus eam ob causam fuit quasi τοὺς Ἑρμᾶς περικόψας, ut cognoscere est e Thuc. (6, 28.) p. 206. Dicitur etiam de Quavis truncatione et mutilatione. || Budæo 895. videtur esse Quasi ῥῆσις quædam vel περίοδος, h. e. Sententia certo ambitu orationis comprehensa, quibus verbis subjungit l. quendam e Philoponi disputatione 7. c. Proclum, Ἀρκέσει δὲ καὶ μίαν ἐκ τῶν εἰς τὸν Φαῖδρον ὑπομνημάτων περικοπὴν παραθέσθαι. At nonnulli hic per π. volunt intelligi διορισμὸν, Determinationem: id ipsum vero translate cum Colum. Limitationem dici posse addunt: a Cic. autem Decisionem vocari in Or. pro Cæcinna, Quid nostra decisio de æquitate? quid ratio interdicti de jure admoneant, ut judicetis? Et pro Roscio, Dicat decisionem factam esse, quæ facta non est. Basil. Magnus de Baptism., Quæst. 4. Ὅταν δὲ πρόσταγμα προστάγματι ἐναντίως ἔχειν δοκῇ, ἵνα τὰς ὑποθέσεις καταμανθάνοντες, καὶ ὁλόκληρον π. ἀναγινώσκοντες, οὕτω τὸ ἄμαχον ἐπιγινώσκωμεν. Hieron. c. Jovin. 2. Exposita est περικοπὴ Apostoli de hujuscemodi quæstionibus disputandis: singulis oppositionibus responsum. Idem Epist. ad Pammach. Apologeticum si legeris, ipse pro nobis ceteris satisfacies; aut si tu quoque narem contraxeris, illam Apostoli περικοπὴν, in qua de virginitate et nuptiis disputat, aliter disserere compelleris. Loquitur autem ibi Hieronymus de l. in 1 ad Cor. 7. Suid. περικοπὴν esse dicit μέρος τι τῆς ὑποθέσεως, h. l. afferens, Ὁ δὲ προῆγε, ποιήσας εὔστολον τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὴν π. τῆς ἐκδημίας: ubi itidem VV. LL. interpr. Determinationem et conclusionem. Nisi potius ad sequentem signif. pertineat. || Aliud etiam signif. quam περιαίρεσις, Polyb. (6, 53, 6.) de elatione funerum ap. Romanos, Ταύτας δὴ τὰς εἰκόνας — ἐπὰν τῶν οἰκείων μεταλλάξῃ τις ἐπιφανὴς, ἄγουσιν εἰς τὴν ἐκφορὰν περιτιθέντες, ὡς ὁμοιοτάτοις εἶναι δοκοῦσι κατά τε τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἄλλην περικοπήν. Hic signif., ni fallor, τὰ πέρατα τοῦ σώματος, h. e., Lineamenta, καὶ τὴν τοῦ σώματος περιγραφὴν, Ornatum. Hæc Bud. ibid. VV. LL. interpr. Notam descriptionem et quasi delineationem; annotant enim, περικόπτειν significare et περιγράφειν et περιχαράττειν, Circumsignare,

A Colum. || Ponitur et ἀντὶ τῶν ὑπαρχόντων, pro Facultatibus et bonis hominis, pro Sarcinis et impedimentis et apparatu supervacaneo, Bud. Lex. e Suida l. proferens, Ταύτην τὴν π. ἐδωρήσατο τῇ τῆς Αἰμιλίας μητρὶ, i. e. ὕπαρξιν, ut ipse Suid. exp., non tantum suo ordine, sed etiam in Αἰμιλία. Locus autem is e Polyb. (32, 12, 6.) desumtus est. || In h. autem ejusd. Auctoris l. Ἅτε μηδεμίαν ἐχούσης πραγματικὴν ἔμφασιν τῆς π. αὐτῶν, idem Suid. exp. ἐνεργείας. || Περικοπαὶ, Hesychio κλοπαὶ, λῃστεῖαι: a περικόπτω, quod Nudare et Spoliare aliquando signif. Sed male ibi scribitur περικοῖται. [Plut. 6, 152. " Schol. Aristoph. Πλ. 619. ad Diod. S. 2, 587." Schæf. Mss. * Περικόπτης, Photio κλώψ.] " Εὐπερίκοπτος, ap. " Suid. legitur in Ms. etiam Cod., cum hoc exem- " plo, Ὁ δὲ πρὸς τὰς ἐντεύξεις εὐπερίκοπτος ἦν καὶ ἀνε- " πίφθονος, sed sine exp." [Locus desumtus est e Polybio 11, 10, 3. et vocab. εὐπ. exp. Facilis, Comis, Simplex, Sine fastu.]

Προκόπτω, Procedo, Progredior, Pergo s. Provehor
B ulterius, Chion Epist. Ὡς δὲ τριάκοντά που στάδια ἀπ' αὐτῆς προεκόψαμεν, δεινὸς ἡμᾶς χειμὼν κατέλαβε, Simulatque triginta stadia ab ea processeramus. Et ap. Suid. Ὀχήματι κεχρημένον καὶ διὰ τῆς λεωφόρου προκόπτοντα κατέλαβε: ipse tamen Suid. ibi exp. διερχόμενον. Sicut etiam dicitur Procedere s. Progredi s. Provehi ætate, ita et προκόπτειν. In Vita Æschinis, Προκόπτων δὲ τῇ ἡλικίᾳ, ἐπὶ τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὰ κοινὰ πράττειν ἀπέκλινε. Lucas vero sine præp. dicit προκόπτειν ἡλικίᾳ, 2, (52.) Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις, ubi exponi etiam potest Augescebat. Capitur eo quoque modo, quo Cic. dicit Ad virtutem procedere, In virtute procedere et progredi, In philosophia procedere; Facere progressus s. Proficere in aliqua re, Cic. Qui quod Stoici Græce dixerunt, Οἱ προκόπτοντες ἄχρις οὗ τὴν ἀρετὴν ἀναλάβωσιν, ἀνόητοι καὶ μοχθηροὶ διαμένουσι, ita Latine reddidit, Qui processit aliquantum ad virtutis aditum, nihilo minus in miseria est, quam qui nihil processit. Et cum præp. ἐν ap.
C Lucian. (1, 804.) Ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτοῦ. Sic ad Gal. 1, (14.) Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, In Judaismo progressus faciebam supra multos generis mei æquales. Quintil. Ultra quam homini datum est provehi, Ovid. Vix ultra quo jam progrediatur habet. Ejusd. signif. est ἐπιδιδόναι: unde Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου ap. Lucian. (3, 569.) Προκόπτει τινὸς εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. Dicitur vero non solum προκόπτειν ἐν, sed etiam προκόπτειν ἐπί: ut ap. Plut. in l. Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' Ἀρετῇ. Cic. Procedere ad virtutem, ut supra dixi. Idem in eod. l. dicit προκόπτειν προκοπὴν, p. 136. meæ Edit. (6, 295.) Ἄρχονται τὴν ἀληθῆ προκοπὴν καὶ ἄτυφον προκόπτειν. Item προκόπτειν ἐπὶ πλεῖον, 2 ad Tim. 2, (16.) Ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, Longius enim ad iniquitatem procedent: Cic. Longe ad virtutem procedere, Plin. Si quis eo insolentiæ furorisque proces-
D serit. Sic et Provehi usurpatur. Dicitur etiam aliquis οὐδὲν προκόπτειν, ut οὐδὲν ἀνύειν, Nihil proficere. Quo sensu Liv. dicit, Cum parum procederet incœptum; Cic., Quibus cum parum procederet. Rursum Liv. Deinde ut nihil procedebat, ad populandum agrum Neapolitanum magis ira quam potiundæ urbis spe processit. Eur. Hipp. Καί τοι προκόψω γ' οὐδὲν, λυπήσω δέ σε, Etiamsi nihil proficiam, nihil procedat, Etiamsi ne digitum quidem progrediar in incœpto meo: qua locutionis formula Cic. utitur. Dicimur etiam ead. signif., Provehi ulterius; item et Promovere: Terentius, Abibo hinc, præsens quando promoveo parum. Pro Promoveo vero transitive sumto accipi putatur ap. Thuc. 4, (60.) p. 140. Κακῶς τε ἡμᾶς αὐτοὺς ποιούντων τέλεσι τοῖς οἰκείοις, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα προκοπτόντων ἐκείνοις: nam ibi Schol. exp., προοδοποιούντων καὶ εὐτρεπιζόντων, προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιούντων ἡμῶν τῆς ἀρχῆς ἐκείνων, Nobis promoventibus illis imperium, ut Ovid. dicit Promovere imperium. Sed paulo inferius Schol.

aliter legit, sc. περικοπτόντων: ita exponens eum l., ἡμῶν κακῶς αὐτοὺς διαθέντων τοῖς οἰκείοις δαπανήμασι, καὶ περιαιρούντων καὶ περικοπτόντων τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς πρὸς τὸ ἐκείνοις συμφέρον: quæ lectio videri possit commodior. In h. autem ejusd. Thuc. l. 7, (56.) p. 252. Τὴν σφετέραν πόλιν ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαί τε, καὶ τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόψαντες, itidem reddi potest Rem navalem magna e parte promoventes. Schol. exp. προκοπὴν μεγάλην τῷ ναυτικῷ στόλῳ παρασχόντες, h. e. πολλὰς ναῦς αὐτοῖς παρασχόντες εἰς τὰς ναυμαχίας: addens tamen, alios sic exponere, ἐπὶ μέγα ἐν τῷ ναυτικῷ προκόψαντες. || Procedo, alia signif., ea sc., qua Virg. dicit, Jamque dies alterque dies processit, et auræ Vela vocant. Et Sallust., Ubi plerumque noctis processit, obscuro etiam tum lumine milites Jugurthini castra hostium invadunt. Et Cæs. Quantoque ejus amplius processerat temporis, tanto erant alacriores ad custodias. Ibi enim Procedere accipitur pro Elabi. Paul. ad Rom. (13, 11.) Νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν, Nox processit, dies vero propinquat: Sallust. Ubi plerumque noctis processit. Pro quo 1 Jo. 2, (8.) dicit, Ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει. [" Wakef. S. Cr. 4, 44. Jacobs. Anth. 10, 35. Diod. S. 1, 399. 717. ad 2, 551. Phryn. Ecl. 30. Thom. M. 740. Eur. Hec. 951. Steinbr. Mus. Tur. 1, 315. Valck. Hipp. p. 303. ad Charit. 305. 325. ad Lucian. 1, 484. ad Il. K. 252. ad Herod. 713. Car. Christ. Woog Prol. de v. προκόπτειν, Lips. 1754. (Comment. Lips. 2, 233.) Προκ. εἴς τι, vide me ad Greg. Cor. 14." Schæf. Mss. Herod. 1, 190. 3, 5. 9, 44. Corai. ad Isocr. 121.] Προκοπή, Progressus, Processus; ea signif. qua Suet. dicit, In Græcis literis magnum processum habere; Cic. Gradus tuos et quasi processus dicendi studio cognoscere. Cic. dicit etiam Progressio. Cum enim scribit, In qua (philosophia) quod inchoatum est neque perfectum, progressio quædam ad virtutem appellatur: id Progressionem appellat, quod Græci προκοπήν. Plut. 132(=6, 284.) Οὐ μόνας ποιοῦσιν ἐποχὰς ὥσπερ ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς: 140(=303.) Νέῳ ἀνδρὶ γευσαμένῳ προκοπῆς ἀληθοῦς ἐν φιλοσοφίᾳ. Pro eod. dicit ἐπίδοσις: 132(=284.) Εἰς ἅπαντα ποιεῖ, μάλιστα δ' εἰς ἀρετῆς ἐπίδοσιν. Eleganter vero dicit Bion ap. Diog. L. Τὴν οἴησιν ἐγκοπὴν εἶναι προκοπῆς, Opinationem esse profectus progressionisque impedimentum, Opinationem progressui iter intercidere: quod Plut. paulo ante dicit ποιεῖν ἐποχὰς ὥσπερ ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς. Joseph. A. J., Στάσις ἐλάμβανε τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπῆς, In pejus provehebatur. Legitur etiam προκοπὴν ποιεῖν, Plin. Facere profectum sub præceptore; Cic. Facere progressus in studiis, Tantos processus efficiebat, ut evolare, non excurrere videretur. Plut. vero dicit etiam προκοπὴν προκόπτειν, ut supra indicavi. [" Phryn. Ecl. 30. Thom. M. 740. Jacobs. Anth. 12, 310." Schæf. Mss.] Προκοπός, si mendo caret, Processus, i. e. Successus: Seneca, Queruntur et de consiliis et de processibus suis, maluntque semper, quæ reliquerunt. Item, Ex animadversione alienorum processuum et suorum desperatione, fortunæ irascens animus: ubi pro Felici successu, qui dicitur εὐτύχημα, usurpatur. Polyb. (8, 17, 6.) Ταχέως ἐλάμβανε τὸ πρᾶγμα προκοπόν, Res statim procedebat, Liv. Sed ibi reponendum puto προκοπήν. [* " Πρόκοποι τὰ αἰδοῖα γίγνονται, Aret. 4, 4. signif. dubia." Schn. Lex. * Ἀπρόκοπος, Gl. Inefficax. Manetho 2, 435. 444. 3, 23. 275. Basil. 3, 327. " Cf. not. ad Hesych. 98. Procl. Paraphr. 245. * Ἀπροκοπία, Schol. Lucian. Bis Accus. 21." Kall. Mss.] AT Προκοπὶς, Cæsaries, VV. LL. χαίτη, Hes. [* " Ἀπρόκοπτος, Qui nil proficit, Athan. Dial. de Trin. 3. (2, 160.)" Kall. Mss. * Συμπροκόπτω, Nicomach. Arithm. 1, 19. p. 97. Lobeck. Phryn. 85.]

Προσκόπτω, Allido, Greg. Naz. Προσκοπτόμενα τῇ πέτρᾳ νηπία, Infantes petræ allisi. || Impingo, Offendo, Matth. 4, (6.) Luc. 4, (11.) Μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου, Ne impingas s. offendas pedem, Aristoph. Σφ. (245.) Προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλον, Offendit in tenebris digitum, ubi τῷ σκότῳ

A dixit ut τῷ λίθῳ. Idem dicitur προσκρούειν et προσπαίειν. Sed frequentius omittitur accus. πόδα, Jo. 11, (9.) Ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει, Rom. 9, (32.) Προσέκοψαν τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος, Offenderunt s. Impegerunt pedem ad lapidem offendiculi. Eust. dicit proprie accipi ἐπὶ ποδῶν, sicut et σφάλλεσθαι: indeque esse hanc ap. recentiores γνώμην, Φορητότερον ποσὶν ἤπερ γλώττῃ προσκόπτειν, i. e. σφάλλεσθαι. Sed dicimur etiam προσκόπτειν alicui rei, qua offendimur, quæque nobis velut offendiculum occurrit, in quo pedem impingamus, 1 Petri 2, (8.) Οἳ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ, Qui offenduntur. At Rom. 14, (21.) Ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται. In ead. signif. dicitur et προσκόπτομαι, Offendor, Offensus aut Infensus sum, App. B. C. 2. de Curione, Ἔλεγε δὲ ταῦτ', εἰδὼς οὐ μεθήσοντα τὴν ἀρχὴν τὸν Πομπήϊον, καὶ τὸν δῆμον ὁρῶν ἤδη προσκοπτόμενον αὐτῷ διὰ τὰς τοῦ δεκασμοῦ δίκας. Interdum commodius redditur Incurro, Synes. de Insomn. Ψυχὴ μηδενὶ κακῷ περὶ τὰ τῇδε προσκόπτουσα, In nullum
B malum in rebus humanis incurrens, Ep. 46. Σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμεινας, Quamdiu in res adversas non incurrebamus. At in Aristot. Probl. s. 5. Προσκόπτομεν τῷ ἀέρι τροχάζοντες, VV. LL. interpr. Incurrendo aërem nostro impetu violamus. Aliquando est Cum impetu incurro et irruo, Invehor, Matth. 7, (27.) de ventis, Καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἔπεσε. In argumento τῶν βατράχων Aristoph. (6.) θεράπων δ' ἰδὼν Ὡς Ἡρακλεῖ προσέκοπτε διὰ τὸν Κέρβερον, In Bacchum irruit, s. Cum impetu incurrit, indutum habitu Herculeo, putans esse Herculem qui Cerberum abduxerat. [" Abresch. Æsch. 2, 12." Schæf. Mss. M. Anton. 9, 3. " Προσκόπτειν τινί, Offensum esse alicui, Irasci, Succensere, Gaviter ferre, aut Non ferre, Non tolerare, Diod. S. 1, 89. Προσκόπτοντας ταῖς εἰς τὰ προειρημένα παρανομίαις, Succensentes flagitiis in dicta animalia admissis: 3, 4. Διόνυσον προσκόψαντα ταῖς τοιαύταις περιστάσεσι: 4, 61. p. 306. Καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύπης προσκόψαντα τῷ ζῆν, Cum vitam
C amplius tolerare non posset. Polyb. 1, 31. Καὶ προσκόψαντες τῇ βαρύτητι τοῦ Μάρκου." Brunck. Mss.] Πρόσκομμα, Offendiculum, Obstaculum in via, in quod pedem impingimus, Impedimentum, in quod pedes incurrunt; proprie enim ἐπὶ ποδῶν dicitur πρόσκομμα, ut ὑπώπιον ἐπ' ὀφθαλμῶν, Eust.: 1 Petr. 2, (7.) Λίθος προσκόμματος. Generaliter de Quovis, quo animus aut oculi aut aures alicujus offenduntur, et quo ejus cursus veluti obstaculo impeditur, 1 Cor. 8, (9.) Βλέπετε μή πως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρ. γένηται τοῖς ἀσθενοῦσι, Ne ea offendantur, illis offendiculo sit: Rom. 14, (13.) Τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ. || Suidæ σκάνδαλον, βλάβη, ζημία. [Athen. 97.] Προσκοπή, Offensio, s. potius Offendiculum, i. q. πρόσκομμα, σκάνδαλον, Hes. h. e. Id, in quod pedes nostri incurrunt, et quo cursus noster impeditur, in quo pedes nostri offenduntur impingentes: προσκοπὴ νεῶν, Thuc. Impedimentum et obstaculum, quo navium cursus inhibetur, Ἔτυχον δὲ αἱ μὲν ἐπὶ Καρίας ἐς προσκοπὴν τῶν Φοινισσῶν νεῶν οἰχόμεναι, Ut eas prohiberent,
D [" Ut specularentur," Duker.] Item Scandalum et Offendiculum ap. Theologos, 2 Cor. 6, (3.) Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες πρ., Nullam eis offensionis materiam præbentes, Nihil facientes, quo offendantur. Sunt qui Offensioni esse et Offensionem afferre e Cic. interpr. [" Ad Diod. S. 2, 583." Schæf. Mss.] Ἀπρόσκοπος, ὁ, ἡ, Qui in nullum offendiculum impingit, Cujus pedes in nullum offendiculum incurrunt, Qui inoffenso gradu procedit; generaliter, Inoffensus: i. q. ἀσφαλής: proprie enim hæc duo ἐπὶ ποδῶν dici Eust. tradit. Act. 24, (16.) Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ ἀ. συνείδησιν ἔχειν, Interim autem meditor conscientiam habere inoffensam, Bud. [Æsch. Eum. 105. " Wakef. ibid. Abresch. Æsch. 2, 11. Musgr. Iph. A. 57. ad Charit. 260. Valck. Diatr. 266. ad Hesych. 1, 130." Schæf. Mss. Eust. Od. A. p. 25, 48. Schleusn. Lex. N. T.] Ἀπροσκόπως, Sine offendiculo, Ita ut pedem non impingas, nec offendas, Ita ut in nullum incurras pedum offendiculum, i. q. ἀσφαλῶς: proprie ἐπὶ ποδῶν, metaph. de aliis: ut

ἀπροσκόπως ἀγορεύειν, i. q. ἀσφαλῶς, Eust.: sicut A supra γλώττῃ προσκόπτειν, Lingua impingere. [" Abresch. Æsch. 2, 11." Schæf. Mss. Basil. Epist. 267. * 'Απρόσκοπτος, Sirach. 32, 22. * " 'Απροσκόπτως, Chrys. Liturg. T. 6. p. 993, 15." Seager. Mss.]

Συγκόπτω, Concido, Conscindo. Qua vero signif. Cic. dicit, Virgis plebem Romanam concidere, et Plaut. Pugnis concisus, ea et Aristoph. N. (1425.) Ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι, Ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι, i. e. τυφθῆναι s. κατακοπῆναι ταῖς μάστιξι, Verberibus concisos s. cæsos nos esse. Pro Pugnis aut Verberibus concidere videtur accipi posse et in Xen. Σ. (8, 6.) p. 522. Πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Ἀντίσθενες, μόνον μὴ συγκόψῃς με· τὴν δ' ἄλλην χαλεπότητα ἐγώ σου καὶ φέρω καὶ οἴσω φιλικῶς, Modo pugnis et verberibus me non concidas. Apte tamen hic etiam reddere possumus Contundere; nam Cic. dicit Pugiles cæstibus contusi; Ovid. Nares contundere alicui; Plaut. Nonne hic homo modo me pugnis contudit? Sic accipitur etiam ap. Dem. c. Mid. 222(=532.) Τὸν δὲ χορηγὸν αὐτὸν οὐδ' B ὁ συγκόψας παρὰ πάντας τοὺς νόμους οὕτω φανερῶς, οὐ δώσει δίκην; nam Dem. choragum suæ tribus agens, Ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας κονδύλους ἔλαβεν ἐναντίον πάντων τῶν θεατῶν, Liban. Argumento: quemadmodum et Æsch. c. Ctes. (p. 84.) dicit Demosthenem κατακεκονδυλίσθαι ὥστε αὐτὸν τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τῶν Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Est igitur συγκόπτειν i. q. κονδυλίζειν, s. κατακονδυλίζειν, Pugnis concidere, contundere. || Συγκόπτειν est etiam Discindere. Unde et Lucian. dicit, Πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν: ita Cic. Multæ amicitiæ discissæ potius quam dissutæ. || Συγκόπτεσθαι etiam dicuntur qui syncope corripiuntur, h. e. quibus cor veluti conciditur et contunditur, ac omnia vincula quibus vita continetur, quasi discissa resolvuntur; nam scribit Aret. de Morbis acutis 2, 3. nihil esse μέζον ἢ ὠκύτερον συγκοπῆς δυνάμιος: esse autem τῆς καρδίης νοῦσον ἢ σίνος τῆς ἐν αὐτέῃ τοῦ ζῆν δυνάμιος, καὶ λύσιν τῶν δεσμῶν τῆς εἰς ζωὴν δυνάμιος, πάθος ἀντίξοον τῇ συστάσει τοῦ ἀνθρώπου ἐόν. De symptomatis autem et notis τῶν συγκοπτομένων C Idem ibid. tradit. Galenus, Οἵ γε καὶ ἐξαίφνης συγκόπτονται, Repente linquuntur animo, Bud.; sed si Medicis credimus, συγκόπτεσθαι plus est quam λειποθυμεῖν, ut patet e verbis Aretæi paulo ante cc. Idem, Ἔνιοι δὲ σπασθέντες καὶ μετὰ νοτίδος ὑπὸ τῆς ὀδύνης συγκοπέντες, ἀπέθανον, Syncope correpti mortui sunt: quod non ita facile fit in animi deliquiis. [" Heind. ad Plat. Theæt. 374. Phædr. 336. Bergler. Alciphr. 112. Dionys. H. 2, 946. Contraho, Gramm., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 421." Schæf. Mss. Συγκόπτομαι, Una fleo, Eust. Ism. 390." Wakef. Mss. * " Συγκεκομμένως, Bekk. Anecd. 751." Boiss. Mss. * " Σύγκομμα, Alex. Trall. 9, 525. Nonni Epit. c. 184." Kall. Mss.] Συγκομμάτιον, Genus quoddam edulii, σκευασία τις παρὰ τοῖς ὀψαρτυταῖς, Hes. Fortassis i. q. περίκομμα.

Συγκοπή, Syncope: est Præceps virium omnium lapsus, ut Gal. ante se a vett. Medicis definitam esse prodidit. Ergo cum essentia virium, quibus regitur corpus, tum in spiritu, tum in solidorum corporum D temperamento consistat, palam est nihil horum per syncopen manere integrum, sed cuncta collabi et dissipari: cum spiritu quidem, calorem nativum, ita cum eo mixtum atque confusum, ut nunquam ab invicem separari possint: cum solidorum autem corporum temperamento, tum eum ipsum calorem singulis a natura partibus insitum, tum humidum illud primigenium et radicale, quo uno, veluti glutino quodam, robur earum continetur. Hæc Gorr. Paulo post subjungit, hunc virium lapsum duo præcipua symptomata consequi: exoluto quidem calore, frigiditatem totius corporis: digesta vero solidorum corporum substantia, sudorem quem Medici συγκοπτικὸν et διαφορητικὸν appellant: hæcque duo esse παθογνωμονικὰ τῆς συγκοπῆς συμπτώματα, quæ alia etiam, cujusque facultatis propria, pulsus defectio, et sensus motusque privatio, consequantur. Postquam vero duo causarum genera explicavit, a quibus malum hoc oritur, dicit tantum esse trium principiorum inter se consensum, ut protinus noxas suas invicem communicent, ipsumque ventriculi os præter reliquas, propter exquisitum sensum, si graviter offendatur, syncopos accersere, quas ab eo στομαχικὰς appellant. Causas autem magnas prorsus esse et vehementes, adeo ut ab iis ægri non modo λειποθυμῆσαι, Animo linqui, sed totis viribus resolvi possint, et proximi periculo esse: sc. alias spiritu ipso deperdito, alias alterato, aliquando maxima e parte digesto, non raro hæc utraque perpesso. Quibus subjungit, Causæ namque eæd. minores, non jam syncopen, sed animi defectum, λειποψυχίαν a Medicis dictum, inducent, magnitudine sola a syncope differentem; neque enim tanta est per λειποψυχίας animi exolutio, quanta per συγκοπὰς, in quibus nulla omnino vis, quæ vel in spiritibus vel in solidis partibus posita sit, integra manet: cum per λειποψυχίας, etiamsi aliqua e parte exolvantur spiritus, solidorum tamen corporum, quæ multo minus quam spiritus, injuriis sunt opportuna, substantia non digeritur, sed incolumis persistit. Argumento sudor est, in lipopsychia quidem nullus, sed in syncope perpetuus, et pro causarum magnitudine paucus vel multus. Hic enim veluti terminus quidam lipopsychias a syncopis dividit, sic ut quæ virium dissolutiones intra sudorem constiterint, λειποψυχίαι s. λειποθυμίαι, s. exolutiones, unum enim hæc tria significant, dicantur: quæ vero eum prætergressæ fuerint, et ad sudorem usque pervenerint, syncopæ: quarum etiam pro sudoris modo magnum sit discrimen. Siquidem nemini dubium esse potest plus in iis multo esse periculi, quibus plurimus sudor accessit quam quibus exiguus, quod major virium lapsus ita contingat. Sed quantuscunque sit, omnem ὀξέως καὶ ἀθρόως, Repente et universim, fieri debere, ratio τῆς συγκοπῆς exigit. Cum enim ea nulli morbo acumine et periculo concedat, lapsum illum virium confertim et semel et magnum etiam fieri necesse est. Hæc ille. P. Ægin. 3, 34. Κατὰ συμπάθειαν δὲ πάσχουσα (ἡ καρδία) ἐπί τε ἐγκεφάλῳ καὶ ἥπατι καὶ στόματι γαστρὸς, λύπῃ τε καὶ φόβῳ καὶ ἑτέροις πλείοσι, τὴν καλουμένην ἐποίησε συγκοπὴν, ἀθρόαν οὖσαν τῆς δυνάμεως κατάπτωσιν, ἐκλύσεσί τε καὶ λειποθυμίαις καὶ * μικροσφυξίαις, ἄκρων τε περιψύξεσι καὶ περιϊδρώσεσι δηλουμένην. Gal. Οὐ συγκοπὰς οὗτοί γε χυμοὶ φέρουσιν, ἀλλὰ τὰς καλουμένας λειποψυχίας. Sunt qui λειποψυχίαν interpr. Animi deliquium, Animi defectum s. defectionem, at συγκοπὴν, Animæ defectionem, remittentes ad Cels. 7, c. ult. || Figura Gramm., qua syllaba e medio dictionis alicujus aufertur, sicut ἀποκοπὴ, cum in fine; ἀφαίρεσις, cum ab initio. [" Greg. Cor. 215. Schneid. Comm. ad Veget. p. 41. ad Diod. S. 1, 226. Jacobs. Anth. 7, 385. Steph. Dial. 18. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 101. 2, 109. 119. 193. 495. 501." Schæf. Mss. Longin. 41. φράσεως, Plut. 9, 614. * Σύγκοπος, Animi deliquio affectus, Diod. S. 3, 56. p. 133, 28. Schneid. l. c." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

[* Σύγκοπτος, Athen. 373. λάχανα.] Συγκοπτικὸς, Syncopen inducens, Animæ defectionem et præcipitem virium omnium lapsum una cum sensuum languore, arteriarum pulsus defectionem, sudoreque perpetuo, afferens, corde jam affecto, et laborante vitæ principio, Gal. Ἡ μὲν οὖν τοιαύτη διάθεσις, ὀλέθριός τε ἐστι καὶ σ.

[* " Ὑποσυγκόπτω, vox Grammatica, ap. Apollon. Ms. π. Ἐπιῤῥ. fol. 123. a." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Ὑπερκόπτω, Supero, Superscando, Supervehor, Supergredior: ut προκόπτω, Provehor, Progredior. Themist. in Sophista, Οὐδ' ἀνελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν σκοπιὰν, ἣ ὑψηλοτάτη τέ ἐστι καὶ ὑπερκόπτει τὸν οὐρανὸν, Supergreditur: Tac. Villarum magnificentia quasi principem supergrederetur; Quintil. Omnem laudem supergressa: ibi enim Supergredior pro Supero accipitur.

Ὑποκόπτω, Succido, VV. LL. [" Strabo 117. B." Wakef. Mss. * " Ὑπόκομμα, Phryn. Ecl. 102." Schæf. Mss.]

¶ Κόπος, ὁ, Labor, Molestia, a κόπτομαι, Vexor, Laboribus et molestiis premor, Aristoph. Πλ. (321.)

τῷ κόπῳ ξυνεῖναι, In labore versari, VV. LL. || Lassitudo, Fatigatio e labore, a κόπτομαι, Fatigor, Fatiscor, Lassesco, Xen. Ἱππ. (4, 2.) Κόπου ἐνόντος δεῖται ἀναπαύσεως, Plut. (6, 483.) Οὐκ ἀγνοῶ δὲ, ὅτι καὶ διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ περιψύξεις. Aliquanto post, βαρύτητες καὶ κόποι, φησὶν Ἱπποκράτης, αὐτόματοι νοῦσον φράζουσι: quæ verba leguntur Aphor. 2, 5. Unde sunt hæc Celsi 2, 2. de signis adversæ valetudinis futuræ, Præterea hæc protinus timeri debet si graviora membra sunt. Aliquanto post, Si genua quasi fatigata sunt, totumve corpus lassitudinem sentit. Diosc. 3, 98. de ammoniaco, Ποιεῖ καὶ πρὸς κόπους συγχριόμενον, μιγὲν ὄξει καὶ νίτρῳ καὶ κυπρίνῳ ἐλαίῳ ἀντὶ ἀκόπου. De quo Plin. 24, 6. Lassitudines perungi cum aceto et oleo, exiguoque nitro, perutile est: ὁ πόνος ἐστὶ τοῦ κόπου αἴτιος, Lassitudinis causa labor est. Et Gal. κόποις ἁλίσκεσθαι, Lassitudinibus corripi, h. e. Lassari. Item κόπον λύειν, Solvere s. Dissolvere s. Levare lassitudinem, ut Plinium loqui in Ἄκοπος dicam. Athen. (24.) Ἴσασι δὲ καὶ λουτρὰ, B ἄκη πόνων, παντοῖα, κόπον μὲν θαλάττῃ λύοντες, ἣ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ πρόσφορος: paulo post, καμάτων λύσις: accipiens pro eod. κόπον, πόνον, κάματον, pro Lassitudine e multo labore. [" Wakef. Ion. 1107. Brunck. Soph. 3, 430. Jacobs. Anth. 12, 21. 80. Lobeck. Aj. p. 315. Anacr. p. 11. Fisch." Schæf. Mss. I. q. κοπετὸς, Æsch. Choëph. 21. ὀξύχειρι σὺν κόπῳ, vulgo legitur κόπτῳ.]

Ἄκοπος, ὁ, ἡ, Non lassatus, Lassitudinis expers, Lassitudinem non sentiens; Indefessus, Infatigabilis. Xen. Ἱππ. (1, 6.) p. 545. loquens de equorum genibus, quæ ὑγροτέρως κάμπτονται, h. e. Flexu magis lubrico moventur, Τὰ δὲ ὑγρὰ δικαίως εὐδοκιμεῖ· ἀπταιστότερον γὰρ καὶ ἀ. τὸν ἵππον τῶν σκληρῶν σκελῶν παρέχει, Minus et offendit equus et laborat, Cam. At Bud. ἀ. ἵππον accipit ἀντὶ τοῦ μὴ κόπτοντος τὸν ἀναβάτην, Qui non succussat; nam κόπτειν et pro Succutere accipi, supra dictum fuit. || A Medicis ἄκοπα dicuntur Medicamenta, quibus adversus lassitudines utuntur, lassi perunguntur, Lassitudines C recreantia, Lassitudines reficientia, In lassitudine recreantia defessos, Lassitudines et fatigationes levantia, Lassitudines solventia s. dissolventia. Tot enim modis interpretari possumus, Plinianis verbis utentes. Sed et Acopa Lat. quoque vocant, retenta v. Gr., Cels. 5, 24. Scrib. Larg. 154. Acopon ad perfrictionem lassitudinum, tensionem nervorum. Ead. a Diosc. 2. vocantur etiam ἀ. δυνάμεις. Et ἀ. μαλάγματα in Hippiatria, Quæ fiunt ad lassitudinem equorum discutiendam. Ἄκοπον, inquit Gorr., dicitur proprie Medicamentum, quod omnem lassitudinem e multo et vehementi corporis motu exortam illitu levat. Hæc prima fuit τοῦ ἀκόπου signif.; sed usus paulatim nomen id extendit etiam ad medicamenta similem sortita compositionem, licet aliis quam tollendæ lassitudini commodis inserviant. Neque enim ad eam tantum, sed ad dolorem etiam veterem in alto corpore delitescentem, vel ad motum sensumque difficilem, vel ad tensionem scirrhosque componuntur. Adhibentur et iis, inquit Oribas., D qui cum pinguedinem corpori inducere moliantur, nihil tamen cibis, potibus, perfusionibus, balneis, aliisque id genus remediis proficiunt. Quæ omnia ut ἄκοπα recte dici possint, satis est si humida sint consistentia et τοῖς ἀκόποις simili: ea autem media est inter συγχρίσματα et liquida cerata, tanto illis crassior, quanto his liquidior est. Sunt autem τὰ ἀ. fere Omnia facultate duplicia, alia calefacientia, alia emollientia. Aliquanto post, Additur vero ab Oribasio tertia τῶν ἀ. differentia, eorum sc. quæ cutim scarificant. Ceterum miscentur aliquando calefacientia emollientibus, illinunturque commodissime diuturnis affectibus, quique ægre elidi possunt, et quibus sinapismus congruit. Miscentur et unguenta quædam ad solam odoris suavitatem ET Μυράκοπα appellantur: ejusd. tamen cum acopis generis et facultatis, et nihilo illis præstantiora, præter odoris gratiam. De iis et P. Ægin. 7, [19. Basil. Epist. 291. Alex. Trall. 7. p. 118. Vide Bekk. Anecd. 1.

A p. 365.] || Ἄκοπος, Fruticis nomen, qui et Anagyros appellatur, Plin. 27, 4. Diosc. 3, 167.: inde fortassis dicti, quod parturientibus laborem mitiget; est enim περίαπτον δυστοκούσαις, Diosc.: difficulter parientibus adalligatur, Plin. AT Ἄκοπις, Gemma est ap. Plin. 37, 10. nitro similis, pumicosa, aureis guttis stellata, cum qua oleum subfervefactum perunctis lassitudinem solvit: VV. LL. ἄκοπον etiam appellant. || Ἄκοπος, Qui molestia affectus non est, Cui nullis molestiis cor contunditur. Unde ἀ. ἀνὴρ ap. Suid. ex Amipsia Comico, ὁ οὐδέπω ἠνοχλημένος ὑπό τινος. || Qui corruptioni obnoxius non est, inprimis vero A vermium noxa tutus; nam supra habuisti κόπτεσθαι dici ea, quæ vitiantur, et quibus malefica animalia innascuntur. Aristot. Probl. 13. Διὰ τί ἐν τῷ πόντῳ ὁ σῖτος τεθεὶς ἐν τῷ ψύχει, πολλὰ ἔτη γίνεται ἄκοπος; ubi ἀ. σῖτος opp. τῷ κοπέντι, ut Theophr. appellat: qui et scribit de C. Pl. 4. sub fin. Τὸ δὲ ὅλον, ἀ. τὰ μὲν ξηρότητι· διὸ καὶ κάχρυς χρονιώτερον· τὰ δὲ ἀμιξίᾳ καὶ καθαρότητι, καθάπερ ὁ χόνδρος, i. e., οὐ κόπτεται, ut paulo ante præcedit: 4, (13, 7.) Πρὸς τούτοις ἡ ἐμβαλλομένη γῆ, καὶ ἄκοπον παρέχουσα καὶ ἀνοιδίσκουσα, de frumento: H. Pl. 4, 4, (2.) de malo medico, Κἂν εἰς ἱμάτια τεθῇ τὸ μῆλον, ἄκοπα διατηρεῖ. Plin. 12, 3. Pomum ipsum odore præcellit, qui transit in vestes una conditus, arcetque animalium noxia. Pertinet huc, quod ex Oppio adducit Macrob. Sat. 4, c. ult. Est autem odoratissimum; e quo interjectum vesti tineas necat. Quæ vero hic ἄκοπα dicit, ead. et ἀπαθῆ appellat, quemadmodum in Κόπτω dictum est; necnon ἄζωα. [" Lucian. 2, 230. et n., Heindorf. ad Plat. Phædr. 188." Schæf Mss.] Ἀκόπως, Sine lassitudine; Sine noxa animalium maleficorum, ut Plin. vocat vermes in seminibus, et vestibus, aliisque similibus innascentes, ac ea vitiantes et corrumpentes. Theophr. C. Pl. 4. c. ult. Ἀ. δὲ ἔχει τάδε, θέρμος, κέγχρος, αἰγίλωψ, αἶρα, σήσαμον, ἐρέβινθος, καὶ ὅλως τὰ δριμέα, ubi ἀκόπως ἔχει dicit pro οὐ κόπτεται. [* " Ἀκοπία, Cic. Ep. ad Div. 16, 18." Kall. Mss. * " Ἀκοπηρὶ, (i. q. ἀκόπως,) C Abresch. Lectt. Aristæn. 96." Schæf. Mss. Liban. 1, 378.] Ἔγκοπος, Labore ac lassitudine plenus, In quo multum laboris ac lassitudinis inest, i. e. Laboriosus, Difficilis, δυσχερής: nam ἔγκοποι, Hesychio δυσχερεῖς. || Lassus, Lassatus: ἴχνος, Vestigium fessum, VV. LL. ex Epigr. [" Quint. Mæc. 7. Toup. Opusc. 2, 13." Schæf. Mss. LXX. Job. 19, 2. Es. 43, 23. * " Ἐγκοπηρὶ, Abresch. Lectt. Aristæn. p. 96." Schæf. Mss.] Ἔκκοπος, Fessus, Lassus, Lassatus, Lassitudine enervatus, i. q. sequens κατάκοπος. Apud Suid. Ὁ δὲ διανύσας τετρακοσίους σταδίους, καὶ γενόμενος ἔκκοπος, ἐπέμεινεν, Ex itinere lassatus, Lassus de via, Plaut., Lassitudine exanimatus, Cæs. [* " Ἑτερόκοπος, Anna C. 115." Boiss. Mss. Ἑτεροκοπία, vide Τραχηλισμός.] Εὔκοπος, Facilis, Qui facili labore fit; Expeditus, Qui facili labore rem aliquam conficit, et qui veluti non lassat. Epigr. οὕτως Εὔκοπός ἐστι Δίων, Adeo Dion est expeditus, qui absque dolore medetur. In VV. LL. dicitur i. esse q. εὔκολος, et Facile parabilis. [" Jacobs. Anth. 9, 465." D Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Εὐκόπως, Fa- " cili labore et nullo negotio, Aristoph." [" Fr. 283. ad Diod. S. 1, 192. 356." Schæf. Mss. " Schol. Pind. N. 1, 82." Boiss. Mss.] Εὐκοπία, Facilitas, εὐκολία, VV. LL. [" Diod. S. 1, 186." Schæf. Mss.] Κατάκοπος, Defessus, Labore confectus, Qui et κατάπονος et πεπονημένος dicitur, Bud. 890. e Plut., afferens ibid. exemplum e Diodoro, ubi καταπόνους vocat Defessos pugnando, quibus ἀκέραιοι, Integri, substituuntur. Plut. Alcib. (25.) p. 65. Θλίβειν καὶ ἀποκναίειν ἀτρέμα, καὶ ποιεῖν ἀμφοτέρους βασιλεῖ χειροήθεις, καὶ καταπόνους ὑπ' ἀλλήλων, q. in l. καταπόνους ead. signif. dicit, qua Diodorus, i. e. κατακόπους. [Plut. 7, 24.: Arato 8. Eum. 15. " Diod. S. 2, 169. 391." Schæf. Mss. * Κενοκοπέω, Inanem sumo laborem, Plut. 10, 291. * " Λυσίκοπος, ὁ, ἡ, Nomen herbæ Artemisiæ, Poëta ap. Fabric. B. Gr. L. 3. c. 26. p. 636. v. 28." Kall. Mss. * Περίκοπος, unde * " Ἀπερίκοπος, * Ἀπερικόπως, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 216." Boiss. Mss. Ἀπερικόπως, Sine

intermissione, Schol. Lycophr. 1432. * Πολύκοπος, Athen. 20. ὄρχησις.] Ὑπέρκοπος, Supra modum lassatus, Valde lassus, defessus, fatigatus, Bud. ex Aristot. περὶ Θαυμασ. Ἀκουσμ. Idem de venatu pantheræ, Ἵνα προσαλλομένῃ καὶ ὑπέρκοπος γενομένῃ ὑπ' αὐτῶν παραλυθῇ καὶ ὑποχείριος γένηται. || At in Soph. Aj. (127.) ὑπέρκοπον Μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', Schol. vult ὑπέρκοπον metri causa usurpatum esse pro ὑπέρκομπον. ["Ὑπέρκοπος, Superbus. Vide Notas. Antiqua notio verbi κόπω vel κόπτω, videtur fuisse Gradior: unde προκόπτω. Erit igitur ὑπέρκοπος, Qui nimis longe progreditur." Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 387. * Ὑπερκόπως, Choëph. 134.] Ὑπόκοπος, Aliquatenus lassatus, Aliqua e parte lassus, Xen. K. (6, 25.) p. 576. Ἐπειδὰν μεταθέουσαι αἱ κύνες ἤδη ὑπόκοποι ὦσι, καὶ ᾖ ὀψὲ τῆς ἡμέρας, Lassi propemodum sint. Nisi aliquis malit, Lassitudini succumbant, Lassitudine opprimantur.

Κοπώδης, ὁ, ἡ, Laboriosus, Molestus, Quo facile lassamur s. lassescimus. Bud. vertit Molestus in Plut. (10, 200.) Τοὺς δ' ἄγαν νομίμους ἐκείνους, καὶ μηδένα σύνδεσμον ἐκ τῆς συνηθείας ἀφιέντας, ὡς ἀργὴν καὶ ἀπαθῆ καὶ κοπώδη τῷ ἀμεταβλήτῳ τὴν φράσιν ποιοῦντας αἰτιῶνται. [" Sic Alexis ap. Athen. 122. Aqua si crudam bibas, non decoctam; βαρὺ καὶ κοπῶδες, Gravis est et molestiam creat." Schw. Mss.] || Lassatus, Lassus, Defessus, Lassitudine defessus, Plin.: P. Æg. 7. Ἄκοπα λέγεται ἐκ τοῦ πρώτως πρὸς τοὺς κ. συνευρῆσθαι, Quoniam primum inventa sint ad recreandos eos, qui lassitudine defessi sunt, Quoniam contra lassitudinum dolores primum inventa sunt. Sic enim loquitur Plin., e quo supra in Ἄκοπος complures ejusmodi loquendi formulas annotavi. [Plut. 6, 174. Galen. 5, 182. Bas.] " Κωπώδεις, οἱ, Garruli, " si VV. LL. credimus." [Lege κόπ.]

[* Κοπηρὸς, Nicet. Annal. 3, 7. Herodian. Epimer. 179.]

Κοπόω, Lasso, Fatigo. Et κοπόομαι, Lassor, Fatigor, Lassitudine opprimor s. exanimor, Assiduo labore defatigor s. defatigatus sum, Labore defetiscor s. defessus sum, Frangor laboribus. Liv. dicit etiam Affecta laboribus ac vigiliis corpora, i. e. fracta et exanimata. Unde ἐκοπώθη, Gal., Lassus est de via, Lassatus est ab itinere; Jactatus est, Bud. Et κεκοπωμένος, Diosc., Lassitudine confractus vel contusus; Fatiscens, Bud. [Dio Chrys. Or. 11. p. 344. 476. Plut. 7, 242. Artemid. 1, 76. Batrach. 188. * Κόπωσις, Gl. Lassitudo, LXX. Eccl. 12, 12. " Athan. 1, 479." Kall. Mss. * Κατακόπωσις, Gl. Delassatio.]

[* Κοπία, Hesychio ἡσυχία.]

Κοπιάω, Laboro, Luc. 5, (5.) de piscantibus, Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν, Tota nocte laborantes, Matt. 6, (28.) Luc. (12, 27.) Οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει: 2 Tim. 2, (6.) Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν, Agricolam laborantem. Item 1 Tim. 5, (17.) Μάλιστα οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ, Plurimum operæ laborisque conferentes. Item Philip. 2, (16.) Οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα, Non frustra laboravi, operam ac laborem insumsi. Et cum accus., Jo. 4, (38.) Θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε, In quo nihil laboris ac operæ posuistis. Sic et Rom. 16, (6.) Πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς. Ubi sicut dicit ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς, ita Coloss. 1, (29.) Εἰς ὃ καὶ κοπιῶ: et 1 Tim. 4, (10.) Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν. Potest interdum etiam exponi Fatigo me. || Moleste fero, Fastidio, Plut. (6, 704.) Τῶν δ' Ἀθηναίων αὐτὸν προπηλακιζόντων, Τί κοπιᾶτε, εἶπεν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐχρηστούμενοι, Cur fastiditis eos, qui sæpe commodis vestris servierunt? Qua de causa lacessitis eos, ab iisd. sæpe commode tractati? Bud. Fortassis tamen ea signif. accipi locus iste potest, qua is, quem paulo post ex Aristoph. afferam. || Fatigor, Lassor, Defetiscor, Lassesco, Fatisco, Jo. 4, (6.) Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, Lassus de via, Plaut. In Hippiatria, Οὐ γὰρ ἐξ ὁδοιπορίας τὰς φλέβας κοπιᾷ, ἀλλὰ τὰ νεῦρα, Lassitudinem sentit, E lassitudine dolorem sentit, Lassescit, Bud. Et metaph. ap. Aristoph. Ὀρν. (734.) Ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν Ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, Οὕτω πλουτήσετε πάντες, Lassabimini bonis: ut in malam partem Ovid. Pietas lassa malis. Schol. exp., ἐν πλησμονῇ γενόμενοι τῶν ἀγαθῶν ἀπειρηκέναι φήσετε, Præ lassitudine e nimia bonorum affluentia, i. e. præ fastidio et nausea. Sic accipi etiam poterit l. e Plut. paulo ante c. Dicitur etiam κοπιάομαι voce pass. pro κοπιάω, Aristot. Probl. s. 5. Ὅτι κόπος γίνεται ὀστῶν θλωμένων καὶ πιεζομένων καὶ κοπιωμένων, Lassatis s. Lassescentibus, Lassitudine defessis. [" Toup. Opusc. 1, 101. ad Herod. 595. Phalar. 296. Wakef. Ion. 1107. Aristoph. Fr. 248." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Κοπιῶζων, Asclepiad. Epigr. 8. * Κοπιάτης, Gl. Vespillo.]

Ἀκοπίαστος, ὁ, ἡ, Qui lassatus non est, Indefessus, Infatigabilis, i. q. ἄκοπος, Facilis, Lassitudinis et laboris vacuus, Lassitudinem et laborem nullum afferens, Aristot. de Mundo, Ἀ. τινὰ ὁδὸν εὑροῦσα, Viam nacta facilem et expeditam, et quæ minime lassat. [* Ἀκοπιαστὶ, Socr. H. E. 6, 326.] Ἀκοπιάστως, Sine labore et lassitudine, Ita ut laborandum non sit, Ita ut non fatigeris et lassescas, i. e. Nullo labore, negotio, ἀκονιτί. [Schol. Soph. Aj. 852. * " Ἀκοπιάτως, Euseb. in Ps. 73. Sapient. 16, 20. (sec. Vatic.)" Kall. Mss. At Cod. Alex. habet —άστως. * Συγκοπιάω, Ignat. Ep. ad Polycarp. c. 6. " Jo. Climac. 42. Schol. 356." Boiss. Mss.]

Κοπιαρὸς, Laboriosus, Molestus, Lassitudinem nervis inferens, Aristot. in Probl. s. 5. Διὰ τί μακροὶ μὲν ὄντες οἱ περίπατοι ἐν τοῖς ὁμαλέσι, κοπιαρώτεροί εἰσι τῶν ἀνωμάλων, Laboriosiores sunt, Magis lassant. [" Thom. M. 453." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 7, 7. 9, 18. * Κοπιώδης, Hippocr. 55. 1250.]

Κοπάζω, Cesso, s. potius Cesso nimio labore fractus, Cesso gravi labore fatiscens; sed ut plurimum simpliciter pro Cesso ponitur, i. e. παύομαι, ut Suid. exp.: Aristot. Probl. 23. Διὰ τί ὅταν ἡ λίμνη ᾖ κοπάσῃ ἢ ξηρὰ γένηται, ἀποκάεται ὁ σῖτος ἐν τῷ πεδίῳ μᾶλλον, Cum lacus diminutus est, Gaza; vel Subsidit, Stagnare et inundare desinit. Pro Cesso autem est ap. Judith 6. fin. [Esth. 2, 1.] Καὶ ἐκόπασεν ὁ βασιλεὺς τοῦ θυμοῦ, Cessavit ab ira, Iram deposuit. Matth. 14, (32.) Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, Cessavit ventus, Flare desiit. Quod iisd. verbis dicit Marc. 4, (39.) 6, (51.) Num. 11, (2.) Καὶ ηὔξατο Μωϋσῆς πρὸς Κύριον, καὶ ἐκόπασε τὸ πῦρ, Et cessavit ignis. [Herod. 7, 191. Ἄνεμος ἐκόπασε, de quo l. Longin. 43. ubi in var. lectt. ἐκοπίασε a * Κοπιάζω: vide Toup. " Longus p. 8. Vill." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Κόπασμα, Tzetz. Chil. 6, 834." Elberling. Mss. * " Συγκοπάζω, Anna C. 155." Kall. Mss.]

¶ Κοπετὸς, ὁ, Planctus; Plangor, Lamentatio, in qua pectus plangimus, pectus manu tundimus: a κόπτομαι, Pectus manu ferio, ut in lamentis fieri solet. Plut. Fabio (17.) K. τε γυναικείους ἀφαιρῶν, καὶ συστάσεις εἴργων τῶν εἰς τὸ δημόσιον ἐπὶ κοινοῖς ὀδυρμοῖς ἐκφερομένων, Femineos planctus: Seneca, Femineo cum planctu mistus clamor, Virg. femineis plangoribus ædes ululant. Act. 8, (2.) Ἐποιήσαντο κ. μέγαν ἐπ' αὐτῷ. Qua signif. Seneca dicit, Ferite palmis pectora et planctus date. Stat. ingentes iterasti pectore planctus. Ovid. Dare plangorem. Cic. Plangoribus et lamentationibus compleremus forum. Vide et Κομμός. [Dionys. H. 2, 90. Schleusn. Lex. V. T. Hesych. Κοπετὸς, κομμὸς, θρῆνος μετὰ ψόφου χειρῶν.] " Κωπετὸς, Eid. θρῆνος: qui potius κοπ."

¶ Κομμὸς, ὁ, Planctus, Plangor, ut κοπετός. Apud Suid. Ἡγεῖτο γυναικῶν μυρία πληθὺς, μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς, Cum plangore et ejulatu: Virg. penitusque cavæ plangoribus ædes Femineis ululant: ipse Suid. exp. γόον καὶ ὀδυρμοῦ. Κομμοὶ sunt etiam Peculiaris quædam quarundam Tragœdiarum pars. Aristot. Poët. (12.), postquam Tragœdiæ partes enumerasset, Κοινὰ μὲν οὖν ἁπάντων ταῦτα· ἴδια δὲ τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ κομμοί: paulo post, Κομμὸς δὲ, θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς, Fletus lamentumque commune chori et ab scena, Ploratus lamentatioque communis et chori et ab scena: cum histriones ipsi, et qui chorum i. e. cantorum gregem

conficiunt, in aliquo adverso casu lugendo congregantur: qualem Victorius esse dicit in Eur. Andr. post nuntium de cæde Neoptolemi, postque multiplicem luctum, allato corpore trucidato, usque ad Thetidis adventum. Similiter et in Soph. Aj. post inventum corpus Ajacis, usque ad interventum Menelai. Κομμοὶ autem, inquit Victorius, Ejulatus hi generaque atrocium lamentationum vocabantur, quia qui gravi aliquo dolore premuntur, frontem femurque ferire consueverunt: a κόπτομαι, quo in hoc genere fletus significando usus est Herod. non semel, ut, Κόπτονται τὰ μέτωπα προθύμως, καὶ οἰμωγῇ διαχρέονται ἀπλέτῳ. Apte autem in primis Eur. Tro. (622.) Cum enim illic Andromache narraret Hecubæ, se vidisse corpus Polyxenæ, quæ in busto Achillis necata fuerat, operuisseque illud vestimentis, et hoc denique genere luctus casum illum prosecutam fuisse, inquit, Εἶδόν νιν αὐτὴ, κἀποβᾶσα τῶνδ' ὄχων, Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν. Cic. quoque Ep. ad Att., hoc videtur significare voluisse, cum inquit, Aut, ingemuisse, ut frontem ferias: necnon in Tusc. 3. Ex hac opinione sunt illa varia et detestabilia genera lugendi, pædores, muliebres lacerationes genarum, pectoris, feminum, capitis percussiones: nam Xen. quoque eund. morem intellexit, et K. Π. (7, 3, 2.) affirmavit ipso Cyrum usum fuisse: quamvis eod. verbo non utatur, cum inquit, Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κῦρος ἐπαίσατο ἄρα τὸν μηρόν: sicut et idem Tragicus in ead. fabula (788.) et ipse verbum variavit: cum tamen idem prorsus ostendere vellet. Est autem ubi Hecuba miserabiliter lamentatur, quod infans Astyanax ad mortem raperetur, e sinu matris abductus, ac docet, cum aliis eum prosequi officiis nequeat, unum hoc dare, τάδε σοι δίδομεν Πλήγματα κρατὸς, στέρνων τε κόπους. Sicut Cic. paulo ante dicit Pectoris, Capitis percussiones. Quod vero ad scripturam attinet, ap. Aristot. scribitur κόμμος, accentu in priore; at contra ap. Suid. l. c.: ac certe verbalia ejusmodi acui solent, sicut et in nostro quodam Lex. vet. acuitur, perinde ut γραμμὸς, quod a γράφω fit, ut hoc κομμὸς a κόπτω. || Κόμμοι, Hesychio κοπετοὶ, ὀδόντες γόμφιοι, ἢ κόμποι: scribitur autem ap. ipsum cum accentu in priore, ut ap. Aristot. scribi paulo ante annotavi. || Ornatus nimis accuratus et exquisitus, supervacaneus; Nitor fucatus et non naturalis, Cic.; Nitor fucatus et ascititius, Accuratus et supervacuus comtus: Lucret. Virginei comtus: περίεργος κόσμησις, Suid. Fucus, Mangonium. A qua signif. seqq. derivantur. Apud eund. Suid. κομμὸς esse dicitur ὁ κεκομμένων τριχῶν κόσμος: quo videtur velle signif. Comam aliunde resectam, ac appositam capiti, variis lenociniis fucatam. [" Toup. Opusc. 1, 233. Porson. Hec. p. viii. Ed. 2. Soph. Aj. p. 45. Lob. Wakef. ad Bion. 1, 97. Valck. p. 317." Schæf. Mss. " Nic. Damasc. 457." Wakef. Mss.]

Κομμόω, Ornatum accuratum ac supervacaneum adhibeo, Fuco. Unde κομμοῦν ap. Hes. ὡραΐζειν τὸ σῶμα, et κομμῶσαι, τὸ κοσμῆσαι. Item in pass. κομμοῦσθαι ap. Suid. καλλωπίζεσθαι περιέργως καὶ γυναικωδῶς: quo modo ab Eupolide accipi tradit. Item partic. κομμωθεῖσα ap. Hes. κοσμηθεῖσα. [" T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 398. ad Lucian. 1, 695. ad Mœr. 76. 238." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 5, 39.] In nostro autem vet. Lex. est ETIAM Κομμεῖν, a κομμέω, quod itidem exp. τὸ σῶμα ὡραΐζειν. Mangonizare hoc etiam dicitur. Plin. 23, 1. Succus radicis vitis nigræ cum ervo, lætiore quodam colore et cutis teneritate mangonizat corpora. Possumus etiam reddere Como: Stat. Comere vultum; et, colla genasque Comere, et pingui crinem deducere amomo. Κόμμωμα, i. q. κομμὸς, Id, quod ad corpus mangonizandum adhibetur, Quod vultus comendi et fucandi causa applicatur. Κομμώματα, inquiunt VV. LL., dixit Lucian. (2, 11.) τὰ κομμωτικὰ, Cultum muliebrem, Plin. Crinalem cultum, Claudian. Virginei comtus, Lucr. [" T. H. ad Plutum p. 399." Schæf. Mss.] Κόμμωσις, Ornatio corporis supervacanea, Ornatus corporis et cultus supervacaneus, Lenocinium et corporis mangonium, ὁ τοῦ σώματος ὡραϊσμὸς,

A Hes. Athen. (568.) Τὴν ἑταιρικὴν παρασκευὴν καὶ τὰς δι' ἐπιτεχνήσεως κ. τῶν ἑταιρῶν, Mangonia et lenocinia in corpore fucando ornatu accurato ac supervacaneo, καλλωπισμοὺς καὶ περιέργους ὡραϊσμοὺς τοῦ σώματος: quales meretricum fallacias Alexis ibi describit: ac inter alia, Εὐθὺς ἀναπλάττουσι ταύτας (τὰς καινὰς ἑταίρας πρωτοπείρους τῆς τέχνης,) ὥστε μήτε τοὺς τρόπους, Μήτε τὰς ὄψεις ὁμοίως διατελεῖν οὔσας ἔτι. Τυγχάνει μικρά τις οὖσα; φελλὸς ἐν ταῖς βαυκίσιν Ἐγκεκάττυται: ibid. tradit etiam τεχνήματα, quibus proceriores uti solerent, et eæ quæ non haberent ἰσχία, et quæ κοιλίαν ἁδράν. Et paulo post de faciei fucatione, Τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. Συμβέβηκ' εἶναι μέλαιναν, κατέπλασε ψιμμυθίῳ. Λευκόχρως λίαν τις ἐστί; παιδέρωτ' ἐντρίβεται: et quæ sequuntur. || Hes. κομμώσεις, αἱ πλεκτάναι. || Apiariis, Mellariis, Meliturgis, ut Varro loquitur, μελισσουργοῖς, ἡ τοῦ σμήνους * διάχρισις, Hes. quæ signif. alius originis est, sc. a Κόμμι, Gummi: unde Colum. 12, 50. Gummitionem appellat. Plin. 11, 7. Prima funda

B menta κόμμωσιν vocant periti: secunda, Pissoceron: tertia, Propolin, inter coria cerasque. Commosis, crusta est prima, saporis amari. Pissoceros super eam venit, picantium modo, ceu dilutior: ceræ initium plerumque e mitiore gummi. Qui l. Plinii desumtus est ex Aristot. H. A. 9, 40. sed ibi scribitur non κόμμωσις, sed κώνυσις, [κώνησις.] Virg. Gluten vocasse videtur. [Barker. ad Etym. M. 1109.] Κομμωτὴς, Qui fuco et mangoniis ac supervacaneo cultu in corpore ornando utitur, Mangonizandi corporis artifex, Mango. Peculiariter vero Mangones dicebantur, qui pueris puellisque, quos vendebant, artificio quodam fucatum inducere colorem solebant, ac verum robur inani sagina mentiri, ut carius venderent: sicut lenones suis lenociniis meretriculas fucabant, ut ex Alexide in Κόμμωσις præcedente videre est. Plin. Thynni sanguine oblitos pueros pubescere negant mangones. Suet. Domit. Spadonum, qui residui ap. mangones erant, pretia moderatus est. Idem Plin. dicit Mangones gemmarum. A Suida exp. καλλω-

C πιστὴς, Ornandi artifex. Plut. (7, 374.) de tragicis Atheniensibus loquens, Καὶ Πῶλοι συνίτωσαν ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς, τῆς τραγῳδίας κ. καὶ διφροφόροι, μᾶλλον δὲ ὡς ἀγαλμάτων ἐγκαυσταὶ καὶ * χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς, Mangones tragœdiæ, qui eam comunt ac fuco ornant. J. Poll. hos κομμωτὰς vocat κομωτὰς a κόμη, et κεροπλάστας, Qui in ornanda ac fucanda coma operas suas locant, Comendæ ornandæque artifices. [Lucian. 1, 691. " Thom. M. 317. T. H. ad Plutum p. 398. Brunck. Aristoph. 2, 42. ad Mœr. 238." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 268. Themist. 238. Arrian. Epict. 324." Wakef. Mss.] Fem. EST Κομμώτρια, Mango, Ornatrix; nam eo sensu accipitur a Suet. Claud. Hæc matris meæ liberta et ornatrix fuit: qualis fuit et illa Cypassis Ovidiana edocta comam dominæ arte atque lege fingere, et ponendis in mille modis perfecta capillis. Plato de Rep. 2. (p. 239.) Ἢ οὐ δοκεῖ σοι δεήσειν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν, κομμωτριῶν, κουρέων, καὶ αὖ ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων. Apud J. Poll. vero scribitur κομώτρια,

D uno μ, ut supra post Κόμη in Κομόω admonui. Hesychio κομμώτρια est ἡ κοσμοῦσα τὰς τρίχας καὶ ψιλοῦσα, κουρίσασα. At pro πλέκτρα, quo vocab. paulo ante exp. κομμώτρια, fortassis leg. est πλέκτρια: nam et πλοχμοὶ in crinibus dicuntur, ac πλόκαμοι. Præterea ab Etym. exp. ἐμπλέκτρια. [Aristoph. Ἐκκλ. 737. " Valck. ad Il. 22. p. 62. Mœr. 237. et n., T. H. ad Plutum p. 398. Brunck. Aristoph. 2, 42." Schæf. Mss. Schol. Plat. p. 151.] " Κομμώτριον, τὸ, dici- " tur esse Instrumentum muliebre, forsan quo ute- " bantur πρὸς τὰς κομμώσεις." [" Aristoph. Fr. 250." Schæf. Mss. " J. Poll. 10, 176." Kall. Mss.] AT Κομμωτρίδιον, ap. J. Poll. e Thesmoph. Aristoph. videtur accipi pro Calamistro, i. e. Acu majore, quæ calefacta et adhibita fronti, intorquet capillos, s. pro alio aliquo Instrumento aut Medicamento etiam, quo crines ornantur. Citat J. Poll. (7, 96.) ex Aristoph. Thesm. ut dixi, sicut et ξυρὸν, ψαλίδια, κηρωτὴν, νίτρον, προκόμιον, ὄχθους, ψιμμύθιον, μύρον, φῦκος: quibus præcipue mulierculæ in comendo capillitio et fu-

canda facie utuntur. Recenset vero et alia ibi γυναικεῖα φορήματα.

Κομμωτικὸς, Aptus ad formæ lenocinia, Quo formæ lenocinari possumus, Quintil. Quo mancipiorum negotiatores formæ puerorum, virilitate excisa, lenocinantur, Quo fucare cutem possumus. Vel specialius, Ad comtum s. cultum crinalem comparatus: ut κομμωτικὰ medicamenta ap. Medicos dicuntur Pigmenta et Fucus, quibus mulieres suæ formæ lenocinantur, ut vitia naturæ artificio celent: quæ vere sunt lenocinia atque mangonia: κοσμητικὰ vero, Honestamenta sunt, quibus non fucatus et ascititius nitor conciliatur, sed insitus ac naturalis conservatur vel instauratur. Et κομμωτικὸν ἰατρικῆς μέρος, Pars medicinæ ea, quæ circa hæc formæ lenocinia versatur. Gal. de Loc. Affect. 1. Διαφέρει τοῦ κ. τὸ κοσμητικὸν τῆς ἰατρικῆς μέρος· τῷ μὲν κ. σκοπός ἐστι κάλλος ἐπίκτητον ἐργάσασθαι· τῷ δὲ τῆς ἰατρικῆς μέρει τῷ κοσμητικῷ, τὸ κατὰ φύσιν ἅπαν τῷ σώματι φυλάττειν· ᾧ καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἕπεται κάλλος: de quo posteriori medicinæ genere scripsit Cleopatra et Crito. Idem Gal. Τὸ μέντοι λευκότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὔλας ἢ πυῤῥὰς ἢ μελαίνας, ἢ, καθάπερ αἱ γυναῖκες, ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κ. κακίας ἐστὶν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. E quibus patet quodnam medicinæ genus κ. appelletur. Item κομμωτικὴ, sc. τέχνη, Comtoria ars, ut quidam interpr., Ars fucatrix et lenocinii aptandi: Quæ fuco ascititiam pulcritudinem inducit: quam medicinæ partem revera esse negat Gal., sed lenonum, mangonum, et maleficorum hominum, neque a viro bono et integro medico exercendam, nisi a regibus aut principibus coacto; probrosa enim ea fuit: unde et Philippus Macedo quendam capillorum tinctura superbientem, ex ordine judicum movit, ut in Apophthegm. docet Plut. Et Ovid. hoc comendi artificium damnans, ait, Sint procul a nobis juvenes ut femina comti. De ea tamen multi scripserunt vett. Medici, Archigenes, Heraclides Tarentinus, et Crito: quem majori venia dignum censet Gal., quod in imperatoriis ædibus medicinam exerceret. Plato Gorgia, (465.) Τῇ μὲν οὖν ἰατρικῇ ἡ ὀψοποιητικὴ κολακεία ὑπόκειται· τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κ., τῇ δὲ νομοθετικῇ, σοφιστική· τῇ δὲ δικαιοσύνῃ, ῥητορική. Unde Quintil. Adulationem medicinæ vocat Plato coquorum artificium; et exercitatricis, mangonum; legalis, cavillatricem; justitiæ, rhetoricam: Κομμωτικὴ, inquam, κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὴ καὶ ἀγεννὴς καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους, τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν. Quam Quintil. dicit colorem fuco et verum robur inani sagina mentiri. Locus ejus est 2, 15. at Platonis p. 420. Edit. Ald. (=4, 41.) Philostr. Ep. 39. Ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ, καὶ κομῶν προσθέσεις, καὶ ζωγραφίαι παρειῶν, καὶ χειλέων βαφαὶ, καὶ εἴ τι κομμωτικῆς φάρμακον, καὶ εἴ τι ἐκ φυκίου δολερὸν ἄνθος, ἐπανόρθωσις τοῦ ἐνδεοῦς εὑρέθη, sc. a mulierculis, quæ καλλωπιζόμεναι θεραπεύουσι τὸ ἐλλιπές: qualia sunt et Thaidis ac Laidis pharmaca, quæ paulo post commemorat, sc., τὸ φυκίον, καὶ ὁ κηρὸς, καὶ τὸ ταραντινὸν καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι. Hinc sumta metaphora Rhett. dicunt κ. κάλλος τοῦ λόγου, Lenocinii plenum. Utitur Hermog. de Oratione apte composita et numerosa. Qua metaph. ap. Lat. quoque dicuntur, Pigmenta et fucus verborum, Lenocinia, Comtum dicendi genus. Sic ap. Cic. Oratio colorata, Comta. Hermog. Τοῦτο δὲ καίπερ κ., ὅμως λεπτόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔχει διάρμα, οὐδὲ μέγεθος. Quod vero ad scripturam attinet, de qua etiam supra mentionem feci, J. Poll. uno μ scribit, derivans a κόμη: ac κομωτὰς esse vult eosd., quos κεροπλάστας, s. τοὺς περὶ τὴν κόμην χειροτέχνας, Comæ ornandæ et fucandæ artifices; sed ubique fere duplici μ scriptum reperitur, etiam in libris manuscriptis: ut sc. sit a κομμὸς, quo περίεργος κόσμησις, s. περίεργος καὶ γυναικώδης καλλωπισμὸς significatur. Nec Medici et qui de mangonio isto verba faciunt, ad comam tantum

A restringunt hoc lenocinium, sed eo quemlibet ascititium et fucatum cutis ornatum comprehendunt, ut ex exemplis e Gal. ac Plat. cc. manifestum est. [Lucian. 1, 690. 2, 53. 406. "T. H. ad Plutum p. 398. Porson. Med. p. 101. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 55." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 66." Wakef. Mss.] "Κομμωτικῶς, Comte: ex Hermog." [Schol. Aristoph. Πλ. 1064. "T. H. p. 398. Kuster. Aristoph. 16." Schæf. Mss.]

[* "Ἀκόμμωτος, Non fucatus, Themist. 218." Wakef. Mss.]

[* "Κομμωτίας, Zeun. ad Xen. K. Π. 819." Schæf. Mss.]

[* Ἐπικομμόω, Themist. 167.]

Κομμωτίζω, Curiosius orno, καλλωπίζω, VV. LL. Suidæ autem κομμωτίζω est ἐπιμελοῦμαι. Quæ expositio vocabulum hoc suspectum mihi reddit, ac si vera est, leg. putarim κομίζω: nam id ap. Hom. pro ἐπιμελοῦμαι accipi, suo loco dictum est. [" Ad Mœr. 238." Schæf. Mss. Synes. 83.] •

B [* Κομμὼ, ἡ κοσμοῦσα τὸ ἕδος τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια, Anecd. Bekkeri p. 273.]

ΚΟΜΠΟΣ, Crepitus, proprie apri dentes acuentis: ejusd. originis cum superioribus. Alii vero dictum volunt quasi κενὴν ὄπα ἔχοντα. Eust. dicit κόμπον esse κτύπον, ὃν ὁ κάπρος ἀποτελεῖ θήγων ὀδόντας, Il. Λ. (416.) de apro et venatoribus, Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν. Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων Γίνεται. Sed non tantum de hoc Strepitu dicitur, verumetiam de Eo sonitu, qui a saltantibus pede terram pulsando editur. Od. Θ. (380.) πολὺς δέ τε [δ' ὑπὸ] κόμπος ὀρώρει, de iis, qui ὠρχείσθην ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Ταρφέ' ἀμειβομένω. Sunt vero et κωδωνοφόροι κόμποι ap. Eur. Rheso (383.) Sonitus e tintinnabulis, unde apparet κτύπον et κρότον et κόμπον pro eod. sumi, ac κόμπον fere esse e pulsu aut impulsu et collisione corporum quorundam, ut est dentium inter se, pedum cum terra, τοῦ ῥόπτρου cum tintinnabulo, Κλύε καὶ κόμπους κωδωνοφόρους, [* κωδωνοκρότους.] || Κόμπος dici-

C tur etiam de Verborum ampullis, Inani verborum crepitu, ac Vana grandiloquentia: quam Jactationem s. Jactantiam dicere possumus; nam hæc quoque in verbis esse dicitur, ut e Cic. discimus et Quintil. Æsch. (87.) Ἀφελὼν τὴν κ. ἀλαζονείαν καὶ τὸν τοῦ ψηφίσματος. Sic Cic. quoque copulat Jactationem et Insolentiam, dicens, Insolentiam et jactationem hominum ferre. Thuc. 2, (40.) Πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον ἐν καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα, Divitiis magis utimur ad opportunitatem rerum gerendarum quam cum verborum ostentatione et jactatione: paulo post, Καὶ ὡς οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια. Plut. Alex. (62.) p. 229. Καὶ κόμπος οὐκ ἦν περὶ ταῦτα, sc. de octo equitum myriadibus et viginti peditum, octo curruum millibus, et sex millibus elephantorum pugnæ assuetorum; nam rex postea Seleuco quingentos elephantos donavit, et sexaginta myriadibus collectis, Indos invasit. Plut. (8, 296.) Τύφου γὰρ αὖ τινὸς κενοῦ, καὶ κόμπου τὸ τοιοῦτον, οὐκ ἀληθείας

D καὶ ἁπλότητος. Et ap. Suid. Πέφυρτο δὲ τῇ δέσει κ. βαρβαρικός. Item, Ἔστι τεκμηριῶσαι ὡς ὑπαινιττόμενοι γῆν ἔχειν σιδηροφόρον, τῷ τοιῷδε κόμπῳ ἐχρήσαντο: in quibus ll. ipse κόμπον exp. ἀλαζονείαν, ἔπαρσιν, κενοδοξίαν. Lat. quoque verbi similis usus est. Cic. Se non jactatione populari, sed dignitate atque innocentia tuebantur. Quintil. Veritus opinionem jactantiæ. Idem, Hoc enim inanis est jactantiæ. Idem Eruditionis jactationem dicit. In h. autem l., quem VV. LL. ex Epigr. citant, μετέλθοις Κείνης πότνα δίκη κόμπον ἀγηνορίης, Ead. interpr. Fastum superbiæ. Item ap. Soph. Aj. (96.) Κόμπος πάρεστι, Gloriari licet, Cam. || Κόμποι, Hesychio ὀδόντες γόμφιοι, ut et κόμμοι et κόμβοι. [Herod. 7, 103. "Markl. Suppl. 127. ad Charit. 454. Musgr. Iph. T. 485. Herc. F. 1119. Jacobs. Anth. 7, 135. Boiss. Philostr. 571. Heyn. Hom. 6, 299. Lobeck. Aj. p. 357. Valck. Phœn. p. 63. 144. 228. 675. Callim. 285. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Musgr. ad Eurip. p. 201. Toup. Opusc. 2, 233." Schæf. Mss.

A Ælian. H. A. 7, 1.] Ατ Κομπὸς, Jactator, Jactabundus, Eur. Phœn. (609.) Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν, i. e. κομπαστὴς ἤτοι ἀλαζονικὸς εἶ, καὶ μεγαλοφρονεῖς ἐπὶ ταῖς γενομέναις σπονδαῖς, Schol. Item κ. λόγος, Etym. M. (527, 47.) Oratio s. Verba jactabunda, Jactantiæ et insolentiæ plena. Unde et ap. Hes. pro κόμπος, quod exp. ὑπερήφανος, scr. videtur κομπός. [" Valck. Phœn. p. 228. 675. Porson. l. c. Musgr. ad Eurip. p. 201." Schæf. Mss.]

Κομπολακέω, Jactabunda loquor, Inanes ampullas projicio, Aristoph. B. (961.) ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν, Ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς, i. e. κενοὺς οὐκ ἐποίουν ψόφους, οὐκ ἔλεγον κομπώδη, Schol. [" Bast Lettre 58. Wytteub. ad Plut. de S. N. V. p. 6." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 1, 27.] " Κομπαλικεύσει Hes. affert pro * προσαλαζονεύει." Κομπολακύθης, ὁ, ἡ, Jactator, Qui inanes bullas projicit, Tumidus ac sui jactans, Quintil., Aristoph. 'A. (589.) Ὀρνιθός ἐστιν, sc. τὸ πτίλον: cui subjiciens alter rogat ἆρα κομπολακύθου; ubi Schol. exp. * ματαιοκόμπον, καὶ κομπώδους ἐν τῷ καυχᾶσθαι, dicens perstringi ibi Lamachum sub specie avis veluti κομπαστήν: comp. autem h. v. esse e κομπὸς et λήκυθος, quod ipsum λήκυθος a λακέω derivari: ac inde ληκυθίζειν, τὸ μεῖζον βοᾶν καὶ ψοφεῖν. Etym. dicit esse Proprium nomen avis. " Affertur hoc thema " in postrema Etymologi Ed.: putarim tamen dicen- " dum potius κομπολάκυθος, e κόμπος et λήκυθος." [" Jacobs. Anth. 8, 126. Kuster. Aristoph. 122. Toup. Addend. in Theocr. 396. * Κομπολακυθέω, Palæph. p. lxxi. Fischer." Schæf. Mss. " Tzetz. Chil. 9, 415. * Κατακομπολακυθέω, 10, 279." Elberling. Mss. * Κομπολογέω, unde * " Κομπολόγημα, Const. Manass. Chron. p. 80." Boiss. Mss. * Κομποποιέω, Epiphan. 1, 666.] Κομποῤῥήμων, Qui grandibus se verbis jactitat, Tumidus jactator, Qui verborum ampullas projicit. [" Eust. Il. 854, 8." Wakef. Mss.] Κομποφακελοῤῥήμων, Ampullosa et gravi verborum compositione utens, Aristoph. B. (837.) de Æschylo, Ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδόστομον, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα, Ἀπεριλάλητον, κομποφακελοῤῥήμονα, i. e. * βαρυῤῥήμονα, σκληρὰ καὶ συνδεδεμένα ἔπη λέγοντα, Schol.: nam φακέλους esse dicit βαρέα καὶ συνδεδεμένα φορτία τῶν ξύλων, Graves lignorum fasces.

" Ἄκομπος, Alienus ab ostentatione et jactantia: " ὁ οὐ κομπηρὸς, s. ὁ οὐ κομπώδης." [Æsch. S. c. Th. 560. * Βαρύκομπος, Pind. Π. 5, 76.] " Εὔκομπος, " Compositus, VV. LL." [Eur. Tro. 152. * Κενόκομπος, Theod. Prodr. Ep. f. 81. * Ματαιόκομπος, Schol. Aristoph. 'A. 589. * Μελίκομπος, Pind. 'I. 2, 46. * " Μυκτηρόκομπος, Const. Manass. Chron. p. 119. 715." Boiss. Mss. Æsch. S. c. Th. 470. πνεῦμα, " Spiritus, qui per nares emissus, sonum jactabundum edit." Blomf. Gl.] " Πολύκομπος, Ja- " ctabundus, Multum sese jactitans." [J. Poll. 4. c. 67. Suid. v. Στωμύλος, et Kuster.] " Στυφοκόμπος, " vel Στυφόκομπος, ut ap. Schol. Aristoph., dicitur de " gallinaceo pugnaci, item de coturnice, teste Hes. " Apud Aristoph. legitur, ὄρτυγος ὑπὸ στυφοκόμπου, " Ὀρν. (1299.) καὶ γὰρ ἧκεν ὄρτυγος Ὑπὸ στυφοκόμπου " τὴν κεφαλὴν πεπληγμένος. Ita enim leg., e Suidæ " etiam auctoritate, non πεπληγμένῳ: item ὄρτυγος, " non ὄρτυγι. Vide et hujus Poëtæ Enarratorem: " item Pollucem, ap. quem est στυμφοκόπος." [In Brunckii Ed. sic extat locus: καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι Ὑπὸ στυφοκόμπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ: ubi ita agitur de h. v. " Ὑπὸ στυφοκόμπου. Sic quidem libri omnes, hancque scripturam agnoscunt præter Scholiastem, quem descripsit auctor Etym. M., Hesychius et Suidas. Mendosa tamen est. Genuinam nominis formam satis declarat J. Poll. 7, 136. Ὁ γὰρ ὀρτυγοκόπος ἐστὶν ἐν χρήσει, καὶ ὀρτυγοπώλης· καὶ στυφοκόπους αὐτοὺς οἱ κωμῳδοὶ καλοῦσιν: 9, 107. Καὶ μέντοι καὶ τὸ ὀρτυγοκοπεῖν παιδιὰ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὀρτυγοκοπία, καὶ οἱ παίζοντες ὀρτυγοκόποι, καὶ στυφοκόποι ἐκαλοῦντο. Sic ap. Onomasticum leg. esse vere censet Kuhnius, monens στυφοκόπους dici Coturnicum magistros a στύφω, Spisso, Crassum reddo, quia nutriebant coturnices, et κόπτω, Cædo, quia in commissionibus cædebant, vellicabant coturnices. Quid, malum, significatio verbi κομπέω commune habet cum ὀρτυγοκοπίᾳ? Insititiam esse ajunt literam μ. Quorsum? nonne Comicis metris, nam vox illa Comica est, quod probe observandum, tam apta est tertia brevi quam longa? Sic multis in libris ὄμβριμος legitur, qua in voce etiam μ insititium esse tradunt: sed insitio illa barbariei commentum est. Vide quæ paucula notavimus ad Æsch. S. c. Th. 796. Ut gallinaceorum, publice Athenis coturnicum certamina exhibita fuisse fidem facit Lucian. 2, 918. Præterea ludus erat, quo se privatim oblectabant. Eum describit Meursius de Ludis Græcorum in Ὀρτυγοκοπία, ubi στυμφοκόποι habet, quam scripturam in altero l. exhibent Pollucis libri, non minus mendosam quam στυφοκόμποι. Simili errore in Scholiis legitur ὑπ' ὀρτυγοκόμπου. Genuinæ scripturæ indicium etiam servavit accentus. Nam si κόμπος pars esset compositionis hujus nominis, scribendum esset στυφόκομποι, non vero στυφοκόμποι. Hesychii inter-
B pretationem secutus est doctissimus Hemsterhusius, quam e supradictis falsam esse liquet: στυφοκόπος dicitur Is, qui coturnicem suam contra alterius coturnicem committit. Græcum nomen vix Latino reddere possis. Si avis ipsa στυφοκόπος etiam appellata fuit, quod minus probabile videtur, nec tamen præfracte negare ausim, et in gallinaceorum pugna validior gallus sic dictus fuit, hic, quia de coturnice agitur, saltem vertendum erat: Similis est coturnici a validiore in pugna caput ictæ. Sed malim, A lusore caput ictæ." Brunck. Vide Gronovii Obss. 1, 2. p. 20.] " Τυμφόκοι ap. Comicos οἱ ὀρτυγοκόποι. " Vide J. Poll. Supra στυμφοκόποι." Ὑπέρκομπος, Supra modum jactabundus, Jactator supra modum gloriosus: ὑπέρκομποι τάχει νῆες, Celeritate præstantes naves, et celeritatis suæ veluti jactatrices: quales sunt actuariæ. Plut. Themist. [Æsch. S. c. Th. 397. 410. Pers. 342. 796. 829. 833. Vide Blomf. Gloss. " Casaub. ad Inscr. Her. p. 354. Cren., Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 353. Aj. 127. ad
C Lucian. 1, 450. Wakef. Herc. F. 1089." Schæf. Mss.] Ὑπερκόμπως, Supra modum jactanter, Jactabunde, Superbe, ὑπερηφάνως, Hes. Ὑψίκομπος, Elatus, Jactator, Qui jactando se effert, Superbus, i. q. ὑπέρκομπος. Ὑψικόμπως, Superbe, Arroganter, Soph. Aj. (766.) Ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο, Nimium se efferendo et jactitando, Nimis superbe: se sc. etiam absque deorum ope vincere posse. Φιλόκομπος, Jactationis amans, Qui sese jactitare amat et efferre. [Suid.] Φιλοκομπέω, Jactationum amans sum, Jactitare et efferre me amo. Unde φιλοκομπῶν ap. Suid., μεγαλοῤῥημονῶν, ὁ ἑαυτὸν ὑψῶν. [Apud Phot. Φιλοκόμπων, (sic,) μεγαλοῤῥήμων, ὁ ἑαυτὸν ὑψῶν. * Φιλοκομπία, Cyrill. c. Jul. 10. p. 353. * Ἀφιλόκομπος, Idem in Levit. p. 375. " Andr. Cret. 60. 65." Kall. Mss. * Ἀφιλοκομπέω, Cyrill. in Jo. 13. p. 727. * Ἀφιλοκομπία, in Isaiæ 41. p. 536. * Ἀφιλοκόμπως, Andr. Cr. 61. * Ψυχόκομπος, Pisid. Opif. 407.]

Κομπώδης, Jactans sui, Jactabundus, Thuc. 2,
D (62.) Οὔτ' ἐγὼ ἐν τοῖς πρὶν λόγοις οὐδ' ἂν νῦν ἐχρησάμην κομπωδεστέραν ἔχοντι τὴν προσποίησιν. Et τὸ κ., Janctantia s. Jactatio sui. [Plut. Sulla 16. et 7, 272.] Κομπωδῶς, Jactanter, Jactabunde, [vide Ἐπικομπέω.]

Κομπηρὸς, Jactans sui, Jactabundus, i. q. κομπός. [* " Κομπηρῶς, Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m. 41." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Κομπέω, Crepito, Strepitum edo, qualem aper acuens s. collidens dentes: Crepitare dentibus, Plaut. Item generalius pro Sonitum edo: ut thorax æreus, in quem emissum telum est, resonat. Il. M. (151.) Ὣς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς Ἄντην βαλλομένων, sc. ut in venatione apri, ὑπαὶ κόμπος ὀδόντων γίνεται. Æra crepitantia, Virg. Arma crepitantia, Ovid. Dicitur etiam de Vasorum sonitu, ἐπὶ τοῦ τῶν σκευῶν ἦχον, Eust., addens, κομπεῖν γοῦν χύτραν ἢ λοπάδα φησὶν ὁ Λαέρτης ἐν τοῖς τῶν Σοφιστῶν Βίοις. || Crepo, ea signif., qua Horat. dicit, Quis post vina gravem militiam aut pauperiem crepet?

Item, Sulcos et vineta crepat mera. Soph. Aj. (770.) Τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον, Ista crepabat verba, Jactanter efferebat: de Ajace, qui dicebat, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα Κείνων (θεῶν) πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. Eur. Or. (563.) δράσας δ' ἐγὼ Δεῖν', ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον, Ut tu jactitas, μεγαλοῤῥημονεῖς. Item κομποῦμαι, Jactanter aliquid dico: ut κομπῶ. Thuc. 6. Ὅσοιπερ κομποῦνται, i. e. κομπαστικῶς λέγουσι, VV. LL. [" Thom. M. 554. Markl. Suppl. 127. Lobeck. Aj. p. 403. Brunck. 1230." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 946. * Διακομπέω, Athen. 212.] " Ἐγκομπέω, Jactito me in, s. Ostento me inter, ut " ap. Plut. (8, 306.) Κατὰ τὸ Καφεισίου σῶμα, καλῆς " ἐσθῆτος δεόμενον ἵνα τοῖς ἐρασταῖς ἐγκομπήσηται, " τοσούτοις οὖσι. Ita enim legendum videtur pro " ἐγκομπίσηται: nisi malis ἐγκομπάσηται, eodem " manente sensu." Ἐπικομπέω, Jactito, Ostento, Thuc. 4, (126.) p. 162. Ἄπωθεν ἀπειλαῖς τὸ ἀνδρεῖον μελλήσει ἐπικομποῦσιν, Se ituros ac fortitudinem suam declaraturos verbis minacibus jactitant: 8, (81.) p. 288. Ὑπισχνεῖτο δ' οὖν τάδε μέγιστα ἐπικομπῶν ὁ Ἀλκιβιάδης, Magnificis et jactabundis verbis res maximas promittebat, κομπωδῶς λέγων, Schol. [" Thom. M. 545." Schæf. Mss.] Περικομπέω, Circumquaque jacto, Thuc. 6, (17.) p. 203. Καὶ μὴν οὐδ' ὁπλῖται οὔτ' ἐκείνοις, ὅσοι περικομποῦνται, Quot esse magnificis verbis vulgo jactatur. Nam Vulgo jactatur, Cic. in hac signif. dicit; Sil. Fama jactatur; Liv. Jactata sermonibus res ap. Romanos. Sed Gr. verbum amplius signif. [Joseph. 1020.] Ὑποκομπέω, Crepitum s. Sonitum subtus edo, Plut. (8, 672.) loquens de sacerdote Judaico, Κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, ὑποκομποῦντες ἐν τῷ βαδίζειν, Subtus tinnientes, dum incedit.

Κομπάζω, i. q. κομπέω, ac inde derivatum, Eust. Ἐκ τοῦ ἐνταῦθα κυριολεκτουμένου κομπεῖν, τὸ κομπάζειν παρῆκται· ὃ παρὰ τοῖς ὕστερον στωμυλίαν δηλοῖ καὶ * στομφασμὸν * περιαυτολογικὸν, ὡς καὶ τὸ κομπεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. Soph. Aj. (1122.) Μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις, Magnopere te jactitaris, Admodum superbus futurus sis. Bud. vertit Insolenter et fastuose dico, in Plut. Πρὸς ταῦτα Κράσσου κομπάσαντος ὡς ἐν Σελευκίᾳ δώσει τὰς ἀποκρίσεις, γελάσας ὁ πρεσβευτὴς, et quæ sequuntur. Idem Bud. interpr. Tumide et cum fastu effero, ap. Polyb. Ὡς γὰρ καὶ ἐμοῦ καλλίων ταῦτα κομπάζεις, ubi cum accus. construitur, ut κομπεῖν supra ap. Soph. quod Crepare interpretatus sum. Item in pass. κεκομπασμένος, VV. LL. ex Epigr. Temere jactatus. Et ap. Suid. ἐκομπάσθη, εἰς ὄγκον διετέθη, ἠπάτηται. [Barker. ad Etym. M. 836. " Boiss. Philostr. 420. 571. 619. Thom. M. 544. Markl. Suppl. 127. Wakef. Alc. 508. Eum. 209. 593. Abresch. Æsch. 2, 24. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 6. An κομπῆσαι Græcum? Valck. Diatr. 8." Schæf. Mss.] Κόμπασμα, Id ipsum, in quo nos jactamus, quo nos efferimus et gloriamur, Greg. c. Jul. Ὄναρ ἐφάνη τῶν ἀσεβῶν τὰ κ., Ampullæ et verba jactabunda. [Æsch. Pr. 361. 557. S. c. Th. 800. Aristoph. B. 971.] Κομπασμὸς, Jactatio, Jactantia, vel, ut Bud. interpr., Elatio, Insolentia verborum, i. e. τὸ κομπῶδες, Plut. [Sulla 16.] Κομπαστὴς, Jactator, Qui sese Jactat, i. q. κομπὸς, Schol. Eur. [Plut. Crasso 16.] Pro eod. dicitur ET Κομπαστεὺς, si VV. LL. credimus. [* Κομπαςεὺς, Aristoph. Ὄρν. 1126. Προξενίδης ὁ Κ. " Fictum nomen gentile, tanquam si pagus esset Κόμπος dictus: Jactatorem signif. Vide nott. ad Conc. 362." Brunck. * Κομπαστικὸς, unde] Κομπαστικῶς, Jactabunde, More eorum, qui sese jactant. [* " Ἀκόμπαστος, Expers jactantiæ, ostentationis, gloriationis, Chrys. in Matth. Hom. 15. T. 2. p. 92, 39." Seager. Mss. Æsch. S. c. Th. 544. * " Ἀντικομπάζω, Plut. Antonio 62." Boiss. Mss.] Ἀποκομπάζω, Insolentius me effero, jacto. Significantius est quam simplex κομπάζω. In VV. LL. citatur ex Epigr. Ἀπεκόμπασε βραγχὸν, pro Raucum sonum edidit. Sed fortasse addendum fuit Cum fastu, aut aliquid hujusmodi. Et notandum est e verbo neutro factum fuisse activum. [" Jacobs. Anth. 11, 160." Schæf. Mss. * Ἐγκομπάζομαι, Plut. 8, 306. var. lect.: vide

A Ἐγκομπέω.] " Ἐκκομπάζω, Efferor, Insolesco, e " Soph." [El. 569.] Ἐπικομπάζω, i. q. ἐπικομπέω. Basil. ἐπικομπάζων accipit pro Magnificis verbis prædicans et efferens: quod odiosiore verbo Crepare dicitur, ut in Κομπέω annotavi, Ὁ τοίνυν τῶν ὄντων τὴν γνῶσιν ἐπικομπάζων, τέως τὴν τοῦ μύρμηκος φύσιν εἰπάτω. || Jactabundis verbis addo, Plut. Camillo (22.) Ἀληθεῖ λόγῳ τῷ περὶ τῆς ἁλώσεως ἐπικομπάσαι τοὺς Ὑπερβορέους, Veræ narrationi de captivitate jactanter addidisse Hyperboreos.

[* " Κομπὰς, Jactator, Diogen. 5, 46." Wakef. Mss.]

[* Κομπισμὸς, Μελισμὸς, * Τερετισμὸς, nomina Musica, Bryennii Harmonica p. 480.]

" Κομβακεύεται, Hes. affert pro κόμπους λέγει, " Inanes projicit ampullas, et susquipedalia verba. " Κομβεῖν, affertur pro Ornare, Comere: κομεῖν: " sed sine exemplo. Hes. vero κόμβησαν exp. ποιὸν " ἦχον ἀπετέλεσαν, quod fere et κομβακεύεσθαι est, " Inanibus verborum ampullis strepitare: verbo B " ficto ex ipso sono: unde et κομπεῖν ac κομπάζεσθαι. Apud Eund. reperio et κομβῆσαι expositum " ἀναλαβεῖν, Recipere, Recuperare: quod potius " κομίσαι dicitur. Κομβίζων, Idem affert pro φυσῶν, " Flans."

" Κόμπαλος Hesychio est * παλαιστροφύλαξ, Custos " palæstræ." [* " Κόμπελος, Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss.]

" ΚΟΡΔΑΞ, ακος, ὁ, Cordax: Genus Saltationis " Comicæ quod ap. Græcos habitum est φορτικὸν, ut " tradit Athen. (631.) qui ipsum numerat inter τὰ " στασιμώτερα καὶ ποικιλώτερα καὶ τὴν ὄρχησιν ἁπλουστέραν ἔχοντα. Aristoph. Schol. scribit tria fuisse " saltationis genera: ἐμμέλειαν, Tragicam: σίκιννιν, " Satyricam: κόρδακα, Comicam: in qua solitos fuisse " αἰσχρῶς κινεῖν τὴν ὀσφὺν, Turpiter agitare s. motare lumbos, ut Hes. quoque ejus motus fuisse " scribit ἀσέμνους: passim igitur reprehenditur. Aristoph. N. (540.) οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν. Ibid. Eu-C " polis suo Maricæ apposuit γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος ἕνεκα, Ad desaltandum cordacem. Et ap. " Theophr. Char. (6, 1.) si modo ejus iste liber est, " Ὁ ἀπονενοημένος ἀμέλει δυνατὸς καὶ ὀρχεῖσθαι νήφων τὸν κόρδακα, Scit sobrius quoque saltare cordacem: alioquin a potis desaltari solitum." [" Kuster. Aristoph. 58. ad Lucian. 2, 281. Thom. M. 547. Coray Theophr. 198. Jacobs. Anth. 8, 343. Athen. p. 20. Ammon. 83." Schæf. Mss.] " INDE " Κορδακικὸς, Cordacicus, Cordaci conveniens, Cordacem decens. Aristot. Rhet. l. 3. de rhythmis " loquens, scribit τὸν ἡρῷον esse σεμνὸν καὶ λεκτικὸν " καὶ ἁρμονίας δεόμενον: τὸν ἴαμβον esse αὐτὴν τὴν " τῶν πολλῶν λέξιν: ideoque oratorio numero inep-" ptum, utpote in quo oporteat esse σεμνότητα ut " possit ἐκστῆσαι: τὸν τροχαῖον vero esse κορδακικώτερον: idque patere e tetrametris: esse enim τροχερὸν ῥυθμὸν τὰ τετράμετρα. Unde Cic. de Oratore, Aristoteles judicat heroum numerum grandiorem quam desideret soluta oratio: jambum autem D " nimis e vulgari esse sermone. Ita neque humilem " et abjectam orationem, nec nimis altam et exaggeratam probat: plenam tamen eam vult esse gravitatis, ut eos qui audient, ad majorem admirationem possit traducere. Trochæum autem, qui est " eodem spatio quo choreus, Cordacem appellat, " quia contractio et brevitas dignitatem non habeat. " Et Quintil. 9, 4. Licet herous, qui est idem dactylus, Aristoteli amplior, jambus, humanior videatur: trochæum, ut nimis currentem damnet, " eique cordacis nomen imponat. Ibid. dixerat ab " Ephoro fugi spondeum et trocheum, alterius tarditate, alterius celeritate damnata. Est indidem " et VERB. Κορδακίζω, significans τὸν κόρδακα ὀρχοῦμαι, Cordacem salto: Suidæ αἰσχρῶς ὀρχοῦμαι, " Turpiter et incondite salto." [" Thom. M. 547." Schæf. Mss.] " Unde VERBALE Κορδακισμὸς, Cordacis saltatio. Demosth. (23.) dicit a Philippo " despici et pelli qui ipsius τὴν καθημέραν ἀκρασίαν " τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς ferre nequeant.

“ Hesychio *κορδακισμοὶ* sunt *τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ* “ *παίγνια*: qui affert et *Κορδαξίας* pro *ὀρχήσεως*.” [* Κορδάκισμα, Hes. v. * Κολλικονόμον. * Περικορδακίζω, Schol. Aristoph. Ἱππ. 694.]

ΚΟΡΕΩ, Verro, Purgo, Od. Υ. (149.) *αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι*, Domum verrite: verba Eurycleæ ad ancillas. Dem. (313.) de Æschine, Τὸ *μέλαν τρίβων, καὶ τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν*, Verrens: s. *σαρῶν, ἤτοι καθαίρων καὶ καλλύνων τὸ ἔδαφος*. Et *τὸ κορούμενον*, Purgamentum, Quod converritur. Item *τρὶς κεκορημένον*, Anacr., Quod ter verrendo mundatum est. [Eust. Il. Θ. p. 616, 45. conjunctim legit *τρισκ*.] || Everro, Everriculo expurgo, metaph. ap. Aristoph. Εἰρ. (59.) *Κατάθου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν* Ἑλλάδα, Schol. *ἔρημον οἰκητόρων μὴ ποίει διὰ τὸν πόλεμον*. At Suid. hic legit *ἐκκόρει*, ut infra annotavi. Ut autem versus constet, si *ἐκκόρει* legere velimus, scr. erit *μὴ 'κκόρει*. || Mundo, Orno, *καθαίρω, καλλωπίζω*: unde volunt esse Κόρος et Κόρη. || Curo, *ἐπιμελοῦμαι*. A qua hujus verbi signif. Suid. derivat *κόρος* et *κόρη*: quod nimirum juventus studiose curanda sit. Unde *κορήσατε* ap. Eund., *ἐπιμελήθητε*. Ceterum *κορέω* pro Verro videtur idem Suid. deducere a *κόρος* significante *κλάδον*: nam *κορεῖν* esse *τὸ τοῖς κλάδοις σαροῦν*. [“ Bekk. Anecd. 365.” Boiss. Mss. Barker. ad Etym. M. 1100-2. “ Phryn. Ecl. 28. Thom. M. 404. 548. Eckhel. Doctr. Num. 4, 289. Græv. Lectt. Hes. 517.” Schæf. Mss.] *Κόρημα*, Purgamentum, Id ipsum, quod verrendo collectum est, Sordes verrendo collectæ, J. Poll. 6, c. 15. *Σπόγγοις δὲ καὶ σπογγιαῖς καθηράντων οἱ ὑπηρέται πάντα τὰ λείψανα τῆς τροφῆς, τὰ ἐπὶ τοὔδαφος ἀπεῤῥιμμένα*: quibus enumeratis subjungit, *ἃ καὶ κορήματα κλητέον*. || Etiam Ipsum *σκεῦος*, J. Poll. ambiguum an Illud, in quo purgamenta illa collecta deponuntur, an Scopas, quibus converruntur. Verba ejus sunt: Ἐπεὶ *τῷ πυλωρῷ τὸ καθαίρειν καὶ καταῤῥαίνειν τὴν οἰκίαν ἀναγκαῖόν ἐστι, τὰ πρόσφορα δὲ τούτων τῶν σκευῶν εἴπωμεν· οἷον κόρημα· καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ κάθαρμα, τὸ κορούμενον*. Sed videtur potius accipere pro Scopis, Scopulis, ut Colum. vocat. Idem et Eust. testatur: Κορήσατε, inquit, exponens l. ex Hom. c., *ἀντὶ τοῦ σαρώσατε, καλλύνατε· ὅθεν καὶ κόρημα τὸ σάρον, δι' οὗ φιλοκαλεῖται γῆ*: quod et *σάρωθρον* et *κόρηθρον*. Sic accipitur ap. Aristoph. Εἰρ. (59.) Κατάθου *τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν* Ἑλλάδα, i. e. *κόσμητρον, τὸ σάρον, ᾧ εἰώθασιν ἀποκαθαίρειν τοὺς ῥύπους τῶν οἴκων*, Schol. [Barker. ad Etym. M. 1100-2. “ Cattier. Gazoph. 25. Phryn. Ecl. 28. 44. Thom. M. 547. Aristoph. Fr. 266.” Schæf. Mss. * *Κορημάτιον*, Gl. Scopulæ, Barker. l. c.] *Κόρηθρον*, Scopæ, Scopulæ, i. q. *κόρημα* in posteriori signif. Id, quo pavimentum purgamus et mundamus: quod et *κάλλυντρον* et *σάρωθρον*. Lucian. (3, 61.) Λαβὼν *ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας ἢ τὸ κ*. Apud J. Poll. scribitur ETIAM Κόρυτρον, ut videbis in *Παρακορέω*: sed ea scriptura mendi suspecta est. *Ἀκόρητος, ὁ, ἡ*, Qui eversus s. scopis mundatus non est, Incultus, Minime ornatus, *ἀκόσμητος, ἀκαλλώπιστος*, Schol. Aristoph. N. (44.) Εὐρωτιῶν, *ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος*. [Eust. 951. * Λεωκόρητος, Phot. *ἐξωλοθρευμένος· τὸ γὰρ λέως ἐστὶ τελέως*· Ἀρχίλοχος· *Λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον· καὶ λεουργὸς ἀπὸ τούτου, ὁ μεγαλουργός*. Cf. *Λεωκόνιτος*, et Barker. l. c.]

[* Ἀνακορέω, i. q. * *ἀνακαλλύνω*, Phryn. Bekkeri p. 14. * “ Ἀποκορέω, ad Hesych. 1, 467, 2.” Dahler. Mss.] Ἐκκορέω, Everro, Verrendo expurgo, Synes. Καλὸν *οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας ἐκκορήσειας καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον*, Honestum igitur erit, si omnia digerens et componens, etiam everras cubiculum, suffituque vapores. Sic Colum. Stabula frequenter everrenda et purganda. || Quemadmodum vero in hoc Senecæ dicto, Qui malignos sermones everrit, se ipse inquietat, hoc verbum accipi tradunt pro Curiose excutio; ita et *ἐκκορέω* Bud. interpr. Excutio ap. Alciphr. Ep. 38. Τοιούτου *τινὸς βοηθήματος δεόμεθα, ὃ τὸν πολὺν αὐτοῦ τύφον, ἀλλ' οὖν καὶ τὴν κραιπάλην ἐκκορήσειεν*. Sed diversa tamen signif. Excutio in his duobus ll. capitur: nec incommode reddideris etiam A Abstergere queat. || Quo porro sensu Cic. in Verrem dicit, Quam tu domum, quam urbem adiisti, quod fanum denique, quod non eversum atque extersum reliqueris? i. e., expilatum s. compilatum, ead. prope ap. Suid. *μὴ ἐκκόρει τὴν* Ἑλλάδα. Sed diversitas est in iis, quæ everruntur; ibi enim de bonis intelligitur, at hic de ipsis incolis accipi Suid. vult, exponens, *ἔρημον ποιῶν οἰκητόρων διὰ τῶν πολέμων*. Posset etiam aliquis exponere Everriculo purga; nam everriculum i. est q. sagena. Locus is est Aristoph. Εἰρ. (59.): ac in vulg. Edd. non *ἐκκόρει* legitur, sed *κόρει*, idque ap. Schol. quoque. || At *ἐκκορηθείης* erat *ἀρὰ* quædam ap. vett. pro *ἄρδην ἀπολεσθείης*, ut idem Suid. docet, e Menandro citans *ἐκκορηθείης σύ γε*. Eust. exp. *ὅλως ἐκτμηθείης*. “ Hes. “ *ἐκκοροῦσιν* exp. non solum * *ἐκκαλλύνουσιν*, sed etiam “ *φθείρουσιν*.” [“ Phryn. Ecl. 28. Thom. M. 548. Coray Theophr. 291. Jacobs. Anth. 9, 115. Bergler. Alciphr. 170. (1, 37. 3, 62.)” Schæf. Mss.] *Παρακορέω*, Converro, Verro, J. Poll. 6, (94.) Παῖς *ἐκκορείτω*, B *παρακορείτω, καθαιρέτω, καλλυνέτω, σαιρέτω, κορύτρῳ ἢ καλλύτρῳ*. A Phrynicho exp. * *παρακαλλύνω*. [Athen. 408. 665.] *Περικορέω*, Circumcirca verro, Converro. [Barker. ad Etym. M. 1111.] *Περικόρημα*, Purgamentum, Sordes circumquaque verrendo collectæ, *περικάθαρμα*, * *περισάρωμα*. [Anecd. Bekkeri p. 296.]

“ Ἀκόρευτος, ap. Hes. legitur expositum non solum “ *ἀκόρεστος, ἄπληστος*, Insatiabilis, Inexplebilis; sed “ etiam * *ἀσάρωτος*, Scopis non mundatus: tanquam a “ *κορεύω* significante idem cum *κορέω*.”

“ *Ζάκορος*, ÆditUus, Dei minister: ut ap. Cic. Mi“ nistri publici Martis. Plut. Camillo, Ἱερεῖς *τε καὶ* “ *ζάκοροι θεῶν*:” [Sulla 7.] “ Athen. (590.) *Δεισι*“ *δαιμονῆσαί τε ἐποίησε τοὺς δικαστὰς τὴν ὑποφῆτιν καὶ* “ *ζάκορον* Ἀφροδίτης *μὴ ἀποκτεῖναι*: de Hyperide “ defendente Phrynen meretricem. Etym. quoque “ *ζάκορος* est *νεωκόρος* i. e. *ἡ διακονοῦσα περὶ τὸ ἱερόν*: “ ut et Nicandro *ἡ κοσμοῦσα τὸν ναόν*: s. *ὁ ἱερεὺς ὁ* “ *τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ σαρῶν, παρὰ τὸ κορεῖν*, quod C “ Atticis signif. *σαίρειν*. Sed eod. Etym. teste *ζά*“ *κορος* dicitur etiam *ὁ ὑπηρέτης*, Minister, Famulus: “ s. *ἡ ὑπηρέτις*, Ministra, Famula: ut, Ἐπίθες *τὸ πῦρ* “ *ἡ ζάκορος οὑτωσὶ καλῶς*. Nam et famulorum famu“ larumque ministerio in verrendis expurgandisque “ ædibus utimur. Porro quod attinet ad *ζα* in hoc “ comp., annotat Lex. meum vet., non esse hic “ *ἐπιτατικὸν*, sed positum pro præpositione *διὰ*, ut sit “ *διάκορος*, i. e. *ἡ περὶ τὸν ναὸν διακονοῦσα*. Æolico “ enim more *τὸ διὰ* verti in *ζα*: quomodo *ζάπλουτος* “ dici pro *διάπλουτος*, et *ζαφλεγὴς* pro *διαφλεγής*. “ Non male igitur et illi qui *ζαβάλλειν* pro *διαβάλ*“ *λειν* positum volunt: unde sit *ζάβολος* pro *διάβο*“ *λος*.” [“ Thom. M. 404. 622. Jacobs. Anth. 9, 306. Eckhel. Doctr. Num. 4, 289. Toup. Opusc. 1, 153. Emendd. 1, 232. 4, 449. ad Charit. 314.” Schæf. Mss. Buttmann. Lexil. 220.] “ Ὑποζάκορος ex He“ rod.” [6, 134. 135.] “ affertur pro Administer: “ sed potius fuerit interpretandum Administer *ζα*“ *κόρου*.” [* “ Ζακορεύω, Inscr. Murator. p. 180.” D Boiss. Mss. “ Ad Charit. 315.” Schæf. Mss. * “ Ἱεροκόρος, Templi æditUus, Method. 412.” Kall. Mss.]

ΚΟΡΟΣ, ὁ, Puer, Juvenculus, Catull. Qui flosculus es juvenculorum, s. Filius, *παῖς*, Hes.: Eubulus ap. Athen. (47.) Οὐ *ῥᾷστα δὴ* [*ῥᾷστ' ἀεὶ*] *πεινῶσι Κεκροπιδῶν κόροι* Κάπτοντες *αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι*, Juvenculi s. Juvenes Cecropidæ, h. e. Athenienses. Aliud exemplum e Plut. habes in Κόρῃ. *Κόρος*, Novellum germen; sic enim nonnulli scr. existimant, non *κορὸς*, ut ap. Gal. scribitur in Lex. Hippocr. *κοροὺς, τὰς ἀπὸ τῶν κλάδων παραφύσεις, τὰ νέα βλαστήματα*. Apud Hes. certe *κόρος* accentu in priore exp. *νέα βλαστήματα*. Et ap. Suid. *κλάδος*. || Eid. Hes. *κόρος* est *κάλλυντρον*: q. v. Scopas signif., i. e. *κόρηθρον*. [Barker. ad Etym. M. 1101. n.] || Item Πλέγμα *μυρσίνης πεποιημένον*: quibus verbis Scopas itidem eum intelligere existimo; præsertim cum oxymyrsine, quæ myrtus sylvestris est, Lat. Scopa regia dicatur, si Scrib. Largo credimus. [*Κόρους*

πλεκτοὺς ἀκραιφνεῖς μυῤῥίνης, Strattis ap. Etym. M. v. Κορυθάλη.] Quæ expositiones si veræ sunt, primo loco ponendæ fuissent; nisi aliquis mallet eas præcedere ipsum κορέω, ut σάρον verbo σαρόω præponendum est. || Κόρος, Hesychio πλῆθος ἀνθρώπων: quale quid signif. etiam χορός. || Item Κόρος, Mensuræ genus quadraginta medimnum et unius, Joseph. A. J. 3. fin. ut docet Bud. de Asse. Hesych. quoque dicit esse μέτρον τι σιτικόν. [Continet sex medimnos Atticos, secundum Joseph. A. J. 15, 9, 2. Vide Schleusner. Lex. N. T. " Athan. 2, 77." Kall. Mss. * Ἡμίκορος, Dimidium cori, Inc. Hos. 3, 2.] " Ἡμικόριον, Dimidia cori pars. Apud Hes. legitur " ἡμικόλλιον, diciturque esse μέτρον οἴνου: ab aliis " exp. ἡμιχοίνικον." At vero de etymo nominis κόρος, cui primum locum tribui, dicam in Κόρη. [" Gesner. Ind. in Orph., ad Timæi Lex. 150. ad Herod. 655. Filius, Valck. Diatr. 145. Brunck. ad Andr. p. 136. ad Trach. 646. Germen novellum, T. H. ad Plutum p. 469. 471." Schæf. Mss. * Κόρος, ἡ, Hippocr. 1200. Ἱπποθόου ἡ κ., Filia Hippothoi.] Ἀμφίκορος, Medius inter tres fratres, ὁ μέσος τριῶν ἀδελφῶν, Hes. Suid.

Κόριψ, Juvenculus, Adolescentulus, νεανίσκος, Hes. " Κόρυξ, Eid. est etiam νεανίσκος."

" Κοριάω, Effero me. Hes. enim κοριῶντα affert pro " γαυρούμενον: pro quo infra κορωνιῶντα." [Intelligendum videtur Juveniliter exultantem: cf. Κορίσαι.]

Κόρη, Pupa, Puella, Juvencula, a κόρος: utrumque autem a κορέω, quod est καλλύνω, Venusto: quod ea ætas cultior sit et ornatior. Alii autem a κορέω, τὸ καθαίρω, ut sit Quæ pura adhuc est et a viro intacta, ἡ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν. Alii a κορέω pro ἐπιμελοῦμαι, quoniam πολλῆς ἐπιμελείας δέονται οἱ νεώτεροι. Nonnulli vero a κείρω derivant, ut sit ἡ κειρομένη καὶ ἔτι νεάζουσα: quæ etym. affertur præter superiores a Schol. Theocr., necnon in quodam nostro Lex. vet. Xen. A. (1, 3.) Τὰς κ. οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι: paulo ante, Κόρας καλῶς δοκούσας παιδεύεσθαι. Apud Athen. (555.) Ἐν Λακεδαίμονι εἰς οἴκημά τι σκοτεινὸν πᾶσαι συνεκλείοντο αἱ κ., συγκλειομένων καὶ τῶν ἀγάμων νεανίσκων: (566.) de juvenibus et puellis in Chio, Καὶ ὁρᾷν προσπαλαίοντας τοὺς νέους ταῖς κ.: (516.) Τῶν ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κ. ἀφοσιούντων, Quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostitutæque consecrare. Plut. Lyc. (14.) p. 15. Οὐδὲν ἧττον εἴθισε τῶν κόρων τὰς κ. γυμνάς τε πολιτεύειν καὶ πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι, καὶ ᾄδειν, τῶν νέων παρόντων καὶ θεωμένων: ubi quos κόρους vocat, paulo post νέους appellat. Idem Eur. ap. Athen. (61.) in quodam Epigr. de matre, μετὰ δύο ἀῤῥένων τελείων, μιᾶς δὲ παρθένου, Fungos lethiferos comedente, Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσούς τε συναίμους Ἐν ταυτῷ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους. Plato (de LL. 7. p. 373.) Καὶ τούτων μαθητὰς τοὺς ἐν τῇ πόλει παῖδάς τε καὶ ἄνδρας, καὶ κ. καὶ γυναῖκας πάντων τούτων ἐπιστήμονας. In quibus exemplis omnibus de Juvencula innupta dicitur. Aliquando commodius redditur Virgo. Dem. (540.) παῖς κ., Puella virgo; et e Plat. de LL., Κ. καὶ δέσποινα, Virgo et domina, de Minerva. Sicut vero Dem. dicit παῖς κ., adjective, ita infra Athen. κ. θυγατέρες. Nonnunquam accipitur pro Filia, θυγάτηρ. Apud Athen. 13. (p. 556.) Καὶ ἑπτὰ μέντοι γε ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεστίου κόρας: nisi quis hic malit subintelligere θυγατέρες, ut adjective accipiatur, sicut ap. eund. Athen. 8. Ἦσαν κ. θυγατέρες αὐτῷ, Filiæ adolescentulæ s. virgines. Pro Filia ap. Isocr. quoque accipitur, teste Bud. citante h. ex eo l. de Pirithoo, (Hel. Enc. 10.) Βουληθέντος αὐτοῦ μνηστεῦσαι κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος. Non tantum vero de Innupta puella dicitur, ut in ll. præc. sed etiam de Nupta, verum ea juvencula adhuc, quam Hom. κουριδίην ἄλοχον dicit. Herodian. 3, (10, 14.) de filia Plautiani in matrimonium collocata Antonino Caracallæ, Ἀπεχθῶς πάνυ πρὸς τὴν κ. διέκειτο, Puellam ipsam pessime oderat, Polit. in Diog. L. Pyth. 409. Τίμαιός τέ φησιν ἐν δεκάτῃ Ἱστοριῶν λέγειν αὐτὸν τὰς συνοικούσας ἀνδράσι, θεῶν ἔχειν ὀνόματα, κόρας, νύμφας, εἶτα μητέρας καλουμένας. || Κόρη s. Κ. Περσε-

A φόνη, dicta fuit etiam Proserpina filia regis Molossorum, cui nomen Ἅδης: eo quod decentes forma mulieres Molossi vocent κόρας. Hanc amabat Pirithous, ac noctu rapere volebat: quo cognito, pater ipsius Ἅδης canem, quem habebat, ante fores ligavit, a multitudine *τρικέρβερον dictum: is venientem e compacto Pirithoum interemit, ac ipsam quoque κόρην auxilio ei venientem: quam a Plutone raptam fuisse postea dixerunt. Ita Suid. Isocr. autem hanc κόρην, Prosepinam, paulo ante vocavit κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος, Filiam Jovis et Cereris: quam a Plutone raptam poëtæ dicunt. Aristoph. Σφ. (1438.) εἰ ναὶ τὰν Κόραν Τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας ἐν τάχει, Ἐπίδεσμον ἐπρίω, Næ per Proserpinam, ubi annotat Schol. Siculis familiare fuisse hoc juramentum, quod ibi Proserpina a Plutone rapta fuisse credatur. Xen. Ἑλλ. 6, (3, 4.) p. 345. Τὰ Δήμητρος καὶ Κ. ἄῤῥητα ἱερά, Nausicrates ap. Athen. (330.) Αἷς καὶ θεὰν τιμῶσι Φωσφόρον Κ., Δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι. || Lycophron κόρας vocat naves πρωτοπλόους,

B i. e. Primum in aquam conjectas, VV. LL.: Eust. vero ab eo naves μιλτοπαρῄους vocatas fuisse κόρας annotat, quod ταῖς κόραις οἰκεῖον sit τὸ μιλτοπάρῃον. || Pupa, Imaguncula pueri aut puellæ aut etiam alterius animalis. Etym., κόρη τὸ σμικρὸν ἀγαλμάτιον τὸ γύψινον ἢ πήλινον. Unde Κοροπλάθος infra. || Pupilla, Major oculi circulus intra iridem comprehensus, per quem cernimus; qui non aliud revera est quam tunicæ ῥαγοειδοῦς foramen, in eum usum a natura factum, ut per ipsum res visibiles humori crystallino facilius paterent: per pupillam enim cernimus, non quod ea sit præcipuum videndi instrumentum, sed quod spiritui visorio per eam via pateat, nec possit aliter visio fieri. Rufus τὴν κόρην esse dicit τὸ ἐν μέσῳ τοῦ ὀφθαλμοῦ βλεπόμενον: scribitque eand. alio nomine ὄψιν vocari: γλήνην autem, Simulacrum, quod in pupilla cernitur: quam tamen multi Pupillam etiam interpr. Alio vero l. Idem scribit κόρας dici τὰς ὄψεις· γλήνας, τὰ μέσα τῶν ὀφθαλμῶν, δι' ὧν ὁρῶμεν: vel, ut aliis placet, τὴν ὄψιν μέν, ᾧ βλέπομεν·

C κόρην δὲ καὶ γλήνην, τὸ εἴδωλον τὸ ἐν τῇ ὄψει. Eleganter in ambiguo ludens Orator quidam ap. Plut. (8, 96.) ait τὸν ἀναίσχυντον ἐν τοῖς ὄμμασιν οὐκ ἔχειν κόρας, ἀλλὰ πόρνας: nam τῶν κορῶν est αἰσχύνεσθαι. Et Longin. (4, 5.) e Timæo, Ὅ τίς ἂν ἐποίησεν ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας ἔχων; || Κόρη ap. Hippocr. τὸ ὑπερικόν, Gal.; habet enim fructum κορίῳ similem. Gorr. [" Phryn. Ecl. 25. Thom. M. 548. 550. Wakef. Herc. F. 609. Eum. 69. Jacobs. Anth. 12, 353. 354. Villois. ad Long. 64. Brunck. ad Eur. Bacch. 736. Eur. Hipp. 141. Phœn. 1333. Valck. p. 287. 403. 745. ad Od. T. 546. Puella, Pupilla, Heyn. Hom. 5, 443. Imago, Heind. ad Plat. Phædr. 199. Pupa, Jacobs. Anth. 11, 253. ad Mœr. 234. ad Timæi Lex. 165. Toup. Opusc. 1, 405. Filia, Antip. Th. 46. Femina, Bast Lettre 134. Plut. 3, 167. Cor. Proserpina, Brunck. Apoll. Rh. 124. Valck. Adoniaz. p. 386. Hipp. p. 181. Pierson. Veris. 179. Eichst. Quæst. 76. ad Herod. 413. 648. Puella nupta, ad Xen. Eph. 199. Pupilla oculi, Musgr. El. 448. Wakef. Phil. 142.

D Jacobs. Anth. 10, 55. D. R. ad Longin. 248. Toup. 285. Musgr. Phœn. p. 191. Oculus, Theocr. 6, 30. Valck. Phœn. p. 466. Brunck. ad Soph. Œd. T. init. Vestis pars, Morus ad Xen. Hellen. 55. (2, 1, 6.) Zeun. ad K. Π. 744. 746. An Numi genus? Jacobs. Spec. 108. De rebus inanimatis, Casaub. ad Athen. 133. De colonia, ad Herod. 750. Metaph., Jacobs. Anth. 7, 230. 12, 145. Kuster. Aristoph. 125. Abund., Lobeck. Aj. p. 381. Conf. c. κόμη, Wakef. Diatr. 30. Κόρας conf. c. κύνας, Porson. Or. 605. Κ. Διός, de fonte, Jacobs. Anth. 11, 402. Κ. ἁλός, λίμνης, Toup. Opusc. 2, 130. Κόρη, Κόρος, Reiz. Acc. 116. Κόρα, de hac formula Dorica, Valck. Hipp. p. 281. Κόρα Παλλάς, Musgr. Herc. F. 1003. Voss. Arist. 1, 52. Κόραι, Parcæ, Eichst. Quæst. 74." Schæf. Mss. Τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον, Lucian. 2, 326.]

Κοροκόσμιον, Puellarum s. Virginum ornamentum: κοροκόσμια ap. Suid. τὰ τῶν παρθένων κοσμήματα. Unde Hes. emenda. [" Heyn. Hom. 8, 628. Bast Lettre 159. Heindorf. ad Phædr. 199. Toup. Opusc.

1, 405. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 60. ad Timæi Lex. 166." Schæf. Mss. Hes. v. Σίλλυβα, Anecd. Bekkeri 1, 102.] Κοροπλάθος, Puparum fictor. Sunt autem Pupæ imagunculæ quædam puellares, quibus virgines in prima pueritia lusitare solebant, donec jam pubertati vicini eas Veneri offerrent. Suidæ κοροπλάθοι sunt οἱ τοὺς κόρους ἢ κόρας πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ: item et Quorumvis animalium simulacra e luto fingentes. J. Poll. Τὸ μὲν δὴ ξύλον, εἰς ὃ πλέκουσι τὸ πῖλον οἱ κοροπλάθοι, κάνναβος καλεῖται: Idem, Τῶν δὲ κοροπλάθων ἴδιον τὸ τὰ *χολοβαφῆ βάπτειν, τὰ χρυσοειδῆ. Lucian. (2, 347.) Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικώς. Utitur etiam Isocr. ἐν τῷ περὶ Ἀντιδοσ. Christodulus tamen existimat dicendum potius κουροπλάθος. [Julian. Cæs. 27. not.] Pro eod. dicitur ETIAM Κοροπλάστης, Etym. Est autem ei κοροπλάστης ὁ τὰ ζῶα διαπλάττων· οὐ γὰρ μόνον κούρους ἢ ὁμοίας κόρας πλάσσει, ἀλλὰ πᾶν ζῶον: quæ ad verbum habentur et in quodam nostro vet. Lex. Idem tamen agnoscit et alterum vocab. Subjungit enim, Καὶ κηροπλάθους, τοὺς ἐκ κηροῦ ἢ πηλοῦ ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης πλάττοντας κόρας ἢ κούρους. [" Κοροπλάθος, Κοροπλάστης, Thom. M. 552. Heindorf. ad Plat. Theæt. 298(=147.) Cornar. Ecl. p. 22. ad Mœr. 234. 242. ad Timæi Lex. 149. 165. T. H. ad Lucian. 1, 206. Toup. Opusc. 2, 130. *Κοροπλαθικός, ad Timæi Lex. 166. Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Procl. in Plat. Tim. 2. p. 120.]

Κοραγέω, Puellam s. Virginem abduco: κοραγεῖν τὸ ἀπάγειν τὴν κόρην, Hes. " Κοράμβλη, a quibus-" dam dicitur ἡ κράμβη, Brassica: utpote ἀμβλύνου-" σα τὰς κόρας. Ita Lex. meum vet. et Etym. ap. " quem sine λ scriptum. Aristoph. Schol. (Ἱππ. " 536.) τὴν κράμβην ap. Atticos dici κοράμβλην tra-" dit, διὰ τὸ τὰς κόρας βλάπτειν." [Koen. ad Greg. Cor. 58." Schæf. Mss.] Κόροιφος, Virginum corruptor, VV. LL. Vide Κόρσοιφος ap. Etym.

[*Δίκορος, Anonym. de Physiogn. ap. Boiss. ad Marini Vitam Procli p. 130. ὀφθαλμός. Cf. Plin. H. N. 7, 2. Eust. Il. B. 595.] " Λειοκόρης, Hesy-" chio ὁ τελείως ἐκκεκαυμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων. " Ordo alphabeticus pro eo requirit Λειψοκόρης." [Barker. ad Etym. M. 1102. *Μεγαλόκορος, Aët. 7. p. 133. Οἱ μελανόφθαλμοι φύσει μεγαλόκορά εἰσι. *Μελάγκορος, Tzetz. Chil. 12. p. 235. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 309. 316." Boiss. Mss. *" Πλατυκορία, *Πλατυκορίασις, i. q. μυδρίασις, et oppositum τῷ *στενοκορίασις, Veget. Mulomed. 2, 16. not." Schn. Lex. '*" Στεινόκορος, Jo. Geometra in Lemmate c. 34. Paradisi." Boiss. Mss. *" Τρίκορος, Etym. M. Schol. Od. Σ. 297." Wakef. Mss.] Κορικὸς, Puellaris, Virginalis. At non receptum esse h. v. docet J. Poll. Κορικὸν ἐρεῖς τὸ παρθενικόν· εἰ καὶ μὴ λίαν δόκιμον. Κορικῶς, Puellariter, ut Plin. Jun. loquitur, Puellarum more, γυναικικῶς, ὡς κόραι, ut Suid. et Hes. exp. Philo V. M. 1. Οἱ δὲ νεανίαι κ. ἤδη τρυφᾶτε, Puellarum in morem diffluitis. [" Bergler. ad Alciphr. 277. (3, 1.) Valck. Phœn. p. 549." Schæf. Mss.] Κορίκιος, Ad virginem s. puellam spectans: κ. πρᾶγμα, J. Poll. [Schneidero susp.]

Κόριον, Pupa, Puellula, Athen. (612.) Οὕτως ἐρωτικῶς τὸ κ. μετεχειρίζετο, τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀπολαύων, ἧς ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ὅσῳ ἐλάττους ἦσαν, ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους. Qualis fere jocus est ap. Martial. 4. Pupam se dicit Gellia, cum sit anus. || Sacrificium pro pueris juvenculis, J. Poll. Εἰς τούτους, τούς τε κούρους καὶ τὰς κόρας εἰσῆγον· καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων, ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρᾳ, ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρρένων, τὸ κ. ἔθυον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν, τὴν γαμηλίαν. || Κόριον ET Κορίαννον, SIVE Κορίανον, Coriandrum, Frutex caule exili, sesquicubitali, ramoso, folio adianti, rotundo capite, cicutæ odore gravi, semine rotundo nudoque, radice lignosa, brevi, neque adeo fibrosa. Vetustiores Græci, inquit Gal., κορίαννον nominabant, at recentiores Medici omnes κόριον appellant. Crediderunt aliqui sic vocatum a cimicibus, quod folia et caules eos olent: sunt qui ἀπὸ τῆς κόρης, A pupilla, dictum velint, quasi κορίαμβλον, Hebetantem oculorum pupillas. Hæc inter alia Gorr. Diosc. (3.) c. 71. Κόριον

A ἢ κορίαννον, γνώριμον, δύναμιν ἔχον ψυκτικήν. Nicander Ἀ. (157.) οὐλόμενόν γε ποτὸν κορίοιο δυσαλθές: [Θ. 874. ὀρειγενές.] Idem dicitur et κολίανδρον, Schol.: Plin. 26, 8. Ead. præstat hypericon, quam alii Chamæpityn, alii Corion appellant: sicut et Diosc. 3, 171. Ὑπερικὸν, οἱ δὲ ἀνδρόσαιμον, οἱ δὲ κόριον, οἱ δὲ χαμαιπίτυν. || Κορίανον dicitur etiam Annulus, qui in indice digito gestatur, J. Poll. 5. de nominibus mundi muliebris, Καὶ ἕτερον κορίαννον, τῷ λιχάνῳ περιηρτημένον. Frequentius autem scriptum reperitur κορίαννον, duplici ν. || Κόριον ἔνυγρον dictum a quibusdam τὸ ἀδίαντον, ut habetur ap. Diosc. teste Gorr. quoniam φυλλάρια ἔχει *κοριάνδρῳ ὅμοια, ut idem Diosc. docet. [" Κόριον, Phryn. Ecl. 24. Thom. M. 440. 548. 673. Aristoph. Ἀ. 731. Wakef. S. Cr. 3, 188. Κορίαννον, Brunck. Anal. 2, 76. Κορίανον, Casaub. Athen. 142. Κορίαννον, Κορίανον, Bernard. Reliq. 103. *Κορίανδρος, 28. 103." Schæf. Mss.] " Κολίανδρον, Schol. " Aristoph. suo tempore dictum fuisse scribit quod

B " ab Aristoph." [Ἱππ. 676. 682.] " vocatur κορίαν-" νον, Coriandrum." " Κοριάννησον, ap. Theophr. " H. Pl. 1, 18. legitur in censu τῶν γυμνοσπερμά-" των λαχάνων, ut et ἄνηθον et κύμινον. Sed qui-" dam pro eo reponendum censent κορίαννον, ἄνισον." Κοριοειδὴς, Pupæ s. Puellulæ similis; nam κοριοειδὲς Hesychio est κορίῳ ἢ κόρῃ ἐοικός. [" At Hes. non intelligit Puellulæ simile, sed Pupillæ oculi simile, sc. Splendide nigricans, qua notione Coracini pisces κοριοειδέες appellantur ab Epicharmo ap. Athen. 282. 308. ubi temere olim, et invitis vetustis libris κηριοειδέες editum erat." Schw. Mss. Diosc. 2, 207.] Κοριώδης, Puellaris.

Κορίδιον, Puellula, Pupa, J. Poll. Sed εὐτελὲς est vocab., sicut et κοράσιον, ut Idem annotat: vide sequens. [" Thom. M. 548. Phryn. Ecl. 24." Schæf. Mss.] AT Κορίδιος, Qui virgo duxit uxorem, VV. LL. Qua signif. dicitur κουρίδιος infra. Κορίσκη, ET Κορίσκιον, Puellula, Pupa, J. Poll. (2, 17.) Τὰ δὲ ἐφεξῆς, sc. post puerilem ætatem, παιδίσκη,

C κόριον, κόρη, κορίσκιον· τὸ δὲ κοράσιον, εὐτελὲς, ὥσπερ καὶ τὸ κορίδιον. Athen. (665.) e Plat. Jambicis, Αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι Μελίζεται. [" Phryn. Ecl. 24. 25. Thom. M. 548." Schæf. Mss.] Κοράσιον, Pupa, Puellula, Matth. 9, (24.) Οὐ γὰρ ἀπέθανε τὸ κ., ἀλλὰ καθεύδει. Verum εὐτελὲς est h. v., sicut et κορίδιον, si Polluci credimus, cujus verba in præcedente Κορίσκη citavi. [Schleusn. Lex. N. T. " Phryn. Ecl. 24. Thom. M. 548. Jacobs. Anth. 6, 358." Schæf. Mss.] Κορασιώδης, Puellaris, Plut. (8, 93.) Τὰ τοῦ πλούτου φάλαρα ταῦτα καὶ περιδέραια καὶ θεάματα κ.: [557. " 10, 116. Clem. Alex. 207." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 75. *Κορασίδιον, ibid. " Arrian. Epict. sæpius." Kall. Mss.]

[*" Κορίνη, dimin. τοῦ κόρη, var. lect. Theocr. 11, 60." Wakef. Mss. " Puellula, Philostr. 74." Kall. Mss.]

" Κορινᾶιοι, οἱ, affertur pro Qui e clanculario con-" cubitu nati sunt. Forsan sunt Quos clam pepe-" rerunt quæ κόραι esse putabantur: cujusmodi λα-

D " θρίδια γεννήματα Eubulus Comicus per risum vo-" cavit παρθένων ἀνασύρματα."

Κορεύω, Devirgino, Virginitatem libo, Stupro, Eust. Τυρὼ ἐκτρεφομένη παρὰ Δηϊονεῖ τῷ θείῳ, κορεύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος. || Apud Eur. vero in Alc. (313.) ubi Alcestis moritura filiam alloquitur, Σὺ δ', ὦ τέκνον, μοι πῶς κορευθήσει καλῶς, vulg. versio habet, In virginitate educaberis. Sed videtur potius accipi pro Devirginaberis: q. d. Cui viro daberis devirginanda, sine stupro? nam postea subjicit, Οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει ποτὲ, ac metuit ne forte Admetus superinducat ei novercam, quæ τιν' αἰσχρὰν προσβαλοῦσα κληδόνα Ἥβης ἐν ἀκμῇ τῆς αὐτῆς διαφθείρῃ γάμους. [" Wakef. Herc. F. 688. Ion. 1103. Musgr. 1084." Schæf. Mss.] Κόρευμα, Virginitas, ut exp. ap. Eur. Alc. (175.) Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ Κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρὸς, οὗ θνήσκω πέρι, Virgineam virginitatem: ut i. sit q. κορεία. Alii Puellaris ætatis statum. Κορεία, Virginitas, παρθενία, Suid. ex Epigr. Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα

κορείας. || Sacrificium in honorem Proserpinæ, θυσία τῇ Κόρῃ τελουμένη, Hes. [Hoc tamen in sensu scr. Κόρεια, "ad Diod. S. 1, 333." Schæf. Mss. Apud Strab. 1. p. 261. * Κόρια.] || Item καλλονή, Pulcritudo; et θεραπεία, eid. Hes. [" Ad Charit. 375. Anton. Lib. 190. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 167. Jacobs. Anth. 10, 323. Bast Lettre 134." Schæf. Mss. * " Κορεῖον, τὸ, i. q. κόρευμα, Schol. Eur. Alc. 175. Τὰ τῆς παρθενείας κορεῖα." Kall. Mss.] Διακορεύω, ET Διακορέω, Devirgino, Stupro s. Constupro, Vitio, Virginitatem imminuo, Virginitate spolio, Virginitatem violo, rapio, eripio. Sic enim Lat. loquuntur: unde διακορεῦσαι ap. Suid., διαπαρθενεῦσαι: et διακορῶ, κόρην διαφθείρω. J. Poll. 3, (42.) Τὸ δὲ τῆς παρθενίας ἀφελέσθαι, διακορῆσαι λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης (Θ. 480.) Οὗτός ["Οσπερ] με διεκόρησεν [—ρευσεν] οὖσαν ἑπτέτιν: pro quo διαπαρθενεύειν ap. Herod. accipi tradit. Item ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλοὺς ἔρωτι, Bud. vertit Præfloravit. [" Kuster. Aristoph. 220. Thom. M. 216. ad Lucian. 1, 305." Schæf. Mss.] Διακόρευσις, ET Διακόρησις, Ipsa actio devirginandi, Stuprum. [Schol. Pind. * Διακορευτής, Schol. Aristoph. Θ. 69. * Ἐκκορέω, 760. τίς ἐξεκόρησέ σε; "Ἐκκορέω i. signif. q. διακορέω, de quo supra v. 480.: et sic forte intelligendus est Hesychius in glossa ἐκκοροῦσιν, φθείρουσιν. At hic valet τὴν κόρην ἀφαιροῦμαι. Ludit in ambiguo Comicus: Quis te devirginavit? pro Quis tibi puellam tuam ademit?" Brunck.]

¶ Κοῦρος, ὁ, Puer, Juvenculus, Adolescentulus, i. q. κόρος, ex eoque factum poëtica epenth. literæ υ, Il. Δ. (321.) τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει: Ω. (347.) κούρῳ αἰσυμνητῆρι [αἰσυητῆρι] ἐοικὼς Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη: Ρ. (726.) κοῦροι θηρητῆρες: Od. Η. (100.) Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας ἐνὶ [μετὰ] χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι, de puerorum simulacris facem convivis epulantibus præbentium. Κοῦρος, inquit Bud., Medius inter παῖδα et ἄνδρα: circa quales Socraticus amor erat. Utitur h. v. J. Poll. quoque. || Κοῦρος, sicut κόρος, Novellum germen, Ramus: unde κουροθαλής. [" Heyn. Hom. 4, 279. 5, 193. 7, 55. Munck. ad Anton. Lib. 114. 302. Verh. Valck. ad Ammon. 36. Diod. S. 1, 305. et n. Conf. c. κόρ., ad Dionys. H. 1, 388. Periphrastice, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. vii. Κ. νέοι, Heyn. Hom. 6, 387. Κούρῳ καὶ κόρῃ, Plato de LL. 237. 249. 250. 253. Ast. Κοῦροι, Dioscuri, Jacobs. Anth. 12, 334." Schæf. Mss.] Pro κοῦρος autem Dorice DICITUR Κῶρος, ut Μῶσαι pro Μοῦσαι. Theocr. 1, (47.) Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει Ἥμενος. Fem. EST Κούρη, Puella, Pupa, Virguncula, i. q. κόρη, factumque e κοῦρος, ut κόρη e κόρος, Il. Π. (7.) ἠΰτε κούρη Νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει, Od. Ζ. (122.) Ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή. || Dicitur etiam de Ea, quæ non amplius virgo est, juvenili tamen et puellari ætate; ac tum i. signif. q. νεᾶνις, Juvencula, Uxor aut Mulier juvencula, Il. Α. (98.) de Briseide, Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην: (337.) Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην, Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν: quam paulo post γυναῖκα vocat, Ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν: Β. (689.) Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο. Sic Ζ. (247.) de thalamis in ædibus Priami, Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς Δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι.—ἔνθα δὲ γαμβροὶ Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισι: ibi enim quas κούρας nominarat, paulo post ἀλόχους appellat: ut per κούρας hic accipiendæ sint νέαι ἄλοχοι, quas idem Poëta κουριδίους ἀλόχους vocat. Eod. modo κόρη quoque accipitur, ut supra annotavi. || Cum vero gen. additur, κόρη accipitur pro Filia, Il. Ζ. (420.) Νύμφαι Ὀρεστιάδες κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο: I. (509.) Ἀλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι Τιμήν: Υ. (105.) καὶ δέ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης Ἐκγεγάμεν, Venere natum esse Jovis filia. Sic vero et κόρη usurpari, supra docui. [" Gesner. Ind. in Orph. vv. Κόρε, Κούρη. Colonia, Ilgen. Hymn. 610. Κοῦραι Διός, Dawes. M. Cr. 359. Κούρη Βρισῆος, K. Βρισηΐς, Heyn. Hom. 5, 553. Κούρα, Brunck. Aristoph. 3, 141." Schæf. Mss.] " Κώρη, Dor. pro κούρη," [Theocr. 6, 36.]

[* Κουροβόρος, Æsch. Ag. 1505.] " Κουρογονίη " καὶ θηλυγονίη, ap. Hippocr. π. Γονῆς, pro Puero-" rum et Puellarum generatio." Κουροθάλεια δάφνη, Laurus virentibus ramis decora, Epigr. a κόρος s. κοῦρος significante νέον βλάστημα: vel quoniam, ut in VV. LL. annotatur, Apollini sacra est, qui Κουροτρόφος dicitur, ob vim solis cuncta vegetantem. ITEM Κοριθαλὴς δάφνη ap. Suid. ead. signif. sc. a κόρος significante κλάδον. Id autem vocabulum non intrat metrum heroicum, ac præterea pro ι reponendum ο, et scr. κουροθαλής. " Κορυθαλία, Hesychio est δάφνη " ἐστεμμένη: secundum alios εἰρεσιώνη. Sunt qui " dicant esse ὑπερόριον θεόν. Apud Etym. et in Lex. " meo vet. pro hoc scriptum κορυθάλη," [" T. H. ad Plutum p. 469." Schæf. Mss.] " ab iisque exp. " itidem ἡ πρὸ τῶν θυρῶν δάφνη τιθεμένη, quoniam, " inquiunt, οἱ κλάδοι, quos vocant κορούς, θάλλουσιν: " ut Chrysippus, ἀλλὰ δᾷδας ἡμμένας μοι δότω τις " ἔνδοθεν, καὶ κοροὺς πλεκτοὺς ἀκραπνεῖς" [ἀκραιφνεῖς] " μυῤῥίνης. Alii hanc nominis rationem afferunt, " quod ἡβησάντων τῶν νέων καὶ θυγατέρων, qui κόροι " et κόραι dicuntur, δάφνας προετίθουν ἐφηβίοις καὶ " γάμοις εἰς τὸ δίκρον. Κορυθαλλίστριαι, eod. Hes. " auctore sunt αἱ χορεύουσαι τῇ Κορυθαλλίᾳ θεᾷ. Ubi " etiam nota λ geminatum esse." Κουροπλάθος, Puparum fictor: vide Κοροπλάθος. [" Thom. M. 552. ad Mœr. 234. * Κουροσόα, 235. Jacobs. Anth. 8, 11. Κωροσόα, Toup. Opusc. 1, 405." Schæf. Mss.] Κουροτόκος, Puerpera, Mater; VV. LL. ex Eur. [Suppl. 957. * Κουροτοκέω, Hippocr. 233, 54. 234, 8.] Κουροτρόφος, Juvenum s. Juvenculorum nutritor: vox Attica, si Polluci credimus. Od. I. (27.) de Ithaca Insula, Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. Hesiod. Θ. (450.) de Hecate, Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον: [" Sed et Venerem Κουροτρόφον memorat Sophocles Athenæi 592. Eandemque intelligere videtur Plato Comicus ap. Eund. 441." Schw. Mss.] Hesiod. Ἔργ. (1, 226.) Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, Juvenum altrix s. educatrix. Synes. de Insomn. Ὅτε ἄρα αὐτῷ γλυκεῖα καρδίαν ἀτάλλουσα κ. συναορεῖ ἐλπίς. Item Plut. Probl. Rom. (7, 125.) Quare Ruminæ in sacris offeratur lac, non autem vinum, Ὥσπερ οὖν ἡμεῖς τὰς τρεφούσας τὰ παιδία γάλακτι, θηλονὰς ἀπὸ τῆς θηλῆς καλοῦμεν, οὕτως ἡ Ῥουμίνα θηλωνὶς οὖσα καὶ τιθήνη καὶ κουροτρόφος, οὐ προσίεται τὸν ἄκρατον, ὡς βλαβερὸν ὄντα τοῖς νηπίοις: ubi κοῦρον s. κούρην accipit pro Puero s. Puella teneræ adhuc ætatis, nec pueritiam egressis, ut Hom. κούρην νηπίην paulo ante dixit: in præcedentibus autem Il. dicitur potius de Juvenibus et Adolescentibus. [" Heyn. Hom. 8, 387. Kuster. Aristoph. 219. Jacobs. Anth. 7, 322. 8, 11. 10, 322. Anim. 87. Huschk. Anal. 19. 285. Markl. Suppl. 490. Musgr. Ion. 475. Bacch. 420. Potter. Archæol. 1, 66. Valck. Hipp. p. 282. ad Diod. S. 1, 160. 389. Ilgen. Hymn. 199. 605. ad Herod. 757. Kuhn. ad Paus. 51. Wyttenb. Ep. Cr. 33. Mitsch. H. in Cer. 174. Wolf. ad Hesiod. p. 99. Heyn. p. 150. Valck. ad Mosch. p. 368. ad Callim. 1. p. 146. ad Charit. 330." Schæf. Mss. Nomen Cereris, Herod. V. Hom. 30. * Κουροτροφέω, Philostr. V. Apoll. 333. Strabo 10. p. 723. * Κουροτροφία, Hippocr. de Salubr. Diæt. T. 1. p. 630. ubi Foës. sect. 3. p. 5. habet κυοτροφία, Codd. σκιατροφία. * Κουροφίλος, Theodorid. Epigr. 3.]

[* Ἄκουρος, Prole mascula carens, Od. Η. 64.]

Κουρότερος, Junior, Il. Δ. (315.) Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίιον· ὡς ὄφελέν τις Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι. Hesiod. Ἔργ. (2, 65.) Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπποίηται. Athen. 13. ψυχὴ κουροτέρα, Animus juvenilis. [" Toup. Append. in Theocr. p. 24. Apoll. Rh. 1, 408. Heyn. Hom. 4, 615. 6, 547." Schæf. Mss.]

Κουροσύνη, Pueritia, Infantia, VV. LL. ex Epigr. [Anal. 1, 229. 2, 155. Dor. Κωροσύνα, Theocr. 24, 57.] ET Κουρόσυνος θρίξ, Puerilis capillus, VV. LL. ex Epigr. [Anal. 2, 42.] Possunt tamen hæc etiam ad Κουρὰ referri, de quo supra post Κείρω.

Κουρίδιος, Juvenilis. Dicitur de Eo plerumque, qui in juvenili ætate uxorem duxit: ad differentiam eorum, qui provectiore ætate ducunt, aut qui ducunt secundam: ut κουρίδιος πόσις, ὁ ἐκ παρθενίας ἀνὴρ γεγαμηκὼς γυναῖκα. Il. E. (414.) Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν: Od. Λ. (429.) Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον: Ψ. (150.) οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίοιο Εἴρυσθαι μέγα δῶμα, Mariti sui, cui juveni nupserat: Od. (22.) κουριδίοιο φίλοιο Οὐκ ἔτι μέμνηται. [" Imitatus est Herod. 1, 135. 5, 18. 6, 138." Schw. Mss.] Utitur h. v. et Lucian. (1, 177.) Φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου Ἕλληνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν, Cui juveni virgo nupserat. Item κ. δῶμα, Ædes, in quas aliqua juveni marito virgo nubens pervenit. Od. T. (579.) Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην νοσφισσαμένη τόδε δῶμα Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο. Ead. signif. Aristoph. (Εἰρ. 844.) dixit κ. λέχος. Fem. Κουριδία, ut ἄλοχος, γυνὴ, Uxor, quam quis virginem et juvenculam duxit: ἣν τις κόρην οὖσαν ἠγάγετο, Eust. Il. N. (626.) Οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ Μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες: T. (297.) ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο Κουριδίην ἄλοχον θήσειν. Item ap. Herod. 1, (135.) κουρίδιαι γυναῖκες. Athen. (619.) e Stesichoro, de quadam Calyce, Σωφρονικὸν δὲ πάνυ κατεσκεύασεν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου ἦθος, οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου θελούσης συγγενέσθαι τῷ νεανίσκῳ, ἀλλ' εὐχομένης, εἰ δύναιτο, γυνὴ τοῦ Εὐάθλου γενέσθαι κουριδία. [" Ad Charit. 747. Archiloch. 8. Jacobs. Anth. 6, 324. 12, 302. Steph. Dial. Att. p. 11. Heyn. Hom. 4, 50. 674. 5, 85. 375. 6, 478. 7, 13. 670. Bast Lettre 188. Hymn. in Cer. 136. Munck. ad Anton. Lib. 82. Verh., Clark. ad Il. A. 114." Schæf. Mss.] Κουρίζω, Juvenis sum, Juvenilem ætatem ago, Od. (X. 184.) σάκος—Λαέρτεω ἥρωος, ὃ κουρίζων φορέεσκε, i. e. κοῦρος ἤτοι νέος ὤν. || Juvenilia sapio, τὰ τῶν νέων φρονῶ, Suid. || Educo, A puerili ætate educo, Hesiod. Θ. 346. de Naidibus, Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν Ἄνδρας κουρίζουσι σὺν Ἀπόλλωνι ἄνακτι Καὶ ποταμοῖς, i. e. ἀνατρέφουσιν, Schol. || Κουρίζομαι, Nubo, Hymenæus mihi cantatur: unde κουριζομέναις ap. Hes. ὑμεναιουμέναις, γαμουμέναις· διὰ τὸ λέγειν σὺν κούροις τε καὶ κόραις. [Opp. Ἁ. 1, 664. Pind. Π. 3, 30. in var. lect. * Ὑποκουρίζομαι.] Κουρεῖα, Proserpinalia, VV. LL. Ead. signif. supra ex Hes. habuimus κορεία. [" Ad Diod. S. 1, 333." Schæf. Mss.]

[* Κούριος, Orac. ap. Paus. 3, 44. ἥβη, Orph. Arg. 1336. ἄνθος παρθενίης. " Heyn. Hom. 6, 450. ad Il. N. 433. Ruhnk. ad H. in Cer. 108. * Κουρήϊος, ibid." Schæf. Mss. * " Κούριον, Victima phratoribus pro κούρῳ aut κούρᾳ, puero puellave, in epulum offerri solita, in album phratorum inscribendis, Reisk. Οὐθ' οἱ φράτορες συνεδέξαντο, ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κούριον, Isæus 135." Seager. Mss. * " Κούρειον, Victima, Brunck. Soph. 3, 399. Aristoph. Fr. 245." Schæf. Mss. Etym. M., Anecd. Bekkeri p. 273.]

[* Κουρικὸς, unde] " Κουρικῶς, Puellariter, Puellarum more. Vide Κουρῆτες."

[* " Κουρώδης, Auson. Epist. 12, 15." Elberling. Mss.]

" Κουρὰς, s. Ἐγκουρὰς, Hes. teste dicitur ὁ * ὀροφικὸς πίναξ, ἡ ἐν τοῖς ὀροφώμασι γραφὴ, Picturæ s. Tabulæ pictæ quibus laquearia et tecta ædium exornari solent." " Ἐγκουράδες, Hes. teste sunt τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στίγματα, Stigmata et notæ in facie: item οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ προσώπων πίνακες: nam κουρὰς est ἡ κορυφὴ et ὁ γραπτὸς πίναξ: et ἐγκούρας ap. Æsch." [ἐν Μυρμιδόσιν] " ὁ γεγραμμένος, Pictus. Pro quo posteriore videtur ἐγκουρὰς potius scr., nisi sit primæ simplicium declinationis. Videtur etiam ἐγκουρὰς dici posse παρὰ τὴν κόρην, ut sit, Quæ in sese τῶν κόρων imagines pictas habet, Puellarum puerorumve imaginibus exornata." [" T. H. ad Plutum p. 377." Schæf. Mss. Fuse agitur de his vv. in Schn. Lex. Suppl. Vide etiam quæ notantur in Æsch. 8, 198. Ed. Butler.]

ΚΟΡΙΖΟΜΑΙ, Blandior, Blande appello, s. compello, Aristoph. (N. 68.) Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο, Schol. ἐκολάκευε, καὶ ὑποκοριστικῶς ἐκάλει,
A οἷα φιλεῖ τοῖς παιδίοις: ut patres et matres pueros aut puellas diminutivis sæpe nominibus appellant, quo blandius loquantur veluti cum Γλυκέριον pro Γλυκέρα, et cum κορίσκιον aut κόριον pro κόρη. || Κοριζόμεναι, Puellæ nubiles, Cam. Ejusd. fere signif. fuit paulo ante κουριζόμεναι. [Phrynich. Bekkeri 1, 47. ubi etiam * Κόρισμα. " Κορίζω, ad Timæi Lex. 267." Schæf. Mss. unde] " Κορίσαι, Hesychio ὑψῶσαι, In altum extollere, Elevare." [" Mutandum esse puto vocab. in Hes., ubi legitur Κορίσαι, ὑψῶσαι: lege, Κορίσαι, ὑψωθῆναι: cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 512. coll. 776.: Superbire enim signif. h. l., uti κοριῶντα idem Hes. exp. γαυρούμενον." Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 114. quem omnino vide de Κορίζομαι et compositis.] Διακορίζω, i. q. διακορεύω, διακορέω, Devirgino, Virginitatem eripio. Unde διακεκόρισται ap. Hes. διαπαρθενεύεται. || Intentis pupillis s. pupulis inspicio, a κόρη, Pupilla; nam διακορίζεσθαι eid. Hes. est βλέπειν, ἀτενίσαι, qua signif. ap. Suid. dicitur ETIAM Διακοράζομαι: sic enim scribit, διακοράζεσθαι,
B ἀτενές βλέπειν, διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κόρας λέγεσθαι. Id autem διακοράζομαι ap. ipsum non suo loco positum est, sed post Διακονώ: unde suspicetur quis eum scripsisse διακουράζεσθαι. NAM Διακουράζεσθαι Etymologico est τὸ ἀτενὲς βλέπειν, quoniam sc. οἱ ὀφθαλμοὶ dicuntur κόραι, ut per hoc διὰ significetur τὸ ἀτενὲς, quod et in nostro vet. Lex. annotatur. Affertur tamen ap. Eund. et alia exp., quæ et in nostro vet. Lex. habetur, Διακουράζεσθαι, τὸ ἀγεννῶς βλέπειν· παρὰ τὸ διάγειν τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας βλέπειν. Melius tamen διακοράζεσθαι cum κόραι convenit. [* " Διακοριστὴς, Coteler. ad Const. Apost. 8, 32." Kall. Mss. * " Ἐκκορίζω, ad Charit. 749. Coray Theophr. 291. Jacobs. Anth. 9, 115. Act. Traj. 1, 244. * Ἐκκοράζω, ibid. * Ἐκκουρίζω, ibid. cf. Bergler. Alciphr. 430." Schæf. Mss.] Ἐπικορίζω, Sperno et rejicio, opp. τῷ κορίζομαι, Aristot. H. A. 9, 8. Καὶ τῶν περδίκων δ' οἱ τιθασσοὶ τοὺς ἀγρίους πέρδικας ὀχεύουσι καὶ ἐ. καὶ ὑβρίζουσι, Spernunt, Gaza. Huc pertinet, quamvis totum locum
C non prorsus exprimens, quod e Trogo affert Plin. 10, 33. Perdices vero a domitis feros et novos aut victos iniri promiscue. [Schn. Lex. corrigit ἐπικοῤῥίζουσι, i. e. ἐπὶ κόῤῥης πατάσσουσι, in Aristot. l. c.: Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 112. vulgatum defendit. Vide Barker. ad Etym. M. 1101-2. " Ἐπικορίζομαι, Pierson. Præf. ad Mœr. p. 36. ad p. 380. Add. ad p. 381. ad Timæi Lex. 267. Schneid. ad Xen. Mem. 89." Schæf. Mss.] Ὑποκορίζομαι, Blandis verbis appello, Subblandiens voco, Blandior, Subblandior, Aristoph. Πλ. (1010.) εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, Νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο, Plut. (10, 555.) Κολώτης, ὃν Ἐπίκουρος εἰώθει * Κολωτάραν ὑποκορίζεσθαι καὶ * Κολωτάριον. Apud Athen. (585.) de Phryne meretrice, Φιλάργυρος δέ τις ἐραστὴς ὑποκοριζόμενος αὐτὴν, εἶπεν, Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους, Ei blandiens s. subblandiens. || Interdum Speciosiore et honestiore nomine voco, Minuendo s. Extenuando verum nomen, speciosius ac honestius nomen prætexo; nam, ut Schol. Dem. annotat, ὑποκορίζεσθαι
D est τὸ εὐφήμοις ὀνόμασι τὴν ἀτοπίαν κλέπτειν, proprie autem τὸ τοῖς παισὶ πρὸς ψυχαγωγίαν λέγειν τινὰ ὀνόματα, οἷον ὡς Διόνυσός ἐστι, ὡς βασιλεὺς, ὡς τὰ τοιαῦτα, s. τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζειν, Suid. Solent enim ii, qui alicui adulantur et blandiuntur, ejus vitia extenuare, ut prolixe docet Plut. de Disc. Adul. ab Amico. Unde et pro Adulatorum more extenuare in h. ap. Suid. l. capi potest, Προχειρότερος ἦν εἰς ἐπιτίμησιν· διὸ καὶ θαμὰ πολλοῖς προσέκρουεν, οὐκ ἀνεχόμενος αὐτῶν τὴν κακίαν ὑποκορίζεσθαι. Vide et Ὑποκορισμὸς paulo post. Plut. Solone (15.) Ἀστείως ὑποκορίζεσθαι τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας, Urbane minuendo nominis turpitudinem, meretrices s. scorta, vocare amicas s. sodales. Athen. (516.) Ὅθεν οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζόμενοι, τὸν τόπον καλοῦσι Γυναικῶν ἀγῶνα, Γλυκὺν ἀγῶνα, Speciosiore ac honestiore nomine vocant locum illum, in quo heræ cum servis ab Omphale conclusæ fuerant. Ubi unum tantum casum habet, contra quam in superiori l. et sequenti. Plut. de Virt. Mor. Καὶ προθυμίας τὰς

ἐπιθυμίας ὑποκορίζονται. Plato (de Rep. 3. p. 290.) Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη, καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ, οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν, Consequentia sunt bonitatis morum: non ejus, quam amentiam revera existentem nos specioso nomine εὐήθειαν vocamus, tanquam a bonis moribus manet; sed ejus, quæ ob id ita dicta est, quasi mentem recte beneque constitutam habeat: ut B. interpr., qui ὑποκορίζεσθαι dicit esse Rem odiosam specioso nomine appellare, aut minus invidioso, h. e. εὐφήμως ὀνομάζειν, citans e Dem. (424.) ubi Τοιαῦθ' ὑποκοριζόμενοι interpr. Honestis appellationibus rem sceleratam et pudendam velantes et prætexentes, Virg. Conjugium vocat, hoc prætexit nomine culpam, τοῦτο τὸ ὑποκόρισμα τῇ ἁμαρτίᾳ προβαλλόμενος: cujus l. exp. Gr. e Suida et ipsius Demosth. Schol. ascripsi. Citat ibid. et alium l. e Plat. (de Rep. 5.) ubi de amatoribus loquitur τῶν παιδικῶν vitia tegentibus: e quo Plut. (6, 207.) et ipse affert, Τὸ δὲ μελίχρουν, ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα. Sed ap. Plat. 73. Edit. Ald. (=7, 55.) legitur μελαγχλώρους et ποίημα pro μελιχρόους et προσποίημα. At μελιχρόους cum Plut. rectius legi, vocabulum ὠχρότης ostendit, ad quod propius accedit μελίχροος quam μελάγχλωρος: nisi forte μελίχλωρος legendum sit, Theocr. 1, (26.) Σύραν καλέοντί τυ πάντες, Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. Sed et ibi Schol. videtur legisse μελίχρωον, exponens ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι: Lucr. 4. Nec sua respiciunt miseri mala maxima sæpe. Nigra, μελίχροος est: immunda et fœtida, ἄκοσμος, et quæ sequuntur alia vitiorum in iis quas amamus ὑποκορίσματα. Ὑποκορίζομαι accipitur etiam contrario modo, Bud. citans e Xen. Ἀπ. 2, (1, 26.) de duabus mulieribus Herculi adstantibus, et eum ad se pertrahere conantibus, Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν· οἱ δὲ μισοῦντές με, ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι Κακίαν. Suid. ibi exp. διασύροντες. [" Ὑποκορίζεσθαι nunquam signif. potest διασύρειν: Suidæ hæc interpretatio futilissima est: locus Xenophontis in vitio cubat, qui unica revocata particula restituendus est, sic: Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν· οἱ δὲ μισοῦντές με, μὴ ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι Κακίαν, Qui vero oderunt, neutiquam blandientes, Infelicitatem me vocant: μὴ ὑποκοριζόμενοι, Nihil dissimulantes, Neutiquam subblandientes; quod faciunt sc. qui amant: Aristides 2, 112. Οὔτε τὰς κακίας ὑποκορίζεσθαι τῷ τῆς ἀρετῆς ὀνόματι, οὔτε τὰς ἀρετὰς φαυλίζειν, τὰ τῆς κακίας ἑκάστῃ παρατιθέντα, Nec vitiis virtutis titulo blandiri, nec virtutes, vitii nota affixa, calumniari. Toup. ad Suid. 111. 261." Brunck. Mss.] Pro Innuo et Indico videtur accipi ap. Plut. (8, 765.) Οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ τρύγα τὸν οἶνον ἄντικρυς ἐκάλουν, ὥσπερ ψυχὴν καὶ κεφαλὴν τὸν ἄνθρωπον εἰώθαμεν ἀπὸ τῶν κυριωτάτων ὑποκορίζεσθαι, Quemadmodum nomine κεφαλῆς et ψυχῆς, præcipuarum in homine partium, ipsum hominem innuere et indicare solemus. Ex ejusd. Plut. Numa (8.) VV. LL. afferunt ὑποκορίζομαι τὴν ἐν λόγοις Πυθαγόρου αἱμυλίαν, pro Alludo ad Pythagoræ in dicendo gratiam, Arrideo atque amplector. Suid. vero in h. l., Ὁ δὲ ὑποκεκορισμένῃ καὶ ἀπατηλῇ ἐχρήσατο πρεσβείᾳ, exp. ὑποκεκρυμμένῃ, nisi forte sit simulata; nam ὑποκορίζω et ὑποκορίζομαι idem Suid. exp. non solum κολακεύω, sed etiam ὑποκρίνομαι. [" Thom. M. 873. Eust. ad Il. p. 451, 16. ad Lucian. 1, 633. Callim. 1, 429. Heindorf. ad Plat. Phædr. 286. ad Mœr. 380. ad Timæi Lex. 266. Toup. Opusc. 1, 237. 524. Emendd. 2, 315. Schneid. ad Xen. Mem. 89. ad Charit. 317." Schæf. Mss. Themist. Or. 34. p. 72. Philostr. Soph. 2, 10, 2. Arrian. Ep. 4, 1. p. 166. Phrynichus Bekkeri p. 47. Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 109.] Ὑποκόρισμα, Malæ rei integumentum, et speciosum ac honestum nomen auribusque blandiens, Bud. ap. Plut. (9, 220.) loquentem de σεισάχθεια, quam Solon, volens τὰ ὀφλήματα κουφίσαι, introducere conabatur, Τοῦτο ἦν ὑποκόρισμα χρεῶν ἀποκοπῆς, Erat autem id honesta appellatio novarum tabularum, Bud. Idem Plut.
A Galba (20.) Εἰδὼς φυγῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ δεδομένην, Alexis ap. Athen. (463.) Τὸ καλούμενον ζῆν τοῦτο διατριβῆς χάριν Ὄνομ' ἐστὶν ὑποκόρισμα τῆς ἀνθρωπίνης Μοίρας. [" Schol. Aristoph. Πλ. p. 265. T. H., Toup. Emendd. 2, 315. Casaub. ad Athen. 1, 28." Schæf. Mss.] Ὑποκορισμὸς, Extenuatio, qua rei per se turpi aut malæ honestum ac speciosum nomen prætexitur, Aristot. Rhet. 3. Ἔτι τὸ αὐτὸ ὑποκορίζεσθαι· ἔστι δὲ ὁ ὑ., ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν, ut ille, qui pro χρυσίον dicebat χρυσιδάριον, et * ἱματιδάριον pro ἱμάτιον, et λοιδορημάτιον pro λοιδορία. [Plut. Theseo 14. " Ad Timæi Lex. 266. Toup. Opusc. 1, 525. Aristoph. Fr. 222." Schæf. Mss. * Ὑποκόρισις, ex Eust. 1196. addendum Lexicis notavit Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 140.] Ὑποκοριστικὸς, Extenuatorius, ut in assentationibus fieri solet, Diminutivus: ut, Ὦ * Σωκρατίδιον φίλτατον ap. Aristoph. (N. 746.) forma diminutiva a Σωκράτης: et * Φειδιππίδιον a * Φειδιππίδης, et παιδίον a παῖς, Athen. 14. * Ῥοίδιον μέν τοι B ὡς βοίδιον, τὸ ὑποκοριστικὸν, sc. a ῥόα. [" Euseb. H. E. 5, 16." Mendham. Mss.] Ὑποκοριστικῶς, Blande, Subblandiendo; More eorum, quæ diminutiva a Gramm. appellantur. Athen. (308.) Ὑ. δὲ ὠνόμασεν αὐτοὺς (sc. τοὺς κορακίνους et μαινίδας) Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμονι, Τοῖς σοῖσι συνὼν κορακινιδίοις καὶ μαινιδίοις. [Plut. 9, 370. " Suidas v. Κλινίς." Schæf. Mss. * Συνυποκορίζω, Eust. 1283, 83. Συνυποκορίζομαι, 1390, 19.]

" ΚΡΑΜΒΗ, ἡ, Brassica: per sync. pro κοράμ-
" βλη," [quod vide,] " utpote quæ τὰς κόρας et
" aciem oculorum hebetet. Ejus tria genera enume-
" rat Diosc. l. 2. ἥμερον, ἄγριον, θαλάσσιον: c. 146.
" 147. 148. itidemque Galen. Plinius vero 20, 9.
" In tres, inquit, species divisere brassicam Græci
" antiquissimi: crispam, quam * Selinada vocarunt,
" a similitudine apii foliorum: alteram, Leam, latis
" foliis, e caule exeuntibus: unde Caulodem quidam
" vocavere: tertia est proprie appellata Crambe,
" tenuioribus foliis et simplicibus, densissimisque,
C " amarior, sed efficacissima. Hæc ille e Catone de
" Re Rustica c. 157. Verum et Euthydemus" [Eudemus] " Atheniensis in libro de Oleribus ait tria
" esse κράμβης genera: esse enim ἁλμυρίδα, λειόφυλ-
" λον, σελινουσίαν: quarum hanc postremam τῇ ἡδο-
" νῇ primam judicari: τὴν σελινουσίαν vero sic no-
" minari διὰ τὴν οὐλότητα, utpote similem apio. Plura
" vide ap. Athen. 9. (p. 369.) ubi annotat eam habi-
" tam fuisse etiam ἱερὰν, eamque ob rem a Nicandro
" vocari μάντιν: indeque, ap. Iones præsertim, in
" jurando etiam dicere solitos ναὶ μὰ τὴν κράμβην:
" exempla ejus juramenti afferens ex Ananio, Tele-
" clide, Epicharmo, Eupolide. Idem Athen. ibid.,
" necnon et l. 1. (p. 34.) τὴν ῥάφανον quoque dictam
" fuisse κράμβην tradit, hoc ex Apollodoro Carystio
" afferens testimonium, Οἶδ' ὅτι καλοῦμεν ῥάφανον,
" ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι Κράμβην: forsan quoniam utrius-
" que eadem vis. Ut enim Timæus dicit Sybaritas
" πρὸ τοῦ πίνειν solitos κράμβας ἐσθίειν, et Athenæus,
" εἰς τὰς κατασκευαζομένας ἀμεθύστους προσλαμβάνε-
D " σθαι τὸ τῆς κράμβης σπέρμα: ita Amphis Comicus
" τὰς ῥαφάνους esse φάρμακον μέθης, ἐξελαῦνον τοὺς
" λήρους: et Anaxandrides, Ῥάφανόν τε πολλὴν ἐν-
" τράγητε, παύσετε Τὸ βάρος, διασκεδᾶτε τὸ προσὸν
" νῦν νέφος Ἐπὶ τοῦ μετώπου. Præterea, ut Athenæus
" dicit, si qua in vinea nascantur κράμβαι, ἀμαυρότε-
" ρον γίνεσθαι τὸν οἶνον: ita et Theophrastus sub
" finem libri 4. τὴν ῥάφανον φθείρειν τὴν ἄμπελον.
" Item ut τῆς κράμβης tria enumerantur genera, ita et
" τῆς ῥαφάνου, οὐλόφυλλον, λειόφυλλον, ἄγριον, ap.
" Theophr. H. Pl. 7, 4. Ex Epigr. vero affertur et
" καννάβινη κράμβη." [" Phryn. Ecl. 56. 72. Thom. M. 777. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 271. Jacobs. Anth. 8, 240. 9, 134. Steph. Dial. 52. Ammon. 122. Koen. ad Greg. Cor. 58. Casaub. Athen. 1, 96." Schæf. Mss. * Κραμβασπάραγος, Geopon. 12, 1, 2. * Κραμβοφάγος, Batrach. 216. * Λευκοκράμβη, Geopon. 12, 1, 4. * Κραμβήεις, Nicander Ἀ. 330.]
" Inde DIMIN. Κραμβίδιον, pro κράμβη. Ac ut di-
" ctum est κράμβην a nonnullis dici τὴν ῥάφανον, ita

“ et κραμβίδιον: velut ab Antiphane, in Rustico, A “ κραμβίδιον ἐφθὸν, χάριεν, ἀστεῖον πάνυ. Ita Pollux, “ afferens et ex Aristot. H. A., Ῥάφανος, ἣν καλοῦσί “ τινες κράμβην.” [Diosc. 2, 148.] “ Item Κραμβίῳ “ pro κράμβης ἀφεψήματι, Decocto brassicæ, ut acci- “ pit Galen. ap. Hippocr. (644, 9.) Κλύζειν τῷ σὺν “ τῷ κραμβίῳ χλιηρῷ.” [* Κραμβὶς, Ælian. H. A. 9, 39. “ Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 40. * Κραμβίζω, Theophilus de Urin. p. 86. Guid.” Schæf. Mss.]

“ ΚΡΟΜΜΥΟΝ, τὸ, Cæpa: τὸ πρωϊνὸν ὄψον τῷ “ πότῳ προσφάγιον ἐρεθιστικὸν τοῦ οἴνου, inquit Hes. “ Sed rustici potius et sordidi hoc obsonio utuntur, “ et vinosi ad excitandum appetitum vini: unde per “ reprehensionem ap. Xen. Σ. (4, 7.) κρομμύων ὄζειν: “ quanquam et ibi οἱ συμπόται dicuntur ἥδιον πιεῖσθαι “ εἴ τις αὐτοῖς ἐνέγκῃ κρόμμυον: secundum Hom. Il. “ Λ. (629.) ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον. Quinetiam ibi “ dicitur τῷ εἰς μάχην ὁρμωμένῳ καλῶς ἔχειν κρόμυον “ ὑποτρώγειν: eorum imitatione qui gallis gallinaceis “ allia comedenda præbent cum eos volunt commit- B “ tere. Proverbialiter Κρόμμυα ἐσθίειν, vel Κρομμύων “ ὀσφραίνεσθαι, dicitur Qui invitus flet, s. Qui invitus “ ad lacrymandum provocatur, et pœnas dat: quia “ cæpa oculis admota lacrymas ciet: eam ob rem a “ Colum. dicta Lacrymosa. Ita Bias ap. Diog. L. 1. “ Haliatti Lydorum regi mandanti ut ad se veniret, “ rescribit, Ἐγὼ Ἀλιάττῃ κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν: pro “ κλαίειν καὶ οἰμώζεσθαι, Pœnas dare suæ arrogantiæ “ et insolentiæ. Et ap. Aristoph. B. (654.) Xanthias “ vapulans, Æaco roganti, Τί δῆτα κλάεις; respondet, “ κρομμύων ὀσφραίνομαι, Cæpas odoror: i. e. Vapulo, “ et pœnas do, s. ob verbera cuti inflicta fleo: quia “ cæpæ naribus oculisve admotæ lacrymas provo- “ cant etiam nolentibus. Quapropter etymon illud “ quod afferunt, valde consentaneum est, nimirum “ κρόμμυον ex eo dictum esse quod αὐτοῦ ὀσφραινόμε- “ νοι ἢ ἐσθίοντες τὰς κόρας μύομεν: oculos enim clau- “ dere, et emittere lacrymas consuerunt qui ipsum “ naribus oculisve admovent, vel qui ori ingerunt, “ ii etiam qui in frusta concidunt. Quod etymon C “ sequendo, unico potius μ scribendum esset, ut “ sane ap. Hom. scribi comperimus, metri lege “ postulante, non solum in l. supra c., sed etiam “ in hoc, Od. T. (232.) Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ “ χροΐ σιγαλόεντα Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχα- “ λέοιο. Nec ap. Hom. tantum, sed etiam ap. Xen. et “ Athen. Gemino autem ap. Aristoph. et alios Comi- “ cos, postulante geminationem τοῦ μ lege metrica.” [“ Heyn. Hom. 6, 228. Phryn. Ecl. 126. Thom. M. 584. ad Lucian. 2, 324. Athen. 24. 28. ad Mœr. 111. ad Charit. 276. ad Herod. 288. Κρόμμυα, Locus, ubi κρ. veneunt, Heringa Obss. 164. Kuster. ad Suid. 1, 529. Toup. Opusc. 2, 213. Græv. Lectt. Hes. 613. Κρόμμυα ἐσθίειν λέγω, ad Herod. 337.” Schæf. Mss. * Κρομμυοπώλης, Qui cæpas vendit, Lexx. Gr. sine Auctore. * “ Κρομμυοπώλιον, Hes.” Wakef. Mss.] “ Κρομμυοξυρεγμία, Acidus ructus “ qualis eorum est qui cæpas comederint: s. Acidus “ ructus e cæparum esu: vide T. 1. c. 1247. Et “ Κρομμυγήτειον, τὸ, Crommygetium: Olus mixtæ D “ naturæ e getio et cæpa: quare Gaza Cæpigetium “ vertit, ap. Theophr. H. Pl. 4,” [6, 2. Κρομμυγήτειον Schn. * Κρομμυώδης, Diosc. 4, 151. * “ Κρομύδιον, Schol. Opp. Ἁ. 3, 173.” Wakef. Mss.] “ Κρομμυόννησος dicta est Insula quædam a cæparum “ fertilitate: sita est juxta Smyrnam, teste Plin. 5, “ 31. Et Κρομμυόυσα, pro Κρομμυόεσσα, Insula “ Iberiæ, eand. ob rem sic appellata: necnon Κρομ- “ μύων, Urbs vicina Ascaloni. Corinthiaci etiam agri “ Vicus quidam a nonnullis Κρομύων s. Κρομυὼν aut “ Κρομμυὼν dicitur, qui ab aliis Κρεμμύων s. Κρε- “ μύων: unde Κρεμμυωνία s. Κρομμυωνία. ὗς, inter- “ fecta a Theseo. Vide Paus. in Atticis et Corinth. “ item Strab. Steph. B. per ε gemino μ scribit, unico “ Plin. Qua in scriptura nil interesse puto, cum Hes. “ κρέμμυον dici tradat pro κρόμμυον: sed sive per ε “ sive per ο, sive unico sive gemino μ scribatur, “ malim scribi oxytonως.” [“ Κρομμυὼν, ad Diod. S. 1, 523.” Schæf. Mss. “ Κρομμυωνία, Theod. Hyrtac. in Notit. Mss. 5, 740.” Elberling. Mss.]

“ ΚΟΡΙΣ, εως, ὁ, ἡ, Cimex: Diosc. 2, 36. Κόρεις “ οἱ ἀπὸ κλίνης: et Geopon. 15, (13, 14.) Πῶς χρὴ “ ἀναιρεῖν τὰς κόρεις. Vide et Aristot. H. A. 5, 31. Ari- “ stoph. vero N. (634.) Ἀλλ' οὐκ ἐῶσιν ἐξενεγκεῖν μ' “ οἱ κόρεις, per jocum dixit pro οἱ Κορίνθιοι. || Herbæ “ s. Fruticis nomen, qui alio nom. dicitur Hype- “ ricon, ut tradit Diosc. 3, 174. Sic Plin. 26, 11. “ Semen hyperici quod Coris appellatur. Et c. 8. “ Est et aliud hypericon, quod alii Corin appellant, “ folio tamaricis. Apud Hes. oxytonως scriptum “ κορὶς, ab eoque esse dicitur Piscis quidam: item “ Herba quædam, alio nom. dicta χαμαιπίτυς. Plin. “ sane paulo ante l. c. scripserat hypericum ab aliis “ χαμαιπίτυν, ab aliis Corion appellari. Sed Diosc. “ tamen seorsim περὶ κόρεως tractat, seorsim περὶ “ χαμαιπίτυος, diversas esse indicans.” [“ Jacobs. Anth. 9, 115. 123. Phryn. Ecl. 134. Thom. M. 549. Lennep. ad Phal. 121.” Schæf. Mss. * Κορίζω, Gl. Cimico.] “ Ἀκκορίζω, pro Perdo cimices, affertur “ ex Epigr.” [* Ἐκκορίζω, Barker. ad Etym. M. 1101.]

ΚΟΡΟΣ, ὁ, (ἡ,) Niger, μέλας, ut Etym. et Eur. Schol. volunt. Poni etiam pro καθαρὸς tradunt VV. LL. e Schol. Hesiodi. Neutrius tamen signif. exempla afferuntur; sed a priori Etym. derivat κόραξ et κορώνη, at Schol. Eur. (Or. 1267.) etiam κόρη significans Pupillam. [“ Schol. Il. A. 170.” Wakef. Mss.] Fortasse autem rectius scriberetur κορὸς cum accentu in posteriore, ut distingueretur a κόρος, Satietas. Hanc autem meam scripturam confirmat exemplar quoddam Scholiastæ Oppiani dicentis κορακῖνον dictum παρὰ τὸ κορὸν τὸ μέλαν. “ Κοριάλαι, Hes. teste “ dicuntur αἱ τρίγλαι, Mulli, pisces.”

ΚΟΡΑΞ, ακος, ὁ, Corvus: a κόρος, Niger, si Etym. credimus. Plut. (6, 489.) Κοράκων μὲν λαρυγγισμοῖς, καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων, καὶ συσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσαις ἐπιμελῶς προσέχειν, σημεῖα ποιουμένους πνευμάτων καὶ ὄμβρων. Quale est, quod Plin. scribit sub fin. l. 18. Corvique singultu quodam latrantes, seque concutientes, si continuabunt, ventos; si vero carptim vocem resorbebunt, ventosum imbrem. Similia et Theophr. περὶ Σημείων Ὑδάτων καὶ Πνευμάτων. Athen. 8. Κόρακας θηρεύσας καὶ ἀλείψας γύψῳ, ἀφῆκεν. Eod. l. Ἕως κόρακες λευκοὶ γένωνται καὶ ἐν τοῖς κρατῆρσιν ἰχθύες φανῶσι. Sic Epigr. Θᾶττον ἔην λευκοὺς κόρακας πτηνάς τε χελώνας Εὑρεῖν. Plut. (10, 51.) Ψᾶρες δὲ καὶ κόρακες καὶ ψιττακοὶ μανθάνοντες διαλέγεσθαι. Lucian. (1, 114.) Κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. Item in imprecationibus ἐς κόρακας, vel absolute vel cum verbo, Ad corvos, In malam rem, ut Lat. dicunt. Aristoph. Σφ. (982.) Ἐς κόρακας· ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν, Apage ad corvos: (N. 789.) οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ μου; Non a me protinus in malam rem abibis? (Σφ. 51.) Ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται: (Εἰρ. 500.) ἐς κόρακας ἐρρήσετε. Plut. (9, 415.) Εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομπουμένου τὸν Ἰσαγόραν, Theophyl. Ep. 50. Τὴν δίκελλαν ἀφεὶς, καλαμῖδα καὶ χάρτας ἀράμενος, εἰς κόρακας χωρεῖ γερόντιον. Rursus Aristoph. N. (133.) Βάλλ' ἐς κόρακας· τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν; (123.) Ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. Alexis ap. Athen. (610.) in edicto de exigendis philosophis, Ἐς κόρακας ἔρρειν φασὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς: (352.) Πρὸς Ἄρειον δὲ τὸν ψάλτην ὀχλοῦντά τι αὐτὸν, Ψάλλ' ἐς κόρακας, ἔφη. Ceterum hoc ἐς κόρακας jubetur aliquis abire in malam crucem, ut Plaut. dicit, Abduce istum in malam crucem, et ibi pascere corvos, ut Horatius loquitur. Quidam tamen κόρακας specialiter esse volunt Locum supplicii in Thessalia. Ab illo autem loquendi genere ἐς κόρακας fiunt σκορακίζω et ἀποσκορακίζω, de quibus infra. || Corvus: est etiam Signum cœleste ap. Astronomos. Arat. (448.) πυμάτῃ δ' (sc. σπείρῃ τῆς τοῦ λέοντος οὐρᾶς) ἐπίκειται Εἴδωλον Κόρακος, σπείρην κόπτοντι ἐοικὸς, Cic. Extrema nitens plumato corpore corvus Rostro tundit. || Nomen piscis ap. Athen. quem Plin. Corvum quoque appellat. || Item, εἶδος μηχανήματος, Suid., quod Lat. itidem Corvum vocant, Curt. 4. Ad implicanda

navigia quæ muros subibant, validis asseribus corvos et ferreas manus cum uncis ac falcibus illigaverant, ut cum tormento asseres promovissent, subito laxatis funibus injicerent, Polyb. 1, (22, 9.) p. 6. Ὅτε δὲ ταῖς σανίσι τῶν καταστρωμάτων ἐμπαγέντες οἱ κ. ὁμοῦ συνδήσαιεν τὰς ναῦς, εἰ μὲν πλάγιαι παραβάλοιεν ἀλλήλαις, πανταχόθεν ἐπεπήδων· εἰ δὲ κατὰ πρώραν, δι' αὐτοῦ τοῦ κ. ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἐποιοῦντο τὴν ἔφοδον. Ibid. docet quomodo injiciantur hi corvi. Meminit eorund. et App. Vitruv. 10, 19. vocat corvum demolitorem et gruem. Itaque Diades, inquit, scriptis suis ostendit se invenisse turres ambulatorias, quas etiam dissolutas in exercitu circumferre solebant: præterea terebram et ascendentem machinam, qua ad murum plano pede transitus esset, et etiam corvum demolitorem, quem nonnulli Gruem appellant. Quæ verba transtulit ex Athen. de Mach. Sic enim iste: Διάδης μὲν οὖν αὐτός φησιν ἐν τῷ Μηχανικῷ αὐτοῦ Συγγράμματι εὑρηκέναι τούς τε φορητοὺς πύργους καὶ τὸ λεγόμενον τρύπανον καὶ τὸν κ., καὶ τὴν ἐπιβάθραν. Athen. (208.) Κ. τε σιδηροῖ κύκλῳ τῆς νεὼς, οἳ δι' ὀργάνων ἀφιέμενοι τὰ τῶν ἐναντίων ἐκράτουν σκάφη, καὶ παρέβαλλον εἰς πληγήν. || Marculus ferreus, quo fores pulsantur aut attrahuntur. Manus extera Lucretio : ἡ κορώνη, κρίκος, κίγκλος. Epigr. in nasum cujusdam Castoris, ἐστι Τέκτοσιν ἀξίνη, τοῖς πυλεῶσι κόραξ, Portis autem mallei s. tuditis, quo pulsentur, instar est. J. Poll. 7, c. 26. Ἣν Ὅμηρος κορώνην λέγει, νῦν κ. καλοῦσι: citans e Posidippo, κόρακι κλείεται θύρα. Eust. forma dimin. Κοράκιον etiam appellat. || Rostrum gallinaceum, τῶν ἀλεκτρυόνων ἄκρα ῥύγχη, Hes. || Κόραξ est etiam Genus supplicii ap. Lucian., teste Bud., qui affert (1, 472.) Οἵ τε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι προσῄεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κ. διτάλαντον ἐπικείμενος. || Nomen montis altissimi inter Callipolin et Naupactum, Liv. 36. || Nom. cujusdam Ithacesii filii Arethusæ, qui leporem persequens, per præcipitium decidit, et mortuus est: eo autem cognito mater ad fontem se strangulavit: indeque ipse nomen dedit τῇ Κόρακος Πέτρῃ, mater autem fonti. Od. N. (407.) αἱ δὲ νέμονται Πὰρ Κόρακος Πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. Plut. (9, 106.) Φρεωρυχῶν ἐν ἐσχατιᾷ παρὰ Κόρακος Πέτρῃ τὴν * συβοτικὴν ἐκείνην Ἀρέθουσαν. Annotat Eust. Κόρακος Πέτρα scribi ὑφὲν, sicut et Μεγάλη Πόλις. Gentile autem esse Κορακοπολίτης ut Μεγαλοπολίτης. || Nom. rhetoris, rhetorices inventoris. Unde Κακοῦ Κόρακος κακὸν ᾠόν. Suid. || Nom. Pastilli ap. Aët. 14. fortassis ejus, qui Galeno κορακίνη σφραγίς. [" Jacobs. Anth. 10, 75. 11, 322. ad Bianor. 4. Toup. Emendd. 2, 586. Heyn. ad Apollod. 699. Anton. Lib. 132. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 112. Machina belli, ad Diod. S. 2, 194. Tumulo impositus, Jacobs. Auth. 8, 88. Κ. νυκτὸς, νυκτερινὸς, Munck. ad Anton. Lib. 109. Verh.: τῆς θύρας, Valck. Adoniaz. p. 335. ad Od. A. 441. Jacobs. Anth. 11, 338.: λευκὸς, Lucian. Ep. 22. Εἰς, ἐς κόρακας, Thom. M. 378. 789. ad Charit. 707. Huschk. Anal. 102. Bergler. Alciphr. 32. 62. 177. 343. Brunck. Œd. T. 1146. Ἐς κ., non εἰς κ., Koen. ad Greg. Cor. 32. Κόρακος πέτρα, Bondam Spec. Animadv. 7. Κ., κόλαξ, Brunck. Aristoph. 2, 202." Schæf. Mss. Mathem. Vett. p. 43. Theognis 833.] Κορακοειδής, Corvi speciem gerens: κορακοειδὴς ἀπόφυσις, Processus omoplatæ exiguus et acutus, ab interna ejus parte exoriens; sic dictus, quod ejus finis ut cornicis rostrum foras inclinet: [Galen. 4, 20.] Dicitur et alio nomine ἀγκυροειδὴς, quod sua extremitate, anchoræ similis videatur. Gorr. [Aristot. H. A. 1, 764. Athen. 304.] Κορακώδης, Corvinus, Qui est corvini generis. Aliquando i. signif. q. præcedens. [" Eunap. Photii Bibl. Cod. (p. 100.)" Boiss. Mss. * " Κορακόμαντις, Qui vel Quæ e corvis auguria captat: utitur Eust. in Od. Ξ." Scap. Lex. Elzevir. 1652. * " Κορακόφωνος, Tatian. 25. p. 56. Worth." Routh. Mss. * Δισκόραξ, Lucian. 3, 187. * Ὀξυκόρακος, Paul. Æg. 6, 87. * Ὀστοκόραξ, Gl. Ossifragus. * Παιδοκόραξ, Anal. 1, 493. * Πετροκόραξ, Nom. propr., Welcker. Epigrr. Gr. Spicileg. 2. p. 31-2.

A Bonnæ 1822. 4°. * Φαλακροκόραξ, Plin. 10, 48. cf. Πυῤῥοκόραξ.] Κοράκινος, Corvinus: χρῶμα, Corvinus color, Qualis corvi est: cum quodam splendore nigerrimus, qualis est Gagatis lapidis color, vel nostri serici nigri villosi. Vitruv. 8, 3. Coracinum colorem appellat. [Anecd. Bekkeri p. 104.] AT Κορακῖνος, Coracinus, Piscis nomen, Gazæ Corvulus; sed cum Plin. vocab. Gr. retinere possumus: dictus παρὰ τὸ διηνεκῶς τὰς κόρας κινεῖν, Athen.; ut vero Schol. Opp. (Ἁ. 1, 133.) παρὰ τὸ κορὸν, Nigrum. Archestr. ap. Athen. (294.) τῶν φαυλοτάτων κορακίνων. Aliquanto post, οἱ Νειλῶται κορακῖνοι, Plin. 32, 2. Coracini pisces Nilo peculiares sunt: (308.) κορακῖνος θαλάσσιος, Plin. Coracinus marinus. Vocari autem alio nomine σαπέρδην, ab Alexandrinis autem πλάτακα, ibid. docet, et l. 3. [118. 121.] κορακίνου ποταμίου meminit, quem πέλτην vocari a Nilotis annot. [" Thom. M. 790. Aristoph. Ἱππ. 1053. (A. 560.) Fr. 270." Schæf. Mss. K. Ποντικοῦ σάρξ, Zopyrus Oribasii p. 353. Matth.] Κορακινίδιον forma dimin.

B Parvus coracinus, Pherecr. ap. Athen. (309.) Τοῖς σοῖσι συνὼν κορακινιδίοις ἢ μαινιδίοις: [329. * Κορακινίς, Geopon. 20, 25, 1.] Κορακίας, ὁ, Corvinus, Corvo similis, Qui de corvorum specie est. || Graculus, Species quædam monedularum, VV. LL. ex Aristot. H. A. 9, (24.) Hesychio est κολοιός: et κορακῖνος ac μέλας. Κορακεὺς ap. Eundem itidem Piscis species, i. forsan q. κορακῖνος. Κοράκιον, Corvulus. || Tudes s. Malleus, quo pulsantur fores: qui et κόραξ et κορώνη, Eust. ut supra annotavi. || Species ficus, cujus fructus coracino colore est, Aristoph. Schol. Suid.: alio nomine κορόνεως appellatur. Athen. autem. 3. (p. 77.) MEMINIT Κορακέων, quam et ipse Ficorum speciem quandam esse docet: Κορακέων δὲ, σύκων εἶδος, inquit, Ἕρμιππος ἐν Στρατιώταις παραδίδωσι διὰ τούτων, Ἦ τῶν φιβαλέων μάλιστ' ἂν ἢ τῶν κορακέων. Sed ap. Schol. Aristoph. habemus κορώνεων, ut in textu ipsius poëtæ, et φιβάλεων. Ibid. autem κοράκιον legitur. [Aristot. Mirab. c. 87. " Jacobs. Anth. 11, 338. Brunck. Aristoph. 3, 137. ad Lucian. 1, 472." Schæf. Mss.

C * Κορακίσκος, Gl. Corvus. * Κορακιάω, Athen. 329. * " Κορακίζω, Denigro, Amphiloch. p. 44." Kall. Mss. * " Κορακιστὶ, Lingua corvina, Chrys. in Act. Ap. Serm. 4. T. 4. p. 634, 25. Μὴ κ. φθέγγεσθε, ὦ ἀνόητοι, καθάπερ τὰ παιδία." Seager. Mss.] " Ἐκκο- " ρακίζειν, Suidæ ἀποδιώκειν, Abigere. Aliis Eji- " cere et jubere facessere εἰς κόρακας." [Theophyl. Simoc. 4, 6.] Κορακεύομαι, κοράττω, κοραίνω, Denigro, μελαίνω, VV. LL. [Vide Κοράττω.]

Κοράττω, Precibus insto et urgeo. Unde κοράττειν ap. Suid. τὸ ἄγαν προσκαρτερεῖν καὶ λιπαρεῖν: dicit autem esse sumta hanc signif. ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κοράκων περιπετομένων καὶ μὴ ἀποχωρούντων. Hesychio vero κοράττειν est κορακεύεσθαι.

[* Κοραξὸς, ἡ, ὃν, i. q. κοράκινος, Strabo 12. p. 236. Sieb. εἰς τὴν κοραξὴν χρόαν, ex emend. Salmasii, pro vulgato κοραξίν. * Κόραξος, ὁ, Piscis quidam, Xenocr. c. 12. not.]

Σκορακίζω, Ad corvos abire jubeo, Amando aliquem et jubeo abire in malam rem, crucem: εἰς

D κόρακας πέμπω, Hes., εἰς κόρακας ἀποδιοπομποῦμαι, Plut., εἰς κόρακας ἔῤῥειν φημὶ, Alexis. Idem Hes. εἰς ἔρημον πέμπω καὶ ἀρῶμαι, καὶ ἐκφαυλίζω, Diras imprecor, et in malam crucem facessere jubeo, Maledictis prosequor et in malam rem abire jubeo, Contumeliose rejicio aut repello, Contemtim abjicio. Dem. (155.) Ὅταν τὰ μέγιστα κατορθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακίζονται καὶ προπηλακίζονται παρὰ τὸ προσῆκον. Plut. Artax. (27.) p. 309. Νῦν μὲν εὐημερῶν ὅμοια τοῖς πρώτοις, νῦν δὲ προσκρούων καὶ σκορακιζόμενος. Σκορακισμὸς, Contumeliosa repulsio, qua sc. aliquem ad corvos amandamus et in malam crucem facessere jubemus, χλευασμὸς, ὕβρις, φαυλισμὸς, ἀποδοκιμασία, Hes.: Plut. (7, 830.) Ἀλλά τις ἀπήντηκεν ἐκ διαβολῆς ἢ φθόνου δυσημερία καὶ σκ., Ubi copulantur δυσημερία et σκ., sicut paulo ante ab Eod. τῷ σκορακίζεσθαι opp. τὸ εὐημερεῖν. Ἀποσκορακίζω, In malam rem abire jubeo, Contumeliose repello; proprie, Ad corvos abire jubeo: pro quo Lat. dicunt

Abire in malam rem. Alciphr. (1, 38.) Τὸν δὲ Αἰγύπτιον ἐκεῖνον ὡς ἀπεσκοράκισεν, ὅσον ἀργύριον προτείνοντα. Solebant Græci amandare ad corvos eum, quem a se contumeliose dimittere vellent, dicentes, ἐς κόρακας, Ad corvos: subaudito verbo imp. modi significante Abi. Hinc comp. verbum ἀποσκορακίζω, quasi ἐς κόρακας πέμπω: quod quidam exp. εἰς ἔρημον τόπον ἀποπέμπω, In locum desertum amando. Suid. vult ἀποσκορακίζειν signif. non solum ἀποῤῥίπτειν, Expellere s. Repellere, et ἐξορίζειν, Exterminare, sed etiam εὐτελίζειν, Contemtui habere, Vilipendere, Assis non æstimare. [* "Ἀποσκορακιστέον, Clem. Alex. 179. 208." Kall. Mss.] Ἀποσκορακισμὸς, Amandatio alicujus in malam rem, Contumeliosa repulsio, ἐξουδένωσις, Hes. Apud Esaiam interpr. vulgo Increpationem, 66, (15.) Ἰδοὺ γὰρ Κύριος ὡς πῦρ ἥξει, καὶ ὡς καταιγὶς τὰ ἅρματα αὐτοῦ, ἀποδοῦναι ἐν θυμῷ ἐκδίκησιν, καὶ ἀ. αὐτοῦ ἐν φλογὶ πυρός.

¶ ΚΟΡΩΝΗ, Cornix, ejusd. originis cum κόραξ, Hesiod. Ἔργ. (2, 365.) Μήτοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη, Garrula cornix, Ovid.: Archil. ap. Athen. (594.) Συκῇ πετραίῃ πολλὰς βόσκουσα κορώνας, Opp. K. 3, (117.) Αἰετόεντά τε φῦλα πολύζωοί [* πολύκρωζοί] τε κορῶναι, Vivaces cornices, s. Annosæ, Horat. Idem dicit, Servatura diu parem Cornicis vetulæ temporibus Lycen. Et Martial. Et cornicibus omnibus superstes. Similiter et Hesiod. ap. Plin. 7, 48. cornici novem nostras tribuit ætates, quadruplum ejus, cervis, id triplicatum corvis. Apud Hom. autem sunt etiam marinæ κορῶναι, quas quidam esse putant Mergos aut Fulicas, αἰθυίας καὶ λάρους, Eust. [Arrian. Peripl. Eux. p. 22.] Sed possumus fortassis dicere Cornices aquaticas, ut Plin. dicit Corvos aquaticos, 11, 37. Quædam animalium naturaliter calvent, sicut struthiocameli et corvi aquatici, quibus ap. Græcos nomen est inde. Od. E. (66.) Σκῶπές τ', ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι Εἰναλίαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλε: Ξ. (308.) Οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν Κύμασιν ἐμφορέοντο. [Ælian. H. A. 15, 23. Pancrates Athenæi 283.] || Κορώνη dicitur etiam, ut κόραξ supra, Marculus ferreus, quo fores pulsantur; Anulus, quo ipsæ fores attrahuntur, ὁ κρίκος, ᾧ ἔστι τὴν θύραν ἑλκύσαι, τὸ τῆς θύρας ἐπίσπαστρον, s. ῥόπτρον, ἀπὸ τῆς κορώνης * εὐλύγιστον ἐχούσης τράχηλον, Eust. Od. A. 441. Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ, Od. H. (90.) Φ. (138.) || Summitas in curvatione arcus, Curvatura in arcu, ubi figitur ex utraque parte nervus, Il. Δ. (111.) Πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην, de fabricatore arcus, Od. Φ. (165.) Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ. Sed ibi annotat Eust. esse qui de ea, quæ in janua κορώνη dicitur, intelligant. Quod vero attinet ad illud hemistichium, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην, scribit illud in Proverbium abisse: nam χρυσῆν ἐπιτιθέναι κορώνην esse Felicem finem rei alicui imponere: quo sensu et κορωνὶς infra dicitur. || Generaliter etiam pro Quavis Summitate poni videtur: ut in h. l. Artemidori, Ἔδοξέ τις τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἄχρι τῆς κορώνης τετριχῶσθαι, Ad summam usque glandem; nam et Suid. h. l. citans exp. τὸ ἄκρον. || Omne id, quod incurvatum est, πᾶν τὸ ἐπικεκαμμένον. Item γένος quoddam ἐπιπλοκῆς, Eust. e vett. Lexx. || Inflexum illud, quod in navis puppi visitur, Arat. (345.) ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέψωσι [ἐπιστ.] κορώνην, Ὅρμον ἐσερχόμενοι, Cic. Obvertunt navem magno cum pondere nautæ, Adversamque trahunt optata ad litora puppim, Schol. τὸ τῆς πρυμνῆς ἐπικαμπὲς, dicens inde naves κορωνίδας appellari. || Apex ligni inter utrumque bovem in aratro protensi, ad quod allusit illud Oraculum lascivum, Ἱστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην, VV. LL. Polluci (1, 252.) est τὸ τέλος τοῦ ἱστοβοέως τὸ μετὰ τὸν ζυγόν. [Apoll. Rh. 3, 1317.] || Κορώνη s. Κορωνὸν, Ossis apophysis in finem acutum desinens, cujusmodi habetur una utrimque in osse genæ inferioris, tendinem a temporali musculo descendentem excipiens; ita dicta, quia τῆς κορώνης, h. e. Cornicis, rostro similis sit. Quæ autem apophysis in caput crassum et rotundum desinit,

A non κορώνη, sed αὐχὴν nominatur. Gorr. [Galen. 4, 10. Hippocr. 795. * Κόρωνον, 797. Galen. 4, 330. Palladius 924.] || Capitis autem κορῶναι vocantur, J. Poll. Δύο προβολαὶ ὑπὸ τὴν παρεγκεφαλίδα ἐνίζουσαι εἰς τὰς δύο κοιλότητας τὰς ἐν τοῖς πλαγίοις τοῦ ἐπιστροφέως σφονδύλου. || Corona, Eust. Hesychio vero est εἶδος στεφάνου. Eid. κορῶναι sunt τὰ περιφερῆ σχήματα. || Urbs Messeniæ, Eust. unde Κορωνεὺς, Κορωνῆθεν, Plut. Symp. 2. Plin. 4, 5. Coroneus sinus a Corone. || Κορώνη, Cognomen Theocliæ meretricis ap. Athen. [583. "Jacobs. Anth. 8, 151. 9, 136. Heyn. Hom. 4, 268. 6, 186. Ruhnk. Ep. Cr. 112. Apoll. Dysc. 51. et n., ad Mœr. 279. Toup. Opusc. 2, 122. Græv. Lectt. Hes. 611. Pars arcus, Theocr. 25, 213. ad Charit. 728. Musgr. Herc. F. 946. Curvitas in puppi navis, Heyn. Hom. 5, 582. Marculus januæ, ad Lucian. 1, 472. Jacobs. Anth. 11, 338. Cum ἱστοβοεὺς juncta, Toup. in Schol. Theocr. 220. Ruhnk. Ep. Cr. 221. Valck. Diatr. 275." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 8, 5, 7.
B Opp. K. 1, 155. Βραχίονας, κορωνὰ, καρποὺς, Lucian. Tragop. 122.] "Κόρων, Hesychio est τὸ ἐπικεκαμμένον τοῦ ῥυμοῦ, Temonis pars inflexa s. incurva: quæ et κορώνη. In VV. LL. exp. Improbus, Cornibus rectis: qui potius κορωνὸς dicitur." [* "Κορωνεκάβη, Jacobs. Anth. 8, 284." Schæf. Mss.] Κορωνόπους, ὁ, Pes cornicis, Herba, quam et * Κορακόποδα dici Hes. scribit. Plin. Coronopum appellat. Herba est, inquit Gorr., oblonga, per terram strata, fissis foliis et aculeatis, radice gracili. Leonicenus Capriolam vulgo dici censet, nonnunquam et Sanguinariam, quod naribus indita sanguinem eliciat. Nostri nunc olitores Dentem Canis vocant, quanquam eod. nomine Gramen appellent. Sed coronopum quoque generibus graminis Plin. assignavit. Falluntur autem qui coronopum, corvinum pedem esse existimant. Pes enim corvinus exulcerandi vim habet maximam, coronopus autem estur et astringit. Sic dictus est, quod ejus stylus e mediis foliis exurgens, in cornicis pedem conformatus articuletur, reliquam
C exhibens cruris effigiem. Hæc ille. Tradunt autem VV. LL. quosdam pro Coronopode pingere eam, quæ vulgo Cornu Cervinum appellatur; sed verum coronopum esse, quam Verrucariam herbarii nominant. Plin. 20, 16. e Theophr. H. Pl. 7, 9.: item 22, 19. e Diosc. 2, 158. Apud P. vero Ægin. in Κορωνόπους, pro κολικοὺς repone κοιλιακοὺς e Diosc. Plin. et Aët. [Theophr. C. Pl. 2, 5, 4.] Κορωνοποειδὴς, Pedi cornicis similis, Pedis cornicis speciem repræsentans: quale esse ficus folium tradit Hippocr. [Epidem. 6. p. 1195. In Theophr. H. Pl. 1, 10, 5. Schn. dedit * Κορωνοποδώδης.] Κορωνοπόδιον, forma dimin. a κορωνόπους, Pediculus cornicis. Accipitur pro Coronopo herba ap. Aët. 1. [* Τετρακόρωνος, Opp. K. 2, 292.] Κορωνιδεὺς, Cornicis pullus, Hes. Eust. [" Valck. Adoniaz. p. 401. * Κορωνιόεις, Græv. Lectt. Hes. 610." Schæf. Mss.] Κορώνεως, ω, ἡ, Ficus, cujus fructus coracino colore sunt, Aristoph. Εἰρ. (628.) τὴν κορώνεών γ' ἐμοῦ, Ἐξέκοψαν. Vide Κοράκιον. "Ita dicitur Ficus quædam quod fru-
D "ctus ejus sint colore cornicis nigro: unde et κοράκιον nonnulli eam appellant, quod ὁ καρπὸς αὐτῆς κόρακι ἔοικε τὸ χρῶμα, ut tradunt Schol. Aristoph. et Suidas. Pro quo nonnulli reponunt κοράκεων, Corvinam. Hermippus vero et σύκων κορακέων meminit, teste Athen. quæ forsan et κορώνεα σῦκα nominantur, a cornicis, ut illa a corvi, colore nigro." "Κορωναῖος, Hesychio est ἀμπέλου ἢ συκῆς εἶδος, Vitis s. Ficus species: pro quo alii habent κορώνεως." [* "Κορώνιον, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.] Κορωνίζω, Cornici colligo stipem, τῇ κορώνῃ ἀγείρω: de circulatoribus quibusdam, qui cornicem circumferentes stipem ei corrogabant, cantilenam quandam canentes, quæ citatur ab Athen. (359.) e Phœnice Colophonio, Poëta jambico, cujus initium est, Ἐσθλοὶ κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν. Κορώνισμα, Carmen, quod illi circulatores cornici stipem corrogantes canebant. Κορωνιστὴς, Circulator, qui cornici stipem mendicat, Athen. (360.) e Pamphilo Alexandrino, K. δὲ ἐκαλοῦντα οἱ τῇ κορώνῃ (τῷ ζώῳ,

Eust.) *ἀγείροντες· καὶ τὰ ᾀδόμενα δὲ ὑπ' αὐτῶν, κορωνίσματα καλεῖται.* [*Μετὰ τῶν ἡλίκων ἔτι κομώντων, οὓς κορωνιστὰς, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ τῆς κόμης ὠνόμαζον*, sc. *οἱ Κυμαῖοι*, Plut. 7, 63. "Ilgen. ad Hymn. p. 433. * *Κορωνίτης*, Ruhnk. Ep. Cr. 29. Jacobs. Anth. 9, 184." Schæf. Mss. "Simonid. ap. Potter. ad Clem. Alex. 294." Kall. Mss.]

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, Epith. navis ap. Hom.: significatur autem ea voce aut *ἡ μέλαινα*, Nigra, aut *ἡ ἐπικεκαμμένη τὰ ἄκρα*, In qua summitates inflexæ sunt, Eust.: vel, ut Schol. Arati, *ἡ ἐπικαμπὴς τὴν πρύμναν*, In qua puppis incurva est. Sicut et Hes. *κορωνίδας* esse dicit *τὰς* * *καμπυλοπρύμνους*. Il. A. (170.) *Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι*, ubi annotat Eust., *κορωνίδας νῆας* dici *οὐ μόνον ὡς κατὰ τὴν κορώνην μελαίνας, ἀλλὰ καὶ ὡς τὰ ἄφλαστα τὰ κατὰ πρώραν καὶ πρύμναν, οἷα ἐν λιγυσμῷ* [f. l. *λυγισμῷ*] *ἐπικαμπτόμενα ἐχούσας.* {Vide Schol.] Sunt quidam qui Rostratas etiam reddi posse existiment, et Coronatas, citantes ex Ovid., Torta coronatæ solvunt retinacula naves; sed id nullis auctoritatibus confirmant. Od. T. (182.) *ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω Ὤιχεθ'*, Il. B. (297.) *Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν*, Ad naves amplustria curva inflexaque habentes. || Item subst. Coronis, i. e. Linea brevis, quæ in extrema parte aliquantum incurvatur, *γραμμή τις βραχεῖα, καμπήν τινα ὑποκάτω ἔχουσα*: quæ in Comicorum et Tragicorum fabulis adhibetur, *ὅταν ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύωνται, ἧς ἑξῆς ἀεὶ τίθεται κορωνὶς ἑτέρα τοῦ χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ ῥηθέντα*, Schol. Aristoph. N. (506.) Ex Hephæstione autem VV. LL. tradunt *κορωνίδος* in dramate triplicem usum esse, cum histrionibus abeuntibus subsistit chorus, aut versa vice choro emigrante remanent histriones; vel quando locorum commutatio in scena fit. Duplex autem esse traditur, *ἐπῳδικὴ, μετὰ διπλῆν*, et *προῳδικὴ*, si alteram ipsa præcedat diplam. || Nota quædam, quæ in calce libri appingi solebat unci figura ad significandum finem: quam Martialis Coronidem et ipse appellat, 10, (1.) Si nimius videor, seraque coronide longus Esse liber, legito pauca, libellus ero. Item, Et mage principio grata coronis erit. Unde *Μέχρι τῆς κ.*, Usque ad coronidem, extremum librum s. calcem libri, Plut. de Fort. Alex. (320.) Philoxenum a Dionysio in latomias conjectum refert, quia *ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλην μέχρι τῆς κ. περιέγραψεν τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν*, Quod tragœdiam, quam emendandam ille dederat, circumscripsisset s. litura induxisset a principio usque ad coronidem, totam una litura delendam significans. Idem adversus Stoicos, *Ἐκ παρόδου καὶ ἀρχῆς ἄχρι κ.* || Fastigium, Summitas et apex in re aliqua, i. q. *κολοφὼν, κορυφή*: unde *κορωνίδα ἐπιτιθέναι*, Fastigium et finem imponere rei alicui: quam loquendi formulam fortasse aliquis manasse putet a coronide, quam in calce libri apponi solere dixi. Eod. dicitur sensu *κεφάλαιον, κολοφῶνα, τέλος ἐπιτιθέναι.* Potest etiam fieri ut desumta sit hæc phrasis ex Hom. *χρυσῆν δ' ἐπέθηκε κορώνην*, de fabro arcum fabricante: nam ibi *χρυσῆν κορώνην* Eust. accipi tradit pro *ἀγαθὸν τέλος τῶν πράξεων*: et ipse etiam inde sumens dicit *χρυσῆν ἐπιτεθῆναι κ. ταῖς πράξεσιν ἢ τοῖς λόγοις*, h. e. *συμπέρασμα, τέλος.* Lucian. (2, 34.) *Εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κ.*: de quodam Aphranio, qui *ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ.* Greg. Eusebio, *Τοῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἱδρῶσι ταύτην ἐπιθεὶς κ.* Idem de Cypriano, *Ταῖς πολλαῖς βασάνοις ταύτην ἐπιτίθησι τὴν κ.* Item *κορωνὶς τοῦ βίου*, Finis et clausula vitæ, Bud. ap. Plut. (9, 152.) *Τὸν ἐμβεβιωκότα πολιτικαῖς πράξεσι καὶ διηγωνισμένον οὐκ ἐῶν ἐπὶ τὴν δᾷδα καὶ τὴν κ. τοῦ βίου προελθεῖν, ἀλλ' ἀνακαλούμενος*: (6, 244.) *Λόγος ὁ τὸ ἐφεξῆς ἀπαιτῶν, ὑποτιθέναι τοῦτο τῇ τοῦ συγγράμματος κ.*, Imponere fastigium, s. Ad umbilicum perducere. Hes. esse dicit *τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς ἐπίθεμα.* || Corona Vitruv., Coronis, vulgo Corniche, Ornamentum columnarum, ut cymatium, trochilus, astragalus, VV. LL. || *Κορωνίδες*, Coronæ violaceæ, *ἐκ τῶν ἴων πεπλεγμένοι στέφανοι*, proprie vero *τὰ βλαστήματα*, Hes. [Stesichorus Athenæi p. 81. "Ad Charit. 529. Jacobs. Anth. 8, 223. Schol. Aristoph. Πλ. 253. Heyn. Hom. 4, 64. 268. 5, 347. 6, 160. 7, 97. 8, 4. Ilgen. Hymn. 258. ad Anton. Lib. 171. Verh., Toup. ad Longin. 389. Valck. ad Chrys. 16. Wassenb. ad Hom. p. 67. Wyttenb. ad Plut. 1, 252." Schæf. Mss. Lex. de Spirit. 242. Etym. M. v. *Τόφρα*, Heliod. 3. p. 139., 10. p. 517. Eust. 73, 25. 451.]

Κορωνὸς, Elatus, Cervicem in altum efferens, *ὑψαύχην, γαυριῶν*, Etym. et vet. nostrum Lex. in h. Archilochi l., *Βοῦς ἐστὶν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ Κορωνὸς ἔργων ἴδρις.* Sed derivant a *κάρα*: nihil tamen vetat a *κορώνη* deducere: quod hac voce interdum *τὸ ἄκρον* significetur, et inde naves *κορωνίδες* dicantur *παρὰ τὸ ἐξηρμένας ἄνω εἶναι*, s. *διὰ τὸ εἰς ὕψος ἀνέχειν*, ut in eod. nostro Lex. annotatur. Apud Hes. bis scribitur *κόρωνος*, accentu in antep., exponiturque non solum *ὀρθόκερως ταῦρος*, sed etiam *πονηρός.* Ille autem, qui collegit voces pro diverso Accentu diversum Signif. accipientes, scribit *κορωνὸν* esse Angulum; at *Κόρωνον*, Nom. montis. [" Jacobs. Anth. 6, 175." Schæf. Mss.] " *Κορυνὸς*, Altus: si non mentiuntur " Hesychii exemplaria, in quibus legitur *κορυνὰ* ex- " positum *ὑψηλὰ*, Alta, Celsa. Ordo alphabeticus " pro eo requirit *Κορωνά.*"

Κορώνιος, Incurva et lunata cornua habens: *κορώνιος*, inquit Hes., *μηνοειδῆ ἔχων κέρατα βοῦς.*

Κορωνιάω, Cervicem vel Cornua effero: Hes. *κορωνιῶν, γαυριῶν*, a *κορωνός.* || Incurvus et lunatus sum, Hesiod. 'A. (289.) *κορωνιόωντα πέτηλα*, i. e. *ἐπικαμπῆ γεννήματα*, s. *ἐπικαμπεῖς στάχεις*, Schol. Sed scribitur ibi etiam *κορυνιόεντα*, de quo vide post *Κορύνη.* [" Reisk. ad Dion. Chrys. 2, 426. Heringa Obss. 227. Jacobs. Anth. 6, 175. 9, 184." Schæf. Mss. Polyb. 27, 13, 6.]

" *Κορωνόμος*, Medicorum vox, significans id quod " *κύβωλον* dicitur, ab Hippocr. *κύβιτον*, Cubitum. " Ita J. Poll. l. 2."

ΚΟΡΥΝΗ, Clava. Proprie *ῥάβδος κεφαλωτὴ*, dicta *παρὰ τὴν κάραν*, Eust. i. e., ad verbum, Virga capitata, Il. H. 141. *Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας*, ubi *σιδηρείην* vocari tradit idem Gramm., *ἧς τὸ τοῦ ξύλου ἐξ ἄκρου παχὺ σιδηροῦν ἐστί.* Aristot. Polit. 5. *Καὶ ἐν Μιτυλήνῃ τοὺς πενθαλίδας Μεγακλῆς περιϊόντας καὶ τύπτοντας ταῖς κορύναις, ἐπιθέμενος μετὰ τῶν φίλων ἀνεῖλε.* || *Κορύνη*, metaph. pro Asini veretro, Nicander 'A. (409.) *Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσασα* [—*δήνασα*] *κορύνην.* || K. *βλαστοῦ* in germinatione arborum dicit Theophr. a clavæ similitudine, quam illæ habent, VV. LL. ubi et additur Plin. videri vocasse Geniculatum incrementum et Cacuminum articulationem; at Gazam Surculum male reddidisse. Verba Theophr. sunt H. Pl. 3, (5, 1.) *Καὶ τὰ μὲν ἄνω, τὰ δ' εἰς τὰ πλάγια κύκλῳ ποιεῖται τὴν βλάστησιν, οἷον γόνυ ποιησάμενα τὴν τοῦ πρώτου βλαστοῦ κ.* HINC *Κορυνᾷν* verbum, de junco, 4, 12, (2.) *Κορυνᾷ δ' ὅλως ὁ κάρπιμος, ἐξ αὐτοῦ τοῦ γραμμώδους ἐξοιδήσας*, male enim ibi *κόρυνα* vulg. Edd. habent: Clavæ instar fastigium edit, Fastigiat se et velut thyrsum profert. Gaza autem, Omnino frugifer in cullum de regulari surculo ipso tumescens. ET *Κορύνησις*, Hesychio *βλάστησις*, Germinatio. [Theophr. H. Pl. 3, 5, 1.] || *Κορύναι* quibusdam tam Summi humeri quam Cubiti articulus dictus fuit, tanquam Clavæ: quibusdam *ἁρμοὶ*, tanquam Compages: quibusdam *κόνδυλοι*, tanquam Tubercula. Cam. ex J. Poll. Apud quem *κορύνας* nonnulli esse dixerunt Capitulata s. Capitata ossa in humeri cubitique articulatione. [" Jacobs. Anth. 11, 360. Heyn. Hom. 5, 334. Casaub. ad Athen. 102. 108. ad Mœr. 224. Greg. Cor. 247. Græv. Lectt. Hes. 610. Pedum pastorale, ad Timæi Lex. 214. Sensu obscœno, Jacobs. Anth. 9, 130. Conf. c. *κορώνη*, ad Dionys. H. 2, 846. De quant., Jacobs. Anth. 11, 227. Heyn. Hom. 5, 335. Brunck. ad Eur. Or. p. 199. Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 280. Add. in Theocr. 404. *Κορύνησις*, Casaub. ad Athen. 105. 126. * *Κορύνωσις*, ibid." Schæf. Mss.] *Κορυνηφόρος, ὁ, ἡ*, Claviger, Clavam gestans. *Κορυνηφόροι* et *Κορυνῆται*,

Clavatores, ut quidam e Plauto [Rudentis 3, 5, A 25.] et Festo interpr. sicut ῥαβδοφόροι, Virgatores. [" Const. Manass. Chron. p. 127. var. lect." Boiss. Mss. Plut. Solone 30. Herod. 1, 59. Ruhnk. ad Timæi Lex. 213.] Κορυνιόεις, ET Κορυνώδης, Clavæ formam habens, In clavæ modum fastigiatus. Apud Hesiod. (Ἀ. 289.) κορυνιόεντα πέτηλα exp. ῥαβδώδη καὶ δι' εὐκαρπίαν εὔογκα. Quidam vero putant Culmos fastigiatos reddi posse, quod Plin. de asparago loquens dixerit, Viret thyrso primum emicante, qui caulem educens, tempore ipso, quo fastigiatus est, in toros stringitur. Hic enim thyrsum et fastigium asparago tribui eod. modo, quo Theophr. (H. Pl. 6, 4, 2.) dicit eum ἐκφύειν παρὰ τὰς ἀκάνθας κορυνῶδες μικρόν: at Gazam omnino male Piciliosum vertisse. [Κορυνῶδες, Hesychio ὀζῶδες.] Κορυνήτης, Clavator, Clavarius, inquit Bud., i. e. Qui clava utitur in pugna, Il. H. (9.) ὃν κορυνήτης Γείνατ' Ἀρηΐθοος. Ab eod. Budæo κορυνῆται et ξυλοφόροι exp. Fustuarii et Clavatores. Et latro quidam insignis a Diodoro l. 5. (1, 302.) dicitur κορυνήτης, ea signif., qua utitur B Ovid. nomine Claviger, Bud. " Κορυνίτης, Hesychio " * κορυνομάχος, * ῥοπαλομάχος, pro quo alii habent " κορυνήτης." [" Ad Mœr. 159." Schæf. Mss. * Κορυνῖτις, Orph. H. 50, 9. al. * κρουνῖτις.]

ΚΟΡΥΣ, υθος, ἡ, Galea, Cassis: sic dicta a κάρα, Caput: unde et κορύνη, aliaque nonnulla deducuntur. Alii autem non a κάρα simpliciter deducunt, sed vocatam putant ἀπὸ τοῦ κάρα ῥύεσθαι. Est autem poëtica hæc Galeæ appellatio, et quidem ap. Hom. frequens, Il. Φ. (50.) Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος· οὐδ' ἔχεν ἔγχος: Π. (70.) οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον Ἐγγύθι λαμπομένης. Et, Λαμπρῇσι κορύθεσσι, (P. 269.) item παναίθῃσιν, (Ξ. 372.) Invenitur autem accus. non solum κόρυθα, sed κόρυν quoque, et quidem ap. Lucian. etiam [1, 261. " Callim. 1, 491. Eutolm. 1. Heyn. Hom. 4, 528. ad Charit. 266. Toup. Emendd. 4, 425. Musgr. Bacch. 1184. De accus., Heyn. Hom. 7, 785. Antip. S. 34. Κόρυν, Boiss. Philostr. 561." Schæf. Mss.] " Κόρυθα C " Hes. affert pro περίδρομον, τὸν περιβόλαιον στέφα- " νον." " Κόρυμ, Eid. θριγγὸς, Septum, Maceria, Lo- " rica." " Κορεῖον, Eid. περικράνειον: quod et κόρυς." " Κόρυθοι, Eid. περικεφαλαῖαι: quæ et κόρυθες. Eid. " κόμυθος est εἷς τις τῶν τροχίλων." [Cf. Κορθύλος. * Κορύθιον, Gl. Galeola.]

Κόρυς, Galerita, avis, QUÆ Κορυδαλὸς etiam, ET Κορυδαλλὸς alicubi, SICUT Κορυδαλλὶς ap. Theocr. (7, 23.) cum λλ, ET Κόρυδος. Exp. et Alauda: crediturque quibusdam esse tam avis ea quæ Alouette, quam ea quæ Cochevis a nobis vocatur. Κορυδαλοῦ duo sunt genera, unum λόφον ἔχον, ut loquuntur Aristot. et Plut., Apicem habens in capite cassidis forma, s. galeri, unde Cassitam Lat. Galeritam et Galericum nominarunt. Alterum sine apice, cujus rursus duo genera, terrestre et marinum. Κορυδαλὸς ap. Aristot. legitur, ap. Diosc. et P. Ægin. Κορυδαλλὸς etiam cum λλ, item Κόρυδος. [" Κορυδὸς (sic,) Verh. ad Anton. Lib. 71. LB., Valck. Hipp. p. 269. Phœn. p. 146. Timæi Lex. 164. et n., Ammon. 84. D Valck. Anim. 128. Eichst. Quæst. p. 36. Bergler. Alciphr. 384. Phryn. Ecl. 150. Thom. M. 549. K. κύκνον, Jacobs. Anth. 7, 387. 9, 38. 12, 138. Κορυδαλὸς, Phryn. l. c. Thom. M. 549. 550. Κορυδαλὸς, Κορυδαλλὸς, Munck. ad Anton. Lib. 52. Verh. Κορύδαλος (sic,) Ammon. et Valck. ll. cc. Κορυδαλλὶς, Phryn. l. c. Thom. M. 549. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 105. Munck. l. c. * Κορυδαλή, Κορυδαλλὶς, Wyttenb. ad Plut. 1, 353. * Κορύδων, Phryn. Ecl. 150. Timæi Lex. 164. et n., Munck. l. c. * Κορυδεὺς, Bentl. Opusc. p. 80." Schæf. Mss. * " Κορυδάλιον, Diosc. Notha 470." Boiss. Mss. * Ὀρθοκόρυδος, Alciphr. 3, 48. vide Bergler. p. 384. vulgo * ὀρθοκόρυζος.] " Κορύφαλος affertur pro κορυδαλὸς, " Galerita, Cassita."

Κορυθάϊξ, Galeam quatiens cum impetu: vide in Ἀΐκες post Ἀΐσσω. [" Heyn. Hom. 8, 265.] Κορυθαιόλος, Variegatam habens galeam. Frequens est ap. Hom. Vide autem et alias hujus nominis expp. in Αἰόλος. [* Εὐκόρυθος, Opp. K. 1, 363. * Τρικόρυθος, Eur. Or. 1480. * Τρίκορυς, Bacch. 123. " Lobeck. Aj. p. 359. Wessel. Probab. p. 46. Toup. Opusc. 1, 496. * Τρικορύσιος, ibid., ad Lucian. 1, 313. Τρικορυσία, Aristoph. Λ. 1032. Kuster. p. 239." Schæf. Mss. " Menander ap. Suid. in v." Boiss. Mss.]

Κορύσσω, proprie Galea armo, sed generaliter pro Armo accipitur. Unde et Κορύσσομαι, Armor: Il. Δ. (274.) Τὼ δὲ κορυσσέσθην. || Incito, tanquam armans ad prælium: ut exp. ap. Hesiod. (148.) κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν. Apud Il. vero B. (273.) πόλεμόν τε κορύσσων, redditur Bellum adornans. Alii autem volunt κορύσσων πόλεμον esse pro ἐς πόλεμον: ut reddatur Armans ad prælium: [cf. N. 306.] || Κορύσσομαι, Impetu feror, tanquam armatus ad prælium, Furo, Apoll. Rh. 2, (70.) κῦμα θαλάσσης Τρηχὺ θοῇ ἐπὶ νηῒ κορύσσεται, Adversus navem furit, s. Furibundo quodam impetu fertur. [" Mnasalc. 3. Huschk. Anal. 283. Jacobs. Anth. 10, 237. Heroic. adesp. 12. Heyn. Hom. 4, 249. 633. 637. 5, 112. 7, 307. 693. 8, 172. Lobeck. Aj. p. 399. ad Mœr. 230. ad Il. T. 397. Græv. Lectt. Hes. 603. Musgr. Bacch. 1101. 1252. Anton. Lib. 52. Verh. Κορυσσαμένη, Mitsch. H. in Cer. 1051. Κεκορυθμένος, Markl. Iph. p. 150. Monum. Byz. 11. Heyn. Hom. 7, 270. Cum gen., Musgr. Iph. A. 1072." Schæf. Mss. Βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοις μαχαναῖς, Vitam instruere, regere prudentibus consiliis, Pind. Π. 8, 104.: ἔργον κορύσσειν, Aciem instruere, Ἰ. 8, 115. Ταῦρος ἐκορύξατο, Hippocr. Epist. p. 1284. Vide Schn. Lex. " Apud Athen. 127. habes, Δίκην ἀλεκτρυόνος κορύξασθαι, Ad galli gallinacei modum erecta crista ad pugnam se comparare." Schw. Mss. Vide Theocr. 3, 5. et nott.] Et COMP. Ἀντικορύσσομαι, Oppugno, ἀνταίρομαι, Ad prælium me comparo, Bud. citans ex Athen. Τὴν ὁ Κύνουλκος ἀεί ποτε τῷ Οὐλπιανῷ ἀντικορυσσόμενος, Cynulcus semper ad prælium se comparans adversus Ulpianum: [cf. 106.] " Ἐπικορύσσομαι, Armor, s. " Armo me adversum, Lucian." [2, 261.] Κορυστὴς, Armiger, Armatus, Miles, Strenuus miles, Bellator, Il. Π. (603.) ἄνδρα κορυστήν. Χαλκοκορυστὴς, Ære armatus, i. e. Æreis armis. Sed accipitur et pro simplici κορυστής. [Il. E. 699. Z. 398. * " Κορυστὸς, Inscr. Attica, Bœckh Staatshaushalt. 2, 345. σιτηρὰ * ἡμιχοινίκια κορυστὰ, χοίνικι κορυστῇ." Schn. Lex. Κορυστὸς μόδιος, Gl. Cumulatus.] " Κορυτὸν, He- " sychio τὸ ἐπίμεστον, Plenum."

Κορυθέω, i. q. κορύσσω, Armo: quod thema alioqui inusitatum quidam afferunt tanquam ex eo sit præt. κεκορυθμένος, quod aliquoties ap. Hom. erat pro Armatus: ut sc. sit κορυθήσω a Κορυθέω, in præt. κεκορύθηκα, et pass. κεκορύθημαι, ac per sync. κεκόρυθμαι, unde κεκορυθμένος: sed Eustathio potius assentior a Κορύσσω deducenti, ut sit κεκορυθμένος pro κεκορυσμένος, posito θ pro σ, ut in μηνιθμὸς, et aliis plerisque.

" Κορυθία, Hesychio αὐλήτρια, Tibicina."

" Κόρυμνα, Hesychio κόσμος τις γυναικεῖος περιτρα- " χήλιος."

" Κορυνθεὺς, Hesychio est κόφινος, κάλαθος, ἀλε- " κτρυὼν, Cophinus, Calathus, Qualus, Gallinaceus. " At Κόρυνθος, Eid. est μάζης ψωμὸς, Offula mazæ."

" ΚΟΡΘΥΣ, Hesychio σωρὸς, Acervus: afferenti " et κόρθυας pro τὰ κατ' ὀλίγον δράγματα. Suidæ " quoque κόρθυς est τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα, Tumulus, " Agger, Cumulus: in exemplum afferenti h. l., Ὁ δὲ, " ποιήσας ἐξ ἄμμου κόρθυν, καὶ ἐξάρας τῆς γῆς οὐκ ἐπὶ " πολὺ, πάλιν τῷ ποδὶ καταστρώσας, αὖθις τὸ δάπεδον " ὁμαλὲς ἐποίησε." [Theocr. 10, 48. " Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 383." Schæf. Mss.] " Κορ- " θύω, SIVE Κορθύνω, In acervum colligo, Coacervo. " Hesiod. Θ. (852.) Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν " μένος, εἵλετο δ' ὅπλα, Vires suas collegit et veluti " coacervavit. Il. I. (7.) ἀμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν " Κορθύεται, In acervum veluti attollitur, s. κορυφοῦ- " ται, αὔξεται, Schol. εἰς ὕψος αἴρεται, ὑψοῦται, μετεω- " ρίζεται, Hes. Quod et Intumescere et Insurgere " dicunt Latini." [Apoll. Rh. 2, 322. * " Ἀντικορ- θύω, Nicet. Eugen. 9, 29." Boiss. Mss.] " Κορθέλαι,

" Hesychio συστροφαὶ, σωροί: qui Κορθίλας quoque " et κόρθιν esse dicit τοὺς σωροὺς καὶ τὴν συστροφήν. " Κόρθιλος, Avis quam quidam βασιλικὸν dicunt, " teste Eod.:" [leg. Κορθύλας, Κόρθυν, et Κορθύλος, item βασιλίσκον.] " Κορθῶ, Eid. βλάβη, Noxa, Damnum."

" ΚΟΡΥΖΑ, Gravedo: Crudi humoris e capite in " nares destillatio: Morbus cerebri, oriens e solis " æstu, vini potu largiore, balneis calidioribus, per- " fusione capitis ex aqua calida, cibo qui in ventre " incoctus manet, et immodica cerebri refrigeratione: " et quod in ventre diarrhœa est e mala concoctione, " id in cerebro catarrhus et coryza: sed coryza " quidem dicitur cum in nares humor destillat, ca- " tarrhus vero, cum in os defluit per palatum. Fu- " sius hæc ap. Galen. de Loc. Aff. l. 1, et Aët. 9, " 53. Celsus 4, 2. Destillat autem humor e capite " interdum in nares, quod leve est: interdum in " fauces, quod pejus est: interdum etiam in pulmo- " nem, quod pessimum est. Aliud autem, quamvis " non multum distans, malum est Gravedo: hæc B " nares claudit, vocem obtundit, tussim siccam mo- " vet. Omnia ista κορύζας Hippocr. nominavit: " nunc video ap. Græcos in gravedine hoc nomen " servari: destillationes, καταστάγμοὺς appellari. " Hippocr. de Vet. Med. Ὁκόσοισιν ἂν ἡμέων κόρυζα " ἐγγένηται, καὶ ῥεῦμα κινηθῇ διὰ τῶν ῥινέων. Idem " in Coac. Progn. Κορύζας καὶ πταρμοὺς τοῖσι περὶ " πλεύμονα καὶ προγενέσθαι καὶ ἐπιγενέσθαι πονηρόν. " Sed et ipse Mucus narium, Pituita, s. Humor cras- " sior qui per nares destillat, κόρυζα nominatur. " Galen. Comm. in Progn. Hippocr. scribit τὸ διὰ " τῶν ῥινῶν ἐκκρινόμενον ὑγρὸν λεπτὸν solere omnes " veteres Medicos appellare κόρυζαν. Lucian. (1, " 347.) Κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς " μεστὸν ὄντα: Idem (2, 42.) Λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης " συγγραφικῆς γέμουσα, ubi quidam accipiunt pro Su- " perbia et fastu: possis commodius pro Stultitia, Sto- " liditate." [" Ad Lucian. 2, 227. T. H. ad Dial. p. 25. Bernard. Reliq. 44. Stoliditas, Valck. ad Ammon. 88. * Κορυζώδης, ibid. Thom. M. 573. Toup. Opusc. 2, C 31. * Τρικόρυζος, 285. Emendd. 2, 574. 4, 492. Add. in Theocr. 409." Schæf. Mss. * Κορυζᾶς, ὁ, Menander Suidæ.] " Κορυζάω, Gravedine laboro, Muco " plenus sum, Nares pituita clausas habeo. Lucian. " (1, 361.) Γέροντα λημῶντα καὶ κορυζῶντα. Plato " Polit. 2. (p. 343.) Ἡ τιθὴ κορυζῶντά σε περιορᾷ, " καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον. Apud Hes. reperio " ETIAM Κορύζει, expositum μωραίνει: itidemque " Κορύζων, μεμωραμμένος: pro quo Suid. habet κορυ- " ζῶν, perispomenωs: ratio forsan ejus expositionis " est quod stulti esse soleant οἱ κορυζῶντες: unde et " βουκόρυζοι." [" Κορυζάω, Bergler. Alciphr. 350. Timæi Lex. 164. et n., Valck. ad Ammon. 88. T. H. ad Lucian. Dial. p. 25. Κορύζω, 27." Schæf. Mss. Polyb. 38, 4, 5. Πᾶσαι ἐκόρυζον αἱ πόλεις, Stultitia occæcatæ erant. * Κορυζιάω, Gl. Pipito.]

ΚΟΡΥΜΒΟΣ, ET Κόρυμβον, Vertex, Cacumen. Eust. postquam scripsit hac voce significari τὰ ἐξέχοντα, idque in montibus præcipue, subjungit, Herod. τὸν τοῦ ὄρους κόρυμβον alicubi dixisse, perinde ac D si quis κορυφὴν dicat: (7, 218.) Οἴχοντο φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὔρεος τὸν κόρυμβον. || Κόρυμβα νηῶν, Il. I. (241.) Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα, ubi κόρυμβα accipi putatur pro Extremis navium partibus, exponiturque ἀκροστόλια et ἄφλαστα. Sunt et qui κόρυμβα interpr. Amplustria. Eust. autem in suis in h. l. Comm. ait κόρυμβα Homero significare ἄκρα: sed non videtur considerasse addi et ἄκρα in isto Hom. l. Quod autem attinet ad eos, qui κόρυμβα exp. etiam ἄφλαστα, sciendum est inveniri tamen ἀφλάστοιο κόρυμβα ap. Apoll. Rh. 2, (601.) Vide tamen plura ap. eund. Hes. || Κόρυμβος dicitur et de Coma certo quodam modo nodata. Alii Comæ ornamentum fuisse dicunt. At Schol. Thuc. (1, 6.) tradit κόρυμβον fuisse in mulieribus, qui κρώβυλος in viris: [cf. autem Heraclidem Ponticum ap. Athen. 512. Κορύμβους ἀναδούμενοι τῶν τριχῶν, χρυσοῦς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφόρουν.] HINC Κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στρόφῳ, ap. Suid. a v.

A Κορυμβοῦμαι, quod exp. a Cam. Coma aureo vinculo fastigiata: ab aliis autem, Aureis corymbis fastigiata. [" Wakef. S. Cr. 3, 139. Toup. Opusc. 1, 446." Schæf. Mss.] ET Κορύμβαι ap. Athen. (525.) in hac signif. Χρύσειαι δὲ κορύμβαι ἐπ' αὐτῶν, τέττιγες ὥς. || Caules asparagi, ὁ καυλὸς τοῦ ἀσπαράγου. Sed dicitur et de aliis; legitur enim κόρυμβοι κισσοῦ, quod exp. Racemi hederæ, s. Acini. Sed satius fuerit ipsam Gr. vocem retinere, quam et Lat. retinent appellantes Hederæ corymbos. HINC autem Κορυμβίας κιττὸς ap. Theophr. H. Pl. 3, (18, 6.) Λευκὸς γὰρ ὁ μὲν τῷ καρπῷ μόνον, ὁ δὲ καὶ τοῖς φύλλοις ἐστί. Πάλιν δὲ τῶν λευκοκάρπων μόνον, ὁ μὲν ἁδρὸν καὶ πυκνὸν καὶ συνεστηκότα τὸν καρπὸν ἔχει καθάπερ εἰς σφαῖραν, ὃν δὴ καλοῦσί τινες κορυμβίαν. Q. l. ita interpretatus est Plin. 16, 34. Alia (hedera) fructu tantum candida, alia et folio. Fructum quoque candidum ferentium aliis densus acinus et grandior, racemis in orbem circumactis, qui vocantur Corymbi. Idem tamen Plin. 19, 9. κορυμβίαν aliter accepit: B Ferulæ duo genera in peregrinis fruticibus diximus, Semen ejus in Italia cibus est; conditur quippe duratque in urceis vel anni spatio. Duo ea genera, caules et racemi. Corymbiam hanc vocant, Corymbosque, quos condiunt. Sciendum est autem generalius etiam accipi nomen hoc κόρυμβος, dici enim et κόρυμβον δάφνης in Epigr. Ramum lauri: et κορύμβους συκῆς a Nonno. [" Κόρυμβος, Κόρυμβον, Philipp. Th. 1. Jacobs. Anth. 6, 421. 7, 255. 8, 35. 10, 57. 11, 129. 405. 409. Villois. ad Long. 235. Brunck. Aristoph. 3, 166. Markl. Iph. p. 34. Wakef. Trach. 524. Toup. Add. in Theocr. 407. Opusc. 1, 244. 291. Koppiers. Obss. 87. Virgil. Ecl. 3, 39. et n., Musgr. Bacch. 1063. ad Herod. 607. Aplustria navium, Jacobs. Anth. 11, 168. Heyn. Hom. 5, 582. 7, 124." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 410. 660. Herod. 7, 218. * Κορυμβηλὸς, i. q. κορυμβίας, Nicander Athenæi 683. κιττός: editum est Κορύμβηλος.] " Κο- " ρυμβήθρα, ἡ, a nonnullis dicitur ὁ κισσὸς, Hedera, " ut est in Append. Diosc. 2, 210. procul dubio ex C " eo quod fert corymbos." * Κορυμβοειδής, Diosc. 3, 124. * Κορυμβώδης, 29. * Κορυμβοφόρος, Long. Pastoral. 2, 26. p. 58. cf. Passow. p. 356. et Schæf. 368. Nonn. D. 18, 3. 21, 52. 24, 102. 30, 10.] " Ἀκόρυμβοι, Suidæ sunt οἱ ἐπὶ τῶν ἀκρεμόνων βοτρυ- " δὸν μετέωροι κόκκοι, ὡς ἐπὶ τῶν κισσῶν ἔχει. Sed " scr. potius κόρυμβοι eo significatu: nam ἀκόρυμβοι " sonat Non habentes corymbos." Ἀκροκόρυμβα, i. q. ap. Hom. ἄκρα κόρυμβα in l. paulo ante c. ex Il. I. in Κόρυμβον. In VV. LL. exp. Rostra navium. [Diosc. Notha 478. Poëta vet. de Herbis 178. ap. Fabric. B. Gr. 3. p. 656.] Δικόρυμβος, Binos corymbos habens: de hedera, de qua et τετρακόρυμβος. || Δ. ὄρος ap. Philostr., i. q. δικόρυφον, Duplicem verticem habens mons, Duplex cacumen, Bud. [Lucian. 1, 497. Παρνασσός.] Τετρακόρυμβος, Quaternos corymbos habens, de hedera, Epigr. κισσός. Exp. et Quatuor oras habens, VV. LL. [" Jacobs. Anth. 8, 66." Schæf. Mss. * Τρικόρυμβος, Synes. H. 1, 66. p. 114. * " Ὑψικόρυμβος, Nicet. Eugen. 6, 223." Boiss. D Mss. Theod. Prodr. Ep. f. 63. * Χρυσοκόρυμβος, Diosc. Parab. 1, 72.]

" Κορυμβάσι, Hes. affert pro περιδρόμοις δι' ὧν " συσπᾶται γύργαθος καὶ κεκρύφαλος καὶ δεσμοί."

ΚΟΡΥΦΗ, ἡ, Vertex. Hoc nomine κορυφὴ nonnulli intelligunt Capitis partem inter sinciput et occiput mediam et summam: quæ proprie στεφάνη dicitur, alii partem eam capitis, in qua capilli alii ad dextram, alii ad sinistram invertuntur: ut non sit aliud κορυφὴ quam linea illa, quæ capillos in duas partes distinguit. Rufus κορυφὴν definit τὸ ἐν μέσῳ, καθ' ὃ δὴ μάλιστα εἱλοῦνται αἱ τρίχες. Id, quod etiam secuti Lat. Verticem dixerunt, a vertendo, sc. propter flexum capillorum, quod illic velut in gyrum ii vertantur. Quam etiam ob causam quidam ἑλιγμὸν et πόλον, ἀπὸ τοῦ πολεῖν, a Vertendo, eand. partem appellarunt, J. Poll. Hæc Gorr. Ut autem κορυφὴν Ruf. esse dicit τὸ ἐν μέσῳ, sic et idem Poll. ait κορυφὴν alio nomine dictam μεσόκρανον: esse autem τὸ

ἔγκοιλον τοῦ κρανίου. Xen. Ἱππ. (1, 11.) tribuit et equo κορυφὴν, scribens, Κορυφὴ μὲν μείζων, ὦτα δὲ μικρότερα ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει, Ipse vertex si fuerit grandior, aures vero minutæ, magis ita caput equinum videbitur, Cam. Utitur Xen. et ibid. (1, 8.) || Vertex, Cacumen, Fastigium, Apex, Il. A. (499.) Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο: B. (456.) Οὔρεος ἐκ κορυφῆς. Et in plur. Γ. (10.) ὄρεος κορυφῇσι. Usus est et Thuc. 2, (99.) Ὅπως κατὰ κορυφὴν ἐσβαλοῦσιν, Et plur. κορυφαὶ ap. Herod. 8, (37.) Ἀπὸ δὲ τοῦ Παρνησσοῦ ἀποῤῥαγεῖσαι δύο κορυφαί. || Summa, Caput, in metaph. signif.: ut κορυφὴ τοῦ λόγου, sicut Lat. Caput sermonis, s. disputationis, Summa, Clausula. Plato Cratylo (p. 293.) Ἔρχομαι γὰρ ἐπὶ τὴν κ. ὧν εἴρηκα, Plut. (7, 178.) Ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεὶς ἑαυτῷ παύσηται. Pro eod. dicitur et κολοφῶνα ἐπιτιθέναι. Pro κορυφὴ autem hac in signif. dicitur non solum κολοφὼν, sed et κορωνὶς et κεφάλαιον, et τέλος et πέρας, Bud. Comm. 610. Apud Pind. autem κορυφὰν quidam exp. Perfectionem, Π. 9, (135.) ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως Παντὸς ἔχει κορυφάν: ut sc. dicat opportunitatis esse perfectionem tam in magnis, quam in parvis rebus. || Pars ossis, quod κόκκυξ τρητὸς dicitur, ea sc., quæ anum versus inclinat, J. Poll. || Κορυφαὶ, Digitorum extremitates internæ, quæ et ῥᾶγες. J. Poll. τὰ δ' ἔνδοθεν τῶν δακτύλων πέρατα, ῥᾶγές τε καὶ κορυφαί. Sunt autem qui et hic Vertices interpr. [" Luzac. Exerc. 107. Jacobs. Anth. 6, 382. Markl. ad Max. Tyr. 667. Thom. M. 530. Valck. Diatr. 48. ad Herod. 634. Maris, Boiss. Philostr. 656. Conf. c. ὀροφὴ, ad Diod. S. 1, 111. Ἐκ κ. εἰς ὄνυχας, Huschk. Anal. 206." Schæf. Mss. Themist. p. 5. Plato Phædone p. 60. Aret. 47.] " Κορυφᾷ, Dor. pro κορυφῇ, s. " ἀκρωρείᾳ, Hes." " Κορύτῃ, Idem affert pro τῇ κεφα-" λῇ, Capiti."

" Ἀκόρυφα, Hesychio ἀναρίθμητα, πολλὰ, Innume-" ra, Multa: sonat tamen potius Verticem s. Fasti-" gium non habentia." [Dionys. H. 2, 46.]

Δικόρυφος, ὁ, ἡ, q. d. Bivertex, Duplicem habens verticem. Δικόρυφοι, ut scribit Bud. ex Aristot. [H. A. 1, 769.] J. Poll. (2, 43.) Bivertices, Qui duplici sunt capillorum discrimine et æquamento, h. e. vertice. Δικόρυφοι dicuntur, inquit Gorr., non Ii, quibus os summum capitis geminum est, sed quibus geminum est discrimen capillorum, s. linea illa, quæ capillos in duas partes distinguit. [Eur. Phœn. 234. Strabo 2, 168. * Εὐκόρυφος, Dionys. H. 2, 305. " Stob. Ecl. 992." Kall. Mss.] Ἰσοκόρυφος, q. d. Æqualem verticem habens, Æque eminens: πόλεις Dionys. H. (3, 9.) Urbes æqualis excellentiæ, Cam. [* " Μεγαλοκόρυφος, Aristot. Rhet. p. 156." Wakef. Mss.] Μελαγκόρυφος, q. d. Atrivertex, i. e. Atrum verticem habens. Nomen est avis Aristoteli, [" Rhet. 3, 3. e Lycophr." Kall. Mss.] ap. quem a Gaza vocatur Atricapilla. Ead. dicitur συκαλὶς, Ficedula; sed diverso anni tempore, propter coloris mutationem. Μελαγκόρυφοι, inquit Cam., sunt Plinio Ficedulæ post autumnum. [Aristoph. Ὄρν. 888. Athen. 65. * Μελαγκορυφίζω, Hero de Spirit. p. 220. * Συγκόρυφος, Aristot. Probl. 15, 10. κῶνοι.]

[* Κορυφώδης, Hippocr. 1165. Orph. de Lapid. 14.]

Κορυφαῖος, q. d. Verticalis, In vertice positus, i. e. Supremum locum obtinens, Supremus, Præcipuus, Lucian. (3, 141.) Καὶ ἕκαστος οἴεται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸν κ. ἐκεῖνον ἐκπολιορκήσας, καὶ τῆς φιλίας ἀποσκευασάμενος, ubi πρῶτον et κορυφαῖον pro eod. accipit. Sic autem et ab aliis sæpe dicitur τῶν φίλων κορυφαῖος, Qui supremum locum s. principem inter amicos obtinet, Princeps amicorum. Cum autem ita loquimur, animadvertendum est dari gen. huic nomini utpote superlativi signif. habenti. Invenitur tamen et κορυφαιότατος φίλων: et ap. Plut. (10, 587.) Περιπατητικῶν ὁ κ. Bud. quoque ex eod. scriptore affert, locum non indicans, κορυφαιότατος pro Excellentissimus inter alios, Eminentissimus. Sed non satis exacto sermone posse hoc dici existimo; atque hinc esse illud dictum cujusdam ap. Lucian. (3, 565.) irridentis eum, qui ita locutus erat, τῶν φίλων ὁ κ.:

A et quidem irridentis his verbis, Χαρίεν γε τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. In VV. LL. κορυφαῖοι, Proceres, Primores. Et κ. πῖλος ap. Plut. Marcello (5.) qui Apex Valerio Maximo. Apud Herodian. 8, (3, 13.) Τὰ δὲ μέγιστα καὶ κ. τῆς νίκης, ita enim ibi leg. puto, non μέγιστα κ. sine copula, Polit. vertit Extremos victoriæ fructus: 7, (5, 4.) κ. τέλος Idem vertit Fastigium, Ὥσπερ κ. τέλος τῶν προγενομένων πράξεων. || Κορυφαῖος in choreis dicitur Præsultor. Aristot. Polit. 3. nominat in choro κορυφαῖον, Principem, Præcentorem, et παραστάτην, Adjunctum, Cam. Apud Bud. autem hæc leguntur, In choreis etiam παραστάτης dicitur, Qui præsultori secundus est; qui præsultor κ. etiam dicitur, ἐξάρχων, κατάρχων, χοροστάτης. Est enim hic ordo ut præcentori proximus sit ὁ παραστάτης, et huic deinde proximus sit ὁ τριτοστάτης. Aristot. de Mundo, Καθάπερ ἐν χορῷ, κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς, Quemadmodum fit in choro ut auspicanti præsuli aut præcentori accinat totus chorus, Bud. Idem Aristot.

B ibid., et quidem statim post, Κατὰ γὰρ τὸ ἄνωθεν ἐνδόσιμον ὑπὸ τοῦ φερωνύμως ἂν κορυφαίου προσαγορευθέντος κινεῖται μὲν τὰ ἄστρα ἀεὶ καὶ ὁ σύμπας οὐρανὸς, Et sidera enim semper et universum ipsum cœlum eos ad numeros moventur, quos Deus sursum quasi auspicando præcinendoque emodulatur, Bud.; quem a similitudine sane congrua κ. mundi recte appellaris, quasi Præsultorem ipsum hujusque chori magistrum. || Κ. Ζεὺς, Capitolinus Jupiter, et Κ. Ἄρτεμις, Bud. e Paus. [Cor. 4, 5. 28, 2. " Phryn. Ecl. 103. Musgr. Ion. 236. Herc. F. 740. Jacobs. Anth. 7, 84. T. H. ad Plutum p. 331. 334. Schneid. Præf. ad Demetr. ix. ad Xen. Eph. 171. Præcentor chori, ejus partes, Brunck. ad Eur. Hipp. 720. Κορυφαιότατος, Valck. Adoniaz. p. 235. De superl., Phryn. Ecl. 23. 102. Thom. M. 372. 550. 837. ad Lucian. 2, 45." Schæf. Mss. Stob. Phys. 968.] || Κορυφαῖον, Retis pars, Bud. ex J. Poll. (5, 31.) p. 184. ubi dicit esse τὸ στενὸν τῆς ἄρκυος: atque idem a nonnullis dictum esse ET Κορυφιστήρ: sed Κορυφηστὴρ cum η

C in utroque loco vulg. Edd. habent. [Cf. Xen. K. 10, 2. et Lex. Xen.] " Κορυφιστὴς, idem. Hesychio est " κόσμου γυναικείου τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν χρυσίον, et " κεκρυφάλου τὸ μέσον ῥάμμα." || Κορυφαία, Habenæ pars summum equi caput cingens, Bud. afferens e Xen. Ἱππ. (3, 2.) hæc verba, Πῶς δέχεται τὸν χαλινὸν, πῶς δὲ περὶ τὰ ὦτα τὴν κορυφαίαν: [5, 1. 6, 7. J. Poll. 1, 147. " Lucian. 2, 329." Schæf. Mss. * " Πρωτοκορυφαῖος, Andr. Cret. 336." Kall. Mss. * " Συγκορυφαῖος, Germanus in Dormit. B. Mar. 106." Boiss. Mss.]

Κορυφόω, In verticem attollo, Fastigio, Consummo. Et Κορυφοῦμαι, itidem In verticem attollor, Fastigior, Consummor, Bud. ap. Basil. 91. Affert autem et e Strab. pro In verticem attolli: quod loquendi genus Plinianum esse tradit. E Philone quoque citat, Ἡ καὶ πρὸς μήκιστον ἀρθεῖσα ὕψος, συστέλλεται κορυφουμένη, pro In cacumen extenuata vel conformata. Sic autem ET Ἀποκορυφῶσαι pro In verticem conformare, a Polyb. (3, 49, 6.) poni tradit. || Κορυφοῦν VV. LL.

D exp. etiam Impleo ad summum ab ore. Et affertur ex Epigr. κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς, pro Numerus in unum collectus, i. e. Summa. [" Jacobs. Anth. 6, 64. 7, 364. Wakef. S. Cr. 1, 64. ad Herod. 408." Schæf. Mss. Adamant. Phys. 209. * Κορύφωσις, Nicom. Arithm. 2. p. 126. Ast. * " Θεοκορύφωτος νῆσος, Cacuminibus a Deo instructa insula, Montf. Palæogr. p. 52." Kall. Mss.] " Ἀγκορυφῶσα, ap. Hes. ἀναιθεῖσα τὸ τῆς κεφαλῆς ἐφαπτόμενον, τὴν ἱέρειαν καθοσιοῦται τῇ θεῷ." [" Ἀνακορυφόω. In Theod. Prodr. Amar. Du Thiel. Notit. Mss. 8, 116. e Cod. edidit ἀνακορυφώσασθαι, ubi Gaulm. p. 438. * ἀνακορυφήσασθαι." Elberling. Mss.] Ἀποκορυφόω, In verticem conformo, Polyb. ut dictum modo fuit in Κορυφόω. || Ἀποκορυφοῦν ap. Herod. pro Plane eloqui s. potius Verbis extollere, Cam. afferens h. illius l. 5, (73.) Ἀρταφέρνης ὁ Ὑστάσπεος, Σαρδίων ὕπαρχος, — ἀπεκορύφου σφι τάδε, i. e., inquit ille, Amicitiam regiam verbis extollebat, Gloriose respondebat. At ego assentior potius Budæo exponenti, Summatim hæc re-

spondit, Ad summam hæc respondit. [Hippocr. Progn. p. 39.] Ἐκκορυφόω, Summatim dico, A principio et velut a capite incipiens expono, Hesiod, Ἔργ. (1, 106.) ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω. Cam. tamen vertit simpliciter, Explicabo, Peragam. Addit autem, Arithmeticos ἐκκορυφοῦν τὰς πυραμίδας cum faciunt κολούρους, primum uno, deinde ternario, mox deinceps aliis triquetris ademtis. [* Ἐπικορυφόω, unde * Ἐπικορύφωσις, Nicom. Arithm. 2. p. 110. * Συγκορυφόω, Dionys. H. 6. p. 827. " Longinus 24." Seager. Mss. * Συγκορύφωσις, Lobeck. Phryn. 271. * Ὑπερκορυφόω, unde * Ὑπερκορύφωσις, Hippocr. 915.]

" Κόρυφος, Hesychio κόρυμβος γυναικεῖος." " Κόραφος, Eod. auctore est Avis quædam." [Schn. Lex. corrigit κόρυφος, inde deducens μελαγκόρυφος.]

[* Κορυφὰς, Schn. Lex. et Suppl. afferunt ex Hippocr. et Galeni Exeg.]

[* " Κορυφάσιος, Jacobs. Anth. 7, 84." Schæf. Mss. * " Κορυφασία, ἡ, Epith. Minervæ, Clem. Alex. 17." Kall. Mss.]

" Κορυφεῖ, Defluit, καταῤῥεῖ: si non mentiuntur " Hesychii exemplaria."

" Κορύφαινα, Hes. auctore est Piscis quidam. Do" rion in libro de Piscibus, κορύφαιναν vocari scribit " τὸν ἵππουρον, s. τὸν ἱππουρέα, ut docet Athen. l. 7." [p. 304.]

" ΚΟΣΚΙΝΟΝ, Cribrum: πλέγμα ἐκ σχοίνων ἐν " ᾧ τὰ ἄλευρα διασήθουσιν, inquit J. Poll. Epigr. in " temulentos, Τρητὸν γὰρ θεμένη χερὶ κόσκινον, εὖ " διὰ πυκνῶν Σχοίνων ἠελίους πλείονας ἠὐγάσατο. Et " Aristophanicus Strepsiades N. (373.) putabat Jo" vem cum plueret, διὰ κοσκίνου οὐρεῖν, Mingere per " cribrum. Proverbiis etiam quibusdam adhibetur " hoc κοσκίνου vocabulum. Alexis ap. Athen. (60.) " Τὴν λοπάδ' ὀρύττων ἀποδέδειχα κόσκινον: pro Mul" tis pertudi foraminibus ita ut cribrum esse videa" tur. Item Proverbialiter dicitur Haurire κοσκίνῳ, " pro In re cassa et inutili operam ponere. Plato " de Rep. 2. Τοὺς ἀνοσίους καὶ ἀδίκους ἐν ᾅδου κοσκίνῳ " ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν, Cribro aquam ferre. Lu" cian. (2, 386.) Δοκεῖ ὁ μὲν ἕτερος τούτων, τράγον " ἀμέλγειν· ὁ δὲ, αὐτῷ κόσκινον ὑποτίθεναι. Apud " Psellum esse dicitur Figura quæ collectione nume" rorum perficitur, eo quod velut per incerniculum " quoddam dilabantur primi quilibet numeri." [Nicom. Arithm. p. 84. " Jacobs. Anth. 8, 57. 9, 450. Heindorf. ad Plat. Gorg. 159. ad Timæi Lex. 80. Casaub. ad Athen. 123." Schæf. Mss.] " Tradunt " et masculino genere DICI Κόσκινος, pro κόσκινον: " cujus nulla reperi exempla: neutrius autem termi" nationis exempla sunt et ap. J. Poll. et in Epigr. " Κοσκινόμαντις, εως, ὁ, Vates cribro divinans, ap. J. " Poll. 7, (188.) e Phidippide Comico, ubi et ἀλευ" ρομάντεις." [Theocr. 3, 31. " Ad Lucian. 2, 217." Schæf. Mss. * Κοσκινομαντεία s. * Κοσκινομαντικὴ, Ars cribro divinandi, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] " Κο" σκινοποιὸς, Qui cribra conficit, Cribrorum texendo" rum artifex," [Gl. Cribrarius. * Κοσκινοπώλης, Nicophon Athenæi 126.] " Κοσκινόρινος, Hesychio " εἰς κοσκίνου κατασκευὴν ῥινός: quod quidam interpr. " Scutum in modum cribri confectum: cum potius " sonare videatur Pellis ad conficiendum cribrum. " nam et e pellibus s. membranis fieri cribra solent. " DIMIN. Κοσκίνιον, τὸ, Cribellum. Athen. l. 14. " Ἐὰν δέ σοι παρῇ κοσκίνια μικρὰ, ἐπίβαλλε, καὶ ἔα " ἐκρεῖν τὸν ὄῤῥον. Est indidem et ADV. Κοσκινη" δὸν, Cribri modo, In modum cribri. Lucian. (1, " 105.) Οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδόν· καὶ ἡ χιὼν, σωρη" δόν. Affertur et VERB. Κοσκινίζω, Cribro." [" Herodian. Epimer. 125. 245." Boiss. Mss. " Aqu. Symm. Amos. 9, 9. κοσκινιῶ. Subst. * Κοσκίνισις laudat Schæf. ad Greg. Cor. p. 769." Schleusn. Lex. V. T. * " Κοσκινεύω, Herod. 737. Wessel. Diss. 207." Schæf. Mss. Plut. 9, 573. * Κοσκινάω, * Κοσκινέω, Diosc. Parab. 1, 154. " Ad Hesych. 2, 1190, 19." Dahler. Mss. Κοσκήνωμα, * Κοσκίνωμα, Schleusn. Lex. V. T. * " Κοσκίζω, i. q. κοσκινίζω, Tzetz. Chil. 13, 424." Elberling. Mss.]

A ΚΟΣΜΟΣ, ὁ, Ordo, τάξις, Eust. derivans a κομῶ, τὸ ἐπιμελοῦμαι, item Hes. et Suid.: qui pro hac signif. affert ex Herod. Οἱ δὲ Πέρσαι ἡσσηθέντες ἔφευγον οὐδενὶ κόσμῳ, [cf. 3, 13.] Eust. autem in eod. loquendi genere οὐδενὶ κόσμῳ exp. ἀτάκτως. Sed hoc adv. ἀτάκτως cum οὐδενὶ κόσμῳ a Thuc. copulatur 3, (108.) Καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν ἀτάκτως, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες, ubi Bud. οὐδενὶ κόσμῳ vertit Incomposite. Lucian. addidit præp. σὺν, (1, 848.) Ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον. At Schol. Thuc. alicubi κόσμον non τάξιν, sed εὐταξίαν exp. Ceterum Bud. ut οὐδενὶ κόσμῳ vertit Incomposite in l. paulo ante c., sic κόσμον Compositionem ap. Aristot., τάξιν ei adjungentem. Quæ duo copulantur et a Plut. scribente, Οὐκέτι κόσμον εἶχεν, οὐδὲ τάξιν τὸ πλῆθος. Aristot. de Mundo, ubi de magnificentia imperii regis Persarum agit, Τοσοῦτος δὲ ἦν ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλαις. Quorum erat ipsorum is appa-
B ratus, ea descriptæ collocationis ratio, tam rato ordine vices munerum constitutæ, et præsertim eorum, qui etc. Bud. Exp. etiam Tam bene descriptæ vices.

Κόσμος, Modus, Ratio, ea signif., qua dicitur a Cic. Modo et ratione omnia facere, unde οὐ κατὰ κόσμον ap. Hom. sæpe, Sine modo, Non cum modo, Non cum ratione, Incomposite. Contra vero κατὰ κόσμον, ap. Eund. Modo et ratione. Exp. et Decenter, Rite, Apte, Convenienter. Habet autem talem quandam signif. et ablativus Ordine ap. Lat. interdum. || Disciplina, ap. Thuc. non semel. Item πολιτεία, Schol. Ab Hes. exp. et κατάστασις. In VV. LL. Status, ubi affertur etiam κόσμος πολιτείας ex Aristot.; invenitur autem et ap. Isocr. in Panath.; pro Ratione reip. recte atque ordine constitutæ. Et ex Herod. (1, 99.) Κόσμον τόνδε καταστησάμενος pro Hanc rationem instituit.

Κόσμος, Ornamentum, Ornatus, Lucian. (2, 11.) Αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ, Isocr. ad Nic. 9. Τρύφα μὲν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κ., Herodian. 3,
C (9, 20.) Καὶ πάντα τὸν κ. καὶ κειμήλια ἁρπάσαντες. Apud Xen. K. Π. 8, (4, 11.) de Rep. 2. est et γυναικεῖος κόσμος, Ornamenta muliebria: quæ Lat. Mundum muliebrem vocant. Idem canum κόσμον esse dicit δέραια, et ἱμάντας, et στελμονίας. Interdum etiam Decus, Laus: quam signif. et vox Ornamentum Latinis habet. Thuc. 1, (5.) Οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾷν, Quibus laudi est id facere egregie, Soph. Aj. (293.) γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, Mulieribus silentium laudem affert, vel ornamentum. Apud Od. autem Θ. (492.) ἵππου κόσμον ἄεισον, vult Eust. κόσμον esse τὴν εὔκοσμον ἐπίνοιαν καὶ μέθοδον, καὶ τὴν ἔνδος αὐτοῦ ἡρωϊκὴν διάταξιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, στρατηγικήν. [" Κόσμος, Decus, Decor, in dictionibus hujusmodi ap. Herod. 8, 60. Οὐκ ἔφερέ οἱ κόσμον, Non erat ei decorum: 142. Οὐδὲ δίκαιον (ἐστὶ) οὐδὲ κόσμον φέρον ὑμῖν." Schw. Mss.]

Κόσμοι, Magistratus Cretensibus, qui ἔφοροι Lacedæmoniis, Aristot. Polit. 2, 8. unde κοσμεῖν, Eo magistratu fungi. [* Κόσμιος, eod. sensu, Chishull. 109.
D 115.]

Κόσμος, Mundus, non ea signif., qua paulo ante γυναικεῖος κόσμος expositum fuit Mundus muliebris; sed qua et Orbis mundi a Virg. dicitur. Hac autem signif. Diogenes, cum ap. alios, tum ap. Lucian. (1, 548.) se dicit esse κόσμον πολίτην, cum interrogatur cujas sit. Idem Lucian. (2, 290.) Ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς καὶ τῆς πρώτης τοῦ κ. γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ κ. τ. λ. Bud. ap. Aristot., ubi κόσμῳ opp. ἀκοσμίαν, vertit κόσμον, Compagem rerum compositam concinnoque ordine digestam. Vide Ἀκοσμία.

Κόσμος, inquit idem Aristot., ordiens eum, quem de illo scripsit libellum, ἐστὶ σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων. Vel, κόσμος est ἡ τῶν ὅλων τάξις τε καὶ διακόσμησις, ὑπὸ θεοῦ τε καὶ διὰ θεὸν φυλαττομένη. Idem in eod. l. Τίς γὰρ ἂν εἴη φύσις τοῦδε κρείττων; ἣν δ' ἄν εἴποι τις, μέρος αὐτοῦ ἐστί· τό, τε καλὸν πᾶν, ἐπώνυμόν ἐστι τούτου, καὶ τὸ τεταγμένον, ἀπὸ τοῦ κόσμου λεγόμενον κεκοσμῆσθαι. Sed hic Aristoteli minime assentior,

cum multo sit verisimilius κόσμον dictum esse Mundum ab ea κόσμου signif., qua pro τάξις s. εὐταξία ponitur, aut ab ea, qua pro Ornamento accipitur, quam contra signiff. istos ab eo sumtas esse.

Κόσμος interdum peculiariter pro Cœlo: quo exp. modo et in Epigr. l. 2. [Corai. ad Isocr. 2, 59. 172. " Κόσμος simpliciter pro Cœlo. Atlantei ap. Diod. S. 3, 56. mortuo regi Urano dicuntur ἀθανάτους τιμὰς ἀπονεῖμαι, μεταγαγεῖν δ' αὐτοῦ προσηγορίαν ἐπὶ τὸν κόσμον, Nomen ejus ad cœlum transtulisse, quod sc. οὐρανὸν exinde appellarunt: Idem c. 60. de Atlantis filiabus, Ὑπάρξαι δ' αὐτὰς καὶ σώφρονας διαφερόντως, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν τυχεῖν ἀθανάτου τιμῆς καὶ καθιδρυνθείσας ἐν τῷ κόσμῳ, In cœlo collocatas: similiter c. 61. Jovem refert καθιδρυνθῆναι ἐν τῷ κόσμῳ τῇ τῶν εὖ παθόντων τιμῇ: ita Mundus pro Cœlo Virgil. Georg. init., vos, o clarissima mundi Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum." Brunck. Mss.] || In N. T. tam varie capitur κόσμος, quam Lat. Mundus ap. Theologos.

Κόσμος sunt qui a κόμη, Coma derivari putent, quod ea ornamento esset; sed vicissim κόμη quidam dici putarunt quasi κόσμη, a κόσμος deducentes.

[" Κόσμος, ad Phalar. 68. 274. 307. Musgr. Suppl. 245. Wakef. Alc. 159. S. Cr. 3, 139. 5, 90. 146. Jacobs. Anth. 6,334. Huschk. Anal. 16. Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 11. Ammon. 84. Tyrwh. ad Aristot. 182. Lennep. ad Phal. 133. 150. ad Herod. 456. ad Charit. 225. Plut. Mor. 1, 605. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 152. Diatr. 26. 41. Callim. 83. Phœn. p. 291. Toup. Opusc. 2, 234. Cœlum, Jacobs. Anth. 9, 179. 292. Heind. ad Plat. Gorg. 211. Magistratus, Valck. Adoniaz. p. 272. 320. K. κυνῶν, Villois. ad Long. 115. K. κόσμου, Bergler. Alciphr. 234. K. φέρειν, Lobeck. Aj. p. 265. Ἐν κ., Boiss. Philostr. 359. Villois. ad Long. 35. Κατὰ κόσμον, ad Il. Π. 367. Οὐδενὶ κ., Dionys. H. 1, 63. Οὐδένα κ., Herod. 722, 18. 723, 69. 76. Οὐδένα κ., ἐν οὐδενὶ κ., 675. Toup. Opusc. 1, 371. Οὐδένα κόσμος, Aristoph. Fr. 252. Πολλοὶ καὶ πολλῷ σὺν κ., Dionys. H. 2, 946. Plur., Dionys. H. 1, 161. 2, 1025. Οἱ κόσμοι, Koen. ad Greg. Cor. 207. ad Charit. 363." Schæf. Mss. Τὰ * κόσμα γυναικεῖα, Procl. Paraphr. Ptol. 2. p. 100.]

[* Κοσμοδιοικητικὸς, Stob. Ecl. Eth. 66. " Phys. 163." Wakef. Mss. * Κοσμοθέτης, Greg. Naz. 2, 161. * " Κοσμοκόμης, Jacobs. Anth. 9, 161." Schæf. Mss. * " Κοσμοκράτης, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 87." Boiss. Mss.] Κοσμοκράτωρ, Mundi imperium obtinens, Mundi princeps, ad Ephes. 6, 12. Πρὸς τοὺς κ. τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, ubi vet. Interpr. reddidit Adversus mundi rectores tenebrarum harum. Alii, Adv. mundi dominos, rectores tenebrarum sæculi hujus. Tertull. autem κοσμοκράτορας vertit Munditenentes, Hilarius Mundipotentes. Ceterum Greg. κοσμοκράτορα sine adjectione etiam, vocavit Dæmonem. [Orph. H. in Sol. 11. in Pan. 11. " Psell. in Cantic. Cant. 2, 15. 3, 7. Const. Manass. Chron. p. 2. 40. 142. 163." Boiss. Mss. * " Κοσμοκτίστωρ, Idem p. 76. Meurs." Schæf. Mss. * Κοσμοκτόνος, Pisid. Opif. 429.] Κοσμολογία, Dissertatio de mundo, Sermo, qui habetur de mundo. Ετ Κοσμολογικὸς, Ad κοσμολογίαν pertinens. Unde κ. φιλοσοφία, ead. quæ φυσική: hæc differt a philosophia, quæ θεολογικὴ et ἐποπτικὴ vocatur, quæ sc. est ἐν νοητοῖς καὶ ἀϊδίοις. Bud. e Dionys. Areop. [* " Κοσμομανὴς, Orac. Sibyll. 5. p. 618. πόλεμος. Sic etiam habet quidam Cod. p. 636. ubi extat * Κοσμοκαρής." Schn. Lex. Suppl. * " Κοσμοπατὴρ, Orph. H. 3, 3. olim κόσμε πατήρ." Schn. Lex. Sed legitima forma est * Κοσμοπάτωρ, Herm. κοσμοκράτωρ. * " Κοσμόπλανος, Const. Apost. 7, 32." Kall. Mss.] Κοσμοπλάστης, Mundi fictor, ap. Philon. de Mundo, sicut et κοσμοποιὸς, de Deo. [* " Κοσμοπλαστέω, Mundum formo, Philo J. 1, 437." Wakef. Mss. * " Κοσμοπληθὴς, 4 Macc. 15, 31. Ἐν τῷ κ. κατακλυσμῷ, In diluvio totum mundum obruente." Schleusn. Lex. V. T. * Κοσμοπλόκος, Apollinis nomen, Anal. 2, 518. Inscr. Muratorii p. 64. n. 6.] Κοσμοποιὸς, Mundi conditor, fabricator, opifex, Deus, ap. Philon. de Mundo,

A [Plut. 9, 506.: τὸ κ., Stob. Ecl. Eth. 66. " Valck. Diatr. 40." Schæf. Mss.] Κοσμοποιΐα, Mundi fabricatio s. creatio. Sic autem appellatur et Liber quidam Empedoclis ab Aristot. Metaph. [4 Macc. 14, 7.] Κοσμοποιεῖν, Mundum condere, de Deo, ap. Philon.: Aristot. autem de Cœlo 3. dixit, Ἐξ ἀκινήτων γὰρ ἄρχεται κοσμοποιεῖν ὁ Ἀναξαγόρας. [Plut. 8, 870. * " Κοσμοποιήτης, Stob. Ecl. 976." Kall. Mss. * " Κοσμοποιητικὸς, Philo J. p. 4. alibi." Wakef. Mss. * Ἀνακοσμοποιέω, Epiph. 1, 495. " Method. 289." Kall. Mss. * Κοσμόπολις, ὁ, Nomen magistratus ap. Locrenses Italiæ, Polyb. 12, 16, 6.] Κοσμοπολίτης, Mundi civis. Apud Diog. L. interrogatus Diogenes cujas sit, respondet se esse κοσμοπομλίτην, ap. Lucian. autem κόσμου πολίτην divisim. Sed invenitur κοσμοπολίτης et ap. alios. [* " Κοσμοπολῖτις, Philo J. p. 601." Wakef. Mss. * Κοσμοπρεπὴς, Stob. Serm. 249. * Κοσμοσάνδαλον, Hyacinthus flos, Paus. 2, 35, 4. Cf. Athen. 681. 685. J. Poll. 6, 106. et T. H. ad Lucian. 1, 240. * " Κοσμόσωστος, Jo. Da-
B masc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 123." Boiss. Mss. * Κοσμοσωτήριος, Phot. Nomocan. Balsam. Tit. 2. c. 2. p. 41. Ὄνομα γλυκὺ καὶ κ. * " Κοσμοτέχνης, Synes. H. 3, 424. * Κοσμοτεχνῆτις, 2, 30." Boiss. Mss. * Κοσμοτρόφος, Manetho 1, 2. * " Κοσμοφθόρος, Monum. Byz. 16." Schæf. Mss. Κοσμοφορέω, 4 Macc. 15, 31. * Κοσμαγωγὸς, Psell. in Orac. Chald. p. 96. 100. Pisid. Opif. 395. * Κοσμολέτης, Greg. Naz. Carm. 13, 88.] Κοσμουργὸς, Mundi opifex. [* " Κοσμουργέω, Heraclitus ap. Procl. ad Plat. Tim." Schn. Lex.] Κοσμουργία, Mundi opificium, Dionys. Areop. Epist.

Ἄκοσμος, ὁ, ἡ, Inordinatus, Indigestus, Incompositus, ἄτακτος, ut κόσμον significare interdum τάξιν, dictum fuit. Sic ap. Hom. de Thersite, Il. B. (213.) Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη, exp. ἄτακτα: sed potest et aliis exponi modis. Quidam Latine reddiderunt Intempestiva. || Sæpe etiam est Inornatus, Incultus, Incomtus. In hoc autem versu Sibyllino, Ἔσται κόσμος ἄκοσμος, ἀπολ-
C λυμένων ἀνθρώπων, Lactantius 7, 16. κόσμος ἄκοσμος vertit Deformatus orbis atque desertus. Similis autem fuerit allusio, si dixeris Mundus immundus, sed Immundus non satis respondentem signif. habet. [Plut. Crasso 15. " Jacobs. Anth. 11, 47. Lucret. 4, 1154. Κόσμος ἄ., Antip. S. 29. Jacobs. Anth. 10, 394." Schæf. Mss.] Ἀκόσμως, Inordinate, Indigeste, Incomposite. [" Fischer. ad Palæph. p. 39." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. B. 28. Æsch. Pers. 374.] Ἀκοσμία, Status rerum perturbatus, Res incompositæ, i. q. ἀταξία Isocrati in Areop. Synes. Ep. 104. Καὶ πάντα εὐθὺς ἀκοσμίας ἐμπίπλησι. Plut. (Pomp. 54.) ἀκοσμίαν vocavit Statum reip. Rom., qui erat tempore belli civilis, cui εὐκοσμίαν opp. Quam signif. habere videtur ἀκοσμία et ap. Aristot. Polit. 2, 8. non autem significare Depositionem magistratuum, qui κόσμοι dicebantur, ut VV. LL. ex Aretino interpr. Vide Bud. Comm. 791. Apud Aristot. autem ἀκοσμίαν Bud. vertit Congeriem confusam et inconditam, in l. de Mundo, Κό-
D σμον δ' ἐτύμως τὸ σύμπαν, ἀλλ' οὐκ ἀκοσμίαν ὀνομάσαις ἄν: hæc enim verba sic reddit, Universumque ipsum commodius κόσμον nominaris, i. e. Compagem rerum compositam concinnoque ordine digestam, quam ἀκοσμίαν, i. e. Congeriem confusam et inconditam. Greg. Ἐντεῦθεν κόσμον ἡ πρὶν ἀ. λαμβάνει. Idem alibi ἀ. et ἀταξίαν de Chao dixit, 234. Tale est quod ap. Plut. legimus (10, 210.) Ἀ. γὰρ ἦν τὰ πρὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, Indigesta quædam et inornata congeries, Turn. || Dedecus, et rerum indignitas, Bud. e Plut. Idem ἀκοσμίαν esse tradit, quod Cic. vocat Vitam flagitiosam; VV. LL. exp. et Petulantia. [Dio Cass. 54, 16. Eur. Iph. A. 317. λόγων.] Ἀκοσμέω, Incomposite me gero aut indecenter s. inhoneste, Facio aliquid contra decorum, aut officium, Soph. Ant. (730.) p. 243. meæ Ed. Ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; ubi Schol. exp. ἀπειθοῦντας et ἄκοσμα διαπραττομένους. Et Munere meo perperam fungor, Munus meum detrecto, Vices meas non obeo, Bud. 791. ap. Dem. (1226.) et Lys.

(525.) Apud Isocr. autem accipi docet pro Flagitiose vivo. || Ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες, Indecenter et perperam comtæ mulieres, Bud. ex J. Poll. [Soph. Phil. 387. "Bergler. Alciphr. 37." Schæf. Mss.] Ἀκόσμητος, Incompositus, Indigestus, Inornatus, Incomtus, Dionys. Areop. Τὸ μὲν ἄτακτον καὶ ἀ. καὶ συμπεφορημένον. [Schol. Aristoph. Λ. 279.] Ἀκοσμήτως, Incomposite, Inornate, Incomte, Plato de LL. [Schol. Aristoph. Λ. 1118.]

Διάκοσμος, Ordo et rerum digestio numeros omnes concinnitatis habens, ut accipi a Luciano tradit Bud. afferens etiam ex Aristot. de Mundo, Πᾶς ὁ τοῦ βίου δ. Vide et Comm. 792. Accipitur sæpe pro verbali διακόσμησις. [Thuc. 4, 93. Plut. 10, 583. "Heyn. Hom. 4, 424. 426. 429. 5, 624. 6, 195. 656. 7, 304. Heindorf. ad Plat. Phædr. 252. ad Diod. S. 1, 647." Schæf. Mss. Parmenides Fr. 114.] Διακοσμέω, Ordino, Distribuo, Digero; Compono, Adorno, Instruo. Il. B. (476.) Ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνηνδ' ἰέναι. Et pass. (126.) Ἡμεῖς δ' εἰς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί. Thuc. 1, (20.) Ἱππάρχῳ περιτυχόντες—τὴν Παναθηναϊκὴν πομπὴν διακοσμοῦντι: 2, (100.) Καὶ τἄλλα διεκόσμησε τά τε κατὰ τὸν πόλεμον ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ. Aristot. de Mundo, Τὴν τῶν ὅλων σύστασιν διὰ τῆς τῶν ἐναντιωτάτων ἀρχῶν κράσεως μιᾷ διεκόσμησεν ἁρμονίᾳ: de q. l. vide Bud. 792. Bene autem cum hoc convenit iste Plut. (9, 730.) Καὶ ὅσα διακοσμῶν καὶ βραβεύων ὁ θεὸς, ἁρμονικὸς καλεῖται καὶ μουσικὸς, Aliisque in rebus quarum descriptione et designatione deus harmonicus et musicus vocatur, Turn. Exp. etiam Recte et ordine constituo, [Xen. K. Π. 3, 3, 11. 8, 4, 2.] Guberno. Et pass. Plato de LL. Οὕτω τούτων διακεκοσμημένων. ["Thom. M. 188. Diod. S. 2, 339. Dionys. H. 1, 84. Heyn. Hom. 4, 353. Heindorf. ad Plat. Phædr. 249. Mœr. 107. Toup. Opusc. 2, 24. Valck. Diatr. 40." Schæf. Mss.] Διακόσμησις, Ordinatio, Distributio, Constitutio, Gubernatio. In VV. LL. e Plat. de LL. affertur Δ. τῶν νόμων pro Constitutio legum; τῆς πόλεως, pro Administratio civitatis. Vide et Bud. 792. [Plut. 8, 230. 452. "Boëckh. in Plat. Min. 26. Heindorf. ad Phædr. 327. ad Phalar. 307. Plut. de S. N. V. 85. Valck. Diatr. 40. Callim. 270." Schæf. Mss.] "Ἀδιακόσμητος, Inexornatus: vel etiam Qui composite "distinctus et distributus non est." ["Joseph. 188." Wakef. Mss. Dionys. H. 1, 141. * Εὐδιακόσμητος, Polyb. 8, 36, 9. * Ἀντιδιακοσμέω, App. B. C. 2, 278. * Ἐνδιακοσμέω, Ocellus 3, 1.] Συνδιακοσμέω, Simul ordino, compono, [Plut. Lycurgo 23.]

Εὔκοσμος, Bene ordinatus: contrarium incomposito, quod est ἄκοσμος. Thuc. 1, (84.) Πολεμικοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γιγνόμεθα, Ob statum bene compositum. Exp. etiam Ob moderationem. E Xen. autem affertur in VV. LL. τὸ εὔκοσμον pro Ornatus, et Laudabilis habitus. Item εὔκοσμος pro Comtus, Elegans. ["Jacobs. Anth. 9, 292. Brunck. Bacch. 231." Schæf. Mss.] Εὐκόσμως, Ordinate, Composite, Rite atque ordine, Decore. Exp. et Ornate, Concinne. Bud. e Diogene, Καὶ τὰς χλανίδας εὐκόσμως περιεβάλλοντο, ubi exp. Honeste et decenter. [Xen. K. Π. 2, 4, 1.] Εὐκοσμία, Decentia, Modestia, Mores compositi. Quæ interprr. sunt Budæi, qui ab Isocr. in illa tertia signif. accipi tradit. Polit. ap. Herodian. (8, 8, 1.) Modestiam itidem interpr. Ego quod Hes. dicit, ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν, apte reddi posse existimo Ad continendas mulieres in officio, ubi sc. scribit ἁρμοσύνους fuisse Magistratum quendam ap. Laced. ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν. [Xen. K. Π. 1, 2, 3. "Jacobs. Anim. 260. Heyn. Hom. 7, 79." Schæf. Mss.] Εὐκοσμέω, Modeste me gero, Officio meo fungor. In VV. LL. affertur ex 1 Macc. (8, 15.) Εὐκοσμεῖν αὐτοὺς pro Ornare ipsos. ["Sed εὐκοσμεῖν ibi potius notat: Bene administrare, Sapienter gubernare, Res bono ordine tueri, Videre ut ordo rerum per leges constitutus a civibus observetur. Narratur enim ibi, Romanos quotidie trecentos et viginti inire consilia: περὶ τοῦ πλήθους τοῦ εὐκοσμεῖν αὐτοὺς, ut viderent ne quid P. R. detrimenti caperet, ac sapienter regerentur cives Romani. Vulgatus: Ut, quæ digna sint, gerant. Syrus: Quomodo curam gererent et regerent. Hinc εὐκοσμία Bonos mores notat ap. Xen. K. Π. 1, 2, 3. Cf. quoque Schw. Gloss. Polyb. 4 Macc. 6, 2. ubi de vestimentis sermo est." Schleusn. Lex. V. T. * Εὐκόσμητος, Eust. Il. A. 429.]

[* "Κατάκοσμος, Appian. 1, 819. Schol. Pind. 'O. 2, 93." Wakef. Mss. * Μετάκοσμος, et adv. * Μετακόσμως, Philo Jud. de Somn. p. 592. * Μικρόκοσμος, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Μυρίκοσμος, Anon. H. in Virg. 13. * Νεόκοσμος, 14. * Ὀλβιόκοσμος, Schneidero dubiæ fidei videtur.] "Παρακόσμως, Indecore, "Indecenter, Joseph. Μεθυσθεὶς δὲ εἰς ὕπνον καταφέρεται, καὶ γεγυμνωμένος παρακ. ἔκειτο." [* "Πεντέκοσμος, Damascius ap. Wolf. Anecd. 3, 258." Kall. Mss. * Πολύκοσμος, Hes. v. Πολυδαίδαλος. * "Πρωτόκοσμος, Inscr. ap. Walpole's Memorials p. 496. et sæpius in Grutero." Boiss. Mss. * Ῥυσίκοσμος, Anon. H. in Virg. 18.] Φιλόκοσμος, Ornatus amans s. cultus, Cultus studiosus: ut Strabo vocat Gallos φιλοκόσμους. Chrys. quoque appellavit mulieres φ. γένος. || Qui amat mundum, i. e. res mundanas, ut Theologi loquuntur. [Plut. 10, 66. "Const. Manass. Chron. p. 67. Pisid. Opif. 18. * Φιλοκοσμέω, Ind. ad Leon. Diac. 243." Boiss. Mss. "Cultui sum deditus, Clem. Alex. 202. Euseb. H. E. 186." Kall. Mss.] Φιλοκοσμία, Ornatus studium, Cultus studium. [Plut. 6, 547.; Philop. 9. "Jo. Climac. Scala 434." Const. Manass. Chron. p. 98." Boiss. Mss. * Φωτόκοσμος, Pisid. Opif. 392.]

[* Ἀκόσμιος, ὁ, ἡ, Lysias 162.] Ἀποκόσμιος, Qui procul a mundo degit, in secessu et monasterio vivit, Bud. e Greg. Vide Κοσμικός. Ἐγκόσμιος, Qui est intra mundum, versatur in mundo. Cui opp. præcedens ἀποκόσμιος. [Dionys. Areop. de Div. Nom. 1, 6. p. 384. * Ἐγκοσμίως, Basil. 3, 608. "Anna C. 451." Kall. Mss. * Εὐκοσμίως, Schol. Aristoph. N. 969. Schneidero susp. * Ἡμικόσμιον, Niceph. Blemm. 236.] "Μετακόσμια, Intermundia. "Ita enim Cic. de Fin. 2. de Epicuro, Individua et "intermundia vocat ἀτόμους et μετακόσμια." [Plut. 8, 917. 928. "Ruhkopf. ad Senec. 4, 166." Schæf. Mss. * "Παγκόσμιος, Ad totum orbem terrarum pertinens, Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 238. κατακλυσμός." Seager. Mss. Orph. H. in Apoll. 20. Schol. Soph. Ant. 622. "Method. 417. Andr. Cret. 12. 58. 96. 175." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 5. Agapet. Scheda 2. Saracenica Sylb. 41. 42. Schol. Lucian. in Class. Journ. 23, 210." Boiss. Mss. * Περικόσμιος, Synes. 316. Χορείαν περικοσμίαν, Dionys. Areop. 384.] Προσκόσμιος, q. d. Antemundanus, Qui fuit ante conditum mundum. [Cyrill. in Jo. 956. 959. Theodoret. Dial. 3, 142. * Προκόσμια, τὰ, Ornamenta, Phaleræ, Plut. 10, 43.] Ὑπερκόσμιος, q. d. Supramundanus, Bud. Ὑπερκοσμίους ἐκφαντορίας ap. Dionys. Areop. vertit, Rerum cœlestium explanationes. [* "Ὑπερκοσμίως, Ritu cœlesti, Chrys. Hom. 140. T. 5. p. 882, 40." Seager. Mss.]

"Ἀκοσμήεις, i. q. ἄκοσμος, Incompositus, Modum "excedens decentem. Nicander Ἀ. (175.) ἀκοσμήεσσα, φιλοργής, i. e. ἄτακτος, ἢ μὴ κοσμίως κινουμένη: de mari."

Κοσμικὸς, Mundanus, Ad mundum pertinens. A Chrys. autem κοσμικοὶ et μονάζοντες opp., ut sc. sint μονάζοντες qui et ἀποκόσμιοι, sequendo signif. datam modo nomini ἀποκόσμιος e Greg. [Plut. 6, 455. "Wakef. S. Cr. 4. tit., 5, 146. Jacobs. Anth. Proleg. 66. Valck. ad Ammon. 83. * Κοσμικῶς, D. R. ad Longin. 250." Schæf. Mss.]

Κόσμιος, Qui est moribus compositis, Moderatus, Modestus, Qui recte atque ordine omnia agit, Plato de Rep. 1. (p. 151.) Ἂν μὲν γὰρ κ. καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον. Pro quibus Cic. Moderati enim et nec difficiles nec inhumani senes tolerabilem agunt senectutem. A Lys. 88(=789.) appellatur Qui legibus paret, Bud. Et κοσμιωτάτη, * εὐκαλλώπιστος, Hes. ["Wakef. S. Cr. 3, 134. 139. 4, 196. Brunck. Aristoph. 1, 259. Boiss. Philostr. 359. Toup. Opusc. 1, 392. ad Lucian. 1, 231. 434." Schæf. Mss. Arrian. Ep. 1, 9. I. q. κοσμικὸς, Plut. 4,

370. H.] " Κοῖμος, Etymologo (524.) est ὁ πάντα " ἐν αὐτῷ διατεταγμένα ἔχων καὶ κεκοσμημένα, In quo " omnia bene disposita sunt et ornata." [Videtur leg. κόσμιος. * Κόσμιον, τὸ, i. q. κοσμιότης, Herod. V. Hom. 4. Πολλῷ κοσμίῳ χρωμένη. Ornamentum, Schleusner. Lex. V. T. " Agathias 31. Diod. S. 2, 512. 616. Lobeck. Aj. p. 358. Heyn. Hom. 6, 561. Valck. Phœn. p. 43. Ammon. 149." Schæf. Mss. " Secund. 22." Wakef. Mss. Gl. Ornatum, Ornamentum: Κόσμιον κεφαλῆς· Caliendrum, Ornatus: Κόσμια γυναικός· Ornamenta, Calbæ.] Κοσμίως, Moderate, Modeste, Ut decet eum qui est compositis moribus, Lucian. (1, 756.) K. βαδίζοντας: [2, 275. Plut. Marcello 23.] Κοσμιότης, Moderatio, Modestia, Isocr. Panath. (1.) Μηδεμιᾶς κ. μετέχοντας, Aristoph. Πλ. [564. Lucian. 1, 171. Plut. 6, 367. * " Κοσμιώδης, Clem. Alex. 242." Kall. Mss.]

[* Κοσμιαῖος, Democritus Stobæi Phys. p. 348.]

[* " Κοσμίτης, Corona muri, Tzetz. ad Lycophr. 290." Kall. Mss.]

Κοσμέω, Ordino, Distribuo, Compono, Il. M. (87.) Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο, pro quo alibi utitur comp. διακοσμεῖσθαι. Item Adorno, Instruo, Apparo, Od. H. 13. Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. Sed Eust. ἐκόσμει hic exp. εὐπρεπῶς ἔταττεν. Ut autem dicit Hom. κοσμεῖν δόρπον, sic Xen. (K. Π. 8, 2, 5.) κοσμεῖν τράπεζαν. || Κοσμεῖν, Inconditam rerum congeriem in ordinem redigere, unde et pro Mundum architectari, Bud. 792. || Orno, Honesto, Thuc. 2, (42.) Ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν. Ex Eod. (1, 21.) affertur Κοσμῶ ἐπὶ τὸ μεῖζον, pro In majus effero s. extollo ornando. Herodian. 7, (10, 8.) Πάσαις ταῖς βασιλικαῖς τιμαῖς ἐκόσμησε. Ut autem hic dicitur τιμαῖς κοσμεῖν, sic a Xen. (K. Π. 1, 3, 3.) τιμᾶν et κοσμεῖν copulantur. Sed et idem Herodian. dicit alicubi (3, 6, 12.) Τιμῇ καὶ δόξῃ ἐτιμήσαμεν καὶ ἐκοσμήσαμεν: (1, 17, 5.) Χρυσῷ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένος. Aliquando vero κοσμεῖν Eid. est Commodis afficere, Locupletare: 3, (10, 12.) Πλούτῳ τε ὑπερβάλλοντι ἐκόσμησε. || Κοσμεῖν etiam dicuntur κόσμοι, cum magistratu suo funguntur. Vide Κόσμοι in Κόσμος. [" Heyn. Hom. 4, 448. 6, 598. 7, 783. Thom. M. 447. ad Charit. 710. Musgr. Rhes. 138. 662. Jacobs. Anth. 8, 334. Alpheus 5. et Jacobs., Toup. Opusc. 2, 24. ad Xen. Eph. 134. Eur. Andr. 950. Bergler. Alciphr. 194. ad Herod. 245. 456. Wakef. S. Cr. 3, 134. Apparo, Diod. S. 1, 460. 462. Rego, Dionys. H. 1, 251. De acie, 2, 678. ναῦν, 3, 1325. De funere, Verh. ad Anton. Lib. 9. LB., ad Xen. Eph. 194.: ἔν τινι, ad Diod. S. 2, 202. Οἱ κοσμοῦντες, Magistratus, Valck. Adoniaz. p. 272. Med., Macedon. 32. Κοσμεῖσθαι ἐπί τινι, Dionys. H. 4, 2168." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 306. Soph. Aj. 1113. * Κεκοσμημένως, Ælian. H. A. 2, 11. * " Κοσμητέος, Ornandus, Clem. Alex. 226." Kall. Mss.] Κόσμημα, Ornamentum, Insigne, Plato de LL. Βάμματα δὲ μὴ προσφέρειν, ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα, Cic. Tincta vero absint nisi a bellicis insignibus. [Lucian. 1, 14. 2, 286. Xen. K. Π. 7, 3, 2.] Κόσμησις, Ornatio, Exornatio, Aristot. [Plut. Theseo 23. * Κοσμητὴρ, Cimone 7. Manetho 1, 105. * Κοσμήτειρα, Orph. H. in Natur. 8. Inscr. Murator. 164, 4. Pocock. 37, 34. * Κοσμήτρια, Gl. Ornatrix, " ad Mœr. 238." Schæf. Mss. * Κοσμητήριος, Hes. * Κοσμητήριον, Gl. Scoba, leg. Scopæ. * Κόσμητρον, Schol. Aristoph. Εἰρ. 59.] Κοσμητὴς, Ornator, Exornator, exp. et Moderator, Ordinator, e Seneca, [Plut. Cimone 7. " Thom. M. 317. Epigr. adesp. 157. Jacobs. Anth. 12, 335. ad Mœr. 238. ad Xen. Eph. 194. Zeun. ad Xen. K. Π. 819. (8, 8, 20.) ad Herod. 456. ad Charit. 363. Paus. 1, 405." Schæf. Mss.] " Apud Hes. paroxytonως κοσμήτης, exp. κου" ρεὺς, ἐνταφιαστής." [Magistratus Atheniensis, Inscr. Chandleri P. 2. no. 58. unde * Κοσμητεύω, Inscr. 60. Vide Schn. Lex. " Inscr. ap. Van Dale Diss. de Antiq. 694. 697. 698." Boiss. Mss. Item * " Ἀντικοσμήτης, Qui est in loco τοῦ Κοσμήτου, ut ἀντιστρατηγὸς, Spon. Inscr. T. 3. p. 2. 158. et * Ἀντικοσμητεύω, Marm. Arundel. no. 16. Ed. Seld."

A Schn. Lex. Suppl.] Κοσμητικὸς, Ornandi peritus, s. potius, Ordinandi peritus, ab altera τοῦ κοσμεῖν signif. Κοσμήτωρ, ορος, Ordinator, Moderator, Dux, cujus est ordinare et singula rite componere, Il. A. (16.) Ἀτρείδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν. [Plut. 8, 432. Epigr. ap. Æschin. 80, 22. " Ad Charit. 593. Huschk. Anal. 280. Monum. Byz. 15. Epigr. adesp. 500. et Jacobs., Schellenb. Antim. 84. Κοσμήτωρα, (sic,) Auger Discours 1, 348. Jacobs. Anth. 11, 376. Tzetz. ad Lycophr. p. 590. Lips. * Κοσμητὸς, Casaub. Athen. 1, 75." Schæf. Mss.] Ἀκόσμητος, ὁ, ἡ, Inordinatus, Indigestus, Incompositus, Inornatus. [Lucian. 1, 580.] Ἀκοσμήτως, Inordinate, Incomposite, Inornate. [* " Ἀνακοσμέω, Method. 289. var. lect." Kall. Mss.] " Ἀντικοσμέω, Vicissim " orno, s. Contra orno." [Schol. Aristoph. N. 1181. Plut. 9, 240. 291. * Ἀντικόσμησις, Suid. 1, 227.] Ἀποκοσμέω, Quæ ordine collocata erant, aufero, depono, amoveo: et q. d. Decolloco. Od. H. (232.) ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός: quod Hes. tamen B exp. simpliciter ἀπετίθουν, Amovebant; sed intelligendum est Amovebant, eorum collocationem et ordinationem velut dissolventes. || Ornatum adimo, Ornatu privo, Greg. Ἀποκοσμήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ διαδήματος καὶ ὑποκύψας, Cum ornatum diadematis capiti suo ademisset, capiti suo exemisset diadema quo ornatum erat. [" Longus 104. 246. Vill." Schæf. Mss. Med., Paus. 7, 26.] Ἐγκοσμέω, Colloco ordine, Dispono in: ut ἐγκοσμεῖν τῇ νηΐ, Collocare ordine in navi, Disponere in navi; Imponere navi, collocando ordine. Od. O. 218. Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νηῒ μελαίνῃ. [Dionys. H. 10, 54. et var. lect. * Ἐκκοσμέω, Gl. Exorno, Aristid. 1, 148. 257. Schleusn. Lex. V. T.] " Ἐκκόσμησις, Exornatio. " Aliis Honestamentum." [Diosc. 5, 9.] Ἐπικοσμέω, Ornatum addo, Cohonesto, Dem. Phal. Τῆς γὰρ λέξεως ἡ μὲν ὑπηρετεῖ, ἡ δὲ ἐπικοσμεῖ. Affertur et ex Aristot. Polit. [" Toup. ad Longin. 321." Schæf. Mss. Philostr. 528. " LXX. Eccles. 1, 15." Kall. Mss. * Ἐπικόσμημα, Nicet. Annal. 5, 6. * " Ἐπικόσμησις, C Tzetz. Exeg. in Il. 27, 23." Schæf. Mss. " Const. Apost. 1, 8." Kall. Mss. * Προσεπικοσμέω, Schol. Pind. Π. 5, 15. " Nilus in Albian. 129." Boiss. Mss.] Συνεπικοσμέω, Una orno, Ad ornatum addendum juvo. In VV. LL. redditur Cohonesto et visendum reddo, in Xen. (Ἱερ. 8, 6.) Αὐτὸ γὰρ τὸ τετιμῆσθαι, μάλιστα συνεπικοσμεῖ, ὥστε τὰ μὲν δυσχερῆ ἀφανίζειν, τὰ δὲ καλὰ, λαμπρότερα ἀναφαίνειν. Κατακοσμέω, Compono, Digero in ordinem, Apto, Bud. e Plat., ap. quem Εἰς τὸν ἑαυτοῦ δρόμον κατακοσμούμενος ἥει exp. Ratione et ordine constitutus. In VV. LL. affertur e Plut. Fabio, Κατεκοσμοῦντο πρὸς ἐκεῖνον γνώμην, pro Se ad illius sententiam accommodabant. || Ex Eod. autem in Romulo (23.) Κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς, pro Colentes observantesque se invicem. [" Ad Charit. 750. Jacobs. Anim. 253." Schæf. Mss. Polyb. 3, 114. Plut. Numa 14. Bruto 13.] Κατακόσμησις, Digestio rerum et apta compositio, Bud. e Plat. [Gl. Ordo. " Clem. Alex. 785." Wakef. Mss. * " Κατακόσμητος, Const. Manass. D Chron. p. 56." Boiss. Mss.] " Ἀκατακόσμητος, I" nexornatus: item Indispositus, Decente ordine non " distinctus. Apud Plut. (7, 671.) Πέρας οὐδὲν " ἄτακτον οὐδ' ἀκατακόσμητον, Turnebus vertit, Nul" læ vacabunt tanquam reliquiæ vel ordinis vel de" scriptionis expertes:" [* Συγκατακοσμέω, 9, 703.] Μετακοσμέω, q. d. Aliter compono, In alium statum s. aliam formam compono. In VV. LL. scribitur accipi pro Transmuto ornatum; item simpliciter pro Muto et Novo, Transformo, afferturque e Luciano (1, 194.) Εἶτι ἠδίκησα ἐγὼ, μετακοσμήσας καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους. At Bud. vult accipi pro In melius constituo et ordino ap. eund. Lucian. scribentem, Ἢν ταῦτα ἐπανορθώσῃς καὶ μετακοσμήσῃς. [Gal. de Sect. 6. * Μετακόσμησις, Plut. Sulla 7. Plato de LL. 10. p. 80. " Plut. Mor. 75. cf. Wytt. 558." Boiss. Mss. * Συμμετακοσμέω, Plut. Alex. 47. * " Περικοσμέω, Clem. Alex. (349.) 419. e Poëta." Wakef. Mss. LXX. Ps. 143, 14. Appian. B. C. 1030. * Περικόσμημα, Const. Manass. Chron. p. 63. * Ἀπερικόσμητος, p. 2.

Eumath. (45. 110.) 386." Boiss. Mss.] Προκόσμημα, A q. d. Anteornamentum. Exp. tamen simpliciter Ornamentum in VV. LL. item Externus cultus, e Diog. L. (1, 7.) Est autem tanquam verbale a VERBO Προκοσμέομαι. [Longin. 43, 3. "Philo J. 1, 157. Schol. Il. Γ. 362." Wakef. Mss. * Προσκοσμέω, Joseph. A. J. 15, 10, 3. * Προσκόσμημα, Inscr. Chandleri p. 7. 20. Murator. Inscr. p. 137. Schneidero tamen vitiosum videtur, et προκ. corrigendum.] "Συγκοσμέω, Simul honesto, Cohonesto, e Xen." [K. Π. 2, 2, 15. M. Anton. 5, 1. 7, 48.]

¶ Κοσμάριον, dimin. aut certe diminutivi formam habens, q. d. Parvum ornamentum. Frequens est ap. Hes.: ut cum dicit καλαμὶς, κοσμάριόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους: item Καμαρὶς, κοσμάριον γυναικεῖον. [Athen. 474.]

"ΚΟΣΣΥΦΟΣ, ὁ, Merula: in Epigr. et ap. Aristot. H. A. 9, 19. Attice κόττυφος." "Κόττυφος, Merula: Avis satis nota, de qua Aristot. Ælianus, Oppianus. Vide Ἔκλευκος. Est et Piscis nomen, quem B Plin. quoque Merulam appellat. Est et Nom. propr. ducis cujusdam ap. Æschin. in Ctesiph. Infra Κόψιχος." [Apud Bœotos, Gallus, Paus. 8, 17. 9, 22. "Jacobs. Anth. 7, 324. 8, 59. Villois. ad Long. 164. ad Mœr. 210. ad Lucian. 1, 66. 314. Heyn. ad Apollod. 1065." Schæf. Mss. * Κοσσυφίζω, Hero de Spirit. 227.]

"Κόψιχος, pro κόσσυφος dicitur, teste Eust. ut et Hes. tradit κόψιχον esse Avis genus quod a nonnullis vocatur κόσσυφος: poni vero et ἐπὶ τοῦ θαλασσίου. Suidas per υ scriptum habet κόψυχος, tradens hoc κόψυχος de Ave dici, κόσσυφος vero de Pisce: quod discrimen verum non est, cum avis etiam comperiatur a multis dici κόσσυφος s. κόττυφος, Aristot. sc., Æliano, Oppiano, Athenæo. Hujus porro κόψυχος hoc affert exemplum, σὺ δὲ κοψύχῳ ἔοικας σκάφιον ἀποτετιλμένῳ. Qui locus desumtus est ex Aristoph. Ὄρν. (806.) ubi scriptum est per ι, nec ibi solum, sed et aliquanto post in ead. fabula: itidemque ap. Athen. l. 6. Ὑπαίθριος C χειμῶνα διάγειν; κόψιχος: ex Aristophonte. Et l. 13. (p. 558.) ex Anaxila, Βλέμμα καὶ φωνὴ γυναικὸς, τὰ σκέλη δὲ κοψίχου: de Theano meretrice. Eustathium vero per ι scribere patet e similiter terminatis, τάριχος, Φρύνιχος, Θευδέριχος." [" Ad Mœr. 210. 257. Voss. Myth. Br. 1, 221. ad Lucian. 1, 314. Villois. ad Long. 164. 169. 173. * Κοψίχειος, ad Lucian. 1, 315." Schæf. Mss.]

"ΚΟΣΤΑΙ, Hesychio κριθαὶ, Hordeum. Sed legitur ap. eum et paroxytonως κόσται. Vide Ἀκοστεῖν." [" Κοστή, Ilgen. Hymn. 644. * Κοστοφάγος, 644. 646." Schæf. Mss. "Sunt etiam οἱ κοσταὶ, puto a sing. ὁ * κοστὴς, Piscium genus quoddam, quorum meminit Diphilus Medicus Athenæi 357. ubi v. nott." Schw. Mss.]

"Ἀκοστή, Hordeum: item generalius Quivis cibus, s. Quodvis alimentum, ut ex Eust. docebo in Ἀκοστέω. Hesych. Cypria dialecto τὴν κριθὴν vocari ἀκοστὴν annotat. Utitur tamen eo vocabulo Nicander Ἀ. 106. Πολλάκι δ' ἐνθρύψειας D ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς: i. e. ἐν πεφρυγμέναις κριθαῖς, inquit Schol., qui κριθίνην πτισσάνην his verbis indicari ait, et ἀκοστὰς dici τὰς κριθὰς, παρὰ τὸ ἄκος ποιεῖν τοῖς νοσοῦσι πινομένας, ut et Lex. meum vetus παρὰ τὸ ἄκος ἐμποιεῖν τοῖς ὀστέοις. Alia vero expositio quærenda huic voci est in h. ap. Suid. l., Τὼς τρητὼς δόνακας καὶ ἀκοστὰν σεῖο κορύναν Ὦ Πὰν δέχνυσον." [" Heyn. Hom. 5, 291. Heringa Obss. 227. Schneid. ad Nicandri Ἀ. p. 111." Schæf. Mss.]

"Ἀκοστέω, multis modis exp. ap. Il. Z. (506.) Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο. Ibi enim Eust. annotat, ἀκοστῆσαι secundum veteres esse τὸ * πολυκριθῆσαι s. τὸ κριθιάσαι, Abundare esu hordei: ἀκοστὰς enim vocari τὰς κριθάς: quod quidem Homeri auctoritate non probari, sed Nicandri tamen et aliorum. Quin veteres tradere, ap. Thessalos quasvis τροφὰς nominari ἀκοστάς. Alios vero ἀκοστῆσαι interpretari σχεῖν ἄχος ἐν τῷ ἵστασθαι: quosdam λαβεῖν ἄχθος vel potius ἄκος τῇ στάσει καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Alios autem velle hoc ἀκοστῆσαι per sync. dictum pro ἀκολαστῆσαι s. ἀκολάστως διατεθῆναι: nonnullos interpretari ἡσυχάσαι, nimirum παρὰ τὸ ἀκὴν, ἤγουν ἡσύχως, στῆναι. Esse alios qui scribant ἀγοστήσας, et exp. ῥυπανθεὶς, Sordibus coinquinatus: derivantes nimirum hoc verbum ex ἃ priv. et γοῖτος significante ῥύπος, Sordes: ideoque poëtam subjunxisse, εἰωθὼς λούεσθαι, h. e. φαντασάμενος τὰ συνήθη λουτρά. Eædem propemodum expositionès habentur ap. Etym. et in Lex. meo vet., nimirum κριθιάσας καὶ ὑπὸ τῆς τροφῆς ἀκρατὴς ὢν, vel quasi ἀχοστήσας, h. e. ἐπὶ στάσει δυσχεράνας: ideoque poëtam subjunxisse, Δεσμὸν ἀποῤῥήξας, vel ῥυπανθείς: quosdam vero legere ἀκοιτήσας, et exponere μίξεως ἐπιθυμήσας: cum tamen ἀκοιτεῖν sonet potius Non habere κοίτην. Meminit et Hes. harum interpretationum, sed præfert eam quæ ἀκοστήσας accipit pro ἐν ἄχει γενόμενος, quasi ἀκοσήσας: quam Aristonici esse ait: alios vero glossographos exponere κριθιάσας, ἀδδηφαγήσας, ἄδην πληρωθεὶς, sc. ἀπὸ τοῦ ἄκος τῆσαι, h. e. λαμβάνειν: poni autem ἄκος ἐπὶ τῆς ἀποπαύσεως τοῦ τε λιμοῦ καὶ τῆς δίψης, patere ex (Il. X. 2.) πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν." [" Valck. Anim. ad Ammon. p. 181. Schneid. l. c. Heyn. Hom. 5, 290. Boiss. Philostr. 289." Schæf. Mss.] "Ἀγοστέω, Immundus et sordibus inquinatus sum. Il. Z. (l. c.) στατὸς ἵππος ἀγοστήσας ἐπὶ φάτνῃ. Ita enim legere quosdam, et intelligere ῥυπανθεὶς, annotat Eust."

"ΚΟΤΙΝΟΣ, ὁ, Oleaster, Oliva sylvatica: ἀγριέλαιος. Plut. Fab. Σκληρότερον δὲ προσφέρεσθαι καὶ βιαιότερον ἤπερ οἱ γεωργοῦντες ἐρινεοῖς καὶ ἀχράσι καὶ κοτίνοις, Quam agricolæ caprificis, piris sylvaticis et agrestibus olivis. Hesychio κότινος est non solum ἀγριέλαιος, sed etiam ὁ ἐξ ἀγριελαίας στέφανος Ὀλυμπιακὸς, Corona ex oleastro qua Olympicis ludis donari solebant qui vicissent. Testis Archias Epigr. 1. ubi cum dixisset esse quatuor ἀγῶνας ἀν' Ἑλλάδα, Jovis, Apollinis, Palæmonis, Archemori, h. e., Olympicos, Pythios s. Delphicos, Isthmios, Nemeos: subjungit, Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς. Sic Pausanias, Ἥπτετο ἤδη ἐπικειμένον τὸν κότινον, Cum ei jam imponeretur corona ex oleastro. Κότινος exp. etiam Acinus, ap. Theophr. H. Pl. 2, (6, 12.) de vite, Ἧττον ἀποβάλλειν τοὺς κοτίνους" [Schn. κυτίνους:] "cui ante opposuerat ῥοάδα γίνεσθαι, Defluvio fructus tentari." [" Kuster. Aristoph. 11. 12. Jacobs. Anth. 7, 72. 8, 205. 12, 130. T. H. ad Plutum p. 179. 192., Sylb. ad Paus. 177. 188. Schreber. ad Theocr. p. 86. 97. ad Mœr. 237. 381. Act. Traj. 1, 235. Toup. Opusc. 2, 38. 130. Τὸν κ. ἀνελέσθαι, ad Herod. 470. Adj., Brunck. Aristoph. 1, 260. T. H. ad Plutum p. 192." Schæf. Mss.] "Κοτινοτράγος, Oleastro, s. Baccis oleastri, vescens: ὁ κότινον ἐσθίων. Supra in Κομαροφάγος ex Aristoph." [Ὄρν. 240. * Κοτινηφόρος, Moschus 8, 2.] "NECNON Κοτινὰς ἐλαία hinc dicitur Olea in oleastrum inserta. Hippocr. pro Bacca oleastri accipere videtur, cum dicit, Νῆστει δίδου ἄνθος χαλκοῦ ὅσον κοτινάδα; de Morb. l. 3." [" Ad Mœr. 381." Schæf. Mss.] "Verum et Insulæ quædam Κοτινοῦσαι, s. Κοτινοῦσσαι, per contractionem e κοτινόεσσαι, dicuntur ob oleastrorum uberem proventum." [" Heringa Obss. 227. T. H. ad Plutum p. 187." Schæf. Mss. * "Κοτινόεις, Oleastris repletus, Eust. in Dionys. P. 456." Wakef. Mss.]

"Κόψιμος, ἡ, Genus arboris ap. Theophr. H. Pl. 3, (15, 6.) putatur esse id quod vulgo Neprun dicitur, e quo pigmentum fit vulgo dictum Verd de vessie. Gaza in sua interpr. prætermisit. Habes in Κράταιγος." [Schneid. in sua Ed., cum Athenæo p. 50. ὁ κότινος dedit.]

ΚΟΤΟΣ, Ira vetus, Ovid.; Ira, quæ diu mansit

alta mente reposta, Ira diu condita; nam Condere A iras ea signif. dicit Tac., quo Hom. χόλον φυλάσσειν. Dicunt etiam Memorem iram Virg. Ovid., signif. huc pertinente. Plus est κότος quam ὀργὴ, χόλος, μῆνις: nam Eust. annotat, μῆνιν ἐγκαθίσασαν τῇ ψυχῇ ἐπιπλέον, εἰς κότον ἀποκαθίστασθαι: est igitur μῆνις diuturna, seu, ut alibi Idem exp., χόλος ἀποκείμενος, χόλος ἀπόθετος, ὁ πολυετὴς χόλος καὶ τὴν μῆνιν * ὑπεραναβάς. Idem alibi sic scribit, Ὅτε μέντοι χόλος θυμῷ κατάκειται πεφθεὶς, κότος τότε ἀποτελεῖται. Il. A. (81.) Εἴπερ γάρ τε χόλον [γε] καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ: unde etiam patet, κότον esse Iram, quæ cito concoqui non potest, sed diu alta mente reposta vindictæ occasionem quærit: N. (516.) Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ Δηΐφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ; ubi οἱ significat Adversus ipsum, sicut et in seqq. Il. Od. Λ. (100.) οὐ γὰρ ὀΐω Λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὅ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ, Χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας, Cui jacet alta mente reposta ira adversus te. Il. Θ. (449.) ad Junonem et Minervam, B Ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε, Contra quos alta mente reposuistis iras: Π. (449.) τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις, Contra quos irarum habenas, quas diu strinxisti, effundes. Item ap. Suid. Οὔκουν ἐδέχετο αὐτοὺς τὸ μαντεῖον, τοῦ θεοῦ μηνιῶντος αὐτοῖς· καὶ λιπαρούντων μαθεῖν καὶ δεομένων τὴν αἰτίαν τοῦ κότου, ὀψέ ποτε χρῆσαι, Tam gravis iræ causam. Interdum vero simpliciter pro μῆνις s. χόλος poni, Eust. annotat. Derivari autem a κεῖμαι, eo quod sit χόλος ἀπόθετος, ejusque etymi rationem ex Hom. peti posse, qui dicit κότον ἔνθετο θυμῷ, et κότον ἔθεσθε. || Suidæ φθόνος, ὁ ἀδηφάγος. [" Dionys. H. 3, 1881. Wakef. Eum. 502. Abresch. Æsch. 2, 112. Kuster. Aristoph. 71. Heyn. Hom. 7, 219. Wassenb. ad Hom. p. 28. Wessel. ad Herod. 226. ad Timæi Lex. 24. ad Il. Ξ. 310. Conf. c. χόλος, Heyn. Hom. 6, 542." Schæf. Mss.]

Ἄκοτος, ὁ, ἡ, Qui graves et veteres iras alta mente repostas non habet: ἄκοτον, ἀόργητον, Hes. [* Βαρύκοτος, Æsch. Eum. 783. 812.] Ἔγκοτος, Qui graves C animo premit iras, Qui veteres iras animo conditas habet, vel etiam Iratus: φθόνος, Epigr. ap. Suid., τίς φθόνος αἰὲν Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει; Item Herod. (8, 29.) Σφὶ ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον, Ob hæc ambo ipsis infensi. Suid. quoque meminit hujus nominis substantive positi; loco enim citato subjicit, ἔγκοτος οὖν ἡ ἐπίμονος ὀργή. Paulo ante vero ἔγκοτον exposuerat ἐχθρὸν ἐνδιάθετον. [" Dionys. H. 3, 1755. Wakef. Eum. 1016. Georg. p. 54. Diodor. Sard. 12. et Jacobs., Timæi Lex. 102. et n., Steinbr. Mus. Tur. 1, 328. Toup. Opusc. 1, 193. 2, 195. Wessel. ad Herod. 226. 471. 499. 633." Schæf. Mss.] Ἐγκότως, Irato animo, Iracunde, ὀργίλως. [" Schol. Eur. Hipp. 1. nam sic lego pro vulg. εἰκότως, quod bene ad sensum Heath. mutabat in ἐχθρῶς, sed longius a voce corrupta." Boiss. Mss.] " Ἐπίκοτα, Hes. e " Soph. Nauplio affert pro ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις " μέμψαιτο. ut sint Culpanda, et ob quæ merito quis " irascatur." [Æsch. Pr. 603. S. c. Th. 792. Choëph. 626. Pind. Fr. 7.] " Idem tamen ADV. Ἐπικότως D " exp. * ἐπιστρεφῶς: cum potius signif. Irate vel Ira- " cunde: ut ap. Æsch. Pr. (162.) ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ " Θέμενος ἄγναμπτον νόον." [Hes. v. Ἐπιζαφελῶς.] Ζάκοτος, Valde iratus, Qui vehementer exæstuat ira, quamdiu profundo pectore pressit, Valde iracundus, Il. Γ. (220.) Φαίης κεν ζακοτόν τινα ἔμμεναι, ubi exp. πάνυ ὀργίλον. [* " Μεγαλόκοτος, Etym. M. 407." Boiss. Lex. Apollonii p. 367. * Μεγαλοκότως, Phav. Lex. 340. Hes. v. Ζαφελῶς. * Νεόκοτος, Æsch. S. c. Th. 809. Pers. 256.] " Παλίγκοτος, Qui simultatem " cum aliquo gerit, Qui alicui est infestus. Aristoph. " (Eip. 390.) Μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν " ἡμῖν, Ne per iram mutes consilium de juvandis " nobis, Bud. Vide Schol. Redditur et Iracundus." [Brunckius versum numeris corruptum ita sanavit: Ἡμῖν ἀντιβολοῦσιν, ὦ 'ναξ, μὴ γένῃ παλίγκοτος. Moschus 4, 92. Theocr. 22, 58. Παλιγκότατος, falsa lectio ap. Hippocr. Epidem. 2. T. 1. p. 694.: pro παλιγκοτάτοισι leg. παλιγκότοισι, nec, cum Foësio, παλιγκοτωτάτοισι.] " Παλιγκότως, Per simultatem, " Animo infenso, et simultatem gerente. Redditur " et Iracunde. Herod. (4, 156.) π. συνεφέρετο." " Παλιγκοτία, Simultas. Affertur et pro Offensione, " ex Hippocr. (830.) Ὑπὸ πάντων τὰς π. παρέχει." [* Παλιγκοταίνω, Hippocr. 663, 17. * Παλιγκοτέω, 806. 840. 841. 1128. * Παλιγκότησις, 772.: Schn. Lex. affert et * Παλιγκοτάω ex Eod. * Ὑπέρκοτος, Æsch. Ag. 831. * Ὑπερκότως, 476. Eur. Herc. F. 1087.]

Κοτήεις, Iratus, Qui memori aliquem vindicat ira, Ovid.; Graves animo iras premens. Il. E. (190.) Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν, Ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τίς ἐστι κοτήεις. Κοτώεις, Iracundus, VV. LL.

[* Κοτεινὸς, Pind. N. 7, 89. ψόγος: sic dedit Boëckh. pro vulgato σκοτεινός.]

Κοτέω, ήσω, έσω, Irascor, s. potius Æstuo ira, quam diu pressi sub pectore, Il. A. (180.) ad Achillem, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, Non moveor tuis iris, quas alta mente repostas coquis s. premis. Eust. tamen ibi κοτέοντα vult παραχρηστικῶς accipi ἐπὶ τοῦ νῦν πρώτως θυμοῦσθαι ἀρχομένου, de Eo, qui nunc primum irasci cœpit. Il. Ψ. (391.) de Minerva, Ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει, Item cum gen. rei illius, quæ iram nobis movit: Δ. (167.) Ζεὺς σφιν Κρονίδης ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν Αἰγίδα, Τῆς δ' ἀπάτης κοτέων, Fraudis hujus nomine graves alta mente reponens iras, Memori ira prosequens hanc fraudem. Pro Irascor sæpe etiam capitur, ut dixi. Hesiod. Ἀ. (402.) λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε, Mutua ira æstuantes nomine cervæ: (176.) Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην κοτέοντε μάχεσθαι, Excitabantur ad pugnam iratis animis ineundam. Sed quædam ibi exempl. divisim legunt κοτέον τε: Ἔργ. (1, 25.) Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων, Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, Irascitur; ad se enim omnia commoda et quæstum revocare vellet. Item in partic. κεκοτηὼς, Iratus, Ira accensus s. æstuans, Od. I. (501.) Ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ; Apoll. Rh. 2, (89.) κεκοτηότε δηριάασθον, pro quo Hesiod. dicit κοτέοντε. Legitur etiam κοτέομαι pass. voce pro κοτέω, Il. Ψ. (383.) Τυδέος υἷι κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων: Σ. (367.) Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι, Graves et veteres contra Trojanos iras animo premens: Od. E. (146.) Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν, Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ: Il. E. (177.) Εἰ μή τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσιν, Ἱρῶν μηνίσας. In quibus ll. proprie accipi potest pro Veteres iras animo premo. Interdum vero simpliciter pro Irascor accipi potest, sicut et κοτέω, Il. B. (222.) τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ Ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ. [" Ad Timæi Lex. 22. ad Il. Ξ. 310." Schæf. Mss. Κοτεῖται, Hesychio ζηλοῦται, ἐπιθυμεῖται. Κοτέει, Eid. ὑπωπιᾷ. * Κεκοτημένως, Dionys. H. 2, 57. * Ἀντικοτέω, Gl. Obstigilo, Obtrecto, Officio: * Ἀντικότησις· Offensio.] Ἐγκοτέω, i. q. κοτέω. Eust. τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐγκοτῆσαι, κοτέσασθαι λέγει, loquens de h. l. Il. E. (177.) κοτεσσάμενος Τρώεσσι. Apud Suid. Ἐνεκότει Ἡσαῦ Ἰακὼβ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ. [Æsch. Choëph. 39.] Ἐγκότημα, ET Ἐγκότησις, Ira; quæ alta mente reposta jacet, Vetus et gravis; i. q. κότος. Hesychio ἐγκότημα est ὀργή, μανία, Ira furibunda. Hieron. in Os. 9, (7.) Pro Amentia, i. e. μανία, Aquila vertit ἐγκότησιν: quam nos vel Iracundiam vel Memoriam doloris in Latino possumus dicere. Sic enim ibi scribitur, non ἐγκόπησις, ut in VV. LL. [LXX. Jerem. 48, 39. al. * Ἐκκότημα. * Ἐγκοτητικὸς, ad Hes. 1, 1571, 21." Dahler. Mss. * " Ἐπεγκοτέω, Nicet. Eugen. 5, 219." Boiss. Mss. * Ἐπικοτέω, Nicander Θ. 181. * " Παρακοτέω, Photio ὀργίζομαι." Schn. Lex.]

[* Κοταίνω, Æsch. S. c. Th. 491. * " Ἀντικοταίνω, Erot." Kall. Mss.]

[* Κοτίζω, Hes. in Μὴ κοτίσῃς: item] " Κοτεῖ, " Eid. φθονεῖ, ζηλοῖ, Invidet: quod et κοτέει."

ΚΟΤΥΛΗ, Cavus, Cavum, Cavitas, i. q. κοίλωμα, Athen. (479.) ex Apollod. Πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, κοτύλην

ἐκάλουν οἱ παλαιοί, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον, Quemadmodum et manus cavitatem, quæ Lat. Vola dicitur. Unde ludus quidam ἐν κοτύλῃ, Cum aliquis reductas in tergum manus conjungebat stringebatque, rursus alter impositis in eas genibus tollebatur, suis manibus oculos gestantis obtegens. De qua et J. Poll. et Athen. l. c.: alio autem nomine ἱππάδαν et κυβήσινδαν nominari idem Poll. tradit. Similis autem ludus est is, quem ἐφεδρισμὸν idem Poll. et Hes. appellant. Eust. Περιαγαγών τις ὀπίσω τὼ χεῖρε συμπλέκει τοὺς δακτύλους· ἕτερος δέ τις εἰς τὰ κοιλώματα τῶν χειρῶν, ἅπερ εἰσὶ κοτύλαι, τὰ γόνατα ἐνθεὶς, καὶ οὕτως ἀναβαλὼν ἑαυτὸν φέρεται ἔποχος, ἐπιλαβὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ φέροντος· εἶτα ἐν μέρει ὁ τέως φερόμενος, κατελθὼν φέρει τὸν ἕτερον. Apud Athen. vero scribitur ἐγκοτύλη una voce, sicut et ap. Eust. 1282. e Paus. Apud eund. tamen Eust. alibi et J. Poll. divisim quoque ἐν κοτύλῃ. || Κοτύλη vocatur etiam ἡ τοῦ ἰσχίου κοιλότης, ut Athen. ibid. docet, h. e. Cavitas coxæ. Schol. Theocr. Ἔχουσι τὰ τοιαῦτα ὀστᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητάς τινας, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται· αἱ δὲ κοιλότητες αὗται καὶ γλουτὰ λέγονται καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. Sic infra κοτυληδόνες. Κοτύλη, inquit Gorr., signif. et Cavitatem manus, quam Lat. Volam dicunt, et Sinum etiam, in quo caput femoris volvitur. Verum proprie ab anatomicis dicitur ἡ κοτύλη Cavitas ossis profundior, in quam alterum os inseritur: quæ vero non est tam profunda, sed superficiaria, γλήνη ab Hippocr. (783.) appellatur. Il. E. (305.) Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται [-ἐνστρ.]· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι, ubi annotat Eust. non tantum μηροῦ esse κοτύλην, sed etiam ὦμον suam habere κοτύλην, sc. τὸ κατ' αὐτὸν κοῖλον τῆς ὠμοπλάτης. Gorr. vero latius quoque ab anatomicis extendi annotat. Sed et Marsyas ap. Athen. (479.) τὸ ἐν τῷ ἰσχίῳ ὀστοῦν scribit vocari ἄλεισον et κύλικα: adeo ut hæc κοτύλη fortassis dicta videatur a similitudine τῆς κοτύλης pro Poculo acceptæ. || Κοτύλαι vocantur etiam τὰ περὶ τὰς πλεκτάνας τῶν πολυπόδων πυκνὰ κοῖλα σαρκία, Eust. quæ infra κοτυληδόνες. || Κοτύλαι dicuntur et Cymbala, τὰ κύμβαλα, Athen. (ibid.) et ex eo Eust. citantes ex Æschyli Hedonis, Ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ. Sic enim ap. Eust. scribitur, meris anapæstis; ap. Athen. autem ὀττόβει. || Κοτύλη capitur etiam pro Vasculo quodam s. Poculo concavo, forma scutellæ ut videtur. Marc. Diosc. interpr. scribit fuisse hæc vasa ea forma, quæ nunc quoque in fictilibus poculis videtur, quibus pauperes et qui in cœnobiis degunt, utuntur, ac hodieque Cotylas Italice appellari. Quoties autem, servata ejusd. vasculi forma, in alium transferebatur usum, oxybaphum vocatum fuisse, quod in cœna aceto plenum ad intinctus poneretur: i. e. acetabulum: forma orbiculari, profunda et sine marginis latitudine. Athen. (478.) e Diod. tradit Hom. κοτύλην vocasse, quem nonnulli κότυλον: non esse autem κύλικα, eo quod aures non habeat, sed similem λουτηρίῳ βαθεῖ. Apollod. vero ap. Eund. scribit esse ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. At Simmias ap. Eund. ἀποδίδωσι τὴν κοτύλην ἄλεισον. Od. P. (11.) de Ulysse mendico, δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι Πύρνον καὶ κοτύλην, Il. X. (494.) de orphano s. pupillo, Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ὑπέσχε [ἐπέσχε,] Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, Cotylam præbuit libandam extremis labris, s. μικρὰν * κυπελλίδα, Eust.: Aristoph. Cocalo ap. Athen. (478.) κεράμειον Κοτύλαισιν μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδένα κόσμον, Ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου, de quibusdam vetulis potantibus. Apud Eund. Πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρου: in quo versu Proverbiali alicubi pro κοτύλης legitur κύλικος, quod et Gell. agnoscit, dicens ei respondere hunc Latinum, Multa cadunt inter calicem supremaque labra. Aristoph. (Πλ. (737.) πρίν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα. || Mensura liquidorum, ead. quæ Romanis Hemina, ut Diodorus et Heraclitus ap. Athen. tradunt. Cum quibus facit et Fannius Palæmon, cum ait, At cotylas, quas, si placeat, dixisse licebit Heminas, recipit geminas sextarius unus; Qui quater

A assumtus fit Graio nomine chœnix. Κοτύλη, inquit Gorr., est Mensura liquidorum ap. Atticos, capiens τέταρτα δύο, Quartaria duo, Italicas uncias novem mensurales, quæ ad septem et dimidiam ponderales reducuntur, ut auctor est Gal. κ. Γένη 5. Alio nomine Græcis τρύβλιον dicitur et ἡμίξεστον, Dimidius sextarius. Siquidem ὁ ξέστης duas cotylas continet. Sunt qui κοτύλην Latine Heminam interpr., et satis quidem bene: quia nulla est Latinis mensura, quæ propius ad κοτύλην accedat. Nec tamen eæd. mensuræ sunt: κοτύλη enim uncias Italicas novem capit, ut diximus: hemina autem Romanorum unam præterea continet. Verum annotat idem Gorr. e Gal. 4. de Tuenda Sanit. quosdam Medicos Romanos κοτύλην pro Libra usurpasse: Οὐσῶν τῶν κοτυλῶν Ἰταλικῶν, ἃς δὴ καὶ λίτρας ὀνομάζουσι: alios vero etiam libra majorem fecisse κοτύλην, atque ἑκκαίδεκα ὀγγίας Ῥωμαϊκὰς ἔχειν τὴν ἐν ταῖς φαρμακίτισι βίβλοις γεγραμμένην ὑπὸ τῶν ἰατρῶν κοτύλην. Integrum locum ap. eum reperies. Apud Marc. Empiricum ex Hip- B pocr. Ἡ χοίνιξ ἔχει κοτύλας δ. ἡ κοτύλη ἔχει ἡμίξεστον α. τὸ τρύβλιον δὲ κοτύλη ἐστὶν Ἀττική· τὸ ὀξύβαφον δὲ τέταρτόν ἐστι κοτύλης· ὁ κύαθος ἕκτον ἐστὶ κοτύλης. Ibid. Ἑλληνικὴ κοτύλη τοῦ ἐλαίου ἔχει λι. α, καὶ ἡ Ἰταλικὴ κοτύλη ἔχει γο θ. ἡ δὲ Ἀλεξανδρίνη κοτύλη ἐλαίου μὲν ἔχει γο η, οἴνου δὲ γο θ. Unde apparet diversam fuisse cotylam olei et vini; item Italicam et Græcam. Aliquanto post, Ἡ κοτύλη ἔχει γο θ, γο ι, λί. α, γο γ. Et P. Ægin. Ἡ κοτύλη, ταυτὸν μὲν εἰπεῖν τὸ τρύβλιον, ἔχει μύστρα μεγάλα γ, ὀξύβαφα δὲ δ. Item aliquanto post de Italicis mensuris olei, vini, mellis, ἡ κοτύλη γο θ, γο ι, γο ιγ, Suid. Sed et aridorum κοτύλη mensura fuit ap. Atticos: continebat autem ὀξύβαφα Quatuor, s. Uncias novem mensurales, Gorr. Thuc. ap. Athen. (478.) Ἐδίδοσαν μὲν αὐτῶν ἑκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κοτύλην ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας σίτου: vel κριθῶν, Eust. Aristoph. ap. Eund. Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας, Κοτύλης δεούσας οἴκαδ' ἀπολογίζεται. Ejus nota fuit ap. Græcos Κο. [" Heyn. Hom. 5, 58. 8, 351. 363. C 412. ad Lucian. 1, 299. 798. Dial. p. 88. Aristoph. Fr. 252. Jacobs. Anth. 7, 249. Exerc. 1, 145. ad Diod. S. 1, 557. T. H. ad Plutum p. 449. Toup. Opusc. 1, 236. 371. ad Longin. 393. Casaub. ad Athen. 140. Mœr. 193. et n., Vasculum concavum, Heyn. ad Apollod. 1167. Mensura liquidorum, Toup. Opusc. 1, 71." Schæf. Mss. * Κοτυλοειδής, Hippocr. 838.]

Κοτυλήρυτος, s. Κοτυλήρρυτος, ὁ, ἡ, Vola haustus, Quantum utraque manu haurire potes, ὁ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσθῆναι δυνάμενος, Athen. (479.) ὁ τῇ κοτύλῃ ἀρυόμενος, Eust. qui alibi sic scribit, Κοτύλη, τὸ τῆς παλάμης κοίλωμα, ὅθεν καὶ κ., ὃ τοιαύταις ἄν τις κοτύλαις ἀρύσαιτο, ἤγουν ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν: paulo post, K., ὅπερ ἄν τις κοίλῳ τινὶ ἀρύσηται. Il. Ψ. (34.) Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρρυτον ἔρρεεν αἷμα. Quod vero ad scripturam attinet, rectius uno ρ cum Eust. scribi videtur: reperitur tamen et gemino tum ap. Athen., tum in nostro Ms. Hom., ubi illud κοτυλήρρυτον exp. τοσοῦτον τῷ πλήθει ὥστε καὶ κοτύλῃ ἀρύ- D σασθαι, Vola manus, vel etiam quovis κοίλῳ: i. e. Concavo vase, veluti scutella, aut simili. [" Heyn. Hom. 8, 363. Ruhnk. ad H. in Cer. 106." Schæf. Mss. Nicander Θ. 539.]

Ἐγκοτύλη, Ludus quidam qui et ἐν κοτύλῃ dicitur, de quo paulo ante ex Athen. J. Poll. et Eust. De eod. hæc scribit Paus. ap. Eust. Ἐγκοτύλη, παιδιά τις, ἐν ᾗ, κοιλάναντες χεῖρα, δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων οἱ νενικημένοι, καὶ βαστάζουσιν αὐτούς: quæ ad verbum citantur ab Athen. (479.) Idem Paus. ap. eund. Eust. Παιδιά τις ἦν καλουμένη ἐγκοτύλη, ἐν ᾗ διαπλέξας τις ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν * ἐπενωτίζετο τὸν ἀναιρούμενον· ὁ δ' ἐνθεὶς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ, καὶ περιλαβὼν τοῦ αἴροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον, ἐβαστάζετο: appellatam autem ἐγκοτύλην scribit, quoniam τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς dicitur κοτύλη, εἰς ὃ ἐνετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος. " Ἀγκοτύλη, Hes. auctore est παιδιά τις ἐν ᾗ τὰς χεῖρας " ὀπίσω πλέξαντες δέχονται τὸ γόνυ: pro quo alii " habent ἐν κοτύλῃ."

[* Δεκακότυλος, ὁ, ἡ, Strabo 3. p. 215.] Δικότυλος, A Qui duarum cotylarum est, s. Duas cotylas habens, i. e. duas carunculas concavas circa cirros: dicitur de piscibus quibusdam ex eorum genere, qui μαλάκια appellantur. Aristot. H. A. 4, 1. de eledone polypi specie, Μήκει τε διαφέρουσα τῷ τῶν ποδῶν καὶ τῷ μονοκότυλον εἶναι μόνην μαλακίων· τὰ γὰρ ἄλλα πάντα δ. ἐστί. Ubi Gaza vertit, Quod unum e mollium numero simplicem acetabulorum ordinem agat; cetera namque omnia duplici caliculantur. Μονοκότυλος, Qui unam concavitatem habet in cirris suis s. flagellis. In quo unum tantum acetabulum est. Dicitur de quodam polyporum genere, ut videre est in Δικότυλος. [* Ὀκτακότυλος, Athen. 180. * Τρικότυλος, 472. Hippocr. 533, 45. Aristoph. Θ. 743.]

[* Ἡμικοτύλη, Hippocr. 568, 8.] Ἡμικοτύλιον, Dimidiata cotyla, s. hemina, Dimidia cotylæ s. heminæ pars, Diosc. 5. [Anecd. Bekkeri 263.] Ἡμικοτυλιαῖος, Qui est dimidiatæ cotylæ s. heminæ: οἶνος, Diosc. 8. Vini cotyla s. hemina dimidiata, tantum quantum dimidiata cotyla capiatur. B

Κοτυλιαῖος, Cotylæ mensuram æquans, Diog. L. K. ποτήριον, Poculum capiens heminam, Bud. [" Athen. 129. λήκυθοι." Schw. Mss. * Κοτυλαῖος, Diog. L. 2, 139. leg. κοτυλιαῖος.] At Κοτύλαιος, Exiguus instar cotylæ; nam κοτύλαια Hesychio sunt μικρὰ, παρὰ τὴν κοτύλην. Item Κοτύλαιον, Montis nomen, Æsch. (66.) Τὸ Κ. ὀνομαζόμενον ὄρος. Κοτυλώδης, Qui cotylæ formam repræsentat, Cotylæ formam referens, Athen. (480.) Κυαθὶς, κ. ἀγγεῖον.

[* Κοτύλιον, Diosc. Ther. c. 27. * Κοτυλίδιον, Eust. 1521, 52. " Ad Lucian. 1, 299." Schæf. Mss.]

[* Κοτύλων, Cognomentum Varii, a potando effictum, Plut. Antonio 18. Varius Cotyla Ciceroni Phil. 5. et 8. Φιλωνίδης Κοτύλη, Dionys. H. 12. p. 2340.]

Κοτυληδὼν, όνος, ἡ, i. q. κοτύλη, Cavitas: κυάθου, Nicander Cyathi cavitas, i. e. Cavum illud in cyatho Ἀ. (547.) Ἐκθλίψαντα πορεῖν κυάθου κοτυληδόνα πλήρη. || Cavum illud, in quo femoris caput vertitur, sicut et κοτύλη Homero, Lat. Acetabulum, Plin. C 28, 11. Item ossa ex acetabulis pernarum circa, quæ coxendices vertuntur, Aristot. H. A. 1, 13. Τὸ μὲν οἷον ἐφέδρανον, γλουτός· τὸ δὲ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ μηρὸς, κοτυληδών: 3, 7. Κάτω δ' ᾗ περαίνει μετὰ τὸ ἰσχίον, ἡ κ. ἐστὶ, καὶ τὰ τῶν σκελῶν ἤδη ὀστᾶ. || Κοτυληδόνες dicuntur etiam Polypodum acetabula, Concavæ partes in polyporum flagellis s. cirris: qua signif. κοτύλη quoque supra attuli ex Eust.: Athen. (479.) Καὶ αἱ τοῦ πολύποδος ἐν ταῖς πλεκτάναις ἐπιφύσεις, παραγώγως κοτυληδόνες, sc. dicuntur a κοτύλη. Aristot. H. A. 4, 1. Ὁ μὲν οὖν πολύπους καὶ ὡς ποσὶ καὶ ὡς χερσὶ χρῆται ταῖς πλεκτάναις: paulo post, Καλεῖται δὲ ῥάχις τὸ λεῖον, οὗ πρόσω αἱ κοτυληδόνες εἰσί: paulo ante, Ἐπὶ δὲ τῶν ποδῶν αἱ κ. ἅπασιν εἰσί. De quibus Plin., Omnes brachiis, ut pedibus ac manibus, utuntur. Item Per brachia velut acetabulis dispersis, haustu quodam adhærescunt. Item, Luctatur enim complexu, et sorbet acetabulis ac numeroso suctu detrahit. Ubi Brachia vocat, quas Aristot. πλεκτάνας, et Acetabula, quas ille κ. Apud Hom. D autem Eust. accipi vult synecdochice pro Ipsis brachiis s. cirris, quæ πλεκτάναι appellantur, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κ., αἳ πρανεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται, ὅμοιαι οὖσαι κοτυλιδίοις κοίλοις: unde et denominantur. Od. E. (432.) πουλύποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο, Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. [" Ad Lucian. 1, 299." Schæf. Mss.] || Umbilicus Veneris, Herba folium habens acetabuli figura, unde et nomen, orbiculatim et inevidenter concavum: cauliculo brevi, qui e medio prosilit, in quo et semen inest, radice olivæ modo rotunda. Est et alterum cotyledonis genus, quod ab aliis * κυμβάλιον nominatur, pinguibus foliis, latioribus, ligularum modo densis, circa radicem medium oculi ambitum describentibus, ut in majori sempervivo. Gorr. Diosc. 4, 92. Κοτυληδὼν, οἱ δὲ σκυτάλιον, οἱ δὲ * κυμβάλιον· φύλλον ἔχει ὥσπερ ὀξύβαφον, περιφερὲς, λεληθότως κοῖλον. Plin. 25, 13. Cotyledon, parvula herba, cauliculo tenero, pusillo, pingui folio et concavo ut coxendices. Scrib. Largus tradit eam habere similia folia cymbalis: quemadmodum ab Æschylo Cymbala vocari κοτύλας supra dictum fuit. || Κοτυληδόνες, Ora venarum et arteriarum intra uterum eminentia et quodammodo nodosa, non multum hæmorrhoidibus ani dissimilia, aut cotyledonis herbæ foliis orbiculatis et parum concavis; servatur namque in medio ipsorum orificiorum parva cavitas in cotyles modum. Gorr. Et paulo post, ubi usum et officia earum explicavit, Alii vero, ut refert Gal., nullas prorsus utero mulieris κοτυληδόνας inesse crediderunt: quos tamen ipse et doctissimorum virorum testimoniis et ipsa anatomia revincit; insunt enim et mulieribus, quamvis minores quam quæ in vaccis, capris, cervis, atque aliis ejusmodi animalibus apparent. [* Κοτυληδονώδης, Galen. 4, 282.]

Κοτυλὶς, ἡ κοτύλη τοῦ ἰσχίου, Concavitas coxendicis, Hippocr. Μοχλικῷ, et de Morbis l. 2. Gorr.

Κότυλος, ὁ, Cotyla, Poculi genus, idem cum eo, quod Homero κοτύλη, si Diodoro ap. Athen. (478.) cre- B dimus, qui tamen addit, δύνασθαι τὸν παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς καί τισι τῶν Ἰώνων λεγόμενον κότυλον vocari ab Hom. κοτύλην, ὃν ὅμοιον ὄντα τῶν προειρημένων ἓν οὖς ἔχειν. Idem Athen. aliquanto ante, Τὰ μόνωτα ποτήρια, κότυλοι. Ibid. e Diodoro tradit, Παρὰ Σικυωνίοις ἐπιπολάζειν τὸ ἔκπωμα, εἶναι δὲ αὐτὸ λουτηρίῳ ἐοικὸς βαθεῖ, ἔχειν δὲ καὶ οὖς ἐνιαχῇ. Apud Eund. Pamphilus scribit esse ποτηρίου εἶδος ἴδιον Διονύσου. Eubulus de sacerdote, τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων Οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ. Ion, κότυλον οἴνου πλέων. Aliquanto post (482.) de Phiditiis ap. Lacedæmonios, Εἰ δέ ποτε πλεῖον πιεῖν βουληθεῖεν, * προσπαρετίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα καὶ εὐποτώτατα ἐκπωμάτων. || Mensuræ nomen ap. Marc. Empir. Cotylos, inquit, habet uncias quatuor; quod facit cyathos duos et cochlearia sex. Item cotylus truncinarius habet heminæ tertiam partem. Est igitur diversa signif. hujus cotyli et cotylæ. [" Heyn. Hom. 8, 351. Aristoph. Fr. 223. Toup. Opusc. 2, 90." Schæf. Mss.]

C Κοτυλίσκη ET Κοτυλίσκιον, Parva cotyla: κοτυλίσκη citat Athen. (479.) e Pherecrate. At κοτυλίσκιον ex Aristoph. Ἀ. (459.) Κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον, s. ἀποκεκρουσμένον, ut Eust. (1282.) legit, [ἀποκεκρουμένον, Schw. " Kuster. Aristoph. 121. Brunck. 3, 76. Toup. Emendd. 4, 456. Opusc. 1, 236." Schæf. Mss.] SED Κοτυλίσκος, dimin. est a κότυλος. Vocatur autem κ. ὁ ἱερὸς τοῦ Διονύσου κρατηρίσκος, καὶ ᾧ χρῶνται οἱ μύσται, Athen. (479.) e Nicandro Thiatyreno, adducente h. ex Aristoph. Nub. l. μηδὲ στέψω κοτυλίσκον. Sed perperam ap. Athen. scribitur οἷς χέονται, pro ᾧ χρῶνται, quod ap. Hes. habetur: qui κοτυλίσκους quibusdam esse dicit τὰ μόνωτα ποτήρια, ut κότυλοι supra: item Speciem quandam placentæ: præterea κοίλωμα, sicut et κοτύλη accipi dictum fuit: item βόθρον, εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον. [" Ad Lucian. 1, 469." Schæf. Mss.]

Κοτυλίζω, Heminatim vendo. Proprie de vino dicitur, sed metaph. et de aliis, quæ non acervatim, D sed particulatim venduntur, ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος πιπρασκομένων, ἀλλ' οὐκ ἀθρόως. Aristoph. Κιρνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, κοτυλίζετε τοῖς πένησιν, Pherecr. ap. J. Poll. (7, 195.) μηδὲν κοτυλίζειν, ἀλλὰ καταπλάττειν. In propria signif. accipitur ap. Aristot. Œcon. 2. Τοῖς δὴ ἐμπόροις καλῶς εἶχε μὴ κοτυλίζειν, ἀλλ' ἀθρόα τὰ φορτία πεπρᾶσθαι, Heminatim venditare, Bud. [" Aristoph. Fr. 283." Schæf. Mss. " Steph. B. 335." Wakef. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 46. * Κοτυλιστὴς, Julian. Misop. 360.]

[* " Κόνυλον, τὸ, Posterior pars capitis, Athan. 2, 60." Kall. Mss.]

" ΚΟΥΤΑΡΟΝ, Hesychio est τῶν ὀπισθίων τοῦ " βοὸς ἡ σὰρξ ὑπὲρ τὰ ἄρθρα. Hierocles in Hippiatr. " Κυνὸς κουταβίῳ, ita enim ibi scriptum, κεκαθαρισμένῳ " καὶ μεμαδισμένῳ utitur in equo laborante malide."

ΚΟΥΦΟΣ, Levis, Non ponderosus, Aristoph. B.

(1351.) ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα Κουφοτάταις πτερύγων A ἀκμαῖς. Et κοῦφαι ἐσθῆτες, Herodian. (3, 4, 19.) κοῦφα κρέα, Aristot. Eth. 6. Huic opp. βαρὺς, ut Lat. Gravis opp. Levi. Plato Minoë (129.) Πότερον τὰ πλείονα ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεται ἐνθάδε, τὰ δὲ ἔλαττον, κουφότερα. Sic in isto ejusd. Plat. dicto opp., Λόγου κουφοτάτου πράγματος, βαρυτάτη ζημία καὶ παρὰ θεῶν ἕπεται καὶ παρὰ ἀνθρώπων: quod dictum sæpe a Plut. commemoratur. Synes. quoque ad hoc respiciens, sed tanquam Proverbiale afferens, non ascripto Auctoris nomine, scripsit, Καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, κουφοτάτου πράγματος, λόγου, βαρυτάτην τὴν τιμωρίαν ἐξέτισε. Ut autem hic βαρυτάτη τιμωρία, et in l. illo Plat. βαρυτάτη ζημία, dicitur, ita vicissim κουφοτάτη τιμωρία alibi, et κουφοτέρα τιμωρία ap. Philon. Ἔδεισε μὴ κουφοτέραν ἀναπράξῃ τιμωρίαν. Simili autem metaph. Latini Leves pœnas et Graves pœnas dicunt. || At in hoc Prov., Κούφη γῆ τοῦτον καλύπτοι, accipitur in propria signif.; sonat enim ad verbum Levis terra hunc tegat: estque precantis quietem mortuo: ut passim ap. Lat., cum B dicunt, Sit illi terra levis. Huc pertinet Juv. Dii majorum umbris tenuem et sine pondere terram. Suid. autem verbis illis, Κούφη γῆ τοῦτον καλύπτοι, subjungit ἀντὶ τοῦ μετέωρος: deinde λέγεται δὲ γῆ γῆς κουφοτέρα κ. τ. λ. quæ alio pertinent. Sciendum est porro dici etiam brevius κούφη γῆ, ut in Julian. Imp. Ep. ad Hermog. ὕπαρχον Αἰγυπτίων, quæ est 23. Ἐκείνῳ μὲν δὴ, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος. || Κ. σπέρματα, Theophr. Levia semina, i. e. Quæ terram nimia defrugatione non exinaniunt. VV. LL. || Κ. ὅπλισις, Levis armatura, Philo V. M. 1. Καὶ τοὺς ἄλλους παραλαβὼν, ὅσοι τῆς κούφης ὁπλίσεως. Sic autem Plut. Fabio κούφην στρατιὰν dixit, Πρῶτον μὲν γὰρ ἀπέστειλε τὴν κούφην στρατιὰν, ἔπειτα τοὺς ἱππεῖς. || Levis, i. e. Remissus, Languidus, Diosc. Ἕψε κούφῳ πυρὶ, κινῶν πραέως. Idem, Κόψον κούφως ἐν ὅλμῳ. Apud Eund. κούφη ἀνθρακιὰ, alibi μαλακὴ dicta. || Et κ. σικύαι, Medicis Cucurbitulæ, quæ sine scarificatu cutim laxant, VV. LL. || Κ. ἐλπὶς, ἐλπίδες, Levis spes, Exigua spes, Quæ e levi occasione concipitur, C Cujus concipiendæ levis est occasio, Herodian. 2, (8, 6.) Οὐ φαῦλαι δὲ οὐδὲ κ. καλοῦσιν ἐλπίδες: (9, 1.) Ταῦτα δὲ αὐτοῦ διατυποῦντος καὶ κ. καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσι. Quamvis autem ita his in ll. exponam, non ignoro Bud. κ. ἐλπὶς vertere Bona spes et hilaris, in Thuc. 2, (51.) Καὶ αὐτοὶ τῷ παραχρῆμα περιχαρεῖ, καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον ἐλπίδος τι εἶχον κούφης μηδ' ἂν ὑπ' ἄλλου νοσήματός ποτε ἔτι διαφθαρῆναι. Non ignoro item Schol. κούφης exponere τῆς κουφιζούσης αὐτοὺς ἀπὸ τῆς λύπης: sed ab utroque dissentio, et Levem spem dici potius existimo, quam leviter et inconsiderate aliquis concipit, quæ levi quodam gaudio animum afficit. Horat. certe videtur ad κούφην ἐλπίδα s. potius κούφας ἐλπίδας respexisse, Mitte leves spes et certamina divitiarum. || Κ. ἄνθρωπος, Homo levis, Ventosus, Herodian. 5, (7, 1.) Πείθει αὐτὸν, κοῦφον ἄλλως καὶ ἄφρονα νεανίαν: 2, (7, 13.) Φύσει τε κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς καινοτομίαν τε τῶν καθεστηκότων ἐπιτήδειον: 7, (8, 12.) Τοῦ δὲ Ῥωμαίων δήμου τὸ κ. καὶ εὐμετάβολον οὐκ ἀγνοεῖτε, Leve insta- D bileque ingenium, Polit. || Κ. νῆες, Vacuæ naves: unde κουφίζω, Exonero. Bud. [" Thom. M. 771. ad Diod. S. 1, 192. 474. Luzac. Exerc. 142. 163. Wakef. S. Cr. 1, 14. 4, 26. Jacobs. Exerc. 2, 55. Anth. 6, 266. 424. 7, 309. 8, 236. 9, 68. 11, 109. 149. Toup. Add. in Theocr. 400. Munck. ad Anton. Lib. 72. Verh. Levis armaturæ miles, Heringa Obss. 128. ad Herod. 706. De solicitudinibus amantium, Ruhnk. Ep. Cr. 298. Conf. c. κωφὸς, Brunck. Apoll. Rh. 182. ad Anacr. 126. Valck. Anim. ad Ammon. 133. Jacobs. Exerc. 2, 10. ad Il. Α. 390. ad Diod. S. 1, 219. Κοῦφα, adverbial., Brunck. Aristoph. 3, 180. Villois. ad Longum 140. Heyn. Hom. 6, 400. Toup. Opusc. 1, 528. Κούφη κόνις, Jacobs. Anth. 12, 294. στρατιὰ, Muret. 2, 11. Κουφότερον φέρειν, Achill. Tat. 13. Κουφότατα φέρειν, Valck. Diatr. 113." Schæf. Mss.] Κούφως, Leviter. Accipitur autem variis modis, sicut et nomen κοῦφος, quemadmodum et Lat. Leviter varias nominis Levis signiff. sequitur. Thuc. 4, (33.) Ἄνθρωποι κ. ἐσκευασμένοι, i. e. ψιλῇ ὁπλίσει ὡπλισμένοι, Schol., Lat. Leviter armati, ut κούφην ὅπλισιν paulo ante interpr. Levem armaturam. || Κ. κόψον, vide in Κοῦφος pro Levis, i. e., Remissus, Languidus. || Κ. φέρειν, ut Lat. Leviter, quod et Modice s. Moderate ferre, cui opp. Graviter ferre, Eur. Med. (1014.) Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς. || Leviter, Temerarie. At vero Od. Θ. 201. Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι, exp. Eust. ἐπηρμένον, et θρασύτερον: itidemque scribit Porphyr. Quæst. 16. in Hom. cum dicitur κουφότερον μετεφώνεε, oportere nos intelligere, verba, quæ subjungentur, esse κοῦφα καὶ ἐπηρμένα, utpote Ulysse propter victoriam magnifice loquente. [" Jacobs. Exerc. 1, 80. Κουφοτέρως, Toup. Opusc. 2, 37." Schæf. Mss. Dionys. H. 1, 206.] " Κορφῶς, " Hes. affert pro ἐλαφρῶς, Leviter, Agiliter: quod " supra κολυφρῶς." [* Κουφοφορέομαι, Sext. Emp. adv. Math. 9, 71." Kall. Mss.]

Κουφότης, Levitas, cui opp. βαρύτης, Gravitas. In h. autem Theophr. l. (C. Pl. 4, 8, 3.) Πάντα γὰρ ταῦτα συνεργεῖ καὶ πρὸς πλῆθος καρποῦ καὶ πρὸς κ. τῆς γῆς, καὶ τὸ μὴ ὁμοίως καρπίζεσθαι, ubi κ. γῆς oppositam τῷ καρπισμῷ, Defrugationi ap. Colum., dici quidam putant respiciendo ad ea semina, quæ κοῦφα vocari, dictum modo fuit. || Levitas mentis, sicut κοῦφος, Homo levis et ventosus. [" Jacobs. Exerc. 2, 10. Thom. M. 552. 801." Schæf. Mss.]

[* " Ἐπίκουφος, Levis, 3 Macc. 4, 5. ἐπίκουφον sec. Cod. Alex. Lectio aperte vitiosa. Reponendum est * ἐπικύφων." Schleusn. Lex. V. T.] Ὑπόκουφος, Aliquantum levis, Aliquantum levitatis habens, tam in propria signif., quam in metaph. [Plut. Pelop. 14. Artax. 5.]

Κουφίζω, Levo, Elevo, Sublevo. A Bud. exp. Erigo et Sublevo in Herodian. (1, 4, 1.) Τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτόν. Simplici autem Levo redditur in Aristot. de Mundo, Αἱ φθοραὶ κουφίζουσι τὰς γενέσεις, Eur. Rheso (281.) λόγου δὲ δὶς τόσον μ' ἐκούφισας. Rursum βάρος κουφίζειν Bud. ap. Basil. vertit Tollere onus. Tale est autem ap. Soph. Ant. (43.) Εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί. Apud Eund. vero (Aj. 1287.) κουφίζειν ἅλμα κυνῆς exp. Exire e galea saliendo leviter, i. e. agiliter. Accipitur autem κουφίζω et generalius pro In altum tollo, quod est Elevo ad verbum. || Levo, metaph., Xen. (Ἀπ. 2, 7, 1.) Ἴσως ἄν τί σε καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν, Te laboris parte levare possumus. || Κουφίζω, inquit Bud., Levo, i. e. Erigo afflictum et consolor, Aristot. Κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων, Dem. (1400.) Χαλεπὸν τὰς παρούσας συμφορὰς λόγῳ κουφίσαι. Et cum gen., Κουφισθεὶς τοῦ πάθους, Levatus malo, ex Aristot. Probl. (11, 10.) Affertur præterea κουφίζεσθαι e Thuc. pro Alacrem et hilarem esse.

|| Κουφίζω, Exonero, vide in Ἀποκουφίζω. || Κουφίζουσα γῆ, neutra signif. pro κούφη γῆ, ut quidem exp. Tzetz. ad Hesiodi Ἔργ. (2, 81.) Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν, i. e. ἔτι κούφην οὖσαν, καὶ μὴ συμπιπληθεῖσαν καὶ στερεωθεῖσαν, ἀλλὰ σπογγώδη. In VV. LL. exp. Terram levem et non lutosam. [" Sensu Grammatico, Diacon. ad Hesiod. 'A. p. 89. 93." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 8, 450. Thom. M. 771. Jacobs. Anth. 12, 206. Timocles, Brunck. Aristoph. 3, 58. Diod. S. 2, 565. Markl. Suppl. 1047. Musgr. Hel. 40. 1571. Wakef. Ion. 893. Herc. F. 935. Alc. 2. Toup. Add. in Theocr. 400. Eur. Phœn. p. 42. Valck., ad Charit. 228. Wassenb. ad Hom. 133. 135. ad Herod. 158. ad Lucian. 1, 376. Brunck. Aj. 1286. Melius habeo, Heringa Obss. 166. De quant., ad Mœr. 96." Schæf. Mss.] " Κούφισις, Levatio, Allevatio," [Pherecr. ap. Bekk. Anecd. 438. Joseph. A. J. 17, 6, 2. Dio Cass. 322, 64.] Κουφισμὸς, Levatio, Sublevatio. || Pro Ea, quam Gramm. ἔκθλιψιν appellant, Eust. [113, 47. Aret. Acut. 1, 1. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 225. Steph. Dial. 59. Jacobs. Anth. 12, 206." Schæf. Mss.] Κούφισμα, Levamen, Sublevamentum, Allevamentum, ex Eur. Phœn. [862. * Κουφιστὴρ, Chirurg. Vett. p. 102. * Κουφιστικὸς, Aristot. de Cœlo 4, 3.] Ἀνακουφίζω, Allevo, Sublevo, Erigo, Attollo:

ἀνακουφίζω κάρα βυθῶν, Soph. (Œd. T. 23.) Sic autem accipi et simplex κουφίζω, dictum antea fuit. " Ἀνακούφισις, Allevatio, Sublevatio." [Soph. Œd. T. 218. * Ἀνακούφισμα, Hippocr. 364. * " Προσανακουφίζω, Joseph. Vita 18. * Ὑπανακουφίζω, Planud. Ovid. 14, 577." Boiss. Mss. " Theodor. Hyrtacenus, Extr. des Mss. 5, 732." Kall. Mss.] Ἀποκουφίζω, Levo, Sublevo, Exonero, Plut. Pericle (11.) Ἀποκουφίζων πολυπράγμονος ὄχλον τὴν πόλιν. Itidem vero simplex κουφίζω pro Exonero accipi tradit Bud. addens, hanc signif. sumtam esse a κοῦφος, Vacuus, ut cum κοῦφαι νῆες appellantur Vacuæ naves. [Eur. Or. 1341. Hec. 106. * Διακουφίζω, Hippocr. Epidem. 3. p. 1093.] Ἐκκουφίζω, Levo, Sublevo, pro κουφίζω, ἀποκουφίζω. [Plut. Mario 9. * Ἐπεκκουφίζω, Joseph. B. J. 1, 21, 12.] Ἐπικουφίζω, Elevo, In altum tollo, Soph. (Aj. 1410.) πλευρὰς ξὺν ἐμοὶ Τάσδ' ἐπικούφιζ', ubi exp. ἀνάβασταζε, Philo de Mundo, Πρὸς τὴν φυσικὴν τοῦ πυρὸς κίνησιν ἐπικουφίζουσα αὐτὴν ἀναδραμεῖται, ubi redditur Erigens, Arrigens: hoc modo, Ad naturalem ignis motum se arrigens, sursum resiliet. Idem ἐπικουφίζεσθαι et ἐπιῤῥέπειν inter se opp., Ἐν μέρει μὲν (αἱ χεῖρες) ἐπεκουφίζοντο, ἐν μέρει δ' ἐπέῤῥεπον, ubi ἐπεκουφίζοντο redditur Levabantur, at ἐπέῤῥεπον, Ingravescebant. || Metaph., ut Lat. Levo, cum dicitur Laborem levare vel dolorem: quam metaph. et simplici κουφίζω dari dictum fuit antea. Sed a Xen. ἐπικουφίζειν accipi videtur pro Alacrem reddere s. Alacriorem, in K. Π. 7, (1, 9.) p. 103. meæ Ed. Παρακάλει τοὺς σὺν σοι εἰς τὴν ἐμβολὴν, τῷ μὲν προσώπῳ παραθαῤῥύνων, ταῖς δ' ἐλπίσιν ἐπικουφίζων. Videtur autem ideo ἐπικουφίζειν accipi pro Alacrem reddere, quod qui alacri est ad rem quampiam agendam animo, ejus corpus alacritas illa agilius quodammodo reddere videtur. At Cic. ap. eund. Scriptorem ἐπικουφίζειν vertit Leviorem facere. Utriusque autem l. proferam. Xen. igitur K. Π. 1, (6, 19.) Cambyses filium suum instituens, inter alia hæc dicit, Θάῤῥει μέντοι ὦ παῖ· εὖ γὰρ ἴσθι τοῦτο, ὅτι τῶν ὁμοίων σωμάτων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἅπτονται, ἄρχοντός τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου, ἀλλ' ἐπικουφίζει τι ἡ τιμὴ τοὺς πόνους τῷ ἄρχοντι. Cic. autem Tusc. 2. scribit, Itaque semper Africanus Socraticum Xenophontem in manibus habebat, cujus in primis laudabat illud, quod diceret eosd. labores non esse æque graves imperatori et militi: quod ipse honos laborem leviorem faceret imperatori. [" Bergler. Alciphr. 183. Plut. Mor. 1, 539." Schæf. Mss. Appian. ap. Anecd. Bekkeri 154. * " Ἐπικουφισμὸς, Clem. Alex. 880." Wakef. Mss.] Συνεπικουφίζω, Una cum aliquo sublevo, Ad sublevandum adjuvo. Qua in signif. dicitur et Συγκουφίζω. [" Philo J. 2, 364. Clem. Alex." Wakef. Mss. Plut. Eumene 9.] Ὑπεπικουφίζω, Aliquantum sublevo. At in VV. LL. exp. simpliciter Sublevo. [Schneidero dubiæ videtur auctoritatis.] Συγκουφίζω, Simul levo, attollo, erigo, Adjuvo in levando s. attollendo aut etiam portando: ut in hoc Sexti Philosophi loco, in eo Pyrrhoniarum hypotyposeωn opere, quod a me Latinitate donatum est: 3, 2. Συνεργὸν δὲ (αἴτιον εἶναι ἡγοῦνται,) ὃ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν, καὶ πρὸς τὸ μετὰ ῥαστώνης ὑπάρχειν τὸ ἀποτέλεσμα· οἷον, ὅταν δύο βάρος τι βασταζόντων μόλις, τρίτος τις προσελθὼν συγκουφίσῃ τοῦτο: i. e., ut ibi sum interpretatus, Συνεργὸν autem (αἴτιον putant esse) Causam, quæ parvas vires confert, et quidem per quas facilior reddatur effectus; ut cum duobus aliquod onus ægre portantibus, tertius aliquis adveniens, una cum ipsis illud portando sublevat. Quod si liceat βαστάζειν ibi accipere pro Attollere, in qua signif. accipitur ἀναβαστάζειν a Schol. Soph., tunc et συγκουφίζειν fuerit Adjuvare in attollendo. [" Lucian. 2, 528." Wakef. Mss. * Ὑποκουφίζω, Gl. Sublevo.]

" Κουφόω, Levo, Allevo. Erot. κουφοῖ ex Hippocr. " affert pro λύει καὶ παύει τὰς ὀδύνας, Dolores levat " s. allevat."

" ΚΟΧΛΟΣ, ὁ, i. q. κόγχος, Concha. Hes. scribit " olim τοῖς θαλασσίοις κόχλοις usos fuisse πρὸ τῆς τῶν

A " σαλπίγγων εὑρέσεως, Conchis marinis: ut et ap. " Ovid. Cæruleum Tritona vocat, conchaque so- " nanti Inspirare jubet: et ap. Maronem, cava dum " personat æquora concha. Itidem Athen. (457.) " κόχλον σημαίνεσθαι scribit hoc Theognidis gripho, " Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρὸς, Τεθνη- " κὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι. Sed et Eurip. (Iph. " T. 303.) dixit κόχλους φυσῶν, Conchas inspirans, " Concham inflans, h. e. Concha inflata canens. Ex " Epigr. vero pro Conchylio, Ostro, Purpura. Gaza " ap. Aristot. vertit Concha tortilis et turbinata, " Cochlea: quæ et ipsa VOCATUR Κόγχος, ET Κο- " χλίας etiam: quem enim Epicharmus κόγχον σέ- " σιλον appellat, eum Diosc. κοχλίαν σέσιλον. Epi- " charmus inquam ap. Athen. (63.) Κόγχον δὲ τὸν " σέσιλον ἄπαγ' ἐς τὸν φθόρον, Cochleas, quæ σέσιλοι " dicuntur, abjice in malam rem. Et Diosc. 2, 11. " τὸν σέσιλον κοχλίαν esse ταρακτικὸν κοιλίας καὶ στο- " μάχου ἐμετοποιόν: ita vero nominari τὸν ταῖς ἀκάν- " θαις καὶ τοῖς θαμνίσκοις προσκεκολλημένον ἄγριον
B " κοχλίαν, Agrestem cochleam spinis et fruticibus " hærentem. Idem Diosc. ibid. ponit et alia tria " cochlearum genera, κοχλίας χερσαίους, ποταμίους, " θαλασσίους: e terrestribus cochleis maxime lau- " dans Sardoas, Libycas, Astypalæanas, Siculas, " Chias, necnon τὸν ἐν ταῖς κατὰ Λιγυρίαν ἄλπεσι " πωματίαν καλούμενον κοχλίαν, Cochleas quæ in " Ligusticis Alpibus vocantur operculares. Achæus " epitheticῶs dixit κοχλίας κεράστας, Cochleas cor- " nutas: animalculum enim hoc minutula in incessu " protendit cornua, viæ indices in eis gestans oculos. " Hesiod. vero (Ἔργ. 2, 189.) τὸν κοχλίαν vocat " φερέοικον, Domiportam: ut qui domum suam se- " cum portet, nulli sc. fidens, sed semper metuens ne " sibi rapiatur: unde eleganter Anaxilas Comicus" [ap. Athen. 63.] " dixit, Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν " πολλῷ πάνυ, Οἳ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὴν οἰκίαν. " Athen. (ibid.) et griphum hunc convivalem affert " de cochlea, Ὑλογενὴς, ἀνάκανθος, ἀναίματος, ὑγρο- " κέλευθος." [Cf. Eund. 455.] " Porro τοῦ κοχλίου
C " nomen transfertur et ad alia. Hes. enim κοχλίας " nominari scribit non solum τὰ ἐσθιόμενα ζῶα, sed " etiam τὰ ἐν τοῖς ὀργάνοις ξύλινα: et Suidas, κο- " χλίαν nominari ὁδὸν εἰς ἑκάτερα περιηγμένην. Vi- " truv. 10, 11. describit cochleam qua magna vis " aquæ possit hauriri, sed non tam alte tolli quam " rota: eam fieri e tigno per octo crassitudinis " divisiones involutos habente canales, et justam " cochleæ naturalemque imitationem: versationes " facere hominibus calcantibus. Sic Idem 5, 11. " dicit, Cochleis, rotis, tympanis collocatis, locus " exinaniatur. At 6, 8. Torcular si non cochleis " torquetur, sed vectibus et prelo premitur. Item " κοχλίας dicitur τῶν ὤτων ἡ ἔξωθεν περιβολὴ, Ex- " terior auriculæ ambitus circumflexu et gyris qui- " busdam cochleam imitans." [" Κόχλος, Musgr. Iph. T. 303. Jacobs. Anim. 284. Anth. 11, 195. Heyn. Hom. 5, 146. ad Charit. 220. 240.: K. κοῖλος, Toup. Add. in Theocr. 403. Harles. p. 351. * Κόχλος, ἡ, Wakef. Del. 1, 260. ad Lucian. 1, 639.
D Philostr. 242. Boiss., Paul. Silent. Ambo 118. Sylb. ad Paus. 107. (3, 21.) Argum. Soph. Trach." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 859. Naumachius 62. * Κοχλοειδὴς, Pisid. Opif. 407. * " Ἀμφίκοχλος, Epiph. de 12. Lap. 9." Kall. Mss. " Κοχλίας, Huschk. Anal. 118. T. H. ad Plutum p. 412. Casaub. ad Athen. 131. Toup. Opusc. 1, 336. Emendd. 2, 46. Ilgen. ad Hymn. 638. Wessel. ad Diod. S. 1, 40. 360. Κοχλίου βιὸς, Jacobs. Anim. 239. Anth. 6, 382. 9, 503." Schæf. Mss. Plut. 8, 85.] " Ceterum a κο- " χλίας est COMP. Κοχλιοειδὴς, Cochleæ speciem " gerens, Cochleæ similis: ut κ. κλίμαξ ap. Philopon. " in Proclum, Scala quæ gyris quibusdam et circui- " tibus quales in cochlea sunt, in altum fert." [" Fischer. ad Palæph. 194. Jacobs. Anth. 8, 117. * Κοχλιοειδῶς, Bast Lettre 33." Schæf. Mss.] " ITEM " Κοχλιώδης dicitur παρὰ τοὺς κοχλίους, i. q. κοχλιο- " ειδὴς: aliis Tortilis, Tortuosus." [" Fischer. ad Palæph. 194." Schæf. Mss. " Planud. Ovid. Met. 1, 336. Basil. Cæs. Schol. ad Greg. Naz., in Notit. Mss.

T. 11. P. 2. p. 128." Boiss. Mss. * " Κοχλιάζων, ὁ, Heliodorus Oribasii de Machinamentis c. 24. Secundum tympanum cochlea speciem lentis referens recta collocatur: hæc composito vocabulo Græce κ. dicitur." Schn. Lex. * " Ἀντικοχλίας, Villoison. Anecd. Gr. 2, 116. Τὸ γὰρ ῑ, καὶ τὸ ᾱ, καὶ τὸ ῆ, καὶ τὸ ῶ, οἷον αἱ ἀντικοχλία, Πέρσῃ, Μενελάῳ, καταλήξεις εἰσὶ τῆς δοτικῆς. Ἀντικοχλία est vox nihili. Nemo non videt locum corruptum esse, et leg. Αἴαντι, κοχλίᾳ. Et ita legitur in Cod. Vat." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] " Denique a nomine κόχλος, s. κο- " χλίας, sunt DIMIN. Κοχλὶς et Κοχλίδιον, signifi- " cantia Parvam concham s. cochleam, Conchulam, " Cochleolam. Posterioris meminit Suid. quoque, " esse dicens εἶδος ζωϋφίου, Speciem animalculi. E " Strabone l. ult. affertur κοχλίδιον pro Scalarum " genere cujus scapum, ut τὸ τῶν κοχλιῶν κιόνιον, " volumen ἑλικοειδῶς circumductum ambit a summa " coassatione ad imum libramentum: sed perpe- " ram: orto errore e versione Lat.: in Græco enim " κοχλίας legitur: p. 347(=509.) de Paneo, s. Panis " fano, Στροβιλοειδὲς, ἐμφερὲς ὄχθῳ πετρώδει, διὰ κο- " χλίου τὴν ἀνάβασιν ἔχον, In quod per cochleam " ascenditur. Hujusmodi cochleam Athen. vocat " κλίμακα ἑλικτήν: l. 5. de Philopatoris nave, Ὡ " κλίμαξ ἑλικτὴ φέρουσα πρὸς τὸν κρυπτὸν περίπατον " παρέκειτο. Rursum Strabo κοχλίαν vocat etiam " Aquariam machinam quam Vitruv. Cochleam: " eod. libro, p. 352. init. (=1145.) Ῥάχις δ' ἐστὶν " ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου καὶ μέχρι Νείλου καθήκουσα, δι' " ἧς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τροχοὶ καὶ κοχλίαι τὸ ὕδωρ ἀνά- " γουσιν, ἀνδρῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ἐργαζομένων." [" Κοχλίδιον, Ilgen. ad Hymn. p. 638." Schæf. Mss. " Tzetz. ad Lyc. 236." Boiss. Mss. * Περικόχλιον, Heliodorus de Machinamentis in Eclog. Phys. p. 467. not. * " Κόχλεον, Montf. Palæogr. 404." Kall. Mss.] " Κοχλιάριον, τὸ, Cochleare, s. Cochlear. Frequens " ap. Diosc. Itidemque in Hippiatr. Σελίνου σπέρ- " ματος κοχλιάριον μεστὸν, Seminis apii plenum co- " chlear, h. e. Seminis apii quantum pleno cochleari " capi queat. Verum non esse vocem hanc anti- " quam, sed a recentioribus usurpatam Græcis, et a " Latinis translatam, tum Suidas docet, tum Pollux, " (6, 87. 10, 89.) qui τὸ κοχλιάριον vocari posse scri- " bit μυστιλάριον, SIVE κοχλιώρυχον:" [" Phrynichus Bekkeri 49." Boiss. Mss.] " Dici tamen videtur παρὰ " τοὺς κοχλίας, ut Cochlear a cochleis: similitudi- " nem enim aliquam cochlearum gerit s. concha- " rum." " Κόχλαι ἔνιαι, Conchæ quædam, Aristot. " H. A. 4." [* Κοχλὰς, i. q. κόχλος, Manetho 5, 24.] " Κάχλικος, Hes. exp. τοῦ κόχλου. At Καχλὶς, Eid. " συμβολή." " Κόχλω, Etymologo * γυρίζω, Gyro: " unde derivat κόχλος et κοχλίας." [* " Ἀνακοχλάζω, Wolf. Anecd. Gr. 2, 324." Kall. Mss.]

" ΚΟΧΩΝΗ, ἡ, et Κόχωνον, τὸ, signif. σύζευξιν " ἰσχίων πρὸς ἕδραν: propter quam et πᾶς ὁ περὶ τὴν " ἕδραν τόπος ita nominatur, inquit Gal. in Lex. " Hippocr. Significat igitur et Commissuram coxen- " dicis partium cum sede, et totum locum qui circa " sedem est. Hes. κοχώνας esse dicit τὸ τῆς ῥάχεως " πρὸς τῷ δακτυλίῳ, Spinæ dorsi eam partem quæ ad " podicem est, s. τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τὰ ἑκατέρωθεν μέρη: " afferens et κόχωνα pro ἰσχία. Utitur porro fem. " κοχώνη Hippocr. Γυναικ. 1. Ὀδύνη λήψεται τοτὲ " μὲν τῆς γαστρὸς τὸ κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ, τοτὲ δὲ τοὺς " βουβῶνας, τοτὲ δὲ τὴν ὀσφύν τε καὶ κοχώνην:" [cf. 1143.] " Et de Nat. Mul. Ὀδύνη ἔχει καὶ τὴν νειέρην " γαστέρα, καὶ τὰ σκέλεα εἰρύαται, καὶ τὰς κοχώνας ἀλ- " γέει. Aristoph. et fem. et neutro usus est: dicens " nimirum et συσπᾶσθαι δεῖ τὰς κοχώνας, et ἀποκρυ- " πτόμενος εἰς τὰ κόχωνα, Ἱππ. (424.) ubi Schol. non " absurde videtur κοχώνην exp. τόπον ὑπὸ τοῦ αἰδοίου " καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῶν ἰσχίων." [At Brunck. restituit τὰς κοχώνας in Aristoph. l. c. " Toup. in Schol. Theocr. 215. Mœr. 236. et n., Kuster. Aristoph. 108. Fr. 266." Schæf. Mss. Theopompus Comicus ap. J. Poll. 2, 18. Diotimus ap. Ælian. V. H. 2, 41. Suidæ * μεσόσκελον.]

" ΚΟΨΑ, Hesychio est ὑδρεία: vel potius ὑδρία, " Hydria: afferenti et Κοψία pro χύτρα, Olla."

ΚΡΑΔΗ, Ramus ficulnus, Surculus ficulneus, Theophr. C. Pl. 5, 1, (3.) Ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς οἱ κλῶνες ἢ πτόρθοι ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ,τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων· οὐδὲν γὰρ ἐπὶ πᾶσι κοινὸν, ἀλλ' ἔνια προσηγορίας τινὰς ἔχει ἰδίας, καθάπερ θαλία, κράδη, κλῆμα· καλοῦσι δέ τινες καὶ κλῶνας. Ubi nota κράδην esse e genere eorum, quæ dicuntur τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων, ἅπερ ἔχουσιν ἀρχάς τινας ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς, e genere sive κλώνων s. κλάδων s. πτόρθων: sed ficus proprie esse, ut θαλία oleæ, et κλῆμα vitis. Galeno Lex. Hippocr., κράδαι sunt συκῆς οἱ ἀκρέμονες. Rursum Theophr. H. Pl. 2, (5, 4.) Φυτεύεται δὲ καὶ ἡ συκῆ, ἐάν τις κράδην παχεῖαν ἀποξύνας σφυρᾷ παίῃ, ἄχρι οὗ ἂν ἀπολίπῃ μικρὸν ὑπὲρ τῆς γῆς· εἶτ' ἐπ' αὐτῆς ἄμμον βαλὼν ἄνωθεν ἐπιχώσῃ. Unde Plin. 17, 17. Defractos serere ramos docuit (casus,) cum pali defixi radices cepissent. Multa sic seruntur, in primisque ficus, omnibus aliis modis nascens præterquam talea: optime quidem si vastiore ramo pali modo exacuto adigatur alte, exiguo super terram relicto capite, eoque ipso arena cooperto. Et 1, (8, 5.) Ἐνίοις δὲ καὶ οἷον κράδαι γίνονται, καθάπερ πτελέᾳ καὶ δρυῒ καὶ μάλιστα ἐν πλατάνῳ, Quædam veluti cradæ, Gaza: VV. LL. hic Morbum esse volunt illum, qui κράδος vocatur, de quo in seqq. Item ap. Suid. Ἤσθιον δὲ τὰς κράδας οἱ Λακεδαιμόνιοι, i. e. κατέκοπτον, ut ipse exp. Item, Οἱ μὲν οὖν τέττιγες ἐπὶ τῶν κραδῶν ἕνα μῆνα ἢ δύο ᾄδουσι, [ex Aristoph. Ὄρν. 39.] || Etym. autem scribit κράδας esse non solum κλάδους τῆς συκῆς, sed etiam παντὸς τοῦ ἀκροδρύου: quomodo ab Hesiodo usurpatum videtur (Ἔργ. 2, 299.) Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ. Eustathio item est aut Folium ficulnum, aut etiam generaliter Quodvis folium. || Nicandrum vero κράδην accepisse pro Ficu sylvestri tradit ipsius Schol. in Ther. 853. Σὺν δὲ κράδης κνέουσαν ἀποτμήξαιο κορύνην. Et sub fin. Alexiph. Πολλάκι δ' ἀγριόεντα κράδην σπέραδός τε σελίνου Ἴσθμιον. At Suidæ κράδη est συκῆ, ut et Hesychio, i. e. Ficus, [Aristoph. Εἰρ. 627.] || Quod vero in Tragœdia dicebatur μηχανὴ, illud in Comœdia κράδη, J. Poll. dicens esse συκῆς μίμησιν: nam κράδην ab Atticis vocari τὴν συκῆν. Hesychio autem κράδη est ἀγκυρὶς, ἐξ ἧς ἐνήπτοντο οἱ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς ἐπιφαινόμενοι. Sic vero in VV. LL. annotatur de hoc κράδη, Κράδη, Hamus vel Pegma, e quo aliquid suspenditur. Aliquando ea Pegmatum species, quæ in scenis ad ficulneæ arboris imaginem produci solebant. Addunt vero hæc verba e Zenodoto, Ἀγκυρὶς, ἀφ' ἧς ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐξαρτῶνται, θεοῦ μιμούμενοι ἐπιφάνειαν, ζωστῆρι ταινίαις κατειλημμένοι. [" Jacobs. Anth. 7, 76. Toup. Opusc. 1, 527. Timæi Lex. 166. et n." Schæf. Mss. Κραδὴ, Schw. ad Athen. 682.] " Κραδηφορία, Gestatio ramorum, s. " ramorum ficus. Plut. Symp. 4, (5.) de Judæis, " Ἔστι δὲ καὶ κραδηφορία τις ἑορτὴ καὶ θυρσοφορία παρ' " αὐτοῖς, ἐν ᾗ θύρσους ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίασιν."

Κράδος, ἡ, i. q. κράδη, Ramus ficulnus, Diosc. 2. de ficu sylvestri loquens, Αἱ δὲ κράδοι βοείοις κρέασι καθεψόμεναι εὐέψητα ταῦτα ποιοῦσι. Sic enim ibi scribitur, sc. κράδοι, et sic legit etiam Bud.; sed quædam Edd. habent κράδαι. || Vitium s. Morbus in ficu, Theophr. H. Pl. 4, (14, 4.) Ἁλίσκεται δὲ συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ· καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μὲν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι· κράδος δὲ, ὅταν οἱ κλάδοι· καὶ γὰρ καλοῦσί τινες κράδους, ὅθεν τοὔνομα τῇ νόσῳ. Unde Plin. 17, 24. Verum ut homini nervorum cruciatus, sic et arbori; ac duobus æque modis. Aut enim in pedes, h. e. radices, erumpit vis morbi, aut in articulos, h. e. cacuminum digitos, qui longissime a toto corpore exeunt. Inarescunt ergo, et sunt ap. Græcos sua nomina utrique vitio: undique primo dolor, mox et macies earum partium fragilis, postremo tabes morbusque, non intrante succo aut non perveniente: maximeque id fici sentiunt. Hoc et κράδη dicitur, VV. LL. [" Jacobs. Anth. 7, 76." Schæf. Mss.] Κραδοπώλης, Surculorum ficulnorum

s. ficuum venditor. Κραδοφάγος, Qui ficos comedit aut ficulnis ramis foliisve victitat, συκοφάγος, * ἰσχαδοφάγος, Hes. Signif. etiam τὸ ἀγροῖκον, ut Idem annotat. Item ap. Eust. quidam Gramm., Οἱ ἄγροικοι καὶ κρ. λέγονται καὶ κραδοπῶλαι, ὡς ἀπὸ φύλλων καὶ δένδρων πορι;όμενοι. Quibus verbis videtur signif. Homines rusticos, et Qui e rebus vilibus quæstum faciant. Rusticum et sordidum, inquit Erasm. Chil., vett. κραδοφάγον per jocum appellabant quasi κραδαιοφάγον: nam κράδαια vocant Arboris fici folia. Iidem dicebantur βαλανοφάγοι, quasi Prisco more glandibus viventes. Vide et Κράδαιον. Apud Hes. vero scribitur κραδαφάγος.

Κράδαλοι, Rami ficulni, κλάδοι συκῆς, Hes. [" Pierson. Add. ad Mœr. 229." Schæf. Mss.] AT Κραδαλὸς, Vibratilis, Qui facile concutitur s. quassatur; * εὐκράδαντος καὶ εὐκίνητος, Eust..

Κράδαιον, Folium ficulnum, J. Poll. (6, 40.) Ἐκ δὲ τούτων ἂν εἴη καὶ ὁ κραδοφάγος, τὸν δὲ ἄγροικον οὕτως ἐκάλουν· ἐπεὶ κράδαια τὰ φύλλα τῶν συκῶν.

[* " Κράδισος, J. Poll. 6, 14." Kall. Mss.]

[* " Κραδιαῖος, Synes. H. 2, 29. λόχευμα." Kall. Mss.]

" Κραδησίτης, Hesychio φάρμακος ὁ ταῖς κράδαις " βαλλόμενος."

[* Ἀποκράδιος, Anal. 1, 223. * Εὐκράδιος s. Εὐκράδιος, Nicander Ἀ. 347. sed pro εὐκραδίης Codd. nonnulli εὐκραδέος exhibent ab * Εὐκραδής.]

" Δικράδεστος, Hesychio ξένος δύο κλάδους ἔχων: " nimirum a κράδη, Ramus ficulnus."

" Ἀποκραδίζω, E ramo ficulno, qui κράδη dicitur, " aufero s. detraho. Nicander Ἀ. (319.) Τῷ μέν τ' " ἢ ὀπόεντας ἀποκραδίσειας ἐρινούς: ubi Schol. exp. " ἀπὸ τῆς κράδης κόψειας, οἷον ἀποσυκίσειας, h. e., " inquit, λάβοις.

Κραδάω, Cradatione infestor. In VV. LL. e Theophr. (H. Pl. 4, 14, 4.) Est autem Morbus quidam ficui peculiaris, de quo in Κράδος. || Vibro, Concutio, Quatio, a κράδη, Eust.: contra Etym. κράδη a κραδάω. Videtur autem κραδάω esse Quasso s. Concutio aut Agito: ut folia solent concuti aut agitari a vento: nam κράδη generaliter pro Quovis folio accipi Eust. annotat. Il. (H. 212.) νέρθε δὲ ποσσὶν Ἤιε μακρὰ βιβὰς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, Prælongam vibrans s. quatiens hastam, de Ajace. Quo versu Suet. scribit Vespasianum Imperatorem usum fuisse de quodam proceræ staturæ improbiusque nato. Idem versus extat et in Od. T. (438.) Sic Il. N. (582.) Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι, Ὀξὺ δόρυ κραδάων, Acutam vibrans hastam: Cic. de Samnitibus, Vibrant hastas ante pugnam. [" Ad Mœr. 229." Schæf. Mss. * Κράδασις, Diog. L. Epicuro 105. * " Κραδασμὸς, Nicom. Harm. 8." Wakef. Mss. " Marcellus de Puls. Cod. Vindob. p. 24. Τῷ γινομένῳ περὶ τοῖς ἐξακοντισμοῖς τῶν δοράτων κρ." Schn. Lex. Suppl. * Ἐπικραδάω, Apoll. Rh. 1, 552. Simonid. ap. Lycophr. 555. * Κατακραδάω, Polyb. 18, 1, 16. est falsa lectio pro κατακρατέω.]

Κραδαίνω i. q. κραδάω, ex eoque derivatum, Eust. Vibro, Crispo, Bud. ap. Plut. (6, 791.) Ἀγησίλαος ἐρωτηθεὶς ἄχρι τίνος εἰσὶν οἱ τῆς Λακωνικῆς ὅροι, τὸ δόρυ κραδάνας εἶπεν, Ἄχρις οὗ τοῦτο φθάνοι. Hastam quatere dicit Virg., certam quatit improbus hastam. Silius, Concutere hastam, Ovid. Tela concutere. Et pass. Il. N. (504.) Π. (614.) Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης Ὤιχετ'. Item, Vibro, Concutio, Tremefacio, Cum tremore commoveo, ut fit in terræmotibus: Κραδαίνεται γῆ, μὴ κινεῖται, Bud., Terra vibratur, concutitur, non movetur. Plin. Nec simplici modo quatitur unquam, sed tremit vibratque. Idem eam dicit intremiscere. Seneca de tremore terræ loquens, Nam nec succutiuntur tunc omnia, nec inclinantur, sed vibrantur. Synes. Ep. 161. Ἔσειεν ὁ Θεὸς τῆς ἡμέρας πολλάκις· καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι πρηνεῖς οἱ πλείους· τὸ γὰρ ἔδαφος ἐκραδαίνετο. || Quasso, Quatio, Concutio, eo sensu, quo Seneca dicit Terrore quatere populos, Lucan. Tumultu ingenti bellorum concutitur Roma, Ovid. Metus ossa concutit. Plut. Alcib. (15.) p. 63. Διασεῖσαι καὶ κραδᾶναι Πελοπόννησον: (Anton. 37.) Τοσαύτην δύναμιν, ἣ καὶ τοὺς πέραν Βάκτρων Ἰν-

A δοὺς ἐφόβησε, καὶ πᾶσαν ἐκράδανε τὴν Ἀσίαν, Concusserat et tremefecerat. Et κραδαίνομαι, Metu concutior, Tremisco, Horrore quatior, Plut. (Cic. 35.) de Cicerone in judicio Miloniano, Κραδαινόμενος τὸ σῶμα, καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος, Corpore præ metu vibrante et voce interrupta, Bud. Paulo ante dixerat, Μόλις ἐπαύσατο παλλόμενος καὶ τρέμων. Idem Plut. Alex. (74.) p. 230. Εἰκόνος Ἀλεξάνδρου φανείσης, ἄφνω πληγέντα φρίξαι καὶ κραδανθῆναι τὸ σῶμα, καὶ μόλις ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν ἰλιγγιάσαντα πρὸς τὴν ὄψιν. [" Dionys. H. 4, 2006. Jacobs. Anth. 8, 379. Heyn. Hom. 6, 463. Plut. Alex. 180. Schm., Wakef. Herc. F. 347. Pierson. Veris. 129. ad Mœr. 229. ad Xen. Eph. 157. Koen. ad Greg. Cor. 47." Schæf. Mss.] " Ἀκράδαντον, Suidæ et Hesychio ἄσειστον, ἀσάλευ- " τον, ἀκίνητον, Inconcussum, Non agitatum, Immo- " tum: Quod nimirum οὐ κεκράδανται: vel etiam " Quod nequit κραδαίνεσθαι, Concuti et quassari. " Philo de V. M. l. 2. Τὰ δὲ τούτου μόνα βέβαια, " ἀσάλευτα, ἀκράδαντα." [" Agapet. Scheda 13. * Εὐ-

B κράδαντος, Etym. M." Boiss. Mss. " Ad Od. H. 106. Heyn. Hom. 7, 555. 804." Schæf. Mss.] " Ἀμφι- " κραδαίνω, et Ἀμφικραδάω, Circumcirca et unde- " quaque vibro s. quatio, Undique quasso." " Ἀνα- " κραδαίνω, et Ἀνακραδάω, Vibro, Concutio, Quasso." " Διακραδαίνω, Quasso, Concutio, Commoveo. Hes. " διακραδαίνοιντο exp. κινοῖντο: Suid. διακραδαίνων, " σείων." Ἐπικραδαίνω, Evibro, Quatio, Bud. e Xen. [J. Poll. 5, 62.] Συνεπικραδαίνω, Una concutio, Xen. K. (6, 16.) de canibus, Ἐπειδὰν δὲ περὶ τὸν λαγὼ ὦσι, δῆλον ποιήσουσι τῷ κυνηγέτῃ σὺν ταῖς οὐραῖς τὰ σώματα συνεπικραδαίνουσι. Motu crebro concutere corpus, Lat. " Συγκραδαίνω, Simul qua- " tio, aut vibro. Aristot. de Mundo (4, 27.) Πολλὰ " μέρη συνεκράδανε πνεῦμα, Multis in locis spiritus " vibrantem motum civit, Bud."

Κραδεύω, i. q. κραδάω et κραδαίνω, Vibro, Quatio, Concutio: κραδεύειν, κραδαίνειν, σείειν, τινάσσειν, Hes. " Ἀνακραδεύω: unde ἀνακραδεύει, Hesychio " σείει, σαλεύει."

C

" ΚΡΑΙΠΝΟΣ, Rapidus, Velox, Pernix, Celer. " Il. Ψ. (749.) Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι " πέλοιτο: X. (138.) Πηλείδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραι- " πνοῖσι πεποιθώς. Et alibi (P. 190.) ποσὶ κραιπνοῖσι " μεταστπών: Il. Ψ. (590.) Κραιπνότερος μὲν γάρ τε " νόος, subaud. νέου ἀνδρὸς πέλεται, λεπτὴ δέ τε μῆτις. " Idem neutr. plur. κραιπνὰ adverbialiter usurpat " pro Velociter, Rapide, Celeriter, Cito. Od. P. (27.) " Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς: ut et in Epigr. legimus " κραιπνὰ διώκειν: pro eo quod Homerus dicit κραι- " πνοῖς ποσί. Alioqui idem Poëta utitur et ADV. " Κραιπνῶς, pro Velociter, Cito, Propere. Il. K. " (162.) ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε: O. " (83.) Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις: Od. " Θ. (247.) ποσὶ κραιπνῶς θέομεν." [* Κραιπνοβάτις, Theod. Prodr. Ep. p. 53. * Κραιπνοπόρος, 29.] " Affertur ET Κραιπνοφόρος pro Velox, Citus, ex " Æsch. (Pr. 132.) nisi forte scr. potius κραιπνόφορος, " ut sit Qui rapido impetu fertur: sicut κραιπνόσσυ-

D " τος." [* Παλίγκραιπνος, Anal. 1, 208. * Κραιπνοσύνη, Tzetz. Carm. Il. 211.]

"ΚΡΑΜΒΟΣ, ὁ, Crambus: Vitium fructuum, et in- " ter hos uvarum: simile τῇ ἐρυσίβῃ: fit autem ὅταν " ὑπούσης τῆς ὑγρότητος μετὰ τὰς ψακάδας ἐπικαύσῃ " σφοδρότερον ὁ ἥλιος: quod et ἐπὶ τῶν οἰνάρων ac- " cidit. Ita Theophr. C. Pl. 5, (11, 1.) Plin. 17, " 24. dicit, Si sol acrior humorem s. rorem insecutus " inussit. Ita igitur dicitur κράμβος, cum acriore " solis exustione acini uvarum veluti tosti assique " inarescunt. Nam κράμβος adjective significat " ξηρὸς, καπυρὸς, Aridus, Torridus, teste Hes., affe- " rente et κραμβότατον pro καπυρώτατον. Quomodo " ap. Aristoph. quoque Ἱππ. (539.) Ἀπὸ κραμβοτά- " του στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας, Schol. et " Suid. exp. ξηροτάτου, necnon ἡδυτάτου: qui etiam " addunt, allusisse eum hac voce ad τὸ λάχανον, τὴν " κράμβην: ac Cratetem, de quo Comicus ibi loqui- " tur, fuisse αὐτοσχέδιον περὶ τὰ δράματα. Porro ab

" hoc κράμβος, τὸ καπυρὸς, DERIV. Κραμβαλέος, significans etiam ipsum Tostus, Assus, Siccus : ap. " Athen. (376.) Οὔ, sc. τοῦ δέλφακος τοῦ εἰσαχθέντος " εἰς τὸ συμπόσιον, τὸ μὲν ἥμισυ, κραμβαλέον ἦν, " ἐπιμελῶς πεποιημένον, τὸ δέ τι ἥμισυ ὡσὰν ἐξ ὕδατος " ἑψημένον τακερῶς. Ita autem accipiendum esse, " docet mox ipse coquus, jubens Dipnosophistas " ostendere πῶς τε ὁ χοῖρος ἐσφάγη, καὶ πῶς ἐξ ἡμι- " σείας μὲν ὀπτὸς, ἐφθὸς δὲ κατὰ θάτερα :" [cf. 381.] " Hesychio quoque Κραμβαλέος est ξηρὸς καὶ καπυ- " ρός : afferenti et VERB. Κραμβαλίζουσι pro καπυ- " ρίζουσι : necnon et καταςείουσιν. Infra κρόμβος " pro hoc κράμβος. AT Κράμβαλα, eid. Hes. sunt " μνημεῖα, Monumenta."

" Κρόμβος, Hesychio est ὁ κόνδυλος : necnon ὁ " καπυρός : afferenti itidem κρομβόςτατον et pro κατα- " κεκονδυλωμένον et pro καπυρότατον : pro quo po- " steriore supra κραμβότατον e κράμβος." [" Α κρόμ- " βος vero, s. rectius κρομβὸς, idem ac κραμβαλέος " valente, derivatur * Κρομβόω, Asso, Torreo, quo " usus est Diphilus Athenæi 383. Παρατίθημι— " χοιρίδια * περιφόρεινα, κρομβώσας ὅλα, Appono " porcellos sua cute tectos, assos totos." Schw. Mss.]

" ΚΡΑΣΤΙΣ, εως, ἡ, Gramen, Herba semiarida " vel virens etiam : quod et γράστις atque ἄγρωστις. " Polluce auctore ὁ χόρτος dicitur et χιλὸς et βοτάνη, " et κράστις : unde et κραστήριον nominatum τὸ ἀγ- " γεῖον ὃ ἐπὶ τῆς φάτνης κατῆρτο ἐπὶ τῷ χόρτῳ, Crates " lignea super præsepi cui imponitur fœnum. Sic " Idem 10, (166.) c. 38. κραστήριον dici scribit " τέτταρα ξύλα εἰς ἄλληλα ἐνηρμοσμένα τόνῳ ἐν- " δεδεμένα : quæ super præsepi suspendebantur ad " exhibendum jumentis τὸν χιλὸν, qui et κράστις " dicitur et χόρτος s. πόα. Meminit Etym. quoque. " Is enim κράστιν vocari scribit τὸν ἡμίξηρον χόρ- " τον : unde et τὰ ζῶα dici Κραστίζεσθαι pro ἐμ- " φορεῖσθαι τοῦ τοιούτου χόρτου, Vesci tali gramine : " quod et χιλοῦσθαι s. χιλεύεσθαι, παρὰ τὸν χιλόν." [" Aristoph. Fr. 278. Phryn. Ecl. 74. 75. Wessel. Diss. Herod. 185. Κράστις, Κραστίζω, * Κράτις, * Κρατίζω, ad Mœr. 211. 212." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri 273. J. Poll. 7, 142.] " Γράστις, Gramen. Vide " Γράσος et Γράω." [Gl. Farrago. " Phryn. Ecl. 75. Mœr. 211. et n. ubi et de * Γράτις, Wessel. l. c." Schæf. Mss.] " Κρατὶς, ἡ, Farrago. Affertur enim " ex Aristot. H. A. 8, (8.) κρατὶς ἔγκυος pro Far- " rago frugibus gravida :" [al. κρᾶσις.]

ΚΡΑΤΟΣ, τὸ, Robur, Vires, Vis, Potentia, Il. H. (142.).Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε, Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, A. (509.) Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, Adjice robur et vires Trojanis, vel potentiam, Auge Trojanorum potentiam : B. (118.) de Jove, τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον, Ejus enim potentia est maxima. Aristot. de mundo, Ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμών. Et ἐν κράτει εἶναι, pro Potentem esse, Thuc. || Sæpe etiam exp. Imperium, Herod. Ἡμεῖς δὲ ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην, τούτοισι περιθείομεν τὸ κράτος. Et τῆς θαλάσσης κράτος, Thuc. 1, (143.) Maris imperium. Et κράτος τῆς οἰκουμένης, Imperium orbis, Athen. Itidem Imperium Romanorum a Plut. dicitur κράτος. || Hes. κράτος vult esse etiam βασιλείαν, Regnum, Regiam dignitatem. Quo pertinet, quod Eust. annotat in Il. M. (214.) σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν : hunc sc. locum facere pro iis, qui postea κράτος vocarunt βασιλείαν. || Κράτος in manu vocarunt Græci, quod ad digitos vergit, tanquam manus robur, Cam. ex J. Poll. || Victoria, Od. Φ. (280.) Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ᾧ κ' ἐθέλῃσιν. Sic Hesiod. ('A. 328.) Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ. Itidem Soph. (Aj. 768.) κράτος κατακτήσασθαι, Victoriam comparare. Et Eur. (Hec. 877.) γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος, Victoria masculorum erit feminis, pro Feminæ vincent masculos. Et metaph. nonnunquam, sicut Lat. Victoria, Principatus : Greg. de Maximino tyranno, Φιλονεικῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κρ. ἀναδήσασθαι, Victoriam, Principatus, Præcipuum nomen, Bud. || AT Κατακράτος, s. potius κατὰ κράτος, Vi, Totis viribus :

A Κατὰ κράτος ἑλεῖν τὴν πόλιν, Isocr. Plato, necnon passim Historici, Urbem vi capere, expugnare, Thuc. 8, (100.) p. 295. Ἀφ' ὧν τῷ στρατεύματι παρεσκευάζοντο, ὡς κατὰ κράτος μηχαναῖς τε καὶ παντὶ τρόπῳ, ἢν δύνωνται, αἱρήσοντες τὴν Ἐρεσόν, Lucian. (3, 152.) Ἐπειδὰν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἁπάντων συμμαχούμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἱροῦσιν, οἶμαι. || Κατὰ κράτος, inquit Bud., Vi et armis. Plut. sæpe utitur pro Vehementer, Pro viribus, Omni ope. Hæc ille. Ego autem non a Plut. tantum, sed et ab aliis antiquioribus accipi ita dico : exponens tamen etiam Acerrime, Magno conatu, Omni conatu. Thuc. 1, (64.) Καὶ οὕτως ἤδη κατὰ κράτος ἡ Ποτίδαια ἀμφοτέρωθεν ἐπολιορκεῖτο. Plut. autem dixit etiam πολεμεῖν κατὰ κράτος, Acerrimum bellum gerere. Apud Xen. vero (K. Π. 4, 2, 15.) κατὰ κράτος φεύγειν exp. Totis viribus fugere, i. e. Quantum quis pedum velocitate contendere potest. Transfertur autem κατὰ κράτος et ad alia : Plut. Ὥστε κατὰ κράτος ἐλέγχεσθαι τὸν Πυθαγόραν, εἰπόντα κ. τ. λ., quod ego in-
B terpretor, Adeo ut validissimis rationibus convictus teneatur. Hanc inquam aut huic similem interpr. dandam esse huic l. existimo ; cum alioqui sciam doctissimum virum Turn. liberius exposuisse κατὰ κράτος, sc. Manifesto, Modis omnibus. Ceterum admonendus est lector magni erroris, qui in VV. LL. commissus est in scribendo hoc vocab. ; cum enim e κατὰ κράτος factum fuisset κατακράτος, aliquis postea, ut adverbii formam s. terminationem ei daret, scripsit in illis κατακράτως, atque adeo ll. Plat. et Xen. simili errore implicuit. [" Sic scribitur in Andr. Cret. p. 19." Kall. Mss.] Atqui nec in ullo fideliter scripto exemplari se κατακράτως reperisse testatus est unquam quisquam, nec ullius exempli analogia confirmari potest. At κατακράτος conjunctum quidem, sed cum ο, in multis vett. Codd. non infideliter alioqui scriptis, legisse me fateor ; sic tamen ut alteram scripturam malim κατὰ κράτος. Ut autem Κατακράτος, sic Ἀνακράτος conjunctim scriptum invenitur, itidem signif. Totis viribus, [Xen. K. Π. 1, 4, 23.] Sed et hic scri-
C pserim potius ἀνὰ κράτος. Est autem alioqui rarus hujus præp. usus cum isto nomine, pro κατὰ sc. || Κράτος existimavit Eust. prius esse quam κάρτος : scribit enim κάρτιστοι ap. Hom. esse vel a κάρτα, τὸ λίαν, vel a κράτος per metathesin, ut βάρδιστοι ἵπποι dicitur pro βράδιστοι. At ego crediderim potius κάρτος prius esse quam κράτος, sicut καρδία prius est quam κραδία : neque tamen cum ad tribuendam utrique suam sedem ventum est, i. e. tam huic κράτος, quam illi κάρτος, ab illo dissentire ausus sum. [" Heyn. Hom. 6, 313. 8, 34. ad Charit. 454. 629. Jacobs. Anth. 6, 69. 226. 9, 213. Anim. 201. Crinagor. 18. et Jacobs., Wakef. Eum. 27. Musgr. Herc. F. 557. Philippus 46. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 81. Toup. Opusc. 1, 128. Emendd. 1, 195. Xen. K. Π. 160. Diod. S. 1, 387. ad Herod. 620. 653. Conf. c. σθένος, Heyn. Hom. 6, 313. ; cum κλέος, 461. Ἀνὰ κράτος, Mahne de Arist. p. 13. L., Schneid. ad Xen. K. 'A. 60. Ἀπὸ κράτους, Diod. S. 2, 71. 185. 187. 205. 290. 414. 427. 444. ad Dionys. H. 3, 1547. Κατὰ κράτος,
D Diod. S. 1, 457. 466. 513. 709. 2, 378. 427. Schneid. ad Xen. K. 'A. p. 60. ad Mœr. 48. Koppiers. Obss. 123. Ilgen. Hymn. 219. ad Herod. 627. Villois. ad Long. 46. Κατακράτος, Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad Diod. S. 2, 94. 111. 181. 283. 330. 498. 504. 506. Ilgen. ad Hymn. 219. Πρὸς κράτος, Brunck. Antig. 60. Νίκῃ καὶ κρ., Plato de LL. 480. Ast. cf. Plut. Anton. 50. Τοῦ πολέμου κρ., Paus. 3, 51. Dionys. H. 1, 329. Boiss. Philostr. 495." Schæf. Mss. Τὰ κράτεα χαλᾶται, Vires exolvuntur, Hippocr. 662.] " Ἀγ- " κράτος ἐλαύνοντα, Suid. e Xen. ('Ιππ. 8, 10.) affert " pro πάνυ ἐλαύνοντα : quod ἀγκράτος syncopen ha- " bet pro ἀνακράτος s. ἀνὰ κράτος, Pro viribus, Quan- " tum poterat." " Κατάκρας, nonnulli volunt esse " pro κατακράτος s. κατὰ κράτος, Vi : nonnulli pro ἐξ " ὁλοκλήρου, παντελῶς, διόλου, Prorsus, Funditus. " Thuc. (4, 112.) Ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπε- " το, βουλόμενος κατάκρας καὶ βεβαίως ἑλεῖν αὐτήν." [Vide Suid. 2, 237.] " Idem, Ἐλπίσαντες τὴν πόλιν " ἔχεσθαι κατάκρας, παραδιδόασι σφᾶς αὐτούς. Apud " Hes. divisim scriptum κατ' ἄκρας, dicentem κατ'

" ἄκρας ἑλεῖν esse τὸ ἐξ ἐφόδου καὶ τὸ αἰφνίδιον. " Idem et κατ' ἄκρης affert pro κατὰ κορυφῆς: ad- " dens etiam κατὰ κράτος." " Κατάκρης, Ionice pro " κατάκρας."

Κραταιὸς, Fortis, Viribus potens, Validus, Od. Σ. (381.) Καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι, ἠὲ κραταιός: Ο. (242.) Γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἷε κραταιώ. Philo de Mundo, Οὐδὲν τῶν ἐν ὕλαις κραταιὸν οὕτως ὥστε κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχῦσαι, Nihil ita validum, [" Callistr. ap. Athen. 125. κραταιοῦ καύματος ὥρῃ, Fervida æstate." Schw. Mss.] Interdum Validus s. Potens in continendo aut retinendo, Tenax, ut δεσμὸς κραταιότατος ap. Eund. Vinculum validissimum et tenacissimum. In Epigr. ἔχει γὰρ Ἅρπαγος ἰκτίνου χεῖρα κραταιοτέρην, Milvo rapace manum tenaciorem. In malam autem partem accipitur μοῖρα κραταιὴ, Eust. Violentum fatum, Nimiis viribus potens, Il. Π. (334.) πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Item Κραταιὸν οὖδας ap. Hes. λιθόστρωτον ἔδαφος, Solum s. Pavimentum lapidibus stratum. [" Brunck. Apoll. Rh. 58. Lobeck. Aj. p. 317. ad Charit. 262." Schæf. Mss. * " Κραταιὰ, Chelidonium majus, Diosc. Notha 450." Boiss. Mss.] At Κραταῖον, Consuetum scripturæ aut picturæ firmamentum, VV. LL. Κραταιῶς, Valde, Fortiter, Philo de Mundo, Τῆς συνεχούσης αὐτὰ δυνάμεως, ὑφ' ἧς καὶ διανίσταται, μάλα παγίως καὶ κραταιῶς ἐνειλημένης, Quam firmissime in eis atque validissime implicitæ. [1 Reg. 2, 16. * Κραταιὰς, i. q. κραταιῶς, Od. Λ. 596. al. κραταί' ἴς: cf. Eust., et Dionys. H. de C. VV. 280. * Κραταιότης, LXX. Ps. 45, 3. " Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 648, 43." Seager. Mss.]

[* " Κραταίλεως, Scopulosus. Hesych. Κραταίλεον (—λεων) ἔδαφος· ἐκ σκληροῦ λίθου γεγονός. A λᾶας sc. Eur. El. 534. ἐν κραταιλέῳ πέδῳ. Homeri κραταίπεδον Eust. exp. per τὸ λιθόστρωτον, καὶ οὕτω στεῤῥὸν, p. 1827, 39. Idem p. 1938, 1. comparat * Κραταίβιος, * Κραταίπιλος, * Κραταίτονος, et alibi Κραταιγύαλος." Blomf. ad Æsch. Ag. 649.] " Κραταίπεδον " οὖδας, Firmum solum et durum: s. Lapidibus " stratum, λιθόστρωτον. Od. Ψ. (46.) οἱ δέ μιν ἀμφὶ " κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες Κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισι." [* " Κραταίρινος, Firma pelle instructus, ὀδμὴ κραταιρίνοιο χελώνης, in Orac. ap. Herod. 1, 47." Schw. Mss. Euseb. Pr. E. 5, 21. * " Κραταιόχειρ, Const. Manass. Chron. p. 27. 77." Boiss. Mss.]

Κραταιόω, Viribus potentem et validum reddo, Roboro, Corroboro, Luc. 1, (80.) Ἐκραταιοῦντο πνεύματι, Ephes. 3, (16.) Δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, 1 Cor. 16, (13.) Στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε. Κραταίωμα, Firmamentum. [LXX. Ps. 42, 2. * Κραταίωσις, 59, 7. 67, 38.] Ἐπικραταιόω, Insuper confirmo: ἐπεκραταιώθην, Prævalui, Invalui, VV. LL. [Eccles. 4, 12.]

" At Κράταιος, ἡ, Herba est quæ alio nomine Cra- " tæogonon. Theophr. H. Pl. 9, (18, 6.) de iis quæ " genituram augent, dicit sumi etiam τὸν τῆς κραταίου " καρπὸν ἐν ὕδατι: nasci autem hanc ὥσπερ λίνον " πύρινον, fructum vero veluti κέγχρον, Milium. " Dioscoride auctore κραταιόγονον dicitur, s. κρα- " ταίονον, 3, 139.: ubi ipsum scribit habere folia " similia foliis melampyri, pluribus ab una radice " enascentibus calamis, iisque multorum genicu- " lorum: semine milii, summopere acri: quem a " muliere potum, facere ipsam ἀῤῥενοτόκον. Itidem " Galen. Simpl. Med. l. 7. Κραταιογόνου τῆς πόας ὁ " καρπὸς καὶ δριμὺς γενομένοις ἐστὶ καὶ σφοδρῶς χρω- " μένοις, κέγχρῳ παραπλήσιος ὑπάρχων. Cratæogo- " non, inquit Plin. 27, 8. spicæ tritici simile est, " multis calamis ex una radice emicantibus, multo- " rumque geniculorum: nascitur in opacis, semine " milii, vehementer aspero gustu: quod si bibant " ante conceptum vir et mulier, virilis sexus futurum " partum ajunt. Est vero et alia cratæogonos quæ " Thelygonos vocatur: differentia intelligitur lenitate " gustus." " Κράταιγος, SIVE Κραταιγὼν, Cratægos, " s. Cratægo: Arbor habens folium simile mespilo, " longum, sine incisura, corticem quoque ut mespilus " lævem: pomulum rotundum ea magnitudine qua " ἡ κόψιμος, s. ὁ κότινος: id maturescendo exiccatur " et nigrescit, succum gustanti offerens similem me- " spilo: unde et sylvatica esse mespilus videatur. " Ita Theophr. H. Pl. 3, 15, 6. et ex eo Athen. l. 2. " (p. 50.) Plin. 27, 8. Theophr. arboris genus intel- " ligi voluit cratægon s. cratægona, quam Itali Aqui- " foliam vocant. Quo in l. reprehenditur Plin. quod " cratægon esse dicat Italorum aquifoliam: utpote " quæ sit arbor aculeata et perpetuo virens, e ge- " nere τῶν πρίνων, Ilicum." [Vide Schn. Lex. et Ind. Theophr.]

Κρατερὸς, i. q. κραταιὸς, Validus, Viribus et robore potens, Il. Π. (624.) κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς: Φ. (566.) Λίην γὰρ κρατερὸς πέρι πάντων ἔστ' ἀνθρώπων: Ζ. (97.) Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο. Hesiod. Θ. (864.) ἠὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστι. Il. Γ. (179.) βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητὴς, Bellator viribus potens, fortis, strenuus: Ρ. (204.) Οὗ [Τοῦ] δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε. Item κρατερὸς δεσμὸς, ut κραταιὸς, Tenax vinculum et validum. At Eust. exp. χαλεπός: sicut Lat. Dura vincula dicunt. Il. Ε. (386.) Παῖδες Ἀλωῆος δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ: paulo post, χαλεπὸς δὲ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Unde Eust. exp. illam sumsit. || Vehemens, Acer, Violentus, σφοδρὸς, βίαιος, Il. Β. (515.) Ἄρηϊ κρατερῷ. Sic (Ο. 202.) ἀπηνέα τε κρατερόν τε: Ω. (211.) Ἀργίποδας κύνας ἆσαι, ἑὼν ἀπάνευθε τοκήων, Ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ: nam hic Eust. in malam partem accipit ἐπὶ βιαίου. Posset tamen et pro Crudeli capi, ut paulo ante dicit Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ. Il. Β. (345.) Ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, In præliis vehementibus, acribus, acerrimis. Sic κρατερὰ ἀμφίβασις. Il. Ε. (623.) Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων, i. e. γενναίαν, βιαίαν, κρείσσονα. Item κρατερὰ ἄλγεα, Vehementes dolores, Od. Ο. (232.) Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων. Idem, κρατερὰ ἀνάγκη, Dura necessitas, vel Violenta, βιαία, Il. Ζ. (458.) Πόλλ' ἀεκαζομένη· κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη, Violenta urgebit necessitas, quæ quantumvis invitam coget. || At κρ. μῦθος non tantum in bonam partem accipitur pro Generosa oratio, et cui se opponere difficile, γενναία καὶ δυσαπάντητος: sed etiam Acerba, Minax, χαλεπὴ, ἀπειλητική. Il. Α. (25.) Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, Acria et minacia verba addidit: Π. (199.) Στῆσεν εὐκρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, i. e. γενναῖον καὶ * δυσαπάντητον, Eust. || Victor, Superior, νικητὴς, Eust. ex Æliano, Ὁ δεινὰ κρατερὸς τοῦ δεῖνος γέγονεν. || Nom. proprium cujusdam Macedonis, quo Philippus et Alexander in multis bellis duce usi sunt. [" Heyn. Hom. 5, 142. 7, 177. Musgr. Suppl. 573. Diod. S. 2, 507. ad Dionys. H. 1, 89. Toup. Opusc. 2, 241. Greg. Cor. 232. Ilgen. ad Hymn. 441. ad Charit. 262. ad Herod. 624. Conf. c. κρυερὸς, Heyn. Hom. 6, 448.; cum χαλεπὸς, 5, 98." Schæf. Mss.] Κρατερῶς, Valide, Fortiter, Strenue, Firmiter, γενναίως, * στεῤῥῶς, Eust. Il. Ο (666.) Ἑστάμεναι κρατερῶς, μηδὲ τροπάασθε [τρωπᾶσθε] φόβονδε, Firmiter persistere, nec in fugam inclinare. Item κατὰ κράτος, Totis viribus, Toto virium nixu, Od. Δ. (344.) Κὰδ δ' [Καὶ δ'] ἔβαλε κρατερῶς. At κρ. ἀγορεύειν exp. ἀποτόμως, Il. (Θ. 28.) ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευε. Sic vero supra quoque κρ. μῦθον ἐπιτέλλειν dicit. [" Wakef. S. Cr. 2, 15." Schæf. Mss. * Κρατερόστομος, Theod. Prodr. Ep. p. 42. * Κρατερόχειρ, Anal. 3, 276. * Κρατερόχροος, Opp. Κ. 3, 337. var. lect. * Κρατερώδους, Hes.]

Κρατερόω, Validum et firmum reddo, Solido. Κρατέρωμα, Mixtura æris et stanni, qua sc. aliquid solidatur: κρατερώματα, μίξις χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου, Hes.

Κρατὺς, έος, ὁ, i. q. præcedentia κραταιὸς et κρατερὸς, Il. Ω. (345.) Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης. Ab Hes. exp. ἄρχων, ἐξουσιάζων. [" Dionys. H. 8, 26. Heyn. Hom. 7, 173. Ilgen. ad Hymn. p. 213. Ruhnk. ad H. in Cer. 346." Schæf. Mss.]

Κρατύνω, Validum ac firmum reddo, Munio, ὀχυρόω, Thuc. 3, (18.) Καταστησάμενοι τὰ ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις βεβαιότερα, καὶ τείχη κρατύναντες, Ac mœnia fortiora firmioraque reddentes, s. munientes, ἰσχυρὰ ποιήσαντες: 1, (69.) Ἐάσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν

μετὰ τὰ Μηδικὰ κρατῦναι, Urbem munire. Ead. signif. dicitur et κρατύνομαι. Idem Thuc. 4, (52.) p. 138. Κρατυνάμενοι αὐτὴν, sc. τὴν Ἄντανδρον: (114.) p. 157. Τὰς ἐγγὺς οἰκίας ἐκρατύνατο. App. Ἐκρατύνετο τὰ παράλια τῆς Ἰταλίας φρουρίοις πολλοῖς. Sic Plut. Demetrio, Τὰς μὲν πόλεις ἐκρατύνετο φρουραῖς, Muniebat præsidiis. In h. autem ejusd. l., Τὴν προβολὴν κρατυνάμενοι, Bud. interpr. Impressione validiore facta. Item κρατύνασθαι ναῦν, Contra ventorum furores munire, Firmiorem reddere ad eorum impetus sustinendos. Lucian. (2, 73.) Τὴν ναῦν ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην, Navem, ut ad longam sævamque navigationem esset idonea, armandam instruendamque curavi. At πίστεις s. ὅρκια κρατύνασθαι, est Stabilire, Confirmare, Firmare. Thuc. 3, (82.) Τὰς ἐς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι, Firmabant s. Confirmabant. || Confirmo, Stabilio, Vim magnam tribuo, Plut. Alex. p. 162. Οἱ τὴν εἱμαρμένην κρατύνειν πειρώμενοι, Vim magnam fato tribuere conantes. || Roboro, Induro, Xen. Λ. (2, 3.) Ἀντὶ γεμὴν τοῦ ἀπαλύνειν τοὺς πόδας ὑποδήμασιν, ἔταξεν ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν, Firmare et indurare: Plin. Indurantes attritu arborum costas. Bud. || Solido: unde fracta ossa, cum per callum glutinantur, κρατύνεσθαι dicuntur ab Hippocr., Confervere a Celso, VV. LL. || Accipitur etiam pro κρατῶ: nam Hes. κρατύνει exp. κρατεῖ: κρατυνθὲν, κρατηθὲν, βεβαιωθέν. Pro hac autem signif. verbi κρατύνω, quam profert Hes., sc. pro κρατῶ, faciunt duo Tragicorum duorum loci, Soph. Eur. Ita enim Soph. Œd. T. (14.) p. 148. meæ Ed. Ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς. Eur. autem in Bacch. (659.) p. 17. Ed. Ald. Πενθεῦ, κρατύνων τῆσδε Θηβαίας χθονός: quod κρατύνων Horatium esse interpretatum Rector, docet mea in illum l. annotatio, quam habes in opusculo, quod inscripsi Annotationes in Soph. et Eur. [" Wakef. Phil. 1161. Platonius, ad Diod. S. 2, 510. Dionys. H. 1, 594. Brunck. Phil. 1161. Bergler. Alciphr. 237. Raphel. N. T. 2, 357. Eur. Hipp. 1282. De constr., Brunck. ad Phœn. 600." Schæf. Mss. Cum accus., Æsch. Pers. 886.] " Κρατυσμὸς, Corroboratio, Hippocr." [Epidem. 6, 8.] Κρατυντὴρ, Victor, Qui prævalet alteri et victoriam obtinet: nam κρατυντῆρα Hes. exp. τὸν κατισχύοντα. " Κρατυντήριος κλισμὸς, Sella ad retinendum, " Hippocr." [628, 18. Sext. Emp. 399.] AT Κρατυντικὸς, Firmandi s. Confirmandi vim habens, Firmare s. Confirmare potens. [* Διακρατύνω, unde * " Διακρατυντικὸς, Diosc. 22. var. lect." Wakef. Mss.] Ἐπικρατύνω, Confirmo, Roboro. [Hes. * " Περικρατύνω, Andr. Cret. 194." Kall. Mss. * Συγκρατύνω, Hippocr. 1006.]

Κρατίων, Fortior, Validior, VV. LL.

Κράτιστος, Fortissimus, Validissimus, Viribus præpotens, præstans, Strenuus, Thuc. 7, (67.) p. 255. Τὸ κρατίστους εἶναι εἰ τοὺς κρατίστους ἐνικήσαμεν: 2, (40.) Κράτιστοι δ' ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν, Præstantissimi ac generosissimi animi merito censeri debent: 3, (11.) Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καὶ τὰ κράτιστα ἐπί τε τοὺς ὑποδεεστέρους πρώτους ξυνεπῆγον, i. e. τοὺς κρατίστους, Præstantissimos quosque, Qui viribus ceteris præstarent; nam opp. ibi τὰ κρ., s. τοὺς κρ., τοῖς ὑποδεεστέροις, et ἀσθενεστέροις, ut paulo post vocat. Item κράτιστος ποιεῖν τι, Qui potissimum aliquid facere posse videtur, Cui veluti vires maximæ suppetunt ad aliquid efficiendum, Qui optime aliquid facere potest, Aptissimus ad aliquid faciendum. Thuc. 2, (81.) Δοκοῦσι δ' οἱ Ἀκαρνᾶνες κράτιστοι εἶναι τοῦτο ποιεῖν, Xen. (Ἀπ. 1, 4, 1.) Νομίζουσι Σωκράτην προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, προαγαγεῖν δὲ ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανὸν, Socratem existimant præstantissimum fuisse ad homines ad virtutem impellendos, Turn.: Dem. Κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν, Potissimum est temporum articulum attingere. Item κράτιστον ἔσται, Potissimum erit. Et τὰ κρ., Quæ potissima sunt. || Interdum commodius redditur Optimus, sicut et in quibusdam præcedentium ll. accipi potest, Thuc. 1, (143.) Καὶ, ὅπερ κράτιστον, κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας, Quod longe optimum est, etiam Potissimum. || Interdum pro comparativo accipitur, Plut. de Garrul. Ἵνα αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ κράτιστος ὢν, Ut ipse seipso præstantior et melior existat, Ipse se præstantia vincat: ut de luna, αὐτὴ αὑτῆς λαμπροτάτη. [" Wakef. Phil. 3. Dionys. H. 1, 149. 273. Ilgen. Hymn. 441. Ἀπὸ τοῦ κρ., Dionys. H. 1, 221. 369. 2, 787. 4, 2013. ad Thom. M. 92. Ἐν τῷ κρ., Dionys. H. 1, 144. 209. cf. 405. 2, 902. 933. Κατὰ τὸ κρ., 1, 279. Τὸ κρ., τὰ κρ., de homine, ad Lucian. 1, 401. Τὸ κρ. μέρος, Dionys. H. 2, 939. ad 941. Κράτιστόν ἐστι, Aristoph. Fr. 275. Ἱππ. 30. Κρ. εἴη, Toup. ad Longin. 388. Τὰ κρ., Duker. Præf. Thuc. p. 9. Κρ., ἄριστος, ad Diod. S. 2, 253." Schæf. Mss.] Κράτιστα, Præstantissime, Optime. [Eur. Med. 384. * Κρατιστίνδην, J. Poll. 1, 176.] Κρατιστεύω, Præstantissimus s. Optimus sum, Præsto, Antecello, Isocr. Evag. (10.) Καὶ τούτων ἄν τις μάρτυρας ποιήσαιτο, τῆς μὲν σωφροσύνης, τοὺς συμπαιδευθέντας τῶν πολιτῶν· — τῆς δὲ ῥώμης, τοὺς ἀγῶνας ἐν οἷς ἐκεῖνος τῶν ἡλικιωτῶν ἐκρατίστευε, Præstantia et fortitudine æquales suos superavit. Arrian. (5, 1, 3.) Ἐκπέμπουσι παρ' αὐτὸν οἱ Νυσσαῖοι τὸν κρατιστεύοντα σφῶν, Qui præstantia inter ipsos potior erat, Xen. K. Π. 1, (5, 1.) Καὶ τἄλλα κρατιστεύοντα αὐτὸν ἑώρων περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν. Pro Præstantissimus sum, citat Bud. ex Aristot. Probl. 63. Plut. Eum. 190. Item cum dat. rei, qua ceteris præstamus. Apud Xen. (Ἀπ. 1, 4, 14.) Τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρατιστεύοντες, Corpore et animo præstantes. Et τὸ κρατιστεῦον, Quod potissimum et præstantissimum est, Philo de Mundo, Τῶν ἐν ἡμῖν τὸ κρ., ὁ νοῦς, Eorum, quæ in nobis sunt, animus in primis bonitate censetur et præstantia.

[* " Κράτωρ, Const. Manass. Chron. p. 26. 36. 39. 40. 44. 81. 91. 92. 94. 187. 246. Meurs." Schæf. Mss. " Nicet. Eugen. 6, 169. * Κρατορία, Const. Manass. Chron. p. 49(=93. Meurs.)" Boiss. Mss.] " Κρατορικὸς affertur pro Imperiosus; sed sine testi- " monio."

Ἀκρατὴς, ὁ, ἡ, Impotens, q. d. κράτος οὐκ ἔχων: ut ἀκρατὴς θυμοῦ, Pleminius impotens iræ, Liv.: pro eod. autem Curt. Impotens animi, q. d. κράτος οὐκ ἔχων θυμοῦ: itidemque ἀκρατὴς ἔρωτος, Impotens amoris, Tac. Potest vero et alia sermonis forma dici, Impotente ira percitus, et Impotente amore captus. || Ἀκρατὴς, q. d. Impotens continendi s. retinendi, Qui continere s. retinere non potest: ut exp. a Bud. in exemplis seqq. Aristot. Ἀ. δὲ τὰ παιδία μέχρι πόῤῥω τῆς κεφαλῆς ἐστὶ, Pueruli diu caput continere non possunt: sc. præ pondere cerebri. Lucian. (1, 313.) Ἀ. ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, Non valuit arietis cornua continere et cohibere s. coërcere. Vel etiam verbo Retinere, Qui cornua, quæ apprehenderat, retinere non potuit. Apud Eund. (3, 168.) Ἀκρατὴς γέλωτος, Non continens risum. Isocr. Pan. dicit se esse ἀκρατῆ ἐνίων, i. e. Se continere quædam non posse, sibi inter dicendum quædam invito excidere. Sed sæpe etiam peculiarem habet verbi Continere signif., eam sc., a qua dicitur aliquis esse Incontinens: ἀ. τῶν ἐπιθυμιῶν, Incontinens cupiditatum, rarius tamen gen. adjiciunt Latini. Xen. K. Π. 5, (1, 7.) Τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπια πασῶν, οἶμαι, ἐπιθυμιῶν ἀκρατῆ ἐστί. Idem, (Ἀπ. 1, 2, 2.) Ἀ. ἀφροδισίων, Incontinens venereæ voluptatis, i. e. Libidinosus. Sed jungitur aliis plerisque genitivis, quibus junctum non itidem reddi commode ead. forma possit: ut cum dicitur ἀκρατὴς τιμῆς, κέρδους, etc. Sunt igitur ap. Aristot. ἀκρατεῖς τιμῆς, ad verbum Incontinentes gloriæ, Qui cupiditatem gloriæ continere et refrænare non possunt: itidem κέρδους, Qui cupiditatem lucri, i. e. avaritiam, compescere nequeunt. Ac plane iidem sunt ἀκρατεῖς κέρδους, et generaliter ἀκρατεῖς τῶν ἐπιθυμιῶν, qui et ἥττονες τῶν ἐπιθυμιῶν appellantur, quasi Cupiditatibus inferiores, Qui superantur a cupiditatibus. || Absolute etiam, sicut Lat. Incontinens: ut Incontinens Tityus ap. Horat.: Aristot. Eth. 7, 1. 4. pro iisd. poni scribit ἀκρατῆ et ἀκόλαστον, sicut et ἐγκρατῆ ac σώφρονα. Idem ejusd. c. 4. init. dixerat, Ὅτι μὲν οὖν περὶ ἡδονὰς καὶ λύπας εἰσὶν οἵτ' ἐγκρατεῖς καὶ κρατερικοὶ, καὶ ἀκρατεῖς καὶ μα-

λακοὶ, φανερόν. Paulo post vero docet, cum eorum, quæ voluptatem corpori afferunt, alia sint necessaria, alia nequaquam, sed per se tamen optabilia, eos, qui in his modum excedant, non dici absolute ἀκρατεῖς, sed cum adjectione: Ἁπλῶς μὲν, inquit, οὐ λέγομεν ἀκρατεῖς, προστιθέντες δὲ, τὸ χρημάτων ἀκρατεῖς, καὶ κέρδους καὶ τιμῆς. Postea autem docet, ubi ἀκρατὴς sine adjectione ponatur. Notandum est porro, exactius loquendo, discrimen inter ἀκρατῆ et ἀκόλαστον, sive inter ἀκράτειαν et ἀκολασίαν statui. || Passive, Qui contineri s. coërceri aut compesci non potest, vel etiam refrænari: στόμα, Aristoph. (B. 838.) Effræne os. || Absolute, Robur s. Vires non habens, Invalidus, Debilis, Imbecillus: κράτος οὐκ ἔχων, sicut a δύναμις dicitur ἀδύναμος: ut χεὶρ ἀκρατὴς, Manus debilis, imbecillis. Sic ἀκρατὲς ap. Eur. pro ἀσθενὲς, Imbecille, Hes. || Ἀκρατέστερος pro ἀκρατότερος, Meracius, Aristot. Probl. Οἶνος κεκραμένος μὲν, ἀκρατέστερος δέ. Ibid. Οἱ ἀκρατέστερον πίνοντες ἢ ὅλως ἄκρατον, μᾶλλον κραιπαλῶσι: unde VV. LL. consarcinatores collegerunt ἀκρατὴς poni pro ἄκρατος, ignorantes ἀκρατέστερος dici ut ἀφθονέστερος, ῥᾳδιέστερος, et similia: neque enim reperiuntur ἀφθονὴς et ῥᾳδιὴς, sed tantum ἄφθονος et ῥᾴδιος. Quod autem ad h. Luciani l. attinet, (2, 9.) Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀ. ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ, hic ἀ. ἡ ἐλευθερία Micyllus vertit, Libertas nullius alterius arbitrio subjecta; ego autem potius intelligo Pura puta libertas, si ita loqui licet, sed reponens ἄκρατος. [Soph. Œd. Col. 1291. "Lucian. Ep. 30. ad Mœr. 78. ad Lucian. 1, 313." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Suppl. Aristias Athenæi 686. In var. lect. * Ἀκραταῖος. "Ἀκρατέστερον Attice, ἀκρατώτερον communiter, Mœr. Atticista p. 3." Kall. Mss.] Ἀκρατῶς, Impotenter, Impotenti animo, Incontinenter, Intemperanter: opp. habens ἐγκρατῶς. Secundum Suid. ἀκρατῶς significat etiam, Cum summa contentione, Concitate: ut in h. l., quem citat, Ἱππεῖς ἤλαυνον ἀκρατῶς, καὶ ἅμα ἐβόων: q. d. Ita ut retineri nullo modo possent et reprimi: neque enim facile intentus et incitatus cursus retinetur. ["Argum. Aristoph. A." Schæf. Mss. Ἀκρατέως, Hippocr. 405. * Ἀκρατὶ, Aret. 34.] Ἀκράτεια, Incontinentia, Intemperantia, Xen. K. Π. 8, (1, 6.) Τούτους ἡγεῖτο ἢ ἀ. τινὶ, ἢ ἀδικίᾳ, ἢ ἀμελείᾳ ἀπεῖναι. Aristot. ἀκράτειαν et ἀκολασίαν pro eod. ponit: nonnulli distinguunt. Vide Ἀκολασία. ET Ἀκρασία quoque hac in signif. interdum, vel potius frequenter, accipitur: ut suo loco docui. Tunc autem suspicari me ἀκρασία dici quasi ἀκρατησία, ibid. admonui. || Ἀκράτεια τῶν προσφερομένων, stomachi vitium, q. d. Impotentia continendi cibos sumtos: accipiendo Impotentiam pro Carentia facultatis, si ita loqui licet. [Imbecillitas, Hippocr. 1123. "Heind. ad Plat. Gorg. 269. ad Mœr. 29. ad Thom. M. 30. * Ἀκρατία, ibid. * Ἀκρατέω, Musgr. Heracl. 884." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 154. * "Ἀκράτησις, Intemperantia, Jambl. V. P. 96." Wakef. Mss.] "Ἀκραί-" "νει, Hesychio ἀκρατεῖ, Incontinens est. Forsan" "scr. ἀκραταίνει." "Ἀκρανὲς, Eid. ἀκρατὲς, Incon-" "tinens." Ἀκρατεύομαι, Incontinenter s. Intemperanter vivo, Intemperans sum: cui opp. ἐγκρατεύομαι. Utitur autem verbo ἀκρατεύομαι Aristot. Eth. 7, 2. et 3. licet Phrynich. Atticos hoc verbo neget uti. Sed et ἀσωτεύεσθαι ab eod. Aristot. usurpatur. ["Thom. M. 30. Phryn. Ecl. 192. Brunck. Aristoph. 1, 249." Schæf. Mss.] Ἀκράτευμα, Incontinentia, Intemperantia, ἀκράτεια. Sonat autem potius, Intemperans factum. [* "Ἀκρατευτικὸς, Aristot. Rhet." Wakef. Mss.]

Αὐτοκρατὴς, vide Αὐτοκράτωρ.

Δικρατὴς, q. d. Bipotens, Soph. Aj. (252.) Δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι, Divisum inter se imperium habentes, Agamemnon et Menelaus, [Antig. 145.]

Ἐγκρατὴς, contrariam signif. habens proxime præcedenti ἀκρατής. Dicitur enim ἐγκρατὴς quasi ὁ ἐν κράτει ἔχων, Qui in potestate habet (rem aliquam,) Qui potitur re aliqua. At Bud. exp. Imperium habens, Potens alicujus rei; sed accommodata mihi videtur esse illa mea prima interpr. plerisque ll., e quibus est hic Dem. Ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς

A ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου. Apte enim hic reddideris, meo judicio, Postquam in potestate habuit illam pecuniam. Ut omittam, In potestate bene convenire cum ἐν κράτει. Alibi autem verbo Potiri aut ejus partic. uti possumus: alicubi etiam nomine Compos: Ἐγκρατὴς τῶν πραγμάτων Φίλιππος, Dem., quo locutus est modo et Plut. Solone, Potiens rerum, Potitus rerum. Lucian. (2, 892.) Ὡς μῆλον καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες, Ut potiantur oleastro, consequantur. At nomine Compos reddi potest: Ἐγκρατὴς τῆς βασιλείας γενόμενος, Compos regni factus, Regno potitus. Sed et peculiaris nominis Compos signif., qua dicitur aliquis Compos esse sui, huic nomini convenire putatur. Affertur enim e Plat. Ἐγκρατὴς αὐτὸς αὑτοῦ, pro Compos sui. || Ἐγκρατὴς redditur etiam Superior, Plut. Numa, Ἐγκρατὴς καὶ ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετὴ, Superior vitio virtus. Sic Xen. (Œc. 9, 11.) ἐγκρατὴς ὕπνου, Qui est superior somno, somno non succumbit, non est deditus. Sic ἐγκρατὴς γαστρὸς, Qui ventri non est deditus; at in VV. LL. B exp. Qui ventrem coërcet et reprimit. Et ἐγκρατὴς οἴνου, Vino non deditus: ἀφροδισίων s. συνουσίας, Rebus venereis non deditus, Abstinens rerum venerearum. At tria hæc, Ἐγκρατὴς τῆς γαστρὸς καὶ οἴνου καὶ συνουσίας, Bud. vertit uno vocabulo, Continens. Quam signif. habet alioqui hoc nomen ἐγκρατὴς et sine adjectione, ut videre potes in Ἀκρατής. At Οὐκ ἐγκρατὴς θυμοῦ, cum i. valeat q. ἀκρατὴς θυμοῦ, apte reddetur itidem Impotens iræ. Sed et ap. Theodorit. H. E. 3. Ἰδὼν ὅμως τὸν βασιλέα ἐγκρατῆ γενέσθαι τοῦ θυμοῦ μὴ δυνάμενον, reddere possumus μὴ δυνάμενον ἐγκρατῆ γενέσθαι τοῦ θυμοῦ, et his modis, Non posse iram suam compescere, cohibere, refrænare; Non posse Moderari iræ suæ, Horat. || Qui retinere potest, ut vicissim ἀκρατὴς aliquando Qui retinere non potest: cujus signif. exemplum in Ἀκρατὴς attuli e Luciano. Sed ex Eod. (1, 279.) affertur ἐγκρατὴς ἡνιῶν simpliciter pro Tenens habenas. E Plat. autem ἐγκρατὴς νόμον, pro Retinens legem. || Sine adjectione, Potens, Validus: C Isocr. Archid. (17.) p. 148. Ἐγκρατεστέραν τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν κατεστήσατο. [Soph. Œd. T. 941. "Palladas 77. Dionys. H. 1, 259. 494. Toup. Opusc. 1, 104. ad Lucian. 1, 313. Ἐγκρ. ἀφροδισίων καὶ γαστρὸς, Xen. Mem. 1, 2, 1." Schæf. Mss.] Ἐγκρατῶς, Potenter, Cum potentia: ἄρχειν, ἔχειν τὴν ἀρχὴν, Firmum habere imperium. Aristot. Pol. 3. Ἐπεὶ γὰρ ἐγκρ. ἔσχον τὴν ἀρχὴν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐταπείνωσαν τοὺς Σαμίους καὶ Λεσβίους παρὰ τὰς συνθήκας, Postquam firmum habuerunt imperium, Bud. At VV. LL. e Thuc. (1, 76.) afferunt Ἐγκρ. ἄρχειν pro Imperiose dominari; et ἐπέρχεσθαι, (6, 92.) vertunt Acerrime: ἀντιλαμβάνεσθαι, Firme prehendere, Tenaciter prehendere. || Continenter, Cum continentia, Utendo continentia. ["Act. Traj. 1, 255. Toup. Opusc. 1, 383. ad Charit. 384." Schæf. Mss. Polyb. 1, 79, 5. Ἐγκρατέως, Theocr. 25, 266.] Ἐγκράτεια, Continentia, Temperantia, Xen. Ἀπ. 1, (5, 4.) Ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, Aristot. Eth. 7, 4. Καὶ ἡ ἐγκρ. ἡ τοῦ σώφρονος. Sed cum gen. frequenter, sicut et D ἐγκρατὴς, et tum exp. etiam Abstinentia. Isocr. Τούτων ἐγκρ. ἄσκει πάντων ὑφ' ὧν κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν αἰσχρὸν, Exerce abstinentiam ab iis rebus, i. e. Assuefacias te abstinentiæ: sunt tamen et qui exp. simplicius Abstinere. Apud Eund. Ἐγκράτειαν ἄσκει κέρδους, exp. Temperantiam a lucro exerce; sed ab aliis melius, Continentiam exerce a cupiditate lucri. Possis etiam reddere, Impera cupiditati lucri, Ne lucro dedita sit mens tua. || Imperium, Ditio, VV. LL. [Xen. K. Π. 8, 1, 36.] Ἐγκρατεύομαι, ut ab ἀκρατὴς fit ἀκρατεύομαι, Continens sum, Continentia utor, Me contineo, Sum abstinens, 1 ad Cor. 7, 9. Εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν, Si autem se non continent, Sin continentiæ dono instructæ non sint: 9, 25. Πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται, ubi πάντα ἐγκρατεύεται exp. In omnibus est continens: quod tamen alio pertinet, quam illud alterum ἐγκρατεύονται: refertur enim hic ἐγκρατεύεσθαι ad exquisitam gymnastarum diætam, propter quam certis cibis utebantur, a multis abstinentes. Huc pertinet

et ἀναγκοφαγία eorum. [" Thom. M. 30. Phryn. Ecl. 192. Thom. M. 30. 520. Wakef. Herc. F. 1369." Schæf. Mss. * Ἐγκράτευμα, Jambl. V. P. §. 72. * Ἐγκρατευτής, Lobeck. Phryn. 442. * Ἐνεγκρατεύομαι, Schleusn. Lex. V. T. * " Προεγκρατεύομαι, Basil. Homil. 1. de Jejun. 130." Boiss. Mss.] Ἐγκρατέω, Contineo me, i. e. Continens sum, VV. LL., non allato hujus signif. exemplo. Sed additur e Plut. de Fortuna, Ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ, pro Persevero in paupertate. " Ἐγκρατῆσαι, Hesychio est καρτερῆσαι." [I. q. κρατέω, cum gen., Stob. Serm. 1. p. 17. Sch. * " Ἐγκράτησις πνεύματος, Diog. L. 6, 7, 7." Corai. Mss. * " Ἐγκρατηταί, Nomen hæreticorum, Clem. Alex. 158. 305. 765. Orig. c. Cels. 281." Kall. Mss. * " Ἀνεγκρατίστως, Astrologus Anon. Ms. Τὸ βουλόμενον ἐργάζεται ἀνεγκρ." Boiss. Mss.]

Ἐπικρατής, In potestate sua habens, Potens alicujus rei, Compos. Et compar. ἐπικρατέστερος, Potentior, Superior. [" Fischer. Ind. Palæph. Potens, Hom. T. 1. p. 2. Ern. Κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον, Diod. S. 2, 539." Schæf. Mss. Memnon c. 20.] Ἐπικρατῶς, ET Ἐπικρατέως poëtice, Potenter, Præpotenter, Valide, Prævalide, Hesiod. ('A. 321.) Πάλλεν ἐπικρατέως, Vibrabat valide : Et ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε, ("Εργ. 1, 204.) Vehementibus s. Acribus verbis est prosecutus. [Il. Π. 81.] Ἐπικράτεια, Potestas, Imperium, Ditio, Plato Epist. 7. (p. 147.) Εἰς τὴν Καρχηδονίων ἐ. ἐκφυγὼν φθάνει, Xen. (Ἱερ. 6, 13.) Ὅ, τι γὰρ ἄν τις λάβῃ παρὰ τοῦ τυράννου, οὐδεὶς οὐδὲν αὐτοῦ νομίζει, πρὶν ἂν ἔξω τῆς τούτου ἐπικρατείας γένηται, Priusquam extra ejus ditionem fuerit: [K. 'A. 7, 6, 31. " Diod. S. 1, 631. 674. 680. ad 2, 60. ad Herod. 653. Toup. Emendd. 1, 186." Schæf. Mss.] Ἐπικρατέω, Prævaleo: in qua signif. citat Bud. e Polyb. (1, 11, 10.) Ex Isocr. autem pro Potior : quo accipitur modo et a Thuc. 1, (30.) Ἐπεκράτουν τῆς θαλάσσης. Ex Eod. (1, 2.) affertur in VV. LL. ἐπικρατεῖν τροφῆς, pro Adipisci victum. Exp. etiam Dominium et imperium obtineo in Plut. Παρέδωκαν ἑαυτοὺς καὶ νήσους καὶ πόλεις ὧν ἐπεκράτουν. Item, In ditionem accipio, Vinco, Subigo, in Thuc., Ὥστε ῥᾷον ἤδη αὐτῶν οἱ πρόσοικοι ἐπεκράτουν: necnon in Paus., Αὐτός τε Μακεδονίας τῆς ἄνω καὶ τῶν Θεσσαλῶν ἐπεκράτησε. Rursum pro Vinco, Supero, in Isocr. ubi non itidem genitivo, sed accusativo jungitur, (ad Dem. fin.) Μόλις γὰρ ἄν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν. Et ἐπικρατεῖσθαι, Vinci, Imperio et ditioni subditum esse. At ἐπικρατεῖν pro Vincere, i. e. Exuperare, Prævalere, in Gal. de Simpl. Pharm. 8. Ὄξος μικτῆς οὐσίας ὑπάρχει ψυχρᾶς καὶ θερμῆς, ἀμφοῖν λεπτομερῶν· ἐπικρατεῖ δὲ τῆς θερμῆς ἡ ψυχρά. Sic ἐπικρατεῖσθαι ap. Eund. κατὰ Τόπ. 2. Τὸ δὲ ὄξος ἀποκρουστικήν τε ἅμα καὶ λεπτυντικήν, ἀλλὰ καὶ διαφορητικὴν ἔχει δύναμιν, ὡς ἂν ἐπικρατούμενον ἐν τῇ κράσει, λεπτομερεῖ ψυχρότητι. || Ἐπικρατέω, Invalesco, ea signif., qua dicitur mos invaluisse, s. consuetudo. Bud. || Cohibeo, Coërceo, vide Ἐπικρατητικός. [Hesiod. 'A. 308. " T. H. ad Plutum p. 356. Anton. Lib. 208. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 25. Toup. ad Longin. 313. Wyttenb. Select. 370. ad Herod. 303. 346. 492. (4, 149.)" Schæf. Mss. Od. P. 320.] Ἐπικράτησις, Prævalentia, Præpollentia, Bud. afferens e Diog. L. 461. Ψυχὴν δὲ, κρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τούτων κατὰ μηδενὸς ἐ. [Greg. Naz. 2, 199. " Dio Chrys. 2, 177. Schol. Il. B. 177. Potestas, Imperium, Stob. 78, 3. * Ἐπικρατητέος, Clem. Alex. 191." Kall. Mss. * Ἐπικράτητος, unde * " Δυσεπικράτητος, Marcus Eremita p. 54." Boiss. Mss.] " Ἐπικρατήτωρ, ap. " Astrologos dici fertur ἀστὴρ, cujus in themate maxi- " mæ vires sunt." Ἐπικρατητικός, ab illa signif., quæ ultima data fuit verbo ἐπικρατεῖν, Cohibendi s. Coërcendi vim habens, aut sistendi: δύναμις, Facultas sistendi alvum, cui opp. ὑπακτικὴ δύναμις, Facultas subducendi, in isto l. qui affertur e Gal. Pharm. Simpl. 11. Ὁ γεμὴν τῶν ἀλεκτορίδων ἁπλοῦς ζωμὸς ἐπικρατητικῆς ἐστὶ δυνάμεως, ὥσπερ ὁ τῶν παλαιῶν ἀλεκτρυόνων, ὑπακτικῆς. Quod eod. extulit modo P. Ægin.: nisi quod ἐπικρατητικὸς et ὑπακτικὸς ζωμὸς dixit pro ἐπικρατητικῆς et ὑπακτικῆς δυνάμεως, l. 7. Καὶ ὁ τοῦ παλαιοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος ζωμὸς σὺν ἁλσὶν ἐπὶ πλεῖστον

A ἑψηθέντος, ὑ. γίνεται· ὁ δὲ τῆς ἀλεκτορίδος, τοὐναντίον ἐ. Vide et Ἐπικρατικός. || Gramm. vocab.: ῥήματα, q. d. Obtentiva verba, i. e. Quæ Obtinendi signif. habent. [" Casaub. ad Athen. 143." Schæf. Mss. * Ἀντεπικρατέω, Strabo 16. p. 1081. Dio Cass. 37. p. 32., 44. p. 253., 55. p. 568. * " Ἀντεπικράτεια, (sic,) Stob. Ecl. Phys. 416." Kall. Mss. * Κατεπικρατέω, Schol. Ven. Il. Θ. 109. * " Προσεπικρατέω, Dio Cass. 398." Wakef. Mss. * Ἐπικρατεύω, Stob. Ecl. 1, 16.]

[* Εὐκρατής, unde] " Εὐκρατῶς ἔχει, Obtinet ac " firmare potest: ex Aristot. Probl." [* " Εὐκρατοῦσθαι, Tzetz. ad Lycophr. 177." Boiss. Mss.]

Ἰσοκρατής, Æquali robore præditus s. potentia, Æque pollens, Herod. 4, (26.) de Issedonibus, Ἰσοκρατέες, ὁμοίως αἱ γυναῖκες τοῖσι ἀνδράσι, Philo de Mundo, Ἰσοκρατὴς ἡ τῶν στοιχείων μεταβολή. Apud Eund. Τὸ δ' ἰσοκρατὲς, ἀκλινοῦς βεβαιότητος καὶ ἀσαλεύτου αἴτιον. AT Ἰσοκράτης, Isocrates, Nom. proprium. [* " Ἰσοκρατῶς, Æqua vi, Philo J. 1, 198." B Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 526.] Ἰσοκράτεια, Ἰσοκρατία, Æquale imperium, Herod. (5, 92.) de republica, in qua est æqualis omnium potentia. [* Ἰσοκρατικός, Schol. Eur. Med. 217. * Ἀνισοκρατέω, Non vires pares habeo, Sext. Emp. 647.]

[* " Μεγαλοκρατής, Epigr. Agathiæ 49." Schæf. Mss. * " Μεγακράτης, Theod. Prodr. Extr. des Mss. 8, 207." Kall. Mss.]

[* Μονοκρατής, Theod. Prodr. Ep. p. 98. * Μονοκρατία, Greg. Naz. 2. p. 165.]

Παγκρατής, Omnipotens. Dicitur de Deo, sicut et παντοκράτωρ. Sophocli autem epith. est etiam ὕπνου, Somni, (Aj. 675.) παγκρατὴς ὕπνος Λύει πεδήσας: (Œd. C. 609.) χρόνου, i. e. Temporis. [" Wakef. Phil. 986." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 389. Aristoph. Θ. 324. * Πάγκρατος, Schol. ibid.]

Παγκράτιον, τὸ, Athletici certaminis genus; sed quo respicientes Græci id nominis illi imposuerint, controversum est, ut declarabunt seqq.: nam quid sit παγκράτιον, ita docet Bud. prior. Ann. in Pand. 217. Est igitur παγκράτιον Certaminis genus, ex eo C dictum, ut videtur, quod advocatis omnibus corporis viribus omniumque nervorum contentione transigitur. Calcibus enim etiam et cubitis non modo pugnis pancratiastæ utebantur, omnique petendi æmulum prehendendique modo. Lucian. de Gymn., Anacharsin Scythen his propemodum verbis Solonem de institutis Atheniensium rogitantem ut admirabundum inducit, Quam tandem ob rem, o Solon, juvenes vestri hæc faciunt? Quidam enim eorum mutuo se supplantant, quidam obstricta gula strangulant, nonnulli inter se vi flectuntur, et in cœno more suum volutati, mutuo se conspergunt. Jam primum positis vestimentis pingui alter alterum affricantes placidissime, mox nescio qua vi impulsi obtrudunt invicem sese, nutatu obversario, frontesque oblidunt, pecudum more inter se obarietantes: et ecce tibi cruribus hic illum tollens, humi allidens, mox in eum sese librans erigi ultra non sinit in cœno proculcatum, cruribusque comprehensum, cubitis in ventrem connixus fœdissime miserum augit, et reliqua, D quæ ille de exercitamentis Græcorum luculentissime prosequitur. E quibus apparet, hujusmodi colluctationes in cœno et arena exerceri nudis corporibus solitas esse. Et paulo inferius in persona Solonis, Hujusmodi autem, inquit, exercitamentorum id, quod in cœno exercetur, πάλη, i. e. Lucta, vocatur; qui vero in pulvere exercentur, ipsi quoque luctantur: cum vero feriunt vicissim concertatione arrectaria, παγκράτιον dicitur: (8.) Τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην, παγκρατιάζειν λέγομεν. Et rursus, (c. 3.) Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι, καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. Qui autem, inquit, arrecti pulvere obsiti sunt, feriunt et ipsi alter alterum petentes procursu calcitratuque. Quintil. 2. Si vero liberalior natura contigerit, et in qua merito ad spem oratoris simus aggressi, nulla dicendi virtus omittenda est: sicut ille exercendi corpora peritus, non, si docendum pancratiasten susceperit, pugno ferire vel calce tantum, aut nexus modo, atque in iis certos aliquos docebit, sed omnia, quæ sunt ejus

certaminis. Sunt qui Pancratiastas pro Pentathlis intelligi velint, i. e. iis, qui quinque illa antiqua certamina Græciæ obierunt et vicerunt, παγκρατιάζοντας πάντων κρατοῦντας intelligi volentes, Omnium victores: idque Hermolaus Emendd. 34. scripsit. Quod unde acceptum sit, nescio. Suid. certe Pancratiastem manibus pedibusque pugnantem interpr. Plin. 34. Fecit et Satyrum admirantem tibias, et Minervam, Delphicos pentathlos, pancratiastas. Gell. 12. Panætii sententiam quandam referens, Vita autem, inquit, hominum, qui ætatem in medio rerum agunt, ac sibi suisque esse usui volunt, pericula negotiaque ex improviso assidua et prope quotidiana fert. Ad ea cavenda atque declinanda perinde esse oportet animo semper promto atque intento, ut sunt athletarum, qui pancratiastæ vocantur; nam sicut illi ad certandum vocati, projectis ante brachiis consistunt, caputque et os suum manibus oppositis, quasi vallo, præmuniunt, membraque eorum omnia, priusquam pugna mota est, aut ad vitandos ictus cauta sunt, aut ad faciendos parata: ita animus atque mens viri prudentis, consilia cogitationesque contra fortunæ verbera, contraque insidias iniquorum, quasi manus et brachia prætendens. Aliqui tamen ap. Græcos παγκράτιον, πένταθλον interpr., Pancratium, Pentathlum, nempe πυγμὴν, Pugillatum, δρόμον, Cursum, δίαλμα, Saltum, δίσκον, Discum, πάλην, Luctam: quos Hermolaus secutus est.

Hæc Bud.: quorum ego nihil omittere hic volui, ut quid illis a me adderetur, lector cognosceret. Dico igitur παγκράτιον esse Certamen mixtum e pugillatu et lucta; idque testari cum alios, tum Plut. (8, 529.) quo quærit εἰ πρεσβύτατον ἡ πάλη τῶν ἀγωνισμάτων: ita enim ibi legitur, Οὔτε γὰρ δρόμον οὔτε πυγμὴν ἐν παλαίστραις διαπονοῦσιν, ἀλλὰ πάλης καὶ π. τὸ περὶ τὰς κυλίσεις: quibus subjungit, Ὅτι γὰρ μέμικται τὸ π. ἔκ τε πυγμῆς καὶ πάλης, δῆλον. Sed et Niceph. Greg. quendam locum enarrans libelli Synesii de Insomniis, postquam quinque certamina enumeravit, πυγμὴν, πάλην, δρόμον, ἀκόντιον et δίσκον, subjungit, παγκράτιον aliud quiddam fuisse, compositum sc. e pugillatu et lucta, σύνθετον ἐκ πυγμῆς καὶ πάλης: siquidem ei, qui παγκρατιάζειν vellet, et iis artibus quæ in lucta et iis quæ in pugillatu receptæ essent, licuisse uti. Artemid. autem scribit 1, 64. Παγκράτιον τὰ αὐτὰ τῇ πυγμῇ σημαίνει πλὴν τῆς βλάβης. Pulcre autem totum hujusmodi certaminis artificium describitur et a Philostr. Icon. 2, (6.) in Arrichione, juverit autem hæc cum iis, quæ e Luciano antea fuerunt allata, conferre: Οἱ παγκρατιάζοντες, inquit, κεκινδυνευμένῃ προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, εἰ μὴ εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ οἷον πίπτοντα· δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλο τε ἄλλως ἄγχειν. Οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν καὶ ἀνάλλεσθαι. Ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. Quibus subjungit hæc, Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν καὶ ταῦτα νομίζουσιν, ἀπογυμνάζοντες, οἶμαι, ἑαυτοὺς εἰς τὰς μάχας. Ἠλεῖοι δὲ ἀγῶνες ταυτὶ μὲν ἀφαιροῦσι, τὸ δὲ ἄγχειν ἐπαινοῦσι. Sed quod hic dicitur de Lacedæmoniis, non convenit cum iis, quæ a Plut. scribuntur (6, 718.) Πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν (ὁ Λυκοῦργος,) ἵνα μηδὲ παίζοντες ἀπαυδᾶν ἐθίζωνται. Pro eo autem, quod scribit περὶ τοῦ δάκνειν, de mordendo, facit Lucian. Demonacte (49.) hunc enim refert, cum videret multos athletas κακομαχεῖν, et præter legem certaminis, non παγκρατιάζειν, sed δάκνειν, dixisse, Non immerito hujus temporis athletæ vocantur leones ab iis, qui eos comitantur. Ceterum ut in illo Plut. l., quem modo protuli, πυγμὴ et παγκράτιον separantur, sic et in isto Plat. παγκράτιον distinguitur et a πυγμῇ et a πάλῃ, de LL., Π. ἠσκηκὼς, ἢ πυγμὴν, ἢ πάλην, Qui in pugili certamine, aut lucta, aut utroque se exercuit, Ficin. Sed melius vertisset, si dixisset, Aut utroque simul. [" Alcæus Mess. 9. et Jacobs." Schæf. Mss. Pind. 'I. 4, 77. Theocr. 24, 110. Vide Salmas. Exerc. 205.] Παγκρατιάζω, Certo pancratio; quod certaminis genus quale fuerit, satis multis declara-

A tum modo fuit: simul vero et quidam ll. allati, in quibus extat hoc verbum. [Philo J. 869. Gell. 13, 27. " Ad Paus. 378. ad Lucian. 1, 783." Schæf. Mss.] Παγκρατιαστὴς ab hoc ipso verbo factum, Athleta, qui pancratio certare solet, peritus certandi pancratio. At Bud. sicut vocem παγκράτιον, sic et παγκρατιαστὴς generalius exposuit. Inter athletas etiam erant, inquit, qui ἀκροχειρισταὶ dicebantur, Summis inter se manibus depugnantes, nullo complexu hærentes ut palæstritæ. Erant et παγκρατιασταὶ, Qui manibus pedibusque, quasi omni ope, omnibusque, ut dicitur, ungulis connixi certabant. Hæc ille, distinguens ἀκροχειριστὰς a Pancratiastis, quos tamen J. Poll. distinxisse non videtur, ut paulo post docebo. At Herm. Barbarus et Volaterranus dici παγκρατιαστὴν putarunt Qui vicisset quinque illis certaminibus, quæ paulo ante enumerata fuerunt. Plato de Rep. 1. (p. 170.) Πολυδάμας ἡμῶν κρείττων ὁ π., Plut. (7, 896.) Πύκται δὲ παγκρατιασταῖς φίλιοι, καὶ δολιχοδρόμοι παλαισταῖς εὐμενεῖς B εἰσὶ, καὶ συναγωνιῶσι, καὶ σπουδάζουσιν ὑπὲρ ἀλλήλων. J. Poll. autem videtur intellexisse DICI Πάμμαχοι quoque de pancratiastis; nam postquam de iis loquens, et eorum describens ἔργα, dixit σκιαμαχεῖν, et ἀκροχειρίζεσθαι, ἀκροχειρισμὸς, item ἄγχειν, et ἀποπνίγειν, et λὰξ ἐνάλλεσθαι, et λακτίζειν, subjungit, Ἐπὶ δὲ τούτων εἴποις ἂν ὡς εἰσὶ πάμμαχοι, et affert e Plat. Τοῦτο ἀρεστὸν κομιδῇ παμμάχῳ, κατὰ τοὺς Ἀκαρνᾶνας π. Observandum est autem in illo Poll. l. non solum tribui pancratiastis τὸ ἄγχειν, etc. sicut a Luciano et Philostr., sed et ἀκροχειρίζεσθαι: cum tamen Bud in l., quem modo protuli, ἀκροχειριστὰς distinguat a Pancratiastis. [" Fac. ad Paus. 2, 33." Schæf. Mss.] Παγκρατιαστικὸς, Ad pancratiasten pertinens. [Plato Euthyd. 272.] Παγκρατιαστικῶς, Pancratiastice, More pancratiastarum: quod adverbium ab J. Poll. nomini illi παγκρατιαστικὸς subjungitur. Suspicor autem ex hoc παγκρατιαστικῶς reponendum esse Pancratiastice ap. Plaut. Bacchidibus, ubi legimus Valere pancratice, pro Firmissima C esse valetudine. [Schol. Pind. N. 3, 23.] "Διαπαγκρατιάζω, Pancratio certo cum." [Plut. 9, 234.] Παγκρατιάζειν quid proprie significet, declaratum modo fuit; sed sciendum est Synes. a proprio usu deflectentem, usum esse hoc verbo pro In omnibus certaminibus victorem esse, Victoriam ex omnibus certaminibus reportare, κατὰ πάντας ἀγῶνας κρατεῖν καὶ νικᾶν, si Niceph. Gregoræ credimus. Παγκράτιον est et Nomen herbæ, VV. LL. e Diosc. [2, 203. Scilla maritima radice rubra Linnæi. * Παγκρατιάροι, Gl. Pancratiarii.]

[* Παντοκρατὴς, Anon. H. in Virg. 17. * "Παντοκράτως, (sic,) Inscr. ap. Murat. p. 51." Kall. Mss.]

Περικρατὴς, Compos: Μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς τῆς σκάφης γενέσθαι, Act. 27, (16.) Scaphæ compotes fieri. Sonant autem Gr. illa verba perinde ac si quis dicat, Vix nobis satis virium ad retinendam navim fuit. At vet. Interpres, Potuimus vix obtinere scapham. [" Simmias 5." Schæf. Mss. Opp. 'A. 4, 540.] Περικρατέω, Obtineo, Dominor, Evinco, VV. LL.: D Bud. autem περικρατεῖν a Basil. 331. poni ait pro περιγίνεσθαι. [Plut. 8, 89. " Abresch. Lectt. Aristæn. 226." Schæf. Mss.]

[* Πολυκρατὴς, Æsch. Choëph. 404.] "Πολυκρατία, Multorum potestas: vel Multa potestas. "Πολύκρατον, Gal. ap. Hippocr. esse dicit τὸ κραταιόγονον ὀνομαζόμενον. Sed quidam Codd. πολύκαρπον habent." [" Πολύκρατος, Theod. Prodr. 397. sed Gaulm. p. 990. vocem hanc nihili censens conjicit πολυκεράτοιο μόσχου pro πολυκράτοιο." Elberling. Mss. * " Πολυκρατέω, Eunapius in Epiphanio." Schn. Lex.]

Compp. in ωρ desinentia.

Ἀκράτωρ, Impotens, Incontinens, pro ἀκρατής: θυμοῦ, ὀργῆς, Impotens iræ, sicut ἀκρατὴς θυμοῦ. At Philo dixit, Ἀκράτωρ ὑπ' ὀργῆς αὐτὸς αὐτοῦ γενόμενος, pro Cum præ ira exisset e potestate, e mentis potestate: ut contra ἐγκρατὴς αὐτοῦ dicitur Compos mentis. Sic autem et ap. Dion. Cass. legitur, Ἀκράτορες ἑαυτῶν καὶ παρὰ τὸ προσῆκον γίνονται. Quidam

innominatus ap. Suid. Ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὢν ἐσήλατο ἐς τὸν νεών. Idem, Ἦν δὲ οἴνου τε ἀκράτωρ καὶ τῶν ἄλλων ἡδονῶν. Idem, Φιλοχρημάτω τε ἥττην καὶ ἡδονῶν ἀκράτορε, ubi plane eod. modo ἡδονῶν ἀκράτωρ dicitur, quo ἡδονῶν s. ἐπιθυμιῶν ἀκρατὴς, Incontinens voluptatum et cupiditatum. Sed perperam a Suida miscetur ἀκράτωρ habens gen. ἑαυτοῦ, cum ἀκράτωρ habente genitivos alterius generis, cum ἀκράτωρ ἑαυτοῦ sit, uti dixi, Qui e potestate exiit, Impotente animi motu percitus, etiam brevius Impotens mentis. Invenitur autem ἀκράτωρ et sine adjectione pro Incontinens ap. Philon. V. M. 1. Καὶ οἱ λίαν αὐτῶν ἀκράτορες μεταβάλλουσι πρὸς ἐγκράτειαν. || Soph. Phil. (485.) προσπιτνῶ σε γόνασι, καίπερ ὢν Ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλὸς, Schol. ἀσθενὴς, Imbecillus: ut et ἀκρατὴς ab Hes. exponi dictum est antea. Sciendum est autem rarissimum esse ἀκράτωρ in altera etiam signif., at contra ἀκρατὴς frequentissimum: aut, si mavis, rarissimum esse præ altero ἀκράτωρ. [Arrian. Anab. 6, 25. Plato de Rep. 9, 6. p. 325.]

[* Ἀριστοκράτωρ, ὁ, ἡ, unde * Ἀριστοκρατορικὸς, Phot. Bibl. p. 519.]

Αὐτοκράτωρ, ὁ, ἡ, Qui suo ipse arbitrio s. pro suo arbitratu, et quasi pro eo, quod obtinet imperio de re aliqua statuit. Bud. exp. Qui liberam habet plenamque rei constituendæ potestatem, afferens e Dem. Αὐτὸς αὐτοκράτωρ τῶν εἰς τὸν πόλεμον, Thuc. (3, 62.) cum gen. itidem pro Qui sui est arbitrii, Καὶ ἡ ξύμπασα πόλις οὐκ αὐτοκράτωρ οὖσα ἑαυτῆς τοῦτ' ἔπραξε. Et αὐτοκράτωρ δύναμις, item ἐξουσία, e Polyb. (6, 14, 2.) Merum imperium, Plena et summa potestas. Item αὐτοκράτορες πρέσβεις, πρεσβευταὶ, Legati, qui cum potestate mittuntur, quibus libera mandata de summa rerum dantur. Item αὐτοκράτορες Xen. οἱ ἔφηβοι et οἱ νέοι, Qui suæ tutelæ facti sunt; nam quod dicit Xen. Ἀπ. 2, (1, 21.) de Hercule Prodici loquens, Ἐν ᾗ (ἥβῃ) οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται κ. τ. λ., Bud. vertit, Qua in ætate adolescentes jam suæ tutelæ facti, statim præ se ferunt utram viam inituri sint. [Cf. Horat. A. P. 161.] Subjungit autem, se putare hanc istorum verborum αὐτοκράτορες γιγνόμενοι esse signif., etiamsi Cic. in primo Offic. aliter ea vertat. At ego contra non existimo Cic. verba illa interpretari voluisse: nulla certe interpretationis agnosco vestigia. Si cui autem totum Xen. l. cum Cic. interpretatione conferre libeat, videat Cic. Lex. Locos autem Budæi, in quibus agit de nomine isto αὐτοκράτωρ, habes Comm. 43. 280. ITEM Αὐτοκρατὴς ead. signif. sc. Qui sui juris est, pro suo arbitrio de re aliqua statuit, Plut. (7, 680.) Ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας, Liberos suique juris. Sed ut ἀκράτωρ dixi multo minus usitatum esse quam ἀκρατὴς, ita dico versa vice, αὐτοκράτωρ multo esse usitatius quam αὐτοκρατής. Utuntur tamen illo et Christiani Theologi; nam ap. Greg. de Homine p. 36. αὐτοκρατὴς est i. q. αὐτεξούσιος. Utitur et Damascenus περὶ τῶν ἰδιωμάτων τῆς θείας φύσεως loquens. Philo autem τὸ αὐτοκρατὲς appellavit substantive Liberam potestatem, Παρθένων δὲ καὶ γυναικῶν τὸ περὶ τὰς εὐχὰς αὐτοκρατὲς ἀφείλετο. [Plut. 7, 920. 8, 916. 9, 287.] || Αὐτοκράτωρ, Imperator, i. e. Cæsar: quæ nominis αὐτοκράτωρ signif. posterioribus tantum sæculis in usu fuit, Lucian. (1, 738.) Μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας, ubi appellat αὐτοκράτορα, quem nominarat σεβαστόν. Frequens est iste nominis αὐτοκράτωρ usus ap. Herodian. et Plut., qui tamen alicubi addit et Καῖσαρ, Cæsar: ut in iis, quæ præfatur suo Apophthegmatum opusculo, ad Trajanum, Ὦ μέγιστε αὐτοκράτορ, Καῖσαρ Τραϊανέ. [" Dionys. H. 2, 1243. Lobeck. Aj. p. 225. ad Corn. Nep. 116. ad Herod. 389. Legatus, ad Diod. S. 1, 422. Argum. Aristoph. A. Imperator, ad Diod. S. 2, 538. Αὐτοκρ., ἡ, ibid. 114. 323. 463. Dionys. H. 1, 357. 2, 1229." Schæf. Mss.] Αὐτοκρατορία, Imperium ejus, qui αὐτοκράτωρ appellatur, i. e. Cæsar, Joseph. A. J., Ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος αὐτοκρατορίας, Sub Claudii Cæsaris imperio, Imperante Claudio Cæsare. [" Const. Manass. Chron. 71. 72. 86. 91."

A Boiss. Mss.] Αὐτοκρατορικὸς, E libero arbitrio manans, proficiscens: ὁρμαὶ, Basil. Hexaëm. Liberi arbitrii impetus, Bud. || Imperatorius, Cæsareus, Pertinens ad imperatorem, i. e. Cæsarem: ἀρχὴ, Herodian. 7, (10, 12.) Imperatoria dignitas. Αὐτοκρατορικῶς, ut Agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, Pro suo arbitratu, arbitrio; More eorum, qui sunt αὐτοκράτορες, i. e. Plenam potestatem merumque imperium obtinent. In VV. LL. citatur e Plut. (Anton. 15.) pro Imperiose. [* Αὐτοκρατορεύω, Dio Cass. 69. p. 789. * Αὐτοκρατορὶς, sc. πόλις, Joseph. A. J. 18, 2, 1. * " Αὐτοκρατόρισσα, Murator. Inscr. p. 268." Boiss. Mss. " Anna C. 463. * Αὐτοκρατορόθεν, 363." Kall. Mss. * Αὐτοκράτειρα, Orph. H. in Eum. 8.]

[* Μεγαλοκράτωρ, 3 Macc. 6, 12.]

" Μονοκράτωρ, Qui solus rerum potitur, Qui solus " imperium tenet: μονάρχης. Unde Μονοκρατορία, " Suidæ i. q. μοναρχία." [" Const. Manass. Chron. p. 48. 90. 105. 110. 129." Boiss. Mss.]

[* Παγκράτωρ, Greg. Naz. 2, 276. * " Παγκρατορικὸς, Dionys. Areop. 243." Kall. Mss.]

B Παντοκράτωρ, Omnipotens, Solius Dei epith. Extat ap. LXX. item in N. T. [" Jo. Diacon. Carm. in Bandini Anecd. 344." Boiss. Mss.] Παντοκρατορία, q. d. Omnipotentia. [" Matth. Lectt. Mosq. 2, 55." Boiss. Mss. Sirach. 19, 20. Ed. Compl.] Παντοκρατορικὸς, Ad omnipotentem Deum pertinens, Ad divinam omnipotentiam, Ab omnipotente Deo proficiscens: ἕδρα, ῥίζα, Dionys. Areop. [Clem. Alex. Strom. 564, 17. * Παντοκράτειρα, Orph. H. in Natur. 4. in Proserp. 10.]

[* " Πτηνοκράτωρ, Jo. Diacon. Carm. in Bandini Anecd. 125. 138." Boiss. Mss.]

[* " Σεβαστοκράτωρ, Dignitas secundo filio imperatoris collata, Montf. Palæogr. 47." Kall. Mss.]

Κρατέω, Imperium obtineo, Impero, Dominor, Potior, Il. A. 288. Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Π. 172. αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε. Rursum A. (78.) ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί. Et cum dat. Od. Λ. 484. νῦν

C αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν Ἐνθάδ' ἐών. Dicitur autem paulo post ead. signif., ἀνάσσειν νεκύεσσι. Sed minus usitata est hæc constr. cum dat., atque adeo prorsus inusitata in oratione soluta. Soph. (Ant. 349.) κρατεῖν τῶν θηρίων, [θηρὸς,] In feras imperium obtinere: κρατῶ τῆς θαλάσσης, Thuc. Mari dominor, Maris imperium obtineo, quod et uno verbo dicitur θαλασσοκρατῶ: redditur etiam Mare teneo. Thuc. 3, (6.) Τῆς δὲ γῆς τῆς μὲν ἄλλης ἐκράτουν οἱ Μιτυληναῖοι, Potiebantur: 1. Τοῦ τε ποταμοῦ κρατοῦντες. Et κρατῶ τῶν πραγμάτων, Dem., ut supra ἐγκρατής εἰμι τῶν πραγμάτων, Potior rerum. Apud Eund. κρατεῖν τῶν χρημάτων, Potiri pecuniis, In potestate habere pecunias, Possidere pecunias. || Et, Δόξαντες τῆς προθέσεως κεκρατηκέναι, Act. 27, (13.) Visi sibi propositi compotes esse. Item, κρατῶν ἑαυτοῦ, e Plat. pro Compos sui, Liber. || Superior sum, Vinco, Supero, Plut. Alex. Τὰ γὰρ τῶν ἡττωμένων εἶναί τε δεῖ καὶ προσαγορεύεσθαι τοῦ κρατοῦντος. Et κρατοῦμαι, Vincor: unde κρατεῖσθαι et ἀηττήτους

D εἶναι opp. ap. Isocr. Interdum autem additur accus. personæ, vel etiam rei: Κρατήσαντες τοὺς Ῥωμαίους: et, Πῶς ἂν οἰηθείημεν τὸν τοιοῦτον τοὺς πολεμίους κρατῆσαι; At cum accus. rei, ut Μάχας κρατήσας οὐκ ὀλίγας, Xen. Et κρατῶ τὴν μάχην, Dem. Interdum vero dicitur κρατῶ τῇ μάχῃ, τῷ πολέμῳ, Sum pugna vel prælio superior, victor. Nonnunquam etiam κρατῶ σε τῇ μάχῃ: ut, Κρατοῦσι μάχῃ τοὺς Σικανοὺς, Thuc. (6, 2.) Et Æsch. (32.) Ὅτι κρατοῦντες τῷ πολέμῳ Περδίκκαν, — ἀνοχὰς πρὸς αὐτὸν ἐποιήσασθε. At Philostr. dixit κρατῶ σου τὸν ἀγῶνα, pro Vinco te certamine. [|| " Cum accus. significat etiam nil aliud nisi Manu teneo, Athen. 290. ῥόπαλον ἐκράτει, Clavam manu tenebat." Schw. Mss.] || Dicitur etiam κρατεῖν τῶν ἡδονῶν, sicut et ἐγκρατεῖς εἶναι, Superiores esse voluptatibus, Vincere voluptates, Imperare voluptatibus: ut vicissim κρατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, Servire s. Succumbere s. Deditum esse voluptatibus, ἀκρατεῖς εἶναι τῶν ἡδονῶν. At, Κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου, Somno superatus, victus, ut oculi

somno victi dicuntur, aut Somno oppressus. Tale est δίψει κρατηθεὶς ap. Plut. Affertur et κρατεῖσθαι ὑπὸ τῶν δακρύων pro Vinci lacrymis. [|| " Cum gen. Cibum indicante, in Medicorum sermone signif. Supero cibum, i. e. Ferre illum et concoquere posse. Sic de castaneis loquens Mnesitheus ap. Athen. 54. esse quidem eas concoctu difficiles, sed pinguefacere corpus, Ἐάν τις αὐτῶν κρατήσῃ, Si quis eas superare potuit. Item Diphilus Medicus ap. Eund. 79. Εἰ κρατοῦμεν ἀμφοτέρων, Si utrumque cibum fert superatque ventriculus." Schw. Mss.] || Supero, i. e. Præsto, Excello, Bud. e Chrys. Παῦλος ὁ πάντων κρατῶν, Greg. Παντὸς κρατῶν ἀρετῇ, παρὰ τοῦ παιδὸς κωλύεται μόνον τὸ πρωτεῖον ἔχειν. || Contineo: κρατεῖν ἑαυτοῦ, Continere se. Lucian. (1, 481.) Φίλιππον γοῦν θεασάμενος, οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ ἦν, Me continere non potui, i. e. Risu abstinere. Interdum vero κρατεῖν, pro Obtinere, eo sensu, quo dicitur fama obtinere. Thuc. 6, (5.) p. 199. Νόμιμα δὲ τὰ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν, Obtinuerunt, Invaluerunt: 1, (71.) Ἀνάγκη δ' ὥσπερ τέχνης B ἀεὶ τὰ ἐπιγιγνόμενα κρατεῖν. Item pro Obtinere s. Consequi, ad Hebr. 6, (18.) Κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος, Obtinere spem propositam, Compotes fieri spei. || Κρατεῖν aliquando est etiam Tenere, Retinere, et κρατεῖσθαι πόθῳ, ut Lat. Teneri desiderio. Verum alicubi non simpliciter Tenere, Retinere, sed Retinere firmiter, et quasi totis viribus, ut sc. et hic κράτους signif. includatur, ac quod dicitur Mordicus retinere: Marc. 7, 3. Κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων. At Ep. ad Hebr. 4, 14. in ead. signif. habet gen. Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Valde autem observatione dignum est et κρατεῖν pro Memoria tenere in Athen. Κρατεῖν γὰρ οἶμαι τῆς λέξεως οὕτως ἐχούσης. || Sæpe vero et pro Prehendere, in N. T. || Κρατεῖν, Obtinere, vel potius Durare: Philo, Ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἑπτὰ τὸ δεινὸν ἐκράτησεν, Per dies septem duravit, grassatum est illud malum. [Cum gen. pers., Lucian. 1, 395. " Thom. M. 871. ad Charit. 420. Markl. Suppl. 432. ad Diod. S. 1, 427. Musgr. El. 565. Ion. 1113. Tro. 886. Wakef. Herc. F. 245. C Phil. 1161. Eum. 495. 577. Jacobs. Anth. 7, 351. Abresch. Paraphr. 297. T. H. ad Plutum p. 454. 469. Villois. ad Long. 219. Heyn. Hom. 5, 34. Toup. Opusc. 2, 241. ad Longin. 313. Act. Traj. 1, 131. Ammon. 22. Valck. Animadv. 8. Phœn. p. 224. 425. Thom. M. 116. Brunck. Œd. T. 977. Prehendo, Longus 133. Vill. Memoria teneo, Casaub. ad Athen. 19. De via, ad Charit. 661. De constr., Porson. Phœn. 600. 1268. Brunck. Aristoph. 2, 154. 222. Diod. S. 2, 313. Dionys. H. 1, 241. Thuc. T. 2. p. 180. Baver. Cum accus., ad Il. Ψ. 568. Ilgen. ad Hymn. 624. Brunck. ad Phœn. 600. Valck. p. 224. 425. ad Hipp. p. 201. 240. Conf. c. νικῶ, Lobeck. Aj. p. 313. Κρ. τὴν μάχην, τῇ μάχῃ, ad Diod. S. 2, 281. Boiss. Philostr. 395. μάχῃ, ad Mœr. 407. πολεμίους, Xen. Mem. 1, 5, 1. Paus. 1, 376. 383. Lucian. 1, 333. τὰς χεῖρας, Anton. Lib. 188. Verh. Interpr. Manus constringere. Κρατῶν, Thom. M. 147. Τὸ κρατοῦν, Dionys. H. 2, 1180. Οἱ κρατοῦντες, Valck. Phœn. p. 142. Wyttenb. Ep. Cr. 33. D Markl. Suppl. 18. 122. Βιβλίον κρατῶν, Achill. Tat. 23. cf. Valck. Diatr. 279. Κρατεῖ, Præstat, ad Hippol. p. 190. Casaub. Athen. 1, 84." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1356. * Κεκρατημένως, Sext. Emp. 699. * " Κράτημα, Ansa, Eust. 115, 21." Seager. Mss. " Schol. Lucian. Icarom. 10." Boiss. Mss. Chirurg. Vett. 172. * " Κράτησις, Victoria, Imperium, Dominatio, Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 648, 43." Seager. Mss. LXX. Sap. 6, 3. Gl. Retentio. * Κρατησίμαχος, Pind. Π. 9, 149. * Κρατησίππους, 10, 25. * Κρατήσιππος, N. 9, 8.] Ἀκράτητος, ὁ, ἡ, Qui contineri et cohiberi nullo modo potest, q. d. Incoërcibilis, quod etiam significat ἀκρατής, cum sc. passive accipitur: ut in ἀκρατὲς στόμα, Eur. || Dicitur autem aliquis esse ἀκρατὴς ἐπιθυμίας τινὸς, vel ἐπιθυμιῶν: at vero ipsa ἐπιθυμία dicitur ἀκράτητος ap. Herodian. (1, 8, 4.) Πλούτου ἀκρατήτῳ ἐπιθυμίᾳ, Divitiarum effræni cupiditate, s. effrænata. Ita enim interpretando mihi videor melius vim vocabuli exprimere, quam ut alii,

A Immodica cupiditate. [" Greg. Naz. Or. 11, 180. Ἀ. καὶ ἀτίμῳ." Strong. Mss. Aristot. Meteor. 4, 7. * Ἀκρατήτως, Epiphan. 1, 190. " Iren. 28. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 8, 1." Kall. Mss. " Schol. Opp. Ἀ. 1, 38." Wakef. Mss.] AT VERO Ἀκρατησία quidem nusquam legere me memini, nec certe usquam extare existimo, sed pro eo mihi videri dici per sync. ἀκρασία, cum sc. usurpatur περὶ τῶν ἀκρατῶν, admonui supra. SED Παγκρατησία, quod alioqui ejusd. omnino est formæ, ap. Philon. invenitur, si mendo carent ejus exempl., V. M. 1. p. 33. Πρὸς δὲ τῇ εἰρήνῃ καὶ παγκρατησίαν ἱερωσύνης αὐτῷ (ἔδωκεν:) Pacemque cumulat perpetua propriaque sacerdotii possessione, Turn. [* Δυσκράτητος, Diod. S. 100. * Κρατητής, Eust. in Lycophr. 100. * " Κρατητικὸς, Aptus ad retinendum, Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 16. T. 4. p. 518." Seager. Mss. Gl. Tenax. * " Αὐτοκρατητικὸς ἁπάντων, Dionys. Areop. 57." Kall. Mss.]

[* " Ἀνακρατέω, Erotian. v. Ἀναχώρησις." Kall. Mss.]

[* Ἀντικρατέω, Anal. 3, 170. * " Ἀντικρατητικὸς, Dionys. Areop. p. 57. de Cœl. Hier. 15, 2." Kall. Mss.]

Ἀποκρατέω, Cohibeo, Compesco, Diosc. 4. Ἐντεροκήλας ἀποκρατεῖ καταπλασσόμενον. Et τοῦ ποτοῦ ἀποκρατεῖν, pro Cohibere potu, Bud. ex Hippiatria. || Retineo, Aët. 9. Τὸ χολῶδες μετὰ τὸν ἀθροισμὸν ἀποκρατούμενον μεγάλως βλάπτει, exp., Biliosus humor retentus, suppressus, VV. LL. [" Cattier. Gazoph. 68. ad Herod. 303. 304. 315. (4, 50. 75.)" Schæf. Mss. Plut. 7, 924.]

" Διακρατέω, Pertinaciter obtineo vel retineo, Conservo et dilabi vel elabi e manibus non sino. Philopon. in Procl. l. 9. Τῷ τὴν φυσικὴν ἐξασθενεῖν δύναμιν, καὶ μὴ διακρατεῖν τὸ ὑποκείμενον δύνασθαι. " Greg. Ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα. Sic et Dionys. " Areop. teste Bud. διακρατεῖν sæpe posuit pro Tueri " in rerum natura et in esse continere, συνέχειν: itidemque διακρατεῖσθαι et διασώζεσθαι pro eod., h. e. " Incolume servari et retineri. Appian. vero (B. C. " 2, 8.) pro Manum injicere et retinere: de Cæsare " loquens a creditoribus retento ne iret in Hispaniam." [" Alciphr. 202. Aristoph. A. Argum. Metric., Dionys. H. 1, 205." Schæf. Mss. Plut. Sertorio 7. " Facio durare, Diog. L. 572. Teneo diutius, Geopon. 914. Ubique teneo, occupo, Phot. 3. * Διακράτημα, Secund. 21." Wakef. Mss.] " INDE " Διακράτησις, ἡ, Retentio s. Conservatio. Aliis " etiam Detentio." [Suid. in Ἀόριστος γῆ. " Etym. M. Diosc. 422." Wakef. Mss. " Anna C. 412." Kall. Mss. * " Διακρατητικὸς, Qui vim habet retinendi et conservandi, Qui aliquid in sua postestate retinendi vim habet, Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 2. T. 4. p. 438, 30." Seager. Mss. Sext. Emp. 568. Porphyr. V. P. p. 47.]

[* Ἐκκρατέω, unde * " Ἐκκράτησις, ἡ, Prævalentia, Imperium, Clem. Alex. 342." Kall. Mss.]

Κατακρατέω, Robore vinco, Domo, Subigo, Bud. ap. Philon. de Mundo, Πάντων κατακρατεῖν, ubi tamen redditur potius Omnibus prævalere. Affert et e Greg. Ἕως ἦν ἔτι νέος, καὶ οὔπω φιλοσοφίᾳ τῶν σαρκῶν κατεκράτησε, ubi exp. Nondum carnem domuerat. In VV. LL. e Theophr. citatur, C. Pl. 2, (14, 4.) Κατακρατεῖν τῆς ἀρχῆς οὐ δύναται, pro Devincere principium. || Cohibeo, Coërceo, Sisto: vide Κατακρατικός. [" Ruhnk. ad Vell. 332. ad Diod. S. 1, 488. Brunck. Aristoph. 2, 174. Locum obtineo, ad Mœr. 339." Schæf. Mss. Cum accus., Dio Chrys. 292." Wakef. Mss.] Κατακράτησις, Subactio, Domitio: sicut κατακρατεῖν expositum fuit Domare et subigere. [* Ἀκατακράτητος, Etym. M. v. Ἀάσχετος. * Εὐκατακράτητος, Polyb. 4, 56, 9.] Κατακρατικὸς, Cohibendi vim habens s. Sistendi, Aët. 9, 37. de potu γάλακτος, i. e. lactis, Οὕτω γὰρ διδόμενον, ἅμα σταλτικὸν καὶ κ. γίνεται τῶν ῥευμάτων. [Schn. Lex. habet * Κατακρατητικός. * " Κατακρατίζομαι, Confortatus sum, Jud. 20, 22. sec. Oxon. κατεκρατίσθη. Sed leg. ibi potius est κατεκρατήθη." Schleusn. Lex. V. T.]

" Παρακρατέω affertur pro Contineo, Retineo, Firmor." [" Vide Appian. Hispan. c. 35. et quæ ibi

H. Steph. notavit T. 3. p. 244. Ed. Schw. Vide etiam Schweigh. Ind. Gr. in Epicteti Dissertationes v. Παρακρατέω, et loca ibi cit." Schw. Mss. M. Anton. 11, 20.]

[* " Προκρατέω, Prævaleo, Athan. 1, 758." Kall. Mss.]

Συγκρατέω, Contineo, ea signif., qua dicit Cic. nullam rem vehementius remp. continere quam fidem, Tueor, Chrys. Τὸν ἡμέτερον βίον αἱ προσευχαὶ συγκρατοῦσι. Ita usus est hoc verbo Gaza in sua interpretatione libri Cic. de Senect., cum his Græcis, Οἳ τήνδε τῶν ὅλων τάξιν καὶ καλλονὴν συγκρατοῦσιν ἀτριβῆ τε καὶ ἀναμάρτητον, vertit Latina illa, Qui hanc rerum pulcritudinem tuentur et regunt. [Plut. 9, 473.]

[* Ὑπερκρατέω, Joseph. A. J. 6, 10, 2. LXX. 1 Reg. 16, 22. " Andr. Cret. 183. 186." Kall. Mss.]

[* Ὑποκρατέω, Greg. Naz. 1, 651. " Anna C. 170." Kall. Mss. " Jo. Geom. H. 4, 8. Ed. * ὑπεκκρατέον, male: Cod. ὑπερκρ." Boiss. Mss.]

" Κρατευταί, οἱ, dicuntur αἱ βάσεις ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται πρὸς ὄπτησιν, Veruum bases et fulcra: quibus sc. imponuntur verua, dum infixæ eis carnes torrentur. Il. I. (214.) Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο κρατευτάων ἐπαείρας. J. Poll. quoque 10, (97.) 24. " Κρατευτὰς et Κρατευτήρια numerat inter Vasa culinaria, addens, ἐν τοῖς δημιοπράταις reperiri * Μολυβδοκρατευτάς. Itidem 6, (89.) 13. scribit κρατευτήριον " esse σιδήριον ᾧ τοὺς ὀβελίσκους ἐπιτιθεῖσι πρὸς τὴν τῶν κρεῶν ὄπτησιν." [" Heyn. Hom. 5, 575. 576. Toup. Opusc. 1, 501." Schæf. Mss.]

ΚΡΑΙΝΩ, ET Κραιαίνω, Efficio, Effectum reddo, Perficio, Il. A. 504. τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ, cum antea dixisset, 455. Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ. Est autem κρήηνον ἐέλδωρ, s. ἐπικρήηνον, Desiderium s. Votum perfice, Perfectum redde, Effectum redde, Effectum redde quod opto. Il. I. (101.) Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, exp. ἐπιτελέσαι, et εἰς τέλος ἀγαγεῖν. Sunt autem hæc a Κραιαίνω, quod th. alteri subjunxi, de eo dicturus plura infra. At κρανθεῖσα ψῆφος ap. Eur. (Hec. 223.) a κραίνω, i. e. τελειωθεῖσα, Victrix sententia, VV. LL. || Κραίνω dicitur quasi καραίνω a κάρα, si Etym. credimus, ut sc. a χεῖμα fit χειμαίνω. Et sicut a κάρα deducit, ita vult ejus signif. retinere; dici enim proprie ἐπὶ τοῦ τελειοῦσθαι, καὶ τῇ κεφαλῇ κάτω νεύειν τὸν ὑποσχόμενον, de qua exp. dicam et in Ἐπικραιαίνω, Eust. autem a Κρῶ deducit hoc verbum κραίνω. At ego non dubitavi verbo κρατῶ ipsum subjungere, ut quemadmodum κρείων putatur dictum quasi κρατείων, ita κραίνω dictum sit quasi κραταίνω: liceat enim et mihi divinationem meam in medium afferre. || Impero, Regno, Od. Θ. 290. Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες Ἀρχοὶ κραίνουσι, i. e. Imperant. Neque enim sequi debemus brev. Schol. Auctorem, exponentem διατελοῦσιν et ὑπάρχουσι. Soph. Aj. (1050.) ὃς κραίνει στρατοῦ, Qui imperat exercitui. Hes. quoque κραίνω exp. non solum πληρῶ, Impleo, quod accipiendum puto eo sensu, quo dicitur aliquis Implere promissa, et παρέχω, τιμῶ, sed etiam βασιλεύω. " Κρανέω, Ion. pro κρανῶ, Perficiam: unde et particip. κρανθεὶς, Perfectus, Effectus. Κράανον, idem Hes. exp. τέλεσον, Perfice: quod et κρήηνον, a κραιαίνω: sed κράανον potius a κραιαίνω. Κρηῆναι pro κρῆναι. Il. " A. τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ: itidemque κρηήνατο, " Od." [Γ. 418. P. 242.] " Κεκράανται, poëtice pro κέκρανται, i. e. τετελεσμένοι εἰσὶ, Od. O. (116.) χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται." [" Wakef. Eum. 762. Ion. 476. Trach. 127. S. Cr. 3, 43. 5, 20. Marcus Arg. 8. Markl. Suppl. 1142. (de itinere,) Musgr. Heracl. 778. Samius 1. Jacobs. Anth. 12, 322. Exerc. 1, 38. Heyn. Hom. 4, 139. 6, 563. Eur. Phœn. 70. ubi vide Valck. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 428. ad Orest. p. 197. (1023.) Valck. Phœn. p. 507. Hipp. p. 257. 283. Beck. ad Eurip. p. 229. Voss. Myth. Br. 1, 104. Ilgen. ad Hymn. p. 477. Honore afficio, 454. ad Homer. 5. p. 57. Conf. c. κρίνω, Jacobs. Anth. 7, 9. 11. 8, 286. Κρανθεὶς et κραθεὶς conf., Porson. Phœn. 1511. Medea p. 15. Hec. p. 17. Ed. 2. Fut. κρανέω, Heyn. Hom. 5, 590. 6, 563. Plato 1, 2. p. 202. Beck. Κρανθεῖσα ψῆφος,

A Eur. Hec. 219. Steinbr. Mus. Tur. 1, 172. Κρήηνον, Heyn. Hom. 4, 136. 585. 5, 542.: var. lectt. ad Il. A. 41. et Add." Schæf. Mss., Hermann. Orph. Addend. p. xix. Æsch. Choëph. 1065.] " Ἄκρανον, Hesychio τὸ μὴ κατὰ νόμους, Quod legibus consentaneum non est, Injustum et iniquum: et forsan quod non debet κραίνεσθαι. Ἀκράσητον, Varin. affert pro ἀπλήρωτον, Incompletum: παρὰ τὸ κραίνω derivans." " Αὐτόκρανα, Hes. dici scribit τὰ * αὐτόδηλα, τὰ ἑαυτὰ δηλοῦντα, aut τὸν μονόλιθον κίονα: " Etym. autem * αὐτόδηλα, * αὐτοκράαντα." [* Κράντης, Lycophr. 305.] Κραντὴρ, Effector, Qui efficit, Qui perficit. || Sed κραντῆρες peculiariter dicti sunt Dentes, qui a Latinis Genuini vocati fuerunt, et Maxillares, ut quidam volunt. Cic., inquit Cam., γομφίους omnes intimos et genuinos: Plin. Genuinos vocat eos, qui Aristoteli H. A. 2, (4.) sunt κραντῆρες. J. Poll. (2, 92.) ὀψιγόνους nominat, et ponit post σωφρονιστῆρας. Ac κραντῆρας scribit Aristot. postremos nasci anno ætatis xx., sed et in senecta nonnullis, ac mulieribus

B quibusdam octogenariis illos demum erupisse. At Schol. Nicandr. Θ. (447.) αἱμαχθέντος ὑπὸ κραντῆρος ἀραιοῦ, annotat κραντῆρας dici dentes τοὺς ὕστερον ἀναβαίνοντας, quod illi soleant κραίνειν et ἀποπληροῦν τὴν ἡλικίαν. At Cleanthum, σωφρονιστῆρας eos appellasse, quoniam τὸ σῶφρον τοῦ νοῦ una cum illis advenit. Sed Nicandrum simpliciter pro Dentibus hoc nomine usum esse. Κραντήριοι, Qui efficiunt, Hesychio οἱ κραίνοντες καὶ ἐπιτελοῦντες. Κράντωρ, ορος, Rex, Princeps. Et κράντορες, Reges, Optimates, Proceres, Duces. Nam et ita quidam exp.: Hes. tamen κράντωρ exp. duntaxat βασιλεύς. [" Toup. Opusc. 2, 237. Samius 2. Alpheus 11." Schæf. Mss.] Κράντειρα, fem. Regina, Perfectrix, Epigr. [" Jacobs. Anth. 8, 42." Schæf. Mss.] Ἄκραντος, ὁ, ἡ, Imperfectus, Irritus: Ἄκραντα γαρύεμεν ap. Pind. ('O. 2, 158.) Et Epigr. Τὸν δ' ἔτι μῦθον ἄκραντον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντες. [Pind. 'O. 1, 138. Π. 3, 40. " Wakef. Herc. F. 898. S. Cr. 3, 175. Toup. ad Longin. 316." Schæf. Mss. " Ἄκραντα, Sinistra, Eur. Suppl. 770." Kall.

C Mss. * Μοιρόκραντος, Æsch. Choëph. 609. Eum. 395. * Πολεμόκραντος, S. c. Th. 167.]

Ἐπικραίνω, Efficio, Perficio, pro simplici κραίνω, vide in Ἐπικραιαίνω post Κραιαίνω. Apud Hes. legimus ἐπικρανεῖς expositum ἐπιτελέσεις, ita enim reponendum est ap. eum pro ἐπιτελεῖς, item ἐπιμεληθήσῃ. [Soph. Phil. 1468. " Æsch. Eum. 349. Wakef. 361. 953. 972. Abresch. Æsch. 2, 52. 131. Jacobs. Anim. 91. Anth. 12, 321. Heyn. Hom. 4, 140. ad Hom. 5, 62. Ern., Ilgen. Hymn. 473." Schæf. Mss.] Sed ET Ἐπικρανὴς, AC Ἐπίκρανος, leguntur ap. eum exposita ἐπιμελητής.

¶ Κραιαίνω, i. q. Κραίνω, Efficio, Effectum reddo. Ab hoc est κρήηνον, Il. A. (504.) τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ: nam et Eust. hic annotat κρήηνον a Κραιαίνω, sicut κρῆναι, i. e. τελειῶσαι, a disyllabo κραίνω, et μιῆναι a μιαίνω. Hinc autem est et κεκράαντο, Od. (Δ. 132.) χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο, i. e. ἐπὶ χρυσῷ τὰ χείλη ἀπήρτιστο καὶ τετελείωτο, a κραιαίνω, vel pro τὰ χείλη χρυσῷ ἐκέκρατο, Eust. Ἀκράαντος, itidem

D ut ἄκραντος, Imperfectus, Infectus, Irritus, Il. B. (137.) ἄμμι δὲ ἔργον Αὔτως ἀκράαντον, Nobis negotium infectum est, et tantum inchoatum, q. d. Nihil adhuc promovimus, sed tantum in obsidione tempus trivimus. Itidem vero ἐπικρήηνον, quod in Κραίνω protuli ex Hom., est AB Ἐπικραιαίνω. Sunt autem qui κρήηνον itidemque ἐπικρήηνον scribant, subscripto ι priori η, quod perinde est ac si μιῆναι cum ῃ scribas. Sed et ipsum præsens extat Il. B. (419.) οὐ δ' ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων, Sed nondum ei vota perfecta reddebat Saturnius. Existimo autem posse huic l. accommodari alteram exp., quam dat Hes. isti verbo, cum ἐπικραᾶναι dicit esse τῇ κεφαλῇ ἐπινεῦσαι: pro qua exp. facit etiam illa etym., quam ex Etym. attuli in Κραίνω.

ΚΡΕΙΩΝ, οντος, ὁ, nomen participiale, Regnator, Rex: κρείων Ἀγαμέμνων, ap. Hom.: ὕπατε κρειόντων, (Il. Θ. 31.) Sed ubi dicit κρείων Ἀγαπήνωρ, exp. κρείων et aliter, sc. ἰσχυρὸς, κρατερός. ET Κρείουσα, Regina, Etym. Et COMP. Εὐρυκρείων, Late rex,

Virg., Il. A. (102.) Ἀγαμέμνων, Late rex, regnans. Quod autem ad formationem attinet, ea duplex ab Eust. duobus in Il. affertur ; ego posteriorem sequor : 1603. Τὸ δὲ κραίνουσι παράγωγόν ἐστι τοῦ Κρῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ κρείων καὶ ὁ εὐρυκρείων : nam ut a χῶ fit χαίνω, βαίνω a βῶ, ῥαίνω a ῥῶ, καίνω a κῶ, sic κραίνω a κρῶ. Sed infra, sc. in quendam locum Od. Δ., tanquam horum immemor, dicit κρείων esse a Κρατείω derivato a Κρατῶ, ut γαμείων a γαμείω : 1480. Ὄρχαμος ἀνδρῶν λεχθήσεται, ἤτοι κρείων· οὗ παραγωγὴ ἐκ τοῦ κρατῶ κρατείω· καθά φασι καὶ γαμείων ἐκ τοῦ γαμείω. " Sunt " qui velint esse particip. e VERBO κρείω posito pro " κρέω, Impero : ut sane et ab Hes. exp. ἄρχων, βα" σιλεύων, ἡγεμονεύων, κρατῶν, ἰσχύων : afferente et " κρείουσα" [ex Il. X. 48.] " pro καλλιστεύουσα. At " κρειῶν, pro κρεῶν, a κρέας, Carnium." [" Jacobs. Anth. 7, 321. Valck. Hipp. p. 287. Κρείουσα, Heyn. Hom. 8, 244. Κρέων, Κρέουσα, Wassenb. ad Hom. 91. Valck. Hipp. p. 287." Schæf. Mss. * " Κρεῖος, Egregius, Marc. Sidet. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 16. 17." Kall. Mss.]

ΚΡΕΙΣΣΩΝ, VEL Κρείττων, ονος, ὁ, ἡ, Præstantior. Et quidem proprie, Viribus præstantior. Exponere potes et Potentior, Superior. Interdum vero est Melior. Il. Γ. (71.) Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται. Et κρείσσων oppositum χέρηϊ (A. 80.) Item cum dat. (Ψ. 578.) κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. In prosa sæpe opp. κρείσσων s. κρείττων, et ἥττων, sic κρείττων λόγος, et ἥττων ap. Aristoph. (N. 113.) Et cum gen. pro κρατῶν, vel ἐγκρατής, quæ supra exposita fuerunt, ut κρείττων γαστρὸς ap. Xen. (K. Π. 4, 2, 19.) κρείττων χρημάτων, Isocr. At cum dicunt aliquid esse κρεῖττον λόγου, significant Majus quam ut oratione ulla explicari s. exprimi possit. Vide et Bud. de hoc loquendi genere, aliisque, 1050. 1051. || Κρείττων de Deo dictum putatur a Plat. Soph. Τάχ' οὖν ἂν καὶ τούτοις οὗτος τῶν κρειττόνων συνέποιτο, et a Plut. Pyrrho, Ὥς τινα τῶν κρειττόνων θαυμάσαντες. Et ab Heliodoro, Θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, καὶ κρειττόνων τὸν μέγιστον ἄγουσι. [" Etiam in sing. ὁ κρείττων de Deo dicitur aut Semideo, Anonymus Suidæ v. Κρείττονες : Προνοίᾳ δὲ δή τινι τοῦ κρείττονος, Quadam Dei providentia. Clidemus Athenæi 660. de præconibus loquens, Κήρυκας αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὠνόμαζον, Ceryces illos nominarunt de nomine Cerycis Semidei, Mercurii filii. Cf. Hes. v. Κρείττονας et ibi Interprr. Simillima ratione sermone Scholastico Deum dicebant Ens supremum." Schw. Mss.] Creditur autem hoc loquendi genus explicari hoc Xen. loco, K. Π. 8, (7, 1.) Κρείττων τις ἢ κατὰ ἄνθρωπον. [" Sic Athen. 523. Προειπόντες μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι, Angl. To give place to (the Gods) their betters." Strong. Mss. " Τὸ κρεῖττον, Numen, Porphyr. de Abst. 3. p. 330." Gataker. Mss. Soph. Œd. T. 1374. " Ad Charit. 449. 514. Musgr. Tro. 202. Ion. 1276. Jacobs. Anth. 6, 396. Villois. ad Long. 227. Heyn. Hom. 4, 40. Lucian. 2, 136. 3, 423. 625. Dionys. H. 1, 370. 5, 376. Mitsch. H. in Cer. 157. Dominus, Xen. K. Π. 4, 4, 5. Divinus, Toup. Opusc. 1, 22. Emendd. 4, 437. Potentior, Fortior, Valck. Phœn. p. 333. Diatr. 258. ad Charit. 262. Eur. Alc. 968. Τὸ κρ., Jacobs. Anth. 11, 189. Quod fortius est, Toup. ad Longin. 317. Τὰ κρείσσω, Deus, Wakef. Ion. 992. Cum inf., Brunck. Aristoph. 2, 210. Ἡ κρείττων φύσις, Julian. p. 7. B. vert. Deus. Κρ. ἀνθρώπου, Boiss. Philostr. 595. Κρ. καὶ μείζων, ad Charit. 326. Κρ. χρημάτων, ad Xen. Eph. 217. Valck. Hipp. p. 294. : ἐλπίδος, Wyttenb. Select. 111. Κρείττων εἰμὶ ποιῶν, pro κρεῖττόν ἐστιν ἐμὲ ποιεῖν, Lobeck. Aj. p. 315. Æschines 182. Reisk., Schol. Eurip. 76. Matth. Κρείττονα, κρείττω, ad Dionys. H. 1, 481. Ἐκ τοῦ κρ., Wolf. Herodian. p. xvi. Ἐπὶ τὰ κρείττω λαβὼν, Dionys. H. 1, 254. Κρεῖσσον' ἢ λέξαι, Valck. Phœn. p. 266. Hipp. p. 294. ad Herod. 200. Κρείττονες, Dii, T. H. ad Lucian. Dial. p. 8. Wakef. S. Cr. 3, 8. ad Charit. 265. * Κρεισσότερος, Phryn. Ecl. 54. 178." Schæf. Mss.] " Κρέσσων, Ion. pro κρείσσων, Melior : unde " οἱ κρέσσονες, Meliores : et τὸ κρέσσον, Melius, Po" tius, Satius, Utilius. Hippocr. de Victu in Morb.

A " Acut. Μεταβάλλοι ἐς ἄλλο κρέσσον." [" Valck. Callim. 181. Phœn. p. 8. Diatr. 226. Brunck. ad Poët. Gnom. p. 293. ad Herod. 665. Antip. S. 82. Jacobs. Anth. 8, 306. 9, 140. 322. 11, 192. * Κρεισσότεκνος, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 786." Schæf. Mss. * " Κρειττόνως, Melius, Orig. c. Cels. 6. p. 228. * Κρεισσόνως, Antiphon 699, 38." Seager. Mss. Eust. Il. A. p. 3, 31. 80, 44. " Orig. c. Cels. 296." Kall. Mss. * " Κρειττονεύω, i. q. κρείττων εἰμὶ, Tzetz. Educ. Fil. 263." Elberling. Mss. " Herodian. Epimer. 69." Boiss. Mss. * " Κρεισσόω, Excello, Etym. M. 299, 22." Wakef. Mss. Eust. Il. A. p. 41, 39. 48, 22.]

" Κρειττωθῆναι, ET Κρείττωσις, inter Vitia s. Mor" bos arborum sunt. Theophr. C. Pl. 5, (10, 13.) " Τοῦ δὲ ῥοιάδα ἐπιγίνεσθαι, δύο αἰτίαι, ἢ ὅταν ἐπινι" φθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κρειττωθῇ. Quibus " subjungit, Τοῦτο δ' εἰ ἀληθὲς, ἔοικε κατὰ τὴν ἀπάν" θησιν ὑγρότερος ὢν ὁ ἀὴρ, ὥσπερ ἀπερνσιβῶν· ἡ δὲ " κρείττωσις, οἷον ἀντισπᾶν καὶ μεθιστάναι τὴν τροφήν· B " ὥστε ἐξ ἀμφοτέρων εὔλογον ἀποῤῥεῖν τὰς ῥάγας, καὶ " τὰς ἐπιμενούσας ὡς μικρὸν εἶναι. Itidem H. Pl. 4, " (14, 6.) dixerat, Ῥοὰς δὲ γίνεται, ὃ καλοῦσί τινες " ψίνεσθαι, ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν " κρειττωθῇ· τὸ δὲ πάθος ἐστὶν ὥστε ἀποῤῥεῖν τὰς ῥάγας, " καὶ τὰς ἐπιμενούσας εἶναι μικράς. Itaque ἡ κρείττω" σις, s. τὸ κρειττωθῆναι, Species s. Causa est τῆς ῥοά" δος, Defluvii acinorum : ut alii volunt, Species ro" rationis aut siderationis : quibus etiam suspecta " est hæc scriptura : putantque legi posse κρυωθῆναι " et κρύωσις : ut sit Vitium arborum illud quo acini " a frigore adusti si non defluunt, graciles tamen et " exiles manent, repulso et alio verso ista frigoris " injuria nutrimento. Sed eam correctionem non " admittendam arbitror, quod immediate sequatur " quæ νόσοι accidant arboribus ὅταν ῥιγῶσι, Quando " alserint. Gaza Exuperantiam vocat hanc κρεί" τωσιν."

ΚΡΕΑΣ, ατος, τὸ, Caro, Od. M. (395.) κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά : Ω. (363.) Ταμνομένους κρέα καλὰ [πολλὰ,] κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον, Il. X. (347.) Ὠμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, C Od. Θ. (477.) πόρε κρέας ὄφρα φάγῃσι, A. (112.) κρέα πολλὰ δατεῦντο, Il. I. (217.) κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς : in quibus Il. κρέα per apocopen dicit pro κρέατα : siquidem non esse contractionem ostendit metrum : M. (310.) τετιμήμεσθα μάλιστα Ἕδρῃ τε, κρέασίν τε, ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι. Athen. (210. 540.) Ὁλομελῆ κρέα χερσαίων τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων ζώων, ἀδιαίρετα ἐσκευασμένα. Plato de Rep. 1. Κρέα βόεια. Athen. 4. Κρέας ταριχηρὸν εἰς τάριχος διασκευάσαντα : (516.) Ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ κνηστοῦ ἄρτου : 6. Κρέας καπνιστὸν, Carnes fumo siccatæ, infumatæ, Plaut. Et 4. Κρέα ἐν ὕδατι, Carnes cum decocto et suo jure. At πτωχικὸν κρέας quodnam dictum fuerit, docet Plut. Probl. Gr. Et μερίδες κρεῶν, Frusta s. Portiones carnium. Athen. 4. Μερίδας ποιήσαντες τῶν κρεῶν καὶ τῶν ἄρτων ἴσας, Paribus portionibus carnes et panes distribuentes. Aliquando dicitur D τρία κρέα, pro Tres carnis portiones, Tria frusta, Xen. K. Π. 2, (2, 1.) Ἐγένετο ἑκάστῳ τρία κρέα, ἢ καὶ πλείω, Athen. 4. τέτταρα λήψῃ κρέα, Aristot. Κρέα εἴκοσι. || Corpus, Soph. ἄρξεις τοῦδε τοῦ κρέως, In hoc corpus habebis imperium. Sic et Aristoph. B. (190.) δοῦλον οὐκ ἄγω, Εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν, Schol. σωμάτων. Eust. κρέας dictum scribit παρὰ τὸ κρατύνειν διὰ τῆς ἐξ αὐτοῦ τροφῆς : Etym. autem a κέαρ : quoniam omne κρέας est ἔμψυχον : sed tamen potius de Carne animalis mortui legitur. [" Thom. M. 840. Conf. c. κρὰς, 309. ; cum κέρας, Jacobs. Anth. 7, 327. De gen., Thom. M. 553. Frustum carnis, Kuster. Aristoph. 17. 69. Corpus, T. H. ad Plutum p. 226. Brunck. Soph. 3, 423. Κρέα, Athen. 1. p. 38. Ruhnk. ad H. in Cer. 12. ad Mœr. 369. Heyn. Hom. 4, 620. Κρεάων, ad Charit. 622. Τὸ πᾶν κρέας, Timon Phlias. 15. Ἡ περὶ τῶν κρεῶν, ad Herod. 537. Ὁ λόγος περὶ τῶν κρεῶν, Kuster. Aristoph. 66. De nomm. comp. cum κρ., Thom. M. 192." Schæf. Mss.] Poëtice vero pro κρέας DICITUR Κρεῖας,

facta epenthesi, ut metro subveniatur. Unde est gen. plur. Κρειῶν: reliquorum vero casuum non reperiuntur exempla. Od. I. (8.) παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν, Il. M. (299.) ἐπιδευὴς Δηρὸν ἔῃ κρειῶν, Od. A. (141.) Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας Παντοίων, Il. P. (660.) κρειῶν ἐρατίζων Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει, i. e. τῶν κρεάτων ἐπιθυμῶν, Chœroboscus ap. Etym. Factus est autem hic gen. e κρεῶν per epenth. τοῦ ι, at κρεῶν e κρεάων, exemto τ et facta synæresi. "Κρῆς, per contractio- "nem dicitur pro κρέας, Caro: ap. Dores tantum "aut Iones. UNDE Κρηφαγεῖν, Carnes comedere: "quod Hippocrati et Ionibus est κρεηφαγεῖν, Atticis "κρεωφαγεῖν." [" Koen. ad Greg. Cor. 108. * Κρέος, forma antiqua pro κρέας, Porson. Præf. ad Hec. p. x." Schæf. Mss.]

[* Κρεαδοτέω, Chandler. Inscr. 40.] Κρεανόμος, Qui carnes distribuit, ὁ κρέα νέμων s. διανέμων. Factum ex Hom. illo κρέα νεῖμεν: ut et Od. O. (140.) dicit, κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας. Eust. [" Const. Manass. Amat. 5, 3." Boiss. Mss. " Musgr. Cycl. 243." Schæf. Mss.] Κρεανομία, Carnium distributio, Visceratio, Cic., i. q. κρεωδαισία, Joseph. Lucian. (1, 189.) Item ap. Demetr. de Elocut. Ἐν κρ. τότε καὶ πανδαισίαις διάγουσαν ἀπολλύειν τὰ στρατιωτικὰ χρήματα. Apud Athen. (532.) Τὸν δῆμον πλείω καταναλίσκειν εἰς τὰς κοινὰς ἑστιάσεις καὶ κρ., ἤπερ εἰς τὴν τῆς πόλεως διοίκησιν, Aliquanto post, Ἱερεῖα δὲ παρίστασαν εἰς τὰς θυσίας καὶ κρ. Κυζικηνοί, [κρεονομίας, Schw. " Porson. Hec. p. viii. Ed. 2. Musgr. l. c." Schæf. Mss.] Κρεανομέω, Carnes distribuo, Lucian. (1, 203.) Liv. Populo visceratio data a M. Flavio in funere matris. [" M. Anton. 8, 48. Κτείνουσι, κρεανομοῦσι." Gataker. Mss. " Athen. 702. e Sopatre." Schw. Mss. " Diod. S. 2, 602." Schæf. Mss. Cf. Theocr. 26, 24.]

Κρεάγρα, Instrumentum ad eximendas ex aheno carnes, unci modo incurvum ad extrahendas ex olla carnes, seu, ut Schol. Aristoph. describit, εἶδος ἐργαλείου μαγειρικοῦ χειρὶ παρεοικὸς, μόνον ἐγκεκαμμένον τοὺς δακτύλους· ἀνιμῶσα τὰ ζεστὰ, διὰ τὸ τὰς χεῖρας μὴ καίεσθαι. Fuscinam et Harpaginem Lat. appellant: Græci λύκον etiam et ἁρπαγὴν et ἐξαυστῆρα, J. Poll.; ἅρπαγα, Paus. ap. Eust.: dicta παρὰ τὸ τὰ κρέα ἀγρεύειν, i. e. ἀνασπᾶν. Aristoph. Ἱππ. (772.) Καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς κεραμεικόν. Anaxippus Comicus ap. Athen. (169.) μαγειρικὰ σκεύη enumerans, Ζωμήρυσιν φέροις, ὀβελίσκους δώδεκα, Κρεάγραν, θύειαν, τυροκνῆστιν παιδικὴν, Στελεὸν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας. Epigr. Ἄγκιστρον ναύταις, ὀψοφάγοις κρεάγρα. 1 Reg. 2, (13.) Exod. 27. κρεάγρα τριόδους, Fuscina tridens. Unde apparet κρεάγρας fuisse non tantum ἀγκιστροειδεῖς, sed etiam τριόδοντας, interdum et διόδοντας, Bifurcas. [Aristoph. Σφ. 1155. Ἐκκλ. 1004. " Valck. Anim. ad Ammon. 35. Thom. M. 314. Jacobs. Anth. 10, 119. Kuster. Aristoph. 113." Schæf. Mss.] Κρεαγρὶς, ίδος, ἡ, pro eod. in Epigr. [" Ariston 1. Toup. Opusc. 1, 463." Schæf. Mss.]

[* Κρεοβόρος, Lobeck. Phryn. 694. cf. Æsch. Suppl. 295. * " Κρεοβορέω, Carne vescor, Euseb. P. E. 274." Wakef. Mss. * " Κρεοδόχος, ad Lucian. 1, 371. Heyn. Hom. 5, 573." Schæf. Mss. " Κρεοδόχον, * Κρεοθήκη, Hes." Wakef. Mss.] Κρεοκάκκαβος, Edulium e carnibus minutim concisis et cum sanguine, arvina, et dulci jure conditaneo concinnatis, Athen. (384.) κρεοκάκκαβον esse dicit κρέα μεθ' αἵματος καὶ λίπους ἐν ζωμῷ γεγλυκασμένῳ, [Schw. κρεωκ. * Κρεοκόπος, Gl. Decoctor: * Κρεοκοπέω· Lanio. " Tzetz. Chil. 13, 411." Elberling. Mss. Æsch. Pers. 463. Eur. Cycl. 358. vulgo Κρεωκοπέω, sed cf. Κρεωδαισία. * Κρεονομέω, unde] Κρεονομία, i. q. κρεανομία, Athen. [Apollon. de Pronom. p. 3. Schn. Lex. Suppl. * Κρεοπώλης, Theodoret. Therap. 110. " Jacobs. Anth. 13, 698." Boiss. Mss.: Gl. Lanio, Carnarius, Macellarius, Lanius: * Κρεοπωλεῖον· Laniatorium, Macellus, Macellum: * Κρεοπώλιον· Laniena, Lanium. " Artemid. 5, 2." Kall. Mss.] Κρεοσήπομαι, Carnium modo putresco, Plut. (10, 138.) Διαλυθέντων καὶ μαλαχθέντων καὶ τρόπον

A τινὰ κρεοσαπέντων. [" Suspectum est hoc participium κρεοσαπέντων." H. Steph. " κατασαπέντων," Reisk.] Κρεοσκευασία, Carnium apparatio, Ratio apparandarum carnium, Athen. (550.) Ὀψοποιοὶ ἦσαν παρὰ Λακεδαιμονίοις κρεοσκευασίας [κρέως σκευασίας, Schw.] ἄλλου δ' οὐδενός. [* " Κρεοτομέω, Carnem disseco, Al. Lev. 8, 20. ἐκρεοτόμησε: ubi legere mallem ἐκρεατόμησε, aut ἐκρεωτόμησε, analogiæ L. Gr. convenientius." Schleusn. Lex. V. T. Sed cf. Κρεωδαισία.] Κρεουργὸς, Lanius, Qui in carnibus animalium mactatorum concidendis et vendendis occupatur, [Æsch. Agam. 1601.] Κρεουργία, Carnium ejusmodi concisio. Exp. etiam Laniatus VV. LL. e Greg. Naz. τὴν Πέλοπος κρεουργίαν. Loquitur autem ibi de Pelope, quem epulandum diis apposuerat Tantalus: Ποῦ δὲ θήσεις τὴν Πέλοπος κρ., πεινῶντας θεοὺς ἑστιῶσαν, καὶ φιλοξενίαν πικρὰν καὶ ἀπάνθρωπον; Item Visceratio, Bud. [Lucian. 3, 298.] Κρεουργέω, Lanius sum, Carnes laniorum modo concido; Concido in frusta, ut lanii carnes frustulatim solent con-
B cidere. Diog. L. κρεουργεῖν τὸν πατέρα, Excarnificare, Dilaniare, Bud. [Lucian. 3, 488.] Κατακρεουργέω, Carnes lanii more concido, Concido ut lanius carnes, Herod. (7, 181.) Ἀντεῖχε μαχόμενος ἐς ὃ κατεκρεουργήθη ἅπας, Donec, velut in laniena carnes, frustatim concisus est. AT Κρεουργηδὸν, More eorum, quæ a laniis conciduntur, Herod. (3, 13.) K. διασπάσας, Frustatim dilanians, Valla. [" Eunap. 41." Wakef. Mss. * Κρεουργικὸς, Gl. Lanionius. * Κρεοφάγος, Herod. 4, 186. * " Κρεοφαγέω, Diod. S. 1, 166." Wakef. Mss. * Κρεοφαγία, Hippocr. 534, 25. 548, 15.]

[* Κρεωβόρος, Nicet. Annal. 5, 6. * Κρεωβορέω, Theon ad Arat. Phæn. 132. " Andr. Cret. 205." Kall. Mss. * Κρεωβορία, Eust. Il. Ω. p. 1476, 28.] Κρεωδαισία, Carnium in frusta concisarum distributio, Visceratio, i. q. κρεανομία, ὁ μερισμὸς τῶν κρεῶν, Suid. Facta compositio ex Hom. illo, (Od. O. 140.) Πὰρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετο: pro quo alibi (A. 112.) dicit, κρέα πολλὰ δατεῦντο. Athen. (425.) è Demetr. Scepsio, Ἑλλησπόντιοι δὲ Ἐπεγχύτην ὀνομά-
C ζουσι τὸν οἰνοχόον, καὶ τὴν κρεωνομίαν κρεωδαισίαν, Plut. (8, 546.) Ἡ εἰς μερίδας κρεωδαισία, ὅταν ὥσπερ ἀπὸ κρεοπωλικῆς τραπέζης σταθμῷ λαβὼν ἕκαστος μοῖραν ἑαυτῷ πρόθηται. Et κρεωδαισίας ἀποχὴ, Synes. Ep. 137. Abstinentia carnium. [" Porson. Præf. ad Hec. p. x.: ' Nunquam Κρεωδαισία, * Κρεωκοπεῖν, Κρεωπώλης, Κρεωστάθμη dicunt Attici, sed brevem semper vocalem adhibent. Et ne quis objiciat, editos libros hanc legem sæpe migrare, sciat lector nusquam hæc aut similia verba ap. Pollucem occurrere, quin in uno saltem Ms. ο pro ω substituatur." Schæf. Mss.] AT Κρεωδαίτης, Carnium in frusta concisarum distributor, Plut. l. c. Λακεδαιμόνιοι δὲ κρεωδαίτας εἶχον οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας· ὥστε καὶ Λύσανδρον ὑπ' Ἀγησιλάου τοῦ βασιλέως ἐν Ἀσίᾳ κρεωδαίτην ἀποδειχθῆναι: videtur autem ibi κρεωδαίτας et δαιτροὺς in ead. signif. accipere: δαιτροὺς autem vocatos scribit τοὺς τραπεζοκόμους, ἀπὸ τοῦ διαιρεῖν καὶ διανέμειν. Sic enim ab eo exp. vocab. δαίω, a quo δαιτρὸς et κρεωδαίτης ac κρεωδαισία
D derivantur. J. Poll. (6, 34.) Κρεωδαίτης δὲ ὁ διαιρέμνων, ὃν καὶ μάγειρον καὶ ἄρταμον ἔνιοι καλοῦσιν· ἔστι δέ τις καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἀρχὴ κρεωδαῖτις. Idem alibi, loquens de κρεωπώλης, Τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ μαγείρους λέγουσι καὶ κρεωδαίτας· καὶ κρεουργοὺς γὰρ τοὺς αὐτοὺς ἂν εἴποις. Unde constat eum κρεουργὸν et κρεωπώλην et κρεωδαίτην accipere pro Lanio et Coquo. " Κρωδαίτης Hesychio ὁ δαιτρός: qui potius " κρεωδ." Κρεωδειρὰ, Culter ad carnes excoriandas, J. Poll. (7, 25.) Τὰ δὲ ἐργαλεῖα, κοπὶς καὶ * ῥάκεντρον, κρεωστάθμη· τάχα καὶ κρεάγραν καὶ κρ.: quam vero hic κρ. appellat, Idem alibi δορίδα vocare videtur; nam et ea inter coquinaria instrumenta reponitur, ut videre potes in Κρεάγρα. Κρεωδοσία, Carnium datio s. distributio, Visceratio, i. q. κρεανομία et κρεωδαισία, Plut. Demetr. (11.) p. 285. Καὶ προσαγγείλας ὅτι νενικήκασιν, εὐαγγέλια θύειν ἔγραψε, καὶ κρ. τινὰ κατὰ φυλὴν ἐποίησε. Liv. dicit Visceratio facta est, ut docui in Κρεανομία. Κρεωδότης, Carnium dator s. distributor, κρεωδαίτης, Suid.

[* Κρεωδοτέω, Const. Apost. 6, 20. p. 957.] Κρεω- A δόχος, Ad recipiendas et asservandas carnes factus: κρ. ἀγγεῖον, quod et κρεῖον. [" Ad Lucian. 1, 371." Schæf. Mss.] Κρεηδόκος, Epigr. pro eod. [" Jacobs. Anth. 9, 156." Schæf. Mss. * Κρεωθήκη, Gl. Carnarium. Vide Κρεῖον.] Κρεωθοινία, Cœna s. Epulum e carnibus, Suid. [* Κρεωκόπος, Schol. Aristoph. Θ. 1231. * " Κρεωκοπέω, Const. Manass. Chron. p. 97. 136." Boiss. Mss. Cf. Κρεοκ. * " Κρεωλογέω, Const. Apost. 6, 3. p. 943. * Κρεωνομέω, Cyr. Alex. in Zach. 11. p. 770. * " Κρεωνομία, Porson. Hec. p. viii. Ed. 2." Schæf. Mss.] Κρεωπώλης, Qui carnes vendit, Carnium venditor, Lanius, Macellarius. Vide Κρεωδαίτης. Athen. 13. Ἰδοῦσα κατὰ τύχην Ἑστῶτα κρ. τιν' ἀστεῖον πάνυ. [* Κρεωπωλεῖον, Gl. Macellum, J. Poll. 7, 25.] Κρεωπώλιον, Macellum, Laniena, Laniarium, Varro R. R. 2, 4. Idem Carnariam tabernam dicit, Plaut. Carnarium. J. Poll. et Plut. (7, 122.) Διὰ τί τὰ κρεωπώλια μάκελλα καὶ μακέλλας καλοῦσι; [" Ad Diod. S. 1, 493." Schæf. Mss. Artemid. 5. p. 253.] Κρεωπωλικὸς, Ad lanium s. carnium B venditorem pertinens: κρ. τράπεζα, Plut., e quo locum in Κρεωδαίτης citavi. [Κρεωπωλικὴ, Lobeck. Phryn. 693.] Κρεωπωλέω, Carnes vendo, J. Poll. κρεωπώλια, καὶ κρεωπῶλαι καὶ κρεωπωλεῖν. [Schol. Aristoph. Εἰρ. 362. " J. Poll. 6, 33. 7, 25. * Κρεωσιτέω, 6, 33." Kall. Mss.] Κρεωστάθμη, Statera, in qua carnes appenduntur, J. Poll. [" Aristoph. Fr. 281." Schæf. Mss.] Κρεωφάγος, Carnivorus, Qui carnibus vescitur, Carnium vorator, [Lycophr. 660. Strabo 16. p. 1116.] Κρεωφαγία, Carnium voratus, Plut. (6, 500.) Οὐ δεῖ χρῆσθαι κρεωφαγίᾳ πρὸς ἀποπλήρωσιν ὀρέξεως: (10, 140.) Αἱ κρ. τοῖς σώμασι γίνονται παρὰ φύσιν: paulo post pro κρ. dicit σαρκῶν * ἐμφορήσεις: (8, 596.) Ἔτι τῆς κοτταβίσεως ὄζοντα καὶ τῶν κρεωφαγιῶν. [" Rhoer. ad Porphyr. 27." Schæf. Mss.] Κρεωφαγέω, Carnes voro. [" Ad Diod. S. 1, 166." Schæf. Mss.] " Κρεηφαγέειν, Carnes vorare. ET " Κρεηφαγία, Carnium voratio s. comestio. Ambo " ap. Hippocr. ambo Ionica pro κρεωφαγεῖν et κρεω- " φαγία." C

Ἀπόκρεως, ω, ὁ, Carnisprivium, Tempus quo a carnibus abstinetur: nam hic ἀπὸ denotat privationem. In VV. LL. exp. Carnisprivium; quæ vox antiqua non est, ut nec illa Græca. [" Nicetas in Alexio 3. Balsamon in Responsis, Greg. Hist. l. 8. * Ἀποκρεόω, Balsamon ad Can. 76. Carthag. p. 698." Ind. Scap. Oxon.] Ἡδύκρεως, ω, ὁ, ἡ, Cujus carnes suaves sunt, caro grati et jucundi saporis est, Aristot. de Gen. Anim. 5. Καὶ γὰρ ἡδυκρεώτερα καὶ θερμότερα πάντα τὰ λευκὰ, ὡς εἰπεῖν, εἰσί. [" Idem de Mirab. init." Wakef. Mss. E Sophrone citat Schn. Lex. * Κατάκρεως, Herodian. Epimer. 206." Boiss. Mss.] Λειπόκρεως, Carnibus defectus, Minime carnosus, Macilentus, ἰσχνότατος, Suid.

[* Καλλίκρεας, ατος, τὸ, Theoph. Protosp. p. 827.] Πάγκρεας, Corpus glandulosum in medio mesenterio situm, vasorum divisiones confirmans, Gorr. Defin.: Ruf. Ephes. Ἡ δὲ παρὰ τὴν πρώτην τοῦ ἐντέρου ἔκφυσιν κειμένη σὰρξ * διαπίμελος καὶ ἀδενώδης, πάγκρεας, Meminit et Aristot. H. A. 3, 4. De usu au- D tem ejus tradit Gorr. post. Oribas. Collect. 24, 23. [Diog. L. 4, 33.]

" Ἄκρεος, Excarnis, Carnis s. Carneæ substantiæ " expers: ut τὰ ἄκρεα τοῦ σώματος μέρη ap. Hip- " pocr. et Gal., qualia sunt caput, manus, pedes, " aures. Ἀκράλεα, Gal. in Lex. Hippocr. exp. " ἄκρεα, Excarnia, Nihil carnis habentia. Sed forsan " scr. ἀκρεάλεα."

Κρεώδης, Carnosus, Aristot. Ἂν δ' οἷον κτένες κρεώδες ἔχωσι τὸ πρὸς τῷ μυκτῆρι, πονηρίας σημεῖον. Unde Trogus ap. Plin., Qui carnosos a naribus (oculorum) angulos habent, malitiæ notam præbent. Athen. 8. Κοινῶς δὲ πάντα τὰ σελάχια φυσώδη ἐστὶ καὶ κρεώδη καὶ δυσκατέργαστα. Item κρ. ἱερουργία ap. Suid., ἡ διὰ κρεῶν θυσία. [" Et κρ. ὀσμὴ, Carnosus odor, Athen. 62." Schw. Mss. Plut. 6, 492. 10, 136.]

Κρεάδιον, Caruncula, Carnis frustum s. frustulum, Aristoph. Πλ. (227.) Καὶ δὴ βαδίζω· τοῦτο δὲ τὸ κρεάδιον Τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω φέρων, Alexis ap. Athen. (107.) Κρεάδια, ποδάρια, ῥύγχη τινὰ, ὠτάρια; Ὕειον ἡπάτιον ἐγκεκαλυμμένον [ἐπικ.] Antig. Car. ap. eund. Athen. (419.) Ὅτε μὲν οὖν ἀκούσειαν λάχανον ἢ τάριχος, ἀνεχώρουν· ὅτε δὲ ὅτι κρεάδιον, εἰσῄεσαν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένον οἶκον. Ubi pro κρέας accipitur. [" Thom. M. 458. Wakef. Herc. F. 1272. Xen. K. Π. p. 62." Schæf. Mss.] Κρεύλλιον, idem, Synes. Ep. 132. Ἀναχωρῆσαι τοῦ θυλακίου τῶν κρεύλλίων, E sacculo caruncularum; sed scribitur ibi κρεύλίων, uno λ. [" Thom. M. 457. ad Herod. 396." Schæf. Mss.]

[* Κρεὼν, ὁ τόπος, Gl. Carnarium.]

¶ Κρεῖον, Vas carnarium, Carnium receptaculum, κρεωδόχον ἀγγεῖον, ut major veterum Gramm. pars exp. teste Eust., quæ expositio in nostro quoque vet. Lex. habetur. Il. I. (206.) Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ, Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄιος καὶ πίονος αἰγός. Euphorion autem, ut Eust. ex Apione et Herod. tradit, ibi κρεῖον accipit pro κρέας, eo quod poëta in seqq. non meminerit carnium in vase elixarum, sed tantum assarum: tanquam ad id faciat, quod dicit ἐν πυρὸς αὐγῇ: non enim necesse esse, ut πυρὸς αὐγὴ accipiamus pro πῦρ, circum quod ollæ carnium, quæ elixantur, poni solent, sed ἐν πυρὸς αὐγῇ capi posse pro ἐγγὺς τοῦ πυρὸς, Prope ignem, ubi assari aliquid potest. Annotat præterea Eust. κρεῖον a Paus. exponi κανοῦν ἢ ἄλλο τι, ἐφ' οὗ τὰ κρέα κόπτεται, Aliquid aliud, supra quod carnes conciduntur, h. e. ἐπίκοπον, ἐπικόπανον. Herodian. autem ap. Etym. κρεῖον esse dicit τὴν ἐκ τῶν ὠμῶν κρεάτων πεπληρωμένην τράπεζαν, Mensam crudis carnibus plenam: quale quid est et ἐπικόπανον, uti dixi; nam illud κρεωδόχον ἀγγεῖον generalius est. At Ptolemachus ap. Eund. κρεῖον esse dicit τὸν ἀπὸ τοῦ στέατος πλακοῦντα, Placentam ex adipe. Hes. ἀγγεῖον, εἰς ὃ κρέα βάλλεται. [" T. H. ad Plutum p. 71. Heyn. Hom. 5, 573. ad Lucian. 1, 371." Schæf. Mss.] Pro Carne autem accipit, qui in Epigr. DIXIT Κρειοδόχος pro κρεωδόκος: nam κρεηδόκος et κρειοδόκος in Epigr. accipi pro Carnium capax tradunt VV. LL. [" Κρειοδόκος, Ariston 1." Schæf. Mss. Item * Κρειοφάγος, Nicander Θ. 50.] Pro κρεῖον autem resolutione Ionica DICITUR Κρήϊον: nam κρήϊον Hes. exp. κρεωθήκην, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέβητα. Fit autem κρεῖον a κρέας per epenth., ut docet Etym. et nostrum vet. Lex. Item Placentæ genus ap. Athen. [645.] Apud Hes. est ETIAM Κρίον, quod exp. ἀγγεῖον, fortassis idem cum præcedenti κρεῖον, s. κρήϊον.

" ΚΡΕΚΩ, Pectine s. radio pulso. Apud Etym. " et Hephæstionem, Γλυκεῖα μᾶτερ οὔτι δύναμαι κρέ- " κειν τὸν ἱστὸν, Πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι' " ἀφροδίταν. Ubi Etym. quoque esse dicit πλήττειν, " derivans inde κερκὶς, καθ' ὑπερβιβασμὸν, utpote " quæ sit πληκτική. Itidem vero et κιθάραν κρέκειν " dicitur pro κρούειν, Pulsare citharam plectro. In " Epigr. autem κρέξασα κίσσα, de cicada: utpote " quæ picæ modo garrula sit et ταῖς πτέρυξι videatur " κρέκειν: pulsat enim agitatque alas, et hoc modo " sonum ciet. Aristoph. dixit etiam (Ὄρν. 770.) " Τοιάνδε κύκνοι Συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ Πτέροις κρέκον- " τες, ἴαχον τὸν Ἀπόλλω, Alarum quassu reddentes " clangorem: s., ut Schol. exp., διὰ τῆς τῶν πτερύγων " κινήσεως ὕμνουν τὸν Ἀπόλλωνα. Idem dicit etiam " (682.) αὐλὸν κρέκειν pro Insonare tibiam, κατα- " χρηστικώτερον: verbo κρέκειν proprie significante " κρούειν, improprie ἠχεῖν: (ibid. 682.) καλλιβόαν " κρέκουσ' Αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς, Ἄρχου τῶν ἀνα- " παίστων." [" Telestes Athenæi 626. Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον. Sed et κρέκειν τὸν ἱστὸν, Pulsare telam, dixit Sappho pro Texere telam." Schw. Mss.] " Hes. affert non " solum κρέκοντα pro κερκίζοντα, sed etiam κρέκειν " pro κιθαρίζειν, Pulsare citharam: in qua signif. " omissus est accus. τὴν κιθάραν, et subaudiendus. " Sunt qui κρέκειν, cum signif. ἠχεῖν, velint signif. " Edere sonum molestum, Reddere sonum insuaviter " creperum s. stridulum: quo sane modo NOMEN " Κρέκην Gal. ap. Hippocr. significare ait τὸν μισ-

" τὸν ἦχον, Sonum odiosum, et ὠνοματοπεποιῆσθαι : A
" ap. Hippocr. inquam ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Νούσων
" τῷ μείζονι. Sic ET Κρέκελος ab Hes. exp. θρῆνος,
" Fletus, Ploratus : qui et ipse est μισητὸς ἦχος."
[" Κρέκω, Meleager 111. Jacobs. Anth. 6, 402. 427.
8, 267. 10, 297. 11, 25. 160. Huschk. Anal. 95. ad
Dionys. H. 3, 1487. Toup. Opusc. 1, 238. Emendd.
2, 317. Valck. Callim. 239. μέλος, Huschk. Epist.
in Propert. p. 9. ubi vide omnino de h. v." Schæf.
Mss. * Κρεγμὸς, Epicharm. Athenæi 183. * Κρε-
κτὸς, Æsch. Choëph. 818.] " Εὔκρεκτος, Bene s. Pul-
" cre strepens s. sonans, Canorus, Sonorus, Greg.
" Naz. Εὐκρέκτῳ κιθάρῃ ἐπὶ δάκτυλα βάλλων." [Apoll.
Rh. 4, 1194. Antip. Sid. 22. * Πολύκρεκτος, Orph.
H. in Apoll. 16.] " Ἀνακρέκομαι, Sono, Loquor,
" Epigr." [Anal. 2, 147.] " Διακρέκω, Citharam
" pulso, Epigr." [Anal. 1, 230. * Ἐπικρέκω, Schnei-
dero dubiæ videtur fidei. * Συγκρέκω, Ælian. H. A.
11, 1. cf. Bast. Ep. Cr. 197.] " Ὑποκρέκειν, Levem
" quendam sonum edere : qualis editur a cithara
" dum ejus fides ad numeros concinnantur. Meta- B
" phorice autem dixit Pind. Ὀ. (9, 58.) Τὸ καυχᾶ-
" σθαι παρὰ καιρὸν, Μανίαισιν ὑποκρέκει : ubi exp.
" συμφωνεῖ, καὶ οἷον ἐνδόσιμόν ἐστι : item προσέοικε."
[Plut. 6, 203.]

" Κρὲξ, κὸς, ἡ, Crex : Avis rostro præacuto et ser-
" rato, pugnax, inimicitias exercens cum merula et
" vireone, ut tradit Aristot. H. A. 9, 1. 17. Sic Ari-
" stoph. Ὄρν. (1138.) Τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες
" τοῖς ῥύγχεσιν, ut οἱ πελεκᾶντες τοῖς ῥύγχεσιν etiam
" ipsi ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας. Aristot. hanc avem
" esse dicit κακόπορμον, ut et Suid. δυσοιώνιστον τοῖς
" γαμοῦσι. Ponitur etiam ἐπὶ τροχοῦ, auctore Hes., a
" quo exp. et κορυφαία, Coma verticalis. Suid. quo-
" que κρέκα affert pro τρίχα, ex Epigr. opinor : Πορ-
" φυρέην ἤμησε κρέκα. Pro quo ap. Eust. κρέκα, ut
" docui t. 3, c. 361." [Tzetz. ad Lycophr. 513. A-
ristot. de Part. Anim. 4, 12. Ælian. H. A. 4, 5. He-
rod. 2, 76. " Ad Mœr. 276. Callim. 1, 469." Schæf.
Mss.]

[* " Κρεκάδιον, τὸ, incertæ signif. nomen, si modo C
vera scriptura in Aristoph. Σφ. 1215. ubi quænam
sint, quæ dicat Poëta κρεκάδια αὐλῆς, dissentiunt VV.
DD. Crepitacula intelligebat Bergler. cum Florente
Christiano ; Aulæa, Brunck. ; corruptum vocab. su-
spicatus erat Casaub. Anim. ad Athen. 179. Repere-
rat jam olim Athen. in suo Aristoph. Codice eandem
scripturam, quam hodieque Aristoph. Codd. tenent
omnes." Schw. Vide Schol. Biset., cujus interpreta-
tioni refragatur Brunckius, hanc ipse afferens :—" Non
aliunde derivari posse videtur nomen κρεκάδιον,
quam a κρέκω. Hoc autem verbum non solum de
pulsatione instrumentorum chordis instructorum ad-
hibetur, sed et de telæ pulsatione et densatione, quæ
pectine textorio fit, ut in his Sapphûs versibus : Γλυ-
κεῖα μᾶτερ, οὔ τι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστὸν, Πόθῳ δα-
μεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν. Proinde nihil
probabilius afferri potest, quam κρεκάδια hic posita
esse pro ἱστουργήματα, παραπετάσματα, et intelligi de
Aulæis, s. Velis, quibus aula tam ornatus gratia,
quam arcendo vento, pulveri, aut si quid aliud no- D
cere poterat, obtendebatur."]

" ΚΕΡΚΙΣ, ἴδος, ἡ, Radius : et quidem textorius,
" quem Pectinem etiam appellant. Od. E. (14.) de
" Calypsone, ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ Ἱστὸν
" ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν, Aureo percur-
" rens pectine telam : Il. X. (148.) Andromachæ
" ululatum e turre audienti χαμαὶ ἔκπεσε κερκὶς, E
" manibus in terram excidit radius, utpote quæ ἱστὸν
" ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Itidem ap. Plat. in
" Cratylo, Ὁ ὑφαντικὸς καλῶς χρῆται τῇ κερκίδι, quam
" esse dicit διακριτικὴν τῶν ὑφασμάτων. Eust. deno-
" minari eam scribit ἀπὸ τοῦ κρέκειν, quod est ἠχεῖν,
" transposita litera ρ : quod de musico potius pe-
" ctine dici possit quo κρέκουσι καὶ πλήττουσι τὰς
" χορδάς. Itidem Etym. κερκίδα dictam ait παρὰ τὸ
" κρέκειν, quod est ἠχεῖν, καθ' ὑπερβιβασμὸν, quasi
" κρεκίδα : vel παρὰ τὸ κρέκω τὸ πλήττω, κρεκίδα τινὰ
" οὖσαν : indeque et Leonis caudam κέρκον nominari,
" utpote πληκτικὴν οὖσαν. Κερκὶς dicitur etiam Ipsa
" tela quæ radio s. spatha calcatur : synecdochice
" posito ipso instrumento rei conficiendæ pro re
" confecta : ut ἱστὸς quoque significat et τὸ ἐργα-
" λεῖον et τὸ ὕφασμα. Sic sane Eur. dicit κερκίσιν
" ἐφιστάναι ut Hom. ἱστὸν ἐποίχεσθαι, Telam percur-
" rere pectine, Telam tractare : Hec. (367.) Σαίρειν
" τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφιστάναι. Sed et ap. ipsum
" Hom. Schol. κερκίσι dicitur exponere ἱστουργίαις :
" addens, ἀπὸ μέρους : quoniam αἱ κερκίδες συντι-
" θέασι τὴν κρόκην τῷ στήμονι. || Item ut σπάθη di-
" citur Rudicula qua aliquid agitatur in lebete vel
" olla dum coquitur, ita κερκίδα quoque accipi pro
" ead. sciendum est. Lampon ap. Gal. τῶν κατὰ
" Τόπους libro 3. Κίνει κερκίδι ἐρυθροῦ χαλκοῦ τὸ φάρ-
" μακον, Rudicula ex ære rubro agita. Ubi nonnulli
" esse volunt δοίδυκα, τριβαίαν, ὕπερον, Pistillum :
" cujus usus potius in pinsendis contundendisque
" quam in agitandis pharmacis est. Sic fere Plin.
" de psittaco, Hæc cum loqui discit, ferreo verbe-
" ratur radio. || Ab earundem κερκίδων similitudine
" κερκὶς nominatur Paxillus s. Clavus ferreus li-
" gneusve qui in jugi foramen inditur ad retinenda
" lora jugalia ne extra jugi caput excidant. J. Poll.
" enim ἔνδρυον esse dicit κερκίδα ξυλίνην ἣν εἰς τὸ τοῦ
" ζυγοῦ τρύπημα ἐμβάλλουσι. || Eod. Poll. teste
" κερκὶς nominatur τὸ μεῖζον ὀστοῦν ὃ τὴν κνήμην
" φέρει, Majus illud os quod tibiam fert : unde et
" παρακερκίδες dicuntur τὰ μικρὰ ὀστᾶ quæ ab utra-
" que illius parte sunt, alio nomine dicta περόναι,
" Fibulæ. Sed et τῶν περὶ τῷ πήχει δύο ὀστῶν τὸ
" σμικρότερον appellari κερκίδα, Idem tradit eod.
" l. 2. : idque alio vocabulo dici παραπήχιον, ma-
" jore nimirum osse vindicante sibi appellationem
" τοῦ πήχεως : ut et Gorr., Κερκὶς, inquit, Radius :
" est os alterum cubiti superius, sed minus et bre-
" vius. Nam cum cubitus generatim dictus duobus
" ossibus constet, uno quidem inferiore et subje-
" cto, sed grandiore, altero vero superinsidente et
" breviore : illud, Græci πῆχυν, eod. cum tota parte
" nomine, hoc, κερκίδα, a figura rotarum parvarum
" radios imitante, nuncuparunt. Vide et Celsum 8,
" 1. ubi itidem vocat Radium. Ita Plut. Alex. (45.)
" dicit, Τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβὼν, ὑφ' οὗ τῆς κερ-
" κίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ἐξέπεσεν. Et pro eod. de
" Fort. Alex., Τοξεύματι πληγεὶς τὴν κνήμην, ὥστε τῆς
" κερκίδος τὸ ὀστέον ἀποκλασθὲν ὑπὸ τῆς πληγῆς ἐξαλέ-
" σθαι. || Hes. κερκίδα dici scribit etiam τὴν τῆς
" πίτυος κορυφὴν ἢ αἰγείρου, Cacumen pinus aut alni.
" Theophr. vero et Aristot. κερκίδα non Cacumen
" alni s. populi esse docent, sed Speciem quandam.
" Theophr. enim H. Pl. 3, 14, (2.) in descriptione
" τῆς λεύκης καὶ τῆς αἰγείρου, inter alia dicit τὴν κερ-
" κίδα esse παρόμοιον τῇ λεύκῃ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ
" τοὺς κλάδους ἐπιλεύκους ἔχειν. Et Aristot. H. A. 7,
" 5. scribit τὴν λάταγα habere ὀδόντας ἰσχυροὺς,
" sæpeque exeuntem noctu ex aquis τὰς περὶ τὸν
" ποταμὸν κερκίδας ἐκτέμνειν τοῖς ὀδοῦσι : pro quo
" Plin. generalius habet Arbores, 8, 30. dicens
" fibrum animal esse horrendi morsus, arbores juxta
" flumina ut ferro cædere. Proculdubio vero κερκίδες
" nominantur eæ arbores quoniam in modum τῆς
" κερκίδος sunt stipite oblongo, terete, et in acutum
" desinente : id quod et Theophr. in l. paulo ante c.
" innuit, qui mendo non omnino caret. Gaza Alpi-
" nam vertit. Apud eund. Theophr. 1, (11, 2.) in
" censu τῶν ἐλλοβοσπέρμων δένδρων, i. e. arborum
" quæ semen ἐν λοβῷ s. siliqua ferunt : pro κικὶς
" quidam codices habent κερκὶς, ut Gaza etiam
" Cercis in sua versione. Etym. quoque κερκίδα esse
" testatur εἶδος φυτοῦ, hoc exemplo, Τώ μοι ἀνεδρα-
" μέτην ἅτε κερκίδες : e quo apparet arbores eas
" brevi in summam adolescere proceritatem. Et
" fortassis, inquit idem Etym., ex hac planta mulie-
" ribus conficiebant τὰς κερκίδας." [Κερκὶς, φυτὸν
αἰγείρῳ ὅμοιον, Phot.] " Hes. vero et Avis spe-
" ciem esse ait. J. Poll. (9, 44.) κερκίδα esse dicit
" etiam Partem quandam theatri, cum Alexis in Gy-
" næcocratia dicat, Δεῖ ἐνταῦθα περὶ τὴν κερκίδα Ὑμᾶς
" καθιζούσας θεωρεῖν ὡς ξένας : quas κερκίδας τῶν
" θεάτρων sunt qui Theatrorum cuneos a Latinis dici

" scribant, cum a Virgil. sc. et Juven. tum a Vitruv. " 5, 6. ubi tradit quomodo cunei spectaculorum in " theatris dividi debeant." [K. θεάτρον, Gl. Cuneus. " Heyn. Virgil. 3, 517. Ed. nov., ad Apollod. 499. Hom. 8, 340. 514. Brunck. Aristoph. 1, 212. Soph. 3, 450. Diod. S. 2, 521. Musgr. Tro. 199. Wakef. Ion. 519. Jacobs. Anth. 7, 66. 8, 30. 34. 9, 161. 12, 465. ad Anton. Lib. 168. Verb., Eur. Hec. 363. Musgr. p. 151. Toup. Opusc. 1, 417. Valck. Hipp. p. 185. Steinbr. Mus. Tur. 1, 330. ad Charit. 253. Os majus propter tibiam, Brunck. Apoll. Rh. 195. Radius mathematicus, Epigr. adesp. 91. Tela, Tyrwh. ad Aristot. 162. Brunck. ad Hec. p. 306." Schæf. Mss. Opp. 'A. 2, 63. Apoll. Rh. 3, 46. 4, 1520. * " Κρεκίδες, Barnes. ad Eurip. de Tragœd. p. 41." Kall. Mss.] " A superiore τῶν ὑφαντῶν κερκίδι, " COMP. Κερκιδοποιὸς, Qui radios textorios conficit. " Et inde Κερκιδοποιϊκὴ, sc. τέχνη, Ars s. Scientia " conficiendi radios textorios, ap. Aristot. Polit. 1, " 5. ubi quidam interpr. Ars pectinaria, nimis gene- " raliter." [* Κερκιδοποιητικὴ, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] " Ab eadem est DIMIN. Κερκίδιον, τὸ, Radiolus. " Item VERB. Κερκίζω, ίσω, i. q. τῇ κερκίδι χρῶμαι, " s. Radio discrimino fila inter texendum: aut etiam " Radio calco fila. Plato Cratylo (387.) Κερκίζοντες " δὲ τί δρῶμεν; οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας συγ- " κεχυμένους διακρίνομεν; Quo significatu Hom. su- " pra, Ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν. Et " Virgil. Arguto conjux percurrit pectine telas. Ovid. " rarum pectine densat opus." [Gl. Decutio. * Κέρκισις, Aristot. Phys. 7, 3. * Κερκιστικὴ, sc. τέχνη, Plato Politico 282. * Κερκιστὸς, unde * Ἀκέρκιστος, Anal. 1, 238. * Κερκίστρα, Gl. Concius, f. Cuneus, * Συγκερκίζω, Plato Politico 310.] " Παρακερκίδες, περόναι " et στήριγγες, dicuntur τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ μείζονος " ὀστοῦ ὃ τὴν κνήμην φέρει, κερκὶς καλούμενον, μικρὰ " ὀστάρια, teste J. Poll. (1, 187.) Parva illa ossa quæ " ab utroque latere τῆς κερκίδος sunt, h. e. Ossis ma- " joris quo crus sustinetur."

ΚΡΕΜΑΩ, ET Κρεμαννύω, SIVE Κρεμάννυμι, ut κεράω et κεραννύω, s. κεράννυμι, Suspendo. Aristot. de venatu pantheræ, Οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγγείῳ ἔκ τινος δένδρου τὴν κόπρον: alibi, Οἱ κυνηγοὶ εἰς ἀγγεῖον αὐτὴν ἐμβάλλοντες τὴν κόπρον, ἔκ τινος δένδρου κρεμῶσιν. Unde Plin. Tam avida fera est excrementorum hominis, ut a pastoribus ex industria ex aliquo vase suspensa altius quam ut queat saltu attingere, jaculando sese appetendoque deficiat. Aristoph. B. (121.) ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου Κρεμάσαντι σαυτὸν, Te suspendenti e fune: (Πλ. 312.) τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν (τὸν Λαερτίου.) Aristot. Œc. 2. Ἐκρέμα ἅπαντας, Omnes suspendit, Plut. Alex. Τούτων πολλοὺς ἐκρέμασεν. Item κρεμάσαι ἀσπίδα ap. Suid. pro εἰρηνεῦσαι, quod pacis tempore scuta suspendantur. Plut. Cæs. Σὺν γέλωτι πολλάκις ἠπείλησε κρεμᾶν αὐτοὺς, de prædonibus, in quos inciderat, quos Suet. quoque supplicio, quod illis sæpe minatus inter jocum fuerat, ab eo affectos esse tradit. Et pass. Xen. Ἱππ. (10, 9.) Τούτου ἕνεκα καὶ οἱ κατὰ μέσον ἐκ τῶν ἀξόνων δακτύλιοι κρεμάννυνται, Plut. Alex. Ὑπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμασθέντα, Lucill. Epigr. Αὐτοῦ δὴ νύκτας τε καὶ ἤματα πέντε κρεμασθεὶς, Illic dies et noctes quinque suspensus. Aliquando neutraliter redditur Pendeo. Κρεμάσασθαι activa quoque signif. pro Suspendo capitur. Hesiod. Ἔργ. (2, 247.) Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι. Qua vero signif. Latini dicunt suspendere animum et Suspensum tenere, ea Aristoph. N. (227.) οὐ γὰρ ἄν ποτε Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα Εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα Λεπτὴν καταμίξας. " Κρεμῶ, inter- " dum pro κρεμάω: interdum pro κρεμάσω, Attice, ut " ἐλῶ pro ἐλάσω, κολῶμαι pro κολάσομαι, et similia." [" Κρεμάω, Markl. Iph. p. 330. ad Diod. S. 2, 517. Plut. Alex. 134. 142. Schm., ad Charit. 342. De fut., T. H. ad Plutum p. 96. 217. Κρεμῶ, ad Mœr. 124. Κρεμάσαι τὴν ἀσπίδα, Toup. Opusc. 2, 238. Ἐκρεμάσαντο, 1, 495. Κρεμάννυμι, Mœr. 146. et n. Κρεμάννυσθαί τινος, Bibl. Crit. 3, 1. p. 106." Schæf. Mss. Κρεμασθεὶς, Polyb. 5, 4, 7.] Dicitur ETIAM Κρεμόω ET Κρεμέω, Il. H. (82.) οἴσω ποτὶ Ἴλιον ἱρὴν Καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος, ubi pro κρεμάσω accipitur, Hes. Suid. Eust. qui dicit e κρεμῶ fieri pleonasmo literæ ο: at κρεμῶ quoque pro fut. κρεμάσω accipi testatur Hes.: Synes. Ep. 44. Δεθήσεται καὶ κρεμήσεται καὶ τῷ πλευρῷ διωρυγήσεται, Vincietur et suspendetur. [" Κρεμόω, Toup. Opusc. 2, 238. Κρεμήσομαι, Aristoph. Σφ. 808. 'Α. 279." Schæf. Mss. " Fut. κρεμήσονται habes etiam ap. Athen. 547. ubi quidem non de capitali supplicio agitur, sed de pœna aut tormenti genere, de quo v. Jungerm. ad J. Poll. 3, 79. Schw. ad Athen. 459. Reperitur etiam tanquam a PRÆS. * Κρέμημι, particip. Κρεμάντες, Suspendentes, ap. Athen. 25. nisi ibi κρεμάσαντες scriptum oportuit; sed nil variant libri." Schw. Mss.]

AT Κρέμαμαι, ET Κρέμομαι etiam, Suspendor, Suspensus sum: interdum etiam neutraliter Pendeo. Il. O. (18.) Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω. Aristoph. Σφ. (298.) Οὐκ ἄν, μὰ τὸν Δί'; εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς, Pendeatis. Qua vero signif. Suet. dicit, Ambiguis responsis et callida cunctatione suspendens; Curt. Omnium animos expectatione suspenderat, ea Aristot. Rhet. 3. Ἵνα προειδῶσι περὶ οὗ ὁ λόγος, καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια. [" Κρέμαμαι, Heyn. Hom. 8, 219. 651. Wakef. S. Cr. 1, 46. Herc. F. 1301. Huschk. Anal. 259. Jacobs. Anth. 9, 480. ad Lucian. 1, 514. Wyttenb. ad Plut. 1, 547. Athen. 1, 11. Ἐκρέμω, Heyn. Hom. 5, 678." Schæf. Mss. * " Κρεμαστέον, Geopon. 16, 1." Kall. Mss. * Κρέμασις, Hippocr. 836. " Schol. Soph. Œd. T. 1260." Boiss. Mss. * Κρεμασία, Gl. Suspendium. * " Κρέμασμα, Schol. Æsch. Pr. 157." Dindorf. Mss.] " Κρεμασμὸς, Suspensio, Hippocr." [816. * Κρεμαστὴς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ, Qui suspendit, suspensum tenet. Κρεμαστῆρες dicuntur Duo musculi, utrimque sc. unus, a quibus testes sursum trahuntur: contrariis carent musculis, qui contrarium motum efficiant: nullus enim est, qui testes ad inferiora revellat, quod satis sua gravitate ima petant, ægris præsertim et senibus. Hæc Gorr., qui addit errare Paul. Æg. 6, 61. quod παραστάτας et κρεμαστῆρας idem esse putet. Colum. 6, 26. de castrandis vitulis, Apprehendere testium nervos, quos Græci κρεμαστῆρας ab eo appellant, quod ex illis genitales partes dependent. Celsus 7. de testiculorum natura, Dependent vero ab inguinibus per singulos nervos, quos ideo κρεμαστῆρας Græci nominant. Item κρεμαστὴρ ταρσὸς ap. Eust. ἐφ' οὗ τυροὺς ἔτερσον: idem κρεμάστρα. Budæo κρεμαστὴρ est Lorum s. Habena pensilis, e qua aliquid dependet, ἀορτήρ. [Gal. 4, 264.] AT Κρεμαστήριος, ὁ, ἡ, Pendulus, Pensilis, Bud. Sed Κρεμαστήριον in VV. LL. exp. Sera. [" Montf. Palæogr. 405." Kall. Mss.] Κρεμαστὸς, Pendulus, Pensilis, Suspensus, Plut. Pericle (27.) Ἐν κλινιδίῳ κρ. παρὰ τὴν γῆν αὐτὴν περιφερόμενον κομίζεσθαι, de Artemone quodam, qui περιφόρητος cognominabatur. Item Κρ. ἱστία ap. Athen. (27.) Plut. (7, 348.) Περὶ τῆς χρυσῆς, ἀναδενδράδος ἢ τῶν κρ. κήπων, Xen. (Œc. 8, 12.) Διὰ πολλῶν μὲν γὰρ δήπου ξυλίνων σκευῶν καὶ πλεκτῶν ὁρμίζεται ναῦς καὶ ἀνάγεται, διὰ πολλῶν δὲ τῶν κρ. καλουμένων πλεῖ, ubi videtur ea intelligere σκεύη, quæ Athen. paulo ante κρ. ἱστία. At Κρεμαστὴ vide paulo post in Κρεμάθρα. [" Ad Mœr. 81. Gail. ad Xen. Œc. 339. Fabric. Bibl. Gr. 1, 12. Valck. Hipp. p. 247. 249. Epigr. adesp. 291." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 1263. 1266. Antig. 309. 1221.]

Κρεμάστρα, ἡ, Id, unde aliquid pendet. Aristot. videtur accipere ea signif., qua Bud. κρεμαστὴρ paulo ante exposuit, sc. pro Loro aut Fune, unde aliquid pendet: 3. Εἴ τις φαίη ἄγκυραν καὶ κρ. τὸ αὐτὸ εἶναι· ἄμφω γὰρ ταυτό τι, ἀλλὰ διαφέρει τῷ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, Funem e quo anchora pendet, et ipsam anchoram, idem esse. || Pensile σκεύασμα, in quo reponuntur casei, panes aut alia, quæ a muribus aut aliorum maleficorum animalium injuria tuta esse volumus: ut κρεμάστρα καλαμίνη, Storea pensilis e calamis confecta. Apud Eust. e quodam Gramm. Ταρρὸς, κρεμάστρα καλαμίνη καὶ τὰ τῶν τυρῶν ἀγγεῖα. Ead. signif. accipitur κρεμάθρα. || Appendix, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, (16, 4.) Τὰ δὲ ἄνθη πέφυκεν ἀπὸ

μιᾶς κρ. ἐπ' ἄκρων. [" Kuster. Aristoph. 54. Mœr. 242. et n." Schæf. Mss.]

Κρεμάθρα, ἡ, Vas pensile aut Storea pensilis, in qua reponuntur casei aut aliæ opsoniorum reliquiæ, ut et κρεμάστρα, Repositorium pensile. Suidæ est μετέωρόν τι σκεύασμα, ἐν ᾧ ἐτίθεσαν τὰ περιττεύοντα ὄψα: dictum παρὰ τὸ ἀεὶ κρεμωμένην μετέωρον εἶναι. Aristoph. autem Socratem per jocum et ad risum concitandum introducit ἐπὶ κρεμάθρας sedentem, veluti μετεωρολέσχην, ut Idem annotat. Aristoph. N. (218.) Φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ; supra quam Socrates residens ἀεροβατεῖν καὶ περιφρονεῖν τὸν ἥλιον se dicit: eam ταῤῥὸν vocat paulo post, Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς: quemadmodum ap. Eust. Grammaticus quidam ταῤῥὸν esse dicit κρεμάστραν καλαμίνην. Idem et κρεμαστὴ dicitur, quemadmodum Aristoph. Schol. docet. Apud Aristoph. (868.) Socrates in pensili storea sedens, et μετεωροσκοπῶν ait, νηπύτιος γὰρ ἔστ' ἔτι Καὶ τῶν γε κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε, de discipulo qui ad eum adducebatur; at Schol. ibi per κρεμαστὰς, ita enim ibi legitur, s. κρεμάθρας intelligit Instrumenta quædam geometrica et astronomica, pensilia, ut VV. LL. addunt. [" Argum. Aristoph. N., Kuster. l. c. Mœr. l. c." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφικρέμαμαι, Pind. Ι. 2, 63.] Ἀμφικρεμὴς, Circumpendens, Utrimque pendens: ut ἀμφικρεμῆ ὤμων φαρέτραν, Epigr. Utrimque ex humeris pendentem, Cujus utraque pars ex humeris suspensa esset, Pendentem ex humeris circumquaque. [" Procl. Epigr. 51." Boiss. Mss. " Alpheus 3. Jacobs. Anim. 201. Anth. 8, 347. ad Charit. 385." Schæf. Mss.]

Ἀνακρεμάω, ET Ἀνακρεμαννύω, s. Ἀνακρεμάννυμι, Suspendo, In altum suspendo, Herod. Ἀνεκρέμασαν ἐς ἀκρόπολιν, In arce suspenderunt. Et partic. ἀνακρεμαννύντες, Suspendentes. Sicut vero dicitur Suspendere expectatione et spe, ita Æschin. (68.) Ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, Spe suspendens. Et ἀνακρεμασθεὶς, Suspensus, aut etiam neutraliter Pendens. Ἀνακρέμαμαι, Suspensus sum, Pendeo, Pendeo ex alto. [" Wakef. Herc. F. 1301. Jacobs. Anim. 265. Anth. 8, 164. Bergler. Alciphr. 252. ad Charit. 343." Schæf. Mss.] Poëtica vero syncope DICITUR Ἀγκρεμάω, s. Ἀγκρεμάννυμι, Antipater, Ἀγκρεμάσας Ἄρηϊ μιάστορι κόσμον ἄκοσμον, in Martis tholum suspendens, Tholo suspendens. [" Valck. Diatr. 170." Schæf. Mss. * " Ἀνακρεμασμὸς, Bekk. Anecd. 447." Kall. Mss.] Ἐπανακρέμαμαι, Pendeo, Suspensus sum, Aristot. Pol. 6, (4.) Τὸ γὰρ ἐπανακρέμασθαι καὶ μὴ πᾶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὅ,τι ἂν δόξῃ, συμφέρον ἐστί.

Ἀποκρεμάω, Suspendo ex: ut, Ἀποκρεμάσας τοῦ ὠτὸς, Cum suspendisset ex aure. Pass. Ἀποκρεμάομαι, Suspendor: unde Ἀποκρεμασθεὶς, Suspensus, Dependens. Lucian. (1, 267.) Ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε. [" Jacobs. Anth. 11, 388. Boiss. Philostr. 488. 652. De loci sensu, Valck. Oratt. p. 402. De syntaxi, Heyn. Hom. 8, 619." Schæf. Mss.] Dicitur ET Ἀποκρέμαμαι, pro Dependeo, Suspensus sum: sicut et κρέμαμαι capitur pro Pendeo. [Gl. Dependeo. * " Ἐναποκρεμάω, Anna C. 216." Kall. Mss.]

Ἐγκρεμάω, ET Ἐγκρεμαννύω, s. Ἐγκρεμάννυμι, Suspendo in. [" Wakef. Eum. 1007." Schæf. Mss. * Ἐπεγκρεμάομαι, Athen. 372.]

Ἐκκρεμάω, ET Ἐκκρεμαννύω, s. Ἐκκρεμάννυμι, Suspendo ex, Lucill. Οὕτω κουφότατος πέλε Γάϊος ὥστ' ἐκολύμβα Τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβον, E pede suspendens lapidem. Et ἐκκρεμάννυμαι, Suspensus sum, Dependeo, Thuc. 7, (75.) Τῶν τε ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι καὶ ἐπακολουθοῦντες ὅσον δύναιντο, Ex iis pendentes, dependentes, hærentes: de iis, qui vulnerati discedentibus hærebant, ac ut se asportarent, obsecrabant. Lucian. (2, 513.) Ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων. Ἐκκρέμαμαι, Dependeo, Suspensus sum de: Ἐκκρεμάμενοι τοῦ σώματος, De corpore dependentes: Ἐκκρεμάμενοι τοῦ μέλλοντος, Ex iis, quæ futura erant, dependentes, Suspensi expectatione futurorum. Epigr. ἐκκρέμαται ἐλπίδος. [" Musgr. Herc. F. 520. El. 950. Thom.

A M. 327. Jacobs. Anth. 9, 212. 11, 152. Boiss. Philostr. 489. 502. 561. 576. 583." Schæf. Mss. * Ἐκκρέμασις, Hippocr. 836. * Ἐκκρεμασμὸς, Cass. Probl. 6.] Ἐκκρεμὴς, Dependens, Suspensus de, Herodian. 1, (9, 7.) Ἡμιγύμνῳ τε αὐτῷ ἐκκρεμὴς πήρα, Peramque seminudus ab humero suspensus, de quodam philosopho. Exp. etiam Pendulus, Pensilis. [" Eust. 66, 27." Seag. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 153. 9, 212. 11, 152. Steph. Dial. 23. Paul. Sil. 50. Macedon. 13." Schæf. Mss. * " Ἐκκρεμνὴς, Cyr. Hier. 141. nisi leg. ἐκκρεμής." Kall. Mss.] " Ὑπερεκκρεμάω, " Desuper appendo," [" Rufinus 22." Schæf. Mss.]

Ἐπικρεμάω ET Ἐπικρεμαννύω, s. Ἐπικρεμάννυμι, Suspendo super, Imminere facio: ἐπικρεμάσαι κίνδυνον, Periculum quasi supra cervicem alicujus suspendere, h. e. Injicere alicui periculum, Cic.: Polyb. 2, (31, 7.) p. 29. Πᾶσι μὲν Ἰταλιώταις, μάλιστα δὲ Ῥωμαίοις, μέγαν καὶ φόβερον ἐπικρεμάσασα κίνδυνον. Philo V. M.: Δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, τὸν χαλεπώτερον περὶ τοῦ ζῆν ἐπεκρέμασας
B κίνδυνον, Ut gravius de vita periculum impenderet effecisti. Et pass. ap. Thuc. 3, (40.) Μηδὲ τοῦ ἐπικρεμασθέντος ποτὲ δεινοῦ ἀμνημονοῦντες, Quod cervicibus ipsorum injectum aliquando fuerat: 2, (53.) Πολὺ δὲ μείζω τὴν ἤδη κατεψηφισμένην σφῶν ἐπικρεμασθῆναι, Multo majorem pœnam sibi impendere. Ἐπικρέμαμαι, Suspensus sum super, Impendeo, Immineo, Plut. Popl. Οἶκος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ, Impendens foro, ut montes quoque impendere dicuntur, Inclinata et vergens in forum: ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, Impendens periculum, ut ἐπικείμενος. Thuc. 7, (75.) p. 260. Ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἔτι κινδύνου πάντα ταῦτα αὐτοῖς οἰστὰ ἐφαίνετο. [" Ad Diod. S. 2, 120. Jacobs. Anth. 6, 210. 9, 320. Boiss. Philostr. 376. Ruhnk. Ep. Cr. 18. Phalar. p. 44. Ἐπικρέμηται, Heyn. Hom. 6, 539." Schæf. Mss. Ἐπεκρεμόωντο, Nonn. D. 20, 173.] Ἐπικρεμὴς, Suspensus super, Impendens. In VV. LL. exp. Pensilis, Pendens, citantibus ex Epigr. ἐ. φάρος, Velum pendens. [" Schol. Soph. Aj. 23." Wakef. Mss. * Προ-
C σεπικρεμάω, Hippocr. 782.]

Κατακρεμάω, ET Κατακρεμαννύω, s. Κατακρεμάννυμι, Suspendo de. Et Κατακρεμάννυμαι, Suspensus sum de, Dependeo de. Theophr. H. Pl. 3, (8, 6.) Ὃ δὲ καλοῦσί τινες φάσκον, ἡ αἰγίλωψ μόνη φέρει, πόλιον καὶ οὐ βραχύ· καὶ γὰρ πηχυαῖον κατακρεμάννυται, καθάπερ τρύχος ὀθονίου μακρόν· φύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ φλοιοῦ, καὶ οὐκ ἐκ τῆς κορύνης. Plin. E glandiferis sola quæ vocatur Ægilops fert panos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modo, verum et e ramis dependentes, cubitali magnitudine. [" Valck. Anim. ad Ammon. 120." Schæf. Mss. Κατακρεμάησι, Nicander Fr. 2, 42. * Κατακρέμαμαι, Polemon Phys. 1, 18. p. 267. Athen. 138.] Κατακρέμαστος, Dependens s. Suspensus de; Pensilis, Gaza, [Theophr. H. Pl. 3, 18, 12.]

Παρακρεμάω ET Παρακρεμαννύω s. Παρακρεμάννυμι, Suspendo juxta s. a latere, Il. N. (596.) Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων, Χεῖρα παρακρεμάσας, de quodam, cui sagitta manus trajecta fuerat.

D [* Περικρεμάω, Nonn. D. 26. p. 690. " Huschk. Anal. 225. Jacobs. Anth. 9, 412. Paul. Sil. 10. * Περικρέμαμαι, Toup. Emendd. 2, 18. ad Lucian. 1, 513." Schæf. Mss. * Περικρεμὴς, Lucian. 3, 653.]

[* " Προσκρεμάω αἴθερι, Suspendo in æthere, Clem. Alex. 71." Kall. Mss. * Προκρέμαμαι, Aristot. Phys. p. 117. ubi προκρεμώμενον perperam extat pro προκρεμάμ. * " Προσκρεμάννυμι, Phryn. Ecl. 162. Aristoph. Fr. 229." Schæf. Mss. Προσκρεμάομαι, Hippocr. 261, 13.]

[* " Συγκρέμαμαι, Andr. Cret. 300." Kall. Mss.]

Ὑπερκρεμάω, ET Ὑπερκρεμαννύω, Suspendo super. Pro Super appendo citatur ex Epigr. [" Archiloch. 43. Wakef. Herc. F. 640. Jacobs. Anim. in Eur. p. 10." Schæf. Mss.]

[* Ὑποκρεμάω, Hom. Hymn. 1, 284. sed suspecta est lectio.]

[* Ὑψικρεμὴς, Opp. K. 4, 93. 216.]

¶ Κρεμνάω, Suspendo, i. q. κρεμάω, Gal. 8. Ἐργάζεσθαι ψυχρὸν τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ μᾶλλον περιέχεται,

κρεμνῶντας ἐν φρέατι ψαῦον τοῦ ὕδατος, Bud. Citat autem e Greg. quoque p. 217. [" Ad Anton. Lib. 97. Verh., Mœr. 146. et n." Schæf. Mss. Xen. Eph. 2, 13.] Κρέμνημι, pro eod. [Analogia postulat κριμνάω et κρίμνημι, Schneidero judice, qui confert κεράω, κιρνάω, κίρνημι.] 'Ανακρέμνημι, Suspendo, i. q. ἀνακρεμάω.

ΚΡΗΜΝΟΣ, ὁ, Præcipitium, Locus pendens, pensilis, pendulus; Scopulus pendens, Virg. Fronte sub adversa scopulis pendentibus antrum, Locus præruptus. Apud Hom. dicitur de Locis præruptis, qualia in ripis visuntur, i. e. Crepido, Il. Φ. (233.) de Achille Trojanos in Scamandrum compellente, ἔνθορε μέσσῳ Κρημνοῦ ἀπαΐσσων [ἀπαΐξας]. Et (25.) de ipsis Trojanis fugientibus, ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς: Il. M. (53.) de fossa, οὔτ' ἄρ ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὔτε περῆσαι 'Ρηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν Ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν. Apud ceteros autem scriptt. de Altioribus præcipitiis dicitur, qualia in rupibus aut præruptis montibus cernuntur. Herodian. 3, (3, 2.) Τὸ μὲν ἕτερον μέρος ὕψιστον ὄρος σκέπει, ἐπὶ θάτερα δὲ κρημνὸς βαθὺς τοῖς ἐκ τῶν ὀρῶν συῤῥέουσιν ὕδασι πόρος γίνεται. Aliquanto post, 'Οχυροῦ τε ὄντος καὶ δυσμάχου καὶ πεφραγμένου ὄρει τε καὶ κρημνῷ, Monte et præcipitio: 8, (1, 13.) de Alpibus, Τὰς δὲ διεξόδους ἐστένωται, ἢ διὰ κρημνοῦ εἰς βάθος μέγιστον ἀπεῤῥωγότας, ἢ διὰ πετρῶν τραχύτητα, Rupium præruptam altitudinem, Polit. Plut. (7, 288.) 'Εμφὺς δὲ τῷ κρημνῷ καὶ ταῖς δεχομέναις τὴν ἐπίβασιν καὶ παρεχούσαις ἀντίληψιν ἐγκλίσεσι, καὶ περιαγωγαῖς καὶ τραχύτησι τῆς πέτρας παραδιδοὺς ἑαυτὸν καὶ ἐπερεισάμενος, ἐξίκετο πρὸς τὸ ἀντιπέρας, de Pontio Cominio, quem Liv. dicit, Qua proximum fuit a ripa, per præruptum eoque neglectum hostium custodiæ saxum, in Capitolium evasisse. Apud Thuc. quoque 7, (45.) p. 247. κρημνοὶ dicuntur de Locis præruptis s. arduis, Κατὰ τῶν κρημνῶν βιασθέντες ἅλλεσθαι ψιλοὶ ἄνευ τῶν ἀσπίδων: et paulo ante, Κατά τε τῶν κρημνῶν οἱ πολλοὶ ῥίπτοντες ἑαυτοὺς, ἀπώλλυντο, στενῆς οὔσης τῆς ἀπὸ τῶν 'Επιπολῶν πάλιν καταβάσεως: erat autem locus is ἀπόκρημνος et ἐπικλινὴς, ut idem Thuc. docet. || Κρημνοὶ ab Hippocr. (418, 44.) dicuntur τὰ χείλη τῶν ἑλκῶν, Labra ulcerum, de LL. in Hom. Sic etiam vocantur πτερυγώματα, Alæ muliebris pudendi, Gorr. ex Erot.: J. Poll. Τὰ δὲ ἑκατέρωθεν σαρκώδη τῆς κλειτορίδος, μυρτοχειλίδες, ἢ κρημνοὶ, ἢ πτερυγώματα. In quibus ll. habet aliquam affinitatem cum riparum et fossarum κρημνοῖς ap. Hom. [Rufus 32. Galen. Exeg. 506.] A κρεμάω autem derivari testatur Eust., et ipsa etiam significationis similitudo confirmat: est autem τροπὴ τοῦ ε εἰς η. [" Schol. Aristoph. 'Ιππ. 627." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 8, 151. Jacobs. Anim. 190. Anth. 8, 224. 9, 421. Brunck. Aristoph. 3, 25. Fischer. ad Palæph. 119. Schneid. Fr. Pind. p. 111." Schæf. Mss. Herod. 7, 25. Apoll. Rh. 4, 945.] Κρημνοβάτης, Qui per præcipitia et loca prærupta ambulat, ut illi qui murum ascendunt. Sed dicitur de Funambulis et Petauristis. Ab Hes. exp. νευροβάτης. Greg. Naz. (10, 80.) τερπόμενός τε καὶ ἐν θεάτροισι χορεύων, Κρημνοβάτης ἐπέων ἀντικορυσσομένων. [" Hanno Peripl. p. 11. Ed. Campomanesii." Boiss. Mss. Polyæn. 4, 3, 29.] Κρημνηβάτης, idem. [* " Κρημνοβάτις, ἡ, Const. Manass. Amat. 1, 68." Boiss. Mss. " Tzetz. Ch. 7, 843." Elberling. Mss. " Exeg. in Il. 28, 13." Kall. Mss. * Κρημνοβατέω, Schæf. ad Longum p. 370. Polyæn. 4, 3, 29. " Ad Hesych. 2, 345, 2." Dahler. Mss. Strabo 15. p. 1037. Schol. Lycophr. 17. * Κρημνίβας, Lobeck. Phryn. 610. 666. Schæf. l. c. " Κρημνιβὰς, (sic,) Ruhnk. Ep. Cr. 134." Schæf. Mss. * " Κρημνογράφος, Jo. Tzetz. ad Hesiod. p. 9. Gaisf." Kall. Mss.] Κρημνοκομπέω, q. d. Verbis præruptis et arduis me jactito: κρημνοκομπεῖν, κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι, μεγάλας λέξεις ποιεῖν, Suid. [Apud Phot. Κρημνοκοπεῖν· κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι.] Κρημνοποιὸς, Verba ardua funditans, Arduorum verborum artifex, μεγάλας λέξεις ποιῶν, Aristoph. N. (1367.) de Æschylo, Ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρ. Κρημνηγορέω, Verba ardua et grandia fundito: ut κρημνοκομπέω. [" Tzetz. ad

A Hesiod. p. 1." Wakef. Mss.]

'Αμφίκρημνος, ὁ, ἡ, Utrimque præcipitium habens, Utrimque præceps, præruptus. || Per metaph., Utrimque periculosus: ut ἀπάτη, Fraus, dicitur ἀμφίκρημνος a Luciano (3, 601.) a Greg. Naz. ἀμφίκρημνον ἐρώτημα, Interrogatio quæ utrimque in præceps tendit; nam et Lat. ita Præceps interdum usurpant metaph. Bud. autem ἀμφίκρημνον hic interpr. Utrimque præceps et perniciosum. [Eur. Bacch. 1049. ἄγκος.] 'Απόκρημνος, i. q. ἀπότομος, Præruptus, Abruptus, Præceps, ap. Ceb. Theb.: Xen. (K. 8, 4.) Ἄξει δὲ ἢ πρὸς σύσκιον τόπον, ἢ πρὸς ἀπόκρημνον, Thuc. 6, (96.) de Epipolis Syracusanis, Χωρίου ἀ. τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου, quod paulo post dicit ἐξηρτῆσθαι, esseque μέχρι τῆς πόλεως ἐπικλινές: [4, 31. * Βαθύκρημνος, Dionys. P. 244. 618. 849. 880. Pind. N. 9, 95. 'I. 4, 96. Schol. Lycophr. 409. " Const. Manass. Chron. p. 2. 9. 125." Boiss. Mss.] 'Επίκρημνος, Præceps, In præcipitium vergens, VV. LL. e Greg. Naz. ἐ. ὁδὸς, Via prærupta.
B Sed videtur proprie esse Arduo præcipitio assurgens, Prærupto præcipitio acclivis. [* 'Εὔκρημνος, Opp. K. 3, 251. vulgo ἐνὶ κρ. * Κατάκρημνος, Hom. Batrach. 153. Gl. Præceps: Κατάκρημνοι· Pessundati, Tesqua.] Παράκρημνος, Præceps, Præcipitia et loca prærupta imitans. [Strabo 9. p. 600.] Περίκρημνος, Circumcirca præcipitiis et locis præruptis declivis, Admodum præceps et præruptus. [Polyæn. 4, 15. Plut. Sulla 16.] " Πολύκρημνος, Multa habens præ" cipitia: Hesychio δύσβατος, ὀρεινός." [* Πρόκρημνος, Prominens longe in mare, 4 Macc. 7, 5. * 'Υπόκρημνος, Strabo 14. p. 953. 954. * 'Υψίκρημνος, Æsch. Pr. 421. Schol. Pind. Π. 1, 152. ex Æschyli Glauco. " Cf. Blomf. Gloss. Æsch. S. c. Th. 491." Boiss. Mss. * Φιλόκρημνος, Anthol. 1, 71.]

Κρημνώδης, Præruptus, Præcipitiis arduus, Thuc. 7, (84.) p. 263. 'Ες τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ παραστάντες οἱ Συρακούσιοι, ἦν δὲ κρημνῶδες, ἔβαλλον ἄνωθεν τοὺς 'Αθηναίους. Herodian. 6, (5, 11.) Ὄρη τραχύτατά τε ὄντα καὶ κρημνωδέστατα. [Clem. Alex. 876.]

C [* Κρημνόθεν, Orph. Arg. 995.]

[* Κρημνότης, 2 Macc. 10, 34. al. ἐρυμνότης.]

Κρημνίζω, Præcipito, Præcipitem ago, [" Plut. Mor. 1, 15." Schæf. Mss. 2 Macc. 6, 10. * Κρήμνισις, Schol. Thuc. 7, 45. * Κρημνιστὸς, Greg. Naz. 2, 237. * " Κρήμνισμα, Nicet. Eugen. 6, 183. 7, 175." Boiss. Mss. Greg. Naz. 2, 177. * Κρημνισμὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 17. p. 213. 'Απὸ μεγάλων κινδύνων, οἷον ἀπὸ κρ. ἢ συμπτωμάτων: vulgo legitur conjunctim * ἀποκρημνισμὸς, ab * " 'Αποκρημνίζω, Andr. Cr. 229." Kall. Mss. Heliod. 61. * Διακρημνίζω, Joseph. B. J. 1, 2, 4.] Κατακρημνίζω, Per præcipitia et prærupta loca dejicio, Præcipitem deorsum ago, Præcipito, Xen. ('Ελλ. 2, 1, 21.) Τοὺς ἄνδρας ἐξ αὐτῶν (τῶν τριηρῶν) πάντας κατακρημνίσειαν, Athen. (619.) de quadam Calyce, 'Επεὶ δὲ ὑπερεῖδεν ὁ νεανίσκος, κατεκρήμνισεν ἑαυτὴν, Theophyl. Ep. 16. Ταυτόν τοι ποιῶν τοῖς διὰ φόβον θανάτου κατακρημνίζουσιν ἑαυτούς: 77. Τὴν δαμάλην τὴν ποθεινὴν κατεκρήμνισεν. Et Κατακρημνίζομαι, Præcipitor, Præceps deorsum
D agor, Per præcipitia s. loca prærupta deferor, cado: Quintil. Acto in insaniam et per præcipitia delato. Xen. (K. Π. 8, 3, 16.) Τῶν προβάτων λελυκωμένα φέρων ἢ τῶν βοῶν κατακεκρημνισμένα, Athen. (593.) de quadam Danaë, 'Η δὲ κατεκρημνίσθη, ὡς γράφει Φύλαρχος, Præcipitata fuit, Per præcipitium vel locum præruptum dejecta: de qua paulo post voce activa, Κατεκρήμνισε τὴν ἄνθρωπον, et, 'Επαγομένη ἐπὶ τὸν κρημνόν. [* " Κατακρημνισμὸς, Potter. Archæol. 1, 277." Schn. Lex. Suppl. * Κατακρημνιστὴς, Gl. Præceps. * Συγκατακρημνίζω, Joseph. B. J. 4, 1, 9. * Συγκρημνίζω, Polyb. 8, 34, 7. " Nicet. Eugen. 6, 25." Boiss. Mss.]

Κρημνάω, ET Κρήμνημι, Præcipitem do, ago, Præcipito, i. q. κρημνίζω, Eust., citans κρήμνη σεαυτήν. || Κρήμναμαι, Pendeo, Suspensus sum, i. q. κρέμαμαι, Schol. Aristoph. sic exponens κρημνάμεναι s. κατακρημνάμεναι νεφέλαι, ut in seqq. videbis. Eust. autem κρημνάμεναι νεφέλαι in prima signif. τοῦ κρήμνασθαι accipit, qua sc. pro κρημνίζεσθαι ponitur. [" Κρέμνανται, Suspenduntur, Athen. 585." Schw. Mss.

"Κρημνάω, Brunck. Soph. 3, 509. Aristoph. 2, 83. A (N. 376.) ad Anton. Lib. 97. Verh., ad Mœr. 146. Κρήμνη, 208. Valck. Diatr. p. 4. Κρήμναμαι, Musgr. Herc. F. 520. Brunck. Aristoph. 2, 83. * Κρημνέω, ibid." Schæf. Mss. Appian. B. Mithr. 97. B. Civil. 1, 71. Æsch. S. c. Th. 231. * Ἀνακρήμνημι, Appian. B. M. 75, 84. Joseph. B. J. 2, 17, 8. " Suspendo s. Præcipitem do, Clem. Alex. 234." Kall. Mss. * "Ἀποκρημνάω, Diosc. Notha 479." Boiss. Mss. * "Ἀποκρήμνημι, Suspendo, Pseudo-Diog. Extr. des Mss. 10, 226." Kall. Mss. * Ἐκκρήμνημι, Eur. Herc. F. 520. Ion. 1612. Jambl. V. P. 238.] Κατακρήμνημι, Præcipitem dejicio, i. q. κατακρημνίζω. || Κατακρήμναμαι, Dependeo, Præceps dependeo, Aristoph. N. (376.) de tonitru, quod in nubibus generari dicit, Ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι, Κατακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν, Dependentes, Præcipites dependentes, Schol. κρεμάμεναι ἐκ τοῦ ἀέρος, ἐπικρεμάμεναι ἀλλήλαις, Sibi mutuo impendentes. Eust. vero accipit pro B Præcipites actæ, ut in Κρήμνημι præcedente dixi. Item κατακρημνᾶσθαι, Dependere, VV. LL.

"ΚΡΑΣΠΕΔΟΝ, τὸ, Fimbria, Limbus, Instita, Athen. (379.) Ἐφόρει ἁλουργίδα καὶ κράσπεδα χρυσᾶ: Et (159.) Πορφυρίδα ἠμφιεσμένην, ἔχουσαν χρυσᾶ κράσπεδα, Aureo prætextam limbo. Ita porro nominari volunt τὰ κράσπεδα quasi κρεμάμενα εἰς τὸ πέδον: revera enim hæ extremæ vestimentorum oræ in terram dependent." [Ita Etym. M.] " Nec vero Vestibus tantum tribuuntur κράσπεδα, sed Retibus etiam. J. Poll. enim τὰ ἀκρωλένια, i. e. τὰ περισσὰ τῶν ἀρκύων, nominari a nonnullis κράσπεδα ait, a quibusdam πτερύγια. In Epigr. κράσπεδον αἰγιαλοῦ, Crepido s. Margo litoris, quod et χεῖλος. Item Montium οἱ πρόποδες s. ὑπώρειαι vocantur κράσπεδα: sunt enim veluti Limbi et Extremæ montium oræ. Xen. Ἑλλ. 4, (6, 8.) Ὑποκαταβαίνοντες ἐς τὰ κράσπεδα τῶν ὀρῶν. A similitudine autem Radicis montis, κράσπεδον ab Aretæo Acut. Morb. l. 1. vocari dicitur Uvæ s. Columellæ C affectus in tenuem et oblongam membranam desinentis." [Exercitus latus s. Ala, Xen. Ἑλλ. 3, 2, 13. cf. Eur. Suppl. 660. "*Aristoph. Σφ. 476." Seager. Mss. Theocr. 2, 53. " Albert. Peric. Cr. 97. Heringa Obss. 191. Valck. Hipp. p. 223. Musgr. Med. 524. ad Charit. 424. Markl. Suppl. 659. Wakef. Ion. 1443. Crinagor. 21. Quint. Mæc. 5. Margo litoris, Ruhnk. Ep. Cr. 176. Toup. Opusc. 2, 14. * Κρασπεδόω, Wakef. Ion. 1443. Musgr. 1423." Schæf. Mss. * Κρασπεδίτης, Plut. 8, 701.]

"ΚΡΕΜΒΑΛΟΝ, τὸ, Crembalum, s. Crepitaculum: aut Crepitaculi genus quod digitis agitatum edit strepitum. Athen. (636.) de musicis instrumentis loquens, Τὰ μὲν ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα, κατεσκεύαζον· ἦν γὰρ δή τινα καὶ χωρὶς τῶν ἐμφυσωμένων καὶ χορδαῖς διειλημμένων, ἕτερα ψόφου μόνου παρασκευαστικὰ, καθάπερ τὰ κρέμβαλα. Ibid. Dicæarchus scribit, olim καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσορχεῖσθαί τε καὶ προσᾴδειν, Græcanicis mulieribus D ἐπιχωριάσαι ὄργανα ποιὰ ὧν ὅτε τις ἅπτοιτο τοῖς δακτύλοις, ἐποίουν λιγυρὸν ψόφον: unde in carmine quodam in Dianam juberi aliquam agitare κρέμβαλα χαλκοπάραα χερσίν. Hermippus Comicus τὸ τούτοις κρούειν VOCAT Κρεμβαλίζειν: in Diis, Λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβαλίζουσι, Sonitum earum collisione cient qualem τὰ κρέμβαλα pulsata reddunt: tradente et Didymo, Εἰωθέναι τινὰς ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας, εὔρυθμον ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις: ut hodieque solent ossibus cochlearibusve inter digitos sinistræ insertis, eorum collisione rhythmica, facta manu dextra, sonum quendam ciere qui saltaturis citharæ tibiæque vicem præstet. Idem DICITUR Κρεμβαλιάζειν: legitur autem ap. Hes. itidemque esse dicitur κογχύλια καὶ ὀστᾶ ἅμα συγκροτοῦντας ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις." [Photio ἐλεφαντίνοις τισὶ κροταλίζειν.] " UNDE Κρεμβαλιαστὴς ap. Hom. Hymn. (1, 162.) Crembali peritus, Qui crembalum insonare novit vel solet, Qui crembalo rhythmicos sonos ciet." [Hoc tamen in l., recepta lectio est. * Κρεμβαλιαστὺς, Modulatio, Ernestio interpr.] " Κρόταλον quoque dicitur Crepitaculum, παρὰ τὸ κροτεῖν καὶ κρούειν. Κρέμβολα autem, Hesychio sunt ἐφ' οἷς τὰς κρόκας ἐντυλίσσουσιν αἱ γυναῖκες, Radii quibus tramam involvunt mulieres, s. in quibus tramam agglomerant."

"ΚΡΗΘΜΟΝ, τὸ, Crethmum: Herba ap. Gal. Simpl. Med. 7. Aët. 1. Paul. Æg. 7. Pro eo ap. Diosc. scriptum κρίθμον 2, 157. ubi et κρίταμον vocari a nonnullis tradit, fusius ipsum describens. A Plinio dicitur Crethmos: ut 25, 13. Crethmos agrios gramias tollit oculorum impositus. Et 26, 10. Item quam crethmon agrion appellant. Sic et c. ult. ejusd. l. Sunt qui velint esse Olus cordum, Columellæ, quod ipse a quibusdam Sativum batim vocari scribit: in officinis nominari Cretham marinam, ab Italis Herbam sancti Petri. Apud Hes. oxytonως κρηθμὸν, λάχανον." [Nicander Θ. 909. ad Lycophr. 238. " Callim. 1, 438." Schæf. Mss.]

"ΚΡΗΝΗ, ἡ, Fons, Od. Z. (292.) ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών. Il. I. (14.) et Π. (3.) ὥστε κρήνη μελάνυδρος, Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Od. K. (107.) ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον: Y. (158.) βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον: P. (205.) ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο Τυκτὴν καλλιρόην, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται. Sic ap. Athen. l. 2. quidam dicit, γῆν ὑδρηλὴν κρήνῃσι καὶ ὀχετοῖσι. Apud Eund. l. 8. Κρήνη * ὑπέλαιος καλουμένη: ut et l. 2. ἐλαίου κρήνη, Fons s. Scaturigo olei. Etym. derivatum vult hoc vocabulum παρὰ τὸ κρῶ, q. e. κεράω, s. ἐκχέω, quoniam temperatam fundat aquam: ut et ap. Athen. e Plat. legimus, Ἡμῖν καθάπερ οἰνοχόοις τισὶ παρεστᾶσι κρῆναι. Apud Eund. de LL. κρήνη dici fertur etiam de Aqua pluvia retenta et scatente. Ex Epigonis vero affertur et pro Vase aquario, ut ap. Plaut. in Curcul. Fons poni dicitur pro Vase aquario capacissimo." [Philo de 7 Mirac. p. 5. Εἰς δὲ πυκνὰς καὶ μεγάλας ἐξαιρόμεναι κρήνας αἱ τῶν ὑδάτων ἀγωγαί. " Musgr. Herc. F. 482. Jacobs. ad Meleagr. p. 2. Κρήνας ἄγειν, Toup. Opusc. 1, 265." Schæf. Mss.] " INDE Κρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, Fontis custos. Hesychio ὁ τὴν κρήνην φυλάσσων: ut Athenis ὁ ἐπιμελητὴς τῆς κλεψύδρας. HINC Κρηνοφυλάκιον dicebatur quædam ἀρχὴ Athenis, Fontis custodia, s. Munus custodiendi et curandi fontis. Utrumque ap. J. Poll. 8, (117.) ubi scribit κρηνοφύλακα dictum fuisse et Leonem quemdam ex ære super fonte e quo τὸ ὕδωρ ἐφέρετο ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις." [Ita et Phot.] " Hes. affert ETIAM Κρηνάγγη, pro ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας ὕδατος." [Cf. Aristot. Polit. 6, 8. et Plut. Them. 31. * Κρηνοῦχος, Nomen Neptuni, Cornut. c. 22. * " Ἀγλαόκρηνος, Dor. —κρανος, in Pind. N. 3, 97. e suo reposuit Boeckh. pro vulgato ἀγλαόκαρπον Νηρέος θύγατρα: f. leg., * ἀγλαόκολπον, quod exhibet Cod. Ms." Schn. Lex. Suppl. * Ἀμφίκρηνος, Anal. 2. 212.] " Εὔκρηνος, Bono fonte præditus, Bona scaturigine manans, et εὔκρ. πέτρα, Epigr." [" Leon. Tar. 39." Wakef. Mss. * Καλλίκρηνος, Pind. Athenæi p. 41. * " Ὑποκρήνη, Eunap. 27." Wakef. Mss. * Κρήνηθεν, Dosiadæ Ara 1.] " Κρηναῖος, Fontanus: ut ὕδωρ, Aqua fontana, ap. Athen. l. 2. Sic Νύμφαι κρηναῖαι κοῦραι Διὸς, Od. P. (240.) At κρηναῖον ἔδεσμα, e Galeno et Aëtio affertur pro Edulium τῇ κράσει atque temperie gelidum ac refrigeratum, vel frigidum instar aquæ fontanæ: cui opp. χλιαρὸν καὶ γαλακτῶδες." [Wakef. Phil. 21. Jacobs. Anim. 204. Specim. p. 11. Anth. 12, 285. Heyn. Hom. 7, 785. ad Herod. 674. Act. Traj. 1, 236. Toup. Opusc. 2, 275. Nymphæ κρηναῖαι, ad Charit. 258. 261. Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 2. Κρηναῖαι πύλαι Thebarum, Valck. Phœn. (1130.) p. 394. * Κρηναίη, (i. q. κρήνη,) Brunck. Apoll. Rh. p. 52. (1, 1208.) * Κρηνήεις, Wessel. Obss. 231." Schæf. Mss.] " Κρηνὶς, Fonticulus," [Eur. Hipp. 208.] " Apud Theophr.

" vero est Nomen loci in Thracia: C. Pl. (5, 14, 6.) A
" Κρήνη περὶ τὰς Κρηνίδας. Apud Schol. Theocr.
" κρηνίδες νύμφαι, quæ Theocrito κρανιάδες, Homero
" κρηναῖαι, Fontanæ." [" Moschus 3, 29." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 360. 9, 240. Wakef. S. Cr. 1, 141. 5, 138. Valck. ad Theocr. 1, 22. Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 2. Anton. Lib. 76. 207. Verh., Jacobs. Specim. 514. ad Charit. 261. Κρηνίδες, Jacobs. Anth. 9, 240. ad Diod. S. 2, 84. 89. Κρ. πύλαι Thebarum, Valck. Phœn. p. 394. Urbs, Toup. Opusc. 1, 74. Κρηνιὰς, Jacobs. Anth. 7, 360. 12, 285. Κρηνιάδες, Theocr. 1, 22. ubi v. Valck., Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 2. Verh. ad Anton. Lib. 207. LB., Jacobs. Specim. 54. * Κρηνίδιον, Callim. 1, 448. Jacobs. Anth. 11, 183. * Κρηνῖτις, Abresch. Lectt. Aristæn. p. 10." Schæf. Mss. Hippocr. 1278, 43.]
" Διακρανόω, Refundo veluti e fonte: Dor. pro δια-
" κρηνόω. Theocr. 7, (154.) Οἷον δὴ τόκα πῶμα διε-
" κρανώσατε, νύμφαι, i. e. ἐπηγάσατε, inquit Schol.
" qui exp. etiam ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε: item διε-
" κεράσατε, Miscuistis, per antiphrasin. Amarantus B
" autem in suis in hoc Idyll. Comment., ut refert
" Etym. (273, 38.) exp. ἀνεψξατε, quoniam sc. τῶν
" πίθων ἀλοιφὴ videtur κάρα εἶναι: syncopen esse
" volens pro διεκαρανώσατε." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 123. Græv. Lectt. Hes. 549." Schæf. Mss.]

ΚΡΗΠΙΣ, ῖδος, ἡ, Basis, Fundamentum, θεμέλιον, Suid.: Hes. κρηπῖδα, in architectonice dici scribit τὸ ἐφ' οὗ οἱ στυλοβάται, Id, supra quod columnarum pedes firmati s. fundati sunt; ac inde κρηπῖδας a poëtis vocari τὰς καταρχὰς καὶ θεμελίους. Xen. (Κ.'Α. 3, 4, 4.) Κρ. λιθίνη, de muro lateritio, cujus pes e lapide, Plato de LL. 5. (p. 224.) Ἐπὶ ταύτης, οἷον κρηπῖδος μονίμου, ἐποικοδομεῖν, Paus. p. 39. de monumento, Λίθου δὲ ἐποικοδομήσαντες κρηπῖδα, κίονας ἐφιστᾶσι, Aristid. Ταύτης δὲ τοιαύτης ὥσπερ κρηπῖδος ἢ ῥίζης ὑποκειμένης. Rursus Xen. (Ἀπ. 1, 5, 4.) Χρὴ πάντα ἄνδρα ἡγησάμενον τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, Virtutis esse fundamentum. Plut. Themist. (8.) p. 36. Ἐπὶ τῆς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ μάχης εἰπεῖν (sc. Pindarum,) ὅτι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδα ἐλευθερίας, quæ verba citantur (9, 441.:) Numa, Ἕδραν καὶ κρ. τῆς πολιτείας, Sedem et fundamentum reip. Greg. Naz. de Constantino Magno, Τὸν βαλόμενον τὴν κρ. τῆς βασιλικῆς τῷ Χριστιανισμῷ δυναστείας. At vero, Τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου ἐπορεύετο δι' ὅλης τῆς κρ., in VV. LL. affertur ex Josue 4, (18.) exponiturque Aqua Jordanis reversa est in alveum suum. Hesychio est etiam ὑποβάθρα. || Crepida, Calceamentum subæratum, Gell. 13, 20. Crepidas et crepidulas prima syllaba correpta, id genus Calceamentum appellarunt quod Græci κρηπῖδας vocant; ejusque calceamenti sutores Crepidarios dixerunt. Hegemon ap. Athen. (698.) Ἐς καλὴν κρηπῖδα ποσὶν τοιοῖσδ' ἀναβῆναι, Xen. Ἱππ. (12, 10.) Εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους ἐξ οἵουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται, Athen. (539.) Χρυσοῦς ἥλους ἐν ταῖς κρ. καὶ τοῖς ὑποδήμασιν ἐφόρει, de quodam Agnone, de quo idem iisd. verbis narrat Plut. Alex. (40.) p. 225. D Idem Athen. (522.) de archonte Crotoniatarum, Ἀλουργῖδα ἠμφιεσμένον καὶ ἐστεφανωμένον χρυσῷ στεφάνῳ, ὑποδεδεμένον λευκὰς κρ.: (621.) ex Agathocle [Aristocle] de Hilarorum Carminum Poëta, Χρῆται δ' ἐσθῆτι λευκῇ ἀνδρείᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον· καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο, νῦν δὲ κρ. Herodian. 4, (8, 5.) de Antonino Caracalla, simia Alexandri Magni, Macedonico habitu prodeunte, Καυσίαν τε ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέρων καὶ κρηπῖδας ὑποδούμενος: quibus verbis utitur et Plut. (9, 46.) describens mulieris cujusdam habitum Macedonicum. Philostr. Ep. 21. Βλαυτία καὶ σανδάλια καὶ κρ. καὶ πέδιλα, νοσούντων εἰσὶ φορήματα ἢ γερόντων. In ead. Epist. dicit κρηπῖδα Jasonis flumen transeuntis ἐνσχεθῆναι τῷ ῥεύματι, εἰς ἀντίληψιν τῆς ἰλύος γενομένης. || Κρηπὶς dicitur etiam τὸ περίθεμα τῶν ἐγχύτων πλακούντων, Hes. quibus verbis videtur signif. Marginem illarum placentarum. J. Poll. autem inter ipsas placentulas numerare κρηπῖδα existimatur; nam postquam aliquot placentarum genera recensuit, subjungit, Ἦν δὲ καὶ κρηπὶς ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος, ᾗ ἐνέκειντο ἀμπελίδες τινὲς ἢ συκαλίδες ὀπταὶ, ὧν βρωθεισῶν, τὴν κρηπῖδα ζωμῷ ὀρνιθείῳ ἐνθρύψαντες ἤσθιον. Sed hic quoque pro Placentæ margine et circumferentia, qua aviculæ illæ includerentur, capi posse videtur. [Athen. 58.] In VV. LL. exp. etiam Crepido. Quod vero ad etymon attinet, sunt qui ab ἕρπω derivent facto ὑπερβιβασμῷ, Eust. a ῥάπις, quod a ῥάπτω deducitur. [" Musgr. Tro. 16. 215. Hel. 554. Ion. 221. Wakef. 726. Herc. F. 697. Trach. 993. Jacobs. Anth. Proleg. 58. 8, 294. 11, 115. ad Lucian. 1, 637. 2, 36. Dionys. H. 2, 651. Ruhnk. ad Rutil. 104. Valck. Adoniaz. p. 250. ad Herod. 626. Basis, Ind. Xen. Mem., Plut. de S. N. V. 23. In placenta, Casaub. ad Athen. 120. De quant., Phryn. Ecl. 70." Schæf. Mss. Herod. 2, 170. Baldvin. de Calceo Antiq. c. 11. p. 94.] Κρηπιδοποιὸς, Sutor crepidarius, Crepidarius, ut Gellium loqui dictum est paulo ante, Athen. (568.) Τοῦ κρ. πατρὸς οὐ πολλά σε σωφρονίσαντος καὶ διδάξαντος σκύτη βλέπειν. Κρηπιδοπώλης, Crepidarum s. Crepidularum venditor, Synes. Ep. 52. Ἥκειν τις Ἀθήνηθεν λέγεται κρ. ἄνθρωπος. [" Const. Manass. Chron. p. 136. var. lect." Boiss. Mss.] Κρηπιδουργὸς, i. q. κρηπιδοποιὸς proxime præcedens, J. Poll. (7, 183.) e Dinarcho. [Lex. Rhet. Anecd. Bekkeri 1, 273.]

Βαθυκρηπὶς, ῖδος, ὁ, ἡ, Habens basin et fundamentum profundum: Ἀβύδου, Profunde fundatæ Abydi, Musæus. [" Nonn. Jo. 6, 218." Wakef. Mss. * Ἑκατογκρηπὶς, Julian. Epist. 1, 395. * Εὐκρηπὶς, Nonn. D. 40. p. 1032., 43. p. 1124. * Μελαγκρηπὶς, Eust. 174, 9. 1437, 53. Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 192.] Μονοκρηπὶς, Una crepida indutus, Mercurii epith. qui calceum alterum Perseo ad Gorgonas devolanti dedit. [" Schol. Pind. Π. 4, 241." Gataker. Mss. * Τανυκρηπὶς, Nonn. D. 28. p. 732.]

[* " Κρηπιδαῖον, Fundamentum, Lysias ap. J. Poll. 7, 27. Τοῦ γείσου συντετελεσμένου καὶ τοῦ κρ." Seager. Mss.]

[* " Κρηπίδιον, f. * κηπίδιον, Schol. Ven. Il. Δ. 2." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Κρηπιδόω, Fundo, Fundamentum jacio, Dion, Τὸ δὲ χωρίον ἐν ᾧ ἐσκήνησε, λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε, Fundamenta ejus struxit. || Crepidas induo, Crepidis induo. Unde κρηπιδούμενος, Crepidis indutus, Crepidatus, Plut. (6, 868.) Κατ' ἐπιδημίαν τις ἐν Σπάρτῃ κρηπιδούμενος ὀρθὸς ἐπὶ θατέρου σκέλους, εἶπε πρὸς Λάκωνα κ. τ. λ. ["Schol. Theocr. 15, 6." Boiss. Mss. " Bibl. Philol. 1, 232." Schæf. Mss. * Κρηπίδωμα, τὸ, Gl. Pila, Schleusn. Lex. V. T. Diod. S. 13. p. 375, 12.]

" ΚΡΗΣΕΡΑ, ἡ, Cribrum pollinarium, ut Plautus
" vocat, s. Excussorium pollinarium, ut Plin. 18,
" 11. Cribrorum genera, inquit, Galliæ setis equo-
" rum invenere, Hispaniæ lino excussoria et polli-
" naria. J. Poll. inter κόσκινον, ἀλευρότησιν, et κρη-
" σέραν hoc ponit discriminis, quod κόσκινον quidem
" sit τὸ ἐκ σχοίνων πλέγμα ἐν ᾧ τὰ ἄλευρα διεσήθετο,
" ut sunt cribra illa e ligneis bracteolis: ἀλευρότησις
" autem, εἰ τῷ κοσκίνου κύκλῳ ἀντὶ τοῦ σχοίνου λινοῦν
" τι * σινδόνιον εἴη ἐξηρτημένον, ὡς ἀκριβέστερον τὸ
" ἄλευρον καθαίροιτο, Cribrum pollinarium s. excus-
" sorium e lino: κρησέρα vero, ἡ ἐξ ἐρίου, Excus-
" sorium e filo laneo. Gal. tamen in suo Lex. Hip-
" pocr. κρησέραν eand. esse vult cum τῇ ἀλευροτήσει,
" h. e. μάρσιππον λινοῦν, Lineum saccellum per quem
" farina purgatur. Apud Erot. scriptum Κνησέρη,
" a quo itidem esse dicitur ῥάκος χονδρὸν καὶ ἀραιὸν,
" δι' οὗ διηθοῦσί τινα ὡς δι' ἠθμοῦ, Pannus rarus per
" quem aliqua veluti per colum transfusa purgantur.
" Affert et ipse ex Hippocr. addens, meminisse ejus
" et Aristoph. ἐν ταῖς Ἀττικαῖς Λέξεσι. Etym. κρη-
" σέραν propriè significare scribit ἐπιβόλαιόν τι τῆς
" κεφαλῆς, secundum alios περιτραχήλιον: item τὸ
" πῶμα, τὸ τοῦ κοφίνου ἐπιβόλαιον: Apollonio κρησέ-
" ρας esse τὰ ἐσκοτωμένα κόσκινα οἷς ἐπικαλύπτουσι τοὺς
" κοσκίνους." [Photius, Κρησέρα· ὀθόνιον ἀραιόν· εἰς ὃ ἐμβάλλοντες τὰ ἄλευρα σήθουσιν· κατασκευά-

ζουσι δὲ ἔνιοι καὶ ἐρεᾶ· καλεῖται δέ τι καὶ ὑπὸ τῶν A ἁλιέων, ᾧ θηρεύουσι τὰς ἀφύας. Cf. Ælian. H. A. 2, 22.] " Κρυσέρα, ap. Aristoph. legitur, Ἐκκλ. (991.) " Ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρυσέραν ·αἰτούμεθα: ubi Schol. " esse dicit τὸ περιβόλαιον τῶν κοφίνων. Sed perpe- " ram scriptum pro κρησέραν: de quo supra." [*" Κρησέριον, J. Poll. 10, 114." Kall. Mss. * " Κρησερίτης ἄρτος, Panis e farina probe cribrata, Diphilus Comicus Athenæi 111. ubi v. nott." Schw. Mss.] " Κραάρα " Hesychio κόσκινον ἢ ὄρυγμα, Cribrum s. Fossa." [* Κρασσέα, Eid. ἀλευρότησις.]

" ΚΡΙΖΩ, ξω, Strido, Stridorem edo: thema pa- " rum usitatum est, nisi in præt. med. et aor. 2. " act. Inde enim ap. Hom. est partic. κεκριγυῖαι, ut " τετριγυῖαι a τρίζω: et irregularis aor. 2. ἔκρικον " pro ἔκριγον, ap. Eund.: voluntque hunc aorist. " de industria a Poëta πεποιῆσθαι μιμήσει τῆς φωνῆς, " non ἡμαρτῆσθαι, ut tradit Etym. e priscis Gramm.: " exponens ἐψόφησε, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσε. Utitur " autem hoc aor. 2. κρίκε Hom. Il. Π. (470.) de B " equis canens, Τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε" [κρίγε Clark.] " δὲ ζυγόν: ubi Eust. quoque esse dicit positum " pro ἔκριγε, et μιμητικῶς εἰρῆσθαι. Κρίξαι Hesy- " chio ἠχῆσαι, φωνῆσαι." [" Kuster. Aristoph. 196. Valck. ad Röv. 76. (ubi de * Κρίδδω, * Κρίττω.) Ammon. 230. ad Il. Ψ. 101. ad Lucian. 1, 470. Κρίγε, Heyn. Hom. 7, 222. 8, 378. Κρίκε, 7, 222. * Κρίκω, 788. ad Il. Π. 470. ad Lucian. l. c." Schæf. Mss.] " Κριγμὸς, ὁ, ET Κριγὴ, ἡ, Stridor. Ambo ap. Suid. " sed hoc posterius paroxytonως. Nam κρίγην et " κριγμὸν, ita enim videtur scribendum potius quam " κρισμόν: licet et hoc ferri possit, ut τρισμὸς pro " τριγμὸς, dici scribit τὸν τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸν " τοῖς ὀδοῦσι γινόμενον: dicente et Aristoph. Ὄρν. " (1521.) Πεινῶντες ὥσπερ Ἰλλυριοὶ κεκριγότες: quod " soleant qui fame moriuntur, ringi et animam cum " stridore dentiumque crepitu emittere. Schol. quo- " que ibi paroxytonως habet κρίγη, eodem exponens " modo; sed Etym. (538.) rectius κριγὴ oxytonως, " hoc ex Hipponacte afferens exemplum, Κριγὴ δὲ C " νεκρῶν, ἄγγελός τε κήρυξ. Ubi ut τοῖς νεκροῖς κριγὴν " attribuit, ita apud Hom. animæ Mercurium τρί- " ζουσαι ἕπονται Ὡς ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπε- " σίοιο Τρίζουσαι ποτέονται, Stridentes vespertilionum " ritu. Paroxytonon vero κρίγη ab Hes. exp. γλαὺξ: " item δαίμονες, εἴδωλα." [" Ad Lucian. 1, 470. 513." Schæf. Mss. * Ὑποκρίζω, Ælian. H. A. 6, 19. al. ὑποκορίζω.]

" ΚΡΙΘΗ, ἡ, Hordeum. Et de planta dicitur et de " grano ejus. De planta cum grano, ut cum Athen. " 14. scribit ἀμάλας dicta fuisse τὰ δράγματα τῶν " κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. Sæpius de grano solo: ut " cum Plut. in Probl. Græc. dicit plerosque omnes " Græcos πρὸς τὰς θυσίας olim usos fuisse ταῖς κριθαῖς " ἀπαρχομένων τῶν πολιτῶν: quas peculiariter et " οὐλοχύτας appellabant. Sic Athen. 1. Τοὺς διὰ " πενίαν ἀποροῦντας οἴνου, τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γενό- " μενον πίνειν: et 10. Pæonas πίνειν βρύτον ἀπὸ τῶν " κριθῶν, et Ægyptios τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα κατα- D " λεύειν s. εἰς ποτὸν καταλεαίνειν. Homerus τὴν κρι- " θὴν VOCAT Κρῖ neutro genere, ut Od. Δ. (604.) " Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. Et (41.) " Πὰρ δ' ἔβαλον ζειὰς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν. Et " Il. Θ. (560.) de equis, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ " ὀλύρας. Vel potius ἀποκέκοπται hoc κρῖ e κρίμνον, " ut infra dicetur. || Κριθὴ, Hordeum, vel Hordeo- " lum: est tuberculum parvum, oblongum, palpe- " bræ cilio qua pili sunt, adnascens. Externum est " et foris prominet: atque in eo, sicut Cels. ait, " tunica quiddam quod difficulter maturescit, com- " prehensum est. E quo patet, plurimum pituitæ " in eo contineri, vel simplicis ustæque, vel cum alio " humore mistæ. Sic dicitur ab hordei similitudine. " Græci alio nomine ποσθίαν appellant, ut scribit " Gal. extremo l. 4. τῶν κατὰ Τόπους. Gorr. || Κριθὴ " dicitur etiam τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰδοῖον, ut μύρτον τὸ " τῶν γυναικῶν. Quo allusit Aristoph. Εἰρ. (965.) " ubi famulo dicenti, τούτων ὅσοι περ εἰσὶ τῶν θεω- " μένων Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει, subjicit " Trygæus, Οὐχ αἱ γυναῖκες ἔλαβον; et respondet " famulus, ἀλλ' ἐς ἑσπέραν Δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες: " Non hordea s. hordei grana intelligens, sed glan- " dem penis, a similitudine." [" Κριθαὶ, ad Mœr. 18. Κρ. πεφρυγμέναι, 213. Pierson. Præf. p. 32. Πόμα ἐκ κριθῶν, ad Herod. 139. ad Diod. S. 1, 24." Schæf. Mss. Hippocr. 395. Aret. 8. Passow. ad Longum p. lxxvii.] " Κριθολόγος, ὁ, Qui hordeum colligit, " Hordeilegus. Plut. initio Quæst. Græc. κριθολόγον " ap. Opuntios dictum fuisse scribit τὸν ἐπὶ θυσιῶν " ἄρχοντα καὶ κομιζόμενον τὰς ἀπαρχὰς, quoniam olim " plerique omnes Græcorum πρὸς τὰς θυσίας ἐχρῶντο " ταῖς κριθαῖς ἀπαρχομένων τῶν πολιτῶν, h. e. Eum " qui hordei primitias ab offerentibus accipiebat, " iisque rem sacram faciebat." [* Κριθολογέω, Theod. Prodr. Ep. p. 26. * " Κριθολογία, Cod. Theod. T. 5. p. 298. * Κριθόμαντις, Toup. Opusc. 2, 94." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Protr. p. 9. (10.)" Boiss. Mss. * Κριθομάντεια, Schn. Lex. * " Κριθοπομπία, Hes." Wakef. Mss. * " Κριθοπώλης, T. H. ad Plutum p. 379." Schæf. Mss. Hippiatr. p. 4. Dionys. H. de C. VV. 201.] " Κριθοτράγος, et Κριθοφάγος, Hor- " dei comestor, Qui hordeo vescitur, s. victitat. A- " ristoph. Ὄρν. (231.) ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γυίας " νέμεσθε φῦλα μυρία κριθοτράγων σπερμολόγων τε " γένη, i. e. κριθοφάγα," [Schol. * " Κριθοφαγέω, Const. Manass. Chron. p. 86. Amat. 6, 29." Boiss. Mss.] " Κριθοφαγία, ἡ, Hordei comestura: Pœna " militaris ap. Polyb." [6, 38, 4.] " Κριθοφόρος, " Hordeum ferens, s. Hordei ferax." [" Strabo 576." Wakef. Mss. Plut. 9, 624.] " ET Κριθοφυλακία, " Hesychio ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς: forsan " qua observatur caveturque ne hordeum ad exteros " exportetur." [* Κριθάλευρον, Synes. de Febr. 100. 234. * Κριθώλεθρος, Phryn. Bekkeri p. 46. Ἵπ- πος. * Εὔκριθος, Theocr. 7, 34. * Ἰσόκριθος, Polyb. 2, 15, 1.] " Ὁμοιόκριθος affertur pro Hordeo simi- " lis." [Theophr. H. Pl. 8, 9, 2. * " Πολύκριθος, Suid. 2, 375." Wakef. Mss. * Πολυκριθέω, Eust. Il. p. 658, 43=524, 39. Phav. Lex. p. 43.] " Κριθώδης, Hordeaceus: ut κρ. ἄρτος, Nonn." [Jo. 71, 21. 72, 4.] " Κρίθινος, itidem Hordeaceus, " Ex hordeo confectus. Athen. 1. et 10. (p. 447.) " κρίθινον πεπωκότες οἶνον: quem esse καρωτικὸν ait " et ἐξυπτιάζειν εἰς τὰ νῶτα τοὺς μεθυσθέντας: ap- " pellari autem πίνου s. βρύτου nomine. Sic ap. " Plut. (9, 13.) Μέθη χωρὶς οἴνου πρὸς σύκινον πόμα " καὶ κρίθινον. Et Lucian. (3, 211.) Κριθίνῳ ἄρτῳ " χρωμένους. Et ap. Athen. l. 7. Καὶ κρίθινον κόλ- " λικα, δούλιον χόρτον. Rursum ap. Plut. Κρίθινον " ἄλευρον, ut ap. Theophr. (H. Pl. 8, 4, 1.) κρίθινον " ἄχυρον, Acus hordeaceum." [" Jacobs. Anth. 6, 177. Ruhnk. ad Rutil. 88. Bibl. Crit. 3, 2. p. 84. Toup. ad Longin. 390." Schæf. Mss.] " ITEM " Κριθανίας πυρὸς, Triticum hordeacei generis: s. " Hordeago, ut Gaza vertit ap. Theophr. H. Pl. " 8, 2, (3.) Πλὴν εἴ τι γένος πυρῶν τοιοῦτο οὓς κα- " λοῦσι σιτανίας καὶ κριθανίας." [* " Κριθίον, Villois. ad Long. 223." Schæf. Mss. Alciphr. 2. p. 218. Wagn.] " Κριθίδιον, τὸ, Hordeolum, s. Hor- " dei granulum. Athen. (214.) de Athenione, Ἐ- " νειργάσατο δ' ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν " ἀναγκαίων ἔνδειαν, κριθίδια καὶ πυροὺς ὀλίγους δια- " μετρῶν." [" Villois. l. c. * Κριθήδιον, ibid. Brunck. Aristoph. 3, 147. * Κριθάριον, Thom. M. 554." Schæf. Mss. Gl. Hordeum, Hordeolum. * Κριθῆς, ἡ, i. q. κριθίνη, Anal. 2, 53. ἀκτῆ, vulgo legitur κρηταῖς. * Κριθάμινος, Polyæn. 4, 3, 32. * Κριθίζω, Babrii Fab. 27.] " Κριθιάω, et ex hoc VERBALE " Κριθίασις. Equus κριθιᾶν, s. κριθιάσει laborare, di- " citur cum ex itinere aut cursu adhuc anhelabundus " hordeum devorarit, indeque cruditate vexari cœ- " perit, quæ subter tergus irrepens per totum cor- " pus evagatur: ita ut convellatur equus, neque pe- " dibus insistere vel articulos inflectere valeat. Eo " in morbo magna cum vi lotium egerit: sudor fe- " minibus et costis erumpit: cibus inter suspiria " datus raptim cum anhelitu trahitur: caducus re- " cusat excitari, sed decumbens pabulo vescitur:

" oculi male habent, visui caligo succedens offun-
" ditur; os fœdis ulceribus, quas Aphthas nominant,
" vitiatur: crenæ palati versusque sublimes attol-
" luntur et fervorem quendam expirant, sanguine
" turgent venæ. Auctor Hierocles in Hippiatr. 1.
" ubi Apsyrtus quoque iisd. propemodum verbis
" hoc malum describit. Meminit ejus Aristot. etiam
" H. A. 8, 24. Ruellius cum Gaza vertit Hordea-
" tionem." [Xen. Ἱππ. 4, 2.] " Alioqui κριθιᾶν di-
" citur etiam E nimio hordei pastu lascivire: ut
" ὑπερμαζᾶν est E mazarum esu insolescere et petu-
" lantiorem fieri. Sic Æsch. (Ag. 1650.) dixit σειρα-
" φόρον τε καὶ κριθῶντα πῶλον. Auctor Poll. 7, (24.)
" c. 10. ubi et hæc leguntur e Soph., ἕως ὅτου κριθώσης
" οἴνου: sed non sine mendi suspicione:" [leg. κρι-
θώσῃς. In Æschyli quoque l. c. recepta lectio est
κριθῶντα. " Heyn. Hom. 5, 291. Valck. Anim. ad
Ammon. 182. ad Il. Z. 506." Schæf. Mss. * " Ἐκ-
κριθιάζω, Bekk. Anecd. 213." Kall. Mss.]

" ΚΡΙΜΝΟΝ, τὸ, Farina crassior, ut quæ per
" cribrum laxiora habens foramina transmissa est:
" Pollen autem, quæ per κρησέραν s. ἀλευρότησιν.
" Galen. enim in Lex. Hippocr. κρίμνα vocari scribit
" τὰ ἁδρὰ ἄλφιτα, τὰ ἁδρομερέστερα καὶ μέγιστα τῶν
" ἀλφίτων: quæ crassiorem in modum molita sunt.
" Sic idem Simpl. Medic. lib. 7. κρίμνον nominari
" scribit τὸ παχυμερὲς τοῦ τε πυρίνου καὶ τοῦ ἐκ τῶν
" ζειῶν ἀλεύρου: ut et Diosc. 2, 12. κρίμνον esse
" tradit τὸ ἁδρότερον τῇ κατεργασίᾳ τοῦ ἀλεύρου, γινό-
" μενον ἔκ τε ζειᾶς καὶ πυροῦ, ἐξ οὗ ὁ πόλτος γίνεται,
" Farinam e tritico zeave crassius confectam s. mo-
" litam, e qua confici pultes solent. Rursum Gal.
" Comm. 2. in Prognost. Hippocr. κρίμνα vocari
" tradit, τὰ τοῖς ἀλφίτοις ἐμφερόμενα τῆς πεφρυγμένης
" κριθῆς μόρια μεγάλα, διαπεφευγότα δηλονότι τὴν ἐν
" τῇ μύλῃ κατεργασίαν ἀκριβῆ, Crassiora hordei tosti
" frustula farinæ innatantia, quæ sc. exacte a mola
" contrita non sunt. Itidemque ibid. dicit, ἐν τοῖς
" ἀλφίτοις τὸ μὴ καταθραυσθὲν εἰς ἄκρως λεπτὰ μόρια,
" γίνεται κρίμνον. Utitur porro h. v. Hippocr. de
" Morb. 2. dicens, Τοῦτον πιπίσκειν τὸ ἀπὸ τοῦ κρί-
" μνου. Et aliquanto ante, Διδόναι πίνειν τὸ ἀπὸ
" κρίμνου. Idem de Nat. Mul. Κρίμνα πύρινα ἐμβα-
" λὼν, δίδου ῥυμφάνειν. Et rursum de Morb. 3. Ἐν
" ὕδατι κρίμνα κριθέων βρέχων δίδου. Suid. κρίμνον
" esse scribit τὴν κριθὴν, Hordeum: e quo per
" apoc. Homerum fecisse suum κρῖ λευκόν: et πολύ-
" κριμνον hinc dici τὸν πολύκριθον, Divitem hordei.
" Exempla autem hujus signif. ista subjungit. Ex
" Epigr. Αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχων ἅλα καὶ δύο κρίμνα.
" Et e Babrio, Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου Ὑφ'
" ἧντε κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω, Hordei grana.
" Apud Hes. vero Κριμνὸς, ἡ κριθή: qui tamen κρι-
" μνοὺς esse dicit etiam λευκάς τινας βοτάνας, Herbas
" quasdam albas." [" Κρίμνον, Jacobs. Anth. 9,
102. Kuster. Aristoph. 60. 112. Callim. 1, 516."
Schæf. Mss. " Nicander Ἀ. 551." Wakef. Mss. A-
ristot. H. A. 2, 5.] " Πολύκριμνος, Multum ferens
" hordei, Hordei ferax, Etym." " Κριμνίτης πλα-
" κοῦς, ap. Athen. l. 14. ὁ διὰ κρίμνων γενόμενος,
" Placenta e farina crassius molita, s. e crassioribus
" farinæ frustulis quæ a mola bene contusa et con-
" trita non sunt. Apud Hes. vero Κριμνῆστις, πλα-
" κοῦντος εἶδος: idem procul dubio cum Athenæi
" κριμνίτῃ." [* Κριμνατίας ἄρτος, Athen. 112. al.
* Κριμματίας. " Jacobs. Anth. 7, 44." Schæf. Mss.]
" Ετ Κριμνῶδες οὖρον ap. Medicos, Urina, cui inna-
" tant crassa quædam frustula similia frustulis illis
" farinæ crassioribus. Hippocr. in Coac. Progn. Ἐν
" τοντέοισι κριμνώδεες οὐρήσιες: in Aphor. (7, 31.)
" Κριμνώδεες αἱ ὑποστάσιες γίνονται. Et in Progn.
" (161.) Κριμνώδεες δὲ ἐν τοῖσιν οὔροισιν αἱ ὑποστά-
" σιες, πονηραὶ, i. e. παχεῖαι in modum τῶν κρίμνων."
[Galen. 8, 544. " Aristoph. N. 965. Kuster. 60.
Brunck. 3, 206. Bentl. 323." Schæf. Mss.]

" ΚΡΙΝΟΝ, τὸ, Lilium: quod et λείριον. Diosc.
" 3, 116. τὸ βασιλικὸν κρίνον a nonnullis vocari λεί-
A " ριον tradit, et τούτου τὸ ἄνθος esse στεφανωματικόν.
" Suid. κρίνον nominari scribit et τὴν κολόκυνθαν,
" Cucurbitam: alii potius Florem cucurbitæ, ut qui
" lilii florem referat. Idem Suid. annotat, Aristoph.
" in N. (911.) dixisse etiam κρίνοις στεφανοῖς, pro αἱ
" λοιδορίαι αἱ παρὰ σοῦ στέφανοί μοί εἰσι ἐκ κρίνων:
" hoc autem κρίνεσι κεκλῖσθαι ἀπὸ τοῦ τὸ κρίνος, ut τὸ
" τεῖχος: quosdam vero dicere esse metaplasmum.
" Ita sane δένδρεσι dicitur pro δένδροις: et ut δέν-
" δρεα pro δένδρα, ita etiam κρίνεα pro κρίνα, Ionicώ-
" τερον: ab Herod. nimirum 2, (92.) p. 77. Ibi enim
" dicit, Φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνεα πολλά: ab Ægy-
" ptiis λωτὸς dicta. Et ibid. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα κρίνεα
" ῥόδοισι ἐμφερέα. || Verum et τοὺς πτωχοὺς appel-
" lant κρίνα, teste Suida: ut et J. Poll. 6, 47. τὸν
" πένητα s. πτωχὸν a quibusdam γυμνὸν et κρῖνον
" nominatum fuisse refert. Itidem Hes., κρίνον, in-
" quit, τὸ ξηρὸν, Siccum, Aridum. Ponitur et ἐπὶ
" πτωχοῦ καὶ νεκροῦ, καὶ ἐκπεπτωκότος. Est eod. Hes.
" teste etiam σχῆμα χορικῆς ὀρχήσεως: cujus rei et
B " Athen. meminit (114.) et ex eo Eust. p. 1018. Ibi
" enim, cum dixissent κρίνον esse Speciem quandam
" mazæ, subjungunt esse etiam σχῆμά τι χορικῆς
" ὀρχήσεως ap. Apollophanem in Daulide. Huc allu-
" sisse videtur Plut. (6, 207.) Τὴν Πτολεμαίου θηλύ-
" τητα καὶ θεοληψίαν καὶ ὀλολυγμοὺς, καὶ κρίνων καὶ
" τυμπάνων ἐγχαράξεις, εὐσέβειαν ὀνομάζων καὶ θεῶν
" λατρείαν." [" Jacobs. Anth. 6, 105. ad Meleagr.
p. 4. Heyn. Hom. 8, 326. Villois. ad Long. 37. Valck.
Diatr. 17. De paupere, ad Lucian. 1, 353. Κρίνεα,
Herod. 144, 25. Κρίνεσι, ad Mœr. 132. Kuster. Ari-
stoph. 60. Κρίνον conf. c. κρίκος, 115." Schæf. Mss.]
" Κρίνιον, τὸ, Aridum, Siccum: dicitur de Paupere
" et mortuo. Est vero et Saltationis genus. Ita VV.
" LL. sed perperam pro κρίνον." [* Κρινοειδὴς,
Diosc. 3, 143. * Κρινόμυρον, Galeni Exeg. * " Κρι-
νοστέφανος, Epith. Musarum, Auson. Epist. 12, 14."
Elberling. Mss. " Ad Charit. 766." Schæf. Mss.
* Κρινόχρους, Chrys. 6, 135. Ed. Paris. * " Κρινόεις,
Heyn. Hom. 8, 326." Schæf. Mss. * Κρίνινος, Po-
C lyb. 31, 4, 2. * Κρινόω, unde * Κρινωτὸς, Arist. de
LXX. Interprr. 255.] " Κρινὼν, ῶνος, ὁ, Lilietum,
" Locus consitus liliis. Ετ Κρινωνιὰ, ἡ, Lilii
" planta, Theophr. H. Pl. 2, 2, (1.) Ῥοδωνιὰ δὲ καὶ
" κρινωνιὰ κατακοπέντων τῶν καυλῶν φύεται, ὥσπερ καὶ
" ἡ ἄγρωστις. Ibid. Φύεται δὲ ἡ κρινωνιὰ καὶ ῥοδωνιὰ
" καὶ ὅλου τοῦ καυλοῦ τεθέντος." [" Schneider. Scriptt.
R. R. 3, 2. p. 83." Schæf. Mss.]

ΚΡΙΝΩ, Secerno, Discerno, Dirimo. Primam enim hanc esse puto τοῦ κρίνω signif., non autem eam, qua pro Judico ponitur: quin potius hanc ex illa profectam: ut sc. κρίνειν dictum sit pro κρίνειν νείκεα, quod ipsum et ap. Hom. legitur, i. e. Dirimere lites; nam qui judicat, lites dirimit. Il. E. (499.) Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς, Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνει ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας, Cum flava Ceres secernit fructum et paleas, vel separat, διαχωρίζει, Eust. afferens hunc ejusd. Poëtæ versum, tanquam habentem
D eand. τοῦ κρίνω signif., Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον: qui versus est B. 363. ubi Idem exp. itidem διαχώριζε, δίελε. Ab Hes. quoque κρινεῖς exp. διαχωρίσεις, et κρίνειν simplici χωρίζειν. Fuerunt tamen qui in illo versu Il. B. Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα reddiderint κρῖνε, Ordina: quæ interpr. eund. quidem sensum efficit, sed liberior est. At vero κρίνειν νείκεα pro Dirimere lites, vide in Κρίνω, Judico.

Κρίνω, vel Κρίνομαι, Decerno: ut κρίνεσθαι ἄρηϊ aliquoties ap. Hom. Decernere bello: dicit autem et κρίνεσθαι μένος Ἄρεος quia in conflictus exitu διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος. Et Polyb. (18, 14, 3.) κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων, De summa rerum prælio decernere: item κρίνειν τὰ ὅλα, (3, 70, 1.) ead. signif. Vide Bud. p. 36. ubi exp. etiam Dimicare de summa imperii, et extremam aleam experiri. Sed et πόλεμος, Bellum, κρίνεσθαι dicitur a Paus. Achaicis, Καὶ ὁ μὲν ἐν Μακεδονίᾳ πόλεμος ἔμελλεν ὡς ῥᾷστα κατὰ τὸ ἐπιτηδειότατον Ῥωμαίοις κριθήσεσθαι. Quinetiam διὰ μά-

χης κρίνειν τὸν πόλεμον ap. Diod. S. legitur in historia Alexandri, Συνεβούλευον οὖν μὴ συγκαταβαίνειν εἰς τὸ διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον: itidemque μάχῃ dicitur κρίνεσθαι cum ab aliis, tum a Xen. (K. Π. 3, 3, 9.) Αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. Exp. Bud. κρίνεσθαι Decerni, i. e. Decretorium judicium habere, Crisin habere, in hoc quoque Gal. l., ad Gl. 1. Σκεπτέον οὖν πρῶτον μὲν τὸ τῶν πυρετῶν εἶδος, εἰ θερμοὶ καὶ διακαεῖς· ἐκκρίσεσι γὰρ οἱ τοιοῦτοι φιλοῦσι κρίνεσθαι. Hinc et κρίσιμοι ἡμέραι, Decretorii dies. At Polit. κρίνειν vertit Discernere in Herodian. (3, 7, 4.) Ἡ γὰρ ἀπόβασις καὶ ἡ τύχη τοῦ πολέμου τὰς ἑκατέρων γνώμας ἔκρινεν.

Κρίνω, Excerno: Κρίνει τὴν περίττωσιν, Aristot. Probl. ubi scribitur etiam, Ἔτι δὲ συμβαίνει τῶν ὑγρῶν κατασπωμένων καὶ κρινομένων κάτω, καὶ πνεῦμα ἐπάγεσθαι αὐτοῖς.

Κρίνω, Seligo, Deligo. Quæ signif. primæ finitima est; nam secernimus ad deligendum. Il. Z. (188.) Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους, Εἷσε λόχον, ubi Eust. ait etymologiam nominis λόχος quodammodo indicari: esse enim κρίνειν i. q. ἐπιλέγεσθαι, a quo, i. e. a cujus simplici λέγεσθαι, derivatum sit λόχος: quippe cum oporteat τοὺς ἐλλοχήσοντας esse ἐκκρίτους et ἐπιλέκτους. Sic autem exp. et Il. (A. 309.) Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν, addens hinc istos dici posse ἐκκρίτους. Illi autem priori loco similis est hic Od. Ξ. (217.) ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε Ἄνδρας ἀριστῆας.

Κρίνω, Discepto, Judico, Il. Π. (387.) Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι. At vero Hesiod. pro σκολιὰς θέμιστας κρίνειν et δίκην ἐλαύνειν dicit brevius σκολιαῖς δίκαις κρίνειν θέμιστας, Ἔργ. (1, 219.) σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας, ubi κρίνειν θέμιστας est Disceptare jura. Rursum M. (440.) Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, Disceptans controversias, Dirimens controversias; nam qui disceptat s. judicat, dirimit controversias et lites, uti dixi supra, ubi docui primam mihi videri τοῦ κρίνω signif. esse eam, qua sumitur pro Secerno, Discerno, Dirimo. Quam meam sententiam confirmare videtur Eust. expositio, quam dat participio κρίνων, sc. διαχωρίζων: addens, ἐπεὶ καὶ διχαστὴς οἷόν τις ἐστὶν ὁ δικαστής, κατὰ τοὺς σοφούς: quam etym. ex Aristot. sumsisse eum puto; nam ap. eum legitur; mihi tamen minime placens. Quibus subjungit, integrum id esse loquendi genus; at cum dicitur simpliciter κρίνειν, tunc esse imperfectum, ac deesse accus. νείκεα, στάσεις, φιλονεικίας, similem quempiam. Idem vero annotat et in loco illo, ubi accus. θέμιστας adjungit Poëta huic verbo. Sic autem et in soluta oratione adjicitur interdum accus. δίκην, ita tamen ut multo frequentius subaudiendus relinquatur, Plut. (6, 681.) Μαχαίρᾳ δέ τινι κρίνων δίκην, καὶ ὑπονυστάζων, οὐ πάνυ προσεῖχε τοῖς δικαίοις, ἀλλὰ κατέκρινε, Aristot. Polit. 2. Οὐ καλῶς οὐδ' ὁ περὶ κρίσεως ἔχει νόμος, τὸ κρίνειν ἀξιοῦν διαιροῦντα, τῆς κρίσεως ἁπλῶς γεγραμμένης, καὶ γίγνεσθαι τὸν δικαστὴν διαιτητήν, Thuc. 6, (39.) Βουλεῦσαι δ' ἂν βέλτιστα τοὺς ξυνετούς, κρῖναι δ' ἂν ἀκούσαντας ἄριστα τοὺς πολλούς. Et δικαίως κρίνειν ap. Plut. Sed ei, quod ex Eust. retuli de subaudiendo accus., objecerit aliquis, non posse eum addi, cum jam alius ei additus est: veluti cum dicitur κρίνω ἀγῶνα, τοῦτον. Sed ego pro Eust. respondeo, κρίνω ἀγῶνα posse resolvi in τὴν περὶ τοῦ ἀγῶνος δίκην, at vero κρίνειν τοῦτον in τὴν τούτου δίκην. Extat autem illud κρῖναι ἀγῶνα ap. Aristoph. (B. 873.) invenitur et cum accus. κρίσιν ap. Plat. de Rep. 2. (p. 213.) Τὴν κρίσιν αὐτοῖν τοῦ βίου—κρῖναι ὀρθῶς, Judicium rectum de ipsorum vita ferre. Et κρίνω αὐτοὺς ap. Eund. pro Judicium de ipsis fero; itidemque ὁ κρίνας τὰς θεὰς, ap. Eur. (Iph. A. 72.) Non semper tamen, ut verum fatear, subaudiri accus. ille potest: v. gr., cum dicitur a Dem. (327.) κρίνω τὰ πράγματα, Plat. Epigr. τοῖς τὸ ἐμὸν ἦθος δυναμένοις κρίνειν. Itidemque cum jungitur hoc verbum præpositioni περὶ, Plato Apol. Socr. (24.) Ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ. || Judico, Censeo, Existimo: unde ap. Thuc. κρίνεσθαι, Censeri: 2, (40.) Κράτιστοι δ' ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν. Et κρίνειν πολεμίους, Censere hostes, Habere pro hostibus. Apud Aristot. autem, Κρίνουσι ταῦτα ἐν τέρασι, eod. modo, quo dicunt Lat. interdum Censere aliquid in bonis, malis. || Κρίνω alicubi reddendum potius Dijudico quam Judico: ut in isto Aristot. l. Τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῶν χρωμάτων. || Alicubi vero Adjudico, Soph. Aj. (443.) Κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί. || At cum dicit Hom. (Il. E. 150.) κρίνασθαι ὀνείρους, unde comp. ὀνειροκρίτης, non tam est Judicare somnia, quam Conjicere somnia; non tam Judicare de somniis, quam Conjecturam de somniis afferre: exponiturque Interpretari, Explicare somnia. Unde referendum videtur potius hoc loquendi genus ad eam τοῦ κρίνω signif., qua pro ἐξετάζειν, δοκιμάζειν, βασανίζειν ponitur, Bud. exempla tamen nulla afferens. || At Κρίνω pro Statuo, Constituo, ad Judicandi signif. aliquatenus pertinet, quia is, qui statuit aliquid facere, faciendum id esse judicavit, Polyb. Κρίνας δ' ἐκεῖ ποιεῖσθαι τὴν παραχειμασίαν: (5, 52, 6.) Πράξας δὲ τὸ κριθέν.

Κρίνω, Accuso, Diem dico, Reum ago, Defero, Antiphon, Καὶ κρίνω προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς νεὼς, κ. τ. λ. Plut. Cæsare (4.) Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. Itidemque κρίνομαι, Accusor, Causam dico, Reus agor, Dem. (407.) Εἰ ἐκρινόμην μὲν ἐγὼ, κατηγόρει δ' Αἰσχίνης οὑτοσὶ, Φίλιππος δ' ἦν ὁ κρίνων. Et κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, Athen. Rei capitalis accusari. Vide Bud. 34. Legitur et κρίνεσθαι θανάτου, Polyb. autem dicit itidem κρίνειν θανάτου, (6, 14, 7.) Θανάτου δὲ κρίνει μόνος ὁ δῆμος, et ap. Dem. κρίνεσθαι κρίσιν θανάτου. Et κρίνεσθαι ἐπ' ἀδικήματι, Plut. Apophth. Maleficii accusari. Et κεκριμένος, Reus, vide Ἄκριτος. Rursum Bud., sed in suo Lex. κρίνεσθαι pro Judicio disceptare, affert ex LXX. Jerem. 2, (9.) necnon e Plat. cum accus., de LL. 12. Sed extant et alia passim significati hujus exempla. Aristoph. (N. 66.) Τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ Κοινῇ ξυνέβημεν. Usus est et Hesiod. (Θ. 535.) ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι. Dicitur vero et κρίνομαι πρός σε, quo usus est modo Aristides. Affertur et κρίνεσθαι περὶ τῆς ἀρετῆς, pro Disceptare de virtute; e Thuc. (4, 122.) cum dat. δίκῃ citatur, κρίνεσθαι δίκῃ. Et τὸ κρινόμενον, Id, de quo disceptatur. A Bud. redditur Disceptatio e Cic., Judicatio e Fabio. In VV. LL. exp. etiam Controversia, Summa judicii quæstio.

Κρίνω pro κατακρίνω, Damno: et κρίνομαι pro κατακρίνομαι, in N. T. præsertim. Sic et κρίμα, Damnatio.

Κρίνω, pro ἐξετάζω, δοκιμάζω, βασανίζω, atque adeo pro ἀνακρίνω, Bud. 35. sed exemplum nullum afferens. In Lex. autem exp. Latine Quæro, Quæstionem habeo. Sequendo autem hanc exp. τοῦ κρίνω, crediderim κρίνεσθαι de eo dici, de quo habetur quæstio, in Thuc. 6, (29.) p. 206. Καὶ ἕτοιμος ἦν, πρὶν ἐκπλεῖν, κρίνεσθαι εἴ τι τούτων εἰργασμένος ἦν. Affertur autem et κεκριμένος pro Probatus, Exploratus, ex Epigr. ἀσπίδα δ' ἔσχον Σωθεὶς κεκριμένην ὕδατι καὶ πολέμῳ: [" κεκριμένοι ἄνδρες, Probati viri, Herod. 3, 31." Schw. Mss.] || Μέση καὶ κεκριμένη ἡλικία, VV. LL. e Ceb. Theb. Ætas judicio firmata et integra. || Κεκριμένον a Bud. exp. etiam Exactum, Severum, Germanum, Plut. (10, 679.) Οὐ μὴν ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν τοῖς πεντάθλοις νενόμισται προσαυλεῖσθαι οὐδὲν μὲν κεκριμένον οὐδ' ἀρχαῖον, οὐδ' οἷον ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις,—ὅμως δὲ καὶ εἰ ἀσθενές τι καὶ οὐ κεκριμένον, ἀλλ' οὖν προσαυλεῖται. Quinetiam adverbium hanc ipsam signif. sequens, EST Κεκριμένως, ap. eund. Plut. (10, 686.) Εἰ οὖν τις βούλεται μουσικῇ καλῶς καὶ κεκριμένως χρῆσθαι, τὸν ἀρχαῖον ἀπομιμεῖσθαι τρόπον, Exacte: q. d. Adhibito judicio, Adhibita censura.

Κρίνομαι, pro συγκρίνομαι, Comparor, Conferor. Bud. e Plat. (Phædone 58.) Καὶ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι οὐδ' ὁπωστιοῦν ἄξια.

[" Κρίνω, Thom. M. 555. ad Charit. 505. 624. 678. Musgr. Med. 644. Suppl. 969. Iph. T. 1471. Rhes. 655. Tro. 928. Heracl. 198. Monthly Review, Apr. 1799. p. 429. Jacobs. Anth. 11, 253.

Heyn. Hom. 4, 265. 275. 5, 227. 7, 177. 459. 533. A Diod. S. 1, 256. 279. 321. 2, 27. 275. 276. J. Gronov. ad Cebet. 160. 163. Clark. ad Il. A. 309. 314. 338. 482. B. 43. 475. Valck. Phœn. p. 441. Diatr. 261. Ammon. 85. ad Herod. 42. 498. Eur. Hec. 643. Damno, Jacobs. Anth. 10, 266. Musgr. Med. 644. Exploro, Wakef. Trach. 195. Phil. 338. Seligo, Æsch. Eum. 490. Probo, Ruhnk. ad Rutil. p. 23. ad Xen. Mem. 4, 4, 16. Victorem declaro, Aristoph. Ἐκκλ. 1155. Xen. Κ. Π. 8, 2, 27. Discepto, Heyn. ad Herod. 153. Accuso, Taylor. ad Lycurg. 320. Sensu forensi, ad Charit. 440. 460. 473. Musgr. Tro. 220. Wakef. Eum. 436. Jacobs. Anth. 7, 349. Plut. Mor. 1, 371. cf. Eur. Med. 612. De morbo, Diod. S. 2, 336. De prælio, ad Diod. S. 1, 534. Κρ. pro ἐγκρίνω, Ruhnk. Oratt. Gr. p. 97. Κρ. pro ἀνακρίνω, κατακρίνω, κρίνομαι pro ἀποκρ., Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 878. Trach. 195. et Ind. Soph. Cum inf., Diod. S. 2, 434. De quant., Heyn. Hom. 6, 61. 7, 403. De præt. act., Pierson. ad Herodian. 459. Κρ. τὸν πόλεμον, ad Cornel. Nep. 41. Stav., ad B Od. Σ. 262. ὀνείρους, Eur. Hec. 87. Wakef. S. Cr. 3, 43. πλέον, Dionysius 4. τινὰ πλέον τινὸς, Toup. Opusc. 2, 173. τὶ πρός τι, Xen. Œc. 10, 13. ubi v. nott. τὶ πρό τινος, Lucian. 1, 22. Κρ. θανάτου, Xen. Κ. Π. p. 27. cf. Bergler. ad Alciphr. 125. 129. Fut. Κρινέω, ad Herod. 677. De act., pass., et med., Kuster. V. M. 67. 111. Pass., Cerni, Spectari, Jacobs. Anth. 8, 93. 9, 96. 425. 11, 304. Med., Decerno acie, Prælior, Wolf. ad Hesiod. p. 111. 132. ubi gen. τιμάων non de Spe cum Wolfio, sed de Fine certaminis explicem; sic etiam Heyn. p. 157. Κρίνεσθαι, Sich vor Gericht stellen, ad Apollod. 123. 264. 820. Toup. Opusc. 1, 19. Ammon. 19. Cum gen., Græv. Lectt. Hes. 537. ἀσεβείας, Alciphr. 124. ubi v. not. Κέκριται, Marcus Arg. 16. et Jacobs. Heyn. Hom. 6, 512. Κεκριμένος, 6, 84. 523. Κεκριμένη ἡλικία, ad Charit. 275. Κεκρίσθαι, Etym. 359, 4. Κρινθημέναι, Brunck. Apoll. Rh. 63. Heyn. Hom. 5, 6. 359. 6, 392. Κριθεὶς, κρινθεὶς, 8, 52. Κριθέντες, ad Il. N. 129. * Κριτέος, Callim. 1, 442. Jacobs. Anth. 12, 239." Schæf. Mss. "Max. Tyr. 26, 2." Boiss. Mss. Hippocr. 5.]

Κρίμα, τὸ, Judicium. Cujus verbalis frequens est in N. T. usus. Matth. 7, (2.) Ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε, Quo judicio judicatis, judicabimini. I. e. Quale de aliis fertis judicium, tale de vobis feretur. Et de judicio Dei, ad Rom. 11, (33.) Ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ. Et κρίμα ἔχειν μετά τινος pro Contendere judicio, Disceptare cum aliquo, 1 ad Cor. 6, (7.) || Damnatio, Luc. 24, (20.) Παρέδωκαν αὐτὸν εἰς κρίμα θανάτου, Tradiderunt ad damnationem mortis, i. e. Ut morte damnaretur. Multo tamen sæpius sine illo gen. pro Damnatio: 23, (40.) Οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θεὸν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; Meminit hujus signif. et Etym., exponens κατάκριμα et καταδίκη. Addit vero signif. τοὺς ἐξητασμένους τοῦ Θεοῦ λόγους: quod intelligendum videtur de iis ll., in quibus LXX. tria hæc conjunxerunt, ἐντολὰς, δικαιώματα, κρίματα: quæ ita quidam distinguenda putant, ut per τὰς ἐντολὰς indicetur Ea legis pars, D quam Moralem vocant, in qua præcipitur quid Deo, quid proximo debeamus: per δικαιώματα, Sacri ritus totaque adeo ceremonialis Lex: per κρίματα denique Ea pars, quæ ad civilem politiam et forenses controversias pertinet, quam Judicialem appellant. || Κρῖμα etiam invenitur scriptum cum ῖ, sed in emendatis N. T. exempl. accentu acuto notatum reperitur; ac certe, licet κρίνειν ap. Hom. ι productum habeat, Nonnus corripuit κρίμα, (Jo. 127, 4.) Εἰς κρίμα δισσὸν ἔβην. [" Ad Charit. 757." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 401. εὔκριτον κρῖμα.]

Κρίσις, ἡ, Judicatio, i. e. Ipsa judicandi actio. Sed frequentius Judicium, Sententia, quæ fertur de re aliqua, Aristot. Κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως, Inter se de sententia ferenda consultant, Bud. Et κρίσιν ποιεῖν, ποιεῖσθαι, Judicare, Judicium facere, pronuntiare, Sententiam ferre: κρίσιν ποιεῖν ῥητόρων, VV. LL. e Dem. Judicium de oratoribus facere. Aristides de Judicio Minervæ et Neptuni pro Urbe Athenarum, Ἀλλὰ καὶ ὧν ἤρισαν πρὸς ἀλλήλους, ἐν τῇδε τῇ πόλει τὰς κρίσεις ἐποιήσαντο, Polit. 4. Κρίσις οὔπω γέγονεν ἀμφισβητούντων περὶ ὀνόματος, Nondum lata est sententia, finita est s. diremta controversia. Apud Eund. videtur esse potius Dijudicatio, cum dicit κρίσιν τῶν ἀξίων ποιεῖσθαι, ut exponatur Dijudicare qui sint digni. At in VV. LL. redditur Discernere, Probare. Sic certe κρίσις pro Dijudicatione capitur a Plut. (6, 583.) Χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἐποίει τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, Reddebant dijudicationem difficilem. || Κρίσεις, Judicium, ea signif., qua dicitur aliquis esse acri judicio, valere judicio, Herodian. 4, (5, 5.) Πλὴν εἴ τις ὀρθῇ κρίσει καὶ μὴ διαθέσει τῇ πρὸς τὸν πεσόντα τὸ πεπραγμένον λογίζοιτο.

Κρίσις, Causæ dictio. Item Accusatio. Thuc. 1, (131.) Καὶ καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν, Et offert se ad causam dicendam: (34.) Προκληθέντες γὰρ περὶ Ἐπιδάμνου ἐς κρίσιν. Et κρίσιν προαγορεύειν, Plut. pro Diem dicere, ut inquit Bud. qui affert et e Dem. (501.) Ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, pro Accusandi tempus exiit. Et κρίσιν ποιοῦμαι περί τινος, Quendam accuso, vel reum ago, VV. LL. || Lis, Controversia, Lucill. Epigr. 2. Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν. || Κρίσις interdum et pro ἔγκλημα, cujus signif. exemplum Bud. ex Aristot. affert.

Κρίσις, Decretorium belli prælium, Bud.: sicut sc. κρίνεσθαι pro Decernere accipitur, Polyb. 1, (59, 11.) Δύναται διὰ τοῦ κατὰ θάλατταν κινδύνου κρίσεως τὰ ὅλα τυχεῖν: ut alibi dicit Idem κρίνειν περὶ τῶν ὅλων. Plut. Καρτερὰ μάχη κρίσιν οὐ λαβοῦσα, Pugna, quæ decerni non potuit, Bud. Apud Thuc. pariter τὸ Μηδικὸν ἔργον, Medicum bellum, dicitur κρίσιν σχεῖν: 1, (23.) Καὶ τοῦτο ὅμως δυεῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχε, ubi nihil aliud est quam Celeriter terminatum fuit, finitum, confectum. Sic autem Plut. Phoc. Τοῦ γὰρ εὐωνύμου κέρως ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν ἡγεμονίαν, καὶ κρίσιν ἐποίησε ταχεῖαν. Polyb. autem (16, 4, 8.) Ῥᾳδίαν ἂν καὶ C σύντομον ἔλαβε κρίσιν ἡ ναυμαχία, Navalis prælii certamen celerem facilemque exitum habuisset, Bayf. At vero ἀμφίδοξος τῆς μάχης κρίσις dicitur, cum ancipiti marte pugnatur. Diod. autem addidit et gen. τῶν ὅλων, in historia de Alexandro, Ἡ μὲν μάχη διὰ τὰς τῶν ἀγωνιζομένων ἀρετὰς ἀμφίδοξον εἶχε τὴν τῶν ὅλων κρίσιν: quibus subjungit, Ἐταλαντεύετο γὰρ δεῦρο κἀκεῖσε, τῆς τροπῆς ἐναλλὰξ γινομένης.

Κρίσις affinem proxime præcedenti signif. ap. Medicos habet; accipitur enim vel pro Solutione morbi, vel pro Repentina in melius aut deterius mutatione. Sed magis particularem hujus nominis expositionem subjungam e Gorr., de hoc tantum obiter admonens, ab eo inter alia proferri locum Galeni scribentis hanc τοῦ κρίσις signif. a foro ad Medicos translatam esse, qua in re nequaquam Galeno assentior, cum multo magis sit rationi consentaneum a re militari eam transferre, cum magna sit inter κρίσιν νόσου et κρίσιν μάχης affinitas: unde etiam sicut κρίνεσθαι exp. ibi Decernere prælio, sic κρίσιμοι ἡμέραι, Dies decretorii. Ita igitur ille, Κρίσις ap. Hippocr. tribus modis sumitur: una signif. simpliciter τὴν λύσιν ut quo Prognostici loco scribit optimam urinam esse, in qua per totum morbi curriculum, donec ipse judicatus sit, subsidet album, læve et æquale. Neque enim aliter κρίνεσθαι illic interpr. Gal. quam λύεσθαι, ut nec aliis plerisque ll., cum κρίνεσθαι in luxationibus usurpat. Unde Corn. Celsus pleraque ex Hippocr. in Lat. convertens, κρίνεσθαι nunquam aliter vertit quam Solvi et finiri morbum. Eod. etiam modo ephemeræ et hecticæ febres dicuntur judicari, per abusionem, Gal. de Cris. 2., quod et sine magna perturbatione et minime subita permutatione finiantur. Altera vero signif. est Motus vehemens naturæ ad rei cujuslibet molestæ depulsionem. Hæc quidem generalis est signif., secundum quam non modo morbi, sed et conceptiones et abortiones et partus, et omnino quæcunque magno naturæ conatu indigent, dicuntur judicari Et paulo post, Veruntamen non omnis naturæ conatus ad vacuandum proauh

sandumque quicquid ei nocivum est, κρ. dici debet, ne quotidianam excrementorum vacuationem κρ. esse cogamur fateri, sed is modo, qui vehemens sit, necnisi certis dierum, hebdomadarum, mensium, aut annorum periodis contingit. Nam cum, auctore Gal., τῆς κρ. nomen a foro ad medicinam translatum sit, qua in re ego potius illi assentior, quam aliis, qui κρ. Excretionem, Naturæ conflictum interpr., quod κρίνειν et κρίνεσθαι utrumque aliquando significet. Neque enim κρίσιν, non dico malam, sed omnem, quæ bona sit, excretio sequitur, quod perinde natura cum morbo decertet atque reus cum petitore; atque ut in foro alteram partem causa cadere necesse est, ita hic naturam aut vinci aut vincere oporteat: et quemadmodum non de levibus rebus, sed gravioribus actiones institui solent et judicia exerceri, sic non omnis naturæ motus, quo onus omne superfluum a se deponat, κρ. appellari debet, sed magnus modo, et in quo natura videtur plurimum laborare. Talis quia maxime circa morbos apparet, atque in ejus contemplatione Medici præcipue versantur, ideo τῆς κρ. nomen morborum tantum proprium videntur fecisse, et ad eos retulisse omnia, quæcunque de crisibus conscripserunt. E quorum sententia hæc breviter de morborum crisi dicemus. Igitur κρίσις tertia sua signif. varie a vett. Medicis definita fuit. Alii enim, ut scribit Gal. (9, 44.) Subitam in morbo mutationem, alii Ad meliorem statum inclinationem solam, alii Eam, quæ antecedit, agitationem, alii Integram omnem morbi solutionem, alii Eam tantum, quæ bona sit, κρ. dixerunt. Hippocr. vero, sicut recitat Gal., appellat κρ. Permutationem magnam in morbo repente factam: cujus ipse quatuor differentias assignat, Ἐπιδημ. 1. scribens, Ἐπὶ σωτηρίην ἢ ὄλεθρον, ἢ ῥοπὴν ἐπὶ τὸ ἄμεινον ἢ τὸ χεῖρον. Siquidem per hujusmodi mutationes nonnunquam subito integra sanitas restituitur, aut moritur æger, aut levior aut deterior morbus evadit. Addit vero Gal. de Cris. 3. init. alias duas, quas Mustas vocat, cum subita aliqua ad melius aut pejus commutatione facta, deinceps morbus eod. tenore progreditur, donec æger vel convaluerit, vel extinctus sit. Earum duæ bonæ, duæ malæ dicuntur. Verum ea sola, quæ subitam affert sanitatem, simpliciter κρ. appellatur; nam quæ mortem affert, mala κρίσις est: aliæ non κρίσεις, sed simpliciter λύσεις, ut ait Gal., vel ἐλλιπεῖς κρίσεις vocantur. Omnibus diebus earum aliqua fieri potest, non tamen omnis omni die; nam bona, quam absolute κρ. dicimus, septimum, decimumquartum, vigesimum etc. Et postremo, Κρίσις, etiam præter superius explicatas signiff. sumitur aliquando ap. Hippocr. pro Ipsa accessione, ut Aphor. 19, l. 1. sicut Gal. et Philotheus in explicatione ejus l. scripserunt.

[" Κρίσις, Thom. M. 227. ad Charit. 679. 730. 757. Wolf. Prol. 234. Boiss. Philostr. 400. 435. Clark. ad Il. A. 309. 314. 338. ad Mœr. 41. 133. Toup. ad Longin. 291. Opusc. 1, 241. ad Herod. 647. Valck. Hipp. p. 232. Vide Nic. Ignarræ de Palæstra Neapolitana Commentarium, Neap. 1770. 4. p. 178. Kühn. not. Ms. ad Foës. Œcon. Hippocr. 357. Certamen, Heyn. ad Apollod. 46. Accusatio, Taylor. ad Lycurg. 320. De bello, ad Diod. S. 1, 553. 2, 204. 339. Conf. c. κρῆσις, χρῆσις, Brunck. Soph. 3, 423.; cum ῥῆσις, Schneid. ad Epicur. 52.; cum κρᾶσις, ad Diod. S. 1, 367. an κράσεως leg. 1, 228. ? Κρ. ποιεῖν, Luzac. Exerc. 141. λέγειν, Diod. S. 2, 639. ὑπομένειν, ad Herod. 471." Schæf. Mss. Memnon 53.]

[* Ἰσόκρισις, Orac. Sibyll. 14, 262.]

Κρίσιμος, ὁ, ἡ, q. d. Judicatorius, Ad judicationem pertinens, E quo velut argumentum petimus judicandi hoc vel illo modo. Unde κρ. ἡμέρα ap. Medicos, Judicatorius s. Decretorius dies. Κρ. ἡμέρα, inquit Gorr., Judicatorius s. Decretorius dies, dicitur in quo κρίσις morbi contingit. Itaque ut κρίσις omni die fieri potest, sic et omnis dies κρ. esse potest. Nunc autem appello κρίσιν Omnem morbi solutionem; in qua quidem signif. etiam febris ephemeræ κρίσις est. Atque ut sunt multæ τῶν κρίσεων differentiæ, sic et dierum criticorum: alii enim κατ' ἐξοχὴν κρίσιμοι ἢ κριτικοὶ appellantur, in quos sæpissime et securissime crises incidunt: alii mali sunt, in quibus magna e parte fiunt crises malæ; alii vero medii et incidentes, quibus crises contingunt imperfectæ. Est autem omnium fortissimus perfectissimusque septenarius, et qui septenario concluditur, ut septimus etc. Et paulo post, Et hi quidem dies, quibus certa firmaque vis inest decernendi, κυρίαι ἡμέραι ab Hippocr. appellantur. Hi autem quanquam præcipui sunt inter criticos, sunt tamen et alii quidam, quos παρεμπίπτοντας, Incidentes, vocant, quibus et sua vis inest ad judicandum, ut tertius, quintus, nonus. Hi omnes vere et proprie Critici appellantur. Dicuntur autem et eo nomine aliquando illi dies, qui singularum hebdomadarum medii sunt, easque in duas partes dividunt, ut quartus, undecimus, decimusseptimus, et reliqui eod. modo: quod sæpe in eos crises bonæ incidant. Hi tamen proprio nomine non κρίσιμοι, sed ἐπίδηλοι et θεωρητικοὶ, Indices et contemtabiles, nuncupantur, quod majorem vim et proprietatem habeant ad præsagiendam contemplandamque futuram κρίσιν, quam ad judicandum. Quarta autem criticorum dierum differentia est, in quibus utplurimum mala κρίσις evenit. Hæc ille. In Epigr. κρίσιμα φάεα vocantur istæ κρ. ἡμέραι, in hoc versu, Καὶ τὸ περὶ κρισίμων φαέων ἐλογίζετο γράμμα. Apud Gal. ad Gl. legimus et κρ. αἱμοῤῥαγία: quo autem sensu, patebit ex iis, quæ e Gorr. subjungam. || Κρίσιμον, inquit idem Gorr., ab Hippocr. π. Δ. Ὁ. Π. vocatur τὸ κρίσιν ποιοῦν τοῦ νοσήματος: quod idem est ac si dicas ὠφέλιμον, Utile, Gal. Ut autem scribit Idem Comm. in Prorrh. κρίσιμον duobus modis accipitur ap. Hippocr., ut signum et ut causa per se τῆς κρίσεως. Signum quidem id dicitur, quod futuram crisin prænuntiat. Et paulo post, Nam pro horum signorum viribus illa superiora bonam malamve κρίσιν, et imperfectam vel perfectam fore ostendunt. Κρίσιμον autem, ut causa, dicitur omnis vacuatio et abscessus, per quem κρίσις ipsa perficitur, ut vacuatio per alvum, per hæmorrhoidas, per vomitiones, per sputa, per αἱμοῤῥαγίαν, per sudores. Omnes præterea abscessuum differentiæ, post aures, in alas, in inguina, in articulos, in cutem; est enim quidam icterus criticus, et in alias omnes corporis partes. Hæc quamvis κρίσιμα ut causæ proprie dicantur, signorum tamen etiam rationem quandam habent, sicut paulo ante diximus. || Κρισιμώτερα dicuntur ab Hippocr. π. Δ. Ὁ. Π. Omnia, quæ magis ad crisin faciunt, eamque magis promovent, Gorr. e Gal. [" Wyttenb. ad Plut. 1, 528." Schæf. Mss. Hippocr. 662. * Κρισίμως, 80. 120. * Ἀκρίσιμος, Sine judicatoriis signis, 943. * Ταχυκρίσιμος, Idem Epidem. 1. T. 1. p. 671. Lind.]

[* Κρισία, Manetho 3, 161.] " Κρισίαι, Hesychio " τάξεις ἱππικαί."

" Κρίσμιον, Hesychio φυλακεῖον."

Κριτὴς, Judex, Arbiter, Arbitrator; Æstimator, Bud., afferens e Dem., Κριτὴς τῶν συμφερόντων ἀσφαλής. Sic autem exponi posse opinor in Thuc. 3, (37.) Κριταὶ δὲ ὄντες ἀπὸ τοῦ ἴσου μᾶλλον ἢ ἀγωνισταὶ, ὀρθοῦνται τὰ πλείω. J. Poll. tradit musica certamina habuisse suos κριτὰς, sicut gymnica suos βραβευτάς. [" Ad Charit. 678. Clark. ad Il. A. 314. 338. Ἐν ἴσῳ κριτῇ, Polyb. T. 4. p. 15. Κρ. αἱρετὸς, Valck. Anim. ad Ammon. 63." Schæf. Mss.] " Κρί-" τας, Eid. ὀδόντας, Dentes: at Κριτὰν Dor. pro κρι-" τὴν, Judicem." [Cf. Κριτήρ.] Κριτὶς, ἡ, Judex, Alex. Aphr. de Anima 2. p. 156. Ἡ γὰρ φαντασία κριτὶς τῶν κατ' ἀρετὴν πράξεων. Κριτικὸς, Aptus s. Solers ad fungendum officio κριτοῦ, i. e. Judicis, Solers ad judicandum, Judicandi peritus, Synes. Ep. 74. Ἡ κριτικωτάτη τῶν ἀκοῶν. Item κριτικὸς, Qui velut artem factitat judicandi s. judicium ferendi de aliorum scriptis, præsertim vero de poëmatis, Censor poëmatum: quorum in numero fuerunt olim Aristarchus et Aristophanes Grammaticus. A Strab. autem vocantur κριτικοὶ, si Eustathio credimus, Qui ad grammatica pæcepta examinantes poëmata, censores eorum sunt. Idem Eust. ap. Heraclidem Gramm.

κριτικοὺς exp. Grammaticos exactiores, i. e. exactioris doctrinæ, τοὺς ἀκριβεστέρους γραμματικούς. Plato Axiocho (186.) Κριτικοί, γεωμέτραι, τακτικοί. Sciendum est autem, quamvis κριτικὸς sine adjectione dicatur de censore poëmatum, addi tamen interdum ipsum gen. ποιημάτων: ut a Luciano (2, 308.) Ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνωστικόν. Dicitur autem et δύναμις κρ., q. d. Facultas critica, i. e. Peritia judicandi s. solertia, qualis inest iis, qui Critici appellantur. Lucian. (1, 810.) Γυμνασάμενόν γε πρότερον καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον: (1, 805.) Κρ. τινὸς καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, || Decretorius, sicut et κρίσιμος: ἱδρὼς, Sudor decretorius, Bud. e Greg. Sed et κρ. ἡμέραι, sicut κρίσιμοι, pro Diebus decretoriis dici annotarunt quidam. [Plut. 6, 511. " Heyn. Hom. 5, 653. 7, 807. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 2. Brunck. Soph. 3, 485. Thom. M. 228. Wolf. Proleg. 171. 234. Voss. Arist. 1. p. 11. Valck. Phœn. p. 526. Casaub. ad Athen. 147. Toup. Opusc. 2, 290. Criticus, Heyn. ad Apollod. 1176. Decretorius, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 528. Κριτικὴ, Valck. Anim. ad Ammon. 56. *Casaub. ad Athen. 1. p. 11." Schæf. Mss. * " Κριτικῶς, Theoph. ad Autol. 3, 6." Kall. Mss.]

[* " Κριτὴρ, ὁ, plur., Angl. The wise teeth, Aristot. ap. Etym. M." Wakef. Mss. Cf. Κρίτας.] Κριτήριον Organum judicandi s. Instrumentum, Plut. de Mor. Virtute, Καὶ τούτων κριτήριον ἡ αἴσθησίς ἐστιν ἀμφοτέρων ἐφαπτομένη, Diog. L. Zenone, de dialectica loquens, 334. Ὅτι τὸ κρ., ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, κατὰ γένος φάντασμά ἐστι. Idem, Κρ. δὲ τῆς ἀληθείας φασὶ τυγχάνειν τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν. Multa περὶ τοῦ κριτηρίου habes in opusculo Pyrrhoniarum Hypotyposeωn, quod a me Latinum factum fuit, ubi etiam triplex constituitur, τὸ ὑφ' οὗ, δι' οὗ, καθ' ὅ. A Bud. autem exp. Sensus et pars animi rerum æstimatrix et arbitra; et subjunguntur ab Eod. Platonis et Plut. ll., Comm. 37. Ego malui Organum judicandi interpretari, quod ead. forma dicatur qua αἰσθητήριον. || Id, e quo judicandi materiam, ut ita dicam, petimus, ad quod respicientes judicamus, Argumentum, Philo, Synes. || Locus, ubi judicatur, Judicis tribunal, Synes. [" Diod. S. 1, 83. 2, 531. 610. 631." Schæf. Mss. Polyb. 9, 33.]

Κριτὸς, Selectus: ut κρίνειν pro Seligere accipi dictum supra fuit. Il. H. 434. Τῆμος ἄρ ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν, i. e. ἐπίλεκτος, Eust. ap. quem vide plura p. 689. [Soph. Trach. 27. 245. " Clark. ad Il. A. 314. 338. 482. B. 43." Schæf. Mss. * " Κριτόβουλος, var. lect. Opp. Ἁ. 3, 26." Wakef. Mss. *Κριτόχειρος, Distinctis s. Discretis manibus s. digitis, Empedocles Plutarchi 13. p. 185. H. εἰλιπόδα, κριτόχειρα: Wyttenb. legit * Κριόχειρα, alii * Κριόχηλα.]

Ἀκρισία, ἡ, ut ait Bud., contraria est κρίσει, i. e. Discretioni rerum et judicio delectuique, Lucian. (1, 114.) Ἀ. περὶ τοὺς φίλους καὶ εὐήθεια ἐπέτριψεν αὐτόν. Hæc ille: quæ sequentes ἀκρισίᾳ interpretari possumus Indiscretio, uno verbo, et si non satis ap. Latinos recepto. Item, Non adhibitus delectus, adhibitum judicium. Atque ex his duabus interprr. utralibet convenire potest loco Luciani, ut sit ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους, Non adhibitus delectus, adhibitum judicium circa amicos, i. e. in eligendis amicis, recipiendis hominibus in amicitiam. In h. igitur l. fit ἀκρισία ex α priv. et κέκρισαι 2 præt. verbi pass. κρίνομαι, ut ἄκριτος a 3 κέκριται. Significat autem κρίνω, Judico, Dijudico. Item Eligo: secundum quas signiff. potest exponi ἀκρισία in h. Luciani l. || Et secundum primam ac propriam signif. τοῦ κρίνω, sc. pro Judico, usurpatur a Polyb. pro Re controversa, et de qua nondum judicatum est. Item in Anthol. pro Judicii inopia, Temeritas in judicando et malum judicium, ut α significet κακόν. || Secundum autem eam, qua κρίνω pro Discerno et distinguo sumitur, usurpatur pro eo, quod est Confusio, et quasi quis dicat Indiscretio. Apud Xen. autem est Rerum veluti confusio, turbulentus status, turbulentarum status. Ita enim Ἑλλ. 7, (5, 27.) Ἀ. δὲ καὶ ταραχὴ ἔτι πλείων μετὰ τὴν μάχην ἐγένετο, ἢ πρόσθεν, ἐν τῇ Ἑλλάδι,

A [Polyb. 5, 48, 5. " Toup. Opusc. 2, 12." Schæf. Mss.] Δικαιοκρισία, Æquum judicium, ad Rom. 2, 5. Θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ. [* " Δικοκρισία, Basil. Hom. Mor. 188." Boiss. Mss. * " Θεοκρισία, Dei judicium, Dionys. Areop. 35. 61. Cœl. Hier. 8, 2." Kall. Mss.] Κακοκρισία, Pravum et iniquum judicium, Epigr. [" Anon. in Bandini Catal. 2, 297." Boiss. Mss. Polyb. 12, 24, 6. " Jacobs. Anth. 8, 335. 12, 95. Epigr. adesp. 390." Schæf. Mss. *Ὀρθοκρισία, Cyrill. ad Isaiæ c. 56. p. 786.]

Ἄκριτος, ὁ, ἡ, Injudicatus, Indemnatus. Κεκριμένοι, inquit Bud., dicuntur Qui causam dixerunt, Qui accusati sunt: Ἄκριτοι, qui non dixerunt. Dem. Οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀ., Thuc. (2, 67.) Ἀκρίτους ἀπέκτειναν αὐθημερὸν, Indicta causa damnarunt eod. die. Ἄ. πρᾶγμα, Isocr. Ægin. (1.) Res, quæ in controversiam non cadit, Quæ nunquam in judicium deducta fuit: Ἀ. μὲν γὰρ ὄντος τοῦ πράγματος, οὐκ ἂν κ. τ. λ. Si B nunquam res controversa fuisset. Ἄκριτον etiam dicitur Quod componi vel decerni non potest: quia κρίνεσθαι Prælio decernere signif. Dem. (231.) Ἀλλά τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις—ἔρις καὶ ταραχή. Hactenus Bud. Notandum est autem, ἄκριτος in hac postrema signif. quam ponit, a Poëtis usurpari; nam quod ἔρις ἄ. dicitur a Dem., νεῖκος ἄ. ex Hom. dicere possumus. Sic enim Il. Ξ. (205.) καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω, Lites vel Jurgia, quæ componi non possunt. Sic Hesiod. (Ἀ. 311.) ἄκριτον εἶχον ἄεθλον, ubi quidam Certamen anceps interpr.: ut et ἄκριτοι μάχαι, Ancipites pugnæ. Quæ exp. conveniat fortasse et Plut. Alcibiade (16.) Οὕτως ἄ. ἦν ἡ δόξα περὶ αὐτοῦ διὰ τὴν τῆς φύσεως ἀνωμαλίαν. Polyb. 16, (4, 3.) Καὶ τὰ μὲν περὶ τὸ δεξιὸν κέρας τοῦ Φιλίππου τοιαύτην εἶχε τὴν διάθεσιν, ὥστ' ἀκμὴν ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα, Et sic gerebantur ea, quæ ad dextrum cornu Philippi erant, ut neutram in partem inclinata esset victoria, Bayf. ||Ἄκριτον, Indiscretum, Confusum, Indistinctum, ἀδιάκριτον: πλῆθος, Confusa multitudo. Sic ἄ. μῦθοι, C Il. B. (796.): unde comp. ἀκριτόμυθος: de quo paulo post dicetur. Od. Θ. (505.) τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον. At Il. H. (336.) ἄκριτος τύμβος, Sepulcrum non segregatum alicui, ut illi proprium. ||Ἄκριτα, Confusa præ multitudine, Tam multa ut discerni non possint, eod. modo, ut opinor, quo Lat. Turbam pro Multitudine dicunt, ut ἄχεα ἄκριτα, Il. Γ. (412.) Ω. (91.) Gaudent autem hoc nomine in hac signif. et recentiores Poëtæ. Opp. Ἁ. 1, Μυρία μὲν δὴ φῦλα καὶ ἄκριτα βένθεσι πόντου Ἐμφέρεται πλώοντα, Dionys. P. init. Καὶ ποταμοὺς, πολιάς τε, καὶ ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα. || Bud. ultra eas signiff., quas paulo ante ex eo retuli, ait significare etiam Immodicum, et sine judicio ac ratione factum. Citat autem pro exemplo Herodian. (2, 7, 3.) Ἀλλὰ πάντα προεκένωτο τῇ Κομμόδου ἀσωτείᾳ καὶ ἀφειδέσι καὶ ἀ. ἀναλώμασι. Unde, inquit, illud Homericum, Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε. NAM Ἀκριτόμυθος exp. Verba sine judicio funditans et sine delectu, Confusa verba funditans, Nullo ordine et nullo delectu verba faciens. Siquidem ἄκριτοι D μῦθοι ap. Hom. possunt esse Verba confusa et nullo ordine prolata; Verba sine judicio et ullo delectu prolata. Il. B. (246.) Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε. A Suida ἀκριτόμυθος exp. simpliciter πολυλόγος, Multiloquus; juxta eam sc. signif. nominis ἄκριτος, quam postremo loco retulimus. Atque ita tale fuerit, QUALE Ἀκριτόφυλλος, ὁ, ἡ, Plurima folia habens, Foliis abundans, Il. B. (868.) ὄρος ἀκριτόφυλλον, q. d. Mons, cujus folia discerni alia ab aliis non possunt, præ multitudine sc. Intellige autem per consequens Mons umbrosus. AT Ἀκριτόφωνος, Indistinctam et confusam vocem habens. Ἀκριτόφωνοι, Hes. βαρβαρόφωνοι, Barbara voce utentes; confusa est enim vox barbarorum. [" Ἄκριτος, Phryn. Ecl. 154. Luzac. Socr. 120. Jacobs. Anim. 278. Anth. 7, 228. 355. 8, 89. 130. 9, 221. 249. 10, 167. 369. 11, 148. 12, 41. Huschk. Anal. 107. Wakef. S. Cr. 4, 100. Diod. S. 2, 542. Heyn. Hom. 4, 402. 5, 365. 382. 6, 566. Ruhnk. Ep. Cr. 93. Clark. ad Il. B. 43. Alberti Peric. Cr. 103. Wessel. Diss. Herod. 12. Toup. Opusc. 2, 94. Emendd. 1, 408. Valck. Diatr.

39. ad Lucian. 1, 179. 465. Græv. Lectt. Hes. 612. Judicio non valens, Plut. Mor. 1, 627. ad Phalar. 207. Ἀκριτόμυθος, Toup. Opusc. 1, 435. Jacobs. Anth, 11, 148. Heyn. Hom. 4, 236. 242. 402. Ἀκριτόφυλλος, Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 4, 402. 436. Ἀκριτόφωνος, 434. Toll. ad Apollon. Lex., Excurs. III." Schæf. Mss. * Ἀκριτόφυρτος, Æsch. S. c. Th. 366.] Ἀκρίτως, Injudicate, Injudicato: quanquam neutrum satis receptum est. Dicunt autem Græci ἄκριτον, vel ἀκρίτους s. adverbialiter ἀκρίτως ἀποκτείνειν, quod Lat. Indicta causa damnare, Isocr. Panath. Ἔξεστι τοῖς Ἐφόροις ἀκρίτως ἀποκτεῖναι τοσούτους. || Nullo cum judicio, Sine delectu, μετ' ἀκρισίας. || Indiscrete, Confuse, Nullo discrimine. [Thuc. 7, 71. "Jacobs. Anth. 8, 90. ad Lucian. 1, 429." Schæf. Mss.] Ἀκριτὶ, adv. alia forma, i. valens q. ἀκρίτως, ἄνευ κρίσεως, Suid. [* Αὐτόκριτος, Artemid. 4, 72.] Δύσκριτος, Judicatu difficilis aut dijudicatu, Disceptatu difficilis, Cujus difficilis est disceptatio, Plut. (7, 626.) Ἀνεβόησεν, ἰοὺ ἰοὺ, δ. πρᾶγμα καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς, ἥκετε κομίζοντες ἡμῖν. ["Ad Timæi Lex. 204." Schæf. Mss.] Δυσκρίτως, Ita ut non facile sit judicare s. dijudicare, facilis sit disceptatio, Aristoph. (B. 1433.) δ. ἔχω, Ancipitis sum judicii. ["Valck. Hipp. p. 205. ad Il. Ω. 44." Schæf. Mss. * Εὔκριτος, Æsch. Suppl. 402. Hippocr. 1243. *Κακόκριτος, i. q. δύσκριτος, Galen. in Aphor. 3, 8. 4, 29. * Πολύκριτος, Orph. H. in Pana 18.]

[* "Κριδὸν, Heyn. Hom. 6, 292." Schæf. Mss. "Ad Hesych. 2, 347, 6." Dahler. Mss. Tryphiod. 224. leg. ἐκκριδόν.]

Ἀνακρίνω, Interrogo, Percontor, Sciscitor, Dem. (1065.) Εἰ γάρ τις ἀνακρίνοι, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὑτοσὶ τίς ἐστὶ, Si quis roget quis iste sit, Plut. Romulo (7.) Ἀνέκρινεν ὅς τις εἴη, Xen. (K. Π. 1, 6, 12.) Ἀνέκρινας αὖ σὺ καὶ τόδε. Sic et alibi ap. eum ἐπέρομαι et ἀνακρίνω in ead. signif.: ἀνακρίνω σε, quod et ἐπανακρίνω, Percontor te et causam sententiæ tuæ rogo. Bud. Sed proprie existimo signif. Diligenter interrogo, Examino, Diligenter inquiro, ἐξετάζω: unde sæpe judicibus tribuitur, aut inquirentibus alicujus rei veritatem judiciali quodam more. Quod Lat., inquit Bud., Quærere dicunt, et Quæstionem habere, quod etiam Inquirere dicitur, id Gr. vocant ἀνακρίνειν: et ἀνάκρισιν, ipsam Quæstionem, reorumque interrogationem: sive id per tormenta fiat, s. sine tormentis. Dem. (1175.) Καὶ μετὰ ταῦθ' ὁ ἄρχων ἀνέκρινε πᾶσιν ἡμῖν τοῖς ἀμφισβητοῦσι, καὶ ἀνακρίνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον. Luc. 23, (14.) Ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας, exp. Quæstione habita coram vobis. || Exploro, Perpendo, Æstimo, Examino, 1 ad Cor. (4, 4.) Ὁ δὲ ἀνακρίνων με Κύριός ἐστιν. Chrys. alicubi ap. eum exp. ἐλέγχειν, alicubi ἐξετάζειν, ἀναπυνθάνεσθαι, Bud. Comm. 35. Thuc. (1, 95.) Μετεπέμποντο Παυσανίαν ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐπυνθάνοντο, Examinaturi. In Isocr. (ad Nic. 14.) Τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων ταῖς ἡδοναῖς ἀνακρίνειν, sunt qui ἀνακρίνειν exp. Æstimare, Metiri: ut dicat Isocr. Res serias voluptatibus metiri, Æstimare voluptatibus s. e voluptatibus. Annotarunt quidam Gramm. ἀνακρίνειν esse Atticum verbum, et signif. ἀναπυνθάνεσθαι et ἀνερωτᾶν: item ἐξετάζειν et βασανίζειν, quod et κρίνειν dicitur. || Ἀνακρίνομαι, Interrogor, Quæstio habetur de me, Plut. de Augusto loquens, Γράψας νόμον πῶς δεῖ ἀνακρίνεσθαι τοὺς ἐν αἰτίαις γενομένους. Dicitur et ἀνακρίνεσθαι περί τινος. Plut. Probl. Hell. Βασανίζεσθαι δι' ἐνιαυτοῦ, περὶ ἑκάστου τῶν κεκοινωνηκότων ἀνακρινόμενον, Dem. c. Mid. Καὶ γὰρ οὐδ' ἀνεκρίνετο ταύτην τὴν γραφὴν ὁ συκοφάντης ἐκεῖνος, Neque enim ille calumniator ad diem affuit percontationis solemnis, ut rogaretur a magistratu, Bud. Dicitur vero non solum persona ἀνακρίνεσθαι, sed et res ipsa, πρὸς Νικόστρατον (1252.) Ἀνακεκριμένου γὰρ ἤδη μου κατ' αὐτοῦ τὴν τῆς ψευδοκλητείας γραφὴν, Cum jam judicium mihi falsæ renuntiationis in ipsum constitutum esset, et percontationes factæ essent quæ ante judicii ingressum solemnes sunt, Bud. || Ἀνακρίνεσθαι dicitur τὸ πρᾶγμα ab eod. Dem. pro Cor. i. e. ἐξετάζεσθαι, Perpendi, Examinari. ["Stanl. Eum. 585. Jacobs. Anth. 11,

A 244. Heind. ad Plat. Gorg. 64. ad Xen. Eph. 255. (4, 6.)" Schæf. Mss. "Ἀνακρίνομαι, Altercor. Rixor, Herod. 9, (56.) Τοὺς δὲ ἐπεὶ ἀνακρινομένους πρὸς ἑωϋτοὺς ἠὼς κατελάμβανε." Brunck. Mss.] "Ἀγκρίνω, Æolica et poëtica syncope pro ἀνακρίνω. "Sic ἀγκρούω pro ἀνακρούω." Ἀνάκρισις, ἡ, Interrogatio. Est etiam judicum pro potestate reos vel testes interrogantium, inquit in Comm. Bud. Idem in Annot. post. in Pand., Est autem Veritatis indagatio, Exploratio, Percontatio. Unde factum, ut etiam quæstionem judicialem reorumque interrogationem significet, quæ in causis judicii constitutionem præcedit, vel litis contestationem. At in causis capitalibus ἀνάκρισις erat, cum delato nomine rei receptoque accusator interrogabatur a magistratu an omnem constituisset accusationem prosequi, reumque peragere: an testes aut testimonia exhiberi postularet, et alia eod. pertinentia: idque ἀνακρίνειν a percontando dicebatur. Vide exempla ap. eum. ["Thom. M. 212. Wakef. Eum. 361. Abresch.

B Æsch. 2, 51. Heind. ad Plat. Phædr. 351. Charm. 117. ad Herod. 222. 651. (3, 53.) ad Xen. Mem. 2, 2, 13. Ammon. 58. Eran. Philo 167." Schæf. Mss. Ἄγκρισις, Æsch. Eum. 365.] Ἀνακριτικὸς, Interrogatorius, Interrogativus, VV. LL. [* Δυσάγκριτος, Æsch. Suppl. 132.] "Ἐπανακρίνω, i. q. ἀνακρίνω. "Dionys. ad Demophilum, Καὶ εἰ τὸν ἄρχοντα δικαιοῦντά τινας ἢ καταδικάζοντα παρεστώς τις ὑπ' αὐτῷ ταττομένων ἐπανακρίνειν ἐτόλμησεν, ἅμα καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκβάλλειν ἔδοξε, i. e., Percunctari ausus esset, et causam sententiæ suæ rogare. Bud. "Comm. p. 35." Προανακρίνω, Ante interrogo, percontor, Primo loco interrogo, Examino etc. sequendo signiff. τοῦ ἀνακρίνω. [Schol. Pind. * Προσανακρίνω, Plut. 6, 158. 8, 341. * "Συνανακρίνω, Una exploro, Dionys. Areop. 288." Kall. Mss.]

[* Ἀντικρίνω, Philostr. 2, 39. "Aristæn. 2, 21." Boiss. Mss. Ælian. V. H. 2, 30. 12, 62. Aristid. 705. "Thom. M. 679. Jacobs. Anth. 8, 23." Schæf. Mss.] "Ἀντίκρισις, Anaxilæ Comico i. q. ἀπόκρι-

C "σις, teste Suida: h. e. Responsio." [Anecd. Bekkeri p. 408. * "Ἀντίκριτος, Artemid. 4, 72." Kall. Mss.]

Ἀποκρίνω, Secerno, Eximo, Separo, Plato Politico (102.) de iis loquens, qui aurum purgant, Γῆν που καὶ λίθους καὶ πόλλ' ἄττα ἕτερα ἀποκρίνουσιν κἀκεῖνοι πρῶτον οἱ δημιουργοὶ, ubi ait Bud. ἀποκρίνειν esse Secernere quod confusum est et abstrahere. Citatur itidem e Plut. Ἀποκρίνων ἐμμεμιγμένοις πᾶσι τοῖς ἄλλοις τὰς ὁμοιομερείας. Rursum Plato de LL. 12. (p. 186.) Καταλιπεῖν δὲ τοὺς ἡμίσεις αὐτῶν, πλήθει τῶν ψήφων ἀποκρίναντας, Dimidium autem eorum relinquere, eos secernentes ut præcipuos, qui plura puncta tulerunt. Lucian. (2, 74.) Ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεὼς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελθεῖν ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ, Themist. Ταῦτα τοίνυν ἀποκριτέον, ὡς ἔοικε, καὶ ἐκκριτέον τῷ τῆς λέξεως ἐπιστήμονι. || Capitur et pro Deligo, Eligo, quæ signif. a præcedente pendet; nam secernimus ad eligendum. Paus. Lacon. Ἐμοὶ

D γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος, ἀπὸ πολλῶν, ὧν ἕκαστοι παρὰ σφίσι λέγουσιν εἶναι, ἀποκρῖναι τὰ ἀξιολογώτατα. Citatur e Soph. (Œd. T. 640.) item in hac signif. Δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. Potest vero et in l. Luciani modo c. ἀπεκρίναμεν verti Deligimus, sc. eos secernentes ab aliis. || Jungitur autem et cum ἀπὸ interdum pro Separo, Segrego, Hippiatria, Χρὴ δὲ ἀπὸ τῆς ἀγέλης ἀποκρίνειν. || Incerno, Excerno, Gal. Εἰ δ' ἐξ ἀγενοῦς σίτου λαμβάνοις τὸ ἄλευρον, ἀποκρίνειν αὐτοῦ χρὴ μέρος τι τοῦ πιτύρου: quod etiam dicitur ἀποκριθύνω, item διαττῶ. In VV. LL. citatur e Gal. ad Gl. 2. Διαττῶν ἀποκρίνω τὸ πίτυρον, pro Excutio cribro furfurem. At Bud. in antiquiore Galeni Edit. legi testatur, Προδιαττῶντες ἀποκριθύνουσι τὸ πίτυρον, et ἀποκριθύνουσι exp. Incernunt, Excernunt. || Ἀποκρίνω, præp. ἀπὸ privationem significante, Rejicio, Improbo, opp. τῷ ἐγκρίνω, Plato de Rep. 3. (p. 316.) Καὶ τὸν μὲν μνήμονα καὶ δυσεξαπάτητον ἐγκριτέον, τὸν δὲ μὴ, * ἀποκριτέον. || Affinis est illi signif. hæc, qua pro Abjudico ponitur ad verbum, Aristot. Polit. 5,

(12.) Λέγεται γοῦν Κλεισθένης τὸν ἀποκρίναντα τῆς νίκης αὐτὸν ὡς ἐστεφάνωσεν, ad verbum, Eum, qui a victoria illum abjudicarat. Sed Latinius, Victoriam ab illo abjudicarat. Sic enim Cic. de Lege Agraria, Judicabit Alexandriam regis esse, a populo Romano abjudicabit, Plaut. Nunquam hercule abjudicabit ab suo servo triobolum. Quinetiam reperiuntur ap. Cic. copulata Abjudico et Rejicio, quæ duo verbo ἀποκρίνω, cum τῷ ἐγκρίνω opp., et ἀπὸ habet vim στερητικὴν, significari ostendi. || Ἀποκρίνομαι, quod ap. Hom. ponitur pro Separor, Segregor, Il. E. (12.) Τὼ οἱ ἀποκρινθέντε, ἐναντίον [—τίω] ὡρμηθήτην, ubi tradit Eust. ἀποκρινθῆναι esse χωρισθῆναι τοῦ ὁμίλου, et poëtice ν inseri in antep. Significat etiam Secernor, Eximor, Theophr. C. Pl. 6, (14, 10.) Ἐπεὶ καὶ ὁ οἶνος τότε μάλιστα παρίσταται καὶ ὀσμὴν λαμβάνει ὅταν ἀποκριθῇ τὸ ὑδατῶδες αὐτοῦ. Aristot. autem ἀποκεκριμένον dixit pro Discretum, Explicitum, Separatim concretum, Bud. Comm. ubi et exempla ponit. || Dicuntur vero ἀποκρίνεσθαι, ut ibid. docet, quæ a concretione resolvuntur, concreta resolvuntur. || Ἀποκρίνομαι, Excernor: unde ἀποκρινόμενα dicuntur a Gal. Quæ excernuntur, Excrementa alvi, αἱ ἀποκρίσεις. || Decumbo, ἀπερείδομαι, κατασκήπτω, Thuc. 2, (49.) de pestilentia ingenti, quæ Athenis grassabatur loquens, Τὸ μὲν γὰρ ἔτος, ὡς ὡμολογεῖτο, ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐτύγχανεν ὄν· εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη. [" Sic quidem Budæus in Comm. L. Gr. p. 780. interpr. h. v. At nec hic, nec usquam alibi ἀποκρίνεσθαι signif. Decumbere. Commode Schol.: Ἀπεκρίθη· ἐχωρίσθη: Omnes alii morbi in hunc secesserunt, abierunt, huic locum fecerunt, i. e. In hunc tandem conversi sunt. Eand. in sententiam mox idem Thuc. 6, 52. ait, εἰς τοῦτο ἐτελεύτα." Brunck. Mss.] || Neutra etiam signif. usurpatur ἀποκρίνομαι, sc. pro Respondeo, Plato Apol. Socr. (13.) Ἀπόκριναι, ὦ 'γαθέ· καὶ γὰρ ὁ νόμος κελεύει ἀποκρίνεσθαι· ἔσθ' ὅστις βούλεται βλάπτεσθαι; Xen. K. Π. 7, (5, 14.) Προσεδέχετο τὸν βουλόμενον λέγειν τι, καὶ ἀποκρινόμενος ἀπέπεμπεν, Athen. 13. Ὅτι δ' ἦν καὶ ἀστεία τις ἀποκρίνασθαι. Atque in his II. sine casu ponitur, ubi tamen dat. subaudiri potest: qui alioqui sæpe exprimitur, ut ap. eund. Athen. eod. libro, Ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά, μοι. Aliquando habet dat. cum accus., Lucian. (1, 139.) Τοῦτό μοι ἀπόκριναι, Hoc mihi responde. Aliquando cum solo accus. Plato, Ἔμοιγε ἀπηγόρευες, ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην: ut autem dicitur Latine, Respondeo ad hoc, sic et Græce, ἀποκρίνομαι πρὸς τοῦτο. Idem Lucian. Πρὸς φωνὰς ἀλλοκότους αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἄν. Nonnunquam autem dicitur, Ἀποκρίνομαι ταῦτα πρὸς τὸν σὸν λόγον, Hæc ad tua verba respondeo. Sic Dem. pro Cor. Ἀνάγκη κἀμοὶ πρὸς ἕκαστα τῶν κατηγορημένων μικρὰ ἀποκρίνεσθαι. Invenitur etiam ἀποκρίνομαι ἀπόκρισιν ap. Plat. de LL., ad verbum, Respondeo responsum. Observandum est autem, hac in signif. ἀπεκρινάμην et ἀποκρίνασθαι potius usurpari quam ἀπεκρίθην et ἀποκριθῆναι: sed et ἀποκρινεῖται dicunt potius quam ἀποκριθήσεται, Suid. || Eust. ἀποκρίνεσθαι exp. ἀπολογεῖσθαι: quo tamen in sensu ab Hom. non ἀποκρίνεσθαι, sed ὑποκρίνεσθαι poni tradit. Suid. itidem ἀπόκρισιν vult esse ἀπολογίαν ap. Lys. et Antiph. Vide et Harpocr. [" Boiss. Philostr. 493. Heyn. Hom. 5, 533. Phryn. Ecl. 40. Archiloch. 39. Rejicio, Kuster. Aristoph. 58. De excrementis, Toup. ad Longin. 375. Thom. M. 96. De præt. et plusquamp., Heind. ad Plat. Gorg. 25. De act. et med., Steph. ad Comic. Sent. 316. Ἀποκρίνομαι, Jacobs. Anth. 9, 72. Wessel. Probab. 250. ad Herod. 2. Thom. M. 96. Valck. ad Ammon. 7. Toup. Opusc. 2, 31. Respondeo, ad Xen. Mem. 4, 2, 23. Ἀπεκρίνατο et ἀπεκρίθη conf., Schneid. ad Anab. p. 93. Ἀποκριθῆναι, ἀποκρίνασθαι, Ammon. 21. Thom. M. 96. Ἀπεκρίνατο initio positum, ad Charit. 525. Ἀποκρίνεσθαί τι, Heind. ad Plat. Hipp. 138. 156. 174. πρός τι, 138." Schæf. Mss.] " Ἀπροκρίνω, Separo, Segrego: VV. LL. per-
" peram pro ἀποκρ." [* Ἀποκριτέον, Aristot. Topic. 8, 2.] Ἀπόκριμα, sequendo proxime præcedentem τοῦ ἀποκρίνομαι signif., Responsum, Responsio: licet frequentius usurpetur et elegantius sit ἀπόκρισις. Apud Suid. in nomine Διονύσιος legitur, Ἐγένετο ἐπὶ τῶν ἀποκριμάτων, pro Fuit a responsis. Eo sc. modo, quo dicitur aliquis esse principi a secretis. Locus est hic, Καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν ἐγένετο καὶ πρεσβειῶν καὶ ἀποκριμάτων. || Hes. ἀπόκριμα exp. κατάκριμα, ψῆφον. || Est etiam Quod resolutum est a concretione, secundum illam τοῦ ἀποκρίνεσθαι signif., qua ponitur pro A concretione resolvi. [Schleusner. Lex. N. T. " Suid. v. Αἴσωπος. Cf. Corai. Proleg. ad Æsop. p. 1." Boiss. Mss. " Testimon. Æsop. p. lx. Ed. Lips." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 9, 15. * " Ἀποκριμάτιστος, Suid. 1, 259. (sic.)" Kall. Mss.] Ἀπόκρισις, ἡ, maxime usitata signif., i. q. proxime præcedens ἀπόκριμα, Responsio, Athen. 13. (p. 577.) Ἦν δὲ ἡ Λαμία σφόδρα εὔθικτος καὶ ἀστικὴ πρὸς τὰς ἀ.: 8. Λέξαι τι περὶ τῆς εὐστοχίας αὐτοῦ τῶν ἀ. Apud Isocr. et Plat. ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι est Responsum dare, ad verbum Responsum facere, ut Gall. Faire réponse. Apud Athen. autem dicitur λαβεῖν ἀπόκρισιν, Accipere responsum, is, cui respondetur, responsum datur. Sunt autem correlativa ἐρώτημα, s. ἐρώτησις, et ἀπόκρισις, sicut ἐρωτῶ et ἀποκρίνομαι. Plut. Alex. (64.) Λαβὼν δέκα, δεινοὺς δοκοῦντας εἶναι περὶ τὰς ἀ. καὶ βραχυλόγους, ἐρωτήματα προὔγραφεν αὐτοῖς ἄπορα. Ibid. Τῶν ἀπόρων ἐρωτήσεων ἀνάγκη καὶ τὰς ἀ. ἀπόρους εἶναι. Apud Athen. 6. Λαβεῖν τ' ἀπόκρισιν, ἂν ἐρωτᾷ τις. || Excretio, Ipsa actio excernendi: unde τὰ τῆς ἀ. γίνεσθαι dicitur, cum excernitur. Item ἀποκρίσεως χῶρος in Epigr. Locus, in quo fit excretio, i. e. in quem nos recipimus ad excernendum, et exonerandam alvum. Dicuntur item ἀποκρίσεις s. ἐκκρίσεις Ipsa excrementa a Gal., et secundum quosdam non solum Alvi excrementa, sed et Vomitus. Schol. Thuc. ἀποκαθάρσεις ap. eum exp. ἀποκρίσεις, κενώσεις. Hinc et ἀποκριτικὴ δύναμις. [" Phryn. Ecl. 40. Diod. S. 2, 306. ad Thom. M. 96. ad Herod. 222. Excretio, Jacobs. Anth. 12, 70. Toup. ad Longin. 375. Emendd. 2, 376. Sententia, Dionys. H. 1, 321. Plur., 568." Schæf. Mss. * " Ἀποκρισιάριος, Georg. Alexandr. Vit. Chrys. 205, 13. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ βασίλισσα παρὰ τῶν ἀποκρ. αὐτῆς, Legatorum s. Nuntiorum, ad verbum, Qui sunt a responsis, Jo. Boisius." Seager. Mss.] Ἀποκριτικὸς, ad verbum Excretivus: δύναμις, ad verbum Facultas excretiva, i. e. Facultas excernendi, excrementaque expellendi. Deductum ab ἀπόκρισις, sequendo proxime præcedentem ejus signif. A Gal. additur gen., cum dicit ἀποκριτικὴν τῶν ἀλλοτρίων δύναμιν. Locus ejus est hic, Θολοῦται δὲ καὶ παχύνεται τὸ κατὰ φλέβας αἷμα, ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν φλεβῶν ἐχουσῶν καὶ αὐτῶν ἀποκριτικὴν τῶν ἀλλοτρίων δύναμιν, ὥσπερ καὶ τἆλλα πάντα δι' αἱμορροΐδος ἐκκρίνεται. Ἀπόκριτος, ὁ, ἡ, Selectus, ut ἔκκριτος: pro ἀπόλεκτος, ἐκλεκτός. In VV. LL. annotatur ἀπόκριτα dici etiam Quæ deo dicata sunt, ut eximia, ἐξαίρετα. [" Opp. 'A. 3, 266." Wakef. Mss. Ἀπόκριτον, Gl. Excretum. * " Ἀποκρίτως, Didym. de Trin. 2, 8. p. 213." Routh. Mss.] Ἀποκριδὸν, Selectim, ad verbum, Separatim; ex Apoll. Rh. 2, (15.) pro Seorsum, Separatim. Dicitur autem ead. forma, qua διακριδὸν a v. διακρίνω. [* " Ἀποκρίδιος, Selectus, Epigr. ap. Suid. v. Ἀνειρύσω." Kall. Mss.] Ἀναπόκριτος, ὁ, ἡ, Cui non respondetur, s. potius Cui responsum non est, Non habens responsum, Cui non datur vel non datum est responsum: ut ἀ. ἀποστέλλομαι, Remittor sine responso, Non accepto responso. Fit ab 3 sing. præt. passivi ἀποκέκριται, præfixo α priv., et inserto ν euphoniæ causa. [" Diog. L. Zenone p. 247." Seager. Mss. Polyb. 8, 23, 6. * Ἀναποκρίτως, Antiph. 669. " Malim * ἀναντaποκρίτως, Nemine obloquente." Reisk.]
" Δυσαπόκριτος, Cui difficulter responderi potest, Cui
" respondere difficile est, Lucian. (1, 562.) Δυσα-
" πόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς. Unde ADV. Δυσαποκρίτως,
" Ita ut ægre responderi queat: veluti cum dicunt,
" Δυσαποκρίτως ἔχουσιν αἱ Βρούτου ἐπιστολαί, Ita se
" habent Bruti epistolæ ut nonnisi difficulter eis re-
" sponderi queat, h. e., Difficile est eis respondere."
" Εὐαποκρίτως ἔχοντα dicuntur Ad quæ respondere

" facile est: quibus opp. τὰ δυσαποκρ. ἔχοντα." [" Artemid. 239." Wakef. Mss.] " Ἀναποκρίνομαι, " Contra respondeo, VV. LL. Pro quo scr. potius " ἀντ." " Ἀνταποκρίνομαι, Vicissim respondeo, Re- " spondenti respondeo. At in VV. LL. exp. Ex " adverso respondeo: item simpliciter Respondeo." [" Psellus in Cantic. Cant. 1, 15. Schol. Od. B. 84. (Z. 67.) Nicet. Eugen. 2, 181. 4, 264. 6, 126. 265. 8, 17. Schol. Pind. Π. 9, 65." Boiss. Mss.] " Ἀν- " ταπόκρισις, Responsio mutua, VV. LL. Item Fi- " guræ genus, ap. Hermog." *[" Nicet. Eugen. 1, 266." Boiss. Mss. * " Ἐναποκρίνομαι, Insuper respondeo, Ad ea respondeo, Method. 298. 324." Kall. Mss.] " Προσαποκρίνομαι, Insuper respondeo: s. " Ultra interrogata respondeo., Plato Euthyd. Οὗτος " προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις, Respondet ultra " interrogata, h. e. plura quam interrogatus fuerit." [" Jo. Chrys. p. 7. Bigot." Boiss. Mss. * Προσαπο- κριτέον, Aristot. Metaphys. 2. p. 874.] " Συναποκρί- " νομαι, Simul respondeo. Colludo, VV. LL." [* Ὑ- περαποκρίνω, Aristoph. Θ. 186. Σφ. 951.] " Ἀπο- " κριθύνω, i. q. ἀποκρίνω, Secerno vel Excerno. Gal. " ad Glauc. l. 2. de αὐτοπύρῳ pane loquens, Τοῦ μὲν " καθαροῦ ἄρτου ἄλευρον οὐχ οἷόν πέρ ἐστι τῇ φύσει, " τοιοῦτον εἰς τὴν ἀρτοποιΐαν λαμβάνουσιν, ἀλλὰ προ- " διαττῶντες ἀποκριθύνουσι τὸ πίτυρον, Sed prius in- " cerniculo furfures secernunt." [Schn. Lex. suspectum habet.]

Διακρίνω, Discerno, Secerno, Dirimo, Separo, Discrimino: quam signif. ut simplex κρίνω ap. Hom. habere docui, ita et hoc comp. ap. Eund. istud habere docebo. Sic igitur ille, Il. B. (474.) Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες Ῥεῖα διακρινέωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν, Ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνηνδ' ἰέναι, i. e. Quemadmodum autem caprarii greges latos caprarum facile secernunt, postquam mixti fuerint, sic illos sui duces facile ordinabant, s. in ordinem digerebant, ad eundum in prælium. Apud Plat. Crat. Στήμονας συγκεχυμένους διακρίνειν. Et κόμην διακρίνειν, Discriminare comam, sicut dicuntur Comæ discrimina, ap. Plut. (Romulo 15.) Sic διακρίνειν vertit Discriminare Polit. in isto Herodiani l. (3, 1, 9.) Ὁ γὰρ Ταῦρος — διακρίνει τά τε τῇ ἄρκτῳ καὶ τὰ τῇ ἀνατολῇ ἔθνη προσκείμενα, Taurus nationes discriminat orienti ac septentrionibus subjectas. At διακρίνειν pugnantes, Dirimere: Il. H. (291.) ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην. Huc autem pertinet κρίσις πολέμου, de qua supra. Alibi dicit διακρίνειν μένος ἀνδρῶν ead. signif. sc. Il. B. (387.) Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν, Nisi nox superveniens dirimet acrem virorum contentionem, s. potius dimicationem. Sic autem et Διακρίνομαι, Discernor, Secernor, Dirimor, Dividor, Od. I. (219.) στείνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται Ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. Et Il. Γ. (98.) διακριθήμεναι [διακρινθ.] ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας. Philo de Mundo, Τοῦ ὅλου διακριθὲν τῆς συμφυΐας, Diremtum ab universi compage, Plut. Cam. Διακριθῆναι κατὰ λόχους. At Thuc. 1, (49.) Καὶ διεκέκριτο οὐδὲν ἔτι, Nihil discretum erat, i. e. Nullum jam discrimen erat inter hostes et fœderatos. Sciendum est autem διακρίνεσθαι poni activa etiam signif. pro Discernere, Discrimen statuere: Herodian. 4, (6, 12.) Οἱ δὲ στρατιῶται τοῦ βιάζεσθαί τε καὶ ἁρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν, οὐκ ἔτι διεκρίνοντο τίνες ἦσαν οἱ προπετέστερον φθεγξάμενοι: ubi Pol. interpretatio habet Discerni in typogr. Edit.: mirum tamen ni scripserit Discernere, cum active accipi manifestum sit; alioqui enim fuisset dicendum potius, οὐκ ἔτι διεκρίνοντο οἱ προπετέστερον κ. τ. λ. sine illis verbis τίνες ἦσαν. Sic accipitur et in Epist. Judæ (22.) Καὶ οὓς μὲν ἐλεεῖτε διακρινόμενοι, ubi redditur etiam Habito s. Adhibito delectu; Jac. 2, (4.) Καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς, redditur, Nonne discrimen fecistis? Rursum vero pro Dirimor, Thuc. 1, (105.) Διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, Diremti sunt alii ab aliis, i. e. Discesserunt. At vero cum dicit 1, (18.) Διεκρίθησαν (οἱ Ἕλληνες) πρός τε Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους, significat Diversi concesserunt, Plaut. Suam quisque ibant diversi domum; q. d. Diremti alii ab aliis et dissociati, discesserunt partim ad Athenienses, partim ad Lacedæmonios. Quinetiam pro Dirimi i. e. Desciscere, Deficere, ap. Eund. 3, (9.) Οἵ τε ἀφιστάμενοι καὶ ἀφ' ὧν διακρίνοιντο. At vero διακρίνεσθαι μάχῃ, sicut κρίνεσθαι μάχῃ, pro Decernere prælio, in VV. LL. affertur. Item διακριθήσεσθαι τὸν πόλεμον, sicut κρίνεσθαι πόλεμος dicitur, ex Herod. (7, 206.) Item διακρίνεσθαι, Pugna decernere, Dimicare: Polyb. (3, 111, 2.) Διακριθῆναι περὶ τῶν ὅλων, sicut κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων dicitur, et κρίνειν τὰ ὅλα. Vide Bud. 781. || Dissipo, Discutio, Plut. Cæsare, Ὥστε τὸν μὲν ἀέρα δνοφερὸν καὶ βαρὺν ἀσθενείᾳ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀλέας ἐκφέρεσθαι. || Dijudico, Judico, Discepto: ut τὰ δίκαια διακρῖναι, Dem. (1301.) Et διακρίνειν τὰς δίκας τοῖς πολίταις, ap. Plat. Judicare causas, Reddere jus, Bud. 780. Et διακρινώμεθα νεῖκος ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 35.) activa signif., Disceptemus controversiam, ut Cic. etiam loquitur, aut Dirimamus controversiam: sicut et διακρίνω pro Dirimo in aliis loquendi generibus accipi modo dictum fuit. Item διακρίνεσθαι δίκῃ, ea forma, qua διακρίνεσθαι μάχῃ, Contendere judicio, κρίνεσθαι δίκῃ. Sed et ipsa δίκη dicitur διακρίνεσθαι a Plat. Item διακρίνεσθαι sine adjectione pro Disceptare, Altercari, ut exp. quidam in Epist. Judæ, et vet. Interpres Disputare, alii Certare. || Et διακρίνειν ὀνείρατα, sicut κρίνειν, pro ἐξηγήσασθαι, Bud. e Paus. || Διακρίνομαι pro Hæsito, Addubito: quoniam qui hæsitant, secum ipsi disputant sententiis alternantibus, Bud. p. 781. afferens ex Act. 10, (20.) Πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, pro Sine disceptatione, i. e. Non addubitans, et citra hæsitantiam. Extant autem et alia passim in N. T. exempla hujus signif. || Διακρίνω, Perficio, Absolvo, συνίστημι. Et διακρίνομαι, Perficior, ut ἀποκρίνομαι. Vide Bud. 781. ubi tamen hæc interpretatio dura esse videtur. || Διακρίνω opp. τῷ συγκρίνω, vide Συγκρίνω. " || Διακρινθήμεναι, " Ionice s. Dorice pro διακρινθῆναι: et Διακρινθεῖτε, " per syncopen Atticam pro διακρινθείητε." [" Jacobs. Anth. 9, 155. 227. Brunck. Apoll. Rh. 37. Diod. S. 2, 343. Casaub. ad Athen. 122. Toup. Opusc. 2, 70. 284. Ammon. 85. 130. Lennep. ad Phal. p. 4. Græv. Lectt. Hes. 508. Lucian. 1, 451. ad Herod. 511. 512. 536. Dijudico, Xen. Mem. 1, 1, 9. Alii præfero, Lucian. 3, 595. De prælio, ad Diod. S. 1, 534. Fut., Jacobs. Anth. 11, 141. 146. Διακρινώμεθ' Ἄρηϊ, Theocr. 22, 175." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1179.] Διακεκριμένως, Discrete, Distincte. Cui opp. συγκεχυμένως, Confuse. [Suid. 1, 555. Schol. Il. O. 108.] " Διακριτέον, Discernen- " dum, Distinguendum. At, Διακριτέα δίκαις αὐτούς, " e Thuc. (1, 86.) affertur pro Judiciis eos discutere " decet." [Oribas. 48.] Διάκρισις, Secretio, Discretio, Discriminatio, Dissolutio. Ei opp. σύγκρισις. || Perfectio, dictum de infante, qui perficitur in utero, Bud. 781. || Judicium, Bud. e Plat. ibid. [Theophr. C. Pl. 6, 6, 3. " Dawes. M. Cr. 370. Diod. S. 2, 27. Dionys. H. 1, 356. ad Herod. 305. Hutch. ad Xen. K. Π. p. 10. (8, 2, 27.) Valck. Diatr. 54." Schæf. Mss. Arat. 109. Apoll. Rh. 4, 1169.] Διακριτικός, Discernendi vim habens s. Secernendi, q. d. Discretivus, Segregativus. Et δ. δύναμις ap. Gal. exp. etiam Discussoria vis. Apud Alex. autem Top. 2. Εἰ γὰρ τὸ μέλαν χρῶμα συγκριτικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ λευκὸν χρῶμα διακριτικὸν τῆς ὄψεως, Dissipativum, Discussivum, Discretivum, Bud. [Theophr. C. Pl. 6, 1, 3. * " Διακριτικῶς, J. Poll. 7, 207. Athan. 1, 178." Kall. Mss.] Διακριδὸν, Discrete, Distincte, Adhibendo discrimen. || Egregie, Bud. interpr. in Lucian. (2, 400.) Δ. δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. At ego adverbium istud signif. τοῦ διακρίνω sequi puto, quam habet, cum dicitur διακρίνειν κόμην: ut διακριδὸν sonet perinde ac si dicas ad verbum Discriminatim. [Simonid. Fr. 230, 71. " Jacobs. Anth. 8, 113. 9, 412. Heyn. Hom. 6, 292. 7, 27. ad Herod. 305. (4, 53.) Bibl. Crit. 1, 2. p. 38." Schæf. Mss. Nicander Θ. 955. Il. M. 103. O. 108. * Διακριδὰ, Opp. K. 2, 496. * Διάκριτος, ὁ, ἡ, Excellens,

Theocr. 22, 163. " Opp.'A. 3, 441. Manetho 2, 60. 68." Kall. Mss. Opp. 'A. 3, 441.] 'Αδιάκριτος, Indiscretus, Non distinctus, Qui discerni non potest s. distingui, dijudicari non potest, Non dijudicatus. E Luciano affertur ἀδιάκριτος λόγος pro Non dijudicatus, discussus, Adhuc dubius. [" Ad Phalar. 207." Schæf. Mss. Hippocr. Progn. 213. Aristot. de Somn. c. 3. Orph. H. in Nemes. 6.] 'Αδιακρίτως, Indiscrete, Non distincte, Promiscue. [" Matth. Anecd. 1, 8. * 'Αδιακρισία, Toup. Opusc. 2, 12." Schæf. Mss. Suid. 1, 93. " Saracenica Sylb. 66." Boiss. Mss.] " Δυσδιάκριτος, " Qui dijudicari et discerni difficulter potest. Athen. " (655.) Παραπλήσιαι δ' εἰσὶν αἱ θήλειαι τοῖς ἄρρεσιν· " διὸ καὶ δυσδιάκριτόν ἐστι τὸ τῶν μελεαγρίδων γένος." [" Schol. Soph. Œd. T. 108." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 1, 424. 2, 630. * Εὐδιάκριτος, Heyn. Hom. 8, 592." Schæf. Mss. " Dionys. Areop. 119. * Εὐδιακρίτως, 169." Kall. Mss.] 'Επιδιακρίνω, Insuper discerno, Postea discerno, secerno etc. [" Ad Timæi Lex. 44." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 146. Plut. 6, 462. * Προδιακρίνω, Sext. Emp. 82. * Συνδιακρίνω, Plato Tim. p. 104.] " Διακρινίζω, Elimo, Expolio, VV. LL."

'Εγκρίνω, Admitto, Allego, Adopto, Decurio, Bud.; sed puto proprie esse Judicio meo probatum admitto, Admitto judicatum a me dignum. Aristides, 'Αλλὰ καὶ τοὺς ἐπήλυδας θεοὺς μετὰ τῶν ἄλλων ἐνέκριναν. Opp. τῷ ἀποκρίνω a Plat., Καὶ ὃν μὲν ἂν καλὸν μῦθον ποιήσωσιν ἐγκριτέον, ὃν δ' ἂν μή, ἀποκριτέον. Et pass. ap. Dem. (489.) 'Επειδάν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ. Sed et cum dat. interdum. Apud Plut. autem Lycurgo (18.) Τοῦ ἐρᾷν ἐγκεκριμένου παρ' αὐτοῖς, Cum amare esset res ap. eos recepta, tanquam eorum judicio probata. [Polyb. 9, 2, 4. Plut. 6, 39: " Musgr. Suppl. 969. Wolf. Proleg. 257. Wakef. Ion. 750. Herc. F. 181. Ruhnk. Oratt. Gr. p. 97(=8, 170. Reisk.) ad Rutil. 40. Brunck. Apoll. Rh. 209. Toup. Opusc. 1, 392. Emendd. 4, 470. Plut. Mor. 1, 41. Jacobs. Exerc. 2, 186. ad Herod. 382." Schæf. Mss.] " 'Ενικρίνομαι, i. q. ἐγκρίνο- " μαι, Referor et numeror in. Unde ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ, " Apoll. Rh. (1, 48.) quod exp. Ascribi in numero." ['Εγκριτέον, vide supra, Diosc. 3, 98. " Admittendum, Approbandum, Chrys. in 2 ad Cor. Serm. 10. T. 3. p. 603, 27." Seager. Mss.] "Εγκρισις, q. d. Admissio, eo sensu, quo dicitur aliquid admitti et approbari, Adoptatio, Decuriatio, etc. [" Abresch. Æsch. 2, 51. Insertio quævis, Alciphr. 190." Schæf. Mss.] "Εγκριτος, Admissus, Approbatus, Qui est ex approbatorum numero. A Bud. exp. etiam In ordinem redactus, Unus e multis; Probus, Greg. Epit. in Patrem, 'Αλλὰ καὶ τοῦτο ἐπίδηλον ἦν τοῖς τε ἄλλοις ἅπασι καὶ τοῦ λαοῦ μάλιστα τῷ ἐγκρίτῳ τε καὶ καθαρωτάτῳ. [* 'Εγκριτήριος, Inscr. Isthmiaca, Murat. p. 137. οἴκους ἐγκριτηρίους, i. e. ubi ἀθληταὶ ἐγκρίνονται.] " Διεγκρινησάμενοι, Hesychio sunt διακρίνοντες. " Infra διευκρ." [* Προσεγκρίνω, Greg. Naz. 2, 194.]

Εἰσκρίνω, Intromitto, Ingredi facio. Et Εἰσκρίνομαι, AC 'Επεισκρίνομαι, Ingredior, Insinuo me. Philo de Mundo, loquens de animabus in aëre agentibus, "Ων τὰς μὲν εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι θνητοῖς: huic opp. ἐκκρίνεσθαι. At vero ἐπεισκρίνεσθαι ap. Greg. de Homine, Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ προτιμοτέραν ἀποδεικνύουσι τῆς ψυχῆς τὴν σάρκα, τῆς ἐπεισκρινομένης τὴν * προδιαπεπλασμένην, Carnem subeuntis, ante se formatam, Bud. [" Jacobs. Anth. 11, 253." Schæf. Mss.] " Εἴσκρισις, Insinuatio: ut dicitur " εἰσκρίνεσθαι de Eo qui se insinuat in aliquem lo- " cum." [" Thom. M. 314. Joseph. Hypomn. 331. Fabric. et not. ad p. 329." Schæf. Mss. " Philo de Vita Contempl. 242. in Dahlii Chrestom. Philon." Boiss. Mss.] " Παρεισκρίνει Suidæ" [et Photio] " παρεισβάλλει, παρεισέρχεται." [* " Προεισκρίνομαι, Clem. Alex. (681.) 808." Wakef. Mss. * Προσεισκρίνω, unde προσεισκριθῆναι, quod ex Herone affert Schn. Lex. * Συνεισκρίνω, Plut. 9, 571.]

'Εκκρίνω, Secerno, Excerno, Segrego, Expello, Bud. afferens l. Aristotelis, in quo ἐκκρίνουσι exp. etiam Abstrahunt, Ablactant, Comm. 779. || Eid. Eximo, Egero, Exhaurio, e Theophr. || Ordine moveo, De curia ejicio, E numero expungo, e Xen.

A (K. Π. 1, 2, 14.) Cui finitima est signif., qua pro Reprobo et Rejicio ponitur, καὶ οὐ προσδέχομαι. Item 'Εκκρίνομαι, pro Segregor, Dirimor a cœtu aliquo, ex Aristot. Addit Bud. dixisse Gal. ἐκκρίνεσθαι et ἀποκρίνεσθαι de vomitu et excrementis alvi. E quo affertur etiam, "Οσα διὰ γαστρὸς ἐκκρίνεται. Vide et Comm. 778-9. || Ab ἐκκρίνω pro Seligo, Eximo e numero, fit ἔκκριτος, de quo paulo post. [" Jacobs. Anth. 9, 244. Ruhnk. Oratt. Gr. p. 97. Soph. Phil. 1425. Schol. Plat. 121. ad Herod. 382. De excrementis, Heindorf. ad Plat. Gorg. 162." Schæf. Mss. * 'Εκκριτέος, Diosc. 5, 7. " 'Εκκριτέον, Eligendum, Clem. Alex. 241." Kall. Mss. * "Εκκριμα, Theophr. Fr. 3, 76. " Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 285. Lips. 314. Oxon." Schæf. Mss.] "Εκκρισις, ἡ, Excretio, Exuctio, Exhaustio, Bud. e Theophr. 778. In VV. LL. affertur e Gal. ἔκκρισις ἡ κάτω pro Alvi egestione; ἔκκρισις αἵματος ἐκ ῥινῶν, pro αἱμοῤῥαγία. Item ἔκκρισις pro ἀτμὶς et ἀναθυμίασις, e qua fiunt et generantur ea, quæ ἐν τῷ μετεώρῳ concrescunt, 779. In
B VV. LL. exp. etiam Selectio, sed non addito exemplo. [" Thom. M. 314." Schæf. Mss.] "Εκκριτος, ὁ, ἡ, Delectus, Selectus, Qui secretus est et exemtus e numero ob præstantiam, Eximius: ut ἔκκριτον δώρημα, Soph. (Aj. 1302.) Eximium munus. Et ἔκκριτον ἱερεῖον, Eximia victima, Plut. Solone. Item ἔκκριτα peculiariter Quæ dedicata sunt, ut eximia et egregia, ἐξαίρετα, Bud. Et ἔκκριτοι δικασταί, ap. Plat. Vide Bud. 779. et 781. ubi ἔκκριτος exp. etiam Præcipuus, Primarius. [" Eur. Tro. 1241. Hec. 525. Wakef. Diatr. 24. ad Herod. 509. Schol. Soph. Œd. C. 1375." Schæf. Mss. * " 'Εκκρίτως, Præcipue, Dionys. Areop. 18. 57. 86. 122. 123." Kall. Mss. * 'Ανέκκριτος, Poëta vetus de Virt. Herb. ap. Fabric. B. Gr. v. 137. * Δυσέκκριτος, Athen. 69. 87. 91. " Xenocr. de Aquatil. 38. 45." Boiss. Mss.] " Εὐέκκριτος, Excretu " facilis, Qui facile excernitur. Athen. de pomis, " Τῶν δὲ πεπόνων εὐχυλότερα μὲν εἶναι τὰ γλυκέα, " καὶ εὐεκκριτώτερα διὰ τὸ στύψιν μὴ ἔχειν. Sæpius
C " ap. eum legitur." [" Athen. 62. Xenocr. de Aquatil. 33. 35. 37. Cor." Boiss. Mss.] " 'Εκκριτικός, Ex- " cretorius, Excernendi vim habens." [Theophr. C. Pl. 6, 1, 3. Gl. Excussorius. * 'Ανεκκρίνω, Theod. Prodr. Ep. p. 134. " 'Ανεκκρίνομαι, Excernor, Method. 300." Kall. Mss. * Προεκκρίνω, Diog. L. 9. p. 518, 10. Hippocr. 50, 31. Diosc. 1, 59. * " Προέκκρισις, Artemid. 4, 84." Elberling. Mss. * Συνεκκρίνομαι, Aristot. Meteor. 1, 555. 2, 704. 706. * 'Υπερεκκρίνω, Diog. L. 9. p. 588, 10. 'Υπερέκκρισις, Alex. Trall. 3. p. 204.]

'Επικρίνω, Judicio meo approbo, simpliciter Approbo, Comprobo, Herodian. (6, 1, 4.) Εἰ μὴ κἀκεῖνοι αὐτὸ ἐπικρίναντες, σύμψηφοι ἐγένοντο. Sic, Γνώμην ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων προτεθεῖσαν ἐπικρῖναι κύριος ἦν ὁ δῆμος, Plut. Lycurgo (6.) Jus populo erat de sententia illa statuendi s. decernendi. || Et 'Επέκρινε τούτοις θάνατον, VV. LL. ex 2 Macc. (4, 47.) pro Hos morte damnavit. Ad verbum, Adjudicavit his mortem. Pro quo diceretur potius Adjudicavit hos morti. || Hes. ἐπικρίνασθαι exp.
D etiam τὸ ἀριθμῆσαι καθ' ἕνα ἕκαστον. [" Cattier. Gazoph. 78. Marcell. de V. Thuc. p. 6. 9. Dionys. H. 3, 1396. Valck. Adoniaz. p. 291. D. R. ad Longin. 252. Toup. Opusc. 2, 18. Koen. ad Greg. Cor. 206. Diod. S. 1, 86. 387. Τὸ πλεῖον καὶ τὸ ἔλαττον ἐπικρ., Dionys. H. 1, 498." Schæf. Mss. Philostr. Soph. 2, 2. * " 'Επικριτέον, Philo J. 468." Wakef. Mss. * 'Επίκριμα, Gl. Decretum. " Koen. ad Greg. Cor. 207." Schæf. Mss.] 'Επίκρισις, Approbatio. A Bud. affertur ex Alex. in Top. pro Approbatio, Æstimatio, Judicium. In VV. LL. est et Adjudicatio, Dignotio, Discretio. Ibid. ex Hermog. Schol. definitur λόγον ῥηθέντος ἐπικύρωσις καὶ βεβαίωσις. Schleusner. Lex. V. T. Strabo 1. p. 14.] 'Επικριτής, Approbator; Arbiter, VV. LL. ex h. l., qui est ap. Suid. Χρώμενος ἐπικριτῇ τῶν λεγομένων τῷ Μασσάνῃ διὰ τὴν τῶν τόπων ἐμπειρίαν. Sed a Suida exp. non solum δοκιμαστής, verum etiam σύμβουλος. [" Toup. Opusc. 1, 127. * 'Επικριτήριον, Koen. ad Greg. Cor. 206." Schæf. Mss. Inscr. Chishull. A. A. p. 132.]

Ἐπίκριτος, ὁ, ἡ, Approbatus, Delectus. Ἀνεπίκριτος, De quo judicari, statui, decerni non potest. [" Ad Lucian. 1, 794." Schæf. Mss. Galen. de Sectis. * " Ἀνεπικρίτως, Sext. Emp. Pyrrh. 1, 88. 170. 2, 145. adv. Math. 1, 320. * Ἀνεπικρισία, 11, 182." Kall. Mss.] Δυσεπίκριτος, De quo vix potest judicari etc. [* " Ἐπικριτικὸς, Approbandi vim habens, Schol. Aristoph. Πλ. 493. (p. 143. Hemst.)" Kall. Mss. * " Ἐπικριτικῶς, Eust. Il. 921, 4." Wakef. Mss. * Ἐπικριδὸν, Apoll. Rh. 2, 302. " Ad Hesych. 1, 1362, 15." Dahler. Mss.] " Ἀνεπικρίνομαι, Respondeo: si non mentiuntur VV. LL." * Προεπικρίνω, Sext. Emp. adv. Math. 8, 426. * Προσεπικρίνω, 8, 265. Fabricius correxit προεπικέκρισθαι. * Συνεπικρίνω, Longin. 1, 2. Plato de LL. 7. p. 329. Plut. 6, 194.]

Κατακρίνω, Judico adv. (aliquem,) i. e. Damno, Condemno, cum accus. pers., Luc. 11, (32.) Κατακρινοῦσιν αὐτὴν, Isocr. κατὰ Λοχίτου (8.) cum gen. pers. et accus. rei, Ἁπάντων θάνατον κατακρίνειν. Sic ap. Eund. Τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι, πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινεν. Sic autem et κατακρίνεσθαι θάνατον, Damnari morte: itidemque πενίαν κατακριθῶμεν, ap. Greg. Sed affertur etiam, Τοῖσι κατακέκριτο θάνατος, in VV. LL. Item impersonaliter e Xen. Apol. Socr. (7.) Ἦν γὰρ νῦν κατακριθῇ μοι, Bud. 13. [" Thom. M. 495. Cattier. Gazoph. 81. Wakef. S. Cr. 5, 26. Boiss. Philostr. 568. Heindorf. ad Plat. Phædr. 251. ad Herod. 734. De constr., Lobeck. Aj. p. 341." Schæf. Mss.] " Κατάκριμα, Hesychio " est κατάκρισις, καταδίκη, Damnatio, Condemnatio: ut ap. Greg. Naz. in Orat. de Christo, Ἵνα " πρὸς ἑαυτὸν ἑνώσας τὸ κατακριθὲν, ὅλον λύσῃ τοῦ κατακρίματος, Damnationis vinculo liberet." [" Dionys. H. 2, 1178." Schæf. Mss.] Κατάκρισις, Damnatio. [Inc. Num. 13, 33. * Κατακρίσιμος, Arrian. Peripl. 176, 16.] Κατάκριτος, Damnatus: κ. ἐπὶ θανάτῳ, Morte s. Capite damnatus. [" Jacobs. Anth. 10, 120. Diod. S. 2, 592." Schæf. Mss. " Anna C. 81. 236. 239." Kall. Mss.] Ἀκατάκριτος, Non damnatus. At vero Act. 16, (37.) 22, (25.) dicitur aliquis ἀκατάκριτος pati quidpiam pro Indicta causa. " Ἀκατακρίτως, Sine condemnatione s. Indicta causa." [" M. Eremita p. 24." Boiss. Mss. " Pseudo-Chrys. Liturg. T. 6. p. 983, 25." Seager. Mss.] Αὐτοκατάκριτος, A seipso damnatus, Suopte judicio condemnatus: ut exp. in Epist. ad Titum 3, 11. [" Jo. Climac. 114. 259." Boiss. Mss.] " Προκατακρίνω, " Prius condemno, Judicio meo ante damno." [" Chrys. in Jo. Hom. 84. T. 2. p. 909, 33." Seager. Mss. * " Συγκατακρίνομαι, Condemnor una, Method. 431." Kall. Mss. " Marcus Eremita p. 74. * Συγκατάκριτος, Schol. Jo. Climac. 114." Boiss. Mss.]

[* " Μετακρίνω, Vita S. Nili p. 2. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss.]

Παρακρίνω, itidem ut συγκρίνω, Comparo; Judicium fero de aliqua re, eam cum alia comparans; Juxta loco, et ita prope ut σύγκρισις fieri possit, i. e. Comparatio; Perperam judico, Bud. 650. [" Sic utitur h. v. Hesychius v. Παραβραβεύων. Est vero etiam Tacticum verbum Παρακρίνω, in re militari usurpatum, idem fere sonans ac παρατάσσω, Discerno, Unum juxta alterum colloco, Aciem instruo s. explico. Herod. 9, 98. Πολλὸν πεζὸν παρακεκριμένον παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, Frequentem peditatum secundum litus in acie stantem: 8, 70. Παρεκρίθησαν διαταχθέντες, Explicuerunt aciem." Schw. Mss. Plut. Antonio 39.]

[* " Περικρίνομαι, Circum separor, Greg. Nyssenus ap. Wolf. Anecd. 3. p. 35." Kall. Mss.]

Προκρίνω, q. d. Judico præ hoc, κρίνω πρὸ τούτου: unde exp. Antefero, Antepono. Plut. Themist. Τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προκρίνας. Plato Apol. Socr. (23.) Οὓς αὐτοὶ ἑαυτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς προκρίνουσι. Vide et aliud exemplum ex Eod. ap. Bud. 234. ubi etiam e Xen. (Ἀπ. 3, 5, 19.) habes, Οἳ δοκοῦσι καλοκαγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν: quod vertit In primis censeri. Et προκριθέντες, Quorum nomina ad spem sortium recipiuntur, qui et πρόκριτοι dicuntur. Vide et p. 780. Sciendum est autem inveniri et cum infin.: Isocr. (Paneg. 1.) Προκρίνας τούτους καλλί-

A στους εἶναι τῶν λόγων, Xen. Apol. Socr. (15.) Ἀνθρώπων ἐμὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν: quibus in Il. præp. videri potest abundare. [" Wakef. Eum. 238. S. Cr. 4, 16. Diod. S. 1, 86. 480. Fac. ad Paus. 1, 422. 2, 14. Epigr. adesp. 212. et Jacobs., Boiss. Philostr. 383. Valck. ad Lesbon. 180. Toup. Emendd. 1, 408. ad Corn. Nep. 51. Stav. Κρίνειν τι πρό τινος, Ast. ad Plat. de LL. p. 316." Schæf. Mss.] " Προκριτέος, Præferendus." [" Xenocr. de Aquatil. 45." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 202. 760. 894." Kall. Mss.] Πρόκριμα, ad Tim. 5, 21. Ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, quod exp., Absque eo ut unum alteri præferas. A vet. autem Interpr. Absque præjudicio. [Gl. Præjudicium, Prærogativa: * Προκριματίζω· Prærogo.] Πρόκρισις, q. d. Prælatio, a Præfero significante Antepono. In VV. LL. exp. et Præjudicatio. [" Wakef. S. Cr. 4, 202." Schæf. Mss. Plato 6, 92.] Πρόκριτος, ὁ, ἡ, Prælatus, Qui præfertur et anteponitur: πρόκριτοι, qui et προκριθέντες, vide Προκρίνω. [Dem. 1370.] " Apud Hes.

B " oxytonws προκριτὸν, expos. ἐκλεκτὸν, ἐκλελεγμένον." [* " Προκριταῖος, Epiphan. Hær. 1, 15." Routh. Mss. * Προκριτικὸς, Philostr. 389. * Ἐκπροκρίνομαι, Eligor, Eur. Phœn. 222. πόλεως.]

" Προσκρίνω, Adjudico: ap. Diog. L. (1, 74.) cum " dat. et accus. teste Bud. Προσκρίνεσθαι, inquit " idem Bud. Comm. 782., est Accrescere, Agglutinari, Coagmentari, In idem corpus cogi et coagulari, ut cibus in alimentum concoctus." [" Lennep. ad Phal. 155." Schæf. Mss.] " Et Πρόσκρισις, " Accretio s. Accrementum, ut Plin. Exempla utriusque ap. eum vide, e Themist. de Anima l. c." [" Artemid. 203." Wakef. Mss.]

Συγκρίνω, Coagmento. Et συγκρίνομαι, Coagmentor, Concresco: cui opp. διακρίνεσθαι, Discerni. Bud. 782. ex Aristot. Metaph. Et in VV. LL. e Theophr. C. Pl. 6. τῷ συγκρίνειν καὶ διακρίνειν, Aggregandi disgregandique ratione. Et ex Herod. (4, 152.) Συνεκρίθησαν, [συνεκρήθησαν, Schw.] φιλίαι μεγάλαι Θηραίοισι ἐς Σαμίους, Ingens amicitia con-

C tracta est s. coaluit. Medici pro Miscere accipiunt, ut in seq. Σύγκριμα videbis. || Συγκρίνεσθαι πρός τινα, Judicio contendere cum aliquo, cum aliquo disceptare. || Comparo et contendo inter se, Lucill. Epigr. Σύγκρινον δὲ τέχνῃ τέχνην, Compara artem cum arte, Athen. (31.) Οἶνον ἐν Καπύῃ γίνεσθαι τὸν ἀναδενδρίτην καλούμενον, ᾧ μηδένα συγκρίνεσθαι, Cui nullum comparari posse. || In Epigr. Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, Ne me tumulo metiaris. || Συγκρίνειν ἐνύπνια, interpretari somnia s. explicare, Genes. 40, (8.) Dan. (5, 12.) ut supra κρίνασθαι ὀνείρους ex Hom. [" Phryn. Ecl. 40. 122. Thom. M. 679. 821. ad Lucian. 1, 383. 3, 566. ad Charit. 32. 505. Wakef. Ion. 418. Philipp. 39. Jacobs. Anth. 10, 91. 12, 211. Lennep. ad Phal. p. 4. Alciphr. 149. 198. T. H. ad Lucian. Dial. 45. ad Herod. 348. 512. Diod. S. 1, 260. 288. Athen. 1, 45. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. Apollod. 100." Schæf. Mss. * " Συγκριτέον, Comparandum est, Orig. c. Cels. 133." Kall. Mss.] Σύγκριμα, τὸ, Coagmentum et

D quod concretum est, ut Cic. loquitur, veluti mundus. Bud. 782. e Greg. et Diog. L. i. fere q. σύστημα, cum quo et copulatur. Συγκρῖναι, inquit Gorr., Miscere, verbum methodicorum proprium; e quo συγκρίματα appellabant Animantium corpora, quasi ex individuorum corpusculorum mixtura constarent, et meatuum miscellanea: cui medicandæ, si quando confusa essent, μετασυγκριτικὰ φάρμακα ab iis dicta adhibebant, quæ et μεταποροποιητικὰ vocabant. Et in VV. LL. e Diosc. de iis, qui a dipsade morsi sunt, Τῷ δὲ μὴ τὴν ἀρχὴν εἰληφότι τὸ ποτὸν, παραπλήσιόν τι ὅλον τοῦ σ. ἀκολουθεῖ, Proinde toto corporis habitu similes sunt iis, qui antea nihil potus sumserint. || Contentio, Comparatio, VV. LL. || Σύγκριμα ἐνυπνίου, Interpretatio somnii: vide Σύγκρισις. || Edictum, ut 1 Macc. 1, (57.) exponi ead. tradunt. [" Phryn. Ecl. 122. Thom. M. 281. Suicer. Thes. 2, 149. Tzetz. Exeg. in Il. 32, 19." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Συγκριμάτιον, Compages, M. Anton. 8, 25. p. 247.] Συγκριματικὸς, Temperatus

s. potius Concretus, VV. LL. *Σύγκρισις, ἡ,* Concretio, Plut. 9, 731.) *Οὕτω σ. καὶ πυκνώσει τὸ ψυχρὸν αἰσθητόν ἐστι,* Ita frigus concretione et densitate sentitur: (745.) *Ὥσπερ αὖ πάλιν τὸ ὕδωρ διακρίσει μὲν εἰς ἀέρα φθείρεται, συγκρίσει δ' εἰς γῆν,* Ut item liquor secretione in aërem interit, concretione in terram: (7, 674.) *Αἱ μὲν γὰρ διακρίσεις ἀπὸ τοῦ μέσου τὴν ὕλην αἰρομένην ἄνω, κύκλῳ διανέμουσιν· αἱ δὲ σ. καὶ πυκνώσεις πιέζουσι κάτω πρὸς τὸ μέσον καὶ συνελαύνουσι,* Quippe cum dissipatio materiam a medio subvolantem circum distribuat, concretio atque densatio pessum deprimat, in mediumque compellat, Turn. Sic in Axiocho (184.) *Τῆς σ. ἅπαξ διαλυθείσης,* Concretione et coagmentatione semel dissoluta, ea sc. qua anima cum corpore coaluit. || Comparatio, Contentio duorum inter se, Polyb. (6, 47, 10.) *Τήν γε σ. τῶν ἀψύχων τοῖς ἐμψύχοις ἐνδεῆ καὶ τελείως ἀπεμφαίνουσαν εἰκὸς προσπίπτειν τοῖς θεωμένοις,* Contentionem inanimatorum cum animatis, inferiorem et plane dissentaneam atque absimilem occurrere spectantibus verisimile est; h. e. Comparationem simulacri cum animante. Philo V. M. 3. *Καί τοι τὸ κακηγορεῖν ἧττον ἐν συγκρίσει κατάρας,* Maledictum si cum execratione conferatur, minus est. Syncrisis s. Antithesis, inquit Rufinus, est comparatio rerum atque personarum inter se contrariarum. || *Σύγκρισις ἐνυπνίου,* Interpretatio somnii, Dan. (4, 3.) Pro quo (15.) *σύγκριμα* dicitur, VV. LL. [" Diog. L. Pyrrhone 371." Seager. Mss. " Phryn. Ecl. 40. 120. Thom. M. 821. Wakef. Ion. 418. Brunck. Aristoph. 2, 67. Kuster. 50. ad Diod. S. 1, 10. 165. 214. 2, 623. (an *σύγκρουσις*?) ad Dionys. H. 1, 356. Bergler. ad Alciphr. 149. 192. Lennep. ad Phal. p. 4. Valck. Diatr. 54. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. ad Thom. M. 132." Schæf. Mss. " Cucumis sylvestris, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.] *Ἰδιοσυγκρισία, ἡ,* Propria et peculiaris concretio, constitutio, temperamentum: *σωμάτων,* Diosc. 6. Propria et peculiaris corporum constitutio. [" Wakef. Ion. 418. * *Σύγκριτος,* Phryn. Ecl. 122." Schæf. Mss. Comparandus, Polyb. 12, 23, 7. Xenocr. Aquat. §. 38. p. 106. Corai. " Orig. c. Cels. 139. 181. 230. Arrian. Diss. 3, 22. p. 459. * *Συγκρίτως,* Comparate, Athan. 2, 239." Kall. Mss.] *Ἀσύγκριτος,* Qui concretus non est, concrescere s. coalescere nequit. Unde exp. etiam Qui cum alio non habet commercium. || Qui contendi et comparari alio non potest, Dissimilis. Gl. Incomparabilis. [" Ad Hesych. 2, 591, 3." Dahler. Mss.] " *Ἀσυγκρίτως,* Citra *σύγκρισιν,* s. More *τῶν ἀσυγκρίτων.*" [" Theod. H. E. 1, 4." Mendham. Mss. " Chrys. in Matth. Hom. 66. T. 2. p. 442, 32." Seager. Mss. * *Ἰδιοσύγκριτος,* Stob. Phys. 938. * *Ἰσοσύγκριτος,* Schol. Opp. 'A. 1, 90. * *Πολυσύγκριτος,* Hes. 719. Phav. 565.] *Συγκριτικὸς,* Coagmentandi vim habens, cui opp. *διακριτικὸς,* Dissipativus, Discussivus, Discretivus, Bud. 782. ex Alex. Top. 2. || Item Comparativus, Plut. (8, 697.) *Χρῆσθαι γὰρ ἐπιεικῶς ἀντὶ τῶν ἁπλῶν τοῖς σ.,* sc. *ζωρότερον* pro *ζωρόν*: [8, 435. Alex. Trall. 1, p. 12. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 74." Schæf. Mss.] *Συγκριτικῶς,* Comparative, Per comparationem, *κατὰ σύγκρισιν, ὁμοίως,* Suid. [" Diog. L. in Pyrrhone p. 370. H. St." Seager. Mss. * *Διασύγκρισις,* Schol. Ven. ad Il. B. 60. * " *Κατασύγκρισις,* Comparatio, Andr. Cret. 163. ut vult Combef." Kall. Mss.] *Μετασυγκρίνω,* Recorporo, Cæl. Aurel. h. e. Miscellæ corporis statum præter naturam se habentem instauro atque transmuto: quod et *μεταποροποιῶ,* ut dictum fuit in *Σύγκριμα,* P. Ægin. 3, 63. *Ἐν δὲ τοῖς διαλείμμασι μετασυγκρίνειν αἰώραις διαφόροις,* et quæ sequuntur. *Μετασύγκρισις,* Exiguorum meatuum in naturalem statum mutatio. Nomen est a methodicis, ut ait Gal., nec clare nec prudenter usurpatum, idem plane indicans potestate, quod *ἡ μεταποροποίησις.* Cum ergo illi existimarent e corpusculis et meatibus corpora nostra constare, et in exiguorum meatuum symmetria sanitatem, in ametria morbum constituerent, reditum ad pristinam meatuum symmetriam, *μ.* appellabant: nam et ipsam meatuum compositionem *συγκρίματα,* et *συγκρίνεσθαι τὰ σώματα καὶ διακρίνεσθαι,* quasi Misceri secernique corpora, dicebant. [Diosc. 3, 43.] Medicamenta vero, quæ id præstarent, HINC *Μετασυγκριτικὰ* nominabantur: quod nomen quamvis a Methodicis profectum, postea celebres etiam Medici usurparunt. Sunt autem ea, primis quidem qualitatibus calefacientia et exiccantia; secundis vero, cutem relaxantia, e profundo attrahentia, et habitum corporis aut partis cui adhibentur, mutantia. Hæc Gorr. Quæ autem ea sint, ibid. docet. Et *μ. δύναμις,* Ejusmodi facultas. Cæl. Aurel. Chron. 2, 3. Oportet igitur accessionis tempore discernere curationem: in lenimento communem magis, h. e. recorporativam, quam Græci *μετασυγκριτικὴν* vocant, approbare. Diosc. 4. de thapsia, *Κέκτηται δὲ καὶ μ. δύναμιν ὅ,τε ὀπὸς καὶ ῥίζα πάντων μάλιστα τῶν ἰσοδυναμούντων, ὅπου δεῖ τι ἐκ βάθους ἑλκύσαι ἢ μεταποροποιῆσαι,* Habet tum succus, tum radix ex omnibus idem pollentibus vel maximam vim metasyncriticam, cum nimirum quid ex alto evocare oporteat aut meatuum statum transmutare: ut Celsus 2, 17. de balneo, Ubi summam cutem relaxari, evocarique corruptum humorem et habitum corporis mutari expedit. [Diosc. 5, 130.]

[* *Ὑπερκρίνομαι,* Prævaleo in judicando, Aqu. Ps. 50, 5.]

* *Ὑποκρίνομαι,* Simulo, Fingo, Dem. (321.) *Μηδὲ τῇ φωνῇ δακρύειν ὑποκρινόμενον τὴν ἐκείνων τύχην, ἀλλὰ τῇ ψυχῇ συναλγεῖν,* Lucian. (2, 313.) *Οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι,* Non simulare insaniam, sed insanire, Herodian. 2, (14, 9.) *Ὑποκρίνασθαί τε καὶ προσποιήσασθαι πᾶν ὁτιοῦν,* Simulatorem dissimulatoremque omnium, Polit. Et cum infin., ut Hermog. *Γράψαντες γὰρ πάντες ὑποκρίνονται σχεδιάζειν.* || Dicitur et de histrionibus personam alicujus induentibus; atque adeo sunt, qui hanc primam inesse huic verbo putent Simulationis signif. Herodian. 1, (10, 12.) *Ἕκαστός τε, ὃ βούλεται σχῆμα, ὑποκρίνεται,* Sic ut personas induant, quas cuique libitum, Polit.: *ὑποκρίνομαι τὸν Ὀδυσσέα,* Ulyssis personam induo s. ago, Ulyssem repræsento, assimulo, ut quidam etiam vertunt. Et *ὑποκρίνεσθαι τραγῳδίαν,* Agere tragœdiam. Vide Bud. 776. Invenitur et *ὑποκρίνεσθαι* hac in signif. sine adjectione, pro *ὑποκριτὴν εἶναι.* || *Ὑποκρίνομαι* ap. Hom. Respondeo, Od. O. (169.) *μερμήριξεν Μενέλαος Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο.* Sic Herod. (1, 78.) Thuc. (7, 44.) Apud Plut. etiam *Ὑποκρίναιο σαυτῷ,* Bud. vertit, Tu tibi ipse responderes, addens tamen et aliam interpr. Tecum æstimabis et judicabis. Item *Ὑπεκρινάμην ἐμαυτῷ τὸ ὄναρ,* pro Mecum insomnium æstimabam et interpretabar. Bud. 776. [" Sic etiam usus est Gal. Protr. c. 13. *Ἡ Θεμιστοκλέους σοφία, πρῶτον μὲν καλῶς ὑποκριναμένου τὸν χρησμὸν, εἶτα κ. τ. λ.* Qui recte interpretatus erat oraculum." Schw. Mss. " Aristoph. Σφ. 53. Perspicue conjicere." Seager. Mss. " Phryn. Ecl. 40. Thom. M. 273. 873. Alberti N. T. p. 45. Aristoph. Fr. 289. Heyn. Hom. 5, 376. 6, 315. ad Xen. Mem. 1, 3, 1. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 5. Select. 254. ad Herod. p. 2. Tyrwh. ad Aristot. 131. Valck. Phœn. p. 369. ad Theocr. 239. Abresch. Lectt. Aristæn. 160. 290. Bast. Specim. 28. ad Lucian. 1, 485. Respondeo, 530. ad Herod. 39. 478. Simulo, ad Charit. 230. 231. Lennep. ad Phal. 192. Lucian. 1, 37. 245. Opp. *ἀναγινώσκω,* Bergler. ad Alciphr. 238. *Τὰ Ὁμήρου ὑποκρίνεσθαι,* de Homeridis, Wolf. Proleg. Hom. p. 96. Timæi Lex. 191. 230. *Ὑποκρίνεσθαι ὄνειρον,* Alciphr. 422." Schæf. Mss. Od. T. 555. Athen. 539. * " *Ὑποκρίνω,* Excerno, M. Anton. 8, 30." Kall. Mss.] *Ὑπόκρισις,* Simulatio. Et peculiariter ea, quæ sermone Gall., servata voce Gr., vocatur Hypocrisie, cum dicitur de eo, qui externa specie probitatem simulat, cum sit improbus. Matth. 23, 28. et in aliis N. T. ll. || Histrionis gestus personam alienam repræsentantis. Exp. etiam Pronuntiatio: ut pro eo, quod de Dem. dixit Plut. (9, 360.) *Τὸ πρῶτον ἐν ῥητορικῇ εἶπεν ὑπόκρισιν, καὶ τὸ δεύτερον, καὶ τὸ τρίτον,* legitur ap. Cic. Pronuntiationi in toto genere dicendi palmam dedit, eid. secundum et tertium locum. Sed et peculiariter *ὑπόκρισις,* Lat.

Pronuntiatio, inquit Rufinus, Figura sententiæ cum adversariorum gestu et pronuntiatione extollimus, vel abjicimus et spernimus: ut, Cantando tu illum? aut unquam tibi fistula cera Juncta fuit? Polyb. 10, 47. " Jacobs. Anth. 6, 189. Thom. M. 753. 874. Brunck. Aristoph. 1, 223. Lobeck. Aj. p. 330. ad Lucian. 1, 202. 351. Abresch. Lectt. Arist. 210. ad Herod. 222. 1, 901. Casaub. Athen. 1, 28. Wolf. Proleg. Hom. 96. ad Mœr. 41. Lennep. Phal. 192. Ὑποκρ. et ἀποκρ., Wyttenb. Select. 431. * Ὑπόκρισμα, Epigr. adesp. 331. Schæf. Mss. * Ὑποκριτεύω, Hermeas ap. Athen. 56.] Ὑποκριτής, Simulator. Et peculiariter qui Gallice Hypocrite, sequendo signif. datam substantivo ὑπόκρισις, ap. Evangelistas frequens. || Et qui Lat. Histrio; sed additur interdum gen. δραμάτων, δραμάτων, Plut. Ὥσπερ δραμάτων ὑποκριταί. Υ. ὀνείρων, Conjector somniorum, Bud. e Luciano [1, 22. " Ad Diod. S. 1, 76. 724. Thom. M. 874. Tyrwh. ad Aristot. 131. Mœr. 310. ad Charit. 225. ad Timæi Lex. 228. Histrio, Ludius, ad Xen. Mem. 1, 3, 1. ad Lucian. 1, 241. Conjector, Interpres, T. H. ad 1, 201. Immutarunt interpolaruntque poetarum scenicorum orationem, Valck. Phœn. p. 432. et alibi. De rhapsodis, Wolf. Prol. Hom. 96. Νέμησις ὑποκριτῶν, ad Lucian. 1, 429." Schæf. Mss.] Ὑποκριτικός, Simulatus, Cui inest simulatio more eorum, qui Hypocritæ vocantur: superl. ὑποκριτικώτατος, Maxime simulatus, VV. LL. || Ad histriones s. histrionum artem pertinens, Dem. Phal. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα θεωρήματα ὑ. [Plut. 8, 418.] Ὑποκριτικῶς, Simulate, Histrionice, Athen. 10. Καὶ περιβόητος ἦν λέγων τὰ ἔπη· πανοῦργος γὰρ καὶ ὑ. Ἀνυπόκριτος, ὁ, ἡ, Non simulatus, Expers simulationis, Non fictus, Sincerus: Paul. ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος. || A Dem. Phal., aut eo cui nomen id tribuitur, sumi etiam videtur pro Alienus ab histrionica seu, ut alii scribunt, histrionia. [Gl. Infictus, Non fictus, Sincerus. * Ἀνυποκρίτως, M. Anton. 8, 5. " Non simulate, Simulatione sublata, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 21. T. 3. p. 181, 22." Senger. Mss.] " Ἀνθυποκρίνομαι, Vicissim simulo, Contra præ me " fero." " Ἀνυποκρίνομαι, VV. LL. ex Herod. affe" runt pro E contrario respondeo: sed videtur " quam vere." [Falsum est pro * Ἀνθυποκρίνομαι, quod legitur ap. Herod. 8, 80. * Ἐνυποκρίνομαι, unde * " Ἐνυπόκριτος, Bekk. Anecd. 738." Boiss. Mss. * " Καθυποκρίνομαι, Chrys. Hom. 38. T. 5. p. 257, 25." Senger. Mss.] " Συνυποκρίνομαι, Simul simulo, " Vide Ὑποκρίνομαι." [Galat. 2, 13. Plut. Mario 17. Polyb. 3, 52, 6. " Harpocr. v. Ἰσχανδρος. Planud. V. Æsop. p. 18. 30. Ed. Froben. 1530." Boiss. Mss. " Chrys. Serm. 40. T. 5. p. 267, 23." Senger. Mss. * Συνυπόκρισις, Polyb. Exc. Leg.]

[* Δυσκρινής, Difficile discretu, Plut. 9, 648.]

" Εἰλικρινής, Distinctus, Non permixtus. Xen. " K. Π. 8, (5, 7.) Καὶ διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι " τὰ φῦλα, πολὺ μᾶλλον ἂν δῆλα καὶ εἴ τις εὐτα" κτοίη, καὶ εἴ τις μὴ πράττοι τὸ προσταττόμενον. | Im" permixtus, Purus, Sincerus, Merus, Verus, Non " fucatus: item et Apertus, Manifestus, Perspicuus: " et quasi dicas τῇ εἵλῃ κρινόμενος, quoniam ad " splendorem solis, i. e. τὴν εἵλην, τὰ μεμιγμένα καὶ " τὰ ἄμικτα facile διακρίνεται. Auctor Axiochi, Οὐδὲ " ἀφαιρεῖσθαι ἕξεις τῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' εἰλικρινεστέραν τὴν " ἀπόλαυσιν, Veriorem et sinceriorem fruitionem. " Xen. (Απ. 2, 9, 3.) Εἰλικρινὴς τις ἂν ἀδικία ἢ ἀχα" ριστία, Mera et indubitata." [" Bergler. Alciphr. 22. ad Timæi Lex. 204. Ruhnk. ad Xen. Mem. 228." Schæf. Mss.] " Εἰλικρινῶς, Sincere, Pure, Vere, " Aperte." Jambl. Protr. 114. Kiessl. " Wakef. S. Cr. 4, 198." Schæf. Mss.] " Εἰλικρίνεια, Sinceritas, " Puritas. Suidæ καθαρότης." * Εἰλικρινότης, Gl. Sinceritas.] " Εἰλικρινοειδής, Simile puro et sincero, " Suid. Εἰλικρινέω, Sincerum reddo. Aristot. de " Mundo, (3.) Γῆς δὲ περιπνεομένης αὔραις, τά τε ὑπ' " αὐτὴν καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὴν εἰλικρινεῖται, Cum tellus " auris perspiratur, ad sinceriorem statum reducun" tur quæ tum subter tum supra eam sunt." [Butherus Stobæi Phys. p. 16. Ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἄλλων εἰλικρινούμενον. * Ἀπειλικρινέω, Plotin. de Pulcr. 2, 6. Creuz. " Basil Schol. in Greg. Naz. Not. Mss. T. 2. P. 2 p. 86." Boiss. Mss.]

" Εὐκρινής, Discretu dijudicatuque facilis: vel " etiam Bene discretus ac distinctus, Purus, Clarus, " Liquidus. Herod. Ἔργ. ., . . . Εἰ μὴ δ' εὐκρι" νέες . . . . Sic Isæus πρὸς " Ξενα[...]τος, Οὐ μὴν διὰ τοῦτο . . . . ἡ γνῶσις ἧττον " περὶ αὐτῶν εὐκρινὴς φανήσεται, Clara et explicata. " Hermogenes de quodam Demosthenis l. loquens, " Διὰ τούτων γὰρ εὐκρινῆ τε καὶ σαφῆ πεποίηκε τὸν λό" γον. Hes. εὐκρινὲς exp. non solum εὐδιαίρετον, " σαφές, sed et [...], itidemque εὐκρινῆ affert " pro . . . . Eidem Hesychio εὐκρινὴς est ὁ ἐξ ἀρ" ρωστίας ἀναλαμβάνων, Qui e morbo vires resumit, " Revalescens: quo modo ex Herod. 9, 42. affer" tur Εὐκρινέα ποιέεσθαι πάντα, pro, Omnes corpora " sua curare; sed addit, καὶ [...]: quemadmodum " Suid. quoque tradit communi consuetudine εὐκρινῆ " dici τὸν ἐξ ἀ[ρρ]ωστίας ὑγιάναντα, διὰ τὸ εὖ κεκρί" σθαι: nonnullos vero etiam ἐ[...] ponere " h. v. per antiphrasin." [Isocr. Epist. p. 874. " Heyn. Hom. 6, 522. 525. Schæf. Mss.] " Εὐκρι" νῶς, sive Εὐκρινῶς, Discrete, Distincte. Xen. " Œc. 8, 19. Ὅτι καὶ χύτρας φησὶν εὐρύθμως φαίνε" σθαι εὐκρινῶς κειμένας. Plato, Ἴδε τοίνυν λάβω" μεν, ἵνα εὐκρινέστερον ἴδωμεν ὃ βουλόμεθα." [Hippocr. 742. " Aster. Homil. p. 10. Reuben." Boiss. Mss.] " Εὐκρίνεια, Distinctio, Puritas: Suidæ κα" θαρότης. Hermog. περὶ Ἰδεῶν, inter formas oratio" nis ponit, conjungens eam cum τῇ καθαρότητι et " σαφηνείᾳ, opponens ei τὴν συγχυσιν." [" Eust. 7, antep., 118, 41." Seager. Mss. * " Εὐκρινέω, Matth. Anecd. 1, 39. Valck. Phœn. p. 447. ubi et de vitiosis εὐκρινοῦντας, εὐκρινοῦντας, Callier. Gazoph. 14." Schæf. Mss. Xen. Ἐ. 4, 2, 4. * Εὐκρίνητος, Aret. 3, 6. Schneidero videtur falsa lectio pro εὐκρίνητος. * Διευκρίνησις, Suidæ σαφής.] " Διευκρινέω, i. q. δι" ακρίνω, Discerno, Distinguo. Lucian. (1, 747.) " Ἀποβαλὼν ὅποσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μη" τρός, καὶ καθαρόν τε καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, " ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεούς, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυ" ρός, Ab igni discretum, ab humanitate sc. Diog. " L. Zenone, de dialectica, Τό,τε ἀληθὲς καὶ τὸ " ψεῦδος διαγιγνώσκεσθαι ὑπ' αὐτῆς, καὶ τὸ πιθανὸν " τό,τε ἀμφιβόλως λεγόμενον διευκρινεῖσθαι. Itemque " διευκρινημένοι, Distincti, Distincte et ordine positi. " Xen. (Œc. 8, 6.) Τί δὲ οὐκ ἂν πολεμίοις φοβηθεῖεν, " ἰδόντες διευκρινημένους ὁπλίτας, ἱππέας, πελταστάς, το" ξότας; Ordine distinctos et digestos. Item διευ" κρινῶ est Dijudico, Discepto, Disputo, Discutio, " Exacte examino. Bud. e Polyb. 3, (28, 5.) Τούτων " δὲ τοιούτων ὑπαρχόντων, λοιπὸν διευκρινῆσαι δεῖ καὶ " σκέψασθαι περὶ τοῦ κατ' Ἀννίβαν πολέμου, ποτέραις " αἰτέον τὴν αἰτίαν ἀναθετέον. A Greg. quoque in " libro de Homine idem Bud. h. v. accipi tradit pro " Disputando explico, Explano ut et in h. l. Cic. " ad Attic. Simul illud . . Ἀπορία διευκρινηθεῖσα sane " . . . . Et in hoc Xenophontis," Polybii 6, 5, 1.] " Νῦν . . . . . . κατὰ φύσιν μεταβολῆς τῶν πο" λιτειῶν . . . Πλάτωνι διευκρινεῖται λόγος, Discuti" tur, Enucleatur, Explicatur. Itidemque διευκρι" νηθέν . . e Dionysio Areop. affert pro Discussum, " Disputatum, Explicatum: εἰδοποιεῖται καὶ σαφῶς " διαπιστοῦται: ut Hes. quoque διευκρινεῖν exp. σα" φηνίζειν, διακριβοῦν." [" Valck. ad Il. 22. p. 147. Phœn. p. 447. Act. Traj. 1, 222. Diod. S. 1, 101. 107. 317. 319. 2, 479. et sæpius. * Διευκρινημένως, Tzetz. Exeg. in Il. p. 18, 8. * Διευκρινητέον, Diod. S. 1, 1 4." Schæf. Mss. * " Διευκρινητέον, Theophil. de Corp. Fabr. 1, 6." Boiss. Mss.] " Διευκρί" νησις, Discretio, Discussio, Explicatio." [" Pherecr. ap. Bekk. Anecd. 3 9." Boiss. Mss.] " Ἀδιευ" κρίνητος, Indistinctus, ex Hermog." " Eust. 101, 40." Seager. Mss.] " Προδιευκρινέω, Prius discerno, " s. Ante discutio." [* Προδιευκρινέω, Polyb. 13, 2, 6. * Προεξευκρινέω, Hippocr. Aphor. 1. T. 2. p. 72. Lind., s. 7. p. 243. Foes., Galen. Comm. 5, 235. Bas. * " Προευκρινέω, Aret." Wakef. Mss.]

" Μεταλλεῖς . . . vocitabant Metallici οἷς εὐκρι" νῶς . . . ἀρχὴν τὴν γῆν: ut forma sit Terræ

" moles quam in medio relinquebant ceu columnam, " ad sustinendum ceteræ terræ pondus." [J. Poll. 7, 98. Plut. 9, 354. * " Πολυκρινέω, Const. Manass. Chron. p. 122. * Φιλοκρινέω, Eumath. 15." Boiss. Mss. Thuc. 6, 18. Dio Cass. 674, 13. Cyrill. Alex. Præf. in Hoseam p. 2. Lucian. 2, 162. 205. Eust. in Il. Prœm. p. 3, 50. Schol. Hephæst. 82. " Studiose seligo, Orig. c. Cels. 3. p. 142. Φιλοκρινέω, Φυλοκρινέω, Eust. 4, 28." Seager. Mss. " Discerno, Euseb. H. E. 385. cf. Vales. not. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 127. * Φιλοκρινητέον, Synes. de R. 290. * Φιλοκρίνησις, Clem. Alex. 376. * Φιλοκρινητικὸς, 375." Kall. Mss.]

ΚΡΙΟΣ, ὁ, Aries, Ovium gregis dux, Plut. Pericle (6.) Κριοῦ μονόκερω κεφαλὴν ἐξ ἀγροῦ τῷ Περικλεῖ κομισθῆναι, Unicornis arietis caput: (10, 143.) Ἀθηναῖοι τῷ ζῶντα τὸν κριὸν ἐκδείραντι δίκην ἐπέθηκαν. Theophyl. Ep. 2. Ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων, ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπόλωλε. Item κριὸς ἀσελγόκερως ap. Suid. ὁ μεγαλόκερως. Sed potest etiam, et melius fortasse, exponi ὁ ἐξυβρίζων τοῖς κέρασι: [κυρίττων, καὶ ὑβρίζων κέρασιν, Phot.] quemadmodum et in his duobus Proverbiis Κριοῦ διακονία, et Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισε, Improbitas et ingratitudo ejus animalis notatur, quod sc. eos, a quibus nutritur, cornibus petat. Vide Hes. || Signum cœleste, quem arietem esse putant Poëtæ illum, quo vecti Phrixus et Helle pontum trajecerunt, Arat. (238.) Τῶν ὀλίγον Κριοῦ νοτιώτεροι ἀστέρες εἰσὶ, Cic. Inferior paulo est aries, et flamen ad austri Inclinatior, Epigr. πότερ' ἐν κριῷ γεγένηται Ἢ διδύμοις, An in ariete, an vero in geminis. || Ælian. meminit et Marini arietis, sicut Plin. quoque Arietem inter pisces agnoscit. Claudiano dicitur Trux aries. De eo plura ap. Plin. || Videntur et naves quædam κριοὶ dictæ, quod arietis haberent insigne, VV. LL. e Bayf. || Machina bellica, quam Joseph. A. J. 3, (9.) ita describit, Ἔστιν ὑπερμεγέθης δοκὸς, ἱστῷ νηὸς παραπλησία· ἐστόμωται δὲ παχεῖ σιδήρῳ κατ' ἄκρον, εἰς κριοῦ προτομὴν, ἀφ' οὗ καὶ καλεῖται, τετυπωμένῳ· κατῃώρηται δὲ κάλοις μέσος, ὥσπερ ἀπὸ πλάστιγγος, ἑτέρας δοκοῦ σταυροῖς ἑκατέρωθεν ἑδραίοις ἐστηριγμένης· ἀνωθούμενος δὲ ὑπὸ πλήθους ἀνδρῶν εἰς τὸ κατόπιν, τῶν αὐτῶν ἀθρόως πάλιν εἰς τοὔμπροσθεν ἐπιβρισάντων, τύπτει τὰ τείχη προσανέχοντι σιδήρῳ. Quæ descriptio ap. Suid. iisd. fere verbis legitur, qui inde nomen invenisse hoc πολιορκητικὸν μηχάνημα tradit, quoniam προσπίπτει τε ῥύμῃ, καὶ πάλιν ἐπανέρχεται, καὶ τοῦτο συνεχῶς ὥσπερ μαχόμενον ποιεῖ: esse autem κεραίαν μεγάλην κριοειδῆ, καὶ αὐτῆς τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς σεσιδηρῶσθαι ἐπὶ πολὺ, ὥστε μήτε ἀποκαυλίζεσθαι, μήτε ἐμπίπρασθαι: προτομὴν autem vocari Anteriorem ipsius partem. De eo ita scribit Ammian. Marc. 23. Eligitur abies vel ornus excelsa, cujus summitas duro ferro concluditur et prolixo, arietis efficiens prominulam speciem, quæ forma huic machinamento vocabulum indidit: et sic suspensa utrimque transversis asseribus et ferratis, quasi e lance, vinculis trabis alterius continetur; eamque, quantum mensuræ ratio patitur, multitudo retro repellens, rursus ad obvia quæque rumpenda protrudit ictibus validissimis, instar assurgentis et cedentis armati. Qua crebritate, velut reciproci fulminis impetu, ædificiis scissis in rimas, concidunt structuræ laxatæ murorum. Veget. 4, 14. loquens de testudine, Ipsius caput ferro vestitur, et Aries appellatur, vel quod habet durissimam frontem, qua subruat muros, vel quod more arietum retrocedit, ut cum impetu vehementius feriat. Athen. de Machin. scribit Carthaginienses, cum Gades oppugnarent, arietem invenisse: Χωρίδιον γάρ τι προκαταλαμβανομένων αὐτῶν, καὶ καθαιρούντων εἰς ἔδαφος τὰ τείχη, νεανίσκους τινὰς οὐδὲν ἔχοντας εἰς τὴν καθαίρεσιν, δοκὸν λαβόντας διὰ χειρῶν ἐνσείειν εἰς τὸ τεῖχος, καὶ ῥᾳδίως ἐπὶ πολὺν τόπον καθελεῖν. Unde Vitruv. 10, 19. Cum autem castellum ante cepissent, id demoliri sunt conati: posteaquam non habuerunt ad demolitionem ferramenta, sumserunt tignum: idque manibus sustinentes, capiteque ejus summum murum continenter pulsantes, summos ordinum lapides dejiciebant. Quod conspicatus quidam Pephasmenus, in secunda Gadium oppugnatione, Ἱστὸν στήσας, καὶ ἄλλον ἐπ' αὐτοῦ πλάγιον ἀρτήσας παραπλησίως ταῖς τῶν ζυγῶν φάλαγξιν, ἔτυψε τὸ τεῖχος, ἕλκων ἐξ ἀντισπάστων τὸ πλάγιον, Malo statuto, ex eo alterum transversum uti trutinam suspendit, et in reducendo et impellendo vehementibus plagis dejecit Gaditanorum murum, ut idem Vitr. ibid. interpr. Post quem Geras Carthaginiensis * ὑπότροχον ποιήσας σχεδίαν, ἐπέθηκε πλάγιον τὸν κριὸν, καὶ οὐκ ἐξ ἀντισπάστων εἷλκεν, ἀλλ' ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων προωθούμενον· ἐποίησε δὲ ὑπότροχον σκέπασμα ὃ διὰ τὴν βραδυτῆτα χελώνην προσηγόρευε· μετὰ ταῦτα δὲ ἐποίησάν τινες ἐπὶ κυλίνδρων προωθούμενον τὸν κριόν. Quod idem Vitr. De materia basin subjectis rotis fecit, supraque compegit arrectariis et jugis varas, et in his suspendit arietem, coriisque bubulis texit, uti tutiores essent qui in ea machinatione ad pulsandum murum essent collocati. Ibid. dicit ὑπότροχον κριὸν, quem Vitr. arietem subrotatum. Plin. scribit eam muralem machinam, quæ Aries tunc temporis dicebatur, equum fuisse ab Epeo inventum. Xen. K. Π. 7, (4, 1.) Μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριοὺς, ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη. || Κριὸς ὀροβιαῖος, Cicer arietinum, Colum. Theophr. H. Pl. 8, 5, (1.) De quo Plin. 18, 12. Est enim arietino capiti simile, unde ita appellatur, album nigrumque. " Pro κριὸς " ὀροβιαῖος, quod interpr. Cicer arietinum, a capitis " arietini similitudine, Athen. habet κρεῖος, per diphth. " et properispωmenως, ut alibi docui." [Vide Lex. VV. Peregr.] " Non solum tamen ap. Theophr. sic " legitur, sine diphth. sc., et oxytonως, sed ap. Diosc. " etiam: ita enim ap. eum, 2, 126. Καλεῖται δὲ τὸ " ἕτερον αὐτῶν, τῶν ἐρεβίνθων sc., εἶδος, κριός." [" Vide Athen. 54. ubi vide Nott. Quod si recte a Plin. redditum hoc vocab. est per Lat. Arietinus, videtur Κρῖος scriptum oportuisse, e Κρίιος contractum: quo facilius etiam a nonnullis in Κρεῖος potuit mutari." Schw. Mss.] || Vocab. architecturæ, Hes.: quo significatur Ornamentum quoddam instar tortilis pampini et clavicularum, s. capreolorum, in capitulis columnæ Corinthiæ et Ionicæ: Volutam et Helicem vocat Vitruv. VV. LL. Hesychio est μέρος τι τοῦ Κορινθίου κίονος. || Athenienses κριοὺς vocant τὰς τραχείας κόγχας, Hes. || Populus Atticæ, UNDE Κριόθεν, ET Κριῆθεν, Suid. [" * Κριῶθεν, Kuster. Aristoph. 192. Κριὸς, Diod. S. 1, 198. Wakef. S. Cr. 4, 18. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 25. Toup. Opusc. 1, 240. Navis genus, Fischer. ad Palæph. 75. Machina bellica, ad Diod. S. 1, 584. Ingratus, Valck. Phœn. p. 18. K. τὰ τροφεῖα, Jacobs. Anth. 6, 75. Κριοῦ μέτωπον, 10, 352. Κρίος, Ciceris species, Casaub. ad Athen. 110." Schæf. Mss. "Κριὸς, ὁ ἄρχων, παρὰ τὸ κρίνειν, ex Artemid. Meursius ad Lycophr. 227." Gataker. Mss.]

Κριοδόχη, s. Κριοδόκη, Arietaria machina ipsum arietem sustinens, Athen. in l. de Machin. Ἵστα δὲ καὶ κριοδόχην ἐπ' αὐτὴν, ἐφ' ἧς καὶ κύλινδρον ἐπετίθει, δι' οὗ προωθούμενος ὁ κριὸς δι' ἀντισπάστων ἐνήργει τὴν χρείαν· ἐβύρσουν δὲ καὶ ταύτην ὁμοίως τοῖς πύργοις. Unde Vitr. l. c. Constituebatur autem in ea, arietaria machina, in qua collocabatur torus perfectus in torno, in quo insuper constitutus aries, trudentum ductionibus et reductionibus efficiebat magnos operis effectus; tegebatur autem is coriis crudis quemadmodum turris. Aliud exemplum cum ejusd. Vitruv. interpr. habes in Θωράκιον. [" Ad Diod. S. 1, 682." Schæf. Mss.] Κριοειδὴς, Arietis formam habens, Qui arietinam formam habet, Arieti similis, vide Κριός. [* Κριώδης, Gl. Arietarius. * " Κριόθεος, Diosc. Notha 456." Boiss. Mss.] Κριοκοπέω, Ariete pulso, tundo, percutio, Arieto, Polyb. 1, (42, 9.) Καὶ παρεκτείνοντες τῶν ἔργων τὰς κατασκευὰς, τέλος ἐξ πύργους τοὺς συνεχεῖς τῶν προειρημένων κατέβαλον, τοὺς δὲ λοιποὺς πάντας ἅμα κριοκοπεῖν ἐνεχείρησαν, Ariete quatiendo subruere. [" Appian. 1, 692." Wakef. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 84. var. lect." Boiss. Mss. * Κριοκρούω, Cyrill. Alex. de Exitu Animæ p. 416. Schneidero ex analogia leg. videtur

* Κριοκρουστέω. * Κριομαχέω, Gl. Arieto, Mathem. Vett. p. 38.] Κριομαχία, Arietum pugna, Satyra Varr. ap. Gell. [* Κριόμορφος, Schol. Par. ad Apoll. Rh. 1, 256.] Κριόμυξος, Arietis instar mucosus, κορύζης μεστὸς τὴν ῥῖνα, Lucian. (2, 227.) Est autem valde pituitosum illud animal. Gal. Meth. 6. Θεσσαλὸς δὲ ἅμα τοῖς ἑαυτοῦ σοφισταῖς ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος, ἐν κρ. ἀνδράσιν, ὡς ὁ Κερκιδᾶς φησὶν, εὐδοκιμήσει. [* Κριομύξης, Theod. Prodr. Amar. p. 114. e conjectura Gaulm.: vulgo * Κρυομύξης.] Κριοπρόσωπος, Qui arietina facie est, Arietem facie sua repræsentans, Lucian. (1, 537.) Ἢν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ, κρ. μὲν τὸν Δία, κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν. Cujus meminit et Herod. 2, [42. * Κριόπρωρος, Schol. Plat. Ruhnk. p. 141. "Villois. Anecd. Gr. 1, 262." Wakef. Mss. "Ad Diod. S. 1, 290." Schæf. Mss. * Κριόστασις, Mathem. Vett. p. 92.] Κριοφάγος, Arietum vorator, Deus quidam gentilitius, cui arietes immolabantur, Θεός τις, ᾧ κριοὶ θύονται. Hes. [* "Κριοφόρος, Fischer. ad Palæph. 123. Diod. S. 2, 442. 472. ad Paus. 362." Schæf. Mss.]

[* "Ἀντικριὸς, Aries, bellica machina, alii arieti oppositus, Æneas Comm. Poliorc. c. 32." Seager. Mss.]

[* Κριηδὸν, Aristoph. A. 309.]

[* Κριανὸς, Basil. Opp. 1, 55. cf. Ζυγιανός.]

Κρίδιον, Parvus aries, ὁ μικρὸς κριὸς, Hes.

[* Κρίωμα, Ornamentum in capitulis columnarum, Aqu. Ezech. 40, 14. cf. Schleusn. Lex. V. T.]

"Κορύπτω, Cornibus peto s. impeto: vel Cornu "ferio: κεραΐζω: veluti cum arietes συντρέχοντες "ἀλλήλοις τὰς κορυφὰς συμπλήττουσι. Theocr. 3, (5.) "Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάττεο, μή τι κορύψῃ:" [τυ κορύξῃ Kiessl.] "Unde Virgil. Occursare capro, "cornu ferit ille, caveto. ‖ Rursum Κορύπτω affer-"tur pro Caput jacto: quo modo accipi potest in "loco Strab. in Κορύβας allato. Infra κυρίττω." [Gl. Arieto, Cornu peto. Tzetz. ad Lycophr. 658. Εἰώθασιν οἱ κριοὶ ἐν τῷ μάχεσθαι τοῖς κέρασιν ἀλλήλους πλήττειν· τοῦτο δ' ἐστὶ κυρίως τὸ κορύπτειν. "Κορύπτω, * Κορύττω, Thom. M. 311. Jacobs. Anth. 9, 197. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 69. ad Röv. xlii. ad Mœr. 230. 279. * Κορύπτης, ibid." Schæf. Mss. Hephæstion 44. Vannus Crit. Dorvill. p. 457.] "Hinc "Κορυπτίλος dicitur ὁ τοῖς κέρασι πλήττων, Qui cor-"nibus impetit s. ferit, Petulcus. Theocr. 5, (147.) "Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυπτίλος, αἴ τιν' ὀχευσεῖς Τᾶν "αἰγᾶν, φλασῶ τυ." [Gl. Cornupeta.] "Hes. habet "Κορυπτόλης, expositum itidem κεραϊστής: afferens "et Κορυπτόλητον pro κεραϊστήν." [Cf. Arnald. Lectt. Gr. 12. p. 85. "Valck. ad Röv. p. xlii. ad Mœr. 230. 279. Pierson. Præf. 31. * Κορύττιλος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 69." Schæf. Mss. * Κορυπτιάω, Aristoph. Ἱππ. 1341. sic legunt nonnulli pro κερουτιάω.] "Ἐγκορύπτω, Obarieto, s. Arietis "modo impeto cornibus." [Lycophr. 558.] "Κο-"ρύγγειν, Hesychio κεραΐζειν, Cornibus ferire, κο-"ρύπτειν."

"Κυρίζειν, sive Κυρίσσειν, Hesychio est κέρασι "μάχεσθαι, Cornibus pugnare, Concurrere cornibus. "Idem affert Κυρίζεσθε pro τρίβεσθε, Conterimini s. "Conteritis vos." [* Ἐπικυρίζω, Theophr. Fr. 5, 34. Ἢ γὰρ ἂν ἐπικυρίσῃ τὸ πνεῦμα, ubi Schn. dedit ἐπιβρίσῃ.] "Κυρίσσω, sive Κυρίττω, i. q. κυρίζω, Cor-"nibus ferio, s. Capite occurso aut ferio: Hesychio "κεραΐζω, τῇ κεφαλῇ πλήττω, τύπτω μετὰ τῆς κεφα-"λῆς: necnon generalius πλήττω. Longin. e Plat. de "Rep. 9. Ἕνεκα τῆς τούτων πλεονεξίας λακτίζοντες καὶ "κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι καὶ ὅπλαις, ἀπο-"κτιννύουσι δι' ἀπληστίαν: de hominibus pecorum more "lascivientibus et insolescentibus." [Ὁ ταῦρος ἔοικε κυρίξειν, Hephæst. 44. "Koen. Præf. ad Greg. Cor. 21. ad 291. Brunck. ad Æsch. Pers. 960. ad Mœr. 230. Thom. M. 560. * Κυρίττω, ad Mœr. 230. * Κύριξις, ibid." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 20.] "Rursum "ap. Hes. legitur Κυρίττολος, expositum * κορύ-"πτης, πλήκτης, Petulcus, Petulante cornu impetens: "qui supra κορυπτόλης et κορυπτίλος." [* "Κυρίτ-

A τιλος, Valck. ad Röv. p. xlii. ad Mœr. 230." Schæf. Mss.] "Διακυρίττεσθαι, proprie dicuntur arietes "inter se dimicantes: metaphorice autem h. v. si-"gnif. ἀντιμάχεσθαι, teste Hes." [Synes. Calv. 77.] "Σκυρίττω affertur pro Κυρίττω." "Κυβριάσσειν, He-"sychio τοῖς κέρασιν ἐπιτυχεῖν κρούσαντα, Cornibus "ferire: quod supra κυρίζειν s. κυρίττειν."

"Κυρηβασία, dicitur ἡ διὰ κεράτων μάχη, ἥπερ ἐν "τοῖς ἀλόγοις ζώοις γίνεται, sive ἡ πλῆξις τῶν τρά-"γων, inquit Suidas, afferens et verb. Κυρηβάσαι "ex Aristoph. (Ἱππ. 272.) Εἰ δ' ἐκκλίνει" [Ἢν δ' ὑπεκκλίνῃ] "γε, δευρὶ πρὸς σκέλος κυρηβάσει, exponens-"que πρὸς τὸ σκέλος μαχεῖται, ἐὰν ὑποσταλῇ καὶ φύγῃ: "ut κυρηβάσαι πρὸς τὸ σκέλος sit Occursare et pugnare "cruri non secus ac aries arieti vel alii occurrit. "Hes. hæc per ι scribit in secunda syllaba." ["Ilgen. Hymn. 602." Schæf. Mss.] "Κυριβάζεσθαι, "Convitiis pugnare, Altercari: Hesychio λοιδορεῖ-"σθαι et διαμάχεσθαι: afferenti itidem κυριβάσασθε "pro διαμαχέσασθε." ["Kuster. V. M. 69." Schæf.

B Mss.] "Dicit autem hæc esse translata ἀπὸ τῶν "κριῶν καὶ τῶν τράγων: a quibus et τὸ κυρίσσειν. "Affert etiam Κυριβάτης et Κύριβος" [Κυρηβάτης et Κύρηβος Schn. Lex.] "pro ὁ ἀσελγὴς ἐν τῷ λοιδο-"ρεῖν, Insolens et improbus in convitiando, s. La-"scive convitiis impetens ut aries hircusve petulcus "cornibus." [Κυρριβάζεσθαι, Photio λοιδορεῖσθαι, διασύρεσθαι.]

ΚΡΟΚΗ, ἡ, Trama, Subtegmen, Id quod stamini inseritur s. intexitur, Aristot. de Araneo, Ὑφαίνει πρῶτον διατείνας πρὸς τὰ πέρατα πανταχόθεν, εἶτα στημονίζεται ἀπὸ τοῦ μέσου· ἐπὶ δὲ τούτοις ὥσπερ κρόκας ἐμβάλλει: Plin. Texere a medio incipit, circinato orbe subtegmina annectens. Theophyl. Ep. 20. Ἡ δὲ τὴν κρόκην ἀπέῤῥιψε, καὶ τῆς ἱστουργίας εὐθὺς ἐξανίστατο, Aristoph. Σφ. (1144.) Ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ; An texitur Ecbatanis villosa vestis? s. Omasum bovis, quod villosum est? Scho-

C liastæ ibi κρόκη est ἡ * ῥοδάνη καὶ κροκύφαντος, quoniam sc. διὰ κρόκης ὑφαίνεται. Plura exempla reperies supra in Στήμων. ‖ Hesychio "itidemque Sui-"dæ" est πέμματος εἶδος, ἡ * ῥοδάνη. ‖ Κρόκαι dicuntur etiam αἱ αἰγιαλίτιδες ἄμμοι, Arena litorea, Eust. αἱ παραθαλάσσιοι ψῆφοι, Calculi s. Lapilli litorei aut marini, Hes.: Cæl. Rhodig. 15, 21. Calculi frequenti motu in maris litore rotundati, quos Latini Umbilicos vocant, ut est ap. Cic. de Orat. 2. a Græcis, ut nos commonuit Aristot. in Mechan. Quæst. appellantur κρόκαι. Quærit enim quid sit, quod in litoribus e lapidibus aut testis gravioribus fiant, quæ vocantur κρόκαι? Verba Aristot. sunt, Διὰ τί περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς αἱ καλούμεναι κρόκαι στρογγύλαι εἰσὶν ἐκ μακρῶν τῶν λίθων καὶ ὀστράκων τὸ ἐξ ὑπαρχῆς ὄντων; ‖ Litus, αἰγιαλὸς, Etym. Schol. Lycophr. Ceterum κρόκη Tramam significans, formant et irregularem accus. Κρόκα, quasi a nom. Κρόξ. Hesiod. Ἔργ. (2, 156.) Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, In pauco stamine multam tramam intexito. "Κρὸξ Hesychio est κρόκος, Crocus."

D ["Κρόκη, Jacobs. Anth. 8, 133. 294. ad Lucian 1, 689. Heyn. Hom. 4, 290. Ruhnk. Ep. Cr. 180. Bergler. Alciphr. 27. 363. Toup. Opusc. 1, 259. 480. Koen. ad Greg. Cor. 35. ad Il. Ψ. 762. Cornar. Ecl. p. 36. Bernard. ad Theoph. 1, 99. ad Lucian. 1, 514. Κρόκα, accus., Heyn. Hom. 5, 57. 6, 223. 8, 120. 512. Voss Myth. Br. 1, 125. Bergler. Alciphr. 363. Κρὸξ, Jacobs. Anth. 8, 294. Heyn. Hom. 6, 223." Schæf. Mss. Κρόκη, Lycophr. 107. 193. 874. Herod. 2, 35.]

Κροκοδίλη, Philyllio τὸ κάταγμα, teste J. Poll. (7, 29.) Est autem κάταγμα Filum s. Stamen, quod nendo deducitur e colo. Hesychio autem Κροκόδειλος est etiam τύλη Culcitra: nisi aliquis τύλην et κνάφαλα idem esse vellet, Tomentum s. Lanæ floccos, quibus culcitræ farciuntur. [* Κροκοντική, ἡ, Ars nendi subtemen s. tramam, cui opp. στημονητική: quia subtemen subtilius, stamen crassius, Plato Politico p. 282.] Κροκύφαντος, ὁ, ἡ, Peplus, Velum e trama textum. In nostro Lex. vet. Κροκύφαντος, ὅτι διὰ

κρόκης ὑφαίνεται· οἱ δὲ Ἀττικοὶ κεκρύφαλον αὐτὸ καλοῦσιν, ὅτι κρύπτει τὸν φαλὸν, ὅ ἐστιν ἐξοχὴ τῆς κεφαλῆς. De eod. sic Eust. Κεκρύφαλος δὲ, φασὶ, κόσμος τις περὶ κεφαλὴν καὶ αὐτὸς, λεγόμενος κροκύφαντος. Vide et Κρόκη. [*" Κροκύφαντον, ἐκ νεύρων, φλεβίων, ἀρτηριῶν πλεγμάτιον, M. Anton. 2, 2." Gataker. Mss. " Heyn. Hom. 8, 343. Jacobs. Anth. 8, 294. ad Il. X. 469." Schæf. Mss. Chirurg. Vett. 183. Schleusn. Lex. V. T. et in Addendis P. 3.] A

Κροκίζω, Texo, Neo, Tramo, ut Valla ap. Herod. vertisse dicitur. [* Κροκισμὸς, Tela, Schol. Soph. Œd. C. 488.]

Κροκὶς, ίδος, ἡ, Subtegmen, Epigr. ἐπὶ κροκίδων πορφυρέων, In purpureis subtegminibus, i. e. pannis, VV. LL. Sed rectius sequenti signif. accipitur pro Filo s. Tomento. || Floccus s. Filum in veste extans s. prominens, [" Herod. 3, 8. Λαβὼν ἐκ τοῦ ἱματίου κροκύδα." Schw. Mss.] i. q. κνάφαλον et τύλη: quanquam τύλη frequentius accipitur pro Ipsa Culcitra, quæ e floccis s. tomentis lanæ conficitur. Plut. Sylla (35.) p. 156. de Valeria, Περὶ τὸν Σύλλαν ἐξόπισθεν B παραπορευομένη, τήν τε χεῖρα πρὸς αὐτὸν ἀπηρείσατο, καὶ κροκίδα τοῦ ἱματίου σπάσασα, παρῆλθεν ἐπὶ τὴν ἑαυτῆς χώραν, Filum e veste evellens, Theophr. in Charact. de Adul. (2.) Ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα, καὶ ἐάν τι πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς ἀπὸ πνεύματος προσενεχθῇ ἄχυρον, καρφολογῆσαι, Lucian. (3, 380.) Ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὁπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ. Κροκὶς, inquit Gorr., Tomentum, Floccus s. Hapsus lanæ, quo medicamenta excipiuntur. Apud Aët. 3. dicitur medicamenti genus πρόσθετον, quod tomento exceptum ano inditur vice glandis. Hæc ille. || Crocidem herbam quandam Apollodorus ap. Plin. nominat, cujus tactu phalangia morerentur: quæ an a κρόκος potius denominata sit, ambiguum est. [" Ad Ammon. 128. Bernard. ad Theoph. 1, 99. ad Herod. 196. Aristoph. Fr. 284. Jacobs. Anth. 8, 312." Schæf. Mss.] Ceterum notandum est, plerisque in ll. SCRIBI Κροκὺς, ύδος, Hippocr. Prognost. de manuum latione, Ὁκόσοισιν ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσιν ἢ περιπλευμονίῃσιν, ἢ C ἐν φρενίτισι ἢ ἐν κεφαλαλγίῃσι πρὸ τοῦ προσώπου φερομένας καὶ θηρευούσας διὰ κενῆς, καὶ ἀποκαρφολογούσας καὶ κροκύδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλούσας καὶ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἄχυρα ἀποσπώσας, πάσας εἶναι κακὰς καὶ θανατώδεας. Unde Cels. 2, 6. Aut si manibus quis in febre et acuto morbo vel insania, pulmonisve dolore vel capitis, in veste floccos legit, fimbriasve diducit, vel in adjuncto pariete, si qua minuta eminent, carpit (mors denuntiatur.) Herod. 3, (8.) docens quibus ritibus Arabes fidem dent, Λαβὼν ἐκ τοῦ ἱματίου ἑκατέρου κροκύδα, ἀλείφει τῷ αἵματι ἐν μέσῳ κειμένους λίθους ἑπτά. Sic enim ibi scribunt antiqui libri; at vulg. Edd. habent κροκύνη a NOM. Κροκύνη. Quem l. J. Poll. (7, 63.) citans, legensque κρόκυν, dicit esse μέρος ἐσθῆτος, Partem vestis, quam Laciniam nonnulli esse suspicantur. Sed quin pro Floccis vestis ibi κροκὺς accipiatur, non video quid obstet. Diosc. 2. de lana combusta, Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ κροκύδες καίονται θαλασσίας πορφύρας, Flocci s. Tomenta lanæ purpura marina tinctæ. Crito ap. Gal. 3 de Loc. D Aff. Ἐντίθει κροκύδα κογχυλίου, Tomentum lanæ purpura infectæ. Pro quo P. Ægin. dicit, λινοῦν ἀπὸ πορφύρας θαλαττίας, Filum lanæ purpura marina imbutæ: et Aët. πτύγμα πορφύρας ἐρίου: quam Plin. vocat Lanam conchylio infectam, Marc. Empir. Lanam conchyliatam. P. Ægin. Περιπλασσέσθω δὲ ἢ περιδεσμείσθω κροκύδι στερεᾷ ἡ βάλανος, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κροκύδος ἔξω δι' ἕδρας ἀπολαμβανέσθω, ἵνα μετὰ τὴν αὐτάρκη κάθαρσιν ἐξῇ κομίσασθαι τὴν βάλανον, de helleborismo. || Hesychio ἡ ἐχίδνιος βοτάνη. [" Bernard. ad Theoph. 1, 99. ad Herod. 196. ad Ammon. 7. Huschk. Anal. 236. Jacobs. Anth. 8, 312. Aristoph. Fr. 282. Porson. Hec. p. xli. Ed. 2." Schæf. Mss.] Κροκύλεγμος, Floccorum lectio, i. q. κροκιδισμός: Hesychio enim κροκύλεγμος est τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων: de qua re in Κροκίς.

Κροκιδίζω s. Κροκυδίζω, Floccos lego. Κροκιδίζειν, inquit Gorr., verbum est ab omnibus Medicis de phreniticis dici solitum. Significat autem Tomentum legere et evellere subtegmina, sicut καρφολογεῖν Evellere festucas, Gal. Comm. 1. εἰς τὸ Προγν. P. Ægin. de phreniticis, Καὶ κροκυδίζουσι καὶ καρφολογοῦσι καὶ πυρέττουσιν ὀξέως, Floccos s. Fila legunt. Alex. Trall. (1. p. 44.) itidem de phreniticis, Συμβαίνει ἐν τῇ φρενίτιδι κροκιδίζειν καὶ καρφολογεῖν. Dicitur etiam de adulatoribus floccos pilosque e veste legentibus, quos Theophr. quoque paulo ante dicit ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα. In h. autem l., quem J. Poll. (7, 29.) citat, Κροκοδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον, exponens ἐκλέγουσαν τὸ τραχὺ, dubium an reponendum κροκυδίζουσαν s. κροκιδίζουσαν, an vero κροκοδιλίζουσαν, nam post κροκοδίλη h. l. affert, an potius aliquid aliud. [" Jacobs. Anth. 8, 312. ad Timæi Lex. 153. ad Herod. 196." Schæf. Mss.] Κροκιδισμὸς, Floccorum s. Filorum lectio, Colum. Lapidum lectio: κροκιδισμὸς et καρφολογία ap. Gal. sunt signa phrenitidis. Tribuitur etiam adulatoribus, ut paulo ante dictum est. [" Bernard. ad Theoph. 1, 98." Schæf. Mss.]

[* Κροκιδολογέω, s. * Κροκυδολογέω, i. q. κροκιδίζω, Hippocr. 1, 841. Lind., s. 7. p. 313. Foës.]

¶ Κροκάλη, Calculus s. Arena litoralis, Eust. Τὰς κρόκας, ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλίτιδας ἄμμους, αἳ λέγονται καὶ κροκάλαι, Epigr. παρὰ κροκάλῃσι θαλάσσης, ubi exp. Apud litora, sicut et κρόκαι supra. Sed et Suidæ κροκάλη est ὁ αἰγιαλός. Et Hesychio κροκάλαι, ψῆφοι, ἀκταὶ, ἄμμος. AT Κρόκαλον, Eid. est τὸ πανοῦργον παιδίον. Etymologistæ autem κρόκαλα sunt etiam αἱ ψῆφοι τῶν ποταμῶν, ut κρόκαι et κροκάλαι. " Κρωκαλέον, Eid. est παιδίον πανοῦργον." [" Κροκάλη, ad Charit. 643. Musgr. Iph. A. 211. Jacobs. Anth. 6, 430. 8, 133. 274. 9, 72. 12, 120. Huschk. Anal. 135. Ruhnk. Ep. Cr. 271. Toup. Opusc. 2, 104. 137. Idem ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 247. Κρόκαλον, ibid. * Κροκαλὸς, Jacobs. Anth. 8, 274. 9, 116." Schæf. Mss.] Ἐϋκρόκαλος, ὁ, ἡ, Pulcram in litore arenam habens, In cujus litore pulcri calculi sunt: ἠϊὼν, [Nonn. Jo. 255, 8.] θάλασσα ap. Nonn. ead. signif.: nisi aliquis malit exponere Pulcrum litus habens. [* Πολυκρόκαλος, Etym. Havn. v. Κρόκαλα, πολυκροκάλοιο παρ' ἀνδήροισι Νεμείης.]

AT VERO Κρόκος, ὁ, s. Κρόκον, τὸ, Crocus, Crocum; nam et Lat. utroque genere utuntur, Il. Ξ. (347.) Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον, Chæremon ap. Athen. (608.) Κρόκον θ', ὃς ἡλιῶδες εἰς ὑφάσματα Πέπλων σκιᾶς εἴδωλον εἰσομόργνυται, Aristot. ap. Eund. (464.) Αἱ Ῥοδιακαὶ χυτρίδες γίνονται σμύρνης, σχοίνου ἄνθους, κρόκου, βαλσάμου, ἀμώμου, κινναμώμου, συνεψηθέντων, Callim. Hymno in Apoll. (81.) Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὧραι Ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην, Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν: qui l. Scholiastæ occasionem dedit etymon huic vocabulo quærendi, sc. παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλεσθαι: quemadmodum et Plin. scribit eum virere bruma et colligi. Croco libros quoque tingi solitos testatur Lucian. Est autem Crocus s. Crocum, Herba foliata pæne in capillamenti exilitatem, cauliculo angusto et brevi, florem producente cærulei calycis, in quo flammea croci stamina, radice bulbosa copiosaque et vivaci. Vulgus Mauritanos imitati Saffranum vocant. Gorr. Vide Plin. 21, 6. Theophr. H. Pl. 6, 6, (10.) || Κρόκον dicitur etiam Ovi luteum s. vitellus, ὁ λέκυθος, Alex. Trall. Λεάνας σὺν κρόκῳ ὠῶν. Pro quo Athen. 9. dicit τὰ χρυσᾶ τῶν ὠῶν, et alibi ὠῶν πυρρά. [Κρ. ὠοῦ, Galeni Eupor. 457, 8. Bas. " Theoph. Nonn. c. 11. 70." Boiss. Mss.] || Avena, Genus frumentaceum, Theophr. H. Pl. 8. VV. LL. || Juvenis quidam, propter cujus amorem Smilax virgo in fruticem ejus nominis mutata fuit, Plin. e poëtarum fabulis. [" Wakef. Ion. 907. Jacobs. Anth. 8, 78. 11, 349. ad Meleagr. p. 5. ad Lucian. 1, 238. 280. Ruhnk. ad H. in Cer. 428. Mitsch. 164. * Κρόκος, τὸ, ad Mœr. 210." Schæf. Mss. * Κρόκος, ἡ, Strabo 14. p. 686. Schneidero susp. * Κροκόβαπτος, ὁ, ἡ, Æsch. Pers. 662.] Κροκοβαφὴς, Croco tinctus, [Æsch. Ag. 1[illegible]0. * Κροκοβαφία, Philostr. V. Apoll. 4. p. 159. " Ruhnk. ad

Vell. 346." Schæf. Mss.] Κροκόδειλος, ὁ, Crocodilus, quasi Crocum formidans: Nomen quadrupedis mali et terra pariter ac mari infesti; ac terrestrem quidem crocodilum dictum volunt παρὰ τὸ φοβεῖσθαι τὸν κρόκον, unde et apiarii crocum alvearibus apponunt, quo conspecto fugit: marinum autem, παρὰ τὸ τὰς κρόκας φοβεῖσθαι, i. e. αἰγιαλοὺς, Litora, ut in nostro vet. Lex. scribitur. Sic et Eust. Ὁ χερσαῖος κροκόδειλος, ὃς κρόκον δεδιὼς, δι' αὐτοῦ ἀποσοβεῖται τῶν σίμβλων, ὥς φασιν οἱ εἰδότες· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἔνυδρος κροκόδειλος, τὰς κρόκας δειλιῶν αὐτὸς, ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλίτιδας ἄμμους. De eo multa Aristot., Ælian. Plin. Herod. || Κροκόδειλοι dicuntur etiam Quæstiones crocodilinæ et ἄποροι, Bud., qui e Luciano (1, 332.) citat, Ληροῦσι καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷν διδάσκουσι. [" Ionum sermone proprie Lacertus s. Lacerta terrestris. Idem autem nomen Iones, Herod. 3, 69. ob formæ similitudinem, bestiæ Niloticæ dedere, quæ ab Ægyptiis Champsa appellatur." Schw. Mss. " Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. lxviii. ad Herod. 137. 300. 366. ad Diod. S. 1, 41. 100. 176. Lucian. Dial. p. 31. 43." Schæf. Mss.] Sic Κροκοδειλὶς, quoque in VV. LL. exp. Quæstio sophistarum ludicra, κροκόδειλος. Quintil. 1, 10. vocat Ambiguitates crocodilinas. Vide et Κέρατα. At Κροκοδείλιον, τὸ, Herba est chamæleontis nigri figura, radice longa, aliquatenus lata, gustu nasturtii, aspero, semine rotundo, clypeoli forma, duplici, Gorr., dicens a Gal. (de Comp. Med. sec. Loc. 2.) et Aëtio appellari etiam κροκοδειλιάδα: [Alex. Trall. 12. p. 234.] de qua Plin. 27, 8. qui 28, 8. meminit et cujusdam crocodileæ, de crocodilo terrestri loquens, Odoratissimis floribus vivit: ob id intestina ejus diligenter exquiruntur jucundo nidore facta: Crocodileam vocant, oculorum vitiis utilissimam cum porri succo inunctis, et contra suffusiones vel caligines. || Quibusdam τὸ δίψακον, Diosc. (3, 12.) ap. Gorr. [* Κροκοδειλέα, Galen. Simpl. 10, 29. * Κροκοδείλινος, Clem. Alex. Strom. 5. p. 651, 11. Quinctil. 1, 10, 5. * Κροκοδειλίτης, Diog. L. 2, 208. * Κροκοδειλοπολίτης, Steph. Byz. 481.] At Κροκύδειλος s. κροκυδειλὸς, accentu in ult. est μικρὸν ζωΰφιον ap. Hipponact. teste Eust. Ceterum pro κροκόδειλος, facta literarum enallage dicitur etiam Κρεκύδειλος, Etym. Item et Κερκύδειλος in VV. LL. ex eod. Etym. Κροκοειδὴς, Croco s. Croceo colori similis. [Schol. Pind. N. 1, 58. "Schol. Theocr. 1, 30." Wakef. Mss.] Κροκοείμων, Croceo amictu indutus. [" Schol. Il. Θ. 1." Wakef. Mss.] Κροκόμαγμα, Retrimentum crocini unguenti. Sic autem dicitur, quod expressis unguenti crocini odoramentis et in formas digestis paretur: μάγματα enim appellantur Quæ expressa aliqua materia supersunt crassa, fæculenta et lignosa. Ad differentiam autem additur materiæ nomen, ut κροκόμαγμα, ῥοδόμαγμα: inquit Gorr., ap. quem differentias et usum eorum reperies. Plin. 21, 20. de croci usu in medicina, Collyrio uni etiam nomen dedit: ex eo quoque expresso unguento crocino, quod Crocomagma appellant. Diosc. 1, 26. Τὸ δὲ κρ. γίνεται ἐκ τοῦ κροκίνου μύρου, τῶν ἀρωμάτων ἐκπιεσθέντων καὶ ἀναπλασθέντων. [* "Κροκομέριον, Diosc. Notha 471." Boiss. Mss. * Κροκόμηλον, Alex. Trall. 12. p. 240.] Κροκόπεπλος, Croceum peplum s. vestem habens: ita dicitur aurora in crepusculo: paulo post vero, superante die, ῥοδοδάκτυλος appellatur. Hesiod. Θ. (273. 358.) κροκόπεπλος, κροκοειδῆ ἱμάτια ἔχουσα. [Il. Ψ. 227. ἠὼς, Alcman Hephæstionis p. 39. Μοῦσαι. * " Κροκόχρως; Nicet. Eugen. 7, 1." Boiss. Mss. * " Ἐπίκροκον, τὸ, ad Hesych. 1, 1363, 16." Dahler. Mss. * " Μελάγκροκος, Æsch. S. c. Th. 863. * Φοινικόκροκος, Pind. Ὀ. 6, 66.]

Κροκώδης, Croceus, Crocum referens, Diosc. 1, 26. de crocomagmate loquens, Κροκῶδες τὴν χρόαν. Et κρ. κολλύριον, Croceum collyrium, Plinio Crocinum collyrium: cujus triplicis mentionem facit Gal. de Loc. Aff. 4. Πακκιανοῦ, Παιδικοῦ, Λεονταρίου Item κρ. πεσσὸς, qui describitur a Paulo 7, 24. τροχίσκος, cujus compositio habetur ap. Paul. et Aët.

A [" Planud. Ovid. Met. 13, 351." Boiss. Mss. Plato Politico §. 46.] Κροκόεις, i. q. κροκώδης, Crocei coloris, Croceo colore imbutus, Theophr. H. Pl. 9, (15, 5.) Eur. Phœn. (1505.) Στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς Ἀγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον, i. e. ἀφεῖσα τὴν ἀνθηρὰν στολὴν, τὴν ἁρμόζουσαν τῇ τρυφῇ, τὴν ἀπὸ κρόκου βεβαμμένην, Croco tinctam, Croceo colore imbutam: ut rectius ibi exp. Paulo post tamen alio sensu, τὴν ἐκ κρόκης στολὴν χαλάσασα, ὥστε γυμνὰ μεῖναι τὰ στήθη. Secundum quam exp. a κρόκη derivaretur. Phalæcus ap. Athen. (440.) Χρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα, Τόνδε Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ. [" Theocr. 1, 31. Valck. Phœn. p. 506. Musgr. p. 229. Iph. T. 1282. Toup. Add. in Theocr. 407. Jacobs. Anth. 7, 193. 232. 8, 235. Antip. Sid. 98. Kuster. Aristoph. 224. * Κρόκεος, Musgr. Tro. 856. Wakef. Ion. 907. Jacobs. Anth. 8, 94. 235. Eur. Hec. 468. (Pind. Π. 4, 412.) * Κροκήϊος, Hymn. in Cer. 178. ubi v. Ruhnk." Schæf. Mss. * Κρόκιος, Athen. 473. Artemid. 1, 77.] Κρόκινος, Croceus,

B Crocinus: κρόκινον ἄνθος, Flos croceus, Theophr. H. Pl. 1, (13, 1.) μύρον, Diosc. 1, 65. Crocinum unguentum Plinio, i. e., E croco paratum. Athen. 5. Ἠλείφοντο κροκίνῳ μύρῳ. [" Jacobs. Anth. 8, 78. 234. Valck. Callim. 188. 196." Schæf. Mss. * " Κρόκινον, τὸ, sc. μύρον, Unguentum e croco, Al. Prov. 7, 17. Διέῤῥαγα τὴν κοίτην μου κροκίνῳ, Aspersi cubile meum unguento crocino. Ita Cod. Vat. Sed Ald. Compl. et Alex. κρόκῳ habent. De eod. unguento Propertius El. 3, 10, 22. Et crocino nares myrrheus ungat onyx. Cf. Spanhemii Obss. in Callim. p. 70. 98." Schleusn. Lex. V. T.] Κροκίας λίθος, Crocias lapis, quod colore croci sit, Plin. Crocian croci (colos appellavit.) [Plut. 7, 479.]

Κροκόω, Croco imbuo, tingo s. inficio. Apud Athen. (39.) Epigr. in Cratinum, Τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιττῶν [imo κιττῷ] Μέτωπον οἷα καὶ σὺ κεκροκωμένον, ubi fortassis intelligit Frontem croceis coronis redimitam; nam coronæ e croco ebrietatem mulcent, Plin. [Rectius cum Schw.

C intelliges, Habebat frontem crocea hedera redimitam. " Jacobs. Anth. 7, 193. 232. Huschk. Anal. 27. Toup. Add. in Theocr. p. 407. Kuhn. ad Paus. 116." Schæf. Mss. Phot. Κροκοῦν· οἱ μύσται ὥς φασι κρόκῃ τὴν δεξίαν χεῖρα καὶ τὸν πόδα ἀναδοῦνται· καὶ λέγεται τοῦτο κροκοῦν· οἱ δὲ ὅτι ἐνιότε κρόκῳ καθαίρονται. Anecd. Bekkeri p. 273.] Κροκωτὸς, Croco tinctus, imbutus, infectus, Croceo colore imbutus. Absolute plerumque capitur pro κροκωτὸς χιτὼν, πέπλος, aut tale quid, i. e. Vestis croceo colore imbuta: ut paulo ante κροκόεσσα στολὶς, et κροκόεις χιτών. In pretio enim erat croceus color ap. vett. mulieribus tamen et delicatioribus hominibus familiarior. Lucian. (2, 15.) loquens de Hercule Omphalæ servienti, Ἐκείνην μὲν τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι ἔρια ξαίνοντα. Ubi vides Herculi muliebria vestimenta κρ. et πορφυρίδα tribui. Sed et ipse Hercules ap. Aristoph. B. (45.) Ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ', inquit,

D ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων Ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην: nec enim leoninæ pelli, quæ Herculeos viros decet, convenit cum peplo croceo, qui mulierum proprius est: itaque in Prov. abiit Λεοντῆ ἐπὶ κροκωτῷ, Leonis exuvium super crocotam, de duobus, quæ copulantur inter se, cum alterum cum altero congruere nequeat. Quo sensu capi potest et illud, Γαλῇ κροκωτόν: nec enim feli crocota applicanda est. Erasm. scribit in eos dici, qui indigni honore aliquo afficiuntur: vult autem κροκωτὸν esse Vestis genus rotundæ ac fimbriatæ, qua divites matronæ utebantur. Latini Crocotam fem. gen. dicunt. Nonius, Crocota, crocei coloris vestis. Plaut. Aulul. Cum incedunt infectores crocotarii. Rursum Non. paulo ante, Caltulam et crocotulam, utrumque a generibus florum translatum, a calta et a croco. Plaut. Epidico, Intusiatam, patagiatam, caltulam ac crocotulam. Nevius Pedio, Mollicinam, crocotam, chirodotam, ricam. Athen. (519.) de equitibus Sybaritis, Ἐπόμπευον, ἔχοντες κροκωτοὺς ἐπὶ τοῖς θώραξι,

Tunicas croceas super thoraces induti: nota autem A est Sybaritarum mollities: (155.) e Duride Samio de Polysperchonte duce quodam Macedone, Εἰ μεθυσθείη ἐνδυόμενον αὐτὸν κροκωτὸν, καὶ ὑποδούμενον σικυώνια, διατελεῖν ὀρχούμενον. [" Ex h. l. manifestum est ἔγκυκλον fuisse Vestimentum exterius, ἐπίβλημα, κροκωτὸν vero, interius, ἔνδυμα. Crocotam jam induerat Mnesilochus cui supra (v. 253.) dixit Agatho τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών. Vestimentorum omnium ultimum, quod aliis superinjiciebatur, erat ἔγκυκλον, Palla." Brunck. ad Aristoph. Θ. 261. "Jacobs. Anth. 7, 57. 251. Wakef. S. Cr. 4, 55. Kuster. Aristoph. 224. 237. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 346. Musgr. ad Eurip. p. 229. Toup. Opusc. 2, 69. 97." Schæf. Mss.] Κροκωτοφόρος, ὁ, ἡ, Qui crocotam gestat, Crocota indutus, Plut. (9, 140.) Καθάπερ ἔνιοι τὸν Ἡρακλέα παίζοντες οὐκ εὖ γράφουσιν ἐν Ὀμφάλης κροκωτοφόρον, ἐνδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσι ῥιπίζειν καὶ παραπλέκειν ἑαυτόν. [* Κροκωτοφορέω, Aristoph. Λ. 219. * Κροκώτιον, Ἐκκλ. 331. * Κροκωτίδιον, Λ. 47. * Κροκώτινος, Euseb. Præp. Evang. 9, 4.] B

Κροκίζω, Croco similis sum, Crocum refero, repræsento s. imitor, Diosc. 4, 65. Ἔστι δὲ ὁ μὲν τοῦ γλαυκίου (χυλὸς) κροκίζων ἐν τῇ ἀνέσει, In dilutione croci colorem reddit, Ruell. [" Jacobs. Anth. 7, 232." Schæf. Mss.] Παρακροκίζω, Aliqua e parte crocum refero, Proxime ad croci colorem accedo, Crocum mentior, Plin. Luteam chrysocollam mentitur. Παρακροκίζειν τῇ χρόᾳ, Colorem croci imitari, e Diosc. 5, 137. [" Cattier. Gazoph. 84." Schæf. Mss.]

[* " Κροκάω, Wessel. ad Herod. 162. * Κρόκητος, ad Mœr. 270." Schæf. Mss.]

" ΚΡΟΝΟΣ, ὁ, Saturnus: dictus παρὰ τὸν χρόνον, " quod cum ipso tempore extiterit, vel potius ante " ipsum tempus, auctor ipse temporis: quo et Ari" stot. respexit in l. de Mundo, scribens, Jovem, τὸν " Δία, dici esse filium κρόνου καὶ χρόνου, utpote διή" κοντα ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. Fingi" tur is a poëtis τεκνοφάγος: quapropter proverbiali " joco ponitur pro Moroso sene, necnon pro malefi- C " co. Ita Heliodorus quidam cum ex astrologo co" gnovisset Saturni planetam sibi adversari, noctu " templum ingressus aureamque Saturni statuam fu" ratus est, hæc addit verba, Τίς πρῶτος κακοποιὸς ἐλή" λυθε, πείρασον, Δέσποτα, καὶ γνώσῃ τίς τίνος ἐστὶ " Κρόνος, Et nosces uter alterius sit Saturnus. " Quoniam vero antiquissimus omnium deorum ha" bitus fuit, et prisci mortales qui sub ejus regno " vixerunt, simplices fuisse prædicantur, ideo a Co" micis usurpatur κρόνον vocabulum pro Bardo et " fatuo, s. Deliro sene. Aristoph. Σφ. (1480.) Καὶ " τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους Τὸν νοῦν, " Prædicat se ostensurum tragœdos esse bardos et " fatuos ut eos qui Saturni tempore vixerunt. Et " N. (929.) Οὐχὶ διδάξεις το˜ ˝, κρόνος ὤν, Cum se" nex sis et delirus. INDE Κρόνιππος, Qui valde " stultus est, Vehementer delirus: nomine ἵππος epi" taticam vim habente. Aristoph. N. (1070.) σὺ δ' " εἶ κρόνιππος. ET Κρονόληρος, Senex delirus: de " quo t. 2. c. 701. NECNON Κρονικὸς accipitur D " pro Vetustate desipiens, Præ senio delirus et fa" tuus: s. Priscam fatuitatem redolens quæ sub " Saturno fuit. Aristoph. Πλ. (581.) ὦ κρονικαῖς " γνώμαις [Br. λήμαις] ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμ" φω. Sic Κρονίων ὄζειν ab eod. Comico N. (398.) " dicitur pro ἀρχαϊκῆς εὐηθείας, Priscam fatuitatem s. " stoliditatem redolere: ὦ μωρέ σύ, inquit, καὶ κρο" νίων ὄζων, καὶ βεκκεσέληνε, Saturnia tempora et " priscam redolens stultitiam. Alioqui Κρονικὸς et " Κρόνιος sunt possessiva nomina a Κρόνος, signifi" cantia Saturnius: ut Κρόνιος ἀστὴρ, Saturnia stel" la, una e septem errantibus. Et Κρόνιος μὴν, Sa" turnius mensis, Saturno sacer mensis. Ita autem " antiquitus fuit appellatus mensis qui postea ἑκα" τομβαιὼν a sacrificiis majoribus quæ eo mense fie" bant quod esset initium anni. Sacra quæ in " honorem Neptuni peragebantur, DICUNTUR Κρό" νια, Saturnalia: UNDE Κρονιάδες ἡμέραι, Saturna" les dies, ap. Plut. Cicerone. Hes. ista κρόνια scri" bit mense Hecatombæone agitari solita. Athen. " vero (639.) Romæ ταῖς τῶν κρονίων ἡμέραις vetere " more scribit ἑστιᾶσθαι τοὺς οἰκέτας ὑπὸ τῶν δεσπο" τῶν ἀναδεχομένων τὰς τῶν οἰκετῶν λειτουργίας: mo" rem autem hunc eos a priscis Græcis esse mutua" tos. Denique a Κρόνος sunt PATRONYM. Κρονί" δης et Κρονίων, Saturni filius, Saturnius. Od. N. " (25.) Ζηνὶ Κρονίδῃ: (Θ. 289.) παρὰ πατρὸς ἐρισθε" νέος Κρονίωνος. Sic Hesiod. Ἔργ. (1, 69.) ἐπίθοντο " Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι. Affertur κρονίων et pro An" tiquus homo, ex Hes., qui κρονίωνας vocari scribit " τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους, veluti nepotes Saturni " deorum omnium vetustissimi." [" Κρόνος, Jacobs. Anth. 9, 467. 474. 10, 197. 216. Valck. Diatr. 38. Senex, Mœr. 200. et n., ad Lucian. 1, 206. Fatuus, 233. 337. ad Diod. S. 1, 383. Κρόνου λύχνος, Toup. Opusc. 1, 505." Schæf. Mss. Plato Euthyd. c. 38. * Κρονοθήκη, Phrynichus Bekkeri p. 46. * Κρονότεκνος, Orph. H. in Cœlum 8. " Κρόνιππος, Toup. Opusc. 2, 238. Κρονικὸς, ad Charit. 748. Jacobs. Anth. 10, 140. ad Lucian. 2, 191. T. H. ad Dial. p. 30. 119. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 9. ad Diod. S. 1, 383. Κρόνιος, 230. 383. ad Charit. 521. Musgr. Herc. F. 649. ad Lucian. 1, 232. Valck. Diatr. 38. Κρονία ἅλς, Gesner. Ind. Orph. Λόφος κρ., Jacobs. Anth. 7, 346. ad Diod. S. 2, 63. Κρόνια, Leonid. Alex. 18. Jacobs. Anth. 7, 211. 8, 295. ad Timæum Soph. p. 2. Bergler. Alciphr. 418. Κρονίων ὄζειν, Kuster. Aristoph. 57. Κρονίδης, ad Charit. 761. Neptunus, Jacobs. Anth. 9, 422. Κρονίων, ad Charit. 761. De gen., Clark. ad Il. A. 265. 397. 405. B. 403. * Κρονίδαρ, (Laconicum, Hesychio πολυετὴς,) ad Mœr. 200." Schæf. Mss.]

" ΚΡΟΣΣΟΣ, ὁ, Fimbria, Limbus: Extrema vestis " ora quæ eam circumquaque ambit: ut Hes. quo" que κροσσοὺς esse dicit τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ * ῥαμ" ματώδη, et in Κρόσσαι paulo ante, τὰ κατώτατα τῶν " ἱματίων, Quæ imæ vestis oræ assuta sunt. J. Poll. " κροσσῶν nomine Villos intelligit qui vestimentis assui " solebant: scribit enim κράσπεδα dici τὰς τελευταίας " ὄχθας τοῦ ἱματίου, θυσσάνους vero τοὺς λεγομένους " κροσσούς: qui θύσσανοι sunt Villi quidam, ut supra " dixi: eo modo et Suidæ κροσσὸς est ὁ μαλλός: is " nimirum qui extremæ vesti assuitur." [Clem. Alex. 236. Cuperi Obss. 1, 19. " Wakef. Ion. 1443. Jacobs. Anth. 7, 251. T. H. ad Plutum p. 251. Heyn. Hom. 6, 319. Valck. Adoniaz. p. 369. Burm. ad Phædr. 108. Mit., Greg. Cor. 248." Schæf. Mss. * " Ἄκροσσος, Fimbria carens, Athan. 1, 827." Kall. Mss.] " Δίκροσσος, Geminam s. Duplicem habens " fimbriam, Duas habens fimbrias: ut δίκροσσον πε" ριβόλαιον ap. J. Poll. l. 7. Quidam interpr. Utrim" que fimbriatus." [Schol. Aristoph. Πλ. 729. * Δικρόσσια, τὰ, Arrian. Peripl. p. 4. * " Πολύκροσσος, Tzetz. Chil. 10, 229. ζώνη." Elberling. Mss. * Κροσσίον, Gl. Peniculamentum. " Herodian. Epimer. 72. * Κρόσσιον, Diosc. Notha 471." Boiss. Mss.] " Κροσσόω, Ejusmodi fimbria villove prætexo s. circumdo. " E QUO Κροσσωτὸς χιτὼν, s. κροσσωτὸς simpliciter, " subaudito substantivo χιτὼν, Tunica fimbriata s. " villis prætexta." [" Wakef. Eum. 463. Jacobs. Anth. 7, 251. Porson. Hec. p. 64. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 668. Toup. Opusc. 2, 234." Schæf. Mss. Lycophr. 42.] " Ararὼς, παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, Φορῶν κροσσω" τοὺς καὶ γυναικείαν στολήν: ita enim scribere quos" dam pro κροκωτοὺς, tradit J. Poll. Nec mirum esse " debet unico hic tantum σ scriptum esse istud κρο" σωτοὺς, cum ap. Etym. quoque κροσὸς, κροσῶ, κρο" σωτὸς, unico itidem σ scripta legantur: utroque " modo in Lex. meo vet.: quemadmodum κόσυμβος " quoque et unico et duplici σ reperiri scriptum suo " loco docui. || In Epigr. vero κροσσὸς esse dicitur " Vas balneatoriæ supellectilis ad affundendam " aquam: quale Polluci est χύτλον et κατάχυτλον, " Alexandro Trall. σίτλα. Sed pro eo scribendum " est κρωσσὸς per ω in priore syllaba, ut infra do" cebo."

" ΚΡΟΣΣΑΙ, inquit Hes., quibusdam sunt κλίμα" κες ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις, Scalæ scalis superpositæ: alii

" vero eo nomine accipiunt τὰς κεφαλίδας τῶν τειχῶν, " vel προμαχῶνας, vel στεφάνας τῶν πύργων, vel τὰ " *κρηπιδώματα, quoniam κροσσοὺς etiamnum vocant " τὰ κατώτατα τῶν ἱματίων. Et hæc expositio melior " est: nam Homero nomen τῆς κλίμακος incognitum " fuit, necdum ipsius ætate bellica instrumenta in " usu esse cœperant. Hæc fere ille: Schol. tamen " Homeri constanter pro Scalis accipit: ut Il. M. " (258.) de Trojanis Græcorum muros invadentibus, " Κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δοῦρατ' ἔχοντες: exponens nimirum *ὑποτρόχων κλιμάκων πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτηδείων: alibi itidem scribens, κρόσσας " vocari τὰς τειχομάχους κλίμακας, Scalas ad oppugnationem murorum accommodas. Sed cum Hes. " potius κροσσῶν nomine intelligendas esse Pinnas " murorum aut turrium, patet vel ex Il. M. (258.) " Ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον. Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις. Ibi enim " satis apertum est intelligi, Pinnas et propugnacula " turrium a Trojanis esse convulsa: quamvis ille " iterum exponat κλίμακας ἐπὶ τοὺς πύργους εἷλκον: " ut sensus sit, Trahebant scalas et muro admovebant ut turres scanderent: sed parum recte. " Insolens enim est dicere πύργων ἔρυον pro ἐπὶ " πύργους εἷλκον. Itaque ii potius sequendi sunt " qui ibi accipiunt τὰς ἐξοχὰς, τὰ ἐξέχοντα, s. τὰ " *ἀποκρηπιδώματα: metaphora a vestibus, quarum " τὰ ἄκρα nominantur κροσσοί. Quam expositionem " secutus est Philoxenus et Orion, illam Aristarchus, " teste Etym. Verum et ex Herodoto discimus non " esse hic intelligendas Scalas murales, s. aptas conscendendis muris aut turribus ab hoste admoveri " solitas: sed eminentias quasdam et pinnas turrium certo interstitio in eis positas, et graduum " formam repræsentantes: 2, (125.) p. 87. de pyramide Cheopis, Ἐποιήθη δὲ ὧδε αὕτη ἡ πυραμὶς " ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κρώσσας, Aldina " etiam Editio per ω scriptum habet, οἱ δὲ βωμίδας " ὀνομάζουσι. Quas κρόσσας s. κρώσσας rursum ἀναβαθμοὺς vocat paulo post, scribens, Χαμάθεν ἐπὶ " τὸν πρῶτον στοῖχον τῶν ἀναβαθμῶν ἀείροντες. Et " mox, Ὅσοι γὰρ δὴ στοῖχοι ἦσαν τῶν ἀναβαθμῶν, " τοσαῦται καὶ αἱ μηχαναὶ ἦσαν." [" Heyn. Hom. 6, 318. 340. 350. 527. ad Herod. 164." Schæf. Mss.] " Πρόκροσσοι νῆες dicuntur αἱ ἐπάλληλοι, s. ἄλλαι ἐπ' " ἄλλαις, Aliæ post alias s. super alias: ut cum continua serie in procinctu stant. Il. Ξ. (34.) Τῷ ῥα " προκρόσσας ἔρυσαν καὶ πλῆσαν ἁπάσης Ἠϊόνος στόμα " μακρόν. Et Herod. (7, 188.) Ἄλλαι νέες προκρόσσαι. Idem ap. Suid. Προκρόσσαι ὡρμαίνοντο ἐς " πόντον ἐπὶ πεντήκοντα νέας. At Agathocles Babylonius ap. Athen. (30.) de Pythargo Cyziceno " tyrannice patriæ imperanti, Οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν ἐβοηδρόμουν, πρόκροσσοι φερόμενοι " ἐπὶ τὸν κίνδυνον: metaphorice a προκρόσσοις navibus. Hes. προκρόσσας ναῦς esse dicit et τὰς ἐπαλλήλους, s. ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, et τὰς κατ' ἀλλήλων " νενεωλκημένας: Etym. et Suid. κατὰ κεφαλὴν συντιθεμένας καὶ ἐξισουμένας: q. d. προκαρύσσους." [Herod. 4, 152. Democritus ap. Theophr. de Sensu p. 42. Opp. 'A. 4, 606. " Heyn. Hom. 6, 319. 527." Schæf. Mss.]

" ΚΡΟΤΩΝ, ωνος, ὁ, Ricinus: τὸ ἐν κυσὶ καὶ βουσὶ " γινόμενον, alio nomine dictum κυνοραϊστής, s. κυνοῤῥαϊστής, a canum infestatione. De eo hæc " Plin. 11, 34. Est animal ejusd. turpitudinis, infixo " semper sanguini capite vivens, atque ita intumescens: unum animalium cui cibi non sit exitus, " dehiscitque nimia satietate, alimento ipso moriens: " nunquam hoc in jumentis gignitur, in bubus frequens, in canibus aliquando, in quibus omnia: in " ovibus et capris hoc solum. Quoniam vero id " nullam habet διακοπὴν, sed usquequaque sui simile " est, in Proverbio dici cœpit, Κρότωνος ὑγιέστερος, " teste Suida: qui hos κρότωνας vocat κυνείους φθεῖρας, Pediculos canum. || Sed et κίκυ Αἰγύπτιον a " nonnullis dictum fuit κρότων, διὰ τὴν πρὸς τὸ ζῶον " ἐμφέρειαν τοῦ σπέρματος: ab aliis vocatum σήσαμον " ἄγριον s. σησαμὶς ἀγρία, a nonnullis σέσελι κύπριον,

A " teste Diosc. 4, 164.: et Hesychio: ab Herod. " σιλλικύπριον, 2. p. 78. Diosc. rursum loco citato " subjungit, Καρπὸν δὲ φέρει ἐν βότρυσι τραχέσι, λεπισθέντα ὅμοιον κρότωνι τῷ ζώῳ· ἐξ οὗ καὶ ἀποθλίβεται τὸ λεγόμενον κίκινον ἔλαιον: vocans etiam κόκκους istius plantæ Grana s. Acinos ricinis similes. " Plin. quoque, arborem Crotonem appellat, non solum loco supra in Κίκι c., sed hoc etiam 16, 22. " Maxime foliorum unitas in suo cuique genere permanet, præterquam populo, ederæ, crotoni, quam " et Cici diximus vocari." [Cf. Gal. Exeg. 508.] " Polluce auctore κρότων in aure dicitur τὸ ὥσπερ " ἔδαφος. Eod. teste κρότων vocatur μελιτηρὰ ὑγρασία ἐλαιώδης, ὅταν ἕλκος ᾖ περὶ τὰ νεῦρα. Gal. ab " Hippocr. (479, 54.) κρότωνας nominari scribit τὰ " ἐν τῷ πνεύμονι χονδρώδη βρόγχια, Cartilaginea pulmonis bronchia: 2 de Morb. Μετὰ δὲ, πτύον πτύει· " καὶ οἷα ἕλκεος κρότωνες. Hes. κρότωνα scribit a " quibusdam exponi etiam πυρσόν. Alioqui et Urbis " nomen est, cujus Incolæ dicuntur κροτωνιάται."
B [" Jacobs. Anth. 10, 252. ad Diod. S. 2, 430. Toup. Opusc. 1, 242. Emendd. 1, 366. Heyn. Hom. 8, 192. Κρότωνος ὑγιέστερος, ad Herod. 363." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 1, 10, 1. 3, 18, 7. C. Pl. 2, 16, 4. Κροτὼν, ῶνος, ὁ, Steph. B. v. Βιστωνιά.] " Κροτονοειδὴς, Crotoni s. Ricino similis, Ricini s. " Crotonis speciem gerens. Hippocr. de Nat. Mul. " Τοῦ κροτονοειδέος τὴν ῥίζαν δίδου πίνειν: pro quo " Gal. in suo Lex., κρότωνος ῥίζαν, Radicem crotonis: annotans hoc ab Ægyptiis vocari κίκι. Id " autem ferre semen simile κρότωνι τῷ ζώῳ, supra " dictum est." [Leg. Κροτωνοειδής.] "Κρότονοι, Hesychio i. q. κρότωνες, Ricini." " Κόρτος, Eid. est " ὁ ἐν τοῖς κυσὶ κρότων, Ricinus canum."

" Κροτώνη, Hesychio auctore Vitium est τὸ ἐπιγινόμενον τοῖς δένδροις, μάλιστα τῇ ἐλαίᾳ. Meminit " hujus Theophr. H. Pl. 1, (8, 6.) addens a quibus- " dam nominari πρέμνον et γόγγρον."

ΚΡΟΥΩ, Pulso, Arrian. (7, 1, 7.) Κρούειν τοῖς ποσὶ
C τὴν γῆν, Pedibus terram pulsare: κρούειν τὴν θύραν, Januam pulsare, quod una voce θυροκρουστεῖν: sed rectius dici κόπτειν quam κρούειν τὴν θύραν, Phrynich. annotat. Et κρεμβάλοις κρούειν ap. Athen. i. q. κρεμβαλίζειν, Crembala pulsare. Item θίασον κρούειν, Thiasum pulsare, Julian. Imp. ad Jambl. Οἳ τῷ Διονύσῳ τὸν θίασον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι φέρονται, Qui Libero thiasum pulsanti, ad choream dissoluti feruntur, Bud. Et κιθάραν κρούειν, Citharam pulsare, Epigr. in effigiem cujusdam citharistriæ, Πλῆκτρον ἔχει φόρμιγγος, ἔχει καὶ πλῆκτρον ἔρωτος, Κρούει δ' ἀμφοτέροις καὶ φρένα καὶ κιθάρην. Et pass. κρουόμενα ὄργανα, Instrumenta musica, quæ digitis aut plectro pulsantur. Qua vero signif. Claudian. dicit, ululatus pulsat aures: et Lucan. crebris feriunt ululatibus aures: et Virg. ferit æthera clamor: ea Ephippus Comicus ap. Athen. (370.) Οὐ στέφανος οὐδ' εἷς ἐστὶ πρόσθε τῶν θύρων, Οὐ κνίσσα κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας, Non ferit nidor extremas narium prominentias. || Κρούω capitur etiam pro
D συγκρούω, Collido: κρούειν χεῖρας, Eur. (Suppl. 720.) Collidere manus, Collisis inter se manibus strepitum dare, Plaudere manibus. Thuc. 3, (22.) Ὅπως τὰ ὅπλα μὴ κρουόμενα πρὸς ἄλληλα, αἴσθησιν παρέχοι, Inter se collisa, vel Sibi invicem illisa. || Πρύμναν κρούειν s. κρούεσθαι, Puppim pellere, h. e. Paulatim retrocedere, aut etiam declinare, puppim pellendo s. premendo remis, non autem, quod in aperta fuga fit, proram ipsam avertendo; nam Schol. Thuc. πρύμναν κρούεσθαι esse dicit, τὸ κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν, μὴ στρέψαντα τὸ πλοῖον· ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν, ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ: quod fieri solere dicit, ne aperte fugere videamur, ita paulatim ὑπαπιόντες, aut ne terga hostibus vertentes, facilius ab eis invadamur et vulneremur. Quod exp. etiam inhibere navim, non eo modo, quo remi simpliciter inhibentur aut sustinentur, h. e. cum remis suspensis et velis contractis, suopte impulsu navem progredi sinimus, sed cum procursum ejus sistentes, simul etiam retroagimus in puppim, non conversa ipsa prora.

Quo sensu Liv. dicit, Rostrata navis retro inhibita, onerariam *post* se trahebat. Ea autem retrocessio cum *difficilius* fiat quam navi in proram conversa, accipitur pro Pedetentim retrocedere. Aristoph. Schol. πρύμναν κρούσασθαι vocari dicit, cum μετακαθίσαντες οἱ ἐρέται ἐλαύνοιεν ὀπίσω ἐπὶ τὴν πρύμναν, Cum remiges conversi in puppim impellunt navim cum ante in proram impulissent, ὡς ὅταν εἰς λιμένα εἰσέρχονται, ἵνα τὴν πρύμναν εἰς γῆν ἔχωσι νεύουσαν. Quo pertinet Cic. ad Att. 13, 21. Arbitrabar sustineri remos, cum inhiberi essent remiges jussi. Id non esse ejusmodi, didici heri, cum ad villam nostram navis appelleretur; non enim sustinent. Quibus verbis mox subjungit, sed alio modo remigant: id ab ἐποχῆς remotissimum est. Semperque Carneades προβολὴν pugilis et retentionem aurigæ, similem facit ἐποχῇ. Inhibitio autem remigum, motum habet, et vehementiorem quidem, remigationis navem convertentis ad puppim. Justin. 2. Commisso prælio ite cessim, inhibete remos, et a bello discedite, Quintil. Contrahit vela, inhibetque remos. Quanquam in his duobus Justini et Quintil. ll. Inhibere remos est potius Non ultra progredi: quod minus est quam κρούσασθαι τὴν πρύμναν, Retro inhibere navem, puppim pellendo: quod in pedestri itinere ἐπὶ πόδα ὑποχωρεῖν, Arriano, ἀναποδίζειν ἐς τοὐπίσω, Luciano, ἂψ ἀναχάσσασθαι, Hesiodo, et ἀναχωρεῖν. Polyb. 16, (3, 8.) Οὐκ ἐδύνατο χωρισθῆναι, καίπερ πολλάκις ἐπιβαλλόμενος πρύμναν κρούειν, Non potuit ab ea se expedire, quamvis non semel conatus navem retro inhibere. Et voce med. ap. Thuc. 3, (78.) Οἱ δ' ὑπεχώρουν ἤδη πρύμναν κρουόμενοι, καὶ ἅμα τὰς τῶν Κερκυραίων ἐβούλοντο προκαταφυγεῖν, Navim retro inhibentes, Puppim jam pellentes, In puppi jam navigantes, et simul effugiendi spatium dare Corcyrensibus volebant, hostes sustinentes: de quibus paulo post dicit, σχολῇ ὑποχωρούντων. Et 1, (51.) p. 19. Ἐθαύμαζον τοὺς Κορινθίους πρύμναν κρουομένους, πρίν τινες ἰδόντες εἶπον ὅτι νῆες ἐκεῖναι ἐπιπλέουσι. Idem, Πρύμναν κρουομένους, ἐπαναχωροῦντας παρῆλθε. Arrian. (5, 17, 12.) Ὡς δὲ καματηρά τε ἦν τὰ θηρία, καὶ οὐκέτι αὐτοῖς ἐρρωμέναι αἱ ἐκδρομαὶ ἐγίγνοντο, — ὥσπερ αἱ πρύμναν κρουόμεναι νῆες, ἐπὶ πόδα ὑπεχώρουν, Elephanti, ut naves retro inhibitæ, retrocedebant. Et metaph. ap. Greg. Ὡς δὲ τῆς διαλέξεως ἔγνων οὐκ ἀπόρρητον οὐδὲ καθεκτὸν ἔτι τυγχάνον, ἐξαίφνης μεταβαλὼν πρύμναν τε ἐκρουσάμην, ἐκείνῳ θέμενος, καὶ ἑτεράλκεα τὴν νίκην ἐποίησα, Navem retro inhibui, seu, ut Bud. interpr., In contrariam partem transivi, et favorem meum in contrarium verti. Destitui, inquit, quos sublevabam, et a quibus stabam, retroque sensim victoriam inclinavi. Eod. sensu ἀνακρούσασθαι et διακρούσασθαι dicitur. Κρούειν, sicut et κροτεῖν ac κροαίνειν, Eust. dicit ὀνοματοπεποιῆσθαι: in quodam autem nostro vet. Lex. derivatur a κρῶ, s. potius a κέρας, facto inde κερούω, et per sync. κρούω: diciturque κυριολεκτεῖσθαι ἐπὶ τῶν κερατοφόρων, ut proprie sit τὸ τοῖς κέρασι παίειν. [Plato ap. Socr. 18. "Ad Charit. 403. Markl. Suppl. 1205. Wakef. Herc. F. 1307. Musgr. ibid. Cycl. 326. Jacobs. Anth. 6, 427. 7, 390. 11, 334. Specim. p. 61. ad Lucian. 1, 318. 559. Brunck. Soph. 3, 525. Heindorf. ad Plat. Hipp. 175. Theæt. 324. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 21. Bergler. ad Alciphr. 70.: τὴν θύραν, Phryn. Ecl. 74. ad Lucian. 3, 579. ad Mœr. 211. Fischer. ad Anacr. p. 14.: χεῖρας, Markl. Suppl. 720.: σταθμὸν, Valck. Anim. ad Ammon. 108. 191.: σύριγγας, ad Phœn. p. 295.: vasa, Kuster. Aristoph. 56.: τὴν ὑπάτην, Chardon Magaz. Encycl. T. 5. an. 2. p. 498. Κρούεσθαι πρύμναν, ad Lucian. 1, 239. ad Herod. 658.: ταῖς μαχαίραις, Wakef. S. Cr. 3, 95. *Κρουστέον, Aristoph. Ἐκκλ. 989." Schæf. Mss.]

Κροῦμα, τὸ, Sonus, quem instrumenta musica pulsata edunt, qui ex organorum s. chordarum pulsu existit, Pulsus: Val. Fl., sacer æris pulsus; Stat. strepit machina pulsu. Cruma, ut Martial. dicit, Edere lascivos et Bætica crumata gestus, Et Gaditanis ludere docta modis. Lucian. (1, 54.) Ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων τε καὶ τερετισμάτων καὶ
A διεφθορότων ᾀσμάτων. Greg. Naz. de Orphei lyra, Πάντα τοῖς κρ. ἕλκουσαν, Plut. (10, 685.) Ὅσοι τῶν λυρικῶν ἄνδρες ἐγένοντο ποιηταὶ κρουμάτων ἀγαθοὶ, Pulsandorum instrumentorum periti. Nisi forte κρούματα hic sunt Ipsa mele, quæ pulsu modulamur; Carmina, quæ ad pulsum instrumentorum canuntur. Plato Minoë (133.) Τίς δὲ κρουμάτων ἐπὶ τὰ μέλη ἀγαθὸς νομεὺς, καὶ τὰ ἄξια νεῖμαι; καὶ εἴ τινες νόμοι ὀρθοὶ εἰσίν; οἱ τοῦ αὐλητοῦ καὶ οἱ τοῦ κιθαριστοῦ. Sed et αὐλήματα vocant κρούματα ἀπὸ τῆς λύρας λαμβάνοντες τὰς προσηγορίας, Plut. (8, 528.) Item de sono e cymbalis aut tympanis aut ejusmodi instrumentis pulsatis, (6, 207.) Ὀλολυγμοὺς κρουμάτων καὶ τυμπάνων ἐγχαράξεις. Sic enim habent quædam exempl. pro καὶ κρίνων. [J. Poll. 4, 83. Hippocr. 346, 14. "Ad Charit. 403. Jacobs. Anth. 6, 117. 7, 353. 356. 380. 10, 404. 11, 69. 116. Kuster. Aristoph. 109. Fr. 280. Porson. Hec. p. lvii. Ed 2. ad Lucian. 2, 267. Kuhn. ad Paus. 251. (10, 7.) Anton. Lib. 244. Verh., Toup. Opusc. 2, 124. Modi musici, Ku-
B ster. Aristoph. 214. Proprie de Lyra, sed dicitur etiam de Tibia, Bergler. Alciphr. 50. 70." Schæf. Mss. "Pro κροῦμα reperitur etiam *Κροῦσμα. Sic quidem Athen. 183. Numeros s. Modos, quos Musicus instrumento, quod Triangulum nominatur, executus est, κρούσματα dicit." Schw. Mss. "Jacobs. Anth. 10, 404. 11, 69. ad Charit. 403. Paus. 1, 406. ubi v. Kuhn." Schæf. Mss. Poëta vetus de Viribus Herbarum ap. Fabric. B. Gr. p. 650. v. 121. κρούσματα πληγῶν. "Instrumentum musicum, Andr. Cret. 9. Pulsatio, 152. Athanas. 2, 2." Kall. Mss.] Κρουματοποιὸς, Instrumenta musica pulsandi artifex, Qui organa pulsare novit, Athen. (337.) de Dorione aulete, Ὃν ἐγὼ κρ. οἶδα ὀνομαζόμενον καὶ φίλιχθυν, citans e Machone Comico, Ὁ κρ. Δωρίων ποτ' εἰς Μύλων' Ἐλθών. [*Κρουμάτιον, Schol. Aristoph. Πλ. 290. Ἱππ. 276.] Κρουματικὸς, ut σοφίη, Epigr. Peritia pulsandi organa musica. Budæo Ad artem citharœdicam attinens; sed latius patet. ["Jacobs. Anth. 7, 353. Agathias 68. et Jacobs." Schæf. Mss. *Κρουσματικὸς, Plut.
C 10, 672. Polyb. 3, 36, 3. λέξις.]

[*Κρουσμὸς, Schol. Æsch. S. c. Th. 567.]

Κροῦσις, ἡ, Pulsus, Pulsatio, Ipsa actio pulsandi, Plut. (10, 681.) Τῶν ἰαμβείων τὸ τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν, τὰ δ' ᾄδεσθαι, Ἀρχίλοχόν φασι καταδεῖξαι, Ad citharæ pulsum: paulo post, Οἴονται δὲ καὶ τὴν κρ. τὴν ὑπὸ τὴν ᾠδὴν, τοῦτον πρῶτον εὑρεῖν. Exp. etiam δοκιμασία, quoniam τὰ σαθρὰ τῶν σκευῶν κροτούμενα δοκιμάζεται, Suid. Solent enim vasa figulina digito pulsata explorari ex ipso sonitu an integra sint necne. || Κρούσεις dicuntur etiam Ea ipsa, quæ pulsantur, ut λέξεις Ea, quæ dicuntur et canuntur, h. e. τὰ κιθαριζόμενα, Bud. Athen. (615.) e Polyb. de auletis e Græcia accersitis, qui in proscenio μετὰ τοῦ χοροῦ αὐλεῖν jussi fuerant, Τῶν δὲ διαπορευομένων τὰς κρ. μετὰ τῆς ἁρμοζούσης κινήσεως, προσπέμψας οὐκ ἔφη καλῶς αὐτοὺς αὐλεῖν, ἀλλ' ἀγωνίζεσθαι μᾶλλον ἐκέλευε. Vide hic Κροῦμα paulo ante. || Item ἁρπαγὴ, Suid. ["Aristoph. N. 318. κροῦσιν, ποικιλίαν καὶ στροφὰς λόγων, δι' ὧν τοὺς διαλεγομένους σοφιζόμεθα, καὶ ἀπατῶμεν, Gloss." Seager. Mss. "De sta-
D tera, Valck. Anim. ad Ammon. 191." Schæf. Mss.] Κρουσιδημέω, Populo aures obtundo; nam κρουσιδημῶν, Suidæ κατακρούων τῇ βοῇ, vel τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρουόμενος τῇ βοῇ. Sed παρακρούεσθαι dici scribit τὸ τοῖς μέτροις παραλογίζεσθαι: qua signif. κρουσιδημεῖν erit Populum falsa bilance circumscribere, malitiose sc. in alteram partem impellendo. [Aristoph. Ἱππ. 859.] Κρουσίδημος, ὁ, ἡ, Qui ejusmodi fallaciis populum circumscribit: unde ap. Hes. Κρουσιδήμων, κρουσιμέτρων· ἀπὸ τῶν ἐν τῷ μετρεῖν ἀπατώντων. [*Κρουσολύρης, Citharam pulsans, Orph. H. in Curet. 3. sed leg. Κρουσιλύρης. *Κρουσίμαχος, Schol. Aristoph. Εἰρ. 1291.] Κρουσιμετρέω, Inter metiendum alteram lancem pello s. impello, ut sc. eo pulsu inclinet et præponderare videatur: κρουσιμετρεῖν, Hesychio ἐλλιπῶς μετρεῖν καὶ ἐνδεῶς. Adeo ut κρουσιμετρεῖν sit τὸ τοῖς μέτροις παραλογίζεσθαι, Inter ponderandum circumvenire aliquem, alteram sc. lancem impellendo. ["Kuster. Aristoph. 113. Valck.

Anim. ad Ammon. 191." Schæf. Mss. * Κρουσιμέτρης, Schol. Aristoph. N. 450.] Κρουσίμετρος, Qui falso pondere alterum circumscribit, lancem sc. impellendo. Vide Κρουσίδημος.

[* "Κρουστὸς, Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss. Phot. Κρουστὰ γράμματα· τὰ ἀπὸ τοῦ παρακρούεσθαι καὶ μὴ εὐθέως λέγειν. * "Εὔκρουστος, Georg. Lapith. Ep. 3. ad Niceph. Greg. Τὸ εὔκρ. τῆς ἑρμηνείας." Boiss. Mss. * "Πολύκρουστος, Jacobs. Anth. 7, 68." Schæf. Mss.]

Κρουστικὸς, Pulsandi vim habens, et specialiter Aures pulsans s. feriens, Aristot. Probl. s. 19. Ἡ μὲν γὰρ φωνὴ ἡδίων ἡ τοῦ ἀνθρώπου· κρουστικὰ δὲ μᾶλλον τὰ ὄργανα τοῦ στόματος· διὸ ἥδιον ἀκούειν ἢ τερετίζειν, i. e. quam τερέτισμα. Quo sensu dicit Claudian. Ululatus pulsat aures: et Lucan. crebris feriunt ululatibus aures. Plut. (9, 202.) Οἱ μουσικοὶ τὴν θίξιν ἀξιοῦσι τῶν χορδῶν ἠθικὴν καταφαίνεσθαι, μὴ κρουστικήν. Item in VV. LL. e Luciano (3, 514.) de Demosthenis facundia, Κρουστικὸν καὶ συνακτικὸν, Aures feriens acrimonia et vehementia dicendi. [Aristoph. Ἱππ. 1379.]

Ἀνακρούω, vel Ἀνακρούομαι, Retro ago, pello, Plut. Pompeio, Πομπηΐῳ παρῄνουν ἀνακρούεσθαι εἰς πέλαγος τὴν ναῦν, Retro agere navem, Procul a litore retro agere in altum. Dicitur et πρύμναν ἀνακρούεσθαι pro Retro inhibere. Herod. 8, (84.) præp. addidit, Ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο, In puppim inhibuerunt, inhibebant, ut appulsuri. Bud. ἀνακρούεσθαι τὴν ναῦν exp. etiam Retrorsum naveni sensim agere. Dicitur quoque etiam metaph. πρύμναν ἀνακρούεσθαι, pro Retrocedere a proposito suo s. instituto. De propria autem et metaph. hujus locutionis signif., vide plura in Bud. Comm. 457. et paulo ante in ipso Κρούω, ubi πρύμναν κρούεσθαι quid significet exposui. [" Πρύμναν ἀνακρούεσθαι quid sit optime docet Schol. Thuc. 1, 50. Πρύμναν ἀνακρούεσθαί ἐστι τὸ κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν, μὴ στρέψαντα τὸ πλοῖον· ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν, ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ. Τοῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ δόξωσι φανερῶς φεύγειν. Diod. S. 11. Διὸ καὶ πρύμναν μὲν ἀνακρούεσθαι κατέπαυσαν, εἰς τοὐπίσω δὲ πλέουσαι προτροπάδην ἔφευγον." Brunck. Mss.] Aristoph. vero Schol. ἀνακρούειν τὰς κώπας dicit esse τὸ ἐπέχειν τοῦ δρόμου τοῦ εἰς τὸ ἔμπροσθεν τὴν ναῦν, quod Lat. dicunt Inhibere remos: interdum dicitur pro eod. ἀνακρούω ὀπίσω, Plut. Alcibiade Ἀνακροῦσαι τὸ ζεῦγος ὀπίσω. Item Inhibere equum, est ἀναλαμβάνειν, ὑπολαμβάνειν: quod cum fit frænos succutiendo, ἀνακρούειν dicitur. Xen. (Ἱππ. 10, 12.) Ἀνακρουστέον μὲν τὸ στόμα τοῦ ἵππου:. (11, 3.) Ἀνακρούῃ τῷ χαλινῷ. Basil., Καὶ οἷον χαλινῷ τινὶ ἀνακρούων τῆς διανοίας τὸ ἄστατον, Velut fræno succusso reprimens. Ubique autem voce pass. legi ap. scriptt. tradit idem Bud.: citavi tamen paulo ante l. Plut., in quo ἀνακροῦσαι legitur voce act. || Ἀνακρούεσθαι, Pulsare: Greg. Ἐξαρχούσης τῆς Μαρίας καὶ ἀνακρουομένης τὸ τύμπανον. Bud. dicit signif. Pulsare organum; sed nisi addito accus. organi genus aliquod significante, id significare non puto. Reperitur etiam alicubi ἀνακρούειν τὴν φόρμιγγα. || Ἀνακρούεσθαι τὸ μέλος, est προοιμιάζεσθαι, ut citharœdi proludentes, Plato Philebo (213.) Πάλιν οὖν αὐτὸν (τὸν λόγον) ἀνακρουώμεθα, Denuo igitur disputationem ipsam exordiamur, Polyb. 4, (22, 11.) Ἔτι δ' αὐτοῦ ταῦτα ἀνακρουομένου, Adhuc eo hæc dicere exordiente, Bud. [" Ἀνακρούω, Brunck. Soph. 3, 498. Eratosth. Schol. 2. et Jacobs., Boiss. Philostr. 394. Tzetz. Exeg. in Il. 48, 18. Jacobs. ad Meleagr. p. 9. Valck. Callim. 17. Alciphr. 438. Abresch. Lectt. Aristæn. 110. Toup. Opusc. 1, 302. ad Lucian. 1, 240. De equo, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 20. Ἀνακρούομαι, Huschk. Anal. 95. Jacobs. Anth. 8, 69. Kuster. Aristoph. 11. Theocr. 4, 31. Retro remigo, Cattier. Gazoph. 66. ad Diod. S. 1, 418. 603. 2, 410. 444. ad Lucian. 1, 239. ad Herod. 492. 658." Schæf. Mss. Plato Philebo 13. Plut. Arato 48. Cæs. 40. Cleomene 16. Apoll. Rh. 1, 1277. * Ἀνακρουστέον, Xen. Ἱππ. 10, 12. Plut. 8, 39.] Ἀνάκρουσις, ἡ, Retroactio, Inhibitio, quæ fit retrorsum.

A || Peculiariter, Remorum vel Navis inhibitio, Retrorsum navigatio; Retrocessio, quæ fit navem inhibendo retro, et ipsam puppim pellendo. Hes., Ἀνάκρουσις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ τὴν πρύμναν κρούειν. Thuc. (7, 36.) Οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἐς πάντα τὸν λιμένα τῆς ἀ.: (ibid.) Τὴν γὰρ ἀνάκρουσιν οὐκ ἔσεσθαι τοῖς Ἀθ. ἐξωθουμένοις, ἄλλοσε ἢ ἐς τὴν γῆν. || Pulsatio, sc. organi cujuspiam. || Præludium cantus; et, generaliter Sermonis exordium: quas signiff. ipsi verbo ἀνακρούεσθαι modo dedimus. || Datur vero a Bud. huic verbali signif. una præter supradictas, quæ verbo data non fuit; ait enim ap. Plut. ἀνάκρουσιν inveniri pro Correctione et Castigatione. [" Huschk. Anal. 95. De equo, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20." Schæf. Mss. I. q. προοίμιον, Strabo 9. p. 290.] Ἀνακρουσία, Hesychio παιδιᾶς εἶδος ἐπὶ σφαίρας, qua fortassis ipsa sphæra repellitur. [* Ἀνακρουστὸς, Isidor. Pelus. Epist. 1, 74. ἱμάτιον. * Ἀνακρουστικὸς, Plut. 9, 697.] " Ἐξανακρούω exp. Re-" traho." [Plut. 9, 422. " Retro pulso, Herod. 6,
B 115." Schw. Mss.] Ἐπανακρούω, Repello, Retro pello. Specialiter vero Navim retro inhibeo aut currum. Unde ἐπανακρούεσθαι dicitur aliquis, qui veluti navis aut currus retro inhibitus, retrogrado pede remeat. Et voce med. significatione act. ἐπανακρούομαι, Retropello, Retrocedere cogo, Repedare s. Remeare cogo, Aristoph. Ὄρν. (648.) Ἀτὰρ, τὸ δεῖνα, δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν, Retropelle: de avibus illis, quæ ceteras intromissas sequebantur, etiam ipsæ intromitti cupientes. Schol. exp. ἐπανάκαμπτε, dicens metaph. esse ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἀνακρουομένων ἢ τὰς ναῦς, ac ipsum etiam πάλιν dici ἐπὶ τοῦ ὀπίσω ἀπὸ τῶν εἰς τοὔμπροσθεν ἐρεσσόντων. || Ἐπανακρούεσθαι τὸ μέλος, est Iterum exordiri præmisso præludio. Quo sensu exponi posse præced. l. Aristoph. ille putavit, qui in Scholiis ita scripsit, ἐὰν ᾖσας πρὸ τούτου, πάλιν ᾆσον καὶ ἐπανάλαβε. Ἐπανάκρουσις, Repulsus, quo aliquid retroagimus, et proprie quo navim retro inhibemus, aut etiam inhibemus portum ingredientem, cursum sc. ejus sistentes, et eam in puppim convertentes.
C Aristoph. Schol. (l. c.) proprie esse dicit τὸ ἐπισχεῖν τὴν ἐπερχομένην ναῦν καὶ μεθορμίσαι εἰς τὸν ὅρμον, ἵνα μὴ προσελθοῦσα θραυσθῇ. Προανακρούομαι, Prior retro pellor, inhibeor, Prior retrocedo inhibito cursu: προανακρούεται ab Hes. exp. ἀναχαιτίζει, in VV. LL. Tergiversatur. || Prior exordior: de citharista aliquo, qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulsum se præparat. Suidæ est προκατάρχομαι τῆς ᾠδῆς, προκαταβάλλομαι, citanti h. l. Ἄποινον ὁ θεόπτης Μωσῆς τῷ Ἰσραὴλ προανεκρούετο. Plut. (6, 614.) de Arione in foris navis stante, et orthium pulsaturo, Καί τινα θεῶν πελαγίων ἀνάκλησιν προανακρουσάμενος, ᾄδοι τὸν νόμον, Pro præludio quandam deorum marinorum invocationem exordiens, Bud.: [10, 144. * Προανάκρουσις, Schol. Pind. Π. 1, 45, * " Προσανακρούομαι, Plut. 9, 641." Wakef. Mss.]

Ἀντικρούω, Retundo, Repello, cum dat.: ἀντιτείνω, ἀντέχω. || Exp. etiam Incurro, Offendo; et cum præpositione πρὸς jungitur, habente accus. Plut. (Cat. Maj. 24.) Διὰ τὸν ἀντικρούσαντα πρὸς τὴν δόξαν
D αὐτοῦ φθόνον. Interdum sine casu, Dem. (294.) Ἀντέκρουσέ τι καὶ γέγονεν οἷον οὐκ ἔδει; πάρεστιν Αἰσχίνης: Aliquid male cecidit? vel Aliquid adverse cecidit? Bud. Apud Thuc. (6, 46.) Ἀντεκεκρούκει αὐτοῖς, exp. παρὰ γνώμην ἀπηντήκει, s. ἀπεβεβήκει. Ἀντίκρουσις, ἡ, Repulsio, Repulsus, Impulsus contrarius, in contrariam partem, [Plut. 10, 574.: Marcello 28. * Ἀντικρουσμὸς, Gl. Interdictum.]

Ἀποκρούω, vel Ἀποκρούομαι, Repello, Depello, Propulso, Plut. Symp. 7. Τοὺς τοῦ καλέσαντος (φίλους) ἐκκρούων καὶ ἀποκρούων ἅπαντας. Apud Aristoph. autem accusativo jungitur cum gen. Τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούω. Passiva autem voce, act. tamen signif. ap. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 13.) Γνόντες ὡς εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτοὺς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται, Nisi repellent. Sic pro Repello, Reprimo, Gal. Therap. 14. Ἀλλ' εὑρίσκειν δεῖ φάρμακα, μετὰ τοῦ μετρίως ἀποκρούεσθαι, καὶ διαφορεῖν δυνάμενα. Ibid. Ἀποκρούσασθαι δὲ βουλόμενος, οἶνον ἐμβάλῃς πλείονα· κάλλιστος δὲ ὁ μέλας. διαφορῆσαι δὲ βουλό-

μενος, τὴν κονίαν. Alibi ἀναστέλλοντα copulat cum ἀποκρουόμενα. Eid. pharmaca ἀποκρουόμενα et ἀπωθούμενα ead. sunt. Theodorit. H. E. 4. ἀπεκρούοντο dixit Propulsabant, Οὗτοι δὲ γενναίως ὑπὲρ τῆς προγονικῆς παραταττόμενοι πίστεως, τὰς ἐναντίας ἀπεκρούοντο προσβολὰς, Adversariorum (sc. Arianorum) impetus propulsabant. Sic Greg. Τὸ πολὺ τῶν αἱρετικῶν ἀποκρούεται θράσος, Propulsat, Repellit. Apud Chrys. κινδύνους ἀποκρούεσθαι, Pericula propulsare, depellere. Sic et Συγγενῶν ἐπιβουλὰς ἀποκρούεσθαι, ap. Eund. || Est etiam ἀποκρούω Excutio: ut equus sessorem dicitur excutere. Vide exemplum in Ἀποκρούομαι pass. signif. habente. || Ἀποκρούομαι, Refello, Refuto, Greg. Οἷς γὰρ ἂν ὑμεῖς τὴν διθεΐαν ἀποκρούσησθε λόγοις, οὗτοι καὶ ἡμῖν κατὰ τῆς τριθεΐας ἀρκέσουσι. Sic et in h. ejus l, a nonnullis exp., Τὸ πολὺ τῶν αἱρετικῶν ἀποκρούεται θράσος. Sed malim Propulsat vertere, ut paulo ante reddidi. || Pass. autem voce ac signif., Repellor, Depellor: Ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως, Urbe depulsus, repulsus. Item ἀποκρούεσθαι τοῦ ἵππου dicitur sessor a Xen., i. e. Excuti: Ἱππαρχ. (3, 14.) Εἰς μὲν τὸ μὴ ἀποκρούεσθαί ποτε τῶν ἵππων, ὑπτίους ἀναπεπτωκότας ἐλαύνειν. Capitur etiam pro Relidor, Repercutior, Bud. citans e Greg. Ὡς βέλος ἰσχυροτέρῳ προσπεσὸν ἀπεκρούσθη. [" Brunck. Aristoph. 3, 76. Kuster. 121. Wyttenb. Select. 328. ad Herod. 646. Athen. 25. Abresch. Lectt. Aristæn. 338. Ammon. 45. Pass., Aristoph. Λ. 419. ad Diod. S. 2, 227. 325. 547. Med., Kuster. V. M. 71. Dionys. H. 1, 114. ad 5, 207. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 126." Schæf. Mss.] " Ἀπακρούομαι, " Repulso, VV. LL. sed mendose." [* " Ἀποκρουστέον, Themist. Or. 3." Kall. Mss.] Ἀπόκρουσις, ἡ, Repulsio, Depulsio, Propulsatio. || In VV. LL. citatur ex Alex. Aphr. Probl. 1, (66.) et ex Alex. Trall. τῆς σελήνης pro Cum luna decrescit s. senescit. [Clem. Alex. 814. Columella 2, 10, 10. " Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 390." Schæf. Mss.] Ἀπόκρουστος, ὁ, ἡ, Qui repellitur s. rejicitur, Nicander Θ. (270.) Εἰς ἄνεμον βεβίηται, ἀπόκρουστος λιβὸς οὔρῳ: quasi ἀπόβλητος, Schol., καὶ οἷον ἀποβαλλομένη καὶ ἀποπεμπομένη τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ponit autem et aliam exp., ut sit pro πλαγιαζομένη, vel κλυζομένη τῇ πνοῇ τοῦ λιβός: sed ἀποκρούεσθαι ubi pro πλαγιάζεσθαι s. κλύζεσθαι invenietur? Est autem poët. ἀπόκρουστος, sicut et παράκρουστος, et alia multa formationem hujusmodi habentia. Ἀποκρουστικὸς, Repulsivus, Depulsivus, Vim habens repellendi, depellendi, propulsandi. Medici ἀ. φάρμακα, βοηθήματα, καταπλάσματα vocant quasi Depulsiva, Depulsoria, Repressiva; Latinius per partic., Reprimentia. Gal. Therap. 14. Καθάπερ οὖν ἐπ' ἐκείνου μετὰ τῆς τοῦ παντὸς σώματος κενώσεως τοῖς ἀ. ὀνομαζομένοις βοηθήμασιν ἐχρώμεθα, οὕτω καὶ νῦν πράξομεν. Item ἀ. φάρμακα ap. Eund. τὰ ἀποκρουόμενα καὶ ἀναστέλλοντα τὸ φερόμενον ἀπὸ τῶν ῥευμάτων ἐπὶ τὸ πεπονθός. Apud Diosc. autem ἀ. καταπλάσματα, 1, 168. statim initio, Ἀπίου δὲ πολλὰ εἴδη, πᾶσαι δὲ στύφουσιν, ὅθεν εἰς τὰ ἀ. φάρμακα ἁρμόζουσιν, Bud. putat Plin. Discussoria alicubi usurpasse pro eo, quod ἀποκρουστικὰ Diosc. dicit; sed hanc interpr. improbat. || Ἀ. ἵππος, dici potest Equus sternax, Bud. [Ἀποκρ. σελήνη, Luna in occasu, Procl. Paraphr. 212. " Diog. L. 2, 87." Wakef. Mss. * Ἐξαποκρούω, Anon. de S. Theodor. 54. p. 22. " Poëtaster ante Wernsdorfii Philen p. 22," Boiss. Mss. * Προαποκρούομαι, Synes. 148. * Πρόσαποκρούομαι, Alex. Trall. 2. p. 150.]

Διακρούω, Pulsando penetrare facio. Unde διακρουσθέντες σφῆνες, Cunei adacti, Pulsando adacti. || Depello, ut cum periculum aliquis a cervice sua depellit, aut aliquid aliud, quo invaditur, Protelo. Vox med. usitatior est. Hermog. Τὸν μὲν οὖν φθόνον, εἴ τις ἐμφαίνοιτο τῷ προβλήματι, διακρουσόμεθα, Depellemus et discutiemus. Plut. Numa, Διεκρούσατο τὴν δίκην, Judicium a se depulit et evasit. Idem, Διεκρούετο τὰς δεήσεις, καὶ προσκειμένων βιαιότερον, ἠγανάκτησε, Depulit a se et rejecit. Dem. (523.) Φεύγοντος μὲν γὰρ, οἶμαι, τὸ τὸν παρόντα τρόπον, τοῦ δοῦναι δίκην, διακρούεσθαι, Depellere eum modum

A agendi, quem actor instituit, i. e. Præscribere, Excipere, Bud. Et 241(=579.) Ποῦ ληφθήσεται, νῦν ἂν διακρούσηται; Si hoc periculum evaserit, Si manus nostras nunc eluctetur, et præsens periculum depellat: 232(=556.) Ἐφοβούμην ἂν μὴ τούτῳ τὸ δίκην δοῦναι, ὧν ἐμὲ ὕβρικε, διακρούσηται: 309(=740.) Καὶ οὐκ ᾤετο δεῖν διακρουσθῆναι τῆς τιμωρίας δι' ἐγγυητῶν καταστάσεως, Interim per frustrationem vitare animadversionem datis sponsoribus et vadibus, Bud. Idem in eod. Dem. affert et (988.) Ἔστιν οὖν οὕτω τις ἀνθρώπων ἄτοπος, ὥσθ', ἃ τοὺς κυρίους διεκρούσατο μὴ καταθεῖναι τοσοῦτον χρόνον, ταῦτα τῷ μὴ κυρίῳ, γράψαντι γράμματα ἑκὼν ἀποδοῦναι; Qui tamdiu frustratus esset ipsos dominos ne ipsis solveret, Bud. || Item διακρούεσθαι τὸν παρόντα χρόνον, Rejicere, ὑπερτίθεσθαι καὶ ἄλλοτε ἄλλως διαναβάλλεσθαι, ut Suid. et Hes. exp. Dem. 147(=351.) Τῷ μὲν ἠδικηκότι σιγᾶν ἐξήρκει, καὶ διακρουσαμένῳ τὸν παρόντα χρόνον, μηκέτ' εἰς λόγον περὶ τῶν πεπραγμένων ἑαυτὸν καθιστάναι: 177(=423.) Διακρουόμενος ἅπαντα τὸν
B ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοιοῦτον ὑπῆκται καιρὸν, ἐν ᾧ — οὐδ' ἀσφαλὲς ὑμῖν δεδωροδοκηκότα τοῦτον ἀθῷον ἐᾶσαι, Rejiciens, Prorogans, Differens in judicium ingredi, Bud. Et 164(=394.) Οὔτε φυγεῖν τὸ ἀνάλωμα· ὡμολόγησε μὲν δὴ, διεκρούσατο δὲ, εἰς τὰ Παναθήναια φήσας ἀποπέμψειν: Spopondit ille quidem, sed rem in Panathenæa rejecit, quo tempore se missurum dixit. Ita διακρούεσθαι dicimur, quæ velut depellimus a nobis et protelamus, interdum tergiversando, interdum procrastinando et in aliud tempus rejiciendo. || Πρύμναν διακρούσασθαι, Navem inhibere retro, ipsam puppim pellendo, ut κρούσασθαι et ἀνακρούσασθαι supra, Greg. ad Eudox. Ἔγνωμεν πρύμναν διακρούσασθαι, τὸ τοῦ λόγου, καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς συσταλῆναι, ὥσπερ τὸν ναυτίλον φασὶν ἰχθὺν, ὅταν χειμῶνος αἰσθάνηται, Retro inhibere navim, Quintil. Contrahit vela, inhibetque remos. || Impedio, Interpello, ut διακόπτω, Plut. (6, 299.) de Demosthene loquens, Οὗτος τῷ νοῆσαι πράγματα δεινότατος ὢν, περὶ δὲ τὴν λέξιν ἀθαρσέστερος, ἑαυτὸν διέκρουεν ἐν τοῖς
C πράγμασι, Bud. [" Διακρούομαι, Fallo, Eludo, Herod. 7, (168.) Οὗτοι μὲν νῦν οὕτω διεκρούσαντο τοὺς Ἕλληνας, Græcos ita eluserunt, Corcyræi sc., de quibus supra dixerat, πρὸς δὲ τοὺς Ἕλληνάς σφι σκῆψις ἐπεποίητο, τῇπερ καὶ ἐχρήσαντο. Dionys. Hal. A. R. 10. (p. 643, 43.) Ταύτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, Hac causatione eludens tribunos." Brunck. Mss. " Ad Charit. 568. Diod. S. 2, 71. Toup. Opusc. 2, 189. Kuster. Aristoph. 56. Med., ad Diod. S. 2, 530. Dionys. H. 1, 411." Schæf. Mss. Plato Theæt. 92. p. 413. Heind., Demosth. 911. Plut. Tib. Graccho 10. * " Διακρουστέον, Isidor. Pelus. Ep. 5, 28." Boiss. Mss.] Διάκρουσις, ἡ, Depulsio et prorogatio, Dem. (1265.) Προκαλοῦνται ἐπὶ διακρούσει, καὶ τῷ μὴ σημανθῆναι τοὺς ἐχίνους, Prorogandæ litis causa: (1266.) Διακρούσεως ἕνεκα ἡ πρόκλησις ἦν. Bud. Pro Depulsione periculi et Evitatione ponitur ap. Plut. Coriolano (19.) p. 71. Ἐλπίδα μὲν αὐτοῖς παρέσχε διακρούσεως στρατεία γενομένη πρὸς Ἀντιάτας. Διακρουστικὸς, Impostorius: ῥήματα,
D Verba ad imposturam pertinentia, VV. LL. e Gazæ libro 4. Videtur autem ea signif. inde sumta, quod ii, qui aliquid a se depellunt, et rejiciendo procrastinant, ea elusione circumvenire aliquem soleant. [" Clem. Alex. 821." Wakef. Mss.]

Ἐγκρούω, Pulsando introrsum adigo: ut ἐγκόπτω supra. Bud. interpr. Infigo, Appingo, citans ex Aristoph. (Σφ. 130.) παττάλους Ἐνέκρουεν. || Ἐγκρουόμενοι, Inquieti, Fluctuantes, Conflictantes, VV. LL. || Ad numeros incedo, VV. LL. quæ expositio sumta est e Schol. Aristoph. B. (371.) Χώρει δὴ νῦν πᾶς ἀνδρείως Εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους Τῶν καθ' Ἅιδου λειμώνων, ἐγκρούων Καὶ σκώπτων, καὶ παίζων, Καὶ χλευάζων, exp., βαίνων εὐρύθμως. Addit tamen et aliam, sc. ἐκβάλλων. [" Meleager 112. et Jacobs., Kuster. Aristoph. 67.. Schol. Πλ. 152. Fr. 260." Schæf. Mss. Theophr. Char. 30. * " Ἐγκρουστικὸς, Arrian. in Epictet. 2, 18. p. 281." Kall. Mss.]

[* Εἰσκρούω, J. Poll. 10, 79.]

Ἐκκρούω, Expello, Synes. Ep. 57. Γεγόνασί μοι

συμφοραὶ παραμυθίαι τῶν συμφορῶν, πρὸς ἑαυτὰς ἀνθέλκουσαι καὶ πάθει πάθος ἐκκρούουσαι, Et molestia molestiam expellentes, exturbantes, Plut. (7, 768.) e Chrysippo, Τὰ γὰρ ἐπιγινόμενα πάθη ἐκκρούει τοὺς λογισμοὺς, καὶ τὰ ὡς ἑτέρως φαινόμενα, βιαίως προωθοῦντα ἐπὶ τὰς ἐναντίας πράξεις: (8, 661.) Ἐπεὶ δὲ ταῦτ' ἐῤῥήθη, βουλομένων τινῶν ἀντικατατείνειν, τὸν ἕτερον λόγον ἐκκρούων ὁ Καλλίστρατος, ἔφη, Alteram disputationem amoliens, et quasi e manibus excutiens. Nam pro Excutio etiam capitur ap. Xen. K. (10, 12.) Μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας, Ne manibus excutiat. || Repello, Depello, Thuc. 4, (128.) Πειράσαι ἀπ' αὐτοῦ ἐκκροῦσαι τοὺς ἤδη ἐπιόντας βαρβάρους, Depellere, Plut. (8, 357.) Τούτου μὲν οὖν ἐξέκρουσε τὴν ἐπιβουλὴν ἅμα τὸ ξίφος ἀνέλκων. || Aliquando exp. commodius Dimoveo, Deterreo, Deturbo, Plut. Sol. Ἐκκρούει τὸν Σόλωνα τῆς προαιρέσεως, Dimovet Solonem de sententia: Cat. Min., Αὐτοὺς δ' ἑαυτοῖς λόγον διδόντας ὁ Καίσαρος φόβος ἐξέκρουε τῆς πρὸς Κάτωνα καὶ τὸ καλὸν αἰδοῦς, Ipsos pavor incessit deterruitque, quo minus Catonis memoriam et honesti reverentiam retinerent et tuerentur, Bud.: Dem. (329.) Ἵνα μὴ λόγον ἐκ λόγου λέγων, τοῦ παρόντος ἐμαυτὸν ἐκκρούσω, A re præsenti me deturbem, vel abducam, ut alii interpr. || Item ἐκκρούειν dicimur, Quæ procrastinando et in aliud tempus rejiciendo, quasi a nobis depellimus aut repellimus: ut etiam διακρούσθαι paulo ante. Dem. (385.) Ἐκκρούσας εἰς τὴν ὑστεραίαν, In diem sequentem rejiciens. Item ἐκκρούειν τὸ πρᾶγμα, Eximere tempus rei conficiendæ, VV. LL. e Bud. || At ἐκκρούειν τὸν καιρὸν, exp. Terere tempus: quo loquendi genere usus est Plut. (9, 208.) Κάτων δὲ, περὶ ὧν οὐκ ἤλπιζε πείσειν, τῷ προκατέχεσθαι χάρισι καὶ σπουδαῖς τὸν δῆμον, ἢ τὴν βουλὴν, ἔλεγε τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναστὰς, καὶ τὸν καιρὸν οὕτως ἐξέκρουε. [" Aristoph. Fr. 244. Plato Phædr. 193. Gorg. 92. Theæt. 324. Heind., Plut. Alex. p. 179. Schm., Jacobs. Anth. 6, 123. 11, 149. Thom. M. 287. Wyttenb. Select. 325. Athen. 1, 24." Schæf. Mss. Philostr. Apoll. 1, 19.] Ἔκκρουσις, ἡ, Excussio, Exturbatio, Xen. (K. 10, 12.) Ἡ ῥύμη τῆς ἐκκρούσεως. [* Ἐκκρουσμὸς, Bryennii Harm. 480. * Ἔκκρουστος, Æsch. S. c. Th. 548. " Heyn. Hom. 7, 582. Dawes. M. Cr. 443. 520. Wakef. S. Cr. 3, 75." Schæf. Mss. * Δυσέκκρουστος, Sext. Emp. 375. * Προεκκρούω, Dio Cass. 215. * Συνεκκρούω, Plut. Cæsare 33. * " Ὑπεκκρούω, Just. M. Apol. 1. p. 86. Thirlb. * Ὑπέκκρουσις, Iren. 1, 13, 2. p. 80. Grab." Routh. Mss. * " Ὑπερέκκρουσις, p. 84. 94." Kall. Mss. " Epiphan. 1, 248." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Ἐπικρούω, Impello. Apud Polyb. ἐπικρούσασθαι accipi ἐπὶ τοῦ νουθετῆσαι testantur VV. LL. [" T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 162. Kuster. Aristoph. 11. Brunck. 1, 258. (Θ. 1004.)" Schæf. Mss. Æsch. Ag. 211. Plut. Pomp. 58.] Ἐπίκρουμα, Ictus, Pulsus, VV. LL. Hesychio autem ἐπίκρουμα est * ἐπίπληγμα ἢ * ἐπιχάραγμα, διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ ἔργῳ [Ἄργῳ, Toup.] ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας, Soph. Inacho. Ἐπίκρουσις, ἡ, Certa quædam erat Percussio cum levibus ferulis, aptissima membris tollendis in tumorem extenuatorum, quæ et κατάκρουσις Galeno 14. Therap. VV. LL. [* Προσεπικρούω, Dio Cass. 24.]

Κατακρούω, Deorsum pello, Defigo, Adigo. || Repello, Reprimo. Apud Hippocr. ubi agit de cucurbitulis, Cornarius exp. Scarificare. Unde verisimile est eum in Lex. Galeni pro κατασχίζειν, quo verbo alterum hoc κατακρούειν ap. Hippocr. ab ipso Gal exp., legisse κατασχάζειν. VV. LL. interpr. Discindo. || Apud Plat. de LL. 8. (p. 428.) videtur accipi pro Fallo: sicut διακρουστικὸς supra pro Impostorio a Gaza usurpari dictum est. [" Heyn. Hom. 7, 556. Jacobs. Anth. 11, 334. Kuster. Aristoph. 113." Schæf. Mss. Geopon. 10, 23. 61.] Κατάκρουσις, Repressio, Repressus desuper illatus, VV. LL. ex Gazæ interpr. Vide et Ἐπίκρουσις. [Aristot. Probl. 3, 24.] Κατακρουστικὸς, Vim habens reprimendi, Aristot. Probl. (3, 18.) Ἔστι δὲ ὁ οἶνος κ. Videtur opponi τῷ ἐπιπολαστικῷ. VV. LL. " Ἐγκατακρούω ex Aristoph. (B. " 331.) affertur pro Pulso, Moveo." [" Infigo, Clem. Alex. 205. ἥλους." Kall. Mss.]

A [* Μετακρούω, Plut. 10, 411. " Μετακρούομαι, Depello, Andr. Cret. 119." Kall. Mss.]

Παρακρούω, Repello, Rejicio: Παρακρούεσθαι τοὺς μάρτυρας, Refutare et refellere testes, h. e. παραγράφεσθαι et διελέγχειν, Rejicere et repudiare, ut διακρούεσθαι. Hæc Bud. qui e Greg. affert, Τοῖς διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης παρακρουομένοις τὴν ἀκατάσκευον πίστιν, Qui philosophia et nugis ejus capti, fidem simplicem repudiant, argutiis non utentem dicendique facultate; e Basil. in Apol. ad Neoc. Ἐκ τῆς ἔξωθεν σοφίας παρακρούεσθαι τὴν ἀλήθειαν, Refellere et repudiare. Ubi sunt qui etiam Eludere interpr. et Ludificari. || Signif. etiam Deprecor et A me summoveo: quæ signif. vicina est refutationi. Plut. Τοῦ δὲ Περσέως αἰχμαλώτου γενομένου, καὶ παρακρουομένου τὸν θρίαμβον, de Æmylio loquens (6, 747.) h. e. παραιτουμένου τὸ εἰς θρίαμβον ἄγεσθαι, καὶ ἀπευχομένου, ut ex eod. Auctore liquet in Æmylio (34.) Bud. || Circumvenio fraudulenter, Decipio. Sumta metaphora vel ab iis, qui concussu callidoque luctæ artificio B adversarium supplantant, non vero dejiciunt, sublimemque arreptum sternunt, ut Ulysses successo Ajacis poplite, ipsum evertit, quemadmodum docet Il. Ψ. (725.) ἀνάειρε, δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς· Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα. Est enim παρακρούεσθαι, ut quidam Gramm. tradiderunt, τῶν παλαιστῶν τῶν οὐ καταβαλλόντων, ἀλλ' ἐν ὥρᾳ κρουόντων ἢ ποδὶ ἢ χειρὶ καὶ οὐ ῥιπτόντων, quod in cursu est manu depellere, itidem παρακρούειν: vel ab iis, qui in rebus appendendis alteram lancem ex æquilibrio fraudulenter impellunt digito, ut in alteram partem vergat, id, quod e Phocyl. intelligitur, (13.) Σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν. Testantur hoc ipsum Aristoph. Schol. Suid.: nam παρακρούεται exponentes ἐξαπατᾷ, subjungunt translatum esse ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστῶντάς τι ἢ μετροῦντας, κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. A luctatoribus transtulisse putatur Plato Critone, (6.) Καὶ οὐκ ἄν σε παρακρούοι ἡ παροῦσα ξυμφορὰ, Nequaquam hæc præsens calamitas te supplantabit et evertet; Non aberrare C faciet, Nequaquam te in errorem impulsura est, Bud. quemadmodum Hes. quoque παρακρούει exp. πλανᾷ. [Lucian. 1, 620. ubi vide nott.] Pro Circumscribere vero et Fucum facere frequentissime accipitur non tam med. vox, quam etiam pass. Lucian. Μῶν παρακέκρουσμαί σε; Num ego te circumveni et fefelli? Alia exempla habes ap. Bud. 224. e Dinarcho, Dem. et Aristot. ac inter alia unum, in quo construitur cum accus. duplici rei et personæ. Ibi παρακρούεσθαι τοὺς δικαστὰς exp. etiam Obrepere judicibus, et per imposturam aut calumniam vincere. Dem. pro Cor. Ῥᾷον ἤλπιζε τὰ μὲν παρακρούσεσθαι, τὰ δὲ πείσειν: Philipp. 2. (p. 71.) Ἐξηπατηκότα δ' ἤδη καὶ παρακεκρουσμένον ἀπεύχεσθε ἰδεῖν, ubi sicut copulatur cum ἐξαπατᾶν, ita ab Isocr. cum παραλογίζεσθαι, Panath. (96.) Τοὺς μὲν γὰρ ἀποστεροῦντας τὰ συμβόλαια, καὶ παρακρουομένους, καὶ παραλογιζομένους, οὐχ ἡγοῦνται δικαίους, ἀλλὰ πλεονεκτικούς. Item ap. Suid. Παῖδας τῶν εὐγενεστάτων οἴκων παρακρουσάμενος ἐξῆγεν ἐκ τῆς πόλεως, i. e. ἐξαπατήσας, παραπείσας, ut ipse exp., Calli- D da persuasione eis imponens. Sic vero πείθειν supra cum παρακρούσασθαι copulatum à Dem. fuit. Ceterum παρακρούομαι passive quoque usurpatum reperitur. Dem. Μὴ παρακρουσθῆτε, Videte ne decipiamini. Idem, Ἀλλὰ γράψασθαι νὴ Δί' ἕκαστόν ἐστιν, ὃ κἀγὼ νυνὶ πεποίηκα· κἂν ἐνταῦθ' ἀπαλλάξῃ τισὶ τὸν ἐπιστάντα, ἡ πόλις παρακέκρουσται: Quod si ipsi legis promulgatori summovere licuerit accusatorem, a seque dimittere, id profecto non sine circumventione fit civitatis, cui hoc facto obreptum est, Bud. Theodorit. H. E. 4. Καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς θέοντες, Χριστιανοί τε εἶναι ἐβόων, καὶ βασιλικοῖς παρακεκροῦσθαι τεχνάσμασι, Quod nefaria arte Juliani Christianismum abjurarant, victi ejus calliditate, Bud. Παρακρούσασθαι a Suida exp. ἀνατρέψαι, citante h. l., Ὁ δὲ ὅσα διημφισβητήθη οἷος ἐγένετο παρακρούσασθαι, ubi dubium est an pro Evertere, an Eludere, an Refellere accipiatur. [Dem. 844. vide Reisk. " Heind. ad Plat. Lys. 32. Theæt. 369. Thom. M. 674. ad Charit. 403. 414. Monthly Review, Aug. 1799. p. 439. Galen. Suasor. fin., ad

Diod. S. 1, 35. 233. 556. 2, 254. 295. 305. 316. Brunck. Soph. 3, 525. Dionys. H. 1, 136. 3, 1420. Heyn. Hom. 7, 78. Ammon. 109. Valck. Anim. 191. Lucian. 1, 127. Plut. Mor. 1, 572. 186. et Wytt., ad Herod. 488. Decipio, Casaub. ad Athen. 47." Schæf. Mss. Παρακεκροῦσθαι τῶν φρενῶν, Mente dejectum esse, Phrynichus Bekkeri p. 59.] Παράκρουσις, Repulsio, Aristot. Probl. 3, 13. Ἡ π. τοῦ ἐπιπολῆς θερμοῦ, Caloris ad superficiem evecti depulsio atque suppressio. Sic enim potius reddendum esse quam Depressio, cum Gaza, VV. LL. annotant. || Fraus, Impostura, Ea, qua in lucta adversarium supplantamus, s. in cursu depellimus, qua metientes aut appendentes aliquid, alteram lancem ex æquilibrio fraudulenter impellimus digito, ut in alteram partem vergat. A Suida exp. ἐξαπάτη, ἐμπαιγμὸς, in h. l., Ἄπιστοί τε γὰρ δόξαντες εἶναι οἱ Σαυνῖται, καὶ πρὸς τὰς συμφορὰς ἐς π. τοῦ ἀεὶ κρατοῦντος σφῶν σπένδεσθαι, Ad circumveniendum eum, à quo semper vincebantur. [Dem. 760.] || Error, ejus sc., qui fallitur et decipitur, Falli enim et decipi dicimur, cum erramus, s. qui opinione fallitur. Aristot. Pol. 2, 3. Αἴτιον δὲ τῷ Σωκράτει τῆς π. χρὴ νομίζειν τὴν ὑπόθεσιν οὐκ οὖσαν ὀρθήν: paulo ante dicit, Ἐξαπατῶσιν ἑαυτούς. || Mentis concussus atque emotio, Delirium, VV. LL. e Gal. Sic et Παρακοπὴ supra. [Plut. 8, 557. 9, 287.] Παρακρουσιχοίνικος, ὁ, ἡ, Qui chœnice aliquem decipit, Qui falsa mensura alicui imponit; nam in mensuris quoque, ἐν τοῖς μέτροις, παρακρούεσθαι dicimur, ut Gramm. annotant, non tantum in ponderibus. Hesychio est ὁ παραλογιζόμενος ἐν τῷ μέτρῳ: propterea quod soleant κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. Est autem vocab. Comicum, J. Poll. Παρακρουστικὸς, Mentem concutiendi et emovendi vim habens, In delirium impellens: πάθος, Gal. ad Gl. Sic supra Παρακοπτικός. [Hippocr. 1190. * Παρακρουστικῶς, J. Poll. 4, 51.] Παράκρουστος, ap. Hes. μωρὸς, Stultus, Mente captus, Cui mens concussa aut excussa est. [* Εὐπαράκρουστος, Lex. Apollonii Dyscoli p. 266.]

Περικρούω, Circumpello, Pulso, Pello, Percutio; Decipio, VV. LL. At Bud. in Plat. de Rep. 10. p. 136(=317.) Καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου, ἐν ᾧ νῦν ἐστὶ, καὶ περικρουσθεῖσα πέτρας τε καὶ ὄστρεα, ἃ νῦν αὐτῇ, ἅτε γῆν ἑστιωμένῃ, γεηρὰ καὶ πετρώδη περιπέφυκε, interpr. Excussis petris. [Plut. 7, 942. Phrynichus Bekkeri p. 60.]

[* Προκρούω, Aristoph. Ἐκκλ. 1017. "Ad Diod. S. 1, 303. 304. Jacobs. Anth. 9, 446." Schæf. Mss. Πρόκροον, Laconice pro πρόκρονον, Aristoph. Λ. 1252. * Πρόκρουσις, * Προκρουσμὸς, Bryennii Harmonica p. 480. "Stob. Ecl. Phys. 598." Kall. Mss. * Προκρούστης, Nom. propr., vide Brunck. ad Aristoph. Ἐκκλ. 1021.]

Προσκρούω, Pulsando affigo: unde προσκροῦσαι ap. Hes. προσηλῶσαι. || Impingo, Allido. || Offendo, Incurro, ea signif., qua Cic. dicit, Quis est tam Lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat? et, Cum multi viri fortes in communi incertoque periculo belli et terra et mari offenderint. Dem. pro Cor. Τὸ δὲ προσκροῦσαι καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἠβουλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι, In inceptis offendere, nec omnia nobis ex animi sententia succedere. Quæ signif. sumta est ab iis, qui in tenebris aut locis asperis in aliqua offendicula pedibus incurrunt, quemadmodum accipitur ap. Demetr., loquentem de Thucydide, Φεύγει τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὲς τῆς συνθέσεως, καὶ ἀεὶ μᾶλλόν τι προσκρούοντι ἔοικεν, ὥσπερ οἱ τὰς τραχείας ὁδοὺς πορευόμενοι. || Offendo, h. e. In offensionem incurro, In odium alicujus incurro, Infensum mihi reddo: προσκρούειν Θεῷ, Chrys. de Sacerd. Deum offendere. Apud Eund. de Officio Episcoporum, Μὴ προσκρούσῃς Θεῷ, Ne in Dei offensionem incurras. Plut. Themist. Προσέκρουσε τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit: Theseo (2.) Προσκροῦσαι τοῖς πολίταις: Fabio, Προσέκρουσε τοῖς πολλοῖς: Popl. Ὡς δὲ ταῦτα συνέβη, παντάπασι προσκρούσας ἀφῆκε τὴν ἀρχὴν ἑκὼν, Cum prorsus in odia hominum incurrisset, sponte se abdicavit imperio. Dem. pro Cor. Εἴ τις ἐλύπησέ τι τοῦτον, ἢ προσέκρουσέ που, Offendit. || Ut autem in præced. ll. προσκρούειν et

A Offendere dicitur de imprudentibus et invitis; sic alicubi dicitur etiam de iis, qui de industria et studio aliquem lacessunt et ad iram provocant: unde et παροργίσαι exp. Plut. Οἷς ἔτυχε προσκρούειν ἕνεκα τοῦ γελοίου, Temere unumquemque ac sine delectu lacessere et offendere, risus excitandi gratia, Bud. Paulo ante vero dixerat Plut. σκώμμασι χρῆσθαι πικροτέροις. || Offendor, Irascor, Stomachus mihi movetur, Plut. (7, 782.) Ἡ μὲν οὖν συνέχεια τῆς ὀργῆς καὶ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἕξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλοῦσιν, εἰς ἀκροχολίαν καὶ πικρίαν καὶ δυσκολίαν τελευτῶσαν. Et cum dat. ap. Dem. pro Cor., Εἰς ἔχθραν καὶ τὸ προσκρούειν ἀλλήλοις ἑτοίμως ἔχοντας, Aristot. Ἐκ τῶν ἐν ποσὶ καὶ σμικρῶν προσκρούοντες ἀλλήλοις, Polit. 2. Τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν, οἷς πλεῖστα προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους, Iis utplurimum irascimur, vel, namque utroque modo Bud., Iis plerumque offensi sumus, Ab iis plerumque offendimur, Alciphr. 183. Ἐμοὶ προσκρούσας, Mihi offensus, Bud. Sed et

B rei alicui προσκρούειν dicimur, qua animus noster offenditur, ut Cic. dicit Animus meus multis rebus offenditur, vel quam fastidimus, quæ stomachum nobis movet. Sic accipi potest in illo Epicuri Dogmate, Τῷ τὰ ζῶα ἅμα τῷ γενηθῆναι τὴν μὲν ἡδονὴν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν φυσικῶς: Cic. Omne animal, simulatque natum sit, voluptatem appetere, eaque gaudere, ut summo bono; dolorem aspernari, ut summum malum, et quantum possit, a se repellere. || Infensus sum, Odi, Plut. Ἐκ τούτου προσέκρουσεν αὐτῷ ὁ Κικέρων, Bud. || Incurro, i. e. Cum impetu invado. [" Ad Charit. 414. 616. Dionys. H. 5, 343. Paus. 1, 307. Athen. 1, 17. Munck. ad Anton. Lib. 121. Verh., Ammon. 121. Bergler. Alciphr. 166. Wyttenb. Select. 245. 313." Schæf. Mss.] Πρόσκρουμα, s. Πρόσκρουσμα, τὸ, Id ipsum, quo aliquis offenditur, Offendiculum, Offensio, Plut. (9, 282.) Διὸ χρὴ μὴ καταφρονεῖν τῶν πολιτικῶν, ὥσπερ ἐν σώματι προσκρουσμάτων διαδρομὰς ὀξείας ἐχόντων, ἀλλὰ ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ πιέζειν, καὶ βοηθεῖν: Pericle, Οὐδὲν γὰρ οὐδ' ἀπὸ τύχης πρόσκρουσμα συνέβη

C περὶ τοὺς στρατευομένους: Coriolano, Ἀεί τινος ἐλλείμματος ἢ πρ. γίνεσθαι δοκοῦντος. Pro Offensione ponitur et ab App. [B. C. 5. p. 682.], ubi de proscriptione triumvirali loquitur, Οἱ μὲν ἀπ' ἔχθρας, οἱ δὲ μόνον πρ. ἢ φιλίας ἐχθρῶν ἢ πλούτου διαφέροντες. [Πρόσκρουμα, Plut. 6, 519. " Dionys. H. 4, 2071. Πρόσκρουσμα, ad Mœr. 46. Πρόσκρουμα, Πρόσκρουσμα, Wyttenb. ad Plut. 1, 555. Thom. M. 752. ad Charit. 414. Dionys. H. 5, 321. 343. 2, 703. 3, 1412." Schæf. Mss. * " Προσκρουσμὸς, Offensio, Offensa, Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 570, 36." Seager. Mss.] Πρόσκρουσις, Impactio, Offensio, προσκοπή, Plut. 6, 285. 524. * Προσκρουστικὸς, Schol. Soph. El. 62. Schol. Aristoph. Ἀ. 316. * Ἀπρόσκρουστος, Proclus ad Hesiod. p. 151.]

Συγκρούω, Collido, Collidor, Hermog. Εἰ πρῶτον μὴ συγκρούῃ τὰ φωνήεντα, Bud. ubi neutraliter accipitur: activæ autem signif. exemplum de ead. re habes in Σύγκρουσις. Neutraliter vero usurpatur et

D in Polyb. 1, (50, 3.) Ἀλλὰ καὶ τοὺς ταρσοὺς ἔθραυον αἱ νῆες ἀλλήλαις συγκρούουσαι, Sibi mutuo illisæ, Mutuo concursu sibi impactæ. || Collido, eo sensu, quo Quintil. dicit Collidere et Complodere manus, Aristoph. (B. 1029.) τὼ χεῖρ' ὠδὶ ξυγκρούσας. || Collido, ea signif., qua Silius dicit, Jamque intermixta sonabant Classica, concursusque viros colliserat acer; Stat. Ambitiosa pios collidit gloria fratres, i. e. Committit. Thuc. 1, (44.) Ξυγκρούειν δὲ ὅτι μάλιστα (ἐβούλοντο) αὐτοὺς ἀλλήλοις, Committere inter se, Certamina et contentiones inter eos excitare, Dem. (231.) Πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν, Isocr. Paneg. (37.) Ἡμεῖς δὲ τοσούτου δέομεν συγκρούειν τι τῶν ἐκείνου πραγμάτων, ἢ ποιεῖν στασιάζειν, Herodian. (3, 10, 7.) de Antonino et Geta fratribus, Συνέκρουον δὲ αὐτοὺς ἑκατέρωθεν οἱ κόλακες. Eo sensu Claudian. dicit Fratres committere odiis. Rursum Dem. de Philippo, Πάντας συνέκρουε πρὸς ἀλλήλους, quod et συμβάλλειν dicitur: cui opp. Τὰς γεγενημένας ταραχὰς διαλύειν: (282.) Τὰς πό-

λεῖς οὗτοι συνέκρουον. Aristot. Pol. 5. Τὸ διαβάλλειν A ἀλλήλοις καὶ συγκρούειν καὶ φίλους φίλοις, καὶ τὸν δῆμον τοῖς γνωρίμοις, καὶ τοὺς πλουσίους ἑαυτοῖς. Eo sensu Cyprianus dicit, Episcoporum cohærentem concordiam subdola temeritate collidere. || Congrego, συναθροίζω, Suid. Hes. || Συγκρούει, Hesychio συνευφραίνεται: forsan ab iis, qui simul manibus plaudunt; ea enim, quæ auribus aut oculis grata sunt, plausu approbamus. [" Ad Charit. 414. Kuster. V. M. 63. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 253. ad Mœr. 283. Diod. S. 1, 219." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 468. Sieb.] Σύγκρουμα, Hesychio χρέος, δάνειον: nonnullis ἡ σύμμικτος λοπὰς, ut Idem annotat. ["Brunck. ad Æsch. Pers. 277." Schæf. Mss. * Σύγκρουσμα, Cod. Vat. Comm. Dion. Thracis; cf. Villois. Anecd. Gr. 2, 115.] Σύγκρουσις, Collisio: φωνηέντων, Collisio vocalium ap. Rhett., cum sc. duæ vocales aut etiam plures sine media consonante concurrunt, ut in ἠέλιος, ὀρέων, Αἰαίη. Demetr. de Eloc. Περὶ δὲ συγκρούσεως φωνηέντων ὑπέλαβον ἄλλοι ἄλλως. Ἰσοκράτης μὲν γὰρ ἐφυλάττετο συμπλήσσειν αὐτὰ, καὶ B οἱ ἀπ' αὐτοῦ· ἄλλοι δέ τινες ὡς ἔτυχε συνέκρουσαν: paulo post vero dicit πολλὴν εὐφωνίαν γίνεσθαι ἐκ συγκρούσεως. Ubi etiam notandum est eum synonyma facere συμπλήττειν et συγκρούειν. Quod vero de Isocrate dicit, idem et Plut. (8, 117.) Ἐνίους γοῦν ὁρῶμεν οὐδὲ συγκροῦσαι φωνήεντι φωνῆεν ἐν τῷ λέγειν ὑπομένοντας: de cujus in compositione orationis curiositate aliud ex eod. Plut. exemplum habes in Κολαπτήρ. || Συγκρούσεις dicuntur etiam Mutuæ offensiones s. odia et inimicitiæ, ab ea τοῦ συγκρούειν signif., qua ponitur pro Collidere et Committere aliquos, i. e. Simultates et dissensiones inter eos excitare, s. potius Dissidiis inter eos concitatis eos ad arma contra se mutuo sumenda concitare. Plut. Numa, Σ. ἀπαύστους καὶ φιλονεικίας ἔχουσα πόλις, interpr. Assiduas offensiones et contentiones civitas habens. || Fraus, Impostura, παραλογισμὸς, Suid. [" Argum. Aristoph. N. et Brunck. Kuster. Aristoph. 50." Schæf. Mss. Ptolemæus Harmon. 2, 12.] Ceterum pro σύγκρουσις dici ETIAM Συγκρουσμὸς, C tradunt VV. LL. [Plut. Marcello 16.] Συγκρούσιος, q. d. Concussorius: γέλως, Risus vehemens et qui corpus concutere videtur, Lucr. ora concuti risu. De cujusmodi risu Horat. l. 2. Epist. ad Flor. et risu populum quatit. [" Zenob. 2, 100." Wakef. Mss. " Συγκρούσιος, * Συγκροτούσιος, Toup. Opusc. 2, 71." Schæf. Mss. * Συγκρουστὸς, i. q. ἀνάτριπτος, Diosc. 3, 40. Ἱμάτιον σ. Hesychio est οὗ ἡ κροκὶς ἀνατέτριπται. * Συγκρουστικὸς, Ulpian. in Or. c. Lept. 94. Wolf.]

[* Ὑπερκρούω, unde * " Ὑπέρκρουσις, Iren. 1, 13. p. 80. Grab., si modo vera lectio sit, ut M. putat." Routh. Mss. Cf. Ὑπέκκρουσις, Ὑπερέκκρουσις.]

Ὑποκρούω, Obturbo, Interpello, Porphyr. in Hom. Ἔστιν οὖν ὁ νοῦς, μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες, ὑποκρούοντες διὰ τί συνεληλύθαμεν. Idem, Οὐ δεῖ νῦν ὑποκρούειν, ζητοῦντας τίνος ἕνεκα συνεληλύθασι. Sic Aristoph. Ἀ. (37.) παρεσκευασμένος βοᾶν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας, Ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ. Hæc Bud. exponens etiam Interfari, Reclamare, et ex Hes. ἀντιλέγειν. Sed et Suid. tradit ὑποκρούειν D accipi pro ἀντιφθέγγεσθαι, ἀντιλέγειν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε: sed accipi etiam ἐπὶ τῶν θορυβούντων, addens, ὅπερ ἡμεῖς φαμὲν ἐκκρούειν καὶ κωλύειν. Quæ verba desumta sunt e Schol. Aristoph., exponente locum illum, quem Bud. paulo ante ex Acharn. protulit: videntur ergo ibi ὑποκρούειν accipere non tantum pro Obturbare, Obstrepere, Interpellare, sed etiam pro Explodere, Ejicere. Idem Suid. in Aristoph. (Ἐκκλ. 256.) Τί δ' ἢν ὑποκρούωσί [ὑποκρούσωσί] σε; exp. ὑποβάλλωσί σε, λαμβάνωνταί σου: ad quæ verba altera respondet, προσκυνήσομαι [προσκινήσομαι,] Ἄτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων. || Budæo Significo, αἰνίττομαι, ap. Aristoph. Πλ. (548.) Σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω, Schol. ἐφθέγξω, ἀνεκρούσω, dicens metaph. esse a cithara, aut alio quopiam instrumento. Possit etiam reddi Obstrepis, ut sit metaph. a cithara, cui, cum pulsatur, alia ab alio pulsata obstrepit. [Longin. 41, 2. vide Toup.] In Epigr. autem pro Cithara responso, A s. ὑποκρέκω, accipi tradunt: quæ signif. magis propria est. Item Supplaudo, VV. LL. [" Heyn. Hom. 7, 614. 615. Kuster. Aristoph. 11. T. H. ad Plutum p. 162. Epigr. adesp. 204. Lucian. 1, 16. Wyttenb. Select. 263. Obturbo, Simon. Dial. p. 78. De coitu, Aristoph. Ἐκκλ. 618." Schæf. Mss. Polyb. 17, 4. Phryn. Bekkeri p. 68. * " Ὑπόκρουσις, Hes. v. Κροῦσιν, * Ὑποκρουστικὸς, unde Ὑποκρουστικῶς, Etym. M. 781, 8." Wakef. Mss. " Heyn. Hom. 4, 88." Schæf. Mss. * " Ἀνθυποκρούω, Const. Manass. Chron. 59. var. lect." Boiss. Mss.]

" Κροαίνων, a Græcis Schol. et Lexicogr. exp. " κρούων τοῖς ποσὶ, Pulsans pedibus, in Il. Z. (507.) " Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων: nonnullis " tamen accipientibus etiam pro ἐπιθυμῶν, χρεμετίζων, Libidine incensus, Lasciviens, Hinniens. Sed " verisimilior est prior expositio, ut ex etymo et origine verbi patet: cum enim sit παρὰ τὸ κρούω, " exemto υ, merito signif. τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ τοῖς ποσὶ, B " τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτῶ καὶ κροτῶ, teste Etym., ut ap. " Virg. sonipes Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum." [Il. O. 264. Opp. K. 1, 279. κροαίνοντες πεδίοισι. " Heyn. Hom. 5, 292. 719. Philostr. 264. Boiss., Aristoph. Fr. 287. ad Herod. 707." Schæf. Mss. * " Ἐγκροαίνω, Eust. Od. 429, 3." Wakef. Mss. * Κατακροαίνω, Percutio, Greg. Naz. Epigr. 6. p. 770.]

" Κρούζω, Etym. scribit e κρουβύζω factum esse, " exemto β, et in unum contractis ο et υ: neutrum " vero quid sit exp."

" Κρούπαλα," [et * Κρούπανα] " Hesychio ξύλινα " ὑποδήματα, quæ et κρουπέζια, Ligneos calceos, qui " Latinis sunt Sculponea: sed exp. etiam κλεῖς, " ut mox κρουπαλίας affert pro κλεῖδας, Claves." [" Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss.] " Κρούπετα, Hesychio ὑψηλὰ ἢ ξύλινα ὑποδήματα: qualia " fere et κρούπαλα ac κρουπέζια."

ΚΡΟΤΟΣ, ὁ, Pulsus: ut Pulsus æris, remorum, manuum, pedum. Frequenter de Manuum plausu dicitur, quo sc. collisæ crepitum quendam edunt: C quoniam vero eo plausu approbare aliquid in theatris solebant, pro Laude interdum capitur. Aristoph. B. (156.) θιάσους εὐδαίμονας Ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολὺν, Dem. (519.) Θόρυβον καὶ κρ. τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες ἐποιήσατε. Athen. 13. Τῶν θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου. Dicitur etiam de Plausu, quem ciconia crepitante rostro edit, Ovid. Ipsa sibi plaudat crepitante ciconia rostro, Philostr. Ep. 4. Εἰ κρότῳ ἀνοήτῳ χαίρεις, καὶ τοὺς πελαργοὺς, ἐπειδὰν παριόντες ἡμᾶς κροτῶσιν, ἡγοῦ δῆμον, τοσούτῳ σωφρονέστερον τοῦ Ἀθηναίων, ὅσῳ μηδὲν αἰτοῦσι μηδὲν ὑπὲρ τοῦ κροτεῖν. Ceterum a 3 præt. perf. pass. κέκρουται formari κρότος, exemto υ, tradit Etym. [" Musgr. Tro. 546. Jacobs. Anth. 6, 140. 7, 53. 9, 205. ad Lucian. 3, 503. Dionys. H. 3, 1326. ad Diod. S. 1, 93. Alciphr. 448." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 15, 12. Philostr. 612.] Κροτοθόρυβος, ὁ, Plausus una cum tumultu, Plut. (6, 166.) loquens de applausibus et D acclamationibus, quæ in auditoriis fieri solebant, Ἐπίκουρος ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων ἐπιστολίοις κρ. γίνεσθαι παρ' αὐτῶν λέγων: (10, 595.) Τίνι προσείπωμεν ἀξίως ὀνόματι τοὺς ὑμετέρους βρόμους καὶ ὀλολυγμοὺς καὶ κρ., καὶ σεβάσεις καὶ ἐπιθειάσεις, αἷς προτρέπεσθε καὶ καθυμνεῖτε τὸν ἐπὶ ἡδονὰς παρακαλοῦντα; Priori vero Plut. l. bene conveniunt hæc ap. Suid. verba [Diog. L. 385. HSt.] ipsius Epicuri, ut videtur, Παιὰν ἄναξ, φίλον * λεοντάριον, οἷον κρ. ἐνέπλησας ἀναγνόντας σου τὸ ἐπιστόλιον. Eo vero verisimilius est Epicuri esse verba, quod suos ille sectatores solebat ὑποκορίζεσθαι, ut supra in Plut. videre est in Ὑποκορίζομαι. [" Bergler. ad Alciphr. 209. 220. Jacobs. Anth. 7, 53." Schæf. Mss.] Κροτοπαίγνια, τὰ, Puerilia crepitacula, Ludicra quædam crepitum edentia: qualia sunt, de quibus Quintil. Sonum edant puerilium crepitaculorum. Utitur Ausonius.

Ἄκροτος, ὁ, ἡ, Plausu carens, Cui non applauditur: ἄκροτον, * ἀδιαρρίπιστον, ἀπαίδευτον, Hes. [" Toup. Epist. de Syrac. 335." Schæf. Mss.] Δίκροτος, Bis

A pulsans: σφυγμὸς, Pulsus inæqualis in una arteriæ pulsatione et una arteriæ parte, qui post absolutam diastolen, antequam perfecte contrahatur, secundo tactum *ferit*. Hujus exemplum haberi potest e malleis incudem percutientibus et postea resilientibus, ut voluit Archigenes, qui etiam pulsum hunc non unum, sed geminum esse existimavit. Hæc Gorr. De causis vero ejus pulsus Eund. consule. Theophilus dicit eum bis quidem una percussione pulsare, sed impari celeritate: incipientem enim, citatiorem esse; desinentem vero tardiorem. Meminit et Actuarius. Quomodo vero ab Eo differat, qui δορκαδίζων appellatur, ap. Theophilum reperies. De eod. Galenus in Isagoge Pulsuum, Ἐν τῷ παλινδρομεῖν, ἐξ ὧν ἐστὶ καὶ δ. σφυγμός. || Δίκροτος dicitur et Qui utrimque impellitur: κώπαις, Eur. (Iph. T. 408.) Ubi exp. etiam Utrimque sonantibus. Item δ. ναῦς s. πλοῖον, et frequentius δίκροτον subintelligendo πλοῖον, Biremis,. Navis quæ duplici remorum ordine impellitur. Illæ porro, inquit Bayf., quæ binis remis agebantur, a Romanis dictæ sunt biremes: a Græcis B δίκροτα potius quam διήρη: etiamsi ap. Suid. διήρες πλοῖον legatur. Polyb. (5, 62, 3.) Ἐν αἷς ἦν καὶ πλοῖα τετταράκοντα· τούτων κατάφρακτα μὲν, εἴκοσι, διαφέροντα ταῖς κατασκευαῖς,—τὰ δὲ λοιπὰ, τριήρεις, καὶ δίκροτα, καὶ κέλητες, Reliquæ, triremes et biremes et actuariæ. App. in Mithrid. Ὁλκάδος δὲ βασιλικῆς ἱστίῳ παραπλεούσης, Ῥοδία δίκροτος ἐπ' αὐτὴν ἀνήχθη, Biremis Rhodia in eam impetum fecit. Hæc inter alia Bayf., e quo vide et quæ paulo post citabuntur in Μονόκροτος. Utuntur h. v. Latini quoque, Cic. ad Att. 5, 11. Ἄφρακτα Rhodiorum, et dicrota Mitylenæorum habebam, et aliquid ἐπίκωπον δεῖ: 6, 4. Constituebam uti ὁμοπλοίᾳ: paratiorem offendi Brutum quam audiebam; nam et ipse Domitius bona plane habet dicrota, suntque navigia præterea luculenta Sextii. Hirt. B. C. 4. Capit ex eo prælio pentiremem unam, triremes duas, dicrota octo, complures remiges Octavianos. Sed perperam in vulg. Edd. legitur dierotas. [" Ad Charit. 600. Barnes. El. 775. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 8, 329. Lobeck. Aj. p. 288. ad Mœr. C 308." Schæf. Mss. Xen. Ἑλλ. 2, 1, 18. Arrian. Anab. 6, 5, 4. * Εὔκροτος, J. Poll. 9, 127. Alciphr. 3, 43. " D. R. ad Longin. 259." Schæf. Mss. * " Καλλιστόκροτος, Nicet. Eugen. 2, 320. * Ματαιόκροτος, Const. Manass. Chron. p. 59. var. lect. * Μεγάκροτος, Tzetz. ad Lycophr. 497. * Μεγακροτέω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 136." Boiss. Mss. * " Μετρόκροτος, Metrice sonans, Tzetz. ad Lycophr. 497." Kall. Mss.]

Μονόκροτος, Qui uno duntaxat pulsu movetur: ναῦς, ead. quæ μονήρης, quæ uno duntaxat remorum ordine impellitur. Strabo 7. p. 142. Ald. Καὶ νεώρια, ἐν οἷς ἀνέθηκε Καῖσαρ τὴν δεκανέαν ἀκροθίνιον, ἀπὸ μονοκρότου μέχρι δεκήρους, Sunt et navalia, in quibus Cæsar undeviginti naves decimarum nomine dedicavit, ab uno remorum ordine usque ad deciremes, Bayf. reponens μονοκρότου pro μονικράτου, quod in vulg. Edd. habetur: quæ ejus emendatio veterum quoque librorum auctoritate confirmatur. Xen. autem, inquit idem Bayf., in Ἑλλ. 2, (1, 18.) δικρότους D et μονοκρότους naves dixit Eas, quæ cum triremes, opinor, essent, propter tamen absentiam remigum et sociorum navalium, duobus tantum vel uno per transtra remige incitarentur, cum tamen possent ternis agi, si adfuissent remiges: Ἐσήμανεν ἐς τὰς ναῦς βοηθεῖν κατὰ κράτος, διεσκεδασμένων δὲ τῶν ἀνθρώπων, αἱ μὲν τῶν νηῶν δίκροτοι ἦσαν, αἱ δὲ μ., αἱ δὲ παντελῶς κεναὶ, Cum autem socii navales in diversas partes ad sua quisque negotia discessissent, navium nonnullæ duobus tantum ordinibus agebantur, aliæ vero uno tantum, quædam autem prorsus vacuæ remigibus erant. [" Jacobs. Anth. 8, 329." Schæf. Mss. * Πάγκροτος, unde * Παγκρότως, Æsch. Suppl. 730.]

Πολύκροτος, Multis plausibus resonans. Dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente, propter diversas aut chordas aut fistulas, quæ pulsu tanguntur. Athen. (527.) Καταυλουμένους πρὸς χελωνίδος πολυκρότου ψόφον, ὥστε τὰς πόλεις ὅλας τοιούτοις κελάδοις συνηχεῖσθαι. || Πολύκροτοι dicuntur etiam Homines versuti et vafri, τῶν ἀνθρώπων οἱ κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῖ, sicut et τρίμματα et πολυτρίμματα et κρόταλα. Unde et ap. Hom. in primo Od. versu fuerunt qui scribere voluerint, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, πολύκροτον. Hæc Schol. Aristoph. [ad N. 259. Hom. Hymn. 18, 37. χέλυς. * Πολυκρότη, Anacreon Athenæi p. 447. * Σπονδήκροτος, Athen. 486. sed leg. divisim, σπονδῇ, κρ.] Τρίκροτος, Triremis, VV. LL. quemadmodum δίκροτος Biremis. [" Ad Mœr. 308." Schæf. Mss. * Φιλόκροτος, Hom. Hymn. 19, 2. * Χρυσόκροτος, Theod. Prodr. Ep. f. 83.]

[* " Κρότιον, Diosc. Notha 472." Boiss. Mss.]

Κροτέω, Pulso, Verbero, Plut. (6, 34.) Πλάτων δὲ δούλῳ λίχνῳ καὶ βδελυρῷ θυμωθεὶς, τὸν τῆς ἀδελφῆς υἱὸν Σπεύσιππον καλέσας, Τοῦτον, ἔφησεν, ἀπελθὼν κρότησον· ἐγὼ γὰρ πάνυ θυμοῦμαι. Quod ita Diog. L. Platone, Εἰσελθόντος ποτὲ Ξενοκράτους, εἶπε μαστιγῶσαι τὸν παῖδα· αὐτὸν γὰρ μὴ δύνασθαι διὰ τὸ ὀργίζεσθαι. || Equi currentes dicuntur etiam κροτεῖν currum, cum eum tam rapido cursu trahunt, ut cum crepitu quodam succutiatur, Il. O. (452.) Ἤρεπεν ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι Κείν' ὄχεα κροτέοντες, Vacuum currum magno cum crepitu raptantes. || Plaudo, Cum plausu collido, Xen. K. Ἀ. 6, (1, 5.) Τέλος δὲ τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, κροτῶν τὰς πέλτας, καὶ ὤκλαζε, καὶ ἀνίστατο. Quæ verba citat Athen. (16.) Idem Xen. K. Π. 8, (4, 6.) Πότερον κροτεῖν δεῖ τὼ χεῖρε, ἢ γελᾷν, ἢ τί ποιεῖν; Synes. Ep. 121. Καὶ τὼ χεῖρε ἐκρότησε· καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ᾤετο αὐτὸν ὑπὸ χαρμονῆς οὐκ ἔχειν ὅ,τι ἑαυτῷ χρήσαιτο. Quintil. Collidere manus et Complodere. Aliquando vero sine accus. χεῖρε ponitur, ut Lat. Plaudo; ac interdum pro Comprobo s. Excipio plausu capitur. Xen. Σ. (9, 4.) Οἱ δὲ συμπόται ὁρῶντες, ἅμα μὲν ἐκρότουν, ἅμα δὲ ἐβόων αὖθις, Plut. Alcib. (10.) Τοῦ δὲ δήμου κροτοῦντος καὶ βοῶντος, ὑφ' ἡδονῆς ἐπιλαθέσθαι τοῦ ὄρτυγος, ὃν ἐτύγχανεν ἔχων ἐν τῷ ἱματίῳ: ubi conjunguntur βοᾷν et κροτεῖν, ut Cic. Idque frequentissimo theatro incredibili clamore et plausu comprobatum. Lucian. (1, 853.) Ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι κροτῆσαί ποτε καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ ἢ πέντε. Dicimur etiam κροτεῖν aliquem pro Cum plausu laudare, Plausu excipere, Stat. non toties victorem Castora gyro, Nec fratrem cæstu virides plausere Therapnæ. Diog. L. Cleanthe, Ἐφ' ᾧ ἀγασθέντες οἱ ἀκροαταὶ τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δὲ ἐξέβαλον. Et κροτέομαι, Plaudor, i. e. Plausu excipior, Cic. ad Att. Populum vero præclarum, quod propter malum vicinum ne victoria quidem plauditur. Ovid. Cumque fefellit amans aliqua novitate maritum, Plauditur, et magno palma favore datur, Tibull. Quaque ibis, manibus circum plaudere tuorum. In Axiocho (190.) Τίς γὰρ ἂν εὐδαιμονήσειε πρὸς ὄχλον ζῶν, εἰ ποππυσθείη καὶ κροτηθείη, δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον, ζημιούμενον, Si plaudatur, plausu excipiatur. Aristot. Poët. (9.) Πολλοὶ δὲ πλέξαντες εὖ, λύουσι κακῶς· δεῖ δὲ ἄμφω ἀεὶ κροτεῖσθαι, Plut. (Cæs. 30.) Ταῦτα προκαλούμενος ἐν τῷ δήμῳ Κουρίων ὑπὲρ Καίσαρος, ἐκροτεῖτο λαμπρῶς. Chrys. Κροτεῖσθαι ἄξιος, Dignus qui plaudatur, Plausu dignus. Ead. signif. dicitur κροταλίζεσθαι. || Crepo, ea signif., qua Horat. dicit, Si quid Stertinius veri crepat, et, Sulcos et vineta crepat mera. In Axiocho, (p. 192.) Κἂν πιθανωτέρους τούτων λόγους ἄρτι κροτήσῃς, Si crepes, declames, declamaris. Κροτεῖν dicitur etiam de ciconia, de qua Ovid. Ipsi sibi plaudat crepitante ciconia rostro. Vide Κρότος. [" Thom. M. 547. Musgr. Tro. 1306. Wakef. Eum. 36. Jacobs. Anth. 7, 387. 11, 254. Huschk. Anal. 260. Irmisch. ad Herodian. 4, 232. T. H. ad Plutum p. 53. Kuster. Aristoph. 56. ad Lucian. 2, 108. 217. ad Dionys. H. 5, 212. Heyn. Hom. 6, 152. 7, 76. Ilgen. ad Hymn. 289. ad Diod. S. 1, 93. Ruhnk. Ep. Cr. 104. ad Charit. 251. Plaudo, Lucian. 1, 36. Conf. c. κρατέω, ad Charit. 251. De janua, Mœr. 211. et n. Κρ. μέλος, Huschk. Epist. in Propert. p. 9. Ἄνδρες κεκροτημένοι, Ad nequitias instructi, Toup. Epist. de Syrac. 335. Ἐξ ἀπάτης κεκροτημένος, Valck. Adoniaz. p. 357. ubi et de κροτεῖν χαλκόν." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1044. Lycophr. 888. Apoll. Rh. 4, 1195. Ælian. H. A. 2, 11. Æschin. Dial. 3, 15. Athen. 182.] Κρότημα, τὸ,

Plausus, Id ipsum quod e plaudendi actione oritur, i. q. κρότος. || Dicitur etiam ἐπὶ τῶν δολίων, Hes., ut et κρόταλον de Homine vafro et versipelle. In VV. LL. [ex Eur. Rhes. 498.] ἔστι δ' αἱμυλώτατον Κρότημ' Ὀδυσσεύς, Vulpecula astutissima. [Brunck. Lex. Soph. "Kuster. Aristoph. 55." Schæf. Mss.] Κρότησις, ἡ, Plausus, Ipsa plaudendi actio. Dicitur de Complosione et Collisione manuum, ut et κροτέω. In Axiocho (183.) Στεναγμοὺς ἱέντα σὺν δακρύοις καὶ κρ. χειρῶν, Cum collisione s. complosione manuum; Latinius, Complosis manibus, Seneca. [" Musgr. Tro. 1306. * Κροτησμὸς, * Κροτισμὸς, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 563." Schæf. Mss. Bergler. ad Alciphr. p. 87.]

Κροτητὸς, ὁ, Pulsatus: κροτητὰ loca dicuntur Quæ pedum pulsu pavita sunt, Loca pavimentata pedibus plaudentium choreas, Virg.: quæque ita indurescunt, ut volgiolis et cylindris complanata esse videantur. Theophr. H. Pl. 6, 6, (10.) de croco, Φιλεῖ δὲ καὶ πατεῖσθαι καὶ γίνεται καλλίων καταπριβομένης πάτῳ τῆς ῥίζης· διὸ καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς καὶ ἐν τοῖς κρ. κάλλιστος: Plin. 21, 6. Gaudet calcari et atteri pede, pereundoque melius provenit; ideoque juxta semitas ac fontes lætissimum. Ubi fontes dixit pro κρ., quoniam semitæ ad eos ducentes propter frequentiam pulsu et conculcatione pedum tritæ ac veluti pavitæ sunt. De similibus locis Lucret. Principio pars terraï nonnulla perusta Solibus assiduis, multa pulsata pedum vi. Ejusd. signif. EST Ἐπίκροτος, ὁ, ἡ, Gal. Ὑγιεινῶν 2. de robustis exercitationibus loquens, Ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καὶ χωρὶς παλαίστρας ἢ βαθείας κόνεως δύναται γίγνεσθαι, καθ' ὁτιοῦν χωρίον ἐπίκροτον ὀρθῶν ἑστώτων, Aristot. H. A. 8, (33.) Τεκοῦσα δὲ ἡ χελώνη κατορύττει, καὶ τὸ ἄνω ποιεῖ ἐπίκροτον· ὅταν δὲ τοῦτο ποιήσῃ, φοιτῶσα ἐπῳάζει ἄνωθεν: Plin. 9, 10. Eaque (ova) defossa extra aquas, et cooperta terra, ac pavita pectore et complanata incubant noctibus. [Philostr. 509. " Jacobs. Anth. 7, 165. 8, 193. ad Charit. 387." Schæf. Mss.] || Κροτητὰ μέλη dicuntur etiam τὰ κρονόμενα Quæ digito pulsatis organis aut etiam Quæ tibiis canuntur; nam κρούματα vocari etiam τὰ αὐλήματα, supra e Plut. docui. Soph. ap. Athen. (175.) Οἴχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη, Λύρα, μόναυλος. Nisi aliquis hic malit Crepitantia; nam κροτητὸς in VV. LL. exp. etiam κρότον ποιῶν, Plausum edens, Plausibilis. Apud Athen. vero (640.) ubi de secundis mensis sermo est, Eurip. dapes etiam quasdam κροτητὰς appellat, Μόσχων τέρειναι σάρκες, χηνεία τε δαὶς, Καὶ πεπτὰ, καὶ κροτητὰ, τῆς * ξουθοπτέρου Πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα. [Soph. El. 714. " Brunck. Soph. 3, 413. Huschk. Epist. in Propert. p. 9. Valck. Adoniaz. p. 225. T. H. ad Lucian. 1, 178. ad Charit. 387." Schæf. Mss.]

Ἀκρότητος, ὁ, ἡ, Non pulsatus. Athen. autem ἀκρότητα κύμβαλα dicit Cymbala non congruentia ad numeros; sic enim vocat Sermones intempestivos aut nihil ad rem pertinentes, quos Idem ἀμουσολογίας vocat. Hæc Erasm. in Chiliad., qui ibid. eod. sensu accipit πάραυλα μέλη, non respondentia ad tibiam, et ἀπροσδιόνυσα: item παρὰ μέλος ἔρχεσθαι. Ita ἀ. κύμβαλα erunt τὰ οὐκ ἀρτικροτοῦντα, i. e. συμφωνοῦντα, ut Hes. paulo post exp. Athen. (164.) Κολάβρους ἀναγινώσκει καὶ μέλη πάραυλα καὶ ἀ. κύμβαλα, καὶ μετὰ τὰς καλὰς ταύτας ἀμουσολογίας περιέρχεται τὰς οἰκίας. [" Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 225. Bergler. ad Alciphr. 51." Schæf. Mss. Γῆ χαῦνος καὶ ἀκρ., Heliod. Æth. p. 360. Cor. ubi olim ἀκράτ. * Εὐκρότητος, Soph. Antig. 430. Eur. El. 819. * Πολυκρότητος, Hes. v. Ἀκρότητος. * " Χρυσιοκρότητος, Const. Manass. Chron. p. 98." Boiss. Mss.]

" Ἀνακροτέω, Plausum do, s. Plausum tollo, Ap-" plaudo. Aristophanes Σφ. (1314.) Οἱ δ' ἀνεκρότησαν " πλήν γε Θουφράστου μόνου:" [Ἱππ. 651. Πλ. 739. " Æschin. 226." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 7, 202. τὰς χεῖρας, Achill. Tat. p. 25. Markl. Suppl. 720." Schæf. Mss.]

[* Ἀντικροτέω, Gl. Replaudo, " Theod. Prodr. 66. 234." Elberling. Mss.]

Ἀποκροτέω, Crepito, Plausito, Bud.: Strabo de

A Sardanapalo, Ἀποκροτῶν τοῖς δακτύλοις, ubi Suid. exp. ἀποληκῶν. Cic. Concrepare digitis. Vide Ἐπικροτέω. [" Valck. ad Herod. 219." Schæf. Mss.] Ἀποκρότημα, τὸ, Digitorum concrepatio. Quæ autem ista fuerit, docet Eust.: qui cum dixisset κρούειν, κροαίνειν et κροτεῖν ὠνοματοπεποιῆσθαι, subjungit, Ἔτι δὲ ἀποκρότημα, ὅπερ ἐστὶ, κατὰ τὸν Ἀθήναιον, κτύπος δεξιοῦ μέσου δακτύλου, ὅτε τῷ μεγάλῳ ἐπερεισθεὶς, εἶτα * κατακτυπήσει τοῦ ὑπ' αὐτὸν σαρκώδους, Crepitus, qui e digito medio pollici primum innixo, deinde in pulpam ei subjectam illiso excitatur: qui crepitus interdum, ut in saltationibus, lætitiæ signum est, interdum etiam signum contemtus. Vide Ἐπικροτέω. [" Vat. Prov. 3, 91. Steph. B. 26. Strabo 988." Wakef. Mss. Athen. 530.] Ἀπόκροτος, ὁ, ἡ, Durus, Asper, Xen. Ἱππ. (7, 15.) ubi de equo flectendo loquitur, Ἄλλως τε κἂν ἀπόκροτον ἢ ὀλισθηρὸν ᾖ τὸ χωρίον. J. Poll. quoque 1, (186.) inter χωρία δύσιππα numerat ἀπόκροτα. Quidam innominatus Auctor ap. Suid., Οἱ δὲ ἀπεχωροῦντο ἐν γῇ ἀποκρότῳ.

B Gal. Πῶρός ἐστιν οὐσία λιθώδης καὶ ἀ. Ubi sicut ἀπόκροτος cum λιθώδης copulatur, ita a Philone cum λίθινος, V. M. 3. Κατ' ἀνδρὸς λιθίνην καὶ ἀ. ψυχὴν ἔχοντος, In hominem animi saxei et præduri. Ubi metaph. accipitur. At in propria signif. acceptum copulantur etiam cum τραχὺς, ap. Plut. (6, 6.) Ἀλλ' ἐστί τις ἀ. καὶ τραχυτέρα τοῦ δέοντος; Durum et asperum, ubi sunt etiam qui reddant, Quod dum calcatur pedibus, propter duritiem sonum reddit. Idem Plut. (6, 371.) Ὑποδέδεται καὶ ἠμφίεσται φολίσι καὶ λάχναις καὶ χηλαῖς καὶ ὁπλαῖς ἀ. Bud. exp. etiam Pavitus: qua signif. paulo ante Ἐπίκροτος. [Thuc. 7, 27. " Jacobs. Anth. 10, 172. ad Charit. 387." Schæf. Mss. Xen. Ἱππ. 3, 14. * Ἀποκρότως, Hes. v. Διακρότως.]

Ἀρτικροτέω, i. q. συμφωνέω, Hes. qui dicit sumtum esse ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων: ii enim quasi ad numerum remis aquas plaudunt. [Menander ap. Suid.]

[* Διακροτέω, Gl. Displodo. Eur. Cycl. 178. " Const. Man. Chron. 64." Boiss. Mss. Excutio,

C Reisk. ad Plut. 7, 212. Discutio, Plato Cratylo 33. p. 421. Corai. ad Strab. 1, 7. * Διάκροτος, unde " Διακρότως, Duriter: σκληρῶς, ἀποκρότως, Hes."

Ἐγκροτέω, Infligo, Impingo, Illido: ἐγκροτούμεναι πυγμαὶ, Pugni impacti, ex Eur. [Iph. T. 1368. " Jacobs. Anth. 7, 58. Exerc. 2, 142. ad Charit. 217. Pierson. ad Mœr. 211." Schæf. Mss. Theocr. 18, 7. Philostr. Apoll. 2, 20.]

[* Ἐκκροτέω, Joseph. A. J. 6, 2, 2. Phrynichus Bekkeri p. 39. * Ἔκκροτος, Phot. Cod. 138. συνθήκη.]

Ἐπικροτέω, Applaudo, Plaudo super aliqua re, Synes. Ep. 4. Τῶν μὲν ναυτῶν πεφρικότων, ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπειρίας τὼ χεῖρε ἐπικροτούντων, Nobis autem super ea re manus complodentibus. || Crepito, Hesiod. Ἀ. (308.) τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο Ἅρματα κολλήεντ', Crepitantes: sicut Hom. supra de equis rapido cursu concitatis, Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. Item ap. Lucian. (3, 608.) Ἐπικροτῶν τοῖς ὀδοῦσι, Dentibus crepens, Crepitans dentibus, ut Plaut. loquitur. Et

D ἐπικροτῶ τοῖς δακτύλοις, Digitis concrepo, ut supra ἀποκροτῶ et ἀποκρότημα. Athen. (530.) ex Aristobulo, de monumento Sardanapali, Ἐφ' οὗ ἑστάναι τύπον λίθινον συμβεβληκότα τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοὺς δακτύλους, ὡς ἂν ἐπικροτοῦντα· ἐπιγεγράφθαι δὲ αὐτῷ Ἀσσυρίοις γράμμασι, Σαρδανάπαλλος, Ἀνακυνδαράξου παῖς, Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν ἔδειμεν ἡμέρῃ μιῇ· Ἔσθιε, πῖνε, παῖζε· ὡς τἄλλα τούτου οὐκ ἄξια, τοῦ ἀ. ἔοικε λέγειν: quem Cic. incidi jussisse in busto scribit, Hæc habeo quæ edi, quæque exsaturata libido Hausit; at illa jacent multa et præclara relicta. Eust. Od. Θ. (379.) ἐπελήκεον exp. ex Athen. ἐπεκρότουν τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις. [" Huschk. Anal. 23. Schol. Aristoph. Πλ. 689. ad Lucian. 2, 217. Heyn. Hom. 7, 76. Ruhnk. Ep. Cr. 104. Toup. Opusc. 2, 92. Bergler. ad Alciphr. 249. Græv. ad Hesiod. 612." Schæf. Mss. Plut. Antonio 12. Opp. K. 2, 244. * Ἐπικρότησις, Gl. Increpatio.] " Συνεπικροτέω, Simul ap-" plaudo," [Plut. 6, 206. 231.]

Κατακροτέω, Lætis plausibus comprobo, excipio:

κατακροτεῖ, ἄγαν ἐπαινεῖ, κατευφημεῖ, Hes. [Phot. A
* Κατάκροτος, Heliod. 1, 30. p. 55. Cor.]

Παρακροτέω, Applaudo, Adhortor, Inhortor, Incito, Plausu manuum adhortor, inhortor, incito ad aliquid faciendum, Lucian. (2, 884.) Ὁ δὲ παρακροτεῖ εἰς τὸν ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη, exp. Plausu ad humerum facto exhortatur. Suid. παρακροτοῦντες exp. παραθαρσύνοντες, παρορμῶντες. Similiter Hesychio quoque παρακροτῶν est παροξύνων, et παρακροτήσαντες, παραθαρσύναντες. [" Ad Dionys. H. 3, 1414. coll. Reisk." Schæf. Mss. Heraclid. Alleg. c. 63.]

[* " Περικροτέω, Theod. Prodr. 38." Elberling. Mss. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 265." Boiss. Mss. " Dionys. H. 3, 1414. coll. Reisk." Schæf. Mss. * Περίκροτος, Nonn. D. 34. p. 850.]

[* " Προσκροτέω, Theod. Prodr. 237." Elberling. Mss.]

Συγκροτέω, Complodo, Collido, Xen. K. Π. 2, (2, 1.) Συνεκρότησέ τε τὼ χεῖρε, καὶ τῷ γέλωτι ηὐφραίνετο, Athen. (420.) de Arcesilao, Ἀνακαγχάσας καὶ τὼ B χεῖρε συγκροτήσας, Manus complodens s. collidens; nam utroque modo Lat. loquuntur. || Conflo more fabrorum ferrariorum, qui ferra candentia aut alia metalla conflant. Plato Crat. (282.) etymologiam afferens nominis σελήνη s. σεληναία, dicit eam ita vocari, quoniam σέλας νέον τε καὶ ἕνον ἔχει ἀεί, quasi σελαεννεοάεια: subjungens, Συγκεκροτημένον δὲ σεληναία κέκληται, Conflatis et contractis pluribus literis in pauciores. Sic enim tradens etymon vocabuli ἀρετή, dicit eam vocatam esse quasi αἱρετήν, subjungens, Συγκεκρότηται δὲ, καὶ καλεῖται ἀρετή. In quibus ll. Bud. interpr. etiam Compingo, Coagmento, Compono. Posset etiam συγκροτεῖσθαι ibi accipi pro συγκρίνεσθαι, Coalescere, et συγκροτούμενον pro συγκριθὲν, Concretum. Idem Bud. συγκεκροτῆσθαι exponens Compactum esse, Coagmentatum esse, dicit opponi τῷ ἐκλύεσθαι ap. Alex. in Probl. p. 5. || Porro qua signif. Cic. dicit Consensus aliquorum conspirans et pæne conflatus, ead. Herodian. 4, (14, 16.) Τὸ δ' ὑμέτερον εὔτακτόν τε ὂν καὶ συγκε- C κροτημένον, μετά τε ἐμπειρίας μαχόμενον, Vester ordo atque consensus pugnandique peritia, Polit. Posset tamen hic et aliter accipi, sc. ut συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου ap. Dem., de quo paulo post. Apud Eund. 7, (1, 11.) Συνωμοσία τις κατ' αὐτοῦ συγκροτουμένη, Contra eum conflata, Cic. Conflata improborum manus. Et act. voce ap. Lucian. (2, 191.) Συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, Uno consensu conspirabant quasi conflati. || Συγκροτεῖν χορὸν, Componere, s. Instituere et ad efficiendum concentum componere, πρὸς ἁρμονίαν ἄγειν: ut Bud. interpr. citans præter seqq. exempla, etiam συγκροτεῖν e Chrys. ad Eph. 186. 189. pro συντάττειν, εὖ διατίθεσθαι. Dem. (520.) Αὐτὸς συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν ᾤετο δεῖν τὸν χορόν. Plut. (Pomp. 48.) Οἱ δ' ὥσπερ χορὸς εἰς ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένος, ἐκείνου τὴν τήβεννον ἀνασείοντος, ἐφ' ἑκάστῳ μέγα βοῶντες ἀπεκρίναντο, Πομπήϊος, Velut e composito ad alterna responsa instructi, et subornati atque apparati et concenturiati, Bud. Quo sensu accipi potest D ap. Herodian. 7, (2, 4.) Τὰ δὲ πλήθη ταῦτα τοῦ στρατοῦ καὶ πρότερον ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἤθροιστο, ηὔξηθη δὲ ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου καὶ εἰς πολεμικὴν ἄσκησιν συγκεκρότητο, Ad exercitia militaria instituta erant. Dem. (23.) Δόξαν μὲν ἔχουσιν ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, Instructi copiis bellicis, et egregie armati apparatuque præditi, Bud. qui συγκροτεῖν πόλεμον, exp. itidem Apparare, Instruere, ap. Aristid. Διχόθεν ἤδη ἀπὸ Περσῶν καὶ Ἀθηναίων συνεκροτεῖτο ὁ πόλεμος. Apud Basil. vero p. 363. pro Committere accipi annotat. Lucian. (2, 720.) Καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο, Omnibus suis partibus instructum erat convivium, ferculis augebatur, Bud. Is præterea συγκεκροτῆσθαι interpr. Institutum esse et præparatum ad philosophiam, ap. Diog. L. Zenone 326. Ἐν τῇ πατρίδι συγκεκροτῆσθαι. Et in Chrysippo 396. Μεταπεμψάμενος δὲ τοὺς τῆς ἀδελφῆς υἱοὺς Ἀριστοκρέοντα καὶ Φιλοκράτην συνεκρότησε. || Congrego, Bud. h. in l., Ὁ βούκολος ἁρμόζεται σύριγγα, καὶ πρὸς ἐξαγωγὴν τὸ βουκόλιον συγκροτεῖ. Vicina signif. dicitur συγκροτεῖν στράτευμα, vel δυνάμεις, Cogere exercitum s. Colligere et Conscribere militem, Herodian. 2, (14, 12.) Συνεκρότει πανταχόθεν στράτευμα ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν πόλεων: 1, (9, 3.) Οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ λανθάνοντες συνεκρότουν δύναμιν, Clanculum copias colligebant. In quibus ll. possemus etiam uti verbo Conflare, ut supra. Nam Conflare exercitum dicimus; sed plerumque in malam partem: Cic. Exercitus perditorum civium clandestino scelere conflatos; et, Conflata improborum manus, de conjuratione Catilinæ. Idem Herodian. 1, (6, 8.) Εἶθ' ὥσπερ ἐξ ὀχυρᾶς ἀκροπόλεως δυνάμιν καὶ περιβολὴν συγκροτήσας ἐπιθῆται τῇ ἀρχῇ, Collectis viribus quasi e munitissima arce summam sibi rerum vindicaret, Polit. Sic Lucian. (2, 738.) Καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον. Agathias ap. Suid., Συνεκροτοῦντο αἱ δυνάμεις ὑπὸ Ναρσοῦ, καὶ ἅπαντα συνήθροιστο τὰ στρατεύματα. || Condico, Edico, Indico, Bud., qui et Comm. 76. Synesius, inquit, ἡμέραν δισηγορευμένην, Diem constitutum appellavit, h. e. τεταγμένην, διωρισμένην, συγκεκροτημένην, συγκειμένην, Compactam et condictam. Herodian. 8, (7, 19.) Τὴν ἐς Ῥώμην ἐπάνοδον συγκροτεῖ, Edicit, Condicit, Bud.: 5, (6, 14.) Πανηγύρεις τε παντοδαπὰς συνεκρότει, Dies festos indicebat, et populum convocabat. Julian. Ἀργεῖοι δὲ τὴν τῶν Νεμέων συγκροτοῦσι πανήγυριν. Sic ap. Theophyl. Ἐμοὶ καὶ Σωστράτῳ συνεκεκρότητο δικαστήριον, ubi posset etiam reddi Conflatum est: Cic. Quæ illam totam actionem judiciumque conflarat. || Συγκροτέω accipitur etiam pro Incito; et veluti Complosis manibus concito. Philo V. M. 1. Συνεκρότουν ἄλλος ἄλλον μὴ ἀποκάμνειν, Alius alium, ne deficerent, hac oratione acuebant, Turn.: qui ap. Eund. in V. M. 3. Ὃν οἰνοφλυγίαι καὶ ὀψοφαγίαι καὶ λαγνεῖαι καὶ ἄλλαι ἀπλήρωτοι ἐπιθυμίαι συνεκρότησαν, interpr. itidem Inexplebiles libidines excitarunt. Ubi posset et eo sensu accipi, quo Cic. dicit, E contrariis diversisque inter se pugnantibus naturæ studiis cupiditatibusque conflatum monstrum, de Catilina loquens. Philo V. M. 1. Οἰωνοσκοπίαν δὲ ἐν τοῖς μάλιστα συγκεκροτηκὼς ἐθαυμάζετο, Ex augurii prudentia præcipue in existimatione et admiratione erat, Turn. || Suid. συγκροτεῖ exp. non solum συνιστᾷ, πρὸς ἁρμονίαν ἄγει, συνάγει, συνέχει, sed etiam αὔξει, συμπράττει, οὐδένα καιρὸν παραλείπει. Hes. etiam ταράττει. [Plato Cratylo 34. " Tzetz. Chil. 9, 13." Elberling. Mss. " Dionys. H. 4, 2020. ad Charit. 439. Fischer. Descr. Lectt. 1796—7. p. v., T. H. ad Plutum p. 53. 153. Schol. p. 351. Villois. ad Long. 285. ad Diod. S. 1, 333. 2, 75. Schneid. Præf. ad Xen. K. Ἀ. xxxv. Valck. Adoniaz. p. 262. Bergler. Alciphr. 369. Lucian. 1, 14. Conflo, Valck. Adoniaz. p. 358. Apparo, Toup. Opusc. 2, 113. Colligo, 1, 404. Faveo, ad Anacr. p. 9. Fischer. Συγκεκροτημένος, Toup. Epist. de Syrac. 335." Schæf. Mss.] " Συγκεκροτημένως, Magno " cum applausu, et q. d. Plausibiliter, VV. LL. sed " vide particip. Συγκεκροτημένος." [" Ad Charit. 251." Schæf. Mss.] Συγκρότημα, Id ipsum, quod conflatum est. Pro Coagmento accipi p. 31. ap. Greg. de Homine, testatur Bud. Dicitur etiam de Agmine composito et instructa manu. Aristoph. Schol. p. 17. exponens illud, (Πλ. 325.) Καὶ συντεταγμένως [-ταμένως, Br.] κοὐ καταβεβλακευμένως [κατεβλακ.] ita inquit, * καθωπλισμένως, μετὰ τάξεως, καὶ σπουδαίως, καὶ γοργῶς, καὶ μετὰ σ. τινὸς, Agmine composito, Instructa manu, Bud. || Conspiratio multorum in idem scelus coëuntium, vel facinus suscipientium, Schol. Dem. Ἵνα μάθῃς τοῦ σ. τὴν μανίαν. Idem, Ὅθεν ἐπάγει ὡς οὐκ ἀνεκτὰ ταῦτα τὰ σ., de Midia ejusque advocatis et testibus loquens, Bud. Quintil. Sine odio conflatos testes, sine invidia. Συγκρότησις, Conspiratio, Conjuratio: ut συγκρότημα paulò ante. Joseph. Qua signif. dicitur ET συγκροτισμὸς et συμπνευσμός. [" Eust. 53, 15." Seager. Mss. " Idem in Dionys. P. 558. Hes. v. Ἀγυρμὸς, et Ἀμφιλάφειαν." Wakef. Mss.]. Ἀσυγκρότητος, s. Ἀξυγκρότητος, ὁ, ἡ, Qui conflatus s. coactus non est,

οὐ συγκεκροτημένος: de exercitu aut copiis, quas A cogere non opus est, aut quæ cogi etiam non possunt, sed paratæ sunt et in promtu. Thuc. 8, (95.) p. 293. Ἀθηναῖοι δὲ κατὰ τάχος καὶ ἀξυγκροτήτοις πληρώμασιν ἀναγκασθέντες χρήσασθαι, οἷα πόλεως στασιαζούσης, Supplementis iis, quæ aderant, s. in promtu erant; nec enim alia cogi s. conflari poterant. Schol. exp. ἑτοίμοις. [Gl. Sine sustentatione.] "Ἀ- " συγκροτήτως, nescio unde VV. LL. afferunt pro " Negligenter." [J. Poll. 1, 159. * "Συγκροτητικὸς, Aptus ad congregandum, conciliandum, consociandum, Chrys. in Jo. Hom. 82. T. 2. p. 898, 43. Ὥσπερ γὰρ ἡ ἔρις διαλυτικὸν, οὕτως ἡ συμφωνία συγκρ." Seager. Mss.] Σύγκροτος, ὁ, ἡ, Conflatus, Coagmentatus, Compactus, Eur. (Andr. 494.) Ζεῦγος, Conflatum connubium, ut dicitur Societas conflata: [al. σύγκρατον. * Συγκροτούσιος, Suid. 1, 471. Phav. 172. Vide Συγκρούσιος. * Ἐπισυγκρυτέω, Joseph. B. J. 1, 1, 6.]

[* Κροταίνω, i. q. κροτέω, Opp. K. 4, 247.]

" Κρόττα, Hesychio sunt * εὐτίνακτα, ἐκτετριμμένα." B

¶ Κρόταλον, τὸ, Crepitaculum, Instrumentum, quod pulsatum manu crepitabat: Colum. Crepitaculis æreis aut testarum sonitu terreatur, Martial. 14. in Epigr. de crepitaculo, Et quatiat tenera garrula sistra manu. Schol. Aristoph. dicit κρόταλον proprie esse τὸν σχιζόμενον κάλαμον καὶ κατασκευαζόμενον ἐπίτηδες, ὥστε ἠχεῖν εἴ τις αὐτὸν δονοίη ταῖς χερσὶ, καθάπερ κρότον ἀποτελοῦντα. Eust. autem esse dicit σκεῦός τι ἐξ ὀστράκου τυχὸν ἢ ξύλου ἢ χαλκοῦ, ὃ ἐν χερσὶ κρατούμενον θορυβεῖ. Cæl. Rhod. 19, 4. cum l. ex Aristoph. Schol. c. interpretatus esset, Inveni, inquit, qui intelligant Instrumentum musicum, quo in deorum cæremoniis utantur Ægyptii, et a κρούω inflectant, quod Pulso est: quamvis non desint qui pro Plaustro resonanti accipiant. Quidam Annulum interpr. ex ære, quod ferreo quatiatur baculo: unde illud e poëtica officina, Coppa Syrissa caput Graia redimita mitella, Crispum sub crotalo docta movere latus. Hæc ille. Sipontinus autem dicit esse Instrumentum, quod manu pulsatur, laminis quibus- C dam ex ære rotundis sonitum ex eo reddentibus. Diosc. Epigr. τὴν δὲ τάλαιναν Ὑρνηθὼ κροτάλων εἰς ψόφος ἐξέβαλεν. Meminit et Protagorides Cyzicenus ap. Athen. (176.) ubi de organis musicis sermo est. Utitur et Cic. cum ait, Neque collegæ tui cymbala ac crotala fugi. || Κρόταλον ET Κρόταλος quoque masc. gen. teste Suida, dicitur de Homine garrulo et loquaci, ut Martial. dicit Garrula sistra. Eustathio est στωμύλος καὶ παρὰ τὸ δέον ἐν λαλιαῖς ὀχληρός: Suidæ autem et Aristoph. Schol. εὔγλωττος καὶ εὔστομος. Sed rectius Eust. || Κρόταλον igitur, ait Bud., appellabant Hominem loquacem et in foro obstrepentem, verba immodice fundentem et voce exaudibili. Quod genus significare voluit Juv. 6. nec causidicus nec præco loquatur, Altera nec mulier: verborum tanta cadit vis: Tot pariter pelves et tintinnabula dicas Pulsari. Aristoph. N. (260.) τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη. Aliquanto post (447.) Εὐρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν, Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη. Aristoph. Schol. accipit etiam pro Ho- D mine versuto et vafro, ut supra in Πολύκροτος dictum est. Vide et Eust. ap. Bud. 1069. in Κροταλίζεσθαι. ["Jacobs. Anth. 6, 78. 329. 7, 248. 10, 162. 290. 11, 212. Huschk. Anal. 111. Dioscorid. 20. Musgr. Hel. 1317. Cycl. 104. Kuster. Aristoph. 55. 57. Toup. Opusc. 1, 242. 2, 190. Epist. de Syrac. 335. Valck. Adoniaz. p. 358. * Εὐκρόταλος, Jacobs. Anth. 10, 290." Schæf. Mss. * Πολυκρόταλος, Nonn. D. 5, 253. * Φιλοκρόταλος, Orph. H. in Pana 2. " Jacobs. Anth. 10, 416. * Χρυσεοκρόταλος, Toup. Opusc. 1, 544. * Χρυσοκρόταλος, Jacobs. Anth. 8, 157. 11, 211." Schæf. Mss.]

Κροταλίζω, Crepitare facio, i. q. κροτέω, Il. Λ. (159.) ἵπποι Κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, Ἡνιόχους ποθέοντες: pro quo supra Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες, de equis, auriga excusso, rapido cursu concitatis et currum magno cum crepitu per campum trahentibus. || Plaudo, Plausu comprobo et excipio, ut etiam κροτέω supra, Alciphr. (2, 4.) Ἢ ἂν κροταλίσῃ τὸ θέατρον. Existimo tamen, inquit Bud. 1069. cum κροταλίζεσθαι i. esse dixisset, q. κροτεῖσθαι, et l. ex Athen. protulisset, κροταλίζειν magis significare Risu effuso excipere, quam Plausu prosequi, motus auctoritate Eustathii, qui ait κροταλίζειν ἐπὶ γέλωτι λέγεσθαι. Verba Eust. ap. eum quære. Sed pro Plaudo s. Plausu excipio, ut ipsum κροτῶ, accipitur ap. Athen. 9. Ὅσοι οὖν τότε περιουσίας εὖ ἥκουσι τῶν περιοίκων, εὐωχοῦνται· οἱ δὲ λοιποὶ κροταλίζουσι μετὰ χαρᾶς: 14. Κροταλιζομένου ποτέ τινος τῶν αὐλητῶν: 11. (p. 503.) Τοσαῦτα εἰπὼν ὁ Πλούταρχος, καὶ ὑπὸ πάντων κροταλισθείς. Idem (4. p. 159.) Ταῦτα εἰπὼν ὁ Κύνουλκος, ἐπεὶ μὴ ἐκροταλίσθη, θυμωθεὶς, i. e. ἐκροτήθη, Plausu exceptus est. Vide Κροτέω. [" Heyn. Hom. 6, 152. 7, 76. Bergler. ad Alciphr. 249. Ilgen. ad Hymn. 289." Schæf. Mss. Achill. Tat. p. 81. Bip. * Κροτάλισμα, Nicet. Annal. 12, 3. * Κροταλισμὸς, Gl. Plausus. * " Κροταλιστρία, Jacobs. Anth. 6, 78." Schæf. Mss. * Ἀνακροταλίζω, Athen. 129. * Ἐπικροταλίζω, Nonn. D. 17. p. 464. * Συγκροταλίζω, Theophyl. 3, 712.]

[* " Κροταλέω, Const. Manass. Chron. p. 39." Boiss. Mss.]

Κροτάλια, τὰ, Plin. 9, 35. (Proceriores margaritas) Elenchos appellant, fastigiata longitudine, alabastrorum figura in pleniorem orbem desinentes. Hos digitis suspendere, et binos ac ternos auribus, feminarum gloria est. Subeunt luxuriæ ejus nomina et tædia exquisita perditiore portatu: siquidem cum id fecere, Crotalia appellant, ceu sono quoque gaudeant et collisu ipso margaritarum.

ΚΡΟΤΑΦΟΣ, ὁ, Tempus, τὸ μεταξὺ ὀφθαλμοῦ, ὠτὸς καὶ κορυφῆς, Eust. ex Aristot. definit. Κρόταφοι, Tempora, inquit Gorr., sunt duo ossa cranii, utrimque singula ad aures sita, trilatera: parte superiore suturis λεπιδοειδέσι, posteriore, laterum τῆς λαμβδοειδοῦς additamentis: anteriore, sutura, quæ cranio et ossi σφηνοειδεῖ communis est, terminatur. Vide plura ap. Eund. Sunt qui κρότος dictum velint παρὰ τὸ κροτεῖν περὶ τὴν ἁφὴν, quia pulsus venarum ibi evidens est: alii παρὰ τὸ κηρύσσειν τάφον, quoniam Theocr. dicit (14, 68.) ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα Πάντες γηραλέοι. Vide Κόρση. || Κρόταφος, τοῦ βιβλίου τὸ ὄπισθεν, Suid. [" Jacobs. Anth. 9, 355. Heyn. ad Apollod. 1156. De monte, Philiad. Epigr. Huschk. Anal. 201. Κρ. βιβλίου, Schneid. ad Vitruv. 2. p. 279." Schæf. Mss. " Steph. B. 305. Æsch. Pr. 720." Wakef. Mss.] " Κόρταφοι, Tempora: poëtice pro κρόταφοι." [* Κοιλοκρόταφος, Aretæus.] Πολιοκρόταφος, ὁ, ἡ, Cana habens tempora, Epith. hominum ap. Hom. ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐντεῦθεν αἱ πολιαὶ ἄρχονται, τῷ εἶναι τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς τῶν ὀπισθίων ὑγρότερα καὶ φλεγματικώτερα, ut Alex. Aphr. Probl. 1. docet. Il. Θ. (518.) Παῖδας πρωθήβους, πολιοκροτάφους τε γέροντας. [* " Κροταφιαῖος, Synes. 259." Wakef. Mss. * " Κροταφικὸς, Theoph. Nonn. c. 46." Boiss. Mss.] Κροταφίτης, ut Κροταφῖται μύες, ap. Gal. Musculi temporales. " Κροταφίδες, αἱ, numerantur ab J. Poll. 10, " (147.) c. 31. inter τὰ χαλκέως σκεύη, Vasa fabrilia s. " Fabri ferrarii." [* Κροταφιστὴς, Gl. Percussor. " Hes. v. Κόβαλος." Wakef. Mss.]

ΚΡΟΥΝΟΣ, ὁ, Scatebra, Saliens, i. e. Fons aquæ saliens: κρουνοὶ, Eustathio αἱ ἀρχαὶ τῶν χειμάρρων ποταμῶν, sicut πηγαὶ, αἱ τῶν ἀενάων: seu, ut alibi scribit, etymologiam etiam addens, πηγαὶ ὑδάτων ἐξ ὀρέων καταρρέουσαι μετὰ κρούσεως, Scatebræ aquarum in montibus cum strepitu quodam defluentes: alibi κρουνοὺς dictos tradit παρὰ τὸ νάειν, i. e. ῥέειν κρότῳ, ἤγουν * κρουσμῷ καὶ ψόφῳ. Est igitur κρουνὸς Scatebra, ubi aqua cum strepitu quodam prosilit. Il. X. 147. Κρουνὼ δ' ἵκανον καλιρρόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος: 208. de iisd. scaturiginibus, Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο: Δ. (452.) Ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ, Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρας. E quibus exempl. patet non tam de Torrentium scatebris dici, quam etiam de Fluviorum perennium fontibus salientibus. Sed et de aliis Scatebris et rivis dicitur, Athen. 4. Ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου. || Lavacrum, Locus

ubi lavant, VV. LL. [" Heyn. Hom. 8, 268. 269. Eur. Hec. 568. Porson. p. 37. Ed. 2. Probl. Arithm. 23. et Jacobs. Valck. ad Il. 22. p. 68. Dawes. M. Cr. 216." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 360.] " Κρουνοφόρον, " dicitur quiddam in navibus, Hes. Forsan quod sus- " tinet τοὺς κρουνοὺς καὶ τοὺς ὀχετοὺς τῶν ῥείθρων." Κρουνοχυτρολήραιον, Nugator, Garrulus, φλύαρος, Aristoph. Ἱππ. (89.) Ἄληθες, οὗτος; κρουνοχυτρολήραιον εἶ: vox composita e κρουνὸς, quo significatur τὸ χύδην καὶ ἀκρίτως καὶ ἀθρόως ῥέον, et λῆρον τὸ μάταιον, et χύτρα, quæ ἀναίσθητος est: ut significet Stulte et insipide loquacem; id enim Schol. tradit.

" Δίκρουνος, Duos habens κρουνούς." [Damoxenus ap.] " Athen. l. 11. (p. 469.) ῥυτὸν Δίκρουνον ἡλίκον " τι τρεῖς χωροῦν χόας."

Δωδεκάκρουνος, ET Ἐννεάκρουνος, Duodecim vel Novem scaturigines habens, Qui e novem scatebris aquam fundit, Habens novem fistulas, e quibus aqua prosilit. Utrumque epith. Fontis cujusdam Athenis a duodecim et novem fistulis, e quibus aqua saliebat. Vocabatur et Καλλιῤῥόη. [Δωδεκάκρουνος, Philostr. 525. not. Ἐννεάκρουνος, Thuc. 2, 15. Isocr. π. Ἀντιδ. p. 124. Orell., Herod. 6, 137. Lysias 622. Taylor. * Καλλίκρουνος, Nicet. Annal. 3, 1. Δίρκη. * Πολύκρουνος, Anthol. 4, 514. " Aristid. 1, 235." Wakef. Mss.]

[* " Κρουνίσκος, ad Lucian. 1, 579. 597." Schæf. Mss.]

Κρουναῖος, ut ὕδωρ, Aqua e scatebris saliens, e fonte saliente, ut φρεατιαῖον, πηγαῖον, Aristot. Meteor. 2.

Κρουνηδὸν, Instar scatebræ s. fontis salientis, Philo V. M. 1. Τὰς δὲ ἀνατεμνομένας φλέβας, καθάπερ ἐν ταῖς αἱμοῤῥαγίαις, κρ. αὐλοὺς ἀκοντίζειν αἵματος, Rapidos cruoris salientes emittere. Aliquanto post, κρ. ἐκχεῖται, Salientis modo effunditur. [" Jo. Climac. Scala 436." Boiss. Mss. 2 Macc. 14, 45. " Ad Diod. S. 1, 205." Schæf. Mss.]

Κρουνίζω, In salientis modum effundo, Dorotheus ap. Athen. (497.) de poculis quibusdam, quæ ῥυτὰ appellantur ἀπὸ τοῦ ῥέω, scribit, κέρασιν ὅμοια εἶναι, διατετρημένα δ' εἶναι· ἐξ ὧν κρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν πίνουσι: paulo ante e Diphilo, [Epinico,] Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία Πίνειν δεήσει σήμερον πρὸς κλεψύδραν Κρουνιζόμενον, Bibentem vinum inde effusum velut e salientibus. [" Heyn. Hom. 8, 104. Jacobs. Anth. 7, 336." Schæf. Mss.] Κρούνισμα, Id ipsum quod instar salientis effunditur, i. q. κρουνὸς, Epigr. κρ. μελισταγές. [* Κρουνισμάτιον, ex Herone affert Schn. Lex. * Κρουνισμὸς, Theophyl. 3, 684. Aqu. 2 Sam. 5, 8. * Ἀποκρουνίζω, Plut. 8, 795. * " Διακρουνίζω, Const. Manass. Chron. 84. 512." Boiss. Mss. * " Ἐκκρουνίζω, Heyn. Hom. 8, 104." Schæf. Mss.] Κατακρουνίζω, Instar salientis deorsum fundo, Gal. Meth. 13. Εἰ δ' ὑγρὸν εἴη τὸ προσφερόμενον, ἐξ ὑψηλοτέρου βάλλοντες καὶ οἷον κατακρουνίζοντες, In salientis modum fundentes, Bud. [" Diog. L. Diogene p. 213." Seager. Mss. Archestratus Athenæi p. 320.]

[* " Διακρουνέω, Const. Manass. Chron. 102. 105. 127. 552." Boiss. Mss.]

[* Κρουνόω, unde * Κρούνωμα, Empedoclis Sexti Emp. 9. p. 620. Stob. Phys. 286. " Wakef. S. Cr. 4, 91." Schæf. Mss.]

[* " Κρουνῖτις, Ruhnk. Ep. Cr. 279." Schæf. Mss. Cf. Κορυνῖτις.]

[* Κρουνεῖον s. * Κρουνία, Athen. 480.]

" Προσκρούνιον, Hesychio πρόφραγμα."

" Κροῦναι, Hesychio κρῆναι τέλειαι: et τὰ ἄφορα " δένδρα."

ΚΡΥΟΣ, τὸ, Frigus, Algor, Rigor, Herodian. (2, 10, 10.) Κρύους τε καὶ θάλπους καταφρονεῖν, ποταμοὺς τε πηγνυμένους πατεῖν, Lucian. (2, 322.) Οἶσθα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. Pro Gelu etiam poni putat Bud.: unde dici κρύσταλλον. Schol. autem Aristoph. videtur indicare κρύον appellatum fuisse ἰδιωτικῶς suo tempore τὸν κρύσταλλον, in quodam l. Comm. in Nubes. Ceterum κρύος quasi κροῦος dictum putat Etym. παρὰ τὴν κροῦσιν τῶν ὀδόντων τὴν γινομένην ἐν τῷ κρύει, i. e. ψύχει: afferens et aliam A deductionem multo remotiorem, sc. a κρατῶ. Idem κρυμὸς a κρύπτω derivat, ut a præt. pass. κέκρυμμαι dictum sit κρυμὸς quasi κρυμμός. Ego autem puto κρυμὸς a κρύος fieri, quæcunque sit hujus derivatio; licet κρύος habeat υ breve, at κρυμώδης a κρυμὸς habeat υ longum ap. Dionys. P. [" Fischer. ad Anacr. p. 16. Abresch. Æsch. 2, 18. ad Charit. 732. Wakef. Eum. 161." Schæf. Mss.]

Κρυερὸς, Frigidus, Algidus, Herodian. 1, (6, 3.) Τὴν ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου ὥραν κρυεράν τε ἀεὶ καὶ συννεφῆ. Et κρυεροῦ Ἀΐδαο ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 152.) Frigidi Plutonis: quod corpora mortuorum frigida sint. Sed κρυερὸς est etiam Horrendus, Horribilis, Horrorem incutiens, Dirus, Tristificus: quibus exponi modis potest et in illo Hesiodi l.: sicut (Θ. 657.) ἀρῆς κρυεροῖο, redditur Diræ cladis. Od. Δ. (103.) αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο. Hom., inquit Eust., gaudere quidem, vocat ἰαίνεσθαι, ut χαλκὸς ἰαίνεται πυρί: at ῥιγεδανὸν et κρυερὸν appellat τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν. [" Heyn. Hom. 5, 263. Jacobs. B Anth. 6, 318. 10, 195. 12, 281. Probl. Arithm. 19. Casaub. ad Athen. 132. Græv. Lectt. Hes. 527. Κρυερὸς, ἡ, Wolf. ad Hesiod. 137." Schæf. Mss. Quint. Sm. 3, 527.] " Κριερὸς, Terribilis, VV. LL. " perperam pro κρυερός." [* " Κρυερηγορέω, Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 60=Notit. Mss. 6, 541." Boiss. Mss. * " Εὐκρύερος, Tryphiod. 207." Kall. Mss. * Περικρυερὸς, Gl. Prægelidus.] Κρυόεις, Poëtis i. q. proxime præcedens κρυερός. Ab Hom. φόβος, Metus, κρυόεις dici putatur Il. I. init. Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη, quoniam qui metu sunt perculsi, συγκρούουσι τοὺς ὀδόντας. Apud Hesiod. (Θ. 936.) Ἐν πολέμῳ κρυόεντι. Apud Apoll. Rh. κρυόεσσα θάλασσα, [cf. 1, 918. " Jacobs. Anth. 7, 116. Heyn. Hom. 5, 134. 524." Schæf. Mss.] " Κρυώδης, Gelidus, Horridus: ut Hes. κρυώδους exp. " φρικώδους."

[* Κρύω, Schn. Lex. * Κρυόομαι, unde Κρυοῦται, Gl. Gelat. * " Κρυωτήριον, ad Timæi Lex. 279." Schæf. Mss.]

C " Κρύωξα, Olus simile apio, prope mare nascens, " Erot. Lex. Hippocr. p. 33."

" Κρυσταίνεται, Glaciatur, Glaciali frigore astrin- " gitur, In glaciem coit: πήγνυται. Nicander Ἀ. " (314.) Ἦμος πιλνάμενον στέρνοις κρυσταίνεται " εἶαρ."

[* Κρυαίνω, unde * " Κατακρυαίνω, Greg. Naz. Epist. 6. p. 770. Ὦ λίαν * ἄπηλε σὺ, καὶ ἀκροβάμων, καὶ τὰς πλάκας κατακρυαίνων, Tabulas calcans." Strong. Mss.]

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, ὁ, (ἡ,) Glacies, Gelu. Dictum quidam putant a κρύος et στέλλομαι, pro συστέλλομαι, ut sit τὸ ὑπὸ τοῦ κρύους συστελλόμενον ὕδωρ, Aqua, quæ frigore in glaciem concrescit: sed συστελλόμενον durum est hac in signif. Od. Ξ. (476.) αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν γένετ', ἠΰτε πάχνη, Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος: ita enim legit Eust. quoque, non περιστρέφετο. At Il. X. (152.) non utitur h. v. sine adjectione, sed adjungit ἐξ ὕδατος, Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, ubi Eust. annotat οὐ * συννπακουστέον D καὶ τὸν ὕαλον, addique ἐξ ὕδατος ad differentiam τοῦ ἄλλως πηκτοῦ ἐξ ἀναθυμιάσεως. Thuc. 3, (23.) Κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει, Plut. (9, 754.) Ὅθεν ἡ μὲν ἐν βάθει γῆ πάγος ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν, καὶ κρύσταλλος ἅπασα, Lucian. (2, 27.) Τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. || Crystallus lapis, Dionys. P. p. 116. Edit. patris mei, Τέμνοις κρυστάλλου καθαρὸν λίθον, ubi Eust. Ὅρα ὅτι λίθου εἶδος ὁ μεταλλευτὸς κρύσταλλος, καθὰ καὶ ὁ μάργαρος. Idem p. 116. de Caspio mari, Φύει δὲ κρύσταλλον, ἰδ' ἠερόεσσαν ἴασπιν, ubi Eust. Φύει δὲ καὶ κρυστάλλους λίθους καὶ ἴασπιν ἠερόεσσαν. Affertur et ex Epigr. pro Lapide, genere fem. Sciendum est autem inveniri et Κρύσταλος unico λ: sed Eust. duobus scribit, sicut et illa, quæ allata fuit etymologia, duo flagitat. [" Kuster. Aristoph. 59. Jacobs. Anth. 10, 292. ad Timæi Lex. 210. ad Diod. S. 1, 163. Ὁ παῖς τὸν κρ., Brunck. Soph. 3, 404." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 15, 8. Strabo 15. p. 1045. I. q. νάρκη, Opp. Ἀ. 3, 155.] " Κρόσταλος Hesychio est εἶδος ὑέλου: nescio an

“ perperam pro κρύσταλλος.” In VV. LL. habetur ET Κρύσταλλον neutro genere pro Glacie. Κρυσταλλοειδὴς, Crystalli speciem præ se ferens, Crystallo similis: τὸ κρυσταλλοειδὲς ὑγρὸν, Alex. Aphr. Crystallinus humor, Humor oculi duriusculus, purissimus et pellucidissimus, sic dictus a similitudine crystalli, s. eo nomine glaciem s. crystallum proprie dictum intelligamus; nam et mediocriter durus est, et exquisitissima præterea puritate, pelluciditate, claritateque perspicuus. Gorr. [Plut. 8, 776. 9, 521. * Κρυσταλλοειδῶς, 518.] Contracte DICITUR Κρυσταλλώδης, Crystalli speciem præ se ferens; Glacialis, VV. LL. [Procl. Paraphr. Ptolem. 2, 11. p. 136. * Κρυσταλλόπηξ, Æsch. Pers. 501.] Κρυσταλλόπηκτα φυσήματα, ex Eur. (Rhes. 441.) Flatus glacie concreti; Flatus congelantes, VV. LL. [“ Toup. Opusc. 1, 47. Paul. Sil. 74, 95.” Schæf. Mss. * “ Κρυσταλλόστερνος, Nicet. Eugen. 4, 120.” Boiss. Mss. * Κρυσταλλοφανὴς, Strabo 16. p. 1099.]

Ἀκρύσταλλος, ὁ, ἡ, Glacie carens, Non glaciatus. [Herod. 2, 22. * Βαθυκρύσταλλος ἐρίπνη Κελτὶς, Paul. Sil. Ecphr. 220. * “ Ψυχροκρύσταλλος, Theodos. Diacon. Acroam. 4, 16.” Boiss. Mss.]

Κρυσταλλόω, In crystallum verto s. glaciem, Conglacio, Gelu concretum reddo. A cujus pass. κρυσταλλοῦμαι est κρυσταλλωθέντα ap. Philon., Gelu concreta, Conglaciata. [“ Const. Manass. Chron. p. 25. 122. Meurs.” Schæf. Mss. * Ἀποκρυσταλλόω, Schol. Il. Ψ. 281. “ Psellus in Cantic. Cant. 2, 11. 4, 16.” Boiss. Mss. Ἀποκρυστάλλω, leg. ——ῶ, Gl. Regelo.]

Κρυστάλλινος, Crystallinus, Crystalli puritatem et pelluciditatem habens. [Crystallina, sc. vasa, Juvenal. 6, 154.]

Κρυσταλλίζω, Crystalli pelluciditatem s. splendorem imitor: Λίθῳ ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι, Apoc. 21, [11.]

[* “ Κρυστάλλιον, Psyllium, Diosc. Notha 467.” Boiss. Mss.]

¶ ΚΡΥΜΟΣ, ὁ, i. q. κρύος, Frigus, Algor. Et Rigor hyemis, Bud. ap. Philostr. Idem affert ex Alciphr. Ἐκ τούτων πῦρ ἀνάψαντες, τὸ παρὸν τοῦ κρ. παρεμυθούμεθα, De derivatione autem hujus nominis dixi in Κρύος. [“ Brunck. Soph. 3, 497. Boëckh. ad Plat. Sim. p. xxxviii. Heringa Obss. 89. Toup. Opusc. 2, 169. Valck. Diatr. 33. ad Herod. 674.” Schæf. Mss. Nicander Θ. 681. Callim. 3, 115. Anal. 2, 231. Diosc. 3, 60. * Κρυμοπαγὴς, Orph. H. in Boream 2. * Κρυμοχαρὴς, in Nymph. 12. “ Ruhnk. Ep. Cr. 280. Heringa Obss. 89.” Schæf. Mss.] Κρυμώδης, Frigidus, Algidus, Gelidus, Dionys. p. 116. Κείνου δ' ἂν ποταμοῖο περὶ κρυμώδεας ὄχθας: ubi observa υ produci. Et κρυμώδης πυρετὸς, Febris continuæ species et ardentis, accensæ erysipelate circum pulmonem consistentes, quemadmodum testatur Aët. 5, 89. Gorr. [“ Bentl. Arist. 323. Jacobs. Anth. 9, 195. Toup. Opusc. 1, 198.” Schæf. Mss. Ælian. H. A. 3, 13.] Κρυμαλέος, idem. Affertur autem ex Eratosthene de duabus extremis zonis loquente, [ap. Anal. 1, 477. ubi Schol. Ven. p. 429. βριμαλέος exhibent. * “ Κρυμαίνω, Herodian. Epimer. 75. * Κρυμόω, Greg. Naz. Od. 2, 138.” Boiss. Mss.] “ Hes. habet “ Κρυμνὸς etiam cum ν: κρυμνὸς, inquit, s. κρυμὸς, “ dicitur πάγος, ψῦχος, μέγα ῥῖγος, Magnum et glaciale frigus. Sic vero ET Κριμνεῖ affert pro ῥιγᾷ, “ πέφρικε, Riget, Horret, Glaciali frigore succutitur: “ pro quo nonnulli scribunt κρυμεῖ, sine ν.” [Brunck. ad Bion. 6, 14. Polyæn. 3, 9, 34. Merrick. ad Tryphiod. 189. * Κρυμνώδης, Hippocr. 364, 29.]

“ Κροῦμαι, Hesychio μύξαι:” [Ionice et Laconice pro κρῦμαι. Vide Schn. Lex. v. Κρύω.]

ΚΡΥΠΤΩ, Abscondo, Abdo, Occulo, Tego, Il. Θ. 272. ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ: sed hoc a Κρυπτάσκω esse putatur. Hesiod. Ἔργ. (1, 42.) Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Et pass. præt. (Ἔργ. 2, 3.) Αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα Κεκρύφαται. Soph. (Aj. 1145.), ὑφ' εἵματος κρυφεὶς, Absconditus. Affertur autem ET Κρυβεὶς pro eod., e quo adv. Κρύβδην s. Κρύβδα, Herodian. 8, (2, 2.) Ἰταλῶν μηδὲ ταῖς δυσχωρίαις τεθαῤῥηκότων, ἔνθα ἢ κρύπτειν ἑαυτοὺς καὶ σώζειν ἠδύναντο: 3, (4, 14.) Καὶ ἔν τινι προαστείῳ κρυπτόμενος. Dicitur etiam κρύπτω γῇ, κατὰ γῆς, εἰς γῆν, itidemque cum aliis nominibus. Thuc. 2, (34.) Ἐπειδὰν δὲ κρύψωσι γῇ, Plut. Camillo, Πίθους δύο κατὰ γῆς κρύψαι. Ut autem κρύπτειν εἰς γῆν, sic κρύπτειν εἰς καλύβην dicitur: quod ap. Thuc. extat. || Κρύπτειν apud Aristot., Argumentari ita, ut fallamus et lateamus eum, quicum disserimus, quo evasuri tandem simus, Bud. 325. [“ Κρ., reciproce pro κρύπτω ἐμαυτὸν, Me occulto, videtur posuisse Xen. K. Π. 4, 5, 5.” Schw. Mss.] || Κρύπτω, vel Κρύπτομαι, Celo, Herodian. 2, (1, 1.) Κρύψαι τε τὸ γενομένον βουλόμενοι, Dem. Συνοικεῖ δὲ ἡ γυνὴ φανερῶς, καὶ οὐδὲ κρύπτεται τὸ πρᾶγμα. Sæpe autem et cum accus. pers.: Lys. (897.) Ὁ Διογείτων τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός. Et ap. LXX. 1 Reg. 3, (18.) κρύπτω ἀπ' αὐτοῦ τοὺς λόγους: qua constr. non dubitavit uti Synes., Ep. 57. Ἢν μέχρι νῦν ἔκρυψεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεός. Et passive κρύπτεσθαι, Celari. Exp. et σιωπᾶσθαι a Schol. Thuc. i. e. Taceri. [“ Phryn. Ecl. 140. Markl. Suppl. 296. Iph. p. 330. 381. ad Charit. 616. Abresch. Æsch. 2, 69. Musgr. Iph. T. 1207. Heracl. 16. Wakef. Ion. 1362. Herc. F. 1071. Trach. 474. S. Cr. 4, 7. 26. Georg. p. 45. Jacobs. Anth. 9, 69. Villois. ad Long. 185. Eur. Hec. 570. Valck. Hipp. p. 199. Morell. ad Æsch. Pr. 626. ad Herod. 374. Brunck. El. 835. Celo, Ruhnk. ad H. in Cer. p. 1. Neutraliter, Musgr. ad Phœn. p. 219. Zeun. ad Xen. K. Π. 386. Conf. c. καλύπτω, Porson. ad Hec. 92. Κεκρύφθαι et γεγράφθαι conf., ad Dionys. H. 1, 592. De fut., Kuster. V. M. 143. De aor. 1. et 2. pass., Porson. Phœn. 986. Κρύψας ἔχω, Valck. ad Herod. 242. Ἔκρυφε, (a * Κρύφω,) Antip. S. 89. Diodor. Sard. 8. (Quint. Sm. 12, 443.) Κρυφθεὶς, κρυβεὶς, Valck. Phœn. p. 357. Brunck. Aj. 1145. De constr., ad Aristoph. 1, 145. Julian. Æg. 48. Porson. Hec. p. 81. Ed. 2. Cum duobus accus. personæ et rei, Brunck. ad Æsch. Pr. 630. Κεκρυμμένος cum gen., Musgr. Iph. A. 1072.” Schæf. Mss. Κρύπτων pro κρυπτόμενος, Hom. Hymn. 5, 7.] “ Κεκρύφαται, Absconditæ sunt, Ionice pro κεκρυμμέναι εἰσί. Apud “ Hesiod. de Virgiliis.” [* Κρυπτέον, Soph. Antig. 273.] “ Κεκρυμμένως, Occulte, Latenter, Clam.” [“ Marcus Eremita p. 31. Basil. Hom. Mor. 258. Porphyrog. in Allatii Exc. 268. Phryn. Bekkeri p. 8.” Boiss. Mss. “ Orig. c. Cels. 5. p. 235.” Seager. Mss.]

Κρύψις, ἡ, Occultatio, Absconsio. Sed præter notam signif., ut docet Bud., signif. etiam Artem quandam et solertiam disputandi, ac τὸν προσδιαλεγόμενον captandi, et τῇ ἐπαγωγῇ irretiendi. Et κρυπτικοὶ, Hujus artis periti: qualis est ap. Plat. Socrates, et Cic. Tusc.: Alex. in Top. 8. Κρύψις δέ ἐστι μέθοδος, δι' ἧς οἷόν τε λανθάνειν συλλογιζόμενον τὸ προκείμενον. Et κρυπτὸν dicitur Quod sic captiose intenditur, i. e. προτείνεται. Idem Alex. Κρυπτὸν δὲ πᾶν, ὅπερ ἀπάγει τὸν ἀποκρινόμενον τῆς περὶ τὰς ἀποκρίσεις ἐπιστάσεως, i. e., Quod avocat respondentem ab animadversione et cautione in respondendo. [“ Toup. Emendd. 1, 92. Valck. Callim. 65.” Schæf. Mss. * Κρυψίβουλος, Schæf. ad Aristoph. Πλ. p. 508. “ Meursii Opera 6, 1409.” Schæf. Mss. * Κρυψίδρομος, Orph. H. 50, 3. al. * Κρυψίδομος. * “ Κρυψίλογος, Herodian. Epimer. p. 38.” Boiss. Mss. * Κρυψιμέτωπος, Occultans frontem, epith. poculi, Lucian. Lexiph. 7=2, 332.] “ Κρυψίνοος, s. Κρυψίνους, i. q. κρυφίνους et κλεψίνους. “ Hesychio δόλιος, πανοῦργος: itidemque Suidæ, qui “ hoc affert exemplum, Ἦν δὲ ἐχέμυθος καὶ κρ.” [Xen. K. Π. 1, 6, 19. Ages. 11, 5. “ Poëtaster ante Wernsdorfii Philen p. 34.” Boiss. Mss. * Κρυψίνως, adv., contr. e κρυψινόως, J. Poll. p. 372. * Κρυψίφρων, Schæf. ad Aristoph. Πλ. p. 508. * Κρύψορχις, Galeni Defin. ap. Schn. Lex.]

Κρυπτὸς, Abditus, Occultus, Clandestinus, Herodian. 5, (6, 7.) Καὶ τῆς τε Παλλάδος τὸ ἄγαλμα, ὃ κρυπτὸν καὶ ἀόρατον σέβουσι Ῥωμαῖοι: 7, (6, 11.) Τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα: (7, 3.) Τὸ κρυπτὸν πρότερον διὰ φόβον μῖσος. Apud Il. autem Ξ. (168.) Eust. vult κρυπτὴν κλῆϊδα vocari vel τὴν ἔνδοθεν κλεί-

ουσαν τὰς θύρας, καὶ οὕτω κρυπτομένην τοῖς ἔξωθεν, vel τὴν δυσεπιχείρητον τοῖς ἐπιβουλεύουσι. Vide Κρύψις. [" Villois. ad Long. 276. Markl. Iph. p. 81. Wakef. S. Cr. 5, 130. Heyn. Hom. 7, 42. Eur. Hipp. 154. ubi v. Musgr. Heringa Obss. 58." Schæf. Mss.] AT VERO Κρύπτη, Testudo subterranea, et q. d. abdita, a qua dicta est Cryptoporticus, Bud. [" Gall. Un Corridor. Κρ. ap. Athen. 205. i. q. ὁ κρ. περίπατος, 206." Schw. Mss.] In VV. LL. annotatur videri Vitruv. nomine illo Cryptoporticum significasse, cum scripsit, (6, 8.) In ædibus cryptæ, horrea, apothecæ. In Iisd. exp. Locus abditus et concameratus; et affertur ex Juv. (5, 106.) pro Subterranea caverna fornicata, Et solitus mediæ cryptam penetrare saburræ. [Sueton. Calig. 58. * " Κρυπτῶς, Clem. Alex. 275. Athan. 2, 298. 326." Kall. Mss. 1 Macc. 10, 79. Joseph. A. J. 19, 1, 10. * " Ἄκρυπτος, Manifestus, Non occultus, Eur. Andr. 836. Æneas Comm. Poliorc. c. 39." Seager. Mss. Ἄκρυπτον, Gl. Incelatum, Inabscondibile. * " Ἀκρυπτως, Phrynich. Bekkeri p. 8. Kall. Mss. * Εὔκρυπτος, Æsch. Ag. 632. Hippocr. 764.]

Κρυπτάδιος Poëtis i. q. κρυπτὸς, Abditus, Occultus, Clandestinus: Il. Ζ. (161.) Κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι, Clandestina venere, quæ ab elegeιographis Lat. appellatur Furtiva venus: Il. Α. (541.) Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν, Clandestina agitanti et volventi animo. [" Græv. Lectt. Hes. 543." Schæf. Mss.] Κρυπτικὸς, q. d. Occultativus, Occultatorius, Occultandi s. Celandi aut Fallendi peritus. Et κρυπτικὸν, Quod est comparatum ad fallendum, Cui inest quædam fallendi vis. Vide Alex. Aphr. ap. Bud. Comm. 325. Κρυπτικῶς, q. d. Occultative, Occultatorie, i. e. Cum quodam ad occultandum et fallendum artificio, Captiose: πυνθάνεσθαι, Aristot. Itidem ab Alex. Aphr. dialecticus κρυπτικὸς dicitur esse ὁ κρ. ἐρωτῶν.

[* Κρυπτὴρ, unde * Κρυπτήριος, Paus. 2, 482. Fac. ἄντρον. * " Κρυπτηρία, Latibulum, Crypta, Athan. 1, 605." Kall. Mss. Κρυπτηρία, * Κρυπτήριον, Gl. Latibulum.]

[* " Κρυπτέω, Jacobs. Anth. 11, 125." Schæf. Mss.]

" Κρυπτεύομαι, Hesychio ἐνεδρεύομαι: forsan quo-
" niam insidiatores sese abscondunt et in loca occulta
" abstrudunt." [Eur. Hel. 548. Bacch. 876. Xen. K. Π. 4, 5, 2. " Jacobs. Anim. 161." Schæf. Mss.]
" At Κρύπτεια, ap. Suid. sine expositione in vet.
" etiam Cod. In VV. LL. paroxytonως κρυπτεία, Oc-
" cultatio, Officium occulta indagans: sed sine ullius
" Auctoris testimonio." [Virtus ap. Lacedæmonios, quæ est in dissimulandis doloribus et sensu molestiæ, Plato de LL. 1. p. 22. Bip. * Κρυπτία, idem, Plut. Lyc. 28.]

[* " Κρυπτάζω, Diod. S. 1, 321." Schæf. Mss. " Euseb. V. C. 1, 58. p. 360." Boiss. Mss. " Κρυπτάζομαι, Me occulto, Euseb. H. E. 293. 363. 365. 438." Kall. Mss. * " Ἐπικρυπτάζω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 563." Elberling. Mss.] " Κρυπτάσκω
" affertur pro Cooperio, Occulto: sine exemplo." [Κρύπτασκεν, Il. Θ. 272. Buttm. A. Gr. 1, 395. Vide Κρύπτω.]

Κρύβδην, ET Κρύβδα, Occulte, Clam. Od. Λ. (454.) κρύβδην et ἀναφανδὰ inter se opp. Il. Σ. (168.) κρύβδα cum gen., ut Lat. dicitur Clam me, Κρύβδα Διὸς, ἄλλων τε θεῶν. Est autem hoc κρύβδα poët., at κρύβδην in usu est et prosæ scriptoribus; ac inter alios Demostheni [142. 415. " Thom. M. 555. Toup. Opusc. 1, 230." Schæf. Mss.]

[* Κρυβῇ, Clanculum, Inc. Jos. 2, 1. LXX. 2 Reg. 12, 12. " Wakef. Ion. 904." Schæf. Mss.]

[* " Κρύβω, ad Herod. 421." Schæf. Mss.] " Κρυ-
" βάζει, Hesychio ἀποκρύπτει, Abscondit, Occulit." [" Κρυβάζω, * Κρυβαστὸς, ad Timæi Lex. 170." Schæf. Mss.]

" Κρύβες, Hesychio sunt νεκροὶ, Mortui: forsan
" παρὰ τὸ κρυβῆναι: nam sub terra sunt absconditi.
" Idemque affert et Κρυβησία, pro νεκυσία: et Κρυ-
" βήτας pro τετελευτηκότας, Defunctos. Certe κρυβη-
" λὸς Ei est κρυπτὸς, Absconditus, Occultus." [* Κρύ-

A βδηλος, Timæi Lex. Plat. p. 158. Κίβδηλον, οἱονεὶ κρύβδηλόν τι ὄν.]

Κρύφα, ET Κρυφῇ quoque interdum, ITEM Κρυφηδὸν ap. Hom., qui (Od. Ξ. 330.) ei opp. ἐμφαδὸν [ἀμφ.,] Occulte, Clam, Clanculum. Plut. ad Colot. Οὐδὲ κρύφα καὶ δι' αἰνιγμάτων. A Thuc. κρύφα et φανερῶς opp.: ab Eod. vero et cum gen. ponitur, 1, (101.) Οἱ δὲ ὑπέσχοντο μὲν κρύφα τῶν Ἀθηναίων. Plut. Quæst. Rom. Ὅτι πᾶν τὸ κρύφα καὶ λάθρα, ΚΛΑΜ. At Κρυφῇ rarius est. Extat certe in Ep. Pauli ad Ephes. 5, (12.) Τὰ γὰρ κρυφῇ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν, αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν, ubi vet. Interpres non vertit Occulte, sed In occulto. Invenitur autem et Κρυφῇ cum η habente ι subscriptum, sed in nullo nostrorum vett. exempl. memini me hanc scripturam observasse: nec vero quem locum habere hic possit intelligo. [" Κρύφα, Thom. M. 555. 792. Heyn. ad Apollod. 560. Herodian. Philet. 433. et n., Koen. ad Greg. Cor. 96. Cum gen., Bast Lettre 163. * Κρυφὴ, Musgr. Suppl. 205." Schæf. Mss.
B Κρυφῇ, Schleusn. Lex. V. T. Κρυφῇ, Xen. Σ. 5, 8. Κρυφηδὸν, Quint. Sm. 14, 60.] " Κρυφανδὸν, Hesy-
" chio est κρύφα, Clam, Occulte, Latenter." Κρυφαῖος ET Κρύφιος, Occultus, Abditus, Clandestinus, Latens. Et Κρυφαῖος quidem ἀναλογωτέραν, ut ita dicam, derivationem habet a κρύφα; minus tamen est usitatum, et quidem in soluta oratione præsertim. Κρύφιος autem utrisque scriptoribus commune est. Soph. Aj. (899.) p. 53. meæ Edit., κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής. At κρύφιος frequentius est, uti dixi: ut κρύφιοι ἔρωτες, Amores clandestini, qui et Furtivi, ut opinor, dici possunt, ead. forma, qua Furtiva venus ab elegeιographis Poëtis, ap. Musæum initio Poëmatii, quod τὰ καθ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον inscribitur, Εἰπὲ, θεὰ, κρυφίων * ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων: hic enim est primus Poëmatii illius versus, qui falso veteri illi Musæo tribuitur, ut docui in mea Edit. variorum Poëmatum, cui titulum dedi, Poëtæ Græci Principes heroici Carminis. Herodian. 8, (1, 2.) Προὔπεμψε σκοποὺς τοὺς ἐρευνήσοντας μή τινες ἐνέδραι
C ἐν κοιλάσιν ὀρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι εἶεν. Bud. κρύφιον cap. 1 et 2 Macc. pro Loco abdito poni ait. Idem affert et τὸ κρύφιον substantive e Dionys. Areop. τὸ κρύφιον τοῦ θεοῦ. [" Κρυφαῖος θάνατος, ad Anton. Lib. 254. Verh. Ἡ κρυφαῖος, 226. 229. Κρύφιος, Eur. Iph. T. 1328. Porson. Hec. p. 61. Ed. 2. Bergler. ad Alciphr. 208. Jacobs. Exerc. 2, 203. ad Diod. S. 1, 249." Schæf. Mss. * " Τὸ κρ., Dionys. Areop. 37. Κρύφια, Clam, Occulte, Andr. Cret. 330." Kall. Mss.] " Κρυφαίως, Suidæ κρύφα." [Gl. Occulte. LXX. Jerem. 37, 16. 40, 15. Inc. 2 Reg. 15, 5. et 2 Par. 26, 21. Æsch. Pers. 370. * " Κρυφίως, Eur. Hec. 993. Amphil. 98. Dionys. Areop. 47. (* Κρυφιοειδὴς, unde) * Κρυφιοειδῶς, 37." Kall. Mss. * Κρυφιώδης, Lobeck. Phryn. 228. Eust. 1942, 62. " Κρυφιωδέστερος, Andr. Cret. 43. Dionys. Areop. 37." Kall. Mss. * Κρυφιομύστως, Gregent. Disput. 244. * " Κρυφιόπευστος, * Κρυφιοπευστέω, * Κρυφιόπνευστος, * Κρυφιοπνευστέω, Herodian. Epimer. 75. Κρυφιοπευστέω, Acta Jun. Bacchi 93. Combef." Boiss.
D Mss. * Κρυφιότης, Psell. Orac. Chald. 73. p. 96. " Dionys. Areop. 8. 13. 18. 45. 51. Suid. v. Ἀδηλία, Amphiloch. 54. 68. 173. 269. Andr. Cret. 120." Kall. Mss. * Κρυφιαῖος, Gl. Clandestinus. * " Κρύφιμος, Manetho 1, 159. 252. 3, 294. 5, 304. Poëta vet. ap. Fabric. B. Gr. 3. p. 644. v. 89." Kall. Mss. Toup. Opusc. 1, 195. * Κρυφιμαῖος, Valck. Opusc. 1, 221." Schæf. Mss. Gl. Latebrosus, Occultus. * Κρυφιμαίως, Schol. Aristoph. Εἰρ. 730. * Κρύφος, ὁ, i. q. κρύψις, Pind. Ὀ. 2, 177. Valck. ad Theocr. 351. Occultus locus, Latebra, 1 Macc. 1, 56. 2, 31. 36. 41.] " Κρυφίνους, Hesychio ὕπουλος, s. Qui animum
" suum occulit, Qui animi sui cogitata celat nec ulli
" aperit. Idem κρυψίνους." [" Anna C. 62." Elberling Mss. " Sed videtur hæc lectio minus proba. In usu est et analogiæ concinit, aut κρυψίνους a κρύψις, aut κρυφιόνους a κρύφιος, aut denique κρυφόνους, ab antiquo * Κρυφὸς, ή, όν, unde reliquum est adv. κρύφα et κρυφῇ." Ernesti. " E Lexx. eliminari jubet Schow. ad Hesych. 469." Dahler. Mss. * Κρυφόνους

affert Schn. Lex. ex Etym. M.] "Εὐκρυφής, Facilis "occultatu: aliis Bene latens." "Πάγκρυφος, Omnino occultus." [* "Κρύφασος, J. Poll. 7, 204. * Κρυφιαστής, Conjector, Somniorum interpres, Aqu. Gen. 41, 8. Exod. 7, 11. 22." Kall. Mss. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

"Κύφελλα, dicuntur τὰ νέφη, Nubes, quasi κρύφελλα, utpote Quæ solem et lunam occulant et "abscondant: ἑρμήγη δὲ κύφελλα. Callimachus vero "τὰ κούφως ἐλαυνόμενα. Ita Suidas." [Ita tamen leg. sunt ejus verba: Κύφελλα, τὰ νέφη, οἱονεὶ κρύφελλα, τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν σελήνην. Ἑρμήγη δὲ κύφελλα, Καλλίμαχος. Ἢ τὰ κούφως ἐλαυνόμενα. Vide Callim. 1, 542. Ed. Ernest.] "Hes. quoque κύφελλα "vocari scribit τὰ νέφη, s. ὁμιχλῶδες κατάστημα, "νεφέλην γνοφώδη. Idem prope et Etym. tradit: "qui et Κύφελον affert pro τὸ ποτήριον, ἀπὸ τοῦ "κυφὸν, quod signif. βαθύ." ["Κύφελλα, Wakef. Trach. 568. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 195." Schæf. Mss. Lycophr. 1426. Aures, 1402.]

Ἀποκρύπτω, item Ἀποκρύπτομαι, Abscondo, Occulto, Isocr. ad Dem. (4.) Ἄτοπον γὰρ τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανερὰν ἔχοντα περιπατεῖν. Ubi nota jungi hoc verbum cum ἐν: at in sequenti l. Xen., cum εἰς, Ἱππαρχ. (5, 7.) Τοὺς δ' εἰς τὸ ἄδηλον ἀποκρύπτων, κλέπτοις ἂν τοὺς ἱππέας. Aliquando autem simpliciter cum accus. ponitur tam ἀποκρύπτω quam ἀποκρύπτομαι, sicut et Abscondo vel Occulo: interdum cum accus. solum, interdum cum In, ut Abscondo in angulo. Isæus (187.) Εἰ ἡ πόλις δεῖται χρημάτων, μηδὲν (δεῖ) ἀποκρύπτεσθαι τῶν ὄντων. Sic Dem. Οὐκ ἀποκέκρυπται τὴν οὐσίαν. Ubi observandum præt. pass., pro quo sæpius usurpatur aor. medius. Od. P. (286.) Γαστέρα δ' οὔπως ἐστὶν ἀποκρύψαι μεμανῖαν Οὐλομένην: i. e., secundum Eust., ἀνεξέλεγκτον σχεῖν· ἐκφαίνει γὰρ ἑαυτήν.

Ἀποκρύπτομαι, cum duobus accuss., Celo: Οὐδέν ἀποκρύψομαί σε, Plut. Romulo, Nihil te celabo. Plato Apol. Socr. (10.) Ταῦτά ἐστιν ὑμῖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τἀληθῆ, καὶ ὑμᾶς οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρυψάμενος ἐγὼ λέγω, οὐδὲ ὑποστειλάμενος. Sic dicitur ἀποκρύπτομαί σε τὸ ἀπόρρητον, Celo te arcanum. Nonnunquam autem inseritur præp. πρός. Isocr. Busir. (1.) Πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ὡς οἷόν τε μάλιστ' ἀποκρύψασθαι. Sic Plut. Numa, Ἀπεκρύπτοντο τὴν διάνοιαν πρὸς τοὺς πολλούς. Interdum unus tantum accus. ponitur, vel rei vel personæ, et alter subaudiendus relinquitur. Lys. Οὐδὲν ἀποκρυψάμενος, ἅπαντα διηγήσομαι. Interdum vero neutrum addunt, sed e præcedentibus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ subaudiendum lectori utrumque relinquunt: Dem. (73.) Τἀληθῆ μετὰ παῤῥησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, pro καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι οὐδὲν τῶν ἀληθῶν ὑμᾶς, aut etiam πρὸς ὑμᾶς. Reperitur vero et cum alia quadam mira constr., ap. Lys., si ejus locus mendo caret, sc. cum accus., et præp. περὶ habente suum gen., et cum infin., (276.) Οἱ (γείτονες) οὐ μόνον ἀλλήλων ταῦτ' ἴσασιν, ἃ πᾶσιν ὁρᾷν ἔξεστιν, ἀλλὰ καὶ περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα μηδένα εἰδέναι, καὶ περὶ ἐκείνων πυνθάνονται. Q. l. Bud. citat inter exempla τοῦ ἀποκρύπτεσθαι significantis Celare. Si tamen ita vertamus ad verbum, Sed etiam de quibus celamus neminem scire, qualis hæc interpr. fuerit? Fortasse ferri posset hæc, quæ est paulo liberior: Quæ ita celamus, ut ne unum quidem ea scire velimus. Sed mihi quidem fit verisimile post εἰδέναι omissum esse βουλόμενοι partic.: quod si verum sit, ἀποκρύπτεσθαι ibi jungi infinitivo, falsum fuerit. Est autem περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα, pro ἃ ἀποκρυπτόμεθα. At vero e Thuc. (2, 53.) citatur ἀποκρύπτεσθαι infinitivo junctum aperte cum particula μή, Ἀπεκρύπτετο μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, quod ita interpr., Occultabat, ne per voluptatem facere videretur. Sed locus expendendus est; fortasse enim Dissimulabat verti potest. Certe οὐκ ἀποκρύπτομαι τὴν πενίαν videtur plane esse quod Cic. dicit, Non obscure fero meam paupertatem. Alicubi etiam Obscure ferre et Dissimulare copulat. Et quod Idem dicit Non obscure, a Dem. dicitur οὐδὲν ἀποκρυψάμενος, (723.) Τοῦτο τοίνυν οὑτοσὶ Τιμοκράτης

A ἀναιδῶς, καὶ οὐδὲν ἀποκρυψάμενος, πεποίηκε, Istud enim hic Timocrates impudenter et non obscure fecit. Quanquam hoc quidem loco fortasse aliquis malit οὐδὲν ἀποκρυψάμενος aliter interpretari, quod post Impudenter, non videatur satis esse significans Non obscure. Quidam vertunt, Nihil celans: non apte, meo judicio. Sed hoc prætereundum silentio non est, male in omnibus vulg. Edd. Demosthenis, quas videre mihi contigerit, legi hic οὐκ ἀποκρουσάμενος pro οὐδὲν ἀποκρυψάμενος. Unde non mirum est multos in h. l. se torsisse, participii ἀποκρουσάμενος significationem investigantes.

Ἀποκρύπτω activa etiam voce pro ἀποκρύπτομαι, Celo, quæ signif. præcedente annotatione tractata fuit, reperitur apud Isocr. Panath. Οὐ γὰρ ἀποκρύψαιμι τἀληθές. Nisi forte scriptum reliquit Isocr. ἀποκρυψαίμην.

Ἀποκρύπτω, Obscuro, Plato Apol. Socr. (8.) Καὶ αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν. Verto autem ἀπέκρυπτεν, Obscurabat, eo B sensu, quo dicunt Lat., Vitium aliquod in homine virtutem ejus obscurare, i. e. Obstare quominus conspicua sit. || Obscuro, i. e. Splendore præsto et antecello, Bud., citans e Greg. de Theologia, Πλέον τοὺς ἄλλους ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἤ τινες ἐκείνων ἑτέρους, Luce alias et fulgore obscurans. Cic. de Fin. 3. Obscuratur, obruitur et interit splendore virtutis et magnitudine omnis ista rerum in corpore æstimatio. Verti etiam potest, Aliarum luminibus obstruens, Bud., activa voce tantum dici scribens. Cic. in Bruto, Sic Catonis luminibus obstruxit hæc posterorum exaggerata altius oratio, i. e. τὴν Κάτωνος λογιότητα ἀπέκρυψεν.

Ἀποκρύπτω, Vinco, Supero, ut a Bud. redditur alicubi: ubi tamen et per Obscuro fortasse verti itidem potest: eod. fere modo, quo in vernaculo sermone usurpamus verbum Effacer, i. e. Delere. Rem enim, quæ pulcritudine aliam longe superat, dicimus eam delere. Habet autem Delere maxime affinem signif. cum verbo Abscondere, quod proprie C significatur verbo ἀποκρύπτειν. Basil. Hom. 9. Αἱ δὲ προγνώσεις τῶν ἀλόγων ζώων τῆς περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῆς ποίαν οὐχὶ σύνεσιν λογικὴν ἀποκρύπτουσιν; Quam humanam intelligentiam et prudentiam non superant? Bud. qui citat et h. Aristidis l. in Panath. ubi de insolentia minarum Xerxis loquitur, Καὶ οὐκ ἠπείλει μὲν οὕτως ἀήθη καὶ ὑπερόρια καὶ φθόνου μείζω, ἐτελεύτησε δ' ἐνταῦθα, ἀλλ' ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλὰς, Vicit et superavit opere id, quod verbo minatus erat, ut Idem reddit. Potest etiam fortasse non male verti Obscuravit. Præsertim vero in l. Basilii ἀποκρύπτουσι, nihil videtur obstare, quominus aliquis interpretetur Obscurant, eo sensu, quo minora majoribus obscurari dicuntur.

Ἀποκρύπτω, Contego, Operio, Aristid. de Xerxe, Ἔφη γὰρ ἵππῳ τε καὶ πεζοῖς τὴν Ἀττικὴν ἀποκρύψειν: nam cum terra re aliqua est operta, tunc ejus superficies oculis nostris abscondita est.

Ἀποκρύπτω τὴν γῆν usurpatur a navigantibus longe alio sensu quam in proxime præc. l. positum sit: D sc. pro Terram videre desino, A conspectu terræ auferor. Nam cum ita in altum auferimur, ut terram videre desinamus, tunc eam veluti abscondimus, et ab oculis nostris removemus. Quod Gr. loquendi genus imitari volens Virg. dixit Æn. 3. Protinus aërias Phæacum abscondimus arces. Nostrates dicunt Nous les perdons de vue: q. d. Amittimus earum aspectum. Contra autem terram eam, quam cernere incipiunt, quod est ἀναφαίνειν ap. Lucam, dicunt se discooperire; nam hoc sonat nostrum Découvrir, quasi illam ἀποκεκρυμμένην, Tectam s. Opertam, eo sensu, quo ab Aristide usurpari modo dictum est, retegeremus. Synes. Ep. ad Evopt. Ἔπειτα δὲ καὶ νότος συνεπιλαμβάνει λαμπρὸς, ὑφ' οὗ ταχὺ μὲν τὴν γῆν ἀπεκρύπτομεν, ταχὺ δὲ μετὰ τῶν ὁλκάδων ἦμεν τῶν * διαρμενίων, A quo vento confestim ita ablati in altum sumus, ut nec terram videremus, nec a terra videremur, Bud. Sic Plato Prot. Φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων ἀποκρύψαντα γῆν. Liban. in quadam Declam. Ὡς δὲ γῆν ἀποκρύψαντες, πέλαγος

διεβάλλομεν. Pro eod. dicitur et γῆν ὑπεραίρειν, A διαβαίνειν, ὑπερβαίνειν, Bud. Porro dicimur etiam homines ἀποκρύπτειν, cum longius provehimur quam ut eos cernere possimus. Lucian. (1, 132.) Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους· — ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τοὺς τραυματίας, Ubi vero e prospectu eorum evasimus, Bud. [" Ἀποκρύπτω, Jacobs. Anim. 204. Cattier. Gazoph. 68. Toup. Emendd. 3, 159. Wakef. S. Cr. 1, 14. Wyttenb. Select. 335. 438. Diod. S. 1, 192. et var. lect., Casaub. ad Athen. 1. p. 18. ad Herod. 612. ad Xen. Mem. 3, 6, 3. Supero, Vinco, Lobeck. Aj. p. 223. Valck. Præf. ad Hipp. p. xx. Neutraliter, Musgr. Phœn. p. 219. (Thuc. 5, 67.) Ἀποκρύπτειν τινὰ, de navigantibus, Ernesti ad Callim. 277. ad Lucian. 2, 133. Plato 1, 1. p. 203. Bekk. Ἀποκρύπτομαι, ad Diod. S. 1, 445. ad Charit. 720. Wakef. S. Cr. 4, 6. Φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Valck. ad Herod. p. 206. Med., Lucian. 1, 755. Plato Phædr. 301. 331. Heind., Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 74. ad K. Π. 647. Ed. alt. * Ἀποκρυπτάσκω, B Hesiod. Θ. 157." Schæf. Mss. * " Ἀποκρύβω, Hes. v. Ταμιεύεται. * Ἀποκρυπτέον, Clem. Alex." Wakef. Mss. * Ἀποκεκρυμμένως, Schol. Aristoph. Ὄρν. 267. " Saracenica Sylb. 70." Boiss. Mss. Ἀπόκρυψις, Absconsio, Occultatio. [Gl. Latitatio, Plut. p. 284. * " Ἀποκρυβὴ, Nectar. Hom. p. 3. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss. Inc. Es. 16, 4. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἀποκρυφὴ, Latebra, Latibulum, Dionys. Areop. [Schleusn. Lex. V. T. Ἀποκρυβὴ, Ἀποκρυφὴ, Lobeck. Phryn. 318.] Ἀπόκρυφος, ὁ, ἡ, Occultus, Absconditus, Arcanus: ut ἀπόκρυφα βιβλία, Arcani libri ap. Suid. in Pherecyde, Ἤσκησε δὲ ἑαυτὸν κτησάμενος τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. Sed et libri quidam Bibliorum vocati fuerunt ἀπόκρυφοι, quasi Occulti, quod nimirum non palam omnibus proponerentur, nec in templis uti illis liceret. Sunt tamen qui alia de causa sic vocatos existiment. Vide Hieron. et alios scriptt. Eccl. [" Wakef. Herc. F. 1071. S. Cr. 4, 6. Ammon. 38. Valck. Callim. 296." Schæf. Mss. C Xen. Σ. 8, 11. Eur. Herc. F. 1069. * Ἀποκρύφως, Euseb. V. Const. 481. 490. Aqu. Hab. 3, 14. * " Ἀποκρύφιος, ad Hes. 1, 1225, 5." Dahler. Mss. * Ἐναποκρύπτω, Gl. Illatebro. Strabo 15. p. 1061. Julian. Imp. Orat. 1, 38. Zosim. 4, 48, 3. " Basil. inter Scholia in Jo. Climac. 214." Boiss. Mss. * Ἐναπόκρυφος, Epiph. 1, 19. * " Συναποκρύπτω, Aphthon. Progym. 106. Commel., Niceph. Basil. in Leon. Allatii Exc. 171." Boiss. Mss. Ep. Jerem. 5, 41. * Ὑπαποκρύπτω, Ælian. H. A. 5, 40.]

[* " Διακρύπτω, J. Poll. 6, 209." Kall. Mss. " Reisk. ad Dem. 1033, 10." Seager. Mss. Διακρύψης, 1 Sam. 3, 17. Cod. Alex., δὴ κρύψῃς reliqui libri.]

Ἐγκρύπτω, i. q. κρύπτω, Abscondo, Occulto. Sonat tamen q. d. Inocculto, i. e. Intus occulto. Sic autem ἀποκρύπτω et ἐπικρύπτω pro simplici: nisi quis velit præp. hic quoque vehementiæ aliquid addere significationi. Exp. et Intego, Tego. Od. E. 488. Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Matth. D 13, (33.) Ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία. [Aristoph. Ὄρν. 841. " Jacobs. Anim. 297. Callim. 1, 503. Heyn. ad Apollod. 63. (3, 13, 7.) Conf. c. ἐγκύπτω, Villois. ad Long. 185. * Ἐγκρύβω, Diod. S. 1, 91." Schæf. Mss. * " Ἐγκρύφω, Quint. Sm. 14, 555." Wakef. Mss.] " Ἔγκρυμμα, τὸ, i. q. " λόχος s. ἐνέδρα, teste Eust. i. e. Milites qui aliquo " in loco occuluntur ad circumveniendos hostes in" cautos. Ἔγκρυπτος, Hesychio est πέμματος εἶδος: " i. procul dubio q. ἐγκρυφίας." [" Callim. 1, 503. * Ἔγκρυφος, Ruhnk. Ep. Cr. 128. (Nonn. D. 37, 68.) * Ἐγκρύφιος, Philodem. 15. Toup. Opusc. 1, 529." Schæf. Mss. Orac. Sibyll. 8. p. 716.] Ἐγκρυφίας ἄρτος, q. d. Occultatitius s. Abdititius panis, sed exp. Subcineritius a Bud. quoque, in Lucian. (1, 416.) Ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, τίς ἐστιν; Affert et ex LXX. Ezech. 4, (12.) Καὶ ἐγκρυφίαν κρίθινον φάγεσαι. Athen. (110.) loquens de pane quodam qui ἀπανθρακὶς dicitur, Ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας. At in VV. LL. affertur et e Num. 11, (8.) Ἐποίουν ἐγκρυφίας, et exp. Tortulas. [" Callim. 1, 503. ad Lucian. 2, 324. Dial. p. 42. T. H. ad p. 50. ad Herod. 638. Heyn. ad Apollod. 63." Schæf. Mss.] Ἐγκρυφιάζω, i. q. ἐγκρύπτω, ex Aristoph. Ἱππ. (822.) Πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων: quod Schol. exp. ἐμφωλεύων καὶ ἀποκρύπτων, item λανθάνων καὶ ἐγκρύπτων ἑαυτὸν, dicens ἀπὸ τοῦ ἐγκρυφίου ἄρτου ductam esse metaph. [Procop. Anecd. 1.]

Ἐπικρύπτω, i. q. κρύπτω, Abscondo, Occulo, Occulto, Herodian. 2, (12, 2.) Τὰ ὅπλα ἐπικρύπτοντες ἐν ἰδιωτῶν σχήματι. Item pro Celo, Dissimulo, Obscure fero, Polyb. 16. Πρὸς μέντοι γε τοὺς ἐκτὸς ἐπειρᾶτο κατὰ πάντα τρόπον ἐπικρύπτεσθαι τὴν αὑτοῦ διάληψιν, Plut. Εἰδὼς τοὺς Σπαρτιάτας ἐπικρυπτομένους τὰ συμπτώματα, Spartiatas celare contendentes clades suas, Bud.: quod de iisd. testans Paus. Bœoticis, usus est eod. verbo, ut videbis Comm. 323. 325. Τὸ γράμμα τοὺς ἀνθρώπους ἐπικρυπτόμενον, Genus scriptionis arcanum, quod homines fallit, et celat quid significet. At vero ap. Plut. Pericle alia constr. Ἐπικρυπτόμενος πρὸς τοὺς πολλοὺς εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα σοφιστικὴν δεινότητα, ubi redditur, Apud vulgus nomine musices tegens vim sophisticæ artis. [Æsch. Eum. 318. " Ad Dionys. H. 4, 2226. Markl. Suppl. 296. Musgr. ibid. Conf. c. ἀποκρ., Brunck. Soph. 3, 397." Schæf. Mss. * " Ἐπικρυπτέον, Clem. Alex. 297. * Ἐπικεκρυμμένως, 292. 366. 558." Kall. Mss. Chrys. Hom. in Matth. 2. p. 501. " Origen. c. Cels. 5. p. 241." Seager. Mss. " Porphyr. V. Plotin." Boiss. Mss.] Ἐπίκρυψις, Occultatio, Ænigmaticus sermo. Vide Bud. 325. e Greg. Sic autem ap. Synes. de Insomn. Κοινὴν ἔχουσα πρός τε ἄλλα, καὶ πρὸς τοὺς χρησμοὺς τὴν ἐ. [Plut. 7, 80. Aret. 125. * Ἐπίκρυπτος, Tzetz. Schol. ad Posth. 282. * Ἀνεπίκρυπτος, M. Anton. 1, 14. " Schol. Lucian. Jov. Trag. 19." Boiss. Mss.] Ἐπικρυπτικὸς, q. d. Occultatitius, Occultatorius. VV. LL. exp. etiam Vim habens occultandi, et subjungitur, Unde ἐ. ἐπίῤῥημα, ut λάθρα: sed hic sonat potius Significationem habens occultandi. Esse autem puto fictum a Gaza, aut alio quopiam recentiore Gramm. vocab. Ἐπίκρυφος, ὁ, ἡ, Occultus, i. q. præcedentia κρυπτὸς, κρύφιος. [Plut. 7, 81. Pind. Ὀ. 8, 91. Maximus 21. * " Ἐπικρύφαιος, Sap. 17, 3. ἐπικρ. ἁμαρτήμασιν, sec. Complut. sed reliqui libri habent divisim ἐπὶ κρ., ac fortasse rectius." Schleusn. Lex. V. T. * Ἐπικρύφω, Quint. Sm. 7, 235. * Ἐπικρυφίζω, Joseph. A. J. 19. p. 917, 4. * " Ἐπικρυφισμὸς, Clem. Alex. 748." Wakef. Mss.] " Συνεπικρύπτω, Simul occulto." [" Plut. Timol. 10." Boiss. Mss.]

Κατακρύπτω, Occulto, Dissimulo, sicut et præcedentia, Od. Δ. 247. Ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκε Δέκτῃ, Xen. K. Π. 3, (3, 3.) Εἰς δὲ τὴν γῆν ἀρκεῖτω τὰ σώματα, ὅταν ἕκαστος τελευτήσῃ, κατακρύπτειν. Aristot. autem junxit cum præp. ὑπὸ, de Mundo, Ὁ δὲ ὑπὸ γῆν κατακέκρυπται κατὰ τὸ νότιον κλίμα. Et aor. 2 pass. κατεκρύβην, sicut et ἐκρύβην a simplici κρύπτομαι. [Æsch. Pers. 536. " Markl. Iph. p. 381. Wakef. S. Cr. 1, 14." Schæf. Mss.] Κακκρύπτω cum ap. alios Poëtas, tum ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 89.) per sync. pro κατακρύπτω, [Athen. 61.] Κατάκρυψις, Occultatio, Dissimulatio. [* Κατακρυφὴ, Soph. Œd. C. 218. " Markl. Suppl. 205. Toup. Opusc. 1, 213. * Κατακρύφιμος, Wakef. S. Cr. 2, 143." Schæf. Mss. * Κατακρύφω, Quint. Sm. 2, 477. * Ἐγκατακρύπτω, Lycophr. 1231. Joseph. B. J. 1, 31, 2. 10. 7, 9, 1. Polyæn. 159. 183. Synes. 301. * " Προσκατακρύπτω, Theod. Prodr. 218." Elberling. Mss.]

[* " Παρακρύπτω, Schol. Lucian. Necyom. 17." Boiss. Mss.]

[* Περικρύπτω, Eust. Il. A. p. 98, 35. Strabo 14. p. 990. Lucian. 1, 370. " Diog. L. 6, 61. Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss.]

Συγκρύπτω, itidem pro simplici κρύπτω, Occulto, Celo; Concelo, Gell. utens itidem hoc composito Concelo pro simplici Celo. [Lucian. 1, 321. " Xen. Eph. 45. ad Herod. 240." Schæf. Mss.] Σύγκρυψις,

Occultatio. [* Συγκρυπτὸς, unde * " Εὐσύγκρυπτος, Hippocr. 752." Schæf. Mss.] A

Ὑποκρύπτω, vel Ὑποκρύπτομαι, q. d. Subocculto. VV. LL. exp. etiam Occulte condo, Clanculum repono. Ibid. Ὑποκρυψάμενοι θεράπαιναν, pro Subducentes ancillam. Item Dissimulo, Celo, Xen. K. 'A. 1, (9, 11.) Οὐ γὰρ φθονῶν τοῖς φανερῶς πλουτοῦσιν ἐφαίνετο, ἀλλὰ πειρώμενος χρῆσθαι τοῖς τῶν ὑποκρυπτομένων χρήμασι. Apud Æschin. est potius Taceo, Reticeo, Subticeo, p. 23(=149.) Ὅμηρος γὰρ πολλαχοῦ μεμνημένος περὶ Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως, τὸν μὲν ἔρωτα καὶ τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν τῆς φιλίας ὑποκρύπτεται. [" Ad Charit. 311. Heyn. Hom. 6, 260. Schneid. ad Xen. K. 'A. 74." Schæf. Mss. * " Ὑποκεκρυμμένως, Anna C. 149. 269." Elberling. Mss.] Ὑπόκρυψις, q. d. Suboccultatio. [Lev. 20, 4. Cod. Oxon. * Ὑπόκρυφα, Pind. N. 9, 79. * Ὑποκρύφιος, Nonn. D. 36. p. 894. * " Ἀνθυποκρύπτω, Const. Man. Chron. p. 78. var. lect." Boiss. Mss.]

" ΚΕΚΡΥΦΑΛΟΣ, ὁ, Reticulum: quo sc. mulieres crines suos compescunt: quod et κροκύφαντον B dici tradunt. Lexicographi exp. κεφαλοδέσμιον et Vittam. Hom. certe et ipse esse κεφαλοδέσμιον, i. e. Vinculum capitis, docet his verbis, Il. X. (468.) de Andromache, Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ [ἠδὲ] πλεκτὴν ἀναδέσμην, Κρήδεμνόν τ'. Et in Epigr. (Anal. 2, 11.) quidam canit, φιλοπλέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φιλαινὶς Βαπτὸν ἁλὸς πολιῆς ἄνθεσι κεκρύφαλον: indicans κεκρύφαλον esse σφιγκτῆρα τῆς πλεκτῆς κόμης, Reticulum quo plexa coma stringitur cohibeturque ne diffluat. Et rursum, Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα. Item, πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον. In ead. signif. usus est Plut. quoque et Synes.: Hes. vero et τοὺς τῶν ἵππων κορυφιστῆρας appellari κεκρυφάλους annotat: qui et ἄμπυκες: reticula itidem lorave quibus frontales equorum crines stringuntur. Item Κεκρύφαλος dicitur ἄρκυος ἡ κοιλότης, Plagæ s. Retis cavitas. Bud. esse dicit Sinuosum illum macularum contextum in quem insinuant animalia urgentibus ca- C nibus: tunc enim fieri impulsu ferarum ut vari proni concidant, et feræ operiantur. Xen. K. (6, 7.) Ἐπὶ δ' ἄκρας ἴσους τοὺς βρόχους ἐπιβαλλέτω, καὶ ὁμοίως ἀντερειδέτω, ἐπαίρων εἰς μέσον τὸν κεκρύφαλον. Sed et κοιλία quædam τῶν μηρυκαζομένων ζώων, Venter quidam ruminantium animalium, κεκρύφαλος nominatur, teste Hes. et ante eum Aristotele, qui et nominis rationem exprimit. Συνήρτηται δ', inquit, κοιλίᾳ τῇ μεγάλῃ πλησίον τῆς τοῦ στομάχου προσβολῆς ὁ καλούμενος κεκρύφαλος ἀπὸ τῆς ὄψεως· ἔστι γὰρ τὰ μὲν ἔξωθεν ὅμοιος τῇ κοιλίᾳ, τὰ δ' ἐντὸς ὅμοιος τοῖς πλεκτοῖς κεκρυφάλοις, Plexis reticulis quibus crines vinciuntur similis: magnitudine vero minorem esse dicit hunc τὸν κεκρύφαλον quam sit ἡ μεγάλη κοιλία. Hæc ille, H. A. l. 2. cap. ult. Meminit et de Part. Anim. 3, 13. Alii dicunt esse Sinum ventri prope stomachi commissuram annexum, ex argumento sic dictum quod mulierum reticulis sit similis." [" Jacobs. Anth. 6, 415. 8, 29. 77. 11, 50. 137. 148. 353. Heyn. Hom. 8, 343. D Bergler. ad Alciphr. 27. Toup. Opusc. 1, 158. 2, 98. Ventriculus, ad Mœr. 177. De quant., ad Charit. 359. Ἀπὸ κεκρυφάλου μέχρι περισκελίδων, Jacobs. Anth. 8, 218." Schæf. Mss. Plut. Alex. 25. Cor. Schol. Nicandri Θ. 27. Xen. Ἱππ. 6, 7.] " Κεκρυφαλοπλόκος, Qui reticuli nectit, ap. J. Poll. 7, (169.) e Critia :" [10, 192.. * Κεκρυφαλοποιὸς, ibid.] " Et DIMIN. Κεκρυφάλιον, τὸ, Reticulum, ibid." [* " Κεκρυφάλεια, ad Diod. S. 1, 463." Schæf. Mss.] " Κρύφαλον, Hesychio * σαβάκανον :" [* σαβακάδιον : vide Du Cang. Nicetas p. 103. not. 3. Κρυφάλῳ, τοῦτ' ἔστι τῷ γυναικείῳ ἀναδέσμῳ τῷ νῦν καλουμένῳ σουδαρίῳ. Pro καὶ κρυφάλῳ, Oribas. 102, 21. leg. κεκρυφάλῳ. Vide Schn. Lex. Suppl.]

" ΚΡΩΒΥΛΟΣ, ὁ, Hesychio ὁ μαλλὸς τῶν παίδων, itidemque Suidæ: illi etiam ὁ μαλλὸς τῶν αἰδοίων: ut significet et Cincinnos puerorum intortosque crines, et crines qui in pube efflorescunt adolescentibus: pro quo supra κρόβαλος. Hesychio est etiam ὁ κόρυμβος τῆς ἐμπλοκῆς ἥ ἐστιν ἀνηνεγμένη ἀπὸ μέσου τοῦ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφὴν, Nodus capillorum a fronte in verticem reductorum: scholiasti Thuc. 1, (6.) p. 3. εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον: qui etiam subjungit, ejusmodi capillorum plexum in viris vocatum fuisse κρώβυλον, in mulieribus κόρυμβον, in pueris σκορπίον. Ipse sane Thuc. etiam indicat fuisse Nodum crinium in verticem revinctorum, dicens, Χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει κρώβυλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Sic ap. Suid. ex Epigr. αἵ τε κόμαι καὶ ὁ κρώβυλος ἃς ἀπὸ Φοίβου Πλέξατο μολπαστᾶ κῶμος ὁ τετραετής. Et e Xen. (K. 'A. 5, 4, 6.) Εἶχον δὲ κράνη σκύτινα κρώβυλον ἔχοντα κατὰ μέσον ἐγγυτάτω τιαροειδῆ. Ubi ipse quoque esse dicit τριχῶν ἀνάδημα s. τὸν ἐκ τῶν τριχῶν πεπλεγμένον κόσμον: Schol. Aristoph. ut Schol. Thuc. εἶδος πλοκῆς ἐπ' ἀνδρῶν εἰς ὀξὺ ληγούσης. Sic Didoni ap. Virg. Æn. 4, (138.) pharetra ex humero, crines nodantur in aurum: Aurea purpuream subnectit fibula vestem. Ubi Servius affert femin. κρωβύλη, dicens esse Retiolum quod colligit comas. Κρώβυλος est etiam Nomen proprium ap. Hes. et Suid. Notandum vero reperiri et paroxytonws κρωβύλος ap. Suid. Schol. Aristoph. et Eust." [" Κρώβυλος, Jacobs. Anth. 8, 121. 122. Kuster. Aristoph. 61. Κρωβύλος, Wakef. S. Cr. 3, 140. Κρωβύλη, Phryn. Ecl. 198." Schæf. Mss.] " Κρωβυλώδης, Similis τῷ κρωβύλῳ, Lucian. (2, 336.) Πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν." " Κρόβαλος, Hesychio ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων: qui Suidæ κρώβυλος: et αἱ τρίχες τῶν αἰδοίων, Pili in pube."

" ΚΡΩΣΣΟΣ, ὁ, Hesychio est ὑδρία, στάμνος, λήκυθος: Suidæ ὑδρία, ἀγγεῖον ὑδροφορικόν: afferenti ETIAM Κρώσσιον pro στάμνος. Apud Plut. Alex. (20.) p. 1240. legitur inter vasa balneatoria Darii. Ibi enim Alexander ἀπολουσόμενος τὸν ἀπὸ τῆς μάχης ἱδρῶτα τῷ Δαρείου λουτρῷ, εἶδε μενόλκια καὶ κρωσσοὺς καὶ πυέλους καὶ ἀλαβάστρους. Ubi quidam interpr. Hydrias, quidam Guttos. Meminit hujus vocabuli Eust. quoque, aperte discriminans a superiore κροσσός. Nam p. 600. cum θυσσανόεσσαν exposuisset κροσσωτὴν, subjungit, Θύσανοι γὰρ, οἱ διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφόμενοι κροσσοί· οὐ μὴν οἱ διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἱ τὰ ὑδροφόρα δηλοῦντες ἀγγεῖα. Sic p. 976. annotat θυσάνους esse quos communis sermo κροσσοὺς vocat: unde οἱ κροσσωτοί: at κρωσσὸν per ω μέγα ap. Paus. esse κεράμειον κρατῆρα ὕδατος, ὑδρίαν. Et p. 603. τοὺς διὰ τοῦ ο μικροῦ κροσσοὺς, ex eo dici quod eis τὸ ἄκρον σείεται: at vero τοὺς διὰ τοῦ ω μεγάλου denominatos παρὰ τὸ κρῶ, quod per sync. e κερῶ factum significat τὸ σταλάζω καὶ ἐπιχέω. Ubi etiam addit, ap. Soph. ita vocari τοὺς κρατῆρας, ap. Lycophr. ἀγγεῖα δεξιὰ ὑδρεύεσθαι, ut sunt λάγηνοι et ξέσται. Itidem Schol. Theocr. τὸν διὰ τοῦ ω μεγάλου κρωσσὸν esse ὑδροδόχον ἀγγεῖον, canente Theocr. 13, (46.) Ἦτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν Βάψαι ἐπειγόμενος, pro ὁ κοῦρος ἐπὶ τῷ ὕδατι εἶχε τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον, Hydriam, Urceum. Inde Germanicum Krous, et nostrum Cruche." [" Κρωσσὸς, Wakef. Phil. 324. Erinna 2. Hegesipp. 6. Philipp. 73. Bast Lettre 127. Munck. ad Anton. Lib. 175. Verh., Valck. Hipp. p. 180. Moschus 4, 34. Κρώσσιον, Bianor 4. Κρωσσίον, Toup. Emendd. 2, 213." Schæf. Mss.]

ΚΤΑΟΜΑΙ, ἥσομαι, Acquiro, Comparo, Dem. (25.) Πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε. Sed quod κτᾶσθαι et φυλάττειν hic dicit Dem., ab Isocr. dicitur κτᾶσθαι καὶ διασώζειν. Legitur et κτᾶσθαι ἵππους ap. Xen. (K. 'A. 7, 3, 15.) Et, Τιμὴν ἑαυτῷ καὶ γένει ἀείζωον κτώμενος, ap. Plat. Sed et εὔνοιαν κτήσασθαι, ut Lat. Benevolentiam comparare: Isocr. ad Phil. (29.) Τήν γε εὔνοιαν κτήσῃ τὴν παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Dem. autem pro Cor. simul cum accus. εὔνοιαν junxit et accus. δόξαν, scribens, Ἐξ ὧν δόξαν, εὔνοιαν, παρὰ πάντων ἐκτᾶσθε. Sed di-

cimur κτᾶσθαι ea etiam, quæ mala sunt: unde κτᾶσθαι ἔχθραν ap. Thuc. (1, 42.) opp. præcedenti κτᾶσθαι εὔνοιαν, quod exp. etiam Suscipere inimicitias. Et κτᾶσθαι συμφορὰν ap. Plat. Comparare calamitatem, Accersere sibi calamitatem. Exp. vero et Vexari calamitate. || Κέκτημαι, Acquisivi, Comparavi, Habeo, Possideo, Xen. K. Π. 8, (3, 18.) Λαβὼν ταῦτα πάντα, κέκτησο, καὶ χρῶ ὅπως βούλει αὐτοῖς, Habe, Posside. Hinc κεκτημένος interdum sine adjectione pro Possessor, Dominus. Aristoph. initio Pluti, Δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ. Sic κεκτημένη, Domina: quo utitur Lucian. sæpe. Et Plut. Ἐκήρυξεν ἀφίστασθαι τοὺς οἰκέτας πρὸς ἑαυτὸν ἐπ' ἐλευθερίᾳ καὶ γάμῳ τῆς κεκτημένης. [" Soph. ap. Athen. 277. Σαίνουσι τὴν κ." Schw. Mss.] || Κέκτημαι interdum simpliciter pro Habeo: Lys. (743.) Τέχνην δὲ κέκτημαι βραχέα δυναμένην ὠφελεῖν. Ubi Bud. κτῶμαι putat exponi posse non solum Habeo, sed et Exerceo. In VV. LL. affertur itidem τέχνην κέκτημαι e Plat. de LL. pro Occupor arte. Sed et κτᾶται interpr. Bud. ἔχει, Habet, in Dem. (460.) Τρία γὰρ τὰ μέγιστα ὀνείδη (ὁ νόμος οὗτος) κτᾶται, φθονεροὺς, ἀπίστους, ἀχαρίστους εἶναι δοκεῖν. Et e Xen. κτῶνται pro ἔχουσι, (Ἀπ. 3, 12, 2.) Πολλοί γε δόξαν αἰσχρὰν κτῶνται διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀδυναμίαν, δοκοῦντες ἀποδειλιᾶν. Dictum fuit ET Ἔκτημαι pro κέκτημαι, unde ἐκτῆσθαι Il. I. (401.) οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι εὐναιόμενον πτολίεθρον, ubi Eust. annotat id esse Atticum, necnon Ionicum, abjecta consonante incrementi, sicut et in ἐβούλευκε, atque aliis. Utitur certe et Herod. non semel, (2, 42.) Ἔκτηνται ἱρὸν, (2, 50.) Ἔκτηνται ὄνομα, sic et ἐκτῆσθαι et ἐκτημένοι. Abjici autem consonantem dicit καλλιφωνίας causa, i. e. εὐφωνίας. || Ἐκτήθην pass. aliquando: Ἃ ἐκτήθη, Thuc. (1, 123.) Quæ comparata s. parta sunt. [" Musgr. Med. 218. Or. 1647. Iph. A. 954. T. 189. Hel. 279. 891. 938. 1103. 1463. Wakef. Phil. 1281. Kuster. V. M. 42. Wakef. S. Cr. 5, 135. Porson. Or. 1662. ad Charit. 229. Valck. ad Chrys. p. 7. ad Herod. 524. Possideo, Palæph. 152. De augm., Thom. M. 522. De activo, Porson. Phœn. 1686. Passive, Wakef. S. Cr. 4, 31. Bast. Specim. p. 9. Κεκτήσομαι conf. c. κεκλήσ., Musgr. Iph. A. 954. Hel. 1463. Or. 1647. Porson. 1662. ad Diod. S. 1, 725. Heindorf. ad Plat. Phædr. 223. Bœckh. in Min. 90. Κτήσασθαι et στήσασθαι conf., Porson. Adv. 138. 197. Κέκτημαι et ἔχω, Schneid. ad Xen. Hier. 228. Quid κεκτῆσθαι, nomine virtutis aut vitii subjecto? Musgr. ad Hipp. 701. Κέκτημαι, Habeo, Brunck. ad Eur. Or. p. 204. ad Æsch. Pers. 826. Xen. Mem. 1, 6, 3. Κεκτῆσθαι, Kuster. V. M. 89. Κεκτῆσθαι, κεκτημένη, Mœr. 225. et n., ubi et de ἐκτῆσθαι. Κεκτημένος, Dominus, κεκτημένη, Domina, Brunck. Aristoph. 2, 60. Κεκτημένος, Markl. Iph. p. 396. Brunck. Soph. 3, 473. Κτήσασθαι, κεκτῆσθαι, Valck. Adoniaz. p. 383. Ἐκτῆσθαι, Ion., Wessel. Diss. Herod. 145. cf. Eund. ad Herod. 23. 215. 417. 529. Ἐκτημένος, Wakef. Herc. F. 1305. ad Diod. S. 1, 725. Κτᾶται, κτῆται, T. H. in Raphel. Annot. 80. Κτᾶσθαί τί τινι, Schneid. ad Xen. Œc. 93. (15, 1.) Κτῴμην, Brunck. Soph. 3, 518. Κτηθεὶς, ad Œd. T. 70." Schæf. Mss. Pind. N. 9, 124. Synes. 125. Ἀρετὴ σὺν πόνῳ κτᾶται. Democritus Maximi Serm. περὶ Πλούτου p. 124. Orell., Πλούτου ἐπιθυμία μὴ κτηθεῖσα τρύχει, κτηθεῖσα δὲ βασανίζει ταῖς φροντίσιν, ἀποκτηθεῖσα δὲ ταῖς λύπαις.]

Κτῆμα, τὸ, Quod aliquis acquisivit, acquisitum possidet, Possessio: ut cum dicitur virtus esse κτῆμα ἀναφαίρετον. Et εἶναι κτῆμά τινος, Plut. (9, 303.) Καὶ ἀκτήμων, ἵνα μὴ κτῆμα ᾖς ἄλλου. Plur. κτήματα, Bona, Facultates, Opes, Quæcunque quis possidet, Il. Γ. (72.) Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω, Od. Ξ. (92.) Κτήματα δαρδάπτουσι, Xen. Ἑλλ. 5, (2, 10.) Καταδέχεσθαι τοὺς φυγάδας, καὶ ἐκείνοις μὲν ἀποδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα, τοῖς δὲ τὰ ἐκείνων πριαμένοις, ἐκ δημοσίου τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν. Apud Dem., λαμβάνεσθαι τῶν κτημάτων, In possessionem bonorum alicujus mitti, Bud. At in VV. LL. Pignora accipere. Appellatione κτήματος s. κτημάτων, comprehendit et mancipium s. mancipia Aristot. quæ alio nomine ἀνδράποδα, Polit. 1, (2, 4.) Ἄλλου δ' ἐστὶν ἄνθρωπος, ὃς ἂν κτῆμα ᾖ, ἄνθρωπος ὤν: Œcon. 2. Περὶ δὲ κτημάτων, πρῶτον καὶ ἀναγκαιότατον τὸ βέλτιστον καὶ ἡγεμονικώτατον· τοῦτο δ' ἦν ἄνθρωπος· διὸ δεῖ δούλους παρασκευάζεσθαι σπουδαίους: vicissim autem κεκτημένος dicitur a servo Dominus s. Herus. Isocr. autem Or. ad Dem. (4.) postquam illum hortatus est, ut suæ divitiæ ipsi χρημάτων pariter et κτημάτων usum præbeant, subjungit, χρήματα esse τοῖς ἀπολαύειν ἐπισταμένοις, at vero κτήματα esse τοῖς χρῆσθαι δυναμένοις. || Prædium, Herodian. (2, 6, 5.) p. 426. meæ Edit. Εἰς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀπεδίδρασκον. Hac autem in signif. ap. ipsum etiam Dem. legisse mihi videor, [vide p. 239.] Vernacula lingua Une possession vocamus itidem Prædium. [" Wakef. Trach. 690. Phil. 81. Eum. 760. Jacobs. Anth. 7, 346. Huschk. Anal. 49. Villois. ad Long. 7. 286. ad Diod. S. 2, 409. Ammon. 84. 85. 97. et n. Théâtre des Grecs 13. p. 481. ad Xen. Eph. 32. 171. 200. Brunck. Antig. 781. ad Charit. 320. ad Herod. 382. Conf. c. χρῆμα, 324. Phryn. Ecl. 131. Wakef. Eum. 760. Abresch. Æsch. 2, 107. ad Dionys. H. 1, 289. 3, 1884. 1911. Lennep. ad Phal. p. 23. ad Charit. 320. Differt a χρῆμα, Wakef. S. Cr. 4, 114. Artemid. 323. ad Dionys. H. 5, 2. Schneid. ad Xen. Œc. p. 4. Ἀγρὸς, κτ. κάλλιστον, Longus p. 3. vide Villois. p. 12. Παλαιὸν οἴκων κτ., Porson. p. 10. Κτ. τε καὶ χρήματα, ad Diod. S. 2, 361. Plut. Alex. 141. Schm., Schneid. l. c." Schæf. Mss.] Κτηματολογία, Dicere cujus sit hoc vel illud κτῆμα: eand. formam habet, quam γενεαλογία. Bud. e Gaza, Ἡ μὲν γενικὴ γενεαλογίαις καὶ κτ. συντέτακται: ut cum dicitur οἶκος Ἀριστοτέλους. Poni potest, ut addit idem Bud., pro Titulis possessionum, quibus hodie utimur, cum dominum hujus et illius loci dicimus. [* Κτηματοφύλαξ, Gl. Saltuarius. * " Φιλοκτήματος, Ind. ad Leon. Diac. 243." Boiss. Mss.] Ἀκτήμων, Qui nihil possidet, Cui nulla est possessio, Pauper, Inops: cui opp. κτηματικὸς a Plut. Idem (9, 303.) Καὶ ἀκτήμων, ἵνα μὴ κτῆμα ᾖς ἄλλου. [Il. I. 126.] Ἀκτημοσύνη, Inopia. [" Clem. Alex. 83." Wakef. Mss. J. Poll. 3, 101. 6, 197. * " Βαθυκτήμων, Const. Manass. Chron. p. 53." Boiss. Mss.] Εὐκτήμων, Bene instructus possessionibus, Dives. [Pind. N. 7, 134. J. Poll. 3, 109. * Εὐκτημοσύνη, 6, 196. * Παγκτήμων, Clem. Alex. Pæd. 3. p. 275, 28.] Πολυκτήμων, Qui multa possidet, Multorum possessor, Dives, Locuples, Opulentus. [Il. E. 612. Soph. Antig. 855. Eur. Ion. 581.] Πολυκτημοσύνη, Multorum possessio, Divitiæ, Opulentia. [J. Poll. 3, 110. 6, 196.] Φιλοκτήμων, Possessionum amans s. cupidus, Avidus multa possidendi: unde et Avarus exp. [Hes. Etym. M. Phot. v. Φιλοκτέανος. * " Φιλοκτημοσύνη, Schol. Jo. Climac. 27. Ind. ad Leon. Diac. 243." Boiss. Mss.] Κτηματικὸς, Qui multa possidet, Dives, Opulentus, Synes. Πόσοι τῶν πρώην ἔτι κτηματικῶν, διὰ τοῦτον πτωχεύουσι. Plut. Solone (14.) ut refert Bud., κτηματικοὺς Divites appellat, qui agros Athenis possidebant, quos et χρηματικοὺς vocat περὶ σεισαχθείας loquens: quibus opp. τοὺς ἀκτήμονας: scribit enim, Ὡς τὸ ἴσον πόλεμον οὐ ποιεῖ, καὶ τοῖς κτηματικοῖς ἀρέσκει καὶ τοῖς ἀκτήμοσιν. At κτ. κώμη, pro Villa, Bud. e Gaza ap. Cic. [" Ad Herod. 447. ad Diod. S. 2, 264. Plut. Tib. Graccho 9. 10. 12." Schæf. Mss.] Κτηματίτης ead. signif. ap. Lycurgum teste Suida, ὁ κτήματα πολλὰ ἔχων. [Epist. Socr. 27. πλούτου κτ.] Κτημάτιον, q. d. Possessiuncula. Apud Alciphr. pro Prædiolo: [" p. 158. ad Charit. 352." Schæf. Mss.]

Κτῆσις, Possessio, Ipse possidendi actus; aut etiam Acquisitio. Thuc. 4, (105.) Τὸν Θουκυδίδην κτῆσίν τε ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας. Et ap. Eund. Τὴν κτῆσιν χρημάτων ποιούμενοι, Acquirendis pecuniis dediti, s. Comparandis. || Sed sæpe ponitur ἀντὶ τῶν κτημάτων, pro Rebus quæ possidentur, pro Facultatibus, ut Od. Ξ. (62.) καὶ κτῆσιν ὄπασσεν, et in aliis ejusd. Poëtæ Il. Itidem in prosa, Isocr. Sic ap. Aristot. Polit. 2. ἰσάζειν et ὁμαλίζειν τὰς κτ. τῶν πολιτῶν. [" Posidonius τὰ ὑπὸ τὴν κτ. dixit ap. Athen. 274." Schw. Mss. " Dionys. H. 1,

310. 3, 1544. Thom. M. 248. ad Charit. 491. ad Diod. S. 1, 476. 481. 664. 2, 88. 89. 409. Jacobs. Anim. 136. Anth. 12, 68. Ammon. 85. ad Charit. 320. Acquisitio, ad Xen. Mem. 2, 6, 8. Facultates, ad Charit. 230. Diod. S. 1, 279. Κτ. ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 45." Schæf. Mss. * Κτησία, Possessio, Manetho 3, 189.] Ἀκτησία, q. d. Possessionis s. Possessionum penuria, poniturque pro Inopia, sicut et ἀκτημοσύνη. [Œcum. in Act. Apost. 3, 6. * Παγκτησία, Eust. in Od. Δ. p. 177, 13. Schleusn. Lex. V. T. " Dionys. Areop. 264. 265." Kall. Mss. * Πολυκτησία, Athen. 233.] At Φιλοκτησία est Possessionum cupiditas, Possidendi cupiditas, poniturque pro Avaritia. Κτήσιος ab ead. origine, Quæstor, Fortunator, ut Κτήσιος Ζεὺς cum ap. alios, tum ap. Isæum 222(=206.) Hæc Bud. At in VV. LL. Κτήσιος Ζεὺς exp. Possessionum et prædiorum præses: meminit autem et Harpocr., item Plut. (10, 334.) Ibid. Κτήσιος Mercurius, Quæstorius, Κερδῷος: quod sc. lucripetis propitius putaretur. [" Wakef. Trach. 690. Jacobs. Anth. 7, 63. ad Mœr. 117. Toup. Opusc. 1, 244. et Ind., Emendd. 1, 369. 4, 457. ad Dionys. H. 3, 1601. ad Lucian. 1, 407." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1017. 1030. Ζεὺς κτ., Anticlides Athenæi 473. Ἀθηναίη Κτησία, Hippocr. Insomn. 4.] Κτησείδιον, q. d. Possessiuncula: ut a κτῆμα fit dimin. κτημάτιον. [Herodian. Epimer. 239. " Κτησείδιον, * Κτησίδιον, Cattier. Gazoph. 38." Schæf. Mss.] Κτητὸς, q. d. Acquisibilis, i. e. Qui acquiri potest, Qui comparari potest, Il. I. (406.) Ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες, καὶ ἴφια μῆλα, Κτητοὶ δὲ τρίποδές τε, καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα, Isocr. Δόξη μὲν χρήματα κτητὰ, Longin. (9, 1.) Εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητόν. || Acquisitus, Quæsitus, Bud. e Plat. de LL. 8. Exp. etiam Emtus, et Emtitius. Sic Hesiod. (Ἔργ. 2, 24.) γυναῖκα κτητὴν appellat, quam alii ἀργυρώνητον. Apud quem quidam interpr. Ancillam, sicut vicissim ὁ κεκτημένος appellatur Dominus. [" Crinagor. 33. Heyn. Hom. 5, 616." Schæf. Mss.] Ἄκτητος, Qui acquiri non potest, acquisitus non est, Non possessus. [" Acquisitu non dignus, Haud expetendus, Plato Hipp. Min. p. 222." Seager. Mss. * Αὐτόκτητος, Inscr. Mus. Veron. p. 14. Gruter. p. 216.] " Δύσκτητος, " Ægre parabilis, Comparatu difficilis, Polyb." [3, 32, 1. * Εὔκτητος, Aristæn. 2, 15, 2. * Ἰσόκτητος, Phot. ἴσην ἔχουσαν τὴν κατασκευήν. * Νεόκτητος, Appian. B. Mithrid. p. 180. Dio Cass. p. 601, 18.] SED Πολύκτητος, exp. active, Multa possidens, Locuples, Dives. [Eur. Andr. 768.]

Κτήτωρ, ορος, ὁ, Possessor, Dominus. Pro quo in prosa dicitur potius ὁ κεκτημένος: usus est tamen illo et Luc. Act. 4, [34. " Jacobs. Anth. 11, 87. ad Diod. S. 2, 495. 526." Schæf. Mss. * " Κτητόρισσα, Murator. Inscr. p. 168." Kall. Mss.]

Κτητικὸς, Acquirendi peritus s. Comparandi, Isocr. Panath. (96.) Τοὺς μὲν γὰρ οὔτε κτ. εἶναι τῶν οὐκ ὄντων, οὔτε φύλακας δεινοὺς τῶν ὑπαρχόντων. Et κτητικὴ τέχνη, vel κτητικὴ sub. τέχνη, Acquirendi ars s. disciplina, Ars quæstuaria, Bud. ex Aristot. || Κτητικὰ nomina Græcis Gramm., quæ Lat. Possessiva. [" Boiss. Philostr. 416." Schæf. Mss. * Κτητικῶς, Eust. Il. I. p. 684, 6. " Bekk. Anecd. 785. Schol. Æschin. 263. Bekk." Boiss. Mss.]

Ἀνακτάομαι, Recupero, Recipio, Reparo, quasi Deintegro acquiro, Reacquiro, Aristot. Ἀνακτήσασθαι τὴν ἀρχὴν, Imperium recuperare. || Ἀνακτᾶσθαι ut et ἀναλαμβάνειν, Rependere jacturam et damnum sarcire, Bud. || Ἀνακτᾶσθαι, Refocillare, Recreare, Gal. Therap. 10. Τήν τε δύναμιν τοῦ σώματος ἀνακτώμενος, καὶ τὸν αὐχμὸν ἐπιτέγγων. Item Recreare, ut in deliquio animi. Idem Gal. ad Gl., Εἰ δὲ διὰ λύπην ἢ χαρὰν ἢ ἔκπληξιν ἐκλυθεῖεν, ὀσφρητικοῖς τε καὶ ταῖς τῶν ῥινῶν καταλήψεσιν ἀνακτήσασθαι. In illo autem priore l. ἀνακτώμενος non solum Refocillans potest exponi, sed et Reparans. Diosc., Πνῖγας ὑστερικὰς ἀνακτᾶται. Bud. Apud Thuc. ponitur pro θεραπεύω, ut ait Suid. || Capitur et pro Demereor, Mihi concilio, Amicum mihi facio, Xen. K. Π. (1, 4, 2.) Ὥστε παντάπασιν (ὁ Κῦρος) ἀνεκτήσατο τὸν Ἀστυάγην, Recreavit infirmum, inquit Bud., s. potius

A Demeritus est: (1, 3, 8.) Ἵνα κἀγὼ καλῶς σοι πιεῖν ἐγχέας ἀνακτήσωμαί σε, ἣν δύνωμαι, Amorem tuum mihi conciliem: 2, (2, 3.) Εὐθεράπευτοι μὲν οὕτως εἰσὶν, ὥστε εἶναι αὐτῶν καὶ μικρῷ ὄψῳ παμπόλλους φίλους ἀνακτήσασθαι: vel ἀναρτήσασθαι. Hactenus Bud. Videtur autem Suid. eam τοῦ θεραπεύω signif. intellexisse, quam et εὐθεράπευτοι hic habet. Notandum est præterea, in h. eod. l. φίλους addi, cum alibi ἀνακτήσασθαι sine eo accus. ponat: ut cum in præcedentibus ll., tum in hoc K. Π. 7, (5, 19.) ubi notandum rursus θεραπεύειν et ἀνακτᾶσθαι, Καὶ ὅτι οὐχ ἡμᾶς σοι μάλιστα ἦν θεραπευτέον. Ἡμεῖς μὲν γὰρ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἕνεκα παρῆμεν· τὸ δὲ πλῆθος ἀνακτᾶσθαι ἔδει ἐκ παντὸς τρόπου, ὅπως κ. τ. λ. [Æsch. Choëph. 235. " Ad Phalar. 252. Thom. M. 523. Brunck. Soph. 3, 498. ad Diod. S. 2, 1. 400. Lennep. ad Phal. p. 20. Valck. Adoniaz. p. 365. Markl. ad Max. Tyr. 2, 145. ad Herod. 475. 670. * Ἀνακτητέον, Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. Philostr. V. Apoll. Tyan. 2, 55. " Synes. de R. p. 236."

B Kall. Mss.] Ἀνάκτησις, Recuperatio, Reacquisitio, ad verbum. || Refocillatio, Recreatio: sicut ἀνακτᾶσθαι Refocillare et Recreare explicatum fuit. [Hippocr. 1, 18. L.] || Conciliatio gratiæ: ab aliis Reconciliatio exp., sed ἀνακτᾶσθαι in ll. e Xen. paulo ante cc. non Reconciliare sibi aliquem, alicujus gratiam, sed Conciliare significat, sc. præp. ἀνὰ nullam iterationem s. redintegrationem in hoc verbo significante. [Herodian. 6, 6, 6. 15, 8. " Heyn. Hom. 8, 486. 730. * Ἀνάκτητος, Markl. ad Max. Tyr. 2, 145." Schæf. Mss.] Ἀνακτητικὸς, Recuperatorius, Reparatorius, Vim habens recuperandi s. reparandi, Recreatorius, Refocillatorius, Diosc. ἀνακτητικὸς λειποθυμίας, Habens vim recreandi a deliquio animi. Sic ap. Gal. ἀνακτᾶσθαι τὸν λειποθυμήσαντα. Citatur ex ejusd. Diosc. 5, 10. ἀνακτητικὸς σφυγμῶν: sed est alia lectio ἀνακλητικός. " Ἐπανακτᾶσθαι, Recu-" perare, Reparare." [* Προσανακτάομαι, Alex. Trall. 7. p. 123.]

[* Ἀντικτάομαι, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Ἀντί-

C κτησις, Tzetz. ad Lycophr. 1297. Plut. 7, 880.]

Ἀποκτάομαι, Alieno, A dominio meo amitto, Vendo, Emancipo, E mancipio meo emitto. Proprie sonat q. d. Depossideo, i. e. Possessionem amitto rei alicujus. Opp. enim suo simplici κτῶμαι, ut Greg. Ἥδιον ἀποκτωμένους ἢ κτωμένους ἄλλους γινώσκομεν. Itidem in isto Democriti, Πλοῦτος μὲν γὰρ μὴ κτηθεὶς τρύχει, κτηθεὶς δὲ βασανίζει ταῖς φροντίσιν· ἀποκτηθεὶς δὲ, ταῖς λύπαις. Chrys. ἀποκτώμενος et διδοὺς copulat, Οὐκέτι ἐπιθυμεῖ τῶν τοῦ πλησίον· πῶς γὰρ, ὁ τὰ αὐτοῦ ἀποκτώμενος καὶ διδούς; Basil. autem ἀποκτωμένων et πωλούντων: nam in Orat. εἰς τοὺς Πλουτοῦντας scribit, Καὶ πῶς βιωσόμεθα πάντα ἀποκτησάμενοι; φησί· τί δὲ τὸ σχῆμα τοῦ βίου ἔσται, πάντων πωλούντων καὶ πάντων ἀποκτωμένων; Sic autem dicitur κτάομαι et ἀποκτάομαι, ut πλουτῶ et ἀποπλουτῶ. [" Ad Diod. S. 2, 1." Schæf. Mss. * Ἀπόκτησις, Paul. Alex. M. 2. " Possessionis amissio s. amotio, Chrys. in Ep. 1. ad Tim. Serm. 12. T. 4. p. 298, 15. * Ἀπόκτητος, Cujus possessio amitti po-

D test, Idem in Ep. 1. ad Thess. Serm. 10. T. 4. p. 212, 26." Seager. Mss. Clem. Alex. Strom. 4. p. 639, 34.]

Ἐγκτάομαι, q. d. Intus acquiro, possideo; sed nullum usus hujus verbi exemplum affertur, sicut nec verbalium HORUM Ἔγκτημα ET Ἔγκτησις, quæ in VV. LL. exp. Possessio, Acquisitio. AT Ἔγκτητος ibid. redditur Acquisitus, Comparatus, Possessus: et citatur h. l. e Levit. (22, 11.) Ἐὰν κτήσηται ψυχὴν ἔγκτητον ἀργυρίου. " Ἔνκτητον, Hesychio κτώμενον." [Ἐγκτάομαι, Demosth. 1208. " Ad Herod. 382. Ἔγκτημα, Valck. ad Ammon. 85. 243. (ad Herod. 5, 23.)" Schæf. Mss. Demosth. 87. Ἔγκτησις, 256. Xen. Ἑλλ. 5, 2, 12. " Mot de Septante (Lev. 25, 16.) A présent, on peut le citer d'après Strabon T. 2. p. 12. de mon Ed., si le changement d' ἐκτίμησιν en ἔγκτησιν, que j'ai fait, est juste." Corai. Mss. * Ἐγκτητικὸς, Chandler. Inscr. 108.]

[* Εἰσκτάομαι, Eur. Fr. Archel. 70. ap. Stob. Tit. 29.]

Ἐπικτάομαι, Insuper acquiro, Ultra acquiro s. A comparo. Apud Plat., inquit Bud., ἐπικτᾶσθαι est Acquirere ultra ea, quæ a majoribus accepimus, s. lucrari. Intelligit autem h. Plat. l., Πότερον ὧν κέκτησαι, τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; [Æsch. Eum. 674. 904. "Jacobs. Anth. 7, 190. ad Diod. S. 2, 316. Brunck. Antig. 846. * Ἐπίκτημα, Ammon. 84. Valck. 243." Schæf. Mss.] Ἐπίκτησις, Accessio acquisitionis, ad possessionem, Bud. ex Aristot. (H. A. 3, 16, 4.) Ἀνεῖλεν ὁ θεὸς ἐπίκτησιν ἔσεσθαι χρημάτων. [" Dionys. H. 3, 1888. Soph. Phil. 1344." Schæf. Mss.] Ἐπίκτητος, ὁ, ἡ, Insuper acquisitus: γῆ, ap. Plat. de LL. redditur, Fundus ultra sortem acquisitus: ἰσχὺς, Gal., Virium accessio. Sæpe autem exp., ut et exponi debet, Ascititius, Adventitius. Philostr. Epist. Ἡ φύσει καλὴ οὐδενὸς δεῖται τῶν ἐ. Alex. Aphr. Ἐ. θερμότης, Adventitius calor: σοφία, e Gorgia Leontino, Ascititia sapientia. Ἐπίκτητος, inquit Bud., Adventitius, ut stigma in corpore. Idem affert ex Alex. Aphr. necnon ex ipso Aristot. pro ὁ μὴ φύσει ὤν: unde etiam ei opponi B ait σύμφυτος. Hoc autem convenit cum eo Philostr. l., quem modo protuli. In VV. LL. τὰ ἐ., Res externæ, ut amici, pecuniæ, et peculiariter bona non πατρῷα, e Plat. de LL. 11. Sic autem et ἐπικτᾶσθαι ab eo usurpari dictum paulo ante fuit. Est Ἐπίκτητος Proprium etiam nomen celebris philosophi. [" Jacobs. Anth. 6, 79. Brunck. Soph. 3, 454. ad Eur. Hec. 246. ad Diod. S. 2, 362. Valck. ad Ammon. 85. Phœn. p. 159. Plut. Mor. 1, 246. Herod. 194." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 8, 21. 14, 26. " Ἐπίκτητος γῆ dicitur Ægyptus inferior, Herod. 2, 5. sc. quod sit δῶρον τοῦ ποταμοῦ. Ascititius, Adventitius, 3, 3. Ἡ ἐπίκτητος ἀπ' Αἰγύπτου γυνή." Schw. Mss. * " Ἐπικτήτως, Ascititie, Method. 339." Elberling. Mss. * Ἐπικτήτειος, M. Anton. 1, 7.] " Προσεπικτάομαι, Insuper acquiro, Aristot. Rhet." [" Herod. 1, 29. Joseph. 680, 34." Wakef. Mss.]

Κατακτάομαι, pro simpl. κτῶμαι, Acquiro: Κράτος κατακτήσαιτ', Soph. (Aj. 768.) Et (1256.) εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινὰ, Nisi prudentiam tibi acquisieris, vel, C ut quidam, asciveris. [Polyb. 6, 7, 4. " Boiss. Philostr. 510." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 3, 8.] Κατάκτησις, i. q. simplex κτῆσις, Acquisitio, Bud. e Polyb. [4, 77, 2. 6, 48, 6. * Προσκατακτάομαι, Diod. S. 2. p. 84, 3. * Συγκατακτάομαι, 14. p. 447, 16. Dionys. H. 1, 46. 204. 316. 368. 633. Diod. S. 14. p. 447, 16. Strabo 6. p. 439. Dem. 246.]

Παρακτάομαι, Insuper acquiro; Asciscο, VV. LL.; [" Sic Herod. 4, 80. Τοῖσι παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι, Hanc mercedem solvunt his, qui externos ritus asciscunt." Schw. Mss.] Prope possideo, Theophil. Institut. l. 2. [* " Παράκτησις, Clem. Alex. 807. * Παράκτητος, unde * Ἀπαράκτητος, Suid. Sed vitiosum judicat Kuster." Kall. Mss.]

[* " Περικτάομαι, Comparor, Clem. Alex. 147. 487." Kall. Mss. " Ammon. 116." Schæf. Mss. Περικτᾶται, Gl. Adipiscitur: Περικτηθέντα· Parta: * Περίκτησις· Peculium. " Schol. Il. O. 498." Schæf. Mss. Appian. Præf. p. 5. Sext. Emp. adv. Math. 7, 166. 11, 127. " Ind. ad Timarion. Notit. D Mss. 9, 216. * Περικτητικὸς, * Περίκτητος, * Ἀπερίκτητος, ibid." Boiss. Mss. * Δυσπερίκτητος, * Εὐπερίκτητος, Paul. Alex. Apotelesm. ap. Schn. Lex.]

[* " Προκτάομαι, Schol. Pind. 'I. 3, 26." Boiss. Mss.]

Προσκτάομαι, i. q. ἐπικτάομαι, Insuper acquiro, comparo, Isocr. Evag. (20.) Χώραν πολλὴν προσεκτήσατο, Herodian. 3, (14, 9.) Ἔτι δὲ καὶ βουλόμενος προσκτήσασθαι τὴν κατὰ Βρεττανῶν νίκην τε καὶ προσηγορίαν. [" Valet etiam i. q. simplex Κτάομαι. Sic Epict. Arrian. 3, 26, 15. Προσκτήσασθαι, sc. τὶ, ἐκ τοῦ λόγου, Fructum aliquem e doctrina capere. Sic φίλον προσκτᾶσθαί τινα, Aliquem sibi adjungere amicum, Herod. 3, 74. ut præp. πρὸς ad eum spectet, qui sibi aliquid comparat, non ad ea quæ ille jam ante acquisiverat aut possederat." Schw. Mss. * Πρόσκτησις, Artemid. 3, 61. * Πρόσκτητος, Herodian. 1, 5, 13.]

" Συγκτάομαι, Simul acquiro, Una cum alio acquiro, Socius sum in acquirendo. Aristot. Polit. 5. " Διὰ τὸ τὴν χώραν ὅλην τοὺς γνωρίμους συγκτήσασθαι."

A [* Σύγκτησις, Gl. Saltus, Compossessio. * Συγκτησείδιον, s. * Συγκτησίδιον, Julian. Epist. 46. * " Ἀσύγκτητος, Secundi Sent. 14." Kall. Mss. * Συγκτήτωρ, Gl. Compossessor.]

[* Ὑπερκτάομαι, Soph. El. 217.]

¶ Κτέανον, cum aliis Poëtis, tum Pindaro, i. q. κτῆμα, Quod possidetur, Possessio. [" Brunck. Apoll. Rh. p. 94. ad Charit. 293." Schæf. Mss. Κτεάνων κομιδῇ, i. q. κτηνῶν, Pecorum, Theocr. 25, 109.] " Ἀκτέανος, Pauper, Inops: Nulla habens κτέανα, i. e. " κτήματα. Etym. et Lex. meum vet. Sic Hesychio " quoque ἀκτέανοι sunt ἀκτήμονες." [" Jacobs. Anth. 12, 78." Schæf. Mss.] " Βαθυκτέανος, Profundas pos- " sidens opes, i. e. magnas: ideoque Prædives: ut " βαθύκληρος. Legitur in Epigr." [Anal. 3. p. 93. n. 71. * Ἐρικτέανος, Opp. K. 1, 312.] " Εὐκτέανος, ap. " Poëtas i. q. εὐκτήμων in prosa, Locuples, Opulen- " tus: utpote multa possidens. In Epigr. κούρη " εὐκτέανος, metri causa soluta diphth." [" Toup. Add. in Theocr. p. 393." Schæf. Mss. Theophr. H. B Pl. 3, 9, 3. cf. Εὐκτήδονος. * Ἰθυκτέανον, Hesychio τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον. Vide Schn. Lex. v. Ἰθυπτίων. * Λιποκτέανος, Paul. Sil. Ecphr. 576. * Πολυκτέανος, Callim. H. in Apoll. 34. Pind. 'O. 10, 44. " Musæus 124." Kall. Mss.] Φιλοκτέανος, Avarus, Lucri avidus, Ad lucrum aut quæstum attentus, q. d. Possessionum amans, Possidendi avidus: ut et φιλοκτήμων. Hom. Il. A. (122.) superl. φιλοκτεανώτατος est usus, Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων: ubi et φιλοκτεανέστατε legitur. [* Κτεανισμὸς, Manetho 4, 41. cf. Dorv. ad Charit. 656. qui reponere vult κτεατισμός.]

¶ Κτέαρ, ejusd. cum κτέανον signif. itidemque poët.; sed nullum usus horum nominativorum exemplum affertur: a quo tamen est dat. plur. κτεάτεσσιν ap. Hom. aliquoties, pro κτέασσιν nimirum, interjecta syllaba τε: Il. Ψ. (829.) Τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι, Od. Ξ. (115.) τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν; O. (88.) οὐ γὰρ ὄπισθεν Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν. Ceterum C sciendum est, Etym., postquam dixit κτεάτεσσιν esse a nomin. Κτέας, subjungere, rectius hic statui metaplasmum, ut sit κτεάτεσσι pro κτεάτοις, sicut πρόβασι pro προβάτοις. Quæ si sequamur, nomin. EST Κτέατον. [" Κτέαρ, Heyn. Hom. 6, 200. Carphylid. 1. Brunck. Apoll. Rh. 94. Κτέας, ibid. Κτέατον, * Κτέατος, Bast Lettre 148." Schæf. Mss.] " Κτάτεσιν, s. " Κτεάτεσιν, Hesychio κτήμασιν, per sync." Apud Hes. non solum Κτέαρ, sed ET Κτέρας i. q. κτῆμα. Extat et ap. Etym. illud κτέρας. [Vide et Il. Ω. 234. " T. H. ad Lucian. Dial. 110. Musgr. Hel. 1147. Heyn. Hom. 6, 42. 200." Schæf. Mss. * Κτεατὴρ, unde * Κτεάτειρα, Æsch. Ag. 364.] Κτεατίζω, Acquiro, aut Possideo, κτῶμαι: sed a κτῶμαι fit κτῆμα, hoc contra fit a κτέαρ i. significante q. κτῆμα. Il. Π. (56.) Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν, Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτειχέα πέρσας, Od. B. (102.) Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας, i. e. πολλὰ κτέατα σχὼν, s. πολλὰ κτησάμενος, Cui amplæ facultates fuerint, Qui multa bona possederit. At VV. LL. male exp. per præsens Possidens. Ibid. ex Apoll. Rh. 2, (788.) Φῦλά τε Βιθυνῶν αὐτῇ κτεατίσσατο γαίῃ, pro Qui subegit. [" Ad Charit. 720. Heyn. Hom. 7, 148. Ruhnk. Ep. Cr. 222." Schæf. Mss. Fragm. Eumeli ap. Schol. Pind. 'O. 13, 75. * Κτεατίσσομαι, Manetho 6, 677. * " Κτεατισμὸς, ad Charit. 746. * Κτεάτιστος, Jacobs. Anth. 12, 76." Schæf. Mss. Chandler. Inscr. p. 80. * Κατακτεατίζω, Apoll. Rh. 3, 136.]

ΚΤΗΝΟΣ, τὸ, Jumentum, Pecus. Dictum κτῆνος ἀπὸ τῆς κτήσεως, i. e. a Possidendo, tanquam præcipua possessio. Xen. K. Π. 8, (3, 16.) Ἥκει δέ τις—ἢ νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσιν: Œc. (7, 19.) Ἔπειτα δὲ καὶ ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ, ὥσπερ τοῖς κτήνεσιν, ἐστὶν ἐν ὑπαίθρῳ, ubi κτήνεσι redditur Feris a Cic. ap. Colum. (12, 1.) ut videbis p. 46. mei Lex. Cic. Apud Herod. 8. Ὁ δὲ σκευοφόρα πάντα κτήνη καὶ ὀχήματα ἐν μέσῳ τάξας: qua signif. dicitur et κτήνη ἀχθοφόρα, Jumenta sarcinas portantia, quæ et Sarcinaria jumenta Cæsari. Quidam interpr. etiam Animalia

veterina. || Κτῆνος deducit ἀπὸ τῆς κτήσεως Eust. cui libenter assentior, quod sciamus veterum præcipuas divitias in pecorum possessione fuisse: unde et πολύμηλος dicitur aliquis ab Hom. volente Divitem significare. Affertur tamen et alia deductio, sc. a κτείνω, Interficio, ut κτῆνος dicatur proprie de Illo quadrupedum genere, quæ mactari et immolari solent. [Æsch. Ag. 132. " Brunck. Antig. 781. De sue, ad Herod. 127." Schæf. Mss. Κτήνη, Hesychio χρήματα, βοσκήματα.] Κτηνοβάται, Qui ineunt jumenta, bruta. Hoc, inquit Bud., fortasse significat κτηνοβάται in Pand. [Schol. Aristoph. B. 432. * Κτηνόμορφος, Pisid. 432.] Κτηνοπρεπὴς, Quem decent ead. quæ et jumenta decent, Cui conveniunt ead. quæ et jumentis, Jumentis s. Brutis similis, Stolidus: ἄνθρωπος, Arethæ i. q. et κτηνώδης. [Cyrill. c. Julian. 3. p. 89. * Κτηνοστάσιον, Gl. Jumentarium. " Moschop. π. Σχ. 99. 180." Boiss. Mss. " Phavorin. 1860, 41." Schæf. Mss.] Κτηνοτρόφος, Jumentorum, Pecudum, Pecorum pastor. [" Ad Diod. S. 1, 85." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Gl. Jumentarius.] Κτηνοτροφία, Ipsa actio pascendi jumenta s. pecora. Plutarcho (Popl. 11.) teste Bud., κτ. et προβατεία dicuntur Res pecuaria. [" Dionys. H. 1, 519." Wakef. Mss.] Κτηνοτροφέω, Jumenta pasco, Sum pastor jumentorum, Philo V. M. 1. (2, 89.) Κτηνοτροφοῦσιν Ἄραβες καὶ νέμουσι τὰ θρέμματα οὐκ ἄνδρες μόνον, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. [* Κτηνοτροφεῖον, Geopon. 15, 8. * Κτηνοφθόρος, Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 584. * Κτηνοφόρος, Theod. Prodr. 162." Elberling. Mss.] Κτηνίατρος, Jumentorum medicus. Veterinarii, inquit Bud. post. Ann. in Pand., sunt κτηνίατροι, h. e. Jumentorum veterinorumque curatores et medici: qui iidem ipsi soleas equis affigunt. [Gl. Veterinarius. * Πολύκτηνος, Hes. 408. Phav. 339.] Κτηνώδης, q. d. Jumentarius, Pecuarius, Pecualis, i. e., Ad jumentum pertinens aut pecudem, s. Jumento similis, vel Pecudi. Alicubi reddi potest et Belluinus. Κτηνώδης, inquit Bud., Pecudis similis, i. e. Stolidus, Brutus, ap. Greg. (θηριώδης vero Qui efferatus est,) qui et κτηνοπρεπὴς Arethæ. [LXX. Ps. 72, 22. * " Κτηνωδῶς, Müller. ad Tzetz. p. 788." Schæf. Mss. * " Κτηνώδεια, Natura pecuina, Dionys. Areop. 5." Kall. Mss.] Κτηνωδία, Stoliditas pecuaria et bestialis, Bud. [* " Κτήνειος, Pecorinus, Pecualis, Pecuinus, Orig. c. Cels. 4. p. 201." Seager. Mss. " Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. §. 10. p. 145." Kall. Mss.] Κτηνηδὸν, Jumentorum s. Pecudum more, [Herod. 4, 180. * Κτηνίτης, Gl. Jumentarius: * Ἐπικτηνίτης Jumentarius, Agaso.]

Κτηνόομαι, ET Ἀποκτηνόομαι, In jumentorum s. pecudum naturam degenero, In pecudinam naturam degenero, Bud., afferens e Greg. de Homine, Πολλάκις δὲ καὶ ὁ λόγος ἀποκτηνοῦται, διὰ τῆς πρὸς ἄλογον ῥοπῆς συγκαλύπτων τὸ κρεῖττον τῷ χείρονι. [" Greg. Nyss. 3, 207." Wakef. Mss. * " Ἀποκτηνόομαι, Athan. 1, 326." Kall. Mss.]

" Ἐγκτῆνες, et Ὕαντες, dicebantur olim Bœoti, διὰ τὸ κτηνώδεις εἶναι καὶ * χοιρώδεις, teste Etym."

" ΚΤΕΙΣ, ἑνὸς, ὁ, Pecten: τὸ τῶν τριχῶν κάλλυντρον. In Epigr. καὶ κτένα * κοσμοκόμην. Item Τριχῶν σαγηνευτῆρα πύξινον κτένα. Hes. κτένας dici scribit etiam τοὺς τῶν χειρῶν καρποὺς et τῶν ποδῶν τὰ στήθη, facta tralatione ἀπὸ τῶν εἰς τὰς τρίχας ἐπιτηδείων κτενῶν: ita vero dici et τὰς νωτιαίας πλευρὰς, Costas dorsi. Item κτένες dicuntur Quatuor illi dentes anteriores, qui inter duos caninos interjecti naribus subsunt, alio nomine τομεῖς, διχαστῆρες et γελασινοὶ dicti: quorum nominum causas ex J. Poll. habes T. 3. c. 1396. Gaza ap. Aristot. Pectunculos vertisse dicitur. Κτεὶς dicitur etiam τὸ ἐφήβαιον, Pubes: Etymologo τὸ μόριον τὸ αἰδοῖον. Latini etiam Pectinem id vocant. Juv. Inguina traduntur medicis jam pectine nigro. Sunt et κτένες θαλάσσιοι, Pectines marini, teste eod. Etym. De his Aristot. H. A. 4, 4.: Athen. (86. 88.) Plin. Pectunculos vocat cum alibi, tum 9, 29. sic scribens, Loligo etiam volitat, extra aquam se efferens, quod et pectunculi A faciunt, sagittæ modo. Alibi pectines appellat. Sunt autem e genere τῶν ὀστρακοδέρμων ζώων, et quidem eorum quæ cum δίθυρα sint, sunt etiam ἀνάπτυχα, ut et οἱ μύες conchas habent pectinatim striatas." [" Jacobs. Anth. 7, 63. 68. 9, 161. Phanias 4. Heyn. Hom. 7, 689. Timæi Lex. 160. Toup. Opusc. 1, 243. 2, 240. Valck. Phœn. p. 600. Pubes, Callim. 1, 545. Diod. S. 2, 521. Jacobs. Anth. 8, 231." Schæf. Mss. Ind. Scriptt. Rei Rusticæ 371. Æsch. Ag. 1603. Mathem. Vett. 100. Opp. K. 1, 295. J. Poll. 2, 91. 144. 174. Eratosthenes Cataster. 24. Aristot. H. A. 1, 8, 2. * " Κτενοειδὴς, Schol. Clem. Alex. 263." Wakef. Mss. * Κτενοειδῶς, Gl. Pectinatim. CONTR.] " Κτενώδης, Pectini similis: ap. Athen. (58.) in sermone de malva." [Strabo 1. p. 85. * Κτενοπώλης, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.] " Κατακτενοκόμη, Quæ pexis comis s. capillis est. Hesychio ἐκτενισμένη: κτεὶς enim Pecten dicitur." [Schn. Lex. rectius dedit * Κατάκτενος, ὁ, ἡ, κόμη.] " Ἐπικτένιον, Locus supra B pubem: nam κτεὶς de Pube interdum dicitur. Vide Gal. Lex. Hippocr." [Hippocr. 631, 11.] " DIMIN. Κτένιον, τὸ, Pectunculus, Parvus pecten: ap. Suid. et Pollucem: κτένια Hes. vocari tradit τῶν κιθαρῶν τοὺς ὑπερέχοντας ἀγκῶνας." [" Schol. Diogenis Epist. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 226." Boiss. Mss. " Lucian. 2, 320. Bernard. Rel. 77." Schæf. Mss. * Κτενίδιον, Alex. Trall. 8. p. 488.] " Κτενίζω, Pecto. Anaxilas, ἡμεῖς δὲ κτενίζομεν Τελέσιππον οἰκόσιτον. Pass. κτενίζομαι, Pector, s. Pecto me. Aristoph. Λούσησθε καὶ κτενίσησθε πρὸς τὸν ἥλιον. Unde ἐκτενισμένος ap. Archilochum." [" Valck. Hipp. p. 178. 288. ad Herod. 602. Thom. M. 802. Aristoph. Fr. 279." Schæf. Mss. * Κτένισμα, Gl. Pecten. * Κτενισμὸς, Eur. El. 524. * Κτενιστὴς, Gl. Pectinator. * Κτενιστὸς, Symm. Es. 19, 9.] " Ἀκτένιστος, Impexus, Qui οὐκ ἐκτένισται, J. Poll. e Soph." [Œd. C. 1261. * Ἀνακτενίζω, unde * Ἀνακτένισμα, Gl. Discrimen. Διακτενίζω, unde] " Διεκτενισμένος ap. J. Poll." [1, 185. Schol. Aristoph. C Θ. 574. Philostr. 335. * Διακτενισμὸς, Clem. Alex. Pæd. 3, 3. * Κατακτενίζω, Athen. 525. Dio Cass. 461, 32. * Κατακτενισμὸς, Herodotus Oribasii p. 305. Matthæi.] " Apud Hes. reperio ETIAM Κτενωτὸς, quod itidem videtur signif. Pexus. Ipse tamen κτενωτὴν exp. ὑφαντήν: et κτενωτὴν τρίχα dici ἐφαπτίδα: τριχὸς appellatione ibi ait ideo usurpata quoniam τὰ ἔρια sunt τρίχες τῶν προβάτων. Itaque eo l. κτενωτὸς erit Pectine percussus: qui pecten et σπάθη dicitur ac κερκίς: dicente et Ovidio, Percurrere pectine telas, pro ὑφαίνειν: vel Pexus, quoniam panni recens texti carduis fullonicis pecti et κτενίζεσθαι solent." [* Κτένα, ἡ, i. q. κτεὶς, Nonnus p. 22.]

" Κτήδων, Hesychio τριόδους. Apud Suid. vero in manuscripto etiam Codice paroxytonως scriptum κτηδόνες, ab oxytono nominativo κτηδὼν, expositum τριόδοντες" [τριόδοι Phot.] " ἰχθύες καὶ θηρίδια. Quibus addit, ita vocari etiam τὰς ἐπ' εὐθείας τῶν ξύλων ἐκφύσεις. Theophr. κτηδόνας in arboribus D vocat Venarum cursus, s. Furcas quas venarum cursus facit: quæ intus in arbore id sunt quod foris οἱ ὄζοι: ut videbis T. 2. c. 1191. ubi ex eo habes exempla cum Plinii interpretatione. Idem Plin. κτηδόνας vocat non solum Venarum cursus, sed etiam Pectines: velut 16, 38. Fagis pectines transversi in pulpa. Ubi etiam Venas appellat: dicens, In quarundam arborum carnibus pulpæ venæque sunt: discrimen earum facile. Venæ latiores candidioresque, pulpæ fissilibus insunt. Et mox, Quibusdam pulpa sine venis, mero stamine et tenui constat. Nec vero arboribus solum κτηδόνες sunt, sed etiam membranis et tunicis in corpore humano. Hippocr. de Corde, Ὑμένες καὶ ἄλλοι τινὲς ἐν τοῖσι κοιλίῃσιν ὁκοῖον ἀράχναι διαπετέες ζώσαντες πάντα τὰ στόματα, κτηδόνας ἐμβάλλουσιν ἐς τὴν στερεὴν καρδίην. Ubi Interpres Strias et Segmenta transtulit. Et Rufus de Partib. Hominis 2, 3. (p. 55.) scribit, oculi χιτῶνα τὸν κερατοειδῆ ex eo sic appellatum quoniam κέρατι παρα-

" πλησίως εἰς κτηδόνας ἀναλύεται: ubi interpres vertit "Fibras et filamenta." [Mechanicus Hero p. 134. Τὰς κτηδόνας τοῦ ξύλου εἰς τὸ ὕψος τῆς χοινικίδος δεῖ ποιεῖν.] " Apud Eust. reperio ETIAM Κτιδόνες, per " ι. Ita enim ille p. 1229. in expositione hujus he- " mistichii (Il. Φ. 169.) μελίην ἰθυπτίωνα Ἀστεροπαίῳ " ἐφῆκε, Aristarchus vero scribit ἰθυκτίωνα, h. e. ἐπ' " εὐθείας ἔχουσαν τὰς κτιδόνας, s. τὰς ἐν τοῖς ξύλοις " διαφύσεις, quas idiotæ ἶνας vocant: i. e. Venas s. " Fibras. His subjungit, Ἡ δὲ χρῆσις τῶν κτιδόνων " δηλοῦται καὶ ἐν τῇ περὶ λίθων γραφῇ: innuens, in " lapidibus etiam κτιδόνας dici Venarum cursus s. " fibras. Sic vero et in mei manuscripti Homeri " margine annotatum est, quosdam scribere ἰθυκτίωνα, " dicentes, κτιδόνας vocari τὰς κατ' εὐθεῖαν διαφύσεις " τῶν ξύλων, οἷον ἶνας. Et mox, annotat Aristonicus " Zenodotum scribere ἰθυκτιῶνα, properispωmenωs, " quod κτιδόνες dicantur τῶν ξύλων αἱ γραμματοειδεῖς " διαφύσεις. Ibid. annotatur, eos qui per πτ scribunt, " etiam ipsos non tantum proparoxytonωs, sed etiam " properispωmenωs scribere, interpretantes ἐπ' εὐ- " θείας φερομένην s. πετομένην aut πορευομένην: et " hoc epitheto laudari non tam hastam quam Achil- " lem nomine τῆς εὐστοχίας καὶ εὐθυβολίας: ut et ali- " bi ἐπ' εὐστόχου dicitur, Ἰθὺ βέλος πέτεται. Sed " hæc obiter et extra rem propositam." [* " Κτεδὼν, Κτηδὼν, Κτιδὼν, * Ἀκτεδὼν, Heyn. Hom. 8, 144." Schæf. Mss.] " Κτίωνες, αἱ, Fibræ quæ ligna per " longum percurrunt, αἱ ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, " quas vulgariter ἶνας vocant. Sic Eust. ex Aristarcho " Il. Φ. Hæc VV. LL. sed falso: ap. eum enim " κτιδόνες scribitur, ut supra docui in Κτιδών." " Εὐκτήδονα δένδρα, Theophr. appellare dicitur Quæ " fibras et venarum cursus elegantes habent. Apud " Eund. H. Pl. 3, (9, 3.) pro εὐκτεανωτέρα reponunt " εὐκτηδονωτέρα, ubi ἡ θήλεια πεύκη esse dicitur ἧττον " ἔνδαδος καὶ λειοτέρα καὶ εὐκτεανωτέρα: præsertim " cum alibi ap. eum legatur εὐκτηδόνων δένδρων. " Ego autem minori cum mutatione εὐκτιονωτέρων " legi posse existimo: ut εὐκτίων dicatur sicut ἰθυ- " κτίων." [Vide Leopardi Emendd. 12, 3.]

ΚΤΕΩ, Interficio, Occido. A Κτῶ, inquit Eust. 517., sunt duo derivativa, Κτείνω, quod profertur, et Κτῆμι, quod non profertur: cujus participia, κτὰς, ut ἱστὰς, et κτάμενος, ut ἱστάμενος. Idem vero p. 1925. Od. X. (216.) Ὁππότε κεν τούτους κτέωμεν [κτέομεν] πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱὸν, annotat, κτέωμεν pro φονεύσωμεν, simile esse τῷ ἀφέωμεν, et τῷ φθέωμεν, et τῷ εἰδέωμεν, pro ἀφῶμεν, φθῶμεν, εἰδῶμεν: unde patere, primitivum verbum ESSE Κτῶ, quod integre scribendo SIT Κτέω, et pleonasmo literæ ν, Κτένω, et cum epenth. literæ ι, DICI Κτείνω: sicut ἕω, ἕνω, εἵνω, i. e. καλύπτω. Etym. quoque κτάμενος ita format: A κτῶ, i. e. φονεύω, fit Κτῆμι, F. κτήσω, Pr. ἔκτηκα. Pass. ἔκταμαι, ἐκτάθην, ἐκτάμην, unde partic. κτάμενος. QUOD Κτάμενος habetur cum in aliis Poëtarum ll., tum Il. E. 28. Τὸν μὲν, ἀλευάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφιν: (Γ. 375.) βοὸς ἶφι κταμένοιο. Activum autem partic. est Κτὰς, UNDE Κατακτὰς, tanquam a Κατακτῆμι: (Il. O. 335.) ἄνδρα κατακτὰς, Qui interfecit. ET Συγκατακτὰς, Qui simul interfecit, ap. Soph. Aj. (230.) a Συγκατακτῆμι. ITEM Ἀπέκτατο, ap. (Il. O. 437.) Interfectus est, cujus passiva vox fingatur ἀποκτᾶμαι, ab Ἀποκτῆμι, ut ἔκτατο, a quo κτάμενος, de quo dictum modo fuit, a Κτῆμι. Exp. autem ἀπέκτατο active etiam, sc. Interfecit. AT VERO Ἔκτα ET Ἔκταν itidemque Κατέκτα et Κατέκταν quære in Κτείνω, Κατακτείνω. " Κτᾶν, Hes. affert pro κτάναι, ἀνελεῖν, φονεύειν: et " κτᾶσθαι pro ἀναιρεθῆναι, κτανθῆναι: quod potius " paroxytonωs scr. κτάσθαι: utpote infin. ex aor. 2 " med. ἐκτάμην." " Κτῆμι, inus. thema est aoristi 2 " ἔκτην, e quo particip. κτὰς, infin. κτάμεναι pro κτά- " ναι: et med. κτάσθαι, ac particip. κτάμενος," [Æsch. Pers. 926. Cho. 804.] " Pro eo dicitur κτείνω, in " præs. et imperf."

Κτένω, Interficio: quod a κτέω fieri tradit Eust., deinde κτείνω ex hoc κτένω, interjecta sc. vocali ι. Sed nullum tamen usus verbi hujus κτένω exemplum

A affertur; at compositi ἀποκτένω, ex LXX. (Es. 66, 3.) Ὁ ἀποκτένων κύνα. ET Κτέννω cum duplici νν, unde ἀποκτέννω, quod Æolicum esse volunt, ut ἀργεννὸς pro ἀργεινός. Etym. quoque Κτέννω annotat διὰ δύο νν, addens fut. esse κτανῶ.

Κτείνω, de quo dictum fuit in Κτῶ, et in Κτένω, proxime præc., Interficio. F. κτενῶ, Pr. ἔκτακα, unde ἀπεκτακὼς ap. Aristot., et ἔκταγκα quoque, ut quidam volunt, afferentes itidem ἀπέκταγκα. Aor. 2. ἔκτανον: sed per apoc. dicitur ἔκταν pro ἔκτανον, et ἔκτα pro ἔκτανε: Il. (Z. 205.) Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα. Sed ἔκταν quidam maluerunt esse pro ἔκτειναν, per sync., non apoc., ut ἔκτας pro ἔκτεινας ap. Eur. Alii vero ἔκτα pro ἔκτη, et ἔκταν pro ἔκτασαν poni dixerunt, a Κτῆμι. Sed ἔκταν pro ἔκτην etiam, ut sit 1 sing. Vide itidem Κατέκτα et Κατέκταν in Κατακτείνω. Est autem hoc th. κτείνω multo ceteris usitatius. Il. I. (589.) Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, Ω. (393.) Ἀργείους κτείνεσκε δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ: Σ. (309.) Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί ῥα

B [τε] κτανέοντα κατέκτα. Et Κτείνομαι, Interficior: Il. E. (465.) κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς. Usus est hujus et in prosa, licet non tantus quantus compositi ἀποκτείνω. Plut. (6, 332.) Ὥσπερ γὰρ ὁ τὸν Θεσσαλὸν Προμηθέα κτεῖναι διανοηθείς. Utitur et alibi. " Κτά- " νειν quoque Hes. affert pro κτείνειν: unde κτάνθεν " pro ἐκτάνθησαν, h. e. ἀνῃρέθησαν."

[" Κτείνω, Huschk. Anal. 303. Metaph., Wakef. S. Cr. 2, 99. De fut., Brunck. ad Eur. Or. p. 213. Κτείνωμι, Heyn. Hom. 5, 350. Κτενῶ, κτανῶ, 7, 120. 8, 238. 442. Markl. Iph. p. 263. Porson. Or. 929. 1602. (Brunck. 1538.) Med. p. 62. 86. ad Andr. 382. 408. 571. Κτανεῖν et θανεῖν conf., Porson. Or. 1627. Ἔκταν', ἔκτειν', Hec. p. 44. Ed. 2. Κτενέων, ad Charit. 577. Ἔκταθεν, Heyn. Hom. 6, 147. 242. Κτανθεὶς, Ænigma 34. Thom. M. 141. Ἔκτην, Eur. Herc. F. 423. Toup. Opusc. 2, 82. Ἔκτα, Heyn. Hom. 4, 355. Ἔκταν, 615. 5, 232. 6, 282. 7, 73. Κτάμεν, 6, 303. Κτάσθαι, 7, 93. Κτάμενος, Jacobs. Anth. 6, 164. 12, 363. Ruhnk. Ep. Cr. 303. Κτέομαι, ad

C Herod. 673. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 57. Κτέννω, Heyn. Hom. 7, 713. Greg. Cor. 276. 280. * Κταίνω, ad Herod. 396. (Schn. Lex. v. Κτείνω.) * Κτάντης, Jacobs. Anth. 7, 220." Schæf. Mss.]

Comp. autem in όνος, UT Αὐτοκτόνος, et Πολυκτόνος, et Πατροκτόνος, et Τυραννοκτόνος, etc. ab ἔκτονα præt. med. sicut et ἀπέκτονα dicitur. Est autem Αὐτοκτόνος, Qui seipsum interfecit, Qui sibi manus attulit. Eur. autem (Med. 1249.) de Medea dixit, πρὶν φοινίαν Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον, quod ipsamet mater sua manu liberos interficeret, non alii interficiendos traderet: sicut et ipsa dixerat paulo ante, Καὶ μὴ, σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί. [Æsch. S. c. Th. 687. 811. " Jacobs. Anim. 155. Anth. 12, 92. * Αὐτόκτονος, Wakef. Trach. 355. Lobeck. Aj. p. 355." Schæf. Mss. * Αὐτοκτόνως, Æsch. S. c. Th. 740. Ag. 1644. * " Αὐτοκτονέω, Schol. Æsch. Suppl. 273." Wakef. Mss. Soph. Ant. 56. vulgo legitur αὐτοκτενοῦντε, ab * Αὐτοκτενέω, cf. * Λαγοκτενέω, Corai. ad

D Heliod. 7. legit αὐτοκτονοῦντε. Vide Schn. Lex. et Suppl. * " Αὐτοκτονία, Clem. Hom. 12, 14. Epit. de Gest. Petri 62." Kall. Mss. * Βαρβαροκτόνος, Phav. 150. " Thom. M. 141. * Βαρβαρόκτονος, ibid." Schæf. Mss. * Νεόκτονος, Pind. N. 8, 51.] Πολυκτόνος, Qui multos interficit, [Æsch. Ag. 469. 743. Eur. Heracl. 218. Or. 1142. Hel. 242. * Πρωτόκτονος, Æsch. Eum. 720. * " Φιλόκτονος μάχη, Theod. Prodr. 210." Elberling. Mss.] Πατροκτόνος autem et Τυραννοκτόνος ponenda erunt in Πατὴρ et Τύραννος, itidemque ceterorum compp. unumquodque in suo substantivo. In VV. LL. habes et Κτόνος pro Cædes: a quo videntur hæc compp. voluisse deducere, cum aliam esse eorum deductionem modo ostenderim, sed nullo id teste comprobatur. Ibid. ET Κτασία legitur pro ead. signif., sed id quoque testimonio caret. At comp. Ἀνδροκτασία habes supra, ubi etiam Ἀνδροκτόνος et Ἀνδροκτονία. " Affertur et " VERB. Κτονέω, pro Occido: sed sine ullius Aucto- " ris testimonio."

* Κτιννύω ET Κτίννυμι, Occido. Sed horum quoque thematum exemplum nullum affertur, cum tamen afferatur compositorum Ἀποκτιννύω et Ἀποκτίννυμι. [" Ad Thom. M. 97. 406. et Add." Schæf. Mss. " Κτίννυμαι, Occidor, Euseb. H. E. 30." Kall. Mss.] SED ET Κτεννύω, AC Κτέννυμι, sicut Κτέννω, habentur in VV. LL.

[* Προανακτείνω, Phav. 623. si lectio sana.]

[* Ἀντικτείνω, Pseudo-Origen. c. Marcion. s. 1. p. 15. Wetst. * Ἀντικτόνος, Æsch. Eum. 466. * " Ἀντικτονία, Clem. Hom. 12, 14. Epit. de Gestis Petri s. 82." Kall. Mss.]

Ἀποκτένω, Interficio: ὁ ἀποκτένων κύνα, Bud. ex LXX. Vide Κτένω. Ἀποκτέννω, cum νν, pro eod., quod Bud. e Basil. affert. [" Nicarchus 20." Schæf. Mss. " Ἀποκτέννω, (pro quo et Ἀποκτένω et * Ἀποκτεννύω, etiam * Ἀποκτειννύω, v. c. ap. Dion. Cass. 791, 50. Reim. dicitur), Interficio. Deut. 32, 39. juxta Rom. et Paris., quod ad priscum scribendi morem referendum conjicit Breitingerus in Præf. ad LXX., quemadmodum Alex. alicubi habet διαβέννω pro διαβαίνω. Sap. 16, 14. ἀποκτέννει, sc. ἑαυτὸν, Morem et interitum sibi parat. Tob. 1, 18. ἀπέκτεννε. Cf. Maittair. de Dial. L. Gr. 209. 465. Sturz." Schleusn. Lex. V. T.]

Ἀποκτείνω, Interficio, Occido, pro simpl. κτείνω, Il. Λ. (154.) Αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ', Ἀργείοισι κελεύων. Dicitur etiam ἀποκτείνειν φαρμάκῳ, Veneno interficere, de medio tollere. Athen. (589.) Τίγρις ἡ Λευκαδία, ἣν Ὀλυμπιὰς ἡ τοῦ νεανίσκου μήτηρ φαρμάκοις ἀπέκτεινε. Dicuntur etiam judices ἀποκτείνειν, pro Morte mulctare, Capite damnare: sequendo Cic., qui hæc Platonis verba in Apol. Socr. (32.) Οὐ δήπου τούτου γε ἕνεκα οἱ ἐκεῖ ἀποκτενοῦσι, vertit, Nec ob eam rem capite damnarer. Dem. (573.) Ὡς ἄρα ὑμεῖς ἂν μὲν τῶν μετρίων τινὰ καὶ δημοτικῶν λάβητε, ὁτιοῦν ἀδικοῦντα, οὔτ' ἐλεήσετε, οὔτ' ἀφήσετε, ἀλλ' ἀποκτενεῖτε, ἢ ἀτιμώσετε: ἂν δὲ πλούσιος ὤν τις ὑβρίζῃ, συγγνώμην ἕξετε. Præt. ἀπέκτακα: unde partic. ἀπεκτακὼς ap. Aristot., Μηδένα ἀπεκτακότα πολέμιον ἄνδρα. Item ἀπέκταγκα, inserto γ, unde ἀπεκτάγκασι reperitur 2 Reg. 4, (11.) quod Bud. quoque dignum observatione censuit. Invenitur autem et alibi ap. LXX. At præt. med. est ἀπέκτονα, Occidi, Plut. Agesilao: unde et præt. imperf. ἀπεκτένεσαν, Occiderant. [Plato Apol. Socr. 30.] Pass. est Ἀποκτείνομαι, Interficior, Interimor: unde sunt ἀπεκτάνθη et ἀπεκτάνθαι, in aor. 2. et partic. præt. ἀπεκταμμένος, per duplex μ, Interfectus. Bud. e Basil. [Æsch. Ag. 1259. " Thom. M. 406. Musgr. Rhes. 978. Abresch. Æsch. 2, 99. Luzac. Exerc. 178. Fischer. Ind. Palæph. De usu metaph., ad Mœr. 73. Valck. Hipp. p. 278. De perf., Schneid. ad Xen. Hier. 240. Act. et med., Kuster. V. M. 76. Ἀποκτενῶν, Schneid. Anab. 374. Ἀπέκτονα, 88. 89. Heyn. Hom. 5, 273. Ἀπέκτονε, ἀπέκτανε, 7, 74. Ἀπεκτονέναι, Philostr. 30. Boiss. Ἀπέκτονεν, ἀπέγταγκεν, ad Mœr. 31. 127. Toup. Opusc. 2, 28. Thom. M. 88. ad Diod. S. 1, 299. Athen. 222. Ἀπέκτακα, ἀπέκταγκα, Porson. in Toup. Emendd. 4, 485. Ἀπεκτάκει, ἀπεκτάγκει, ad Diod. S. 1, 679. Ἀπέκτατο, Heyn. Hom. 7, 73. Ἀποκτάμενος, 6, 331." Schæf. Mss. * " Ἀποκτηνείω s. potius * Ἀποκτεινείω, Liban. Διηγημ. 4. p. 1103. Ὁ μὲν οὖν ἐδίωκεν ὡς ἀποκτηνείων, αἱ δὲ ἔφευγον. Cod. Vat. 305. e quo Leo Allatius Libanii Διηγήματα exscripsit, exhibet perspicue ἀποκτείνειεν, q. e. optat., ut e. gr. ap. Xen. Eph. 74. Cf. Locellam 241." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] Ἀνταποκτείνω, Vicissim occido, Contra interficio. [Herod. 7, 136. Æsch. Choëph. 119. 272. Aristoph. Ἀ. 325. * Ἐναποκτείνω, Basil. 2, 2. " Tzetz. Chil. 3, 998." Elberling. Mss. * Ἐπαποκτείνω, Liban. 1, 938. Dio Cass. 587, 24. * Προαποκτείνω, Lucian. 1, 629. " Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 5." Boiss. Mss. * Προσαποκτείνω, Plut. Dione 58. Xen. K. Π. 5, 3, 6. * Συναποκτείνω, Æschin. 48, 3.] Ἀποκτίννυμι etiam dicitur pro ἀποκτείνω: unde ἀποκτιννύναι ap. Plat. de Rep. 2. (p. 212.) Συγγίνεσθαι ὅτῳ βούλοιτο καὶ ἀποκτιννύναι: Apol. Socr. (18.) Ἐπιχειρεῖν ἀποκτιννύναι. Item partic. ἀποκτιννύντας, ap. Dem. Τοὺς μὲν ἐκ προνοίας ἀποκτιννύντας. Item ap. Isocr. Ἀποκτιννύντες τοὺς βελτίστους τῶν πολιτῶν. [" Thom. M. 407. ad Paus. 325. Bast Lettre 98. Ἀποκτιννύασι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 67." Schæf. Mss. Ἀποκτίννυμι, Phryn. Bekkeri 29. * Προαποκτίννυμι, Philostr. V. Apoll. 305. * Συναποκτίννυμι, Dionys. H. 1, 525.] Ἀποκτιννύω etiam reperitur: unde ἀποκτιννύουσιν ap. Xen. Ἑλλ. 4, (4, 2.) Οὐκ ἀποκτιννύουσιν ἐν ἑορτῇ. Item ἀπεκτίννυον 5, (2, 33.) Ἐλεηλάτουν, καὶ ἄνδρας ἀπεκτίννυον. [Plato Phædone 6. " Theod. Prodr. 29. 258. Anna C. 12." Elberling. Mss. " Fac. ad Paus. 1, 400. Ἀποκτιννύω, * Ἀποκτειννύω, Kuster. V. M. 76. Bast Lettre 98. Ἀποκτειννύναι, ἀποκτιννύειν, ad Mœr. 28. Thom. M. 96." Schæf. Mss. * Προαποκτιννύω, Dio Cass. 654.] Ἀποκτονέω, idem: ab ἀπέκτονα præt. med. formatum: unde ἀπεκτονήκατε, ap. Plat. Apol. Socr. (29.) Ὡς Σωκράτην ἀπεκτονήκατε, ἄνδρα σοφόν. Et partic. ἀπεκτονηκὼς ap. Plut. Timoleonte. [" Ἀποκτονέω, et κτονέω non Græca videntur. Vide Ep. Cr. p. 242. Ἀπεκτόνει extat ap. Liban. 4, 406. sed est plusquamp. ab ἀποκτείνω." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] Ἀποκτῆμι etiam thema ponitur a Gramm. pro ἀποκτείνω: cujus pass. sit ἀποκτᾶμαι, et ejus aor. med. ἀπεκτάμην: unde ἀπέκτατο Il. Ο. (437.) Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος. Vide Κτῆμι in Κτέω.

[* " Ἐκκτείνω et * Ἐπικτείνω. Porson. ad Med. p. 48. (v. 585.) 'ἐκκτενεῖ Brunck. et Beck. (ab ἐκκτείνω,) compositum Græcis ignotum.' Idem de ἐπικτείνω dicendum, quod ap. Liban. 4, 1107. reperi, Καὶ ἡγήσαντο φάρμακον τὸν οἶνον, καὶ ἐν τούτῳ δόξης ὄντες ἐπέκτεινον τὸν Ἰκάριον. Sic Leo Allatius. Sed Cod. Vat. quem exscripsit, diserte habet ἀπέκτειναν. A κτείνω duo tantummodo composita mihi nota, ἀποκτείνω et κατακτείνω." Bast. ad calcem Scap. Oxon. Sed comp. ἐπικτείνω legitur ap. Soph. Antig. 1030. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν; Vide Schæf. ad Aristoph. Πλ. p. xxvii. Ind. p. 597. " Ἐκκτείνω, Wytt. Bibl. Crit. 2, 1. p. 64. Ἐπικτείνω, ad Charit. 252." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. 11, 15." Kall. Mss.]

Κατακτείνω, itidem pro Interficio; sed hoc compositum, Poëtarum est potius quam aliorum scriptt. Invenitur tamen κατέκτανε pro Interfecit, et ap. Xen. (Ἱερ. 7, 12.) Poëtæ autem apocope in hoc aor. utuntur, dicentes κατέκτα pro κατέκτανε, et κατέκταν pro κατέκτανον, et quidem tam in 1 sing., quam in 3 plur.: sicut et ἔκταν. Il. Δ. (319.) Ὡς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν, ubi annotat Eust. κατέκταν pro ἐφόνευσα, Interfeci, esse * καινόσχημον, videri autem Æolicum, tanquam a partic. κατακτὰς κατακτάντος, s. potius apocopen esse passum a κατέκτανον prima persona. Idem in Il. B. (662.) Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, annotat κατέκτα corripere ultimam, secundum veteres, utpote passum apoc. ab ἔκτανε. " Κατέκταθεν, Bœotica sync. " pro κατεκτάθησαν, Occisi sunt. Il. E. (558.) Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ. Κατακτάμεναι, Dor. s. Ion. pro κατακτεῖναι, Occidere. " Hom. Il. Γ. (379.) κατακτάμεναι μενεαίνων. Idem, " (Z. 409.) et alii Poëtæ, Ionica itidem διαλύσει dicunt κατακτανέουσι pro κατακτανοῦσι, Occident. " Κάκτανε, per sync. ap. Poëtas pro κατέκτανε. Sic " ap. Hesiod. Ἀ. (453.) κακτάμεναι μεμαὼς, pro " κατακτεῖναι, Occidere." [" Κατακτάμενος, Heyn. Hom. 8, 300. Κατέκτα, 4, 355. 5, 232. 7, 73. Κατέκτας, Eur. Hec. 1202. Κατέκτονα, Wakef. Eum. 590." Schæf. Mss. * Ἀντικατακτείνω, Schol. Æsch. Choëph. 142. * Συγκατακτείνω, Eur. Med. 773. Or. 1089.]

" Περικτείνω, Circum occido. Il. Δ. (538.) πολλοὶ " δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι, Occidebantur circa " ipsum:" [M. 245. cf. Od. Λ. 411.]

[* " Συγκτείνω, Tzetz. ad Lycophr. 492." Kall. Mss.]

ΚΤΕΡΕΑ, τὰ, Exequiæ, Inferiæ, Justa, Od. (A. 291.) Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι, ubi Eust. κτέρεα exp. κτέατα, ἤτοι κτήματα νεκρικά: addens, Vel proprie τὰ κτεινομένοις προσήκοντα: quod cum addit, videtur et ipse malle a Κτείνω deducere. Pro qua deductione facit et quod ap. Hes. legitur, sc. ESSE Κτέρες i. q. νεκροὶ, Mortui: nisi potius hoc

Κτέρες a κτείνω, at vero κτέρεα a κτέρες derivemus. Sciendum est autem in VV. LL. perperam SCRIBI ἐπικτέρεα, juncta sc. præp. ἐπὶ nomini, quæ verbo jungenda erat: s. potius seorsum accipienda, subaudiendo σήματι. [" Heyn. Hom. 6, 42. 200. Moschus 4, 33. Gesner. Ind. Orph., ad Od. B. 222." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 254. ἐνὶ κτερέεσσιν ἐλυσθεὶς, Fasciis feralibus involutus.] " Ἀκτεροὶ, Hesychio ἄφατοι:" [leg. ἄταφοι. *Ἀκτερὴς, Sibyll. Orac. 3. p. 431. * Κακοκτερὴς, Hes.] Κτερεΐζω, Exequias celebro, Inferias fero, Justa facio, Funero, Parento, Apoll. Rh. (2, 857.) νέκυν ἐκτερέϊζεν ὅμιλος. At vero ap. Hom. ubi dicit κτέρεα κτερεΐξαι, ut in l. quem modo protuli, tale est, quale esset Lat. Parentalia parentare. [Il. Α. 455.] Ἀκτερέϊστος, in Epigr., Infuneratus, Cui parentatum non est, Cui latæ non fuerunt inferiæ; Insepultus. [Anthol. 3, 12, 4. * Ἐγκτερεΐζω, Apoll. Rh. 1, 1059. Ἐνικτερεΐζω, Tryphiod. 179. * Ἐπικτερεΐζω, Nonn. D. 47, 241.] " Συγκτερεΐζω, Una parento, vel justa facio. Apoll. " Rh. 2, (838.) συνεκτερέϊξε δὲ λαός." Κτερίζω pro eod.: cujus aor. Hes. ponit κτερίσαι, item κτερίξαι, unde EST Ἀκτέριστος, i. q. ἀκτερέϊστος. Ab Hes. ἀκτέριστοι exp. ἄταφοι. " Κτερίζω, ab Hes. " exp. non solum ἐνταφιάζω, Humo: sed etiam " κτῶμαι, a κτέρας q. e. κτῆμα, et σκυλεύω. A prima " signif. est VERBALE Κτεριστὴς, Inhumator, Libitinarius. Ulpian. in Pand. de Institoria Actione: " Si libitinarius, quem Græci κτεριστὴν vocant, " servum pollinctorem habuerit, isque mortuum " spoliaverit, dandam in eum quasi institoriam " actionem." [" Valck. Anim. ad Ammon. 7. Κτερίζω, Anton. Lib. 250. Ruhnk. Ep. Cr. 302. Toup. Opusc. 2, 129. Koen. ad Greg. Cor. 287. ad Herod. 648. Heyn. Hom. 6, 200." Schæf. Mss. * Κτέρισμα, Parentalia, Eur. Tro. 1249. Hel. 1407. Suppl. 309. Soph. El. 437. 935. Ἀκτέριστος, Antig. 1207. * Κακοκτέριστος, Schol. ibid.] " Ἀντικτερίζω, Vicissim " funero s. sepelio, s. Contra funero." * Ἐπικτερίζω, Il. Ω. 38. Tzetz. Posthom. 200. * " Κτερέω, Jacobs. Anth. 8, 155." Schæf. Mss.]

" ΚΤΙΖΩ, Condo, Creo, Fabricor: ut Deus dicitur mundum hunc κτίσαι, Condidisse, Creasse, " Fabricatus esse: et princeps aliquis πόλιν τινὰ " κτίσαι, Condidisse, Ædificandam curasse: s. Statuisse, Constituisse. Thuc. 1, (7.) p. 3. Τῶν δὲ πόλεων ὅσαι μὲν νεώτατα ᾠκίσθησαν, — ἐπ' αὐτοῖς τοῖς " αἰγιαλοῖς τείχεσιν ἐκτίζοντο, Muris cinctæ condebantur, s. Muris a conditoribus cingebantur. Idem " 1, (100.) p. 33. dicit τὸ χωρίον τὸ κτιζόμενον, Locus qui ædificabatur: vel potius Vicus: nec enim " tam commode dicere queas Locum ædificare " quam Ædificare urbem, villam, vicos, casas, porticum, hortos, prædia: et Condere urbem, arcem, " mœnia, muros, rempublicam. Sic Od. Λ. (262.) " Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο Πύργωσάν " τ', Ædificiis instruxerunt. Itidem vero et cum " Herod. dicit κτίζειν χώρην, et (4, 178.) κτίζειν νῆσον, accipiendum est pro οἰκίζειν, Urbibus conditis " habitatam reddere: s. Oppida et urbes pagosque " condere in. Phalaris vero in Epist. dicit etiam " κτίζειν τέχνην, pro eo quod Cic. Artem instituere. " Forsan et Condere reddideris, ut dicitur Condere " jura, pro Auctorem esse: quo modo Hes. quoque " κτίσαι exp. non solum ἱδρῦσαι, οἰκίσαι, sed etiam " ἄρξασθαι. Porro pro passivi præt. partic. ἐκτισμένος Poëtæ DICUNT Κτίμενος, teste eod. Hes., afferente κτιμένη pro κατῳκισμένη, et κτίμενον pro " οἰκούμενον, Habitatum, Conditum: ut ap. Hom. " ἐΰ κτίμενον πτολίεθρον: quod et una voce ἐϋκτίμενον scribitur. Verbalium autem ab hoc verbo derivatorum PRIMUM, Κτίσμα, τὸ, Opus conditum s. " creatum: s. Opus, Structura, Ædificium. In Epist. " Jacobi (1, 18.) Εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν " αὐτοῦ κτισμάτων, Ut essemus primitiæ quædam rerum ab ipso conditarum, seu Creaturarum ejus, ut " vulgo loquuntur. SECUNDUM, Κτίσις, ἡ, Creatio, " Fabricatio. Paulus ad Rom. 1, (20.) κτίσις τοῦ " κόσμου, Creatio s. Fabricatio mundi. Accipitur et " pro κτίσμα, Res condita, Res creata: s. Creatura. " Paulus ibid. (25.) Ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν " κτίσαντα. Et in Epist. ad Galat. 6, (15.) Καινὴ " κτίσις, Nova creatura, vel etiam Nova creatio. " TERTIUM, Κτιστὴς, οῦ, ὁ," [et Κτίστης,] " Creator, Conditor. QUARTUM, Κτίστωρ, ορος, ὁ, itidem Creator, Conditor, Fabricator, Architectator. " Justinus Martyr" [" de Mon. 108. cf. Menandri Fr. e Diphilo." Boiss. Mss.] " Τὸν ὄντα κύριον πάντων, δεῖ καὶ πατέρα τούτων διὰ τέλους τιμᾶν, μόνον " ἀγαθῶν τοσούτων εὑρετὴν καὶ κτίστορα. Et ap. Athen. " (370.) Ζήνων τῆς στοᾶς κτίστωρ. QUINTUM, Κτιστὸς, Conditus, Creatus. SEXTUM, Κτιστὺς, ύος, " ἡ, idem cum secundo κτίσις, s. ἡ τοῦ κτιζομένου " ποίησις: ap. Eust. ex Herod. (9, 97.) Ἐπὶ Μιλήτου " κτιστὺν, Ad condendum oppidum Mileti, s. Coloniam in Mileto collocandam. SEPTIMUM, Κτίτης, " idem cum tertio et quarto significans, Conditor. " Atque adeo e κτιστὴς factum est, exemto σ, et " retracto accentu. Apud Eur. κτίται exp. οἰκήτορες, " Habitatores, Incolæ: Or. (1637.) Ὦ γαῖα Δαναῶν, " ἱππίου τ' Ἄργους κτίται: ut κτίται sint etiam Qui " τὰ ἐκτισμένα conservant vel instaurant." [" Κτίζω, Markl. Suppl. 786. Musgr. 788. Wakef. Trach. 898. Ion. p. iv. Jacobs. Anth. 7, 156. Antip. Sid. 111. ad Diod. S. 1, 396. 399. 2, 13. Brunck. Antig. 1101. ad Cornel. Nep. 55. Stav. coll. p. 18. Valck. Phœn. p. 246. Lennep. ad Phal. 21. Facio, Reddo, Wakef. Eum. 717. Abresch. Æsch. 2, 2. Instituo, Auctor sum, Athen. 276. De coloniis deducendis, ad Herod. p. 8. Κτ. τέχνην, ad Phalar. 309. χώραν, νῆσον, Wessel. Obss. 208. ad Herod. 392. πόλιν ἀπό τινος, ἔκ τινος, Heyn. ad Apollod. 532. Munck. ad Anton. Lib. 59. Verh., Diod. S. 1, 223. Cf. Velleium p. 4. Müller. Add. ad Tzetz. p. 298. Κτίσαι valet οἰκίσαι, κτίσασθαι, οἰκῆσαι, Brunck. ad Phœn. 699. Κτίσασθαι, Habitare, Incolere, ad Herod. 382. Musgr. Eur. p. 206. Κτίσσας, Lobeck. Aj. p. 246. Κεκτικέναι, Diod. S. 2, 636. * Κτίω, Valck. Adoniaz. p. 288." Schæf. Mss. * " Κτιστέον, Theod. Prodr. 385." Eberling. Mss. * Ἀγακτίμενος, Pind. Π. 5, 107.] " Ἐϋκτίμενος, Bene structus, Eleganter conditus et " ædificatus. Od. O. (129.) Οἶκον ἐϋκτίμενον. Ἐΰκτιτος, idem. Il. B. (592.) καὶ ἐΰκτιτον ἄστυ. Ambo " sunt a th. κτίζω, et potius cum σ efferri deberent, " ἐϋκτισμένος, ἐΰκτιστος, ut dicitur κτίσμα et κτιστὸς " ab ead. origine." [" Κτίσμα, Musgr. Tro. 814. ad Diod. S. 2, 13. Verh. ad Anton. Lib. 24. Palæph. p. lxix. Fischer., ad Eran. Philon. 173. Valck. Diatr. 62." Schæf. Mss. * Κτισματολάτρης, Bibl. Patrum 11, 727. * Κτισματολατρέω, Suid. 1, 11. * Κτισματολάτρεια, Theophyl. in Ep. ad Rom. 2, 6. p. 21. Κτίσις, Soph. Trach. 230. " Ad Diod. S. 1, 746. Conf. c. κτῆσις, ad 1, 103. 363. 2, 491. 493. Κτίστης, ad 2, 348. 481. 487. Valck. Adoniaz. p. 287. Wessel. Obss. 208. Casaub. ad Athen. p. 3. Κτισταὶ, Heyn. Hom. 6, 368. Κτίτης, Musgr. Hel. 747. ad Eur. p. 206." Schæf. Mss. * Αὐτοκτίστης, Etym. M. Phav. Lex. 138. * Παντοκτίστης, Just. Mart. Epist. p. 498. " Andr. Cret. 4. 145. * Πολικτίστης, Inscr. Gruter. 495." Kall. Mss. * " Πρωτοκτίστης, Isid. Pel. 268. 269. * Πυργοκτίστης, Const. Manass. Chron. p. 16." Boiss. Mss.] " Φιλοκτίστης, Qui amat ædificationem, " Qui libenter ædificat: sicut et φιλοικόδομος." [" Bekk. Anecd. 815." Boiss. Mss. Jo. Malal. 1, 300. * Κτιστὴρ, Schn. Lex. * " Κτιτὴρ, Hes." Wakef. Mss. " Κτίστωρ, Wessel. Obss. 208. ad Diod. S. 1, 441. 2, 495." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 926. Eur. Ion. 74. * " Παντοκτίστωρ, Const. Manass. Chron. p. 2." Boiss. Mss. * " Κτίταρ, * Κτίτωρ, Valck. Adoniaz. p. 288." Schæf. Mss. * Κτήτωρ τῆς πόλεως, Conditor urbis, Tzetz. Chil. 3, 964. 6, 697. Κτιστὸς, Hom. Hymn. 1, 299.] " Ἄκτιστος, Increatus, h. e. Non creatus s. conditus." [Suicer. Thes. 40. 41. Increatus, Inconditus. * " Ἀκτίστως, Just. M. 195." Kall. Mss. * Ἀκτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονος, Jo. Damasc. Acrost. in Penter. 119. * Ἄκτιτος, Hom. Hymn. 3, 123.] " Αὐτόκτιστος, Per se conditus, Sua sponte structus. Soph. " αὐτοκτίστους δόμους vocat τοὺς οὐ κατεσκευασμένους, " ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγενημένους, teste Hes. ut sunt " antra quæ arte facta non sunt, sed sua natura ex-

" titerunt." [* Αὐτόκτιτος, Æsch. Pr. 301. * Ἰσόκτιτος, Hes. Phot. secundum Schn. Lex.: ap. hunc tamen, e Porsoni autographo, est Ἰσόκτητον, quod vide. * Καλλίκτιτος, Nonn. D. 26. p. 680. * Λυρόκτιτος, Anal. 2, 466. * " Μονόκτιστος, Isid. Pel. 269." Boiss. Mss.] " Νεόκτιστος, Recens conditus, Thuc. " 3. Πόλεως τότε νεοκτίστου οὔσης." [J. Poll. 9, 18. Lucian. 3, 120. Schleusn. Lex. V. T. * Νεόκτιτος, Nonn. D. 18. p. 504. * Ὁμόκτιτος, Opp. 'A. 4, 352. * Παλίγκτιστος, Gl. Redivivus. * Πολύκτιτος, Orph. H. 9, 20. * Πρωτόκτιστος, Gl. Primitivus, Suid. 1, 45. Clem. Alex. Str. 699. 790. Theodoret. in Ep. ad Coloss. 346. " Qui primus creatus est, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 3. T. 4. p. 103, 41." Seager. Mss.] " Φιλόκτιστος, i. q. φιλοκτίστης, affertur e " Nonno" [" Jo. 2, 98." Wakef. Mss.: * Φιλόκτιτος, D. 40. p. 1046.] " Ἀνακτίζω, Reædifico, Instauro: " vel Denuo recreo, Reformo, Greg." [" Eust. 43, 9." Seager. Mss. " Ἀνακτίζομαι, Schol. Pind. Π. 16. p. 275." Boiss. Mss. * Ἀνάκτισις, Clem. Alex. Strom. 4. p. 534. Athan. 1, 762. * Ἐξανακτίζω, Tzetz. Chil. 13. p. 245. * Συνανακτίζω, Athan. 2, 455. * Ἀποκτίζω, Schleusn. Lex. V. T. * Ἀπόκτισις, Dionys. H. 1, 36. 50. 53. Callim. 2, 74.] " Ἐγκτίζω, " Condo in s. intus: ut cum aliquis regioni alicui " dicitur ἐγκτίζειν πόλιν." [Herod. 5, 23.] " AT " Ἔγκτισις ab Hes. esse dicitur τὸ εἰς χρῶτα κεκάρθαι: " pro quo supra attulerat Ἐγκίς. Infra Ἐγκυτί." " Ἐπικτίζω, Superædifico, Superstruo. Vel Insuper " ædifico." [Plut. 7, 299. Strabo 17. p. 665. * Προεπικτίζω, unde * Προεπίκτισμα, Nicetas Annal. 10, 4.] " Μετακτίζω, Aliter condo s. creo, Transformo." [Strabo 13. p. 935.] " Περικτίται, Circumvicini, Qui " circumcirca habitant, Finitimi. Od. Λ. (287.) Τὴν " πάντες μνώοντο περικτίται. Sic Apoll. Rh. 2, (450.) " τὴν δ' ἀμφὶ περικτίται ἠγερέθοντο." [* Προκτίζω, Od. T. 174. * Προσκτίζω, Strabo 3. p. 257. 357. 615. 669. " Tzetz. ad Lycophr. 838. * Συγκτίζω, Athan. 2, 192. Συγκτίζομαι, cum dat., 1, 249. Comparor, 407. ἔκ τινος, Orig. c. Cels. 219." Kall. Mss. Joseph. A. J. 15, 8, 5. Thuc. 7, 57. Strabo 4. p. 316. "Coloniam condo cum alio, In condenda colonia socius sum alicujus, Herod. 4, 156. Συγκτίζουσι Βάττῳ Κυρήνην." Schw. Mss. * Σύγκτισις, Nicom. Arithm. 1, 3. p. 71.] " Συγκτίσται, Duces coloniæ " deducendæ. Ita VV. LL. exp. ap. Herod. (5, 46.) " locum non afferentia: sed hæc exp. suspecta est."

" ΚΤΙΛΟΣ, ὁ, Etymologo dicitur ὁ προηγούμενος " τῶν προβάτων καὶ προεξάρχων τῆς ποίμνης κριὸς, " Aries, dux gregis: quasi κίλος, a verbo κίω quod " est πορεύομαι: seu, ut Homeri Schol. vult, quasi " ἀκτίλος, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ λοιπὰ θρέμματα, quod " præeat et ducat ceteras pecudes. Il. Γ. (196.) Αὐτὸς " δὲ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν: N. (492.) " Λαοὶ ἕπονθ' ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. Vo- " lunt κτίλον dici etiam de Quocunque alio cicure " et mansueto animali. Ab Hes. adjective quoque " exp. ἡγεμὼν, Ductor; πρᾶος, τιθασὸς, Mansuetus, " Cicur: ut sane e Pind. Π. (2, 31.) affertur ἱερέα " κτίλον Ἀφροδίτας pro σύντροφον καὶ συνήθη. Itidem " ap. Nicandri Schol. ex Empedocle, Ἦσαν γὰρ " κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ Φῆρές [Θῆρές] " τ' ἄνθρωποί τε, φιλοφροσύνη τε δεδήει. Necnon " ex Hesiodo, χρὴ δέ σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι. Nam " et his ll. κτίλα esse vult τὰ ἥμερα καὶ πραέα. Quin " etiam Nicand. ὠὰ κτίλα dixisse pro ἥμερα καὶ τιθασσὰ, vel λιπαρὰ, vult idem Schol. in Θ. (451.) " de dracone adversario aquilæ, ἠρήμωσε καλιὰς, " Αὔτως ὀρνίθων τε τόκον κτίλα τ' ὠεὰ βρύκων. Ubi " non solum Mitia, sed etiam Tenera reddere queas. " Sane VERBUM Κτιλοῦν significat, Cicurare, Mansuefacere, Delinire, Demulcere. Herod. 4, 113. " p. 163. de Scythis et Amazonibus, Οἱ δὲ λοιποὶ " νεηνίσκοι ὡς ἐπύθοντο ταῦτα, καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο " τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων· μετὰ δὲ, συμμίξαντες " τὰ στρατόπεδα, οἴκεον ὁμοῦ, γυναῖκα ἔχων ἕκαστος " ταύτην ᾗ τοπρῶτον συνεμίχθη, i. e. ἐπράϋναν, χειροήθεις ἐποίησαν. Inde partic. pass. ἐκτιλωμένος " ap. Paus., Qui cuipiam familiaris factus est, ὁ συν-

A " νήθης τινὶ γενόμενος, teste Eust." [" Κτίλος, Heyn. Hom. 4, 489. 6, 647. ad Herod. 331. Matth. ad Gloss. min. 41." Schæf. Mss. * Ἄκτιλος, Apollon. Lex. 422. ubi v. nott. * Κτιλεύω, Schol. Pind. Π. 2, 31.]

" ΚΥΑΘΟΣ, ὁ, Cyathus: Genus vasis potorii." [" Trulla, qua vinum e cratere hauritur, et in calicem infunditur, Casaub. ad Athen. 349. Cf. Anacr. ap. Eund. 427." Schw. Mss.] " Athen. 4. Μετὰ " τὸ δεῖπνον οὐ πλεῖον ἐδίδοτο δύο κυάθων. Et 10. " Ἀργυροῦν κύαθον, e Pherecrate Comico. Idem " Athen. 6. Τὸν ἐπιχεόμενον κύαθον ἐν ταῖς συνουσίαις vocatum fuisse scribit Σελεύκου σωτῆρος. Item " κύαθος, Cyathus, est et liquoris et rei aridæ com- " munis mensura ap. Romanos, ligulas s. cochlearia " quatuor continens. Erat autem sextarii pars duo- " decima: ap. Atticos autem, et ipse tam aridorum " quam liquidorum mensura erat, capiens κόγχας " duas, s. μύστρα quatuor, s. χήμας quinque, s.
B " sescunciam: id quod notum esse potest e Gal. 2. " τῶν κατὰ Τόπους, c. 5. ubi scribit e Critone re- " media ad varos. Mellis, inquit, Attici cyathum " unum sive drachmas duodecim. Apud Romanos " quidem cyathi nota erat ista Cν: ap. Græcos vero " hæc, Κ̷. Gorr. Est et Nomen proprium viri ac " fluvii ap. Athen." [" Cucurbitula, qua medici utuntur, Aristoph. A. 444. Εἰρ. 542." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 260. Kuster. Aristoph. 338. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Hutch. p. 13. Wyttenb. Select. 374." Schæf. Mss. * Ἡμικύαθος, Aret. 98. * Τρικύαθος, Anacreon Athenæi 475.] " A superiore " porro κύαθος est ADJECT. Κυαθώδης, Similis cya- " tho: ut ap. Athen. (482.) τὸ κυμβίον dicitur esse " ἀγγεῖον κυαθῶδες. Et DIMIN. Κυάθιον, Parvus " cyathus, ap. J. Poll." [" Jacobs. Anth. 7, 46." Schæf. Mss.] " Reperitur ET Κυάθειον cum di- " phthongo pro Κύαθος: ap. Nicandr. Θ. 591. Ἐν δὲ " δύω κυάθεια παλαισταγέος οἴνοιο. ET Κυαθίσκος, ὁ,
C " pro eod. At κυαθίσκος τῆς μήλης dicitur Chirur- " gici specilli pars altera concava, in parvi cyathi " modum, qua aliquid vel extrahi vel infundi potest. " Celsus et Scribon. Larg. vocant Specillum aver- " sum: ut et Marcell. Empiricus, Auriscalpio, in- " quit, averso, quam partem κυαθίσκον Græci vocant." [* Κυαθισκομήλη, Reinesii Var. Lectt. 674.] " Est " inde ET Κυαθὶς, ίδος, ἡ, quam Athen. (480.) dicit " esse ἀγγεῖον κοτυλῶδες, simile κοτύλῃ, ap. Sophro- " nem. Item VERB. Κυαθίζειν, Cyathis ludere, s. " Cyathis indulgere, Potare. Apud Athen. l. 11. " Οὐκ ἔτι ἔξεστι κυαθίζειν. Et ap. Polyb. 8, (8, 6.) " Marcellus δυσχρηστούμενος ἐν τῇ Συρακουσῶν πολι- " ορκίᾳ ὑπὸ τῶν Ἀρχιμήδους κατασκευασμάτων, dice- " bat ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάττης " Ἀρχιμήδην, τὰς δὲ σαμβύκας ῥαπιζομένας ὥσπερ ἐκ πό- " του μετ' αἰσχύνης ἐκπεπτωκέναι, Navibus suis veluti " cyathis e mari haurire: nam ferrea manu, ut Liv. " scribit, suspensa prora, navim in puppim statue- " bat, deinde subito remissa cadentem navem ita " undæ affligebat ut etiam si recta recideret, aliquan-
D " tum aquæ reciperet. Qua de re vide et Plut. Mar- " cello (15.) p. 558. meæ Edit." [" Schweigh. Emendd. in Suid. 78. Ascon. ad Cic. 2, 278. Gronov." Schæf. Mss. Latine Cyathisso, Plaut. Menæchm. 2, 2, 29. * Κυαθότης, Diog. L. c. 53. p. 341.]

ΚΥΑΜΟΣ, ὁ, Faba, Fabulum, ut Gellius etiam vocat, sicut infra videbis, Il. N. (589.) κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι. Plato de Rep. 2. (p. 237.) Καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων, καὶ ἐρεβίνθων, καὶ κυάμων. Similiter et Ephippus ap. Eust. τραγήμασιν ἐντάττει κ. καὶ ἐρεβίνθους. Item κ. ἄγριος, Faba sylvatica ap. Eust., quam sativa dulciorem esse scribit. Major autem est faba Ægyptia, inquit Gorr., quam alii Colocasiam, alii Ponticam vocant: ut quæ calamo sit quatuor cubitos longo, folioque latitudine concavitateque spectabili, ita ut aquam continere possit, et Alexandrinis poculorum et catinorum usum præbeat: qui adeo Nili sui doti-

bus gaudent, ut implexis colocasiæ foliis in variam speciem vasorum, potare gratissimum habeant. Ex iis autem factum poculum Athen., Strabo, Hes. *κιβώριον* dici testantur. Quo factum est, ut sæpe ap. Medicos *τοῦ κ.* nomen occurrat pro Mensura, non quidem certa, sed simpliciter rei alicujus mensurabilis capaci, quæ et *κιβώριον* et *κιβώτιον* vocata fuit, qua liquores metiuntur: Aët., ubi de picra exhibenda ait, Ἡ *δόσις κοχλιάριον σὺν μελικράτῳ κυάμοις δ. καὶ ἐπιῤῥοφείτω ὕδατος θερμοῦ κυάθους β.* Similiter ap. Gal. ad Pamphil. de Theriaca, ubi scribit eam e passo aut aqua mulsa exhibendam fabæ Ægyptiæ magnitudine. Hæc ille. Plin. 21, 15. In Ægypto nobilissima est colocasia, quam *κύαμον* aliqui vocant. Hanc a Nilo metunt, caule, cum coctus est, araneoso in mandendo, thyrso autem, qui inter folia emicat, spectabili, foliis latissimis, etiam si arboreis comparentur, ad similitudinem eorum, quæ personata in nostris amnibus vocamus. Alii autem scribunt loculos fabam Ægyptiam continentes, *κιβώρια* s. *κιβώτια* appellari, vel, ut Aëtio placet, virides ejus fructus: *κολοκάσια* vero a Nicandro et Diosc. vocari radicem ejus. Flos autem coronarius est, quem Ægyptii λωτὸν, Naucratitæ *μελίλωτον* appellant: unde *μελιλώτινοι στέφανοι*, Quorum odor gratus, et æstus tempore vis refrigeratrix singularis. Ceterum e collatione eorum, quæ de faba Ægyptia scribunt Theophr. Diosc. et Athen. sunt qui ap. Diosc. pro *φυσκία* reponant *σφηκία* e Theophr.: ap. Athen. autem pro *μακρῷ*, quod tamen et ap. Eust. habetur, ex eod. Theophr. et Plin. *μαλακῷ*: ap. Theophr. vero pro *τοῖς κρίνοις* ex Athen. *τοῖς κηρίοις*: ap. Eund., *τὶ μικρὸν*, pro *τὸ μικρὸν*, et *μὴ διαφθαρῆναι* pro *διαφθαρῆναι*. Locus Theophr. est H. Pl. 4, 10. Diosc. 2, 126.: Athen. 3. init., ubi verba Theophrasti recitat, sicut et Eust. 1616. Fabis antiqui sortiebantur etiam. Plut. Pericle (27.) p. 53. *Εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος, ἀπεκλήρου, καὶ τῷ λαβόντι τὸν λευκὸν κ. εὐωχεῖσθαι καὶ σχολάζειν παρεῖχε.* Pythag. ap. Lucian. 1, (546.) dicit *Ἀθηναίοισι νόμον* fuisse *κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι*. Quo pertinet etiam, C quod Schol. Dem. annotat, Κύαμον *ἐκάλουν τὸν κλῆρον αὐτὸν καὶ τὴν ψῆφον τοῦ λαγχάνειν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ἄρχειν· ἦσαν δὲ αὗταί ποτε μὲν τετρυπημέναι καὶ * ἄτρυποι, ποτὲ δὲ μέλαιναι καὶ λευκαί.* Pro Ipso calculo accipitur ap. Herod. 6, (109.) p. 92. Ἦ*ν γὰρ ἐνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχών.*' Et *βουλὴ ἡ ἀπὸ κυάμου*, s. *οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταὶ*, Senatus, qui fabis legebatur, Senatores, qui faba in cadum missa sortito creabantur. Thuc. 8, (66.) p. 283. *Δῆμος μέντοι ὅμως ἔτι καὶ βουλὴ ἀπὸ τοῦ κ. ξυνελέγετο*, (69.) Ἐ*πέστησαν τοῖς ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταῖς, οὖσιν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ.* Et infra in Κυαμευτὸς e Xen. (Ἀπ. 1, 2, 9.) Τοὺς *τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι*. Item *κυάμους τρώγων* ap. Suid., *δικάζων*: unde *κυαμοτρὼξ* infra. Pro Sorte autem, h. e., Eo ipso, quod sorte obvenit, accipitur a Soph. Meleagro, cum dicit *κυάμῳ πατρίῳ*. Huc refert etiam Plut. Pythagoricum illud *κυάμων ἀπέχεσθαι* (6, 42.) ubi Pythagoræ symbola enarrat. Vide Κυαμευτός. Idem tamen in Probl. de fabis hæc ejus verba accipit, sicut et D Lucian. et Cic. At Gellius aliter, ut e seqq. patebit. || Apud Hippocr. vero Γυναικ. 1. per *κυάμου καρπὸν* Diosc. intelligit *ὑοσκυάμου*: nonnulli vero *τοῦ Αἰγυπτίου*. Gal. || Κύαμοι dicuntur etiam Testiculi, Gell. 4, 11. pluribus rationibus confirmans Pythagoram non abstinuisse fabis, nec earum usum vetuisse. Videtur autem de *κυάμῳ* non esitato causam erroris fuisse, quia in Empedoclis carmine, qui disciplinas Pythagoræ secutus est, versus hic invenitur, Δειλοὶ, *πάνδειλοι κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι.* Opinati enim sunt plerique *κύαμον* Legumentum vulgo dici. Sed qui diligentius scitiusque carmina Empedoclis arbitrati sunt, *κυάμους* h. l. Testiculos signif. dicunt: eosque more Pythagoræ operte atque symbolice *κυάμους* appellatos, quod sunt *εἰς τὸ κυεῖν δεινοὶ καὶ αἴτιοι τοῦ κυεῖν.* Idcircoque in Empedoclis versu isto, non a fabulo edendo, sed a rei venereæ proluvio voluisse homines deducere. Hæc ille. Plut. vero et aliter explicat, ut ante dictum est. || Κύαμος

A in papilla dicitur cum in pubescentibus aliquantum crescit et tumidior fit: fortassis a fabæ similitudine: *ἡ θηλὴ*, inquit Eust., *τὸ ἄκρον τοῦ μαστοῦ, οὗ φασὶν ἡ πρώτη ἐν τῷ ἡβάσκειν αὔξησις, κύαμος λέγεται.* [Rufus p. 30.] J. Poll. *κύαμον* esse dicit *τὴν πρώτην τοῦ γάλακτος ὑπὸ τὸ φῶς* (i. e. *τὸν μελαινόμενον περὶ θηλὴν κύκλον*) *πῆξιν.* Unde Cam. Papillarum, inquit, quasi areolam et nigellum ambitum, *φῶς* dixere, ut ait J. Poll. Sub hoc lactis quasi sedimentum, *κύαμον*. Quo vero hoc quasi inundans veluti utre continetur, *κόλπος* est et *ἄσκωμα*. || Κύαμοι Asiatica lingua dicebantur, Gal. teste, Aselli, Animalcula sub hydriis nascentia, a fabæ similitudine: alio nomine *ὀνίσκοι* et *ἴουλοι* appellantur. VV. LL. Quod vero ad etymon attinet, Eust. dictum vult *παρὰ τὸ κύειν αἷμα*, nullam tamen etymi rationem reddens: quæ fortassis e Luciano peti potest, ap. quem (1, 545.) Pythagoras rogatus Τίνος *εἵνεκα μυσάττεται τοὺς κυάμους*, inter cetera ait, Ἱ*εροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι, καὶ ἢν ἀποδύσῃς* B *κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φυήν· ἑψηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἷμα ποιήσεις*: quibus addit, Τὸ *δὲ μεῖζον*, Ἀ*θηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι.* Gellius vero et aliam paulo ante hujus nominis attulit etym., sed non in propria signif. accepti. [" Apoll. Dysc. 96. Toup. Opusc. 2, 44. 238. ad Lucian. 1, xxxv. 415. ad Herod. 489.: *κ.* Ægyptius, ad Diod. S. 1, 13. De Pythagoræ *κ.*, ad Charit. 609. Sitim gignit, Jacobs. ad Theocr. p. 79. Testiculus, Brunck. Soph. 3, 518. Κυάμων *ἀπέχεσθαι*, Toup. Opusc. 1, 390. ad Lucian. 1, 415. T. H. ad Dial. p. 50. Valck. Callim. 291. Τῷ *κ. λαχὼν*, Kuster. Aristoph. 194." Schæf. Mss. Soranus Eph. Isag. c. 24. Galen. 13. p. 535. Schn. Ind. Theophr.]

Κυαμοβόλος, Qui sortem jacit, fabam in urnam conjicit ad suum suffragium dandum, i. q. *δικαστὴς*, Soph. ap. Hes. [" Toup. Opusc. 2, 44." Schæf. Mss.] Κυαμοτρὼξ, Fabarum vorator. Ita dicitur Judex, qui fabis quibus suffragia dabantur, victitat, C aut etiam Omnis, qui in suffragio ferendo fabam suam quæstui habet: *κυαμοτρὼξ*, inquit Suid., *ὁ δικαστὴς τρεφόμενος ὑπὸ τῶν κυάμων· πρὸ γὰρ τῆς εὑρέσεως τῶν ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο ἐν ταῖς χειροτονίαις τῶν ἀρχόντων καὶ ταῖς ἐκκλησίαις.* Dicitur *κυαμοτρὼξ* ergo *ὡς τῶν ψηφιζόντων ἀργύριον λαμβανόντων καὶ χειροτονούντων τοὺς διδόντας τὸ πλέον.* Unde patet non tam de Judice dici, quam de Quovis plebeio, qui suffragium suum, quod faba ferebatur, vendit: Κ*ρινεῖ δὲ τούτους οὐ κυαμοτρὼξ* Ἀ*ττικός.* Qua signif. affert etiam *κυάμους τρώγων*. [Aristoph. Ἱππ. 41. Λ. 689. * Κυαμοφάγος, unde * Κυαμοφαγία, Lucian. 2, 122.]

Κυάμινος, Fabaginus, Cato. Alii interpr. Fabaceus, cujus tamen nulla exempla in Latinis LL. afferuntur, ut *κυάμινον ἄλευρον*, Fabagina farina. Et *ἔτνος κυάμινον* ap. Eust. et Athen. (408.) ex Heniocho Comico, ubi de Τ*ηλεμάχου χύτρᾳ* sermo est. Κυάμειος *λίθος*, Cyamea gemma, Plin. (37, 11.) Cyamea nigra est, sed fracta e se fabæ similitudinem D refert. Κυαμιαῖος, Fabalis, Qui fabali magnitudine est, Lucian. (1, 782.) docens quomodo athletæ certaturi sortiantur, Ἐ*ς ταύτην* (*τὴν κάλπιν*) *ἐμβάλλονται κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι κ. τ. λ.*

[* Κυαμίτης, Phot. Lex. " Toup. Opusc. 2, 44. et Ind. * Κυαμῖτις, 45. Jacobs. Anth. 12, 176." Schæf. Mss.]

Κυαμὼν, ῶνος, ὁ, Locus fabis consitus. Fabetum interpr. Gaza ap. Theophr. H. Pl. 4, 10. Dicitur vero *κυαμὼν* ea forma, qua *ἀμπελών*: ap. Theophr. tamen non *κυαμῶνας* scribitur, sed *κυάμωνας*.

Κυαμεύω, Fabis eligo, *κυάμοις αἱροῦμαι*, ut Lucian. paulo ante loquitur, Faba suffragium fero: nam *κυαμεῦσαι* Suidæ est *κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο οἱ βουλευταί.* || Sortior; nam *κυαμεύειν* Hesychio est *κληροῦσθαι*. Et *κυαμεύομαι*, itidem Sortior, s. potius Fabis sortior, *κληροῦμαι*, Dem. Schol. (747.), in jurejurando, quo se Heliastæ obstringunt, Ὑ*πεύθυνον ὄντα ἑτέρας ἀρχῆς, καὶ τῶν ἐννέα ἀρχόντων, καὶ τοῦ*

ἱερομνήμονος, καὶ ὅσοι μετὰ τῶν ἐννέα ἀρχόντων κυαμεύονται ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ. [" Toup. Opusc. 2, 44. Timæi Lex. 168. et n., Brunck. Soph. 3, 518." Schæf. Mss.] Κυαμευτὸς, Faba s. Sorte electus; nam fabis sortiebantur, ut supra dictum est. Xen. Ἀπ. 1, (2, 9.) p. 415. Λέγων ὡς μωρῶν εἴη τοὺς μὲν τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι, κυβερνήτῃ δὲ μηδένα θέλειν κεχρῆσθαι κυαμευτῷ, μηδὲ τέκτονι, μηδ' αὐλητῇ. Ubi κυαμευτὸς dicit, ut Isocr. κληρωτός. Plut. (6, 42.) explicans symbola Pythagorica, Κυάμων ἀπέχεσθαι· ὅτι οὐ δεῖ πολιτεύεσθαι· κυαμευταὶ γὰρ ἦσαν ἔμπροσθεν αἱ ψηφοφορίαι, δι' ὧν πέρας ἐπετίθεσαν ταῖς ἀρχαῖς. Ubi κ. ψ. dicit Suffragia, quæ faba ferebantur. Diversa enim signif. capitur quam in præcedente Xen. l. Κυαμευτὴς, Qui fabis eligit; Sortilegus, VV. LL.] * " Ἀποκυαμεύω, Inscr. Attica in Boëckhs Staatshaush. 2, 202." Schn. Lex. Suppl.]

Κυαμίζω, Catulio. Dicitur de puella, quæ ætate jam maturior, virum appetere incipit, ab ea τῶν κυάμων signif., qua pro Testiculis ponuntur. Aristoph. (Fr. 278.) κυαμίζειν τὰς ἀκμαζούσας dicit, ἄλλαι δὲ κυαμίζουσιν αὐτῶν, ubi exp. πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι. [J. Poll. 2, 18. 163. * Κυαμιστὸς, Plut. 8, 357.]

Κυάμιον, Fabula, ut Plautus [Stich. 5, 4, 8.] forma dimin. vocat. At Fabulum Gellio (4, 11.) i. est q. Faba, ut e præcedentibus liquet. Eust. scribit orientales populos suo tempore κυάμους vocasse κυάμια, dimin. forma. [Barker. Ep. Crit. ad Boiss. 263.]

¶ Πύαμος, ὁ, i. q. κύαμος, Faba, J. Poll. Κύαμοι, οἳ καὶ πύαμοι, ἀφ' ὧν καὶ τὰ πυανέψια ἑορτή. Similiter et Eust. de Eiresione a Theseo instituta loquens, Τὴν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψας, inquit, ἑψῆσαι λέγεται χύτρας ἀθάρας καὶ ἔτνους· διὸ καὶ πυανέψια λέγεσθαι, οἷον κυαμέψια, διὰ τὸ κυάμους πρότερον τοὺς πυάμους καλεῖσθαι. Quæ verba ap. Schol. quoque Aristoph. leguntur; sed pro κυάμους scriptum habet πυάνους. Rectius autem cum Eust. πυάμους scribi arbitror, quod ap. J. Poll. quoque ead. scriptura reperiatur.

Πύανον, τὸ, Faba, i. q. κύαμος et πύαμος, ut quibusdam placet; alii generalius Legumen exp. Fieri autem potest, ut pro utroque accipiatur, quemadmodum Eust. scribit ἔτνος generalius dici ἐπὶ τῶν ἑψητῶν ὀσπρίων, de leguminibus coctilibus: κατ' ἐξοχὴν vero de faba, διὰ τὸ τοῦ ὀσπρίου ἀπολαυστικόν. Ceterum πυανεψιῶνα dictum διὰ τὰ ὄσπρια, manifestum est e Plut. Theseo (22.) p. 3. cum enim dixisset eum persolvisse votum Apollini τῇ ἑβδόμῃ τοῦ πυανεψιῶνος μηνὸς, subjungit paulo post, Ἡ μὲν οὖν ἕψησις τῶν ὀσπρίων λέγεται γενέσθαι διὰ τὸ σωθέντας αὐτοὺς εἰς ταυτὸ συμμῖξαι τὰ περιόντα τῶν σιτίων, καὶ μίαν χύτραν κοινὴν ἑψήσαντας, συνεστιαθῆναι καὶ συγκαταφαγεῖν ἀλλήλοις: ubi dicit eos coxisse ὄσπρια, sicut Eust. paulo ante χύτρας ἔτνους. || Heliodorus autem ap. Athen. (406.) aliter accipere videtur, sc. pro Tritico cocto. Verba ejus hæc sunt, Τῆς τῶν πυρῶν ἑψήσεως ἐπινοηθείσης, οἱ μὲν παλαιοὶ πύανον, οἱ δὲ νῦν ὀλόπυρον προσαγορεύουσι. [* Πούανοι, Hesychio κύαμοι ἑφθοὶ, ap. Lacedæmonios: * Πυννικοὺς, Eid. τοὺς ἑφθοὺς ἐρεβίνθους καὶ φακοὺς, item * Πύννους· κυάμους ἑφθούς.]

Πυανέψιος, In quo legumina s. fabæ coquuntur: ut πυανεψία ἑορτή. Athen. (408.) Τηλέμαχος κυάμων χύτρας ἀεὶ σιτούμενος, ἧγε Πυανεψιαίαν [—ψια] πορδὴν ἑορτήν. Vel πυανεψία absolute, subaudiendo ἑορτή: quo vocabulo uti Lycurgum Or. κ. Μενεσαίχμον s. Μεσαίχμου, testantur Harpocr. Suid. Citat autem Harpocr. ex Apollonio et iis, qui de festis Atheniensibus scripserunt, Καὶ ἡμεῖς πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δ' ἄλλοι Ἕλληνες πανοψίαν, ὅτι πάντας εἶδον καρποὺς τῇ ὄψει. Sed notandum pro Πυανοψία, ut ap. Suid. scribitur, ap. Harpocr. scriptum ESSE Ποιανοψία, idque bis: licet immediate diversa scriptura tum in prima syllaba, tum in antep., sequatur Πυανεψιών. Ceterum dicitur et plurali num. neutro gen. Πυανέψια, quod et J. Poll. et Eust. agnoscunt. Sed et Apollonius ap. Harpocr. annotat δεῖν λέγειν πυανέψια, καὶ τὸν μῆνα πυανεψιῶνα· πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτῇ, (sc. τῇ ἑορτῇ, aut αὐτοῖς, ut in Suidæ Codice scribitur,) καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄγεται, s. πλέκεται, ut ap.

A Suid. habetur. [" Valck. Anim. ad Ammon. 124." Schæf. Mss.] Πυανεψιὼν, Mensis, in quo Pyanepsia sacra Apollini fiebant, coctis leguminibus, quæ πύανα appellantur, cui mensi respondere putatur October Romanorum; nam e Plut. Theseo, ut et paulo ante e verbis Apollonii, colligitur autumnalem mensem fuisse, frugibus sc. terræ jam comportatis atque conditis ineuntem. Qua re non animadversa, quidam Julium verterunt. Porro Plut. in l. de Iside et Osiride, docet hunc mensem, quem Athenienses Pyanepsionem nominant, Bœotorum esse Damatrium, Ægyptiorum Athyr: nimirum circa occasum Pleiadis cosmicum, i. e. autumnalem. Harpocr. Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ τὰ πυανέψια Ἀπολλώνιος ἄγεσθαί φησι. Pro quibus ap. Suid. Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ τὰ πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φασι. [Schn. Lex.]

Πυάνιος, Fabaginus, Qui e leguminibus est, Alcman ap. Athen. (648.) Ἤδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον, Χίδρον τε λευκὸν, κηρίναν τ' ὀπώραν: UBI Πυάνιον, neutro gen. substantive acceptum, Sosibius esse dicit B πανσπερμίαν ἐν γλυκεῖ ἡψημένην: supra autem in Πύανα, ἔτνος esse diximus Legumina coctilia.

ΚΥΑΝΟΣ, Color cæruleus. Hes. κυανὸν esse dicit εἶδος χρώματος οὐρανοειδὲς, Speciem coloris cæruleam. Eustathio autem Κύανος, scribitur enim ap. eum proparoxytonως, est εἶδός τι χρώματος μέλανος: addit tamen, de κυανέῳ colore loquens, talem colorem cœli esse cum prorsus est ἀνέφελον, Nullis obductum nubibus. Od. H. (86.) de ædibus Antinoi, Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' [ἐληλάδατ'] ἔνθα καὶ ἔνθα Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο, Cærulei coloris lorica, vel nigri coloris, ut Eustathio placet, qui et annotat ibi, κυάνεος δὲ νῦν ὁ θριγκὸς τῷ τείχει, ὡς ἂν οὕτως ἀεροειδὲς τὸ μετέωρον φαίνοιτο. Est etiam Lapis s. Succus in metallis concretus, cærulei coloris: qui duplex est, nativus et factitius. Nativus, fossilis est, et in venis fibrisque ortus, aut per se reperitur, sabulo arenæve duræ similis: aut abraditur a materia metallica, plerumque similis arenæ. Hic tanto-C pere amat chrysocollam, tantaque illi naturæ familiaritate conjunctus est, ut hi duo succi concreti, frequentissime simul nati, uni eidemque glebæ metallicæ adhæreant, videaturque alter prope appositus alterum inclusum sepire atque complecti. Factitii autem plures sunt species, atque ex his aliquæ nativo pretiosiores. Ceterum pictores tam nativo quam factitio utuntur, Medici nativo tantum. Hæc Gorr. Factitii autem præstantissima conficiendi ratio ab Eod. traditur. Plin. 37, 9. Reddetur et per se cyanos, accommodato paulo ante jaspidis nomine, colore cæruleo. De eod. Diosc. 5, 106. Lucian. (2, 347.) Ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν πήλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν. || Κύανος, Floris nomen in frumentario agro nascentis, calyce rosarum, sed squaroso atque tristi, plurimis stipantibus cæruleis barbulis: eo pueri ad coronas utuntur. Gorr. Item Plin. 21, 11. de floribus coronariis, In Italia violis suc-D cedit rosa; huic intervenit lilium; rosam cyanus excipit, cyanum amarantus. || Κυανὸς, Aqua marina, θαλάττιον ὕδωρ, Hes. Nam et ea cærulei coloris est. || Fluvius Colchidis, qui juxta Æam oppidum in Phasin influit, Plin. 6, 4. || Avis nomen, Hes. Κύανος in VV. LL. accentu in antepen. e Gaza exp. Cæruleus, adjective. Unde erit SUPERL. Κυανώτατος ap. Suid. pro μελανώτατος: nam hic color nigro propinquus est. [" Il. Λ. 34. μέλανος κυάνοιο, Schol. χρώματι κυανῷ εἰκασμένου." Seager. Mss. " Eratosth. 2. Crinagor. 5. Heyn. Hom. 4, 140. 6, 119. Jacobs. ad Meleagr. p. 11. Græv. Lectt. Hes. 569. 599. Floris nomen, Ruhnk. ad H. in Cer. 426. et Mitsch. ibid." Schæf. Mss. Hippocr. 268, 31. Theophr. Lapid. p. 7. Aristot. H. A. 9, 21. Ælian. H. A. 4, 59. Paus. 6, 11. Κυανώτεραι, Anacr. 29.]

Κυανοειδὴς, Cyano similis, i. e. Cæruleus, Aristot. de Gen. Anim. 5. [Plut. 9, 689.] Κυανόπεζα, Cæruleos pedes habens, Il. Λ. (627.) ἐπιπροΐηλε τράπεζαν Καλὴν, κυανόπεζαν, ἐΰξοον. Ubi annotat Eust.

eo epitheto intelligi non solum τὴν ἀπὸ κυάνου ἔχουσαν τοὺς πόδας, sicut ἀργυρόπεζαν, τὴν ἐξ ἀργύρου, sed etiam τὴν ἔχουσαν κυανέαν τὴν πέζαν, h. e., ut e vett. Gramm. exp., τὸν ἔξω κύκλον, Cujus ambitus exterior, cærulei aut nigricantis coloris est. Κυανόπεπλος, Cujus peplus cyanum refert, Cæruleum peplum habens: [Hesiod. Θ. 406.] Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο. [* Κυανοπλόκαμος, Quint. Sm. 5, 345.] Κυανόπρωρος, Cujus prora cyano tincta est, Cæruleam proram habens aut etiam Nigricantem, Od. I. (482.) Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε [προπάροιθε] νεὼς κυανοπρώροιο Τυτθόν. Simili signif. Aristoph. (B. 1318.) dicit κυανέμβολοι πρῷραι, Proræ rostris cæruleis. Pro κυανόπρωρος autem dicitur ET Κυανοπρώρειος, sicut ἡμετέρειος pro ἡμέτερος, vel pleonasmo diphthongi ει, Od. Γ. (299.) πέντε νέας κυανοπρωρείους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. Cæruleas naves Virg. dicit. [Etym. M. v. Κυανέμβολος.] Κυανόπτερος, Cujus alæ s. pinnæ cyani colore sunt, Alas cæruleas s. nigricantes habens, Hesiod. 'A. (393.) χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ Ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν Ἄρχεται. Et κ. ὄρνις, Eur. [Andr. 862. * Κυανόστολοι, Bion 1, 4.] Κυανοχαίτης, Cujus setæ cyanum referunt, Crines cæruleos s. nigricantes habens, Hesiod. ('A. 120.) de Arione equo Herculis, μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην, Lucian. (1, 535.) Ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν Ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα Κυανοχαίτην, καὶ Γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. Similiter et Philostr. Epist. 25. Ovid. quoque Cæruleum Neptunum dicit. Idem de eod., Jovem Cæruleus frater juvat auxiliaribus undis. Idem, Cæruleos habet unda deos. Aliquando autem substantive pro ipso Neptuno, cujus in præcedenti l. epitheton erat, ponitur. Hesiod. (Θ. 278.) τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης. Virg. quoque interdum Cærula neutro gen. plur. num. dicit pro Ipso mari. [" H. in Cer. 347. ad Il. A. 528. Heyn. Hom. 8, 38. Κυανοχαῖτα, 6, 469. 7, 175." Schæf. Mss.] Κυανόχρως, Qui cyani colore est, Cæruleus, Aristot. Rhet. 3. de Alcidamante, Τελεσφόρον τὴν πειθὼ τῶν λόγων κατέστησε, καὶ κυανόχρων τὸ τῆς θαλάττης ἔδαφος. [Athen. 135. Κυανόχρωτα, Eur. Phœn. 317. * Κυανόχροος, Hel. 1522. " Opp. 'A. 2, 599. * Κυανόχροιος, Manetho 1, 327." Wakef. Mss. * Κυανόχρωτος, Orph. H. in Eum. 6. " Wakef. Eum. 52." Schæf. Mss.] Κυανόφρυς, υος, Cujus supercilia cyanum referunt, Supercilia cærulea s. nigricantia habens. [Theocr. 3, 18. * Κυανοχετὴς, Orph. Lap. 2, 21. πηγή. * Κυανώπης, Opp. K. 1, 307.] Κυανῶπις, ιδος, ἡ, Cæruleus aspectu, Cæruleos s. Nigricantes oculos habens, Hesiod. ('A. 356.) Θεμιστονόην κυανῶπιν. Æsch. (69.) ex oraculo et juramento, quibus Amphictyones se obstrinxerant una cum diris execrationibus, θεοῦ τεμένη κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης, ubi κυανῶπιν Ἀμφιτρίτην dicit ut Hesiod. et Lucian. Ποσειδῶνα κυανοχαίτην: ambo enim maris numina sunt, quod cærulei coloris est. [Æsch. Pers. 559. Suppl. 751. * Κυανωπὸς, Eur. Fr. inc. B. 46. Andromachus Galeni 12, 877.]. AT Κυαναυγὴς ET Κυανέμβολος cum suis substantivis supra posita fuerunt. Apud Suid. κυαναυγῆ πετάσματα ὑποβαλλόμενοι ὥσπερ ἔθος ἦν τοῖς ἐν πένθει οὖσι, ut Virg. dicit, stant manibus aræ Cæruleis mœstæ vittis atræque cupresso.

Κυάνειος, ET Κυάνεος exemto ι, Eust., Cyanum referens, Cæruleus, Cyaneus, Il. Λ. (38.) ἐπ' αὐτῷ Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, ut draco cæruleus, Ovidio, Hesiod. 'A. (166.) Στίγματα δ' ὣς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι Κυάνεα κατὰ νῶτα· μελάνθησαν δὲ γένεια. Sic et Virg. de angue, Cæruleæ cui terga notæ, maculosus et auro Squamam incendebat fulgor. Idem Virg. Angues cæruleos dicit, ut et Ovid. Serpens cæruleus. Item κ. νεφέλη ap. Hom., ut Cic. ap. Arat. dicit Cærulea nubes. Aristot. Probl. 37, 26. Διὰ τί ποτε τοῦ μὲν νότου πνέοντος ἡ θάλαττα κ. γίγνεται, τοῦ δὲ βορέου, ζοφώδης; ἢ ὅτι ὁ βορέας ἧττον τὴν θάλατταν ταράττει, τὸ δὲ ἀταρακτότερον ἅπαν, μέλαν φαίνεται; Unde Gellius 2, 30. E peritissimis rerum philosophis observatum est, austris spirantibus mare fieri glaucum et cæruleum: aquilonibus, obscurius atriusque. Cujus rei causam, cum Aristotelis libros Problematum percerpsimus, notavi: Cur austro spirante mare cæruleum fiat: aquilone, obscurius atriusque? An propterea quod aquilo minus mare perturbat: omne autem, quod tranquillius est, atrum esse videtur? Sicut vero hic κ. θάλασσαν dicit Aristot., ita Virg. Pontum et Tybrim cæruleum; Seneca Mare cæruleum. Idem Aristot. de merope ave, Τῶν πτερῶν ἐστὶ τὸ μὲν ὑποκάτω, ὠχρὸν, τὸ δὲ ἐπάνω, ὥσπερ τῆς ἀλκυόνος, κυάνεον· τὰ δὲ ἐπ' ἄκρων τῶν πτερυγίων, ἐρυθρά: de quo Plin. Pallido intus colore pennarum, superno cyaneo, primori subrutilo. Athen. (539.) de sagittariis Alexandri, Οἱ μὲν φλόγινα ἐνδεδυκότες, οἱ δὲ ὑσγινοβαφῆ· πολλοὶ δὲ καὶ κυάνεα εἶχον περιβόλαια. Et κυανοῦν χρῶμα ap. Plat. Tim. Color cæruleus, mixtus e splendido et albo, plurima nigredine addita. Ubi κυανοῦν per contr. dicitur, ut ἀργυροῦν pro ἀργύρεον, Eust. || Aliquando dicitur de Colore cæruleo, nigricante, i. e. Mixto e cæruleo et atro: unde exp. etiam μέλας, Niger, Ater; φαιὸς, Fuscus. Quomodo et Ovid. videtur dixisse Mortem cæruleam: et Ficus baccis cærula, et Cærula coma, de Tmolo: nam his in ll. Cæruleus de vere cæruleo colore non dicitur. Od. Π. (176.) Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον, Il. P. (209.) Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Sic Hesiod. 'A. (7.) ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων, ut Eust. legit: et Ἔργ. (2, 145.) de sole hyberno, ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε Στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαείνει, Fuscorum virorum. Ubi videtur intelligere Æthiopes, solis ardore fuscos s. atros: ut et Hes. κυανέων exp. Μαύρων Αἰθιόπων, huc forsan respiciens, aut etiam Meridionales populos, ap. quos æstus acrior est. || At Il. Σ. (564.) videtur accipi pro Cyaneus, i. e. Qui e cyano lapide est, Ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε Κασσιτέρου. || Κυάνεαι συμπληγάδες s. συνδρομάδες, Insulæ quædam Ponti, Plin. 4, 13. In Ponto duæ, M. D. pass. ab Europa, XIIII M. ab ostio: Cyaneæ, ab aliis Symplegades appellatæ, traditæque fabulis inter se concurrisse: quoniam parvo discretæ intervallo, ex adverso intrantibus geminæ videbantur, paulumque deflexa acie, coëuntium speciem præbebant. Et 6, 12. Insulæ in Ponto Planctæ, s. Cyaneæ s. Symplegades. Strabo 7. p. 140. Αἱ δὲ Κυάνεαι πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου εἰσὶ δύο νησίδια· τὸ μὲν τῇ Εὐρώπῃ προσεχὲς, τὸ δὲ τῇ Ἀσίᾳ. Eur. Medea, init. Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας. Idem alibi (ibid. 1259.) dicit κυανεᾶν Συμπληγάδων πετρᾶν. Theocr. 13, (21.) ἐς Ἀργὼ, Ἅτις κυανεᾶν οὐχ ἅψατο Συνδρομάδων ναῦς. Notandum vero ap. Geographos absolute dici Κυανέας, ap. poëtas vero addi Συμπληγάδας aut Συνδρομάδας. Timosthenes autem ap. Schol. Theocr. ait esse Insulam quandam parvam et scopulosam, cujus promontoria vocari Κυανέας. || Pro eo vero, quod e Theophr. H. Pl. 3. citatur, Κυανέαις Βοιωτίαις παρόμοιον φύλλον, exponiturque e Gaza, Folium assimile Bœotorum cyathis, reponendum videtur κυνέαις. [Æsch. Pers. 81. Il. Ω. 94. " Heyn. Hom. 4, 140. 609. 6, 120. 7, 558. ad Apollod. 622. Wakef. Alc. 266. Jacobs. Anth. 7, 166. Phryn. Ecl. 88. Toup. Opusc. 1, 369. 2, 137. Græv. Lectt. Hes. 569. ad Il. A. 528. Ruhnk. ad H. in Cer. 42. ad Anton. Lib. 132. Verh., Harl. ad Theocr. 206. De fem., Heyn. Hom. 4, 140. Epith. noctis, Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 6. Insulæ Cyaneæ, Harles. ad Theocr. 345. Lennep. ad Phal. 51. Οἱ Κυάνεοι, Æthiopes, Ruhnk. Ep. Cr. 168." Schæf. Mss. * Ὑπερκυάνεος, Hes. * Ὑποκυάνεος, Alex. Myndius ap. Schol. Theocr. 5, 96.]

Κυανίζω, Cyanum imitor, Cyani colorem refero, Cyaneo s. Cæruleo colore sum, Arethas, Τούτῳ κυανίζοντι τὴν χρόαν, ἤγουν ἀερίζοντι, ὁ Σίμων ἀπεικάζεται. Ubi dicit κυανίζοντι ἤγουν ἀερίζοντι, sicut Apoll. Rh. 1, (777.) κυάνεος ἠὴρ: nam Cæruleus esse cœli color dicitur, cum nullis nubibus obductum est, sed serenum. Diosc. de myosote herba, Ἐκφύεταί τε λεπτὰ καυλία ἐκ τῶν μασχαλῶν, ἐφ' ὧν ἀνθήλια κυανίζοντα, Plin. Cauliculis ex alis prodeuntibus,

flore cæruleo. Theophyl. Καὶ κυανίζουσαν ὥρᾳ γαλήνης τὴν θάλατταν εἰκονίζετο. [Diosc. 1, 1. * " Ὑποκυανίζω, Fischer. ad Palæph. 184." Schæf. Mss.]

Κυανέω in VV. LL. Nigrico, citantibus ex Hesiodo initio Aspid. βλεφάρων ἀπὸ κυανεόντων, Ab oculis nigris. Sed ibi non κυανεόντων habent ea, quæ vidi exempl., verum alia κυανέων, alia κυανεάων, cum Eust., qui similem esse genit. vult Homerico illi δῶτορ ἑάων, sicut in Ἑάων annotavi, et paulo ante etiam in Κυάνεος. [Dionys. P. 1111. Phryn. Bekk. 46. "Græv. Lectt. Hes. 569." Schæf. Mss.]

[* Κυανόω, unde * Κύανωσις, Color cæruleus, Plut. 9, 485.]

" Κυανῖτις, ιδος, ἡ, In cyanum vergens. Hippocr. " περὶ Ὄψιος, (688.) Οὔτε τῇ κυανίτιδι, οὔτε τῇ θα- " λασσοειδεῖ. Ibid., Αἱ ὄψιες αἱ διεφθαρμέναι αὐτό- " μαται κυανίτιδες γιγνόμεναι." [* Κυανίτης, Schn. Lex.]

ΚΥΒΕΡΝΑΩ, Guberno: proprie Navem rego, Navis cursum dirigo. Od. Γ. (282.) ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι, ὁπότε σπέρχωσιν [σπέρχοιεν] ἄελλαι, de gubernatore Menelai, quem Apollo occiderat suis sagittis, Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα, Aristot. Rhetor. 2. Εἴ τις τῶν πλωτήρων, ὅν τινα δεῖ κυβερνᾷν κληρώσειεν, ὡς δέον τὸν λαχόντα, ἀλλὰ μὴ τὸν ἐπιστάμενον. Metaphorice vero plerumque accipitur pro Rego, sicut et Lat. Guberno. Herodian. 7, (9, 13.) de Nomadibus s. Numidis, Ἱππεῖς ἄριστοι, ὡς καὶ χαλινῶν ἄνευ ῥάβδῳ μόνῃ τὸν δρόμον τῶν ἵππων κυβερνᾷν, Ut equorum cursum virga tantum moderentur, Polit. Et pass. ap. Xen. K. II. 8, (8, 1.) p. 141. de regno Cyri, Τοσαύτη δὲ γενομένη, μιᾷ γνώμῃ τοῦ Κύρου ἐκυβερνᾶτο: 1, (1, 5.) p. 2. Ὥστε ἀεὶ τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἀξιοῦν κυβερνᾶσθαι. Κυβερνάομαι activa quoque signif. accipitur pro κυβερνάω. Aristot. Probl. s. 24. circa finem, Καὶ βαδίζομεν προσέχοντες τῇ βαδίσει τὸν νοῦν, κυβερνωμένης δὲ τῆς διανοίας αὐτοῖς. [" Jacobs. Anim. 222. Marcell. de V. Thuc. 8. * Κυβερνέω, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 57." Schæf. Mss. * Κυβερνητέον, Plato Sisyph. 389.]

Κυβέρνησις, Gubernatio, Plato de Rep. 6. (p. 77.) de nautis, Στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, ἕκαστον οἰόμενον δεῖν κυβερνᾷν. Unde Cic. Ut si nautæ certarent quis eorum potissimum gubernaret. Plut. (6, 16.) de Arione, Παντάπασιν αἰσθέσθαι θεοῦ κυβερνήσει γεγονέναι τὴν κομιδὴν, Plane intellexisse dei gubernatione factam esse eam vectionem. Κυβερνήσια, τὰ, Dies festi a Theseo Athenis instituti in honorem Nausithoi et Phæacis, quorum illo gubernatore usus est, hoc proræ rectore, Plut. Theseo (17.) p. 2. de iis ambobus loquens, Καὶ τὴν ἑορτὴν τὰ κ. φησὶν ἐκείνοις τελεῖσθαι.

Κυβερνήτης, Gubernator: ἄρχων τῶν ναυτῶν, ut Plato scribit, cui opus esse dicit (de Rep. 6. p. 78.) τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι ἐνιαυτοῦ, καὶ ὡρῶν, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἄστρων, καὶ πνευμάτων, καὶ πάντων τῶν τῇ τέχνῃ προσηκόντων, εἰ μέλλει τῷ ὄντι νεὼς ἀρχικὸς ἔσεσθαι. Od. Γ. (279.) Ἔνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων Οἷς ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα, Menelai gubernatorem navis: I. (78.) Ξ. (256.) τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον: Il. Τ. (43.) Οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν. Plut. Polit. Præc. Ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος: sicut Plato quoque de Rep. 1. (p. 176.) dicit κυβερνήτην ναυτῶν ἄρχειν. Idem Plut. in eod. l. Τὸν κ. ἄγειν τὸ πλοῖον, οὐ τὸ πηδάλιον: præpostere sc. Metaphorice autem στρατηγὸς dicitur κυβερνήτης τῆς πόλεως, Gubernator s. Administrator aut Rector alicujus civitatis, Cic. Gubernator reip. [Æsch. Suppl. 777. " Markl. Suppl. 412. ad Diod. S. 1, 676. 2, 469. Duker. Præf. Thuc. p. 7. Heindorf. ad Plat. Phædr. 253. Paus. 1, 406. Gail. ad Xen. Œc. 340. ad Od. M. 411." Schæf. Mss. " Κυβερνῆται, Fabula Menandri, Priscian. 18. 25. 266." Elberling. Mss. * " Κυβερνῖται, Archelaus Epiphanii Hær. 66, 31." Routh. Mss. * Αὐτοκυβερνήτης citat Schn. Lex. ex Anal. 2. p. 232. no. 73. ubi vulgo extat * Αὐτοκυβερνητεί.] Κυβερνητικὸς, Ad gubernatorem pertinens, Qui gubernatoris est. Et κυβερνητικὴ sub. τέχνη Ars gubernandi, Peritia navem gubernandi et ejus cursum dirigendi. Plato Gorgia (139.) περὶ τῆς τοῦ νεῖν ἐπιστήμης loquens, Εἰ δ' αὕτη σοι δοκεῖ σμικρὰ εἶναι, ἐγώ σοι μείζονα ταύτης ἐρῶ, τὴν κ., ἣ οὐ μόνον τὰς ψυχὰς σώζει, ἀλλὰ καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἐσχάτων κινδύνων. ‖ Qui gubernandæ navis peritus est, Qui navis cursum probe dirigere novit, Plato de Rep. 6. p. 78. Τὸν ὡς ἀληθῶς κ. [" Κυβερνητικῶς, Dio Chrys. 1, 150." Wakef. Mss.]

Ἀκυβέρνητος, ὁ, ἡ, Gubernatore carens, Rectoris egens: proprie de nave, metaph. autem ap. Plut. (7, 953.) Ἀ. καὶ ἀνερμάτιστος ἐν ταραχῇ καὶ πλάνῃ καὶ δρόμοις ὀλεθρίοις καὶ παραφόροις διατραχηλιζόμενος εἴς τι ναυάγιον φοβερὸν ἐξέπεσε, Gubernatore s. Rectore destitutus. Et τὸ ἀ., neutraliter et substantive, Rectore destitutum esse, Gubernatore carere. Greg. Naz. de Theologia, Ἡμᾶς δὲ ὁ λόγος δεξάμενος ἐφιεμένους Θεοῦ, καὶ μὴ ἀνεχομένους τὸ ἀνηγεμόνευτόν τε καὶ ἀ. [Plut. 10, 81. * Ἀκυβερνησία, Theod. Prodr. Ep. p. 94.]

Κυβερνητὴρ, ῆρος, ὁ, Gubernator, i. q. κυβερνήτης, sed poët., Od. Θ. (557.) Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασσιν, Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστί. [" Duker. Præf. Thuc. p. 7. ad Diod. S. 2, 469." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 95." Wakef. Mss.] Fem. EST Κυβερνήτειρα, Gubernatrix, Cic. Eloquentia gubernatrix civitatum. Epigr. [" Nonn. D. 1, 88." Wakef. Mss.] Κυβερνητήριος, ὁ, ἡ, Ad gubernandum aptus, i. q. κυβερνητικός. Et κ. ἔργον, Plut. Solone (14.) Munus gubernandi.

Κύβερνος, Gubernator, i. q. κυβερνήτης et κυβερνητὴρ, sed vocab. novum, ut videtur, Greg. Naz. Κύβερνος ἴδμων φεύξεται τρικυμίας. [" Κυβερνὸς, Georg. Lapithæ Poëma Mor. 617." Boiss. Mss.]

Κυβερνισμὸς, Gubernatio, VV. LL. [Aqu. Nahum 3, 1.]

" Διακυβερνάω, Guberno, Rego." [" Euseb. V. C. 1, 1." Boiss. Mss. * Διακυβερνητικὸς, Epiph. 1, 1019. Niceph. Blemmid. p. 71. * Συνδιακυβερνάω, Plato Polit. 304. * Ἐγκυβερνάω, Diog. L. 9, 1.] " Προκυ- " βερνᾷν τῆς νεὼς, Polluce auctore dicitur ἐπὶ τοῦ " πρωράτου, De proreta, ut qui anteriorem navis par- " tem regat: sicut CONTRA ὑποκυβερνᾷν τῆς νεὼς, " qui in puppi sedens eam gubernat." [* " Συγκυβερνάω, Planud. in Laud. Diomedis Martyris Ms." Boiss. Mss.]

" ΚΥΒΙΣΤΑΩ, In caput me dejicio, In caput " salto, ἐπὶ κεφαλῆς πηδῶ, Etymologo, derivanti a " κύβη quod est κεφαλὴ, Caput, ut in Κυβήβη docui. " Xen. Σ. (2, 11.) Κύκλος ἐσηνέχθη περίμεστος ξιφῶν " ὀρθῶν. Εἰς μὲν οὖν ταῦτα ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε, " καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν. Et mox, Μανθάνοντα " κυβιστᾷν εἰς τὰς μαχαίρας. Sic Athen. 4. Θαυματουρ- " γοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. Usus est hoc " verbo Hom. quoque Il. Φ. (354.) de piscibus in " Scamandro ardente, Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων " ἔνθα καὶ ἔνθα. Et Il. Π. (749.) de quodam qui ex " equis decidit, ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ. Hes. " transitive etiam Κυβιστήσω, ita enim repono ap. " eum pro κυβητίζω, ἐπὶ κεφαλὴν ῥίψω: ut et Servius " dicit κυβιστᾷν τὴν κεφαλὴν, Caput rotare: paulo " supra in Κυβήβη." [" Ad Phalar. 267. Thom. M. 555. ad Charit. 688. Heyn. Hom. 5, 110. 7, 262. 8, 133. ad Apollod. 1159. Ruhnk. ad Xen. Mem. 223. ad Herod. 498. * Κυβιστέω, Wakef. Herc. F. 976." Schæf. Mss.] " Κυβίστημα, τὸ, ET Κυβίστησις, Sal- " tus in caput, s. Saltatio in caput: qua sc. aliquis " se præcipitem in caput devolvit: sicut hodie pe- " tauristæ corpore in spiram contracto in caput se " provolvunt. Prius verbale ap. Lucian. legitur, " posterius ap. Plut. Apud illum p. 302. (2, 898.) " Τί ἡ κόνις καὶ τὰ κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν " αὐτοῖς; ap. hunc (7, 579.) Ὀρχήσεις παίδων καὶ " κυβιστήσεις. ITEM Κυβιστητὴρ, ῆρος, ὁ, Saltator " ejusmodi qui se in caput dejicit. Patroclus ap. " Hom. Il. Π. (745.) Cebrionen a se saxo percussum " irridens, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ; Et

" mox, Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ· Ἦ ῥα
" καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασι: Inter Trojanos
" etiam petauristæ sunt qui se in caput præcipites
" dejicere sciant urinatorum more. Et Il. Σ. (604.)
" δύω δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς Μολπῆς ἐξάρχοντες
" ἐδίνευον κατὰ μέσσους. Sic Eur. Phœn. (1166.)
" Ἡμῶν τ' ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων Πυκνοὺς κυ-
" βιστητῆρας ἐκπεπνευκότας [ἐκνενευκότας, Pors.] Qui
" e sublimi in caput deciderant et expirarant. Nonn.
" adjective pro Præcipiti usurpasse dicitur." ["Markl.
Suppl. 692. Lobeck. Aj. p. 271. Valck. Phœn.
p. 399. 742. Heyn. Hom. 7, 262. 264. 567." Schæf.
Mss. Lycophr. 296.] "Apud Hes. reperio etiam
" Κυβηστῆρας, expositum πηδητὰς, et ὀρχηστὰς ποι-
" κίλους: NECNON Κυβησίνδα expositum ἐπὶ κεφα-
" λήν. Quorum utrumque suspectum habeo: ac
" pro illo quidem repono κυβιστητῆρας: quanquam
" et ap. Etym. reperiam Κυβιστὴρ et Κυβιστὴς, ex-
" posita ὁ κολυμβητὴς, Urinator: et derivata παρὰ
" τὸ κύβος, pro hoc, κυβιστίνδα: accipiendo κυβι-
" στίνδα παίζειν pro κυβιστᾷν, Dejicere se s. Saltare
" in caput: ipso tamen exponente etiam φορεῖν ἐπὶ
" νῶτον ἢ κατὰ νῶτον: quemadmodum et ap. J. Poll.
" (9, 122.) reperio, τὴν ἐν κοτύλῃ παιδιὰν dictam
" fuisse et ἱππάδαν et κυβήσινδαν." [Eust. Il. E.
306. " Κυβιστὴρ, Schol. Plat. p. 47. ubi Ed. Ruhnk.
κυβιστὴς, Etym. M. v. Ἀρνευτὴρ, qui exscripsit Schol.
Ven. ad Il. M. 385. sed in Cod. Ven. extat κυβιστὴρ,
et in Scholiis Homeri minoribus. In Apollonii Lex.
Hom. 204. habet Villois. κυβιστῆρι: sed Codex præfert
κυβηστητῆρι, q. e. κυβιστητῆρι. Vide Heindorf. ad Plat.
Phædr. 269." Bast. ad calcem Scap. Oxon. " Κυ-
βιστὴς, Thom. M. 555. Brunck. Aristoph. 2, 53. Heyn.
Hom. 6, 343. Κυβιστὴρ, ibid. 7, 264." Schæf. Mss.
* Ἀποκυβιστάω, Athen. 332. * Ἐγκυβιστάω, Synes.
Ep. 73. Man. Philes 5, 499. p. 180.] " Ἐκκυβιστάω,
" Præceps in caput desilio, Eur." [" Suppl. 702.
Artemid. 1, 68. Xen. Σ. 2, 11." Boiss. Mss. * Κατα-
κυβιστάω, Eust. Od. A. p. 27, 51. Ælian. H. A. 5,
54. * " Ἐγκατακυβιστάω, Const. Manass. Amat. 6,
19." Boiss. Mss. * Ὑπερκυβιστάω, Polyb. 28, 6, 6.
* Κυβιστιάω, Gl. Cernulo: leg. Cernuo.]

ΚΥΒΟΣ, ὁ, Tessera, Quiddam ex omni latere qua-
dratum, certis quibusdam punctis distinctum, quo
in alveolo luditur, βόλος ἑξάπλευρος, Eust. Quæ
signif. frequentior est, et fortassis etiam prior. Plut.
Cons. ad Apoll. Καὶ, ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων, πρὸς τὰ
πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα: Artax. (17.)
de Parysatide cum Artaxerxe ludente, Εὖ δέ πως
αὐτῇ καὶ τῶν κ. πεσόντων νικήσασα, Feliciter cadente
alea: Probl. Τοὺς κ. προθέμενος, τὴν μὲν ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
τὴν δὲ ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, βαλὼν ἐλείφθη, de quodam
æditυο Herculis, qui alea cum Hercule certabat.
Item infra ex Athen. Κύβους ἀεὶ μεταχειρίζεσθαι,
Alea semper lusitare, Tesseras semper tractare s. in
manibus habere. Herod. ap. Eust. Λυδοὶ τοὺς κύβους
εὗρον καὶ τοὺς ἀστραγάλους καὶ τὴν σφαῖραν καὶ τἄλλα
παίγνια, πλὴν πεσσῶν. Idem Eust. e Soph. de Pa-
lamede, ἐκεῖνος ἐφεῦρε Πεσσοὺς κύβους τε τερπνὸν ἀρ-
γίας ἄκος. Et ἀναῤῥίπτειν τὸν κύβον, Tesseram jacere
s. mittere, Aleam jacere: quod metaphorice plerum-
que accipitur pro Periclitari, ut et Lat. Aleam ja-
cere. Lucian. (1, 855.) Ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν
τὸν κ., Plut. Fabio, Ἀπειρίᾳ καὶ θρασύτητι τὸν περὶ
τῶν ὅλων ἀναῤῥίψων κ., Idem Coriolano, Εἶτα ἐκπε-
σόντι μετὰ πολλὰς μάχας καὶ ἥττας, ὥσπερ ἔσχατον κ.
ἀφιέντι, Tanquam ultimam experienti aleam. Liv. ea
significatione dicit, In dubiam imperii servitiique
aleam imus; Seneca, Ut æquiore animo adirent
aleam; Prov. Aleam omnem jacere. Athen. 13.
Δεδογμένον τὸ πρᾶγμα, ἀνεῤῥίφθω κύβος, Decreta res
est, jacta esto alea. Plut. Cæsare (32.) de Cæsare
Rubiconem transituro, 236. Καὶ τοῦτο δὴ τὸ κοινὸν
τοῖς εἰς τύχας ἐμβαίνουσιν ἀπόρους καὶ τόλμας προοί-
μιον ὑπειπὼν, Ἀνεῤῥίφθω κύβος, ὥρμησε πρὸς τὴν διά-
βασιν. Sueton. eum tradit dixisse, Eatur quo deo-
rum ostenta et inimicorum iniquitas vocat: jacta
est alea. Item cum gen. rei, cujus alea initur, ap.
Suid. κύβον ἀναῤῥίψαι πολέμου τοσούτου, Tanti belli

A aleam subire. Quo sensu accipi etiam potest, quod
ex Epigr. citat, οὐδ' ὅτι ῥιπτῶ Πάντα κύβον κεφαλῆς
αἰὲν ὕπερθεν ἐμῆς: ut ῥιπτεῖν ὕπερθεν i. sit q. ἀναῤ-
ῥιπτεῖν. Simili metaph. accipitur tragicus ille Euri-
pidis in Rheso versus (182.) qui in Prov. abiit, Χρὴ
δ' ἐπ' ἀξίοις πονεῖν, Ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαί-
μονος. Et hic itidem Proverbialis e Tragicis, Αἰεὶ
γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι: quasi sc. numen
semper prosperum sit in tesseræ jactu, et quæ ejus
periculo initur alea, feliciter semper cadat. Κύβος
aliquando dicitur de Ipso lusu tesserarum, Theophyl.
Epist. 13. Περὶ κ. καὶ παλαίστρας τὴν τοῦ βίου σχολὴν
καταναλώσας, Plut. (7, 105.) Ἐν πεττοῖς καὶ κ. τὰ πολλὰ
διημερεύειν. Ubi sicut πεττοὺς et κ. copulat, ita Cic.
(de Sen.) Talos et tesseras: ut, Nobis senibus e lusio-
nibus multis talos relinquant et tesseras. Idem, Quid
enim est sors? idem propemodum quod micare,
quod talos jacere, quod tesseras. Plut. ibid. Τὸν
θεὸν προὐκαλεῖτο διαβαλέσθαι τοῖς κ. πρὸς αὐτὸν ὥσπερ
ἐπὶ ῥητοῖς, Athen. 6. Τοὺς ἀποβάλλοντας τὰς οὐσίας
B εἰς μέθας καὶ κύβους καὶ τὴν τοιαύτην ἀκολασίαν. Ubi
copulantur μέθαι καὶ κύβοι, ut a Cic., in moderatiore
utriusque usu, alea et convivia, cum ait, Quantum
alii tribuunt tempestivis conviviis, quantum denique
aleæ, quantum pilæ. Idem Athen. 10. Ἀχρείου γε-
γονότος ὑπὸ οἰνοφλυγίας καὶ κύβων. || Κύβος dicitur
non solum tessera, τὸ ἀναῤῥιπτούμενον, sed etiam
ἡ ἐν αὐτῷ μονὰς, Eust. h. e. Unio tesseræ inscri-
pta, Punctum in tessera, τὸ ἐν τῷ κύβῳ τρῆμα,
Eust.: quo sensu accipi scribit hunc Eurip. versum,
(Tel. Fr. 4.) Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα,
Duo puncta et quatuor. Sic accipit etiam hoc ἐπὶ
τῶν μηδὲν διὰ μέσου κινδυνευόντων Prov. Ἢ τρὶς ἓξ ἢ
τρεῖς κύβους, dictum ἀπὸ τοῦ μεγίστου ἐν τοῖς πεσσοῖς
ἀριθμοῦ, ὅς ἐστιν ἕξ, καὶ τοῦ ἐλαχίστου, ἤγουν τοῦ
κύβου, ὅπερ ἐστὶ μονάδος. Simili signif. e Plat. de
LL. citat, Ἢ τρεῖς κ. βάλλοντες, h. e. τρεῖς μονάδας,
ut ipse exp., Tria puncta, Martial. Hic mihi bis-
seno numeratur tessera puncto. Notandum vero
eund. Eust. Proverbium illud, Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύ-
C βους, alibi in prima signif. accipere pro Ipsis tesseris,
dicentem antiquos tribus tesseris lusitare solitos, non
duabus, ut tunc temporis moris erat. Sed priorem
ejus expos. confirmat J. Poll. Ἰστέον ὅτι κύβος αὐτό τε
τὸ βαλλόμενον ἂν εἴη, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ κοιλότητος ση-
μεῖον, ὁ τύπος, ἡ γραμμὴ τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν
βληθέντων· καὶ μάλιστά γε ἥ τε μονὰς, ἡ ἐν αὐτοῖς ὄνος,
καλεῖσθαι εἶχε κύβοι, καθάπερ καὶ ὁ παροιμιώδης λόγος
προμηνύειν ἔοικε, Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. || A quo
cavo s. foramine videtur dictum cavum illud ὀσφύος,
quod utrimque visitur. Athen. (399.) e Simaristi
l. 3. Synonymorum, Ὀσφύος αἱ ἐκ πλαγίων σάρκες
ἐπανεστηκυῖαι, ψύαι· τὰ δὲ ἑκατέρωθεν κοιλώματα, λέ-
γουσι κύβους, γαλλίας. J. Poll. vero pro Dorsi verte-
bra accipit, ut infra dicetur. Nec multum absimili
modo in VV. LL. κύβος esse dicitur αὐτὴ ἡ κοιλότης
καὶ διαχώρησίς τινος σκεύους. || Κύβοι dicuntur etiam
Panes quidam quadrati, Athen. (114.) ex Heraclidis
Opsartytico, Εἰδέναι ὅτι καὶ κύβοι, οὐχ οὓς ἀεὶ μετα-
χειρίζεσθε, ἄρτοι εἰσὶ τετράγωνοι, ἡδυσμένοι ἀνήθῳ καὶ
τυρῷ καὶ ἐλαίῳ. || Κύβος dicitur etiam πᾶσα ψῆφος
D τετράγωνος, si Eust. credimus, πᾶν τετράγωνον, si
Suidæ et Hesychio. || Est et Vocab. geometricum,
Lat. Cubus, Gell. 1, 20. Græca quædam vocabula
Latinis exprimens, qualia sunt Quadrata undique,
quæ κύβους illi, nos Quadrantalia dicimus; κύβος
enim est figura ex omni latere quadrata, quales sunt,
inquit M. Varro, tesseræ quibus in alveolo luditur:
e quo ipsæ quoque appellatæ κύβοι. Hæc ille. Ubi
videtur primam signif. dare non tesseræ, sed cubo.
Vitruv. in præf. l. 5. Cubus est corpus e sex lateribus
æquali latitudine planitiarum perquadratum: is cum
est jactus, quam in partem incubuit, dum est inta-
ctus, immotam habet stabilitatem: uti sunt etiam
tesseræ, quas in alveolo ludentes jaciunt. Aristot. de
Mundo, Ὥσπερ ἂν εἴ τις ὁμοῦ ῥίψειε σφαῖραν καὶ κύ-
βον καὶ κῶνον καὶ κύλινδρον, Plut. (9, 65.) Μιμήματα
σφαιρῶν καὶ κ. καὶ δωδεκαέδρων. In quibus ll. non
tam de figura ab omni latere quadrata dici videtur,
quam etiam de corpore solido, in quo ejusmodi

figura conspicitur. Idem, et Tessera dicitur, Macrob. Sat. 1, 5. Ut altitudo, quæ illi plano deerat, adjiciatur, fiatque tribus dimensionibus impletis corpus solidum, quod στερεὸν vocant, ad imitationem tesseræ, quæ Cubus vocatur. Sic etiam paulo ante, et 2, 2. || Κύβος dicitur etiam in numeris. Gell. l. c. In numeris etiam similiter κύβος dicitur, cum omne latus ejusd. numeri æqualiter in sese solvitur: sicut fit, cum ter terna ducuntur, atque idem ipse numerus triplicatur. Hujus numeri cubum Pythagoras vim habere lunaris circuli dixit, quod et luna orbem suum lustret septem et viginti diebus: qui numerus ternio, qui Græce dicitur τριὰς, tantundem efficiat in cubo. Hæc ille. Plut. (7, 159.) Τῶν ἀριθμῶν ἁπάντων τὰ μὲν ἐννέα πρῶτός ἐστι τετράγωνὸς, ἀπὸ περιττοῦ καὶ τελείου τῆς τριάδος, τὰ δ' ὀκτὼ πρῶτος κύβος ἀπὸ ἀρτίου τῆς δυάδος: paulo post, Τὰ μὲν ὀκτὼ, κύβος ἐστὶν ἀπὸ δυάδος, τὰ δ' ἐννέα, τετράγωνος ἀπὸ τριάδος. || Κύβοι a quibusdam vocantur etiam Spinæ vertebræ ac præsertim colli, Gorr.: J. Poll. 2, (180.) de dorsi vertebris s. spondylis loquens, Τοὺς δὲ σπονδύλους τούτους Ἀρριανὸς καὶ κύβους ὠνόμασεν, Αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο κύβοις ἐπιτέλλεται ἰξύς. || Hes. κύβον a metallicis vocari scribit τὸ τοῦ βόλου σχῆμα: a Salaminiis vero τὸ τοῦ ἱματίου σημεῖον: a Taphiis vero τὸ τρύβλιον. Ceterum quod ad etymon attinet, sunt qui κύβον dictum velint παρὰ τὸ κυκλόθεν βάσιν ἔχειν: Apollodorus vero ap. Suid., ἀπὸ τῆς κουφότητος. Eust. autem a κύπτω, ut κύβος sit quasi ὁ κάτω κάρα, κατὰ τοὺς ἐπικύπτοντας, γινόμενος ἐν τῷ κατακυλίεσθαι ἀνακύψαντος τοῦ βήτα αὐτῷ: quod etymon verisimilius et simplicius est. [Æsch. S. c. Th. 420. "Kuster. Aristoph. 74. Thom. M. 556. Markl. Suppl. 330. Jacobs. Anth. 6, 72. 8, 90. Heyn. ad Apollod. 1159. Valck. Hipp. p. 242. Phœn. p. 419. Toup. Opusc. 1, 230. 267. 2, 239. ad Charit. 252. Ilgen. ad Hymn. 197. ad Herod. 48. K. ῥίπτειν, Jacobs. Anth. 8, 224. Δύο κύβω καὶ τέτταρα, Brunck. Aristoph. 1, 217. 3, 192. Kuster. 74. Κῦβος, Epigr. adesp. 454." Schæf. Mss. J. Poll. 9, 95. Plut. Thes. 35.]

Κυβοειδὴς, Tesseræ s. Cubi formam habens, Quadratus undique in modum tesseræ s. cubi. Κυβοειδὲς ὀστοῦν, inquit Gorr., Os cubicum: unum e quatuor tarsi ossibus, solum nomine donatum, cum reliqua tria careant nominibus. Id calci articulatur, ipsamque excipit, cum reliqua tria tarsi ossa scaphoειδει conjuncta sint. Sic dictum est quod cubo simile sit, verum lateribus omnibus est admodum inæqualibus et fere asperis, ut vix quicquam aliud quam latera sex habeat cum cubo communia. Sed et internum ejus latus geminum apparet. Est autem os κυβοειδὲς, ut et reliqua tarsi ossa, intus cavum, foris gibbum. [Schol. Soph. El. 723. Schol. Aristoph. A. 1096. Schol. Thuc. 6, 27. Strabo 16. p. 1073. * Ἐπίκυβος, Theodoret. Therap. 6. p. 94, 45. * Κυβεπίκυβος, ibid., Τῶν ἀριθμῶν οἱ μέν εἰσιν ἄρτιοι, οἱ δὲ περιττοὶ, οἱ δὲ ἀρτιοπέριττοι, οἱ δὲ * περισσάρτιοι· καὶ οἱ μὲν κύβοι, οἱ δ' ἐπίκυβοι, οἱ δὲ κυβεπίκυβοι. Vide plura ap. Schn. Lex. Suppl. * Λιθόκυβος, Const. Apost. 7, 25. Cf. Schleusner. Lex. V. T. v. Κύβος.] Φιλόκυβος, Aleæ studiosus, Qui tesseris ludere amat. [Aristoph. Σφ. 75. "Nom. propr. fictum, Aristæn. 1, 23." Boiss. Mss.]

Κυβικὸς, Cubicus, Vitruv.: κυβικὸν σχῆμα, Cubica figura, e Platonis Timæo, s. κυβοειδής. Et κ. ἀριθμὸς ex Aristot. Probl. Numerus cubicus; nam et in numeris cubus dicitur. [Plut. 8, 289.] Κυβικῶς, Cubice, h. e. In modum cubi, More cubi, Plut. (7, 593.) Κινῆσαι σφαιρικῶς κύλινδρον, ἢ κ., ἢ λύραν αὐλητικῶς, ἢ σάλπιγγα κιθαριστικῶς.

[* Κυβινοπηλαμὺς, Xenocr. 120. sed leg. κύβων πηλαμύς.]

[* "Κυβεὼν, Tzetz. Chil. 10, 559. 565." Elberling. Mss.]

[* "Κυβᾷν, vox susp. Hes. πεττεύει interpr. διαπαίζει, μεταστρέφει, κυβᾷ. Sed vide annon potius scripserit διὰ κύβων παίζει. Κυβᾷν alibi certe non occurrit. Pierson. ad Mœr. 318." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

"Δυσκυβεῖν, Infelicem esse in ludo tesserario, Infelici successu ludere tesseris. Vide Δύσβολος." [Athen. 666.] "Εὐκυβεῖν, Feliciter et prospero successu ludere tesseris. Vide Δύσβολος." ["Toup. Opusc. 1, 267. Emendd. 4, 459." Schæf. Mss.]

Κυβίζω, Cubum facio, In cubum formo, Plut. (10, 77.) dicens thynnos non solum optices, sed etiam arithmetices peritos esse, Ἐπεὶ πάνυ χαίρουσι τῷ συντρέφεσθαι καὶ συναγελάζεσθαι μετ' ἀλλήλων, ἀεὶ τὸ πλῆθος τῷ σχήματι κυβίζουσι, καὶ στερεὸν ἐκ πάντων ποιοῦσιν, ἐξ ἴσοις ἐπιπέδοις περιεχόμενοι. ["Heyn. ad Apollod. 1159." Schæf. Mss.]

Κυβεύω, Alea ludo s. lusito, Tesseris lusito, Plut. (6, 123.) Πίνεις, ἄριστον πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς· ἢ κυβεύεις, ἢ ὀρτυγοκοπεῖς. Idem, Αὖθις ἕτερος παρακαλεῖ κυβεύειν παρὰ πότον. Idem Artax. (17.) Γυνὴ δεινὴ κυβεύειν. Dicitur etiam κυβεύειν περί τινος, Xen. Ἑλλ. 6, (3, 6.) Οὐδέ γε τῶν κυβευτῶν οἵ τινες αὖ, ἐὰν ἔν τι ἀποτύχωσι, περὶ διπλασίων κυβεύουσι, Plut. Artax. (17.) Προὐκαλεῖτο περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι. Et paulo post, diversa constr. Ἐπὶ τούτοις ἐκύβευον. Athen. 10. Ὥστε καὶ κυβεύειν ἠξίωσαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν γυναικῶν τῶν ἐλευθέρων. || Κυβεύω, ut κύβον ἀναρρίπτω, Subeo s. Ineo aleam, Periclitor s. Periculum adeo, παραλόγως τι πράττω καὶ ῥιψοκινδύνως, Suid., sumta metaph. ab aleatoribus, qui aleæ fortunam experturi, dicunt ἀνερρίφθω κύβος. Polyb. ap. Suid., Οἱ μὲν ἀλογιστίαν καὶ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ, Vitæ aleam inire. ["Thom. M. 555. ad Charit. 409. Markl. Suppl. 330. Jacobs. Anth. 6, 89. 8, 90. ad Diod. S. 2, 142. Valck. Phœn. p. 419. Toup. Opusc. 1, 230. Ammon. 85." Schæf. Mss. Plato Protag. 94. Meleager 73. * "Κύβευμα, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 213. Theod. Hyrtac. ibid. 5, 735." Elberling. Mss.] Κυβευτὴς, Aleator, Qui alea ludit s. tesseris, Aristot. Eth. 4, 1. Ὁ μέν τοι κ., καὶ ὁ λωποδύτης, καὶ ὁ λῃστὴς, τῶν ἀνελευθέρων εἰσί. Aliud exemplum e Xen. habes in Κυβεύω. [Plut. 8, 450.] Ejusdem autem cum Κυβευτὴς signif. EST Κύβης: nam κύβην Hes. exp. κυβευτήν. [* Ἀκύβευτος, M. Anton. 1, 8. cf. ibi Gataker.] Κυβευτικὸς, Aleatorius, Ad aleatorem pertinens, Cic. Damna aleatoria, Gell. Ritus aleatorius, Et κυβευτικὴ, sub. substantivo τέχνη, Aleatoria ars. De κυβευτικὴ autem διδασκαλία vide in Κυβεία. || Tesserarum lusus peritus, Peritus aleator, Qui prospere aleam jacere novit, Plato de Rep. 2. (p. 241.) Πεττευτικὸς δὲ ἢ κ. ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἷς γένοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, Satis peritus talorum vel tesserarum evadat. ["Κυβευτικώτερον ζῆν, Aleatoris more victum quærere, Orig. c. Cels. 136.] Κυβευτήριον, Consessus aleatorius, VV. LL. Locus, ubi alea luditur, tesserarum lusui dicatus: quale Forum aleatorium ap. Suet. Lusimus per omnes dies, forumque aleatorium calfecimus. Utitur Gr. illa voce Plut. [8, 456. * "Κυβεύτρειον, τὸ, J. Poll. 7, 203." Kall. Mss.] Κυβεία, ἡ, Lusus aleæ, tesserarum, Ipsa actio ludendi alea s. tesseris. Et generalius Alea. Xen. (Ἀπ. 1, 3, 2.) Ἡ κυβείαν ἢ μάχην ἢ ἄλλο τι εὔχοιντο τῶν φανερῶς ἀδήλων. Item ex Athen. 10. Τὴν κ. παίζειν περὶ γυναικῶν, De uxoribus aleam jacere, VV. LL. Ex Eod. habuimus paulo ante, Κυβεύειν περὶ τῶν γυναικῶν. || At ad Ephes. 4, (14.) Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κ. τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης, In alea hominum, i. e. Incertis illis casibus, quibus jactantur homines. Vet. Interpres ibi vertit Nequitia, Erasm. Versutia: ut referatur ad aleatorum astutias et fraudes, quia sequitur ἐν πανουργίᾳ: quo vocabulo, sc. πανουργία, Suid. quoque alterum exp. Clem. vero Alex. Str. 1. ad ματαιοπονίαν, Inanem laborem, refert: Epiphanius autem in Manich. vanas et ineptas subtilitates κυβευτικὴν διδασκαλίαν vocat. ["Ad Mœr. 308. 318. Thom. M. 556. Brunck. Soph. 3, 526. Aristoph. 2, 53." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.] Κυβεῖον, τὸ, Locus, ubi alea s. tessera luditur, i. q. κυβευτήριον paulo ante, quod vide, s. τόπος, εἰς ὃν συνίεσαν κυβεύσοντες, Hes.: Æschin. (8.) Οὐδὲ βελτιόνων διατριβῶν ἥψατο, ἀλλὰ διημέρευεν ἐν τῷ κ., οὗ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι καὶ κυβεύουσι. [* Ἀποκυβεύω, Diod. S. 17, 30. * Ἐναποκυβεύω, 16, 78.] Διακυβεύω, Alea ludo, i. q. κυ-

βεύω, Plut. Artax. (17.) Ἐκέλευσεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς περὶ εὐνούχου διακυβεῦσαι, de Parysatide, quæ cum esset δεινὴ κυβεύειν, Artaxerxem προὐκαλεῖτο περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι, καὶ κυβεύοντα περιεῖδε νικῆσαι. ‖ Metaphorice, ut κυβεύω supra, pro Aleam adeo: unde διακυβεύσων in VV. LL. Periculum subiturus, aleamque jacturus. Sic Plut. (6, 486.) Κρεῖττον ἔνδειαν ὑπομεῖναι διακενῆς καὶ ἡσυχίαν, ἢ διακυβεῦσαι πρὸς λουτρὸν ὡσαμένους καὶ δεῖπνον. "Ἐκκυ-" βεύειν, Jacere aleam: s. Jacta alea periclitari. " Polyb. Ἔδοξε τοῖς Καρχηδονίοις ἐκκυβεύειν καὶ παρα-" βάλλεσθαι, Alea jacta periclitari, s. Aleæ se com-" mittere. Et alibi, (1, 87, 8.) Ὡς ἂν μέλλοντες ἐκ-" κυβεύειν ὑπὲρ τῶν ὅλων. Et rursum, (2, 63, 2.) Ἐκ-" κυβεύειν τοῖς ὅλοις, Aleam universi certaminis su-" bire. Bud." [Plut. Artax. 17.] Κατακυβεύω, In alea consumo et dissipo, Lys. (541.) Κατακυβεύσας τὰ ὄντα, Bud. Et κατακυβεύεσθαι, In alea consumi et dissipari, ut καθηδυπαθεῖσθαι, Bud. 1080. ‖ Κατακυβεύεσθαι significat etiam In ludo aleæ superari et everti, Bud. ibid. ex Eust. [* Μετακυβεύω, Nicet. Chon. 363." Boiss. Mss.] Συγκυβεύω, Alea colludo, Alea s. Tesseris ludo cum aliquo, Plut. Artax. (17.) de Parysatide, Καὶ βασιλεῖ πρὸ τοῦ πολέμου πολλάκις συνεκύβευε. Ibid. verbo generaliori dicit συνέπαιζε: (8, 103.) Λάσου τοῦ Ἑρμιονέως μὴ βουλόμενον αὐτῷ συγκυβεύειν, δειλὸν ἀποκαλοῦντος. [* Συγκυβευτής, Æschin. 8, 41. 9, 6. Dio Cass. 450. 926.]

Κύβιον, τὸ, Pelamis in frusta quadrata in modum cubi concisa, Athen. (118.) Ἱκέσιος δ' ἐν δευτέρῳ περὶ Ὕλης, πηλαμύδας κύβια εἶναί φησι μεγάλα. Κυβίων δὲ μνημονεύει Ποσείδιππος ἐν Μεταφερομένῳ. Suid. autem κυβίοις exp. κλάδοις τοῖς δακτυλιαίοις, Ramis digitalibus, i. e. digiti crassitudinem æquantibus. [* Κυβιοσάκτης, i. q. ταριχέμπορος, Strabo 17, p. 1146. Sueton. Vespas. 19.]

[* Κυβείας, ὁ, Piscis, Opp. Ἁ. 1, 183.]

¶ Κύβιτον, τὸ ὠλέκρανον, Os cubiti, Hippocr., quod et ἀγκὼν dicitur. Diosc. autem τὸν κόνδυλον τοῦ βραχίονος sic nominari dixit, ut scribit Gal. At Bacchius, ut testatur Erot., exposuit κυβοειδὲς ὀστάριον καὶ τὴν πτέρνην, sed longe plures τὸν ἀγκῶνα. Hæc Gorr. Frequentius dicitur de Nodo s. Tubere, quod in junctura brachii extat, quo aliquem pellimus, et cui innitimur: ut Virg. Inniti cubito. Ruf. Eph. de Appellation. Corp. hum. Μετὰ δὲ τὸν βραχίονα, ἀγκὼν τὸ σύμπαν ἄρθρον, καὶ τὸ ὀξὺ, ἐφ' οὗ κλινόμενοι στηριζόμεθα· οἱ δὲ ὠλέκρανον καλοῦσι, Δωριεῖς δὲ οἱ ἐν Σικελίᾳ κύβιτον. Similiter et J. Poll. cum ἀγκῶνα dixisset vocari etiam κύβωλον et κύβιτον ab Hippocr. de illo ipso κύβιτον, ait, Δοκεῖ δ' εἶναι Δωρικὸν τοὔνομα τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων. A quibus Lat. vocem Cubitus sumserunt: nisi forte illi a Latinis. Apud Hes. autem scribitur κυβιτὸν, accentu in ult., quod itidem ἀγκὼν ab eo exp.: ap. Etym. vero κύβητος et Suid. κύβητον, accentu in antep. et per η in penult. [Phot. Κύβηττον. Ἴωνες· τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκῶνος· οὕτως Ἐπίχαρμος.] Κυβιτίζω, Cubito pello, Plaut. dicit, Cubitis depulsa de via. Ruf. Eph. post verba illa, quæ paulo ante ex eo citavi, Ἐπίχαρμος δὲ καὶ τὸ παίειν τῷ ἀγκῶνι, κυβιτίζειν ἔλεγε. Ead. verba ap. J. Poll. extant. At κύβητον et κύβος ejusd. esse originis, docet Etym. Κύβωλον, i. q. κύβιτον, J. Poll. (2, 142.) Ὀνομάζουσι δὲ τοῦτο (sc. τὸν ἀγκῶνα, s. τὸ κατὰ τὴν ἔξωθεν συμβολὴν τοῦ βραχίονος ὄγκωμα) καὶ κ. καὶ κύβιτον εἴποις ἂν ὡς Ἱπποκράτης. "Κύβλα, Hesychio " κῶλα, s. μεγάλα ὀστᾶ et ὠλέκρανα:" [leg. Κύβωλα. Huc pertinere videtur * Ἀμφικύβωτος, quod affert Schn. Lex. ex Hes. v. Πρόχοι.]

" ΚΥΓΧΡΑΜΟΣ, ὁ, Cynchramus, Dux coturni-" cum, ap. Aristot. H. A. 8, 12. Plin. habet Cy-" chramus, 10, 23. Hes. κιγκράμας. Κύχραμος qui-" dam scribunt pro κύγχραμος." [In Aristot. l. c. Codd. dant * Κέχραμος, * Κέγχραμις, * Κέκρανος. Item Hesychio est * Κύγχρανος, εἶδος ὀρνέου.]

" ΚΥΔΑΡΟΣ, Hesychio est νεὼς εἶδος, ut et Ety-" mologo πλοίου εἶδος: qui tamen κύδαρον habet. " Navis igitur s. Navigii species est." [Phot. Κύδαροι· πλοιάρια ἄττα· παρ' Ἀντιφανεῖ τὸ ὄνομα. * Κύδαλος, Κύδαρος, J. Poll. 1, 82. Cydarum, Gellio 10, 25.]

ΚΥΔΟΣ, τὸ, Gloria, Gloriosum nomen, Decus, εὔκλεια, Il. P. (251.) ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Sicut a Cic. quoque Honor et Gloria copulantur. Il. X. (393.) Ἠράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον: M. (407.) Χάζετ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι: Ξ. (365.) ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται: Γ. (373.) εἴρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος. Et ap. Plut. ex imitatione Homeri, Εἰς ἄστυ συνέτεινε δρόμῳ, μή τις κῦδος ἄροιτο, τὸν λόγον εἰς τὴν πόλιν ἐμβαλὼν, Ne quis sibi hoc decus s. hanc gloriam præriperet, Ne quis alius hanc gloriam et decus sibi pareret, Ne quis hanc gloriam auferret: Plin. Quam gloriam abstulere Neapolis, Capua. Il. (Δ. 95.) Πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, Trojanis gloriam et decus pepereris, Od. Δ. (275.) Δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, Il. E. (33.) Μάρνασθ', ὁπποτέρησι [—οισι] πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξει: P. (630.) Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει: O. (491.) ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ: Ω. (110.) Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προϊάπτω [προτιάπτω:] Λ. (81.) Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων. Sicut vero Virg. dicit, Astrorum decus, et nemorum Latonia custos; Horat. Decus equitum, Plaut. populi; Seneca, Orbis decus; Cic. Decus et ornamentum reip.: ita Il. (Ξ. 42.) Ὦ Νέστωρ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, Od. M. (184.) Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, Νῆα κατάστησον. Quæ ita Cic. O decus Argolicum, quin puppim flectis, Ulysses? Ab Hes. exp. non solum δόξα, ἀριστεία, τιμὴ, sed etiam νίκη, ἀρετή. Quod vero ad etymon attinet, Eust. derivat a κύω τὸ φιλῶ: scribens dici equum κυδιᾶν s. κυδροῦσθαι qui sit φιλητός. Etym. autem a κύειν δέος. ‖ Κῦδος adjective quoque a Suida exp. γαῦρος. ‖ AT Κύδος, Convitium, Maledictum, Probrum, λοιδορία, Eust. et Suid. qui hoc ἐπὶ τῶν συκοφαντησάντων citat Prov. Κύδου δίκην ὀφείλειν. Hesychio est κακολογία, λοιδορία: ap. quem in utraque signif. scribitur κύδος cum acuto, ap. Eust. vero et Suid. utrumque cum circumflexo. Sed ille, qui collegit Voces pro diverso Accentu diversam accipientes Signif., dicit κῦδος, τὸ, Gloria, προπερισπᾶσθαι: at κύδος, ὁ, Convitium, παροξύνεσθαι. Quæ scriptura verior est; nam κυδάζω inde derivatum, primam corripit. Apoll. Rh. Schol. scribit κύδος masc. gen. pro λοιδορία sumi ap. Syracusanos. Soph. autem Schol. (Aj. 722.) ἐπὶ ὕβρεως masc. genere accipi κύδος annotat. [" Κῦδος, Heyn. Hom. 5, 455. 6, 485. 7, 185. Musgr. Iph. A. 1530. Toup. Emendd. 2, 139. Conf. c. εὖχος, Heyn. Hom. 6, 331. K. διδόναι, 8, 440. Κύδος, Brunck. Soph. 3, 518." Schæf. Mss. * Κυδοσκόπος, Manetho 4, 35. ὥρα.]

[* Ἄκυδος, Hesychio ἄδοξος. Cf. Ἄκυλος.] "Ἔγ-" κυδον, Idem exp. ἔνδοξον, Magna gloria præditum, " Celebrem, Clarum."

Ἐπικυδὴς, ὁ, ἡ, Gloriosus, i. q. ἔνδοξος, Isocr. Paneg. (38.) Ἀντιπάλων δὲ ὄντων ἡμῶν καὶ Λακεδαιμονίων, προσθέμενος τοῖς ἑτέροις, ἐπικυδέστερα τὰ πράγματα τούτων ἐποίησε, Illustria et gloriosa facta dicit Cic. Idem, Idque reip. præclarum, fuisse tam multos, tum multo ipsis gloriosius est. Et, Nobis quidem egregium et ad immortalitatem memoriæ gloriosum. Polyb. (1, (39, 9.) p. 10. Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων περιπετειῶν συνέβη πάλιν ἐπικυδέστερα γενέσθαι τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα, Illustriora et gloriosiora. Nisi malimus ἐπικρατέστερα: cum Suid. ἐπικυδέστερος exponat ἐπικρατέστερος: s. potius cum Bud. Ut uberiores et existimatiores jam Carthaginensium partes essent. ‖ Ἐπικυδέστερος, Honoratior, Existimatior, ἐντιμότερος. Apud Suid. Τοὺς Ῥωμαίους ὁ Τοῦρκος ἐν τιμῇ πλείονι ἐποιήσατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀνακλίναι στιβάδα. ‖ Uberior, Majore fiducia præditus, Bud. ap. Polyb. 3. p. 59. Νομίσας ἐπικυδεστέρας εἶναι τὰς τῶν Ῥωμαίων ἐλπίδας, [cf. 3, 67, 1.] 5, (69, 11.) p. 98. Ὁ δὲ Περιγένης ἐπικυδέστερος ὢν ταῖς ἐλπίσι κατὰ τὴν ναυμαχίαν, Majore expectatione ac fiducia præditus in navali certamine, Bud. Idem Polyb. 16. Ὥστε ἀκμὴν ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα, πολὺ

δὲ τοὺς περὶ τὸν Ἄτταλον ἐπικυδεστέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, Ut neutram in partem inclinata esset victoria, Attalus tamen meliore niteretur in posterum spe, Bayf. AT Ἐπικύδης, Nom. propr. [" Ἐπικυδέστερος, Toup. Opusc. 2, 200." Schæf. Mss.] Ἐπικυδεστέρως, Gloriosius, Honoratius, Meliore fortuna et successu, ut exp. in Polyb., (5, 23, 2.) Ἐξ οὗ συνέβη τὰς ἀρχὰς ἐ. ἀγωνίζεσθαι. Ἐρικυδὴς, Admodum gloriosus et celebris, Præclarus, Il. Γ. (65.) Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα: Ω. (802.) Εὖ συναγειράμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Hesiod. Θ. (988.) νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης. [* Μεγακυδὴς, Anal. 3, 184. Manetho 2, 150. * Περικυδὴς, Quint. Sm. 9, 65. 14, 395.] Προσκυδὴς, Gloriosus, Venerandus, VV. LL. [* Ὑποκυδὴς, Hes. et Harpocr. ex Euphorione. * Φιλοκυδὴς, Hom. Hymn. 2, 375. 478.]

Κυδήεις, Gloriosus, Epigr. [" Monum. Byz. 4. ad Charit. 341." Schæf. Mss. * Πολυκυδήεις, Apollin. Metaphr. p. 171. 250.] Κύδεος, Gloriosus, Cura dignus: si VV. LL. credimus. Sed pro Cura dignus, scr. Κήδεος. [* Κύδιος, unde * Κυδίως, Tob. 1, 2. sec. Vat. cf. Schleusn. Lex. V. T.] Κύδιμος, Gloriosus, Gloria et decore præstans, Hesiod. (Θ. 938.) Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν. [Κυδίμα σελάνα, Synes. 316.] Κυδάλιμος, idem, Od. (Ρ. 113.) υἱάσι κυδαλίμοισι, Filiis inclytis, ἐνδόξοις: Φ. (247.) μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ. [" Heyn. Hom. 6, 11. 636. Κυδαλίμη, Christod. Ecphr. 410." Schæf. Mss.] " Κυδύλιον, Hesychio ἔνδοξον, Inclytum: quod et κυδάλιμον."

Κυδίων, Gloriosior, Honorificentior, [Eur. Alc. 960. Andr. 640. " Heyn. Hom. 4, 384. 6, 631. Monthly Review, Aug. 1799. p. 441. Κύδιον, Melius, Wakef. Alc. 981. Valck. Phœn. p. 197." Schæf. Mss.] Κύδιστος, Gloriosissimus, Gloria et decore eminentissimus, Il. Α. (122.) Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων: ubi fuerunt qui a κύδος signif. ὕβρις, deducere voluerint, ut sit pro ἐφύβριστε: quos Eust. refellit, cum Homero κύδος in ea signif. ignotum sit: Ω. (308.) Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε: Δ. (515.) Ὦρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη. Est autem κύδιστος a κῦδος, ut κράτιστος a κράτος. [Æsch. Suppl. 14. " Heyn. Hom. 5, 677. Wolf. Prol. 212. ad Mœr. 135. Ruhnk. Ep. Cr. 289. * Κυδίστατος, 290." Schæf. Mss. * " Πολυκύδιστος, Agath. Epigr. 87." Boiss. Mss.] Ab Etym. vero ponuntur ETIAM Κυδότερος ET Κυδότατος, Gloriosior, Gloriosissimus, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, quæ regularia erunt, si a κῦδος adjective sumto pro γαῦρος deduci quis arbitretur. [* Κυδέστερος, Polyb. 3, 96, 7. vide nott.]

Κυδαίνω, Gloriosum reddo, Decoro, Illustro, Od. Π. (211.) Ῥηΐδιον δὲ θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι, Plut. Coriol. (1.) Ἡ Ῥώμη μάλιστα τῆς ἀρετῆς τὸ περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἐκύδαινε πράξεις. || Gloriose nomino, Glorioso nomine orno, Laudo, Celebro, Extollo, ἐγκωμιάζω, Il. (Ψ. 793.) Ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα: Κ. (68.) Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, Πάντας κυδαίνων. Hes. κυδαίνει exp. τιμᾷ, ἀξιοῖ, θαυμάζει, ἐγκωμιάζει: κύδηνεν, ἐδόξασεν, ἐμετεώρισε κατὰ διάνοιαν: κυδαίνεται, δοξάζεται, σεμνύνεται. [" Heyn. Hom. 5, 90. 6, 20. 534. 8, 15. 518. Lobeck. Aj. p. 333. Wakef. Eum. 575. ad Charit. 228. Toup. Opusc. 1, 401. Emendd. 2, 139. Dawes. M. Cr. 153." Schæf. Mss. * Ἀντικυδαίνω, Themist. 57. * Ἀποκυδαίνω, Hierocles ap. Stob. Serm. 82. * Ἐπικυδαίνω, Dio Cass. 802. * " Κατακυδαίνω, Anna C. 357." Elberling. Mss. * Περικυδαίνω, Orac. Sibyll. 3. p. 447. * " Κυδάνω, Heyn. Hom. 5, 320. 6, 534." Schæf. Mss. Il. Ξ. 73. * Προκυδάνω, Orph. Arg. 1230. τὴν τότ' ἐποικτείρουσα προκύδανε καὶ φάτο Κίρκη: sic emendat Hermannus quod vulgo legitur προσηύδανε: Cod. Voss. præfert * Προσκύδανε. Schneider. cum Dorvillio legit προσηύδα.] Κυδάω in VV. LL. Glorior; item Veneror, Admiror, Extollo: ut κυδαίνω. ET Κυδηθῆναι, Gloria et honore afficere in iisd. VV. LL. sed scr. potius Affici. Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, Gloria supereminens, Summa gloria insignis, ὑπεράρας τῇ δόξῃ, Hesiod. (Θ.

A 510.) Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ubi volunt esse sync. pro ὑπερκυδάναντα. Κυδιάω, Glorior, Gloriose me effero et jactito, Il. Φ. (519.) de concilio deorum dissoluto, Οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες: Β. (578.) ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκὸν, Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, Οὕνεκ' ἄριστος ἔην, i. e. γαυριῶν, ὑψαυχενῶν: Ζ. (509.) de equo, qui diu clausus stabulo, vincula rupit, et in campis saltu se effert, Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. Et cum dat., ap. Hesiod. Ἀ. (26.) ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐῢς πάϊς Ἀλκαίοιο, Κυδιόων λαοῖσι, Glorians populis, quibus imperabat, Gloriose se efferens. [" Ilgen. Hymn. 572. Mitsch. H. in Cer. 249. Ruhnk. 170. et Ilgen. Κυδιόων, Jacobs. Anth. 7, 344. Heyn. Hom. 4, 110. 327. 5, 293." Schæf. Mss. Quint. Sm. 13, 418. * Ἐπικυδιάω, Apoll. Rh. 4, 383.]

" Κυδνὸς, exp. Gloriosus, Inclytus, Celebris: utpote derivatum a κῦδος, q. e. Gloria. Ex Hesiodo Θ. (328.) Διὸς κυδνὴ παράκοιτις. Et rursum Ἔργ. (1, 255.) Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς. Ubi tamen et B κεδνὴ scribitur: vel etiam κυδρή." [" Ruhnk. Ep. Cr. 83. Brunck. ad Poët. Gnom. 278. 329. Wolf. ad Hesiod. 98. Valck. ad Lesbon. 180. Græv. Lectt. Hes. 537." Schæf. Mss. " Alcman ap. Schol. Pind. Π. 4, 319." Wakef. Mss.]

Κυδρὸς, Gloriosus, Gloria et decore præstans, Decorus, Egregius, i. q. κύδιμος, Od. Λ. (579.) Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. [" Sic κ. πολίχνη ap. Athen. 116. ubi nil urget, ut κυδνὴ ex Epitome præferamus cum doctissimo Ruhnk. Ep. Cr. 83." Schw. Mss.] Item ap. Xen. Ἱππ. (10, 16.) Κυδρῷ μὲν τῷ σχήματι, ὑγροῖν δὲ τοῖν σκελοῖν γαυριώμενος: sicut Hom. quoque κυδιόων de equo dixit. Ion ap. Athen. (463.) Ὅντινα δ' εὐειδὴς μίμνει θήλεια πάρευνος, Κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίεται, Gloriosius et magis strenue. [" Et Xenophanes ap. eund. Athen. 414." Schw. Mss. " Heyn. Hom. 8, 205. Jacobs. Anth. 6, 316. 12, 304. Brunck. ad Poët. Gnom. 278. 329. Toup. Opusc. 2, 90. Wolf. ad Hesiod. 98. Græv. Lectt. Hes. 537." Schæf. Mss.] Κυδρόω, Gloriosum C s. Clarum reddo, Gloria et decore illustro. At Κυδροῦμαι, Glorior, Gloriose me effero, i. q. κυδιάω, Eust. " Pass. κυδρούμενος pro κυδιόων, ap. Suid. Ἐν ἐκείνῳ δ' οὖν τοῦ καιροῦ κυδρούμενον καὶ πομπεύοντα ἁβρὸν καὶ θρυπτόμενον." [Ælian. H. A. 11, 31. Polyæn. 4, 3, 5. var. lect. * ἐκυδριοῦτο. * Κατακυδρόω, Nicet. Annal. 2, 3.]

¶ Κυδάζω, Convitior, Maledicta et probra ingero, λοιδορέω, ὑβρίζω, a κύδος signif. λοιδορία, ὕβρις, Epicharm. ap. Soph. Schol. Ἄμυκε μὴ κύδαζέ μου τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν. Et pass. ap. Soph. Aj. (721.) μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ, Convitiis et maledictis incessitur. Æsch. Iphigenia ap. Schol. Soph. οὔτοι γυναιξὶ κυδάζεσθαι. Κυδάζομαι active quoque accipitur pro κυδάζω. Apoll. Rh. 1, (1337.) ἦ μάλα δή με κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ, i. e. ἐλοιδόρησας. [" Sic Epicharmus Athenæi 236. τήνῳ κυδάζομαι, Hunc conviciis prosequor." Sch. Mss. " Brunck. Soph. 3, 518. Lobeck. Aj. p. 332." Schæf. Mss.] Κυδάσσω, i. q. κυδάζω: D unde κυδάσσει ap. Hes. λοιδορεῖ, ταράσσει. || Eid. κυδάττειν est ἐπιφωνεῖν. [" Lobeck. l. c." Schæf. Mss.]

Κυδάγχη, Convitium, Probrum: unde κυδάγχας Hes. exp. μάχας, λοιδορίας. Κυδάγχω, Convitiis et probris incesso: unde ap. Eund. κυδαγχόμενα, λοιδορούμενα.

" ΚΥΔΟΙΜΟΣ, ὁ, Suidæ τάραχος, θόρυβος, Turba, Tumultus: itidemque Hesychio. Il. Σ. (535.) Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον: Λ. (164.) Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Utitur hoc vocabulo Athen. quoque 5. dicens, Τοιούτου οὖν κυδοιμοῦ καὶ φόβου καταλαβόντος τοὺς Ἀθηναίους. Volunt derivari παρὰ τὸ κύειν δείματα vel οἴδματα." [" Ad Charit. 785. Heyn. Hom. 7, 542. Ruhnk. Ep. Cr. 297. Pugna, Theocr. 22, 72." Schæf. Mss. * Κυδοιμοτόκος, Greg. Naz. 2, 179.] " Κυδοιμέω, Turbas excito, Tumultuor. Il. Λ. (324.) Τὼ δ' ἂν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον. I. e. ἐθορύβουν, inquit Suid., afferens et partic. κυδοιμήσων." [Il. Ο. 136.]

" Κυδοιδοπᾷ, Hes. affert pro ταράσσει, κυκᾷ, θορυβεῖ, " Turbat, Miscet, Tumultuatur: ut et Schol. Aristoph. " κυδοιδοπᾷν exp. συνταράττειν, Conturbare, Confun- " dere, N. (616.) κοὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας Οὐδὲν ὀρθῶς, " ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾷν :" [vide Brunck.] " Sed indicat Schol. dupliciter scribi, vel per κ κυκοι- " δοπᾷν, παρὰ τὸ κυκᾷν," [et δόπος pro δοῦπος, Schn. Lex.] " vel per δ κυδοιδοπᾷν, παρὰ τὸν κυδοιμόν :" [" vel potius a κύδος : δαπος et δοπος sunt meræ terminationes." Ernesti. Aristoph. Eip. 1152.] A

ΚΥΕΩ, ET Κύω, In utero gesto, aut, cum sine adjectione ponitur, Uterum gesto s. fero, Sum gravida, prægnans. Exp. et Concipio ; sed κυεῖν dicitur potius quæ jam concepit, quam quæ concipit. Apud Hes. est κυέει expositum ἐγκυμονεῖ, ἐγκύμων ἐστὶ, ἐν γαστρὶ ἔχει, κύει, γεννᾷ. Itidemque κυέουσαν habet, quod exp. κύουσαν, et ἔμβρυον ἐντὸς ἔχουσαν. Sumta autem esse illa e carmine manifestum est, cum contractionem passa non sint. Ad κυέουσαν quidem quod attinet, esse id puto, quod ap. Hom. extat Il. Ψ. B (265.) ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν Ἑξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν : ubi et Eust. exp. ἐγκυμονοῦσαν. Apud eund. Hom. legitur Il. T. (117.) Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν· ὁ δ' ἕβδομος εἱστήκει μείς. Ἐκ δ' ἄρ ἄγε [δ' ἄγαγε] προφόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα. Extat et κυήμεναι ap. eund. Eust. infin. poët. Ac certe Poëtarum potius esse videtur κυῶ, pro quo dicunt et κυέω absque contractione, licet alioqui κύημα et κύησις inde derivata, non rara sint ap. prosæ Scriptt. Sed nec nullus est τοῦ κυεῖν, itemque passivi κυεῖσθαι usus in prosa. Aristot. H. A. 7. Ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον, Plato Symposio, Εἰσὶ γὰρ οὖν, ἔφη, οἳ καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς κυοῦσιν ἔτι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς σώμασιν, ἃ ψυχῇ προσήκει καὶ κυεῖν καὶ κυῆσαι. Idem vero τὸ κυεῖν faciens prius et τὸ τίκτειν καὶ γεννᾷν posterius, licet Hes. κυέει exp. etiam γεννᾷ, scribit, Ἁπτόμενος γὰρ, οἶμαι, τοῦ καλοῦ καὶ ὁμιλῶν αὐτῷ, ἃ πάλαι ἐκύει, τίκτει καὶ γεννᾷ. Pro eod. ἐγκύμονα εἶναι, item ἐν γαστρὶ ἔχειν dicit. Invenitur et pass. κυεῖσθαι, quod a Gaza redditur In utero gestari. Verum alicubi κυεῖσθαι aut κυούμενος habetur, C ubi tamen non κυεῖν, sed κύειν : ut ap. Theophr. de fructu arboris loquentem, Ἔχει δὲ ἅμα καὶ τὸν νέον καὶ τὸν ἔνον καρπόν· ἀφαιρουμένου γὰρ θατέρου μετὰ κύνα, καὶ ὁ ἕτερος φανερὸς εὐθὺς κυούμενος· κύει γὰρ ὥσπερ βότρυς ὁμοσχήμων. Sed hic Bud. suspicatur scr. κυεῖ : qui et in quodam l. Aristoph. scripsit in Comm. κυεῖ, alibi autem κύει : sc. in isto H. A. 5. Κυεῖ δὲ ἐξήκοντα καὶ μίαν, ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Apud Eund. de elephanto, Κύειν ἔτη δύο, Plin. Gestare in utero biennio. Ut autem metaph. usurpatur κυεῖσθαι, ita Cic. Gravidatam seminibus terram dixit. In nonnullis etiam Il. κυεῖν quædam exempl. alia κύειν habent. || Κυήσατο pro Peperit, Opp. K. 3, (22.) κυήσατο τοξεύτειρα Ἀρμενίη. In VV. LL. affertur ex Aristot. Gen. Anim. 4. Μέχρι τῶν κυουμένων ὑστέρα συμμύει, pro Usque ad partem uterus se comprimit. [" Heyn. Hom. 8, 445. 523. 9, 706. Jacobs. Anim. 274. Steph. Dial. 41. Heindorf. ad Plat. Theæt. 311. Ammon. 143. Valck. 86. Wakef. S. Cr. 1, 36. Plut. D Mor. 1, 417. Pario, Paus. 3, 289. Concipio, ad Charit. 204." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 681. Nicander Θ. 239. Opp. Ἀ. 1, 520." Wakef. Mss.]

Κύημα, Quod in utero gestatur, Fœtus, Fœtura, Aristot., Πότερον ἐνυπάρχει ἡ ψυχὴ τῷ σπέρματι καὶ τῷ κ. ἢ οὔ· οὔτε γὰρ ὡς ἄψυχον θείη τις τὸ κύημα, καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἐστερημένον ζωῆς : ubi annotat Bud. κύημα et in utero dici et in partu. Idem de Gen. Anim. 3. loquens de insectis, Σχεδὸν γὰρ ἔοικε τρόπον τινὰ σκωληκοτοκεῖν πρῶτον· τὸ γὰρ ἀτελέστατον κ. τὸ τοιοῦτον. Ex Eod., de Gen. Anim. 1., affertur κυήματα ἔχειν, ἴσχειν, pro Prægnantes esse s. Gravidas. Ad verbum, Fœtus habere. Plut. (6, 550.) K. ἄμορφα καὶ σαρκοειδῆ appellat, quas uno verbo Gr. μύλας, et Lat. itidem Molas vocant : Παιδίον μὲν γὰρ οὐδεμία ποτὲ γυνὴ λέγεται ποιῆσαι δίχα κοινωνίας ἀνδρός· τὰ δὲ ἄμορφα κ. καὶ σαρκοειδῆ καὶ σύστασιν ἐν ἑαυτοῖς ἐκ διαφθορᾶς λαμβάνοντα μύλας καλοῦσι Scribo autem διαφθορᾶς, ut habet mea Ed. p. 252. et ut scr. est : non διαφορᾶς, ut habent ceteræ Edd. [" Wakef. S. Cr. 4, 88." Schæf. Mss.] " Κοίημα, Hesychio γέννημα, Fœtus : quod et κύημα." Κῦμα pro κύημα, per crasin, Eur. Cercyone, οὗ τὴν θυγατέρα γέμειν ἔφη κύματος θεοσπόρου, Gravidam esse fœtu divinitus sato. [Æsch. Choëph. 126. Greg. Naz. de Cypr. " Wakef. Eum. 662. Musgr. Iph. T. 204. Jacobs. Anth. 7, 60. Valck. Diatr. 12. ad Eur. Alc. 640." Schæf. Mss.] HINC Ἀκύμων νηδὺς ap. Eur. (Andr. 158.) Fœtu carens s. Sterilis uterus. [Eur. ap. Stob. Phys. 242. γῆ.] Cui CONTR. Ἐγκύμων, Fœtum habens, Gravida, Prægnans ; sed hoc passim usitatum est, cum contra rarus sit illius usus. Phocyl. (174.) Μηδὲ τεῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλοιο, Nonnus (Jo. 27, 28.) ἐγκύμονα γαστέρα δύνων. Dicitur et ἐγκύμων βοῦς. Item, ἐγκύμονα σπέρματα a Diosc. Et cum gen. ap. eund. Nonn. (Jo. 88, 2.) pro Refertus, Plenus, ἀμπλακίης ἐγκύμονα κόσμον ἐλέγχω, Peccato gravem et refertum, et quasi gravidum. [Eur. Tro. 11.] A quo EST Ἐγκυμονέω, pro ἐγκύμων εἰμὶ, Gravida sum, Fero uterum. Bud. exp. etiam Utero ingravesco, in Pand. [" Eust. 83, 27." Seager. Mss. * " Ἐγκυμόνησις, Const. Manass. Chron. p. 37." Boiss. Mss. Epiph. 1, 521. 1022.] AT Ἀρικύμων, Hippocrati (679, 4.) Mulier, quæ cito fit gravida, s. Prægnans, ἡ ταχέως ἐγκύμων γινομένη, Gal. Hes. exp. eod. sensu εὐσύλληπτος, ita enim eum scripsisse liquet, Quæ facile concipit. Quidam vero ἀρικύμων, reddiderunt etiam Fœcunda. [* " Ἐναρικύμων, mot suspect, voy. Hippocr. de Aër. Aq. et Loc. de mon Edit. 2, 81." Corai Mss. * Ἀρτικύμων, Hippocr. 262, 35. * Ἐρικύμων, Æsch. Ag. 121. al. * Ἐρικύματος : vide Blomf. nott. et Gloss. * Μεγαλοκύμων, i. q. ἐρικύμων, Aristot. Probl. 26, 17. * Πολυκύμων, Schol. Æsch. Ag. 121. exponens ἐρικύμων.] " Πολυκύματος, ap. Athen. " legitur, l. 7. (p. 301.) de thynno, Φωλεύει δὲ ὁ θύν- " νος, καίτοι πολυκύματος ὤν : pro πολυκυήματος, ut " opinor, Multo conceptu fœtus : nam præcedit " paulo ante, ἕως μὲν ἂν ἔχῃ μικρὰ τὰ κυήματα :" [πολυαίματος Schw. * πολυκύμαντος corrigit Corai.] " Δίκυμα, Suidæ τὰ διδυμοτόκα πρόβατα, Oves quæ " gemellos pariunt s. pepererunt." Alius formæ est SUBST. Κυμὰς, άδος, ἡ, Gravida, Fœta : κυμάδας, ἐγκύους, Hes. " Κυμαίθα, Capræ s. Vaccæ nomen " ap. Theocr. (4, 46.) ut putatur, Æolice pro κομαί- " θα, παρὰ τὸ τὰς κόμας αἰθὰς, i. e. ξανθὰς, ἔχειν. " Aliis tamen putantibus signif. h. v. et τὴν ἐγκύ- " μονα, Gravidam, Fœtam : quæ alioqui κυμὰς di- " citur." Dicitur ET Κύος pro κῦμα s. κύημα, quod κύος vide post Κύω.

Κύησις, Graviditas, Prægnatio, Gestatio uteri, Conceptus, Philo V. M. 3. Καὶ γεννηθεῖσαν ἄνευ κυήσεως, Plut., Τοῦτο δὲ ἀγόνοις πρὸς κύησιν ἀγαθὸν, Conceptum, Bud. : Gell. 16, 3. Et medici et philosophi illustres de tempore humani partus quæsiverunt, πόσος ὁ τῆς τῶν ἀνθρώπων κ. χρόνος. Et multa opinio est, eaque jam pro vero recepta, postquam mulieris uterus conceperit semen, gigni hominem, septimo rarenter, nunquam octavo, sæpe nono, sæpenumero decimo mense. [" Jacobs. Anth. 8, 181." Schæf. Mss.] Κυητικὸς, Concipiendi vim habens ; Genitalis, VV. LL. [" Clem. Alex. 225." Wakef. Mss. * Κυητήριος, Hippocr. 586.] " Ἀκυητήριον " φάρμακον, Hes. teste dicitur Quod adhibetur πρὸς " τὸ μὴ κυεῖν γυναῖκα, Ut mulier non concipiat. Infra " Ἀκυτήριον." [* " Θεοκυήτωρ, Quæ Deum concipit, Andr. Cret. 258. 265." Kall. Mss.]

Ἀποκυέω, q. d. Defœto, i. e. Fœtum depono, Pario, Lucian. (1, 315.) Τὴν Λητὼ ἐπὶ τῆς Δήλου δεῖ ἀποκυῆσαι, Plut. in Homero (init.) Φοιτῶσα δ' ἐπὶ τοὺς πλυνοὺς ἀπεκύησε τὸν Ὅμηρον ἐπὶ τὸν ποταμόν. Exp. etiam Gigno, Progigno : Jacob. 1, (15.) Εἶτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκυεῖ θάνατον. Quanquam in pluribus libris legitur ἀποκύει, ut sit a barytono ἀποκύω. Sic κυεῖν et κύειν dicitur. Pass. est Ἀποκυέομαι, Parior, In lucem edor ; uno verbo Parior, si dici posset. Potest et Edor dici sine adjectione : unde ἀπεκυήθη ap. Herodian. (1, 14, 3.) Ζῷά τε παντοῖα μέρεσι σώματος ἀναρμόστοις ἀπεκυήθη, et partic. ἀποκυηθεὶς ap.

Plut. Lycurgo (3.) Ἀποκυηθεὶς ἔτυχε. || Abortivum facio, si verum est ἀποκυήσασα significare ap. Plut. Cum abortivum peperisset. [" Wakef. S. Cr. 5, 153. Casaub. Athen. 1, 6." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. N. T. " Method. 403.-418. Clem. Alex. 103. * Ἀποκύημα, Clemens Hom. 6, 4. Andr. Cr. 274." Kall. Mss.] Ἀποκύησις, Partus, Partio, Puerperium, Plut. [10, 25. 352. " Clem. Alex. 101. 189. 462." Kall. Mss. * Ἐναποκυέω, Basil. 2, 582. * Ἐγκυέω, unde * Ἐγκύησις, Theophr. C. Pl. 1, 6, 3. olim ἔγκυσις. * Ἐκκυέω, Anal. 2, 233. " Schol. Eur. Phœn. 674." Kall. Mss.] Ἐπικυέω, Superfœto, Super uterum concipio, Aristot. H. A. 7, (5.) Ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον. Ἐπικύημα, q. d. Superfœtamentum, Id quod super uterum concipitur. Plin. Superfœtatum appellare non dubitavit. Aristot. Τὰ δὲ παλυτόκα ἐπικυΐσκεται διὰ τὸ τὰ πλείονα τοῦ ἑνὸς, εἶναι θάτερον θατέρου ἐπικύημα. [* " Ἐπικύησις, Clem. Alex. 223(=190.) * Συγκυέω, Porph. A. N. 76." Wakef. Mss.]

Κύω i. q. κυῶ, ut dictum est, In utero gesto etc. ut supra in Κυέω, ubi et aliquod habes exemplum usus τοῦ κύω. Aristot. Κύουσαι τὰ ἄρρενα, Quæ mares in utero gestant, Plut. Erot. Περίανδρος δὲ ὁ Ἀμπρακιωτῶν τύραννος ἠρώτα τὸν ἐρώμενον εἰ μήπω κυεῖ· κἀκεῖνος παροξυνθεὶς ἀπέκτειναν αὐτὸν, et, Τὸ δὲ πάντων ἀπιστότατον, ἔλαθε κύουσα λουομένη μετὰ τῶν γυναικῶν. Et pass. Κύομαι, In utero gestor, Aristot. Probl. Τὰ δὲ κυόμενα παιδία ἀσθενῆ γίνεται διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ψύχους. Et κυσαμένη, Quæ concepit, Gravida facta, Hesiod. (Θ. 125.) Οὓς τέκε κυσσαμένη: (405.) Κυσσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι. Sunt porro qui Lat. vocem Cunæ ab hoc Κύω derivatam putent. || Sed metaph. etiam capitur κύω interdum, Xen. K. Π. 5, (4, 16.) Ἡ ψυχή μου διῆγε τοῦτο κύουσα, ἆρά ποτε ἔσται ἀποτίσασθαι, q. d. Gravidus erat animus meus hac cogitatione. [" Thom. M. 557. Wakef. Trach. 1002. S. Cr. 1, 36. Heyn. Hom. 5, 188. Ruhnk. Ep. Cr. 101. Valck. Diatr. 59. Gigno, Fischer. ad Palæph. p. 23. 26. Theogn. 39. Ammon. 85. Valck. ad 143. Quid proprie? ad Phœn. p. 81. De constr., Boiss. Philostr. 593. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 70. Κύειν ἀπό τινος, Heyn. Hom. 6, 646." Schæf. Mss. Ζηνὶ κυσαμένη, Asius Pausaniæ 2. p. 124. Kuhn.] Ἄκυτος, ἡ, Quæ non concipit, Sterilis, ἄτοκος et στερίφη, Hes. Vide Ἄκυθος. Ἀκυτήριον ex Hippocr. in Gyn. Medicamentum impediens conceptus, φάρμακον * ἀσυλληπτικὸν, ἀτόκιον, ἄκυον. " Paulo ante Ἀκυητήριον." Cui contr. EST Κυτήριον, ET Ἐγκυτήριον, VV. LL. [* " Διακύω, Schneid. ad Aristot. H. A. 414." Schæf. Mss.] Ἐγκύω, i. q. κύω: unde ἐγκύουσα ap. Aristot. quæ et ἔγκυος, Gravida, Bud. Vide Κύος. [" Theon Soph. 16." Seager. Mss.] Ἔγκυσις, Partus, VV. LL. Scribitur tamen ἔγκυρσις in illis; sed non dubium est, quin ἔγκυσις scriptum reliquerit, quicunque primus hanc vocem illi inseruit, è quocunque eam scriptore sumserit: [cf. Ἐγκύησις.] " Ἐκκύω, Irrito. Hes. enim ἐκκύεις exp. ἐρεθίζεις, ἐπισείεις:" [videtur leg. ἐκκινεῖς: sed cf. Κυνέω. Bast. in Ind. Scap. Oxon. affert ἐκκύω ex Himer. p. 262. * " Ἔκκυμα, Partus, Hes." Wakef. Mss.] Ὑποκύω, cujus usus exemplum non affertur; at vero ab Ὑποκύομαι est aor. 1. med. ὑποκυσσαμένη ap. Hom. aliquot locis: Il. Z. (25.) Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ· Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε, i. e. ὑπ' αὐτοῦ ἔγκυος γενομένη, Eust. Ab eo facta gravida. [" Heyn. Hom. 5, 188. 7, 55. Ruhnk. Ep. Cr. 110. ad Il. Υ. 225. Hesiod. Θ. 411." Schæf. Mss.] Ἐννυποκύω, Vicina partui sum, VV. LL. sine exemplo.

Κύος pro κύημα, Fœtus, Aristoph. [Fr. 278. J. Poll. 2, 6.] A quo κύος EST Κυοτοκία, Alex. Aphr. (Probl. 2, 68.) quod exp. Fœtus editio. Editur autem fœtus in partu. [* Κυοτροφία, Hippocr.] Κυοφορέω, i. q. κύω, ἐγκυμονῶ, Gravida sum, Uterum fero etc. Lucian. (1, 205.) Ἦν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. [Hippocr. 567. " Wakef. Trach. 325." Schæf. Mss.] Κυοφορία, Tempus, quo mulier fert uterum, Bud. [" Artemid. 18." Wakef. Mss. Clem. Alex. Cohort. p. 9. * Κυοφόρος, Theophyl. Ep. ap. Schn. Lex.] " Κοιοφόρος, Hesychio est ἔγκυος, ἐγ- " γαστρωμένη, Gravida, Uterum gerens, Prægnans: " qui et κοίημα attulerat pro γέννημα." Ἔγκυος, i. q. κυοφοροῦσα, κυοῦσα, ἐγκύμων, Gravida: quod et de cane dicitur, κύων ἔγκυος, VV. LL. ex Epigr. Item pro Plenus, Refertus, ex Iisd., εἴσιδε πῶλον Εὐόπλου Δαναῶν ἔγκυον ἡσυχίης. [" Dionys. H. 3, 1803. ad Charit. 730. Jacobs. Anth. 9, 44. 165. ad Meleagr. p. 4. Toup. Opusc. 1, 556. Fischer. Ind. Palæph., ad Diod. S. 1, 247. Cum accus., Müller. ad Tzetz. p. 973. Tzetz. Exeg. in Il. 138, 7. 139, 27. Schol. Eurip. p. 104. M." Schæf. Mss.] " Ἔγκυα, Hes. " exp. ἔγκυον: sed suspectum." AT Ἀνέγκυος in VV. LL. Inepta partui. Sequendo autem signif. τοῦ ἔγκυος, fuerit Quæ uterum non fert, Non gravida. ITEM Ἄκυον, quod vide cum Ἄκυτος. " Ἄκυνον, " Hesychio ἄτοκον: pro quo scr. potius ἄκυον." SED ET Κυθνὸν illud ipsum ἄκυον φάρμακον ap. Hes.: qui ET Πολύκυθνα affert pro πολύσπερμα, Semine abundantia: addens, κυθνὸν esse σπέρμα. Etym. autem vult ET Κύθος significare σπέρμα: unde ESSE Ἄκυθος ap. Callim. pro ἄγονος, Sterilis, H. in Apoll. (52.) οὐδ' ἀγάλακτοι [—λακτες] Οἴιες [Ὄϊες,] οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι. Affert autem Etym. inter alias derivationes et istam, κύω, ἄκυτος, ἄκυθος. Sed non male fortasse ἄκυτοι ibi legeretur cum τ, cum ἄκυτος ab Hes. quoque in hac signif. agnoscatur. " Κυθώδεος, Hes. exp. δυσόσμου, Male " olentis: forsan a κύθος, q. e. σπέρμα: quoniam id " gravius olet."

Κυΐσκω, i. q. κύω: et Κυΐσκομαι quoque. Quorum exempla vide ap. Bud. Comm. 344. In Geop. de columba, Ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυΐσκει καὶ τίκτει, καὶ θάλπει καὶ ἐκτρέφει: pro his Varronis, Diebus quadragenis concipit et parit, et incubat, et educat. At pro his Aristot. (H. A. 6, 18.) Κυΐσκεται δὲ κύων ἐκ μιᾶς ὀχείας, Plin., Canes implentur uno coitu. [" Verbo κυΐσκεσθαι, Fœtum concipere, Gravidam fieri, utitur Herod. 2, 93. 4, 30." Schw. Mss. " Wakef. S. Cr. 5, 103. Dionys. H. 2, 649. ad Anton. Lib. 193. Verh., Toup. in Schol. Theocr. p. 211." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ἀνακυΐσκω, exp. Abortum infero, in Aristot. H. A. 6, (19.) Ἂν δὲ ὕδωρ γένηται μετὰ τὴν ὀχείαν, ἀνακυΐσκει. Ἀποκυΐσκω, i. q. ἀποκυέω, de quo dictum paulo ante fuit, Greg. Ἡ ψυχὴ γὰρ νοητή τις ὑπάρχουσα, νοημάτων ἀπείρων ἀποκυΐσκει πλῆθος. Pass. est Ἀποκυΐσκομαι: unde ἀποκυϊσκόμενος ap. Eund. Καὶ λόγος δὲ ὁμοίως ὁ πρὸς τῆς ψυχῆς ἀποκυϊσκόμενος ἀρρενικὸν ἔχει τοὔνομα. [" Wakef. S. Cr. 5, 153. Heyn. ad Hesiod. p. 157." Schæf. Mss.] Ἐπικυΐσκω, i. q. Ἐπικυῶ, Bud. 345. [" Ad Herod. 251." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 223. Plut. 9, 296." Wakef. Mss. * Τεκνοκυΐσκω, Epiphan. 1, 1048.]

" Κυαίνων, Hesychio ἔγκυος ὤν, Gravidus, Ute- " rum ferens."

AT VERO Κύω aliam quoque signif. habet, sc. Osculor, Suavior. Frequens est ap. Hom. istud verbum in hac signif. Animadvertendum est autem, interdum ab eo corripi priorem syllabam in κύσαι, interdum produci, sed tum geminari σ, non in omnibus tamen exemplaribus. E Il., in quibus corripitur, sunt hi, Od. Π. (21.) Πάντα κύσεν περιφὺς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα, Il. Ω. (477.) ἄγχι δ' ἄρα στὰς Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας, Od. Ψ. (87.) Ἢ παρστᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα: Π. (190.) Ὣς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, Ε. (463.) κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν, Ξ. (279.) Καὶ κύσα γούναθ' ἑλών. Producitur autem cum aliis in Il., tum his, Od. Ω. (235.) Κύσσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρ', ἠδὲ ἕκαστα. Εἰπεῖν: Π. (15.) Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά: Il. Θ. (371.) Ἥ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου. Interim autem observandus est nobis cum ex his Il., tum ex aliis mos osculandi manus, item genua, necnon caput, et peculiariter etiam oculos. Manus certe osculationem habemus et in Apoll. Rh. (1, 313.) Καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς κύσεν. Sic Aristoph. N. (81.) Κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δε-

ξιάν. Aristot. H. A. 6. Κύουσιν ἀλλήλας αἱ περιστεραὶ, Se osculantur mutuo columbæ. Ceterum putarunt quidam alteram verbi hujus κύω signif. hac esse posteriorem; sed cum nullum hujus rei testimonium afferatur, et Κυέω ap. Hom. alteram illam signif. habeat, huic Κυέω, cui series alphabetica priorem sedem tribuit, subjunxi κύω illi synonymum. [Aristoph. Ὄρν. 141. " Schneid. ad Aristot. H. A. 413. 414. Epigr. adesp. 82. ad Lucian. 2, 250. Heyn. Hom. 5, 188. Wakef. Alc. 182. Brunck. Apoll. Rh. 53. 104. 142. Κύσσε, Toup. Opusc. 1, 322. Addend. in Theocr. 401. Valck. ad x. Id. p. 158. ad Od. P. 39." Schæf. Mss. *Ἀμφικύω, Quint. Sm. 7, 328. Προσκύω, unde] " Πρόσκυσον, Suidæ προσκύνησον, " Adora," [Soph. Phil. 776. 1408. El. 1374. Aristoph. Ἱππ. 156. 640.]

¶ Κυνέω, i. q. κύω, Osculor, Suavior, Od. Φ. 224. Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. Cui versui subjungitur hic, Ὣς δ' αὔτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε. || Pro σαίνω, ut exp. a Schol. Aristoph. Ἀ. (1209.) Τί με σὺ κυνεῖς; Δι. Τί με σὺ δάκνεις; || Pro προσκυνῶ, Adoro: ut in quodam Scolio, cujus auctor fertur Hybrias Cretensis, πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἐμοὶ, κυνέοντι δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι, i. e., ut exp. Eust., προσκυνοῦσί με ὡς δεσπότην, καὶ προσφωνοῦσι μέγαν βασιλέα. [" Porson. Med. p. 81. Brunck. 1141. Wakef. Alc. 181. Scolion 22. Porson. in Toup. 4, 488. ubi et de ejus confusione cum κινέω, Musgr. Cycl. 171. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 70." Schæf. Mss. Κυνητίνδα, cf. Κινητίνδα. * Διακυνέω, unde διακύσασαι, Aristot. H. A. 6, 2.] " Ἐπικυνεῖν, Osculari."

Προσκυνέω, Adoro, Veneror, quam signif. et simplici κυνῶ dari aliquando, e proxime præcedente patet exemplo. Herod. 7, (136.) Ἀνάγκην σφι προσφερόντων προσκυνέειν βασιλῆα προσπίπτοντας. Ibid. negant Spartiatæ, sibi ἐν νόμῳ esse ἄνθρωπον προσκυνέειν. Aristoph. Πλ. (771.) Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον. Sic et ap. Plut. passim cum accus., et ap. Isocr. infra in Προκυλινδοῦμαι: qua constr. dixit et Chrys. Προσκυνήσας τὸν τοσούτων ἀγαθῶν δοτῆρα καὶ χορηγόν. At in N. T., ubi frequens est hujus verbi usus, jungitur interdum accus.; interdum, et quidem sæpius, dativo. || Venerabunde saluto, Bud. ex Eccl. Hist. p. 39. Δυνησόμεθα εἰρηνικοῖς γράμμασιν ἑαυτοὺς προσκυνεῖν. [Æsch. Prom. 935. Pers. 499. " Ad Anton. Lib. 241. Verh., ad Charit. 209. 304. 362. ad Cornel. Nep. 253. ad Mœr. 314. Herod. Philet. 445. et n., Valck. Oratt. 350. ad Xen. Eph. 167. ad Lucian. 1, 257. 387. Toup. Emendd. 2, 24. ad Herod. 23. 242. Zeun. ad Xen. K. Π. 382. Villois. ad Long. 217. Coray Theophr. 285." Schæf. Mss. * " Προσκυνητέος, Planud. Ovid. 11, 392." Boiss. Mss. " Athan. 2, 223. Orig. c. Cels. 245." Kall. Mss.] Προσκύνημα, ET Προσκύνησις, Adoratio, sonat tamen προσκύνημα potius q. d. Adoramentum, Plut. Alex. Ἀλλὰ τήν γε πρ. ἰσχυρῶς ἀπωσάμενος. Apud Eund., Ἀλλοκότους πρ. [Προσκύνημα, Gl. Veneratio: Προσκύνησις· Adoratio, Adveneratio. * " Προσκυνήσιμος, Adorabilis, Chrys. Hom. 139. T. 5. p. 877, 41. Σήμερον τοιγαροῦν προσκυνήσιμος ἡμέρα τοῦ τιμίου σταυροῦ καθέστηκε." Seager. Mss.] Προσκυνητὴς, Adorator, [Hes.] Προσκυνητὸς, q. d. Adorabilis, Adorandus, Adoratione dignus, Greg. [Gl. Venerandus. * Προσκυνητῶς, Epiph. 1, 966.' * " Ἀπροσκύνητος, Non adorandus, Athan. 1, 519. 2, 36. Conc. Gent. 2, 57. * Πολυπροσκύνητος, Andr. Cret. 110. cf. 119. * Προσκυνητάριον, Descriptio locorum quos pii venerari solent, Montf. Palæogr. 441." Kall. Mss. * " Ἀντιπροσκυνέω, Eumath. 161." Boiss. Mss. Plut. 10, 596. * " Συμπροσκυνέω, Athan. 1, 462. 2, 188. Method. 444. Andr. Cret. 37." Kall. Mss. " Basil. Schol. in Greg. Naz. Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 88." Boiss. Mss. * Συμπροσκύνητος, Epiph. 1, 986.]

" Ἄκυντον, Hesychio est ἀπρόσιτον, Inaccessum."

" ΚΥΑΡ, Hesychio est τὸ τῆς ῥαφίδος τρῆμα, Foramen acus: et τὸ τῆς κώπης τοῦ μύλου, Foramen manubrii in mola trusatili. Hippocr. de Victu in Morbis acutis, Ὑποθεὶς τὸ ῥάμμα τῇ βελόνῃ τῇ τὸ κύαρ ἐχούσῃ, κατὰ τὸ ὀξὺ τῆς ἄνω τάσιος τοῦ βλεφάρου ἐς τὸ κάτω διακεντήσας. Idem de Morb. 2. Ῥάβδον λαβὼν κασσιτερίνην λεπτὴν ἐκ τοῦ ἑτέρου κύαρ ἔχουσαν. J. Poll. κύαρ vocari scribit etiam τὸ ἐντὸς τοῦ τρυπήματος τοῦ ὠτὸς, Interius auris foramen."

" ΚΥΣΟΣ, ὁ, Hesychio πυγὴ, Nates, Podex: item τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Pudendum muliebre. Eust. paroxytonως habet κύσος, synonymum ei faciens τὸ κύσθος. INDE Κυσοβάκχαρις, Hesychio ὁ τὸν κυσὸν μυρίζων, Qui nates sibi bacchari inungit: vel etiam Quæ sibi pudendum ungit bacchari. ET Κυσοδακνιᾷ, Eid. ψωριᾷ: cum potius de eo dicatur cui nates pruriunt, aut de ea cui pudendum." [* Κυσοδόχη, Alciphr. 3, 72. " Thom. M. 494." Schæf. Mss.] " ITEM Κυσολάκων hinc dictus Clinias, utpote τῷ κυσῷ λακωνίζων: verbo Λακωνίζειν usurpari solito pro τοῖς παιδικοῖς χρήσασθαι. Ita idem Hes. ex Aristarcho:" [Phot. ex Aristotele.] " NECNON Κυσολαμπὶς, Eod. teste dicitur ἡ περιλαμπομένη ταῖς νυξὶ κανθαρίς: quæ et πυγολαμπὶς, ex eo quod nates ei luceant. Latini Cicindelam et Noctilucam dicunt. ET Κυσολέσχης, ὁ, Qui nates semper et cunnos in ore habet, De rebus turpibus et cinædicis semper loquens. Eust. (746, 17.) eum κιναιδολόγον dici posse ait: generalius vero αἰσχρορρήμονα, Turpiloquum. PRÆTEREA Κυσονίπτης, Natium s. Pudendorum lavator: Hesychio ὁ πόρνος, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος." [* Κυσονίπτρια, affertur e LXX. sed non agnoscit Schleusn. Lex. V. T. * " Κυσοτράπεζος, Toup. Opusc. 1, 322." Schæf. Mss.] " AT Κυσοχήνη, teste Eod., a nonnullis esse dicitur ἡ * εὐρυπρωκτία: ab aliis, εἶδος δεσμοῦ s. ξύλον ἐν ᾧ ἁμαρτάνουσαι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο." [" Bergler. Alciphr. 450." Schæf. Mss.] " Ἐγκυσίχωλος, Hesychio est ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ κύσου χωλός: ut Etymologo quoque ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χωλὸς καὶ ἀπὸ τῆς κοτύλης: nam κύσον a Comicis nominari solere tradit etiam τὸν πρωκτὸν, περὶ ὃν ἡ κοτύλη." [Apud Phot. Κυσινόχωλος καὶ Ἐγκυσινόχωλος· ὁ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κυσὸν τόπου χωλός. Κυσίας, Hesychio * πασχητίας.] " Κυσανίζει, Eid. est ὁμιλεῖ, Congreditur, Coit: forsan παρὰ τὸν κυσόν."

" ΚΥΣΘΟΣ, ὁ, idem ac ὁ κύσος, sic dictus διὰ τὴν ἐκεῖθεν κατὰ φύσιν χύσιν, inquit Eust. Itidem Etym. κύσθον dictum vult ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ γίνεσθαι τὴν ὕησιν. Aristoph. Schol. χοῖρον dici scribit τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Muliebre pudendum: quod idem κύσθον nominari: Aristoph. dicente Ἀ. (781.) νῦν γε χοῖρος φαίνεται· Ἀτὰρ ἐκτραφεὶς γε, κύσθος ἔσται. ΜΕ. πέντ' ἐτῶν. Rursum Schol. ille scribit, sua ætate κύσθον dictum fuisse qui a Laconibus olim κώθων, εἶδος ποτηρίου μονώτου, ὀστρακίνου. A superiore vero κύσθος dicta Κυσθοκορώνη Nympha quædam ap. Hes." [* " Κίσχος, Schweigh. in Cebet. Tab. 118. Ed 12°. Argen. 1806. Pro κίσχος, nihili voce, κύσθος posui." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

" Κύσσαρος, i. q. κυσὸς, Anus, Podex, Hippocr. de Nat. Infantium, (c. 4.) Καὶ ἐς τὸν κύσσαρον ὁδὸς γίνεται ἀπὸ τῆς κοιλίης καὶ ἐντέρων. Gal. (5, 340.) κύρσεον ex Hippocr. affert pro πρωκτόν."

" Κυσέρη, Hesychio πυθμὴν, χάσμα, Fundum, Hiatus."

" ΚΥΣΤΙΣ, εως, ἡ, Vesica, Aristoph. N. (405.) Ἔνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ, Ut vesicam inflat s. spiritu implet. Et κύστις χοιρεία, Vesica suilla ap. Gal. ad Glauc. (8, 386.) Apud Alex. Aphr. et Medicos non solum οὐροδόχος κύστις, Vesica quæ urinæ est receptaculum: sed etiam κύστις χοληδόχος, Vesica fellis, Folliculus quo fel continetur. Plerumque tamen de vesica urinæ dici solet sine ulla adjectione. Il. E. (66.) ἡ δὲ διαπρὸ Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή. Athen. 2. Ἔστι δὲ δριμὺς καὶ οὐρητικὸς, καὶ ἀδικεῖ νεφροὺς καὶ κύστιν. Suidæ est non solum ἡ οὐρήθρα, ἡ φύσα, ut et Hesychio: sed etiam τὸ ἐφήβαιον, τὸ ὑπογάστριον, ἡ κοιλία, Imus venter: forsan quoniam ibi sita est vesica. Exp. etiam Loculus et Pellicula cui aliquid includimus: ut illa ap. Satyricum. [Juv. 1, 39.] " vetulæ vesica beatæ:" [cf. 6, 64. " Est a κύω, quod proprie est Compre-

hendo, Complector, Concipio: unde κυτὶς, κύτος, κύσθος, Loca cava, quæ aliquid continent." Ernesti, "Κύστις, ad Anton. Lib. 278. Verh., Act. Traj. 1, 237. Valck. Phœn. p. 426. Toup. Opusc. 2, 100. Brunck. Soph. 3, 440. Aristoph. 1, 63. (Λ. 958.) Fr. 268. Matula, Villebr. ad Athen. 1, 162. Paris. Accus. κύστιδα, Jacobs. Anth. 10, 252." Schæf. Mss. 'Η. κ. ὀφθαλμοῦ, Polemon Phys. 236. * Κύστη, i. q. κύστις, s. κύσθος, Aristoph. Λ. 958. Brunck. barbaram esse vocem contendit. "Thom. M. 533. Jacobs. Anth. 8, 6." Schæf. Mss.] "Κύστη, Hesychio est ἄρτος σπογγίτης, Panis spongites." "Ξενοκυσταπάτη affertur pro Alienæ vesicæ error," [Anal. 2. p. 2. not.] "Κύστιγγα Hippocr. vocavit κύστιν μικρὰν, Parvam vesicam."

"Κύστιον, Hesychio τὸ ἁλικάκκαβον, Halicaccabum solanum: forsan ita dictum παρὰ τὴν κύστιν: nam, auctore Diosc. 4, 72. Τὸν καρπὸν ἔχει ἐν θυλακίοις περιφερέσιν ὅμοιον φύσσαις: unde et φυσσαλίδα ipsum dixere nonnulli. Sane herbam Vesicariam appellant."

"ΚΥΤΟΣ, τὸ, vocab. generale est significans Omne id quod cavum est: unde redditur Cavitas, Cavus sinus, s. Sinuosa cavitas, Ventricosa cavitas, s. Venter cavus." ["Athen. 87. Τὸ κ. τῆς κοιλίας, Cavitas alvi." Schw. Mss.] "Synes. de Insomniis, Ἐν τῷ κύτει τοῦ κόσμου. Athen. (206.) Μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ, Medium navis ventrem, s. ventricosum alveum. Sic ap. Aristot. et Plat. Κύτος τῆς κεφαλῆς κενὸν, Cava et inanis capitis concha: ἡ τριχωτὴ sc., Quæ capillis tegitur: quæ et absolute κύτος dicitur, teste J. Poll. At τὸ τῆς ψυχῆς κύτος Cic. ap. Plat. vertit Animus. Corporis etiam truncus κύτος nominatur: ut cum Aristot. H. A. 1, 7. scribit, Τὸ ἀπὸ αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτος vocari θώρακα. Sic Idem tertiam insectorum partem κύτος appellat, ventrem s. truncum corporis cavum et pæne rotundum: reliquas duas, caput et pedes s. brachia. Idem H. A. 5. ait araneos parere ἐν κύτει στρογγύλῳ, In cavo rotundo: s. sinu cavo et rotundo. Apud Athen. (449.) Antiphanes τὴν χύτραν vocat * κοιλοσώματον κύτος, quoniam corpus cavum est, rotundum et capax. Sic ap. eund. Athen. (63.) Xenarchus, Πίμπλησι λοπάδος * στερνοσώματον κύτος, periphrastice pro λοπάδα: ea enim concava est. Ab Hes. κύτος exp. σῶμα, ὄγκος, Corpus, Moles: item χώρημα, βάθος, Capacitas, Profunditas: itidemque a Suida." ["Thom. M. 557. Markl. Suppl. 1202. Musgr. ibid. Ion. 37. 1006. Wakef. 1357. Trach. 12. Eum. 27. Jacobs. Anth. 9, 200. Anim. 179. Eratosth. 3. Kuster. Aristoph. 9. 217. ad Lucian. 1, 321. 2, 95. Apollod. 230. Casaub. ad Athen. 65. 133. Gesner. Ind. Orph. Valck. Phœn. p. 218. Κῦτος, Diatr. 85. 218. Anim. ad Ammon. 2. Callim. 253. Segaar. in Daniel. p. 22. Toup. Opusc. 1, 359. ad Diod. S. 1, 185. 189. Brunck. Trach. 12." Schæf. Mss. "Κύτη dicuntur Testudinum crustæ, Agatharchides p. 35. de chelonophagis, Τοῖς δὲ κύτεσι χρῶνται εἰς τὰς σκηνώσεις, quæ Diod. S. 3, 21. æmulatur: Τοῖς δὲ κύτεσιν οὖσι σκαφοειδέσι χρῶνται — πρὸς τὰς σκηνώσεις: ap. Eund. ibid. Αἱ χελῶναι εἰς τὴν ἀνὰ μέσον τῶν νήσων θάλατταν φοιτῶσαι κοιμῶνται μετέωροι τοῖς κύτεσι πρὸς τὸν ἥλιον: Idem c. 16. de alio Æthiopum genere, Τοὺς κόγκους συλλέγουσι — ὧν τὰ μὲν κύτη συντρίβουσι λίθους εὐμεγέθεις ἐμβάλλοντες." Brunck. Mss. Cassii Probl. 74. J. Poll. 2, 4. Τὸ μὲν σύμπαν ὀστοῦν κεφαλῆς καλεῖται κύτος: cf. Σκύτος. * "Μεγαλόκυτος, Etym. M." Wakef. Mss.] "Ἐγκυτὶ, Ad cutim usque. Etym. enim dicit esse adverbium, significans τὸ ἐν χρῷ: ut ap. Archiloch. Χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶ κεκαρμένος: i. e., inquit, πρὸς αὐτῷ τῷ δέρματι, παρὰ τὸ κύτος, quod et σκύτος vocatur. Apud Hes. ἐγκὶς et ἔγκτισις hoc significatu legitur." "Suid. affert et VERB. Κυτόω, vel potius comp. hinc Περικυτόω, cum hoc exemplo, Βοείῳ δέρματι περικυτώσαντες: quod exp. τὸ κύτος περικαλύψαντες. Est inde et NOMEN Κυτώδης, Cavus, Cavo sinu tumens: aliis Alveo tumens." [* "Κυτώεις, Heyn. Hom. 4, 329." Schæf. Mss. * "Κυτὼν, Recessus,

A Fundus, Pseudo-Chrys. Serm. 6. T. 7. p. 252, 17." Seager. Mss.]

"Κύτταρος, ὁ, generale itidem vocabulum est ut κύτος: atque adeo inde derivatum videri potest, cum affinem admodum signif. habeat: et nonnunquam unico τ scriptum reperiatur. Primum itaque ut κύτος dictum est significare Cavitatem, Cavum sinum, Cavum alveolum, ita κύτταροι ab Æchæo dicuntur τὰ τρήματα s. αἱ καταρτήσεις τῶν κηρίων, Apum cellulæ cavæ in quibus favos et mella confingunt, teste Hes. ut et Suid. esse dicit τὰς σφηκῶν καταρτήσεις, s. τὴν ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιττῶν πυελίδα. Ita et Aristot. H. A. 5. κύτταρον vocat Loculamentum apum et vesparum." [Aristoph. Σφ. 1111.] "Deinde κύτταρος nominatur ἡ τῆς βαλάνου πυελὶς, ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος, s. τῶν βαλάνων τὰ ἀγγεῖα, ut iid. Lexicographi tradunt: h. e. Conchulæ illæ quibus glandes insidunt: cavæ et ipsæ, et utplurimum rotundæ. Similiter piceæ et pinus nucamenta κύτταροι nominantur: τὰ τῆς πεύ-

B κης καὶ πίτυος προανθοῦντα στροβίλια, Hesychio: Suidæ ἡ * προάνθησις τῆς πίτυος, ἤ τις ἐστὶν ὁ στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν, ξηραινόμενος δὲ * θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. In qua signif. legitur ap. Theophr. H. Pl. 3, (3, 8.) Plin. Nucamenta appellat: 16, 10. de pinu, picea, abiete, E ramis generum horum panicularum modo nucamenta squamatim compacta dependent, præterquam larici. Et mox, In picea nucamenta compressiora maribus sunt, ac minus resina roscida. Suid. et τὸ τῆς ῥοᾶς * προεξάνθημα nominari κύτταρον ait:" [cf. Κύτινοι.] "Rursum Theophr. κυττάρους vocat Folliculos fabæ Ægyptiæ: H. Pl. 4, (8, 7.) Καὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν κυττάρων κύαμος μικρὸν ὑπεραίρων αὐτοῦ. Pro quo Diosc. 2, 128. Φέρει φυσκία παραπλήσια θυλακίσκοις ἐν οἷς κύαμος μικρὸς ὑπεραίρων τὸ πῶμα ὡς πομφόλυξ: appellans φυσκία et θυλακίσκους quæ Theophr. κυττάρους: item πῶμα quod Theophr. κωδίαν. Denique κύτταρος τοῦ οὐρανοῦ dicitur Fornix seu Camera cœli: similis et ipsa τῷ κύτει. Aristoph.

C Εἰρ. (199.) de diis, Φροῦδοι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξῳκισμένοι — πόῤῥω πάνυ Ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον. Ejusd. Comici Schol., itidemque Hes. et Suid., κυττάρους dici scribunt τοὺς πυθμένας et τὰ κοῖλα ἄγγη, et τῶν αἰδοίων τὰς βαλάνους. Alibi κύπαρος quoque scribi docui: sed haud scio an tam bene quam hic κύτταρος." "Κυπάρους, inquit idem Hes., vocabant τὰ κοῖλα ἀργεῖα καὶ χωρητικὰ, Vasa concava et capacia. Eam ob rem et τὰς τῶν σφηκῶν καταρτήσεις, et τὰς τῶν αἰδοίων βαλάνους per metaph. κυπάρους appellant. Theophr. autem * προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος nominat κύπαρον. Hæc ille. Supra κύτταρον: haud scio an perperam, quoniam geminum τ ead. propemodum figura scriptum reperitur interdum qua τὸ π, præsertim in manuscriptis Codd." ["Kuster. Aristoph. 220. Brunck. 2, 224." Schæf. Mss. Θ. 516. Ælian. H. A. 5, 11. Vide Phot.] "DIMIN. Κυττάριον, τὸ, Cellula, Alveolus. Aristot. de Gener. Anim. l. 3. Ἐν τοῖς τοῦ κηρίου κυτταρίοις, In favo-

D rum cellulis." "Κίτταρα, esse dicuntur Nucamenta callo squamatim compactilia: perperam pro κύτταροι." Apud Hes. et Κίττυλα, τὰ κελύφη τῶν καρπῶν, Cortices fructuum." "Κύστεροι, Hesychio ἀγγεῖα τῶν μελισσῶν, qui et κύτταροι, necnon * τυρίσκοι, Caseoli." "Κυρσερίδες, Eid. τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα, κυψελίδες."

"Κύταρον, Hesychio ζωμήρυσις: forsan παρὰ τὸ κύτος: nam cochlear conchæ simile."

"Κύτινοι, Cytini: flores mali Punici: τῆς ῥοιᾶς τὰ πρῶτα ἐξανθήματα, Hesychio: ut et Gaza ap. Theophr. C. Pl. 2, (9, 4.) Ὅπως οἱ κύτινοι μὴ ὀρθοὶ γινόμενοι δέχωνται τὸ ὑγρὸν, vertit, Ne flores Punicæ in erectum formati humorem suscipiant. Plin. Cytinos vocari scribit primum partum mali Punici florere desinentis: Celsus appellat Capitulum mali Punici: Cæl. Aurel. Caducum mali Punici, Latine Ampullagium s. Ambulacium dici addens. Ita enim hic Chronion 4, 3. Decocto mali Punici, vel ejus caduci, quod Græci κύτινον ῥοᾶς appellant,

" nos Ampullagium. Et 5, 2. Aut mali Punici foliis A " viridibus, vel ejus caduco, quod Latini Ambulacium " vocant. Inde Κυτινώδης, Capitulo Punici mali " similis. Gaza Κυτινῶδες τοιοῦτον ἔχει ap. Theophr. " H. Pl. 4, [10, 3. κωδιῶδες Schn.] vertisse dicitur " Tale caput gerit. Porro videri possit nomen κύτινοι " derivatum esse παρὰ τὸ κύτος, quoniam κύτους for- " mam præfert."

" Κυτὶς, Cista: et Κυτίδιον, Cistula. Quod enim " Aristoph. Eip. (665.) dicit, κίστην πλέαν, id Schol. " πλήρη κυτίδια: nam κυτίδας vocatas fuisse τὰς κίστας. " Proculdubio et hæc vox est παρὰ τὸ κύτος, quod " significat Cavitatem, vel Alveum cavum." [Corai. ad Heliod. 155.]

ΚΥΚΑΩ, Misceo, Miscellam facio; sed proprie de liquoribus dicitur, ut Circe κυκῶσα vel ἀνακυκῶσα φάρμακα, quod posterius habetur ap. Aristoph. (Πλ. 302.) de qua itidem dixerat Hom. Od. K. (234.) Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν Οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα, ἀνέμισγε δὲ σίτῳ Φάρμακα λύγρ': B Il. Λ. (637.) Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν Οἴνῳ Πραμνείῳ, ubi Eust. annotat κύκησε esse verbum, a quo deducatur κυκεών: esse autem κύκησε sine adjectione, i. q. κυκεῶνα ἐποίησε, hancque esse propriam hujus verbi signif. Rursum Aristoph. Σφ. (1515.) Ἅλμην κύκα τούτοισι, Muriam misce istis. Sed et κυκᾶν τὸν βόρβορον, (Ἱππ. 866.) Atque ut κυκᾶν Hom. sine adjectione pro κυκεῶνα ποιεῖν, sic et κυκᾶσθαι pro κυκεῶνα ἐσθίειν, ex (Εἰρ. 1169.) affertur. Generalius pro Misceo, Confundo, Perturbo: unde ap. Hom. exp. etiam ταράττειν, κυκᾶσθαι, ταράττεσθαι: ap. quem extat et de mari, item ἐπὶ πτυρμοῦ ἵππων. Sic autem et Turbatis equis dixit Virg., i. e., ad verbum, κυκηθεῖσιν ἵπποις pro ταραχθεῖσιν. Legitur et τὴν βουλὴν κυκήσω ap. Aristoph. Ἱππ. (363.) quod Schol. exp. συνταράξω. Invenitur et Κυκεῖ ap. Hes. expositum ταράσσει, a THEM. Κυκέω. " Κυκῶν, ab " Hes. exp. non solum ταράσσων et ἀναζέων, sed " etiam θρηνῶν: afferente itidem κυκοῦντος pro θρη- " νοῦντος: forsan quoniam turbatis oculis erumpunt C " lacrymæ." [Æsch. Pr. 993. Solon. Eleg. 1, 61. " Luzac. Exerc. 138. Jacobs. Anth. 6, 158. 8, 116. 9, 267. 12, 474. Marcus Arg. 33. Kuster. Aristoph. 123. 223. Heyn. Hom. 5, 171. 6, 146. Lobeck. Aj. p. 267. 351. Toup. Opusc. 1, 375. Paus. 1, 363. ubi v. Kuhn. et Sylb., Bergler. ad Alciphr. 37. Wyttenb. ad Plut. 1, 464. * Κυκόω, Jacobs. Anth. 6, 158. * Κύκαρος, ad Mœr. 331." Schæf. Mss. * Πολύκυκος, Porph. ad Il. B. 145. p. 232. Wassenb., Τὸ Ἰκάριον πέλαγος πολύκυκόν ἐστι καὶ ταραχῶδες. * Παντοκύκη γυνὴ, Phrynichus Bekkeri p. 61.] Κυκεία, ET Κύκημα, Miscella, Permixtio, Confusio, Perturbatio. [Hes.] In VV. LL. ITIDEM Κυκητὴς, Perturbator. Sed alio sensu putatur vocare Epicurus Heraclitum κυκητὴν ap. Diog. L. [* Κύκησις, Symm. Ps. 63, 3.] AT Κυκησίτεφρος compos. pro ταράττων τὴν τέφραν, Miscens cinerem, s. Confundens: κονίας, Aristoph. (B. 711.) ap. Suid. Κυκήθρα, i. q. κυκεία. Hes. exp. ταραχή: a Suida autem additur συμφορὰ et * σκυθρωπότης. Κύκηθρον, a miscendo dictum est Rutrum, D Rudis, Rudicula: ut Bud. accipit ap. Aristoph. Fortasse autem et Josephus ita usus est, A. J. (17, 5, 8.) Ὥρμησε μὲν καὶ παραχρῆμα αὐτὸν ἀνελεῖν, ὡς κύκηθρον μεγάλων γεγονότα πραγμάτων: cum alibi dixisset de eod. Ταράξαι μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχοντα. At in VV. LL. κύκηθρος exp. Seditiosus et turbulentus homo, subjungiturque ille Josephi l. [Aristoph. Εἰρ. 654. Phrynichus Bekkeri p. 48.]

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, Miscellanea potio, Bud. Ejus autem varia erant genera; sed unum inter alia erat mel vino admixtum habens. Apud Hom. legitur et Κυκεῶ accus. per apoc. pro κυκεῶνα. ITEM Κυκειῶ interjecto etiam ι, Il. Λ. (623.) Τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη: paulo post, Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὥπλισσε κυκειῶ, ubi annotat Eust. videri κυκεῶνα constare cum ex aliis, tum e vino et caseo: et quamvis κυκεὼν videatur fuisse Quiddam medium inter esculenta et poculenta, fuisse tamen potius tanquam ζωμόν τινα ῥοφητόν: unde Homerum dicere illum bibi. " Κυκειῶ Hes. dici " scribit πόμα ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκείμενον φαρ- " μακίας, ποτὸν δηλητήριον." Traditur id sedandæ sitis vim habuisse: unde (Il. Λ. 641.) Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν. At vero κυκεῶνα Circes γοητείαις κατακερασθῆναι scribit Eust. Item κυκεὼν pro Potione a medico data, Bud. afferens Plat. de Rep. 3. (p. 305.) Κἂν εἰ τύχοιεν ἐν τῷ παραχρῆμα κυκεῶνα πιόντες. || Metaph. Cinnus, Miscella quarumvis rerum, Commixtio rerum dissidentium s. diversarum, Bud. afferens e Luciano (2, 771.) Καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῄστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἁπάντων τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο, Quis cinnus rerum in unum mundum coisse videatur. Apud Eund. (1, 554.) ita loquitur Heraclitus, Καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλά κως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, Confusionem, ut Idem vertit. Synes. quoque dixit, Ἀλλ' εὐθὺς ἦν ἅπαντα κυκεὼν, pro Omnia confusa et perturbata erant. Sed Idem κυκεῶνα, mari tribuit, sicut Hom. eam κυκᾶσθαι dicit, scribens, Ἠκόσμει τὰ πνεύματα, καὶ ἡ θάλασσα κυκεὼν ἐγεγόνει. [" Thom. M. 557. Coray Theophr. 177. Jacobs. Anth. Proleg. 53. Heyn. Hom. 4, 599. 6, 226. 624. 632. Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. ad H. in Cer. 195. 208. 210. ad Anton. Lib. 162. Verh., Bergler. ad Alciphr. 37. Cinnus, Ruhnk. ad H. in Cer. 211. Κυκεῶ, κυκεῶνα, ad Mœr. 212. ad Thom. M. 98. Greg. Cor. 217. Wolf. Proleg. Hom. 33. Κυκειῶ, Valck. Anim. ad Ammon. 223." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφικυκάω, Nicander Θ. 602.] Ἀνακυκάω, Misceo, Permisceo, i. q. κυκάω, nisi velimus præp. addere vehementiam significationi. Aristoph. Πλ. (302.) dicit Circen ἀνακυκῶσαν τὰ φάρμακα. Διακυκάω, Idem. In VV. LL. exp. Confundo, Perturbo. [Dem. 263.] Ἐγκυκάω, q. d. Misceo s. Confundo intra. [" Anna C. 9." Elberling. Mss. * " Ἐπικυκάω, Paus. 1, 363. ubi v. Kuhn." Schæf. Mss. * Κατακυκάω, " Eumath. 417." Boiss. Mss. Hippocr. 497, 15. * Προσκατακυκάω, ibid. 17.] Συγκυκάω, Commisceo, Permisceo, Aristoph. Πλ. (1107.) ὁ Ζεὺς — βούλεται Ἐς ταυτὸν ὑμᾶς ξυγκυκήσας τρύβλιον — ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν. Idem vero Ἀ. (531.) de Pericle dixit, Ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα: unde Cic. in Orat., Si Pericles tenui genere uteretur, nunquam ab Aristophane poëta fulgurare, tonare, permiscere Græciam dictus esset.

" Κυρκανᾷ, Hesychio κυκᾷ, ταράσσει, Miscet, Con- " fundit, Conturbat: ut et Suid. κυρκανᾶν exp. τα- " ράσσειν, κινεῖν, in h. l., Ἐμοὶ τοῦτο δοκεῖ ὄλεθρόν " τινα κυρκανᾶν ἀμωσγέπως. Scribitur et sine ρ̄, ut " docet Etym.: ita tamen ut usus obtinuerit τὴν " μετὰ τοῦ ρ̄ γραφήν. Sic enim ille, Κυρκάνη, inquit, " ἡ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος εἴρηται, παρὰ τοῖς παλαιοῖς· " παρὰ τὸ κυκῶ, τὸ ταράσσω, κυκάνη, καὶ πλεονασμῷ " τοῦ ρ̄ κυρκάνη. Et rursum, Κυκυνᾷ, ἀπὸ τοῦ κυκῶ τὸ " ταράσσω· ἐὰν δὲ Κυρκυνᾷ, πλεονασμῷ τοῦ ρ̄. Ubi " etiam nota κυκυνᾷ et κυρκυνᾷ pro κυκανᾷ et κυρ- " κανᾷ." [Κυκανάω, Aristoph. Θ. 852. * " Συγκυρκανάω, i. q. συγκιρνάω, Epinicus Athenæi p. 432. vulgo συγκυρνανήσας." Schn. Lex. " Pro * Καυκαλόω, Aret. p. 64. Wiggan. reponit κυρκανάω." Schn. Lex. Suppl.]

ΚΥΜΑ, ατος, τὸ, Fluctus, Unda, Il. B. (209.) ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται. Sed et alibi passim ap. eum, ac ceteros poëtas. Usus est autem hujus nominis et ap. prosæ scriptt. Lucian. (2, 57.) Συνδιοίσοντος ὑψηλὴν καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. Et ἀριθμεῖν τὰ κύματα, (1, 829.) Numerare fluctus, quod Proverbiale est: sicut et Πρὸς κύματα λαλεῖν, Fluctus alloqui. || Metaphorice dicit Plato pro Magna lue, de LL. 5. p. 250(=232.) Ἐάν ἐπέλθῃ ποτὲ κῦμα κατακλυσμὸν φέρον νόσων, ἢ πολέμων φθορὰ, Si pestis et lues incidat in civitatem, Bud. Rursum κῦμα dixit Plato pro Risu, quo quis loquens, cum quid ridiculum ei exciderit, obruitur, de Rep. 5. Afferuntur ambo ll. ab eod. Bud. Comm. 342. Dici autem κῦμα quasi κύημα, cum alii tradiderunt, tum Eust. Pro quo etymo fecit

et κυκᾶσθαι de mari dictum ab Hom. Latini a Gr. isto nomine deduxerunt Cymatilis, appellantes Cymatilem colorem, quem et Cæruleum. Hanc autem nominis hujus Cymatilis derivationem a κῦμα expressit Ovid. Hic undas imitatur, habet quoque nomen ab undis. Quem versum videntur ignorasse aut ejus obliti fuisse, qui ap. Plaut. per Cymatilem vestem intellexerunt, quam vulgo dicimus De camelot ondé s. De camelot à ondes, q. d. Vestem undatam, undulatam. || Pro κύημα, Fœtus, Germen, vide Κύημα post Κυέω. || Et pro Cauliculo brassicæ vide in Κυμάτιον. [Galen. 6, 365. " Wakef. Eum. 54. 835. Stanl. ibid. Jacobs. Anth. 8, 86. 148. 7, 355. 407. 8, 56. 9, 431. 10, 194. 278. 11, 210. 305. Archiloch. 13. Huschk. Anal. 164. 200. Wakef. S. Cr. 4, 87. 89. Heyn. Hom. 4, 264. ad Apollod. 938. Valck. Phœn. p. 81. ad Herod. 595. Metaph., Phœn. p. 89. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 22. Jacobs. Anth. 12, 9. 110. Brassicæ cauliculus, Phryn. Ecl. 42. Casaub. ad Athen. 129. Conf. c. καῦμα, Jacobs. Anth. 11, 289. Κύματα μετρεῖν, Koppiers. Obss. 70." Schæf. Mss. Vide ad Æsch. Suppl. 15. * Κυματοαγὴς, Soph. Œd. C. 1243.] Κυματοειδὴς, Fluctuum s. Undarum speciem præ se ferens. Exp. et Undabundus, in VV. LL. " Contr. Κυματώδης, Fluctuosus. Aristot. " Probl. κυματωδέστεραι γαῖαι, Terræ s. Litora flu- " ctuosiora." [" Villois. ad Long. 216. ad Lucian. 1, 440. 828. T. H. ad Dial. p. 115." Schæf. Mss. Galen. 8, 33. * Κυματωδῶς, Gl. Undatim. * Κυματολήγη, Nom. propr., Hesiod. Θ. 253. " Wolf. p. 90. Valck. Anim. ad Ammon. 166." Schæf. Mss.] Κυματοπλὴξ, ῆγος, Fluctibus pulsatus s. Undis, Epigr. [" Archestr. Athenæi 300. λεπτὸς καὶ κ." Schw. Mss. Soph. Œd. C. 1241. Hippocr. 357, 47.] Ετ Κυματοπληγής: ἰχθῦς, Athen. 137. Undis agitati pisces, ubi de iis loquitur, qui in litoribus sunt apertis, non in sinibus conditi. [" Athen. 358. ubi quidem rectius, ut videtur, κυματοπλῆγες scribitur in Epitome, quod, monente Cas., adoptavi." Schw. Mss. Forma mendosa, Bast. Ep. Cr. 213. * " Κυματότροφος, Huschk. Anal. 116. Valck. Adoniaz. p. 233. Diatr. 202. * Κυματοφθόρος, 201. Huschk. Anal. 114." Schæf. Mss. " Fragm. Eur. ap. Hermog. 2, 254. Sturm." Seager. Mss.] Κυματοφορτίδες, αἱ, Conchæ, κόγχοι, Hes.

Κυματωγὴ, Litus summum, quod undis everberatur, Crepido litoris, vel generalius Litus. Bud. 342. affert ex Herod. [4, 196. 9, 100.] et Luciano (1, 174.) sed utrobique scribens κυματώγη cum accentu in penult. Volunt autem quidam Gramm. ita vocari, quia κύματα ἄγνυνται ad litus.

" Κυμοδόκη, et Κυμοθόη, marinarum Dearum s. " Nympharum nomina, teste Suida. Illa, sic vocata " dici potest vel quod excipiat fluctus, vel quod a flu- " ctibus excipiatur, et in iis degat: hæc, vel quod per " fluctus currat, vel quod fluctus cursu æquet." [Hesiod. Θ. 245. 252. * Κυμοθαλὴς, Orph. H. in Neptun. 5. * " Κυμόκτυπος, ad Lucian. 1, 426." Schæf. Mss. Simmias Hephæstionis 74. Gaisf. * Κυμοπόλεια, Hesiod. Θ. 819.] " Κυμόῤῥοον, Hes. dici tradit τὸν ὑπὸ τῶν " κυμάτων ῥοῦν. Κυμοτόμος, Suida teste a μηχανοποιοῖς " vocatur περὶ τὰς γεφύρας οἰκοδόμημα τρίγωνον, τὸ ὀξὺ " ἔχον ἔμπροσθεν ἐν τριγώνῳ σχήματι, ἐμβόλῳ νηὸς μα- " κρᾶς ἀπεικασμένον. Est igitur Machina triangulari for- " ma, anteriore trianguli parte acuta, assimilis rostro " navis longæ. Proculdubio autem columnis et sus- " tentaculis pontium præstruebatur, ad secandos " findendosque fluctus et alia, ne majore impetu in " ipsas pontium columnas impingerent." [* " Κυμοχαρὴς, Ruhnk. Ep. Cr. 280." Schæf. Mss.]

[* " Κυμαγὴς, Wakef. S. Cr. 1, 63." Schæf. Mss. * " Κυμαγωγία, Joseph. A. J. 15, 9, 6, leg. κυματωγῇ, non κυματώγῃ, vide Villois. ad Long. 216. Sic jam Schneiderus recte in Lex." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

Κυματίας, Undosus, Undabundus: Κ. ὁ ποταμὸς ἐγένετο, Herod. (2, 111.) Fluvius undabundus factus est, Undis agitari cœpit fluvius [Æsch. Suppl. 555.] Κυματίη ex cod. Herod. pro Tempestas. [* Κυματόεις, Opp. Ἁ. 1, 4. " Aristot. Pepl. 24." Schæf. Mss. * Κυματηρὸς, Gl. Fluctuosus.]

[* " Ἐγκύματος, Undosus, Secund. 25." Wakef. Mss.]

Κυματίζω, Undabundum reddo, Undis agito, Fluctus moveo, Fluctuare facio, ut κυματίζειν τὴν θάλασσαν: quod et κυμαίνειν dicitur a Luciano. Et pass. Κυματίζομαι, Undabundus reddor, Undis agitor &c. [" Hes. v. Σαρπηδών." Wakef. Mss. Aristot. H. A. 6, 25, 10. * Ἀποκυματίζω, Dionys. H. 2, 49. * Ἐκκυματίζω, Strabo 6. p. 435.] Ατ Ἐπικυματίζω, pro ἐπιπολάζω τῷ ὕδατι, Bud. ex J. Poll. 284. In VV. LL. exp. etiam Innato; et affertur e Philostr. Her. Ἐπικυματίζων αἴρεται, pro Undarum superficiem attingens extollitur. [Ælian. Epist. 18.] " Ὑποκυματίζειν, Subeffundi, VV. LL." [Philostr. Icon. 2, 17. p. 783.]

Κυματόω, i. q. κυματίζω. Et pass. Κυματοῦμαι, Fluctibus agitor, Fluctuo, Æstuo, Bud. in Thuc. 3. (89.) Ἡ θάλασσα ἐπελθοῦσα ἀπὸ τῆς τότε οὔσης γῆς, καὶ κυματωθεῖσα ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι. Sic Lucian. (2, 127.) Ὁ δὲ ποταμὸς ἐκυματοῦτο ὥσπερ θάλασσα. Κυμάτωσις, Strabo (1. p. 142.) Fluctuatio, Æstuatio, Alicubi autem exp. et Fluctus. * " Ἀντικυματόω, Procop. de Ædif. 4, 8." Kall. Mss.] * Ἐπικυματόω, unde * Ἐπικυμάτωσις, M. Anton. 9. p. 276. * " Κατακυματόω, Eumath. 13. 230. 385." Boiss. Mss.]

Κυμάτιον, Parva unda, Parvus fluctus. Sed κυμάτιον sicut et κῦμα appellatur, ut quidem habent VV. LL., etiam Cauliculus, proprie brassicæ, qui prima germinatione producitur, quem Cymam Celsus, Plin. et Colum. vocant; et Cyma idem Colum. in suis versibus. || In columnis suprema pars epistylii, i. e. capitelli s. capituli Plinio, κυμάτιον a Vitruv. (3, 3.) nuncupatur. Hes. quoque κυμάτια tradit παρὰ τέκτοσι καὶ λιθοποιοῖς dici τὰς ὑπεροχὰς, Prominentias. Pro cujus signif. exemplo affertur Joseph. Antiq. J., Τραπέζης τὴν μὲν στεφάνην παλαισταίαν εἰργάσαντο, τὰ δὲ κ. στρεπτὰ, τὴν ἀναγλυφὴν ἔχοντα σχοινοειδῆ. Sed κυμάτια tradit Hes. significare etiam τὰ χείλη, διὰ τὸ κυμαίνειν. [" Ad Mœr. 361. Casaub. ad Athen. 120." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. V. T., Clem. Alex. Strom. 6. p. 784. " Hero Geometra: * Εὐθυμετρικόν ἐστι πᾶν τὸ κατὰ μῆκος μόνον μετρούμενον, ὥσπερ ἐν ταῖς * σκουτλώσεσιν οἱ * στροφίολοι καὶ ἐν τοῖς ξυλικοῖς τὰ κυμάτια." Schn. Lex.]

[* " Κυματίτης, Const. Manass. Amat. 3, 37." Boiss. Mss.]

Alterum compositorum genus, sicut ab αἷμα hæc duo eorum genera habuisti.

Ἀκύμων, ονος, ὁ, ἡ, Non undosus, Fluctibus non agitatus, Tranquillus, Placidus, Lucian. (1, 326.) Ἡ γὰρ θάλασσα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο. || Et metaph. βίος, Tranquilla vita. || Ἀκύμων autem a κῦμα significante κύημα, vide in Κυέω. [Æsch. Ag. 575.] Βαθυκύμων, Profundas habens undas. Interdum et simpliciter pro Profundus. E Dionys. P. (56.) et Nonno. " Λειοκύμων θάλασσα, dicitur Pacatum s. " Stratum mare: cum non est veluti asperum flucti- " bus, sed tanquam complanatum. Lucian. (2, 107.) " Εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς οὔριος καὶ λειοκύμων ἡ θά- " λασσα." [" Nicet. Eugen. 4, 2." Boiss. Mss.] " Apud Suid. Λειοκυμονοῦσιν αἱ νῆες cum utuntur " æquore pacato et tranquillo, silentibus ventis." [* Λευκοκύμων, Eur. Or. 993.] " Μεγαλοκύμων, In- " gentes fluctus excitans." [" Const. Manass. Chron. p. 96. * Μυριοκύμων, 76." Boiss. Mss. * " Περικύμων, Fluctibus undique allutus, Archestr. ap. Athen. 29. Λέσβου." Schw. Mss. Eur. Tro. 795.] Πολυκύμων, Undosus, Undis abundans, Fluctuosus. Suid. πολυκύμονος θαλάσσης, * πολυταράχου. [" Solon. Eleg. 1, 19. πόντος." Seager. Mss. * Στενοκύμων, Athen. 313.]

[* " Ἄκυμος, pro ἀκύμων, Eur. Herc. F. 689. cf. Barnes. ad Hipp. 1173. Aristot. Probl. 23, 4. Ἀκυμότερος, Suid." Kall. Mss.] Πολύκυμος, in VV. LL. i. q. πολυκύμων: sed nullum usus illius exemplum affertur. [" Wassenb. Præf. ad Hom. p. v." Schæf. Mss.]

Μετακύμιος, ὁ, ἡ, Post fluctus adveniens, Fluctibus succedens: unde exp. Tranquillus, μετὰ τὸ κῦμα

κατάστασιν παρέχων, Schol. Eur. Alc. (91.) Sed addit posse etiam dici μετακύμιον, ea forma, qua μεταίχμιον, τὸ μεταξὺ τῶν δύο κυμάτων. Sic autem et Hes. exp. τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων, Quod est inter fluctus intervallum. [" Valck. Hipp. p. 311. ad Alcest. 91." Schæf. Mss. * " Μετακυμία, Euseb. P. E. 543." Wakef. Mss.] Hanc terminationem sequitur SUBSTANT. Τρικυμία, quod sonat q. d. Triundium, a tribus undis. Est enim τρικυμία proprie Trium undarum in unam collectio, ὅταν τρία κύματα εἰς ἓν συναφθῇ. A quibusdam redditur Trinus fluctus ad exprimendam vim Gr. vocis; sed Lat. dicitur Decumanus fluctus, quod fluctus decimus fieri maximus putetur. Unde Ovid. Met. Vastius insurgens decimæ ruit impetus undæ: Trist. 1, 2. Qui venit hinc fluctus, fluctus supereminet omnes, Posterior nono est undecimoque prior. Sed et Lucan. 5. de eo ita scribit, Hæc fatum decimus (dictu mirabile) fluctus Invalida cum puppe levat. Synes. Epist. ad Evoptium, vehementem tempestatem describens, Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐπεῖχον αἱ τρ., τοῦ πελάγους καὶ πρὸς ἑαυτὸ στασιάσαντος: quibus subjungit, Γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτον, ὅταν μὴ τῷ λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ συναναπαύσηται κύματα· ἀλλ' ἰσχυρὸν ἔχον τὸ ἐνδόσιμον τῆς κινήσεως, ὑπαντιάζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ἐπικρατείᾳ καὶ ἀντεμβάλλῃ ταῖς ἐμβολαῖς, quæ verba ita redduntur a Bud. Comm. 875. Solet autem hujusmodi tempestas evenire, τρικυμία dicta, cum desinente vento, non item protinus considunt fluctus suapte vi exagitati ab imo maris: utique cum ipsum mare semel impetu a procella concepto, undabundique adeo motus suscitabulo, cum vento prævalente conflictatur, decumbentique vehementius flatui contrario incubitu sese opponit. Lucian. (1, 652.) Τὰς τρ., καὶ ζάλας, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις. Philo, Καὶ τὰς τρ. ὥσπερ μακρὸν τεῖχος ἀποτεινούσης τῆς θαλάττης. || Metaph. etiam, sicut κῦμα, ponitur interdum. Plato utrumque de risu dixit, quo loquentes obruuntur cum aliquid ridiculum eis excidit. Bud. 342. ubi etiam interpr. τρικυμίαν, Undabundam tempestatem et immanem. [" Theod. H. E. 4, 11." Mendham. Mss. " Musgr. Tro. 83. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2. Præf. p. xii. Bergler. Alciphr. p. 4. 18. Heyn. ad Virgil. 2, 23. Eurip. 3, 291. ad Lucian. 1, 285. ad Charit. 243. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 22. ad Herodian. 477." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 1051. et Blomf. Gloss.] " Δεκακυμία, Decumanus fluctus, i. e. magnus, ut " τρικυμία." [Lucian. 1, 653. * " Λεπτοκυμία, Hes. v. Φρίκα. * Πολυκυμία, Const. Manass. Chron. p. 127." Boiss. Mss. Πολυκυμία, * Τετρακυμία, Eust. Od. E. 294. p. 1537, 33.]

Προκυμαία, Moles opposita fluctibus: VV. LL. exp. Murus ædificatus ad repellendos fluctus; affertur que et πρόκυμα e Servio pro hac signif. Ab Ovid. sic describitur hujusmodi moles, Met. 11. adjacet undis Facta manu moles, quæ primas æquoris undas Frangit, et incursus quæ prædelassat aquarum. [Προκυμαία, ἡ, * Προκύμαια, τὰ, * Προκυμάτιον, * Προκυμία, * Προκλυμάτιον, Codd. et Edd. ap. Joseph. A. J. 15, 9, 6. B. J. 1, 21, 6.]

Κυμαίνω, Fluctuo, Æstuo: πόντος κυμαίνων, Od. Δ. (425.) Mare fluctuans, undabundum. Dicitur et Κυμαίνομαι a Plut. in Plat. Quæst. Idem (Anton. 66.) Μεγάλῳ πνεύματι κυμανθὲν τὸ πέλαγος τὴν μάχην ἐπέσχε, ubi reddi etiam potest Concitatum, Turbatum: ut vicissim κυμαίνειν τὴν θάλατταν active Lucian. (1, 306.) dixit pro Concitare mare, Turbare mare, ταράττειν. || Metaph., ut Fluctuo interdum, item Æstuo: Virg., magno curarum fluctuat æstu. Herodian. 1, (4, 1.) Κυμαίνουσαν οὖν ἔχων τοσαύταις φροντίσι τὴν ψυχήν. || Dicitur et acies κυμαίνειν, Fluctuare, Bud., ap. quem vide hujus signif. exempla p. 342. quibus adde hoc ex Arriano (2, 10, 4.) Ἦγεν βάδην, τοῦ μὴ διασπασθῆναί τι ἐν τῇ ξυντονωτέρᾳ πορείᾳ κυμῆναν τῆς φάλαγγος, ubi cum κυμῆναν partic. esse a κυμαίνω manifestissimum sit, ineptissimi quidam homines ex eorum numero, qui consarcinandis VV. LL. operam suam locarunt, nomen esse putarunt, cujus nomin. esset Κυμῆνα. [Æsch. S. c. Th.

A 449. " Heyn. Hom. 8, 160. Jacobs. Anth. 1, 50. 63. 7, 355. 407. 8, 40. 11, 281. Anim. 70. Boiss. Philostr. 405. Schneid. Anab. 65. et Ind. v. Ἐκκυμαίνω, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 69. Toup. Opusc. 1, 87. 2, 287." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 15. 15, 9. Pindarus Athenæi p. 564. Opp. 'A. 2, 281. 4, 676. Pind. Π. 4, 281.] " Ἀντικυμαίνεσθαι, Undabundum " per se esse, ut quidem volunt VV. LL." " Κύμανσις, Fluctuatio." [Aristot. de Incessu Anim. c. 9.] Ἀκύμαντος, ὁ, ἡ, q. d. Influctuatus, ut dicitur Fluctuatus, ut ἀκύμαντον πέλαγος, Lucian., Influctuatum mare, Non concitatum, Cui moti non sunt fluctus, Sedatum, Tranquillum: (1, 300.) Ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος: (179.) Ἀ. καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος. Et ἀ. εὔπλοΐη, Jul. in Epigr.: ἀκυμάντοις ψαμάθοις, Eur. (Hipp. 235.) Metaphorice etiam de aliis dicitur pro Tranquillo s. Imperturbato: Synes. Διὰ πάσης ἡλικίας ἵλεων καὶ ἀ. τῆς ψυχῆς ἐτήρησα τὴν διάθεσιν. Sic et ἀκύμων supra eand. signif. habet propriam et meB taphoricam. [" Wakef. Herc. F. 698. Valck. Hipp. p. 189. Adoniaz. p. 225." Schæf. Mss. * Ἀκύματος, Eur. Fragm. Inc. 208. Valck. ad Phœn. 216. * Ἀκύμαστος, Schol. Lycophr. 736. * Ἀκυμάντως, Phav. 46. " Cyrill. Alex. 266." Kall. Mss. * Δυσκύμαντος, Æsch. Ag. 662. * Εὐκύμαντος, Eust. Od. A. p. 22, 18. Bryennii Harmonica 364. * " Πολυκύμαντος, Anna C. 445." Elberling. Mss. " Hes. 1, 213. Ἀκύμονος· πολυκαμάτου, ἢ πολυκύμονος: πολυκυμάντου corrigi debebat, non πολυκυμάτου, Valck. Adoniaz. p. 225." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 201.] " Ἀντικυμαίνομαι, Undabundus jactor. VV. LL. e " Budæo: in qua tamen interpretatione non expri" mitur vis præpositionis ἀντί." [Oribas. Coll. Cod. Ms. 9, 20. Ἀράσσει δὲ τὸν ἐν τῇ ἀγυιᾷ ἀέρα καὶ ἀντικυμαίνεται. Vide Schn. Lex. Suppl.] Διακυμαίνω Fluctuare facio, Concito, ea signif., qua dicitur Concitare mare: τὸν Ἀδρίαν, Lucian. [1, 327. " Toup. Emendd. 1, 132. * Διακύμαντος, Abresch. Lectt. Aristæn. 196." Schæf. Mss. * Ἐγκυμαίνω, Basil. 3, 315.]

C Ἐκκυμαίνω, Fluctuando exundo, Exundo. A Xen. autem metaph. dicitur acies ἐκκυμαίνειν, K. 'A. 1, (8, 12.) Ὡς δὲ ἐξεκύμαινέ τι τῆς φάλαγγος τὸ ἐπιλειπόμενον: ubi Bud. vertit Fluctuare. [" Ἐκκυμαίνομαι, Athen. 283. Ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκκυμανθεὶς, Ejectus." Schw. Mss. " Dionys. H. 4, 2132. Schneid. Anab. 65. * Ἐκκύμανσις, Wassenb. ad Hom. 143." Schæf. Mss. " Eust. 31, 45." Seager. Mss.]

Ἐπικυμαίνω, Fluctuando irruo. In VV. LL. ἐπικυμαίνω τῷ πεδίῳ, pro In campum confluo. [Plut. Alex. 33. * Περικυμαίνω, Orph. in Ocean. 3.] Προσκυμαίνω, Fluctuando alluo, s. Æstuando, Undis alluo. In VV. LL. exp. simpliciter Alluo, e Philostr. in Heroicis, [p. 735. * Ὑποκυμαίνω, V. Apoll. 3, 8.]

" ΚΥΚΝΟΣ, ὁ, Cycnus, Olor. Il. B. (459.) ὀρνί" θων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύ" κνων δουλιχοδείρων. Hesiod. 'A. (316.) Κύκνοι ἀερ" σιπόται μεγάλ' ἤπυον. Apud Athen. autem (393.)
" Alex. Myndius dicit πολλοῖς κύκνοις τελευτῶσι πα-
D " ρακολουθήσας, οὐκ ἀκοῦσαι ᾀδόντων: feruntur enim " dulcissimum canere jamjam morituri: Paus. etiam " in Att. (30, 3.) scribente, esse κύκνῳ τῷ ὄρνιθι μου" σικῆς δόξαν. Idem ibid. ait ferri Cycnum fuisse " regem Ligurum qui trans Padum supra Celticam " siti sunt, ἄνδρα μουσικόν: quem post mortem vo" luntate Apollinis in cycnum avem mutatum. Alio" qui fuit et alius Cycnus qui Herculi ἐμονομάχησε, " et alius qui Achilli: de quo Athen. (393.) tradit " eum γραφῆναι πρὸς τοῦ ὁμωνύμου ὄρνιθος. De ave " autem cycno vide Aristot. et Ælianum, necnon " Opp. in Ixeuticis. Proverbium vero Cycni canent " tacentibus graculis, vide ap. Erasm. in Chil. Adag. " || Κύκνος nominatur etiam εἶδος πλοίου, quoniam sc. " κύκνους ἔχει ἐντετυπωμένους ἐπὶ τῆς πρώρας: i. e. " quod in prora cycni effigiem gerat. Nicostrat. ap. " Athen. (474.) Ἡ ναῦς δὲ πότερον εἰκόσορος ἔστ' ἢ " κύκνος; Ἢ κάνθαρος; Ubi etiam COMPOS. Κυκνοκάν" θαρος ἐξ ἀμφοτέρων τούτων κεκεραμενμένος." [" Κύ-

κνος, Wakef. Ion. 163. Musgr. 162. Bacch. 1362. Or. 1388. Herc. F. 110. Wakef. ibid. Jacobs. Anth. 6, 120. 7, 135. 8, 49. 144. 390. 10, 299. Ruhnk. Ep. Cr. 160. Alberti Peric. Cr. 92. Toup. Opusc. 2, 240. ad Callim. 1, 40. ad Charit. 372. An ἡ κ., Heyn. Hom. 7, 118." Schæf. Mss. Collyrii nomen, Alex. Trall. 2. p. 139. 153. * Κυκνόθρεπτος, Tzetz. ad Lycophr. 237. * Κυκνόμορφος, Æsch. Pr. 793. * Κύκνοψις, Anthol. Vat. 2. p. 415. * " Ὑπέρκυκνος, Theophyl. Simoc. Epist. 44. (* Ὑπερκύκνιος, exhibet Schn. Lex.) * Ὑπερκύκνειος, 22. Phys. p. 5. Planud. Ovid. Met. 11, 53. 12, 618." Boiss. Mss.] " Κύκνειος, Cycneus, Olorinus, ut κύκνειον μέλος. " Athen. (616.) e Chrysippo, Φιλοσκώπτης μέλλων ὑπὸ " τοῦ δημίου σφάττεσθαι εἶπε θέλειν ὥσπερ τὸ κύκνειον " ᾄσας ἀποθανεῖν· ἐπιτρέψαντος δ' ἐκείνου, ἔσκωψεν." [" Eur. Iph. T. 1104. Τὸ κ. ἐξηχεῖν, Ultima experiri, Ultimas preces fundere, Polyb. Exc. Leg. 114. (30, 4, 7.)" Seager. Mss. * Κυκνίας, Paus. 8, 17. ἀετός. * " Κυκνῖτις, Brunck. Soph. 3, 518." Schæf. Mss.] " Κύδνος, Hesychio κύκνος, Cycnus, Olor."

ΚΥΛΙΩ, ίσω, Volvo, Voluto: ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κατωτέρω, at contra ὠθέω, Eust. Illud Latini Devolvere dicunt. Liv. Jumenta cum oneribus ruinæ modo devolvere; Devolutus mente præcipiti torrens. Vide Κυλίνδω. Metaph. autem dicitur alicui πῆμα κυλίεσθαι, Infortunium in caput alicujus veluti e præcipiti loco devolvi. Il. P. (98.) Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη, i. e. ἄνωθεν ἐκ θεοῦ ἐπῆλθε, Superne a Deo immittitur. Non tantum vero κυλίειν dicimur, quæ ex alto devolvimus, sed etiam ea, quæ in planitie versamus: ex uno latere in alteram impellendo: ut ap. Cic. Sisyphus versat saxum. Item de jumentis in pulvere se volutantibus: vide Κυλίστρα. Item τόρνῳ κυλίεσθαι, Tornari, Torno circumagi et versari, infra in Κυλικίς. Dicitur etiam aliquis a fluctibus κυλίεσθαι, Volvi. Ælian. de echinis sævitiam maris præsagientibus, Ταῖς ἀκάνθαις ἀναιροῦνται λιθίδια, καὶ ἔχουσιν ἕρμα, καὶ οὐ ῥᾳδίως κυλίονται. De quibus Plin. Correptis operiuntur lapillis, mobilitatem pondere stabilientes. Κυλίομαι, Versor: Cic. In munere aliquo s. In subselliis versari. Aristot. Polit. 6, 4. de βαναύσοις et ἀγοραίοις hominibus loquens, Διὰ τὸ περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι. [" Heyn. Hom. 6, 178. 7, 307. Jacobs. Anth. 6, 125. 435. 7, 175. Musgr. Iph. A. 971. Ion. 1453. Valck. Adoniaz. p. 251. Mœr. 51. et n., Eichst. de Dram. 149. ad Lucian. 1. p. xxxv. 390. Fischer. Anacr. 21. De quant., Brunck. Phil. 800." Schæf. Mss.] In VV. LL. ponitur ETIAM Κυλέω, Voluto, Verso, κυλινδέω: atque INDE Κύλησις, ἡ, Volutatio: ET Κυλητής, ὁ, Versator: quæ cum nec ap. Hes. nec Suid. nec Etym. nec Eust. nec alibi reperiam, suspecta mihi sunt. [* Κατακυλέω, Gl. Devolvo.] Κύλισμα, Volutabrum, Id ipsum, in quo quis volutatur: 2 Petri 2, (22.) Ὗς λουσαμένη εἰς κ. βορβόρου. [* Κυλισμός, Theod. Prov. 2, 18.] Κύλισις, Volutatio. Dicitur de athletis, qui ceromate inuncti, in pulvere se volutant, ut tactus lubricus non sit. Plut. (8, 529.) Οὔτε γὰρ δρόμον, οὔτε πυγμὴν ἐν παλαίστραις διαπονοῦσιν, ἀλλὰ πάλης καὶ παγκρατίου τὸ περὶ τὰς κ. Paulo antè eandem πάλην s. παλαίστραν dicit esse εἶδος ἀγωνίας, πηλοῦ καὶ κονίστρας καὶ κηρώματος δεόμενον. Pro κύλισις autem de athletis dicitur etiam κόνισις. Κυλίστρα, ἡ, Volutabrum, Locus in quo jumenta se volutant, i. q. κυλινδήθρα, ἀλινδήθρα, κονίστρα, J. Poll. de equis et vocabulis equestribus, Τὸ δὲ κυλίσαι καὶ ἀλίσαι ἐρεῖς, καὶ ἐξαλίσαι· καὶ τὸ χωρίον, ἀλίστρα, καὶ ἐξαλίστρα, καὶ κυλίστρα. [Xen. Ἱππ. 5, 3.] Κυλιστός, Versatus, Volutatus, Volvendo circumactus, contortus, Convolutus, Volubilis: ut κυλιστοὶ στέφανοι, forsan οἱ διὰ μέγεθος καὶ ἁδρότητα οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι, Eust.: quomodo et ἐκκυλίσιοι στέφανοι. Eubulus ap. Eund., κυκλούμενος ὥσπερ τις κυλιστὸς στέφανος. Ubi et videri possit exponendum Tortilis corolla, In orbem convoluta: sicut τόρνῳ κυλιέσθαι. [Athen. 678. Schn. Lex. Suppl.] Apud Athen. (49.) reperitur

A ETIAM Κυλιστὴς στέφανος, qui idem esse videtur, ac forsitan pro eo reponendum κυλιστός. Ex Alexide, Ἐν τῷ σταδίῳ τῶν ἀνταγωνιστῶν μέ τις Ἐδόκει στεφανοῦν, γυμνὸς προσελθὼν [ὡς ἐμέ,] Στεφάνῳ Κυλιστῇ κοκκυμήλων. " Ἀκύλιστος, Qui non volvitur, Immo- " tus, Rigidus. Ctesibio Chalcidensi dicenti sibi " περιγεγονέναι ἐκ τῆς φιλοσοφίας τὸ ἀσυμβόλως δει- " πνεῖν, Timon, alludens ad Homericum versum, " Δειπνομανές, inquit, νεκροῦ ὄμματ' ἔχων, κραδίην τ' " ἀκύλιστον, ut refert Athen. l. 4." [p. 162. et Sext. Emp. adv. M. 9, 57.] " Αὐτοκύλιστος, Per se volu- " tus, Suapte natura volubilis." [Opp. Ἁ. 2, 604. * Εὐκύλιστος, Gl. Volubilis, Mathem. Vett. 245. * " Τρικύλιστος, Epicurus Diogenis L. 10, 5." Boiss. Mss. * Κυλιστικός, Schol. Pind. Ἰ. 4, 81.]

[* Ἀμφικυλίω, Pind. N. 8, 40. " Lobeck. Aj. p. 365. Heyn. Hom. 7, 193. Wakef. S. Cr. 3, 153." Schæf. Mss.] Ἀνακυλίω, Revolvo, Sursum volvo. Lucian. de Luctu, Λίθους ἀνακυλίοντες, VV. LL. [Sirach. 37, 3. * Ἀνακυλιοντούσιος, exp. Attrahipatri-
B monius, Alexis Athenæi 237.: Porson. Advers. scribit ἀνακυλίον τ' οὐσίας. * Ἀνακυλισμός, Dionys. Areop. de Cœl. Hierarch. 15, 9. * " Προσανακυλίομαι, Pseudo-Diog. Epist. 6. in Notit. Mss. 10, 244." Boiss. Mss. * " Συνανακυλίομαι, Diogen. Epist. 6. nova." Schn. Lex. Suppl.] Ἀποκυλίω, Devolvo, Revolvo, Volvendo amolior, Matth. 28, (2.) Προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον, Marc. 16, (3.) Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον; Pass. Ἀποκυλίομαι, Devolvor. Unde Ἀποκεκύλισται ὁ λίθος, Marc. 16, (4.) Et, Λίθον ἀποκεκυλισμένον, Luc. 24, [2. Apollod. Bibl. 3, 14, 7. * Ἀποκύλισμα, Corpus ex alto loco devolutum, Longin. 40, 4. * Διακυλίω, Aristæn. 1, 10. 18, 30.] Ἐγκυλίω, Involvo, Devolvo in, Implico. Metaphorice plerumque capitur. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 22.) Εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες [ἐκκ.,] Amoribus implicati, capti: Cic. Implicare se societate omnium, Implicari erroribus, maleficio. Greg. Naz. de Resurrectione, Καὶ εἰ μόνη ταῖς ἡδοναῖς ἐνεκυλίσθη ἡ ψυχή, μόνη δικαίως ἂν ἐκολάζετο, Si sola volutata et ver-
C sata esset in voluptatibus: s., Se involvisset voluptatibus, Plin. Otio se involvere; sed in bonam partem. [" Valck. Hipp. p. 248." Schæf. Mss. Clem. Alex. 843. μέθαις ἐγκυλιόμενοι. * Ἐκκύλισμα, Schol. Aristoph. N. 32. * Ἐπεγκυλίομαι, Clem. Alex. 877 =744. * Εἰσκυλίω, Aristoph. Θ. 658. 774. Callim. H. in Del. 33.] Ἐκκυλίω, Evolvo, Devolvo ex, Il. Ψ. (394.) Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, E curru excussus devolvebatur, Veluti e loco præcipiti devolutus excidebat, Apollon. Epigr. Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη, Excussus decidebat. Synes. Ep. 67. Ἐκκυλισθῆναι τῆς ἐκκλησίας ὠθουμένους προσέταξα, Exturbari; Ejici, ut devolvendo aliqua inutilia ejicimus. Dicitur etiam res aliqua ἐκκυλισθῆναι εἰς, pro Pervenisse in, et quasi devoluta esse. Plut. (8, 20.) Οὕτω δ' εἰς ἀγορὰν τοῦ διηγήματος ἐκκυλισθέντος ὥστε προδραμεῖν τὸν πλασάμενον τὴν φήμην, Cum rumor ille et res narrata jam in forum perlata esset, atque adeo illum ipsum, a quo conficta erat, prævenisset. [" Ruhnk. ad Xen.
D Mem. 219. (1, 2, 22.) ad Herod. 564. ad Charit. 787. Jacobs. Anth. 6, 435. 7, 175. 8, 15. 9, 193. 11, 90. 108. 12, 89." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 87. Opp. Ἁ. 4, 20. Liban. 4, 987.] Ἐκκυλίσιοι στέφανοι, iidem qui κυλιστοί. Eust. cum de κυλιστοῖς στεφάνοις locutus esset, locumque supra citatum ex Eubulo adduxisset, subjungit, Νίκανδρος δὲ ἐκκυλίσιοί φησι στέφανοι, καὶ μάλιστα οἱ ἐκ ῥόδων· εἶεν δ' ἂν ἴσως οὗτοι οἱ διὰ μέγεθος καὶ ἁδρότητα οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι: [perperam pro * Ἐκκύλιστοι: cf. Ἐκκοιλιστός. Athen. 678. J. Poll. 7, 199. * Ἐπικυλίω, Arrian. 1, 5. Polyb. 3, 53, 4. " Ad Charit. 704. Jacobs. Anth. 6, 435." Schæf. Mss. Symm. Ps. 36, 5. * Ἐπικυλισμός, Prov. 2, 9. 5, 6.] Κατακυλίω, Devolvo, Deorsum volvo. Et Κατακυλίομαι, Devolvor, Devolutus decido, ut exp. ap. Xen. K. Π. 5, (3, 1.) p. 74. Καὶ ἧκον πολλοὶ μὲν αὐτῶν κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, πολλοὶ δὲ καὶ λείαν πλείστην ἄγοντες, Qui ab equis devoluti cecidissent. Erit igitur i. q. ἐκκυλισθῆναι supra. [* Κατακυλιστής, The-

ophyl. 1, 533. * "Κατακύλιστος, Hes." Wakef. Mss. A *Συγκατακυλίω, Dionys. H. 2, 38. * Μετακυλίω, unde * "Μετακύλιστος, * Εὐμετακύλιστος, Galen. 1, 33." Wakef. Mss. * Παρακυλίω, Schol. Aristoph. Εἰρ. 7.] "Περικυλίω, Circumvolvo, s. Circumvo-" luto, Volutim circumago. Aristoph. Εἰρ. 7. "Ολην, " (sc. ὀνίδα ὁ κάνθαρος,) ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν πο-" δοῖν. Ita enim scr. esse pro περικυκλίσας, e Schol. " etiam patet, exponente περιειλήσας, περιστρέψας: " alioqui περικυκλήσας ponendum fuisset, a th. περι-" κυκλέω: quod diversam ab hoc signif. habet." [* Περικύλισις, Schol. Aristoph. Θ. 443.] Προκυλίω, Provolvo, Volvo ante. Et Προκυλίομαι, Volvor ante, i. q. προκυλινδοῦμαι. [" Dionys. H. 2, 1101. 3, 1594. coll. 1596.; ad 1631. ad Xen. Eph. 194. 225." Schæf. Mss. " Προκυλίσομαί σου, Ad genua tua provolvar, Appian. Exc. Leg. 2. T. 1. p. 36. Schw. Γυναῖκες προκυλιόμεναι ξοάνων, Dionys. Hal. A. R. 8, 39. Sed quod ap. Eund. 53. legitur υἱοῦ γόνασι προκυλίεσθαι, recte Sylb. monuit προκλίεσθαι corrigendum videri." Schw. Mss.] Προκύλισις, e Plat. B Supplicatio, qua sc. supplices alicujus genibus advolvimur. [* " Προκυλισμὸς, ad Dionys. H. 3, 1834.] Προσκυλίω, Advolvo, Matth. 27, (60.) Προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, ἀπῆλθεν, Advoluto saxo magno ad ostium monumenti, Marc. 15, (46.) Προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Similiter Aristoph. Σφ. (201.) Καὶ τῇ δοκῷ πρόσθες τὸν ὅλμον τὸν μέγαν, Ἀνύσας τι προσκύλιέ γ'. paulo ante, Ὤθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν. [Cf. Προκυλίω. * Προσκυλισμὸς, Dionys. H. 1, 565.] Συγκυλίω, Una voluto. Et συγκυλίομαι, Una volutor. Capitur etiam ea signif., qua συμμίσγεσθαι et μίσγεσθαι, Consuetudinem habere. Athen. de Laide, (588.) Ἡ δὲ προῖκα Διογένει τῷ κυνὶ συγκυλίεται. [" Diod. S. 1, 356. 2, 102. ad Mœr. 52." Schæf. Mss.]

¶ Κυλίνδω ET Κυλινδέω, Volvo, i. q. κυλίω, ex eoque derivatum, ut ἀλινδέω ex ἀλίω, Od. E. (296.) Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων: Virg. Æn. 3. Continuo venti volvunt mare, magnaque sur- C gunt Æquora. Xen. (K. 'A. 4, 2, 2.) Ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὁλοιτροχοὺς ἁμαξιαίους, Devolvebant: sicut Herod. Ὁλοιτρόχους μεγάλους κατὰ τοῦ λόφου κυλίοντες. Et κυλίνδομαι s. κυλινδοῦμαι, Volvor, Volutor. Od. Λ. (597.) Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. Sic Herodian. 1, (12, 18.) Οἱ δὲ ἵπποι κυλινδομένοις τοῖς λίθοις ἐπιβαίνοντες, ὠλίσθαινον, καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀπωθοῦντο, Equi inter devolutos lapides fallente vestigio lapsabant. Il. Ξ. (410.) Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν, Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο: N. (141.) de saxo rotundo, torrentis impetu avulso, ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ, Tunc non volvitur, seu volutatur. Κυλίνδομαι aliquando redditur commodius Voluto me, Il. X. (414.) de Priamo, qui ab amicis retinebatur, ne ad Achillem proficisceretur, Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον: Ω. (163.) de eod., ἀμφὶ δὲ πολλὴ Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος, Τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι: Od. Δ. (541.) K. (449.) D Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην, Cum ad satietatem usque flevissem, et in pulvere me volutassem. Paulo ante dicit, Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος. Lucian. (2, 927.) Οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ κυλινδοῦνται, [καλ.] Cic. In luto volutatum invenimus. || Infortunium etiam aliquod dicitur alicui κυλίνδεσθαι, ut et κυλίεσθαι supra, cum veluti e præcipiti loco in caput ejus devolvitur et immittitur. Od. B. (163.) de procis, Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται: Θ. (81.) τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς. Res etiam aliqua κυλίνδεσθαι dicitur, quæ in omnium ore versatur, et omnium sermonibus jactatur, Aristoph. Σφ. (492.) Ὥστε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται. Κυλινδεῖσθαι, ut et κυλίεσθαι, dicitur, qui in aliqua re versatur et assiduus est, Plut. (Pomp. 46.) de Pompeio loquens, qui se Clodio dediderat ut ejus auctoritate potentiaque uteretur, Παρ' ἀξίαν κυλινδούμενον ἐν ἀγορᾷ ἄγων καὶ περιφέρων ὁ Κλώδιος. Latini quoque ea signif. In foro versari dicunt. A [" Κυλίνδω, Kuster. Aristoph. 115. Paus. 3, 189. Heyn. Hom. 6, 178. 7, 307. 388. Wakef. Ion. 1525. Jacobs. Anth. 6, 125. 8, 100. Proleg. 118. Musgr. Iph. A. 971. * Κυλινδαίνω, ad Charit. 228. (Max. Tyr. 20, 1.) Κυλινδέω, Heindorf. ad Plat. Theæt. 385. Jacobs. Anth. 9, 382. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 102. ad Dionys. H. 2, 833. 5, 265. Bast Lettre 174. Heyn. Hom. 6, 179. Zeun. ad Xen. K. Π. 53. Bergler. Alciphr. 95. 109. Act. Traj. 1, 231. ad Lucian. 1, 278." Schæf. Mss. Apollodorus Athenæi p. 280.] Κυλίνδησις, Volutatio, Plut. (Anton. 9.) de Antonio, Καὶ κυλινδήσεις ἐν γυναίοις, ut κυλινδεῖσθαι ἐν ἀγορᾷ, Bud. [Plato Soph. 52.] Πολυκυλίνδητος, ὁ, ἡ, Multum volutatus, πολλαχοῦ κυλιόμενος, Hes. Κυλινδήθρα, Volutabrum, Locus in quo jumenta se volutant, i. q. κυλίστρα.

[* " Ἀμφικυλινδέω, Nicet. Eugen. 9, 238." Boiss. Mss.] Ἀποκυλινδέω, Devolvo, Volvendo amoveo, Volvendo amolior, i. q. ἀποκυλίω. " Ἀποκιλίνδω, B " Devolvo, VV. LL. perperam pro ἀποκυλίνδω." [" Joseph. 1137." Wakef. Mss.] Διακυλινδέω, Pervolvo, In diversas partes volvo. Ἐγκυλινδέω, Involvo, Voluto in: ut ἐγκυλίω. Ἐγκυλίνδησις, Volutatio, Plut. Othone [2.] " Ἐκκυλίνδω, Evolvo. Et " Ἐκκυλινδέω, pro eod." [Aristoph. Εἰρ. 132. Soph. Œd. T. 831.] Ἐπικυλίνδω, s. Ἐπικυλινδέω, Volvo super, Devolvo in, Xen. Ἑλλ. 3, (5, 13.) Καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρους ἐς τὸ κάταντες, In eos devolvebant saxa. Dicitur etiam bellum aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλίνδεσθαι alicui, cum in eum velut e præcipiti loco devolutum immittitur, aut cum eo obruitur. Plut. de Oraculo Pyth. (570.) in responso quodam Spartanis dato, Δηρὸν γὰρ μόχθοι σε κατασχήσουσιν ἄελπτοι, Φθισίβροτόν τ' ἐπὶ κῦμα κυλινδομένον πολέμοιο. Eod. modo Hom. supra κυλίεσθαι et κυλίνδεσθαι dicit. [" Ad Charit. 704." Schæf. Mss.] Κατακυλίνδω, Devolvo, Deorsum volvo, ut κατακυλίω. [* Κατακυλινδέω, Dio Cass. 817.] Μετακυλινδέω, De loco in locum volvo, Volvendo C transfero. Metaph. Aristoph. B. (534.) Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας, Καὶ πολλὰ περιπεπλευκότος Μετακυλινδεῖν αὑτὸν αἰεὶ Πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον. Paulo post dicit μεταστρέφεσθαι [—φειν] pro μετακυλινδεῖν ἑαυτόν. Περικυλινδέω, Circumvolvo, Volvendo s. Volutando circumago, Plato [de LL. 893.] Προκυλινδοῦμαι, Provolvor ad pedes alicujus, more supplicis: Liv. Cum se mœsta turba ad pedes provolvisset, Flentes ad genua consulis, provolvuntur; Tac. Genibus ejus provolutus Mithridates. Rursum ap. Liv. Advolutus genibus rabiem ejus temporis accusat. Sic Propert., Et Veneris magnæ volvitur ante pedes. Ea signif. dicit Dem. (450.) Οὗτος δ' ἐκείνου μὲν προὐκυλινδεῖτο, Isocr. Paneg. (41.) Προκυλινδούμενοι καὶ πάντα τρόπον μικρὸν φρονεῖν μελετῶντες· θνητὸν μὲν ἄνδρα προκσυνοῦντες, καὶ δαίμονα προσαγορεύοντες. Sic προκυλινδεῖται τοῦ θηρεύοντος, Ad venatoris pedes provolvitur. Cic. Accidere ad genua alicui, alicujus, Horat. procidit Heu pervicaces ad pedes Achillei: unde et Suid. D προκυλινδεῖσθαι exp. τὸ ἐπὶ γόνυ πεσόντα προσκυνεῖν. [Aristoph. Ὄρν. 501.] Majoris autem emphaseωs gratia Hom. DICIT Προπροκυλίνδομαι pro προκυλίνδομαι, Il. X. (220.) Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθῃσιν ἑκάεργος Ἀπόλλων Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο, Od. P. (524.) Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκετο πήματα πάσχων Προπροκυλινδόμενος. [" Athen. 332. * Προσκυλινδεῖται τῷ ὑγρῷ, Provolvit se versus aquam." Schw. Mss. Προκυλίνδομαι, Il. Ξ. 18. Arat. 188.] " Προκυλινδήματα, Antegressæ volutationes, " ap. Synes. de Insomn." [149.] Συγκυλινδέω, Una volvo. Συγκυλινδοῦμαι accipitur etiam eo modo, quo Cic. dicit, In domesticis germanitatis stupris volutatus. Et, In maximo squalore volutatus est. Xen. Σ. (8, 32.) Ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασίᾳ συγκυλινδουμένων. [* Συγκυλίνδομαι, Sext. Emp. 280.]

¶ Κύλινδρος, ὁ, Cylindrus. Lapis teres in modum columnæ, quo area coæquatur huc et illuc sæpius volutato. Virg. Georg. Area cum primis ingenti æquanda cylindro; Varro, Aream cylindro aut pavicula coæ-

A quato; Vitruv. In palæstris cylindri exæquant ambulationes. Plut. (8, 718.) Ἡ σφαῖρα κινεῖσθαι σφαιρικῶς καὶ κυλινδρικῶς ὁ κύλινδρος ἀναγκάζεται κατὰ τὴν τοῦ σχήματος διαφοράν. Sic Chrysippus ap. Gell. 6, 2. de fato loquens, Lapidem cylindrum si per spatia terræ prona atque derupta jacias, causam quidem ei et initium præcipitantiæ feceris: mox tamen ille præceps volvitur, non quia tu id jam facis, sed quoniam ita sese modus ejus et formæ volubilitas habet. Apoll. Rh. 2, (594.) Ἡ δ' ἄφαρ, ὥστε κύλινδρος, ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλὸς, ubi annotat Schol. κύλινδρον esse κιονίσκον λίθινον στρογγύλον, ἑκατέραν βάσιν ἔχοντα ἐπίπεδον. Cylindri dicuntur etiam lapilli pretiosi in modum cylindrorum teretes et oblongi, Plin. 37, 5. de beryllis, Cylindros ex eis facere malunt quam gemmas, quoniam est summa commendatio in longitudine, Juv. Sat. 2. Tu nube, atque tace: donant arcana cylindros. [" Jacobs. Anth. 9, 382. 11, 167. Ἀνδρικὸς κ., Const. Manass. Chron. p. 83. Meurs." Schæf. Mss. Diog. L. 10, 26.] B Κυλινδροειδὴς, Cylindri formam habens, [Plut. 9, 531. Eust. Il. A. p. 770. * Κυλινδροειδῶς, in Od. Θ. p. 320, 28.] Κυλινδρώδης, Cylindro similis, Cylindrum imitans, Theophr. H. Pl. 8, 5, (3.) de λόβοις seminum, Οἱ μὲν ἐπιπλατεῖς, ὥσπερ οἱ τοῦ φακοῦ καὶ τῆς ἀφάκης· οἱ δὲ κυλινδρώδεις μᾶλλον, ὡς οἱ τοῦ ὀρόβου. Unde Plin. 18, 12. Siliquæ rotundæ ciceri, ceteris leguminum longæ, et ad figuram seminis latæ: piso cylindraceæ. [* " Ἡμικύλινδρος, Jacobs. Anth. 7, 315." Schæf. Mss.] " Ἡμικυλίνδριον, Semicylindrus, ap. Porph. Quo pro Cervicali usos fuisse Ægyptios tradunt." Κυλινδρικὸς, Qui cylindri est, Cylindraceus, [" Anna C. 291." Elberling. Mss.] Κυλινδρικῶς, In modum cylindri, More cylindri, Plut. vide Κυβικῶς. Κυλινδρόω, Cylindro æquo, calco, Theophr. H. Pl. 2, (4, 3.) Τὸ σέλινον ἐὰν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ κυλινδρωθῇ, ἀναφύεσθαί φασιν οὖλον, Plin. 19, 8. Ab æquinoctio verno seritur apium, semine paululum in pila pulsato. Crispius sic putant fieri, aut si satum calcetur cylindro pedibusve: 17, C 10. de cupresso, Seritur mense aprili, area æquata cylindris aut volgiolis, densum, terraque cribris supercernitur pollicis crassitudine. [* " Κυλινδρωτὸς, Nicander Athenæi p. 369." Boiss. Mss. * Ἐγκυλίδωτον εἰρίον, Hippocr. Γυναικ. 1. p. 623. Schneidero leg. videtur ἐγκυλινδωτὸν s. ἐγκυλίωτον, quæ vocabb. cum analogiæ minime consentiant, conjicere licet ἐγκυλίνδρωτον reponendum esse.] Ἐπικυλινδρόω, Cylindris in superficie æquo et complano. Accipitur pro simplici κυλινδρόω. Theophr. C. Pl. 5, (6, 7.) Τῷ δὲ σχήματι καὶ τῇ μορφῇ μεταβάλλει τὸ σέλινον, ἐὰν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ ἐπικυλινδρωθῇ. Vide Κυλινδρόω.

¶ Καλινδέω, i. q. κυλινδέω, Volvo, Voluto. Et καλινδέομαι, Volvor, Volutor, Versor: ea signif., qua Versari pro Occupatum et assiduum esse in aliqua re accipitur; idque tam in malam, quam in bonam partem. Exempla e Xen. Isocr. Greg. et Synes. habes ap. Bud. 828. post Συγκυλινδοῦμαι. Quibus addo ex Isocr. ad Philipp. (34.) Λοιδορεῖ- D σθαι τοῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καλινδουμένοις: Cic. In subselliis et In foro versari. Et in Orat. c. Sophistas (11.) Οἱ περὶ τὰς ἔριδας καλινδούμενοι, ubi ὀνειδιστικῶς capitur, ut et ἀναστρέφεσθαι. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 102. ad Dionys. H. 2, 833. 5, 265. Heindorf. ad Plat. Theæt. 385. Bast Lettre 174. Xen. K. Π. p. 53. Zeun., Bergler. Alciphr. 95. 109. Wyttenb. Ep. Cr. 44. Toup. Opusc. 1, 476. Lucian. 1, 52. 277. D'Arnaud. Var. Conj. 207. * Καλίνδησις, Alciphr. 364. (3, 42.) * Καλινδήθρα, Bast Lettre 175." Schæf. Mss. Man. Philes 5, 95. p. 142.] Ἀνακαλινδοῦμαι, i. q. καλινδοῦμαι: ut ἀνακαλινδεῖσθαι βαθείᾳ σχολῇ, Bud. dixit pro Otio alto detineri: ad verbum Volutari in alto otio: sed Latinius, Versari in alto otio, Frui alto otio. Ἐγκαλινδέω, Volvo, Voluto in. Et ἐγκαλινδέομαι, Volutor in, Versor in, h. e. Assiduus et occupatus sum in, Chrys. Τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδεῖσθαι: ut Greg. dicit Οἱ περὶ τὸ σῶμα καλινδούμενοι, Nimium occupati et assidui circa curam corporis: i. e. οἱ μὴ πνευματικοί. Item in VV. LL. Ἐγκεκαλινδημένη πάνυ ἀκριβῶς, Culta summo studio. [Athen. 262. * Περικαλινδέω, unde] " Περικαλίνδησις, Circumvolutio, Plut." [9, 637.] Προκαλινδέω, Provolvo, Volvo ante: προκαλινδοῦμαι, Volvor ante, Provolvor, sc. pedibus, ad pedes, ut προκυλινδοῦμαι supra, quod vide. Greg. [" Synes. 182." Wakef. Mss.] " Συγκαλινδεῖσθαι, Simul volutari," [Athen.]

" Καλίω, Volvo, κυλίω: ut Hes. quoque καλίομαι exp. κυλίομαι."

ΚΥΛΙΞ, ικος, ἡ, Calix: παρὰ τὸ κυλίεσθαι τῷ τροχῷ, εἴτε τῷ κεραμεικῷ, εἴτε τῷ χαλκευτικῷ, Eust., et Athen. quoque infra in Κυλικηγορῶ: nam torno fieri calices solebant: ut et Theophr. (H. Pl. 5, 3, 2.) docet de terebintho loquens, Τορνεύεσθαι ἐξ αὐτῆς καὶ κύλικας Θηρικλείους. Unde Plin., Celebratur et Thericles nomine, calices e terebintho solitus facere torno. Polemon ap. Athen. (p. 436.) ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος. Apud Eund. 15. Καὶ κυλίκων ἔριδας διαλύετε καὶ κατάθεσθε. Ephippus ap. Eund. (65. 370.) Πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας. Idem Athen. (480.) Ἐγένοντο δὲ ἐπίσημοι κύλικες αἵ τε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Et paulo post dicit esse quasdam φιαλώδεις κύλικας, οὐ κατὰ τόρνον, ἀλλ' ὥσπερ δακτύλῳ πεποιημένας, καὶ ἐχούσας ὦτα τέσσαρα, πυθμένα, εἰς πλάτος ἐκτεταμένον. Dicit et in patria sua fieri κεραμέας κύλικας, quæ βάπτονται εἰς τὸ δοκεῖν εἶναι ἀργυραῖ. Ibid. (p. 481.) Pherecrates dicit mulieribus esse βαθείας κύλικας, ὥσπερ ὁλκάδας Οἰναγωγοὺς, περιφερεῖς, λεπτὰς, μέσας γαστροειδας. Eod. libro (p. 495.) meminit etiam cujusdam πενταπλόου κύλικος. Sed et Dionys. Chalcûs ap. Eund. (443.) κυλίκων ἐρέτας dicit, Κἄν τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου, Συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται. Plut. Λαβὼν ψυχροῦ κύλικα. Idem, Μεγάλας κύλικας ἐκπίνειν. Lucian. (1, 170.) Μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ. Item, οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι, Pocillatores s. Pincernæ, Qui calices ministrant. Herodian. 3, (5, 9.) Ὅπως τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖεν ἢ τῶν ὀψοποιῶν ἢ τῶν πρὸς ταῖς κύλιξι, Aliquos ab epulis, aut a cyatho, Polit. || Κύλικες est etiam Locus quidam in Illyrio, ut testatur Athen. (462.) ubi ET Κυλικρᾶνες, Populi, commemorantur, s. Κυλικρῆνες Ionice: ita nominati quoniam τοὺς ὤμους κεχαρασμένοι κύλικας ἦσαν. Vide et Hes. [" Κύλιξ, Jacobs. Anim. 310. Anth. 8, 84. Thom. M. 288. 342. 694. Toup. Opusc. 1, 533. 2, 242. Emendd. 1, 253. Subaud., Jacobs. Anth. 10, 210. Brunck. ad Poët. Gnom. 290. Bergler. Alciphr. 148. K. Ἀττική, Jacobs. Anth. 7, 141. Ἐπὶ τῇ κ. λέγειν, Casaub. ad Athen. p. 7. Abresch. Lectt. Aristæn. 15. ad Lucian. 1, 436. Ἐφ' ἑκάστης κ., Plut. Alex. p. 56. Schm." Schæf. Mss. " Κύλικα ἔχειν dicitur, qui arbiter est bibendi, Plut. Dem. 25." Seager. Mss.] " Κύλη, ut innuit Athen. l. 11. (p. 470.) est ἡ Θηρίκλειος κύλιξ, Thericleus calix: ap. Alexim in Hesione, Ἤιτησε κύλην, καὶ λαβὼν ἑξῆς πυκνὰς Ἕλκει:" [hodie legitur κύλικα. * Κυλικοφθορέω, Nicet. Annal. 15, 4. * Κυλικοφόρος, Heliod. 7, 27. * " Κυλικοφορεῖον, Valck. Anim. ad Ammon. p. 2." Schæf. Mss.] Κυλικηγορέω, Inter calices s. scyphos loquor. Athen. (480.) de κύλιξ locutus, Ταῦτα δ' ἐστὶ κεράμεα ποτήρια, καὶ λέγεται ἀπὸ τοῦ κυλίεσθαι τῷ τροχῷ· ἀφ' ὧν καλεῖται τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικί τις ἀγορεύῃ: (461.) ubi Κυλικράνων mentio fit, Σκύφον μαστεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι: quæ verba Eust. citans aliter exp. sc. περὶ κυλίκων ἀγορεύσων, De poculis verba facturus, i. e. De compotationibus. [" Ad Lucian. 1, 437." Schæf. Mss.] Apud eund. Eust. EST Κυλικηγόρος, Qui inter scyphos verba facit, inter pocula fabulatur, vel, ut ipse exp., ὁ πρὸς κύλικα λαλῶν, s. ὁ ἐν τῷ συμπίνειν λάλος ὤν. Dicitur autem κυλικηγορέω et κυλικηγόρος, ut δημηγορέω et δημηγόρος. Κυλικήρυτος, Calice haustus, Tam exundans, ut calicibus hauriri queat: κυλικήρυτον αἷμα, ὡς τὸ κοτυλήρρυτον, οἷον πολὺ, Hes. [* " Εὐκύλιξ, Toup. Emendd. 1, 301. Jacobs. Anth. 7, 140. * Εὐκύλικος, ibid. * Εὐκυλίκη, Ruhnk. Ep. Cr. 297." Schæf. Mss.]

[* Κυλικώδης, Schol. Theocr. 2, 2.]

Κυλίκειος, ὁ, ἡ, Inter pocula dictus, factus: κυλί-

κεια ζητήματα, Quæstiones convivales s. quæ inter scyphos tractantur. J. Poll. postquam αἴνιγμα et γρίφον dixit συμποτικῶν esse, Τὰ δὲ ζητήματα ὠνομάζετο κυλίκεια. Θεοδέκτης δὲ ὁ σοφιστὴς εὐδοκιμήσας ἐν αὐτοῖς, ἐπεὶ καὶ μνημονικὸς ἦν, μνημόνια αὐτὰ ἐκάλεσε. Ἐπικυλίκειος, ὁ, ἡ, idem, Athen. (3.) Ἆρ' οὖν ἐθελήσεις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ἐπικυλικείων [—κίων] λόγων μεταδοῦναι; Sermonum illorum, quos inter scyphos contulistis. Diog. L. Arcesilao 201. Παραιτούμενος ἑκάστοτε τὰς ἐπικυλικείους ἐξηγήσεις: sed perperam vulg. Ed. habet ἐπικιλυκίας, et VV. LL. ἐπικυλιδίους. "Ἐπικυλίδιος, Inter pocula factus, dictus, Bud. "Diog. L. Arcesilao, Παραιτούμενον ἑκάστοτε τὰς "ἐπικυλιδίους ἐξηγήσεις. Sed vulg. Edd. quæ "meam præcesserunt, habent ἐπικυλικίας: in mea "autem est ἐπικυλικείους, e vet. Codicum auctori"tate. At ille ἐπικυλιδίους ibi legebat."

Κυλικεῖον, τὸ, Calicum repositorium, Locus reponendis calicibus destinatus, Athen. (460.) Πρὸ τοῦ καταλόγου τῶν ποτηρίων ὧν πλῆρές ἐστι τὸ κυλικεῖον τοδί· εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη. Et mox ex Eubulo Comico, Ἐν τῷ κυλικείῳ συντέτριφεν τὰ ποτήρια. Et Aristoph. Ὥσπερ κυλικείου τοὐθόνιον προπέπταται. Ibid. e Cratino. Et 12. (p. 534.) Προπιὼν τῷ Θρασύλλῳ τὰ ἡμίση τῶν ποτηρίων τῶν ἐπὶ τῷ κυλικείῳ προκειμένων. Et 13. Ἑστηκυῖαν πρὸ τοῦ κυλικείου, καὶ δακρύουσαν, κιρνῶσάν τε βραδέως τὴν φιάλην. ‖ Ipsum συμπόσιον, ut accipit Eust. in h. l. qui citatur ab Athen. (460.) e Cratino, μόλις Εἰς τὸ κυλικεῖον ἐγράφην, i. e. εἰς τὸ συμπόσιον, quasi sc. πολιτογραφηθείς που. [" Aristoph. Fr. 226. ad Lucian. 2, 333. Valck. Anim. ad Ammon. p. 2. Toup. Emendd. 1, 359." Schæf. Mss.] Κυλίκιον, Parvus calix, Caliculus, ut Cato, Cels. et Plin. vocant. Athen. (420.) e Lycophr. κυλίκιον Ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε, (498.) e Phileta, * Σκάλλιον, κυλίκιον μικρὸν, ᾧ σπένδουσιν Αἰολεῖς, (148.) de convivio Cleopatræ, Καὶ τὰ κυλίκια, καθὼς ταῖς στρωμναῖς ἐμεμέριστο, ἑκάστῳ φέρειν ἐπέτρεψε.

Κυλίσκιον, idem, J. Polluci ἡ μικρὰ κύλιξ [5, 93. 6, 98. 10, 66.] Aristoph. Ἀ. (459.) Κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. [" Vere observat Toup. ad Suid. 2, 109. mali commatis esse vv. * κυλίσκη, κυλίσκιον, pro quibus Gr. sermo agnoscit κυλίχνη, κυλίχνιον. Noster Eq. 906. Ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν τέ σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι: unde optimo jure hic reponi potuisset κυλίχνιον. Lectionem tamen prætuli, quam affirmant Athen. et Eust. Apud illum p. 479. sic citatur versus noster: Κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον, ubi ultima vox genuinæ glossema est, quam servat alter ad Il. p. 1282. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι παράγωγον κοτύλης κοτυλίσκη τε καὶ κοτυλίσκιον, οὗ μνεῖα παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν τῷ, Κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον." Brunck. * " Κυλίσκη, Dionys. H. 1, 284. Toup. Emendd. 4, 456. Opusc. 1, 236. et Ind. Κυλίσκιον, 237. Emendd. l. c. Kuster. Aristoph. 121." Schæf. Mss.]

Κυλικὶς, ίδος, ἡ, Pyxis medicamentaria, Athen. (480.) postquam κύλιξ a κυλίω derivavit, Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τὴν ἰατρικὴν πυξίδα καλοῦσι κ., διὰ τὸ τόρνῳ κεκυλίσθαι.

Κύλιχνος, ἡ, ET Κυλίχνη, ἡ, i. q. κυλικὶς, J. Poll. Ἡ γὰρ κύλιχνος πυξίς ἐστι: Hes. κυλίχνη, ἰατρικὴ πυξίς. ‖ Accipitur etiam pro Calice s. φιάλῃ, Hes.: Seleucus ap. Athen. (430.) ubi de οἴνου κράσει sermo est, κυλίχναις μεγάλαις. Quæ verba (481.) in Κυλιχνίδες tribuit Alcæo. ‖ Aristoph. vero in Tagenistis, κυλίχνας videtur dicere ἀγγεῖον * παροψοφόρον, J. Poll. (10, 88.) hæc ex eo verba citans, Τὸ δ' ἔτνος γ' ἐν ταῖς κυλίχναις τουτὶ θερμὸν, καὶ τοῦτο παφλάζον. Sic Ovid. quoque Fast. 5. Calices vocat vasa, in quibus legumina et olera coquuntur: Stant calices, minor inde fabas, olus alter habebat. [" Jacobs. Anth. 7, 28. Porson. Med. p. 43. Aristoph. Fr. 268. Toup. Opusc. 1, 237. Emendd. 1, 358. 359." Schæf. Mss.] Κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, pro eod. Idem Athen. (480.) Ἀχαῖος δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίωνι ἀντὶ τοῦ κύλικας, παραγώγως κυλιχνίδας εἴρηκε: cujus hæc verba addit, Ἀλλ' ὡς τάχιστα μέλανα δεῦρο μόνον φέρειν Κοινόν τε χρὴ κρητῆρα καὶ κυλιχνίδας. Similiter Gal. ap. Hippocr. κυλιχνίδα exp. σμικρὰν κύλικα, καὶ τὴν ἰατρικὴν πιθάκνην. [Κυγχνίδα pro eod. dedit H. Steph. in Ind.] Hes. vero scribit κυλιχνίδας aliis esse κύλικας, aliis κεράμεα ἀγγεῖα, aliis πυξίδας ἰατρικὰς, aliis λιβανωτρίδας. Κυλίχνιον, itidem Pyxis medicamentaria, et Caliculus, Aristoph. Ἱππ. (906.) Ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν τέ σοι καὶ φάρμακον δίδωμι, Schol. ἔκπωμα, ὃ νῦν λέγουσι πυξίδιον· ἔχουσι δὲ οἱ ἰατροὶ τὰ πυξίδια, ἐν οἷς προσβάλλουσι τὰ πάσματα. Pro Κύλιχνος vero et Κυλιχνὶς, dicitur ETIAM Κυλικνὶς ET Κυλίκνη, verso χ in κ. Etym. Κυλίχναι, λεκανίδες, καὶ τρύβλια, ἢ φιάλαι· λέγεται δὲ καὶ Κυλίκνη, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, καὶ Κυλικνίδες παρὰ Ἀθηναίοις αἱ πυξίδες: quæ verba et in meo Lex. vet. habentur.

ΚΥΚΛΟΣ, ὁ, Orbis, Circus, Circulus, Cic. N. D. 2. Cumque duæ formæ præstantes sint, e solidis, globus, sic enim σφαῖραν interpretari placet, e planis autem, circulus aut orbis, qui κύκλος Græce dicitur: his duabus formis contingit solis, ut omnes earum partes inter se sint simillimæ. Plato Epist. 7. (p. 131.) Κ. ἐστὶ τὸ ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντη, Quod ab extremis ad medium omni e parte æqualiter distat: quales sunt siderum orbes. Idem de sideribus, Τὸ μὲν μείζονα αὐτῶν, τὸ δὲ ἐλάττω κύκλον ἰὸν, Cum alia majorem lustrarent orbem, alia minorem, Cic. p. 26. mei Lex. Cic.: Aristot. de Mundo, Συνεχῆ δ' ἔχει ἀεὶ ταύτην τὴν τάξιν ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου κύκλος, Phænonis orbis s. globus, ut Apuleius interpr. In Geop. Καὶ ἐρυθρὸς δὲ ὁ κύκλος αὐτῆς (τῆς σελήνης) φαινόμενος, ἢ πυρώδης, σημαίνει χειμῶνα, Plin. Si quartam lunam orbis rutilus cingit, ventos et imbres præmonebit. Plut. ex Herod. (6, 106.) Μὴ οὐ πλήρεος ἐόντος τοῦ κύκλου τὴν πανσέληνον ἔμενον. Arat. (511.) πολιοῖο γάλακτος — κύκλος, Lacteus orbis, Cic. p. 95. mei Lex. Idem alibi Lacteum circum dicit: sicut et in Somn. Scip. Erat autem in splendidissimo candore inter flammas circus elucens, quem vos, ut a Graiis accepistis, Orbem lacteum nuncupatis. Eund. vocat idem Cic. Circum candentem. Huc pertinet κύκλῳ φέρεσθαι, quod Cic. dicit, In orbem circumque ferri, de astrorum motu loquens. Plut. (7, 593.) Οἱ δῖνοι τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων: paulo post, Κύκλῳ ὑπ' ἀνάγκης φερομένων: quod et composita voce κυκλοφορεῖσθαι dicitur. Et κύκλῳ περιδινεῖν ἑαυτὸν, In orbem se circumagere. Æsch. (77.) Κύκλῳ περιδινῶν σεαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος. Item ἐν κύκλῳ θέειν, In orbem currere, redeundo sc. eo, unde excurreris, et in circum currendo, non recto gressu ad scopum tendendo. Lucian. (1, 812.) Οὐκ οἶδ' ὅπως καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν. Habent enim et cursus quidam suos orbes. Plut. de Orac. Pyth. Οὐ ποιοῦσα καμπὴν, οὐδὲ κύκλον, οὐδὲ διπλόην, οὐδὲ ἀμφιβολίαν, ἀλλὰ εὐθείᾳ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἰοῦσα. Ubi metaph. est. Et περιϊέναι κύκλῳ, ἐν κύκλῳ. Aristoph. Πλ. (679.) Περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ, In orbem omnes aras circumivit. Lucian. (1, 547.) Καὶ περίϊθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον. Qua signif. Latini dicunt Conficere orbem et circulum suum, et Exigere orbem suum, Absolvere orbem suum. Oratio quoque et periodi suos habent κύκλους. Demetr. Ἐνταῦθα τῆς περιόδου μὲν ὁ κύκλος ἐκλύεται. Sic Cic. Orationis orbis; Conficit orbem suum forma concinnitasque verborum; Cum circuitum et quasi orbem verborum conficere non possent; Quæ si in extremo breviora sunt, infringitur ille quasi verborum ambitus; Perfecto completoque verborum ambitu gaudent aures. Apud Dialecticos autem κύκλος dicitur Circularis argumentatio, et quæ in se ipsam redit, idem proponens et concludens, licet aliis verbis. Item ap. Hermog. figura quædam orationis, quam itidem Circulum appellant, cum periodus aut versus in idem verbum desinit, a quo incipit: (Il. K. 466.) Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελον δ' ἐπὶ σῆμα τ' ἔθηκε. ‖ Circuitus, Circus, ut dicitur Circus theatri, Thuc. 3, (74.) Ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς, Il. Σ. (503.) οἱ δὲ γέροντες Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, In circuitu judicii s. fori. Et ap. Eust. e Poëta quodam, Ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον. Et in nova Comœdia, ut

annotant VV. LL., pro Loco ubi vendebantur man-
cipia: sic dicto, quod in orbem et coronam circum-
steterint vendentes, *πέριξ, ἐν κύκλῳ*. Qua fere signif.
ap. Gell. quidam servos dicunt sub corona vendi.
Huc pertinet, quod J. Poll. scribit 10. Ἵνα δ' *ἐπιπρά-
σκετο τὰ σκεύη, τῆς ἀγορᾶς τὸ μέρος τοῦτο ὠνόμαζον
κύκλον, ὡς* Ἄλεξις *ὑποδηλοῦν ἔοικεν ἐν* Γαλασίριδι, Πῆ
δέ με ἄγεις ἐν τῷ κύκλῳ; Schol. Aristoph. dicit esse
Circum quendam Athenis, ubi carnes venduntur, et
in primis pisces. || Κύκλος, ut Lat. Orbis et Circu-
lus, dicitur etiam Corona hominum s. Multitudo in
orbem collecta, Eur. Andr. (1088.) *ἐς δὲ συστάσεις*
Κύκλους *τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ*. Liv. In omnibus
circulis atque etiam in conviviis sunt, qui exercitus
in Macedoniam ducant, Tacit. Per fora et circulos
locuti sunt. Sic dicitur etiam *κ. τοῦ στρατοπέδου*,
Multitudo, quæ castris in orbem collocatis conti-
netur, Philo V. M. 3. Τὸ *δὲ σηπόμενον τὸν κ. τοῦ στρα-
τοπέδου δυσοδμίας πληροῖ*, Castrorum orbem. Item
κύκλον ποιεῖν, τάττειν, περιστῆσαι, Orbem facere, In
orbem colligere, Thuc. 2, (83.) Ἐ*τάξαντο κύκλον τῶν
νεῶν ποιήσαντες ὡς μέγιστον οἷοί τ' ἦσαν*, Facto orbe
navium: 3. Μετὰ *ταῦτα κύκλον ταξαμένων αὐτῶν
περιέπλεον*, Orbem eis facientibus, In orbem se col-
ligentibus. Xen. K. Π, 7, (5, 16.) Ὁ *οὖν* Κῦρος
περιστησάμενος τῶν ξυστοφόρων Περσῶν *κύκλον μέγαν*.
Qua signif. Lat. dicunt Corona cingere. Soph. Aj.
(723.) *αὐτὸν ἐν κύκλῳ — ἀμφέστησαν*, Eum Corona
cinxerunt, Eum undique circumsteterunt. Herodian.
2, (13, 8.) Συνέχειν *καὶ φρουρεῖν, φράξαντας ἐν κύκλῳ
τοῖς ὅπλοις*, Orbe facto in medio continere. Potest
tamen et simplicius accipi *ἐν κύκλῳ* pro eo, quod di-
citur adverbialiter *κύκλῳ*, sine præp. *ἐν*. De ejus-
modi multitudine in orbem se colligente Cæsar dicit,
Totis vero castris milites circulari, et dolere hostem e
manibus mitti. Ead. signif. Sil. Spisso orbe circum-
dare, Sallust. Romani veteres novique, ob ea scientes
belli, orbes facere, Cæsar, Cum illi orbe facto sese
defenderent. || De retibus in orbem tensis, ut in
venationibus fieri solet, cum cingunt indagine saltus,
quemadmodum Virg. loquitur. Od. Δ. (791.) Ὅσσα
δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ Δείσας, *ὁππότε μιν
δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι*, Cum dolosis retibus eum in
orbem ductis cinxerunt. || Circuitus et ambitus, quo
civitas aliqua aut castra circumscripta sunt, Thuc.
2, (13.) Τοῦ *τε γὰρ* Φαληρικοῦ *τείχους στάδιοι ἦσαν
πέντε καὶ τριάκοντα πρὸς τὸν κύκλον τοῦ ἄστεως*, 6,
(98.) p. 230. Ἵνα *περ καθεζόμενοι ἐτείχισαν τὸν κύκλον
διὰ τάχους*: paulo post, Ἐ*τείχιζον τῶν* Ἀθηναίων
τὸ πρὸς βορέαν τοῦ κύκλου τεῖχος: paulo post, Κάτω-
θεν τοῦ κύκλου τῶν Ἀθηναίων. Sic Xen. Ἑλλ. 2.
Μέγας *ὁ κύκλος ὤν, πολλῆς φυλακῆς ἐδόκει δεῖσθαι*,
Dem. (325.) Οὐχὶ *τὸν κύκλον μόνον τοῦ* Πειραιῶς,
οὐδὲ τοῦ ἄστεος, Thuc. 3, (18.) Περιτειχίζουσι Μιτυ-
λήνην ἐν κύκλῳ, In circuitu, h. e. Circumcirca. || I-
tem *κύκλοι προσώπου* ap. Hipp. *τὰ μῆλα*, Malæ; nam
in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur.
Soph. autem in Œd. T. (1270.) *κύκλους* vocat Ipsos
oculos: *ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων*, Suorum or-
bium, Cam. [" Sic et sing. *ὁ κύκλος* Διὸς, Jovis oculus,
704." Schw. Mss.] || Κύκλοι dicuntur etiam Rotarum
orbes; ac interdum synecdochice Ipsæ rotæ: [cf. Τε-
τράκυκλος.] Pausanias ap. Eust. Ἁψὶς, *ξύλινος κύκλος
τροχοῦ· τὸ δὲ ἐπ' αὐτοῦ σιδηροῦν, ἐπίσωτρον*. Ὅμηρος *δὲ
τὸν μὲν τροχὸν ὅλον, κύκλον ὀνομάζει, τὴν δὲ ἁψῖδα, ἴτυν*.
(Il. Ψ. 339.) Ὡ*ς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέ-
σθαι* Κύκλου *ποιητοῖο*. Vide et Κύκλα infra. || Κύ-
κλοι, Orbes, Circuli, ut ii qui annulis similes sunt, s.
lignei, s. ferrei, J. Poll. 1. Καὶ *δι' ὧν οἱ κάλοι διείρον-
ται, κίρκοι· τὸ γὰρ κρίκοι, ποιητικόν· ἴδιον δὲ τὸ κύκλοι*,
Circuli, per quos funes trajiciuntur. || Orbes, de
solidis corporibus, planis tamen et orbicularibus: ut
κύκλος κηροῦ, τυροῦ: sed frequentius pro eo *τροχὸς* di-
citur. Item Orbes, super quibus carnes in mensa
conciduntur, *κύκλοι* dicuntur: qui et *πίνακες* ac *δί-
σκοι*, ut et Lat. Disci, Quadræ a forma quadrata. J.
Poll. 6. enumerans *τεύχη ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ*, quibus
in mensa utimur, Οὓς *μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύ-
κλους ἀργυροῦς, ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας*. || Orbis
s. Tabula orbicularis et rotunda, quæ tripodi impo-

A nitur, J. Poll. 10. *περὶ τραπέζης καὶ τῶν ταύτης σκευῶν*,
Τὸ *δὲ ἐπίθεμα τοῦ τρίποδος, κ. καὶ ὅλμον δεῖ καλεῖν*.
Cato quoque Orbem dicit operculum rotundum:
Abacum unum, orbes æneos duos, mensas duas,
scamna magna tria. Per metaplasmum autem plur.
num. DICITUR Κύκλα pro *κύκλοι*, ut *σταθμὰ* et *ζυγὰ*
a *σταθμὸς* et *ζυγὸς*, Il. E. (722.) Ἥβη *δ' ἀμφ' ὀχέεσ-
σι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα* Χάλκεα, *ὀκτάκνημα, σιδη-
ρέῳ ἄξονι ἀμφὶς*, Æreos orbes: qui et *τροχοὶ* appellan-
tur. Item Σ. (375.) de Vulcano tripodas fabricante,
Χρύσεα *δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν*, Aureos
orbes, qui tripodibus subjicerentur. Vide et Ὑπόκυ-
κλον. Item ap. Dionys. P., *τριτάτης κύκλα σελήνης*.
Ceterum *κύκλος* a *κυλίω* derivari testantur Eust.
et Etym. Nam quæ orbiculari rotunditate sunt, ea ut
plurimum volubilia esse solent.

[" Κύκλος, Heyn. Hom. 7, 532. 802. 8, 427.
Thom. M. 559. Wakef. Alc. 859. Trach. 129. Phil.
1354. S. Cr. 1, 86. Jacobs. Anth. 6, 192. 252. 8,
400. 9, 393. Exerc. 2, 164. ad Paus. 356. Kuster.
B Aristoph. 105. Boiss. Philostr. 296. Gesner. Ind. in
Orph., Musgr. ad Eur. p. 207. Toup. Opusc. 1,
244. ad Herod. 163. ad Callim. 1, 164. Mœnia urbis,
Brunck. Soph. 3, 531. Toup. Opusc. 2, 101. Wyt-
tenb. Select. 95. Scutum, Eur. Phœn. 1391. Cyclus
epicus, Kuster. Aristoph. 114. Wolf. Proleg. 127.
Annulus, Wessel. Ep. ad Ven. 7. Κύκλος s. Κύκλοι
erat Locus in foro, ubi *σκεύη*, Utensilia, venibant,
Bentl. Epist. ad Hemsterh. p. 86. ubi v., ad Hero-
dian. Philet. 442. Κύκλοι, Orbes rotarum, Jacobs.
Anth. 10, 359. K. *ἡλίου*, 6, 195. 7, 106. 9, 393.
Boiss. Philostr. 390. *ὀφθαλμοῦ*, Brunck. Aristoph. 2,
219. Κύκλος *τὰ ἀνθρώπινα*, ad Herod. 98. Τὸν *κ.*,
Toup. Emendd. 1, 241. Ἀνὰ *κύκλον*, Brunck. Ari-
stoph. 2, 190. Κύκλῳ, ad Charit. 716. Wakef. Alc.
859. Jacobs. Anth. 6, 179. Heindorf. ad Plat.
Charm. 61. Valck. Diatr. 277. ad Herod. 288. ad
Callim. 26. 258. ad Alcest. 850. Brunck. El. 9.
Κύκλῳ *πέριξ*, Heind. ad Cic. de N. D. p. 159.
Λέγειν *τὰ κύκλῳ*, Casaub. Athen. 1, 18. Ἐν *κ.*, Markl.
C Iph. p. 212. Wakef. S. Cr. 4, 18. Jacobs. Anth. 6,
179. Κύκλα, Koen. ad Greg. Cor. 199. Munck. ad
Anton. Lib. 40. 279. Verh., Heringa Obss. 59. ad
Herod. 132. Porson. Med. p. 43. Brunck. Soph. 3,
481. Heyn. Hom. 5, 129. Bast Lettre 80. Anni,
Leontius 23." Schæf. Mss. Τὰ *κ. τῶν ὀφθαλμῶν ἐπῴ-
δει*, Hippocr. 1211. Κύκλου *βάθος*, Alta cœli convexa,
Aristoph. Ὄρν. 1715.]

Κυκλοβόρος, *ὁ*, (*ἡ*,) Circulator, Qui in circo decla-
mitat, et inde quæstum facit, Aristoph. Ἱππ. (137).
Ἅρπαξ, *κεκράκτης, κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων*. Et alibi,
Ὤμην *δ' ἐγὼ τὸν κυκλοβόρον κατιέναι*. Sunt qui esse
velint Atticæ torrentem quendam magno cum stre-
pitu fluentem; ac inde *κυκλοβόρους* dici Ejusmodi
nugatores, qui clamore et verborum strepitu aures
obtundant. Alii autem dictum volunt Cleonem, ut
qui *κύκλον* Athenis quæstui haberet, i. e. circumfo-
rensem: ut sit ad imitationem *τῶν δημοβόρων βασι-
λέων*. " Apud Eust. et Suid. proparoxytonωs
" *κυκλόβορος*, de flumine Atticæ." Κυκλοβορέω, Cir-
D culatorem ago, Circum quæstui habeo, vel Circula-
toris modo aliquem clamoribus eneco, Aristoph. Ἀ.
(379.) itidem de Cleone, Εἰσελκύσας *γάρ μ' εἰς τὸ
βουλευτήριον* Διέβαλλε, *καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου*,
Κἀκυκλοβόρει. Κυκλοδίωκτος, *ὁ, ἡ*, In orbem actus,
currere coactus, Epigr. [Secundi 2.] Utitur et Gal.
Therap. 5. [* " Κυκλοειδὴς, Iren. 96." Kall. Mss.
Athen. 328. Plut. 10, 176. * " Κυκλοειδῶς, Acta Jun.
Bacchi 92. Combef." Boiss. Mss. Contracte dicitur
* Κυκλώδης, Anal. 3, 98. * Κυκλοέλικτος, Orph. H.
7, 11. * " Κυκλομάντιον, Valck. Anim. ad Ammon.
146. * Κυκλομόλιβδος, Jacobs. Anth. 8, 163. 11,
119." Schæf. Mss.] Κυκλοπαιδεία, Disciplina circu-
laris. Vide Ἐγκύκλιος. [* Κυκλοπαιδία, Schn. Lex.
* Κυκλοποιέω, ad Xen. K. Π. 7, 1, 19.] Κυκλοπορέω,
Circumeo, Ambages in itinere sequor. Κυκλοπορεῖν,
inquit Bud., est Non recta via iter facere, sed cir-
cuire. Strabo 6. Εἴ *τις εὐθυπορούσας ἔχοι τὰς ὁδούς·
νῦν δὲ διὰ σκολιᾶς καὶ ἐλώδους καὶ δρυμῶν κυκλοπορεῖν
ἀνάγκη*, ubi ei opp. *εὐθυπορεῖν*, cui synonymum est

εὐθυωρεῖν: [" Idem p. 448. * Κυκλοπορία, 147." A
Wakef. Mss. * Κυκλοπορεία, 795. 1127. * Κυκλοῤῥὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ, βότρυς, Eust. ad Dionys. P. v. 1083. ubi tamen leg. est πυκνοῤῥῶγες, notante Coraio ad Strab. 15. p. 322. * Κυκλόστομος, Ælian. H. A. 13, 2. perperam pro λυκόστομος.] Κυκλοτερὴς, Orbicularis, Rotundus, Teres, quod et hinc dictum videri possit, Heniochus ap. Athen. (483.) Πιεῖν τις ἐγχείτω, λαβὼν πυριγενῆ, κυκλοτερῆ, Βραχύωτον, παχύστομον κώθωνα, Plato, Ἐκ μέσου πάντη πρὸς τὰς τελευτὰς ἴσον ἀπέχον καὶ κυκλοτερὲς αὐτὸ ἐτορνεύσατο, Cujus omnis extremitas paribus a medio radiis attingitur, idque ita tornavit, ut nihil effici possit rotundius, Cic. In quibus ll. proprie accipitur: si quidem dicamus esse comp. e τερέειν significante τορνοῦν. Dicitur vero generalius de iis, quæ ita rotunda sunt, ut si torno ad orbicularem rotunditatem exacta fuissent: quo sensu Hesiod. dicit Cyclopibus esse ὄμμα κυκλοτερὲς, [cf. Θ. 145.] Athen. (501.) de ἀμφιθέτῳ φιάλῃ loquens, Διονύσιος δ' ὁ Θρᾷξ τὴν στρογγύλην, τὴν ἀμφιθέουσαν, κυκλοτερῆ τῷ σχήματι. ' Hom. vero arcum tensum B
κυκλοτερῆ dicit; aliquo enim modo circulum repræsentat, vehementer intensus. Il. Δ. (124.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, Λίγξε βιός. [Xen. Ἑλλ. 4, 5, 6. " Poëta ap. Etym. M. 544, 8." Wakef. Mss. * Κυκλοτερῶς, Plut. 9, 537. " Evagr. H. E. 4, 27." Boiss. Mss.]' Κυκλοφορέω, In orbem ago. Et κυκλοφορέομαι, In orbem agor, feror, Cic. In orbem circumque fertur astrorum motus: pro quo supra κύκλῳ φέρεσθαι. Aristot. de Mundo, Καθάπερ τῆς ἐν τόρνῳ κυκλοφορουμένης σφαίρας, In tornando artifex solet forcipe materiam comprehensam reciproco volumine rotundare, Apul. Aliquanto post, Διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν κυκλοφορουμένην, Quod cursibus rapidis semper rotetur, Eod. interpr.: Opp. τῷ εὐθυφορεῖσθαι, Philop. in Procl. 69. [Plut. 9, 665. 751. * Κυκλοφόρητος, Paul. Sil. Ecphr. 453.] Κυκλοφορητικὸς, ET Κυκλοφορικὸς, Talis, qui in orbem circumque ferri queat, Orbicularis: κυκλοφορητικὴ κίνησις, Plut. (10, 176.) κυκλοφορικὴ ap. Dionys. Areop. Motus orbicularis. Bud. [" Κυκλοφορητικὸς, Jambl. Myst. C
119." Wakef. Mss.] Κυκλοφορητικῶς, More eorum, quæ in orbem circumque feruntur, Athenag. in Apolog. (26.) K. κινούμενα, Quorum motus in orbem circumque fertur. [* Κυκλοφορικῶς, Plut. 9, 494. " Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 5. T. 4. p. 117." Seager. Mss.] Κυκλοφορία, Rotatio, In orbem circumactio, In gyrum versio, Motus quo aliqua in orbem circumque feruntur, Aristot. Metaph. 9. Κύκλωψ, ωπος, ὁ, Cyclops: a rotundo orbiculatoque oculo, quem unum habebat, eumque in fronte positum, dictus. De quo cum alii multa, tum Hom., qui et Κυκλώπων, Populorum, meminit: Od. H. (206.) Κύκλωπές τε, καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων: I. (106.) Κυκλώπων ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων. Hi, ut Hesiod. Θ. (142.) scribit, τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν, Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ. Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ. Siciliæ autem populos fuisse fabulantur, Plin. 7, 2. Et 3, 8. Scopuli tres Cyclopum, Portus Ulyssis, Catana. Eust. Cy- D
clopas ab Hom. aliisque poëtis eos Siciliæ populos nominatos fuisse scribit, qui postea Leontini. Barbaros autem et immanes fuisse ferunt, ac prædatores. Verum δριμέως καὶ ἡδέως quidam ἐπὶ ὄψεως dixit κύκλωψ κόρη, Eust.; est enim Rotunda oculi pupilla. [" Jacobs. Anth. 7, 357. 359. 8, 52. 348. 9, 49. ad Charit. 620. Musgr. Iph. A. 152. Palæph. p. lxvii. Fisch. Saltatio quædam, Brunck. Aristoph. 1, 249. * Κύκλοψ, Wakef. Phil. 142." Schæf. Mss. Σελήνη κύκλωψ, Parmenides ap. Clem. Alex. 5. p. 732.] Κυκλώπειος, Cyclopeus. Et Κυκλωπείη [et * Κυκλωπίη] πόλις, Cyclopea urbs, i. e. Mycenæ, Eur. Or. (954.) Iph. (A. 263.) et Herc. F. (15.) Item in Epigr. Κυκλωπείη dicitur illa urbs. Et κυκλώπειος δωρεὰ, Prov. ἐπὶ τῶν πρὸς καιρὸν μὲν ἀφιέντων, ὕστερον δὲ ἀπολλύντων τινὰ, Eust.: sumtum ex Hom. illo (Od. I. 369.) de Cyclope Ulyssem alloquente, Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι, Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι ξεινήϊον ἔσται: hoc enim ei hospitale donum tribuebat, quod ultimum ex omnibus comedere destinabat. Vide et Plut. Symp. 8, 8. At κυκλώπεια dicebantur, ut idem Eust. scribit, quædam in Nauplia σπήλαια καὶ λαβύρινθοι * οἰκοδομητοὶ a septem quibusdam Cyclopibus, qui ἐκ Λυκίας ἦσαν μετάπεμπτοι. Vide et Strab. 8. p. 161. Ald. Item Κυκλώπειον ὄρος quoddam in Libya, Etym. ["Epigr. adesp. 487. Wakef. Herc. F. 946. 1000. Barnes. El. 1158. Porson. Or. 954. Brunck. Soph. 3, 531. Toup. Opusc. 2, 101. Κυκλώπειος, * Κυκλώπιος, Markl. Iph. p. 37. Musgr. Herc. F. 15." Schæf. Mss.] Κυκλωπικὸς, Cyclopicus. Κυκλωπικῶς, Cyclopice, Cyclopum more, Aristot. Eth. 10, 9. Καὶ ζῇ ἕκαστος ὡς βούλεται, Κυκλωπικῶς Θεμιστεύων παίδων ἠδ' ἀλόχου. Κυκλωπὶς, Cyclopica: ἑστίαι, Epigr. [Eur. Iph. T. 845.] AT Κυκλώπιον, Albugo oculi, Totum illud, quod in oculo albicat. Aristot. λευκὸν vocat. Dicitur etiam σφενδόνη per metaph., quod non aliter pupillam quam pala annuli gemmam includat. Gorr. In VV. LL. dicitur esse Album, quod ambit pupillam oculi, citantibus ex Aristot. H. A. 4. Τὴν κόρην καὶ τὸ κυκλώπιον, Pupillam et portionis albidæ ambitionem. [* " Κυκλώπειον, Κυκλώπιον, ad Charit. 250." Schæf. Mss. * Κυκλώπιον, dimin., Eur. Cycl. 266. * Μισοκύκλωψ, Eust. Od. I. p. 375, 18.]

[* Ἀρτίκυκλος, ὁ, ἡ, Const. Manass. p. 7, 111. Meurs. * Αὐτόκυκλος, Themist. Or. 13. p. 165. * Δίκυκλος, Dio Cass. 868.] Ἔγκυκλος, In orbem factus, rediens, Circularis, i. q. ἐγκύκλιος. At ἔγκυκλον ab J. Poll. numeratur inter vestes muliebres, talisque ei esse videtur, qualia τὰ περίνησσα. Aristoph. (Θ. 261.) ap. Suid. Φέρ' ἔγκυκλον· τουτὶ λάμβαν' [λάβ'] ἀπὸ τῆς κλινίδος. Idem (Λ. 113.) ap. Eund., τοὔγκυκλον Τουτὶ καταθεῖσαν. At ἔγκυκλον quidem, esse ἱμάτιον, κροκωτὸν autem ἔνδυμα, manifestum esse idem Suid. annotat. Eust. quoque ἔγκυκλον s. Ἔκκυκλον scribit esse γυναικεῖον φόρημα, e Paus. subjungens, Ἔγκυκλον, περιπόρφυρον ἱμάτιον· καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα: quam ἐπιγονατίδα etiam a quibusdam appellari ex eod. Gramm. annotat, quoniam ad genua usque pertingat. [Cf. Κροκωτός. " Epigr. adesp. 420. Kuster. Aristoph. 217." Schæf. Mss. Matron Athenæi 137. πλακοῦς. * Ἐγκυκλοποσία, i. q. πόσις ἐν κύκλῳ, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] " Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, Tempus " quod firmis jugibusque orbibus volvitur, Nonn." [Jo. 104, 16, * Ἐπίκυκλος, Epicyclus, Jambl. Pyth. §. 31.] Εὔκυκλος, Pulcre orbiculatus, Bene rotundus. Il. N. (715.) Ξ. (428.) Ἀσπίδας εὐκύκλους i. e. περιφερεῖς. Et in VV. LL. εὔκυκλον δένδρον, Arbor fornicato ambitu pulcre orbiculata. Plato, Εὔκυκλον ἐποίει, Ad volubilitatem rotundavit, Cic. Bonos s. Pulcros orbes habens, Od. Z. (69.) ἀτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην Ὑψηλὴν, εὔκυκλον: pro quo paulo post, Οἱ μὲν ἄρ ἐκτὸς ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὅπλεον: nam κύκλοι et τροχοὶ synonymως dicuntur Orbes in rota currus, ut supra dictum fuit. [" Εὔκυκλος, pro εὐκύλιστος, στρογγύλος, Tzetz. Chil. 3, 949. ubi in marg. corrigitur εὔκοιλος." Elberling. Mss. Forsan εὔκυκλος. * Εὐκύκλως, Orph. de Lapid. 45.] Ἡμίκυκλος, ὁ, Semicirculus, Hemicyclus, Vitruv. 5, 1. Tribunal est in ea æde hemicycli schematis, minore curvatura formatum. Ubi ambiguum est, an pro Semicirculo accipiat, an pro Cathedra s. Sella semicirculi figuram repræsentante, ut ap. Cic. Lælio, Domi in hemicyclo [hemicyclio Ern.] sedentem. [* " Ἡμίκυκλον, τὸ, ad Timæi Lex. 196." Schæf. Mss. * Ἡμικύκλιος, Schol. Apoll. Rh. 4, 1614. ubi Schæf.: " Heliod. 340. Cor. Πρὸς ἑλιγμὸν ἡμίκυκλον. ἐκτραπέν. Genuinum hoc videtur Schneidero in Lex. Gr.: mihi mutandum in ἡμικύκλιον. Etiam in Phot. Lex. c. 256. subst. ἡμίκυκλον multum vereor ne mutari oporteat in ἡμικύκλιον. Obiter adde Lexicis * Ἡμικυκλοειδῶς, quo utitur Tzetzes ad Hesiod. p. 109. Heins.: ut dubitandum non sit, etiam * Ἡμικυκλοειδὴς in usu fuisse."] Ἡμικύκλιον, Semicirculus: ut et ἡμίκυκλος, Procl. de Sphæra. Ἡμικύκλια vocantur etiam Loca semicirculi figura ædificata, sicut et κύκλοι dicuntur Circi theatrorum et fori. Plut. Alcib. (17.) p. 63. Ὥστε πολλοὺς ἐν ταῖς παλαίστραις

καὶ τοῖς ἡμικυκλίοις καθέζεσθαι: (8, 3.) Κἂν ἐν ἡμικυκλίῳ A τινὶ καθεζόμενοι, κἂν περιπατοῦντες ἐν ταὐτῷ θεάσωνται προσφοιτῶντα. Cic. vero Semicirculum dicit hominum cœtum in semicirculum collectum: Cumque non habeant ingenuas e doctrina oblectationes, circulos aliquos et semicirculos consectari. [Jambl. V. P. 60. Kiessl.,' Gœrenz. ad Cic. de LL. 1, 13. " Grævius in Cic. de Amicit. c. 1. s. 2." Seager. Mss. * Ἡμικυκλικὸς, Schol. Apoll. Rh. l. c., Schol. Plat. Ruhnk. p. 82. βάσιν. * Ἡμικυκλιώδης, Strabo 13. p. 892. * Ἰσόκυκλος, Athen. 147. * " Ἀνισόκυκλος, Vitruv. 10, 1, 13." Kall. Mss. * Λαγαρόκυκλος, Eust. Od. Γ. p. 123, 38. Cf. Philostr. Icon. 1, 10. * Μεγάκυκλος, Tzetz. Posth. 763. * Μονόκυκλος, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως. * Ὀλόκυκλος, Theoph. in Matth. p. 25. * " Ὁλοκυκλόω, Plenum orbem facio, Eust. Ism. 425." Wakef. Mss. * Παράκυκλος, J. Poll. 10, 53. * " Περίκυκλος, ὁ, Greg. Naz. Carm. 63. T. 2. p. 148. Ὅτε περίκυκλον ἐγείρει: sed suspectum est. * Περίκυκλος, ὁ, ἡ, i. q. ἔγκυκλος, Nonnus. Vide Wernick. ad Tryphiod. p. 85." Schn. Lex. Suppl. B * Πολύκυκλος, Hes. 776. " Jo. Geom. H. 2, 71." Boiss. Mss.] Ὑπόκυκλος, Orbiculos s. Orbes subtus habens, Subtus rotundus, Aliquantum rotundus et orbiculatus, Od. Δ. (131.) Χρυσῆν τ' ἠλακάτην, τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν, Eust. περίτροχον, περιφόρητον τοῖς ὑποκάτω τροχίλοις, κυκλοτερῆ. AT Ὑπόκυκλον, Orbis qui tripodi aut alii ejusmodi vasi supponitur. J. Poll. (10, 79.) cum dixisset τὸ τοῦ ὁλκαίου sive λουτηρίου, ἵνα ἀποπλύνεται τὰ ἐκπώματα, appellari posse ὑπόστασιν, subjungit, Ἴσως δὲ καὶ καθ' Ὅμηρον [Il. Σ. 375.] ὑπόκυκλον, εἰπόντα, Χρύσεα δέ σφ' ὑπόκυκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκε. Eust. vero ibi legit divisim ὑπὸ κύκλα, ut supra annotavi. [" Heyn. Hom. 7, 490." Schæf. Mss. * Χρυσεόκυκλος, Eur. Phœn. 181.]

Κυκλόεις, Orbiculatus, Rotundus: κ. θρόνος ἀγορᾶς, ap. Eust. e Soph. (Œd. T. 161.) nam ἀγορὰ suum quoque κύκλον habet. [" Ad Charit. 224." Schæf. Mss.]

Κυκλικὸς, Orbiculatus, Circularis, Rotundus: σχῆμα, Figura orbiculata et rotunda, qualis est orbis et C circuli. Theophyl. Κυκλικὸν ἀπεργάζεται σχῆμα, καὶ τὸν οὐράνιον ἀπεικάζεται κόσμον. Demetr. Τῆς δὲ ῥητορικῆς περιόδου συνεστραμμένον τὸ εἶδος καὶ κ., καὶ δεόμενον στρογγύλου στόματος. Et κ. ἀστέρων περίοδος ap. Greg. Naz. Motus quo astra in orbem circumque feruntur, Cic.: Vitruv. 10, 1. de machina, Ea movetur ex arte circulorum rotundationibus, quam Græci κ. κίνησιν appellant. || Κυκλικοὶ, q. d. Circulatorii, Circulatores, Circumforanei, Triviales, Lucian. (2, 267.) Τῶν κ. αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾳδόντων. Item κ. χοροὶ qui et κύκλιοι, Dithyrambici s. κατάτεχνοι, aut οἱ τὰ ἐγκύκλια διδάσκοντες. Aristoph. ap. Athen. (551.) de legatis quibusdam a poëtis tunc temporis missis ad eos, qui ap. inferos degebant, πρῶτα μὲν Σαννυρίων ἀπὸ τῶν τραγῳδῶν [τρυγ.] ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν Μέλιτος, ἀπὸ δὲ τῶν κυκλικῶν [κυκλίων] Κινησίας. At cum illo κυκλικοὶ αὐληταὶ videri potest convenire Cyclicus scriptor ap. Horat., accipiendo pro Poëta circumforaneo, qui carmina sua in circulo et corona recitare soleret. Sed afferuntur D et aliæ vocis illius expp. [" Ad Lucian. 2, 284. Jacobs. Anth. 12, 436. Valck. Callim. 298. Poëtæ cyclici, Jacobs. Anth. 10, 268. Gierig. ad Ovid. 1, 2. K. ποίημα, Jacobs. Anth. 7, 252. K. χοροὶ, Kuster. Aristoph. 55. * Κυκλικῶς, Heyn. Hom. 5, 260." Schæf. Mss. Aristot. de Cœlo 1, 5. * " Ἀνακυκλικὸς, Leonid. Al. 33. Nicomedes Smyrn." Wakef. Mss.]

Κύκλιος, i. q. κυκλικὸς, Poll. Epigr. in poëtas, Τοὺς κυκλίους τούτους μισῶ,—λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων· Καὶ διὰ τοῦτ' ἐλέγοις προσέχω, Hos cyclicos poëtas quorum versus in circulis canebantur, aut triviales et quasi circumforaneos, ut Philostr. quoque Ep. 13. dicit, Ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ, et Athen. (277.) Ἔχαιρε δὲ Σοφοκλῆς τῷ ἐπικῷ κύκλῳ. Et κύκλιοι χοροὶ, in Axiocho (195.) Διατριβαὶ φιλοσόφων, καὶ θέατρα ποιητῶν, καὶ κύκλιοι χοροὶ, καὶ μουσικὰ ἀκούσματα, Aristoph. N. (333.) Κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας, Æsch. (87.) Τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς ἐκ Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τοὺς κυκλίους χοροὺς κρίνωσι, ζημιοῦτε, Plut. (10, 685.) ex Aristoph. de Philoxeno, Φησὶν ὅτι εἰς τοὺς κ. χοροὺς μέλη εἰσηνέγκατο: quos κ. χοροὺς Antipater et Euphronius tradunt στῆσαι πρῶτον Lasum Hermioneum, Hellanicus autem Arionem Methymnæum, Aristoph. Schol. [" K. χοροὶ proprie intelliguntur Circulares, Rotundi chori; opponuntur enim τετραγώνοις χ., Quadratis choris, Athen. 181. Et omnino κύκλιος est Orbicularis, Rotundus: qua notione κ. ἀσπίδα, Rotundum scutum, dixit Archestr. Athenæi 320." Schw. Mss.] Item κ. μέλη, Schol. Aristoph. (Ὄρν. 918.) quod ab eo tribus modis exp. [" Markl. Iph. p. 279. Musgr. Iph. T. 429. Hel. 1379. Jacobs. Anth. 7, 252. ad Callim. 1, 203. K. αὐλητὴς, ad Lucian. 2, 267. 284. Phryn. Ecl. 66. Kuster. Aristoph. 67. K. χορὸς, 55. 56. Fr. 231. Brunck. 3, 171. ad Phalar. 270. Phryn. Ecl. 66. Jacobs. Anth. 6, 252." Schæf. Mss. Xen. Œc. 8, 20. et n., cf. Æschin. Dial. 3, 20. Orat. c. Ctes. 625. Perizon. ad Ælian. 10, 6.] Κυκλιοδιδάσκαλος, Ejusmodi carminum magister. Cinesias dithyrambicus poëta ap. Aristoph. Ὄρν. (1403.) Τουτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον, i. e. διθυραμβοποιὸν, Schol. quoniam ii τὰ ἐγκύκλια διδάσκειν solebant. Supra quoque idem Aristoph. eund. poëtam ἀπὸ τῶν κυκλικῶν χορῶν una cum aliis legatum fuisse ad poëtas, qui ap. inferos degebant, scribit.

Ἀκύκλιος, ὁ, ἡ, Indoctus, ἀπαίδευτος, Hes. Qui orbem disciplinarum, h. e. τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν, non confecit.

Ἐγκύκλιος, ὁ, ἡ, Circularis, Rotundus, i. q. κύκλιος. Et ἐγκύκλιος παιδεία, quæ ET Ἐγκυκλοπαιδεία, Disciplinarum orbis, qui septem liberalium artium numero censeri solebat. Quint. 1, 10. tradens, oratori futuro necessariam esse plurium artium scientiam, Nunc de ceteris artibus, quibus instituendos, priusquam tradantur rhetori, pueros existimo, strictim subjungam, ut efficiatur orbis ille doctrinæ, quam Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Inter quas artes numerat musicam et geometriam. Vitruv. encyclion disciplinam dicit 1, 1. Cum autem animadverterint omnes disciplinas inter se conjunctionem rerum et communicationem habere, fieri posse faciliter credetur, (sc. posse naturam tantum numerum doctrinarum perdiscere.) Encyclios enim disciplina, uti corpus unum, ex his membris est composita. Et in præfat. libri 6. de suis parentibus, Me arte erudiendum curaverunt, et ea, quæ non potest esse probata sine literatura encyclioque doctrinarum omnium disciplina. Athen. (184.) e Menecle et Androne, Ἀλεξανδρεῖς εἰσὶν οἱ παιδεύσαντες πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς βαρβάρους, ἐκλειπούσης ἤδη τῆς ἐγκυκλίου παιδείας: (1.) de Monio poëta, Ἀνὴρ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην παιδείαν οὐδενὸς δεύτερος, καὶ τὴν ἐγκύκλιον οὐ παρέργως ἐζηλωκώς: (588.) de Epicuro, Ἐγκυκλίου παιδείας ἀμύητος ὤν. Et ap. Suid., Οἱ δὲ ἀξιώματος ἀντιποιούμενοι, τὴν ἐγκύκλιον ἐπαιδεύοντο παιδείαν: quæ, ut ipse annotat, διὰ πάσης ἐχώρει παιδεύσεως καὶ ῥυθμοῦ καὶ παντὸς κινήματος. Greg. ἐγκύκλιον παίδευσιν dicit. Plut. Alex. (7.) p. 219. Τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς. Quoniam vero hæc ἐγκύκλια a nonnullis etiam e vulgo discebantur, inde factum putatur, ut ἐγκύκλιος accipiatur pro Trivialis, Vulgaris, quemadmodum Quint. dicit Trivialis scientiæ magister. Aristot. Polit. 1. Ἐδίδασκε τὰ ἐγκύκλια διακονήματα τοὺς παῖδας, qualem esse dicit τὴν ὀψοποιητικὴν, ut Cic. pro Rosc. Amer. Artes illas vulgares, coquos, pistores, lecticarios. Idem in 2. Οἷς πλεῖστον προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους, Ad vulgares operas et obvias. Et in Œc. 2. Πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἐγκυκλίων, Reditus et fructus e domestica parsimonia et iis, quæ domi aluntur. Isocr. (Nic. 6.) Ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν ἑκάστην γιγνομένοις, Plut. (6, 164.) Ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεως. Rursum Aristot. de Cœlo 1. Ἐγκύκλια φιλοσοφήματα; Eth. 3. ἐγκυκλίους λόγους dicit, quos alibi ἐξωτερικούς: Meteor. 1. Περὶ κεραυνῶν πτώσεως καὶ τυφώνων καὶ πρηστήρων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, ὅσα διὰ πῆξιν συμβαίνει πάθη τῶν αὐτῶν σωμάτων τούτων, De ceteris, quæ passim accidunt affectibus, cum hæc

ipsa corpora condensantur et concrescunt, Bud. 990. ubi fusius et prolixius hæc citantur. Ad hanc vocem respexisse creditur Horat. A. P. cum dixit, Publica materia privati juris erit, si Nec circa vilem patulumque moraberis orbem: h. e., si sententias persequaris non de medio nec e trivio sumtas, Non vulgares et omnibus patentes. Homines etiam ἐγκύκλιοι dicuntur, i. e., Vulgares, Isocr. Symm. (29.) Τούτων τῶν ἐγκυκλίων ταφὰς ποιεῖσθαι, h. e. τῶν τυχόντων ἀνθρώπων. Bud. Dicitur etiam aliquid alicui ἐγκύκλιον esse, quod illi quotidianum est et quasi vile. Eunap. ap. Suid., de Carino, Ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, sc. εἰς παῖδας ὑβρίζειν. Erat enim Carinus, ut Fl. Vopis. scribit, homo omnium contaminatissimus, adulter, frequens corruptor juventutis. || In orbem rediens, Anniversarius, Annuus, ἐτήσιος, Suid. hæc subjungens exempla, Ἐξαιτοῦντος τὸν ἐγκύκλιον πλοῦτον ὃν ἀν' ἔτος ἕκαστον παρὰ Ῥωμαίων ἐλάμβανον. Item, Ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίους διανομὰς τῶν χρημάτων αὐτοῖς ἐποιήσατο. Item, Ἡ ἐγκύκλιος τῶν χρημάτων ἐπίδοσις. Et ἐγκύκλιοι ἀρχαὶ, inquit Bud., Magistratus qui sortito deferebantur, quasi in orbem redeuntes, vel quasi vulgares. Videntur hoc vocabulo significari ii magistratus, qui per certas annorum vices redeunt. [" Markl. Iph. p. 279. Musgr. Iph. T. 429. Wakef. Eum. 137. S. Cr. 4. tit., ad Lucian. 2, 267. Dionys. H. 1, 245. Segaar. in Daniel. p. 24. Plut. Mor. 1, 24. 170. Ammon. 35. Eran. Philo 165. ad Xen. Eph. 125. 127. Casaub. ad Athen. p. 4. Ἐγκύκλιον, τὸ, Dionys. H. 1, 629. Ἐγκύκλιον,—καὶ ἐν ἔθει ἦν, 4, 2077." Schæf. Mss. Strabo 1. p. 34, 8. Demosth. 792. * Ἐγκυκλίως, Stob. Ecl. Phys. 1, 51. 55. Aristot. Meteor. 1, 2. * Ἐγκύκλειος, Schol. Aristoph. Θ. 977. χορεία. * " Ἐπεγκύκλιος, i. q. ἐγκύκλιος, Soranus de Fasc. Charterii 12, 512." Schn. Lex. Suppl.] " Ἐπικύκλιος, sub. πλακοῦς, pro Quo-" dam placentæ genere, ex Athen. 1. 14." [p. 646. Plut. 10, 699. cf. T. H. ad Lucian. 2, 437. * " Περικύκλιος, Hermes Pœmander p. 17." Boiss. Mss.]

[* " Κυκλιακὸς, Boëckh. in Plat. Min. p. 75." Schæf. Mss.]

Κυκλὰς, άδος, ἡ, Orbiculata, Rotunda: νῆσοι, Cyclades Insulæ. Isocr. Plut.: Plin. 4, 12. A promontorio Geresto circa Delum in orbem sitæ, unde et nomen traxere, Cyclades. Aliquanto post, Cyclades et Sporades ab oriente litoribus Icariis Asiæ, ab occidente Myrtois Atticæ, a septentrione Ægeo mari, a meridie Cretico et Carpathio inclusæ, per CC. M. in longitudinem jacent. Strabo 10. p. 211. Ἡ Δῆλος καὶ αἱ περὶ αὐτὴν Κυκλάδες, καὶ αἱ ταύταις προκείμεναι Σποράδες. Et p. seq., Ἔνδοξον δ' ἐποίησαν αὐτὴν αἱ περιοικίδες νῆσοι καλούμεναι Κυκλάδες.] [Nonn. Jo. 92, 6. 140, 1. 148, 28. " Brunck. Soph. 3, 416. Paul. Silent. Ambo 162. Archimel. 1. Toup. Opusc. 2, 42. Mitsch. H. in Cer. 138. Musgr. Bacch. 519. Alc. 450. ad Herod. 147. 386." Schæf. Mss. Athen. 209. Cyclas, vestis feminea, Juv. 6, 258.: Gloss. Κυκλὰς, ἡ περὶ τὴν χλανίαν [χλαῖναν ?] πορφύρα κύκλῳ· Limbus. * Περικυκλὰς, Orph. H. in Horas 5. * " Κυκλιὰς, Toup. Opusc. 2, 105. Jacobs. Anth. 8, 167." Schæf. Mss.]

[* Κυκλὶς, Syrus Ezech. 8, 16. al. Κιγκλίς. * " Κυκλίδιος, Jacobs. Anth. 8, 167." Schæf. Mss.] " Προ-" κυκλὶς, ap. Hes. ἡ προμνήστρια, Pronuba: sed susp."

Κύκλῳ, In orbem, et redeundo eo unde excurristi, Plato, ἡ κύκλῳ περιφορὰ, et ἡ κύκλῳ κίνησις, Motus quo aliqua in orbem circumque feruntur, Cic. Theophr. Κοινὴ μὲν δὴ πᾶσι φθορὰ τοῦ φλοιοῦ περιαιρεθέντος κύκλῳ, πλὴν εἰ ἄρα φελλοῦ, Plin. Cortice in orbem detracto necantur arbores, excepto subere. Item κύκλῳ πορεύομαι ap. Dem. (389.) Circumeo, Longis ambagibus circumagor, Ita progredior ut in orbem eam, et non recta ad scopum tendam: quod et κυκλοπορεῖν una voce. Huc referunt etiam κύκλῳ περιέλκειν, Arte quempiam circum agere, ut cum se putet aliquid egisse, nihil egerit, sed in idem recidat unde volebat extricari, Ludificari. Plato Charm. (p. 151.) Ὦ μιαρὲ, ἔφην ἐγὼ, πάλαι με περιέλκεις κύκλῳ, Me jamdudum per ambages circumducens

A ludificas: quod fit arte sophistica. Aliquando redditur commodius Circumcirca, In circuitu, Xen. K. Π. 7, (5, 4.) Τεθεάμεθα κύκλῳ μὲν τὴν πόλιν: (2, 7.) Εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου. Item ex Aristot. τὰ κύκλῳ, Quæ circumstant, sunt extra, τὰ ἐκτός. Nonnunquam cum gen. construitur, et Circum s. Circa significat. Xen. (K. Π. 4, 5, 3.) Κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου, Circum castra, Dem. τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς, Quæ circum Atticam sunt, in circuitu Atticæ, Quæ Atticam circumjacent. Aristot. de Mundo, Ἅλως φαίνεται κύκλῳ παντὸς ἄστρου, Area circum totum sidus se exhibet. [Vide Κύκλος.] " Περικύκλῳ, Circum, Circumcirca. Ex 4 Reg. 12," [5. et alibi. Plut. 9, 25.]

Κύκλωθεν, Undique, Ex omnibus circuli partibus: per hoc adv. Schol. Thuc. exp. πανταχόθεν (7, 84.) p. 262. Item pro In circuitu affert Bud. ex Aretha, sed scribit κύκλοθεν. [Theophr. H. Pl. 4, 6, 10. Lobeck. Phryn. 9. " Κυκλῶθεν, ad Charit. 306." Schæf. Mss.] Κυκλόσε, In orbem, Circumcirca, Cir-

B culatim, Il. Δ. (212.) περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι, Κυκλόσ'· ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φώς: [P. 392.] Κυκληδὸν, In orbem, Instar circuli, Circumcirca, Eust. in Il. A. Περιβλέψας κυκληδὸν τὸ πλῆθος, [e Posidonio Athenæi 5. p. 212.]

Κυκλόω, Circumdo, Circo includo, Cingo; s. Circulo, Colum. Isque debebit ante circulari fossula, quæ repleatur lapidibus et calce, i. e., circumdari, cingi. Plut. (6, 612.) Ἀθρόοι πέριξ κυκλοῦντες, de delphinorum turba Arionem vehente. Greg. Στηλ. 2. Στρατοπέδῳ κυκλώσαντος τὴν Ἱερουσαλὴμ, λόγους τε ἀσεβεῖς καὶ βλασφήμους κατά τε τοῦ βασιλέως καὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπορρίψαντος, Exercitu circumdans et cingens Hierosolymam. Et κυκλόομαι, Circumdor, Circumvallor, Circumvenior. Thuc. 7, (81.) p. 262. Ἕως ἐνδιατρίβων κυκλοῦται ὑπ' αὐτῶν, 3. Δείσας μὴ κυκλωθῇ, Veritus ne circumveniretur. Sic Herodian. 3, (3, 12.) Φοβηθέντες μὴ κυκλωθεῖεν, Metuentes ne ab hoste circumvenirentur. Plut. de Sertorio lo-

C quens, Κυκλοῦσθαι γὰρ αὐτὸν οἰηθεὶς, καί τι μεγαληγορήσας, αὐτὸς ἐξαίφνης ἀνεφάνη περιεχόμενος κύκλῳ, ubi notat synonymως poni κυκλοῦσθαι et κύκλῳ περιέχεσθαι. Κυκλόομαι active quoque capitur pro κυκλόω, Circo includo, Circumdo, Cingo, Circumvenio, In medio concludo circumducta acie, [Herod. 3, 157. 8, 10.] Thuc. 7, (81.) p. 262. Οἱ ἱππεῖς τῶν Συρακουσίων ἐκυκλοῦντό τε ῥᾷον αὐτοὺς, δίχα δὴ ὄντας, καὶ ξυνῆγον ἐς ταυτό. E Xen. K. Π. 6, (3, 9.) Ἐβούλετο γὰρ ὅτι πλεῖστον ὑπερφαλαγγῆσαι τοῦ σοῦ στρατεύματος, ὡς τῷ περιττῷ κυκλωσόμενος. Καὶ ὁ Κῦρος εἶπεν, Ἀλλ' οὕτοι [οὗτοι] ἂν εἰδεῖεν εἰ οἱ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν, At videant illi ne circumvenientes circumveniantur. Item, Ἐκυκλοῦντο αὐτοὺς ἐς μέσον, In medio illos concludebant. Rursum Thuc. 4, (127.) p. 162. Καὶ προσιόντος αὐτοῦ, ἐς αὐτὸ ἤδη τὸ ἄπορον τῆς ὁδοῦ κυκλοῦνται ὡς ἀποληψόμενοι. Similiter Herodian. 4, (15, 12.) Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκέτι τὰς φάλαγγας ἐς βάθος συνίστασαν, εἰς μῆκος δ' ἐκτείνοντες, ἀεὶ τὸ κυκλούμενον ἐνεπόδιζον, Semper impediebant hostem circumvenire eos conantem. In quibus Il. Hostili

D more circumvenire signif. Interdum simpliciter pro Corona cingo, Circumeo, Ambio, Nonn. Χριστὸν ἐκυκλώσαντο, Philo de Mundo, Ὧν οὐδεμία δύναμις ἀποδρᾶσα κυκλοῦται καὶ ἐπιτίθεται παθῶν, μηδενὸς ἀποστατοῦντος μέρους, Atqui nullius earum incubitum mundus sentit foras se proripientis, mundumque ambientis, cum nulla pars mundi ab ejus compage desciscat, Bud. || In orbem colligo, cogo: qua signif. accepit Schol. Thuc., cum ap. eum 7, (81.) p. 262. Ξυνῆγον εἰς ταυτὸ, exp. ἐκύκλουν ἐς ὀλίγον χωρίον. Et κυκλοῦσθαι, Orbem facere, In orbem colligi, colligere se, Xen. K. Π. 6, (2, 6.) p. 94. Φαιδροί τε οἱ πολλοὶ οὐ πάνυ ἐφαίνοντο, ἐκυκλοῦντό τε, καὶ μεστὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἐρωτώντων καὶ διαλεγομένων. Unde Bud. existimat Cic. sumsisse cum in Bruto dicit, Videt oscitantem judicem, colloquentem cum altero, nonnunquam etiam circulantem, mittentem ad horas, quæsitorem ut dimittat rogantem. I. e., in circulo, seu cœtu hominum in orbem collectorum et inter se fabulantium, caput conferen-

tem, ut ipse exp. Vide et supra Κύκλον ποιεῖν, quod A interpretatus sum Circulor, Orbem facio. || In orbem ago, Circumago, Athen. (479.) de κοτταβὶς loquens, Ἔδει γὰρ εἰς τὴν ἀριστερὰν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα, ὑγρῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα. Item κυκλοῦν πόδα, pro στρέφειν, Circumagere et quasi Rotare pedem, Circumire: unde κυκλοῖς πόδα Schol. Eur. (Or. 624.) exp. στρέφεις. Sed in ipso textu non κυκλοῖς scribitur, verum κυκλεῖς: quæ sciptura melior esse videtur; nam Schol. Soph. ita distinguit inter κυκλόω et κυκλέω, ut κυκλέω sit στρέφω, at κυκλόω, περιλαμβάνω. || In orbem torqueo: ut κυκλοῦν τόξα ex Epigr. Arcum tendere et curvare; nam is tensus circulum aliquem facit: unde et supra Hom. arcum tensum vocat κυκλοτερῆ. [Æsch. S. c. Th. 123. Ag. 1006. " Thom. M. 558. Porson. Or. 624. Brunck. Aristoph. 2, 190. Boiss. Philostr. 417. Eur. Hec. 638. ad Charit. 316. Voss. Myth. Br. 1, 155. ad Diod. S. 1, 3. 268. 271. ad Callim. 1, 145. ad Herod. 623. 626. Musgr. Cycl. 461. Or. 1379. Act. pro pass., Brunck. ad Bacch. 1041. El. 1365. Med., B Schneid. Anab. 115. Κυκλόομαι, Zeun. ad K. Π. 579. Κυκλώσομαι, pass., ad Dionys. H. 1, 483." Schæf. Mss. Meleager 82. Heliod. 3. p. 130. Arat. D. 79.] Κύκλωμα, Circumrotatio, Rotæ circumactio, Rotatus: κύκλωμ' Ἰξίονος, Eur. (Phœn. 1201.) ἡ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ μυθικὴ περιδίνησις, Eust. Nam rotæ alligātus circumagi a Poëtis dicitur. Vide Λεύσιμος. [Bacch. 124. " Jacobs. Exerc. 1, 145. ad Diod. S. 1, 212." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Κύκλωσις, Ipsa actio circumdandi, cingendi et circumveniendi, vocab. militare, cum extensis cornibus hostem circumveniunt et in medio concludunt, Xen. Ἑλλ. 4, (2, 12.) Ἦγον ἐπὶ τοὺς ἐναντίους, τὸ ὑπερέχον ἐπικάμψαντες ἐς κύκλωσιν. Et paulo ante, Ὅπως μὴ λίαν βαθείας τὰς φάλαγγας ποιούμεναι αἱ πόλεις, κύκλωσιν τοῖς πολεμίοις παρέχοιεν. Plut. Alex. p. 221. Τοσούτῳ πλήθει τῶν βαρβάρων λειπόμενος, ἐκείνοις μὲν οὐ παρέσχε κύκλωσιν, αὐτὸς δὲ τῷ δεξιῷ τὸ εὐώνυμον ὑπερβαλὼν καὶ γενόμενος κατὰ κέρας, φυγὴν ἐποίησε τῶν καθ' αὐτὸν βαρβάρων. Item ap. Thuc. 4, (128.) p. 162. C Ἐκκροῦσαι τοὺς ἤδη ἐπιόντας βαρβάρους, πρὶν καὶ τὴν πλείονα κ. σφῶν αὐτόσε προσμῖξαι, de barbaris eum circumvenire in loco quodam invio et intercipere conantibus. [" Thom. M. 558." Schæf. Mss. Symm. Ps. 65, 11. * Κυκλωτὸς, Æsch. S. c. Th. 546. * "Ἀκύκλωτος, Tzetz. Chil. 8, 598. 793." Elberling. Mss. * Εὐκύκλωτος, Athen. 471. 472.]

[* Ἀμφικυκλόω, Æsch. Pers. 458.]

Ἀνακυκλόω, Circumcingo, vel simpliciter Cingo, Circumdo, pro κυκλῶ. || Revolvo, Damasc. Διὸ καὶ μέχρις ἑπτὰ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς προβαίνων, πάλιν ἀνακυκλοῦται καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἄρχεται, de hebdomade loquens, Bud. In VV. LL. Repeto, Inculco: confuso sc. hoc verbo cum ἀνακυκλεῖν, quod pro Repetere et Iterare usurpari docebo, e Bud. Itidemque ἀνακύκλωσις verbale in Iisd. perperam exp. Repetitio, quasi i. valeat q. ἀνακύκλησις. [" Jacobs. Anth. 9, 111." Schæf. Mss. * "Ἀνακύκλωμα, Secundi Sent. 6." Kall. Mss.] Ἀνακύκλωσις, Circumdatio, Herodian. (4, 2, 19.) Πᾶν τε τὸ ἱππικὸν D τάγμα περιθεῖ κύκλῳ μετά τινος εὐταξίας καὶ ἀ. πυῤῥιχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ. "Ἐπανακυκλόω, Revolvo vel Repeto. " Unde Ἐπανακύκλωσις, Revolutio. Apud Plat. in " Tim. (40.) Τὰς τῶν κύκλων πρὸς ἑαυτοὺς ἐπανακυκλώ-" σεις, Cic. vertit, Orbium conversiones:" [ἐπανακυκλήσεις Ed. Bip. * Συνανακυκλόω, Schneidero suspecta forma. * Ἀποκυκλόω, Gl. Decircino.] " Δια-" κυκλόω, exp. Voluto: sed sine exemplo." Ἐγκυκλόω, Circo includo. Unde ἐγκυκλούμενος in VV. LL. Inclusus. || Circumago, VV. LL. [Plut. Marcello 6. Graccho 5. 6, 184. " Circumsono, Aristoph. Σφ. 395." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 8, 70. Valck. Diatr. 50. ad Diod. S. 1, 202. 268." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 294. 330., 15. p. 1054. * Ἐγκύκλωσις, Strabo 2, 144. 506. * Ἐπικυκλόω, Eust. Erot. 326. * Κατεπικυκλόω, Leo Allat. p. 203.] Κατακυκλόω, Circumcludo, VV. LL. [LXX. Jud. 16, 2. * " Κατακύκλωμα, Etym. M., Hes., Suid. 3, 484." Wakef. Mss.] Περικυκλόω, Circumdo, Cingo, In circulum concludo,

A Et περικυκλόομαι itidem Circumdo, Cingo, Circumcludo, Circumvenio: ut κυκλόω et κυκλόομαι. [Schleusn. Lex. V. T. Xen. K. Ἀ. 6, 3, 7. Aristoph. Ὄρν. 345.] Περικύκλωσις, i. q. κύκλωσις, Thuc. 3. Φοβούμενοι τὸ πλῆθος καὶ τὴν περικύκλωσιν, Timentes ne circumvenirentur: ut supra, Δείσας μὴ κυκλωθῇ. Συγκυκλόω, Circumdo, VV. LL.

Κυκλέω, In orbem circumago, verto, Verso, Roto, στρέφω, Schol. Soph. e quo supra discrimen annotavi, quod inter κυκλόω et hoc κυκλέω constituit. Soph. Aj. (18.) Καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ Βάσιν κυκλοῦντ' Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ, Ad hominem inimicum gressum torquere, Cam. vel Circumire. Eur. Or. (624.) Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; ubi Schol. habet κυκλοῖς, ut supra annotavi. Et κυκλέομαι, Vertor, Circumagor, In orbem torqueor. Item active pro κυκλέω s. στρέφω, Schol. Soph. Aj. (351.) Ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα Φοινίας ὑπὸ ζάλης Ἀμφίδρομον κυκλεῖται, i. e. στρέφει. Posset tamen κυκλεῖται passive accipi si μ' pro μοι capiamus, non pro με. Neutraliter quoque capitur pro Circumagor, In orbem agor s. torqueor, Soph. Tr. (129.) Ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ Πᾶσι κυκλοῦσ' οἷον ἄρκτου Στροφάδες κέλευθοι, i. e. κυκλοῦνται, Schol. || Veho rotis orbiculatis, Curru veho, ἐφ' ἁμάξης ἄγω, a κύκλα s. κύκλοι, i. e. οἱ τροχοὶ τοῦ ἅρματος, Orbes currus, vel Rotæ. Il. H. (332.) Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν, i. e. τροχοῖς ἀγάγωμεν, vel potius ἐφ' ἁμάξης κομίσομεν, Eust. nam (425.) de iis cadaveribus dicit, ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βρότον αἱματόεντα, Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἁμαξάων ἐπάειραν. [Æsch. S. c. Th. 253. " Wakef. Herc. F. 979. S. Cr. 1, 86. Luzac. Exerc. 101. Jacobs. Anth. 9, 249. Porson. Or. 624. Brunck. Soph. 3, 426. Diod. S. 1, 3. 2, 302. Heyn. Hom. 5, 363. Lobeck. Aj. p. 351. Phryn. Ecl. 144. Thom. M. 558. Valck. Phœn. p. 96. Heringa Obss. 110. Toup. Opusc. 1, 533. 2, 25. Emendd. 2, 440. Eur. Phœn. 1133. ad Herod. 626. Wyttenb. ad Plut. 1, 464. Musgr. Cycl. 461. Or. 1379. Κυκλεῖν et κυκλοῦν, Müller. ad Tzetz. 736. K. πόδα, Brunck. Aristoph. 2, 190. * Κύκλησις, ad Herod. 163." Schæf. Mss. Plato Polit. 271.] Ἀνακυκλέω, Revolvo, Circumvolvo, κυκλέω. || Sæpe ad animum transfertur, Lucian. (3, 586.) Οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλῶν, i. e., ut Idem ait, ἐπὶ συννοίας τινὸς φροντίζων, Bud. || Ἀνακυκλεῖν, Iterare, Repetere, quasi in orbem circumagendo, Plut. Τοὺς αὐτοὺς ἀνακυκλῶν λόγους, Eund. sermonem repetens et iterans, Bud.: Greg. Πάλιν καὶ πολλάκις ἀνακυκλεῖς ἡμῖν τὸ ἄγραφον, Iterum nobis objicis et repetis, Bud. || Ἀνακυκλέομαι, Revolvor, Circumvolvor, Plut. Anton. (24.) Πολλὴν αὐτὸς ἄγων σχολὴν καὶ εἰρήνην ἀνεκυκλεῖτο τοῖς πάθεσιν εἰς τὸν συνήθη βίον, Revolvebatur: h. e. εἰς τὸν αὐτὸν βίον περιειστήκει, Bud.: Aristot. Eth. 1, (10.) Τὰς δὲ τύχας πολλάκις ἀνακυκλεῖσθαι περὶ τοὺς αὐτοὺς, i. e., inquit idem Bud., Versari, Mutari, et Revolvi. || Apud Hermog. ἀνακυκλουμένη ῥητορικὴ exp. Usitata et trita, Circulatoria. [" Wakef. Phil. 800. Georg. p. 68. Jacobs. Anth. 9, 111. Brunck. Aristoph. 3, 85. Kuster. 123. Ruhnk. Hist. Or. 74. Toup. Opusc. 2, 248. Brunck. ad Soph. Phil. 800. ad Eur. Or. 231. Lucian. 1, 32. Plut. Mor. 1, 422." Schæf. Mss. Philo 2. p. 245. Plut. 6, 405. " Ἀνακυκλέοντες ἐν πόλεσι, Hippocr. de Dec. Orn. 1." Corai. Mss.] Ἀνακύκλησις, Revolutio, Circumvolutio. || Resolutio, Iteratio. [Plut. Solone 4. * Ἀντανακυκλέω, unde * " Ἀντανακύκλησις, Const. Apost. 7, 36." Kall. Mss.] Ἐπανακυκλέω, Repeto, Itero, Dionys. Areop. de Eccl. Hier. Ταῦτα μὲν οὖν ἤδη πολλάκις εἰρημένα περιττόν ἐστι τοῖς αὐτοῖς ἀνακυκλεῖν λόγοις. Et alibi, Τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς ἐπανακυκλοῦντας. Bud. [Plato de Rep. 10. p. 617. * Ἐπανακύκλησις, vide Ἐπανακύκλωσις. * Συνανακυκλέω, Plato Polit. 271.] Ἐγκυκλέω, Circumvolvo, VV. LL. Polluci ἐγκυκλεῖν est Circumvoluto eo, quod dicitur ἐγκύκλημα, spectatoribus ostendere quæ intus acta sint, ut videre licet in verbis quæ mox ex eo ascribam. In h. autem l. Εἰ μὴ σχολὴν ἔχεις κατελθεῖν, ἐγκυκλήθητι, Suid. exp. συστράφηθι. At Schol. Ari-

stoph. Σφ. (699.) οὐκ οἶδ' ὅποι ἐγκεκύκλησαι, exp. μεταβέβλησαι. [" Kuster. Aristoph. 121. 217. ad Timæi Lex. 119. Valck. Hipp. p. 248." Schæf. Mss.] A
Ἐγκύκλημα, ET Ἐγκύκληθρον, Pegma quoddam scenicum subjectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuissent, spectatoribus ostendebantur, Eust. Τὸ ἐγκύκλημα, ὃ καὶ ἐγκύκληθρον λέγεται, μηχάνημα ἦν *ὑπότροχον, ὑφ' οὗ ἐδείκνυτο τὰ ἐν τῇ σκευῇ ἢ τῇ σκηνῇ. J. Poll. (4, 128.) ἐγκύκλημα esse dicit ἐπὶ ξύλων ὑψηλὸν βάθρον, ᾧ ἐπίκειται θρόνος· δείκνυσι δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόῤῥητα πραχθέντα, καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ ἔργου καλεῖται ἐγκυκλεῖν. Scribitur tamen ibi non ἐγκύκλημα, sed ἐκκύκλημα, ut et in quodam l. præc. aliquanto tamen post ἐγκύκλημα, ut et ap. Eust. Apud Suid. vero perperam scribitur ἐγκύκληρα. || Ἐγκυκλήματα dicuntur etiam quæ supra ἐγκύκλια, Aristot. Œcon. 2. Πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐγκυκλημάτων, Proventus e domestica parsimonia et dolore et iis, quæ domi aluntur: quæ ἐγκύκλια ibid. dicuntur. VV. LL. Vide Ἐγκύκλιος. [" Toup. Opusc. 1, 121. Brunck. Aristoph. 1, 90. Kuster. 54." Schæf. Mss.] AT Παρεγκύκλημα, quasi B Circulatio, Figura dicendi, VV. LL. e Schol. Aristoph. [N. 18. 22. 132. 218. " Ἐγκύκλησις, Euseb. H. E. 3, 29." Wakef. Mss. * Ἐγκύκλητος, Epiph. 2, 106. * Ἐπεγκυκλέω, Aristides 2, 514.] Εἰσκυκλέω, Advolvo, Volvendo et rotando introduco, Introveho, Infero, εἰσφέρω, Aristoph. Σφ. (1474.) Νὴ τὸν Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα Δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν, i. e. εἰσήνεγκεν. Hes. εἰσκυκλήσας exp. περιελθών. || 2 Macc. 2, (24.) Εἰσκυκλεῖσθαι τοῖς τῆς ἱστορίας διηγήμασι θέλοντες, Aggredi volentes narrationes historiarum, i. e. Volentes legere et versari in historiis, VV. LL. [" Brunck. Aristoph. 1, 89. 120. 125. 2, 254. Kuster. 115. 217. ad Lucian. 2, 333. Toup. Emendd. 4, 485. ad Longin. 326. Opusc. 2, 26." Schæf. Mss. " Athen. 270. Θεασάμενος παντοδαπῶν ὄψων παρασκευὴν εἰσκυκλουμένην, Opsoniorum copiam videns inferri." Schw. Mss.] Εἰσκύκλημα dicebatur, Id ipsum, super quo ἐγκύκλημα introducebatur, J. Poll. (4, 128.) Ἐφ' οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐγκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται. [Vide Brunck. ad A- C ristoph. Θ. 96. qui verba Pollucis sic corrigit: Ὅτε δὲ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλημα, εἰσκυκλεῖν ὀνομάζεται.] Ἐπεισκυκλέω, Advolvo, ἐπεισφέρω, Attexo, Annecto, Basil. in Epist. ad Diod. de Dialogis Platonis loquens, Οὐδὲν δὲ ἐκ τῶν προσώπων ἐπεισκυκλεῖ ταῖς ὑποθέσεσι, Nihil autem amplius e personarum introductione attexit atque addit argumentis dialogorum. Greg. Στηλ. 1. Ταῦτα ἐπεισκυκλείσθω τοῖς θαυμασταῖς τῆς θεολογίας ἀκροαταῖς, Attexantur, Bud. 1063. Suid. exp. ἐπισυνάπτω. [" Toup. ad Longin. 22, 4." Seager. Mss.] Ἐπεισκύκλησις, i. q. ἀνακύκλησις, Suid. Παρεισκυκλέω, Attexo, Annecto, Eust. de κυκλέω, locutus, Ἐξ οὗ παρὰ τοῖς ὕστερον παρεισκυκλεῖν λόγους, τὸ ὡς ἐκ περιόδου τινὸς κυκλικῶς παρεισάγειν, καὶ στρογγύλλειν τὸ φραζόμενον: vel τὸ πολλάκις περὶ τὸ αὐτὸ στρέφεσθαι καὶ οἷον *τροχοειδῶς εἱλεῖσθαι: [in Il. A. p. 6, 44. Athen. 661.] Ἐκκυκλέω, Evolvo, ἐκκαλύπτω, Hes.: VV. LL. interpr. Revolvo. Item ap. Suid. ἐκκυκλούμενος, ἐκκύκλημα ἔχων. [" Οὐ γὰρ ἐκκυκλεῖν χρὴ τὸ μυστήριον, Clem. D Alex. Str. 1, 7. p. 320." Gataker. Mss. Plut. 6, 297. " Toup. Opusc. 2, 111." Schæf. Mss. Aristoph. Ἀ. 407. Philostr. 245.] Ἐκκύκλημα, ut ἐγκύκλημα supra, Machina lignea in theatro, qua circumacta ostendebatur spectatoribus quicquid secreti in scena agerentur. Apud J. Poll. utraque scriptura reperitur, ἐγκύκλημα et ἐκκύκλημα: sed cum ap. Eust. quoque ἐγκύκλημα habeatur, verior esse ea scriptura videtur. [Schol. Soph. Aj. 346. cf. Εἰσκύκλημα. " Toup. Opusc. 1, 121. Kuster. Aristoph. 54. 217." Schæf. Mss.] " Ἐπικυκλῆσαι, Involvere, VV. LL. addita " etiam Græca expos. ἐπεισαγαγεῖν," [Dionys. H. 2, 115. * Μετακυκλέω, Plato Epinom. p. 255. * Περικυκλέω, Alex. Trall. 8. p. 136. Aristoph. Εἰρ. 6. Brunck. dedit περικυλίω. * Προκυκλέω, Athen. 360. * Συγκυκλέω, Plato Polit. p. 29. laud. a Demetr. Phal. e. 5.]

[* Κυκλεύω, Gl. Circumeo, Lustro, Circuo, Ambio, Cernuo: Κυκλεύει· Circitat et Circat, Orbiculatur, Obit. Clem. Alex. 320. " Ad Herod. 623. 626 (8, 16.)" Schæf. Mss. * Κυκλευτής, Gl. Circitor. " Nilus de 8 Vitiis. * Ἀνακυκλεύω, Appian. 2, 663." Kall. Mss. * Ἐγκυκλεύω, Epiph. 2, 58. * Περικυκλεύω, Gl. Circumeo, Circumdo, Perturbo, Illustro.]

[* " Κυκλίζω, Agatharc. de Mari Rubro, laud. in Meursii not. ad Hesych. Miles. p. 204." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Ἀνακυκλίζω, unde * Ἀνακυκλισμός, Diod. S. 12, 36. p. 305, 28.]

[* " Κυκλίσκω, i. q. κυκλόω, Empedocles Fr. v. 316. Τῇ τε νόημα μάλιστα κυκλίσκεται ἀνθρώποισι: olim κικλήσκεται: sed suspectum est." Schn. Lex. Suppl.]

Κυκλάζω, Circumeo; nam κυκλάζει ab Hes. exp. κύκλῳ περιέρχεται.

Κυκλαίνω, Roto, Rotundo: κυκλαίνει, στρογγυλοῖ, Hes.

" Κύκλευον, Hesychio est εἶδος πόματος ἐξ εἰδῶν " συγκείμενον." [" T. H. ad Plutum p. 320." Schæf. Mss.]

¶ Κυκλίσκος, Orbiculus, i. q. τροχίσκος, Pastillus, Gorr. || Scalper excisorius cavus, sic dictus, quod ima sui parte ad circuli figuram accidit, Gorr.: de ejus autem usu Eund. consule. [Galen. 10, 150. Τῶν κοίλων ἐκκοπέων, οὓς καὶ κυκλίσκους ὀνομάζουσιν. Pro κυκλίσκος et * κυκλισκωτὸς ap. Paul. Ægin., Schn. Lex. legit * κοιλίσκος et * κοιλισκωτός.]

" Κυκλάμινος, ἡ, Cyclaminus: Herba e coronaria- " rum genere, de qua Diosc. 2, 194. capite seq. ex- " ponens et alteram ejus speciem, κισσάνθεμον s. κισ- " σόφυλλον dictam, quod habet folia hederæ similia. " Plin. et fem. gen. Cyclaminum vocat, et neutro: ut " et ap. Theophr. H. Pl. 7, 9. legitur τοῦ κυκλαμίνου. " Vide Plin. 21, 9. et 25, 9. ubi scribit Lat. vocari Tu- " ber terræ: forsan quoniam est radice ita lata ut " rapum videri possit. Ibidem et ipse geminas ejus " species describit: quarum secundam tradunt ab " Herbariorum vulgo appellari Signum B. Mariæ." [Theocr. 5, 123. * Κυκλαμὶς, ἡ, Orph. Arg. 915.]

" ΚΥΛΛΟΣ, Hesychio χωλὸς, καμπύλος, Claudus, " Curvus. Utitur hoc vocab. Hippocr. de Artic. " (627.) dicens, Ἀναγκάζονται κατὰ τὸν κενεῶνα, ἢ " κατὰ τὸ ἄρθρον τὸ ἐκπεπτωκὸς, κυλλοὶ καὶ σκολιοὶ " εἶναι. Et aliquanto post, Εἰ δέ οἱ χρέεσθαι ἠδύνα- " το ὥσπερ καὶ τῷ κυλλῷ. Et aliquanto ante, Κυλλόν " ἐστι τὸ οὖς καὶ μεῖον τοῦ ἑτέρου. Gal. Comm. in " hunc περὶ Ἄρθρων librum scribit, τοῦ κυλλοῦ nomine " quosdam significari velle ἅπασαν διαστροφὴν κώλου, " tribuentes et γενικόν τι σημαινόμενον: alios vero " τὴν τοιαύτην μόνην διαστροφὴν ἐν ᾗ πρὸς τὴν ἔσω " χώραν· ὅπερ εἰς τὸ τῆς στάσεως ἑδραῖον οὐ σμικρὰ συν- " τελεῖν. Idem Comm. 3. εἰς τὸ κατ' Ἰητρεῖον, scribit, " Τὰ μὲν ἔξω ῥέποντα, vocari βλαισά· τὰ δὲ ἔσω, ῥεβὰ " et κυλλὰ, quæ ita intorta sunt ut intro vergant et " inclinata sint: et τὴν διάρθρωσιν ὅλην καὶ ἔσω καὶ " ἔξω τὴν ῥοπὴν ἴσχειν πολλάκις, καὶ μάλιστα ἐν σκέλε- " σι κατὰ γόνυ καὶ κατὰ σφυρά." [Hippocr. 12, 406. " Ad Charit. 723. Jacobs. Anth. 9, 446. 10, 145. Wakef. S. Cr. 5, 32. Brunck. Aristoph. 2, 190. Kuster. 114. 195. Heyn. Hom. 7, 489." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 1379. Ἱππ. 1083. Schn. Lex. et Suppl.] " Κυλλοίπους, SIVE Κυλλοπόδης, ET Κυλλοποδίων, dicitur Qui est κυλλὸς τοὺς πόδας, Cui crura " pedum introrsum curvata sunt, ideoque Claudus. " Quorum primum κυλλοίπους habes T. 4. c. 368. " Tertium ap. Hom. legitur: ut Il. Φ. (331.) in ora- " tione Junonis ad Vulcanum, Ὄρσεο κυλλοπόδιον " ἐμὸν τέκος. Ac ut idem Vulcanus absolute ἀμφι- " γυήεις a claudītate dicitur, ita et κυλλοποδίων. Il. " Σ. (371.) ὅν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδίων." [Eust. 1599. " Ad Charit. 723. Heyn. Hom. 7, 489. 8, 176." Schæf. Mss. * Κυλλόπους, Athen. 338.] " Est " inde et VERB. Κυλλόω, significans Reddo κυλλόν: " INDEQUE" [* Κύλλωμα, Eust. Il. B. 217. ET] " Κύλλωσις, Ipsa actio reddendi κυλλόν. Hippocr. " de Artic. (827.) Τρόπος μὲν οὖν κυλλώσιος οὐχ εἷς, " ἀλλὰ πλείονες· τὰ πλεῖστα μὲν οὐκ ἐξηρθρηκότα " παντάπασιν, ἀλλὰ δι' ἔθος σχήματος ἔν τινι ἀπολήψει " τοῦ ποδὸς κεκυλλωμένα." [Galen. 8, 496. * Κυλλαί-

νω, Hes. e Soph. Phædra, Ἔσαινεν οὐρᾷ τὦτα κυλλαίνων κάτω, τὰ ὦτα καταβαλὼν, ὅπερ οἱ σαίνοντες κύνες ποιοῦσιν: cf. Lex. VV. Peregr. In Hippocr. de Artic. p. 628. pro κοιλαινόμενοι κατὰ τὸν κενεῶνα Schn. Lex. reponit κυλλαινόμενοι: cf. Κυλλός. * " Κυλλάω, Nili Sent. 58. Κύλλα τὴν σάρκα ἀγαθοῖς πόνοις, videtur esse i. q. κύλλαινε s. σκύλλε." Schn. Lex. Suppl.]

" ΚΥΜΒΟΣ, ὁ, Hesychio κοῖλος μυχὸς, Cavus recessus: item κεραμίου πυθμὴν, Ollæ fundum. NEUTRUM Κύμβον simile quid significat. Ita enim dicitur τὸ ὀξύβαφον s. ἐμβάφιον, Acetabulum, h. e. Conchula s. Scutella qua acetum apponitur in mensa ad intingendas carnes. Ita Schol. in Nicandr. Θ. (526.) κολούσας Σπέρμαθ' ὅσον κύμβοιο * τραπεζήεντος ἑλέσθαι. Quod κύμβον idem Schol. nominari ETIAM Κυμβίον ait, voce dimin. Alioqui κυμβίον dicitur Poculi quoddam genus a similitudine ejus navigii quod VOCATUR Κύμβη, a Lat. Cymba. Ita enim Lex. meum vetus, Κυμβία, τὰ κυφὰ ἐκπώματα, διὰ τὸ περιφερῆ εἶναι καὶ κυφά· καὶ Κύμβαι, πλοῖα περιφερῆ παρὰ Ῥωμαίοις. Et Suid. Κυμβίον, εἶδός τι ἐκπώματος ἐπίμηκες καὶ στενὸν, καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοίῳ ὃ καλεῖται κυμβίον: ut et Didymus ap. Athen. l. 11. (p. 481.) esse ποτήριον ἐπίμηκες καὶ στενὸν, τῷ σχήματι παρόμοιον πλοίῳ. Ibid. Simaristus κυμβία esse ait τὰ κοῖλα ποτήρια καὶ μικρά: Dorotheus γένος ποτηρίων βαθέων καὶ ὀρθῶν, πυθμένα μὴ ἐχόντων, μηδὲ ὦτα: ut et Nicander Thyatirenus τὰ χωρὶς ὠτίων ποτήρια: Ptolemæus τὰ κυφά. Dionysius Samius κυμβίον appellavit quod Hom. κισσύβιον, scribens quod Ulysses πληρώσας κυμβίον ἀκράτου, ὤρεξε τῷ Κύκλωπι. Utitur porro hoc vocab. pro Vase potorio Philemon, dicens, Κυμβίον ἀκράτου κατασέσειχ' ὑμῖν ἄνω. Anaxandrides, κυμβία Ἑκάρωσεν ὑμᾶς. Chæremon [Ephippus] Οὐ κυμβίοισι πεπολέμηκ' Εὐριπίδης. Et Ephippus, Κυμβία τε παρέχοι μ' ἑστιῶν. Unde discimus solitos olim ἐπάγεσθαι κατὰ τὰς ἑστιάσεις κυμβία, καὶ τούτοις διαμάχεσθαι. Itaque recte Dem. (565.) Midiæ objicit quod ἐπὶ ζεύγους διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβῶν, tum sc. cum Sicyone transiret, κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὠνόμασεν οὕτως ὥστε τοὺς παριόντας ἀκούειν: item quod ex Argura Eubœæ ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους εἶχε: Pocula non profectiones decentia, sed convivia. Porro notandum est, non semper paroxytonως scriptum reperiri κυμβίον, ut in Lex. meo vet., ap. Athen. et Dem. in ll. jam allatis, sed proparoxytonως etiam ap. Suid. in manuscripto quoque Cod. Verum Eust. aperte ait παροξύνεσθαι ut ἰσχίον, σχοινίον. Apud Eund. porro reperio non solum κυμβίον, sed ETIAM Κυμβαῖον. Nam p. 584. scribit τὸ ῥηθὲν κυμβαῖον ποτήριον alios scribere κυμβίον, dicentes, ipsum ἐοικέναι κατὰ σχῆμα πλοίῳ καλουμένῳ κύμβη, e quo forsitan et παρωνομάσθαι: videri autem ejusmodi navigium esse quam nonnulli κοινῶς appellant * ξυλοκουμβάραν, corrupto vocabulo e κύμβη: ut sit τὸ σκῶμμα ξυλοκύμβη, quod dicitur de mulieribus αἷς οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ, οὔτε σύμμετρον μέγεθος. Apud Etym. scriptum ET Κυμβεῖον pro κυμβαῖον s. Κυμβίον: quod et ipse esse dicit εἶδος ποτηρίου παραπλήσιον τῷ σχήματι πλοίῳ ὃ καλεῖται κύμβη. Veruntamen Idem etiam κυμβίον habet sine diphthongo paroxytonως, κυμβία cum Lex. meo vet. esse dicens τὰ κυφὰ ἐκπώματα: sic dicta διὰ τὸ περιφερῆ εἶναι: nam κυφὸν, a quo ortum sit nomen hoc, significare τὸ κυρτοειδὲς καὶ περιφερές. Quin et κύμβα dictum ποτήριον quoddam, ut Athen. loco supra c., (482.) refert ex Apollodori Paphiis, quemadmodum et Hes. testatur κύμβας esse εἶδος ποτηρίων: proculdubio a similitudine navigii quod κύμβη s. κύμβα dicitur, Latinis Cymba. Ejus meminit Soph. in Andromeda, dicens Ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα. Suid. id κύμβιον vocat, ut et Hes. κυμβίον esse dicit non solum εἶδος ποτηρίου, sed etiam πλοῖον. Nicander κύμβην, ut κύμβον, vocat τὸ τρυβλίον, Acetabulum s. Parvam scutellam conchæ similem aut naviculæ quæ

A κύμβη ei κυμβίον dicitur: Ἀ. 164. βαλὼν ἁλὸς ἐμπλέα κύμβην. Venio nunc ad alias signiff. horum vocabulorum κύμβος, κυμβίον, κύμβη. Κύμβη igitur ab Hes. exp. etiam τὰ ἐμπολήματα. Κυμβία a Suida τὰ μαζία τῶν χρυσίων, in manuscripto etiam Cod. Κύμβας Hes. exp. etiam κοίλας καὶ περιφερεῖς, Cavas et rotundas: a nomine adject. κύμβος significante Cavus, Rotundus. Κύμβας idem esse dicit etiam ὄρνιθας, Aves: unde DERIVO Κυμβατευτὰς quos Idem esse ait ὀρνιθευτὰς, Aucupes. Eid. Hes. κύμβη est non solum νεὼς εἶδος, et ὀξύβαφον, sed etiam πήρα, Pera. Κύμβη Suidæ est etiam ἡ κεφαλὴ, Caput: itidemque Eustathio et Etymologo: quæ supra κύβη sine μ. Ab hoc κύμβη, significante Caput, seu potius Superiorem capitis concham cavam et rotundam, est VERB. Κυμβηχᾶν, proprie significans τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥίπτειν, In caput dejicere: quod. supra κυβήβειν," [κυβηχίζω,] " et κυβιστᾶν, a synonymo κύβη. Etym. Ab Eod. κύμβη, teste Eod., dicitur Κύμβαχος

B πίπτειν is qui ἐπὶ κεφαλὴν πίπτει, In caput cadit: velut Il. E. (585.) εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. Ubi Eust. quoque κύμβαχος esse dicit i. q. ἐπὶ κεφαλήν: videri enim τὸ κύμβης vocabulum dici non tantum ἐπὶ ὀστρακοδέρμων κύτους, quod est Concha: sed etiam ἐπὶ κεφαλῆς, κατά τινα γλῶσσαν: et hinc κυμβαῖον sive κυμβίον dici τὸ κεφαλοειδὲς ποτήριον. Alioqui κύμβαχος significat etiam τὸ κατ' ἄκρον τῆς περικεφαλαίας ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος, inquit idem Eust. et Etym., in exemplum afferentes h. l. Homeri ex Il. O. (535.) κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Sic vero et Hes. et Suid. κύμβαχος exp. non solum ἐπὶ κεφαλῆς, s. ἐπὶ κεφαλὴν, et ἄνω τοὺς πόδας ἔχων, verum etiam τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς περικεφαλαίας, Summæ galeæ pars, Vertex cassidis. Ab Etym. exp. etiam τὸ σκεπάζον τὴν κεφαλὴν, βρέγμα: itemque a Lex. meo vet., necnon τὸ δέρμα, et τὸ σκαμβόν: quod esse vult παρὰ τὸ κυφὸν, significans περιφερές. Verum et κύμβαλον hinc derivari possit,

C quoniam conchæ capitis simillimum: unde recte ab Æsch. vocatur etiam κοτύλη, in Edonis sc. dicente, ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀττόβει: epitheto illo χαλκοδέτοις has κοτύλας distinguens a ceteris. Omnia autem hæc esse volunt παρὰ τὸ κυφὸς, quod est κυρτοειδὴς et περιφερής: ut et κύμβαλα Etym. dici vult quasi κύφαλα." [" Κύμβος, τὸ, Ruhnk. ad H. in Cer. 208. (Nicander. Ἀ. 129.) Κυμβίον, Huschk. Anal. 177. ad Lucian. 1, 439. 2, 333. Heyn. ad Apollod. 1145. T. H. ad Plutum p. 191. * Κύμβεθρον, ibid. Κύμβη, ad Charit. 768. Jacobs. Anth. 8, 274. Brunck. Soph. 3, 399. 518. Heyn. l. c. et 1167. ad Herod. 498. Wakef. S. Cr. 3, 188. Genus poculi rotundi, Porson. Med. p. 21. Κύμβαχος, Heyn. Hom. 5, 109. 6, 343. 7, 90. 202. ad Herod. 564. Valck. Phœn. p. 399." Schæf. Mss.] " Κύμβαδον, ἀκρότατον. Ita Hes. Supra vero ex Homero κύμβαχον ἀκρότατον, et quæ sequuntur." [Κύμβη, Avis quædam, Empedocles Simplicii ad

D Aristot. Phys. p. 258. Ὡσαύτως θάμνοισι καὶ ἰχθύσιν * ὑδρομελάθροις Θηρσί τ' ὄρει μελέεσσιν ἰδὲ * πτεροβάμοσι κύμβαις.]

" Κύμβαλον, Cymbalum: ab Hes. exp. Baculus, ut et τύμπανον: necnon Genus instrumenti musici: ex ære sc.: unde a Latinis poëtis nonnunquam Æs dicitur et Æs sonorum. Xen. Ἱππ. (1, 3.) Ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. Athen. 9. Ἐξάκουστος ἐγίνετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος, ἔτι τε τυμπάνων κτύπος μετὰ ᾠδῆς ἅμα γινόμενος. Apud Eund. 14. Τυπάνοισι καὶ βόμβοισι χαλκοκτύπων βρεμούσας κυμβάλων. Latini etiam Cymbala vocant, ac inter hos Cic., Neque collegæ tui cymbala ac crotala fugi." [" Ad Charit. 787. Musgr. Hel. 1363. Jacobs. Anth. 7, 248. 8, 127. 9, 146. Huschk. Anal. 110. Alciphr. 50. ubi v. Bergler., Toup. Opusc. 1, 291. ad Lucian. 1, 234. ad Herod. 316. ad Diod. S. 1, 152." Schæf. Mss. Κύμβαλον, καὶ τὸ ἄκρον τῆς περικεφαλαίας, Gl. Co-

num: (cf. Κύμβαχος:) Κυμβαλοκροῦσται Æneatores. A
* " Κυμβάλιον, Umbilicus Veneris, alias κοτυληδὼν, vide not. ad Poët. vet. de Viribus Herbarum ap. Fabric. B. Gr. 3. p. 654." Kall. Mss. Diosc. 4, 92. * Κύμβαρις, pro eod., Galen. 4, 282.] " INDE Κυμ-" βαλικὸς τρόπος dicitur τῷ πελέκει κακουργῆσαι, ut " est ap. Hes. ET Κυμβαλίζω, Cymbalum pulso. " Lucian. (3, 147.) Ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο: " quo fere modo Herodian. 5, (5, 18.) dicit, περιθέων " τοῖς βωμοῖς κύμβαλα ἢ τύμπανα μετὰ χεῖρας φέρων. " Utitur verbo hoc et Cassius Hemina ap. Non. di-" cens, Mulier cantabat tibiis Phrygiis, et altera " cymbalissabat." INDE [* Κυμβαλισμὸς, Alciphr. 3, 66. ET] " Κυμβαλιστὴς, Cymbalista, Qui cymbalum " pulsat. Apul. de Deo Socr. Barbaro strepitu cym-" balistarum et tympanistarum." [Dio Cass. 435. * Κυμβαλίστρια, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Κατακυμβαλίζω, Just. Mart. ad Græc. Cohort. 39.] " Ἀνα-" κυμβαλιάζω, Cum sonitu evertor. Eust. enim scri-" bit currus ab Hom. ἀνακυμβαλιάζειν dici cum " κτυποῦσι καὶ κροτοῦσιν ἀνατρεπόμενοι: respiciens B " nimirum ad h. l. Il. Π. (379.) ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες " ἔπιπτον Πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλία-" ζον: ubi iterum ἀνεκυμβαλίαζον exp. ἀνετρέποντο " ἄνω, κάτω γενόμενοι κατὰ ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων " κυμβάλων: afferens tamen et alias expositiones, sc. " ἀνεπήδων καὶ ἀνεκρότουν, metaphora sumta ἀπὸ τῶν " * ἠχητικῶν κυμβάλων ἅπερ ἀναπηδᾷ ἐν τῷ προσκρού-" εσθαι ἀλλήλοις: vel etiam, πῇ μὲν προσηράσσοντο " ἀλλήλοις, πῇ δὲ διΐσταντο, μετὰ ἦχου, καθ' ὁμοιότητα " κυμβάλων. Sed prior expositio magis consentanea " videtur, et antiquior: nam Eod. teste, veteres " Gramm. tradunt, verbum hoc, cum sit βομβῶδες, " habere ἔμφασιν τῆς μετὰ ἤχου τῶν ἁρμάτων ἀνατρο-" πῆς. Lucian. videtur accipere pro Collisi sonitum " dabant, (1, 848.) Τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ " ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέ-" ρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου, —δίφροι δ' ἀνε-" κυμβαλίαζον. Quibus subjungit, ἵπποι δ', ἐπείπερ " ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀνασχό-" μενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες, C " Κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον." [Legitur et * Ἀνεκυμβαχίαζον: vide Valck. ad Eur. Phœn. p. 399. Schn. Lex. citat e Nicet. Annal. 19, 3. Πρὸς γένος ἕτερον τὰ Ῥωμαίων ἀνακυμβαλισθήσεται πράγματα, ab * Ἀνακυμβαλίζω.]

" ΚΥΜΙΝΔΙΣ, εως, vel ιδος, ἡ, Avis est quam non-" nulli interpr. Noctuam, apud Hom. Il. Ξ. (291.) " Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Plin. " esse dicit Nocturnum accipitrem. Nocturnus ac-" cipiter, inquit 10, 8., Cymindis vocatur, rarus " etiam in sylvis, interdiu minus cernens: bellum " internecinum gerit cum aquila, cohærentesque " sæpe prehenduntur. Non itaque assentiendum " Suidæ a quo Κυμίνδιος et Κύμινδος esse dicitur " ὁ ἀετὸς, Aquila." [" Koen. ad Greg. Cor. 38. Callim. 1, 469. Heyn. Hom. 6, 586." Schæf. Mss. Schn. Lex. v. Χαλκίς.] " Κίμυνδις, ap. Schol. Aristoph. " (Ὀρν. 262.) ex Hom. pro γλαῦξ, Noctua. Pro " quo alii habent κύμινδις, transpositis literis vocali-" bus." D

" ΚΥΝΔΑΛΗ, inquit Hes., est παιδιά τις. Com-" mentatores κυνδάλας esse aiunt σκυτάλας: alii vero " τὰ γεωμετρούμενα σχήματα: perperam; κυνδάλους " enim vocant τοὺς πασσάλους. Et Κυνδαλοπαίστην, " τὸν * πασσαλιστὴν, Eum qui paxillis ludit. Apud " J. Poll. hæc per ι scripta sunt in prima syllaba." [" Κυνδάλη, Κύνδαλος, (* Κυνδαλίζω,) * Κυνδαλισμὸς, Jacobs. Anth. 10, 157." Schæf. Mss. " Κυνδαλοπαίστης, * Κυνδαλοπαίκτης, ad Hesych. 2, 378, 19." Dahler. Mss.] " Κίνδαλοι, Clavi. J. Poll. enim (10, 188.) tra-" dit κινδάλους quoque nominari τοὺς ἥλους: usus ejus " hoc exemplum afferens ex τῇ τοῦ Νεὼ Ποιήσει Phi-" lonis s. Apollodori, Κινδάλους γὰρ ἐχέτω ζυγὸν " ἕκαστον. Idem 9, (120.) scribit κινδάλους appella-" tos fuisse τοὺς πασσάλους, Paxillos: UNDE Κινδα-" λισμὸς dicatur ἡ διὰ πατταλίων παιδιὰ, Lusus qui " fit paxillis: quo oportebat aliquem non solum κα-" ταπῆξαι τὸν πάτταλον κατὰ γῆς διύγρου, sed etiam " τὸν καταπαγέντα ἐκκροῦσαι, πλήξαντα τὴν κεφαλὴν " ἑτέρῳ παττάλῳ: unde et Proverbium extitisse, Ἥλῳ " τὸν ἧλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον. Inde et a Dori-" ensium Poëtarum nonnullis ὁ ὧδε παίζων, qui ita " ludit, VOCATUR Κινδαλοπαίκτης, teste eod. J. Poll." [In Ed. nova Pollucis scribitur κύνδαλοι etc.]

" ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, ἡ, Cupressus. Od. E. (64.) " εὐώδης κυπάρισσος. Attici DICUNT Κυπάριττος: ut " ap. Athen. (27.) Ἡ δὲ καλὴ Κρήτη κυπάριττον τοῖσι " θεοῖσι. Sunt qui dictam velint ἀπὸ τοῦ κύειν παρί-" σους τοὺς ἀκρέμονας." [" Schreber. ad Theocr. p. 347. Jacobs. Anim. 222. Anth. 9, 375." Schæf. Mss.] " INDE Κυπαριττοτρόφος, Cupressos alens s. nutriens. " Athen. (402.) Βαῖν' ἐκ θαλάμων κυπαριττοτρόφων " Ἔξω:" [hodie * Κυπαρισσόροφος.] " ET Κυπαρίσ-" σινος, SIVE Κυπαρίττινος, Cupressinus, E Cupresso " factus. Od. P. (340.) Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισ-" σίνῳ. Et ap. Longin. (4, 6.) Plato volens dicere " τὰς δέλτους, ait, Γράψαντες ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσουσι " κυπαριττίνας μνήμας: proculdubio autem in cupres-" sinis tabulis scribebant, quia cupressinum lignum " est ἄσηπτον et vermibus non obnoxium. ITEM " Κυπαρισσίας dicitur Tithymallus quidam, quoniam " ἔοικε κυπαρίσσῳ s. πίτυϊ ἀρτιφυεῖ, teste Diosc. 4, " 165. Sic Plin. etiam 26, 9. de tithymalli generibus " loquens, Quintum, inquit, cyparissian vocant pro-" pter foliorum similitudinem. Apud Hes. ET Κυ-" παρισσῆς, Urbs quædam." [* " Κυπαρίττιον, ad Charit. 352. Alciphr. 2, 227. * Κυπαρισσία, ad Paus. 363. 373. ad Diod. S. 2, 63." Schæf. Mss. * Κυπαρισσὼν, Gl. Cypressetum, " Strabo 16, 4. T. 6. p. 249." Boiss. Mss. * " Κυπαρισσήεις, ad Hesych. 1, 283, 4." Dahler. Mss. " Il. B. 593." Schæf. Mss.]

" ΚΥΠΕΙΡΟΣ, ἡ, Cyperus: Herba ex juncorum " genere, Hermolao Juncus quadratus, Marcello Jun-" cus angulosus. Diosc. alio nomine ἐρυσίσκηπτρον " vocari tradit, prolixe describens 1, 4. Plin. quoque " cyperum annumerat juncorum generi, 21, 17. La-" tine appellans Gladiolum: palustrem esse dicit, sed " ceteris juncis duriorem, vixque spirantem: cap. " 18. Ibid. ab eo memoratur ET Κυπειρὶς, Cyperis. " Cyperus, inquit, juncus est angulosus, juxta ter-" ram candidus, cacumine niger pinguisque. Folia " ima porraceis exiliora: radix olivæ nigræ similis, " quam, cum oblonga est, Cyperida vocant. Et mox, " Est et per se Indica herba, quæ Cyperis vocatur, " zingiberis effigie: commanducata croci vim reddit. " Meminit τῆς κυπειρίδος Nicand. etiam Ἀ. 591. Ἠὲ " φιλοζώοιο κυπειρίδος ἠὲ κυπείρου. Ubi Schol. κυπει-" ρίδα esse innuit Cyperum feminam, cum annotat " duo esse cyperi genera, ἀρσενικόν τε καὶ θῆλυ." [" Κύπειρος, * Κύπειρον, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 29. Schreber. p. 88. 205. Κύπειρον, * Κύπαιρον, (Dorice,) Heyn. Hom. 8, 182. (Il. Φ. 351.)" Schæf. Mss. Κύπειρον, Gl. Siler, " Od. Δ. 603. Athen. 66. * Κύπειρος, ὁ, Herod. 4, 71. de Cypero odorato." Schw. Mss. * Κυπειρίζω, Athen. 1, 6.] " Κυκερὶς, " vocari dicitur Radix angulosi junci: perperam pro " κυπειρίς."

ΚΥΠΤΩ, Pronus sum, Propendeo, Inclino me, caput, Sum capite obstipo, Demitto oculos. Unde homo dicitur ὀρθὸς esse, at cetera animalia κύπτειν, i. e., ut locutus est Ovid., Prona spectare terram. Od. Λ. 584. de Tantalo, Ὁσσάκι γὰρ κύψει ὁ, vel potius κύψειε, γέρων πιέειν μενεαίνων, Athen. 2. Καὶ κύψαντες χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον. Affertur ex Aristoph. Ἱππ. (1354.) κύπτειν de verecundo dictum, Οὗτος, τί κύπτεις; Additur tamen plerumque εἰς τὴν γῆν, vel κάτω, aut tale quid. Dem. (332.) Τῶν δὲ τῆς πόλεως ἀγαθῶν πεφρικὼς ἀκούω, καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν. Aristoph. autem dixit (Σφ. 279.) κύπτειν κάτω, itidemque Plut. π. Δυσωπίας. Præt. κέκυφα, a quo partic. κεκυφὼς, quod tamen signif. præsentis habet. Philo, Μήτε κεκυφότα εἰς τοὔδαφος, Non inclinantem caput in terram, Non demittentem oculos. Nonnus (Jo. 256, 24.) καὶ νῶτα κεκυφότα τείρετο Σί-

μων, Humeros incurvatos, VV. LL. || Activa signif. Pronum facio, Propendere facio: opp. τῷ ἀνορθοῦν, ap. Philonem. || Κύπτω, in VV. LL. habet et signif. verbi ἀνακύπτω, e Strab.; sed locus non profertur: nec certe proferri posse existimo, nisi sit corruptus. [" I. q. κυπτάζω, Corpore inclinato sedeo et in rem quandam perquirendam incumbo, Epicrates Comicus Athenæi 59." Schw. Mss. " Jacobs. Anim. 297. ad Diod. S. 2, 642. Argum. 2. Aristoph. Eq., Toup. Opusc. 1, 230. 258. 421. Plut. Mor. 1, 521. Ammon. 85. Valck. Anim. 130. Conf. c. κρύπτω, ad Charit. 556. Wakef. Herc. F. 1071. Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 7, 42.; cum κόπτω, ad Charit. 243." Schæf. Mss. Aristoph. B. 1091. Ἐκκλ. 863. Philostr. 123.] " Κύψαι, Hesychio est ἀπάγξασθαι, Offocare, " Strangulare." [Phot. Κύψαι· ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι. Ἀρχίλοχος· Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην * ἀπέφλοσαν.] " Ὀρικυπτεῖν, Hesychio est τὸ ἀνατείνεσθαι καὶ ἐπ' " ἄκρων ἵστασθαι, Arrectum consistere in digitos, ut " Virg. loquitur. Infra ὀρκύπτειν ex Eod." [Ὤρκυπτον, Suid. Ὀρκύπτεσθαι, Photio ὑπερκύπτειν ἐπ' ὀνύχων ἱστάμενον.] Κυπτὸς, Inclinatus, Supplex, VV. LL. ex Æsch. [Choëph. 771. secundum Schol. Ven. Il. O. 207. hodie legitur κρυπτός. " Heyn. Hom. 7, 42." Schæf. Mss.] AT Κυπτάριον e Nicolao Alex. Curva et inflexa placentula. Pro quo existimo scr. κοπτάριον, de quo suo loco. [* " Κύπτης, Toup. Opusc. 1, 230. et Ind." Schæf. Mss. Κύπται, Hesychio κίναιδοι.] " Κύβδα, Inclinato capite, * κεκυφό- " τως. Utitur h. v. Aristoph. Ἱππ. (365.) Ibi enim " τῷ ἀλλαντοπώλῃ dicenti, Ἐγὼ δὲ κινήσω γέ σου τὸν " πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης, respondet Cleon, Ἐγὼ δέ τ' " ἐξελῶ σε τῇ πυγῇ θύραζε κύβδα: pro κύπτοντα, tur- " pitudinem suam ostendens διὰ τοῦ σχήματος. Ve- " rum ET Κυβάλης dictus fuit quidam παρὰ τὸ κεκυ- " φέναι, quod etiam ipse inclinato capite muliebria " pateretur, et κατακύπτοι συχνῶς: quem et ἡμίανδρον " et ἡμιγύναικα et * σποδόρχην ἐβλασφήμουν, teste " Eust." [Κύβδα, Machon Athenæi 580. " Dawes. M. Cr. 484. Jacobs. Anth. 6, 178. Toup. Emendd. 4, 467. Opusc. 1, 230. 353. 421. in Schol. Theocr. p. 214. Pierson. ad Mœr. p. 6. Heringa Obss. 207. * Κύβδασος, * Κύβδαλος, * Κύβαμος, Toup. Opusc. 1, 231." Schæf. Mss. * Κυβδασῶ, Plato Athenæi 10. p. 119. Schw. * Κυπόω, Everto, Lycophr. 1442. δόμον.]

Ἀνακύπτω, Oculos et caput erigo, ut aves bibentes solent, Bud. respiciens, opinor, ad illum, aut illi similem, Aristot. l., H. A. 9, Ἀνακύπτει πίνων. Item Sursum aspicio, Suspicio. Ἀνακύπτειν etiam dicuntur, Qui cœlum suspiciunt, addit idem Bud., unde illa mirifica allegoria Luc. (13, 11.) mulieris contractæ et incurvæ, quæ statim manum JESU injectam sentiens, ἀνέκυψεν, antea annis duodeviginti semper συγκύπτουσα. Gaza vertit ἀνακύπτειν πρὸς τὸν ἥλιον, Faciem soli objicere. Apud Athen. ἀνακεκυφὼς; Erectus, Sursum tendens. || Existo, Emergo, Orior, Enascor, Chrys. de Sacerd. Ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος, Ubi vero et ipse paulum emersi ex undis vitæ secularis. Proprie, ut opinor, quasi Caput immersum illis extuli. Idem ad Rom. 4. Εἶτα ἀπὸ τούτων ἀντίθεσιν ἑτέραν ἀνακύπτουσαν λύει, Orientem, Enascentem. Notanda est autem constr. alia h. in l. quam in proxime præcedente. || Spe erigor, animoque recreor, Xen. Œc. (11, 5.) Οὕτω δὴ ἐγὼ ἀνέκυψα, ἀκούσας κ. τ. λ. App. Ἐμφυλ. 5. Τοῦ μηδ' αὖθις ἀνακύψαι τὴν δημοκρατίαν, Ne unquam resp. caput erigere posset, et restitutionis spem haberet, Bud. ap. quem et alia exempla. [Plato de Rep. 7. p. 157. " Heyn. Hom. 8, 324. Coray Theophr. 303. ad Diod. S. 1, 612. Brunck. Aristoph. 3, 212. Athen. 25. Plut. de S. N. V. 82. Lesbon. 187. ad Lucian. 1, 196. ad Charit. 243. 307. 321. Active, T. H. ad Plutum p. 204. τῆς νόσου, Phot. Bibl. de Phryn." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 147. B. 1068. * Διανακύπτω, Arist. de 70 Interprr. 237.] " Ἐπανακύπτω, in " VV. LL. idem esse dicitur quod ἐπανακυκλόω: " cum potius sonet Respecto, Aspecto, Suspecto." [" Marcus Eremita p. 80. * Προανακύπτω, Steph.

A Prax. 6." Boiss. Mss. * Προσανακύπτω, Osann. Anal. 98. * Συνανακύπτω, Themist. 223.] " Ἀνακυπτόω, " Subverto. Hes. enim ἀνακυπτῶσαι affert pro ἀνα- " τρέψαι, Subvertere, In dorsum reclinare et resu- " pinare. Qua signif. ap. Nicandr. sine τ legitur " ἀνακυπώσας, Θ. 705. de testudine marina, Τὴν δ' " ἀνακυπώσας, κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξαι Μαυλίδι " χαλκείῃ. Ita enim et Schol. hæc verba exp., ταύ- " την ὑπτίαν ποιήσας καὶ ἀναστρέψας ἐπὶ νῶτον, τὴν " κεφαλὴν αὐτῆς ὑπόκοψον χαλκῇ μαχαίρᾳ. Habet " vero hanc sine τ scripturam vet. etiam et Ms. Ni- " candri Codex." [Ἀνακυπόω, Lycophr. 137. θέμιν.]

[* " Ἀποκύπτω, Aristoph. Λ. 1003. Kuster. Aristoph. 239." Schæf. Mss.]

Διακύπτω, Caput exero per clathros, rimam, aut per tale quid, ad aspiciendum sc.; Aspicio capite exerto, quasi capite exerto. Bud. autem liberius exp. Transpicio, Perspicio per rimas s. clathros. Xen. (K. Π. 3, 3, 29.) διακύπτειν [διακόπτ.] πρὸς τὰς εἰσόδους, Chrys. Ἴθι δὴ καὶ διάκυψον εἰς τὰς δημοτελεῖς ἑορτάς.
B Alia exempla vide ap. Bud. Comm. 71. [" Ad Charit. 636=243. Wakef. S. Cr. 3, 172." Schæf. Mss. Aristoph. Ἐκκλ. 930.]

Ἐγκύπτω, Pronus incumbo, Propendens incumbo: cum dat. Unde ἐγκεκυφότες ap. Thuc. (4, 4.) Incurvi, Proni, Bud. Vide Ἐπικύπτω. [Plato de Rep. 2. p. 211. " Intueor, Curatius inspicio, Herod. 7, 152. Ἐγκύψαντες ἐς τὰ τῶν πέλας κακά. Ibi olim Ἐσκ. quod inde in Lexx. relatum est." Schw. Mss. " Jacobs. Anim. 297. Anth. 6, 383. 7, 308. Wakef. S. Cr. 4, 224. Kuster. Aristoph. 222. Bentl. ad Callim. 294. Heyn. Hom. 4, 497. Wessel. Diss. Herod. 122. Cognosco, legendo etc., Tzetz. Exeg. in Il. 51, 26. 52, 1." Schæf. Mss. * " Ἐγκύπη, Heliod. περὶ Καταρτισμῶν Διαφορᾶς, ap. Oribas. in Cod. Medic.: Μέσην ἔχει ἐγκύπην καὶ εἰς τὴν ἐγκ. ἔγκειται ἡ ῥίζα: nisi leg. ἐγκοπή." Schn. Lex. * " Παρεγκύπτω, Theod. Prodr. 214. * Προσεγκύπτω, 418." Elberling. Mss.]

Εἰσκύπτω, Exerto capite introspicio, Introspicio quasi exerto capite. At in VV. LL. simpliciter exp.
C Intueor. " Ἐσκύπτω, Pronus introspicio, Intueor capite inclinato:" [cf. Ἐγκύπτω. * " Ἐπεισκύπτω, Nicet. Eugen. 7, 295." Boiss. Mss. Athen. 668. e Soph.]

" Ἐκκύπτω, Prospicio: item Promineo, Foris ap- " pareo." [" Toup. Opusc. 1, 202." Schæf. Mss. Athen. 455. Ælian. H. A. 15, 21. τὴν κεφαλήν. * Διεκκύπτω, 2 Macc. 3, 19. Eust. Od. Ξ. 145. * Συνδιεκκύπτω, Il. P. 1153, 43.]

Ἐπικύπτω, sicut et ἐγκύπτω paulo ante, Pronus incumbo, Propendens incumbo. Frequens est autem partic. ἐπικεκυφὼς in signif. præsentis: ἐπικεκυφὼς, inquit Bud., dicitur Inclinatus et Incumbens, h. e. ἐπικεκλιμένος καὶ ἐνισχυριζόμενος, et συγκεκυφώς: ut Incumbens studio et lectioni: i. e. ἔργον ποιούμενος καὶ προστετηκὼς, καὶ προσλιπαρῶν. Hæc Bud., quibus addo e Luciano 109(=1, 741.) Καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον. Sic Gall. Avoir toujours la tête sur les livres. [" Ad Lucian. 1, 286. 406." Schæf. Mss. * Ἐ-
D πίκυψις, Rufus 14. Hippocr. 1066.] " Ἐνεπικύπτω, " Inclinato capite intueor, s. Incumbo." [Schneidero dubiæ videtur auctoritatis, ut et] Συνεπικύπτω: unde συνεπικεκυφέναι, Simul incumbere, VV. LL.

Κατακύπτω, Decumbo, Deorsum aspicio, Bud. afferens e Luciano (1, 421.) Ἐπεὶ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος. VV. LL. exp. etiam Inclino me deorsum, ubi vacat adv. Deorsum, item Demergor, et Immergor. Huic autem κατακύπτω opp. ἀνακύπτω. At συγκύπτω contra et ipsum pro κατακύπτω ponitur. [" Jacobs. Anth. 10, 58." Schæf. Mss.] " Ἀνακατάκυπτος βίος, Humilis vita, Gell. e Menandro. " Ita VV. LL. sed non sine mendo."

Παρακύπτω, Inclinato vel Proclinato capite, in obliquum aspicio, VV. LL. e Plin. interpr., quemadmodum qui e fenestra transversis oculis venientes euntesque curiose observant. Quidam etiam interpr. Obiter et quasi prætereundo limis oculis aspicio. Παρακύπτειν, inquit Bud., Transversim aspicere, quasique limis oculis, vel in transitu, et quasi per

transennam. Basil. in quadam Epist. ad Greg. Παρακύψαι πρὸς τὸν βίον τῶν Χριστιανῶν, Inspicere paulisper vitam Christianorum, Aliquantulum explorare. Lucian. (1, 598.) Παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, Ad ista vestra aspicienda quasi per transitum, incubui. Inde Prov. Ἐξ ὄνου παρακύψεως, de asino, qui cum ab agasone neglectim ageretur, in transitu caput in tabernam vel officinam inseruit, et vasa evertit. Quibus subjungit e Basil., Μή που καὶ πρὸς τοὺς ἔξωθεν παρακύψῃ, Ne foras caput exerat, et ad alios respiciat. Sed quidam pro Respiciat ad alios, maluerunt, Aspiciat alios oculo retorto. Pro qua signif. affertur et Aristoph. Εἰρ. (983.) ubi περὶ τῶν μοιχευομένων γυναικῶν scribit, Κἂν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς, Ἀναχωροῦσιν· Κᾆτ', ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν. Præcedit autem ibid. παρακλίνασαι Τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν: sed fortasse hic pro παρακύπτουσι verbum aliud reponendum fuerit. Affertur vero et e Dem. (46.) Καὶ παρακύψαντα ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον. || Mutata signif. præp. παρὰ, Inclinans me introspicio, Prono capite et propenso collo, accurate introspicio: vel brevius, Introspicio. Jacob. 1, 25. Ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, Qui autem introspexerit in perfectam illam legem libertatis. Ita enim multo rectius redditur, quam Qui perspexerit in legem, cum vet. Interpr. Et bene ibi annotatur, sumtam esse metaph. ab iis, qui prono etiam corpore oculos admovent, ut rem omnem propius cognoscant. Sed hoc sciendum est, inveniri etiam Παρακύψας εἶδε, Luc. 24, 12. Jo. 20, 5. ubi παρακύψας reddi etiam potest Cum se inclinasset, incurvasset. Quidam tamen ibi quoque vertunt, Cum introspexisset. In eod. cap. Jo. v. 11. legitur, Παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, ubi vet. Interpr. Inclinavit se et prospexit; cum potius dicere debuisset Introspexit. Παρακύπτειν εἴσω etiam dicitur, vacante εἴσω, sicut et in κύπτειν κάτω vacat κάτω. Greg. Naz. Εἴσω παρακύπτοντες. [" Lucian. 1, 84. Wakef. S. Cr. 3, 171. ad Charit. 307. Cattier. Gazoph. 83. Kuster. Aristoph. 210. 222. Jacobs. Anth. 11, 309. ad Diod. S. 2, 264." Schæf. Mss.] Παρκύπτω pro παρακύπτω, Theocr. [3, 7.] Παράκυψις, Introspectio. Aut Actio illa aspiciendi transversim, juxta priorem signif. verbi παρακύπτω, ut in Prov. Ἐξ ὄνου παρακύψεως, de quo in Παρακύπτω. [Fenestella, Symm. 3 Reg. 7, 4. * " Παρακυπτικὸς, adj. a παρακύπτω, Aspicio: unde θυρίδες παρακυπτικαὶ, Nov. Const. Zen. Imp." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] " Διαπαρακύπτω, Oblique aspicio per. At pro eo quod LXX. " Interprr. 3 Reg. 6, (4.) Ἐποίησε τῷ οἴκῳ θυρίδας διαπαρακυπτομένας, Hebraici textus versio habet, Fe- " cit templo fenestras obliquas. Ubi Complut. Ed. " pro διαπαρακυπτομένας habet δεδικτυωμένας, Reti- " culatas, Cancellatas." [" Videtur autem, ut ingenue fatear, lectio διαπαρακυπτομένας originem suam debere varietati lectionis. Secundum Hexapla enim Theod. et LXX. habent διακυπτομένας, ac Ed. Rom. παρακυπτομένας. Facile itaque fieri potuit, ut utraque lectio in διαπαρακυπτομένας coaluerit." Schleusn. Lex. V. T. * Συμπαρακύπτω, Lucian. 2, 782.]

Προκύπτω, Inclinans me prodeo s. Incurvans, simpliciter, Propendeo. Item, Procido: et Erumpo, ut ἔμβρυον a Plut. dicitur προκύπτειν e vulva. Ita Bud., qui etiam pro ἐξέχω, Promineo, ab Alex. Aphr. accipi tradit. At vero simpliciter Inclinare se, in Aristoph. exp., Σφ. (607.) καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με Ἀπονίζῃ, καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ, καὶ προκύψασα [προσκ.] φιλήσῃ. || Prospicio, Foras prospecto, Bud. afferens e Basil. in quadam Epist. ad Liban., Γνώσῃ δὲ ὡς κρυερά τις αὕτη ἡ ἐπιστολὴ, καὶ τὸν πέμψαντα χαρακτηρίζει ἐμφωλεύοντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἔξω τῶν δωματίων προκύπτειν. [Jambl. V. P. 166. Kiessl. " Valck. Phœn. p. 714. Hipp. p. 255. Bergler. Alciphr. 340. ad Diod. S. 1, 221. Wakef. S. Cr. 4, 44. Kuster. Aristoph. 191. Jacobs. Anth. 8, 362. * Προκύπτιον, 11, 33." Schæf. Mss. * Συμπροκύπτω, Synes. 17.]

Προσκύπτω, Inclino, me admovendo alii, q. d. Inclino me juxta aliquem. Προσκύψαι, inquit Bud., fere i. est q. συγκύψαι. Plato de Rep. 5. (init.) Ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, καὶ προτείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν

A ἄττα προσκεκυφὼς, Ac seipsum protendens, ad aurem que ejus se admovens, quædam ei dixit. Hæc Bud. quibus commode addideris Lucian. (1, 485.) qui addit πρὸς τὸ οὖς, ead. alioqui in re, Ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς. [" Mœr. 114. Valck. Phœn. p. 714." Schæf. Mss.]

Συγκύπτω, Simul inclinor, Pariter incumbo, Synes. Περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, pro Una studuimus et commentati sumus, nos sc. simul inclinando et incurvando. Συγκύπτω, sicut et ὑποκύπτω, Deorsum aspicio: ut demissi spiritus homines solent. Greg. Διὰ τὴν συγκύπτουσαν χαμαὶ ψυχήν. || Pro κατακύπτω, Greg. de medico in ulcera despiciente, Ὁ δὲ συγκύπτει ἐπὶ τὰ πάθη, ἵνα δῷ τὴν ὑγίειαν τοῖς κάμνουσι. || Coëo, et in unum contrahor: ut sc. in unum contrahi dicitur, quod distrahebatur et hiabat: cujus signif. exempla Bud. affert p. 71. || Coëo, in ea signif., a qua deducitur Coitio pro Conspiratione; nam εἰς ἓν συγκεκυφὸς Aristoph. Ἱππ. (854.) dixit de Conspiratione, Cam. [" Wyttenb. Select. 357. ad Herod. B 240. 570. (7, 145.) Seidler. Dochm. 397. Græv. Lectt. Hes. 570. ad Dionys. H. 2, 1172. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 435. (6, 18.)" Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 3, 4, 19.] Σύγκυπται in architectura, Capreoli, Vitruv. (4, 2.) i. e. Tigilla fastigiata, et in columellam suis capitibus nitentia, eamque hinc inde firmantia, ne nutet aut vacillet, Turn. [* Εὐσύγκυπτος, Aret. 37. συνάρθρωσις.]

Ὑπερκύπτω, Caput profero ad prospiciendum, aut simpliciter Caput profero, Lucian. (2, 929.) Τοῦ στομίου ὑπερκύψαι. Cam. exp. Prospicio super id, quod directum aspectum prohibet. Affert autem e Plat. Euthyd. (init.) Ὑπερκύψας μέντοι κατεῖδον: ubi, inquit, significat se super alios prospectantem conspexisse. Bud. esse ait In pedes erigi et eminere super alios; ubi et exempla vide, p. 72. In VV. LL. Ὑπερκύπτον τοῦ ὕδατος φύλλον, Folium extra aquam eminens. [" Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. lxii. Toup. Opusc. 1, 519. 2, 128. Emendd. 2, 309. ad Charit. 298=556. Hom. Hymn. 100. Wagner. Alci- C phr. 2, 227. Antiphil. 6. Heyn. Hom. 5, 5." Schæf. Mss. Heracl. Alleg. 61.]

Ὑποκύπτω, Caput summitto, inclino, ut fit ab iis, qui aliis parere non recusant: unde Bud. exp. ὑποκύπτειν, Summitti et dicto audientem esse, ap. Herod. (1, 130.) Basil.: Cam. itidem ex Herod. (6, 25.) affert, Τὰς μὲν ἐθελοντὴν τῶν πολίων ὑποκυψάσας, τὰς δὲ ἀνάγκῃ προσηγάγοντο, pro Ultro se summittentes. Et active ex Aristoph. Ἀ. (954.) ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, pro Summitte callum humerorum. || Bud. autem neutrali signif. pro Venerari etiam affert e Luciano (1, 59.) Πόῤῥωθεν ὑποκύψας. [" Ad Charit. 243. ad Diod. S. 1, 467. Kuster. Aristoph. 125." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 555. Æsop. Fab. 234.]

¶ Κυφὸς, e κέκυφα præt. verbi κύπτω formatum, Incurvus, Gibbosus, Od. B. (16.) Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ᾔδη, ubi annotat Eust. addi dat. γήραϊ: ad differentiam τοῦ γυρός: esse enim γυρὸν, Qui natura sit hujusmodi, (Od. T. 246.) Γυρὸς ἔην ὤμοισι. Pro illo autem γήραϊ κυφὸς facit hic Comici cujusdam D versus, in quo senex quispiam dicit, Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων οὐ σοφός. Dicitur tamen κυφὸς et sine ulla adjectione. [" Toup. Opusc. 1, 247. 258. 2, 241. Jacobs. Anth. 6, 383. 7, 47." Schæf. Mss.] Κυφότης, Curvitas, Incurvitas, [Hippocr. 387, 20. Athen. 482.] Ἐπίκυφος, Incurvus. [" Opp. Ἀ. 1, 342." Wakef. Mss. * Ἰθυκυφὴς s. * Ἰθύκυφος, Hippocr. 810. 842. * Πάγκυφος, Hes. J. Poll. 6, 162.] Ὑπόκυφος, " Subincurvus," Aliquantum incurvus. [" Schol. Lucian. D. D. 7, 4." Boiss. Mss.] Κυφαγωγὸς, ap. Xen. appellatur Equus proni vel cernui capitis, s. Cernuus, Bud. e Xen. (Ἱππ. 7, 10.) Ἡνιοχείτω δὲ, ἢν μὲν κυφαγωγότερος ᾖ ὁ ἵππος, ἀνωτέρω ταῖς χερσίν· ἢν δὲ μᾶλλον ἀνακεκυφὼς, κατωτέρω· οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα κοσμοίη τὸ σχῆμα. [* Κυφόνωτος, Antiphanes Athenæi 623.]

Κυφόω, Incurvo. Pass. κυφοῦσθαι, Incurvari. [Erot.] Κύφωμα, Gibbus, Hippocr. [340, 4. 362, 29.] Κύφωσις, Incurvatio, Gibbositas. Est Vitium in spina, inquit Gorr., cum ejus vertebræ loco motæ

sunt, et in posteriorem partem convertuntur. Sunt autem hæc tria vitia in spina, κύφωσις, λόρδωσις, σκολίωσις: quibus additur et σεῖσις. Gal. (5, 610.) scribit Hippocr. κυφοὺς solitum nominare Quos omnes κυρτοὺς appellant. Est autem κ., Vitium spinæ, quod a casu, ictu et tuberculis duris anteriorem thoracis partem distendentibus pulmonemque prementibus aliquando contingit, Gal. Comm. in Aphorism. quo scribit Hippocr. gibbos ex asthmate aut tussi factos, ante pubertatem mori. Ὀπισθοκύφωσις, Spinæ in posteriorem partem contorsio, quæ et simpliciter dicitur κύφωσις, Gorr. [* Περικυφόω, Lex. Apollonii p. 425.]

[* “ Κύφω, Schol. Aristoph. Πλ. 476.” Schæf. Mss. “ I. q. κυφόω, Theod. et LXX. Job. 22, 19. κύφοντα ὀφθαλμοῖς. Sed sine dubio ibi est leg. κυφοῦντα ὀφθαλμοὺς s. ὀφθαλμοῖς.” Schleusn. Lex. V. T., qui tamen * Συγκύφω, ap. Sir. 19, 23. pro sano retinet.]

Κυφαλέος, poët. pro κυφὸς, “ Curvus, Incurvus, “ κεκυρτωμένος, Suid. ex Epigr. ἐπεὶ τάχ' ἂν ἡ πολυ“καμπὴς Ἰξὺς κ' εἰς ἀΐδαν ᾤχετο κυφαλέα.” [“ Jacobs. Anth. 6, 383. Toup. Opusc. 2, 240.” Schæf. Mss.]

“ Κῦφαι, Species quædam τῶν καρίδων ap. Aristot. “ H. A. 4, 2. Gaza Gibbas interpr. Apud Suid. au“tem ex Epigr. Καὶ κυφὰς καρῖδας.”

Κῦφος, τὸ, Gibbus, Hippocr. (807.) || Vas quoddam concavum, dictum et σκαφίδιον, i. e. Parva scapha, Etym. HINC Κύφων, ωνος, ὁ, deduci putat, eoque significari κύρτωμα, sed hujus signif. exemplum nullum affertur: at pro Catasta, Numella, Collari, aliove Instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur, in plerisque ll. reperitur. Aristot. Polit. 5. Δεθῆναι ἐν ἀγορᾷ ἐν τῷ κύφωνι, ubi quidam reddiderunt, Ligari ac cervices annulo ferreo includi. Verum Hes. non δεσμὸν σιδηροῦν, sed ξύλινον hoc vocab. significari tradit, item ξύλον * βασανιστικὸν, κολαστήριον, ᾧ κατέτεμνον τοὺς θανάτῳ κατακεκριμένους. Aristoph. Πλ. (476.) Ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; Lucian. (1, 475.) Καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. Hinc autem fit, ut κύφων vocetur etiam Qui sceleratus est s. maleficus, et qui Lat. dicitur etiam Furcifer: ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος dicitur κύφων, ut tradit Schol. Aristoph. in illum l. At Hes. scribit dici ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. ET Κυφωνισμὸς, de suppliciis, ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. || Sed Κύφων ab Eod. exp. etiam συνάγχη. Item Virga incurva. Quinetiam Quoddam genus χιτῶνος esse scribit.” [Κύφωνες, Photio ἱμάτια γυναικεῖα· ἢ χιτῶνος εἶδος· οὕτως Ποσείδιππος.] “ Etym. “ κύφωνι affert pro τῷ κυρτώματι: quod exp. Cameræ, “ Fornici, Loco testudinato s. incurvo. Alioqui et “ pro Baculo incurvato ponitur. J. Pollux 1, (98.) “ de partibus currus, scribit τῶν πλαγίων πλευρῶν “ τὰς ἐπάνω ῥάβδους τὰς ἕως κάτω τεινούσας, appellari “ κυφῶνας: at τὰς ὑπ' αὐτοὺς μέσας ῥάβδους ἕως τοῦ “ τόνου, vocari * ὑποκυφώνια, vel κιλλόβαντας aut “ * κολλορόβους. Dicitur esse Vestis etiam genus: “ e Psello autem affertur pro Angina, κυνάγχῃ.” [“ T. H. ad Plutum p. 199. Mœr. 114. Valck. Anim. ad Ammon. 44. ad Thom. M. 140. Toup. Emendd. 1, 326. Theogn. 1153. (ἀρότρου.)” Schæf. Mss. * Κυφώνιον, i. q. κῦφι, Alex. Trall. 1. p. 22=8. Vide Schn. Lex. Suppl.]

“ Ὑφὸς pro κυφὸς, Gibbosus, Curvus.”

“ Ὕβωμα, Curvamen. Vox generalis est ap. Hip“pocr., significans Omnem vertebrarum eversionem “ præter naturam, ut scribit Gorr. e Galeno. At in “ VV. LL. dicitur esse Gibbus vel Gibber: additur“que tamen e Galeno, itidem esse Quamvis spinæ “ verticulorum conversionem mutationemve præter “ naturam. Ibid. Ὕβωσις, Affectus spinæ dorsi in“curvatæ et fornicatæ, quo gibberes s. gibbosi “ fiunt. Cui opp. λόρδωσις. Quidam autem λόρδω“σιν esse in corpore adverso dixerunt, ὕβωσιν cervi“cis, dorsi κύρτωσιν, ut ibid. annotatur. Sunt porro “ illa Ὕβωμα et Ὕβωσις tanquam verbalia ab Ὑβοῦ“σθαι, q. e. a nomine Ὑβὸς, Curvus, Inflexus. Item “ Gibbosus, Cui spina incurvata est et fornicata. “ Apud Theocr. 5, (43.) habetur hic versus, Μὴ βά“θιον κείνου” [τήνω] “ πυγίσματος ὑβὲ ταφείης, ubi “ Schol. annotat ὑβὸς esse a nomine κυφὸς, abjectione “ literæ κ, et mutatione literæ φ in β.” [Poëta ap. “ Etym. M. ὑβὸν ἄροτρον.] “ At vero Ὕβος paroxy“tone subst. de Tubere in cameli dorso, e Gaza ap. “ Aristot.” [H. A. 2, 1. Serv. ad Georg. 1, 138. Koen. ad Greg. Cor. 285. Schæf.] “ Pro adj. au“tem ὑβὸς affertur etiam Ὑβιὸς, et Ὑβλιός: sed ex “ his duobus alterum duntaxat habet Hes. qui ὑβλιὸν “ esse dicit τὸν κυρτὸν, καμπύλον, γυρόν: additque, “ οἱ δὲ ὑβὸς, κυρτὸς, ὑβριστής. Invenitur et verb. “ Ὑβάζω, de incurvatione. Sed Suidas ὑβάζειν exp. “ ἐμεῖν: quoniam qui vomunt, ἀπὸ τῆς βίας κυρταίνειν “ ἐοίκασιν.”

“ Ἡβὸς, pro κυρτὸς, affert Suid. ex Hippocr. Coo. “ Id autem est Curvus, Inflexus, aliis Gibbosus.”

¶ Κυπτάζω licet quandam habere videatur formam frequentativi a κύπτω, exp. tamen potius διατρίβω et χρονίζω: itidemque a Bud. Immoror, Cunctor, Tempus tero, in Plat. de Rep. 5. (p. 44.) Τὸ δὲ σκυλεύειν τοὺς τελευτήσαντας, πρόφασιν μὲν ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἰέναι, ὥς τι τῶν δεόντων δρῶντας ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι. Affert vero et e Plut. Apophth. Ὅπως μὴ κυπτάζοντες περὶ τὰ σκῦλα, μάχης ἀμελῶσι, ubi observa de re ead. dictum hoc verbum, de qua et ap. Plat. Videri autem possit his in ll. aliisque similibus κυπτάζειν esse non simpliciter Immorari, et Tempus terere, sed Immorari perscrutando, quod capite inclinato fieri solet. Verum generalius usurpatur: Aristoph. N. (509.) τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; Schol. διατρίβεις, στραγγεύῃ: quo verbo utitur idem Poëta alibi ead. in re: Eip. (730.) ὡς εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν. [“ Ammon. 85. Valck. Anim. 130. Toup. Opusc. 1, 231. Emendd. 1, 351. Plut. Mor. 1, 912. * Κατακυπτάζω, Toup. Add. in Theocr. p. 409.” Schæf. Mss.]

ΚΥΠΕΛΛΟΝ, Poculi genus quoddam. A quibusdam exp. Cyathus. Il. A. (596.) Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον. Quidam ap. Athen. (482.) κύπελλα dicit esse ἐκπώματα similia σκύφοις. Ibid. legimus ita dictum hoc poculum ἀπὸ τῆς κυφότητος: unde etiam quidam scripserunt κύφελλον dictum quasi κύφελον. Eust. autem κύπελλον exponens ἐπὶ τὰ ἔσω κύπτον, factum ex aor. ἔκυπον tradit. Alii κύπελλον quasi χύπελλον dictum putarunt, ἀπὸ τοῦ χέειν πηλὸν, Vinum, a qua nominis πηλὸς signif. deducitur et κάπηλος. [Syracusanis Reliquiæ mazæ et panis, Athen. 483. Barker. ad Etym. M. 886-7. “ Ad Charit. 718. Toup. Opusc. 2, 88. Subaud., Jacobs. Anth. 9, 485.” Schæf. Mss.] Ab hoc EST Κυπελλομάχος: εἰλαπίνη, Convivium poculis dimicans. [“ Macedon. 19.” Schæf. Mss. * Κυπελλοτόκος, Nonn. D. 47. p. 1026. * “ Κυπελλοφόρος, Eust. 120, 37.” Seager. Mss. “ Procl. Epigr. 5, 1.” Boiss. Mss. Greg. Naz. 2, 88. * Κυπελλοχάρων, Eust. Od. O. p. 567, 41.]

Ἀμφικύπελλον δέπας, Repandum vel Incurvum poculum, Undique introrsum propendens, Reflexum, Οἱονεὶ πανταχόθεν ἐπὶ τὰ ἔσω κεκυφὸς, Eust. Idem ex Athen. (482.) exp. ἀμφίκυρτον, et e Parthenio addit, διὰ τὸ περικεκυρτῶσθαι τὰ * ὠτάρια: nam κυφὸν i. esse q. κυρτόν. Ex Aniceto autem subjungit, Cyprios ita vocare Binas aures habens poculum, i. e. binas ansas, ut exp. quidam. Etym. autem scribit de ἀμφικύπελλον quæ et ad simplex κύπελλον pertinent, sc. dici a κυφὸν, κύφελον et κύπελον: aut a χέω, χύπελον, in quod χεῖται, i. e. Infunditur, πηλὸς, Vinum: cujus etymologiæ alio meminit loco et Eust.: ubi et Aristotelis h. citat l., qui legitur H. A. 10, 40. Αἱ δὲ θυρίδες καὶ αἱ τοῦ μέλιτος καὶ τῶν σχαδόνων, ἀμφίστομοι· περὶ μίαν γὰρ βάσιν δύο θυρίδες εἰσὶν, ὥσπερ ἡ τῶν ἀμφικυπέλλων, ἡ μὲν ἐντὸς, ἡ δὲ ἐκτός: exp. Cellæ autem et mellariæ et sobolariæ geminæ omnes sunt, uno enim eodemque intersepto duæ sibi junguntur cellæ, modo poculi gemini, Gaza. Vide Eust.: Hes. exp. περιφερὲς, Rotundum. “ Ἀμφικύπελλον, “ Hesychio est περιφερὲς ποτήριον, Poculum rotun“dum: quale et τὸ ἄλεισον: ut Homeri quoque

" Scholiastæ ἀμφοτέρωθεν κοῖλον καὶ περιφερές: Eu-
" stathio autem, τὸ πανταχόθεν εἰς τὰ ἔσω κεκυφός:
" quemadmodum Athen. quoque l. 11. ἀμφικύπελλα
" nominata ait quasi ἀμφίκυρτα, ἀπὸ τῶν ὤτων, διὰ τὸ
" τοιαῦτα εἶναι τῇ κατασκευῇ: et Parthenius ap. Eust.
" διὰ τὸ περικεκυρτῶσθαι τὰ ὠτάρια, καὶ παραπλήσια
" εἶναι πέλλαις συνηγμέναις μᾶλλον εἰς τὸ κυφώτερον.
" Quæ expos. magis consentaneæ videntur quam
" aliæ aliorum, utpote ex ipso etymo petitæ. Ari-
" stot. pro δικύπελλον accipere videtur, cum H. A.
" 9, 40. scribit, Αἱ δὲ θυρίδες καὶ τοῦ μέλιτος καὶ τῶν
" σχαδόνων, ἀμφίστομοι· περὶ μίαν γὰρ βάσιν δύο
" θυρίδες εἰσὶν, ὥσπερ τῶν ἀμφικυπέλλων ἡ μὲν, ἐντὸς,
" ἡ δὲ, ἐκτός. Gaza certe ibi Geminum poculum
" interpretatus est. Utitur porro h. v. Hom. Od.
" Υ. (153.) Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα. || Ἀμ-
" φικύπελλον, Aurium etiam rotunditatem et circum
" vocasse Aristarchum, referunt VV. LL. ex Eust.
" Comm. in Il. A." [" Heyn. Hom. 4, 157. 8, 409.
486. ad Il. A. 584. Λ. 634." Schæf. Mss.]

[* Κυπελλὶς, Eust. Od. O. p. 567, 42.]

ΚΥΡΤΟΣ, Curvus, Incurvus, Gibbosus, Gibbus, Il. B. (217.) τὼ δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, Humeri gibbosi. Et in Epigr. dicit Nicarch. κυρτὸν, Cui sunt κυρτὼ ὤμω: Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον Σωκλῆς. Item, Convexus, opp. sc. Cavo: ut passim κυρτὸν opp. τῷ κοίλῳ. Aristot. Eth. 1, 13. Ἢ τῷ λόγῳ δύο ἐστὶν, ἀχώριστα πεφυκότα, καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κ. καὶ τὸ κοῖλον. Idem vero scribit Plut. his verbis, Τῆς γὰρ περιφεροῦς τὸ μέν ἐστι κοῖλον, κυρτὸν δὲ τὸ ἐκτός. Sic ap. Alex. Aphr. Probl. 1. Διὰ τί ἐπὶ τῶν εἰκόνων πόρρωθεν στήκοντες, τῶν χρωμάτων τὰ μὲν κοῖλα, τὰ δὲ κυρτὰ βλέπομεν; Synes. quoque de vento in contrarium flante loquens, dicit eum vela ἐκ κυρτῶν reddidisse κοῖλα. Potest verti et Gibbus in hujusmodi etiam ll. sicut Celsus dixit Jecur intrinsecus cavum, extrinsecus gibbum. Sciendum est autem et κῦμα, Fluctum, ab Hom. (Il. Δ. 426.) vocari κυρτὸν, quo putat Eust. exprimi τὸ πολὺ τοῦ ὄγκου: unde Tumidum ibi reddi posse existimo, præsertim cum de fluctu itidem eo Lat. utantur. Ceterum hoc quoque κυρτὸς a κύπτω fieri vult Etym. ut a Κύπτω sit κυπτὸς, e quo κυπτὸς factum sit κυρπτὸς, deinde sublata litera π, remanserit κυρτός. Eust. autem ait vel a κύπτω vel a κρύπτω derivari. [" Jacobs. Anth. 6, 349. 11, 419. Lucill. 80. Epigr. adesp. 230. Ruhnk. Ep. Cr. 63. Toup. Opusc. 1, 257." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 581. Moschus 5, 5.] || Κύρτος, VEL Κύρτη, ἡ, Nassa, Aliquod hujusmodi piscatorium instrumentum, Bud. e Luciano (1, 655.) Καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον. Plut. de Prud. Anim. Ἁλιευτικῷ κύρτῳ παραπλήσιον. Idem ibid., Οὗτοι δὲ καὶ τοῖς εἰς κύρτον ἐμπεσοῦσι τοὺς οὐρὰς παραδόντες. In VV. LL. exp. Sagena gibbosa. In Iisd. κύρτη ex Herod. (1, 191.) affertur pro Cavea: J. Poll. tamen (10, 160.) non Caveam ap. eum significare vult, sed Vas argenteum forma caveæ. || Κύρτη, Qualus, Fiscella: pro qua signif. affertur e Nicandro Ἀ. (546.) Χυλὸν ὑπὲρ λεπτῆς ὀθόνης ἢ σχοινίδι κύρτῃ Ἐκθλίψαντα πορεῖν. [" Κύρτος, Thom. M. 731. Jacobs. Anth. 8, 402. Bergler. ad Alciphr. p. 7. Timæi Lex. 170. 220. et n.; Mœr. 311. 320. Toup. Opusc. 2, 60. 125. Κύρτη, Jacobs. l. c." Schæf. Mss.] Κυρτὶς in VV. LL. pro Qualo itidem, Fiscella, ex hoc ejusd. Nic. versu, (Ἀ. 493.) Ἄλλοτε δ' οἰνοβρῶτα βορὴν ἐν κυρτίδι θλίψαις. Bud. quoque κυρτίδα Qualum, s. Colum, aut Saccum vocari existimat. [Diosc. 4, 157. Parvum rete, Opp. Ἀ. 5, 600.] Κυρτίδιον, q. d. Quasillum: quo vocab. usi sunt et Interpretes Diosc. (1, 62.) sicut et nomine Fiscella. " Κυρτεὺς, Hesychio ἁλιεύς: nimirum is " qui τῇ κύρτῃ piscatur." [" Opp. Ἀ. 3, 352. * Κυρτευτὴς, Idem, Epigr. in nota ad Euseb. H. E. 4, 15." Wakef. Mss. " Toup. Opusc. 2, 14. Jacobs. Anth. 9, 215." Schæf. Mss. * Κυρτεία s. * Κυρτία, Piscatura, quæ fit nassa, Ælian. H. A. 12, 43. * " Παλίγκυρτος, ὁ, Nassa piscatoria, idem fere ac simplex κύρτος, ἀγγεῖον ἁλιευτικὸν, Suid. e Polybio." Schw. Mss.]

[* " Κυρτοβατέω, Incurvus ambulo, Pseudo-Chrys. A Serm. 34. T. 7. p. 342, 8." Seager. Mss. " Acta Jun. Bacchi 116. Combef." Boiss. Mss.] Κυρτοειδὴς, q. d. Incurvam formam habens. Sed peculiarem etiam signif. habet; nam sic dicitur, ut scribit Gorr., Auricula parte sui extrema, qua ab anteriore in posterius vertitur et quasi reflectitur. Κυρταύχην, ενος, ὁ, ἡ, Incurvam cervicem habens. Quintil. 1, (3, 70.) Sed res tota magis Græcos decet, nobis minus succedit. Nec id fieri natura puto, sed alienis favemus; ideoque cum κυρταύχενα mirati sumus, Incurvicervicum vix a risu defendimus.

Ἀμφίκυρτος, ὁ, ἡ, Utrimque incurvus, gibbosus, repandus. Hinc et ἀμφίκυρτος dicitur σελήνη, Luna, quasi Utrimque inflexa, vel, ut alii, Gibbosa, ad σελήνην autem μηνοειδῆ, et διχοτόμον, et πεπληρωμένην Cleomedes ait recentiores addidisse ἀμφίκυρτον. Est autem luna ἀμφίκυρτος, ut ait Hermolaus, cum in solis triquetro semiambitur orbe. Secundum Martianum autem appellatur ἀμφίκυρτος, cum est dimidiata major. [Plut. 6, 596. 7, 500.] || Ἀμφίκυρτον, subst. B Lignum quoddam ad gerenda onera, Suid. Vide Ἀμφίκοιλος. [* Ἀνάκυρτος, Gl. Repandus. * Δίκυρτος, Geopon. 16, 22, 4.] Ἔγκυρτος, Incurvus, i. q. κυρτός. [" Aristot. Physiog. 47." Kall. Mss.] At Ἐγκύρτια Suid. esse dicit τὰ ἐν τοῖς κύρτοις * ἐνυφάσματα. Platonem autem in Timæo (p. 405.) usum esse h. v. ἐπὶ τῆς φάρυγγος: [cf. Aristot. de Part. Anim. 3, 5.] Ἐπίκυρτος, Incurvus, i. q. κυρτός. [" Nonn. Jo. 6, 71. De luna, D. 38, 247." Wakef. Mss.] Ἐπικυρτόω, Incurvo ap. Hesiod. (Ἀ. 234.) ἐπικυρτώοντε κάρηνα. Et ap. Greg. cœlum dicitur ἐπικυρτοῦσθαι, ut Lat. dicunt Cœli convexa, de Homine, Οὐρανὸς ὀρόφου δίκην ἐπικυρτούμενος. [* " Κατάκυρτος, Theophr. 456. Heins., καὶ κατάκυρτα, sed leg. καὶ τὰ κυρτά." Schn. Lex. * Περίκυρτος, Sext. Emp. adv. Math. 7, 307.] Ὑπόκυρτος, Subincurvus, Aliquantum incurvus. [" Hes., Schol. Opp. Ἀ. 2, 309." Wakef. Mss.]

[* Κυρτότης, Strabo 1. p. 23. Aristot. Meteor. 4, 9.]

Κυρτόω, Curvo, Incurvo, Incurvum aut Convexum C reddo. Unde Κυρτοῦμαι, Incurvor; Pandor, Bud. ap. Xen. (K. Π. 7, 5, 6.) Οἱ φοίνικες ὑπὸ βάρους πιεζόμενοι ἄνω κυρτοῦνται. Opp. K. 3, (273.) Ἡ δέ τε κυρτοῦται μεσάτην ῥάχιν, pro Incurvatur, Incurvatum eminet. Κύρτωμα, Quod est incurvatum, Gibbus Luciano. Κύρτωμα, Hippocr. (8, 631.) Prognost. appellavit οἴδημα, Tumorem omnem præter naturam, generali signif. ut Gal. Comm. 2. annot. Gorr. Item καμάρα, Suid. In VV. LL. Locus testudinatus et incurvus qui Lat. Fornix. Κύρτωσις, Curvitas, Gibbositas, Gibberositas. Sic autem appellatur peculiari signif. Distortio spinæ dorsi in posteriorem partem. Hæc et ὀπισθοκύφωσις appellatur, vel simplici etiam nomine κύφωσις, Gal. Comm. 3. εἰς τὸ περὶ Ἄρθρων. Opposita huic contortio dicitur λόρδωσις, Spinæ vertebris in anteriorem partem conversis. [" Toup. Opusc. 1, 258." Schæf. Mss. * Ἀνακυρτόω, Eumath. 13. * Ἀποκυρτόω, Hippocr. 39. * Ἐγκυρτόω, unde * Ἐγκύρτωσις, Cassii Probl. 38. * Ἐκκυρτόω, Philostr. Icon. p. 883. * Κατακυρτόω, Eumath. 242. D * " Κατακύρτωμα, τὸ, Hippocr. Progn. in Theophili de Fabrica Mustoxyd. p. 23. Τοὺς ἐκ τῶν ὑποχονδρίων πόνους καὶ κατακυρτώματα, signif. dubia." Schn. Lex. Suppl. * Περικυρτόω, Athen. 783. vide Ἀμφικύπελλον. * Ὑποκυρτόω, Gl. Obliquo, Hippocr. 875.]

[* Κυρτιάω, Manetho 4, 119. νῶτα κυρτιόωντας.]

[* " Κυρτίζω, Incurvor, Pseudo-Chrys. Serm. 67. T. 7. p. 440, 38." Seager. Mss.]

[* " Κυρταίνω, Suid. v. Ὑβός." Boiss. Mss.]

[* " Κύρτων, ὁ, i. q. κυρτός, Anal. 1, 187.]

" ΚΥΡΗΒΙΑ, τὰ, Hes., itidemque Suidæ, sunt
" τῶν κριθῶν τὰ ἀποβρέγματα, h. e. Acera et glumæ
" hordei quæ decidunt dum aqua maceratur: vel
" etiam quæ decidunt cum αἱ κάγχρυς φρύγονται,
" hordeum torretur in clibano aut sole. A Suida
" exp. non solum τὰ ἄχυρα, sed etiam τὰ πίτυρα, et
" quidem τῶν πυρῶν: ut hoc vocabulo tam Hordei
" quam Tritici purgamenta intelligantur quæ tum de-
" cidunt dum vel aqua macerantur vel torrentur ad

" solem aut in furno. Hesychio sunt præterea κυάμων λέπυρα, Fabarum cortices: et τὰ τῶν κέγχρων ἄλφιτα, Farina e milio: de quo postremo ἐπέχω: præsertim cum Gal. ejus signif. non meminerit. Is enim cum κυρήβια exposuisset ἄχυρα, subjungit, significare etiam τὰ πίτυρα, et τὰ τῶν κριθῶν ἀποβράσματα. Gal. inquam ap. Hippocr., qui hoc vocabulo utitur cum alibi tum libro 2 Γυναικείων, dicens, Τῶν κυρηβίων τῶν ἀπὸ τῶν κριθέων διδόναι δὶς τῆς ἡμέρας, ἐφ' ἑκατέρου ἡμικοτύλιον. Sic vero et Alex. Aphrod. usus est hoc vocabulo pro Corticibus et folliculis hordei triticive quæ decidunt dum ea semina torrentur, macerantur, aut vanno post triturationem purgantur: in Problematis nimirum quærens cur ἡ ἤλεκτρος λεγομένη μόνα τὰ κυρήβια καὶ τὰ κάρφη συναναςπᾷ, κολλωμένη τούτοις. Nec enim ibi assentior vel Gazæ, qui vertit Floccos, nec Politiano, qui Folia arida interpr. Malim Paleas: ut Plin. 37, 3. scribit succinum attritu digitorum accepta caloris anima trahere in se paleas:" [cf. Galen. 1, 93. Bas.] " Porro notandum, vocabulum hoc et aliis modis scriptum reperiri: ap. Erot. p. 33. Κηρύβια, expositum itidem ἄχυρα et πίτυρα: ap. Poll. Κυρίβια, exponentem τῶν πυρῶν τὰ φαυλότατα, Excrementa et purgamenta tritici: ap. Hippocr. etiam κυβήρια, 2 de Diæta, Κέγχρων χόνδροι, κυβήρια, ξηρὰ καὶ στάσιμα. Sed has scripturas nullo modo probo, maxime cum superiorem confirmet series alphabetica quæ ap. Hes. et Suid. est, necnon ap. Gal. in Lex. Hippocr." [" Κυρήβια, Kuster. Aristoph. 106. Locus ubi κ. venduntur, Toup. Opusc. 2, 213. * Κυρηβιοπώλης, ibid. Brunck. Aristoph. 3, 13. 170. (Ἱππ. 254.)" Schæf. Mss.] " Κηρύβια, proprie dicuntur τὰ ἀποβράσματα τῶν κυάμων, Folliculi fabarum qui decidunt dum coquuntur: seu, ut alii interpr. Rejectamenta fabarum. Cratin. δασὺν ἔχων τὸν πρωκτὸν ἅτε κηρύβι' ἐσθίων. Ita Etym. qui hoc nomen * καθαρματῶδες esse ait. Erotian. κηρυβίων ap. Hippocr. exp. ἀχύρων καὶ πιτύρων, Acerum et furfurum: Atticam esse vocem annotans."

[* " Κυρβαίη μᾶζα, ap. Hom. in Iresione (6.) fuerit Maza s. Offa furfuribus conspersa, aut etiam furfuracea, quasi ἀπὸ τῶν κυρηβίων, quæ sunt τὰ πίτυρα, Furfures; ut πιτυρίτης et πιτυρίας ἄρτος, Panis furfuraceus: sed vox incerta." Ernesti.]

ΚΥΡΟΣ, τὸ, Auctoritas, s. potius Auctoritas plena. A Bud. tamen exp. simpliciter Auctoritas, item Firmamentum, Rata fides, Probatio: affert autem e Plat. Gorgia (p. 12.) Καὶ τὸ κ. αὐταῖς διὰ λόγων ἐστὶ, sc. ταῖς τέχναις, cum antea κύρωσιν pro eod. dixisset. Philo, Μηδὲ τὸ κ. ἐπιφημίσας τοῖς ἀκύροις, Auctoritatem male ratis, Firmamentum infirmis. Addit et e Soph. El. (918.) p. 121. meæ Edit. ἡ δὲ νῦν ἴσως Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν, ubi vertit Ratam spem, Certum omen et pignus. At vero ap. Gal. τὸ κ. τῆς διδασκαλίας reddit, Caput, et Cardinem, Præcipuum munus et prævertendum. Item τὸ κ. τῆς θεραπείας, Præcipua functio et rata medicatio. Vide Comm. 42. Sciendum est autem in illo Soph. l. a Suida exponi ἐπιτυχίαν, ap. quem male scriptum est κακῶν pro καλῶν. || Edictum, VV. LL. in h. Dionis l., Τὸ δὲ κ. σὺν πᾶσι τοῖς πραχθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος ἐκβεβαιοῦν. || Κῦρος, ὁ, Cyrus, Persarum rex. Putatur autem qui primus ita dictus fuit, id nomen a sole accepisse; vocare enim κῦρον Persas τὸν ἥλιον, Solem, Plut. docet in Artax. [1. Æsch. Suppl. 396. " Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 14. Toup. Opusc. 2, 248. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 10. Adj., Brunck. Soph. 3, 518." Schæf. Mss.]

Ἄκυρος, ὁ, ἡ, q. d. Auctoritatem non habens, Auctoritate privatus; Jus et potestatem non habens. Ἄκυρον redditur etiam Irritum, Dem. (700.) Ταῦτα ἄ. ποιεῖ, Hæc irrita facit, auctoritate privat, His jus et potestatem abrogat. Ἄ. λόγοι, Isocr. ad Phil. (5.) Ἄ. ποιεῖν τὴν συγγραφὴν, Dem. (1287.) est Syngrapham irritam facere et circumducere, Bud.: quod et ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφὴν dicitur. Sic διαθήκην ἄ. ποιῆσαι, Isocr. Ab Æschin. opp. ἄ. νόμος et κύριος,
A (59.) Εἴ τις ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίος ἑτέρῳ νόμῳ, ἢ ἄ. ἐν τοῖς κυρίοις. Lucian. (3, 172.) genitivo junxit, vocans ἡμέρας ἄ. τῶν ἐννόμων πράξεων, Non habentes jus et potestatem juridicarum actionum, jus et potestatem agendi quæ etc. || Item Ἄκυρον, Improprium, Quintil. 8, 2. [Cic. ad Div. 16, 17, 1.] || Ἄκυρος de persona dictum, Potestatem non habens, Jus et potestatem non habens. Cum gen., Dem. Ἄ. πάντων γενήσεσθε, Nullius rei imperium et potestatem habebitis, Bud. Κύριος ei opp. in hac quoque signif., ap. Eund. (437.) Ἐὰν ἐπιδείξητε ἄ. ὄντας ὑμῶν, νῦν γάρ φασιν εἶναι κύριοι. Et ἄκυρος τῶν ἑαυτοῦ, Cui est interdictum bonis. Plato, Ὁ δὲ ὄφλων, τοῦ λοιποῦ χρόνου ἄ. ἔστω τῶν ἑαυτοῦ, Suorum administrandorum potestate mulctatus sit, Bud. 47. Ἄ. τῶν προστιμημάτων, Qui mulctam dicere non potest. Idem alibi, [Dem. 732.] || Ἄ. καδίσκος, vide Κύριος. [Dem. 467. δωρεὰ, Incertum donum. " Aristot. Probl. 3, 4. p. 164. Eur. Herc. F. 698." Kall. Mss. " Jacobs. Anim. 300. Lucian. 3, 172. Abresch.
B Lectt. Aristæn. 316. Toup. Emendd. 1, 170." Schæf. Mss. Plato Theæt. §. 69.] " Hes. ἄκυρον exp. non solum παλαιὸν, sed etiam ἄπειρον, μακράν: nam κῦρος, inquit, est τέλος." [* " Ἀκύρως, Huschk. Anal. 85. Jacobs. Anth. 8, 284. Casaub. ad Athen. 100. * Ἀκυρολεξία, Markl. Suppl. 442." Schæf. Mss. * " Ἀκυρολέκτητος, Eust. Il. 431, 9." Wakef. Mss.] Ἀκυρολογία, Improprietas sermonis, Improprium genus loquendi, Unum e vitiis, quæ in sermone Gramm. notant. [" Valck. Præf. ad Ammon. xvi. xxiv." Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 132, 18.] Ἀκυρολογέω, Improprie loquor, Acyrologia utor, i. e. Improprio loquendi genere. [" Valck. ll. cc." Schæf. Mss. Phav. Lex. 46. * Ἀκυρολόγος, unde * Ἀκυρολόγως, Schol. Aristoph. Θ. 564.] " Ἀκυρία, pro Improprietas, ex Hermog. affertur." " Ἀκυρόεντα Hes. affert pro ἀνάρμοστα, ἄκυρα, Inconcinna, Impropria." Ἀκυρόω, q. d. Auctoritate privo, spolio, Irritum reddo, Abrogo; Antiquo. Διαγράφειν, inquit Bud., est ἀκυροῦν, Abrogare, Antiquare, Abolere,
C Inducere. Quod etiam Circumducere dicitur. [" Dionys. H. 2. p. 131." Boiss. Mss. " Kuster. Bibl. Chois. 83." Schæf. Mss.] " Ἀκύρωσις, Abrogatio qua aliquid ἀκυροῦται," [Dionys. H. * Ἀκυρωσία, Gl. Abrogatio, Evacuatio, Irritum. * " Ἀκυρωτέον, Clem. Alex. 191." Kall. Mss. * Ἀκύρωτος, Eur. Ion. 801.]

[* Φιλόκυρος, Strabo 11. p. 787.]

Κυρόω, Auctoritatem do, Auctoritate mea comprobo, Ratum habeo, facio. Κυροῦμαι, inquit Bud. 756., etiam ut Κυρῶ, dicitur pro Firmo, Constituo, Decerno, ubi etiam exempla affert e Plat.: VV. LL. annotant κυρῶσαι non tam significare Comprobare, quam Cum auctoritate decernere, Legitime rem transigere, ut demum ratum sit, quod actum fuerit. Subjungitur tamen l. Herod., in quo simpliciter redditur verbo Confirmare: hic sc., Κυρώσειν ἀναβάλλομαι ταῦτα ὑμῖν ἐς τέταρτον μῆνα. Itidem ap. App. Κυρωθείσης δὲ τῆς γνώμης, Bayf. vertit. Approbata ab omnibus sententia. Apud Thuc. autem redditur
D Ratum habere, 8, (69.) p. 284. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκκλησία, οὐδενὸς ἀντειπόντος, ἀλλὰ κυρώσασα ταῦτα διελύθη. Et pass. κυροῦσθαι itidem Ratum haberi et institui, in Dem. Πρῶτον μὲν παρ' ὑμῖν ἐν τοῖς ὁμωμοκόσι παρ' οἷσπερ καὶ τὰ ἄλλα κυροῦται. Sed et 2 ad Cor. 2, 8. Διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, rectius redditur, Precor ut ratam faciatis in illum caritatem, quam Ut confirmetis, cum vet. Interprete. [Æsch. Pers. 227. 521. Choëph. 874. Eum. 584. 642. Suppl. 611. Polyb. 6, 13, 9. " Thom. M. 561. Abresch. Æsch. 2, 93. Plato Gorg. p. 17. 18. 19. Schweigh. Emendd. in Suid. 22. Steinbr. Mus. Crit. 1, 171. Ammon. 136. Wyttenb. Select. 419. Conf. c. κραίνω, Porson. Hec. p. 17. Ed. 2." Schæf. Mss. * Κυρωτέον, Gl. Sanciendum, " Euseb. H. E. 97." Kall. Mss.] Κύρωσις, Comprobatio, quæ fit auctoritate alicujus, Confirmatio et rata fides, ut ap. Plat. exp. Bud., quem vide p. 42. 756. [Thuc. 6, 103. " Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 14." Schæf. Mss.] " Κυρωτῆρες, Hesychio ἄρχοντες, Principes."

" 'Αποκυρόω, Abrogo, Auctoritate privo, Irritum A " facio." [Τὸ κοινὸν ἀποκυρούτω ἄνδρα τὸν ἐγγραψοῦντα, Inscr. Dorica Gruteri p. 219. Gl. Abrogo: * 'Αποκύρωσις· Abrogatio.] 'Επικυρόω, i. q. simplex κυρῶ: ut ἐπικυροῦν τὴν γνώμην ap. Polyb. (4, 24, 8.) quod et κυροῦν supra. Exp. tamen non simpliciter Approbare s. Comprobare eam sententiam, sed In eam sententiam decretum facere s. senatusconsultum. Et ἐπικυροῦν.νόμον, sicut ἐπιψηφίζειν et ἐπιχειροτονεῖν, Ferre s. Rogare legem. [Dem. 200. 1430. 1444. " Thom. M. 361. ad Diod. S. 1; 674. ad Dionys. H. 1, 281. 2, 1020. Conf. c. ἀποκ., 3, 1325." Schæf. Mss.] " 'Επικύρωσις, Confirmatio:" [cf. 'Επίκρισις.] Συνεπικυρόω, Simul s. Una comprobo, Polyb. (6, 16, 2.) Ἂν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. Sed Bud. vertit, Nisi populus jusserit et sciverit, quod senatus censuit. Qui etiam scribit συνεπικυροῦν dici, cum major auctoritas vel potestas probat, quod minor censuit. " Κατακυρόω, Confirmo. In " auctionibus κατακυροῦν τὴν ὠνὴν est Licitatori rem " venalem addicere et adjudicare: ut ap. Joseph. B " A. J. Καὶ ὡς αὔξοντι τὴν πρόσοδον, αὐτοῦ κατακυ- " ροῦν τὴν ὠνήν. Hes. vero κατακυρωθεὶς affert pro " κατακριθείς." [Soph. Antig. 936. Eur. Or. 1011. * Παρακυρόω, Symm. Job. 40, 3. * Προκυρόω, Ep. ad Galat. 3, 17. " Const. Manass. Chron. p. 25." Boiss. Mss.] Προσκυρόω, Auctoritate mea comprobo, Ratum habeo, βεβαιόω, Hes. Item, Auctoritate mea adjudico quidpiam alicui. Et simpliciter pro Adjudico. Unde in Pand. Προσκυροῦσθαι τῷ δημοσίῳ τὰς αὐτῶν περιουσίας, pro Adjudicari publico, i. e. δημευθῆναι, Bud. [" Ad Diod. S. 2, 114." Schæf. Mss.] " Προσκύρωσις, Confirmatio: aliis Ad- " dictio." [Gl. Addictio. * " Συγκυρόω, Heyn. Hom. 4, 375. * 'Υποκυρόω, ad Dionys. H. 1, 281." Schæf. Mss.]

[* " 'Αποκυρετῶ, i. q. κυρόω, Inscr. Dorica Musei Veron. p. 14." Schn. Lex.]

Κύριος, unde Gall. Sire, i. e. κῦρος ἔχων, Auctoritatem habens s. obtinens in rem quampiam, A cujus auctoritate pendet aliquid. Sed κύριος τούτου brevius C etiam exp. Dominus hujus rei: ut cum dicit Dem. (18.) Πόλεων καὶ τόπων κύριοι. Et Isæus p. 54. Τῆς γὰρ φανερᾶς οὐσίας οὐδένα κύριον ἔσεσθαι. Est κύριος, inquit Bud., Qui summam habet potestatem rei cujuscunque. Polyb. de Pol. Rom. Τιμῆς δὲ καὶ τιμωρίας κύριος ὁ δῆμος. Et κύριον ποιῆσαι, Dare auctoritatem et potestatem, ut idem Bud. e Dem. ubi ponitur sine adjectione. Affertur autem ex Eod. Κύριον ποιεῖν τῶν καιρῶν. Ceterum Κύριός εἰμι τούτου reddi etiam potest Penes me est potestas hujus rei, vel jus: Xen. Κύριον εἶναι τῆς καταλύσεως, [cf. Thuc. 4, 20.] Sed et cum infin. sæpe, Κύριος ἦν ἀποστέλλειν, Thuc. Penes eum erat jus mittendi. Plato Epist. Κύριος ἄνευ ἡμῶν μὴ γιγνέσθω ἀφελέσθαι. Interdum autem additur artic. τοῦ, Aristot. Eth. 3, 5. Κύριος γὰρ τοῦ μὴ μεθυσθῆναι. Sed in Isæo p. 56. Ὡς οὐ κύριος ἦν τοῦδε ποιήσασθαι, reponendum videtur τοῦ τόδε ποιήσασθαι. VV. LL. exp. et alio modo nomen hoc, eod. tamen sensu: Κύριος ἔστω τῆς διανομῆς, Plato de LL. Suo arbitratu distribuat. Et, Κύριος κρίνειν D εἰμὶ, ex Aristot. pro Possum pro meo arbitrio judicare. Ibid. e Plat. Epist. 7. (p. 142.) 'Αξιῶ μὴ κύριον ἡγεῖσθαί σε Δίωνος ἐμὲ, pro Ne me putes omnia ap. Dionem posse tanquam dominum. Alicubi vero Κύριός εἰμι τούτου, pro Hoc est muneris et curationis meæ, Bud. ap. Dem. Τούτου δὲ κυρία ἡ σύγκλητος: ubi etiam observa usum feminini generis, sicut in h. Ejusd. l., Τὴν βουλὴν ποιήσαντος τοῦ δήμου κυρίαν, Cum populus rem senatui permisisset. Κύριος item dicitur esse alicujus, Qui eum habet in potestate, ut ἐπίτροπος. Unde κύριοι vocabantur et Qui puellas aut feminas dabant nuptui, quia sc. earum erant aut tutores aut curatores: de qua signif. plura Bud. 43. 44. Et κύριος αὐτὸς ἑαυτοῦ, τῶν ἑαυτοῦ, Suæ tutelæ permissus, Qui sui juris est, liberam habet bonorum dispensationem, Bud., qui affert præterea e Dem. pro Liber, i. e. Vinculis solutus. Interdum et Qui jurisdictionem habet, ut Idem inquit: afferens tamen l. Dinarchi, in quo id non sine adjectione significat; legitur enim ibi, Κυρία βουλὴ δικάσαι περὶ τοῦ σώματος. || Sed sæpe etiam dicitur sine adjectione ut Herus, et interdum Dominus ac δεσπότης, Soph. Aj. (734.) Τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον. Sic κύριος καὶ οἰκοδεσπότης, et κυρία καὶ οἰκοδέσποινα, Plut. Et κυρίας καὶ βασιλίδας, Athen. Item neutro gen. Τὰ κύρια ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, Bud. e Dem. (424.) Capita civitatis, Qui summam reip. in manibus habent. || Auctoritatem habens, i. e Ratus: sicut ἄκυρος, Irritus. Κ. νόμος, Lex quæ vim et auctoritatem obtinet, et quæ non est abrogata. Bud. ex Æschine (5; 43.) Idem Bud. Τὰ διαιτηθέντα ἔστω κύρια, exp., Quod arbitri statuerint, id semel jus ratumque esto. Huc pertinet κύριον ποιεῖσθαι ap. Isocr. (Panath. 66.) opp. τῷ λύειν. Itidem vero κύριαι δόξαι Epicuri redditur Ratæ sententiæ; et a quibusdam etiam Firmæ sententiæ. Cic. autem per superl. Maxime ratæ. Isocr. præterea κ. κτήσεις vocasse videtur Bona, quorum firma est et quasi rata possessio. Item τὸ κ., Cujus judicium est ratum et non fallitur. Et κυριώτερον, Cujus fides est exploratior, et cui magis credimus. Bud. 43. ex Aristot. || Præcipuus, Antiquissimus, Aristid. Panath. Τὰ κ. τοῦ λόγου. Item, Τὰ κυριώτατα μέρη τοῦ σώματος, Gal. Principalia membra, quæ et καίρια. Bud. Affertur et, Κυριώτατος τόπος τῆς χώρας, e Plut. Locus præcipuus et principalis. Et κυριώτατον δικαστήριον, Potissimum, Augustissimum. At, Κυριώτατα πρὸς θάνατον νοσήματα, e Plat. Tim. quasi Præcipuis viribus præditi morbi.

Κύριον ἦμαρ, Eur. (Or. 1033.) Condictus dies, vide Κυρία quod sine adjectione ponitur, [Κύριον, τὸ, Hora fatalis, Æsch. Ag. 776.] || Κ. ἐκκλησία, Concio, in qua ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα, et ἡ νόμιμος καὶ ὡρισμένη. Vide Suid. v. 'Εκκλησία. Et κ. καδίσκος, ἀμφορεὺς, in quo ἡ κ. ψῆφος ponebatur ut ἄκυρος, in quo ἡ ἄκυρος: de quibus lege Schol. Aristoph. Bud. Comm. 169. || Proprius, ut κύριον nomen ap. Gramm. ad differentiam metaphorici, qua in signif. utitur et Demetr. Phal. Item κ. ὄνομα, sicut Lat. Nomen proprium. Herodian. 7, (5, 19.) Τῷ τε κ. αὐτοῦ ὀνόματι προσθέντες 'Αφρικανὸν, ἐκάλεσαν ἀφ' ἑαυτῶν, Aristid. Panath. Καὶ δὴ πρὸς αὐτὰ τὰ κ. τοῦ λόγου τρέψομαι, Jamjam ad ea veniam, quæ propria sunt orationis, Bud., qui tamen sibi in hac interpr. non constat, cum alibi τὰ κ. τοῦ λόγου vertat Quæ præcipua sunt. Et κ. ἀρετὴ, Propria virtus, pro ἡ κυρίως λεγομένη ἀρετὴ, Quæ proprie dicitur virtus, Bud. ex Aristot. Eth. 6. Et Eur. (Iph. A. 318.) 'Ούμὸς — μῦθος κυριώτερος λέγειν, Magis mihi proprium, Mihi magis proprie convenit dicere. Exp. etiam Meum est potius, Magis ad me pertinet.

Κυρία, subaud. ἡμέρα, Condictus dies s. Præstitutus. Interdum tamen et cum illo substantivo, Herod. (5, 50.) 'Η κυρίη ἡμέρη τῆς ἀποκρίσιος. Item κ. ἡμέρα, vel κυρία sine adjectione, Dies vadimonii, quasi rata et fixa, ad quam qui non adfuerit, moram purgare nequit: unde τὴν κ. ἐγγράψαι, et τῆς κ. ἐνεστώσης, de quibus lege Bud. 41. Ubi et pro Die fati e Synes. profertur. Est et Dies comitiorum, eid. Bud. ex Etym. et Hes.

[" Κύριος, ad Phalar. 333. Wakef. Trach. 1146. Eum. 127. Luzac. Exerc. 171. Kuster. Aristoph. 1. Brunck. Soph. 3, 518. ad Diod. S. 1, 177. 2, 128. 240. Boeckh. in Plat. Min. 110. Clark. ad Il. Α. 338. Ammon. 39. 86. Eran. Philo 169. ad Charit. 242. ad Herod. 553. Abresch. Æsch. 2, 83. Præcipuus, ad Diod. S. 2, 453. De die, Eichst. de Dram. 147. ad Herod. 22. ad Charit. 304. 452. De deo, ad Diod. S. 1, 76. De corporis partibus, ad 1, 65. 170. Conf. c. καίριος, Boiss. Philostr. 613. Boeckh. l. c. Seq. in fin., Dionys. H. 2, 1191. De compar., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 292. Τὸ κυριώτερον, Gramm., T. H. ad Lucian. 1, 221. Τὸ κυριώτατον τοῦ ἀνθρώπου μέρος ἡ ψυχὴ, ad 1, 190. cf. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 123. Mor. 1, 18. 320. Κυρία δόξα, Bergler. Alciphr. 211. Κ. ἐκκλησία, Brunck. Aristoph. 3, 58. Kuster. 117. Κ. ὄνομα, Casaub. ad Athen. p. 5. Κύριον ποιεῖσθαι, Boiss. Philostr. 322. Κύριον, Dionys. H. 1, 174. 'Εν τῷ κ., Jacobs. Anth. 12, 167. Τὰ κ., ad Charit. 454. Æsch. Eum. 963. Κύριος, Maritus,

Brunck. Aristoph. 3, 42." Schæf. Mss. Κυριώτεραι κριταὶ περὶ τῶν τοιούτων, Plato Ep. 7. p. 137. * Κυρία, Domina, Epictet. 62. Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ ιδ' ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κυρίαι καλοῦνται.]

Κυρία, substantivum pro κυριότης, Dominium, Potestas, Polyb. (6, 15, 6.) Τοῦ γὰρ ἐξαποστεῖλαι στρατηγὸν ἕτερον, ἢ τὸν ὑπάρχοντα ποιεῖν ἐπίμονον, ἔχει τὴν κυρίαν ἡ σύγκλητος. Sic autem et alibi utitur. Tale est et hoc ap. Athen. [440. e Polyb.] Πρῶτον μὲν οὐκ ἔχει οἴνου κυρίαν ἡ γυνὴ, Materfamilias Romæ non habet vinum in potestate. [" Ad Charit. 242= 405." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 491. M. Anton. 8, 56." Kall. Mss.] " Κυρεία, Suidæ ἡ ἐξουσία, Pote- " stas: quæ et κυρία." [" Dionys. Areop. 166. 191. 240. Athan. 1, 274. 773. Andr. Cret. 23. 231." Kall. Mss. " Etymol. 427, 9. ad Charit. 405." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " At Κύρειος " θρόνος, possessive ὁ τοῦ Κύρου, ut et Κύρειον στρά- " τευμα, τὸ μετὰ Κύρου ἀναβεβηκὸς ἐπὶ Ἀρταξέρξην " τὸν ἀδελφὸν, teste Suida." [" Κυρεῖος, ad Diod. S. 1, 665. Κυρεῖον στράτευμα, Acta Soc. Traj. 1, 81." Schæf. Mss.]

[* Κυριάρχης, Theod. Prodr. Ep. 8. * " Κυριαρχέω, Nicet. Eugen. 4, 32. 5, 186." Boiss. Mss.] Κυριαρχία, Dominationis principium et origo, Bud. e Dionys. Areop. [* " Κυριαρχικὸς, Dionys. Areop. 32." Kall. Mss.]

Αὐτοκύριος, q. d. Per se Dominus. In VV. LL. esse dicitur unum e Nominibus Spiritus sancti ap. Greg. Naz. [* " Αὐτοκυρίως, * Ἀντικυρίως, Pachym. ad Dionys. Areop. 481." Kall. Mss. * " Μισοκύριος, Osor Domini, Pseudo-Chrys. Serm. 65. T. 7. p. 432, 31." Seager. Mss.]

Κυριοκτόνος, ὁ, (ἡ,) Domini interfector. Sed κυριοκτόνοι Judæi ap. Theodorit. H. E. [" 4, 22. p. 183. e Petro Alexandrino." Boiss. Mss.] Interfectores DOMINI, i. e. JESU CHRISTI. [* Κυριοκτονέω, Cyrill. ad Isaiam 8. p. 139.] Κυριοκτονία ap. Eund. Theodorit. DOMINI cædes, ab Judæis perpetrata.

[* Κυριόλεκτος, Jo. Geom. Tetrast. 457. * Κυριολέκτως, Olympiod. in Eccles. 4. p. 633.] " Κυριολε- " κτεῖν, ET Κυριολογεῖν, Proprie loqui, Propriis uti " verbis, s. Propriis vocabulis. Passive etiam nomen " s. vocabulum aliquod κυριολογεῖται pro Proprie " dicitur, Peculiariter usurpatur. Justin. Martyr, " Οὐδὲν ὄνομα ἐπὶ Θεοῦ κυριολογεῖσθαι δυνατὸν, " Nullum nomen de Deo proprie et peculiariter dici " potest: ut et ap. Philon. V. M. Deus de se " loquens, ait, Οὐδὲν ὄνομα ἐπ' ἐμοῦ τοπαράπαν κυριο- " λογεῖται." [" Κυριολεκτέω, Heyn. Hom. 6, 149. Wolf. Proleg. 84." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 19." Wakef. Mss. Eust. Od. A. p. 7, 41. * Κυριολεξία, Gl. Proprietas, " cf. Matth. ad Dionys. H. 6, 169. Oratt. Gr. Reisk." Boiss. Mss. " Heindorf. ad Plat. Phædr. 319." Schæf. Mss.] " INDE " Κυριολογία, Sermo s. Oratio propriis constans " verbis, s. Verba propria et genuina, Verba pecu- " liaria et nativa: cum sc. id significant in quod " primo denominata sunt: s. Proprietas dictionis, Pro- " prietas verborum. Longin. (28.) Οὕτως ἡ περίφρασις " πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυριολογίᾳ." [* " Κυριολογικὸς, Clem. Alex. 657." Wakef. Mss. * Συγκυριολογέω, Athan. 2, 221. Dial. 3. de Trin. 1, 2. p. 22. * " Κυριώνυμος, Domini nomen habens, s. Nomen conveniens et congruum habens, Pseudo-Chrys. Serm. 26. T. 7. p. 318, 24. Χρεώστης ἀπεφάνθην τῆς προτέρας κυριωνύμου κυριακῆς." Seager. Mss. Pachym. Hist. 4, 9. * Κυριωνυμέω, Eust. Il. Z. p. 492, 19. * Κυριωνυμία, 516, 26. in Dionys. P. 144.]

" Ἀντικυρία, Potestas, ἐξουσία. Suidas enim hæc " verba affert, ἀντικυρίας σοι δεῖ: exponens ἐξουσίας."

" Μετακύριον, Hesychio φοινικόν."

Κυρίως, Cum auctoritate et potestate, Firmiter, Stabiliter, βεβαίως, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, Hes. || Proprie, eo sensu, quo dicitur aliquis loqui proprie. Unde κυριώτερον, Magis proprie, ap. Philon. Οὐ τὴν τραχεῖαν κακίας ὁδὸν, ἢ, κυριώτερον εἰπεῖν, ἀνοδίαν. Item πρώτως καὶ κ. dicitur ἡ φιλία τῶν ἀγαθῶν, at vero reliquæ καθ' ὁμοιότητα, ap. Aristot. At K. κατὰ τὸν θεσμὸν quid significet, docet Dem. [1094. Æsch. Ag.

A 186. Choëph. 783. Soph. Phil. 63. " Perspicue, Polyb. 8, 28, 7." Seager. Mss. " Wakef. Eum. 127. Proprie, Casaub. ad Athen. 119. Valck. Phœn. p. 22." Schæf. Mss.]

Κυριότης, ἡ, Dominium, ad Ephes. 1, 21. Ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κ., ad Col. 1, 16. Εἴτε θρόνοι, εἴτε κ., εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι. At vero Petrus 2 Epist. 2, (10.) Καὶ κυριότητος καταφρονοῦντας, putatur vocare Senatorum aut Aliorum magistratuum collegium. || Hesychio Dies, in qua peraguntur ea, de quibus inter aliquos convenerat. [* Πολυκυριότης, i. q. πολυκοιρανίη, Theophyl. ad Ep. 1. ad Cor. 8, 6. p. 226.]

Κυριεύω, Dominium obtineo, Dominor, Dominus sum, fio. Cum gen., Xen. (Ἀπ. 2, 6, 22.) Πάντων κυριεύειν, Omnibus dominari, Polyb. 2, (10, 5.) Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τεττάρων μὲν πλοίων ἐκυρίευσαν τετρηρικῶν, Domini fuerunt vel evaserunt quatuor quadriremium; Quatuor quadriremes in suam potestatem receperunt, Bayf. A. Bud. exp. etiam Potior, B Capio.: e Polyb. (2, 11, 14.) Ἐκυρίευσαν δὲ καὶ λέμβων εἴκοσι τῶν ἀποκομιζόντων τὴν ἐκ τῆς χώρας ὠφέλειαν, Potiti sunt, In potestatem suam redegerunt. In h. autem ejusd. Polyb. l. exponit Recuperare, Ῥίπτουσιν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς πολεμίους, κυριεύειν ἐλπίζοντες ὧν ἀπέβαλον. Affert et e Diog. L. 251. Οὐ μὴν ἐκυρίευσαν τοῦ σώματος αὐτοῦ, Corpus ejus in eorum potestatem non venit. [Aristot. Mirab. 97. 105. Diod. S. 16, 4. * Κυριεύων, Genus argumentationis sophisticæ, Plut. 6, 504. 8, 429. 10, 415. " Κυριεύοντες, Syllogismi species, Gell. N. A. 1, 2." Schæf. Mss. * Κυρίευσις, Melampod. de Palpitat. 475. 482. 491. * Ἀκυρίευτος, Œcum. ad Epist. ad Rom. 7.]

Κατακυριεύω, Matth. 20, 25. Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, Dominantur in eas, ad exprimendam vim τοῦ κατὰ, potius quam Dominantur iis. Cicero, Dominatur in suos. [Schleusn. Lex. V. T. " Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. Eust. p. 43." Boiss. Mss. * Κατακυρίευσις, Athan. 2, 253.]

Κυριακὸς, Ad dominum pertinens. In VV. LL. C Dominicus, Authenticus. Sed peculiariter, Ad DOMINUM pertinens, i. e. ad CHRISTUM: K. ἡμέρα, Dominicus dies. Et ἡ καινὴ κυριακὴ, sub. ἡμέρα, Novus Dominicus, Dies, qui post octavum festi Paschatis illucet, VV. LL. e Greg. Naz. [* Κυριακὸν, τὸ, Templum, Athanas. Vit. S. Anton. * Κυριακῶς, Eust. Il. A. p. 27, 4.]

" Κυριόω, i. esse dicitur q. κυρόω." [* " Κυρωτικὸς, Schol. Pind. Π. 2, 106." Wakef. Mss. " Confirmandi vim habens, Clem. Alex. 777. * Κυρωτικὸς usitatius est, cf. Sylb. in Ind. Clem. Alex." Kall. Mss.]

" Ἀνακυρίωσις, ap. Hippocr. (27, 42.) interpr. Gra- " vitas atque auctoritas: qua signif. προσκύρησιν " etiam usurpasse Eund. tradunt. Medico certe in " Libello περὶ Εὐσχημοσύνης, jubet, Ἐν τῇ εἰσόδῳ " μεμνῆσθαι καὶ καθέδρης καὶ καταστολῆς, περιστολῆς, " ἀνακυριώσεως, βραχυλογίης, ἀταρακτοποιησίης, προ- " σεδρίης, ἐπιμελείης, ἀντιλέξιος πρὸς τὰ ἀπαντώματα: " nisi potius active accipienda ea vox pro Auctori- " tatis conciliatio."

D " Προσκύρησις, exp. Auctoritas, ap. Hippocr. in " Παραγγελίαις, (1, 65. Lind.) ubi dicit τρίψιν ἐπικρα- " τίδων fugiendam esse διὰ προσκύρησιν ἀκέσιος: ut " sit Propter auctoritatem artis medicæ. In libro περὶ " Εὐσχημοσύνης accipiunt ἀνακυρίωσις pro eod." [Cf. Foës. Œcon. v. Προσκυρεῖν.]

[* " Κυρανὶς, ἴδος, ἡ, Regina, vide Fabric. B. Gr. 1. p. 62." Kall. Mss.]

Κυριάζω, Hes. exp. ἀποκακῶ. Ἀποκυριάζω, ἀποκακῶ, ἀποφεύγω, ἀποσκιρτῶ, Hes. In VV. LL. redditur Fugitivus sum a domino; sed nullum hujus signif. exemplum affertur. " Ἀνακυρτάσαι, Idem affert " pro ἀνασκιρτῆσαι, ἀναπηδῆσαι, Subsultare." [Leg. videtur ἀνακυριάσαι.]

ΚΥΡΩ, F. Æol. σω, Incido: πήματι κύρσαι, Hesiod., In calamitatem incidere, Ἔργ. (2, 309.) Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι. Cum qua constr. Hom. usus est composito ἐπικύρσαι, ut infra docebo. " Κύρσαι Hesychio ἐπιτυχεῖν." Et ἔκυρσε

δόμῳ, pro Incidit in domum, ex Eur. Usus est autem Hom. et pass. voce Κύρομαι, Il. Ω. 530. Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, i. e. ἐντυγχάνει, Eust. || Sæpe autem Κύρω cum gen. pro Nanciscor, Eur. Med. (1360.) Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. In Epigr. ἔκυρσα τάφου. || Κύρω pro προσκρούω, ap. Hom., sicut et comp. συγκύρω, in quo utriusque exemplum pro hac signif. afferetur. [" Brunck. Apoll. Rh. 72. Porson. Hec. p. 16. Ed. 2. Jacobs. Anim. 244. Anth. 12, 63. ad Charit. 755. Musgr. Hec. 215. Hel. 1369. Abresch. Æsch. 2, 127. Simonid. 49. 90. Ruhnk. et Ilgen. ad H. in Cer. 188. Clark. ad Il. A. 338. B. 43. Toup. Opusc. 2, 240. Valck. Hipp. p. 244. 292. Eurip. 3, 276. ad Phalar. 234. Sancio, Heyn. ad Apollod. 1060." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 363. Lycophr. 255. Æsch. Ag. 625. Nanciscor, cum accus., Opp. Ἁ. 1, 34. αὖλιν ἔκυρσαν.] Κύρμα, τὸ, Id, in quod aliquis incidit, quod aliquis nanciscitur, q. d. Gal. Une rencontre: ut κύρειν, Rencontrer. Sed ap. Hom. magis peculiari signif., pro Une bonne rencontre, Præda, in quam aliquis forte incidit: Od.

B

E. (473.) Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι, Γ. (271.) Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, ubi Eust. ait esse εὐτυχὲς εὕρημα, vel simpl. εὐτυχίαν, ad similitudinem τοῦ κατὰ συγκυρίαν. Sic autem et alibi, Od. O. (479.) ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι. Interdum vero tribuitur hominibus: Il. E. (488.) Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε. Vide Ἐπικύρω. [Aristoph. Ὄρν. 430. " Heyn. Hom. 5, 97. 7, 335. Jacobs. Anth. 7, 143. Exerc. 2, 190. Act. Traj. 1, 237. Wakef. S. Cr. 1, 166." Schæf. Mss.] " Κρύμα, Hesychio εὕρημα: transpositis literis pro κύρμα. Affertur ex Æschylo etiam." " Ἄκυρμα, τὸ, i. q. ἀκύρημα, h. e. ἀτύχημα, ἀπότευγμα, Infortunium, illud nimirum proprie quo nihil acquiritur: ut Hes. quoque ἀκύρματα exp. ἀποτεύγματα. || Ex Athen. affertur pro Reliquiæ, Exuviæ armorum." Ἀντικύρω, Incido (in aliquem,) Nanciscor, Offendo, Soph. Phil. (545.) p. 404. Ἐπείπερ ἀντέκυρσα, i. e. ἐνέτυχον: [Œd. Col. 1680.] " Ἐγκύρω, ύρσω, et Ἐγκυρέω, ήσω, Incido, Incurro, i. q. ἐντυγχάνω. Hesiod. Ἔργ. (214.) Ἐγκύρσας

C

ἄτῃσιν, Cum in infortunia s. incommoda incurrerit. " Herod. (3, 77.) Ἐνέκυρσαν τοῖς ἐκείνοις, Inciderunt in illos, Offenderunt illos. Ex Eod. (7, 208.) affertur ἐνεκύρησε ἀλογίης, pro Contemtui habuit, Neglexit. Utitur Arrianus quoque h. v., licet Ἰωνικωτέρῳ, 5, (23, 7.) Ἀμφὶ γὰρ τὴν δευτέραν φυλακὴν ἐκπίπτοντες ἐκ τοῦ τείχους οἱ πολλοὶ αὐτῶν, ἐνέκυρσαν ταῖς προφυλακαῖς τῶν ἱππέων." [* Ἐγκυρσεύω, Incido, Heracl. ap. Clem. Alex. Strom. 2. p. 432. Schneidero susp.] Ἐπικύρω, Incido, ἐντυγχάνω, sicut et simplex κύρω, Il. Γ. (23.) Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα, Πεινάων, Ut exultat famelicus leo, qui incidit in corpus ingens, Nactus corpus ingens. Qui usus verbi ἐπικύρω optime convenit cum usu verbalis κύρμα, cum sc. eo utitur Hom. ad signif. Prædam, in quam incidunt feræ, aves, pisces. || Interdum non ἐντυγχάνω, sed ἐπιτυγχάνω, κατευστοχῶ, Eust. in Il. Ψ. (820.) Τυδείδης δ' ἄρ ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο

D

Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, i. e. ἐπετύγχανε καὶ κατηυστόχει τοῦ αὐχένος τῇ τοῦ δορὸς ὀξύτητι, Eust. Collimabat. Locum autem hic quoque habet Gall. Rencontrer. [" Archestr. Athenæi 163." Schw. Mss. * Παρακύρω, Quint. Sm. 11, 423. * Προσκύρω, unde προσέκυρσα, Soph. Œd. T. 1332.] Συγκύρω, q. d. Concido. Sed ap. Hom. pro προσκρούω, Eust. in Il. Ψ. (435.) Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι. Dixerat autem paulo ante, Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι, ἅρματι κύρσας. Ita enim hic ille enarrator, Κύρσε δὲ ἅρματι, inquit, et ἐν ὁδῷ συγκύρσαι, signif. προσκροῦσαι, κατά τινα συγκυρίαν ὁμοῦ γενόμενον, ἤγουν εἰς ἓν ἐλθόντα. At Schol. συγκρούσειαν, addens simile ei esse συντύχωσι. Latine certe Collidi rectius reddideris, quam Impingere, aut Offendere. [" Heyn. Hom. 8, 445. ad Eur. Andr. 1173. ad Phalar. 234. * Σύγκυρσις, Boiss. Philostr. 281." Schæf. Mss. Synes. 134.]

¶ Κυρέω, i. q. κύρω, Incido: a quo κυρῶ est comp. ἐπικυρήσας ap. Hesiod. Sed frequentius ap. Tragicos, itemque ap. Herod. pro Nanciscor, Consequor, dixit vero et Plato (2 Alcib. 4.) κεκυρηκὼς pro τετυχηκώς. Eur. (Iph. A. 1035.) Ἐσθλῶν κυρήσεις, Bona nanciscaris, consequaris: Phœn. (500.) Ἃ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι Δρᾶν, Si jus meum non consecutus fuero, obtinuero, i. e. μὴ ἐπιτυχὼν τοῦ δικαίου, Schol., quæ expositio multo melior est altera, quam idem Schol. affert, jungendo sc. ἃ cum μὴ κυρήσας, ut sit pro εἰς ἃ μὴ κυρήσας τῆς δίκης, at vero ex Herod. (9, 116.) affertur κυρήσας δίκης, pro Qui pœnas dedit. Sic autem positum in malam partem citatur ex (7, 158.) Ἀτιμίης πρὸς ὑμέων κυρήσας, pro Cui contigit ignominia affici a vobis. || Contingo, Evenio: Συντυχία κρείσσων ἐκύρησε, quæ verba afferuntur ab Eust. p. 1363. fin. Et τάδ' εὖ κυρεῖ, Soph. (El. 799.) Feliciter hæc eveniunt, Hæc succedunt, ut alii interpr. || Sum, εἰμὶ, τυγχάνω: ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, Eur. (Alc. 954.) pro ἐχθρὸς ὢν τυγχάνει. Sic Soph. (Aj. 87.) μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων, i. e. τυγχάνεις ἔχων: (347.) ὡς ἔχων κυρεῖ, Schol. ὡς διάκειται. Invenitur et partic. κυρῶν, Phil. (544.) p. 404. Ἐκέλευσ' ἐμοί σε τοῦ κυρῶν εἴης φράσαι. [Soph. El. 663. Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ; " Phryn. Ecl. 121. Thom. M. 561. 860. Markl. Iph. p. 322. Musgr. Iph. T. 759. Heracl. 375. Scolion 6. Jacobs. Anth. 11, 357. Brunck. Apoll. Rh. 72. Aristoph. B. 1291. Porson. Med. p. 81. Timon Phlias. 3. Diod. S. 2, 523. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 360. 701. ad Eur. Hec. 693. ad Soph. Phil. 371. Valck. Hipp. p. 244. ad Mosch. 371. ad Herod. 603. ad Phalar. 234. Clark. ad Il. A. 338. B. 43. ad Eurip. 3, 276. Porson. ad Hec. 219. Koen. ad Greg. Cor. 193. Ruhnk. ad H. in Cer. 188. Assequor, semper genitivo jungitur, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 76. Contingo, Eur. Hec. 215. 686. Cum accus., Brunck. ad 693. Sine ὢν, Æsch. Pers. 598. K. λέγων, Valck. ad Röv. p. xlv." Schæf. Mss.] " Κύρημα, τὸ, Suidæ ἐπίτευγμα, συγκύρημα, ἕρμαιον, Inventum fortuitum, In quod fortefortuna incidimus: dictum et κύρμα, παρὰ τὸ κυρεῖν." " Ἀκυρὴς, Hesychio, Etymologo, et Lex. meo vet. ἀτυχής: afferentibus itidem Ἀκυρήματα pro ἀτυχήματα. Dicuntur autem hæc παρὰ τὸ κυρεῖν: proprieque ἀκυρὴς est Qui nil acquirit, ideoque infortunatus: et ἀκύρημα, Infortunium illud." [* " Διακύρεσις, Damasc. ap. Wolf. Anecd. 3, 222." Kall. Mss. Ἐγκυρέω, vide Ἐγκύρω. * " Ἐγκύρησις, Sext. Emp. Pyrrh. 1, 37. 7, 85. 10, 299." Kall. Mss.] Ἐπικυρέω, i. q. ἐπικύρω, paulo ante expositum, Hesiod. (Ἔργ. 2, 373.) ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας, Cum forte incidisset in. " Προσκυρῆσαι, Hesychio est προσεγγίσαι, Appropinquare, Accedere." [In Photii Λέξ. Συναγ. Porson. male legitur: Προσκυροῖ· προσεγγίζει. Προσκυρέω, Accido, Æsch. Choëph. 11. Schleusn. Lex. V. T.] Συγκυρέω, Accido, Evenio, Herod. (9, 90.) Συνεκύρησε γενέσθαι, (8, 87.) Συνεκύρησε κατὰ τύχην παραπεσοῦσα, Polyb. 2. Στοχαζόμενος ἐκ τῶν κατὰ λόγον, ταύτῃ ποιήσασθαι τοὺς ὑπεναντίους τὴν εἰσβολὴν, ὃ καὶ συνεκύρησε, Quod et contigit. Idemque et alibi utitur. Synes. autem dixit in Epist. Χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταυτῷ συγκυρεῖ, pro Raro contingit, ut omnia eidem conveniant. Hæc autem dicit volens notum facere aliquem ei, cui scribebat, et signa dans e nomine et facie, ne falleret alius ejusd. artis ac nominis. || Τὰ συγκυροῦντα τῶν πόλεων, pro Quæ ad civitates pertinent, VV. LL. e Num. [35, 4. " Diod. S. 2, 420. Apoll. Dysc. 86. ad Herod. 659. 661. 710. ad Phalar. 234." Schæf. Mss.] Συγκύρημα, Quod forte evenit, Casus, Eust. in Il. Ω. (530.) de doliis, e quibus Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, scribit, Καὶ οὕτω μὲν οἱ Ὁμηρικοὶ πίθοι ὁ τῶν ἐσθλῶν καὶ ὁ τῶν κακῶν κιρνῶσι τὴν ἐν ἀνθρώποις εὐδαιμονίαν, μίγμα οὖσαν καὶ σ. ἄλλοτε μὲν κακῶν, ἄλλοτε δὲ ἐσθλῶν, ubi aptissime reddi possit Gall. vocabulo Rencontre: præsertim cum et ipsum sit μέσον, et dicatur, Bonne rencontre, itidemque Mauvaise rencontre. Animadvertendum est autem usum esse Eust. hac voce propter Homericum κύρεται, quod supra exposui in Κύρω. Exp. vero συγκύρημα alia voce Gr. * συντύχημα. [" Dionys. H. 3, 1847. ad Lucian. 1, 408. Heyn. Hom. 5, 97." Schæf. Mss. * " Συγκύρησις, Polyb. 9, 12, 6. 32, 6,

5. Sext. Emp. 1, 141." Kall. Mss. " Ind. ad Timarion. Notit. Mss. 9, 188." Boiss. Mss.] Dicitur porro ET Συγκυρία ead. signif., sed a Συγκύρω barytono, Luc. 10, 31. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ: quæ verba quidam ita interpr. Forte autem sacerdos quidam descendit. Sed non libenter a vet. Interprete discesserim, vertente: Accidit autem, ut sacerdos quidam descenderet. Habet autem hic quoque locum vox illa Gall. Rencontre, siquidem apte hic dixerit Par rencontre: quod et multo est mollius quam Par fortune, quod illi Forte respondet. Posset autem alioqui ap. profanum scriptorem reddi κατὰ συγκυρίαν κατέβαινεν, Forte fortuna accidit ut etc. Vel, Casu quodam accidit ut. Si quam tamen et hic casus signif. subesse nomini συγκυρία existimemus, eam meminerimus opponi non divinæ providentiæ, sed iis, quæ certo consilio ab hominibus fiunt. Usus est porro Eust. hoc loquendi genere κατὰ συγκυρίαν in exponendis hisce verbis Homericis, (Il. Υ. 428.) ἅρματι κύρσας, (435.) συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι: scribit enim κύρσαι ἅρματι et ἐν ὁδῷ συγκύρσαι, esse προσκροῦσαι κατά τινα σ. ὁμοῦ γενόμενον. [" Valck. ad Herod. 275." Schæf. Mss.]

" ΚΥΤΙΣΟΣ, ὁ, Cytisus: Herba alio nomine dicta " ἀρνόφυλλον, auctore Hes.: sine dubio quod ejus " folio gaudeant agni. Theocr. (10, 30.) Ἁ αἲξ τὸν " κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει. Unde Maro, lupus " ipse capellam, Florentem Cytisum sequitur lasciva " capella." [" Schreber. ad Theocr. p. 104. Toup. Emendd. 2, 98. Heyn. ad Virg. 1, 47. Phryn. Ecl. 40. Ruhnk. ad Vell. Paterc. p. 20." Schæf. Mss. Nicander Θ. 617. 944. * Κυτισηνόμος, Ἀ. 572.]

" ΚΥΤΜΙΔΕΣ, αἱ, e Luciano (2, 230. 258.) pro " Emplastri genere."

" ΚΥΨΕΛΗ, Hes. est πλεκτὸν ἀγγεῖον μελιτ- " τῶν, Alveare apum e vimine aut stramine plexum. " Plut. (8, 372.) Ὥσπερ μύρμηκες ἢ μέλιτται μυρμηκιᾶς " μιᾶς ἢ κυψέλης ἐκπεσόντες. Sic ap. Suid., Αἱ δὲ " μέλιτται ἐμπεφωλεύκεισαν, ὥσπερ ἐν κυψέλῃ, τῷ " φωλεῷ· τὸ μέλι δ' ἐλείβετο κατὰ τῶν κεφαλῶν. || Κυ- " ψέλη, Hesychio est etiam σιτηρὸν ἀγγεῖον: ut ap. " Aristoph. Eip. (631.) εἴγε κάμοῦ, τὸν λίθον Ἐμβα- " λόντες, ἑξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν. Ubi et " Schol. annotat esse εἶδος ἀγγείου ἢ μέτρου δεκτικὸν " πυρῶν ἢ κριθῶν, idque non solum πλεκτὸν, sed " etiam κεράμεον: quapropter Comicum dixisse αὐ- " τὴν κλασθῆναι λίθῳ: sic autem nominari διὰ τὸ κε- " κρύφθαι αὐτοῦ τὴν ἕλην: esse enim σκοτεινὸν, Ob- " scurum. Hes. κυψέλας dici scribit etiam τὰ κενὰ " σκήνη: item κυψέλην dici Partem quandam camini. " Idem κυψέλην nominari tradit et τοῦ ὠτὸς τὸ ἔγκοι- " λον, Cavum auris: ut et Suid. τὴν ὀπὴν τοῦ ὠτός. " Non tantum vero Interius auris foramen significat, " sed Sordes etiam quæ in eo colliguntur: ut Hes. " quoque κυψέλας et Κυψελίδας appellari docet τὸν " ἐν τοῖς ὠσὶν *ὑποσυνιστάμενον ῥύπον. In hac signif. " usurpavit vocem hanc Alex. Aphrod. in Probl.: " necnon Cassius in suis itidem Probl. Medicis, quæ- " rens διὰ τί αἱ κυψέλαι φύουσαι πικραὶ γλυκεῖαι γί- " νονται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων, Cur aurium sordes, " cum sua natura existant amaræ, dulcescant in de- " functis: ut vicissim Alexander quærit διὰ τί τὸ " μέλι παλαιούμενον πικροῦται." [" Jacobs. Anth. 8, 206. ad Lucian. 2, 318. ad Herod. 421." Schæf. Mss. Κυψέλαι φρονημάτων, Phryn. Bekkeri p. 47.]

" INDE Κυψελόβυστος dicitur vel Obstructus ταῖς " κυψέλαις, et sordibus aurium: vel Cui αἱ κυψέλαι, " Aurium foramina et auditorii meatus, obthurati " sunt. Lucian. (2, 318.) Σὺ δὲ κυψελόβυστα ἔοικας " ἔχειν ὦτα. A superiore vero Κυψέλη sunt DIMIN. " Κυψέλιον, ET Κυψελὶς, ίδος, ἡ: quorum utrumque " affertur ex Aristot. H. A. 9.: illud, pro Cista, " hoc, pro Alveus. Gaza posterius quoque κυψελὶς " interpr. Cistulam ap. eund. Aristot. de apodibus, " Τίκτουσιν ἐν κυψελίσιν ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις, μα- " κραῖς, ὅσον εἴσδυσιν ἐχούσαις. Alioqui κυψελὶς di- " citur etiam ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ ῥύπος, teste Schol. Ari- " stoph., Suida, Hes. Eo modo usurpavit Lucian. " (2, 319.) Σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε " ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα, ἡ κυψελὶς, Quapropter " sordes aurium quibus obthurari solent, absint. " Sunt qui hæc gemino etiam λ scribant, sed minus " recte." [Κυψελλίδα παχεῖαν ἐν τοῖς ὠσὶν ἐντραφῆναι, Liban. 4, 144.] " Apud Hes. reperio et alia " huc pertinentia: NIMIRUM Κυψέλικες, expositum " *μελισσοφάρναι: ET Κύψελον, expositum κύβερτον " μελισσῶν, Coopertorium s. Alveare apum. AT " Κύψελος, Eid. est ὄρνις ποιὸς ὅμοιος χελιδόνι, Avis " quædam similis hirundini. Sic Aristot. H. A. 9, " 30. Οἱ δ' ἄποδες, οὓς καλοῦσί τινες κυψέλους, ὅμοιοι " ταῖς χελιδόσιν εἰσί. Et Plin. 10, 39. Plurimum " volant quæ apodes, quia careant usu pedum: ab " aliis Cypseli appellantur, hirundinum specie. For- " san autem hæ aves nominantur κύψελοι quoniam ἐν " κυψέλαις s. κυψελίσι pariunt ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις, " teste Aristot. in l. paulo ante c.: sicuti olim Eetio- " nis filio ἀπὸ τῆς κυψέλης, ἐς ἣν κατεκέκρυπτο, ἐπωνυ- " μίην Κύψελος οὔνομα ἐτέθη, ut tradit Herod. 5, (92, " 4.) p. 203. Istius Κυψέλου, patris Periandri, ne- " potes et posteri, patronymicῶs dicuntur Κυψελίδαι, " ab eod. Herod., necnon ab aliis." [" Κύψελος, ὁ ῥύπος τῶν ὠτίων, Tzetz. Chil. 8, 200." Elberling. Mss. " Κύψελος, Κύψελλος, Wessel. ad Herod. p. 8. * Ἐπικυψέλιος, Jacobs. Anth. 8, 206. * Κυψελλίζω, Valck. Oratt. 255. Bergler. Alciphr. 212. Theognis 874." Schæf. Mss. * " Κυψελίτης, Etym. M." Wakef. Mss.]

ΚΥΩΝ, κυνὸς, ὁ, ἡ, Canis, Il. Ο. (579.) ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ Βλημένῳ ἀΐξῃ, Od. (Υ. 14.) κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα, Il. Ρ. (241.) Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, Od. Σ. (86.) Μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. De cane vide Aristot., Ælian. Opp. Plin.: Ἡ κύων ἐπὶ φάτνης, Prov. ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλοις διδόντων, Eust. Et Hesychio Κύων ἐπὶ δεσμὰ, sicut et Βοῦς ἐπὶ δεσμὰ, Prov. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις ἐπιδιδόντων: item, Κύων παρ' ἐντέροισι, ap. Eund., ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων, s. ἐπὶ τῶν ἀχρήστων σφόδρα καὶ ἀνωφελῶν, Suid.: quoniam ingerere intestina difficulter canes solent. || Κύνες κωκυτοῦ, Canes inferi, i. e. Furiæ, Erinnyes, Aristoph. Et Il. Θ. (527.) Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους, Οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν. At de Cerbero, Il. Θ. (368.) κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο, quem Seneca Tartarium canem appellat. Sic Virg. stygiasque canes in luce superna Destituam. Horat. Infernas errare canes. || Κύων dicitur etiam, Qui impudens est, ἀναιδὴς, Hes. Qua signif. ap. Hom. κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κυνώπης, κυνόμυια: nam impudens animal canis est. Sic Terent. Ain' vero canis. Il. Φ. (481.) Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεὲς, ἀντὶ [ἀντί'] ἐμεῖο Στήσεσθαι [Στήσασθαι;] Ubi, ut et aliis in Il., gravis contumelia est, || Canis, Canicula, Sidus cæleste: Canis una cum Orione domino suo inter astra relatus. Eod. nomine vocatur Stella quædam splendida in ore canis, quæ oriens æstus incrementa secum afferre putatur. Unde ἐπὶ κυνὶ, ὑπὸ κύνα, Sub canicula, μετὰ κύνα, Post caniculam, æstatem mediam, Theophr. Ἡ οὐ φυλλοβολεῖ· φασὶ δὲ οὐ βλαστάνειν αὐτὴν ἅμα ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ μετὰ κύνα. Pro quibus Plin. Quercus una prospiciebatur nunquam folia dimittens, nec ante mediam æstatem germinans. Tibull. Æstivus canis; Virg. Æstifer canis. || Canis marinus, Hes. Itidem Virg. Canem marinum dicit; et Plin. caniculas inter pisces marinos numerat. Od. M. (95.) Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκόπελον περιμαιμώωσα Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴ ποτε [ποθι] μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. || Κύων dicebatur etiam Quo manus abstergebant et canibus deinde projiciebant devorandum, Eust. e Pausania, Ἀπομαγδαλιὰ, σταῖς ὃ ἔφερον ἐπὶ τὸ δεῖπνον, εἰς ὃ τὰς χεῖρας ἀποματτόμενοι, εἶτα κυσὶν ἔβαλλον· διὸ κύνα, φησὶ, τὸ τοιοῦτον Διοσκορίδης προσαγορεύει. || Κύων dictus etiam in Ludo aleatorio Eust. Δηλοῖ δὲ ὁ κύων βόλος * ἀνταναίρεσίν τινα ψή-

φου· ἐν χώραις γάρ τισι διαγεγραμμέναις * πεττευτικῶς πολλῶν κειμένων ψήφων, ἃς ἐχρῆν ἀνταναιρεῖν, αἱ μὲν χῶραι πόλεις ἐλέγοντο νόμῳ κυβευτικῷ· κύνες δὲ, αἱ ἀλλήλαις ἀντεπιβουλεύουσαι ψῆφοι. Sic et Propert. Semper damnosi subsiluere canes. Pers. (3, 48.) quid dexter senio ferret Scire erat in votis, damnosa canicula quantum Raderet. August. ap. Suet. Inter cœnam lusimus γεροντικῶς et heri et hodie; talis enim jactatis, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem jecerat. || Scintilla e ferro candente prosiliens, cum malleo pulsatur, ὁ ἐλαυνομένου τοῦ σιδήρου τοῦ ἀργοῦ ἐξαλλόμενος σπινθὴρ, Hes. || Membrum virile, Hes. [Aristoph. Λ. 158. et Schol.] Eust. autem [Od. P. 1821, 53.] de Muliebri pudendo dici scribit, idque manifestum esse e κύνειρα. Etym. vero esse dicit τὸ κάτω τῆς πόσθης συμπεφυκὸς τῷ δέρματι. Gorr. annotat esse Vinculum illud, quo membri virilis cuticula glandi colligatur: vocarique et κυνοδέσμιον, quasi Caninum vinculum. [Galen. 4, 358. Frænum præputii, Paul. Æg. 6, 54.] || Morbus quidam, Hes. Vide Κυνήποδες. || At κ. ξυλίνη dicitur Rubus canina, Eust. ex Athen. Χρησμὸν λαβών τις οἰκίζειν πόλιν, ἔνθα ὑπὸ ξυλίνης κυνὸς δηχθῇ, καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου, ἔκτισεν ἐκεῖ πόλιν. Ceterum Eust. derivat κύων a κύω, τὸ φιλῶ: nam animal est φιλοδέσποτον. Etym. vero et alia etyma enumerat. [" Heyn. Hom. 5, 468. 489. 507. 8, 241. Wakef. Herc. F. 419. Musgr. ibid. Wakef. 1277. Eum. 48. 131. Eur. El. 1342. Abresch. Æsch. 2, 24. Jacobs. Animadv. 200. 217. Anth. 8, 332. 9, 123. 124. 11, 420. Brunck. Soph. 3, 528. Aristoph. 1, 74. Canis cœlestis, Thom. M. 577. Huschk. Anal. 232. 304. Jacobs. Anth. 8, 60. 363. ad Diod. S. 1, 22. 31. 2, 402. Heyn. Hom. 6, 133. Aristot. H. A. 269. Schn., Toup. ad Longin. 316. Athen. 1. p. 36. Cynicus, Jacobs. Anth. 6, 384. 9, 339. 460. Antip. Sid. 80. 82. Antiphil. 14. Bentl. Opusc. 142. Toup. Opusc. 1, 199. Canis, Jactus in ludo aleatorio, Jacobs. Anth. 7, 138. Membrum virile, 9, 286. 10, 108. Huschk. Anal. 304. Canis marinus, Paus. 364 =1, 308. Toup. Emendd. 4, 505. Monstrum, Heyn. ad Apollod. 345. Avis, Anton. Lib. 100. Verh. Sphinx, Hydra Lernæa, Harpyiæ, Furiæ, Brunck. Œd. T. 391. El. 1388. Vocat., Brunck. Apoll. Rh. 142. Κύων, ἡ, Jacobs. Anth. 9, 437. Wakef. Georg. p. 37. T. H. ad Plutum p. 49. Brunck. Aristoph. 1, 285. Lectt. ad Anal. 103. Belin. ad Lucian. T. 6. p. cxxxi. Heyn. Hom. 6, 477. Schneid. ad Xen. Œc. p. 31. ad Mem. 3, 11, 8. Fischer. ad Palæph. 32. 162. K. ἄλιος, Jacobs. Anth. 8, 324. 9, 199. Germanicus Cæsar Epigr. K. ὀπωρινὸς, Wakef. S. Cr. 3. Add.: K. ξυλίνη, Casaub. ad Athen. 144. De Socratis jurejurando, νὴ τὸν κύνα, Plato Charm. 108. Fischer. ad Apol. p. 86. Heind. ad Gorg. 117. Μηδὲ κύνα δύνασθαι τρέφειν, Tzetz. Exeg. in Il. p. 37, 8. Ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷν, Kuster. Aristoph. 211. Κύνες Deorum ministri, ad Callim. 1, 189. ad Lucian. 1, 272. Jacobs. Anth. 8, 130. 10, 71. Brunck. Apoll. Rh. 69. Aristoph. 1, 210. Templorum custodes, T. H. ad Lucian. Dial. p. 96. De Furiis, Toup. Opusc. 1, 390. ad Eur. Bacch. 975. Κύνες Ἡφαίστου, Schneider. Peric. Cr. 89. ad Lucian. 1, 339. Κύνες Ἀΐδου, Ruhnk. Ep. Cr. 93. I. q. Famulus, Minister Dei, item Custos, cf. Schneid. Peric. Cr. 88. Jacobs. Anth. 1, 18. Græci, præsertim poëtæ, venaticos canes feminino genere efferunt, Brunck. Lectt. ad Anal. 101. 103. cf. ad Callim. 1, 71. 209." Schæf. Mss. Κύων, Clavus, Schol. Od. H. 91. I. q. ἀπομαγδαλιὰ, Diosc. Eust. 1857, 19. I. q. κυνικὸς σπασμὸς, Galen. 8, 41.]

[* Κυνόσαργες, Gymnasium Herculi sacrum et Populus in Attica, Phot.] Κυνόσβατος, ἡ, ET Κυνόσβατον, τὸ, Rubus caninus, Theophr. H. Pl. 3. c. ult. et 9, (8, 5.) Colum. 11, 4. Ea sint vastissimarum spinarum maximeque rubi et paliuri, et ejus, quam Græci vocant κυνόσβατον, nos Sentem canis appellamus: τὴν κυνόσβατον Pythia in quodam Oraculo ænigmatice vocavit ξυλίνην κύνα, Athen. (70.) et Eust. supra in Κύων. Ceterum fem. gen. κυνόσβατος agnoscit Eust., et ap. Athen. scribitur τὴν κ.: paulo post tamen ὁ κ.: Theophr. neutro genere τὸ κ. dicit. [" Smilax aspera, Diosc. Notha 472." Boiss. Mss.] Ead. planta vocatur ET Κυνόσπαστον, Plin. 24, 24. Cynosbaton, alii Cynospaston, alii Neurospaston vocant. Alia est a Cappari, quam Medici Cynosbaton appellarunt. Κυνοσουρὰ, Canis cauda, Ursa minor, Cynosura, Sidus cœleste. [" Fischer. ad Anacr. p. 13. * Κυνοσουρὶς, Manetho 2, 24. Valck. Diatr. 107. ad Callim. 1, 111. * Κυνοσουρεῖς, Koppiers. Obss. 98." Schæf. Mss.] AT Κυνόσουρα ὠὰ, Ova urina, Aristot. H. A. 6, 2. de ovis loquens, Τὰ δὲ καλούμενα ὑπό τινων κυνόσουρα καὶ οὔρινα, γίνεται τοῦ θέρους μᾶλλον· ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑπηνέμια ὑπό τινων, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐαρινὴν ὥραν φαίνονται, δεχόμεναι τὰ πνεύματα αἱ ὄρνιθες. Unde Plin. 10, 60. de irritis ovis s. hypenemiis. Quidam et vento putant ea generari: qua de causa etiam Zephyria appellantur. Hæc autem vere tantum: urina fiunt incubatione derelicta, quæ alii Cynosura dixere. Apud Theophr. autem H. Pl. 1, 17. post illa verba, Ὧν ἐκλειπόντων, ἄγονα, καθάπερ τὰ ὠὰ, supplendum quidam scribunt τὰ κυνόσουρα, οὔρινα, ὑπηνέμια. " Κυνόσωρα affer" tur pro Nullius pretii: quæ et οὐδενόσωρα." [* Κυνόσουρα, Phot. φυλὴ Λακωνική· καὶ ἄκρα Μαραθῶνος.] Κυνόσσημα, vel Κυνὸς σῆμα, Monumentum canis, h.e. Hecubæ, Eur. (Hec. 1263.) Et Plin. 4, 12. Cynossema appellatur Hecubæ tumulus, statio Achæorum. [" Ad Diod. S. 1, 572. 709." Schæf. Mss.] Idem ET Κυνόσημον a Suida dicitur, ap. quem vide et Κυνὸς σῆμα: quod rectius scribi videtur. Κυνοσσόοι, Qui canes agitant s. incitant, h. e. Venatores, θηρευταὶ, Hes. [Vocab. hoc Athenæo 160. e probabili conjectura restituit Schw. * " Κυνοσφανὴς, Brunck. Apoll. Rh. 134." Schæf. Mss.]

[* Κυνοβάλανος, Lucian. 2, 83. * Κυνοβάμων, Hes.] Κυνοβλὼψ, ῶπος, ὁ, Cui est caninus aspectus, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, Hom. de impudente. [Hes. * " Κυνοβόρα, i. q. κυνῶν τροφὴ, Tzetz. Chil. 13, 280." Elberling. Mss. " Schol. Aristoph. Πλ. 293." Kall. Mss.] Κυνόγλωσσον, q. d. Canina lingua, Herba quædam foliis latifoliæ plantaginis, diversa tamen ab ea, quæ officinis Lingua canis vocatur, Gorr. || Plantago, quæ et ἀρνόγλωσσον, Diosc. [" Notha 445." Boiss. Mss.] Sed minor potius quam major intelligi debet, quod τῷ κυνογλώσσῳ proprie dicto similior sit quam major. Κυνόγλωσσος, idem piscis esse videtur Athenæo (288.) qui et βούγλωσσος, Ligulaca, VV. LL. [Cf. 308. * Κυνογνώμων, Nicetas Annal. 9, 17.] Κυνοδέσμιον, q. d. Caninum vinculum, quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur: quod et κύνα vocant, Gorr.: J. Poll. [2, 171.] "Apud " Hes. κυνοδέσμη, expositum δεσμὸς * ἀκροπαθείας." [Photio δερμάτιον ᾧ τὰς ἀκροποσθίας ἀποδοῦσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδύσεις ἀσχημονοῦντες, Phryn. Bekkeri p. 49. * Κυνόδεσμος, Longi Pastor. 2. p. 47. Schæf.] Κυνόδηκτος, A cane morsus: κυνόδηκτα, Canum morsus, generaliter; at vero λυσσόδηκτα, Canum rabidorum morsus. VV. LL. [" Geopon. 879." Wakef. Mss.] Κυνοδρομέω, Incitato cursu tanquam canis feror, ut Cam. exp. in Xen. Σ. (4, 63.) nisi forte, inquit, pro ἐκυνοδρομοῦμεν, leg. sit ἐκοινοδρομοῦμεν, Pariter incitati currebamus. Bud. scribit κυνοδρομεῖν ap. Xen. verbum esse ad venatorem pertinens, cum leporem clamore insectatur, canes incitans. " Vide et Κοι" νοδρομέω." [* Κυνοδρομία, Callim. H. in Dian. 106. Hippocr. 367.] Κυνοειδὴς, ET Κυνώδης, Canis speciem referens, Qui est canino aspectu. Et κυνοειδέστερος, Aspectu s. Facie similior caninæ formæ. || Item κ. ὄρεξις ap. Medicos Caninus appetitus. || Κυνοειδὲς a quibusdam dicitur τὸ ψύλλιον, Gorr. [Κυνοειδὴς, Aristot. H. A. 1, 783. * " Κυνώδης, Greg. Naz. Carm. p. 14." Kall. Mss.] Κυνόζολον, Chamæleo niger a quibusdam appellatus, propter gravitatem odoris, Diosc. [Plin. 12, 18. * Κυνοθρασὴς, Æsch. Suppl. 766.] Κυνοκάρδαμον, quibusdam i. q. et κάρδαμον, Nasturtium, Diosc. [" Notha 446." Boiss. Mss.] Κυνόκαυμα, Caniculæ æstus. Eust. dicit τὴν πολλὴν ὁμιλίαν vocare κυνοκαύματα, τοὺς κυνὸς ἐπιτέλλοντος γινομέ-

νους καύσωνας. [Lobeck. Phryn. 304. Diosc. Notha 478. " Fabric. B. Gr. 2, 654." Wakef. Mss.] Κυνοκέφαλος, q. d. Caniceps, quo utitur Gaza, Caninum caput habens, Lucian. (1, 786.) Ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Hi ipsi Ægyptii Annubin deum suum pingebant κυνοκέφαλον. || Sed et Populi quidam ab Herod., necnon ab aliis memorantur K. || Pro Impudente, sicut κυνοβλὼψ, et κύων, Aristoph. (Ἱππ. 416.) || Κυνοκέφαλον, quibusdam Anemone herba, VV. LL. Sed Hesychio EST Κυνοκεφάλαιον. AT Κυνοκεφάλιον Gorr. habet, dicens ψύλλιον a quibusdam ita vocatum. [" Diosc. Notha 467." Boiss. Mss. Κυνοκέφαλον, ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν, οὕτως Ἀριστοφάνης, Phot. cf. Phryn. Bekkeri p. 49.] Κυνοκλόπος, Canis fur. Ita dicitur Hercules ab Aristoph. B. (605.) quod Cerberum furatus sit: Ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον. [* " Κυνοκομέω, Canes curo, Synes. 66." Wakef. Mss.] Κυνοκοπέω, Verbero tanquam canem, Aristoph. (Ἱππ. 289.) Κυ- B νοκοπήσω σου τὸ νῶτον, vel Tanquam canina pelle te cædam. Vide Schol. et Suid., a quo etiam additur, dici hoc a coquo respiciente ad piscem, qui Canis appellatur. Κυνοκράμβη, q. d. Canina brassica. K., inquit Gorr., dicitur a quibusdam τὸ ἀπόκυνον: ut scribit Gal., sed Diosc. (4, 192.) κυνίαν alio nomine vocari scripsit. Κυνοκτόνον, q. d. Canum necatorium. Ita dictum Aconitum a quibusdam, Nicand. 'A., quod canes ipsum edentes necet. [" Diosc. Notha 468." Boiss. Mss. * Κυνοκτονία, Euseb. H. E. 9, 8.] Κυνοκυτὶς, Canina rosa, VV. LL. e Marc. Emp. Κυνολέσχης, Cui confabulationes sunt de rebus obscœnis. In VV. LL. Obscœnus sermone turpi. Κυνολογεῖν ibid. ex Athen., sed falso, cum legi debeat κοινολογεῖν. [" Imo recte ap. Athen. 23. legitur, Οὕτω τούτοις κυνολογήσασιν ἐδόθη πιεῖν. Est autem jocose fictum v. κυνολογεῖν, de Canicula disputare, ad imitationem verbi κοινολογεῖν. Sic συκολογεῖν, ἰχθυολογεῖν, De ficis, piscibus disputare." Schw. Mss.] Κυνόλοφα, Asperitates s. Aspera quæ- C dam post primam spinam dictam, Cam. ex J. Poll. [2, 180. * " Κυνόλυκος, i. q. κροκόττας, Codex Bavar. Photii in Ctesiæ Indicis Cod. 72." Schn. Lex.] Κυνόλυσσος, ab Andrea Medico dictus, qui ab aliis ὑδρόφοβος, quod e rabie canina morbus ille contingat. Κυνόμαζον, quibusdam Chamæleo niger, Diosc. [" Notha 451." Boiss. Mss. * Κυνόμαλον, i. q. κοκκύμηλον, Hes.] Κυνομαχέω, Cum canibus s. Adversus canes pugno. [Hes.] Κυνομόριον nonnullis ἡ ὀροβάγχη, Diosc. [" Notha 446." Boiss. Mss.] Κυνόμορος, quibusdam τὸ ἀπόκυνον, quod et alio nomine κυνοκράμβη. Sic autem et Ruf. Eph. ænigmatice appellavit τὸν κυνόσβατον, Rubum caninum, Gal. κ. Τόπ. 1. (c. 1.) At VV. LL. habent κυνόμωρον. Κυνόμορφος, Canis formam habens. || Quibusdam κρόκος, Diosc. [" Notha 441." Boiss. Mss.] Κυνόμυια, Musca canina. Philo V. M., Ἡ δὲ κ. τὴν ἀφ' ἑκατέρου τόλμαν προσειληφυῖα, δηκτικὸν καὶ ἐπίβουλον ζῶόν ἐστι. Ibid. dicit eam esse θρασυτάτην. Unde pro Impudente et Audace metaphorice accipitur tum D alibi, tum in Epigr. || Herbæ nomen, quæ supra Κυνοειδές. [Lucian. 2, 749. " Heyn. Hom. 8, 192. 196. ad Il. Φ. 394. ad Diod. S. 1, 191. Jacobs. Anth. 9, 483. 11, 345." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ceterum pro κυνόμυια dicitur ET Κυνάμυια, verso ο in α, ut ἀκράχολος pro ἀκρόχολος, Il. Φ. (394.) Τίπτ' αὖ, ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις; Sic enim Eust. legit, et in meo Ms. Hom. habetur. Frequentius tamen κυνόμυια reperiri annotat. Metaph. vero et ibi κυνάμυια dicitur ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα. [" Κυνάμυια scripsit etiam Athen. 157., eamque scripturam 126. e vet. membr. restitui." Schw. Mss. " Heyn. Hom. 8, 192. 196. Jacobs. Anth. 11, 345." Schæf. Mss. * " Κυνόξυλον, Diosc. Notha 451." Boiss. Mss. * Κυνοπένναι, οἱ, Tertullian. Apol. 8. vide Schn. Lex. * " Κυνόπληκτος, A cane percussus, Diosc." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Κυνοπρόσωπος, Qui canina facie est, vide Κριοπρόσωπος. [" Wessel. ad Diod. S. 1, 21. 97. Aristoph. Fr. 289."

A Schæf. Mss. Lucian. 1, 307. 2, 83. 652. 3, 533.] Κυνοραϊσταὶ, Muscæ caninæ, ut quidam volunt: Animalcula canes infestantia, τὰ τῶν κυνῶν φθαρτικὰ ζωΰφια, Gazæ ap. Aristot. Ricinum. ["Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιστέων, Od. P. 300. " Toup. Emendd. 1, 367." Schæf. Mss. Κυνοραισταὶ, Photio κρότωνες, οἱ τῶν κυνῶν τὸ αἷμα * ἐκπιπίζοντες.] " Attici " geminato ρ dicunt κυνορραϊσταὶ, teste Eust. παρὰ τὸ " τὰς κύνας ῥαῖσαι. Vide et Κρότων." [Æsop. Fab. 252.] Κυνόροδον, Rosa canina, e Theophr. H. Pl. 4, (4, 8.) Plin. 21, 5. Est et rubens lilium, quod Græci κρίνον vocant: alii florem ejus Cynorrhodon: 8, 41. A morsu vero (canis rabidi) unicum remedium Oraculo quodam nuper repertum, radix sylvestris rosæ, quæ Cynorrhodus appellatur. Ubi nota et scripturæ et generis diversitatem: alibi vero Cynorrhodum neutro genere dicit. || Κυνόρροδον, inquit Gorr., Species rosæ est, florem roseum ferentis, et spongiolas habens, quibus ὁ κυνόσβατος caret, atque ab eo distinguitur. Plin. auctor est florem lilii nascentis in Italia κυνόρροδον vocari: quod et Hippocr. accepit, cum rubentia cynorrhoda feminarum purgationibus commendat in vino. [Gl. Ligustrum. * " Κυνοσόφιον, Fabric. B. Gr. 1. p. 155. Ed. vet., ad Diod. S. 1, 572. 709." Schæf. Mss. * Κυνοσπάρακτος, Soph. Antig. 1198. * Κυνοσπὰς, Nonn. D. 46. p. 1198. * Κυνόστομον, Corai. ad Heronem Geometram: vide Schn. Lex. Suppl. v. Λιχάς. * Κυνοσφαγὴς, Lycophr. 77. * Κυνοτρόφος, Gl. Mangos. * Κυνοτροφικὸς, Clem. Alex. Strom. 1. p. 338. * " Κυνοφαγέω, Sext. Emp. P. 3, 225." Kall. Mss. * " Κυνοφόντης, Qui canem occidit. Unde * Κυνοφόντις, ἡ, Athen. 99. memorans K. ἑορτὴν, Canicidium festum ab Argivis celebrari solitum." Schw. Mss. * Κυνόφρων, Æsch. Choëph. 619. * " Κυνοχάλη, Diosc. Notha 462." Boiss. Mss.]

Κυνάγχη, ET Παρακυνάγχη, vide Συνάγχη post Ἄγχω. || Κυνάγχη, Collare canum, Epigr., VV. LL. [Rhiani Epigr. 8. al. * Κυνακτής. * " Κυναγχίτης, Diosc. Notha 453." Boiss. Mss.] Κυναγωγὸς, ὁ, (ἡ,) Canum ductor, Xen. (K. 9, 2.) Ἔχοντα τὸν κ., τὰς κύνας, καὶ τὰ ἀκόντια. [* " Κυναγωγὴ, Schol. Ven. B. ad Il. Θ. 93. si lectio sana, malim enim Κυναγωγία." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * " Κυναίγειρος, Thom. M. 425. Jacobs. Anth. 9, 110. 10, 193. Gronov. Thes. Antiq. 2, 55." Schæf. Mss.] Κυνακάνθη, Sentis canina, Aristot. H. A. 5, [19.] Κυναλώπηξ, Laconicus canis, vulpe et cane natus, Cæl. Rhod. 10, 41. et Erasm. Chil. Aristoph. (Ἱππ. 1067. 1073.) hac voce utitur in quemdam, qui caninam impudentiam cum vulpina vafritie conjunxerat. " Κυνάλωψ, qui" busdam dicitur esse ὁ * κυνοφθόρος, aliis ὁ ἄδικος " κύων, ut est ap. Hes." Κυνάνθρωπος, ἡ, Morbus, qui et λυκάνθρωπος appellatur, s. λυκανθρωπία, Gorr. " Κυνεάγας, Hesychio est κυνόδων." Κυνηγὸς, Venator, Venatrix, a ductandis canibus, [" Phryn. Ecl. 190. Thom. M. 559. 561. Porson. Or. 26. Κυναγὸς, ibid. Phryn. l. c. Thom. M. 559. Markl. Suppl. 420. 888. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 83. Valck. Phœn. p. 8. 390. 397. Brunck. ad Æsch. Pr. 540." Schæf. Mss.] Κυνηγία, Venatio, Venatus, Soph. Aj. (36.) ἔβην Τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ. [Polyb. 4, 8, 9. 8, 27, 4. " Ad Diod. S. 1, 202. 279. 352. 392." Schæf. Mss.] Κυνήγιον pro eod., Plut. Alex. (40.) p. 225. et alibi. [Κυνήγια, τὰ, Polyb. 10, 25, 4. " Toup. Opusc. 1, 245. ad Diod. S. 1, 352. 392." Schæf. Mss. * Κυνηγέσιον, Schol. Lycophr. 12.] Κυνηγέω, Venor, Athen. (539.) Λεοννάτῳ δὲ καὶ Μενελάῳ φιλοκυνήγοις οὖσιν, αὐλαῖαι ἑκατὸν σταδίων ἠκολούθουν, αἷς περιϊστάντες τὰς θήρας ἐκυνήγουν. Utitur et alibi. Plato autem in Epist. p. 122. dixit etiam pro Vestigo hominem. [" Fischer. ad Palæph. 33. ad Diod. S. 1, 211. 280. 2, 495. An in Homero? Heyn. Hom. 5, 11." Schæf. Mss. * Κυνηγητὴρ, Manetho 4, 337.] A QUO Κυνηγεσία ET Κυνηγέσιον, Venatio, Venatus, sicut κυνηγία et κυνήγιον a Κυνηγὸς, Xen. (K. 6, 11.) Ἐξιέναι ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον: (3, 11.) Τοὺς ἐπιθυμοῦντας κυνηγεσίων. Et ap. Plat. de LL., Κυνηγέσια ἐπιτηδεύειν. Sic Plut. Artax. Ἐν μὲν τοῖς κυνηγεσίοις. [Herod. 1, 36.] Iu-

venitur autem et alterum, sc. κύνηγεσία. Gal. Ὅσοι κυνηγεσίαν καὶ τὴν ἄλλην θήραν ἐξεῦρον, ubi observa obiter θήραν generale esse, sub quo comprehendatur κυνηγεσία. Legitur vero et ap. Xen. in plerisque ll. τοῦ Κυνηγετικοῦ, et nominatim in ejus principio, gen. plur. κυνηγεσιῶν a nom. sing. κυνηγεσία. [" Κυνηγέσια, τὰ, Luporum genus, Aristot. H. A. 8, 5." Seager. Mss. " Κυνηγεσία, ad Diod. S. 1, 279. Casaub. Athen. 1, 74. De omni venatione, Zosim. Epigr. 1. Κυνηγέσιον, ad Charit. 555. Jacobs. Anth. 7, 161. Anton. Lib. 256. Verh., Fischer. ad Palæph. 39. Wyttenb. Ep. Cr. 52. Valck. Hipp. p. 187. Casaub. l. c." Schæf. Mss. Euseb. H. E. 4, 15.] Κυνηγέτης, Venator. Cujus FEM. Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, Venatrix, Od. I. (120.) Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, Xen. K. (6, 11.) Τὸν δὲ κυνηγέτην—ἐξιέναι ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον. Sed κυνηγέτιδι ἀγανέᾳ in Epigr. Venatorio jaculo. [" Κυνηγέτης, Musgr. Bacch. 1018. Valck. Phœn. p. 8. Phryn. Ecl. 190. Thom. M. 559. 561. Porson. Or. 26. Heyn. Hom. 5, 11. Κυναγέτης, Porson. l. c. Κυνηγέτις, Antip. S. 18. Jacobs. Anth. 7, 344. * Κυνηγετὴρ, ad Diod. S. 1, 280. * Κυνηγέτρια, Hœschel. ad Sirac. 290." Schæf. Mss.] " Κυ-" νηγετέω, affertur pro Venor: quod potius Κυνη-" γέω." [" Anton. Lib. 286. Verh., Palæph. 33. ad Diod. S. 1, 211. 280. ad Herod. 717. Wakef. Herc. F. 898. Κυναγετέω, Brunck. ad Æsch. Pr. 540." Schæf. Mss. * Ἐκκυνηγετέω, Eur. Ion. 1422. Lycophr. 1025.] Κυνηγετικὸς, Ad venationem s. venatorem pertinens, Venatorius, Chion Epist. 2. Καὶ τἄλλα ἐπεμελήθη ὅπως μὴ πονηρά τις ἡμῖν ἡ ὁδὸς καὶ κ. γένοιτο, ἀλλὰ ὀχημάτων τε χάριν καὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς, ἁβροτέρα, Ne iter esset venatorium, i. e. Quale venatorum esse solet. Venationis studiosus, Venationi deditus et aptus, Bud. ap. Athen.: Plut. quoque κυνηγετικοὺς et ἱππικοὺς dixit in Fabio, uno eodemque in l., Venationis et rei equestris studiosos. || Κυνηγετικὸς Xenophontis, subaud. Λόγος, Liber artem venandi tradens, de arte venandi. Ea forma, qua vocatur alius ejusd. scriptoris Liber Ἱππαρχικὸς, et alius Οἰκονομικός. Κυνηγετικῶς, q. d. Venatorie, Venatorum more, Venatoria arte. [" Tzetz. Exeg. in Il. 101, 27." Schæf. Mss. * " Κυνηγητικῶς, J. Poll. 5, 9." Kall. Mss.] Ceterum hoc in κυνηγέτης, potius in κυνηγὸς, quod illo prius est, animadverti debet, sonare quidem ad verbum Canum ductor, sicut et κυναγωγὸς, dicique κυνηγὸς ea forma, qua * νεκυηγὸς in Epigr., sed tamen usum obtinuisse, ut κυναγωγὸς de Eo dicatur peculiariter, qui illo ductandi canes officio fungitur; at κυνηγὸς, sicut et κυνηγέτης, generaliter de Venatore. Συγκυνηγὸς, q. d. Convenator, Venationis socius, Simul venans. [Metaph. Rivalis, Plut. 9, 4.] Pro quo ET Συγκυναγὸς, Eur. [Iph. T. 709. Hipp. 1093.] Συγκυνηγέω, Simul venor. [Palæph. p. 16.] Συγκυνηγέτης, i. q. συγκύνηγος. [Æschin. 90. Xen. K. 10, 3. * Συγκυνηγετέω, Schæf. Æsop. 119. Schol. Eur. Phœn. 153. Plut. 6, 366. 662. Alex. 41. Diod. S. 4. p. 167, 27. Athen. 588.] Φιλοκύνηγος, Venationis amans, Venationis studiosus. Plut. [Athen.] supra in Κυνηγέω. Potest etiam significare Venatorum amans, cum κυνηγὸς sit Venator. [" Plut. Parall. 310." Kall. Mss. * Φιλοκυνηγία, Stob. Ecl. Eth. 120. * Φιλοκυνηγέτης, Xen. K. 5, 14. J. Poll. 5, 9.] Κυνηλατέω, Canes agito, cieo, Venor, i. q. κυνηγέω et κυνηγετέω, Nicand. Θ. (19.) de scorpione, Τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἐν ἀστράσιν ἀπλανὲς αὔτως Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἐστήρικται. [* Κυνηλασία, Callim. H. in Dian. 217.] Κυνόδοντες, οἱ, Canini dentes. Sunt autem quatuor inter incisorios et molares singuli siti: duo superna in gena, et totidem in inferna, singulares radices sortiti. Hi a basi rotunda in acutissimum mucronem festigiati desinunt. Valent autem ad ea frangenda, quæ a primis dentibus incidi non possunt. Sic autem dicti sunt, quod sint canum dentibus quamsimillimi. In VV. LL. annotatur hos ab Aristot. poni eosd. cum γομφίοις. [Nicander Θ. 277. Ἀ. 453. κυνόδοντα, Θ. 231. κυνόδοντε, Ἀ. 282. κυνόδοντι. " Κυνόδους, Valck. Adoniaz. p. 368. ad Herod. 472. Κυνόδων, Wakef. Alc. 767. Jacobs. Anth. 11, 105." Schæf. Mss.

A * Κυνωπὶς, Photio ἀναιδής. * Κυνωπικὸν, Collyrii nomen, Alex. Trall. 9. p. 165.] Κυνόρχιας, Canis testiculos referens. Κυνόρχιας, inquit Hes., βόλου ὄνομα, ut et κύων supra, κυνὸς τυφλοῦ, ἢ πόλεως. [* " Κυνοῦλκος, ὁ, Athenæo Nom. propr. Cynici cujusdam, de quo v. Schw. Animadvv. T. 1. p. 15. Appellative autem eodem nomine utitur idem Athen. 156. intelligens Ductorem canum, Cynicorum ducem." Schw. Mss. Nicol. Damasc. 449=241. Cor.] Κυνοῦραι, Hesychio ἀστράγαλοι, Tali in ludo aleatorio, ut κύων et præcedens Κυνόρχιας itidem ad aleam pertinet. Κυνουρία ab Hes. esse dicitur ὅπου μετὰ χειμῶνος κῦμα ἐκβάλλει. [* Κύνουρα, τὰ, Rupes, Lycophr. 99. " Toup. Epist. de Syrac. 331." Schæf. Mss.] Κυνοῦχος, sub. ἱμὰς aut tale quid, Lorum, quo canis tenetur, ὁ τὸν κύνα κρατῶν δεσμὸς, Suid. ex Epigr. || Saccus, Marsupium, Gramm. quidam ap. Eust. Κυνοῦχος, θυλάκιον, * μάρσιππον. Hes. quoque exp. μαρσίππιον, βαλλάντιον. Sed et J. Poll. 5. de instrumentis venatorum, Κυνοῦχος δὲ δέρμα μόσχειον, εἰς ὃ

B ἐντίθενται τὸ δίκτυον, τῷ σχήματι πεποιημένον ὥσπερ τὰ συσπαστὰ βαλλάντια. [" Jacobs. Anth. 7, 73. 8, 24. 9, 148. Herod. Philet. 442. et n., Toup. Opusc. 1, 243. 422." Schæf. Mss. Xen. K. 2, 10. Affertur et * Κυνούχιον pro Marsupio, Schneidero tamen dubiæ videtur auctoritatis.] Κυνοφθαλμίζομαι, Caninis, i. e. Impudentibus, oculis aspicio: κυνοφθαλμίζεται, ἀναιδῶς ἐμβλέπει, Hes. [Synes. 128. Phryn. Bekkeri 48.] Διακυνοφθαλμίζομαι, Impudenter aspicio, In faciem procaciter resisto, VV. LL.: διακυνοφθαλμίζεται, διανεύει, ἀναιδῶς ἀνθίσταται, Hes. [* " Κυνυλαγμὸς, ad Il. Φ. 575. Heyn. Hom. 8, 220." Schæf. Mss.] Κυνώπης, Qui caninis, h. e. impudentibus, oculis est, Impudens, Il. A. (159.) Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα. [" Heyn. Hom. 7, 497. Κυνῶπες, Valck. Adoniaz. p. 361." Schæf. Mss.] Fem. EST Κυνῶπις, ιδος, ἡ, Impudens, Inverecunda, Od. Λ. (423.) de Clytæmnestra Cassandram occidente, ἡ δὲ κυνῶπις Νοσφίσατ': Δ. (145.) Helena de se, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ Ἤλθον

C ["Ἤλθεθ'] ὑπὸ Τροίην: (Il. Γ. 180.) Δαὴρ δ' αὖ [αὖτ'] ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος: Σ. (396.) Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος. Od. Θ. (319.) κυνώπιδος εἵνεκα κούρης. Inclusum habet hoc vocabulum ψόγον ὀφθαλμοῦ, ut contra κυανῶπις ἔπαινον. [" Valck. Callim. 230. Valck. Phœn. p. 168. Cosmas Monach." Schæf. Mss.] AT Κύνωψ, ωπος, ὁ, Herba σταχυώδης, Theophr. H. Pl. 7, (11, 2.) Plin. 21, 17. Aliud rursus spicatarum genus, e quo est cynops, alopecuros. In VV. LL. exp. Canaria; et e Gaza Oculus canis. Apud Theophr. autem perperam scribitur ἀχύνωψ.

Κύναιδος, Impudens ut canis, λίαν ἀναιδὴς, Hes. At Κίναιδος, Eid. est ἀσελγὴς, πόρνος. Lat. quoque Cinædum de puero meritorio dicunt, cum alii, tum Plaut. et Catull. Unde Ἀκίναιδος, Castus, Pudicus, ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, σώφρων, Suid. Apud Eund. est ET Κυναῖος, ὁ ἀναιδὴς, Impudens: itidem a κύων. " Κυνάδης, Hesychio ὁ ἀνελεύθερος, Illiberalis: qui " et Ποσειδῶνα Κυνάδην Athenis cultum fuisse tra-" dit."

D Κυνήποδες, Ossa in cruribus equorum inter ungulam et suram, Xen. Ἱππ. (1, 15.) Περὶ γεμὴν τῶν κάτωθεν ἀστραγάλων ἢ κνημῶν ἢ κυνηπόδων καὶ ὁπλῶν, τὰ αὐτὰ λέγομεν, ἅπερ περὶ τῶν ἔμπροσθεν: vide Μεσοκύνια. Vocantur et κύνες. UNDE Κυνοβάτης, Hippiatria (262.) de admissario asino, Τὰ μεσοκύνια μὴ λίαν ὑψηλὰ ἐχέτω, μηδὲ ταπεινὰ, μηδὲ κ. ἔστω: h. e. Talis nitatur, vel κυνήποδι. Hæc Bud. At Polluci adjective dicuntur κυνήποδες ἵπποι: qua tamen signif., non declarat.

" Ἀντικύων, Vulpes, ἀλώπηξ, Hes." [Barker. Ep. Crit. ad Boiss. 216.] Ἀπλοκύων, Cynicus simplici veste utens, Cognomen Antisthenis ap. Diog. L. 267. quem Neanthes scribit primum ἁπλῶσαι θοιμάτιον. [Plut. Bruto 34.] Ἀπόκυνον, Frutex folio hederæ, molliore tamen et minus longis viticulis, semine acuto, diviso, lanuginoso, gravi odore: canes et omnes quadrupedes necat in cibo datum. Hæc Plin. 24, 12. Idem κυνοκράμβη et κυνόμορος. Dicitur ET Κύναγχον. Diosc. 4, 81. Ἀπόκυνον, οἱ δὲ κύναγχον,

οἱ δὲ παρδαλιαγχὲς, οἱ δὲ κυνόμορον, οἱ δὲ κυνοκράμβην καλοῦσι. "Ἔκκυνοι, Hesychio teste est νόσημά τι " κυνῶν, Morbus quidam s. Vitium canum: cujus " Xen. meminit K. (7, 10.) p. 577. his verbis, Μὴ ἐν " κόσμῳ ἀεὶ τοῦτο ζητοῦσαι, τελευτῶσαι γίγνωνται ἔκ- " κυνοι· πονηρὸν μάθημα." [Cf. Kuhn. ad J. Poll. 5, 65. ubi et * Ἐκκυνέω, Xen. K. 3, 10. * Ἡμικύων, Strabo 1. p. 73. Brunck. ad Anal. 3, 235.] Μεσοκύνιον, Suffrago, Talus, Pedis cum tibia compago, Hippiatr. Διακόπτων τὰ μεσοκύνια. Opponuntur suffragines genibus anteriorum pedum, quia aversæ sunt; genua enim ante se flectunt quadrupedes, suffragines vero in aversum. Unde Hippiatria, Χρὴ τῷ ἱμάντι τῆς φορβέας δεσμεῖν, ἀπὸ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἄγοντα τὸν δεσμὸν ἐπὶ τὰ μ. Sunt et in anterioribus pedibus, h. e. sub talis. Ibid. Διακόπτειν δεῖ τὰς ἐν τοῖς ἐμπροσθίοις μ. φλέβας, καὶ ἐᾶν ἀποῤῥυῆσαι τὸ ἱκανόν. Bud. [* Μετακύνιον, Hippiatr. 894. Ed. Lind.] " Μυιάκυνα, Hesychio ἀναιδῆ, Impudentem: " quam et κυνάμυιαν." [* Παντοκύνη, ταραχώδης γυνή, Arcad. 102.] "Προκύων, Procyon, s. Antecanis: Sidus " ex eo appellatum quod ante majorem canem exoria- " tur, teste Hygino. Arat. Phæn. (450.) ipsum dicit " διδύμοις ὑπὸ καλὰ φαείνειν. E quo Ruf. Avie- " nus, Procyon geminorum subditus astro. Et Cic. " geminis est ille sub ipsis Antecanis, Graio Pro- " cyon qui nomine fertur. A Vitruv. 9, 7. Minu- " sculus canis vocatur, scribente itidem, Geminos " minusculus canis sequitur." " Προκυνεῖν canes di- " cuntur cum προϋλακτοῦσι πρινὴ τὸ θηρίον ἀνευρεῖν, " teste Polluce (5, 65.) h. e. Cum latrant antequam " feram invenerint, Cum nondum inventa fera in la- " tratus erumpunt. SIC ET Πρόκυνες accipiendum " videtur in Epigr. (Anal. 2. p. 50.) ubi Grammatici " vocantur πικροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες: ut sit, Ini- " qui Callimachi reprehensores, qui nimirum prius " in latratus et reprehensiones erumpunt quam in- " venerint in eo quod reprehensione dignum sit. " Quidam interpr. Emissarii canes: item Antecur- " sores, πρόδρομοι. Hesychio vero προκυνεῖν est " ἐγχωρεῖν." [* Πρόσκυνες καὶ κόλακες, Athen. 259. Schn. Lex. v. Προκύων legit πρόκυνες. * Πρωτοκύων, Lucillii Epigr. 47.] " Ὑποκύων, Nomen Tra- " gœdiæ cujusdam Varronis." [* Φιλοκύων, Jambl. V. P. 173=426. Kiessl., Plato Lys. 230. " Φιλόκυνες, Ocell. Lucan. c. 4. fin." Kall. Mss. * Φιλόκυνος, Polemon Phys. 1, 6. p. 210. Adamant, 1, 5. p. 339. * Ψευδοκύων, Plut. Bruto 34.]

[* Κυνότερος, Lex. Apollonii 424.]

Κυνικὸς, Caninus, Xen. K. Π. 5, (2, 8.) Κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι, Plut. (6, 504.) Τὸ κ. καὶ θηριῶδες τῶν ὀρέξεων κατέχειν. Item κ. σπασμὸς, Canina convulsio, Affectio musculorum maxillarium, per quam os, nasus, oculus, atque adeo dimidia faciei pars in obliquum torquetur, Gorr. e vett., addens hunc affectum nonnunquam dici Convulsionem, nonnunquam vero Paralysin; esse enim ejus duas causas, spasmum et paralysin: sed spasmum quidem, ejus partis, quæ apparet distorta: paralysin autem, partis oppositæ, quæ videtur naturalem habitum servare. Plura vide ap. Eund. Celsus 4, 2. dicit esse Morbum faciei, quo os cum motu quodam pervertitur, ideoque nihil aliud esse quam distensionem oris. || Κυνικοὶ dicebantur etiam Antisthenis et Diogenis Sectatores, a Κυνόσαργες, ut quidam ap. Diog. L. volunt, quoniam Antisthenes in eo Gymnasio disserebat; ipse vero in præfatione κυνικοὺς dictos tradit ἀπὸ τῶν σκωμμάτων. Eust. quoque cynicos scribit solitos φιλεῖν τοὺς ὀρθὰ πεπαιδευμένους, ὑποσαίνοντας καὶ οἷον κυνζωμένους εὐνοϊκώτερον, καὶ αὖ πάλιν καθυλακτεῖν τῶν ἑτέρως διακειμένων. Ipse autem Diogenes ap. Diog. L. rogatus quamobrem Κύων appelletur, respondit, Τοὺς μὲν διδόντας σαίνων, τοὺς δὲ μὴ διδόντας ὑλακτῶν, τοὺς δὲ πονηροὺς δάκνων. Item ap. Dem. Phaler. Πᾶν τὸ εἶδος τοῦ κ. λόγου σαίνοντι ἅμα ἐοικέτω καὶ δάκνοντι. Rursum Eust. e vet. historia tradit κυνικοὺς fuisse κακολόγους καὶ βορροὺς καὶ ἀνεστίους καὶ ἀνοίκους. Vide et quæ ap. Athen. fere sub fin. libri 13. in Cynicos quidam dicit, ubi eos quod in cane pessimum est, imitari

A scribit, optimis neglectis, sc. τὸ λοίδορον καὶ παμφάγον τοῦ ζώου. Et κ. φιλοσοφία, Cynice, Auson. [" K. καύματα, Memnon p. 123. Orell. * Κυνικῶς, Holsten. ad Porphyr. p. 31." Schæf. Mss. " Cocch. Chirurg. p. 8. Κυνικώτερον, Schol. Soph. p. 10." Kall. Mss. * Παγκυνικὸς, Ælian. H. A. 14, 24.] AT Κυνικιόω, Canem irrito, VV. LL.

Κύνειος, Caninus. || Exp. etiam εὔζωνος, ἰσχυρὸς, φοβερὸς, χαλεπός: et κ. θάνατος, ex Aristoph. [Σφ. 898.] Κύνεος, Caninus, ut κύνειος. Dicitur etiam in malam partem pro Impudens, Proterve audax, Il. I. (372.) οὐδ' ἂν ἔμοιγε Τετλαίη, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι, Hesiod. Ἔργ. (1, 67.) de Pandora, Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος Ἑρμείην ἤνωγε. [" Strato 77." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 641.] Κυνέη, Canis fluvialis pellis, qua antiqui solebant caput tegere, δορὰ κυνὸς ποταμίου σκέπουσα τὰς κεφαλὰς τοῖς παλαιοῖς, Eust., dicens subaudiri δορὰ, ut in παρδαλέη, λεοντέη, λυκέη. Licet autem in usu esse desierit materia ejusmodi περικεφαλαιῶν ap. posteB ros, nomen tamen id non exolevit, sed de galea e quavis materia dicitur. Il. Γ. (316.) Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον: K. (257.) ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν Ταυρείην: Γ. (336.) Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν: K. (335.) Κρατὶ δ' ἐπ' ἰκτιδέην κυνέην: M. (384.) Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην. Pro κυνέη autem per contr. DICITUR Κυνῆ, proprie itidem Pellis canina: ut ἀρκτῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ, μοσχῆ, J. Poll. Item et pro Galea, ut κυνέη. || Pileus, Galerus; nam Eust. scribit ap. antiquos reperiri ὡς κυνέη καλεῖται καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον σκιάδιον, ὅπερ Ἡσίοδος πῖλόν φησιν ἀσκητόν: quibus κυνείαις περικεφαλαίαις utebantur etiam contra imbres. Aristoph. Σφ. (443.) οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι Διφθερῶν κἀξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα, Καὶ κυνᾶς. Et N. (267.) Strepsiades ad Socratem incantantem nubes βροντησικεραύνους: ut sublimes tollantur, Μήπω, μήπωγε, inquit, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ. Τὸ δὲ μὴ κυνῆν [κυνέην Bf.] οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα. Item ap. C Hes. κυνῆ Βοιωτία: nam in Bœotia pulcriores κυνᾶς fieri solitas scribit, quas in agris gestarent. || At κυνέη Ἄϊδος dicitur Nubes densissima, unde κυνῆν Ἀΐδου δῦναι et κυνέην φορεῖν, est τὸ ὑπὸ παχυτάτῳ νέφει γενέσθαι, Eust., qui Ἀΐδου κυνέην dicit esse τὸ τῆς κεφαλῆς ἀέριον κάλυμμα, δι' οὗ κρύπτεταί τις τὸ βλέπεσθαι ἢ ἐς τὸ πᾶν, ἢ κατὰ μόνον πρόσωπον, Il. E. (844.) Ἀθήνη Δῦν' Ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης. || Hesychio κυνῆ est non solum περικεφαλαία, πέτασος, πῖλος Ἀρκαδικὸς, sed etiam οἰκία. [" Markl. Suppl. 715. Jacobs. Anim. 316. Anth. 10, 133. Brunck. Soph. 3, 416. 502. Callim. 1, 491. Aristoph. Fr. 258. 272. Heyn. Hom. 4, 528. 6, 53. 71. Valck. Adoniaz. p. 344. ad Herodian. Philet. 446. ad Timæi Lex. 256. Voss Myth. Br. 1, 117. Toup. Opusc. 2, 42. Emendd. 2, 465. ad Lucian. 1, 282. ad Herod. 183. ad Diod. S. 1, 21. Ernest. ad Batrach. 418. Græv. Lectt. Hes. 574. Brunck. Œd. C. 313. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 76. Kuster. 55. Bentl. 322. Conf. c. κοινὴ, Porson. Hec. D p. 35. Ed. 2. Κυνῆ Ἄϊδος, Brunck. Aristoph. 3, 73. Heyn. Hom. 5, 157. ad Apollod. 76. 301. Bibl. Crit. 2, 3. p. 14." Schæf. Mss.]

[* Κύνιος, Caninus, Alex. Trall. 9. p. 163.]

" Κυνώη, Hesychio ἀναιδεστάτη: a κυνῶος, Ca- " ninus, s. Canina impudentia præditus."

Κυνάριον, Catellus, Xen. K. Π. 8, (4, 9.) Ἦν ποτε βούλῃ αὐτὴν ὀρθὴν φιλῆσαι, προσάλλεσθαί σε δεήσει ὡς τὰ κ., Athen. (518.) K. Μελιταῖα. [Matth. 15, 26.] Κυνίδιον, itidem Catellus, Aristot. Ἐοίκασι τοῖς κ., ἃ τοὺς λίθους δάκνει, τῶν βαλλόντων οὐχ ἁπτόμενα, Plut. (8, 679.) Πεπλασμένον ἐκ τῶν ἀλεύρων κυνίδιον ἢ βοΐδιον. Idem dicit κ. Μελιταῖον, ut Athen. Κυνάρια Μελιταῖα. Κυνίσκος, Catellus. || Κυνίσκοι dicuntur etiam Pisces quidam, VV. LL. [Minutus Cynicus, Lucian. 1, 612.] In Iisd. ET Κυνίσκη, Catella, Parva canis, ex Aristoph. [B. 1360.]

Κυνηδὸν, Canum more, Ritu canino, Lucian. (1, 171.) Καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος: est enim canis animal παμφάγον et βορὸν,

Athen. Item Aristoph. (N. 491.) *κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;* Canino more comedam, Canina voracitate deglutiam? Pro eod. dici ETIAM Κυναδὸν, tradunt VV. LL. interpretantia Canine, Canum ritu.

Κυνίζω, Canem ago, Cynicen sector, Cynicam institutionem et disciplinam amplector, Diog. L. Zenone 364. *Ψευδεῖ μὴ συγκαταθήσεσθαι μηδενὶ, κυνιεῖν τε αὐτόν· εἶναι γὰρ τὸν κυνισμὸν, σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν:* Cynicam sectam amplexurum, ut Interpr. vertit. At pro Cynicum ago aut etiam Canem ago, accipitur in hoc Apophthegmate Diogenis Cynici ad Aristippum cum Laide itidem rem habentem, verum non itidem gratis, Ὦ Ἀρίστιππε, *κοινῇ συνοικεῖς πόρνῃ· ἢ κύνιζε γοῦν, ὡς ἐγὼ, ἢ πέπαυσο,* [ap. Athen. 588. Lucian. 3, 363. " Clem. Alex. 353." Wakef. Mss. * " *Κυνιστέον,* Julianus Petav. fol. ō. 1." Schæf. Mss.] *Κυνισμὸς,* Cynica institutio, Tac.; Vita Cynica s. e Cynicorum præceptis instituta. Diog. L. in Mened. 309. *Ὅθεν καὶ τὸν κ. εἰρήκασι σύντομον ἐπ' ἀρετὰς ὁδόν.* [Cf. Dion. Orat. 32. p. 677. * " *Κυνιστὶ,* Canino more, Veluti canis, Posidonius Athenæi 152. *Χαμαὶ ὑποκαθήμενος, τὸ παραβληθὲν ὑπ' αὐτοῦ κυνιστὶ σιτεῖται.*" Schw. Mss. * " *Συγκυνίζω,* Crates Ep. 14. 16. in Notit. Mss. T. 2." Boiss. Mss.]

Κυνάω, i. q. *κυνίζω,* Cynicum ago, Cynicos imitor, Cynicus sum, Lucian. (2, 384.) *Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημῶναξ, οὐ κυνᾷς; ἀπεκρίνατο, Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις.* [Cf. Aristot. H. A. 6, 20.]

[* " *Κυνῶ,* Valck. Callim. 230. Adoniaz. p. 361. Phœn. p. 168. ad Xen. Eph. 239." Schæf. Mss.]

[* " *Κυνῶτας,* J. Poll. 7, 205." Kall. Mss.]

" *Κυνίας,* Hesychio *πῖλος ἢ χείρ.*"

" *Κυνίζεις,* Hesychio *ἀκροβολισμοὶ,* Velitationes."

" *Κυνίσφηλος,* s., ut alii scribunt, *Κυνίφηλος,* Hesychio est *ἀπατητικὸς,* Deceptor, Impostor."

" *Κυνελφεῖ,* Hesychio *κρύπτει,* Occulit, Abscondit."

" *Ἀνακυντεῖν,* Hesychio est *ῥέγχειν,* Stertere, " Ronchos edere."

Κύντερος, Impudentior, Protervior, Il. Θ. (483.) *ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο,* Od. Λ. (426.) *Ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς Ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται,* Nihil crudelius nec canina magis impudentia et audaci protervia præditum. Et *κύντερον ἔργον,* quod Eust. exp. *ἀναιδὲς, δεινὸν, θρασὺ,* quasi *κυνεώτερον,* i. e. *ἀναιδέστερον.* Od. (Υ. 18.) *Τέτλαθι δὴ, κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.* [" Heyn. Hom. 5, 499. 6, 99. Ruhnk. ad H. in Cer. 90. Mitsch. 142." Schæf. Mss.] *Κύντατος,* Impudentissimus, Admodum protervus, Caninam impudentiam et audaciam superans. At Il. K. 503. *Αὐτὰρ ὃ μερμήριζε μένων, ὅ,τι κύντατον ἔρδοι,* ut Schol. legit, exponens *δεινότατον, χαλεπώτατον,* major exemplarium pars habet *κύντερον,* ut et in Ms. nostro Hom. legitur; eamque scripturam agnoscit Eust. quoque, dicens *κύντερον* signif. *ἀναίδειαν ὁποίαν ἔχοι ἂν καὶ κύων,* eo autem in l. accipi pro *θρασὺ* et *δεινὸν ἔργον.* Item in VV. LL. *κύνταr' ἄλγη* ex Eur. (Suppl. 807.) pro *δεινότατα, χαλεπώτατα.* [Nicand. Θ. 168. " Timon Phlias. 30. *Κύντατον,* Atrocissimum, H. in Cer. 306." Schæf. Mss. Phot. * *Κυντερώτατα, καὶ* * *κυντατώτατα λέγουσιν. Εὔβουλος Παρμενίσκῳ· Ἀπὸ τῶν ἐκείνου καὶ τὰ κυντατώτατα. Φερεκράτης Λήροις, — ἔπειτα (καὶ) ἕτερα Τούτων ποιοῦντα πολλὰ κυντερώτερα· καὶ Αἰσχύλος.*]

¶ Κυνὰς, άδος, ἡ, i. q. *κύων* supra, et *ἀπομαγδαλιὰ,* Mollior e pane pulpa, qua manus abstergebant, et postea canibus devorandam projiciebant, J. Poll. (6, 93.) Et Athen. 9. fere sub fin., *Καὶ εὐώδεσι τὰς χεῖρας κατεχρίοντο, τὰς ἀπομαγδαλιὰς ἀτιμάσαντες, ἃς Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν κυνάδας,* ex Epist. quadam Polemonis *περὶ Ὀνομάτων ἀδόξων.* || Hes. *κυνάδα* exp. etiam *κυνόσβατον,* Sentem canis, Rubum caninum: *ἢ φυτὸν ὅπερ τὰς αἶγας νέμεσθαί φασι.* Apud Theocr. autem 15, (19.) *Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν, Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς,* Schol. *κυνάδας* dictum annotat *οἷον κύνεια, τραχέα.* Forsan Aspera instar sentis caninæ, || *Κυνάδες,* Dorice pro

A *κοῦραι,* Puellæ, Theocr. ut tradunt VV. LL. [Greg. Cor. s. 133. Plut. 7, 496. *ἡμέραι.* " Valck. Adoniaz. p. 312. 317. Bibl. Philol. 1, 232. Toup. Epist. de Syrac. 331." Schæf. Mss.]

¶ Κύναρος ἄκανθα, ET *Κυνάρα ἄκανθα,* Sentis canina, i. q. *κυνόσβατος,* ut Didymus arbitratur ap. Athen. (70.) *διὰ τὸ ἀκανθῶδες καὶ τραχὺ εἶναι τὸ φυτόν.* Soph. *Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην.* Hecatæus Milesius, *Οὔρεα ὑψηλὰ καὶ δασέα ὕλησι· ἐπὶ δὲ τοῖσιν οὔρεσιν ἄκανθα κυνάρα:* paulo post, *Ἐν δὲ τοῖσιν οὔρεσι δένδρεα ἔνι ἄγρια, ἄκανθα κυνάρα, ἰτέα, μυρίκη.* Athen. vero scribit *κυνάραν, ἄκανθαν,* et *κάκτον* pro eod. accipi posse, h. e. pro eo, quem Carduum Romani appellant. [" Brunck. Soph. 3, 517." Schæf. Mss.] Legitur et *Κυνάρα* sine adjectione, VEL *Κινάρα,* ap. Athen. (71.) quoque: qui et hæc affert e Ptolemæo Evergete, *Πολλῆς δὲ ἐν τοῖς τόποις κινάρας φυομένης, οἵ τε συνακολουθοῦντες ἡμῖν στρατιῶται πάντες δρεπόμενοι συνεχρῶντο, καὶ ἡμῖν προσέφερον ψιλοῦντες τῶν ἀκανθῶν.* Colum. Horto, Hispida

B ponatur cinara, quæ dulcis Iaccho Potanti veniat, nec Phœbo grata canenti. Hæc modo purpureo surgit glomerata corymbo, Myrtiolo modo crine viret; deflexaque collo Nunc adoperta manet, nunc pinea vertice pungit, Nunc similis calatho, spinisque minantibus horret, Pallida nonnunquam tortos imitatur acanthos. Dicitur et *κάκτος Σικελικὴ* a Theophr. et Athen.: quidam Carduum sativum appellant. Ejus pappi *γήρεια* nominantur, capitati fructus et edules ab Alex. Trall. *ἀρτυτικὰ,* et *σπόνδυλοι* a Gal., VV. LL. " Meminit ejus obiter et Diosc. 3, 10. scribens chamæleontem album *ἀφιέναι ἐκ τοῦ μέσου ἄκανθαν* " *ὁμοίαν ἐχίνῳ θαλασσίῳ ἢ κινάρᾳ.* Et J. Poll. annotat Dorienses Poëtas *κινάραν* vocare *τὴν καλουμένην ἄκανθαν.*" [Galen. 6, 363. *Καλοῦσι δ' αὐτὴν πάντες οἱ φεύγοντες τὸ σύνηθες οὐ διὰ τοῦ κ̄ καὶ τοῦ ῑ τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀνομάζοντες, ἀλλὰ διὰ τοῦ κ̄ καὶ τοῦ ῡ.*] " *Κιννάρα* quidam scribunt pro *κινάρα*: sed " perperam."

C " ΚΩΒΙΟΣ, ὁ, Gobius s. Gobio: Piscis genus ap. " Aristot. et Plin. ap. quem et Gobiones reperio " et Cobiones. Simonides ap. Athen. (106.) *Θύννοισι τενθὶς, κωβιοῖσι κωρίδες.*" [Vide Hist. Litter. Piscium p. 46.] " Inde DIMIN. *Κωβίδιον* ET *Κωβιδάριον,* Parvulus gobio, Gobiunculus. Athen. (284.) " *Ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διαγενομένων κωβιδίων.* Idem (105.) ex Anaxandridis Lycurgo, *Καὶ ψηττιδίοις μετὰ κωβιδαρίων* [*κωθαρίων*] " *καὶ σκινδαρίοις μετὰ κωβιδίων.* Hinc ET *Κωβῖτις* " dicta Quædam apuæ species. Athen. (284.) *Ἑτέρα δ' ἐστὶν ἀφύη κωβῖτις λεγομένη· γίνεται δ' αὐτὴ ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διαγενομένων κωβιδίων.* Et aliquanto post, ex Hicesio, " *Τῆς ἀφύης ἡ μὲν λευκὴ καὶ λίαν λεπτὴ καὶ ἀφρώδης, ἣν καλοῦσιν ἔνιοι καὶ κωβῖτιν.* Aristot. *κωβίτην* nominat, masculino genere, forsan subaudito substantivo *ἰχθύς*: H. A. 6, 15. de apuis itidem, *Ὁ μὲν καλούμενος κωβίτης, κωβιῶν τῶν σμικρῶν καὶ φαύλων, οἳ καταδύνουσιν εἰς τὴν γῆν.* Denique a

D " *Κωβιὸς* s. *Κώβιος,* est ADJECT. *Κωβιώδης,* Gobioni similis. Plut. (10, 80.) *Μεγέθει καὶ σχήματι κωβιῶδες ἰχθύδιον.*"

" ΚΩΔΙΑ, ἡ, i. q. *κώδεια*: h. e. Caput papaveris. " Frequenti in usu ap. Medicos, et inde medicamentum *τὸ διὰ κωδιῶν* ap. Eosd. celebre." [Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 239. *Διακωδείων* et *Διακωδίων,* Medicamentum, Alex. Trall. 1. p. 12., 5. p. 80.] " Legitur et ap. Diosc. hoc vocab. cum alibi, tum 4, " 64. et 65. Theophr. *κωδίαν* tribuit etiam fabæ Ægyptiæ: H. Pl. 4, (8, 7.) *Ἐπὶ δὲ τῷ καυλῷ ἡ κωδία παρομοία σφηκίῳ περιφερεῖ.* Et mox, *Ἐπάνω δὲ τοῦ ὕδατος ἡ κωδία.* Et aliquanto post, de Ægyptii " loti floribus, *Ταῦτα δ' ὅταν μὲν ὁ ἥλιος συμμύῃ, συγκαλύπτει τὴν κωδίαν· ἅμα δὲ τῇ ἀνατολῇ διοίγεται, καὶ ὑπὲρ τοῦ ὕδατος γίνεται· τοῦτο δὲ ποιεῖ μέχρις ἂν ἡ κωδία ἐκτελεσθῇ, καὶ τὰ ἄνθη περιῤῥυῇ· τῆς δὲ κωδίας τὸ μέγεθος ἡλίκον μήκωνος τῆς μεγίστης· καὶ διέζωσται ταῖς κατατομαῖς τὸν αὐτὸν τρόπον τῇ*

" μήκωνι. Unde Plin. 13, 17. Loto fructus in capite, A
" papaveri similis incisuris. Et mox, Sole occidente
" papavera ea, κωδίας sic vocat, comprimuntur et
" integuntur foliis: ad ortum autem aperiuntur, do-
" nec maturescant, flosque decidat. Nec vero tan-
" tum Papavera appellat has κωδίας, sed etiam Ca-
" pita. Pro iis enim quæ Theophr. paulo post
" scribit, Τὰς δὲ κωδίας ταύτας οἱ Αἰγύπτιοι συνθέντες
" εἰς τὸ αὐτὸ, σήπουσιν: Idem ibid. hæc, Incolæ
" capita in acervis putrefaciunt. Sic Idem de faba
" Ægyptia 18, 12. Simile caput papaveri, colore
" roseo: in eo fabæ non supra tricenas. Eust. per
" υ scribit κωδύας." [Vide Lex. VV. Peregr.] " || Κω-
" δία et Κωδὶς, Hesychio est κεφαλὴ χωρὶς σώματος,
" Caput sine corpore: quod Homero κώδεια." [Κω-
δία, Theoph. Protosp. 869. Aristoph. Fr. 226. Κωδὶς, Ruhnk. ad H. in Cer. 13. Græv. Lectt. Hes. 572." Schæf. Mss. Schn. Lex. affert ex Oribas. p. 39. Matth. τῆς μήκωνος ὁ κώδων.] " Κώδεια, ἡ, dicitur ἡ
" τῆς μήκωνος κεφαλὴ, Caput papaveris, teste Etym.
" Utitur vocabulo hoc et Hom. Il. Ξ. (499.) ὁ δὲ φῆ B
" κώδειαν ἀνασχών: sed κώδειαν appellans caput Ilio-
" nei quod Peneleus hasta confixum tenebat. Signi-
" ficat κώδεια et τὸ σφαιρίον, Globulum, teste eod.
" Etym. Κώδη, eid. Etym. est ὁ καρπὸς τῆς μήκωνος,
" Fructus papaveris." [Anecd. Bekk. 1, 274.] " Κνώ-
" δα affertur pro Caput papaveris."

ΚΩΔΩΝ, ωνος, ὁ, Tintinnabulum, Nola, Thuc. 4. fin. Τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος, Plut. Symp. 4. fin., de sacerdote Judaico, Κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, ὑποκομποῦντες ἐν τῷ βαδίζειν: sicut Exodi 28, (29.) de habitu et ornatu summi sacerdotis, Τὸ αὐτὸ εἶδος ῥοΐσκους χρυσοῦς, καὶ κώδωνας ἀνὰ μέσον τούτων περικύκλῳ, παρὰ ῥοΐσκον χρυσοῦν κώδωνα. || Metaphorice autem pro Garrulo capitur, a nimium strepero et ingrato nolarum sonitu, ut et κρόταλον, Aristoph. Εἰρ. (1078.) ἡ κώδων ἀκαλανθίς. || Κώδων, ut Schol. Soph. annotat, signif. etiam τὸ τῆς σάλπιγγος πλατὺ, Latius tubæ orificium, [" nempe orificium exterius, qua exit spiritus," Schw. Mss.] C fortasse quod tintinnabuli formam referat, synecdochice autem Ipsam tubam, Soph. Aj., init. Φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Ubi notandum fem. genere ab eo Poëta usurpari. Schol. autem Thuc. videtur et hic κώδωνα accipere pro Tintinnabulo; nam hunc locum citans, generis tantummodo diversitatem annotat, non item signif. Cum Soph. autem Schol. consentit Schol. Aristoph., qui exponens Εἰρ. (1242.) Μόλιβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον, (τῆς σάλπιγγος) ἐγχέας, ista annotat, Τὸν κώδωνα τῆς σάλπιγγος συμβουλεύει αὐτῷ πωμάσαι μολίβδῳ. [Cf. Athen. 185. ibique Casaub. Æsch. S. c. Th. 392. 405. De tintinnabulorum usu scripsit Barker. in Classical Journal T. 1. p. 809. " Jacobs. Anth. 7, 338. 8, 387. Musgr. Rhes. 383. Kuster. Aristoph. 71. ad Lucian. 1, 681. 690. Boiss. Philostr. 602. Lobeck. Aj. p. 223. Ruhnk. ad Longin. 256. Toup. 328. Græv. Lectt. Hes. 572. Brunck. Aj. 17. ad Diod. S. 1, 353. 362." Schæf. Mss. Cf. Κωδία. Thuc. 4, 135. Plut. Arato 7. Parthenii Narrat. 34. Hero Spirit. 1. p. 171. * Κωδωνόκροτος, Eur. Rhes. 383. κόμπος.] D
Κωδωνοφαλαρόπωλος, Qui nolas s. tintinnabula equorum phaleris et frænis adjicit; nam solitos quosdam equorum phaleris et frænis ejusmodi nolas affigere, Schol. Aristoph. annotat B. (963.) ubi Eurip. Æschyli sesquipedalia verba et monstrosa proponit, Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους. Κωδωνοφόρος, Tintinnabulum gestans, Qui nolam fert: ut is, qui in excubiis castra circumiens nolam ferebat, eamque pulsans explorabat an ii, quorum erat excubias agere, dormirent necne; ad nolæ enim pulsum respondere, et vigilantiæ suæ testimonium voce edere oportebat. Aliter autem Bud. accipit in Pandectis, loquens de νεκροφόροις, Hujusmodi, inquit, sunt ap. nos hodie vulturii illi codonophori, i. e. tintinnabula gestantes, quos Anteambulones atratos Lat. appellare possumus, et Ferales præcones: e quorum grege sunt funerum indictores: quorum omnium vota sunt eadem, quæ orci. Κωδωνοφορέω, Tintinnabulum gesto, Nolam circumfero, Aristoph. Ὄρν. (841.) Φύλακας κατάστησαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' ἀεὶ, Κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ. Et κωδωνοφορέομαι, Tintinnabulo circumlato exploror, ut in excubiis, Aristoph. Ὄρν. (1158.) Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις, Καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ, Ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται· πανταχῇ Φυλακαὶ καθεστήκασι καὶ φρυκτωρίαι Ἐν τοῖσι πύργοις: [cf. Phot. Lex. Strabo 15. p. 120. Sieb.]

Κωδωνίζω, Tinnio, Tintinnabulum aut Nolam pulso, Nolæ s. Tintinnabuli s. Tubæ sono exploro, δοκιμάζω τῷ τοῦ κώδωνος ψόφῳ: quo modo equi explorari solebant, an ejusmodi sonitum in bello ferre possent: sic etiam excubitores an vigilarent, nolæ pulsatæ sono, ad quem respondendum erat, cognoscebatur. Vasa etiam figulina et numi dicuntur κωδωνίζεσθαι, cum pulsata sonitu, quem edunt, explorantur, an sc. σαθρὸν ἠχῶσι. Anaxandrides ap. Athen. (638.) πρὸς τὸν Ἀργᾶν βούλομαι Κωδωνίσας πέμψαι σ' ἀγωνιούμενον, Ἵνα καὶ σὺ νικᾷς τοὺς σοφιστὰς, Nolæ sono explorans, ut equum, qui ad prælium eligitur. Aristoph. B. (78.) πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ' ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον Ἄνευ Σοφοκλέους, ὅ,τι ποιεῖ κωδωνίσω, ubi Schol. annotat metaphoram rectius ductam censeri ab equis aut vasis figulinis. Idem Aristoph. (722.) καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι, καὶ κεκωδωνισμένοις, Probatis s. Sono exploratis. [" Toup. Opusc. 2, 189. * Κωδωνιστὸς, Brunck. Aristoph. 1, 152." Schæf. Mss.] Ἀκωδώνιστος, ὁ, ἡ, Qui exploratus non est, sumta metaph. ab equis, qui tintinnabulorum sonitu explorabantur, an bellicos strepitus intrepide ferre possent; vel a vasis, aut numis, quorum integritas tinnitu probatur. [Aristoph. A. 485.] " Ἀνα-
" κωδώνισον, Hes. exp. ἀνάσεισον, nimirum veluti
" Κώδωνα." [" Aristoph. ap. J. Poll. 10, 173." Kall. Mss.] Διακωδωνίζω, Exploro, ut κωδωνίζω supra, Dem. (393.) Ἐκεῖνος ἡμᾶς διεκωδώνισεν ἅπαντάς τινα τρόπον, ἑκάστῳ προσπέμπων ἰδίᾳ. Apud Lys. quoque διακωδωνισθέντες accipi pro διαπειραθέντες tradit Etym. dicens translatum esse ab equis; nam tintinnabulis solitos fuisse δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἵππους εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν ἐν τῷ πολέμῳ θόρυβον, τοὺς κώδωνας ψοφοῦντες. Idem Etym. διακωδωνισθέντες exp. etiam διαφημισθέντες, dicens plerumque accipi ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων. Quo fortassis pertinet quod Erasm. Chil. scribit, convitiis olim explorari solitos initiandos mysteriis, cujus consuetudinis vestigium adhuc servare Theologorum scholas. [" Euthym. Zig. 28. ubi vide Matth." Boiss. Mss. * " Ἐκκωδωνίζω, Magno cum strepitu in publicum jacto, Athen. 219." Schw. Mss.] " Περικωδωνίσαι,
" Hesychio περιβομβῆσαι, Tintinnabulis circumso-
" nare."

[* Κωδώνιον, Gl. Tintinnabulum.]

" ΚΩΚΥΩ, F. ύσω, Fleo, Ploro: vel Ejulo, Lamen-
" tor. Il. T. (284.) Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε: X.
" (407.) κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα."
[" Ad Charit. 504. Alcæus Mess. 19. Villois. ad Long. 122. Heyn. Hom. 7, 668. 8, 331. ad Xen. Eph. 148. ad Lucian. 1, 241. De quant., Græf. ad Meleagr. p. 95." Schæf. Mss. Aristoph. A. 1222.]
" UNDE Κώκυμα, τὸ, Fletus, Ploratus, Ejulatus, La-
" mentum. Soph. Aj. (321.) ἀψόφητος ὀξέων κωκυμά-
" των Ὑπεστένάζε." [Æsch. Pers. 331.] " ET Κω-
" κυτὸς, ὁ, pro eod. Il. X. (408.) ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ
" τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. Et aliquanto post,
" Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου. Utitur
" hoc verbo Agathias etiam, licet ποιητικωτέρῳ, ap.
" Suid. Τούτων δὲ γεγονότων κωκυτὸς ἐπεῖχε μύριος,
" οἰμωγαί τε ἠκούοντο θαμιναὶ, καὶ φθέγματα θρηνώδες
" καὶ διωλύγιον. || Κωκυτὸς est etiam Unus e fluviis
" illis tribus qui εἰς Ἀχέροντα ῥέουσιν, στυγὸς ὕδατος
" ἀπορρὼξ, teste eod. Hom. Od. K. 514." [Jacobs. Anth. 6, 139. T. H. ad Lucian. 1, 177. Valck. Callim. p. 17. Heyn. ad Apollod. 1052." Schæf. Mss.]
" Apud Hes. reperio ET Κωκυτοιρεῖν, θρηνεῖν, sed non
" sine mendi suspicione." [* Ὀξυκώκυτος, Soph. Antig. 1323. * Πολυκώκυτος, Theognis 238.] " Ἀνακωκύω,

"Lamenta et fletus edo. Exp. et Defleo, Deploro." [Soph. Antig. 429. 1240. Æsch. Pers. 468. Hippocr. 1280, 13. * Ἀποκωκύω, Æsch. Ag. 1551.] "Ἐπικωκύω, Allamentor, Allacrymor, Soph." [El. 286. 808.] "Utitur et Greg. Ἐπικωκύοντες τῷ πάθει." [* "Συνεπικωκύω, Anna C. 504." Elberling. Mss. * Κατακωκύω, Hes. Phot. * Περικωκύω, Quint. Sm. 3, 78. 14, 260. Opp. Ἁ. 4, 259.]

ΚΩΛΟΝ, τὸ, Membrum: specialiter autem Pes, Eust. Plerumque ea membra s. ii artus κῶλα vocantur, quæ Crura et Lacerti Latinis: ut videbis in Κώλυμα. Opp. K. 3, (506.) Βαιὸν ὕπερθε κάρη, βαιοὶ πόδες, οὐκ ἴσα κῶλα, Non æqualia crura s. paria. Aristot. H. A. 1, 15. Κῶλον δὲ τὸ μὲν διφυὲς, βραχίων: paulo post, Κῶλον δὲ διμερὲς ἄλλο σκέλος. Ubi Gaza vertit, Membri vero superioris bipartitam compactionem, brachium s. ulnam appellamus. Et, Membri inferioris bipartita compactio crus est. Idem Aristot., Τοῖς ζωοτόκοις τῶν τετραπόδων κάμπτεται τὰ μὲν πρόσθια κῶλα εἰς τὸ πρόσθεν, τὰ δὲ ὀπίσθια εἰς τοὔπισθεν, Plin. Quæ animal generant, genua ante se flectunt, et suffraginum artus in aversum. Et ex Epigr. σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου, Brachia. Rursum de cruribus in quodam l. ap. Suid. Ἡ δὲ κάμηλος ὑφῆκε τὰ κῶλα καὶ ἑαυτὴν ἐκάθισεν εἰς τὰ στέρνα, ipse tamen exponit ὀστᾶ: sed rectius accipitur pro τὸ ἐκ μηροῦ καὶ κνήμης, J. Poll. Κῶλον, inquit Cam., quod Lat. Membrum, est quod constat ossibus, compagibus, musculis, arteriis, nervis, venis, amictum communis cutis tegmine, ut brachium, pes. Pedis tamen signif. multum habet. Eur. Phœn. (1406.) κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος Τίθησι: (1427.) Προβὰς δὲ κῶλον δεξιόν: Rheso (210.) Βάσιν τε χερσὶ προσθίαν καθαρμόσας, Καὶ κῶλα κώλοις, τετράπουν μιμήσομαι: Priores pedes manibus, posteriores suis pedibus repræsentaturum dicit, bestia ut credatur esse. Hæc ille. Eur. Schol. scribit κῶλα proprie dici τὰς ἁρμονίας τῶν μελῶν, Or. (1013.) de Pylade, ὀρθῶν νοσερὸν Κῶλον Ὀρέστου, Ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος: sed commodius pro Pede accipitur, ut Eust. accipi tradit. Et in Phœn. (1201.) Χεῖρες δὲ καὶ κῶλ', ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος, Εἵλισσεν, Manus et pedes; ac Schol. ibi κῶλα esse dicit τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν. Pro Pede autem accipi Soph. Schol. annotat in Phil. (41.) πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ Κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακράν; [Galen. 7, 449. Κατὰ τὸ τῆς ὅλης χειρὸς κ.] || Habet et periodus sua κῶλα, Membra. Cic. de Claris Orat. Quinetiam comprehensio et ambitus ille verborum, si sic περίοδον appellari placet, erat ap. illum contractus et brevis, et in membra quædam, quæ κῶλα Græci vocant, dispertiebat orationem libentius: de Orat. ad Brutum, Prima sunt illa duo, quæ κόμματα Græci vocant, nos Incisa dicimus; deinde tertium, κῶλον illi, nos Membrum. Vide et Κόμμα. Rom. Aquila, κῶλον, Membrum, inquit, est Pars orationis e pluribus verbis, absolute aliquid significans, hoc modo, Etsi vereor, judices, ne turpe sit pro fortissimo viro dicere incipientem, timere. Demetr. de Elocutione scribit κῶλον Aristot. esse τὸ ἕτερον μέρος περιόδου. Ipse autem, Κῶλον, inquit, ἐστὶν ἤτοι ἁπλῆ περίοδος, ἢ συνθέτου περιόδου μέρος. Idem, Τὴν ἑρμηνείαν τὴν λογικὴν διαιρεῖ καὶ διακρίνει τὰ καλούμενα κῶλα, καθάπερ ἀναπαύοντα τὸν λόγον. Idem, Βούλεται μέντοι διάνοιαν ἀπαρτίζειν τὰ κῶλα ταῦτα, ποτὲ μὲν ὅλην διάνοιαν—ἐνίοτε δὲ μέρος ὅλης ὅλον. Item παρόμοια κῶλα ap. Eund., ut, Δωρητοί τ' ἐπέλοντο, παραρρητοί τ' ἐπέεσσι. || Habent etiam strophæ et antistrophæ et epodi sua κῶλα: i. e. Versus: ut ap. Tragicos, Comicos, et Lyricos, στροφὴ κώλων θ, aut ιθ, aut plurium vel pauciorum, quæ tot versibus constat: ubi κῶλον est simpliciter στίχος, non autem στίχος ὁ ἀπηρτισμένην ἔννοιαν ἔχων. || Κῶλα dicuntur etiam τὰ τῆς σφενδόνης ἑκάτερα μέρη, Suid., ex Epigr. afferens, Ῥινοῦ χερμαστῆρος ἐΰστροφα κῶλα τιταίνων. Apud Eund. sunt et ζεύγματος κῶλα: afferentem hæc ex anonymo Auctore verba, Συμβαίνει γὰρ τοὺς Σελευκεῖς κρατεῖν θατέρου τῶν κώλων τοῦ ζεύγματος. || Κῶλα J. Poll. (5, 27.) retibus etiam tribuit, dicens in iis κῶλον et τόνον idem esse. || Intestinum crassum, ordine a ventriculo quintum, inter cæcum et rectum medium,

A ut Gorr. inter alia tradit. Celsus 2, 17. interpr. Intestinum laxius, et alibi Plenius. Gell. 12, 5. Ubi ad ædes, in quibus ille ægrotus erat, pervenimus, videmus hominem doloribus cruciatibusque allabi, quod Græci κῶλον dicunt, et febri simul adrapida afflictari, gemitusque ex eo compressos erumpere, spiritusque et anhelitus e pectore ejus evadere, non dolorem magis indicantes quam pugnam adversus dolorem. Colon ap. Latinos appellant Celsus: item Scrib. Largus et Plin., qui etiam Alvum interpr., 11, 37. Media hæc (alvus) umbilico annexa in omnibus: in homine suillæ infima parte similis: a Græcis appellatur κῶλον, ubi dolorum magna causa est. Sic et J. Poll. κῶλον et τὴν κάτω κοιλίαν, s. νειαίρην, idem esse docet. Apsyrtus, Μονέντερον ἢ κῶλον, διὰ τὸ μὴ ἔχειν σύνδεσμον τοῖς λοιποῖς ἐντέροις, ἀλλὰ κυλίεσθαι καθ' ἑαυτό. [* Κωλέντερον, Gl. Longao.] Ceterum in hac signif. scriptum reperitur ETIAM Κόλον, idque in libris manuscriptis, ut in quodam meo Lex. vet. Κόλον, ἐπί τινος ἐντέρου, παρὰ B τὴν κοιλότητα. Præterea et J. Poll. cum hinc κολάζεσθαι derivet, κόλον scripsisse videtur: frequentius tamen tum ap. ipsum Poll., tum alibi scribitur κῶλον. "Κολεάζοντες, Hesychio sunt ὠθοῦντες, κωλύοντες, Pellentes, Prohibentes: item περαίνοντες, Dividentes: in obscœna signif. UNDE Κολεασμὸς, Eod. auctore dicitur τὸ περαίνεσθαι. Dicit autem hæc πεποιῆσθαι ἀπὸ τοῦ κόλου, et κολεάζειν esse τὸ καθιέναι εἰς τὸ κόλον. Eod. teste κολέαρχος quoque est κακόσχολον ὄνομα. AT Κολέαμος, Eid. est ματαιόφρων: qui supra κοάλεμος." "Κολοκορδόκολα, Intestina, Omasa: ut vult Lascaris." "Κολοκάνοι, Hesychio sunt εὐμήκεις καὶ λεπτοὶ, Oblongi et tenues s. graciles: qui et κολεκάνοι similiter positum fuisse scribit ἐπὶ μήκους σὺν λεπτότητι." "Κολετράω, Aristoph. N. (552.) Τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεί. Ubi Schol. et Hes. exp. καταπατοῦσι, Proculcant: dicentes translatum esse ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας πατούντων. Id enim κολετρᾷν dici. Quosdam vero exp. ἐνάλλονται εἰς τὸ κόλον, quod significet C εἰς τὴν γαστέρα. Quibus addit Schol. Aristoph. signif. etiam τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα: nam κόλον dici τὸ παχὺ ἔντερον, vel κατὰ κώλου τύπτειν."

["Κῶλον, Wakef. Eum. 377. 408. Jacobs. Anth. 8, 100. 188. 264. 410. 12, 106. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 228. Brunck. Aristoph. 1, 214. 232. 289. Kuster. 66. 74. Porson. Hec. p. 53. Ed. 2. Dionys. H. 5, 140. 156. Casaub. ad Athen. 132. Valck. Diatr. 101. 203. ad Callim. 1, 127. Phœn. p. 76. 106. 108. 112. 434. Demetr. Phal. §. 1. Eur. Hec. 1150. Musgr. Med. 1181. Pars orationis, Dionys. H. 5, 9. 111. 114. 116. Rutilius 159. Phot. Bibl. de Phrynicho, Valck. Adoniaz. p. 200." Schæf. Mss. "Κῶλον dicitur etiam Latus unumquodque alicujus figuræ, vel Unaquæque superficies solidi cujusdam corporis, v. gr. cubi, aut pyramidis, Herod. 4, 62. 108. item 2, 126. ubi κῶλον ἕκαστον ead. notione dicitur qua μέτωπον ἕκαστον c. 124. Unumquodque latus." Schw. Mss.]

[* "Κωλόβαθρον, * Κωλοβαθρίζω, * Κωλοβαθριστὴς, D ad Hesych. 2, 98, 12. * Κωλοκοπέω, 396, 16." Dahler. Mss. * Κωλομετρία, Suid. v. Εὐγένιος.] Κωλοτομέω, Membra incido, Membris trunco. [Plut. 7, 785. Τῆμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα κωλοτομεῦσιν, i. e. θερίζουσιν, al. βωλ. * "Κωλόφασσα, Tzetz. Chil. 13, 276." Elberling. Mss.]

"Κωλίφιον, τὸ, fuisse dicitur Panis quo athletæ utebantur: ex eo nominatus quod τὰ κῶλα, Membra artusque, redderet ἴφια, Valida et robusta. Sed non nisi ex Juvenale (2, 53.) ejus exemplum affertur, dicente, Luctantur paucæ, comedunt coliphia paucæ." [Martial. 7, 66. * "Κωλύφιον, Phryn. Ecl. 26." Schæf. Mss.]

Ἀκροκώλια, τὰ, Trunculi, Cels.: h. e. Extrema membrorum, Edulia e trunculis extremorum membrorum parata, ut sunt ὠτία, ῥύγχη, πόδες, χορδαὶ, χόλικες, Bud. Matron ap. Athen. (136.) Δάμνα μιν ζωμός τε μέλας ἀκροκώλιά θ' ἑφθά. Pherecr. ap. Eund. (269.) Σκελίδες δ' ὀλόκνημοι πλησίον τακερώταται Ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ διέφθ' ἀκροκώλια, Ἥδιστον ἀτμίζοντα, καὶ χόλικες βοός. Et (95.) ex Anaxila, Ἀκροκώλι' ἑψεῖν

ἐστὶ, ῥύγχη, [καὶ] πόδας. Paulo post ubi de ἀκροκωλίοις sermo est, alia exempla profert ex Aristoph. et Pherecr. et Alexide et aliis, ubi etiam sing. ἀκροκώλιον. [Athen. 63.] Utitur et Aristot. Probl. s. 23. Quæst. 40. ubi Gaza vertit Trunculi. "'Ακροκωλία, "ἡ, Extremitas membrorum, h. e. brachiorum: "ubi nimirum humeris inseruntur. Apud J. Poll. "l. 2. ἀκρωμία, ὤμου κεφαλὴ, ἐπωμὶς et ἀκροκωλία, "idem sunt, nimirum τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος." "'Ακροκωδία, VV. LL. perperam pro ἀκροκωλία."

Ακωλος, ὁ, ἡ, Membris truncus: specialiter autem Pedibus carens, ἄπους, Hes. [Paus. Attic. 22.] "'Ανάκωλος χιτωνίσκος, ap. Plut. (7, 64.) Tunica brevissima. Camerarius vero, Nomen, inquit, χιτωνίσκων "ἀνακώλων, legitur in Xenocrita Plutarchi, de puerili "tunica." [* "'Αντίκωλος, Simonid. ap. Stob. Serm. 71." Kall. Mss. * Αὐτόκωλος, Anal. 1, 127.] Βραχύκωλος, Brevia membra habens, Brevibus membris constans. Apud Rhett. de periodo, in qua κῶλα sunt breviora. [Strabo 3. p. 256.] Βραχυκωλία, Membrorum brevitas, Cola brevia, Hermog. [* Δεκάκωλος, Schol. Aristoph. Λ. 1007. 1207.] Δίκωλος, Bimembris, Duo membra habens. Diosc. 2, 106. de bromo, Καρπὸν δὲ ἔχει ἐπ' ἄκρῳ ὥσπερ ἀκρίδια δίκωλα, In cacuminibus dependentes parvulas veluti locustas bipedes habet, Ruell. verba ea e Plin. mutuatus, qui tamen illud Bipedes non addit. Et δ. περίοδος ap. Rhett., Periodus duorum membrorum. [Lycophr. 636. Schol. Aristoph. 'A. 1212.] 'Ισόκωλος, In quo paria membra sunt: de periodo aliqua, aut aliquibus, cujus membra s. κῶλα paria s. æqualia sunt. Quintil. 9, 3. loquens de optimis homœoptotis, Et ut pæne similia sint verbis, et paribus cadant, et eod. modo desinant. Etiam ut sint, quod est quartum, membris æqualibus, quod ἰσόκωλον dicitur: Si quantum in agro locisque desertis audacia potest, tantum in foro atque judiciis impudentia valeret. [Athen. 187. Jambl. Pyth. §. 116. χορδαί.] 'Ισοκωλία, Membrorum æqualitas, Cum membra omnia æqualia et paria sunt, Membra æquata, ut quidam loquuntur. Hermog. Μακρόκωλος, Membra longa habens. Pro eo vero, quod Varro præcipit, Debent esse canes internodiis articulorum longis, in Geoponicis reperitur, Τῶν κυνῶν ἐγκρίνουσι τοὺς μ. Item μ. περίοδοι καὶ βραχύκωλοι Aristot. Rhet. 3. Periodi, in quibus longiora et breviora membra sunt. [Strabo 3. p. 256.] Μακροκωλία, Longum membrum, Cum periodus aliqua longius membrum habet, Hermog. Μεγαλόκωλος, Grandiora membra habens, In quo articulorum internodia magna sunt. Aut, si de periodo dicatur, Quæ magnis membris s. κώλοις constat. [* Μελανόκωλος, Phav. 495.] Μεσόκωλον, Nom. ab Hippocr. usurpatum Epidem. 6. quod Gal. Mesenterium interpr., partis vocabulum pro toto accipiens. Sed proprie eo nomine videtur designari Pars ea mesenterii, quæ crassis intestinis continua est, ut quæ pertinet ad tenuia intestina. Posset, si usus ferret, μεσονήστιον nuncupari. Et revera sicut duæ summæ sunt intestinorum differentiæ, tenuiorum et crassorum, ita bipartitum videtur mesenterium, ut in ejus loci Comm. Gal. ostendit. Hæc Gorr. Μονόκωλος, Uno artu porrectus, Gaza ap. Theophr. Item μ. περίοδος, Quæ unico membro absolvitur: quam Aristot. Rhet. 3. dicit esse ἀφελῆ. Plut. (6, 22.) Τὸν μ. λόγον πρῶτον μὲν ἀμουσίας οὐ μικρὸν ποιοῦμαι τεκμήριον, Unius membri orationem. Et metrum μ. ap. Poëtas, in quo cola unius modi sunt. [" Οἰκήματα μουνόκωλα ap. Herod. 1, 179. Domunculas unius membri, i. e. Unius conclavis, intelligunt alii, Schweighæuserus vero, Domunculas unum continuum latus, unam continuam superficiem offerentes; collato usu τοῦ κῶλον ap. eund. Herod., de quo supra. Sed (de quo idem Schweigh. in Addendis ad Annot. ad Herod. monuit,) adj. μόνος in illius v. compositione non tam Unitatem et Continuitatem, quam Uniformitatem præsertim indicare videtur: ut οἰκήματα μ. dicantur Domunculæ simillimam cunctæ faciem, unius ejusdemque formæ frontem præferentes. Certe in Plutarchi l. c. ὁ μ. λόγος idem dicitur qui μονῳδὸς et οὐ ποικίλος. Parum commode H. Steph. Unius membri A orationem interpr." Schw. Mss. * Μονοκώλως, Epiph. 1, 481. * 'Οκτάκωλος, Schol. Aristoph. 'A. 558. * Πολύκωλος, Dem. Phal. 252.] "Σύγκωλος, Solidus: ut in VV. LL. redditur, absque exemplo. Bud. autem affert e Xen. (K. 5, 30.) de "lepore, Σκέλη τὰ ἐπ' αὐτῶν ἐλαφρὰ, σύγκωλα, ubi "reddit, Compacta, e Philelpho." Τρίκωλος, Tria membra s. cola habens, Quint. 9, 3. de homœoptotis et homœoteleutis, E quibus fere sunt, non tamen ut ultimis semper consonent, quæ τρίκωλα dicunt, Vicit pudorem libido, timorem audacia, rationem amentia. Sed in quaternas quoque ac plures hæc ratio ire sententias potest. Ubi cum dicit In quaternas ire sententias potest, EXPRESSIT Τετράκωλος: nam τ. περίοδος dicitur Quæ quaternis constat membris quaternas sententias absolventibus. At metrum τ. appellatur Quatuor colis constans. [Τρίκωλον, τὸ, Trimembris oratio, Dionys. H. de Comp. VV. 108.] "'Υποκώλια, Internodia," [Xen. K. 4, 1. 5, 10. 30. * Φθινόκωλος, Manetho 4, 500.]

B [* 'Ακώλιστος, quasi a * Κωλίζω, Dionys. H. de Comp. VV. 340. περίοδος.]

Κωλικὸς, Colicus: ὀδύνη, ἄλγημα, Coli dolor s. intestini plenioris; utroque enim modo Lat. loquuntur. Et κ. διάθεσις, κωλικὸν πάθος, Coli affecti dolor: quem Colon etiam vocari a Plin. 26, 1. testantur VV. LL. Item κ. φάρμακον, Medicamentum ejus rei causa comparatum, Cels. 4, 14.; Medicamentum ad sedandum coli dolorem comparatum, siquidem præter sedationem doloris vix aliud in colicis affectibus præstari posse docet Gal. de Locis Aff. 6. (13, 607.) Et ἀντίδοτος κωλικὴ pro eod., quæ tamen ἀντίδοτοι κ. non tantum ad coli dolores, sed ad alios etiam morbos adhibentur, sedandi doloris causa: quo factum est, inquit Gal., ut antidotos omnes dolorem sedantes κωλικὰς veteres nuncuparint, appellatione sc. ab affectu, qui maximos dolores habet, deducta. Hæc inter alia Gorr. Item dicitur Qui coli dolori obnoxius est, Qui plenioris intestini morbo laborat, Colicus, ut Lat. quoque appellant. Diosc. Κορυδαλὸς C βρωθεὶς ὀπτὸς κωλικοὺς ὠφελεῖ. Pro quibus Plin. Coli vitium sanatur ave galerita assa, in cibo sumta. Apud Diosc. tamen scribitur κοιλιακούς: sed perperam, si Pauli Ægin. et Aëtii Codd. fidem habemus. Rursum ap. P. Ægin. de coronopodio pro κωλικοὺς reponendum κοιλιακοὺς e Diosc. Aët. Plin. Κωλικεύομαι, Coli vitio laboro, Coli s. Intestini plenioris morbo conflictor, Alex. Trall. [164. Alex. Aphrod. Probl. 2, 73.] Pro κωλικὸς autem et κωλικεύομαι scribitur alicubi ETIAM Κολικὸς ET Κολικεύομαι, sicut supra quoque pro κῶλον scriptum reperiri κόλον, admonui: prior tamen scriptura frequentior est, et verior existimatur.

Κωλάριον, τὸ, Parvum colon; Imperfectus versiculus, VV. LL. Suid. cum citasset hæc verba, "Εξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε, subjungit, κ. παροιμιῶδες, ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον, ὅταν ἐπινίφῃ ψύχους ὄντος. [" Aristoph. Fr. 257." Schæf. Mss.]

¶ Κωλεὸς, ὁ, ἡ, i. q. κῶλον, Gal., in cujus Lex. Hippocr. hæc verba habentur, Κωλεὸς, τὸ κῶλον ἐν D τῷ τρώματι καὶ βέλτιον ἐξαιρέσιος. || VV. LL. exp. Perna, Suffrago, ut et κωλῆ et κωλῆν. Athenis autem fem. gen. dici ἡ κωλεὸς, alibi autem masc. ὁ κωλεὸς, annotat Eust. ex Athen. (366.), ascribens h. ex Epicharmo l. Χορδαί τε, ἀδὺ, Καὶ μὰ Δία χ'ὠ κωλεός: qui citatur et ab Athen. init. libri 9. Scribiturque ap. eum ἀδὺ, Ναὶ pro ἀδὺ, Καί. Ibid. et alium ex eod. Comico profert. [" Phryn. Ecl. 27. Casaub. ad Athen. 132." Schæf. Mss. * " Κωλεὸν, Clem. Alex. Str. 3, 6. p. 535." Routh. Mss.]

Κωλεὰ, ἡ, ET Κωλῆ, per contr., i. q. κωλεός: seu, ut quidam ap. Hes. exp., σκέλος ὑὸς ὀπίσθιον. Eid, κωλεὰ est μέρος κρέατος, περσικῆς τὸ ἐδώδιμον, ἀγκαλὶς, δέσμη χόρτου. At Κωλῆ, Perna, s. Petaso, ut Cam. interpretari posse putat; itidem ut κωλεὸς et κωλεᾴ: scribitur enim accentu in ultima ap. Hes.: ap. Athen. tamen κωλέα, dicentem ex eo contractum esse κωλῆ, ut συκῆ e συκέα, λεοντῆ e λεοντέα, Aristoph. δελφακίων ἁπαλῶν κωλαῖ Καὶ χναυμάτια πτερόεντα, Xenophanes Coloph. Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρί-

φου, σκέλος ἦρα πίον Ταύρου, Xen. K. (5, 30.) Κωλῆν [al. κοίλην] σαρκώδη, λαγόνας ὑγράς. Alia exempla habes ap. Athen. 9. non longe ab init.: afferentem et hoc ex Aristoph. Pluto secundo, Οἴμοι δὲ κωλῆς, ἣν ἐγὼ κατήσθιον, Schol. τοῦ κώληκος λεγομένου: esse autem κωλᾶς, ita enim ibi leg. esse videtur pro κῶλα, τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων, τὰς ἀγκύλας ὀστώδεις: Mercurio vero sacrum esse τὸν τῶν ζώων ἀλόγων βραχίονα. Apud eund. Aristoph. N. (989.) Τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, VV. LL. interpr. Clypeum pedi prætendens: Schol. tamen ibi exp. τῶν αἰδοίων. [" Brunck. Aristoph. 1, 289. 2, 106. 109. 160. Kuster. 192. Fr. 238. 261. Lucian. 2, 331. Phryn. Ecl. 27. T. H. ad Plutum p. 329. 427. 465. Schneid. ad Caton. 214. Conf. c. κοιλία, T. H. ad Plutum p. 464." Schæf. Mss. Athen. 154. 367. Schleusn. Lex. V. T.]

Κωλὴν, ῆνος, ὁ, i. q. præcedentia, Perna, Petaso, ut Cam. interpretari posse putat, Athen. init. libri 9. Περιενεχθέντων κωλήνων, καί τινος εἰπόντος εἰ τακεροί εἰσι. Aliquanto post, Καὶ κωλῆνα δὲ λέγουσι καὶ κωλῆν. Citat autem ibi duo exempla, alterum ex Eupolide, alterum ex Eur. Et 4. (p. 154.) e Posidonio de Celtarum Monomachia epulari, Παρατεθέντων κωλήνων τὸ μηρίον ὁ κράτιστος ἐλάμβανεν. Sunt qui κωλῆνας e Celso interpr. Petiolos. Hes. ἀκροκώλια. || Nom. proprium cujusdam στρατηγοῦ, ita nominati διὰ τὸ στερεὸς τὰ κῶλα γεγονέναι, Eust. [Aristot. H. A. 3, 7. " Phryn. Ecl. 26. Jacobs. Anth. 7, 123. Schneid. ad Caton. 214. T. H. ad Plutum p. 427. * Κώληξ, ibid." Schæf. Mss.]

Κωλία, ἰγνύα, γαστροκνημία, κνήμη, Hes. At Κωλιὰς ἄκρα ap. Paus. Att. p. 1. Promontorium Colias: quod ita dictum Hes. scribit, quia ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐγκείμενον simile est ἀνθρώπου κώλῳ. Item κωλιὰς γῆ, Terra inde desumta, ut videtur. Athen. (482.) de cymbio loquens, Κρατῆρα ἵστασαν τοῖς θεοῖς οὐκ ἀργυροῦν, οὐδὲ λιθοκόλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος γῆς. Unde κωλιάδος * κεραμῆες, ap. Suid. Et Κωλιὰς Ἀφροδίτη, quod ibi coleretur; vel, ut Eust. tradit, ἡ κῶλα ἐκλύουσα δεσμοῦ. Et κ. Ἀττικὴ, Lepos Atticus, Venustas Attica in dicendo, Plut. (6, 153.) Μὴ βουλομένῳ πιεῖν ἀντίδοτον ἂν μὴ τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος ᾖ κεκερασμένον. || Piscis nomen, Plin. 23, ult. Colias, s. parianus, sive saxitanus, a patria Bætica lacertorum minima. Gentile autem a Κωλιὰς EST Κωλιεὺς, Hes. [" Κωλιὰς, Jacobs. Anth. 7, 77. 141. Huschk. Anal. 289. Kuster. Aristoph. 192. Fac. ad Paus. 1, 6. Kuhn. 5. Wessel. Diss. Herod. 201. ad Herod. 416. Toup. Emendd. 1, 213. Plut. Mor. 1, 160. Bergler. Alciphr. 303." Schæf. Mss. * " Κωλῶτις dicitur Venus, Lycophr. 868." Kall. Mss.]

Κώληψ, ηπος, Suffrago, Sura, ἡ περὶ τὰς ἰγνύας ἀγκύλη, ut Eust. (1326, 51.) a veteribus exponi tradit: addens a nonnullis ἄνταν s. * ἄνζαν appellari, a κῶλον derivatum videri scribens, sed de genere dubitari. Il. Ψ. (726.) de Ulysse cum Ajace luctante, Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα, i. e. τῇ πτέρνῃ ἔβαλε τὴν ἰγνύην αὐτοῦ, Eust., dicens simile esse illi Comico, (Ἱππ. 272.) πρὸς τὸ σκέλος κυρηβάσαι. Suid. κώληπα esse dicit τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος. At Nicandri Schol. κώληπα exp. ἀστράγαλον, Θ. (424.) Ἤτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνεϊ τύψῃ, de dryino serpente. [" Jacobs. Anth. 7, 123. T. H. ad Plutum p. 428. * Κωλήπιον, ibid." Schæf. Mss. Colephium, Veget. Mulom. 5, 17, 5.]

Κώλυμα, i. q. κῶλον, h. e. τὰ ἐκ μηροῦ καὶ κνήμης, J. Poll. Κῶλα, inquit Gorr., dicuntur In homine longiora majoraque membra a thorace separata et quasi dependentia, ut brachia et pedes: verum J. Poll. κῶλον, quod et κώλυμα, inquit, vocatur, e femore tantum et crure constare scribit.

[* " Κωλὶς, ἡ ἄορνις γῆ, Tzetz. ad Lycophr. 867." Kall. Mss.]

ΚΩΛΥΩ, ύσω, Impedio, Prohibeo, Veto, opp. τῷ ἐπιτρέπω, κελεύω. Interdum cum solo accus. construitur, Plut. (6, 749.) de Catone, Ἔλεγε τοὺς δυναμένους κωλύειν τοὺς κακῶς ποιοῦντας, ἐὰν μὴ κωλύωσι, κατακελεύειν: interdum cum accus., qui tamen ali-
A quando omittitur, sed subaudiendus relinquitur, et cum ὥστε, aut cum infin. Thuc. Κωλύω ὥστε μὴ περιπλεῖν, Impedio s. Obsto, quominus circumnaviget. Idem 1. Κωλύειν ἡμᾶς ἐπὶ Κέρκυραν ἢ ἄλλοσε, εἴ ποι βουλόμεθα, πλεῖν. Dem. Πότερον φανῆναί τινα τῶν Ἑλλήνων τὸν ταῦτα κωλύσοντα ποιεῖν αὐτὸν, ἐχρῆν, ἢ μή. Pro quibus ap. Herenn. Utrum aliquem exoriri oportuit, qui ista prohiberet ac fieri non sineret, annon. Idem, Οὐδὲν αὐτοὺς ἀπολωλέναι κωλύσει, Nihil obstabit s. causæ erit, quominus perituri sint. Plato, Οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι. Et in VV. LL. Οὕτως οὐθὲν κωλύει ἔχειν ἐνίοις, Ita quosdam se habere nihil vetat. Plut. de Deo Socratis, Τί γὰρ κωλύει μηδενὸς καταφρονεῖν; Pro τί κωλύει autem Dem. eleganter dicit τί τὸ κωλῦον; quid obstat, vetat? Item cum dat. instrumenti, Bud. 106. ex Isæo (150.) Μὴ διαμαρτυρίᾳ κωλύειν, ἀλλ' εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι, Lege recta agere, judicioque legitimo experiri, non etiam judicium contestatione morari. Et Κωλύομαι, Impedior, Prohibeor, Vetor, Herodian. 7, (10, 13.)
B Προελθεῖν τε τοῦ Καπετωλίου ἐβιάζοντο, ὑπὸ δὲ πλήθους ξύλων καὶ λίθων ἐκωλύθησαν, Thuc. 2, (64.) p. 68. Ταῦτα γὰρ ἐν ἔθει τῇδε τῇ πόλει πρότερόν τε ἦν, νῦν τε μὴ ἐν ὑμῖν κωλυθῇ, Et ne nunc per vos impediantur s. abrogentur, cavete: 4, (14.) p. 126. Καὶ ἐν τούτῳ κεκωλῦσθαι ἐδόκει ἕκαστος, ᾧ μή τινι καὶ αὐτὸς ἔργῳ παρῆν, quod ipsum iisd. prope verbis dicit 2, (8.) p. 51. Item cum infin. ap. Philon. de Mundo, Ἐπεὶ καὶ ἄκρον ἀποκοπεὶς τις δάκτυλον ζῆν οὐ κεκώλυται. Sic, Διὰ ταῦτα κωλύεσθαι πράττειν, Virg. Quippe vetor fatis. Et Cic. Prohibentur adire ad filios suos. Et diversa constr., Greg. Epitaph. Fratr. Ὑπ' ἀλλήλων εἰς τὸ πρωτεῖον ἐκωλύοντο: uterque utrique obstabat, quominus primas partes ferret s. prohibebat, Plaut. Nemo prohibet nec vetat, quin, Colum. Nihil prohibet, quominus. Et Cic. Prohibere ne fieret. Et cum dat. instrumenti ap. Thuc. (2, 37.) Ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανείᾳ κεκώλυται. || Κωλύει accipitur etiam pro κωλύεται ap. Thuc. 1, (144.) p. 48. ut testatur Dionys. H. περὶ τῶν τοῦ
C Θουκυδ. Ἰδιωμ., hæc Thuc. verba, Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε, ita exponens, Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύεται ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε. || Inhibeo, Reprimo, Herodian. (3, 11, 6.) Καὶ πεῖσαι κωλύειν [κολούειν] τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀλαζονείας, Minuere nimiam insolentiam, i. e. moderatiorem se præbere, Bud. Ubi exponi etiam posset κολάζειν, vel κολούειν. || Κωλύω cum gen. vel cum præp. ἀπὸ, i. q. ἀποκωλύω, Arceo, Chrys. Φόβος κωλύει πονηρευμάτων. Qua signif. Colum. Potione prohibere per triduum. Et Cæsar, A pugna prohibere. Item e Xen. (K. Π. 1, 3, 10.) κωλύω ἀπὸ σοῦ, Abs te arceo. Qua signif. Cic. dicit, A periculo remp. prohibere. Et Plaut. Prohibere a se vim. Idem Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Αἰδοῦς ἐμπλῆσαι τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουσάντων, ἢ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλῦσαι: Cæs. A contumeliis militum convitiisque prohibet. [" Jacobs. Anth. 8, 48. Abresch. Lectt. Aristæn. 195. Toup. Emendd. 2, 124. Opusc. 1, 391. ad Herod. 428. Soph. Phil. 1241. Alciphr. 378. 436. Dissua-
D deo, Schneid. Anab. 115. Crusius ad Sueton. p. 37. (in altero l. scr. videtur ἐκώλυε.) Conf. c. κυλίω, ad Diod. S. 2, 416.; cum κολάζω, ad Lucian. 2, 122.; cum κελεύω, Toup. Emendd. 2, 355. ad Diod. S. 1, 621. (Jortin's Tracts 2, 82.) De quant., Kuster. Aristoph. 1. De constr., Heind. ad Plat. Lys. 15. Seq. μὴ, Eur. Phœn. 1274. K. μὴ οὐ, Dionys. H. 1, 240. Cum participio, 3, 1364. 1369. Simon. Dial. p. 78. Cum infin., Thom. M. 163. Cattier. Gazoph. 85. K. κατά τινος, Toup. Opusc. 1, 507. Οὐδὲν κωλύει, Dionys. H. 5, 10. Τί οὖν ἐκώλυε, 120. Heind. ad Plat. Charm. 82. Τὸ κωλῦον, Dionys. H. 3, 1446. 4, 2246. Τὸ κωλῦσον, 1, 379. 393. (419.) 494. 3, 1424. 1425. 4, 2084. 2205. Τὸ κωλῦσαν, 3, 1822." Schæf. Mss.] " Κωλυτέον, Prohibendum," [" Clem. Alex. 253. 269. 462." Kall. Mss. * " Κεκωλυμένως, Sub prohibitione, Chrys. in Act. Apost. Serm. 55. T. 4. p. 917, 33." Seager. Mss.]

Κώλυμα, Impedimentum, Obstaculum, Id quo aliquid facere prohibemur, Lucian. (3, 141.) Καθά-

περ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. Interdum cum gen., vel infin. posito genitivi loco, Thuc. 4, (67.) p. 143. Κώλυμα οὖσα προσθεῖναι, i. e. κωλύουσα, Schol. (1, 16.) Κωλύματα μὴ αὐξηθῆναι, Quæ obstant et prohibent, quominus augescant., Herodian. 1, (17, 23.) Διὰ τὸ προλαμβανόμενον ὅπερ εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε πρὸ πάσης τροφῆς λαμβάνειν, κώλυμα δηλητηρίων, Medicamento quo venena prohibeantur. Theophyl. Epist. 2. Μίλτος τὰ χείλη καὶ τὴν παρειὰν γράφουσα, κώλυμα φιλημάτων. Sic Chrys. Πενία ἐλεημοσύνης οὐ γίνεται κώλυμα. At κώλυμα θεῶν, s. θεῖον, Obstaculum a diis immissum, Thuc. 5, (30.) p. 175. Εἰρῆσθαι δ' ὅτι ἦν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ἦ· φαίνεσθαι οὖν σφίσι κώλυμα θεῖον τοῦτο. [" Dionys. H. 3, 1760. Heyn. Hom. 6, 320." Schæf. Mss. " Ocell. Lucan. c. 4. p. 56. Ed. Commel." Kall. Mss.] Κωλύμη, i. q. κώλυμα, sed magis poëticum, Dionys. H., Thuc. 1, (92.) Οὐ δὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο, Non quo prohiberent: 4, (63.) p. 141. 142. Ταῖς κ. ταύταις ἱκανῶς νομίσαντες εἰρχθῆναι, Hisce impedimentis s. obstaculis esse prohibiti. Herodian. 8, (8, 12.) Ἐκώλυε, φάσκων οὐκ ἐς κωλύμην οὐδ' ἐς ἀντίστασιν αὐτοὺς τῶν πραιτωριανῶν ἀφίξεσθαι, Ad prohibendos repellendosque prætorianos: 8, (1, 15.) Ἐς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως, Ad se transitu prohibendos: Cic. Exitu prohibere, Cæs. Itinere. [" Marcell. de V. Thuc. p. 8." Schæf. Mss.] Κώλυσις, Impeditio, Cic. Ipsa impediendi actio. || Impedimentum, Obstaculum, ut κώλυμα et κωλύμη. Item ἔργμα, φράγμα, Obex, VV. LL. [Plut. 6, 275. ubi Xyl. corrigit κόλασις: Plato Soph. 220. * Κωλυσιεργὸς, Jambl. Protr. 356. Kiessl. * Κωλυσιεργέω, Polyb. 6, 15, 5.] Κωλυσιεργία, Operis impedimentum et remora ap. Eudoxium, VV. LL. Κωλυτὴρ, Is qui impedit. Hes. esse dicit σημεῖόν τι ἐν θυτικῇ: forsan quo aliquid facere extispicum responsa vetant. [" Meurs. ad Apoll. Dysc. 44. Teuch." Schæf. Mss.] Κωλυτήριος, Impediendi vim habens. Item κωλυτηρία, quædam θυσία dicitur, Hes.: quæ tamen aut qualis ea sit, non addit. [Jambl. V. P. 296. Kiessl.] At Κωλυτήριον, Impedimentum, Obstaculum, Id quod malum quodpiam arcet, Diosc. Δοκεῖ δὲ καὶ κ. εἶναι ἐν ὁδοιπορίαις παρατριμμάτων εἴ τις ῥάβδον αὐτῆς παρὰ χεῖρα κρατοίη, Plin., Virgam viticis, qui in manu habeant, negantur intertriginem sentire. || Exp. etiam Propugnaculum; nam eo hostis accessu prohibetur. [" Ad Ammon. 149. Τὰ κ., Meurs. l. c." Schæf. Mss.] " Κωλυτὴς, i. q. κωλυτὴρ, " Qui prohibet et impedit," [Thuc. 3, 23.] Κωλυτικὸς, Prohibitorius, ut e Plin. exp.: Impediendi vim habens, Impediens, Prohibendi et arcendi vim habens: i. q. κωλυτήριος. Alex. Aphr. Φάρμακον κωλυτικὸν ἀνίας, Gal. ad Gl. 1., Κωλυτικὸν κενώσεως, i. e. κώλυμα κενώσεως, ut Herodian. dicit, κώλυμα δηλητηρίων. Item κ. αἴτιον, Causa impediens. [Xen. Ἀπ. 4, 5, 7.] Κωλυτὸς, Impeditus; Qui prohiberi potest, ex Epict. Ἀκώλυτος, ὁ, ἡ, Qui impeditus et prohibitus non est, Qui non impeditur et prohibetur, Minime impeditus, Lucian. (1, 129.) Εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος, Liber exitus, et qui nullis impedimentis prohibetur, Herodian. 1, (13, 2.) Ῥᾳδία δὲ ἡ εἴσοδος αὐτῇ καὶ ἀκώλυτος, Nec accessu prohibebatur: 4, (10, 10.) Μιᾶς ἐξουσίας οὔσης, κοινὴν καὶ ἀ. ἀμφοτέροις τὴν ἀπόλαυσιν ἔσεσθαι, Communem utriusque usum minimeque impeditum, J. Poll. interpr. Et 1, (3, 3.) Ἐξουσίαν αὐτοκράτορα καὶ ἀ. || Christianis Qui non fungens muniis ecclesiasticis a consortio fungentium non prohibebatur. Alii tamen aliter exp. Hinc Gall. Acolyte: pro quo etiam Acolytre corrupte. [" Gell. N. A. 1, 2. Plut. Mor. 1, 540." Schæf. Mss.] Ἀκωλύτως, Sine impedimento, obstaculo, Nullo impediente, prohibente s. vetante, Plato Crat. Ἀσχέτως καὶ ἀ. ἀεὶ ῥέων. Herodian. 8, (2, 1.) Διέβησαν ἀ., μηδενὸς ἐμποδὼν γενομένου. Sic et 4, (11, 3.) Et 3, (12, 1.) Ἀ. εἰσῆλθε, Nullo prohibente: 1, (12, 15.) Μέχρι τῶν τῆς Ῥώμης πυλῶν ἀ. οἱ ἱππεῖς διώκοντες, Sine ullo impedimento persecuti usque ad urbis portas: 3, (11, 13.) Ὅτι δ' ἂν μέλλοις πράττειν, λανθάνων ἀ. ἐς τέλος ἄξεις, Nullo prohibente facile assequeris: 7, (7, 3.) Καὶ τὸ κρυπτὸν πρότερον διὰ φόβον μῖσος, ἀδεὲς καὶ αὐτεξούσιον γενόμενον, ἀ. ἐξεχεῖτο, Nullo prohibente. [" Wakef. S. Cr. 5, 114." Schæf. Mss.]

Ἀνακωλύω, Arceo, VV. LL. [* " Ἀνακώλευσις (sic,) Herodian. Epimer. Mss. p. 196." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Ἀντικωλύω, Hippocr. 412, 36.] Ἀποκωλύω, Arceo, Prohibeo. Cum gen., Greg. Ἀποκωλῦσαι ναμάτων, Ab aquis arcere s. prohibere. Aliquando sine casu pro simplici κωλύω: Plato de Rep. 2. (p. 238.) Ἀποκωλύει οὐδὲν, Nihil vetat, prohibet. Pro quo frequentius dicitur οὐδὲν κωλύει. [Xen. K. Π. 1, 3, 7. 10. 6, 3, 2. Ἑλλ. 7, 1, 14. * Ἀποκώλυσις, Ἱππ. 3, 11. " Prohibitio, Schol. Eur. Or. 1571." Kall. Mss.] Διακωλύω, Impedio, Prohibeo, Veto, ut κωλύω, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 5.) Τὰ προσπλέοντα καὶ προαισθάνεσθαι καὶ διακωλύειν, Dem. (67.) Οὐχ ὅπως ἀντιπράξειν καὶ διακωλύσειν, ἀλλὰ καὶ συστρατεύσειν, ἂν αὐτὸς κελεύῃ, Plato de Rep. 2. (p. 240.) Τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα, Prohibebamus vetabamusque ne simul et agriculturam exercere aggrederetur: Apol. Socr. (19.) Διακωλύων πολλὰ ἄδικα γίγνεσθαι. Basil. (9, 96.) Διακωλύει τὴν σύμπτυξιν, Inhibet ne testas suas contrahat. Et in pass. ap. Plut. διεκωλύοντο πρὸς τὴν τόλμαν ὑπὸ τῆς τοῦ Σκεδάστου χρηστότητος, Scedasti improbitate prohibebantur. [" Cattier. Gazoph. 70. Kuster. Aristoph. 1. Diod. S. 2, 355. 495. 574. Plut. Mor. 1, 760. Cum gen., Diod. S. 2, 190. 463. et v. l. 474. Cum duobus accus., Heindorf. ad Plat. Lys. 15." Schæf. Mss. Clem. Alex. 206. * Διακωλυτέον, Plato de Rep. 401.] Διακώλυμα, Impedimentum, Obstaculum, Id ipsum quo prohibemur et vetamur facere aliquid, Plato [de LL. 7. p. 360.] Διακωλυτὴς, Qui vetat, est impedimento, prohibet et obstat, Plato, Δ. καὶ ἐπιτιμητὴς ἡγούμενος τῆς πρὸς αὐτὸν ὁμιλίας. [Herod. 6, 56.] Διακωλυτικὸς, Prohibitorius, Paul. JCus. [Plato Polit. 280. * Ἐγκωλύω, Hero Autom. ap. Schn. Lex.] Ἐπικωλύω, Impedio, Sum impedimento; Insuper impedio, prohibeo. [" Soph. Phil. 1242." Schæf. Mss. Thuc. 6, 17.] Ἐπικώλυσις, Impeditio, Xen. (Œc. 8, 4.) Ἔχοντες οὕτως ἐπικώλυσιν ἀλλήλοις, Sese ita mutuo impedientes et obturbantes: [hodie legitur ἐπικωλύσωσιν ἀλλήλους. * " Ἐπικωλυτὸς, Schwebel. ad Onos. 107." Schæf. Mss. * Ἀνεπικώλυτος, Joseph. A. J. 18, 6, 4. Schol. Aristoph. Ἱππ. 524. * Ἀνεπικωλύτως, Joseph. A. J. 16, 6, 5. 19, 5, 3. Diod. S. 17. p. 606, 40. 624, 28. Schol. Aristoph. Ἱππ. 378. N. 25.] Κατακωλύω, Prohibeo, Veto, Remoror, Detineo, Dem. (1247.) Ἀποστέλλω δὴ αὐτῷ, ὅτι οὐχ οἷός τ' εἴην οἴκαδε ἀφικέσθαι, ἵνα μὴ κατακωλύοιμι τοὺς πρέσβεις. Et sic alibi. Xen. (Œc. 12, 1.) Μή σε κατακωλύω ἀπιέναι ἤδη βουλόμενον. Bud. Et in VV. LL. ex Aristoph. (Ἀ. 1088.) δειπνεῖν κατακωλύεις, Prandium remoraris. [Plut. Arato 5. * Προκώλυμα, Heliod. 9, 17. p. 372. * " Ὑποκώλυμα, Jo. Mal. 2, 43." Elberling. Mss.]

ΚΩΜΑ, τὸ, Somnus profundus; Sopor altus, Virg. Veternus. Hesiod. Θ. (798.) κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει: itidemque Nicand. Ἀ. (458.) ὀλοὸν κῶμα dixit. At vero Hom. μαλακὸν κῶμα vocat duobus in Il., ubi fortasse simplicius accipi potest pro Somno. Apoll. Rh. 2, (205.) ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος. Volunt autem κῶμα alii dictum pro κοίμημα, alii esse a v. κῶ inusitato pro κεῖμαι, e quo esse et κώμη. Quidam et a κωμάζω deduxerunt. Etym. Eust. || Κῶμα, Vox est Medicis etiam usitata, et quidem qua ipse Hippocr. usus est. || Κῶμα, inquit Gorr., Marcor, Veternus. Est deficiens et imbecillis motus facultatis imaginatricis a frigido et humido magnam somni cupiditatem inducens. Apud Hippocr. duplex ejus differentia legitur, Gal.; unum enim somnolentum, alterum insomne statuit. Medici ἄγρυπνον κ. appellarunt hoc, phreniticis, alterum lethargicis proprium. Somnolentum dicitur, in quo æger profundo et diuturno somno premitur: insomne, in quo ægri vigiles manent, clausis tamen fere semper oculis, nisi excitentur. Tunc enim oculos attollunt, et tangentem respiciunt, libereque tum sentiunt, tum moventur; atque etiam desipiunt, quod ipsis variæ rerum imagines obversentur, quæ illorum mentes movent, et somnum abrumpunt. Verum e lecto surgere, et vi-

gilantium opera exercere nequeunt. Variæ, inquit Gal., fuerunt Interpretum Hippocratis sententiæ quid κῶμα ap. eum significaret: alii εἰς ὕπνον καταφορὰν, alii Somnum ipsum, alii somnolentam καταφορὰν interpretari sunt. Gal. init. Comm. 1. εἰς τὸ Προῤῥητικὸν, scripsit se in l. περὶ Κώματος pluribus testimoniis demonstrasse, Hippocr. καταφορὰν omnem κῶμα appellare. Fuerunt qui τὸ κ. veteribus ἀπὸ τοῦ κωμάζειν dictum fuisse scripserint, quod est Crapulæ et comessationibus indulgere, sive a communi utrorumque symptomate, nam tum ebriosi, tum qui comatis altera specie laborant, magna e parte vigilant, sive quod οἱ κωμάζοντες omnium facillime in eum morbum incurrunt: siquidem ex immodico vini potu in primis contrahitur. Quam, ut verisimile est, sententiam secutus Linacer, κῶμα vertit Marcorem; marcere enim torpere significat, atque languore et inertia teneri: præsertim cum Celsus de lethargo, In hoc, inquit, marcor et inexpugnabilis prope dormiendi necessitas. Erotian. exp. τὸν ὕπνον, καὶ οἷον κοίμημα, et κωματώδεις, τοὺς μετά τινος νωθρίας ἐν καταφορᾷ ὄντας. || Illecebra, θέλγμα, ut Schol. Pind. ap. eum (Π. 1, 21.) exp. ἰαίνει καρδίαν Κώματι. Existimo autem hanc signif. sumtam esse e dulcedine somni: unde etiam Dulcis somnus ap. Poëtas, et Dulcis quies. [" Jacobs. Anth. 7, 193. Heyn. Hom. 6, 596. Toup. Ind. ad Add. sua in Theocr., Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.] Κωματώδης, Quem tenet s. opprimit marcor, κῶμα dictus. Vide Κῶμα. [Hippocr. 67. 147. 1086. 1096. * Κωματίζομαι, 1213.]

Κωμαίνω, Dormito, Dormiturio, νυστάζω, Hes. Apud Eund. κωμαίνεσθαι, κείρασθαι, quod suspectum est. [Hippocr. 468, 52.]

" Κωμοῦσθαι, Alto sopore et veterno opprimi. " Unde κεκωμῶσθαι ap. Hippocr., quod Gal. exp. ἐν " κώματι εἶναι."

ΚΩΜΟΣ, ὁ, Compotatio convivalis, e qua aliquis tandem incidit in κῶμα, Somnum profundum. Nihil enim aptius ad expos. hujus vocis excerpi posse existimo e multis multorum Gramm. verbis. In primis autem VV. LL. exp. Festivitas in convivio, dicitque Bud. ita sumi a Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι. Sed, ut cetera omittam, Hilaritas ibi dicere malim quam Festivitas. Quidam et Convivium luxuriosum interpr. Nonnulli Convivium lascivum. Sed ego nullam commodiorem extare ap. Lat. vocem existimo exponendæ huic Græcæ, quam Comessatio, atque adeo hanc e Græca originem habere, non a Comedo, nec a κῶμαι, ut tradit Festus, e Gr. inquam voce, sive κῶμος, sive potius κωμάσαι, quod est a κῶμος, ad faciliorem formationem. Sic tamen ut Comessari primum inde dictum esse intelligam, a quo deinde sit verbale Comessatio. Fateor interim aliquid amplius videri significari voce κῶμος quam voce Comessatio: cum κῶμος Omne amatoriæ lasciviæ ac protervіæ genus comprehendat: aliquando vero generalius dicatur de illis, qui amatoria quadam lascivia protervіaque ac nequitia utuntur, aut brevius, de hominibus amatorie lascivientibus, seu caleant Baccho, quæ propria est signif., seu minus. Herodian. 3, (12, 23.) Τίς γὰρ εἰς ἑστίασιν ἢ κ. ὡπλισμένος ἔρχεται; Plut. (8, 355.) Μεθύοντας ἀπομιμούμενοι κώμῳ χρωμένους μετὰ γυναικῶν: Alex. (67.) p. 229. Κώμῳ χρώμενος διὰ τῆς Καρμανίας. Idem plurali numero usus est in Pol. Præc. Ἀπέστησε τῶν πότων καὶ τῶν κ. ἑαυτόν. Ut autem hic Plut. πότους et κ. copulavit, ita Paul. ad Rom. 13, (13.) κ. et μέθας. A Suida autem κ. hoc ipso nomine μέθη exp. Ceterum solitos in his κ. gestare coronas, interdum et faces, nonnunquam vero et αὐλητρίδας ac ὀρχηστρίδας secum ducere, patebit ex iis, quos subjungam ll. Aristoph. Πλ. (1040.) ΓΡ. Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. ΧΡ. Φαίνεται· Στέφανον γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται. Xen. Σ. (2, 1.) Ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακούσιος ἄνθρωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν καὶ ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν. || Interdum est Comessantium agmen, Comessabundorum hominum agmen, aut brevius etiam, Comessabundum agmen. Bud. autem ap. Athen. vertit Cœtum et comitatum Bacchicum, sic accipi dicens et a Dem. Sed et pro Impetu, qualis est comessabundi agminis, ex Eur. affertur. || Lascivia et protervia, qualis est comessabundorum, et magis etiam proprie amatorum juvenum comessabundorum: de qua signif. dictum est et supra. || Festum, quod magna cum hilaritate peragitur tanquam a comessabundis, Dionys. P. 93. Edit. patris mei, Οὐδ' οὕτω σὺν παισὶ μελανδίνην ἀνὰ Γάγγην Ἰνδοὶ κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτῃ Διωνύσῳ, Eust. ἑορτὴν κωμαστικήν. Ut autem hic a Dionys. vocatur ἑορτὴ κωμαστικὴ, sic Nonn. (Jo. 87, 12.) κῶμον ἑορτῆς appellavit Hilaritatem festi. Ceterum Diod. S. quoque dixit ἄγειν κῶμον ἐπινίκιον Διονύσῳ, ita scribens, ubi de incendio Persepoleωs loquitur, Πάντες ἀνεπήδησαν ἐκ τοῦ πότου, καὶ τὸν ἐπινίκιον κῶμον ἄγειν τῷ Διονύσῳ παρήγγειλαν—καὶ γυναικῶν μουσουργῶν εἰς τὸν πότον παρειλημμένων, μετ' ᾠδῆς καὶ αὐλῶν προῆγεν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸν κῶμον. || Saltatio quædam in comessationibus usitata: peculiariter de Certo genere saltationis, sicut et ἡδύκωμος de alio. Interdum et generalius pro Saltatione. Sic quidam et in illo Dionysii l. quem modo protuli, κῶμον pro Saltatione acceperunt; sed alteram expos. malo. Jam vero et ap. Pind. 'Ο. 4, (13.) Οὐλυμπιονίκαν Δέκευ Χαρίτων ἕκα-Tι τόνδε Κῶμον, cum alii κῶμον pro ἐγκώμιον s. ἔπαινον accipiant simpliciter, Schol. quidam exp. τὸν μετὰ χορείας ἔπαινον. || Tibia comessationibus adhiberi solita ad ebrietatem. Sed hæc expositio manavit e quibusdam verbis, quæ ap. Suid. leguntur, haud tamen tanquam ejus, sed tanquam ex alio prolata, quæ non satis emendata esse videntur. Ceterum illi ὀρχήσεως et χορείας signif. affinis est ea, qua accipitur pro ἀσελγὲς ᾆσμα et πορνικὸν, s. συμποσιακὴ ᾠδή: de quibus signiff. lege Hes. || Deus præses hujusmodi comessationum, s. lasciviæ protervіæque comessabundorum hominum: cujus dei pulcram descriptionem habes ap. Philostr. Imag. 3. cujus initium est, Ὁ δαίμων ὁ κῶμος, παρ' οὗ τὸ κωμάζειν τοῖς ἀνθρώποις, ἐφέστηκεν ἐν θαλάμου θύραις: paulo post, Καὶ ὁ κῶμος ἥκει, νέος παρὰ νέους, καὶ οὔπω ἔφηβος, ἐρυθρὸς ὑπὸ οἴνου, καὶ καθεύδων ὀρθὸς ὑπὸ τοῦ μεθύειν. || Κῶμος, sequendo illam expos., cui primum locum dedi, videri possit e κῶμα deduci; sed Eust. licet et ipse dicat κῶμον esse, δι' οὗ καταφέρεταί τις εἰς κῶμα, alibi tamen ipsum a Κῶ derivat, sicut et κῶμα. Ego priorem illam derivationem sequi malui. [" Jacobs. Anth. 6, 63. 84. 8, 122. 9, 300. 10, 323. 12, 40. 335. Anim. 315. Wakef. Ion. 1216. Herc. F. 178. Alc. 350. Coray Theophr. 232. T. H. ad Plutum p. 380. Kuster. Aristoph. 2. Heindorf. ad Plat. Theæt. 390. Christod. Ecphr. 362. Markl. Suppl. 390. ad Charit. 7. 224. Valck. Phœn. p. 296. Voss Myth. Br. 1, 107. Toup. Opusc. 1, 406. ad Herod. 10. Lennep, ad Phal. 130. ad Homer. 5, 60. Musgr. Cycl. 39. Bergler. Alciphr. 376. Saltatio, ad Lucian. 2, 274." Schæf. Mss. Schn. Lex. * Κωμόπληξ, Schæf. ad Aristoph. Πλ. p. xxxii.]

[* Ἀείκωμος, Manetho 4, 301.] Ἐπίκωμος, ὁ, ἡ, Qui ad comessationes ventitat, Comessator, Bud. 1083. e Plut. (6, 488.) et Alciphr. [* Ἐπικώμαιος, Nomen Apollinis, Stob. 281, 20." Wakef. Mss. * Ἐπικώμιος, Pind. N. 6, 56. 8, 85. Π. 10, 9.] Ἡδύκωμος, q. d. Jucunda comessatio, Athenæo (618.) Genus saltationis, sicut et κῶμος, at Polluci Quoddam canticum, sicut et Hesychio: scribiturque ἡδυκῶμος ap. utrumque horum, cum ἡδύκωμος habeant non solum Athenæi exempl., sed et Eust. locum illum ex eo proferentis. " Δύκωμος ex J. Poll. 4. c. 14. " affertur pro Saltatione quadam: sed perperam ibi " ejus Codd. habent ἡ δύκωμος pro ἡδύκωμος, ut " Athen. l. 14." [* Ὀρθόκωμος Ἡρακλῆς· ἵδρυται Ἀθήνησιν. Phot.] Πολύκωμος, Comessationibus abundans, vel potius, Multarum comessationum auctor, de Baccho dictum in Epigr. [Anal. 2, 517. * Προκώμιον, Pind. N. 4, 17. ὕμνον. * Σύγκωμος, Eur. Bacch. 1171. Aristoph. 'Α. 263. Athen. 482.] " Φιλόκωμος, Qui amat comessationes, Qui amat τὸν " κῶμον s. τοὺς κώμους. Legitur in Epigr." [" Meleagri 60. Jacobs. Anth. 7, 390. Huschk. Anal. 98,

Ruhnk. Ep. Cr. 74." Schæf. Mss.] "At Φιλοκώμων, A "quod in VV. LL. exp. Dicax, perperam scriptum "est pro φιλοσκώμμων."

Κωμάζω, Comessor, Comessabundus venio, Lascivia et protervia utor, qualis est comessantium: κωμάζειν παρά τινι, Arrian. (7, 24, 8.) Comessari ap. aliquem. Xen. K. Π. 7, (5, 7.) Ἐπειδὴ ἑορτὴν τοιαύτην ἐν Βαβυλῶνι ἤκουσεν εἶναι, ἐν ᾗ πάντες Βαβυλώνιοι ὅλην τὴν νύκτα πίνουσι καὶ κωμάζουσι, Athen. 8. Κωμάζουσιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν ἅπαντες, ἢ χορεύουσιν, 6. Καὶ γὰρ ὀρχούμενος καὶ κωμάζων, καὶ πᾶσαν ἀκολασίαν ὑπομένων, Lucian. (2, 810.) Ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ κατᾳδόμενος: (2, 928.) Οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, ubi observa etiam pass. vocem. Bud. ait esse etiam Bacchari vinolentum, Lascivire, Temulentia proterva convitiari et obvios pulsare, atque ita accipi a Dem. 181. (433.) Ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσωπείου κωμάζει. Sic Hes. κωμάζει, ὑβρίζει μετὰ μέθης, addens etiam κῶμον ᾄδει. || Apud Hesiod. autem κώμαζον, quod est pro ἐκώμαζον, B quidam interpr. simpliciter Tripudiabant, 'A. (281.) Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ. Sic autem ap. Lucian. de Salt. Κωμάσατε βέλτιον exp. ἄμεινον ὀρχήσασθε. Itidem vero κῶμος pro ὄρχησις, ut ante dictum est. || Κωμάζω pro Comessabundus venio, Comessabundus incesso: Liv. Temulento agmine comessabundus incessit. Venio cum lascivia et protervia, qualis est comessantium: cum præpp. ἐπὶ, πρὸς, παρὰ, Lucian. (1, 290.) Ἠκούσαμεν αὐτοῦ (τοῦ Πολυφήμου) ᾄδοντος ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπί σε, Athen. 8. Ὑποπιόντες ἐκώμασαν πρὸς αὐτὸν, Plut. (Anton. 26.) Καί τις λόγος ἐχώρει διὰ πάντων, ὡς ἡ Ἀφροδίτη κωμάζοι παρὰ τὸν Διόνυσον. || Sed in VV. LL. affertur etiam pro Accedo simpliciter ex Epigr. ἐκώμασας εἰς Ὄλυμπον, de Hercule. Item e Nonno (Jo. 223, 5.) Εἰς δόμον αὐχήεντος ἐκώμασεν ἡγεμονῆος. Et ex Hermog., Κωμάσας ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον. Videtur tamen aliquid amplius his in ll. signif. "Κωμάσδω, "Dor. pro κωμάζω, Theocr. 3." "Κωμαδεῖν, Hesy"chio ὀρχεῖσθαι: alioqui est ὀρχήσεσθαι, fut. 2. vel C "aor. 2. a κωμάζω." ["Coray Theophr. 232. Huschk. Anal. 206. 212. Wakef. Herc. F. 178. Alc. 807. 843. Jacobs. Anth. 9, 205. 234. 240. 301. 12, 40. 112. ad Lucian. 2, 274. ad Charit. 224. 253. Musgr. ad Eurip. 193. Toup. Opusc. 2, 236. Koen. ad Greg. Cor. 19. Valck. ad Herod. 132. ad Diod. S. 1, 177. Musgr. Cycl. 39. Valck. Adoniaz. p. 289. Alciphr. 24. Fut., Epigr. adesp. 24. 25. et Jacobs. p. 300. Plut. Alex. 182. Schm. Κωμάξω, Valck. ad Röv. 66. Κωμάδδω, 77." Schæf. Mss. Schn. Lex. * Κωμασία, Clem. Alex. Strom. 5, 7. p. 567. "Schol. Pind. N. 2, 37." Boiss. Mss.] Κωμαστὴς, Comessator, Comessabundus, Plut. (6, 717.) Κωμαστῶν δέ τινων περιτυχόντων αὐτοῦ τῇ γυναικὶ καὶ πολλὰ πραξάντων ἀσελγῆ. Utuntur autem etiam Plato et Xen. (K. Π. 7, 5, 10.) Apud Aristoph. (N. 606.) κωμαστὴς Διόνυσος: cui opp. Greg. Naz. σωφρονιστήν. [* Κωμαστήριον, Synes. Dion. 173. * Κωμάστωρ, Manetho 4, 398. * Κωμαστὸς, unde * Ἀκώμαστος, Liban. 4, 158.] Κωμαστικὸς, Ad comessationem pertinens, s. Ad co- D messatores: et q. d. Comessatorius, i. e. Qualis est comessantium: κωμαστικὴ ὄρχησις ap. J. Poll., ἑορτὴ ap. Eust. supra in Κῶμος. [Ælian. H. A. 9, 13. ᾠδή.] ITEM Κωμαστικῶς, Comessabunde, Comessantium modo: Liv. Modo comessantium aliquid agere. ["T. H. ad Plutum p. 398." Schæf. Mss.]

[* "Ἀντικωμάζω, Schol. Pind. Π. 9, 156." Boiss. Mss. * Ἐγκωμάζω, Gl. Comessor.] Εἰσκωμάζω, ET Ἐπεισκωμάζω, Comessabunde et temulenter me infero, Impudenter et velut temulenter me infero, Bud. qui et Εἰσεκώμασεν ὁ ἄργυρος ap. Athen. (231.) vertit, Luxum adventu suo attulit argentum, quod impudenter in supellectilem irrepsit. Apud Eund. vide exemplum et bicomp. Ἐπεισκωμάζω, 1083. ["Me infero alios illudens, Plato Theæt. 184." Routh. Mss.: de Rep. 6. p. 102. Act. notione, Insuper introduco, Obtrudo, Polyarchus ap. Athen. 546. ubi vide Schw.] "Ἐκκωμάζω, ex Eur. (Andr. 604.) affertur pro Procax "excedo." Ἐπικωμάζω, unde Bud. 1082. ex Alciphr., Ἐπεκωμάσαμεν Δεξιμάχῳ, pro Vinolentæ et comessabundæ offendimus et obviæ factæ sumus Deximacho. Ibid. vero e Theodorito habes, Τίς γάρ διά σε τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συλλόγοις οὐκ ἐπεκώμασε, pro Quisnam te stimulante non petulantissime in collegia piorum impetum fecit? Quis non debacchatus est in ordinem clericorum? [Athen. 603. Plato de LL. 12. p. 194. * Ἐπικωμασία, Gl. Comessatio: * Ἐπικωμαστής· Comessator. * Ἐπικωμαστικὸς, Argum. Theocr. 3. * Ἐπικωμαστικῶς, Gl. Comiter. * Συνεπικωμάζω, Athen. 534. * Κατακωμάζω, Eur. Phœn. 355. * Περικωμάζω, Aristoph. Σφ. 1020. * Προσκωμάζω, Philostr. Apoll. 4. p. 144. * Συγκωμάζω, Una salto, Lucian. 2, 274. Pind. 'O. 11, 16. Athen. 603. * Συγκωμαστὴς, Tzetz. Chil. 6. p. 116.]

Κώμαξ, Petulans, Nugator, φλύαρος, Eust.

[* Κωμὰς, Mysticum nomen Hecates, Psell. Introd. in Dogm. Chald. p. 110.]

"ΚΩΜΑΚΟΝ, Aromaticum quiddam, inquit Hes. "Meminit ejus Theophr. H. Pl. 9, 7. Fructum esse "dicens unguentis pretiosis permisceri solitum. "Sunt qui Caryophyllon esse velint. Sed notan"dum, ap. hunc proparoxytonως, ap. illum oxyto"nως scriptum esse."

ΚΩΜΗ, ἡ, Pagus, Vicus, Thuc. 3, (94.) Οἰκοῦν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, ubi ἀτειχίστους non addi ad differentiam quasi sint aliæ τετειχισμέναι, apparet ex h. Ejusd. l., l. 1. Καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις, ἥρπαζον, ubi κατὰ κώμας reddi potest et per adverbium, sc. Pagatim. Aristot. Poët. (3.) Καὶ τῆς τραγῳδίας (ἀντιποιοῦνται) ἔνιοι τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ποιούμενοι τὰ ὀνόματα σημεῖον· οὗτοι μὲν γὰρ κώμας τοὺς περιοικίδας καλεῖν φασίν. Redditur etiam Villa, et a vet. Interpr. N. T. Castellum plerisque in ll. || Vicus, in urbe: de qua signif. dicam in Κωμήτης. || Κώμη a Κῶ, Cubo: quod constet e domibus, in quibus cubant animalia et homines quoque, quasi eorum κοιμητηρία. Eust. Etym. ["Thom. M. 561. Brunck. Aristoph. 2, 104. Schneid. Anab. 116. 117. Herodian. Philet. 449. 478. et n., Toup. Opusc. 1, 237. Vicus in orbe, ad Mœr. 252. Conf. c. χώρα, Wakef. S. Cr. 4, 29. cf. Boiss. Philostr. 419. A κῶ s. χῶ, Capio, Cattier. Gazoph. 22." Schæf. Mss. Hesiod. 'A. 18. Plato de LL. 10. p. 118. * Κωμάκτωρ, Gl. Coactor, Argentarius.] Κώμαρχος, VEL Κωμάρχης, Pagi præfectus. Legitur autem hoc posterius ap. Xen. [K. 'A. 4, 5, 9. 18. * Κωμαρχίδης, Aristoph. Εἰρ. 1142. * Κωμάρχιος, Modus musicus, Plut. 10, 653.] Κωμόπολις, Pagus ad oppidi s. civitatis magnitudinem accedens. Bud. ap. Strab. exp. Pagus instar oppidi. Apud Marc. 1, 38. κωμοπόλεις dici putantur Quæ nec sunt pagi duntaxat, nec etiam urbes, cum mœnibus careant; redditurque ibi a quibusdam Oppidula, a nonnullis Oppidula rusticana, Pagi oppidorum æmuli. Sunt et quibus interpretari Municipia placeat. Tale est quod vocamus Un bourg, Une bourgade, vel potius Un gros bourg, Une grosse bourgade. ["Casaub. ad Athen. 88." Schæf. Mss.]

"Ἀμφίσκωμοι, Hesychio οἱ περιοικοῦντες τὰς κώμας, "Circumvicini, Qui circumjacentes pagos inhabi"tant." [* Μικρόκωμος, Basil. 3, 282. * "Πολύκωμος, Multos vicos habens, Athan. 2, 304." Kall. Mss.] "Ἀνεξικώμη, Hes. e Cratino pro ἧς οὐκ ἀνάσχοιτο "ὅλη κώμη." Κωμητικὸς, οῦ, ὁ, Paganus, Vicanus, Qui est in pago, e pago, Ad pagum pertinens: ἐκκλησίαι, Synes. Idem vero et κωμήτιδας ead. signif. appellavit. [Κωμητικοὶ, Gl. Vicani: Κωμητικά· Paganalia.] Κωμήτης, Paganus, Pagum incolens. Item κωμῆται, Ejusd. pagi incolæ. || Κωμῆται in urbe, Ejusd. vici incolæ, s. Ejusd. viciniæ, Vicini: nam κώμη, sicut et Lat. Vicus, dicitur interdum in urbe de vicinia: de qua signif. lege Suid. Hoc exp. modo ap. Aristot. Polit. 1, 1. c. fin., et init. cap. 2. [Xen. K. 'A. 4, 5, 18. Aristoph. N. 965. "Wakef. Alc. 478. Jacobs. Anth. 7, 383. Callim. 1, 430. Toup. Opusc. 1, 237. Bentl. Opusc. 76." Schæf. Mss.] Et

FEM. Κωμῆτις, ιδος, ἡ, Pagana, Vicana. Et κωμήτιδες ἐκκλησίαι eædem, quæ et κωμητικαὶ, ut dictum fuit in Κωμητικός. ‖ Vicina, sicut κωμήτης, Vicinus. [Aristoph. Λ. 5. * Κωμήτωρ, Steph. B. 498.] Κωμηδὸν, Pagatim, Vicatim. [" Diod. S. 1, 335." Schæf. Mss.] Κώμιον, q. d. Pagulus, Viculus, i. e. Parvus pagus, Plut. (9, 95.) Scribi autem κώμιον proparoxytone testatur et Eust. Κωμώδριον, aliud dimin., Suid. [v. Καλλίμαχος.] AT Κωμύδριον exp. μικρὰ καὶ εὐτελὴς πόα, i. e. Parva et vilis herba: fortasse tamen et in illo Suidæ l. ita scr. est. [" Schol. Isocr. 447. Cor." Boiss. Mss. " Vicula, Cyrill. Hier. 227." Wakef. Mss. * Κωμίσιον, aliud dimin., Schn. Lex.]

" Κατακωμᾷ, Hesychio καταγελᾷ, quod et καταμω- " κᾶται. Apud Pollucem quoque 6, 49. de risu " synonyma hæc sunt, κατακωμᾶσθαι, κατειρωνεύε- " σθαι, διασύρειν, κωμῳδεῖν, τωθάζειν: forsan ad ver- " bum est Per vicos et pagos traducere ac deludere." [" Misc. Obss. Nov. 1, 67." Boiss. Mss.]

[* " Ἐγκωμαντευμένος, Villicus, Montf. Palæogr. 401." Kall. Mss.]

ΚΩΜΩΔΟΣ, q. d. ὁ κατὰ κώμας ᾄδων, Qui per pagos cantat carmina. Existimatur enim hæc Comœdiæ origo fuisse, quod Athenienses, cum per pagos adhuc dispersi degerent, si quando genio indulgere vellent, et τιμᾷν τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου, ut loquitur Paus. ap. Eust., jocosa carmina, s. jocosas quasdam cantilenas et dicaces cantitarent, quibus se invicem insectarentur. Alii vero veteribus pagos incolentibus morem fuisse dicunt, generalius loquentes, non nominatis Atheniensibus, ut a quibus civibus passi injuriam essent, noctu ad eam urbis partem, in qua ille habitabat, venientes, carmina quædam adversus eum cantitarent, ejus quidem nomen tacentes, sed de injuria, quam intulisset, expostulantes. Deinde cum hoc ad reprimendam insolentiam et proterviam opulentiorum utile esse judicarent, datam fuisse cuilibet licentiam cantandi in medio etiam foro hæc carmina. Postremo autem habuisse Poëtas, qui impune hanc convitiandi, cuicunque vellent, artem factitarent, quos dictos fuisse κωμῳδοὺς, respiciendo ad primam illam consuetudinem. Quæ tamen convitiandi libertas ademta illis postea fuit. Hæc autem pauca e multis, atque adeo propemodum infinitis, quæ a variis varie traduntur, delegi, ut verisimiliora: cum et ex iis, qui a κώμη nomen hoc deducunt, quidam paulo aliam hujus derivationis rationem reddant: ceteri vero partim a κῶμος s. κωμάζω, partim a κῶμα, quod prius esse constat quam κῶμος, deducant, ὅτι ἐν καιρῷ κώματος ᾖδον. Omnium vero ineptissima esse videtur deductio ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς κωμάζειν. Ceterum qui contentus his non erit, legat Aristot. Poët. Schol. Aristoph. Eust. Etym. et e Latinis Donatum. Ceterum Suid. postquam dixit κωμῳδίας appellari ὕβρεις, διασυρμοὺς, ἐμπαίγματα, subjungit, καὶ Κωμῳδὸς, ὁ ταῦτα ποιῶν. Ego vero κωμῳδὸν ap. Aristot. Plut. Herodian., Eum esse puto, qui et Lat. Comœdus, i. e. Comœdiæ actor, Comicus actor: quo etiam modo loquitur Fabius. Aristot. Eth. 4, 2. fin. Καὶ κωμῳδοῖς χορηγῶν, ἐν τῇ παρόδῳ πορφύραν εἰσφέρων, Plut. (8, 104.) Ἡ πολλοῦ κωμῳδὸς ἐωνημένος ἐπιτρίβει Μένανδρον, Aut comœdus magno emtus inscita actione perdit Menandrum, Erasm. Herodian. 5, (7, 14.) Ἡνιόχοις τε καὶ κωμῳδοῖς καὶ μίμων ὑποκριταῖς. Hinc etiam ὑποκρίνεσθαι dicuntur ap. Athen. κωμῳδοὶ, sicut et τραγῳδοί. Hoc porro animadvertendum est, me dedisse primum huic nomini κωμῳδὸς locum, respiciendo ad formationum seriem et quasi ἀκολουθίαν: quam sequendo κωμῳδὸς prius est quam κωμῳδία, cum alioqui ea signif., quam passim habet κωμῳδὸς, ut docui, ad κωμῳδία pertineat, atque adeo hanc vocem ad illius exp. assumere oporteat. Idem vero et in aliis nominibus usuvenit, quæ alioqui serie formationis s. derivationis præcedunt. [" Thom. M. 559. Huschk. Anal. 243. Ammon. 86. 138. Soph. Vit. p. ix. Br. 4. Valck. Phœn. p. 432. Diatr. 182." Schæf. Mss. Schn. Lex.] Κωμῳδία, Comœdia: quæ triplex commemoratur, ἡ

A ἀρχαία, et ἡ μέση, et ἡ νέα s. καινή. Horum autem trium generum mentio fit cum alibi, tum in iis quæ Scholiis in Aristoph. præfixa sunt. A Donato autem, in iis quæ præfixit suis in Terentium Commentariis, si modo is est qui illa iis præfixit, ἀρχαίας tantum et νέας κωμῳδίας fit mentio. Sic et Aristot. Eth. 4, 8. Ἴδοι δ' ἄν τις καὶ ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τῶν παλαιῶν καὶ τῶν καινῶν. Ab Athen. contra multi μέσης κωμῳδίας enumerantur ποιηταί. Lucian. (2, 347.) Πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος: (2, 267.) Καὶ μάλιστα τῆς σεμνῆς τραγῳδίας καὶ τῆς φαιδροτάτης κωμῳδίας. Sciendum est autem, quamvis vetus Comœdia potius quam ceteræ duæ, ad Satyram accederet, interdum tamen κωμῳδίαν sine adjectione tale quid significare, quale Latinis Satyra, aut Satyricum scriptum. Sed et Theophyl. σκώμματα et κωμῳδίαν copulavit. Quinetiam Suid. κωμῳδίας ait dici ὕβρεις, διασυρμοὺς, ἐμπαίγματα: itidemque Eust. tradit κωμῳδίαν veteres definiisse ψόγον, * περίσυρμα. Dicitur porro κωμῳδίαν ποιεῖν,

B sicut et κωμῳδίας ποιητής: Plut. Utrum Athen. in Bello etc. Ἐγγὺς οὖν, Μένανδρε, τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τὴν κωμῳδίαν οὐ πεποίηκας; item κωμῳδίαν διδάσκειν. [" Ad Charit. 226." Schæf. Mss.] UNDE Κωμῳδοποιὸς ET Κωμῳδοποιητὴς, ITEM Κωμῳδοδιδάσκαλος, Comœdiæ scriptor, Comicus poëta, Plut. Σκωπτόμενος δὲ καὶ χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμῳδοποιῶν. Legitur et in aliis plerisque cum ejus, tum aliorum ll.: κωμῳδοποιητὴς autem ap. J. Poll. invenio, 9, (11.) semip. 333. ubi ETIAM Κωμῳποιητὴς illi subjungitur. At de κωμῳδοδιδάσκαλος lege Bud. 816. [" Κωμῳδοποιὸς, Thom. M. 563. Mœr. 240. et n., Ammon. 86. 138. Conf. c. κωμῳδὸς, Valck. Phœn. p. 432. Diatr. 182. Κωμῳδοποιητὴς, (Aristoph. Εἰρ. 733.) Mœr. l. c. * Κωμῳδιοποιὸς, ibid. Thom. M. l. c. Κωμῳδοδιδάσκαλος, ad Mœr. l. c. * Κωμῳδιδάσκαλος, T. H. ad Plutum p. 89." Schæf. Mss. * Κωμοδιδάσκαλος, Schn. Lex. Suppl. * " Κωμῳδιοδιδάσκαλος, Dio Chrys. 1, 74. 447." Wakef. Mss.] Inveniuntur autem et substantiva actionem ipsam significantia, HÆC, Κωμῳδοποιΐα

C ET Κωμῳδοδιδασκαλία. Plut. (7, 372.) Τῶν δὲ δραματοποιῶν τὴν μὲν κωμῳδοποιΐαν οὕτως ἄσεμνον ἡγοῦντο καὶ φορτικὸν, ὥστε νόμος ἦν μηδένα ποιεῖν κωμῳδίας Ἀρεοπαγίτην. [Κωμῳδοδιδασκαλία, Aristoph. Ἱππ. 516. " Dawes. M. Cr. Præf. p. vii. * Κωμῳδοτραγῳδὸς, (Suid. 1, 52.) Toup. Opusc. 2, 160. 162. * Κωμῳδοτραγῳδία, ibid. Porson. Or. 856." Schæf. Mss. Harpocr. Lex. 7, 8. * Κωμῳδῶς, Æliani Fragm.] In usu est ETIAM Κωμῳδικὸς pro Comicus, Ad Comœdiam pertinens, aut Comœdiæ conveniens: κωμῳδικὰ ἔπη, Aristoph. (Σφ. 1047.) Comica carmina. At κωμῳδικὰ παίγνια, Demetr. Phal. Comœdiæ convenientia, Comœdiam decentia. Apud Eund. legitur et κωμῳδικώτερα. Eust. κωμῳδικὸν exp. etiam ψογερόν. Ut autem a κωμῳδία dicitur κωμῳδοποιὸς, etc. pro Κωμῳδιοποιὸς, quod et reperitur cum alibi, tum ap. Suid. nisi mendum subest, sic κωμῳδικὸς videri possit esse pro κωμῳδιακός. [" Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 5. T. H. ad Plutum p. 8. Conf. c. κομμωτικὸς, 399." Schæf. Mss. * Κωμῳδικῶς, Athen. 90.

D " Phryn. Bekkeri p. 66." Boiss. Mss. * Κωμῳδιακὸς, Schol. Aristoph. Ἀ. 380.] SED et VERBUM Κωμῳδέω hinc originem habuit pro σκώπτω, Mordacibus dictis incesso, Mordeo, Noto, Taxo, Subsanno, Irrideo: ut sc. in vetere Comœdia fiebat. Athen. (544.) Κωμῳδῶν δὲ αὐτὸν Ἄλεξις: (344.) Λάμπωνα δὲ τὸν μάντιν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις κωμῳδοῦσι. Hermog. Ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν ὁ νόμος κωλύει. Et κωμῳδεῖσθαι, Aristoph. Σφ. (1026.) Idem Πλ. (557.) σκώπτειν et κωμῳδεῖν copulavit; eodemque modo Athen. dixit Κωμῳδεῖται καὶ σκώπτεται εἰς ὀψοφαγίαν. [" Ad Phalar. 368. [Jacobs. Anth. 7, 149. ad Lucian. 2, 334. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 26. ad Timæi Lex. 171. Toup. Opusc. 1, 368. Zeun. ad Xen. K. Π. 679. τὶ, Dionys. H. 5, 207. εἰς, ad Timæi Lex. 262. ἐπὶ, Toup. Opusc. 1, 422. 541." Schæf. Mss.] Κωμῴδημα, Quod dicitur mordendi causa s. notandi aut subsannandi. Bud. vero a Plat. (de LL. 7. p. 378.) κωμῳδήματα vocari ait quasi Cavillamenta, et παίγνια, dicique de Omni ludicra musica et ridicula. [* Ἀ-

κωμῳδητος, unde * Ἀκωμῳδήτως, Lucian. 2, 71.] "Ἀνακωμῳδέω, Comice decanto vel dico: vel etiam "Comice taxo." [Plut. 6, 34. * Ἀντικωμῳδέω, Schol. Eur. Med. 424. Plut. Flamin. 9.] Item COMP. Διακωμῳδέω ET Ἐπικωμῳδέω. Habet autem Διακωμῳδῶ eand. signif., quam Κωμῳδῶ, nisi quod præp. διὰ vehementiam aliquam addit. [Aristot. Poët. 37. Plato Gorg. 462.] Quod et de ἐπικωμῳδῶ dici fortasse potest. Nisi quis malit ἐπικωμῳδῶ esse Insuper irrideo, et quasi Irrisionem addo, Mordax aliquod dictum. Plato Apol. Socr. (19.) Ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ἐπικωμῳδῶν Μέλιτος ἐγράψατο. [* Κατακωμῳδέω, Basil. Ms. in Greg. Naz. p. 45. " Tzetz. Chil. 6, 870." Elberling. Mss.] "Παρακωμῳδεῖν, Obiter perstringere et taxare: s. Aliquomodo taxare et perstringere, idque comico more. Basil. in Epist. ad Diodor. Πλάτων δὲ τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ λόγου ὁμοῦ μὲν τοῖς δόγμασι μάχεται, ὁμοῦ δὲ καὶ παρακωμῳδεῖ τὰ πρόσωπα. Ita enim accipiendum esse, sequentia hæc verba docent, Θρασυμάχου μὲν τὸ θρασὺ καὶ ἰταμὸν διαβάλλων· Ἱππίου δὲ τὸ κοῦφον τῆς διανοίας καὶ χαῦνον· καὶ Πρωταγόρου τὸ ἀλαζονικὸν καὶ ὑπέρογκον." [Schol. Aristoph. Ὄρν. 843. Athen. 525. * Συγκωμῳδέω, Lucian. 210.] "Ὑποκωμῳδέω, Subrideo more comico, Tacite mordeo dicterio comico s. scommate." [Lucian. 2, 521.] At VERO Κωμῳδολειχῶν vocabulum esse videtur joco prolatum ab Aristoph., et ab eo fictum, sicut et alia pleraque. Habet autem formam participii a v. Κωμῳδολειχέω, quod sonat q. d. Comica lingo, pro Comica verba jacto, ea e Comicis suffurans, degustando eorum libros, et tanquam patinas lingens. Viderint tamen VV. DD. an aptiorem ejus loco invenire possint expos., cum nullam afferat Schol. nec Suidas, versum tamen ipsum proferens, Σφ. (1318.) Κωμῳδολειχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί. Κωμικὸς, Comicus, Ad Comœdiam s. Ad comœdiæ scriptorem pertinens, E Comœdia petitus: ut κωμικὴ σκηνὴ, ὑποθέσεις, χάρις, Athen. Item κ. ἀγρυπνία, Plut., qui dixit etiam κ. καὶ ἱλαρωτέροις πράγμασιν: quod omnino convenit cum h. Luciani l. (3, 154.) Ἱλαρῷ καὶ κ. προσώπῳ. Et κ. δορυφόρημα ap. eund. Lucian. (2, 5.) quod Proverbialiter dici annotat Erasm. in Prov. Doryphorematis ritu. Compar. Κωμικώτερος: Demetr. Phal. Αἱ δὲ (χάριτες) εὐτελεῖς μᾶλλον καὶ κωμικώτεραι, σκώμμασιν ἐοικυῖαι. || Comicus poëta, Comœdiæ scriptor, Plut. de Discern. Adul. Ἐπεὶ καὶ τοῖς κωμικοῖς πολλὰ πρὸς τὸ θέατρον αὐστηρὰ καὶ πολιτικὰ πεποίηται. Sic et Athen. passim. Existimo tamen alteram signif. nominis hujus κωμικὸς, sc. pro Ad comicum s. Ad Comœdiam pertinens etc., præcedere, usumque obtinuisse, ut brevitatis gratia diceretur κωμικὸς pro κωμῳδικός: quam meam conjecturam confirmare videtur syncope in κωμωποιητής: hoc enim, sicut et κωμῳδοποιητὴς, dici testatur J. Poll. [" Jacobs. Anth. 7, 52. T. H. ad Plutum 8. T. H. ad Lucian. 1, 221. K. λέξις, ad Plutum p. 98. Μέτρον κ., Heyn. ad Apollod. 1073. 1075. 1126. Κωμικὸς, Eupolis, T. H. ad Lucian. 1, 207." Schæf. Mss. * Κωμικῶς, Schol. Aristoph. Ἀ. 253. 258.] Κωμικεύομαι, pro Comice loquor, e Luciano [3, 610.]

ἘΓΚΩΜΙΟΝ, Dictum laudatorium, Laudatio, Laus, Plato Minoë (137.) postquam hæc de Minoë verba Homeri protulit, quæ sunt ex Od. Τ. (178.) ἔνθα τε Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστὴς, subjungit, Minoëm accepisse hoc ἐγκώμιον ab Hom. quale nullus heroum ab eo acceperit, et quidem paucis verbis comprehensum; dicit enim διὰ βραχέων εἰρημένον: et paulo post γέρας id appellat, Ideo autem hoc exemplum primum protuli, ut ostenderem vanam esse illam distinctionem, quæ cum ab aliis, tum ab Aphthonio annotatur inter ἐγκώμιον et ἔπαινον, in qua inter alia dicit ἔπαινον quidem ἐν βραχεῖ γίνεσθαι, at vero ἐγκώμιον κατὰ τέχνην ἐκφέρεσθαι. Affertur porro ex eod. Plat. ἐγκώμια ποιεῖν pro Laudare: sicut ex Aristoph. (Ν. 1205.) ἐγκώμιον ᾄδειν εἰς τὸν υἱὸν, pro Canere carmen de laudibus filii. Legitur et ἐγκώμιον λέγειν, l. 4. Καὶ ἄλλο ἄλλου λέγων ἐγκώμιον. Apud Isocr. ἐγκωμίων τυγχάνειν et ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι, pro eod., in Panath. Dem. autem A (300.) dixit, δεῖξαι ἐγκώμια, Καί τοι τρία ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πᾶσιν ἀνθρώποις ἔδειξαν ἐγκώμια Θηβαῖοι καθ' ὑμῶν τὰ κάλλιστα, ἓν μὲν ἀνδρίας, ἕτερον δὲ, δικαιοσύνης, τρίτον δὲ σωφροσύνης: quod perinde est ac si diceret, Tria ostenderunt Thebani vobis inesse summa laude dignissima; Triplici laude ornati fuistis testimonio Thebanorum. Sicut autem hic dicit καθ' ὑμῶν, qui præpositionis κατὰ usus novus alioqui videri cuipiam possit, ita et (68.) Ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ὑμῶν ἐγκ., ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ubi etiam observa non tam esse Laudem, quam Laudis materiam et argumentum, Id quo quis laudem meretur, laude dignus censetur. || Interdum est Oratio scripta de laudibus alicujus: Ἐγκώμιον Ἡρακλέους, quod scripsit Matris, Athen. Et ap. Plut. (6, 814.) Antalcidas sophistæ cuidam recitare volenti suum ἐγκώμιον Ἡρακλέους, objecit, τίς γὰρ αὐτὸν ψέγει; ITEM Ἐγκώμιος λόγος, i. q. ἐγκώμιον, Eust. At COMP. Φιλεγκώμιος, ὁ φιλῶν ἐγκώμια, Qui laudes amat, laudibus delectatur, laudari cupit. [Schol. Aristoph. B Πλ. p. 261. Ed. Hemst.] || Ἐγκώμιον dictum putant cum alii, tum Aphthonius, quod olim soleret ἐν κώμαις ᾄδεσθαι, i. e. τοῖς στενωποῖς, τοῖς ἀμφόδοις: nec plura de hac derivatione ap. quemquam invenio, præterquam ap. Etym.: sed quæ is addit, sunt plane etymo repugnantia: hinc sc. ἐγκώμιον nomen accepisse, quod qui ab opulentioribus aliquam injuriam acceperant, venientes εἰς κώμας i. e. εἰς ἄμφοδα, Lat. In trivia s. compita, multa adversus eos probra jactabant. Quod si et meæ conjecturæ s. derivationi locus hic super est, dixerim potius a κῶμος esse derivatum ἐγκώμιον, ut sit ita vocatum quasi ἐν κώμῳ λεγόμενον, quod sc. amator amicæ suæ decantaret. Facit autem pro hoc etymo et κῶμος in ea signif., quam ei dat. Pind. Ὀ. 4, (13.) sc. pro ὁ μετὰ χορείας ἔπαινος, s. simpliciter, ἐγκώμιον, ut antea docui. [" Herodian. 478. et n., Ammon. 139. Valck. ad Xen. Mem. 238. Thom. M. 561. Aristoph. Fr. 268. Ἐγκώμιος, Huschk. Anal. 33. Ruhnk. Ep. Cr. 84. Græv. Lectt. Hesiod. 547." Schæf. Mss. I. q. ἐγχώ- C ριος, Hesiod. Ἔργ. 1, 342. * " Ἐγκωμιολογικὸς, Proœm. Pind. Π. 12." Wakef. Mss.]

Ἐγκωμιάζω, Laudo, Laude afficio, ἐγκώμιον λέγω, Æsch. (75.) Ἀναβὰς ἐπὶ τὸν τάφον τῶν τετελευτηκότων, ἐγκωμιάζειν τὴν ἐκείνων ἀρετὴν, Isocr. (Areop. 30.) Ἐγκεκωμίακα τὴν δημοκρατίαν, et, Τοὺς μετὰ τέχνης ἐγκωμιάζοντας, in Evag. (3.) Ἀνδρὸς ἀρετὴν διὰ λόγων ἐγκωμιάζειν. Eademque constr. Plut. Lycurgo, Ἐγκωμιάζουσαι δι' ᾠδῆς τὴν ἀρετήν. Et pass. Ἐγκωμιασθεὶς ἐπ' ἀνδραγαθίαις, Isocr. Ceterum Xen. post ἐπαινεῖν addidit ἐγκωμιάζειν, tanquam majus aliquid significans, K. Π. 5, (3, 2.) Ὡς δὲ τοῦτ' ἤκουσαν, πάντες μὲν ἐπῄνουν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον. [" Thom. M. 747. De constr., Plato Theæt. 282. Heind. ad Gorg. 227." Schæf. Mss. Ἐνεκωμίασεν, Gl. Insinuavit.] Ἐγκωμιαστὴς, Laudator, [Gl.] Ἐγκωμιαστικὸς, q. d. Laudativus, s. Laudatorius, Ad laudationem pertinens: ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα ex Hermog. pro Genere demonstrativo. Item ἐγκωμιαστικοὶ ap. Longin. (8, 3.) sicut et ἐπαινετικοὶ, Qui lubenter D laudant, Laudationibus dediti, Ad laudationes propensi aut ad laudandum. [" Thom. M. 562." Schæf. Mss.] Ἐγκωμιαστικῶς, q. d. Laudative, Laudatorie, Eorum more, qui laudationem aliquam scribunt. [" Tzetz. Chil. 4, 471." Elberling. Mss. " J. Poll. 4, 26." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 8, 57." Schæf. Mss. Socr. H. E. 3. p. 199.] At COMP. Ἀνεγκωμίαστος, Illaudatus, Nulla laude affectus, [Isocr. * Μεγαλεγκωμίαστος, Tzetz. Il. p. 17. * " Ἀνεγκωμιάζω, Aristid. 94. Schol." Wakef. Mss. * Ἐνεγκωμιάζω, Diod. S. 1. p. 46, 19.]

[* Ἐπικώμιος, i. q. ἐγκώμιος, Pind. Π. 10, 8. N. 6, 56. 8, 85. * Ἐπικωμιαστικῶς, i. q. ἐγκ., Schol. 8, 1.]

" ΚΩΜΥΣ, υθος, ἡ, Laurus quæ ante fores statuitur. Hes. enim κώμυθα dici scribit δάφνην ἣν ἱστῶσι πρὸ τῶν πυλῶν: addens, significare etiam δέσμην χόρτου, et τὰ κατ' ὀλίγον τῶν δραγμάτων: quo modo et ap. Suid., Οἱ δὲ ξυνδήσαντες τὰς καλάμας καλωδίοις τε καὶ τολύπαις, κώμυθας πολλὰς ἀπειρ-

" γάσαντο. Itemque apud Theocr. 4, (18.) Καὶ μα- A
" λακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι, Schol. exp.
" δέσμην, s. δεσμάτιον, Fasciculum. Legitur voca-
" bulum hoc ap. Theophr. quoque, sed in paulo
" alio significatu. Nam H. Pl. 4, (11, 1.) dicit τὸν
" χαρακίαν κάλαμον φύεσθαι ἐπὶ τοῖς κώμυσι: sub-
" jungens, κώμυθας vocari οὓ ἂν ᾖ συνηθροισμένος
" κάλαμος καὶ συμπεπλεγμένος ταῖς ῥίζαις: hoc autem
" fieri καθ' οὓς ἂν τόπους τῆς λίμνης εὔγειον ᾖ χωρίον.
" Plin. 16, 36. characiam arundinem nasci scribit in
" ripis expatiantis lacus." [" Toup. ad Schol. Theocr.
p. 212." Schæf. Mss.]

" ΚΩΝΟΣ, ὁ, Conus, Turbo, Meta: σχῆμα ap.
" Geometras et ceteros Mathematicos ἀπὸ πλατείας
" βάσεως εἰς ὀξὺ λῆγον. Aristot. in Probl., Τοῦ κώνου
" βάσις κύκλος ἐστί. Idem de Mundo, Εἴ τις ἐξ ἄγγους
" ὁμοῦ ῥίψειε σφαῖραν καὶ κύβον καὶ κῶνον καὶ κύλιν-
" δρον. Rursum in Probl. κῶνον esse dicit τὴν ἔκ-
" πτωσιν τῶν ὄψεων: quod aspectuum procidentia
" turbine s. cono agatur: unde et acies. Inde κῶνος B
" dicitur quidquid tali est figura: ut metæ segetum
" in areis. Gal. in Lex. Hippocr. p. 61. scribit, ἐν
" ταῖς ἅλωσι, maxime ubi sunt loca ἐπόμβρια, solere
" erigi palum ligneum, et ἐπὶ τούτῳ συντίθεσθαι τοὺς
" καρποὺς κωνοειδῶς: inde struem illam κῶνον appel-
" lari: et hinc ἄλφιτα προκώνια dici τὰ πρὸ τῆς τοῦ
" κώνου στάσεως, h. e. ἐκ τῶν νέων ἔτι καὶ ἁπαλῶν
" κριθῶν: i. e. Farinam e recenti adhuc hordeo ante-
" quam in metam compositum fuit. Itidem κῶνοι,
" ut et στρόμβοι et στρόβιλοι, dicuntur Turbines illi
" quibus pueri ludunt, alio nomine βέμβηκες dicti.
" Necnon ὁ τῆς πίτυος καρπὸς, vel potius involucrum
" fructus, dicitur κῶνος, ut στρόβιλος, quoniam ead.
" est figura. Theophr. H. Pl. 3, (9, 5.) in discrimine
" τῆς πίτυος et τῆς πεύκης, scribit τὴν πίτυν τὸν κῶνον
" ἐλάττω φέρειν καὶ πεφρικότα μᾶλλον. Et aliquanto
" post, de abietis generibus, Ἐν δὲ τῷ κώνῳ τῷ μὲν
" τοῦ ἄῤῥενός ἐστι κάρυα ὀλίγα ἐπὶ τοῦ ἄκρου· τῷ δὲ τῆς
" θηλείας, ὅλως οὐδέν. Sic Diosc. tradit πιτυΐδας
" vocari τὸν καρπὸν τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης, τὸν C
" εὑρισκόμενον ἐν τοῖς κώνοις. Et Mnesitheus ap. A-
" then. (57.) ὀστρακίδας nominari τῶν κώνων τοὺς πυ-
" ρῆνας, necnon ipsos τοὺς κώνους. Latini et Conum
" vocant et Nucem pineam: Græci Medici, recen-
" tiores præsertim, DIMINUTIVE Κωνάριον, inter quos
" Nicolaus Myrepsus." [Galen. 4, 501.] " Habet
" et ἡ περικεφαλαία suum κῶνον, quem Latini itidem
" Conum appellant. Maro, Et conum insignis galeæ
" cristasque comantes. Lucretius, Acumen coni.
" Hesychio vero κῶνοι sunt etiam οἱ θύρσοι, Thyrsi:
" qui ET κώνητες Eid." [Κῶνος, Barker. ad Etym.
M. 1098. 1112. " Aristoph. Fr. 269. Jacobs. Anth.
6, 349. 7, 105. Casaub. ad Athen. 116. Toup. O-
pusc. 1, 234. Emendd. 4, 456. ad Herod. 754. Pix
liquida, qua vasa fictilia veteres illinebant, Casaub.
ad Athen. 21." Schæf. Mss. Schneid. ad Eclog.
Phys. 321. 322.] " Porro a κῶνος COMPOSITUM
" Κωνοειδὴς, ὁ, ἡ, Coni formam gerens, Qui coni
" specie est, Turbinatus. Herodian. 5, (3, 11.) Λί-
" θος μέγιστος κάτωθεν περιφερὴς, λήγων εἰς ὀξύτητα· D
" κωνοειδὲς αὐτῷ σχῆμα." [Barker. ad Etym. M.
1107. " Suid. v. Ἀγυιεύς." Kall. Mss. * Κωνοτομέω,
Anal. 1, 478.] " Κωνοφόρος, Conum ferens, Conifer
" s. Coniger: ut Catullus dicit Conigeræ pinus: et
" Maro Coniferæ cyparissi. Apud Theophr. H. Pl.
" 3, (9, 4.) κωνοφόρος est Arbor quædam assimilis τῇ
" πίτυϊ, pinui. Hes. exp. * στροβιλοφόρον." [" Jacobs.
Anth. 7, 249." Schæf. Mss. * Κωνοφορέω, Lexx. Gr.
ἁμαρτύρως.] " Ἄκωνος πῖλος, ap. Joseph. Pilus Co-
" num et fastigium non habens, Non fastigiatus in
" metam." " Πρόκωνα, s. Προκώνια ἄλφιτα, J. Poll.
" (6, 77.) nominari ait τὰ ἐξ * ἀφρύκτων κριθῶν, Ex
" hordeo non tosto: ut Gal. quoque Lex. Hippocr.
" προκώνια ἄλφιτα quosdam accipere scribit τὰ ἐκ
" τῶν * ἀφρύκτων κριθῶν μόνα, ipse exponens τὰ ἐκ τῶν
" νέων κριθῶν ἄλφιτα, Farina ex hordeo recenti nec-
" dum in conos composito: qua de re et in Κῶνος
" dictum fuit. Apud Etym. et in Lex. meo vet. qui-
" dam προκώνια esse dicunt τὰς * ἀφρύκτους κριθὰς, vel
" πυροὺς μέλιτι κεχρισμένους καὶ ἐν ἡλίῳ ὠπτημένους,
" quasi πυροκώνια: alii Genus thymiamatum: utrique
" minus apte." [Cf. Anecd. Bekkeri p. 294. Phot. et
Schn. Lex. * Κωνικὸς, Appian. Bell. Mithr. p. 18.
" Jacobs. Anth. 7, 327. * Κωνίον, Philodem. 18. (μα-
στῶν.)" Schæf. Mss.] " Κωνίαν, Gal. Lex. Hippocr.
" esse dicit οἶνον τὸν πισσίτην: cujus conficiendi ra-
" tionem vide ibid." [Barker. ad Etym. M. 1108.
* Κωνίτης οἶνος, 1111. * Κωνῖτις, ibid. Epigr. Rhiani
ap. Athen. 499. πίσσα, olim * κωπῖτις.] " Κώνα,
" Hesychio βέμβιξ, Turbo." [Barker. ad Etym. M.
1098.] " ET Κωνᾷν, Eid. περιδινεῖν, Circumagere:
" quod et βεμβηκίσαι. Idem aor. κωνῆσαι exp. non
" solum κύκλῳ περιενεγκεῖν, sed etiam πισσοκοπῆσαι:
" unde ap. Æsch. et Cratino in Cressis πισσοκόνητον
" μόρον dici ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς
" ἀποθάνωσι. Verum non modo habet κωνῆσαι per
" η, sed etiam κωνίσαι per ι, in utraque signif. Nam
" IN Πισσοκονήτῳ dicit Κωνίσαι esse τὸ περιαγαγεῖν,
" forsan a κῶνος: et in serie τοῦ κ cum ε, κεκώνισται
" exp. πεπίσσωται, κέκλυσται. Sed alteram scriptu-
" ram διὰ τοῦ η meliorem esse docet Etym. etiam,
" dicens κωνᾷν esse τὸ στρέφειν, et κωνῆσαι ap. Ari-
" stoph. in Tagenistis τὸ περιενεγκεῖν: a nomine
" κῶνος, quod est βέμβιξ. Proprie autem κωνῆσαι
" esse ait τὸ κέραμον πισσῶσαι." [Κωνάω, * Κωνέω,
Barker. ad Etym. M. 1098—1112. * Κώνησις, 1109.
Aristot. H. A. 9, 27, 3. * Ἀκώνητος, Barker. ad
Etym. M. 1106. 1109. * Ἀνακωνάω, 1106.] " Δια-
" κωνῆσαι, Hesychio est διακλαῦσαι: pro quo forsan
" scr. διακαῦσαι, cum subjungat, ἀπὸ τοῦ κωνῆσαι,
" ὅπερ ἐστὶ πίσσῃ χρίσαι. Ut sit Pice oblitum ac-
" cendere vel deurere." [Barker. l. c. 1099. * Ἐκ-
κωνέω, 1104—5.] " Περικωνέω, Circumcirca illino.
" Aristoph. Σφ. (600.) Τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκά-
" νης ἐμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ: i. e. διὰ κολακείαν τὰ
" ὑποδήματα ἡμῶν τῶν δικαστῶν ἀποψᾷ καὶ ἀλείφει,
" inquit Schol. qui metaphoram esse dicit a vasis:
" proprie enim περικωνῆσαι esse τὸ πισσῶσαι τὰ κερά-
" μια, Pice oblinere s. Picare vasa fictilia. Hes. quo-
" que περικωνῆσαι exp. σπογγίσαι et * περιπισσῶσαι,
" Laconicum esse verbum annotans." [Περικωνέω,
* Περικωνάω, Barker. ad Etym. M. 1098—1112. Κω-
νίζω, ibid. * " Κωνιστὸς, Casaub. ad Athen. 21."
Schæf. Mss. * Ἀκώνιστος, Geopon. 11, 20. Diosc.
1, 94. Barker. l. c. 1106. 1109. 1112. Ἀκούνιστος,
1106. 1112. * Διακωνίζω, 1099. 1106. * Κωνάζω,
1098—1112. (Schn. Lex. Suppl.) * Σκυφοκώνακτος,
1099—1106. Epicharmus Hesychii, ubi exp. τοῖς
σκύφοις περιφόρητος. * Κωνία, * Κωνιάω, Barker. l. c.
1109. 1110.]

" Κωνὶς, Hesychio ὑδρίσκη, Hydria, s. Parva hy-
" dria."

" Κώνειον, Cicuta: Planta venenata, de qua
" Diosc. 4, 79. et Plin. 25, 13. Unde et Nicander
" Ἀ. (186.) κωνείου βλαβόεν πῶμα, Cicutæ noxius
" s. exitialis potus. Etym. ita nominatum tradit
" διὰ τὸν γινόμενον εἰλιγμὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι:
" nam τὸ στρέψαι antiquos dixisse κωνῆσαι." [" Ca-
saub. ad Athen. 139. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V.
51. ad Mœr. 197. * Κώνιον, Toup. Opusc. 2, 249.
Wakef. S. Cr. 3, 57. Κώνειον, Κώνιον, Jacobs. Anth.
7, 356. ad Diod. S. 1, 672. 2, 425." Schæf. Mss.
Barker. ad Etym. M. 1107. ubi et de * Κόνειον,
* Κόνιον, pro Κώνειον, Κώνιον.] " Κώνειον et κω-
" νείαν Hes. esse dicit etiam νάρθηκα, Ferulam.
" Inde Κωνειαζομέναις ap. Suid., κώνειον, q. e. θα-
" νάσιμον καὶ δηλητήριον φάρμακον, πινούσαις." [" Κω-
νειάζω, Cicuta hebeto, Orig. c. Cels. 7. p. 365."
Seager. Mss.]

" Ὁλοκωνῖτις, Galeno in Lex. Hippocr. est βοτάνη
" τις ἀγρία λαχανώδης, Olus quoddam sylvestre.
" Legitur ap. Hippocr. Γυναικ. l. 1." [" Apud Nili
Sent. 312. Orell., Monachorum est συλλέγειν τὰ
ὁλοκωνίτιδα, ubi conjicitur leg. * ὁλοκωνιτίδια." Schn.
Lex. Suppl.]

" ΚΩΝΩΨ, ωπος, ὁ, Culex: s. Culex vinarius, ut
" accipiunt ap. Aristot. H. A. 5. Ita sane ap.
" Plut. (8, 634.) dicit quidam, Τὸν δὲ ἀνθοσμίαν ἀπω-

" σάμενοι τουτονὶ καὶ ἡμερίδην, ἀγριώτερον πίνομεν A " ἐκ πίθου κωνώπων χορῷ περιαδόμενον. In Epigr. " tamen (Meleagri 93.) et Ὀξυβόαι κώνωπες ἀναι- " δέες, αἵματος ἀνδρῶν Σίφωνες. Aristoph. Pluto fem. " genere dixit τὴν κώνωπα, teste Suida." [" Schol. Aristoph. Πλ. 538. Jacobs. Anth. 7, 357. 9, 251. Thom. M. 680. Munck. ad Anton. Lib. 90. 101. Verh., Pierson. Veris. 221. Toup. Opusc. 2. 173. Sylb. ad Paus. 58." Schæf. Mss. Schn. ad Eclog. Phys. 54.] " Κωνωποειδὴς, Culicis speciem gerens, " Culici similis: ut κωνωποειδῆ θηρία, ap. Theophr." [H. Pl. 3, 14, 1. Contr. * " Κωνωπώδης, Huschk. Anal. 262." Schæf. Mss. " Hes. v. Σκνὶψ, Schol. Aristoph. Σφ. 351." Boiss. Mss.] " Κωνωποθήρας, ὁ, " Hesychio ὄρνις ὁ κώνωπας θηρεύων, Avis quæ vena- " tur culices." [* " Κωνωποσφράντης, Alciphr. p. 80. * Κωνώπειος, Munck. ad Anton. Lib. 90. Verh." Schæf. Mss.] " Κωνωπεῖον, Conopeum: Velum " ad arcendos culices. Horat. Interque signa turpe " militaria Sol aspicit conopeum." [" Kœn. ad Greg. Cor. 242. Lex. Herod. 174. Wessel. ad p. 146. B * Κωνώπιον, Toup. Opusc. 1, 438." Schæf. Mss. Gl. Culiculus, Geopon. 2, 5, 12.] " Affertur ET " Κωνωπεὼν ex Epigr. pro Genere instrumenti ad " arcendos culices." [" Jacobs. Anth. 11, 105. Paul. Sil. 66. Κωνωπὼν, Tzetz. Exeg. in Il. 93, 10. 12. 15." Schæf. Mss. * " Ἀκώνωπος, Jo. Malal. 1, 344." Kall. Mss.]

ΚΩΠΗ, ἡ, Remus, Od. I. 489. Ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπ' ἐκκακότητα φύγωμεν [—οιμεν]; qui versus habetur et Od. K. 129. Lat. Incumbere remis. Dicitur κώπη a Poëtis aliis nominibus ἐρετμὸς, πλάτη, ἐλάτη. At κώπη usitatum est et ap. prosæ scriptt. Plut. Ἡ δὲ κώπη κέκλασται. Thuc. 2, (84.) Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν. Quod autem ad etymon attinet, fuerit dicta κώπη, si Etym. fidem adhibeamus, quasi κόπη, a κοπεῖν, i. e. a tundenda aqua. Quæ etymologia mihi non displicet; sed κώπη significanti Manubrium, de qua signif. dicam infra, nequaquam convenire potest. || Κῶπαι, Urbs C Bœotiæ, vel ἀπὸ Κωπέως τινὸς ἥρωος, vel παρὰ τὰς κώπας, Eust. ITEM Κωπαῒς λίμνη, Quæ est circa urbem Κῶπας dictam. [" Aristoph. Ἀ. 880. Kuster. 125. ad Lucian. 2, 331. Abresch. Add. ad Aristæn. 119." Schæf. Mss.] ET Κωπαΐδες dictæ ἐγχέλεις, prægrandes, Steph. B., Eust. Hes. [" J. Poll. 6, 63." Kall. Mss. " Κώπη, Jacobs. Anth. 11, 295. ad Diod. S. 1, 182. Valck. Phœn. p. 79. Τὰς κ. ἀναφέρειν, Villois, ad Long. 196. Κώπας ἐκφέρειν, ad Charit. 273. Χιλία κ., Boiss. Philostr. 281. 443." Schæf. Mss.]

Ἄκωπος, ὁ, ἡ, Remo carens: τὸν ἄ. ναύτην, Philipp. Epigr. [" Jacobs. Anth. 7, 353. 9, 172." Schæf. Mss.] Δίκωπος, ut δίκωπα σκαφίδια, Scaphæ parvæ, quæ duobus tantum remis aguntur. Bayf. e Strab. 1. Sic et ap. Eur. (Alc. 252.) σκάφος δίκωπον. Putat autem ET Δικωπία pro eod. dici a Luciano (1, 490.) Ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δ. ἕλκων, ἐρέττω μόνος, sed ego illi hac in exp. non assentior. [* Δικωπέω, Aristoph. Ἐκκλ. 1091.] Ἔγκωπον, Ea D pars navis, in qua remi sunt collocati, Bayf. ap. Athen. [" In navi spatium inter remos interceptum, Athen. 204." Schw. Mss.] Εἰκοσάκωπος, Viginti remos habens: ναῦς, Navis, quæ viginti remis impellitur, i. q. εἰκοσήρετμος. [Etym. M. v. Εἰκοσόροιο.] Ἐπίκωπος, Remo admotam habens manum, Remigationi accinctus, Qui est in procinctu navigationis, qui ἐπήρετμος Homero, ὁ κωπηλάτης, Remex, Eust. Item ἐ. κέρκουρος, Athen. 65. (208.) Remigio instructus, Bud. [Aristoph. Ἀ. 231. * Εὔκωπος, Oppian. Ἁ. 5, 242. * Λιπόκωπος, Anal. 2, 53. * Μακρόκωπος, Etym. M. * Μελάγκωπος, Schol. Eur. Or. 819. * Μονόκωπος, Eur. Hel. 1139. Schol. Lycophr. 72.] Ὀρθιοκῶποι, Qui se erigunt in ducendis remis, ut sc. fortius eos impellant: ὀρθιοκώπους Hes. exp. ἐξορθουμένους ἐν τῷ ἐρέσσειν ἐπιπόνους, ubi scribere malim ἐπιπόνως. Πολύκωπος, Multos remos habens, Eur. [Iph. T. 981. Soph. Tr. 658.] Πρόσκωπος, q. d. Qui est ad remum, s. juxta remum, Remex, Qui manum remo admovet, remum manu tractat, Thuc. 1, (10.) p. 4. fin. Τοξότας γὰρ πάντας πεποίηκε τοὺς προσκώπους, Lucian. (1. 490.) Ὅτι μηδεπώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι. Ubi Bud. esse ait Nautam remis hærentem. Sed in illo Thuc. l. vocari προσκώπους annotat Bayf. quos et αὐτερέτας ac μαχίμους, sc. Remiges, qui etiam, cum opus erat, decertabant et propugnabant. [* Τριακοντάκωπος, Polyb. 22, 26, 13. * Φιλόκωπος, Schol. Od. Θ. 386.]

Κωπηλάτης, Qui remum impellit, ὁ κώπην ἐλαύνων, Remex, [Polyb. 34, 3, 8. Athen. 317. * " Ἀντικωπηλάτης, Fähse ad Æschyl. p. 113." Schæf. Mss. * " Κωπηλάτις, Theod. Prodr. 206. κώπη." Elberling. Mss. * Κωπήλατος, Hes.] Κωπηλατέω, Remigo, Lucian. (2, 102.) Ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν. [Eur. Cycl. 460.] Κωπηλασία, Remigatio. [" Etym. M. * Κωπηλατησία, * Κωπηλατικὸς, Hes. v. Ἄρρυ." Wakef. Mss. * Διακωπηλατέω, Suid. 1, 578. Phav. 209.]

Κωπήρης, ut πλοῖον, Thuc. 4, (118.) p. 159. Navigium, quod remis agitur, actuarium. Sed Plut. (Anton. 66.) dixit etiam κωπήρει sine adjectione: (Alex. 63.) πορθμεῖα κωπήρη dixit q. d. Pontones actuarii, i. e. Qui remis incitarentur. Bayf. || Nauta remum tenens, Bud. 797. ex Alciphr. Itidem κωπήρης χεὶρ, VV. LL. ex Eur. (Tro. 161.) Manus remigans. [Æsch. Pers. 416. " Bergler. ad Alciphr. 13. Ammon. 98. ad Charit. 294." Schæf. Mss.]

[* Κωπέω, unde κεκώπηται ἡ ναῦς ap. Hes., item * Ἐκκωπέω, unde ἐκκεκώπηται, Eid. ἐξήρτυται, e Soph.]

Κωπητὴρ, ῆρος, ὁ, Scalmus, i. e. Id cui alligantur remi. At, secundum quosdam, Id quo remus scalmo alligatur, QUOD Ἐπικωπητὴρ etiam vocatur, Suid. Eust. sicut et τροπωτὴρ, cujus J. Poll. (1, 92.) quoque meminit. Sed Hesychio κωπητὴρ significat Ipsum scalmum: et ita non est ᾧ ἐκδέδενται αἱ κῶπαι, sed ὅθεν ἐκδέδενται: si tamen vulgarem σκαλμοῦ signif. ille retinet, cum exp. ὁ σκαλμὸς τῆς κώπης. Idem certe ἐπικωπητὴρ exp. itidem nomine τροπωτήρ. Ceterum accipiendo κωπητὴρ pro Scalmo, non vacabit præp. in ἐπικωπητήρ: quippe cum vinculum superimponatur scalmo. [* Ἐπικωπαστὴρ, Idem, Hes. Etym. M.] AT VERO Κωπητήριον, VEL Κωπωτήριον, q. d. Remorum repositorium, Locus ad asservandos remos. VV. LL. exp. ex J. Poll. Locus in navi juxta remiges, ubi remi asservantur. J. Poll. tamen simpliciter hoc dicit, Καὶ τὸν τόπον δὲ τὸν πρὸς ταῖς κώπαις, κωπωτήρια καλοῦσιν, ubi etiam vereor ne potius κωπωτηρίαν scr. sit, ut dicatur κωπωτηρία in nomin., gen. feminino. [* Κωπωτὴρ, Agathias, l. 5.]

Κωπεὺς, έως, ὁ, Remex, Bud. e Synes. [Aristoph. Ἀ. 422.] AT Κώπεις, Hesychio Ligna apta ad conficiendos remos. Sed ap. Aristoph. Ἀ. (552.) est gen. κωπέων pro hac signif. [" Itaque rectius ap. Hes. κωπεῖς scribitur. Vide Albert. ad Hes. Valck. ad Herod. 5, 23. et Brunck. ad Aristoph. l. c." Schw. Mss.] Apud Suid. autem EST Κώπα ET Κώπεα pro Ornamento, quod collo circumponitur. AT Κώπαιον, cum αἱ, Superior pars remi, si Hesychio credimus, sicut inferior, πλάτη. [* Κωπαιώδης, Hes. v. Κωπήλατα.] Invenitur ET Κωπεὼν, ap. Theophr. (H. Pl. 5, 1, 7.) quod Gaza vertit Remum, Bud. Κωπίον, dimin. q. d. Remulus, Remus parvus, ex Aristoph. (B. 269.) Sed Κωπία dicta fuerunt etiam Ossa angustiora costarum: sicut πλάται, Quæ sunt latiora.

[* " Κωπεύω, Jacobs. Anim. 292. Anth. 8, 208." Schæf. Mss. Κεκώπευται στρατὸς ὁ ἐπὶ κώπης, Hes.]

¶ Κώπη, Manubrium, Capulus, λαβὴ, Od. Λ. 530. ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, ubi putatur additus gen. ξίφεος ad differentiam, cum dicatur et κλειδὸς κώπη: item de Ea parte remi, qua prehenditur, Hes.: sed alibi utitur sine adjectione, sc. Il. A. 219. Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν. Sic ap. Soph. Phil. (1255.) p. 426. [* Αὐτόκωπος, ὁ, ἡ, Æsch. Choëph. 159.] Ἐλεφαντόκωπος, ut ξίφος, Eburneum capulum habens. [" Lobeck. Aj. p. 358. Villois. ad Long. 4. 15." Schæf. Mss. * Λιπόκωπος, Anal. 2,

53. Phanias 3. Cf. Lobeck. ad Aj. p. 358. conjicientem * Λιθόκωπος Tryphiod. 68. Passow. ad Musæum p. 203.] Πρόκωπος, ut πρόκωπος δεξιὰ, Dextra capulo admota. Sed et πρ. ξίφη, Enses, quorum capulis manus est admota. A Suida, quem vide, πρ. ξίφος exp. γυμνὸν, ut sit Nudus ensis, i. e. Districtus. Vide et Bud. 797. ex Herodiano, ap. quem (7, 5, 10.) pro πρόκωπον δεξιὰν suspicatur legi posse πρόσκωπον: in qua conjectura lubenter illi subscribo. [Lucian. 1, 323.]

Ἀκώπητος, ὁ, ἡ, Imparatus, ab utralibet signif. nominis κώπη, i. e. vel a κώπη, Remus, vel a κώπη, Capulus: ἀπαρασκεύαστον, inquit Hes., Imparatum, ἀπὸ τῶν νεῶν μὴ ἐχουσῶν κώπας. Subjungit autem, ἢ ἄνοπλον, Inermem, κώπη γὰρ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους.

Κωπήεις, Manubrium habens s. Capulum: ξίφος, Hom. non semel, τὸ λαβὴν ἔχον: sed suspicor Hom. intellexisse Ensem certum quoddam capuli genus habentem. Alioqui enim supervacaneum esset illud epith. [" Il. O. 713. Heyn. Hom. 7, 122. 195." Schæf. Mss.]

" Κῶπος, ὁ, in VV. LL. ὁ μεθ' ἡδονῆς παλμὸς, et " Monile."

" Κωπέτας, Hesychio σφονδύλους μεγάλους ἰχθύων."

" Κουπήϊον, Hesychio καμάρα ἡ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν γι" νομένη, Camera s. Fornix curruum et rhedarum." [Schneidero videtur esse pro κωπήϊον.]

[* Κωπαῖοι· σφῆκες· οὕτως Ἀριστοφάνης, Phot.]

" ΚΩΡΥΚΟΣ, ὁ, Pera, Saccus coriaceus: ut in " quo panes reponi solent. Sic parasiti quidam " ap. Athen. l. 6. dicunt se ἀντὶ κωρύκων παρέχειν " se τοῖς ἀθληταῖς. Utitur hoc vocabulo Hom. " quoque Od. E. (266.) Ibi enim Calypso Ulyssi " a se discedenti, ἐν δὲ καὶ ἦϊα Κωρύκῳ, ἐν δέ οἱ " ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά: appellans κώρυκον " quem alibi δέρματα πυκνὰ, et δοροὺς εὐῤῥαφέας. " Exp. etiam Folliculus, sicut θυλάκιον. Theophr. " H. Pl. 3, 14, (1.) de ulmo, Ἐν τοῖς κωρύκοις τὸ κόμ" μι καὶ θηρί' ἄττα κωνωποειδῆ φέρει. Ita enim repo" nunt pro ταῖς κωρύκισι. Ego vero dico veterem " lectionem retinendam esse, et tantum accentu cor" recto scribendum ταῖς κωρυκίσι. Nam ET Κωρυκὶς " dicitur pro κώρυκος, Eust. teste, qui hoc ejus exem" plum affert ex Aristoph. Σπυρὶς οὐ μικρὰ καὶ κωρυ" κὶς, ἢ καὶ τοὺς μάττοντας ἐγείρει, exponensque θυλά" κιον, μάρσιππος. Capite sequenti (s. 4.) utitur " ADJECTIVO Κωρυκώδης, Peræ s. Folliculo similis, " de terebintho, Φέρει δὲ καὶ κωρυκώδη τινὰ κοῖλα, " καθάπερ ἡ πτελέα· ἐν οἷς θηρίδια ἐγγίνεται κωνωπο" ειδῆ. Unde Plin. 13. de terebintho itidem, Fert " folliculos emittentes quædam animalia ceu culices. " Est ab eod. Κώρυκος ETIAM Κωρύκιον, Sacculus, " Folliculus. Suidæ θυλάκιον et * βουλγίδιον. ET " Κωρυκίδιον, τό: quod Hes. esse dicit δερμάτινον " κοίλωμα quod οἱ τοξεύοντες τῷ εὐωνύμῳ πήχει περι" τιθέασιν. || Κώρυκος, Follis, dicitur esse et Pilæ " genus, magnum sc. et quo vento inflato ludi" tur. INDE Κωρυκομαχία, Pugna s. Lusus qui " ejusmodi folle fit. Cæl. Aurel. Chronion l. ult., " c. ult. Tum volutatione in palæstra varia, quam " Græci κυλαδίαν atque κωρυκομαχίαν vocaverunt. " Ita enim quidam reponunt pro Celadian et Cho" ricomachiam: sed illud κυλαδίαν non minus quam " hoc Celadian esse mendosum dico: κωρυκομαχίαν " autem probo, cum ap. Hippocr. quoque 2 de Diæ" ta, reperiam, Κωρυκομαχίῃ καὶ χειρονομίῃ τὰ παρα" πλήσια διαπρήσσεται, subaudi τῇ ἀκροχειρίζει: ut ἡ " ἀλίνδησις παραπλήσια τῇ πάλῃ." [" Κώρυκος, Thom. M. 457. Aristoph. Fr. 289. Koppiers. Obss. 41. ad Lucian. 2, 327. Κωρυκομαχία, ibid. Κωρυκὶς, Aristoph. Fr. 260. 289. Brunck. 3, 169." Schæf. Mss.]

" Κόρυκος, Hesychio θυλάκιον ἢ πήρα, Sacculus, " Marsupium: Suidæ ὁ θύλακος, Saccus, in exemplum " afferenti h. l. de Attila Hunnorum rege qui Me" diolanum ceperat, Ὡς εἶδεν ἐν γραφῇ τοὺς Ῥωμαίων " βασιλεῖς ἐπὶ χρυσῶν θρόνων καθημένους, Σκύθας δὲ " πρὸ τῶν αὐτοῦ ποδῶν, ἐκέλευσεν αὐτὸν μὲν ζωγραφεῖν " ἐπὶ θρόνου, τοὺς δὲ Ῥωμαίων βασιλεῖς κορύκους φέρειν

A " ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ χρυσὸν χέειν πρὸ τῶν ποδῶν αὐ" τοῦ. In Hippiatr. legitur pro Testium sacculo s. " conceptaculo, i. e. Scroto. Apsyrtus, Ἐμπέσῃ τὰ " ἔντερα εἰς κόρυκον ἢ θυλάκην. Dicitur esse et Pilæ " genus quod e pellibus consui solet, ventoque in" flatum brachialibus ligneis pelli. Martial. Follem " vocat, Plautus Follem pugilatorium." [* " Κόρυκον, Aristoph. Fr. 236. Brunck. 3, 166. * Κορυκοβολία, * Κορυκομαχία, ad Lucian. l. c." Schæf. Mss.]

" ΚΩΣ, nomen verbale παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιμῶμαι: " UNDE FIT Κωΐδιον, et per CONTRACTIONEM Κῴ" διον, ut στῴδιον e στοΐδιον. Significat autem προ" βάτου δέρμα, Ovinum vellus, παρὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ κοι" μᾶσθαι. Ita Etym., exemplum istius κῶς hoc af" ferens e Nicochari Lemnia, ἐπλέομεν, ὦ κόρη, ἐπὶ " κῶς. Ex hoc κῶς idem Etym. scribit FIERI Κῶας, " κατὰ πλεονασμὸν, sicut ex ὦς ὠτὸς fit ὦας. Hæc " ille, afferens et hujus κῶας hoc exemplum, Κῶας " ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας. Idem ap. Hom. quoque
B " legitur, Od. T. (97.) Nam ibi Penelope jubente " φέρειν δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, Eurynome μάλ' " ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα Δίφρον ἐΰξεστον, καὶ ἐπ' " αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν." [Herod. 7, 193.] " Diminu" tivo autem κώδιον utitur Aristoph., ὁ δὲ πλύνει κῴ" δια, Lavat vellera," [B. 1478. Ἱππ. 400. " Æschines Socr. Athenæi 220. ubi v. nott." Schw. Mss.] " Et Antigonus Carystius in Vita Menedemi, dicens, " in cœnaculo ipsius τοῦ μὲν θέρους fuisse ἡτοιμασμέ" νον ψίαθον ἐφ' ἑκάστης κλίνης, τοῦ δὲ χειμῶνος κώ" διον, Vellus, Pellem villosam, ea enim pro stragulo " utebantur. At κώδιον τοῦ βολβοῦ, quod e Theophr. " H. Pl. 6, (8, 1.) affertur pro Flos bulbi, non pos" sum non suspectum habere." [* Κωδιοφόρος, Strabo 17. p. 1177.] " Κωδάριον, dimin. τοῦ κώδιον ap. Ari" stoph. B. (1203.) κωδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλά" κιον." " Affertur porro et aliud thema, NIMIRUM " Κῶος, εος, τὸ, itidem pro Pellis ovina, Vellus, Stra" gulum e pelle villosa. Ejus meminit Etym. quo" que. Nam τὸ κῶας scribit μεταπλάττεσθαι εἰς τὸ
C " κῶος, ut τὸ ὕδας εἰς τὸ ὕδος. Inde fieri plur. κώεα " et κώεσι. Iis Homerus utitur, Od. P. (32.) Κώεα " καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι. Et Il. Υ. (142.) " ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν Ἕδραθεν. Et " Apoll. Rh. 1, (1090.) μαλακοῖς ἐπὶ κώεσιν οἰῶν." [" Κῶς, Porson. Med. p. 7. T. H. ad Plutum p. 57. Græv. Lectt. Hes. 572. Κώδιον, ibid. Schneid. Scr. R. R. 3, 269. Kuster. V. M. 105. Aristoph. 108. Κῶας, Græv. l. c. Ruhnk. ad H. in Cer. 196. Κῶος, ad Herodian. 459. Piers." Schæf. Mss.] " Κῶας, " Hesychio κώδιον, τάπης, Pellis ovina villosa, Vellus, " Tapes. Apoll. Rh. 1, (4.) Χρύσειον μετὰ κῶας, " quod alibi χρύσειον δέρος appellat. Sic Od. T. " (97.) φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ: (58.) ὅθ' " ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας. Vide et Κώς. Rursum " Hes. κῶας exp. ὀφθαλμοὺς, Oculos: tanquam a " nominativo κώς."

" ΚΩΤΙΛΛΩ, Loquitor, Fabulor, Garrio. Hesiod. " Ἔργ. (1, 371.) Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξα-
D " πατάτω Αἱμύλα κωτίλλουσα. Apud Athen." [428. e Phocylide,] " Ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοπο" τάζειν. Et Theocr. 15, (87.) Παύσασθ', ὦ δύστανοι, " ἀνήνυτα κωτίλλοισαι. Exp. etiam Blandis et falla" cibus verbis decipio." [" Theogn. 363. Soph. Antig. 756." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 58. Toup. Opusc. 1, 522." Schæf. Mss.] " INDE Κω" τίλος, Loquax, Garrulus: item Blandus, Fallax: " ut ab Hes. quoque exp. non solum λάλος et τρανὴς, " sed etiam ἡδὺς, κολακευτικὸς, et ἀπατηλός. Ita in " Epigr. 3. Ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα τὰ κωτίλα, Blanda " et fallacia. Et ap. Suid. κωτίλοις κέχρηται λόγοις φενα" κίσαι πειρώμενος, Blandis verbis." [" Brunck. Soph. 3, 458. ad Anacr. 108. (97.) Dionys. H. 2, 1199. Toup. l. c. Valck. Adoniaz. p. 379. Jacobs. Anth. 8, 222. 12, 236. Κωτίλη, 11, 58." Schæf. Mss. * Πολυκώτιλος, Simonid. ap. Etym. M. 813. Eust. Od. Υ. 1875=710. cf. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 201. * Κωτιλία, Gl. Ambitus, Adulatio: Κωτιλίαι· Blanditiæ.] " ITEM Κωτιλάδες hinc dicuntur, αἱ χελιδό-

" νες, Hirundines, utpote quæ garrulæ sint et loqua- " ces. Vide Κριαδέμεν." [Athen. 622. Eust. Od. P. p. 628, 6.]

" ΚΩΦΟΣ, Surdus, ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένος, Cui " auditus est vitiatus." [" Sic ap. Herod. Filius Crœsi, qui alibi κωφὸς, 1, 38. dicitur διεφθαρμένος τὴν ἀκοήν: sed ibi verba τὴν ἀκοὴν temere olim a librario assuta contendunt VV. DD.; κωφὸν enim ap. Herod. non Surdum signif., solummodo Mutum." Schw. Mss.] " Alex. Aphrod. in Problem. Διὰ τί οἱ ἐκ γε- " νετῆς κωφοὶ καὶ ἄλαλοι; ut et ap. Greg. κωφὸς καὶ " ἄλαλος. Aliquando accipitur pro Fatuus, Stolidus, " Hebes: ἀναίσθητος, s. Absurdus: e consequente: " quod tales sint οἱ κωφοί. Soph. Aj. (911.) Ἐγὼ δ' " ὁ πάντα κωφός. Accipitur etiam pro Mutus: quo- " niam et τὸ ἄλαλον consequens τοῦ κωφοῦ. Apud " Etym., Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω: " nam ibi ille exp. τοῦ μὴ φθεγγομένου. Ita et κωφὸν " πρόσωπον in scenis dicitur Muta persona, Quæ nihil " loquitur. Et κωφὸς φρύνος, Nicandro Rubeta muta: " quam et ἄφθογγον appellat. Necnon κωφὸν κῦμα, " Fluctus mutus, Fluctus nullum edens strepitum, " Fluctus qui non exauditur, ap. Hom. Idem κωφὸν " accepit et pro Hebes, Invalidum, Inefficax: Il. Λ. " (390.) dicens, Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος " οὐτιδανοῖο: ut et e Soph. (Œd. T. 290.) κωφὰ ἔπη " afferunt pro Frigida." [" Jacobs. Anim. 320. Exerc. 2, 10. Anth. 6, 350. 8, 59. 105. 154. 236. 263. 409. 9, 267. 269. 299. 330. 337. 10, 153. 195. 12, 30. 250. Huschk. Anal. 61. Glaucus 5. Porson. Or. 1279. Heyn. Hom. 6, 189. 8, 599. ad Diod. S. 1, 207. 219. 2, 242. Ilgen. ad Hymn. p. 385. ad Hom. 5, 38. ad Herod. 43. 369. Brunck. ad Œd. T. 290. Valck. Callim. 206. 208. Præf. ad Ammon. xx. ad Hipp. p. 174. Reiz. Præf. ad Herod. 23. Koppiers. Obss. 153. Toup. Opusc. 2, 70. Ammon. 86. Valck. Anim. 133. Eran. Philo 170. Bergler. Alciphr. 182. Lennep. ad Phal. 120. ad Charit. 252. Mutus, Surdus, Ernest. ad Hom. Hymn. p. 38. De telo, Wakef. Ion. 175. Porson. l. c. Heyn. Hom. 6, 189. 522. Brunck. ad Anacr. p. 126. De vento, Callim. 1, 441. De undis, Heyn. Hom. 6, 522. 651. ad Il. Ξ. 16. De personis scenicis, Lobeck. Aj. p. 393. K. πρόσωπον, Valck. Adoniaz. p. 210. K. γαῖα, Wakef. Phil. 946. K. δάκρυ, Musgr. ad Eurip. p. 193. K. λιμὴν, Wyttenb. Select. 415." Schæf. Mss. * Βαρύκωφος, unde * Βαρυκωφέω, Villoison. Anecd. Gr. 2, 81.] " Δύσ- " κωφος, Surdaster, Aurium gravitate laborans. " Suidæ ὁ ἐκ μέρους ἀκούων. Aristot. de Insomn. " Γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μεγάλων ψόφων δύσκωφοι· " γίνονται καὶ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὀσμῶν δύσοδμοι." [" Suid. v. Ἄβρικτον. * Δυσκωφάω, Bekk. Anecd. 323." Boiss. Mss. * Δυσκωφέω, Anal. 1, 241. * Ἑτερόκωφος, Lobeck. Phryn. 137. " Valck. Anim. ad Ammon. 84." Schæf. Mss. Schneidero h. v., una cum * Ἑτεροκωφόω, dubiæ videtur fidei.] " Παράκωφος, " Aliquantum surdus, Surdaster: at ap. Athen. l. 10. " Οὐ μέν τοι παρακωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι, pro " Quod ægre et pæne surda aure audiatur." " Ὑπό- " κωφος, Aliquantum surdus, Surdaster. Item ὁ ἀκούων " καὶ μὴ προσποιούμενος, teste Suida. Item Ψυχὴ ὑπόκω- " φος, Animus iners, Obtusum ingenium, in VV. LL." " Κωφότης, ητος, ἡ, Surditas: cui Dem. (411.) oppo- " nit ἀκριβῆ αἴσθησιν. Κωφίας, ου, ὁ, Surdaster. " Hes. esse dicit Serpentis speciem qui et τυφλίας " nominatur, Latinis Cæcilia, a cæcitate." [Ælian. H. A. 8, 13.] " Κωφόω, Exurdo, Surdum reddo," [LXX. Ps. 38, 3. 13. * Κώφωμα, Hippocr. Epidem. 5, 52. Reinesii Epist. ad Nesteros p. 68.] " Κώ- " φωσις, Exurdatio: s. Surditas." [Alex. Trall. 3. p. 256. Hippocr. 149. K. ὀφθαλμῶν, Erotian. Pro * Ἐπικώφωσις, Hippocr. Præd. 141. leg. est ἐπὶ κωφώσει: cf. Coac. 208. 334.] " Ἀποκωφόω, Exurdo, " h. e. Surdum reddo. Ita enim Valerius Max. " utitur eo verbo. Exp. etiam Mutum reddo." [" Pseudo-Chrys. Serm. 114. T. 5. p. 732, 15." Seager. Mss. * " Ἐγκωφόω, Amphiloch. p. 36." Kall. Mss.] " Est inde et aliud VERBUM, Κωφάω sc., " significans itidem Exurdo, Obsurdescere facio: " cujus pass. Κωφάομαι, Obsurdesco vel Obmu- " tesco. Vide Σιγάζω, T. 3, c. 780." [Opp. K. 3, 286. Clearchus Athenæi 516. Ὑπὸ ἀπαιδευσίας κεκωφημένον.] " Ἀνακωφάω, Surdum reddo: quod " compos. verbo Valer. Max. vocat Exurdare. " Suid. enim ex Aristoph. affert ἀνακεκώφηκας pro " ἀνεπλήρωσας βοῆς, τὰς ἀκοὰς ἡμῶν κωφὰς εἰργάσω, " Exurdasti aures nostras: h. e., Clamoribus et vo- " ciferationibus tuis completæ aures nostræ obsur- " duerunt: ut Cic. loquitur." [Aristoph. Ἱππ. 312. ἐκκεκώφηκας, ubi Brunck.: 'Sic tres Codd. Suidas, si huc respexit, memoriæ falsus ἀνακεκώφηκας citavit, quod compositum Græcæ linguæ genio adversari censet summus Hemsterhusius ad Luciani Timon. p. 104.'] " Ἐκκωφάω, SIVE Ἐκκωφόω, Exurdo, " Surdum reddo. Priore usus est Aristoph. Ἱππ. " (312.) Ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν, " Clamoribus tuis exurdasti et obtudisti. Ab eod. " est præt. perf. pass. ἐκκεκωφέαται, Ion. pro ἐκκεκώ- " φηνται, ap. Etym. αἱ δ' ἐμὲ φρένες ἐκκεκωφέαται." [Damascius Photii p. 1070.] " Posteriore usus est " Lucian. (1, 104.) Καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ " οἱ παρηβηκότες, Aures tuæ exurdatæ sunt s. exur- " duerunt." [" Ἐκκωφόω, non solum Surdum, verum etiam Mutum reddo. Unde metaph. Eur. Or. 1279. ἐς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη, Obmutuerunt gladii, i. e. acies eorum, τὸ στόμα, obtusa est. Et, Πρὸς τὸ κάλλος ἀποκεκωφωμένοι, Attoniti, Stupescentes, Muti admirantes celebrem Helenæ formam, Athen. 188." Schw. Mss.] " AT Ἐκκωφέω, neutrali- " ter ponitur pro ἐκκωφᾶσθαι s. ἐκκωφοῦσθαι, Exurde- " scere. Synes. Epist. 4. Οὔκουν ἔπειθον λέγων, ἀλλ' " ἐξεκώφει τὸ κάθαρμα, Sed exurdescebat ille scelera- " tus: i. e. Surda aure prætermittebat verba mea." " Item et alia VERBA, Κωφέω ET Κωφεύω, significan- " tia Surdeo, Surdus sum: item Sileo, Quiesco: " ut Hes. κωφεῦσαι exp. ἀναισθητῆσαι, σιωπῆσαι, " ἡσυχάσαι. Idem κωφεῖ, ut κωφᾷ, exp. etiam πηροῖ: " necnon κακουργεῖ, βλάπτει, κωλύει: afferens item " κωφῆσαι, pro κωλῦσαι." [" Κωφέω, Toup. Opusc. 2, 103. Brunck. Soph. 3, 524." Schæf. Mss.] " Sic " VERBALE Κώφησις Hes. exp. κώλυσις. Quemad- " modum vero κωφεῖ exp. etiam βλάπτει, ita adver- " bium POSITIVUM Κωφητέος exp. βλαπτέος. AT " Κῶφες, Idem νεκύσια κωφά." [Κωφεύω, LXX. Job. 13, 5. et alibi. * " Κωφίζω, Brunck. Soph. 3, 524." Schæf. Mss.]

Λ.

" Λ, Nota est undecimæ ap. Græcos literæ, quam " λάμβδα s. λάβδα appellant: ea est λεῖα, ideoque " ἡ γλῶττα ὀλισθαίνουσα ea interdum pro ρ utitur: " quo vitio οἱ τραυλίζοντες laborant, κόλαξ dicentes " pro κόραξ. Ead. affinitatem aliquam habet cum " τῷ ν. Unde Dores φίνταρον dicunt et ἦνθον pro " φίλτατον et ἦλθον: et Attici λίτρον pro νίτρον: sic " in compositione πάλλευκον et παλίλλογον ac similia " pro πάνλευκον et παλίνλογον: ut et Latini Illustris " pro Inlustris, Collido pro Conlido. Atque adeo " notæ harum literarum admodum similes sunt: nam " τὸ ʌ est ν inversum: et vicissim. Est etiam Nu- " meralis nota, significans triginta: ut λ', λα', et sic " deinceps: at acuti accentus apice præfixum tri- " ginta millia notat, hoc modo, ͵λ." [" Λ et Α conf., Markl. Iph. p. 371. ad Charit. 300. Koen. ad Greg. Cor. 332. Λ et Δ, 225. Wakef. Herc. F. 1104. ad Charit. 300. Λ et Μ, Jacobs. Anth. 6, 122. Λ et Ν, ad Charit. 680=235. Λ et Ρ, Schweigh. Emendd. in Suid. 27. cf. Bernard. Reliq. 27. Koen. ad Greg. Cor. 124. Λ et Χ, Valck. Opusc. 2, 79." Schæf. Mss. * Λάβδωμα, Figura, formam habens τοῦ λ, Jambl. Arithm. p. 16.]

" ΛΑ, particula per se nihil significans, sed in " compositione vim habens epitaticam, vehementio- " rem signif. reddens eorum quibus est præfixum: " ut λάγνος dictum volunt quasi λίαν γόνου ἔχων, " vel λίαν γυναικώδης, per sync.: λάμαχος pro λίαν " μάχιμος. Ita Ζα, et α." [" Heyn. Hom. 4, 222. Cattier. Gazoph. 94. Brunck. Aristoph. 3, 85. Ruhnk. Ep. Cr. 86." Schæf. Mss. Schn. Lex.]

ΛΑΑΣ, ὁ, Lapis, quam Lat. vocem ex illa Græca originem habere puto; Saxum. Gen. est λάαος, per crasin λᾶος. In plur. λάαες, Lapides, per crasin λᾶες: unde dat. λάεσσιν. De λᾶς autem monosyllabo dicam infra. Il. Δ. 521. Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν, Od. Λ. 597. de Sisyphi saxo, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής: qua autem signif. mihi videatur uti his in ll. adjectivo ἀναιδὴς, suo docui loco. Il. Β. 319. Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Od. Λ. 593. de Sisypho, Λᾶαν βαστάζοντα, 595. Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Sed et Il. Γ. 12. Τόσσον τις τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, Aliquis eatenus prospicit, quoad jaciat lapidem; q. d. Prospectus non est extra lapidis jactum; vel, ulterius quam ad lapidis jactum. Et dat. λάεσσι, de quo dictum modo fuit, 80. Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. Quibus e ll. patet v. λᾶας interdum esse potius Lapis, interdum contra potius Saxum: ut cum λᾶαν Sisyphi dicit; nam Lat. Poëtæ Sisyphi lapidem vocant, potius quam Sisyphi saxum; itidemque Proverbialiter dicitur Sisyphi saxum volvere, potius quam lapidem. Hes. quoque λᾶας exp. λίθος, πέτρα, πέτρος. Ceterum quamvis Poëtarum sit potius hoc nomen, quam aliorum scriptorum, affertur tamen ex Aristot. de Gen. Anim. 1. Τοὺς λάας προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς, ubi λάας redditur Pondera, pro Ponderosis saxis. || Λᾶαν Hes. vult et alia signif., de quibus eum consule. || Λᾶς quoque monosyll. per contractionem factum e λᾶας, idem significat, sc. Lapis, Saxum: unde λᾶϊ dat. ap. Nicandr. Θ. 18. Σκορπίος ἀπροϊδὴς, ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας, [" Λᾶας, Herodes 17. Heyn. Hom. 4, 452. ad Apollod. 95. Toup. Opusc. 2, 220. Λᾶς, Mnasalc. 17. De gen., Heyn. Hom. 6, 353. Λαὸς a λᾶς, λᾶος a λᾶας, Sylb. ad Paus. 193. Λᾶα, Epigr. adesp. 204. Jacobs. Anth. 9, 201. Brunck. ad Apoll. Rh. p. 157. Λάων, Il. Μ. 29. Λάεσι, Epigr. adesp. 370. 375. 697. Λάεσσι et λαοῖσι conf., Heyn. Hom. 6, 300. * Λάος, Schol. Soph. Œd. C. 195." Schæf. Mss.] Sed est præterea SIVE Λᾶς, SIVE Λᾶ, Nomen urbis Laconicæ, ita vocatæ, quod supra rupem altam sita sit: cujus ita meminit Lycophr. Καὶ Λᾶν περήσεις. Ab hac urbe Dioscuri fuerunt DICTI Λαπέρσαι, sc. διὰ τὸ πέρσαι Λᾶν, Quod Λᾶν evertissent. Hanc Eust. e veterum fide scribit et ἡ Λᾶ fem. et ὁ Λᾶς masc. gen. appellatam. Ambigi autem an ejus incolæ SINT Λαοὶ an Λᾶοι: ideoque ambigi quod dissentiant exemplaria. At Steph. B. habet duntaxat Λαοί. || Ho-
B mero autem fuit DICTA Λάα per dialysin, Il. Β. (585.) Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο, ubi animadverte α prius corripi, posterius produci, contra quam in λᾶας et λᾶαν significantibus Lapidem, Saxum. || Composita fiunt a Λᾶς contracto, non a Λᾶας integro. Legitur enim Λαξεύω, Λατόμος, Λατύπος, etc. Invenitur autem et Λαοτύπος in Epigr. (Anal. 3, 48.) sed metri causa: quo tamen modo dicitur et Λαοξόος. Ceterum de hoc monendum lectorem existimavi, cavendum esse ne composita quædam a Λαὸς, Populus, quæ ο amiserunt, quale est λαγέτας, confundat cum compp. a Λᾶς.

" Ληβόλε, Hesychio λιθοβόλε: forsan pro λαβόλε, " e λᾶς. Exponit etiam pass. ἄξιε λιθασθῆναι: qui " et λεύσιμος. Affert ET Ληβολία pro δημοσία κο- " πρία, Forica, Publicum sterquilinium." [" Λαβόλος, Ληβόλος, ad Herod. 405. * Ληβόλιτον, Pierson. ad Mœr. 96." Schæf. Mss.]

Λαξεύω, quasi λᾶν s. λᾶς ξέω, Lapides scalpo, polio. Sed dicitur generalius de iis qui Lapicidæ
C a Lat. vocantur, et aliis nominibus λατόμοι ac λατύποι: unde λαξεύω exp. etiam, Lapides incido. Interdum vero et pro Incido simpliciter, cum accus. λίθον: unde etiam ab ejus pass. λαξεύομαι est partic. λελαξευμένος, diciturque λελαξευμένος λίθος, Incisus lapis, aut etiam Operi aptatus. Sed a LXX. λελαξευμένος λίθος vocatus fuit Quadratus lapis, ut scribit Bud., Judith. (1, 2.) Καὶ ᾠκοδόμησεν ἐπ' Ἐκβατάνων καὶ κύκλῳ τείχη ἐκ λίθων λελαξευμένων. [" Thom. M. 571. * Λάξευμα, Manetho 1, 307. * Λάξευσις, ad Diod. S. 1, 72." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 6, 18." Boiss. Mss.] Λαξευτὸς, i. q. λελαξευμένος: Luc. 23, 53. Καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ, ubi redditur Monumento, quod erat e lapide excisum: a vet. autem Interpr. simpliciter In monumento exciso. Λαξευτὴς, Lapidum scalptor, Lapicida: qui et λαοξόος, et λατύπος, necnon λατόμος dicitur: itidem vero λιθοξόος, et λίθων ἐργάτης a Luciano. [" Thom. M. 571." Schæf. Mss. " Manetho 1, 77." Wakef. Mss.] Λαξευτήριον, q. d. Lapicidarium, Instrumentum fer-
D reum, quo lapicidæ utuntur, λιθοτόμον σιδήριον, Hes. [Schleusner. Lex. V. T.] " Ἐκλαξεύω, Expolio, scalpendo sc. et radendo, more lapicidarum. Deuter. " 10, (3.) Ἐξελάξευσα τὰς δύο πλάκας τὰς λιθίνας ὥσ- " περ καὶ πρότερον: paulo ante Dominus Mosi dixe- " rat, Λάξευσον σεαυτῷ δύο πλάκας λιθίνας ὥσπερ τὰς " πρώτας: jubens Mosen duas tabulas lapideas ex- " polire in quibus inscribere s. insculpere verba le- " gis." [* " Καταλαξεύω, Theod. Prodr. Amar. p. 113. Du Theil, ut fere conjecerat Gaulm., in cujus Edit. p. 433. est καταλασθεύσας." Elberling. Mss.] AT VERO Λαοξόος, ead. forma dictum, qua λιθοξόος, Lapidum scalptor, potius quam Lapicida. Hes. habet λαξόοι, exponens λιθουργοὶ et οἰκοδόμοι. At in VV. LL. λαοξόος legitur. [" Epigr. adesp. 719. ad Lucian. 1, 195. * Λαοξοϊκὸς, Toup. Opusc. 2, 241. Valck. Anim. ad Ammon. 207. Jacobs. Anth. 8, 165." Schæf. Mss. * " Λαοξικὸς (sic) διαβήτης, Schol. Ven. Il. Β. 272. sed lege λαοξυϊκὸς, ut λιθοξοϊκὸς, vel λαξοϊκὸς, cf. Hes. v. Λαξόος: dicitur λαοξόος, ut κέ-

ραοξόος, Il. B. 334. cf. et Schow. ad Hes. v. Σταφύλη, A ubi * Λαξοϊκός." Bast. in Ind. Scap. Oxon.: Cf. et Hes. v. "Ορυξ. * Λαοξουργὸς, unde * " Λαοξουργέω, Buttm. Schol. Od. Ξ. 223." Elberling. Mss.]

Λατόμος, Lapicida. Λατόμος, ἀπὸ τοῦ τέμνειν, ut λατύπος ἀπὸ τοῦ τύπτειν, Eust. Apud quem etiam scribitur λατόμος, non λάτομος, ut habent VV. LL. et Hes.: J. Poll. 'Η δὲ σφύρα τῶν λατόμων καλεῖται τύκος. [" Valck. Oratt. 380. Thom. M. 571." Schæf. Mss. Spanheim. de Usu Num. T. 2. p. 557.] Λατόμιον, Lapicidina, Bud. e Strab.: ap. quem tamen suspicatur scr. λατομεῖον. [Inscriptio Propontica ap. Walpole p. 463. Τὸ λατόμιον σὺν τῇ στήλῃ κατεσκεύασε.] Λατομία, pro eod., et quidem usitatius. Lat. quoque Latomia, aut etiam Latumia; sed frequentius plur. numero. Lucill. "Η ποίου σε μύλου κόψατο λατομιῶν; Plut. (7, 320.) Οἷος ἦν πάλιν αὖ Διονύσιος ὁ τὸν ποιητὴν Φιλόξενον εἰς τὰς λατομίας ἐμβαλών, q. l. affert et Erasm. in Prov. Εἰς λατομίας: sed debuit potius ille Prov. integrum scribere, "Απαγέ με εἰς τὰς λατομίας. Origo autem Proverbii esse putatur ab illo B Philoxeno in latumias Syracusanas conjecto: de quo loqui creditur et Plato in fine Epist. 2. quæ est ad Dionys. Τὸν ἐκ τῶν λατομιῶν εὖ ἐποίησας ἀφείς: sed ibi quoddam vet. exempl. habet λιθοτομιῶν. Utebatur autem Dionysius Tyrannus latumiis illis pro Carcere, atque adeo Carceris nomen habebant, ut et Cic. testatur. Sed et Romæ carcerem fuisse hoc nomine, quidam annotant e Liv. [" Thom. M. 571. ad Diod. S. 1, 557. 2, 8. 410." Schæf. Mss. * Λατομικὸς, Diod. S. 105. " Phot. 727. * Λατομὶς, 729." Wakef. Mss.] Λατομέω, Lapides incido, E lapidibus extruo. [" Ad Diod. S. 1, 161. 361. Thom. M. 571. Callim. 1, 452." Schæf. Mss. * Λατόμημα, Diod. S. 3. p. 105, 32. * " Λατομητὸς, Saxo inciso formatus vel Excavatus, Origen. c. Cels. 2. p. 103." Seager. Mss. Strabo 765. * " 'Αλατόμητος, A lapicida non incisus, Pseudo-Chrys. Serm. 6. T. 7. p. 252." Seager. Mss. " Hermes ap. Clem. Alex. Str. 2, 9. Coteler. Monum. 1, 120. Theodor. in Dan. Or. 2." Kall. Mss.] 'Εκλατομέω, quod in VV. LL. affer- C tur e Num. 21, (18.) "Ωρυξαν τὸ φρέαρ καὶ ἐξελατόμησαν, pro Puteum foderunt, et lapidibus construxerunt. At vero e Deut. 6, (11.) affertur 'Εξελατόμησας λάκκους, pro Fodisti.

Λατύπος, Lapicida. Sed proprie sonat Qui tundit s. percutit lapides, a v. τύπτειν, s. potius ejus aor. ἔτυπον. Exp. vero et λαοξόος. Usum autem esse nomine λατύπος Sophoclem testatur J. Poll.: addens ἐργαλεῖα horum λατύπων vocari ab Eod. λείας et γλαρίδας, si tamen ita scripsisse J. Poll. credimus. [Hippocr. 773.] Aτ Λατύπη, ἡ, Quod e lapide abraditur, τὸ τῶν λίθων * ἀπόξεσμα, ut habet Eust., nisi quod plur. utitur, scribens τὰ τῶν λίθων ἀποξέσματα. Hes. autem dicit λίθου τὸ * ἀποπελέκημα. At Suid. exp. τὸ λεπτὸν τοῦ λίθου. In VV. LL. λατύπῃ, magis peculiari signif., Quod a lapidibus marmorarii abradunt. Plut. (9, 755.) Οἱ δὲ χαλκεῖς τῷ πυρουμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην παραπάσσουσι, Sed et fabri ferrarii candenti liquescentique ferro marmor aut lapidum cæmenta inspergunt, Turn. D Item Terra figlina, Terra Cimolia, Gypsum, VV. LL. e Schol. Aristoph. Suidæ autem λατύπη est etiam λιθουργική, cujus tamen signif. nullum exemplum habetur. Bud. vero testatur præterea Plut. λατύπην inter χαλκέως instrumenta numerare. [Plut. 6, 593. " Lobeck. Aj. p. 281. ad Diod. S. 1, 72. * Λατυπικὸς, Jacobs. Anth. 7, 363. Λατυπικὴ, ad Lucian. 1, 196." Schæf. Mss.] Et VERB. Λατυπέω, Lapides incido. E Lycophr. autem (523.) affertur pro Muros e lapidibus extruo.

[* " Λαοτέκτων, Crinagor. 36. ad Callim. 2, 16. * Λαοτίνακτος, Bianor 4. * Λαοτόμος, ad Lucian. 1, 196. Paul. Silent. Ambo 87. 110." Schæf. Mss. Manetho 6, 146. * Λαότομος, 4, 325. * " Λαοτόρος, Paul. Silent. Ambo 140. 189. 234." Schæf. Mss. * Λαεργὴς, i. q. λάϊνος, Nicander Θ. 708. al. εὐεργής.]

Λάϊνος, Lapideus, Il. M. (177.) Πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ λάϊνον, ubi annotat Eust. si quis non per hyperbasin dicat τεῖχος λάϊνον, sed cum πῦρ proximo conjungat, θεσπιδαὲς πῦρ λάϊνον, exponens τὸ μὴ ἀπὸ ὕλης * ἐνεξάπτον, ἀλλ' ἐκ λίθων ἀποπαλλόμενον, ut λάϊνον quasi per epiphonema dicatur; durisculum id esse et magis tragicum. At λάϊνον ἕννυσθαι χιτῶνα, Γ. (56.) Lapidibus obrui: ad verbum Lapideam induere tunicam, ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας, i. e. λιθόλευστος ἐγεγόνεις, ut Suid. exp.: ἐλιθάσθης ἄν, ut Eust. Idem dicitur et λάεσσι σκεπασθῆναι. [" Markl. Iph. p. 106. Musgr. El. 481. Jacobs. Anth. 6, 135. Porson. Phœn. 466. Heyn. Hom. 6, 305." Schæf. Mss.] Λαΐνεος, itidem Lapideus, Epigr. Item ap. Nonn. ἄγγεσι λαϊνέοις, Vasis lapideis, (Jo. 20, 15.) ὑγροχύτων ἀπὸ κόλπων "Αγγεσι λαϊνέοις μετανάστιον ἤφυσεν ὕδωρ. Et paulo ante, Λαϊνέῳ κενεῶνι καθάρσιον ἔβλυεν ὕδωρ. Item (135, 18.) λαϊνέοισι βελέμνοις, Jaculis s. Telis lapideis, i. e. Lapidibus. [" Markl. Iph. p. 106. Brunck. Apoll. Rh. 239. Λαΐνεος στήλη, Epigr. adesp. 710." Schæf. Mss.] At " Λαῖνος, Hesychio est et ἡ * σιτοσπόρος γῆ, quæ etiam " λαῖον: et ὁ ἀριστερὸς, Sinister, qui etiam λαιός. " Affert etiam Λαινόχειρ pro * σκληρόχειρ, Qui dura " est manu, Duras habens manus."

Λάϊγξ, ιγγος, ἡ, Lapillus, Calculus, ψῆφος, μικρὰ ψῆφος, Od. Z. (94.) παρὰ θῖν' ἁλὸς, ἧχι μάλιστα Λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα, i. e., ut Eust. exp., τὰ σμικρὰ λιθάρια τὰ πρὸ τῶν χειλέων τοῦ ποταμοῦ. Od. E. (432.) πολύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται, Parvi lapilli adhærent, s. Parvi calculi. [" Apoll. Rh. 1, 402. (4, 1678.) Cattier. Gazoph. 37." Schæf. Mss.] " Εὐ" λάϊγξ, ιγγος, E bonis pulcrisque structus lapidibus. Infra εὔλιθος synonymως." [Anal. 3. p. 92. " Julian. Æg. 52. Paul. Sil. 68. Jacobs. Anim. 132. Musgr. Tro. 540." Schæf. Mss. * " Λαλολαΐξία, Tzetz. Chil. 7, 255." Elberling. Mss.]

¶ Λεύω, εύσω, Lapido, Lapidibus obruo, appeto, Jactu lapidum incesso, i. q. λιθάζω, Philo de Mundo, Σφαττομένοις ἢ καὶ λευομένοις ἢ ἐμπιπραμένοις. Plin. pro Lapidari dicit Facta per populum lapidatione summoveri. Et λευσθεὶς ap. Hes. λιθοβοληθείς. Videtur autem dici λεύω quasi λαεύω. [" Dawes. M. Cr. 308. Musgr. El. 328." Schæf. Mss.] Λευσμὸς, ὁ, Lapidatio; Malorum cumulus, Schol. Æsch. (Eum. 189.) Herodiano σύστημα καὶ ἄθροισμα, VV. LL. Λεύσιμος, ὁ, ἡ, Lapidatorius, Lapidatus, Eur. Or. (50.) Εἰ χρὴ θανεῖν νῷ λευσίμῳ πετρώματι, "Η φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν, Mori per lapidationem congestis saxis. In Ejusd. Heraclidis (765.) λεύσιμον ἄλγος: ita enim vet. Cod., non "Αργος. [Æsch. Ag. 1127. 1625.] " Λευσιμοδίκον, Hes. τῆς " λιθοβολήτου τιμωρίας: nisi potius scripsit λευσίμου " δίκης." [" Dawes. M. Cr. 308. Musgr. Heracl. 60. 765. Ion. 1236. Wakef. 1255." Schæf. Mss.] Λευστὴρ, ῆρος, ὁ, Lapidator, λιθοβόλος, ut ap. Lycophr. (1187.) accipi testatur Etym. Sed et Hes. λευστῆρα exp. φονέα, λίθοις ἀναιροῦντα. Est autem vocab. criminosum, ut et Lapidator ap. Cic. pro Domo sua (5.) Percussor, lapidator, fori depopulator, obsessor curiæ. Exp. etiam Dignus qui lapidetur, lapidatione per populum facta summoveatur, ἄξιος καταλευσθῆναι, h. e. λιθοβοληθῆναι, Suid. citans hoc exemplum, 'Ο δὲ παλαμναῖος καὶ λευστὴρ ἐκεῖνος ἤτησεν ἐπωνυμίαν λαβεῖν Εὐτυχής. Et ex Æliano (H. A. 5, 15.) "Ινα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. [Æsch. S. c. Th. 205. Eur. Tro. 1039. " Wess. et Valck. ad Herod. 5, 67." Schw. Mss. " Dawes. M. Cr. 308. Valck. Callim. 238. ad Diod. S. 2, 563." Schæf. Mss.] Λευστὸς, Lapidatus; nam Hes. λευστὰ exp. λιθοβόλητα: item et ὁρατὰ, a λεύσσω. Καταλεύω, Lapidibus obruo, cooperio, i. q. καταλιθόω, καταλιθάζω, καταλιθοβολέω, Antiph. "Ωστε τὸν πρεσβευτὴν τοῦ Ξέρξου γῆν καὶ ὕδωρ αἰτήσαντα μικροῦ δεῖν καταλεύειν. Item e Plat. Epist. Κατέλευσαν βάλλοντες, Jactis lapidibus obruerunt. Utitur et Thuc. (1, 106.) et Dem. (362.) Et in pass. καταλευσθεὶς ex Herod. (1, 167.) Lapidibus obrutus, coopertus, Cic. " Καλεύειν, Hesychio est λιθοβο" λεῖν, Lapidibus impetere: per sync. forsan pro " καταλεύειν: si tamen mendosum non est." [" Κα-

γαλεύω, Toup. Opusc. 1, 392. ad Herod. 689. ad Diod. S. 1, 611. 2, 628. Boiss. Philostr. 541. Conf. c. καταλύω, ad Diod. S. 2, 403. De hac pœna, Valck. Oratt. 378." Schæf. Mss.] Καταλεύσιμος, ὁ, ἡ, Dignus qui lapidibus cooperiatur, ἄξιος τοῦ καταλευσθῆναι, Suid. citans e Dinarchi Orat. c. Lycurgum. [" Valck. Callim. 237." Schæf. Mss.] " Καταλλεύσιμος, in VV. LL. affertur pro Dignus qui lapidetur: ET Καταλλεύω, pro Lapido: hæc tamen unico tantum λ scribi solent, nisi forte metrum geminationem eorum requirat."

" Ἀπολάω, In lapidem verto s. commuto: unde particip. ἀπολελασμένος, quod Hes. exp. ἀπολελιθωμένος. Quidam interpr. Lapido."

" Λάσος, ὁ, Lapis, qui et λᾶς. Hes. enim λάσων affert pro λίθων. Alioqui Λάσος est et Nom. propr."

" Λεάδα, Hesychio ἡ ἐξοχὴ τῶν πετρῶν, Rupium eminentia. At Λεδδὰ, Eid. ἡ ἐξοχὴ τῶν πτερνῶν."

[* Λεὺς * Καππώτας, Dor. pro λᾶς * καταπαύτης, Paus. 3, 22, 1. Γυθείου δὲ τρεῖς μάλιστα ἀπέχει σταδίους Ἀργὸς λίθος. Ὀρέστην λέγουσι καθεσθέντα ἐπ' αὐτοῦ παύσασθαι τῆς μανίας· διὰ τοῦτο ὁ λίθος ὠνομάσθη Λεὺς Καππώτας κατὰ γλῶσσαν τὴν Δωρίδα: sic emendat Sylburgius: olim Ζεὺς Κ.]

ΛΑΒΡΟΣ, Nimium vorax, λίαν βορὸς, λίαν βαρύς: nam utroque modo exp. Eust. Plerumque accipitur pro Avidus et qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit. Epigr. Μὴ φείσῃ, Διόδωρε, λάβρος δ' εἰς βάκχον ὀλισθὼν Ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος. Et τὸ λ., ejusmodi aviditas hianti ore omnia devorandi, Plut. (8, 39.) Τὸ λ. τοῦτο, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ὀξύπεινον ἀνακρουστέον. Λάβρος tribuitur etiam rebus inanimatis. Opp. K. 3, (104.) οἷά τε πάτρης Περθομένης ὑπὸ δουρὶ, καὶ αἰθομένης πυρὶ λάβρῳ, Igni voraci s. rapido; nam et hæc igni a Lat. Poëtis tribuuntur, ab Hom. aquis et ventis, Il. Φ. (270.) ποταμὸς δ' ὑπὸ γοῦνατ' ὀρώρει Λάβρος, ὕπαιθα ῥέων: item λάβρος ὄμβρος, Impetuosus et vehemens. Apoll. Rh. 1, (540.) πέπληγον ἐρετμοῖς Πόντου λάβρον ὕδωρ. Item λαβρότερα ὕδατα, Vehementiora, Bud. ex Aristot. Meteor. II. B. (147.) de Zephyro, Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ [—σει] Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρος, ἐπαιγίζων, Od. O. (292.) Τοῖσι δὲ [Τοῖσιν δ'] ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη Λάβρον, ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, Plut. Symp. 4. Λ. πνεῦμα κυβερνῆται πολλαῖς μηχαναῖς ὑποφεύγουσι, Ventum rapidum, impetuosum; nam exp. σφοδρὸς, ῥαγδαῖος. Item e Soph. (Aj. 1147.) λάβρον στόμα, pro θρασὺ, Procax. Aliter autem accipitur ap. Plut. (7, 790.) Χρυσῷ δ' αἰγλήεντι συνήρμοσεν ἀμφιδασείας Κόρσας, καὶ στόμα λάβρον ὀπισθοδέτοισιν ἱμᾶσι, quasi φορβιᾷ τινι καὶ περιστομίοις τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθειργνύων, ut ipse Plut. addit. [" Heyn. Hom. 4, 222. 7, 205. 8, 454. ad Eur. Suppl. 860. ad Charit. 760. Wakef. Herc. F. 863. Jacobs. Anth. 10, 73. 11, 146. Brunck. Apoll. Rh. 78. ad Diod. S. 2, 537. Ruhnk. Ep. Cr. 171. Wyttenb. Ep. Cr. 55. Theogn. 644. Bergler. Alciphr. 366. ad Herod. 624. Seq. infin., Dawes. M. Cr. 54. * Λαβροπόδης, * Λαβροπότης, Jacobs. Anth. 9, 59." Schæf. Mss.] Λαβροποτέω, Avido et hiante ore bibo, Epigr. [" Huschk. Anal. 247. Toup. Emendd. 1, 26." Schæf. Mss.] Λαβρόσσυτος, Impetuose ruens, Impetuoso cursu concitus, [Æsch. Pr. 602. " Ad Charit. 226." Schæf. Mss.] Λαβροστομία, Procax os, Procacitas oris, Incontinentia oris, τὸ τοῦ στόματος ἀχάλινον καὶ ἀκρατὲς καὶ ἀπύλωτον, Aristoph. B. (838.) Hes. exp. ἡ * διάχρηστος λαλιά. Λαβροστομέω, Procax os habeo, Procaciter loquax sum, Æsch. (Pr. 327.) μηδ' ἄγαν λαβροστόμει. Idem et λαβράζειν. Λαβροφαγέω, Avido et hianti ore voro. [" Diog. L. 329." Wakef. Mss.] Λαβραγόρης, Procaciter loquax, Qui incontinentis oris est, ὁ λάβρος ἐν τῷ ἀγορεύειν, Eust. Il. Ψ. (478.) Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι· οὐδέ τί σε χρὴ Λαβραγόρην ἔμεναι. Hes. λαβραγόρης exp. etiam προπετὴς ἐν τοῖς λόγοις, et ἄκαιρος ἐν τῷ δημηγορεῖν. [Plut. 6, 126. " Heyn. Hom. 8, 454. ad Diod. S. 2, 537. Montfauc. Bibl. Coisl. 501." Schæf. Mss.] Λαβραγορέω, Procaciter loquor, Præceps s. Incontinens sum in lo-

A quendo, ut λαβροστομέω. [Hes. Λαβρηγορέω, Schol. Hesiod. p. 114.] Λάβρως, Voraciter, Incontinenter, Confertim, Impetuose, Rapide, e Polyb. (4, 70, 7.) de torrente, [ubi al. λάβρος, Æsch. Pr. 1021. " Wakef. Herc. F. 863. ad Charit. 268. Bergler. Alciphr. 266." Schæf. Mss.] Λαβροσύνη, Voracitas, Incontinentia, Procacitas, [Opp. 'A. 5, 366. Tryphiod. 410. "Thom. M. 922. Jacobs. Anth. 7, 77." Schæf. Mss.] Λαβρότης, ἡ, idem, vide Λάβραξ. " Λαβροσιάων, Hes. χορτασμῶν ἀκόσμων, quales et λαβροσύναι, Avidæ vorationes quæ fiunt patulo s. hiante ore." [Anal. 1. p. 224.]

Λαβρεύομαι, Incontinens vel Præceps sum in loquendo, λάβρως καὶ οὐ μετὰ σκέψεως λαλῶ, Eust. in l. illo, quem in Λαβραγόρης ex Hom. protuli. Vett. autem Grammaticorum quidam λαβρεύειν exp. * προγλωσσεύειν, Eust. [" Heyn. Hom. 4, 222. 8, 452." Schæf. Mss.] Λαβρεία, Præcipitantia s. Incontinentia et Procacitas in loquendo, ut λαβροστομία, στομαργία. [Hes.]

B Λαβράζω, Procax et incontinens sum in loquendo, i. q. λαβρεύομαι, Nicand. 'A. (159.) de iis qui coriandrum potarunt, Οἱ μὲν τ' ἀφροσύνῃ ἐμπληγέες, οἷά γε [τε] μάργοι Δήμια λαβράζουσι παραπλῆγές θ' ἅτε βάκχαι: sicut Paul. Ægin. quoque et Aët. scribunt coriandrum potum μανίαν ἐπιφέρειν ὁμοίαν τοῖς διὰ μέθην, eosque, qui id potarunt, λαλεῖν μετὰ αἰσχρολογίας. Schol. ibi exp. λάβρως φωνοῦσι: addens ex Hom. Il. Ψ. (474.) τί πάρος λαβρεύεαι; et ex Æsch. μὴ λαβροστόμει. Item in VV. LL. e Lycophr. λαβράζων, Alis strepens, καὶ ἠχῶν τοῖς πτεροῖς. Hesychio λαβράζει est λάβρος γίνεται, ἀκολασταίνει, προπετεύεται. [" Jacobs. Anth. 7, 139. Wakef. S. Cr. 3, 188." Schæf. Mss. * Λαβράκτης, ὁ, Loquax homo, Pratinas Athenæi 624.] Apud Hes. EXTAT Λαβρύσσω in ead. signif., qua λαβρεύομαι et λαβράζομαι: unde λαβρύσσει, λαβρεύει, item δειλαίνει. [* Λαβρόω, Lycophr. 705.]

¶ Λάβραξ, ακος, ὁ, Labrax, Piscis, qui ab Aristot. numeratur inter eos qui præda laniatuque vivunt,
C lato oris rictu, unde escam totam una cum hamo faucibus corripit. A quo Λάβραξ Μιλήσιος Proverbialiter in stolidum et avidum, ut pluribus tradit Erasm. in Chiliad. addens quosdam putare labracem esse, qui a Latinis Lupus. Alii autem id Lupi genus esse existimant, quod Varium Columella nominat. Dictum esse παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν tradit Etym. ex Opp. annotans esse ζῶον ἀδδηφάγον: sicut et Suid. παρὰ τὸ λάβρως καὶ ἀθρόως τὸ δέλεαρ καταπίνειν, διότι κέχηνεν αὐτοῦ τὸ στόμα. Sed et Athen. (310.) eum παρὰ τὴν λαβρότητα dictum tradit, et Eust. διὰ τὸ λίαν βορόν. Apud eund. Athen. Archestr. dicit, θεόπαιδα λάβρακα, et Aristoph. λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους. Lucian. (1, 359.) Ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας, Plut. (10, 67.) Ὁ δὲ λ. ὅταν περιπέσῃ τῷ ἀγκίστρῳ, βελουλκεῖ τῇ δεῦρο κἀκεῖ παραλλάξει τῆς κεφαλῆς, ἀνευρύνων τὸ τραῦμα: unde et Aristoph. ap. Athen. scribit omnium piscium esse σοφώτατον. Meminit et Plin. sub fin. l. 32. cujusdam placentis cauda Labri, inter ea quæ ex Ovidio
D piscium nomina affert, quæ ap. neminem alium reperiuntur; sed fortassis in Ponto illi nascuntur, ubi id volumen supremis suis temporibus inchoavit. Apud Plaut. autem Labrax lenonis nomen est. [" Ad Lucian. 1, 656. Jacobs. Anth. 11, 89. Kuster. Aristoph. 107. Fr. 254." Schæf. Mss.] DIMIN. Λαβράκιον, Parvus labrax, Antiphan. ap. Athen. (662.) τὸ δὲ λαβράκιον Ὀπτᾶν ὅλον.

Λαβρωνία, Poculum quoddam Persicum, ἐκπώματος Περσικοῦ εἶδος, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος, Athen. (484.) idque πλατὺ τῇ κατασκευῇ καὶ μέγα καὶ ἔχον ὦτα μεγάλα. Idem ibid. masc. gen. DICITUR Λαβρώνιος, substantive, et Λαβρώνιος ὄρνις. Profert autem ibi exempla e Menandro, Hipparcho, Diphilo. " Λαβρόνιον, Hesychio Species poculi ampli: quale ἡ λαβρωνία."

[* Λάβρα, Phot. δημόσιος στενωπός· ἄμφοδος· ῥύμη, δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν. " Ad Charit. 226. Koen. ad Greg. Cor. 241." Schæf. Mss. Cf. Λαῦρα.]

¶ Λαῦρος, i. q. λάβρος: licet Eust. λάβρον esse ve-

hit λίαν βορὸν, at λαῦρον dictum a λα epitatico et ῥέον, Valde fluens, ubi exp. λαβρότατον ὕδωρ ap. Hom. Alibi autem ab αὔρα quosdam deducere scribit, ut in λαῦρος ἄνεμος. In iis tamen ll. pleraque exempl. scriptum habent λάβρος, sicut et Il. Π. 384. Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν Ἦμαρ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς, pro λαυρότατον, Eust., meus Hom. Ms. habet λαβρότατον per β, sicut et supra λάβρον ὕδωρ tam ex eod. Hom., quam Apoll. Rh. et Aristot. In VV. LL. exp. Latus, μέγας, πολὺς, citantibus ex Herod. (1, 180.) λαῦραι πυλίδες: [mendose: locus est, Κατὰ δὲ ὧν ἑκάστην ὁδὸν ἐν τῇ αἱμασίῃ τῇ παρὰ τὸν ποταμὸν πυλίδες ἐπῆσαν, ὅσαιπερ αἱ λαῦραι, τοσαῦται ἀριθμόν. Literæ β et υ sæpissime permutantur: sic ἄβρα et αὔρα, de qua confusione alibi egimus. "Wakef. S. Cr. 3, 53. Jacobs. Anth. 11, 146. ad Diod. S. 2, 537. Thom. M. 183. Brunck. Apoll. Rh. 78." Schæf. Mss.] Λαύρως, Late, Abunde, VV. LL. Supra λάβρως. [* "Λαυρόσσυντος, ad Charit. 226." Schæf. Mss.] Λαυροστομέω, Procaciter et præcipitanter loquor, Pleno ore B blatero, Æsch. (Pr. 327.) μηδ' ἄγαν λαυροστόμει: supra λαβροστόμει. [* Λαυραγόρης, Apollin. Metaphr. p. 290.] AT Λαῦρα, Vicus, Platea, ῥύμη, στενωπὸς, δίοδος, Hes. Suid. dictam volentes, quia δι' αὐτῆς οἱ λαοὶ ῥέουσι, sicut et Eust., exponens δημοσίαν ὁδόν: sed alibi e Rhet. Lex. λαῦρα exp. ἀμάρα, et λαῦραι, ῥύμαι, κῶμαι, στενωποὶ, ὑπόνομοι: ipse vero στενὴ ὁδὸς, ἄμφοδος. Dicta tamen λαῦρα videri possit quasi λαῦρα ὁδὸς, Lata via, sicut et πλατεῖα substantive a πλατύς: unde Lat. Platea. Od. X. (127.) Ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο Ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην: (136.) ἄγχι Αὐλῆς καλὰ θύρετρα, καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης. Mimnermus ap. Athen. (598.) Μακηδονίης πάσας κατενίσατο λαύρας, Athen. (540.) Τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις λαῦραν ἀντικατεσκεύασεν ἐν τῇ πόλει: et mox, Ἡ μὲν Σαμίων λαῦρα στενή τις ἦν ῥύμη, nam hoc ῥύμη a quibusdam additur, γυναικῶν. Ibid. quidam dicit se novisse ap. suos quoque Alexandrinos λαύραν τινὰ καλουμένην μέχρι καὶ νῦν εὐδαιμόνων, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖτο. Eust. autem cum ex Athen. C hæc verba attulisset, desumta e loco, quem paulo ante ascripsi, Λαῦραν ἀντεσκεύασε στενήν τινα οὖσαν καὶ πληθύουσαν τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν, subjungit, Εἶεν δ' ἂν τοιαῦται λαῦραι καὶ οἱ ἐν ταῖς πόλεσι λεγόμενοι ἔμβολοι. Idem Eust. locum illum ipsum Athenæi ita suis Comm. inseruit p. 1082. Παρὰ τοῖς Σαμίοις λαῦραν ἀντεσκεύασε τῷ τῶν Σάρδεων ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ, ζηλώσας τὰ τῶν Λυδῶν μαλακά· ἦν δὲ ἡ τοιαύτη λαῦρα, στενή τις καὶ γυναικῶν δημιουργῶν πλήθουσα καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν: ubi Eust. tradit eum λαῦραν dicere στενήν τινα περιοχὴν, ἀκολούθως Ὁμήρῳ: at δημιουργοὺς γυναῖκας, vocasse λόγῳ σεμνότητος τὰς οἷον δημοτικὰς καὶ ἐργασίαν προϊσχομένας δημίαν s. δημοσίαν, Meretrices publicas: quæ ab aliis ET Σποδησιλαῦραι et πανδοσίαι et λεωφόροι. Alibi quoque λαῦρα et σποδεῖσθαι comp. esse dicit σποδησιλαῦρα, i. e. πόρνη: παρὰ τὸ διατρίβειν ταπολλὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς: vel, ut antiqui exp., δημοσία συμπλέκεσθαι: nam σποδεῖσθαι dici etiam ἐπὶ μίξεως, QUÆ et χαμαιτύπη, μανιόκηπος, λύκαινα, ἀνασεισίφαλλος, μύζουρις, σατύρα, D εἰλίπους, γεγωνοκώμη. Ex Eod. λαῦρα comp. esse DICIT Διάλαυρος, i. e. ὁ ἐν τῷ πέραν τῆς ἀμφόδου οἰκῶν καὶ οἷον ἀντίθυρος, cujus janua ex opposita vici ædificiorum serie nostræ e regione est. E Bud. autem Comm. in VV. LL. διάλαυρος οἰκία, Domus ampla, nullis aliis conjuncta: Lat. Insulam vocant. [Cf. Λαῦρος. "Λαῦρα, Valck. Anim. ad Ammon. 45." Schæf. Mss. "Cloaca, Aristoph. Eip. 99." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 194. 9, 236. Ruhnk. Ep. Cr. 294. Mœr. 252. et n., ad Charit. 226. Toup. Opusc. 2, 248. Koen. ad Greg. Cor. 240. et Addend." Schæf. Mss. Corai. ad Plut. Crasso 4.] "Λαύρη, Ionice pro λαῦρα: Hesychio ῥύμη στενὴ, "στενωπὸς, Vicus angustus, Angiportus: afferenti "ET Λαυροστάται, pro οἱ ἐν τοῖς μέσοις ζυγοὶ ὄντες "ἔν τισι στενωποῖς μὴ θεωρούμενοι: quales sunt "deteriores: cum οἱ χείρους soleant μέσοι ἵστα-"σθαι. Addit, quosdam exp. ἐπιτεταγμένοι πρῶ-"τοι καὶ ἔσχατοι." [Cratinus Photii et Pollucis A 4, 106. "Thom. M. 796." Schæf. Mss.]

"ΛΑΓΑΝΟΝ, τὸ, Laganum: Placentæ genus e "simila et oleo recente; teste Hes. Meminit et A-"then. (110.) hoc ex Aristoph. exemplum afferens, "Λάγανα πέττεται." ["Mœr. 203. et n." Schæf. Mss. Isidorus 20, 1. Schol. ad Horat. Sat. 1, 6, 115. Athenæus Oribasii Collect. 1. c. 9. Laganum, Apicius 4, 2.: Phot. Λάγανα· τὰ * λαλάγγια· * πλακουντάρια· ὡς * καπυρώδη.] "Inde DIMIN. Λαγάνιον, ap. "Athen. 14. (p. 648.) Suidas quoque esse dicit "* πλακουντάρια ὡς καπυρώδη, παρὰ τὸ λαγαρόν: affe-"rens h. l. ex 2 Reg. 6, (19.) de Davide qui arca "fœderis recepta sacrificabat, Γυναιξὶ καὶ ἀνδράσι "καὶ νηπίοις διέδωκε κολλυρίδα ἄρτου καὶ ἐσχαρίτην, "καὶ λαγανιστὸν, καὶ μερίδα θύματος. Sed ibi scri-"ptum καὶ λάγανον ἀπὸ τηγάνου, pro illis postremis "ap. Suid. verbis. Vide Ἴτρια. Λάγανος autem, "in Λάγηνος." [* Λαγανίζω, Hippocr. 308, 14. vox suspecta.]

[* "ΛΑΓΓΟΣ, Koppiers. Obss. p. 19." Schæf. Mss.] "Λαγγάζει, Hesychio ὀκνεῖ, Pigratur. Mox "λαγγάσαι exp. περιφυγεῖν, ET Λαγγεύει, φεύγει." ["Koppiers. l. c. Ruhnk. Ep. Cr. 244. T. H. ad Plutum p. 332. Toup. Opusc. 1, 443. * Λαγγανεύω, ibid." Schæf. Mss.] "Λαγγανώμενος, Hesychio "περιϊστάμενος, στραγγευόμενος." ["T. H. l. c. * Λαγγαρὸς, Abresch. Æsch. 2, 29." Schæf. Mss.] "Λαγγαρεῖ Hesychio ἀποδιδράσκει, Aufugit." "Λα-"σκαρεῖ, Eid. διαφεύγει." "Λαγάσσαι, Eid. ἀφεῖναι, "Dimittere." [An pro λαγγάσαι?] "Λαγγὼν, Eid. "μετάβολος, ἔμπορος: qui et μαγγανευτής." [Gl. Cessator, Tricosus. "Toup. Opusc. 1, 443. * Λαγγώδης, ibid." Schæf. Mss. Hinc Lat. Langueo. Cf. Λαχανίζομαι.]

[* "Λόγγος, Koppiers. l. c." Schæf. Mss.] "Λογ-"γάζει, Hes. ὀκνεῖ, διατρίβει, Pigratur, Tempus te-"rit: afferens itidem λογγάσαι pro ἐνδιατρίψαι et "στραγγεύεσθαι, Prolongare tempus." [Phot. Λογ-γάσω· στραγγεύσομαι· ὃ ἡμεῖς λαγγάσω. καὶ λαγγανεύσω λέγομεν· Αἰσχύλος δὲ ἐξ ὧν τὰ ἀπογεῖα δοῦσιν, τὰ * λογγάσια. "Toup. Opusc. 1, 443." Schæf. Mss. Aristophanes Phrynichi Bekk. p. 51. J. Poll. 9, 136. Φαῦλον τὸ λογγάζειν ἐν τοῖς κήρυξι τοῖς Αἰσχύλου.] "Λογγασία, Hesychio sunt ἐξ ὧν τὰ πρυμνήσια δέουσι "τῶν νεῶν. Idem λογγασίην innuit esse νηὸς καὶ ἱστίου "ἔρεισμα." "Λογγὼν, ῶνος, ὁ, i. q. λογγασία, s. "λογγασίη. Vocantur λογγῶνες, οἱ ἐπὶ τῶν λιμένων "τρητοὶ λίθοι, οὓς τρυπῶσιν ἵν' ἐξαρτῶσιν ἐξ αὐτῶν τὰ "σχοινία τῶν νεῶν, inquit Etym. et Lex. meum vet.: "sed addit ille, hosce λογγῶνας dictos fuisse etiam "λογγάσια. Sunt igitur Lapides in portu pertusi, "in eum finem ut per eorum foramina trajectis funi-"bus puppis religari queat: quem usum hodie an-"nuli in portubus præbent."

"Λόγγη, Hesychio τάφος, Sepulcrum, Bustum." ["Proprie Quies, ut opinor." Ernesti.] "Λογγεύειν, "Eid. βάπτειν, Tingere, Mergere." [An leg. θάπτειν, Sepelire?]

"ΛΑΓΗΝΟΣ, ὁ, ἡ, Lagena. Rhianus, Ἥμισυ μὲν "πίσσης Κωπίτιδος, ἥμισυ δ' οἴνου, Ἥδε λάγηνος ἔχει. "Et in Epigr. ap. Suid. Κύπριδι κεῖσο λάγηνε: ubi "vocatur κασιγνήτη βακχείας κύλικος, δείπνων ὅπλον "ἑτοιμότατον, ὑγρόφθογγος, στειναύχην, necnon aliis "epithetis: unde satis constat Poculi genus fuisse. "Fuisse autem tale quod in itinere circumferri pos-"set, ut hodieque utimur vel coriaceis, vel vitreis, "vel stanneis aut e lamina ferrea confectis, patet ex "eo quod Athen. (422.) dicit, Demetrium Phale-"reum Crateti Cynico σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λά-"γηνον πέμψαι οἴνου. INDE Λαγηνοφορία, Lage-"narum s. Lagenæ gestatio. Plut. ap. Athen. (276.) "scribit, Alexandriæ λαγηνοφορίαν fuisse Festum "quoddam in quo ἐδείπνουν κατακλιθέντες ἐπὶ στιβά-"δων, καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαγήνου παρ' αὐτῶν φέροντες "ἔπινον: [* Λαγυνοφόρια Schw.] "ET Λαγήναρχος, "Hesychio ὁ ἐξουσίαν ἔχων τοῦ οἴνου, Cui lagenarum "s. vini dispensandi cura commissa est. Sed no-

A " tandum est, ubique fere scriptum reperiri λάγυνος per υ in secunda syllaba, non ap. Suid. tantum sua serie, sed ap. Athen. etiam et Eust.: ap. Hes. etiam per ι λαγίναρχος: ita tamen ut series admittat τὴν διὰ τοῦ ἦτα γραφήν: quare eam rejiciendam non esse putavi, præsertim cum eam Latini quoque secuti sint, dicentes Lagena. Ad Athen. vero ut redeam, scribit is (499.) dicere quosdam λάγυνον esse Mensuræ nomen ap. Græcos, veluti χοᾶ et κοτύλην: capere autem cotylas Atticas duodecim: et Patris eam mensuram esse τὴν λάγανον. Sed iis potius assentiendum qui poculi genus esse tradunt, non feminino solum, sed masculino etiam genere vocantes. Nicostrat. τῶν κατεσταμνισμένων Ἡμῖν λαγύνων πηλίκοι τίνες; Idem, Καὶ δυσχερὴς λάγυνος οὗτος πλησίον Ὄξους. Diphilus, Λάγυνον ἔχω κενὸν, θύλακον δὲ μεστόν. Sic Lynceus Samius, Εἰς τοὺς παρ' ἐμοὶ πότους, ἐν οἷς λάγυνος κατ' ἄνδρα κείμενος οἰνοχοεῖτο πρὸς ἡδονὴν, διδοὺς ἑκάστῳ ποτήριον. Feminino genere Rhianus supra dixit λάγυ- B νον, ut et Aristot. in Thessalorum republica scribit Thessalos feminino genere dicere τὴν λάγυνον. DIMINUTIVO Λαγύνιον usus est Diphilus, dicens, λαγύνιον Ἔχον βαδίζειν εἰς τὰ γεύμαθ' ὑπὸ μάλης. Quibus in ll. nota etiam τὸ ῡ produci: corripi autem in Epigr. ubi quidam dicit, Ἐν λαγύνῳ πίνουσα." [" Λάγυνος, ad Mœr. 56. 246. Jacobs. Anth. 7, 141. 8, 144. 9, 75.: Rhian. 11. et Jacobs., Marcus Arg. 18. 21. Epigr. adesp. 77. 98. Lucian. 2, 335. Burm. ad Phædr. 74. Mit., Toup. Opusc. 2, 242. 244. Λάγηνος, Λαγηνοφορία, Toup. in Schol. Theocr. 217." Schæf. Mss. * Μυστιλάγυνος, Anal. 2. p. 270. sed leg. μύστι, λάγυνε. * Λαγυνὶς, Plut. 8, 428. * Λαγυνίων, ὁ, Athen. 585.]

" ΛΑΓΝΗΣ, SIVE Λάγνος, ὁ, Hesychio καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, περὶ πορνείαν ἐπτοημένος, Libidinosus, Lascivus, Salax: qualis in femineo genere μαχλὰς dicitur. Meminit Suid. quoque harum vocum, scribens λάγνης pro λάγνος dici, et significare πόρνος, αἰσχρὸς, καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφρο- C δίσια, Scortator, Turpiter in venerem pronus. Meminit Eust. quoque, scribens λάγνον dici videri vel quasi λάγονον, Admodum fœcundum seminis, vel quasi λάγυνον, Admodum mulierosum, itemque λάγνην quasi λαγύνην, particula λᾶ utrobique habente vim epitaticam et posita pro λίαν: Attice in superlativo dici λαγνίσταρος pro λάγνιστος, ut κλεπτίσταρος: synonymum esse οἰφώλης, κήλων, τιτὰν, μάχλος." [" Λάγνης, Λάγνος, * Λαγνίστερος, * Λαγναίτερος, Λαγνίσταρος, Phryn. Ecl. 78." Schæf. Mss. Λαγναίτερος, Epiph. 1, 1053. * Λάγνη, ἡ, Schol. Apoll. Rh. 3, 541. * Λάγνις, Liban. 4. p. 615. Ælian. H. A. 12, 14. Eubulus ap. Etym. M. 1006. * Φιλόλαγνος, Hippocr. 479. * Λαγνικὸς, Clem. Alex. 225, 40. Oxon., Hœschel. ad Phrynich. 78.] " Λαγνεύειν, Libidinosum et salacem esse, Pronum esse ad res venereas. Hippocr. de Morbis Intern. utitur pro Rebus venereis uti, Semen emittere, σπερματίζειν, dicens, D Ἢν γὰρ μεθυσθῇ παρὰ καιρὸν, ἢ λαγνεύσῃ, ἢ ἄλλο τι ποιήσῃ μὴ ἐπιτήδειον. Sic etiam in l. de Genitura dicit hoc indicio esse quod in coitu ἀποκρίνεται τὸ ἰσχυρότατον quoniam ἐπὴν λαγνεύσωμεν, σμικρὸν οὕτω μεθέντες ἀσθενέες γινόμεθα. In eod. l. Οἱ δὲ εὐνοῦχοι διὰ ταῦτα οὐ λαγνεύουσιν ὅτι σφέων ἡ δίοδος ἀμαλδύνεται τῆς γονῆς. Et rursum, Ὁκόσοι δὲ παρ' οὖς τετμημένοι εἰσὶν, οὗτοι λαγνεύουσι μὲν καὶ ἀφίασιν, ὀλίγον δὲ καὶ ἀσθενὲς, καὶ ἄγονον." [Hippocr. 1149. Foës.] " Itidem VERBALIA Λάγνευμα ET Λαγνεία accipit pro Coitus s. Semen: de Natura Infant. Δίδυμα δὲ γίνονται ἀφ' ἑνὸς λαγνεύματος οὕτως. Eod. l., de viro, Ἢν λαγνεύῃ πολλὰ, εὐροώτερα γινόμενα τὰ φλέβια μᾶλλον ἐπάγει τὴν λαγνείην: i. e. τὸ σπέρμα, ut paulo post loquitur. Paulo ante dicit ἐν τῇ λαγνείῃ, In coitu, In seminis emissione: ut et in l. de Morbis Intern. Ἀπέχεσθαι λαγνείης καὶ οἰνοφλυγίης, Abstinere a coitu et temulentia. Aristot. quoque pro Genitura s. Semine usurpasse dicitur. Ex ejus enim Probl. affertur Τῇ λαγνείᾳ ὑπερβάλλει, pro Admodum genitali semine abundat. Alioqui λαγνεία accipitur et in malam partem pro Libidinositas, Salacitas, Libido immodica, Immoderata rei venereæ appetentia. Philo V. M. 3. Οἰνοφλυγίαι καὶ ὀψοφαγίαι καὶ λαγνεῖαι καὶ ἄλλοι ἀπλήρωτοι ἐπιθυμίαι. Sic Xen. (Ἀπ. 1, 6, 8.) Λαγνείᾳ δουλεύειν. Et Philo rursum l. 1. Τὰ μὲν σώματα λαγνείαις, τὰς δὲ ψυχὰς ἀσεβείᾳ τῶν χρωμένων διέφθειραν." [* Λαγνία, Gl. Luxuria, Ingluvies.] " Ἀπολαχνεύω, In λαχνείαν absumo. Hes. enim ἀπολελάχνευται affert pro εἰς λαχνείαν ἀνάλωται." [Reponendum γ pro χ. " Ἀπολαγνεύω, ad Thom. M. 55." Schæf. Mss.] " Καταλαγνευθεὶς, Hesychio εἰς ἡδονὰς κατενεχθείς." [* " Κατάλαγνος, Καταλαγνεύω, Toup. in Schol. Theocr. 213." Schæf. Mss. * Συλλαγνεύω, Hes. Schneidero susp.]

" Λαγὴς, Hesychio ὁ εἰς τὰ ἀφροδίσια καταφερής; qui Eid. λάγνης et λάγνος, Pronus in venerem, Libidinosus."

" Λέγνος, Hesychio ἄνανδρος, σῖτος ὁ μὴ ἁδρός." [" Λέγνος, i. q. λάγνος, Archilochus ap. Etym. M." Wakef. Mss.]

ΛΑΓΧΑΝΩ, Sortior, i. e. Sortes duco: ut κληροῦμαι. Isocr. Areop. (8.) Δημοτικωτέραν ἐνόμιζον ταύτην εἶναι τὴν κατάστασιν τῆς διὰ τοῦ λαγχάνειν γιγνομένης, ea, quæ fit τῇ κληρώσει, ut ibid. loquitur. || Frequentius accipitur pro Sortito accipio, obtineo, Sorte accipio, aufero, mihi obtingit: et tunc est ἀποτέλεσμα τοῦ κληροῦσθαι: atque κληροῦνται μὲν πολλοὶ, λαγχάνει δὲ εἷς ὁ ἐπιτυχὼν, Il. H. (171.) de ducibus Græcorum sortes mittentibus ad eligendum, qui cum Hectore certaret, Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃσι, i. e. κληρώσασθε s. κλήρους βάλετε τίς ἂν λάχῃ, Sortes ducite quisnam sortito obtineat, ut contra Hectorem prodeat. Et mox, ἢ Αἴαντα λαχεῖν ἢ Τυδέος υἱόν. Et Ψ. (352.) de iis, qui quadrigis certare volebant, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο· Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο Ἀντιλόχου· μετὰ τόνδ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος — Τῷ δ' ἔπι Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν. Thuc. 8, (30.) p. 273. Ἐπὶ Χίον λαχόντες ἔπλεον, Cum id sorte eis obtigisset. Et cum gen., Apollonides Epigr. Μητέρες ὧν ἀνίσου μοίρης λάχον. Item Xen. (Ἀπ. 3, 9, 10.) κλήρῳ λαχὼν, Sorte assecutus, Cum ei sorte obvenisset. Sic Aristoph. Ὄρν. (1022.) Ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο, τῷ κυάμῳ λαχὼν, Faba eam dignitatem sortitus. Nam fabis olim sortiri solebant, ut suo loco dictum est. Judices quoque et magistratus dicuntur λαγχάνειν, cum sortito creantur et designantur, s. cum sorte eis obvenit ejusmodi munus. Æschin. (54.) Οὐκ ἐκ τοῦ δικαιοτάτου τρόπου λαχόντες προεδρεύειν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς καθεζόμενοι· ἂν δέ τις τῶν ἄλλων βουλευτῶν ὄντως λάχῃ κληρούμενος προεδρεύειν: Inter ducendum sortes ei obveniat, ut sit præses. Λαγχάνει βουλεύειν, inquit Bud. 233., dicunt pro Creatur et designatur senator, et in curiam cooptatur; id enim sortito fiebat. Exemplum e Dem. addit. Eos autem βουλευτὰς, postquam erant designati, censuram subire oportebat, antequam jurejurando adigerentur in leges: ut patet e Lys. (869.) Ἀποφαίνειν, εἴ τις τινὰ οἶδε τῶν λαχόντων ἀνεπιτήδειον ὄντα βουλεύειν, Ex iis, quibus sorte obvenerat munus senatorium, s. e creatis et designatis senatoribus, Ex iis, qui in curiam cooptati erant. Rursus idem Bud. e Dem. (1313.) subjungit, Ἔλαχον ἱερεύς. Ex Eod. (1369.) Κατιδόντες Θεογένην λαχόντα βασιλέα, Designatum regem, h. e. regem sacrorum. Erat autem magistratus, qui præerat sacris Eleusiniis, et judicium habebat violatæ religionis, ut Romæ rex sacrorum, qui etiam Sacrificulus a Liv. dictus est. Plato, Τῷ γὰρ λαχόντι βασιλεῖ φασὶ τὰ σεμνότατα τῶν ἀρχαίων θυσιῶν ἀποδεδόσθαι. Eod. modo ap. Plut. Παρὰ πότον ποτὲ λαχὼν συμποσίαρχος. Qui vero λαχόντες dicuntur, iid. et ἀναδεδειγμένοι et ἀποδεδειγμένοι, Designati, Bud.: alibi e Dem. afferens, Τῶν κληρουμένων πρῶτος αἱρεῖσθαι ἔλαχον, Competitorum primum designatus sum. Ab Eod. λαχὼν exp. Cujus sors inter nominatos exiit: in h. l. Plat. Τῶν μὲν, ὡς ἄπειρος ὁ λαχὼν, τῶν δ' ὡς ἔμπειρος; quod imperitus sit is,

cujus sors inter nominatos exierit. || Λαγχάνειν δίκην, Dictare judicium, Litem intendere, Edere judicium et actionem : quod etiam Subscribere judicium dicitur, a more prisco deductum ; sortes enim ab judicibus ducebantur, et quæ prima dica ex urna exierat, prima agebatur. Unde Virg. Nec vero hæ sine sorte datæ, sine judice sedes. Quæsitor Minos urnam movet. Cic. in Verrem, Deinde ceteras dicas omnes illo foro M. Posthumius quæstor sortitus est, hanc solam in illo conventu reperiere sortitus. Alibi, Advenit dies, quo die ex instituto dicas sortiturum edixerat. Verum litigator litem λαγχάνει, sortitur et sorte exeuntem in judicium deducit : prætor autem dicas sortitur ἐν τῷ κληροῦσθαι, h. e., sortibus missis et eductis controversiarum agendarum ordinem constituit, vel quæstionum exercendarum. Hæc inter alia Bud. 22. 23. e Dem. ibi exempla proferens. Quibus addo ex eod. Dem. cum ejusd. Bud. interpr. Προὐκαλεσάμην αὐτὸν, καὶ ἔλαχον αὐτῷ δίκην αἰκίας, In judicium vocato intendere actionem injuriarum institi. Isocr. Τὰς δίκας ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἐγκλημάτων λαγχάνουσι. Interdum autem cum gen. construitur, ubi tamen accus. δίκην subaudiri videtur. Isæus (97.) Διὰ δὲ ταῦτα ἔδοξέ τε ἡμῖν λαχεῖν τοῦ κλήρου κατ' ἀγχιστείαν, καὶ ἐλάχομεν τὸ μέρος ἕκαστος, Ideo sortiri dicam cum eo, qui pro hærede aut possessore aut alias possidebat, pro sua quisque parte cœpimus, Bud. Idem, Λαχόντος κατὰ τὸν νόμον τοῦ κλήρου, Cum dicam sortitus bonorum possessionem legitimo jure peteret : ἔλαχε Νικοστράτου, Lege agere instituit de Nicostrati hæreditate, Bud. 18. in Παρακαταβολή. Dem. (1173.) Ἔλαχε τοῦ ἡμικλήρου [—ρίου,] Egit in semissem petitionis hæreditatis, Bud. 114. in Ἐκποιεῖν. Aristides ap. Eund. Οὔκουν ἐξούλης γε μόνοις ἡμῖν, εἰ οἷόν τέ ἐστιν εἰπεῖν, οὐδ' ἂν ἧς λάχοι τῆς γῆς, οὐ μᾶλλόν γε ἢ τῆς μητρός τινι, Quo fit ut uni, si fieri potest, ipsi simus quibuscum nemo unde vi agere possit ob regionem, quam incolimus, non magis quam matris cujusque nomine experiri quisquam cum filio ipsius jure potest. Rursum Isæus, Ἐν ᾧ ἔλαχον τοῦ κλήρου λῆξιν οὗτοι. Idem, (15.) Λαχεῖν τὴν λῆξιν ἠξίωσεν, Hæreditatis petitione experiri, Bud. 233. ubi ET Εἰληγμένος. || Obtineo, Obvenit s. Obtingit mihi, Sorte divina obtingit, Nanciscor, Adipiscor, ut etiam Lat. Sortior, Il. Ω. (70.) τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς: paulo post, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς Δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ. Synes. Εἴ τινες εἶεν ἢ φύσεως λαχόντες, ἢ ἀγωγῆς εὐτυχήσαντες, Bonam indolem sortiti, consecuti, adepti. Sic Thuc. 2, (44.) Οἳ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσι—τελευτῆς. Philo de Mundo, Ἐξαιρέτου τῆς κατασκευῆς ἔλαχεν ἄνθρωπος, Eximiam constitutionem sortitus est, Donatus est constitutione ; at λαγχάνειν τιμῆς, Honore affici. Item cum accus. ap. Hesiod. (Θ. 203.) τιμὴν ἔχει, ἠδὲ λέλογχε Μοῖραν. Soph. (Aj. 1058.) ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην : Inversa autem structura, et in malam partem. Theocr. 4, (40.) Αἲ αἲ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει [με λελόγχη,] pro ὃν ἐλελόγχειν s. εἴληχα. Plato in Tim. de Minerva, Ἡ τήνδε ἡμετέραν πόλιν ἔλαχε, Nostræ civitatis præsidium sortita est. Aristot. de Mundo, Τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχε : sicut Il. O. (192.) de Neptuno, Plutone, et Jove regnum Saturni dividentibus, Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι. Item ap. Dem. λαγχάνειν τριήρεις, τόπον. Res quoque aliqua λαγχάνειν dicitur, quæ sorte obtingit s. obvenit. Plato de LL. 5. (p. 242.) Ἐπονομάσαι καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, Nominatim dicare partes singulas singulis diis, ut sorte obtigerunt, Bud. 233. || Λαγχάνω transitive quoque capitur pro Participem reddo, Tribuo, Veluti sortem tribuo, ὡς λάχος δίδωμι, Eust. Il. X. (342.) ὄφρα πυρὸς με Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα : O. (349.) οὐδέ νυ τόνγε Γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα : Ψ. (75.) spectrum Hectoris, οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις Νίσσομαι ἐξ ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε, Si hoc veluti sortitus a vobis fuerim, ut me cremetis. " Λήχω, inus. thema, a quo λαγχάνω sua tempora " mutuatur, ut λαμβάνω a λήβω, unde præt. perf. " εἴληχα." " Λαχόην, Æolice pro λαχοίην : hoc au- " tem, Attice pro λάχοιμι, Etym."

[" Λαγχάνω, Ruhnk. Ep. Cr. 152. Valck. Phœn. p. 24. 82. 444. 491. ad Phalar. p. xvi. Ruhnk. Ep. Cr. 152. Harles. ad Theocr. p. 275. Abresch. Lectt. Aristæn. 183. Musgr. ad Hippol. 80. Valck. p. 173. Toup. Opusc. 2, 61. (ubi de confus. cum λαμβάνω,) Ammon. 86. ad Callim. 1, 50. 161. Ilgen. ad Hymn. p. 454. ad Herod. 348. 535. 550. Thom. M. 564. 714. 745. Wakef. Eum. 718. Jacobs. Anim. 167. 222. Anth. 7, 155. 9, 252, 409. Phocyl. 4. Apollonid. 3. Boiss. Philostr. 450. Heyn. Hom. 5, 593. 8, 312. 371. 606. Dionys. H. 3, 1756. Conf. c. λαμβάνω, Brunck. Œd. C. 1337. Antig. 520. Aj. 825. Heyn. Hom. 5, 78. ad Dionys. H. 5, 161.; cum τυγχάνω, Brunck. ad Theogn. 913. ad Antig. 699. ad El. 364. Schneid. ad Xen. Hier. 247. Ἔλλαχε et ἔλλαβε conf., Schmied. ad Plut. Alex. 129. Λαχεῖν et λαβεῖν permutata, Valck. ad Theocr. p. 265. Phœn. p. 444. Hipp. p. 174. Wessel. ad Diod. S. 1, 11. Reiz. ad Aristot. Pol. p. 54. Wyttenb. ad Plut. 1, 324. 534. Porson. ad Hec. 41. :—' Λαβεῖν omnes, quantum sciam, Edd. et Mss. Melius tamen videtur (probat Wakef. Diatr. p. 9.) λαχεῖν. Λαχεῖν γέρας ap. Hom. reperitur Il. Δ. 49. Ω. 70. Poëta ap. Porph. de Abst. 2, 58. ὅστις ἐλπίζει θεοὺς Χαίρειν ἀπαρχαῖς καὶ γέρας λαχεῖν τόδε. Soph. Aj. 825. ΑΙΤΗΣΟΜΑΙ δέ σ' οὐ μακρὸν ΓΕΡΑΣ ΛΑΧΕΙΝ. Sic enim Aldus et Edd. vett. et Mss. meliores. Quod habet in margine Florentina secunda 1547, λαβεῖν, Triclinius recepit.' De constr., Koppiers. Obss. 69. Valck. Hipp. p. 322. Hermann. Metr. Pind. p. 351. Brunck. Œd. C. 450. ad Hippol. p. 390. Harles. ad Theocr. p. 269. ad Herod. 675. Seq. infin., 489. ad Mœr. 66. Mitsch. H. in Cer. 141. Cum gen., Antimachi Epigr., Apollonid. 17. Epigr. adesp. 121. Philostr. 192. Boiss. An neutrum sit, Brunck. Aristoph. 1, 248. ad Od. I. 160. Λαχεῖν, Sortitum esse, non Sorte obvenisse, Dawes. M. Cr. 125. Λέλογχα; Valck. ad Theocr. X. Id. p. 86. Diatr. 236. Dionys. H. 2, 837. Λελογχὼς, Heringa Obss. 271. Εἴληχα, λέλογχα, Thom. M. 322. ad Lucian. 3, 573. Huschk. Anal. 225. Antip. S. 93. Ἔλαχον, εἴληχα, λέλογχα, Valck. Hipp. p. 174. Εἴληχεν, Eur. Hipp. 80. Bergler. Alciphr. 384. Εἰληχὼς, Schol. Aristoph. Πλ. p. 82. 84. Hemst. Λελάχω, Heyn. Hom. 5, 323. 6, 144. 7, 63. Λελάχοι, Toup. Emendd. 2, 88. Greg. Cor. 202. 216. Ληχθῆναι, Demosth. 1265, 22. Λάξεσθαι, ad Herod. 569. Ὁ λαχὼν, Kuster. Aristoph. 15. Lucian. 2, 169. Τὸ λαχὸν, Res, Probl. Arithm. 7. Τὸ λαχὸν μέρος, τὸ λ., ad Timæi Lex. 173. Λ. φύσεως θείας, T. H. ad Lucian. 1, 173. Λαχεῖν δίκην, ad Mœr. 243. ad Timæi Lex. 173. Dionys. H. 1, 256. Κλήρῳ λαχεῖν, κληρούμενον λ., Casaub. ad Athen. 42. cf. Wessel. ad Herod. 240. Valck. 262. Ἔλαχε τειχοποιὸς, Æschines 424. Reisk." Schæf. Mss. * " Λελάχω, (præsens tempus,) Schol. Theocr. 1, 62." Boiss. Mss.]

Λαχμὸς, ὁ, Sors, κλῆρος, ut Soph. et Theocr. Scholl. exp., dicentes poëticum esse. Eust. ea signif. λαχεῖν exp. διὰ λαχμοῦ κτήσασθαι, Sortito obtinere. || Exp. etiam λακτισμὸς, Calcitratio, ap. Antimachum, (Fr. 64.) λαχμὸν δ' οὐ δείδιεν ἵππων, Etym. Sic vero et Hes. λαχμῶν exp. ἱππείων λακτισμῶν. || Pilorum densitas, ἡ ἐκ τῆς λάχνης * λασιότης, Eust. Od. I. (444.) Ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε Λαχμῷ στεινόμενος, ubi Schol. exp. δασύτητι τῶν μαλλῶν : sicut Hes. quoque λαχμῷ στεινόμενος exp. τῇ δασύτητι καὶ τοῖς μαλλοῖς πεπυκνωμένος. Annotat tamen eo loco Eust. quosdam cum Herodiano malle scribere λάχνῳ, sicut Etym. quoque Seleucum scribere tradit, ut idem cum λάχνῃ. [Schol. Callim. H. in Jov. 80. " Schol. Theocr. 8, 30." Boiss. Mss. " Ad Timæi Lex. 209. Bergler. Alciphr. 341. Heyn. Hom. 4, 517." Schæf. Mss. * " Λαγμὸς, Buttm. Schol. Od. I. 335. : Schæf. præfert λαχμός." Elberling. Mss.] " Ληχμὸν, Hes. λῆξιν, Sortitionem," [Antimachi Fr. 62.] " Λαχμητήριον et Λαχμὸς Eust. derivat e λα- " χεῖν, Sortiri : sed non exp."

Λάξις, ἡ, Sortitio ; nam Hes. λάξεων exp. κληρώσεων, λήξιων. || Sors, Distributio per sortes, Suid.

λάξιν ap. Herod. exp. μερισμὸν, κλῆρον, μῖξιν: [imo λῆξιν scripserat Lexicographus, non μῖξιν, Wess. et Schw. Var. Lectt. et Nott. ad Herod. 4, 21.] e cujus l. 4, (21.) in VV. LL. affertur, Λάξιν δευτέρην ἔχοντες Βουδῖνοι ὑπεροικέουσι τουτέων, Supra hos habitant, quæ secunda portio est, Budini. Etymologico autem λάξις est οἰκοδόμημα αἱμασιᾶς. [Vide Porti Lex. Ion.. "Λάξις, Ruhnk. ad H. in Cer. 328. Ep. Cr. 129. Wessel. Diss. Herod. 105. Koen. ad Greg. Cor. 252. ad Phalar. 103. ad Callim. 1, 31. Ilgen. ad Hymn. 455." Schæf. Mss.] A

Λάχος, τὸ, Sors, h. e. Id ipsum, quod sorte obtingit, quod sorte obvenit, Greg. σὸς γὰρ ἔγωγε Λάτρις, σὸν δὲ λάχος, σὺ δέ μοι Θεὸς οἷος ἄνωθε. A Theogn. (592.) quoque pro Fortuna et sorte hominis accipi testatur Bud. Et ap. Suid. e fabulis, Τοῦτο μὲν οὖν πρῶτον λάχος οἴσομαι. Item, Ἐν οἷς ἦν καὶ συὸς ἀγρίου μέγα λάχος. Hesychio quoque λάχος est κλῆρος, μέρος. [Xen. K. 'A. 5, 3, 10. 6, 3, 1. Mosch. 2, 4. "Brunck. ad Poët. Gnom. 293. Pierson. Veris. 203. ad Timæi Lex. 173. Bergler. Alciphr. 343. B Æsch. Eum. 5. Wakef. 389. Brunck. Apoll. Rh. 48. 216. 235." Schæf. Mss.] At λάχον, τὸ, quod in VV. LL. affertur sine ullo Auctore, falsum sine dubio est. In iisd. VV. LL. habetur ET Λάχη, Sors. Hesychio λάχη est ἀποκλήρωσις, λῆξις: quo modo exposuit etiam λάξις. ["Musgr. Tro. 292." Schæf. Mss. Λαχὴ, Æsch. S. c. Th. 920. ubi exp. etiam Fossa, a λαχαίνω.] A λάχος ap. Suid. EST Πρόλαχος, ἡ πρώτη μερὶς, Quod prius sorte obvenit, Prior sors. [Schn. Lex. affert *Λάχος, ὁ, e Sophoclis Clytæmnestra: Ὁδηγὸν ὥστις τὸν λάχον ζητεῖ, τυφλὸς, conferens quod Seneca habet: Cœca est temeritas, quæ petit casum ducem. Brunckius hunc versum non memorat.]

Λάχεσις, Lachesis, Una e Parcis: quam Aristot. de Mundo tradit τετάχθαι κατὰ τὸ μέλλον, quoniam εἰς πάντα ἡ κατὰ φύσιν μένει λῆξις. Ita vero dictam volunt, quoniam vitæ, quæ sorte obtingere ab ethnicis dicitur, præest, et ἐπικληροῖ τῷ μὲν ἀγαθὸν, τῷ δὲ ἐναντίον. Vide Κλωθώ. [Sors, Herod. 9, 43. C *"Λάχησις, Toup. Opusc. 2, 133." Schæf. Mss. "Schol. Lycophr. 1141." Wakef. Mss.]

[*Λαχίζω, unde *Λαχισμὸς, Gl. Sortitio.]

"Ἀμφιλήξαντες, Hes. exp. ἀμφισβητήσαντες, Inter se contendentes et disceptantes: ab Ἀμφιλαγχάνω mutuante sua tempora ab ἀμφιλήχω." [Hom. H. in Cer. 85. ἀμφὶ δὲ τιμὴν Ἔλλαχεν.]

Ἀντιλαγχάνω, Resortior: ἀντιλαγχάνειν δίκην, ad verbum Resortiri judicium. Ἀντιλαγχάνειν, inquit Bud., Vicissim litem intendere, Actori et victori vicissim quæstionem referre: quod juris studiosi hodie Reconvenire dicunt: ἀντιλαχεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας τὴν δίαιταν, inquit Idem, est Cum reus ab arbitris, qui judices erant, damnatus, resortiri dicam instituit ad majores judices per appellationem, ut arbitrium improbet. Sic ap. Dem. Idem Bud. annotat ἀντιλαγχάνειν ap. J. Poll. esse Reconvenire: quod appellationis instar habet, cum quis indicta causa damnatus fuerat. Idem ait esse Resortiri judicium, Referre quæstionem, ut qui provocavit, et D qui e diverso convenit: citatque e Dem. (543.) Ἀλλὰ τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαχεῖν ἐξῆν αὐτῷ δήπου, καὶ πρὸς ἐμὲ τὸ πρᾶγμα καταστήσασθαι πρὸς ὅνπερ ἐξ ἀρχῆς ἦν ἡ δίκη. Vide ap. eund. Bud. ἀντιλαγχάνειν παραγραφὰς, Comm. 54. "Ἀντίληξις, ap. Athenienses veluti παλινδικία erat hujusmodi, cum quispiam in judicium vocatus non responderat, aut vadimonium promissum deseruerat: aut cum per præconem inclamatus, ad nomen non responderat, eremodicio damnabatur, ut hodie fit. Quod ἐρήμην ἁλίσκεσθαι et ἀλῶναι dicitur, necnon αἱρεῖσθαι. Huic porro sic causa lapso intra duos menses licebat judicium illi resortiri secundum quem causa indicta judicata fuerat: alioquin tantæ pecuniæ damnabatur quantam pecuniæ summam in intentione sua actor petendam censuerat: judiciumque ex eo tempore in rem semel judicatam transisse censebatur. Hæc Bud. Comm. postquam dixit ἀντιλαγχάνειν esse Vicissim litem intendere, Actori et victori quæstionem referre, quod juris studiosi hodie Reconvenire dicunt."

Ἀπολαγχάνω, Sortior infeliciter, Sors mihi non obtigit, Spe sortis excido, quasique repulsam patior, Sorte vincor, Bud. e Plut. (6, 389.) Καθάπερ ἐν δημοκρατίᾳ κλῆρός ἐστι τῶν ἀρχῶν, καὶ δεῖ λαχόντα μὲν, ἄρχειν· ἀπολαχόντα δὲ, φέρειν ἀνεπαχθῶς τὴν τύχην. || Pro simpl. λαγχάνω, contrariam signif. habet præcedenti: pro Sortior, Sortito accipio. Apud Aretham, inquit Bud., pro Sortior, i. e. Sorte mihi obtigit, Sortitus sum hoc munus. Herod. (4, 115.) Ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον, pro Sortiti, simpliciter pro Adepti: ut et Sortitus a Latinis aliquando capitur simpliciter pro Adeptus s. Consecutus. || Accipitur et aliter secundum Suid., sc. pro διαλαγχάνω, i. e. διανέμομαι. Vide ipsum Suid. ["Toup. Opusc. 1, 48. Emendd. 1, 72. Eur. Ion. 621. Herc. F. 330. Aristoph. Fr. 269." Schæf. Mss. *Ἀπόληξις κριτῶν, Gl. Rejectio.]

Διαλαγχάνω, q. d. Sortior inter; nam διαλαγχάνειν aliqui dicuntur, qui inter se sortiuntur: ut διαλαχεῖν περὶ τῶν τέκνων. Item Sortito dividere, Sorte inter se dividere, aliquid partiri, ut διανέμεσθαι. Xen. K. Π. 7, (3, 1.) Καὶ διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ὅποιπερ ἂν αὐτοὶ πορεύωνται, Sorte inter se vehiculorum curam partientes, de thesauris Crœsi, Bud. Sic et Plut. (7, 888.) loquens de Charicle et Antiocho Opuntiis, Ἔκπωμα διακόψαντες ἀργυροῦν, καὶ ἱμάτιον διατεμόντες, ἀπῄεσαν, ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινὸς κατάρας θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες. [Eur. Phœn. 68. "Valck. p. 24. Timæi Lex. 80. et n., ad Herod. 535. Musgr. Bacch. 1290." Schæf. Mss.] Διάληξις, Divisio s. Partitio, quæ sorte inter aliquos fit: διαλαγχάνειν μέν ἐστι, inquit Suid., τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ· διάληξις δὲ, τὸ πρᾶγμα.

Ἐκλαγχάνω, Sortior. Unde ἐκλάχοι, Soph. (El. 760.) Sortiatur, VV. LL. ["Valck. Hipp. p. 174. 251. Brunck. Œd. C. 1337." Schæf. Mss.]

[*"Ἐλλαγχάνω, Tzetz. de Educ. Fil. 261. *ἐνλαχὼν, forte ἐλλαχών." Elberling. Mss.]

Ἐπιλαγχάνω, Super alio s. Post alium sorte obtineo, Post alium mihi sorte obtingit. Ut λαγχάνειν, inquit Bud. 233., ii dicuntur, qui sortito designantur, unde Sortiri pro Adipisci dicimus; sic οἱ ἐπιλαχόντες appellantur, Qui sortito sufficiuntur et subleguntur: et ἐπιλαγχάνειν, Subsortiri, Assortiri, quasique Succenturiari: Ἐκληροῦντο οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι, ἑκάστῳ γὰρ τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπιλαγχάνειν ἐνομίζετο, ἵν' ἐὰν ὁ προλαβὼν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένοιτο βουλευτὴς ἢ ἄλλος ἄρχων ἐπιλαχὼν, Unicuique enim allecto vel adoptato alterum sublegere moris erat et instituti, ut si is, cujus priore loco sors exierat, præteriretur, aut ei quid accideret, subsortito ille allectus pro eo, vel in senatu censendi locum, vel magistratum gerendi adipisceretur. Ibid. affert et alium ex Æschine locum, [p. 62. Reisk. ad Dem. 1331. "Zeun. ad Xen. K. Π. p. 3. Ἐπιλαχὼν, ad Lucian. 1, 397." Schæf. Mss.]

[*"Καταλαγχάνω, ad Charit. 594." Schæf. Mss.] "Ἀντικαταλαχεῖν, Hesychio τὸ ἀντιλαχεῖν δίκην: ab Ἀντικαταλαγχάνω, mutuatitium ex inus. th. ἀντικαταλήχω." [*"Προκαταλαγχάνω, Schol. Pind. N. 3, 129." Wakef. Mss.]

Μεταλαγχάνω, Mutatis vicibus sortior, Mutata sorte obtineo, Præsenti sorte amissa et mutata, alia sorte obtineo, et quasi sortito muto. Philo de Mundo, Ἀφθάρτου ζωῆς μεταλαχεῖν. Sic Plut. (8, 315.) Ὅπως ἐκεῖ μεταλάχῃ τῶν νομιζομένων. Basil. Πάντα γὰρ ταῦτα μεταλαγχάνει τοῦ εἶναι ἐν τούτῳ τῷ προστάγματι τοῦ θεοῦ. Hes. μεταλαγχάνειν exp. μεταλαμβάνειν, μετέχειν. || Exp. etiam Sero ad muneris functionem accedo, ὕστερον λαμβάνω: quomodo accipi potest in principio Gorgiæ Platonis, Πολέμου καὶ μάχης φασὶ χρῆναι οὕτω μεταλαγχάνειν: nam ibi Socrates respondens interrogat an, quod in communi Prov. est, Κατόπιν ἑορτῆς ἥκει καὶ ὑστερεῖ. ["Timæi Lex. 178. et n., ad Charit. 319. Markl. Suppl. 1077. ad Charit. 594. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 3." Schæf. Mss.]

"Ἀντιπεριλαχεῖν, ap. Hes. legitur, expositum

" ἀντιστρέφειν: pro quo ap. Etym. ἀντιπελαργεῖν." A
[* Προλαγχάνω, Aristoph. Ἐκκλ. 1159.]
[* " Προσλαγχάνω δίκην, Litem intendo, Demosth. 884, 26." Seager. Mss.]
[* " Συλλαγχάνω, Wyttenb. Ep. Cr. 42. Συνειληχὼς, Valck. ad Chrys. 34. Toup. Opusc. 1, 397. Emendd. 2, 134." Schæf. Mss. Plato 6, 23. 24. Lucian. 2, 932. * Σύλληξις, Communis consortio, Jambl. de Myst. 5, 20. Distributio quasi per sortes, Plut. 7, 532. Plato de LL. 7. p. 384. M. Anton. 3, 11. * Ἐνσυλλαγχάνω, 6, 423.]

" ΛΟΓΧΗ, ἡ, Ionum idiomate dicitur λῆξις, μερὶς,
" Sors, Portio: παρὰ τὸ λαγχάνειν, teste Etym. et
" Hes. Cujus signif. hoc ille exemplum affert ex
" Ione, ἐκ τῆς τέως λόγχης λόγχας ποιεῖν. Huc per-
" tinet λόγχαι quod Hes. exp. ἀπολαύσεις, Frui-
" tiones." [" Ad Herod. 535." Schæf. Mss.] " Εὔ-
" λογχος exp. " Bonam sortem habens," [Plut. 7, 649.] " Possit signif. etiam Bonam s. pulcram ha-
" bens lanceam." [* Εὐλογχέω, Felix sum, Hesych. * Λογχέω, i. q. λαγχάνω, Etym. M. 569, 34.] B
" || Alioqui λόγχη significat etiam Lancea, ut Festus
" etiam testatur, Lancea, inquiens, a Græco dicta,
" quam illi λόγχην vocant. Apud Aristot. de Poët.
" Λόγχην φοροῦσι γηγενεῖς. Xen. Ἱππ. (12, 14.) Τὴν
" λόγχην ἀφῇ. Chion in Epist. Οἱ Θρᾷκες, πρὶν εἰς
" ἐφικτὸν ἐλθεῖν, ἠκόντισαν τρεῖς λόγχας ἕκαστος. In
" Epigr. Venabulum quoque λόγχη appellatur. J.
" Poll. λόγχην esse dicit τὸ προῦχον σιδήριον τοῦ δό-
" ρατος, quod et αἰχμὴ, ἐπιδορατὶς, Cuspis, Mucro:
" unde πλατυλόγχους dici Quorum hastilia latis cuspi-
" dibus præfixa sunt. Ita sane Xen. Ἑλλ. 7, (5,
" 20.) Ἠκονῶντο λόγχας καὶ μαχαίρας. Et Aristoph.
" Holcadibus, Λόγχαι δ' * ἐκαυλίζοντο καὶ ξυστὴ κά-
" μαξ. At cum Lysimachus dicit se τῇ λόγχῃ ἅπτε-
" σθαι τοῦ οὐρανοῦ, Cuspidem cum suo hastili intelli-
" git." [" Λόγχη, proprie Spiculum hastæ, Herod. 7, 69. Αἰχμὰς εἶχον· ἐπὶ δὲ, κέρας δορκάδος ἐπῆν ὀξὺ πεποιημένον τρόπον λόγχης: 78. Εἶχον αἰχμὰς μικρὰς, λόγχαι δὲ ἐπῆσαν μεγάλαι. Nempe αἰχμὴ Tota hasta est, cujus Partes ἡ λόγχη et τὸ ξυστὸν, 1, 52. C Proverbialiter dicitur Οὐκ ἐκ θύμβρας λόγχη γίνεται, E thymbra (satureia) non conficitur hasta, Athen. 187. 215." Schw. Mss. " Eur. Phœn. 445. Act. Trag. 1, 238. Toup. Opusc. 1, 335. Aristoph. Fr. 265. Musgr. Iph. T. 141. Hel. 1167. Sagitta, Wakef. Trach. 512. Brunck. ibid. Ensis, Musgr. ad Eur. p. 232. Cuspis, Idem ad Hippol. 221. omnino Wessel. ad Herod. 24. Herod. 541. 543. Soph. Trach. 856. Λόγχη ἀργυρᾶ, Valck. Oratt. 255." Schæf. Mss. * " Λογχοβολέω, Pseudo-Chrys. Serm. 11. T. 7. p. 269, 40." Seager. Mss. * Λογχοειδὴς, Diosc. 4, 146. * Λογχώδης, Dio Cass. 865. * Λογχοποιὸς, Eur. Bacch. 1205.] " Λογχοφόρος, Qui lanceam " fert," [Eur. Hec. 1205. Xen. K. Π. 2, 1, 2. Λογχηφόρος, Lobeck. Phryn. 636. Nicet. Annal. 2, 6. 6, 3.] " Δίλογχος, a Cratino in Θράτταις dicitur ἡ
" Βένδις dea, vel quod duplices honores sortita sit,
" cælestes nimirum et terrestres: λόγχαν enim vo-
" cabant τοὺς κλήρους, Sortes: vel quoniam δύο λόγ-
" χας φέρει, utpote κυνηγετικὴ οὖσα, quoniam ut ve- D
" natrix duas gestat lanceas: aliis ita nominatam vo-
" lentibus quod duplex habeat lumen, suum proprium,
" et quod a sole accipit: Lunam enim esse Βένδιν
" καὶ Ἄρτεμιν putant. Ita Hes." [Æsch. Ag. 651. ἄτη.] * Ἐπίλογχος, Eur. Hipp. 221. βέλος, Præfixum cuspide telum. * Πλατύλογχος, Strabo 17. p. 653. Sieb. * Χρυσόλογχος, Eur. Ion. 8. Aristoph. Θ. 324. * Χρυσεολόγχης, Synes. p. 18.] " Λογχήρης, Lancea-
" tus, Eur." [Iph. A. 1067. * Λόγχιμος, Æsch. Ag. 411.] " Λογχαῖος, et Λογχήτης, s. Λογχίτης, Lan-
" ceatus. Quorum illud, ap. Suid. legitur, expositum
" ὁ μετὰ λόγχης: hoc, de satellite dicitur, Lanceario,
" ut Sueton. vocat. FEMIN. Λογχῖτις, ιδος, ἡ, Lon-
" chitis: Herbæ nomen est sic dictæ quoniam ἐν πε-
" ρικαρπίοις σπέρμα ἔχει τρίγωνον, ὅμοιον λόγχῃ, ut
" Diosc. tradit 3, 161. duas ejus species enumerans.
" Vide et Plin. 25, 11. ubi inter alia, Lonchitis, in-
" quit, non, ut plerique existimaverunt, ead. est quæ
" Xiphion aut * Phasganion, quanquam cuspidi similis
" semine." [" Limonium, Diosc. Notha 463. Asplenium, 460." Boiss. Mss.] " Est indidem VERBUM
" Λογχοῦσθαι, significans Mucronatim in acutum
" desinere," [Aristot. Nicom. 3, 1.] " UNDE Λογ-
" χωτὸς, Mucronatus, Cuspidatus, Mucroni s. Cu-
" spidi similis, aut etiam lanceæ. Suid. ex Epigr.
" Καὶ τὸ * δίθυρσον τοῦτο λογχωτόν." [Anal. 3. p. 44.
" Bacchyl. Wakef. Georg. 143. Trach. 512. Wessel. ad Herod. 24. Eur. Bacch. 750. * Λογχεύω, Jacobs. Anth. 9, 228. Nicet. Annal. 14, 193." Schæf. Mss. * Λογχάριον, Athen. 176. * Λογχὶς, 670. * Λογχίδιον, Hes. 412. Phav. 341. * Λογχωτὸν, τὸ, Atramenti sutorii genus, Diosc. 5. c. 114.]

" ΛΑΓΩΝ, όνος, ἡ, Hes. est ὁ κενεὼν, Ilia, Lateris
" cavitas laxior et exossis inter costas et coxendicem:
" dicta, ut Athen. vult, παρὰ τὸ λαπαρὸν, ut Eust.
" παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὀστώδη πλευρά: Homero
" vocata λαπάρα. Terræ etiam tribuitur, Nonn. χθόνιοι
" λαγόνες, Terræ cavitates et hiatus: ut et ap.
" Athen. (471.) de figulo, Ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύ-
" νας βάθος. Hesychio quoque λαγόνες sunt σχίσμα-
" τα γῆς. Affertur et Λαγωνόπονος, pro Iliorum
" dolor: sed perperam; pro eo enim scribendum
" λαγόνων πόνος." [" Bentl. Opusc. 11. ad Charit. 217. 349. Jacobs. Anth. 9, 93. 12, 336. Erycius 8. Callim. 1, 510. Dionys. H. 1, 205. 267. 482. 386. 4, 2112. Musgr. Iph. T. 298. Antip. S. 23. Alciphr. 328. Λαγόνεσι, Wessel. Diss. Herod. 151." Schæf. Mss. Plut. Arato 22. Πρός τινι λ. παλινσκίῳ τοῦ κρημνοῦ. Paul. Æg. 6, 97. Τὰ τῶν ἰσχίων ἢ λαγόνων ὀστᾶ.]

" ΛΑΓΑΡΟΣ, ὁ, a quibusdam exp. Arctus et
" Gracilis: ab aliis Laxus, Vacuus, Non distentus
" nec plenus; multo rectius. Ita enim Hippocr. de
" Corde, Ἀτὰρ ἥδε καὶ πάμπαν * εὐρυκοίλιος, καὶ λαγα-
" ρωτέρη πολλῷ τῆς ἑτέρης. Themist. Or. 6. (p. 222.)
" Τὴν πόλιν ἀντὶ λαγαρᾶς καὶ * ὑποσόμφου μεστὴν
" ἐποίησεν ἀγλαΐας. Athen. 3. Πολλῶν καὶ μεγάλων
" ὄγκων εἰσενεχθέντων, μετὰ σμικρὸν χρόνον λαγαροὶ
" γινόμεθα: opposito ibi nomine λαγαρὸς nomini ὀγ-
" κώδης. Et ap. Suid. ex Epigr. Καὶ λαγαρὸν δειρῇ
" δέρμα περικρέμαται. Ibid. λαγαρὸν * ποπάνευμα.
" Ubi et ipse exp. ὑπόκενον, ut Eust. quoque κοιλό-
" τητα hoc vocabulo significari ait qualis est τῶν λα-
" γόνων. Et Gramm. λαγαρὸν versum vocant qui non
" eodem, i. e. pleno, tenore incedit, sed in medio
" laxior est et ὑπόκενος: eam ob rem et σφηκοειδὴς
" dictus: qualis hic Homeri (Od. K. 60.) Βῆ δ' εἰς
" Αἰόλου κλυτὰ δώματα. Vide et T. 2. c. 152. et 289."
[" Jacobs. Anth. 9, 150. Toup. Opusc. 2, 58. 242. ad Il. E. 55. ad Diod. S. 1, 167. A. στίχος, Valck. ad Il. 22. p. 54. Clark. ad A. 342. Heyn. Hom. 4, 96. 383. 482. 5, 249." Schæf. Mss. * Λαγαροειδὴς, unde * Λαγαροειδῶς, Eust. Il. Γ. 172. * Λαγαρῶς, Philostr. Icon. 2. p. 213.] " Λαγαρότης, ἡ, Eju-
" smodi laxitas et vacuitas, cum sc. aliquid disten-
" tum non est, sed inaniter laxum." [Eust. Od. Γ. p. 123, 38.] " ET Λαγαρόομαι, οῦμαι, Ita laxus et va-
" cuus fio: aliis Extenuor, Contrahor. Fluvius
" λαγαροῦσθαι dicitur cum excavatur et paulatim
" subsidit, ut hyeme cum astringitur gelu, in Epigr.
" ὀλισθὼν ἐς ποταμὸν ἤδη λαγαρούμενον," [Anal. 2. p. 231. * " Λαγάρωσις, Eust. Il. 1138, 3." Wakef. Mss.] " Λαγαρίζομαι accipiendum videtur pro La-
" xus fio et exinanior, in Aristoph. Σφ. (674.) Οἱ δὲ
" ξύμμαχοι ὡς ᾔσθοντό γε τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον
" Ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον" [λαγαρυζόμενον Br.]
" καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδέν: ut sensus sit, eos gavi-
" sos esse cum viderent τὸν τῶν δικαστικῶν ὄχλον καὶ
" συρφετὸν, erat enim κηθάριον Fiscella quæ urnæ suf-
" fragiorum veluti infundibulum superimponebatur,
" non amplius tam tumido esse ventre, sed laxiorem
" fieri et evacuari, nec quidquam habere quod rode-
" ret: illa duo vocabula ἐκ κηθαρίου annectendo præ-
" cedentibus. Schol. tamen cum sequentibus jungit,
" λαγαριζόμενον exponi posse dicens vel λάγανα ἐσθί-
" οντα vel ἀποξύοντα: ut sit ἀπὸ τῶν δικαστικῶν ἀγ-
" γείων ἀποξύοντα: sed parum ad rem. Hes. λαγαρί-
" ζεσθαι esse ait τὸ πρὸς τὰς λαγόνας τὸν ἀγκῶνα προ-
" σάγειν πυκνὰ διαπείροντα τὴν χεῖρα. Ad meam expo-

" sitionem facit quod idem Hes. λαγαρίττεται affert " pro * μετριεύεται : nam qui modico victu utitur, is " itidem ἐξ ὀγκώδους fit λαγαρὸς sive λαπαρός." [" Jacobs. Anth. 9, 150. Valck. ad Röv. p. 76." Schæf. Mss. Phot. Λαγαριζόμενοι· σκαλεύοντες· τὰς λαγόνας τύπτοντες. * Λαγαρύζομαι, Suid.]

ΛΑΓΩΟΣ, ὁ, Lepus, Il. X. (310.) Ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὸν ἢ πτῶκα λαγωὸν, Od. P. (295.) Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωοὺς, Lucian. (2, 65.) Συσὶν ἀγρίοις καὶ λαγωοῖς καὶ ὑπογαστρίοις. Hunc Nicand. (Ἀ. 67.) periphrastice vocat δερκευνέα σκίνακα, quoniam inter dormiendum non connivet oculis. Synonymως autem πτὼξ dicitur, a timiditate: sicut a villositate pedum δασύπους, et a velocitate ap. Laced. ταχίνας. || Est etiam Sidus cæleste ap. Arat. (338.): Cic. ibi Leporem interpr. || Λ. θαλάσσιος, Lepus marinus, Plin. dicens esse animal venenatum, Plut. (10, 92.) Τὸν θαλάττιον λ., ὅς ἐστιν ἀνθρώπῳ θανάσιμος, κτείνουσιν αἱ τρίγλαι. Quod vero ad etymon attinet, sunt qui a λα, partic. epitatica, et οὖς derivatum velint; nam prælongas aures id animal sortitum est: alii autem a λάειν, i. e. βλέπειν: inde fortassis, unde et δερκευνὴς σκίναξ a Nicandro appellatur. Ceterum non tantum λαγωὸς dicitur, sed ETIAM Λαγὼς, ET Λαγός: imo Eust. ap. Hom. dubitari scribit an λαγωὸς derivetur a λαγὼς, pleonasmo literæ ο, an a λαγός. Verum Ionicum esse λαγὸς, Atticum autem λαγὼς, docet Eust. e Soph. afferens, γλαῦκες, ἰκτῖνες, λαγοί. Utitur autem hoc λαγὸς Plut. quoque (8, 665.) de Judæis, Καὶ τοῦ λαγοῦ φησί τις ἀπέχεσθαι τοὺς ἄνδρας, ὡς μυσαρὸν καὶ ἀκάθαρτον δυσχεραίνοντας τὸ ζῶον: paulo ante autem habetur λαγωοῦ. Idem (6, 722.) de Lysandro oppugnante Corinthum, Ὡς εἶδε λαγὼν ἐξαλλόμενον ἐκ τῆς τάφρου, Τοιούτους, ἔφη, φοβεῖσθε πολεμίους, ὧν οἱ λαγοὶ δι' ἀργίαν ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσιν; At λαγὼς frequentius est, ac præsertim ap. Xen. K. (8, 3.) Πολλὰ δὲ πλανᾶται ὁ λαγώς: (4, 5.) Τὰ ἴχνη τοῦ λαγώ. Dem. (314.) Λαγὼ βίον ἔζης. Plut. Τῷ βοῒ τὸν λαγὼ κυνηγετεῖν. Lucian. (3, 557.) Πολλοὶ λαγὼ, Multi lepores. Sic Eupol. ap. Eust. βατίδες καὶ λαγὼ καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. Athen. 9. (p. 400.) Τοσοῦτον πλῆθος γενέσθαι λαγῶν: 7. Λαγῶν κάλωπέκων. Epicrates ap. Athen. (570.) de aquilis, Ἐκ τῶν ὀρῶν πρόβατ' ἐσθίουσι καὶ λαγὼς, Μετέωρ' ἀναρπάζοντες. [Barker. ad Etym. M. 1088. " Λαγωὸς, Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 564. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 107. Villoison. ad Long. 260. Λαγὼς, Schol. ad Lucian. 1, 10. ad Herod. 251. Toup. Opusc. 2, 242. Aristoph. Fr. 238. Steph. Dial. 17. Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 564. 861. Boiss. Philostr. 477. De Proverbio, Λαγὼ βίον ζῆν, ad Lucian. 1, 187. Beck. Bibl. Philol. 1, 110. ad Herod. 537. Λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν, ibid. De leporum lascivia, Belin. ad Oppian. 1, 348. Λαγὼς, Avis, Anton. Lib. 140. Verh. (Artemid. 4, 58.) Λαγὼς, Λαγὸς, ad Mœr. 247. ad Herod. 251. Λαγὸς, 62. 251. 339. 537. Wessel. Diss. Herod. 141. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xi. Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 564. Steph. Dial. 17. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 107. Villois. ad Long. 260. Brunck. Soph. 3, 519." Schæf. Mss. Accus. plur. λαγὸς, Hesiod. Ἀ. 302. Attice * Λαγῶς, Arcad. 94. Etym. M. v. Ὀρφῶς.]

Λαγωβόλος, ὁ, ἡ, Lepores impetens: πτηνὰ, Epigr. Volucres, quæ lepores impetunt, ut aquilæ et falcones. AT Λαγωβόλον, Lignum, quo lepores fugientes petuntur, ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται, Schol. Theocr. 4, (49.) Αἴθ' ἦ μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω, 7, (128.) ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον ἁδὺ γελάξας—ὤπασε: quod paulo ante κορύνην appellat. [* " Λαγωοβόλον, Leonid. Tar. 12. Toup. Opusc. 1, 14." Schæf. Mss.] Λαγωβολία, Venatus leporum, quo sc. lepores figuntur, Callim. H. in Dianam, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται. AT Λαγωβολεῖον, Locus, ubi lepores figuntur, ἐν ᾧ τοὺς λαγωοὺς ἀγρεύουσι, Suid. Λαγώπους, οδος, ὁ, Pedes leporis habens, Plin. 10, 48. de avibus quibusdam Alpinis: Et præcipuo sapore lagopus; pedes leporino villo nomen ei hoc dedere. Idem Plin. 26, 8. Lagopodis herbæ meminit, quam alvum sistere scribit: Gorr. in segetibus nasci tradit, leporino pedi similem; alio nomine vocari λαγωοῦ κύμινον, Diosc. Λαγώπυρον, Hippocr. (878.) τὸν λαγώποδα herbam nominavit, quasi leporis triticum, furfuribus, cum inaruit, simillimam, folio parvo quasi oleagino, longiore tantum: cruentis vulneribus eam imponens. Gorr. Apud Hipp. de Ulceribus, fem. gen. dicitur ποίη ἡ λαγώπυρος, sicut et Lagopus Plinio fem. est. Apud Gal. autem Lex. Hipp. PRO Λάμπυρος, quod esse dicit τὴν * λαγονάτην καλουμένην βοτάνην, quidam reponunt λαγώπυρος. [* " Λαγωσφαγία, * Λαγοσφαγία, Jacobs. Anth. 11, 72." Schæf. Mss.] Λαγωτροφέω, Lepores alo. Eust. dicit Κάρπαθον λαγωτροφεῖν, contra quam Ithacam; sed illam suo malo: unde esse Prov. Ὁ Καρπάθιος τὸν λαγωὸν, sc. in suum exitium in Carpathum importavit. [* Λαγωτροφεῖον, * Λαγοτροφεῖον, Gl. Leporarium. * Λαγωφάγος, unde] Λαγωφαγία, Leporum esus, Leporum comestio, Epigr. Λαγώφθαλμοι, Quibus superior palpebra sursum reducta est, adeo ut oculum totum contegere non possit, sed per somnum apertus maneat, sicut et leporibus, Gorr. Unde autem id vitium accidat, ap. Eund. reperies. Quod si inferiori palpebræ contingat, ἐκτρόπιον appellatur. Vide et Cels. 7. [* " Λαγωόφθαλμος, Eust. Il. 734, 15." Wakef. Mss.] Λαγωφόνος, Lepores occidens: λ. ἀετὸς, Aquila leporaria, VV. LL.: Bud. dicit esse Aquilæ genus, quod et μελαναίετος, vocari autem Falconem. [Aristot. H. A. 1, 937. * Λαγωοφόνος, Opp. K. 1, 154. τρίαινα, pro quo Eutecnii Metaphrasis * λαγωφονεύτρια exhibet. * Λαγώχειλος, Galeni Introd. 3, 362. T. 1. Chart., Lobeck. Phryn. 692.]

Λαγοθήρας, Leporis venator, Aquilæ species, Hes., ead. forte, quæ λαγωφόνος Aristot. Sed videtur potius scr. λαγωθήρας, nisi sit a λαγός. [Anal. 1. p. 224. * Λαγοθηράω, * Λαγοθηρέω, * Λαγωθηράω, Brunck. ad Aristoph. Λ. 789. * Λαγοκτενέω, Anal. 3. p. 184. Schneidero leg. videtur * Λαγοκτονέω a * Λαγοκτόνος.]

[* " Λαγόνειρος, Animal, Diosc. Parab. 1. c. 57." Ind. Lex. Scap. Oxon.]

Λαγῷος, Leporinus: κρέα, Leporinæ carnes, Athen. (400.) Et λαγῷα absolute, subintellig. κρέα, (641.) de mensis secundis, Λ. καὶ κίχλαι κοινῇ μετὰ τῶν μελιπήκτων εἰσεφέρετο: (642.) Alexis de tragematis, Παρέχειν ἄμητας, καὶ λαγῷα, καὶ κίχλας. Item λαγῷαι τρίχες, Villi leporini, Plut. (6, 525.) Τὸ πῦρ ἐξάπτεται μὲν εὐχερῶς ἐν ἀχύροις καὶ θρυαλλίδι καὶ θριξὶ λαγῴαις. Quod vero ad scripturam attinet, Eust. ι subscribit, in aliis autem libris id non observatur. [" Toup. Opusc. 1, 37. Mœr. 247. et n., Heringa Obss. 206. Aristoph. Ἱππ. 1192. ad Lucian. 2, 28. 65. * Λαγωεῖος, Jacobs. Anth. 9, 358." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 491. 519.] Pro eod. dicitur ET Λαγώνειος, si mendosum non est λαγώνεια ap. Hes., quod exp. λαγοῦ κρέα. [Lobeck. Phryn. 187. " Ad Mœr. 248." Schæf. Mss.] A λάγος autem EST Λάγειος, ut κρέα λάγεια, teste Eust. [" Mœr. 247. et n." Schæf. Mss. * Λάγινος, Leporinus, Æsch. Ag. 120. * Εὐλαγὴς, Orph. Arg. 165.]

Λαγώδιον, Lepusculus, a λαγὼς, ut καλώδιον a κάλως, Aristoph. [Ἀ. 520.] AT Λαγωδίας dicitur Otus avis, Athen. (390.) Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος καὶ προσαγορεύεσθαί φησιν αὐτὸν λαγωδίαν. Dubium tamen ibi est, an potius sit a nomin. ἡ λαγωδία. [* " Λαγωδάριον, Lepusculus, Philo J. 1, 318." Wakef. Mss.]

Λαγίδης, Catulus leporis, ὁ τοῦ λαγωοῦ γόνος, ut πελαργίδης, ὁ τοῦ πελαργοῦ, et λυκίδης ὁ τοῦ λύκου, [imo * λαγιδεὺς, πελαργιδεὺς, λυκιδεὺς, vide Ἀηδονιδεύς. " Λαγίδης, Eust. 135, 32." Seager. Mss. Idem ad Dionys. P. p. 84. " Huschk. Anal. 102. Valck. Adoniaz. p. 402. Λαγιδεὺς, 401. ad Herod. 252. Huschk. Anal. 101." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 47.] AT Λαγίδεος, Lepusculus, et λαγίδεος γεώρυχος, Cuniculus; nam id animal lepori assimile fossis se abscondere amat. Strabo 3. p. 62(=450.) Τῶν δ' ὀλεθρίων θηρίων σπάνις, πλὴν τῶν γεωρύχων λ., οὓς

ἔνιοι λεβηρίδας προσαγορεύουσι· λυμαίνονται γὰρ φυτὰ A καὶ σπέρματα ῥιζοφαγοῦντες.» [Nominativus est Λαγιδεύς: Λαγίδεος est vox nihili.]

Λάγιον, Lepusculus. [Xen. K. 5, 13. J. Poll. 5, 15. * Λαγίδιον, M. Anton. 10, 10.]

Λαγοῦσσαι, Insulæ quædam, a leporum abundantia denominatæ. Fieri autem λαγόεσσα a λαγὸς, et per crasin λαγοῦσσα, tradit Eust. simili forma dici annotans Πιθηκοῦσσαι, Φυκοῦσσαι, Λεπαδοῦσσαι, Ἰχνοῦσσαι, Πιτυοῦσσαι. Lagussarum insularum meminit Plin. 5, 31. In eod. cap. Lagusam insulam Glaucum versus amnem sitam esse scribit. Strabo quoque 10. p. 211. cujusdam Λαγούσας meminit. Athen. (30.) Λαγοῦσσαι νῆσοι ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς λαγῶν. Ceterum ap. Eust. Athen. Plin. gemino σ scribitur, ap. Strab. et eund. Plin. simplici.

" Λαγωΐνη, Hesychio ὄρνις ποιός." [Cf. Λαγώς.]

[* " Λαγίνης, Const. Manass. Chron. p. 9. Meurs." Schæf. Mss.]

" ΛΑΖΟΜΑΙ, Prehendo, Arripio, Corripio: ver- B " bum poëticum i. significans q. in prosa λαμβάνω. " Il. Θ. (389.) Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο, λάζετο " δ' ἔγχος, Arripiebat, s. Prehendebat, Capiebat: " B. (418.) Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, " Dentibus terram corripiant, s. Mordicus terram " prehendant: i. e. corruant. Apud Eund., sermo- " nem etiam aliquis λάζεται pro Excipit et veluti " prehendit, altero suæ orationi finem imponente: " Od. N. (254.) πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 154. 290. 321. Toup. Opusc. 2, 194. Scaliger ad Theocr. 8, 84. Porson. Med. p. 85. Heyn. Hom. 4, 272. 5, 72. 484. 6, 595. Λελάσθαι, 5, 155." Schæf. Mss. Ruhnk. ad Callim. p. 527. * Ἀναλάζομαι, Mosch. 2, 159.] " Ἀντι- " λάζομαι, Prehendo: aut etiam Ἀντιλάζυμαι, si " quidem sequamur Hes.: qui habet infin. ἀντιλάζυ- " σθαι, quem exp. ἀντιλαβέσθαι. Affertur vero et ex " Eur. (Iph. A. 1109.) Τί δ' ἐστὶν, οὗ σοι καιρὸς ἀντι- " λάζυται; Sed hic ἀντιλάζυται videtur eam verbi " ἀντιλαμβάνεσθαι signif. habere, qua pro Opitu- C " lari et Auxiliari ponitur. Quidam interpr. Quid " autem est quod tibi occasio temporis commodat?" [" Eur. Suppl. 363. Markl. Iph. p. 171. Porson. Or. 446. 743. Med. p. 85." Schæf. Mss.] " Προσλάζο- " μαι, s. Προσλάζυμαι, Assumo: unde Προσλαζόμε- " να, Hesychio προσλαμβανόμενα: et Προσλαζύμε- " ναι, προσλαμβανόμεναι," [Eur. Hec. 64.]

" Λαζύμεναι quoque ap. Hes. legitur, expositum " λαμβάνουσαι. Sic Hippocr. etiam utitur et verbo " λάζεσθαι et verbo λάζυσθαι, pro Accipere, Arri- " pere, Concipere: Γυναικείων l. 1. Τὸ στόμα οὐκ " ὀρθόν ἐστι τῆς μήτρης, ἀλλ' ἰδνοῦται, καὶ οὐ λάζυται " τὴν γονήν. Ab Eod. in l. de LL. in Homine, σῶμα τὸ " ξηρότερον πεφυκὸς dicitur νόσους λάζεσθαι καὶ μᾶλλον " πονέειν, Morbos admittere: h. e., Morbis esse " obnoxium: ut vicissim αἱ νόσοι λάζονται, Corri- " piunt et invadunt. Eod. l., Ἀπὸ ῥήγματος πυρετὸς " οὐ λάζεται πλεῖον ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Et de " Morbis 2. Ἢν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ὀδύνη λάζε- " ται ἐκ τῆς κοτίδος ἐς τὴν ῥάχιν." [" Eur. Phoen. D 1654. ad Med. 1216. Porson. p. 85. Valck. Diatr. p. 110. Heyn. Hom. 5, 484. ad Charit. 735. Musgr. Rhes. 877. Herc. F. 945. Wakef. ibid. * Λαζύω, Λάζυμαι, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 154. 290. 321. Scaliger. ad 8, 84. Toup. Opusc. 2, 194. * Λάζω, ad Il. Ξ. 346." Schæf. Mss. Λάζω, τὸ λαμβάνω, Λαζύω, Λάζυμι, Λάζυμαι, Schol. Aristoph. A. 209.] " Itidem in compositione dicitur ET Ἀν- " τιλάζυμαι ET Ἀντιλάζομαι, pro ἀντιλαμβάνομαι, " Apprehendo, vel Capesso, Suscipio. Eur. (Iph. A. " 1109.) Τί δ' ἐστὶν, οὗ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται; Or. " (446.) Ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει." [Vide supra. * Ἀπολάζυμαι, Eur. Hel. 916.] " Ἐπιλάζυ- " μαι, Prehendo, Comprehendo, Eur. (Andr. 249.) " ἐπιλάζυμαι στόμα, Contineo os:" [* Προλάζυμαι, Ion. 1027.]

" Λάζω autem, diversam habet signif. Hes. enim " λάζειν esse dicit ὑβρίζειν, Injuriosum et insolen- " tem esse: forsitan pecudum more quæ nimia pa- " buli ubertate lasciviunt: ut inde sit λὰξ et λακτί- " ζειν." [Λάξαι τραπέζαν, Lycophr. 137. cf. Nicet. Annal. 10, 9.]

" ΛΑΙΛΑΨ, απος, ἡ, Turbo: Genus venti pro- " cellosi. Aristot. de Mundo (4, 15.) λαίλαπα et " στρόβιλον esse dicit πνεῦμα βίαιον καὶ εἰλούμενον " κάτωθεν ἄνω, Ventum violentum qui inferne sur- " sum versus repente convolvitur. Turbinem et vor- " ticem appellat Bud.: Hes. esse dicit ἀνέμου συστρο- " φὴν μετὰ ὑετοῦ, Venti vorticem cum imbre. Il. M. " (375.) ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι: Δ. " (278.) νέφος Φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαί- " λαπα πολλὴν, Multum turbinis procellosi. Idem " vento etiam λαίλαπα tribuit: h. e. συστροφὴν μετὰ " ὑετοῦ. Il. P. (57.) Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν " λαίλαπι πολλῇ Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ " γαίῃ, Od. I. (68.) Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην " νεφεληγερέτα Ζεὺς Λαίλαπι θεσπεσίῃ. Itidem M. " (400.) de vento, ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. Lucian. " quoque pro Turbine procelloso usurpavit, (1, 180.) " αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταρα- " χῆς μεταθεῖναι. Apud Hes. legitur ET Λαιλάπε- " τος, esseque dicitur ὅταν συννεφὴς καὶ ἀνεμώδης ὁ " ἀὴρ ᾖ: sed susp." [" Λαίλαψ, Wakef. Phil. 571. Jacobs. Anth. 6, 201. 8, 260. Heyn. Hom. 7, 302. 8, 16. Phryn. Ecl. 175. Thom. M. 564." Schæf. Mss. * " Λαιλαποειδής, Germanus Dormit. B. Mar. 108." Boiss. Mss. * Λαιλαπώδης, Hippocr. 942. " Casaub. ad Athen. 86. cf. Foës. Œcon. v. Λαίλαψ." Schæf. Mss. * Βαρυλαίλαψ, Anal. 2. p. 229. αὔρα. * Χρηματολαίλαψ, Ignat. Epist. ad Magn. 58. Const. Apost. p. 873. * Λαιλαπέω, Aqu. Ps. 57, 9. * Λαιλαπίζω, 49, 4.]. " Λαλαμὶς, λαίλαψ: quidam * λαιμάτμησις " scribunt. Hes."

ΛΑΙΜΟΣ, Guttur, Gula, Jugulus, φάρυγξ, λάρυγξ, βρόγχος, Hes.: J. Poll. autem annotat ab Hom. στόμαχον vocari etiam λαιμὸν et λευκανίαν, nam gula ad stomachum usque pertinet, prope mentum incipiens. Il. N. (387.) ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ Λαιμὸν, ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε: T. (209.) οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις ἑταίρου τεθνειῶτος: Σ. (34.) Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. Sicut Lucian. Senilem jugulum confodiam, Ovid. Jugulum mucrone resolvere, Cic. Jugulis intenta tela, Dare jugulum, et Petere. Aristoph. (Ὄρν. 1560.) λαιμοὺς τεμὼν, Qui jugulum resolvit ferro, ut Ovid. loquitur. Lucian. (2, 34.) Ἐνταμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν: (1, 55.) Διὰ λαιμοῦ καὶ δι' ἀφροδισίων. Theophyl. Ep. 17. Τὸν λ. τοῖς δώροις τοῦ Λευκίππου ἐπέβυσεν. Rursum Lucian. (1, 76.) dicit τὸν μέγιστον ἀνθρώπου λ. longum esse quatuor digitos, loquens de gulosis quibusdam liguritoribus. At λ. κύτους pro Vase amplo et capaci afferunt VV. LL. ex Epigr. Eust. scribit λαιμὸς derivari a λάω, unde λαύω et ἀπολαύω, sc. διὰ τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου. [" Jacobs. Anth. 9, 188. 225. Heyn. Hom. 6, 443. Brunck. ad Bacch. 982. Musgr. ad Eur. p. 218. 518. Ilgen. Hymn. 401. Conf. c. δαίμων, Musgr. Hel. 1600. Ion. 1063. Wakef. 108. Eum. 805." Schæf. Mss. Eust. Il. 912. Bas.] " Λεμὸς, Hesychio φάρυγξ, " λάρυγξ: qui potius λαιμός." Λαιμοδακὴς, Gulam mordens, Epigr. [Anal. 2. p. 217.] Λαιμοπέδη, Canis collare, quod vocatur Millum, i. e. Cingulum circa collum e corio firmo cum clavulis capitatis, cui intra capita insuitur pellis mollis, ne noceat collo duritia ferri, ut Varro describit 2, 9. Dicitur etiam Millus masc. gen. Vocatur autem λ., quod ex eo canis jugulus ligetur, quasi pedica gutturis canis s. juguli. Apud Suid. Καὶ τὰν εὔρινον λαιμοπέδαν σκυλάκων. Ubi nisi εὐρίνων scr. sit, εὔρινὸς λ. dicta erit a ῥινὸς, τὸ δέρμα: fiunt enim hæc collaria e corio firmo, ut e Varr. didicimus. Λ., ut et δεραιοπέδη, Pedica s. Laqueus, quo aves capiuntur, Epigr. Nam gulam s. jugulum ea pedica constringit. [" Jacobs. Anth. 7, 94. 8, 25. Archias 7." Schæf. Mss. * Λαιμόρυτος, s. * Λαιμόῤῥυτος, Eur. Hel. 360.] Λαιμότμητος, ὁ, ἡ, Cui jugulus sectus est, Jugulatus; Capite truncatus, accipiendo partem pro toto. Eur. Phœn. (465.)

λαιμότμητον—κάρα Γοργοῦς. [Aristoph. Θ. 1054. A :" Musgr. El. 459. Porson, Hec. (210.) p. 16. Ed. 2." Schæf. Mss.] Λαιμότομος, ὁ, ἡ, idem, Eur. Hec. (209.) Μόσχον δειλαία δειλαίαν Εἰσόψει χειρὸς ἀναρπασταν Σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ' Ἀΐδᾳ Γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον. Nam ibi divisim quidam liber Ms. habet ἀπὸ λαιμότομον: sed cum præp. casui postponatur, accentus retrahendus est. At vulg. Edd. scriptum habent ἀπολαιμότομον una voce. Ceterum pro illo λαιμότμητον κάρα, alibi (Iph. A. 776.) dicit Eur. λαιμότομον κεφαλήν. Quod si una voce SCRIBATUR Ἀπολαιμότομος, vacabit præp. ἀπὸ, et jungenda erit cum τομος a τέμνω, q. d. ὁ ἀπότομος τὸν λαιμόν. Cum vero accentus in penult. transfertur, tunc active capitur, et EST λαιμοτόμος s. Ἀπολαιμοτόμος, Jugulum abscindens. [" Λαιμότομος, Steinbr. Mus. Tur. 1, 171. Porson. ad Hec. 210. ad Charit. 341. Λαιμοτόμος, Toup. Opusc. 1, 463. Musgr. Cycl. 240. El. 459. Ariston 1. Λαιμότομος,——τόμος, Brunck. ad Eur. Hec. 207. Musgr. et Beck. ibid. Markl. Iph. p. 106. Musgr. Iph. T. 445." Schæf. B Mss.] Λαιμοτομέω, Jugulum incido, Jugulo, Apoll. Rh. 2, (840.) λαιμοτόμησαν μῆλα, Plut. Othone (2.) de Tigellino, Ἐλαιμοτόμησεν ἑαυτὸν, Strabo 7. Ἡ δὲ ὑπερπετὴς τοῦ λέβητος, ἐλαιμοτόμει ἕκαστον τῶν αἰχμαλώτων. [" Const. Manass. Chron. p. 86." Boiss. Mss. * Λαιμοτόμητος, Porson. ad Hec. 210.: ".Brunckius e membr. σᾶς ἄπο, λαιμοτόμητόν τ', quod vereor ut sit Græcum, certe conflatum est e duabus lectionibus ab hæsitante librario, λαιμότομον et λαιμότμητον.'] Ἀπολαιμοτομέω, pro λαιμοτομέω, ut ἀπολαιμότομος pro λαιμότομος, citatur ex Eur. Hec. exponiturque ἀποτέμνω τὸν λαιμόν. [* Διαλαιμοτομέω, Mnesimachus Athenæi 403.] Λαιμητόμους κεφαλὰς, Eur. (Iph. A. 776.) Capita, quibus juguli incisi sunt, jugulis incisis amputata. AT λαιμητόμος active pro Jugulum incidens: ξίφη, Epigr. [Philippi 13. * Λαιμαγχία, Cæl. Aur. Tard. 1, 5. perperam pro λιμ.] Λαίμαργος, Gulosus, Gulæ deditus, Vorax: λύκοι, Epigr. Hesychio est φάγος, ἄπληστος, ἐπὶ τοῦ φαγεῖν μανιώδης. [" Ruhnk. Ep. Cr. 87." Schæf. Mss. C * " Λαιμαργέω, Schol. Aristoph. N. 1201." Boiss. Mss. Porphyr. Abst. 1, 53. p. 90.] Λαιμαργία, Gulositas, Ingluvies, Voracitas: λ. ἡ περὶ τὴν τροφὴν, Vorandi aviditas, Gulæ insatiata libido. Item e Plat. de LL. λ. τῶν ἡδονῶν. Ead. autem subest huic nomini signif. Insaniæ, quæ in Γαστρίμαργος declarata fuit supra. [Plut. 6, 485. 10, 21. " Ad Timæi Lex. 183." Schæf. Mss. * " Λαιμαργότης, Voracitas, Philo J. 1, 686. * Λαιμάργως, Etym. M." Wakef. Mss. * Ἐπιλαιμαργέω, Clem. Alex. 63, 19. Pæd. 2. p. 171.]

[* Λαιμίζω, Lycophr. 326. * " Ἀπολαιμίζω, Nicet. Annal. 14, 2." Kall. Mss. * " Ὑπολαιμίζω, Zonaras Lex." Dahler. Mss.]

Λαιμάσσω, Insatiabili gulæ aviditate deglutio, ἀμέτρως ἐσθίω, Suid. [Aristoph. Ἐκκλ. 1178.] Pro eod. dicitur ETIAM Λαιμάω ET Λαιμάζω. Hes. enim λαιμάζουσιν, ἐσθίουσιν ἀμέτρως: λαιμᾶν, ἐσθίειν ἀμέτρως: λαιμάζειν exp. similiter ut λαιμᾶν. [" Ruhnk. Ep. Cr. 87." Schæf. Mss.] Λαιμώσσω, Gulæ ingerere et ab- D ligurire cupio; Famelicus sum, πεινάω, ut Nicandri Schol. exp. afferens h. Hippocr. l. Λαιμώσσει δέ σου τὸ χεῖλος ὡς Ἡρώδου. Sed et ap. Nicandr. Θ. 470. de cenchrena serpente, Οὔρεα μαιμώσσων ἐπινίσσεται ὀκρυόεντα, pro μαιμώσσων in quibusdam libris reperiri λαιμώσσων annotat. [" Schneid. ad Oppian. p. 431." Schæf. Mss. * Καταλαιμόω, Gl. Degulo.]

[* " Λαιμία, Gulositas, Horapoll. 148." Wakef. Mss.] AT VERO Λαῖμα Aristoph. Schol. et Suid. a λαιμὸς παραπεποιῆσθαι scribunt, atque adeo Euphronius in Aristoph. Ὄρν. (1559.) Σφάγι' ἔχων κάμηλον, Ἀμνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμὼν Ὡς Ὀδυσσεὺς, πάλιν ἔβη· Κᾆτ' ἀν Πῆλθεν αὐτῷ κάτωθεν, Πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς, exp. λαιμὸν, cum præcedat λαιμοὺς τεμών: alii autem αἷμα, afferentes e Menandro, Καὶ λαῖμα [λαιμὰ, Bentl.] βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα: quidam tamen ibi δέρμα scripserunt, quorum sententia improbatur. Nonnulli vero λαῖμα exposuerunt ὅρμημα, additque ibi Schol. suo quoque tempore quosdam Asiaticos λαῖμα dixisse ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ εὐτόλμων, idque magis convenire cum loco Menandri. [Phot. Λαῖμα· ἀπὸ τοῦ λαιμᾶν εἴρηται τὸ * βρένθυμα. Λαῖμα Suidæ est etiam ἱερὸν θῦμα, quocum conferri potest v.] " Λαῖγμα, Hesychio " περικεφαλαίας κόσμος. Mox tamen λαίγματα esse " dicit πέμματα, σπέρματα, ἱερὰ ἀπάργματα."

[* " Λάμος, unde Lat. Lama, i. e. Vorago, Schol. Horat. Epist. 1, 13, 10. Inde forsan * Λαμεὼν, ὁ, Herodianus Bastii ad Greg. Cor. 225.]

" ΛΑΙΟΣ, Sinister, Lævus: idem ac ἀριστερός. He- " rodian. (4, 2, 5.) Ἐν τῷ λαιῷ μέρει, A sinistra. He- " sychio est non solum ἀριστερὸς, sed etiam λαός: " quod poëticum fuerit." [" Phryn. Ecl. 110. Thom. M. 795. Markl. Suppl. p. 165. Jacobs. Anim. 304. Anth. 9, 355. Λαιὰ χείρ, Epigr. adesp. 708." Schæf. Mss. * Λαιόπους, Sinistripes, Inc. Gen. 30, 75. vox suspecta, vide Schleusn. Lex. V. T.] " Ἀμφίλαιος " affertur pro Utraque manu lævus: quo sensu alibi " ἀμφαρίστερος."

" Λαίδιον, Hesychio ἀριστερὸν, Sinistrum, quod et " λαιόν."

" Λαιδρὸς, Eid. ἀριστερὸς, Sinister: item λαμυρὸς, " ἀναιδὴς, θρασὺς, Impudens, Procax, Audax, iti- " demque Scholiastæ Nicandri Θ. (689.) σκύλακας " γαλέης ἢ μητέρα λαιδρήν: Ἀ. (576.) γερύνων λαι- " δροὺς δαμάσαιο τοκῆας." [" Ruhnk. Ep. Cr. 88. Valck. Adoniaz. p. 327. ad Charit. 755. Jacobs. Anth. 7, 393. 9, 287. 12, 132." Schæf. Mss.]

" Λαισήϊον, Clypeolus, Parmula: volunt esse ἀσπί- " δίσκιον θυρεοειδὲς ἐκ λασίων βυρσῶν αἰγείων, unde " et nomen: vel ita κοῦφον ut etiam τῇ λαιᾷ com- " mode gestari queat et agitari. Il. E. (453.) et M. " (426.) Δήϊουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας Ἀσπί- " δας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα." [" Thom. M. 574. Jacobs. Anth. 6, 307. Heyn. Hom. 5, 92. 6, 346. 640. ad Herod. 547. ad Mœr. 251." Schæf. Mss.] " Λεσήϊα πτερόεντα, Hes. affert pro ἀσπι- " δίσκια τὰ κοῦφα: sed rectius per diphth. αι, λαισήϊα." " Λαισαινοφόρος, Hesychio ὁπλοφόρος. Forsan pro " λαισηϊοφόρος. AT Λαισὰς Eid. ἡ παχεῖα ἐξωμίς:" [et * Λαίσεα· μηλωτή.]

[* ΛΑΪΟΣ, Avis quædam, Aristot. H. A. 9, 19. Anton. Lib. 20. p. 124. Verh.]

" ΛΑΙΤΜΑ, exp. πέραμα, διάστημα, πλάτος, Tra- " jectus, Latitudo: s. Æquor. Od. E. (174.) σχεδίῃ " περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Idem sine gen. " θαλάσσης, subaudito tamen, H. (35.) Νηυσὶ θοῇσι " τοίγε πεποιθότες ὠκείῃσι, Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι." [" Wakef. Phil. 954. Leon. T. 88. Jacobs. Anth. 10, 279. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxi. Toup. Add. in Theocr. 397. Gesner. Ind. Orph. Valck. Anim. ad Ammon. 2." Schæf. Mss. Mare, Apoll. Rh. 1, 1299. Quod ad deductionem h. v., Schneidero referenda videtur ad λαιμὸς, τὸ κύτος. In Scapulæ Lexico sub v. Τέμνω est quærenda, ubi hæc insuper notantur:—' Silenus in Glossis λαῖτμα Mare esse tradidit, itidemque Irenæus. Dictum est autem quasi λαίτμημα. Nam cum universum distributum esset in partes duas, terram et mare, λαιὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα.' Subtiliora tamen hæc sunt, quam quæ pro compertis habeantur. In medio igitur rem relinquimus.]

" ΛΑΙΦΟΣ, τὸ, ET Λαίφη, ἡ, Vestis s. Vestimen- " tum: et quidem e tenui stamine: λεπτὸν ἱμάτιον, " ῥάκος. Vestis attrita et lacera. Od. N. (399.) ἀμφὶ " δὲ λαῖφος Ἕσσω ὅ κεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα: " Υ. (205.) κἀκεῖνον οἴω Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀν- " θρώπους ἀλάλησθαι. Feminino genere ap. Suid. " διερὴν ἀπεσείσατο λαίφην: quod exp. χλαμύδα, " Chlamydem. || Neutrum λαῖφος significat non " solum ἱμάτιον, sed etiam ἄρμενον, ἱστίον, Velum. " Apud Plut. (6, 646.) Μέγα λαῖφος * ὑποστολίσας. " Sic Eur. Hec. (113.) Τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχε- " δίας Λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας: Or. (335.) Ἀνὰ " δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς Τινάξας δαίμων. Idem

"in Hec. (1072.) rursum dicit Λινόκροκον φάρος A στέλλων pro λαῖφος στέλλων, Velum contrahens. Apud Hes. reperio ET Λαίφια, ῥάκη, Panni laceri: pro quo forsan λαίφεα ipse scripsit." [" Λαίφη, Callim. 1, 528. Λαῖφος, Jacobs. Anth. 6, 279. 393. Automedon 11. Brunck. Apoll. Rh. 86. Ruhnk. Ep. Cr. 36. Ilgen. ad Hymn. 328. Musgr. Med. 524. Velum, Eur. Hec. 110. Musgr. ad v. 1081. Ἀνασπᾶν, κατερύειν λ., Apoll. Rh. 2, 924. 931." Schæf. Mss. * " Λέφος, τὸ, i. q. λαῖφος, Velum, Tzetz. Chil. 12, 416. 423." Elberling. Mss.]

" ΛΑΚΚΟΣ, ὁ, Fossa, Fovea, Plut. Polit. Præc. "Ἔτυχον ἐν ὁδῷ παῖδες ἐκ λάκκου τινὸς ἀστράγαλον ἐκκόπτοντες. In Psalmis Davidicis λάκκος et τάφος ponuntur pro Morte et periculo: quoniam foveæ et fossæ fiunt vel in insidiis vel in morte. Dicit igitur David. (Ps. 27, 1.) Ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Et rursum (39, 2.) Ἀνήγαγέ με ἐκ λάκκου ταλαιπωρίας. Attici, inquit Suid., et B ceteri Græci, ὀρύγματα ὑπὸ τὴν γῆν ποιοῦντες εὐρύχωρα καὶ στρογγύλα καὶ τετράγωνα, καὶ ταῦτα κονιῶντες, οἶνον ὑπεδέχοντο καὶ ἔλαιον εἰς αὐτὰ, καὶ ταῦτα λάκκους ἐκάλουν. Cic. dicit Cellam vinariam et olearium: Ulpianus Cellam vini et olei. Quidam et Cisternam interpr.: necnon Lacum" [et Lacunam] " Latinorum hinc esse volunt nonnulli." [" Herod. 4, 195. Ἐσχέουσι τὴν πίσσαν ἐς λάκκον ὀρωρυγμένον ἀγχοῦ τῆς λίμνης." Schw. Mss. " Ad Phalar. 268. Phryn. Ecl. 20. Wakef. S. Cr. 4, 10. ad Diod. S. 2, 351. Bast Lettre 123. Act. Traj. 1, 237. Toup. Add. in Theocr. 410. item Ind. ad hæc Add. v. Ἐπίλακκον, item Append. in Theocr. p. 11. ad Mœr. 105. ad Charit. 282. Thom. M. 157. ad Herod. 557." Schæf. Mss. Aristoph. Ἐκκλ. 155. Xen. K. Ἀ. 4, 2, 22. Demosth. 895. Jugulum, Hypatus de Part. Corp. Hum. 148. Σφαγὴ ὁ λάκκος τοῦ τραχήλου. Cf. Ἐπίλακκος.] " Λακκόπλουτος, E fossa ditatus, E cisterna dives factus. Callias Atheniensis a Comicis Λακκόπλουτος dicitur C διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῷ εἰς φρέαρ βεβλημένῳ, inquit Hes. Sic Suid. scribit Xerxe Salaminio prælio fugato, fugientibusque iis qui Athenas tenebant Persis, famulos Persæ cujusdam qui domi Calliæ ἐστάθμευεν, πολὺν χρυσὸν ἐμβαλεῖν εἰς λάκκον, In puteum s. cisternam subterraneam: id aurum Calliam, barbaris reditus spe prærepta, invenisse, et supra modum locupletatum, Λακκόπλουτον inde dictum fuisse." [" Jacobs. Anth. 9, 454. Kuster. Aristoph. 191. Bergler. ad Alciphr. 34. ad Lucian. 1, 388." Schæf. Mss. Aristid. 2, 295. * Λακκοποιὸς, Gl. Lacunarius.] " Λακκόπρωκτος, Qui podicem habet latum et profundum in modum λάκκου: ap. Aristoph. N. (1330.) cui synonymum facit εὐρύπρωκτος." [" Pariter Cephisodorus Athenæi 689. ὦ λακκόπρωκτε. Inde * Λακκοπρωκτία, formavit Eupolis Comicus Athenæi 17." Schw. Mss. * Λακκόπυγος, s. * Λακόπυγος, Anal. 3. p. 159.] " Hes. ET Λακκοσκάπερδον dici scribit τὸν λακκόπρωκτον." [* Λακκοσκαπέρδαν, Phot.] " Apud Eund. reperio et alia D duo COMPOSITA, Λακκοσπέδα ET Λακκοσχέας. Is enim cum attulisset λακκοσπέδα τοῦ σκελετοῦ, subjungit, διαχαλασθέντος ὀσχέον, και τῶν διδύμων κρεμασθέντων, vocatur λακκοσπέδα: Λακκοσχέας autem, Euphronius τοὺς διὰ παντὸς καθειμένον ἔχοντας αὐτό: dici vero ὄσχεον s. ὀσχέαν, τὸ ἀγγεῖον ὅπου οἱ δίδυμοι ἐμβέβληνται: qua de re vide et quæ ex J. Poll. attuli, T. 2. c. 977. Utitur vero vocab. λακκοσχέας Lucian. (2, 334.) Μῶν ἐκεῖνον φὴς Δίωνα τὸν καταπύγωνα καὶ λακκοσχέαν;" [Λακκοσχέων, Photio μαλακῶν. " Jacobs. Anth. 11, 310." Schæf. Mss. * Ἐπίλακκος, Schol. Theocr. 3, 54. Βρόχθος λέγεται τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν, Pars illa concava, quæ collo subjacet, Jugulum. " Toup. Add. in Theocr. p. 410. et in Ind. ad hæc Add., item Add. ad Append. p. 11. * Ἐπίλακος, in Schol. p. 212. coll. Corrig. ad calcem Vol. 2., Warton., Thom. M. 157." Schæf. Mss. * Προλάκκιον, Aristot. de Part. Anim. 3, 14. * Λακκώδης, Geopon. 3, 3, 11.] " Præterea a λάκκος DERIV. Λακκαῖος, Cisterninus: ut λακκαῖον ὕδωρ, Aqua cisternina, Aqua e cisterna s. fossa subterranea. Anaxilas (Athenæi 124.) Ὕδατός τε λακκαίου παρ' ἐμοῦ τουτί γέ σοι Γένοιθ' ὑπάρχειν. Et rursum, Ἴσως τὸ λακκαῖον γε ὕδωρ ἀπόλωλεν. At τοῦ λάκκου vocabulo usus est Apollodorus Celous (Athenæi 125.) in hac signif., dicens, Ἀγωνιῶσα τόν τε τοῦ λάκκου κάδον Λύσασα καὶ τὸν τοῦ φρέατος, εὐτρεπεῖς Τὰς ἱμονιὰς πεποίηκας: aperte distinguens λάκκον et φρέαρ. Ita ut sit Cisterna, Fossa subterranea in qua colligitur aqua et asservatur: dicente Aristoph. quoque Ἐκκλ. (154.) Ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν Ὕδατος. Affertur et VERB. Λακκίζω pro Fodio: sed sine exemplo." [" Boiss. Philostr. 417." Schæf. Mss. * Λακκόω, Schleusn. Lex. V. T. * Λακκώμα, Phot. v. Λάκκος affert e Dem. c. Aphob. (845.) Τὰ λακκώματα ἀποσπάσας, sed perperam pro θυρώματα. * Ἐνλακκεύω, pro Monasterio concludo, e Nicetæ Annal. 8, 3. affert Schn. Lex. v. Ἐνσηκάζω. Λακκαῖοι, * Λακκαρεῖς, Gl. Laccarii: * Λακκάριος· Laccarius. * " Λάκκιος, ad Charit. 282. * Λάκκιον, ad Diod. S. 1, 644." Schæf. Mss.]

ΛΑΛΕΩ, Loquor, Lucill. Epigr. μὴ πάνυ πολλὰ λάλει, Ne loquare valde multa, Lucian. (2, 392.) Ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων. Plut. (8, 2.) Λαλοῦντι μὲν πρὸς τοὺς οὐκ ἀκούοντας, μὴ ἀκούοντι δὲ τῶν λαλούντων: Lyc. Ἡ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀκρασία κενὸν λόγον ποιεῖ καὶ ἀνόητον. Rursum Lucian. (1, 542.) de Pythagoricis, Ἀφωνίῃ, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδὲν, ubi opp. ἀφωνία et λαλεῖν, ut Lat. Loqui et Tacere: (1, 866.) Ὁ λαλῶν ἑαυτῷ. Plus autem est λέγειν et διαλέγεσθαι: unde plerumque pro Temere et inconsiderate verba fundere ponitur, ac de ἀκριτομύθοις, ut Hom. appellat, dicitur: unde Eupolis ap. Plut. (Alcib. 13.) Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν. Sicut Sallust. de Catilina, Satis loquentiæ, sapientiæ parum. Item, Loquax magis quam facundus, Gell. 1, 15. Demetr. Phal. Ὁ γὰρ οὕτω διαλεγόμενος, ἐπιδεικνυμένῳ ἔοικε μᾶλλον, οὐ λαλοῦντι. Improprie autem Lucian. (2, 302.) Δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν: Tibull. digiti cum voce locuti. Et Simonides ap. Plut. Τὴν μὲν ζωγραφίαν, ποίησιν σιωπῶσαν προσαγορεύει· τὴν δὲ ποίησιν, ζωγραφίαν λαλοῦσαν. Et voce ac signif. pass. ap. Synes. Ep. 125. Καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι ταῦτα, ὡς ἡμεῖς αὐτοὺς τρέφομέν τε καὶ σώζομεν, In pace dici ista. [" Vide La Mothe le Vayer Œuvr. T. 6. P. 2. p. 284. Valck. ad Il. 22. p. 84. T. H. ad Lucian. 1, 218. 327. Ammon. 44. 87. Valck. Anim. 229. De arbore, Villois. ad Long. 50. Diversum a λέγω, Ruhnk. Hist. Cr. Oratt. Gr. p. 39. Spalding. ad Quint. 4, 365. ad Diod. S. 1, 595. Brunck. Aristoph. 3, 117. Sic Loqui et Dicere, Cicero Brut. §. 212. Λ. τινὰ, Clamando excito, T. H. ad Plutum p. 252. Medium pro act. non usurpatur, Valck. Oratt. 326. De pass., 327. Xen. Eph. 15. Λελάληκα, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 262." Schæf. Mss.] " Λάμμενον, Hes. λαλοῦντα: nisi forte λάλμενον." " Λαλητέος, Dicendus, Prædicandus, Epigr." [Thom. M. 566.] Λάλημα, Sermo, Loquacitas, ex Eur. (Andr. 937.) Dicitur etiam de Homine loquaci et garrulo, ut κρόταλον, Soph. Ant. (320.) Οἴ μ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ, i. e. περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, πανοῦργος, Schol. [" Brunck. Antig. 320. 756. Musgr. Andr. 938." Schæf. Mss. * " Λάλησις, Bekk. Anecd. 438." Boiss. Mss. " Ad Hesych. 1, 1619, 4." Dahler. Mss.] Λαλητὸς, active, pro Loquendi facultatem habens, Qui loqui potest: ζῶον, Eust. i. e. λαλοῦν, de homine. Pro quo et λαλητικός. Ἀλάλητος, ὁ, ἡ, Ineffabilis, Qui loquendo aut etiam dicendo exprimi non potest, Ep. ad Rom. 8, (26.) Αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, Ipse Spiritus interpellat pro nobis suspiriis inenarrabilibus. [Vide Schleusn. Lex. N. T. " Jacobs. Anim. 118. Anth. 8, 225. Huschk. Anal. 150. Brunck ad Poët. Gnom. 288." Schæf. Mss. * " Ἀλαλήτως, Amphil. 73. Athan. 1, 814. 2, 255. 569. * Αὐτολάλητος,

Timon Diogenis L. 9, 71." Boiss. Mss. * Ὁμολάλητος, vide Ἀλαλητός.] Λαλητικὸς, Loquax, Garrulus, ex Aristoph. (Ἱππ. 1381.) Vim habens loquendi, ut homo, Bud. e Damasc. Λαλητρὶς, ίδος, ἡ, Garrula, Loquax, Epigr. [" Jacobs. Anth. 11, 58." Schæf. Mss.] Λάληθρος, Garrulus, Loquax, Epigr. λάληθρον θῆλυ γένος, Garrulum genus femineum, VV. LL.: λάληθρον, λάλον, Hes. [" Epigr. adesp. 33. ad Lucian. 2, 298." Schæf. Mss.]

[* Ἀντιλαλέω, Gl. Obloquor, Symm. Ps. 138, 20.] Ἀπολαλέω, Effutio, Lucian. (1, 60.) Ἐν ᾧ (δείπνῳ) πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ ὧν οὐκ ἐχρῆν ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες ἀπίασιν; J. Poll. Ἀπειπεῖν, ἀπαγορεῦσαι, Ἰσαῖος δὲ ἀπειρηκὼς ἔφη, οἷον ἀπολελάληκώς. Διαλαλέω, Divulgo, Loquor, Confabulor, VV. LL. [Eur. Cycl. 174. " Ad Charit. 84. 504. Diod. S. 2, 497." Schæf. Mss. " Appian. B. C. 2, 725. Moschop. π. Σχ. 184." Boiss. Mss. * " Διαλάλησις, Colloquium, Schol. Pind. Ὀ. 7, 17. * Διαλαλία, Etym. M. 818, 28." Wakef. Mss. " Anna C. 234. Jo. Malal. 2, 102." Elberling. Mss. " Bondam. Specim. Animadv. 33. Toup. Opusc. 1, 579. 2, 302." Schæf. Mss. " Bandini Catal. Mss. Medic. 189-90." Boiss. Mss. Διαλαλιά (sic,) Gl. Interlocutio, Denunciatio.] Ἐκλαλέω, Eloquor, Loquendo effero. Et in malam partem, Effutio, Evulgo, Deblatero. Philo V. M. 1. Ὥσπερ μεγανισταμένου τοῦ λογισμοῦ τὰ ὑποβαλλόμενα ἐξελάλει, Eloquebatur, Turn.: Dem. (16.) Τῶν ἀτοπωτάτων μέν τ' ἂν εἴη, εἰ ἃ νῦν, ἄνοιαν ὀφλισκάνων, ὅμως ἐκλαλεῖ, ταῦτα δυνηθεὶς μὴ πράξει. [" Wakef. S. Cr. 4, 6. Bergler. Alciphr. 183." Schæf. Mss. * Ἐκλάλησις, Gl. Eloquium, Greg. Naz. 2, 27.] Ἀνεκλάλητος, ὁ, ἡ, Qui loquendo efferri non potest, Ineffabilis, i. q. ἀλάλητος, [" Greg. Naz. Ep. 230. p. 915. νοῦν." Strong. Mss. * Ἀνεκλαλήτως, Athan. 1, 814. 2, 396. " Nicet. Eugen. 6, 525. * Δυσεκλάλητος, Dionys. H. 6, 179. Oratt. Gr. Reisk." Boiss. Mss. * Συνεκλαλέω, Eust. Il. Θ. p. 621. * Ἐπιλαλέω, Schol. Aristoph. Θ. 39. Symm. Ps. 122, 4. Dan. 8, 13.] Καταλαλέω, Deblatero, Denarro, Prodo, Bud. || Obloquor, Polyb. 3, (90, 6.) p. 57. Τὸν μὲν Φάβιον κατελάλει πρὸς πάντας ὡς ἀγεννῶς χρώμενον τοῖς πράγμασι, Bud. Item ap. Suid. Μὴ καταλάλει τὸν γειτνιῶντα. Idem Lat. Traducere dicunt, et Detrahere alicui. Diversa autem constr. 1 Petr. 2, (12.) Καταλαλοῦσιν ὑμῶν, Jacobi 4, (11.) Μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων, ἀδελφοί. || Loquacitate obruo, Vinco et obruo sermone, unde καταλελαλημένος, Loquacitate obrutus, ut καταβεβοημένος et κατεγλωττισμένος, Bud. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Toup. Opusc. 2, 230. ad Diod. S. 1, 438. Thom. M. 566. * Καταλαλητέος, ibid." Schæf. Mss.] Προσκαταλαλέω, Objurgo, Bud. Exp. etiam Loquacitate obruo, obstrepo et obtundo, Schol. Aristoph. (Argum. Nub.) Πληγὰς λαβὼν βοὴν ἵστησι, καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς, Loquacitate vexatus, Insuper a loquaci puero increpitus, Loquacitate obrutus, Bud. Παραλαλέω, Nugor, Obloquor, VV. LL. At Gall. Parler, Loqui. [Menander Athenæi T. 1. p. 277. Schw. Εἶτα τήθη παραλαλεῖ τις, Tum avia quædam nugatur. " Med., Dionys. H. 4, 2058." Schæf. Mss. * " Ἀντιπαραλαλέω, Theodoret. Quæst. 20. in Gen." Kall. Mss.] Περιλαλέω, Garritu circumstrepo, Greg. de avibus, Καταφωνεῖ τὸ ἄλσος καὶ περιλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον. Plerumque in malam partem, pro φλυαρῶ, περιττολογῶ, Blatero, Inaniter loquor. Aristoph. Ἐκκλ. (230.) Μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα, Ne garriamus. Gal. Ἀρχιγένους οὐ διδάξαντος, ἀλλὰ περιλαλήσαντος τὰ πλεῖστα κατὰ τὸ περὶ Σφυγμῶν σύγγραμμα. Et in pass. e Greg. Naz. περιλαλεῖσθαι, Loquacitate undique obtundi. [" Περιλαλῆσαι τὰ κατὰ τὸν τόπον, Origen. in Matth. 14, 5." Routh. Mss. " Cattier. Gazoph. 86." Schæf. Mss. * Περιλάλημα, Schol. Aristoph. Θ. 138. * " Περιλαλητὴς, Kuster. Aristoph. 193. * Περιλάλητος, ὁ, ἡ, Valck. Anim. ad Ammon. 65. Diatr. 14. Aristoph. Fr. 256." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 43. 102. Aristoph. ap. Diog. L. 2, 18." Boiss. Mss.] Ἀπεριλάλητος, Quem

A verbis non facile compescas, Qui garritu circumstrepente obtundi nequit, Locutuleius, Blatero, Aristoph. B. (837.) de Æschylo, αὐθαδόστομον, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα, Ἀπεριλάλητον, κομποφακελοῤῥήμονα. Q. l. Gell. 1, 15. citans, dicit his verbis denotari loquacitatem verborumque turbam magnitudine inani vastam. Sed perperam ibi scribitur περιλάλητον, sicut ET Περιλάλητον στόμα perperam in VV. LL. ex hoc ipso loco, Os futile. [* Προλαλέω, Gl. Præloquor, Proloquor, Præfor, Eust. Od. A. p. 8. " Garrio, Toup. Append. in Theocr. p. 25. ad Charit. 348. Aristoph. Fr. 289." Schæf. Mss.] Προσλαλέω, Alloquor, Colloquor, ut προσδιαλέγομαι, Lucian. (1, 57.) Αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. Et alibi itidem. Sic Sapient. 13, (17.) Οὐκ αἰσχύνεται τῷ ἀψύχῳ προσλαλῶν, i. e. εἰκόνι, Bud. Et Act. 28, (20.) Ἰδεῖν καὶ προσλαλῆσαι. [Athen. 408. " Jacobs. Anim. 222. Abresch. Lectt. Aristæn. 90. Valck. Hipp. p. 183." Schæf. Mss. * " Ἀντιπροσλαλέω, Theoph. Bulg. Ep.
B 1." Boiss. Mss.] Συλλαλέω, Colloquor, Marc. 9, (4.) Συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ, Luc. 4, (36.) Συνελάλουν πρὸς ἀλλήλους, Matth. 17, (3.) Μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. Sic Act. 25, (12.) Συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου. Et in pass. Συλλαλούμενοί καὶ συνακουόμενοι, Greg. 253. De quibus simul erat sermo, Bud. [Dionys. H. 10. p. 637. Polyb. 1, 43, 1. 4, 22, 8. * Συλλαλία, Gl. Colloquium. * Ὑπερλαλέω, Eust. Il. p. 2, 3. 771, 2. Philostr. Epist. 1, 10.] Ὑπολαλέω, Submurmuro, Mussito, " Obloquor," ψιθυρίζω, Hes. [" Eust. 91, 17." Seager. Mss.]

Λάλος, ὁ, ἡ, Qui loquitur, Vocalis, Lucian. (1, 543.) Ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι, ad Pythagoram, qui indicebat suis discipulis ἀφωνίην καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. Interdum Loquax, Loquaculus, Locutuleius, Blatero, Linguax, de homine stulta et immodica blaterante, et cujus lingua tam prodiga infrænisque est, ut fluat semper et æstuet colluvione verborum teterrima, quemadmodum Gell. 1, 15. interpr. Plut. (8, 461.) de amore,
C A. ποιεῖ τὸν σιωπηλόν: (8, 181.) Σώφρονας τοὺς πολίτας καὶ φιλεργοὺς ἐκ πολυγέλων καὶ λάλων κατασκευάσαντες. Et Athen. (449.) de podice, Οὗτος γὰρ αὐτός ἐστιν ἄγλωττος λάλος, Elinguis blatero. Alicubi autem Loquax, Garrulus. Epigr. λάλον γῆρας, Cic. Loquax senectus. In Iisd. λάλος ἠχὼ, et λάλος σειρήν. Item Plut. (8, 877.) de ære, Εὔφωνος καὶ λάλος: Mart. Garrula sistra. Et Lucian. (2, 298.) de Argo nave, Τὴν λάλον αὐτῆς τρόπιν: nam fatidica erat ea ratis, ut Val. Flacc. testatur. Rursum Plut. (6, 332.) Ἡ φιλία τανῦν ἰσχνόφωνος γέγονεν ἐν τῷ παῤῥησιάζεσθαι, καὶ τὸ κολακεῦον αὐτῆς λ. ἐστι, τὸ δὲ νουθετοῦν, ἄναυδον. At τὸ λ., Loquacitas, Plut. [" Jacobs. Anth. 6, 54. 99. 128. 11, 195. 222. 9, 47. Anim. 273. Thom. M. 565. ad Charit. 518. 529. 565. Gesner. Ind. Orph. v. Ἀργὼ, Valck. Adoniaz. p. 379. Toup. Opusc. 1, 291. Emendd. 2, 62. Conf. c. ἄλλος, ad Lucian. 1, 490. ad Xen. Mem. 1, 2, 27. ad Diod. S. 2, 304.; cum κακὸς, Brunck. Lectt. ad Anal. 139. A. ὕδωρ, Anacreon 13, 7. Λαλίστερος,
D Valck. Adoniaz. p. 378. Λαλίστατος, Ruhnk. Ep. Cr. 135." Schæf. Mss. * Λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάτης, exp. Garrulus, importunus, cantici rhythmum prætergrediens, Pratinas ap. Athen. 617. κάλαμος. * Λαλοκαικαραρατογύναιξ, Aristoph. Θ. 1097.] Ἀείλαλος, ὁ, ἡ, Semper loquens. Exp. et Semper loquax, [" Meleager 95." Schæf. Mss.] Ἄλαλος, Qui fari s. loqui non potest, Infans, Mutus, Plut. (7, 723.) Δίκην νεὼς ἐπειγομένης, ἀλάλου καὶ κακοῦ πνεύματος οὖσα πλήρης, Mutuo et improbo spiritu abundans: de quodam afflatu fanatico loquens. Marc. 9, 25. Πνεῦμα ἄλαλον καὶ κωφόν: 7, (37.) Τοὺς ἀλάλους λαλεῖν. Alex. Aphr. Οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ καὶ ἄ., Surdi et muti. [" Jacobs. Anth. 10, 52. Pierson. Veris. 170. Wakef. S. Cr. 2, 79." Schæf. Mss.] Ἀλαλία, Infantia, h. e. Cum quis mutus est et fari non potest. Exp. etiam πονηρία, ἀταξία, qua signif. e Soph. (ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ.) affertur [ab Hes. " Toup. Opusc. 2, 102." Schæf. Mss. * Ἀλαλέομαι, Mutus sum, Aqu. Ps. 38, 3.] Ἀμφίλαλος, Circumquaque loquax,

Passim loquax, VV. LL. ex Aristoph. (B. 679.) citantia χείλεσιν ἀμφιλάλοις pro Inepte loquentibus. [* "Ἐξαλλαλαλέω, verbum fictitium, quod notat Magnifica, Superba loquor. Dan. 11, 36. sec. Chis. Ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐξαλλαλαλήσει: ubi Theod. λαλεῖν ὑπέρογκα habet. Fortasse scr. divisim ἔξαλλα λαλήσει." Schleusn. Lex. V. T.] Εὔλαλος, Bene loquens, Facundus, Disertus, Loquaculus, Epigr. Ἀρχαίη σύνδειπνε, καπηλικὰ, μέτρα φιλεῦσα, Εὔλαλε, πρηΰγελως, εὔστομε. [" Thom. M. 393. Huschk. Anal. 149. Jacobs. Anth. 8, 244. 9, 188. 288. 291. 11, 329. 12, 79. Gesner. Ind. Orph. v. Ἀργὼ, Toup. Opusc. 2, 244. * Εὐλαλία, Jacobs. Anim. 317." Schæf. Mss.] Κατάλαλος, Maledicus, Obtrectator, Oblocutor, Qui alicui obloquitur et ei detrahit, ad Rom. (1, 30.) Ψιθυριστὰς, κ., θεοστυγεῖς, ὑβριστὰς, Susurrones, obtrectatores. Καταλαλιὰ, Obtrectatio, 1 Petr. 2, (1.) Φθόνους καὶ πάσας καταλαλιὰς, 2 Cor. 12, (20.) A Suida exp. ἡ εἴς τινας ὑπό τινων βλασφημία, ap. Apost. [" Thom. M. 566. Toup. Opusc. 2, 303." Schæf. Mss.] At Καταλαλιῶν, καταλγύνεσθαι, λυπεῖσθαι, Hes. [* Μεγαλόλαλος, Gl. Magniloquax.] Μογιλάλος, Qui ægre et difficulter loquitur, Cui impedita lingua est, Balbus, Aët. 8, 38. de ancyloglossis, Οἱ τοιοῦτοι δὲ μόγις διαλέγονται, διὸ καὶ μ. ὑπό τινων προσαγορεύονται. Μογιλάλοι, inquit Gorr., Qui difficulter ex aliquo linguæ morbo loquuntur, ut ii, quibus ab ulcere et cicatrice dura sub lingua relicta incurvatur et impeditur libera vocis prolatio. Dicuntur et ἀγκυλόγλωσσοι: nisi quod Aët. μ. videtur intelligere Eos tantummodo, qui ex aliqua affectione impedite loquuntur; ἀγκυλογλώσσους vero, tum hos, tum illos, qui ex utero et a natura id vitii habent. [Marc. 7, 32. LXX. Es. 35, 6. Gl. Atubus, Μογγιλάλος, Μογιλάλος, Hœschel. ad Maximi Mystagog. p. 4, 10. Μογγιλάλος, Etym. M. v. Βατταρίζειν, Cf. Μογγός. Μογιλάλος, * Μογολάλος, i. q. ἰσχνόφωνος, Anecd. Bekkeri. * Μογγιλαλέω, Theod. Prodr. Epigr. 53.] Μογιλαλία, Difficultas loquendi, Linguæ hæsitantia. [* Ὀλιγολαλέω, Lobeck. Phryn. 627.] Ὀξυλάλος, Acute loquens, Aristoph. [B. 815. " Lobeck. Aj. p. 443." Schæf. Mss.] Περίλαλος, Loquax, Dicax, Futilis, Bud. [Schol. Aristoph. Ὄρν. 195.] Πλαστολάλος, Ficta et falsa loquens, Falsiloquus, i. q. πλαστολόγος. [Gl. Fandi fictor.] Πολύλαλος, Multum loquens, Loquax, Locutuleius, Loquaculus, Garrulus, [Suid. 1, 50. Schol. Soph. Ant. 330. Symm. Job. 12, 2. * Πολυλαλέω, Schol. Aristoph. Θ. 400. 1082. * Πολυλάλητος, Eust. Il. A. p. 805, 30. Schol. Soph. Phil. 191. Theophyl. 3, 732.] " Πρόλαλος, Præceps in loquendo: ὁ προαλὴς ἐν τῷ λέγειν, Suidæ, hoc afferenti exemplum, " Καὶ τοῦτον κατεσίγασαν τηνάλλως πρόλαλόν τε καὶ ἰταμὸν ὄντα. De Eo dicitur qui ante tempus loquitur, vel temere et antequam præmeditatus sit " quid sit dicendum." [Manetho 5, 337. "Toup. Append. in Theocr. p. 25. * Προλαλιὰ, * Προσλαλιὰ, (Gl. Affatus,) Thom. M. 565." Schæf. Mss. * Φιλόλαλος, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 225. Diog. L. 1, 92. * " Φιλολαλία, Liban. Declam. pro Socrate 222. Mor." Boiss. Mss.]

Λάλις, poët. pro λάλος, εὔγλωττος, VV. LL.

Λάλιος, Garrulus, Loquaculus, Loquax, Epigr. λαλίην ἑταίρην, Amicam facundam, VV. LL. [Meleager 85. 94. 127.]

Λαλίστερος, Loquacior, compar. irreg. a λάλος, Aristoph. B. (91.) Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. Λαλίστατος, Loquacissimus, Eur. Cycl. (315.) Eust. dicit λαλίστερος videri παρειλκύσθαι ἐκ τοῦ λάλιστος: at λάλιστος esse pro λαλίστατος, ut κλέπτιστος pro κλεπτίστατος. [Lucian. 2, 705.]

Λαλόεις, Loquax, i. q. λάλος. [" Wakef. S. Cr. 2, 145. Even. 13." Schæf. Mss.]

Λαλιὰ, Loquela, Sermo. Apud Suid. Ἦν δὲ ὁ Ἀρκεσίλαος ἐν τῇ λ. διαστατικὸς τῶν ὀνομάτων, καὶ παρρησιαστὴς ἱκανῶς: quæ verba habentur ap. Diog. L. Arcesilao 197. Accipitur etiam in malam partem: sicut et Lat. Loquela, ut cum Cic. dicit Fallacem loquelam, unde et pro Loquacitate ponitur. Plut (8, 854.) Πολύφωνος ὁ οἶνός ἐστι, καὶ λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ
A φρονήματος ἡγεμονικοῦ καταπίμπλησιν: secundum Horat. Fœcundi calices, quem non fecere disertum? (8, 860.) Τὸ δὲ ληρεῖν οὐδέν ἐστιν ἀλλ' ἢ λόγῳ κενῷ χρῆσθαι καὶ φλυαρώδει· λαλιᾶς δ' ἀτάκτου καὶ φλυαρίας εἰς τὸ ἄκρατον ἐμπεσούσης, ὕβρις καὶ παροινία τέλος: (8, 579.) dicit μέθης σύμπτωμα esse πλεονασμοὺς λαλιᾶς. Item ap. Aristoph. N. (931.) λαλιὰν ἀσκῆσαι, B. (1069.) Εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι, καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας. VV. LL. annotant, Genus declamationum, quod totum ad voluptatem et delectandos auditores comparatum est, Græcos λαλιὰν vel λαλιὰς vocasse. [" Heyn. Hom. 7, 804. 8, 693. Thom. M. 565. Jacobs. Anth. 6, 99. 128. 7, 140. 8, 244. Meleager 117. ad Lucian. 1, 166. 168. ad Mœr. 276. ad Xen. Eph. 217. In bonam partem, Ruhnk. Ep. Cr. 296." Schæf. Mss.]

[* Λάλη, Loquela, Lucian. 2, 337. Τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, * λαλησθιγάνη γίγνεται: " Non vidi, qui aliter legat, quam λαλησθιγάνη, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, Nugis
B mutuo provocare nos voluptatem quandam affert. Nemo, puto, nimiam audaciam nostram accusabit, si dicamus λάλης θηγάνη, Coticula loquelæ, leg." J. M. G.]

¶ Λαλάζω, Vociferor: unde Hes. λάλαζε, βόα: λαλάξαντες, βοήσαντες: λαλάξαι, τὴν γλῶσσαν ἐξελεῖν. [Anacr. ap. Athen. 447. Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον Λάλαζε.] Λάλαξ, αγος, Clamor, Vociferatio, Sonitus, Tumultus, ut λαλαγή: unde Epigr. λαλάγων ἐφυπνιδίων: [lege λαλαγῶν.] || Λάλαγες, Hesychio χλωροὶ βάτραχοι περὶ τὰς λίμνας, οὓς ἔνιοι κεμβέρους. Apud Lat. quoque Poëtas rana Garrula et Loquax dicitur. Addit tamen, quosdam dicere λάλαγας esse εἶδος ὀρνέου, Avis quoddam genus. " Λάσαγγες Hesychio " οἱ περὶ τὰς λίμνας χλωροὶ βάτραχοι, Virides palu- " dum ranæ, quæ supra λάλαγγες." Λαλαγὴ, Clamor, Vociferatio, ut Præcedens: κραυγὴ, Hes. [" Heyn. Hom. 7, 804. Jacobs. Anth. 7, 121." Schæf. Mss.] Λαλαγέω, Clamo, Vociferor, Resono, et quasi loquentem imitor: Hes. λαλαγεῦσαι, λαλοῦσαι. Suid.
C autem λαλαγεῦσαν, ἐμμελῶς φωνοῦσαν, in Epigr. Τὰν δὲ πάρος λαλαγεῦσαν ἐν ἄλσεσιν ἀγρότιν ἀχὼ Πρὸς νόμον ἀμετέρας τρέψε λυροκτυπίας, ubi λαλαγεῦσαι ἠχὼ dicitur, ut supra quoque λάλος. Opp. de dentibus quoque λαλαγεῖν dicit, K. 3, (352.) τοῖον λαλαγεῦσιν [τοῖοι σελαγεῦσιν] ὀδόντες, Frendent, Crepant, Crepitant; nam id quoque de dentibus dicitur, ut supra in Κόμπος et Κομπέω annotatum fuit. || Λαλαγεῦσαι, ἀθρόαι οὖσαι, Hes. [" Jacobs. Anth. 8, 240. 12, 428. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 121. Pierson. Veris. 174." Schæf. Mss.] Λαλάγημα, τὸ, Sonitus, Jubilum, ἀναφώνημα, ἤχημα, ut Suid. in h. l. exp. Ἰρήν σοι θαλάμην, ζωάγρια καὶ λαλάγημα Ἀντίθεμαι. [" Jacobs. Anth. 7, 375." Schæf. Mss.] Λαλαγήτης, Nugator, ματαιολόγος, Hes. Quibus addi potest ET Λάλλαι, qua voce Hes. vocari scribit τὰς παραθαλασσίους καὶ παραποταμίους ψήφους, Calculos, qui sunt in litore maris aut ripis fluminum, quæ etiam κρόκαι et κροκάλαι, et λάϊγγες, ut supra dictum fuit. Forsan autem a strepitu s. sonitu, quem edunt hujusmodi
D lapilli, dum a maris fluctibus pulsantur, aut a pedibus supergredientium calcantur, ita denominati sunt. [" Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 247. Valck. Adoniaz. p. 378." Schæf. Mss. Vide ad Id. 22, 37.] Λαλάκονις ap. Hes. ψηφώδης κόνις, Arena calculosa, Sabulum calculosum; quoniam fortassis cum calcatur, λαλεῖ s. λαλαγεῖ. [" Λαλλάκονις, * Λαλλακονία, Toup. l. c." Schæf. Mss.]

ἈΛΑΛΗ, Alala, Vox quædam ἄναρθρος, quæ a militibus ante pugnam editur: ἀλαλαγμὸς, ut exp. Eust.: quanquam ἀλαλαγμὸς distinguendum videtur, ut sit Vociferatio militum edentium hanc vocem ἀλαλὴ, s. potius Dorice ἀλαλά. || Etym. exp., Ἀλάλη, scribo παροξυτόνως ut ibi habetur, Tumultus, et Inarticulata vox: ab ἅλα accus. nominis ἅλς, i. e. Mare: quod perpetuo strepitum edit: inde faciendo ἄλη, deinde per reduplicationem ἀλάλη: unde, inquit, ἀλαλάζω, et ἀλαλητός. Eust. (ad Il. Ξ. 393.) citat h. l., in quo ἀλαλὰ usurpatur, Κλῦθ', Ἀλαλὰ, πολέμου θύγατερ, ἐγχέων προοίμιον. Esse autem Do-

ricum ait, verso sc. η in α. Aptius tamen ἀλαλάζω ab ἀλαλὰ quam ab ἀλαλὴ formaremus: sed ἀλαλητὸς non item. Suid. acclamationem chori esse dicit ἀλαλαλαὶ ἰὴ παιών. Reperio et ap. Plut. (7, 643.) e quodam Poëta [Pind.,] μανίαι τ' ἀλαλαί τ' [al. μανίαι τε ἄλλαι] ὀρινόμεναι * ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ. Sciendum est autem nostrates hodieque cum aliquos inter se committunt, et ad pugnam excitare volunt, clamare, La la la. Sed et Alarme dicimus conflictum, s. potius primum in conflictu congressum. Quæ tamen vox et aliam originem habere videri possit. Cum vero λαλάζω et λαλαγὴ ceteraque, a λαλέω derivari existimentur, ἀλαλὴ autem et ἀλαλάζω vicinam signif. habeant, hæc illis subjungenda censui. [" Eur. Hel. 1360. Jacobs. Anim. 320. Porson. Phœn. 345. Valck. Phœn. p. 119. Brunck. ad Trach. 206. Aristoph. 2, 200. Kuster. 197." Schæf. Mss.]

Ἀλαλητὸς, ὁ, Clamor militum dicentium ἀλαλὴ, juxta ea, quæ modo diximus. Unde et ἀλαλαγμὸς exp. ab Eust. Sed generaliter dicitur ἀλαλητὸς, Fremitus militum in pugna, Vociferatio militaris: ap. Hom. sæpe, Il. Π. (78.) οἱ δ' ἀλαλητῷ Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς: Δ. (436.) Ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν [εὐρὺν] ὀρώρει. Hesiod. Θ. (686.) οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Quibusdam placuit, e quibus fuit Apollonius Gramm., α esse πλεοναστικὸν in hoc nomine, i. e. supervacaneum: deducentibus sc. a λαλέω. Aliis autem esse α pro πολὺ, ut sit ἀλαλητὸς quasi πολυλαλητός. Aliis pro ὁμοῦ, ut sit quasi ὁμολαλητός: utrisque itidem a λαλέω derivantibus hoc nomen. Sed ego ab ἀλαλὴ potius deduco. [" Teleclides Comicus Athenæi 268. ἦν ἀ., Strepitus erat. Quem locum citatum Steph. Thes. 4, 766. aliena prorsus ratione interpretatus est, Loqui non poterat." Schw. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 387. Heyn. Hom. 4, 635. Valck. Phœn. p. 119." Schæf. Mss. Quint. Sm. 1, 311.] At Ἀλάλητα, Ligna fluvialia, VV. LL. Hesychio ξύλα ποταμοῦ, κλυστὰ, γομφώδη. [* Ἀλαλητὺς, Anal. 3, 184. et Brunck. " Jacobs. Anth. 9, 145. 11, 387." Schæf. Mss.]

" Ἀλάβητοι, Hesychio θόρυβοι, Tumultus, Strepitus: subjungenti mox diversa scriptura, Ἀλαβυτῶ, θορυβῶ, Tumultuor, ubi malim scribere Ἀλαβητῶ: nam υ in η vertendum est procul dubio. Supra ἀλαλητὸς pro hoc ἀλάβητος s. ἀλαβητός."

Ἀλαλάζω, ξω, Clamo alala, Fremitum edo inter pugnandum, Clamorem lætum tollo in committendo prælio, Xen. Ἑλλ. 4, (3, 10.) Ἀλαλάξαντες οἱ Θηβαῖοι, δρόμῳ ὁμόσε ἐφέροντο. Est autem proprie Clamorem tollo cum animi alacritate, ideo verti Clamorem lætum tollo, cum alii simpliciter reddant Clamorem tollo, et exultabunde, atque in signum victoriæ: unde ἀλαλάζει Hes. exp. * ἐπινικίως ἠχεῖ. Plut. Popl. Τοῖς μὲν ἀλαλάξαι πάρεστι μέγα καὶ θαρραλέον. Apud J. Poll. ἀλαλάζειν τὸ ἐνυάλιον. Apud Arrian. autem (5, 10, 4.) legitur ἀλαλάζεσθαι τῷ Ἐνυαλίῳ: ubi et notanda est vox pass. ‖ Dicuntur autem ἀλαλάζειν non solum milites, sed generaliter quicunque exultantes clamorem tollunt. Unde et ἀλαλάξατε Suid. exp. κροτήσατε, Plaudite. ‖ Clamorem lætum tollo, ut modo dixi, propria signif. sonat: accipit vero interdum contrariam, pro Clamorem tristem tollo. Unde et Ululo exp., ut Marc. 5, (38.) item Hierem. 4, (8.) Et ut hominibus fiducia præditis et spe erectis ἀλαλάζειν tribuitur, ita et perterritis. Nonn. (Jo. 75, 17.) Ταρβαλέοι δ' ἀλαλάζον. ‖ Tinnio, 1 ad Cor. 13, (1.) Γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quam signif. quidam e Gr. Gramm. propriam esse putarunt, sc. pro Tinnire, sono sonum excipiente, ut fit in æneis lebetibus. Fortasse autem ideo hoc dixerunt, quod in ἀλαλάζω vox una λα statim ab altera λα excipitur. Sed hæc signif. si esset propria, falsa essent omnia, quæ de hujus vocis derivatione, ex auctoritate aliorum magis recepta tradidi. [" Valck. Phœn. p. 119. Diatr. 167. Musgr. ad Eur. p. 192. Bacch. 593. Alberti Peric. Cr. 93. Zeun. ad Xen. K. Π. 274. Schneid. Anab. 66. Brunck. Trach. 206. Soph. 3, 443. Wakef. Herc. F. 10. Musgr. ibid. El. 843. ad Diod. S. 2, 410."

A Schæf. Mss.] Ἀλαλαγμὸς, ὁ, VEL Ἀλάλαγμα, τὸ, Clamor lætus militum. Veget. et quidam recentiores Barritum vocant, alii Jubilationem, Cæsar Ululatum, B. G. 5. Tum vero suo more victoriam conclamant atque ululatum tollunt. ‖ Victorialis hymnus, Suid. et Hes. Convenit alioqui expositio hujus vocis, quam affert Suid. cum l. Plut., quem attuli in Ἀλαλάζω. [" Valck. Phœn. p. 119. Alberti Peric. Cr. 93. ad Diod. S. 2, 410." Schæf. Mss. Eur. Cycl. 65. 594. Hel. 1365. Schol. Soph. Antig. 135. Callim. Fr. 310.] Ἀλαλαγὴ, Lætus clamor. Apud Soph. autem in Tr. (206.) p. 338. ἀλαλαγαῖς Schol. exp. ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς. Ubi quædam exempl. habent ἀλαλαῖς, AB Ἀλαλή: sed Schol. priorem lectionem agnoscit. [" Brunck. ad Trach. l. c. Phœn. 345. Porson. ibid. Valck. p. 119. Musgr. ad Eur. p. 192." Schæf. Mss. * Ἀλαλάξιος, Nomen Martis, Cornut. c. 21.]

[* " Ἀμφαλαλάζω, Nonn. D. 40, 98." Kall. Mss. * " Ἀναλαλάζω, Xen. K. Ἀ. 4, 3, 14. Eur. Suppl.
B 719. Phœn. 1410. Plut. Bruto 15." Boiss. Mss.] " Ἀνταλαλάζω, Vicissim s. Contra clamorem attollo, " clamando sc. Alala. Vide Ἀλαλάζω." [Æsch. Pers. 388. * " Ἐναλαλάζω, Const. Manass. Chron. p. 121." Boiss. Mss. Schleusner. Lex. V. T.] " Ἐπαλαλάζω, Alala clamo ob, vel Lætus acclamo." [Jambl. V. P. 394. * Συνεπαλαλάζω, Joseph. B. J. 4, 5, 1.] " Καταλαλάζειν, Hesychio κατεύχεσθαι, s. " πολιτικῶς, nisi potius scripsit πολεμικῶς, βοᾷν." [Aquila Ps. 146, 7. * Συναλαλάζω, Eur. Herc. F. 11. " Philostr. Her. 741. Ol. = 236." Boiss. Mss. Polyb. 1, 34, 2. 2, 69, 7. * Συναλάλαγμα, Job. 39, 25. Kall. Mss.]

" ΛΑΜΥΡΟΣ, ὁ, s. Λάμυρος, utroque enim " modo scriptum reperitur, exp. λάλος, εὔλαλος, στωμύλος, εὐτράπελος, Disertus, Loquaculus, Facetus. " In malam potius partem Impudenter loquax, Procaciter lepidus, Scurrilis. Significat etiam generalius Procax, Impudens, Protervus, Modum excedens audacia. Apud Suid., βροτολοιγὸς ἔρως τὰ
C " πυρίπνοα τόξα βάλλει, καὶ λαμυραῖς ὄμμασι πυκνὰ " γελᾷ. Et rursum, Ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα καὶ κυλίκων αἱ λαμυραὶ προπόσεις. Plut. adversus Col. Θήρα " μειρακίων λαμύρων καὶ προπετῶν. Et in Alcib. (2, " 161.) Πολιτείαν δὲ τὴν Ἀλκιβιάδου τὴν ἄγαν λαμυρὰν, καὶ τὸ μὴ καθαρεῦον ἀναγωγίας ἢ βωμολοχίας. " Et ap. Athen., Γαστὴρ ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδὲν, " Protervius, Impudentius s. Improbius: κύντερον, " ut alibi: unde et λυγρὴν, οὐλομένην et κακοεργὸν " Hom. eam appellat. Mare etiam et lacus vocant " λαμυροὺς, a vastitate quasi impudente. Etym. enim " λαμυρὰν dici τὴν θάλασσαν, velut ἤλιθα πολλήν. " Itemque Synes. Ep. 148. Τὴν μεγάλην λίμνην τὴν " λαμυράν." [" Timon Phlias. 30. Phryn. Ecl. 128. Thom. M. 568. Jacobs. Anth. 6, 67. 89. 7, 393. 8, 222. 9, 431. 12, 236. Ruhnk. Ep. Cr. 87. 89." Schæf. Mss. Wyttenb. ad Plut. 6, 508. Theocr. 25, 234. et Harles.] " Λαμυρῶς, Diserte, Lepide: s. " Loquaciter, Scurriliter, Procaciter, Proterve. Xen. " Σ. (8, 24.) Εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε·
D " ὁ γὰρ οἶνος συνεπαίρει: ut et Hom. dicit Od. Ξ. " (463.) οἶνος γὰρ ἀνώγει Ἠλεὸς, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί " τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν. Et Horat. Fœcundi calices " quem non fecere disertum? Est inde et SUBST. " Λαμυρία, ἡ, Facundia, Lepores. Item Loquacitas: " necnon Procacitas, Protervia, Impudentia: ut ab " Etym. quoque exp. et στωμυλία, et ἀλόγιστος ἀνδρεία, Inconsiderata virilitas, Temeritas. Plut. " sane (6, 243.) Ἔγγιστα φαίνονται λαμυρίας καὶ θρασύτητος. Idem (8, 768.) scribit, si mulier nimium " se ornet, et tandem τῆς περὶ τὸν κεστὸν ἅπτηται " γοητείας, περιεργίαν τὸ χρῆμα καὶ λαμυρίαν μὴ πρέπουσαν γαμετῇ γεγονέναι. ‖ Dicitur hoc vocabulo " significari interdum et καθαρότης, Puritas, Limpiditas: quo modo Thuc. dixisse λαμυρὰν πηγὴν, pro " καθαρὰν καὶ ἡδεῖαν, Fontem purum limpidumque et " suavem. Sane affertur VERB. Λαμυρίζειν pro " Purum et splendidum esse: quod tamen potius " λαμπυρίζειν." [* " Λαμυρὶς, ad Lucian. 2, 324."

Schæf. Mss. * Λαμυρόω, Hes. v. Λαιθαρίζειν.] "Λευμυρία, affertur pro Loquacitas, Facetiæ: Jucunditas: necnon Puritas: itemque λευμυρὸν ὕδωρ pro Pura aqua: sed metuo ne perperam pro λαμυρία et λαμυρόν: nulla enim horum mentio ap. Græcos Lexicographos, sed illorum."

ΛΑΜΒΑΝΩ, Capio, Accipio. Tempora autem sua, excepto præt. imperf., sumit ab inus. Λήβω, et fut. a Λήβομαι: dicitur enim λήψομαι. Sed in præt. usurpatur εἴληφα Atticum, non λέληφα: itidemque in pass. εἴλημμαι. Frequens est et aor. 2. ἔλαβον, regulariter ille quidem formatus a Λήβω. Xen. K. Π. 3, (2, 13.) p. 45. Παρὰ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ἡδέως ἂν λάβοιμι (χρήματα) εἰ διδοίη. Apud Eund. λαβεῖν et δέξασθαι inveniuntur copulata, Τοὺς μέντοι λαβόντας καὶ δεξαμένους τὰ δῶρα, K. Π. 1, (4, 26.) p. 12. qui tamen l. omnino mihi suspectus est. Posset alioqui convincere frivolam esse distinctionem, quam inter λαμβάνειν et δέχεσθαι statuit Ammon.; sed alii multi, qui hic citantur, id possunt convincere. Aristot. Eth. 1. Εἰ αὐτὸς μὲν θέλει λαμβάνειν, διδόναι δὲ μὴ, Si ipse accipere quidem vult, at dare nequaquam, Thuc. 2, (97.) Λαμβάνειν μᾶλλον ἢ διδόναι. Isocr. autem verbo λαμβάνειν opposuit non διδόναι, sed ἀποτίνειν, c. Sophistas (7.) Πολὺ ἂν δικαιότερον ἀποτίνοιεν ἢ λαμβάνοιεν ἀργύριον, Multo justius pecuniam pendant quam accipiant. Sic μισθὸν λαμβάνειν cum ap. alios, tum ap. Lucian. (2, 563.) Ipsique μισθοφόροι dicuntur itidem λαμβάνειν ἀργύριον. Quo pertinet ap. Thuc. Δραχμὴν γὰρ ἡμέρας ἕκαστος ἐλάμβανε, [cf. 3, 17.] Dicitur et σπονδὰς λαμβάνειν καὶ δεξιὰν, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 12.) ut Lat. Accipere fœdus et fidem. Et (K. Ἀ. 4, 5.) πιστὰ δοὺς καὶ λαβὼν, Data acceptaque fide. Item ὠφέλειαν λαμβάνειν, ut Lat. Utilitatem capere et plur. quoque ὠφελείας λαμβάνειν e Plat. Et ap. Isocr. ἐπίδοσιν λαμβάνειν, Incrementum capere. At ὕψος λαμβάνειν e Thuc. (1, 91.) paulo durius fuerit ad verbum, Altitudinem capere, pro Altum fieri. || At vero λαμβάνειν τὴν θυγατέρα, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 7.) non simpliciter Accipere filiam, sed potius Accipere in uxorem, matrimonium. Invenitur autem et λ. γυναῖκα, quod brevius reddi possit verbo Ducere, sc. Ducere uxorem. || Alicubi vero aptius redditur Percipere, quam Accipere, Xen. (Ἀπ. 2, 7, 2.) Λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, Nihil percipimus. Sic autem et illud paulo ante allatum ὠφέλειαν λαμβάνειν, verti etiam possit commode Utilitatem percipere. || Alicubi etiam potius verbo Sumere: ut quod e Dem. (229.) affertur λ. δίκην, Sumere pœnas. At vero λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας ap. Plat. Sumere vel Accipere in manus: licet illud frequentius hoc esse videatur. || Λαμβάνειν ἔργον, Suscipere aliquod opus, e Xen. || Οὐκ ἂν λάβοιμι ap. Aristoph. Non acceperim; sed Lat. Non meream. At Gallica Græcis ad verbum respondent, Je n'en prendrois pas grand' chose, Je n'en prendrois pas dix écus, Je n'en voudrois pas tenir. Aristoph. Σφ. (508.) ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα Ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Qua signif. dicitur itidem οὐκ ἂν δεξαίμην, ut apparet ex iis, quæ scripsi in Δέχομαι.

Λαμβάνειν ἐν νῷ, ad verbum accipere in mente, pro Animadvertere, Recordari, ut ap. Polyb. (2, 35, 6.) vertit Bud. 555. Tale est autem ap. Xen. (K. Π. 3, 3, 24.) λαμβάνειν ἐν ταῖς γνώμαις. Plautus certe verbo Accipere ita est usus cum ablativo Corde. Sunt vero et qui interpr. Complecti mente. Huc pertinet λαμβάνειν πρὸ ὀφθαλμῶν, ex eod. Polyb. (2, 35, 8.) ad verbum Accipere ante oculos, pro Ante oculos sibi ponere, oculos mentis, inquam: unde redditur et uno verbo Considerare. At ὄψει λαβόντες affertur pro Oculis conspicati. Λαμβάνειν alio etiam modo ad animum refertur: ut cum dicitur λαμβάνει με δέος, ἔλαβέ με δέος, Cepit me metus, Incessit me metus, i. e. animum meum. Utitur autem Plato illo λαμβάνει με δέος. Idem dixit in Epist. Ἄλλαι σε ἀπορίαι λήψονται, Aliæ dubitationes s. difficultates animum tuum incessent, Animo tuo suborientur.

A Hom. autem Il. Ἀ. (387.) Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβε, Atridem ira cepit, subiit. Xen. K. Π. 5, (5, 3.) p. 84. Ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, Mœstitia illum cepit, Incessit eum s. animum ejus, ut ap. Liv., Incessit mœstitia animos. At Herod. (1, 165.) Ἔλαβέ με πόθος, Incessit me cupido, vel animum meum: ut dixit idem Liv. Cupido incessit animos juvenum sciscitandi. Denique ut Lat. Nos oblivio capit, sic Gr. λήθη λαμβάνει. Ceterum ut dicitur δέος ἔλαβέ με, ita vicissim θάρσος ἔλαβέ με, Fiducia me cepit, Animum subiit. Sed convertuntur etiam verba interdum in hoc loquendi genere, legiturque et ἔλαβον θάρσος, ut in Θάρσος docui. Quo modo dicitur et ἔλαβον ἐλπίδα, s. λαμβάνω ἐλπίδα, aut ἐλπίδας, a Xen. et Isocr. Itidem vero ap. Lat. convertuntur quædam loquendi genera, quibus adhibetur verbum Capio: Cepit me metus, Cepi metum; Accepi metum, Terent.: Cepi dolorem ex ea re, Cepit me dolor, Invasit me dolor. Affertur autem et γέλως ἔλαβε e Dem. (1263.) pro Risus invasit. || Ceterum hoc verbo

B Invadere redditur λαμβάνειν et cum aliis accus., qui a proxime præcedentibus omnino alioqui sunt diversi: ut cum dicitur λαμβάνειν τὴν ἀρχὴν, a Xen. (K. Ἀ. 3, 4, 5.) et λαμβάνειν πόλεις a Dem. Quibus tamen in ll. possimus et verbo Capere uti. Xen. Ἑλλ. 3, (1, 5.) Ἦν δὲ καὶ ἃς ἀσθενεῖς οὔσας καὶ κατὰ κράτος ὁ Θίμβρων ἐλάμβανε, Quasdam minus validas cepit vi. Et illud λαμβάνειν ἀρχὴν exponi etiam potest Assequi imperium: Isocr. ad Phil. (24.) Ὅτε τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάττης ἐλαμβάνον. || Λαμβάνειν jungitur et aliis accus., cum quorum nonnullis locum habet itidem Capio, Accipio: cum nonnullis autem alio utendum est verbo: καιρὸν λαβεῖν, Occasionem capere, Polyb. 1. E quo Cam. affert etiam ἔννοιαν λαβεῖν pro Conjecturam capere: Ἔννοιαν λαβεῖν ἀπὸ μέρους τῶν ὅλων, Conjecturam capere totius de parte. Et ex (1, 31, 6.) Ἐν χάριτι καὶ δωρεᾷ λαμβάνειν, Gratiæ et beneficii loco accipere. At λαμβάνειν Idem interpr. Facere, cum accus. πεῖραν et διάπειραν: vertit enim Periculum facere. Possit

C autem fortasse reddi et Documentum capere. Alicubi autem λαμβάνειν cum suo accus. redditur unico verbo Lat., ut αἵρεσιν λαμβάνειν, pro Eligere. Cujus tamen generis loquendi non recte exemplum affertur e Soph. Aj. (265.) p. 17. Πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις; cum hic accus. αἵρεσιν non cum λάβοις, sed cum νέμοι jungatur.

Λαμβάνειν pro Accipere, i. e. Pati, Bud. e Xen. Œc. (1, 8.) Ἀλλὰ καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ ἵππου) κακὸν [κακὰ] λαμβάνῃ, Malum patiatur. Ad verbum, Malum accipiat: Gall. Gardez de prendre mal: sicut et Noxam capere, Colum. Ideo autem subjungo hunc usum τοῦ λαμβάνω proxime præcedentibus, quod ut ibi animus, ita hic corpus dicatur λαμβάνειν. Ut autem λαμβάνειν est hic Pati, ita est Sustinere, in αἰτίαν λαμβάνειν: quod pro αἰτίαν ὑπέχειν e Thuc. (6, 60.) affertur, ac redditur etiam Incurrere in crimen. Ceterum Lat. quoque cum certis quibusdam accus. utuntur verbo Accipere pro Pati, ut cum dicunt Damnum vel Plagas accipere:

D quod itidem, a Græcis, ac nominatim a Dem. dicitur πληγὰς λαμβάνειν: sicut et vicissim διδόναι, (1261.) Plagas accipere et inferre. Tale est autem et λαμβάνειν ὑπώπια, Aristoph. (Σφ. 1386.) Sed et πράγματα λαμβάνειν huc pertinet, Xen. A. (2, 10.) pro Molestia affici.

Λαμβάνειν videtur aliquando reddi posse et verbo Concipere: ut illud ἐν νῷ λαμβάνειν, de quo supra dictum fuit, potest fortasse reddi alicubi Mente s. Animo concipere. || Et mulier ἐν γαστρὶ λαμβάνει, itidem Concipit, συλλαμβάνει.

Λαμβάνειν, Consequi, Assequi, Adipisci, Comparare, ut εὔνοιαν λαμβάνειν, e Thuc. Et δόξαν λαμβάνειν, ex Aphth. Gloriam consequi. Item δύναμιν λαμβάνειν, Plato Epist. (p. 90.) Ταύτην δ' αὖ τὴν δύναμιν Ἑρμείας μοι φαίνεται φύσει τε καὶ τέχνῃ δι' ἐμπειρίας εἰληφέναι. Item συγγνώμην λαμβάνειν, Dem. Veniam consequi, Venia donari. Et (321.) Ἄδειαν λαβόντες, Impunitatem adepti. || Habet vero et aliam verbi Comparare signif., sc. pro Emere: ut

quidem exp. ap. Aristoph. (B. 1236.) λαμβάνειν τι A ὀβολοῦ, et (Εἰρ. 1263.) λαμβάνειν δραχμῆς.

Λαμβάνειν, Prehendere, Apprehendere, Corripere, Il. B. 261. Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω: Π. 762. Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει: (Γ. 369.) κόρυθος λάβεν: (Σ. 155.) ποδῶν λάβε, (Α. 407.) γούνων. Interdum autem et cum accus. aut expresso, aut subaudito. Sic pass. λαμβάνεσθαι in prosa. || Λαμβάνω, Deprehendo, Dem. (1367.) Τόν τε νόμον, ὃς οὐκ ἐᾷ ἐπὶ ταύταις μοιχὸν λαβεῖν κ. τ. λ. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Λαμβάνειν τοιαῦτα ἁμαρτάνοντας τοὺς πολεμίους. Apud quem tamen (ibid.) Λαμβάνειν ἀτάκτους τοὺς πολεμίους, redditur potius Adoriri, VV. LL. Non solum autem pro Deprehendo, sed et pro Teneo, Convinco, Damno: cujus signif. exempla Bud. affert p. 10. 555. e Dem. Quæ posterior signif. videtur et huic Herodiani convenire loco, 3, (13, 16.) Ἤδη γοῦν τινας καὶ λαβὼν ἐπὶ τοιαύταις ὑπηρεσίαις ὁ Σεβῆρος ἐκόλασε. At, Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ, (Il. E. 83.) Cam. vertit Abstulit, ubi tamen Polit. utitur B verbo Deprehendere. In quibusdam autem ll. vel Comprehendo, vel etiam Capio reddi potest: Prov. Εἴληφεν ἡ παγὶς τὸν μῦν.

Λαμβάνειν ap. Dialecticos Sumere quasi suo jure, i. e. tanquam firmum, vel per se probatum, quod vulgo Supponere et ponere: ita Bud., quem vide et Comm. 144. 197.

Λαμβάνειν cum quibusdam accus. redditur et passivo verbo, ut λ. αἰδῶ τινα Soph. Aj. ad verbum accipere pudorem aliquem, pro Pudore aliquo affici, tangi. Sic πράγματα λαμβάνειν, pro Molestia affici, ut dictum est in Λαμβάνειν pro Accipere, i. e. Pati. Sed et illud αἰτίαν λαμβάνειν, quod ibid. habetur, reddi etiam potest Accusari, Insimulari. Itidem χώραν λαμβάνειν redditur passivo verbo Constitui a Cam. in Xen. K. Π. 4, (5, 14.) Ἃ δ' ἂν ἀσύντακτα ᾖ, ἀνάγκη ταῦτα ἀεὶ πράγματα παρέχειν, ἕως ἂν χώραν λάβῃ.

Λαμβάνειν ap. Thuc. observavi et in signif. verbi Accipere, qua dicitur Quo animo accipias; In bo- C nam partem accipias, in malam, Quam in partem accipias: ubi et verbo Interpretari locus est. Fortasse autem huc pertinet et illud Polybii antea citatum, Ἐν χάριτι καὶ δωρεᾷ λαμβάνειν. || Quinetiam ita utitur Thuc. alicubi verbo λαβεῖν, ut Lat. suo Accipere cum dicunt Accipere pro Auribus accipere.

Λαμβάνομαι, Capior. Quod λαμβάνομαι tempora sua excepto præt. imperf. mutuatur a Λήβομαι, sicut sc. act. Λαμβάνω a Λήβω. Sed rarum est præsens itidemque præt. imperf. in signif. pass., cum contra ἐλήφθην pro Captus sum, et ab eo derivata, frequenti sint in usu. Itidemque præt. εἴλημμαι, et partic. εἰλημμένος. Aristot. Polit. 5. Λόγον τε ἀποδιδόντα τῶν λαμβανομένων καὶ δαπανωμένων. Et τὸ λαμβανόμενον ap. Dialecticos pro τὸ λῆμμα, s. πρότασις, Propositio, Bud. 144. 197. Et τὰ λαμβανόμενα ἄμεσα, ex Alex. Aphr. Itidemque participia ληφθεὶς et εἰλημμένος, Captus. Τὰ δεινότατ' ἐργαζόμενον ληφθῆναι, Dem. Sic αὐτόφωρος ληφθεὶς, Deprehensus, Mani- D festus, Bud. Aristoph. Πλ. (455.) Ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω, ubi tamen est potius Deprehensi. Apud Dinarchum autem εἴληψαι, Convictus es, Καὶ οὐ δώσων δίκην ὑπὲρ ὧν εἴληψαι πεποιηκώς. || Λαμβάνεσθαι νόσῳ, Morbo corripi. Unde est περικεφαλαίᾳ λαμβάνεσθαι, Corripi eo dolore capitis, qui περικεφαλαία vocatur.

Λαμβάνομαι, frequentius est in signif. activa, poniturque interdum, sicut et de λαμβάνω dictum est, pro Prehendo, Apprehendo: Lucian. (2, 591.) Λαμβάνεταί με [μου] ἐκ τῆς οὐρᾶς: in quo tamen loquendi genere potius omittitur præp. ἐκ, poniturque solus genitivus. Est autem multo crebrior aor. 2., et ejus partic. λαβόμενος: Ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. Plato de Rep. Cum vestem prehendisset: Charmide, Καί μου λαβόμενος τῆς χειρός. || Bud. autem non solum pro Prehendo et Corripio, sed et pro Nanciscor poni docet: Synes. Ἐὰν λάβωμαι σχολῆς, Si otium nactus fuero. || Idem ap. Andoc. λαμβάνομαι τῶν ἱερῶν vertit, Aram tenui, Aræ adhæsi. Et pro Reprehendo, Increpo: ut addit idem Bud., qui tamen paulo post ap. Plat. λάβοιτ' ἄν σου exp. Te convincere posset atque corripere. At pro Reprehendere manifeste ponitur in h. l. Greg. scribentis Eudoxio, Λαμβάνονταί σου τινὲς, αἰσθάνομαι γὰρ ὡς φιλοκαλοῦντος.

" Λήβω, Suidæ i. q. λαμβάνω, Capio, Prehendo, " Accipio: activum, cum accus. construi dicit; pas" sivum, cum gen. Sed parum usitatum est hoc " thema nisi in futuris et temporibus inde for" matis."

[" Λαμβάνω, Kuhn. ad Paus. p. 11. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἁλίσκειν, Valck. Phœn. p. 288. 444. Hipp. p. 267. 270. Abresch. Lectt. Aristæn. 344. Æsch. 2, 20. 112. Toup. Opusc. 1, 476. Ammon. 87. Eran.. Philo 170. Wakef. Ion. 1430. (Musgr. 1410.) S. Cr. 4, 30. Cattier. Gazoph. 79. Heyn. Hom. 5, 31. Thom. M. 257. Musgr. Suppl. 1115. ad Charit. 599. 601. 659. 664. Markl. Iph. p. 380. Deprehendo, ad Od. X. 179. Aufero, Steinbr. Mus. Tur. 1, 284. Conduco, Emo, Valck. Adoniaz. p. 239. ad Lucian. 1, 341. Vendo, Valck. Adoniaz. p. 241. Concipio, de femina, ad Herod. 208. Intelligo, Plato Theæt. 295. Conjicio, Arbitror, ad Diod. S. 2, 224. Plut. Alex. p. 18. Schm. Disco, p. 56. De nuptiis, Thom. M. 6. et n., ad Xen. Eph. 254. ad Herod. 419. Pro ὑπολαμβάνω, ad Diod. S. 1, 553. Conf. c. βάλλω, Fischer. ad Palæph. 77. Segaar. in Daniel. p. 16. Wassenb. ad Hom. 43. 88. Wessel. ad Herod. 44. 70. 93. 155. 202. Zeun. ad Xen. K. Π. 219. ad Charit. 318. ad Il. K. 328. Hutten. ad Plut. 8, 11. Wakef. S. Cr. 2, 122. 132. 3, 174. Brunck. ad Anacr. p. 128. ad Andr. p. 139. ad Œd. C. 475. Phil. 1429. ad Callim. 1, 214. ad Diod. S. 1, 66. 107. 321. ad Phalar. 273. Jacobs. Anth. 6, 59. 8, 115. Anim. 155. Markl. Iph. p. 267. 380. Wakef. Ion. 434. Herc. F. 300. 999. 1147. 1164. Phil. 679. Eum. 157. 559. Conf. c. λείπω, Fac. ad Paus. 1, 31. Valck. Diatr. 102. Koen. ad Greg. Cor. 212. ad Diod. S. 1, 97. ad Herod. 343. 401. 532. 575. ad Diod. S. 1, 138. 241. 313. 369. 376. Bergler. Alciphr. 439. Thom. M. 849. ad Charit. 605. ad Eur. Rhes. 74. Musgr. Hel. 418. Jacobs. Anim. 236. Boiss. Philostr. 504. 660. Heindorf. ad Plat. Lys. 46. De fut., Toup. Opusc. 2, 89. Kuster. V. M. 143. Heyn. Hom. 6. 477. De augm. præt., ad Charit. 569. Λαμβάνειν pro λαμβανέτω, Mœr. 242. et n. Cum gen., Il. Γ. 385. Valck. Hipp. p. 321. Diatr. 128. ad Charit. 307. Wakef. Phil. 81. 698. T. H. ad Plutum p. 412. Heyn. Hom. 4, 111. 136. 532. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 51. Λ. τὶ ἔκ τινος, Palæph. 195.: τινὰ, Aliquem comitem sibi asciscere Beck. ad Eur. p. 208.: τινὰ χερὸς, Eur. Hec. 523. Musgr. Cycl. 432.: τινὰ, ἐπὶ γυναικὶ, Toup. Opusc. 1, 101. Emendd. 1, 155.: ἀπὸ, παρά τινος, ad Diod. S. 1, 298.: τὶ ἐπὶ τὰ χείρω, ἐπὶ τὸ μεῖζον, Steph. de Dionys. Imit. Thuc., ad Dionys. H. 1, 456.: τὶ περί τινος, Boëckh. in Plat. Min. 155.: πίστει καὶ ὁρκίοις, ad Herod. 235.: ὀργὴν, φόβον, Markl. Suppl. 1050.: γέλωτα, μωρίαν, Eur. Ion. 612.: κακὰ, Xen. Œc. 5, 8.: λόγῳ, Heindorf. ad Plat. Phædr. 250. λόγῳ, λόγον, Boëckh. in Plat. Min. 142.: τέχνῃ, Plato Phædr. 315. Heind.: εἰς —, Argum. Eur. Hec.: χαλεπῶς, ad Herod. 160. Λαβὼν, Pierson. Veris. 28. ad Charit. 447. Wakef. Georg. 105. prope abundans, Valck. Phœn. p. 175. ad Xen. Eph. 141. 201. Ἔνθεν λαβὼν, Toup. ad Longin. 350. ad Od. T. 471. Λαβὲ, Mœr. 193. et n., Koen. ad Greg. Cor. 50. ad Charit. 384. Λαβὲ, Λάβε, Heyn. Hom. 4, 111. Λάβεσκεν, Ruhnk. Ep. Cr. 115. Λελάβω, Græv. Lectt. Hes. 513. Λελάβηκε, λελάβημαι, Koen. ad Greg. Cor. 202. ad Herod. 217. 229. 676. Λαβεῖν γέρας, Porson. Hec. p. 6. Ed. 2. (cf. Λαγχάνω.) Λαβεῖν τοὔνομα ἔκ τινος, Bast Lettre 40. Λαμβάνομαι, de præmio, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 6. Med., Steph. Dial. 65. Porson. Or. p. 17. Cum gen., Phalar. 370. ad Charit. 659. Kuster. V. M. 35. Villois. ad Long. 172. Brunck. Aristoph. 2, 220. ad Lucian. 1, 679. ad Xen. Mem. 1, 7, 2. Cum accus., Markl. Iph. p. 405. sed v.

Musgr. ibid. 1386. Cum participio, ad Herod. 232. Λαμβάνεσθαι θεῷ, νόσῳ, ad Lucian. 1, 290. T. H. ad 1. p. xxxii. Valck. Diatr. 148.: ἐν κακῷ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 259. Λαβέσθαι, passive, Aristot. H. A. 159. Schn. Λαβόμενος, ad Charit. 557. Λαβόμενός τινος, ad Diod. S. 1, 268. Positus re aliqua, non εἰλημμένος τινὸς, Bibl. Crit. 1, 4. p. 80. Villois. ad Long. 218. Εἰλημμένος, Paus. 3, 189. Ἐλήφθην, Mœr. 178. Ληψόμενος, Palæph. 108." Schæf. Mss. * Λαβέω, unde λελάβηκε, Herod. 4, 79. 8, 122. * Λάμβω, unde Ionica tempora λάμψομαι, ἐλάμφθην, etc.]

" Ληπτέος, Capiendus, Capessendus, Suscipiendus, Xen. (Ἀπ. 1, 7, 2.) Ἔργον ληπτέον. Signif. etiam Sumendus."

Λῆμμα, τὸ, Res ea, quæ accipitur, Antigonus ap. Plut. (6, 694.) Θρασύλλου τοῦ κυνικοῦ δραχμὴν αἰτήσαντος αὐτὸν, Ἀλλ' οὐ βασιλικὸν, εἶπε, τὸ δόμα· τοῦ δ' εἰπόντος, Οὐκοῦν τάλαντον δός μοι, Ἀλλ' οὐ κυνικὸν, ἔφη, τὸ λῆμμα: ubi nota sibi opponi δόμα et λῆμμα. Item δωροδόκημα, Quod dono et muneri datum accipitur, Munus, quo aliquis corrumpitur: unde Dem. (325.) Æschini probrose objicit quod sit ἐπὶ τὸ λῆμμα ῥέπων. Generalius pro Captura accipitur, i. e. pro Lucro et Emolumento, quod alicunde capitur, pro Reditu et Obventione, ut πόρος, πρόσοδος. Aristot. Polit. 6. Τὰ λήμματα γὰρ ζητοῦσιν οὐχ ἧττον ἢ τὴν τιμὴν, Dem. (523.) Τοῦτον εἰλόμην τὸν ἀγῶνα, ἀφ' οὗ μηδέν ἐστι λῆμμα λαβεῖν ἐμοί: (157.) Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Isocr. Areop. Εἴ τι λῆμμα παραλελοίπασιν οἱ πρότερον ἄρχοντες, Si quid emolumenti et capturæ. Similiter ap. Plut. in Pericle, Θεωρικοῖς καὶ δικαστικοῖς λήμμασιν, ἄλλαις τε μισθοφοραῖς καὶ χορηγίαις συνδεκάσας τὸ πλῆθος, exp. Capturis ex ærario. || Λῆμμα, ut τὸ λαμβανόμενον, Sumtio, Cic. interp. προσλαμβανόμενα autem Assumta, et προσλήψεις Assumtiones, e quibus oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα, s. ἐπιφορὰ, Illatio et συμπέρασμα: quæ λήμματα Aristot. appellat etiam προτάσεις. Alex. Aphr. Ἐκ τῶν οἰκείων μὲν τῇ ἐπιστήμῃ λημμάτων, οὐκ ἀληθῶν δὲ, τὸν συλλογισμὸν ποιεῖται, Diog. L. Zenone, Λόγος δέ ἐστι τὸ ξυνεστηκὸς ἐκ λήμματος ἢ λημμάτων καὶ προσλήψεως καὶ ἐπιφορᾶς. Major autem propositio ap. Dialecticos λῆμμα plerumque κατ' ἐξοχὴν appellatur. Unde λημμάτιον, δίλημμα, μονολήμματος. || Velut Titulus et argumentum, ejus nempe, quod tractandum sumitur atque proponitur, VV. LL. citantia e Martiali, 14. Lemmata si quæris cur sint ascripta, docebo: Ut, si malueris, lemmata sola leges. Et alio loco, Vivida cum poscas epigrammata, mortua ponis Lemmata. [" Ad Charit. 557. Jacobs. Anim. 112. Anth. 7, 352. ad Lucian. 1, 263. 3, 563. Boiss. Philostr. 605. ad Mœr. 245. 342. 420. Toup. ad Longin. 325. 365. Opusc. 1, 561. Herodian. 470. Wessel. Diss. Herod. 92. 165. Ammon. 89. Valck. Anim. 141. Eran. Philo 170. ad Diod. S. 1, 170. ad Herod. 408. 433. 549. 721. Titulus, Heyn. ad Apollod. 640. 747. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 7. Ἄκρα λ., Circumstantiæ, Toup. ad Longin. 300." Schæf. Mss. Demosth. 1201.] Δίλημμα, τὸ, Dilemma, Argumentum ab utraque parte concludens adversarium, Serv. Concluditur enim utrocumque modo respondeat, sive affirmative s. negative. Complexio, Cic. i. e, in qua utrum concesseris, reprehenditur: ad hunc modum, Si improbus est, cur uteris? sin probus, cur accusas? Dicitur autem δ., quoniam duabus propositionibus, s. λήμμασι conjunctione aut copulatis in medium proferri solet: hoc modo, Aut bonus est aut malus. Vide et Bud. 197. Suidæ autem est τὸ διχῶς λαμβανόμενον φρόνημα. Διλήμματος, (ὁ, ἡ,) E dilemmate vel duobus lemmatis constans. Hermogeni διλήμματον i. est q. δίλημμα, Suidæ τὸ διχῶς νοούμενον. [Schol. Thuc. 3, 54. " Duas ansas habens, Etym. M. 699, 40." Wakef. Mss.] Μονολήμματος, Unico tantum lemmate constans: συλλογισμὸς, Syllogismus unius propositionis, ut enthymema: in quo, uno posito lemmate infertur conclusio. Alex. Top. 1. Οὓς γὰρ οἱ περὶ Ἀντίπατρον μ. συλλογισμοὺς λέγουσιν, οὐκ εἰσὶ συλλογισμοὶ, ἀλλὰ ἐνδεῶς ἐρωτῶνται: quorum syllo-

A gismorum hoc affert exemplum, Ἀναπνεῖς· ζῇς ἄρα. Vide et Bud. 197. Λημμάτιον, Propositiuncula, Sumtiuncula: si dimin. hæc formari possint a Sumtio et Propositio, ut λημμάτιον a λῆμμα. Magent. in l. Aristot., qui περὶ Ἑρμηνείας inscribitur, Προσλάβωμεν τέσσαρά τινα λ. ἔξωθεν. Vide et Bud. 197. [* " Λημματικὸς, Wakef. S. Cr. 3, 31." Schæf. Mss. Hippocr. 22, 49. * Λημματίζω, i. q. λαμβάνω, Apollonii Syntaxis p. 101. Bekk., Λημματιζόμενα γενικὴν ἀπ' εὐθείας. * Λημματισμὸς, Nicet. Annal. 2, 5. et " ap. Fabric. B. Gr. 6, 405." Boiss. Mss.]

Λῆψις, Acceptio, cui ἀντίκειται δόσις, sicut et ap. Cic. Donatio et Acceptio; εἰσφορὰ et λῆψις, Illatio et sumtio, ut λαμβανόμενα et εἰσφερόμενα, λήμματα et εἰσφοραί. || Prehensio, Captio: si ea signif. Captionem dicere possumus, qua Capere s. Prehendere fugitivum, Capere urbem. Lucian. (2, 51.) Τὴν Δημοσθένους λ. καὶ τὴν Νικίου τελευτήν. Item de re inanimata, quæ fugere nos videtur, ap. Plut. (10, 7.) Τῶν μὲν ὠφελίμων λήψεις καὶ διώξεις, διακρούσεις δὲ

B καὶ φυγὰς τῶν ὀλεθρίων καὶ λυπηρῶν. Ubi nota ei opponi διακρούσεις. De urbibus autem, quæ capiuntur, aut hostibus, frequens ap. Thuc. est 4, (114.) p. 157. Τοὺς πράξαντας πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως: 5, (110.) p. 196. Δι' οὗ τῶν κρατούντων ἀπορώτερος ἡ λῆψις, ἡ τῶν λαθεῖν βουλομένων, ἡ σωτηρία: 7, (25.) p. 240. ἡ τοῦ Πλημμυρίου λ. [" Brunck. Soph. 3, 422. ad Mœr. 300. Impetus primus febris, Apoll. Dysc. 78. Timæi Lex. 154. ad Lucian. 1, 290." Schæf. Mss.] " Μικροληψία, Parva accipere. Vide Μικροδοσία."

[* Ληπτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. λήπτης, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Ληπτὴς, Qui capit, prehendit. [Λήπτης, Schn. Lex.]

Ληπτικὸς, Ad capiendum s. accipiendum proclivis, Aristot. Eth. 4, 1. Πλουτεῖν δὲ οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευθέριον, μήτε λ. ὄντα μήτε φυλακτικόν.

Ληπτὸς, Captus, Perceptus, Qui capi percipive potest, Epigr. τὰ ληπτὰ καὶ τὰ νοητά. [" Aristot.

C Probl. s. 10." Seager. Mss. " Agathias 70. Conf. c. ληπτέος, Boiss. Philostr. 469. Λ. θατέρᾳ, Wyttenb. Ep. Cr. 41." Schæf. Mss. * " Θατεράληπτος, Euseb. H. E. 3, 27. v. nott." Mendham. Mss.] Ἄληπτος, Qui captus non est, capi nequit, οὐχ ἁλωτὸς, Thuc. 1, (143.) Εἰ γὰρ ἦμεν νησιῶται, τίνες ἂν ἀληπτότεροι ἦσαν; Qui minus capi et expugnari possent? (82.) Μὴ ἐς ἀπόνοιαν καταστήσαντες αὐτοὺς, ἀληπτοτέρους ἔχειν, Captu difficiliores, et minus expugnabiles. Schol. exp. ἀσχέτους. || Irreprehensibilis, Qui in nullo maleficio deprehendi potest, ἀκατηγόρητος, Schol. Thuc. 1, (37.) p. 14. Εἰ ἦσαν ἄνδρες, ὥσπερ φασὶν, ἀγαθοὶ, ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας, τόσῳ κ. τ. λ. || Incomprehensibilis, Qui percipi non potest, ἀκατάληπτος, Plut. (10, 600.) Λόγῳ δυσθεώρητος, αἰσθήσει δὲ ἄληπτός ἐστι. Ἀλήπτως, Ita ut capi s. comprehendi et percipi nequeat, More eorum, quæ capi aut percipi non possunt. Hesychio est ἀκαταγνώστως, quod videtur signif. Sine condemnatione. [* Ἀρτίληπτος, Appian. B. M. 246. * Αὐ-

D τόληπτος, Apollon. Lex. v. Αὐτάγρετα. * " Δίληπτος, Schol. Il. B. 642." Wakef. Mss.] Δύσληπτος, Captu difficilis, Quem capere difficile est, Lucian. (2, 909.) Δ. ὑπὸ λειότητος. || Qui comprehendi et percipi difficulter potest, Plut. de Def. Orac. Ἡ δ' ἀπὸ τῶν στοιχείων ἔφοδος, ἣν αὐτὸς ὑπηνίξατο, πάντη δ. ἐστι, Omnino intellectu difficilis est, Intellectu vix percipi potest. [" Jacobs. Anth. 9, 50." Schæf. Mss.] Εὔληπτος, Qui facile capi potest, Captu facilis, opp. præcedenti, Xen. K. Π. 1, (3, 7.) Ἔκπωμα εὐληπτότατον τῷ μέλλοντι πίνειν. Item, Qui facile capi potest, ea signif., qua urbs capi dicitur, quæ expugnata est, i. e. εὐάλωτος, Thuc. 6, (85.) p. 225. Καίπερ νησιώτας ὄντας καὶ εὐλήπτους. [Jambl. Protr. 42. " Jacobs. Anth. 8, 84." Schæf. Mss.] Εὐλήπτως, Ita ut facile capi queat, Xen. (K. Π. 1, 3, 7.) Ἐνδιδόναι τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατα, ut εὔληπτον ἔκπωμα paulo ante: quod manibus capi et teneri facile potest. [* Παλίλληπτος, Apollon. Lex. 528. * Νεόληπτος, Appian. B. C. 2. p. 457. * Ὑστερόληπτος,

Suid. 3, 10. * Φιλόληπτος, J. Poll. 6, 167. Schneidero susp.]

[* Ἀμφιλαμβάνω, Amplector, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Ἀναλαμβάνω, Resumo, Rursum capio, ad verbum: pro Recupero, Recipio, Reparo. Plut. Pompeio, Οὐ γὰρ ἀνέλπιστον ἐκ τούτων ἀναλαμβάνειν ἐκεῖνα. Xen. Ἑλλ. 3, (5, 8.) Τὴν ἀρχὴν, ἣν πρότερον ἐκέκτησθε, ἀναλαβεῖν. Plato addidit, πάλιν, Epist. 8. (init.) Βουλομένων ἀναλαβεῖν πάλιν τὴν ἀρχήν. Sic Dem. (42.) Κατερρᾳθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε. Sic et Isocr. Symm. (2.) Καὶ τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα· πάλιν ἣν καὶ πρότερον ἐτυγχάνομεν ἔχοντες. Capitur et pro Reparo alii jacturam suam, Rem, quam amisit, ei reparo, et eum recuperare facio, Plut. Lycurgo, Σόλωνα προεμένοις ἀναλαβεῖν Ἀθηναίοις Σαλαμῖνα. Affinis his signif. est, qua ponitur pro ἀνακτᾶσθαι, h. e. Rependere jacturam et damnum sarcire; nam cum damnum sarcitur, velut resumitur et recipitur, quod erat amissum, quam signif. ei dat Bud. ex Aristot. Τῇ δυνάμει γὰρ καὶ τῇ θερμότητι τῆς κοιλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἔνδειαν τοῦ στόματος. Fortasse non male et in h. l. idem significare dicemus, Ἀναλήψεσθαι τὸ παρὸν πταῖσμα ταῖς εἰς τὸ μέλλον ἀρεταῖς. Est et locus Dem., in quo existimo pro Sarcire accipi posse, ubi tamen Bud. pro Emendare intelligit, ut dicetur aliquanto post. || Resumo, i. e. Repeto, Itero, Revoco, quia quod repetitur, veluti resumitur: unde et in vernaculo sermone in certis quibusdam loquendi formulis Resumere pro Repetere usurpamus, ut ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην, ap. Plat. de LL. Repetere memoria, quasi Resumere in memoriam. Isocr. autem dixit ἀναλαμβάνειν εἰς τὴν διάνοιαν. Aristot. Probl. s. 18. Καὶ ἔστιν ὃ ἔδωκεν, πάλιν ἀναλαβεῖν. Interdum absolute ponitur pro Repeto, i. e. Iterum dico: Plato Apol. Socr. (3.) Ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τίς ἡ κατηγορία: Philebo, Μνήμην, ὡς ἔοικεν, ὅ,τι ποτέ ἐστι, πρότερον ἀναληπτέον: (Phædone 44.) Καὶ ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μή τι διαφύγοι ἡμᾶς. Plut. Alcib. (10.) Καὶ μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε, λέξεως διαφυγούσης αὐτὸν, ἀναλαμβάνων καὶ διασκοπούμενος.

Ἀναλαμβάνειν τὴν ἰσχὺν, δύναμιν, Lat. Resumere vires, robur, Reficere suas vires. Vel, ἀναλαβεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναμιν, Gal. Resumere pristinas vires, Recuperare s. Reparare pristinum robur. Apud Eund. legitur et ἀναλαβεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν: unde existimo ἀναλαβόντας dici Ægrotos, qui convaluerunt, quasi ἀναλαβόντας τὴν δύναμιν, τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναμιν, τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν: aut etiam, ἀναλαβόντας τὴν ὑγίειαν. Ita tamen subaudiuntur hæc aut aliqua hujusmodi post hoc verbum, ut illis omissis ex act. neutrum fiat, et aut absolute ponatur, aut neutrorum verborum constructionem accipiat. Sed de ἀναλαμβάνω neutraliter posito postea dicam: nunc de activo. Dicitur ἀναλαμβάνειν τὴν ἰσχὺν, Resumere vires suas; τὸ σῶμα ab Appiano, pro Reficere corpus, i. e. vires corporis. Invenitur etiam ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, quasi Resumere se, i. e. ἀναλαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, Resumere vires suas. Lat. Recolligere se, sese a morbo; nam interdum hæc duo posteriora vocabula ponuntur, interdum omittuntur: sicut et Græce nonnunquam dicitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν sine adjunctione ulla, interdum ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσου, ut Thuc. Item ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν ἐκ τῆς νόσου, vel ἐκ τῆς ν. sine accus. ἑαυτὸν, Gal. Ἐπὶ τῶν ἀναλαμβανόντων ἐκ νόσου μακρᾶς, Dem. (1364.) Ὡς γὰρ ἀνέστη τάχιστα ἐξ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας ὁ Φράστωρ, καὶ ἀνέλαβεν αὑτόν. Usurpatur vero ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν etiam metaphorice, ut Lat. Colligere se. Isocr. Archid. (15.) Εἰ μὲν γὰρ μηδένες πώποτε τῶν δυστυχησάντων ἀνέλαβον ἑαυτοὺς, μηδ' ἐπεκράτησαν τῶν ἐχθρῶν, Vires recollegerunt, In gradum se reposuerunt, In integrum se restituerunt, vel in pristinum statum: Panath. Τὴν μὲν ἡμετέραν πόλιν ἐλάττοσιν ἔτεσιν ἀναλαβοῦσαν αὑτὴν ἢ κατεπολεμήθη. Idem alio loco pro eod. dicit ἀναλαμβάνειν ἑαυτοὺς, et καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὑτῶν ἕξιν. Quo pertinet ἀναλαβεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν, quod dixi a Gal. interdum usurpari. Dem. (1049.) Ἐπειδὰν ἀναλάβω ἐμαυτὸν, pro Cum

A me ab hac inopia recepero et collegero. Idem Isocr. ad Phil. (8.) Ταῦτα ἀκούσας ὡς μὲν τὸ πρῶτον ἐξεπλάγην, καὶ πάλιν ὡς ἀναλαβὼν ἐμαυτὸν, ἀντεῖπον πρὸς ἕκαστον τῶν ῥηθέντων, παραλείψω. Ubi ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν, quod Bud. prætermisit, non est Recolligere se, i. e. vires suas, Se in integrum restituere s. In gradum reponere; sed id plane, quod Cic. dicit Colligere se, hoc in loco, de Divin. 1. Eum primo perterritum somno surrexisse: dein cum se collegisset, idque visum pro nihilo habendum esse dixisset, recubuisse. Nec alium locum potuissem magis Isocratico illi respondentem invenire; nam ἐκπλήττεσθαι, quo utitur Isocr., scimus esse Perterreri, quod ponitur a Cic.: Plut. Camillo, Οὔπω καθεστηκότες, οὐδ' ἀνειληφότες αὑτούς. Ponitur vero et absolute ἀναλαμβάνειν, ut initio hujus tmematis docui, et quidem ap. Medicos præsertim. Gal. Καὶ τῶν οἴκων, ἐν οἷς ὁ ἀναλαμβάνων διαιτᾶται φροντιστέον, Qui recreatur et refocillatur, Qui se recolligit a morbo. || Dicitur vero et ipse medicus ἀναλαμβάνειν, Recreare et re-

B focillare eum, qui morbo est conflictatus, Sanare. Sic Diosc. Ἀναλαβέσθαι τοὺς ἀσθενεῖς, Dem. Ἄριστός ἐστιν ἰατρὸς, ὃς τοὺς ὑπὸ τῶν ἑτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει. Sic et imperator suum exercitum dicitur ἀναλαμβάνειν ap. Polyb. i. e. Recreare exercitum, Bud.; sed malim Reficere exercitum, cum Cæsare multis in ll. Apud eund. Polyb. (3, 60, 8.) Προσανειληφυίας ἤδη δυνάμεως, Cum jam se refecissent copiæ. Dicitur autem ἀναλαμβάνειν tam ipse medicus, quam is, cui medicina adhibetur, eod. fere modo, quo ἀναλαμβάνειν in alia signif. dicitur tam is, qui recuperat et recipit, quod amisit, quam is, qui ei id reparat et eum recuperare facit, sicut antea docui, in prima sc. de h. v. annotatione. Quod autem ponitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν active, et ἀναλαμβάνειν neutraliter, sine casu, pro Vires recuperare s. Sanitatem: id esse ejusmodi puto, quale ἀναλαμβάνειν cum accus., et ἀναλαμβάνειν sine casu pro Repeto, Iterum dico. Vide pass. ἀναλαμβάνομαι, et verbalia ἀνάληψις, ἀναληπτικός.

C Ἀναλαμβάνω, Mecum assumo, recipio, Ad me recipio, Thuc. 5. Αὐτοὺς ἀναλαβὼν ἦγε. Et ἀναλαμβάνειν στρατιώτας, Plut. aliquot locis pro Recipere ad se. Bud. unum duntaxat ejus locum citat, in quo Colligere dispersos interpr. Ἀναλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 9.) Assumere in currum: ἀναλαμβάνειν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν, Assumere quempiam in ædes suas, Athen. 13. Ἀναλαμβάνειν ἐν πόλει, Plut. Othone. Ἀναλαβεῖν, inquit Bud. Comm. 269., signif. etiam Domum admittere aliquem et penes se habere: vide illic exempla. Hes. ait ἀναλαμβάνειν ξένον esse δειπνίζειν, φιλοφρονεῖσθαι, Cœna excipere, Comiter tractare; solemus enim hospites domo horum gratia excipere. Plut. Φιλοφρόνως πάντας ἀνελάμβανε. Interdum vero additur dat., Plut. Cæsare, Μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανεν ἑστιάσεσι καὶ θέαις, i. e., inquit Bud., Epulo et spectaculis excepit, accepit: Antonio, Πολλαῖς ἀνελάμβανε φιλοτιμίαις τὸν δῆμον, Multis liberalitatibus largitionibusque populum amplexa est. Id enim de iis

D dicitur, qui inire gratiam contendunt populariter; ut de Graccho, Ἄλλοις νόμοις ἀνελάμβανε τὸν δῆμον. Hactenus Bud. Exemplis autem ab eo cc. hæc commode adjunxerimus, ex eod. Plut. Pericle, Διανομαῖς χρημάτων τοὺς πολλοὺς ἀνελάμβανε: ibid. Ἐλαττούμενος δὲ πλούτῳ καὶ χρήμασιν, ἀφ' ὧν ἐκεῖνος ἀνελάμβανε τοὺς πένητας. Est autem notandum, pro eod. dixisse ἀναλαμβάνειν χρήμασιν et ἀναλαμβάνειν ἀπὸ χρημάτων, sc. pro Pecuniis demereri populum s. gratiam s. favorem populi, Pecuniis sibi populum conciliare, gratiam a populo inire vel ap. populum. Observandum est etiam quomodo v. ἀναλαμβάνειν paulatim ad hanc signif. perductum fuerit, ab ea sc. signif., si non fallor, qua pro Assumere secum, vel Secum aut Ad se recipere, usurpatur. || Ἀναλαμβάνειν etiam, inquit Bud., Filium abdicatum in domum recipere: quod patres post emendationem et satisfactionem faciebant Athenis. Idem alibi, Ἀναλαμβάνειν τὸν παῖδα, est Penes se asciscere puerum, et id ferme, quod Agnoscere filium dicitur. Dem.

(1364.) Ἐποιήσατο αὐτὸν [τὸν] παῖδα, καὶ ἀνέλαβεν ὡς αὐτὸν, Filium eum adoptavit, agnitumque suscepit ap. se. Dicitur et ἀναδέχεσθαι.

Ἀναλαμβάνω, Sumo, In manus sumo. || Suscipio. Polyb. (3, 9, 3.) Ἀναλαμβανόντων τὰς ἐκείνου βίβλους, In manus sumens. Et ἀναλαμβάνειν χλαμύδα, Plut. Chlamydem sumere et amicire. Bud. tamen Assumere vertit; sed Lat. Sumere vestem potius dicunt quam Assumere. Apud Suid. Κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα. Apud eund. autem Suid. repono ἀμπέχειν pro ἀνέχειν, ut non dicat ἀναλαμβάνειν accipi pro ἀνέχειν, sed pro ἀμπέχειν, cum subjungat illud κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, ubi manifeste ἀναλαμβάνειν pro Amicire capitur. Sic ἀναλαβεῖν ὅπλα non solum pro Resumere arma, sed interdum simpliciter pro Sumere s. Capere arma. Ut autem Lat. interdum dicitur etiam Bellum sumere pro Suscipere, sic et a Græcis πόλεμον ἀναλαβεῖν. Sed ἀναλαβέσθαι κίνδυνον ap. Herod. 3. rectius interpretabimur Suscipere quam Sumere periculum, Δεῖ σε, γεγονυῖαν εὖ, κίνδυνον ἀναλαβέσθαι τὸν ἂν ὁ πατὴρ ὑποδύνειν κελεύοι. Lat. dicunt etiam Adire et Subire periculum, quod ad verbum respondet huic alteri loquendi formulæ κίνδυνον ὑποδύνειν. Bud. de v. ὑφίσταμαι loquens, Signif. etiam, inquit, Suscipio, i. e. Aggredior, ἀναιροῦμαι, ἀναλαμβάνω, Instituo et Incepto. Idem alibi ἀναλαμβάνειν esse ait Suscipere, Aggredi, Capessere.

Ἀναλαμβάνω, ad verbum Reprehendo, Reprendo, Retineo, Plut. de Antonio, qui jam vulneratus, per fenestram a Cleopatra sursum trahebatur, (Anton. 78.) Ἀλλὰ μόλις ἡ Κλεοπάτρα ταῖν χεροῖν ἐμπεφυκυῖα, καὶ κατατεινομένη τῷ προσώπῳ, τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανε, Funem retinebat, ne corpore degravante, deorsum rursus ferretur et recideret, Bud.

Ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον, quod etiam ὑπολαμβάνειν et ἀνέχειν dicitur, est Equum fræno sistere et coërcere, Equum sistere, inhibere: quod cum fit frænos succutiendo, ἀνακρούειν dicitur. Ita Bud. ex J. Poll., ut opinor, hanc utriusque verbi signif. accipiens: 1, (205.) Ἐν δὲ ταῖς στροφαῖς οὐ δεῖ ἐξελαύνειν τὸν ἵππον, ἀλλὰ ἀναλαμβάνειν· ὅπερ καὶ ὑπολαμβάνειν καλεῖται, καὶ κατέχειν, καὶ ἠρεμίζειν, καὶ ἀνέχειν. Exemplum autem hujus signif. verbi ἀναλαμβάνειν ap. Plat. et Xen. habemus; nam sic ille de LL. 3. (p. 156.) Δεῖν φαίνεται ἔμοιγε οἷόν περ ἵππον, τὸν λόγον ἑκάστοτε ἀναλαμβάνειν. Apud Hunc autem περὶ Ἱππικῆς utrumque verbum usurpatum habemus: (3, 5.) Ἀφεθεὶς εἰς τάχος, ἀναλαμβάνεται ἐν τάχει, (7, 15.) Δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. Cum autem ἀναλαμβάνω verto Reprehendo, sic accipio Lat. hoc verbum, Cic. Revocat virtus vel potius reprehendit manu. Quæ prima ejus signif. ap. alios quoque primarios Auctt. reperitur. || Habet vero ἀναλαμβάνειν et alteram verbi Reprehendere signif., si Budæo credimus, ita scribenti, Ἀναλαμβάνειν est etiam ἐπιτιμᾶν καὶ σωφρονίζειν ἑαυτὸν, Reprehendere sese et emendare. Dem. (550.) Εἰ ποιήσας δεινὰ, νὴ Δία, καὶ πολλὰ, ἀδίκως τινὰ, ἀντὶ τοῦ ταῦτ' ἀναλαμβάνειν καὶ μεταγινώσκειν, ἔτι πολλῷ δεινότερα ὕστερον ἄλλα προσεξεργάζοιτο. Quanquam in h., quem citat, l., est autem ex Orat. c. Mid., ἀναλαμβάνειν non potest signif. Reprehendere s. Emendare sese: cum sit accus. ταῦτα, qui necessario fertur ad id verbum: adeo ut Reprehendere vel Emendare ea, si alterutro horum verborum utendum est, interpretandum sit; sed Emendare ea, malim: quia et ipsi Græci dicunt ἐπανορθοῦν interdum hoc in sensu, cum sc. improbas actiones excipiunt bonæ et honestæ. Videtur posse etiam accipi ἀναλαμβάνειν pro Sarcire. Soph. Phil. (1249.) τὴν ἁμαρτίαν Αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.

Ἀναλαμβάνω, Colligo, Constringo, Plut. Probl. Hell. Ἀναλαβεῖν πρὸς τὰς ζώνας ἱμᾶσιν. Vide Ἀναλαμβανόμενος et Ἀνειλημμένος hac signif., ubi de pass. voce agetur. Ἀναπλέκω, inquit Bud., Redimio cæsariem, Colligo reticulo, h. e. ἀναλαμβάνω.

Ἀναλαμβάνω, usurpatur etiam in compositionibus Medicorum, cum res contusæ aliquo liquore coguntur, inquit Bud. Diosc. Ἀναλαμβάνων λεῖα οἴνῳ, καὶ τροχίσκους ἀναπλάττων. Celsus 7. Cinis sarmentorum ex aceto vel aqua coactus iis mederi potest: ἀναλαμβανόμενος. Excipere etiam id Lat. dicitur, quia ἐκλαμβάνειν Græci, ut ἀναλαμβάνειν dicunt. Diosc. de pinu loquens, Ἡ δὲ ἐξ αὐτῶν λιγνὺς καιομένων ἐκλαμβάνεται πρὸς μέλανος γραφικοῦ κατασκευήν. Hactenus Bud. Diosc. 3, 154. Ἀποτίθεσθαι δὲ δεῖ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη, ἕκαστον αὐτῶν κόπτοντας ἰδίᾳ, καὶ ἀναλαμβάνοντας εἰς τροχίσκους, ubi quidam vertunt Digerentes in pastillos; alii, Conformantes in pastillos. Quam posteriorem interpr. fortasse confirmare possit aliquis ex eo, quod Diosc. alibi τροχίσκους ἀναπλάττειν dicit, ut in l. paulo ante c.: et ut illic habet τροχίσκους non præcedente præp. εἰς, ita et hic Codd. quidam ante τροχίσκους illam non habent. Verum alibi legitur ap. Eund. addita illa, ἀναλαμβάνεται εἰς τροχίσκους, 1, 134. i. e., secundum quosdam interpr., Conformatur in pastillos: secundum alios, Cogitur in pastillos.

Ἀναλαμβάνομαι sequitur activi significationes. Apud Lucian. Ἀναληφθεὶς υἱὸς, πρότερον ἀποκηρυττόμενος, In domum receptus filius, prius abdicatus: quemadmodum ἀνειλαμμένος εἰς τὸ γένος dicitur Qui est a patre agnitus, et domum deductus, Bud. Sciendum est autem hoc partic. alicubi activa signif. usurpari, secundum Ejusd. interpr.: siquidem ap. Lucian. (1, 206.) Τῇ μίτρᾳ ἀνειλημμένος τοὺς βοστρύχους vertit, Colligens et redimiens. Nisi forte Colligens et redimiens posuit pro Collectos et redimitos habens.

Ἀναλαβέσθαι aor. 2. med. pro ἀναλαβεῖν usurpatur, Herod. l. c. Κίνδυνον ἀναλαβέσθαι.

"Ἀναλελάφθαι, pro ἀναλελῆφθαι s. ἀνειλῆφθαι,
" Ionicum est ap. Hes. ut et ap. Hippocr. ἀναλελαμ-
" μένος pro ἀνειλημμένος."

[" Ἀναλαμβάνω, Lennep. ad Phalar. 21. 30. 292. Thom. M. 773. ad Diod. S. 1, 438. 455. 688. 2, 96. 294. 295. 396. 400. 408. 524. 548. 561. Villois. ad Long. 239. 265. ad Charit. 605. 680. Wakef. Ion. 438. 1153. Phil. 1249. Georg. p. 12. Jacobs. Anim. 270. Cattier. Gazoph. 90. Boiss. Philostr. 404. Lobeck. Aj. p. 236. Plut. Mor. 1, 573. Athen. 1. p. 8. Kuhn. ad Paus. p. 11. Xen. K. Π. p. 69. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 71. Toup. Opusc. 1, 241. ad Longin. 387. 397. Valck. Phœn. p. 708. ad Xen. Eph. 175. 212. 230. 271. ad Lucian. 1, 240. 308. ad Herod. 177. 436. 614. 670. Segaar. in Daniel. p. 7. ad Corn. Nep. 25. Stav., Dionys. H. 1, 407. 504. 2, 644. 3, 1320. Corrigo, ad Diod. S. 1, 611. Brunck. Aristoph. 3, 171. Reparo, Diod. S. 1, 712. 2, 329. Dionys. H. 3, 1308. Disco, Diod. S. 1, 8. Cohibeo, 23. Vincio, Fischer. Ind. Palæph. et v. Ἀναδεῖσθαι. Macero, Madefacio, ad Xen. Eph. 158. De vestitu, Brunck. Aristoph. 2, 3. 244. Athen. 1. p. 33. Casaub. 69. De sermone, ad Charit. 557. Conf. c. παραλ., ad Diod. S. 2, 353. Fut., 274. Ἀναλ. πόλεμον, Dionys. H. 1, 315.: τὴν ψῆφον, 3, 1395.: ἵππον, Bœckh. in Plat. Min. 196.: ἑαυτὸν, ad Xen. Eph. 228. ad Charit. 26.: τὴν ἐσθῆτα, Athen. p. 21. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 5.: Dionys. H. 2, 710. Διηγήσομαι — μικρὰ τῶν ἔμπροσθεν γενομένων ἀναλαβών." Schæf. Mss. " Ἀναλαμβάνειν, Apprendre par cœur, Athen. p. 4. Dio Chrys. Or. 18." Corai. Mss.]

" Ἀναληπτέος, Assumendus," [Plato de LL. 9. p. 864. Ταῦτα εἰς μνήμην ἀναληπτέον.]

Ἀνάληψις, Resumtio, Recuperatio, Receptio, Plut. Popl. Ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς ἀπογνοὺς, Qui de recuperando imperio desperare cœpit, desperavit. || Repetitio: quæ frequentius ἐπανάληψις appellatur, etiam locum inter schemata orationis obtinens. || Virium refectio, recollectio, Recreatio, Convalescentia, Alex. Aphr. Ἐν ταῖς ἀ. ἀποῤῥέουσιν αἱ τρίχες. Suid. exp. ἀνάῤῥωσιν, Corroborationem: a Diosc. autem ἀνάληψις et ῥῶσις copulantur, Ἀ. καὶ ῥώσεως δεόμενοι. A Schol. Thuc. ἀνάληψις exp. θεραπεία, 5, (65.) Ὅτι διανοεῖται κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι· δηλῶν τῆς ἐξ Ἄργους ἐπαιτίου ἀναχωρήσεως τὴν παροῦσαν ἄκαιρον προθυμίαν ἀνάληψιν βουλομένην εἶναι. Suid. autem h. l. (e Polyb. 3, 87, 1.) citat, in quo ἀ. et θεραπεία co-

pulantur, Σπουδὴν ἐποιεῖτο ὑπὲρ τῆς ἀ. καὶ θεραπείας τῶν ἀνδρῶν, οὐχ ἧττον δὲ καὶ τῶν ἵππων. || Ἀνάληψις, secundum Bud., sequitur signif. τοῦ ἀναλαμβάνω, cum pro Suscipio, Aggredior, Capesso, accipitur, in h. Basil. l. in Epist. quadam ad Eustathium, Προσδιατρίβων τῇ ἀ. τῶν μαθημάτων τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ μωρανθείσης σοφίας. Sed ut ἀναλαμβάνειν μαθήματα quis diceret Aggredi s. Capessere disciplinas, ita vix dici possit ἀνάληψις μαθημάτων, Aggressio disciplinarum, ac multo minus Capessio. Sunt igitur qui hic Perceptionem, sunt et qui Assumtionem vertant. Ut autem in illo Basilii, sic in h. Philonis l. usurpatur, Θεωρημάτων ἄληστος ἀνάληψις. || Ἀ. παιδὸς, i. fere q. Agnitio; cum sc. aliquis penes se puerum asciscebat, et quasi filium agnoscebat. Et ἀνάληψις CHRISTI dicitur Luc. 9, (51.) Ἐγένετο ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀ. αὐτοῦ, Eo quod tum demum domum accersitus sit et evocatus a Patre CHRISTUS homo, cum mandatis Patris perfunctus est, Bud. Sed quidam et simplicius et melius interpr. Tempus, quo sursum reciperetur. [" Cattier. Gazoph. 66. ad Lucian. 1, 522." Schæf. Mss.] " Ἀνάλημψις, ἡ, Ion. pro ἀνάληψις, Assumtio: " h. e. Ea actio qua aliquid adducimus vel attra- " himus ad nos, astringendo ne elabatur. Hippocr. " in libro quem κατ' Ἰητρεῖον inscripsit, Δεῖ δὲ τὰ μὲν " ἀπεληλυθότα, ἐπαγαγεῖν, τὰ δὲ ἐπεληλυθότα, ἀπα- " γαγεῖν, ὑποδέσει, παρακολλήσει, ἀναλήμψει. Nisi " potius hic signif. Sursum versus et in altum du- " cendo." [* Ἀναλήψιμος, Gl. Receptitius.]

" Ἀναλημπτὴρ, ῆρος, ὁ, Amula s. Hamula: Va- " sculi genus ad aquam gestandam in sacrificiis, ap. " Joseph. A. J. (8, 3.) inter supellectilem et instru- " menta templi Solomonis: forsan ex eo nominatum " quod αὐτῷ ἀνελαμβάνετο τὸ ὕδωρ, Quod eo hauri- " retur et educeretur aqua: unde et ἀναληπτὴρ po- " tius scr. est." [Schleusn. Lex. V. T.] Ἀναληπτικὸς, Recuperatorius. || Refocillatorius, Recreatorius: unde ἀ. φάρμακα, Quæ recreandis defectis composita sunt, Bud. et ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ, Gal., Educatio et nutritio virium refocillatrix. Ἀναληπτικῶς, Refocillatorie, Apte ad refocillandum corpus morbo confectum: Διαιτᾷν ἀ. τὸν ἀσθενοῦντα ap. Gal. est Victum præscribere restituendis viribus, Bud.

Ἀνάλημμα, τὸ, ὕψωμα, Hes. Suid. quod quidam interpr. Edita structura. Exp. a Suida et στήριγμα, Firmamentum, Munimen; et ab Eod. subjungitur hoc exemplum, Κατανοήσας τὸ βάρος τῶν ἀ., καὶ ὡς ἀδύνατόν ἐστι σαλεῦσαι τὰ τείχη, ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ἐποίησεν. Legitur Sirac. 50, (2.) Ἀ. ὑψηλὸν περιβόλου ἱεροῦ: et in (2) Paral. (22, 8.) Τὸ ἀ. τῆς πόλεως. Bud. ait ap. Joseph. pro Edito propugnaculo accipi: ap. Vitruv. autem esse verbum gnomonicum. Hes. vult ita nominari etiam Partem quandam jecoris. [" Ad Diod. S. 2, 215. 431. Dionys. H. 1, 584. Conf. c. ἀνάλωμα, ad 2, 783. ad Diod. S. 2, 431." Schæf. Mss.]

" Ἀνείληπτος dici a Græcis, non ἀνάληπτος, nec " ullum aliud ejusmodi, annotat Suidas: sed quor- " sum, ipse viderit." Δυσανάληπτος, Qui difficile refocillari s. recreari potest, [Julian. Or. 6. ἀῤῥωστία.] UT Εὐανάληπτος, Qui facile refocillari potest, sequendo signif., quæ verbo ἀναλαμβάνω data est inter alias. At in VV. LL. δυσανάληπτον μάθημα ex Alcid. Difficilis conceptu disciplina. Et Εὐανάληπτος, e Xen. (K. 7, 5.) pro Facilis apprehensu: quæ suspecta sunt. [Εὐανάληπτος, Strabo 1. p. 44.]

[* " Ἀναλαβὴ, Procop. Reg. p. 250." Wakef. Mss. * Ἀνάλαβος, ὁ, Cassian. de Habitu Monachi 1, 6. p. 8. Gestant etiam resticulas duplices, laneo plexas subtegmine, quas Græci analaboys (ἀναλάβους,) nos vero Succinctoria, s. Redimicula, vel proprie Rebrachiatoria possumus appellare. Vide Jablonskii Voces Ægypt. p. 3.]

Ἐπαναλαμβάνω, Repeto, Itero, sicut et ἀναλαμβάνω, vacante præp. ἐπὶ, quæ alteri præpositioni, sc. τῇ ἀνὰ, præfigitur. Item pro Epilogum facio, Plut., Bud. 555. [" Ad Herod. 251. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 411. Heindorf. ad Plat. Phædr. 190. Theæt. 375." Schæf. Mss. * " Ἐπαναληπτέον, Const. Manass. Chron. p. 11." Boiss. Mss.] Ἐπανάληψις, Repetitio. Apud Rhett. Schema quoddam, cum sc. idem vocabulum ornatus causa repetitur, Bud. 556. ex Hermog.: vide item Rut. Lupum, necnon Fabium. Dem. Phal. dicit ἐπανάληψιν esse τοῦ αὐτοῦ συνδέσμου ἐπιφορὰν ἐν τοῖς διὰ μακροῦ ἐπιφερομένοις λόγοις. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 688. ad Callim. 1, 45. ad Il. X. 127. Wolf. Prol. 260. Schol. Aristoph. Πλ. p. 22. Hemst., Heyn. Hom. 4, 415. 5, 216. 269. 334. 6, 292. 8, 89. 264. 482." Schæf. Mss. * Ἐπαναληπτικὸς, Gl. Iterativus. * Παραναλαμβάνω, Schleusner. Lex. V. T. * Προαναλαμβάνω, Schol. Pind. Ἰ. 1, 6. Athen. 45. Joseph. A. J. 16, 3, 4.] Προσαναλαμβάνω, Insuper assumo, aut simpliciter Assumo, aut etiam Sumo, Polyb. (6, 53, 7.) Οὗτοι προσαναλαμβάνουσιν ἐσθῆτας, ἐὰν μὲν ὕπατος ᾖ στρατηγὸς ᾖ γεγονὼς, περιπορφύρους, Sumunt, Turn. Προσαναλαμβάνω, inquit Bud. 72., non aliud signif. quam ipsum ἀναλαμβάνω, licet uberiorem habeat signif. [Neutraliter, Vires recipio, Reficior, Polyb. 3, 60, 8. " Ad Diod. S. 2, 110. 172. 203. 228. 318." Schæf. Mss. * Συναναλαμβάνω, Athen. 113. Aq. Exod. 9, 24.]

Ἀντιλαμβάνω, Vicissim accipio, ut ἀντιλαμβάνω χάριν, Vicissim beneficium accipio, Mihi retribuitur beneficium, Philo V. M. 2. Τὰς ὠφελείας ἀντιλαμβάνουσαί τε καὶ ἀντεκτίνουσαι. || Rem unam accipio loco alius, s. in locum alius, Philo, Καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις ἐρημωθεῖσαι τῶν ἐν αὐταῖς ἀντέλαβον ἄνδρας βελτίους τὰ πάντα, Greg. Ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ἡδονὴν, i. e. λαβόντες ἀντὶ τῆς κακίας. At Thuc. sine gen. (1, 143.) Οἱ μὲν γὰρ οὐχ ἕξουσιν ἄλλην ἀντιλαβεῖν ἀμαχεί. Sed Idem usus est hoc verbo et pro Accipio s. Consequor mercedis aut præmii loco, s. potius uno verbo Promereor. || Pro ἀντιλαμβάνομαι, Percipio, Alex. Aphr. Probl. 2. Ἡ δὲ ἀκοὴ ὡς παχυμερεστέρα βράδιον τῆς πληγῆς ἀντιλαμβάνει, Serius ictum percipit. || Ἀντιλαμβάνομαι, Prehendo, Apprehendo, Manum injicio, Synes. Ep. 109. Ἀντιλαμβανόμενοι τοῦ τριβωνίου, Plut. de Def. Orac. Οὐκ ἀφέντας ἐκεῖνον, ἀλλὰ μὴ παρελθόντας τοῦτον ἀντιλαμβανόμενον ἡμῶν. || Apprehendo, metaphorice, inquit Bud. i. e. Percipio, Sentio, tam de iis quæ sensibus corporis, quam de iis quæ animo percipiuntur: ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ ἀλγήματος, Dolorem percipere, sentire, Sensu doloris affici; brevius, Dolore affici. Ἀντιλαμβάνομαι, ut scribit Bud., Percipio sensu corporis: ut a Basil. dicuntur oculi χρωμάτων ἢ σχημάτων ἀντιλαμβάνεσθαι, aures autem ψόφων τε καὶ φωνῶν. Alex. Aphr. Probl. Ἡ ψυχὴ πλέον ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν κατὰ τὴν ἁπτικὴν αἴσθησιν: quæ exempla citat Bud. Comm. Ubi etiam ead. facit διανοεῖσθαι et τῷ νῷ ἀντιλαμβάνεσθαι, Apprehendere animo et percipere. || Capesso, Suscipio: ἀντιλαμβάνεσθαι φιλοσοφίας, Capessere philosophiam. Sic Dem. (15.) Καὶ ἕως καιρός ἐστιν ἀντιλαμβάνεσθε τῶν πραγμάτων. Apud Plut. autem in Romulo, (8.) Ἀντιλαμβάνεται τῶν πραγμάτων, interpr. Ad res capessendas incumbit. Isocr. Ἐῤῥωμένως ἀντιλαβώμεθα τοῦ πολεμεῖν. Citatur autem et ex 3 Reg. 9, (9.) Ἀντιλαμβάνεσθαι θεῶν ἀλλοτρίων, pro Suscipere vel Recipere deos alienos: in illo tamen Dem. l. quidam non exp., cum Bud. Capessite, sed Sustinete, Fulcite. Quæ signif. tribui possit Commodius fortasse huic quoque l. Act. 20, (35.) Ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων. Ubi tamen et Suspicere quidam interpr.: sicut Luc. 1, (54.) Ἀντελάβετο παιδὸς, Suscepit puerum. Sunt autem qui velint sumtam esse metaph. ab iis, qui manu porrecta prehendunt, retinent alioqui collapsuros: ut sit Prostratum quasi porrecta manu sublevare. Constat certe hoc verbum accipi et pro Opitulari, Ferre opem, Succurrere: ut in h. Basil. l. ap. Bud. Τῆς σπουδῆς ὑμῶν, ἣν ἔχετε πρὸς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφότητος, Ad manum adjutricem porrigendam: quam signif. habent et συλλαμβάνεσθαι. Citatur vero in ead. aut simili signif. ἀντιλαμβάνεσθαι cum dat., ex argumento in librum Il. E. cum tamen emendata exempl. habeant συλλαμβάνεσθαι. Sed et cum accus. pro Fulcire, affertur e Plut. Fabio, Ἀντιλαμβανόμενος τὴν πόλιν καὶ ὑπερείδων. At pro Frui,

itidem cum accus. ex Eod. Αὐτῇ ἑαυτῆς ἀντιλαμβανομένῃ τἀγαθόν: si tamen locus hic mendo vacat. || Ἀντιλαμβάνομαι, exp. item Teneo, in Plat. Τοῦδε τοίνυν πάλιν ἀντιλαβώμεθα οὗπερ καὶ πρότερον. || Capitur vero et pro Vindico ap. Lucian.: et quod modo citavi, ἀντιλαμβάνεσθαι φιλοσοφίας, quidam non Capessere philosophiam, sed Vindicare, vertunt. Sic Plut. Pericle, Ἀντιλαμβανόμενος Αἰγύπτου quidam reddunt, Ægyptum sibi vindicans. Itidem ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς σωτηρίας, Salutem vindicare, exp.; sed mallem, Capessere ea quæ ad salutem pertinent. || Corripio, Reprehendo, i. e. ἐπιλαμβάνομαι, Plat. Gorgia, Ἐὰν δὲ τῷ ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἐμαυτῷ, χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν, Bud. || Capio, i. e. Delecto, Persuadeo, Plato Phædone (38.) Θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται, Mihi hæret in animo, Me adducit, Bud. [" Jacobs. Anim. 231. Anth. 8, 185. 11, 46. 307. Musgr. Tro. 464. Wakef. Herc. F. 646. Cattier. Gazoph. 67. 87. Kuster. Aristoph. 70. Ἀντιλαμβάνομαι, Plut. Mor. 1, 42. Diod. S. 1, 192. 678. 695. ad Herod. B 625. Brunck. Aj. 16. ad Lucian. 3, 572. Plato Hipp. 137. Heindorf. ad Plat. Theæt. 331." Schæf. Mss.] "Ἀντιληπτέον, Apprehendere oportet, vel Suscipere "oportet, s. capessere, &c. sequendo significationes "quæ verbo ἀντιλαμβάνεσθαι datæ fuerunt." [Dem. 13. Xen. Ἱππ. 8, 8. Aristoph. Εἰρ. 485.]

Ἀντίληψις, i. q. ἀντιλαβή, Apprehensio, Xen. de coma equina, (Ἱππ. 5, 7.) Ὅπως τῷ ἀναβάτῃ ὡς ἀφθονωτάτη ἀντίληψις ᾖ. Metaphorice vero, itidem ut ἀντιλαβή, Ansa reprehensionis; nam ut Plato dicit Phædone (35.) τὰ λεχθέντα multas habere ἀντιλαβὰς, sic Plut. Solonis leges habere dicit multas ἀντιλήψεις, Ubi tamen ἀντιλήψεις alii malunt interpretari Reprehensiones, ut Plato Hippia Maj. (p. 17.) Σχεδὸν γάρ τι ἔμπειρος εἰμὶ τῶν ἀντιλήψεων. Secundum Bud. autem exponi etiam potest Objectio disputantis cum altero, Plato Phædone (37.) Οὐ συγχωρῶ τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει, Plut. de Def. Orac. Ὡς ἔχοντα πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ὑπονοίας πρὸς τοὐναντίον. Hic vero operæ pretium fuerit observare, Plut. copulare ἀντι- C λήψεις καὶ ὑπονοίας, ut a Plat. copulantur in l. illo Phædonis ὑποψίαι et ἀντιλαβαί. [Difficultas, Plut. Alex. 18.] || Cum de sensibus dicitur, est Perceptio, Alex. Aphr. Probl. Καὶ πᾶς ὁ ἀὴρ δίδωσι τῇ ὄψει καθαρωτέραν ἀντίληψιν τῶν ἀστρῴων σωμάτων, Philo de Mundo, Συνεργὸν ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν. Est etiam Perceptio rei alicujus, quæ fit mente et intellectu, Fab. 7, 5. de qualitate loquens, Partem hanc vocant Hermagorei κατ' ἀντίληψιν, ad intellectum id nomen referentes. Latine, ad verbum translatum non invenio, Absolutam appellant. || Opitulatio, Auxilium, Basil. Ἐπεβοησάμεθα τὴν ὑμετέραν ἀγάπην εἰς ἀντίληψιν ἡμῶν. Itidem vero ap. Paul. ad Cor. 12, (20.) sunt qui ἀντιλήψεις hoc in sensu accipiunt. Quidam et Sublevationes, alii Adminicula interpr. || Ἀντίληψις, Præmium, Merces. Bud. e Damasc. [Thuc. 2, 49. " Dionys. H. 5, 214. Plato Hipp. 137. Toup. Opusc. 1, 223. 2, 131. Wyttenb. Select. 367. ad Diod. S. 1, 36. Casaub. Athen. 1, 50." Schæf. Mss.] Ἀντιληπτικὸς, Perce- D ptivus, Ad percipiendum aptus, Percipiendi vim habens, Facultate perceptrice præditus, Themist. de Anima 2. Αἴσθησις τοίνυν ἐστὶν ἡ ἀντιληπτικὴ τῶν αἰσθητῶν, Greg. de Homine, Οὐδὲ γὰρ ἡμῖν πολλαί τινές εἰσιν αἱ ἀντιλ. τῶν πραγμάτων δυνάμεις. [Plut. 6, 370. 10, 245. " Clem. Alex. Str. 6, 17. p. 690. Suid. v. Ἄγευστος. * Ἀντιληπτικῶς, Just. M. Dial. c. Tryph. 325." Kall. Mss.]

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, Opitulator, Auxiliator, ὑπερασπιστὴς, βοηθὸς, Hes. In usu est potissimum ap. LXX.

Ἀντιλαβή, Apprehensio, Thuc. (7, 65.) Ὅπως ἂν ἀπολισθάνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιβαλλομένη, Ut non habeat manus quod apprehensum retineat, sed in lubrico fallatur, Bud. || Metaph. Ansa reprehensionis, Argumentum reprehendendi et contradicendi, Plato Phædone (35.) Πολλὰς γὰρ δὴ ἔτι (τὰ λεχθέντα) ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβὰς, εἴγε δή τις αὐτὰ μέλλοι ἱκανῶς διεξιέναι, Bud. Ead. metaph. Gall. A Donner prise sur soi, Avoir prise sur quelqu'un. || Ἀντιλαβαί, Sententiæ quædam breves, utpote singulæ singulis hemistichiis comprehensæ, ap. Tragicos. Ita fere Hes., cujus exemplar si mendosum non est in h. l., ἀντιλαβὰς aliquis fortasse suspicetur dictas hujusmodi breves sententias ex eo, quod una præbeat velut ansam alterius. [" Dionys. H. 5, 318." Schæf. Mss.] Ἀντιλαβεὺς, έως, ὁ, Scuti fibula, Uncus fibulam scuti excipiens, ὁ πόρπαξ τῆς τοῦ ὑπλίτου ἀσπίδος, Hes.

[* Προσαντιλαμβάνω, Strabo 3. p. 233.] Συναντιλαμβάνομαι, q. d. Una capesso, suscipio, incumbo (in rem aliquam.) Accipitur autem pro Adjuvo, Opitulor, in N. T.: Luc. 10, 40. Εἰπὲ οὖν αὐτῇ, ἵνα μοι συναντιλάβηται, ubi vet. etiam Interpres recte, Ut me adjuvet. Apud Paul. autem ad Rom. 8, 26. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, itidem ille vertit Adjuvat infirmitatem nostram, legens sc. τῇ ἀσθενείᾳ, quam etiam lectionem e duobus nostris exempl. annotavi, cum aptius esset Opitulatur infirmitati nostræ, Auxiliatur. Quidam autem interpr. Una sublevat infirmitatem nostram, infirmitates nostras: ut dicatur Spiritus συναντιλαμβάνεσθαι quasi Vicissim onus attollere ex altera parte. Itidemque in illo altero l., qui legitur. Luc. 10. Ἵνα μοι συναντιλαμβάνηται, interpr. etiam, Una mecum manus admoveat (operi:) ut sit itidem metaph. sumta ab oneribus, quæ utrimque admotis manibus sublevantur. Sed hæc τοῦ συναντιλαμβάνομαι signif. nullo confirmatur exemplo. [Schleusner. Lex. N. T. " Toup. Opusc. 1, 279. T. II. ad Lucian. 1, 196." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 130. Theoph. Simoc. Ep. 59. Schol. Lucian. Icarom. 24." Boiss. Mss.] Συναντίληψις ap. Areth., Opitulatio, Auxilium. [* Συναντιλήπτωρ, Epiph. 1, 562.]

Ἀπολαμβάνω, Recipio, Recupero: τοῦτο παρὰ σοῦ, Æschin. Plato de Rep. 1. (p. 156.) Φίλοι δὲ ὥσιν ὅ, τε ἀπολαμβάνων καὶ ὁ ἀποδιδοὺς, Qui recipit et qui reddit. Sic dicitur χάριν ἀπολαμβάνω, item ἀνταπολαμβάνω pro eod., a Dem.: ad verbum Gratiam recipio, pro Gratia mihi rependitur. Sic Æschin. (77.) Ἀπολάβετε παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον, ad verbum Recipite ab eo rationem; sed rectius, Ille reddat vobis rationem. Nam sunt correlativa ἀπολαμβάνειν et ἀποδιδόναι, ut videmus in proxime præcedente Plat. l. Et dicunt Græci ἀποδιδόναι λόγον, eod. plane modo, quo Lat. Reddere rationem; sed non vicissim Lat. Recipere rationem, sicut Græci ἀπολαμβάνειν λόγον, sed Exigere rationem. Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Λέξον μοι ὁπόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, ubi ἀπολαβεῖν est Recipere, Recuperare. Isocr. quoque in Symm. ἀπολαμβάνειν, sicut et κομίζεσθαι, usurpat pro Recuperare. || Seorsum capio, Excipio, Excerpo, Plato Hippia Min. (p. 210.) Καὶ ἀπολαμβάνων ὃ ἂν ᾖ δυσχερέστατον τοῦ λόγου, τούτου ἔχῃ. Item Seorsum duco, Seduco: ut cum aliquem volumus a turba seducere, ut seorsum illum conveniamus. Gallicus sermo omnino genus hoc loquendi retinet; dicimus enim, Je l'ai pris à part, et lui ai parlé, i. e. ad verbum, Seorsum accepi illum, et illi sum collocutus: Græce, ἀπέλαβον αὐτὸν, καὶ αὐτῷ διελέχθην. Utitur autem Philostr. hac in signif. Marcus (7, 33.) usus est et ipse hoc modo, sed cum adjectione; ita enim scribit, Ἀπολαβόμενος αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἰδίαν. || Intercludo, Intercipio, Cohibeo, Bud. [Thuc. 6, 22.] Aristot. Probl. s. 2. Ὡς δὲ ὑπὸ τῆς χειρὸς, οὕτω καὶ ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐστὶ ἀποληφθῆναι τὸ ὕδωρ ῥέον ὥσπερ ἐν τῇ κλεψύδρᾳ, καὶ πάλιν πρὸς τὴν κύστιν· ἀπολαμβάνει γὰρ ἐντός. Joseph. ap. Suid., Διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς ἐν κοίλῳ χωρίῳ, καὶ πάντας κτείνουσι. Idem, Τὸ γὰρ χωρίον ἀμφοτέροις ἤρεσε· τῷ μὲν, ὅτι ἀπολαβόντες εἰς αὐτὸ τοὺς Ῥωμαίους, ὑποσπόνδους ἀφῆκαν. Alius innominatus Scriptor ap. eund. Suid. ἀπολαβόντες usurpavit pro ἐναποκλείσαντες, ipso Suida teste, Οἱ δὲ τὴν στρατιὰν αὐλῶσι στενοῖς καὶ δυσεμβόλοις ἀπολαβόντες, ἐς διαλλαγὰς ἐλθεῖν αἰσχρὰς ἠνάγκασαν. Alia plurima e Diod. S. possent afferri exempla hujus generis; est enim illi familiare verbum hoc in simi-

libus rebus. Plut. Romulo (27.) Τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ, Ejus respirationem interclusisse. || Ἀπολαμβάνω pro simpl. λαμβάνω, Capio, Accipio, Deprehendo: τοὺς ὅρκους, Dem. (234.) exp. Jusjurandum accipere. Apud Thuc. autem 5. Ἀπολαβεῖν μεμονωμένους, Se deprehensurum esse. || Ἀπολαμβάνω, teste Bud. Excipio, Prosequor, in Plut. Dione; Καὶ τοὺς ξένους ἀπελάμβανον μισθοῖς. Sed quid si ἀνελάμβανον ibi leg. sit? Ἀπολαμβάνομαι, Recipior, Recuperor. || Seorsum capior, Excerpor. || Frequentius autem pro Intercludor, Circumcludor, Intercipior, Xen. (Ἱππαρχ. 8, 13.) Ἀνάγκη τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν βραδυτάτων ἵππων ἁλίσκεσθαι,—τοὺς δὲ διὰ δυσχωρίας ἀπολαμβάνεσθαι, Aristot. Ἀπολαμβανόμενον γὰρ ἀθρόον τὸ ὑγρὸν, ὅταν ἀνεθῇ τὸ πνεῦμα, ἀθρόον ἐξέρχεται. Sic ἀπειλημμένος ἐν στενῷ ἰσθμῷ, Angustiis Isthmi circumclusus. Et ἀποληφθέντες πάντοθεν, Undique circumclusi, circumventi. Sic etiam ἀπειλημμένοι ἐν μέσῳ. Et per metaph., ἀπειλημμένος εἰς ἀπορίαν, In consilii inopiam inclusus: tanquam sc. in loci alicujus angustias. Lat. dicunt Redactus in angustias, ad consilii inopiam. || Deprehendor, Thuc. 6, (22.) Ἵνα, ἤν που ὑπὸ ἀπλοίας ἀπολαμβανώμεθα, ἔχῃ ἡ στρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια, Schol. κρατηθῶμεν. || Ἀπολαμβάνομαι in act. signif., et pro Apprehendo ap. Lucian. (1, 313.) Ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἀπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Sed fortasse pro ἀπείληπτο leg. est ἐπείληπτο: nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passive etiam usurpatur pro Apprehendo. [" Thom. M. 544. 804. ad Charit. 564. 599. 601. 653. 664. Wakef. S. Cr. 4, 29. Jacobs. Anth. 6, 157. Cattier. Gazoph. 69. Kuster. V. M. 134. ad Diod. S. 1, 462. 509. 542. 687. 731. 2, 94. 296. 348. 446. T. H. ad Plutum p. 326. Boiss. Philostr. 628. Schneid. Anab. 113. Abresch. Lectt. Aristæn. 83. ad Herod. 155. 172. 449. 670. 724. Koen. ad Greg. Cor. 213. ad Lucian. 1, 308. T. H. ad Dial. p. 81. Athen. 223. Intercludo, Diod. S. 1, 204. Quomodo differat a simplici, Schneid. ad Aristot. H. A. 439. Ἀπολαμβάνεσθαι ἐν κακῷ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 259. Ἀπολάμψεσθαι, ad Herod. 570. Ἀπολελαμμένος, 716." Schæf. Mss.] " Ἀπολελαμμένος, Ionice pro " ἀπειλημμένος s. ἀπολελημμένος, a th. ἀπολαμβάνω. " Frequens hoc particip. est ap. Hippocr., ap. quem " Bacchius ἀπολελαμμένοι exp. πλήρεις ὄντες, Epi"cles autem itidem τροφῆς γέμοντες: sed et καθηρη"μένοι et ἀπειλημμένοι. Erotianus vero non uno " eodemque significatu ab eo usurpari tradit: nam " Γυναικείων libro 1. ubi dicit ἀπολελαμμέναι κοι"λίαι, idem valere q. ἀπειλημμέναι καὶ ἐστεγνωμέναι: " at in libro de Articulis, cum de spondylo dicit " ἀπολελαμμένον, idem signif. q. ἀπειλημμένον καὶ " ἐσφηνωμένον. Gal. quoque ἀπολελαμμέναι κοι"λίαι ap. eum exp. ἐπεχόμεναι, Astrictæ. Non solum " vero dicit κοιλίαι ἀπολελαμμέναι, ut et κοιλίης ἀπο"λελαμμένης, Prorrh. 1. sed etiam κοιλίην ἀπολε"λαμμένοι, itidem pro Astrictum habentes alvum. " Itidem vero οὔρων et διαχωρημάτων ἀπόληψιν dicit, " pro ἐπίσχεσιν, ut Gal. pluribus in ll. annotavit. " Idem Gal. ἀπολήψεις πνευμάτων ab Eod. vocari " scribit τὰς οἷον κατακλίσεις καὶ ἡσυχίας: et ἀπο"λήψεις φλεβῶν, τὰς πληρώσεις τῶν φλεβῶν ὑπὸ πλή"θους γινομένας, nimirum ὅταν * ὑπερπληρωθῶσι. Sed " notandum, eum ἀπόλημψις dicere Ionice, ut ἀνά"λημψις, pro ἀπόληψις, et ἀνάληψις: ut in Coac. " Progn. Οὔρων ἀπόληψιν ἐπώδυνον σημαίνει. At " ἀπολελαμέναι, quod ex eod. Hippocr. affert Hes. " pro κοιναὶ, suspectum est: nec admodum proba"bilis est opinio eorum qui a λαὸς ipsum derivari " putant, ideoque interpr. Quasi in populum dis"tributæ, vulgatæque."

Ἀπόληψις, Verbale nomen, Receptio, Recuperatio. || Exceptio, Excerptio. || Præterea Interclusio, Interceptio. Aristot., Τὴν δὲ ἀ. τί ἂν ἀλλοιότερον λέγοι τις ἢ καθάπερ ἐν τοῖς πυκνοτέροις; quod alibi ἐμπερίληψιν vocat, Bud. [" Ad Phalar. 218." Schæf. Mss. * Δυσαπόληπτον, Gl. Irreparabile.]

[* Ἀπολαβεῖον, τὸ, Mathem. Vett. p. 61.]

Ἀνταπολαμβάνω, Vicissim accipio, sicut et ἀντι- A λαμβάνω: nam ut dicitur ἀντιλαμβάνειν χάριν, sic et ἀνταπολαμβάνειν χάριν legitur ap. Dem. (471.) pro Vicissim accipere beneficium. [" Ælian. Epist. 8." Boiss. Mss.] Ἐναπολαμβάνω, Intercipio, Intercludo, Philo V. M. 3. Διότι καὶ τῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον δίχα τέμνων τὸν ζωοφόρον ἓξ ἐναπολαμβάνει ζώδια, Intercludit, Turn. A Bud. exp. etiam ἐναποκλείω, Includo, 558. [" Ad Diod. S. 2, 91." Schæf. Mss.] Ἐναπόληψις etiam affertur e Theophr. [C. Pl. 2, 9, 3. et Fr. 3, 68.] pro Interclusio, Cohibitio, Conclusio, Bud. [* " Προαπολαμβάνω, Prælibo, Origen. c. Cels. 7. p. 334." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Συναπολαμβάνω, Simul recipio," [Una accipio, Xen. K. Ἀ. 7, 7, 23.]

Διαλαμβάνω, Divisim et sigillatim accipio, Bud., afferens ex Aristot. de Part. Anim. 2. Τὰ μὲν οὖν ὁμοιομερῆ κατὰ μέρος διείληφε τὰς δυνάμεις τὰς τοιαύτας· τὸ μὲν γάρ ἐστι μαλακὸν, τὸ δὲ ξηρὸν, τὸ δὲ γλίσχρον, τὸ δὲ κραῦρον. Cujus signif., a qua alioqui incipiendum putavi, in Comment. suis non meminit, quod sciam; sed huc B referri potest, vel debet potius, quod ibi affert e Dem. (918.) Οἱ δ' ἐν τῷ Πειραιεῖ — διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους: ut sc. διελάμβανον τοὺς ἄρτους sit Sigillatim panes accipiebant, Singuli singulas partes accipiebant. Ipse tamen Bud. ibi, sc. p. 561. exp. Ad mensuram accipere. || Intercipio, Polyb. Ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, Vias obsedit, et intercepit transitus stationariis militibus, Bud. 561. || Non solum Intercipio interpr. Bud. 559. et Intersepio, Dispesco, sed etiam Dirimo, Diduco, Distinguo. Affertque cum alia, tum hæc e Plat. Symp. Τεκμαίρομαι δὲ καὶ ὡς κατεκλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, i. e., inquit, Dirimat, Disgreget, Diducat. Vide ibid. et alia significationum illarum exempla: quibus addi hoc potest ex Isocr., sc. pro Dirimo, Separo: (Paneg. 2.) Αἱ γὰρ πολιτεῖαι, δι' ὧν οἰκοῦσι τὰς πόλεις (οἱ Ἕλληνες,) οὕτω τοὺς πλείστους αὐτῶν διειλήφασι. Et ex Aristot. de Mirac. Περὶ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, Dirimentem, Disterminantem. Atque ut διέλαβε φυλακαῖς C in illo Polyb. l. habetur, sic Aristot. verbo pass. utens dixit, Polit. 7. Δεῖ δὲ τὰ τείχη διειλῆφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους, ubi τείχη διειλῆφθαι πύργοις sunt etiam qui vertant Interjectis turribus munita esse. Ibid., π. τῆς οἰκουμένης, de Orbe terrarum, dixit, Διείληπται τοῖς ἔθνεσι, Discretus est, Distinctus, Divisus. || VV. LL. e Diosc. 3. Διειλημμένος γόνασι uno verbo Geniculatus, pro Geniculis distinctus, Interseptus, ut alii interpr. Huc pertinet διειλημμένοι λειμῶνες φυτοῖς, et διειλημμένος πολλαῖς ὁδοῖς λόγος ap. Lucian. Affertur et e Xen. (Ἀπ. 3, 10, 13.) Διειλημμένοι τὸ βάρος pro διειλημμένον ἔχοντες τὸ βάρος, Distinctum onus habentes s. divisum. || Pro Interpello, et velut Interrumpo, διακόπτω, profert Bud. Lex. ex Aristot. Probl. segm. 5. c. 1. Ἐν δὲ τοῖς ὁμαλέσιν ἡ ὁμοιότης τοῦ σχήματος οὐ διαλαμβάνει, οὐδὲ ἀναπαύει τὰ μέρη, ἀλλὰ συνεργάζεται πρὸς τὸ συνεχῆ εἶναι τὴν κίνησιν, Non interpellat motum ambulantis. || Διαλαμβάνω interdum contra pro Comprehendo, Complector, Bud. ex Aristot. de D Mundo, Καὶ μιᾷ διαλαβοῦσα σφαίρας ἐπιφανείᾳ τὸν σύμπαντα κόσμον. Sic autem uti et Plat. scribit. Et ap. Theophr. (H. Pl. 8, 1, 6.) Ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν διαλαβεῖν vertit In universum et collectim explicare, Summario tractu complecti. Vult etiam accipi pro Cogere, i. e. Congregare, in Aristot. Polit. 2. Εἰώθασι δὲ διαλαβόντες τὸν δῆμον καὶ τοὺς φίλους μοναρχίαν ποιεῖν καὶ στασιάζειν, ubi tamen aliter potius exponendum h. v. censuerim. Itidem pro Constringere, Coagmentare, e Basil. ad Eunomium affert. Jam vero et Occupare vertit, quæ signif. aliquam cum proxime præcedentibus affinitatem habet, in isto l., qui legitur ap. Suid. Ὁ δὲ διαλαβὼν τὰς ὁδοὺς ταῖς φυλακαῖς: cum tamen ipsemet Comm. 561. in plane similibus Polybii ll. vertat διαλαβεῖν Intercipere; sed videtur voluisse expositionem Suidæ interpretari, qui διαλαβὼν significare ait προκατασχών. Apud Herodian. tamen Polit. quoque διαλαμβάνειν reddidit verbo isto Occupare, sicut et verbo Comprehendere. || Pro διορίζω, vide Διειλημμένως. || Administro,

Rego, Bud. e Plat. Politico. || Διαλαμβάνω, ad animum refertur aliquando, s. potius sæpe; et signif. alicubi quidem Concipio, Concipio animo: cujus signif. exemplum Bud. affert ex Aristot., alicubi vero Dijudico, Existimo, Statuo, i. e. Censeo, Constituo: quibus accipi modis a Polyb. docet Bud. 561. Sed pro Constituo affert p. 560. Alibi autem annotat διαλαμβάνω non solum pro Existimo, sed et pro Suspicor, ex 2 Macc. 5, (11.) sicut et διάληψις pro Suspicio. Denique et pro Consilium agito, Consulto, ex eod. Polyb. At vero pro Discepto, Disputo, Tracto, Commentor: ut Lat. Discepto, quod ad verbum e Gr. ductum esse videtur, e Plat., Aristot., atque aliis habes p. 560. A Luciano certe ponitur et pro Dissero: a Synes. autem et pro Edissero, s. potius Expono, Explico, Percenseo, Περὶ τῶν ἐγκλημάτων, ἃ διείληφα. Quod vero attinet ad unam ex illis signiff., quarum exempla e solo Polyb. affert Bud. sc. eam, qua pro Consilium agito, Consulto, ponitur, videtur certe ea et in Philippi Epist. haberi, in his sc. verbis, quæ sunt illius clausula, Ὡς δὲ προϋπαρχόντων, καὶ διὰ τὴν ἐμὴν εὐλάβειαν μᾶλλον ἤδη τοῖς πράγμασιν ἐπιτιθεμένων, καὶ καθόσον ἂν δύνησθε κακοποιούντων, ὑμᾶς ἀμυνοῦμαι μετὰ τοῦ δικαίου, καὶ μάρτυρας τοὺς θεοὺς ποιησάμενος, διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς: ut sit hic sensus, Consilium agitabo, inibo, de rebus vestris, i. e. quomodo me in vestris rebus gerere debeam, pro Erga vos: ut hodie Galliæ rex in re simili ita loqueretur, J'aviserai comment j'aurai à me porter envers vous, vel, Comment je me devrai porter. At qui διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς vertit Jus meum a vobis consequi studebo, injuriam huic verbo διαλήψομαι facit, atque adeo vim illi affert. " Διείληφα, Attice pro διαλέληφα. Διαλελαμ-" μένος, Ionice ap. Herod. et Hippocr. pro δια-" λελημμένος, s. διειλημμένος." [" Διαλαμβάνω, Schweigh. E. Ph. M. 2, 539. Jacobs. Anth. 9, 56. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 153. ad Diod. S. 1, 104. 161. 512. 2, 77. 295. 344. 398. 447. 456. ad Lucian. 2, 325. Dionys. H. 5, 116. 120. Heyn. Hom. 8, 167. ad Apollod. 648. Wytteub. ad Plut. S. N. V. 110. Abresch. Lectt. Aristæn. 155. Toup. Opusc. 1, 469. 2, 188. Fischer. Ind. Palæph., Greg. Cor. 3. ad Herod. 311. Comprehendo, Diod. S. 2, 175. Constituo, Diod. S. 2, 516. Narro, Bast Lettre 110. Matth. Anecd. 1, 4. Fischer. ad Palæph. 42. 107. Ornandi causa distinguo, ad Il. B. 496. Statuo, Censeo, Eur. El. 373. Diod. S. 1, 468. 470. 491. 569. 596. 2, 298. 350. 356. 389. Sic solum activum, ad 1, 675. Distinguo, Longus p. 3. Vill. Capio, Intelligo, Fischer. ad Palæph. 81. 157. Munio, Distinguo, etc., ad Diod. S. 1, 39. 212. Misceo, ad Xen. Eph. 158. Reputo, Existimo, Lucian. 1, 49. Diod. S. 1, 89. 105. 156. et Add., 162. 230. 257. 272. 285. Διειληφότες et δ' εἰλ. conf., ad Dionys. H. 1, 172." Schæf. Mss. " Sensu Tractandi, Versandi, Administrandi, pro διαχειρίζω, Lys. 520. Reisk." Strong. Mss. " Herod. 3, 117. Ποταμὸς διαλελαμμένος πενταχοῦ, Fluvius in quinque rivos distinctus. Cf. 1, 202. 5, 52." Schw. Mss. Aristoph. Ἱππ. 2, 6, 2. * " Διαληπτέον, Apollon. Dysc. de Pronom. 303. Bekk., Pertractandum, Exponendum est. Gramm. eo modo sæpe utuntur verbo διαλαμβάνω, ut in titulo Canon. Prosod. ap. Hermann. de Emend. Gr. Gr. 422. Draco p. 3." Spitzner de Versu Gr. Her. 192. Polyb. 6, 44, 1. " Artemid. 1, 2." Boiss. Mss. " Clem. Alex. Str. 2, 23." Kall. Mss.] Διειλημμένως, adv. e præt. διείλημμαι factum, pro Distincte, Divise, Divisim; Præcise, Præcisa formula, Xen. (Œc. 11, 25.) a διαλαμβάνω significante διορίζω, ut sit i. q. διωρισμένως. Bud. 561. " Διάλημμα, Hesychio διά-" στημα, Interstitium, Intervallum." Διάληψις, Interceptio, Intercapedo, Bud. 559. ex Aristot. Quod si itidem pro Intercapedine sumi dicamus in Polyb. (2, 33, 6.) Ῥωμαῖοι οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλήψεως ὀρθαῖς χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, non male fortasse reddemus hæc duo adverbiis Cæsim et Punctim. || Eid. Polyb., ut Bud. tradit, est Disceptatio et Ratiocinatio, quæ fit inter deliberandum de re aliqua. Et, Quod quis ex animi sui sententia facien-

A dum sibi instituit; s. judicat sibi suscipiendum et inceptandum. Item Propositum, Consilium. Alicubi et Conatus, Inceptum. Sed quod ad illam Disceptationis signif. attinet, latius etiam patet ap. eund. Polyb. διάληψις: est enim non solum Disceptatio et Ratiocinatio, ac Disputatio; sed etiam Explicatio rei, quæ tractatur, Commentatio, ut scribentis commentarios. Harum autem omnium signiff. e Polyb. petita exempla vide ap. eund. Bud., partim p. 559. partim p. 560. Quinetiam p. 561. affert διάληψιν ποιεῖσθαι ex Eod. (22, 27, 1.) pro διαλαμβάνειν, Statuere, Censere. Et, Τὴν ἐναντίαν εἶχε διάληψιν, pro Contrarium habebat judicium, Contrariam habebat opinionem. [" Toup. Opusc. 2, 79. Fischer. Ind. Palæph., Diod. S. 1, 203. 2, 298. 574. 586. Matth. Anecd. 1, 11." Schæf. Mss. Hippocr. 802. Foës. * " Διάλαμψις, Æolice, Ἔχειν ἐν τᾷ καλλίστᾳ διαλάμψει τε καὶ ἀποδοχᾷ, Inscr. Cumana Caylus 11. pl. 56." Schn. Lex. * " Διάληπτος, Qui separatur, Myth. Scriptt. 330." Wakef. Mss. * " Ἀδιάληπτος, Secundi Sent. 5."
B Kall. Mss. * " Διαληπτικὸς, M. Anton. 10, 8. ἐπίστασιν." Gataker. Mss. * Διαλαβή, Dionys. Hal. Epit. 19, 12. * Ἀποδιαλαμβάνω, Creuzeri Initia Philos. ac Theol. e Plat. Fontibus ducta, 1, 194. * Προδιαλαμβάνω, Polyb. 2, 2, 10. 4, 14, 4. 9, 31, 2. Eust. Il. A. p. 98, 26. * Προδιάληψις, Ptolem. p. 8. * Συνδιαλαμβάνω, Una delibero, Polyb. 16, 25, 1. * " Συνδιάληψις, M. Anton. 1, 10. Ἐν τρόπῳ συνδιαλήψεως περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος." Gataker. Mss.]

Ἐκλαμβάνω, Percipio, Isocr. Epist. ad Ias. Liberos, Ἐλπίζουσι δὲ ὅσον ἀγαθόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι. || E Philone autem affertur pro Recipio, s. potius Accipio, Mutuor, de Mundo, Οἱ παρ' ἑκατέρων ἐκλαβόντες. || Excipio, ap. Medicos, Medicamenta contuso aliquo humore diluta colligo: quod et ἀναλαμβάνω. Bud. e Diosc. || Pro Excipio, i. e. Interpretor, Intelligo, Greg. Ὥσπερ οὐρανὸν καὶ γῆν κακῶς τινὲς ἐξειλήφασιν, ἀντὶ θεοῦ τὰ τοῦ θεοῦ σέβοντες. Affert vero et alia exempla significationis hujus
C Bud. 563. Quibus addo e Plut. Pericle, in fine pag. secundæ a principio, Ed. Ald., Ἐκώλυε δ' οὐδὲν οἶμαι καὶ τὸν φυσικὸν ἐπιτυγχάνειν, καὶ τὸν μάντιν, τοῦ μὲν, τὴν αἰτίαν, τοῦ δὲ τὸ τέλος καλῶς ἐκλαμβάνοντος. Eod. sensu et Gall. dicimus, Vous le prenez bien, mal. [" Item Excipio, ea notione, qua alias v. ἐνδέχομαι ponitur, Lynceus Athenæi 129. Ἐκλαμβάνει πάλιν ζωρότερος ποτὸς, Iterum excipit nos, apponitur nobis, meracior potus." Schw. Mss. " Addisco, Polyb. 2, 39, 6. Ἐξέλαμψεν ἄταν, Ionice, Diog. L. Biante p. 32, 15. HSt." Seager. Mss. Jambl. V. P. 248. " Wakef. Phil. 1429. Brunck. Soph. 3, 405. Diod. S. 1, 39. 321. 2, 294. Heyn. Hom. 5, 428. 6, 337. Greg. Cor. 121. Tzetz. Exeg. in Il. p. 51, 20. 21. 54, 11. 15. 28. 55, 2. 4. 17. Valck. Hipp. p. 251. Brunck. Trach. 849. El. 382. Thom. M. 11. Hemst. in Raphel. 77. Conduco, Plut. Pelop. 25. ad Herod. 735. (9, 95.) Abresch. Lectt. Aristæn. 267. Colligo, Heind. ad Plat. Theæt. 366. Ἐκλ. λόγους, Eur. Ion. 1351. cf. 1624." Schæf. Mss.] " Ἐκλη-
D " πτέον, Excipiendum, Accipiendum, Intelligendum," [" Matth. Anecd. 1, 15. Schol. Soph. Aj. 143. Lobeck., Tzetz. ad Lycophr. p. 886." Schæf. Mss. " Chrys. in 1 ad Cor. Serm. 26. T. 3. p. 408, 42." Seager. Mss. * Ἔκλημμα, unde * Ἐκλημματισμὸς, ὁ, Bryennii Harmonica p. 480. Ὅταν τοῦ αὐτοῦ φθόγγου δὶς κατὰ μουσικὸν μέλος λαμβανομένου μέσος βαρύτερος φθόγγος — παραλαμβάνηται: opp. Προλημματισμός.] Ἔκληψις, Perceptio, Exceptio, sequendo utramque verbi Excipio signif. datam τῷ ἐκλαμβάνω. [Diosc. 1, 81. Bryennii Harmonica p. 479. Ἔκληψις, ἡ ἀπὸ τοῦ ὀξυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν βαρύτερον κατὰ μουσικὸν μέλος ἄνεσις: opp. Πρόληψις: cf. Ἐκλημματισμός. * " Ἐκλήπτωρ, Ἔκληψις, Canon. 16. Cod. Eccles. African. e Suiceri Thes." Ind. Scap. Oxon. Ἐκλήπτωρ, Gl. Conductor, Exceptor: Ἐκλήμπτωρ· Redemptor. * Ὑπεκλαμβάνω, Eur. Herc. F. 997.]

" Ἐλλαμβάνω, s. Ἐλλαμβάνομαι, Apprehendo: s. " Arripiens et apprehendens inhæreo, Complector. " Diosc. 4, 184. de vite alba, Ἐμπλέκεται τοῖς παρα-

" κειμένοις θάμνοις ἐλλαμβανομένη ταῖς ἕλιξι, Quos A " prope se nacta sit frutices, suis claviculis complectitur. Et cap. seq., de vite nigra, Ἐλλαμβάνεται δὲ καὶ αὕτη τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι. Cap. 182. de clematide dicit, Περιελίττεται τοῖς δένδροις ὡς σμίλαξ." [" Joseph. 245, 42." Wakef. Mss.] " Ab Eod. ἐλλαμβάνεσθαι est Ion. fut. med. ἐλλάμψεσθαι, ap. Herod. (1, 80.) Τῷ δή τοι καὶ ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι αὐτὸς, Quo et ipse Cyrus oppressum et comprehensum se iri verebatur: de equitatu Crœsi. Ion. est pro ἐλλήψεσθαι, ut alibi καταλαμφθεὶς pro καταληφθείς. Cam. esse ait a them. λάμπτεσθαι, quod Ionibus significet ἀποδέχεσθαι, Accipere." [" Ἐλλάμψεσθαι, Ion. et Poët. dictum ab Herod., pro comm. λαμπρὸν γενήσεσθαι, καὶ λαμπρὰν νίκην ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀποίσειν, Clarum ac illustrem fore, Illustrem victoriam ab hostibus reportaturum: Τῷ καὶ ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι ὁ Λυδὸς, 1, 80. Quo etiam (equitatu) Lydus fretus sperabat se illustrem evasurum; vel, Se rem præclare gesturum: ἐλλάμψεσθαι autem est fut. 1. med. ab ἐλλάμπομαι, quod poët. B est, non etiam solutæ orationis, pro comm. ἐλλαμπρύνεσθαι. H. Steph. in suo compendiosissimo Indicis Græci specimine totum h. l. si verba, si res ipsas spectes, non Latine versum, sed perversum, et corruptum, habet. Sic enim ille: ἐλλάμψεσθαι, pro ἐλλήψεσθαι, de equitatu Crœsi. Quo, inquit, et Cyrus oppressum iri se verebatur. Lector veritatis amans, nostram interpretationem cum ista conferat, Herodotumque consulat; videbit uter ad Herodoti mentem propius accesserit. Quod autem hic ἐλλάμπεσθαι dicitur, 6, 70. dilucidius aliis verbis explicatur, Ἔργοισι καὶ γνώμῃσι ἀπολαμπρύνεσθαι, Factis et consiliis illustrem esse, vel fieri. Τῇσι νηυσὶ οὐκ ἐλπίζοντες ἐλλάμψεσθαι, 8, 74. Valla: Quod nulla spes a classe affulgeret. Æ. P. Quod non sperarent se classe illustres fore, Quod nullum illustre facinus a se classis opera factum iri sperarent, Quod classe rem a se præclare gestum iri non sperarent." Porti Lex. Ion. * Διελλαμβάνω, Lucian. 3, 585.]

Ἐπιλαμβάνω, Insuper accipio, Assumo, Appian. C Ἔθος γάρ τι Ῥωμαίοις τοὺς θετοὺς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν. Hic enim ἐπιλαμβάνειν esse puto Insuper accipere, Assumere, i. e. προσλαμβάνειν: licet Bud. exponat simpliciter Accipere, tanquam sc. positum pro simpl. λαμβάνειν. || Extremum capio, sumo, opp. τῷ προλαμβάνω, Diosc. de Raphano, Δεῖ δὲ αὐτὴν ἐπιλαμβάνειν, μᾶλλον συνεργοῦσαν τῇ ἀναδόσει, Oportet eam accipere post ceteros cibos: q. d. λαμβάνειν ἐπὶ τοῖς ἄλλοις σιτίοις, sed obiter observa λαμβάνειν in hoc composito signif. Comesse, sicut et Gall. Prendre interdum id sonat. || Excipio, eo sensu, quo dicitur ver excipere hyemem, autumnus æstatem. Unde exp. et Succedo. Basil. Libanio, Τάφους γὰρ τοὺς οἴκους κεκτήμεθα, μέχρις ἐπιλάβῃ τὸ ἔαρ, Theophr. C. Pl. 3, (24, 4.) Ὅπως μὴ ἐπικαθήμενον τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν ἐρυσιβώσῃ. Sed rursus sine casu ap. Greg. Ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβῃ καιρὸς, Succedat, Sequatur, Bud. || Corripio, Invado, Manum injicio, Thuc. 2, (51.) de peste loquens, Δὶς γὰρ τὸν αὐτὸν, ὥστε καὶ κτείνειν, οὐκ ἐπελάμβανε: D quod exemplum adde iis, quæ afferuntur a Bud. 555. ubi exp. et Opprimo. || Occupo, Synes. Epist. 91. Πολλάκις εἰς τὸ συνεῖναί μοι, πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος ἐπιλαμβάνοντι. || Attingo, Thuc. 4, (133.) p. 164. Ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ, καὶ ἔνατον ἐκ μέσου. At Bud. pro hac signif. affert tantum exempla constructionis cum gen., ex Aristot. Sed ἐπέλαβε impersonaliter etiam poni ostendit a Paus. pro Contigit, sicut et κατέλαβε. || Retineo, Sisto, Greg. Τοῖς διὰ τῶν δακτύλων ἐπιλαμβάνουσι τοῦ αὐλοῦ τὸ πνεῦμα, Digito admoto spiritum tibiæ retinentibus, Dem. (1103.) Σὺ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, Siste aquam fluentem. Interdum etiam Revoco, in ea signif., qua dicimus Revocare lectorem. Plato Phædro, Εὖ γὰρ οἶδα ὅτι Λυσίου λόγον ἀκούων ἐκεῖνος, οὐ μόνον ἅπαξ ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιλαμβάνων, ἐκέλευσέν οἱ λέγειν. Denique et pro Obstruo, Obturo, Aristoph. (Πλ. 703.) Τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα. Sic Τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν, Gal. Apud Aristot. autem ἐπιλαβὼν τὸν αὐλόν. || Ἐπιλαμβάνεσθαι, passiva signif. pro Extremum sumi, i. e. Comedi, vide Bud. 556. || Ἐπιλαμβάνεσθαι activa signif. Prehendere, Apprehendere, Comprehendere, [Thuc. 7, 65.] Ὅπως ἂν ἀπολισθαίνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιλαβομένη. Atque ut hic manus dicitur ἐπιλαμβάνεσθαι, sic dicimur ἐπιλαμβάνεσθαι τῇ χειρί: quo usus est et Dem. (533.) sed omittitur frequentius hic dat., qui est veluti casus instrumenti: potiusque additur gen. rei quam apprehendimus: unde dicitur etiam ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρὸς, ad Hebr. 8, (9.) ex LXX. Sic Æschin. (75, 2.) Ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν. Et Lucian. (1, 835.) Ἐπειλημμένος τῆς χλανίδος. In alia autem Apprehendendi signif. 1 ad Tim. 6, 12. Ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, ubi fortasse reddi possit Capesse. Aliquando vero exp. Manum s. Manus injicio: ut exponi potest et in Act. 16, (19.) Ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, ubi etiam animadverte poni accusat. Cum manus injecissent in eos: quod est significantius quam Cum prehendissent. Item pro Manus injicio, ea etiam signif., qua dicitur Manum injicere in bona alicujus. Unde et Vindico exp. Bud., in Plat. Μὴ ἔξεστω τοιούτου κτήματος ἐπιλαβέσθαι. || Occupo, Plut. Othone, Ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαξῶν. || Ἐπιλαμβάνομαι, Prehensum retineo, simpliciter Retineo, e Luciano. || Ἐπιλαμβάνομαι, Deprehendo: ut quidem ap. Plut. Popl. Ἐπιλαβόμενος τῶν γραμμάτων, exp. Qui deprehendit literas. At Bud. interpr. Incautum opprimere et imparatum aggredi, quæ multo sunt significantiora quam Deprehendere hominem, et paulum etiam ab illo diversa, in isto Aristot. l. Ἐπιλαβόμενος γὰρ στασιαζόντων τῶν γνωρίμων ὁ δῆμος. || Reprehendo, Objurgo, Corripio, Emendo, Bud. 555. e Xen. Plat. Sed in his verbis, Ἐπελαμβάνετο γὰρ τῆς διανοίας τὸ συνειδέναι, quæ sunt Demosthenis (406.) quidam non interpr. Reprehendebat, sed Remordebat. || Ἐπιλαμβάνομαι, Capto, Capesso: ἐπιλαμβάνεσθαι προφάσιος, ex Herod. (3, 36.) pro Captare occasionem; τοῦ ἔργου, Capessere opus, VV. LL. Sic autem fortasse in illo l. 1 ad Timoth. Ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, commode quis reddiderit Capesse vitam æternam, i. e. Capesse ea, quæ ad vitam æternam deducere possunt. In Iisd. affertur etiam ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, e Plut. Fab. pro Insaniæ illius occurrere; sed quidam interpr. Illius insaniam reprimere, et coercere. || Ἐπιλαμβάνομαι, pro Suscipio, e Sirac. 4, (12.) Ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων αὐτήν. Item Assumo, ut redditur in Epist. ad Hebr. 2, 16. [Afflo, Instinguo, Inficio, Plato Crat. 15. ap. Fischer. Descr. Lectt. 1798. " Ἐπιλαμβάνω, Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 346—8. Zeun. ad Xen. K. Π. 54. Toup. Opusc. 1, 476. 2, 71. ad Herod. 143. 449. 674. Opprimo, Invado, Fac. ad Paus. 1, 309. Bergler. Alciphr. 9. (et sic in med.) De tempore, Boiss. Philostr. 620. De constr., Abresch. Lectt. Aristæn. 207. Auger Discours 2, 258. et Ind. Ἐπιλαμβάνειν τινά τινος, Arcere aliquem ab, Herod. 2, 87. An ἐπιλαβόντος? Dionys. H. 1, 106. Τεθνάναι δὲ ἐτέρακτο ἐπιλαβόντα ἄνδρα τῆς ἀρχῆς, Paus. 3, 45. Ἐπιλαβούσης νυκτὸς, Diod. S. 1, 465. 2, 46. 165. 409. 424. 456. 530. Ἐπιλαμβάνομαι, ad Lucian. 1, 272. 313. 424. 497. ad Herod. 155. 480. 491. ad Diod. S. 1, 192. 2, 260. 462. 628. Heindorf. ad Plat. Gorg. 77. Locella ad Marbod. 157. Musgr. Or. 920. Wakef. S. Cr. 4, 30. Culpo, Porson. Or. 912. Bast Lettre 68. Boiss. Philostr. 386. Prehendo, Toup. Opusc. 1, 383. T. H. ad Lucian. Dial. p. 81. Reprehendo, Toup. Opusc. 1, 47. Wolf. ad Hesiod. 79. Zeun. ad Xen. K. Π. 164. Seq. infin., Instituo, Fischer. ad Palæph. 36. et Ind. Cum gen., Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 51. Heind. ad Plat. Gorg. 77. Ἐπειλημμένος, cum gen., active, Lucian. 1, 762. 835. 844. Diod. S. 2, 488." Schæf. Mss. Plato de LL. 6. p. 306. Ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου, M. Anton. 1, 17. Τὴν αἴσθησιν ἐπιληφθεὶς, Sensibus captus, Plut. Flam. 16.]

Ἐπίληψις, Prehensio, Apprehensio; Invasio, Manus injectio, Vindicatio, Bud. in Plat. de LL. 12. (p. 204.) Ἐὰν δ' ἐν ἀλλοδημίᾳ κέκτηται, μηδεμίαν εἶναι

προθεσμίαν τῆς ἐπιλήψεως. || Affertur autem et pro Morbo, qui ἐπιληψία dicitur, ex Aristot. Probl. [" Locella ad Marbod. 157." Schæf. Mss. Ionice Ἐπίλημψις, Hippocr. 216.] Ἐπιληψία, Invasio. Videtur enim hoc nomen, cum restringitur ad signif. morbi, qui et servato nomine Gr. dicitur Epilepsia, inclusam tamen simul Invasionis signif. habere; et quidem eo sensu, quo et Thuc. pestem dixit ἐπιλαμβάνειν, ut paulo ante docui, i. e. vel Invadere, vel Corripere: sed ab hoc non habemus itidem verbale, ita ut hujus morbi invasio, κατ' ἐξοχὴν, ut ita dicam, sic appelletur sine adjectione. Quanquam si quis malit ἐπιληψίαν appellatum eum morbum ab eo τοῦ ἐπιλαμβάνειν usu, quo ponitur pro Retinere, s. potius quo ponitur pro Sistere, non valde repugnarim: ut sc. ita vocetur a sistendis sensuum actionibus. Apud Gal. et alios multis in ll. de hoc morbo tractantes, nihil de hujus appellationis origine invenio: at vero Alex. Trall. postquam de iis, qui morbo isto correpti sunt, dixit, eos nec audire, nec videre, nec intelligere, sed omnium sensuum facultate destitutos jacere, nihil differentes a mortuis, subjungit, Διὰ τοῦτο καὶ ἐ. τὸ πάθος ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἐπιλανθάνεσθαι καὶ κρατεῖσθαι αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις: sed hic ego reponere non dubitarim ἐπιλαμβάνεσθαι pro ἐπιλανθάνεσθαι, ut sc. καὶ κρατεῖσθαι perinde sit ac si diceret τοῦτ' ἔστι κρατεῖσθαι. Ἐπιληψία, inquit Gorr., Comitialis morbus. Est Convulsio totius corporis non perpetua, cum mentis et sensuum oblæsione. Eam molestæ rei sensus invehit et cerebro noxiæ tum quantitate tum qualitate. Quantitas quidem cerebro gravis est, ejusque vim expultricem excitat; consistitque in humore vel pituitoso vel melancholico, sed fere semper frigido, crasso et viscoso. Quem tamen non adeo multum esse oportet, ut penitus obstruat, vimque ipsius cerebri exuperet: alioqui non ἐπιληψίαν, sed ἀποπληξίαν potius pareret: sed quantitate mediocrem, ut ad ejus depulsionem, quam natura totius corporis concussu molitur, cerebro vires adhuc suppetant. Qualitas vero maligna et venenata, et virtuti animali infesta est, sive a veneno sumto, s. ab ulcere cacoëthe cerebri vel subjectarum partium, s. ab alia affectione, ut ventriculi cruditate, et largo meri potu, proficiscatur. Itaque ubi eorum aliquid in cerebro præter naturam fuerit, ipsum movendi sentiendique principium in sese recurrit et contrahitur, atque ita totius corporis convulsionem inducit: quinetiam eam a se amoliri contendit, crebra et inæquali cerebri totiusque corporis concussione. Apparent enim manifesto in eo morbo hæc duo symptomata, convulsio concussioque tanta, ut spumam etiam eliciat. Valido enim motu humor, qui in cerebro continetur, exagitatus, non aliter quam ovi candidam spumam creat. Et multis interjectis, Est enim hoc præcipuum inter ἀποπληξίαν et ἐπιληψίαν discrimen, quod et inter paralysin tremoremque esse animadvertitur. In hoc enim tremor epilepsiæ quodammodo similis est, sicut paralysis apoplexiæ. Ergo ut tremoris causa non est obstructio, sed superfluus tantum humor naturæ gravis, et gravitate duntaxat, non etiam obstructione, sicut in paralysi motum conatusque naturæ impedientes; ita in epilepsia judicare licet, humorem, qui copia sua cerebro nocet, non ea ratione epilepsiam aliaque ejus symptomata excitare, quod obstruat, sed tantum quod gravis et molestus cerebro existat; eoque fieri ut inde concitata facultas animalis in suum principium se recipiat, quo tota in ejus depulsionem postea incumbat, etc. Aliquanto post, Morbus hic universalis quidem, diuturnus est, ut qui a pueritia maxime incipiens, qua de causa, opinor, Hippocr. de Aëre, Locis, et Aquis, πάθος παιδίων appellavit, fere semper consenescat: particularibus vero accessionibus, inter acutos, qui sine febre sunt, a Gal. numeratur. Eund. morbum veteres νόσον μεγάλην et ἡρακλείαν, necnon ἱερὰν vocarunt, iis nominibus ejus magnitudinem designantes. Lat. Comitialem dixerunt, quod in comitiis et hominum frequentia maxime invadat. Hactenus ille. Sed hujus appellationis, qua ἱερὰ νόσος dicebatur, afferuntur et aliæ rationes ab Aret., ut conjecturæ tamen: Alex. Trall. vero ἱερὰν νόσον nominatum fuisse scribit hunc morbum, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον εἶναι τὸν ἐγκέφαλον. HINC Ἐπίληπτος et Ἐπιληπτίζω, de quibus infra. || Retentio, Obstructio, Obthuratio; Budæo Retentio et Obthuratio, afferenti ex Aristot. Probl. s. 2, (1.) Ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκ τῶν κλεψυδρῶν, ὅταν πλήρεις οὔσας ἐπιλάβῃ τις· ὅταν δὲ ἐξέλθῃ τὸ πνεῦμα κατεχόμενον, πολὺς γίνεται ὁ ἱδρὼς, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐ. ἀθροισθῆναι κατὰ μικρόν: i. e., inquit, In retentione spiritus: Cum sistitur spiritus. Sed fortasse potius credendum est Aristot. scripsisse ἐπιλήψει. [" Boiss. Philostr. 443." Schæf. Mss.]

Ἐπιλήψιμος, ὁ, ἡ, q. d. Reprehensibilis, Reprehensione dignus. Cui opp. ἀνεπίληπτος. || Ἐπιλήψιμον, Quod reprehensionem meretur, Id, cujus causa reprehendendus est aliquis: ut exp. in isto Hermog. l., Καὶ μὴ ἐπιλήψιμον εἶναι τῷ λέγοντι. || Ineptum est autem et plane absurdum, quod in VV. LL. annotatur ex Eust., sc. ἐ. μέτρον, quasi Caducum et interceptum, vocari Versum, qui unam sui partem in fine servat, alteram proximo subjungit, ut in hoc Simonidis Epigr. Ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο-Γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος. Inepte inquam hoc annotatur in VV. LL. sc. hujusmodi carmina vocari ἐπιλήψιμα: cum enim Eust. dicit ἐπιλήψιμά ἐστι, non id intelligit, sed ea reprehensione esse digna, s. reprehensionem mereri. Præterea non dicit Eust., Versum, qui unam sui partem in fine servat, alteram proximo subjungit, sed Qui partem extremi vocabuli sibi servat, alteram sequenti largitur. Sed ipsa ejus verba subjungam, 984. Cum igitur dixisset, Ἰστέον γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περαιοῦται λέξιν, subjungit, Τὰ δὲ μὴ ἔχοντα οὕτω, ἀλλὰ μέρος μέν τι τῆς τελευταίας λέξεως τῷ πρώτῳ στίχῳ ἀφιέντα, τὸ δὲ λοιπὸν τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ μερίζοντα, ἐπιλήψιμά εἰσιν· ὅπερ φασὶ ποιῆσαι τὸν Σιμωνίδην ἐν ἐπιγρ. κ. τ. λ. Ubi Eust. minime de versibus caducis aut comitiali morbo laborantibus cogitasse, cuilibet, præterquam illi qui hoc in VV. LL. annotavit, manifestum fore puto. [" Niceph. Callist. H. E. 4, 31." Boiss. Mss. Max. Tyr. 471. I. q. ἐπίληπτος, Laborans epilepsia, Anecd. Bekk. 255.]

Ἐπίληπτος, ὁ, ἡ, itidem ut proxime præcedens ἐπιλήψιμος, Reprehensione dignus, Qui reprehendi potest, Reprehensioni obnoxius. [" Peculiari notione, ad Hesych. 1, 1363, 12." Dahler. Mss. Jambl. Protr. 336. " Ad Phalar. 342. Boiss. Philostr. 443. Locella ad Marbod. 157." Schæf. Mss. Deprehensus, Soph. Antig. 406. * Ἐπίλαμπτος hoc sensu legunt VV. DD. ap. Herod. 3, 96. Cf. Ἐπίλαμπος. * " Ἐπιλήπτως, Culpabiliter, Criminaliter, Origen. Philocal. c. 21. p. 60." Seager. Mss.] Sed COMP. Ἀνεπίληπτος usitatius, quod contr. signif. habet, sc. pro Qui reprehendi non potest, Reprehensioni non obnoxius, In quem non cadit reprehensio. Uno etiam verbo Irreprehensus, pro Irreprehensibilis. Dicitur et Inculpatus. Plut. Pericle, Ἀνδρὶ πάντη μὲν ἴσως οὐκ ἀ., φρόνημα δ' εὐγενὲς ἔχοντι καὶ ψυχὴν φιλότιμον, κ. τ. λ. Dicitur etiam ἀνεπίληπτος τὸν βίον, τοῖς τρόποις. Apud Thuc. autem 5, (17.) p. 170. fin. Κἂν αὐτὸς τοῖς ἐχθροῖς ἀνεπίληπτος εἶναι, Schol. μὴ παρέξων κατηγορίας ἀφορμὴν, Criminationis materiam non præbiturus. [Lucian. 3, 194.] " Ἀνέληπτον " καὶ ἀνέκλητον, τὸ ὑγιῶς καὶ ὀρθῶς ἔχον. Ita ap. " Hes.: sed perperam, opinor, pro ἀνεπίληπτον et " ἀνέγκλητον." Ἀνεπιλήπτως, Irreprehense, Inculpate, Citra reprehensionem, Ita ut quis reprehensionem non mereatur, Philo, Ἦν οὐ μόνον ἀ., ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἐπαινετῶς ἦρξε. [Xen. K. Ἀ. 7, 6, 26. * " Δυσεπίληπτος, Difficilis intellectu, Obscurus, Chrys. Hom. 63. T. 6. p. 652, 5. Πολλὴ δυσκολία ἐν τῇ παλαιᾷ διαθήκῃ, καὶ δυσεπίληπτα τὰ βιβλία." Seager. Mss. Schol. Eur. Hipp. 883. * Εὐεπίληπτος, Gl. Reprehensibilis.]

Ἐπίληπτος, Correptus a dæmone, Bud. e Greg. || Correptus epilepsia, Laborans epilepsia, i. e. comitiali morbo. Qui et Comitialis homo, Plin. Caducus autem Firmico, ut quidam annot. Aristot. Ἄνθρωπος τῶν ζώων ἢ μόνον ἢ μάλιστα ἐπίληπτον ἐν τῇ νεότητι γίνεται. [Theophr. Char. 16, 4. Schleusner. Lex. V. T. Ionice Ἐπίλημπτος, Hippocr. 1201.] Ἐπιληπτίζω,

Comitiali morbo laboro, quo uti Plut. tradit Bud., locum tamen non afferens. Intellexisse autem puto de hoc, nisi et alibi usus sit, qui est in Quæst. Rom. (p. 165.) Ἀνθρώπων ὅσοις ἐπιληπτίζουσι, συμβαίνει φθέγγεσθαι, μηκασμῷ παραπλησίαν φωνὴν ἀφιᾶσι. Sed ET Ἐπιλήπτομαι pro eod. affertur ex 1 Reg. [21, 15. al. ἐπιληπτεύομαι. " Ἐπιλήπτομαι, * Ἐπιληπτεύομαι, Hœschel. ad Orig. c. Cels. 492." Schæf. Mss. " Ἐπιληπτεύομαι, Petri Alex. Can. 5. Routh. Mss. Nicet. Ann. 12, 5. * Ἐπιληπτόομαι, Alex. Trall. 1. p. 26.] Ἐπιληπτικὸς adj. Pertinens ad epilepsiam, s. comitialem morbum. Et Ἐπιληπτικὴ νόσος, vel ἐπιληπτικὸν νόσημα, Aristot. Comitialis morbus. Interdum vero dicitur pro ἐπίληπτος, Comitiali morbo laborans, Plut. [7, 780. 8, 223. 9, 129. Ionice Ἐπιλημπτικὸς, Hippocr. 190. 191. 1201. * Ἐπιληπτικῶς, 172.]

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ea forma, qua dicitur ἀντιλήπτωρ, Reprehensor, VV. LL. e Plut. Ἐπιλήπτορος πάντων, Reprehendentis omnia: [legitur ap. Timon. Phl. 28.]

[* Ἐπιλαβὴ, Æsch. Suppl. 447. Hippocr. 814.]

Ἀντεπιλαμβάνομαι, Vicissim prehendo, apprehendo, Contra nitens prehendo. VV. LL. exp. Contra nitens retineo; et affertur, Ἀντεπειλημμένοι τῆς ὄρνιθος, pro Manum utrimque in avem conjicientes, Manibus utrimque in avem conjectis. [Lucian. 3, 447. * Κατεπιλαμβάνω, 2 Reg. 15, 5.] Προσεπιλαμβάνω, et Προσεπιλαμβάνομαι, Insuper prehendo. At in VV. LL. Insuper assumo. [" Apud Herod. 5, 44. Προσεπιλαβέσθαι τινὶ τοῦ πολέμου, idem valet ac συνεπιλαβέσθαι, Sociam operam alicui navare in bello." Schw. Mss. " Diod. S. 2, 324. T. H. ad Lucian. 1, 196." Schæf. Mss.] Συνεπιλαμβάνομαι, q. d. Una prehendo, Simul capesso. Ponitur autem pro Adjuvo, Opitulor. Lucian. (1, 195.) Τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου: q. d. Esse mihi adjutricem operis, pro Adjuvare me in opere. Sic Herod. (5, 45.) Συνεπιλαμβάνεσθαι τοῦ πολέμου Συβαριτικοῦ, Thuc. 8. Ξυνεπιλαβέσθαι τῆς ὑπολοίπου Ἀθηναίων καταλύσεως, 1, (115.) Ξυνεπελαμβάνοντο sine casu. In VV. LL. e Plut. Camillo, Συνεπιλαμβάνονται τοῦ ἀγῶνος, pro Certamen simul aggrediuntur. Et Συνεπιλαμβάνεται παιδεύσεως, e Plat. Timæo, pro Disciplinam simul capessit; nam ibi a typographo omissam fuisse puto particulam Simul. ITEM Συνεπιλαμβάνω ap. Thuc. ead. signif. 2, (8.) Ἔῤῥωτό τε πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ πολίτης, εἴ τι δύναιτο καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς. [" Diod. S. 1, 678. 697. 709. 2, 110. 133. 154. 187. 356. 359. 367. 444. 480. 620. Thom. M. 816. ad Charit. 127. Bergler. Alciphr. 333. ad Herod. 393. Abresch. Lectt. Arist. 46. T. H. ad Lucian. 1, 424." Schæf. Mss.]

Καταλαμβάνω, Deprehendo, Offendo, Nanciscor, Xen. Σ. (2, 19.) in persona Socratis loquens, Οὐκ ἴστε ὅτι οὑτοσὶ κατέλαβέ με ὀρχούμενον; Deprehendit, Offendit. Ita Bud., qui et e Themistio addit, Καὶ ὅπως κατείληφε τὸν ἑταῖρον, pro Nactus est s. offendit sodalem. || Comprehendo, Assequor: unde deductum κατάληψις, in hac signif. habebis infra e Thuc. Sed ponitur etiam metaphorice, sicut Lat. Comprehendo: unde et κατάληψις philosophica redditur Comprehensio. In quarum signif. ambiguitate ludens Lucian. (1, 568.) inducit skepticum philosophum dicentem illi, qui eum mercari volebat, se posse omnia facere præterquam δραπέτην μεταδιώκειν. Et interrogatum cur hoc minus præstare posset quam aliud quidlibet, respondentem, ὅτι οὐ καταλαμβάνω. Ubi alluditur ad καταληπτικὴν φαντασίαν, s. potius ad ἀκαταληψίαν, de quibus multa habes in libris Sexti Philosophi Pyrrhoniarum Hypotyposeωn, Latinitate a me donatis. Dicitur autem et αἰσθήσει καταλαμβάνειν, Sensu comprehendere, percipere: quam signif. habet et pass. partic. ap. Philon. Καὶ δυνάμεις ἄλλας αἰσθήσει οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανομένας. Redditur et verbo Complector, ut sc. dicitur Mente complecti aliquid. Item Assequor, Comperio, Compertum habeo, Bud. Quo pertinet Plato Apol. Socr. (7.) Ὡς ἐπαντοφώρῳ καταληψόμενος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα, quod exp., Ut me illis imperitiorem esse, manifesto comperturus. || Ut autem illam verbi Complector signif. habet v. καταλαμβάνω, sic et alteram interdum; atque adeo ponitur non solum pro Complector, i. sc. significans q. περιλαμβάνω, sed et pro Contego, Obduco: ut docet Bud. 561. e Theophr. || Occupo: qua in signif. Diodorus usus est et pass. partic. κατειλημμένων. Ut autem ap. Diod. S. reperitur pro Occupare, ea signif., qua dicuntur hostes occupare locum aliquem, ita et ap. Thuc. legimus pass. Κατειλημμένην τὴν πόλιν, Occupatam s. Captam urbem. Apud Plat. autem in Tim. Καταλαμβάνοντα καταλαμβάνεσθαι, Occupare et occupari, vel, Vincere et vinci celeritate, ut Cic. vertit. Bud. 561. 562. ubi exp. etiam Anteverto, sicut et προκαταλαμβάνω ac προλαμβάνω. || Accipitur vero et pro Assequor cursu, οὐκ ἀπολείπομαι, quæ signif. ejusd. generis est cum proxime præcedente, item pro Æquo: cujus signif. exemplum Bud. affert e Basil. || Καταλαμβάνω et pro Detineo, Occupo significante Detineo, accipi tradit Bud. in Aristot. Polit. 8. Ὅταν δ' ἀφ' ἥβης ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθήμασι γένωνται, τότε ἁρμόττει καὶ τοῖς πόνοις καὶ ταῖς ἀναγκοφαγίαις καταλαμβάνειν τὴν ἐχομένην ἡλικίαν. Ita enim hæc vertit, Cum usque ad annum septimum decimum aliis disciplinis incubuerint, tum proximam ætatem occupare oportet laboribus etc. || Invado, Corripio, Incesso, Herod. (3, 149.) Κατέλαβε νοῦσός μιν, Herodian. 1, (3, 1.) Διατρίβοντά τε ἐν Παίοσι νόσος χαλεπὴ καταλαμβάνει: (1, 14, 13.) Πολλῶν δὴ καὶ δεινῶν συνεχῶς κατειληφότων τὴν πόλιν. Quinetiam dixit Plut. Τὸν Ἀντώνιον ἀγγελίαι δύο καταλαμβάνουσιν, Duo nuntia eum invadunt, adoriuntur, q. d. Aures ejus percellunt. Passive etiam ap. Herodian. (2, 1, 12.) Πάντων τε ὕπνῳ κατειλημμένων, Omnibus somno correptis. Sed aliquando vel potius sæpe utendum est verbo Accidere, Contingere, ad exprimendum hoc verbum: Καταλαμβάνει με συμφορὰ, Plato, Accidit mihi calamitas, vel Evenit, nisi quis hic malit, Invadit me calamitas. Itidemque καταλαβοῦσα συμφορὴ, Herod. (4, 161.) Calamitas, quæ accidit. Possit vero Καταλαμβάνει με συμφορὰ, reddi etiam Accipio calamitatem, et καταλαβοῦσα συμφορὰ, Accepta calamitas. Et, Περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων, Synes. De rebus, quæ tibi acciderunt. Thuc. autem dixit l. 1. Ἢν δέ γε ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ, Si aliud bellum nobis accidat, Si bellum nobis oriatur. Fortasse autem et verbum Incessere aliquis locum habere hic existimet. Sic et 2, (18.) Καὶ αὐτῷ φρουρίῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐχρῶντο ὁπότε πόλεμος καταλάβοι. Frequenter vero τὸ κατειληφὸς, s. potius τὸ καταλαβὸν sine accus., Quod accidit: et plur. τὰ καταλαβόντα, Quæ acciderunt. Herod. (9, 49.) Τὰ καταλαβόντα ἐσήμαινε. Sic τὸ κατειληφὸς πάθος, Herodian. 1, [12, 16.: 5, 5.] Κοινὴν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδόνα: nam quod de ἐπέλαβε dicit, ad hoc quoque pertinere putandum est. Sed et impersonaliter ponitur κατέλαβε: sicut de ἐπέλαβε dictum fuit antea. Herod. (6, 38.) Κατέλαβε ἄπαιδα ἀποθανεῖν: (3, 118.) Ἕνα κατέλαβε ὑβρίσαντα τάδε ἀποθανεῖν. E Paus. autem exempla Bud. affert p. 556. ubi etiam admonet ita impersonaliter usurpari, ut tamen aliquod subjectum subintelligatur, ut εἱμαρμένη, χρεὼν, aliquid simile. Sed addo iis, quæ a Bud. dicuntur, interdum nominativum exprimi, ut Paus., Εἰ δὴ καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον: qui nominativus cum hoc verbo subaudiri fortasse debet in aliquibus Herod. ll. At vero ap. Paus. apte subaudientur illa iis præsertim in ll., in quibus dicit Κατέλαβεν ἀποθανεῖν. Sunt autem frequentes ap. eum, qui et in hoc imitari voluit, ut opinor, Herod. Ita igitur in Atticis p. 21. Οὓς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν τεταγμένους: Lacon. p. 71. Τὴν δὲ οἱ συνοικήσασαν ἀδελφὴν κατέλαβεν ἔτι πρότερον ἀποθανεῖν ἄπαιδα: alibi, Ὕστερον δὲ Ἐπωπέα κατέλαβεν ἀποθανεῖν ὑπὸ τοῦ τραύματος. Sed et συνέπεσεν ead. signif. dixisse Paus. animadverti, cum alibi, tum ead. illa p. 21. cum dat. Ὁπόσοις ἀποθανεῖν συνέπεσεν ἔν τε ναυμαχίαις καὶ ἐν μάχαις πεζαῖς. || Καταλαμβάνω præterea ut Evenio significat in præc. i. e. Accido, sic et pro Advenio in

nonnullis loquendi generibus ponitur: Herodian. (1, 15, 5.) Ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι: (6, 4, 3.) Καταλαβούσης δὲ τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, Ubi dies illa advenit: (2, 9, 6.) Ἑσπέρας καταλαβούσης: (7, 2, 18.) Χειμῶνος ἤδη καταλαμβάνοντος, Cum hyems adveniret, i. e. instaret, ut Polit. vertit. || Fortasse autem et Pervenio alicubi reddi potest: Synes. Ἂν μὴ τάχιστα τὰς ἱερὰς Ἀθήνας καταλαβεῖν μοι γένηται. Nisi quis Occupare malit, ut sit metaph. sumta a militibus locum aliquem occupantibus: sicut et nostrates ludentes dicunt, Je vous irai prendre d'assaut. Nam quod quidam καταλαβεῖν τὰς Ἀθήνας interpr. Proficisci, nullo modo vim verbi Gr. exprimere videtur. Bud. tamen in l. simili Theodoriti καταλαβεῖν Τύρον vertit simpliciter Petere Tyrum: perinde ac si in illo Synes. l. καταλαβεῖν τὰς Ἀθήνας reddas Petere Athenas. Sed et καταλαβεῖν τὸν βασιλέα ap. eund. Theod. pro Adire regem. Qui verbi καταλαμβάνω usus cum accus. personæ exprimi posse videtur Gall. verbo Trouver; nam quemadmodum dicimus Trouver pro Offendere, Nancisci, quæ signiff. datæ fuerunt primæ huic verbo, ita etiam diceremus καταλαβὼν τὸν βασιλέα, Etant venu trouver le roi, in altera hujus verbi signif. || Καταλαμβάνειν ut pro Contingere, i. e. Accidere, sic et in altera signif. verbi Contingere affertur e Greg. Τὰ ἄκρα τῇ θερμότητι καταλαμβάνειν. Sed possit fortassis et aliter hic reddi. || Includo, Intercludo: unde pass. κατειλημμένον, quod ex Aristot. affert Bud. 558. || Obstringo, Astringo, Obligo: καταλαμβάνω ὅρκῳ, ὅρκοις, Obstringo jurejurando. Thuc. 4, (89.) p. 149. Ὅρκοις τε Λακεδαιμονίων καταλαβὼν τὰ τέλη τοῖς μεγίστοις. Sed et pass. p. 3. Τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις κατειλημμένους. Affertur vero et in propria verbi Astringo signif. e Plut., Καταλαβόντες ἱμᾶσι. Sic autem et ἀναλαμβάνειν accipi dictum supra fuit. || Convinco: quæ signif. affinitatis aliquid cum præcedente habet; quem enim convincimus, eum velut obstrictum tenemus. Sic autem et simplex λαμβάνω pro Convinco accipi dictum fuit. Sed et Reum perago exp. a Bud. in h. Antiph. l. Τόν τε γὰρ διώκοντα οὐ δίκαιον καταλαμβάνειν, μὴ σαφῶς διδάξαντα ὅτι ἀδικεῖται· τόν τε φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι, μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται. Alibi vero scribit accipi sæpe ab eod. Oratore pro Damnare, Punire; eumque alicubi opponere καταλαμβάνειν verbo ἀπολύειν. Affert vero et pass. ex Eod. Τὸν αἴτιον τῶν γενομένων καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου. || Pro simpl. λαμβάνω e Philone de Mundo affertur, ubi dicit ἐπίδοσιν καταλαμβάνειν pro Incrementum capere. Sed eum λαμβάνειν scripsisse potius crediderim. || Καταλαμβάνομαι pass. signif. vide in quibusdam ll. prolatis in Καταλαμβάνω. || Pro καταλαμβάνω interdum ponitur; ibidemque præt. κατείλημμαι: unde, Κατειλημμένων τὴν πέτραν βαρβάρων, ap. Diod. S. pro κατειληφότων. Sed affert præterea Bud. ex Andoc. signif. act. pro Apprehendere, Πολλὰ ἱκετεύσας καὶ καταλαμβανόμενος γονάτων, ubi malim καταλαβόμενος.

[" Καταλαμβάνω, ad Charit. 563. 599. 601. 605. 665. Abresch. Æsch. 2, 42. Wakef. S. Cr. 4, 24. Kuster. Aristoph. 108. ad Lucian. 1, 56. 187. 273. 821. 2, 116. Dial. p. 93. ad Diod. S. 1, 66. 94. 139. 212. 219. 302. 398. 2, 37. 467. 485. 644. ad Herod. 44. 106. 381. 511. 691. 724. 740. Villois. ad Long. 106. Wyttenb. ad Plut. 1, 790. Heyn. ad Apollod. 829. Bergler. Alciphr. p. 5. Abresch. Lectt. Arist. 14. ad Xen. Eph. 227. Comperio, Dionys. H. 2, 950. Emo, ad Lucian. 1, 341. Coërceo, Wessel. ad Herod. 21. (1, 46.) De fibulis, Connecto, Schleusn. ad Phot. c. 23. De periculis et casibus inopinatis, ad Lucian. 1, 192. ad Herod. 285. De coarguendo, 312. Wessel. Diss. 203. I. q. ἐπέχω, Retineo, etc. Herod. 9, 2. Conf. c. περιλ., ad Diod. S. 2, 337. Καταλαμβάνει, pro συμβαίνει, Accidit, Fac. ad Paus. 1, 294. Bibl. Crit. 3, 2. p. 46. ad Herod. 328. 576. 643. 726. Καταλ. ὅρκοις τινα, 235. Dionys. H. 1, 481. 3, 1509.: σκήνην, θέαν, Valck. Adoniaz. p. 309. Τῆς νυκτὸς καταλαμβανούσης, Diod. S. 2, 467. Dionys. H. 2, 946. Plut. Alex. p. 60. Schm. Τὰ καταλαβόντα, Herod. 715. Καταλαβέσθαι τινός, Heyn. ad Apollod. 621. Κατειλημμένος, Qui occupavit, Diod. S. 2, 226. Med., Dionys. H. 1, 378. Act., med., ad Diod. S. 2, 18. 226. 454. 468." Schæf. Mss. * Καταλαβέω, unde Καταλελαβήκεε, Herod. 3, 42.] "Καταληπτέον, Occupandum." " Καταλαμπτέος, Ionice pro καταληπτέος, Comprehendendus. Herod. (3, 127.) Καταλαμπτέος ἐστὶ θανάτῳ, Comprehendendus est et tradendus morti. " Sic Καταλαμφθείς, ap. Eundem pro καταληφθείς, Comprehensus: tanquam a th. καταλάμβω."

[* " Κατάλημμα, i. q. λῆμμα, Assumtum, Diog. L." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

· Κατάληψις, Deprehensio, Comprehensio: Thuc. 3. Ὡς δ' οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο ἐπανεχώρει, Cum non amplius in comprehensione videretur esse classis, i. e. Cum videret se non jam posse classem hostium comprehendere, aut etiam Assequi. || K. τοῦ ἱεροῦ, e Dem. (247.), pro Invasio templi; τῆς βασιλείας, ex Isocr. Adeptio regni. Affertur vero et e Theophr. C. Pl. 2. Πρὸς τὴν γεωργιῶν κ., pro Ut dominus agrum recipiat. || Sed multo est frequentius in metaph. signif., cum sc. de rebus dicitur, quæ sensibus corporis, s. potius mente comprehenduntur. A Cic. redditur non solum Comprehensio, et id quidem ad verbum, sed etiam Perceptio, Cognitio. Idem in Lucullo, Ad rerum igitur scientiam, vitæque constantiam aptissima cum sit mens hominis amplectitur maxime cognitionem, et κατάληψιν, quam, ut dixi, verbum e verbo exprimentes, comprehensionem dicemus, cum ipsam per se amat, etc. Ibid., Hoc quidem Zeno gestu faciebat; nam cum extensis digitis adversam manum ostenderat, visum, inquiebat, hujusmodi est: deinde cum paulum digitos constrinxerat, assensus hujusmodi: tum cum plane compresserat, pugnumque fecerat, compressionem illam esse dicebat: qua e similitudine etiam nomen ei rei, quod ante non fuerat, κατάληψιν imposuit. Hæc Cic. Quibus autem in ll. ab eo reddatur Perceptio, Cognitio, docebit te meum Cic. Lex. Fabius quoque καταλήψεις vertit Perceptiones, cum hanc τέχνης definitionem, τέχνην esse σύστημα ἐκ καταλήψεων ὁμολογουμένων καὶ ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, vertit Artem constare e perceptionibus consentientibus et coëxercitatis ad finem utilem vitæ. Nam Præceptionibus, quod hic quædam exempl. habent, mendosum esse manifestissimum est. Accedit vero et Ciceronis testimonium ita scribentis, ubi ad illam ipsam definitionem respicit: Ars vero quæ potest esse nisi quæ non ex una aut duabus, sed e multis animi perceptionibus constat? Item, Quid enim est, quod arte effici possit, nisi is, qui artem tractabit, multa perceperit? Philo de Mundo, Νόησις, κατάληψις, εὐστόχια κ. τ. λ. Lucian. (1, 826.) Ἕξεις τινὰς καὶ σχέσεις, καὶ κ. καὶ φαντασίας. || Bud. vult accipi pro Deprehensione, i. e. Inventione, in h. Ptolemæi l., Φαίνεται δὲ καὶ αὐτὸς ἐνίοις μὴ μετὰ καταλήψεως ἀξιοπίστου συγκατατεθειμένος. || Musicorum vocabulum, pulsando chordas concentum explorantium, ut quidam annot. e Schol. Aristoph., qui in N. (318.) καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν, scribit κατάληψιν solere musicos appellare ἐπειδὰν πλήξαντες τοῖς δακτύλοις ἢ τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς καταλάβωσι καὶ ἀποτείνωσι τὸν φθόγγον. || Morbi nomen ap. Medicos: κ., inquit Gorr., Affectus est cerebri; provenit autem a vehementi refrigeratione cum quadam siccitate, et posteriora cerebri potius occupat, cum in caro anterior pars magis laboret: in apoplexia vero et morbo comitiali, utraque, Gal. de LL. Affect. 4. Manent autem per κατάληψιν palpebræ apertæ, quæ per carum clauduntur, servaturque secundum naturam spiratio. Hujus frigidus ac crassus aut omnino viscidus humor causa est: quanquam et stomachi vitio aliquando incidere possit. P. Ægin. 3, 6. scribit, affectum, quem Medici Galeno antiquiores κάτοχον appellarunt, eund. a recentioribus κατοχὴν et κατάληψιν postea vocatum esse. Dicitur ἀπὸ τοῦ καταλαμβάνειν, quod eo affectu detentus æger, repente in illo permanet habitu, in quo correptus est. Hæc

ille. In VV. LL. scribitur Medicis recentioribus vocari Congelationem, et esse Affectum inter phrenitidem ac lethargum: in quo subita fit detentio, mentis corporisque sensu motuque intercepto, remanente figura, in qua correptus æger fuerit, sive steterit, s. sederit, s. oculos clausos s. apertos habuerit. [K. et Κατάλαμψις, Jambl. V. P. 138. "Kuster. Aristoph. 56. Boiss. Philostr. 549. Ammon. 50. Eran. Philo 156." Schæf. Mss.] Καταλήψιμος, ὁ, ἡ, Ad deprehensionem damnationemque conducens et incitans, Bud. afferens ex Antiph. (700.) Εἰ δέ τις κοινὴν μὲν τὴν πρᾶξιν, κοινὴν δὲ τὴν ἀτυχίαν αὐτῶν ἡγούμενος εἶναι, μηδέν' ἀπολύσιμον μᾶλλον ἢ καταλήψιμον ἐκ τῶν λεγομένων γινώσκει αὐτῶν ὄντα κ. τ. λ. [" Valck. ad Herod. 312. 533." Schæf. Mss.] Ἀκαταληψία, q. d. Incomprehensibilitas: quæ vox ἀκαταληψία opp. τῇ καταλήψει s. facultati καταληπτικῇ. Dicitur enim ἀκαταληψία de eo, qui οὐ καταλαμβάνει, ut dicere solebant sceptici, quemadmodum videre est in multis Sexti Philosophi ll., in libris Pyrrhoniarum Hypotyposeωn. Plut. (10, 612.) Ὅτι προστρίβεται Σωκράτει καὶ Πλάτωνι καὶ Παρμενίδῃ καὶ Ἡρακλείτῳ τὰ περὶ τῆς ἐποχῆς δόγματα καὶ τῆς ἀ., οὐδὲν δεομένοις [—ος.] Sic autem et verbum ἀκαταληπτῶ pro οὐ καταλαμβάνω, ut docebo in Ἀκατάληπτος.

Καταληπτὸς, Qui comprehendi potest, Comprehensibilis, ut Cic. καταληπτὸν dixit Comprehensibile, Acad. Quæst. 1. Ed. 2. Visis non omnibus adjungebat fidem, sed iis solum, quæ propriam quandam haberent declarationem earum rerum, quæ viderentur. Id autem visum cum ipsum per se cerneretur, comprehensibile: (Feretis hæc? Nos vero, inquit; quonam enim modo καταληπτὸν diceres?) sed cum acceptum jam et approbatum esset, comprehensionem appellabat, similem iis rebus, quæ manu prehenderentur: e quo etiam nomen hoc duxerat. In quo Cic. l. obiter observa etiam, unde sit dicta κατάληψις, quam vertit Comprehensionem, sicut et alibi. Sed Eund. alicubi pro καταληπτὸς dixisse etiam Comprehensus, Perceptus, Cognitus, testatur Bud. qui itidem καταληπτὸς vertit Perceptus, in Greg. Θεὸς μέν ἐστι φῶς τὸ ἀκρότατον, οὔτε νῷ καταληπτὸν, οὔτε λόγῳ ῥητόν. [Philostr. 148. Boiss., Diod. S. 2, 508. Bibl. Crit. 3, 2. p. 50. Valck. Hipp. p. 310. Locella ad Marbod. 158. ad Herod. 615." Schæf. Mss.] Hinc Ἀκατάληπτος bicomp. Incomprehensibilis, Qui comprehendi non potest, Qui percipi non potest. [" M. Anton. 5, 10. Παντάπασιν ἀκατάληπτα εἶναι." Gataker. Mss.] A quo Ἀκαταληπτέω, quod tamen pass. signif. non retinet, sed ponitur pro Non comprehendo; nam ἀκαταληπτῶ et οὐ καταλαμβάνω pro iisd. accipit Sext. Philosophus, scepticos ea in ore habere solitos fuisse docens. [Pyrrh. 1, 201. * Συνακαταληπτέω, Lobeck. Phryn. 574. * Ἀκαταλήπτως, Schol. Il. P. 75. " Origen. Philocal. p. 23. p. 79. * Δυσκατάληπτος, Comprehensu s. Intellectu difficilis, Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 6. T. 4. p. 462, 17." Seager. Mss. " Schol. Soph. Œd. T. 109." Boiss. Mss. " M. Anton. 5, 10." Gataker. Mss.] " Εὐκατάληπτος, Comprehensu s. " Perceptu facilis, Hermog." [Schol. Æsch. Pers. 464.] || Καταληπτὸν, Quod assequi s. obtinere possumus, obtineri potest, Thuc. 3, (11.) Εὐπρεπείᾳ τε λόγου καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος, τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτὰ, Res obtineri posse videbantur. || Et, Πένθος θεόθεν καταληπτὸν VV. LL. ex Eur. (Hipp. 1347.) Luctus divinitus acceptus. Videri certe posset hoc καταληπτὸν esse ab ea τοῦ καταλαμβάνειν signif., qua dicitur νόσος vel συμφορὰ quempiam καταλαμβάνειν: sed constituendum esset hic novum quoddam genus hypallages, ut esset pro καταληπτὸς θεόθεν πένθει: cum non dicatur πένθος καταλαμβάνεσθαι, sed aliquis πένθει καταλαμβάνεσθαι. Καταληπτικὸς, q. d. Comprehensivus, Comprehendendi facultate præditus, Greg. Naz. κ. ἑαυτοῦ, Qui seipsum comprehendere potest. Et καταληπτικὴ φαντασία ap. Philosophos. Lucian. (1, 560.) Οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ κ. φαντασίαν ἔχεις. Meminit et Epictetus τῆς κ. φαντασίας. Et Καταληπτικῶς, q. d. Comprehensive, Adhibendo καταληπτικὴν

A φαντασίαν. [" Clem. Alex. 378. 810." Wakef. Mss.] || K. τοῦ θορυβητικοῦ, Aristoph. Ἱππ. (1380.) pro προκαταλαμβανόμενος τοὺς ἀκούοντας ὥστε θόρυβον μὴ κινῆσαι, Schol.

[* " Καταληπτὴρ, Hes. v. Μαχαιροδέτης." Wakef. Mss.]

[* Καταλαβὴ, Comprehensio, Plato 11, 291. Bip. * Καταλαβεὺς, i. q. πάσσαλος, Hes. Phot.]

[* Ἀντικαταλαμβάνω, Dio Cass. 36, 23.] Ἐγκαταλαμβάνω, Intus capio, comprehendo. A cujus pass. Ἐγκαταλαμβάνομαι dixit Æschin. ἐγκατελήφθησαν pro Intus capti fuerunt: (30, 9.) Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς Ὄλυνθος ἥλω, καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἐγκατελήφθησαν πολιτῶν. Sic etiam Dem. (388.) usus est. Herod. autem dixit, Ἐγκατειλημμένοι ἐντὸς τείχεος vacante præp., quæ est juncta verbo. || Interdum vero ἐγκαταλαμβάνομαι, Intercipior, Includor: Antiphon, Ἕνα δέ τινα τῶν νεωτέρων ὁρῶντα πατέρα πρεσβύτερον ὄντα, καὶ οὐ δυνάμενον ἀποχωρῆσαι, ἀλλ' ἐγκαταλαμβανόμενον, ἀράμενον φέρειν. Plut. (9, 732.)
B Ἀλλὰ πολλάκις ἐγκαταλαμβανόμενον ἀνθίσταται καὶ μάχεται. || Ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις, Thuc. 4, (19.) p. 128. ut alibi καταλαμβάνειν ὅρκοις, Obstringere s. Adigere jurejurando; sed hic addit κατ' ἀνάγκην. " Ἐγκατάληψις, Comprehensio. Moschop. Τέχνη ἐστὶ " σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι " τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ita Bud. Alii vero " simpliciter legunt καταλήψεων." [Thuc. 5, 72.] Ἐπικαταλαμβάνω, Occupo, Anteverto, Assequor, Bud. e Plat. Theophr. (H. Pl. 2, 6, 10.) Item, Opprimo, e Xen. (Ἑλλ. 2, 4, 4.) Vide Comm. 562. Sic pass. Ἐπικαταλαμβάνομαι, Occupor, Antevertor. Περικαταλαμβάνω, Undique deprehendo, comprehendo. A cujus pass. Περικαταλαμβάνομαι est ap. Aristot. de Mundo, Περικαταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Apud Polyb. autem 16, (2, 8.) Φίλιππος δὲ περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς, Bayf. vertit, At Philippus videns se rei occasione impeditum et repente oppressum. || Περικαταλαμβάνω, Theophr. H. Pl. 4, (2, 5.) in ead. signif., in qua et ἐπικαταλαμβά-
C νειν, et de re ead. Καρπὸν δὲ φέρει πολὺν, καὶ πᾶσαν ὥραν πεπαίνει· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος ἀεὶ τὸν ἔνον: C. Pl. 2, (8, 1.) Ξυμβαίνει δὲ δὴ τοῖς ὀψικάρποις ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πεπαίνεσθαι περικαταλαμβανομένοις τῇ ὥρᾳ. Quos ll. Bud. affert in suo Lex., non addita signif., cum tamen Comm. 562. ex eod. Auctore ἐπικαταλαμβάνειν afferat de re ead. dictum: quod certe multo aptius esse videtur, imo vero hoc, non item illud, habere hic locum existimo. [" M. Anton. 9, 8. Φεύγοντες περικαταλαμβάνονται." Gataker. Mss. " Planud. Ovid. Met. 8, 399." Boiss. Mss.] Περικατάληψις, Deprehensio s. Comprehensio, qua aliquem undique deprehendimus, comprehendimus. [Theophr. H. Pl. 7, 10, 3.] Περικατάληπτος, Undique comprehensus. [Plut. 10, 717. 722. 738.] Προκαταλαμβάνω, Anticipio, Anteverto, Occupo, Thuc. 3. Προκαταλαβεῖν ἐβούλοντο, Theophr. H. Pl. 5. Εἰ μὴ προκαταλήψονται ἐν τάχει, Herodian. 1, (6, 8.) Μή τις ἐκεῖσε προκαταλάβοι τὴν βασίλειον ἑστίαν τῶν εὐπατριδῶν πλουσίων: 2, (10, 18.) Φθάσωμεν οὖν τὴν
D Ῥώμην προκαταλαβόντες ἔνθα ἡ βασίλειός ἐστιν ἑστία: (3, 1, 10.) Προκαταλαβεῖν τὸ Βυζάντιον, Byzantium præsidio occupare, Polit.: Thuc. dixit etiam προκαταλαμβάνειν aliquos, pro Occupare, i. e. Ante opprimere. E Greg. autem affertur, Εἰ δὲ προκαταλάβοις σεαυτὸν τῇ σφραγῖδι, pro Si te sigillo præmunieris; sed malim Antevertendo præmunieris, Ad antevertendum, occupandum. Invenitur et pass. præt. significatione act., in hoc Metrodori loco, Προκατείλημμαί σε, ὦ τύχη, Cic. Occupavi te, fortuna, atque cepi, Lex. Cic. 141. [" Ad Charit. 563. ad Diod. S. 2, 291. 460. Heyn. ad Apollod. 829." Schæf. Mss.] Προκατάληψις, Occupatio, Præoccupatio, [Gl.] Anticipatio. || Est et Nomen schematis ap. Rhett., cum id, quod adversarius arrepturus est aut objecturus, præsumunt et prius dicunt. Latine, inquit Rufinus, Præceptio vel Anticipatio dici potest. [* " Προκατάληπτος, Heyn. ad Apollod. 829. 844." Schæf. Mss. Schol. Il. Σ. 486. * Προκαταληπτικὸς, Epiph. 1, 417. * Ἀντιπροκαταλαμβάνω, unde * " Ἀντιπροκαταλη-

πτέον, Aristot. Rhet. 19." Kall. Mss. *Προσκαταλαμβάνω, Dio Cass. 332, 87. Reim. *Συγκαταλαμβάνω, Thuc. 7, 27. Isocr. Ægin. 9. Diog. L. Pyrrh. 595.]

Μεταλαμβάνω, Cum alio accipio, capio, Partem capio, Particeps fio s. sum. Plane enim μετὰ cum hoc λαμβάνω ita sumitur, ut cum ἔχω, habentque ejusd. generis significationem: imo vero unum ex altero quodam modo sequitur; oportet enim prius λαμβάνειν quam ἔχειν. Sic autem habes expositam a me præp. μετὰ cum ἔχω, T. 1. p. 1348. ac fuit etiam in causa verbum illud μετέχω, cur huic signif. primum locum dederim, et quod hujus signif. sit frequens usus, cum alioqui hunc sibi vindicare videretur ea, cui secundum dabo. Sed hoc sciendum est, ita signif. Partem capio, ut simul etiam significet Particeps sum, et de eo dicatur potius, qui jam cepit partem, atque adeo pro illo ipso μετέχω ponatur: sæpe vero et præt. μετείληφα sic utuntur. De hoc quoque admoneo, interdum dici de eo etiam, qui mali alicujus fit particeps. Præterea interdum genitivo, interdum accusativo jungi. Quæ omnia e seqq. patebunt exemplis. Ac primum cum gen., Aristot. de Mundo, Τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν, Utilitatis partem capere, i. e. participem fieri s. esse. Plato Epinomide (263.) Μεταλαβὼν φρονήσεως εἷς ὢν μιᾶς, Lucian. (1, 201.) Εἰ καί τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι. Uno autem eodemque in l. verbis μεταλαμβάνειν et μετέχειν eand. signif. dedit Rhetor quidam, Ἑκάστων δὲ τούτων τῶν τεχνῶν μεταλαμβάνουσιν ἄλλοι ἄλλως, ἀρίστων δὲ οἱ ἄριστοι· ὧν Γοργίας ἐστὶν ὅδε, καὶ μετέχει τῆς καλλίστης τῶν τεχνῶν. Ad alterum hujus verbi constr. venio, sc. cum accus. Ita igitur Isocr. Οὗτος οὐδεμίαν ψῆφον μετέλαβε, ubi redditur etiam Consecutus est, Nactus est; atque adeo simpliciter etiam Accepit. Sic autem et ap. Theophr. H. Pl. 7. Ὅθεν τοὔνομα μετείληφεν. Ac profecto in iis, quæ subjungam, exemplis, in quibus additur μέρος, meminisse oportebit eorum, quæ in μετέχω dixi, sc. vim suam amittere præp. μετά. Plato Apol. Socr. (25.) Οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων: quo usus est verbo eod. in re Isocr. Οὐδεμίαν ψῆφον μετέλαβε. Dem. (311.) Τῷ δὲ προσκροῦσαι, καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἠβουλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι, τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω τὴν πόλιν, Quod autem nostra civitas, alioqui felix, in paucis inceptis offendit, nec omnia nobis ex animi sententia successerunt, in eo ego vero ratam quandam partem ad nosque pertinentem tulisse existimo communis aliorum mortalium fortunæ, Bud. Quod si quis nolit vacare hic præp. μετὰ, dicat vacare μέρος: detracto enim hoc nomine idem manebit sensus: sic autem et in aliis plerisque ll. idem experieris. Ac idem in verbo μετέχω usuvenit; nam verbi gratia, in Aristoph. (Πλ. 226.) Ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος, si detraxeris μέρος, manebit idem sensus. Verum id minus commode fieri potest iis in ll., in quibus non simpliciter μέρος ponitur, sed additur illi aliquid, ut in illo altero paulo ante citato dicitur πέμπτον μέρος: quanquam et hic si esset additus articulus τὸ, omitti posset μέρος, et dici οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον τῶν ψήφων. Aptius tamen id fiet, ubi adjunctum erit πλεῖστον, aut tale quid: sicut rursum in verbo μετέχω, ex Isocr. Archid. (2.) Οἵπερ καὶ τῶν κινδύνων πλεῖστον μέρος μεθέξουσιν. Fateor tamen, detracto hoc nomine duriorem sermonem fore. Passive autem μεταλαμβάνεσθαι dicitur res aliqua, q. d. Participari, ab eo qui ejus fit particeps. Bud. autem vertit, Percipi, in Greg. Καλὸν μὲν, εὐκαίρως μεταλαμβανόμενον, Cum opportune percipitur. || At vero ex Herod. (4, 45.) μεταλαμβάνομαι affertur significatione activa, sc. pro Vindico, quæ signif. affinis est proxime præcedenti, Μεταλαμβάνομαι τούτου τοῦ ὀνόματος, Nomen hoc mihi vindico. Nullum alioqui affertur exemplum vocis pass. μεταλαμβάνομαι positæ pro activa μεταλαμβάνω in altera illa proxime præced. signif. || M., q. d. Post accipio. I. e., Unum capio post alterum, Uno relicto alterum capio: ut faciunt qui permutant s. commutant: unde fit ut μεταλαμβάνω generaliter ponatur pro Commuto, Permuto; atque ita dixit Thuc. 1, (120.) Τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, Bellum cum pace commutare, vel Pace commutare, sine præp.; nam et hoc modo loquuntur Lat. Esset tamen ad verbum, Bellum pro pace commutare. Sic autem dixit vicissim Herodian. 8, (2, 11.) Μετειληφυιῶν δὲ ἀντὶ πολέμων εἰρήνην βαθεῖαν. Ead. vero forma sermonis utens rursum Thuc. 6, (87.) scripsit, Ἀντὶ τοῦ ἀεὶ φυλάσσεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀντεπιβουλεῦσαί ποτε ἐκ τοῦ ὁμοίου μεταλάβετε. Q. in l. Μεταλαμβάνω ἀντεπιβουλεῦσαι, nihil aliud esse quam ἀντεπιβουλεύω, annotant VV. LL., cum potius dicendum sit vacare præp. ἀντὶ in verbo ἀντεπιβουλεῦσαι. Ita locutus est et Isocr. Areop. (30.) Τάχ' οὖν ἄν τινες θαυμάσειαν, τί βουλόμενος, ἀντὶ τῆς πολιτείας τῆς οὕτω πολλὰ καὶ καλὰ διαπεπραγμένης ἑτέραν ὑμᾶς πείθω μεταλαβεῖν. Geometris, μεταλαμβανόμεναι γωνίαι, Quæ permutantur, Cam. Interdum vero μεταλαμβάνω reddendum est potius simplici verbo Muto: Polyb. (6, 25, 11.) Ἀγαθοὶ γὰρ, εἰ καί τινες ἕτεροι, μεταλαβεῖν ἔθη, καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιον καὶ Ῥωμαῖοι. Sic Xen. K. Π. 4, (5, 2.) Καὶ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν. Usus est autem de vestibus itidem, quæ mutantur, Poëta quidam Comicus ap. Athen. 6. At in VV. LL. inepte redditur μεταλαβεῖν ἱμάτια in loco illo Xen. Assumere vestimenta. In illo autem Thuc. l., Τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, tolerari potest interpretatio τοῦ μεταλαμβάνειν pro Sumere, sicut et in ceteris ll., ubi construitur μεταλαμβάνειν cum ἀντί: quia μεταλαμβάνειν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης nihil est aliud, quam λαμβάνειν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης: verum ut his ll. elegantius adhibetur comp. quam simplex, ita etiam elegantior est altera illa interpr., quam attuli supra. Eust., scribens μεταλαμβάνειν signif. ἀλλάσσειν, affert hoc exemplum, Ἔχων τις δόρυ, μετέλαβε σπάθην. || Μεταλαμβάνειν, inquit Bud., est Cum alter alterius vestem vel instrumenta sumit, Plato de Rep. 4, 4. (355.) Τέκτων σκυτοτόμου ἐπιχειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι, ἢ σκυτοτόμος τέκτονος, ἢ τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες τἀλλήλων. At ego hic quoque verbum Commutare dico locum habere, ut sc. τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες ἀλλήλων, reddamus Commutantes instrumenta inter se: Plaut. Capt. Itaque inter se commutant vestem et nomina. Hoc enim aptissime redditum iri puto Gr. hisce verbis, Τὰ ἱμάτια καὶ τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνουσιν ἀλλήλων. || Aliud pro alio sumo, Bud. afferens tamen exemplum e solo Gaza, ita scribente de ἐμαυτοῦ et ἑαυτοῦ pronominibus, Ἔνθα δὴ καὶ μεταλαμβάνειν ἔξεστιν ὄνομα ἰσοδυναμοῦν, οἷον τὸ ἴδιον ἢ οἰκεῖον. Possit vero hæc signif. et in quibusdam exemplis paulo ante cc. locum habere, ubi μεταλαμβάνειν expositum fuit Mutare; nam cum dicuntur Romani μεταλαβεῖν mores, intelliguntur alienos sumere pro suis, loco suorum. Sic et qui ἐσθῆτα μεταλαμβάνει, Vestem mutat, unam loco alterius accipit; simplicius, Una relicta alteram accipit, ut dictum fuit supra de verbi hujus signif. || Vicissim accipio, assumo, Bud. in Plat. Philebo, Μήπω τοίνυν μαλθακιζώμεθα· τὸν δὲ τοῦ νοῦ μεταλαβόντες αὖ βίον ἴδωμεν: i. e., inquit ille, Vicissim post vitam voluptariam assumamus vitam prudentiæ, et eam æstimemus. Sed alicubi μεταλαμβάνειν exp. etiam simpliciter Assumere: Plut., de Def. Orac. Κἀγὼ, δοκεῖ γάρ οὕτως, ἔφην, ἀφέντας ἤδη τὸν περὶ χρηστηρίων λόγον ὡς τέλος ἔχοντα, μεταλαμβάνειν ἕτερον τοσοῦτον. Quod autem attinet ad illam signif., qua ponitur a Plat. pro Vicissim accipio, existimat Bud. eand. habere, aut certe significare Alium pro alio sumo, de qua etiam signif. dictum modo fuit, in isto ejusd. Plat. l., Διαναπαύσωμεν αὐτὸν, μεταλαβόντες αὐτοῦ τὸν συγγυμναστὴν τόνδε. || Transsumo, ut μετάληψις a Fabio redditur Transsumtio: quod nomen vide. || Intelligo per allegoriam. Bud. ex Eust. Τὸν Ὀδυσσέα μὲν εἰς φιλόσοφον οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνουσι, τὴν δὲ ὑπὸ αὐτοῦ διοικουμένην Πηνελόπην, εἰς φιλοσοφίαν ἐκλαμβάνονται. [" Ammon. 118. Toup. Emendd. 1, 161. ad Lucian. 1, 48. Zeun. ad Xen. K. Π. 385. Wyttenb. Select. 435. P. Abresch. Paraphr. 411. ad Charit. 319. Diod. S. 1, 333. 391. 714. 723. 2, 196. 372. 429. Valck. Callim. 64. ad Herod. 683. ad Phalar. 273. Jacobs. Anim. 236. Luzac. Exerc. 138. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 184. 373. Marcell. de V. Thuc.

4. ad Dionys. H. 1, 32. 457. 2, 872. Heind. ad Plat. Theæt. 325. Plut. Antonio 14. Commuto, Dionys. H. 5, 66. Assumo, Schneid. ad Xen. Pol. 82. 83. Uno relicto, alterum capio, Dionys. H. 5, 159. Interpretor, Wolf. Proleg. Hom. 86. Conf. c. τυγχάνω, Heindorf. ad Plat. Phædr. 257. De constr., ad Diod. S. 1, 185. 333. ad Herod. 557. Μεταλαβὼν, Plut. Alex. 156. Schm. Μεταλ. πόλεις, Dionys. H. 3, 1621. * Μεταληπτέον, Brunck. Apoll. Rh. 50." Schæf. Mss. " Heliod. 1, 14." Boiss. Mss.

Μετάληψις, Participatio, Plato Parm. Οὐκοῦν ἤτοι ὅλου τοῦ εἴδους ἢ μέρους ἕκαστον τὸ μεταλαμβάνον, μεταλαμβάνει, ἢ ἄλλη τις ἂν μ. χωρὶς τούτων γένοιτο; || Commutatio, Permutatio, Aristot. Rhet. 1. Ἀντὶ μείζονος (κακοῦ) ἐλάττονος μετάληψιν, ubi tamen et simpliciter accipi potest pro Sumtione, s. Acceptione, ut μετάληψις sit pro simplici λῆψις, sicut in πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, posse μεταλαμβάνειν accipi et pro Sumere, dictum supra fuit. || Apud Rhett. Status quidam, quasi Transsumtio, Translatio, Transpositio; ita enim Fab. 3, 6. Et μετάληψιν, quam nos varie, Translativam, Transsumtivam, Transpositivam vocamus. A quibusdam exp. etiam Translativa causæ constitutio, Præscriptionis status, lis, Exceptio. Ab Hermog. μετάληψις esse dicitur, ὅταν ἡ ζήτησις ᾖ, εἰ δεῖ τὸν ἀγῶνα εἰσελθεῖν. || Apud Poëtas Schema quoddam, quod itidem redditur Transsumtio ab eod. Fabio, ita scribente 8, 6. Superest ex iis, quæ aliter significant, μετάληψις, i. e. Transsumtio, quæ ex alio in aliud velut viam præstat. Tropus et rarissimus et maxime improprius: Græcis tamen frequentior, qui centaurum, Chirona, et νήσους θοὰς, ὀξείας dicunt: nos quis ferat, si Verrem, furem: aut Lælium, doctum nominemus? Est enim hæc in metalepsi natura, ut inter id, quod transfertur, sit medius quidam gradus, nihil ipse significans, sed præbens transitum. Hæc Fab. Huc autem pertinentia multa suppeditabit tibi Eust. 79. ubi μετάληψιν nihil aliud esse dicit quam μεταλλαγήν. Idem vero p. 1875. vult lusciniam ab Hom. vocari κούρην Πανδαρέου per quandam metonymiam, s. μετάληψιν. Donatus in hæc Terentii verba, quæ in Andria leguntur, Act. 3. scena 2. Quasi tu dicas factum id consilio meo: Dicas, inquit, pro Credas; non enim dicimus nisi quod credimus. Ab eo quod sequitur, id quod præcedit: figura metalepsis, a posterioribus ad priora. || Apud Gramm., quæ alio nomine κλίσις, Schema quoddam, cujus usus est in constructione, cum casus, qui præcedit, suam ἀκολουθίαν non servat, sed in alium μεταλαμβάνεται aut μετακλίνεται. Cujus schematis exempla vide ap. Eust. 103. || Allegoria, ἀλληγορία, Eust. 79. e quo habuisti et supra μεταλαμβάνειν pro Allegorice significare. Sed Idem p. 691. μετάληψιν exp. etiam μετάφρασιν, sicut μεταφράζειν et μεταλαμβάνειν idem esse tradit. Et rursum in illa p. 79. μετάληψιν vocari tradit etiam τὴν τῶν λέξεων ἑρμηνείαν: unde ἀμετάληπτοι λέξεις dicuntur αἱ ἀνερμήνευτοι. [Plut. 9, 285.: Ἐκ μεταλήψεως τοῖς ξίφεσι χρῆσθαι, Permutatione sc. armorum facta, sumto post hastam gladio, Polyb. 2, 33, 4. " Ammon. 146. Musgr. Hel. 2. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 117. 172. Callim. 1, 550." Schæf. Mss.]

Μεταληπτὸς, Cujus participatio esse potest, Cujus particeps aliquis fieri potest. || Qui potest exponi, Cujus expositio afferri potest, s. ἑρμηνεία. CONTR. Ἀμετάληπτος, de quo in Μετάληψις proxime præcedente. [* Δυσμετάληπτος, Eust. 1937, 2.] Μεταληπτικὸς, q. d. Participativus, Participandi vim habens. At in VV. LL. pro Particeps affertur e Greg. || Apud Gramm. Pertinens ad figuram illam, quæ μετάληψις appellatur. [Aptus ad recipiendum, Plut. 9, 503. " Eust. 26, 31." Seager. Mss.] Μεταληπτικῶς, Per metalepsin. [" Schol. Aristoph. Πλ. p. 18. Hemst., Ruhnk. Ep. Cr. 278." Schæf. Mss.]

Ἀντιμεταλαμβάνω, Contra particeps fio, Vicissim particeps fio, Contra accipio, Philo de Mundo. [Persona deposita, aliam ejus loco assumo, Plut. 9, 139.] Ἀντιμετάληψις, q. d. Participatio, quæ vicissim fit, In VV. LL. Commutatio, Cum vices redduntur. Et ἀντιμεταλήψεσιν ἀλλήλων, Reddendis subinde vici-

A bus. [Plut. 7, 826. * " Συμμεταλαμβάνω, M. Anton. 9, 39. Συμμεταλαμβάνουσα τῶν ἐν τῷ σαρκιδίῳ κινήσεων." Gataker. Mss. Joseph. A. J. 5, 9, 1.]

Παραλαμβάνω, Accipio quasi per manus traditum, ut qui accipit aliquid a majoribus sibi relictum, succedit alicui in imperio, dicitur id παραλαμβάνειν, Plato de Rep. 1. (p. 152.) Πότερον, ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; Interdum vero pro, Auditu s. Audiendo accipere a majoribus: quod et simpl. Accipere a majoribus dicitur, Fando accipere. Aristides Panath. Τὰς πράξεις μὴ παρελθεῖν, πλείους μὲν ἢ τὰς τῶν ἄλλων συμπάντων, μείζους δὲ ἁπασῶν οὔσας, ἃς παρειλήφαμεν. Thuc. autem dixit ead. in re, λεγόμενα παρελάβομεν, 2, (102.) Τὰ μὲν οὖν περὶ Ἀλκμαίωνα, τοιαῦτα λεγόμενα παρελάβομεν. Sic autem et pass. παρειλημμένα, Auditu accepta, Tradita literarum monumentis, Prodita, Aristot. Sed additur frequentius præp. παρὰ cum suo gen., in utroque usu τοῦ παραλαμβάνω pro Accipio; diciturque etiam generaliter παραλαμβάνειν τι παρά τινος, B Accipere aliquid a quopiam, quod sc. nobis tradit: ac tum videri possit otiosa, quæ adjuncta est verbo præpositio, Isocr. Trapezit. (4.) Τὰ χρήματα παρ' ἐμοῦ παραλαβεῖν. || Quod autem attinet ad παραλαμβάνειν ἀρχὴν, Accipere imperium, pro Succedere imperio, vel cum aliis hujusmodi accuss., frequens est ap. Historicos, Herodian. (7, 1, 2.) Ὁ δὲ Μαξιμῖνος παραλαβὼν τὴν ἀρχήν. Philo, Τρίτος μὲν ἦν τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, Tertius ab Alexandro successor Ægyptum tenuit. Aliquando autem commode in similibus ll. redditur Excipio: Ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν παραλαμβάνει, Nox diei succedit, diem excipit; Liv. Nec tranquillior nox diem tam fœde actam excepit. Bud. 564. || Assumo, ea signif., qua dicitur Assumere aliquem, Herodian. 5, (8, 13.) Παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον, Plut. Symp. Sept. S. Κελεύει σε Περίανδρος, ἔφη, καὶ Θάλην παραλαβόντα τοῦτον. Idem in l. π. Ἀοργησ. addidit præp. ἐκ cum suo gen., Τοῦ δὲ Σωκράτους ἐκ παλαίστρας παραλαβόντος τὸν Εὐθύδημον. At vero ap. C Matth. cum præp. εἰς, 4, 5. Τότε παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. Itidem v. 8. Πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν λίαν: quibus in ll. vet. Interpr. verbum illud retinuit; vertit enim Assumsit: alii interpr. Transfert. At ego malim Assumtum eum transfert, vel sumtum; Ducit secum. Sic autem alibi (27, 27.) Παραλαμβάνειν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον, videtur commodius redditum iri, Secum ducere, quam Abducere, Suscipere. [" Ad Charit. 569. Kuhn. ad Paus. p. 11. Bibl. Crit. 1, 3. p. 48. Abresch. Lectt. Aristæn. 63. 102. Toup. Opusc. 1, 392. ad Herod. 19. 577. ad Diod. S. 1, 261. 264. 2, 571. ad Phalar. 214. ad Dionys. H. 2, 985. De nuptiis, ad Xen. Eph. 254. Conf. c. περιλ., Brunck. Aristoph. 2, 67.; cum μεταλ., ad Diod. S. 2, 331.; cum παραλείπω, 407. Παραλαβὼν τὸν λόγον, 638. * Παραληπτέον, Jacobs. Anim. 271. Heyn. Hom. 5, 415." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 69, 15.] Παράληψις, Exceptio, in ea Accipiendi signif., quæ data fuit verbo παραλαμ-D βάνω. Item παράληψις ἀρχῆς, Polyb. (2, 3, 1.) Acceptio imperii, ab eo sc., cui succedimus. Item Ipsa Assumendi actio, in ea signif. Assumendi, quam dedi verbo παραλαμβάνειν. [" Π. τῆς πόλεως, Abstractio, Ablatio urbis, et per metonym. Possessio, Polyb. 2, 46, 2." Schw. " Toup. ad Longin. 401." Schæf. Mss. * Παραληπτὸς, Plut. 10, 284. Plato Menon. 31. Ed. Ged. * " Ἀπαράληπτος, Jo. Malal. 1, 137." Elberling. Mss. * Εὐπαράληπτος, Eust. Il. I. p. 644. * Παραλήπτωρ, Stob. Phys. 932. * Ἀντιπαραλαμβάνω, Orig. c. Cels. 403. * " Διαπαραλαμβάνω, Germanus in Dormit. B. Mar. 104." Boiss. Mss. * Μεταπαραλαμβάνω, Pseudo-Origen. c. Marcion. 1. p. 37. 38. * " Προπαραλαμβάνω, Dio Cass. 582." Wakef. Mss.] Προσπαραλαμβάνω, Ultra accipio, assumo, Diosc. Præf. l. 1. Προσπαραληψόμεθα δὲ καὶ τὴν συνήθη καὶ σύμφυλον ὕλην, exp. Complectemur. Idem circa principium ejusd. Præf. Μετὰ τῆς ὀλιγότητος τῶν παραδοθέντων, καὶ τὴν ἀκρίβειαν προσπαραλαβοῦσι, ubi videtur posse exponi Qui adhibuerunt præterea. [" Thom. M. Add. ad 427." Schæf. Mss.

M. Anton. 7, 5. * Προσπαραληπτέον, Clem. Alex. Strom. 927.] Προσπαράληψις, q. d. Ipsa actio assumendi ultra s. insuper. [" Clem. Alex. 861." Wakef. Mss.] Et Figura ap. Gramm., ut scribit Diomedes, cum aliquid ad novissimam partem dictionis accedit: ut Admittier pro Admitti, Accingier pro Accingi. AT Παραγωγὴ est Eid. Cum ad ultimam simplicis dictionis clausulam, aut litera jungitur, aut syllaba: ut Hostis pro Hosti ap. Plaut.; et Potestur pro Potest. Ceterum in vulg. Ed. Diomedis EST Προπαράληψις: quod mendum servarunt VV. LL. Συμπαραλαμβάνω, Una excipio, assumo, Herodian. 2, (2, 2.) Συμπαραλαβόντες οὖν καὶ τῶν λοιπῶν ὅσοι παρῆσαν. [" Sic συμπαραληφθεὶς, Simul cum aliis ad convivium adhibitus, Athen. 157." Schw. Mss. " Ad Charit. 700." Schæf. Mss. * " Συμπαράληψις, Philo J. 104." Wakef. Mss.]

Περιλαμβάνω, Circumplector, Complector, Comprehendo, Plato Timæo, Σχῆμα τὸ περιειληφὸς ἐν αὑτῷ πάντα ὁπόσα σχήματα, Forma complexa in se reliquas omnes. At Cic. vertit Forma, qua una omnes reliquæ concluduntur, ut videbis p. 19. mei Cic. Lex. Vertit et Includere, p. 28. Et pass. e Theophr. Κατακρύπτεται περιληφθὲν ὑπὸ τῆς περιφύσεως. [Herodian. 2, 2, 22.] || Amplector, Amplexor. UNDE Ἀντιπεριλαμβάνω, Vicissim amplexor. Xen. Σ. (9, 4.) Περιλαβὼν ἐφίλησεν αὐτήν· ἡ δ' αἰδουμένη μὲν ἐῴκει, ὅμως δὲ φιλικῶς ἀντιπεριελάμβανεν. || Περιλαμβάνω metaph. ut περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, Greg. Mente comprehendere, Percipere. UNDE Περιληπτὸς διανοίᾳ, νοήσει, Qui comprehendi potest, Comprehensus, Bud. ap. Plat. Νοήσει περιληπτόν. Apud quem et Cic. hanc vocem interpr. item in aliis, p. 12. 13. Cic. Lexici. [Plato Tim. p. 348.] CONTR. Ἀπερίληπτος διανόιᾳ, de Deo ap. Greg. aut sine adjectione, Qui mente comprehendi non potest. [" Περιλαμβάνω, Circumdo, Eulogius ap. Phot. Bibl. p. 760." Seager. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 309. Phryn. Ecl. p. 2. Bibl. Crit. 2, 1. p. 95. ad Mœr. 224. Toup. ad Longin. 274. Wakef. S. Cr. 2, 122. ad Diod. S. 1, 257. 406. 419. 428. 452. 542. 598. 610. 2, 166. 222. 295. 429. Plut. Mor. 1, 590. coll. p. 597. Herod. 622. 668. Casaub. Athen. 1, 33. Brunck. Andr. 114. Musgr. Or. 328. ad Charit. 436. 664. Coray Theophr. 323. T. H. ad Plutum p. 326. 385. Boëckh. in Plat. Min. 155. Conf. c. παραλ., Brunck. Aristoph. 2, 49.; cum περιλείπω, ad Diod. S. 1, 684. 695. 2, 370.; cum περιβάλλω, 476. ad Dionys. H. 1, 237. Boiss. Philostr. 383. Περιλ. ταῖς ἐλπίσι, Diod. S. 2, 357. 361." Schæf. Mss.] " Περιειλημμένως, Hesychio περιεκτικῶς." Περίλημμα, τὸ, Quod comprehensum est, a nobis tenetur ipsum amplexis aut circumplexis. || VV. LL. Circumplexus, cum id significetur potius nomine περίληψις. [" Etym. M. 175, 7." Wakef. Mss.]

Περίληψις, Comprehensio, Circumplexus. [" Κατὰ π., Clem. Alex. 802." Wakef. Mss. " Figura dicendi, Tzetz. Exeg. in Il. p. 51, 3." Schæf. Mss.] Περιληπτὸς, Comprehensibilis, Qui comprehendi potest, Plut. Cam. Ὄχλος οὐ π. ἀριθμῷ, Turba, quæ numero comprehendi non potest, i. e. Turba innumerabilis. [" Περίληπτος (sic,) Locella ad Marbod. 158. Casaub. Athen. 1, 33. Plut. Mor. 1, 65." Schæf. Mss.] CONTR. Ἀπερίληπτος, Incomprehensibilis, Qui comprehendi non potest: ut si in illo Plat. l. dicas ἀπερίληπτος ἀριθμῷ, pro οὐ περιληπτὸς ἀριθμῷ. Item metaph. περιληπτὸς et ἀπερίληπτος, vide Περιλαμβάνω. || Ἀ. πρεσβεία, Legatio, quæ nullo vel tempore vel loco circumscripta est, quæ sc. est libera, et privatæ rei causa mandatur. Bud. [Nullis circumscriptus limitibus, Plut. Pompeio 25. ἐξουσία. * " Ἀπεριλήπτως, Andr. Cret. 19." Kall. Mss.] Δυσπερίληπτος, Qui difficile comprehendi potest. [Diod. S. p. 3. Athen. 549. * " Εὐπερίληπτος, Porph. 222." Wakef. Mss. " Bekk. Anecd. 848." Boiss. Mss. Περιληπτικὸς, q. d. Comprehensivus, Comprehendendi vim habens: ὄνομα, Gramm., quod vulgo Collectivum, ut δῆμος, πληθύς. [" Locella ad Marbod. 158. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1. 347." Schæf. Mss. * Περιληπτικῶς, Suid. 1, 734. " Summatim, Clem. Alex. 802." Wakef. Mss. * Περιληπτεύομαι, Schleusner. Lex. V. T.] Ἀντιπεριλαμβάνω, vide Περιλαμβάνω. " Ἐκπεριλαμβάνω, Undique " comprehendo et circumplector. Basil. in Hexaëm. " Hom. 4. Καὶ ὁ ἀὴρ διῄρηται μὲν καὶ κατὰ μικρὰ, καὶ " ἀθρόως δὲ τὴν περίγειον ἐκπεριείληφε τόπον." [" Arrian. T. 164." Wakef. Mss.] Ἐμπεριλαμβάνω, q. d. Intus comprehendo. Et pro περιλαμβάνω, ut Aristot. Ἐνὶ ὀνόματι ἐμπεριλαβόντες, Complexi. Et ἐμπεριλαμβάνεσθαι pass. quod et ἐναπολαμβάνεσθαι, Bud. 558. ex eod. Aristot. [" Origen. c. Cels. 4. p. 205." Seager. Mss. Dionys. H. de C. VV. 386.] " Ἐμπερίληψις, Complexus, quo aliquid intra nos " continemus. Budæo Interior coarctatio: ap. " Aristot. ubi improbans opinionem Empedoclis, " dicit, Ἄλογος δὲ καὶ ἡ πυρὸς ἐμπερίληψις: pro qua " dictione paulo post ἀπόληψιν dixisse ait." [Dionys. H. 2, 302. * Ἐμπεριληπτικὸς, Etym. M. 68, 53. * Προσπεριλαμβάνω, Schol. Soph. Ant. 32. Polyb. 3, 24, 1. 5, 32, 3. * Συμπεριλαμβάνω, Lucian. 2, 194. 3, 192. Demosth. 235. 239. 251. * Συμπεριληπτικὸς, Epiph. 1, 779.]

Προλαμβάνω, Anticipo, Occupo, Anteverto: Ἡ ὄψις προλαμβάνει τὴν ἀκοὴν, Visus auditui antevertit, auditum prævenit. Item cum gen. aliquando. Interdum vero pro Præcedo, Synes. Εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. Item προλαμβάνειν absolute, Præcedere, Priorem esse. Unde οἱ προλαβόντες, Antecessores, Majores. || Præsumo opinionem, Existimo, Plut. Et προλαμβανόμενον, Quod est per prolepsin animo conceptum, ap. Eund. Quarum omnium signiff. exempla vide ap. Bud. 563. " Προειληφὼς, Qui præcepit s. præoccupavit." [Dem. 28. 44. 234. 725. 970. 1085. 1439. " Thom. M. 893. Wakef. Trach. 810. S. Cr. 3, 156. Jacobs. Anim. 40. Anth. 10, 242. 12, 221. T. H. ad Plutum p. 416. ad Diod. S. 2, 154. 217. 330. 337. 409. 417. 483. Dionys. H. 5, 108. 191. Boiss. Philostr. 540. Huschk. Ep. in Propert. p. 80. ad Herodian. Philet. 452. Toup. ad Longin. 366. Opusc. 1, 502. 547. Emendd. 2, 350. Bergler. Alciphr. 216. Wyttenb. Select. 327. Montfauc. Palæogr. 343. Προλαβὼν τὸν λόγον, Diod. S. 2, 638. Ὡς προὔλαβεν, Dionys. H. 4, 2118. 2176. interpr. Ut præviderat." Schæf. Mss. Hippocr. Epist. p. 1283.] Πρόλημμα, τὸ, Quod anticipatur, anticipando capitur. Exp. autem et Prærogativa, in Polyb. (17, 10, 3.) Πρ. τῷ Φιλίππῳ ποιῶν οὐδὲν, Prærogativam nullam dans Philippo. [* Προλημματίζω, Apollonii Synt. 1. p. 13. * Προλημματισμὸς, vide Ἐκλημματισμός.] Πρόληψις, Anticipatio, Occupatio. Peculiariter autem ita vocatur Figura quædam ap. Rhett., cum occupamus quod videtur obstare, Fab. Vide et Rut. Lupum. Vocatur et προκατάληψις, ut supra dictum fuit. || Anticipata opinio, Anticipatio, Prænotio, Antecepta animo rei quædam informatio, Cic. Alex. Aphr. de Fato, Τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι τὴν εἱμαρμένην, ἱκανῶς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις. Alia exempla vide ap. Bud. 563. Vide et illas Cic. interpr. in meo Lex. Cic. || Πρόληψις ap. Dialecticos Præsumtio, Cic. ut habes p. 175. Lex. Cic. || Πρόληψις ap. Gramm. Præmissio membri unius ad duo vel plura accommodandi. [" Brunck. Anal. 2. p. 73. Quid ap. Historiæ scriptt.? Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 14. Bentl. Opusc. p. 17." Schæf. Mss. Cf. Cic. Acad. 2, 10. Nat. Deor. 1, 17. Photio γνῶσις. * Προληπτὸς, unde * Ἀπρόληπτος, Hierocl. 150.] Προληπτικὸς, q. d. Anticipativus, Ad anticipationem pertinens. [* Προληπτικῶς, Schol. Aristoph. Ὄρν. 35. Eust. Od. Ξ. p. 541, 18. Schol. Il. B. 541. * Προλαβή, J. Poll. 1, 136.]

Προσλαμβάνω, Accipio præterea, Assumo, Ascisco, Adjungo mihi, Xen. K. Ἀ. 7, (3, 6.) Εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιτο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι, Synes. Τῇ τοῦ πατρὸς διαθήκῃ προσλαβὼν τὴν ἀπόφασιν, Plut. Fabio, Προσέλαβε διαβολὴν ἀπιστίας. Rursum Xen. Προσλαβὼν ἐξ τοὺς ἐπιτηδειοτάτους, Cum assumsisset. Dem. (20.) Τὴν γὰρ ἑκάστων ἄνοιαν ἀεὶ τῶν ἀγνοούντων αὐτὸν ἐξαπατῶν, καὶ προσλαμβάνων, οὕτως ηὐξήθη, ubi redditur Asciscens eos. || Act. 27, (34.) προσλα-

βεῖν, μεταλαβεῖν τροφῆς, pro eod., Sumere cibum. A Ibid. (33.) Τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες, ἄσιτοι διατελεῖτε, μηδὲν προσλαβόμενοι, ubi hyperbolicum dicendi genus esse putatur. || Προσλαμβανόμενα quæ sint ap. Dial. vide ap. Bud. 144. [" Προσλαμβάνω, ad Charit. 554. 669. Wakef. S. Cr. 4, 29. ad Lucian. 1, 836. Brunck. Aristoph. 3, 119. ad Diod. S. 1, 302. 2, 483. Bergler. Alciphr. 216. ad Herod. 392. 661. Adjuvo, ad Diod. S. 1, 654. Manum admoveo operi, Xen. K. 'A. (2, 3, 11.) p. 103. 104. Schn.: Med., ad Diod. S. 1, 718. Brunck. Aristoph. 1, 20. Προσλαμβάνομαί τινος, non activ., Prehendo aliquid, Toup. Opusc. 1, 105. Emendd. 1, 161. Προσλαμβανόμενος, de tono, ad Lucian. 1, 233." Schæf. Mss. Strabo 13. p. 871. Herod. 8, 90. Aristot. de Part. Anim. 3, 7. H. A. 6, 10, 8. *Προσληπτέον, Schol. Il. B. 230. 329. ad Aristoph. B. 254. Strabo 10. p. 693. 708. " Georgius Lapitha Poëm. Mor. 690." Boiss. Mss.] Πρόσλημμα τὸ, Quod præterea est acceptum, Quod est assumtum. [Greg. Naz. Or. p. 671. Cæsarius Quæst. 9. B p. 22.] Πρόσληψις, Assumtio, Ipsa actio Assumendi s. Asciscendi. Apud Greg. ἀνθυφαίρεσις ei opp. Apud Dialecticos quoque προσλήψεις sunt Assumtiones, e quibus oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα. Bud. 144. [Schleusner. Lex. N. T. " Toup. Opusc. 2, 119." Schæf. Mss. Cf. Cic. de Divin. 2, 53. *'Απρόσληπτος, Jo. Damasc. Orthod. Fid. 3, 6. p. 197. Apollonii Synt. p. 63. Bekk. " Eust. 52, 19." Seager. Mss.] Προσληπτικὸς, Assumtivus. At e Schol. Apoll. Rh. προσληπτικὸν pro κτητικὸν, Possessivum. [Προσληπτικῶς, Epiph. 1, 966. *'Απροσληπτικῶς, 955.]

Συλλαμβάνω, Comprehendo, Complector, Dem. πρὸς Λεπτ. Μίαν δ' ἢ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει. Item pro Prehendo, Comprehendo, i. e. Manum injicio in aliquem, Isocr. Συλλαβὼν αὐτοὺς ἀπέκτεινε. Et Συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, Isocr. (Paneg. 41.) et Lucian. (1, 384.) Comprehendere abducendum ad supplicium capitis. Apud Aristoph. exp. simpliciter Capere, Accipere, Πλ. (1079.) ξυλλαβὼν τὴν μείρακα. Invenitur et cum gen. præter accus., ut C Lucian. (3, 162.) Τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνειληφας. Et pass. συλλαμβανόμενοι τοὺς νεανίσκους, e Plut. pro συλλαμβάνοντες. || Comprehendo, Percipio, Intelligo, Consequor cognitionem rei alicujus, Plato Polit. Οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν, Plut. Συλλαβὼν τὸ χρηστήριον, Herod. 'Επεί τε συνέλαβε τὴν 'Ελλάδα γλῶσσαν. || Suscipio, cujus signif. exemplum e Plat. affert Bud. 567. ubi tamen ξυλλαβέσθαι malim secus exponere. || Concipio, de femina dictum, ap. Aristot. identidem de Gener. An. l. 1. || Συλλαμβάνω, et interdum etiam συλλαμβάνομαι, Adjuvo, Opitulor, Simul incumbo. Dicitur autem vel συλλαμβάνω σοι, sine alio casu, vel cum gen. sine dat.: quarum duarum constrr. exempla habes ap. Bud. 567., aut cum utroque: Philostr. Heroic. Συλλαμβάνω σοι τοῦ ἄθλου, Juvo te in certamine. Sic Aristoph. (Σφ. 734.) Ξυλλαμβάνει (σοι) τοῦ πράγματος. Nonnunquam cum dat. personæ et dat. rei velut instrumenti: Dem. (231.) Οἳ οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν, οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον D ἡμῖν. Invenitur et συλλαμβάνω σοι εἰς τοῦτο. Et res ipsa etiam dicitur συλλαμβάνειν, pro Conferre, Utilitatem afferre. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Πάντα γὰρ ταῦτα εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων συλλαμβάνει. [" Heyn. Hom. 8, 133. Thom. M. 816. ad Charit. 604. 669. Musgr. Ion. 331. Wakef. Phil. 281. 577. Abresch. Lectt. Aristæn. 46. 330. Æsch. 2, 118. Cattier. Gazoph. 90. Jacobs. Anth. 8, 400. Diod. S. 1, 641. 2, 132. Villois. ad Long. 218. Brunck. Soph. 3, 466. Aristoph. Εἰρ. 416. 437. 450. Porson. Hec. p. xxxviii. Ed. 2. Boiss. Philostr. 278. 384. 505. Toup. Opusc. 1, 450. Valck. Diatr. 198. ad Herod. 30. 518. 569. Wyttenb. Select. 408. Adjuvo, ad Lucian. 1, 196. 3, 198. Xen. Mem. 2, 3, 18. Dionys. H. 2, 1095. Plut. de S. N. V. 55. ad Timæi Lex. 268. Toup. Emendd. 1, 162. Phalar. 34. Brunck. Phil. 281. Comprehendo, Villois. ad Long. 19. Concipio utero, ad Herod. 208. 'Εαυτὸν συλλαβεῖν, de gressu celeri, Brunck. Phil. 577. Συλλαβὼν ἔχω, Villois. ad Long. 274. 'Ως δηλῶσαι συλλαβόντι, Fac. ad Paus. 1, 412. Med., Argum. Aristoph. Acharn., ad Diod. S. 2, 288. 359. Heindorf. ad Plat. Phædr. 220. Act., med., ad Diod. S. 2, 456. Quid συνείληπται ap. Heyn. Hom. 6, 57. ?" Schæf. Mss. Isæus 245. *Συλληπτέον, Eur. Cycl. 470. Jambl. de Myst. 3, 27. p. 96.] " Σύλλημα, Collectio: σύλλημα " περὶ τὴν ὀσφὺν, Circa lumbos astrictio, VV. LL. e " Marcello ap. Diosc. sed suspecta est illa scriptura." Σύλληψις, Comprehensio, Complexio. Et peculiariter pro Figura quadam ap. Gramm. de qua cum alii, tum Serv. ac Donat. || Prehensio, Comprehensio: ξύλληψιν ποιεῖσθαι, Thuc. (1, 134.) Comprehendere, Manus injicere. || Opitulatio, Auxilium, Plut. || Σύλληψις, Conceptus, de femina. [Plut. Romulo 12. "Thom. M. 816. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 88." Schæf. Mss. M. Anton. 1, 17.] 'Ασυλληψία, Diosc. q. d. Inconcipientia; de ea, quæ concipere nequit: [Aët. 16, 26.] QUÆ 'Ασύλληπτος dicitur ab eod. Diosc. [4, 19. Gl. Incomprehensus.] " Unde ADV. 'Ασυλλήπτως, More " τῶν ἀσυλλήπτων et eorum quæ comprehendi vel " comprehendere nequeunt aut retinere. Affertur " certe ἀσυλλήπτως ἔχει πρὸς τὸ, pro Cohærere non " potest cum." [*'Αρτισύλληπτος, Diosc. Parab. 2, 77.] Εὐσύλληπτος, Quæ facile concipit: Εὐσυλληπτότεραι τοῦ σπέρματος, Geop. [" Phorn. 79." Wakef. Mss.] " Συλληπτικὸς, Qui comprehendere " potest, s. complecti, Collectivus: ap. Gramma- " ticos συλληπτικὰ nomina, quæ et περιληπτικὰ, Col- " lectiva, Grammaticis Latinis: ut δῆμος, s. λαὸς, " ὄχλος, χορός." [" Heyn. Hom. 7, 364. 8, 655. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 347. *Συλληπτικῶς, ad Palæph. 170." Schæf. Mss. " Suid. v. Συνεκδοχικῶς, Acta Jun. Bacchi 190. Combef., Hesych. v. Συλλήβδην, Moschop. π. Σχ. 190." Boiss. Mss. Schol. Eur. Phœn. 147. ad Pind. Π. 4, 303. ad Apoll. Rh. 2, 756. " Συλληπτικώτερον, Eust. 5, 7." Seager. Mss.] · AT VERO Συλλήπτωρ, ET Συλλήπτρια, Adjutor et Adjutrix, Bud. e Xen. ['Απ. 2, 1, 32. 2, 2, 12. " Συλλήπτωρ, Boiss. Philostr. 416." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1516.] Συλλήβδην, q. d. Comprehensim, In summa, Denique. Legitur et συλλήβδην εἰπεῖν ap. Plat. Ut in summa dicam. [Xen. Œc. 19, 14. " Diod. S. 1, 73. 2, 509. Marcell. de V. Thuc. 6." Schæf. Mss.] Σύλλαβος, Index libri, a comprehendendo, Bud. 567. e Cic. [Att. 4, 4. leg. *Σίλλυβος: v. Clav. Cic. Ernest. " Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 13." Schæf. Mss.] Συλλαβὴ, Syllaba, quod literas comprehendat, Lucian. (1, 870.) Μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον. [" Fischer. Anim. ad Weller. Gr. Gr. 1, 221. Thom. M. 816. ad Lucian. 1, 297. 315. Σ. τέκνον, Porson. Or. 545. Πρὸ μιᾶς σ., T. H. ad Plutum p. 415." Schæf. Mss. " Epistola, Nicet. Eugen. 2, 195. 197. 238. 277." Boiss. Mss. "Εχω στρόβους ζῶνας τε, συλλαβὰς πέπλων, Æsch. Suppl. 466. Βοᾷ δὲ χ' οὗτος γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς, 474. *Συλλαβομαχέω, Philo 4. p. 164. P. *Συλλαβοπενσιλαλητὴς, Epigr. Hegesandri ap. Athen. 162. (et Anal. 3, 172.) exp. Syllabarum loquax rimator, al. *Συλλαβοπεναιλαβητής. *Αὐτοσύλλαβος, unde *Αὐτοσυλλάβως, Schol. Eur. Phœn. 694.*Βραχυσύλλαβος, Brevibus syllabis constans, Dionys. H. de C. VV. 218. Schæf. *Βραχυσυλλαβία, Callim. Epigr. 9. *Δεκασύλλαβος, Hephæst. 43." Kall. Mss.] Δισύλλαβος, Duabus constans syllabis, [Dionys. H. 2, 18. Schol. Soph. El. 720. * " Δισυλλάβως, Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. Athen. 446. Schol. Aristoph. Εἰρ. 929. 1164. * " Δισυλλαβέω, Ind. ad Etym. M." Boiss. Mss. " Heracl. ap. Eust. Od. 9. p. 504." Kall. Mss. Apollon. Dysc. de Pronom. 373. Bekk. * " Δισυλλαβία, Ind. ad Etym. M. Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. "Ορν. 904. * " 'Υπερδισύλλαβος, Draco Ms. fol. 35." Bast. in Ind. Scap. Oxon., Steph. B. 260. " Arcad. Gramm. p. 65." Boiss. Mss. * " 'Εξασύλλαβος, Schol. Soph. Aj. 1174. Antig. 1256. 1302. Schol. Eur. Or. 316." Boiss. Mss. *'Ισοσύλλαβος, Plut. 8, 497. Eust. ad Dionys. P. p. 141. * " 'Ισοσυλλάβως, Steph. B. v. "Αβαι, Eust. 1017. Herodian. Epimer. 168-9. *'Ισοσυλλαβέω, Syllabis paribus consto, Philem. Lex.

p. 24. Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. Eust. Il. p. 10, 49. 46, 19. * Ἰσοσυλλαβία, 677, 16. Greg. Cor. 439. * Μακροσύλλαβος, Dionys. H. 2, 302.] " Μεσοσυλλαβέω, Comprehendo s. Complector medium: Alex. Aphr. Ὑπὸ τῆς παρατρίψεως τῶν λίθων μεσοσυλλαβουμένου ἀέρος." [" Moschop. π. Σχ. 36." Boiss. Mss.] Μονοσύλλαβος, Una constans syllaba, [" Planud. Ms. Dial. de Gramm.; sensu peculiari, Demetr. Phal. 7. * Μονοσυλλάβως, Schol. Plat. 210. Ruhnk. Eust. 751, 55=652, 33. Schol. Aristoph. Πλ. 143." Boiss. Mss. * Μονοσυλλαβέω, Eust. Od. Ξ. p. 557, 51. * Ὀλιγοσύλλαβος, Idem Il. A. p. 770, 34. " Const. Manass. Chron. p. 100." Boiss. Mss. * Ὀλιγοσυλλαβία, Eust. Il. A. p. 19, 39. * " Πενταούλλαβος, Schol. Eur. Or. 195." Boiss. Mss. Schol. Eur. Hec. 687. Schol. Aristoph. B. 899. Σφ. 413. 1003. 1441. * Πενταουλλάβως, Eust. Il. A. p. 94, 10. 165, 21. in Dionys. P. 431. * Πενταουλλαβία, 916. * Περιττοσύλλαβος, unde * " Περιττοσυλλάβως, Steph. B. v. Ἄβαι. Herodian. Epimer. 169." Boiss. Mss. Gazæ Introd. Gramm. 4. Etym. M. 129, 51. * " Περιττοσυλλαβέω, Syllaba abundo, Planud. Ms. Dial. de Gramm." Boiss. Mss. Etym. M. 131. * Περισσοσυλλάβως, Eust. ad Dionys. P. p. 141. Steph. B. 7. * Πολυσύλλαβος, Lucian. 1, 470. Dionys. H. 2, 18. 19. * Ποσοσύλλαβος, Phav. 208. * Ταυτοσυλλαβέω. Etym. M.] Τετρασύλλαβος, Quatuor constans syllabis, [unde * " Τετρασυλλάβως, Phrynichus Bekkeri p. 11. Phrynichus Ecl. 106. Eust. 1020, 22. Bekk. Anecd. 347. * Τετρασυλλαβέω, ibid." Boiss. Mss. * Τετρασυλλαβία, Idem in Il. A. p. 9, 26.] Τρισύλλαβος, Tribus constans syllabis, [unde * "Τρισυλλάβως, Steph. B. v. Ζῆλα, Eust. 1020, 22. Athen. 2, 50. Phrynichus Bekkeri p. 22." Boiss. Mss. Apollon. Dysc. de Pronom. 360. * Τρισυλλαβέω, Eust. Il. A. p. 71, 15. 102, 24. * " Τρισυλλαβία, Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. * " Συλλαβικὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 254. 2, 277. * Συλλαβικῶς, ibid." Schæf. Mss.] Et VERB. Συλλαβίζω, Syllabas connecto: ut pueri docentur συλλαβίζειν ap. Lucian. [2, 737. 826. 3, 181. Plut. 7, 933. * Ἐπισυλλαμβάνω, unde] " Ἐπισύλληψις, Superfœtatio." [* Περισυλλαμβάνω, unde * Περισυλληπτικὸς, Epiph. 2, 1.]

Ὑπολαμβάνω, Suscipio, ea signif., qua onus aliquod suscipere dicimur, cui bajulando humeros aut dorsum subjicimus, Herod. 1, (24.) de Arione, Τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον. Quæ verba Gell. 16, 19. ita interpr. Delphinum repente inter undas adnavisse, et dorso super fluctus edito vectasse. Gorgias ap. Plut. (6, 614.) eandem historiam narrans; dicit eum δελφῖνας ὑποδραμόντας ἀνενεγκεῖν. Sic et Excipere usurpatur. Sed Suid. ὑπολαμβάνω exp. et ἀνέχω, ἀναβαστάζω, in h. l. Εἴπῃ ἐς βαθύτερόν τι τοῦ ποταμοῦ ἐμπίπτοιεν, ἀνακουφίζειν ὑπολαμβάνοντας. || Ὑπολαμβάνειν, Excipere, ea signif., qua hostem excipere dicimur, non tam cum eum irruentem aperte, quam cum in insidiis incautum excipimus. Thuc. 8. de navibus, Ὑπολαβόντες πεπλανημένας ἔκοπτον, Dispersas excepere, ubi etiam possit exponi Intercipientes, Clam invadentes. || Item res aliqua ὑπολαμβάνειν eam dicitur, quam excipit et cui succedit, Philo V. M. 1. Ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάττης ἄνεμος ἀποσκεδάννυσι τὰς ἀκρίδας, Succedens e mari ventus. Similiter ex Herod. in Erat. Ἡ δὲ ναυμαχία ὑπολαβοῦσα, Navale prælium subsecutum et priora excipiens, Cam. Quibus addi potest ex Herodiano 8, (4, 4.) de ponte quodam, Ἔργον μέγα καὶ κάλλιστον ὑπὸ τῶν πάλαι βασιλέων γεγενημένον ἐκ τετραπέδων λίθων, πυλίσι κατ' ὀλίγον αὐξανομέναις ὑπειλημμένον. || Is etiam, qui alicujus sermonem excipit et ei respondet, ὑπολαμβάνειν dicitur: qua signif. Virg. Suscipit Anchises, atque ordine singula pandit, Liv. Sermonem eorum e servis unus excepit, qui jam ante id senserat agi, ubi signif. ἐκ διαδοχῆς ἀποκρίνεσθαι: at ὑποκρούειν est importunius, cum dicentem interpellamus et ei obstrepimus. Plut. (6, 604.) Ὑπολαβὼν δὲ ἐγὼ τοῦ Κλεοδήμου διαλιπόντος. Idem (7, 619.) Ὑπολαβὼν δὲ αὖθις ὁ Ἀμμώνιος, εἶπε, Suscipit iterum Ammonius, et ait. Sic Xen. (Ἀπ. 2, 1, 29.)

A Ἡ κακία ὑπολαβοῦσα εἶπεν. Et Plato de Rep. 1. (p. 153.) Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Πολέμαρχος: (170.) Ταύτῃ ὑπολαμβάνεις, ᾗ ἂν κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον, Hac sermone excipis. Non diversa signif., sed re tamen diversa, ap. Lucian. (3, 148.) capitur, Ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέκαιον εὐθὺς, Excipientes et occasionem inde arripientes. [" Apud Herod. 3, 146. Ὑπέλαβε τὸν λόγον non signif. Excepit sermonem et respondit, sed Admisit, Probavit. Similiter 1, 212. Ὑπόλαβε τὸν λόγον, Admitte, Accipe hanc conditionem quam tibi propono." Schw. Mss.] || Ὑπολαμβάνειν equum in cursu dicimur, cum eum retinemus et inhibemus, quod et ἀναλαμβάνειν, ut supra dictum est, Xen. (Ἱππ. 9, 5.) Ἢν δὲ εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον ὑπολαμβάνειν βούλει, οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾶν, Si impetum equi retinere ductu habenæ velis, Bud.: Ἱππ. (7, 14.) p. 551. Ἥδιον μὲν γὰρ οὕτως ἀναστρέφοιτο ὁ ἵππος, ἤδη πλήρης ὢν τοῦ εὐθέος, καὶ τό, τε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῴη
B ἄν. Δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς, Inhibere et retrahere. || Ὑπολαμβάνειν μισθῷ dicimur militem, cum eum bonis salariis permulsum adversario surripimus et subtrahimus, aut etiam veluti præcipimus ne adversæ parti se adjungat, Thuc. 1, (143.) Μισθῷ μείζονι πειρῷντο ἡμῶν ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους τῶν ναυτῶν: (121.) Δάνεισμα γὰρ ποιησάμενοι, ὑπολαβεῖν οἷοί τ' ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ξένους αὐτῶν ναυβάτας, Eis subtrahere et ab eis avertere: (68.) p. 22. Οὐ γὰρ ἂν Κερκύραν τε ὑπολαβόντες, βίᾳ ἡμῶν εἶχον, Occupatam et præceptam: q. in l. Bud. ὑπολαμβάνειν pro προλαμβάνειν accipi annotat. Item ὑπολαμβάνειν ὅπλα, Surripere et subtrahere, Thuc. (6, 58.) p. 216. Τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν, i. e. ὑφαρπάσαι, Schol. Quibus addunt ex Act. 1, (9.) de Christo, Βλεπόντων τῶν μαθητῶν ἐπήρθη, καὶ ὑπέλαβεν αὐτὸν νεφέλη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, Subduxit eum nubes oculis ipsorum. Alii autem malunt, Susceptum eum abstulit ab oculis eorum: et tunc ad primam signif. referetur. || Ὑπολαμβάνω,
C Accipio, ea signif., qua dicimur aliquid accipere et interpretari in bonam partem. E Greg. Τὴν ἄγνοιαν ὑπολαμβάνειν ἐπὶ τὸ εὐσεβέστερον, pro Ignorantiam in bonam partem interpretari. || Ὑπολαμβάνειν ad animum quoque transfertur, et signif. Suspicari, Conjicere, Existimare, Putare, seu, ut Thuc. Schol. exp., λαμβάνειν ἐν τῷ νῷ, καὶ προσδέχεσθαι ὥστε πιστεῦσαι, Thuc. 6, (28.) p. 206. de Mercuriis mutilatis, Ὧν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπῃτιῶντο, καὶ αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι, ἐμεγάλυνον: qui tamen l. similior ei est, quem e Luciano paulo ante citavi. Dem. pro Cor. Καὶ γὰρ οὕτω πως ὑπείληφα· ἐγὼ νομίζω τὸν μὲν εὖ παθόντα δεῖν μεμνῆσθαι τὸν πάντα χρόνον, Ita existimo; nam præsentis loco præt. ibi capitur: (564.) Οὐδ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν οὐδενὸς ἐλάττονος τούτῳ, Litem huic non minoris æstimandam censeo. Aristot. Metaph. 3. Τοῦτο μὲν γὰρ τάχ' ἄν τις ὑπολάβοι τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖν, Quippe id existimari potest id, quod est e principio petere, Bud. 143. Aristot. Rhet. 3. Εἰ μὴ ὑπολαμ-
D βάνει Θρᾷκα εἶναι, οὐ δόξει ἀστεῖον εἶναι. In quibus ll. non incommode accipi potest pro Animo præsumere: Val. Max. Præsumsit animo ea re significari exitum suum. Vide et quæ Bud. 268. affert e Themist. Et in pass. ὑπειλημμένη δόξα, Opinio animo præsumta. Et Dem. (623.) Πολὺ τἀναντία ἢ προσῆκεν ὑπειλημμένον, de contraria opinione, Cam., qui ὑπολαμβάνειν interpr. non solum Suspicari, Arbitrari, sed etiam Expectare. [" Phalar. 81. 332. Thom. M. 866. 874. ad Diod. S. 2, 337. 370. 471. Boiss. Philostr. 430. 647. 661. Wyttenb. Ep. Cr. 54. Act. Traj. 1, 253. ad Charit. 269. 304. 312. ad Herod. 155. 401. 449. 675. ad Lucian. 1, 308. Brunck. Andr. 114. Paus. 3, 144. Adjuvo, Subvenio, ad Diod. S. 2, 597. Fingo, Dionys. H. 1, 452. Excipio orationem alicujus, Ind. Xen. Mem. Plut. de S. N. V. p. 2. Wyttenb. 19. Toup. ad Longin. 379. ad Charit. 557. Diod. S. 2, 612. ad Lucian. 2, 227. Boiss. Philostr. 386. Puto, Arbitror, Xen. Mem. 1, 1, 3. Cum inf., ad Diod. S. 2, 358. 365. 409. 629. Conf. c. ὑποβάλ-

λω, ad 2, 337. Ὑπολαβὼν pro προλ., Brunck. Aristoph. 3, 189. Ὑπείληφα, ad Lucian. 1, 261. Ὑπειλημμένος, Thom. M. Add. ad 908. Ὑπολαβὼν ἔφη, Schneid. Ind. ad Scriptt. R. R. 356. Plut. Mor. 1, 910. 929. * Ὑποληπτέον, Lucian. 3, 499. Dionys. H. 1, 77. 5, 212. Plato Theæt. 332." Schæf. Mss. "Man. Palæol. in Notit. Mss. 8, 352." Elberling. Mss. Polyb. 4, 42, 5. Diog. L. 633. Sext. Emp. 291. Plato Tim. 341.] Ὑπόλημμα, Id ipsum quod susceptum est, Conceptus, Plut. (6, 139.) Τοῖς μὲν οὖν ὄρνισι τὰς ὑπηνεμίους λοχείας καὶ ὠδῖνας ἀτελῶν τινῶν καὶ ἀψύχων ὑ. ἀρχὰς λέγουσιν εἶναι, postquam sc. dixerat τοῦ τεκεῖν prius esse τὸ συλλαβεῖν τι καὶ κατασχεῖν τῶν γονίμων. Ὑπόληψις, Responsio, qua loquentem aut canentem suscipimus, excipimus. Unde ἐξ ὑπολήψεως, Alternis, Ita ut alter alterum excipiat. Plato Hipparcho (4.) Ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διεξιέναι, Alternis recitare. Quod etiam Diog. L. 1. de eod. Solone tradit, Τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραψε ῥαψῳδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον, Alternis cani, ita ut ubi unus desiisset, alter inde auspicaretur, Cam. || Suspicio, Lucian. (3, 131.) loquens de quodam grandes aures habente, et calumnias eis excipiente, Περὶ δὲ αὐτὸν ἑστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἄγνοιά μοι δοκεῖ καὶ Ὑπόληψις, Opinio, s. potius Animo concepta opinio, Animo præsumta opinio, Aristot. Polit. 8. Τὴν ὑπόληψιν, ἣν ἔχομεν περὶ τῶν θεῶν: Rhet. 3. Περὶ ὧν γὰρ μηδὲν ἴσμεν, ὅμως λαμβάνομεν ὑ. τινα. Herodian. (5, 3, 19.) Ἀντωνίνου υἱὸς τῇ φύσει, τῇ δὲ ὑ., ἄλλου, Antonini filius, quamvis alius esse putetur, Plut. ad Colot. Ὑπόληψιν ἐμποιεῖν καὶ δόξαν ἀνθρώποις ἀγραμμάτοις. Vide et quæ Bud. affert ex Alex. Aphr., et Themist., Comm. 189. 268. Dicitur etiam de Opinione, quæ de homine aliquo concipitur, i. e. Existimatio, Herodian. 7, (1, 14.) Ἔργοις τὴν δόξαν καὶ τὴν τῶν στρατιωτῶν ὑ. ἐπιστοῦτο, Opinionem militum de se conceptam: (10, 7.) Ἐν ὑπολήψει παρὰ τοῖς ὄχλοις φρενῶν τε καὶ ἀγχινοίας καὶ βίου σώφρονος, Ingenii prudentiæque opinionem vulgo de se præbuerat: 8, (3, 11.) Δοκοῦντες ἀσθενέστεροι καθεῖλον τοὺς ἐν ὑπολήψει ἀνδρείας μείζονος. Et circa finem, Διὰ τὸ ἔχειν ὑπολήψεις ἐμπειρίας πραγμάτων, Quod rerum peritus habebatur. Sic Phalar. Ὑ. τοῦ πρώτου χρόνου τὴν πρὸς Καμαριναίους προσαπολεῖς, Bonam de te opinionem, quam superioribus annis de te conceperunt. Item e Chrys. de Off. Ep. Τῆς γοῦν ὑ. ἔδει σε φροντίσαι τῆς σῆς, Rationem habere tuæ existimationis. [" Plut. Mor. 1, 19. Fabric. Bibl. Gr. 1, 356. Diod. S. 1, 273. Wolf. Proleg. 140. 153. Ἐξ ὑπολ., Simon. Dial. 33. Heyn. Hom. 8, 809." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 264. 294. Ὑπολ. χρηστὴ, Bona existimatio, Philo Jud. Colend. Par. p. 17.] Ὑποληπτὸς, De quo opinio concipitur, concipi potest, De quo opinio concepta est, Alex. Aphr. Εἴ τι ὑποληπτὸν, ἐπιστητόν. Idem, Ἡ γὰρ ὑπόληψις ὑποληπτοῦ. VV. LL. exp. Qui apprehendi et percipi potest. Εὐϋπόληπτος, ὁ, ἡ, Qui facile cogi potest et congregari, VV. LL. [Aristot. de Sensu c. 2. * Ὑποληπτικὸς, Gl. Suspiciosus. M. Anton. 3, 9. * Ὑποληπτικῶς, Idem p. 213.] Προϋπολαμβάνω, Prius existimo, animo concipio et præsumo. [* Προσυπολαμβάνω, Aristot. de Cœlo 4, 1. * Συνυπολαμβάνω, Geopon. 15, 3, 8.]

ΛΑΒΗ, ἡ, Prehensio. Plerumque dicitur de Ea, qua athleta adversarium prehendit, i. e. de nexu in lucta, s. de nexu luctæ, ut Quintil. loquitur. Alexander ap. Plut. (6, 685.) Οὐκ οἶδας ὅτι βελτίων οὐκ ἔστιν ἐν μάχῃ λαβὴ, πώγωνος; Adversarium melius prehendi non posse quam ipsa barba, ad Parmenionem mirantem cur omnibus ad prælium paratis, nihil reliquum esse diceret, nisi ξυρᾶν τὰ γένεια τῶν Μακεδόνων. Plut. in Coriol. (2.) Ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι, καὶ βάρος ἔχειν ἐν λ. καὶ διαπάλαις πολέμιον δυσεκβίαστον: (6, 707.) de Alcib. Ἔτι παῖς ὢν ἐλήφθη λαβὴν ἐν παλαίστρᾳ: Fabio, Ὥσπερ δεινὸς ἀθλητὴς λαβὴν ζητῶν, Quærens quo pacto hostem prehenderet: (6, 324.) Λαβὴν ζητῶν περιοδεύει τὸν βίον, de inimico loquens, qui omnes occasiones observat, quibus adversarium prehendere queat. Alii interpr. Ansam nocendi. Et metaph. (8, 621.) Αἱ μὲν γὰρ

A παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις, κονιορτοῦ δέονται, ταῖς δὲ φιλικαῖς λ. ὁ οἶνος ἁφὴν ἐνδίδωσι, μιγνύμενος λόγῳ, ubi vicinam signif. habent λαβαὶ, Prehensiones, et ἐπιβολαὶ, Injectiones manuum. Huc pertinet λαβὴν ἐνδοῦναι, παρέχειν, Præbere adversario unde te prehendat. Plato de LL. Πάλιν τοίνυν ὥσπερ παλαιστὴς τὴν αὐτὴν λ. πάρεχε, Da mihi eand. facultatem tui rogitandi et percunctandi, Bud.: qui ap. Eund. in Phædro p. 270. Περὶ μὲν τούτου ἐς τὰς ὁμοίας λ. ἐλήλυθας, reddit, In eand. necessitatem. Aristoph. N. (551.) Οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος, Τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ, Plut. Cor. 74. Ἐπεβούλευεν ἀνελεῖν εὐθὺς, ὡς εἰ νῦν διαφύγοι λαβὴν ἑτέραν οὐ παρέξοντα, Lucian. (1, 815.) Ἐπεί περ ἅπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ. || Morbo etiam tribuitur, et in primis febri, cum sc. hominem corripit, et veluti infestis manibus prehendit, Accessio febris: λαβὴ, inquit Gal. Lex. Hippocr., ἐπισημασία, μάλιστα δὲ ἡ ἐκ περιόδου. || In quibuslibet rebus id etiam dicitur, quo eas prehendimus, i. e. Ansa, Capulus, Manubrium, Plut. (8, 357.) Τὴν χεῖρα τῇ λαβῇ

B τοῦ ξίφους ἐπιβεβληκὼς, Herodian. 8, (4, 26.) Κοίλοις σκεύεσιν ἐμβαλόντες λ. ἐπιμήκεις ἔχουσι, Manubria longiora. Sic Aristoph. Eip. (1258.) λαβὰς ποιεῖν τοῖς κράνεσι, Ansas: Tibull. Ansaque compressos alligat arcta pedes, Schol. exp. ὠτάρια. Et λαβαὶ ἀμφίστομοι ap. Suid. τὰ ὦτα τοῦ κρατῆρος: cur autem ἀμφίστομοι dicantur, ap. eum vide. Sunt qui huc referant etiam λαβὴν παρέχειν et ἐνδοῦναι, ut Lat. dicimur Ansam præbere, dare; citentque e Plat. Οἷον λαβὴν ἀποδίδωσι, Ansam præbet. Quibus e Plut. (8, 890.) addi potest, Πάλιν ἐχώμεθα τοῦ φοίνικος, ἀμφιλαφεῖς τῷ λόγῳ ἀφὰς διδόντος: (7, 776.) Οὐχ οὕτως τὰ μαθήματα λαβὰς εἶναι φιλοσοφίας, ὡς τὰ πάθη τῶν νέων, αἰσχύνην, ἐπιθυμίαν, μετάνοιαν, ἡδονὴν, λύπην, φιλοτιμίαν: quorum sc. ἐμμελῆ καὶ σωτήριον ἁφὴν ἁπτόμενος ὁ λόγος καὶ ὁ νόμος, εἰς τὴν προσήκουσαν ὁδὸν ἀνυσίμως καθίστησι. Apud Diog. L. quoque Xenocr. dicit τὰ μαθήματα λαβὰς εἶναι φιλοσοφίας, Studio bonarum artium apprehendi philosophiam,

C Cam. || Suid. λαβαῖς exp. non solum ἐπαφαῖς, ἀφορμαῖς, sed etiam μέμψεσι. || Λάβη paroxytonws e Cyrillo affertur pro Excusatio. AT Λάβης, Canis nomen, Aristoph. Σφ. (836.) παρὰ τὸ λαμβάνειν. || Λαβὴ, in hunc locum rejeci, et literis majusculis scripsi, non tam propter ipsum, quam propter illa quæ ab eo derivata sunt vv., quorum aliqua remotam signif. habent. [" Kuster. Aristoph. 113. Heind. ad Plat. Phædr. 216. (298.) Act. Traj. 1, 242. Bergler. Alciphr. 190. ad Lucian. 1, 290." Schæf. Mss. Aristoph. N. 547. Schol. Hom. Il. Ψ. 724. p. 500. Heyn., Ælian. H. A. 3, 23. I. q. λῆψις, Æsch. Suppl. 948. ἀργύρου.] " Λαβάργυρος, ὁ, Qui pecuniam " accipit, Qui nil nisi pecunia accepta facit. Apud " Athen. 9. (p. 406.) cum Ulpianus dixisset, Τίς δ' " αὕτη ἡ λιθίνη βαλλητύς; οὐκ ἄν τι εἴποιμι, εἰ μὴ " παρ' ἑκάστου μισθὸν λαβών: subjicit Democritus; " Ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ὢν λαβάργυρος ὡρολογητὴς, κατὰ " τὸν Τίμωνος πρόδειπνον, λέξω τὰ περὶ τοῦ Ἡγήμο- " νος."

D [* Ἀστρολάβος, ὁ, Ptolemæi Almag. 5, 1. 7, 4. Vide Schn. Lex. Suppl. * " Ἀστρόλαβον, et * Ἀστρολαβικὸν ὄργανον, Astrolabium, Ptolem. l. 5. et Theon." Schn. Lex.] " Αὐτόλαβον, Hesychio est " ἑαυτοῦ λαβὴν ἔχον." Παντολάβος, Qui omnia accipit, s. potius ex omnibus accipit: Gall. Qui prend à toutes mains. Pantolabus, Horatio Nomen est Scurræ. [" Ad Horat. 395. Zeun." Schæf. Mss.]

Ἀλαβὴς, ὁ, ἡ, In quo nihil est, quod prehendi queat, Ansa s. Manubrio carens, Qui prehendi nequit. In VV. LL. ἀλαβὴς dicitur esse Piscis, qui manibus comprehendi non possit. [Hoc tamen in sensu scribitur * Ἀλάβης, s. Ἀλλάβης, ap. Athen. 312. in recensu Piscium Niloticorum, et ap. Strab. 17. p. 823. cf. Geopon. 20, 7. * Ἀλάβεια, Gl. Alabia.]

[* " Διλαβία, Montf. Palæogr. 405." Kall. Mss.]

Εὐλαβὴς, ὁ, ἡ, Bonam s. potius Commodam ansam habens, Bonas ansas, Cui est ansa, qua commode prehendi possit, Cui sunt ansæ etc. ὁ εἰς λαβὴν

ἐπιτήδειος, Suid. ut μάχαιρα. Hanc autem signif. alioqui rarissimam habet εὐλαβὴς in Luciano (1, 142.) Πενία δὲ εὐλαβής, καὶ μύρια τὰ ἄγκιστρα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἐκπεφυκότα ἔχουσα· ὁ δὲ πλοῦτος, δυσκάθεκτος, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν. || Εὐλαβὴς, in signif. multo magis usitata, Qui bene res capessit, i. e. Circumspecte, ὁ εὖ τῶν πραγμάτων ἐπιλαμβανόμενος, Suid. Etym. Quoniam autem qui bene res capessunt, i. e. circumspecte, solent etiam timide id facere, quo pertinere puto dictum illud Thuc. (2, 40.) Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει, hinc factum esse credo, ut dicatur de Eo, qui timide ad agendam rem aliquam accedit, s. circumspecte simul et timide. Hæc sunt quæ mihi de hujus signif. origine in mentem nunc veniunt, et quæ lectorem probaturum, aut certe probabilia judicaturum spero. Fateor autem me alioqui in ea quondam fuisse opinione, ut putarem esse, qui εὖ λαμβάνει τὰ πράγματα, i. e. πράως καὶ οὐ χαλεπῶς, ut χαλεπῶς λαμβάνειν dicit Thuc. (6, 61.) quod est eorum hominum, quos verecundia timidos reddit; sed meas δευτέρας φροντίδας hic σοφωτέρας esse puto. Ceterum hanc sequendo deductionem, post verbum potius quam post verbale λαβὴ ponendum fuisset; sed propter illam priorem signif., in qua ejusd. est formæ, cujus ἀλαβὴς et ὀξυλαβὴς, locum ei hic delegi. Philo V. M. 1. Καὶ ἅμα τὴν φύσιν εὐλαβὴς ὢν ὑπεστέλλετο, Natura paulo timidior, Turn.: Plut. Pericle, Περὶ τὸν λόγον ἦν εὐλαβὴς, Ad dicendum timide accedebat, quod itidem de se scriptum reliquit Cic.: Fabio, Εὐλ. φαινόμενος καὶ δυσέλπιστος: Idem in Pericle dicit medicum morbis interdum ἡδονὰς εὐλαβεῖς προσφέρειν τῇ σωτηρίᾳ, Cautas voluptates quasdam aut jucunda quædam adhibere, ut intelligamus cautas, in quibus adhibendis cautione utimur. Non esse autem i. q. δειλὸς, patet ex Aristot., qui illud huic subjungit, dicens οἱ δειλοὶ καὶ εὐλαβεῖς: et e Dem. (405.) qui, cum Æschines eum vocasset ἄτολμον καὶ δειλὸν πρὸς ὄχλους, dicit se esse εὐλαβῆ, Se verecunde et circumspecte prodire in concionem, Bud.: Plut. de Pompeio cavente famam adulteri, Οὕτω δὲ πάνυ πόρρωθεν εὐλαβὴς ὢν πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ πεφυλαγμένος, ubi nota cum eo copulari πεφυλαγμένος, quod ad verbum est Cautus. Item εὐλαβὴς ἀπὸ, Levit. 15, (31.) Εὐλαβεῖς ποιήσεται τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν, Faciet ut sibi caveant ab immunditiis. Et τὸ εὐλαβὲς, Timiditas circumspecta, Cautio, Herodian. 2, (8, 2.) Τῆς μὲν ἐμῆς γνώμης τὸ πρᾶον καὶ πρὸς τὰ μεγάλα τῶν τετολμημένων εὐλαβὲς, ἴσως ἐστὶν ἡμῖν πάλαι γνώριμον, Quanta in rebus majoribus agendis nostra cautio sit, Polit. || Apud Eccl. Scriptt. et in N. T. Circumspectus et cautus circa ea, quæ ad cultum divinum pertinent; ita enim exprimi posse existimo vim hujus vocabuli, ubi dicitur de eo, qui Lat. Religiosus, Pius, intelligendo de pietate erga Deum: Luc. 2, 25. de Simeone, Δίκαιος καὶ εὐλαβής. At Bud. ibi vertit Pie consideratus. Synes. Ep. 67. Καὶ ἄλλοις τοῖς εὐλαβεστάτοις ἐπισκόποις. [" Valck. Hipp. p. 306. 321. Musgr. Suppl. 652. Thom. M. 389. Cattier. Gazoph. p. 16. ad Lucian. 2, 332. Boeckh. ad Sim. p. xxv. Facilem ansam præbens, Lucian. 1, 99." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 3, 13. 6, 55. * " Εὐλαβοφανὴς, Didym. de Trin. 1, 209. 2, 8." Routh. Mss.] " Ἀνευλαβὴς, " Non timens s. verens, ideoque Irreverens, Irreli" giosus: Vel etiam Incautus, Incircumspectus. " Greg. Ὦ τῆς ἀνευλαβοῦς εὐλαβείας· εἰ δεῖ τοῦτο " εἰπεῖν· ὢ τῶν τοῦ πονηροῦ σοφισμάτων. Bud." [Aq. Es. 57, 11. * " Ἀνευλαβῶς, Euseb. H. E. 4, 15. Athan. 1, 692." Kall. Mss. " Ἀνευλάβεια, Incuria, Negligentia, Chrys. in Jo. Hom. 3. T. 2. p. 566, 43." Seager. Mss. * Πανευλαβὴς, unde * " Πανευλαβῶς, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 47. * Ὑπερευλαβὴς, Germanus Dormit. B. Mar. 110." Boiss. Mss. * Φιλευλαβὴς, Cyrill. in Jo. p. 201. * Ψευδευλαβὴς, unde * " Ψευδευλάβεια, Jo. Climac. Scala 262." Boiss. Mss.] Εὐλαβῶς, Timide, Caute: Εὐλαβῶς ἔχω τοῦ εἰπεῖν, Non audeo dicere, Vereor dicere. Apud Suid. Ὁρῶν τοὺς Ἀχαιοὺς εὐλαβῶς διακειμένους πρὸς τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον, Qui non audebant bellum

A Romanis inferre, Timebant bellum inferre, Paulo timidiores erant ad inferendum bellum. Cam. ap. Polyb. (1, 18, 1.) Εὐλαβέστερον διακεῖσθαι exp. Cautius se gerere. Pro Religiose autem accipitur ap. Dem. c. Mid. Οὕτως εὐλαβῶς τῇ δίκῃ, τοῖς νόμοις, ἅπαντα πράττειν ἀξιῶ. In ead. Orat. Οὕτως εὐλαβῶς, οὕτως εὐσεβῶς, οὕτω μετρίως διακεῖσθαι. Synes. Ep. 143. Εὐαγῶς καὶ εὐλαβῶς φιλοσοφίας ἀντιποιούμενος, Sancte et religiose. [* Εὐλαβεστέρως, Eur. Iph. T. 1375.]

Εὐλάβεια, Timiditas circumspecta, qua quis utitur ad res aggrediendas, s. in rebus agendis, Circumspectio, Cauta quædam circumspectio, Cautio. In Stoicis Definit. εὐλάβεια definitur εὔλογος ἔκκλισις. Unde Cic. A malis declinamus: quæ declinatio si cum ratione fiet, Cautio appelletur; quæ autem sine ratione, Metus. Plut. Camillo, Ἡ δ' εὐλ. καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄριστον, Cautio. Sicut Eur. Phœn. (794.) εὐλάβεια χρησιμωτάτη θεῶν, Circumspectio salutare maxime numen est, Cam.: Aristot. Polit. 2. Εὐλαβείας ἂν δόξειεν εἶναι πολλῆς, Ca- B vendum sit maxime, Greg. Naz. Εὐλαβείας ἄξιον μὴ, Cavendum ne. Item μετ' εὐλαβείας, Caute, Religiose, Plut. (8, 626.) Τὰς πολυχορδίας μετὰ πολλῆς οἱ μουσικοὶ κινοῦσιν εὐλαβείας, Cum magna cautione: de Def. Orac., Μετ' εὐλαβείας, Timide, Turn. Item εὐλάβειαν ποιεῖν, Cavere. Soph. (El. 1334.) εὐλάβειαν ποιητέον, Cavendum est: Νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγὼ, In his rebus ut cauta et circumspecta essem propositum mihi fuit, i. e. Cauta fui. Cum vero additur gen., accipitur pro Cauta vitatio, Declinatio circumspecta, Plato de LL. Εὐλ. πληγῶν. Sic Aristot. Eth. 4. Ἐπιείκειαν καὶ εὐλάβειαν τῶν αἰσχρῶν, Moderationem et evitationem turpitudinis, Cam. || Cauta et circumspecta consideratio, simpliciter Consideratio, ut Cam. in Soph. (Œd. C. 115.) ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν Ἔνεστιν ηὑλάβεια τῶν ποιουμένων: quibus verbis significari dicit, Posse recte consuli quid agendum sit, re cognita. || Quamvis vero minus sit quam φόβος, ut docet Plut. de Virt. Mor. cum ait quosdam vitia extenuantes, αἰδεῖσθαι τὸ αἰ- C σχύνεσθαι vocare, et τὸ ἥδεσθαι, χαίρειν, et τοὺς φόβους, εὐλαβείας: ap. Herodian. tamen 5, (2, 5.) Εἰ δέ τινες ἔλαθον, δι' εὐλάβειαν ἡσυχαζόντων, Polit. vertit Metu quiescentium. Religio, Pietas in Deum, Greg. Οὐκ εὐλαβείας σχῆμά τι καὶ πλάσμα κενὸν περικείμενος, Non talis qui religionis simulationem inanem indueret. Sic Plut. Camillo (21.) Τὴν τοῦ Ἀλβίνου πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν, Pietatem in Deum, Religiosum Dei cultum. [" Titulus honoris, Jo. Chrys. Ep. ad Innocentium Papam ap. Pallad. V. Chrys. p. 10. Καὶ πρὸ τῶν γραμμάτων οἶμαι τῶν ἡμετέρων ἀκηκοέναι Εὐλάβειαν ὑμῶν τὴν παρανομίαν." Boiss. Mss. " Valck. Diatr. 96. Brunck. El. 994. Thom. M. 389. Markl. Suppl. 702. ad Diod. S. 2, 504. * Εὐλαβία, Theogn. 120." Schæf. Mss.] Εὐλαβέομαι, Caveo, Religio mihi est, Religiosum habeo, Religiose caveo ne, Plato Ep. Εὐλαβοῦμαι μὴ ἐμπέσω, Caveo ne incidam, de Rep. 6. (p. 116.) Εὐλαβεῖσθαι μήπη ἐξαπατήσω ὑμᾶς ἄκων: quæ suscipiens altera pars respondet, Εὐλαβησόμεθα κατὰ D δύναμιν: ead. verba habentur et in Apol. Socr.: Dem. Ἔτι τοίνυν κἀκεῖνο ὑμᾶς εὐλαβεῖσθαι δεῖ, ὅπως μηδὲν ὢν ἰδίᾳ φυλάξαισθ' ἂν, τοῦτο δημοσίᾳ ποιοῦντες φανήσεσθε. Item cum infin. ap. Plat. Εὐλαβοῦμαι μηδὲν ποιεῖν γείτονι διάφορον, Caveo ne, Aristot. Εὐλαβοῦμαι ψόφον ποιεῖν, Caveo ne strepitum moveam. Item, εὐλαβοῦμαι περὶ, Cautus sum in, Caute versor in: Plato de LL., Εὐλαβεῖσθαι δεῖ περὶ τούτου, et, Εὐλαβοῦμαι περὶ τροφήν. || Timeo, Metuo, Vereor, φοβοῦμαι, Schol. Eur. Or. (738.) exp. Ηὐλαβεῖθ' ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι, Plut. Pericle (7.) Περικλῆς νέος ὢν σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο. Item cum infin. in VV. LL. e Soph. (Œd. T. 616.) εὐλαβοῦμαι πεσεῖν, Timeo ne cadam. At εὐλαβεῖσθαι Θεὸν, Deum revereri, e Plat. de LL. || Caute fugio, Religiose declino, simpliciter Fugio, Vito. Ex Isocr. Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, κἂν ψευδεῖς ὦσι, Fuge et aversare calumnias. E Plat. de Rep. 2. (p. 236.) Εὐλαβούμενοι πενίαν, ἢ πόλεμον, Fugientes paupertatem. Ex Aristot. Εὐλαβούμενοι τὰς

μυίας, κρύπτουσιν ἑαυτοὺς, Se abdunt metu muscarum. || Εὐλαβεῖσθαι, Religione teneri, Bud. ap. Æschin. Οὐ περὶ τούτων προὔλεγεν εὐλαβεῖσθαι καὶ πέμπειν εἰς Δελφούς. [" Ad Mœr. 144. Eur. Phœn. 1420. ubi v. Valck. p. 479. Ammon. 25. Diod. S. 1, 317. 2, 423. ad Lucian. 1, 462. Thom. M. 388. Brunck. Aristoph. 3, 127. Boeckh. ad Sim. p. xxv. Observo, Plut. Mor. 1, 507. Negatio post h. v. redundans, Bergler. Alciphr. 215. De augm., Phryn. Ecl. 202. Εὐλ. μὴ, seq. inf., Heind. ad Plat. Charm. 359." Schæf. Mss.] " Εὐλαβητέον, Cavendum. Eodem " modo construitur quo verbum. Interdum cum " accus., Gal. ad Glauc. Εὐλαβητέον τὰς ἄλλας " κενώσεις τὰς ἀθρόας. Et l. 2. ad Eund., Εὐλαβητέον " ἐστὶ τὸ λείψανον αὐτῶν γενέσθαι σκιῤῥῶδες, Caven- " dum est ne reliquiæ transeant in scirrhum. Inter- " dum cum infin. εὐλαβητέον μίσγειν, Cavendum est " ne misceamus. || Timendum, Metuendum. Diosc. " 7, 3. Εὐλαβητέον τὰ μεγάλα τραύματα." [Plut. 6, 260. * Εὐλάβημα, var. lect. ad Ælian. H. A. 5, 41. * Εὐλαβητικὸς, Plato de Fin. 289. Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 223. * Εὐλαβηταῖον, Gl. Verecundum.] " Διευλαβέομαι, Metuo, Caveo: ut Διευλα- " βοῦμαι κινεῖν, Movere vereor, Movere tempero, ut " Gaza vertit. Plato Epist. Διευλαβούμενος μὴ παθεῖν, " Cavens ne sibi accideret. Hes. quoque διευλα- " βοῦντο exp. ἐφοβοῦντο. Dicitur accipi etiam pro " Revereor, Colo. Cujus usus exemplum Plato " nobis suppeditat, tum alibi, tum de Rep. 9. Πᾶς " οὖν αἰδείσθω τὸν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον, ἔργῳ τε καὶ " ἔπει· τὸν δὲ προέχοντα εἴκοσιν ἡλικίας ἔτεσιν ἄῤῥενα " ἢ θῆλυν, νομίζων ὡς πατέρα ἢ μητέρα, διευλαβεί- " σθω." [LXX. Deut. 28, 60. Job. 6, 16. * Διευλαβητέον, Plato de Rep. 7. p. 536.] " Ἐξευλαβέο- " μαι, Vereor, Caveo, Eur. (Andr. 645.) Ἐξευλα- " βοῦνται μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν." [" Scriptor ap. Euseb. H. E. 146." Boiss. Mss. * Ἐπευλαβέομαι, 2 Macc. 14, 18. * Παρευλαβέομαι, Schol. Soph. Trach. 1. * Προευλαβέομαι, Dem. 798. * Ὑπερευλαβέομαι, Eunap. V. Soph. 67. * " Ὑπευλαβέομαι, Method. Conv. 86." Routh. Mss.]

[* Μεσολαβὴς, Æsch. Eum. 156.] Μεσολαβέω, Medium capio, prehendo, In medio cursu prehendo, Intercipio, Anteverto, Bud. dicens ap. Œcum. in Act. Ap. 29. cum accus. construi. Idem Bud. μεσολαβεῖν τὸν τοῦ εἰπόντος λόγον interpr. Medium sermonem intercipere, Interfari. Et μεσολαβέομαι, In medio cursu intercipior. Apud Suid. Τὸν δὲ υἱὸν ἔπεισεν, εἰ τύχοι μεσολαβηθεὶς αὐτὸς ὑπὸ τῆς πεπρωμένης ἐξενεγκεῖν τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον, i. e. ut ipse exp., ἐν τῷ μεταξὺ συσχεθείς. In VV. LL. citantur ea verba e Diod. S. cum hac interpr. Si in medio fortunæ cursu fato præriperetur. Apud Philon. autem V. M. 1. init. Ἀφθονίαν παντοίων ἀγαθῶν ἀνὰ πᾶν ἔτος χορηγοῦσιν, εἰ μήπου μεσολαβήσῃ ἐν ὀργῇ Θεοῦ, Ubertatem omnis generis bonorum toto anno prolixe largiuntur, nisi Dei indignatio intercedat. Videtur vero aliter ibi legisse, sc. aut ἡ ὀργὴ Θεοῦ, vel ἐν ὀργῇ Θεός. [Polyb. 16, 34, 5. 18, 34, 3. 20, 9, 3. " Heyn. Hom. 8, 469. Ruhnk. ad Xen. Mem. 235. Alciphr. 204. ad Diod. S. 1, 6. 7. 404. 2, 81. 437. 496. Wakef. Eum. 157." Schæf. Mss. " Eust. 71, 17." Seager. Mss. Heliod. Chirurg. 158. * Μεσολάβησις, Lobeck. Phryn. 513. * Μεσολαβητὸς, unde * " Ἀμεσολάβητος, Nicet. Paphl. 307. Nilus de 8 Vitiis 367." Kall. Mss.] AT Μεσόλαβον, τὸ, Vitruvio 9, 3. Instrumentum mathematicum, pro Astrolabio, nisi sit erratum, inquit Bud. [* Μεσολάβιον legit Schn. Lex., simul tamen afferens v. * Mesolabus e Pappi Collect. Mathem. p. 7. 8., conferens etiam Reimeri Hist. Probl. de Cubi Duplicatione, Goett. 1798. p. 132. Ernesti hæc dedit in sua Lex. Hedericiana Edit., v. Μεσόγραφος :—' Μεσογράφους, Lineas medias vocant Mathematici, cum mesolabio instrumento anquirunt media proportionalia.']

Ὀξυλαβὴς, ὁ, ἡ, Celer ad prehensionem, Velociter prehendens, capiens, In captura aut in capienda præda celer, Aristot. H. A. 9, 34. de aquila pullos suos e nido exturbante, Φύσει γάρ ἐστι φθονερὸς καὶ ὀξύπεινος, ἔτι δὲ ὀξυλαβής· λαμβάνει δὲ μέγα ὅταν A λάβῃ. Fortassis autem est potius a verbo hoc nomen, sicut et εὐλαβής. Ὀξυλαβέω, Celeriter prehendo, capesso et aggredior; nam ὀξυλαβῆσαι, ὀξέως λαβέσθαι πραγμάτων, Hes.

[* " Τηθολαβέω, Hes. v. Βλιμάζω. * Τιτθολαβέω, Aristæn. 2, 16." Boiss. Mss.]

Ἀμφιλαφὴς, ὁ, ἡ, quasi ἀμφιλαβὴς, mutatione mediæ β in aspiratam φ, sicut et ἀμφιλαβία ap. Cic. in quibusdam exempl. legi docebo infra, Amplus ita ut possit utrimque capi, i. e. ab utraque parte, s. potius utraque manu. Suid., Ἀμφιλαφὲς, οἷον ἀμφιλαβές τι ὄν, ἑκατέρωθεν ληπτόν: paulo post, Καὶ ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, οἷον ἀμφιλαβὴς, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστί: subjungit hoc exemplum, Οὐχ ἡμάρτανε δὲ οὐδὲ ἀμφιλαφοῦς περιουσίας, Ampla substantia, Amplæ facultates. Sic ἀμφιλαφῆ κτήματα, Grandis pecunia. Et Herodian. (7, 12, 14.) Ἀμφιλαφῆ κτήματα, Ampla prædia; vel, ut Bud. vertit, Prædia exuberantia. Exp. ἀμφιλαφὲς et πολὺ, δαψιλὲς, ab Hes. Multum, Copiosum. Accipiendum B autem Multum, ut Multa grandine ap. Virg., Multa herba ap. Horat. Exp. et πανταχόθεν πλῆρες ab eodem, i. e. Undique plenum: quod perinde est fere ac si dicas Exuberans: γῆ ἀμφιλαφὴς, Plut. (7, 13.) ἀμφιλαφὴς κόμη, Philostr. Her. Coma densa. Τὸ γαστρὸς ἀμφιλαφὲς, ap. Lucian. (2, 457.) substantive, pro τὴν ἀμφιλάφειαν. || Dicitur ἀμφιλαφὴς et de persona, secundum quosdam. Fuerit igitur ἀμφιλαφὴς ἀνὴρ, Amplus vir; nam et Amplus a Latinis tam personæ quam rei tribuitur. Exp. tamen a nonnullis, Egregius vir. || Tribuitur vero et rebus incorporeis ἀμφιλαφὴς, per metaph.: ut Lat. Amplus, Lucian. (3, 23.) Ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς, Amplæ occasiones. || Ἀμφιλαφὲς, Hes. exp. etiam κατάσκιον, Umbrosum: βοτανίον, Diosc. 2. Herbula, ut inquit Marcellus, foliosa undique et proinde umbrosa. Sic ἀμφιλαφὴς dicitur arbor, ut opinor, copiosa, et densis foliis s. ramis, ideoque umbrosa: πλάτανος, Epigr. sic ἀμφιλαφεῖ πλατανίστῳ, Hippocr. Interpretor autem C δένδρον ἀμφιλαφὲς Arborem densam foliis s. ramis, ut et κόμη ap. Philostr. modo interpretabar, quod arboribus quoque tribuatur coma: unde et ἀμφίκομον θάμνον Eust. ait dici ab Hom. quam prosæ scriptt. ἀμφιλαφῆ appellant. || Ἀμφιλαφὲς, Suidæ præterea ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον, Quod utrimque adjuvatur, Cui utrimque fertur auxilium. Crediderim autem hujus signif. causam esse, quod proprie ἀμφιλαφὲς est quasi Quod utraque manu prehenditur: solent autem sæpe manibus prehendi quos erigere, s. sublevare, quibusque lapsis succurrere volumus. " Vide Ἀμφίδυμος." [" Wakef. Trach. 12. Eum. 307. Jacobs. Anth. 9, 29. ad Meleagr. p. 6. ad Dionys. H. 5, 246. Boiss. Philostr. 604. Heind. ad Plat. Phædr. 198. ad Timæi Lex. 26. Heringa Obss. 203. Toup. Opusc. 2, 40. Ilgen. Hymn. 198. Herod. 254. 293. 304. ad Callim. 1, 50. 267. Musgr. Or. 147. Epith. sylvæ, Valck. Adoniaz. p. 214." Schæf. Mss. Ἀμφιλαφὴς, Ἀμφιλαβὴς, Schæf. Meletem. Crit. 49. " Ἀμφιλαφὴς, de arbore, Herod. D 3, 114. 4, 172. de tonitru, 4, 28. de copiosa nive, 50.: ἐλέφαντας, 3, 114." Schw. Mss. * " Ἀμφιλαφῶς, Alciphr. 3, 60." Boiss. Mss. Plut. Eum. 6.] Ἀμφιλάφεια, Amplitudo, Copiositas, Exuberantia: Hes. ἀμφιλάφειαν, συγκρότησιν, ὠφέλειαν: Suid. ἀμφοτέρωθεν βοήθειαν, ut et ἀμφιλαφὲς ab eo explicari diximus ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον: cujus signif. causam aperire modo conati sumus. Ἀμφιλαβία legitur ap. Cic. ad Q. fratrem; sed quidam ἀμφιλαφίαν ex aliis exempl. scripserunt, exponentes ancipitem ansam: quam signif. habere potest ἀμφιλαφία, quatenus dicitur quasi ἀμφιλαβία, ut ἀμφιλαφὴς quasi ἀμφιλαβὴς dici antea docui. Scribitur autem ἀμφιλάφεια ap. Suid. et Hes., non ἀμφιλαφία. [" Weller. Gr. Gr. p. 34." Schæf. Mss.]

Λάβιον, Manubrium, dimin. a λαβή, VV. LL. [Strabo 12. p. 814.]

Λαβὶς, ίδος, ἡ, Ansa, Capulus, Manubrium: ἡ λ. τοῦ ξίφους ap. Schol. Homeri, exponentem κώπη. || Forceps, Es. 6, (6.) Καὶ ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα

ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν. Apud Joseph. in supellectili templi Solomonis, Λαβίδες καὶ ἅρπαγες, ubi Interpr. vertit Tenacula. || Fibula, Bud. e Polyb. (6, 23, 11.) Οὗ τὴν ἔνδεσιν οὕτως ἀσφαλίζονται βεβαίως πυκναῖς ταῖς λαβίσι καταπερονῶντες. Λαβὶς, σκεῦος χρυσοχοϊκὸν, dubium qua signif. [Meleager 48.] Λαβίδιον, Forcipicula, Bud. ap. Diosc. At ῥινολαβὶς et σαρκολαβὶς cum suis substantivis reperies. [* Ἀκανθολαβὶς, Gl. Vulsella. * Λαβιδόω, Diosc. Parab. 1, 53.]

¶ Ἀλάβαστρον, τὸ, VEL Ἀλάβαστρος, ὁ, ἡ, Alabaster, Vasis unguentarii genus longitudine fastigiata, in pleniorem orbem desinens, ut discimus e Plinii verbis supra in Κροτάλιον cc., vel, forma turbinata, sine ansulis, ut alii describunt. Neque enim, ut quidam crediderunt, sic vocatur generaliter quodlibet vas unguentarium. Sic autem appellatur hoc vasis genus, vel, ut Methodius tradit ap. Etym., quasi οὐ λαβέσθαι, i. quod prehendere, propter lævorem sit impossibile: vel διὰ τὸ μὴ λαβὰς ἔχειν, Quod ansas non habeat, sicut et Suid. dicit esse λήκυθον οὗ οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ λειότητα: et ἄγγος μύρου μὴ ἔχον λαβὰς, λίθινον: item λίθινον μυροθήκην. Nam has etymologias, quarum posteriorem sequi malim, distinguendas censeo, non autem, cum vulgo in unam confundendas. Notandum est autem utramlibet etym. sequendo, esse pleonasmum literæ ρ. Plut. Alex. (20.) Ὡς δὲ εἶδε μενόλκια [μὲν ὄλκια] καὶ κρωσσοὺς καὶ πυέλους καὶ ἀλαβάστρους, Athen. (268.) Ἔπειτ' ἀλάβαστρος• [—στος, Schw.] εὐθέως ἥξει μύρου Αὐτόματος, Matth. 26, (7.) Γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, Marc. 14, (3.) Καὶ συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον. Latini quoque retinentes hanc vocem Gr., modo in masculino, modo in neutro genere usurpant. Cic. Acad. 2. Quibus etiam alabaster plenus unguenti putere videtur, Martial. 11, (9.) Quod Cosmi redolent alabastra focique deorum. Vide Ἀλαβαστροθήκη paulo post, et Ἀλαβαστρίτης. || Ἀλάβαστος absque ρ, ap. Hes.: Eust. (1161) quoque citat Ælium Dionys., qui scripserit ap. Menandr. sine ρ inveniri: et Athen. afferentem ex Alexide, οὐ γὰρ ἐμυρίζετο ἐξ ἀλαβάστου. Aristoph. (Ἀ. 1053.) ap. Suid. Ἐς τὸν ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα. [Vide Brunck.] || Apud eund. Eust. Paus. scribit, Ἀλάβαστος, ᾧ ἐχρῶντο ἐπὶ τιμωρίᾳ τῶν μοιχῶν ἀντὶ τοῦ ῥαφάνου, Quo utebantur in afficiendis supplicio adulteris, loco rhaphani. || Ἀλάβαστρον, Hes. exp. non solum μυροθήκη, sed etiam λίθος ψήφινος, in qua posteriori exp. videtur accipere pro ἀλαβαστρίτης: de qua voce paulo post: sicut et ap. Herodian. 3, (15, 16.) pro Lapide alabastrite accipitur, Τὸ σωμάτιον πυρὶ παραδόντες, τήν τε κόνιν σὺν ἀρώμασιν εἰς κάλπιν ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες, ἀπεκόμιζον εἰς τὴν Ῥώμην, In urnam e lapide alabastrite. [" Ἀλάβαστρον, Jacobs. Anth. 11, 92. Kuster. Aristoph. 126. Valck. Adoniaz. p. 396. Callim. 196, Ἀλάβαστρος, ibid. Wakef. S. Cr. 1, 157. ad Herod. 204. (3, 20.) Dionys. H. 3, 1332. Ἀλάβαστος, Thom. M. 30. Aristoph. Fr. 272." Schæf. Mss. Suid. 1, 97. * Ἀλάβαστον, Phav. 46. Ἀλάβαστος, ἡ, Schol. Plat. Ruhnk. 136. Phot. v. Λήκυθον.] Ἀλαβαστροειδὴς, Alabastri speciem referens, formam habens. UNDE Ἀλαβαστροειδῶς, In modum alabastri, Diosc. 4, (77.) Ἀ. στίλβει. Ἀλαβαστροθήκη, Alabastrorum repositorium, Vas in quo alabastra reponuntur, J. Poll. Οὗ δὲ ἔγκεινται αἱ ἀλάβαστροι, ταῦτα τὰ σκεύη ἀ. Ubi observa ἀλάβαστροι fem. genere eum enuntiare, cum tamen paulo ante dixisset τοὺς δὲ ἀλαβάστρους. Sed alio loco rursus fem. genus dat huic nomini, ut in proxime sequente annotatione videbitur. Aristoph. (Fr. 272.) ἀλαβαστροθήκας ἔχουσαν ἐκ μιᾶς τρεῖς. Ἀλαβαστοθήκη, sine ρ, ἡ θήκη τῶν ἀλαβάστων, Suid. e Dem. (415.) Vulgo autem μυροθήκην vocari scribit. [" Ad Thom. M. 31." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri 1, 206.] Ἀλαβαστροφόρος, Alabastriger, Alabastros ferens, J. Poll. (7, 33.) Τὸν τὰς ἀλαβάστρους φέροντα Αἰσχύλος εἴρηκεν ἀλαβαστροφόρον. Ἀλαβάστριον, dimin., Parvus alabaster. Ephemus tamen ap. J. Poll. ἀλαβάστρια pro ἀλαβάστρους usurpat, λύε τὰ ἀλαβάστρια θᾶττον σὺ, καὶ τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου καὶ τὴν ὑπήνην μύρισον. [* Ἀλαβάστιον, Eubulus ap. Eund. 10, 120.] Ἀλαβαστρίτης, s. Ἀλαβαστίτης, ὁ, sub. λίθος, Alabastrites lapis, Marmoris genus, ita dicti, quod ex eo alabastra conficerentur; alio nomine ὄνυξ. Diosc. 5, (153.) Ἀ. λίθος, ὁ καλούμενος ὄνυξ, Plin. 36, 7. Onychem etiam tum in Arabiæ montibus, nec usquam alibi nasci putavere nostri veteres: paulo post, cap. seq. Hunc aliqui lapidem Alabastriten vocant, quem cavant ad vasa unguentaria, quoniam optime ea incorrupta servare dicitur: 37, 10. scribit Alabastriten gemmam nasci in Alabastro Ægypti, et in Syriæ Damasco, candore interstincto variis coloribus. Etym. autem e vitro etiam alabastros fieri solitos tradit. [" Strabo 865." Wakef. Mss.] Fem. EST Ἀλαβαστρῖτις, s. Ἀλαβαστῖτις: ut πέτρα, ead. quæ ἀλαβαστρίτης λίθος. Athen. (206.) Πλίνθοις ταῖς ἀπὸ τῆς ἀ. προσαγορευομένης πέτρας.

" ΛΑΜΙΑ, s. Λαμία, Hes. est θηρίον, Bestia quædam. Plin. lamias a Græcis numerari ait in planorum piscium altero genere quod pro spina cartilaginem habet. Nicand. Colophonius ἐν ταῖς Γλώσσαις scribit τὸν καρχαρίαν, Piscem, vocari etiam λαμίαν et σκύλλαν. Sunt qui lamiam esse dicant animal facie muliebri, ab inferiore parte pedibus equinis. Philostr. λαμίας inter τὰ φάσματα numerat. Apud eum enim l. 4. Apollonius Menippi cujusdam sponsam esse dicit μίαν τῶν ἐμπουσῶν, ἃς λαμίας τε καὶ μορμολυκεῖα οἱ πολλοὶ ἡγοῦνται· ἐρᾷν δὲ ταύτας, καὶ ἀφροδισίων μὲν, σαρκῶν δὲ, καὶ μάλιστα ἀνθρωπείων, ἐρᾷν· καὶ πάλλειν τοῖς ἀφροδισίοις οὓς ἂν θέλωσι δαίσασθαι. Tandemque Apollonio instante, acriusque semper torquente τὸ φάσμα, fassa est ἔμπουσα εἶναι, καὶ πιαίνειν ἡδοναῖς τὸν Μένιππον εἰς βρῶσιν τοῦ σώματος: nam τὰ καλὰ καὶ νέα τῶν σωμάτων solere σιτεῖσθαι ἐπειδὴ αὐτοῖς ἀκραιφνὲς τὸ αἷμα. Sic fere Apuleius lamias appellat duas sagas s. incantatrices. Duris Samius Libycorum 2. narrat Lamiam fuisse mulierem pulcram: cum Jupiter rem cum ea habuisset, ab Junone zelotypa adactam ad prolem necandam: ex hoc mœrore factam deformem, aliarum pueros rapuisse et interfecisse: eam, Junonis ob iram noctes diesque insomnes duxisse, ut eo majore esset in luctu: Jovis vero miseratione exemptiles tandem nactam oculos quos pro libito modo tollere, modo apponere posset: ab eod. obtinuisse ut in quam vellet se mutaret formam: testis Schol. Aristoph., qui Beli et Libyæ fuisse filiam ait. Item Diod. S. 20. p. 754. ex antiquis fabulis refert Lamiam fuisse reginam forma insignem, feris autem moribus infamem: eam, cum omnes ipsius liberi morerentur, aliæ autem mulieres prole fœcundæ essent, mœrore et invidia percitam, jussisse ex ulnis illarum infantes rapi et confestim occidi: ideo etiamnum mentionem mulieris illius esse formidabilem pueris, ut quæ devorare infantes perhibeatur: quo modo et Horat. Neu pransæ Lamiæ puerum vivum extrahat alvo: si quando ebria esset, licentiam permisisse omnibus faciendi quod liberet: ita ipsa non curiosius inquirente quid ageretur, famam fuisse eam oculos suos conjecisse εἰς μάρσιπον s. ἄρσιχον, temulentia ista versa in incuriam et cæcitatem. Eod. prope modo Plut. (8, 50.) scribit fabulam esse, τὴν Λαμίαν οἴκοι μὲν εὕδειν τυφλὴν, ἐν ἀγγείῳ τινὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσαν ἀποκειμένους· ἔξω δὲ προϊοῦσαν περιτίθεσθαι καὶ βλέπειν. || Lamia fuit etiam Nomen tibicinæ cujusdam et meretricis: necnon urbis, a qua Λαμιακὸς πόλεμος ap. Diod. S. 18. Meminit et Paus. Att. (1, 3. 8, 4.) Lamiæ et Λαμιακοῦ τέλματος. Ejus incolæ, Λαμιεῖς vel Λαμιῶται, teste Steph." [" Λαμία, Brunck. Aristoph. 2, 9. ad Diod. S. 2, 435. Valck. Adoniaz. p. 346. ad Timæi Lex. 181. Λαμιακὸς, Diod. S. 2, 255. * Λάμεια, Λάμια, Bergler. ad Alciphr. 198." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 5, 5. 9, 37. * Λαμιώδης, Hes. v. Λάμια. * Λάμνα, Piscis ingens, Oppian. Ἁ. 1, 370. 5, 36. 358. " Thom. M. 878. ad Mœr. 370." Schæf. Mss. Vide Schn. Hist. Liter. Pisc. 139. * Λάμια, τὰ,

χάσματα, Etym. M.] " Λάμβαι, Hesychio τὰ χάσματα: et οἱ μόνοι τῶν ἀνθρώπων, et ἰχθῦς."

" ΛΑΜΙΟΣ, Hesychio πρίων vel πέλεκυς: et Nom. propr. Pauperis cujusdam ξυλοφόρου, qui et Λαμίας, teste Schol. Aristoph." [Phot. Λάμιος· ἐκαλεῖτό τις Ἀθήνησιν, οὕτω καὶ Μνησίθεος.]

ΛΑΜΠΩ, ψω, Luceo, Splendeo, Fulgeo, Aristot. de Mundo, Κατὰ δὲ τὴν τοῦ νέφους ἔκρηξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν, ἀστραπὴ λέγεται, Apulejo interpr. Quando nubecula patefecerit cœlum, ignescunt penetrales spiritus, emicatque lux clara, hoc dicitur coruscare. Aristoph. (N. 395.) λάμπων πυρὶ κεραυνὸς, Igni fulgens. Greg. Naz. Ὑπὲρ χιόνα λάμψαντες, Nive splendidiores, nitidiores. || Metaph. ap. Plat. Ep. 7. (p. 117.) Διὰ πάντων ἀνθρώπων λάμψασα δόξα. Sic Aristoph. Σφ. (62.) Οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν: quo fere modo Horat. dicit Imperio fulgens, Cic. Homo eo splendore, ea virtute. Et λάμπομαι pass. voce pro λάμπω, etiam Splendesco, Illucesco, Illuminor, Illustror, Il. Σ. (492.) δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων, Ut Fax fulgens ap. Tibull. Il. Υ. (46.) Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ: (156.) Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων: Latini quoque Arma fulgere dicunt, et Ferro splendenti lancea. Et Hesiod. Ἀ. (60.) Τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο: ad imitationem Il. Χ. (134.) χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο ἢ ἠελίου ἀναδύντος [ἀνιόντος.] Aliquanto post (142.) Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ Λαμπόμενον, Cic. Parad. Fulgentia ebore at auro tecta. Prosæ quoque scriptt. pass. utuntur tam pro Illustror et Fulgesco, quam pro Luceo, Fulgeo, Xen. K. Ἀ. 3, (1, 9.) Ἔδοξεν αὐτῷ, βροντῆς γενομένης, σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν, ubi pass. capitur, sicut et ap. Aristot. de Mundo, Ἀὴρ ὑπὸ κινήσεως λαμπόμενος, Agitatione illustratus. Neutraliter vero Lucian. (2, 618.) Λύχνος τῷ πυρὶ λαμπόμενος: sicut et ap. Aristoph. Β. (293.) de empusa, πυρὶ γοῦν λάμπεται Ἅπαν τὸ πρόσωπον, Igneo fulgore coruscat. Basil. Λίθοις λαμπομένην, Gemmis fulgentem: ut alibi Μαρμάροις περιλαμπόμενοι, de ædibus splendidis. At metaph. ap. Greg. Ὦ βροντῶν ἀπὸ γῆς σὺ, καὶ οὐδὲ μικροῖς σπινθῆρσι τῆς ἀληθείας λαμπόμενε, Illuminate s. Illustrate. [Jacobs. Anth. 6, 55. 58. 283. Anim. 85. Musgr. Iph. A. 158. Wakef. Ion. 83. Musgr. 474. Villois. ad Long. 272. Heyn. Hom. 6, 460. Brunck. ad Æsch. Pers. 393. Musgr. ad Eur. p. 210. ad Charit. 266. 319. Valck. Diatr. 163. Wakef. S. Cr. 2, 146. Porti Lex. Herod. v. Ἐλλ. Active, Brunck. ad Aj. 40. Jacobs. Anth. 7, 378. 8, 199. Antip. Th. 13. Med., Epigr. adesp. 664." Schæf. Mss. Eur. Hel. 1142. Phœn. 234. Iph. T. 1155. Lycophr. 1091. Metaph., Soph. Œd. T. 187. Παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος. Λάμπεσκε, Theocr. 24, 19.]

Λάμψις, Splendor, Fulgor. Greg. Naz. Ὀδεύσομεν πρὸς τὴν λ. [" Ad Charit. 713." Schæf. Mss.]

Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, Fax fulgens, Soph. Aj. (285.) ἡνίχ' ἕσπεροι Λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον, Faces vesperi coruscantes, i. e. Stellæ vespertinæ, Ignes et lucernæ vespertinæ; nam Schol. exp. ὅτε οὐκ ἔφαινον ἔτι οἱ ἕσπεροι ἀστέρες· ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. Suidæ h. in l. sunt οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν φαίνοντες λύχνοι. Gal. quoque ap. Hippocr. de Morb. 2. λαμπτῆρα esse scribit Eum, quem vulgo φανὸν appellant: ap. Atticos autem et alios, ἐν ᾧ ξύλα κατεκαίετο παρέξοντα φῶς: quinetiam τὸν δᾷδον et τὸν λύχνον interdum λαμπτῆρα dici. Eustathio λαμπτῆρες sunt φανοὶ et λυχνίαι s. ἐσχάραι μετέωροι, ἐφ' ὧν δᾷδες ἀνημμέναι ἐτίθεντο: qua signif. accipitur Od. Σ. 306. Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν, Ὄφρα φαείνοιεν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν, Αὖα πάλαι,—Καὶ δαΐδας κατέμισγον. Ubi annotat Eust. λ. esse quas suo tempore rustici vocabant λυχνίας, ἐφ' ὧν δᾷδες κείμεναι ἐπὶ δόρπον ἀνάπτονται, ἢ ξύλα ξηρά: vett. autem Grammaticis λαμπτῆρας esse ἐσχάρας μετεώρους ἢ χυτρόποδας, ἐφ' ὧν ἔκαιον. Apud Xen. accipitur

A pro Face s. Lychno aut Laterna, qua in navi utuntur, et sibi et sequentibus navigiis lucem præbentes: quales sunt et φανοὶ, qui in turribus suspenduntur ut navigantibus præluceant: Ἑλλ. 5, (1, 8.) p. 319. Ἐπηκολούθει κατὰ τὸν λ. ὑπολειπόμενος ὅπως μὴ φανερὸς εἴη. Pro Face accipitur et ap. Plut. (8, 19.) Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας Πρήσειεν ἄν τις, καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἕνα, Πύθοιντ' ἂν ἀστοὶ πάντες, Parva face Idæos colles facile aliquis combusserit: (9, 44.) de Gnathænio meretrice, Ἐφ' ἑσπέραν δαίουσα λαμπτῆρος σέλας ἐκδεχομένη. Similiter ap. Xen. quoque Σ. (5, 2.) accipitur pro Face s. Lychno convivis discedentibus prælucente. [" Ad Mœr. 245. ad Timæi Lex. 172. Toup. ad Longin. 363. Opusc. 2, 163. Ammon. 90. Valck. Anim. 139. 146. Diatr. 174. ad Herod. 606. Thom. M. 588. 883. ad Charit. 719. 749. Musgr. Rhes. 60. ad Diod. S. 2, 418. Lobeck. Aj. p. 262." Schæf. Mss. Λ. δέρμα τὸ κύκλῳ ἔχων, Laterna, Aristot. H. A. 4, 5. Phrynichus Bekkeri 50. * Λαμπτηροκλέπτης, Lucernalis fur, Ly-

B cophr. 846.] Λαμπτηροφόρος, ὁ, ἡ, Qui lampadem, facem, lucernam præfert, Athen. (148.) de Cleopatra, Πᾶσι δὲ λ. παῖδας Αἰθίοπας παρέστησε, Face prælucentes asseclas digredientibus repræsentavit. Bud. [* " Λαμπτηρουχέω, Const. Manass. Chron. p. 3." Boiss. Mss. * Λαμπτηρουχία, Æsch. Ag. 899.]

Ἀειλαμπὴς, Semper lucens, splendens et fulgens: φῶς, Greg. Naz. Ἀλαμπὴς, Splendoris et fulgoris expers, Non splendens, lucens, ὁ μὴ λάμπων. [Schæf. Meletem. Cr. ad Dionys. H. de Comp. VV. 137. Soph. Trach. 691. * Ἀλαμπία, Phot. Bibl. 238. * Αὐτολαμπὴς, Jo. Damasc. in Domin. 106. * Ἐριλαμπὴς, Orph. Fr. e Stob. 245. " Procl. H. in Mus. 30." Boiss. Mss. * Εὐλαμπὴς, Max. Tyr. 331. * " Καλλιλαμπὴς, Const. Manass. Chron. p. 4. * Λιθολαμπὴς, 97." Boiss. Mss. * Νεολαμπὴς, Manetho 4, 510. * Ὁλολαμπὴς, Schol. Il. A. 18. vide Eust. p. 29, 24. " Jo. Diac. in Bandini Anecd. 155. * Ὀμματολαμπὴς, Synes. H. 3, 272. 4. 217." Boiss. Mss. * Πολυλαμπὴς, Lucian. 2, 86. * Τριλαμπὴς,

C Greg. Naz. 1, 698. Cæsar. Q. 3. p. 14.]

Ἀναλάμπω, Reluceo, Resplendeo, Refulgeo, Fulgorem et splendorem edo s. emitto, Xen. K. Π. 5, (1, 8.) p. 69. Καὶ πυρὸς γάρ τοι ἐστὶ θίγοντα, μὴ εὐθὺς καίεσθαι, καὶ τὰ ξύλα οὐκ εὐθὺς ἀναλάμπει. Et metaph. Plut. (10, 54.) Ἄφνω γὰρ αὖθις ἧκε καὶ ἀνέλαμψε, Et iterum emicuit, subaudi Vox, de pica voces quaslibet imitante, quæ obmutuerat. " Wakef. Eum. 943. ad Charit. 215. D. R. ad Longin. 264. Toup. Opusc. 2, 75." Schæf. Mss. * " Ἀνάλαμψις, Ind. ad Leon. Diac. 2, 18." Boiss. Mss. * Ἐξαναλάμπω, Stob. 1, 53.] Ἀντιλάμπω, E contrario splendeo s. fulgeo, Splendorem s. Fulgorem reflecto, ut luna dicitur ἀντιλάμπειν, Greg. de sole et planetis loquens, Οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ὑπερλάμπει, Bud. [Plut. 6, 149. 9, 642. " Valck. Diatr. 195." Schæf. Mss. * Ἀντίλαμψις, Plut. 9, 676.] Ἀπολάμπω, Emico, Effulgeo, Refulgeo, Resplendeo. Neutrum. Il. Z. (295.) Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν. Habetur autem hoc hemistichium et Od. O. (108.) Dionysius, Πῦρ ἀπέ-

D λαμπεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Utitur etiam Lucian. verbo ἀπολάμπω, et alio geminatam habente præp., sc. Συναπολάμπω: (3, 194.) Συναπολάμπουσαν τῷ χρυσῷ. Ἀπολάμπω, Ejaculor, Emitto, act.: ἀπολάμπειν αὐγὴν, Lucian. Ejaculari splendorem, (3, 195.) Ἀλλὰ καὶ αὐγήν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμπει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρώννυσι τῷ ἐρυθήματι. Et statim post verbo ἀπαστράπτειν, quod alioqui neutrum est, itidem dat. accus. Ἀπολάμπομαι, pass., pro neutra ἀπολάμπω, ap. Hom. Hesiod.: nam ap. utrumque legitur hoc hemistichium, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή: ap. Il. Ξ. (183.) Hesiod. Θ, [583. " Musgr. Ion. 285. Heyn. Hom. 6, 433. ad Il. N. 341. ad Charit. 297. Ἀπολάμπει, impers. Heyn. Hom. 8, 305." Schæf. Mss.] Διαλάμπω, Persplendeo, Splendore et fulgore penetro, Aristoph. Πλ. (744.) Ἐγρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, Donec dies illuxisset, fulgore suo penetrasset omnia. Item Splendeo inter, Interluceo, Interniteo, Isocr. Panath. Τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλάμπουσαν. Curt. Armorum internitentium fulgor. [" Ad

Charit. 680. Callim. 1. 469." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 19, 46. * Διάλαμψις, Idem Meteor. 2, 571. 572.] Διαλαμπὴς, Splendens, Fulgens, Persplendens, Internitens. [" Etym. M. 109, 34." Wakef. Mss. " Ad Charit. 309=749." Schæf. Mss. * " Διαλαμπὰς Ἑρμῆς, Manetho 4, 230. * Διαλαμπὸς, Greg. Naz. 2, 132." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] " Ἐπιδιαλάμπω, Perluceo, Eluceo per, ut flamma " per rimam, Theophr. H. Pl. 9," [3, 2.] Εἰσλάμπω, Illuceo, Luceo in, de sole irradiante ap. Theophr. C. Pl. 2, [7, 4.] Ἐκλάμπω, Eluceo, Effulgeo, Emico, Plato de Rep. 4. p. 54(=357.) Βασανιοῦμεν, καὶ τάχα ἂν παράλληλα σκοποῦντες, καὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων, ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην. Apud Greg. Naz. cum dat. Ἵνα τὸ τῆς τριάδος ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις, Affulgeat, Illuceat. Idem, Ἐκλάμπωμεν τοῖς ἄλλοις, Aliis lucem præbeamus, edamus. Et cum accus. rei ap. Eund. Ἐκλάμπει πρώτην τὴν τοῦ φωτὸς τούτου δύναμιν, Fulgendo edit. Ἐκλάμπειν dicitur etiam Cujus nominis splendor majore laude enitescit, Plut. de Cicer. Δι' εὐφυΐαν ἐκλάμψας καὶ λαβὼν ὄνομα. Item in pass. ἐκλάμπεσθαι, Illustrari, ap. Dionys. de angelis, Bud. [" Thom. M. 298. ad Charit. 713. Meleager 104. Huschk. Anal. 7. Wakef. S. Cr. 5, 153. D. R. ad Longin. 264." Schæf. Mss. * Ἐκλαμπάνω, falsa lectio pro ἐκλάμπω, Hippocr. 173.] Ἔκλαμψις, Fulgor, s. potius Fulgor emicans, Splendor enitescens. [" Schol. Od. Δ. 72. Etym. M." Wakef. Mss. * " Διεκλάμπω, Heliod. 2, 31. Andr. Cr. 177." Kall. Mss. * Συνεκλάμπω, Plut. 8, 481. 9, 649. " Basil. Schol. Greg. Naz. ap. Gaisf. Catal. Clark. p. 103. * Ὑπερεκλάμπω, Const. Man. Chron. p. 67." Boiss. Mss.] Ἐλλάμπω, Illuceo, Themist. 3 de Anima, loquens de intellectu composito ex actu et potentia, Οὗτος τοίνυν ὁ δυνάμει νοῦς, ὅταν ἀπολάβῃ τὴν οἰκείαν μορφὴν, ἐλλάμψαντος αὐτῷ τοῦ ποιητικοῦ, πρῶτον νοεῖ τὰ ἁπλᾶ: Plaut. tuo quæ capiti illuceat. || Transitive quoque ponitur pro Illustro, Illumino: ἐλλάμπομαι, Illuminor, Illustror. Themist. Ἡ ὁ μὲν ἐλλάμπων, εἷς· οἱ δὲ ἐλλαμπόμενοι, πλείους; Apud Theologos quoque ἐλλάμπεσθαι signif. Divinitus doceri et illuminari; tenebris enim ignorantiæ mens humana offusa, cernere veritatem rerum divinarum nequit, nisi divinitus illuminetur: sicque homines pii divinitus ἐλλάμπονται, ut humanitus philosophi παιδεύονται, καὶ τὰ τῆς σοφίας τῆς ἀνθρωπίνης τελοῦνται: et hujusmodi divina doctrina et inspirata, ἔλλαμψις appellatur. Hæc inter alia Bud. 879. proferens ejus rei exempla e Dionys. Areop. et Greg. item locum e Basil. quo docet quomodo illa ἔλλαμψις fiat in hominibus. Construitur autem cum accus. rei, ut διδάσκομαι, μυοῦμαι, et τελοῦμαι. Dionys. Areop. Τοὺς τῶν ὄντων οἰκείως ἐλλάμπονται λόγους, Divinitus causas rerum percipiunt, et proprie comprehendunt, illustratione intellectus, omnium quæ sunt, causas et rationes. Et Greg. Ἐκεῖθεν ἐλλαμπομένας τὴν καθαρωτάτην ἔλλαμψιν. Idem alibi synonymws dicit, Τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως κατηυγάσθησαν. Item cum dat. instrumenti, sine accus. rei, Κἀκείνῳ τῷ κάλλει περιλαμπόμενός τε καὶ ἐλλαμπόμενος, e Basil. Et e Greg. Naz. Ἐλλαμπόμενοι τῇ τριάδι, Trinitate illustrati. || Ἐλλάμψασθαι, Illustrari, Rerum gerendarum splendore se illustrare, Magnificentiam suam ostentare, i. q. λαμπρύνεσθαι, Hermog. ap. Bud. 760. Ἐπὶ διαπρεπέσι τῶν ἔργων, ἐφ' οἷς ἐστὶ λαμπρύνεσθαι ὡς ἀληθῶς, ὅπερ φησὶν Ἡρόδοτος ἐλλάμψασθαι. Herod. (8, 74.) Ἐλλάμψεσθαι οὐκ ἐλπίζοντες τῇσι νηυσὶ, ubi Valla male vertit, Cum nulla spes eis e classe effulgeret. [Cf. Ἐλλαμβάνω. " Wakef. Herc. F. 300. S. Cr. 5, 153. Valck. Diatr. 162." Schæf. Mss. Archiloch. Fr. 42.] Ἔλλαμψις, Splendor, Fulgor, Claritas; Illuminatio, Doctrina divina et inspirata, qua discussis humanæ ignorantiæ tenebris, mens divinitus splendore quodam illuminatur et illustratur, quo præeunte res divinas percipiat, et in via a Deo præscripta ambulet: qui et φωτισμὸς dicitur. Vide Ἐλλάμπομαι. [" Heind. ad Plat. Phædr. 262." Schæf. Mss. Καὶ μέχρι τούτου τοῦ σώματος ἐλλάμψεις φοιτῶσι τῆς ἀλόγου ζωῆς, Auctor de Anima post Origenis Philocal. 648. * Ἐλ-

A λαμπτικὸς, Illuminandi vim habens, unde] " Ἐλ- " λαμπτικῶς, Illuminative." Ἐπιλάμπω, Superfulgeo, Luceo s. Splendeo super aut post, Xen. (K. 8, 1.) de sole post nivem splendente. Metaph. autem dicitur ἐπιλάμψαντος τοῦ ἔαρος, pro Appetente verno tempore, ἐπιγινομένου τοῦ ἔαρος: ap. Latinos autem Dies nocti illucere dicitur, itidem ἐπιλάμπειν et ἐπιγίνεσθαι. Accipitur etiam transitive pro Illustro, ut præcedens ἐλλάμπω. Apoll. Rh. (2, 164.) ἐπέλαμψε κολώνας, Illustravit lampade. || Ἐπιλάμπομαι, Desuper fulgeo, simpliciter Fulgeo, Splendeo, (920.) ἐπελάμπετο πήληξ. [" Lentulus Gætul. 1. Ruhnk. Ep. Cr. 36. Musgr. ad Eur. p. 210. Ilgen. ad Hymn. 405. ad Charit. 302. ad Herod. 680." Schæf. Mss. Athen. 231. * " Ἐπίλαμψις, Illustratio, Irradiatio, Fulgor, Resplendentia, Chrys. in Esaiæ 4. T. 1. p. 1052, 20." Seager. Mss. * Ἐπίλαμψις, Schol. Ven. Il. Θ. 553. e lectione Codicis.] Ἐπίλαμπος, Illustris, Apparens, Evidens, Manifestus, καταφανὴς, ut Suid. ap. Herod. (3, 69.) accipit, e quo VV. LL.
B citant, Ἐ. ἀφάσσουσα, pro, In palpando deprehensa. [" Wessel. Diss. Herod. 149. spurium dicit, corrigitque * Ἐπίλαμπτος, (Ion. pro ἐπίληπτος,) de q. v. vide Koen. ad Greg. Cor. 252. Wessel. et Valck. ad Herod. p. 232. * Ἐπιλαμπὴς, Wakef. S. Cr. 4, 252." Schæf. Mss. Tzetz. Anteh. 215.] Καταλάμπω, Illustro, Illumino, Plut. Τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωπούς, λαμπάδια καὶ δᾷδας ἱστώντων ἐπὶ ταῖς θύραις, Lucian. (1, 202.) Οὐχὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτοὺς, Illustrare ipsos, Lucere ipsis. Et καταλάμπομαι, Illuminor, Illustror, Greg. de Theol. Αἳ διὰ τὸ πλησίον εἶναι Θεοῦ, καὶ ὅλῳ τῷ φωτὶ καταλάμπεσθαι, τυχὸν ἂν καὶ τρανοῖντο, ubi τρανοῦσθαι et καταλάμπεσθαι pro eod. accepit, Bud. Sed neutraliter potius in h. Alex. Aphr. l. accipitur pro Fulgeo, Ἔστι δὲ ὁρᾷν τῶν λεόντων καὶ τὴν κόρην καταλαμπομένην: quod et e Plut. habes infra in Ὑπολάμπω. In h. autem l., qui ex Aristide affertur, Κατέλαμπον κάμηλοι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, videtur esse Affulgebant, s. Apparebant, Conspiciebantur cameli auro et ar-
C gento, quo onerati erant, fulgentes. [" Musgr. Tro. 1070. Wakef. S. Cr. 4, 239. ad Timæi Lex. 268. Musgr. ad Eur. p. 210. ad Charit. 261." Schæf. Mss. Plato de Rep. 6. p. 110. * Κατάλαμψις, Jambl. V. P. 54. * " Προκαταλάμπω, Schol. Il. Σ. 486." Wakef. Mss.] Παραλάμπω, A latere splendeo, Parum fulgeo. Παράλαμψις, Cicatrix in nigro oculi resplendens, eo quod aliquanto crassior sit ægide, ut Gorr. interpr. hæc verba Galeni in Lex. Hippocr. Ἡ ἐν τῷ μέλανι τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιλάμπουσα οὐλὴ, διὰ τὸ ἡσυχῇ παχυτέρα εἶναι τῆς αἰγίδος, [Prorrhet. 2.] Περιλάμπω, Circumfulgeo, Act. 26, (13.) Οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς, Paulus de seipso, de quo scribitur 9, (3.) Καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, Corusco fulgore circumfudit eum: estque περιαστράπτειν plus quam περιλάμπειν. Luc. 2, (9.) Δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Interdum potius active pro Undique illustro, Splendore ac lumine circumfundo, Collustro, Greg. de Dei notione loquens,
D Πρὶν νοηθῆναι διαδιδράσκον, τοσαῦτα περιλάμπον ἡμῶν τὸ ἡγεμονικὸν, ὅσα καὶ ὄψιν ἀστραπῆς, Tanto fulgore et lumine circumfusum menti nostræ. Et περιλάμπομαι, Undique illustror, Circumquaque illuminor, Lumine et fulgore circumfundor. Philo de Mundo, Ψυχῆς γὰρ ὄψις οὗτος (ὁ νοῦς) ταῖς οἰκείαις περιλαμπόμενος αὐγαῖς, Quippe qui animæ oculus sit, propriis ille quidem splendoribus circumfusus. Greg. Οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, Unum animo concipere nequeo, ut non trium splendore circumfundar. Aliud exemplum habes in Ἐλλάμπομαι. || Περιλάμπομαι interdum neutraliter etiam capi potest pro Circumfulgeo, Circumcirca s. Undique fulgeo et splendeo, Lucian. (3, 195.) Περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, Basil. Οἶκοι παντοδαποῖς μαρμάροις περιλαμπόμενοι, Circumlucentes, etiam passive Collustrati, Undique illustrati: ut illud in Eod., Ἡ χεὶρ περιαστραπτομένη ὑπὸ τῆς ἐπὶ δακτυλίου σφενδόνης. Alibi simplici verbo utens dicit λίθοις λαμπομένην. [" Ad Charit. 702. ad Diod. S. 1, 181. 238." Schæf. Mss.

Plut. 8, 233.] Περίλαμψις, Fulgor circumfusus, Greg. Περιλάμψεσι χρυσοῦ. Περιλαμπὴς, Undique splendore circumfusus, splendidus, Splendidus, Illustris, Admodum splendidus et illustris, Præclarus, Epigr. περιλαμπὴς χαίτη, Admodum fulgens et nitens: ut et Nitidi capilli ap. Horat. Et de rebus animi, ut Plut. Fabio (19.) de Claudio Marcello, Π. τὸ δραστήριον ἔχων καὶ γαῦρον. || At Περιλάμπης, Nom. proprium. [" Ad Charit. 309." Schæf. Mss.] Προλάμπω, Splendorem et lucem prodo, Fulgorem profero, Illuceo, Synes. Hymno quodam matutino, Πάλι φέγγος, πάλιν ἀὼς, Πάλιν ἡμέρα προλάμπει Μετὰ * νυκτίφοιτον ὄρφναν. [" Hierocles 278. Adamant. 317." Wakef. Mss. Προλάμπει, Gl. Præfulget, Antecellit. * Προσλάμπω, Effulgeo, Plut. 9, 63. 523. * Πρόσλαμψις, Epicurus Diogenis L. 709. Pisid. Opif. 346. Lobeck. Phryn. 352. * " Συλλάμπω, Nonn. Jo. 1, 6. * Σύλλαμψις, Plut. 9, 671." Wakef. Mss.] Ὑπερλάμπω, Præluceo, Præradio, Bud. i. e. Fulgore supero, Splendore antecello, Luce præsto, Super alios clarus et conspicuus sum. Exemplum habes in Ἀντιλάμπω. Et in pass. ὑπερλάμπεσθαι, pro ὑπερακτινοβολεῖσθαι et ἀμαυροῦσθαι, ex Annot. Bud. in Epist. Ὑπολάμπω, Subluceo, Subtus luceo, Aliquantum luceo, Plut. (8, 664.) ubi leonem συνοικειοῦσθαι τῷ ἡλίῳ docet κοιμᾶται δὲ ἀκαρὲς χρόνου, καὶ ὑπολάμπει τὰ ὄμματα καθεύδοντος, Sublucent. Alex. Aphr. supra dicit ejus κόρην καταλάμπεσθαι. Item in pass. ex Apoll. Rh. (1, 1280.) ὑπολάμπεται, Subfulget. [* Ὑπόλαμψις, Hippocr. 1133.] Ὑπολαμπὴς, Sublucidus, Subfulgidus, Aliquantum fulgidus, Aliqua e parte splendidus, Hesiod. Ἀ. (142.) Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ Λαμπόμενον. Ubi nota eum electro tribuere τὸ ὑ., auro autem τὸ λάμπεσθαι: pallidior enim electri color est quam auri: quia electrum dicitur aurum, cui quinta argenti portio admista est, Plin.

Λάμπουρος, Lucentem caudam habens, Cujus cauda fulget, Canis nomen ap. Theocr. 8, (65.) Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ; canis, inquam, nomen, ut Schol. tradit, vel ἀπὸ τοῦ λαμπρὰν ἔχειν τὴν οὐρὰν, aut πυῤῥὰν, Rufam, Rutilam: vel παρὰ τὸ λαμπουρὶς ἴσως εἶναι. NAM Λαμπουρὶς est Vulpes, ἀλώπηξ, cui canes quidam similes sunt. [" Valck. ad Röv. xviii." Schæf. Mss.] Hesychio quoque λάμπουρις et λάμπυρις est ἀλώπηξ. ET Λαμπουρὰ in VV. LL. Vulpis genus albicante cauda. || Λαμπουρὶς, sicut ET Λαμπυρὶς, ίδος, ἡ, est etiam Lampyris, Noctiluca, Cicindela, Insecti genus. Plin. 11, 28. de pennis insectorum, et scarabæorum generibus, Lucent ignium modo noctu, laterum et clunium colore lampyrides, nunc pennarum hiatu refulgentes, nunc vero compressu obumbratæ, non ante matura pabula aut post desecta conspicuæ. Et 18, 26. Estque signum illius maturitatis (sc. hordei) et horum sationis commune, lucentes vespere per arva cicindelæ. Ita appellant rustici Stellantes volatus, Græci vero Lampyridas. Et initio cap. seq., Videsne ut fulgor igni similis alarum compressu tegatur, secumque lucem habeat et nocte? Aristot. H. A. 5, 19. appellat πυγολαμπάδας, quod respondet huic λαμπουρίς: nam πυγὴ et οὐρὰ synonyma sunt. At vero Hes. λαμπυρίδα esse dicit ζωΰφιον ἐκ φρυγάνων γινόμενον. Diversum autem a cicindela esse dicunt Nitedulam, i. e., ut Serv. exp., Musculum quendam a nitore cutis sic dictum. || Λαμπυρὶς, Nomen meretricis ap. Athen. (583.) ut et λαμπάς. [Λαμπουρὶς, Lycophr. 344. Λάμπουρος, 1393.] Λαμπυρίζω, Lampyridem refero, Cicindelæ instar luceo, Diosc. 5, 99. Στίμμι δὲ κράτιστόν ἐστι τὸ στιλπνότατον καὶ λαμπυρίζον. Plin. quoque in stibio, i. e. lapide spumæ candidæ nitentisque, non tamen translucentis, magis probari feminam ait, cum ea niteat, mas contra minus radiet. PRO Λαμπυρὸν autem quod ap. Hes. legitur, exponiturque εὔλαλον, εὐτράπελον, καταπληκτικὸν, ex Eust. et vet. meo Lex. reponendum λαμυρός: quæ scriptura ordini literario in Hes. Cod. non repugnat.

[* Λαμπαύρας, Sideris nomen, Procl. Paraphr. Ptolem. 1, 9. p. 33., dicti etiam * Λαμπαδίας, in Ptolemæi Tetrabiblo 1, 8.]

Λαμπὰς, άδος, ἡ, Lampas, Fax, Funale, i. q. δετὴ

A ap. Hom., ut testatur Athen. (701.) quo vocabulo significatur Fasciculus e festucis aut virgultis aridis compactus: quo accenso prælucemus alicui. Non tantum vero de iis dicitur facibus, sed etiam de funalibus et cereis, Plut. Probl. Rom. init. Πέντε λαμπάδας ἅπτουσιν ἐν τοῖς γάμοις, ἃς κηρίωνας ὀνομάζουσι. Plut. Lyc. Πιόντες δὲ μετρίως, ἀπίασι δίχα λαμπάδος· οὐ γὰρ ἔξεστι πρὸς φῶς βαδίζειν οὔτε ταύτην οὔτε τὴν ἄλλην ὁδόν. Sic Plin. Redire a cœna prælucente funali: Aur. Vict. de Viris Illustr. (38.) Duillio concessum est ut prælucente funali et præcinente tibicine a cœna publice rediret. Athen. 14. de Bacchi comitibus, Νάρθηκας καὶ λαμπάδας φέρουσι. Solebant etiam in quodam certamine δρομαίῳ gestare faces, et qui eo certamine victor evaserat, Minervæ facem consecrabat, ut discimus e Plat. de Rep. 1. init., cujus verba vide in Λαμπάδιον, et e Paus. Att. (30, 2.) p. 23. ubi de hoc certamine hæc extant verba, Ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμὸς, καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας· τὸ δὲ B ἀγώνισμα, ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομένην ἐστίν· ἀποσβεσθείσης δὲ οὐδὲν ἔτι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρου δὲ ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν· εἰ δὲ μηδὲ τούτῳ καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν· εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδείς ἐστιν ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. Schol. autem Aristoph. scribit si fax extincta, ab eo qui primus excurrerat, projiceretur, secundo cursori id indicio fuisse, quo ut excurreret, moneretur; nam Aristoph. dicit ἀφιεμένην τὴν λαμπάδα ἐντεῦθεν (sc. e turri τοῦ Κεραμεικοῦ) θεῷ. In honorem autem Vulcani, ob repertum ignem, certamen id primum institutum fuisse, Ister ap. Suid. annotat. Item ap. Aristoph. Σφ. (1202.) λαμπάδα τρέχειν, hoc certamine contendere, ὡς ἡ κάπρον Ἐδιώκαθές ποτ' ἢ λαγὼν, ἢ λαμπάδα Ἔδραμες. Unde est Lampadem poscere et tradere, quæ Proverbialiter quoque usurpantur. Persius, Qui prior es, cur me in decursu lampada poscis? Lucr. Et quasi cursores vitai lampada tradunt: de parentibus, quos Plato de LL. 6. p. 267. scribit oportere γεννᾶν καὶ ἐκτρέφειν παῖδας, C καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. Hes. vero λαμπάδα scribit vocari Ipsum Certamen, et Eum qui eo certamine victor evaserit, λαμπαδηφόρον nominari. Apud Latinos autem Lampas alias etiam habet signiff. || Λαμπὰς dicitur et in meteoris, Plin. 2, 26. cum docuisset emicare etiam faces, quæ nonnisi cum decidunt et transcurrunt, videantur, subjungit, Earum duo genera: λαμπάδας vocant plane faces: alterum βολίδας. Distant, quod faces vestigia longa faciunt, priore ardente parte: βολὶς vero perpetua ardens, longiorem tradit limitem. Aristot. de Mundo, Πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι φαντασμάτων ἰδέαι θεωροῦνται, λαμπάδες τε καλούμεναι καὶ δοκίδες καὶ πίθοι, καὶ βόθυνοι, κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα ὧδε προσαγορευθεῖσαι. || Hesychio λαμπάδες sunt ἀστέρες τινὲς, ὀφθαλμοὶ, Oculi. || Tormentorum genus, VV. LL. e Cyrillo. || Λαμπὰς dicta est a quibusdam et ἡ λυχνὶς ἀγρία, Gorr. e Diosc. || Meretricis cujusdam cognomen ap. Athen. (583.) sicut λαμπυρὶς et λύχνος. [" Wakef. Ion. 1488. S. Cr. 4, D 34. Jacobs. Anth. 8, 295. 11, 130. Thom. M. 566. Mœr. 245. et n., Valck. Phœn. 1261. p. 764. Ammon. 90. Valck. Anim. 146. ad Herod. 487. 664. De die, Valck. Phœn. p. 441. Genus tormenti, ad Diod. S. 2, 133. Λαμπάδα δραμεῖν, Jacobs. Anth. 7, 345. παραδοῦναι, Boeckh. in Plat. Min. 140." Schæf. Mss. Ἀκτὴ λαμπὰς, adj., Soph. Œd. C. 1048. * " Λαμπαδίας, Diog. L. 7, 152. et Plin. 2, 25. est falsa lectio pro λαμπάδας." Schn. Lex.] Λαμπαδαρχία, videtur esse Munus publicum, quo fungebatur is qui in illo solemni certamine cursoribus lampades suppeditabat et alios sumtus qui ad eos ludos requirebantur, Aristot. Polit. 5, 8. Λειτουργεῖν τὰς δαπανηρὰς μὲν, μὴ χρησίμους δὲ λειτουργίας, οἷον χορηγίας καὶ λ., καὶ ὅσαι ἄλλαι τοιαῦται: [Rhet. Alex. c. 30. * " Λαμπαδαρχέω, Inscr. Peyssonel. Observ. Histor. 284. Λαμπαδαρχήσαντα τῶν μεγάλων ἱερῶν." Schn. Lex.] Λαμπαδοῦχος, ὁ, ἡ, Facem tenens. Et metaph. ἁμέρα, Eur. (Iph. A. 1505.) Dies lucifera, quæ facem manu tenens omnibus prælucet. Sic

Virg. Postera cum prima lustrabat lampade terras Orta dies. Et de sole ap. Sil. rutilantem attollens lampada Titan. At λ. ἀγὼν, Certamen quo facem manu tenentes cursu contendebant. Λαμπαδουχέω, Facem manu teneo, Manu lampadem tenens cursu contendo, Schol. Aristoph. B. (1087.) exponens hæc verba, Λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἷός τε φέρειν Ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνὶ, scribit solitos fuisse λαμπαδουχεῖν ἐν Ἡφαιστείοις καὶ Παναθηναίοις: Athenis autem fuisse Gymnasium, ἐν ᾧ ἐλαμπαδηφόρουν οἱ γυμνάζοντες: et τὸν τῆς λαμπάδος ἀγῶνα τρίτον Ἀθήνησιν ἀγαγέσθαι, Festo Promethei, Vulcani et Panathenæis. [* Λαμπαδουχία, Lycophr. 1179. " Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 245, 27." Seager. Mss.] Λαμπαδηδρομία, Cursus in quo faces s. lampades accensæ manu gestabantur, certabaturque quis primus ad scopum perveniret non extincta lampade: Schol. Aristoph., Λ. γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως. [" Coray Theophr. 317. ad Diod. S. 2, 410. Jacobs. Anth. 12, 320." Schæf. Mss. Cf. Cic. ad Herenn. 4, 46. * Λαμπαδοδρόμια, B τὰ, Anecd. Bekkeri 228. * Λαμπαδοδρομικὸς, Schol. Pind. 'O. 13, 56. ἀγών. * Λαμπαδηκόμος, Synes. Encom. Calv. p. 74. Lobeck. Phryn. 685. Λαμπαδηφόρος, Qui facem s. lampadem gestat. Et λ. δρομεῖς, Paus. Cursores qui facem manu gestantes cursu certant, ut supra dictum est. Hes. scribit λαμπαδηφόρον dici τὸν νικήσαντα τὴν λαμπάδα, Certamen illud quo lampades ferebantur. [Æsch. Ag. 320.] Λαμπαδηφορία, Lampadis gestatio, Certamen illud quo lampada gestantes cursu contendunt, Herod. 8, (98.) p. 123. loquens de cursoribus et equis per Persiam certis stationibus dispositis, per quos nuntii ad regem feruntur, et quorum ὁ πρῶτος δραμὼν παραδιδοῖ τὰ ἐντεταλμένα τῷ δευτέρῳ, ὁ δὲ δεύτερος τῷ τρίτῳ, dicit ap. Græcos similem esse τὴν λαμπαδηφορίην, τὴν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι. [" Jacobs. Anth. 7, 345. 11, 360. Coray Theophr. 317." Schæf. Mss.] Λαμπαδηφορέω, Lampadem gesto, gestans cursu certo, i. q. λαμπαδουχέω. [Etym. M. * Ὑπολαμπὰς, Fenestra, Athen. 536. * Φιλολάμπαδος, Epith. Dianæ, Hesych. C * Λαμπαδόεις, Orph. in Cerer. 11. * Λαμπαδικὸς, Schol. Lycophr. 734.] Λαμπάδιον, Parva lampas, Facula, Funale, Plato de Rep. 1. init. Λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις, ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις; ad eum qui dixerat, Οὐδ' ἴστε ὅτι λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ; Philo V. M. 3. de candelabro, Ἐπὶ δὲ πάντων (τῶν κλάδων) λαμπάδιά τε καὶ λύχνοι ἑπτὰ, Lampades et lucernæ. || Λαμπάδια dicuntur etiam Linamenta, quæ vulneribus induntur, Aristoph. 'A. (1176.) Ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε, Ἔργ' [Ἔρι' Br.] οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν. Ἀνὴρ τέτρωται χάρακι, διαπηδῶν τάφρον: ubi Suid. scribit per λ. quosdam intelligere τὰ ἔμμοτα, quosdam ἐπιδέσμου speciem quandam, quosdam τὸν νάρθηκα τῶν ἰατρῶν τὸν * ναρθηκίζοντα τὸ σφυρὸν, quosdam τὸ λεπτὸν χειρίδιον: quarum expp. priores duæ sunt verisimiliores: et confirmantur hoc loco qui ap. eund. Suid. habetur, Τραϊανὸς ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐν πολέμῳ τετρωμένους ἐθεράπευεν· ἐπιλειπόντων δὲ σφᾶς τῶν ἐπιδέσμων, οὐδὲ τῆς ἑαυτοῦ ἐσθῆ- D τος ἐφείσατο, ἀλλ' εἰς τὰ λ. αὐτὴν κατέτεμε πᾶσαν. Aristoph. Schol. ait ὀθόνια a Medicis vocari etiam λυχνώματα, quæ ead. esse puto cum λαμπαδίοις. || Λαμπάδιον, ab J. Poll. 4. numeratur etiam inter personas comicas, quæ ἰδέαν τριχῶν ἔχει πλέγματος εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντος: unde et denominatam scribit a crinium plexu in acutum desinente instar lampadis s. funalis. [" Phryn. Ecl. 129. Thom. M. 566. Kuster. Aristoph. 127. Lucret. 4, 1159. ad Timæi Lex. 173. Act. Traj. 1, 237. Tænia, T. H. ad Plutum p. 436." Schæf. Mss. Dio Cass. 58. Athen. 529. Dicæarch. p. 16. Hudson., Τὸ τρίχωμα ἀναδεδεμένον μέχρι τῆς κορυφῆς, ὃ δὴ καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λαμπάδιον. Pro Λαμπαδίῳ πυρὶ, ap. Heliod. 36., quod esset a * Λαμπάδιος, Schn. Lex. leg. suspicatur λαμπάδων. * Λαμπαδιοδρομέω, Schol. Aristoph. Σφ. 1198.] Λαμπαδεύομαι, Lampada fero, VV. LL. ap. Suid. citantem h. l., Ἀριστόγονος οὖν Διονυσίου μύστης λαμπαδεύεσθαι μέλλων, εἶτα μέν τοι τὰ δεξιὰ

A παρείθη μέρη. Ipse tamen Suid. huic loco nullam exp. apponit. [" Toup. Opusc. 1, 326. ad Diod. S. 2, 410." Schæf. Mss. * Μεταλαμπαδεύομαι, Clem. Alex. Strom. 2, 503.] Λαμπαδίζω, i. q. λαμπαδουχέω, λαμπαδηφορέω, Lampadem ferens curro, Aristoph. Schol. loquens de λαμπαδηφόροις cursoribus, Ὅταν οἱ πρῶτοι λαμπαδίζοντες ἀφεθῶσι, Iis qui primi lampadem ferunt, e carceribus emissis. Λαμπαδιστὴς, i. q. λαμπαδοῦχος, λαμπαδηφόρος: ut λ. ἀγῶνες, Schol. Aristoph. [Diog. L. 9, 62.]

¶ Λάμπος, ὁ, Auroræ equus quidam, a fulgore et splendore dictus, Od. Ψ. (246.) Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἵ τ' Ἠῶ πῶλοι ἄγουσι. Hector quoque Il. Θ. (185.) ejusd. nominis equum habet, Ξάνθε τε, καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθον, Λάμπε τε δῖε. Sed et solis equorum alter DICITUR Λάμπων, alter autem Φαέθων, Schol. Soph. p. 40. || Λάμπων, Nom. proprium viri. [" Jacobs. Anth. 8, 60." Schæf. Mss.] Ipse quoque sol VOCATUR Λαμπίας, Hes.: Eidem tamen λαμπίας est etiam * λαμπεὺς, φῶς. [* " Λάμπις, Villois. ad Long. 244." Schæf. Mss. * Λάμπων, Photio κυβιστικὸς βόλος, οὕτως Εὔβουλος.]

¶ Λαμπηδὼν, όνος, ἡ, Scintilla, σπινθὴρ, λαμπυρὶς, Hes. [" Boiss. Philostr. 440. Valck. Phœn. p. 85. Diod. S. 1, 204. ad Mœr. 397." Schæf. Mss.] AT Λάμπη, ἡ, Crassior spuma vino innatans, a nitore et candore dicta, vel, ut Erot. exp., τὸ ἐφιστάμενον τῆς δεδολωμένης οἴνης ἐν τῷ ὄξει, ἔτι δὲ κολυμβάσιν ἐλάαις, οἷόν τι λίπος κολλῶδες: ap. quem scribitur non solum λάμπη, sed et λαμπὴ, accentu in ultimam translato. [Plut. 10, 424. Κώνωπες χαίρουσι λάμπῃ καὶ ὄξει· τὸν δὲ πότιμον καὶ χρηστὸν οἶνον φεύγουσιν. " Λαμπὴ, Lumen, Musgr. Suppl. 993. Wakef. Eum. 390." Schæf. Mss.] Λαμπώδης, In quo spuma innatat, ὁ ἔχων ἐφιστάμενα ὅμοια λάμπῃ, Erot. reprehendens Bacchium, qui λαμπῶδες acceperat pro λαμπρὸν καὶ καθαρόν. Sed ap. Erot. scribitur ETIAM Λαμπώδης: quam scripturam ipse quoque agnoscit, dicens Bacchium inserere μ, et legere λαμπώδης. [" Λαμπώδης, Splendidus, T. H. ad Plutum p. 119." Schæf. Mss.] Ab illo autem sive λάμπη s. λαμπὴ est ET Λαμπηρὸς in Lex. Hippocr. Galeni, Spumosus, Spumeus: Λαμπηρὰ, inquit, τὰ ἀφρώδη· λάμπει γὰρ ὁ ἀφρός. Ubi pro λάμπει repono λάμπη. In VV. LL. autem perperam scribitur λαμπτηρὸς pro λαμπηρός.

[* Λαμπάζω, i. q. λάμπω, Manetho 4, 318.]

[* Λαμπεύω, Pindarus ap. Clem. Alex. p. 586= T. 3. p. 129. Heyn.]

¶ Λαμπετάω, Luceo, Splendeo, Fulgeo, i. q. λάμπω, Il. A. (104.) ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. Apud Latinos quoque ignes et faces fulgere dicuntur. Alibi autem de Hectore irato et in pugnam ruente dicit ejus oculos πυρὶ δαίεσθαι, ut et hic de Agamemnone, qui Calchanti succensebat. [" Valck. Oratt. 330. ad Charit. 727. Heyn. Hom. 6, 460." Schæf. Mss.] AT Λαμπετίη, Solis filia, quæ ejus armenta cum Phaëthusa sorore in Sicilia pascere poëtarum fabulis perhibetur, ut docet Eust. et Hom. [Od. M. 132.]

[* " Λαμπέτης, Etym. M." Wakef. Mss. * Λαμπέτις, Lucian. 3, 650. * Ἐριλαμπέτις, Maxim. de Electt. 103. * Καλλιλαμπέτης ἥλιος, Anacr. Prisciani 7. p. 730.]

[* Ἀλάμπετος, Soph. Œd. C. 1662. ubi v. Brunck., Marm. Oxon. p. 79. Oxf. " Anonym. Diog. L. 9, 16." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 571. * Ἀπολάμπετος, Hom. H. in Lunam 5. ex Hermanni emend.]

ΛΑΜΠΡΟΣ, Splendidus, Fulgidus, Clarus: cui opp. ὁ ζοφερὸς, Plut. de Primo Frig. Il. (A. 605.) ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, Clarum solis lumen: X. (30.) de canicula, Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. Thuc. 7. Ἦν μὲν γὰρ σελήνη λαμπρά. Plut. Τὰς ὄψεις ἀπὸ τῶν ἄγαν λαμπρῶν τιτρωσκομένας ἀποστρέφοντες ταῖς ἀνθηραῖς καὶ ποώδεσι χροιαῖς παρηγοροῦμεν: sicut alibi (8, 124.) dicit Τὴν ὀφθαλμίαν πρὸς ἅπαν τὸ λαμπρὸν ἐκταράσσεσθαι. Et λ. ἐσθὴς, Vestis splendida et fulgida. Idem (6, 546.) Οἱ προσιόντες ἐλέφασιν ἐσθῆτα λαμπρὰν οὐ λαμβάνουσιν, οὐδὲ φοινικίδας, οἱ ταύροις: his enim coloribus illa animantia irritantur. || Splendidus et ma-

gnificus, Dem. c. Mid. Λ. καὶ πλούσιος. Item, Λ. A καὶ φιλότιμος ἐν τούτοις, Phalar, Ὠρέχθην μοναρχίας ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, Splendidus et liberalis erga amicos. At λ. γάμοι, Splendidæ nuptiæ, Lautæ et opiparæ, Evangelus ap. Athen. (644.) τὸ δὲ δεῖπνον ἐντελὲς καὶ μηδενὶ Ἐλλιπὲς, λαμπροὺς γενέσθαι βουλόμεσθα τοὺς γάμους. At λ. ἵππος ap. Xen. Præclarus equus, Ἱππ. (11, 1.) Πομπικῷ καὶ μετεώρῳ καὶ λ. ἵππῳ. Item λ. λόγος ap. Hermog. Splendida et illustris oratio. Vide l. quem Bud. 760. ex eo Auctore affert in Λαμπρύνομαι. At λ. ἐλπίδες, Ampla spes; λ. ἐν ἐλπίσι, Qui amplam spem animo concepit, Cui luculenta spes affulsit. Plut. Artax. (30.) p. 309. Ἤδη μὲν ἦν ταῖς ἐλπίσι λαμπρὸς, ὑπὸ τῆς Ἀτόσσης ἐπαιρόμενος. || Clarus, Illustris, de nominis fama, Præclarus, Isocr. ad Phil. Ἐξ ἀδόξων γενέσθαι λαμπρούς: Archid. (4.) Λ. καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομαστότερον: Xen. Ἑλλ. 5, (2, 19.) Ἦν τοῦ λαμπρόν τι ποιῆσαι πολὺ μᾶλλον ἢ τοῦ ζῆν ἐραστής. || Clarus, ut dicitur Clara vox, i. e. Alta et elata: unde λαμπρόφωνος. Plut. (7, 52.) Λαμπρὸν B ἀνωλόλυξε. Quo loquendi genere utitur et (9, 78.) || At λ. ἄνεμος, Ventus vehemens, Synes. Ep. 4. Ἔπειτα δὲ καὶ νότος συνεπιλαμβάνει λαμπρός: [" Herod. 4, 96. Polyb. 1, 44, 3. 60, 6." Schw. Mss. " Thom. M. 566. 574. ad Charit. 409. 483. 655. 698. 711. Markl. Suppl. 222. 610. Wakef. Trach. 379. 1173. S. Cr. 5, 72. Villois. ad Long. 297. Boiss. Philostr. 402. ad Lucian. 1, 168. Abresch. Add. ad Aristæn. 135. Toup. Opusc. 1, 186. Valck. Hipp. p. 267. Diatr. 76. Lennep. ad Phal. 87. 250. Vehemens, Musgr. Heracl. 281. El. 1039. Wakef. Trach. 953. Plut. Alex. p. 61. Schm. Clarus, Casaub. ad Athen. 78. Valck. ad Chrys. 36. Merus, Ruhnk. ad Xen. Mem. 228. De voce, Boiss. Philostr. 512. De fuga, Strabo 6, 344. Plut. 4, 283. Cor. De vento, ad Charit. 268. Lennep. ad Phal. 87. 206. Wyttenb. Select. 399. ad Herod. 593. De vestibus, ad Diod. S. 1, 101. Λαμπρὸν, adverbial., Reiz. ad Aristot. Pol. p. 11. Λ. ζημία, Bergler. Alciphr. 356. Λ. τὸ φρόνημα, Act. Traj. 1, 237. Πρὶν ἡμέραν λαμπρὰν γενέσθαι, C Dionys. H. 1, 489." Schæf. Mss. * " Λαμπρόβουλος, Hes." Wakef. Mss. * " Λαμπροειδής, Athan. 2, 363." Kall. Mss.] " Λαμπροφόρος, Splendidam s. Candidam gerens vestem: λαμπρείμων. Suidæ Lucernam gerens, λυχνοφορῶν, ex Aristoph." [Kuster. p. 239.] " Unde Λαμπροφορία, Splendidæ vestis gestatio. Greg. Λαμπροφορία καὶ φωταγωγία, Splendidæ vestis et luminis gestatio." [" Greg. Naz. Or. in Heron. init., Basil. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 2. P. 2. p. 133." Boiss. Mss. * Λαμπροφορέω, Athan. 2, 341. Phot. v. Λαμπροείμων.]

[* Διάλαμπρος, ὁ, ἡ, Demophili Sent. 25.] Ἔκλαμπρος, Lucidus, Fulgidus. [Heliod. Χρυσοπ. 103. ap. Fabr. B. Gr. 8, 121. Harl. " Ἔκλαμπρον γελᾷν, Effuse videre, Athen. 158." Schw. Mss. * Ἐπίλαμπρος, Artemid. 3, 61. " Schol. Arat. Phæn. 156." Boiss. Mss. * Εὔλαμπρος, J. Poll. 4, 189. * " Ἡμίλαμπρος, Schol. Arat. 91." Wakef. Mss. * " Κατάλαμπρος, Suid. v. Φεραυγής. * Πανύλαμπρος, Eudem. Lex. Ms. v. Παναυγές. * Περίλαμπρος, Const. Manass. D Chron. p. 53. 72. 81. 92. 103." Boiss. Mss. * " Ὑπερπερίλαμπρος, Anna C. 181." Elberling. Mss.] Ὑπέρλαμπρος, Prælustris, Supramodum splendidus et illustris, clarus et fulgidus, Aristoph. N. (571.) de sole, ὑπερ-Λάμπροις ἀκτῖσιν κατέχει Γῆς πέδον. Et ὑπέρλαμπρον ὀλολύζειν, Supramodum clare voce ululare. Dem. (313.) Αὐτὸν φθέγγεσθαι οὕτω μέγα, ὀλολύζειν δ' οὐχ ὑπέρλαμπρον. [* Παννυπέρλαμπρος, Theophyl. 3, 650. " Jo. Diac. in Bandini Anecd. 399." Boiss. Mss.]

Λαμπρῶς, Splendide, Luculenter, Clare. || Splendide et magnifice, Xen. (Κ. Π. 2, 4, 1.) Βούλεται γάρ σε ὡς εὐκοσμότατα καὶ λαμπρότατα προσελθεῖν, Strabo, Προσοδεύονται λ. ἀπὸ τῶν ἐρίων, Amplos et largos reditus percipiunt. || Clare, Aperte, Synes. Ep. 67. Ἀπεδείχθη λ. ἅπαντα τἀναντία, Demonstrata sunt clare omnia. || Aperte, Manifesto, φανερῶς, paulo alia signif., Thuc. 2. Ἐπειδὴ ἡ τροπὴ ἐγίνετο λ., Postquam aperte terga dabant, 8, (75.) Λ. ἤδη ἐς δημοκρατίαν βουλόμενος καταστῆσαι τὰ ἐν τῇ Σάμῳ: 2, (7.) Λελυμένων λ. τῶν σπονδῶν, Aperte planeque soluto fœdere, Synes. Ep. 3. (Πάλαι μὲν ἐπαλλακεύετο) λάθρα τῇ πόλει, ἔπειτα λ. τῇ πόλει. [Insolenter, Polyb. 4, 57, 10. " Ad Charit. 483. Markl. Suppl. 610. Wakef. S. Cr. 5, 69. ad Diod. S. 1, 593. 595. 2, 541. ad Herod. 198. Λ. μάχεσθαι, ad Xen. Mem. 3, 4, 11." Schæf. Mss. Plut. Flamin. 10. * " Λαμπροτέρως, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 154." Elberling. Mss.]

Λαμπρότης, ητος, ἡ, Splendor, Fulgor, Claritas, Plut. (8, 477.) Ἐκλύωσι τὴν ἄγαν λ. τοῦ φωτός. || Splendor nominis, Illustre nomen, Claritas, Isocr. Hel. Enc. (9.) Εἰδὼς τὰς λ. καὶ τὰς ἐπιφανείας οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας, ἀλλ' ἐκ τῶν πολέμων καὶ τῶν ἀγώνων γιγνομένας: Archid. (43.) Αἱ γὰρ ἐπιφάνειαι καὶ λ. οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀγώνων γίνεσθαι φιλοῦσιν. || Apud Hermog. Orationis splendor, Splendidum dicendi genus, Splendida et illustris oratio; nam sic Cic. quoque appellat. [" Diod. S. 1, 255. 284." Schæf. Mss.]

Λαμπρύνω, Illustro, Splendorem affero, Lucidum et clarum reddo. Et Λαμπρύνομαι, Illustror, Lucidus et splendidus reddor. Xen. Λ. (11, 3.) de æreo clypeo, quem gestare Lacones solebant, Τάχιστα λαμπρύνεται, καὶ σχολαιότατα ῥυπαίνεται, ubi nota opponi sibi mutuo λαμπρύνεσθαι et ῥυπαίνεσθαι. Pass. vox active quoque capitur, (13, 8.) Καὶ ὅπλα δὲ λαμπρύνεσθαι προαγορεύεται, Ἑλλ. 7, (5, 20.) Πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας, καὶ ἐλαμπρύνοντο τὰς ἀσπίδας. Λαμπρύνειν dicitur etiam de oculis, cum clariores redduntur, Aristoph. Πλ. (635.) ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας, Claræ ejus pupillæ redditæ sunt, Claritas ejus oculis restituta est, i. e. ἀνέβλεψε, Visum recuperavit. || Λαμπρύνομαι, Illustror, Nobilitor, Clarus reddor, Theod. H. E. 4. Παντοδαπῇ μὲν λαμπρυνόμενος ἀρετῇ, πάσης δὲ τῆς Σκυθίας τὰς πόλεις ἀρχιερατικῶς ἰθύνειν πεπιστευμένος. || Λαμπρύνεται, Hesychio φαιδρύνεται, de sereniore et hilariore vultu, ut videtur. || Λαμπρύνω et λαμπρύνομαι, Magnifice me ostento, Xen. Ἱππ. (10, 1.) Ἤν τις βουληθῇ ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ τε καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι, τοῦ μὲν ἕλκειν τε τὸ στόμα τῷ χαλινῷ καὶ μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον, ἃ οἱ πολλοὶ ποιοῦντες λαμπρύνειν οἴονται, ἀπέχεσθαι δεῖ, Si quis velit equo ad agitationem magnificam et speciosam uti, omnino ab eo, quod plerique faciunt in opinione præclaræ equitationis, abstinendum, os ut frænis laceremus, Cam. Quibus addi potest λαμπρυνομένων ap. Suid., quod exp. καυχωμένων καὶ νικώντων ἐν τοῖς ἅρμασι. || Magnificentiam ostento, Largitionis splendore me illustro, cujus signif. duo exempla ex Aristot. Eth. 4, (2.) habes ap. Bud. 760. || Idem Bud. ibid. in quodam Hermog. l. interpr. Ad alacritatem me compono, Magnifice gestio et loquor. Potest etiam reddi Splendida oratione exorno, Splendide verba facio, Magnifice et luculenter dissero, Plut. (9, 453.) Θουκυδίδης γοῦν ἀντιλέγοντα ποιῶν τῷ Κορινθίῳ τὸν Ἀθηναῖον ἐν Λακεδαίμονι, καὶ πολλὰ περὶ τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔργων καὶ περὶ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας. Vide et quendam Hermog. l. in Ἐλλάμπομαι. [Æsch. Eum. 104. " Abresch. Æsch. 2, 10. T. H. ad Plutum p. 212. ad Dionys. H. 5, 77. Musgr. El. 1039. Act. Traj. 1, 237. Valck. Diatr. 196. ad Thom. M. 4. Λελαμπρυσμένος, Heyn. Hom. 5, 234. 7, 90. * Λάμπρυσμα, Lobeck. Aj. p. 358." Schæf. Mss. " Phryn. Σοφ. Προπαρ. 47." Boiss. Mss. * Λαμπρυντικὸς, Diosc. 2, 164.] Ἀπολαμπρύνω, Splendidum reddo, Splendescere facio, Illustro, Illustrem reddo. Pass. Ἀπολαμπρύνομαι, Splendidus reddor, Splendorem capio, Illustror. Ἀπολαμπρύνεται τοῖσι ἔργοισι, Herod. (1, 41.) Factis illustratur, illustris redditur. [* Διαλαμπρύνω, Athan. 2, 33.] Ἐκλαμπρύνω, Exclaro, ea signif. qua Vitruv. 1, 2. Quod ea cœli regio nec exclaratur neque obscuratur solis cursu; Illustro. || Ἐκλαμπρύνομαι, Claresco, Illustror, Illustrior et clarior evado, Nobilitor ex aliqua re, Synes. Ep. 110. Πρέπον ᾠήθη τοῖς προβεβιωμένοις αὐτῷ, ἐν γήρᾳ στρατιωτικαῖς ἐκλαμπρύνεσθαι πράξεσιν.

|| Ἐκλαμπρύνομαι, Glorior, Gaza ap. Cic., sicut λαμπρύνομαι signif. Magnifice me ostento. [" Dionys. H. 1, 240." Schæf. Mss.] Ἐλλαμπρύνομαι, Splendesco, Claresco. || Magnificentiam ostento, Largitionis splendore me illustro, Phalar. (255.) Οὔπερ ἕνεκα ὠρέχθην μάλιστα μοναρχίας, ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, ἐπειδὴ τάχιστα τούτου κατ' εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, οὐκ ἔχω πρὸς οὓς ἐλλαμπρύνωμαι ταῖς χάρισι. || In alacritatem me compono, Magnifice gestio et loquor, Splendida et illustri oratione me effero, Splendido et illustri dicendi genere utor, Bud. 760. 761. ubi ex Hermog. affert, Αἷς πεποιθὼς ὁ ῥήτωρ ἐλλαμπρύνεται τῷ λόγῳ. [" Euseb. P. E. 143." Wakef. Mss. * Ἐπιλαμπρύνω, Dionys. H. de C. VV. 166. Schol. Pind. Π. 8, 136. * " Συνεπιλαμπρύνω, Plut. 9, 175." Wakef. Mss. * " Καταλαμπρύνω, Schol. Pind. Ὀ. 3, 35. Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 46. Jo. Damasc. in Hist. Barlaam. p. 6. Cod. Par. 903." Boiss.] Ὑπερλαμπρύνομαι, Supramodum in alacritatem me compono, et magnifice gestio, Xen. de canibus, quæ vulgo vaniloquentia fallere dicuntur, (K. 3, 7.) Αἱ δὲ ἀσπαζόμεναι τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπερλαμπρυνόμεναι ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι, συνειδυῖαι ἑαυταῖς ὅτι ἐξαπατῶσι, Falsa vestigia consectantes, supramodum caudæ motu et assultibus alacres, Magnificam spem prædæ in eo loco jacentis supra modum pollicentes, Bud.

[* " Λαμπρεύς, Aristoph. Fr. 219. Valck. Anim. ad Ammon. 47." Schæf. Mss. " Isæus 72. Πυῤῥὸς δὲ ὁ Λαμπρεὺς τῇ μὲν Ἀθηνᾷ ἔφη τὰ χρήματα ὑπὸ Νικοστράτου καθιερῶσθαι: ' Taylorum si audimus, rectius * Λαμπτρεὺς scribetur.' Reisk." Seager. Mss.]

ΛΑΞ, Calce, Calcibus, Extremo pede: λήγοντι μέρει τοῦ ποδός, Eust., a λήξω fut. verbi λήγω derivans, ut πούς a παύσω fut. verbi παύω. Il. (Z. 65.) Λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος: Π. 503. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων Ἐκ χροὸς εἷλκε δόρυ, 862. δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἴρυσε λὰξ προσβάς, Apoll. Rh. 2, (220.) ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἐριννὺς Λὰξ ἐπέβη, Calcibus in oculos insiliit, (106.) Τὸν μὲν ὑπὸ στέρνοιο, C θοῷ ποδὶ λὰξ ἐπορούσας Πλῆξε, Plut. (7, 793.) e quodam Poëta, βαῖνε λὰξ Ἐπὶ τραχῆλον, βαῖνε καὶ πέλα χθονί. Usus hujus adverbii est etiam in prosa, Lucian. (2, 336.) Λὰξ πατήσας ᾤχετο, Synes. Ep. 104. Οὐδὲ πὺξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινί, Neque calcibus incursurum esse. Et ap. Eust. e Comicis, λὰξ ἐμβῆναι, Calcibus insultare: quemadmodum dixit Hom. in Od. (P. 233.) λὰξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσι. Rursum λὰξ πατῆσαι infra in Ἀπολακτίζω. Et λὰξ κινῆσαι πρός τινα, Calcibus petere, Lucian. (2, 600.) Ἐπεὶ δὲ ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλά, οὐκέτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμῃ: pro quo ibid. dicit ἀπολακτίζειν. Λὰξ dicitur de Ea etiam plantæ parte, quæ in digitos desinit, Od. O. (44.) Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν Λὰξ ποδὶ κινήσας, Schol. τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ τοῦ ποδὸς νύξας, τῷ πλατεῖ τοῦ ποδὸς, et Eust. τῷ ὑποκάτω μέρει τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων. Il. K. (157.) Τὸν παραστὰς ἀνέγειρε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, Λὰξ ποδὶ κινήσας, ὄτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην, Ἔγρεο. D Ceterum λὰξ prius esse quam λακτίζω, seu vera sit ea, quæ illi datur, etym., seu minus, verisimile mihi visum est; ponique κ pro ξ in λακτίζω, sicut et in Λακπατέω. Quid si vero λακτίζω quasi λακπατίζω dici putemus? [" Λάξ, Jacobs. Anim. 318. Anth. 1, 49. 6, 129. 11, 139. 12, 232. Bianor 11. Marc. Arg. 23. Wakef. Eum. 110. 545. Heyn. Hom. 5, 115. 6, 33. Abresch. Æsch. 2, 83. Brunck. Antig. 1275. Soph. 3, 458. H. Steph. ad Æsch. p. 383. Theogn. 793. 825." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1448. Vide Λάζω. * " Λάγδην, i. q. λάξ, Jacobs. Anth. 6, 129. Brunck. Soph. 3, 458. ad Lucian. 2, 336. H. Steph. l. c." Schæf. Mss.] Λακπατέω, Calce premo, pulso, Planta pedis calco: unde λακπατῆσαι ap. Hes. λακτίσαι, καταπατῆσαι, ἀνατρέψαι. Apud Lucian. autem et Eust. divisis etiam vocibus reperitur λὰξ πατῆσαι. [" Jacobs. Anth. 6, 129." Schæf. Mss. Phot. Λακπατεῖν· Φερεκράτης Πετάλῃ, Παίειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν.] Λακπάτητος, s. Λαξπάτητος, A ὁ, ἡ, Calce pressus, pulsatus, Planta pedis calcatus, Eust. de λὰξ ἐμβῆναι loquens, Ἐξ οὗ, inquit, παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀντ. 1275.) τὸ, λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν· ὅ τινες λακπάτητον διὰ τοῦ κ. γράφουσι. Dicitur vero λαξπάτητος ut ἔξκλινος et ἔξπους, quæ Attica esse scribit Etym. Vide Λεωπάτητος. [" Jacobs. Anth. 6, 130." Schæf. Mss. * Λακτικός, Gl. Calceus. * Λακτική, sc. τέχνη, opp. πυκτική, Œnomaus Eusebii 5, 34. * " Λακτικῶς, Catal. Clarkii Gaisf. p. 40." Boiss. Mss.]

Λακτίζω, de cujus formatione vide quæ modo dixi in Λάξ, Calco, Calce pulso, premo, Calcitro, Plut. (10, 147.) Οὔθασι συῶν ἐπιτόκων ἐναλλόμενοι καὶ λακτίζοντες, Pind. (Π. 2, 174.) ποτὶ κέντρον Λακτιζέμεν, Adversus stimulum calces, sc. jactare, ut Donat. ap. Terent. subaudit. Alex. Aphr. Probl. 2, 31. Τὰ σφαζόμενα ζῶα λακτίζει συνεχῶς τοὺς πόδας, ubi nota λακτίζειν τοὺς πόδας pro τοῖς ποσί, ut Hom. loquitur: et de brutis dici ut Lat. Calcitrare: item Calcibus cædere et verberare. Liv. Quorsum asinus cædit B calcibus? Virg. Tollit se arrectum quadrupes et calcibus auras Verberat. Interdum cum accus. construitur et signif. Calce peto, contingo, Cædo s. Concido calcibus, Calcibus insulto, Calces incutio, Calce pulso, premo, verbero; sic enim Lat. loquuntur. Interdum vero præter accus. illum additur etiam dat. instrumenti, ubi et verbo Calco redditur. Od. Σ. (97.) de Iro ab Ulysse prostrato, Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας, Λακτίζων ποσὶ γαῖαν: X. (86.) de Eurymacho ab Ulysse vulnerato et collabente, ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ, Θυμῷ ἀνιάζων, ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν Λακτίζων ἐτίναξε. Longin. Λακτίζοντες, καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι καὶ ὁπλαῖς. Demetr. Phaler. Οὐδὲ βαδίζοντες, ἀλλ' οἷον λακτίζοντες τὴν γῆν. Aristoph. N. (135.) Ἀμαθής γε, νὴ Δί', ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα Ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας. Terent. quoque in Eun. dicit Calcibus insultare fores. Et λακτίζειν τὸ ἔδαφος, Solum calce ferire et supplodere, ut stomachantes pueri solent, Bud. e Chrys. Et λακτίζομαι, Calcibus petor, pulsor, verberor, ut supra. Lucian. (1, 128.) Πρὸς ἐνίων ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, Lucill. Λακτισθεὶς δ' ὡς εἶχε τὸ καίριον, Insultatus calcibus. Idem Lucian. Λακτιζόμενος εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν. Aliquando pro Calcor accipitur, Synes. Ep. 44. Ἀλλ' εἴ τις ἱματίοις αἴσθησις ἦν, τί ἂν οἴει πάσχειν αὐτὰ λακτιζόμενα καὶ νιτρούμενα καὶ πάντα τρόπον κναπτόμενα; Dum calcantur. Sed et in Luciani l. ἀτίμως λακτιζόμενος commodius potest reddi Calcatus et pedibus obtritus, more eorum, quæ despicantes abjicimus et conculcamus: sunt autem verba Pluti. [Æsch. Pr. 880. Ag. 391. 894. 1633. Pind. Ἰ. 4, 113. " Eur. Iph. T. 1396. Jacobs. Anth. 10, 63. Brunck. Aristoph. 2, 72. (Θ. 509.) Heringa Obss. 22. Α. πρὸς κέντρα, Valck. Oratt. p. 381. * Λακτίσσω, Koen. ad Greg. Cor. 288. * Λακτιστέον, Musgr. Iph. T. 105. * Λάκτισμα, ad Charit. 258. Wakef. S. Cr. 2, 15." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1610. Lycophr. 835. 843.] " Λάκτιμα, Hesychio, i. q. λάκτισμα, Ictus calce incussus." [* Λακτισμός, Schol. Aristoph. Λ. 799.] Λακτιστής, ὁ, Calcitro: Gell. (N. A. 4, 2.) Equus mordax et calcitro, Xen. [Ἀπ. 3, 3, 4.] Λακτιστικός, pro eod.: ζῶα, ὑποζύγια, Quæ calcibus verberare et cædere solent.

[* Ἀναλακτίζω, Oribas. 121. Ed. Mosquens. Clem. Alex. Strom. 7, 890.] Ἀντιλακτίζω, Recalcitro, Calcitrantem vicissim calcibus peto, Plut. (9, 737.) Καὶ γὰρ ὁ καπνὸς ἀέρος ἐστὶν εἶδος, καὶ ἡ κατὰ Πίνδαρον ἀέρος κνίσσ' ἀντιλακτίζουσα καπνῷ, Quippe cum fumus aëris species quædam sit, et ille etiam ap. Pind. aëris nidor recalcitrans fumo: [6, 33. Aristoph. Εἰρ. 613.] Ἀπολακτίζω, Calce ferio, repello, Lucian. (2, 601.) Ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἕπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτούς, Calces in aversum a se jactans: asinus de se, Ἀεὶ γάρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες. Proprie est λακτιστικῶν jumentorum, sed et de homini-

bus dicitur. Plut. (Anton. 36.) Καὶ τέλος (ὁ ἔρως,) ὥσπερ φησὶν ὁ Πλάτων, τὸ δυσπειθὲς καὶ ἀκόλαστον τῆς ψυχῆς ὑποζύγιον, ἀπολακτίσας τὰ καλὰ καὶ σωτήρια. Dionys. Theologus in quadam Epist. Σὺ δὲ ἀντώθεις, καὶ μετὰ πολλῆς αἰδοῦς προσιόντα, θρασέως ἀπελάκτιζες. || Despicor, Sperno, tanquam calce repellens, Dionys. Areop.: Plaut., ἀπολακτίζω inimicos meos. Cic. Calcitrat, respuit, non putat tua dona esse tanti. Ubi Bud. itidem pro Despicari et quasi calce repellere accipi scribit. Sic dicitur λὰξ πατεῖσθαι quod contemnitur, ut docui in meis Animadvv. in Adagia Erasmi. [" Wakef. Eum. 141. * Ἀπολακτισμὸς, ibid. Porson. Med. p. 19." Schæf. Mss. Plut. 8, 57. Æsch. Suppl. 943. * Διαλακτίζω, Plut. 8, 569. Eur. Cycl. 174. Theocr. 24, 25. Symm. Ps. 67, 31.] Ἐκλακτίζω, Calces in sublime jacto, Calcibus auras verbero, Virg. Tollit se arrectum quadrupes et calcibus auras Verberat: Schol. Aristoph. Σφ., εἰς ὕψος ἐν τῇ ὀρχήσει ἐκλακτίζειν. Aristoph. dicit etiam ἐκλακτίζειν σκέλος, pro Jactare crus in altum, more eorum qui calcibus auras verberant: (1492.) Σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων Πρωκτὸς χάσκει, Crus in cœlum ejectans, Cam. Aliquanto post itidem dicit, ἄνω σκέλος Ἐκλακτισάτω τις: pro eo vero, quod dixerat σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζων, ibid. dicit, Ῥίπτε σκέλος οὐράνιον. || Rejicio, calcibus impetendo, quod despicantium est, ut et ἀπολακτίζω, Theophyl. Ep. 13. Τοῦ Νικίου τεθαύμακα τῶν ἀλόγων ζώων ἔχοντος τὸν λογισμὸν ἀλογώτερον· ὑπάρχων γὰρ παῖς ἀνδρὸς σοφιστοῦ, τὰ πατρῷα ἐκλελάκτικας, περὶ δὲ κύβους καὶ παλαίστρας τὴν τοῦ βίου σχολὴν καταναλώσας. Similiter Suid. quoque ἐκλελάκτικεν exp. ἀποβέβληκεν: item ἀπέφυγεν. [Hippocr. 839.] Ἐκλάκτισμα, τὸ, ET Ἐκλακτισμὸς, ὁ, Saltationis genus, quod fiebat calcibus in altum jactatis, ut apparet ex Aristoph. ll. cc. J. Poll. 5, c. 14. de speciebus saltationum, Τὰ δὲ ἐκλ., γυναικῶν ἦν ὀρχήματα· ἔδει γὰρ ὑπὲρ τὸν ὦμον ἐκλακτίσαι. Unde Cam. dicit esse Saltationes muliebres, cum super humerum calces efferebantur. Et ap. Hes. ἐκλακτισμὸς, σχῆμα χορικὸν, ὀρχήσεως σύντονον. [* Καταλακτίζω, Gl. Inculco. * Περιλακτίζω, Clem. Alex. 478.]

Λάκτις, Stimulus, Scutica, VV. LL. || Tudicula, Pistillum, quo sc. ita materiam aliquam pinsant, ut fullones calcibus pannos calcant; nam ii λακτίζεσθαι quoque dicuntur: unde Etym. exp. τορύνη et σκυτάλη in hoc Callimachi versu, Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔκνων [ἐτνῶν Ruhnk.] εὐεργέα λάκτιν. Nicandri quoque Schol. λάκτιν i. esse scribit q. ἀλετρίβανον Atticis, Pistillum salibus conterendis. || Rudicula, Spatha, Cochlear, quo aliquid in mortario aut olla miscetur et agitatur, τὸ κίνητρον, Schol. Nicandr. Θ. 108. ἔπειτα δὲ λάζεο τυκτὴν Εὐεργῆ λάκτιν, τὰ δὲ μυρία πάντα ταράσσειν Συμφύρδην. [" Ruhnk. Ep. Cr. 184. Toup. Opusc. 2, 287." Schæf. Mss.] " Λα-" κρὶς et Λάκτις, Hesychio κώπη, τορύνη."

ΛΑΟΣ, ὁ, Turba, Populus, Il. N. (833.) τῇ [τοὶ] δ' ἅμ' ἕποντο Ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν: Π. (129.) Δύσσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω: Ι. (116.) ἀντί νυ πολλῶν Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅν τε Ζεὺς κηρὶ φιλήσῃ: Χ. (205.) Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς. Synes. Ep. 57. Καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν, Coram congregato et circumstante populo, turba et multitudine. Item Il. Λ. (675.) λαοὶ ἀγροιῶται. Aliquando additur nomen regionis aut urbis. Π. (368.) λεῖπε δὲ λαὸν Τρωϊκὸν, Populum Trojanum: Ο. (218.) Ὣς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαϊκὸν Ἐννοσίγαιος. Item cum pronomine σὸς vel ἐμὸς, vel ἑὸς, Od. Χ. (54.) σὺ δὲ φείδεο λαῶν Σῶν: Θ. (524.) Ὅστε ἑῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσι, sub. ἑῶν. Quidam λαὸς a λάας derivant, eo quod jactis in aversum lapidibus Deucalion et Pyrrha λαοὺς repararint. Atque hinc Virg., Unde homines nati, durum genus. Et Ovid. Metam. 1. post fabulam de humano genere, Deucalionis et Pyrrhæ precibus e saxis post terga jactatis reparato, Unde genus durum sumus experiensque laborum, Et documenta damus, qua simus origine nati. Item Pind. (O. 9, 68.) ap. Eust. ἄτερ Δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον Κτησάσθαν λίθινον γόνον· Λαοὶ δ' ὀνόμασθεν. Eust. vero et aliam rationem addit, quoniam Cecrops videns Atticam * πολυανθρωποῦσαν, convocabat τὸν ὄχλον, et numerum notabat λάεσιν, Lapidibus, unoquoque unum jaciente. Affert tamen et aliam etym., derivans a λα epitatico et αὔειν i. e. φωνεῖν, quoniam πολύφωνος est ὁ λαός. [" Thom. M. 575. Jacobs. Anim. 59. Anth. 6, 217. Heyn. Hom. 4, 630. Clark. ad Il. A. 265. Diod. S. 1, 378. Multitudo, Græv. Lectt. Hes. 616. Λαοὶ, Homines, 613. Exercitus, Diod. S. 2, 496. 506. 511. Conf. c. ἄλλος, ad Paus. 308. ad Herod. 163. 317. Ilgen. Hymn. 609. ad Diod. S. 1, 66. 213. 242. 299. 318. 336. 399. De formis h. v., ad Herod. 391. De etym., Heyn. ad Apollod. 95. Λαοὶ ἀσπισταὶ, λ. ἀγροιῶται, Heyn. Hom. 4, 569." Schæf. Mss. * Λαοδογματικὸς, Polyb. 34, 5, 14. " Tyrwh. Strab. p. 8. 36." Schæf. Mss.] Λαοδογματικῶς, Ita ut vulgo s. populo videtur, E multitudinis opinione, VV. LL. [" Tyrwh. Strab. p. 8. (7. p. 488.)" Schæf. Mss. * Λαοειδὴς, unde] Λαώδης, Popularis, VV. LL. [" Plut. 3, 299. Cor." Schæf. Mss. " Muson. Ep. ad calc. Collect. Epistologr. Ald." Boiss. Mss. * Λαοηγησία, Just. Mart. 237, 32. Thirlb. * Λαοκρατοῦμαι, * Λαοκρατία, Menander Rhet. p. 94. * Λαομάκαιρα, Anon. H. in Virg. 12. * Λαομέδων, Nom. propr., Il. Υ. 237. * Λαομεδοντιάδης, Ο. 527. * " Λαομεδόντιος, Eur. Tro. 822." Schæf. Mss. * Λαοπαθὴς, Æsch. Pers. 950. lectio suspecta. * Λαοπλάνος, Joseph. A. J. 8, 8, 5. Suid. v. Ματρέας. " Saracenica Sylb. 66. Phot. Epist. 151. Ignat. Epist. p. 67. Voss." Boiss. Mss. * Λαοπόρος, Æsch. Pers. 113. * Λαοσεβὴς, Pind. Π. 5, 128.] Λαοσσόος, Populos servans, concitans. Priori significatione Apollo et Minerva dicuntur λαοσσόοι, ὡς λαοὺς σόοντες, h. e. σώζοντες: at Ἔρις dicitur λαοσσόος, ἡ σείουσα h. e. ἡ κινοῦσα καὶ παρορμῶσα εἰς πόλεμον: eod. sensu Ἄρης quoque λαοσσόος, dicitur ὁ λαοὺς παρορμῶν, διώκων, Eust., qui et Minervam hoc posteriori sensu λαοσσόον dici posse scribit, quippe quæ bellica dea sit. Od. Χ. (210.) οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην, Il. Υ. (48.) Ὦρτο δ' Ἔρις κρατερὴ λαοσσόος: Ρ. (398.) οὐδὲ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ'. Tribuitur hominibus quoque, Od. Ο. (244.) Αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόον Ἀμφιάρηα, sc. ἔτικτε, ubi Eust. λαοὺς σόοντα, ἤτοι διώκοντα κατ' ἀνδρίαν, σώζοντα διὰ μαντικῆς. Hesiod. Ἀ. (37.) Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως. [" Gesner. Ind. in Orph., Wakef. S. Cr. 3, 42. Græv. ad Hes. p. 596. Byzant. Mon. 1. Heyn. Hom. 6, 392. 642." Schæf. Mss. * " Λαοσυνάκτης, Leo Allat. de Templis 3." Kall. Mss.] Λαοτρόφος, Populum alens, nutriens. At Λαότροφος, Qui a populo alitur s. nutritur. Pro diversitate enim accentus signif. mutat. [Pind. Ὀ. 5, 8. 6, 102. * Λαοφθόρος, Theognis 779. * Λαοφόνος, Theocr. 17, 53.] Λαοφόρος, Populos ferens. Et λαοφόρος ὁδὸς, Via publica s. pervulgata: a crebra multitudine, quæ per eam commeat. Ead., et Regia, Prætoria, Consularis, Militaris, ut nonnulli scribunt: quoniam reges etc. magna cum frequentia et per latas vias tritissimasque iter facere solent. Il. Ο. (681.) de equite desultorio, Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ διώκει Λαοφόρον καθ' ὁδόν. In prosa λεωφόρος dicitur. [* Λαοχαρὴς, Anon. H. in Virg. 12.]

Ἀρχέλαος, Populi rector, Aristoph. || Nom. proprium. [Matth. 2, 22.] " Ἀρχέλας, ου, ὁ, Populi " princeps s. Præfectus: aut Rector populi: ὁ " ἄρχων τοῦ λαοῦ aut δημαγωγός. Aristoph. Ἱππ. " (164.) Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσῃ, simpli-" citer accipiens ἀρχέλας pro ἡγεμὼν s. ἔξαρχος, pro-" pter gen. τούτων, per quem intelligit quasdam τῶν " λαῶν στίχας. Hes. vero tradit ἀρχέλαν παρὰ τὴν " ἀρχὴν nominatum fuisse τὸν ἐπιστάτην τοῦ Λυκείου: " quosdam alios eo nomine intelligere τὸν ἄρχοντα " τοῦ ἐλαίου: quorum sententia mihi equidem parum " probatur." [" Brunck. Trach. fin. * Ἀρχέλεως, ibid. Huschk. Anal. 222." Schæf. Mss. * Πολύλαος, Phav. 615. * Πρωτεσίλαος, Lobeck. Phryn. 688. * " Φιλόλαος, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 243." Boiss. Mss.]

[* Λαϊκὸς, Popularis, Aq. Symm. Ezech. 48, 15.

* Λαϊκόω, Profano, Aq. Ezech. 7, 21. Deut. 28, 30.]

[* Λαικάτη, ἡ, Inscr. ap. Taylor. ad Demosth. 227. Reisk.]

¶ Λεὼς, ὠ, Attice dicitur pro λαὸς, ut νεὼς pro ναὸς, Soph. (Aj. 565.) ἐνάλιος λεὼς, Populus marinus, Lucian. Harm. Ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω: Hermot. de scriptoribus fabulosis, Καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς. || Nom. proprium viri, UNDE λεωκόριον, Suid. [Dem. 1258. 1259. " Λεὼς, Thom. M. 575. Musgr. Iph. T. 1386. Abresch. Æsch. 2, 89. Jacobs. Anim. 77. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 58. ad Dionys. H. 1, 173. Clark. ad Il. A. 265. Ammon. 148. Forma hæc, etiam in composs., sæpe obliterata, Valck. Diatr. 110. ad Herod. 306. 352. ad Charit. 314. De nominn. propr. cum λεὼς compos., Casaub. ad Athen. 1, 15. ad Herod. 584. 745. ad Diod. S. 1, 441. Poëtice, Ruhnk. Ep. Cr. 256. Wessel. Prob. 80. Utitur h. v. Appianus, Crusius ad Sueton. 91. Λεὼς, Brunck. Aristoph. 3, 105. Nom. propr., ad Diod. S. 2, 171." Schæf. Mss.] Λεωβάτος, ἡ, Via publica et Vehicularis, a populi per eam commeantis frequentia. Hes. tamen simpliciter exp. ὁδὸς, ἰχθὺς σελαχώδης: [cf. Λειοβάτος.] " Λεωλογέω, Populum " percenseo. Phœnix Colophon. ap. Athen. (530.) " de Nino, Οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιθρῆσαι." Λεωπάτητος, ὁ, ἡ, A populo calcatus, Prorsus conculcatus, a λεὼς significante παντελῶς, Creon ap. Soph. in Ant. (1273.) Θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων Ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς, Οἴμοι λεωπάτητον ἀντρέπων χαρὰν, Schol. τὴν μεγάλως καταπατουμένην, et τὴν μεθ' ὕβρεως ἀπωθουμένην. Scribitur tamen ibi et λακπάτητον contra quam metri leges ferant: quam scripturam Eust. quoque agnoscit, paulo ante in Λακπάτητος h. l. citans, et ille Schol. qui exp. τὴν χαρὰν λὰξ πατήσας. [* Λεωσφέτερος, Herod. 9, 33.] " Λεωτροφίδου λεπτότερος καὶ Θυμάν- " τιδος: proverbialiter de summe macris: fertur " enim Leotrophides fuisse admodum gracilis et " macilentus. Suid." Λεωφόρος, ὁ, ἡ, i. q. λαοφόρος paulo ante: λεωφόρος ὁδὸς, ead. quæ λαοφόρος Homero. Philo V. M. 1. Τὸ δὲ μεσαίτατον, ἐν ᾧ ἡ ῥῆξις ἐγένετο, ἀναξηρανθὲν, ὁδὸς εὐρεῖα καὶ λ. γίνεται, de mari in duas partes scisso, cujus medium resiccatum latam et militarem viam aperuerat, Turn. Herodian. 8, (5, 12.) Αἵ τε λ. ὁδοὶ καὶ ἀτραποὶ πᾶσαι ἐφυλάττοντο ὡς μηδένα διαβαίνειν, Omnes viæ publicæ et calles. Aliquando autem omittitur subst. ὁδὸς, et subaudiendum relinquitur. Philo de Mundo, Ἐν ἀπείρῳ χρόνῳ ταῖς ἐπομβρίαις ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα πᾶσα λεωφόρος ἐγεγένητο, In tempore infinito imbris vi terra a fronte ad calcem ad viæ vehicularis æquabilitatem complanata. Herodian. 8, (8, 16.) Καταλιπόντες τὰ σώματα ἐῤῥιμμένα ἐπὶ τῆς λεωφόρου, In via publica: 3, (12, 25.) Τὸ σῶμα ῥίπτουσιν εἰς τὴν λ., ὡς ἂν πᾶσι φανερὸν γένοιτο. Et τῆς λ. ἐκτραπῆναι, A via militari divertere, Bud. At λ. ὁδοὺς μὴ στεῖχε symbolice Pythagoras dixit pro γνώμῃ πολλῶν μὴ ἀκολούθει, Eust. Cui et λ. γυναῖκες dicuntur Meretrices publicæ, quæ etiam δημιουργοὶ et σποδησιλαῦραι et πανδοσίαι, ut supra quoque in Σποδησιλαῦραι dictum fuit. Nominatim autem ex Anacr. affertur λεωφόρος dictum de muliere publice prostante. [" Callim. 1, 541. Musgr. Rhes. 881. Jacobs. Anth. 7, 252. 9, 362. Toup. Opusc. 2, 68. Valck. Diatr. 110. ad Diod. S. 1, 136." Schæf. Mss.] Λεωργὸς, ὁ, ap. Æsch. Pr. (4.) τόνδε πρὸς πέτραις Ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι, Ἀδαμαντίναις πέδησιν, ubi Schol. varie exp. sc. τὸν ἔχοντα ἔργον τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν ἔργα καὶ βουλεύματα: vel τὸν τοὺς λαοὺς ἐργασάμενον, nam finxisse homines creditur: vel τὸν τοῖς λαοῖς ἔργα παρασχόντα διὰ τοῦ πυρὸς, quoniam ignis, quem diis surripuerat, usum hominibus ostendit: vel τὸν ἄξιον γενέσθαι ἔργον καὶ παρανάλωμα λάων, h. e. Lapidum. Suid. h. l. citans exp. τὸν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀποθνήσκοντα: item πάντολμον: quemadmodum Bud. quoque pro Audaci, Temerario, Præcipiti et Confidenti accipi tradit in Xen. Ἀπ. 1, (3, 9.) Νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατον εἶναι καὶ λεωργότατον, quippe

A qui εἰς μαχαίρας ἐκυβίστα, et in ignes insiliebat. Hes. autem λεωργὸν exp. κακοῦργον, πανοῦργον, ἀνδροφόνον. Videndum autem, num deduci possit et a λεῶς, quod Gal. ap. Hippocr. accipi scribit pro παντελῶς, ἅπαν, et πανοῦργος ac λεωργὸς synonyma prorsus erunt. [" Archiloch. 17. Jacobs. Anth. 9, 373. Ruhnk. Ep. Cr. 88. Toup. Opusc. 1, 104. Emendd. 1, 159. T. H. ad Lucian. 1, 185." Schæf. Mss. Ἐκδικώτατοι καὶ λεωργότατοι, Ælian. H. A. 16, 5.] " Λιωργὸς, Hesy- " chio κακοῦργος." " Λεουργὸς, ap. J. Poll. 3, 28. sy- " nonymum est hisce, θρασὺς, πάντολμος, ῥιψοκίνδυνος, " et similibus: sed ait ipsum esse φορτικὸν, quamvis " a Xen. quoque usurpatum. Infra rectius λεωργός: " atque ita scriptum ap. eund. Xen." [Phot. Λεωργόν· ἐν τῷ ω̄, καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες· καὶ Ξενοφῶν (Ἀπ. 1, 3, 9.) θερμουργότατον καὶ λεωργότατον· Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ου̅, λεουργόν.]

[* " Ληὼς, Ionice pro λαὸς, Herod. 5, 42." Schw. Mss.] " Λῆον Hes. exp. ἔθνη καὶ ὄχλον."

" Ἀμφιλέω, VV. LL. afferunt pro Administro,

B " ἀμφιέπω: sed viderint."

[" ΛΑΠΙΘΗΣ, Jacobs. Anth. 7, 45. Λαπίθαι, Valck. Adoniaz. p. 412. * Λαπιθανὸς, Jacobs. Anth. 8, 169." Schæf. Mss. Cf. Λαπίζει.] " Ἐνλαπιθάζε- " σθαι, Hesychio μαχέσασθαι Λαπίθαις: item ἐνθυ- " μηθῆναι."

ΛΑΠΤΩ, ψω, Lambendo bibo, more canum, luporum et animantium τῶν καρχάρων, Eust.: Aristot. H. A. 8. Πίνει δὲ τῶν ζώων τὰ μὲν καρχαρόδοντα, λάπτοντα· τὰ δὲ συνόδοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες· ἡ δὲ ἄρκτος οὔτε σπᾷ, οὔτε λάπτει, ἀλλὰ κάψει· καὶ τῶν ὀρνέων δὲ τὰ μὲν ἄλλα σπάσει. Unde Plin. 11, 73. In potu, quibus serrati dentes, lambunt: quibus continui dentes, sorbent, ut equi et boves: neutrum ursi, sed aquam quoque morsu vorant. Est autem verbum πεποιημένον, e genere eorum, quæ ὁρίζονται τὰ κατὰ μίμησιν ἐκφερόμενα πάθους ἢ πράγματος, sicut et σίζω, Demetr. Phal. Il. Π. (160.) de lupis

C præda satiatis, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ Ἄκρον. Plut. de Solert. Anim. Οἱ δὲ τοὺς δασύποδας διώκοντες, sc. κύνες, ἐὰν μὲν αὐτοὶ κτείνωσιν, ἥδονται διασπῶντες, καὶ τὸ αἷμα λάπτουσι προθύμως. Ælian. de Ægyptiis canibus, Οὐκ ἀθρόως, οὐδὲ ἀνέδην οὐδὲ ἐλευθέρως ἐκ τοῦ ποταμοῦ πίνουσιν, ἐπικύπτοντες ἅμα καὶ ὡς διψῶσι λάπτοντες· ὑφορῶνται γὰρ τὰ ἐν αὐτῷ θηρία. Idem de iisd., Τὴν μὲν ὄχθην παραθεῖν, λάπτειν δὲ τῇ γλώσσῃ ὡς ἂν μή τι τῶν κάτωθεν ἀνερπύσαν εἶτα ἐξαρπάσειαν αὐτούς. Et Plin., Certum est canes juxta Nilum amnem currentes lambere, ne crocodilorum aviditati occasionem præbeant. || Λάψαι est etiam Plenis se proluere poculis, Confertim se ingurgitare mero, et ἀθρόως πιεῖν, Athen. (485.) ubi de λεπαστῇ sermo est, citans ex Aristoph. Τὸ δ' αἷμα λέλαφας τοὐμὸν, ὦ ἄναξ δέσποτα, quasi ἄθροον ἐξέπιες. Item e Pherecr. ibid. τῶν θεατῶν δ' ὅστις διψῇ, λεπαστὴν λαψάμενος μεστὴν ἐχαρύβδισε: ubi observa etiam vocem mediam. || Λάπτειν, Evacuare, Exinanire, ἐκκενοῦν, ut multis

D in ll. Eust. tradit: item τὸ γίνεσθαι λαγαρόν τινα ἐκπεττομένης καὶ κενουμένης τῆς τροφῆς, ex Athen. hanc exp. afferens, qui (363.) εἰλαπίνη hinc derivat, λάπτειν esse dicens τὴν τροφὴν ἐκπέττειν, καὶ κενούμενον, λαγαρὸν γίνεσθαι. || Λάπτει, λαμβάνει, ap. Hippocr., Gorr. ex Erot. " Λαπῆναι, Hesychio λαπισθῆναι: a " λάπτω. Λάψων, Eod. auctore est * ὑποκοιλαίνων τὴν " γλῶσσαν, καὶ ἀναφέρων τὸ ὕδωρ μετά τινος ἤχου: " Suidas vero λάψοντες exp. ἐπιθυμητικῶς ἔχοντες τοῦ " πίνειν, Cupientes bibere: respiciens ad Il. Π. (161.) " de lupis, ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Λά- " ψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. Sed eo in l. " λάψοντες non præsentis, sed futuri temporis signif. " habet, formatum a th. λάπτω: quemadmodum " Hes. quoque λάψονται per fut. exp. τῷ ἄκρῳ τῆς " γλώσσης πίονται." [" T. H. ad Plutum p. 316. Brunck. Aristoph. 2, 69. Heyn. Hom. 6, 155. 7, 169. ad Apollod. 570. Munck. ad Anton. Lib. 69. Verb., Toup. Opusc. 1, 250. 421. Koen. ad Greg. Cor. 247. Conf. c. δάπτω, Callim. 1, 529." Schæf. Mss.

Phot. * Λαπτώμενος· ἀπὸ τοῦ λάπτειν εἴρηται· ὁ * αἰσχρολοιχός. * Λάψις, Aristot. H. A. 8, 8, 1. * "Λάπτης, Hes." Wakef. Mss. * Λαπτὴρ, Hippocr. 546, 43. sed Foës. legit λαμπτήρ. * Λαπτικὸς, Eust. Od. A. p. 50, 14.] Ἀπολάπτω, Lambendo absorbeo, metaph. autem sumta est ab animalibus, quæ lambunt in potu. Capitur pro ἐκπίνω, ἀποσπῶ, ἁφαρπάζω, Suid. ex Aristoph. N. (811.) Γνοὺς ἀπολάψεις ὅ, τι πλεῖστον δύνασαι Ταχέως. Si vero ἀπολέψεις scribatur, erit ab ἀπολέπω, Decortico, Corticem detraho. Ἐκλάπτω, Lambendo ebibo s. exorbeo, exhaurio, ut canes et animalia serratos dentes habentia, Aristoph. Εἰρ. (885.) Τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται, ubi usus est voce media: ut Pherecr. supra λαψάμενος dicit. ['A. 1229. Barker. ad Etym. M. 1094.]

"Λάπη, (s. λαπή,) Pituita. Ex Hippocr. de Morbis, Ἐμέει σίαλα καὶ λάπην. Apud Athen. (132.) e Diphilo, Διὰ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν παρ' αὐτοῖς ἰχθύων Πάντες βλιχανώδεις εἰσὶ καὶ μεστοὶ λαπῆς."

"Λαψάρων, Hesychio τῇ χειρὶ ποτίζων s. ἁπτόμενος."

¶ Λαπάζω ET Λαπάσσω s. Λαπάττω, Evacuo, Inanio: λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν, τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, Athen. (362.) a λάπτειν, quod itidem pro ἐκκενοῦν accipitur. Dicitur plerumque de ventris evacuationibus s. alvi dejectionibus, Gal. Ἡ δὲ εὔροια τοῖς μὲν δι' ἕδρας ἐκκριθήσεσθαι μέλλουσιν, ὑπό τε τοῦ μελικράτου γενήσεται καὶ τῶν ἐδεσμάτων ὅσα λαπάττει τὴν γαστέρα. Idem, Οὔκουν ὅταν ἤτοι κατὰ τὴν ἕδραν ἤ τι τῶν πλησίον μορίων ἀρχὴ φλεγμονῆς γίγνηται, γαστέρα λαπάξεις, Nequaquam alvum duces, i. e. κενώσεις, Bud. Et λαπάζομαι s. λαπάττομαι, Evacuor, Aristot. Probl. s. 23. fin. Οἱ τροχαζόμενοι ἰσχυρὸν πονοῦσι πόνον καὶ οὐ λαπάττονται, Qui curriculo eunt, vehementer laborant, non tamen evacuantur: pro quo paulo ante dicit, Λιπαροὶ γίνονται οἱ νέοντες ἐν τῇ θαλάττῃ, Alvus eis lubrica fit. Erot. quoque λαπάσσουσαι exp. κενοῦσαι, μαλάσσουσαι, ap. Hippocr., videturque ei hæc vox a λάπαθον derivari; sed rectius alii λάπαθον hinc deducunt. Idem ap. Eund. ἐλάπαξεν exp. similiter ἐμάλαξεν. Et Gal. Lex. Hippocr. λαπαχθῆναι, inquit, κυρίως μὲν τὸ κενωθῆναι, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ μαλαχθῆναι. Primario igitur signif. Evacuo, Inanio: secundario, Mollio. Idem Gal. Comm. in Prognost. λαπάττειν τὴν γαστέρα exp. κενοῦν καὶ προστέλλειν τὰ τῆς γαστρὸς οἰδήματα, Gorr.: Hes. vero λαπάττων exp. μαλάσσων, λαγαρὸν ποιῶν. ["Λαπάζω, Heyn. Hom. 6, 207. Valck. Phœn. p. 213." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 47.] Λάπαγμα, τὸ, Id ipsum quod evacuando educitur: λαπάγματα, λαγαρὰ, Hes. Λαπαγμὸς, ὁ, Evacuatio, Exinanitio: λαπαγμῶν, ἐκκενώσεων, Hes. Λάπαξις, idem, Aristot. Phys. 2. Et in Probl. s. 23. fin. Οὐ πᾶς πόνος ποιεῖ λάπαξιν, ἀλλ' ὁ μὴ ποιῶν σύντηξιν, i. e. οὐ πᾶς πόνος λαπάττει, Gal. [* Λαπακτικὸς, Xenocr. de Alim. ex Aquatil. c. 6. p. 455. Fabric., Galen. de Potest. Simpl. 3. T. 2. p. 18. 22. 25. * Ἐκλαπάζω, Æsch. S. c. Th. 462.] Ὑπολαπάζω, Subtus evacuo, Evacuando subduco, Aliquantum evacuo: ὑπολαπάξας, * ὑποκενώσας, Etym. [Ælian. H. A. 14, 14.]

Λάπαθος, ἡ, ET Λάπαθον, τὸ, Fossa, Terræ sulcus evacuando excavatus, Eust. Δημόκριτος τοὺς βόθρους, οὓς οἱ κυνηγοὶ σκάπτοντες, φρύγανα καὶ κόνιν ἐπ' αὐτοῖς ἐπιβάλλουσιν, ἵνα τὰ θηρία ἐμπίπτωσι, λαπάθους καλεῖ, διὰ τὸ κεκενῶσθαι ὀρυχθέντας. Suidæ autem neutro gen. λάπαθον est ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐνέδραν: et Hesychio quoque λάπαθον, ὄρυγμα. Itidem in meo Lex. vet. scribitur Atticos λάπαθα vocare τὰ ὀρύγματα τῶν θηρίων: fortassis quoniam λανθάνουσι τοὺς θεωροῦντας: [cf. Phot.] || Λάπαθος, et Λάπαθον, Lapathum, Herbæ nomen. Eust. Etym. et Lex. meum vet. habent fem. gen. λάπαθος, a λαπάσσειν derivantes, quoniam olus est, quod ventrem ἐκκενοῖ et ἀπαλύνει, ut ipsi scribunt. Apud Diosc. autem et alibi frequentius reperitur neutro gen. λάπαθον, quod ipsum Diosc. quoque tradit μαλάσσειν τὴν κοιλίαν ἑψηθέν. Plin. 20, 21. locutus de lapatho sativo, Est autem et sylvestre, quod alii Oxalidem appellant, sativo proximum, foliis acutis, colore betæ candidæ, radice minima: nostri vero Rumicem: alii Lapa- A thum Cantherinum. Est et alterum genus, FERE Ὀξυλάπαθον vocant: sativo item similius, et acutiora habet folia ac rubriora, non nisi in palustribus nascens. Sunt QUI Ὑδρολάπαθον tradunt in aqua natum. Est et ALIUD Ἱππολάπαθον, majus sativo, candidiusque ac spissius. Hæc Plin. Sub finem capitis scribit Solonem adjecisse Βουλάπαθον, radicis tantum altitudine differens. Igitur ὀξυλάπαθον dicitur, quod folia sativo habeat acutiora; ἱππολάπαθον, quod sativo majus sit; βουλάπαθον, quod radicis altitudine a sativo differat: atque ἵππος et βοῦς hoc in l. sunt epitatica, ut supra quoque docui. Vide et Diosc. 2, 140. 141. [* Λάπαθος, ὁ, Democritus Anecd. Bekkeri p. 374. Etym. M. v. Ἀλαπάζειν, Eust. ad Od. 160. * "Λαπαθοειδὴς, Diosc. Notha 447. * Ὀξυλάπαθος, Geopon. 2, 5, 4." Boiss. Mss. * Πετρολάπαθον, Diosc. Parab. 2, 47.] "Ἀλάπαθα, ab Atticis vocari Purgationes, dicunt VV. LL. procul dubio e Schol. Theocr. ap. quem tamen legitur, Ἀλλάπαθα, παρ' Ἀττικοῖς τὰ κενώματα: subjun- B gentem, λάπαθον quoque esse Herbam quandam κενωτικήν. Annotat autem hæc in hoc hemistichium Id. 2, (85.) ἀλλά με τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε." [Schol. Ven. Il. E. 166. Ἀθηναῖοι τὰ κενώματα ἀλάπαθα καλοῦσιν ἐκ μεταφορᾶς: Etym. Gud., Τὰ τῆς γῆς κενώματα ἀλ. καλοῦσιν.] "Λαπίθιον, Hesychio ὄρυγμα τὸ κενωτικόν: necnon Olus sylvestre edule: quod et * λαπάθιον s. λάπαθον."

Λαπαρὸς, Vacuus, inanis. Dicitur aliquando de ventris inferioris vacuitate, et quasi jejunitate; citaturque ex Aristot. H. A. 8. Λαπαροὶ γίνονται, Ventre salubriter evacuantur. Similiter ex Ejusd. Probl. p. 83. Bud. affert λαμπαρὸς, addens esse pro λαγαρὸς, nisi sit menda: ibi tamen non λαπαρὸς reperio, sed λιπαρός: quærit enim ibi Aristot. Διὰ τί οἱ νέοντες ἐν τῇ θαλάττῃ λιπαροὶ γίνονται: pro quo λιπαροὶ γίνονται, paulo post dicit λαπάζονται: adeo ut ibi pro λιπαροὶ videatur legisse λαπαροὶ, a λαπάζω, quod Inanem et Evacuatum significat. Quæ vero corporis pars neutro gen. λαπαρὸν dicatur, e seqq. patebit, C ubi de Λάπαρα dicetur. || Tenuis, ἰσχνὸς, ὑπεσταλμένος, Hes.: ἁπαλὸς, Erotiano, Mollis, sicut ap. Hippocr. περὶ Ἀγμῶν (763.) capitur, cum ait, Προσκεφάλαιον λίνεον ἢ ἐρινεὸν, μὴ σκληρὸν, λαπαρὸν, ubi exp. Laxum et molle: quemadmodum et Gorr. ex Hippocr. 6. Epidem. Ὀδύνην λαπαρὰν citans, interpr. Dolorem mollem et laxum, qui fit sine phlegmone et tensione. ["Heringa Obss. p. 8." Schæf. Mss.] AT Λαπάρη ET Λαπαρὸν dicitur Pars ea corporis, quæ posita est inter costas nothas et ossa quæ ad ilia pertinent. Ratio nominis est, quod inanis sit et desideat. Proprie enim τὸ λαπαρὸν significat, Inane et vacuum, sicut λαπάξαι Exinanire. Sed et omne quod desidit, Græci λαπαρὸν appellant, translato vocabulo ab eo quod communiter accidit. Siquidem omne quod vacuum est, necessario desidit. Gal. Comm. 2. εἰς τὸ Ἰητρεῖον, et similiter initio Comm. 2. εἰς τὸ Προγνωστ. scribit eam partem omnino vacuam videri, si cum supernis infernisque partibus, utrisque osseis, conferatur. Idem vero Comm. D 2. εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν, annotat se de vocabulo τῆς λαπάρας dicere posse, adductum experimento Hippocratis, ac poëtæ usu, tum ipso morbo, Eam signif. partem, quæ inter ossa pectoris, et quæ proprie appellatur ossa ilium, est interjecta. Attamen Idem Comm. 3. εἰς τὸ περὶ Ἄρθρων, ait, id quod inter ossa singularum costarum est, ab Hippocr. eo libro λαπαρὸν appellari, qua parte musculi sunt dicti μεσοπλεύριοι. Erot. autem, non quod inter costas medium est, sed ipsam costam, λαπάρην dictam fuisse ab Hippocr. scripto prodidit. Hæc Gorr. Apud Hom. autem Eust. i. e. esse annotat, q. κενεῶνα, nam κενὸς et λαπαρὸς synonyma sunt, uti dictum est, i. e. τὸν ὑπὸ τὰς πλευρὰς τοῦ σώματος τόπον. λαπαχθέντα καὶ κενὸν ὀστῶν: Hes. autem τὰ παρὰ ταῖς πλευραῖς, et λαγόνας, vocari λαπάρας annot. Il. Γ. (359.) Η. (253.) Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος, Χ. (306.) Ὣς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ, Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, μέγα τε, στιβαρόν τε. VV. LL. autem annotant e Comm. 2. Gal. εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν, non

solum ab eo λαπάρας collocari supra λαγόνας, dicique esse medias inter thoracis ossa, et quæ proprie λαγόνες vocantur; sed etiam esse Morbum, qui eam partem infestet, quæ inter thoracis et iliorum ossa subsidit. [Λαπάρα, " Heringa Obss. p. 8. Jacobs. Anth. 10, 209. Heyn. Hom. 4, 525. 5, 194. 6, 609." Schæf. Mss. Il. Z. 64. Herod. 2, 86.] A λαπαρὸς autem est ADV. Λαπαρῶς, quod Gal. Comm. in Epid. 3. exp. κενῶς: quoniam τὸ κενὸν ἐκ τοῦ λαπαροῦ σημαίνεται. [Hippocr. 1062. * Λαπαρότης, 1137. * Ὑπολάπαρος, 988. 1133.] " Λαπάρας, Hes. κατωφερὴς " πρὸς τὰ ἀφροδίσια: qui et λάγνος."

Ἀλαπάζω, i. q. λαπάζω, Vacuo, κενῶ, Eust. dicens esse pleonasmum literæ α: sicut et in ἀλαλάζω pro λαλάζω, pleonasmum esse scribunt Gramm. Alibi autem annotat, ἀλαπάξαι proprie signif. ἐκκενῶσαι: at καταχρηστικῶς capi pro πορθῆσαι, ὡς ἐν ταῖς ἁλώσεσι κενουμένων τῶν πόλεων. Vide et Λαφύττειν, Λάφυρα. Plerumque pro Vastare et Diripere capitur, Il. (E. 166.) Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν, de Diomede, qui quosdam interfecerat, et Priamidas equis armisque spoliarat, Il. Ω. (245.) Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν. Deus quoque dicitur domum alicujus et fortunas ἀλαπάζειν, ut Od. P. (424.) ubi Ulysses ait sibi aliquando fuisse domum locupletem et familiam magnam, multaque alia quæ ad bene vivendum homini opulento necessaria sunt, subjungens, Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων: ubi itidem pro Diripuit, Spoliavit, capi potest, ut dicat Jovem omnia illa diripuisse; vel se omnibus iis spoliasse. Vinum quoque dicitur e pectore molestias ἀλαπάξαι, Eximere; nisi aliquis velit in prima signif. capere pro Evacuare: aut metaph. esse a direptionibus et expoliationibus urbium. Panyasis ap. Athen. (37.) de vino, Πάσας δ' ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει Πινόμενος κατὰ μέτρον: [362. " Phryn. Ecl. 73. Jacobs. Anth. 6, 286. 11, 149. Heyn. Hom. 4, 266. 5, 33. 6, 207. Munck. ad Anton. Lib. 158. Verh. De quant., ad Mœr. 71. Conf. c. ἐξαλ., Heyn. Hom. 5, 554." Schæf. Mss.] Ἀλαπαδνὸς, Vastationibus et direptionibus expositus, Vastatu et direptu facilis, εὐπόρθητος, ἀσθενὴς, Eust. ab ἀλαπάζω, ut ὀλοφυδνὸς ab ὀλοφύζω, Il. Δ. (303.) Μηδέ τις ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέηφι πεποιθὼς Οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι, Μηδ' ἀναχωρείτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε, ubi posset etiam accipi pro Expugnatu faciliores: E. (783.) de leonibus et apris, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν, B. (675.) de Nireo, Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην· παῦροι δέ οἱ εἵπετο λαός. [" Heyn. Hom. 4, 360. 5, 33. 497." Schæf. Mss. * Ἀλαπαδνοσύνη, Quint. Sm. 7, 12.] Ἐξαλαπάζω, Evacuo, Exinanio, ἐκκενόω: Od. Δ. (175.) Menelaus dicit se adeo amare Ulyssem, ut ei non recuset urbem habitandam dare in solo Argivo, et domum extruere, Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ Καὶ πᾶσι λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Αἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δέ οἱ [δ' ἐμοὶ] αὐτῷ: nec enim ullam suarum urbium ἐκπορθῆσαι ἂν, at ἐκκενῶσαι εἰς μετοικίαν, ut ibi annotat Eust. || Frequentius capitur pro Vasto et Diripio, Il. A. (128.) αἴ κέ ποθι Ζεὺς Δῷσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι. Sic Hesiod. Ἔργ. (1, 187.) ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.

ΛΑΦΥΣΣΩ s. Λαφύττω, Avide deglutio, * ῥαγδαίως καταπίνω, Eust. Il. Λ. (175.) P. (63.) de leone bovem ex armento prosternente, Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Bud. interpr. Devoro, Helluor, Consumo per luxum, in Lucian. (1, 128.) Πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος, ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης, πεπεδημένος. Agathias Schol. (74.) οὐ γὰρ ἔγωγε Βήσομ' ὑφ' ἡμετέρῃ γαστρὶ λαφυξόμενος, Deglutiendus s. Devorandus. Apud Suid. duo habentur exempla, alterum de esculentis, alterum de poculentis. Ex Æliano, Οὗτοι οἱ ἀετοὶ λαφύξουσι τῶν ἐλεφάντων τὰ σπλάγχνα, de signis militaribus. Et aliunde, Οἱ δὲ Πέρσαι φρέασι περιτυχόντες λαφύττουσιν ἀπληστότερον, καὶ ἐς μέγα κακοῦ ἀποκλίνουσι. In priori l. exp. διασπαράξουσι, ἀφειδῶς θοινήσονται: in posteriori autem

A commodius reddetur, Hauriebant, Absorbebant: [cf. H. A. 4, 45.] Athen. (362.) de εἰλαπίνη loquens, quod itidem a λάπτω derivat, scribit λαφύττειν esse τὸ δαψιλῶς καὶ ἐπὶ πολὺ λαπάττειν καὶ ἐκκενοῦν: paulo ante vero λαφύττειν et λαπάζειν exp. ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν: addens, Poëtas ἀλαπάζειν ab ead. origine derivatum accipere ἐπὶ τοῦ πορθεῖν: et τὰ διαρπαζόμενα κατὰ τὴν λάφυξιν, vocari λάφυρα. Eust. vero quodam in l. ab ἀφύσσειν deducit v. λαφύσσω, minus recte. Hes. λαφύξας exp. διασπαράξας, ἀφειδῶς θοινησάμενος: λαφύσσει, σπαράσσει, λάπτει, καταπίνει, μετὰ θυμοῦ ἐσθίει, σπεύδει. [" Heyn. Hom. 6, 155. Agathias 74. et Jacobs. Kuhn. ad Paus. 56. Ruhnk. Ep. Cr. 86. ad Timæi Lex. 27. (ubi et de * Λάφω, * Λαφύω, * Λάφυρος.) Toup. Opusc. 1, 223. 319. 582. 2, 131." Schæf. Mss. Quint. Sm. 10, 316. Heliod. 2, 19. p. 77. Philo 4. p. 236. Aret. 4, 3. Lycophr. 791.] " Λανφθάζει, Hesychio σπεύδει, " Festinat. At Λανφθάσσει, Eid. * λαύρως ἐσθίει, " Avide comedit: quod fere et λαφύσσει." Λαφυ-
B γμὸς, ὁ, Deglutitio, Helluatio, Aristoph. N. (50.) Ὄζων — μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ, Schol. τῆς περὶ τὰ ἐδέσματα πολυτελείας, i. e. ἀσωτίας, et λαφυγμὸν ait dici τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν, citans ex Eupol. Λαφύσσεται λαφυγμὸν ἀνδρεῖον πάνυ. [* Λάφυξις, Eust. Od. A. p. 50, 7.] Λάφυγξ, ὁ, Morsus, VV. LL. Λαφύκτης, ὁ, Liguritor, Helluo, ὁ ἐπὶ μέθῃ ἀναλίσκων πολλὰ, Eust. Et Athen. (485.) de λεπαστῇ loquens, Ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων, οὓς λ. καλοῦμεν. Λαφύστιος, ὁ, Helluo, Gulosus, Gurges, i. q. præcedens, Suid. λαίμαργος, Erat et Ζεὺς Λαφύστιος, cui Phrixus, cum in Colchos pervenisset, arietem, quo transfretarat, mactavit, Schol. Apoll. Rh. 2. Meminit et Paus. Att. (24, 2.) p. 17. ubi ab Orchomeniis ita appellari scribit. Λαφύστιον est etiam Mons Bœotiæ, a quo Bacchum Λαφύστιον appellatum esse tradit Etym. [Lycophr. 215. 321. Anal. 3, 238. * " Διαλαφύσσω, Theod. Hyrt. Epist. 1. et 2. (Notit. Mss. 5, 737.)" Boiss. Mss. * Συλλα-
C φύσσω, Lycophr. 1267.]

¶ Λάφυρα, τὰ, Exuviæ, Spolia, τὰ ἐκ τῶν πολεμίων σκηνῶν καὶ πόλεων ἐκκενούμενα, Eust. etymologiam simul exprimens: addens tamen esse, qui velint compositum esse ἀπὸ τοῦ τῷ λαῷ φύρεσθαι. Idem alibi, Λαφύττειν, inquit, καὶ λαπάζειν, ὥσπερ καὶ ἀλαπάζειν, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ. ᾱ, τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν ἐστίν· ὅθεν καὶ τὰ διαρπαζόμενα ἐν τῷ ἀλαπάζεσθαι, ἤγουν πορθεῖσθαι, πόλιν, λάφυρα λέγεται παρὰ τὴν λάφυξιν. Quod et Athen. confirmat (362.) afferens etymologiam vocabuli εἰλαπίνη. Volunt autem λάφυρα proprie esse Quæ vivo hosti detrahuntur, at σκῦλα Quæ mortuo. Soph. (Aj. 92.) καί σε παγχρύσοις ἐγὼ Στέψω λαφύροις, Plut. de Deo Socr. Ἑστίαι πλήρεις οὖσαι παντοδαπῶν λαφύρων, Coriol. (39.) Τὸν τάφον ὅπλοις καὶ λαφύροις κοσμήσαντες ὡς ἀριστέως καὶ στρατηγοῦ, Alex. Ἀποστέλλων πολλὰ τῶν λαφύρων Ὀλυμπιάδι καὶ Κλεοπάτρᾳ καὶ τοῖς φίλοις, Paus. Att. (27, 1.) Λάφυρα ἀπὸ Μήδων, Μασιστίου θώραξ, καὶ ἀκινάκης Μαρδονίου. [" Λ. et φάλαρα conf., ad Dio-
D nys. H. 4, 2092.: Thom. M. 743." Schæf. Mss. * Λάφυρον, sing., Polyb. 2, 62, 2. 17, 4, 8. * " Λαφυραι, αἱ, Manetho 1, 20. si lectio sana: v. Gronov. ad loc. p. 267." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Λαφυροπώλης, ὁ, Spoliorum venditor, Qui exuvias divendit, Xen. A. (13, 11.) Ἦν δὲ ληΐδα ἄγων (τις ἔλθῃ, τοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει) πρὸς λαφυροπώλας: Ἑλλ. 4, (1, 11.) Ἵνα πολλὰ ἀπαγάγοι τὰ αἰχμάλωτα τοῖς λαφυροπώλαις. A Plut. λαφυροπώλης dicitur etiam Qui captivos vendit, Bud.: [6, 746. Ages. 9.] UNDE Λαφυροπωλέω, Spolia vendo. Construitur nonnunquam cum accus., et tunc exp. Spolia et exuvias alicui detractas vendo, Vendo ea quibus aliquem spoliavi; vel, ut Bud. interpr., Sub hasta divendo, Auctionor. Diod. S. in Hist. Alex. Τοὺς δ' αἰχμαλώτους λαφυροπωλήσας, ἤθροισεν ἀργυρίου τάλαντα τετρακόσια, Polyb. 5, (24. 10.) Λαφυροπωλήσας πᾶσαν τὴν λείαν, Athen. περὶ ἀσώτων loquens, Κατατρέχοντες τὸν ἀγρὸν, καὶ διαρπάζοντες τὴν οἰκίαν, λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα. [" Diod. S. 1, 684. 2, 132. 381."

Schæf. Mss. * Λαφυροπώλησις, Nicet. Annal. 21, 7.] Λαφυροπωλεῖον, Officina divendendis spoliis, Polyb. 4, (6, 3.) p. 65. a tergo, Ὦ λαφυροπωλείῳ χρησάμενοι, διῆγον ἐν τούτῳ πρὸς τὰς ἁρπαγάς. Item in VV. LL. Λαφυροπώλιον, Forum vendendæ prædæ, ut ἀρτοπώλιον. [* Λαφυροπωλεία, Gl. Hastarium: * Λαφυραγωγός· Prædator. " Schol. Il. K. 460." Wakef. Mss. " Thom. M. 743. Heyn. Hom. 6, 92." Schæf. Mss.] Λαφυραγωγέω, Spolio, Prædor, Deprædor, Diripio, Plut. Galba (5.) Καὶ τὰ μὲν Γαλατῶν, ὅταν ὑποχείριοι γένωνται, λαφυραγωγήσεσθαι. Proprie autem est Spolia abduco. [Plut. 6, 18.] " Λαφυραγωγία affer- " tur pro Præda: cum potius signif. Manubiarum " portationem. Suidas tamen et ipse λείαν exp. " per λαφυραγωγίαν, Prædam, Manubias." [" Valck. ad Ammon. 88. Thom. M. 743." Schæf. Mss. Epiph. 1, 475. " Socr. H. E. 6, 6. Schol. Eur. Or. 1434. Phœn. 288." Kall. Mss. * Λαφυρέω, Judith 15, 13. al. * Λαφυρεύω. * Λαφρία, Prædatrix, Epith. Minervæ, quasi Λαφυρία, Lycophr. 356. " Jacobs. Anth. 7, 75. Toup. Opusc. 1, 526. Emendd. 2, 318." Schæf. Mss.]

ΕΙΛΑΠΙΝΗ, ἡ, Epulum, Convivium opiparum, Compotatio, a λάπτω s. λαπάζω, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ παρασκευὴν γινομένην καὶ δαπάνην· λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, Athen. (362.) ap. Æsch. et Eur. exponens εὐωχία. Eust. quoque a λάπτω derivat, διὰ τὸ * λαπτικὸν τῆς τοιαύτης λαμπρᾶς παρασκευῆς καὶ δάπανον: addit tamen, antiquis Gramm. εἰλαπίνην esse εὐωχίαν πολυτελῆ, ἐν ᾗ κατὰ εἴλας ἢ ὁμοῦ εἰλούμενοι πολλοὶ ἔπινον. Secundum quos non derivatum erit a λάπτω, pleonasmo diphthongi ει, sed comp. ex εἴλη et πίνω: quæ tamen etymologia verisimilis non videtur, cum Hom. post εἰλαπινάζουσι addat πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον. Idem exp. etiam θυσίαν καὶ παρασκευὴν λαμπροτέραν: ut et Athen. paulo infra in Εἰλαπιναστής. Od. A. (225.) Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο, τίπτε δέ σε χρεώ; Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστί: Λ. (413.) ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ, Il. K. (217.) Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται: Ψ. (201.) Εἰλαπίνας [—νην] δαίνυντο. [" Heyn. Hom. 6, 42. Εἰλαπίνα, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 139." Schæf. Mss.] " Ἰλαπί- " νας, Hes. et Suid. afferunt pro θυσίας, ἑορτὰς, εὐω- " χίας." [* Εἰλαπινουργὸς, Manetho 1, 156. 4, 300. " Wakef. S. Cr. 3, 48." Schæf. Mss.] Εἰλαπινάζω, Epulor, Convivor, Od. B. (57.) P. (536.) Βοῦς ἱερεύσαντες καὶ ὗς [ὄϊς] πίονας αἶγας Εἰλαπινάζουσιν, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον. Εἰλαπιναστὴς, ὁ, Conviva epuli particeps, σύνδειπνος ἢ παράσιτος, Eust. Il. P. (576.) μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ Δῆμον, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστὴς, Athen. (362.) Τὰς θυσίας καὶ τὰς λαμπροτέρας παρασκευὰς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνας, καὶ τοὺς τούτων μετέχοντας, εἰλαπίναστας. [* Συνειλαπινάζω, Nonn. D. 11. p. 298., 20. p. 532.]

" ΛΑΡΚΟΣ, Hesychio ἀνθράκων φορμὸς, s. πλέγμα " φορμῷ ὅμοιον ἐν ᾧ ἄνθρακας φέρουσιν, ὁτὲ δὲ καὶ " ἰσχάδας, Corbis e vimine plexus quo carbones fe- " runt, interdum et caricas. Suid. paroxytonως ha- " bet λάρκος, dicens et ipse esse πλέγμα * κοφινῶδες ἢ " * ψιαθῶδες ἐν ᾧ φέρονται ἄνθρακες: dicente Ari- " stoph. 'A. (350.) Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι " συχνὴν Ὁ λάρκος ἐπετίλησεν" [ἐνετίλησεν] " ὥσπερ " σηπία, h. e., τῆς ἀπὸ ἀνθράκων σποδιᾶς ἀφῆκεν ὁ " λάρκος ὑπὸ ἀγωνίας ὥσπερ σηπία τὸν θόλον: sepiæ " enim cum captantur, atramentum suum effundere " solent turbandæ aquæ causa ne conspiciantur ab " insidiatoribus. Exp. et generalius φορμὸς, κόφινος. [" Ad Lucian. 1, 370. Kuster. Aristoph. 120." Schæf. Mss. * " Λαρκοφορέω, ad Hesych. 2, 429, 3." Dahler. Mss. Dio Cass. 481. * Λαρκαγωγὸς, Eur. Autolyc. 30.] " Λαρκίδιον, Parvus corbis, Aristoph." ['A. 340. * Ἐπιλάρκισμα, τὸ λάρκου βύσμα, Etym. M.]

" ΛΑΡΝΑΞ, ακος, (ὁ,) ἡ, Capsa, Arca, Loculus, Con- " ditorium. Il. Σ. (413.) de Vulcano, ὅπλα τε πάντα " Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο τῆς ἐπονεῖτο: Ω. " (795.) de ossibus Hectoris, Καὶ τά γε χρυσείην

A " ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες, Πορφυρέοις πέπλοισι κα- " λύψαντες. Joseph. de Capt. Jud. Δύο λάρνακας ὡς " εἰς ἐκκομιδὴν νεκρῶν παρεσκευασμένη. Sic Thuc. " 2, (34.) Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκφορὰ ᾖ, λάρνακας κυπαρισσίνας " ἄγουσιν ἅμαξαι φυλῆς ἑκάστης μίαν, Cum efferen- " dum funus est, arcas e cupresso currus singula- " rum tribuum singulas ducunt. Plut. et Lucian. " Δευκαλίωνος λάρνακα dicunt quam Sacræ literæ " arcam Noæ, h. e. navigium arcæ modo structum:" [cf. Apollod. 1, 7, 2.] " Ovid. ratem Deucalionis " dicit Metamorphos. l. 1. A Suida quoque exp. " σορὸς, κιβωτὸς, Loculus, Arca, in h. l., Ἐς λάρνακας " μετὰ τῶν νεκρῶν δι' ἀγγέλων τινῶν, καὶ ἐς ἀῤῥίχους " ὀπώρας ἐχούσας, ἢ καλάμους ὀρνιθευτῶν τὰ γράμματα " ἐμβαλόντες." [" Jacobs. Anth. 6, 205. 222. 7, 123. 8, 409. Proleg. 73. Bianor 5. Wakef. Georg. 163. ad Diod. S. 2, 8. Epigr. adesp. 665. Lobeck. Aj. p. 346. ad Herod. 143. 259. ad Charit. 350. ad Anton. Lib. 10. 222. 223. Valck. Adoniaz. p. 333. ad Ammon. 82. Ruhnk. Ep. Cr. 292. Heyn. ad
B Apollod. 92. 292. Hom. 7, 502. 785. 8, 755. Meurs. ad Apollon. Dysc. 49. Teuch., Theocr. 7, 78. 15, 33. Λάρνυξ, ὁ, Jacobs. Anth. 12, 233." Schæf. Mss. * Λαρνακόγυιος, Theocr. Fistula. * Λαρνακοειδής, unde * " Λαρνακοειδῶς, Nicet. Paphl. p. 44. in Martyrum Triadi edita a Combef. Paris. 1666." Boiss. Mss. * Λαρνακοφθόρος, s. * Λαρνακοφόρος, Lycophr. 234. * Λαρνάκιον, Capsula, Symm. 1 Sam. 6, 8.]

" ΛΑΡΟΣ, ὁ, Larus: s. Gavia. Aristot. H. A. 5, " 9. Ἡ δὲ αἴθυια καὶ οἱ λάροι τίκτουσιν ἐν ταῖς περὶ " θάλασσαν πέτραις· ἀλλ' ὁ μὲν λάρος, τοῦ θέρους, ἡ δὲ " αἴθυια, ἀρχομένου τοῦ ἔαρος. Unde Plin. 10, 32. " Gaviæ in petris nidificant, mergi et in arboribus: " gaviæ æstate pariunt, mergi incipiente vere. Iti- " dem λάρος ὁ λευκὸς Gaza vertit Gavia alba: di- " cente et Apuleio Aurei asini 5. Avis peralba illa " gavia, quæ super fluctus marinos pinnis natat, de- " mergit sese propere ad Oceani profundum gre- " mium. Eand. sunt qui κέπφον esse velint et καύ-
C " ηκα. Verum cum avis hæc sit ἁρπακτικὴ καὶ ἀδδη- " φάγος, Rapax et vorax: ideo Λάρος κεχηνὼς Prover- " bio dicitur ἐπὶ τῶν ἁρπακτικῶν καὶ κλεπτῶν, teste " Suida: ut et Aristoph. N. (591.) Κλέωνα τὸν λάρον " δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς, Cleonem larum s. ga- " viam: h. e. hominem avarum et rapacem s. fu- " racem." [" Et ap. Matronum Parodum, Athen. 134. est parasitus Chærephon πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς." Schw. Mss.] " Sunt etiam qui homines " stupidos λάρους appellari dicant a stupiditate " ejus avis," [" quæ facile capi se patitur." Schw. Mss.] " quo sane modo κέπφους, ut supra docui." [" Sic λάρους Fatuos homines dixit Lucian. Tim. 12. ubi v. T. H." Schw. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 129. 410. 8, 327. Callim. 1, 484. Huschk. Anal. 126. T. H. ad Plutum p. 312. ad Lucian. 1, 362. 657. Kuster. Aristoph. 113. Munck. ad Anton. Lib. 45. 79. Verh., Heyn. Hom. 7, 374. 675. Λάρου βίον ζῆν, T. H. ad Lucian. 1, 188. 363. Valck. Callim. 270." Schæf. Mss. * Λαροειδὴς, Schol. Lycophr. 76. * Λα-
D ρὶς, ἡ, i. q. λάρος, Anal. 1, 240. " Toup. Opusc. 2, 60. ad Charit. 252. Jacobs. Anth. 7, 129. 137." Schæf. Mss.]

" ΛΑΡΥΓΞ, υγγος," [et υγος, Schw. ad Athen. 341.] " ὁ, Guttur: colli pars anterior, opposita τῷ " στομάχῳ. Ita enim Aristot. H. A. 1. Αὐχὴν δὲ, " τὸ μὲν μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος· καὶ τούτου τὸ " μὲν πρόσθιον μέρος, λάρυγξ· τὸ δὲ ὀπίσθιον, στόμαχος. " Gal. Comm. in Aphor. λάρυγγα vocari scribit τὴν " οἷον κεφαλὴν τῆς τραχείας ἀρτηρίας, Veluti caput et " ostium asperæ arteriæ: ut Gorr. quoque laryngem " esse dicit superiorem asperæ arteriæ partem, s. " principium asperæ arteriæ faucibus continuum, " tribus constans cartilaginibus, præcipuum vocis " instrumentum. Eam arteriæ partem nominari φά- " ρυγγα etiam, scribit Gal. 1 de Usu Partium, cum " tamen proprie, teste Eod., pharynx ante laryngem " consistat. J. Poll. quoque discrimen facit inter " λάρυγγα et φάρυγγα, scribens τὸν φάρυγγα esse

" στομάχου ἀρχὴν, ὡς βρόγχον λάρυγγα: et Thomas " Magister φάρυγγα quidem esse τὴν τῆς φωνῆς διέξο- " δον, λάρυγγα autem, τὴν τῶν σιτίων εἴσοδον, Eam " partem per quam cibus in stomachum intrat: di- " cente Aristoph. B. (575.) Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν " ἐκτέμοιμί σου — ᾧ τοὺς κόλικας κατήσθιες" [κατέσπα- σας.] " Et mirum est, inquit, quod e voce φάρυγξ " non facimus verbum, sed e voce λάρυγξ, sequens " tamen signif. τοῦ φάρυγγος: nam λαρυγγίζειν dici- " mus non τὸ ἐσθίειν, sed τὸ * εὐήχως λέγειν. Verun- " tamen hoc discrimen perpetuum non est, cum " Aristoph. λάρυγγα appellet non solum Cibi, sed " etiam Vocis vehiculum s. meatum: Ἱππ. (1363.) " Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον, E gutture " τοῦ συνηγόρου suspenso Hyperbolo eum dejecturus " in barathrum: pœna inflicta ei parti quæ maxime " peccarat, gutturi sc. per quod causas deblaterarat. " Recte itaque VERB. Λαρυγγίζειν significat τὸ πλα- " τύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' " ἐπιτηδεύειν περιεργότερον τῷ λάρυγγι χρῆσθαι, teste " Harpocr. s. Latius diducto gutture vociferari et " clamitare. Dem. pro Corona, Ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ " γεγηθὼς καὶ λαρυγγίζων, ᾤετο ἐμοῦ κατηγορεῖν. " Lucian. (2, 348.) Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, " καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν " ἀπέστω. Et ap. Suid. Οἱ δὲ κόρακες περιϊπτάμενοι " ἄνω καὶ κάτω, θορυβούμενοι καὶ κεκραγότες μετὰ πολ- " λῆς ἀσελγείας, οἷον οἱ κόρακες λαρυγγίζουσι: quod " itidem exp. βοῶσι, Vociferantur, Clamitant. Ari- " stoph. non neutraliter solum et absolute usurpat " hoc verbum, sed active etiam cum accus. Illo " modo (Ἱππ. 358.) λαρυγγιῶ καὶ Νικίαν ταράξω: " hoc (ibid.) λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, quod Suid. exp. " non tantum καταβοήσομαι τῶν ῥητόρων, Occlamabo " oratoribus, verum etiam τὸν φάρυγγα ἐκτεμῶ καὶ " κατασιγάσω τοὺς ῥήτορας, Præciso gutture faciam " conticescere: quoniam τμηθέντος τοῦ λάρυγγος vo- " cem emittere nemo potest." [" Kuster. Aristoph. 107. ad Plin. 261. Cort., Phryn. Ecl. 213. Thom. M. 571." Schæf. Mss.] " Inde VERBALE Λαρυγγισμὸς, " Clamor et vociferatio quæ fit gutture latius didu- " cto: vide in Κλωσμὸς s. Κλωγμός." [Plut. 6, 459. * Λαρύγγισμα, Greg. Naz. 1. init., Theophyl. 3, 726.] " Reperio ET Λαρυγγιτὴς vel pro Vociferator, " vel pro Vorator, Lurco: ap. Athen. (246.) in ser- " mone de parasitis s. episitiis, e Pherecr. Comico, " τοῦτον πανταχοῦ Ἄγω λαρυγγιτὴν ἐπὶ μισθῷ ξένον: " Hes. sane λαρυγγίζω exp. etiam λάρυγγα θερα- " πεύω." [In Athenæi l. c., Porson. Advers. 83. reposuit * Λαρυγγικὸς e Cod. Ven.: Schw. conjicit λαρυγγιζόμενον ad metrum fulciendum.] " Inveni- " tur vero et aliud verbum a λάρυγξ derivatum, NI- " MIRUM Λαρυγγιάω, i. prope significans quod " λαρυγγίζω. Agathias Epigr. (69.) in medicos, " κεῖτο κεκακωμένος ἐκ πυρετοῖο Καὶ περὶ λευκανίην " βραγχὰ λαρυγγιόων, Raucum stertens in gutture, " s. Raucos gutture ronchos edens. AT Λαρυγγὸς, " Hesychio ματαιολόγος, Nugator." [" Phryn. Ecl. 22. 212. Thom. M. 129. 570. Wakef. S. Cr. 1, 29. 5, 143. Heringa Obss. 61. Herodian. Philet. 475. et n." Schæf. Mss. * Λαρυγγοτομέω, Paul. Æg. 6, 33. * Λαρυγγοτομία, ibid. * Λαρυγγόφωνος, Athen. 175. * " Λαρυγγᾶς, Is. Porphyrog. in Allatii Excerptis 308." Boiss. Mss. Λαρυγγὸς, ὁ, i. q. λαβραγόρας, Is. Porphyrog. Charact. Heroum in Rutgersii V. Lect. 5. p. 512.] " Λαρύζει, Hesychio βοᾷ, Clamat, Vo- " ciferatur: ἀπὸ τοῦ λάρυγγος." [* Λαρύνω, Valck. ad Ammon. 231. περιστερὰ λαρύνει.]

" ΛΑΣΑΝΟΝ, Chytropus. Hes. enim et Suid. " λάσανα dici scribunt τοὺς χυτρόποδας: Suid. et μα- " γειρεῖα ὅπου τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας " κρέα: itemque Schol. Aristoph. Εἰρ. (893.) ἐνταῦθα " γὰρ Πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτ' ἦν. " Hes. λάσανα exp. etiam βάραθρα καὶ * ἀφοδευτηρίους " δίφρους, Cloacas, Sellas familiares: h. e. Loca aut " Vasa ad deponendum ventris onus: ut et J. Poll. " 10, c. 9. λάσανα dici non solum ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀπο- " πάτου, verum etiam ἐπὶ τοῦ τιθεμένου, qui alio no- " mine δίφρος et διφρίσκος nominatur. Quibus verbis " hæc subjungit exempla. Aristoph. Proagῶne, οἴ-

A " μοι τὰ λάσανα γίνοιτό μοι. Pherecr. Crapatallis, " Πρὸς τῇ κεφαλῇ μοῦ λάσανα καταθεὶς πέρδεται. Idem " et præcedentis signif. meminit eod. l. c. 24. scri- " bens τὸν χυτρόποδα comperiri et λάσανα vocatum, " ut e Diocle in Apibus, ἀπὸ λασάνων θερμὴν ἀφαι- " ρήσω. Hes. λάσανα et τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν, ἀπὸ " τῆς δασύτητος: Schol. Aristoph. τοὺς δασεῖς μηρούς." [" Aristoph. Fr. 264. Jacobs. Anth. 9, 21. Brunck. Soph. 3, 509. ad Mœr. 250. Toup. Emendd. 1, 269. Græv. Lectt. Hes. 589." Schæf. Mss. Epict. Diss. 1, 19, 17. Hippocr. 888.] " INDE Λασανοφόρος, " Qui lasanum hero suo introfert: ut ap. Horat. " (Sat. 1, 6, 109.) pueri lasanum portantes œnopho- " rumque. Eo vocab. utitur Plut. (6, 692.) Ibi enim " Alexander Magnus, Ἑρμοδότου αὐτὸν ἐν τοῖς ὑπο- " μνήμασιν ἡλίου παῖδα γράψαντος, respondit, Οὐ " ταῦτά μοι σύνοιδεν ὁ λασανοφόρος." [" Ad Lucian. 1, 474." Schæf. Mss.]

" ΛΑΣΘΗ, Suidæ αἷμα, Sanguis: afferenti hæc
B " exempla, Λέγουσι δὲ ὅτι οὐδὲ προσθέτους οὐδὲ ἐπά- " κτους κόμας ἐκ τῆς ὕβρεως καὶ λάσθης ἐς τὴν χρείαν " παρελάμβανεν, ἀλλὰ ἃς εἶχε συμφυεῖς ἀσκῶν καὶ ἐκ- " τείνων. Et rursum, Οἱ δὲ Μεσσήνιοι σὺν λάσθῃ " καὶ γέλωτι, ὥσπερ ἄθυρμα, τῶν Σπαρτιατῶν τὰ πρῶτα " τοῦ Διὸς ἀναθήματα διέσπειραν. Sed ea expositio " proculdubio, licet et in veteri Codice, mendosa est, " ac suspicor reponendum χλεύασμα aut χλεύη aut " tale quid: quemadmodum ab Hes. etiam exp. " χλεύη et ὀλιγωρία, necnon αἰσχρολογία, αἰσχύνη: " ut sit Illusio, Contemtus, Probra, Contumelia: " exp. tamen et λήθη, Oblivio: afferens et λάσθαι " pro συμφορὰς, Calamitates, quo significatu ap. A- " then. (335.) in epitaphio Philænidis, Μή μ', ὦ μά- " ταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων, Χλεύην τε ποίευ " καὶ γέλωτα καὶ λάσθην, Ne me ludibrio, risui et " contemptui habeas." [" Ruhnk. Ep. Cr. 87. Wes- sel. ad Herod. 64. 468. 603. (6, 67.) Jacobs. Anth. 6, 386. Wakef. Trach. 888." Schæf. Mss.] " Ac ut " λάσθη exp. χλεύη, ὀλιγωρία, αἰσχρολογία: ITA
C " Λάσθων, κακολογῶν, Maledictis incessens: et Λά- " σθαι, παίζειν, ὀλιγωρεῖν, λοιδορεῖν, Ludificari, Lu- " dos facere, Despectui habere, Convitiis proscin- " dere: et Λάσθω, χλευαζέτω, Irrideat, Illudat. Pro " quo habet et Λασάσθω, exponens itidem χλευαζέ- " τω. NECNON Λασθαίνειν affert pro κακολογεῖν, " Maledictis impetere. Affert ET Λασθὸν pro αἰ- " σχρὸν, Turpe, Probrosum. Porro quod ad λάσθω " attinet et λάσθαι, videri queant per sync. posita " pro λασάσθω et λάσασθαι, a th. λάσθω," [λάζω ?] " faciente f. 1. λάσω: si modo mendo carent."

" ΛΑΣΙΟΣ, ὁ, ἡ, Hirsutus, Hirtus, Hispidus, Se- " tosus, Il. Ω. (125.) ὄϊς λάσιος μέγας. Philostr. " Epist. 25. Φοβερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος, Leo " hirtus et villosus. Et ap. Opp. K. (3, 171.) ursa " hyemale frigus horret, Καὶ λασίη περ ἐοῦσα, Quan- " tumvis hispida sit et setosa. Homo etiam λάσιος " dicitur Qui hispidus est et pilosus. Aristoph. N. " (347.) ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην ἄγριόν τινα τῶν λασίων
D " τούτων. Theophyl. Epist. 15. Νεανίας τὸ περιστέρ- " νιον λάσιος. Id signum virilitatis et animositatis " esse volunt: quin et animi cordati ac pectoris con- " sulti: laudante Hippocr. etiam στῆθος τετράγωνον " καὶ λάσιον. Inde ap. Hom. esse λάσιον κῆρ, pro " Animosum cordatumque pectus, Virile et bene " consultum pectus: quale ab eod. πυκνὸν dicitur, " Il. Π. (553.) Ἀχαιοὺς Ὦρσε Μενοιτιάδαο Πατροκλῆος " λάσιον κῆρ: (B. 851.) Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαι- " μένεος λάσιον κῆρ. Sic ap. Athen. 15. Ὡς Ἀγα- " θοκλῆος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω. Et (Il. A. 189.) " λασίοισι στήθεσσι. Terra etiam et locus aliquis " λάσιος dicitur Qui herbidus est, arboribusque et " fruticibus consitus: cui opp. ψιλὸς, æquipollet " δασύς. Xen. Ἑλλ. 4, (2, 12.) Καὶ γὰρ ἦν λάσιον τὸ " χωρίον. Philo V. M. 1. Ἅπασα ἡ χώρα λάσιος. " Sic in Epigr. λασίη ὄχθη. At Lucian. (1, 195.) " Ἡ γῆ ὕλαις ἀνημέροις λάσιος. Sylvis agrestibus " horrens et veluti hispida: ut Horat. Hispidi agri: " et Stat. Saxa hirta dumis. Neutrum vero λάσιον

“ Gal. ap. Hippocr. exp. σινδόνην, Sindonem s. A “ Linteum : forsitan villosum et veluti hirtum : ut “ Hes. sane λάσιον ὕφος esse dicit τὸ δασὺ, Hirtum “ villis, Villosum. Vide Λάσσια.” [“ Jacobs. Anth. 7, 17. 196. 409. 8. 384. 9, 354. 10, 401. 11, 73. Huschk. Anal. 233. Wakef. S. Cr. 4, 44. Phil. 184. Mœr. 249. et n., Toup. Opusc. 2, 277. ad Lucian. 1, 291. De arboribus, sylva, Ruhnk. Ep. Cr. 148. Zeun. Ind. Xen. K. Π., Morus Ind. Hellen., Wyttenb. Select. 407. Λ. ποῦς, Jacobs. Anth. 11, 386. Λ. κῆρ, 6, 155. 7, 245. Heyn. Hom. 4, 67. 388. 423. 7, 236.” Schæf. Mss. Synes. 67. Opp. K. 1, 389. 3, 171. 272. 395. Apoll. Rh. 3, 581. 4, 1605. Callim. H. in Dian. 76. 192.] “ Λασιὸν κῆρ, Hesychio “ σοφωτάτη ψυχὴ, Consultum pectus.” [Leg. λάσιον. Vide Albertium.] “ Λασιοκώφους Hes. vocari scribit “ τοὺς κωφοὺς, Surdos : cum potius sonet Surdos e “ nimia aurium hispiditate : ut a Suida λασιόκωφος “ exp. λάσια τὰ ὦτα ἔχων ὡς συγκεκωφῶσθαι καὶ “ ἀναισθητεῖν. Ετ Λασιόμαλον idem Hes. μῆλον τὸ “ ἔχον χνοῦν, Malum lanuginosum, Malum lanugine B “ quadam hirtum.” [* “ Λασίμηλον, Λασιόμαλον, Jacobs. Anth. 8, 203.” Schæf. Mss. * Λασιόστερνος, Anthol. 3, 352. * Λασιότριχος, Opp. K. 1, 474. * “ Λασιοχαίτης, Herodian. Epimer. 166.” Boiss. Mss.] “ Λασιαύχην, ενος, ὁ, ἡ, Hirtam et villosam cervicem ha- “ bens : ap. Hom. Hymn. (in Merc. 224.) et Ari- “ stoph.” [B. 840. Soph. Antig. 357.] “ Λασιουρ- “ γίας, Hesychio ἱστουργίας, quæ et ταλασιουργίας, “ et * δημοσιουργίας. Vide et Λάσσια.” [Λάσιον, Λάσσιον, Λασιουργία, Barker. ad Etym. M. 1083. * Λασίως, Philostr. V. Soph. 2. p. 552. * “ Λασιώδης, Nicet. Eugen. 6, 471.” Boiss. Mss.] “ Περιω- “ τάλασιος, ap. Heracl. e Plat. legi dicitur pro ὁ περὶ “ τὰ ὦτα λάσιος, Circum aures hirsutus.” “ Affertur “ ET Λασίωνες pro Loca densa et arbustis hirta, s. “ Tesqua : cujus expositionis vestigia et ap. Hes. “ extant. Legitur vero id vocab. ap. Nicandr., sed “ properispωmenωs, Θ. 28. ἢ ἀνὰ βήσσης Ἐσχατιὴν, “ ὅθι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται ὕλην, Δρυμοὺς καὶ λα- “ σιῶνας : ubi Schol. quoque exp. δασεῖς τόπους καὶ C “ ὑλώδεις :” [ibid. 489. “ Λασιών, ad Diod. S. 1, 652. 2, 63. * Λασιώνη, Jacobs. Anth. 8, 28.” Schæf. Mss.]

“ Λάσσια, J. Poll. 7, 16. vocata fuisse scribit τὰ “ μαλλοὺς ἔχοντα χειρόμακτρα, Mantilia hirsuta, “ Mantilia lanugine quadam hirta, ὡς ἀπὸ τῆς δα- “ σύτητος : s. σινδόνια ἐπεστραμμένα, hæc afferens “ exempla : nam Sapphonem Μελῶν 5, dicere ἀμφὶ “ λάβροις λασσίοις εὖ ἐπύκασε. Et Theopomp. Comi- “ cum in Ulyssibus, de ministro, λάσσιον ἐπιβεβλη- “ μένος. Gal. in Lexico Hippocr. unico σ habet “ λάσιον, exponens σινδόνην, Sindonem,” [Photio λινοῦν περίζωμα,] “ ut et ap. Hes. legitur Λάσιον “ ὕφος, τὸ δασύ. Ita ut λάσιον dicatur pro λάσιον “ ὕφασμα, Textum hirtum et villosum : indeque “ λασιουργία, Ejusmodi hirti texti confectio.”

[ΛΑΣΟΣ, Nom. propr., unde] “ Λασίσματα, quod “ Hes. dici scribit ὡς σοφιστοῦ τοῦ Λάσου καὶ πολυ- “ πλόκου, ut sit Imitamenta Lasi, Astus et sophi- D “ smata qualibus Lasus utebatur : fertur enim hic “ τοὺς ἐριστικοὺς εἰσηγήσασθαι λόγους, teste Suida.”

ΛΑΤΡΙΣ, ὁ, ἡ, Servus, Famulus, Serva, Famula, Ancilla : μισθουργὸς, λεπτουργὸς, μίσθιος ἐργάτης, παιδίσκη ὑπηρετοῦσα, δούλη, Hes. : et λάτριες Eid. sunt δοῦλοι. Athen. (264.) diversa servorum nomina recensens, Εὐριπίδης δὲ ἐν Φρίξῳ λάτριας αὐτοὺς, (sc. τοὺς πενέστας, ὀνομάζει διὰ τούτων, Λάτρις πενέστης ἁμὸς ἀρχαίων δόμων. Eust. ex Aristoph. Gramm. λάτρις, ὁ ἐπιμίσθιος· ἀλλ' ὅμως ἐπὶ δούλων τέτακται· καὶ θῆτες, ὄντες ἐλεύθεροι, μισθοῦ ὑπουργοῦσιν, ὡς καὶ Ἀπόλλων, sc. ap. Eur. in Prologo Alcestidis. Idem Eust. alibi annotat, λάτριν quibusdam esse simpliciter θεράποντα, quibusdam τὸν κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλόντα καὶ εἰς δουλείαν ἀπαχθέντα : adeo ut λάτρις tribus modis exponatur, Famulus, Servus in bello captus, Quem belli jure aliquis servum sibi comparavit, δοῦλος δορύκτητος s. αἰχμάλωτος : et Mercenarius, ut idem sit cum θής. Sicut vero in Eccles. Scriptt. legitur Θεοῦ δοῦλος, Servus ; ita et λάτρις ap. Synes. Hymn. Γόνυ σοι κάμπτων, Ἴδε τοῦτο, λάτρις Πίπτω κατὰ γᾶς Ἱκέτας ἀλαός. Fem. gen. dicitur etiam Λάτρις, Serva, Famula, δούλη, παιδίσκη. Synes. Hymn. Οἵσι ψυχὰν Θωπευομέναν γᾶ λάτριν ἔχει : sicut alibi ejusd. anima dicit, Κατέβαν ἀπὸ σοῦ Χθονὶ θητεῦσαι· Ἀντὶ δὲ θήσσας γενόμαν δούλα. Apud Suid. habetur ETIAM Λάτρης, per η : λάτρης, inquit, λάτρον, θηλυκὸν δὲ λάτρις, θεράπαινα, δούλη : cujus tamen λάτρης nulla proferuntur exempla, nec ea scriptura vel ap. Athen. vel Hes. vel Etym. vel Eust. reperitur. Sed et ap. ipsum Suid. paulo post verba cit., hæc scribuntur, Λάτρις τὸ ἁπλοῦν, διὰ τοῦ ι, εἰδωλολάτρης δὲ, διὰ τοῦ η ἐν συνθέσει. Præterea h. l. ap. Eund. Δείσας ἡμιγύναικα θεοῖς λάτριν, ὃς τά δ' ὄρεια Ἐνδυτὰ καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους, quem subjungit post λάτρις in fem. gen. acceptum, ad masc. pertinet. [Λάτρις, Theognis 296. “ Musgr. Tro. 424. Ion. 4. Jacobs. Anth. 8, 30. 129. 12, 468. Bianor 4. Ruhnk. Ep. Cr. 93. 160. (ad Callim. 527.) Pierson. Veris. 10. Toup. Opusc. 1, 452. Emendd. 2, 146. 213. Ammon. 71. Valck. Anim. 98. Diatr. 216. Eran. Philo 169. Λάτρης, Valck. Anim. ad Ammon. 99. Musgr. Ion. 4.” Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 1018. Οἰκεῖν λατρῶν ἄτερθεν. * “ Ξυλολάτρης, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 125.” Boiss. Mss. * Πυρσολάτρης, Epith. Persarum, Theod. Prodr. Ep. 59. * Σαρκολάτρης, Greg. Naz. Or. 51. p. 742. * Φθαρτολάτρης, Phot. Bibl. 180. * “ Χριστολάτρης, Theod. Diac. Expugn. Cr. 72. * Χρυσολάτρης, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 177. τὸ χρυσόλατρες γένος. * Χρυσολάτρις, Isid. Pelus. 1, 152. * Ψευδολάτρης, Theod. Diac. Expugn. Cr. 73.” Boiss. Mss. * Ψευδολατρεία, s. Ψευδολατρία, Cyrill. in Es. p. 515. 644.]

Λατρεύω, Servio, Famulor, Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Ἐγὼ μὲν κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην : erat enim αἰχμάλωτος. Plut. Probl. Gr. Κατέχειν παρ' ἑαυτῷ λατρεύσοντας, de quibusdam juvenibus ad Minoëm ab Atheniensibus missis. C Metaph. quoque capitur, Phocyl. (112.) Καιρῷ λατρεύειν, Isocr. Hel. Enc. (25.) Τοὺς δὲ τῷ κάλλει λατρεύοντας, φιλοκάλους καὶ φιλοπόνους νομίζομεν εἶναι, Lucian. (1, 54.) λατρεύειν τῇ ἡδονῇ. Item Serviliter colo, ut Bud. interpr. ap. Lucian. (1, 63.) de cœnipetis, Νῦν δὲ λατρεύοντες εἰς ἀπόνοιαν (τοὺς δυνάστας) ἄγουσι. Apud Eccles. autem Scriptt. accipitur pro Religiose colo, Damasc. 70. Οὐκ * ἀπροσκύνητον τὴν σάρκα λέγοντες· προσκυνεῖται γὰρ ἐν τῇ μιᾷ τοῦ λόγου ὑποστάσει· οὐ τῇ κτίσει λατρεύοντες. Idem p. 8. de Trinitate loquens, Μίαν βασιλείαν ἐν τρισὶ τελείαις ὑποστάσεσι γνωριζομένην τε καὶ προσκυνουμένην μιᾷ προσκυνήσει, πιστευομένην τε καὶ λατρευομένην ὑπὸ πάσης λογικῆς κτίσεως. Et λατρεύοντες, Cultores Dei ubique vocantur ab Apostolo in Ep. ad Hebr. (10, 2.) Bud. [“ Markl. Iph. p. 367. Musgr. Iph. T. 1115. El. 130. Pierson. Veris. 10. Toup. Opusc. 2, 245. Valck. Anim. ad Ammon. 99. ad Lucian. 1, 250.” Schæf. Mss. Solon. Eleg. 5.] Λάτρευμα, Servitium, Ministerium, Cultus, Epigr. [Soph. Tr. 357. “ Eur. Tro. 1106. Musgr. Iph. T. 1275.” Schæf. Mss.] Λατρευτὴς, Cultor, VV. LL. [* Λατρευτὸς, LXX. Exod. 12, 16. Num. 29, 7. * Λατρευτικὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 225. * “ Λατρευτικῶς, Tzetz. Exeg. in Il. 33, 20. 35, 2. 36, 2. 7.” Schæf. Mss.] Λατρεὺς, Apollo, item Neptunus, a servitio Laomedonti in extruendis muris impenso, VV. LL. Ita i. foret q. λάτρις, i. e. ἐπιμίσθιος. [Lycophr. 393.] Λατρεία, ἡ, Servitus, Plut. Symp. Ὥσπερ εἰ διαποροῖεν αἱ Δαναΐδες τίνα βίον βιώσονται, καὶ τί πράξουσιν ἀπαλλαγεῖσαι τῆς περὶ τὸν πίθον λατρείας καὶ πληρώσεως, Servitute implendi dolii. Et λ. ἀγενὴς, Lucian. (1, 712.) Servitus illiberalis et indigna. Sic Soph. (Aj. 503.) Οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζῆλον τρέφει, quas servitutes, δουλείας. || Cultus, Servitus religionis, August. de Civit. Dei 5, 15. Sic λ. τοῦ θεοῦ ap. Plat. Apol. Socr. [9. Æsch. Pr. 965. “ Ad Charit. 405. Pierson. Veris. 10. Valck. Anim. ad Ammon. 99. Cum gen., Heindorf. ad Plat. Apol. p. x.

* Λατρία, ad Charit. 405. Wakef. Eum. 361." Schæf. Mss. * Κενολατρεία, Epiph. 1, 1055. * Συλλατρεύω, Basil. Epist. 3, 182.]

Λάτρον, Merces, μισθὸς, Aristoph. Gramm. ap. Eust. et Suid. Hesychio autem μίσθιον. Unde derivatum volunt esse λάτρις: ut λάτρις sit ὁ μισθουργός. Videtur tamen contra λάτρον esse proprie Merces quæ servo datur. [" Callim. 1, 527. Musgr. Iph. T. 1275. Kuster. Bibl. Chois. 67. * Λάτριος, Manetho 1, 275. ad Charit. 756." Schæf. Mss. Pind. 'Ο. 10, 34. Ν. 4, 89. Maximus Καταρχ. 474. * " Ἐπιλάτριος, ad Charit. 755. ad Callim. 1, 127." Schæf. Mss.]

" ΛΑΤΥΣΣΕΙ, Hesychio πτερύσσεται, Alas ex-" passas quatit: item νήχεται, Nat, Natat: præterea " ταράσσει, τινάσσει, τύπτει, λακτίζει, Conturbat, " Quatit s. Quassat, Verberat, Calce impetit." [Opp. K. 2, 437. 'A. 1, 628. Schol. Apoll. Rh. 1, 1299. " Ruhnk. Ep. Cr. 86." Schæf. Mss.]

" ΛΑΥΡΕΙΟΝ, Suidæ τόπος Ἀττικὸς ποιῶν μέ-" ταλλα :" [Photio τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ ἀργύρεια ἦν μέταλλα.] " ut et Hes. λαύρεια esse dicit quæ " Athenis vocantur χρυσᾶ μέταλλα, Aurifodinæ. " Idem Hes. ET Λαῦρον esse dicit μέταλλον ἀργύρου " ap. Athenienses, Argentifodinam: addens tamen " et δάφνην, Laurum. AT Λαῦρις, Eid. κλῆρος, μερὶς, " Sors, Portio: quæ et καῦνος." [* " Λαύρειον, Λαύριον, Promontorium Atticæ, Paus. 1, 3. ibique Fac.: ad Herod. 569." Schæf. Mss.]

ΛΑΥΩ, Fruor: pro quo usus obtinuit comp. Ἀπολαύω. Eust. enim λαιμὸς a λάω deducit, unde sit λαύω et ἀπολαύω: sed nullum usus τοῦ λαύω exemplum affert, sicut nec alii, quod quidem sciam. Videtur autem potius λαυκανία a λαύω, et λαιμὸς a λάω derivare, sicut et rationi consentaneum est, siquidem hæc sunt ejus verba, Λαυκανία δὲ παράγεται, ὅθεν καὶ ὁ λαιμός· ὡς γὰρ ἐκ τοῦ Λάω, λαμὸς καὶ λαιμὸς, οὕτως ἐκ τοῦ Λάω, λαύω, λαυκανία, ὁ ἀπολαυστικὸς, φασὶ, τόπος. Sed quod attinet ad λάω, pro ἀπολαύω, si Aristarcho subscribere volemus, Hom. eo usum esse dicemus Od. (T. 229. 230.) Ἀσπαίροντα λάων, et ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων. Totus autem l. est hic, Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν, Ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες, Ὡς οἱ χρύσεοι ὄντες ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων, Αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσι. Aristarchus, inquit idem Eust., λάων exp. ἀπολαύων: e quo λαιμὸς et λαυκανία, atque adeo ipsum ἀπολαύειν, pleonasmo literæ υ. Unde et λάε νεβρὸν ἄγχων, i. e. ἀπέλαυεν, ἐτρύφα. Sed aliæ duæ afferuntur harum vocum λάων et λάε expp. ab eod. Gramm. " Hesychius λάε νεβρὸν ἀπάγξας exp. ἐψό-" φησε, ἐφθέγγετο: et λαήμεναι, φθέγγεσθαι. Alii " λάειν esse dicunt Videre: unde ἀλαὸς, Qui non " videt, Cæcus: teste Suida: ut Hes. etiam λάετε " affert pro σκοπεῖτε, βλέπετε: et λᾶν pro ὁρᾶν." [Λάω, Video, Hom. H. in Merc. 360. Paul. Sil. Ecphr. 340. " Heyn. Hom. 6, 370. Fruor, Musgr. El. 565. Λαύω, ibid. Kuster. Bibl. Chois. 86. Brunck. Apoll. Rh. 141." Schæf. Mss.] " Λαύζει, Hes. affert " pro κρατεῖ: necnon pro εὐφραίνει, δαίνυται, Ob-" lectat, Epulatur." " Λαῦσαι, Hesychio παριππεῦ-" σαι τοῖς δεσπόταις, Hero a latere adequitare. AT " Λαυστὴρ, Eid. μοχθηρὸς, Malus, Improbus: vel " οἴκου λαύρα."

Ἀπολαύω, Fruor, Commodum s. Fructum capio, Emolumentum, Isocr. c. Sophistas, Ἵν' οἱ αὐτῶν συμφορῶν κοινωνήσαντες, οὗτοι καὶ τῶν ἀγαθῶν ἀπολαύσωσι, Ut qui calamitatum participes fuerunt, illis commodis quoque fruerentur: ad Demon. Ἀπήλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν, Fruebatur bonis præsentibus. Chrys. in eod. loquendi genere passivo futuro est usus in libello de Precatione, Πόσων εἰκὸς ἀγαθῶν ἀπολαύσεσθαι τοὺς ἐν εὐχαῖς καὶ δεήσεσι πάντα τὸν βίον ἐσχολακότας; Et ἀπολαύειν σχολῆς, Otio frui, e Dem.: Æschin. (72.) Ἀπολαύων καὶ ἐμπιπλάμενος τῆς διδομένης ὑφ' ὑμῶν αὐτῷ ἐξουσίας. Alicubi ap. Isocr. ἀπολαύειν et ἀπέχεσθαι inter se opposita repe-

A riuntur. Et pro Commodum s. Emolumentum percipio, Plut. Antonio, Ἀπέλαυσαν καὶ τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολέμιοι, Hostes ex ejus ambitione commodum perceperunt; Ejus ambitio emolumento fuit hostibus. Lucian. (1, 71.) Ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας, Commodum e sua veritate percipiunt. || Sæpe genitivo additur accusativus, Plato de Rep. (1. p. 153.) Τί μέγιστον οἴει ἀγαθὸν ἀπολελαυκέναι τοῦ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι; Aristoph. (Πλ. 236.) Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ. Isocr. Ὥστ' οὐδεὶς ἄν μοι δικαίως φθονήσειεν εἴ τι τῶν Θρασυλόχου πραγμάτων ἀγαθὸν ἀπολέλαυκα. Interdum dicitur καλόν τι, καλά τινος ἀπολαύω, Synes. Πλείω καλὰ τῆς Σιμωνίδου συνουσίας Ἱέρων ἀπήλαυσεν, ἢ Σιμωνίδης Ἱέρωνος. Aliquando ἀπολαύων τὶ τούτου, i. valet q. ἀπολαύων τι ἀγαθὸν τούτου, Lucian. (1, 264.) Τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὁρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; pro τί ἀγαθόν. Sic Aristoph. (N. 1231.) Τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος; Plut. Pericle (6.) Ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου συνουσίας

B ἀπέλαυσε Περικλῆς: Alcibiade, Τῆς Σωκράτους πρὸς αὐτὸν εὐνοίας καὶ φιλίας οὐ μικρὰ πρὸς δόξαν ἀπέλαυσε, q. d. Non parvo ei fuit adjumento ad gloriam. Simile est, Οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα. Item Plut. Antonio, Φίλος εἶναι δοκῶν Ἀντωνίου, καὶ πολλὰ ἀπολελαυκέναι τῆς Καίσαρος φιλίας δι' αὐτόν. || Citatur etiam ἀπολαύω cum genit. præcedente ἐκ præpositione, ἀπολαύω τοῦτο ἀγαθὸν ἐκ τῶν κινδύνων. || Invenitur autem ἀπολαύω et cum accus. solo, ap. Theophr. C. Pl. 3. Ἀπολαύει τὴν προσαύξησιν, quod exp., Pabulo fruitur ad incrementa. || Ἀπολαύω, in malam partem, Sum particeps, Arrian. Philosophus, Θορύβου δὲ καὶ βοῆς καὶ τῶν ἄλλων χαλεπῶν οὐκ ἀπολαύσετε. Et pro Damnum capio, junctum cum gen., et cum accus. κακὸν aut φλαῦρον, aut alio tale quiddam significante: Ἀπολαύειν τι κακὸν τῆς φλυαρίας, Isocr. Simile est, Ἀπολαύει τὸ σῶμα κακὰ τῆς ψυχῆς. Rursum Isocr. Symm. (28.) Δέδοικα μὴ πειρώμενος ὑμᾶς εὐεργετεῖν, αὐτὸς ἀπολαύσω τι φλαῦρον, Quidpiam incommodi capiam: Ægine-

C tico (11.) Ἐν οἷς ἐκινδύνευσα μὲν, φλαῦρον δ' οὐδὲν ἀπέλαυσα. Interdum et sine illa adjunctione usurpatur in malam partem: Lucian. (1, 230.) Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων. Nisi quis malit h. in l. et aliis hujusmodi ironice positum intelligere, ut si quis dicat, Hos fructus percipient, pro Hæc damna accipient s. mala: eo sc. modo, quo dicitur corpus ante senectutem effœtum, esse fructus intemperantiæ. [" Thom. M. 840. ad Charit. 511. Musgr. Hel. 1525. Lucian. 1, 275. 326. 833. Aristoph. Fr. 275. Marcell. de V. Thuc. 5. Dionys. H. 1, 148. 232. 3, 1464. 4, 2024. Valck. Diatr. 246. Porson. in Toup. Emendd. 4, 476. Wakef. S. Cr. 2, 153. ad Herod. 589. Wyttenb. Ep. Cr. 20. Alberti Peric. Cr. 100. Toll. ad Apoll. 274. Toup. Opusc. 1, 434. ad Xen. Eph. 160. De constr., Plato Phædr. 280. ad Xen. Mem. 4, 5, 10. Lennep. ad Phal. 44. De augm., Reisk. ad Liban. 4, 860. Boeckh. in Plat. Min. 148. Æschin. 80. Reisk., Thom. M. 259. Conf. cum ἀπολαύνω, ad Dionys. H. 5, 112. Unde? Musgr. El.

D 565. Kuster. Bibl. Chois. 86. Capitur in deteriorem partem, Phalar. p. 30. Ἀπολελαυκέναι, Xen. Mem. 1, 6, 2. Ἀπολαύσομαι, ad Thom. M. 7. 97. Ἀπολαυσάμενος, Heindorf. ad Plat. Phædr. 210. Ἀπήλαυσα, Abresch. Add. ad Aristæn. 146. Οὔπω σοῦ τῶν δώρων ἀπήλαυσα, Achill. Tat. 33.: Lucian. Dial. p. 118. Lehm. legam ἀπέλαυσας. ' Fut. ἀπολαύσειν nullum est: neque enim nisi forma media dicitur ἀπολαύσεσθαι: quanquam aoristus tamen activus ἀπέλαυσα passim reperiatur, medius vero ἀπελαυσάμην nusquam extet. Aristoph. Ὄρν. 177. Ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ διαστραφήσομαι. Plut. 236. Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε. Similiter a verbis ᾄδω, ἀκούω, usurpantur ᾄσομαι, ἀκούσομαι, ᾖσα, ἤκουσα. At ᾄσω, ἀκούσω, non sunt nisi aoristi subjunctivi; ᾐσάμην autem et ἠκουσάμην plane nihili. Eandem et alia analogiam haud pauca sequuntur.' Dawes. M. Cr. Præf. p. iii. Futuro ᾄσομαι abstinere debebat Valck. ad Theocr. x. Id. p. 6. Fut. ᾀσῶ occurrit in Theocr. 1, 145." Schæf. Mss.] Ἀπόλαυ-

σμα, τὸ, Oblectamentum, Delectamentum, Eur. [Epist. 4, 38.] Ἀπόλαυσις, Fruitio, Usus, Commodum s. Fructus, quem e re aliqua percipimus, Isocr. Ἀγάπα τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν τὴν μετρίαν ἀπόλαυσιν, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 33.) Σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις, Alex. Aphr. Probl. 2. Ἐκ τῶν ἀχρείων ποιεῖται τὴν ἀ. τῆς οἰκείας τροφῆς, Dem. (1389.) Τῶν κατὰ βίον ἡδονῶν ἀπολαύσεις ὑπερεωραμένας. Sicut autem ibi dicitur ἀπολαύσεις τῶν ἡδονῶν, ita nonnunquam αἱ κατ' ἀπόλαυσιν ἡδοναί. || Quinetiam ἀπόλαυσις dicitur nonnunquam ipsa ἡδονή, Voluptas: Aristot. Top. 1. Πότερον κατ' ἀρετὴν ἢ κατ' ἀ. ἡδίων βίος. Nisi quis malit interpretari Oblectationem, Delectationem, ut sæpe vertitur. Bud. ap. Athen. ait poni etiam pro Voluptaria vita. || Ἀπόλαυσις, sicut et verbum ἀπολαύω, capitur in malam etiam partem. [" Ammon. 146. ad Charit. 325. ad Diod. S. 1, 423. (447.) Musgr. Herc. F. 1370." Schæf. Mss.] Ἀπολαυστὸς, ὁ, ἡ, Ad voluptatem pertinens s. Ad oblectationem, Voluptarius, Plut. (2, 614.) Εἰ μὲν ἀπολαυστὸν ὁ πλοῦτός ἐστι, τί σεμνύνῃ τῷ πολλὰ κεκτημένος ἀρκεῖσθαι μετρίοις; Bud. " Ἀναπόλαυστος, Cui frui datum non est, Cui frui non licuit. Hesychio ἄγευστος, Qui non gustavit. Exp. passive etiam Quo frui non licet, Infructuosus." [Plut. 9, 297. 10, 545.] Ἀπολαυστικὸς, Voluptati deditus, Voluptarius, Basil. Εἰ ἀ. εἶ καὶ φιλήδονος, ἔχεις τὰ λόγια τοῦ θεοῦ γλυκύτερα ὄντα ὑπὲρ μέλι, Athen. (510.) Καίτοι Σοφοκλῆς γε ὁ ποιητὴς, τῶν ἀπολαυστικῶν γε εἷς ὤν. Apud Eund. 1. (p. 16.) βίος Phæacum dicitur ἀπολαυστικός. || Voluptatem afferens, Ad voluptatem pertinens, quo etiam sensu usurpatur Voluptarius, Athen. l. 14. Κατὰ μὲν τὴν γεῦσιν ἡδὺς καὶ ἀ. Apud Eund. præcepta Sardanapali et similium dicuntur ἀ. Sic disputationes voluptariæ, Disciplina voluptaria, Cic. [* " Ἀπολαυστικῶς, Aristot. Polit. 5, 10." Kall. Mss. Apoll. Lex. Hom. 520. * Ἐναπολαύω, Plut. 8, 726. 9, 279. Diod. S. 2. p. 609. * Ἐπαπολαύω, Eust. Il. A. 410. " Schol. Hippocr. Jurisj. Edit. Meibom." Boiss. Mss. Diod. S. 2. p. 609.] " Καταπολαύω, Perfruor: aliis Nimium et plus quam par est fruor: ut καταχρῶμαι est Abutor." [" Theoph. Bulg. in Latt. 274. Ming. Nectar. Hom. p. 10. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss.] Παραπολαύω, Obiter fructum percipio, Greg. de Basilio loquens, Καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν εἰ κἀνταῦθα τῆς ἐκείνου φιλίας τι παραπέλαυσα, Si obiter hunc fructum percepi ab ejus amicitia, Bud. 651. ubi fusiorem exp. vide: necnon locum Synesii, in quo pro ἀπολαύω positum esse tradit. In VV. LL. exp. etiam In transcursu fruor, et præter destinatum institutum. || Capitur et in malam partem, sicut ἀπολαύω et συναπολαύω, pro Obiter damnum accipio, Lucian. (3, 130.) Καὶ παραπολελαύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς: [2, 251. * Προαπολαύω, Clem. Alex. Strom. 487. " Greg. Naz. Or. 11. p. 187." Strong. Mss. * Προσαπολαύω, Dionys. H. 1, 371. Plato Alcib. 2. s. 12. " Planud. Ms. Laud. Diomedis." Boiss. Mss.] Συναπολαύω, Simul fruor, Una cum alio fruor, q. d. Fruitionis sum particeps. Interdum in malam partem, sicut et ἀπολαύω: unde Gaza ap. Aristot. Probl. Συναπολαύει τῶν μερῶν vertit Partium vitia haurit. [Lucian. 3, 97. " Aristæn. 1, 3, 4." Boiss. Mss. * Ὑπεραπολαύω, Basil. 1, 112. Cf. Abresch. in add. ad Aristæn. 146.]

[* Διαλαύω, Aristoph. Ἱππ. 777. Ed. Kust., Brunck. tacite dedit ἀπολαύω.]

[* " Ἐπιλαύω, Anna C. 174. sic leg. puto pro edito ἐπιλαύνεον." Elberling. Mss.]

" ΛΑΥΚΑΝΙΑ, ἡ, Guttur, Gula: λαιμὸς, φάρυγξ, seu τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος: παρὰ τὸ λαύειν, q. e. ἀπολαύειν, quia e cibo potuque voluptatem ea pars præ cæteris sentiat, ut tradunt Grammatici. Il. Ω. (642.) Νῦν δ' ἤδη σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον λαυκανίης καθέηκα, πάρος γέ μεν οὔ τι πεπάσμην." [" Brunck. Apoll. Rh. 141. 220. Agathias 53. Jacobs. Anth. 11, 96. Ilgen. ad Hymn. 401." Schæf. Mss.] " Λευκανία, ἡ, i. q. λαυκανία, ut λεκάνη i. q. λακάνη, h. e. Guttur, Gula, Il. X. (325.) ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι

A " Λευκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. Et Epigr. περὶ λευκανίην βραγχὰ λαρυγγιόων." [" Brunck. ll. cc. Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 6, 443. 8, 307. 732." Schæf. Mss.] " Inde ADV. Λευκανίηνδε, Ad gulam. Apollon. Rh. 2, (192.) λευκανίηνδε φορεύμενος. Ubi Schol. annotat λευκανίην quosdam interpretari τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος: Ameri am, λαιμὸν, βρόγχον. ET Λευκανόθεν, E gutture, s. Ex imo gutture." [* Λευκανίηθεν, Opp. Ἁ. 1, 755.] " Alioqui Λευκανία, Regionis Italicæ nomen est, quam Latini Lucaniam appellant: ejusque incolæ Λευκανοὶ, Lucani. Itidem Λεύκιον et Λεύκολλον Græci dicunt quem Latini Lucium et Lucullum: hi, a luce; illi, παρὰ τὸ λευκόν." [* Λαυχάνη, Hesychio γλῶττα.]

ΛΑΧΑΙΝΩ, Fodio, σκάπτω, Eust. ὀρύσσω, Hes. quod dictum putant παρὰ τὸ λίαν χαίνειν. Ubi enim fossæ ducuntur, terra hiat. [" Ad Charit. 755=246. Musgr. Herc. F. 946. Herel. Epist. ad Meusel. 30.
B Λαχήσας, Paul. Silent. Ambo 86." Schæf. Mss. Moschus 4, 96. τάφρον μεγάλην ἐλάχηνε, Apoll. Rh. 3, 222. κρῆναι, ἃς ἐλάχηνεν Ἥφαιστος.] Ἀμφιλαχαίνω, Circumcirca fodio, Od. Ω. (241.) Ἤτοι ὁ μὲν κάτ' ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφιλάχαινε. [* Διαλαχαίνω, Opp. Ἁ. 5, 264. ἀλκαίῃ βύθιον διὰ κῦμα λαχαίνων, Sulcans cauda undas.] Ἐκλαχαίνω, Effodio. [Tryphiod. 203. Merrick.]

" Λάχεια, Hesychio * εὔσκαφος καὶ εὔγειος: παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, q. e. σκάπτεσθαι πυκνῶς, ut sit Fossu facilis, Bonum habens solum. Od. I. (116.) Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται. Ubi Schol. quoque iisdem verbis exp.: alii Propr. esse nom. volunt: nonnulli et ἐλάχεια scribunt, exponentes σμικρὰ, Parva, ut in Ἔλαχυς docui." [" Ruhnk. Ep. Cr. 14. Ilgen. ad Hymn. 257." Schæf. Mss.]

ΛΑΧΑΝΟΝ, τὸ, Olus, a λαχαίνω dictum παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι ἤτοι σκάπτεσθαι τὴν γῆν ἐπὶ φυτεύσει αὐτοῦ, Theophr. H. Pl. 7. Καλοῦμεν λάχανα τὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, Olera vocamus, quibus in cibo
C utimur, Athen. (70.) ἑψητὰ λάχανα: κνιστὰ λάχανα et συγκοπτὰ, Olera minutatim concisa: θερινὰ λάχανα, ap. Eund.: ἄγρια λάχανα, Olera agrestia, Aristoph. Πλ. (298.) || Λάχανα, quod e vimine connexum, currui ad sedendum imponitur, τὸ ἐπὶ τῆς ἀπήνης πεπλεγμένον, ἐν ᾧ καθέζονται, Hes. [" Pierson. Veris. 70. Toup. Opusc. 2, 51. Bernard. Reliq. 31. Λάχανα, τὰ, Locus ubi olera veneunt, Toup. Append. in Theocr. p. 28. Opusc. 2, 245. ad Mœr. 351. Λεπτὰ λ., ibid." Schæf. Mss. Aristoph. Λ. 557. et n. * Λαχανοειδὴς, Schol. Nicandri Ἀ. 570. * " Λαχανοθήκη, Olerum repositorium, vocab. ap. Athen. 11. p. 784. c. 27. Ed. Schw., pro quo fortasse * Λαγανοθήκη scriptum oportuerat." Schw. Mss. * " Λαχανοκομέω, Const. Manass. Chron. p. 90. Meurs. * Λαχανηλόγος, Leon. Tar. 56. Heringa Obss. 271." Schæf. Mss. * Λαχανόπτερος, Lucian. 2, 80.] Λαχανοπώλης, Olerum venditor. [J. Poll. 7, 196. Gl. Olerator.] Unde FEM. Λαχανοπῶλις γυνὴ, de matre Euripidis. [Aristoph. Λ. 457. Β. 1501.
D Ἀ. 468. Σφ. 497.] Λαχανοπωλεῖον, Locus ubi olera venduntur, [Gl. Olitorium. * " Λαχανοπώλιον, Toup. Opusc. 2, 245." Schæf. Mss. * Λαχανοπωλία, Schol. Aristoph. Θ. 394. * Λαχανοπωλητὴρ, unde * Λαχανοπωλήτρια, Aristoph. Θ. 387. Phot. 516. " Hes. v. Σκάνδιξ." Boiss. Mss. * Λαχανοφαγία, Hippocr. 550, 54. * Λαχανηφαγία, Lobeck. Phrynich. 654. * " Λαχανηφόρος, Buttm. Schol. Od. H. 127." Elberling. Mss. " Eust. ap. Valck. ad Theocr. 1, 46." Boiss. Mss. Manetho 4, 258. * Λαχανωνυμία, Tzetz. Chil. 4, 558. p. 69. * Ἀλάχανος, Oleribus carens, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως. * " Εὐλάχανος, Jacobs. Anth. 7, 113." Schæf. Mss. * Λεπτολάχανα, Pallad. Hist. Laus. 2." Boiss. Mss.] Λαχανώδης, Oleraceus: λαχανώδη, Oleracea, et quæ ex olerum genere sunt, Ipsa olera: κρόκοι, Diosc. Usum oleris præbentes, Bud. [Theophr. H. Pl. 1, 3, 4. * " Λαχανωδώδης, ad Mœr. 30." Schæf. Mss.] Λαχανηρὸς, i. q. præcedens, Theophr. H. Pl. 7. init. Ἐν ᾧ συμπεριλαμβάνονταί πως καὶ τὰ λ. καὶ τὸ σιτῶδες, καὶ πρῶτον περὶ

τοῦ λαχανῶδους λεκτέον, ubi synonyma sunt λαχανηρὰ et λαχανώδη: 1, 8. Λαχανικὸς, Ad olera pertinens: τὰ λ., Oleracea s. Olera, ut λαχανώδη et λαχανηρά. [Theophr. C. Pl. 3, 19, 1. * " Λαχάνιος, Jacobs. Anth. 11, 166. Λαχανία γῆ, Toup. Epist. de Syrac. 339. 345. * Λαχάνιον, Jacobs. Anim. 292." Schæf. Mss. " Olusculum, Diog. L. 2, 134." Boiss. Mss.] Λαχανιὰ, Locus oleribus consitus, VV. LL. [" Hes. v. Πρασιαί." Boiss. Mss.] Λαχανάριον, Olusculum, [Gl. Olerarium. * " Λαχανίδιον, Hes. v. Κιχωρία." Boiss. Mss. * Λαχανήτης, Schn. Lex.] Λαχανεύομαι, Esui sum oleris modo, Diosc. Τὰ δὲ πρόσφατα τῶν φύλλων λαχανεύεται εἰς προσοψήματα. Idem de atriplice, Λαχανεύεται δὲ ἑφθὸν τοῦτο τὸ λάχανον: de crithmo, Λαχανεύεται, ἑφθόν τε καὶ ὠμὸν ἐσθιόμενον, καὶ ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ, Estur crudum coctumve, Bud. e Plin. ‖ Videtur etiam accipi pro Oleribus victito, Olera colligo, Oleris loco colligo, Luc. (2, 322.) Γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδίκων καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος. [Strabo 5. p. 372. * Λαχάνευμα, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 8. p. 118.] Λαχανεία, i. q. λαχανισμὸς, Olerum lectio s. collectio, Joseph. de Capt. Ὅσοι γοῦν λαχανείας ἕνεκεν ἢ φρυγανισμοῦ προεληλύθεσαν ἔξω πυλῶν, διέφθειρε: quod alibi dixit ἐπὶ λαχάνων καὶ φρυγάνων συλλογήν. [Κῆπος λαχανείας, Hortus oleribus consitus, LXX. Deut. 11, 10.] Λαχανίζομαι, Olera lego, λάχανα συλλέγω, ut ξυλίζομαι, φρυγανίζομαι, Suid. Erasm. Chil. [Sueton. Aug. 87. Et Betizare pro Languere, quod vulgo Lachanizare dicitur, ubi Casaub. affert e Glossario λαχανίζουσι, βαμβαίνουσι, Vacillant, sic corrigens vitiosum λεκανίζουσι. Ibid. legitur etiam Λακωνίζω, Titubo, similiter corrigendum.] Λαχανισμὸς, Olerum lectio s. collectio: λαχάνων συνάθροισις, Schol. Thuc. (3, 111.) Ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ξυλλογὴν ἐξελθόντες. " Ἐκλαχανίσασθαι, Olus decerpere. Theophr. H. Pl. " 7, 11, (3.) τὸ κιχώριον esse ait παραβλαστικὸν τῇ " ῥίζῃ, καὶ ἄλλως μακρόρριζον, ideoque δυσώλεθρον: " nam ὅταν ἐκλαχανίσωνται, πάλιν τὴν ὑπόλοιπον ἀρ- " χὴν λαμβάνειν γενέσεως. Ubi Gaza, Decerpserint " quæ ad usum cibarium capi soleant."

" ΛΑΧΝΗ, ἡ, Lanugo, Pili lanuginis modo mol- " les: ἁπαλὸν τρίχωμα. Od. Λ.)319.) πρὶν σφῶϊν " ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γέ- " νυς εὐανθέϊ λάχνῃ. Il. K. (134.) οὔλη δ' ἐπενήνοθε " λάχνη: B. (219.) de Thersite, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε " λάχνη. Hesychio est δασεῖα τρίχωσις s. χαίτη, et " ἡ κροκὶς, ἡ ἐποῦσα τοῖς ἱματίοις τρίχωσις: item ὕλη, " δασύτης, derivanti παρὰ τὸ λάσιον. Eid., itemque " Suidæ, λάχνη est ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης, Spuma ma- " ris: quæ et ἁλὸς ἄχνη. Nicand. λάχνην vocavit " etiam Pellem lanugine hirtam, Pellem hirsutam " pilis mollioribus, Θ. (690.) ἢ μητέρα λαιδρὴν Ἀ- " γρεύσεις πρόσπαιον, ἀποσκύλαιο δὲ λάχνην: de fele. " Ibi enim Schol. exp. δέρμα, verba illa ἀποσκύλαιο " λάχνην, interpretans ἐκδείρας. Idem et herbarum " comas λάχνην appellavit, Ἀ. (410.) περὶ δ' αἴνυσο " λάχνην Πηγάνου, Folia cum flore: scholiaste tamen " florem tantum intelligente." [" Munck. ad Anton. Lib. 69. Verh., Valck. Adoniaz. p. 409. Diatr. 159. Ruhnk. Ep. Cr. 150. Jacobs. Anim. 158. 208. Anth. 9, 163. 321. Brunck. Apoll. Rh. 195. (4, 1531.)" Schæf. Mss. Opp. Ἀ. 4, 167. 380.] " Λαχναῖος, ET " Λαχνήεις, Lanuginosus, Villosus, Pilosus, Hirsutus, " Hispidus. Quorum prius in Epigr. (Anal. 2, 105.) " secundum Il. B. (743.) φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας: " ubi Schol. quoque exp. δασεῖς, * βαθύτριχας, seu, ut " Hesiod. (Ἔργ. 2, 131.) loquitur, τῶν λάχνῃ δέρμα " κατάσκιον, Quorum pellis villosa lanugine operta " est. Rursum Il. Σ. (415.) Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ " στήθεα λαχνήεντα: appellans στήθεα λαχνήεντα " quæ alibi λάσια, Hirsuta, Pilis hirta: ut Hes. quo- " que λαχνήεντα exp. τετριχωμένα, τριχώδη, δασέα, " Pilosa, Hispida. Idem Hom. et ὄροφον λαχνήεντα " vocat Tectum foliis et frondibus hirtum, ut quod " conficitur e frondibus et arundinibus: Il. Ω. " (451.) καθύπερθεν ἔρεψαν Λαχνήεντ' ὄροφον λειμω- " νόθεν ἀμήσαντες." [* Λαχνώδης, Eur. Cycl. 539.]

A " Dicitur ET Λάχνος pro λαχνήεις, quod est δασὺς, " ut tradit Suid.: qua de re et in Λαχμός." [" Jacobs. Anth. 7, 9." Schæf. Mss.] " Denique a λάχνη " est VERBUM Λαχνοῦται, significans τριχοῦται, δα- " σύνεται, Pilosus fit et hispidus, teste Hes., ap. " quem et præt. pass. λελάχνωσαι pro δασὺς εἶ, Hir- " tus es, s. Factus es hispidus et pilosus." [Strato Ep. 20. Solon. El. 14, 6. * " Λάχνωσις, Hippocr. p. 44. post Philon. de Septen." Boiss. Mss. Theol. Arithm. p. 42.]

" ΛΕΒΗΡΙΣ, ἴδος, ἡ, Exuviæ, Pellis deposita: " Hesychio τὸ λέπος τοῦ κυάμου, Cortex fabæ, Pelli- " cula fabæ detracta: item τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας ὃ " ἀποδύεται, Senium serpentis quod exuit: Plinio " Membrana s. Senectus anguium, l. 29. c. 5.: An- " guina vernatio, l. 30. c. 3.: Vernatio annua, alibi: " item simpliciter Senectus et Vernatio, l. 7. c. 30. " et l. 29. c. 6.: Pellis exuviæ, alibi: ut et Exuviæ " Virgilio in Georgicis. Statius Senium et squallen- B " tes annos vocat, Lucretius Vestem: hic, l. 3. ve- " stemque relinquere ut anguis Gauderet. Et 4. cum " lubrica serpens Exuit in spinis vestem. Ille, Theb. " 4. seu lubricus alta Anguis humo verni blanda ad " spiramina solis Erigitur liber senio et squallentibus " annis: nam, inquit Lactant. Grammat., deposita " pelle dicuntur serpentes in juventutem redire: id " autem ætatis senium deponere, cum comederint " herbam quæ Marathron dicitur: quemadmodum et " Nicand. Θ. (31.) scribit serpentem, Τῆμος ὅτ' αὐα- " λέων φολίδων [φολάδων] ἀπεδύσατο γῆρας, Μῶλυν " ἐπιστείχειν, et ὄμμασιν ἀμβλώσσειν: quapropter " φεύγοντα τὸν φωλεὸν, quærere μαράθρου ὅρπηκα: " quem βοσκηθέντα reddere ipsum ὠκύν τε καὶ αὐ- " γήεντα, e tardo et segni celerem et agilem, e " cæcutiente acri præditum visu. Ubi nota eum " γῆρας vocare hanc τὴν λεβηρίδα, quæ et σύφαρ ap- " pellatur a Lycophr.: τῆς λεβηρίδος autem vocabulo " utitur Joseph. Antiq. Jud., de cingulo summi Pon- " tificis, Ζώνη διακένως ὑφασμένη ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν C " ὄφεως, Zona ita texta ut cava et inanis sit ut exu- " vium serpentis. Ubi ut τῇ λεβηρίδι ὄφεως tribuitur " τὸ διάκενον, ita Proverbio dicitur Κενώτερος λεβηρί- " δος, Inanior serpentis senio: velut ap. Athen. 8. " Πάντας γὰρ ἐπιστομίζειν πειρώμενος, οὐδενὸς μὲν " ἀμαθίαν κατέγνως, σαυτὸν δ' ἀποφαίνεις κενώτερον " λεβηρίδος. Apud Suid. et alia Proverbia, nimirum " Γυμνότερος ὑπέρου καὶ λεβηρίδος: de admodum nudo " et paupere: necnon Τυφλότερος λεβηρίδος, de pror- " sus cæco. Gal. quoque in Lex. Hippocr. λεβηρίδα " dici scribit τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας: ab aliis vero exponi " κόγχην κενήν: forsitan respiciens ad h. l. Γυναικ. " l. 1. Ἢν δὲ ἔτι ἐνέχηται τὸ χωρίον, λεβηρίδος ὅσον " ὀβολὸν τρίβειν ἐν οἴνῳ, καὶ πίσαι." [Alciphr. Ep.. 3, 19. Schn. ad Eclog. Phys. 33. Strabo 3. p. 385. " Jacobs. Anth. 7, 220. T. H. ad Plutum p. 252. Aristoph. Fr. 219. 284. Valck. Diatr. 135." Schæf. Mss. Phot. Λεβερίς· τὸ γῆρας ὃ ἀποδύεται ὁ ὄφις. Λεβηρίς· ὄρνεόν τι δυσοιώνιστον. * " Λεβηριδωτὸς, Theod. Prodr. Ep. in Lazer. Misc. 1, 64=Notit. Mss. 6, D 542." Boiss. Mss.]

" ΛΕΒΙΑΣ, ου, ὁ, Lebias: Piscis, alio nomine di- " ctus ἥπατος, ὅμοιος φάγρῳ, μονήρης, καρχαρόδους " καὶ σαρκοφάγος, Athen. 7." [p. 301. ex Aristotele.] " AT Λέβια Hesychio τὰ λεπίδας ἔχοντα, Squamige- " ra s. Squamata: necnon ἰχθῦς λιμναῖοι, Pisces la- " custres." " Λεβιανὸς, ὁ, Lebianus: Piscis. Do- " rion in l. de Piscibus, τὸν λεπτῖνον nominat λε- " βιανὸν, addens esse qui dicant eum esse τὸν αὐτὸν " τῷ δελκανῷ. Testis Athen. l. 3." [p. 118. ubi etiam affertur * Λέβιος, ex Aristoph.]

" ΛΕΓΝΟΝ, Fimbria quæ assuitur extremæ vestis " oræ, τὰ περὶ τὰς ᾤας τῶν ἱματίων: s. Ipsæ vestimen- " torum extremitates et oræ: unde Hippocr. λέγνα " per metaph. vocat τὰ ἄκρα τοῦ στομίου τῆς μήτρας, " Extremitates orificii matricis, quæ et ἀμφίδια ap- " pellat, teste Gal. in Lex. Hippocr. in quo et ὀσχίῳ " affert pro τῇ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδεῖ

" ἐπαναστάσει." [" Toup. Opusc. 2, 234. Valck. Hipp. p. 223." Schæf. Mss.] " Λίγνα, J. Poll. (7, " 62.) esse dicit τὰ ἐν τῷ ἱματίῳ ἑκατέρου μέρους, ab ea " sc. parte qua non est ἡ ᾤα, i. e. a parte interiore." " Apud Callim. Schol. reperio ETIAM Λέγναι. Nam " cum λεγνωτὸν exposuisset τὸ ἔχον ᾤαν, h. e. τὸ " ἔχον τὸ ἀπολῆγον τοῦ ἱματίου, subjungit, Λέγναι " enim dicuntur αἱ ᾦαι, τὰ λώματα, οἱ κροσσοὶ, quos " Hom. θυσάνους appellat. Item ap. Hes. reperio Λέ" γνα, τὸ ἔσχατον: et Λέγνη, τὸ παρυφαινόμενον ἱμα" τίῳ τῷ ἄκρῳ, ᾤα. Apud eund. Hes. extant et hæc DE" RIVATA, Λεγνώδεις, expositum ποικίλας, Varias, Va" riegatas: Περιλεγνὲς, expos. *περιποίκιλον: ET Λε" γνῶσαι expositum itidem ποικίλαι, Variare, Varie" gare. At VERBALE Λεγνωτὸς, ut paulo ante docui, " a Schol. Callim. redditur ὁ ἔχων ᾦαν, Fimbriatus, In" stitam habens: qui et κροσσωτὸς, s. θυσανωτός. Utitur " autem eo vocab. Callim. initio Hymni in Dianam, " ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζώννυσθαι λεγνωτόν." " Λι" γνωτὸς, Pingui similis; ap. Nicandr. enim in Θ. " (726.) de asterio phalangio, τοῦ δ' ἐπὶ νώτῳ Λιγνω" ταὶ στίλβουσι διαυγέες ἐν χροῒ ῥάβδοι, Schol. exp. " λιπώδη." [Schneider. e Codd. correxit λεγνωταί: Eutecnii quoque Paraphr. habet ποικίλαι γραμμαί: Glossa Goëtt. λεπταί, ποικίλαι. Vide plura in Schneideri Animadv. et Cur. Post.]

ΛΕΓΩ, ξω, λέλεχα, pro quo usurpatur potius aor. 1. ἔλεξα, Lego, i. e. Colligo, Il. Ψ. 239. Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν, Schol. ἀναλέγωμεν. At Il. Ω. 793. voce passiva utitur ead. in re, Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἕταροί τε. Sic autem et alibi λέγεσθαι usurpat, ubi Eust. συνάγειν exp. || Interdum vero λέγω accipi putatur ab Hom. pro Deligo, Lego, non Colligo, i. e. ἐκλέγω s. ἐπιλέγω, aut ἐπιλέγομαι, affertque Hes. quoddam λέγοντες, quod vult significare vel ἐκλέγοντες, vel συνάγοντες: cui synonymum addit et συναθροίζοντες. Sic et Il. B. 126. Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν, exp. ἐπιλέξασθαι: exp. autem et aliter, ut statim docebo. Et Hes. verba ista (N. 276.) Εἰ γὰρ νῦν περὶ [παρὰ] νηυσὶ λεγοίμεθα, exp., εἴ τις τοὺς ἀρίστους εἰς μάχην διαλέγοι: sed addit et συνάγοι. Huc pertinet λέγω, quod Discerno, Dijudico interpr. Bud. 645. e Cic. ap. Plut. || Numero, Percenseo: quam signif. manasse e prima existimo, qua ponitur pro Colligo: quod postquam aliqua collegimus, ea numerare soleamus. Od. Δ. 452. Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, i. e. κατηρίθμει. Dixerat autem in fine versus proxime præcedentis, λέκτο δ' ἀριθμὸν, Schol. itidem ἠρίθμησεν, Lat. Recensuit numerum. Et Od. Ξ. 197. Οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ. Et voce pass. Il. N. 275. τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; i. e. μετρεῖν καὶ ἀπαριθμεῖσθαι, Eust.: qui addit quosdam tradidisse non uti Homerum verbo λέγειν pro λαλεῖν, sed verbo μυθεῖσθαι loco illius, sicut et nomine μῦθος loco nominis λόγος: qua de re dicam et mox. Ceterum in illo quoque l. quem modo protuli ex Il. B. Τρῶας μὲν λέξασθαι, non ἐπιλέξασθαι solum exp., sed et καταριθμήσασθαι: et id quidem ab Auctore brev. Schol.; nam Eust. priore illa expositione contentus est. || Λέγομαι pro Dissero, Loquor, διαλέγομαι, λαλῶ, Il. Y. 244. Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς, ubi Eust. scribit λεγώμεθα aperte hic accipi pro διαλεγώμεθα s. λαλῶμεν, licet multi e vett. negarint in hac signif. ap. Hom. inveniri. Idem vero hanc Gramm. veterum opinionem alibi refutat ex iis ll., in quibus Hom. dicit ἀτρεκέως κατάλεξον, utens verbo κατάλεξον pro eo, quod alibi dicit ἀγόρευσον: Il. K. 406. Ἀλλ' ἄγε, μοὶ τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον. Sed infirmum est hoc Eustathii argumentum, cum de simplici locuti sint veteres, non de composito. || Λέγομαι, pass. Deligor, Recenseor: unde ἐλέχθην, Il. Γ. (188.) μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην. Hes. ἐλέχθη, ἠριθμήθη. || Λέγομαι, sicut et λέγω, pro Colligo, Deligo, Recenseo, Dissero, in ll. paulo ante cc. leges; sed habet et peculiarem aliquam signif. sc. pro Cubo, Jaceo, aut etiam Dormio: Od. Δ. (305.) Ἀτρείδης δ' ἐκάθευδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, Πὰρ δ' Ἑλένη τανύ-

A πεπλος ἐλέξατο δῖα γυναικῶν, ubi tamen potest intelligi et comp. παρελέξατο per tmesin. Quinetiam pro Cubare facio, Dormitum dimitto, ponitur activa vox λέγω ab eod. Poëta. Sed λέγεσθαι ponitur etiam simpliciter pro κεῖσθαι et κάθησθαι: de qua signif. lege Eust. "Ἔλεκτο, Ionica s. Poëtica syncope pro " ἐλέλεκτο, s. ἐλέγετο, Cubabat, Hesiod. (Ἀ. 46.) " ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι." "Ἄλεκτο, Hes. affert " pro ἐκοιμήθη: pro quo potius ἔλεκτο dicendum, a " λέγομαι, κοιμῶμαι: est autem hoc ἔλεκτο Ionicum " pro ἐλέλεκτο." [" Λέγω, Lego, Harles. ad Theocr. 173. Bentl. Opusc. 77.: ὀστᾶ, Ruhnk. Ep. Cr. 167. Recenseo, 289. Cubare facio, Heyn. Hom. 6, 579. I. q. ἀναγινώσκω, Plato Theæt. 286. De fabris cæmentariis, ad Timæi Lex. 174. Valck. Oratt. 379." Schæf. Mss. Λέξεο, pro λέξον, Cuba, Il. I. 613. cf. ὄρσεο.]

Sequuntur derivata a Λέγω habente aliquam e signiff. quas modo retuli. De Λέγω autem pro Dico, Loquor, ejusque derivatis, seorsum agere statui; sed cum aliqua sint composita ad utrumque pertinen-

B tia, de iis utrobique agam. Idem vero et de utroque Λέγομαι intelligendum est.

Λεκτὸς, Delectus, Collectus: στρατὸς, Soph. Et in Œd. T. (19.) λεκτοὶ pro ἐπιλεχθέντες. || Ponitur vero λεκτοὶ ab Eod. pro ἀριστεῖς, ut Gall. dixeris Gens d'élite, vel Personnes d'élite, quam signif. Hes. quoque dat nomini λεκτοί. [" Eur. Hec. 525. Valck. Hipp. p. 257. Wakef. Diatr. 24." Schæf. Mss.] " Νεόλεκτος, Nuper collectus, delectus: * νεοστρά" τευτος, Hes." [Gl. Tiro: * Νεολεξία· Tirocinium.]

Δυσηλεγὴς ET Τανηλεγὴς, a λέγομαι significante κοιμῶμαι, Cubo, Jaceo, Dormio, ut δυσηλεγὴς θάνατος, quasi δυσλεγὴς, i. e. * δυσκοίμητος, s. * κακοκοίμητος, Mors tristem habens dormitionem, Cujus tristis s. gravis est dormitio, si hac voce uti liceat. Cujus acerbus est sopor, somnus. Od. X. 325. Τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοισθα. [Hesiod. Ἔργ. 2, 124. Theogn. 793.] AT Τανηλεγὴς θάνατος ap. Eund. Mors longum somnum afferens, ὁ ἐπὶ μακρὸν παρατείνων τὸ λέξασθαι, Eust. Od. B. (100.) εἰς

C ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο. Hes. quoque sensu eod. * μακροκοιμήτου exp., verbo a se ficto, ut opinor, sicut est * κακοκοιμήτου. Sed præcedit ap. eum et alia exp., sc. παρατεταμένην ἔχοντες τὴν ἀλγηδόνα. Idem δυσηλεγὴς exp. et χαλεπός. Eust. quoque putat δυσηλεγὴς posse etiam intelligi dictum quasi δυσαλεγὴς, ab ἀλέγω sc. In VV. LL. ταννλεγὴς cum υ in secunda syllaba.

Λέκτρον, τὸ, Lectus, Cubile. Licet autem λέγομαι exponatur Cubo, tamen in expositione nominis hujus λέκτρον, priorem locum non dedi nomini Cubile, ut ostenderem simul unde Lat. suam illam vocem Lectus acceperint; nec enim mihi dubium est, quin hæc sit vera vocabuli hujus derivatio, potius quam a lectis herbis, aut ab alliciendo. Est porro hoc observatione dignum, sicut Lat. suum Lego, i. e. Colligo, a λέγω mutuati sunt, ita etiam Lectus a λέκτρον mutuatos esse, cum alioqui nequaquam eam verbi λέγομαι signif. retinuerint, a qua fit λέκτρον. Od. T. (516.) Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ: Ψ. (32.) καὶ ἀπὸ

D λέκτροιο θοροῦσα: (254.) Ἀλλ' ἔρχευ' λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι: (295.) οἱ μὲν ἔπειτ' Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο. Et in plur. aliquoties ap. Eund., sed posito pro sing.: Od. Y. (58.) Κλαῖε δ' ἄρ ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν: (141.) Οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν. Sic autem Lat. Strata plur. numero dicunt. Videntur porro Gramm. nomen hoc a λέλεκται formare voluisse, pleonasmo literæ ρ: sed posse et a 3 pers. plusquamp. formari. [" Musgr. Iph. T. 857. Or. 558. Wakef. Herc. F. 411. 800. Jacobs. Anth. 9, 90. Valck. Phœn. p. 348. Uxor, Markl. Iph. p. 16. 56. (1275.) 187. Hel. 578. Κοίτης λέκτρον, Porson. Hec. p. 22. Ed. 2." Schæf. Mss. * Λεκτροχαρὴς, Orph. H. in Ven. 9.]

Ἄλεκτρος, ad verbum Lecto carens; sed accipitur et pro Somni expers, Insomnis: e consequenti sc., quod somnum in lecto capere soleamus: unde ἀκοίμητος exp. ab Hes.: quod et generalius reddi potest Irrequietus. Item ἄλεκτρος, Tori s. Lecti genialis expers, restringendo nominis λέκτρον signif., nec

enim puto aptius exponi posse, ubi dicitur NOMEN Ἠλέκτρα datum esse filiæ Agamemnonis et Clytæmnestræ; fuit enim et alia hoc nomine; quod diu manserit ἄλεκτρος: ad quod nominis hujus etymon allusisse videri possit Eur. (71.) Ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε Κ'Αγαμέμνονος Παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνον. Commemoratur autem ibi a Schol. illud etymum, afferente tamen et aliud, itemque ab Æliano, si bene memini. Sed Soph. aliam etiam signif. huic nomini dedit, cum ἄλεκτρα et ἄνυμφα pro * κακόλεκτρα et κακόνυμφα dixit, s. * δύσλεκτρα, Schol. Est autem locus in Tragœdia, quæ ab ipsa Electra nomen accepit, (v. 492.) p. 104. meæ Ed. ["Ἄλεκτρος, Eur. Tro. 254. Heyn. Hom. 4, 458. Brunck. El. 962." Schæf. Mss.] SED ET Ἠλέκτωρ, Homero nomen Solis, quod inde putatur accepisse, quia homines ἀλέκτρους facit, i. e. e lectis discedere cogit, vel potius quia ipse est ἄλεκτρος, i. e. ἀκοίμητος, sc. ἀκοιμήτως εἰλούμενος, quæ vox exposita paulo ante fuit. In VV. LL. annotatur etiam alia derivatio sc. ab electri splendore; diciturque Plin. idem videri sentire. Quod falso annotatur, et non satis attente lectis hisce Plinii verbis, 37, 2. Phaëtontis fulmine icti sorores fletu mutatas in arbores populos, lacrymis electrum omnibus annis fundere juxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus; et Electrum appellatum quoniam sol vocitatus sit Elector, plurimi poëtæ dixere, primique, ut arbitror, Æschylus, Philoxenus, Nicander, Euripides, Satyrus. Hic certe videmus Plinium non Electorem ab electro, sed electrum ab Electore deducere. Apion tamen exposuit ὁ λάμπων ὡς ἤλεκτρον: ut refert Eust. Il. Z. (513.) Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει. Alibi vero dicit ἠλέκτωρ ὑπερίων, ut sc. ἠλέκτωρ sit tanquam epithetum alteri nomini adjectum, Il. T. (398.) Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων. Vide Ἀλέκτωρ. [" Luzac. Exerc. 48. Heyn. Hom. 5, 294. Boeckh. in Plat. Min. p. 97. Toup. Opusc. 1, 161." Schæf. Mss.]

[* Ἀθεσμόλεκτρος, Lycophr. 1142. * Δύσλεκτρος, vide Ἄλεκτρος. * Εὔλεκτρος, Soph. Antig. 806. Trach. 523. * Κακόλεκτρος, i. q. αἰνόγαμος, Opp. K. 1, 261. * " Μακρόλεκτρος, Const. Manass. Chron. p. 56." Boiss. Mss. * Μισόλεκτρος, Heliod. 3, 9.] Ὁμόλεκτρος ET Σύλλεκτρος, ap. Trag. Consors tori s. thalami, ut loquitur Naso, Conjux, [Eur. Or. 476. 507. Herc. F. 1. 1268. * Φυγόλεκτρος, Orph. H. 31, 8.]

His subjungendum est NOMEN Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, Gallus, Gallinaceus, Gallus gallinaceus, cum Plauto et Cic. Aristoph. N. (666.) Ἀλεκτρύαιναν· τὸν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα. Simonides ap. Athen. (374.) ἡμερόφων' [al. ἱμερόφων'] ἀλέκτωρ. Sic autem dicitur, quod nos excitat ἐκ τοῦ λέκτρου, E cubili, ut est ap. Athen.: qui, ut opinor, intelligit esse ex α priv., et λέκτρον, quod nos ἀλέκτρους faciat. Eust. vult esse ex α priv. et v. λέγω, Cubo: ut sc. sit λέκτωρ e λέγω, quemadmodum ἄκτωρ ex ἄγω, deinde præfixo α priv. ἀλέκτωρ. || Gemma quædam, quæ in ventriculo gallinacei reperitur, Plin. 37, 10. ubi tamen alii Codd. Alectoras, alii Alectorias habent. Hermolaus legit Alectoras. [" Heyn. Hom. 7, 378. Phryn. Ecl. 98. Wakef. Eum. 864. 869. Georg. 139. Jacobs. Anth. 8, 122. Kuster. Aristoph. 189. Brunck. Soph. 3, 481. Lennep. ad Phal. 52. Valck. Phœn. p. xiii. Bergler. Alciphr. 112. Thom. M. 33." Schæf. Mss.] Ἀλεκτορὶς, ίδος, ἡ, Gallina, Aristot. H. A. 5, (9, 9.) Utitur et Diosc.: quanquam potius poëticum volunt esse hoc nomen, sicut et ejus masc. ἀλέκτωρ. Plut. (6, 489.) Καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων. Quod si mendosus non est quidam Athenæi locus, (373.) ἀλεκτορὶς Gallinaceum etiam significat. Ita enim ibi legitur, Ἀλλὰ μὴν καὶ ὄρνιθας καὶ ὀρνίθια νῦν μόνως ἡ συνήθεια καλεῖ τὰς θηλείας, ἀλεκτρυόνας δὲ καὶ ἀλεκτορίδας τοὺς ἄρρενας. Sed mihi dubium non est, quin depravate legatur hic ἀλεκτορίδας pro ἀλέκτορας. Plane enim vel ipsa terminatio repugnat: ἀλεκτορίδες autem pro Gallinis, recte ap. eund. Athen. ex Epicharmo, ὤεα χανὸς κἀλεκτορίδων πετεηνῶν. [Schæferi Longus 388. Lobeck. Phryn. 228. Metaph., Crista galeæ, Etym. M. et Alcæus Strabonis 13. p. 341.

A Sieb., Ἄρει δ' ἔντεα καὶ τὰν ἀλεκτορὶν ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν κρήμνασαν Ἀττικοί. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 73. Thom. M. 33. ad Herod. 425. Wagner. Alciphr. 2, 226. * Ἀλεκτορίσκος, Tyrwh. de Babrio p. 179. Lips. * Ἀλεκτορίδης, Huschk. Anal. 102. ad Thom. M. 33. * Ἀλεκτοριδεύς, Valck. Adoniaz. p. 401." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 47. ex emend. Valck., Lobeck. Phryn. 229.] Ἀλεκτόρειος, ὁ, ἡ, Ad gallum s. gallinam pertinens, Gallinaceus. Ἀλεκτόρειον, Quod est galli, gallinæ: ἀλεκτόρεια ὠὰ, Synes. (332.) Gallinacea ova. [" Phryn. Ecl. 98. Thom. M. 33." Schæf. Mss.] " Ἀλεκτόριος quoque invenitur " pro ἀλεκτόρειος, ut ὀρνίθιος pro ὀρνίθειος, h. e. Gal" linaceus. Unde Plin. 37, 10. de gemmis, Alecto" rias vocant in ventriculis gallinaceorum inventas, " crystallina specie, magnitudine fabæ." [" Ad Thom. M. 33." Schæf. Mss.] " Ἀλεκτωρίας, Gemma " quæ in gallinaceorum ventriculis invenitur, ut vo" lunt VV. LL. Sed errant: scr. enim ἀλεκτορία." " Ἀλεκτορόλοφος, Gallinacei cristam habens. Nomen
B " Herbæ, de qua sic Plin. 27, 5. Alectorolophos, " quæ ap. nos Crista dicitur, folia habet similia gal" linacei cristæ, plura: caulem tenuem, semen ni" grum in siliquis." [Contracte * Ἀλεκτρόλοφος, Idem 27, 23. * Ἀλεκτροπόδιον, Anon. ad Arat. p. 1258. Ed. Petav.] Ἀλεκτοροφωνία, Gallicinium, Galli cantus, Marc. 13, (35.) Tempus quo gallus canere incipit, [" Const. Manass. Amat. 4, 63." Boiss. Mss. Æsopus Florent. 44. * Ἀλεκτροφωνία, Suid., Lobeck. Phryn. 229. * Ἀλεκτροφώνιον, Gl. Gallicinium. * Ἀλεκτρὶς pro Ἀλεκτορὶς, Phav. 48, 3.]

¶ Ἀλέκτωρ, ἡ, Conjux, pro ὁμόλεκτρος, quasi ὁμολέκτωρ, litera α significante ὁμοῦ: ut in ἀγάστωρ, pro ὁμογάστωρ, vel ὁμογάστριος. || Item ἀλέκτωρ, α privandi vim habente, de puella dictum, significat Innupta, ἡ μὴ πειραθεῖσα λέκτρου: unde ἀλέκτωρ dicitur Minerva ap. Athen. [98. per jocum.] Apud Ionem autem αὐλὸς, Tibia, dicitur ἀλέκτωρ, quasi a cubili revocans, [Athen. 184. Idem Ion p. 185. fistulam ἀλεκτρυόνα nominat. Sic tibicinem κοινὸν
C Ἀθηναίων ἀλέκτορα dixit Demades Orator ap. Athen. 99.] Vide Ἠλέκτωρ initio hujus col. [Vide Schn. Lex. Suppl.]

¶ Ἀλεκτρυὼν, όνος, ὁ, ἡ, i. q. ἀλέκτωρ, Gallus: et interdum, Gallina. Plato Symposio, Ἐξεγείρεσθαι δὲ πρὸς ἡμέραν, ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων, Plut. Apophth. Ἀλεκτρυόνας ἀποθνήσκοντας ἐν τῷ μάχεσθαι. In fem. autem ap. Aristoph. Dædalo, Ὠὸν μέγιστον τέτοκεν ὡς ἀλεκτρυών. Ibid., πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων — τίκτουσιν κ. τ. λ. Vide Athen. (374.): ap. quem habes et ἀλεκτρυόνα τίκτουσαν, e Theopompo. Ceterum etiamsi ἀλέκτωρ ex α priv. et λέγω deducamus, at ἀλεκτρυὼν ex α priv. et λέκτρον potius fieri dicendum est. [Vide Brunck. ad Aristoph. N. 662. " Heyn. Hom. 7, 378. Phryn. Ecl. 98. ad Charit. 691. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 23. Bergler. ad Alciphr. 111. Thom. M. 32. Gallina, Aristoph. Fr. 234. Ἀλεκτρυόνων ᾠδή, Villois. ad Long. 160. Bergler. ad Alciphr. 187. De gen., Notic. et Extr. T. 5. p. 643." Schæf. Mss.] " Ἀλεκτρυονοπώλης, ὁ,
D " Gallinarum venditor, Qui gallinas et gallinaceos " venditat. J. Poll. l. 7. annotat usurpari posse h. v., " cum Phrynichus in Κρόνῳ usus sit voce Ἀλεκτρυο" πωλητήριον; affertque simul Ἀλεκτρυοφόροι ex " Æschinis Axiocho, quos annumerari posse ait τοῖς " ὀρνιθευταῖς s. ὀρνιθοθήραις. Notanda porro diversa " scriptura in his tribus compositis, et primum syl" laba νο excedere cetera, procul dubio vitio librarii " qui parum fuit attentus, suaque ista ἀπροσεξίᾳ du" bium nobis affert. Ceterum ut Ἀλεκτρυοπώλης, " s. Ἀλεκτρυονοπώλης, est Is qui venditat gallinas et " gallinaceos: ita Ἀλεκτρυοπωλητήριον, s. Ἀλεκτρυο" νοπωλητήριον, est Ipse locus s. Forum ubi vendi" tantur: et Ἀλεκτρυοφόρος, s. Ἀλεκτρυονοφόρος, Is " qui bajulat gallinas s. gallinaceos emtos aut ven" dendos." [Ἀλεκτρυοπώλης, Lobeck. Phryn. 229. * " Ἀλεκτρυονοτρόφος, Æschin. ap. J. Poll. 7, 135. p. 770." Boiss. Mss. * Ἀλεκτρυομάντεια, Potter. Antiq. 1, 352. * Ἀλεκτρυοφωνία, Æsopus Augustanus 55. Gl. Gallicinium, Galli cantus. * Ἀλεκτρυο-

νώδης, Phot. Bibl. 100. Cod. 169. * Ἀλεκτρυόνειος, Lobeck. Phryn. 229. * Ἀλεκτρυόνιον, Athen. 359.] A

Ἀλεκτρύαινα, ἡ, i. q. ἀλεκτρὶς, ἀλεκτρυὼν, fem. Gallina. Apud Aristoph. N. (666.) Strepsiadi interroganti, νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν; respondet Socrates, Ἀλεκτρύαιναν· τὸν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα. [" Phryn. Ecl. 98." Schæf. Mss.]

" Λέκτριος, Qui lecto aliquem excipit. Unde in " Epigr. λεκτρία γραμματική, Susceptrix, Quæ sus- " cipit etiam lecto ut hospita. In iisd. Epigr. pro " Copulatione ipsa conjunctioneque in lecto et nu- " ptiis. Ita VV. LL. Sed quod ad l. priorem ex " Epigr. allatum attinet, male eum citarunt: scr. " enim, πάντων δέκτρια γραμματική: errore orto e " similitudine quæ in Ms. vet. Codd. est inter τὸ Λ " et τὸ Δ. Locus est l. 2. p. 138, meæ Ed. Estque " id δέκτρια non e δέκτριος, sed e δέκτωρ s. δεκτὴρ aut " δέκτης." [Vide Δέκτρια.]

" Λεκτρίτη, Hesychio θρόνῳ ἀνάκλισιν ἔχοντι, Sellæ " in qua velut in lectulo recumbi potest."

" Λέχος, τὸ, Lectus. Od. Ψ. (189.) Ἐν λέχει B " ἀσκητῷ. Hesiod. Θ. (798.) Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι. " Rursum Il. Γ. (391.) ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέ- " εσσι. Od. A. (440.) παρὰ τρητοῖς λεχέεσσι. Il. Ω. " (720.) Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν. At Od. Δ. (730.) " Ἐκ λεχέων ἀναγεῖραι. Od. Γ. (403.) Τῷ δ' ἄλοχος " δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν. Et Od. (Ψ. 291.) " στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι: de famulis. Et Il. (A. " 31.) de Briseide captiva, Ἱστὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν " λέχος ἀντιόωσαν: Θ. (291.) Ἠὲ γυναῖχ' ἥ κέν τοι " ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι. Hesiod. Θ. (939.) (Ζη- " νὸς) ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα. Rursum Idem de " viro, (912.) Δήμητρος πολυφόρβης εἰς λέχος ἦλθεν. " Et rursum (508.) Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέ- " χος εἰσανέβαινεν. Et Ἀ. (16.) Πρὶν λεχέων ἐπιβῆ- " ναι ἐϋσφύρου Ἠλεκτρυώνης. Apud Hom. rursum " (Od. Θ. 269.) λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο " ἄνακτος: de Venere adultera. Et ap. Athen. 13. " Ὅς τις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρα, Πῶς οὐχὶ " πάντων ἐστὶν ἀθλιώτατος; Hes. affert et λέχος στυ- " γερὸν pro γάμον στυγνόν: annotans λέχη vocari C " etiam ἐφ' οἷς τοὺς νεκροὺς κοσμοῦσι. Eid. λέχος est " μίξις, συνουσία, Concubitus, Coitus: ut qui in lecto " fieri soleat. Ita Soph. Tr. (360.) p. 345. dicit, " κρύφιον ἔχειν λέχος, pro ἐν κρυφίῳ λέχει μίσγεσθαι." [" Ad Anton. Lib. 10. Verh., Valck. Phœn. p. 348. Toup. Opusc. 2, 78. Ammon. 88. Eran. Philo 170. Jacobs. Exerc. 1, 53. Anim. 177. Brunck. Œd. T. 821. Œd. C. 251. Wakef. Trach. 920. Thom. M. 575. Uxor, ap. Poëtas, Toup. Opusc. 2, 78. Add. in Theocr. p. 403. Harles. p. 360. Brunck. ad Hippol. p. 361. Musgr. ad Eurip. p. 214. Markl. Iph. p. 16. (v. 389.) Hel. 434. 482. Wakef. Alc. 472. Trach. 27. Jacobs. Anth. 7, 406. Concubitus, 12, 51. Anim. 177. Conf. c. λέκτρον, Anth. 11, 326.; cum τέκος, 12, 51. Anim. 50. Λ. καὶ εὐνὴ, Heyn. Hom. 4, 538. Λ. εὐνῆς, Porson. Hec. p. 22. Ed. 2. Ἔχειν λέχος, Porson. Phœn. 960. Λεχέων ἐπιβαίνειν, Musgr. Hel. 381." Schæf. Mss.] " Sunt " qui hoc vocabulum derivatum velint e VERBO " Λέχομαι, significante Dormio, Cubo:" [Clark. ad D Il. B. 515.] " afferentes et ACTIVUM Λέχω, pro " Facio dormire, cum his exemplis ex Hom. Il. Θ. " (519.) Λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων. " Et ex Il. I. (67.) φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι Λέξασθον " παρὰ τάφρον: i. e. κατακλινθήτωσαν. Sed hic Eust. " potius sequendus, qui aoristos istos medios dedu- " cit a th. λέγω s. λέγομαι, ut suo loco docui, T. 2. " c. 606." [" Λέχω s. Λέχομαι, Clark. l. c. ad Ξ. 252. ad Od. K. 320. ad Herod. 630. Heyn. Hom. 6, 579. Λέξασθαι, 4, 217. 218. 5, 504. 537. Villois. ad Apoll. p. 525. Λέξο, ad Il. Ω. 650." Schæf. Mss. Sic] " Καταλέχομαι, Dormio, Cubo: interdum et Dormi- " tum eo: " Od. Ξ. (520.) Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτ': " i. e. κατεκοιμήθη, pro κατελέλεκτο. Et O. (393.) " οὐδέ τί σε χρὴ, Πρὶν ὥρη, καταλέχθαι: i. e. καθευ- " δῆσαι. Ita VV. LL. Sunt tamen hæc potius a " καταλέγομαι deducenda cum Eust. Vide T. 2. " c. 607. vide et Καταλέγμενος." " Παραλέχομαι, " affertur pro Cubo apud, Concumbo: deducitur-

" que inde aor. 1. παρελέξατο," [Il. B. 515. Z. 198.] " Sed id a παραλέγομαι potius derivandum est, cum " Eust." " Porro e λέχος COMPOS. Λεχεποίης, " Ferens herbas lectis et stibadiis idoneas. Il. Δ. " (383.) Ἀσωπόνδ' ἵκανον βαθύσχοινον λεχεποίην: " ubi Schol. quoque exp. βαθεῖαν πόαν ἔχοντα ἐξ ἧς " ἐστὶ καὶ λέχος ποιῆσαι, i. e. κοίτην, Herbas ferens " e qua lecti quoque s. tori extrui possunt. Idem " Hom. dicit et Πτελεὸν λεχεποίην eand. ob causam. " Ex Herod. vero λεχεποίη affertur pro Ripæ gra- " mineæ." [" Imperita et absurda citatio. Apud Herod. 9, 43. in Bacidis vaticinio, ut ap. Il. Δ. 383., fluvius Asopus cognominatur λεχεποίης, ubi commode Valla ἐπὶ Ἀσωπῷ λεχεποίῃ Latine Gramigeris ripis Asopi reddidit." Schw. Mss.] " ET Λεχήρης, " Lecto affixus, ὁ ἀεὶ ἐν λέχει ὑπάρχων. Œdipus ap. " Eur. Phœn. (1555.) Τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι " Τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς Λεχήρη σκοτίων ἐκ " θαλάμων Οἰκτροτάτοις δακρύοις;" [* " Ἀλεχὴς, i. q. αἰνολεχὴς, Eur. El. 480." Weigel. ap. Schn. Lex. Suppl.: vulgo legitur ἃ λέχεα. * " Δυσλεχὴς, Hes." Wakef. Mss. * " Εὐλεχὴς, Toup. Opusc. 1, 190. Jacobs. Anth. 7, 100. ad Charit. 410. Anyte 16." Schæf. Mss. * Ἰσολεχὴς, Æqualis tori consors, Apollon. Lex. Hom. p. 2.] " Μονολεχὴς, Qui solus cu- " bat," [Gl. Unicuba, " Plut. Opp. Mor. 2, 218. Wytt." Dindorf. Mss.] " Μουνολεχὴς, Qui s. Quæ solus cu- " bat, Epigr." [" Rufin. in Anthol. Pal. c. 5. Ep. 9." Boiss. Mss. * Ὁμόλεχος, Apollon. Lex. 188. * Πρωτολεχὴς, Opp. Ἀ. 4, 197. * " Χαμαιλεχὴς, Antip. Sid. 82. Toup. Opusc. 1, 388." Schæf. Mss.] " Inde " ET Λεχαία, sub. πόα, dicitur Herba quædam lectis " s. toris extruendis apta," [Apoll. Rh. 1, 1183. φυλλάς.] " Ita Hes. λαριναῖον a piscatoribus vocari " tradit κύρτον τὸν ἐκ λεχαίας. Apud Theophr. et " λεχαία legitur et λοχαία, ut in Λοχαῖος docui, T. 2. " c. 732. et 733. At Λέχαιον, Navale Corinthiorum, " teste Hes. et Suida: cujus crebra mentio ap. " Historicos. Est indidem et ADVERBIUM Λέχοσδε, " significans εἰς λέχος, Lectum versus, Ad lectum. " Il. Γ. (447.) Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοσδε κιὼν, ἅμα δ' " εἵπετ' ἄκοιτις. Affertur et VERBUM Λεχαίνειν, " pro Lectum, h. e. Concubitum, appetere: pro quo " supra et λεγαίνειν." [Etym. M.] " Apud Hes. re- " perio et aliud VERBUM, Λεχόωντο sc., expositum " συνεκάθηντο, Considebant: cum potius sonare vi- " deatur Cubitum se conferebant, In lecto se ad " capiendum somnum componebant." [* Λεχοέσας, Eid. κατακοιμισθείς.] " AT Λεχῶεν, Idem exp. ὑλώ- " δες, βοτανῶδες, Fruticosum, Herbosum: forsitan " tamen λεχώεις s. λεχόεις i. significat q. λεχεποίης, " Præbens herbas extruendis toris. Denique ab " eod. λέχος DERIV. Λεχὼ, significans Jacens s. " Decumbens in lecto, et quidem peculiariter Puer- " pera, quoniam in puerperio decumbendum est " feminis, quæ et τοκάς. Opp. K. 3, (208.) Ἡ δὲ " λεχὼ περ ἐοῦσα καὶ ἀσθενέουσα τόκοισι, Παιδὶ λυ- " γρῷ πολεμιζομένῳ μήτηρ ἐπαμύνει. Sic in Epigr. " Οὕνεκα οἱ πρηεῖα λεχοῖ διssὰς ὑπερέσχες Χεῖρας, " ἄτερ τόξων πότνια νισσομένη: ubi Suid. exp. ἀρτι- " τόκου, Recens enixæ. Legitur et ap. Hippocr. de " Morb. 1." [" Ad Charit. 771. ad Mœr. 247. Toup. Opusc. 1, 154. 210. Belin. ad Oppian. 1, 191." Schæf. Mss.] " INDE Λεχώϊος, ET Λεχωῒς," [Callim. H. in Del. 124.] " Ad puerperium pertinens: " ut et Suid. λεχώϊα exp. τὰ ἐπὶ τῇ λοχείᾳ συμβα- " λόντα, in hoc ex Epigr. allato loco, κόραι τῇ παιδὶ " λεχώϊα δῶρα φέρουσαι. Sic Apoll. Rh. 2, (1014.) " λοετρὰ λεχώϊα τοῖσι πένονται, Lustrica balnea qualia " puerperis parari solent. Apud Nonn. (Jo. 112, " 26.) λεχωΐδες ὧραι, Tempora partus: ap. quem et " λεχωῒς γυνὴ, Mulier e partu decumbens, Puerpera: " quæ et λεχὼ, ut dictum est, et τοκάς." [Λεχὼ, Λεχώϊος, Λεχῷος, Barker. ad Etym. M. 1088. * Λεχωϊὰς, Nonn. D. 48. p. 1298. Jo. 1, 35. * Λεχὸς, i. q. λεχὼ, Orph. H. 2, 10. * Λελοχυῖα, Hesychio λεχὼ γενομένη, Attice pro λελεχυῖα. * Λεχῶσα, Ælian. H. A. 12, 14.: Pierson. ad Mœr. 247. legit λεχὼ οὖσα: cf. Corai. Prodrom. p. 321.] " Λεχήρια, " Hesychio ἐνήλατα. Λεχμάδα, Eid. ἤλεκτρον."

Ἀναλέγω, sed multo frequentius Ἀναλέγομαι, Colligo, Congrego, Decerpo, Carpo, Aristot. de Anim. 9. Ἀναλέγεται τῇ γλώττῃ τοὺς σκώληκας. Ἀναλέγομαι, inquit Bud. Lego, i. e. Decerpo, Colligo, Lucian. (1, 575.) Εἴ τις ἀναλέξασθαί γε αὐτὰ ἐπίσταιτο καὶ ἀναπλέξασθαι. Greg. Ἐκ τῶν θείων λόγων τούτους ἀναλεγόμενος, E sacris monumentis colligens. || Colligo sparsa et effusa, Herod. 3, (130.) Ὡς τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων στατῆρας ἑπόμενος ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο, Basil. Eusebio, Μικρὸν ἀναφέρειν ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας ἔδοξα, καὶ ἀνελεξάμην ἐμαυτοῦ τὰς δυνάμεις, Et collegi meas vires, Collegi me. Ita enim, ut opinor, commode vertemus, Ciceronem sequendo et vocis Gr. vim retinendo, pro Sparsa recolligere. Ita enim Cic. Quid est autem seipsum colligere, nisi dissipatas animi partes rursus in locum suum congerere? Eod. autem modo dictum est, 3 Macc. (2, 22.) Ἀναλεξάμενος ἑαυτὸν, quo hic a Basil. Ἀνελεξάμην ἐμαυτοῦ τὰς δυνάμεις. Citatur e Plut. Lycurgo, Ἀναλέγομαι τὸν χρόνον ταῖς διαδοχαῖς τῶν βεβασιλευκότων, pro Tempus supputo e regum successionibus; sed malim vertere, Colligo tempus e regum successionibus, per regum successiones. Legitur autem vox activa ap. Philon. Ἀναλέγειν τὰ πάντα εἰς ἑαυτὸν, Colligere ad se omnia. || Ἀναλέγομαι, Lego, Recito, Gal. Τοὺς ἀναλεξομένους ταῦτα, Lecturos hæc, Futuros lectores hujus libri. Lucian. Ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δ' ἀνελέγετο καλὰ ποιήματα, Ego quidem audiebam, ille autem recitabat pulcra poëmata. || Ἀναλέγομαι, Ratiocinor, Ratiocinando colligo: τὸ ἀναλογίζομαι, inquit Bud., Argumentis et ratiocinatione colligo. Suid. ἀναλέγεται exp., ἀναμφιβόλως ἔχει, ἐννοεῖται, subjungens hoc exemplum, Εἰ μέν τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν ἐξ ἐφόδου τῶν πολεμίων. || Animo verso rem præteritam et reminiscor. Cujus signif. exemplum Bud. sibi defuisse scribit.

|| Ἀναλεγόμενον, in pass. signif. ait Bud. sibi videri dixisse Xen. K. 'A. 2, (1, 12.) pro ἀναγινωσκόμενον, Καὶ ὅ σοι τιμὴν οἴσει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον, Olim cum legetur.

|| Ἀναλλέξας aliquando reperitur ap. poëtas, ut ap. Nonnum, cum λλ, pro ἀναλέξας, Qui collegit, assumto altero λ metri causa. [" Ad Charit. 587. Jacobs. Anth. 7, 309. Antip. Th. 14. Ernest. ad Callim. 295. Diod. S. 2, 29. 355. 627. Jacobs. Anth. 11, 97. Dionys. H. 1, 229. Bast Lettre 169. Heyn. Hom. 7, 48. Thom. M. 53. Alciphr. 398. Lego, T. H. ad Lucian. 1, 301. Dial. p. 80. Wolf. Prolegg. 101. Ruhnk. Ep. Cr. 292. Ammon. 38. Valck. Anim. 58. Colligo, Toup. in Schol. Theocr. 220. Opusc. 1, 389. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlvii. ad Timæi Lex. 23. De fabris cæmentariis, 174. Conf. c. ἀναδέχομαι, ad Diod. S. 2, 250. Πνεῦμ' ἀναλεξαμένη, Meleager 58. ad Timæi Lex. 249." Schæf. Mss. * " Ἀναλεκτέον, Eust. 6. * Ἀνάλεξις, Cyrill. Hier. p. 111." Kall. Mss.] Ἀνάλεκτος, ὁ, ἡ, Collectus, Collectitius, Collectaneus. Seneca ad Cornelium hoc nomine usus est pro Libro collectaneorum, Bud. [Γυναῖκες ἀναλ. τὸ κάλλος, Socr. Epist. 9.] || Ἀνάλεκτα, Reliquiæ ciborum quæ sunt sub mensa, Martial. 7. Colligere longa, turpe, nec pudet dextra Analecta, quicquid et canes reliquerint. Ad verbum, Collectitia. Idem Poëta 14. In pretio scopas testatur palma fuisse, Sed pretium scopis nunc analecta dabunt. Ἀναλέκτης, Collector. || Ἀναλέκτας, Grammaticos a Seneca dici arbitratur Cæl. Rhodig., qui lectione multa exercitati, memoria sint firmissima et indubitata, ut quicquid unquam legerint vel audierint, fere habeant ad manum et in numerato: quoniam ἀναλέγεσθαι Græce significat ἀναμφιβόλως ἔχειν καὶ ἐννοεῖσθαι, Firmiter tenere ac concipere. Vel quod memoriæ subsidium et ingenii domino essent futuri. Hæc Cælius, expositionem illam ἀναμφιβόλως ἔχειν καὶ ἐννοεῖσθαι e Suida sumens, e quo eam paulo ante attuli: verum is non videtur ad firmitudinem memoriæ respexisse, sed ad certitudinem quam de re aliqua e ratiocinatione habemus.

Ἀναλεκτίδες, αἱ, Quibus, inquit idem Cælius, e xylino lino vel quavis materia, tanquam pulvillis constipant scapulas prominentes puellæ, ut videri

A habitiores possint: quod Ovidianum carmen liquido comprobarit, quod ita habet, de Arte Am. 3. Conveniunt tenues scapulis analectides altis, Augustum circa fascia pectus eat. [* Ἀναλεκτήριον, Collectorium, Pera pastoralis, Aqu. 1 Sam. 17, 40. * Προαναλέγω, Geopon. 10, 22, 1. * Προσαναλέγομαι, Insuper recito, narro, commemoro, 2 Macc. 8, 19. * Ἀναλογὴ, Gl. Respectus. * Ἀναλογεῖον, Locus in quo reponuntur libri, sc. rationum, Suid. et Hes. * Ἀναλόγιον, i. q. ἀναγνωστήριον, Isidoro Lectrum, Pulpitum, Gl. Manuale, Manubiæ. * Ἐπαναλογέω, Altius repeto, Ab initio accurate explico, Herod. 1, 90.] " Προσαναλογέω, Præterea mecum reputo ac " mente revolvo." [* Ἀλλέγω, pro ἀναλέγω, unde ἀλλέξαι, Il. Φ. 321. Ψ. 253. " Schol. Eur. Med. 476." Kall. Mss.] " Ἀλέξαι, ap. Hes. legitur expos. ἐπι- " λέξαι, sed suspectum est." [Forte leg. ἀλλέξαι.]

Ἀπολέγω, Deligo, Seligo, Thuc. 4, (70.) p. 144. Ἀπολέξας τριακοσίους τοῦ στρατοῦ, Aristoph. Σφ. (579.) πρὶν ἂν ἡμῖν Ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν
B τὴν καλλίστην ἀπολέξας. Ab hujus autem passiva voce fiunt ἀπειλεγμένοι et ἀπόλεκτοι, Delecti, Selecti. Vide Ἀπόλεκτος. || Decerpo, Theophr. H. Pl. 9. Τὸν μὲν καρπὸν ἀπολέγων. || Ἀπολέγω et ἀπολέγομαι alias signiff. habent, quas vide post Λέγω, Dico.

Ἀπόλεκτος, ὁ, ἡ, Delectus, Selectus, et per consequens Eximius, i. q. ἐκλεκτὸς, ἔκκριτος, Xen. (K. 'A. 2, 3, 9.) ap. Suid. Αἱ δὲ εἰς τοὺς δεσπότας ἀποκείμεναι, ἀπόλεκτοι ἦσαν. Thuc. 6. Ἄλλως τε καὶ πρὸς ἄνδρας πανδημεί τε ἀμυνομένους καὶ οὐκ ἀπολέκτους ὥσπερ καὶ ἡμᾶς, Schol. ἐξῃρημένους. Suid. autem in illo Xen. l. ἀπόλεκτοι exp. ἐξαίρετοι, ἔκκριτοι, ἐκλελεγμένοι. Itidem vero ἀπόλεκτοι viri dicuntur in consilio, Liv. 5. de bello Macedonico, Consilium quidem universæ gentis Ætoli post dimissos Romanos non habuerunt: per apolectos autem, ita vocant sanctius consilium, quod e delectis constat viris, id agitabant quomodo res in Græcia novarentur. Bud. Sanctius interiusque consilium, quod a nostratibus Strictum appellatur, τὴν ἀπόλεκτον βουλὴν vocari
C posse existimat.

Διαλέγω, Deligo, Discerno, Secerno, Incerno, Plato de LL. 5. (p. 220.) Διαλέξας δὲ τὰ ὑγιῆ καὶ τὰ μὴ, Xen. Τὸ πτύον τὰς ἀθέρας διαλέγει, Aristas secernit a frumento, Aristas incernit. [" Brunck. Aristoph. 1, 52. Kuster. 239. Cattier. Gazoph. 71. Duker. Præf. Thuc. 13. ad Xen. Mem. 4, 5, 12. ad Herod. 669. 673. Fischer. Ind. Palæph. De fabris cæmentariis, ad Timæi Lex. 174." Schæf. Mss. * " Διάλεξις, Choix, Πρόδρομ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. Αὐτοσχ. Στοχασμ. p. ρμθ'. et ρν'." Corai. Mss.] Διαλογὴ, ut ἐκλογὴ, Delectus, Secretio, Dinumeratio cum delectu, Bud. 255. ex Aristot. [Polit. 2, 8. ψήφων.] " Διαλεγδὸν, " Hes. exp. διαφερόντως, Insigniter, Eximie."

Ἐκλέγω, vel Ἐκλέγομαι, Eligo, Deligo, Isocr. ad Nic. Εἴ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας: Evag. Ἐκλεγόμενος τὸ βέλτιστιον: sic et in Symm. (3.) Ὡς δέον ὑμᾶς ἐξ ἁπάντων τῶν ῥηθέντων ἐκλέξασθαι τὸ βέλτιστον. Vide alia exempla ap. Bud. 645. 660. Item pass. signif.
D ἐκλέγομαι, Eligor. || Annoto et colligo, Bud. 659. ex Aristot. Idem vero p. 659. ἐκλέγεσθαι vult sumi pro Legere, in Paus. Καὶ ὅστις τὰ Ὁμήρου μὴ παρ' ἔργον ἐξελέξατο, ubi tamen fortasse possit itidem accipi pro Annotare. || Eximo, Detraho, ut λίθους ἐκλέγειν, Lapides eximere, Elapidare: Plin. Agrum elapidarè, Theophr. C. Pl. 3. Ἁπλῶς δὲ τούς γε λίθους ἐκλέγειν οὐδ' ἐκ γῆς ψιλῆς οἴονταί τινες συμφέρειν. In VV. LL. e Diosc. Ἐκλεγομένων ὀστέων, Detractis ossibus; sed exp. et Selectis ossibus. || Ἐκλέγω σε τὰ τέλη, Exigo a te vectigalia, Bud. 645. vertit ap. Dem. (745.) Æschin. (69.) Existimo autem inesse et hic quandam Collectionis signif., ut perinde sit ac si diceretur, Colligo e te vectigalia. HINC Παρεκλέγω, Furtim exigo, Perperam exigo: quarum signiff. exempla Bud. e Dem. (435.) et Greg. affert ibid. [" Ἐκλέγω, Heyn. Hom. 7, 116. Thom. M. 53. 322. Markl. Suppl. 340. ad Charit. 118. Timæus Soph. p. 2. Bibl. Crit. 3, 2. p. 6. Valck. Phœn. p. 696. Zeun. ad Xen. K. Π. 406. ad Lucian. 1, 334. Exi-

mo, Palæph. p. 41. ibique Fischer. Exigo, Schneid. Anab. p. 2. 3. Heringa Obss. 31. ad Lucian. 1, 505. Accipio mercedem, ibid. et 2, 255. Ἐκλέγομαι, Plato Gorg. 181. 197. Wakef. S. Cr. 1, 40. ad Herod. 495. 617. Diod. S. 1, 294. Xen. Mem. 1, 2, 56. Lego, Paus. 1, 192. ad Lucian. 1, 301. Ἐξείλοχα, Valck. ad Chrysost. 34. (Lucian. 3, 563.) Ἐκλεγὲν, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 237." Schæf. Mss.] "Ἐκλεκτέον, Eligendum," [Plato de LL. 7. p. 809. * Ἐξειλεγμένως, Gl. Eleganter. * "Πανεκλελεγμένως, Jo. Diac. in Bandini Anecd. 201." Boiss. Mss. * Ἔκλεξις, i. q. ἐκλογή, Plato Phædro 231.] Ἐκλεκτὸς, Delectus, Selectus, Thuc. 6, (100.) p. 231. Τριακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λογάδας, καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐκλεκτοὺς ὡπλισμένους. Item ἐκλεκτοὶ δικασταὶ, qui et ἀπόλεκτοι, ac ἔκκριτοι, Bud. 779. e Plat. Interdum vero Ἐκλεκτὸς exp. Eximius, Egregius. [Schleusn. Lex. N. T.] Ἔκλεκτα, Quæ annotantur et referuntur, τὰ ἐκλεγόμενα, Bud. e Plin. Jun. [* Ἐκλεκτῶς, Ex animo, Aq. Ps. 2, 12. Ἀνέκλεκτος, Dionys. H. de C. VV. 44. Schæf.] At Ἐκλεκτικοὶ philosophi, Qui flosculos legebant sectarum philosophiæ, ut Idem exp. ap. Diog. L. [Dionys. H. 2, 4. * Χρυσεκλέκτης, Gl. Aurilegulus.] Ἐκλογὴ, Electio, Delectus. Alex. Aphr. de Anima 2. usus est verbo et hoc verbali uno eodemque in l. Εἰ δὲ τοῦτο δῆλον, ὡς χρείαν ἔχει ὁ σοφὸς τούτων, γελοῖος ἂν εἴη ἐκλεγόμενος μὲν αὐτὰ, πρὸς οὐδὲν δ' αὐτῶν ἀναφέρων τὴν ἐκλογήν. || Annotatio et collectio, ap. eund. Alex. Exp. autem et Notatio a Bud. ap. Aristot. Item τὴν ἐκλογὴν ἐπ' αὐτῇ ποιεῖσθαι ap. Plut. vertit Polit. Optionem ei dare: quo accipi modo arbitror et ἐκλογὴν διδόναι ap. Athen. || Denique ἐκλογὴ τῶν τελῶν, φόρων, Exactio vectigalium: ut ἐκλέγειν τὰ τέλη redditum modo fuit Exigere vectigalia. [" Ecloga, Locus ex Auctore quodam excerptus et probatus, Athen. 663." Schw. Mss. " Excerpta, Casaub. ad Athen. p. 1. ad Herod. 807. Omne breve poëmatium, Bentl. Præf. ad Horat. p. viii. Lips., Beckm. ad Marbod. 155. Alciphr. 356. Ἐκλ. χρημάτων, ad Lucian. 1, 505." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * Ἐκλογία, i. q. ἐκλογή, Dionys. H. 5. p. 417. Schneidero susp.] Ἐκλογεὺς, έως, ὁ, qui et φορολόγος, Exactor s. Coactor vectigalium, s. potius Coactor, sine adjectione, [" ad Lucian. 1, 505." Schæf. Mss.] Et Ἐκλογεῖον Suidæ, idem quod Ἐκλογάς: nam hac voce illam exponit: videtur autem utraque significari Quod e multis selectum est s. excerptum. " Ἀπεκλέγομαι, In electione reprobo et rejicio: seu " Non eligo: habet enim ἀπὸ in hoc comp. στέρησιν: " ut ap. Diosc. 3, 25. de aloë. Ibi enim cum dixis" set, Ἐκλέγου δὲ τὴν καθαρὰν καὶ εὔθρυπτον, subjun" git paulo post, Τὴν μέντοι μέλαιναν καὶ δυσκάρακτον " ἀπεκλέγου." [* Ἀπεκλογή, Clem. Alex. Strom. 4. p. 631. * Ἀπεκλεκτικός, Stob. Ecl. Eth. 142.] Ἐπεκλέγομαι, Percenseo, Perlego, Bud. 660. e Paus. [" 1, 191. 282. ad Lucian. 1, 301." Schæf. Mss. * Προεκλέγω, Demosth. 305. Appian. B. C. 5. p. 672. * Προσεκλέγομαι, Polyb. 6, 24, 2. * Συνεκλέγω, Lucian. 3, 409.] " Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, 1 Petri, c. ult. " in fine, Una electa ecclesia, vel Vobiscum electa. " Redditur etiam, Ejusdem electionis consors." [Vide Schleusneri Lex. N. T.]

Ἐπιλέγω, vel Ἐπιλέγομαι, sicut et præc. pro Eligo, Deligo, Seligo; sed rarius est illis in hac signif. Herod. Τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην. Idem, Αὖτις ἐπιλεξάμενος τῶν Βαβυλωνίων. Diod. S., Τῶν νέων τοὺς εὐθέτους ἐπιλέξαι πρὸς στρατείαν, Lucian. (1, 409.) Ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. Et pass. ap. Eund. Ἐπιλελεγμένοι στρατιῶται, Delecti milites, qui et ἐπίλεκτοι. || Ἐπιλέγομαι, Recenseo, Recognosco; Lego ap. Lucian. Bud. 660. 661. [" Ἐπιλέγομαι, Diod. S. 1, 243. 2, 549. Dionys. H. 1, 99. 5, 401. 3, 1903. 1921. Heyn. Hom. 4, 493. Paus. 1, 374. 412. v. Kuhn. 252. Thom. M. 54. ad Lucian. 1, 301. Herod. 748. Lego, ad 164. 618. 629. 679. 684. Jacobs. Anth. 7, 25. ad Lucian. 2, 131. Ernest. Hom. T. 5. p. 153. Eligo, ad Herod. 629. Prælego, T. H. ad Lucian. Dial. p. 80. Recenseo, Dionys. H. 2, 734.
A 1082. 3, 1438. 1454. Pro ἐπιλογίζομαι, Cogito, Verheyk. ad Anton. Lib. 33. LB., Herod. 38. 44. 158. 229. 385. 442. 477. 532. 534. 572. 608. 616. 736. (5, 30. 80. 7, 149.) Act., med., 1, 260. Diod. S. 1, 642. 648. 654. Conf. c. ἀπολ., ad Dionys. H. 2, 751. * Ἐπιλέγδην, Heyn. Hom. 7, 116." Schæf. Mss.] Ἐπίλεξις, Delectus, Bud. ex App. Ἐπίλεκτος, i. q. ἐκλεκτός. Sed peculiariter ἐπίλεκτοι στρατιῶται, Extraordinarii, Polyb. interpr. [6, 26, 6. 8. * Ἐπιλέκτως, Schol. Thuc. 4, 4.] Ἐπιλογὴ, Electio, Bud. e Damasc. [Hes., Gl. Dilectio, Electio, Optio. * Συνεπιλέγομαι, Una lego, Heliod. 10, 13. p. 408 = " 475. Bourd. cf. Misc. Obss. 6, 399." Boiss. Mss.]

Καταλέγω, Deligo et conscribo, centurioque, Lys. (773.) Οὐ τοίνυν οὐδ' εἰς τὸν κατάλογον Ἀθηναίων καταλέξας οὐδένα φανήσομαι. Et καταλεγεὶς, Delectus, Conscriptus, [Lys. 894.] Vide Bud. 229. 662. || Allego, Ascribo, Bud. 663. e Plut. || Καταλέγομαι, Enumero, Recenseo, Athen. (504.) Κἂν τῷ περὶ Ψυχῆς δὲ ὁ Πλάτων καταλεγόμενος ἕκαστον τῶν παρατυ-
B χόντων. At Καταλέγω, Censeo, Existimo, Numero et loco habeo: quod Lat. Numero dicitur. Plato de LL. 5. (p. 236.) Οὓς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι, Quos quidem certe divites multitudo numerat, Bud. 662. || Καταλέγω ab Eod. exp. Sigillatim enarro: quæ signif. potius ad alteram compositorum classem pertinere videri potest, ideoque ibi a me ponetur. " Κατείλοχε, Attice pro καταλέλοχε." [Καταλέγομαι, Dormio, Cubo, vide Καταλέχομαι.] " Καταλέγμενος, poëtica syncope pro καταλεγόμενος, " Dormiens, Cubans. Hom. Od. X. (196.) Εὐνῇ ἐνὶ " μαλακῇ καταλέγμενος: Λ. (62.) Κίρκης ἐν μεγάρῳ " καταλέγμενος. Idem aor. 1 med. utitur, K. (555.) " Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων. Hesiod. " fut. med. Ἔργ. 2, (141.) νυχίῃ καταλέξεται ἔνδοθεν " οἴκου. Sunt autem hæc a th. καταλέγομαι, ut " Eust. quoque docet: licet alii a καταλέχομαι esse " velint." " Κατέλεκτο, Poëtice pro κατελέγετο, Cu" babat." [" Καταλέγω, Thom. M. 322. 503. 817. Villois. ad Long. 210. Heyn. Hom. 5, 546. 6, 84. 7,
C 647. Wakef. S. Cr. 3, 66. ad Herod. 452. 461. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 13. Toup. Opusc. 2, 263. Ascribo numero, Diod. S. 1, 284. Enumero, Ruhnk. Ep. Cr. 289. Valck. Anim. ad Ammon. 166. Κατείλοχα, ad Chrys. 34. Καταλεγεὶς, ad Dionys. H. 1, 261. 279. 2, 749. Καταλεγέντες, Demosth. 1208, 11. 1301, 22. Plato de LL. 455. Ast. Καταλεγεὶς, καταλεχθεὶς, ad Mœr. 207. Valck. Phœn. p. 357. Κατέλεκτο, Il. I. 662. 664. coll. 666." Schæf. Mss. * Καταλεκτέος, Plato de LL. 12. p. 968. Πρῶτον μὲν δήπου καταλεκτέος ἂν ᾖ κατάλογος. * " Κατάλεγμα, Planctus mortuorum, Carmen lugubre, a καταλέγεσθαι, quod ap. Hes. exp. ὀδύρεσθαι τὸν τεθνεῶτα, Symm. Ezech. 2, 10. Jer. 25, 30." Schleusner. Lex. V. T. * Καταλεγμάτιον, Epiph. 1, 1068. * Κατάλεξις, Appian. B. Hisp. 282. * " Καταλέκτρια, Poëta ap. Etym. M. 217." Wakef. Mss. * Καταλογή, Gl. Respectus. " Phryn. Ecl. 192." Schæf. Mss.] Κατάλογος, Enumeratio, Recensio, ut inquit Bud., ab ea sc. verbi καταλέγω signif., qua pro Enumero et Re-
D censeo ponitur, ut paulo ante dictum fuit. Sed κατάλογος proprie esse putatur Enumeratio nominum eorum qui stipendia merent. Et ab eod. Bud. exp. Delectus in Lucian. (3, 269.) Ἀποδιδράσκεις τὸν κατάλογον δειλὸς ὤν. Et ap. Dem. (1208.) Καταλόγους ποιεῖσθαι τῶν δημοτῶν, Delectus habere, h. e., Milites centuriare. Alibi autem tradit καταλόγους posse etiam reddi hac in signif. Numeros, dicique ead. signif. et τάγματα a Græcis. Et οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, ap. Dem. (167.) Emeriti, Qui ætatem excesserunt quam Græci vocant στρατεύσιμον, Militarem. || Κατάλογοι vocabantur et Tabellæ quibus militum nomina inscribebantur, Schol. Aristoph. Ἱππ. (1369.) Ἔπειθ' ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ Οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται. [" Phryn. Ecl. 192. ad Diod. S. 1, 468. ad Dionys. H. 1, 299. 312. ad Xen. Mem. 3, 4, 1. Ruhnk. Ep. Cr. 289. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 13. ad Lucian. 1, 425. T. H. ad Dial. p. 113." Schæf. Mss. Thuc. 6, 26. καταλόγους ποιεῖσθαι.] Καταλογεὺς, Qui delectus facit, Bud. e Lys.

[Phot. Ἀθήνῃσί τινες ἦσαν κατάλογον διδόντες ὀνομάτων τῶν τὰ κοινὰ διοικεῖν δυναμένων πράγματα· οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ συγγραφεῖς ἐκαλοῦντο· ὅτι ἐνέγραφόν τινας ὡς χρὴ μετέχειν τῆς πολιτείας.] "Καταλογέομαι, Delectum habeo, Numero, VV. LL." [* "Καταλογία, Enumeratio, Recensio, 2 Par. 31, 18. ubi Cod. Alex. habet καταλοχίαις." Schleusn. Lex. V. T.] Ἐγκαταλέγω, Recenseo inter (alios,) Annumero, Allego, Ascisco. Unde ἐγκαταλέγειν τοῖς πολλοῖς, vel τοῖς τυχοῦσι, pro, Plebeiis annumerare, In ordinem cogere, Bud. Et peculiariter pro Annumerare militibus, Numero militum ascribere. Sic quidam in Epigr. tit. εἰς Λεπτοὺς, Γάϊε, καὶ σὺ φοβοῦ μή καί σε τὶς ἐγκαταλέξῃ. || Ἐγκαταλέγω pro Congero una cum aliis, vel simpliciter Congero: ut ἐγκατελέγησαν a pass. ἐγκαταλέγομαι, exp. Congesta sunt, in Thuc. 1, (93.) Πολλαί τε στῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν. "Ἐγκατειλεγμένος, Attice pro ἐγκαταλελεγμένος." [Indormio, Apoll. Rh. 4, 431. ἐγκατέλεκτο.] "Παρακαταλέγομαι, Cubo apud: unde "παρακατάλεκτο, quod Hes. exp. παρακατέκειτο: "poëtice παρκατέλεκτο, Eid. παρεκοιμᾶτο, Cubabat "apud." [Il. I. 561. 660.] "Παρακαταλογὴ ἐν ταῖς "ᾠδαῖς ex Aristot. Probl. affertur pro Immutatio et "varietas in cantando: sed susp." [* Προκαταλέγομαι, Athen. 119.] "Προσκαταλέγομαι, Etiam ego "allegor et ascribor in catalogum: unde προσκατειλεγμένοι, Allecti, προσῃρημένοι." [* "Προσκαταλέγω, (Allego,) Plut. Arato 14." Boiss. Mss.] Συγκαταλέγω, Recenseo cum aliis, Connumero, i. q. ἐγκαταλέγω. In VV. LL. exp. Coopto ad sodalitatem vel collegium aliquod. ["Ad Dionys. H. 1, 237. 4, 2076." Schæf. Mss.]

Παραλέγω pro Deliro, ap. Hippocr. (976.) vide in altera classe compositorum a λέγω. [Sed ibi nihil amplius legitur.] || Παραλέγομαι, Cubo ad latus (alicujus,) Cubo juxta (quempiam;) Concumbo, ut Epigr. Ἑρμολύκου θυγάτηρ μεγάλῳ παρέλεκτο πιθήκῳ. [Cf. Παραλέχομαι.] || Παραλέγομαι, Lego litus: Παρελέγοντο τὴν Κρήτην, Act. (27, 8. 13.) Exp. et Oram litoris lego, Virg. Vet. interpr. in illo Actorum loco παρελέγοντο τὴν Κρήτην, vertit, Legebant Cretam: sonat tamen ad verbum Præterlegebant. ["Jacobs. Anim. 289. Lego litus, Thom. M. 687. ad Charit. 697. Diod. S. 1, 544. Ruhnk. Ep. Cr. 101. ad Il. B. 515. Παραλέγομαί τινι, Heyn. Hom. 8, 55." Schæf. Mss. Παραλέγειν, Photio τὰς ὑπερεχούσας ἐν ταῖς ὀφρύσι τρίχας ἐκλέγειν: cf. Aristoph. Ἐκκλ. 904.] "Ἀπαράλεκτος, Cui superflui crines "demti et velut ablecti non sunt: nam παραλελέχθαι "τὰς τρίχας dicitur τὸ τὰς περιττὰς ἀφαιρεῖσθαι, in"quit J. Poll. 2, (35.) qui e Pherecr. h. v. affert. "Sunt qui interpr. Hispidus et κουρίας. Idem ἀπα"ράτιλτος."

Συλλέγω, et Συλλέγομαι, Colligo, Plato de Rep. 7. Συλλέγοντες τοὺς ὄχλους, Synes. Herculiano, Καὶ αὐτοὶ τὸν δυνατὸν τρόπον τὸ φρονεῖν ἁπανταχόθεν συνέλεγον. Voce autem passiva, et tamen act. itidem signif. usus est Herodian. (3, 2, 2.) Ἄγων στρατιὰν πᾶσαν, ἣν αὐτὸς συνείλεκτο. At pass. signif. ap. Thuc. Δῆμος ξυνελέγετο: et, Καὶ αὐτοῦ ξυλλεγεὶς, item, Στρατιᾶς τοιαύτης ξυνειλεγμένης. || Sed et pro Colligo, eo sensu, quo dicitur aliquis Colligere vires, Philo V. M. 1. Ὥσπερ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθληταὶ συλλεξάμενοι δύναμιν. Sic ap. Auctorem Dialogi, qui vocatur Axiochus (182.) Καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη μὲν συνειλεγμένον τὰς ἀφὰς, καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ δὲ τὴν ψυχήν: (194.) Ἔκ τε τῆς ἀσθενείας ἐμαυτὸν συνείλεγμαι. Possit autem fortassis et Recolligo in hujusmodi ll. exponi. || Item alia metaph. Colligo i. e. Ex assumtione propositionum, quasi calculis subductis, summam argumentorum efficio, Ratiocinor, quod et συλλογίζομαι dicitur, Greg. Μετρικήν τινα φαντασίαν ἐκ τῶν εἰκασμάτων συλλεγομένους, Bud. || Συλλέγομαι, Comparo, Quæro, Plato de LL. 11. (p. 170.) Εὐχαῖς βίον ἀνηνύτοις συλλεγόμενος, Dem. (1351.) Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων, Bud. "Συνειλοχέναι, Collegisse, Particip. Συνει"λοχὼς, Qui collegit: ut, Συνειλοχὼς οὐσίαν ἱκανὴν, "Plut. Romulo." ["Thom. M. 217. 322. 503. 817.

A Brunck. Aristoph. 3, 142. Boiss. Philostr. 599. 655. Valck. Adoniaz. p. 365. Ruhnk. Ep. Cr. 167. Med., Boiss. Philostr. 443. 587. De aor. 1. et 2. pass., Mœr. 208. Valck. Phœn. p. 357. ad Herod. 586. 714. Συλλ. σθένος, Valck. Phœn. p. 322. Συνειλοχὼς, Qui collegit, ad Chrys. 34. Toup. Opusc. 1, 397. Emendd. 2, 134. 4, 470. Τὸ συνειλεγμένον, Lucrum, Mœr. 155. Συνειλεγμένοι, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 9. Wakef. S. Cr. 3, 167. Ξυνελέγη, Aristoph. Fr. 242. * Σύλλεγμα, Jacobs. Anth. 6, 146." Schæf. Mss.: Gl. Caterva, Inc. Lev. 23, 22.] Σύλλεξις, Collectio, Coactio, Copulatio, Bud. 665. e Plat. Timæo [283. Boeckh. tamen malit * σύλληξις. * Συλλεκτὸς et Σύλλεκτος, Gl. Collectitius, Hes. v. Συγκλύδων.] "Νεοσύλλεκτος, Recens collectus." ["Dionys. H. 3, 1529. 4, 2214." Schæf. Mss. Νεοσύλλεκτοι, Gl. Tirones. * "Συλλέκτωρ, Const. Manass. Chron. p. 104." Boiss. Mss.] Συλλογὴ, Collectio. Affert Bud. e Plat. de LL. 5. Πεπεράνθω ἡμῖν ἡ ξυλλογή. VV. LL. exp. et Collecta. Suidæ
B est etiam Nomen ἀρχῆς. [Thuc. 3, 111. * Νεοσύλλογος, i. q. νεοσύλλεκτος, Polyb. 1, 61, 4. 3, 70, 11. 108, 6.] Σύλλογος, Concilium, Collectorum hominum circulus. Bud. exp. Colloquentium circulus: necnon Colloquium. [Gl. Collocutio, Colloquium.] Item generalius Concilium, Conventus, Consessus, Collegium. Affert et exempla: quibus, e Thuc., e quo nulla citat, addere potes ista pro Concilio et Conventu, 1, (67.) Λακεδαιμόνιοι δὲ ξύλλογον σφῶν αὐτῶν ποιήσαντες τὸν εἰωθότα, λέγειν ἐκέλευον: 4, (120.) Ξύλλογον τῶν Σκιωναίων ποιήσας: 2, (22.) Ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα. Item e Platone, Μηδ' ἐν ἀγορᾷ, μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, μηδ' ἐν ξυλλόγῳ κοινῷ μηδενὶ, ubi ξύλλογος κοινὸς exp. Conventus publicus. ["Wakef. Herc. F. 627. ad Lucian. 1, 574. Diod. S. 1, 322. 2, 500. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 13. ad Herod. 509. Toup. Emendd. 2, 567. Σ. ψυχῆς λαμβάνειν, Valck. Phœn. p. 322." Schæf. Mss.] Συλλογεὺς, έως, ὁ, Collector, Coactor. Sunt qui et pro ἐρανιστὴς peculiariter accipi putent,
C sed J. Poll. distinguit, quem vide 3, 26. quod inscribitur περὶ τοῦ συλλέγοντος καὶ τοῦ ἐκχέοντος. [Gl. Legulus, Anecd. Bekkeri p. 304. Polyæn. 2, 34. * Συλλογευτικὸς, Inscr. Musei Veron. p. 15. Gruteri p. 218. ἀργύριον.] Συλλογιμαῖος, Collectitius, Collectaneus, Miscellaneus, Confusaneus, Undique collectus, Bud. in Lucian. (2, 527.) Συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων. [Lobeck. Phryn. 559.] "Ἐπισυλλέγω, i. q. συλλέγω, "Colligo, Congero, Congrego. Pass. Ἐπισυλλέγο"μαι. Cujus particip. ἐπισυλλεγεὶς, Congestus. "Diosc. l. 4. Ἐπισυλλεγεὶς ὀπός." ["Joseph. 572, 40." Wakef. Mss. * Παρασυλλέγομαι, Andocides 65.] "Προσυλλέγω, Ante colligo, Præcolligo." [Hes. v. Προηγορεών.]

• De Λέγω habente verbi Dico signif., aliasque eod. pertinentes.

Λέγω, Dico, Loquor. Λέγω τοῦτο, Dico hoc, Loquor hoc. Dem. (319.) Καίτοι τίς ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν; οὐχ ὁ μὴ λέγων ἃ φρονεῖ; Æsch. c. Ctes. Ὥστε με μὴ βούλεσθαι λέγειν ἃ τούτῳ πέπρακται.
D Plut. ad Col. Ἄλλα μὲν ἔλεγεν, ἄλλα δὲ ἔπραττε. Item λέγειν λόγον, λόγους, ut dicetur in Λόγος. Et λέγω cum acc. rei, sequente præp. περί: Epist. Philippi ap. Dem. (161.) Περὶ μὲν οὖν τούτων πολλὰ λέγειν ἔχων ἔτι δίκαια. Sic, Λέγω ταῦτα περὶ σοῦ, Xen. sequente etiam alia constr. cum præp. πρὸς, ut mox docebo. Et cum adv., ut Plut. Pol. Præc. Ἀλκιβιάδην δὲ Θεόφραστος ἱστορεῖ μὴ μόνον ἃ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖ βουλόμενον. Isocr. Panath. Τοῖς εἰκῇ καὶ φορτικῶς καὶ χύδην ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ λέγουσιν. Dem. (248.) Ὦ λέγων εὐχερῶς ὅ,τι ἂν βουληθῇς. Junxit autem cum eod. adv. Aristot. Pol. 7. Ἐκ τοῦ γὰρ εὐχερῶς λέγειν ὁτιοῦν τῶν αἰσχρῶν, γίνεται καὶ τὸ ποιεῖν σύνεγγυς. Sic κακῶς λέγειν, Male loqui, Malis uti verbis, Soph. δρῶν γὰρ εὖ, κακῶς λέγεις. Habet vero et aliam signif. κακῶς λέγειν, et quidem frequentiorem, de qua infra. || Item λέγω cum dat. personæ, aut cum accus. præfixam habente præp. πρός. Interdum et cum accus. personæ adjunctum habente et accus. rei, aut ad-

verbium. Xen. Ἐμοὶ τοῦτο λέγεις. Apud Eund. λέγω πρός σε. Aliquando autem præcedentibus et aliis constr. ut cum dicit Idem, Ταῦτα ἐξέσται μοι λέγειν περὶ σοῦ πρὸς οὓς βούλῃ φίλους ποιήσασθαι. At eum accus. personæ, cui adjunctus est etiam accus. rei, λέγω σε κακὰ πολλὰ ap. Aristoph. (Ἐκκλ. 435.) Multas contumelias adversus te jacto, ubi tamen et ὀνομάζω exp.: sicut, Ταῦτά με λέγουσιν affertur pro His nominibus me appellant. Multo autem frequentius est cum adverbio: εὖ καλῶς, κακῶς λέγω σε, Bene et Male loquor de te, Maledico tibi. Sed εὖ λέγω σε, aut καλῶς, redditur etiam Laudo te, ut vicissim κακῶς λέγω σε, Vitupero te, Detraho tibi. Eur. (Tro. 914.) εὖ λέγω σε. Plut. Apophth. Λέγειν καλῶς τοὺς ζῶντας. Est autem alioqui rarius hoc adv. in isto loquendi genere quam alterum. Et λέγειν κακῶς πάντας ap. Eund. Sic Dem. Εἰ κακῶς ἔλεγον τουτονὶ καὶ προπηλακίζειν ἐπεχείρουν: (488.) Μὴ λέγειν κακῶς τὸν τεθνεῶτα. Interdum autem λέγω σε, pro Loquor de te: Plato de Rep. 1. Τοὺς τὰ βαλάντια ἀποτεμόντας λέγω. Alicubi λέγω σε exp. etiam Voco, Appello: Aristoph. Πλ. (1099.) σέ τοι, σέ τοι λέγω. Et ὀνόματι λέγειν τινὰ, Plato in Apol. Socr. (6.) Nomine dicere aliquem, pro Nominare aliquem. || Ut autem λέγω cum accus. personæ aliquando redditur alio verbo quam Dico, sic et cum acc. rei aptius interdum vertere possumus Commemoro, Narro, Isocr. ad Phil. (17.) Καὶ τί δεῖ με λέγειν τὰ παλαιὰ, καὶ τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους; ad Nic., (13.) Τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν; Sic in Paneg. Οὐχ ὁρῶ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν. Ita reddi potest et sequente infin. vel. partic. ὅτι, seu ὡς, ut ἔλεγεν αὐτὸν ταῦτα πεποιηκέναι, vel ἔλεγεν ὅτι αὐτὸς ταῦτα ἐπεποιήκει, Narrabat eum hæc fecisse; aut simpliciter etiam Dicebat. || Sed interdum λέγω cum infin., et quidem ap. Thuc. etiam, pro Jubeo: quo exp. modo et in isto loquendi genere, κλαίειν σοι λέγω, vel οἰμώζειν σοι λέγω. || At λέγω δὴ redditur Inquam, Id est, Videlicet: Aristot. de Mundo, Οὕτως * ὑποληπτέον καὶ ὑπὸ τῆς μείζονος πόλεως, λέγω δὴ τοῦδε τοῦ κόσμου. || Recito, Lego, Dem. || Pass. autem λέγομαι, Dicor; sed τὸ λεγόμενον aliquando per parenthesin ponitur pro Quod dici solet, dicitur Proverbio, Ut habet Proverbium, Ut est in Proverbio. Plato de Rep. 2. Οὐκοῦν, τὸ λεγόμενον, ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη. Item λέγεται impersonaliter, ut Lat. Fertur, Fama est, Xen. Λέγεται Ἀλκιβιάδην Περικλεῖ διαλεχθῆναι. Sed personaliter etiam usurpatur, sicut Lat. Fertur, in hac signif., et quidem frequentius: K. Π. 1. init. Πατρὸς μὲν δὴ λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου. Tale est hoc et (Ἀπ. 2, 5, 2.) Νικίας λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργυρεῖα πρίασθαι ταλάντου. || Λέγω, Loquor eloquenter, diserte, Eloquor: Eupolis, Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν, Loquentiæ multum, ut Sallustius hoc nomine est usus, eloquentiæ nihil habens. Sic δυνάμενος λέγειν, ap. Æschin. Eloquentia valens. Thuc. quoque dixit de Pericle 1, (140.) Λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος, ubi tamen possis etiam exponere simpliciter Oratione potentissimus, præstantissimus. Quamvis autem hanc signif. habeat λέγω per se etiam, additur tamen ei interdum εὖ, ut ab Eurip., aut aliud hujusmodi adv. Bud. 645. λέγω scribit esse Oratorie loquor, Concionor, δημηγορῶ: affertque exemplum e Dem. Addere autem potes, Orationem habeo, simpl. Verba facio. " Λεξοῦντι, Dor. pro λέξουσι, Dicent." " Εἴ" λεγμαι, Att. pro λέλεγμαι."

[" Λέγω, Thom. M. 196. Markl. Suppl. 230. Iph. p. 20. Iph. T. 340. Abresch. Æsch. 2, 60. Lectt. Aristæn. 28. Coray Theophr. 316. T. H. ad Plutum p. 151. Heyn. Hom. 5, 537. 7, 647. 8, 61. ad Lucian. 1, 183. Amst., Ammon. 44. 87. Valck. Anim. 229. Phœn. p. 73. Musgr. ad eund. l. (de constr.) La Mothe le Vayer Œuvr. T. 6. P. 2. p. 284. Fischer. ad Palæph. 51. Græv. Lectt. Hes. 566. Jubeo, Jacobs. Anth. 10, 200. Celebro, Musgr. Or. 330. Cano, Fischer. ad Anacr. p. 4. Λέγω est Existimo, Reputo, ut centies in Euripide et aliis bonis scriptoribus, Herodoto, Sophocle, etc. ita Actor. 4, 32. Ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, Markl. ad Eur. Hipp. 869. An differat ab εἰπεῖν, φάναι, ad Xen. Eph. 275. Quomodo differat a διαλέγεσθαι, Toup. Opusc. 1, 397. De usu Homerico verborum λέγω, λέγομαι, Heyn. Hom. 4, 274. 686. 6, 416. 417. 421. De augm., Thom. M. 258. De perfectis h. v. et composs., 322. A. subaud., ad Charit. 503. Valck. Phœn. p. 494. Verborum dicendi frequens est ellipsis, p. 64. De constr., ad Herod. 23. ad Corn. Nep. 106. Cum inf., Thom. M. 166. Diod. S. 2, 497. Conf. c. φράζω, ad Dionys. H. 4, 2014. Ἔλεξε et ἔδοξε conf., ad Herod. 502. Λεγόμενος et γινόμενος conf., Phryn. Ecl. 130. Jacobs. Anth. 12, 105. ad Dionys. H. 1, 81. 130. 204. 2, 1069. Hermann. Præf. ad Phot. p. 7. Λεγ. et γενόμενος conf., ad Charit. 203. ad Herod. 286. 301. Koen. ad Greg. Cor. 4. Wyttenb. Select. 341. Schulz. ad Theodorit. 1, 545. Λέγει, Significat, Notat, ad Mœr. 195. Λέγε omissum, ad Xen. Mem. 3, 4, 11. Λέγω, λέγων, ad Herod. 296. Λέγειν κατά τινος, περί τινος, Diod. S. 2, 4.: τινὰ, pro εἴς τινα, Aristoph. Fr. 225.: pro τινὶ, Alicui dicere, Porson. Phœn. 1230.: εἰς, ad Diod. S. 1, 442.: πρός τι, Heindorf. ad Plat. Lys. 35. Λέγω, λέγω δὲ, Lobeck. Aj. p. 306. ad Dionys. H. 3, 1468. 4, 2159. Demosth. 1306. Λόγους λέγειν, 1324. Λέγειν λόγον, Steph. Dial. 21. Εὖ, κακῶς λ., Thom. M. 389. Jacobs. Anth. 10, 230. Εὖ λ., Markl. Suppl. 299. Iph. p. 156. Λέγεις, in respondendo, Wakef. Eum. 722. Abresch. Æsch. 2, 102. Τί λέγω; 110. Boiss. Philostr. 313. 442. (sic ut aliquid e prægressis repetatur.) Τί δεῖ λέγειν; Wakef. Eum. 829. Οὐ λέγω, Abresch. Æsch. 2, 119. Τί οὐ λέγων; 110. Λέγων τάδε, subaud., Heyn. Hom. 5, 585. Ὥσπερ λ., ὥσπερ ἐγὼ λ., Boeckh. ad Plat. Sim. p. xxiv. Λέγε ὅ,τι λέγει, Aristoph. Λ. 269. Τί οὖν δὴ ταῦτα λέγεις; Plato Gorg. 22. Λέγομέν τι; Heind. 230. Πῶς λέγομεν; 109. 230. ad Hipp. 178. ad Theæt. 348. Τί ποτε λέγομεν; ad Hipp. 162. 178. ad Gorg. 30. Τίν' οὐ λέγοντες —, Toup. Opusc. 2, 46. Ἀχελῷον λέγω, et similia in Tragœdiis, ceteris interjecta, Valck. Phœn. p. 361. Soph. Phil. 1261. Sed Ἰφικράτους λέγω ob prægressum gen., Demosth. 1457, 15. Λ. καὶ ᾄδειν, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 11. Ἐμὲ λέγων, ad Herod. 570. Λέκτο, Heyn. Hom. 8, 133. Λέξον με, 730. Λέξαι λόγῳ, Eur. Suppl. 845. Matth. Λέξομαι, Heyn. Hom. 5, 21. 672.; pass., Kuster. V. M. 145. Porson. Hec. p. 21. Ed. 2. Εἴλοχα, Valck. ad Chrys. 34. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 75. Lucian. 3, 563. Τί λέξεις; Valck. Hipp. p. 201. 321. Καλῶς ἔλεξας, 241. Diatr. 103.: Lucian. 3, 551. Περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὡς φαῦλον, h. e. λέγειν τοῦτο τὸ σχῆμα φαῦλον εἶναι: Philostr. 90. Boiss., Strabo 5, 527. Plut. Alex. 18. 69. 114. 154. Schm., Palladas 3. Lucian. 1, 141. Schm., Xen. K. Ἀ. p. 27. 92. Schn., Aristot. H. A. 236. 407. Schn., Plato Hipp. 169. Boeckh. in Min. 120. 184. de Metr. Pind. 238. ad Plut. 5, 306. H.: Plato Phædr. 348. Πολὺ γὰρ τοῦτ' ἔτι κάλλιον λέγεις, Longe hoc, quod dicis, pulcrius est, cf. Heind. ad Hipp. 162. Plato Gorg. 19. Heind. ad 193. Apol. p. vi. Λέγομαι, med., Porson. Hec. p. 21. Ed. 2. Beck. ad 293. Steinbr. Mus. Tur. 1, 177. ad Il. B. 435. Od. N. 296. Wakef. S. Cr. 1, 39. Λέγεται, ad Herod. 598. De constr., Diod. S. 1, 483. ad Dionys. H. 1, 178. Boiss. Philostr. 309. 480. Zeun. ad Xen. K. Π. 75. Λέγεσθαι ἤθει, πιθανολογίᾳ, etc., Heind. ad Plat. Gorg. 230. Λεγόμενος subaud., Boiss. Philostr. 533. Τὸ λεγόμενον, ad Charit. 536. Jacobs. Anth. 9, 444. Steph. Dial. Att. p. 13. Polyb. 2, 613. Hœschel. ad Philon. Opusc. 256. Diod. S. 1, 54. 412. 421. Wolle de Verb. Med. p. 361. Porson. ad Or. p. 6. Brunck. Aristoph. 2, 225. Musgr. Bacch. 506. Τὸ νῦν λεγόμενον, Heind. ad Plat. Lys. 36. Τὰ λεγόμενα ἐξ ἀνθρώπων, ad Charit. 203. In Strabone 4, 233. leg. τῆς Δωρίδος μὲν πρότερον, νῦν δὲ (deleto τῆς) Ἑστιαιώτιδος λεγομένης: Codd. sequi debebat Tzschuck. Τὰ λεγόμενα, τὰ λελεγμένα, Villois. ad Long. 213. (et Mitscherl.) Λελεγμένοι λόγοι, Valck. Diatr. 260. Εἰλεγμένος, Eur. Tro. 296. Schol. Aristoph. Πλ. p. 390. Hemst. Εἰλεγμένος, λελεγμένος, ad Diod. S. 2, 220. Εὖ λέλεκται, Valck. Phœn. p. 494. Τοῦτο τὸ λεχθὲν, Longus 128. Pass." Schæf.

Mss. * Λέλογα, Photio εἴρηκα.]

[* Λεξείω, Gl. Dicturio, " Pierson. Add. ad Mœr. 14." Schæf. Mss.]

[* Λεκτέος, Xen. K. 'A. 5, 6, 3. Λ. 2, 13. " Aristæn. 2, 1." Boiss. Mss. " Anna C. 58." Elberling. Mss. Apollon. Dysc. de Pronom. 292. 295. sæpius.]

[* Μικρολεγὴς, Eust. 1436, 11. 1502, 34.]

Λέξις, ἡ, Dictio, i. e. Elocutio, Oratio, Sermo, Stylus, Aristot. de Poët. Λέγω δὲ λέξιν, τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνείαν· ὃ καὶ ἐπὶ τῶν ἐμμέτρων καὶ ἐπὶ τῶν λόγων τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν. Lucian. (2, 56.) Ἡ λ. δὲ, σαφὴς, καὶ πολιτικὴ, οἵα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Plut. de Garr. (p. 33.) Θαυμάσαντος τῆς λ. τὸ εὔογκον, καὶ τὸ λιτὸν, ἐν βραχεῖ σφυρήλατον νοῦν περιεχούσης. Ibid. de re ead. Ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσταλται. VV. LL. ex Hermog. λ. πεζὴ, Oratio soluta, et ἡ λ. ἡ τῶν πολλῶν, ex Aristot. pro eo, quod Cic., Vulgaris sermo. Et λέξεως σχήματα, Verborum figuræ, dictionis, elocutionis, sermonis, orationis, e Quinf. || Orationis venustas, Isocr. Dionys. H. teste Bud. Idem tradit λέξιν ab Aristot. vocari Dictionem propriam, ut γλῶτταν Dictionem peregrinam, hoc in l. libri de Poët. Ταῦτα δὲ ἐξαγγέλλεται λέξει, ἢ καὶ γλώτταις καὶ μεταφοραῖς. || Vocabulum, Verbum. Qua in signif. poni et Dictio, vulgus existimat, cum Valla, qui scripsit Dictionem appellari Oratoriam et facundam orationem, nimis hujus vocabuli significationem restringens, ab illa autem generali signif. fieri Dictio, quæ est Vocabulum, Verbum. Plut. in Pol. Præc. Πολλάκις ἐν αὐτῷ τῷ λέγειν ζητοῦντα καὶ συντιθέντα τὰς λέξεις, ἐνίσχεσθαι καὶ διαπίπτειν. Lucian. (2, 348.) Οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προπαρεσκευασμένος. Et ap. Athen. (485.) citatur quidam Moschus, ἐν Ἐξηγήσει Ῥοδιακῶν Λέξεων. [" Intelligitur etiam λέξις non modo Unum quoddam verbum, sed etiam Plura verba, Integra phrasis, quæ alias ῥῆσις. Sic Athen. 275. Κρατῶ γὰρ καὶ τῆς λέξεως, Nam et ipsa (Auctoris) verba teneo: 177. Τῇ λέξει δὲ ταύτῃ ἐχρήσατο, Verbis autem usus est his." Schw. Mss.] Et αὐταῖς λέξεσι, κατὰ λέξιν, Plut. quod Lat. dicitur Ad verbum. Synes. autem dixit etiam ἐπὶ λέξεως. ITEM Αὐτολεξεὶ, Adv. ead. signif. [" Ælian. V. H. 975. Ed. Periz., Plut. Alex. 114. Schm., Toup. ad Longin. 546. Weisk. Λέξις, Wolf. Proleg. 258. 276. Jacobs. Anth. 9, 459. Ammon. 35. Heyn. Hom. 8, 25. Κατὰ λέξιν, 97. Beck. Eur. 3, 28. Schol. Aristoph. Πλ. p. 181. Hemst. Αὐτῇ λ. λέγει, Dionys. H. 5, 367. Λέξεις, Ruhnk. Præf. ad Tim. p. x. ubi strictiori sensu sumitur, cf. p. xv. Koen. ad Greg. Cor. 301. Ἐπ' αὐτῶν λέξεων, Marinus 20. Fabr. Αὐταῖς λ., Heyn. ad Apollod. 1051." Schæf. Mss.] " Εὔλεξις καὶ εὐώνυμος λόγος, Lucian. Lexiph. init., Oratio habens bona vocabula, quæ λέξεις et ὀνόματα dicuntur." [* Πολύλεξις, Villoison. Anecd. Gr. 2, 159. Lobeck. Phryn. 628.] " Λεξείδιον, s. Λεξίδιον, τὸ, Dictiuncula, Vocula, Vocabulum. Scribit Etym. λεξείδιον cum diphth. Atticum esse, e gen. λέξεως: λεξίδιον, Ionicum, e gen. λέξιος. Eand. rationem esse in ῥησείδιον, et ῥησίδιον." [" Ad Lucian. 1, 506. Jacobs. Anth. 9, 178." Schæf. Mss. Phot. Epist. 156. in Toupii Emendd. 1, 157. * " Λεξύδριον, Schol. Greg. Naz. Stel. p. 73. * Λεξείδριον, Pallad. V. Chrys. p. 40." Boiss. Mss.] " Λεξικὸς, vulgo redditur Dictionarius, Vocabularius. A Gaza in l. de Mens. Atticis, Suidas vocatur λεξικὸς, quod vocabula sua serie posita explicet et interpretetur: cujusmodi scriptores vocantur etiam λεξικογράφοι. Et Λεξικὸν nominatur Liber in quo vocabula sua serie posita explicantur: vulgo Dictionarium, Vocabularium."

[* Λέκτης, Gl. Dicentarius. * " Μοιρολέκτης, Planud. Ovid. Met. 15, 436." Boiss. Mss. * Σκληρολέκτης, Lobeck. Phryn. 17.]

Λεκτὸς, q. d. Dicibilis: [Plut. 10, 592.] ut contra ἄλεκτος, q. d. Indicibilis. Item Qui in dictis s. verbis consistit. AT Ἄλεκτος contr. Qui dici non potest, Ineffabilis, Philo, Πυρὸς καὶ ὕδατος ἀλέκτοις φοραῖς. [Schol. Soph. Aj. 730.] || At Λεκτὸς, pro Lectus, i. e. Selectus, vide supra. [* Αὐτόλεκτος, unde * " Αὐτολέκτως, Acta Jun. Bacchi 111. Combef.

A * Βραχύλεκτος, Dionys. Areop. de Myst. Theol. 1." Boiss. Mss. * Δύσλεκτος, Æsch. Pers. 704. * Ἑτερόλεκτος, unde * Ἑτερολεξία, Olympiod. in Eccles. c. 12. p. 677. * " Ἡμίλεκτος λόγος, Theophyl. Simoc. QQ. Phys. p. 13. * " Καινόλεκτος, Herodian. Epimer. p. 3." Boiss. Mss. (* Καλλίλεκτος, unde) * Καλλιλεξία, Phot. Bibl. Cod. 105." Boiss. Mss. Simpl. ad Epict. 486. Schol. Aristoph. Θ. 52. * " Καλλιλεκτέω, Facete dico, Diog. L. 302." Wakef. Mss. Sext. Emp. 300.] " Μυριόλεκτος, Qui ab infinitis dicitur: πολυθρύλλητος, Polluci e Xen. Ἑλλ. 5, (2, 17.) p. 324. Καὶ τούτων ἡμεῖς οὐδὲν λέγομεν ὅτι οὐ καὶ ἐν τῷ τῶν Ὀλυνθίων δήμῳ μυριόλεκτόν ἐστι: sic enim leg. E Dionys. Areop. Epist. affertur pro Millies dictum, Infinitis vicibus dictum." [" Aristæn. 2, 20. Longin. Fr. 8. p. 200. W." Boiss. Mss. * Ὁμολεξία, Schneidero auctoritate carere videtur, idem statuenti de * Ὀρθολεκτέω, in Lexx. Gr. expos. Recte et proprie loquor. * " Ὀρθολεξία, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 526." Elberling. Mss. * Πο-
B λυλεξία, Athan. 2, 246.]

Λεκτικὸς, Orationi et sermoni accommodatus, Bud. ex Aristot. de Poët. Μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι. Idem Bud. scribit a Xen. (Ἀπ. 4, 3, 1.) dici et πρακτικὸς ead. forma. Polluci autem videtur esse Eloquens. [" Mœr. 249. et n., Toup. ad Longin. 390. Λεκτικὸς, * Λεκτικῶς, de prosa, Dionys. H. 5, 201." Schæf. Mss.]

Λεκτίκιον, Lectica, VV. LL. ex Alex. Trall. [9. p. 524.]

[* " Λέγμα, Sermo, Hes." Wakef. Mss.]

AT Λόγος cum suis derivatis, quære post comp. ab hoc λέγω.

ἈΜΦΙΛΕΓΩ, q. d. Ab utraque parte dico, In utramque partem, ut dubitans, Ambigo, Dubito, Xen. Apol. Socr. (12.) Βρονταῖς ἀμφιλέξει τις μὴ φωνεῖν. Item Discepto, Contendo verbis, Controversiam de re aliqua habeo, K. 'A. (1, 5, 11.) Ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐνταῦθα τῶν τε τοῦ Μένωνος στρατιωτῶν καὶ τοῦ Κλεάρχου, Cum aliqua controversia orta esset inter
C etc. vel aliquod dissidium, disceptatio. Suid. exp. ἀμφισβητησάντων καὶ διενεχθέντων. Ἀμφίλεκτος, ὁ, ἡ, formatum ab ἀμφιλέλεκται, 3 sing. præt. a pass. ἀμφιλέγομαι, Utrimque disceptatus, disceptabilis, Controversus, In controversia positus. Apud Eur. Phœn. (510.) ἀμφίλεκτος ἔρις, Contentio varios utrimque sermones habens. [Æsch. Ag. 890. 1594. * Ἀμφιλέκτως, S. c. Th. 815.] AT Ἀναμφίλεκτος, præfixo α priv., et inserto ν, Contrarium, Disceptationem nullam habens, vel controversiam. [Valck. Phœn. p. 182. Porson. 509." Schæf. Mss.] Ἀναμφιλέκτως, Absque ulla disceptatione, Sine controversia. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 229." Schæf. Mss.] Ἀμφίλογος, ὁ, ἡ, itidem pro Controversus, In controversiam veniens, Dubius, De quo ambigitur et dubitatur, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Δεῖ δὲ καὶ τὴν βασιλείαν σαφηνίσαντα καταλιπεῖν, ὡς ἂν μὴ ἀμφίλογος γενομένη, πράγματα ὑμῖν παράσχῃ: Ἑλλ. 5, (2, 10.) Εἰ δέ τι ἀμφίλογον πρὸς ἀλλήλους γίγνοιτο: (Προσοδ. 3, 3.) Διαιρεῖν τὰ ἀμφίλογα dixit Decidere quæ sunt contro-
D versa, i. e. Dijudicare controversias. Thuc. 4, (118.) Ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντας, Controversias jure dirimentes. || Active, Qui ambigit s. dubitat, Arrian. Ἀξιδάρην δὲ ὅτι ἄρχειν χρὴ Ἀρμενίας, οὔ μοι δοκεῖ εἶναί σε ἀμφίλογον. Suid. exp. ἀμφιβαλλόμενον, ἐνδοιάζοντα. Fortasse tamen leg. est σοὶ, non σέ: ut sit, Non mihi videtur dubium tibi esse. Alioqui ἀμφίλογον, sicut et ἀμφίβολον fatendum est tam personam, quam rem dici. [" Markl. Iph. p. 309. Chæremon 2. et Jacobs., Dionys. H. 1, 205. Conf. c. ἀμφίβολος, ad 1, 177." Schæf. Mss. * Ἀμφιλόγως, Æsch. Pers. 905.] AT Ἀναμφίλογος, contrarium, Minime controversus, Extra controversiam, De quo nulla est controversia, Indubius, Minime dubius, Xen. Σ. (3, 4.) Ἡ δικαιοσύνη, καλοκἀγαθία ἐστὶν ἀναμφιλογωτάτη, Minime dubia, Certissima: [Ἀπ. 4, 2, 34.] Ἀναμφιλόγως, Sine controversia, [Xen. K. Π. 8, 1, 15. Œc. 4, 7. Ἀγ. 2, 12.] Ἀμφιλογία, Ambiguitas sermonis, Sermo ambiguus, Disceptatio, Hesiod. Θ. (239.) Νείκεά τε, ψευδέας τε λόγους, ἀμφι-

λογίας τε. [Gl. Altercatio.] 'Αμφιλογέω, verbum ex ἀμφίλογος factum, i. q. ἀμφιλέγω. [Plut. Lys. 22.] A

'Αντιλέγω, Contradico. Dicitur ἀντιλέγω τούτῳ, et πρὸς τοῦτο, vel τοῦτον: cum dat. rei s. personæ, itidemque accusativo rei vel personæ, interjecta præp. πρός. Xen. ('Απ. 2, 6, 39.) Αἰσχυνοίμην ἂν τούτοις ἀντιλέγων: (1, 2, 17.) Πρὸς τοῦτο μὲν οὐκ ἀντιλέγω: Σ. (5, 8.) Οὐκέτι, ἔφη, ἔχω πρός σε ἀντιλέγειν. Apud Aristoph. (N. 1040.) dativo et accusativo, τοῖσι νόμοις καὶ ταῖσι δίκαις τἀναντί' ἀντιλέξαι. Ponitur ἀντιλέγω et cum ὡς οὐ, item cum μὴ vel οὐ μή. Thuc. (8, 24.) Οὐκ ἀντιλέγω ὡς οὐ πάνυ πονηρὰ βεβαίως τὰ πράγματα εἴη, Non contradico tibi dicenti res pessime se habere, Non nego quin res pessime se habeant, Non eo inficias quin &c. Isocr. Panath. 'Αντέλεγον ὡς οὐχ ἡμαρτημένων τούτων, Luc. 20, (27.) Οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι, Qui contradicunt non esse resurrectionem, pro Qui negant esse resurrectionem, Xen. K. Π. (1, 4, 2.) Καὶ ὁ 'Αστυάγης δὲ, ὅ, τι δέοιτο αὐτοῦ ὁ Κῦρος, οὐδὲν ἐδύνατο ἀντιλέγειν μὴ οὐ χαρίζεσθαι. Ubi B ἀντιλέγω μὴ οὐ χαρίζεσθαι, puto esse quod dicunt Lat. Causam non dico quin largiar, Causam nullam dico. Nam Contradico quin largiar, non satis Lat. esset. Fortasse aliquis hic ἀντιλέγειν mallet vertere, Recusare, sicut vertitur aliquando ἀντιλέγω πρὸς τοῦτο pro Hanc rem recuso, ut πρὸς μίαν θερεπείαν ἀντέλεγον. || 'Αντιλέγειν, pro Ambigere, Altercari, Dissentire, Isocr. Archid. (14.) Περὶ τοῦ δικαίου πάντες τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχομεν, περὶ δὲ τοῦ συμφέροντος ἀντιλέγομεν. 'Αντιλέγομαι, pass. Xen. 'Ελλ. 6, (5, 37.) 'Αλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἀντιλέγεται, Sed hæc fortasse contradicuntur, Hæc sunt controversa, De his ambigitur vel contradicitur. Cic. tamen dixit Hæc contradicuntur. Luc. 2, (34.) Σημεῖον ἀντιλεγόμενον, Cui contradicitur. Apud Dem. ἀντιλεγόμενα sunt ἀμφισβητούμενα, Controversa, De quibus inter partes non convenit, ut hoc loco, Ἕως ἂν περὶ τῶν ἀντιλεγομένων κριθῶμεν. His opp. ὁμολογούμενα. Theophr. C. Pl. 6. 'Ο μὲν οὖν λόγος ἀντιλεγόμενος οὗτος, Hæc igitur sunt, quæ in contrarium dis- C putantur, Bud. [" Ammon. 87. ad Thom. M. 76. Casaub. ad Athen. 395. Steph. Dial. 32. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 163. Fac. ad Paus. 1, 574. Callim. 1, 471. 'Αντιλ., μὴ, seq. inf., Xen. K. 'A. 125." Schæf. Mss. *'Αντιλεκτέον, Eur. Heracl. 975.]

" 'Αντίλεξις, Contradictio: ex Hippocr. περὶ Εὐσχημοσύνης affertur, 'Αντίλεξις πρὸς τὰ ἀπαντώμενα, pro " Responsione." [" In tragœdiis et comœdiis opponuntur μονῳδίαις, suntque Partes quibus duo aut plures colloquuntur, Jacobs. Anth. 7, 386." Schæf. Mss.] 'Αντίλεκτος, ὁ, ἡ, In contradictione positus, i. e. Controversus, Dubius, Thuc. 4, (92.) Εἰς ὅρος οὐκ ἀντίλεκτος παγήσεται, i. e. ἀναμφίβολος, Schol. 'Αναντίλεκτος, ὁ, ἡ, Cui contradici non potest, Cui nemo refragari potest. In VV. LL. ἀναντίλεκτος, ἀπόδειξις, Quæ refelli non potest. Et ex Josepho, 'Αναντίλεκτον ἐπὶ πᾶσιν οἷς κελεύσειε, τὴν ἐπιθυμίαν λαμβάνων, Quicquid collibuisset, citra contradictionem imperans fieri. [" Ad Ammian. Marcell. 2, 318. extr. Wagn." Schæf. Mss.] 'Αναντιλέκτως, Citra D contradictionem, Nemine contradicente. [" Lucian. 3, 133." Schæf. Mss.] Εὐαντίλεκτος, Cui facile contradici potest, Qui facile refelli potest. Cui contr. EST Δυσαντίλεκτος, Cui vix contradici potest, Qui vix refelli potest. " 'Αντίλογος, Qui contradicit: ὁ " ἐναντίως λέγων." Et ἀντίλογα, Contradicta, VV. " LL. e Fabio." [Eur. Hel. 1156. τύχῃ. Markl. Iph. " p. 309." Schæf. Mss.] 'Αντιλογία, Contradictio, Quintil. Item Altercatio, Contentio, Bud. ap. Dem. (1018.) Item Refutatio ap. Synes. Sic Herod. (9, 88.) 'Αντιλογίης κυρήσειν exp. Se crimen esse refutaturum. Dicitur item res ἀντιλογίαν μὴ ἔχειν, Quæ nullam admittit in contrarium disceptationem, et contra, ἀντιλογίας πολλὰς ἔχειν, De qua multa in contrariam partem disputari possunt, Cui multis modis contradici potest. || I. q. ἔνστασις, ἀνταγώνισμα, Pugnax contentio instante adversario, [Aristoph. B. 775. " Kuster. p. 50. Plut. Mor. 1, 915. Phryn. Ecl. 112." Schæf. Mss.] 'Αντιλογικὸς, Aptus ad contradicendum, Contradicendi peritus s. Refutandi, Aristoph. (N. 1173.) ἐξαρνητικὸς Κἀντιλογικός, Acer et argutus in disputationibus, Argutator. Isocr. (π. 'Αντιδ'. 18.) Ἄλλοι δέ τινες περὶ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀποκρίσεις γεγόνασιν, οὓς ἀντιλογικοὺς καλοῦσιν. Bud. Comm. || 'Αντιλογικὴ τέχνη, Sophistarum ars, ad verbum Ars contradictoria, contradicendi ad omnia. A Plat. eadem appellatur et ἀμφισβητητική, ἀγωνιστική, ἐριστική. [" Heind. ad Plat. Theæt. 368. Phædr. 307. *'Αντιλογικῶς, 356. (Theæt. 164.)" Schæf. Mss.] 'Αντιλογέω, i. q. ἀντιλέγω. Apud Aristoph. (N. 321.) ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι, Alteri rationi contradicere, Alteram rationem refellere, [Σφ. 544. B. 904. *'Αντιλογητικὸς, Lobeck. Phryn. 520. Phav. Lex. 92.]

'Απολέγω, præp. ἀπὸ privationem significante, ut in ἀποκρίνω, Rejicio, Repudio: ἀπολέγειν δικαστὴν, τινὰ ἐκ τῶν δικαστῶν. Plut. Catone, Μήτε ἀπολιπεῖν βουλομένοις αὐτὸν δικαστὴν, μήτε ἀπολέγειν τολμῶσι. Ibid. 'Ο δὲ ἀπέλεξεν αὐτὸν ἐκ τῶν δικαστῶν. || Cui significationi est affinis ea, qua pro Renuo ponitur, Interdico, Veto, Polyb. 2, (63, 1.) Διότι Πτολεμαῖος τὸ μὲν χορηγεῖν ἀπολέγει, διαλύεσθαι δὲ παρακαλεῖ πρὸς τὸν 'Αντίγονον. Sic quidam historicus ap. Suidam, fortasse idem Polyb., Γράμματά τε ἄντικρυς ἀπολέγοντα τοῖς πρέσβεσιν ἔγραφε μηδαμῶς προΐεσθαι τὰ φρούρια Πέρσαις. Hes. ἀπολέγοντες exp. ἀπαγορεύοντες: et contraria etiam signif. ἀπολέγει, sc. παραγγέλλει. Quod mihi suspectum est. Nisi forte putandum sit præp. habere vim epitaticam hac in signif., ut privativam habet in altera. Hoc enim suspicor, ἀπολέγειν esse Rejicere, Repudiare, quasi negando sibi placere: ut sit ἀπολέγω e λέγω significante Dico. Video tamen et aliam posse afferri hujus signif. rationem, ut sc. sit a λέγω, Eligo, Deligo; sonetque ἀπολέγω q. d. Non eligo. || Declaro, Prodo, Effero, Philo de Mundo, Τούτου δὲ τί ἂν εἴη χαλεπώτερον, ἢ μᾶλλον ἀπολέξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν δυνάμενον; Prodere et efferre, Bud. Habet autem aliquid affinitatis hæc signif. cum ea quam ei dat Hes. de qua paulo ante dixi. || 'Απολέγομαι pass. voce, sed act. signif., itidem ut ἀπολέγω, Rejicio, Repudio, Repello, Non admitto, Plut. Catone (Min. 2.) 'Αλλὰ τῇ σιωπῇ καὶ τῷ προσώπῳ δοκοῦντος ἀπολέγεσθαι τὴν δέησιν: Solone, 'Ως τῆς θεοῦ τὴν ἱκεσίαν ἀπολεγομένης: Lucullo, 'Απολεγομένου τοῦ Λουκούλλου τὰ πρωτεῖα, Cum Lucullus sibi non posceret principatum. Polyb. 'Ο δὲ παρῃτεῖτο τοὺς 'Αχαιοὺς, ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχὴν, Detrectans et non admittens. Q. l. citat Suid. ἀπολεγόμενος exponens παραιτούμενος. Citatur et e Plut. Othone (6.) 'Απολεγόμενοι πόνον, pro Detrectantes laborem. || Deligo, Thuc. 5. 'Απολεξάμενος οὖν αὐτὸς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ὁπλίτας, Schol. ἀποκόψας ἐπιλεκτικῶς. || 'Απολέγομαι τὴν ψυχὴν, Despondeo animum, Greg. Διὰ τοῦτο ἀπελέγετο τὴν ψυχήν. Interdum vero sine adjunctione idem significat, Plut. in Lyc. Οὔτε γενναῖον οὔτε 'Ελληνικὸν ἡγούμενοι κόπτειν καὶ φονεύειν ἀπολεγομένους καὶ παρακεχωρηκότας. || 'Απολέγω pro Eligo etc. vide in priore classe compositorum a λέγω. Quod si e duabus, quas reddidi, rationibus significationis verbi ἀπολέγω, pro Rejicio et Repudio magis alicui placet posterior, ut et mihi profecto probabilior nunc ea videtur, in altera illa classe potius ei det locum. [" 'Απολέγω, Munck. ad Anton. Lib. 104. Verh., Thom. M. 54. Kuster. Aristoph. 238. Brunck. 1, 41. Diod. S. 2, 296. Abresch. Æsch. 2, 119. ad Herod. 433. 629. Rejicio, Heyn. Hom. 5, 685. Declaro, 370. Interdico, Veto, T. H. ad Plutum p. 435. Med., Plut. Sol. 12. Idem 3, 267. 4, 368. Corai., 5, 45. 6, 185. 388. Hutt. 'Απολέγομαι πόλεμον, Anton. Lib. 220. Verh. Interpr. Bellum detrecto: v. Eund. 274. *'Απολελεγμένως, Heyn. Hom. 5, 590." Schæf. Mss. Hesychio ἀπηλεγέως.]

'Απόλογος, ὁ, Narratio longa et verbosa: unde illud Prov. natum, 'Αλκίνου 'Απόλογος, ex iis, ut opinor, quæ Ulysses ap. Alcinoum narrat in Odyssea Homeri. Plato de Rep. 10. (p. 322.) 'Αλλ' οὐ μέντοι σοί, ἦν δ' ἐγὼ, 'Αλκίνου γε ἀπόλογον ἐρῶ, Neque vero tibi longas nugas aut fabulamentum narraturus sum.

Inde ἀπολογίζεσθαι, Enarrare. Hæc Bud.: a quo exp. etiam Fabula moralis e Cic. de Orat. 2. Ἀπόλογος Ἀλκίνου, inquit Suid., ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον, Cic. de Orat. 2, (66.) Et ad hoc genus ascribamus etiam narrationes apologorum: [de Invent. 1, 17. ad Herenn. 1, 6. Plaut. Stich. 2, 32.] Gell. 2, 29. fabulam Æsopi de cassita vocat Apologum. Fuerunt etiam qui Apologationem dicere auderent, ut Fabius testatur 5, 11. αἶνον Græci vocant et αἰσωποποίητον, et, ut dixi, λόγους μυθικούς: nostrorum quidam, non sane recepto in usum nomine, apologationem. Sciendum est autem sicut apologum Æsopicum, ita etiam λόγον Æsopicum. || Sunt qui Ἀπόλογον Ἀλκίνου nomen putent fuisse Fabulæ quæ defensionem Penelopes complecteretur; et ex Aristot. Poët. (16, 8.) Καὶ ἡ ἐν Ἀλκίνου Ἀπολόγῳ· ἀκούων γὰρ τοῦ κιθαριστοῦ καὶ μνησθεὶς ἐδάκρυσεν, colligunt Alcinum fuisse Aliquem qui Ulyssis et Penelopes congressum in scenam introduxerit, et Ἀπόλογον Ἀλκίνου vocarit. Postea autem receptum esse ut fabulosa narratio, tanquam Proverbialiter Ἀλκίνου Ἀπόλογος appellaretur: quo accipitur modo in Plat. l. quem paulo ante citavi. Vide et Erasm. in Prov. Apologus Alcinoi. || Ἀπόλογος ab Hes. exp. ἀπολογισμός. [Cf. Sueton. Rhet. 1. " Ad Xen. Mem. 2, 7, 13." Schæf. Mss.] Ἀπολογία, Defensio, Causæ dictio, ut loquitur Cæsar. Æschin. (58.) Οἴσουσι δὲ εἰς τὴν ἀ. τὸν Διονυσιακὸν νόμον, Isocr. Busir. (18.) Οὐκ ἀπολογίαν ὑπὲρ Βουσίριδος, ἀλλ' ὁμολογίαν τῶν ἐγκαλουμένων δικαίως ἄν τις εἶναι νομίσειεν. Dicunt et ἀπολογίαν ποιεῖσθαι, Causam defendere. Apud Plat. autem διττὰς ποιήσασθαι τὰς ἀ., Duabus uti defensionibus, Duas defensiones afferre, in quadam Epist. Πρὸς δύο δή μοι διαβολὰς διττὰς ἀναγκαῖον ποιήσασθαι τὰς ἀπολογίας. || Ἀπολογία, Excusatio: ἀπολογίαν ἀπολογεῖσθαι ταύτην, Hanc excusationem prætendere, Bud. e Synes. [" Bergler. Alciphr. 173." Schæf. Mss.] Ἀπολογέομαι, γήσομαι, sine activa voce, Causam dico, defendo, Respondeo in judicio. Opp. verbo κατηγορῶ, in Æschin. l., c. Ctes. Ὁ μὲν γὰρ κατήγορος ἀπολογεῖται, ὁ δὲ φεύγων τὴν γραφὴν, κατηγορεῖ. Apud Thuc. Ἀπολογοῦμαι δεδεμένος, Causam dico vinctus. Latine, Causam dico e vinculis. Interdum additur accus. δίκην, et dicitur ἀπολογεῖσθαι δίκην, Dicere causam, Plut. Interdum et gen. adjungitur, qui ab accus. δίκην pendet: ut ἀπολογεῖσθαι θανάτου δίκην, Thuc., Dicere capitis causam. Jungitur et aliis accusativis, ac tum aliter exp. Polyb. (2, 12, 4.) Πρῶτον μὲν ἀπελογήσαντο [ἀπελογίσ. Cas.] τὰς αἰτίας τοῦ πολέμου καὶ τῆς διαβάσεως. Citatur et e Theophr. (C. Pl. 5, 3, 3.) Ἀπολογητέον [—δοτέον] τῇ τροφῇ τὴν αἰτίαν. Sed potest suspecta esse hæc scriptura; nam in illo l. Polybii Ἀπελογήσαντο τὰς αἰτίας, Bud. ἀπελογήσαντο vertit Depulerunt, Diluerunt: quæ interpretatio loco Theophrasti convenire non potest. At convenit et huic l. Luciani (2, 161.) Ταυτὶ δὲ ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, ἀπολογήσομαι, Diluam ea quæ nunc objicit. Interdum autem ἀπολογεῖσθαι cum accus. rei, est Afferre pro sua defensione, ad sui defensionem. Idem Lucian. Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν ἀληθῆ καὶ δίκαια. Bud. autem ἀπολογοῦμαι τοῦτο exp. Excipiendo dico, in Dem. (903.) Ταῦτα Παρμένοντος ἀπολογουμένου, ἔστιν ὅστις ἂν ὑμῶν δίαιταν κυρίαν ἔγνω εἶναι; At vero Act. 24, (10.) Τὰ περὶ ἐμαυτοῦ ἀπολογοῦμαι signif. Defensione utor in iis quæ ad me spectant. Nonnunquam accus. habet præfixa præp. πρὸς, Plato Apol. Socr. (2.) Ἀπολογεῖσθαι πρὸς τὰ κατηγορημένα. Sic Lucian. (1, 577.) Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. Citatur etiam junctum dativo, e Plut. Themistocle, Ἀπολογούμενος διὰ γραμμάτων ταῖς κατηγορίαις, Respondens per literas ad objecta sibi crimina. Jungitur etiam cum præp. ὑπὲρ, περί: et est ἀπολογεῖσθαι ὑπέρ τινος, Respondere pro aliquo, Defendere aliquem: Lucian. Μηδὲ ἀπολογησαμένου ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Cum περὶ autem, ut Isocr. Enc. Helenæ (7.) Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ προσήκει περὶ τῶν ἀδικεῖν αἰτίαν ἐχόντων, Defensionem afferre, Defensione uti. Interdum cum particula ὡς jungitur, sequente οὐκ, Xen. Ἑλλ. 1. Ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀπολογησά-

A μενος ὡς οὐκ ἠσεβήκει, εἰπὼν δὲ ὡς ἠδίκηται. || Excuso, Excusatione utor, Pro excusationem affero, Lucian. (3, 35.) Ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς, ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι, ἐκαθεζόμην πλησίον, Synes. Ἀπολογίαν ἀπολογεῖσθαι ταύτην, Hanc excusationem prætendere, Bud. [" Valck. Phœn. p. 774. Ammon. 19. Thom. M. 96. ad Herod. 714. Phalar. p. 26. Xen. Eph. 117. Bergler. Alciphr. 174. ad Charit. 75. 266. 568. Luzac. Exerc. 177. Philostr. 208. Boiss., Heyn. Hom. 5, 545. Dionys. H. 2, 1225. 3, 1338. ad Diod. S. 1, 425." Schæf. Mss.] Ἀπολόγημα, τὸ, Quod pro defensione respondetur, Excusatio, Plut. Romulo, Ἀ. τῷ Ῥωμύλῳ ἦν τοῦτο. [cf. c. 14.] Bud. ἀπολόγημα interpr. Refutamentum, in h. l. ejusd. Plut. de Rom. Fortuna, Μᾶλλον δὲ ἀπολόγημα πρὸς κατηγορίαν. Idem de Discern. Amico ad Adul. (6, 243.) Ἔνιοι δὲ καὶ δεισιδαιμονίας ἀθεότητα, καὶ πανουργίαν ἀβελτηρίας ἀπολόγημα ποιοῦνται. [" Dionys. H. 3, 1411. Jacobs. Anth. 9, 14." Schæf. Mss. * " Ἀπολογητέον, Dionys.
B Hal. A. R. 6, 44. Aristot. Rhet. 30. Synes. de R. p. 5. Athan. 2, 281." Kall. Mss.] Ἀπολογητικὸς, Defensorius, Ad defendendam causam valens: λόγος ἀ. dicitur Liber in quo aliquis causam suam defendit, et ad objecta crimina respondet. Aliquando ponitur simpliciter ἀπολογητικὸς, omisso substantivo λόγος: ut ap. Suid. in Justini Martyris Vita. [Gl. Excusatorius.] Ἀναπολόγητος, ὁ, ἡ. Dicitur ἀναπολόγητον, Quod defendi non potest, s. excusari. Cujus ἀπολογία, Defensio, inveniri nequit. Utitur Cic. Epist. ad Atticum 16, (7.) Et Paul. ad Rom. 2, [1. et 1, 20. Dionys. H. 7, 46. Plut. Bruto 46. Polyb. 12, 21, 10. 29, 4, 5.] Δυσαπολόγητος, ὁ, ἡ. Dicitur δ., Quod difficulter defenditur, excusatur. Apud Polyb. (1, 10, 4.) Δ. ἁμαρτία, Peccatum quod excusari vix potest. [" Eust. 111, 27." Seager. Mss.] Contr. Εὐαπολόγητον, Quod facile excusari potest. [Strabo 10. p. 711. * " Ἀνταπολογέομαι, Isæus 98, 22." Seager. Mss. Dio Cass. 419. * Ἐναπολογέομαι, Æschin. 21.] " Ἐπαπολογέομαι, Bud. e Plut. affert positum
C " pro simplici ἀπολογέομαι, Defendo vel Refello. " Significat alioqui Utor defensione refutationeve " super vel ob aliquam rem, vel Insuper." [* " Προαπολογέομαι, Ante respondeo, Orig. c. Cels. 2. p. 61." Seager. Mss. * " Προσαπολογέομαι, Saracenica Sylb. p. 6." Boiss. Mss.] " Συναπολογέομαι, Patro- " cinor, ap. Æschin." [" Liban. 185." Wakef. Mss. * " Ὑπεραπολογέομαι, Xen. Ἑλλ. 1, 7, 10. Herod. 6, 136. " Antiphon 650." Seager. Mss. " Schol. Dem. ad Phil. 4. T. 2. p. 50. Reisk., Theod. Abbas in Matth. Lectt. Mosq. 2, 11. Rufus 7. p. 76. Ed. meæ, ap. Valpium, Basil. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 66." Boiss. Mss.]

Διαλέγω, de quo supra in altera compositorum classe dictum fuit. || Διαλέγομαι autem est Colloquor, Sermocinor, Dissero: quo autem utatur modo Hom. dicetur infra. Dem. (1169.) Διελεγόμεθα περὶ ὧν κ. τ. λ. Inter nos colloquebamur, Inter nos verba faciebamus, Bud. Plato Apol. Socr. (27.) Ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διειλέγμεθα. Idem alibi, Χαίρω
D διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. Dicitur etiam διαλέγομαί σοι ταῦτα, πρός σε, Διαλέγομαι ταῦτα πρός σε, διαλέγομαι ταῦτα sine adjectione, Hæc dissero tecum. Xen. Ἀπ. (2, 10, 1.) Οἶδα δὲ καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα: (1, 6, 1.) Ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη. Ibid. legitur, Τοιαῦτα διαλεγόμενος. Sic Plut. Βραχέα διελέχθησαν. Dicitur etiam, Διαλέγομαί σοι περὶ τούτου, Ago tecum hac de re. Herodian. 6, (4, 6.) Καὶ περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας διαλέγεσθαι: 7, (4, 11.) Ὡς δὴ περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν χρημάτων διαλεξόμενοι. Plato Epist. Ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον περὶ τῶν Δίωνος πραγμάτων οὐδὲν ἔτι διελεγόμην. Dicitur et de legatis, Dem. (140.) Οἴομαι δεῖν ὑμᾶς πρεσβείαν ἐκπέμπειν, ἥτις τῷ βασιλεῖ διαλέξεται. Sic Herodian. 3, (14, 8.) Πρεσβείας ἔπεμπον, περί τε εἰρήνης διελέγοντο. Ceterum legimus ap. Xen. διαλέγεσθαι accepisse hanc signif. a voce act. διαλέγειν: Ἀπ. 4, (5, 12.) Ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα. || Διαλέγομαι τουτὶ τὸ ῥῆμα, vide

Διάλεξις, e Dem. || Διαλέγομαι, Orationem publice A habeo, Bud. 254. ex Isocr. || Apud Hom. sunt qui pro Cogito accipiant in Il. Λ. (407.) Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; ac certe brev. Schol. exp. διελογίσατο, ἐνεθυμήθη: sed Eust. putat accipi posse pro εἶπε, ut hic locus conveniat cum eo, ubi dicit εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. "Διείλεγμαι, "Attice pro διαλέλεγμαι." ["Fischer. Ind. Palæph., Wyttenb. Select. 385. Græv. Lectt. Hes. 566. Thom. M. 229. 235. 503. ad Charit. 510. Kuster. V. M. 62. De re venerea, Pierson. Præf. ad Mœr. xxvii. ad Mœr. 131. Abresch. Lectt. Aristæn. 50. 304. Bergler. Alciphr. 147. 152. ad Herod. 133. Toup. Opusc. 1, 397. Ammon. 44. 87. ad Paus. 329. Brunck. Aristoph. 1, 283. (Πλ. 1082.) 2, 50. Kuster. 16. Plut. Solone 20. De fut. med., Koen. ad Greg. Cor. 31. De augm., ad Diod. S. 2, 99. Cum inf., 295. De scriptt. prosaicis, Dionys. H. 5, 145. Opp. ἀγωνίζεσθαι, Heind. ad Plat. Theæt. 368. Διαλ. τοὺς λόγους, Boeckh. in Plat. Min. 43. Διείλεκται, Heyn. Hom. 6, 645." Schæf. Mss. Διαλεγήσονται B pro διαλέξονται, Marmora Oxon. p. 7. * Διαλεκτέον, Aristot. Topic. 8, 3. 14. "Aristæn. 2, 19." Boiss. Mss.]

Διάλεξις, ἡ, Sermocinatio, Dissertatio, Plut. (6, 494.) Ὅπερ γὰρ αἰώρα πρὸς γυμνάσιόν ἐστι, τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις, Greg. Ὡς δὲ τὸ τῆς δ. ἔγνων ἀπόῤῥητον, οὐδὲ καθεκτὸν ἔτι τυγχάνον, Simul autem ego animadverti eorum in disputando malevolentiam, quæ jam arcana esse ab eisque cohiberi non poterat, Bud. Et in plur. e Platone, Epist. 7. Οὐ πειθόμενοι ταῖς ὑπ' ἐμοῦ δ. || Διάλεξις, inquit Bud., proprie dicitur Sermocinatio scita et emendata, id quod Xen. docet Ἀπ. 4. his verbis, Ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι κ. τ. λ., quæ habes in Διαλέγομαι: sed nullum affert exemplum, in quo διάλεξις sic accipiatur. At in Aristoph. N. (317.) Αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι, Schol. exp. λόγων ἐμπειρίαν, addens etiam, ὥστε τὰ νοηθέντα φράζειν δύνασθαι. Fortasse autem videri possit hic nominis διάλεξις usus convenire cum eo usu τοῦ διαλέγομαι, C quem habet ap. Dem. Or. pro Cor., ubi dicit ironia utens, Πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο, οὐχ ὁρᾷς; γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγώ. Quo pertinet et Καθαρεύοντες ἐν τῷ διαλέγεσθαι ap. Plut. ["Phryn. Ecl. 156. I. q. φωνή, ibid. 2." Schæf. Mss. I. q. διάλεκτος, Dio Cass. 60, 17.]

Διάλεκτος, ἡ, Sermo unicuique genti peculiaris, Sermonis forma: quam signif. habere interdum et nomen γλῶσσα, docui T. 1. c. 853. Plut. Quæst. Rom. Ἀλλὰ παρακρούεται πολλοὺς ἡ διάλεκτος: ita enim leg. est, non autem ἡ διαλεκτικὸς, ut habent vulg. Edd. Atque ita legi debere præterquam quod testantur vet. Codd., ostendunt et hæc sequentia, Τὸ γὰρ ἀριστερὸν, σίνιστρον ὀνομάζουσι κ. τ. λ. Idem in Apophth. Ἠιτήσατο δὲ καὶ χρόνον, ὅπως τὴν Περσικὴν δ. καταμαθὼν, ὡς βούλεται, καὶ μὴ δι' ἑτέρου, ποιήσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ἔνδειξιν. Sed et ipsa lingua Græca in quinque διαλέκτους dividitur, quarum nomina sunt, Ἰὰς, Ἀτθὶς, Δωρὶς, Αἰολὶς, et κοινή. Definitur autem D διάλεκτος ab eo, cujus extat de Dialectis opusculum, ἰδίωμα γλώσσης, vel λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπον ἐμφαίνουσα. A Bud. quoque definitur Idioma sermonis, et Proprietas cujusque linguæ; afferturque ab eo locus hic Fabii utentis hac voce, l. 9. In Herodoto vero cum omnia, ut ego sentio, leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur. || Subjungit autem idem Bud. Aristotelem aliter interpretari, scribentem H. A. 3. Διάλεκτος δὲ, ἡ τῆς φωνῆς ἐστὶ τῇ γλώττῃ διάρθρωσις: quam dicit διαφέρειν τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ψόφου. Gaza autem ap. Eund. διάλεκτον ἔχει, vertit, Loqui potest. || His alium præterea usum addo nominis διάλεκτος, quem habet ap. Plat. Symp. (23.) Θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι. Hic enim, si exemplaria non mentiuntur, διάλεκτος i. significat q. διάλεξις. Ficinus certe vertit Colloquium. ["Valck. Phœn. p. 20. Diatr. 96. Toup. ad Longin. 390. Casaub. ad Athen. 1, 12. Heind. ad Plat. Gorg. 183. ad Theæt. 368. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 32. Dionys. H. 5, 15. 16. 58. 96. 104. 146. 185. Colloquium, Disputandi ratio, Heind. ad Plat. Theæt. 296. Dialectus, Valck. Phœn. p. 363. Conf. c. διάλεξις, Müller. ad Lycophr. p. 308." Schæf. Mss. * Ἀδιάλεκτος, Ruhnk. ad H. in Cer. p. 200. "Bekk. Anecd. 344. 345." Boiss. Mss. * Εὐδιάλεκτος, unde * Εὐδιαλέκτως, M. Anton. 1, 7. v. nott.] Διαλεκτικὸς, q. d. Sermocinativus, Sermocinatorius, i. e. Ad sermocinationem pertinens; Sermocinator, Fabulator, Bud. ap. Aristot., ubi inter σημεῖα τοῦ κοσμίου ponit, Ἐν ταῖς κινήσεσι βραδὺς, καὶ διαλεκτικὸς, Qui lubenter sermocinatur, Qui sermocinatione et confabulatione delectatur. || Disserendi peritus s. disputandi, Peritus artis quæ Dialectica vocatur. A Plat. Cratylo definitur, Qui interrogare et respondere novit: Τὸν δὲ ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο τι σὺ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν; Idem ibid., de heroibus loquens, Καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾷν ἱκανοὶ ὄντες, ubi videri queat deesse καὶ ἀποκρίνεσθαι: ut in altero illo habes l.: Athen. 13. Καὶ εἰ οἱ δ. συνελθόντες εἰς πότον περὶ συλλογισμῶν, διαλέγοιντο. Item superlativo gradu διαλεκτικώτατοι ap. Xen. Ἀπ. 4, (5, 12.) Qui disserendi facultate maxime valent, Bud. Et ipsa ARS, Διαλεκτική, sub. τέχνη, Dialectica, Ars disserendi, Disputatrix: Fabius 12, 2. Ita hæc pars dialectica, sive illam dicere malimus disputatricem, ut est utilis sæpe et finitionibus et comprehensionibus, et separandis, quæ sunt differentia, et resolvenda ambiguitate, et distinguendo, dividendo, illiciendo, implicando. Ab Eod. paulo ante Rationalis appellatur. Vide et quæ de hac affert Bud. 255. e Plat. Item Διαλεκτικὸς, Pertinens ad artem quæ Dialectica dicitur. Et τὸ δ. Plato, ap. quem legitur etiam δ. μέθοδος, γυμνασία, λόγοι. ["Ad Mœr. 249. Toup. Opusc. 2, 263. Heind. ad Plat. Phædr. 314." Schæf. Mss.] Hinc fit etiam ADVERBIUM Διαλεκτικῶς, Dialectice, i. e. Convenienter arti dialecticæ, ejus præceptis, Arte dialectica s. Methodo, Adhibendo methodum dialecticam, More eorum qui dialectici vocantur. Plato Menone (339.) Δεῖ δὴ πρᾳότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. Quod exponit, subjungens, Ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον τἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων, ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος. Plut. Symp. 4. Τῷ πράγματι μετὰ σπουδῆς πρόσειμι καὶ διαλεκτικώτερον. [* Διαλεκτικεύομαι, M. Anton. 8, 13.]

[* "Διαλογή, Colloquium, i. q. διάλογος, Auctor Vitæ Homeri c. 36., quæ Herodoto tribuitur." Schw. Mss.] Διάλογος, ὁ, Sermocinatio, potius quam Colloquium ut quidam interpr., Sermo aliquorum disserentium aut confabulantium, Dialogus. Exp. etiam, Sermo ex interrogatione et responsione constans. Fabius 9, 2. de figuris sententiarum loquens, Sermones hominum assimilatos, dicere διαλόγους malunt, quam quod Latinorum quidam dixerunt Sermocinationem. A Diog. L. Platone affertur et alia definitio διαλόγου, in qua ejus signif. ita restringitur, ut eam sequendo, Luciani διάλογοι falso ita vocentur. Esse enim ait sermonem de re aliqua philosophica aut politica, in quo decenter expressi sint mores earum quæ introducuntur personarum. [Gl. Digestum, Disputatio.] Διαλογικὸς, Ad dialogos pertinens, s. Ad dialogorum scriptionem. Διαλογικὰ scripta, inquit Bud., sunt Ea in quibus personæ introducuntur, ut in Plat. Dialogis: ita ut quæ scribuntur, personarum potius auctoritate quam scribentis nitantur. AT VERO adjectivi bicomp. Εὐδιάλογος, quod ap. Suid. [et Phot.] exp. εὐόμιλος, exemplum desidero. [* Διαλόγιον, Gl. Contumelia.]

[* Ἀντιδιαλέγομαι, Clem. Alex. 75. * Προδιαλέγομαι, Gl. Præfor. "Ante colloquor s. dissero, Chrys. in Matth. Hom. 82. T. 2. p. 510, 10." Seager. Mss. Dionys. H. 1, 194. * Προδιάλεξις, Gl. Præfatio.] Προσδιαλέγομαι, q. d. πρός τινα διαλέγομαι, Sermocinor cum aliquo, Colloquor. Ejus exempla Bud. 254. affert e Plut. (6, 96. 436. 548.) et Synes. Animadvertendum est autem otiosam esse præp. πρὸς

hoc in verbo: qui enim διαλέγεσθαι dicitur, is intelligitur πρός τινα διαλέγεσθαι, ut qui sermocinatur, sermocinari cum aliquo. [" Athen. 516. Μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ προσδιαλεγόμενος." Strong. Mss. " Herod. 3, 50. cum dat. constructum ponit pro Respondeo, Διαλεγομένῳ τε οὐ προσδιελέγετο." Schw. Mss.] Προσδιάλεξις, Sermocinatio. [* Συνδιαλέγομαι, Gl. Colloquor, Athen. 97. * Ὑπερδιαλέγομαι, Lucian. 3, 63.]

[* Ἐλλέγω, Hermann. Lex. Pros. 462.]

Ἐπιλέγω, ut τοῦτο ἐπιλέγω ἐκείνοις, Dico hoc post illa, Hoc illis subjungo, Dictis addo: sicut ἐπειπεῖν signif. πρὸς τοῖς εἰρημένοις εἰπεῖν. Interdum vero additur accus. tantum, sæpe vero neuter. Thuc. 6, (28.) p. 206. Ἐπιλέγοντες τεκμήρια, τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν. Dixerat autem antea, Ἐμεγάλυνον, καὶ ἐβόων ὡς ἐπὶ δήμου καταλύσει τά τε μυστικὰ καὶ ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ γένοιτο, καὶ οὐδὲν εἴη αὐτῶν, ὅ,τι οὐ μετ' ἐκείνου ἐπράχθη: deinde ἐπιλέγοντες κ.τ.λ. Interdum vero ἐπιλέγω τούτῳ, Dico de hoc, Bud. 661. ap. Xen. et Aristot. Idem vero ἐπιλέγοντες reddit Simul subjicientes, addens et aliam interpretationem, Statim subjicientes et effantes hæc verba, in Plut. (8, 770.) de quodam sacrificio, Καὶ τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντες, διὰ θυρῶν ἐξελαύνουσιν, ἐπιλέγοντες, ἔξω βούλιμον, ἔσω δὲ πλοῦτον καὶ ὑγιείαν. Idem interpr. ἐπιλέγω, Dicti aut Facti rationem subdo reddoque, Hoc jam dictis et præterea addo. Item De facto vel verbo hoc dico. Et Xen. (K. Π. 1, 3, 6.) Ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, Elogium unicuique addentem. Vide plura ibid., item pass. Ἐπιλέγομαι. Sciendum est autem Polit. ap. Epictetum reddere Considerare, sed perperam. [" Lennep. ad Phal. 33. Herod. 407. 641. Casaub. Athen. 1, 28. Diod. S. 2, 196. 295. 326. 530. Heyn. Hom. 6, 84. Dionys. H. 2, 1252. ad Charit. 118. 133. Musgr. El. 719. Sermocinari vertitur Herod. 412." Schæf. Mss.]

Ἐπίλογος, ὁ, Dictum quod subjungitur ad reddendam ejus, quod præcedit, rationem, Bud. 661. ex Aristot.: Cam. autem signif. ait Dicti explicationem s. applicationem in Herod. (1, 27.) Κάρτα τε ἡσθῆναι Κροῖσον τῷ ἐπιλόγῳ. Fortasse autem signif. Explicatione quæ subjungebatur. || Apud Rhett., Peroratio, Orationis extrema pars, Conclusio orationis, Auctor Rhet. ad Heren. l. 2. Conclusiones, quæ ap. Græcos ἐπίλογοι nominantur. Vult Bud. ita vocari hanc partem, quod sit quasi jam dictorum enumeratio. In quo illi non assentior: quia licet in epilogo multa ex jam dictis repetuntur, idque breviter, non tamen inde dictum puto ἐπίλογον, sed quoniam ea, quæ ibi dicuntur, supradictis ἐπιλέγεται, Dicuntur post vel ultra supradicta, et illis adjiciuntur tanquam coronis totius orationis. Possumus ἐπίλογον interpretari Perorationem, e Fabio: quippe qui ita scribat 6, 1. in fine, Sunt et qui hos μερικοὺς ἐπιλόγους vocent, quo partitam perorationem significant. Mihi non tam partes quam species videntur. Siquidem hæc Epilogi et Perorationis nomina, ipsa aperte satis ostendunt hanc esse consummationem orationis. [" Thom. M. 508. Musgr. El. 719. ad Dionys. H. 4, 2319." Schæf. Mss. * Ἐπιλογικὸς, Athen. 590. Hermog. 2, 304. 324. * " Ἐπιλογικῶς, In modum perorationis, Auctor Argum. Ctes. Æschinis 154." Boiss. Mss.] Προσεπιλέγω, pro ἐπιλέγω, De facto vel verbo hoc dico, et quasi elogium addo, Bud. 661. e Dem. [Diod. S. 2, 322." Schæf. Mss. * Συνεπιλέγω, unde * Συνεπιλεκτέον, Una dicendum, addendum, Eust. Od. A. p. 41, 31.]

[* Εὐλέγω, Gl. Benedico.]

Καταλέγω, Sigillatim enarro: καθ' ἕκαστα λέγω, Od. Γ. (97.) Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς: Δ. (256.) Καὶ τότε δή μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν. Il. K. (405.) Ἀλλ' ἄγε, μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον: e q. l., sicut et ex aliis quibusdam, existimat Eust. eorum opinionem refelli, qui λέγειν pro λαλεῖν extare ap. Hom. negarunt. [" Agathias 90. Ænigma 15. Achill. Tat. 33." Schæf. Mss.] || Καταλέγω alias etiam signiff. habet, quas vide supra in altera comp. a λέγω. [* Καταλογὴ, Hesychio τὸ τὰ ᾄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν.] " Καταλογάδην, Prosaice, Prosa oratione. Isocr. (ad Nic. " 2.) Πολλὰ τῶν καταλογάδην συγγραμμάτων. Sic " Plut. (7, 255.) Ἴων ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς δίχα μέτρου καὶ " καταλογάδην αὐτῷ γεγραμμένοις. Dicunt et πεζῶς " s. πεζῇ, ac πεζῷ λόγῳ." [" Plato Lys. 6. 7. Heind. Phryn. Ecl. 34. Jacobs. Anth. Proleg. 51. Brunck. Soph. 3, 444. Athen. p. 13. Valck. Adoniaz. p. 200. Bibl. Crit. 2, 2. p. 104. Fabric. Bibl. Gr. 1, 1. Harl., Suid. h. v., Toup. Opusc. 2, 89. 141. Xen. Eph. 94. Οἱ κ., Bast Lettre 61. Τὰ κ., Heind. ad Plat. Phædr. 316." Schæf. Mss.]

[Παραλέγω, Deliro, vide in altera classe comp oss. * Παραλογὴ, Deceptio, conjunctum cum πρόφασις, Plut. Timol. 9. " Reiskio placet in παραλογίᾳ mutare, id Græcum non esse credenti." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * " Παραλεξείδιον, Lex. Bekk. 404." Boiss. Mss.]

" Περιλέγειν, teste Polluce, Hermippus Comicus " vocavit τὸ περιέρχεσθαι τῷ λόγῳ, Circumloqui, Ver- " borum circuitionibus uti: veluti περισσὰ λέγειν, " Superflua et futilia loqui, ut solent loquaculi s. " locutuleii. Quomodo et VERBALE Περίλεξις, a " Schol. Aristoph. exp. περίφρασις, περιττολογία, N. " (315.) οὐράνιαι νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀρ- " γοῖς, Αἵπερ γνώμην, καὶ διάλεξιν, καὶ νοῦν ἡμῖν " παρέχουσι, Καὶ τερατείαν, καὶ περίλεξιν: ut sit Cir- " cumlocutio, Copia dicendi et latius interpretandi, s. " Futilis loquacitas, Supervacanea dictio. Hesychio " quoque περιλέγειν est τὸ περισσὰ φράζειν." [Vide Nostrum in Περιαγόραιος, et cf. Hes., qui habet * Περίλογος.]

Προλέγω, Prædico, Præmoneo, Profiteor, Plut. de Socr. Dæm. Καὶ γὰρ προῄδειν καὶ προὔλεγον, Thuc. 1. Προὔλεγον, τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα καθελοῦσι, μὴ ἂν γενέσθαι πόλεμον, Æschin. (54.) Προλέγω ὑμῖν ὅτι λήσετε κατὰ μικρὸν τῆς πολιτείας τισὶ παραχωρήσαντες. Dem. προλέγειν et διαμαρτύρεσθαι copulavit cum alibi, tum [240. " Cattier. Gazoph. 88. Jacobs. Anth. 9, 343. Epigr. adesp. 255. Heyn. Hom. 6, 490. ad Xen. Eph. 269. Valck. Diatr. 242. πόλεμον, Anton. Lib. 220. Verh." Schæf. Mss. Pind. N. 2, 28. ἐξοχώτατοι προλέγονται, i. e. λέγονται πρὸ τούτου γενέσθαι. * Προλεκτικὸς, Propheticus, Paul. Sil. 74, 67. πνεῦμα.] Πρόλογος, q. d. Proloquium, i. e. Anteloquium, opp. τῷ ἐπίλογος, de quo dictum modo fuit; nam πρόλογος appellantur Ea quæ dicuntur ante cetera. Sed ut ἐπίλογος peculiare est Rhetoribus, sic πρόλογος Comicis Poëtis, a quibus ita vocatur Quæ alicui Comœdiæ præfigitur velut præfatio. Aristot. Rhet. 3. dixit προοίμιον esse ἀρχὴν τοῦ λόγου, quod in poësi πρόλογος, et quod προαύλιον nominatur ἐν αὐλήσει. Ibid. Ὅτι ταυτὸ δύναται ὅπερ τῶν δραμάτων οἱ πρόλογοι καὶ τῶν ἐπῶν τὰ προοίμια. Demetr. Phal. Καὶ παρὰ Μενάνδρῳ δὲ ὁ πρόλογος τῆς Μεσηνίας. Item in numeris πρόλογος et ὑπόλογος, qui Boëthio Dux et comes, Bud. 172. Vide et alias signiff. ap. Hes. [Aristot. Poët. 12. Nicom. Arithm. 2. p. 95. Ast., Boëthii Arithm. 1, 24.] AB HOC, Προλογίζειν factum est, pro Præfari. Solent autem qui argumenta in Comœdias scripserunt, dicere eum προλογίζειν, qui primus in scenam prodiens verba facit, ut Aristoph. in Pluto dicitur προλογίζειν Καρίων servus: in Ranis autem Ξανθίας. Sed a Suida προλογίζω exp. πρότερος λέγω, Prior dico. [Simpl. ad Epict. 99. * Προλογισμὸς, Hierocles 154. * Ἀπρόλογος, Schol. Aristoph. Ἐκκλ. 126.] || AT Προλελεγμένοι ap. Hom. ab altera τοῦ λέγω signif. pro Qui delecti et ante alios collocati fuerunt, Delecti ad tenendum primum in acie locum, ut sint præstites in acie. Eust. exp. * ἐπιλέγδην προτεταγμένοι ὡς πρωτοστάται, Il. N. (689.) Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι.

" Προσλέγω, Insuper dico. Pass. προσλέγομαι ap. " Hom. legitur Od. M. 34. ubi sc. Circe Ulyssem " χειρὸς ἑλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων Εἷσέ τε καὶ " προσέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα: pro προσεῖπεν, " Affata est, Allocuta est, Schol." [Clarkius reddit E regione sedit.] " Apud Hesiod. vero Ἔργ. 2, (497.) " ubi, Πολλὰ ἀεργὸς ἀνὴρ κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων, " Χρηΐζων βιότοιο κακὰ προσλέξατο θυμῷ, Moschop. " exp. ἐνενόησεν ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ, Proclus προσενόη-

" σεν, προσεπενόησεν, Insuper excogitat." [" Wakef. Georg. 26. Theocr. 1, 92. ubi v. Valck., Abresch. Lectt. Aristæn. 89. Græv. Lectt. Hes. 566." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 426. Ὀψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο: 4, 833. τοίῳ προσελέξατο μύθῳ. * " Ἀπρόσλογος, Schol. Pind. N. 3, 114." Boiss. Mss. " Orig. c. Cels. 6. p. 310. * Ἀπρυσλόγως, Intempestiva oratione, Polyb. 9, 36, 6." Seager. Mss. Schol. Aristoph. Σφ. 1302.]

[* Ὑπερλέγω, Dicto, Plut. 6, 167. Dio Cass. 474, 68.]

¶ Λόγος, ὁ, Dictum, Verbum, Sermo, Oratio, Verba, Plato Symposio, Ὁ γὰρ παλαιὸς λ. εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει, Nam scitum est vetus illud dictum, Simile semper se adjungere simili. Vel, Vetus illud verbum, Terent. Scio tamen ibi exponi etiam Proverbium, sicut Verbum ap. Terent.; sed possumus reddere et Dictum Proverbiale, liceat enim ita παροιμιακὸν interpretari, ad retinendam vocem illam Dictum, eod. plane modo a Dico formatam, quo λόγος a λέγω. Quod λόγος tamen in hunc locum rejeci, propter aliarum quas habet præterea significationum varietatem. Itidem porro dixit Philo, Πίστις γὰρ, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, τῶν ἀδήλων τὰ ἐμφανῆ. Rursum vero Plato de Rep. 1. (p. 152.) λόγον appellat hæc, quæ Themistocles Seriphio cuidam respondet, Nec hercle, si ego Seriphius essem, nobilis; nec si tu Atheniensis esses, clarus unquam fuisses. Itemque hæc, Nec in summa inopia levis esse senectus potest etc.: subjungit enim illi Themistoclis responso, Καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας φέρουσιν, εὖ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι οὔτ' ἂν ὁ ἐπιεικὴς κ. τ. λ. Quod Themistoclis dictum accommodari potest ad eos qui etc. Vel, ut Cic. vertit, Quod eod. modo potest dici. Sic Herodian. (3, 14, 7.) Παντὸς λόγου θᾶττον, et ap. Synes. (3, 14, 7.) Θᾶττον ἢ λόγος, Dicto citius. Et ap. Plat. Οἱ λόγοι καὶ ἔργα, Dicta et facta. Sed frequentius occurrit λόγος pro Sermo, Oratio, Verba, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 13.) Ἤρξατο λόγου ὁ Φαρναβάζος· καὶ γὰρ ἦν πρεσβύτερος, Inchoavit sermonem, Aristoph. N. (1408.) Ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου, μέτειμι, pro ἀπέσχισάς μοι τὸν λόγον, Abrupisti mihi sermonem, Interpellasti, Isocr. Evag. (22.) Περὶ μὲν οὖν Κόνωνος ἄλλος ἡμῖν ἔσται λόγος, De Conone alius nobis erit sermo. Ita quidem ad verbum, sed Latinius dixeris, De Conone alius erit dicendi locus; simplicius, De Conone alibi a nobis dicetur.

Λόγος, sicut et plur. λόγοι, alicubi redditur apte et nomine plur. Verba, ut τί δεῖ λόγου; quod Latine, Quid verbis opus est? Aristot. Rhet. 2. Περὶ ὧν γὰρ ἴσμεν καὶ κεκρίκαμεν, οὐδὲν ἔτι δεῖ λόγου. Dem. (16.) Ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ διάφορα, ἐνθάδε ἢ ἐκεῖ πολεμεῖν, οὐδὲ λόγου προσδεῖν ἡγοῦμαι. Commode λόγον reddiderimus nomine hoc Verba, in aliis etiam quibusdam loquendi generibus; præsertim vero ubi λόγῳ et ἔργῳ opponuntur: sic enim Latini inter se opp. Verbis aut Verbo, et Re, vel Re ipsa, aut Revera. Thuc. 1, (128.) Τῷ μὲν λόγῳ ἐπὶ τὸν Ἑλληνικὸν πόλεμον, τῷ δὲ ἔργῳ τὰ πρὸς βασιλέα πράγματα βουλόμενος πράσσειν: 6. Λόγῳ μὲν γὰρ, τὴν ἡμετέραν δύναμιν σώζοι ἄν τις, ἔργῳ δὲ, τὴν αὐτοῦ σωτηρίαν. Sic Isocr. Panath. Λόγῳ μὲν, ἐπὶ θήραν, ἔργῳ δ' ἐπὶ κλοπείαν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικούντων. Idem vero alibi τῷ λόγῳ et τῇ ἀληθείᾳ inter se opp., ut hic λόγῳ et ἔργῳ. Apud Thuc. autem adversatur etiam τῷ ὄντι huic τῷ λόγῳ: et sunt qui λόγον in hujusmodi locis exp. Prætextum, Simulationem. Sed et in aliis quibusdam dicendi formulis inter se opp. λόγος et ἔργον. Interdum jungitur dat. λόγῳ cum εἰπεῖν, diciturque λόγῳ εἰπεῖν, ut Lat. Verbis consequi, Herodian. 8, (6, 16.) Οὐδ' εἰπεῖν ἐστὶ λόγῳ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὴν ἑορτὴν, Nemo verbis ullis consequi possit, Ulla oratione consequi. Exp. et Oratione complecti, in simili Dem. loco. Est autem velut παρέλκων ibi hic dat.; at in isto Thuc. l., l. 1. Καὶ ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι, sunt qui λόγῳ exp. Orando, In iis, quas habuerunt, orationibus. In VV. LL. affertur et λόγον λέγειν e Dem., sicut λόγους λέγειν ex Aristoph., pro Verba facere: de quo loquendi genere dicam et paulo post. Sed quod attinet ad prius illud εἰπεῖν λόγῳ ex Herodiano prolatum, eo referri possunt hæc loquendi genera, λόγου κρεῖττον, μεῖζον: ita enim appellant quod nemo possit λόγῳ εἰπεῖν. Thuc. 2, (50.) Γενόμενον γὰρ κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου, Morbi species hujusmodi, quæ nulla oratione explicari posset. Ad verbum, Superior oratione, omni facultate orationis. Interdum additur et παντὸς, ut in isto Philonis loco, Πῶς οὐ περιμάχητα καὶ παντὸς λόγου κρείττονα καθέστηκε. Itidem vero dicunt λόγου, παντὸς λόγου μεῖζον: ὑπὲρ λόγον, Greg., Supra quam dici potest. Præterea legitur ἑνὶ λόγῳ et ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, Lat. Uno verbo, Ut uno verbo absolvam. Et pro eod. ὡς εἰπεῖν λόγῳ, vel secundum alios Ut ita dicam, aut Prope dixerim. Vocabulum λόγος redditur apte Verbum et in hoc loquendi genere, λόγου ἕνεκα, χάριν: itidem enim Lat. dicunt Verbi causa, gratia. Aristot. Eth. 6, 12. Ἔστω γὰρ, λόγου χάριν, τὸ τυχόν. Quinetiam λόγος singul., sicut et plur. λόγοι, dicunt Græci eo sensu, quo Lat. Verba, et nos quoque ad verbum Paroles: cum dicimus, Ce sont paroles; Ce ne sont que paroles: quod a nobis Itali mutuati dicunt eod. sensu Parôle, pro Fabulæ, i. e. Mendacia. Λόγος, inquit Bud., interdum pro Vanitate et Mendacio ponitur, ut Verba Latine. Dem. (871.) Λ. ταῦτα καὶ παραγωγὴ τοῦ πράγματός ἐστι, Verba sunt hæc, et impostura a proposito vos abducens. Idem p. 171. λόγους λέγειν exp. Inaniter verba fundere, Verba loquaciter facere: quo crediderim modo exponi debere et ap. Aristoph. non simpliciter, Verba facere, VV. LL. Sed hoc addo iis quæ a Bud. de hac signif. nominis λόγος dicuntur, Græcos interdum ei adjungere adverbium ἄλλως: Plut. Symp. sept. Sap. Λόγος, ἔφη, ταῦτα ἄλλως ἐστίν. Synes. Μὴ λόγον ἄλλως οἰηθῇς τὴν παραίνεσιν: alibi, Μὴ λόγον ἄλλως οἰηθῇς, τὸ μηδὲ μέχρις ἁλῶν τοὺς δεῦρο κεχρῆσθαι θαλάττῃ. Sed et Fabulæ Æsopicæ, λόγοι Αἰσώπειοι, et in sing. itidem λόγος, Bud. 174. Ceterum λόγοι ap. Hom. extare falso negarunt quidam e vett. Gramm., cum ap. eum legamus Od. A. (56.) Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι, Mollibus et blandis verbis. Utitur et Hesiod. (Θ. 890.) Vide Λογοποιός.

Λόγος, de Dei Filio, ap. Jo., ab aliis Verbum, ab aliis Sermo, et rectius: qua de re lege Annot. in N. T. simulque quos peculiares usus ibi habeat.

Λόγοι, sicut et λόγος, in variis loquendi generibus redditur Sermo, Oratio. Sunt etiam peculiariter λόγοι Orationes eorum qui oratores vocantur, ut Demosth., Ciceronis, et aliorum. Sed et πολιτικοὶ λόγοι ex Aristot. Civiles causæ. Illorum autem loquendi generum exempla proferam, prius tamen aliqua præterea eorum in quibus habetur singul. λόγος. Thuc. 1, (97.) Καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην, Digressionem orationis, Plut. de Puer. Educ. (p. 21.) Ἐπανάγω γὰρ πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς τοῦ λόγου ὑπόθεσιν: de Orac. Def. Ὃν ἄρτι περὶ τῆς μεταστάσεως καὶ φυγῆς τῶν δαιμονίων ἀφῆκε λόγον, ἀναλαβεῖν δίκαιός ἐστι. Lucian. (2, 302.) Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ: (296.) Ἀλλὰ κἂν εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τῷ λόγῳ: (278.) Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. Et ut Lat. dicunt Verba facere, sic Gr. λόγους ποιεῖσθαι: quod et pro Orationem habere. Isocr. Areop. (24.) Ἐγὼ δ', εἰ μὲν πραγμάτων πέρι ἀγνοουμένων καὶ καινῶν τοὺς λόγους ἐποιούμην, — εἰκότως ἂν ἔσχον τὴν αἰτίαν ταύτην. Dicit vero et λόγον ποιεῖσθαι ead. signif. Ἐν λόγοις εἶναι, Hominum sermone celebrari, Bud. e Xen. K. (1, 11.) Λόγων γενομένων, Thuc. Habito sermone. Et, Πολλῶν λόγων γενομένων, ap. Eund., Multis ultro citroque dictis. Εἰς τοιούτους λ. ἐμπίπτειν, Dem. (312.) In hunc sermonem incidere, delabi, Xen. autem (K. II. 2, 2, 1.) dicit etiam Ἀφίκετο εἰς τόνδε τὸν λ., q. d. Devenit in hunc sermonem. Ἐν τούτοις τοῖς λ. ἦσαν. Xen. K. Π. 4, (4, 1.) In hoc sermone erant, pro Sermo illis erat de his rebus. Λόγον ἐμβάλλειν περί τινος, vel λόγους, Xen. (2, 2, 11.) et Isocr. Sermonem de re aliqua injicere, quod et Jacere sermonem dicitur. Item προσφέρειν λόγον, ut

Lat. Inferre sermonem. Herod. (3, 134.) Προσέφερε Δαρείῳ λόγον τοιόνδε. Sed ap. Plat. Πρὸς οὓς τοὺς λόγους προσοίσει, exp. Apud quos verba faciet. At διδόναι λόγον, Dare vices loquendi et percunctandi, et vicissim respondere percunctanti. Bud. 174. e Plat. Sed ap. eund. Plat. διδόναι λόγους exp. etiam Dare potestatem dicendi, s. veniam: de LL. 11. (p. 155.) Δότω δὲ καὶ τῷ υἱῷ λόγους ἴσους, Parem det potestatem dicendi. Sic Thuc. 3, (53.) Ἀλλ' αὐτοὶ λόγον ᾐτησάμεθα, Potestatem dicendi, s. Veniam, petiimus. Item διδόναι λόγον, Causæ dicendæ potestatem facere: et λόγου τυχεῖν, de iis quibus facta est hæc potestas, Bud. 174. At Synes. Μηδενὶ λόγον δοὺς, Epist. 61. pro Cum nemine locutus. Idem vero dixit Ἀνδρὶ κατὰ βραχὺ δόντι μοι καὶ λαβόντι τὸν λόγον, pro Quocum paucis eram collocutus. Herod. autem dixit 3, (76.) Ἐνταῦθα ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ ἐδίδοσαν αὖτις σφισι λόγους: quod exp. Contulerunt inter se sermones. Dicitur etiam aliquis ἑαυτῷ λόγον διδόναι alia signif., ut docebo in Λόγος, Ratio.

Λόγος, Sermo, Rumor; sed a Latinis itidem Sermo pro Rumore in nonnullis loquendi generibus usurpatur. Thuc. 6, (46.) Διῆλθεν ὁ λόγος, ὅτι κ. τ. λ. Plut. de Def. Orac. Ταχὺ τὸν λόγον ἐν Ῥώμῃ σκεδασθῆναι, Rumorem sparsum fuisse, Famam rei dissipatam fuisse. Et plur. ap. Eund. in Sertorio (25.) λόγους διαδιδόναι, Rumores in vulgus disseminare: λόγος κατεῖχε, ap. Eund. in Colot. Sic autem Lat. Sermonem pro Rumore usurpantes, dicunt Sermo datus per totam civitatem, et Dispersus sermo, vel Dissipatus, et Increbuit sermo, Serere sermones. Et pro eo quod hi dicunt, Ut fama est, ferunt, illi ὡς λόγος, subaudientes ἐστί. Herodian. 1, (14, 7.) Κομισθὲν ἀπὸ Τροίας, ὡς λόγος, Philo, Τάχα μὲν, ὡς λόγος, διὰ τὸ μὴ πόῤῥω ζώνης διακεκαυμένης εἶναι. Sed interdum λόγος ἔχει dicunt, sequente infin., ut ap. Philon. Τὰς μὲν γὰρ εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι θνητοῖς. Alia autem exempla Bud. affert p. 176. Vide et Λόγος, Ratio. Ceterum huc pertinet λόγου μεγάλου εἶναι ap. Herod., quod tamen non debet reddi Magnæ famæ esse, sed Magni nominis esse. || Λόγον παρέχειν ea signif. qua Cic. dicit Sermonem dare, vide Λόγος, Opinio. || Λόγου ἄξιος, q. d. Sermone dignus, Mentione s. Memoratu dignus, Memorabilis: quod et comp. ἀξιόλογος. Polyb. Οὐδὲν ἔπραξαν ἄξιον λόγου, Thuc. 6. Ὅθεν ὑπὸ τῶν ἱππέων οὐ βλάψονται ἄξια λόγου. Quo modo Gall. dicimus. Ce n'est pas chose qui vaille le parler, Non pas pour dire. At διδόναι τῷ λόγῳ Bud. vertit Memoriæ prodere, in Greg. Ὁ δὲ μάλιστά μοι τῶν ἐκείνου θαυμάζειν, καὶ οὐδὲ βουλομένῳ παρελθεῖν δυνατὸν, τοῦτο δὴ δώσω τῷ λόγῳ. In alio Ejusd. l. Τοῦτο δώσω τῷ λόγῳ, vertit Hoc scribam. || Colloquium: ut εἰς λόγους προκαλέσασθαι, Thuc. 3. Ad colloquium vocare: ἄρχεσθαι, Ad colloquium venire. Xen. (Ἑλλ. 2, 4, 30.) Τοὺς στρατηγοὺς αὐτῶν ἐς λόγους ἐλθόντας ἀπέκτειναν. Sic autem locutus ante eum fuerat Thuc., sed τῷ ἰέναι utens pro ἐλθεῖν, 3. Τοῖς τε ἱκέταις ᾖεσαν ἐς λόγους. Idem hac signif. dicit 4. Συνῆλθον ἐς λόγους, 3. κατέστησαν ἐς λόγους. Et, Τῷ Κλεομένεϊ ἐν λόγῳ ἦν, Herod., Cum Cleomene colloquebatur. || Disputatio, Disceptatio, de qua signif. vide Bud. 179. Plato Philebo, Προσιστώμεθα δὲ, καθάπερ ἀθληταὶ, πρὸς τοῦτον αὖ τὸν λόγον, Aggrediamur igitur hanc quoque disputationem, Bud. Sic autem et alibi sæpe cum ap. illum scriptorem, tum ap. alios. Interdum vero reddi commode potest et nomine Quæstio. Sed hoc sciendum est, posse λόγος in quibusdam ll. reddi vel altero horum nominum, vel simpliciter Oratio. Huc autem pertinet, Λόγος ἐστί μοι πρός σε, e Dem. pro Contendo tecum. || Ἔξω τοῦ λόγου λέγοντες, ap. Plat. exp. A re proposita orationem abducentes. Bud. quoque οὐκ ἔξω λόγου signif. ait, Non extra propositum, Non abs re. || Opinio, Greg. Ὥσγε δὴ ὁ ἐμὸς λ., Duntaxat ut mea est opinio. Idem, Καὶ οὗτος τῶν θυσιῶν ὁ λόγος, ὡς ὁ ἐμὸς λόγος. Et hæc est sacrificiorum ratio, ut mea fert opinio. Dicit autem et Κατά γε τὸν ἐμὸν λόγον, hac signif. Et λόγον παρέχειν, Opinionem præbere et suspicionem, e qua hominum sermo excitatur: quod Cic. Sermonem dare dixit. Affert autem Bud. exemplum hujus generis loquendi e Polyb., sed usus est ante eum Thuc. Meminit autem ille hujus signif. nominis λόγος p. 174. 175. 176.

Λόγος, Liber, Tractatus, Herod. 5. Ὡς δεδήλωταί μοι ἐν προτέρῳ τῶν λόγων, Superiore libro, Cam. Et 1. Τῶν ἐν τοῖς Ἀσσυρίοισι λ. μνήμην ποιήσομαι, De his in libris historiæ Assyriæ mentionem facturus sum, Cam., ubi tamen aliter potius accipere malim. Sic autem λόγος, Liber, et ap. ceteros Scriptt. Gal., Κατὰ τὸν ἕβδομον λ., Septimo libro: pro quo dicit alibi ἕβδομον γράμμα. Apud Lucian. Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος, et ejusd. λόγος δεύτερος. Sic ap. Plut. Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου Τύχης ἢ Ἀρετῆς Λόγος πρῶτος, et Λόγος δεύτερος. Quinetiam subaudiendum putatur hoc substantivum in nonnullis Librorum Inscriptionibus: ut ap. eund. Plut. Ἐρωτικὸς pro Ἐ. Λόγος, itidemque Παραμυθητικὸς, pro Π. Λ. In aliis autem ll. potest vel substantivum hoc λόγος, vel βιβλίον, aut aliud hujusmodi subaudiri: veluti cum dicitur Πλουτάρχου περὶ Παίδων Ἀγωγῆς, aut Ξενοφῶντος περὶ Ἱππικῆς. Apud Xen. itidem habetur Οἰκονομικὸς Λόγος: ubi Ciceroni quoque λόγος est liber; verum Ἱππαρχικὸς, ac Κυνηγετικὸς, sine λόγος: cum tamen alioqui ead. sit in his quoque ratio. Quinetiam ipse in fine libri περὶ Ἱππικῆς, loquens περὶ τοῦ ἱππαρχικοῦ, scribit, Ἃ δὲ ἱππάρχῳ προσῆκεν εἰδέναι τε καὶ πράσσειν, ἐν ἑτέρῳ λόγῳ δεδήλωται. || Λόγοι, Studia literarum et disciplinæ liberales, Bud. 176. 177. e Synes. Greg. Unde οἱ ἀμφὶ τοὺς λ., et οἱ περὶ τοὺς λ. τοὺς ἐλευθερίους, Literati homines, ex eod. Greg. Et οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι, ex Herodiano, Homines insigni doctrina præditi. Contra autem οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες, pro Illiterati, ut vicissim οἱ ἐντὸς λόγων ὄντες, Literati, Bud. 179. At in VV. LL. est οἱ ἐν λόγοις ὄντες ex Aristot. pro Studiosi doctrinarum. Sed peculiariter οἱ ἔξωθεν λόγοι, Studia externa, et literæ disciplinæque nihil ad scripta Evangelica consecrataque pertinentes, quæ Seculares appellantur. Bud. e Chrys. Eod. autem sensu dicitur ἡ ἔξωθεν παιδεία a Greg.

Λόγος, Ratio, a qua signif. est ἄλογος, Ratione carens, Aristot. Rhet. 1. Τῶν δὲ ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν ἄλογοί εἰσιν, αἱ δὲ μετὰ λόγου, Eth. 9, 8. Καὶ διαφέρων τοσοῦτον ὅσον τὸ κατὰ λόγον ζῆν τοῦ κατὰ πάθος. Et λόγον ἔχει, quod est Rationi consentaneum: pro quo et Consentaneum dicitur sine adjectione. Dem. Οὐ γὰρ ἔχει λόγον, σώζειν μὲν τὰ χρήματα διὰ τῆς ἐμῆς μητρὸς ζητεῖν, Neque enim rationi consentaneum est, Nec enim consentaneum est. Contra λόγον ἔχειν, Consentaneum rationi esse, Ratione non carere. Exp. autem λόγον ἔχει et Probabile est, Verisimile est, ap. Plut. Philo, Ὃν δ' ἔχει λόγον, Cujus quæ sit ratio. Atque ut dicitur aliquid λόγον ἔχειν, sic etiam aliquis: Gall. Vous avez raison de faire cela, d'avoir fait cela. Plato Apol. Socr. (22.) Τάχ' ἂν ἔχοιεν λόγον βοηθοῦντες, ubi tamen exp. Non mirum sit fortasse, si opem ferant. Qua porro signif. aliquid dicitur λόγον ἔχειν, ead. et λόγου ἔχεσθαι, et aliquis etiam interdum λόγου ἔχεσθαι, necnon τῷ λόγῳ ἕπεσθαι a Plut. At λόγον ἔχειν τινὸς, ut Lat. Rationem habere alicujus, alio sensu, ut docebo infra. Item κατὰ λόγον γίγνεται, Cum ratione fit, Non abs re fit, Plut. Cui opp. παρὰ λόγον, Præter rationem, Contra quam rationi consentaneum sit. Sed hoc παρὰ λόγον aliter etiam accipitur, ut ostendam in Παράλογος. Interdum vero κατὰ λόγον generalius etiam pro Ut decet. Apud autem Act. 18, 14. Εἰ μὲν οὖν ἦν ἀδίκημά τι ἢ ῥᾳδιούργημα πονηρὸν, ὦ Ἰουδαῖοι, κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν, quidam κατὰ λόγον interpr. Merito, at vett. Interprr. Recte. Ego certe puto κατὰ λόγον hic sonare ad verbum, Par raison: ea signif. qua dicimus, Il eût fallu par raison que je vous eusse ouïs: sed ἠνεσχόμην ἂν ὑμῶν, sonare puto quod diceremus J'eusse pris la patience de vous ouïr, Je vous eusse ouïs par raison, comme de raison, i. e., C'eût été raison que je vous eusse ouïs. Sic autem et hæc Græca Κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν, resolvo in ἔσχεν ἂν λόγον ἐμὲ ἀνασχέσθαι ὑμῶν, Rationi consentaneum fuisset,

vel Consentaneum fuisset me patienter vos audire. Dem. (120.) λόγος et αἰτία copulantur, Οὐ γὰρ ἄνευ λόγου καὶ δικαίας αἰτίας, ut si Latine dicas Non absque ratione et causa. || Λόγος ὁριστικὸς ap. Philosophos, Ratio substantiæ, h. e. Finitio. Item λόγος ὁριστικὸς, quasi Ratio finitrix. Dicitur et λόγος φυσικὸς, necnon λόγος simpliciter. Apud Eosd. κατὰ πρῶτον λόγον, vel κατὰ δεύτερον, Primaria ratione et causa, Per se; Secundaria ratione et per accidens. De quibus lege Bud. 180. 181. || Λόγοι, Rationes quibus causæ et effectus cognoscuntur, Plato Tim., quorum quidam sunt μόνιμοι et ἀμετάπτωτοι: de quibus Bud. 183. || Λόγον διδόναι, ὑπέχειν, ap. Oratt. Rationem reddere et causam dicere. Sic autem et alii solutæ orationis scriptores loquuntur interdum. Quinetiam plur. λόγους ὑποσχεῖν ap. Xen., ut vides ap. Bud. 173., sicut Lat. plur. Rationes cum verbo Reddere, aliisque nonnullis. Itidem vero λόγον λαμβάνειν ap. Dem. cum alibi, tum (101.) Cic. itidem Accipere rationes dixit, Τὸν μὲν τῶν χρημάτων λόγον παρὰ τούτων λαμβάνειν, τὸν δὲ τῶν ἔργων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ. Æschin. autem dixit etiam παραλαμβάνειν τὸν λόγον. Invenitur et λόγον ἀπαιτοῦμαι, Rationem reposcor. At Plato Prot. Οὐδέν σοι ὑπὸ λόγον τίθεμαι, pro Non postulo rationem reddi, Cam.: sed vide et Ὑπόλογος. || Λόγον ἔχειν, Rationem habere alicujus, Herod. 2. Καὶ τοῦ γε λόγον μάλιστα ἄξιόν ἐστιν ἔχειν, Dem. (294.) Οὐδ' οὕτως ἀποστατέον τῇ πόλει τούτων ἦν, εἴπερ ἢ δόξης, ἢ προγόνων, ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον, Si rationem haberet, Bud. At Cam. vertit, Si quidem respectu tangeretur aut existimationis, aut majorum, aut posteritatis. Dicitur autem et λόγον ποιεῖσθαί τινος, ead. illa signif. quod exp. etiam Non curare, Herod. (1, 33.) Οὔτε λόγου μιν ποιησάμενος οὐδενός. Et Theocr. 3, (32.) οὕνεκ' ἐγὼ μὲν Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ, ubi tamen multo significantius est quam si Lat. dicas, Nullam mei rationem habes. At Gall. ad verbum et servata metaph. commodissime expresseris, Mais tu ne fais aucun compte de moi, Mais tu ne tiens aucun compte de moi; sed alterum illud Fais respondet verbo ποιῇ. Dicitur autem eadem signif. ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεσθαι, quod sonat quidem ad verbum Gall. Ne mettre point en compte, sed accipitur tamen pro altero illo Ne faire aucun compte, pro Negligere, Contemnere, Floccifacere. Plut. Τῶν Ἀράβων βασιλέως ἐν οὐδενὶ λ. τὰ Ῥωμαίων τιθεμένου. Habet porro hanc signif. nomen istud λόγος, et absque his verbis; dicitur enim, Ἐμοῦ οὐδεὶς λόγος ἐστὶ, pro Nullo numero habeor: addit autem et hanc interpr. Bud. Nulla opinione præditus sum. Itidem vero μείων λόγος. Xen. K. Π. 5, (3, 14.) p. 76. ubi subauditur ἐστί. Additur interdum περὶ, Aristoph. B. (87.) περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος Ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα. Sed hic lectorem monendum putavi, ne alterum verborum eorund. usum cum hoc confundat; ut enim dicitur ἐμοῦ λόγος οὐδεὶς, sic vicissim ἐμοῦ λόγος τις: sed hoc aliam etiam signif. habet: Xen. K. Π. 6, (3, 5.) p. 97. Ἐπὶ τούτοις ἤρετο ὁ Κῦρος, ἡμῶν δ', ἔφη, λόγος τις ἦν παρ' αὐτοῖς; Hic enim non interrogat an aliquam eorum rationem haberent, aut utrum in aliquo numero esset ap. eos; sed an aliquis de illis rumor ap. eos sparsus esset: ut apparet ex hoc responso, Ναὶ μὰ Δί' ἔφασαν, καὶ πολύς γε, ὡς ἐγγὺς ἤδη ἦτε προσιόντες. Ac certe ut in Aristoph. l. quem modo protuli, abundare præp. περὶ, ita hic vicissim deesse merito videri possit; atque adeo omissam esse suspicarer, nisi similem hujus nominis usum ap. eund. scriptorem extare scirem. Huc pertinet et illud, quod de Megarensibus dictum fuit, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ: quod habes ap. Erasm. Prov., Megarenses, neque tertii, neque quarti. Unde Callim. (Epigr. 26, 5.) sumsit, οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμὸς, τῆς δὲ ταλαίνης Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός. At Theocr. (14, 48.) pro οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ, dixit οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοὶ, ubi animadverte, λόγω ἄξιοι, quod est Dorice pro λόγου ἄξιοι, non accipi in vulgo recepta signif., quam et ipsam retuli supra, sed perinde esse ac si diceretur
A οὔτε λόγου τινὸς ἀξιούμεθα, οὔτε ἀριθμοῦ, οὐκ ἄξιοι νομιζόμεθα τοῦ τίθεσθαι ἐν λόγῳ, ἢ ἐν ἀριθμῷ: accipiendo τίθεσθαι passive. || Ceterum ut huic interpretationi adhibentur ablativi Numero et Loco, dicendo, Nullo in numero esse, Nullo in loco esse, poni, sic et aliis locis aliter adhiberi solent: Ἐν λόγῳ συμμάχων λέγονται, Numero sociorum censentur, VV. LL. Ibid. ex Aristot. Ἐν φαρμάκου λόγῳ ἡ τροφὴ, Medicamenti loco cibus est. Item, Εἰς ἀργυρίου λόγον νόμισμα σιδηροῦν κόπτειν, Argenti loco numum ferreum cudere.

Λόγος in alia etiam signif. rationis, vide in Λόγος, Proportio.

Λόγον ἑαυτῷ διδόναι, Rationem secum inire, Ratiocinari secum, Bud. Ob quas interprr. locum istum dandum putavi huic loquendi formulæ, nimirum post Λόγος, Ratio. Exp. tamen et Æstimare ac perpendere. Alicubi vero et Conjectura colligere, ut videbis p. 174. ubi ex Andoc. et Plut. affert exempla. Fortassis autem ex Herod. sumta fuit illa dicendi
B formula, ap. quem non raro occurrit; ac certe ap. eum videtur et pro Deliberare alicubi accipi: quæ signif. huic etiam Plut. l. convenit, ubi adjicitur particula εἰ: de Orac. Def. Πάντας ἐκπλαγῆναι, καὶ διδόντας ἑαυτοῖς λόγον εἴτε ποιῆσαι βέλτιον εἴη τὸ προστεταγμένον, εἴτε μὴ πολυπραγμονεῖν, ἀλλ' ἐᾷν οὕτως.

Λόγος pro ἀναλογία, Proportio: unde κατὰ λόγον ap. Aristot. H. A. Καὶ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, Proportione, Bud., a quo et hæc scribuntur, Proportio in numeris et phthongis; unde ἄλογον, Quod proportionem non habet: quod etiam ἀσύμμετρον appellatur. Idem λόγον ἔχειν exp. Proportionem habere et rationis similitudinem, i. e. ἀνάλογον εἶναι et ἀναλογεῖν. Plato Phædone, inquit Cam., quæ nascantur, proportione nasci dicit, i. e. ἀνάλογον, in illa præclara et eximia terra: et ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, Pro pari portione esse perfectam lapidum naturam. Et Bud. iis, quæ modo protuli, subjungit Synes. Ep. ad Jo.
C Νῦν δὲ τὰ ἁμαρτήματα λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλύτους κηλῖδας, i. e., inquit, Peccata vero sunt instar macularum quæ elui nequeunt. Sed quidam ibi interpr. Rationem habent ad maculas. Sicut in isto Ejusd. l., Τῶν μελιττῶν ὁ βόμβος εἰς ἡδονῆς λόγον οὐδεμιᾷ παραχωρῶν μουσικῇ, Ad voluptatis rationem. Hic tamen εἰς ἡδονῆς λόγον malim vertere, Si habenda sit ratio voluptatis, s. potius Si spectetur voluptas, voluptatem spectes.

Λόγος, Mens: λόγῳ θεωρητὰ, pro νοητὰ, Mente percepta, Bud. p. 183. ubi λόγος ab eo exp. etiam Animi conceptio. Sed et p. 175. itidem Mentis conceptus, necnon Cogitatio ab eo redditur, ap. Themist., e quo hæc inter alia affert, Οἱ δὲ τὰς ἰδέας λέγοντες, ἃ μηδὲ τῷ λόγῳ χωριστὰ, ταῦτα καὶ ὑποστάσει χωρίζουσι. Sic autem ap. Plat. Parmenide, Λόγῳ λαβεῖν et τῇ διανοίᾳ pro eod.

Λόγος, vel plur. λόγοι aliis etiam modis alicubi reddi potest pro loco, s. pro re, de qua agitur: ut, e. gr., ita orationem s. verba significat interdum, ut
D etiam ponatur pro re quæ verbis exprimitur, et illis velut continetur. Hinc fit ut Δέχεσθαι τοὺς λ. τινὸς, quod proprie sonat Admittere verba alicujus, ponatur ab Herod. et Thuc., pro Assentiri petitioni alicujus. Nonnunquam etiam λόγος s. λόγοι accipiantur pro Conditio s. Conditiones: Plato Ep. Ἥξειν ὡμολόγησα ἐπὶ τούτοις τοῖς λ., quam signif. habet et ap. Thuc., ni fallor.

[" Λόγος, Act. Traj. 2, 308. Ammon. 90. Valck. Hipp. p. 238. Koen. ad Greg. Cor. 235. Wyttenb. Select. 385. Tyrwh. ad Aristot. 115. 177. Græv. Lectt. Hes. 566. ad Herod. 149. Paus. 1, 423. Thom. M. 196. ad Charit. 431. 525. Markl. Suppl. 417. 748. Musgr. ibid. Markl. Iph. p. 344. 351. Wakef. Trach. 731. S. Cr. 5, 84. Luzac. Exerc. 35. Jacobs. Anth. 7, 209. 11, 64. 258. Huschk. Anal. 41. Dionys. H. 2, 1054. Heind. ad Plat. Theæt. 336. Nuntius, Brunck. Œd. C. 1150. Sermones, Casaub. Athen. 1. p. 7. Ratio, ad Herod. 557. Reiz. Acc. 51. Res de qua habetur oratio, Beck. ad Eur.

p. 200. ad Callim. 1, 152. Brunck. Œd. C. 1150. A Aj. 1268. Doctrina, Plut. Mor. 1, 4. 5. Oxon., Lennep. ad Phal. 7. Recensio, Ruhnk. Ep. Cr. 289. Historia, Narratio, Kuhn. ad Paus. 196. Fac. ibid. Larcher. ad Herod. 1, 163. Fabula, ad Xen. Mem. 2, 7, 13. ad Diod. S. 2, 336. Liber, Ruhnk. ad Tim. p. 3. Longi Past. p. 1. Dionys. H. 1, 188. 189. Prosa, Demetr. Phal. §. 4. Sermo, Lingua, D. R. ad Longin. 248. Toup. 291. Potestas dicendi, Villois. ad Long. 277. Historia soluta oratione scripta, Philostr. 80. Boiss. Fama, Musgr. Heracl. 901. Res, 146. Markl. Iph. p. 299. Wakef. Trach. 250. Causa, Soph. Phil. 731. Mendacium, Fabula, Corai. ad Heliod. 180. Honor, Abresch. Æsch. 2, 41. De ea, quæ cum maxime tractatur, argumentatione, Heind. ad Plat. Gorg. 45. I. q. οὐσία, ad Phædr. 247. Λόγοι, Carmina, Fischer. ad Anacr. p. 4. Literæ, Jacobs. Anth. 10, 223. An Nugæ? Phryn. Ecl. 175. Markl. Iph. p. 118. Maledicta, Suppl. 565. Jacobs. Anim. 265. Argumenta, Xen. Mem. 1, 1, 1. paulo post τεκμήριον. Conf. c. μῦθος, Fischer. ad Palæph. 145. B cf. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 83. Valck. Anim. ad Ammon. 15.; cum λογισμὸς, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 21.; cum ἔπος, Porson. Med. p. 91.; cum ψόγος, Markl. Suppl. 565. Jacobs. Anim. 205.; cum λόχος; Musgr. Rhes. 149.; cum λέγεις, Jacobs. Anth. 6, 144. Opp. ἔργῳ, ad Charit. 203. ad Corn. Nep. 36. Stav., Bergler. ad Alciphr. 36. Clark. ad Il. A. 395. Burm. ad Phædr. 93. Mit., Lennep. ad Phal. 163. ad Herod. 381. 570. 576. Soph. Œd. T. 864. (884.) Musgr. Med. 708. Alc. 339. Opp. ἔργα, πράγματα, Jacobs. Anim. 151. 164. Opp. ἐρωτήσεις, Heind. ad Plat. Theæt. 367. An ap. Hom.? Heyn. Hom. 6, 416. 7, 69. 8, 561. Λ. et νόμος, Bibl. Crit. 3, 2. p. 70. Λ. pro λελεγμένον, Wyttenb. Select. 359. Λ. ἐστὶ, ad Herod. 598. Λ. λέγεται, ad 210. 286. Wessel. Diss. 100. Λ. αἱρέει, ad Herod. 124. 495. Ὁ λ. αἱρεῖ, Polyb. 2, 463. Λ. ἔχει, Bast Lettre 198. Λ. ἰᾶται νόσους, Heyn. Hom. 7, 69. Λ. πολὺς ἂν εἴη, Plato Phædr. 341. Λ. ἕτερος ἂν εἴη, Boeckh. in Min. 104. Ἄλλος λ., Tyrwh. ad Aristot. 129. Νοῦς C καὶ λ., Plut. Mor. 1, 18. Οὐδεὶς λ. περὶ τούτου, Ratio hujus rei non habetur, Toup. ad Longin. 382. Ὡς λ., ad Lucian. 1, 183. Amst., Markl. Suppl. 655. Jacobs. Anth. 9, 318. Τίς λ. pro τί, Musgr. Ion. 930. Λ. τῶν παιδῶν, Sermo de pueris, 638. Τὸ τοῦ λ., ad Lucian. 1, 295. Alciphr. 414. Jacobs. Anth. 11, 246. Λόγον εἴργεσθαι, ἐκκλείεσθαι, οὐ τυχεῖν, λόγου τυγχάνειν, T. H. ad Lucian. 1, 219. Villois. ad Long. 277. Θᾶσσον λόγου, Valck. Hipp. p. 289. Ἐξ ἑνὸς λόγου, Aristoph. A. 1005. Ἐκ σμικροῦ λ., Lobeck. Aj. p. 406. Λόγῳ, Wakef. Ion. 1426. Jacobs. Anim. 168. Τῷ λ., ad Dionys. H. 3, 1795. Cum gen., Valck. Phœn. p. 397. Callim. 1, 437. Ἐν συμμάχων λ., Herod. 651. Τῷ λ. τοῦ, Ruhnk. Ep. Cr. 181. Ἐνὶ λ., Pierson. Veris. 181. Musgr. Hel. 771. Herc. F. 1394. Λόγῳ μὲν, ad Diod. S. 1, 435. 575. Λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθὲς, ad Lucian. 1, 213. 351. 855. Longus 108. Vill. Ἐν λ. εἶναι, ad Herod. 258. Ἐν λ., seq. gen., ad Herod. 258. Ἐν λ. οὐδενὶ ἔχειν, ἄγειν, τιθέναι, τίθεσθαι, Valck. ad D p. 172. ubi negat recte dici, περί τινα λ. ἔχειν. Ἐν οὐδενὶ λ., 723. Παρεῖναι ἐν λ., Musgr. Rhes. 149. Kuster. Aristoph. 121. 189. Λαμβάνειν λόγῳ, λόγον, Plato Theæt. 303. Boeckh. in Min. 124. Εἰς λόγον, seq. gen., Quod attinet ad, Bibl. Crit. 3, 2. p. 9. Ἐς τούτου λ., ὥστε, Eo usque, ut, ibid. Ἐς λ. ἔρχεσθαι, Casaub. ad Athen. 114. Valck. Phœn. p. 266. Ἐλθεῖν εἰς λ. τινὶ, Brunck. Aristoph. 3, 34. Kuster. 112. Diod. S. 2, 306. 377. Schneid. Anab. 119. Ἐς λ. τινὸς ἔρχεσθαι, ad Herod. 511. Eur. Med. 931. Brunck. ad 1062. Εἰς ἀργυρίου λ., Diod. S. 2, 463. Κατὰ λόγον, Diod. S. 1, 398. 2, 146. 492. 560. Ita uti par erat, Ut jure expectes, Toup. ad Longin. 307. cf. Diod. S. 1, 34. I. q. καταλογάδην, Heind. ad Plat. de LL. 588. Τὸ κατὰ λ., Polyb. 2, 411. Ἐκ τοῦ κατὰ λ., 3, 314. Diod. S. 1, 681. Παρὰ λόγον, Diod. S. 2, 526. Ὑπὲρ λόγον, Ruhnk. ad Xen. Mem. 236. Λ. ποιεῖσθαι, Boiss. Philostr. 570. Bergler. ad Alciphr. 113. Διδόναι λ., Markl. Suppl. 350. Kuster. V. M. 96. Automedon 3. Villois. ad Long. 277. ad Lucian. 2, 166. Diod. S. 2, 302. 331. 346. Dionys. H. 1, 330. 2, 1039. 1080. 1191. 1228. Heind. ad Plat. Theæt. 373. Διδόναι λ., sc. ἑαυτοῖς, Plut. Alex. 172. Schm., Λ. διδόναι, ἀποδ., Boiss. Philostr. 441. Λ. διδόναι καὶ λαμβάνειν, Ammon. 44. Λ. δοῦναι αὐτῷ, Apud se cogitare, Wessel. Diss. Herod. 171. ad p. 184. 236. 409. 477. Brunck. Œd. T. 583. Λ. αἰτεῖν, Villois. ad Long. 277. Λ. ἔχει, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 205. Jacobs. Anth. 10, 169. Toup. Opusc. 1, 256. Emendd. 1, 389. Λ. ἔχω, λ. ἔχει ἐμὲ, ad Herod. 403. 506. Λ. ὑπέχειν, T. H. ad Plutum p. 114. Μὴ ἔχειν λ., Ab analogiæ norma recedere, ad Xen. Eph. 196. Λ. ἐπέχειν τινὸς, de proportione, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 207. Θέσθαι πρὸς λόγον, Diod. S. 2, 12. Ἄμφω τὼ λόγω, Markl. Suppl. 486. Ποιεῖσθαι λόγους, Kuster. V. M. 51. 96. Diod. S. 2, 481. Ἐς λόγους ἐλθεῖν, de coitu, ad Herod. 133. Οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς, Aristoph. N. 611. Ἐν λόγοις, ἔργῳ δὲ, Schol. Lycophr. p. 531. Lips., Heind. ad Plat. Gorg. 16. Ἐν λόγοις εἶναι, Zeun. ad Xen. K. Π. 311. Διὰ λόγων ἑαυτῷ ἀφικνεῖσθαι, Brunck. Œd. T. 583. ad Med. 872." Schæf. Mss. "Λόγος, Conditio, Herod. 7, (158.) Ἐπὶ δὲ λ. τοιῷδε τάδε ὑπίσχομαι, ἐπ' ᾧ στρατηγός τε καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων ἔσομαι." Brunck. Mss.]

Λογογράφος, ὁ, Qui orationes conscribit, Orator, Plut de Def. Orac. Καὶ ταῦτα ποιητὰς καὶ λ. ἐν θεάτροις ἀγωνιζομένους λέγειν ἐῶντες. Sed interdum etiam in vituperium: Dem. (417.) Λ. τοίνυν καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους, καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος, αὐτὸς ἐξελεγχθήσεται τούτοις ὧν ἔνοχος: sic enim Demosthenem vocarat Æschines, tanquam per convitium: et ap. Dinarchum, Καὶ ἀντὶ μὲν λογογράφον καὶ μισθοῦ τὰς δίκας γράφοντος, ubi per contemtum dicitur, sicut et Lat. Rabula. Latius etiam accipitur; nam Hermogenes Platonem quoque vocat λογογράφον, et Thuc. λογογράφους vocat Historicos in sui operis præfatione: adeo ut λ. videatur posse appellari Quicunque oratione soluta scribit. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 191. "Ad Thom. M. 4. 33. 66. 83. 119. 201. 215. 370. 530. 580. 587. 596. 661. 860. 879. ad Mœr. 79. 244. ad Corn. Nep. 175. Stav., Ammon. 90. Fabric. Bibl. Gr. 1, 624. Wyttenb. Select. 74. Maii Obss. 2, 76. Lucian. 1, 834. Heind. ad Plat. Phædr. 285. Λόγων συνθέτης et ποιητὴς opp., Paus. 3, 241. * Λογογραφεὺς, Ruhnk. Oratt. Gr. 78." Schæf. Mss. * Λογογράφης, Gl. Scriba.] Λογογραφία, Orationum scriptio, Historiæ scriptio. Sed Hermog. λογογραφίαν ab oratione distinguit, ut Platonis scripta, Bud. ["Thom. M. 580. Fabric. Bibl. Gr. 6, 196. Harl." Schæf. Mss.] Λογογραφική, sc. τέχνη, Ars scribendi orationes, e Plat. ["Schneid. Præf. ad Demetr. p. xii. Λογογραφικὸς, Thom. M. 703. ad Dionys. H. 5, 5. Λογογραφικὸν, Prosaicum, Thom. M. 25. 138." Schæf. Mss.] Λογογραφέω, Scribo orationes forenses aut scriptito, Scribo historiam, Plut. de Demosthene, Λογογραφῶν κρύφα τοῖς ἀντιδίκοις: [cf. c. 6.] Item Greg. Ὃς νῦν λογογραφῶ τὴν τοῦ ἀνδρὸς πολιτείαν, simpliciter Scribo, Bud. [* "Λογογράφημα, Schol. Ms. ad Clem. Alex. Pæd. 2, 2." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Λογοδαίδαλος, Orationum ingeniosus concinnator, Orationum peritus artifex, Qui orationes vario artificio elaborat, et quasi variegat, Qui quasi vermiculati sermonis concinnitate utitur: Plato Phædro, Τόν γε βέλτιστον λογοδαίδαλον Βυζάντιον ἄνδρα. Φ. τὸν χρηστὸν λέγεις Θεόδωρον; Cic. Oratore (12.) Hæc tractasse Thrasymachum Chalcedonium primum, et Leontinum ferunt Gorgiam: Theodorum inde Byzantium, multosque alios quos λ. appellat in Phædro Socrates. Quintil. 3, 1. ["Heind. ad Plat. Phædr. 300. 316. Act. Traj. 1, 232." Schæf. Mss. * "Λογοδαιδαλία, Ausonius Epist. 14, 26." Elberling. Mss.] Λογόδειπνον, q. d. Cœna sermocinatrix, Athen. in Præfatione suorum Librorum, quos Δειπνοσοφιστῶν inscripsit. Λογοδηρία, ap. Athan. Verborum contentio, pugna, Altercatio inanis. ["Casaub. ad Athen. 56." Schæf. Mss.] Λογοδιάῤῥοια, q. d. Verborum profluvium, Profluentia loquendi, Cic. Partitt. Dicitur autem jocose hoc verbum de garrulis, quasi eorum lingua laboret morbo, qui διάῤῥοια quidem vo-

catur, Profluvium, sed de alvi profluvio dici solet. Athen. (159.) Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτοι ἔφη, ὦ συμποσίαρχε, ὑπὸ λογοδιαῤῥοίας ἐνοχλούμενοι μὴ πεινῶσι: [" Idem, p. 22. Casaub. l. c. Est Ammiani Fluentia loquendi, v. Wolf. ad Cic. pro Marc. p. 65." Schæf. Mss. Eust. Od. I. p. 359, 24.] Λογοδιδάσκαλος, Artis dicendi magister. Sonat tamen simpliciter Dicendi magister, Cam. Λογοειδὴς, Solutæ orationis speciem præ se ferens: unde λογοειδεστέρα συνθήκη, Hermog. [Plut. 10, 810.] Ετ Λογοειδία in poëmate Vitium quoddam, cum nihil cultus splendorisve habet, sed nugax est et futile. Ita VV. LL. sine exemplo. Fortassis autem λογοειδία dicitur in poëmate cum non assurgit, sed humi repit, solisque metris a soluta oratione differt. [Λογοειδὴς, * Λογοείδεια, ad Dionys. H. de C. VV. 420. Schæf. * Λογώδης, 213. ex Aristoxene p. 18.] || Λογοειδὴς a λόγος, Ratio, Themist. 28. Τὸ λ. τῶν ζώων, Similitudo rationis in quibusdam animantibus, ut in avibus nidificatio. [Τὸ λογοειδὲς οὐκ εἶχεν, Philostr. 23. * Λογοειδῶς, Anonym. ad Aristot. ap. Fabric. ad Sext. Emp. p. 291. " Eust. Il. 823, 29." Wakef. Mss.] Λογοθέτης, Rationum perscriptor, Rationalis, Bud. e Cyrillo, qui de dæmonibus dicit, Οἱ τελωνάρχαι καὶ λ. καὶ * πρακτοψηφισταί. [" Phryn. Ecl. 210. Nunnes. Præf. ad Phryn." Schæf. Mss.] Λογοθετέω, Rationem reposco, Ratiocinor, Computo, Photius 325. Οὐ δεῖ οὖν λογοθετεῖν τὸν δημιουργὸν ἐφ' οἷς οἰκονομεῖ τὸν κόσμον, Bud. [Æsopi Fab. 283. * Ἀλογοθέτητον, * Ἐνλογόθετον, Gl. Indiscussum : * Λογοθεσία· Discussio, Mathem. Vett. 105. * Λογοθέσιον, Gl. Ratiocinium, Chrys. 1, 531. 6, 450. Basil. Sel. 150. Œcum. in Epist. Judæ p. 228.] Λογοθεώρητα signa, VV. LL. e Cæl. Aurel. Med. Chr. 3, 2. Sin vero occulta fuerit solutio, quam Græci ἄδηλον appellant, aut immensa signa, quæ Græci λ. vocarunt. Sed fortasse scr. potius disjunctim λόγῳ θεωρητὰ, quid autem significet λόγῳ cum illa voce, antea dictum fuit, et pro Immensa reponi aliud vocabulum debet. Λογοθήρας, ea forma qua dicitur ὀρνιθοθήρας, Qui verba aucupatur, Verborum captator, Philo V. M. 3. Οὐχ ὅπερ μεθοδεύουσιν οἱ λ. καὶ σοφισταί. Cic. ead. metaphora eademque de re dixit, Aucupium delectationis, in Oratore, Ne elaborata concinnitas, et aucupium delectationis manifesto deprehendatur. [" Ad Lucian. 1, 266." Schæf. Mss. * Λογοϊατρεία, Philo J. 1, 526. " Ad Hesych. 2, 494, 15." Dahler. Mss.] Λογολέσχης, Blatero, Blaterator, Nugator, Loquax: ut exp. Bud. in Greg. Στῆναι δ' ὅμως ἀναγκαῖον πρὸς τοὺς λ., καὶ μὴ ἐρήμην ἁλῶναι, λόγον ἔχοντας. Sic Epigr. Τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον * ἀοιδομάχοις, λ. Fit e λόγος et λέσχη, a quo et ἀδολέσχης. [" Jacobs. Anth. 9, 457." Schæf. Mss.] Λογολεσχεῖν, Blaterare, Nugari. [Eust. Il. Δ. p. 232, 27. " Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss. * " Λογομάγειρος, ad Hesych. 2, 494, 15." Dahler. Mss. " Suid. v. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος." Boiss. Mss.] Λογομανέω, Literis et disciplinis vehementer incumbo, Bud. 833. ap. Chion. (Ep. 15.) cujus locum affert. Sed hoc addo, proprie sonare quasi quis dicat, Literarum insano quodam amore teneor: Gall. Il est enragé après l'étude. Λογομάχος, Qui verbis pugnat, contentione verborum delectatur, Argutator, quales sunt sophistæ, Greg. Μή μοί τις ἐπιφυέσθω πάλιν τῶν λ. [" Jacobs. Anth. 9. 457." Schæf. Mss.] Λογομαχία, Pugna quæ committitur verbis; Budæo Verborum velitatio, [Plaut. Asin. 2, 2, 41.] Loquax contentio, ex Eust. Il. A. (304.) Ὣς τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσι. Potest et uno verbo exponi Rixa. [1 Tim. 6, 4.] Λογομαχέω, Verbis pugno, velitor, Rixor, Dionys. Areop. [2 Tim. 2, 14. * " Λογομετρία, Basil. Ms. in Greg. Naz. Cod. 573. fol. 21. recto." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * " Λογόμιμος, Logomimus, Festivus scurra, qui varios hominum sermones festive imitari novit, Athen. 19. ubi v. nott." Schw. Mss.] Λογομύθιον, Oratio fabulosæ narratiunculæ, Cam. [J. Poll. 2, 123. * Λογοπλάθος, i. q. λογοποιὸς, Phryn. Bekkeri p. 50.] Λογοποιὸς, Fabularum confictor, Fabularum scriptor, ut quando Æsopus appellatur λογοποιὸς, cum ab aliis, [Herod. 2, 134.] tum ab Athen. Testatur autem et Eust. eum vocari λογοποιὸν pro μυθογράφον, ubi hunc usum

A nominis λόγος, a quo est λογοποιὸς pro λογογράφος, antiquum existimare videtur, sicut vicissim usum nominis μῦθος pro λόγος ap. Hom. ceterosque vett. poëtas extare scimus. Sed de λόγοι Eust. non assentior, cum ap. Hom. rarum sit, adeo ut etiam usquam ap. eum extare negarint vett. quidam Gramm. sicut antea dictum fuit: significet autem ipsi simpliciter Verba, cum in eo quem protuli loco, tum in isto, Il. O. 393. καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις: eandemque et ap. Hesiod. signif. habeat. Crediderim igitur potius λόγους primum fuisse appellata Quævis fabulosa, s. mendacia, ut et Lat. utuntur nomine Verba: deinde Fabulas, quales sunt Æsopicæ, aliæque, idem nomen accepisse. Ceterum generalius Qui fabulas, i. e. mendacia, confingit, Vaniloquus, Qui falsos rumores spargit, Rumigerulus. Dem. (704.) Κατὰ τὴν ἀγορὰν λογοποιοὺς καθίεσαν ὡς ἁπλᾶ μὲν ἕτοιμοι τὰ χρήματα ἐκτίνειν. Sic usus est et Synes. non semel: Epist. 44. Ὁ λ. ὁ τιτρώσκων ἐξ ἀφανοῦς, καὶ τοὺς λ. καταισχῦναί τε καὶ κατασιγάσαι: 104. Τοιοῦτοί
B τινες ἐφοίτων λ., ἄλλος ἄλλοθεν ἥκειν φάμενοι. || Orator, Historicus, Bud. nulla tamen exempla harum signiff. afferens; sed ap. Isocr. λογοποιοὶ opponuntur Poëtis, s. potius ab illis distinguuntur: a Xen. autem videtur peculiarius poni pro Historicis. || Λογοποιὸς exp. etiam Orationis artifex, Cam. ap. Plat. [" Harpocr. Λ., ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος. Ἰσοκράτης Βουσίριδι, καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ. Sic Ἑκαταῖος ὁ λ., Herod. 2, 143. 5, 36. 125. Vocab. λόγος enim, præter alias signiff. etiam hanc habet, ab H. Steph. prætermissam, ut Historiam vel Narrationem denotet: qua de signif. vide Wessel. et Schw. in Præf. ad Herod. p. xxvi. Sic et ipse Herod. ab Arriano Ἀναβ. 3. sub fin. λογοποιὸς nominatur." Schw. Mss. " Ad Mœr. 79. 218. 244. Act. Traj. 1, 238. Ammon. 90. Larcher. ad Herod. 1, 163. Thom. M. 473. 581. ad Charit. 575. Schol. Aristoph. Πλ. 424. 1145. ad Lucian. 2, 38. Boiss. Philostr. 517." Schæf. Mss.] Λογοποΐα, Fabularum confictio, scriptio, Mendaciorum confictio. [" Ad Charit. 248." Schæf. Mss.
C Theophr. Char. 8. Preces, Symm. Ps. 101, 1. * Λογοποιϊκὸς, Plato Euthyd. 289.] Λογοποιέω, Fabulas confingo, scribo. Fingo, poëtarum more, de quibus etiam usurpat hoc verbum Isocr. Καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνομίας ἐλογοποίησαν κατὰ τῶν θεῶν. Sic autem et Plato de Rep. 2. Καὶ τοὺς ποιητὰς ἐγγὺς τούτων ἀναγκαστέον λογοποιεῖν. Generalius etiam pro Confingo, Mentior, Rumorem falsum spargo, Dem. (69.) Καὶ λογοποιοῦσί τινες περιϊόντες ὡς Ἐλάτειαν τειχιεῖ: (578.) Ὅθ' οὕτως, ὡς ἀπήλλαγμαι, περιϊὼν ἐλογοποίει. Dicitur item λογοποιῶ τοῦτο πρός σε: Philo, Καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτεροι τοιαῦτα ἐλογοποίουν, ubi exponi etiam potest simplicius Tales rumores vel sermones jactabant. Sic certe et alibi invenitur simpliciter positum et generaliter pro Rumorem aliquem spargere, disseminare, Dictitare aliquid, Perhibere: Lucian. (1, 506.) Ἦν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπίῃ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ. [" Boiss. Philostr. 517. Argum. Eur. Phœn. fin. Valck. p. xxii." Schæf. Mss. Thuc. 5, 38.] Λογοποίημα, q. d. Fa-
D bulamentum, Fabula, Commentum, Mendacium. Affert autem J. Poll. (2, 122.) e Plat. [" Athen. 224. Jacobs. Anth. 7, 331." Schæf. Mss.] Ετ Λογοποιητικὴ τέχνη, Cam. affert e Platonis Euthyd.: postquam dixit λογοποιοὺς appellari Artifices orationis. [" Phryn. Ecl. 20." Schæf. Mss. * Προσλογοποιέω, Joseph. B. J. 1, 19, 3. * Λογοπραγέω, Eust. Od. Ξ. p. 543, 29. " Λογοπραγέομαι, Schol. Isocr. 441. Cor." Boiss. Mss. * " Λογοπραγία, Anna C. 485." Elberling. Mss. * Ἀλογοπράγητος, Lobeck. Phryn. 593. * " Ἀλογοπραγήτως, Jo. Antioch. Or. de D. M. 13." Kall. Mss.] Λογοπράτης, Verborum venditor. Qua signif. causidici omnes ac rabulæ, λογοπράται appellari possint. Sed in VV. LL. annot. e Greg. λογοπράτης pro Epitheto Judæ, quod Christum, Λόγον Dei, vendiderit. [* " Λογοπώλης, ad Hesych. 2, 494, 15." Dahler. Mss. Philostr. 526. * " Λογοσκόπος, Pallad. V. Chrys. p. 51. Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ἐλάνθανε τῶν πανταχοῦ πραττομένων ἢ λαλουμένων, ἔχοντι * ἐργοσκόπους καὶ λ., ἵνα μὴ ἄλλως εἴπω. * Λογοτεχνία, Nicet. Eugen. Epist. T. 2. p. 8."

Boiss. Mss.] " Λογοτόπος, ap. Philosophos dicitur A " τὸ ἐξ ἀμφοτέρων σύνθετον, ut, Si vivit Plato, spirat " Plato: at primum est, ergo et secundum. Ita " Suidas, ap. quem vide plura. Dialectici id vocant " Syllogismum hypotheticum." [Diog. L. 7, 77. vitiose pro * Λογοτρόπος, Schn. Lex. habet λογότροπος, parum recte. * " Λογοφίλης, Philo J. 1, 58." Wakef. Mss. * Λογόφιλος, Stob. Serm. 36.]

Λογέμπορος, Qui verborum mercaturam exercet, verba vendit. De sophistis dictum, VV. LL. [Artemid. 2, 75. " Schol. Eur. Hipp. 966." Wakef. Mss.] Λογίατρος, Verbis tenus medicus, artem medicinæ profitens. [" Menag. Amœn. Jur. 35. p. 235." Boiss. Mss.] At Λογικοὶ ἰατροί, Medici qui ratione et methodo propria morborum remedia investigabant, Gorr.

Ἀειλογία, ἡ, q. d. Semperloquium, Verbositas, πολυλογία, Suid. Hes. Sed a Suida exp. etiam ταυτολογία. || Ἀειλογία, inquit Bud., Dicendæ causæ aut rationis reddendæ necessitas, sine præscriptione aut temporis, aut personæ, aut rei jam judicatæ et finitæ, Dem. (341.) Κἂν δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, τὴν B ἀ. ὁρῶ προτεινομένους, Etiamsi rationes jam administratæ reip. reposciti fuerint, iterum tamen iterumque reddere rationem offerentes et paratos. Hes. ἀειλογίαν exp. τὸ ἑκάστοτε διδόναι λόγον καὶ ἀπολογίαν, Subinde obnoxium esse rationibus referendis. Harpocr. τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. Dem. (1306.) Ἀειλογίαν παρέχειν. Ἀειλογέω, unde ἀειλογεῖς, quod Hes. Suid. exp. ἀεὶ λαλεῖς, i. e. Semper loqueris; sed ille addit etiam ἀεὶ προφέρεις. At in VV. LL. ἀειλογεῖς redditur Verbosi, perinde ac si nomen esset. Quinetiam falso ei tribuitur expositio ex ἀειλογία sumta. " Ἀειλογεῖς, Verbosi, Semper " garrientes: ἀειλαλοῦντες. Apud Demosth. et Isæ" um pro Reddendis rationibus obnoxii. Ita VV. " LL. sed perperam e verbo facientia nomen: ver" bum enim esse aperte ostendit Hes., ap. quem " legimus, Ἀειλογεῖς, ἀεὶ λαλεῖς, ἀεὶ προφέρεις, Sem" per loqueris, Semper profers." Αἰσχρολόγος, Qui turpia et obscœna loquitur. Αἰσχρολογία, Sermo turpis s. obscœnus, Sermonis turpitudo, Verba tur- C pia, Verborum obscœnitas, Aristot. Eth. 4, 8. de comicis, Τοῖς μὲν γὰρ ἦν γελοῖον ἡ αἰσχρολογία: Polit. 7. Ὅλως μὲν οὖν αἰσχρολογίαν ἐκ τῆς πόλεως δεῖ τὸν νομοθέτην ἐξορίζειν. Αἰσχρολογέω, Turpia loquor, Turpibus verbis utor, Turpis et obscœnus sum in sermone.

Ἄλογος, ὁ, ἡ, Rationis expers, Sine ratione, Aversus a recta ratione. Quæ tres interprr., Ciceronianæ sunt. Uno verbo Irrationalis a nonnullis, ab aliis Irrationabilis, sequendo Quintil.: ζῶα, Animalia rationis expertia, Ratione carentia, Irrationabilia, Bruta animalia, Brutæ animantes. Plato Timæo, Τὸν πολὺν ὄχλον καὶ ὕστερον προσφύντα, θορυβώδη καὶ ἄλογον ὄντα λόγῳ κρατήσας. Hanc definitionem Stoicam, Πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις, Cic. interpr. Perturbatio, aversa a recta ratione, contra naturam, animi commotio. Opponuntur autem εὔλογος et ἄλογος: ut in his Stoicorum item Definitionibus, Βούλησις, εὔλογος ὄρεξις· ἐπιθυμία, ὄρεξις ἄ.: quas Cic. sic reddit, Voluntas, quæ D quid cum ratione desiderat. Libido, vel Cupiditas effrænata, quæ adversa ratione incitata est vehementius. Hanc præterea, Λύπη ἐστὶ συστολὴ ἄ. vertit, Ægritudo, animi, adversante ratione, contractio. Ἄ. αἴσθησις, inquit Bud., ap. Dionys. H., est Qua sine arte, nullo usu, aliquid deprehendimus; ut decorem corporis, harmoniam cantus, venustatem dictionis, et similia: ἄ. τριβὴ pro eod.: ap. Quintil. Usus irrationabilis. || Ἄλογον, Rationi non consentaneum, Cum ratione pugnans, Inconsulto et temere dictum s. factum Absurdum, Isocr. Symm. Πάντων δ' ἀλογώτατον πεπόνθασιν ὅσοι νομίζουσιν κ. τ. λ. Plato Apol. Socr. (2.) Ὃ δὲ πάντων ἀλογώτατον, ὅτι οὐδὲ τὰ ὀνόματα οἷόν τε τῶν κατηγόρων εἰδέναι καὶ εἰπεῖν, Quodque omnium est absurdissimum, ne nomina quidem accusatorum sciri ac proferri posse. || Facultatis dicendi expers: quasi cui λόγος non sit datus. || Ἄλογα, Non dicenda, Non fanda, Nefanda, ἄρρητα, Hes. citans Soph. Thyeste. Vide adv. Ἀλόγως paulo post. || Ἀ. ἐρανισταὶ, Asymboli, Qui nondum symbolum pro convivio solverunt, VV. LL. Suidæ verba sunt, Ἀ. ἐρανισταὶ, οἱ μήπω ἐξειληχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς. || Ἀ. ἡμέραι, Dies irriti, ut exp. quidam ap. LXX. Num. 6, (12.) Alii, Dies innumerati. || Ἄλογον, Proportionem non habens; quod etiam ἀσύμμετρον appellatur, Bud. post Philoponum. [" Thom. M. 845. Luzac. Exerc. 34. Jacobs. Anth. 9, 309. 10, 233. Wakef. S. Cr. 4, 243. T. H. ad Plutum p. 441. Brunck. Soph. 3, 495. Diod. S. 2, 505. ad Lucian. 2, 335. ad Dionys. H. 5, 87. Heind. ad Plat. Gorg. 186. 262. Valck. Anim. ad Ammon. 214. Wyttenb. ad Plut. 1, 376. Sermonis expers, Lucian. 3, 190. De syllaba longa, Dionys. H. 5, 109. Apud Mathem., Heind. ad Plat. Hipp. 179. Conf. c. ἄλλος, Wakef. S. Cr. 4, 245. Fac. ad Paus. 2, 9. ad Thom. M. 153. Ἄλ. λόγος, Fac. l. c. bona videtur lectio. Ἄλ. τριβὴ, Quintil. 4, 201. Sp." Schæf. Mss. Ἀλογώτερα, ad marg. ἀλογώτατα, Maxime præter opinionem, Thuc. 6, 46. * " Ἀλογογράφητος, Obscure scriptus, Eust. Il. 842, 43." Wakef. Mss. * " Ἀλογοτροφεῖον, Athan. 2, 646. * Ἀλογοφάνειρος, (sic,) 595." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Ἀλόγως, Sine ratione, Absque rationis usu, Irrationabiliter, Irrationabilium animalium vel Brutorum more. Nam Brute adv. durum est. || Absurde, Nullam ob causam. Nulla certa cum ratione, Isocr. Panath. Καὶ τῆς τιμῆς ταύτης ἔτυχον οὐκ ἀ., Et honorem hunc non abs re consecuti sunt: ad Phil. Ἐπιθυμήσας μοναρχίας ἀ. καὶ μανικῶς, Captus monarchiæ desiderio nulla cum ratione, et insane. || Cum silentio. Proprie, Sine sermone, Sine ullo verbo. Apud Soph. (Œd. C. 131.) Ἀφώνως, ἀλόγως, Tacite et cum silentio, Sine voce et sermone. [" Toup. ad Longin. 325." Schæf. Mss. * Ἀλογώδης, unde ἀλογωδέστερον, Aristot. de Spiritu 2. p. 327. Sylb.] Ἀλογία, Irrationabilitas, Rationis carentia, si ita loqui fas esset. || Inconsiderantia, Incogitantia, Temeritas. Denique dicitur inesse Ei, quod dictum factumve est citra rationem, non adhibita ratione in consilium. Plato de LL. 10. Ἀγόμενος δὲ ὑπό τινος ἀ.: Ep. 7. Διὰ τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀ. τῶν γενομένων, Propter eorum, quæ facta fuerunt, absurditatem et temeritatem, Propter eam, quæ cernitur in iis quæ facta sunt, absurditatem et incogitantiam, aut temeritatem, vel Rationis et judicii inopiam. Quidam vertunt etiam Absurditatem; sed videmus hic Plat. post ἀτοπίαν, quod ad verbum sonat Absurditatem, subjungere ἀλογίαν. || Exp. a Suida et ἀταξία, Confusio et perturbatio: proprie Cum nihil ordine fit. Ubi enim est ἀλογία, i. e. nihil fit certa cum ratione, ibi nec ordo ullus servatur. Vicina est igitur hæc signif. proxime præcedenti. Citat autem Suid. exemplum significationis quam ponit. || Contemtus, Aspernatio, Herod. (7, 226.) Ἐν ἀλογίῃ ποιεύμενος, Contemtui habens, Contemnens, Ἐν μηδενὶ λόγῳ ποιούμενος, Nullam rationem habens: (2, 141.) Ἐν ἀλογίῃσιν ἔχω, itidem pro Contemtui habeo: (4, 150.) Ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου, Pro nihilo habebant oraculum. || Ἀλογία vocatur a Greg. Edictum Juliani, quo vetuit Christianos operam dare studiis literarum liberalium, Ἵνα ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας προκηρύξῃ τὴν ἀ., Bud. At pro Silentio positum ἀλογία vide Λογάω. || Cum necessitas reddendarum rationum a principe remittitur, VV. LL. [" Ad Dionys. H. 1, 203. T. H. ad Plutum p. 446. Toup. Opusc. 1, 21. 425. Thom. M. 38. ad Herod. 172. 347. 473. 602. 612. Silentium, Lucian. 2, 337." Schæf. Mss.] Ἀλόγιον, apud J. Poll. et Suid., ἀλογίου δίκη, Actio in eum qui gestorum in magistratu rationem non reddit. Sic dicitur ut ἀγραφίου δίκη, et alia. Invenitur et ἀλογίου ἔγκλημα, Crimen non redditæ hujusmodi rationis, i. e. Crimen quod admittitur non reddendo earum rerum rationem. Nisi potius ἔγκλημα hic i. est q. δίκη. [* Ἀλογοσύνη, Liban. 1, 357. Reisk.] Ἀλογέω, Rationem alicujus non habeo, Aspernor, Contemno: λόγον τινὸς οὐ ποιῶ, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιοῦμαι τινά. Herod. (3, 125.) Ἀλογήσας συμβουλίης, Consilium aspernatus. Philo de Mundo, Ὅσοι σοφίας ἠλόγησαν. || Suid. vult ἀλογῆ-

σαι significare etiam παραλογίσασθαι, Decipere: cujus signif. exemplum habes in pass. voce, paulo post. || Ἀλογέομαι, Contemnor, Spernor, Diog. L. in Thal. Οἱ δ' ἐπειδὴ διαπρεσβευόμενοι ἠλογοῦντο, πρὸς τοὺς Κῴους πολεμοῦσι, Cum autem eorum legati spreti rediissent, Cois bellum inferunt: unde partic. ἠλογημένος, Contemtus, Cujus nulla ratio habita est, Qui neglectim transmissus est et præteritus. Alciphrontis (2, 1. p. 263.) Lamia Demetrio, Καὶ ἠλογημένη σιωπῶ καὶ εὐχομένη θεάσασθαι παρ' ἑαυτῇ, Et neglecta a te interque amicas præterita taceo, ap. meipsam vota faciens ut videre tantum te liceat, Bud. Comm. 1078. || Ἀλογεῖσθαι, Decipi, 2 Macc. 12, (24.) Ἀλογηθῆναι τούτους συμβήσεται, exp. Eos decipi continget. || Ἠλογημένος νοῦς ap. Dionys. Areop. de D. NN. pro Rationis vacuus, Bud. [" Dionys. H. 1, 96. Toup. Opusc. 1, 161. Emendd. 1, 245. ad Herod. 71. 613. 674. Bergler. Alciphr. 198." Schæf. Mss. Il. O. 162. * Ἀλόγημα, i. q. ἀλογία, Polyb. 9, 16, 5. et sæpius. * " Ἀλόγησις, Philo J. 246." Wakef. Mss. * " Καταλογέω, Parthen. 23." Boiss. Mss. * " Κατηλογέω, i. q. ἀλογέω, Contemno, Nihili facio. Cum gen., Herod. 1, 84. Κατηλόγησε τούτου, 144. τὸν νόμον. Cum acc., 3, 121. Κατηλογέοντα τὰ Ὀροίτεω πρήγματα. Formationem verbi e κατὰ et ἀλογέω, cum κατηγορέω e κ. et ἀγορέω, similibusque confert Æm. Portus Lex. Ion.; sed vitiosam judicat Schneider. Lex., uniceque veram formam censet Καταλογέω, quam reperiri ait ap. Stob. Serm. 133. Herod. 1, 144. 3, 225. Sed Stobæi locum frustra quæsivimus; vitiosa etiam est citatio Herod. 3, 225. Apud eund. Herod. 1, 144. κατηλόγησε perinde a præs. κατηλογέω et καταλογέω derivatum esse potest: κατηλογέοντα vero, quod 3, 121. communi consensu libri omnes tenent, præsentis temporis formam κατηλογέω exhibet." Schw. Mss.] Ἀλογεύομαι, A ratione aberro, Non sum compos rationis, Absurda loquor, et non consentanea rationi, nec cohærentia, Bud. ap. Cic. [* " Ἀλογιάω, Bekk. Anecd. 380." Kall. Mss. * " Ἀλογόω, Athan. 2, 58." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Ἀλόγιος, Schleusner. Lex. V. T.]

[* " Ἀμαλόγος, Abresch. ad Cattier. 99. Salmas. ad Treb. Poll. 207." Kall. Mss. Ἀμαλόγος, Gl. Garrulus: * Ἀμαλογίαι· Apinæ. * Ἀμετρολογέω, Immodice loquor, Schol. Aristoph. Θ. 1082.]

Ἀνάλογος, ὁ, ἡ, Ad proportionem similis, Hermolaus, Proportione respondens: λόγον ἔχειν, Bud., est etiam Proportionem habere et rationis similitudinem: h. e. ἀνάλογον εἶναι καὶ ἀναλογεῖν. Idem alibi, ἀνάλογον etiam i. dicitur q. ἀντιστρέφον, Ex adverso respondens. Aristot. de Mundo, Τούτοις ἀνάλογόν τι ἔχουσιν οἱ ἐκ ποταμῶν καὶ λιμνῶν γινόμενοι. Ἀνάλογον item Respondens ex æquo, Æque pollens, junctum cum præp. πρὸς, Aristot. Eth. 5. Ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ εἶναι παντός· ὥστε καὶ ἐν αὐτῇ μικρὸν ἁμάρτημα, ἀνάλογόν ἐστι πρὸς τὰς ἐν τοῖς ἄλλοις μέρεσι. || Consentaneus, Aristot. Rhet. 3. Τὸ δὲ πρέπον ἕξει ἡ λέξις ἐὰν ᾖ παθητική τε καὶ ἠθικὴ, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ἀνάλογον, Consentanea et congruens, Non absona, Bud. Porro ineptissimam et plane falsam esse censeo vocis ἀνάλογος formationem, quæ ab Etym. ponitur: ut sit ἄλογος primum a λόγος, deinde ἀάλογος, et interjecto ν, ἀνάλογος quasi Rationi consentaneus. Hoc enim etymum mihi videtur satis refellere vel Plat. locus in Timæo, in quo pro ἀνάλογον dicit divisim ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, et Cic. Proportione interpr. itidem. || Ἀνάλογον, Adverbialiter ponitur interdum, s. potius Adverbium est, Plato Timæo, Ἔκ τε οὐσίας τριῶν τούτων συγκραθεῖσα μοιρῶν, καὶ ἀ. μερισθεῖσα καὶ ξυνδεθεῖσα, Temperatione trium partium et proportione compacta, Bud. || Ἀνάλογον, inquit Bud., Adverbium est, et signif. quædam esse inter se proportione constituta aut natura comparata, Aristot. 2 de Anima, Αἱ δὲ ῥίζαι τῷ στόματι ἀνάλογον· ἄμφω γὰρ ἕλκει τὴν τροφὴν, Quod in animante est os, hoc est in arbore radix, Themist. in Post. Analyticis, 1. Ἀλλ' ἐὰν ἀριθμοὶ τέσσαρες ἀνάλογον ὦσι, καὶ ἐναλλὰξ εἰσὶν ἀνάλογον· καθόλου μὲν γὰρ ἀληθὲς, ἐάν τινα ἀ. ᾖ, καὶ ἐναλλὰξ ἀ. ἔσται, Si quatuor vel numeri vel magnitudines statuantur intercedente inter eas proportione, si situs commutentur, sic quoque proportio salva erit. Gal. ad Gl. 2. Ἀ. τῇ κατὰ τὸν οἶνον τρυγὶ, Ead. ratione qua etc. Idem annotat eund. Gal. alibi, sicut et Aristot., sæpe uti pro Instar et similitudine rationis. Hactenus e Bud. Citantur in VV. LL. hæc Platonis verba, Ἀ. ἑαυτὴν διανέμει, ibique exponuntur, Se accommodat proportione, de LL. 10. Ἡ τοιαύτη κίνησις ἀ. ἑαυτὴν διανέμει σμικροῖς τε καὶ μείζοσιν. Ibid. citatur ex Aristot. Pol. ὁ παρ' ἀ., pro Justam excedens proportionem. || Bud. τῷ ἀνάλογον exp. Eo, quod vicem præbet, Aristot. de Anima 2. Εἰ οὖν τὸ ζῶον ὥρισται τῷ τὴν αἰσθητικὴν ἔχειν ἀρχὴν, τοῖς μὲν ἐναίμοις ἀναγκαῖον ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτην ἔχειν τὴν ἀρχὴν, τοῖς δ' ἀναίμοις, ἐν τῷ ἀ. μορίῳ, In eo quod vicem sanguinis præbet. [" Phryn. Ecl. 112. Thom. M. 807. Jacobs. Anth. 7, 8. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 400. Kuhn. et Sylb. ad Paus. 180. Toup. ad Longin. 363. Emendd. 1, 115. Valck. Anim. ad Ammon. 207. Fabric. Bibl. Gr. 1, 351. Lucian. 1, 182. 772. 2, 64. ad Diod. S. 1, 172. 183. 366. 2, 199. Dionys. H. 5, 11. 88. 2, 1007. Schneid. ad Aristot. H. A. p. 15." Schæf. Mss.] Ἀναλόγως, i. q. ἀνάλογον Adverbialiter positum. [" Jacobs. Anth. 7, 12." Schæf. Mss. Lucian. 3, 609.] Ἀναλογία, Proportio, Comparatio, Cic. in Plat. Timæi interpretatione, Quæ Græce ἀναλογία, Latine, audendum est enim, quoniam hæc primum a nobis novantur, Comparatio Proportiove dici potest. Ibid. Δι' ἀναλογίας ὁμολογῆσαν vertit Proportione constructum. Quintil. 5, 11. Ἀναλογίαν quidam a simili separarunt, non eam subjectam huic generi putamus. Nam ut unum ad decem, sic decem ad centum, simile certe est. Hæc Fabius. Secundum Aristot. ἀναλογία est ἰσότης τοῦ λόγου, Ethic. 5. || Apud Gramm. Fab. 1, 6. Omnia tamen hæc exigunt acre judicium: ἀναλογία præcipue, quam proxime e Græco transferentes in Latinum, Proportionem vocarunt: ejus hæc vis est, ut id, quod dubium est, ad aliquid simile, de quo non quæritur, referat: ut incerta certis probet. Quod efficitur duplici via, comparatione similium, in extremis maxime syllabis, propter quod ea, quæ sunt e singulis, negantur debere rationem, et diminutione. Comparatio in nominibus, aut genus deprehendit, aut declinationem. Genus, ut si quæratur, funis masculinum sit an fem. simile illi sit panis. Declinationem, ut si etc. Vide locum. Secundum Gell. autem 2, 25., ἀναλογία est Similium similis declinatio: quam quidam Lat. Proportionem vocant. || Arithmetica, Proportio quæ est in numeris: ut in priore illo Fabii loco. || Ἀ. autem geometrica, inquit Bud., qua contingit totum ad totum ita sese habere, ut utrumque ad utrumque, h. e., utrumque ad alterum. Est autem hæc proportio hiulca et interrupta, i. e., non continua: hoc modo, ut A ad B se habet, sic C ad D. sit igitur etc. Vide seqq. ap. eum in prior. Annot. in Pand. Sciendum est autem, quam vocat Proportionem interruptam, ab Aristot. appellari ἀ. ἀναδιῃρημένην: quam vero Continuam proportionem, ἀ. συνεχῆ. [" Diod. S. 1, 423. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 178. 3, 2." Schæf. Mss.] " Ἀναλογικὸς, Proportionalis. E Luciano affertur pro Constitutus in rationem pro rata parte comparatione." [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 158." Schæf. Mss. * " Ἀναλογικῶς, Ind. Hasii ad Leon. Diac. 188." Boiss. Mss.] " Ἀναλογάδην, Secundum proportionem, VV. LL." [Phav. Lex. 77.] Ἀναλογέω, Proportione respondeo, Proportionem habeo et rationis similitudinem: quod etiam dicitur duobus verbis, ἀνάλογον εἶναι, vel λόγον ἔχειν: Gal. Ἀναλογεῖ ὑγεία μὲν πρὸς σωφροσύνην· πάλιν ἀναλογεῖ ῥώμη σώματος πρὸς ἀνδρείαν ψυχῆς: Eandem rationem habet. Alex. Probl. Ἀναλογεῖ τὸ ἐκ καρδίας θερμὸν λυχνιαίᾳ φλογὶ, ubi varie exp., hisce sc. modis, Flammæ respondet, apte respondet, Flammæ habet proportionem, Proxime ad flammam accedit, Convenientiam cum flamma habet. Item, Ead. est ejus ratio quæ et flammæ: quam postremam exp. ceteris prætulerim. In Pand. τὸ ἀναλογοῦν μέρος,

Portio, Rata pars, Bud. [" Toup. ad Longin. 363." A Schæf. Mss. Inscr. Pocock. p. 45. Τοῖς τῆς Ἀσίας βασιλικοῖς ἀνελόγησε, Annumeravit. * " Ἀναλογητέον, Aristot. Rhet. ad Alex. 37." Kall. Mss.] Ἀναλογητικὸς, Proportionabilis, ad verbum; fit enim a verbo ἀναλογεῖν: ideoque cum sit verbale expono nomine barbaro quidem, sed quod et ipsum quandam verbalis speciem præ se ferat. VV. LL. exp. Qui ratione fulcitur, Ratiocinatione utens: et ὅρος ἀ., Definitio quæ secundum proportionem existit. Item e Diog. L. ἀναλογητικοὶ quidam philosophi memorantur. Illæ autem duæ priores expp. Qui ratione fulcitur, Ratiocinationibus utens, plane mihi videntur respuendæ. [Diog. L. 1, 17. Sext. Emp. 261. " Diosc. 417. Villois. Anecd. Gr. 2, 103." Wakef. Mss.]

Ἀξιόλογος, ὁ, ἡ, q. d. Mentione dignus, sicut et in λόγου ἄξιος dictum fuit, Memorabilis, Thuc. 1, (1.) Καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων πόλεμον, Maxime memorabile, Synes. Ep. 133. Ἀξιόλογα λίθων βάρη. Dicitur etiam de homine pro Non spernendus, Qui est alicujus pretii, Thuc. 2. Ξυγκαλέσας τοὺς στρα- B τηγοὺς τῶν πόλεων πασῶν, καὶ τοὺς μάλιστα ἐν τέλει καὶ ἀξιολογωτάτους: 3. Καὶ ὅσοι αὐτῶν ἦσαν ἀξιολογώτατοι, Qui maximi fiebant. Ἀξιολόγως, Ita ut mentione dignum sit, ἀξίως λόγου: ἀ. μελετᾶν, VV. LL. Laudabiliter et præclare. Et e Xen. Οὐδὲν ἀ. ἡδὺ, Voluptas nulla, quam magni facias: [Ἀπ. 1, 5, 5. 4, 5, 9. * Ἀπειρολογία, Sext. Emp. 100.] Ἀργολογία, Sermo otiosus et inutilis. Ἀργολογέω, Otiosa et supervacanea dico, Basil. [* Ἀρτιλόγος, unde * Ἀρτιλόγως, * Ἀρτιλογία, J. Poll. 5, 150. * Ἀπαρτιλογέω, Eust. Od. Θ. 240.] Ἀπαρτιλογία, Summa quadrans et rotunda, ὁ ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμὸς, Eust.: Herod. (7, 29.) p. 98. Bud. Comm. 736. e Cic. interpr. Ratio quadrans, cum nihil nec excurrit, nec deest. Ἀρχαιολογία, Sermo aut Historia de rebus antiquis, ut Libri Josephi de Antiqq. Jud. et Catonis Origines. Ἀρχαιολογέω, Antiqua memoro, De antiquis dissero. Pro Res antiquas scribo, citatur e Gaza de Mensibus. || Antiquis verbis utor, Antiquo sermone utor. [* " Αὐτολόγος, C Verbum ipsum Dei, Μετὰ ταῦτα Χριστιανοῖς ἐγκαλεῖ, ὡς σοφιζομένοις ἐν τῷ λέγειν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτολόγον, Orig. c. Cels. 2. p. 79, 32." Seager. Mss. " Cf. Wolf. Anecd. Gr. 3, 162." Boiss. Mss. Περιαυτολογέω, Περιαυτολογία, vide p. 2420. * Περιαυτολογικὸς, Barker. ad Etym. M. 836.]

[* Βαρυλόγος, Pind. Π. 2, 98. ἔχθος, Schol. Aristoph. Εἰρ. 1296. * Βραδυλόγος, Schol. Ven. Il. Γ. 155. * Βραδυλογία, J. Poll. 2, 121. 4, 22. 6, 150.]

Βραχυλόγος, Brevis in sermone, Qui breviter dicit aliquid aut loquitur, Plut. Lyc. (19.) Καὶ γὰρ ὁ Λυκοῦργος αὐτὸς βρ. τις ἔοικε γενέσθαι καὶ ἀποφθεγματικός: dixerat vero paulo ante τὸν λόγον τὸν Λακωνικὸν, βραχὺν εἶναι: [Alex. 64. * " Βραχυλόγως, J. Poll. 4, 24." Kall. Mss.] Βραχυλογία, Sermonis Orationisve brevitas, i. q. βραχυέπεια, Quintil. 8, 3. Huic subjacet virtus non solum aperte ponendi rem ante oculos, sed circumcise atque velociter. Ac merito laudatur brevitas integra; sed ea minus præstat, quoties nihil dicit nisi quod necesse est: βραχυλο- D γίαν vocant: quæ reddetur inter schemata. Est vero pulcerrima, cum plura paucis complectimur. [Plut. 6, 583. 9, 205.] Βραχυλογέω, Breviter loquor, Brevis sum in dicendo, Plut. (6, 731.) Οὗτοι ὑμᾶς βραχυλογοῦντας ἔπαυσαν, ad Lacones multa et magna crimina Thebanis objicientes. [* " Βραχυλόγημα, Tzetz. Chil. 5, 317. 325. 12, 517." Elberling. Mss.] " Βραχυλογητέον, Brevibus verbis, s. Brevi oratione " utendum."

Δεινολογία, Oratio amplificans et exaggerans rei indignitatem, ut δείνωσις. Δεινολογέομαι, Quiritor, Gravem injuriam me passum esse dico, Herod. 4, (68.) Ὁ δὲ ἀρνέεται, οὐ φάμενος ἐπιορκῆσαι, καὶ δεινολογέεται, Plut. Sert. (6.) Ἀγανακτούντων δὲ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ δεινολογουμένων εἰ κ. τ. λ. Item δεινοποιῶ et ἐπιτραγῳδῶ, Crimen amplifico, Rei indignitatem exaggero, ut δεινόω. Δεκάλογος, Decem præcepta, ad Gal. 5, (14.) Ἐν ἑνὶ λόγῳ, pro Uno præcepto. Est autem Hebraismus. [* Δευτερολόγος, Teles, Stobæi Serm. 37. " Böttiger quid sit etc., 1. p. 15." Schæf. Mss.] Δευτερολογέω, Secundo loco dico, Secundam orationem habeo in judicio, Secundas in dicendo partes obtineo: quod et δευτεραγωνιστῶ metaph. || Sermonem iterum habeo, 2 Maccab. 13, [22.] Δευτερολογία, Secundæ partes in dicendo, Secunda actio, Quint. Secundæ agendi vices: cui opp. πρωτολογία infra, quod vide. Aphth. Progymn. de Loco communi, Δ. δὲ ἔοικε καὶ ἐπιλόγῳ· διὸ προοίμιον οὐκ ἔχει. Δικαιολόγος, Causidicus, Bud. [Gl.] Δικαιολογία, Causæ suæ defensio, Juris sui in medium prolatio, Bud. Plut. (9, 439.) Ἐν βαρβάροις κραυγαῖς καὶ παμμιγέσι θορύβοις καὶ φυγαῖς καὶ διώξεσιν ἀκουομένην δικαιολογίαν καὶ μαρτύρων ἀνάκρισιν, Philo V. M. 3. Ἑώρα μὲν τὴν δικαιολογίαν οὐκ ἀπῳδὸν, Non alienam excusationem esse. Apud Rhett. est Schema, quod Rutil. Lup. fieri solere scribit, cum æquitatem causæ quammaxime brevi sententia complectimur. Cujus rei exemplum affert. Bud. exp. etiam Id quod pro Causæ firmamento dici potest, i. e. δικαιολόγημα. Vide Bud. 49. ubi e Liban. locum affert. [2 Macc. 4, 44.] Δικαιολογικὸς, Juridicialis: στάσις, ap. Rhett., Status juridicialis, Quintil. Δικαιολογέομαι, Jura mea allego, et in jure discepto: quod Causificari Plaut. dixit, Cic. etiam Causari et Proferre: Quintil. et JCti Allegare appellant, h. e. προτείνεσθαι, προΐσχεσθαι, παρέχεσθαι, προφέρειν. Et τὰ δικαιολογηθέντα, Allegata, δικαιώματα. Bud. || Ponitur etiam pro ἀμφισβητῶ et δικάζομαι. Plut. Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου καὶ λεγόντων. Lucian. (1, 368.) Ἡδέως ἂν σοι δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, Judicio contenderem et disceptarem, quomodo et Athen. usus est. Alibi (2, 259.) Ἐδικαιολογεῖτο πρός με, Mecum amice expostulabat, quod injuriam intulissem. Bud. 48. 49. Vide et alia exempla p. 414. ubi et δικαιολογέω voce activa affert ex Aristot. [* Δίλογος, 1 Tim. 3, 8. Theophyl. in Poll. 2, 44. " Index Curtii v. Bilinguis. Διλογέω, ad Diod. S. 2, 433. (Xen. Ἱππ. 8, 2.) Heyn. Hom. 8, 152. Διλογέω, * Διλέγω, Tyrwh. ad Aristot. 133." Schæf. Mss. * " Διλογητέον, Demetr. Phal. 202. ubi male διλογιτέον." Boiss. Mss. * " Διλογία, ad Diod. S. l. c. Heyn. Hom. 5, 356." Schæf. Mss. " Schol. Soph. Œd. T. 631." Boiss. Mss. Dem. Phal. c. 103. 217. 218. * " Διαλογία, Schol. Ven. Il. H. 295. corrigo διλογίαν." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * " Διλογίζω, Verba repeto, Dem. Phal. 117." Wakef. Mss. Schol. Soph. Aj. 775. p. 357. Erf. διλογίσαι, ubi al. διλογῆσαι. * Δισσολόγος, Manetho 5, 291.] Δισσολογέω SIVE Διττολογέω, ET Διλογέω, Geminato verbo loquor: στεφάνῳ στεφανῶσαι, Aristoph. (Πλ. 585.) Ἔθος γὰρ τῷ κωμικῷ, inquit Schol., διττολογεῖν ἐπὶ γέλωτι. || Bis dico Synes. de quodam memoriter pronuntiante carmina, Τούτους τοὺς στίχους ἀποδίδωσιν, οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι, Non offendens, non sese revocans, non resistens et hæsitans ad memoriam recolligendam. Cic. pro Domo sua, Quemadmodum iste præposteris verbis, omnibus obscœnis, identidem se ipse revocando, dubitans, timens, hæsitans pronuntiarit. Se ipse revocando, διττολογῶν, ἐνισχόμενος, ἑαυτὸν ἐπαναλαμβάνων. Bud. || Διττολογούμενα dicuntur etiam Quæ duobus modis efferuntur, ut ὀρὸς et ὀῤῥὸς, ὀροπύγιον et οὐροπύγιον, εἴλη et ἴλη. [" Ad Lucian. 1, 186. Tyrwh. ad Aristot. 133." Schæf. Mss. * " Διττολογία, Eust. 105, 15. Rom." Seager. Mss. * Δισσολόγιστος, Gal. ap. Hippocr. 662. * Δυσλογέω, Anecd. Bekk. 1, 34.]

" Ἔκλογον, Æschylus Salaminiis vocavit διήγη- " σιν, teste Hes. Eid. vero est etiam τὸ ὂν μεταξὺ " λόγων." " Ἐκλογέομαι, dicitur ut ἀπολογέομαι, " Excuso, Allatis rationibus diluo. Appian. B. C. " l. 5. de Augusto loquens colonias veteranis assi- " gnante, Ταῖς πόλεσιν ἐξελογεῖτο τὴν ἀνάγκην. Et " rursum, Σὺν φίλοις καὶ ὀλίγοις ὑπασπισταῖς εἰς μέ- " σους ἦλθεν, ἐντυχεῖν βουλόμενος, καὶ τὴν μέμψιν " ἐκλογήσασθαι, Crimen diluere verbis. Idem in " Mithrid. Ὁ δὲ ἐλθὼν ἐξελογεῖτο περὶ τῶν γεγονό- " των: de Tigrane, cui Pompeius diadema resti-

" tuerat. Bud." [* Ἐκλόγησις, Lobeck. Phryn. 352.] " Ἐλλογεῖν, Imputare, Expensum ferre, VV. LL." [Philem. 18. Rom. 5, 13. Hes. ἐλλόγει· καταλόγησαι. Sic leg. conjicit Salmas. ap. Athen. 530. pro λεωλογεῖν. * Ἀντέλλογος, Gl. Compensatio: * Ἀντελλογέω· Compenso, Penso. " Marcus Eremita p. 50." Boiss. Mss. * Ἐλλόγιον, unde Lat. Elogium, Casaub. ad Sueton. Cæs. 48.] Ἐναντιολογία, Contradictio. [Lobeck. Phryn. 265. * " Ἐννεάλογος, Nicet. Eugen. Epist. T. 2. p. 9." Boiss. Mss. * Ἑτερολογία, Symm. Ps. 138, 4.]

Εὔλογος, Rationabilis, Quintil. Rationi consentaneus: cui opp. παράλογος. In Definit. Stoic. βούλησις, εὔλογος ὄρεξις: i. e. Cic. interpr. Voluntas quæ quid cum ratione desiderat. Et εὔλογος αἰτία, Causa quæ suis rationibus bene quasi stabilita est, Probabilis. Herodian. 3, (6, 10.) Οὐχ οὕτως εὐλόγους εἴχομεν αἰτίας, ἔχθρας ὡς ἀναγκαίας, ubi Polit. vertit, Non ita speciosas: (8, 6.) Τότε δὲ δοκῶν καὶ εὐλόγους ἔχειν αἰτίας, Probabiles rationes: 7, (10, 2.) Ἐπ' εὐλόγοις αἰτίαις ὡς ὁμολογουμένοις ἔχθροῖς εἰκότως ὠργίζετο. Et εὔλογον, sc. ἐστὶ, Rationi consentaneum est. Aristot. Εὔλογον δὲ τοῖς εἰδόσι τῶν ζητούντων ἡδίω τὴν ἀγωγὴν εἶναι, Rationi consentaneum est scientium vitam suaviorem esse quam indagantium. [" Plut. de S. N. V. p. 12. Valck. Anim. ad Ammon. 141. Ἐκ τῶν εὐλ., Polyb. 3, 293." Schæf. Mss. * Εὐλογοποιέω, Eust. 1233, 54. " Schol. Eur. Hec. 1187." Boiss. Mss. * Εὐλογοφανής, Schol. Soph. Œd. C. 794. * Εὐλογοφάνεια, Dorotheus Doctr. 5. p. 775. Ὁ διάβολος μετ' εὐλογοφανείας βλάπτει ἡμᾶς. * " Εὐλογωνυμέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 541. vide p. 539. et Villoison. 7, 236. * Ἀνεύλογος, Theod. Prodr. 9, 110. 186. φόβος. Anna C. 84." Elberling. Mss. Theophyl. 4, 120. * " Ἀνευλόγως, Eust. Il. Γ. 302. Orig. c. Cels. 391." Kall. Mss.] Εὐλόγως, Cum ratione, Ita ut rationi consentaneum est, Herodian. 1, (6, 21.) Οὐδέν τε οἷός τε ὢν εὐλ. ἀποκρίνασθαι, Cum nihil haberet quod saltem honestum specie responderet, Polit. Quod vero in dogmatis Stoicis habetur, Εὐλ. τε ἐξάξειν ἑαυτὸν τοῦ βίου τὸν σοφὸν καὶ ὑπὲρ πατρίδος, ita Cic. interpr. Ut laudandus sit is qui mortem oppetat pro rep. [" Brunck. Phil. 872. Diod. S. 1, 411." Schæf. Mss.] AT Εὐλογία, Honestus sermo, Bud. 825. interpr. in Plat. Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη. || Laus, Prædicatio, ἔπαινος, Thuc. 2, (42.) Καὶ τὴν εὐλογίαν ἅμα, ἐφ' οἷς νῦν λέγω, φανερὰν σημείοις καθιστὰς, Laudationem eorum de quibus nunc dico. In Axiocho (p. 183.) Συνεχεῖς εὐλογίαι τῶν ἀρετῶν, Assiduæ virtutum prædicationes. || Benedictio, ut Theologi loquuntur, Philo V. M. 1. Παρελήφθην δ' ἐπ' εὐλογίαις οὐ κατάραις ἐγὼ, Ad bene precandum, non ad execrandum adhibitus sum. Paul. vero 2 Cor. 9, (5.) εὐλογίας vocat etiam Collectas et eleemosynas a fratribus benevolis et bene precantibus collatas. || Ad Rom. 16, (18.) Διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων, Th. Beza vertit Per assentationem, ut dependeat ab εὐλογία, quod pro Oratione ponitur ad prædicandas alicujus laudes accommodata. Addit tamen, posse et pro Fucata illa et inani facundiæ specie accipi, qua tecti pseudoprophetæ solent simplicium animos fallere; vel pro Fausta precatione: quod his præcipue artibus soleant uti pseudoprophetæ, ut simplices præsertim mulierculas sub pietatis et longarum precum prætextu devorent. [" Thom. M. 390. Musgr. Iph. T. 857. Jacobs. Anim. 132. Simonid. 26. Chæremon 3. Lucian. 2, 319." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. N. T., Cic. ad Att. 13, 22.] Εὐλογέω, Bene dico: εὐλογεῖν τὰς δίκας, Bene dicere s. agere causas, Isocr. π. Ἀντιδ. || Laudo, Prædico, Isocr. Panath. Οὓς δὲ ἐπιτιμᾷς, εὐλογεῖς αὐτοὺς, Archid. Τοὺς βουλομένους ἡμᾶς εὐλογεῖν, ἀπορεῖν ποιήσομεν τί τῶν πεπραγμένων ἡμῖν ἀξίως ἐροῦσι, Laudare, ἐγκωμιάζειν, Bud. Similiter Aristoph. Ἱππ. (565.) Εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, i. e. ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι, ἐγκωμιάσαι. Item εὐλογεῖν τὸν Θεὸν, Laudibus gratiisque venerari, Tacit.: s. εὐχαριστεῖν. || Bene precor, Faustis imprecationibus prosequor, Matth. 5, (44.) Εὐλογεῖτε τοὺς καταρω-

A μένους ὑμᾶς, Gen. 2, (3.) Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτὴν, Bene ei precatus est, vel, ut alii e Tacito interpr., Approbavit et suo favore imbuit. Philo V. M. 3. Καταρασάμενος δι' ὑπερβολὴν κακῶν ὃν οὐδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλὰ μόνων τῶν ἀρίστων εὐλογεῖσθαι θέμις. At 1 Cor. 10, (16.) Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας, ὃ εὐλογοῦμεν, Beza exponi posse putat ἁγιάζομεν, καθιεροῦμεν, Sanctificamus, Consecramus: vel cum Œcumenio, Ὁ εὐλογοῦντες κατασκευάζομεν, Quod cum laude et gratiarum actione adornamus. [" Thom. M. 389. Markl. Suppl. 925. Iph. p. 156. Ion. 1636. Brunck. Soph. 3, 447. Boeckh. ad Sim. p. xxv. Eur. Phœn. 974. Hec. 465. Toup. Opusc. 2, 206. Dem. Phal. p. 16. Valck. Hipp. p. 310." Schæf. Mss.] Εὐλόγητος, Benedictus, Laudatus. [" Ad Il. Γ. 352." Schæf. Mss. At ibi scribitur εὐλογητὸς, ut passim in N. T. * " Ἀνευλόγητος, Nomoc. in Cotelerii Monum. 1, 142." Kall. Mss. * " Δυσευλογέω, Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 70. et Notit. Mss. 6, 541."
B Boiss. Mss.] " Ἐνευλογέω, Benedico in," [Act. Apost. 3, 25. * Ἐπευλογέω, Poëtaster cum Wernsdorfii Phile p. 50." Boiss. Mss. " Tzetz. Chil. 9, 207." Elberling. Mss.] Κατευλογέω, Deprædico, Prædico, Laudibus extollo. [Plut. 6, 205. 10, 411. * " Προευλογέω, Joseph. 175, 21." Wakef. Mss. * Ὑπερευλογέω, Basil. 2, 683. " Ὑπερευλογημένος, Admodum benedictus, Chrys. Liturg. 6, 985." Seager. Mss. * Εὐλογίζω, Benedico, Aqu. Symm. Es. 65, 16.]

Ἡδυλόγος, Suaviloquens, Suaviloquus, Enn. Lucr. i. q. ἡδυεπής: γλώσσης, Epigr. [" Jacobs. Anth. 6, 112. Timon Phlias. 42." Schæf. Mss.] " Ἡδυλογέω, " Loquor quæ jucunda sunt et grata, Ad placitum " loquor, Adulor: χαριτογλωσσῶ." [Phrynichus Athenæi 165. et Bekkeri 41.] " AT Ἡδυλογία, exp. " Suavitas sermonis, et e Cic. Suaviloquentia." [Athen. 164. 165. * " Ἰσολογέω, Schol. Eur. Hipp. 697. Matth." Dindorf. Mss. " Valck. p. 240. ad Mœr. 204." Schæf. Mss.] " Ἰσολογία, Par et æ-
C " qualis ratio. A Suida exp. ἰσοτιμία, in h. l. cujus " Auctorem reticet, Διαψευσθεὶς δὲ τῆς κρίσεως ἐν οὐ- " δενὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἰσολογίαν ἕξειν οὐδέ ποτε " πρὸς τὸ συνέδριον." [Polyb. 26, 3, 9. 31, 7, 16.] Κακολόγος, Maledicus, Aristot. Eth. 4, 3. Οὐδ' αὖ ἐπαινετικός ἐστι· διόπερ οὐδὲ κ., οὐδὲ τῶν ἐχθρῶν, εἰ μὴ δι' ὕβριν. [" Ruhnk. ad Timæi Lex. 15." Schæf. Mss.] Κακολογία, Maledictio, Maledicentia, Cic. Maledictio nihil habet propositi præter contumeliam, Gell. Ob assiduam maledicentiam et probra in principes. Plut. de Curios., Τῇ δὲ περιεργίᾳ τὴν κ. ἀνάγκη συνακολουθεῖν. Interdum vero signif. potius Maledictum, i. e. Probrum a maledico ingestum. [" Toup. Opusc. 2, 302. Thom. M. 390." Schæf. Mss.] Κακολογικὸς, Ad maledicendum factus, Vituperatorius. Κακολογέω, Maledico, Maledictis figo, Conjicio et congero maledicta in aliquem, Vexo aliquem probris et maledictis, Plut. de Herod. Δῆλός ἐστιν ἡδόμενος τῷ κακολογεῖν. || Male precor, Diras et omnia mala imprecor: opp. τῷ εὐλογέω, ut
D etiam præcedens. Theologi hic quoque Maledico interpr. Matth. 15. (4.) et Marc. 7, (10.) Ὁ δὲ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευτάτω. [" Thom. M. 390. Wakef. Phil. 328." Schæf. Mss.] " Καλλιλο- " γέω, Eleganter dico, Venuste sciteque dico s. loquor, " καλλιεπέω." [Lucian. 2, 544.] " Καλλιλογία, Ele- " gans venustaque dictio. Budæo Vis bene dicen- " di." [Dionys. H. 2, 27. * Κενολόγος, Gl. Vaniloquus, Inaniloquus.] " Κενολογεῖν, Inaniter loqui, " Inaniter verba fundere, Supervacanea loqui, Bud. " ex Aristot. et Themist." [LXX. Es. 8, 19. * Κενολογία, Gl. Vaniloquium, Plut. 10, 411.] Κουφολόγος, Qui levis est in verbis. [Philostr. 297. * Κουφολογέω, Themist. Or. 11. p. 152. Appian. B. Hisp. 264.] Κουφολογία, Verba levia, Levitas verborum. [Thuc. 4, 28. Appian. 1, 146. * " Λακερολογία, Maledicentia, Enchiridii Paraphr. Christiana c. 48. Ed. Schw." Schw. Mss. * Λαμπρολογέω, Eumath. 317. * " Λεξίλογος, ap. Athen. 28. pro vulg. γράμματ' * ἀλεξίλογα rectius fortasse legi λεξίλογα vel

λεξιλόγα censuit Schw. Literæ colligentes sermonem, Verba et sermonem conservantes." Schw. Mss.] Μακρολόγος, Qui longa oratione utitur, Prolixus in sermonibus s. oratione : quomodo a πολυλόγος differat, infra ex Ammonio tradetur. [Plato Soph. 268.] Μακρολογία, Prolixitas in dicendo, Sermo prolixus, Quintil. 8, 3. Vitanda μακρολογία, i. e. Longior quam oporteat sermo : Liv. Legati non impetrata pace domum, unde venerant, abierunt. Sed huic vicina περίφρασις, virtus habetur. [Plato Gorg. 466. 286. 655. Schol. Thuc. 4, 17.] Μακρολογέω, Longa oratione utor,. Herodian. Et Athen. 6. Ἵνα δὲ μὴ πολλὰ μακρολογῶ. [" Thom. M. 614." Schæf. Mss. * Μακρολογητέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 203.] Ματαιολόγος, Vanus in loquendo, Vaniloquus, Vanidicus, Plaut. Liv. [Ep. ad Tit. 1, 10. * Ματαιολογέω, Gl. Blatero, Strabo 2, 129.] Ματαιολογία, Vaniloquentia, Liv. Tacit.; s. Verba vana. [Porph. de Abst. 4, 16. Strabo 2, 179. Plut. 6, 21. * Μαψιλόγος, Hom. Hymn. 2, 543. οἰωνός. * Μελιλόγος, Gl. Dulciloquus.] " Μετριολόγος, " Moderatus in verbis, Antiphon." [J. Poll. 2, 123. * Μονολόγος, Gl. Soliloquus ; * Μονολογία· Soliloquium. " Breviloquentia, Pauca verba, Georg. Lapitha Poëm. Mor. 432." Boiss. Mss.] Οἰκτρολογία, Oratio ad misericordiam s. miserationem commovendam, qua miseratio movetur, i. q. ἐλεεινολογία. [* " Ὀλιγόλογος, Jo. Mauropus in Mustox. Sylloge Fasc. 2. p. 5. et ap. Boiss. ad Marin. 133." Boiss. Mss.] Ὁμοιολογία, Dictio similis, Verba similia, Quintil. 8, 3. de Ornatu Or. cum de ταυτολογία et ἐπαναλήψει locutus esset, Prior hac ὁ. est, quæ nulla varietatis gratia levat tædium, atque est tota coloris unius : quæ maxime deprehenditur, carens arte oratoria : eaque et in sententiis et figuris, et compositione longa, non animis solum, sed etiam auribus est ingratissima.

Ὁμόλογος, ὁ, ἡ, q. d. Iisd. verbis utens, Consentiens, Assentiens, Qui in ead. est sententia, opinione, Xen. Σ. (8, 36.) Δοκοῦμεν δ' ἂν μοι πάντες ὁμόλογοι γενέσθαι περὶ ὧν λέγω. VV. LL. exp. et Consentaneus; afferuntque e Gal. Μίαν ὁ. κρᾶσιν ἔχουσι, ubi dicitur ea esse temperies, quam vulgus medicorum Proportionalem appellat. [Ἐξ ὁμολόγου, i. q. ὁμολόγως, Polyb. 3, 91, 10. et sæpius.] Ὁμολόγως, q. d. Consentienter. Exp. et Convenienter, Congruenter, e Cic. in quodam l., de quo dicetur in Ὁμολογουμένως post verbum Ὁμολογῶ. Item ὁμολόγως ἔχων, Consentaneus. At vero ap. LXX. Oseæ (14, 5.) Ὁ. ἀγαπήσω αὐτοὺς, Perspicue et aperte, Absque ulla dubitatione, VV. LL. ex Hieronymo. [" Diod. S. 1, 90." Schæf. Mss.] Ὁμολογία, Consensus, Assensus; Convenientia, Plato Symp. Συμφωνία δὲ, ὁμολογία τις· ὁμολογίαν δὲ ἐκ διαφερομένων, ἕως ἂν διαφέρωνται, ἀδύνατον εἶναι. Sic autem et 2 ad Cor. 9, 13. ubi male vet. Interpres reddidit Confessionem. Cic. ὁμολογίαν in quodam Stoico dogmate vertit Convenientiam, ut videbis p. 163. mei Lex. Cic. || Pactum, Pactio, Conditio, Compositio, Thuc. ὁμολογίᾳ ἐπιεικεῖ dixit pro Conditione æqua, Bud. Sed alibi ap. eum dat. ὁμολογίᾳ varie redditur : 1, (98.) Καὶ χρόνῳ ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, Tandem composuerunt certa conditione, certis conditionibus ; Accesserunt ad conditionem et pactionem, ut etiam loquuntur interdum Lat. Exp. item, Tandem composuerunt et in fidem recepti sunt. Obiter autem hic animadverte ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, sicut alicubi ap. Eund. ξύμβασις et ὁμολογία pro eod. ponuntur. Idem eod. l., Καὶ τοὺς Φωκέας ὁμολογίᾳ ἀναγκάσαντες ἀποδοῦναι τὴν πόλιν, Cum coëgissent reddere urbem compositione : [cf. 3, 90.] Apud Eund. non semel παραστήσασθαι aliquam urbem pro Ad deditionem adigere pactione, compositione : (1, 29.) Ξυνέβη καὶ τοὺς τὴν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦντας παραστήσασθαι ὁμολογίᾳ. Sed et ipsæ urbes dicuntur προσχωρεῖν alicui ὁμολογίᾳ, pro Dedere se s. Deditionem facere pactione, aut etiam omittendo hunc ablat., vel In fidem se dare. Sic autem et ὁμολογίῃ χρῆσθαι, ap. Herod. (7, 139.) Item pro Fœdus inire, Pacisci : quod et ὁμολογίαν ποιεῖσθαι ap. eund. Thuc. (4, 65.)

A Apud Aristot. καθ' ὁμολογίαν Bud. vertit Cum eo ut pactum constituatur. Exp. autem et Stipulationem contractus ap. Eund. Plato Critone (14.) ὁμολογίας et ξυνθήκας copulavit, ut Lat. Pacta et conventa sæpe conjunguntur. || Confessio, Isocr. Busir. (18.) Ἐπεὶ τόν γε λόγον, ὃν συνέγραψας, οὐκ ἀπολογίαν ὑπὲρ Βουσίριδος, ἀλλ' ὁμολογίαν τῶν ἐγκαλουμένων δικαίως ἄν τις εἶναι νομίσειεν· οὐ γὰρ ἀπολύεις αὐτὸν τῶν ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ ἀποφαίνεις. Sic et in N. T. pro Confessione. [" Ad Diod. S. 1, 298. Conf. c. ὁμιλία, ad 2, 594. Ὁμολογίᾳ, Heind. ad Plat. Phædr. 221. Ὁμ. ὀνομάτων, ad Theæt. 356. Plur., ad Dionys. H. 1, 521. 523. 528. Ὁμολογίας θέσθαι, ad Diod. S. 1, 595. 2, 272." Schæf. Mss.] Ὁμολογέω, Consentio, Assentior. Et ὁμολογῶ σοι τοῦτο, pro κατὰ τοῦτο, De hoc tibi assentior, De hoc tecum sentio. Paus. Lacon. (12, 9.) Τοῦτο Ἐπιμενίδην κατασκευάσαι λέγουσιν, οὐχ ὁμολογοῦντες τὰ ἐς αὐτὸν Ἀργείοις, Synes., Καὶ πολλοῦ δέω ταῖς τοῦ πλήθους ὑπολήψεσιν ὁμολογῆσαι. Item Concedo, ut cum concedimus aliquid ei, adver-
B sus quem disputamus, Plato de Rep. 2. (p. 226.) Ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ ὅτι τὸ δίκαιον, ἀλλότριον ἀγαθὸν, Hoc concedere Thrasymacho, Hoc assentiri Thrasymacho. Ὁμολογοῦμεν ἀλλήλοις, simpliciter ὁμολογοῦμεν, Plato, Inter nos convenit: Idem in Critone (14.) Ὡμολογηκέναι ἔργῳ, ἀλλ' οὐ λόγῳ, Ita convenisse. Et cum infin. Isæus (69.) Καὶ εἰ μὲν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡμολόγουν εἶναι τοῦ Νικοστράτου, Dem. Ἄνευ αὐτοῦ ὁμολογήσαντα μὴ ἀποδώσειν. || Spondeo, Roganti promitto, Bud. in Liban. Ἐγὼ μὲν οὖν ὡμολόγηκα πρὸς ἐκεῖνον ὡς πάντως ἂν παρὰ σοῦ τύχοι. Item cum infin. (384.) Dem. Καὶ ὅλην δὲ τὴν πόλιν καὶ σφᾶς ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ. Et e Thuc. Ὁμολογῶ σοι καταλύσειν. Et e Plat. Epist. 7. Ἥξειν ὡμολόγησα ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις. Invenitur et cum accus. : Plato, Οὔτε σμικρὸν οὔτε μέγα ὡμολόγησα, addito etiam dat. personæ σοι. Itidem ap. Eund. in Symposio, Ἃ δ' ἄν τις ἑκὼν ἑκόντι ὁμολογήσῃ, φασὶν οἱ πόλεως βασιλεῖς νόμοι δίκαια εἶναι. Sic dicitur ὁμολογεῖν μισθὸν, Pacisci mercedem. Exp. et Vovere a
C Bud. in Herodiano (4, 4, 12.) Ὡμολόγει τε χαριστήρια, ἔθυέ τε σωτήρια. || Confiteor, Thuc. 2, (40.) Καὶ τὸ πένεσθαι οὐχ ὁμολογεῖν τινὶ αἰσχρὸν, ἀλλὰ μὴ διαφεύγειν ἔργῳ αἴσχιον, Plut. (8, 127.) Ὅτι μισεῖν μὲν πολλοὺς ὁμολογοῦσιν ἔνιοι, φθονεῖν δὲ οὐδενὶ λέγουσι. Et cum præterito : ut cum dicitur ὁμολογῶ πεποιηκέναι. Et cum partic., ex Eod., ὁμολογῶ οἰκοδομῶν. Invenitur et cum accus. : Epigr. ὡμολόγησε φόνον, Fassus est cædem, se perpetrasse cædem. || Alicubi autem aptius exp. Profiteor quam Confiteor. || Ὁμολογεῖν, quod Gall. Emologuer, pro Homologuer, Auctoritate publica comprobare, Bud. Ὁμολογῶ ap. Thuc. pro eo quod alibi dixit ὁμολογίᾳ προσχωρῶ : 1, (101.) Θάσιοι δὲ τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι, ὡμολόγησαν Ἀθηναίοις, Composuerunt cum Atheniensibus, Dediderunt sese. || Ὁμολογεῖσθαι pro ὁμολογεῖν, Assentiri, Concedere, e Xen. (Ἀπ. 1, 2, 57.) Ὁμολογοῦμαι ἀγαθὸν εἶναι. Ὁμολογεῖσθαι, pass. signif. dicitur id quod concessum est, et de quo convenit, seu, id quod aliquorum consensu rece-
D ptum est. Isocr. Paneg. (4.) Ὁμολογεῖται μὲν γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, ἀρχαιοτάτην εἶναι καὶ μεγίστην, καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομαστοτάτην. Plut. Pericle (24.) Ὁμολογεῖται μὲν ὅτι θυγάτηρ ἦν Ἀξιόχου : quod etiam dicitur ad verbum Confessum est, ut Cic. quoque dixit confessam rem et manifestam, et Pro confesso habetur. Sed mutatur aliquando hæc orationis structura, omittendo ὅτι : Plato de Rep. 1. (p. 179.) Ὡμολόγηται γὰρ ὁ ἀκριβὴς ἰατρὸς σωμάτων εἶναι ἄρχων, pro ὡμολόγηται ὅτι ὁ ἀκριβὴς ἰατρὸς, σωμάτων ἐστὶν ἄρχων. Unde ὁμολογούμενον et ἀμφισβητούμενον, itidemque ὁμολογούμενον et ἀμφισβητήσιμον opp. ap. Isocr. et Xenoph. (Ἑλλ. 3, 5, 4.) Item cum infin., pro Convenit inter nos, Plato Epist. Ὡμολογήθη νῶϊν, πλεῦσαι μὲν οἴκαδε ἐμέ. At ὁμολογούμενοι λόγοι, ut Cic. interpr. ap. Plat., p. 14. Cic. Lex., Oratio quæ sibi constet, et ex omni parte secum ipsa consentiat. Sic ὁμολογούμενον αὐτὸ ἑαυτῷ, vide Bud. p. 774. Exp. ὁμολογούμενον et Conveniens, Consentaneum, Aristot. de Gener. et Corrupt. 1. Λόγοι

πρὸς τὴν αἴσθησιν ὁμολογούμενα λέγοντες. || Ὁμολογεῖσθαι, Promitti : unde ὁμολογηθεὶς, Promissus, VV. LL. [" Anton. Lib. 276. Verh., Bibl. Crit. 3, 1. p. 38. Ammon. 56. 132. ad Herod. 3. 142. 526. Valck. Diatr. 120. Villois. ad Long. 289. Boiss. Philostr. 498. 589. 618. Heind. ad Plat. Hipp. 180. Dionys. H. 4, 1987. Roganti promitto, Plut. Mor. 1, 583. De iis qui ead. lingua utuntur, ad Herod. 112. (1, 142. 2, 18.) Conf. c. ἀπολ., ad Diod. S. 2, 632. Cum infin., ad 2, 9. Pass., cum dat., Heind. ad Plat. Gorg. 111. Ὁμολογούμενος, Bergler. ad Alciphr. 313. Ὁμολογούμενοι, Rei confitentes, Koppiers. Obss. 13. 25. Ὡμολογημένος, cum dat., ad Charit. 678. Ὡμολόγηται, ad Dionys. H. 1, 362. Heind. ad Plat. Gorg. 47. Ὁμολογήσομεν, ad Charm. 91." Schæf. Mss. * " Ὁμολογούντως, Clem. Alex. Pæd. 2, 10. p. 230. Potter." Routh. Mss.] Ὁμολογουμένως, q. d. Confesse : pro quo dicitur E confesso, a Fabio, Vituperare quæ e confesso sint turpia. Ita enim hæc reddideris Græce, καὶ ψέγειν ἅπερ ὁ. ἐστὶν αἰσχρά. Plut. Solone, Ὁ. ἦν σοφίας ἐραστής. Etiam Convenienter, Concorditer, Consentanee. Xen. (Œc. 1, 11.) Καὶ ὁ. γε, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ. Item cum dat. : τοῖς εἰρημένοις, Xen. (Ἀπολ. 27.) Convenienter et congruenter iis quæ dicta sunt : Cic. ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν, vertit in quodam Stoicorum dogmate, [Diog. L. 3, 87.] Congruenter naturæ convenienterque vivere. Sed in VV. LL. pro ὁμολογουμένως habetur ὁμολόγως, afferturque in illo adverbio h. l. [" Ad Phalar. p. 16. Koen. ad Greg. Cor. 5." Schæf. Mss. * Ὡμολογημένως, Gl. Sane, Diod. S. 15. p. 498, 17. " E confesso, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 7. T. 3. p. 44, 18." Seager. Mss. * Ὁμολογητέον, Xen. K. Π. 2, 1, 8. Plato Tim. 348.] Ὁμολόγημα, Id de quo convenit inter aliquos. Et peculiariter ap. Plat. (Phædon. 42.) Id de quo convenit inter disserentes, Quod utrimque confessum est. [* Ὁμολόγησις, Schol. Aristoph. Θ. 465. Diod. S. 598. * Ὁμολογησία, Cyrill. Alex. in Esaiæ c. 13. p. 224. * Ὁμολογητὴς, Gl. Sponsor, Confessor, " Chrys. in Ps. 109. T. 1. p. 729, 21." Seager. Mss.] " Εὐομολόγητος, Clarum " et concessu facile : Bud. e Plat." [de Rep. 7. p. 527.] Ἀνθομολογέω, s. potius Ἀνθομολογέομαι, Constituo, Paciscor, Conventum et pactum ineo, διομολογοῦμαι, Plut. Bruto (16.) Καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔβλεψαν, ἀνθομολογούμενοι διὰ τῶν προσώπων ὡς χρὴ μὴ περιμένειν σύλληψιν, Nutibus et signis in facie eminentibus constituentes, Bud., qui addit e Polyb. 5, (105, 2.) Διόπερ ἀνθομολογησάμενοι πρὸς σφᾶς ὑπὲρ τῶν κατὰ μέρος. Videtur autem proprie esse Mutuum pactum inire, Vicissim inter se de aliqua re consentire. Sed supervacaneum esset addere hæc vocabula Mutuum et Vicissim in illis loquendi generibus. || Bud. ait ἀνθομολογεῖσθαι signif. etiam διηγεῖσθαι, Rem exponere, e Diog. L. Vide et Suid. || Vicissim confiteri, Gratias agere. Duobus enim his modis exp. in Luc. 2, (38.) de Anna prophetide, Καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς κ. τ. λ. ubi Erasm. ait ἀνθωμολογεῖτο non esse simpliciter Confitebatur, ut vertit vet. Interpr., sed Confessione respondebat : ut referatur ad confessionem Simeonis et aliorum, quorum hæc confessioni respondebat. Greg. Naz. ad h. Lucæ l. alludens scribit, Μετὰ Συμεὼν ἐνηγκαλισάμεθα καὶ μετὰ Ἄννης ἀνθωμολογησάμεθα. Bud. exp. χάριν ὡμολόγει, Gratias agebat. Quod si esset ea vis præpositionis hic, quam putat Erasm., interpretandum foret, Vicissim gratias agebat. Suid. Ἀνθομολογησόμεθά σοι, ὁ θεὸς, ap. David. (Ps. 78, 13.) exp. εὐχαριστήσομεν. [" Diod. S. 1, 81. 2, 555. Dawes. M. Cr. 273." Schæf. Mss.] HINC Ἀνθομολόγησις, [Polyb. 32, 10, 12. Esdr. 3, 11. Sirac. 17, 21.] pro quo DICITUR Ἀνθομολογία. Est autem, ut tradit Bud., ἀνθομολογία dicta Confessio in sacris scriptis : quia confitemur Domino accepta ab eo beneficia, et nos omnia ab eo habere. [Gl. Repromissio. * " Ἀνθομολογητὴς, Andr. Cr. 171." Kall. Mss.] Ἀνομολογέω, in Pand. pro Fateor, Bud. Veteres autem scriptt. vocem pass. usurpant. Plut. Ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους, Fatentes inter se.

A Plato de Rep. 1. Ἂν ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν, Si mutuo concedentes disseramus. Est etiam ἀνομολογεῖσθαι, Constituere, Ut confessum inter disserentes ponere. Idem, Ἀνομολογησώμεθα τὰ εἰρημένα, Age igitur videamus quæ inter nos conveniant ex iis quæ supra disputata sunt. Greg. εἰς Βασίλειον, Ἐπεὶ δὲ τοῦτο ὑπεθέμεθα καὶ ἀνωμολογησάμεθα, Quoniam hæc ita me dicturum proposui et constitui. Est et alia constr., sc. ἀνομολογήσασθαί τι παρά τινος, Plato Symp. Ἀλλὰ πάρες μοι Ἀγάθωνα μίκρ' ἄττα ἐρέσθαι, ἵνα ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ, οὕτως ἤδη λέγω, Ut cum ab eo confessionem assensionemque expressero, tum demum dicam ; cum hoc ab eo ut confessum indubitatumque expressero. Bud. Comm. || Ἀνομολογοῦμαι, in pass. voce simul et signif., Pro confesso habeor, Dem. (254.) Ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πράττειν, Philo de Mundo, Ὁ γὰρ Θεὸς τάξεως καὶ ζωῆς αἴτιος ἀνωμολόγηται παρὰ τοῖς ἀληθῆ δοξάζουσι, Deus pro confesso habetur causa. Sed Lat. potius impersonaliter loquentes dicunt, Pro confesso
B habetur, Pro confesso est Deum esse causam. Sic illa Dem. verba, Ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πράττειν, Pro confesso est me optime agere, Confitentur vel Fatentur omnes ; nam ἀνωμολόγημαι in præt. signif. præsentis obtinet. || AT Ἀνομολογούμενον cum est nomen, inquit in Comm. Bud., Non consentaneum, conveniens. Profert etiam duo ex Aristot. exempla, quæ ibi videnda relinquo. In VV. LL. citatur e Theophr. H. Pl. 8, (4, 5.) Ἀνομολογούμενον πρὸς τὴν κουφότητα, pro Levitati absonum. Ceterum cum ἀνομολογούμενον appellat nomen Bud., intellige participiale nomen : ut Lat. Confessus, Indubitatus, et alia multa. Est autem contrarium τοῦ ὁμολογούμενον, præfixum habens α priv., ν euphoniæ causæ interjecto. [" Heind. ad Plat. Gorg. 142. 165. Buttm. 523. ad Dionys. H. 3, 1520." Schæf. Mss. * " Ἀνομολογουμένως, Gal. Dogm. Hippocr. et Plat. 5, 8." Gataker. Mss. * Ἀνομολογητέον, Plato de LL. 5. p. 737. * " Ἀνομολόγημα, Inscr. Attica ap. Boeckh. Staatshaushalt d. Ath. 2, 172." Schn. Lex. Suppl.
C * " Ἀνομολόγητος, Bekk. Anecd. 184." Boiss. Mss.] Ἀνομόλογος pro ἀνομολογούμενος, VV. LL. citant e Gaza de Mensibus. In Iisd. EST Ἀνομολογία, quod exp. Inæqualitas, Dissidentia : ego malim Incongruentia, Inconvenientia. || Ἀνομολογία, Assensio inter aliquos de re quapiam, Constitutio rei cujuspiam ut confessæ et indubitatæ : ἀνομολογίαι, inquit Hes., αἱ διὰ λόγων συγκαταθέσεις. [Plut. 3, 498. 7, 768. " Posidon. περὶ Παθῶν L. 1., Gal. de Dogm. Hippocr. et Plat. 5, 8." Gataker. Mss.] " Αὐθομολογέομαι, " Ultro et mea sponte profiteor. Passiva signif. Lu- " cian. (1, 853.) dixit Αὐθομολογούμενον πρᾶγμα καὶ " γνώριμον ἅπασι, pro Res confessa et minime con- " troversa."

Ὀρθολογέω, Recte loquor et proprie, Plut. (8, 255.) Ὥστε πάντα μὲν τὰ γινόμενα ἡ εἱμαρμένη περιλαμβάνει, πολλὰ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ καὶ σχεδὸν ὅσα προηγεῖται, οὐκ ὀρθολογεῖ καθ' εἱμαρμένην, Bud. [* Ὀρθολογία, Plato Soph. 239.]

[* " Παγχρυσόλογος, Catal. Clarkii Gaisf. p. 21."
D Boiss. Mss. * Παλαιολογέω, Appian. B. Hisp. 256.] " Διομολογέομαι, Confiteor. Quomodo accipiunt hoc " Hermogen. e libro de Invent." Ἄριστον ἐνταῦθα διο- " μολογήσασθαι μισθὸν ἔχειν. Item Fateor, h. e. " Caveo instrumento et acceptum fero, Bud. || Pa- " ciscor, Conventum eo, E pacto promitto. De- " mosth. (1284.) Διομολογησάμενοι τοὺς τόκους. Isæus " (33=)38. Εἰ μηδεμίαν προῖκα διωμολογήσατο ἔξειν " ἐπ' αὐτῇ : pro quo paulo ante, Φησὶν ἄνευ ὁμολο- " γίας προικὸς τὴν ἀδελφὴν ἐγγυῆσαι. Paulo post " dicit, Ἐπεὶ καὶ οἱ ἐπὶ παλλακίδι διδόντες τὰ ἑαυτῶν, " πάντες πρότερον διομολογοῦνται περὶ τῶν δοθησομέ- " νων ταῖς παλλακαῖς. Et pag. præced. Εἰ μηδεμίαν " προῖκα μήθ' ὁ διδοὺς μήθ' ὁ λαμβάνων διωμολογήσαντο " ἔξειν ἐπὶ τῇ γυναικί. Itidemque passiva voce et " signif. ap. Æschinem διωμολόγηται, Pactum est, " Conventum est, Pacto promissum est :" [34, 32. 69, 33.] " In disputatione etiam qui inter se disce- " ptant, dicuntur διομολογήσασθαί τι pro Constituere " inter se, s. Ponere aut Fateri ita esse. Plato Phi- " lebo, Ἆρ' οὐχ οὕτω διωμολογησάμεθα ; Nonne ita

" inter nos convenit? Et rursum, Ἴθι δὴ πρὸς τούτοις A
" διομολογησώμεθα καὶ τόδε. Item Idem, Σμικρὰ ἄττα
" τοίνυν ἔμπροσθεν διομολογησώμεθα, Pauca igitur
" prius constituamus. Sic in Euthydemo, Τοῦτο
" γὰρ ἡμῖν ἔτι σκεπτέον καὶ οὔπω διωμολογημένον ἐμοί
" τε καὶ σοὶ, Nondum constitutum et ratum. Bud.
" Signif. etiam, inquit idem Bud. p. 775., Stipulor,
" Paciscor, A te hoc contendo ut fateare: ut de
" Rep. 6. Ἀλλὰ μόνον λέγε· διομολογησάμενος, ἔφην
" ἐγὼ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ ἔμπροσθεν ῥηθέντα,
" Dicam equidem, inquam, si hæc a vobis dicta
" sunt ut scilicet rata maneant nec in controversiam
" referantur. Hic enim διομολογεῖσθαι non spon-
" dentis est, sed stipulantis καὶ προσδιοριζομένου."
[" Heind. ad Plat. Phædr. 221. Gorg. 184. Act. Traj.
2, 316. Diod. S. 1, 101." Schæf. Mss. * Διομολογη-
τέον, Plato de Rep. 7. p. 527. * Διομολόγησις, Polyb.
3, 27, 9.] " Διομολογία dicitur Hujuscemodi consti-
" tutio atque προσδιορισμός. Item Sponsio, Pactum:
" Aristot. Ethic. 9," [1. * Προδιομολογέω, 2, 2. Plato
Tim. 77. * Προδιομολογητέον, Aristot. Topic. 1, 196.]
" Ἐξομολογέω, s. Ἐξομολογέομαι, Confiteor. Matth.
" 3, 6. et Marc. 1, (5.) Ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτί- B
" ας αὐτῶν. In Epist. Jacobi 5, (16.) Ἐξομολογεῖσθε
" ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα. Act. 19, (18.) Ἐξομολο-
" γούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν, Con-
" fitentes et indicantes facta sua. || Significat etiam
" Palam profiteri et prædicare, Ingenue profiteri et
" prædicare. Esai. 45. Πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσε-
" ται τῷ Θεῷ. Psalmo 18. Διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί
" σοι ἐν ἔθνεσι, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ, i. e. Aperte
" profitebor et celebrabo nomen tuum. Juxta enim
" Hebraicum idioma hic ἐξομολογεῖσθαι est Publice
" agnoscere et profiteri: cujusmodi professiones
" publicæ quoniam conjunctæ sunt cum laude ejus
" quem nos agnoscere profitemur, factum inde est ut
" ἐξομολογοῦμαι aliquando accipiatur pro Gratias
" ago. Matth. (11, 25.) Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ,
" ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν, Gratias tibi ago,
" Laudes tibi dico, Te prædico. || Significat etiam
" Spondeo: h. e. Dico me facturum, Polliceor. C
" Luc. 22, (6.) Συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι, (sc.
" εἰ αὐτὸν παραδῷ αὐτοῖς,) καὶ ἐξωμολόγησε· καὶ ἐζήτει
" εὐκαιρίαν τοῦ παραδοῦναι αὐτόν." [" Villois. ad
Long. 225. ad Lucian. 1, 818." Schæf. Mss.]
" INDE Ἐξομολόγησις, Confessio. Plut. Pericle,
" Ἀσθενείας ἐξομολόγησις, Confessio imbecillitatis.
" Item Professio: ut Ecclesia ἐξομολογήσεις vocat
" Quas edunt Christiani suæ religionis professiones.
" Quæ publicæ professiones quoniam fiunt cum
" laude ejus quem nos agnoscere profitemur, vox
" illa ἐξομολογήσεως accipitur sæpe pro Prædicatione
" et laude, vel etiam Gratiarum actione. Unde et
" Suidæ est non solum ἀφήγησις τῶν βεβιωμένων,
" sed etiam εὐχαριστία." [" Plut. Alex. 62. Sensu
ecclesiastico, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 64."
Boiss. Mss. * " Ἀνεξομολόγητος, Qui non confessus
sit, Pseudo-Chrys. Serm. 88. T. 7. p. 512." Seager.
Mss.] " Καθομολογέω, Confiteor, Fateor. Greg.
" Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, τὸν πόθον ἀλλήλοις καθω-
" μολογήσαμεν, Mutuo fassi sumus, Nobis invicem D
" aperuimus. Signif. etiam Paciscor, et E pactis
" polliceor, E conventis promitto, Spondeo, De-
" spondeo, Quomodo aliquis alicui aliquam καθομο-
" λογεῖ, Despondet, Desponsat. Exod. 21, (9.) Ἐὰν
" δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ καθομολογήσηται αὐτὴν, Si autem
" filio suo desponderit eam. Plut. Καθωμολογημένος
" τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πακόρῳ. Idem (Pomp. 47.)
" pass. ut voce, ita etiam signif. Ἰουλίαν Σκηπίωνι
" καθωμολογημένην, καὶ γαμεῖσθαι μέλλουσαν, De-
" sponsam, ἐγγεγυημένην. Itidem dicitur καθωμολο-
" γημένη δωρεὰ, Desponsatum munus, Promissum
" munus, teste Bud." [" Alciphr. 278. Diod. S. 2,
217. Lucian. 2, 202. Plato Gorg. 178.", Schæf.
Mss. Alex. Aphr. de Fato init. * Παρομολογέω,
Polyb. 3, 89, 3. 7, 3, 7.] " Παρομολογία, Schema
" ap. Rhetores: cum nimirum aliquot res adversario
" conceduntur, deinde aliquid infertur quod aut ma-
" jus sit quam superiora, aut etiam omnia quæ po-
" suimus, infirmet. Auctor Rutil. Lupus, ap. quem ejus

" exempla vide ex Hyperide. Meminit et Quintil. 9, 3."
" Προομολογέω, Ante confiteor, Prius confiteor.
" Philo de Mundo, Τούτου δὴ προομολογηθέντος, ἀκό-
" λουθον ἂν εἴη συνυφαίνειν τὰ ἁρμόζοντα, Hoc igitur
" jam confesso et posito." [" Sext. Emp. adv.
Math. p. 3." Wakef. Mss.] " Προσομολογέω, In-
" super fateor vel spondeo, Isocr." [Evag. 20.]
" Item simpliciter Fateor, Confiteor, Dem. (310.)
" Δικαίως καὶ ἀδωροδοκήτως πάντα πεπρᾶχθαί μοι,
" προσωμολογεῖτε. Pass. voce et signif. Æschin.
" (61.) Ἀρχαῖα καὶ λίαν προσωμολογημένα, Confes-
" sa." [* Προσομολογία, Demosth. 1007. * " Συ-
νομόλογος, Clem. Alex. 673." Wakef. Mss.] " Συ-
" νομολογέω, Simul sentio, Assentior: vel Fateor,
" Confiteor, cum dicitur συνομολογῶ σοι, Xen. (Œc.
" 1, 13.) Σὺ δέ μοι δοκεῖς οὕτω συνομολογεῖν. Ex Eod.
" (Σ. 4, 56.) Ἵνα εἰδῶμεν ὅσα συνομολογοῦμεν, Quæ
" inter nos conveniunt, Bud. cujus sunt et præce-
" dentes interpretationes. Tale est, ταῦτα συνωμολο-
" γήσαμεν, De his inter nos convenit. De his con-
" sensimus. Apud Plat. de Rep. Ξυνωμολόγησε μὲν
" καὶ ταῦτα, Hæc confessus est, s. concessit. Non
" negavit hæc. Ex Eod. Συνομολογῶ σοι τὰ ἐπιτα-
" χθέντα, Consentio tuis jussis, s. tuo imperio. Item
" pass. voce, sed activa signif. Συνομολογούμεθα
" ταῦτα, De his consentimus, Plato. At pass. signi-
" ficatione ap. Xen. K. Π. (3, 2, 12.) Ταῦτα συνω-
" μολογεῖτο, De his ita conveniebat. Συνομολογῶ
" cum infin. Xen. συνωμολόγησας δασμὸν οἴσειν,
" Convenisti te daturum tributum. Nisi potius di-
" cendum est, Convenit inter nos te daturum tribu-
" tum, Pactus es. Sic e Plat. Epist. 7. affertur,
" Συνωμολογήσαμεν ἀμφότεροι pro Pacti sumus, Inter
" nos convenit, vel Inter nos pacto convenit."
[* Συνομολογία, Plato Soph. 252. de LL. 966.]
Παλιλογία, VEL Παλιλλογία, Verbi ejusd. iteratio.
Παλιλογία, inquit Aquila Rom., Iteratio: quæ figu-
ra repetito eod. verbo aut nomine non diversa vult
intelligi, sed i. q. significatur, efficere vehementius,
ut, Ferrum, ferrum; et, Tu, tu Antoni. Julius autem
Rufin. παλιλογίαν esse dicit, cum verbum, quod in
prima sententia est ultimum, in sequente fit primum;
ut, Pierides vos hæc facietis maxima Gallo: Gallo,
cujus amor tantum mihi crescit in horas. [" Sed
ap. Theophr. Char. π. Εἰρωνείας, τὰς παλιλλογίας
Cas. interpr. Recantata dicta, prioribus contraria,
particulam πάλιν eadem notione accipiens, qua in v.
παλινῳδία." Schw. Mss.] Παλιλογέω, SIVE Παλιλλο-
γέω, Idem iterum dico, Ingemino et itero quæ dixi,
Ante dicta repeto et itero, Hermog. Πάλιν ὥσπερ ἐνὶ
κώλῳ πάντα ἐπαλιλλόγησε, Herod. 1, (118.) Μετὰ δὲ
ὡς οἱ ἐπαλιλλόγητο, κατέβαινε, Postquam iterum ab
ipso idem dictum est Harpago, i. e. confirmatum,
Bud. 803. AT Παλίλλογος, Iterum collectus s. con-
gestus, ὁ ἐξ ὑπαρχῆς συναγόμενος, Eust. Il. A. (126.)
Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται· Λαοὺς
δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν: Populum
autem non est æquum ea iterum congesta et coacer-
vata conferre. Quæ signif. pertinet ad id λέγω, de
quo primo loco dictum est. [* Παντολόγος, Polemon
Phys. 1, 7.]

Παράλογος, Qui præter rationem accidit, Rationi
non consentaneus, Absurdus, opp. τῷ εὐλόγος: sicut
παρὰ λόγον supra Præter quam rationi consentaneum
est. Plut. (8, 479.) Χρύσιππος ἐν πολλοῖς τῶν παραλό-
γων ἀτόπων, qualia esse dicit, τὸ νηστεύσαντας ἀργό-
τερον ἐσθίειν ἢ προφαγόντας, et alia similia. Bud.
quoque παράλογον dici scribit τὸ ἀλόγως γενόμενον,
Temere et præter rationem. Herodian. autem 1, (16,
10.) Μαθοῦσα τὴν π. οὕτω καὶ ἀπρεπῆ βούλησιν, Intel-
lecto tam absurdo turpique consilio, Polit. || Fre-
quentius accipitur pro Inopinatus, Inexpectatus,
Qui præter opinionem et expectationem evenit, ὁ
παρὰ λόγον συμβαίνων: nam divisim quoque παρὰ
λόγον interdum pro Præter opinionem s. expectatio-
nem, capitur: Thuc. 4, (65.) p. 142. Αἰτία δ' ἦν ἡ
παρὰ λόγον τῶν πλειόνων εὐπραγία, αὐτοῖς ὑποτιθεῖσα
ἰσχὺν τῆς ἐλπίδος. Sic autem interpretor non solum
quod Schol. quoque exponat παρὰ προσδοκίαν, sed
quod ipse scriptor in simili sententia, s. potius ead.,

usus sit adverbio ἀδοκήτως, sc. (4, 17.) p. 127. Ἀεὶ γὰρ τοῦ πλέονος ἐλπίδι ὀρέγονται, διὰ τὸ καὶ τὰ παρόντα ἀδοκήτως εὐτυχῆσαι. Thuc. 1, (65.) Ἐλπίδα οὐδεμίαν σωτηρίας ἔχων, ἢν μή τι παράλογον γίγνηται, Nisi quid præter opinionem accidat. Plut. Fab. Τοῖς ἱππεῦσι τῶν Ῥωμαίων σύμπτωμα παράλογον γενέσθαι: Coriol. (29.) Ἐκ δὲ τούτου θαυμαστὴ μὲν ἔσχε καὶ ἀθρόα μεταβολὴ γνώμης τὸν δῆμον, ἄτοπος δὲ κομιδῇ καὶ π. τοὺς πατρικίους: Romulo, π. εὐτυχίαν. Et τὸ π., Inopinatus eventus, Id quod præter opinionem evenit, Thuc. 2, (91.) Γενομένου τούτου τοῦ ἀπροσδοκήτου τε καὶ παραλόγου, φόβος ἐμπίπτει, Cum id præter expectationem et opinionem accidisset, Philo V. M. 1. Ἐπὶ τῷ π. καὶ ἀπροσδοκήτῳ καταπλαγέντες, Malo necopinato consternati, Plut. de Aud. Poëm. Τὸ π. καὶ ἀπροσδόκητον, ᾧ πλείστη μὲν ἔκπληξις ἔπεται: Coriol. Ἐν τοῖς ἀπὸ τύχης π. τιθεμένοις τὰς ἐλπίδας. Diod. S. de thesauris Susianis, Πρὸς τὰ π. τῆς τύχης ἀπολιπόντες αὐτοῖς καταφυγὰς, Ad necopinatos fortunæ impetus suffugia sibimetipsis relinquentes: Liv. Ad incerta belli, et Incerta casuum. Παράλογος substantive quoque capitur pro τὸ π., Necopinatus eventus, Id quod præter opinionem evenit, Bud. 646. e Thuc. Quibus addo ex eod. Thuc. 2, (85.) Ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς, ἄλλως τε καὶ πρῶτον ναυμαχίας πειρασαμένοις, πολὺς ὁ παράλογος εἶναι. Sequentes autem ll. tam ad τὸ π., quam ad ὁ π. referri possunt: Thuc. 2, (61.) Δουλοῖ δὲ τὸ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον καὶ τὸ πλείστῳ π. ξυμβαῖνον, Frangit feroces spiritus id quod repente et præter expectationem, longeque aliter quam erat opinio, accidit, 7. Μνήσθητε τῶν ἐν τοῖς πολέμοις παραλόγων, 8, (24.) Εἴ τι ἐν τοῖς ἀνθρωπείοις τοῦ βίου παραλόγοις ἐσφάλησαν, Philo V. M. 1. Ἐκ τοῦ π. συμβεβηκότων πραγμάτων παρὰ τὸ καθεστὼς, Præter solitum. || Παράλογον, Quod præter proportionem est, h. e. τὸ μὴ ἀνάλογον, Bud. Comm. [" Alciphr. 134. Phalar. p. 28. Diod. S. 1, 429. 2, 320. Jacobs. Anth. 9, 309. Thuc. T. 2. p. 254. Baver. Substantive, Thom. M. 287. 686. ad Lucian. 2, 164. Plut. 6, 116. Hutt. Ὁ παράλογος τοῦ πολέμου, ad Charit. 281. Ἐκ παραλόγων, Lobeck. Aj. p. 331. Παράλογον, τὸ, ad Phalar. 316. Thom. M. 686. Dionys. H. 2, 1059. 1178. Τὸ π. τῆς ἐλπίδος, 4, 2002." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 380.] Παραλόγως, Secus quam rationi consentaneum est, παρὰ λόγον. || Præter opinionem, expectationem, Inopinato s. Inopinate, Liv.: Thuc. 1, (140.) Διόπερ καὶ τὴν τύχην, ὅσα ἂν π. ξυμβῇ, εἰώθαμεν αἰτιᾶσθαι, Quæ præter opinionem evenire solent. [Plut. Sertorio 19. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 178. ad Diod. S. 2, 526. Toup. ad Longin. 325." Schæf. Mss.] Παραλογία, opp. τῷ ἀναλογίᾳ, Bud. [" Eust. 116, 27." Seager. Mss. Heyn. Hom. 8, 438." Schæf. Mss.]

[* Περιττολόγος, unde * Περιττολογέω, Suid. 3, 89. Chrys. in Rom. 3, 8. 43.] Περισσολογία, SIVE Περιττολογία, Expositio rerum supervacuarum: cui opp. expositio σύντομος, Circumcisa, quæ supervacuis caret. Quintil. 9. c. ult. de Tropis, loquens de periphrasi i. e. circumlocutione, Verum hæc ut cum decorum habet, περίφρασις: ita cum in vitium incidit, περισσολογία dicitur. Et 4, 2. de narratione, Nos autem brevitatem in hoc ponimus, non ut minus, sed ne plus dicatur quam oporteat. Nam iterationes quidem et ταυτολογίας et π., quas in narratione vitandas quidam scriptores artium tradiderunt, transeo. Isocr. Panathen. Λοιπὸν οὖν ἐστὶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν αἰτησάμενον τῷ γήρᾳ συγγνώμην ὑπὲρ τῆς λήθης καὶ μακρολογίας τῶν εἰθισμένων παραγίνεσθαι τοῖς τηλικούτοις, ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐξ οὗπερ ἐξέπεσον εἰς τὴν π. ταύτην: [περὶ Ἀντιδ. p. 117. Orell. * " Πλανολόγος, Jo. Climac. p. 428." Boiss. Mss. * Πλατυλόγος, Gl. Latiloquus. * " Πλουσιολόγος, Didym. de Trin. 3, 5." Routh. Mss.] Πολυλόγος, Qui multa verba facit, Qui multis verbis de re aliqua disserit, Multiloquus. Ammon. (p. 91.) ita distinguit μακρολόγος et πολυλόγος, ut μ. ait ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων: at π. sit, ὁ περὶ πολλῶν πολλά. Ita π. foret Qui de variis rebus in medium allatis disserit multis verbis. [" Thom. M. 898. Xen. K. Π. 51. (1, 4, 3.)" Schæf. Mss.] || At π., accentu in antep. retracto, ὁ πολλῶν λόγων δεόμενος, Bud., Dionys. ap. Areop. p. 214. Πολυλόγως, Multis verbis, [J. Poll. 4, 362.] Πολυλογία, Verbositas, Expositio quæ multis verbis fit, Sermo aut Oratio de multis, Plut. (8, 62.) Τῇ μὲν οὖν πολυμαθείᾳ τὴν π. ἕπεσθαι συμβαίνει, Aristot. Polit. 4, 10. Περὶ δὲ τυραννίδος ἦν ἡμῖν λοιπὸν εἰπεῖν, οὐχ ὡς ἐνούσης π. περὶ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπως λάβῃ τῆς μεθόδου τὸ μέρος. [Xen. K. Π. 1, 4, 3.] Πολυλογέω, Plura dico, Copiose loquor, Bud. ex Athen. [Eust. Il. A. p. 15, 37. 492, 12. in Dionys. P. 939. * Πολυλογητέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 203. * " Ταυτοπολυλογέω, Idem sæpius repeto, Tzetz. Chil. 9, 852." Boiss. Mss. * Πολυλογίζω, Lobeck. Phryn. 569.] Πονηρολογία, Maledictum, VV. LL. Vel, Sermo de rebus improbis. [Aristot. Top. 8, 12. * Πραϋλόγος, Synes. 344. πειθὼ, Marin. V. Procli p. 116. Boiss. * " Πρωτολόγος, Böttiger quid sit etc. 1. p. 15." Schæf. Mss. " Stob. p. 68." Wakef. Mss.] Πρωτολογέω, Primus dico, Primas dicendi partes sortitus sum. Πρωτολογία, Primæ partes dicendi, Schol. Dem. 189. Ἔστι δὲ ὁ λόγος οὗτος δευτερολογία· ὁ Ἀφεψίων γὰρ, ὡς πρεσβύτερος, ἔλαβε τὴν πρ., quod πρωταγωνιστεῖν dicitur a Libanio, Bud. [Valck. Adoniaz. p. 239." Schæf. Mss. * Ῥιψολογέω, Polyb. 12, 9, 5. 32, 6, 9.

[* Σαπρολογία, Nicet. Annal. 1, 6. Lobeck. Phryn. 378.] Σεμνολόγος, Qui graviter de re aliqua disserit. Accipitur plerumque in malam partem pro Jactator, Ostentator, κομπαστὴς, μεγαληγόρος. Dem. (271.) Καὶ τὸ δίκην δοῦναι διαδὺς, ἐξεπέμπετ' ἂν ὑπὸ τοῦ σ. τουτουΐ. [* Σεμνολόγως, Appian. B. Mithr. 218.] Σεμνολογία, Dictio gravis. Budæo Venustus sermo et gravis, et lepidus, sciteque compositus. Sic appellat Dionys. H. (5, 110.) rhythmos Isocratis, Bud. [* Σεμνολογικὸς, unde * Σεμνολογικῶς, Suid. 2, 630.] Σεμνολογέομαι, Graviter et speciose loquor, Glorior, Jactito, Bud. 802. et 803. e Dem. (421.) Basil. et Luciano qui postquam dixit (2, 453.) Τοιαῦτα νεανικῶς σεμνολογησαμένου, i. e. κομπάσαντος, paulo post ejusmodi λόγους appellat κατωφρυωμένους, Elatos et superbos, ductisque et arrectis superciliis prolatos. At p. 804. idem Bud. σεμνολογεῖν exp. ἀποσεμνύνειν τῷ λόγῳ, Dicendo ornare et celebrare, pro σεμνολογεῖσθαι, citans e Paus. Cor. Ἀλλ' Ἀθηναῖοι πρῶτοι περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐσεμνολόγησαν, Atticæ laudes prodiderunt, Magnifice de Attica locuti sunt. Itidem vero σεμνολογέω pro Jactito quoque et Glorior usurpatur. Herodian. 5, (3, 11.) Διοπετῆ τε αὐτὸν εἶναι σεμνολογοῦσι, E cœlo decidisse jactitant. Idem et σεμνηγορεῖν, σεμνομυθεῖν, et σεμνύνεσθαι dicitur. Σεμνολόγημα, Dictum grave, magnificum et honorificum, quo aliquis se jactitat. [" Villois. ad Long. 142. Casaub. ad Athen. 1, 39." Schæf. Mss. " Euseb. H. E. 10, 4." Mendham. Mss. " Greg. Naz. Epist. 59. p. 816." Strong. Mss. * " Σεμνολογίζω, Eust." Wakef. Mss. * Σκαιολογέω, Lobeck. Phryn. 648. * Στενολόγος, Eust. Il. A. p. 19, 39.] Στενολογέω, i. q. στενολεσχέω, Hes. De rebus frivolis et nugamentis verba facio, s. potius Anxie me torqueo in aliqua re, Arcte aliquid quasi computo: ut σμικρολογέομαι, et λεπτολογέω.

Ταυτολόγοι κανόνες, Regulæ quæ idem dicunt, quæ eand. formam verborum habent, Epigr. Ταυτολόγων κανόνων φεῦ πληθύος, VV. LL. Ταυτολογέω, Idem dico, iisdem verbis aut idem significantibus itero, Polyb. (1, 1, 3.) Περὶ τῶν καλῶς καὶ πολλοῖς εἰρημένων ταυτολογεῖν: Ταυτολογία, Schema rhetoricum eand. rem pluribus verbis significans, ut tradit Aquila Roman. dicens perexiguo differre a synonymia; illam enim synonymiam singulas partes ex ordine idem significantes ponere: hanc autem, unius nominis aut verbi prius positi vim deinceps pluribus verbis explicare. Cujus rei exemplum ibi profert. Quintil. 8, 3. de Ornatu oratorio, loquens de μειώσει, Sed hoc quoque cum a prudentibus fit, schema dici solet, sicut ταυτολογία, i. e. Ejusd. verbi aut sermonis iteratio. Cujus hoc e Cic. exemplum subjungit, Non solum igitur illud judicium judicii simile, judices, non fuit. Vide et Περισσολογία.

[" Ταυτολογίας exempla, Valck. Phœn. p. 459." Schæf. Mss. * Ταυτολογικὸς, unde * Ταυτολογικῶς, Eust. Il. A. p. 92, 11. 632, 18. *Τεταρτολογέω, unde Τεταρτολογηθῶμεν, Gl. Quartemur. * Τρανολογέω, Phot. Bibl. 454. * Τριλογέω, Phav. 436. * Τριλογία, Schol. Aristoph. B. 1155.]

Ὑπόλογος, ὁ, i. q. λόγος, ea signif. qua dicitur ἐν λόγῳ τίθεσθαι, λόγον ποιεῖσθαι, ἔχειν, Rationem habere, Dinar. c. Dem. Οὐκ ἐποιήσασθε ὑπόλογον οὐδὲ τῆς τότε ἐνεστώσης κρίσεως, οὐδὲ τῶν ὅρκων οὓς ὀμωμοκότες ἐφέρετε τὴν ψῆφον, ἀντηλλάξασθε τὰς εὐεργεσίας, Rationem cum eo in reatu constituto non habuistis hujuscemodi meritorum, nec jurisjurandi religionem cum beneficiis acceptis compensavistis. Ead. signif. Dem. Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι, Floccifacere. Hæc Bud. 171. 172. addens, post l. quendam Plut., hunc e Lys. (851.) Ὥστε οὐδὲν εἰκὸς αὐτῷ τοῦτο ὑπόλογον γενέσθαι (ὅτι ἔφυγεν,) Itaque par est illi ad salutem non cedere, quod exul fuit: hoc vobis ille jure imputare non potest. Et hunc ex Athen. 4. Ὥσπερ δὲ οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσιν, οὗτοι τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσι, Ut autem qui stipendia faciunt in Græcia, æra merere solent, sic isti a rege accipiunt victum qui in stipendia cedit et imputatur. || Apud Mathem. Numerus est ad alterum ita relatus, ut minoris vicem obtineat, Bud., afferens et emendans prolixum quendam Philoponi l., cui subjungit, Πρόλογον, ducem, ὑπόλογον, comitem Boëthius vocat: Τῶν δὲ προλόγων οἱ μὲν διπλασίονές εἰσιν, ἢ πολλαπλασίονες οἱ δὲ ἐπιμόριοι: quos Superparticulares vocant, ut ἡμιόλιος, ἐπίτριτος, * ἐπιτέταρτος, et deinceps: quibus ὑπόλογοι sui obversaria serie respondent, ὑπεπιμόριοι, ut * ὑφημιόλιος Subsesquiplus, * ὑπεπίτριτος, et reliqui. [" Thom. M. 875. Demosth. 790." Schæf. Mss. * Ὑπολογιμαῖος, Gl. Subditivus. * Ὑπολογέω, J. Poll. 2, 214. Ὑπολογηθέντων, Gl. Deductis. * Ἀνθυπολογέω, Gl. Compenso. * " Ὑστερολόγος, Böttiger. quid sit etc. 1. p. 15." Schæf. Mss. "Stob. p. 68." Wakef. Mss. * Ὑστερολογέω, Schn. Lex.] Ὑστερολογία ET Πρωθύστερον SEU Ὕστερον πρότερον, Dictio præpostera, cum præpostero dicendi ordine posterius primo, et prius postremo loco efferimus, ut Il. A. (251.) οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. [" Valck. Phœn. p. 285." Schæf. Mss. Eust. 1477, 15. * " Ὑψηλόγος, Themist. Or. 26. p. 329. Περικλέα δὲ ἐπαινοῦσι μόνον καὶ Ἀσπασίαν ὡς ῥήτορας τελεσιουργοὺς καὶ ὑψηλόγους. Dicitur ὑψηλολόγος, non ὑψηλόγος, nec, quod sciam, ὑψιλόγος. Wyttenb. Ep. Cr. 263. corrigit ὑψηλόνους. Pro quo tamen Nonnus D. 9. p. 260. et 48. p. 1274. habet ὑψίνους. (Corrigendum suspicor ὑψηγόρους, T. G.)" Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Φανερολογία, M. Eremita de Baptismo.]

Φιλολόγος, ὁ, ἡ, Qui loqui s. disserere et disputare de aliqua re amat, Plut. Symp. 1, (8, 445.) Φιλολόγῳ μὲν ὑποκατακλίνεσθαι φιλομαθῆ, δυσκόλῳ δὲ πρᾶον, Athen. 2. Οἶνος φιλολόγους πάντας ποιεῖ τοὺς πλέον πίνοντας αὐτὸν, ubi potius accipitur in malam partem pro Loquaces, ut Plut. Symp. 1. itidem vinum dicit esse πολύφωνον, καὶ λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος καταπιμπλάναι, et Symp. 3. μέθης σύμπτωμα esse πλεονασμοὺς λαλιᾶς. || Qui alios loquentes et disserentes audire amat, Studiosus literarum, Literatus, Doctus, Plut. de Orac. Pyth. init. Ἡ φιλοθεάμων τις ἡμῖν καὶ περιττῶς φιλικός ἐστιν ὁ ξένος, φιλολόγος δὲ καὶ φιλομαθής ἐστι μᾶλλον: de Def. Orac. Εἰκάζειν δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν φ. συχνοὺς ὄντας, τὸν ἐξ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης γεγενημένον, Doctos autem homines, quos circum se frequentes habebat, censuisse Pana eum esse, qui e Mercurio et Penelope natus esset, Turn. Sed invenitur scriptum et φιλόλογος. [" Casaub. ad Athen. 103. 147. Ruhnk. Diss. de Longino §. x. Plut. Mor. 1, 510. 521. 524. 538. Herodian. Philet. 467. et n., Phryn. Ecl. 174." Schæf. Mss. * Φιλολόγως, J. Poll. 4. p. 356.] Φιλολογία, Studium s. Amor loquendi aut disserendi de re aliqua, Studium s. Amor literarum. [" Jacobs. Anim. 304. Phryn. Ecl. 174. Herodian. Philet. 467. et n." Schæf. Mss.] Φιλολογέω, Libenter dissero, Bud. e Plut. de philo-
A sophis, Ὅπως καθ' ἡσυχίαν φιλολογοῦντες διάγωμεν. In ejusd. Catone min. 108. pro Philosophari et disserere cum philosophis accipi annotat. In VV. LL. exp. Disputare de literis, Teneri studio literarum. [" Toup. ad Longin. 335. Herodian. Philet. 465. et n., Phryn. Ecl. 174. Conf. c. φιλοσοφέω, Hutten. ad Plut. 3, 12. * Φιλολογητέον, Phryn. Ecl. 175." Schæf. Mss.] Συμφιλολογέω, Una dissero et philosophor, Cic. Ep. ad Tironem (21.) Cura ut valeas, ut una συμφιλολογεῖν possimus. [* Ἀφιλόλογος, Plut. 8, 676.]

Χρηστολόγος, ὁ, ἡ, Quem e verbis suis bonum virum esse judices, Qui verbis bonis et blandis homines decipit, Jul. Capitol. in Pertinacis Imper. Vita (c. 13.) Nec multum tamen amatus est: siquidem omnes, qui libere fabulas conferebant, male Pertinaci loquebantur, Χρηστολόγον eum appellantes, Qui bene loqueretur et male faceret. [Aurelius Victorinus c. 18. * Χρηστολογέω, Blandis verbis utor, Cyrill. Alex. in Es. c. 11. p. 195.] Χρηστολογία, Sermo
B speciosus et virum bonum simulans, ad Rom. 16, (18.) Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ, καὶ διὰ τῆς χρ. καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων, exp. Per blandiloquentiam et assentationem, Chrys. in 1 ad Cor. p. 106. Εἰ γὰρ διὰ τῆς χρ. ἐξαπατῶσί τινες, πολλῷ μᾶλλον τοὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπανάγοντας δίκαιον μὴ ἀποκαμεῖν τὰ συμφέροντα λέγοντας: quæ χρ. verbis multum pollicetur, re nihil præstat, et se de alienis magis quam de suis commodis solicitam esse simulat: qua astutia diabolus Evam decepit. [Eust. 1437, 53. * Χυδαιολογία, Phot. Cod. 80. cf. 88. 196.]

Ψευδολόγος, ὁ, ἡ, Qui falsum dicit, Falsiloquus, Mendax, Aristoph. B. (1521.) ὁ πανοῦργος ἀνὴρ Καὶ ψευδολόγος καὶ βωμολόχος. Utitur et Dem. Ψευδολογία, Mendacium, Isocr. Panath. Μᾶλλον ἀγαπῶντας τὰς θαυματοποιΐας τῶν εὐεργεσιῶν, καὶ τὰς ψ., τῆς ἀληθείας. Idem in ead. Orat. Τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψ. μεστούς. Item, Αἰτία τῆς ψ. τῆς περὶ ἐμὲ γιγνομένης. [Dem. 933. 1098.] Ψευδολογέω, Falsum
C dico, Mentior, ψεύδομαι. [Athen. 215. Polyb. 3, 47, 6. * Ψευδολόγημα, Schol. Par. ad Apoll. Rh. 4, 57. * " Φιλοψευδολόγος, Tzetz. Chil. 5, 140." Boiss. Mss. * Ψευδηλόγος, Lex. Coislin. Bibl. 477. * Ψευδηλογέω, Lucian. 3, 668.] Ψυχρολόγος, Qui frigide dicit, frigida oratione utitur; habet enim suam ψυχρότητα λόγος. [Schol. Eur. Hec. 356.] ET Ψυχρολογία, Dictio frigida, Sermo frigidus, Sermonis dictionisque frigiditas, ut ψυχρότης, Lucian. (1, 22.) Τί οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς; ἕωλος γὰρ ἡ ψ. [405.] Ψυχρολογέω, Frigide dico, Frigida oratione aut sermone utor. [Lucian. 3, 184. Schol. Aristoph. Ἱππ. 432.]

Λογικὸς, Qui sermocinari potest, Sermocinans, Sermocinator, Sermonis compos, Greg. περὶ Ἀνθρώπου, Οὕτω τοίνυν τοῦ νοῦ διὰ τῆς ὀργανικῆς ταύτης κατασκευῆς ἐν ἡμῖν μουσουργοῦντος τὸν λόγον, λ. γεγόναμεν: quod Damasc. dicit λαλητικοί. || Eloquens, Facundus, ab ea signif. verbi λέγειν, qua ponitur pro Eleganter dicere, Greg. in Epitaph. Patris, Ἀλλ'
D ἦν τῶν μὲν λόγῳ δυνατῶν εὐσεβέστερος, τῶν ὀρθῶν δὲ τὴν διάνοιαν λογικώτερος, Bud. At λ. βίος Polluci i. est q. et παιδευτικός: quod videtur sonare q. d. Vitam literariam, i. e. ejus qui in literis versatur, τοῦ ἐν λόγοις διατρίψαντος. || Dialecticus, Pertinens ad scientiam disserendi: ἐπιχειρήματα, μέθοδος: a quibus quomodo differant ἀποδεικτικὰ ἐπιχειρήματα et ἀποδεικτικὴ μέθοδος, vide ap. Bud. Comm. 182. e Philopono. Et λογικὴ, subaud. τέχνη, Ars disserendi. Cic. de Fato, Explicandaque vis est ratioque enuntiationum, quæ Græci ἀξιώματα vocant: quæ de re futura cum aliquid dicunt, deque eo quod possit fieri aut non possit, quam vim habeant, obscura quæstio est, quam περὶ δυνατῶν appellant: totaque est logicæ, quam rationem disserendi voco. Et de Fin. 1. Jam in altera parte philosophiæ, quæ est quærendi ac disserendi, quæ λογικὴ dicitur, iste vester plane inermis ac nudus est. Et Tusc. 4. Habes ea quæ de perturbationibus enucleate disputant Stoici: quæ λογικὰ appellant, quia disserentur sub-

tilius. Chrysippus ap. Lucian. (1, 561.) ad eum qui dicebat se οὐ μανθάνειν quid diceret, Οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λ. θεωρίαν ἐκμαθὼν, ταῦτ' οἶδεν. || Apud Rhett. autem λ. ποὺς dicitur Pes in prosa oratione usitatus, Demetr. Phal. Ὁ μὲν ἡρῷος, σεμνὸς καὶ οὐ λ., ἀλλ' ἠχώδης, οὐδὲ ἔῤῥυθμος, ἀλλ' ἀνάῤῥυθμος, Nec solutæ orationi aptus. Ibid. dicit pæonem παραλαμβάνεσθαι εἰς τοὺς λόγους, Adhiberi in prosa, ac τὸ μεγαλοπρεπὲς quidem accipere e syllaba longa, at vero τὸ λ., Id quod aptum est solutæ orationi, e brevibus: synonymως igitur dicit εἰς τοὺς λόγους παραλαμβάνεσθαι, et esse λογικόν. || Rationalis, h. e. Ratione præditus, Ratione utens: ita philosophi dicunt hominem esse ζῷον λ. Plut. (7, 769.) e Chrysippo, Τοῦ λ. ζώου φύσιν ἔχοντος προσχρῆσθαι εἰς ἕκαστα τῷ λόγῳ, καὶ ὑπὸ τούτου κυβερνᾶσθαι. Item ap. Plut. τὸ τῆς ψυχῆς (μέρος) ὅσον λ., Ea pars animi quæ mentis et rationis sit particeps, quæ mentis et consilii est; utroque enim modo Cic. interpr. p. 11. mei Lex. Cic. Ead. signif. λ. φύσις ac λογικὴ σύνεσις. Philo de Mundo, Λ. φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον, Naturæ rationali, Basil. Homil. 9. Ποίαν οὐχὶ σύνεσιν λ. ἀποκρύπτουσι; Quam humanam intelligentiam et prudentiam non superant? Item λ. μῦθος ap. Aphthon. init. Progymn. Fabula qua homo aliquid fecisse fingitur, ἐν ᾧ τι ποιῶν ἄνθρωπος πέπλασται. Apud Rhett. autem est et λ. στάσις, Status rationalis. Quintil. 3, 5. Illud jam omnes fatentur, esse quæstiones aut in scripto aut in non scripto: in scripto, sunt de jure: in non scripto, de re: illud, legale, hoc, rationale Hermagoras atque eum secuti vocant: i. e. νομικὸν et λ. [" Valck. Anim. ad Ammon. 214. Toup. Emendd. 1, 102. Thom. M. 147. Demetr. Phal. §. 1. Wakef. S. Cr. 4, 244. ad Lucian. 2, 116. Opp. ἄλογος, Fischer. Ind. Palæph. v. Βούλεσθαι. Conf. c. λόγιος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 7. Λογική, Dionys. H. 5, 64. Τὸ λ., Luzac. Exerc. 34." Schæf. Mss.] Λογικῶς, Verbis, Disserendi modo, VV. LL. || Cum ratione, More eorum qui ratione utuntur, Plut. de Orac. Pyth. Λ. ἕκαστα καὶ σοφῶς φράζειν, de avibus quibus existimabant χρῆσθαι φθεγγομέναις τὸν θεὸν, quarum garritu auspicibus oracula reddere sciscitantibus putabant. [Λογικώτερον, Adv., Porph. Isag. c. 1. * Λογικότης, Lobeck. Phryn. 193. Eust. 1953. " Λογικεύομαι, Crates Epist. ined. 7. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 25. Καὶ τἄλλα δὲ ὧδε ποιεῖν μαθήσῃ, μὴ φοβεῖσθαι ἐθιζόμενος, μὴ μόνον λογικεύεσθαι." Boiss. Mss. Abresch. Diluc. Thuc. p. 96. Lobeck. Phryn. 198. Cyrill. Alex. 4, 428. * Συλλογικεύομαι, Greg. Pal. Προσωπ. p. 13.]

Λόγιμος, ὁ, ἡ, Mentione dignus, Memorabilis, ἀξιόλογος, λόγου ἄξιος, Celebris, Nobilis, Herod. 8. Παρὰ Μήδοισι λόγιμος γενόμενος: 2, (98.) Ἄνθυλλα ἐοῦσα λ. πόλις. Supra quoque ἀξιόλογοι πόλεις. Accipique potest λόγιμος non tantum pro Celebris et Qui in omnium ore est, sed etiam pro Æstimabilis, Æstimatione dignus, quem ἐν λόγῳ s. ὑπολόγῳ τίθεσθαι consuevimus. [" Wessel. ad Herod. 104. 229. 261. 301. Thom. M. 580." Schæf. Mss.] Comp. Ἐλλόγιμος, i. q. λόγιμος, Plut. (Catone Min. 15.) Τῶν μὲν οὖν πολεμικῶν πράξεων τοῦ Κάτωνος αὗται σχεδόν εἰσιν ἐλλογιμώταται, i. e. λόγου ἀξιώταται, Plato Philebo, Τὸ δ' ἄπειρον καὶ τὸ ἐν ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον οὐδ' ἐνάριθμον, Aliquo numero dignum et loco. Sic Polyb. 1, (2, 1.) At Diog. L. Stratone, 242. Ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ φυσικὸς ἐπικληθείς: de quo p. 245. Ἀνὴρ γέγονε, καθάπερ καὶ ἄνω δεδήλωται, πολλῆς τῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, διατρίψας ἐν παντὶ λόγων εἴδει, καὶ μάλιστά γ' ἐν τῷ καλουμένῳ φυσικῷ: Cratete, Καὶ οὗτος τῶν ἐλλογίμων τοῦ κυνὸς μαθητῶν: Onesicrito, iisd. verbis. Themist. 119. Ὅστις ἐπὶ τῇ τοξικῇ ἐλλόγιμος εἶναι ἔρωτα ἔχει, Celebris, Insignis, Bud. Sic Cam. quoque ap. Plat. Phædro ἐλλόγιμος ῥήτωρ scribit Celebritatis habere signif. || Eloquens, Hermog. Ἑξῆς δ' ἂν λέγοιμεν περὶ τῶν κατὰ τὸ ἱστορικὸν εἶδος ἐλλογίμων, Eloquentibus, Bud. || Doctus, In bonis literis versatus, Literatus, ὁ ἐν παντὶ λόγων εἴδει διατρίψας, ut Diog. L. paulo ante loquitur, Philo de Mundo, Ἡ περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ᾀδομένη ἱστορία ἀγνοεῖται παρ' οὐδενὸς τῶν ἐλλογίμων, Nemini doctorum non cognita. [" Ad Herod. 301. Thom. M. 580. Heind. ad Plat. Gorg. 273." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 198. * Ἐλλογίμως, Gl. Diserte, Philostr. v. Soph. 2, 591. * Ἐλλογιμότης, Gl. Docibilitas.] At Ἔλλογος, Rationis capax, Rationalis, Ratione præditus, i. q. λογικὸς, Aristot. Eth. Πάντα γὰρ ἐφίεται ἡδονῆς, καὶ ἔλλογα καὶ ἄλογα: 10, (2.) Εὔδοξος μὲν οὖν τὴν ἡδονὴν τἀγαθὸν ᾤετο εἶναι, διὰ τὸ πάνθ' ὁρᾶν ἐφιέμενα αὐτῆς καὶ ἔλλογα καὶ ἄλογα. [" Toup. Opusc. 1, 106. * Ἐλλόγως, Valck. Anim. ad Ammon. 141. Boiss. Philostr. 457." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 84, 28.]

Λόγιος, interdum, ut quidam volunt, pro ἐλλόγιμος, Celebris, Memorabilis, Philo V. M. 1. Οὐκ ἐθελησάντων αὐτὸν μνήμης ἀξιῶσαι τῶν παρ' Ἕλλησι λογίων, Nobilissimis Græciæ scriptoribus, Turn. || Λ., inquit Bud. 182., ap. antiquos dicebatur Qui in unaquaque natione patria instituta interpretari et eloqui poterat, h. e. Historiæ et antiquitatis peritus, et in ea re facundus. Aristot. sic usus est, Polit. 6. Φασὶ γὰρ οἱ λ. τῶν ἐκεῖνα κατοικούντων, Ἰταλόν τινα γενέσθαι βασιλέα τῆς Οἰνωτρίας. Postea omnes diserti sic appellari cœperunt. Hesychio quoque λόγιος est ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, πεπαιδευμένος. Et Moschopulo ἄριστος ἐν λόγοις. Cam. itidem interpr. Doctus et eruditus, ap. Herod. 2, (77.) cum ait, Ægyptii qui tenent ea loca quæ conseri solent, Μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκέοντες, λογιώτατοί εἰσι μακρῷ τῶν ἐγὼ ἐς διάπειραν ἀπικόμην, Omnes homines memoria complectentes, doctissimi viri sunt omnium quos ego comperi. Item Λ. Ἑρμῆς dicitur quasi Studiorum et literarum eloquentiæque præses. Vide locum Synes. ex Ep. ad Pylæm. ap. Bud. 182. Lucian. (3, 180.) Κακὸν κακῶς σε ὁ Λ. Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. Sic accipit idem Bud. ap. eund. Lucian. 104(=1, 709.) Εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ Λ. θύσομεν, sub. Ἑρμῇ. || Fatidicus et vates, Plut. Sylla (7.) Τυῤῥηνῶν δὲ οἱ λ. μεταβολὴν ἀπεφαίνοντο ἀποσημαίνειν τὸ τέρας. Ibid. λογιωτάτους Vaticiniorum interpretes peritissimos vocat, Bud. 183. addens et quendam alium e Luciano locum. Similiter in Lex. suo ex Arriano (7, 16, 8.) p. 204. affert οἱ λόγιοι τῶν Χαλδαίων, exponens, τὰ λόγια ἐξηγούμενοι, et Vates. || Magnificus, μεγαλοπρεπὴς, Dem. Phaler. (38.) loquens de characteribus dicendi, Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς, ὅνπερ νῦν λόγιον ὀνομάζουσι: ubi forsan etiam λόγου ἄξιον et quem ἐν λόγῳ s. ὑπολόγῳ τίθεσθαι tunc temporis solerent, signif. potest, ut sit Æstimatione dignus, Qui magni fieri solet. Sunt et qui vertant Disertus. [" Ad Diod. S. 1, 116. 391. Wyttenb. Ep. Cr. 37. ad Mœr. 249. Abresch. Lectt. Aristæn. 162. Toup. Opusc. 1, 91. 502. et Ind., 2, 203. Emendd. 4, 429. Valck. Hipp. p. 216. ad Herod. 2. 104. 138. 139. 301. Larcher. ad 1, 163. Eur. Ion. 614. Phryn. Ecl. 84. Thom. M. 579. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 163. Jacobs. Anth. 10, 233. 12, 116. 199. Bentl. Aristoph. 321. Dionys. H. 2, 885. 1037." Schæf. Mss. Λογιώτατος, Strabo 13. p. 919.] At Λόγιον, Oraculum, Responsum divinum. Tradunt autem Gramm., λόγια proprie dici Responsa data καταλογάδην, Oratione soluta, [Suid. et Schol. Thuc. 2, 8.] χρησμοὺς autem, versibus. Hæc Latinis et Fata sunt, a fando: ut, arcanaque fata Dicta meæ genti. Et, retinet longævus aruspex Fata canens. Hæc Cam., addens, falsum esse discrimen illud Grammaticorum, quamvis ei hic Thuc. 1, (8.) locus astipulari videatur, Καὶ πολλὰ μὲν λόγια ἐλέγετο, πολλὰ δὲ χρησμολόγοι ᾖδον. Philo V. M. 1. Τὰ μὲν πρότερα πάντα ἐστὶ λ. καὶ χρησμοὶ, τὰ δὲ μέλλοντα λέγεσθαι, γνώμης τῆς ἐμῆς εἰκασίαι, Oracula et vaticinationes. Eod. l. Φοβηθέντες μὴ χρησμοὺς καὶ λόγια θεσπίσῃ, Ne oracula et effata caneret. Aristoph. Σφ. (799.) Ὅρα τὸ χρῆμα, τὰ λόγι' ὡς περαίνεται, Oracula ut eveniant, Ut evenit, quod prædictum fuit oraculis. Rursum Philo V. M. 2. Τῶν λ. γὰρ τὰ μὲν ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ λέγεται δι' ἑρμηνέως τοῦ θείου προφήτου, τὰ δ' ἐκ πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως ἐθεσπίσθη, τὰ δ' ἐκ προσώπου Μωϋσέως ἐπιθειάσαντος, καὶ ἐξ αὐτοῦ

κατασχεθέντος: quæ λόγια dicuntur etiam θέσφατα, et φῆμαι, a φημὶ, ut hoc λόγια a λέγω. Ecclesiastici autem scriptt. λόγια appellant Testimonia Prophetarum et Apostolorum, Cam. Et θεῖα λ., Greg. Naz. Divina oracula, Sacræ literæ. Similiter et Suid. λόγιον exp. ἡ θεία καὶ ἡ θεόπνευστος γραφή: addens sic accipi etiam λόγος ap. David. Ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον σου. Exp. tamen etiam ὑπόσχεσις. || Hesychio ὁ τῆς σκηνῆς τόπος, ἐφ' οὗ ὑποκριταὶ λέγουσι, εἶδος κρατηρίσκου, infra λογεῖον. || At τὸ λ. ap. Philonem Turn. interpr. Rationale, V. M. 3. Οὗτοι δ' ἐνηρμόζοντο τῷ προσαγορευομένῳ λογίῳ, τὸ δὲ λόγιον τετράγωνον, διπλοῦν κατεσκευάζετο, quibus λόγιον, quod Rationale appellatur, consertum erat. Aliquanto post, Τοὺς ἐπὶ τῶν στέρνων δώδεκα λίθους ἐκ τριῶν κατὰ τέτταρας στοίχους, τοῦ συνέχοντος καὶ διοικοῦντος λόγου τὸ σύμπαν, τὸ λόγιον, Rationale rationis universitatem continentis atque temperantis. Hieron. ad Fabianum, Rationale etiam dicitur genus vestis, ap. Hebræos Soham, Græce λόγιον: nos Rationale possumus appellare. Pannus est brevior ex auro, habens magnitudinem palmi per quadrum, et duplex, ne facile rumpatur. Idem infra Λογεῖον. ["Timæi Lex. 191. et n., Valck. Phœn. p. 609. Toup. Opusc. 2, 271. ad Xen. Eph. 152. Phryn. Ecl. 65. ad Charit. 536. ad Lucian. 1, 636. Jacobs. Anth. 12, 102. Cum inf., ad Diod. S. 2, 636." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 120. Ælian. V. H. 2, 41. * Λογίως, Gl. Diserte, Eloquenter, Eleganter.]

Λογιότης, ἡ, Facundia, Eloquentia: ἡ δύναμις τῆς φράσεως. [Plut. 6, 771. 7, 898. 9, 92.]

Λογιεὺς, έως, ὁ, Orator, Qui causas dicit, ὁ ῥήτωρ, J. Poll. (2, 122.) e Critia. ITEM Λογεὺς, ὁ λογογράφος, VV. LL. [Plut. 9, 238. Bekker. Anecd. 658. Dionys. Thrax ap. Bast. ad Greg. Cor. 893.] AT Λογεῖον, Locus quidam theatri, Etym. Lex. meum vet. Pulpitum in scena, super quo stantes histriones fabulam recitant. Vitr. 5, 8. Ita tribus centris ampliorem habent orchestram Græci, et scenam recessiorem, minoreque latitudine pulpitum, quod λογεῖον appellant; ideoque ap. eos Tragici et Comici actores in scena peragunt. Et mox, Ejus logei altitudo non minus debet esse pedum decem, non plus duodecim. Id Hes. λόγιον appellat. Suidæ autem λογεῖον est δικαστήριον, Locus in quo causæ dicuntur, oratores dicunt, causas peragunt. || Moschopulo διδασκαλεῖον, Locus in quo περὶ τοὺς λόγους διατρίβουσι. || Os, quoniam per id ὁ λόγος, Sermo, prodit, J. Poll. 2. Τὸ δὲ ἔνδον τῶν χειλέων, στόμα, ὥσπερ καὶ ἡ τῶν χειλέων τομή· ὑπὸ δὲ ἐνίων καὶ λ. κέκληται μάσταξ. || In sacris autem literis dicitur τὸ μάντευμα, ὅπερ ἐφόρει ὁ ἱερεὺς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκεκολαμμένοι οἱ ιβ' λίθοι, Suid. Exod. 28, (26.) Καὶ ἐπιθήσεις ἐπὶ τὸ λ. τῆς κρίσεως τὴν δήλωσιν καὶ τὴν ἀλήθειαν· καὶ ἔσται ἐπὶ τοῦ στήθους Ἀαρὼν, ὅταν εἰσπορεύεται εἰς τὸ ἅγιον: ubi vet. versio interpr. Rationale: nova autem, Pectorale. Id autem pectorale sacerdotis, in quo duodecim lapides nomina filiorum Israël inscripta habentes, λογεῖον dictum fuit, quod Dei responsa per id pectorale quærerentur, s. quod Deus per sacerdotem ornatu pectoralis indutum responsa sua daret, ut ex Hebræorum etiam Rabbinorum auctoritate traditur. In eo autem cap. semel scribitur λόγιον, sicut et ap. Philon. || Etymologistæ εἶδος κρατῆρος, sicut λόγιον Hesychio. ["Timæi Lex. 191. et n. Phryn. Ecl. 64. Thom. M. 458. 579." Schæf. Mss.]

Λογίδιον, ET Λογάριον, Verbulum, Dictiuncula, Oratiuncula, ut Cam. interpr.: Isocr. contra Soph. Οὗτοι μὲν τὰ τοιαῦτα λογίδια διεξιόντες, Tales dictiunculas exequentes. Aristoph. ap. Suid. οὐ φανοῦμαι δὲ στρογγύλων λογάριά τινα καὶ προνόμια, i. e. λόγους, ut ipse exp. In h. autem l. ap. Athen. 3. τὴν γὰρ ἐκ τῆς ποικίλης Στοᾶς Λογαρίων ἀναπεπλησμένος νοσεῖς, accipi commodius potest pro Sermunculis, Disputatiunculis. || Λογίδιον, Fabella, Aristoph. Σφ. (64.) Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον, Est nobis fabella. [Λογάριον, Dem. 421. Phædon Anecd. Bekk. 107. "Casaub. Athen. 1. p. 26. Λογίδιον, Simon. Dial. p. 93." Schæf. Mss.] A Λογάριον autem ap. Moschop. EST Λογαριάζω, i. q.

A λογίζομαι, Rationem ineo, Computo. ["Brunck. Aristoph. 2, 68. 3, 196. T. H. ad Plutum p. 110." Schæf. Mss. Eust. in Dionys. P. 907. Schol. Soph. Aj. 451.] UNDE Λογαριασμὸς, ["ad Lucian. 1, 624." Schæf. Mss.] ET Λογαριαστὴς, ὁ, i. q. λογισμὸς et λογιστὴς, Computatio et Computator, ap. eund. Moschop. Et COMP. Ἀπολογαριάζω, quod Suidæ itidem significare videtur Rationem ineo, Computo; nam postquam dixit ἀπολογίζω signif. ἀποδιώκω et ἀποβάλλω, ait capi et pro ἀπολογαριάζω, quod verbum constat minime esse antiquum. ["T. H. ad Plutum p. 111." Schæf. Mss.] Georg. Lecapenus initio sui de Constructione Libelli, recensens significationes nominis λόγος, ait inter cetera signif. ETIAM Ἀπολογαριασμόν: quemadmodum, inquit, cum ita dicimus, ὁ ἡγεμὼν πρὸς τοὺς αὐτοῦ ἐπιτρόπους ἔχει λόγον, ubi ἔχειν λόγον, quod et ἔχειν ἀπολογαριασμὸν dicitur secundum eum, signif. fortasse Rationes subducere, Rationem supputare: Plaut. Supputatur ratio cum argentario.

B [* Λογύδριον, Phot. Bibl. 209. Gl. Ratiuncula, ubi editum est λογόδριον. "Suid. v. Τεχνύδριον. * Λογίδριον, (sic,) Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 133." Boiss. Mss. In Glossis est etiam * Λογάδιον, Ratiuncula.]

Λογάω, q. d. Dicturio, Dicere s. Fari et disserere cupio, verbum fictum ad formam desiderativorum, ut τομάω, κουριάω, Lucian. (2, 337.) Ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις, ὡς ἀστόμοις οὖσι καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἤδη λογᾷ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν. ["Valck. Oratt. 344." Schæf. Mss. * Λογόομαι, Greg. Pal. p. 13. * Λόγωσις, Cyrill. de Trin. c. 24. p. 30.]

Λογίζομαι, ίσομαι, Rationem ineo s. subduco, Computo, Supputo, Expensam fero, Aristoph. Σφ. (656.) Καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς, Rationes confice non calculis, Ne imposito calculo rationes computes: Colum. Imposito calculo perfecti operis rationem computant. Dicitur et Componere s. Conficere s. Putare rationes cum C aliquo. Cum vero casus additur, vertitur Computo, Supputo, Imputo, Expensum fero; In rationem induco, Rationibus infero. Aristoph. Πλ. (381.) Καὶ μὴν φίλος γ' ἄν μοι δοκεῖς νὴ τοὺς θεοὺς Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας γε, λογίσασθαι δώδεκα, Imputaturus duodecim, Aristot. in Œcon. 2. Αἰσθόμενος ὅτι εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, Probe intelligens illum ea, quæ vili emerat, prægmagno esse imputaturum. Et pass. ap. Xen. K. Π. 3, (1, 19.) p. 41. Χρήματα δὲ σὺν τοῖς θησαυροῖς, οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἐστὶν, εἰς ἀργύριον λογισθέντα, τάλαντα πλείω τῶν τρισχιλίων, Numaria ratione computata, Argenti habita ratione. || Metaph. capitur pro συλλογίζομαι, Collatis utrimque rationibus et subducto veluti calculo aliquid certi concludo, Numeris subductis summam colligo, E præmissis, ut vocant, colligo aliquid et statuo, Rom. 3, (28.) Λογιζόμεθα οὖν πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον, χωρὶς ἔργων νόμου, Colligimus igitur, fide justificari hominem, συλλογιζόμεθα, Theophyl. Sic et Rom. 6, (11.) D Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ, Ita etiam vos colligite. || Collatis utrimque rationibus, et subducto veluti calculo aliquid certi statuo, Mecum reputo, Censeo, ad Rom. 8, (18.) Λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς, Nam statuo minime esse paria, quæ præsenti tempore perpetimur, gloriæ in nobis retegendæ. Aliquanto diversa signif. accipitur pro Mecum reputo et perpendo, Considero, Rationem habeo: itidem ab iis sumta metaph., qui calculorum subductione aliquid inquirunt. Xen. K. Π. 2, (2, 7.) Εὑρήσεις δὲ καὶ σὺ, ἢν ὀρθῶς λογίζῃ, ἀληθῆ λέγοντα, Dem. (12.) Ἆρά γε λογίζεταί τις ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον δι' οὗ μέγας γέγονεν; Idem, Λογίσασθε πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, Vobiscum perpendite. Thuc. 1, (76.) Μέχρις οὗ τὰ ξυμφέροντα λογιζόμενοι, τῷ δικαίῳ λόγῳ νῦν χρῆσθε, Utilitatis vestræ rationem ducentes. At vero ap. Plat. Λογισάμενος οὖν εὕρισκεν ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὁρατῶν οὐδὲν

ἀνόητον, Cic. interpr. Cum rationem igitur habuisset, reperiebat nihil esse eorum quæ natura cernerentur, non intelligens. Herodian. 4, (5, 5.) Εἴ τις ὀρθῇ κρίσει καὶ μὴ διαθέσει τῇ πρὸς τὸν πεσόντα, τὸ πεπραγμένον λογίζοιτο, τήν τε αἰτίαν αὐτοῦ ἐξετάζοι. || Inde accipitur pro Cogito, ἐνθυμοῦμαι, 1 Cor. 13, (5.) Ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακὸν, Non cogitat malum. [" Sed verba ista Apostoli alii nescio an rectius in hanc sententiam accipiunt, οὐ μνησικακησεῖ, Non refert in rationes peccata aliorum, ut illa exprobret. At idem verbum λογίζομαι, sequente infinitivo, Herod. ea notione utitur, qua Latine dicimus Cogito, Statuo hoc facere, Mecum constituo. Sic quidem ille 7, 176. Ἐκ ταύτης (τῆς κώμης) ἐπισιτιεῖσθαι ἐλογίζοντο, E quo vico rei frumentariæ prospicere statuerunt." Schw. Mss.] || Reputo, Æstimo, ea signif. qua dicimur aliquid Nihili æstimare, pro Nihili facere, Pro nihilo habere, ἐν οὐδενὶ λόγῳ s. ὑπολόγῳ τίθεσθαι. Etiam passive interdum, Act. 19, (27.) Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι, Rom. 8, (36.) Ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, 1 Cor. 13, (11.) Ὡς νήπιος ἐλογίζθην, [ἐλογιζόμην.] At Synes. Epist. 57. Λαμπρόν τι λογίσασθαι περὶ ἑαυτοῦ, Magnifice de se sentire. || Imputo, Alicujus veluti rationibus infero, 2 Cor. 5, (19.) Μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Et in pass. signif. ad Rom. 4, (3.) Ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην, Imputatâ fuit Abrahamo fides pro justitia. Interdum vero non tam Imputo, quam Tribuo exponi potest, Greg. in Macc. Enc. Τὰ τῶν παίδων τῷ πατρὶ λογίζεσθαι, τῶν ἐννομωτάτων καὶ δικαιοτάτων, Facta liberorum patri imputare et attribuere, Synes. Ep. 4. Σὺ μὲν οὖν ἀρετῇ λογιῇ τὴν φιλοφροσύνην τῶν ἐγχωρίων, Virtuti tribues. Ead. Epist. Τὴν νύκτα τῇ μετ' αὐτὴν ἡμέρᾳ λογίζονται, Noctem diei quæ post illam noctem illucescit, tribuunt. Similiter ap. Eund. Ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τοῦ παραδόξου λογίζομαι, Hujus rei causam ipsi divino numini attribuendam censeo, Bud. Et λογίζομαι pass. signif. Imputor, Tribuor, ad Rom. 4, (4.) Τῷ δὲ ἐργαζομένῳ ὁ μισθὸς οὐ λογίζεται κατὰ χάριν, Non imputatur e gratia. ["Ad Xen. Mem. 2, 2, 1. Zeun. Ind. Xen. K. Π., Ammon. 19. Bergler. Alciphr. 121. ad Xen. Eph. 178. Phalar. p. 28. ad Herod. 174. 596. Dawes. M. Cr. 275. ad Diod. S. 1, 462. Markl. Iph. p. 142. Jacobs. Anim. 299. Dionys. H. 1, 265. 2, 1229. Kuster. V. M. 62. Conf. c. νομίζομαι, ad Julian. p. 46.; cum ἡγοῦμαι, ad Dionys. H. 2, 1017. Fut., Asclepiad. 27. Mœr. 252. et n. Τὸ λελογισμένον, ad Lucian. 1, 229." Schæf. Mss.]

" Λελογισμένως, Prudenter, Re bene perpensa et " bene subducto calculo, Eur. (Iph. A. 1021.) Et " Herod. 3, (104.) p. 128. Ἐπὶ τὸν χρυσὸν λελογισμέ-" νως ἐλαύνουσι." "Λογιστέον, Ratiocinandum, Con-" siderandum, Cogitandum," ["Heliod. 1, 15. Nicet. Eugen. 1, 86." Boiss. Mss. " Theod. Prodr. 266." Elberling. Mss. "Imputandum, Tribuendum, Chrys. in 2 Cor. Serm. 8. T. 3. p. 593, 14. Ducendum, Habendum, in Ephes. Serm. 18. T. 3. p. 852, 7." Seager. Mss. " Λογιστέα, ad Xen. Eph. 178." Schæf. Mss.]

Λόγισμα, τὸ, Id ipsum quod in rationibus supputandis alicui imputatur, Antiphanes ap. Athen. (8.) Βίος θεῶν γάρ ἐστιν, ὅταν ἔχῃς ποθὲν Τἀλλότρια δειπνεῖν, μὴ προσέχων λογίσμασι, de cœnis ἀσυμβόλοις.

Λογισμὸς, Supputatio, Computatio, Ratiocinium. Apud Suid. Λογισμὸν τοῦ πλήθους ἐποιήσαντο, Æschin. (62.) Ὅταν περὶ χρημάτων ἀνηλωμένων διὰ πολλοῦ χρόνου καθεζώμεθα ἐπὶ τοὺς λογισμοὺς, Thuc. 4, (122.) p. 160. Αἰσθόμενος ἐκ λογισμοῦ τῶν ἡμερῶν ὅτι ὕστερον ἀφεστήκοιεν, E supputatione dierum, Inita ratione dierum, 3, (20.) Ἔμελλον οἱ μέν τινες ἁμαρτήσεσθαι, οἱ δὲ πλεῖους τεύξεσθαι τοῦ ἀληθοῦς λογισμοῦ, Consequi verum numerum ex inita oratione, Synes. Ep. 57. Λογισμοὺς δεχομένῳ τῆς καθ' ἡμέραν ἢ τῆς κατ' ἔτος δαπάνης, Rationes acceptanti. Et λαμβάνειν λογισμὸν infra in Λογισταί. Et λογισμῷ τοῦ ξυμφέροντος, Utilitatis habita ratione, Thuc. 2, (40.) Οὐ τοῦ ξυμφέροντος μᾶλλον λογισμῷ ἢ τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ ἀδεῶς τινὰ ὠφελοῦμεν, Non utilitatis magis habita ratione, quam libertatis nostræ fiducia. Non
A multum absimili signif. ap. Herodian. 2, (3, 23.) Λογισμῷ πάντα καὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστου νέμειν, Habita ratione meritorum. || Ratiocinatio, Reputatio, Cogitatio, Synes. Ep. 4. Τούτους ἑλίττων τοὺς λογισμοὺς, Has mecum volutans cogitationes, Hæc mecum reputans et ratiocinans, 137. Ἐνταῦθα ἤδη τοῦ λ. γινόμενος, Θεῷ βραβευτῇ τὴν συντυχίαν ἡμῶν ἀνατίθημι, Illa cogitatione jam versans. Philo V. M. 2. Τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων νόμιμα εἴ τις ἐπίῃ τῷ λ., Si quis mente perlustret et secum reputet, Plut. Ὁ λ. αὐτὸν εἰσῄει τῆς ἀπορίας, Subiit reputatio, Isocr. Symm. Περὶ ἧς μηδεὶς πώποτε λ. αὐτοῖς εἰσῆλθεν: pro quo, inverso loquendi genere dicitur, ἢ μηδενὶ εἰς λογισμὸν ἦλθεν. Dem. (557.) Μὴ τοιοῦτός τις ὑμῖν λ. ἐμπέσῃ. At ἑαυτῷ λογισμὸν διδόναι, sicut et λόγον ἑαυτῷ διδόναι, Rem secum æstimare et perpendere, Plut. Ὁ δὲ λογισμὸν ἑαυτῷ διδοὺς, Secum ipse rem æstimans, ratiocinans, Sese respiciens, Bud. Alicubi exp. etiam Consilium, Cogitatio, Deliberatio, quia βουλεύεσθαι et λογίζεσθαι idem esse tradit Aristot. Eth. 6, 1.
B || Accipitur etiam pro Ipsa ratione, vel Consilio et ratione cum Cic., aut etiam Mente, Epicur. Τὰ δὲ μέγιστα καὶ κυριώτατα ὁ λ., sc. τοῦ σοφοῦ, διώκει, Cic. interpr. Maximæ et gravissimæ res consilio sapientis et ratione administrantur. Plut. de Solert. Anim. Μετέχειν ἁμωσγέπως πάντα τὰ ζῶα διανοίας καὶ λ., Greg. in Macc. Enc. Αὐτοκράτορα εἶναι τῶν παθῶν τὸν λ., Plut. de Virt. Mor. Ὅπου ἡττᾶται τοῦ πάθους ὁ λ., Dem. (526.) Ὀργῇ καὶ τρόπου προπετείᾳ φθάσας τὸν λ. ἁμαρτὼν ἔπαισε, Ira præcipiti atque temeritate lapsum rationi antevertisse. Idem (527.) Ἂν τις ἄφνω, τὸν λ. φθάσας, ἐξαχθῇ τι πρᾶξαι. Thuc. 2, (11.) Οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργον καθίστανται, Qui ratione et consilio minime utuntur, ita potius impelluntur ad rem gerendam. Item, ἐντὸς λογισμῶν εἶναι, Mentis compotem esse, Apud se esse, Plut. Alex. Οὐκ ἔφη σωφρονεῖν αὐτὸν, οὐδὲ ἐντὸς εἶναι τῶν λ. Pro quo dicitur et ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, itidem Rationis et mentis compotem
C esse, Basil. Εἰ μὴ τῷ πλάσματι καὶ τοῦτο προστραγῳδοῦσιν ὅτι ἐγενόμην καὶ ἔκφρων ποτέ· ἐπὶ γὰρ τῶν λ. ὑπάρχων τῶν ἐμαυτοῦ, οὐδὲν οἶδα ποιήσας τοιοῦτον: ubi opp. ἔκφρων et ὁ ἐπὶ τῶν λ. ὑπάρχων τῶν ἑαυτοῦ. Contra Greg. dicit, Τίς οὕτω κοινῶν ἔξω λ., Sensus communis expers. Et Ammian. Epigr. Μήτε λόγον κοινὸν, μήτε λογισμὸν ἔχων, Nec sensu communi præditus. || At λ. pro συλλογισμὸς, vide in Συλλογισμός. ["Ind. Xen. Mem. Ruhnk. Ep. Cr. 277. ad Charit. 219. Bergler. Alciphr. 52. 108. Valck. ad Ammon. 20. Toup. Opusc. 1, 571. Jacobs. Anth. 6, 72. 8, 134. Steph. de Dionys. Imit. Thuc., Dionys. H. 1, 192. Heind. ad Plat. Phædr. 259." Schæf. Mss. * "Λόγισις, Phrynichus Bekkeri p. 36." Boiss. Mss.]

[* Λογιστὴρ, unde * Λογιστήριος, Gl. Rationarius.] Λογιστήριον, Locus ubi sedebant ii qui λογισταὶ dicebantur, J. Poll. 9. de partibus theatri, Λογιστήριον, ἵνα λογισταὶ συνεκάθιζον. Harpocr. et Suid. tradunt λογιστήρια esse τὰ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖα, ap. Dinarch. et Andoc. [Phot. v. Λογισταί.] In VV. LL. λογιστήριον dicitur esse Locus in quo exercitus re-
D censetur, et stipendia militiæ numerantur. Λογιστήρια dicuntur etiam Scholæ calculatoriæ, ratiocinatorum. Item Scholæ in quibus disseritur, Synes. Ep. 54. Καὶ οἶσθά τινας ἐν λογιστηρίοις ἀποδύντας, ἢ πάντως ἀπὸ μιᾶς γέ του συμφορᾶς ἀναπεισθέντας ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ βίου φιλοσοφεῖν. [Λογιστήριον, Gl. Tabularium: Strabo 16. p. 315. στρατιωτικόν.]

Λογιστὴς, Ratiocinator, Supputator, Calculator, Plut. de Ira Cohib. Ἐπιτρόποις τισὶ καὶ λ. καὶ διοικηταῖς. Suidæ λογισταὶ sunt οἱ μεθοδικοὶ καὶ περίψηφοι. Peculiariter autem Athenis dicebantur Ratiociniorum præfecti, quibus rationes reddebantur publicæ administrationis. Etym. dicit λογιστὰς fuisse decem ἄρχοντας κληρωτοὺς, ἐφ' ὧν πάντες οἱ ἄρχοντες ἀρχήν τινα, λόγων ἀπέφερον τῶν διῳκημένων. Suid. quoque et Harpocr. dicunt fuisse decem numero, οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐξελογίζοντο ἐν ἡμέραις λ', ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀπόθωνται οἱ ἄρχοντες. J. Poll. vero scribit duos fuisse λογιστὰς, alterum τῆς βουλῆς, alterum τῆς διοικήσεως: hosque a senatu sorte deligi soli-

tos ad id munus ut παρακολουθήσωσι τοῖς διοικοῦσι. Aristot. Polit. 6. c. ult. dicit oportere esse quandam inter ceteras ἀρχὴν τὴν ληψομένην λογισμὸν καὶ * προσευθυνοῦσαν: subjungens, Καλοῦσι δὲ τούτους, οἱ μὲν, εὐθύνους· οἱ δὲ λογιστάς· οἱ δὲ, ἐξεταστάς· οἱ δὲ, συνηγόρους. Dem. (266.) Εἶτα παρὼν, ὅτε ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, οὐ κατηγόρεις; Itane vero cum tute adesses non mihi crimina objecisti coram ratiociniorum præfectis? || Æstimator, Dem. (11.) Δίκαιος λ. τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπηργμένων καταστὰς, Justus æstimator, Greg. Naz. οἱ πικροὶ τῆς θεότητος λογισταὶ, Æstimatores et expensores, Bud. Rursum Dem. (304.) Λ. ἅμα καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούουσιν ὑμῖν χρώμενος. [Valesii Emendd. p. 83. " Ad Charit. 456. Brunck. Aristoph. 3, 87. ad Timæi Lex. 126. Ammon. 19. Dawes. M. Cr. 289. * Ψευδολογιστὴς, ad Thom. M. p. 4." Schæf. Mss.] Λογιστικὸς, Calculatorius, Qui ratiocinatorius s. calculatorius est: ut λογιστικὴ τέχνη, vel λογιστικὴ, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars calculatoria, Scientia ratiociniorum. [Plato. Gorg. §. 13.] Λογιστικὸς dicitur etiam Qui ejus artis peritus est, Qui computandi et numerandi arte pollet, Plato de Rep. 7. Et Epigr. 2. Κερκίδος οὐ χρήζεις ὁ λογιστικὸς, Tu ratiocinator et supputator, i. e., Tu geometra et mathematicus. || Rationalis, Rationis et mentis compos, ὁ ἐπὶ λογισμῶν ὑπάρχων τῶν ἑαυτοῦ, Basil. Qui ratione uti potest, Xen. Ἑλλ. 5, (2, 19.) Οὐ μέντοι λογιστικός γε οὐδὲ φρόνιμος πάνυ ἐδόκει εἶναι. Et λογιστικὴ ὄρεξις ap. Aristot. Rhet. 1., quam ibid. vocat τὴν μετὰ λόγου ὄρεξιν, Quæ fit ratione et consilio: cui opp. τὴν ἀλόγιστον ὄρεξιν, s. τὴν ἄλογον: utroque enim ibi utitur. Et τὸ λ., subaud. τῆς ψυχῆς μέρος, Pars animi in qua inest ratio atque consilium, ut Cic. interpr. p. 184. mei Lex. Cic. Plut. (8, 605.) Τοῦ ἀκροθώρακος ἔτι μὲν ἰσχύειν τὸ φανταστικὸν, ἤδη δὲ τεταράχθαι τὸ λ. [" Xen. Mem. 1, 1, 7. Luzac. Exerc. 157. Epigr. adesp. 91. et Jacobs. Λογιστικὸν, τὸ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 123. Jacobs. Anth. 10, 245. Λογιστικὴ, Heindorf. ad Plat. Charm. 90." Schæf. Mss.] Λογιστεύω, Computo. Suidæ λογιστεῦσαι est ἀπαριθμῆσαι, ἀναμετρῆσαι, citanti h. l., Οὐ δυνάμενος ἢ οὐ βουλόμενος λογιστεῦσαι τὰ πεπραγμένα, καὶ μισῆσαι τὰ κακῶς πραχθέντα: ubi tamen malim vertere Æstimare. [Gl. Curo. Philostr. Soph. 1, 19, 3. Ἐλογίστευε πικρῶς τοὺς Σμυρναίους, i. e. Munere τοῦ λογιστοῦ fungebatur. * Λογιστία, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.

[* Λογιστονόμος, Manetho 4, 160. Rationarius, Gronovio interpr.]

Ἀλόγιστος, ὁ, ἡ, Inconsideratus, Minime circumspectus, Absque ratione et consilio aliquid faciens aut dicens, Plato Apol. Socr. (27.) Οὕτως ἀλόγιστός εἰμι ὥστε μὴ δύνασθαι λογίζεσθαι κ. τ. λ. Apud Polyb. Qui nihil pensi habet, Bud. Item ἀ. ἀνὴρ, Qui nullam rationem init degendæ vitæ, Xen. et Dem., Bud. || Dicitur vero non solum de persona, sed etiam de re: τόλμα, Audacia ratione carens, vel consilio. || Ponitur vero et τὸ ἀ. pro substantivo ἀλογιστία: exp. autem a Bud. Affectus inconsideratus, ab aliis Affectus inconsultus. || Ἀ. κακὰ, Soph. Œd. C. (1675.) Schol. exp. ἀδιήγητα κακά: quam exp. habet et Suid. Sunt autem ἀδιήγητα κακὰ, Inenarrabilia mala. Fortasse non male etiam exp., Quæ computari non possint. [" Musgr. El. 984. Heind. ad Plat. Gorg. 262." Schæf. Mss.] Ἀλογίστως, Inconsiderate, Incogitanter, Isocr. Ἀ. καὶ λίαν εἰκῇ πολὺν ἤδη χρόνον καταφρονοῦμεν, ubi notandum post ἀλογίστως, subjungere εἰκῇ, quod est Temere, cum tamen illud ipsum ἀ. aliquando Temere exponatur. [Symm. 17. " Diod. S. 2, 437. Bergler. Alciphr. 191." Schæf. Mss. Thuc. 3, 45.] Ἀλογιστὶ, i. q. ἀλογίστως. [* Ἀλογιστέω, Longin. 10, 5. " Wolf. ad Sapph. p. 39. Plut. Symp. 3, 8. p. 656." Kall. Mss. Abresch. Diluc. Thuc. 96.] Ἀλογιστία, Inconsiderantia, Incogitantia, Temeritas, Inconsideratus affectus, Polyb. Ὧν οἱ μὲν ἀ., οἱ δὲ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ. Citat et alium Ejusd. l. Suid.: [2, 30, 4. 5, 15, 3. 11, 4, 2. * " Ἀλογίστευτος, Aster. Homil. p. 24. Ruben." Boiss. Mss. Hierocles 278.' * " Ἀλογισταίνω, Just. M. Apol. 1, 60. p. 69." Schæf. Mss.] At Ἀλογίζομαι, ab ἄλογος, Brutorum animalium sensu præditus sum: ἀλογίσαντες, Hes. τὰ τῶν ἀλόγων φρονήσαντες. Pass. est. Ἀλογίζομαι, quod pro Obbrutesco usurpat Eust., de sociis Ulyssis loquens, ἀποχοιρουμένοις, Bud. [Phryn. 569. * Ἀλογισμὸς, J. Poll. 2, 120. " Aristot. Eud. 3, 4." Kall. Mss.] Δυσλόγιστος, ὁ, ἡ, Ratiocinatu difficilis, Quem difficile tecum reputare et perpendere possis. Accipitur etiam pro ἀλόγιστος. Inconsideratus, Qui reputatus et perpensus non est, Soph. Aj. (40.) Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα; quod alibi dicit πρᾶγος ἄσκοπον. Ubi tamen δυσλόγιστον quidam parenthesi includunt, ac in propria signif. accipiunt pro Id quod intellectu difficile est. Εὐλόγιστος, ὁ, ἡ, oppositum præcedenti. Exp. etiam active Qui recte ratiocinatur, Prudens, Moderatus. [" Dionys. H. 1, 12. 2, 975. * Εὐλογίστως, 689." Schæf. Mss.] Εὐλογιστία, Ratio bene subducta, Consilium et ratio bene inita. A Suida et Hes. exp. εὐβουλία, εὐλογία. [4 Macc. 5, 22. 8, 14.] Εὐλογιστέω, Recte ratiocinor, Diog. L. in Zen. de finibus loquens, Ὁ μὲν οὖν Διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ κατὰ φύσιν ἐκλογῇ. Item Εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ συντυγχάνοντα, Plut. (Othone 13.) Æquo animo ferre rerum eventa. [Arrian. Epict. 4, 3. Philo J. 1, 368. * " Μονολόγιστος, Jo. Climac. Scala 226. * Μονολογίστως, 433. * Φιλολογιστικὸς, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 243." Boiss. Mss.]

Ἀναλογίζομαι, Reputo, Æstimo, Expendo, Animo verso. Potest et Considero exponi. Plut. Antonio, Ἐδόκει δὲ τοῖς ἀναλογιζομένοις τὸ σημεῖον, ἀπολείπειν ὁ θεὸς Ἀντώνιον. Et τὰ δεινὰ ἀναλογίζεσθαι, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 4.) ἀναλογίζομαι τοὺς τόκους, Usurarum rationem ineo. || Etiam ἀνατίθεσθαι καὶ μεταβουλεύεσθαι, J. Poll. h. e. Errorem reputare, retractare, Resipiscere, Sese respicere. Aristot. Κατέχουσι τὸ πνεῦμα ὥσπερ ἀναλογισάμενοι, Quasi reputantes spatii longitudinem, Quasi incœpti pœniteat, Quasi recolligentes, Bud. || Ἀναλογίζω, ap. Philon. de Mundo pro Recenseo, Bud. Ἴδοιμεν οὖν τοὺς ἑκάστων χρόνους ἀναλογίσαντες. [" Ad Lucian. 1, 794. Thom. M. 54. ad Herod. 420. 596." Schæf. Mss. I. q. ἀναθρέω, Secum reputo, Etym. M. unde J. F. Fischerus Descr. Lectt. 1794. Eusebio Pr. E. 2, 6. p. 517. restituit, Καὶ ἀναθρεῖ καὶ ἀναλογίζεται, pro vulg. λογίζεται. * Ἀναλογιστέον, Diog. L. 719. * Ἀναλόγισμα, Plato Theæt. 186.] Ἀναλογισμὸς, Consideratio. || Item κατὰ τὸν ἀ., Proportione, κατὰ τὴν ἀναλογίαν. [" Duker. Præf. Thuc. p. 12. Thom. M. 54." Schæf. Mss. Thuc. 3, 36. 8, 84. Xen. Ἑλλ. 5, 1, 16. Clem. Alex. 933. I. q. ἀναλογία, Demosth. 262. * Ἀναλογιστικὸς, Sext. Emp. 301. * Ἀναλογιστικῶς, 317. Clem. Alex. 933. * Προσαναλογίζομαι, Plut. 6, 437.

Ἀντιλογίζομαι, Vicissim vel Rursus cogito, Ex adverso reputo, ut fit in conjectura, Bud. ex Antiph. [634. 689. * Ἀντιλογισμὸς, Philostr. V. Soph. 2, 549.]

Ἀπολογίζομαι, Rationes reddo s. refero, Xen. Ἑλλ. 6, (1, 3.) Καὶ τἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτὸν, Quotannis rationes referebat, Æschin. (57.) Ἀντιγραφεὺς ἦν χειροτονητὸς τῇ πόλει, ὃς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ, Acceptas et expensas ferebat, Bud. Idem vero Imputare, Expensum ferre interpr. et in Plut. (6, 728.) Τοῦ δὲ μαγείρου τοῖς συνάρχουσιν ἡμερῶν τινῶν δαπάνην ἀπολογιζομένου, πρὸς μόνον ἠγανάκτησε τὸ πλῆθος τοῦ ἐλαίου. Dem. (734.) Βούλομαι τοίνυν ὑμῖν ἃ ὑπεσχόμην ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, ἀπολογίσασθαι πεποιηκότα ἐμαυτὸν, i. e., secundum quosdam, Volo vobis ostendere quasi relatis rationibus et enumerando, perfecisse me, quod in orationis principio sum pollicitus. In vulg. tamen Edd. est ἀπολογήσασθαι per η ab ἀπολογέομαι. || Rationem ineo, Ratione inita colligo et conjicio, στοχάζομαι, Dem. (347.) Καὶ ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ πεπρεσβευμένων, Θήβας πολιορκουμένας ἀκούσεσθαι ὑμᾶς, Ratiocinabatur ita, Bud. In vernaculo sermone ead. metaph. utimur, cum dicimus Je

fais mon compte que etc. ad verbum, Facio computum meum. Sic autem Faire compte de quelqu'un, respondere his Græcis, λόγον ποιεῖσθαι τινὸς, docui supra. * Ἀπολελογισμένος partic. pass. signif. interdum usurpatur, Xen. Œc. (9, 8.) Χωρὶς δὲ καὶ τὰ κατὰ μῆν δαπανώμενα ἀφείλομεν, χωρὶς δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν, Destinata deputataque, Bud. ||Ἀπολογίζομαι, Enarro, διεξίημι, Percenseo, Commemoro, ab ἀπόλογος Longam et verbosam narrationem significante, Bud. Polyb. 4, (7, 2.) Ἀπολογιζομένων τὰ γεγονότα περὶ τὴν χώραν αὐτῶν ἀδικήματα: (5, 26, 2.) Ἀπολογιζόμενοι τὴν περὶ σφᾶς ἀπορίαν καὶ δυσχρηστίαν. Suidas h. l. citat ex Eod. fortasse, ubi ἀπελογίζετο ipse ἀπηριθμεῖτο exp. Ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπελογίζετο τὰς αἰτίας δι' ἃς πεφευγὼς εἴη τὸν Φίλιππον. Apud eund. Polyb. alicubi non cum accus., sed cum ὡς, (4, 25, 4.) Ἀπολογιζομένων ὡς καταλάβοιντο μὲν κ. τ. λ. || Ἀπολογίζω, autem reperio tantum ap. Suid., qui exp. ἀποβάλλω. Vide Ἀπολογαριάζω. [" Ἀπολογίζομαι, ad Diod. S. 1, 425. 2, 623. ad Charit. 568. 649. T. H. ad Plutum p. 111. 193. 306. Aristoph. Fr. 264. ad Dionys. H. 5, 170. 2, 758. Heyn. Hom. 5, 544. Valck. Phœn. p. 774. Ammon. 19. Plut. Mor. 1, 764. ad Herod. 557. Ἀπολ. τὰς αἰτίας, Causas expono, Schweigh. Emendd. in Suid. 11." Schæf. Mss.] Ἀπολογισμὸς, Rationis redditio et relatio, Rationis sumtuum redditio, Expensi relatio, Plut. Pericle, Ἐν τῷ τῆς στρατηγίας ἀ., In reddenda ratione expensarum, Solone (3.) Ἀπολογισμοὺς τῶν πεπραγμένων ἔχοντα, Æschin. (89.) Ὡς οὖν μὴ μόνον κρίνοντες, ἀλλὰ καὶ θεωρούμενοι, οὕτω τὴν ψῆφον φέρετε εἰς ἀπολογισμὸν, τοῖς νῦν μὲν οὐ παροῦσι τῶν πολιτῶν, ἐπερησομένοις δὲ ὑμᾶς, τί ἐδικάζετε, Tanquam ad congruum responsum reddendum, et rationem reddendam. || Aliquando ἀπολογισμὸν appellant Ipsas rationes, s. Rationum codicem, Lucian. (3, 515.) Οὐδαμοῦ τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων. || Ἀ., ἀπολογία, Hesychio, Defensio, Cic. ad Att. (16, 7.) Ego vero justum ἀπολογισμὸν συντάξομαι, sed ad eorum aliquem, quibus dissuadentibus et invitis profectus sum. Existimat autem Bud. ita posse exponi et in l. Æschinis paulo ante c. Ἀπολογισμὸς, Excusatio, ap. Polyb. 4, (14, 7.) || Mentis alienatio: Hes. ἀπόνοιαν, ἀπολογισμόν. In qua signif. ἀπὸ significabit στέρησιν. [Jambl. Protr. 276. * " Ἀπολογιστικὴ, Eust. Suppl. Comm. ad Dionys. P. in Schneid. Anal. Crit. p. 21." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Διαλογίζομαι, Rationem ineo cum aliquo, et subduco accepta et expensa, Dem. Ὁ δὲ διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀφῆκεν αὐτὸν, At hic positis cum patre meo calculis et ratione collecta, acceptilatione eum liberavit. Alibi (962.) Ἀφῆκεν αὐτὸν διαλογισάμενος. Bud. || Est etiam διαλογίζεσθαι, Rationes secum subducere, h. e. Ratiocinari, Animo versare, Cogitare, i. q. διανοεῖσθαι, Luc. 2. [Marc. 2, 6.] Ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; Ratiocinantes in cordibus suis. || Dissero, Discepto, Xen. (Ἀπ. 3, 5, 1.) Βούλει οὖν διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν, σκοποῦμεν ὅπου ἤδη τὸ δυνατόν ἐστι; i. e. διαλεγόμενοι, Bud. [" Dionys. H. 3, 1584. 4, 2013. Eldik. Suspic. 30." Schæf. Mss. Diod. S. 13, 36. * Διαλόγισμα, Epicurus Diogenis L. 68.] Διαλογισμὸς, Ratiocinatio, Cogitatio hominis secum ratiocinantis, Plut. (Pomp. 73.) de Pomp. fugiente, Ἀπῄει καθ' ἡσυχίαν ἐν διαλογισμοῖς ὧν οἵους εἰκὸς κ. τ. λ. Ita Bud. pro Cogitatione in scriptura identidem accipi scribens. Idem in Luca (9, 46.) Εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, interpr. Subiit autem reputatio inter eos: qui διαλογισμὸς est Intestina sermocinatio, καὶ ὁ ἐν τῇ ψυχῇ λόγος καὶ εἴσω προσδιάλεξις: sequitur enim, Ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν: nam una omnes ea invaserat cogitatio. Luc. (24, 38.) Τί τεταραγμένοι ἐστὲ, καὶ διὰ τί δ. ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, Disceptationes, h. e. Variæ et perplexæ ambages, quales solent in mentem venire, cum aliquid novum et parum per se probabile occurrit. || Sermocinatio, Confabulatio, Plut. Apophth. Νικᾶν γὰρ ἀνδρῶν οὐ

A φεύγειν παρεσκευασμένων ἀκούω διαλογισμούς. Sic Sap. 7. Διαλογισμοὺς ἀνθρώπων. Bud. [" Dionys. H. 3, 1326." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 165. Demosth. 951.] Διαλογιστικὸς, Ratiocinativus. Et τὸ δ., Vis ratiocinativa, ut supra τὸ λογιστικόν. Damasc. περὶ τοῦ Μνημονευτικοῦ loquens, Τὸ μὲν οὖν φανταστικὸν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαμβανόμενον παραδίδωσι τῷ διανοητικῷ ἢ δ., ταυτὸν γὰρ ἀμφότερα. Vide alium ejusd. Damasc. l. ap. Bud. 254. post Διαλογισμός. [Plut. * Ἀντιδιαλογίζομαι, Gl. Compenso.]

Ἐκλογίζομαι, Computatum et numeratum demetior, Numeratum do et calculo compositis rationibus, 4 Reg. 22, (7.) Πλὴν οὐκ ἐξελογίζοντο αὐτοὺς τὸ ἀργύριον τὸ διδόμενον αὐτοῖς, ὅτι ἐν πίστει αὐτοὶ ἐποίουν: sed videtur potius leg. αὐτοῖς: nam et Hebræi textus versio habet Non numeratur eis argentum. Alii exp. Non exigebant acceptæ pecuniæ rationem, retinendo αὐτούς: quibus astipulari videtur Harpocr. supra in Λογιστὴς citatus: ut sit transitivum. Pro Computo et numero accipitur ap. Suid. Ἐκλογιζόμενος τὸ πλῆ-
B θος τοῦ στρατοῦ, i. e. ἀριθμῶν, ubi posset etiam reddi, Posito calculo numerum exercitus colligens. Item Subductis rationibus expendo, Perpendo, Considero, Æstimo. Thuc. Εἰ σωφρόνως τις τοῦτον τὸν πόλεμον ἐκλογίζοιτο, Dem. contra Mid. Πᾶσιν ὁμοίως ὀργιστέον, ἐκλογιζομένοις καὶ θεωροῦσιν ὅτι τοῦ μὲν ῥᾳδίως κακῶς παθεῖν ἐγγύτατα ἡμῶν εἰσὶν οἱ πενέστατοι, Reputant, Considerant, Bud. Et ap. Suid. Ἐμπείρως καὶ φρονίμως ἐκλογιζόμενος, i. e. διανοούμενος, ut ipse exp. || Consilium rei agendæ ineo, Thuc. 2. Διαφερόντως γὰρ καὶ τόδε ἔχομεν, ὥστε τολμᾶν τε οἱ αὐτοὶ μάλιστα, καὶ περὶ ὧν ἐπιχειρήσομεν ἐκλογίζεσθαι. [" Eur. Hec. 735. (Iph. A. 1410.) Herod. 732. (3, 1.)" Schæf. Mss. Jambl. V. P. 326. Inscr. Corcyræa Muratorii p. 637.] Ἐκλογισμὸς, Exacta computatio, Rationum subductio, Æstimatio, Plut. Catone Utic. Πάντα κατατείνειν εἰς ἄκραν τιμὴν καὶ προσάγειν τὸν ἔσχατον ἐκλ., ubi exp. Ad summam indicaturam et extremam licitationem rem pertrahere. || Ratio, Cogitatio, VV. LL. [" Lennep. ad Phal. 117. ad Diod.
C S. 1, 81." Schæf. Mss. Plut. Othone 9. * Ἐκλογιστὴς, Gl. Dispunctor, LXX. Tob. 1, 20. Διοικητὴς καὶ ἐκλ., Administrator et quæstor. " Collector, Philo J. 1, 338." Wakef. Mss.] Ἐκλογιστία, Computatio, Numeratio facta posito calculo, ἀρίθμησις, Suid. Hes. [LXX. Tob. 1, 19. Ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἐκλ. τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν, Super omnem quæsturam regni ipsius, et super omnem administrationem.] " Ἀνεκλόγιστος, A quo rationes " non petuntur: ut in Pandect. Gr. ἀνεκλόγιστος " Tutor dicitur a quo tutelæ rationes non reposcun- " tur." [* Ἀνεκλογίστως, Athen. 481.] " Δυσεκλόγιστος, Qui exputari s. computari ægre potest, " Fere inexputabilis: Gell. Inexputabilis numerus; " ideoque Cognitu et perspectu difficilis. Suidæ " * δυσδιάγνωστος, h. in l., Ἀδήλων δὲ ὄντων καὶ δ. " τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων." [* Προεκλογίζομαι, Hierocl. 110. * Προσεκλογίζομαι, Dio Cass. 499.]

[* Ἐλλογίζομαι, Clem. Alex. Strom. 3. p. 510. * Ἀντελλογισμὸς, Gl. Compensatio, " Salmas. Exerc.
D Plin. 1007." Kall. Mss.]

Ἐπιλογίζομαι, Computo, Numerum ineo, ap. Ptolem. identidem, Bud. || Repetito veluti calculo statuo, Repetito calculo colligo, metaph. Argumentis et rationibus repetitis concludo, more calculatorum: ut quidam hoc verbum interpr. || Perpendo, Reputo, Considero, Mecum subductis rationibus reputo. In Axiocho (183.) Οὐκ ἐπιλογιῇ τὴν φύσιν περιεσκεμμένως, Non considerabis naturam circumspecte. || Rationem habeo, Æstimo, Xen. Ἑλλ. 7, (5, 16.) p. 376. Οἳ καὶ πολὺ πλείονας ὁρῶντες τοὺς πολεμίους, καὶ δυστυχήματος γεγενημένου ἐν Κορίνθῳ τοῖς ἱππεῦσιν, οὐδὲν τούτου ἐπελογίσαντο, οὐδὲ ὅτι καὶ Θηβαίοις ἅμα καὶ Θετταλοῖς, τοῖς κρατίστοις ἱππεῦσιν εἶναι δοκοῦσιν, ἔμελλον μάχεσθαι. [Jambl. Protr. 50. " Ad Dionys. H. 5, 170. Fischer. Ind. Palæph. * Ἐπιλογιστέον, ad Il. Ω. 8. (Plut. 6, 145.) * Ἐπιλελογισμένως, Clem. Alex. Pæd. 2. p. 186." Schæf. Mss.] Ἐπιλογισμὸς, Computatio, Enumeratio facta repetito calculo. || Cogitatio, Reputatio, qua aliquid nobiscum repu-

tamus et perpendimus, Consideratio, Plut. de Garrul. A Τούτοις δὲ ἀεὶ καὶ συμμεμίχθαι καὶ συμπεπλέχθαι τοῖς ἐθισμοῖς τὴν προσοχὴν ἐκείνην καὶ τὸν ἐ., ὅταν τι μέλλωμεν λαλεῖν, καὶ τὰ ῥήματα τῷ στόματι προστρέχει, τίς οὗτος ὁ λόγος; In eod. l. aliquanto ante, Ὥστε τοῦτο πρῶτον ἴαμα καὶ φάρμακόν ἐστι τοῦ πάθους, ὁ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γινομένων αἰσχρῶν καὶ ὀδυνηρῶν ἐπιλογισμός. Apud Eund. autem de Def. Orac. Καί τινα τοιοῦτον ἐπιβάλλουσι τῆς αἰτίας ἐ., οἵῳ ποιεῖ τὸν Κύκλωπα χρώμενον Εὐριπίδης, Turn. interpr. Et talem quandam causæ excogitationem inducunt, quali facit uti Cyclopem Euripides. Dionys. H. scribit ap. Thuc. esse unum e numero vocabulorum γλωσσηματικῶν καὶ ἀπηρχαιωμένων καὶ δυσεικάστων τοῖς πολλοῖς: qua tamen signif. ap. eum accipiatur, non addit. [" Dionys. H. 1, 189. Duker. Præf. Thuc. 12." Schæf. Mss. Jambl. Protr. 336. Plut. 6, 192. 282. 8, 704. * Ἐπιλόγισις, 10, 488.] " Ἀνεπιλόγιστον, Hesychio " τὸ μὴ διὰ λογισμοῦ συνιστώμενον." [" Fischer. Ind. Æschin." Boiss. Mss.] " Unde ADV. Ἀνεπιλογίστως, " in Axiocho (3, 16.) Inconsiderate: Συνάπτεις ἀ. B " τῇ ἀναισθησίᾳ αἴσθησιν." [* Ἀνεπιλογιστία, Schol. Od. O. 225. * Εὐεπιλόγιστος, Sext. Emp. adv. Math. 1, 297. 7, 75. * Ἐπιλογιστικὸς, Euseb. H. E. 315. Procl. Paraphr. 3, 18. p. 234.] Προεπιλογίζομαι, Prius computo, Ante posito calculo colligo: unde ap. Philon. de Mundo, Προεπιλογισθεῖσα ἀπόδειξις, Jam ante collecta demonstratio: [" 2, 497. * Προσεπιλογίζομαι, Ratione concludo, Euclid. 601." Wakef. Mss. * Συνεπιλογίζομαι, unde * Συνεπιλογιστέον, Eust. Il. B. p. 277, 32.]

Καταλογίζομαι, Computo, Imputo: Καταλογίζεσθαι τοὺς τόκους εἰς κεφάλαιον, Bud. || Numero inter, Annumero, Censeo inter, Xen. (Ἀπ. 2, 2, 1.) Οὐκοῦν δοκοῦσί σοι ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους. At in VV. LL. ex Æschine, Καταλογίζομαι τοῦτο ἐπ' ἀρετῇ, Hoc pono et ascribo ad virtutem. Et e Dem. (78.) Καταλογίζομαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐεργέτημα, Apud vos colloco beneficium, Vobis impensum fero. [" Ad Charit. 65. Bibl. Crit. 3, 1. p. 106." Schæf. Mss.] Καταλογισμὸς, Computatio, Numera- C tio. [LXX. 1 Paralip. 4, 33. 5, 7. 17.] " Ἐγκαταλογίζομαι, Computo, Annumero, Bud. ex Isæo p. " 89." [295. Reisk. * Συγκαταλογίζομαι, Joseph. A. J. 15, 7, 4. 16, 4.]

[* " Μεγαλογίζομαι, Schol. Eur. Hec. 857." Boiss. Mss.]

Παραλογίζομαι, Subdola supputatione fallo, Falsis ratiociniis decipio, Falsa argumentatione utens decipio: ut sit metaph. non tantum a calculatoribus, sed etiam a sophistis; utrorumque enim sunt παραλογισμοί: unde interdum exponi potest Fallo more eorum, qui falsis supputationibus et falsis rationibus argumentisque aliquem decipiunt. Lucian. (1, 342.) Ἐνέσται τότε ἀποκερδάναι παραλογιζόμενον τὰ πορθμία, Isocr. Panath. Τοὺς ἀποστεροῦντας τὰ συμβόλαια καὶ παρακρουομένους καὶ παραλογιζομένους, οὐχ ἡγοῦνται δικαίους, ἀλλὰ πλεονεκτικοὺς, Epist. ad Jas. Σκοποῦσι γὰρ οὐ πανταχῇ τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, ἀλλὰ παραλογίζονται σφᾶς αὐτούς. Sic Æschin. (85.) Ἢ τοὺς ἀκούοντας ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις, ἢ σαυτὸν παρα- D λογίζῃ. Pass. quoque accipitur pro Falsis rationibus decipior, Aristot. Polit. 5, 8. Παραλογίζεται γὰρ ἡ διάνοια ὑπ' αὐτῶν, ὥσπερ ὁ σοφιστικὸς λόγος. Sic et Rhet. 2. Ὁ κριτὴς παραλογιζόμενος. [Jambl. Protr. 20. V. P. 266. " Valck. Adoniaz. p. 356. Anim. ad Ammon. 191. Wakef. Phil. 968. Heyn. Hom. 4, 147. 6, 81." Schæf. Mss.] Παραλογισμὸς, Falsa ratiocinatio, Fallax ratio, Impostura et captio quæ fit fallacibus rationibus, Deceptio per fallaces ratiocinationes, Aristot. de Poët. Δεδίδαχε δὲ μάλιστα Ὅμηρος καὶ τοὺς ἄλλους ψευδῆ λέγειν ὡς δεῖ· ἔστι δὲ τοῦτο παραλογισμός. Et in eod. l. Διὰ τούτου ποιῆσαι παραλογισμόν. Apud Eund. de Sophist. Elench. Παραλογισμοὶ dicuntur Captiosæ conclusiones e rationibus fallacibus. [2 Macc. 1, 13.] Παραλογιστὴς, Fallax ratiocinator, Qui fallacibus rationibus decipit, Deceptor, Impostor. [Etym. M., Hes., Artemid. 4, 59.] Παραλογιστικὸς, Peritus decipiendi fallacibus ratiocinationibus, Aptus ad fallendum subdolis rationibus, Aristot. Rhet. Ὅλος δὲ ὁ τόπος π.· Et π. ἐρωτήματα, Fallaces et captiosæ interrogationes. [" Schol. Od. A. 56." Wakef. Mss. * " Παραλογιστικῶς, Fallaciter, Orig. c. Cels. 7. p. 340." Seager. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 107. 4, 1563.] AT Παραλογιστὸς, Qui fallacibus rationibus capi potest, εὐαπάτητος, Polyb. 5, (75, 2.) Καί μοι δοκεῖ πάντων τῶν ζώων παραλογιστότατον ὑπάρχειν ἄνθρωπος, δοκοῦν εἶναι πανουργότατον. " Ἀπαραλό- " γιστος, Qui decipi nequit. Item active, Non deci- " piens, confictus ad decipiendum: Hes. ἀπαραλό- " γιστον, ἀψευδὲς, ἀληθές." [Jambl. V. P. 246. " Chrys. in Gen. Hom. 20. T. 1. p. 136, 24." Seager. Mss.] " Unde ADV. Ἀπαραλογίστως, Ita ut non " decipiaris, decipi possis. Aliis, Non præter insti- " tutum, improvide." [* Εὐπαραλόγιστος, Polyb. 5, 75, 2. 11, 29, 9. Hierocl. in Carm. Pythag. 148, 10. Lond.]

[* Περιλογίζομαι, unde * " Περιλογισμὸς, Thom. M. 216. Duker. Præf. Thuc. 12." Schæf. Mss. * " Περιλογιστικὸς, ad Hesych. 1, 959, 1." Dahler. Mss.]

Προσλογίζομαι, Imputo, Acceptum fero, Attribuo, Ascribo, ἀνατίθημι et προστίθημι, Bud. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 7." Schæf. Mss. Herod. 2, 16. 5, 54. * Προσλογιστέος, 8, 185.]

Συλλογίζομαι, Colligo, Ratiocinatione colligo, ut ii, qui calculis subductis summam conficiunt. Dem. (285.) Παρηκολουθηκότα ἐξ ἀρχῆς τοῖς πράγμασι, καὶ συλλελογισμένον ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ταῦτ' ἔπραττεν ὁ Φίλιππος, Qui recta conjectura judicasset et ratione subducta collegisset, Greg. Ὁ διὰ τῶν ὁρωμένων καὶ τεταγμένων τὸν ἀρχηγὸν τούτων συλλογιζόμενος, E rerum ordine ratisque temporum vicibus statuens Deum esse mundi conditorem, atque ratiocinatione colligens. Similiter et συλλέγομαι capitur pro Ratiocinor, Colligo: ut mendose colligis, inquit Stoicus. Hæc et alia Bud. 665. qui ap. Aristot. in princ. 7. Metaph. συλλογίζεσθαι interpr. Colligere summam dictorum et rationem, Ἐκ δὴ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι δεῖ καὶ συναγαγόντας τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθεῖναι. Apud Dialecticos accipitur itidem pro Colligo et concludo, Ex assumtione propositionum, quasi calculis subductis, summam argumentorum efficio, Aristot. Rhet. 2. Τὸ μὴ συλλογισάμενον συμπερασματικῶς ὥσπερ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς, τὸ τελευταῖον εἰπεῖν, 1. Συλλογιζόμενον· ἢ ἐπάγοντα δεικνύναι ὁτιοῦν. Sic. ap. Themist. et ceteros Logicos. || Accipitur etiam pro ἀναλογίζομαι, Mecum reputo, Perpendo, Plut. (Pomp. 60.) de Cæsare Rubiconem transituro, Αὐτὸς ἄρα πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος. Bud. [" Diod. S. 2, 412. * Συλλογίζω, Vales. ad Theodorit. 94." Schæf. Mss. Dio Chrys. Or. 35. p. 72. * Συλλογιστέος, Plato de Rep. 517. Aristot. Topic. 8, 2, 11.] Συλλογισμὸς, Collectio quæ ratiocinando fit, vocab. Arithmeticorum, i. e. Computatio qua subductis calculis summa colligitur: unde συλλογισμοὺς ὑπέχειν, ut λόγον ὑπέχειν, Posito calculo et summulis collectis rationem reddere. Pisides ap. Suid. Ὅπως ὑφέξῃ τοῖς ἐπείκταις ἀγγέλοις Τοὺς συλλογισμοὺς τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων. || Inde ad Dialecticos translatum vocabulum, quod assumtis duabus propositionibus, quasi subductis calculis, tertium aliquid veluti summam inferunt. Quint. modo Syllogismum vocat, modo Ratiocinationem: ut 5, 14. ubi docet quid ab epicheremate differat. Aristot. Anal. prior. 1, 1. συλλογισμὸν dicit esse λόγον, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει, τῷ ταῦτα εἶναι, vel διὰ τῶν κειμένων, ut Gell. legit 15, 26. addens, Ejus definitionis non videbatur, habere incommode facta interpretatio hoc modo, Syllogismus est oratio in qua, consensis quibusdam et concessis, aliud quid quam quæ concessa sunt, per ea quæ concessa sunt, necessario conficitur: τεθέντα autem et κείμενα appellat λῆμμα et πρόσληψιν, sumtionem et assumtionem, h. e. majorem et minorem propositionem: at τὸ ἕτερον τῶν κειμένων vocat τὸ συμπέρασμα s. ἐπιφορὰν, conclusionem s. illationem. Complura autem syllogismorum genera traduntur in dialecticis. Hunc vero συλλογισμὸν Aristot. aliquando λογισμὸν appellat, ut de Demonstr. 2,

18. Οἷον δόξα καὶ λογισμός: et Top. 6, 3. Ἰσότης ἐναντίων λογισμῶν, Contrariorum syllogismorum. Sic et Phys. 2, 8. et alibi. VV. LL. Aliquando συλλογισμὸς accipitur pro Quadam sui parte, i. e. pro Eo ipso quod in syllogismo infertur, quæ est conclusio s. complexio, Aristot. de Syllog. 2, 17. Ἀεὶ γὰρ ἐναντίος συλλογισμὸς γίνεται τῷ πράγματι. Contra Cic. conclusionem dicit pro Ipso syllogismo: de Divin. 1. Conclusio autem rationis ea probatur, in qua e rebus non dubiis id quod dubitatur efficitur, VV. LL. || Quintil. autem 3, 6. συλλογισμὸν inter species legalis status numerat, ac συλλογισμὸν accipit statum ratiocinativum vel collectivum. De quo plura 7, 9. Idem tradit 9, 2. Rutilium Lupum et Celsum, secutos Gorgiam, συλλογισμὸν posuisse inter schemata et interpretatos esse Collectionem. [" Ad Lucian. 1, 364. Diod. S. 2, 233." Schæf. Mss. * Συλλογιστής, Gl. Ratiocinator.] Συλλογιστικός, Ratiocinativus, Syllogisticus: συλλογιστικὴ πρόθεσις, συλλογιστικὸν ἐνθύμημα. Item status σ., Status ratiocinativus, Cic., ut testatur Quintil. 5, 10. Et σ. λόγοι ap. Diog. L. in Zen.
B 346. [Gl. Rationalis.] Συλλογιστικῶς, More syllogismorum: ut Diog. L. ibid. dicit περαντικοὺς λόγους vocari τοὺς συνάγοντας μὴ σ. Ἀσυλλόγιστος, ὁ, ἡ, Non recte ratiocinans. Non probe colligens et concludens, ut bonus syllogismus, s. potius Non probe collectus et ratiocinando conclusus, Synes. Ep. 154. Οἷς ἂν ἐντύχῃς, εὐθὺς ἀκούσῃ τινὰ περὶ τῶν ἀ. συλλογισμῶν, de syllogismis male concludentibus. Et ἀ. λόγοι ap. Diog. L. in Zen. 347. Οἱ παρακείμενοι μὲν πιθανῶς τοῖς συλλογιστικοῖς, οὐ συνάγοντες δέ: ut cum ita infertur, Si equus est Dion, animal est Dion: sed equus non est Dion; non igitur animal est Dion. Et ἀ. συμπλοκὴ ap. Alex. Aphr. in Top., cum duæ propositiones male junguntur. Diversa autem signif. Plut. de Deo Socr. (293.) scribit δαιμόνιον Socrati συνάψαι ὄψιν, ἣ μόνη τοι πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος ἐν πράγμασιν ἀδήλοις καὶ πρὸς ἀνθρωπίνην ἀ. φρόνησιν. VV. LL. exp., Cujus ratio iniri non potest, Qui syllogismo aut conjectura colligi non potest. In iisd. VV. LL. e sententiis monasticis affertur, Ἀσυλ-
C λόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία, pro Expers rationis et imprudens. [" Abresch. Æsch. 2, 35. Diod. S. 2, 284." Schæf. Mss.] Ἀσυλλογίστως, Sine ratiocinatione, Non utendo syllogismo, Sine ratiocinatione, i. e. Inconsiderate, Plut. de Def. Orac. Ἀ. ἅπτεται τοῦ μέλλοντος, ὅταν ἐκστῇ μάλιστα τοῦ παρόντος, Sine ratiocinatione ulla futurum auguratur. " Εὐσυλλόγιστος αἰτία, Causa quæ colligi facile potest." [Plut. Othone 14.] Ἀντισυλλογίζομαι, Contrario syllogismo refuto, Syllogismum syllogismo oppono, Contraria ratiocinatione colligo et concludo, Arist. Rh. 2. περὶ λύσεων loquens, Ἔστι δὲ λύειν ἢ ἀντισυλλογισάμενον ἢ ἔνστασιν ἐνεγκόντα: addens, Τὸ μὲν οὖν ἀντισυλλογίζεσθαι, δῆλον ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν τόπων ἐνδέχεται ποιεῖν. Et 3. non procul a fine, Τὰ πρὸς τὸν ἐναντίον λόγον λεκτέον, λύοντα καὶ ἀντισυλλογιζόμενον. [* Ἀντισυλλογισμός, Syllogismus contrarius, Schn. Lex. * Προσυλλογίζομαι, Aristot. Anal. Pr. c. 19. * Προσυλλογιστέον, Topic. 6, 3, 10. * " Προσυλλογισμός, Procl. in Plat. Alcib. 336. Cr." Boiss. Mss.]
D Ὑπολογίζομαι, Reputo, Rationem habeo, λόγον ἔχω, ὑπόλογον ποιοῦμαι, Dem. (259.) Μηδὲν, ὧν ἠδίκησθε, ἐν οἷς ἐπιστεύθητε, ὑπολογισάμενοι, Injuriarum præteritarum rationem nullam habentes in iis rebus quæ fidei vestræ permissæ sunt, Injurias non reputantes. Andoc. Ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ὑπελογίζοντο τὰς νίκας, Rationem nullam victoriarum habebant. Hæc et alia ejusdem signif. exempla affert Bud. 171. Et e Plat. Apol. Socr. (16.) Κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν, Vitæ periculi rationem habere. Et ex Eod. Μηδὲν ὑπολογίζεσθαι πρὸ τοῦ αἰσχροῦ, Nihil magis formidare quam turpitudinem. || Cam. interpr. etiam Imputo, et VV. LL. Cogito, Suspicor, Prætexo, Simulo. [Jambl. Protr. 362. V. P. 14. " Dionys. H. 3, 1517. 1760. 4, 2064. 2197. Thom. M. 875. Plato Gorg. 111. Apol. 156. bis." Schæf. Mss. Polyb. 6, 39, 15. * Ὑπολογισμός, Joseph. A. J. 15, 9, 3. * Ἀνθυπολογισμός, Gl. Compensatio.]

At vero Λογὰς, et Λογάδην, et Λογία, ad illud

A λέγω pertinent, de quo priore loco egi, i. e. Lego, Colligo. Nam Λογὰς, άδος, ὁ, ἡ, Delectus, Selectus, Electus, i. q. ἐκλεκτὸς, ἐπίλεκτος. Est autem masculini et fem. generis, sicut ἐθὰς, cum hujus terminationis verbalia soleant esse tantum feminina. Plerumque vero plur. num. effertur. Exempla ex Eur. Paus. et Basil. habes ap. Bud. initio p. 184. Herod. 1, (36.) dicit λογάδας νεηνίας, Delectos adolescentes. Plerumque λογάδες absolute ponitur pro λογάδες νεανίαι aut στρατιῶται. Thuc. 5, (67.) Ἀργείων οἱ χίλιοι λογάδες, οἷς ἡ πόλις ἐκ πολλοῦ ἄσκησιν τῶν ἐς τὸν πόλεμον δημοσίᾳ παρεῖχε: (60.) p. 185. Λογάδες ἀφ' ἑκάστων ἀξιόμαχοι δοκοῦντες εἶναι: 6, (100.) p. 231. Τριακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λογάδας, καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐκλεκτοὺς ὡπλισμένους. Herodian. modo cum ἐπίλεκτοι copulat λογάδες, modo ἐπίλεκτοι λογάδες dicit: (8, 5, 11.) Σὺν ἐπιλέκτοις καὶ λογάσιν ἀπ' Ἰταλίας πάσης ἀνδράσιν: (6, 11.) Τοὺς ἀπὸ Ῥώμης ἐπιλέκτους καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας λογάδας ἤθροιζεν, Delectos milites: 2, (13, 21.) Προὔπεμψε λογάδας
B ἐπιλέκτους, Electissimos quosque milites. Item λογάδες λίθοι, Selecti lapides οἱ ἐπίλεκτοι καὶ οὐχ οἱ ἐπιτυχόντες, Thuc. Schol. dicens sic ap. eum accipi l. 4. Et Epigr. fem. gen. λογάδα στρατιὴν, Delectum exercitum. || Λογάδες dicuntur etiam Oculi, οἱ ὀφθαλμοὶ, Suid. ex Epigr. citans, Ἰνδῴη δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἴθοπος αἴγλης, Ἀλλὰ τεῶν λογάδων πουλύ γ' ἀφαυροτέρην. Nicandri autem Schol. λογάδας esse dicit τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν, Album in oculo, Θ. 291. in descriptione hæmorrhoi serpentis, Τοῦ μὲν ὑπὲρ νιφόεντα κεράατα δοιὰ μετώπῳ Ἐγκεῖται· πάρνοψι φάη λογάδας τε προσεικής. " Λογχὰς, ex Etym. affer-" tur pro Albugo oculi, Album in oculo. Sed simul " annotatur, scribi etiam λογάς. Hes. sane λογάδας " quibusdam esse dicit τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν, qui-" busdam τοὺς κανθοὺς, quibusdam τὰς ὄψεις, qui-" busdam etiam τὰς λευκὰς ψήφους." [" Lobeck. Aj. p. 272. ad Diod. S. 1, 534. Paus. 1, 325. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlix. ad Herod. 445. 462. 677. Jacobs. Anth. 11, 137." Schæf. Mss. * Λοχά-
C δες, pro λογάδες, Etym. M. e Callimacho (Fr. 132.) ὅστις ἀλιτροὺς Αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λοχάσιν.] Λογάδην, Lecte, Electe, ἐπιλέκτως, Thuc. 4, (31.) p. 132. Ἔρυμα αὐτόθι ἦν παλαιὸν, λίθων λ. πεποιημένον, E lapidibus selectis, [potius Collectis, Collectitiis, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 295.] Et 6, (66.) p. 219. Ἐρυμά τε, ᾗ ἐνεφοδώτατον ἦν τοῖς πολεμίοις, λίθοις λ. καὶ ξύλοις διαταχέων ὤρθωσαν: (4, 4.) Λ. φέροντες λίθους, Lectos lapides comportantes. [* Λογαῖος, i. q. λογὰς, Ibycus Strabonis 1. p. 158. λίθος.] At Λογία, Collecta, Id quod in Ecclesiis conferebatur et colligebatur ad tenuiorum paupertatem sublevandam. Apud Cic. autem Collecta est quod in convivium conferebatur symbolum: Collectam a conviva Crasse exigis. Suid. scribit Chrys. in ἑρμηνείᾳ Epistolæ ad Cor. λογίαν vocare τὴν συλλογὴν, dicentem, Περὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους: quæ verba habentur 1 Cor. 16. initio, ubi annotat Chrys. eum transire ad τὴν ἐλεημοσύνην et τὴν εἰς
D τοὺς ἁγίους ἐπικουρίαν: et paulo post subjungit, Λογίαν δὲ τὴν συλλογὴν καλεῖ, qua sc. ἕκαστος συνεισφέρει τι. Has λογίας s. συλλογὰς s. ἐλεημοσύνας ad subveniendum pauperibus collatas, Paul. alibi vocat εὐλογίας. Suidæ autem et Hes. λόγιαι sunt etiam ἐκλογαὶ, καρποφορίαι, ἐπιλογαί.

ΛΕΙΑ, ἡ, Præda, i. e. Corpora ipsa rerum quæ capta sunt, ut Gell. exp. qualia sunt Mancipia et Jumenta; at λάφυρα dicuntur Exuviæ, et quæ in urbium direptionibus auferuntur. Plut. Coriol. Πολλῇ λείᾳ θρεμμάτων καὶ ἀνδραπόδων περιτυχὼν, Xen. Ἑλλ. 1, (3, 2.) Λείαν ἅπασαν κατέθεντο ἐς Βιθυνούς. Item λείαν ἄγειν, ἀπάγειν, ἐλαύνειν, ἀπελαύνειν, Prædam agere, ut Liv. loquitur. Xen. K. Π. 5, (3, 1.) Πολλοὶ δὲ καὶ λείαν πλείστην ἄγοντες, Herodian. 3, (14, 2.) Καὶ κατατρέχοντας τὴν χώραν, λείαν τε ἀπαγαγεῖν καὶ πορθεῖν τὰ πλεῖστα: 7, (3, 3.) Λ. αἰχμαλώτους ἀπάγειν τῶν ἐχθρῶν. Claudian. quoque Captivam prædam dicit. Idem (6, 2, 14.) Κατατρέχων τε καὶ καθιππεύων Μεσοποταμίαν, λείας ἀπήλαυνε. Item

λείαν λαβεῖν, Prædam capere: Cic. Capta crudelissime e fortunis alicujus præda. Thuc. 6, (95.) p. 229. Λείαν τῶν Λακεδαιμονίων πολλὴν ἔλαβον, ἣ ἐπράθη ταλάντων οὐκ ἔλαττον πέντε καὶ εἴκοσι: 2, (94.) Καταδραμόντες τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλὰ, καὶ ἀνθρώπους καὶ λείαν λαβόντες. Item λείαν ποιεῖν, Prædam facere: Cic. Maximos quæstus prædasque fecisse. At paulo aliter Sallust. Regnum ejus sceleris sui prædam fecit. Et λείαν ποιῶ τινα, Deprædor aliquem. Thuc. 8. Καὶ τὴν χώραν καταδρομαῖς λείαν ἐποιεῖτο, Incursionibus deprædabatur, Plut. Coriol. Τά τε σώματα λείαν ἐποιήσατο, καὶ τὰ χρήματα διήρπασε, Synes. Ep. 107. Τῶν πολεμίων μὲν ἐπεχόντων καὶ λείαν ἅπαντα ποιουμένων, Omnia deprædantibus. || Λείη, Hesychio ἡ τῶν θρεμμάτων ἀγέλη: quemadmodum Schol. Soph. Aj. (25.) Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν Λείας ἁπάσας καὶ κατηναρισμένας, hic λείας exp. τὰ ποίμνια, τὰ βοσκήματα: vel etiam Pecudes prædando abactas. " Λείη, Ionice pro λεία, " Præda, Pecudum grex. Interdum pro λεία, Lævis, " e λεῖος." [" Timæi Lex. 174. et n., Ammon. 88. Valck. Anim. 145. ad Herod. 179. 480. ad Charit. 236. Burm. ad Phædr. p. 20. Mitav., ad Mœr. 253. Zeun. ad Xen. K. Π. 504. Thom. M. 743. ad Paus. 308. Heind. ad Plat. Gorg. 256. Pecudes, ad Diod. S. 2, 334. 390. 391. 393. Paus. 3, 142. Heyn. Hom. 6, 238. Chrestom. Flav. p. 29." Schæf. Mss.] " Λαιὰν, Hes. esse dicit ἐκκλησίαν: item κτῆσιν: " addens Dores λαῖαν dicere ἐπὶ τῆς λείας, de " præda." [Phot. Λεία· ἡ ἐν πολέμῳ ὠφέλεια. Καὶ * λεῖα· ἄρουραι. Λείας· παῖδας ἀπὸ πολεμίων.] Λεηλασία, Prædatio, Ipsa actio agendi prædam, Apol. Rh. 2, (302.) ἱρεύσαντο Μῆλα, τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν, Oves quas inter prædandum Amyco abegerant. Hesychio est αἰχμαλωσία, ληστεία, ἁρπαγὴ, μάχη, ἀδικία. Λεηλατέω, Prædam ago, λείαν ἀπελαύνω, ut Herodian. loquitur, Prædando abigo, προνομεύειν βιάζομαι, ut ab Hes. exp. Pro Prædam ago capitur ap. Soph. Aj. (342.) ἢ τὸν εἰσαεὶ Λεηλατήσει χρόνον, i. e. λείαν ἐλάσει, ληστεύσει, πορθήσει, Schol.: Xen. (K. Π. 1, 4, 17.) Λεηλατεῖν ἐκ τῆς Μηδικῆς. Cum vero accus. additur, capitur pro Prædor, Deprædor, Depopulor: ut λείαν ποιῶ. Herodian. 3, (9, 6.) Τήν τε χώραν λεηλατήσας, Agrum depopulatus, Polit.: Plut. Camillo, Ἀνδραποδίζεσθε καὶ λεηλατεῖτε καὶ κατασκάπτετε τὰς πόλεις αὐτῶν. [* Λεηλατικὸς, Gl. Prædaceus. * " Λεηλατεύω, ad Hesych. 2, 441, 4." Dahler. Mss. Λεηλατεύειν, Photio ληστεύειν, ἁρπάζειν.]

Ἀγελεία, Prædas agens, Prædatrix, ἡ λείας ἄγουσα, ut Xen. loquitur, Palladis epith.: παρὰ τὸ λείας ἄγειν, Eust. nam ληΐτις est: vel παρὰ τὸ λεὼν ἄγειν, a ductando populo, quippe quæ sit ἡγεμονική: qua signif. ἀγέλαος et λαγέτας poni Idem annotat. Sed prior etymologia magis consentanea videtur, cum ead. Minerva et ληΐτις ab Hom. dicatur et σκυλήτρια a Lycophr. Il. Δ. (128.) πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη, Ἥ τοι πρόσθεν στᾶσα βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν, Hesiod. Θ. (318.) βούλησιν Ἀθηναίης ἀγελείης. [" Heyn. Hom. 4, 578. 5, 143. 6, 92. 250. 7, 44. ad Il. Δ. 128. Græv. Lectt. Hes. 603." Schæf. Mss. Ἀγήλειος, ὁ, ἡ, Prædator, Prædas agens. Unde ἀγηλείοιο, ap. Hes. λαφυραγωγοῦ.

Ἀκρόλειον, Primitiæ manubiarum, prædæ, quasi τὸ ἄκρον τῆς λείας: Πολυξένην καταθῦσαι τοὺς Ἕλληνας ἀκρόλειον. Item, Ὅσα ἦν θεοῖς ἀναθήματα καὶ ἀκρόλεια: qui ll. a Suida citantur. Apud quem etiam habetur Ἀκρόλειον, ἀπαρχὴ, ὥσπερ πρωτόλειον: ut sc. hoc nomine generaliter Quævis primitiæ significentur: sequendo tamen ipsum etymum proprie Primitias manubiarum significat, ut exposui: quasi quis dicat Summam prædæ, spoliorum. Πρωτόλειον, s. potius plur. Πρωτόλεια, τὰ, Primitiæ prædæ, manubiarum, ἡ τῆς λείας ἀπαρχὴ, quam diis offerebant, utpote victoriæ auctoribus. Generaliter autem pro Quibusvis primitiis. Julian. Jamblicho, Σοὶ πρώτῳ καθάπερ θεῷ τὰ πρ. τῶν ἐμαυτοῦ σώστρων ἀπέδωκε, σύμβολον ἀφίξεως τῆς ἐμῆς, Eur. Or. (382.) Τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια, θιγγάνω Ἱκέτης, ἀφύλλον στόματος ἐξάπτων λιτὰς, Schol. τὰ πρῶτα et τῆς ἱκεσίας τὴν

A ἀπαρχήν. At πρωτόλειον ap. Suid. post Πρωτόλεια et in Ἀκρόλειον. [" Ad Dionys. H. 2, 717." Schæf. Mss.]

Λεΐζομαι, Prædor, Epigr. [adesp. 130.] ET Λεΐζομαι, pro eod. ex Epigr. Λεϊστὸς, Prædabilis, ληϊστὸς, VV. LL. Vide Ληϊστός. [" Heyn. Hom. 5, 616." Schæf. Mss.]

¶ Ληΐη, Præda, i. q. λεία, ex eoque factum dialysi Ionica: ut βασιληΐη pro βασιλεία. Herod. (4, (103.) Ἀπὸ ληΐης ζῶσι, Vivunt e præda s. e rapto, ut Ovid. [Met. 1, 144.] loquitur. Idem 1. Κατὰ ληΐην ἐκπλώσαντες, Prædabunde, Prædandi gratia. Idem, Ληΐην ποιεύμενος τῷ στρατῷ, Prædas agens exercitu. Ex Eod. affertur ληΐη θέσθαι, quod mendosum videtur, pro Diripere, [ληΐην θέσθαι, 4, 202.] || Hesychio ληΐη est non solum προνομία, sed etiam βοσκήματα, sicut et λεία supra. [" Ad Mœr. 253." Schæf. Mss. * Φιλολήϊος, Prædo, Hom. H. in Merc. 335.]

Ληϊὰς, άδος, ἡ, Prædando capta, abacta. Unde B ληϊάδας, ap. Hes. ἐκ λείας αἰχμαλώτους συλληφθείσας. Eust. ληϊστὰς, αἰχμαλώτους, Captivas. Il. Υ. (193.) Ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας Ἦγον. Apoll. Rh. 4, (35.) ἀφνειοῖο διειλυσθεῖσα δόμοιο Ληϊὰς, Puella s. Mulier prædando rapta ex opulenta domo se subducit, ἔτ' ἀηθέσσουσα δύης, καὶ δούλια ἔργα Εἶσιν ἀτυζομένη, Schol. αἰχμάλωτος, δορυάλωτος. ET Ληϊάδης, Prædando captus, abductus, Captivus, αἰχμάλωτος, Hes.

Ληΐς, ΐδος, ἡ, i, q. λεία s. ληΐη, Il. Λ. (676.) Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλὴν, Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν, Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, Ἵππους τε ξανθὰς, ubi nota quæ ληΐδος nomine comprehendat: non manubias, nec exuvias, sed pecudes: sicut et de λεία supra dictum fuit. Od. Ξ. (86.) καί σφιν Ζεὺς ληΐδα δοίη. Ab Eust. active quoque exp. λαφυραγωγία: ab Hes. etiam μερὶς, ψιλὴ κτῆσις: a Tzetze autem ἡ τῶν τετραπόδων κτῆσις, derivante a λήϊα, quod τετράποδα significat, quippe quæ τὰ λήϊα κατανέμεται, in Hesiod. C Θ. (442.) de Hecate, Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδρὴ θεὸς ὤπασε πολλὴν, Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ. Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληΐδ' ἀέξειν, Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. Sed commode ibi exponere possumus Pecora, Pecudes: sicut λεία et ληΐη exp. βοσκήματα: quæ inde ληΐς s. λεία dicuntur, quoniam a prædonibus abigi solent. Καταχρηστικῶς autem ληΐς dicuntur etiam χρήματα, Schol. Apoll. Rh. dicens proprie esse τὰ ἐκ λαφυραγωγίας: sic autem accipit h. l. 1. Εἴ κεν ἐπιτρέψητε δόμους καὶ ληΐδα πᾶσαν Ὑμετέρην ξείνοισι καὶ ἀγλαὸν ἄστυ μέλεσθαι: sed ibi quoque pro Pecoribus accipi forsan possit. || Ληΐδας Hes. exp. etiam αἰχμαλώτους: qua signif. et ληϊάδες dicuntur. [" Valck. ad Ammon. 88. Heyn. Hom. 6, 238. 8, 48. Jacobs. Anth. 8, 112. Magna pecoris copia, ad Diod. S. 2, 334." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 317. Theocr. 25, 97. 116.] Ληΐδιος, Prædando captus, Captivus, αἰχμάλωτος. Et ληϊδίη ap. Oppian. itidem pro αἰχμάλωτος, Eust. qui ab Homerico ληΐς D derivat. Item ληΐδιαι χεῖρες, ex Epigr. Captivæ manus. [" Jacobs. Anth. 8, 199. 10, 376." Schæf. Mss. * Ἐπιληΐς, Jure belli parta, Xen. Ἑλλ. 3, 2, 17. πόλις.]

Ληΐτις, Prædatrix, ἀγελείη, de spoliis s. exuviis Doloni detractis, Καὶ τάδ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς Ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, ubi ληΐτις epith. est Minervæ, a ληΐς, Eust. sicut supra Eid. ἀγελείης epith. ab eod. Poëta tribui dixi. || Ληΐτις est etiam αἰχμάλωτος, ut Index in Eust. habet: verba autem ejus, unde hæc sumta est expositio, quia ambigua videntur, ascribam, Ληΐδα δὲ ὑποκοριστικῶς ἢ μάλιστα παρωνύμως τὴν λείαν εἰπόντος Ὁμήρου, ληϊδίην ἐντεῦθεν Ὀππιανός φησι τὴν αἰχμάλωτον, ὁ δὲ Λυκόφρων (105.) ληΐτιν. Confirmari autem hoc ex Etym. potest, qui ληϊάδας et ληΐτιδας ἐπὶ τῶν γυναικῶν dici scribit τὰς αἰχμαλώτους. [" Heyn. Hom. 4, 578. 6, 92. Musgr. Hel. 1382." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 818. κούρη.]

" Ληΐται, Hesychio ἡγεμονίαι, στρατεῖαι, λαφυρα-

" γωγιαι." "Λῄιτα Eid. κτήματα." " Λεισμαδια, Hesychio αἰχμάλωτος, λεηϊσμένη." " Ληισθιῶν, Eid. τρεπομενος." "Ληαθέων, Eid. " στρεφόμενος: pro quo et ληϊσθιῶν: proculdubio " igitur ascribendum s. subscr. ei ι."

Ληΐζω, σω, Prædor, Deprædor, Prædas agendo infesto, Depopulor, Thuc. 4, (41.) p. 135. Ἐλῄιζόν τε τὴν Λακωνικὴν καὶ πλεῖστα ἔβλαπτον, ὁμόφωνοι ὄντες, i. e. λείαν ἐποιοῦντο τὴν Λακωνικὴν, ut supra loquitur. Et Ληΐζομαι quoque signif. activa pro ληΐζω. Idem Thuc. 1. Ἐληΐζοντο δὲ καὶ κατ' ἤπειρον ἀλλήλους: 5, (115.) p. 197. Ἐκήρυξαν δὲ, εἴ τις βούλεται παρὰ σφῶν Ἀθηναίους ληΐζεσθαι. Metaphorice quoque accipitur, Hesiod. Ἔργ. 2, (320.) Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο, Nullam meliorem faciet s. nanciscetur prædam, quam si bonam uxorem sibi comparet, Nulla meliore potietur præda. Etym. scribit ληΐζεσθαι proprie esse τὸ τὰ σιτοφόρα χωρία ἐκκόπτειν, a λήϊον, Seges, derivans: καταχρηστικῶς autem dici ἐπὶ τῶν ἀπὸ πολέμου κτηθέντων. Sed rectius a ληΐη derivatur. [" Lennep. ad Phal. 45. ad Od. A. 398. ad Mœr. 253. Wessel. Probab. 41. Toup. Opusc. 2, 28. 229. Brunck. Aristoph. 2, 75. Jacobs. Anth. 7, 382. 11, 144. Thom. M. 743. Musgr. Rhes. 74. Hel. 482. Antip. Th. 29. Bianor 10. Christod. Ecphr. 164. Eripio, Fischer. ad Palæph. 75. Sortior, Nanciscor, Simonid. 3. Mitsch. ad H. in Cer. 143. Brunck. Soph. 3, 459. Ληΐζεσθαι, Prædando acquirere, Aristoph. 3, 34." Schæf. Mss. Herod. 6, 86. Thuc. 3, 85. 4, 41.] " Λῄζομαι ex Epigr. affertur " pro ληΐζομαι positum. Sed pro eo scr. potius λῄ-" ζομαι per η cum ι subscr." [" Λῄζω, ad Mœr. 300. Ind. Eurip. v. Ληΐζω, Musgr. Rhes. 74. Tro. 373. 866. Hel. 482. Tullius Gem. 9." Schæf. Mss.] Ληϊστὴρ ET Ληΐστωρ, ὁ, Prædator, Prædo, Od. Γ. (72.) ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε, Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, οἵτ' ἀλόωνται Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες; O. (426.) Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι ληΐστορες ἄνδρες Ἀγρόθεν ἐρχομένην, Viri prædatores. Item ex Epigr. ληΐστορι χαλκῷ, Prædatitia pecunia: et ληΐστορι μύθῳ, e Nonno (Jo. 220, 2.) Furtivo sermone. [" Ληϊστὴρ, ad Herod. 405. Jacobs. Anth. 7, 143. Ληΐστωρ, 11, 231. Wakef. S. Cr. 2, 106. ad Charit. 299." Schæf. Mss.] AT " Ληϊστόριον " Hesychio est πτύον ἐφ' οὗ τὸ πῦρ φέρεται." Ληϊστὴς, i. q. ληϊστὴρ, proprie ὁ τὰ τετράποδα ἀπελαύνων, Etym. [" Ad Mœr. 253. ad Herod. 446. ad Charit. 600." Schæf. Mss. * Ληϊστὶς, Phurnut. c. 20.] " Ληϊστοσάλπιγγες, dicti fuerunt Tyrrheni, quod " prædones essent et primi tubas invenerint. Hes." [Phot. Ληστοσαλπίγκτας· τοὺς Τυῤῥηνοὺς, ἀπὸ Πισαίου τοῦ εὑρόντος.] AT Ληϊστὸς, Prædando captus, Inter prædandum raptus, Prædando acquisitus, ὁ ἐκ λείας καὶ ληστείας κτητὸς, Etym. Item Qui prædando capi s. comparari potest, Il. I. (408.) Ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα, Κτητοὶ δὲ τρίποδες καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα· Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ Οὔθ' ἑλετὴ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, Prædando recuperari non potest. Ubi habes ληϊστοὶ a ληΐζομαι, et λεϊστὴ a λείζομαι: quæ scriptura verior est, et in meo vet. Homeri Cod. extat: quidam tamen impressi libri habent λεϊστή. Ad q. l. Homeri allusit Plut. περὶ Φιλαδελφ. cum ait, Ληϊστοὶ μέν τε φίλοι καὶ συμπόται, κτητοὶ δὲ κηδεσταὶ καὶ συνήθεις, τῶν πρώτων ὥσπερ ὅπλων ἢ ὀργάνων διαφθαρέντων, ἀδελφῶν δὲ ἀντίκτησις οὐκ ἔστι. [" Heyn. Hom. 5, 616. 7, 401." Schæf. Mss. "Ἀλήϊστος, Tutus a " prædonum et furum injuria, Hesychio ἄκλοπος, " ἀπόρθητος: perperam enim ap. eum scriptum " Ἀλιής. Nisi potius scripsisse putandus est Ἀλητς: " quod Ἀλῆτς est alioqui Nom. propr. urbis, quæ et " Tiryns nominata fuit, Eust. Rursum ap. Hes. le-" gitur Ἀλητς, μαινόμενος: forsan ab ἀλᾶσθαι, Fu-" rore percitum errare s. vagari." [* Ληϊστὺς, ad Lucian. 1, 354. ad Herod. 42. (5, 6.)" Schæf. Mss. * Ληϊστία, Procop. Anecd. 91.]

Ληστὴς, i. q. ληϊστὴς, ex eoque factum per synæresin, i. e. Prædator, Prædo, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 35.) Ἄδικος δὲ λῃστὴς καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν:

A quod hominum genus se πορισταὶς vocare solitum honestiore vocabulo, Aristot. Rhet. 3. scribit. Soph. Phil. (643.) Οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον Ὅταν παρῇ κλέψαι τε χ' ἁρπάσαι βίᾳ, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 19.) Τοὺς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκομένους βαρβάρους, A prædonibus captos, Dem. (162.) Λῃστὰς ὁμολογεῖτε καταπέμπειν: quibus interceptis dicit se τὸν τόπον τοῖς πλέουσιν ἀσφαλῆ παρεσχηκέναι. Quod vero ad scripturam attinet, non quidem in omnibus libris ι subscribitur, sed subscribi tamen frequentius solet. [" Villois. ad Longum 7. 62. Alciphr. 30. ad Mœr. 253. Ammon. 112. Valck. Anim. 194. ad Xen. Eph. 170. ad Herod. 405. Jacobs. Anth. 6, 61. 9, 221. 263. ad Charit. 502. 599. Λῃστὴν et στήλην conf., Müller. ad Tzetz. p. 705." Schæf. Mss. * Λῃστοκρατὴς, unde * " Λῃστοκρατῶς, Theod. Prodr. 186." Elberling. Mss.] Λῃστοκτόνος, ὁ, ἡ, Prædonum interfector, Epigr. Βέλτερον ἡγεμόνος λῃστοκτόνου εἰς κρίσιν ἐλθεῖν Ἢ τοῦ χειρούργου Γενναδίου παλάμας, Ducis prædones s. latrones interficientis: quos φονέας ibi

B appellat. [* Λῃστοτροφέω, Prædatores alo, Tatian. p. 85. Worth.] Λῄσταρχος, Princeps prædonum, Princeps latro, Bud. e Clem. Alex. [Polyæn. 4, 9, 3.] Λῃστάρχης pro eod., Plut. (Crasso 22.) Νομὰς λῃστάρχης. Prius autem λῄσταρχος agnoscunt Suid. Hes. exponentes λῃστῶν ἀρχηγός. [* " Λῃσταρχέω, Jo. Malal. 2, 93." Elberling. Mss. " Chrys. ad Theodor. 1. T. 6. p. 81, 37." Seager. Mss.] Ἀρχελῃστὴς SIVE Ἀρχιλῃστὴς, mutato ordine compositionis, pro eod.: λῄσταρχος, inquit Hes., ἀρχιλῃστής. [* " Συλλῃστὴς, ad Xen. Eph. 176. ad Charit. 272. * Συλλῄστρια, Aristoph. Fr. 281." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 158. * Φρενολῃστὴς, Meleager 42. * Ψευδολῃστὴς, Athen. 109.] Λῃστὸς, i. q. ληϊστὸς, Prædabilis, VV. LL. Λῃστικὸς, Prædatorius: βίος, Vita prædatoria, Aristot. Polit. 1. Et λ. ἔθνη, Gens quæ e rapto vivit, quæ prædis et latrociniis victitat, Aristot. Polit. 8, 3. Ἃ λῃστικὰ μέν ἐστιν, ἀνδρείας δ' οὐ μετειλήφασι, de Pontica et Epirotica gente. At τὸ λ., subaudi σύστημα, ut Thuc. Schol. infra in Λῃ-

C στικὸς subaudit, dicuntur Ipsi prædones, Prædonum agmen, ut τὸ στρατιωτικὸν, Ipsi milites, et τὸ δορυφορικὸν, Ipsi satellites. Thuc. 1. Τὰς ναῦς κτησάμενοι τὸ λ. καθῄρουν, Prædones tollebant, Latrocinia profligabant: 2, (69.) Καὶ τὸ λ. τῶν Πελοποννησίων μὴ ἐῶσιν αὐτόθεν ὁρμώμενον βλάπτειν τὸν πλοῦν τῶν ὁλκάδων, Prædones Peloponnesios. Rursum 1, (4.) Τό, τε λ. καθῄρει ἐκ τῆς θαλάσσης ἐφ' ὅσον ἠδύνατο. [" Thom. M. 576. Herodian. Philet. 450. et n., ad Cornel. Nep. 386." Schæf. Mss.] Λῃστικῶς, More prædonum, prædatorio, Thuc. 6, (104.) p. 232. Καὶ λῃστικώτερον ἔδοξε παρεσκευασμένους πλεῖν, 1, (10.) Πλοῖα τῷ παλαιῷ τρόπῳ λῃστικώτερον παρεσκευασμένα, Veteri more magis in piraticum modum ædificata. Λῃστεύω, Prædor, i. q. ληΐζομαι, nisi quod neutraliter capitur, ut et Prædor, i. e. Prædonem ago, E rapto vivo, Prædas ago, Dem. (46.) Λῃστεύειν ἀνάγκη, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τοῦ πολέμου χρῆσθαι τὴν πρώτην, Herodian. 1, (10, 2.) Κώμαις τε καὶ ἀγροῖς ἐπιτρέχων ἐλῄστευεν, In vicos agrosque factis incursio-

D nibus prædas agebat, h. e. ἐλεηλάτει, λείας ἤγαγε, λείας ἀπήγαγε s. ἀπήλαυνε, ut supra loquitur. Thuc. autem Schol. 1. p. 2. dicit etiam λῃστευομένη χώρα, Quæ a prædonibus infestatur. [" Valck. Adoniaz. p. 357. Xen. Eph. 76. 246. Diod. S. 1, 337. 2, 570. 572. ad Charit. 273. Antiquissimis temporibus nullam habuit infamiam, ad Od. Γ. 73." Schæf. Mss. Plut. Thes. 9.] Λῃστεία, Præda, h. e. Ipsa prædandi s. prædas agendi actio, Aristot. Polit. 1, 5. Οἱ δ' ἀπὸ θήρας ζῶσι· καὶ θήρας ἕτεροι ἑτέρας· οἷον, οἱ μὲν ἀπὸ λῃστείας, οἱ δ' ἀφ' ἁλιείας, οἱ δ' ἀπ' ὀρνίθων ἢ θηρίων ἀγρίων: ubi nota eum λῃστείαν facere speciem τῆς θήρας, Venationis; nam prædones sua quoque exercent aucupia et venationes, sed improba et nefaria. Thuc. 1, (5.) p. 2. Ἐτράποντο πρὸς λῃστείαν, καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένοις, ἥρπαζον καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. [" Ad Charit. 681." Schæf. Mss. * Λῃστία, Gl. Latrocinium, Grassatura. * " Λῄστευμα, Theod. Prodr. 94." Elberling. Mss. * Ἀλῄστευτος,

Joseph. A. J. 18, 9, 4. Achill. Tat. 181. *Καταληστεύω, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 297." Boiss. Mss. *Συλληστεύω, Schol. Lycophr. 7. Eust. ad Dionys. P. 680. Suid. 1, 482. " Africanus Ms. ap. Syncell. 296." Routh. Mss.]

[* " Ληστήρ, Thom. M. 576. Epigr. adesp. 648. Manetho 3, 258. ad Herod. 405. *Λήστειρα, Thom. M. 577." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 8, 19.] Ληστήριος, i. q. ληστικὸς, Prædatorius. AT Ληστήριον, i. q. ληστικὸν, Ipsi prædones, Prædatorum agmen, Plut. Pomp. de bello piratico loquens, Οὐ μὴν πρότερον ἐπ' αὐτοὺς ἐξέπλευσεν ἢ παντάπασι καθῆραι τῶν αὐτόθι ληστηρίων τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος: ubi ληστήριον accipi etiam potest pro Latrocinium, ut Bud. interpr. in Luciano (1, 513.) Καὶ λ. καὶ κῶνεια καὶ πυρετοὶ καὶ δικασταὶ καὶ τύραννοι, Plut. Sylla λ. Νομαδικὸν dicit Prædones Numidicos. [" Ad Charit. 681. Diod. S. 2, 529. ad Xen. Eph. 26. 32. 52. 58. 82. 90. 170. ad Lucian. 1, 384. Ammon. 81. Longus 26. 28." Schæf. Mss. *Ληστρὼν, Gl. Latrina.] Ληστρικὸς, i. q. ληστικός: νῆες, Naves prædatoriæ, Liv. Omnem oram a Malea prædatoriis navibus infestam habenti. Et λ. ναῦς, Thuc. Item λ. πλοῖον, pro eod., Piraticum navigium, Aristot. Polit. 1, 5. Βίος νομαδικὸς, γεωργικὸς, ληστρικὸς, ἁλιευτικὸς, θηρευτικὸς, i. e. ὁ ἀπὸ ληστείας, ὁ διὰ ληστείας πορίζόμενος τὴν τροφὴν, ut ibid. loquitur. ‖ Ληστρικοὶ, Qui latrocinia exercent, e rapto vivunt, prædis agendis se exercent, Prædones, Strabo 129. Λ. ὄντες καὶ πλάνητες οἱ Κίμβροι. Idem, Οὔτε γὰρ τὴν τοιαύτην αἰτίαν τοῦ ληστρικοὺς καὶ πλάνητας εἶναι τοὺς Κίμβρους ἀποδέξαιτ' ἄν τις, Plut. Quæst. Rom. de quodam Macello, p. 247. Βίαιον ἄνδρα καὶ λ. γενόμενον, καὶ περικόψαντα πολλοὺς, μόλις ἁλῶναι καὶ κολασθῆναι. ‖ Τὸ λ., i. q. τὸ ληστικὸν supra, et τὸ ληστήριον, Ipsi prædones, Prædonum agmen, σύστημα, Thuc. 1, (4.) p. 2. Τό, τε ληστρικὸν καθῄρει ἐκ τῆς θαλάττης ἐφόσον ἠδύνατο: sic enim quidam libri habent, etiam manuscripti: Schol. tamen ληστικὸν legit, et discrimen statuere videtur inter ληστικὸν et ληστρικόν: sic enim habet, Ληστικὸν, τὸ σύστημα, ἤγουν τοὺς ληστάς· ληστρικὸν δὲ, τὸ κτῆμα. Ita ληστρικὸν fuerit Prædaceum, Prædatitium: Gell. Prædacea pecunia, Prædatitia pecunia. [" Thom. M. 524. 576. Jacobs. Anth. 6, 242. 10, 22. Anim. 316. Xen. Eph. 25. Herodian. Philet. 450. et n., Valck. Anim. ad Ammon. 80." Schæf. Mss.] Ληστρικῶς, Prædonum more, ut ληστικῶς. [Strabo 2. p. 188., 12. p. 855. Plut. 7, 306.] Ληστρὶς, ίδος, ἡ, Prædatoria, Prædatrix: νῆες, Naves prædatoriæ s. piraticæ, quæ ληστρικαὶ paulo ante. [" Diod. S. 2, 85. 145." Schæf. Mss. Plut. Theseo 9. Crasso 10.]

[* " Ἀποληΐζομαι, Hesiod. Ἔργ. 320. Herod. 1, 69." Kall. Mss. * " Ἀποληστικὸς, Suid. v. Θυσία." Boiss. Mss.] " Καταληΐζομαι, Prædationibus incurso, " Vasto, Diripio: Hes. καταληΐζεται, διαρπάζει: " καταληϊσάμενος, λαφυραγωγήσας, καταπατήσας."

" Ἀλησίας Hes. dici scribit σπονδὰς, ἀνοχὰς, Fœ" dera, Inducias: ἀπὸ τοῦ μὴ ληΐζεσθαι. Et forsan " ei ι subscribendum est."

" ΛΗΙΟΝ, Ionica dialysi pro λεῖον s. λαῖον, quod " est Seges: seu, ut Hes. vult, πύρινος καρπὸς, Tri" ticea frux, Triticeæ fruges. Aristoph. Schol. λήϊον " ὡραῖον vocari scribit τὴν πρώτην ἔκφυσιν τῶν πυρῶν. " Ex Aristot. vero H. A. 9. Λήϊον τοῦ σίτου, pro " Herba tritici. Poëtæ frequentius utuntur pro Arvo " segetibus consito, Campo segetum: quod est σιτο" φόρον χωρίον. Il. B. (147.) Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος " μέγα [βαθὺ] λήϊον ἐλθών. Sic Hesiod. Ἀ. (288.) " ἔην βαθὺ λήϊον· οἵ γε μὲν ἤμων Αἰχμῇς ὀξείῃσι " κορυνιόεντα πέτηλα Βριθόμενα σταχύων." [Cf. Ληΐζω. " Eichst. Quæst. p. 31. Ruhnk. Ep. Cr. 136. Theogn. 109. ad Charit. 235. Græv. Lectt. Hes. 609. Theætet. 2. Brunck. Soph. 3, 520. ad Diod. S. 2, 334. Heyn. Hom. 4, 222. Thom. M. 441. Herodes 10. Wakef. Georg. 137. Conf. c. ἥλιος, Heyn. Hom. 8, 474." Schæf. Mss.] " Λῆον, Etym. per synæresin " dici scribit pro λήϊον, q. e. σιτοφόρον χωρίον, Ager " frugibus consitus." [* Λήϊος, Gl. Seges.] " Λεῖον,

A " Hesychio est non solum ὁμαλὸν, sed etiam ὁ σῖτος." " Pro λήϊον ap. Theocr. REPERIO Λαῖον: 10, (21.) " τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον. Et (42.) Δάματερ " πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λαῖον Εὔεργόν τ' " εἴη, καὶ κάρπιμον ὅτι μάλιστα. Ibidemque VERB. " Λαιοτομεῖν pro ληϊοτομεῖν, Segetes demetere: initio " Idyllii, Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον: ubi et " Schol. λαῖον s. λήϊον esse dicit χωράφιον σιτοφόρον. " Porro e superiore λήϊον COMPOS. Ληϊβότης, et " Ληϊβοτὴρ, Qui segetem depascit: quorum postre" mum Suid. esse dicit Epith. apri. Inde FEM. " Ληϊβότειρα, s. Ληϊβοτείρη Ionice, Quæ segetes " depascitur et arva vastat: Hes. ληϊβοτείρης, τῆς τὸ " λήϊον πεδίον βοσκομένης. Utitur vero Hom. dicens " σῦν ληϊβοτείρην." [Od. Σ. 29. * " Ληϊνόμος, Wakef. Phil. 400. Archias 27." Schæf. Mss.] " Ἀλήϊον πεδίον " ap. Hom. interpr. quidam τὸ οὐκ ἔχον λήϊα, i. e. " σιτοφόρα χωρία, quidam τὸ χωρὶς βοσκημάτων: alii " sic nominatum volunt ἀπὸ τῆς Βελλεροφόντου πλάνης, " Hes. qui itidem ἀλήϊος exp. ἐλλιπὴς βοσκημάτων,

B " Carens pecoribus, quæ sc. a prædatoribus abigi " possint: addens tamen et ἀκατάπαυστος, ἄληκτος. " Sed probabilior Steph. B. est sententia; eo enim " teste Ἀλαὶ est Urbs Ciliciæ, sic nominata forsan a " salinis: unde Ἀλήϊον πεδίον, et τὸ ἐθνικὸν Ἀλεύς. " Perperam ergo Ἀλήϊον πεδίον τῆς Κιλικίας Valla " vertit Maritima Ciliciæ planities." " Βαθυλήϊος, " Profundas segetes ferens vel multas; nam Hes. " βαθὺ λήϊον, πολύκαρπον πεδίον, Feracem campum, " Fertile solum. Apud Apoll. Rh. certe (1, 830.) βα" θυλήϊος γαῖα exp. Terra ferax: itidemque ex Epigr. " afferunt βαθυληΐους ἀρούρας, pro Arva fertilia." [" Jacobs. Anth. 8, 345. Heyn. Hom. 7, 547. Eichst. Quæst. 31. Pierson. Veris. 198. Βαθυλῆος, Santen. ad Callim. H. in Apoll. 65." Schæf. Mss.] " Πολυ" λήϊος, Multos habens segetum campos, Dives agri " consiti; nam λήϊα sunt τὰ σιτοφόρα χωρία. Il. E. " (613.) ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ Ναῖε πολυκτήμων, πολυλήϊος. " Sunt etiam qui exp. Dives pecoris prædando aba" cti, Dives e prædis: quod ληΐη s. λεία dicitur

C " Præda, θρέμματα καὶ λάφυρα ἐκ πολέμων. Sed illa " exp. magis est consentanea." [Apoll. Rh. 4, 267.] " Hes. affert ET Λήϊμνος pro εὔβοτος, derivatum " hinc etiam ipsum, ut videtur. ‖ Apud Suid. et " Λήϊον, εὐτελὲς κολόβιον, in Ms. etiam Cod."

ΛΕΙΒΩ, ψω, Libo, i. q. σπένδω. Ea signif. autem Libare dicitur, qua diis libare merum, i. e. e patera fundere in eorum honorem. Il. Ω. (306.) Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον. Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα, Ζεῦ πάτερ. Od. B. (432.) Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς, de Telemacho cum suis navem solventibus. Virg. Æn. 8. In mensam læti libant divosque precantur: sicut et Priamus in illo priore Homeri loco precatur, postquam libavit. Il. Ω. (285.) de Hecuba Priamo libaturo pateram porrigente, Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι, Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην: de Hecuba, inquam, quæ

D pateram porrigens, ait, Τῆ σπεῖσον Διὶ πατρὶ καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι, ubi nota synonymως poni σπένδειν et λείβειν. Et Hesiod. (Ἔργ. 2, 342.) Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον, Jovi libare nigrum vinum. Dicitur etiam δάκρυα λείβειν, Lacrymas fundere in honorem alicujus, ut diis e patera vinum. Qua signif. Ovid. de Ponto 1. Jure igitur lacrymas Celso libamus ademto. Od. E. (84.) Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων: Il. (214.) Ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο δάκρυα λείβων: sed frequentius reperitur εἴβων pro λείβων. Utitur ead. phrasi et Eur. (Iph. A. 650.) Pro Fundere s. Diffundere accipi potest et in Dem. Phaler. e Plat. de sono musico, Ὅταν δ' ἐπέχων μὴ ἀνίῃ, ἀλλὰ κηλῇ, τὸ δὴ μετὰ τοῦτο ἤδη τήκει καὶ λείβει: ubi annotat Demetr. λείβει esse ἐμφαντικώτερον quam τήκει, et propius ad poëticam phrasin accedere: estque ibi τήκειν et λείβειν metaphorice sumtum pro Delectatione perfundere, Rebus gratis animum quasi liquefacere, et ut diffluat facere; nam sequitur, ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμόν. Est autem locus ille Plat. de Rep. 3. Similis metaph. et Al-

cæi infra in Κατείβω. Λείβομαι, Fundor ut vinum e patera a libantibus: interdum etiam neutraliter Fluo. Xen. K. Π. 6, (4, 2.) Ἐλείβετο δὲ αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν, Hesiod. Ἀ. (389.) de apro dentes acuente, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι Λείβεται. Bud. λείβεσθαι exp. τήκεσθαι, Liquescere, quocum paulo ante a Plat. copulatur. Plut. Sympos. 5. p. 847. (8, 711.) Ὥστε ῥεῖν καὶ λείβεσθαι ἐρωτικὸν, ὅταν ἐμβλέπῃ τοῖς καλοῖς, i. e. ἐντήκεσθαι, ut ibid. loquitur. Sed si ibi exponamus Liquescere, erit ὕστερον πρότερον; nec enim aliquid fluit, antequam liquescat. [" Ruhnk. Ep. Cr. 21. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Græv. Lectt. Hes. 633. Wyttenb. ad Plut. 1, 533. Wakef. S. Cr. 2, 73. Zeun. ad Xen. K. Π. 611. Musgr. Alc. 1018. Wakef. 1036. ad Charit. 365. Jacobs. Anth. 10, 308. 312. Thom. M. 572. Meleager 115. Anyte 18. T. H. ad Plutum p. 430. Heyn. Hom. 7, 431. Conf. c. σπένδω, 5, 682. Λείψας, Gesner. Ind. Orph. Ἠλείβετο, Quint. Sm. 14, 172." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 326. * " Λείβδην, Guttatim, Etym. M. 781, 26." Wakef. Mss.]

Λοιβὴ, ἡ, Libatio, Sacrum quod vino fit, θυσία οἴνου, Hes. δι' ὑγρῶν θυσία, Moschopulus. Plato de LL. λοιβὴ οἴνου, Libatio vini. [" Pierson. Veris. 201. Brunck. El. 434. Markl. Suppl. 975. Musgr. Herc. F. 891. Jacobs. Anth. 11, 91. Λ. φονία, Valck. Phœn. p. 486." Schæf. Mss. Orph. Arg. 612. Apoll. Rh. 2, 291. * Λοιβαῖος, Athen. 513. κύλιξ.] Λοιβεῖον, Libamen; nam Suid. exp. θῦμα. Sed videtur potius signif. Vas quo libatur, specialiter quo oleum diis libatur. Sic enim J. Poll. 10. de iis quibus ἐν τῷ σπένδειν utimur, Καί που καὶ σπονδεῖον, ᾧ τὸν οἶνον ἐπισπένδουσι· καὶ λοιβεῖον, ᾧ τοὔλαιον. Sed in ejus Cod. perperam SCRIBITUR Λειβεῖον: at λοιβεῖον veram esse scripturam ostendit σπονδεῖον a σπένδω, ut λοιβεῖον a λείβω: utpote quæ a præt. med. formentur. Idem et λοιβάσιον paulo post. [Plut. Marcello 2.] Λοιβάομαι, Libo: λοιβᾶται, Hes. σπένδει, θύει. Λοιβάσιον, Vas quo libatur, ut λοιβεῖον paulo ante: specialiter autem Quo oleum libabant in deorum sacris. Athen. (486.) e Clearcho et Nicandro Thyatireno, Λοιβάσιον, κύλιξ, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐπισπένδουσι τοῖς ἱεροῖς· σπονδεῖον δὲ, ᾧ τὸν οἶνον. [Epicharmus ap. Eund. 408.] AT Λοιβὶς, ἴδος, ἡ, Calix quo vinum in sacris deorum libatur; nam λοιβίδας ab Antimacho Colophonio vocari τὰ σπονδεῖα, de quibus jam dictum fuit, idem Nicander ap. eund. Athen. (486.) docet. Perperam autem ap. Hes. λοιβίδες, σπονδεῖαι, pro σπονδεῖα.

Ἀπολείβω, Distillo, Fundo: act., cum accus. Diod. S. in historia Alexandri, Ἔστι δὲ καὶ δένδρον παραπλήσιον δρυΐ, ἀπὸ τῶν φύλλων ἀπολεῖβον μέλι. Ἀπολείβομαι, pass. Stillo, Distillo, Hesiod. Ἀ. (268.) Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε. Διαλείβομαι, Restagno, VV. LL. [" Wyttenb. ad Plut. 1, 533." Schæf. Mss.] Ἐπιλείβω, Insuper s. Ultra libo, Super aliqua re libo, aut pro simpl. λείβω, Od. Γ. (341.) Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι. Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον· ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον: quibus subjicit, Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς, ubi iterum nota poni synonymως ἐπιλείβειν et σπένδειν, sicut supra λείβειν et σπένδειν. Il. A. (463.) de victima ad cremationem parata, Καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον Λεῖβε: ubi tmesis est pro ἐπέλειβε. [* Ἐπιλοιβὴ, Orph. H. 65, 10. Arg. 601. Ruhnk. Ep. Cr. 246. * " Ἐπιλοίβιος, Christod. Ecphr. 157." Schæf. Mss.] Καταλείβω, Effundo et destillo, ut ii qui inter libandum, vinum e patera fundunt. Et καταλείβομαι, Effundor et destillor, ut vinum e patera inter libandum, Defluo, Destillo. Hesiod. (Θ. 786.) ἐκ πέτρης καταλείβεται, E petra destillat s. defluit. [* Περιλείβομαι, Christod. Ecphr. 146.] Συλλείβω, Confundo et misceo, ut vinum quod patera libatur. Et Συλλείβομαι, ita Confundor. Item pro λείβομαι s. καταλείβομαι, Stillo, Fluo, In unum stillo et confluo. Plut. de primo Frig. Ὃ δὴ στυγὸς ὕδωρ καλοῦσιν, ἐκ πέτρας γλίσχρως συλλειβόμενον, quam appellant Stygis aquam, de saxo exiliter scatentem, Turn. || Bud. συλλείβεσθαι ap. Plut. Æmylio (14.) interpr. Colliquescere, Liquari. [Manetho 5, 198.] Ὑπολείβομαι, Subtus fluo et stillo, Aliquantum fluo s. stillo, Diffluo: ὑπολείβεται, Hippocr. quod Gal. in Lex. Hippocr. exp. ὑποστάζει, ὑποῤῥεῖ. [Nicander Ἀ. 24. Ὑπολείβω, Æsch. Ag. 69.]

Λείβηθρον, Rivus, Aquæ ductus, i. q. ἀμάρα ap. Hom. Eust. e Lex. Rhet. Λείβηθρον, ὀχετὸς ὑδραγωγός. Idem ET Λίβηθρον dicitur, ut εἴλη et ἴλη. Eust. ex Ælio Dionysio, λίβηθρα, ἔφυδρα χωρία, καὶ διαῤῥύσεις ὑδάτων. Sed frequentius per diphthongum scribitur Eust., qui etiam exp. τόπος ὕδασι κατάῤῥυτος χρηστοῖς, Locus irriguus; tuncque idem foret cum λειμὼν, Pratum. || Λείβηθρα, plur. num. dicitur etiam Mons quidam Macedoniæ, ap. Lycophr., VV. LL. Ita autem locus ille appellatur παρὰ τὸ κατάῤῥυτος εἶναι, καὶ ὕδατι λείβεσθαι, Eust.: Plut. Alex. (14.) Τὸ περὶ Λείβηθρα τοῦ Ὀρφέως ξόανον. Libethra ap. Plin. 4, 9. Fons est Magnesiæ. Cujus gentile EST Λειβήθριοι, Populi eum locum incolentes: ap. quos vixisse Orphea scribunt. [" Λείβηθρα, Koppiers. Obss. 119. Valck. Callim. 186. Λειβήθριοι, Bast. Specim. p. 40. Lettre 224. * Λειβηθριὰς, Tzetzes Exeg. in Il. 30, 12. Bast. Specim. p. 40. Wessel. Probab. 137." Schæf. Mss.]

¶ Εἴβω, ψω, i. q. λείβω, ex eoque factum περιαιρέσει τοῦ λ: Ionicæ et Æolicæ dialecto magis familiare, Eust. alibi ex Herodiano tradens, ita λ in hoc verbo ablatum esse ut σ in ὗς. Frequens est δάκρυον εἴβειν, Fundere lacrymas, ut supra δάκρυα λείβειν habuisti, Od. Π. (219.) ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον: (Δ. 153.) πυκνὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε, Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖσιν ἀνασχών. Alibi autem (Ψ. 33.) dicit βλεφάρων ἄπο δάκρυον ἧκε: (Δ. 114.) Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε: (H. 260.) εἵματα δάκρυσι δεύεσκον: (Il. Ω. 162.) δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον: quæ duo posteriora itidem a liquidis desumta sunt ut εἴβω s. λείβω. Et Εἴβομαι, Fundor ut vinum e patera inter libandum; Fluo, Destillo, στάζω. Hesiod. Θ. (910.) de Gratiis, Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων Λυσιμελής. Apoll. Rh. 2, (664.) ἄσπετος ἱδρὼς Εἴβεται ἐκ λαγόνων. [" Soph. Antig. 527. Jacobs. Anth. 8, 384." Schæf. Mss.] Εἴβιμος, ὁ, ἡ, Stillatitius, Stillans, στάζων, Eust. Κατείβω, i. q. καταλείβω: ut κατείβειν δάκρυα, Effundere lacrymas, Il. Ω. (9.) Τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβε, per tmesin pro κατεῖβε. Od. Λ. (390.) Κλαῖε δ' ὅγε λιγέως θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων: Π. (332.) ἵνα μὴ δείσασ' ἐνὶ θυμῷ Ἰφθίμη βασίλεια τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι: Φ. (86.) Ἆ δειλὼ, τί νυ δάκρυ κατείβετον; Et Κατείβομαι, Defluo, Destillo, Fluo. Od. E. (185.) Calypso ad Ulyssem, Ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, Καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ. Dicitur vero et αἰὼν κατείβεσθαι eo sensu quo Lat. Labi; nam et id verbum de fluminibus usurpatur. Od. E. (152.) de Ulysse, οὐδέ ποτ' ὄσσε Δακρυόφιν τέρσοντο· κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ. || Perfundo, Delectatione perfundo, ut et λείβω supra, Alcæus [Alcman] ap. Athen. (600.) Ἔρως με δ' αὖτε Κύπριδος Ἕκατι γλυκὺς κατείβων Καρδίαν ἰαίνει. Vide et Λείβω. [" Heyn. Hom. 7, 139. Wakef. S. Cr. 3, 173." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 290. 1131.]

ΛΕΙΜΩΝ, ῶνος, ὁ, Pratum, Locus irriguus, εἰς ὃν ὕδωρ λείβεται, Eust., etymologiam simul exprimens: vulgo autem λιβάδιον vocari scribit, itidem a λείβω, ut et λίβηθρον sive λείβηθρον pro Loco riguo. Od. Δ. (605.) Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμών: E. (72.) Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ σίου ἠδὲ σελίνου Ἤθεον. Sic enim legit Ptolemæus Evergetes, non ἴου, ut docet Athen. 61.) de sio loquens. Causam autem cur sic legat, ibid. affert. Chæremon ap. Athen. (608.) Θηρωμένων τὰ λειμώνων τέκνα, Flores: quos idem Poëta ἔαρος τέκνα appellat, ἀνθηροῦ τέκνα Ἔαρος πέριξ στρώσαντες. Aristoph. B. (449.) Χωρῶμεν εἰς πολυῤῥόδους Λειμῶνας ἀνθεμώδεις. Xen. (K. 5, 15.) Τοὺς λειμῶνας, τὰς νάπας, τὰ ῥεῖθρα. || Hesychio ἀνθηρὸς τόπος, αὐλὼν, θάλασσα. || Locus trans Tmolum versus austrum, ubi delubrum Caystri Penthesileæ filii et Asiæ herois et Lydorum regis monstratur, juxtaque fluens Caystrus fluvius, VV. LL. e Strab. Idem et Eust. ex Eod., dicens quosdam ita accipere Il. B. (467.) Ἀσίω ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου

ἀμφὶ ῥέεθρα, et Ἀσίω facere gen. ab Ἀσίας pro Ἀσίου. Alii vero Quoddam Asiæ pratum ibi intelligere malunt; alii Pratum limosum, ἄσιος deducentes ab ἄσις, i. e. ἰλὺς, Limus, ut pluribus ille docet. At Virg. cecinit G. 1. Jam varias pelagi volucres et quæ Asia circum Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri, Serv. Asia dictum hic esse ab Asia palude tradit. [" Huschk. Ep. in Propert. p. 17. Valck. Adoniaz. p. 295. Abresch. Lectt. Aristæn. 190. Thom. M. 571. Wakef. Alc. 107. Jacobs. Anim. 122. Anth. 11, 163. Pudendum muliebre, Musgr. Cycl. 170. In Orco, Heind. ad Plat. Gorg. 266. Metaph., Valck. Hipp. p. 170. Jacobs. ad Meleagr. p. 1. Anth. 12, 369. Λ. ἀρετῶν, Valck. ad Chrys. p. 2. Λειμῶνες, Titulus libri, Gell. N. A. 1, 4. Bip." Schæf. Mss.] Λειμωνοειδὴς, Prato similis, Floridus, Herbidus, [Hes.] " Βαθυλείμων, SIVE Βαθύλειμος, ὁ, ἡ, Pro-" funda habens prata, ideoque Compascuus, Il. I. " (293.) ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον, i. e. βαθεῖς λειμῶνας " ἔχουσαν, * πολύχορτον. Prius ap. Etym. extat et in " Lex. meo vet.: [et Pind. Π. 10, 23. * Βαθυλειμὴς, Strabo 8. p. 553.] Εὐλείμων, Bona prata habens, Pratis ornatus, Od. Δ. (607.) Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων Αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται. [Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 372. * Εὔλειμος, Eur. Bacch. 1073.] Λειμωνήρης βοτάνη, Herba pratensis, ἡ ἐν τῷ λειμῶνι, Suid. " Λειμωνόθεν, E prato: vide Λα-" χνήεις." [Eur. Or. 147. Theocr. 7, 80.] Λειμώνιος, Pratensis, ut πόη, Soph. Aj. (601.) Ἰδαίᾳ μίμνω Λειμωνίᾳ ποίᾳ, In pratensi herba Idæ. Et λειμωνία γῆ, Pratensis terra, Gaza ap. Theophr. (C. Pl. 3, 6, 8.) Τὴν γοῦν λειμωνίαν καὶ ἔφυδρον σχεδὸν οἱ πλείους ὁμολογοῦσιν ἀγαθὴν εἶναι: C. Pl. 3. Λειμωνία γῆ, ἡ κούφη καὶ μὴ πίειρα καὶ ἔφυδρος, quam vitibus commodam esse dicit. [" Toup. Opusc. 2, 102. Thom. M. 572. Lobeck. Aj. p. 309." Schæf. Mss.] Λειμωνία dicitur etiam Anemones species quædam, quasi prætensis, Theophr. H. Pl. 6, (8, 1.) Καὶ τῆς ἀνεμώνης ἡ λ. καλουμένη. Et Plin. 21, 11. Deinde alterum genus anemones, quæ Limonia vocatur. A Theophr. H. Pl. 6, (4, 3.) inter φυλλάκανθα numeratur; sed perperam ibi scribitur ἠλυλειμωνία. AT Λειμώνιον, Herba est, quam alii Neuroïdes appellant, Diosc. 4, 6. ubi ejus descriptionem reperies. Plin. 20, 8. Est et beta sylvestris, quam Limonium vocant, alii Neuroïdes. || Λειμωνία, substantive exp. etiam Prati viror, ἡ ἐν τῷ λειμῶνι χλόη. Λειμωνιάτης λίθος, Limoniates, Gemma quæ Plinio (37, 10.) ead. videtur cum smaragdo: dicta a pratensi virore. Λειμωνιὰς, άδος, ET Λειμωνὶς, ίδος, ἡ, Pratensis, Apoll. Rh. 2, (655.) Τίκτε δέ μιν νύμφη λειμωνιὰς, Nympha pratensis: ut ὀρειὰς et δρυάς. [" Serv. ad Virg. Ecl. 10, 62." Wakef. Mss.] Et λειμωνὶς ποίη, Pratensis herba, ap. Dionys. P., ut λειμωνία πόα paulo ante ap. Soph. [" Λειμωνιὰς, Ruhnk. Ep. Cr. 250. Soph. Phil. 1454. ad Charit. 436. Λειμωνὶς, ibid. Lobeck. Aj. p. 309." Schæf. Mss. * " Λειμωνῖτις, Idem, Schol. Æsch. Pr. 24." Wakef. Mss.]

Λείμαξ, ακος, ET Λειμὰς, άδος, ἡ, Pratum, Eur. Phœn. (1587.) Λωτοτρόφον κατὰ λείμακα. Hesychio λείμαξ est non solum λειμὼν, sed etiam χωρίον, ἐν ᾧ λειμὼν, χωρίον ἐπίπεδον: Suidæ autem, σύμφυτος τόπος, κῆπος. [Barker. ad Etym. M. 1103.] Et λειμάδες, eid. Hes. νοτεροὶ καὶ πιώδεις τόποι: quibus verbis subjungit, Ἔστι δὲ καὶ ζῶον ὅμοιον κοχλίᾳ, ὃ καλοῦσι λεῖμα, Limacem. A Λείμαξ autem est COMPAR. Λειμακέστερος, Herbidior aut Viridior in modum prati: λειμακέστεροι ap. Suid. dicuntur οἱ σύμφυτοι καὶ σύνδενδροι τόποι, Loci arboribus consiti. [" Λείμαξ, Eur. Phœn. 1564. Valck. Hipp. p. 171. Ruhnk. Ep. Cr. 250. ad Herod. 302. Epigr. adesp. 428. et n., Musgr. Iph. T. 1462. Toup. Opusc. 2, 246. ubi et de Λειμακέστερος. Λειμὰς, Jacobs. Anth. 12, 117." Schæf. Mss.] " Λιμακώδης ex Hippocr. " (291, 24.) pro Herbidus, βοτανώδης: necnon Hu-" midus. Sed rectius per ει diphth." [Schweigh. ad Athen. 685. " Toup. Opusc. 2, 246. ad Herod. 302. * Λειμακὶς, Ruhnk. Ep. Cr. 250." Schæf. Mss. Orph. Arg. 649. νύμφη, vulgo * Λιμνακίς: vide Schneid. Anal. Cr. p. 82.] " Μείλαξ, Suidæ ὁ λει-" μὼν, ὁ παράδεισος, Pratum, Hortus: pro quo supra " λείμαξ."

ΛΕΒΗΣ, ητος, ὁ, Lebes: a λείβειν dictus, quoniam in eum τὸ ὕδωρ λείβεται, Funditur, Eust. ex Athen. Dicitur Vas plerumque æneum, quo aliquid igni applicamus, ut bulliat. Il. Φ. (363.) Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο, Athen. 4. Λέβητας ἐπέστησε κρεῶν παντοδαπῶν μεγάλους. Eod. l. dicit χαλκοῦς λέβητας, ut Ovid. operoso ex ære lebetes. Et alibi Λεβήτων ὑποθήματα, Tripodes. In certaminibus etiam donabantur lebetes, Il. Ψ. (259.) Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε. Sic Virg. Æn. 5. Tertia dona facit geminos ex ære lebetas. || Pelvis lavandis manibus, Malluvium, χέρνιβον, χερνίβιον: nam et in ipsum λείβεται τὸ ὕδωρ: ut Eust. e vet. Gramm. tradit. Od. Γ. (440.) Χέρνιβα δέ σφ' Ἄρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι Ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, Aquam lavandis manibus in florido malluvio. Od. A. (137.) Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος: atque ita illis Gramm. λέβης est Vasculum, quod lavantium manibus supponitur, excipientibus aquam ἐκ προχόου, E gutturnio, in quo affertur ipsa χέρνιψ, Aqua lavandis manibus. Unde et J. Poll. 6, 14. Χέρνιβα μὲν τὸ ὕδωρ Ὅμηρος καλεῖ, πρόχουν δὲ τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον, λέβητα δὲ τὸ ὑποδεχόμενον. Sed et Athen. 11. citans ex Hom. ἄπυρον κατέθηκε λέβητα, et ex Ione exponens ἄχραντον πυρὶ, eo significari ait τὸν ἐπιτήδειον εἰς ψυχρῶν ὑδάτων ὑποδοχὴν, vel τὸν πρὸς ψυχροποσίαν εὔθετον. Sunt igitur duo λεβήτων genera ap. Hom. πυριβήτης et ἀπύρωτος, ut Athen. tradit 11. in Ἀμφίθετον. Dicitur etiam de Pelluvio, i. e. Vase, in quo pedes abluuntur, quod et λεκάνη, Hom. (Od. T. 386.) ap. J. Poll. γρηῢς δὲ λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐπεχεύατο πουλύ. [" Herodian. Philet. 450. et n., Valck. Hipp. p. 179. ad Herod. 463. Wakef. Trach. 556. Heyn. Hom. 8, 657. Præmium in certaminibus, Jacobs. Anth. 7, 162. Navigii genus, Junii Anim. p. 82." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 455. * Λεβητοειδὴς, Eust. 1298, 36. 1300, 6.] Λεβητώδης, Lebetis formam habens, referens, Athen. (468.) de dactyloto poculo, Ἔστι δὲ χαλκεῖον ἐκπέταλον, λεβητῶδες, ἐπιτηδείως ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς. Eod. l. ἀμφίθετον dicit esse χάλκεόν τι καὶ ἐκπέταλον, λεβητῶδες. [" Schol. Apoll. Rh. 2, 54." Wakef. Mss. * Λεβητοπόνος, Theod. Prodr. Ep. 71.] " Λεβητοχάρων, Le-" bete s. Lebetibus gaudens, Athen. 8. (p. 347.) e " Cercida Megolopolitano." [" Bergler. Alciphr. 401. Jacobs. Anth. 7, 359. 9, 488." Schæf. Mss.] Et DIMIN. Λεβήτιον AC Λεβητάριον, Parvus lebes: λεβήτιον ab Athen. (169.) ponitur inter μαγειρικὰ σκεύη, citante Anaxippi Comici quendam locum. J. Poll. autem scribit λεβήτιον dici posse etiam λέβητα, Malluvium: item τὸ λεκάνιον, quod vomituris supponitur. [" Herodian. Philet. 450. et n." Schæf. Mss. * Λεβητίζω, Lycophr. 199.] Ejusd. cum Λέβης originis EST Κελέβη, Athen. (475.) ex Anacr. Ἄγε δὴ, φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ, Κελέβην, ὅπως ἄμυστιν Προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἔγχει Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου Κυάθους: ubi annotat incertum esse qualis poculi species sit, an potius quodvis poculum κελέβη appelletur, ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ τὴν λοιβὴν ἢ τὸ λείβειν. Silenus et Clitarchus scribunt Æoles ita vocare τὸ ποτήριον: Pamphilus autem, ποτήριον, quod θερμοποτὶς appellatur. Nicander autem Colophonius in Glossis dicit esse ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν, cum Antimach. Coloph. in Theb. 5. dicat, μέλανος οἴνοιο Ἀσκὸν ἐνίπλειον, κελέβειόν θ' ὅ,ττι φέριστον Οἷσιν ἐνὶ μεγάροις κεῖται μέλιτος πεπληθός. Item, ἀμφίθετον κελέβειον ἑλόντες Ἔμπλειον μέλιτος, τὸ ῥά οἱ προφερέστερον ἦεν. Rursum Anacreon, Ὠινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν οἶνον, * Τρικύαθον κελέβην ἔχουσα. Dionys. autem λεπτὸς, κελέβην scribit accipi ἐπὶ ὀρθοῦ ποτηρίου, οἷον προυσιάδος καὶ θηρικλείου. Hæc et alia Athen. [" Κελέβη, Theocr. 2, 1. ubi Valck. vertit Pila, Toup. Append. p. 6. et Ind., Jacobs. Anth. 7, 215. Κελέβειον, poët. Κελεβήϊον, Specim. p. 6." Schæf. Mss.] " Κελεύη, ap. Etym. scriptum pro

" κελέβῃ, sed nescio quam recte: dicit vero et Ipse A " esse εἶδος ποτηρίου ξυλίνου, ac derivatum παρὰ " τὸ κάλον, quod signif. τὸ ξύλον, et τὸ εἴβω, q. est " ῥέω."

ΛΙΒΩ, i. q. λείβω, ut ἴλη, i. q. εἴλη: sunt enim hæc e genere τῶν διττολογουμένων. Unde Hes. λίβει, σπένδει, ἐκκινεῖ. Gal. quoque λίβειν scribit proprie videri significare τὸ στάζειν. [" Bibl. Crit. 1, 1. p. 75." Schæf. Mss.] " Ἀειλιβὴς, Semper destil- " lans et defluens, ὁ ἀεὶ λειβόμενος, Nonn. (Jo. " p. 39.) ὄμφη, Vox perennis, metaphorice." [* Φονολιβὴς, Æsch. Eum. 159. Ag. 1438.] Λίβος, τὸ, Gutta, Stilla. Apud Hipp. autem Galen. Λίβος exp. * ἐπίσταγμά τι τῶν ὀμμάτων ἐγχυματιζόμενον, Stillationem humoris ex oculis, ut Gorr. interpr. [Foës. Œcon. Hippocr. 384.] Fit autem a λίβω, quod proprie videtur signif. τὸ στάζω, ut idem Gal. annotat. [Æsch. Ag. 1437. Λίβη, Lacrymæ, Choëph. 446. Λίβος, Libum, Athen. 647.] Λιβηρὸς, Humidus, Stillans. Unde λιβηρῷ ap. Gal. Lex. Hipp. ὑγρῷ. [" Jacobs. Anth. 7, 212." Schæf. Mss.] " Λεβηρὸς B " ex Hippocr. affertur pro Humidus, ὑγρὸς, sed per- " peram; scr. enim λιβηρός." ET Λιβρὸς pro eod.; nam λιβρὸν Hes. exp. δίυγρον, σκοτεινὸν, μέλαν: sicut et Erot. ap. Hippocr. λιβρῷ, σκοτεινῷ καὶ μέλανι. [" Heringa Obss. 50. Jacobs. Anth. 7, 212." Schæf. Mss.] " Λιμβρὸς, Suidæ et Etym. ὁ σκοτεινὸς, " Tenebrosus, Obscurus. Etym. rursum alludens " ad rationem nominis λιβρὴν, esse dicit τὴν λίαν " ἐρεβεννὴν, epith. noctis. Sed addit, per sync. " etiam dictum videri posse pro λιβηρὰν, παρὰ τὴν " λιβάδα, διὰ τὸ ἔνδροσον τῆς νυκτός: quod magis " probo: ut μ insertum postea fuerit ad efficiendum " sonum pleniorem, sicut in κόμπος et similibus." Λίβηθρον, Incilis fossa, Aquæ ductus. VV. LL. Vide Λείβηθρον. [Λίβηθρα, Photio τὰ ἔφυδρα χωρία· καὶ αἱ * διαρύσεις τῶν ὑδάτων· οὕτως Εὔπολις.]

Λιβὰς, άδος, ἡ, Gutta, Stillicidium. Hesychio et Suidæ est σταγὼν, κρήνη, Fons, Scaturigo aquam effundens, Latex. Philo V. M. 1. Μηδεμίας ἐνορωμένης διαυγοῦς λιβάδος, Cum nullus cerneretur limpidus C latex. Agathocles ap. Athen. (515.) scribit ἐν Πέρσαις εἶναι καὶ χρυσοῦν καλούμενον ὕδωρ· εἶναι δὲ τοῦτο λιβάδας ἑβδομήκοντα, καὶ μηδένα πίνειν ἀπ' αὐτοῦ ἢ μόνον βασιλέα καὶ τὸν πρεσβύτατον αὐτοῦ τῶν παίδων. Strabo 8. de Corintho, Φρέατα καὶ ὑπόνομοι λιβάδες διήκουσι δι' αὐτῆς. Suid. exp. σταγόνα, κρήνην, ἔνυδρον τόπον, qualia sunt prata, οἱ λειμῶνες et λείβηθρα, afferens ex Epigr. καὶ λιβάδες, καὶ ταῦτα βοτειρικὰ κύπελλα. Idem adhuc specialius λιβάδα exp. τὸν σταλαγμὸν τῶν δακρύων, Stillas lacrymarum. || Hes. λιβάδα exp. etiam θεραπείαν. || Eid. Hes. λιβὰς est etiam adjectivum: nam λιβάδων exp. λιπαρῶν, πιόνων, εὐτραφῶν. [" Bibl. Crit. 1, 2. p. 125. Toup. Opusc. 1, 286. 2, 57. Emendd. 1, 371. Exerc. 2, 55. Diod. S. 1, 209. Jacobs. Anim. 46. Anth. 7, 212. 368. Heroic. adesp. 21. Wakef. S. Cr. 4, 10. Phil. 1215. Dionys. H. 1, 139. ad Charit. 712. Heyn. Hom. 8, 270." Schæf. Mss. Geopon. 2, 6.] Λιβάδιον, Locus irriguus, ab ea signif. vocabuli λιβὰς, qua accipitur pro τόπος ἔνυδρος, Hesychio χωρίον βο- D τανῶδες, Locus herbidus, Eustathio i. q. λειμὼν, Pratum; nam et ipsum herbidus et irriguus locus est: dicit autem Eust. esse vocabulum τῆς πολλῆς γλώσσης. || Λιβάδιον dicitur a quibusdam Centaurium minus, quoniam secundum fontes nascitur. Plin. 25, 6. [Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 274. et ad Etym. M. 954. " Thom. M. 572. Casaub. ad Athen. 68." Schæf. Mss.] Λιβάζω, Stillo, Gutto, ἀπηθῶ ὑγρὸν, Hes. Unde λιβάσαν, ap. Eund. στάξαν, et λιβάσει, ἀποῤῥυήσει, ἀποφθερεῖ: a metaph. τῆς λιβάδος: et λιβάσεις, σοβήσεις, φθαρεῖς, ap. Eund. [" Antiphan. 7." Schæf. Mss.] " Ἀπολιβάξεις, " Aristoph. usurpavit pro συντόνως ἀναχωρήσεις, " quoniam τῆς λιβάδος, i. e. τῆς σταγόνος, οὐδὲν τα- " χύτερον ἐν τῷ πίπτειν: celerrime enim decidit: " Ὄρν. (1467.) Οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμε- " νος. Ita Suidas, necnon ipsius Comici Schol., " qui tamen et aliam affert expos. et etymologiam, " sc. οὐκ ἐς κόρακας Λιβύην ἀποφθερῇ; innuens ἀπο-

" λιβάζειν esse Apagere se in remotissimam Libyam " in malam rem. Vide præterea Etym." [* " Ἀπολίβασμα, ad Herodian. Epimer. 77." Boiss. Mss.]

" Λιβδούμεθα, Etym. derivat ἀπὸ τῆς λιβάδος, ex- " ponens * ἐμβυθιζόμεθα: unde, inquit, et Ino co- " gnominata est βύνη, quoniam βεβύθισται, Submersa " est. Euphorion vero βύνην appellat τὴν θάλασσαν, " Mare: ut, πολύτροφα δάκρυα βύνης: dicere volens " τοὺς ἅλας, Salem. Sed potest hoc λιβδούμεθα et " per synalœphen factum esse ex ἁλιβδοῦμαι, q. e. " εἰς ἅλα βυθίζομαι. Hæc ille et Lex. meum vet." " Λιβδύειν, Hesychio ἀφορίζειν, Determinare, Sepa- " rare:" [videtur leg. ἀφρίζειν.]

" Λαβὰ, Hesychio σταγὼν, Gutta: quæ et λι- " βάς."

Λὶψ, βὸς, ἡ, Petra, unde aqua stillat: πέτρα, ἀφ' ἧς ὕδωρ στάζει, Hes. Quo modo accipi potest Locus ille, qui ex Epigr. citatur, λίβα τήνδε μολόντες: ubi exp. λιβάδα, sicut Etymologo quoque λὶψ est λιβὰς, item ἧττα. [I. q. λιβὰς, Apoll. Rh. 4, 1454. " Ad Mœr. 25." Schæf. Mss.] " Ἄλιψ, Hesychio πέτρα, " ea forsan e qua nihil aquæ λείβεται, Dura et sic- " ca cautes." Λὶψ, ὁ, Venti nomen, Aristot. de Mundo, Τῶν ζεφύρων λὶψ ἄνεμος, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων, Africus e Favoniis spirat ab occasu brumali, Gell. 2, 22. Favonius, qui Græce vocatur ζέφυρος: is adversus Eurum flat. Tertius Africus, qui Græce vocatur λίψ: is adversus Vulturnum flat. Plin. 2, 47. A meridie Auster, et ab occasu brumali Africus: νότον et λίβα nominant. Et 18, 34. Ex adverso Aquilonis ab occasu brumali Africus flabit, quem Græci λίβα vocant. Ubi notandum, sicut νότος a νοτὶς dicitur denominatus, ita λίβα a λίβω, s. λὶψ aut λιβάς. [" Ad Charit. 219. Wakef. S. Cr. 3, 93. ad Lucian. 1, 398. ad Diod. S. 1, 195. Heyn. Hom. 4, 591. 6, 109. 556. Jacobs. Anth. 7, 182." Schæf. Mss.] Λιβόνοτος ET Λιβοφοίνιξ, Libonotus, Aristot. de Mundo, Τὸν δὲ ἐπὶ θάτερα μεταξὺ λιβὸς καὶ νότου, οἱ μὲν λιβόνοτον, οἱ δὲ λιβοφοίνικα καλοῦσι, Qui spirat altrinsecus inter Aphricum et Austrum, hunc alii λιβόνοτον quasi Africaustrum, alii λιβοφοίνικα vocant. Plin. 2, 47. Inter λίβα et νότον, compositum ex utroque medium, inter meridiem et hybernum occidentem, λιβόνοτον. [" Λιβοφοῖνιξ, ad Diod. S. 2, 447." Schæf. Mss.] Ab eod. λὶψ, est ET Λίβυς, Afer, Libys, Pœnus, Qui e regione versus λίβα sita oriundus est, Herodian. 7, (5, 19.) de Gordiano, Ἀφρικανὸν ἐκάλεσαν ἀφ' ἑαυτῶν· οὕτω γὰρ Λίβυες ὑπὸ Μεσημβρίαν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ καλοῦνται. || Λίβυς dicitur etiam de vento Africo in Epigr. pro λίψ. || Λίβυς λωτὸς, αὐλὸς, Libyca fistula: dicitur autem Λίβυς αὐλὸς, ut Duris ap. Athen. (618.) tradit, quoniam Seirites, qui primus τὴν αὐλητικὴν invenisse putatur, erat Λίβυς τῶν Νομάδων, ὃς καὶ κατηύλησε τὰ μητρῷα πρῶτος. Eur. Alc. (345.) Οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν βαρβίτου θίγοιμ' ἔτι, Οὔτ' ἂν φρέν' ἐξάροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν Αὐλόν. Sunt etiam quidam serpentes λίβυες, quos Nicandri Schol. in Ther. vocat ἀμμώδεις, quoniam tales plerumque in Libya reperiuntur, Θ. (490.) Οὓς ἔλοπας, λίβυάς τε πολυστεφέας τε μυάγρους Φράζονται. || Nom. proprium viri. [" Thom. M. 534. Musgr. Hel. 1495. Herodian. 464. Toup. Opusc. 1, 152. 2, 164. ad Herod. 392. Λίβυες et Λύκιοι conf., Facius ad Paus. 1, 67." Schæf. Mss.] Fem. EST Λίβυσσα, Africa, Punica: ὄρνις, Struthocamelus, ap. Suid. Et ἅλς Λίβυσσα, Mare Libycum s. Africum. Callim. ap. Athen. (36.) de vino, κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἅλα Βοῤῥῆς ἠὲ νότος. Libycum mare dicit Plin. At de Λίβυσσα ἀήδων, vide Hes. || Castellum Bithyniæ maritimum, cujus gentile Λιβυσσαῖος, Steph. B. et Plin. [" Herodian. 464. Schrader. Emendd. p. 7. Thom. M. 534. Eratosthenes 1." Schæf. Mss.] Ipsa autem Libyum regio DICITUR Λιβύα: Plin. initio libri 5. Africam Græci Λιβύαν appellare, et mare ante eam, Libycum. Od. Δ. (85.) Καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι. Plut. Symp. Πρὸς Ὀκταούϊον ἐκ Λιβύης εἶναι δοκοῦντα. || At Λιβύας Hes. exp. τὰς μελαίνας ὑδρίας ἐπὶ τοῖς τάφοις τιθεμένας. [" Fischer. Ind. Palæph. v. Αἴγυπτος, Herod. 177. 246. 254. 392. Plut. Mor.

1, 476. ad Charit. 425." Schæf. Mss.] A Λιβύα est ADV. Λιβύηθεν, E Libya, Ex Africa. [" Theocr. 1, 24. Brunck. Apoll. Rh. 81." Schæf. Mss.] Λιβυκὸς, Libycus, Africus, Punicus, Epigr. Νῦν Λιβυκοὺς κάνθωνας ὀχούμενος, Invectus asinis Libycis. Et Λιβυκὸν πέλαγος, Strabo, Libycum mare, Plin. Athen. 2. Λιβυκὸν πέπερι, et Λιβυκοὶ βολβοί. Et ap. Plin. 20, 10. Libycus asparagus, qui et Sylvestris asparagus, item Corruda. Et Λ. θηρίον, Suid. τὸ ἐξηλλαγμένον: quo pertinet Prov. de Africa. Et Λιβυκὸν ὄρνεον, τὸ μέγα: vide Eund. Λιβυκοὶ λόγοι, Fabulæ Libycæ, a quodam Libye inventore, ut Chamæleon ap. Hes. tradit. Aristot. Rhet. 2. de exemplo, Τούτου δὲ ἓν μὲν παραβολὴ, ἓν δὲ λόγοι, οἷον οἱ Αἰσώπειοι καὶ Λιβυκοί. [" Ad Herod. 366. ad Charit. 424." Schæf. Mss.] A Λίβυς autem et Λιβύα sunt et hæc COMP. Λιβυφοίτης, Qui Libyam frequentat. At Hes. ex Juba, ὁ ἐπιγινόμενος Λίβυσι. Λιβυφοίνικες ap. Plin. 5, 4. Qui Byzantium incolunt. Sunt autem Βύζαντες Stephano Λίβυες περὶ Καρχηδόνα. [" Diod. S. 2, 249. ad 509." Schæf. Mss.] Λιβυαιγύπτιοι, ap. eund. Plin. 5, 8. quos interiori ambitu Africæ ad meridiem versus superque Gætulos, intervenientibus desertis, primos habitare scribit. " Λι- " βύτις γαῖα, ex Epigr. pro Libyca regio." [* Λιβυστὶς, Anthol. 5. p. 526. * Λιβυστικὸς, Æsch. Eum. 292. " Porson. Med. p. 19. ad Diod. S. 2, 435. Abresch. Æsch. 2, 43. Toup. Opusc. 2, 9. Emendd. 2, 14. Valck. Oratt. 376. ad Herod. 366. * Λιβύστινος, ibid." Schæf. Mss. * Λιβυστικὸν, Herba, Alex. Trall. 7. p. 112. * Λιβυστικάτον, Medicamentum, 9. p. 156. * Λιβιανὸν, Collyrium, Alex. Trall. 2. p. 139. 148. * Λιβυὸς, ὁ, Libyus, Avis, quæ a galgulo odio dissidet, Aristot. H. A.]

ΛΙΒΑΝΟΣ, ὁ, Thus: a λίβω, Stillo; scribit enim Plin. 11, 14. thuriferam arborem succum quendam amygdalæ modo emittere: et prægnanti cortice inciso, prosilire inde spumam pinguem. Ibid. dicit etiam thuris guttas. Apud Diosc. 1, 82. Λίβανος σταγωνίας, a stillando dictus, ἄτομος, Ἰνδικὸς, Ἀραβίας, qui et Κοπίσκος: et ἀμωμίτης, et ὀροβίας, Qui guttis minoribus ciceris magnitudine destillat. Et μάννα λιβάνου, Micæ thuris concussu elisæ. Vide Theophr. H. Pl. 9, 4. et Diosc. l. c.: et Plin. 12, 14. || Λίβανος dicitur etiam Ipsa arbor thurifera: ut Theophr. (H. Pl.) 9, 4, (3.) dicit σμύρναν habere φύλλον τὸ τοῦ λιβάνου. Et φλοιὸς λιβάνου ap. Diosc. 1, 83. Cortex thuriferæ arboris; nam thus pro ipsa arbore a Latinis usurpatum non reperio. Colum. Thuream plantam vocat, Virg. Thuream virgam: Plin. Arborem thuriferam. || Mons a tergo Tyri insulæ, Plin. 5, 20. ["Toup. Opusc. 2, 58. Ammon. 89. ad Herod. 315. ad Diod. S. 1, 209. Musgr. Bacch. 144. Antip. Th. 17. Philippus 10. 47. T. H. ad Plutum p. 235. 420. Brunck. Soph. 3, 519. Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 577. Jacobs. Anim. 135. Λίβανος, Nom. propr., Add. ad Diod. S. 1, 657. Jacobs. Anth. 11, 197. 12, 271. * Λιβάνη, * Λίβανον, T. H. ad Plutum p. 235." Schæf. Mss. Λίβανος, ὁ, ἡ, Lobeck. Phryn. 187. I. q. λιβανωτὶς, Nicander Athenæi 684. * Λείβανος, Schol. Theocr. 1, 28. derivans a λείβω. * Λιβανοειδὴς, Diosc. 3, 97. * Λιβανοκαΐα, Gl. Atturatio.] Λιβανόμαντις, Qui e thure incenso vaticinatur. Eust. θυοσκόους, ἐμπυροσκόους et λιβανομάντεις vocari a vett. tradit τοὺς διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευομένους. [" T. H. ad Plutum p. 235. ad Il. Ω. 221. Heyn. Hom. 8, 634." Schæf. Mss. * Λιβανομάντεια, Schn. Lex.] Λιβανοπώλης, Qui thus vendit, J. Poll. [Lobeck. Phryn. 188. * Λιβανοϋφεῖον, 677.] Λιβανοφόρος, Thuriferus, Athen. (517.) χώρα. [Λιβανόχρους, Strabo 15. p. 1028. * Εὐλίβανος, Orph. H. in Ven. 17.] Λιβανώδης, Thureus, Thus referens, Thuris modo odoratus, [" Philostr. 807." Wakef. Mss.] Λιβανικὸς, itidem Thureus. [* Λιβάνινος, Gl. Turinus. * Λιβανήϊος, Lobeck. Phryn. 188. * Λιβανίδιον, Menander Athenæi 385. * Λιβανίζω, i. q. λιβάνου ὄζω, Diosc. 3, 37.] AT Λιβανῖτις, Proprium nom. Deæ cujusdam, Lucian. [3, 101. Lobeck. Phryn. 188. Epiphan. 1, 423. * Λιβανόω, Thure misceo, 3 Macc. 5, 45. Lobeck. l. c.] Λιβανωτὸς, ET Λιβανωτὸν, Thus: tantum pro Liquore thuriferæ arboris concreto, non etiam pro Ipsa arbore: λίβανος vero utrumque signif. Aristoph. B. (871.) λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω Ὅπως ἂν εὔξωμαι: Πλ. (703.) οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. Et λιβανωτοῦ αἰθάλη, λιγνὺς, Thuris fuligo, Diosc. Et λιβανωτοῦ δένδρον, Theophr. l. c., Arbor thurifera, λίβανος. Masc. gen. reperitur ap. Theophr. et Plut.; at neutro ex Herod. affertur. Suid. utrumque agnoscit: Λιβανωτὸν καὶ λιβανωτὸς, ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου· λίβανος δὲ, αὐτὸ τὸ δένδρον. Apud Hippocr. vero (669.) est et λιβανωτοῦ καρπός: quo nomine Gal. Thus significari existimat: tunc autem pro Thurea planta caperetur. [" Λιβανωτὸς, Ammon. 89. ad Herod. 250. (2, 86.) ad Diod. S. 1, 161. 364. Jacobs. Anth. 7, 102. 370. T. H. ad Plutum p. 235. 420. Brunck. Soph. 3, 519. Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 577. Coray Theophr. 258. Locus, ubi venit, Bentl. Ep. ad Hemst. p. 110. Heringa Obss. 164.

B Toup. Opusc. 2, 213. Græv. Lectt. Hes. 613. Brunck. Aristoph. 1, 40. (Chamæleon Athenæi 374.) Λ. ἄῤῥην, Bergler. ad Alciphr. 266. * Λιβανωτὸν, Phryn. l. c." Schæf. Mss. Thuribulum, Apocalyps. 8, 3.] Λιβανωτοπώλης, Qui thura vendit, Cratin. ap. Athen. (661.) Οἰκεῖ τις, ὡς ἔοικεν, ἐν τῷ χάσματι Λιβανωτοπώλης: supra λιβανοπώλης. Λιβανωτοπωλέω, Thus vendo, J. Poll. ex Aristoph. [Fr. 283.] Λιβανωτοφόρος, ὁ, ἡ, Thuriferus: ut λιβανωτοφόρος [λιβανοφόρος] χώρα, Athen. (517.) Et ἡ λ., subaudi χώρα, pro ead. Plut. (6, 683.) de Alex. Ἐπιθυμιῶντι δὲ τοῖς θεοῖς ἀφειδῶς αὐτῷ, καὶ πολλάκις ἐπιδραττομένῳ τοῦ λιβανωτοῦ, παρὼν Λεωνίδης ὁ παιδαγωγὸς, Οὕτως, εἶπεν, ὦ παῖ δαψιλῶς ἐπιθυμιάσεις ὅταν τῆς λιβανωτοφόρου κρατήσῃς. Sic Plin. 12, 14. Alexandro magno in pueritia sine parsimonia thura ingerenti aris, pædagogus Leonides dixerat, ut illo modo, cum devicisset thuriferas gentes, supplicaret. [Herod. 2, 8. 3, 107. Strabo 16. p. 1129.] " Ἀλιβάνωτος, Cui thure ac- " censo honos non est habitus. Vide Ἀβλάκουντος."

C [Athen. 664. * Λιβανώτιον, Gl. Tusculum. * Λιβανώτινος, Athen. 689. * Λιβανωτίζω, Strabo 16. p. 461. Sieb., Diosc. 3, 98.] ITEM Λιβανωτρὶς, Thurea planta, Plut. (7, 864.) e Carneade, Αἱ λιβανωτρίδες, κἂν ἀποκενωθῶσι, τὴν εὐωδίαν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀναφέρουσι. Bud. vero ita h. l. interpretans, Odorata rorismarini fruteta, quamvis accisis stirpibus aut etiam convulsis exhausta, suaveolentiam tamen ad multum tempus referunt, videtur legisse λιβανωτίδες. ' NAM Λιβανωτὶς est Rosmarinus, Plin. 19. fin., Libanotis odorem thuris reddit, murrha myrrhæ: mox, Quidam eam nomine alio Rosmarinum appellant. Et 20, 16. Altera (cunilago odorem habet) thuris, quam Libanotidem appellamus. Hæc ille. Λιβανωτὶς autem dicitur, quoniam ejus radix ὄζει λιβάνου, Diosc. 3, 87. Nicander Θ. (850.) Ἄμμιγα καχρυφόρῳ [καγχ.] λιβανωτίδι. [Polyæn. 4, 8, 2. " Apoll. Dysc. 98. ad Diod. S. 2, 303." Schæf. Mss.]

" Ἀντιλίβανος, q. d. Qui est ex adverso Libani, " Oppositus Libano. Mons excelsus ad septentrio-

D " nem Judææ ex adverso Libani. Ejus meminit " Plin. 5, 20. Locutus enim de Libano, subjungit, " Huic par, interjacente valle, mons adversus Anti- " libanus obtenditur, quondam muro conjunctus. " Ab eod., universa regio supra Libanum ad orien- " talem plagam respiciens, Antilibanus appellatur, " citra regionem Damasci. Quidam vero putarunt " non esse Montem diversum a Libano, sed Jugum " aut Cornu in occasum brumalem protensum, jun- " ctum huic circa Cæsaream Philippi; sed tanta " magnitudine, ut per se quoque Mons dici possit. " At in VV. LL. ἀντιλίβανος quidem pro Quodam " Arabiæ loco, e Plut. (Alex. 24.) at vero ἀντιλίβα- " νον genere neutro, pro Monte illo, qui e regione " Libani est situs, e Deut. 1, (7.) Sed ibi accus. " ἀντιλίβανον nihilo magis neutrius generis quam " masculini esse potest."

ΛΕΙΟΣ, Lævis, Athen. 7. Λεῖος ὡς ἔγχελυς, Lucian. (1, 142.) Ὡς δὲ λεῖος εἶ καὶ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκά-

θεκτὸς καὶ διαφευκτικὸς, Lævis et lubricus, et retentu difficilis. Aristot. de polypis, Πορεύεται δὲ ἐπὶ τοῦ τραχέος, τὸ δὲ λεῖον φεύγει, Plin. Soli mollium in siccum exeunt, duntaxat asperum, lævitatem odere. Theophr. Τὰ ὕπτια ποωδέστερα καὶ λειότερα, Plin. Foliorum pars inferior a terra herbido viret colore: ab ead. læviora. Thuc. 2, (97.) Ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεῖα, Texta et lævia. Item ex Epigr. λεῖος πετράων, Lævis nec asper saxis. Et τὸ λ., Lævor, Lævitas: ut τὸ θερμὸν, Calor. Item Pulvis, ex Aristot. H. A. 4. Metaph. quoque accipitur, ut λεῖα ὀνόματα ap. Rhett. τὰ γλαφυρόν τι ἔχοντα, sc. τὰ διὰ φωνηέντων, ἢ πάντων, ἢ διὰ πλειόνων: ut Αἴας: quibus opp. τὰ τραχέα, ut βέβρωκε. Item ap. Plut. ad Colot., Λ. καὶ προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκός. In Epigr. λείη ἡσυχίη. Aristoph. (B. 1003.) Πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς, ubi potest accipi pro Placidus; nam Lævis eo sensu usurpatum ap. Lat. non reperio. Tullio est Dulcedine movens, ap. Aristipp. Λεῖος εἰς κίνησιν ἀναδιδόμενος, Dulcitudine sensum movens. || Hes. λείας exp. etiam ὁμαλὰς, εὐθείας: nam quæ complanata sunt, lævia sunt, non aspera: λεία ὁδὸς, Od. K. (103.) Via plana, i. e. Vehicularis, ἡ ἁμαξιτός. Et λεία, eid. Hes. προσηνὴς καὶ καλή. || Λεῖα dicuntur etiam Quæ trita et infricata sunt, et e grumosis scrupeisque in lævem pulverem redacta: unde λειοτριβεῖν, ita Conterere, ut lævia fiant: Λείων τοῦ θείου περιπαττομένων, Sulphuris insperso pulvisculo. [" Heringa Obss. 53. ad Mœr. 419. Jacobs. Specim. p. 11. 106. Emendd. 48. Anim. 305. Anth. 7, 165. 8, 193. 272. 9, 234. 385. 10, 62. 69. 105. 154. 181. 388. 12, 210. 474. Heyn. Hom. 5, 255. Boiss. Philostr. 372. Lobeck. Aj. p. 320. Valck. Hipp. p. 297. Thom. M. 928. Musgr. Iph. A. 120. Huschk. Anal. 122. et Ind. Imberbis, Toup. Add. in Theocr. 392. Valck. Adoniaz. p. 408. Ruhnk. Ep. Cr. 65. De statua, Toup. Opusc. 1, 431. Conf. c. λιτὸς, Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. 51. Λ. πνεῦμα, ad Charit. 269." Schæf. Mss. Philostr. 136. 564. Æsch. Pr. 647. μῦθοι.] AT Λεία, Instrumentum lapicidarum, complanandis poliendisque et lævigandis lapidibus aptum, J. Poll. 7. sub fin. c. 26. Καὶ ἐργαλεῖα τῶν λατύπων ὀνομάζει λείας καὶ γλαφυρίδας. [" Brunck. Soph. 3, 442." Schæf. Mss.] SED Λεῖα dicuntur Lapides, quos textores stamini appendunt, ut fila magis contendantur, J. Poll. 7. sub fin. c. 10. Ἄγνυθες δὲ καὶ λεῖα, οἱ λίθοι οἱ ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν: forsan quia pondere suo stamen quasi complanant; nam eo pondere sublato fila plana non sunt, sed quædam assurgunt. " Λεία, " a Suida exp. non solum Præda, sed etiam ὁμαλὴ " ὁδὸς, ut substantive positum sit pro λεία ὁδὸς, Via " lævigata et complanata, ex adjectivo λεῖος. Alio- " qui λεῖαι dicuntur etiam Lapides s. Pondera, quæ " textores staminibus appendunt: quo modo Hes. " usurpavit hoc vocabulum, ἀγνῖθας, s. ἀγνύστας, " exponens λείας. J. Poll. habet λεῖα, neutraliter " et pluraliter, scribens ἄγνυθας et λεῖα esse τοὺς " λίθους τοὺς ἐξηρτημένους τῶν στημόνων. Hosce la- " pides Etym. Λέας vocat, Hes. etiam λεὰς, uterque " sine diphthongo: pro quo ap. Aristot. reperio " λαιὰς, de Gener. Animal. 5. Ὥσπερ ἂν εἴ τις χορδὴν " κατατείνας, σύντονον ποιήσειε τῷ ἐξάψαι τὸ βάρος, " οἷον αἱ τοὺς ἱστοὺς ὑφαίνουσαι· καὶ γὰρ αὗται τὸν " στήμονα κατατείνουσαι, προσάπτουσι τὰς καλουμένας " λαιάς: quam lectionem Gaza quoque agnoscit, " interpretans Lævas." " Λέα, Etymologo ὁ ἐν τοῖς " ἱστίοις λίθος, Lapis, quem textores stamini inter " texendum appendunt: quæ et λεία et ἀγνύς. Hes. " oxytonωs habet λεὰς, exponens et ipse τὰς ἀπὸ " τῶν ἱστῶν κρεμαννυμένας ἄκρας."

[* " Λειοειδὴς, Greg. Nyss. 3, 623." Wakef. Mss. " Λειοθαλάσσιος, Casaub. ad Athen. 115. * Λειοθαλασσία, * Λειοθασία, Thom. M. 778." Schæf. Mss.] " Λειόμερος, Hesychio * ταχυδιάνοιος. Λειόμιτος, Suid. " ex Epigr. (Anal. 2, 216.) affert, cum hoc pentametro, " Παλλάδος ἱστοπόνου λειομίτου κάμακος, sed non exp. " Videtur λειόμιτος κάμαξ dici Pertica illa transversa " cui appenduntur αἱ λεῖαι ad complananda stami- " na." [* Λειοποιέω, i. q. λειόω, Geopon. 20, 26. Chirurg. Vett. 94. * Λειοποίησις, 97. * " Λειοπώγων, Const. Manass. Chron. p. 13." Boiss. Mss. * " Λειοτομέω, ad Diod. S. 1, 361." Schæf. Mss.] " Λείουρος, Hesychio αἴλουρος, Felis: forsan παρὰ τὸ " λείαν οὐρὰν ἔχειν, Lævibus et æqualibus præditam " pilis."

" Λεωπέτρα, λίθος λεῖος, Hes. Petra lævis. Suid. " habet λεωπετρία, expositum itidem λεία πέτρα: " hocque exemplum affert, Δυνατόν ἐστιν ἀπό τινος " λ. ἀπόβασιν ποιησαμένους ἐκ θαλάττης εἰς τὴν χερ- " ρόνησον, κατὰ νώτου γενέσθαι τῶν πολεμίων." [" Λεωπέτρα ex Hes., qui corruptus videtur. Scr. λεωπετρία. Diod. S. 3, 16. Τὰς σάρκας (τῶν ἰχθύων) ἐπί τινος λ. κατατιθέμενοι, Agatharchides p. 92. Τὴν δὲ σάρκα τῶν ἰχθύων εἰς λ. συναγαγόντες πατοῦσιν ἐκτενῶς: et ita Alexandrini Bibliorum Interpretes in Ezechiele, cujus loca ad Hesychium adducta vide." Brunck. Mss. Vide Schleusner. Lex. V. T. ubi et * Λεοπετρία.] " Λιοπέτριον, Hesychio λίθος λεῖος, Lapis " lævis."

" Αὐτόλειον, Hesychio λιτὸν, Tenue, Vile."

Λειότης, ἡ, Lævitas, Lævor, Theophr. Τῶν ῥόδων πολλαὶ διαφοραὶ πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγότητι, καὶ τραχύτητι καὶ λειότητι, καὶ χροιᾷ καὶ εὐοσμίᾳ, Plin. Differunt rosæ multitudine foliorum, asperitate, lævore, colore, odore. Plut. Erot. Ἀτόμων ὑπὸ λειότητος καὶ γαργαλισμοῦ θλιβομένων: de deo Socr. Τροχαλὰ ταῖς κατασκευαῖς ὑπὸ λειότητος ἐνδίδωσι πρὸς τὸ κινοῦν. Et λειότης πετρῶν ap. Eund., Lævor et Lubricitas: ὀνομάτων ap. Rhett. et Gramm. Lenitas, cum sc. consonantium crebra σύγκρουσις non fit, aut fit quidem, sed quæ aspera non sit; nam et in h. l. Hom. (Il. Δ. 125.) Λίγξε βιὸς, λειότης inesse dicitur. [" Ad Diod. S. 2, 484. * Λείως, Jacobs. Anth. 6, 424. Alciphr. 38." Schæf. Mss. Λείως, * Λίως, Barker. ad Etym. M. 1100. 1104.] " Λείρως, Hesychio ῥᾳδίως, Facile: et δεινῶς, σφόδρα, Acriter, Vehementer: " et τελείως, καλῶς, Perfecte, Pulcre." [Videtur leg. λείως.] Λειώδης, Lævis, Planus, ὁμαλὸς, Suid. Item Nom. proprium, ut Idem annotat, et Etym.

Λειόω, Lævigo, Lævo, i. e. Lævem reddo, Complano, et asperitatem omnem tollo. || Friando et conterendo, e grumoso et scrupeo atque aspero in lævem pulverem redigo, i. q. λειοτριβέω, εἰς λεπτὰ τρίβω, διακόπτω: nam et ita exp. [" Jacobs. Anim. 205. Anth. 9, 234." Schæf. Mss.] " Λειεῦμαι, Io- " nice poni dicitur pro λειοῦμαι, Comminuor, Con- " teror, Contundor." Λείωμα, τὸ, Id ipsum, quod lævigatum et complanatum est; Id, quod friando et conterendo in pulverem redactum est; Tritum, Lomentum. [Theophr. Fr. 2, 55.] Λείωσις, Lævigatio, Ipsa actio lævigandi s. lævem et lubricum reddendi. Exp. in VV. LL. Evacuatio, Resolutio. [Plut. 6, 491. vid. Reisk. * " Λειωτέος, Lævigandus, Geopon." Wakef. Mss. * Ἐκλειόω, Alex. Trall. 7. p. 336., 9. p. 522. * Συνεκλειόω, 7. p. 336. Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 2. T. 2. p. 101, 43. * Ἐπιλειόω, Dio Cass. 377. * " Καταλειόω, J. Poll. 126." Wakef. Mss. * Προλειόω, Alex. Trall. 8. p. 464., 11. p. 651. Gal. T. 2. p. 188. Bas.] Συλλειόω, Contero, Una tero et frio. [" Planud. Ovid. Met. 14, 44." Boiss. Mss.]

Λειαίνω, Lævigo, Lævo, ut λειόω, Il. (Δ. 111.) de quodam fabricante arcum corneum, Πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην. Item Complano: Hes. λειανῶ, λείαν καὶ ὁμαλὴν ποιήσω. Il. O. (260.) Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν ἵπποισι κέλευθον Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς: Θ. (260.) Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα, i. e. λεῖον ἐποίησαν, Hes.: Philo de Mundo, Πάντα δὲ διὰ πάντων ἤδη λελειάνθαι, In planitiem abiisse. || Λειαίνω exp. etiam Mollio, Tero, Molo, Pinso, Subigo. [" Jacobs. Emendd. 48. Anim. 205. Heyn. Hom. 7, 51." Schæf. Mss. * " Λείανσις, Lævor, Clem. Alex. 263." Wakef. Mss.] Ἀλείαντος, ὁ, ἡ, Qui lævigatus aut complanatus non est, aut lævigari et complanari nequit. Exp. etiam Non molitus. AT Εὐλείαντος, ὁ, ἡ, Qui facile lævigatur, complanatur, conteritur: εὐλείαντος τροφὴ, Cibus, qui facile molitur. [* " Ἐκλειαίνω, Hes." Wakef. Mss. * Ἐκλείανσις, Gl. Abo-

litio. * Λιαίνω, Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 168. * Λιαντήρ, Gl. Liaculum. * Ἀπολιαίνω, Hippocr. 1223.]

Λεαίνω, Lævio, Polio, Complano, i. q. λειαίνω, Philo de Mundo, Μέχρις ἂν τὸν τύπον λεάνασα λήθη, ἀμυδρὸν ἐργάσηται ἢ παντελῶς ἀφανίσῃ, Interliniens et complanans. || Contero, Frio, Comminuo, s. potius Conterendo friandoque et molendo, ex asperis et scrupeis in lævem pulverem redigo, Aristot. H. A. 2. Λεαίνει ὥσπερ κρίμνα, Molit et comminuit ut furfures crassiores. [" Jacobs. Anth. 6, 86. 9, 234. 10, 62. Dionys. H. 5, 66. Heyn. Hom. 6, 559. ad Il. B. 342. ad Herod. 334. 512. (4, 120. 122.) Λέανον, T. H. ad Plutum p. 237." Schæf. Mss. Musæus Stobæi Serm. 18. p. 362. * Λεαντέον, Diosc. 5, 103. * " Λέανσις, Tzetz. Chil. 5, 304." Elberling. Mss.] " Λεάντειρα, Suid. ex Epigr. λεάντειρ' ἄν τε κίσηριν." [" Jacobs. Anth. 8, 163." Schæf. Mss.] " Εὐλέαντος, Contritu facilis, Molitu Friatuve " facilis, Friabilis." [" Xenocr. 42." Boiss. Mss.] Λεαντικὸς, Lævigandi vim habens, ut οἶνος, Vinum, cui facultas est lævem et lubricum reddendi, Aristot. Probl. [" Λεαντικὰ, Medicorum sermone, sunt Quæ vim lævigandi s. leniendi habent, ut λεαντικὸν ἀρτηρίας, Athen. 57. 58." Schw. Mss. * Λεαντικῶς, Eust. Il. A. p. 89.] Ἀναλεαίνω, pro simpl. λεαίνω. At in VV. LL. Contero. Ἀπολεαίνω, Lævigo, Complano, Contero, Comminuo, [" Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss. Diod. S. 5. p. 212, 10. * " Διαλεαίνω, Penitus lævigo, complano, mollio, Phot. Bibl. 196. August." Seager. Mss.] Ἐκλεαίνω, Lævigo, Complano, Contero, Comminuo, [Hippocr. 102. Diod. S. 3. p. 121, 22.] Συνεκλεαίνω, Simul tero et comminuo, [" Diosc. 404." Wakef. Mss. * Ἐπιλεαίνω, Herod. 7, 9. cf. 8, 142. * Ἐπιλέανσις, Philo J. 1, 326. 2, 332. " Καταλεαίνω, Lævigo, " Ita contero, ut lævis fiat: καταλεάναντες, Hes. " καταστρίψαντες. In VV. LL. exp. Explano, Contero, Deleo, Lituras induco." [" Clem. Alex. Str. 101." Routh. Mss. " Basil. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 129." Boiss. Mss. " Mitigo, Mollio, Chrys. in Gen. Hom. 64. T. 1. p. 495, 27. Αἱ συμφοραὶ κατελέαναν αὐτῶν τὸν λογισμὸν, καὶ ἐποίησαν αὐτοὺς ἐπιεικεστέρους." Seager. Mss. * Προκαταλεαίνω, Prius lævigo, affertur e Suiceri Thes. * " Παραλεαίνω, Nonnihil lenio, mollio, ap. Medicos, Clearchus ap. Athen. 522. * Παραλεαντικὸς, Diphilus ap. Eund. 62." Schw. Mss.] Προλεαίνω, Ante lævigo, mollio, complano: Ὁδὸν προλεαίνειν, Chrys. (127.) Complanare viam ante. Item Ante contero, comminuo. [* Συλλεαίνω, Dionys. H. de C. VV. 332. Schæf.] Ὑπολεαίνω, Aliquantum lævigo et lenio.

¶ Λείαξ, ii. q. λεῖος, VV. LL.: Etym. derivat a λεῖος, sed non exp. [" Ad Mœr. 419." Schæf. Mss.] " Λίαξ, Hesychio παῖς ἀρχιγένειος: forsitan παρὰ τὸ " λεῖος, quod læves et glabras genas habeat." [Λείαξ, Λίαξ, Barker. ad Etym. M. 1102—3.] At PRO Λειάδες ap. Hes., quod exp. λειμῶνες καὶ κάθυγροι τόποι, puto scr. Λειβάδες: quod sit a λείβω sicut λιβάδες a λίβω: ut, sicut λείβηθρον et λειμὼν, λειβὰς sit Locus riguus, qualia sunt prata.

" Λισσὸς, Lævis, Glaber, i. q. λεῖος, unde forsitan " et derivatum est: alii dictum volunt quasi λίαν " ἴσος, Admodum æquus et planus. Od. E. (412.) " ἀμφὶ δὲ κῦμα Βέβρυχε ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε " πέτρη, Petra lævis et glabra, e crebro sc. fluctuum " incursu: Γ. (293.) Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς " ἅλα πέτρη. Apoll. Rh. dixit etiam 2, (383.) λισσῇ " ἐπικέλσετε νήσῳ, quod exp. ὁμαλῇ, Planæ, Non " asperæ: nisi malis A fluctibus attritæ, ut λισσὴ " πέτρα dicitur." [" Heringa Obs. 53. 272. ad Od. K. 4. Jacobs. Anth. 7, 80. Lucian. 1, 743. Dosiadæ Ara 1. Diod. S. 2, 435. Conf. cum δισσὸς, Jacobs. Anth. 7, 115." Schæf. Mss.] " DICITUR Λισσὰς quoque pro λισσὴ, Glabra, Lævis, ex attritu sc.: ut λισσάδες πέτραι, Eur. (Andr. 534.) pro λισσαί. Sic Apoll. " Rh. 2, (731.) τῇ δ' ὑπὸ πέτραι Λισσάδες ἐρρίζωνται " ἁλίβροχοι· ἀμφὶ δὲ τῇσι Κῦμα κυλινδόμενον μεγάλα " βρέμει. || Hes. et alias huic voci signiff. tribuit; nec

A " enim tantum λισσοὺς affert pro ἡσυχῇ φαλακροὺς, sed " etiam λισσὸν pro ἄναντες, ἀπότομον, ὑψηλὸν, Acclive, " Arduum, Præruptum, Abruptum, Altum: necnon " ἔλαττον, quod potius λίζον, et ἄθλιον." [" Theocr. 22, 37. Musgr. Cycl. 165. Wakef. Herc. F. 1151. Musgr. ibid. Huschk. Anal. 227." Schæf. Mss. Plut. Mario 23. Crasso 9. Opp. 'A. 2, 320. * Λισσόω, unde * Λίσσωμα, * Λίσσωσις, Aristot. H. A. 1, 7.] " Λὶς " per apocopen usurpatur a Poëtis pro λισσὴ, Lævis, " Glabra, λεία. Od. M. (79.) Πέτρη γὰρ λίς ἐστι, " περιξεστῇ εἰκυῖα. Sic et paulo ante, v. 64."

" Λευρὰ, λεῖα, Hes. Lævis: afferenti itidem λευρᾶς " pro ὁμαλῆς καὶ μὴ τραχείας, ταπεινῆς, κοίλης: et λευρῷ " pro ὁμαλῷ, πλατεῖ: ut ap. Eur. quoque in Hec. (699.) " Ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ Πόντου, Schol. exp. πλατείᾳ καὶ " ὁμαλῇ, sed affert et λευρᾶς σωφροσύνης pro τελείας καὶ " ταπεινῆς." [" Samius 2. ad Charit. 603. Musgr. Iph. T. 298. 436. Jacobs. Anth. 9, 267. Valck. Phœn. p. 471. ad Herod. 32." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 509. Pr. 369. 394. Opp. 'A. 3, 343. Lycophr. 159. " Orac. B ap. Herod. 1, 67. Ἔστι τις Ἀρκαδίης Τεγέη λευρῷ ἐνὶ χώρῳ." Schw. Mss.]

" ΛΙΣΠΟΣ, Attritus s. Detritus usu, Aristoph. B. " (848.) στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια, λίσπη Γλῶσσα, ubi Schol. exp. ἐκτετριμμένην καὶ λείαν, s. λίαν " ἐκτετριμμένην καὶ ὀλισθηράν: unde λίσπους ἀστραγάλους dici τοὺς τετριμμένους, quos esse * δυστροπικοὺς ἐν τῷ παίζειν. Itidem aliquos dici λίσπους τὰ " ἰσχία: unde λισποπύγους. Utrumque epith. Atheniensibus per risum a Comicis tribuitur, utpote nepotibus Thesei, qui fertur ἐν ᾅδου προσχεθῆναι τῇ " πέτρᾳ ἀπὸ τῶν γλουτῶν, Hes." [Verba Scholiastæ hæc sunt: Λίσπη, τῷ τόνῳ, ὡς κίστη. Ἀπολλώνιος δὲ ὀξύνει, ὡς ψιλή. Λίσπη δὲ, ἡ ἐκτετριμμένη καὶ λεία· οὕτω γὰρ λέγονται οἱ τοιοῦτοι ἀστράγαλοι· ἀφ' οὗ καὶ οἱ λισποὶ τὰ ἰσχία. Καλλίστρατος δὲ, θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὰ ἰσχία λεπτοὶ, λίσποι λέγονται. Ἄλλως· λίαν ἐκτετριμμένη καὶ ὀλισθηρὰ γλῶσσα· διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις * εὐαπόφυκτον. Ἄλλως· λίσπους καλοῦσι, τοὺς ὑφ' ἡμῶν καλουμένους στρυφνοὺς ἀστραγάC λους· οἱ τοιοῦτοι δὲ * δυστροπικοί εἰσιν ἐν τῷ παίζειν. " Λίσπος, ad Mœr. 245. 361. ad Timæi Lex. 175. 237. Λισπόπυγος, 176. * Λισπόπυξ, Kuster. Aristoph. 237. (Schol. Ἱππ. 1365.) * Λίσπαι, Timæi Lex. 175. et n." Schæf. Mss. Vide Phot., Schol. Eur. Med. 613. et Schn. Lex.] " Ὑπόλισπος, Nates graciles habens, " et quem Depygem vocat Horat. Item ὑπόλισπα, " τετριμμένα, ἐστενωμένα, Schol. Aristoph." [Ἱππ. 1368. " Idiotismum Atticæ dialecti librariorum culpa obliteratum fuisse arbitror. Scripserat Comicus * ὑπολίσφοις. Mœris: λίσφους, Ἀττικῶς· ἀπύγους, Ἑλληνικῶς. Ad quam notam v. Pierson." Brunck.]

" Λίσφοι, Atticis dicuntur τὰ ἰσχία, παρὰ τὸ λείπεσθαι αὐτὰ σαρκῶν. Sed δύνανται καὶ λέσφοι εἶναι. " Ita Lex. meum vet. et e parte Etym., qui etiam addit, κατὰ τὴν ὀσφύν." [" Ad Mœr. 245. 361. ad Timæi Lex. 176." Schæf. Mss.] " Apud Hes. reperio et VERBUM Λισφώσασθαι, ἐλαττώσασθαι, ac si " λίσφος signif. etiam Minutus, Exilis: indeque Λισφόω, Attenuo, Minuo." [" Ad Mœr. 245." Schæf. D Mss.] " Ὑπολιφὸν, Lumbricum: ὀλισθηρὸν, Hes." [Forte ὑπόλισφον.]

" ΛΙΣΤΡΟΝ, dicitur σκαφίον s. πτύον σιδηροῦν, " Scaphula s. Ventilabrum ferreum, qualibus uti solebant in complanando paviendoque solo: unde " et ὁμάλιστρον atque ἐδαφίστριον exp. Exp. vero et " ξυστὴρ, Radula. Eust. quoque dicit esse πτύον σεσιδηρωμένον et ξύστρον, Od. X. (455.) ubi Poëta canit, " Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξῦον." [" Phryn. Ecl. 140. Moschus 4, 101." Schæf. Mss. Lycophr. 1348. * Λίστρος, ὁ, Spohn. Comm. de Extr. Odysseæ Parte 168. 275.] " J. Poll. 6, 13. et 10, 24. " in censu vasorum s. instrumenti culinarii, scribit " Λίστρον SIVE Λίστριον antiquis dictum fuisse quod " recentioribus τηγανοστρόφιον: forsitan a forma " superioris λίστρου. Hes. quoque λίστριον dictum " fuisse tradit, quod sua ætate τηγανοστρόφιον: addens, quosdam esse velle μέτρον τι μεθ' οὗ ἐπὶ τὸ τήγανον ἄλευρον ἐπιχέουσι, Mensuram quandam, qua " farinam in sartaginem infundunt." [Phrynichus

Bekkeri p. 51. Spohn. l. c. 276.] " A superiore λί-
" στρον sunt VERBA Λιστραίνω ET Λιστρεύω, signifi-
" cantia Complano, Pavio, Læve et æquabile reddo.
" Hes. λιστρεύοντα, ξύοντα, περισκάπτοντα, ut et Suid.
" λιστραίνω affert pro σκάπτω, Fodio. Est inde et
" tertium VERBUM, Λιστρόω, significans itidem Pa-
" vio, Complano, Rado: unde VERBALE Λιστρωτὸς,
" Pavitus, Complanatus, Rasus, ὁμαλὸς, λιθόστρωτος,
" Hes. Sed hoc posterius minus quadrat, huic præ-
" sertim loco ap. Nicandr. Θ. init. Αἵ τε παρὲξ λι-
" στρωτὸν ἅλω δρόμον. Ibi enim et Schol. exp. ὁμα-
" λὸν καὶ ἐξυσμένον: quoniam λίστροι dicuntur ξυστῆ-
" ρες. Ubi nota hoc λίστροι, pro λίστρα: si tamen
" ita scripsit. Apud Hes. reperio ET Λιστρῆρες,
" expositum οἱ λιστρεύοντες, necnon οἱ πρὸς ταῖς ὑπο-
" καιομέναις χύτραις ἱστάμενοι σπινθῆρες."

" "ΑΛΕΙΣΟΝ, τὸ, Poculum, ποτήριον, Suidæ: He-
" sychio πότηριον τετορνευμένον, Poculum torno fa-
" ctum, ut Eust. quoque e nonnullis tradit fuisse πε-
" ριφερὲς, Rotundum et circulare, s. potius Cælatum:
" quæ interpretatio consentanea est etymo illi, quo
" ἄλεισον nominatum dicitur quasi οὐ λεῖον s. λισσὸν,
" non læve, sed τραχὺ τοῖς * ἐμπαίσμασι, s. ζωωτοῖς
" δαιδάλμασιν ἐμπεπαισμένον: pocula enim emble-
" matis et cælaturis ornata sunt asperiora. Hom.
" ἄλεισον et δέπας pro eod. posuit: ap. eum enim
" Od. Γ. (50.) Pisistratus Nestorides Minervam allo-
" quens, cum dixisset, Τοὔνεκά τοι προτέρῳ δώσω χρύ-
" σειον ἄλεισον, subjungit Poëta, Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ
" τίθει δέπας ἡδέος οἴνου. Sed et κρητῆρα et ἄλεισον
" pro eod. accipere videtur; libro enim sequente
" (591.) Menelaus Telemachum alloquens, ait, Δώσω
" καλὸν ἄλεισον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν Ἀθανάτοις,
" ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα: et aliquanto post,
" Δώσω τοι κρατῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ Ἔστιν ἅ-
" πας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται. Dicitur vero et
" masc. genere ἄλεισος, ut Eust. annotat e quibusdam
" Gramm., quos usum quoque ejus afferre ait: et
" si cui novum id videatur, cogitandum ei esse dici
" itidem non σύμβολον tantum neutro genere, sed
" masc. etiam σύμβολος. || Apud Athen. (479.), Mar-
" syas ait τὸ ἐν τῷ ἰσχίῳ ὀστοῦν vocari ἄλεισον et κύ-
" λικα, Os coxendicis: ut paulo ante dixerat τὴν τοῦ
" ἰσχίου κοιλότητα vocari κοτύλην." [" Valck. Callim.
252. 257. Casaub. ad Athen. 33. ad Mœr. 92. Ja-
cobs. Anth. 9, 324. Heyn. Hom. 6, 258. *"Ἀλει-
σος, Aristoph. Fr. 286." Schæf. Mss.] " Ἀλισίχρυ-
" σον, Hesychio ποτήριον περιφερές: quale supra ἄλει-
" σον."

ΛΕΙΠΩ, ψω, Pr. φα, pro quo potius in usu est med. præt. λέλοιπα, Linquo, quod verbum magis alioqui poëticum quam oratorium, ab hoc λείπω factum crediderim, ut dictum sit Liquo pro Lipo, deinde Linquo, interjecta litera n, Relinquo. Od. I. (337.) de Cyclope, Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα Πάντα μάλ', οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς, In speluncam oves omnes compulit, nec ullam reliquit extra caulam. Item pro Relinquo, ea signif., qua dicimur hæredibus aliquid relinquere: Il. B. 107. de sceptro, Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ. Αὐταρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. Apud eund. Poëtam de sceptro dicitur etiam, (A. 235.) ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. Legimus ap. Eund. (B. 396.) de scopulo, τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει Παντοίων ἀνέμων, Eum nunquam relinquunt fluctus, vel deserunt, ab eo nunquam recedunt. Item dicitur aliquis moriens λείπειν φάος ἠελίοιο, ab Eod., Relinquere lumen solis: Il. Σ. (11.) Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἔτι ζώοντος ἐμεῖο Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο, ubi animadverte etiam constr.: q. d. Relicturum lumen solis inter manus. Alii autem exp. Sub manibus; quidam etiam A manibus: et λείψειν, Amissurum. || Affertur autem in VV. LL. et Λείπω τὸν βίον ὑπὸ σοῦ, e Plat., pro Relinquo vitam abs te, i. e. Interficior abs te: ut sc. tale sit, quale θνήσκειν vel ἀπολέσθαι ὑπό τινος, Mori s. Interire ab aliquo. In aliis autem ll. morientem dicitur λείπειν ψυχή. Est et ubi θυμὸς morientis ὀστέα λείπειν dicitur. U-

A tuntur et prosæ scriptt., sed frequentius compositis ἀπολείπω et καταλείπω. Xen. (K. Π. 3, 1, 1.) λείπειν τὸν δασμὸν dixit, i. e. Relinquere pensionem tributi, pro Desinere pendere tributum. In nonnullis autem ll. aptius redditur verbo Desero: ut cum dicitur λείπειν τὴν τάξιν ab Æschine (74.) unde est λειποτάκτης, qua forma dicitur etiam λείπειν τὴν τοῦ δικαίου τάξιν pro Viri boni officium deserere, Bud.

De λείπω autem neutraliter posito dicetur infra.

Λείπομαι, pass. interdum quidem signif. activæ vocis sequitur, et accipitur pro Relinquor, ab utrisque scriptt.: ut Od. N. (286.) αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ. Et Thuc. 3, (11.) Αὐτόνομοί τε ἐλείφθημεν, Relicti sumus liberi, Libertas nobis relicta est. Nonnunquam vero redditur Reliquum esse, Superesse: quo verbo reddi potest et cum ἐλπὶς ap. Plat., οὐ λείπεται ἐλπὶς, Non superest spes: ubi tamen etiam verbum Relinqui locum habet, sed in soluta oratione sæpe ponitur pro Vincor, Superor, Inferior sum, sumta metaphora a cursoribus, qui a
B tergo relinquuntur: quo respexisse puto Horat. de Arte Poët., Occupet extremum scabies: mihi turpe relinqui est. Polyb. (5, 101, 6.) λείπονται Ῥωμαῖοι μάχῃ μεγάλῃ. Antipater Epigr. Οἴμοι ὑπὸ θνητοῦ λείπομαι ἀθάνατος. Sed frequentius omittitur præp. hæc, si bene memini, interdumque additur et dat. aut accus. rei, in qua quis vincitur, Thuc. 1, (10.) Νομίζειν τὴν στρατιὰν ἐκείνην μεγίστην μὲν γενέσθαι τῶν πρὸς αὐτῆς, λειπομένην δὲ τῶν νῦν, Eur. (Suppl. 904.) λείπομαί σου γνώμῃ, Superor a te consilio, Thuc. (6, 72.) Λειπόμενος ξύνεσιν οὐδενὸς, Qui a nemine prudentia superatur: quo sensu dixeris etiam Prudentia nemini secundus. Plato, Μηδὲν λείπομαί σου. Plut. Τούτου δὲ οὐδέν τι λειπόμενον ἔργον ἀρετῇ. Quibus in ll. λείπεσθαι reddi potest Superari, Inferiorem esse. At in Thuc. 2, (85.) commodius hoc quam illo modo reddideris, Καὶ οὐ τοσούτῳ ᾤοντο σφῶν αὐτῶν τὸ ναυτικὸν λείπεσθαι, γεγενῆσθαι δέ τινα μαλακίαν. Redditur et Cedo: ut in Polyb. (1, 62, 6.) Τοῦ αὐτοῦ νομιστέον εἶναι ἡγεμόνος τὸ δύνασθαι βλέ-
C πειν τόν τε τοῦ νικᾶν, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν τοῦ λείπεσθαι καιρόν. Interdum etiam redditur, ut certe reddendum est, verbo Abesse: Synes. Λειπομένῳ δὲ παραπολὺ τῆς ἀξίας. E Soph. autem (Aj. 543.) affertur λελειμμένος λόγου pro Eo, ad cujus aures sermo non pervenit, et qui a sermone quasi exclusus fuerit. || Sed interdum etiam λείπεσθαι in propria signif. verbi Relinqui: pro quo dicitur potius A tergo relinqui, Thuc. 1, (131.) Εἶπον τοῦ κήρυκος μὴ λείπεσθαι, Ne a caduceatore relinqueretur a tergo, i. e. Ne anteverteretur a caduceatore, Ne tardior esset caduceatore. || Item λείπομαι βασιλῆος, VV. LL. ex Herod. pro Desero regem.

Λείπω neutraliter positum, Desum, Deficio, pro cujus signif. exemplo affertur ex Aristoph. Πλ. (859.) ἥνπερ μὴ λείπωσιν [Ἀλίπωσιν] αἱ δίκαι. Et e Gal. 1 ad Gl. Τὸ λεῖπον ἀντεισάγειν. Item in libris τι λείπειν dicitur, ubi aliquid deest, i. e. ubi aliqua verba seu pauca s. multa desunt. Et cum gen., ut τριάκοντα ἔτη dicuntur λείπειν δυοῖν, q. d. Defici
D duobus, i. e. anni, qui trigenarium numerum efficerent, nisi deessent duo. Polyb. 3, (22, 2.) Ταῦτα δ' ἐστὶ πρότερα τῆς Ξέρξου διαβάσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τριάκοντ' ἔτεσι, λείπουσι δυοῖν: qua in signif. usitatius est δέουσι. Interdum vero in hujusmodi ll. genitivus non additur, ut cum scribit idem Polyb. (1, 63, 5.) Μικρῷ λείπουσιν ἑπτακοσίοις σκάφεσι. || Λείπω redditur interdum Absum: ut λείπω μικρὸν τοῦ θήλεος τὴν ἰδέαν, Parum absum a femina, quod ad speciem attinet. At in VV. LL. Parum a feminea specie disto. Bud. autem λείπω vertit Minor sum, h. in l. Polybii, ubi habet et alterum genitivum, (1, 56, 4.) Τοῦ δὲ ὄρους ἡ περίμετρος τῆς ἄνω στεφάνης οὐ λείπει τῶν ἑκατὸν σταδίων. Apud Plat. vero de LL. Παντὸς λείπει redditur Longissime abest, Tota via aberrat. Affertur et cum infin., Λείπει τοσοῦτον ἄγονος εἶναι, pro Tantum abest, ut sit sterilis. [" Λείπω, Ind. Xen. Mem. Eldik. Suspic. 38. Toup. ad Longin. 352. Opusc. 2, 135. Diod. S. 1, 263. Musgr. ad Hec. 560. Hel. 1476. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Brunck. ad

Phœn. 1753. ad Or. 390. 1041. Wakef. Herc. F. 1176. Kuster. Aristoph. 14. ad Charit. 501. 605. Neutral., Ilgen. Hymn. 316. An significet Deficio, Dawes. M. Cr. 210. An Abeo, Musgr. Rhes. 595. Heyn. Hom. 6, 255. De luna, ad Charit. 341. Conf. c. λαμβάνω, ad Herod. 325. ad Diod. S. 1, 302.; cum λείβω, Musgr. Tro. 601. De augm. præt., ad Charit. 569. Cum gen., Diod. S. 1, 526. 533. Cum dat., Longus p. 76. Vill. Λέλοιπα, Wakef. Phil. 190. Leon. Tar. 87. et Jacobs., Archias 34. Λελοιπὼς, Qui reliquit, ad Charit. 216. Xen. Mem. 162. Zeun. Λείπειν θεοὺς, Musgr. Andr. 604. Ἔτη δυσὶ λείποντα τῶν χιλίων, ad Diod. S. 1, 553. Ἔτη δύο λείποντα τῶν τεσσαράκοντα, 619. vide ibi Wess., 707. 2, 471. 472. Orell. Suppl. in Nic. p. 14. Λιπὼν ἔβην, Toup. Add. in Theocr. 401. De medio, Bibl. Crit. 1, 4. p. 80. Dawes. M. Cr. 55. ad Charit. 779. ad Herod. 168. Λείπομαι, ad 545. 644. Xen. K. Π. 91. Musgr. ad Eur. p. 206. Plut. Mor. 1, 4. Oxon., Valck. Hipp. p. 282. ad Diod. S. 1, 139. et Add., 690. Julian. init., Phryn. Ecl. 184. ad Charit. 684. Wakef. Trach. 1275. Vincor, Toup. Opusc. 2, 247. Diod. S. 1, 302. 456. 460. 463. 692. 2, 65. 297. 415. 421. 495. ad Charit. 563. Leon. Alex. 24. Boiss. Philostr. 391. 500. 577. 614. Minus intelligor, Heind. ad Plat. Theæt. 326. Cum gen., ad Herod. 167. 168. Schol. Aristoph. Πλ. p. 382. Hemst., Diod. S. 1, 698. 2, 118. Villois. ad Long. 214. Plut. Alex. 57. Schm. Λείπομαί τινι, ab aliquo, Longus 26. τινί τινος, Jacobs. Anth. 10, 154. Diod. S. 2, 285. Dionys. H. 1, 446. 5, 199. ὑπό τινος, Antip. Sid. 4. Λείπεται, Reliquum est, Valck. ad Chrys. 32. Λείπεται δὴ, Heind. ad Plat. Lys. 36. Λειπόμενος ἀπό τινος, Remotus ab, Ruhnk. Ep. Cr. 290. Valck. Anim. ad Ammon. 180. Τὸ λ., Jacobs. Anth. 10, 120. Τὰ λ., 8, 226. Λειπόμενος, λιπ., ad Dionys. H. 1, 155. Ἐλίφθην, Valck. Callim. 27. (1, 251.) ad Charit. 235. 563. Ernest. ad Il. B. 700. Brunck. Apoll. Rh. 56. Λιπέσθαι, act. et pass., ad Od. Γ. 196. Λίποντο, passive, Lex. Gr. Tittm. 1313. Il. I. 437. M. 14. Apoll. Rh. 3, 1187. cf. ad Diod. S. 1, 723. 2, 450. 456. Paus. 3, 230. Lucian. 3, 458. 470. Dionys. H. 1, 497. Argum. Metr. Soph. Philoct., Heyn. Hom. 4, 481. Ἐλέλειπτο, Brunck. Apoll. Rh. 182. Ἐλέλιπτο, Heyn. Hom. 4, 374. Λίπεν pro ἐλίπησαν, 7, 228. Ἐλείποντο, ἐλίπ. conf., ad Diod. S. 1, 633. Ληφθεὶς et λειφθεὶς conf., 456. 460. 463. 693. Boiss. Philostr. 496. ad Charit. 563. 601. 664. Musgr. Heracl. 732. Λέλειμμαι, Ignoro, Eur. Hel. 1262. Heind. ad Plat. Charm. 110. An dicatur εἴλειμμαι, T. H. ad Plutum p. 326. ad Dionys. H. 4, 2098. * Λειπτέον, Eur. Herc. F. 1388." Schæf. Mss.] "Λιμπάνω, Linquo, deriv. a λείπω: unde ἀπολιμπάνω, etc."

Λειπόδερμος, Λειποναύτης, aliaque multa compp. vide in nominibus, quæ verbo λείπω per compositionem adjuncta fuerunt. [Λειπόδερμος autem suo in loco non legitur. In Glossis exp. Verpus, Apella. "Vide Jacobs. Anth. 9, 443." Schæf. Mss. * Λειπεργάτης, Longus 2. p. 49. Schæferus reposuit λιπερνίτης.] "Λιπόδερμος, i. q. λειπ., Apella, h. e. "Quem pellicula glandem tegens destituit," [Gl. Curtus.] "Λιποτριχὴς, Depilis, Quem pili destituerunt, Epigr." [* "Λιπότριχος, Nonn. D. 26, 158." Wakef. Mss. * "Ἀλιπὴς, Poëta Platonicus ap. Porphyr. A. N. 8." Boiss. Mss.]

Λεῖμμα, τὸ, Quod relictum est, Reliquiæ. Et in plur. ap. Plut. (6, 289.) Τοῦτον μὲν εὐωχεῖ τὰ σὰ λείμματα καὶ τρέφει. || Λεῖμμα Pythagorici vocant, quod e duobus sectionibus minus est: τῶν τμημάτων ἀνίσων ὄντων τὸ ἔλαττον, quia τοῦ ἡμίσεος ἀπολείπει. Plut. (10, 227.) Item Hemitonium minus in symphonia vocatur a Plat. λεῖμμα et δίεσις, dividituque in duo σχίσματα. VV. LL. e Boëthio 2, 27. [Rom. 11, 5. Herod. 1, 119. * Λίμα, * Λῖμμα, Schleusner. Lex. V. T. * "Λειμματίζω, in Apoll. Dysc. Excerpt. mea, p. 11." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Λεῖψις, q. d. Relictio, a λέλειψαι, ut λεῖμμα proxime præcedens a λέλειμμαι: sed nullum affertur exemplum usus hujus verbalis λεῖψις. ["Etym. M." Wakef. Mss.] AT VERO Λείψανον, quod eand. for-

A mationem habet, minime rarum est, atque adeo frequentius etiam quam λεῖμμα s. λείμματα. Dicitur autem itidem λείψανον sing. etiam numero, sicut et λείψανα, pro eo, quod Lat. pluraliter tantum dicunt Reliquiæ; variisque de rebus usurpatur. Lucill. Epigr. Οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως Διονύσιε λείψανον Αὔλῳ Εὐτυχίδης δειπνῶν, ἦρε δὲ πάντ' ὀπίσω, Nullas reliquias suæ cœnæ. Item alicujus urbis dirutæ reliquiæ vocantur λείψανα, ab Herodiano, qui etiam alicubi ἐρείπια illi adjungit hac in signif., i. e. Rudera. Interdum vero λείψανα vocantur Quæ supersunt e cadaveribus: qua signif. dixit Herodian. 3, (15, 15.) Τὰ τοῦ πατρὸς λείψανα, utens et alibi hoc nomine in ista signif. Sic Plut. cum alibi, tum in Sympos. Sept. Sap., Βουλομένων κατὰ χρησμὸν ἀνελέσθαι τὰ λ. καὶ θάψαι παρ' αὐτοῖς: sed Idem alicubi addidit gen. σωμάτων, qui alioqui relinqui videtur subaudiendus. Latini quoque Reliquias hac in signif. dixerunt, qui etiam aliquando peculiariter reliquos e crematis corporibus cineres ita vocarunt, et ossa ac reliquias in-

B terdum copularunt. Nostrates vero Reliquias, quas dicunt Reliques, et Des reliquaires, peculiariter nominarunt reliquias corporum eorum hominum, quos pro sanctis habent. ["Ad Xen. Eph. 219. Valck. Callim. 177. Jacobs. Anth. 6, 118. 9, 497. 12, 166. Cum gen., Boiss. Philostr. 466. * Λειψανηλόγος, Philippus 16." Schæf. Mss.]

[* "Ἄλειπτος, i. q. ἀνίκητος, Dio Chrys. Or. 28. p. 534. et Casaub.] "Ἀλείπτως, Varin. affert pro "ἀνενδεῶς, Sine penuria, Ita ut inopia et penuria non "sit: forsan pro ἀδιαλείπτως, Incessabiliter, Indesinenter et sine intermissione."

"Λείφηθρα, Hesychio λείψανα, Reliquiæ."

Λοιπὸς, Reliquus, Qui superest. Et plur. οἱ λ., Reliqui, Ceteri. Et τὸ λ., Reliquum, Reliqua pars, ut τὸ λ. τῆς ἡμέρας, Xen. (K. 'A. 3, 4, 8.) Sæpe Quod superest, faciendum sc. aut dicendum, Isocr. Panath., Λοιπὸν οὖν ἐστὶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν, αἰτησάμενον τῷ γήρᾳ συγγνώμην——, ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐξ οὗπερ ἐξέπεσον εἰς τὴν περιττολογίαν ταύτην:

C Paneg. Τί λοιπὸν ἔσται τοῖς ἀντιλέγουσιν, ἣν ἐπιδειχθῶσι κ. τ. λ. || Item εἰς τὸ λ. τοῦ χρόνου, Dem. In reliquum tempus, In posterum, Posthac. Sed frequentius absque hoc genitivo dicitur εἰς τὸ λ., et τὸ λ., necnon in gen., τοῦ λ.: quod exp. etiam Deinceps. Xen. K. Π. 3, (3, 6.) Οὕτως οὖν χρὴ καὶ τὸ λοιπὸν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι. Invenitur autem scriptum in hujusmodi ll. et τολοιπόν. Dem. Phil. 1. Οὐκέτι τοῦ λ. πάσχοιμεν ἂν κακῶς. || Quod superest, inquit Turn., et ap. Lucret. plerumque est Deinceps, Postea, In reliquum, Igitur, Postremo, et quod Græci λοιπὸν dicunt: ut, neque nobilitas, neque gloria regni, Quod superest, animo quoque nil prodesse putandum: i. e., τὸ λ. οὐδὲ τῇ ψυχῇ λυσιτελεῖν οἰητέον. Iterum, Omnimodis expertus eris quam quisque det ordo Formarum speciem totius corporis ejus, Quod superest, si forte voles variare figuras. I. e., Deinceps, Postea, λοιπόν. Rursum, neque quod superest procrescere, alique, i. e. οὐδὲ λοιπὸν αὐξηθῆναι, i. e. Deinceps, In reliquum, Postea. Hæc ille. || In VV.

D autem LL. affertur pro Itaque, ex Alex. Aphr. Probl. 1. Ὁ στόμαχος παράκειται τῇ τραχείᾳ ἀρτηρίᾳ, καὶ λοιπὸν αὐτὴ τὸν στόμαχον θλίβει. ["Ad Herod. 495. Jacobs. Anth. 9, 194. Demosth. 553. Ὁ λ., Apollod. 212. Ὁ λ. πατὴρ, Valck. Diatr. 12. Ὁ λ. χρόνος, de futuro tempore, Wolf. ad Dem. c. Lept. 234. Ὁ λ. τοῦ χρόνου, Demosth. 195. Conf. c. ἄλλος, Schneid. Anab. p. 69. Cum gen., Dionys. H. 3, 1847. coll. Reisk. Λοιπὸν, Mitsch. H. in Cer. 201. Longus p. 7. Vill., ad Charit. 106. 116. 135. 143. Wakef. Trach. 281. Meleager 95. Platonius, Jacobs. Anth. 8, 159. Germanicus Cæs. Epigr., Kuster. Aristoph. 120. Λοιπὸν, τὸ λ., Fischer. ad Anacr. p. 6. Alciphr. 202. Herod. 558. Λοιπὸν, Jam, Alciphr. 296. 344. 386. 446. ad Charit. 295. 309. Bergler. Alciphr. 82. Bibl. Crit. 3, 1. p. 55. 2. p. 74. Valck. Hipp. p. 163. Philostr. 20. 70. Boiss. Postea, ad Charit. 27. Ceterum, Valck. Phœn. p. 635. Τὸ λ., Eur. Hel. 1466. Wakef. Alc. 1170. Trach. 921. Eum. 141. 1034. Crates 1. Duker. Præf. Thuc. 10. Τολοιπὸν, τὸ λ., T. H. ad Plutum p. 100. In posterum, Valck.

Hipp. p. 164. 167. Musgr. 33. Τὸ λ., τοῦ λ., Fischer. ad Palæph. 113. Xen. Eph. 118. Herod. 227. 735. Phalar. 214. Ἐς τὸ λ., Soph. Trach. 911. Æsch. Eum. 711. Abresch. Æsch. 2, 102. Πρὸς τὸ λ., Lucian. 1, 757. (an sic in Meleagro ap. Lobeck. ad Aj. p. 253.?) Τοῦ λ., Herod. 616. Markl. ad Max. Tyr. 682. Jacobs. Anth. 10, 136. Duker. Præf. Thuc. 10. Aristoph. Eip. 1084. ad Liv. 1, 231. Τό γε λ., Philodem. 8. Λοιπόν ποτε, Argum. Theocriti p. 4. Valck. Τὰ λ., de coitu, Jacobs. Anth. 9, 280. In posterum, Eur. Hel. 707. Λοιποῦ, Probl. Arithm. 4. Τοῦ λ., τῶν λ., ad Phalar. 307. Λοιποὶ, Reliqui plerique, ad Xen. Eph. 208. Οἱ λ., Wolf. ad Reiz. Acc. p. 75." Schæf. Mss. * Πεντέλοιπος, Cic. ad Att. 14, 21. 15, 2.]
" Λειπὸν, Hesychio τὸ ἐλλειπὲς ὄν, Defectum: at λοι-" πὸν, Reliquum, Residuum. Λεῖπον vero, vide in Λεῖ-" κνον." Λοιπάδες ET Λοιπάζεσθαι, ut Lat. Reliqua et Reliquari: vide Bud. in Annot. post. in Pand., ubi tamen nullum exemplum affert usus harum Gr. vocum. At vero in quadam Constit. Justiniani invenio ἐλλείμματα, cum in ejus tit. sit λοιπάδες. [" Chrys. Serm. 24. T. 5. p. 149, 12. Ὁ βασιλεὺς λοιπάδας χρημάτων ἀφίησιν, ὁ δὲ ἱερεὺς λοιπάδας ἁμαρτημάτων." Seager. Mss. Λοιπὰς, * Λοιπαδάριον, Gl. Reliquarium. " Act. Traj. 1, 238." Schæf. Mss. * Λοιπάζω, Gl. Reliquo.] " Λειπάζεσθαι affertur " pro Residuum esse: quod et λοιπ." " At Λοίπα-" δος Nautici veli genus est, i. q. ἀκάτιος ἱστὸς, ut " nonnullis placet, J. Poll."

[* Ἀμφιλείπω, Quint. Sm. 12, 106. * " Ἀμφιλειπὴς, Schol. Pind. N. 11, 1." Boiss. Mss.]

Ἀπολείπω, Relinquo, Derelinquo, Xen. Ἱππ. (11, 9.) Οὐδεὶς γοῦν οὔτε ἀπολείπει αὐτὸν οὔτε ἀπαγορεύει θεώμενος, ἔστ' ἂν πὲρ ἐπιδεικνύηται τὴν λαμπρότητα. Apud Appian. ἀπολείπειν ἐν διαθήκαις, quod itidem Relinquere testamento dicitur a Cic. de Off. 3. Invenitur alioqui pro eod. Legare testamento. Gallice quoque eod. modo, Laisser par testament. Est etiam Relinquere posteris: Μεγίστην παρὰ τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν, ap. Suid. Sic Latine Monimentum sui relinquere, Memoriam sui relinquere. Item ἀπολείπειν, Relinquere scriptum, Cic. Qua in signif. citatur e Philone de Mundo, Μικρὴν δόξαν ἀπέλιπον. Apud Greg. autem ἀπολιπὼν τὸν βίον dicitur Qui reliquit vitam, ad verbum, i. e. Mortuus. Quod et ἐκλιπὼν τὸν βίον dici potest e Luciano. || Desero, Destituo, eo sensu, quo dicitur aliquis afflictum amicum deserere, Isocr. Æginet. Καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτό γ' ἕξουσιν εἰπεῖν ὡς εὖ μὲν πράττοντος Θρασυλόχου ταῦτα πάνθ' ὑπέμεινα, δυστυχήσαντα δ' αὐτὸν ἀπέλιπον. M. Tullius verbum Relinquo ita usurpasse videtur in Epist. ad Silium, Ne relinquas hominem innocentem ad alicujus tui dissimilis quæstum. || Relinquo, i. e. Prætermitto, Omitto, Dion de Regno, Οὐδὲν ἀπολείποντι τῶν μὴ δικαίως λεγομένων. || Ἀπολείπω sine adjunctione, pro Relinquo virum, Diverto a viro, Divortium facio: quo in sensu Andocides ἀπολιπεῖν dixit. Dem. autem (865.) ἀπολελοιπυῖα γυνὴ, et in infin. ἀπολελοιπέναι in Or. κατὰ Ὀνήτορος.

Ἀπολείπω, Relinquo, h. e. Præcedo, Anteverto, Excello, Præsto, Bud. Isocr.: Τοσοῦτον ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους περὶ τοῦ φρονεῖν, ὥσθ' οἱ ταύτης μαθηταὶ, τῶν ἄλλων διδάσκαλοι γεγόνασι. Latini, ni fallor, A tergo relinquere dicunt. Est autem a cursoribus ducta hæc verbi ἀπολείπειν metaphora, qui vincunt eos, quos a tergo relinquunt. " Ἀπολελοιπότες, particip. præt. perf. med. ab ἀπο-" λείπω. Isocr. pro νενικηκότες usurpavit, metaph. a " cursoribus, qui cum vincunt, victos post se relin-" quunt in cursu." Vide quæ dixi in Λείπομαι, Vincor, Superor, ubi et Horatii locum protuli.

Ἀπολείπω neutra signif., Deficio, Desum, Isocr. ad Dem., Τὰ μὲν (χρήματα) ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει, Aristot. de Coloribus, Τὰ δὲ πολλὰ ἄνθη τῶν πλείστων δένδρων γίνεται ξανθὰ, διὰ τὸ τῆς τροφῆς ἀπολειπούσης φθάνειν αὐτὰ ξηραινόμενα πρότερον ἢ μεταβάλλειν εἰς τὸ κατὰ φύσιν χρῶμα. Statim post ὑπολείπειν pro eodem dicit. || Aliquando autem ipsa persona dicitur ἀπολείπειν pro Defici, Inferior esse, et quasi defectu rei alicujus abesse a

A suo incœpto. Plut. Τούτῳ γὰρ μόνῳ ἀπολιπεῖν ἐδόκει τοῦ κατειργάσθαι Πάρθους. || Legitur vero ap. Aristoph. et cum accus. junctum tanquam activum pro Deficio et quasi destituo, Πλ. (832.) Ἦ πού σε ταχέως ἀπέλιπεν τὰ χρήματα, Te cito defecerunt numi. Qua tamen constr. ἐπέλιπε constat frequentius usurpari quam ἀπέλιπε. " Ἀπολιπόντα Erot. ap. Hip-" pocr. exp. διεστῶτα."

Ἀπολείπω, Absum, Isocr. Areop. Καὶ πολλάκις δεινὰ παθόντες, μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν. Apud Plut. usurpatur eod. sensu ἀπολιπὼν cum μικρὸν, et cum infin.; sed non præcedente gen. τοῦ, in Timoleonte, Μικρὸν ἀπολιπὼν ἐκπολιορκεῖσθαι, Cum parum abfuisset, quin expugnaretur. || Usurpatur etiam in enumeratione, Hesiod. (Ἔργ. 2, 314.) Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων, Μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλὰ, ubi exp. ἐλαττούμενος Eo ætatis tempore, quo neque multis annis absis a triginta, neque multos annos adjunxeris ipsis triginta. Atque hic ἀπολείπειν dicitur de per-
B sona. Dicuntur autem et ipsa ἔτη, i. e. Anni, ἀπολείπειν. Isocr. Panath. Γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατὸν, i. e., ad verbum, Natus annos, qui tribus tantum aberant a centum. Sed usurpant et alio modo hoc verbum, in annorum aut alius temporis enumeratione, et tum per verbum Absum exponi non potest; significat enim Numerum non impleo, καὶ ἐλάττων εἰμὶ, Bud. citans e Plut. Demetrio, Ἦν δὲ τότε Ἀντίγονος μικρὸν ἀπολείποντα γεγονὼς ἔτη ὀγδοήκοντα.

Ἀπολείπω, Desisto, Desino, Finem facio, Isocr. Symm. Ὑπὲρ μὲν οὖν τῆς τῶν λόγων τραχύτητος ταῦτ' ἔχω λέγειν πρὸς ὑμᾶς· ὅθεν δ' ἀπέλιπον πάλιν ποιήσομαι τὴν ἀρχήν: pro ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν ἐκεῖθεν, ὅπου ἀπέλιπον. Nisi quis exponat unde Digressus sum: qua in signif. citatur et ἀπολείπεσθαι e Plat.

Pass. est Ἀπολείπομαι, quæ significat interdum Relinquo: ut in h. l., qui citatur ex Herodoto, Ἀπολείπεσθαι περὶ ἑαυτόν. Verum frequentius ponitur pro Relinquor, Resto, Supersum: Ἀπολείπεταί μοι
C τοῦτο: vel pro ἀπολείπω neutram signif. habente, sc. Absum, eo sensu, quo dicitur Parum abesse quin. Dion ap. Plat. Πλεῖστον ἀπολείπονται τοῦ καταγοεῖν αὐτάς. Plut. Popl. Μικρὸν ἀπελείπετο τοῦ τέλος ἔχειν, Herod. Ἀπολελειμμένος πολὺ τῆς ἀληθηΐης. Sic ap. Isocr. quidam accipiunt, Τοσοῦτον ἀπολελειμμένοι τῆς κοινῆς παιδείας.

Ἀπολείπομαι, Absum, alio quoque sensu, sc. pro Absens sum, Non intersum: quasi Desum alicui loco. Lucian. (1, 325.) Ἥδιστον θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι: (526.) Οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται. Lys. Τῶν τοίνυν ἄλλων στρατιῶν καὶ φρονρῶν οὐδεμιᾶς ἀπελείφθην. Isocr. Plataico, Ποίας γὰρ εἰσβολῆς ἀπελείφθησαν τῶν εἰς τὴν πόλιν ταύτην γεγενημένων; A Plut. ἀπολειφθῆναι τῆς μάχης poni videtur pro ὑστερεῖν τῆς μάχης, Tardius interesse pugnæ, Non interesse pugnæ in tempore. Sic Xen. (Ἀπ. 4, 2, 40.) Καὶ οὐκ ἀπελείπετο Σωκράτους εἰ μή τι ἀναγκαῖον εἴη, Non aberat a Socrate, discedebat a Socrate, relinquebat Socratem. Itidem K. Π. 5, (1,
D 11.) Ἦν δέ που ἐξίῃ, οὐδεμία αὐτοῦ ἀπολείπεται·——τίς νέος ἢ γέρων σοῦ ἀπελείφθη, τοῦ μή σοι ἀκολουθεῖν, ἕως ὅτε Ἀστυάγης ἡμᾶς ἀπέστρεψεν; Sic et ap. Plat. ἀπελείφθημεν exp. Discessimus, Digressi sumus, de Rep. 2. Ἧς προὐθέμεθα εἰκόνος ἀπελείφθημεν.

Ἀπολείπομαι pro Desum citatur e Dem. (312.) Μηδεμιᾶς φιλοτιμίας ἀπολείπεσθαι: nam exp., Nulli erogationi deesse, i. e. Nullam erogationem omittere.

Ἀπολείπομαι, Relinquor in certamine cursus ab alio prævertente, Isocr. Evag. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι παρακελεύονται τῶν δρομέων οὐ τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλὰ τοῖς περὶ τῆς νίκης ἀγωνιζομένοις. Sic et Plut. (6, 216.) Ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν, καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεόντων, ὥσπερ ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον. || Metaph. autem pro Superor a quopiam in re aliqua, et eo sum inferior: ut qui relinquitur in cursu, est inferior eo, qui prævertit. Ad quam metaph. respexit, ut et in Λείπομαι dixi, Horat. Arte Poët. Occupet extremum scabies: mihi turpe relinqui est. Jungitur autem genitivo hac in

signif. Isocr. Panath. Ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ μὲν ἀπολελεῖφθαι τὴν ἐμὴν φρόνησιν τῆς σῆς ὡς δυνατὸν πλεῖστον: Evag. Ὥστε μηδεμιᾶς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀπολελεῖφθαι. Ibid. Πολὺ λίαν ἀπολειφθῶ τῶν πεπραγμένων αὐτῷ. Habet etiam dat. interdum præter gen. Πλούτῳ μηδενὸς ἀπολείπεται, Divitiis a nemine superatur, nemine est inferior, nemini est secundus, Isocr. Symm. Οἳ τοσοῦτον ἀπολελείμμεθα καὶ τοῖς ἔργοις καὶ ταῖς διανοίαις τῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον γενομένων, ὅσον οἱ μὲν ἐτόλμησαν κ. τ. λ. Ab hac autem a cursoribus metaphora ductum videtur esse et ἀπολελειμμένοι pro Iis qui inter viles et abjectos existimantur; ita enim exp. Bud. in Isocr. ad Phil. Καὶ θείην ἂν ἐμαυτὸν οὐκ ἐν τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλ' ἐν τοῖς προέχουσι τῶν ἄλλων.

Ἀπολείπομαι, Non assequor; ut Dem. ἀπολείπεσθαι ἀρετῆς opp. τῷ τυγχάνειν ἀρετῆς. Diog. L. Aristippo, Τοὺς τῶν ἐγκυκλίων παιδευμάτων μετασχόντας, τῆς δὲ φιλοσοφίας ἀπολειφθέντας. Bud. ἀπολείπομαι inter cetera signif. ait, Imperitus sum, Non disco, Non assequor, Intelligere non possum. Citatque ll. qui sequuntur. Isocr. π. Ἀντιδ., Ταῦτα λογιζόμενοι, βούλονται μετασχεῖν τῆς παιδείας ταύτης, ἧς οὐδ' ἂν ἐγὼ φανείην ἀπολελειμμένος, ἀλλὰ πολλῷ χαριεστέραν δόξαν εἰληφώς. Dem. (1083.) Νομίζω γὰρ, ἂν τούτῳ τῷ μέρει τοῦ ἀγῶνος σαφῶς παρακολουθήσητε, καὶ τῶν ἄλλων ὑμᾶς οὐδενὸς ἀπολειφθήσεσθαι. Et etiam ἀπολείπομαι, Ignarus sum, Hoc me latet, ut Idem tradit, citans Lys. (16.) Μετὰ δὲ ταῦτα χρόνου μεταξὺ διαγενομένου, καὶ ἐμοῦ πολὺ ἀπολελειμμένου τῶν ἐμαυτοῦ κακῶν προσέρχεταί μοι τις κ. τ. λ.

[" Ἀπολείπω, ad Charit. 501. 564. 569. 664. Dawes. M. Cr. 514. Jacobs. Anth. 9, 331. T. H. ad Plutum p. 326. ad Diod. S. 1, 95. 687. 2, 65. 94. 561. Paul. Sil. 68. Fischer. ad Palæph. 104. 105. et Ind., Toup. Opusc. 2, 116. Eran. Philo 160. Wolf. ad Hesiod. 126. ad Herod. 188. 362. 530. 556. Plut. Mor. 1, 760. Absum, ad Charit. 653. Abeo, Musgr. Rhes. 595. Deficio, i. q. ἐπιλ., T. ad Plutum p. 286. Kuster. Aristoph. 14. ad Diod. S. 2, 436. ubi conf. c. ὑπολ. Desero, ad Charit. 204. Supero, ad Xen. Eph. 183. De repudio, ad Diod. S. 1, 490. Kuster. Aristoph. 16. ad Lucian. 3, 578. Thom. M. 97. Conf. c. ἀπολαμβάνω, ad Diod. S. 2, 427.; cum καταλείπω, 433. Ἀπολείπω μικρὸν seq. inf., Villois. ad Long. 169. Μικρὸν ἀπολείποντας τῶν ἑξακισχιλίων, Diod. S. 1, 706. 2, 454. Dionys. H. 2, 652. Herod. 1, 60. Plut. Alex. 105. Schm. Ὅθεν ἀπέλιπες, Heind. ad Plat. Gorg. 173. Ἀπολείπειν θεοὺς, Musgr. Andr. 604. Ἀπολείπομαι, Athen. 1, 4. ad Herod. 168. 609. 644. Boiss. Philostr. 496. Heyn. Hom. 5, 528. Cum gen., Philostr. 144. Boiss., Plato Phædr. 315. Heind., Eur. Ion. 879. Herc. F. 439. Luzac. Exerc. 114. Philet. 1. Probl. Arithm. 24. et n., Paul. Sil. 17. Schol. Aristoph. Πλ. 1167. Elog. de Thuc. 12. 16. Diod. S. 2, 497.: τῆς ἀληθείας, ad Herod. 152. Plut. Mor. 1, 245. 973. ad Charit. 294. ad Diod. S. 1, 180. Ἀπολείπεται, Reliquum est, Valck. ad Chrys. 32. ad Diod. S. 1, 188. Phalar. p. 16. Ἑκατὸν πεντ' ἀπολειπομένων, Epigr. adesp. 205. Ἀπείλειμμαι, ad Timæi Lex. 66. * Ἀπολειπτέον, Xen. Œc. 7, 38." Schæf. Mss.]

" Ἀπόλειπες, usurpatum pro ἀπολειπόμενον s. " ἀπολελειμμένον, in Hippocr. de Nat. Inf. (7.) Ἐ" λεύσομαι δὲ αὖθις εἰς τὸ ἀπόλειπες τοῦ λόγου. Sed " videtur potius ὀξυντέον:" [al. ἐπιλειπές.]

[* Ἀπόλειμμα, Diod. S. 1, 30.]

Ἀπόλειψις, Relictio, Derelictio. || Mulier virum relinquens, a viro divertens, dicitur ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι ap. Dem., quod est Lat. Repudium viro mittere: ἀπόλειψις, inquit Hes., ἡ ἀπὸ γυναικῶν * ἐγκατάλειψις. || Defectus et deterior conditio, Cum quis alium assequi nequit, Dem. (1211.) Ὅσῳ γὰρ φιλοτιμούμενος ἄμεινον ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν ἐρετῶν ἀγαθῶν, τοσούτῳ μοι πλείστη ἀπόλειψις ἐγένετο τῶν ἄλλων τριηράρχων, Tunc inferior eram aliis omnibus, qui prius fueram instructissimus. Et sic sæpe utitur. Bud. || Ἀ. τῆς σελήνης, Deliquium lunæ, Aristot. de Gen. Anim. 2. [" Ad Thom. M. 98. Valck. ad Eran. Phil. 161. Plut. Mor. 1, 397. 566. Heyn. Hom. 8, 322." Schæf. Mss. * Ἀπόλοιπος, LXX. Ezech. 41, 15.]

" Ἐναπολείπομαι, Derelinquor vel Remaneo in. " At act. Ἐναπολείπω, Relinquo in." [" Frantz. Chron. 1, 35. p. 25. Xenocr. 58. Plut. Opp. Mor. 91." Boiss. Mss.] " UNDE Ἐναπόλειψις, quod sim" pliciter exp. Reliquiæ." [Plut. 6, 509. * Προαπολείπω, 7, 386. 8, 210. Sertorio 8. Paus. 112, 10. Hippocr. 611, 15. " Antiphon 756, 7. Alcidamas περὶ Σοφ. 86, 11." Seager. Mss. * Προσαπολείπω, Plut. 6, 276.] " Συναπολείπω, Simul derelinquo, " Simul destituo," [Diod. S. 709. * Ὑπαπολείπω, Ælian. H. A. 10, 43.]

Ἀπολιμπάνω, i. q. ἀπολείπω, Relinquo, Post me relinquo, Anteverto. Pass. Ἀπολιμπάνομαι, Relinquor, A tergo relinquor, ab alio sc. antevertente. Bud. exp. Inferior sum certamine, et a prævertente relinquor; citatque h. Plut. l., (6, 216.) Ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν, καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεόντων, ὥσπερ ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον. [" Ad Mœr. 49. Fischer. ad Palæph. 185." Schæf. Mss. * Ἐναπολιμπάνω, Niceph. Blemm. 100. * Προσαπολιμπάνω, Philostorg. H. E. 6, 3.] " Ἀπε" λίμπανος, Relictus, VV. LL. sed falso, aut ego " valde fallor."

Διαλείπω, q. d. Interrelinquo, Relinquo spatium temporis in medio, Intermitto, Interjicio. Sed vox, quæ ipsum temporis spatium significat, sæpe additur: διαλείπειν ἡμέραν μίαν, ὀλίγον χρόνον. Theophr. H. Pl. 1, (9, 5.) Διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ αἰεὶ βλαστάνειν, Interjicit valde breve tempus, quin perpetuo germinet; sed Lat. verbo Intermitto potius utuntur in hujusmodi ll., sequente particula Quin, Plato Epist. 7. Οὐ πολὺν διαλιπὼν χρόνον, οὐκέτι εἴα. Plut. Amat. Narr. Ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο προσῆλθε τῷ Θεοφάνει, Cum interjecisset duos dies, accessit ad Theophanem. Sed Lat. dicunt potius, Interjectis duobus diebus, aut utentes præp. Post, dicunt Post duos dies, biduum. At Herodian. usus est gen. in hoc genere loquendi, 7, (8, 22.) Διανείμας τε αὐτοῖς πάμπλειστα χρήματα, μιᾶς ἡμέρας διαλιπὼν, τῆς ὁδοῦ εἴχετο. Nonnunquam vero ut Lat. dicunt potius Interjici tempus quam nos Interjicere tempus, ita et a Græcis dicitur διαλείπειν χρόνος, et tunc neutrum est hoc verbum, quod vel verbo Intercedo, neutro et ipso, vel passivo Interjici reddi potest. Thuc. 3, (74.) Διαλιπούσης δ' ἡμέρας μάχη αὖθις γίγνεται: non διαλειπούσης, ut etiam scribitur. Idem (1, 112.) Ὕστερον δὲ διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν, ubi possis etiam interpretari, Exactis tribus annis, Exacto triennio. Quinetiam præpositio illa Post hic quoque locum habet. || Διαλείπουσα φωνὴ ap. Suid., Vox quæ non continuatur, sed quæ suis verbis velut spatium interjicit, Vox interrupta, sicut et διακοπτομένη ab eo exp. in h. l. cujus Auctorem tacet, Ὑφειμένῃ οὖν καὶ διαλειπούσῃ πολλαχῇ τῇ φωνῇ ἐδεῖτό οἱ ξυγγνῶναι βασιλέα. Hippocratem διαλείποντας πυρετοὺς dixisse ἐπὶ τῶν εἰς ἀπυρεξίαν παυομένων παροξυσμῶν testatur Gal. Comm. in Aphor. 43. Sed tamen apud vett. bifariam dictam fuisse Idem docet Comm. 3 in l. 1. τῶν Ἐπιδημιῶν, interdum quidem de iis febribus solis quæ perpetuam accessionem non habent, interdum vero de iis quarum non recedit accessio, sed insignes faciunt mutationes singularum accessionum in principium, incrementum, vigorem et declinationem. Sed juniores quosdam medicos eas, quæ non magnam mutationem habent, appellare συνόχους: eas autem et συνεχεῖς dicere solas, quæ non veniunt ad integritatem, et διαλείπουσι, Intermittunt, post singulas accessiones. Easd. autem ab antiquis nonnunquam vocari συνεχεῖς, nonnunquam διαλείπειν dici, quod inter continuas et integre desinentes mediæ sint: proinde eas, ubi cum synochis conferuntur, διαλείπειν dici: cum iis vero, quæ ad integritatem perveniunt, continuas. Hæc e Gal. Gorr.: qui et ista addit, Διαλείπων πυρετὸς, Intermittens febris. Est autem febris putrida, quæ vicissim solvitur et repetit. Gignitur omnis ex humore putrescente, non quidem ubique, sed in habitu corporis et

minoribus venis; eoque differt a continua, cujus materia in vasis majoribus continetur: discrimen enim a loco est. Putret autem triplex tantum humor, pituita, bilis flava, bilis atra. Inde tres sunt διαλειπόντων πυρετῶν, Intermittentium febrium, differentiæ, materia differentes, quotidiana, tertiana, quartana. Quotidianam pituita, tertianam bilis flava, quartanam bilis atra gignit, putrens et per habitum corporis delata. Apud Eosd. legitur et διαλείπων σφυγμὸς, Pulsus intermittens, deficiens. Est autem pulsus inæqualis in pluribus pulsationibus, in quo non solum uno, sed pluribus etiam magnis unus minor apparet, atque interdum totus quoque motus aboletur. Huic contr. est ὁ παρεμπίπτων, in quo expectata quiete, in medio tanquam supervacuus aliquis pulsus incidit: fit autem ab imbecillitate facultatis pulsificæ. Differt ἀπὸ τῆς ἀσφυξίας, quod hæc, ut sensus ipse indicat, sit veluti defectus totius functionis, ille vero dimidiatæ tantum privatio. || Participio interdum jungitur, pro Desino, Xen. (Ἀπολ. 16.) Οὐ πώποτε διέλιπον καὶ ζητῶν καὶ μανθάνων, Nunquam desii quærere et discere. Sed proprie sonat, q. d. Non desii quærere, et ita quidem, ut nec ullum tempus intermittam. Lucian. (1, 200.) Οὐ διαλείπετε κατιόντες. Et cum partic. pass. Chrys. Οὔτε διαγωνιζόμενος οὔτε στεφανούμενος διέλιπε. Sed Polit. ap. Herodian. 7, (1, 15.) Ἀσκῶν τε καὶ γυμνάζων τοὺς στρατιώτας οὐ διέλιπε, Vertere maluit, Nihil sibi ad exercendos milites reliqui faciebat. At ego non video cur ab altera illa interpr. discedendum fuerit; nam οὐ διαλείπω τοῦτο ποιῶν, Non aliud esse puto quam διατελῶ τοῦτο ποιῶν. Interdum tamen absque negatione: ut in h. l., qui affertur e Plut. διαλείπω τιμῶν τὸν Θεόν. Et in h. e Dem. Διαλέλοιπα ἐπιβουλεύων. || De spatio loci, Disto, Absum: Arrian. Διαλείπουσαι ὅσον ξύμμετρον εἰς τὸ συνορᾷν τε ἀλλήλους καὶ κατακούειν εὐπετῶς, Suid. ἀλλήλων ἀπέχουσαι. At Thuc. addidit præp. ἀπὸ, 7, (38.) p. 246. Διαλιποῦσας δὲ τὰς ὁλκάδας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων κατέστησεν, ubi malim διαλειπούσας in præs.: ut vicissim in eo quem protuli initio hujus semipag. loco ex Eod. lego διαλιπούσης potius quam διαλειπούσης. [" Ad Mœr. 3. Toup. Opusc. 1, 361. 548. 2, 252. Wyttenb. Select. 149. 151. Plut. Mor. 1, 910. ad Charit. 336. Herod. 529. 530. Diod. S. 1, 326. 2, 248. 561. 573. Dionys. H. 1, 504. Desino, cum participio, Cattier. Gazoph. 97. Wessel. de Jud. Arch. 16. Valck. Phœn. p. 575. Hipp. p. 237. Διαλείπων, Bast Lettre 140. Διαλιπὼν, ibid. Brunck. Anal. 2, 70. Dionys. H. 3, 1326. Plut. Alex. 173. Schm." Schæf. Mss.] Διάλειμμα, τὸ, Quod interjectum est spatii, Intermissio. Et ἐκ διαλείμματος, vel ἐκ διαλειμμάτων, quod Latini Ex intervallo. Plut. Pericle, Τὸ συνεχὲς φεύγων καὶ τὸν κόρον, οἷον ἐκ διαλειμμάτων ἐπλησίαζεν. Sed et furiosi intervalla ita vocari Bud. tradit. In febre quoque διάλειμμα, sicut διαλείποντα πυρετὸν appellari dictum fuit, Intermissio; Laxamentum, Bud. Dicitur autem διάλειμμα in febribus quidem ἀπυρεξία, in aliis vero morbis, ut cephalæa, epilepsia, podagra, simpliciter διάλειμμα, Gorr. Vide Διαλείπω. [" Thom. M. 216. Plut. de S. N. V. 59." Schæf. Mss.] " Διάλειψις, Intermissio." [" Thom. M. 216." Schæf. Mss. Suid. v. Διακωχή.]

" Ἀδιάλειπτος, Non intermissus, s. Intermissione " carens: i. e. Jugis, Perpetuus." [Clem. Alex. 792.] " Ἀδιαλείπτως, Sine intermissione, Nullo intervallo, " i. e. Jugiter, Perpetuo, Indesinenter, Incessabili- " ter." [" Chrys. in Ps. 100. T. 1. p. 926, 27." Schæf. Mss. * Εὐδιάλειπτος et * " Εὐδιάληπτος, cf. not. ad Marin. 105." Boiss. Mss. * Ἐπιδιαλείπω, Alex. Trall. 1. p. 105.]

Διαλιμπάνω, i. q. διαλείπω, Intermitto: sicut ἀπολιμπάνω, i. q. ἀπολείπω, et καταλιμπάνω, i. q. καταλείπω. Gal. in Hippocr. Epid. 1, 3. Συνεχεῖς δὲ, μόνους ἐκείνους, ὅσοι μήτ' εἰς ἀπυρεξίαν λήγουσι καὶ διαλιμπάνοντας τοῖς κατὰ μέρος παροξυσμοῖς. [" Valck. Oratt. 373." Schæf. Mss.]

[* " Εἴσλειψις, Theod. Jer. 30, 11. ubi tamen dubio caret leg. esse ἔκλειψις." Schleusner. Lex. V. T.]

Ἐκλείπω, Derelinquo, Relinquo, Desero, Thuc. 1.

A Τήν τε γὰρ πόλιν ὅτε ἐδόκει ἐκλιπεῖν ἄμεινον εἶναι καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι. Ibid. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐκλείποντες. Et e Plut. Fabio, Τὴν τάξιν ἐκλείπειν, quod et λείπειν dicitur, unde λειποτάκτης, Ordinem relinquere: Pericle, Κλήσεις δείπνων ἐξέλιπε. Item τὸ ἐλπίζον ἐκλείπειν, in Galba, Spem relinquere. Et ἐκλείπειν τὸν βίον, Relinquere vitam. Ex Aristoph. (N. 584.) Ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς. Item pro Omitto, Prætermitto, Plato Symp. Ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι: Idem ibid., ἐκλείπειν et παραλείπειν pro eod. ponit. Plut. Numa, Νομοθέταις ἐκλείπουσι δι' ἄγνοιαν: [cf. 1, 311.] At vero e Xen. (K. Π. 1, 2, 14.) ἐκλείπειν τι τῶν νομίμων, legitur et ἐλλείπειν, pro Delinquere quippiam adversus legem; sed potest et verbo Omittere, Prætermittere reddi magis ad verbum; nam qui prætermittit aliquid eorum quæ lex jubet, is delinquit. Vide Ἐλλείπω. [" Prætereo, Non adeo, Herod. 4, 83. Ἐκλιπεῖν Ἄνδρον." Schw. Mss.] || Ἐκλείπω, neutrum, Deficio, Desum, Xen. Œc. (7,
B 19.) Πρῶτον μὲν γὰρ, τοῦ μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη, τοῦτο τὸ ζεῦγος κεῖται μετ' ἀλλήλων τεκνοποιούμενον: quod ita redditur ap. Colum. tanquam e Cic. Et ne genus humanum temporis longinquitate occideret, propter hoc mas cum femina est conjunctus. || Item in ea Deliquii signif., qua dicitur Animi deliquium, et Solis aut Lunæ deliquium. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχή. Plut. Pericle, Τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν συνέβη, καὶ γενέσθαι σκότος: Alex. Ἡ μὲν οὖν σελήνη τοῦ βοηδρομιῶνος ἐξέλιπεν. [Thuc. 2, 28.] || Morior: Ἐκλιπόντων κληρονόμος, e Plat. de LL. Affertur et ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, VV. LL. [" Ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα, Relinquere urbem et ad superiora loca se recipere, Herod. 6, 100." Schw. Mss. " Musgr. Rhes. 595. Wakef. Ion. 497. 1456. Phil. 400. Kuster. Aristoph. 14. ad Diod. S. 1, 387. 729. 2, 140. Dionys. H, 1, 99. Boiss. Philostr. 349. 633. Schneid. ad Xen. Œc. p. 51. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 278. 392. 2, 393. Phryn. Ecl. 169. Thom. M. 284. ad Charit. 83. 449. Markl. Suppl.
C 1194. Dawes. M. Cr. 514. ad Xen. Mem. 2, 1, 8. Ind. Œcon., Apollod. 187. Herod. 495. ad Lucian. 1, 261. Valck. Diatr. 242. Zeun. ad Xen. K. Π. 441. Brunck. ad El. 985. Morior, Valck. Hipp. p. 320. Diatr. 10. Wakef. S. Cr. 2, 94. Diod. S. 1, 68. Heyn. ap. Apollod. 1099. Fischer. ad Palæph. 108. Deficio, Dawes. M. Cr. 210. De sole, ad Lucian. 2, 85. De luna, Ammon. 105. Conf. c. ἐλλ., Boiss. Philostr. 633. Ἐκλείπων, Dionys. H. 2, 727. 748. 1094. Ἐκλ. τὸ ζῆν, Diod. S. 2, 458. 566. ad Lucian. 3, 222. Plut. Alex. 105. 136. Schm. Ἐκλ. εἰς, Larcher. ad Xen. 1. p. 26. Schneid. Anab. p. 21. Abresch. Diluc. 493. ad Herod. 219. 484. 641. Ἐκλέλοιπα, Musgr. Tro. 452. Herc. F. 229. Heyn. Hom. 4, 37.: Anton. Lib. 158. Verh. Καὶ αὐτὸν οὐκ ἐκλείπει κρύος οὐδὲ καῦμα, Interpr. Quod (saxum, πέτρος) et frigori et æstui omni est obnoxium. * Ἐκλειπτέον, Boiss. Philostr. 633." Schæf. Mss.]

Ἔκλειψις, Defectio, Defectus, Plut. de Def. Orac. Λιμνῶν καὶ ποταμῶν ἐκλείψεις καὶ φθοραὶ παντάπασιν,
D Lacus et amnes deficiunt, et in totum pereunt, Turn. Et Defectus, s. Omissio, quæ fit in oratione. Quintil. 8, 6. Quidam synecdochen vocant, cum et id in contextu sermonis, quod tacetur, accipimus. Verbum enim e verbo intelligitur: quod inter vitia ἔκλειψις vocatur, Arcades ad portas ruere. Donatus autem in Terentium, multis in ἔκλειψιν esse annotat, et quidem quæ venustatem etiam addat: ut in hoc Andriæ loco, Quod plerique omnes faciunt adolescentuli, Ut animum ad aliquod studium adjungant, aut equos Alere, aut canes ad venandum, aut ad philosophos: annotat, Ἔκλειψις pulcra et familiaris Terentio; nam possumus subaudire Audiendos, s. Sectandos. Sic et aliis quamplurimis ll. hujus figuræ usum ostendit. Quinetiam alicubi ἀσύνδετον et ἔκλειψιν, quibus simul utitur Terent., ait esse figuras proprias Terentianas. At vero in isto l. qui itidem legitur in Andria, Act. 1. sc. 1. Non tu ibi gnatum? vult esse vel ἀποσιώπησιν, vel ἔκλειψιν: deesse enim Invasisti, Objurgasti, Adortus es. || Eclepsis, et

Gall. itidem Eclipse, Deliquium: vt ἡλίου vel σελήνης ἔκλειψις, Solis aut Lunæ deliquium; et ἡλιακὴ vel σεληνιακὴ ἔκλειψις, pro eod. Auctor Axiochi (p. 193.) Καὶ δρόμους ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἀνατολάς τε καὶ δύσεις, ἐκλείψεις τε καὶ ταχείας ἀποκαταστάσεις. [" Desertio, Herod. 6, 25. Διὰ τὴν ἐκλ. τῶν νεῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ." Schw. Mss. " Mors, Wakef. S. Cr. 2, 94. Deliquium, ad Lucian. 2, 85." Schæf. Mss.] " Ἀνέκλειπτος, Indeficiens, Indesinens; ideoque Perpetuus." [" Georg. Lapitha Poëm. Mor. 690. Vita S. Nili Jun. p. 6. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss. " Chrys. in Gen. Hom. 20. T. 1. p. 136, 24." Seager. Mss. * Ἀνεκλείπτως, Diod. S. 1, 53. 107.] " Δυσέκλειπτος, Ægre deficiens, aliis Indesinens." [Plut. 9, 296.] Ἐκλειπτικὸς, Eclipticus, i. e. Ad eclipsin pertinens, Eclipseως effectivus, Plut. Romulo, Σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον. Ex Alex. Aphr. Οἱ ἐκλειπτικοὶ σύνδεσμοι, cum ita planetæ coëunt ut alter obscuretur, VV. LL. Et τὰ ἐκλειπτικὰ e Plin. 2, 16. de stellis, Stationes in mediis latitudinum articulis, quæ vocant ἐκλειπτικά. [* Ἐκλειπὴς, Dio Cass. 55, 22.] " Ἐκλειπία, Derelictio, Desertio. Apud " Suid. Ἄδικον ἡγεῖτο τὴν ἐκλειπίαν τῆς πρὸς τοὺς " ὁμωμοκότας πίστεως, καὶ σφάζει ἑαυτὸν, Injustum " ducebat frangere fidem, ad verbum, Deserere," [ex Josepho A. J. 19, 3. * " Ἀνεκλειπὴς, Clem. Alex. 557." Kall. Mss.] Ἐκλιπὴς, Qui deficit, deest, Prætermissus, Omissus, Thuc. 1, (97.) Ὅτι τοῖς πρὸ ἐμοῦ ἅπασιν ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον, Quod ab omnibus prætermissus esset hic locus. Exp. et Cui aliquid deest, i. e. Imperfectus. Item τὸ ἐκλιπὲς τοῦ ἡλίου, [Thuc. 4, 52.] in VV. LL. pro ἔκλειψις, Defectus solis. " Ἀνεκλιπὴς, i. q. ἀνέκλειπτος," [LXX. Sap. 7, 15. 8, 18. * Παρεκλείπω, Judith 11, 13. * Προεκλείπω, Hippocr. 1274.] " Συνεκλείπω, Simul " deficio," [" Theod. Prodr. Rhod. 122." Boiss. Mss. * Ἐκλιμπάνω, Eur. Med. 800. Anton. Lib. 122. " Hesych. Illustr. v. Νέστωρ," Boiss. Mss. " Valck. Oratt. 374." Schæf. Mss. * Ἐκλοιπάζω, unde Ἐξελοιπάσθη, Gl. Prorogata fuerit.]

Ἐλλείπω, Relinquo, Prætermitto, Prætereo, Jul. Imp. Ἐγὼ δὲ εἰ μέν τι συνῄδειν ἐμαυτῷ τοῦ πρός σε γιγνομένου καὶ μικρὸν ἐλλείψαντι, ubi tamen Bud. passiva voce reddidit, Ego vero si mihi conscius essem officii erga te vel tantulum præteriti s. deserti. Idem Bud. ἐλλείπω pro παραλείπω poni docens, affert Ἐξέλιπε τὸν βίον ex Isocr., sed perperam, cum ἐξέλιπε sit ab ἐκλείπω. Plato Timæo, Οὐκ ἐλλείψομεν προθυμίας οὐδὲν, Nihil promtitudinis prætermittemus, Nihil reliqui nobis faciemus ad promtitudinem. Usus est et Xen. (K. Π. 4, 5, 15.) eod. loquendi genere, Καίτοι γε ἀνδρείας καὶ προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπων, ubi tamen a Bud. exp. etiam, Quamvis nec strenuitate nec promtitudine deficeretur. || Dicitur præterea ἐλλείπει με τοῦτο, Deficit me hoc, Polyb. 5, (93, 4.) Ὅταν ἐλλείπωσιν αἱ χορηγίαι τὰς ἑκάστων ἐπιβολάς. Item ἐλλείπειν opp. τῷ πλεονάζειν ap. Aristot., alicubi vero et τῷ ὑπερβάλλειν, ubi ἐλλείπειν est Omnibus numeris absolutum non esse, Imperfectum esse. Item aliis modis; nam ap. illum Eth. 2, 2. Τά τε γὰρ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τα ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχὺν, redditur ἐλλείποντα γυμνάσια, Pauciores ac remissiores exercitationes: subjungit autem, πλείω καὶ ἐλάττω in ead. signif., περὶ τῶν ποτῶν καὶ τῶν σιτίων loquens. Et ejusd. l. c. 6. Ὁ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει, Quod nec superat, nec deserit id quod oportet adesse. Sed malim, Quod nec abundat, nec parcius est. Vide et Ἔλλειψις. Affertur autem ex eod. Aristot. Œc. 1. Τὸ σωζόμενον et τὸ ἐλλεῖπον, pro Incolume et vitiatum. || Item ἐλλείπω τούτου, Deficior hac re, Thuc. 1, (80.) Ἀλλὰ πολλῷ ἔτι πλέον τούτου ἐλλείπομεν, Hac re deficimur, destituimur. Sic ἐλλείπω βιβλίων. Sed affertur et ἐλλείπει μοι τῆς γενέσεως, pro ἐλλείπω τῆς γενέσεως, e Plat. [" Sic Dem. 326. Ὧν ἐνέλιπε τῇ πόλει, Quæ deerant civitati." Schw. Mss.] || Ἐλλείπειν ut pro Deesse, sic et pro Abesse, Aristot. Ὁ δ' ἐπιχαιρέκακος τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν, Tantum abest ut contristetur, ut etiam lætetur. || Vices implere nequeo, Non exacte facio, Bud. ap. Isocr. Nicocle (12.)

A Φημὶ δὲ πράττειν ἕκαστον ὑμῶν ἐφ' οἷς ἐφέστηκεν, ἐπιμελῶς· καθ' ὁπότερον γὰρ ἂν ἐλλίπητέ τι τούτων, ἀνάγκη ταύτῃ κακῶς ἔχειν τὰς πράξεις. Sed ap. Thuc. extant aptiora hujus signif. exempla, utpote ita utentem sine casu; ubi etiam malim reddere Deesse suo officio. Quali forma et Lat. Delinquere. || Ἐλλείπομαι etiam invenitur, et quidem pro Assequi nequeo, Efficere non possum. "Deficio." Item pro Cedo, et paria facere non possum. Quarum signiff. e Xen. affert exempla Bud. 757. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 310. ad Lucian. 1, 594. Brunck. Aristoph. 1, 271. Diod. S. 2, 147. Plato Phædr. 333. Thom. M. 683. Wolf. Proleg. 256. Markl. Iph. p. 304. Wakef. S. Cr. 4, 79. Phryn. Ecl. 101. Jacobs. Anth. 7, 164. ad Xen. Mem. 2, 1, 8. K. Π. p. 27. 405. Zeun., Dawes. M. Cr. 210. Valck. Callim. 134. Cum gen., Dionys. H. 1, 486. 5, 151. Plato Phædro 325. Wyttenb. Sel. 109. Cum dat., Bergler. Præf. Il. p. 10. Ἐλλείπειν κατά τινος, Toup. Opusc. 1, 385. Τὸ ἐλλεῖπον, Jacobs. Anth. 11, 389. Xen. K. Π. 93. * Ἐλλειπόντως, Brunck.
B Apoll. Rh. 83." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 303. Schæf.] Ἔλλειμμα, τὸ, Quod deest, deficit, Id quod deest alicui, rei cuipiam, ut sit integra s. absoluta, aut qualis esse debet, Plut. Coriolano, Ἐν δὲ τοῖς κάτω χρόνοις μίαν θυσίαν τριακοντάκις ἐποίησαν, ἀεί τινος ἐλλείμματος ἢ προσκρούματος γίνεσθαι δοκοῦντος. Bud. ἔλλειμμα seu in plur. ἐλλείμματα esse dicit, quæ Latini Reliqua vocant, h. e. Quod reliquum est pensionis non persolutæ: afferens e Synes. φόρων ἐλλείμματα, pro Tributorum reliqua. Huc autem pertinet, quod in nomine Λοιπάδες dixi, sc. ἐλλείμματα et λοιπάδας pro una eademque signif. ap. Justinian. inveniri. Sed hoc addo iis quæ a Bud. de ἔλλειμμα s. ἐλλείμματα scribuntur, ita vocari Reliqua, quasi quæ desint ad summam perficiendam. || In VV. LL. ἔλλειμμα exp. etiam Delictum, Erratum. [" Ad Timæi Lex. 130." Schæf. Mss.] " Ἔλημμα, Defectus, VV. LL. " perperam, pro ἔλλειμμα." Ἔλλειψις, ἡ, Prætermissio, Omissio, ut cum Athen. scribit σησαμοῦς dictum esse κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος. Talem autem no-
C minis hujus usum et in multis Eust. Il. habes. Potest vero et Defectus reddi. Pro eod. et ἔκλειψις invenitur, ut apparet ex iis, quæ in illo nomine protuli, exemplis; sed ἔλλειψις rectius dici puto quam ἔκλειψις in hujusmodi ll. Huic porro nomini ἔλλειψις opp. ὑπερβολὴ ap. Aristot., non semel, i. e. Excessus. Exp. tamen et aliis verbis, ut in isto ejus l., Eth. 2, 6. Τὸ δ' ἴσον, μέσον τι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως, Æquale autem dicitur id quod medium est inter nimium et parum. Et c. 8. Οὕτως αἱ μέσαι ἕξεις πρὸς μὲν τὰς ἐλλείψεις, ὑπερβάλλουσι, πρὸς δὲ τὰς ὑπερβολὰς, ἐλλείπουσι, Sic medii habitus, si cum iis qui modum deserunt comparentur, superant; si cum iis qui superant, deserunt. [" Greg. Cor. 215. 219. Add. ad Diod. S. 1, 145." Schæf. Mss.] Item Παρέλλειψις ap. Tryphon., Prætermissio unius e geminatis consonantibus, ut κάλιον pro κάλλιον, et θᾶτον pro θᾶττον. At ἔλλειψις est Eid. ut γεραὸν pro γεραιόν. [* Ἐλλειπτικὸς, Gl. Defectivus, " ad Mœr. 307. ad Timæi Lex. 218. Steph. Dial. 47." Schæf. Mss. * " Ἐλλειπτικῶς, Schol. Lucian. Gymn.
D 17." Boiss. Mss.] " Ἐλειπασμὸς, dicitur legi alicubi ap. " Lucian. (3, 607.) sed perperam: ideoque Lascaris pro " eo reponendum censuit ἐλλειπασμὸς, Reliquiæ: alii " ἐλλιπασμὸς, Saginatio, a λιπαίνω." " Ἐλλειπὴς quo- " que affertur pro Defectus, Mancus, Egens; sed scr. " esse sine diphth. per simplex ι ἐλλιπὴς, tradit Suid." [" Wyttenb. ad Plut. 1, 187. Wassenb. ad Hom. 166. Diod. S. 2, 280. 608. Steph. Dial. 23." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Πλ. 15. Theophyl. 2, 597. " Schol. Pind. Ὀ. 4, 38. sed scr. ἐλλιπῶς." Boiss. Mss. Schol. Theocr. 1, 40. * " Ἀνελλειπὴς, Chrys. περὶ Ἀκαταλ. 5. T. 6. p. 422, 8." Seager. Mss. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 70. sed scr. censent ἀνελλιπής. " Const. Apost. 7, 35. Cyrill. Hier. 26. 50. 199. 220." Kall. Mss.] Ἐλλιπὴς, Cui deest aliquid, deficit, Imperfectus, Quidam ap. Athen. 14. τὸ δὲ δεῖπνον ἐντελὲς, καὶ μηδὲν ἐλλιπές. Item ἐλλιπὲς, Quod deest, Philostr. Epist. 39. Ἡ καλλωπιζομένη γυνὴ θεραπεύει τὸ ἐλλιπές. Et cum gen. ap. Thuc. (7, 8.) Affertur autem et cum dat., e Plat. Ἐλλιπὴς τῇ δυνάμει, Defectus viri-

bus. [" Jacobs. Anth. 8, 129. 11, 389. Philipp. 69. et Jacobs., Steph. Dial. 23. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 112. ad Diod. S. 1, 345. 2, 280. Plato Jun. Epigr. 1. Jacobs. 360. Valck. Phœn. p. 374. Wyttenb. ad Plut. 1, 187. 'Ελλ. et ἐλλειπής, ad Plut. 5, 253. Hutt." Schæf. Mss. 'Ελλιπέστερον, Dionys. H. 2, 227.] Hinc 'Ελλιπῶς, Ita ut aliquid desit, Imperfecte, Non plene. [" Cum gen., Schol. Apoll. Rh. p. 28." Schæf. Mss. 'Ανελλιπής, illi contr. [" Perfectus, Theod. H. E. 1, 4." Mendham. Mss. " Eust. 66, 36." Seager. Mss.] " At 'Ανελληπής, pro Situm " redolens, nescio unde irrepserit in VV. LL." [* 'Ανελλιπῶς, Apollon. Dysc. de Pronom. 261. Bekk. " Schol. Pind. 'O. 10, 16. Herodian. Epimer. 188." Boiss. Mss. " Artemid. 2, 70. Clem. Alex. Pæd. 2, 12. Amphil. 47. Cyrill. Hier. 50. 208." Kall. Mss.] " Περιελλείπω affertur pro Deficio, Inferior sum." [Hoc vocab., una cum * Περιέλλειψις, quod in Lexx. Gr. affertur, Schneidero dubiæ fidei videtur. * 'Ελλιμπάνω, Basil. 3, 302. 442. 482. Tzetz. Exeg. in Il. p. 74, 21.]

'Επιλείπω, Deficio, Desum, Thuc. 3, (20.) 'Επειδὴ τῷ τε σίτῳ ἐπιλιπόντι ἐπιέζοντο. Et πνεύματος ἐπιλιπόντος ap. Plut. περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς. Philo V. M. 1. 'Επιλίποι ἄν ὁ βίος τοῦ βουλομένου διηγεῖσθαι τὰ καθ' ἕκαστα, Vita defecerit. Sed frequenter cum accus. Τοῦτό με ἐπιλείπει, Hoc me deficit. Isocr. (ad Dem. 3.) 'Επιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος. Sic Athen. 'Επιλείποι δ' ἄν με χρόνος εἰ ἐκτίθεσθαι βουληθείην. Lucian. (2, 931.) Οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος. Dicitur et Τοῦτό μοι ἐπιλείπει: legimus enim ap. Synes. Οὐκ ἐπιλείψουσι στρατιῶται τῷ Θεῷ. [" Wakef. S. Cr. 4, 181. Steph. Dial. 61. Brunck. Aristoph. 1, 270. T. H. ad Plutum p. 293. ad Diod. S. 1, 686. Dionys. H. 1, 107. Boiss. Philostr. 349. 440. 489. Jacobs. Anth. 7, 46. 164. Thom. M. 349. Fischer. Palæph. 104. J. Gronov. ad Cebet. 133. Zeun. ad Xen. K. Π. 224. 441. ad Herod. 362. 520. 530. 554. Valck. Callim. 281. Athen. 1, 16. 17. 'Επιλείπει ἐμὲ ὁ χρόνος, Demosth. 324, 17. Bibl. Crit. 3, 2. p. 45. Athen. 1, 3. 'Επιλεῖψαι, Platonius." Schæf. Mss. * " 'Επίλειμμα, Schol. Arat. 99." Wakef. Mss.] 'Επίλειψις, Defectio, Thuc. 2, (50.) Τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο. [* " 'Ανεπίλειπτος, Gem. Pletho in Mustox. Syll. Fasc. 3. p. 5." Boiss. Mss.] 'Επίλοιπος, ὁ, ἡ, Reliquus. Τὸν ἐπίλοιπον βίον ζῆν, Platoni. Et ἐπίλοιπος χρόνος, Herod. Reliquum tempus, s. Sequens, [4, 154. 6, 33.] " 'Επιλιπής, Deficiens, Qui deest." [Hesych. * " 'Επιλιπῶς, Herodian. Epimer. 188." Boiss. Mss.] * Συνεπιλείπω, Jambl. V. P. 202.]

Καταλείπω, Relinquo, Desero, Il. Ω. (726.) καδδέ με χήρην Λείπεις ἐν μεγάροισι: poët. pro καταλείπεις δέ με, Me viduam domi relinquis, deseris. Et B. (160.) Καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν 'Αργείην 'Ελένην. Sæpe autem in prosa dicuntur parentes s. propinqui, s. generalius, majores, nobis aliquid καταλελοιπέναι, itidemque nos posteris dicimur καταλείπειν. Dem. in Mid. Εἰσφέρων ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε: (145.) Τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον. Vicissim autem dicimur posteris καταλείπειν: Lucian. Demonacte, Ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει. Et e Dem. (35.) Καταλείπειν τὴν δόξαν, pro Relinquere posteritati gloriam suam, VV. LL. Ubi affertur et ex Aristot. Polit. 8. Καταλείπει τὴν Φρυγιστὶ ἁρμονίαν μετὰ τῆς Δωριστὶ Σωκράτης. Ibid. ex Isocr. Evag. Καταλείπω τὸν λόγον, Relinquo orationem, pro Finem dicendi facio. Redditur et verbo Desero aliquando: Καταλείπειν τὴν κυρίαν, Deserere vadimonium. Cui opp., 'Απαντᾷν πρὸς τὴν κυρίαν, Obire vadimonium. Bud. || Καταλείπω, pro Instituo hæredem, vide in Παραλείπω, quod illi opp. [" Ad Charit. 563. 586. 601. 605. Diod. S. 1, 490. 2, 37. ad Cornel. Nep. 348. Wyttenb. ad Plut. 1, 109. Brunck. Phœn. 1753. Conf. c. καταλαμβάνω, ad Diod. S. 1, 700. 2, 272. 366. Kuster. Aristoph. 109. Med., Xen. Mem. 1, 1, 8. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 14. ad Herod. 168. Καταλείπεται, Reliquum est, Valck. ad Chrys. 32. Bergler. Alciphr. 224. Τὰ καταλειπόμενα,

A Toup. Opusc. 1, 561." Schæf. Mss.] Item Καλλείπω, per sync. poët., pro καταλείπω, Solon. (1, 5.) ἀλλὰ φίλοισι Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς, Linquere, ut videbis p. 116. 117. Cic. Lex. Usus est et Hom. [Il. K. 238. Ξ. 89.] Κατάλειμμα, τὸ, Quod relictum est, Reliquiæ, ex 1 Reg. 13, (15.) Τὸ κ. τοῦ λαοῦ, [Hesychio ὑστέρημα, μέρος.] Κατάλειψις, Relictio; Reliquiæ, VV. LL. [LXX. Gen. 45, 7.] " Κάλλειψιν poëtæ dicunt pro κατάλειψιν, Hes." Κατάλειπτος, Relictus, VV. LL. " Vide et Καταλείφω." Κατάλοιπος, ὁ, ἡ, Reliquus, Aristot. Œc. 2. Τὰ κατάλοιπα ἔχειν ἀδεῶς, [Polyb. 3, 91, 9. 5, 82, 13.] " Καταλιμπάνω, Relinquo, ut " καταλείπω, Plato Epist. 9. Χώραν καταλιμπάνειν " φαύλοις ἀνθρώποις, Locum relinquere et cedere im" probis hominibus. Sic Suid. καταλιμπάνω σε dici " tradit pro ἀφίημί σε." [Athen. 341. " Lucian. Catapl. 3." Boiss. Mss. * 'Αντικαταλείπω, Jambl. V. P. 18. 83.] 'Εγκαταλείπω, Intus relinquo: ἐγκαταλείπειν φρουρὰν, Thuc. (1, 115.) Et ap. Dem.

B 'Εγκαταλιπόντας υἱὸν γνήσιον, Si relinquant in aliena familia, Bud. [cf. p. 1099.] Invenitur et pro Desero, ea signif. qua dicimur aliquem deserere qui in periculo versatur. [" Sylb. ad Paus. 210. 292. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 7. 9. ad Herod. 644. (2, 302. Reiz.) ad Charit. 563. Wakef. S. Cr. 4, 18. Diod. S. 2, 55. 449. ad Dionys. H. 2, 1251. 1256.: ἐλπίδας, ad Liv. 1, 205." Schæf. Mss.] 'Εγκατάλειμμα, Reliquiæ, Monumentum, Mnemosynum, VV. LL. [Paul. Æg. 6, 36. * 'Εγκατάλειψις. Gl. Reliquatio, " Basil. Hom. Mor. 256. Schol. Jo. Climac. p. 27." Boiss. Mss.] 'Εγκαταλιμπάνω, i. q. ἐγκαταλείπω, [" Aristot. Rhet. p. 46." Wakef. Mss.] " 'Εκ" καταλείπω, Relinquo, Penitus destituo." [* Παρακαταλείπω, Dio Cass. 315. * " Περικατάλειπω, (poët. Περικαλλείπω,) Nicander Θ. 809." Wakef. Mss.] " Προσκαταλείπω, Insuper relinquo, Philo de Mundo, " Τὰ προσκαταλειφθέντα τοῖς ἐπιβρίσασι δεινοῖς, Reli" quiæ quæ sævientibus malis superstites fuerunt." [" Pallad. V. Chrys. p. 38." Boiss. Mss. * Συγκα-

C ταλείπω, Thuc. 5, 75. * 'Υποκαταλείπω, Hippocr. 102.]

Παραλείπω, Prætermitto, Omitto. Sæpe vero pro eo quod dicitur Omittere, i. e. Silentio præterire. Dem. pro Cor. Πολλὰ τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, παραλείψω. Idem ibid. Ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παραλείπω. Isocr. Symm. (28.) Τὰ μὲν πικρότατα παραλείψω, μνησθήσομαι δὲ τούτων μόνων κ. τ. λ. Sic usus est Xen. quoque (K. Π. 5, 3, 21.) et ante hos omnes Thuc. (2, 51.) Dicitur etiam aliquis nihil παραλείπειν in aliqua re agenda, i. e. nihil prætermittere, qui modis omnibus eam efficere studet. Sic autem et pass. voce usus est Herodian. 3, (9, 8.) Καὶ οὐδὲν παρελείπετο εἶδος πολιορκίας. || Παραλείπω ἐν ταῖς διαθήκαις, Prætereo, inquit Bud., cui opp. καταλείπω. Quod tamen καταλείπω alibi sine adjectione etiam exp. Instituo hæredem. [" Ind. Xen. Mem., Diod. S. 1, 350. Athen. 223. ad Charit. 569. Boiss. Philostr. 462.: περί τινος, Diod. S. 1, 398. * Παραλειπτέον, Diod. S. 2, 407. Lucian. 2, 65."

D Schæf. Mss. Xen. 'Αγ. 8, 3.] Παράλειψις, Prætermissio, Omissio, Præteritio. Peculiariter autem sic appellatur Figura quædam, cui convenit definitio hæc, quam Auctor Rhetorices ad Herennium tribuit ei, quæ ab eo dicitur Occupatio, scribens, Occupatio est cum dicimus nos præterire, aut non scire, aut nolle dicere id quod tunc maxime dicimus, hoc modo: Nam de pueritia quidem tua, quam tu omni intemperantiæ addixisti, dicerem, si hoc tempus idoneum putarem; nunc consulto relinquo, et illud prætereo, quod te etc. Sic Terent. Phorm. Act. 1. Sc. 3. Donatus παράλειψιν esse scribit in his verbis, Ut ne addam quod sine sumptu ingenuam, liberalem nactus es: Quod habes, ita ut voluisti, uxorem sine mala fama: palam Beatus: ni unum hoc desit etc. Sed addit idem Gramm., in ea velut ex abundanti enumerari adjecta. Quod non intellexerunt vulg. Lexicorum consarcinatores, a quibus ex ipso Donato παράλειψις ita definitur, Figura in qua velut ex abundanti enumerantur adjecta. Cum enim addit

ille, In qua velut ex abundanti etc., ad hunc locum peculiariter respicit. [" Toup. ad Longin. 401. Lesbon. 181." Schæf. Mss. * Παραλειπτὸς, Athen. 8. * Ἀπαράλειπτος, Alex. Trall. 5. p. 241. Schol. Soph. Aj. 369. " Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 199." Boiss. Mss.] " Ἀπαραλείπτως, Abunde, VV. LL. Sonat " tamen potius, Ita ut nihil omissum sit." [Marinus V. Procli p. 15. " Gelas. Comm. de Conc. Nicæno p. 2. Ed. Balfor. Paris. 1599." Boiss. Mss. * Παραλειπτικὸς, Hermog. Form. Or. 268, 12. Schol. Ven. Il. B. p. 60. * Παράλοιπος, i. q. περίλοιπος, Aristot. Anal. Post. 2, 8, 12. Schneidero susp.] " Παραλιμ- " πάνω, Prætermitto, i. q. παραλείπω," [Chrysippus Athenæi 8. " Herodian. Epimer. 159." Boiss. Mss.]

Περιλείπω, Relinquo, Reliquum facio. Sed usitatum est potius pass. Περιλείπεσθαι, et quidem pro Relinqui, i. e. Superesse: unde περίλειμμα, Reliquiæ: et περίλοιπος, Reliquus. Sæpe vero pro Superstitem esse, Herodian. 2, (1, 16.) Μόνος τε τῶν πατρῴων περιλειπόμενος φίλων ἔτι. Sic 1 ad Thess. 4. fin. Ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα κ. τ. λ. Item περιλείπεσθαι τοῦ πολέμου, Superstitem esse pugnæ. Bud. [" Valck. Phœn. p. 697. Pass., Casaub. Athen. 1, 95. Diod. S. 1, 452. T. H. ad Plutum p. 326. Heyn. Hom. 7, 658. Conf. c. παραλ., ad Dionys. H. 3, 1758." Schæf. Mss.] Περίλειμμα, τὸ, Reliquiæ, [Plato Menex. 236.] Περίλοιπος, ὁ, ἡ, Reliquus, Aristot. Œc. 2. Ὁπότε δ' ἀπαλλάττοιντο, εἴ τι περίλοιπον εἴη αὐτοῖς, ἐπώλουν. || Superstes, Lucian. in Tyr. Τίνα ἂν ὁ π. κολασθείη τρόπον; Potes tamen et hic reddere Qui superest. [" Aristoph. Fr. 232. Schneid. Anab. 458." Schæf. Mss.] Ετ Περιλιπὴς quoque in VV. LL. pro Superstes, et quidem cum gen. etiam, e Plat. de LL. [" 124. Ast., Schweigh. ad Polyb. 5, 320." Schæf. Mss. * Περιλειπὴς, Dio Cass. 417. * " Ἀπερίλειπτος, Andr. Cr. 49." Kall. Mss.] Περιλιμπάνομαι, ut περιλείπομαι, Supersum, Superstes sum, VV. LL. [Gl. Resideo, Supersum.] Et partic. περιλιμπανόμενος, Superstes. [* Ἐμπεριλείπω, Eust. ad Dionys. P. p. 9.]

Προλείπω, Ante relinquo, Prius relinquo. Apud Plut. προλείπειν dictum videri possit pro Ante tempus relinquere, Consol. ad Uxorem, Καὶ πάλιν ἐκείνου τοῦ καλοῦ Χάρωνος ἡμᾶς προλιπόντος. Sed in exemplis usus verbi hujus, quæ afferuntur e Poëtis, ponitur pro simpl. λείπω, Relinquo, Desero: ut Od. (O. 11.) Κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τε κ. τ. λ. Phocyl. (152.) μυχάτους προλελοιπότες οἴκους. Item dicitur res quæpiam προλείπειν aliquem, Od. B. 279. Οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν, Prudentia Ulyssis non te omnino reliquit, te deseruit, destituit. At vero a Thuc. dicitur aliquid προλείπειν τινὶ, ut mox docebo. || Ante deficio, prius deficio: ut exp. in isto Thuc. 7, (75.) p. 259. Εἴ τῳ δὲ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, Si quem prius vires defecissent, i. e. Priusquam iter confecisset, q. d. Si quem in ipso itinere defecissent vires. [" Ruhnk. Ep. Cr. 293. Wakef. Alc. 398. Cattier. Gazoph. 89. Epigr. adesp. 734." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 438. " Pro ἐκλείπω, Animo deficio, Eur. Hec. 438." Seager. Mss. * Πρόλειμμα, Hes. 789.] " Ἀποπρολείπω, vel etiam ἀπο- " πρὸ λείπω, Relinquo longe." " Ἐκπρολείπω, Relin- " quo, Derelinquo, Phocyl. (80.) Μητέρα δ' ἐκπρο- " λίποις, Missam facias, Dimittas." [* Καταπρολείπω, Apoll. Rh. 3, 1163.]

[* " Προσλείπω, Inscr. Muratorii p. 446. No. 3. Chandleri No. 78. Τὰ προσλείψαντα τοῦ ἔργου." Schn. Lex. * Πρόσλοιπος, Jambl. Pyth. §. 16.]

[* " Ὑπερλείπω, Relinquo, Reservo, 1 Sam. 14, 36. ὑπερλείπωμεν. Ita legitur in quibusdam Edd. et Codd. Holm. loco ὑπολείπωμεν, sed perperam, judice L. Bos." Schleusner. Lex. V. T.]

Ὑπολείπω, Relinquo, Reliquum facio. Pro quo dicitur potius Ὑπολείπομαι. Thuc. 1, (140.) Μηδ' ἐν ὑμῖν αὐτοῖς αἰτίαν ὑπολίπησθε, ὡς διὰ μικρὸν ἐπολεμήσατε, Dem. (301.) Ὑπελείπετο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν ῥαστώνην, ἅμα δὲ, εἴ τι γένοιτο, ἀναφοράν. Et passive ὑπολείπεσθαι, Relinqui, Reliquum esse, Superesse, Restare, Thuc. 8, (20.) p. 269. Καὶ A ἐπικαθελὼν τὸ ἐν τῇ Τέῳ τεῖχος, εἴ τι ὑπελείφθη. Greg. Ὑπελείπετο δέ τι ἐν αὐτῷ μικρὸν λείψανον. Apud Thuc. habetur ὑπολείπεσθαι etiam pro Subsistere, et ita relinqui a tergo. || Deficio, Minuor, Bud. ex Aristot. [" Ad Herod. 334. 437. 401. ad Diod. S. 1, 188. 241. 297. 2, 54. 64. 461. 485. Brunck. Œd. C. 1532. Thom. M. 895. Kuhn. ad J. Poll. 588. Plut. Alex. p. 66. Schm. Conf. c. ἀπολ., ad Dionys. H. 2, 653. 688. 3, 1501. Ὑπολείπομαι, Thom. M. 529. T. H. ad Plutum p. 326. Dionys. H. 3, 1340. ad Xen. Eph. 183. Remaneo, Xen. K. Π. 78. Ὑπολείπεσθαι ἀπό τινος, Dionys. H. 1, 134. Ὑπολειπόμενος, ὑπολιπ., ad 1, 155." Schæf. Mss. " In astronomia, cf. Delambre ad Ptol. Σύνταξ. T. 2. p. 16." Boiss. Mss.] Ὑπόλειμμα, τὸ, Reliquiæ, Quod residuum est. || In VV. LL. ex Aristot. de Mundo, Ἐξ ὑπολείμματος νέφους γίγνεται. [" Wyttenb. ad Plut. 1, 147." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 1, 11, 3. Schleusner. Lex. V. T. ubi et * Ὑπόλιμμα.] Ὑπόλειψις, pro Reliquiæ, ὑπόλειμμα, VV. LL. e Theophr. [Jambl. V. B P. 70.] Ὑπολιπὴς, ὁ, ἡ, Reliquus, Plut. Ὑ. πρᾶξις, Res quæ agenda restat, Bud. [" Dionys. H. 1, 221. 237." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 3, 13, 2.] Ὑπόλοιπος, Reliquus, Restans, Thuc. 8. Τῆς ὑ. Ἀθηναίων καταλύσεως, Aristoph. (Πλ. 431.) ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίνεται, Dem. Ἐπειδὴ γὰρ ἐκκλησία μὲν οὐκέτ' ἦν ὑπόλοιπος οὐδεμία, γράφω ψήφισμα. Apud Eund. ὑπόλοιπόν ἐστι, sequente infin., ut interdum ap. Lat. post Reliquum est. Et τὰ ὑ., Reliquiæ ap. Thuc. non semel. Sic autem et Cic. ap. Plat. vertit, Lex. Cic. 322. [" Fac. Paus. 2, 38. ad Herod. 495. 560. 586." Schæf. Mss.] Ὑπολιμπάνομαι, i. q. Ὑπολείπομαι, Relinquor, Resto, [" Deficio, Dionys. H. 1, 60." Schæf. Mss.]

ΝΩΛΕΜΗΣ, ὁ, ἡ, Indesinens, Assiduus: quasi νωλεπὴς, sicut Etym. ADVERBIUM Νωλεμέως dictum putat quasi νωλεπέως, a νω priv. particula, et λείπω. Est autem Νωλεμέως, Indesinenter, Assidue, ἀδιαλείπτως: ut exp. in Il. Δ. (427.) Ὣς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες Νωλεμέως πόλεμόνδε. C Sæpe autem νωλεμὲς ap. Eund. et νωλεμὲς αἰεὶ, quod ἀεὶ est ἐκ παραλλήλου, adverbialiter pro νωλεμέως. || Exp. autem et βιαίως in Apoll. Rh. 2, (602.) Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, Violento impetu et concursu se collidentes: (605.) νωλεμὲς ἐρρίζωθεν, Firme radices egerunt. Hes. quoque νωλεμὲς exp. etiam ἰσχυρὸν, βίαιον, καρτερόν. Sed illud etymon, quod modo protuli, huic signif. minime convenire posse videtur. [" Brunck. Apoll. Rh. 78. Heyn. Hom. 5, 98. 6, 374." Schæf. Mss. Apud Hes. est * Νωμαλέως pro νωλεμέως.]

" ΛΕΙΡΙΟΝ, τὸ, Lilium, Lilii species; nam Diosc. " 3, 116. scribit κρίνον τὸ βασιλικὸν a nonnullis vo- " cari λείριον: cujus florem esse στεφανωματικὸν, " assumi in coronamenta. Meminit et Theophr. τοῦ " λειρίου, H. Pl. 9, 16, (6.) scribens ephemeron ha- " bere folium simile τῷ ἐλλεβόρῳ s. τῷ λειρίῳ. Ita " enim reponendum esse e Plin. patet, qui l. 25. c. " ult., dicit ephemeron habere folia lilii, sed minora: D " e Diosc. 4, 85. ubi et ipse dicit τὸ ἐφήμερον φύλλα " ὅμοια ἔχειν κρίνῳ, λεπτότερα δέ. Idem rursum " Theophr. H. Pl. 6, 6, (9.) τὸν νάρκισσον quoque " vocari tradit λείριον a nonnullis: ut et Suid. scri- " bit λείριον ab Atticis vocari τὸ ἄνθος τοῦ ναρκίσσου, " Florem narcissi. Theophr. tamen cap. ult. mani- " festum discrimen inter λείριον et νάρκισσον ponit. " Idem Lexicographus λείρια vocari scribit non so- " lum τὰ κρίνα, Lilia; sed generaliter etiam τὰ ἄνθη, " hoc ejus signif. exemplum afferens ex Epigr. Ἡ " μούνη χαρίτων λείρια δρεψαμένη. Itidemque Hes. " et Etym. λείρια nominari ajunt τὰ ἄνθη: et Eust. " λείριον non solum esse Speciem floris, ἴον secun- " dum quosdam, secundum alios κρίνον, sed genera- " liter etiam πᾶν ἄνθος: UNDE Λειριόεις dici pro " ἀνθηρὸς, Floridus: aliis tamen exponentibus ἐπιθυ- " μητὸς, ἡδὺς, προσηνὴς, εὔχρους, quod talia sint τὰ " ἄνθη: nonnullis etiam ἁπαλὸς, Tener:" [Λειριόεντα, Photio ἁπαλὰ παρὰ τὴν λειότητα.] " Hi τὸ λεί- " ριον, significans ἄνθος, sic vocatum volunt διὰ τὸ

" λεῖον εἶναι, pleonasmo τοῦ ρ, eamque ob rem rectius A
" scribi per ει diphthongum: cum et citra di-
" phthongum simplici ι scriptum reperiatur λίριον.
" Utitur porro hoc derivato λειριόεις Hom., Il. N.
" (830.) ὅ τοι χρόα λειριόεντα Δάψει, Floridam tene-
" ramque cutem: Γ. (152.) de cicadis, Δενδρέῳ ἐφε-
" ζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, Vocem suavem. Sic
" affertur ET Λείριος Ἀπόλλων ex Apollon. Rh. 4.
" pro Suavi: ut ap. Suid. quoque REPERIO Λειρό-
" φθαλμος expositum ὁ προσηνεῖς ἔχων τοὺς ὀφθαλ-
" μοὺς, Qui miti et placido aspectu est." [Sed cf. Λιρόφθαλμος.] " Ad prius vero λείριον ut redeam,
" ex eo DERIVATUR Λειριόεις, Lilinus, Liliaceus:
" κάρη, Nicandr. Ἀ. (406.) pro Lilii flos, ad ver-
" bum Lilinum caput. ITEM Λείρινος, Liliaceus,
" Lirinus, E lilio factus, Lilio similis. In priore signif.
" Diosc. 3, 116. de lirio s. lilio regio, Ἀφ' οὗ καὶ τὸ
" χρίσμα κατασκευάζεται ὅ τινες λείρινον, οἱ δὲ σού-
" σινον καλοῦσι. Id Plin. quoque Lirinum unguen-
" tum s. oleum vocat, 21, 5. 23, 4. In posteriore
" signif. Theophr. H. Pl. 3. sub fin. cap. ult., ubi B
" smilacem habere scribit ἄνθος λευκὸν καὶ εὐῶδες
" λείρινον: nam ita scr. esse pro ἠρινὸν, Plin. docet
" 16, 35. scribens smilacem esse flore candido olente
" lilium. Ex ejusd. Theophr. H. Pl. (8, 13, 6.) af-
" fertur ET Λειρώδης pro Liliaceus, Lilium s. Lirium
" referens, cum hoc exemplo, Λειρώδη εὐωδίαν ἔχει,
" pro, Redolet lilium; sed videndum ne scr. sit
" λειριώδης, tetrasyllabως." [" Λείριον, Toup. ad Longin. 313. Opusc. 2, 247. Jacobs. ad Meleagr. p. 4. Anth. 8, 277. Wakef. ad Mosch. 2, 67. T. H. ad Plutum p. 188. Heyn. Hom. 4, 479. Λειριόεις, Wakef. l. c. Clark. ad Il. Γ. 152. Heyn. Hom. 4, 479. 6, 516. Jacobs. Anth. 8, 70. 12, 301. T. H. l. c. Λείριος, Jacobs. Anth. 12, 301. Heyn. Hom. 4, 479." Schæf. Mss. Pind. N. 7, 116.] " Καλλείριον,
" Lilium, a pulcritudine sic dictum, VV. LL."

" Λίριον, τὸ, pro λείριον dicitur, Lilium, Lilium
" regium, βασιλικὸν κρίνον, ut supra docui. Hes.
" exp. non solum κρίνον, Lilium, sed etiam ἄνθος,
" Flos: ut supra et λείριον. INDE Λίρινος, Lilia- C
" ceus, Lilinus, E lilio confectus: ἔλαιον, τὸ ἀπὸ τοῦ
" λιρίου, Gal.: qui etiam addit, quosdam sine ν
" scribere λίριον pro λίρινον: hoc autem vocari non
" tantum κρίνινον, sed etiam σούσινον, et ἀνέθινον,
" quorum postremum mendosum est: nec satis
" tutum reponere vel ἀνήθινον vel ἀνθινὸν, ut quidam
" volunt."

" Λειρὸς, Hesychio ὁ ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς, Gracilis s.
" Macilentus et Pallidus." [Inde Λείριον Ernestio deducendum videtur.] " Sic et λειρίας κύνας dici
" scribit τὰς κατισχνωμένας καὶ ἀποβαλούσας τὰς τρί-
" χας, Quæ emacruerunt et pilos amiserunt," [" Jacobs. Anth. 8, 17. 10, 145." Schæf. Mss.:] " ad-
" dens etiam, ἢ τὸν μικρὸν λάγων."

" ΛΕΙΧΗΝ, ῆνος, ὁ, Lichen, Summæ cutis aspe-
" ritas cum leni pruritu. Deterior quidem est pru-
" ritu, ut qui sine asperitate sit, sed lenior quam
" psora aut lepra, adeo ut si jejuna saliva quotidie
" defricetur, sanescat: increscens vero, et extremam D
" cutem in furfures resolvens, in psoram transit,
" atque inde in lepram, ubi pro furfuribus piscium
" quasi squamulæ concrescunt. Λειχῆνος nomine
" illum etiam impetiginosum morbum, Mentagram
" Romanis appellatum, sed multo magis ferum et
" agrestem ob id dictum, Plin. comprehendit, qui
" definitur ab eo non squamis, ut lepra, sed fœdo
" cutis furfure, totos primum vultus, deinde vero et
" colla pectusque et manus occupante, oculis tantum
" immunibus. Fuit autem, ut idem auctor est,
" novus morbus et ante Tiberii principatum prorsus
" incognitus. Nec vero in iis tantum notis feritas
" ejus erat, sed quod admodum contagiosus esset,
" soloque osculo vel contactu non humilem aut me-
" diam plebem, sed solos proceres invaderet. Omnes
" fere λειχῆνα interpr. Impetiginem; at Corn. Celsus
" non ita, sed Papulam videtur vocare, cujus duas,
" quas habet et lichen, differentias statuit, feram et
" mitiorem; nam quæ ab eo describitur impetigo,
" sine dubio lepra est. Gorr. Plin. vide 26, 1.
" || Callus in equorum genibus et supra ungulas in
" flexu earum partium induratus, teste eod. Gorr.,
" secuto Diosc. 2, 45. ubi et ipse dicit λειχῆνας
" ἵππων esse τύλους κατ' ἐπιγραφὴν ἐντετυλωμένους
" παρὰ τοῖς γόνασι καὶ παρὰ ταῖς ὁπλαῖς. Sic Plin.
" 28, 11. Lichene item equi cum oleo infuso per
" aurem. || Herbæ species, quam aliqui βρύον ap-
" pellant, quoniam saxis adhæret. Sunt qui putent
" esse Hepaticam in officinis dictam. Sane Diosc. 4,
" 53. scribit λειχῆνα τὸν ἐπὶ τῶν πετρῶν a quibusdam
" βρύον vocari; esse enim βρύον προσεχόμενον ταῖς
" ἐνδρόσοις πέτραις. Nominis ratio ea esse videtur,
" quoniam, ut idem Diosc. tradit ibid., λειχῆνας θε-
" ραπεύει." [" Wakef. Eum. 788." Schæf. Mss. Nicander Θ. 945. " Chrys. in Rom. Serm. 20. T. 3. p. 174, 20. Οὔτε κολοβόκερκον, οὔτε ψωραγριῶντα, οὔτε λειχῆνα ἔχοντα, ἐπετρέποντο ἀναφέρειν." Seager. Mss. * Λειχηνώδης, Hippocr. Epidem. 4. p. 750. Lind., 216. Foës., Alex. Trall. 11. p. 630. Theoph. Nonn. 100.] " Λειχηνιάω, Lichene laboro, Theophr.
" C. Pl. 5, 12. Λειχηνιᾷν τῇ ἐλαίᾳ συμβαίνει, quod
" interpr. Accidit oleæ impetigo." [* Λιχὴν, Gl. Impetigo, Æsch. Choëph. 279. * Λιχηνωτὸς, Gl. Impetigosus, quasi a * Λιχηνόω, quod esset Impetigine afficio: leg. tamen Impetiginosus.]

ΛΕΙΧΩ, Lambo, Lingo, Theophr. de signis imbrium et ventorum, Βοῦς τὴν προσθίαν ὁπλὴν λείξας χειμῶνα ἢ ὕδωρ σημαίνει· ἐὰν δὲ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνακύπτων ὀσφραίνηται, ὕδωρ. Unde Plin. sub. fin. libri 18. (Ventosos imbres et hyemem significant) boves cœlum olfactantes, seque lambentes contra pilum. Aratus, περιλιχμησάμενοι. || Obscœno sensu, Aristoph. Ἱππ. (1285.) Τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται Ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον. De cinædis autem et impudicis mulierculis dicitur Fellare et Ore morigerari. [" Wolf. ad Hesiod. 128. Valck. Callim. 295. Wakef. Eum. 106. Jacobs. Anth. 7, 77." Schæf. Mss. * " Λειχὸς, Etym. M." Wakef. Mss.] Ἀναλείχω, Lambo, Delambo, [Herod. 1, 74. * Καταναλείχω, Sapient. 16, 16.] Ἀπολείχω, Delambo, Delingo, Lambendo aufero, Athen. (250.) de Dionysii adulatoribus, Ἀπολείχοντες τὸν σίαλον, ἔτι δὲ τὸν ἔμετον αὐτοῦ, μέλιτος ἔλεγον εἶναι γλυκύτερον. Διαλείχω, Lambo, Lingo, s. potius Perlambo, Aristoph. [Ἱππ. 1034. Σφ. 904.] Ἐκλείχω, Delingo, Delambo, Lambendo et lingendo evacuo, [1 Reg. 22, 38.] Item, Ecligma ligurio, In ecligmate sumo, Diosc. 1, 95. de pice liquida, Ἄσθματα δυσανάγωγα τῶν ἐν θώρακι ὑγρῶν ἐκλειχομένη, Plin. 24, 7. Excreationes pectoris adjuvat ecligmate. Eo sensu Celsus dicit, Illius cyathus sorbeatur, hujus cochleare plenum paulatim delingatur. Et ἐκλειχόμενα, Medicamenta quæ delinguntur s. in ecligmate sumuntur, et sub lingua liquantur. Rursum Diosc. 3, 44. de thymo, Μιγὲν δὲ μέλιτι καὶ ἐκλειχθὲν εὐανάγωγα τὰ ἐκ θώρακος ποιεῖ, Plin. 21, 21. Diutinæ tussi ecligmate faciles excreationes facere existimatur. Ἔκλειγμα ET Ἐκλεικτὸν, Ecligma, Medicamentum quod delingitur, Medicamentum quod ori inditum sensim liquefit et deglutitur: alio nomine ἀρτηριακόν. Datur ad pectoris et pulmonis vitia. Diosc. 2, 125. de lino, Ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐκ θώρακος σὺν μέλιτι ἀντὶ ἐκλεικτοῦ ληφθὲν, Plin. 20, 22. Ad phthisin utilissime e semine fiunt ecligmata. Idem eod. l. Ἐν ἐκλεικτοῖς καὶ ποτοῖς λαμβάνεται, In ecligmate et potu sumuntur, Delinguntur et bibuntur. Verum P. Ægin. 4, 57. ἐκλείγματος nomen tribuit etiam Medicamentis quæ devorantur ad lumbricos. [* Ἐκλεικτικὸς, Hippocr. 401, 11= 380, 42.] Ἐλλείχω, Linctu ingero, Lingendo assumo, ἐμφοροῦμαι. [Hesych. e quodam Comico, Ἀθηνῶν ἐλλείχοντα.] Ἐπιλείχω, In superficie lambo, pro simpl. λείχω, [Schæferi Longus 342.] Περιλείχω, Circumlambo, Circumcirca lingo, Aristoph. (Πλ. 736.) Τὰ βλέφαρα περιέλειχον, Theon ap. Arat. Ἀπὸ τῶν βοῶν σημειοῦνται οἱ γεωργοὶ γενησόμενον χειμῶνα, ὅταν τὰς χηλὰς τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τῇ γλώσσῃ περιλείχωσιν. Idem prognosticum e Theophr. habes in Λείχω, et ex Arato in Περιλιχμάω. Aliud autem

verbi Περιλείχω exemplum habes in Λιχανός. [* " Ὑπολείχω, Delambo, Delingo, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 499, 24." Seager. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 33." Boiss. Mss.]

[* Λειχάζω, Gl. Fello.]

[* " Λίχω, Tzetz. Chil. 7, 268." Boiss. Mss. * Λίξις, Hippocr. 1211. 1212. * Λίκτης, Gl. Linctor. * Ἐκλίχω, Num. 22, 4. Cod. Alex. * Ἐπιλίχω, unde Ἐπιλίξαι, Schol. Od. X. 277.: at Schn. Lex. pro themate dat * Λίζω, afferens et * Ἐπιλίζω e Nicandro ap. Etym. M. v. Σίζω, ἐπιλίζοντας ὀϊστούς: inde etiam deducit vv. Λίγδην et Ἐπιλίγδην, quæ, sive formam sive signif. spectes, æque ad Λείχω s. Λίχω referantur.]

" Λίγδην, Strictim: ut dicitur Strictim attondere: " oppositum τῷ Tondere per pectinem: h. e. Superficiem tantum perstringendo, Summas tantum radendo partes, In superficie tantum: quod et ἀκροθιγῶς: ut et Schol. Od. X. (227.) Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ Λίγδην, ἄκρον δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, exp. ὥστ' ἐπιλίξαι, h.e. ἐπιψαῦσαι ἐπιπολαίως μόνον τὴν ἔξωθεν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. Id quod ex ipso etiam Poëta clarum est, expositionis loco subjungente, ἄκρον δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, Summam cutem læsit ferrum. Itidem et Hes. λίγδην ἐκλάξαι affert pro μὴ κατὰ βάθους, ἀλλ' οἷον ἐπίγραφον. Rursum Hes. affert VERB. Λιγδεύει pro ἀπηχεῖ ὅσον ἐπιψαῦσαι τῆς ἐπιφανείας." " Ἐπιλίγδην, Strictim, Leviter tantum perstringendo. Redditur etiam, Leviter attingendo: item Leviter, sine adjectione. Lucian. (1, 78.) Ἄκρων μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν. Invenitur et ἐπιλλίγδην ap. Hes." [" Heyn. Hom. 7, 377. 8, 143. Lucian. 1, 57. 287. Valck. ad Herod. 312." Schæf. Mss. Cf. Λιγαίνω.]

Λιχμάζω ET Λιχμάω, Lambo, Lingo, i. q. λείχω, Opp. K. 3, (168.) Ὡς ἄρκτος λιχμῶσα φίλους ἀνεπλάσσατο παῖδας: sicut et Plin. scribit ursam informem carnem, quam parit, lambendo paulatim figurare, et Ælian. Ἡ ἄρκτος τίκτει σάρκα ἄσημον, εἶτα τῇ γλώττῃ διαρθροῖ αὐτὴν, καὶ οἱονεὶ διαπλάττει. Et λιχμάομαι pro λιχμάω. Idem eod. l. (163.) Λιχμᾶται γλώσσῃ τε φίλον γόνον, Lingua lambit caram sobolem. Aristoph. Σφ. (1033.) Ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωζομένων ἐλιχμῶντο Περὶ τὴν κεφαλὴν, de Cyne meretrice. Ad q. l. alludens Plut. Pol. Pr. de Cleone, Τοὺς μὲν φίλους ἀπήλασεν, ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωζομένων ἐλιχμῶντο περὶ αὐτόν. Dracones quoque et serpentes dicuntur λιχμάζειν, cum sibila vibrantes ora lambunt, Hesiod. Ἀ. (234.) de duobus draconibus, ἐπικυρτώοντε κάρηνα. Λίχμαζον δ' ἄρα τώγε, μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας, Virg. Æn. 2. itidem de duobus anguibus, Ardentesque oculos suffecti sanguine et igni Sibila lambebant linguis vibrantibus ora. Apud Eund. est PARTIC. Λελειχμότες cum ει, [per sync. pro λελειχμακότες,] Θ. (826.) ἐκ δέ οἱ ὤμων Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος, Γλώσσῃσι δνοφεροῖσι λελειχμότες, [—τος.] Hes. λιχμάζειν exp. περιλείχειν τὸ ἴδιον στόμα. [" Λιχμάζω, Jacobs. Anth. 10, 18. Heyn. Hom. 8, 134. Musgr. Bacch. 697. Λιχμάω, ibid. Λιχμάομαι, Heyn. Hom. 6, 121. Huschk. Anal. 216. ad Diod. S. 1, 726." Schæf. Mss. * Λιχμαίνω, Opp. K. 3, 174. Ἀ. 2, 250. * Λιχμεύω, Quint. Sm. 5, 40. 6, 200.] Λιχμήρης, Exerta lingua os lambens, Nicand. Θ. (206.) de ichneumone congrediente cum aspide, Τῆμος δ' ἠὲ κάρη λιχμήρεος ἑρπηστᾶο Σμερδαλέης ἔβρωξεν [ἔβρυξεν] ἐπάλμενος: [Ἀ. 37.] Λιχμὰς, άδος, ἡ, Quæ lambitur, θρίναξ καὶ ἀπαλὴ πόα καὶ χαμαιπετὴς, ἣν τὰ ἑρπετὰ ἐπιλείχουσι, Hes. [* Λικμὰς, Schn. Lex., deductum a λικμάω. * Ἀναλιχμάω, Joseph. A. J. 8, 15, 6.] Ἀπολιχμάω, Delambo, Delingo, Il. Φ. (122.) Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς Αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες: Stat. Molliaque ejecta delambunt vellera lingua. Διαλιχμάζω, Perlambo, ut Διαλείχω. [* Διαλιχμάομαι, Photii Cod. 94. * " Ἐπιλιχμάομαι, Depascor, Philo J. 1, 527. 550." Wakef. Mss. * " Ἐπιλιχμάσσω, Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m. 40." Bast. Ind. ad Scap. Oxon. * Καταλιχμάζω, Opp. K. 2, 389.] Περιλιχμάζω ET Περιλιχμάω, Circumlambo. Et περιλιχμάομαι pro eod. Lucian. (1, 193.) de coquo, Τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο. Arat. (1115.) dicit agricolis κινυμένου χειμῶνος signum esse, βόες ὁππότε χηλὰς Γλώσσῃ ὑπωμαίοιο ποδὸς περιλιχμήσωνται: quod prognosticon supra etiam habes in Λείχω et Περιλείχω. Apud Suid. Περιλιχμησάμενοι τὰ τῶν ἁγίων σώματα. Περιλίχμησις, Ipsa circumlambendi actio, Theon ap. Arat. exponens eum l., quem citavi, et ejus rei causam reddens, Ὁ βοῦς ψυχομένην τὴν χηλὴν τὴν ἐμπροσθίαν τῇ π. πειρᾶται θερμαίνειν.

¶ Λιχανὸς, ὁ, Index digitus: a λείχω dictus, quoniam eum in opsonia immissum lingimus ad condimentum explorandum. Sunt tamen qui ἀπὸ τοῦ λίαν χαίνειν dictum velint, quoniam inter hunc et pollicem magnus sit hiatus. Lucian. (1, 171.) Ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λ. ἀποσμήχων: sicut (2, 724.) Ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Vide Λιχνεία. || Est etiam Nomen φθόγγου, h. e. Sonitus, in harmonia, Vitruv. 5, 4. Qui Lichanos in harmonia dicitur, ab hypate distat hemitonium: in chroma translatus progreditur duo hemitonia: in diatono distat ab hypate tria hemitonia. Boëthius inter citharæ chordas lichanon numerat. Aristot. Probl. S. 19. Q. 9. Ἐὰν δὲ τὴν λ. κινήσῃ, ἤ τινα ἄλλον φθόγγον, τότε φαίνεται διαφέρειν, ubi nota diversitatem accentus et generis. Puto autem dici τὴν λ. subintelligendo χορδὴν, Virg. Centauro invehitur magna, subaud. navi. [" Diod. S. 1, 228. Athen. 1, 25. et Casaub. 52. Heyn. Hom. 5, 709. Thom. M. 628. Unde? Cattier. Gazoph. 24." Schæf. Mss.] " Λειχανὸς, Hes. teste est φθόγγος " τῆς κιθάρας, qui et λιχανός." Λιχὰς, Mensura interstitii inter pollicem et indicem distentos, J. Poll. (2, 158.) περὶ τῶν τῆς χειρὸς μέτρων loquens, Εἰ δὲ τὸν μέγαν δάκτυλον τῷ λ. ἀντιτείνας, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν λιχανὸν μετρεῖς, τὸ μέτρον λιχὰς nominatur. [Hero Geom. Λιχὰς δὲ λέγεται τὸ τῶν δύο δακτύλων ἄνοιγμα, τοῦ ἀντίχειρος λέγω καὶ τοῦ λ., τοῦτο καὶ * κοινόστομον (κυνόστομον Cor.) λέγουσί τινες.] || Hesychio autem λιχάδες sunt omnia ὄστρεα et κογχύλια, et ψῆφοι. || At Λίχας, ὁ, Nomen proprium viri. || Λίχας Hesychio est etiam ἀπότομος. UNDE Λιχάζω derivatum videtur, Per prærupta dejicio; nam λιχάζειν Cretenses dicunt ῥίψαι, βάλλειν, Hes.: qui λιχάζει exp. etiam ἐπιθυμεῖ, Lambere cupit: quod ad λείχειν pertinet. Ἐκλιχάζω, Ejicio: ἐκλιχάζει, ἐκσοβεῖ, ἐξορμᾷν ποιεῖ, Hes. [* " Ὑπολιχάζω, Hes." Wakef. Mss.]

Λίχνος, ὁ, Liguritor, Qui cupediis ita est deditus ut lingat digitos s. catinos, Catillo, Cupes. A Suida exp. ὁ προαπτόμενος τῶν ὄψεων: item λαίμαργος, i. e. Gulosus. Vide et Hes. Plato de Rep. 1. Οἱ λ. τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες πρὶν τοῦ προτέρου μετρίως ἀπολαῦσαι, Qui cupediis dediti sunt. Et metaph. ap. Greg. Τὴν ἔφεσιν λιχνοτέροις. Idem dixit ὄμματα λιχνὰ, Oculos libidinose cernentes, Bud.: Plut. (6, 7.) loquens de duobus catellis, quos Lycurgus educarat, Τὸν μὲν ἀπέφηνε λ. καὶ σινάμορον, τὸν δὲ ἐξιχνεύειν καὶ θηρᾷν δυνατὸν, qui λίχνος ἐπὶ τὴν λοπάδα ὥρμησε. In institutis autem Laced. dicit eum λίχνον hunc ἐθίσαι περὶ λιχνείας. Et ap. Athen. (89.) ex Apollodoro, Λιχνότερα τᾶν πορφυρᾶν, Prov. in gulosos: quod alios ad colorem purpureum referre scribit, qui jucundo aspectu ad se oculos attrahat; alios ad purpuræ gulositatem: quæ opinio verior est; scribit enim Plin. 9, 37. eas avido hiatu conchas, quæ illis esca proponuntur, appetere. Vide et Erasm. Prov. Purpura voracior. Et τὸ λ., pro ἡ λιχνεία, Cupedo, Gulositas. || Ὀψοφάγος, λαίμαργος, ἐπιθυμῶν, πολυπραγμονῶν, metaph. sumta a catillonibus, qui avide quibuslibet patinis inhiant. [" Xen. Mem. 1, 2, 2. ad Mœr. 118. Valck. Hipp. p. 260. Callim. 217. Ilgen. Hymn. 614. Ernest. ad eund. l. Musgr. Cycl. 307. Jacobs. Anth. 6, 58. 7, 96. Anim. 311. Wakef. Ion. 94. Tull. Gem. 9." Schæf. Mss.] Λίχνως, Gulose, Avide, Voraciter, More catillonum et liguritorum, [Phot. v. Λιχνεύουσα. * Λιχνοτένθης, J. Poll. 6, 122. " Ad Timæi Lex. 252." Schæf. Mss.] Ὑπόλιχνος, Aliquantum gulosus, [Lucian. 739.

* Φιλόλιχνος, Anal. 2, 52. 196. * " Λιχνώδης, Suid. A
3, 344." Wakef. Mss.]

Λιχνεύω, Ligurio, Catillo, Catillonem ago, More catillonis ligurio, et cupediis inhio. Suidæ λιχνεύουσα est λίχνως ζητοῦσα, Avide quærens. Et λιχνεύομαι pro λιχνεύω. Item Cupio, Avide cupio, λίχνως ζητῶ, Plut. de Thucydide (7, 367.) Ἀεὶ τῷ λόγῳ ἁμιλλᾶται πρὸς τὴν τῶν ζωγράφων ἐνάργειαν, οἷον θεατὴν ποιῆσαι τὸν ἀκροατὴν, καὶ τὰ γινόμενα περὶ τοὺς ὁρῶντας ἐκπληκτικὰ καὶ ταρακτικὰ πάθη τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἐνεργάσασθαι λιχνευόμενος. [" Wyttenb. Sel. 333. 377. ad Lucian. 2, 322. Jacobs. Anim. 311. Elog. de Thuc. 14. Schneid. ad Xen. K. Π. 30." Schæf. Mss.] Λίχνευμα, τὸ, Cupediæ s. Cupedia, Catillonum illicia, Delicatæ dapes, et quibus avido palato inhiamus, Sophron ap. Athen. (86.) γλυκύκρεων κογχύλιον χηρᾶν γυναικῶν λίχνευμα: paulo ante ex alio Poëta, de ostreis, Τὰ κομψὰ δήπου ταῦτα νωγαλεύματα. Cujus generis sunt etiam χναύματα et περικόμματα et μυττωτὰ, Gratæ catillonibus cupediæ. [" Toup. Opusc. 2, 267." Schæf. Mss.] Λιχνεία, ἡ, Liguritio, Catillatio, B Gulositas, Plut. Apophth. Lac. de Lycurgo catulos duos educante, Τὸν δὲ ἐκ τοῦ ἀμείνονος, περὶ λιχνείας μόνον ἤσκησε: paulo ante, Τὸν μὲν εἴθισε περὶ λιχνείας, οἴκοι ἐάσας, Ad catillationes assuefecit, Assuefecit lingendis catillis. Lucian. (1, 171.) Ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, de avido quodam liguritore omnibus inhiante: de quo ibid. dicit, Καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφὼς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι: ubi aperte explicat quid sit λιχνεία. Athen. 8. τὰς Ἀρχεστράτου λιχνείας dicit, qui ὑπὸ φιληδονίας γῆν πᾶσαν καὶ θάλασσαν περιῆλθεν, ἀκριβῶς τὰ πρὸς γαστέρα ἐξετάσας, et librum edidit, quem Γαστρολογίαν inscripsit. || Λιχνεῖαι dicuntur etiam τὰ λιχνεύματα, Ea quæ avide abligurire s. catillare cupimus, Plut. Apophth. de catulo quodam ad λιχνείας assuefacto, Ἀγαγὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔθηκεν ἀκάνθας καὶ λιχνείας τινάς. [Λιχνεία, Photio πύκνωσις. " Aviditas, Synes. 44.: Athen. C 120. περί τι." Wakef. Mss. Schleusner. Lex. V. T. * Λιχνία, Hesychio * λιμβία, ἀπληστία. * " Ἐπιλιχνεύω, Abligurio, Philo J. 1, 137. 305." Wakef. Mss. * Καταλιχνεύω, Gl. Abligurio. * " Περιλιχνεύομαι, Leo Allat. Exc. 216. * Προλιχνεύομαι, Schol. Aristoph. N. 1202. Suid. v. Προθένται." Boiss. Mss. * Λιχνάω, Hes. ex Aristoph. Εἰρ. 756. Σφ. 1033. ubi hodie legitur ἐλιχμῶντο.]

Λίχος, τὸ, Condimentum delicatum, Gulæ et palati illicium, ut λίχνευμα, J. Poll. 6, (61.) Ἔλεγον δέ τι καὶ ἐπίπαστα λίχη, ἣν δὲ ἔτνος, καὶ ἐπιπάττοντες ἀλφίτων λεπτῶν καὶ ἐλαίου, ἥσθιον.

" ΛΕΚΑΝΗ, Pelvis, Catinus, Patina, Attice pro " communi λακάνη, quod factum est ex intensiva " particula λα et verbo χαίνειν, propterea quod sit " πλατὺ, Suid., qui itidem exp. τὸ μεῖζον τῶν ὀξυβάφων καὶ ἐκπέταλον, Magnum acetabulum et patulum: itemque Schol. Aristoph., qui Comicus utitur " h. v. Ὄρν. (1142.) ἐρωδιοὶ ἐπηλοφόρουν λεκάναισι: D " N. (906.) αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ Χωρεῖ τὸ κακὸν, δότε " μοι λεκάνην, Præbete mihi pelvim s. catinum, sc. " ut vomam; nauseam enim moverunt frigida ipsius " verba. Ita ibi Schol. et Suid. Itidem Plut. (9, " 196.) Αἰτοῦντα λεκάνην καὶ πτερὸν ὅπως ἐμέσῃ. " At Athen. 5. Λεκάναι χρυσαῖ δυοκαίδεκα: in pompa " Ptolemæi Philadelphi, ubi et φιάλαι, οἰνοχόαι, ἄλειπτρα, ὑδρίαι, μαζονόμια, κυλίκια." [" Thom. M. 862. T. H. ad Plutum p. 392. Phryn. Ecl. 74. Kuster. Aristoph. 60. 122. Fr. 257." Schæf. Mss.] " Λακάνη, i. q. λεκάνη," [Dorice. * Λεκανοειδὴς, Schol. Clem. Alex. 1, 188. Ed. Potter. * " Λεκανόμαντις, ad Lucian. 1, 464." Schæf. Mss. Strabo 16. p. 1106. " Tzetz. Chil. 2, 633. * Λεκανομάντεια, 634. Pseudo-Callisth. ap. Fabr. Bibl. Gr. 14, 148. Psell. de Dæmon. ap. Allat. de Engastrimytho 424. Pseudo-Antisthenes ap. Eund. 423." Boiss. Mss. Potter. Antiq. 1, 350. " Ad Diod. S. 2, 121. * Λεκανοσκοπία, Manetho 4, 213." Schæf. Mss.

* Λεκαλέος, ὁ, Patinarius, Ciborum delicatorum appetens, quasi λεκανηφίλος, ap. Lucian. Lexiph. 2, 335. Sic vulgo exp.: at Schn. Lex. dat * Ληκαλέος, Scortator, quod verum videtur.] " DIMIN. Λεκάνιον, ET Λεκανὶς," [Plut. 9, 291.] " ET Λεκανίσκη, " Parva pelvis, Parvus catinus, Parva patina; Aristoph. Ἀ. (1110.) Κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγώων " δὸς κρεῶν, Athen. 4. Κρέας ὕειον καὶ λεκάνιον πτισάνης." [" Apud Aristoph. quidem Ἀ. 1110. λεκάνιον legitur, idque vocab. etiam Suid. ex eodem Comici loco enotavit. Sed ap. Athen. 149. vetustæ membranæ cum editis Λεκάριόν τι πτισάνης, non λεκάνιον, exhibent, et λεκάρια, non λεκάνια, habet etiam J. Poll. 10, 86. Idem vocab. eidem Polluci 6, 85. pro vitioso Κελάρια, restituendum esse perspecte viderunt recentiores Editores. Videndumque ne idem vocab. a Suida quoque in sua scrinia relatum. Cum enim in vett. Edd. omnibus sic legatur, Λεκάνια καὶ λεκανίδια, λεκάνια καὶ λεκανίδες, Kuster. quidem posterius λεκάνια tacite ejecit: suspicari autem subit, tenendum fuisse posteriori loco λεκάνια, priori vero loco λεκάρια scriptum oportuisse. Diminutivi vocabuli forma Λεκανὶς usus est Teleclides Comicus Athenæi 268." Schw. Mss.] " Altera duo dimin. ap. " Hes. leguntur, λεκανίδας esse dicentem κεραμέας " λοπάδας: λεκανίσκην vero, ἐκπέταλον τρυβλίον. " Suid. præter λεκάνια et λεκανίδας affert et aliud " DIMINUT. Λεκανίδια, omnia hæc esse dicens τὰ " μείζονα τῶν ὀξυβάφων καὶ ἐκπέταλα." [" Bekk. Anecd. 794." Boiss. Mss. Eust. Od. A. p. 35, 19. Agnoscitur et * Λεκανάριον in Schn. Lex.] " Ad λεκάνη vero ut redeam, derivarim ego ipsum e NOM. " Λεκὸς, quod itidem significat τρυβλίον, teste Hes. " qui et λύκιον ac * λυκάριον hoc sensu dici ait: si " tamen ita scripsit, et non potius λέκιον ac λεκάριον. " Meminit et J. Poll. hujus vocabuli, sed paroxytonws scriptum habens λέκος. Nam 10, (87.) de " mensa et vasis mensariis loquens, scribit ἐν τοῖς * δημιοπράταις reperiri Λέκος, itemque Hipponactem " dixisse λέκος πυροῦ: pro quo infra λέσχος πυρῶν. " Ibid. affert et derivata quædam ex hoc λέκος. " Annotat enim in * δημιποράταις reperiri Λεκάρια, " τρυβλία, ὀξύβαφα, ἐμβάφια: ap. Epicharmum, Λεκίδας, [in Niobes Nuptiis, λεκίδα καὶ ἐμβάφια δύω: " in Scyrone, Πηλινολεκὶς, pro λεκὶς πηλίνη s. ἐκ πηλοῦ: Hippocr. vero ἐν τῷ πρὸς τὰς Κνιδίας Δόξας, " dixisse Λεκίσκον. Apud Eund. Hippocr. legitur " ET Λεκίσκιον, sub fin. libri de Victu in Morb. Acutis (407, 8.) Ῥοφήματα δὲ μήκωνος τῆς λευκῆς ὑποτρίψας ὁκόσον λεκίσκιον, ὕδατι διεὶς σηγανίου πλύματι " ἀλεύρου, οὕτω διαγέτω τὴν ἡμέρην." [" Λεκὶς, ad Lucian. 1, 370. T. H. ad Dial. p. 57." Schæf. Mss. Jambl. Pyth. §. 119.] " Λέσχος, ap. Athen. in sermone περὶ τῶν κορωνιστῶν, e Phœnice jamborum " Poëta, Ἐσθλοὶ κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν, Τῇ " παιδὶ τ' Ἀπόλλωνος, ἢ λέσχος πυρῶν, Ἢ ἄρτον. Pro " quo supra λέκος πυρῶν, J. Poll. ex Aristoph. Catinum s. Scutellam tritici."

" Κελάρια, ut et ἐμβάφια et λεκάνια, ab J. Poll. " numerantur inter vasa, ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα." [Vide supra annotata.]

ΛΕΚΙΘΟΣ, ἡ, Vitellus, Ovi luteum, ὁ τοῦ ᾠοῦ κρόκος, ut Martial. dicit Croceos vitellos, τὸ ξανθὸν s. ὠχρὸν τοῦ ᾠοῦ. Aristot. H. A. 6. Τὰ δίδυμα τῶν ᾠῶν δύο ἔχει λεκίθους· ὧν τὰ μὲν διείργει τοῦ μὴ εἰς ἄλληλα συγκεχύσθαι τὰ ὠχρὰ τοῦ λευκοῦ λεπτὴ διάφυσις· τὰ δὲ οὐκ ἔχει τὴν διάφυσιν: Ova gemella binis constant vitellis, qui ne invicem confundantur, facit nonnullis prætenue quoddam septum albuminis medium. Diosc. 2, 54. de ovo, Ἡ λ. αὐτοῦ χρησίμη πρὸς ὀφθαλμῶν περιωδυνίαν, ὀπτηθεῖσα σὺν κρόκῳ. Unde Plin. 29, 3. Lutea ovorum cocta ut indurescant, admisto croco modice, illita dolores oculorum mitigant. Alex. Trall. τὰς τῶν ᾠῶν λεκίθους ἁπαλωτάτας: alibi autem masc. gen. ap. eum reperitur, οἱ τῶν ᾠῶν λέκιθοι ἐπιτήδειοι, ubi tamen per υ scribitur, sicut et ap. Diosc. || Hes. λέκιθον exp. τὸ τοῦ ᾠοῦ λεπίδιον, Corticem s. Putamen ovi. || Masc. gen. Pisum, ὄσπριον κροκοειδὲς, Eust. Sed et Aristoph. Schol. (Πλ. 427.)

et Suid. dicunt esse εἶδος ὀσπρίου, ὃ καλεῖται πίσον, διὰ τὸ ἐοικέναι τὴν χροιὰν λεκίθῳ ὠοῦ. Athen. 4. de Homero, Σύγγραμμα αὐτοῦ τὸ περιέχον λεκίθου καὶ φακῆς σύγκρισιν: quæ verba citans Eust. subjicit distinctionis gratia, Λεκίθου δὲ, δηλονότι οὐ τοῦ ἐν τοῖς ὠοῖς, ἀλλὰ ὀσπρίου κροκοειδοῦς· ὅπερ ἀρσενικῶς λέγεται ὁ λ. Videtur ergo masc. gen. ὁ λ. dici de piso, at fem. gen. ἡ λ. de Ovi luteo s. Vitello: adeo ut suspecta sit scriptura in l. Alex. Trall. posteriore. Gal. λέκιθον in Lex. Hippocr. exp. φακῶν τὸ ἔνδον τοῦ λέπους: nam et lens, cui detractus est cortex, lutea est. Quidam vero existimarunt esse, quam ἀρακίδα vocat Hippocr.; alii vero Pisum et Aracum genus esse, ut tradit Gorr. addens aliquanto post, Λέκιθος, Pulmentarium e leguminum farina, s. Leguminum lomentum elixatum. Tantum autem λέκιθος et ἔτνος inter se differunt, quantum ipsa leguminum farina ab ipsis leguminibus fresis differt. Itaque quoties κυάμινον ἔτνος dicitur, pro Faba fresa elixata intelligitur; sed κυαμίνη λέκιθος Fabæ farinam elixatam significat: sic πτισσάνης λέκιθος et ὀρόβινος λέκιθος aliorumque B leguminum dicitur. Hæc ille, scribens ubique λέκυθος per υ, quæ etiam scriptura alicubi reperitur, nec male convenit cum etymo, quod mox e Gramm. afferam. || Λέκιθον VV. LL. interpr. etiam Guttum olearium, Ampullam capacem quam expos. ap. nullum Græcorum Gramm. reperio, ideoque falli ejus Auctores puto vicinitate vocabuli λήκυθος. Dictum autem putant λέκιθον, Vitellum, διὰ τὸ λέπει κεύθεσθαι. [" Λέκιθος, Brunck. Aristoph. 1, 255. T. H. ad Plutum p. 123. ad Lucian. 2, 322. Λέκυθος, T. H. l. c. Brunck. l. c. et 3, 196." Schæf. Mss. * " Λέκυνθος, Chemici Græci, in Notit. Mss. 6, 318." Boiss. Mss. * Λεκιθολαχανόπωλις, Aristoph. Λ. 458.]

Λεκιθοπώλης, Qui vitellos vel pisa vendit: vel accipiendo totum pro parte, et genus pro specie, Qui ova aut legumina vendit. Et fem. Λεκιθόπωλις, sc. γυνὴ, Mulier, quæ ejusmodi vendit. Aristoph. Πλ. (427.) Οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με; respondet Chremylus, πανδοκεύτριαν, Ἢ λεκιθόπωλιν· οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ Ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη: ubi Schol. exp. C * ᾠόπωλιν, dicens synecdochice per λέκιθον, i. e. τὸ χρυσίζον τοῦ ᾠοῦ s. τὸ ξανθὸν τοῦ ᾠοῦ, intelligi Ipsum ovum. Exp. tamen et ὀσπριόπωλιν, dicens itidem per Pisum leguminis speciem, intelligi Ipsa legumina in genere. [Lucian. 2, 323. * " Διλέκυθος, * Διλήκυθος, * Μονολέκυθος, Schol. Eur. Or. 465." Boiss. Mss.] Λεκιθώδης, Luteus, Croceus, Vitelli s. Lutei in ovo colorem imitans: χολὴ, ap. Medicos, quam sunt qui Vitellinam bilem interpr., cujus sc. color et consistentia ovorum crudorum vitello similis est: crassa et summe flava, media fere inter naturalem bilem et eam, quæ ad summam malignitatem pervenit, ut inter alia docet Gorr. [Hippocr. 1123.] Diversa ab hac dicitur esse ξανθὴ χολὴ, et ὠχρὰ χολὴ, quamvis pro λέκιθος dicatur τὸ ξανθὸν τοῦ ᾠοῦ, τὸ ὠχρὸν τοῦ ᾠοῦ. At in VV. LL. e Theophr. H. Pl. 4, (8, 11.) Λεκιθῶδες γίνεται, affertur pro In speciem albuminis vertitur, quasi λέκιθος esset etiam Albumen ovi, cum sit Luteum. [Phanias Athenæi 406. * " Λεκυθώδης, Kuster. Aristoph. 113." Schæf. Mss.] Λεκιθίτης, Qui e vi- D tello est, s. In quo vitelli sunt: ut λεκιθίτης ἄρτος, s. πλακοῦς, ᾧ παραμέμικται καὶ ᾠοῦ λέκιθος, Eust. ut ap. Athen. (114.) e Seleuco, Ἐνίταν [*Ἐ-τνίταν] δέ φησιν ἄρτον εἶναι λεκιθίτην. Et aliquanto ante, Εὐνίτας ἄρτος ὁ προσαγορευόμενος λεκιθίτης. Scribitur enim prius εὐνίτας, postea ἐνίτας. AT VERO Λήκυθος, ἡ, Lecythus, Vas olearium, Ampulla olearia, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, Eust. dictum scribens quasi ἐλαιόκυθος, παρὰ τὸ ἔλαιον κεύθειν. Od. Z. (79.) Δῶκε δὲ χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον. Plut. περὶ Ἀοργησ. loquens de iis, qui ex omnibus vasis unum aliquod, quo utantur eligunt, Οὕτω δὲ καὶ πρὸς ληκύθους ἔχουσι καὶ πρὸς στλεγγίδας, ἀγαπῶντες ἐκ πασῶν μίαν. Aristoph. Ὄρν. (1588.) Ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ, Non est oleum in lecytho, ubi eum volunt allusisse ad ἔλεος, ut significet non esse precibus locum ap. inexorabilem. || Ampulla unguentaria, s. Arcula pigmentaria, Aristoph. Πλ. (810.) αἱ δὲ λήκυθοι Μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον, ἰσχάδων, Athen. 4.

A Ἄλλαι φέρουσαι ληκύθους μύρου, ἑκάστη δύο. Et λήκυθος μύρου ap. Suid. quam Atticos ἀλάβαστρον vocare scribit. Et Soph. in Androm. αὐτοχείλεσι ληκύθοις, μονολίθους ἀλαβάστρους significans. In priore tamen l., quem ex Aristoph. citavi, potest etiam accipi pro ὄλπη, Vas olearium: dicit enim puteos oleo repletos esse, at vasa olearia unguentis. Apud Eund. in Concion. Ἔχειν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις, In anus, quæ rugas pigmentis dissimulant, et quæ quasi totam arculam pigmentariam in suas malas effuderunt, ut Cic. dicit totam arculam pigmentorum effusam esse in scripta Isocratis, si bene memini. Ponitur etiam pro Pigmentis oratoriis, Bud., sic accipiens ap. Cic. ad Att. Totum h. l., quem ego varie in meis orationibus, quarum tu Aristarchus es, soleo pingere, de flamma, de ferro; nosti illas ληκύθους; valde graviter pertexuit. Sic accipit ap. Plin. Epist. 2. Non tamen omnino Marci nostri ληκύθους fugimus, quoties paulum itinere decedere non intempestivis amœnitatibus admonebamur. Supra autem dixerat, Tentavi enim imitari Demosthenem semper tuum: Calvum nuper meum, duntaxat figura orationis. Turn. in eo l. Plinii accipi scribit de Oratione amœna et pigmentis orationis perpolita. Horatium vero de Oratione tumida et magnifica interpretari: ead. enim qua Cic. translatione dixisse, Projicit ampullas et sesquipedalia verba, quod est, Orationis amplitudinem et superbiam omittit. Et alio loco, An tragica desævit et ampullatur in arte? Et hoc genus translationis profectum esse a tumore ampullarum, quæ λήκυθοι Græce dicuntur; sed orationis elegantiam et amœnitatem cum magnificentia et gravitate plerumque conjungi solere: et hinc se arbitrari explicandum Strabonis illud multis obscurum existimatum, ἀλλὰ θέσεις ληκυθίζειν. Vide Ληκυθίζειν. || Λήκυθος, Hesychio est τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκανίου καὶ αὐχένος ἠχῶδες. [Schol. Plat. 136. "Toup. Add. in Theocr. 396. Valck. Adoniaz. p. 196. Ammon. 90. Casaub. ad Athen. 1, 8. Thom. M. 353. Coray Theophr. 193. Jacobs. Anth. 8, 125. 154. Kuster. Aristoph. 216. Fr. 239. bis, 266. ad Plin. Ep. 1, 2, 4. Heindorf. ad Plat. Charm. 79. Mortuis apponi solebant, Kuster. Aristoph. 215." Schæf. Mss. Λήκυθον σκυτίνην * στενόστομον, Mathem. Vett. 102.] Ληκυθοποιὸς, ὁ, Qui lecythos conficit, ampullas olearias s. unguentarias fabricatur. [Strabo 15. p. 1044. Gl. Ampullarius. * Ληκυθοπώλης affertur ex J. Poll. * Ληκυθουργὸς, Plut. Pericle 12.]

Αὐτολήκυθος, ὁ, Qui sponte ad lecythum commeat: de parasitis, qui tum præsto sunt, quoties audiunt κατὰ χειρὸς ὕδωρ, quoties sc. audiunt ad lavandas manus et ad cœnam convivas vocari. Plut. (6, 183.) Ἀλλὰ μὴ, καθάπερ οἱ πολλοὶ, τοὺς αὐτοληκύθους τούτους καὶ τραπεζέας καὶ μετὰ τὸ κατὰ χεῖρας ὕδωρ ἀκουομένους, ὥς τις εἶπε, κόλακας νομίζομεν, ὧν ἐν μιᾷ λοπάδι καὶ κύλικι μετὰ βωμολοχίας καὶ βδελυρίας ἡ ἀνελευθερία γίνεται κατάδηλος, istos, qui αὐτολήκυθοι vocantur ac Mensales, quique tum demum audiuntur, posteaquam aqua manibus infunditur, Erasm. dicens ejusmodi parasitos ab Eupolide vocari τοὺς περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλους. Videtur vero non tam pro Ejusmodi parasito capi, quam pro Mimo et scurra, vel pro Parasito scurrili: unde et cum αὐτοκάβδαλος et ἰθύφαλλος copulatur, quorum utroque significari τὸν μιμητὴν s. δικήλιστην, Mimum et histrionem, tradit Athen. 14. Lucian. (2, 336.) Ἔστιν ἐν τοῖς σκιραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος τῶν αὐτοληκύθων καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Dem. 194 (1261.) Εἰσὶν ἐν τῇ πόλει πολλοὶ καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν υἱεῖς, οἳ παίζοντες, οἷα ἄνθρωποι νέοι, σφίσιν αὐτοῖς ἐπωνυμίας πεποίηνται, καὶ καλοῦσι τοὺς μὲν, ἰθυφάλλους, τοὺς δὲ αὐτοληκύθους: q. l. citantes Harpocr. et Suid., αὐτοληκύθους dici annotant vel εὐζώνους τινὰς καὶ ἑτοίμους πᾶν ὁτιοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν, vel πένητας, et qui nihil aliud possideant quam lecythos, vel αὐτουργοὺς, vel εἰς πληγὰς ἑτοίμους, καὶ οἷον τύπτοντας καὶ μαστιγοῦντας καὶ ὑβρίζοντας, vel τοὺς ἐκ προχείρου διδόντας ἀργύριον, καὶ ἑτοίμους πρὸς τὰς μίξεις: nam in lecythis pecunias ferebant: quas solventes, interdum utebantur loro pro flagello. Ferri autem pecunias in lecythis solitas, apparet ex h. ap.

Suid. l. Ζήνων ὁ Κιτιεὺς ποιήσας κοῖλον ἐπίθεμα τῇ ληκύθῳ περιέφερε νόμισμα. Hesychio αὐτολήκυθοι sunt Pauperes et qui solam lecythum habent, Qui ipsi sibi lecythum ferunt, non per ministrum ferendam curant. ["Jacobs. Anth. 8, 154." Schæf. Mss. J. Poll. 10, c. 16. Phot. v. Λήκυθος.] Διλήκυθον, Gemina lecythus, Duæ lecythi, Athen. (129.) Ἔπειτα στέφανον πάλιν καὶ διλήκυθον μύρου χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν ἰσόσταθμον τοῖς προτέροις (κελεύει δοθῆναι:) paulo ante, Ἐπεισῆλθον ἄλλαι φέρουσαι ληκύθους μύρου, ἑκάστῃ δύο, συνδεδεμένας ἱμάντι χρυσῷ, τὴν μὲν, ἀργυρᾶν, τὴν δὲ χρυσῆν, κοτυλιαίας· καὶ ἑκάστῳ προσέδωκαν: ubi quod dixerat δύο ληκύθους, postea dicit διλήκυθον comp. voce. Neutraliter autem dici διλήκυθον apparet ex Eust., ap. quem ita legitur, στέφανοι καὶ διλήκυθόν μύρου χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν: quæ desumta sunt ex Athen. l. c. [* Μονολήκυθος, Athen. 414.]

Ληκυθίζω, Pigmentis oratoriis exorno et illustro, Strabo 13. Μηδὲν ἔχειν φιλοσοφεῖν πραγματικῶς, ἀλλὰ θέσεις ληκυθίζειν, ubi quidam interpr. etiam Elucubrare, Ad lucernam, cui oleum e lecytho affunditur, multo studio componere. Sic et ap. Cic. ληκύθους accipiunt pro Scriptis magno studio evigilatis, et lucubrationibus. Per ληκύθους intelligunt etiam Locos communes summo artificio expolitos, in quibus perpoliendis et exornandis lecythi atque arculæ illæ adhibitæ sint: unde ληκυθίζειν capiunt pro Locis communibus aliquid amplificare atque exornare. Vide et Λήκυθος. || Ampullor, Ampullis et sesquipedalibus verbis utor, quod genus loquendi ex Horat. paulo ante in Λήκυθος habes. Aristoph. Schol. (Ἀ. 589.) ληκυθίζειν exp. μεῖζον βοᾷν, καὶ ψοφεῖν: quoniam λήκυθος πεφυσημένη ἦχον ἀποτελεῖ: ap. Suid. autem perperam scribitur λυκυΐζειν. ["Jacobs. Anth. 8, 126. Phryn. Ecl. 86. Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. lxxxviii. Toup. Add. in Theocr. 396." Schæf. Mss. Strabo 13. p. 907.] Ληκυθισμὸς, ὁ, Cantillatio, Frigillatio, VV. LL. A Suida exp. εὐφωνία, in h. l. Περιενεγκεῖν * εὐστρόφως καὶ * κεκλασμένως τὸν λ. τῶν αἰσχρῶν καὶ γελοίων ᾀσμάτων. [Plut. 10, 470.] Ληκυθιστὴς, Qui cavam vocem edit, h. e. talem, qualem vasa cava, si pulsentur, * κοιλόφωνος Hesychio. Suidæ autem μικρόφωνος: quomodo ap. Soph. accipi scribit. ["Jacobs. Anth. 8, 126. Koen. ad Greg. Cor. 119." Schæf. Mss.] Ἀποληκυθίζω, q. d. ληκύθιον detraho, occinendo ληκύθιον ἀπώλεσε, Aristoph. Schol. (B. 1208.) Ἀποληκυθιῶ σου τοὺς προλόγους, οἷον διαφθερῶ: sumsit autem e verbis Aristoph., quæ secus legit quam habeant vulg. Edd. [* Ἐπιληκυθίζω, unde * "Ἐπιληκυθιστὴς, Koen. ad Greg. Cor. 119. * Ἐπιληκυθίστρια, ibid. Jacobs. Anth. 8, 125." Schæf. Mss.]

[* "Ληκύθειος, Jacobs. Anth. 8, 126. Callim. 1, 548. Toup. Add. in Theocr. 396. Valck. Hipp. p. 160." Schæf. Mss. * Ληκυθία, Aqu. 1 Reg. 17, 12.] Ληκύθιον, Parva lecythus, Parva ampulla. Capitur pro simplici λήκυθος, ut in Prov. Λιπαρώτερος ληκυθίου, Pinguior lecytho: quod et Λιπαρώτερος λύχνου, in eos, quos edacitas habitior non reddit. Vide Erasm. Chil. || Metrum τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς, quod et Euripideum, Aristoph. Schol. [Aristoph. B. 1200. Ἀ. 589. "Valck. Phœn. p. 88. Hipp. p. 160. Porson. Med. p. 21. Jacobs. Anth. 8, 126. Kuster. Aristoph. 73." Schæf. Mss.] Ληκυθιάδες, Hesychio sunt ἐνώτια ποιά, Inaures quædam.

"ΛΕΜΒΟΣ, ὁ, Lembus; Hesychio Parvum navigium, quod et ἐφόλκιον dicitur: ut et Suid. esse dicit Parvum navigium, μικρὸν πλοῖον, hæc afferens exempla, Ἑτέρους δ' ἐν χειμῶνι σφοδρῷ λέμβοις ἐξέπεμψαν. Et rursum, Πλεῖν δὲ λέμβοις λ', καὶ πολεμεῖν τοῖς Αἰτωλοῖς κατὰ θάλατταν. Idem in dat. etiam λέμβει dici scribit, neutro genere, e nominat. λέμβος." [Bast. Ep. Cr. 70.] "Thuc. λεπτὰ πλοῖα vocat hosce λέμβους, ut Schol. ipsius annotat." ["Bergler. ad Alciphr. 13. Toup. Opusc. 2, 31. Ammon. 87. Koen. ad Greg. Cor. 211. Jacobs. Anth. 10, 22. Diod. S. 2, 467." Schæf. Mss.] "UNDE Λέμβαρχοι, Qui lembo præsunt s. præfecti sunt: Etymologo οἱ ἐν τῷ ἐφολκίῳ πλέοντες: Hesychio vero λιπόδερμοι. ET Λεμβώδης, Lembo similis." [Aristot. de Incess. Anim. c. 10. * "Λέμβιων, Jacobs. Anth. 12, 21. ad Charit. 318." Schæf. Mss.] "Affertur et DIMIN. Λεμβάδιον, qui Cornelio Tacito est Lembunculus, Parvus lembus." ["Const. Manass. Chron. p. 77." Boiss. Mss.] "Ceterum ὁ λέμβος est e Genere navium τῶν ταχυπλοουσῶν καὶ κατασκοπικῶν, ut κελήτιον et ἁλιάς. Polyb. 1, (53, 9.) Ἀνήγγειλαν οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι τὸν ἐπίπλουν τῶν ὑπεναντίων; quas naves Thuc. πρόπλους, Xen. πρωτόπλους vocat, Plut. κατασκοπικὰ πλοῖα, quoniam explorandi causa ceteræ classi præmitti soleant, utpote leves et veloces; nam leve esse navigium et ab uno remige impelli valens, Virg. etiam docet in Georg. 1. vix adverso flumine lembum Remigiis subigit si brachia forte remisit; Atque illum in præceps prono rapit alveus amne. Sed sunt et grandiores lembi, quos Liv. actuariis navigiis annumerare videtur, dicens Dec. 4. l. 4. Præter duos lembos, qui non plus quam sedecim remis agerentur. Sane Dec. 3, 1. actuarias naves vocat, quas Polyb. (3, 46, 5.) λέμβους ῥυμουλκοῦντας. Atque adeo maritimis pugnis et profectionibus utiles esse lembos, patet ex Eod. et e Diodoro. Sic enim ille l. 11 Decadis 4. Centum triginta Issiaci lembi maritimam oram vastare, et expositas prope in ipsis litoribus urbes cœperint oppugnare. Hic, 20. Ἀθροίσας τοὺς ἀδροτάτους τῶν λέμβων, καὶ τούτους καταφράξας σανίσι, καὶ θυρίδας κλειστὰς κατασκευάσας, ἐνέθετο μὲν τῶν τρισπιθάμων ὀξυβελῶν τοὺς πορρωτάτω βάλλοντας."

"ΛΕΜΦΟΣ, Hesychio ὁ μυξώδης καὶ μάταιος, Mucosus, Stolidus; ἀνόητος, ἀπόπληκτος, Amens, Mentis attonitæ. Ammon. paroxytonως habet Λέμφος, scribens ab Atticis λέμφους vocari τοὺς * κορυζώδεις καὶ μυξώδεις: ut ap. Menandrum, γέρων ἄθλιος λέμφος. Rursum Hes. λέμφοι affert pro αἱ πεπηγμέναι μύξαι, Mucus induratus et veluti conglaciatus. Meminit Eust. quoque utriusque signif., paroxytonως utrobique scriptum habens. Λέμβος, inquit p. 1761., et ἐφόλκιον, dicitur σκάφος s. πλοῖον: quod et ἐφολκίδα quidam appellavit: at λέμφος per φῖ, non per βῆτα, dicitur secundum veteres ἡ πεπηγυῖα μύξα ἐκ τῶν μυκτήρων: unde et λέμφος vocatur ὁ εὐήθης, Fatuus, Stultus: quoniam εἰς μωρίαν διέσκωπτον τοὺς ῥεομένους ἐκ τῶν μυκτήρων: e quo et ἀπομύξαι τινὰ dicunt τὸ ἐξαπατῆσαι, Decipere. Verum et τὰ μυξώδη κρέα vocabantur λέμφοι: at vocabulum hoc novum est nec in vulgari sermone usitatum. Hæc ille." ["Thom. M. 573. ad Mœr. 251. ad Timæi Lex. 165. Toup. Opusc. 2, 31. Ammon. 87. T. H. ad Lucian. Dial. p. 29. 118." Schæf. Mss. Liban. 4, 615. 630. * Λέμφοι, Photio τὰ θνησείδια τῶν θρεμμάτων καὶ ξηρὰ ὑπὸ νόσου. * "Λεμφώδης, ad Lucian. 2, 339." Schæf. Mss.]

ΛΕΠΩ, ψω, Decortico, Delibro, Corticem s. Librum detraho, Putamen et squamam detraho, Athen. 4. ex Aristoph., de Pythagorica cœna, Μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει, i. e., ἐκλεπίζει, Eust. eum l. citans. || Verbo λέπεσθαι utuntur Athenienses etiam ἐπ' ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς δι' ἀφροδισίων ἡδονῆς, Athen. 14. Τοὔψον λαβοῦσαι τοῦτο τἀπεσταλμένον Σκευάσατ', εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε, Λέπεσθε, ματτυάζετε. Quæ verba Eust. quoque citat, addens sic accipi et δέφεσθαι. ["Ad Charit. 319. Thom. M. 573. Nicarch. 8. Brunck. Aristoph. 2, 87. 3, 87. Heyn. Hom. 8, 201. Verbero, Ruhnk. Ep. Cr. 208. Koen. ad Greg. Cor. 127." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 51.] "Λεπεῖν, Hesychio τύπτειν, Verberare, Percutere. Apud Schol. Aristoph. paroxytonως Λέπειν, τύπτειν." Λέμμα, τὸ, Cortex, Liber, Id, quod decorticando aufertur, Anaxilas ap. Athen. (254.) adulatorem σκώληκι assimilans, εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον Εἰσδὺς, ἕκαστος ἐσθίει καθήμενος, Ἕως ἂν ὥσπερ πυρὸν, ἀποδείξῃ κενόν. Ἔπειθ' ὁ μὲν λέμμ' ἐστὶν, de eo, qui adulator medullam et pulpam omnem erosit. Apud Eund. 2. τοὺς θέρμους φαγὼν, Ἐν τῷ προθύρῳ τὰ λέμματα κατέλιπεν: paulo post λέπος

dicit. Dicitur etiam de Cortice nondum detracto, A i. e., de Tunica plantam aut semen aut alia, quæ cortice teguntur, ambiente. Theophr. H. Pl. 4, (11, 6.) de calamo, Ὅταν ξυλλέξωσι, τιθέασιν ὑπαίθριον τοῦ χειμῶνος ἐν τῷ λέμματι. Plin. 16, 26. dicit Tenues per ambitum tunicas: itidem de calamo loquens: quod Gaza imitatus est. || Erotiano ἡ ἐπιδερματίς. [" Mœr. 243. et n." Schæf. Mss.] Λέπος, τὸ, idem, [Alexis] ap. Athen. (55.) 2. οὐδενὸς γὰρ πώποτε Ἀπέβαλλεν ὀσπρίου λέπος: paulo ante λέμμα dicit. Lucian. (2, 774.) *Η κυάμου λέπος ἢ πυροῦ ἡμίτομον. Apud Erot. vero pro λέποι, quod exp. λεπίσματα, puto scr. λέπη. Dicitur etiam de Cortice adhuc ambiente plantam, aut legumen, i. e. Tunica, ut et λέμμα. Alex. Aphr. Καρποὺς καὶ σπέρματα λέπεσιν ἢ σώμασιν ὑγροῖς ἢ ξυλώδεσιν ἢ δέρμασιν ἠσφαλίσατο, Tunicis, Gaza. Piscium quoque squamæ λέπη dicuntur, J.Poll. 6, 15. quædam τροφῆς λείψανα et κορήματα recensens, κογχυλίων κόχλους, καὶ ὀστρέων κόγχυς, καὶ ἰχθύων λέπη, καὶ καράβων ὄστρακα, καὶ κρεῶν ὀστᾶ, καὶ ὀπώρας μίσκους. || Etymologistæ est etiam B δέρμα. || Λέπη ab Eur. vocari et τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν, tradit Schol. Apoll., qua signif. dicitur et λέπας. [" Ad Mœr. 243. Valck. Anim. ad Ammon. 139. Thom. M. 898." Schæf. Mss. * Λέπιον, Hippocr. Coac. c. 18. "Bekk. Anecd. 794." Boiss. Mss. *Λεπώδης, Gl. Squammosus. *Δυσλεπὴς, Nicander 'A. 271.] Ἀπολέπω, Decortico, Delibro, Corticem s. Librum detraho, Putamen s. Squamas aufero. Unde ἀπολέψαι ap. Aristoph. (Ὄρν. 673.) ἀπολεπίσαι. Et in pass. ap. Athen. (68.) ex Epicharmo, Θρίδακος ἀπολελεμμένας τὸν καυλόν. Vide et Ἀπολάπτω. [" Kuster. Aristoph. 60. Bentl. 323. Heyn. Hom. 8, 201. ad Il. Φ. 455. Musgr. Cycl. 236. ad Herod. 211. Verbero, Ruhnk. Ep. Cr. 208." Schæf. Mss. * Ἀπόλεμμα, Pellis, Dio Cass. 786.] " Ἀπολεψέω, i. q. ἀπολέπω, " a quo et derivatum est. Unde particip. ἀπολε- " λεψημένον, quod Hes. exp. ἀποκειραμένου: addens " exempli loco, ἀπολελεψημένον τὰ καλά." [* Ἀπολεπαίνω, i. q. ἀπολέπω, Psell. in Orac. Chald. 92. Ἵνα καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα, ὅπερ φησὶν τῆς ὕλης σκύβαλον, C πυρὶ θείῳ ἐκδαπανήσωμεν ἢ ἀπολεπήναντες εἰς αἰθέρα κουφίσωμεν: interpr. Aut decorticatum in æthera elevemus. Conjiciunt tamen VV. DD. leg. aut * ἀπολιπήναντες, aut ἀπολεπτύναντες. Cf. Schn. Lex. Suppl.] Ἐκλέπω, Idem: vel, E cortice et putamine eximo, Excludo, Excudo. Vide synonymum ἐκκολάπτω. Sic Plut. (7, 499.) de crocodil. Ἑξήκοντα τίκτουσι καὶ τοσαύταις ἡμέραις ἐκλέπουσι. Et Ἐκλέπομαι, Decorticor, Excudor. Aristot. H. A. 5. Ἐκλέπεται τὰ ὠὰ, Ova excluduntur. [Barker. ad Etym. M. 1094.] In VV. LL. ἐκλέπειν exp. etiam Demto cortice expolire. [* Ἔκλεμμα, Hippocr. 465, 11. * " Ἔκλεψις, Phile 65, 3." Wakef. Mss. * Ἐπιλέπω, Hom. H. in Merc. 109.] Περιλέπω, Circumcirca decortico, In orbem delibro, Corticem circumcirca detraho, Il. A. (236.) de sceptro, Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλά τε καὶ φλοιόν: ubi tmesis est pro περιέλεψε. Herod. (8, 115.) Δενδρέων τὸν φλοιὸν περιλέποντος. Theophr. pro περιλέπειν dicit περιαιρεῖν κύκλῳ τὸν φλοιὸν, Corticem in orbem D detrahere, ut Plin. supra in Κύκλῳ interpr. [" Ad Il. Φ. 455." Schæf. Mss.]

Λεπίζω, i. q. λέπω, Decortico, Cortice nudo, Diosc. Exp. etiam Pellem detraho, ἐκδέρω. [Polyb. 10, 27, 11. 23, 2, 7. " Ad Charit. 319. Schneider. Pisc. 349. Kuster. Aristoph. 106. Thom. M. 584." Schæf. Mss.] Λέπισμα, τὸ, Cortex detractus, Id, quod decorticando ablatum est, aufertur, i. q. λέμμα, Diosc. 1, 22. de narcaphtho, Ἔστι δὲ φλοιῶδες, συκαμίνου λεπίσματι ἐοικὸς, Sycomori libro. Gal. ad Gl. Λεπίσματα ῥοιᾶς, Mali Punici corium, Malicorium. [" Mœr. 243. et n." Schæf. Mss. LXX. Gen. 30, 37.] AT Λεπιστὴς, ψευστὴς, Hes. [" Etym. M. 436, 11." Wakef. Mss. * Λεπιστὸς, LXX. Lev. 23, 14.] Ἀλέπιστος, ὁ, ἡ, Qui decorticatus non est. Apud Eust. ex incerto Auctore ἀλέπιστος ἰχθύς: quo significatur piscis vel Non desquamatus, vel Qui squamas non habet; nam post Λεπὶς hoc vocabulum ponit, non exponens: sicut et Hes. ἄλοπος exp. ἀλέπιστος. [" Geopon. 664. Erot." Wakef. Mss.] " Εὐλέπιστος, " Desquamatu facilis, Qui facile delibratur, cortice " facile spoliatur, Cui cortex est extricabilis, ut Plin. " loquitur: λεπὶς enim et Squamam et Corticem " signif." [* " Ἡμιλέπιστος, Strabo." Wakef. Mss.] Ἀπολεπίζω, Decortico, Corticem s. Librum aufero, ut ἀπολέπω, [" Jacobs. ad Anth. 1, 21." Schæf. Mss. " Geopon. 729. Erot." Wakef. Mss. * Ἀπολέπισμα, Schol. Aristoph. 'A. 468. * Προαπολεπίζω, Ante decortico, affertur e Diosc. * Διαλεπίζω δένδρον, Gl. Delibro.] Ἐκλεπίζω, i. q. ἐκλέπω, [Hes. Hippocr. 37, 38. 40.] Ἐκλέπισις, Corticis s. Putaminis detractio, Pullorum exclusio, Pullatio, Columellæ, i. q. ἐκκόλαψις. Περιλεπίζω, Corticem in orbem detraho, ut περιλέπω, [Barker. ad Etym. M. 1083. Schol. Il. A. 236. Schol. Aristoph. A. 736.]

Λεπὶς, ίδος, ἡ, i. q. λέπος, s. λέπισμα, Epigr. pro Putamine nucis. || Plerumque pro Squama accipitur, Athen. 8. de piscium quodam genere, quod δαρτὸν appellatur, Τραχεῖαν ἔχει τὴν ἐπίφυσιν τοῦ δέρματος, οὐ λεπίσιν, ἀλλ' οἷον ἔχουσιν αἱ βατίδες καὶ ῥῖναι. Et λεπὶς χαλκοῦ ap. Diosc. 5. æris squama Plinio: quam et λεπίδα Medici κατ' ἐξοχὴν appellant. Plin. 34, 11. Similiter ex eis fit, quam vocant λεπίδα, et sic adulteratur flos, ut squama væneat pro eo. Est autem squama hæc decussa vi clavis, per quos panes ærei ferruminantur, in Cypriis maxime officinis. Differentia hæc est, quod squama excutitur ictibus iisd. panibus: flos cadit sponte. Squamæ est alterum genus subtilius, e summa sc. lanugine decussum, quod vocant στόμωμα. Eam Diosc. 5, 90. λεπίδα στομώματος appellat. [Heliod. Chirurg. 158. πρίονος.] Λεπὶς dicitur et de Ferri squama. In h. autem Diosc. l., Ἀνάγει δὲ καὶ λεπίδας, Bud. interpr. Extrahit vero et squamas ossium: quam λεπίδα Celsus 7, 3. de excidendis ossibus, intelligere videtur, cum ait, Si quod etiam os adustum est, a parte sana recedit, subitque inter integram atque emortuam partem caruncula, quæ quod abscessit, expellat: eaque fere, quia testa tenuis et angusta est, squama est: id λεπὶς a Græcis nominatur. || E Donato exp. etiam Lamina et Lama. || Est et Morbi genus, quem Lat. Porriginem vocant, Bud.; nam in porrigine inter pilos quædam quasi squamulæ surgunt et a cute resolvuntur, quæ interdum madent, multo sæpius siccæ sunt, ut Celsus docet. [" Herod. 538. 539. Mœr. 245. et n., Schneider. Pisc. 348. Jacobs. Anth. 8, 204. 9, 163. Diod. S. 2, 471. Thom. M. 584." Schæf. Mss.] Λεπιδοειδὴς, ὁ, ἡ, Qui squamæ forma est, Squamæ formam habens, Gal. Καὶ τὸ τοῦ κροτάφου ὀστοῦν λεπιδοειδεῖς ἔχει ἐπιβολὰς, Applicamenta squamatim incumbentia, Bud. Sunt vero λεπιδοειδεῖς duæ lineæ in cranio, utrimque singulæ, a recta sutura, quam ὀβελιαίαν dicunt, æquidistantes: quæ per capitis longitudinem a posteriori parte in priorem super aures seruntur. Fiunt autem duobus inter se cohærentibus ossibus, non per suturam quidem, quæ species est συναρθρώσεως, sed sincipitis osse descendente paulatim in squamæ speciem attenuato, et in os subingrediente, quod ab auribus ascendit: proindeque eas nonnulli non suturas simpliciter, sed vel suturas λεπιδοειδεῖς, Squamarum modo compactas, vel προσκολλήματα λεπιδοειδῆ vocant. Sunt autem hæ suturæ inter ossa temporum et os sincipitis mediæ. Gorr. Λεπιδόχαλκος, ὁ, Æris squama, quæ λεπὶς etiam absolute dicitur, Cels. 2, 22. de dejectione alvi, Dabantque aut nigrum veratrum, aut filiculam, aut squamam æris, quam λ. Græci vocant, aut lactucæ marinæ lac. [* " Ἀλέπιδος, i. q. ἀλεπίδωτος, Phot. Hes." Wakef. Mss. * Λεπιδόω, Hippocr. 774. Ὀστέα καταξηρανθέντα λεπιδοῦται, Sext. Emp. p. 14. λελεπιδωμένα.] Λεπιδωτὸς, Squamatus, Squameus, Squamosus, Squamiger: δέρμα, Pellis squamosa. Ovid. dicit Membranam squameam. Aristot. in 4 de Part. Anim. quædam esse dicit τριχωτὰ, quædam φολιδωτὰ, quædam λεπιδωτά: quod et H. A. 3, 12. Est autem φολὶς in reptantibus humi, quæ λεπὶς in natantibus; sed durior, ut draconum. Plinio, quæ animal pariunt, pilos habent: quæ ova, pennas aut squamas, aut corticem, aut testam, ut testudines:

aut cutem puram, ut serpentes. || Λεπιδωτὸς dicitur etiam Piscis quidam ap. Herod. 2, (72.) Valla Squamosum interpr. Ab Athen. (309.) vocatur etiam κυπρῖνος. Plut. (7, 412.) Εἰς τὸν ποταμὸν ῥιφῆναι καὶ γεύσασθαι τόν τε λ. αὐτοῦ καὶ τὸν φάγρον καὶ τὸν ὀξύρυγχον. || Lepidotes gemma ap. Plin. 27, 10. quæ squamas piscium variis coloribus imitatur. [" Herod. 9, 22. θώρηξ." Schw. Mss.] Ἀλεπίδωτος, ὁ, ἡ, Non squamatus, Squamis carens, VV. LL. [" Schol. Opp. 'A. 1, 648." Wakef. Mss. *Ἀπολεπιδόω, Hippocr. 774.] AT Λεπίδιον, Lepidium Plinio: herba quæ et ἰβηρὶς appellatur, teste Gal. et P. Ægin. etiamsi de utroque seorsim Diosc. (2, 205.) tradiderit, qui et γιγγίδιον a plerisque appellari auctor est. [Columella 12, 8, 3. Aët. 13. Λάχανόν ἐστιν ἐν Συρίᾳ φύλλα ἔχον σελίδος (σερίδος?) λεπτόφυλλον· καλεῖται δὲ λεπίδιον, καὶ μετὰ γάλακτος ταριχεύεται· οὗτινος τῇ ῥίζῃ τὰ ἔρια βάπτεται καὶ μέλανα γίνεται·—ἔστι δὲ ἡ ῥίζα λευκὴ, πάχος ἔχουσα δακτυλιαῖον· ταύτην δεῖ ξηραίνοντας — ἀφαιρεῖσθαι τὸν φλοιὸν τῆς ῥίζης καὶ βρέχειν ἐν ὄξει.]

[* Λεπάζω: Λελεπασμένον, πεπεμμένον, οὕτως Στράττις, Phot. * " Λέπασμα, Membrana, Tunica, Schol. Nicandri Θ. 184." Wakef. Mss. Manetho 4, 345.]

Λεπυρὸς, Corticatus, Corticosus, Gluma tectus, Gluma horrens: στάχυς, Spica horrens gluma, Nicand. Θ. (803.) || Apud Eund. (136.) λεπυρὴ γενέθλη, Putamini ovi inclusum genus, vel squamigerum, καθ' ὕλην Ὠοτόκοι ὄφιες λεπυρὴν θάλπουσι γενέθλην. AT Λεπυρὸν, τὸ, Putamen ovi, et Cortex mali Punici, i. e. Malicorium, τὸ τοῦ ὠοῦ ἢ τὸ τῆς ῥοιᾶς ἐπικάλυμμα, Suid. ὀξυτόνως scribi dicens. In VV. LL. autem accentus in antep. collocatur, sicut et ap. Eust. scribitur. Bud. e Gaza interpr. Putamen, Squama, Tunicula, ut cæparum. [" Valck. Anim. ad Ammon. 125." Schæf. Mss. Theolog. Arithm. 46.] Λεπυρώδης, i. q. φλοιώδης, s. Tunicis multiplicibus obvolutus, ut κρόμμυον, βολβὸς, Bud. e Gazæ interpr. ap. Theophr. H. Pl. 1, (6, 7.) || Squamatus, Squamosus. Theophr. H. Pl. 9, [9, 16. *Λεπυρικὸς, Hippocr. Coac. Aphor. 120. τὰ λ., Cutis defœdationes squamosæ, ex emend. et interpr. Reinesii Epist. p. 454.: vulgo Λιπυρικός. Cf. Schn. Lex. v. Λειπυρία. *Λεπυρόω, Greg. Cor. 314. *Ἐκλεπυρόω, ibid. Sophron Apollonii de Adv. 581. Ἦ ῥα κάλως ἀποκαθάρασα ἐξελεπύρωσεν. * " Λεπυρίζω, Schol. Nicandri Θ. 804." Wakef. Mss.] Λεπύριον, τὸ, ap. Hipp. i. q. λέπυρον s. λεπυρὸν, i. e. Cortex. || Putamen, Aristot. H. A. 5. Ἐκ λεπυρίων, E putaminibus. || Squama; nam λεπύρια ἔχει ap. Theophr. H. Pl. 4. interpr. Squamatus est. [Hippocr. de Nat. Pueri c. 2. ὠοῦ τὸ ἔξω λ.] Λεπυριώδης, i. q. λεπυρώδης, Corticatus, Corticosus, Putamine tectus. Et τὰ λ., Ipsa putamina, Cellæ putamineæ, VV. LL. || Multis tunicis tectus, ut et λεπυρώδης. [Theophr. H. Pl. 4, 6, 1. 7, 9, 4.] Λεπυριόω, Excortico. Item Deglubo, Glumas excutio: λεπυριῶσαι, *ἐξαχυριῶσαι, Hes. [* Ἐκλεπυριόω, ad Greg. Cor. 314.]

Λεπύχανον, i. q. λέπυρον, Eust., ea signif. e Theopompo Comico afferens, de Ulysse, χιτῶνά μοι Φέρων δέδωκας δαίδαλον, ὃν εἴκασεν Ἄριστ' Ὅμηρος κρομύου λεπυχάνῳ. Sic Plut. (8, 724.) Τῶν ἄλλων καρπῶν τὸ ἔξωθεν ὑπὸ τοῦ φλοιοῦ περιεχομένων, καὶ τὰ καλούμενα λ. καὶ κελύφη καὶ ὑμένας καὶ λοβοὺς ἐπιπολῆς ἐχόντων, ὁ τοῦ μήλου φλοιὸς ἐντὸς ἐστι κολλώδης χιτὼν καὶ λιπαρός. Sed perperam ibi SCRIBITUR Λεπτύχανα, sicut et in VV. LL.

Λοπὸς, ὁ, Cortex, i. q. λέπος et λέπυρον: unde Erot. ap. Hipp. λόπῳ exp. φλοιῷ, λεπίσματι. Apud quem λόπῳ scribitur, sicut et ap. Hes. et Suid., cui λόπος est πᾶν λέπος, φλοιὸς, δέρμα λεπτὸν, ξηρόν. || Λοπὸς dicitur etiam de Multiplici tunica cæpas vestiente, ut et λέπυρον. Eust. exp. κρομύου τὸ λέπυρον, scribens ὀξυτόνως: Suid. Ἡ παρακειμένη ἔξωθεν κρομύου λεπὶς, scribens παροξυτόνως: ut Hes. quæ scriptura non caret ratione, ut λόπος ita dicatur a λέπω, sicut λόγος a λέγω, πλόκος a πλέκω, σπόρος a σπείρω, τόκος ab inus. τέκω, et alia similia. Adde quod cum ap. Erot. et Hes. in priori etiam signif. ita scribitur. Od. T. (233.) Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ

A χροῒ σιγαλόεντα Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλέοιο. || Vestimentum, quod et λῶπος ac λώπη, Anacreon ap. Eust. καδδὲ λοπὸς ἐσχίσθη, quod exp. κατεσχίσθη τὸ ἱμάτιον. Alibi autem scribit λόπος, et neutro genere usurpat: siquidem Πηνελόπην dictam tradit παρὰ τὸ πένεσθαι περὶ λόπος: derivans inde et λώπιον, per ectasin: est autem ei λόπος ὕφασμα λεπτὸν κατὰ κρομύου λοπόν: sic et infra τὸ λῶπος. [" T. H. ad Plutum p. 276. ad Mœr. 243." Schæf. Mss.] Ἄλοπος, ὁ, ἡ, Cortice carens, Squamarum expers, ἀλέπιστος, Hes. [Aristoph. Λ. 736.] Μονόλοπος, ET Πολύλοπος, ὁ, ἡ, Uno cortice et tunica tectus, Pluribus corticibus et tunicis vestitus, Theophr. (H. Pl. 1, 5, 2.) πολύλοπος φλοιὸς, Cortex pluribus tunicis involutus et vestitus: Καὶ τῶν μὲν πολύλοπος, οἷον φιλύρας, ἐλάτης, ἀμπέλου, κρομμύων· τῶν δὲ μονόλοπος, οἷον τυκῆς, καλάμου. Supra calamo λέμμα tribuit, quod e Plin. etiam Tunicam interpretatus sum. Et 5, 1, (6.) Ἔστι δὲ πολύλοπον ἡ ἐλάτη, Tunica multiplici vestita est: C. Pl. 4, (11, 4.) πυρὸς, Triticum multis tunicis involutum s. intectum. Λόπιμος, ὁ, ἡ, Qui ex eorum genere est, quæ excorticari possunt, Qui est e genere eorum, quæ cortice

B s. putamine tecta sunt. Ita λ. κάρυον a densiore cortice dictum volunt, quanquam secundum Eust. Οὐκ ἔστιν ἐνστῆναι στερεῶς εἰ τῆς αὐτῆς τῷ λέπῳ ἐστὶ σημασίας. Athen. (53.) Ποντικῶν καλουμένων καρύων, ἃ λ. τινὲς ὀνομάζουσι, μνημονεύει Νίκανδρος. Pag. sequenti cum dixisset Diphilum κάστανα vocare etiam Σαρδιανοὺς βαλάνους, ex ejusd. Nicandri Georg. addit, λόπιμον κάρυόν τε Εὐβοέεις, βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέσαντο. Aët. l. 1. in Δρῦς, Ἄρισται δὴ τῶν βαλάνων πασῶν εἰσὶν αἱ καστάνιαι, καὶ αἱ λ. ὀνομαζόμεναι, ubi inter βαλάνους quidem recensentur λόπιμοι, sed a castaneis distinguuntur. Dubium autem an pro Ponticis nucibus capiantur, ut paulo ante tradit Athen. [Λόπιμα, Gl. Castaneæ.] Λοπίζω, Decortico, ut λεπίζω, [Phot. Λοπίζω, οὐ λεπίζω.] Λόπισμα, τὸ, Cortex, Putamen, Eust. i. q. λέπυρον et λεπύχανον, [Phot.] AT Ἀλόπιστα δένδρα ap. Theophr. H.

C Pl. 5, (1, 2.) exp. Arbores non turgentes, pro quo sunt qui reponant ἀλίπιστα: nescio an satis recte. NAM Λοπία, ἡ, ap. eund. Theophr. eod. l. exp. Corticis turgor, Cum humor est sub cortice: vide Λοπάω. [* Ἀπολοπίζω, Phrynichus Bekkeri p. 25. * Περιλοπίζω, Theophr. H. Pl. 3, 15, 2.] Λοπιάω SIVE Λοπάω, Cortice turgesco, Cortice turgido sum: quod plantis circa germinationem accidit. Theophr. C. Pl. 5, (9, 9.) Τῇ δὲ συκῇ καὶ νόσημά τι συμβαίνει περὶ τὰς ῥίζας καὶ μικρὸν ἐπάνω, ὃ καλοῦσι λοπᾷν· τοῦτο δ' οἷον μύδησίς τίς ἐστι τῶν ῥιζῶν διὰ τὴν πολυϋδρίαν: quod et λοπάδα infra vocat. Idem H. Pl. 5. init. Τότε γὰρ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιὸς, ὃ καλοῦσι λοπᾷν, διὰ τὴν ὑγρότητα τὴν ὑπογινομένην αὐτῷ: ubi scribitur etiam λοπιᾶν: 4. (15, 3.) Περὶ γὰρ τὴν βλάστησιν ἐλάτης καὶ πεύκης, ὅτε καὶ λοπῶσι, τοῦ θαργηλιῶνος ἢ σκιρροφοριῶνος ἄν τις περιέλῃ, παραχρῆμα ἀπόλλυται: qua parenthesi omissa, Plin. 17, 24. cetera ita interpr. Abieti enim et pino si quis (corticem) detraxerit sole taurum vel geminos transeunte, cum germinant, sta-

D tim moriuntur. Sed sunt qui et ibi λιπᾷν reponant pro λοπᾷν, sicut legitur H. Pl. 3, (5, 1.) Διὸ καὶ τρίσλιποι· πᾶν γὰρ δὴ δένδρον, ὅταν βλαστάνῃ, λιπᾷ· πρῶτον μὲν ἄκρου ἔαρος, εὐθὺς ἱσταμένου τοῦ θαργηλιῶνος: itidem de picea et abiete, ut in l. præcedente. Et (5, 3.) Ὥρα δὲ καὶ πρὸς τὸ τέμνεσθαι τὰ ξύλα τότε, διὰ τὸ λιπᾷν· ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιροῖς οὐκ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιός. Si igitur λιπᾷν scribetur, erit a λίπος, et λιπᾷν dicetur arbor, cum in germinando radix pingui tumore turget: si vero λοπᾷν, erit a λόπος, et λοπᾷν dicetur, cum itidem in germinando radix turgida quodammodo abscedit et deglubitur. Hes. λοπῶντα exp. λεπιζόμενον ἢ λοπιζόμενον. Λοπητὸς, Tempus illud anni, cum cortices arborum turgescunt et exemtiles fiunt, ut Bud. tradit e Theophr. H. Pl. 5. init. ubi modo λοπητὸς, modo κοπητὸς, modo λοπετὸς scribitur; sed bis λοπητός: adeo ut ex eo cetera emendanda sint: quamvis et ibi λιπητὸς, majore facta mutatione, nonnulli reponant. [* Ὑπολοπάω, Theophr. H. Pl. 3, 1, 4. et n.]

Λοπὶς, ἴδος, ἡ, Squama, i. q. λεπὶς, Schol. Aristoph. Σφ. (790.) Κᾆπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοικεστρέων. [" Mœr. 245. et n." Schæf. Mss.] AT Λοπὰς, άδος, ἡ, Patella: itidem a λέπω, quod instar corticis sit λεπτή. Plut. (6, 694.) Γόγγρον ἕψοντος καὶ τὴν λοπάδα σείοντος, Euphanes ap. Athen. (343.) ὡς εἶδεν ἐν πλήθει νέων Μεστὴν ζέουσαν λοπάδα Νηρείων τέκνων, Antiph. [Alexis] ap. Eund. (60.) Τὴν λοπάδ' ὀρύττων ἀποδέδειχα κόσκινον, Archestr. ap. Eund. l. 1. de coctione piscium, Οὐδὲ λοπὰς κακόν ἐστιν, ἀτὰρ τὸ τάγηνον ἄμεινον. Et Crates ap. Plut. (6, 478.) Proverbialiter, Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξων ἀεὶ ἐς στάσιν ἄμμε βάλῃς, ubi forsan posset accipi etiam pro Olla; nam exp. et χύτρα. Et ap. Aristoph. (Σφ. 511.) ἐν λοπάδι πεπνιγμένον: unde videtur λοπάδα operculo obturari solitam. || Morbus arborum, quem Plin. Patellam itidem interpr.: de quo Theophr. H. Pl. 4, 16. ubi pro ἧλοι αὐτῶν sunt qui reponant ἡλίου καῦσις. Locum eum Theophr. cum Plinii interpr. habes in Ἧλος. Et paulo post, Νοσεῖ δὲ συκῆ, καὶ ἐὰν ἐπομβρία γένηται, τά γε πρὸς τὴν ῥίζαν ὥσπερ μαδᾷ· τοῦτο δὲ καλοῦσι λοπάδα: Plin. 17, 14. Sive imbres nimii fuere, alio morbo ficus laborat, radicibus madidis. Gaza ibi Glabrationem vertit. || Secundum Suid. λοπὰς Syracusanis est τὸ τήγανον: ap. Theopomp. autem et Comicos ἡ σορός. [T. H. ad Pollucem p. 1273.] Vocatur vero sic et ὁ ἐν τῇ Ἑλλάδι γινόμενος λίθος: quod postremum ap. Hes. quoque reperio. || Λοπάσι, κλέπταις, Suid. [et Phot., ap. quem est Λοπάδα· τὴν θεὸν Θεόπομπος: pro quo reponendum patet τὴν σόρον. " Λοπὰς, Morbus oleæ, Theophr. H. Pl. 4, 14, 3. n. p. 391. Hesychii glossam Λοπὰς —καὶ λίθος ἐν Ἑλλάδι docte Corai. ad Xenocr. 156. corrigit, ἧλος ἐν ἐλαίᾳ. Eodem modo Suidam emendat eadem tradentem. Idem Hesychius: Μύκης, ὁ ἐν ταῖς ἐλαίαις ἐγγεννώμενος ἧλος: unde patet, Theophrasti locum Grammatico ob oculos fuisse." Schn. Ind. Theophr. " T. H. ad Lucian. Dial. p. 113. ad Plutum p. 276. Aristoph. Fr. 222. Thom. M. 583. Jacobs. Anth. 10, 14. ad Lucian. 2, 35. 65." Schæf. Mss.] Λοπαδοφυσητὴς scommate dictum in quendam ἐπὶ ὀψοφαγίᾳ διαβόητον Dorionem, ap. Athen. (338.) e Mnesim. καὶ τῆς νυκτὸς Δωρίων ἔνδον Ἐστὶν παρ' ἡμῖν λοπαδοφυσητής. Sic enim ap. Eust. scribitur: ap. Athen. vero λοπαδιφυσήτης, [correctum nunc vocab. in Ed. Schw.] ET Λοπαδαρπαγίδης, ὁ, Patellæ raptor. Itidem in voracem. Apud Athen. (162.) in philosophos, Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινεγκαταπηξιγένειοι, Σακκογενειότροφοι καὶ λοπαδαρπαγίδαι. [" Jacobs. Anth. 9, 418. 11, 347." Schæf. Mss. * " Λοπαδάχνης, mendosum, ut videtur, vocab. Athenæi 113. ex Eubulo, de quo v. Interprr." Schw. Mss.] Λοπάδιον, Parva patella, Aristoph. Πλ. (812.) Ὀξὶς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα Χαλκῆ γέγονε. || Nom. meretricis, Athen. [567. " Thom. M. 583. ad Lucian. 2, 35. * Λοπαδιολοιχὸς, ad Timæi Lex. 252." Schæf. Mss.]

Λῶπος, τὸ, ET Λώπη, Vestimentum tenue. Eust. λώπη est λεπτὸν ὕφασμα κατὰ τὸν τοῦ κρομύου λοπὸν, unde derivat, facta ectasi. Od. N. (224.) de Minerva, quæ νέῳ ἐπιβώτορι μήλων Παναπάλῳ similis apparebat, Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην. Apud Apoll. Rh. vero 2, (34.) δίπτυχα λώπην Schol. exp. χλανίδα, διφθέραν. At λῶπος in Lex. Rhet. est τὸ ἱμάτιον, sicut et Hes. λώπη, τὸ ἱμάτιον, περίβλημα: nam hæc hominem ambiunt ut cortex et tunica arborem et semina, quibus λόπος tribuitur. Lucian. (3, 611.) Δραξάμενός με τοῦ λώπους, Veste me prehendens. [" Λῶπος, Herodian. 469. Phryn. Ecl. 206. Jacobs. Anth. 7, 96. Leon. Tar. 38. Heyn. Hom. 7, 795. Λώπη, Jacobs. Anth. 11, 285." Schæf. Mss.] " Λώψ, Hesychio χλαμὺς, Chlamys, generalius λῶ-" πος." Λωποδύτης, Fur vestimentorum, Qui vestimentis exuit, ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων, Eust. dicens et χλαινοθήραν vocari. Sic et Basil. Ὁ μὲν ἐνδεδυμένον ἀπογυμνῶν, λωποδύτης ὀνομασθήσεται. Aristoph. B. (772.) Τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖσι βαλλαντιητόμοις, Dem. (53.) Τὸν τῶν ἀνδραποδιστῶν καὶ λωποδυτῶν θάνατον αἱροῦνται, (1256.) Λωποδυτῶν ἀπαγωγὴ, ubi conqueritur se fuisse spoliatum a grassatoribus et

A pugnis calcibusque concisum. Synes. Ep. 132. Οὐ πολεμίους, ἀλλὰ λῃστὰς ἢ λωποδύτας, Prædones aut Grassatores. Pollian. vero Epigr. in Poëtas dicit ἀλλοτρίων λωποδύτας ἐπέων, pro Compilatores et fures alienorum versuum. [" Phryn. Ecl. 206. Jacobs. Anth. 7, 252. 9, 263. 10, 268. Boiss. Philostr. 563. Herodian. 469. ad Xen. Mem. 1, 2, 62. Meurs. ad Apoll. Dysc. 36. Teuch." Schæf. Mss.] Λωποδυτέω, Veste exuo, Vestimenta furor, Athen. e Comico Ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας ἤτοι χωρυχεῖν, Ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγοράν. Sic et Aristoph. Aristot. et Plut. Et Λωποδυτοῦμαι, Vestimentis exuor. Apud Suid. Οἱ δὲ τῶν Περσῶν τεθνεῶτες λωποδυτούμενοι καὶ ταφῆς ἀμοιροῦντες, τοῖς θηρίοις ἑστίασις ἦν. Dem. accepit pro Rapinis infesto et compilo s. expilo: (116.) Καθ' ἕνα ἕκαστον οὑτωσὶ περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις. [" Spolio, Dio Chrys. 1, 234." Wakef. Mss.] Λωποδυσία, ἡ, Vestium expoliatio. Λωποδυσίου δίκη, ap. Hermog. Actio de expoliatione vestimentorum, qua quis reus

B agitur de crimine exutorum vestimentorum. [* Λωποδύω, quod exhibent Lexx. Gr., Schneider. suspectum habet. * Μονόλωπος, Hesychio μονοχίτων.] " Νή-" λωπος, Veste carens: e νη priv. et λῶπος." Λώπιον, τὸ, i. q. λῶπος, Vestis, Vestimentum. Apud Suid. Χειμερίης ἄνθεμα ναυτιλίης Ἀρτήσειν ἁγίοις τόδε λώπιον ἐν προπυλαίοις Εὔξατο, ubi ipse exp. τὸ εὐτελὲς ἱμάτιον. [" Jacobs. Anth. 9, 77." Schæf. Mss. * " Λωπία, Etym. M." Wakef. Mss.] Λωπίζω, Veste exuo, i. q. λωποδυτέω, γυμνόω. Λώπιστος dictus Palamedes ἐκ τῆς τῶν ἱματίων * ἐπιῤῥάψεως, Hes. Ἀπολωπίζω ET Ἐκλωπίζω, Veste exuo, J. Poll. 7. Ἀποδῦσαι καὶ ἀπολωπίσαι, ὡς Σοφοκλῆς. Soph. Tr. (927.) ἐκ δ' ἐλώπισε Πλευρὰν ἅπασαν, ὠλένην τ' εὐώνυμον: i. e. ἐγύμνωσεν, ἐξέδυσεν. || Ἐκλωπίζω Suidæ est etiam ἐκδέρω: pro quo forsan scr. ἐκλοπίζω. || Ἐκλωπίζεται, Achæus in Œd. usurpat pro ἐξανθίζεται, Hes. [Ἀπολωπίζω, Barker. ad Etym. M. 1083.] AT Περιλωπίζω, Veste circuminduo, J. Poll. 7. Καὶ περιλωπίσαι, ὅπερ Ὑπερίδης περιδῦσαι εἴρηκε. " Λω-

C " πὰς, άδος, ἡ, affertur pro Vestis, Crumena, Vas: et " Λωπάδιον, pro Vasculum; sed sine ullo testimo-" nio. Λωπεύει, Hesychio ψεύδεται, Mentitur, " Fallit." [* Ὑπολωπάω, Heracl. Alleg. 70. lect. susp.]

ΛΕΠΑΣ, άδος, ἡ, Concha petris adhærens, Lopas Plauto: Nonius, Lopades, genus conchæ marinæ. Plaut. addite lopades, echinos, ostreas. Gaza Patellam vertit. Galeno Lex. Hipp. λεπάδες sunt αἱ ταῖς πέτραις προσεχόμεναι κόγχαι. Cum quo consentit h. Synes. l. in Ep. Ἡ δὲ λεπὰς, ὄστρεόν ἐστι κοῖλον, ὅπερ ἐπειδὰν λάβηται πέτρας, ἀπισχυρίζεται. Aristoph. Πλ. (1096.) τὸ γραΐδιον Ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται: Σφ. (105.) Ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι. Aristot. H.A. 4. Λεπὰς ἀγρία, ἣν καλοῦσι θαλάττιον οὖς. Eust. a λέπω derivat, fortassis vel ob tenue putamen: vel quod petris adhæreat, ut arbori cortex. Hesychio vero λεπάδες sunt τὰ πρὸς ταῖς πέτραις κεκολλημένα κογχύλια ὀστρέων ἐλάττω. Aristoph. Grammat. ap. Athen. (85.) de ostreis dicit λεπάδας similes

D esse ταῖς καλουμέναις τελλίναις: ubi affert quendam Alcæi l. || Ἡ ὀρειώδης λεπὰς ap. Eust. fortassis ea signif., qua λέπας. NAM Λέπας, τὸ, Rupes, Promontorium: Ammon. ὄρους ἀπόσπασμα, Suidæ ἀκρωτήριον, in h. l. ex Epigr. ὃς τόδε, ναίεις Εὔστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας: sicut et Schol. Nic. exp. ἀκρωτήριον, Θ. 146. κοίλη τε φάραγξ καὶ τρηχέες ἀγμοὶ, Καὶ λέπας ὑλῆεν· τόθι δίψιος ἐμβατέει σήψ. In Epigr. λέπας δρυάδων λάσιον. Apud Plut. (8, 19.) Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας Πρήσειεν ἄν τις, Idæos colles. Cujus signif. est et κνημός. Schol. Theocr. λέπας est τοῦ ὄρους τὰ ἄκρον, Summitas montis, Vertex, Cacumen, Jugum. || Λέπας J. Poll. videtur accipere etiam pro λεπὰς, cum 6, 9. ita scribit, Καὶ ἑψητὸν δὲ λέπας, εὐτελές τι βρωμάτιον ἦν, ὥσπερ καὶ τριχίας: loquitur vero ibi περὶ τῶν ἐκ θαλάττης βρωμάτων: sicut et Hes. cum λέπας exposuisset τὸ ἄναντες, subjungit, καὶ τὸ τῇ πέτρᾳ προσισχόμενον κογχύλιον. [" Λεπὰς, Thom. M. 584. T. H. ad Plutum p. 413. 414. et Schol. Λέπας, Eur. Phœn. 24. Toup. Opusc. 2, 60. Valck. Diatr. 174. Wakef.

S. Cr. 3, 175. Musgr. Hel. 1459. Herc. F. 107. Epigr. adesp. 128. Λεπὰς, Λέπας, Ammon. 87. Valck. Anim. 138." Schæf. Mss.] "Λεπαδευόμενος, Hesychio συ-" νάγων λεπάδας, h. e. θαλασσίας κόγχας μικρὰς προσ-" φυομένας ταῖς πέτραις, s. τὰ πρὸς ταῖς πέτραις κεκολ-" λημένα κογχύλια ὀστρέων ἐλάττω." ["Valck. Anim. ad Ammon. 140." Schæf. Mss.] Λεπαῖος, Montanus, Arduus, Præruptus, ut rupes promontoria, Eur. (Hipp. 1248.) λεπαίας χθονὸς, (Iph. T. 324.) νάπας λεπαίας. A λέπω Eust. cum λεπὰς derivari posse existimat, ["Valck. Anim. ad Ammon. 138. Musgr. Heracl. 5." Schæf. Mss.] ET Λεπαστὴ, sc. διὰ τὸ λεπτὸν καὶ ἐκπέταλον κατὰ τὰς λεπάδας. Athen. autem (485.) dictam scribit παρὰ τὸ λάψαι, i. e. ἀθρόως πιεῖν: quo facere videtur l. quidam Pherecr. supra in Λάπτω citatus. Dicitur autem λεπαστὴ κύλιξ, s. φιάλη, vel absolute, subaudiendo alterum horum, de poculo ampliore. Antiph. μεγάλαισιν οἴνου Χαίροντα λεπασταῖς, Theopomp. λεπαστὴ πάνυ πυχνὴ Ἦν ἐκπιοῦσ' ἄκρατον, Teleclid. μελιχρὸν οἶνον ἕλκειν ἐκ λεπαστῆς ἡδύπνου. Alia exempla habes ap. Athen. ubi et κύλικα λεπαστὴν ex Aristoph. In expos. vero hujus vocab. non idem omnes sentiunt. Amerias enim λεπαστὴν vocari scribit τὴν οἰνοχόην: ut J. Poll. quoque λεπαστὴν non solum esse ἔκπωμα dicit, sed etiam οἰνοχόην, citans h. ex Aristoph. Gerytade l., qui et ap. Athen. (485.) extat Περιέφερε δ' ἐν κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς, ἐνέχχει τε σφόδρα *κυανοκευθῆ, [*κυανοβενθῆ:] qua voce Athen. significari scribit τοῦ ποτηρίου τὸ βάθος, pro Poculo profundo accipiens, Aristoph. vero Gramm. et Apollod. dicunt esse Genus calicis: Nic. Coloph. ita Dolopas vocare calicem. Moschus ἐν Ἐξηγήσει Ῥοδιακῶν Λέξεων, esse κεραμεοῦν ἀγγεῖον, Vasculum figulinum, simile ταῖς λεγομέναις πτωματίσιν, ἐκπεταλώτερον δέ. ["Heyn. ad Apollod. 1167. Porson. Hec. p. xxiv. Ed. 2., ad Charit. 647. Aristoph. Εἰρ. 916. Fr. 230." Schæf. Mss. "Varro in Schol. Majano ad Virg. p. 9. Lepestam vas dicebant, ubi erat vinum in mensa appositum, aut Galejam, aut Sinum. Tria enim hæc sunt similia, pro quibus nunc Acratoforon ponitur." Schn. Lex. Suppl.] ET Λεπαστὶς ap. Hes. οἰνοχόη, et εἶδος κύλικος: ITEM Λέπαστρον, Eid. σκεῦός τι ἁλιευτικόν. Quibus ab Eust. additur ETIAM Λέπαδνον, τὸ, Lorum latum, quo equi collum ad jugum religatur, Hes. Eust. Aliis vero Lorum circa pectus equi, aliis μασχαλιστήρ. Il. E. (730.) αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ (ῥυμῷ) Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν· ἐν δὲ λέπαδνα Κάλ' ἔβαλε χρύσεια. [Aristoph. Ἱππ. 768.] Polluci λέπαδνα sunt τὰ ὑπὸ τοὺς αὐχένας ἑλιττόμενα; ET Λεπαδνιστῆρες, τὰ αὐτῶν ἄκρα. ["Λέπαδνον, Λέπαδνα, Musgr. Med. 1166. Act. Traj. 1, 238. ad Il. T. 393. Heyn. Hom. 5, 131. Thom. M. 595. Wakef. Eum. 564. Jacobs. Anth. Proleg. 54. 9, 182. ad Herod. 473." Schæf. Mss. *Λέπαμνα pro λέπαδνα, Apollon. Lex. 437. Item *Λέπατνα, Phot.] "Λεπάδια, ap. Hes. " legitur, expositum ἱμάντες πλατεῖς οἷς ἀναδέονται οἱ " τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸ ζυγόν. Sed perperam " pro λέπαδνα, ut est ap. Hom." "Ἀλέπαδνος, Non " habens λέπαδνα, i. e. Lora lata, quibus equi jugo " alligantur. Hesychio ἄζευκτος, Non jugatus."

ΛΕΠΡΟΣ, (ὁ, ὸν,) Scaber, Scabrosus, Asper e decedentibus ex eo squamulis: ut dicitur scaber myrrhæ cortex: a λέπος, quasi λεπηρός: ut λεπροὶ ὄνυχες, Scabri ungues, Celso et Plinio. Diosc. 2, 140. de lapathi radicibus, Θεραπεύουσι λέπρας, λειχῆνας, ὄνυχας λεπρούς. Unde Plin. 20, 21. Hippolapathi radices privatim ungues scabros detrahunt. Idem eod. l. c. 206. de ranunculo, Ὄνυχας λεπροὺς καὶ ψώρας ἀφίστησι καὶ στίγματα ἐξαίρει. Quod ita Plin. sub fin. l. 25. Ad lepras et psoras eis utuntur, et ad tollenda stigmata. ‖ Et λεπροὶ, Leprosi, h. e. quorum cutis in scabras quasdam squamulas resolvitur, Theoph. C. Pl. 2, 8. fin. de quibusdam aquis, Καὶ γὰρ ἄνθρωποι λουόμενοι, λ. γίνονται, καὶ τὰ φυτὰ παραπλησίαν τινὰ λαμβάνει διάθεσιν. ["Toup. Emendd. 2, 109. 521. in Schol. Theocr. 210. Add. in Theocr. 392." Schæf. Mss. Lycophr. 642. Hippocr. de Aëre §. 79. Οὔρεσι λεπροῖσί τε καὶ ἀνύδροισι: 123. Λεπρὰ, ἄνυδρα καὶ ψιλά. *"Λεπρόσαρκος, Schol. Theocr. 5, 94." Wakef. Mss. *"Ὁλόλεπρος, Orig. Ecl. in Luc. p. 93. Ed. Ven." Routh. Mss.] Ὑπόλεπρος, Aliquantum scaber, [Theophr. H. Pl. 3, 14, 2.] Λέπρα, ἡ, Lepra, Plinio et Scr. Largo, i. e. Asperitas cutis profundior cum pruritu, ea in squamas resolvens: e melancholico humore orta: qui pruritus a lepra, ut et a psora, inseparabilis est, sed tantus in lepra, ut æger vehementissime etiam scabendo nullo modo juvetur, sed omnis potius generis ulcera et phlegmonas præterea accersat. Ab ejus autem humoris qualitate et malignitate piscium instar squamulæ e summa cute discedunt, materiam semper subministrante colliquatione quadam subjectæ carnis et totius corporis, facta a calore præter naturam. Squamulis autem illis inter cetera differt a psora, quæ non squamulas, sed furfuracea tantum corpora e se remittit: adeo ut media sit inter psoram et elephantiasin lepra, et psora quidem ad lepram prævia sit, lepra autem ad elephantiasin. Hæc inter alia Gorr., qui in quatuor differentias lepram distinguit, prout magis minusve humor uritur, et malignus evadit. Sub finem addit, a Lat. dici Impetiginem non quidem quæ λειχὴν vocatur et Mentagra, sed quæ a Corn. Celso descripta est l. 5. Ab Avicenna dicitur Albaras nigra, et Impetigo excorticativa, quod cutis per cortices squamasque resolvatur, ut idem Gorr. tradit. Paul. Æg. et Actuar. dicunt esse τραχυσμὸν ἐπιφανείας μετὰ κνησμοῦ καὶ ἀποτήξεως σώματος, sed διὰ τοῦ βάθους ἐπινέμεσθαι τὸ δέρμα *κυκλοτερῶς, καὶ *φολιδοειδεῖς ἀφιέναι λεπίδας: unde et nomen invenisse: ψώραν vero esse ἐπιπολαιοτέραν, καὶ πιτυρώδη ἀφιέναι σώματα. Plut. (8, 666.) Οἱ βάρβαροι τὰς ἐπιλευκίας καὶ λέπρας δυσχειραίνουσι: mox, Πᾶσαν ὗν ὑπὸ τὴν γαστέρα λέπρας ἀνάπλεων καὶ ψωρικῶν ἐξανθημάτων ὁρῶμεν: (7, 394.) Τῶν τὸ γάλα πινόντων ἐξανθεῖ τὰ σώματα λέπραν καὶ ψωρικὰς τραχύτητας. Diosc. de lepidio, Ἀφίστησι δὲ καὶ λέπρας: de quo Plin., Lepras et psoras tollit. Vide et Λεπρύνομαι. ["Coray Theophr. 272. ad Herod. 69." Schæf. Mss. *Λέπραι, Photio λεπίδας ἔχοντα ταρίχη, καὶ λεβίαι καλοῦνται.] Λεπρώδης, Leprosus, Scaber. Λεπρικὸς, ut φάρμακα ap. Diosc. Medicamenta lepris tollendis. Quæ duo ad λέπρα potius pertinent.

[*"Λεπρότης, Leprosi status vel conditio, Chrys. Hom. 24. T. 5. p. 150, 39." Seager. Mss.] A λεπρὸς est ET Λεπρὰς, Scabra, Aspera, Theocr. 1, (40.) Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται Λεπρὰς ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει: i. e. τραχεῖα καὶ ἐκλεπρωθεῖσα. Alii exposuerunt Alba, e fluctuum alluvio: alii Alta, a λέπας significante Cacumen montis, sed prior expositio melior est. [Opp. Ἁ. 1, 129.] Λεπρόω, ET Λεπρύνω, Scabrum reddo, Scabris veluti squamulis obduco. Et Λεπρόομαι ac Λεπρύνομαι, Scaber fio, Scabris squamulis obducor, Nicand. Θ. (156.) de anguibus, πολέες δ' ἀμάθοισι μιγέντες Σπείρῃ λεπρύνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι, Schol. τραχύνονται, λευκαίνονται, Exasperantur, Albescunt, utrumque sumtum putans a λέπρα: quod qui ea laborant, utrumque perpetiantur: et λέπραν generaliter dicit esse τὴν ἐν τοῖς σώμασι παρὰ φύσιν λευκότητα. In VV. LL. Λεπρόομαι est etiam Lepram patior, [2 Reg. 5, 1. 27. 15, 5. Item Λεπρόω, Leprosus sum, Aqu. Theod. Exod. 4, 6. "Clem. Alex. 389." Wakef. Mss. *"Λέπρωσις, Lepra, Tzetz. Chil. 10, 148." Boiss. Mss. *Ἐκλεπρόω, vide supra.] Λεπράω, VEL Λεπριάω, Scaber fio, vel sum: ut λεπριῶντες ὄνυχες ap. Diosc. Scabri ungues, Plinio et Celso: ut supra λεπροί. Aristoph. autem λεπρᾶν κεράμειον ὀξηρὸν dixit pro μυδᾶν, J. Poll. (7, 162.) quale fere est λοπᾶν supra, quod Theophr. exp. μαδᾶν s. μυδᾶν, ut quidam legunt. [Λεπράω, LXX. Levit. 22, 4. Exod. 4, 6. Num. 12, 10. Hippocr. 1146.] AT Λέπρεος, Λέπρειον, Λεπρεᾶται, sunt Nomina propria. Ceterum ap. Aristoph. ἱμάντες ἐκ λεπρῶν variis modis exp. Sunt enim qui subaudiant βοῶν: quod talium coria sint firmiora: alii esse volunt Locum urbis, ubi erant τὰ βυρσεῖα. Vide et alia ap. Schol. et Suid. v. Ἀγορανόμος, ubi facit NOMIN. Λεπρός: Ἁ. (723.) Ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι Τρεῖς τοὺς λαχόντας· τοὺς δ' ἱμάντας ἐκ λεπρῶν: solebant autem olim οἱ λογισταὶ loris cædere τοὺς τῆς

ἀγορᾶς. Suid. [Vide Brunckii notam.]

" Λελεπρὶς, Piscis quidam, qui et φυκὶς, teste Hes." [Cf. Λέπραι.]

ΛΕΠΤΟΣ, Tenuis, cui opp. παχὺς, quod est Crassus. Proprie dicitur Tenuis instar corticum et squamularum, quæ alicunde avelluntur, ut λεπτὰ καὶ πιτυροειδῆ σώματα ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς in πιτυριάσει decedere dicit P. Ægin. De quo morbo Actuar. Κνηθομένων τὴν κεφαλὴν ἀποπίπτει ὥσπερ τινὰ λεπτὰ πίτυρα. Sic Od. Θ. (280.) Ἠΰτ' ἀράχνια λεπτὰ, Ut fila tenuis aranei ap. Lucr. Od. Ε. (231.) et Κ. (544.) λεπτὸν φᾶρος. Il. Χ. (511.) εἵματα λεπτὰ, E filo tenui et subtili: Σ. (595.) λεπταὶ ὀθόναι: Ψ. (854.) ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός. Et λ. γράμματα, Plut. πλοῖα, Thuc. (2, 83.) E tenui ligno. Sed Parva, Schol. exp. Dicitur etiam de aliis, ut et Lat. Tenuis, plerumque pro Exiguus, Parvus: ut, Λεπτὰς ἐλπίδας ἔχειν περὶ τοῦ μέλλοντος, ap. Aristid. ut Cic. dicit Inani et tenui spe. || Gracilis, Macer, cui itidem opp. Crassus, Athen. 13. Παρασίτου τινὸς ἀπαντήσαντος λεπτοῦ ἐξ ἀῤῥωστίας, Ὡς ἰσχνός; ἔφη. Eod. l. (569.) Xenarch. dicit in lupanari licere eligere ἥ τις ἥδεται, Λεπτῇ, παχείᾳ, στρογγύλῃ, μακρᾷ. Eod. l. (580.) Ἰδοῦσ' ἔφηβον ἡ Γνάθαιν' ἰσχνὸν πάνυ Καὶ μέλανα, λεπτόν θ'. Ita λεπτὸν ἔντερον, Gracile intestinum, etiam Tenue, i. e. Superior intestinorum pars membranea, teres, a ventriculi fundo incipiens, et desinens qua cæcum incipit. Dicitur ad differentiam crassi: dividitur autem in tres partes, ecphysin, jejunum, et ileon: quod postremum totius nomine λεπτὸν absolute vocatur, Gorr. e Gal. || Rarus, ἀραιὸς, Gal. ap. Hipp. Sic λεπτὴ χιὼν Eustathio, ἡ ἀραιά. || Subtilis, ad animum etiam transfertur: νοῦς, Eur. Mens subtilis et acuta. Et Aristoph. N. (230.) λεπτὴν φροντίδα, et (359.) λεπτοτάτους λήρους dicit, Subtiles philosophorum ridens argutias. Item e Gal. ad Gl. λεπτὴ γνώμη, Exacta intelligentia et subtilis. At λ. νόημα exp. Consilium et sententia implicatior, nec multis exposita et obvia. Apud Hom. Eust. λ. μῆτις exp. ἡ ἰσχνὴ καὶ εὐδιάλυτος βουλή. || Λ. εἰσίθμη, Eustathio ap. Hom. στενὴ δίοδος, Angusta via. [" Bergler. Alciphr. p. 9. Toup. Opusc. 2, 246. 298. Jacobs. Exerc. 2, 34. Anth. 7, 327. 8, 57. 12, 377. ad Herod. 525. 685. Brunck. Med. 532. Musgr. ibid. et 1080. Valck. Hipp. p. 263. Dawes. M. Cr. 289. ad Charit. 319. Thom. M. 573. Markl. Iph. p. 113. Dioscorid. 28. et Jacobs., ad Diod. S. 1, 655. Boiss. Philostr. 532. Heyn. Hom. 6, 44. Græf. ad Meleagr. p. 81. Pauper, Raphel. Annot. 1, 35. Coray Theophr. 314. Acutus, Jacobs. Anth. 7, 290. 328. 385. 8, 196. 10, 311. Antip. Sid. 49. Ernest. ad Callim. 335. Sic Tenuis metaph., Horat. Arte Poët. 45. De nummis, Bergler. Alciphr. 33. Conf. c. λευκὸς, Porson. Or. 140. Med. p. 83. (1188.) Brunck. Apoll. Rh. 77. ad Dionys. H. 5, 63. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 95. Müller. ad Lycophr. p. 7. Schleusner. ad Exod. p. 102. Λ. ἴουλος, Toup. in Schol. Theocr. 215. ἐλπὶς, ad Charit. 369. ὕφασμα, Mœr. 44. ἱμάτιον, 53. Κατὰ λεπτὸν, Boiss. Philostr. 584." Schæf. Mss.] AT Λεπτὸν, Minutum quoddam numi genus, quale κέρμα. Drachma sex obolis æstimatur, obolus sex chalcis, chalcus septem leptis, Luc. (21, 2.) Βάλλουσαν λεπτὰ δύο: q. l. Chrys. exponens dicit, Δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη, τουτέστιν ἐκ τῶν δύο ὀβολῶν, accipiens λεπτὸν pro Obolo. Vulgo Minutum interpr. [* Λεπτάριον, Gl. Minutum.]

" Λεπτολεσχοεῖς, et Λεπτολόγους, Aristoph. vocare dicitur Philosophos de rebus levioribus subtiliter et nimis anxie disputantes nugantesque. Λεπτολεσχίαι, Subtilia nugamenta." Λεπτολόγος, Qui subtiliter et minutatim disserit de aliqua re, Argutus. [Aristoph. N. 447. B. 900. " Jacobs. Anth. 8, 195. Ernest. ad Callim. 335." Schæf. Mss. * Λεπτολόγως, Epiphan. adv. Hær. 1. p. 43.] Λεπτολογέω s. Λεπτολογέομαι, Minuta et subtilia disputo, Subtiliter et argute dissero, σμικρολογέομαι, Bud. 799. 804. exempla ex Aristoph. et Luciano afferens: 799. ap. Damasc. interpr. Enucleate explico. [Schæf. Meletem. Cr. ad Dionys. H. de Comp.

A VV. 54. " Herodian. Philet. 443. Lucian. 1, 24. Valck. Anim. ad Ammon. 212. ad Hipp. p. 263. * Λεπτολογημένως, Tzetz. in Il. p. 129, 9. 132, 3." Schæf. Mss. Λεπτολόγημα, quod ET Λεπτολογία, [Barker. ad Etym. M. 1093.] Subtilis de minimis rebus disputatio. [Λεπτολογία, Schol. Aristoph. N. 130. B. 935. Philostr. 1, 17. I. q. κνιπότης, Phrynichus Bekkeri p. 49.] AT Λεπτολογιστὴς, Argutator, Gellio, ὁ λεπτὸς εἰς τὸ λογίσασθαι, Schol. Aristoph. Ὄρν. (318.) Ἄνδρε γὰρ λεπτολογιστὰ δεῦρ' ἀφίκονθ' ὡς ἐμέ. [Br. legit, Ἄνδρε γὰρ λεπτὼ λογιστὰ δεῦρ' ἀφῖχθον ὡς ἐμέ. " Dawes. M. Cr. 289." Schæf. Mss.] Διαλεπτολογοῦμαι, i. q. λεπτολογέω, Aristoph. N. (1496.) Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας, exp. Argute discepto cum trabibus domus. " Καταλεπτολογέω, Subtiliter et argute rimor, Aristoph." [B. 828. * " Ὑπολεπτολόγος, Cratinus in Scholio ap. Porsoni Tractatus p. 268." Schn. Lex. Suppl. * Λεπτομέριμνος, Gl. Scrupulosus, Anxius. * Λεπτομεριμνία, Cornut. 18.] " Λεπτόμητις, exp. Prudens consilium: ab Hes. ἡ δασεῖα ψυχὴ, Animus cordatus,

B " qualis sub hirsuto s. hispido pectore latet: tamen " Idem, ubi Homerus" [Il. K. 226.] " juvenibus " tribuit λεπτὴν μῆτιν, exp. ἀσθενὴς βουλὴ καὶ ἐπίνοια, " Pectus invalidum ad capienda consilia et excogitandas astutias." [* Λεπτομυθέω, Cyrill. in Jo. 207. 1064. * Λεπτόνευρος, Adamant. Phys. 2, 1.] " Λεπτόνητος, Subtiliter netus, E stamine subtili textus, Eubul. ap. Athen. (568.) Πώλους κύπριδος " ἐξησκημένας, Ἐν λεπτονήτοις ὑμέσιν ἑστώσας: appellans λεπτονήτους ὑμένας, Vestimenta s. Peplos e " tam subtili filo textos, ut videantur esse membranæ:" [aliter legitur * Λεπτόπηνος.] " Λεπτοποιέω, " Tenuem s. Gracilem reddo, Extenuo." [* Λεπτοποιητέον, Diosc. 5, 103. * Λεπτοποίησις, Basil. de Providentia 3. p. 582.] " Λεπτόπους, Tenues s. Graciles habens pedes," [Schol. Aristoph. Ὄρν. 1292. * Λεπτόῤῥαβδος, Diosc. 4, 148. * Λεπτόῤῥιζος, Schol. Theocr. 5, 123. * Λεπτόῤῥυτος, Hippocr. 1279. * Λεπτόσαρκος, Geop. 10, 64, 3. " Casaub. ad

C Athen. 144. * Λεπτοσοφιστὴς, Dawes. M. Cr. 289. Brunck. Aristoph. 2, 150. (Ὄρν. 318.) * Λεπτοσπάθητος, Valck. ad Phalar. p. x. Huschk. Anal. 104. Brunck. Soph. 3, 432." Schæf. Mss. Plut. Q. Symp. 6, 6. * Λεπτόσπερμος affertur e Diosc. * Λεπτόστομος, Aristoteles ap. Athen. 88. * Λεπτοσύνθετος, Antiphanes. ap. Eund. 449. * " Λεπτόσφυρος, Græv. ad Hesiod. 596." Schæf. Mss.] " Λεπτόσωμοι, Qui " tenui et gracili corpore sunt, ἰσχνοὶ, Eust." [* Λεπτοτομέω, Strabo 15. p. 1057. * Λεπτοτράχηλος, Athen. 392. * Λεπτότρητος, Gal. Comp. Med. sec. Gen. 5. κόσκινον, cf. Diosc. 5, 138. * Λεπτοϋφὴς, Schol. Soph. Trach. 611. " Nicet. Eugen. 2, 268." Boiss. Mss. * Λεπτοφανὴς, Nonn. D. 5. p. 150.] " Λεπτόφλοιος, Qui tenui et subtili est cortice." [Theophr. H. Pl. 1, 5, 2. C. Pl. 3, 7, 12. * Λεπτόχρως, Euripides Ciceronis ad Div. 17, 8. Valck. Diatr. 34. * " Λεπτόχυτος, Const. Manass. Chron. p. 8. Meurs." Schæf. Mss. * Λεπτόψηφος, Plin. 36, 11. porphyrites.] Λεπτεπίλεπτος, Gracilis supra

D graciles, Epigr. (Anal. 2, 353.) Τρεῖς λεπτοὶ πρώην περὶ λεπτοσύνης ἐμάχοντο Τίς προκριθεὶς εἴη λεπτεπιλεπτότερος. " Λεπτηκέα, Hesychio λεπτῆς ἐργασίας " ποιηθέντα, Subtilia, Subtili et exquisito artificio " elaborata. Idem et λεπτηκεῖς affert pro λεπτὰς, " Subtiles." [Schn. Lex. compositum facit e λεπτὸς et ἀκή.]

Διάλεπτος, Pertenuis et gracilis, Aristoph. N. (160.) Ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος Στενόν· διαλέπτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν πνοὴν Βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐῤῥοπυγίου. [* Ἔκλεπτος, Hippocr. 214=442, 41. * Ἐπίλεπτος, Geop. 2, 21, 3. * Ἡμίλεπτος, Anacr. 33. * " Κατάλεπτος sine dubio scr. ap. Tzetz. Epexeg. Il. p. 147." Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte p. 180.] " Ὑπέρλεπτος, Supra modum tenuis, Prætenuis." [Philostr. Icon. 2, 29. * Ὑπόλεπτος, Lucian. 6, 60. Hippocr. 1225.]

[* Λεπτῶς, Gl. Subtiliter, Athen. 497. " Valck. Hipp. p. 263. Boiss. Philostr. 532." Schæf. Mss. * " Λεπτοτάτως, Schol. Theocr. 5, 6." Wakef. Mss.]

. Λεπτότης, ἡ, ET Λεπτοσύνη, Tenuitas, Exilitas, A Gracilitas: cujus exemplum in Λεπτεπίλεπτος. Et Λεπτότης τοῦ σώματος ap. Athen. 12. sicut ibid. dicit λεπτὸν σῶμα et ἰσχνόν. || Subtilitas, Argutia, Aristoph. N. (153.) Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. [Lucian. 2, 794. " Λεπτότης, Thom. M. 573. Jacobs. Exerc. 2, 34. Conf. c. λευκότης, ad Diod. S. 1, 367. Λεπτοσύνη, Jacobs. Anth. 8, 196." Schæf. Mss.]

Λεπταλέος, Tenuis, Subtilis, Apoll. Rh. 2, (31.) θέτο φᾶρος λεπταλέον, [* Λεπτόμιτον,] ut λεπτὸν φᾶρος, Hom. || Exp. etiam Gracilis, ut λεπτός. [" Ad Charit. 724. Graef. ad Meleagr. p. 82. Heyn. Hom. 7, 553." Schæf. Mss.] AT Λεπτακινὸς, Minutulus, Vesculus, Epigr. εἰς Λεπτοὺς, Ἐξαίρων ποτ' ἄκανθαν ὁ λεπτακινὸς Διόδωρος Αὐτὸς ἐτρύπησεν τῷ ποδὶ τὴν βελόνην. [" Jacobs. Anth. 10, 142. Brunck. Apoll. Rh. 59." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 49. * Λεπτικὸς, Aristot. Nat. Ausc. 7, 3, 6.]

Λεπτύνω, Tenuo, Attenuo, Tenuem reddo. || Gracilem reddo, ἰσχναίνω. Unde λελεπτύνθαι ap. Athen. B (552.) quod et πεφιλιππῶσθαι dicebatur, a quodam Philippo, de quo ibid. Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακὼν Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει. || Subtile reddo. [Λελεπτύσθαι, Hippocr. de Aëre §. 10. " Valck. ad Theocr. X. Id. p. 143. Toup. Opusc. 1, 545. Thom. M. 536. Jacobs. Anth. 9, 482." Schæf. Mss.] Λεπτυσμὸς, ET Λέπτυνσις, Attenuatio, Extenuatio, qua aliquid tenue aut gracile redditur. || Speciatim vero λεπτυσμὸς dicitur, cum phalangis numerus imminuitur, ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναιρῆται, καὶ ἀντὶ τῶν ις ἀνδρῶν ἐλάττους γίνωνται, Suid. [" Λεπτυσμὸς, ad Diod. S. 1. 655." Schæf. Mss. Λέπτυνσις, Hippocr. 107.] Λεπτυντικὸς, Attenuandi vim habens, Tenuem et gracilem reddere potens, Diosc. de squama æris, Δύναμιν ἔχει σταλτικὴν, λεπτυντικὴν, νομῶν ἐφεκτικὴν, Vim astrictoriam, extenuantem, Athen. 8. de sepia, Ὁ δ' ἀπ' αὐτῆς χυλὸς λεπτυντικός ἐστιν αἵματος, [Athen. 59.] Ἀπολεπτύνω, Extenuo. || In mucronem colligo, VV. LL. [" Aristot. H. A. 1, 5." Seager. Mss. * Ἀπολεπτυσμὸς, C Oribas. Coll. Cod. Ms. 6. 10. * Διαλεπτύνω, Hippocr. 759. Schol. Eur. Phœn. 1166. " Planud. Ovid. Met. 14, 399." Boiss. Mss. * Ἐκλεπτύνω, Schol. Æsch. Eum. 138. Gl. Extenuo: Ἐκλεπτυνθείς· Attenuatus. * Ἐπιλεπτύνω, J. Poll. 7, 124.] " Καταλεπτύνω, Extenuo s. Attenuo," [Schol. Apoll. Rh. 2, 197. Hippocr. 283, 50.] Προλεπτύνω, Ante extenuo: [unde προλελεπτυσμένος, Plato Timæo 66=378. * Προσλεπτύνω, Gl.. Extenuo, Hippocr. 848. * " Ὑπολεπτύνω, Tzetz. Chil. 3, 419. ap. Gaulm. ad Eumath. p. 9." Boiss. Mss.]

[* Λεπτυνέω, Theocr. 11, 69. λεπτυνέοντα reponit Brunck. pro communi λεπτὸν ἐόντα. Cf. Βαρυνέω.]

" Λέπτυνιν, ap. Lycophr. (49.) quidam dictum " volunt τὸν Ἅιδην, Plutonem: quidam τὴν Περσεφόνην, Proserpinam: utpote λεπτύνουσαν τὰ σώματα " τῶν ἀποθνησκόντων: quidam τὴν ψυχὴν, Animam, " ut quæ sit λεπτομερέστατον quippiam. Auctor " Etym." D

[* Λεπτοῦμαι, Gl. Macreo.]

" Λεπτεῖν, Hesychio πλέκειν, dictum ἐπὶ τῶν πενι- " χρῶν. Pro quo ap. Suid. Λεπτὰ ξαίνειν, Λεπτὴν " πλέκειν. Scribit enim Λεπτὰ ξαίνειν dici ἐπὶ τῶν " πενιχρῶς διαγόντων τὸν βίον: et Λεπτὴν πλέκειν " itidem Prov. esse ἐπὶ τῶν πενήτων, veluti ἀκριβῆ, " στενήν: unde esse λεπτολόγον. Idem ap. Apo- " stolium."

[* Λεπτίζω, Hippocr. 454, 20. " Jacobs. Anth. 8, 96." Schæf. Mss. " * Ἐκλεπτίζω, Etym. M. 560, 42." Wakef. Mss.]

[* " Λεπτίτης, Toup. Emendd. 2, 90." Schæf. Mss. * Λεπτῖτις, Geop. 3, 3, 12. κριθή. Schn. Lex. affert etiam * Λεπτὶς κριθὴ, ex Anthol.]

" Λεπτῖνος, vide Λεβιανός."

[* " ΛΕΣΒΟΣ, ad Diod. S. 2, 81. Villois. ad Long. 63. * Λεσβόθεν, Plato Epigr. 12. * Λέσβιος, 334. ad Mœr. 871. Brunck. Aristoph. 1, 212." Schæf. Mss. Æschylus ap. J. Poll. 7, 122. Vitruv. 4, 6. Aristot. Mor. 5, 14. Schn. Lex.] " Λέσβιον, a quibus- " dam dicitur quod ab aliis φάλκις, h. e. τὸ τῇ στείρᾳ " προσηλούμενον, J. Poll. 1, (85.) titulo de partibus " navis. Ab Athen. vero (486.) λέσβιον dicitur esse " Poculi species, ap. Hedylum in Epigr. πορφυρέης " λέσβιον ἐξ ὑέλου: forsitan sic dictum est, quod in " Lesbo confieret aut in usu esset, a qua et Λεσβία " σταγὼν, Λέσβιος οἶνος." [" Ad Mœr. 412. ad Herod. 308. (4, 61.)" Schæf. Mss. * Λεσβιακὸς, Eust. Il. I. p. 637, 34.]

ΛΕΣΧΗ, ἡ, Sermocinatio, Confabulatio, Budæo etiam Circularis fabulatio vel Conciliabulum, Callim. Epigr. (2, 3.) ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν, In confabulatione, Herod. (9, 71.) Γενομένης λέσχης ὃς γένοιτο αὐτέων ἄριστος. Apud Eund. qui sæpe hoc nomine utitur 2, (32.) Καί κως ἐκ λόγων ἄλλων ἀπικέσθαι ἐς λέσχην περὶ τοῦ Νείλου, exp. Cam. ἀπικέσθαι ἐς λέσχην, Incidisse in mentionem. Apud Plut. autem Turn. reddidit Conciliabulum. || Locus, ubi confabulamur cum nostris congerronibus. Sed ex Hom. et Hesiodo affertur peculiarius dictum de Loco publico, in quem convenientes mendici confabulabantur, Od. Σ. (328.) Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, Ἠέ που ἐς λέσχην. Hesiod. (Ἔργ. 2, 111.) Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέᾳ λέσχην. Scribo autem ἐπ' ἀλέᾳ, ut et ap. Eust. habetur: ap. quem plura de hoc vocabulo legere potes, item ap. Hes. et Etym. [Vulgo ἐπαλέα.] Suid. scribit λέσχας appellata fuisse Loca, quo convenientes philosophabantur. Exp. etiam κάμινον ap. Hesiod. Quod autem ad etymum vel potius etyma attinet, inter alia hoc affertur, ut sit λέσχη dicta παρὰ τὸ λέχος, quod sc. λέχος ibi haberent mendici. [" Barthel. Voy. 3, 72. Fac. ad Paus. 1, 389. Valck. Anim. ad Ammon. 210. Ind. Loesn. ad Callim., Bentl. ad Callim. 275. Ruhnk. Ep. Cr. 299. ad Herod. 169. 468. 724. Wakef. S. Cr. 3, 65. Ion. 852. Georg. 26. Athen. 1, 52. 93. Casaub., Græv. Lectt. Hes. 566. 613. ad Lucian. 1, 483. Jacobs. Anth. 6, 311. 386. 7, 247. 301." Schæf. Mss. Soph. Antig. 165. Æsch. Eum. 362. * " Λεσχόμαχος, Theod. 4, 489." Wakef. Mss. " Timon Phlias. 4." Schæf. Mss. At Schn. Lex. affert * Λεσχομάχη, i. q. λογομαχία, ex eod. l.]

[* " Ἀοιδολέσχης, Phrynichus Bekkeri p. 22. * Ἀπεραντολεσχία, Const. Manass. Chron. p. 65." Boiss. Mss.] " Ἔλλεσχα, τὰ, dicuntur τὰ ἐν λέσχῃ ὄντα, " Quæ omnium in ore sunt et in omnium sermone " versantur, Vulgata, Herod. 1," [153. * " Ἐννομολέσχης, Timon Phl. ap. Diog. L. 2, 19. et ap. Brunck. Fr. 10." Boiss. Mss. * " Πλατυλέσχης, Jacobs. Anth. 11, 96. Toup. Emendd. 2, 189." Schæf. Mss.] " Πρό- " λεσχος, i. q. πρόλαλος, Qui ante alios loquitur, Qui " alios prævenit in sermone, Æsch. Suppl. (208.) " Καὶ μὴ πρόλεσχος μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ Γένῃ. Ita " enim Schol. ea verba exp. μήτε προτέρω κατάρχον " τοῦ λόγου, μήτε ἀμειβομένη μακρολόγει: præmissa " tamen et alia expositione: nam πρόλεσχος γένῃ " exposuerat etiam μὴ πολλὰ προοιμιάζου, Ne longo " utere exordio, Ne multa præfare."

" Λεσχηνεῖ, Hes. exp. ὁμιλεῖ, μυθολογεῖ." [" Wessel. ad Herod. 74." Schæf. Mss.]

Λεσχηνεύω, Sermocinor, Confabulor, Garrio. Item Λεσχηνεύομαι: Erot. ap. Hippocr. λεσχηνευομένου, ὁμιλοῦντος: et Gal. ap. Eund. ἐλεσχηνευσάμην, ita enim reponendum esse puto pro ἐληχενευσάμην, exp. ἐπὶ πλεῖστον διελέχθην. Pass. etiam significatione λεσχηνευθέντα, Hes. μυθολογηθέντα, φλναρηθέντα. [" Bibl. Crit. 3, 1. p. 100. ad Charit. 285. Toup. Opusc. 1, 102." Schæf. Mss. Appian. B. C. 2, 91. Heraclitus Clementis Alex. p. 44, 30.] Λεσχηνεία, Confabulatio; Loquacitas, ut exp. in Plat. Axiocho (191.) aut ejus, quicumque est auctor illius Dialogi, Σὺ μὲν ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης ταννῦν λεσχηνείας τὰ σοφὰ ταῦτα εἴρηκας. VV. LL. exp. et Contumelia, Calumnia, ὕβρις, Suid. Λεσχηνευτὴς, Confabulator, [Athen. 649.] Sed ap. Suid. EST Λε-

σχηνίτης, et ab eo exp. ὑβριστής. Quidam interpr. Contumeliosus, ut λεσχηνεία, Contumelia, Calumniator. Apud Diog. L. autem (2, 4.) EST Λεσχηνῶται in Epist. Anaximenis ad Pythagoram: quem etiam l., cum in vulg. Edd. sit ἐλλιπὴς, e vet. Cod. ἀναπληρώσω: cum enim ita legatur in vulg. Edd. Ἡμέες δὲ οἱ λεσχηνῶται ἐπιδεξιοίμεθα δ' ἔτι τοῖς ἐκείνου λόγοις, contra in vet. exempl. ita legitur, Αὐτοί τε μεμνῴμεθα τοῦ ἀνδρὸς, οἵ τε ἡμέων παῖδές τε καὶ λεσχηνῶται: deinde ἐπιδεξιοίμεθα, etc. quod etiam verbum suspectum esse possit. Ceterum hic λεσχηνῶται sunt qui putarunt sonare Literarum studiosi, et in VV.LL. exp. Violenti et Contumeliosi. Ego vero existimo λεσχηνῶται potius sonare Discipuli, ex eo sc. quod cum præceptore sermocinari s. confabulari soleant. Quam meam interpr. confirmare videtur h. alterius Epist. l., quæ illam proxime sequitur, Σὺ δὲ εἶ καταθύμιος μὲν Κροτωνιήτῃσι, καταθύμιος δὲ, quæ etiam duo verba e vet. Cod. addo, καὶ τοῖσι ἄλλοισιν Ἰταλιώτῃσι· φοιτέουσι δέ τοι λεσχηνῶται καὶ ἐκ Σικελίης. Quinetiam nomen ὁμιλητὴς pro mea illa interpr. facere videtur; nam ut λεσχηνεία exp. ὁμιλία, sicut et λέσχη, nihil prohibet, quominus λεσχηνώτης ead. ratione exponamus ὁμιλητής: at hoc nomen pro Discipulo interdum accipi notissimum est. Huc adde quod utitur verbo φοιτέουσι, a quo est φοιτητὴς, quod itidem signif. Discipulus. [* Περιλεσχηνεύω, unde] " Περιλεσχηνευτὸς, Hesychio * περιλάλητος, " et περιποιητός." [Herod. 2, 135. * Προλεσχηνεύω, 6, 4. * Συλλεσχηνεύω, Appian. B. C. 2, 489.]

[* " Λέσχης, Timon Phl. 29." Schæf. Mss.]

Λεσχαῖος, Expositor, ἐξηγητὴς, ut scribit Hes., et ὁμιλητής: quod nomen pro Discipulo ab eo hic accipi crediderim, de qua signif. dixi in Λεσχηνώτης.

Λεσχηνόριος, dictus Apollo a confabulationibus, quod interdiu homines inter se confabulentur, cum alioqui nocte alii seorsum ab aliis quiescant, Phurnut. (97.) Καὶ λεσχηνόριον δ' αὐτὸν προσηγόρευσαν διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέσχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι. Quidam vero non λεσχηνόριον, sed λεσχηνάριον, ex illo afferunt, haud scio an commisso per imprudentiam errore in scriptura, an vetus aliquod exemplar sequentes. Apud Suid. certe habemus non λεσχηνόριον, sed λεσχηκόριον: et quidem pro Apollinis itidem cognomento. [Phot. v. Λέσχαι: Κλεάνθης δέ φησιν ἀπονεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας· ἐξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι· καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἀπόλλω παρ' ἐνίοις * Λέσχην ὄρειον ἐπικαλεῖσθαι. " Villoison. Anecd. Gr. 1, 10." Wakef. Mss.]

Λεσχηρέω, Sermocinor, Confabulor. Ab Hes. exp. ὁμιλῶ, item κόπτω.

[* " Λεσχαίνω, Jacobs. Anth. 9, 458. Valck. Anim. ad Ammon. 213. ad Charit. 285. * Ἀντιλεσχαίνω, ibid. Valck. l. c. Luzac. Exerc. 78." Schæf. Mss. * " Διαλεσχαίνω, Phrynichus Bekkeri p. 21. Lex. Bekk. 344." Boiss. Mss.]

[* " Λεσχάζω, Theogn. 613." Seager. Mss. * " Λεσχασμὸς, Theod. Prodr. Ep. in Lazer. Misc. 1, 68= Notit. Mss. 6, 544." Boiss. Mss.]

[* Λεσχέω, unde * Λέσχημα, Hippocr. Epist. p. 1285. " Ad Herod. 74. * Λεσχητικὸς, Horat. Cruqu. *** 2. Vers." Schæf. Mss.]

[* " Λεσχάρα, Schola, Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἀδόλεσχος, ὁ, ἡ, q. d. Qui ad satietatem usque sermocinatur, Verbosus, Loquax, Garrulus: ut in hac senario comprehensa sententia, Ἰατρὸς ἀδόλεσχος νοσοῦντι πάλιν νόσος. I. e., ut olim Latino senario interpretatus sum, Medicus loquax, secundus ægro morbus est. Et ἀδόλεσχος κουρεὺς, Garrulus tonsor, Plut. Apophth. Ἀδόλεσχος, inquit Bud., est ὁ διηγηματικὸς καὶ φιλόμυθος, qui libenter multa commemorat fabulamenta, vel etiam historias. Sumsit autem, ut opinor, Bud., hanc expositionem ex Aristot., qui scribit Eth. 3, 10. Τοὺς γὰρ φιλομύθους καὶ διηγητικοὺς, at Bud. habet διηγηματικοὺς, καὶ περὶ τῶν τυχόντων κατατρίβοντας τὰς ἡμέρας, ἀδολέσχους, ἀκολάστους δ' οὐ λέγομεν. Ceterum in Rhett. Lexx., ut refert Eust., ἀδόλεσχος ab ἄδος, i. e. κόρος, derivari ἀδόλεσχος, qui et ἀδολέσχης. Quod si ἀδόλεσχος ab ἄδος derivetur, cum constet posteriorem hujus vocis partem esse e λέσχη factam, quod cum alia, tum vero Sermocinationem s. Confabulationem signif.: erit ἀδόλεσχος proprie Qui ad satietatem usque sermocinatur. Hæc autem derivatio ab ἄδος, Satietas, cum e Rhett. Lex., vel potius Rhett. Lexx. citetur ab Eust., idem tamen alibi Aristarchum ait ἅδωνις aspirare, utpote quod ab ἥδω derivatum sit, ἀδολέσχης tamen tenuare: intelligens, opinor, eum tenuare ἀδόλεσχης, quamvis et ipsum ab ἥδω deductum sit. Quæ est et Etymologistæ sententia; nam ab ἅδος, vel aor. 2. ἅδον, et λέσχη, vult deduci: et ait ἀδολέσχας dictos physicos, quo pertinentia quædam habes ap. Bud. 837. in fine, et ἀδολεσχίαν dictam Sermocinationem de rebus illis placentibus: quod sc. non communem opinionem sequerentur in congressibus et sermocinationibus, sed quandam propriam haberent. Et Orion ap. eum citat Eupolin, qui hoc sensu Socratem appellarit πτωχὸν ἀδολέσχην. Item, Ἀδολεσχεῖν αὐτὸν ἐκδίδαξον, ὦ σοφιστά. Sed ap. Eund. paulo post, sequendo eand. etymologiam, latius patens significatio ponitur: ut sit ἀδόλεσχος Qui oblectatur ἐν λέσχῃ, In garrulitate. Ita in diversa etymologia, sequatur quisque utram volet: ego eam, quæ mihi magis placuit, secutus sum: pro qua etiam facit ipse spiritus tenuis. Nec verisimile videtur, si ab ἅδω verbo aspirato, aut ἅδος nomine ab eo deducto derivaretur ἀδολέσχης, non servaturum fuisse spiritum asperum. Ceterum significationis illius, quæ hic ab Etym. ponitur, videtur exemplum hoc e Plat. afferri posse, in Cratylo (39.) Ἀλλὰ μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές. [" Toup. Opusc. 2, 272. Mœr. 27. et n., Thom. M. 13. et n." Schæf. Mss.] Ἀδολέσχης, ὁ, i. q. ἀδόλεσχος, ut in l. modo c., Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην. Sic ap. Athen. 13. Πρὸς δὲ ἀδολέσχην τινὰ, διηγούμενον ὅτι κ. τ. λ. [" Thom. M. 13. et n., Mœr. 27. et n., Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. Heindorf. ad Plat. Phædr. 326. De quant., Aristoph. Fr. 268." Schæf. Mss.] Ἀδολεσχία, Loquacitas, Garrulitas, Nugatio, Isocr. c. Soph. (4.) Καὶ νομίζουσιν ἀδολεσχίαν καὶ μακρολογίαν [μικρ.] Plut. Lycurgo (24.) Ἡ περὶ τὰς τέχνας καὶ τὸν χρηματισμὸν ἀδολεσχία, ubi fortasse exponi possit Nugatio. Aristoph. N. (1480.) Ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ, ubi Schol., ἀδολεσχία, inquit, est ἡ τῶν ἀηδῶν ὁμιλία. At Etym. eos reprehendit, qui ἀδολεσχίαν ex ἀηδία et λέσχη factum esse putarunt. Existimo certe potius accipi hic ab Aristoph. ἀδολεσχία in bonam partem, juxta eam sc. signif. quam modo ex Etym. retuli in ἀδόλεσχος. Plato Phædro (c. 120.) Πᾶσαι ὅσαι μεγάλαι τῶν τεχνῶν προσδέονται μετεωρολογίας καὶ ἀδολεσχίας φύσεως πέρι. [" Toup. Opusc. 2, 272. Boiss. Philostr. 624. Heindorf. ad Plat. Phædr. 326." Schæf. Mss. Parmenides c. 19. Ἕλκυσον σαυτὸν καὶ γύμνασον μᾶλλον διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀ. * Ἀδολεσχικὸς, Plato Soph. 225. * " Ἀδολεσχικῶς, Eust. 131, 13." Seager. Mss. Lobeck. Phryn. 184.] Ἀδολεσχέω, Loquax s. Verbosus sum, Loquacitate utor, Nugor, Deblatero, Garrio, Verba profundo, Dem. (37.) Οὐδ' ἵνα τηνάλλως ἀδολεσχῶ. Synes. dixit epistolam ἀδολεσχοῦσαν, Verbosam epistolam, et prolixiorem justo. Lucian. pro eod. ponit ἀδολεσχῶ et φλυαρῶ, de Socrate loquens. Hes. quoque ἀδολεσχῶ exp. φλυαρῶ, ut et Etym. ἀδολεσχίαν, φλυαρίαν, item μακρολογῶ. Ut Isocr. in l. modo c. copulat ἀδολεσχίαν et μακρολογίαν. Plut. accusativo junxit Symp. 6. Ἐμοῦ δὲ ταῦτα πρὸς τοὺς παρόντας ἀδολεσχοῦντος. Sic EST Καταδολεσχεῖν compositum accusativo jungitur: nonnunquam accus. rei, simul et gen. personæ habet, ut ap. Julian. Ταῦτα ἴσως κατηδολέσχηκά σου, καὶ κατελήρησα. I. e. Hæc in te fortasse deblateravi et nugando effutivi. || Ἀδολεσχεῖν Græci Bibl. Interprr. usurpantes, declarare voluerunt Meditationem, vel, ut Suid. ait, Assiduam meditationem: veluti Ps. 118, (15.) Ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω. Hinc autem Damascenus, Ὡς ἂν περὶ τὴν ταύτης (τῆς θεοπνεύστου γραφῆς) μελέτην ἐν αὐτῷ ἀδολεσχήσωσιν. Threnorum 2, (19.) itidem pro

Contemplari, Orare, et Deum Laudare. Etym. exp. etiam *φιλοσοφεῖν*, Philosophari, Commentari, quæ signif. affinis est proxime præcedenti, e Bibliis (Ps. 118, 23.) proferens hoc exemplum, Ὁ *καὶ δοῦλός σου ἠδολέσχει ἐν τοῖς δικαιώμασί σου.* Exp. et *παίζειν*, indidem citans h. l. (Gen. 24, 65.) Ἐξῆλθεν Ἰακὼβ *ἀδολεσχῆσαι εἰς τὸ πεδίον.* Item Nugari, quæ recepta est et ap. probatos Auctores signif., ut dictum est, proferens hæc verba ex Iisd., *Τί ἀδολεσχεῖς, ἄνθρωπε;* Item *ὀλιγωρεῖν*: citans h. l. (Ps. 76, 3.) Ἠδολέσχησε *καὶ ὠλιγοψύχησε τὸ πνεῦμά μου*: [" Ruhnk. ad Xen. Mem. 220." Schæf. Mss. * " Ἀδολεσχητέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 7." Kall. Mss. * " Ἐπαδολεσχέω, Theod. Prodr. Amar. 450. et in Notit. Mss. 8, 120." Boiss. Mss.]

ΛΕΥΣΣΩ, Video, Aspicio. Verbum est solis Poëtis usitatum. Il. Γ. (110.) *Οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω Λεύσσει*: Α. (120.) *Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ*: Π. (70.) *οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον.* Interdum vero cum præp. *εἰς*, s. *ἐς*: Od. Θ. (171.) *οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν Τερπόμενοι λεύσσουσιν.* Dici etiam putatur de iis quæ videmus oculis mentis, s. animadvertimus: cujus tamen signif. nullum exemplum affertur. Ceterum dissentiunt sæpe Codd. in hujus verbi scriptura: his simplex *σ*, illis geminum habentibus. At Eust. aliique nonnulli Grammat. in præs. quidem tempore, gemino, at in futuro, simplici scribendum esse tradiderunt. Fieri enim putavit Heraclides verbum *Λεύσσω* a *Βλέπτω*, hoc modo: E *Βλέπτω*, a quo sc. est Ἀβλεπτῶ, faciunt Æoles *Βλέσσω*, ut Ἐνίσσω ex Ἐνίπτω, et Πέσσω e Πέπτω, et Ὄσσω ex Ὄπτω, deinde interjecto *υ*, et ademto *β*, *Λεύσσω*. Sed ap. Eust. 1398. referentem istam Heraclidis formationem repono *Βλέπτω* pro *Βλέπω*, cum alioqui non procedat formationis analogia. [" Ad Charit. 721. Markl. Iph. p. 170. Wakef. Trach. 828. 830. 897. Eratosth. 3. Antiphil. Byz. 2. Jacobs. Exerc. 2, 173. Anth. 8, 100. 312. 9, 180. 292. 325. 10, 365. 11, 49. 116. 12, 137. Brunck. Andr. 1224. Apoll. Rh. 56. 116. Aristoph. 1, 196. Porson. Hec. 1141. Phœn. 1772. Med. p. 24. ad Lucian. 1, 775. Heyn. Hom. 4, 52. 453. 471. 7, 150. 163. Valck. Hipp. p. 282. 284. Diatr. 27. Phœn. p. 442. Wassenb. ad Hom. 164. ad Il. Π. 127. Ilgen. Hymn. 514. *Λεύσσω*, *λεύσω*, Ruhnk. ad H. in Cer. 34. Brunck. Œd. C. 1197. Œd. T. 1524. Trach. 899. In h. v. litera media non solet in Codd. aut Edd. priscis nisi rarius geminari, Valck. Phœn. p. 502." Schæf. Mss.] " Ἄλευστος, Invisibilis s. Invisus: Hes. *ἄλευστα, ἀόρατα, ἀθεώρητα.* At Ἀλεύστορος, pro Cassus lumine, Orbatus oculis, VV. LL. e Soph." " Νήλευστος affertur pro *ἀόρατος*, Invisibilis," [Theocr. Fistula.] " Ἐσλεύσσω, Intueor, Inspicio, Soph. (Aj. 260.) *ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη*," [Manetho 4, 36.] Ἐπιλεύσσω, Prospicio, Il. Γ. (12.) *Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν*, Aliquis eatenus prospicit, quoad jaciat lapidem, i. e. Prospectus ejus non est extra lapidis jactum. [* Παραλεύσσω, Eur. Hipp. 1121. * Προλεύσσω, Soph. Phil. 1391.] Προσλεύσσω, Aspicio, Intueor, Contueor, Soph. (Aj. 1044.) *ἄνδρα προσλεύσσεις*, (546.) *προσλεύσσω φόνον.*

ΛΕΥΚΟΣ, Albus, Candidus: *γάλα, χιὼν, ὀστέα, ὀδόντες* ap. Hom., Album lac, Alba nix, Alba ossa, Albi dentes. Huic opp. *μέλας*, ut ap. Lat. Niger s. Ater opponi solet Albo. Il. Γ. (103.) *Οἴσετε δ' ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν Γῇ τε καὶ ἠελίῳ.* Hesiod. Ἀ. (294.) *Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας.* Dicitur autem *λευκὸς* in prosa quoque de variis rebus, i. e. Albedinis genera habentibus: neque enim *λευκὰ ἱμάτια* tantum ibi legimus, et interdum *λευκὰ* sine adjectione: *Λευκὰ φοροῦσιν ἐν τοῖς πένθεσιν*, ap. Plut. et Ἀμφιεννύουσι *λευκοῖς.* Affertur vero et in sing. *λευκὸν ἀμπέχεται*, ex Aristoph. Ἀ. (1024.) item *λευκὸς οἶνος*, quo pertinet illud ap. Hesiod. *λευκοὶ βότρυες*, item *λευκὸς ἄργυρος*, item *λευκὴ θρὶξ, λευκαὶ τρίχες*: sed etiam *λευκὸς ἀνὴρ*, Qui albus est facie, s. candidus: ut in Prov. *Οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος.* Sic Philostr. Ep. 26. *Ὑάκινθος μὲν οὖν λευκῷ μειρακίῳ, πρέπει δὲ νάρκισσος μέλανι.* Sciendum est autem,

A sicut *λευκὰ* interdum sine adjectione ponitur pro *λευκὰ ἱμάτια*, sic et *λευκαὶ* inveniri cum alibi, tum in Epigr. pro *λευκαὶ τρίχες*, ea sc. forma, qua dicitur etiam *πολιαὶ*, et a Latinis itidem Cani. Ab illo autem *λευκὰ ἱμάτια* factum est *λευχειμονεῖν* pro *λευκοῖς εἵμασιν ἀμφιέννυσθαι*, ut Gall. dicitur S'habiller de blanc, S'accoutrer de blanc, Porter du blanc. Hoc præterea est animadvertendum, quod et ad alia colorum nomina pertinet, quamvis *λευκὸν χρῶμα* dicatur, aut *λευκὸν*, subaud. *χρῶμα.* Plut. tamen dixisse de chamæleonte, (6, 195.) *Ἁπάσῃ χροιᾷ πλὴν τοῦ λευκοῦ συναφομοιοῦται.* At in Alcibiade (23.) regularius locutus est, utens nomine *χρῶμα*, ubi de eod. animali, chamæleonte sc., sermo ei est: *Πλὴν ἐκεῖνος μὲν, ὡς λέγεται, πρὸς ἓν ἐξαδυνατεῖ χρῶμα, τὸ λευκὸν, ἀφομοιοῦν ἑαυτόν.*

Λευκὸς a *λεύσσω*, i. e. Video, derivat Etym., cui derivationi subscribit etiam Eust.: quem et ego sequens, locum ei hic dedi. Huc autem pertinet, quod Gallice dicimus Une couleur fort voyante, i. e. *εὐσύνοπτος.* B

Λευκαὶ ἔμπλαστροι, Emplastra quædam alba, lenia, fere non gravibus vulneribus accommodata, præcipueque senilibus. Quale est, quod habet cerussæ p. li, sevi vitulini curati et ceræ, singulorum p. xlviii, olei heminas tres, e quibus ea cerussa coquitur. Cels. 5, 19.

Λευκὴ ῥίζη, ap. Hippocr. *ἡ τοῦ δρακοντίου*, Gal. Sed et sylvestre raphani genus, quod Græci Agrion, Pontici Armon, alii Leucen vocant, Latini Armoraciam, ut tradit Plin., ap. quem est leuca gemma, quæ aliis *λευκογραφίς.*

Τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ, Album ovi, Albumen ovi, Plin. autem ap. Aristot. *τὸ λευκὸν* vertit etiam Album liquorem; nam hæc illius verba, *Ἡ ἀρχὴ τοῦ νεοττοῦ ἐστὶν ἐκ τοῦ λευκοῦ*, vertit, Ipsum animal ex albo liquore ovi corporatur. || At *τὸ λ. τοῦ ὀφθαλμοῦ*, Album oculi, Celso. Et *τὰ λ. ὑποφαίνοντες* ap. Aristot., non addito gen.

Λευκὰ Aristoteli H. A. 7, 1. Quæ eveniunt feminis C admodum puellis, ut menstrua in pubertate, VV. LL. e Gazæ interpretatione.

Λευκὸς, Limpidus: *ὕδωρ* ap. Hom. *τὸ διαυγές.* Sic Erymanthus ap. Callim. Hymn. in Jovem (19.) *λευκότατος ποταμῶν*, Limpidissimus fluviorum. Et ap. Eund. Hymno in Cerer. (123.) *λευκὸν ἔαρ* et *λευκὸν θέρος* Schol. exp. *λαμπρόν.* At vero ap. Hesiod. quidam ver *λευκὸν* dici putarunt ab hilaritate quam affert. || Serenus: unde et ipsa *γαλήνη*, Serenitas, Tranquillitas maris, ab Hom. vocatur *λευκὴ*, Od. Κ. (94.) sc. vicissim turbati maris fluctibus nigror tribuitur. Crediderim tamen posse hic quoque quandam Limpitudinis signif. habere hoc nomen. || Λ. *ἡμέρα*, Faustus s. Felix dies: quo dixerunt modo et Lat. Poëtæ Diem s. Lucem candidam, si bene memini. Sed vocatur *λευκὴ ἡμέρα* Dies etiam ille quo genio indulgemus. Et *λευκὴν ἡμέραν διάγειν*, quod exp. etiam Hilariter et jucunde diem transigere, afferturque e Silio, albosque dies horasque serenas. Sed meam illam interpr. sumsi e Plut. Pericle, qui etiam docet sumtam hanc D *λευκῆς ἡμέρας* appellationem *ἀπὸ τοῦ λευκοῦ κυάμου.* Item *λευκὴ ψῆφος*, ut Lat. Albus calculus, a Luciano (1, 856.) copulata cum *σώζουσα.* Vide et Eust. 917. || Perspicuus, Dilucidus, ut *λόγος.* Sic λ. *στίχος*, Epigr. Versus cujus sententia est perspicua. Possit autem, ut opinor, hæc metaphorica signif. conjungi cum ea qua dicitur de limpitudine aquæ; nam perspicuitas est quædam orationis veluti limpitudo.

Λεῦκος, retracto in priorem accentu, Nomen proprium ap. quendam Comicum qui citatur ab Athen. Sic autem et ap. Gallos Blanc aliquorum virorum, et Blanche aliquarum feminarum est Nomen, sed ita ut hac in re sæpe male rebus suis nomina conveniant.

Λεῦκος, Avis proprium nomen ap. Philostr. in Heroic., ut quidam ann. At in VV. LL. scriptum est *λευκὸς*, et exp. Ardeola. Ibid. additur esse Avem ex ardeolarum genere ap. Aristot.: vel potius epithetum duntaxat, quod jungi debeat cum *ἐρωδιὸς*, præsertim cum et comp. nomine *λευκερώδιον* appellet. Sed Plin. Aristotelem sequens, ardeolarum tria genera enumerat, leucon, asteriam, pellon.

[" Λευκὸς, Musgr. Iph. A. 283. Hel. 1094. Bacch. A 664. Med. 1164. Abresch. Æsch. 2, 48. Huschk. Anal. 66. Antip. Sid. 13. Jacobs. Anth. 8, 157. 9, 267. Wakef. S. Cr. 4, 194. 5, 32. 76. 80. Georgic. 30. Villois. ad Long. 139. Heyn. Hom. 4, 387. 8, 408. 412. Wessel. de Jud. Arch. 19. Toup. Opusc. 1, 251. ad Callim. 1, 11. 254. ad Charit. 298. Dilucidus, Jacobs. Anth. 9, 179. De die, Phryn. Ecl. 214. Thom. M. 574. De veste, 566. aqua, Wakef. S. Cr. 3, 73. Jacobs. Anth. 8, 78. voce, 9, 179. capillis, Brunck. Apoll. Rh. 31, 213. dentibus, Aristoph. Εἰρ. 1310. Heyn. Hom. 6, 193. auro, Græv. Lectt. Hes. 605. vino, Casaub. ad Athen. 68. felicitate, Heringa Obs. 185. usu vestium candidarum, ad Lucian. 1, 248. Conf. c. καλὸς, Heyn. Hom. 6, 220.; λαμπρὸς, 562. Λ. ποῦς, Wakef. Ion. 224. Porson. Or. 140. πόλις, Jacobs. Anth. 7, 77. νῆσος, Brunck. Soph. 3, 504. ἡμέρα, 519. Herodian. 477. et n., ubi de similibus, ad Lucian. 1, 460. ἔαρ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 151. ἡλικία, Ruhnk. Ep. Cr. 162. σταθμὴ, Mœr. 248. et n. φρένες, ad Herodian. 477. B φωνὴ, Fischer. ad Rhett. 235. ζεῦγος, ad Lucian. 1, 376. T. H. ad Dial. p. 104. ad Callim. 1, 115. Λευκὰ φορεῖν, Toup. Opusc. 1, 357. Λευκὰ, adv., Jacobs. Anth. 8, 149." Schæf. Mss. " Λ. φωνὴ, Davis. ad Cic. de N. D. 58." Strong. Mss.]

[* Λευκοβαφὴς, Schol. Soph. Œd. T. 733. * " Λευκόκηρος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 60. Toup. Opusc. 1, 405. * Λευκόκωος, Heind. ad Horat. Sat. 343." Schæf. Mss. * Λευκόλιθος, Strabo 5. p. 361., 9. p. 668. Procop. Ædif. 2, 5.] " Λευκόλινον, Album " linum, ex Herod." [7, 25. Ælian. H. A. 5, 3. * Λευκόμαλλος, Eust. Il. Γ. p. 306. * " Λευκομέλας, Tzetz. ad Lyc. 334. Herodian. Epimer. 163." Boiss. Mss. * " Λευκομέτωπος, Etym. M. Hes." Wakef. Mss. * " Λευκονόη, ad Horat. p. 27. Zeun. * Λευκονεὺς, Heringa Obs. 34. Toup. Opusc. 1, 265." Schæf. Mss.] " Λευκοπάρῃος s. Λευκοπάρειος, Candi- " das habens genas," [Meleager 83. " Valck. ad Röver. 42." Schæf. Mss. * " Λευκοπέλιος, Erot." Wakef. Mss. * " Λευκόπεπλος, Tzetz. Exeg. in Il. C 84. Const. Manass. Chron. p. 4. Meurs." Schæf. Mss.] " Λευκοπέταλος, Gemma quæ candorem nivis " ex auro distinguit, Plin. 37, 10." [* " Λευκόπετρον, Jacobs. Anth. 8, 412." Schæf. Mss. Polyb. 3, 53, 3. 10, 30, 5. * Λευκοπέτρα, ἡ, 10, 48, 5. vide not. * Λευκόπηχυς, Eur. Bacch. 1196. Phœn. 1360. * " Λευκόπλευρος, Schol. Theocr. 4, 45." Wakef. Mss.] " Λευκοπληθὴς ἐκκλησία, ex Aristoph. (Ἐκκλ. 387.) " Albis plena." [* " Λευκοποίκιλος, Schol. Theocr. 4, 45." Wakef. Mss. * Λευκοποιὸς, Schol. Barocc. Soph. Aj. 615. p. 316. Erf. * " Λευκοπόρφυρος, Nicet. Eugen. 1, 121." Boiss. Mss. * " Λευκόπους, Brunck. ad Anacr. p. 121. Musgr. Bacch. 664. Cycl. 72." Schæf. Mss. * " Λευκοπρόσωπος, Nicet. Eugen. 1, 123." Boiss. Mss.] " Λευκόπρωκτος, Cui " albus podex, Candidas habens nates, Callias ap. " Schol. Aristoph. (Ὀρν. 151.) Οὓς ἂν μάλιστα " λευκοπρώκτους εἰσίδῃς. Synonymum λευκόπυγος." [* " Λευκόπυρος, Wessel. Epist. ad Ven. p. 9." Schæf. Mss. Philo 4. p. 422., 5. p. 142. * " Λευκόπυῤῥος, D Is. Porphyrog. in Allatii Excerptis 306." Boiss. Mss. " Villois. ad Long. 54. Casaub. ad Athen. 60." Schæf. Mss. * Λευκόπυρσος, Pisid. 394. * " Λευκόρειθρος, Const. Manass. Chron. p. 11. Meurs." Schæf. Mss.] " Λευκόροδον, Alba s. Candida rosa: " τὸ λευκὸν ῥόδον," [Gl. Ligustrum, Saliunca. * Λευκόρυτος, Photio δειλός. * Λευκόσαρκος, Athen. 312.] " Λευκοστεφὴς, Hesychio κεραυνοβλὴς, Fulmine ictus, " forsan quod is fulgore quasi coronari videatur et " cingi," [Æsch. Suppl. 199. 338.] " Λευκόσυ- " ρος, Syrus albus s. candidus, λευκόχροος, Hes. " Ita dicuntur Æthiopes albi, ad differentiam nigro- " rum," [Hes. Phot. * Λευκοσυρία, Schol. Apoll. Rh. 2, 948. * Λευκόσφυρος, Theocr. 17, 32. * Λευκοσώματος, Athen. 112. * " Λευκόταρσος, Nicet. Eugen. 2, 343." Boiss. Mss.] " Λευκότροφα μύρτα, ap. " Aristoph. Ὀρν. (1100.) esse dicit Schol. τὰ λευκὰ " καὶ τρυφερὰ, qualia esse τὰ μήπω πεπανθέντα." [* Λευκοϋφὴς, affertur ex Eust.] " Λευκοφαὴς, Qui " albus videtur, Candidus aspectu," [Eur. Iph. A. 1054. al. * Λευκοφανής.] " Λευκόφαιος, Ex albo et " fusco mixtus, Candidus fusco colore permixtus, " Plin. 32, 10. Adalligatur in panno leucophæo." [J. Poll. 7, 129. Athen. 78. 649. ex emend. Schw. * Λευκόφλοιος in var. lectt. * " Λευκοφόντης, Hes. v. Ἀργεφόντης.] " Λευκοφόρος, Albam s. candidam " vestem ferens, Albatus, Candidatus, Ammian. " Epigr. (Anal. 2, 385.) Τέχνης ῥητορικῆς δαίμονα " λευκοφόρον. At Plin. 35, 16. Sinopidis Pontici " selibra, silis lucidi libris 10, et melini Græciensis " duabus, mistis tritisque una per dies 12, leuco- " phorum fit, h. e. Glutinum auri, cum inducitur " ligno." [Geop. 5, 2, 2. ἄμπελος, " Codin. Orig. p. 68." Boiss. Mss. * Λευκοφορέω, Jo. Moschi Prat. Spirit. c. 66. p. 1081. * Λευκοφυὴς, Nonn. D. 15. p. 426. * Λευκόφυλλος, Diosc. 4, 104. * " Λευκόφως, Timario in Notit. Mss. 9, 224. Hase mavult Λυκόφως." Elberling. Mss. * " Λευκόχειρ, Nicet. Eugen. 1, 123. * Λευκοχειροσαρκόνυξ, ibid." Boiss. Mss. * " Λευκοχρώματος, Stob. 444." Wakef. Mss.] Λευκόψαρος, Albicans in cinereum colorem, Bud. in Hippiatr. Τοὺς δὲ λευκοψάρους, οὓς καλοῦσι * μύρωνας, μὴ παραλαμβάνειν, μηδὲ ποιεῖσθαι ἐξ αὐτῶν τὸ ὀχεῖον.

" Λευκελεφάντινα, Hesychio λευκὰ ὡς ἐλεφάντινα." [* " Λευκενδύτης, Timarion in Notit. Mss. 9, 221." Elberling. Mss.] Λευκέρυθρος, Alborem rubori admixtum habens, Bud. ex Aristot. [" Nicet. Eugen. 1, 149. * Λευκερυθροφώσφορος, 2, 246." Boiss. Mss.] " Λευκομφάλιος, Ficus quædam, quæ προδρόμους fert, " Athen. (77.) e Theophr. C. Pl. 3." [5. 1, 8. * Λεύκουρος, Hes. 619. Phav. 488.]

Διάλευκος, Albo intermixtus, distinctus: χιτὼν ap. Plut. Alex. (51.) Οἳ τὴν Περσικὴν ζώνην καὶ τὸν δ. αὐτοῦ χιτῶνα προσκυνήσουσιν: nam hic falli Interprr., qui διάλευκον vertunt Album, perinde ac si διάλευκος, non esset aliud quam λευκὸς, docebo in Μεσόλευκος. Sic tamen et VV. LL. exp. Albus, Albescens, Medio candidus. [" Eust. 110, 39." Seager. Mss.] Ἔκλευκος, Valde albus, Candidissimus. Bud. interpr. Candidus et intense albus: affertur autem hujus signif. exemplum ex Aristot. de Mundo, Ἐργάζεται ἡ κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον. Ead. autem forma Exalbidum dixisse Plin. scribit idem Bud. 330.; sed dissentientibus multis, qui præp. Ex in illo nomine, sicut et in verbo Exalbescere, non augere, sed minuere putant. His autem et ego potius quam illi subscribo. " Ἔκλευκος, Candidus, Admodum albus, " Aristot. H. A. 9. Τῶν δὲ κοττύφων δύο γένη ἐστίν· " ὁ μὲν ἕτερος, μέλας τε καὶ πανταχοῦ ὤν· ὁ δ' ἕτερος, " ἔκλευκος· οὗτος δὲ ἐν Κυλλήνῃ τῆς Ἀρκαδίας, ἄλλοθι " δ' οὐδαμοῦ. Unde Plin. 10, 30. Merulæ circa Cyl- " lenen Arcadiæ, nec usquam alicubi, candidæ na- " scuntur. Rursum Aristot. de Mundo, Ἐργάζεται " ἡ κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον, Spumeum cando- " rem. At Exalbidum vinum ap. Plin. interpr. " Quod in album vergit." [LXX. Lev. 13, 24. * Ἔλλευκος, Gl. Albatus.] Ἐπίλευκος, Aliquantum albus, Albicans, Candicans. Quidam tamen contra interpr. Valde albus, existimantes præp. ἐπὶ esse hic intensivam; sed eos refellit Plin., qui ap. Theophr. ἐπιλεύκους interpr. Candicantes: [H. Pl. 3, 7, 5. 14, 2. * Ζάλευκος, Carm. Sibyll. 8. p. 423. " Zosim. 2, 6, 3. ex Oraculo." Boiss. Mss.] " Ἡμίλευκος, Semi- " albus, Dimidia e parte albus," [Lucian. 1, 29. * " Κατάλευκος, Const. Manass. Chron. p. 24. 97. 123." Boiss. Mss.] Μεσόλευκος, Albo intermixtus, distinctus, Cui aliquid albedinis interjectum est, quasi in medio positum, vel Quem aliquid albedinis velut intercipit, Athen., s. potius Ephippus ap. Athen. (537.) de Alexandro loquens, Χλαμύδα τε πορφυρᾶν καὶ χιτῶνα μεσόλευκον (ἐφόρει.) Quo e l. manifestissimum est non recte interpretes Plut. in l. quem paulo ante protuli ex ejus Alexandro, διάλευκον vertisse Album: videmus enim, quem Plut. διάλευκον dixit, Ephippum μεσόλευκον appellasse. Nisi forte μεσόλευκον quoque Album significare velint: ut δ. et μ. nihil aliud sit quam λευκός: quod absurdius etiam ab illis diceretur. Sed convincit eos et Lucian., ubi μεσόλευκον χιτῶνα copulat cum πορφυροῦν, (2, 218.) Καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς. [* Μιξόλευκος, Lucian. 2, 800. * " Ὁλόλευκος, Anti-

phanes Athenæi 118." Schw. Mss.] Πάλλευκος, Omni e parte albus, Candidissimus, Eur. (Med. 30.) πάλλευκον δέρην: [1164. Hec. 500. Πάνλευκος, Nonn. D. 7, 218. 11, 4. * Παράλευκος, Athen. 319. J. Poll. 4, 134.] Περίλευκος, Circumcirca albus, Admodum albus, [" Albo prætextus, Athen. 196." Schw. Mss. * Ὑπέρλευκος, Lucian. p. 579. Hippocr. 638, 36.] Ὑπόλευκος, Candicans, Albicans, Albidus, Subalbidus, Subcandidus, Subalbicans, i. e. Aliqua e parte albicans, Diosc. 4, 119. de cirsio, Τὰ δὲ φύλλα βουγλώσσῳ ἐμφερῆ, δασέα μετρίως καὶ μακρότερα, ὑπόλευκα, Plin. 27, 8. Folia bovis linguæ similia, minora, subcandida. Exp. etiam Canus, Incanus. [" Adamant. 335." Wakef. Mss.]

[* Λευκῶς, Philostr. 180. Οὐκ ἄγαν λ. τῆς φωνῆς ἔχων.]

Λευκότης, ἡ, Albedo, Albor, Candor, Aristot. Eth. 1, 6. Τόν τ' ἀγαθοῦ λόγον ἐν ἅπασιν αὐτοῖς τὸν αὐτὸν ἐμφαίνεσθαι δεήσει, καθάπερ ἐν χιόνι καὶ ψιμμυθίῳ τὸν τῆς λευκότητος. [" Perspicuitas dicendi, Etym. M. 337, 53." Wakef. Mss.] AT Λευκίτης, ὁ, Hirci nomen ap. Theocr. a candore denominati, ut μεσίτης a μέσος, ita λευκίτης a λευκός: 5, (147.) Οὗτος ὁ λευκίτας, ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχεύσεις Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ. [" Toup. Opusc. 1, 251." Schæf. Mss. Λευκίτης ἱπποδρομίας, Gl. Creta.]

[* Λευκήρης, Albus, Æsch. Pers. 1061.]

[* " Λευκώδης. In Paraphraste edito Dionysii Periegetæ ad v. 745. p. 22. hæc reperiuntur: Γάλα δὲ εἶπε λευκὸν, διὰ τὸ ἐν ἐκείνῳ λευκῶδες, καὶ γὰρ οὐχ ὁρᾶται σκιά. Locus est emendandus e Schol. inedito ita: Διὰ τὸ * πηκτῶδες, ἐν ἐκείνῳ γὰρ οὐχ ὁρᾶται σκιά. Πηκτώδης a πηκτὸς Lexicis deest." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

Λευκὰς, Alba, Candida, q. λευκή, Nonn. (Jo. 27, 25.) λευκὰς χαίτη, Alba coma, s. Cana; nam et λευκαὶ dicuntur Cani, subaud. τρίχες, Pili. Eid. λευκὰς φωνή, Vox clara, ut λαμπρὰ φωνή. Sic et Demetr. Phal. scribit metaphoricé dici λευκὴν φωνήν. || Λευκὰς est etiam Herbæ nomen ap. Diosc. 3, 113. ubi duo ejus genera facit: quæ vero ea sit, nemo tradidit. Hermolaus et Ruell. scripsere herbam quandam esse in vinetis nascentem, mercuriali similem et congenerem, sed nullum auctorem secuti, Gorr. De hac Nicand. Θ. 848. ἠὲ σὺ ποίης Λευκάδος ἠρύγγον τε τάμοις ἀθεραΐδα ῥίζαν, ubi annotat Schol. ignorari quæ herba sit, Antigonum autem exponere λευκάδεσμον. [" Musgr. ad Hec. 444. Cycl. 165. * Λευκαδερωτομανέω, Bibl. Crit. 2, 1. p.112." Schæf. Mss.]

Λευκόω, Album reddo, Dealbo. Et λευκόομαι pro eod. Xen. Ἑλλ. 2, (4, 16.) p. 278. Ὅπλα ἐποιοῦντο, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ οἰσύϊνα, καὶ ταῦτα ἐλευκοῦντο: 7, (5, 20.) p. 377. Προθύμως μὲν ἐλευκοῦντο οἱ ἱππεῖς τὰ κράνη, κελεύοντος ἐκείνου: paulo post dicit, Πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας καὶ ἐλαμπρύνοντο τὰς ἀσπίδας. Et in pass. Dem. p. 143. (1132.) Λελευκωμένον γραμματεῖον, Albo colore inductum, κἂν ἀπὸ τοῦ γραμματείου γνοίη τις ἐν ᾧ ἡ μαρτυρία γέγραπται, ὅτι τὰ ψευδῆ μεμαρτύρηκε· λελευκωμένον τε γάρ ἐστι καὶ οἴκοθεν κατεσκευασμένον: paulo post dicit, Ἐν μάλθῃ γεγραμμένην τὴν μαρτυρίαν. [" Jacobs. Anth. 9, 223. T. H. ad Plutum p. 212." Schæf. Mss.]

Λεύκωμα, τὸ, Id ipsum quod dealbatum est. Dicitur plerumque pro λελευκωμένον γραμματεῖον, i. e. pro Tabella albo colore inducta, Bud. 185. e Dem. Sed et Lys. pro Ejusmodi tabella s. πυξίῳ, ut Dem. Schol. exp., usurpat. Turn. in annot. in Præfat. Plinii, cum dixisset in albo nomina judicum scribi solita fuisse, et alia multa jurisdictionis causa, ut edicta quædam et leges prætoris, nefasque fuisse album corrumpere, item nomina decurionum, addit, Album autem quid sit, ita a Suida explicatur, Λεύκωμα τοῖχός ἐστιν ἀληλιμμένος γύψῳ πρὸς γραφὴν πολιτικῶν πραγμάτων ἐπιτήδειος, Album paries est gypso illitus, ad negotiorum civilium descriptionem aptus. Itaque album a charta distinguit Ulpian.: Si quis id quod jurisdictionis perpetuæ causa, non quidem prout res incidit, in albo vel in charta vel in alia

A materia propositum erit, dolo malo corruperit. Est tamen album charta etiam et tabula in qua aliquid scribebatur, ut verbi gratia in qua erant judicum nomina scripta: sic in qua decurionum, in qua senatorum. Dion, Τά τε ὀνόματα συμπάντων τῶν βουλευόντων εἰς λεύκωμα ἀναγράψας ἐξέθηκε, καὶ ἐξ ἐκείνου καὶ νῦν κατ' ἔτος οὕτω ποιεῖται, Et nomina omnium senatorum in album relata extulit, atque ex eo tempore sic quotannis fieri solet. Sic pontifex max. in albo historiam describebat. Cic. Res omnes singulorum annorum mandabat literis pont. max. efferebatque in album, et proponebat tabulam domi, potestas ut esset populo cognoscendi. Hæc ille. || Significat etiam Album ovi, et Albuginem oculorum, quod etiam λεύκωσις dicitur: Hippiatr. Ἄριστον δὲ τοῦτο εἰς λεύκωμα τῶν ὀφθαλμῶν, Diosc. Καθαίρει τὰ λευκώματα καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα ταῖς κόραις. [" Ad Charit. 681. T. H. ad Plutum p. 212. Ilgen. Hymn. 190. Toup. Opusc. 2, 202. Schneid. ad Xen. Ἑλλ. 115." Schæf. Mss.] Ab Alex. in Probl. DICITUR

B Λεύκωμον, ut ἄργεμον. Hæc Bud. p. 185. Sed in l. illo Alexandri, Probl. 1, 114. ubi λεύκωμον pro λεύκωμα dictum scribit ut ἄργεμον, exponens Alba cicatrix in oculis, vett. libri habent λεύκωμα, in quibus sic legitur, Ἐν οὖν τοῖς λευκώμασι τῆς οὐλῆς πυκνωσάσης τοὺς πόρους τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος, pro λευκώμοις, ut habent vulg. Edd. Sic PRO Λεύκιμμα ap. Etym. reponendum λεύκωμα e Suida, et pro εἰλημμένος, ἀληλιμμένος, et sic leg. Λεύκωμα, πίναξ γύψῳ ἀληλιμμένος, πρὸς γράμματα πολιτικὰ ἐπιτήδειος. [* Λευκωματώδης, Erot. v. Ἄργεμον. * Λευκωματίζω, Schol. Æsch. Pr. 498.] Λεύκωσις, Albugo, i. q. λεύκωμα, de Morbo oculorum in Hippiatr. ut γλαύκωσις, Bud. AT Λευκωσία, Una Sirenum, VV. LL. [Plin., Salmas. Plin. Exerc., Forcellin. v. Lectosia, Dionys. H. 1, 135.]

Λευκαίνω, Dealbo, Candidum facio, Album reddo. Et λευκαίνομαι, Dealbor, Albus reddor. Item neutraliter Albus s. Candidus sum, Albeo. Theophyl. Ep. 15. Ἡ δὲ χροιὰ τοῦ σώματος οὔτε πρὸς τὸ θηλυ-

C πρεπὲς ἐλευκαίνετο, οὔτε πρὸς τὸ μελάντερον κατεσκίαστο. Item, Λευκαίνομαι τὴν τρίχα, Albescunt mihi pili, i. e. Canesco. [" Markl. Iph. p. 405. Musgr. 1386. Bacch. 457. Λελευκασμένος, Casaub. ad Athen. 109(=54.)" Schæf. Mss. Od. M. 172. * Λευκαντέον, Diosc. 2, 105. * Λεύκανσις, Aristot. * Λευκαντής, Gl. Dealbator. * " Λευκαντικὸς, Heind. ad Plat. Theæt. 332." Schæf. Mss. * Λευκαντικῶς, Sext. Emp. 437. * Λευκαντὸς, unde * Ἀλεύκαντος, Gl. Incandidus.] Λευκασμὸς, ὁ, Dealbatio; Candor, VV. LL. [* " Λεύκασμα, Theod. Prodr. 165. χιόνος." Elberling. Mss.] Ἀπολευκαίνω, Dealbo, Candefacio, Candifico, Candido; Plaut. Ebur candefacere; Næv. Succis herbarum candificans cutem; Pompon. Vestem lixivio candidans. [Athen. 392.] Διαλευκαίνω, i. q. ἀπολευκαίνω, Perfundo albore s. candore, [Philostr. Jun. Icon. 883. Diosc. Ther. Præf. * Ἐκλευκαίνω, Gl. Dealbo, " Chrys. (e Dan. 11, 35.) in Judæos 2. T. 6. p. 329, 32." Seager. Mss.] Ἐπιλευκαίνω, i. q. διαλευκαίνω, In superficie dealbo, [Theo-

D phr. H. Pl. 3, 12, 9. 17, 3. * Καταλευκαίνω, Cyrill. Alex. in Soph. c. 1. p. 582. τὸ ἀμυδρῶς εἰρημένον. * Περιλευκαίνω, Achill. Tat. 1, 12. * Προλευκαίνω affertur e Suiceri Thes.] Ὑπολευκαίνω, Subalbidum facio, Subcandidum reddo, [Lucian. 3, 309.]

[* Λευκανίζω, Gl. Albesco, Albeo, forte leg. λευκανθίζω.]

[* " Λευκίζω, Dealbo, Candidum facio, Lev. 13, 19. tres Codd. Holm. Desideratur h. v. in Lexx." Schleusner. Lex. V. T.]

¶ Λεύκη, ἡ, Populus alba, seu, ut Virg. appellat, Populus candida: quam ἐξαιγειροῦσθαι, Nigram mutari, tradit Theophr. C. Pl. 2, (16, 2.) Diosc. 1, 110. Λεύκης τοῦ δένδρου ὁ φλοιὸς ἰσχιάδας ὠφελεῖ καὶ στραγγουρίας: unde Plin. 24, 8. Populi albæ cortex potus ischiadicis et stranguriæ prodest. || Vitiligo alba: cutis carnisque præter naturam albedo; neque enim ad solam cutem, sed ad subditam etiam carnem vitium hoc pertinet: qua prævalescente, alimentum non jam in rubram carnem vertitur, sed in prorsus albam,

qualis est polypodum et locustarum, ceterorumque crustaceorum, exangui et alba carne præditorum: sed et sensus, ac præsertim tactus, in ea affectione obtusiores redduntur: ut inter alia Gorr. tradit, addens, Id malum videtur esse, quod vulgo nostri homines Lepram albam vocant, quodque Avicenna Albaras album nuncupavit. Differt autem a lepra et elephantiasi, quod hæc sint cum asperitate cutis, rosione, pruritu et squamulis: λεύκη vero cutim habeat lævem sine ulla aspredine et rosione. Nomen habet vel ἀπὸ τῆς λευκότητος, vel a quadam similitudine cum populo arbore, quam λεύκην appellant: ut enim foliis et cortice candida est, sic et cutis ejus, quem is morbus occupavit. Paul. Æg. 4, 5. Ἡ λεύκη μεταβολή τίς ἐστι τοῦ χρωτὸς ἐπὶ τὸ λευκότερον, ὑπὸ γλίσχρου τε καὶ κολλώδους γινομένη φλέγματος: quomodo autem λεύκη et ἀλφὸς differant, Actuar. docet. Diosc. videtur etiam ἀλφὸν λευκὸν vocare τὴν λεύκην, 3, 52. de ruta. [" Cf. Foës. Œcon. Hippocr., Herod. 1, 138. Ὃς ἂν λέπρην ἢ λεύκην ἔχῃ." Schw. Mss.] Idem cum hoc morbo esse videtur, qui a Plut. DICITUR Ἐπιλευκία supra in Λέπρα. || Λεύκη dicitur a quibusdam τὸ ἀνδρόσαρκες, Diosc. Mercurialis esset nisi per medium folium huic alba linea transcurreret, Gorr. [" Heyn. Hom. 6, 443. Theocr. 2, 121. Schreber. p. 347. Vitiligo alba, Koen. ad Greg. Cor. 245. Jacobs. Anth. 10, 137." Schæf. Mss. Alex. Aphr. Probl. 1, 146.] AT Λευκαὶ, Locus quidam Idæ montis, UNDE Λευκαῖναι, αἱ, Castaneæ nuces, VV. LL. e Gal. περὶ Εὐχυμίας. Λεύκινος, Populeus, Populneus, Populnus, Aristot. Œc. 2. Στέφανος λ. [* Λευκὼν, Gl. Populetum.] " Λευκέα, Eustathio ὁ τῆς λεύκης φλοιός." [Hesychio autem σχοῖνος: cf. Artemid. 3, 59. In Glossis est etiam * Λευκαία ἐν θεάτροις· Spartum: et in Hesychio, Σιλλόν· λευκαίας σχοινίον. Sic Athen. 206. Εἰς δὲ σχοινία λευκαίαν μὲν ἐξ Ἰβηρίας, ubi notatur in var. lectt.: ' Λευκέαν Epit., et inde Eust., quod probavit Cas.' Hes. v. Μασχαλᾶν habet etiam σχοινία λεύκινα, quod Schneidero in * λευκάϊνα mutandum videtur.]

¶ Λευκίσκος, ὁ, Piscis e mugilum genere, paulo tamen candidior et minus capitatus, VV. LL. e Gal. In iisd. VV. LL. EST Λευκεῖον, τὸ, e Theophr. H. Pl. 4, (7, 8.) pro Viola matronalis. Sed fortasse ibi putet aliquis scr. λευκόϊον.

" ΛΕΩΝ, οντος, ὁ, Leo: qui Poëtis DICITUR Λείων, metri gratia inserto ῑ, more Ion.: NECNON Λῖς. Il. P. (61.) Od. Z. (130.) ὥστε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθὼς, Il. O. (630.) ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθών: M. (42.) λέων σθένεϊ μενεαίνων [βλεμεαίνων.] Idem Od. Δ. (335.) P. (126.) κρατεροῖο λέοντος, Il. Σ. (161.) λέοντ' αἴθωνα, ut Lat. Fulvum leonem. Et Od. Λ. (610.) χαροποὶ λέοντες: qui Catullo Cæsii leones. Idem Poëta utitur et alteris duobus, λείων et λῖς: priore, Il. E. (782.) O. (592.) λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγουσι: posteriore, Λ. (239.) Ἕλκ' ἐπί οἱ μεμαὼς ὥστε λῖς, Il. P. (109.) et Σ. (318.) ὥστε λῖς ἠϋγένειος. Est λέων et Nom. sideris cœlestis, e numero duodecim zodiaci signorum, ap. Arat. et ceteros Astronomos. Lat. itidem Leonem appellant. Sed et Piscis genus hoc nomine dicitur, Hes.: Plin. sub fin. l. 32. Sunt lacertorum genera loligo volitans, locustæ, leones, quorum brachia cancris similia sunt, reliqua pars locustæ. Itidem 9, 31. leones in cancrorum genere numerat; ut et Athen. (106.) in genere τῶν ὀστρακοδέρμων. Serpens etiam quidam vocatur λέων, alio nomine κεγχρίνης dictus. Nicand. Θ. (464.) Δήεις κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας, ὅν τε λέοντα Αἰόλον αὐδάξαντο περίστικτον φολίδεσσι. Nominis rationem in Κεγχρίνης attuli. Λέων dicta fuit Elephantiasis etiam. Ita enim Aret. Ἐκίκλησκον δὲ καὶ λέοντα τὸ πάθος, τοῦ ἐπισκυνίου ὁμοιότητος εἵνεκεν. At λέων κρηνοφύλαξ, Leo fontis custos, dicta fuit Athenis ærea leonis effigies super fonte eo, e quo aqua afferebatur ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις, J. Poll. Λέων, ut idem Poll. tradit, 4, 14. dictum fuit etiam ὀρχήσεως φοβερᾶς εἶδος: ab Athen. vero (629.) λέων numeratur inter γελοίας ὀρχήσεις, Saltationes ridiculas. Denique Λέων est Nom. proprium, ut et Lat. Leo." [" Musgr. ad Dan. 15. Jacobs. Anth. 7, 222. Wakef. S. Cr. 5, 143. Heyn. Hom. 8, 205. Pellis leonis, Villois. ad Long. 52. 185. Toup. Opusc. 2, 97. Lucian. 2, 15. Leæna, Verh. ad Anton. Lib. 301. Heyn. Hom. 7, 311. 8, 205. Nom. propr., ad Anton. Lib. 285. Verh. Saltatio quædam, Toup. Opusc. 2, 53. De vitiis, Casaub. ad Athen. 49. Tumulis impositus, Jacobs. Anth. 9, 26. De accus., 320. Λ. γελᾷ, Ruhnk. ad Muret. 1, 309. Λέοντα ξυρεῖν, Thom. M. 642. νύσσειν, Jacobs. Anth. 1, 19." Schæf. Mss.] " Venio nunc ad compp. ex hoc nomine λέων, quatenus de Quadrupede dicitur." [* Λεοντοβάμων, Lobeck. Phryn. 431. * Λεοντόβοτος, Strabo 16. p. 1083. Nonn. D. 1, 21. * Λεοντοδέρης, Orph. Lap. 16, 10. Plin. 37, 10. * Λεοντοειδὴς, Geop. 19, 2, 1. "Orig. c. Cels. 6. p. 295." Seager. Mss. * " Λεοντοειδῶς, Acta Jun. Bacchi p. 99. Combef., Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 122." Boiss. Mss.] " Λεοντοκέφαλος, Leoniceps, Leonis caput habens, Lucian. (1, 786.) Κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Λεοντοκόμος, Curator leonis, Cui datum est negotium curandi leones, Opp. K. 3, (53.) λεοντοκόμων αἰζηῶν. Λεοντόκρανον, Hes. esse dicit * Ἀμαζονικὸν ὅπλον, forsitan Leonino capite. Λεοντοκροκόττας, Leocrocutas, Plin. 8, 20. Leocrocutam, pernicissimam feram, asini fere magnitudine, cruribus cervinis, collo, cauda, pectore leonis, ore ad aures usque recisso, dentium locis osse perpetuo." [* Λειοντομάχης, Theocr. Epigr. 20, 2.] " Λεοντομιγὴς, Leonis mixtione s. initu genitus: κύνες, J. Poll. Canes canum et leonum coitu prognati." [* " Λεοντόμορφος, Jo. Malal. 1, 152." Elberling. Mss. * Λεοντόπαρδος, Achmet. Onirocr. c. 273. Per sync. * Λεόπαρδος, Ignat. Epist. ad Rom. 272. Anonymus August. Ms. c. 12. Vide Schn. Lex. Suppl.] " Λεοντοπέταλον, Leontopetalon, Herba ap. Diosc. 3, 110. Plin. 27, 11. ubi et Rhapeion dici scribit." [* Λεοντοπίθηκος, Philostorg. 3, 11. * " Λεοντόπολις, ad Xen. Eph. 244. * Λεοντόπους, Valck. Phœn. p. 790. Diatr. 193. Jacobs. Exerc. 1, 129." Schæf. Mss. " Eur. Fr. Œdipi ap. Erotian. v. Ὑπείλλει, Ælian. H. A. 12, 7. Athen. 701." Seager. Mss.] " Λεοντοπόδιον, Leontopodion, Herba itidem ap. eund. Diosc. 4, 131. et eund. Plin. 26, 8. Illud sonat Folium leonis: hoc, Pes leonis." [* Λεοντοπρόσωπος, Schol. Eur. Phœn. 416. * Λεοντοτροφία, Ælian. H. A. 6, 8.] " Λεοντοφόνος, Leonicida, Interfector leonis, Epigr. Alioqui Λεοντοφόνον dictum et Animal quoddam, Plin. 8, 38. Leontophonon accipimus vocari parvum, nec alibi nascens quam ubi leo gignitur: quo gustato, tanta illi vis ac ceteris quadrupedum imperitans illico expiret. Haud immerito igitur odit leo, visumque frangit, et citra morsum exanimat: ille contra urinam spargit prudens, hanc quoque leoni exitialem. Λεοντοφόρος, Leoniger, Qui leonem fert," [Lucian. 1, 786. * Λεοντοφυὴς, Eur. Bacch. 1193. * " Λεοντόχαρον, Polium, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.] " Λεοντόχλαινος, Chlænam e leonis spolio habens, Herculis epith. in Epigr." [Archiæ 27. * Λεοντόχορτος, Æschylus Eustathii. * Λεοντόψυχος, Schol. Il. E. 639. * Λεοντοῦχος, Marinus V. Procli p. 47. Fabr., Psell. Orac. Chald. p. 98. * " Λεοντώνυμος, Tzetz. Epist. 2. p. 268. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 122. θὴρ, de Leone Imperatore." Boiss. Mss. * Ἀντιλέων, Aristoph. Ἱππ. 1041.] " Μονολέων, ex Epigr. pro Solus leo, Solitarius leo," [" Jacobs. Anth. 9, 94." Schæf. Mss.] " Præterea a λέων DERIV. Λεοντώδης, Leoninus, s. Leoni similis, Qualis est leonum, Aristot. Polit. 8. Τοῖς ἡμερωτέροις καὶ λεοντώδεσιν ἤθεσι, Plut. Alex. (2.) Κύειν παῖδα θυμοειδῆ καὶ λεοντώδη τὴν φύσιν. Et neutr. τὸ λ., Leonina natura, Leoninum ingenium, Leoninus animus, de Fort. Alex. 2. Οὐ διεφύλαττον αὐτοῦ τὸ ἀῤῥενωπὸν καὶ λεοντῶδες: Fabio (1.) Τὸ μεγαλόψυχον καὶ λ. ἐν τῇ φύσει καθορῶντες αὐτοῦ. Λεοντωδῶς, Leonino more, ritu, Leonum in modum, Athen. (152.) Προσφέρονται δὲ ταῦτα καθαρίως μὲν, λ. δὲ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις αἴροντες ὅλα μέλη καὶ ἀποδάκνοντες. Synony-

" mum ADV. Λεοντηδὸν," [Schleusner. Lex. V. T.] A
" Hes. affert ET Λεοντίδιον pro ἰσχυρῶς κατὰ τὸν λέ-
" οντα, Valide leonis more, ubi existimo subaudiri
" τρόπον, ut sit, Leonino more." [Leg. Λεοντηδόν.]
" Item derivata INDIDEM Λεόντεος, ET Λεόντειος, ET
" Λεόντιος, significantia itidem Leoninus, Qui leonis
" est, Qualis leonis est. Illo modo, Opp. K. 3, 233.
" γεννέεσσι λεοντείῃσι, Malis leoninis. Et Hes. λεόν-
" τειος δορὰ, pro δέρμα τοῦ λέοντος. Hoc, Greg. Λε-
" όντειον εἶδος προβάλλεσθαι, Leoninam speciem præ
" se ferre. Sic Epigr. λεοντεία βία, Leonina vis."
[" Wakef. S. Cr. 4, 180. Callim. 1, 498. Toup.
Opusc. 1, 420. Valck. Oratt. 343." Schæf. Mss.
* " Λεόντιον, Diosc. Notha 457." Boiss. Mss. * Λε-
οντεία, ἡ, Ferocia, Polemon Phys. 1, 6. p. 220, nisi
leg. cum Sylburgio λαγνεία.] " ITEM Λεοντεία di-
" citur pro λεοντεία δορά: ET Λεοντέη, ac per CONTR.
" Λεοντῆ, itidem pro Λεοντέῃ s. Λεοντῇ δορὰ, Leo-
" nina pellis, Leonis spolium s. exuvium. Apud Suid.
" Ὁ δὲ τὴν λεοντείαν αὐτίκα περιεβάλετο, Herodian. 1,
" (14, 16.) de Commodo Imperatore, Ἀποδυσάμενός B
" τε τὸ Ῥωμαῖον καὶ βασίλειον σχῆμα, λεοντῆν ἐπε-
" στρώννυτο [ὑπ.] καὶ ῥόπαλον μετὰ χεῖρας ἔφερεν:
" Herculis more. Aristoph. B. (46.) Ὁρῶν λεοντῆν
" ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην. Metaph. Plato Cratylo, Ὅ-
" μως δὲ, ἐπειδήπερ τὴν λεοντῆν ἐνδέδυκα, οὐκ ἀποδει-
" λιατέον. Et ap. Plut. Apophth. (721.) Lysander
" Heraclides dicit, Ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσ-
" ραπτέον εἶναι ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν: innuens, dolis
" utendum ubi viribus superare non datur." [" Ad
Lucian. 1, 402. 456. Villois. ad Long. 52. Herodian.
Philet. 445. ad Timæi Lex. 250. De accentu, ad Lu-
cian. 1, 548." Schæf. Mss.] " Λειοντῆ, Ionice pro λε-
" οντῆ, Pellis leonina, Epigr. ubi ET Λειοντοπάλης
" pro λεοντοπάλης, Qui luctatur cum leone," [" Ja-
cobs. Anth. 9, 356." Schæf. Mss.] " At λεοντεία
" βοτάνη, s. λεόντειος πόα, dicitur Orobanche, Herba
" quæ ervum et cetera legumina suffocat, in Geop.
" dicta etiam ὀσπρολέων, quasi Leguminarius leo. Et
" λεόντιος πόρος, auctore Hes. dictus Alpheus fluvius,
" quoniam ἐπὶ ταῖς πηγαῖς αὐτοῦ λεόντων εἴδωλα ἀφί- C
" δρυνται. Apud Plin. Leontios, in gemmarum nu-
" mero: 37, 11. Sunt et a leonis pelle et pantheræ
" nominatæ Leontios et Pardalios. At Leontice,
" Λεοντική, Eod. teste 25, 11. herba, quæ et Cacalia."
[* " Λεοντικὸς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 85."
Boiss. Mss.] " Affertur ET Λεοντιαῖος, pro Leoninus,
" Ad leonem pertinens; sed sine exemplo," [J. Poll.
2, 13. sed Lobeck. conjicit λεόντειος. Eadem tamen
analogia formatur, qua γιγαντιαῖος.] " Adhæc a λέων
" DERIV. Λεοντιδεὺς, Leonis catulus: cujus plurale
" οἱ λεοντιδεῖς." [Vide Ἀηδών. " Valck. Adoniaz. p.
401. ad Herod. 252. * Λεοντεὺς, Brunck. Aristoph.
3, 166. * Λεοντάριον, Bergler. Alciphr. 209." Schæf.
Mss.] " Et DIMIN. Λεοντίσκος, Leunculus, Parvus
" leo: quod est et Nom. proprium, ut et Λεόντιος,
" et Λεοντίων." [* Λεόντιχος, Valck. Oratt. 234."
Schæf. Mss. * " Λεαντιάω, Tzetz. Chil. 4, 937."
Elberling. Mss. * Ἀπολεοντόω, Heraclit. Incred. 12.]

" Λέαινα, Leæna: fem. e masc. λέων, ut Λάκαινα
" e Λάκων. At λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος, Hesychio D
" σχῆμα συνουσίας ἀκόλαστον: quod ipsum testatur
" et Suid. v. Τυρόκνηστις." [" Musgr. El. 475.
Wakef. Georg. p. 101. ad Herod. 251. Heyn. Hom.
7, 479. 8, 205. Conf. c. Λάκαινα, Jacobs. Anth. 7,
412. An modo unum fœtum edat? Heyn. Hom. 7,
311. 479. 800." Schæf. Mss.]

" Λῖς, Leo: accus. λῖν, ut Theocr. (13, 6.) Ὃς
" τὸν λῖν' ὑπέμεινε." [" Callim. 1, 551. Heyn. Hom.
6, 162. 203. 7, 309. 479." Schæf. Mss. Schol. Ven.
Il. Λ. 480.]

ΛΗΓΩ, ξω, Cesso, Desino, Finem facio, Il. I. (97.) Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρχομαι: Φ. (248.) οὐδ' ἔτ' ἔληγε μέγας θεὸς, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτῷ Ἀκροκελαινιόων. Hesiod. Ἔργ. (1, 366.) Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι, Μέσσοθι φείδεσθαι. Xen. K. Π. 7, (5, 17.) Ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῶν προσιόντων, οὐκ ἐλήξαμεν πρόσθεν ἑσπέρας. Alex. Aphr. Ἐν μείζοσι λήγουσι, In majoribus finem faciunt s. terminantur. Rursus Xen. (K. Π. 5, 3, 4.) Μήποτέ σοι λήξειεν αὕτη ἡ μεταμέλεια, Nunquam tibi desinat et finem faciat hæc pœnitentia, i. e. Nunquam desinas ejus rei pœnitentiam agere, Nunquam non ejus rei te pœniteat. Interdum cum gen. construitur, Hesiod. Θ. (47.) Ζῆνα, θεῶν πατέρ', ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, Ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαὶ, λήγουσί τ' ἀοιδῆς, Et in eo canendi finem faciunt, Il. A. (319.) οὐδ' Ἀγαμέμνων Λῆγ' ἔριδος, Xen. K. Π. 2, (4, 16.) Ἐπεὶ δ' ἔληξαν τῆς θήρας. Isocr. Λήγειν τῶν πόνων, Cessare a laboribus, Finem facere laborum: παύεσθαι. Et e Plat. Epist. Λήγω τῶν κακῶν, Desino in malis versari. Aliquando cum partic. Il. Φ. (224.) Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, Non cessabo interficere, desinam obtruncare. Et ap. Plat. de LL. Λήγω ποιῶν. Sic ap. Eund. in Epist. Ἀναγκαῖον δ' εἶναι ταύτας τὰς πόλεις εἰς τυραννίδας τε καὶ ὀλιγαρχίας καὶ δημοκρατίας μεταβαλλούσας μηδέποτε λήγειν, Nunquam desinere mutari. Vox etiam aliqua ap. Gramm. dicitur λήγειν, ut Lat. Desinere, Finiri, Terminari. Item λήγοντα in regione aliqua dicuntur fines et termini, s. limites quibus terminatur, Plut. (9, 452.) Κέλης ἐλαυνόμενος αὐτῷ συνέτυχε περὶ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμινίας. || Λήγω transitive quoque capitur pro παύω, Desinere et cessare facio, Od. X. (63.) Οὐδέ κεν ὣς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίαν ἀποτῖσαι, Il. Φ. (305.) Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Χώετο Πηλείωνι, N. (424.) Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος: i. e. ἔπαυε. [" Thom. M. 895. Markl. Iph. p. 312. Wakef. Ion. 1051. Abresch. Æsch. 2, 52. Leon. Alex. 16. Villois. ad Long. 128. Heyn. Hom. 5, 586. 8, 172. Theocr. 1, 127. Ruhnk. ad H. in Cer. 409. Eur. Phœn. 1078. 1578. Valck. p. 575. Hipp. p. 237. Diod. S. 1, 325. De constr., Heyn. Hom. 6, 448. 646. Cum participio, infin., 5, 570. Brunck. Apoll. Rh. 169. (4, 882.) Λήγοντος τοῦ μηνὸς, ad Timæi Lex. 174.: Paus. 8, 52, 1. Ἐς ἀνδρῶν ἀγαθῶν φορὰν ἔληξεν ἡ Ἑλλὰς, Desiit gignere viros." Schæf. Mss.]

Λῆξις, ἡ, Cessatio, παῦσις, Suid. Item Terminatio. || Λῆξις, ab inus. λήχω, pro quo λαγχάνω, Sortitio: plerumque de Sortitione causæ, i. e. Exordio, Bud.: Isæus (98.) Ἡ μὲν λ. τοῦ κλήρου διεγράφη, ἡ δὲ τῶν ψευδομαρτυριῶν δίκη εἰσήει, Sortitione hæreditatis circumducta falsi judicium constitutum est, Bud. 106. Idem, Ἐν ᾧ ἔλαχον τὴν κλήρου λῆξιν οὗτοι, eo modo quo dicitur λαγχάνειν δίκην κλήρου, Dictare judicium, Litem intendere, Edere judicium et actionem, Sortiri dicam, et hæreditatem jure petere. Dem. (1096.) Ὁ μήπω ἐν τῷ οἴκῳ τῷ Ἀρχιάδου ὢν ὅθ' ἡ λ. αὕτη τοῦ κλήρου ἐγένετο, Qui nondum erat in familia Archiadæ, cum sortitio petitionis hæreditatis facta est, Plato de LL. 8. Λήξεων δὲ περὶ δικῶν καὶ προσκλήσεων καὶ κλητόρων, De sortitionibus causarum, vocationibus in jus, de iis quos attestari oportet. Hæc e Bud. In hac signif. ab Harpocr. et Suida exp. ἔγκλημα. Et aliquando subauditur δίκης aut alius gen.: Dem. Οὐκ οὖν ἐν ταύταις ταῖς λ. ὡμολόγηκεν ἀπειληφέναι τὰ τοῦ πατρὸς γράμματα. Sic Isæus 46. Μαίνεσθαι αὐτὸν ἡγούμεθα τῇ λήξει, qui sc. ἠμφισβήτει ἡμῖν ἅπαντος τοῦ κλήρου. || Sors, Id ipsum quod sorte obtingit, Portio, Conditio, κλῆρος, μερὶς, Philo V. M. 3. Μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ πατρὸς, στέρησιν τῆς πατρῴας λήξεως ὑποτυπώσασαι, διὰ τὸ τὰς κληρουχίας ἄρρεσι δίδοσθαι, Post mortem patris veritæ ne assignatione paterna privarentur, s. portione agri quæ patri sorte assignata fuerat: quam κληρουχίαν ibi appellat. Philo V. M. 1. Τὴν συμμαχίαν ἀπολιπόντες πρὸ καιροῦ τὰς λήξεις λαβεῖν ἐπειγόμεθα. Sic ap. Paus. 51. λήξεις τρεῖς dicuntur in partitione regnorum. Idem eod. l. Κοινωνὸν γὰρ ἀξιώσας ἀναφῆναι τῆς ἑαυτοῦ λήξεως, quem partis suæ consortio dignum censuerat. Theophyl. Ep. 29. Ῥίψαντες τοίνυν τὰ τῆς πενίας τῇ πενίᾳ, ἐφ' ἑτέραν μεταστησόμεθα λῆξιν. Synes. de Insomn. Ὑπόσχεσιν βελτίονος λήξεως, Melioris sortis et conditionis: Ep. 27. Ὁ παρ' ἡμῖν ποτε τυχὼν ἀμείνονος λήξεως, Qui ap. nos aliquando præstantiorem obtinuit conditionem. Et sors beatorum λῆξις dicitur a Dionys., quam idem et χριστοειδῆ λῆξιν et ἀποκλήρωσιν appellat. Λῆξις, s.

πατρῴα λῆξις, Hæreditas, κλῆρος, κληρονομία, Portio quæ e bonis paternis sorte obvenit, J. Poll. Ἡ δὲ πατρῴα οὐσία, καὶ λῆξις ἐκαλεῖτο. [" Timæi Lex. 174. 257. Toup. Opusc. 1, 384. Emendd. 1, 72. Jacobs. Exerc. 2, 40. Koen. ad Greg. Cor. 252. Lennep. ad Phal. 101. Abresch. Æsch. 2, 78. Cessatio, Wakef. Eum. 508. Heyn. Hom. 7, 190. Λ. ποιεῖσθαι, ad Mœr. 244." Schæf. Mss. " Sedes, Euseb. H. E. 9, 10." Mendham. Mss. " Ora, Greg. Naz. Or. 10. p. 164. Ἀλλ' ἑῴα τε ὁμοῦ λ. καὶ ἑσπέριος." Strong. Mss.] Ληξίαρχοι, Magistratus quidam Athenis, qui tum alios, tum eos, qui jam suæ tutelæ facti erant, et jam poterant ἄρχειν τῶν λήξεων, i. e. Hæreditatis paternæ, in album civitatis inscribebant, J. Poll. Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, quod et γραμματεῖον simpliciter, et ληξιαρχικὸν, et λεύκωμα, Album, Liber in quem puerorum nomina referebantur qui jam tutelæ suæ facti erant: παρὰ τὸ λήξεων ἄρχειν, h. e. τῶν κλήρων τῶν ἰδίων: erant enim tum αὐτεξούσιοι, h. e. sui juris, et statuere de facultatibus suis poterant. Bud. 185. ex Isæo, Dem. et Æschine. Ejus autem ἐγγραφῆς tempus erat pubertas, ut e Lycurgi Oratoris verbis liquet, quæ ex Orat. κατὰ Λεωχάρους a Bud. ibid. citantur. Et εἰς τὸ λ. παρεγγραφῆναι, In tabulas tribus suæ obrepsisse, s. falso inscriptum esse. Lucian. vero per translationem et jocum dixit (2, 671.) Ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ τῶν δώδεκα ληξιαρχικὸν, i. e. λεύκωμα: cujus dictionis imitatione Album Latine dicitur. Bud. [Demosth. 1091. 1306. Æschin. 3, 28. 14, 31. Isæus 178.] Aτ Ληξιαρχεῖον, Hesychio γραμματεῖον εἰς ὃ τοὺς νόμους ἐνέγραφον: sicut in albo quoque leges prætoris et edicta quædam scribi solita fuisse Turn. supra in Λεύκωμα docuit.

" Ληκτὸς, Hesychio * καταληκτὸς, Suis finibus, " in quos desinit, terminatus: cui oppos. ἄληκτος, " Infinitus, Indesinens." Ἄληκτος, ὁ, ἡ, Indesinens, Epigr. Et ἄληκτον neutraliter et adverbialiter, Indesinenter, Jugiter, Il. B. (452.) Καρδίῃ ἄληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ubi sunt et qui ἄλληκτον scribant cum λλ. [Manetho 3, 252. " Brunck. Apoll. Rh. 50. 56. 88. 102. Heyn. Hom. 4, 277. 689. 5, 676. 6, 53. 117. 551. Mitsch. H. in Cer. 139. 195. Ἀλήκτῃσι, Manetho 3, 103." Schæf. Mss.: Ἄλληκτα, adv., 206.] || Ἄληκτος ab inus. λήχω pro λαγχάνω, Qui nondum sorte obtigit, s. ὁ μήπω εἰς λάχος ἐλθὼν, ut Eust. exp. Idem alibi, Ξυνήϊα ἄδαστα Ὁμήρου εἰπόντος ὡς μήπω μερισθέντα, ἕτεροι δριμέως φράσαντες ἄληκτα εἶπον, ὡς μήπω λαχόντα. Ἀλήκτως, Indesinenter, ἀκαταπαύστως, s. ἄληκτον, ut Hom. loquitur. [" Ruhnk. Ep. Cr. 117. Mitsch. H. in Cer. 139. 195. ad Charit. 717." Schæf. Mss.] Aτ Ἀληκτὼ, οῦς, ἡ, Alecto, Una e Furiis, quod sc. indesinenter persequatur improbos. [* " Ἀληκτικὸς, Synes. de Insomn. 144. * Ἀληκτέον, Niceph. Greg. Schol. in Synes. 393." Kall. Mss. * Εὔληκτος, Lucian. Tragop. 323. Schneidero susp. * Ληκτικὸς, Greg. Cor. 347. " Bekk. Anecd. 816. bis." Boiss. Mss.]

" Ληκτηρία νῆσος, Lycophroni (966. 1391.) ἡ * εὐ- " κατάληκτος καὶ * εὐπεριόριστος, Suis terminis finita " et circumscripta, Eust."

[* Ἀντιλήγω, unde * Ἀντιληκτικὸς, Genus versus jambici, Schol. Aristoph. Σφ. 248.] Ἀπολήγω, Desino, Aristot. Εἰς ἓν ἀπολήγει, In unum desinit, terminatur, Il. Z. (149.) Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, hic sine casu. At alibi cum gen., ut Il. Φ. (577.) Ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει Ἀλκῆς: Ω. (475.) νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς Ἔσθων καὶ πίνων. Sic dicitur et ἀποπαύομαι pro παύομαι. Notandum est autem reperiri aliquoties ap. Hom. geminatum λ in hoc verbo, metri gratia: Il. O. (31.) ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων, Od. T. (166.) Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα. [" Probl. Arithm. 29. Heyn. Hom. 5, 214. 564. 7, 12. Harles. ad Theocr. 344. Valck. Phœn. p. 575. Toup. Opusc. 1, 333. εἰς, Demetr. §. 20." Schæf. Mss. * " Ἀπόληγμα, Aqu. Exod. 28, 33. accepisse videtur in notione Syrmæ, Laciniæ s. Caudæ vestis." Schleusner. Lex. V. T. * Ἀπόληξις, Hippocr. 28. M. Anton. 7, 20. 9, 21. * Προαπολήγω, 3, 1. * Συναπολήγω, Philostr. Her. 670. Icon. 2, 841. Eust. ad Dionys. P.

A p. 104. * Διαλήγω, i. q. λήγω, Orac. Sibyll. 2. p. 274. ubi perperam extat διαλέξει.] Ἐκλήγω, Desisto s. Desino ab, Cesso ab, Soph. [El. 1312.] " Ἀνεκλήκτως, VV. LL. afferunt pro Intrepide: sonat " tamen potius Indesinenter." Καταλήγω, Desino, Terminor, Extremus sum. Et τὰ καταλήγοντα, Fines, Confinia, ut λήγοντα paulo ante. || Καταλήγω transitive quoque capitur, ut λήγω: unde καταλήξομεν ap. Hes. καταπαύσομεν: Idem tamen καταλέγει neutraliter etiam exp. παύεται. [" Demetr. Phal. 1. ad Diod. S. 1, 111. εἰς, 640. 709. 2, 407." Schæf. Mss.] Κατάληξις, Terminatio, Finis, Clausula. A Trapezuntio dicitur Pendula clausula, VV. LL. Hesychio παραχώρησις. [Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 235.] Aτ Κατάληγμα, τὸ, diversæ signif. est, si tamen mendosum non est, Hieron. in Jerem. c. 25, (30.) Cumque ille rugierit, instar calcantium in torcularibus celeuma cantabitur, et in effusione sanguinis mutui carmen lugubre concinetur: quod Symmachus κατάληγμα, Aquila ἰασμὸν vocat: cujus celeumatis et carminis sonitus usque ad terræ extrema

B perveniet. [" Semler. conjicit leg. καταλαλαγμός. Sed rectius scribitur κατάλεγμα, quod vide supra. Fortasse quoque non ad λήγω, Finio, sed ad ληκέω, Resono, referendum est." Schleusner. Lex. V. T. " Καταληκτικὸς, Schol. Aristoph. Πλ. 487. 598." Schæf. Mss.] Καταληκτικὸν μέτρον, Carmen cui ad perfectionem syllaba deest, Pendulum a Trapezuntio dicitur. [" Fischer. ad Anacr. p. 3." Schæf. Mss. * " Καταληκτικῶς, M. Anton. 7, 12. εὐφραίνει: 9, 39. ἔδωκας: priore l. καταληπτικῶς, male." Gataker. Mss.] Ἀκατάληκτος, ὁ, ἡ, Indesinens: ἀκατάληκτον, ἄπαυστον, Hes. || At ἀκατάληκτον metrum dicitur, cui in fine nihil deest, opp. τῷ καταληκτικῷ. Ἀκαταλήκτως, Indesinenter, ἀδιαλείπτως. Suidæ est ἀκαταπαύστως. [* Ἀκαταληκτικὸς, ap. Gramm. Versus in cujus fine nulla syllaba redundat. * Ἀκαταληκτικῶς, Arrian. Epict. 2, 33. est falsa lectio pro καταλ.] Βραχυκατάληκτος, In brevem desinens, Qui in brevem terminatur. At βραχυκατάληκτα μέτρα dicuntur Quæ

C in fine velut decurtata sunt, Quorum fini pes integer deest, VV. LL. [Schol. Aristoph. Πλ. 1043. Σφ. 248. B. 319. Eust. Il. A. p. 54, 45. * " Βραχυκαταλήκτως, Suid. v. Παιδιὰ, Schol. Aristoph. Πλ. 1057." Boiss. Mss.] Βραχυκαταληκτέω, In brevem desino s. terminor; etiam, Uno pede brevior sum, Unus pes mihi ad perfectionem deest. [" Eust. 8, 42." Seager. Mss.] " Δικατάληκτος, Dupliciter desinens," [" Eust. 109, 5." Seager. Mss. " Herodian. Epimer. 170." Boiss. Mss. * Εὐκατάληκτος, Spohn. Niceph. Blemm. n. 266. Eust. 1613, 33.] Ἰσοκατάληκτος, Similem terminationem habens, Qui simili terminatione clauditur, Æqualiter desinens: juxta mensuram sc. et numerum syllabarum eorum verborum quæ membra orationis claudunt: quod et ὁμοιοτέλευτος. [Eust. Od. Σ. p. 659, 16.] " Μακροκατάληκτος, In longam vocalem desinens," [Eust. 1441, 21. Steph. B. 643. " Herodian. Epimer. 258. * Μακροκαταληκτέω, Grammaticus Hermanni 422." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. B. 317. Eust. Il. A. p. 20, 25.

D * Ὁμοιοκατάληκτος, Schol. Il. A. 474. Eust. Il. A. p. 50. ult., Od. A. 40. Schol. Aristoph. N. 393. Ἱππ. 115. * Ὁμοιοκαταληκτέω, Eust. Il. A. 474. * Ὁμοιοκαταληξία, Eust. Od. A. p. 32, 11. 54, 3. E. p. 208. * " Ἀνομοιοκατάληκτος, Priscian. de 12 Vers. Æn." Elberling. Mss.] Ὑπερκατάληκτον metrum dicitur, Quod syllaba aut pede in fine versus abundat, cui opp. βραχυκατάληκτον. [* Προκαταλήγω, Polyb. 2, 14, 6. * Συγκαταλήγω, Dem. Phal. π. Ἑρμ. p. 16. Ed. Bas.] Μεταλήγω, Desino s. Desisto, Cesso, Il. I. (157.) Ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλήξαντι χόλοιο, i. e. λήξαντι, παυσαμένῳ, ubi sunt qui λ geminant, ut in Ἀπολλήξεις supra. Παραλήγω, Penultimus sum: unde ἡ παραλήγουσα, Penultima syllaba. [" Eust. 13, 2." Seager. Mss. " Reiz. de Acc. 116. Ruhnk. Ep. Cr. 230. ad Mœr. 192. Ammon. 124. Koen. ad Greg. Cor. 230. Thom. M. 153. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 205. 257. 271. 275. 287. 289. 294. 297. 306. 388. 2, 284. 382. * Παράληξις, 1, 114. 2, 323. 335. Bast Lettre 158." Schæf. Mss.] Βραχυπαράληκτα,

Quorum penultima brevis est, [* Βραχυπαραλήκτως, A Greg. Cor. 121. Schol. Aristoph. Πλ. 253.] ET Βραχυπαραληκτεῖν dicuntur Quæ penultimam brevem habent, [Draco 22. * Μακροπαράληκτος, Phav. 133.] " Μακροπαραληκτεῖν, In penultimam longam " desinere." [* Προπαραλήγω, Schol. Aristoph. B. 1455. Eust. Il. A. p. 12, 25. Δ. 367, 18. 638, 32. 661, 6. * " Διχρονοπαραλήγόμαι, Cod. Par. 2810. Lex. Prosod. Hermanni p. 426. vox nihili. Posset esse διχρονοπαραληκτέω, sed non —λήγομαι. Lectio Hermanni διχρόνῳ παραληγόμενα vera est. Sic dicitur διχρονοκατάληκτος. Cf. Lexica." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * " Συλλήγω, Jacobs. Anth. 9, 409. 10, 387." Schæf. Mss. * " Ὑπολήγω, Jo. Climac. Scala 438." Boiss. Mss. Hippocr. 958. Ælian. H. A. 16, 18. * Ὑπόληξις, Athen. 491.]

ΛΗΘΩ, σω, Lateo, Il. Ω. (563.) Καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις, Ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, Od. T. (91.) Πάντως θαρσαλέη κύον ἀδδεὲς, οὔτι με λήθεις Ἔρδουσα μέγα ἔρ- B γον, Nec me latet facinus quod admisisti, Nec me clam est, Nec me celare potes; nam λανθάνειν Plutarcho est Celare. Il. Ω. (477.) Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος, Clam illis ingressus est, Od. M. (17.) οὐδ' ἄρα Κίρκην Ἐξ Ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν, Il. Ω. (13.) οὐδέ μιν ἠὼς Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα, Nec clam eo aurora apparuit. Pro Celare non incommode accipi potest Od. T. (151.) de Penelope, quæ retexendo telam procos eludebat, Ὣς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιοὺς, Celabam et clam habebam illos, sc. animi mei cogitata et voluntatem. Xen. Ἀγ. (6, 5.) Φθάνων δὲ ὅπου τάχους δέοι, λήθων δὲ ὅπου τοῦτο συμφέροι, Latens, vel etiam celans. Opp. ei et μέμνημαι, ubi si quis in priore signif. nolit, possit accipere pro Oblivisci facio, SICUT Ληθάνω usurpatur, sc. pro λαθέσθαι ποιῶ, Il. Ψ. (648.) Nestor ad Achillem, Ὣς μεν ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοὺς, pro δι' ἧς τιμῆς, Quo honore inter Achæos me affici deceat non te latet. || Λήθομαι, Obliviscor, C Il. A. (495.) Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμῶν Παιδὸς ἑοῦ, Non obliviscebatur mandatorum filii sui: E. (319.) Οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων: P. (759.) Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης: I. (259.) Nestor ad Achillem iratum, σὺ δὲ λήθεαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν Παῦε, ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα: Δ. (127.) Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο· pro ἐλάθοντο. Et pass. signif. e Soph., (El. 1248.) Οὐδέποτε λησόμενον, pro λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον. " Λάθομαι, " Dor. pro λήθομαι. Ex Epigr. λάθεται, Immemor " est, Non meminit, Oblitus est, λέληται." [" Λήθω, ad Diod. S. 1, 474. Jacobs. Anth. 6, 79. 235. 8, 228. 9, 345. Musgr. Heracl. 778. Wakef. Herc. F. 976. Heyn. Hom. 8, 483. ad Od. A. 101. Soph. Phil. 207. Λήσας an occurrat, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 1. p. 2. Λήθομαι, Ruhnk. ad H. in Cer. p. 3. Hesiod. Θ. 236. Wolf. p. 75. Cum accus., Wakef. S. Cr. 3, 57. Λελασμένος, Heyn. Hom. 5, 606. 7, 267. 8, 368." Schæf. Mss. " Ἐν λεληθότι, Nicet. Eugen. 1, 181." Boiss. Mss. Λήθομαι et D αἰδῶ opp. ap. Æsch. Ag. 39.] Λήσμων, Obliviosus, Immemor, Themist. περὶ Φιλίας, Οὕτω τῶν ψυχῶν αἱ μὲν ἄγονοι χαρίτων καὶ λήσμονες, καὶ πρὸς φιλίαν ἀχρεῖοι, Bud. Λησμοσύνη, Oblivio, Hesiod. Θ. 55. de filiabus Μνημοσύνης, i. e. Musis, Λησμοσύνην τε κακῶν ἄμπαυμά τε μερμηράων. [* Λησμονή, Gl. Oblivio. * Λῆσις, i. q. λῆστις, Athen. 433. var. lect., Maximi Καταρχ. 77. * " Λησίμβροτος, Fur, qui homines fallit, Ruhnk. Ep. Cr. 42. Ilgen. Hymn. 440. (2, 339.)" Schæf. Mss.] Λῆστις, i. q. λήθη, ut λῆστιν ἔχειν, Oblivisci, Oblivioni tradere, mandare, ἐπιλανθάνεσθαι, Soph. Œd. C. p. 290. τὰ δ' ἐν μέσῳ, Ἡ λῆστιν ἴσχεις ἢ δι' οὐδενὸς ποιῇ, i. e. ἢ ἐπιλέλησαι ἢ οὐ φροντίζεις. [" Brunck. Trach. 1245. ad Charit. 747." Schæf. Mss.]

Ἄληστος, ὁ, ἡ, q. d. Inobliviscibilis, Qui oblivioni mandari minime potest, ut ἄ. ἀνάληψις, Philoni, Apprehensio quam nulla inobscurabit oblivio. Alia exempla habes in Ἀλάστωρ. Et εἰς τὸ ἄ., Ita ut oblivione obscurari nequeat. Philo V. M. 1. Φιλοσοφίας ἀνελίττων ἀεὶ δόγματα, καὶ τῇ ψυχῇ διαγινώσκων εὐστόχως, καὶ μνήμῃ παρακαταθέμενος εἰς τὸ ἄληστον αὐτὰ, Et ap. memoriam fideliter citra ullam oblivionem deponens. || Ἀλήστων Hes. exp. * ἀληθαργήτων. [" Jacobs. Anth. 8, 414. ad Charit. 278." Schæf. Mss.]

Ἄλαστος, ὁ, ἡ, i. q. ἄληστος, Cujus indelebilis est memoria, perpetua erit memoria: κακὰ, Mala quæ nunquam oblivioni tradentur, Mala, ut Horatiano gerundivo utar, non obliviscenda, et per consequens, gravissima. Sic πένθος ἄ., Luctus gravissimus, ap. (Il. Ω. 105.) Hesiod. (Θ. 467.) Itidem Ἄλαστον adverbialiter: ut ἄ. ὀδύρομαι, pro ἀλάστως, Mœreo gravissime. || Ἄλαστος, Qui mala ἄλαστα intulit, Il. X. (261.) Ἕκτορ ἄλαστε, Eust. || Dicitur autem Ἄλαστος Dorice pro ἄληστος: ut ἄ. ἀνάληψις, Philo: hoc autem est a λήθω formatum, præfixo α priv. || Sunt et aliæ hujus nominis ἄλαστος derivationes, quas vide ap. Gramm. [" Beck. ad Eurip. 192. Heringa Obs. 197. Toup. Opusc. 1, 112. 563. ad Callim. 1, 222. Ruhnk. Ep. Cr. 87. Wakef. Trach. 1235. Erf. p. 370. Porson. Med. p. 10. Heyn. Hom. 6, 302. 8, 294." Schæf. Mss. * Τρισάλαστος, Anal. 3, 206. Meleager 72.] Ἀλαστέω, Indignor, Mœrore afficior. Proprie vero Indignor ob mala ἄλαστα: quæ autem ea sint, modo dictum est. Il. M. (163.) καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα, ubi Eust. annotat ἀλαστεῖν esse δεινοπαθεῖν ὡς ἐπὶ ἀλάστοις πάθεσι. Suid. autem ἀλαστήσειεν exp. * ἀνεπιλήστως δεινοπαθήσειεν, ut sit ἀλαστεῖν non Ad tempus indignari, sed Ita ut nunquam obliviscamur mali, s. injuriæ nobis illatæ. Ita enim existimo Suid. intellexisse, aut eum e quo hanc explicationem descripsit. [" Heyn. Hom. 6, 302. 7, 9. 8, 294. ad Od. A. 252." Schæf. Mss.] " Ἀπαλαστήσασα, Hesychio σχετλιάσασα, ab ἀπαλαστέω, Indignor, et " ἄλαστα me pati clamo." Ἐπαλαστέω, Indignor super aliqua re, Graviter afficior aliquam ob rem, Od. A. (252.) Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη, ubi Schol. exp. ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν, ὡς ἀλάστοις καὶ δεινοῖς οὖσι, δεινοπαθήσασα: sicut Eust. quoque, δεινοπαθήσασα ὡς ἐπὶ ἀλάστοις καὶ ἀλαθήτοις κακοῖς. Ἀλασταίνω, i. q. ἀλαστέω, Hes. " Ἀλαιστάνομαι, ap. Etym. legitur, expositum ἀγανακτῶ καὶ " δυσπαθῶ, Moleste fero. Habetur idem et in Lex. " meo vet.; sed ita ut alia scriptura annotetur, sc. " ἀλασταίνομαι et ἀλαιστάνομαι, necnon ἀλαστάνομαι " et ἀλαισταίνομαι. Subjungiturque, ab ἀλαστῶ, " verbo huic synonymo, derivari illud ἀλασταίνω, ut " ἀλαίνω ex ἀλῶ, φαίνω e φῶ." Ἀλάστωρ, ορος, ὁ, Qui ἄλαστα perpetravit, i. e. non obliviscenda, vel, quorum diu duratura est memoria: ἀλάστωρ enim dictus est ὁ ἄληστα καὶ πολὺν χρόνον μνημονευθησόμενα δεδρακὼς, ut in Ἑλλ. Κεφ. ait Plut. Idem de Def. Orac. Δαιμόνων οὓς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους ὀνομάζουσιν ὡς ἀλήστων τινῶν καὶ παλαιῶν μιασμάτων ποιναῖς ἐπεξιόντας, i. e., Dæmonum quos ἀλάστορας et παλαμναίους vocant, ut flagitiorum quorundam ἀλήστων et veterum pœnas persequentes. Gramm. in hoc consentiunt, ut ἀλάστωρ proprie dicatur Dæmon infestus, i. e. Genius, ut quidam volunt, mala inferens ἄλαστα, i. e. quorum duratura sit memoria, et per consequens gravissima. At Jupiter Ἀλάστωρ, ut vult Eust., Qui mala infert ἄλαστα, aut, Vindex iis qui ἄλαστα mala passi sunt, Quem latere nemo potest. Secundum quam ultimam expositionem, fuerit ἄλαστα a λήθω, pro λανθάνω, Lateo. Per catachresin autem, inquit, dicuntur etiam simpliciter, οἱ ἁπλῶς φαῦλοι ἐχθροί. Ubi videtur eos secutus, qui in Soph. (Aj. 372.) ὃς χερσὶ μὲν Μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας exp. τοὺς ἐχθροὺς, τοὺς ἀλιτηρίους. || Ἀλάστωρ, inquit Bud., aliquando signif. Furiam, Synes. Joanni, Αἰμυλίου γὰρ ἀλάστορας δέδιμεν, Furias necis ultrices Æmylii metuimus. Plut. Cicerone, Ὥστε καὶ παρελθεῖν εἰς τὴν Καίσαρος οἰκίαν διενοήθη κρύφα, καὶ σφάξας ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς ἑστίας, προσβαλεῖν ἀλάστορα, Impingere familiæ Cæsaris furiales intemperias, Paus. Arcad. (24, 4.) Καὶ αὐτὸν ἡ Πυθία διδάσκει τὸν Ἐριφύλης ἀλάστορα ἐς ταύτην οἱ χώραν οὐ συνακολουθήσειν. || Dicitur vero ἀλάστωρ etiam, sicut ἀλιτήριος, de ho-

mine, pro Pernicies, Internecio, et Pestis, Athen. A (541.) Διονύσιος δὲ ὁ Διονυσίου, ἁπάσης γενόμενος Σικελίας ἀλάστωρ, Depopulator, Pestis et internecio totius Siciliæ, Dem. (324.) Ἄνθρωποι καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, de proditoribus patriæ loquens, Paus. Achaic. (11, 1.) Καλλικράτει δὲ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀνδρὶ ἀλάστορι. Dicuntur autem ἀλάστορες Furiæ, διὰ τὸ τοὺς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους κολάζειν: homines vero ἀλάστορες, παρὰ τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, ἐφ' οἷς ἐστὶν ἀλαστῆσαι καὶ στενάξαι. Bud. Comm. 211. 213. [" Musgr. Hel. 1351. Wakef. Trach. 1235. Eum. 75. 236. 607. Stanl. 177. 236. Abresch. Æsch. 2, 31. Jacobs. Anth. 9, 382. Philippus 53. Lobeck. Aj. p. 271. Heyn. ad Apollod. 1153. Casaub. ad Inscr. Her. 355. Cren., Eur. Hec. 682. Phœn. 1550. 1587. ubi v. Valck., Beck. ad Eur. p. 146. 161. 232. Steinbr. Mus. Tur. 1, 280. Toup. Opusc. 1, 111. Valck. Hipp. p. 252. Wyttenb. Select. 328. Brunck. Trach. 1237." Schæf. Mss.] Παναλάστωρ, Qui prorsus ἄλαστα perpetravit; Genius malus, Ultrix conscientia, B VV. LL. Vide Ἀλάστωρ. [Anal. 2, 120.] " Ἀλα-" στόροις ὀμμάτων κύκλοις, ap. Soph. Antig. (974.) " Schol. exp. ἄλαστα πεπονθόσι, δυστυχέσι, Ærumno-" sis et infelicibus." [Vide Buttm. A. Gr. 1, 222. et Brunck. ad h. l., ubi * Ἀλαστόρως ex antiquo Critico affertur.] " Ἀλαστορία, pro Ultrix conscientia, " Diræ, Intemperiæ, affertur ex Josephi Antiq. Jud." [17, 1. * Ἀλαστρέω, unde derivat Schn. Lex. ἠλαστρημένος, ap. Lycophr. 450. ἠλάστρεον, ap. Theogn. 600. est vox nihili, cum hæc tempora formanda sint ab ἐλαστρέω, quod vide.]

" Λασῖνος, Hesychio ἄφρων, ἐπιλήσμων, Demens, " Obliviosus."

Ἐκλήθομαι, Obliviscor. [Vide Ἐκλανθάνω.] AT Ἐκληθάνω, Oblivisci facio, Facio ut memoria excidat, (Od. H. 220.) de ventre jubente semper strenue comedere et bibere, ἐκ δέ με πάντων Ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον, i. e. ποιεῖ λανθάνεσθαι. Ἔκλησις, Oblivio, [Od. Ω. 484.] Ἐπιλήθω, Oblivisci facio, Oblivionem induco, Od. Υ. (85.) de somno, ὁ γάρ τ' ἐπέλησεν C ἅπαντας Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἂρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ: sicut Plut. de Superst. Οἱ δοῦλοι τῶν δεσποτικῶν ἐπιλανθάνονται καθεύδοντες. Ead. SIGNIF. Ἐπίληθον, Quod oblivionem inducit, Od. Δ. (221.) εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων, ubi annotat Eust. Aristarchum προπαροξυτόνως scribere, quasi nomen neutrius generis, quod signif. τὸ ἐπιληστικόν: Ascalonitem vero προπερισπᾶν, veluti partic., ut sit τὸ ποιοῦν ἐπιλανθάνεσθαι: quam tamen ejus scripturam non probari dicit. [Clem. Alex. Cohort. ad Gent. init. citat, κακῶν ἐπίληθες ἁπάντων. * " Ἐπιλήθης, Jacobs. Anth. 12, 67." Schæf. Mss.] || At Ἐπιλήθομαι, Obliviscor, Od. E. (324.) de Ulysse, qui mergebatur, Ἀλλ' οὐδ' ὣς σχεδίης ἐπελήθετο, τειρόμενός περ, Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς, Hesiod. Ἔργ. (1, 273.) Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν, Aristoph. N. (785.) Ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύ γε, Statim oblivisceris. In h. autem l. Il. (H. 452.) Τοῦ δ' ἐπιλήσονται ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε, positum esse ἐπιλήσονται pro ἐπιλανθάνονται annotatur. Pass. autem D signif. dicitur ἐπιλέλησμαι, Oblivioni traditus s. datus sum, Oblivione tectus et obrutus sum, In oblivionem veni, In oblivione jaceo. Sic et ἐπελήσθην. [" Ἐπιλήθομαι, Ilgen. Hymn. 668. Ruhnk. ad H. in Cer. p. 3. Porson. ad Hec. 283. Ἐπίληθον, Epigr. adesp. 336." Schæf. Mss. * " Ἐπίλησις, Schol. Pind. Π. 1, 87. 91." Boiss. Mss.] Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ, ἡ, Obliviosus, Quem facile capit oblivio, Cui facile surrepit oblivio: interdum etiam Oblitus, Quem cepit oblivio, Immemor, cum sc. additur gen. Æschin. (85.) Ὅταν καταφεύγῃς ἐπὶ τοὺς τοιούτους λόγους, ἢ τοὺς ἀκούοντας ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. Synes. Ep. 57. Καταχωννύμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν, ἐμαυτοῦ τε ἐπιλήσμων εἰμί, καὶ τῶν πραγμάτων ζημίαν ποιῶ, Obrutus ab ipsis, non memini mei, s. dignitatis meæ. Sic Æsch. Τῆς ἑαυτοῦ διαθήκης οὐκ ἐ., Non oblitus, immemor. Et Xen. (Ἀπολ. 6.) Ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερον, Eorum quæ didici minus memorem. Aristoph. autem DIXIT Ἐπιλησμότατος pro Ἐπιλησμονέστατος, quasi ab Ἐπίλησμος, N. (789.) οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ Ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον; Cic. de Senect. Stultus et obliviosus senex. Pro ἐπιλήσμων vero dici etiam ἐπιλησμονὴς annotatur in VV. LL.; sed sine exemplo, putoque errori occasionem dedisse comparativum ἐπιλησμονέστερος. [" Ἐπιλήσμων, Phryn. Ecl. 182. 208. Thom. M. 576. Herodian. 471. et n. De superl., Kuster. Aristoph. 59. Ἐπιλησμότατος, ἐπιλησμονέστατος, Pierson. ad Herodian. 463. Act. Traj. 1, 228." Schæf. Mss.] Ἐπιλησμοσύνη, ἡ, Oblivio, Suid. e Cratino, [" Phryn. Ecl. 209. Kuster. Aristoph. 60. Act. Traj. 1, 228." Schæf. Mss.] " Επιλησμονή, Oblivio," [" Phryn. l. c. Traj. l. c." Schæf. Mss. Cf. Πλησμονή. * Ἐπιλησμονείη, Hesychio * ἐπιλαθείη.] Ἐπιλήσμη, pro eod. ex Alexide, apud eund. Suid. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 78. Kuster. Aristoph. 60. Act. Traj. 1, 228." Schæf. Mss.] At Ἐπιλησμονή in VV. LL. perperam ex Aristoph. Schol. pro Ἐπιλήσμονι. [* Ἐπίληστος, unde] Ἀνεπίληστος, ὁ, ἡ, Qui oblivioni tradi non potest, Oblivione indelebilis, ut ἄληστος supra, [" Heyn. Hom. 6, 302. 8, 294." Schæf. Mss. * " Ἀνεπιλήστως, Suid. v. Ἀλαστήσειεν." Kall. Mss.] " Εὐεπί-" ληστος, Obliviosus, Facile obliviscens, opp. τῷ " μνημονικὸς, Theophyl. (Ep. 7.) Κολάκων γὰρ φύσις " καὶ μνημονικὸν πρὸς κακίαν, καὶ τῶν ἀγαθῶν εὐεπί-" ληστον." [* Ἐπιληστικὸς, Eust. Od. Δ. p. 164, 14. * Καταλήθω, Il. X. 389.]

Λήθη, ἡ, Oblivio, Memoria abolita, Plut. (8, 579.) συμπτώματα τῆς μέθης enumerans, Τρόμοι μὲν ἄρθρων, ψελλισμοὶ δὲ γλώσσης, πλεονασμοὶ δὲ λαλιᾶς, ὀξύτητες δὲ ὀργῆς, λῆθαί τε καὶ παραφοραὶ διανοίας: Erot. Λήθη δὲ λόγων, λήθη δὲ πάτρας. Sicut vero ap. Lat. dicitur Oblivio aliquem capere, ita λήθη αἱρεῖν ap. Græcos! Il. B. (33.) μηδέ σε λήθη Αἱρείτω, εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνίῃ. Cave te horum mandatorum oblivio capiat. Eod. sensu Dem. (320.) Ἡ τοσοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἅπαντας ἔχειν ὥστ' οὐ μεμνῆσθαι τοὺς λόγους οὓς ἐδημηγόρεις. Item Tradere oblivioni et παραδιδόναι λήθῃ sibi respondent, Lucian. (3, 241.) Ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, Hanc totam partem oblivioni tradidisti. Item ἐμποιεῖν λήθην, quod Hom. dicit ἐπιλήθειν et ἐκληθάνειν, Isocr. ad Dem. 2. Ὥστε μηδὲ τὸν ἅπαντα χρόνον δύνασθαι λήθην ἐμποιῆσαι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. Eo sensu Æschin. (83.) Ἑτέρων παρεμβολῇ πραγμάτων εἰς λήθην ἡμᾶς βούλεται τῆς κατηγορίας ἐμβαλεῖν: quod Oblivione obruere dicunt Lat. || Λήθη fingitur etiam Dea quædam oblivionis, quam Lat. quoque Lethen appellant, Plut. (8, 817.) Οὐκ ὀρθῶς οἱ παλαιοὶ παῖδα Λήθης τὸν Διόνυσον· ἔδει γὰρ πατέρα προσαγορεύειν: (238.) commemorat quendam τῆς λήθης τόπον, sicut Aristoph. quoque B. (186.) τὸ Λήθης πεδίον. Est et Λήθης Fluvius quidam, Plut. (7, 104.) e Cicerone de D. Bruto, Λυσιτάνειαν ἐπελθὼν, καὶ πρῶτος ἐπέκεινα στρατῷ διαβὰς τὸν τῆς Λήθης ποταμόν: [cf. Strabo 3. p. 410. Sieb.] Lucian. (1, 170.) Καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιών. De quo Lucan. 9. Quam juxta Lethes tacitus perlabitur amnis, Infernis, ut fama, trahens oblivia venis. Et Ovid. Non ego, si biberes securæ pocula Lethes, Excidere hæc credam pectore posse tuo. [" Toup. Opusc. 1, 254. Jacobs. Spec. 103. Τὸ τῆς λ. γῆρας, Toup. Emendd. 4, 458. Heind. ad Plat. Phædr. 346. Λ. ἔχειν τινὸς, Boiss. Philostr. 486. Λήθην ποιεῖσθαι, ad Herod. 206." Schæf. Mss.] Dorice autem DICITUR Λάθα pro Λήθη, Oblivio, Plut. (6, 420.) Ἅπαντες αἶδαν ἦλθον καὶ Λάθας δόμους. [* Ληθομέριμνος, Orph. H. in Noct. 6.]

Λήθαργος, ὁ, ἡ, Qui cito obliviscitur alicujus rei, ὁ τῇ λήθῃ ταχὺς, Eur. Schol. Similiter autem Hesychio est ὁ ἐπιλήσμων, et Suidæ. Sed et equorum οἱ ἀβλεμεῖς καὶ νωθροὶ dicuntur λήθαργοι, ut Iid. tradunt: qui sc. natura sua ignavi et torpidi sunt, ac calcarium cito obliviscuntur. Sic e Zenodoto λήθαργοι affertur pro Torpidi ac segnes. Λήθαργος SIVE Ληθαργία, Frigida et humida cerebri intemperies a'

pituita frigidiore et humidiore cerebrum madefaciente, febrem lentam, oblivionem, marcorem, inexpugnabilem pene dormiendi necessitatem inducens. Oportet autem humorem, a quo fit, frigidum esse et simul humidum: alioqui non jam λήθαργος, sed κατοχὴ s. κατάληψις excitatur, medius inter phrenitidem et lethargum affectus: quem tamen Alex. Trall. sub lethargo comprehendit, et non legitime Lethargum appellat. Consequitur autem febris lethargum, qua in re, præter alias differentias, a caro lethargus differt; febris enim τὸν κάρον solet præcedere, eaque vehementior: itaque sopores, qui per febrium circuitus συμπτωματικῶς ægrotos premunt, magis καρωτικοὶ sunt quam ληθαργικοί; est enim ὁ κάρος velut Symptoma quidam, λήθαργος per se consistit, et cerebri actiones labefactat. Hæc inter alia e Gorr., qui post duas lethargicorum differentias, addit, omnes esse obliviosos, stupidos, mente captos, crebro oscitare et hiare, ac sæpe hiante ore persistere, velut os claudere oblitos: urinæ, quam reddunt jumentorum lotio similem, sæpe in manus sumta matula, se tenere non meminisse. Celsus dicit phrenesi esse contrarium; esse enim in eo marcorem et inexpugnabilem pene dormiendi necessitatem, cum in illa sit difficilis somnus et promta ad omnem audaciam mens. Plin. modo Lethargum vocat, ut et Celsus et alii, modo Veternum. Horat. Grandi lethargo oppressus, Quintil. Gravi lethargo pressus. [" Phryn. Ecl. 183. 208. Thom. M. 575. Jacobs. Anth. 6, 71. 104. 181. 7, 258. Bentl. ad Callim. 313. Herodian. 471. et n., ad Charit. 322. Verh. ad Anton. Lib. 152. LB." Schæf. Mss.] ET Ληθαργικοί, Qui eo morbo laborant. Marc. Empir. Ad diutinos capitis dolores, etiam veternosos, quos Græci ληθαργικοὺς vocant, et phreneticos. Similiter et Plin. 20, 4. cum dixisset veternosis prodesse quam acerrimos rhaphanos mandere, paulo post addit, Hydropicis quoque ex aceto aut sinapi sumti, et lethargicis. Horat. quoque dicit Lethargicus. [" Phryn. Ecl. 183." Schæf. Mss. * Ληθαργώδης, Diosc. Ther. c. 15.] Ληθαργίζω, Lethargo laboro, Marcore et inexpugnabili pene dormiendi necessitate oppressus sum, s. Inexcitabili somno oppressus sum, ut Seneca loquitur. [Schol. Pind. N. 6, 30. * "Ληθαργέω, Oblivione obruo, Chrys. Hom. 141. T. 5. p. 888, 13. Τέθαπται ἡ Δαλιδὰ, λεθηγάργηται ἡ Ἰεζάβελ." Seager. Mss.] Εὐληθάργητος, Qui facile labitur in lethargum. Ceterum capitur et alia SIGNIF. Λήθαργος, a λήθω pro Lateo; nam Hesychio λήθαργος est ὁ ἐπίβουλος, καὶ κύων ὁ προσαίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων: quod posterius ap. Suid. quoque reperio: quamvis Eust. ea signif. non λήθαργος, sed λάθαργος et λαίθαργος scribi annotet, de quo paulo infra. [Cf. Philostr. Apoll. 7, 14. Ἐοίκασι δ' αἱ μὲν τοῖς θερμοῖς τε καὶ ἑτοίμοις τῶν θηρίων, αἱ δὲ τοῖς μαλακωτέροις τε καὶ ληθάργοις.]

Ληθαῖος, Lethæus, Oblivione obruens, Synes. de Insomn. (141.) Ὅτε μὲν ἂν ἐξελθούσαις γένοιτο πόμα ληθαῖον, ἄλλος εἰπάτω, Poculum lethæum, obliviosum, oblivionis. Virg. Amnem Lethæum dicit; Ovid. Aquas Lethæas; Lucan. Ripæ Lethææ oblivia. Et ληθαῖον ὕπνου πτερὸν, i. e. τὸ λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦν, s. ἐπίληθον, ut Hom. loquitur. Callim. Hymno in Del. (233.) Κείνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης, Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει. Sic Virg. G. 1. Urunt lethæo perfusa papavera somno. || Ληθαία, λαθραία, Clandestina, Hes. [" Wakef. S. Cr. 4, 252. Jacobs. Anth. 9, 24. Brunck. ad Theogn. 1168." Schæf. Mss. * Ληθώδης, Thom. M. 575. Etym. M. Hes. v. Κῶμα.]

" Ληθημόνοισι, Hes. ληθάργοις."

[* Ληθικὸς, Schn. Lex. sine exemplo.]

Ληθεδὼν, όνος, ἡ, Oblivio, i. q. λήθη. Apud Suid. ex Epigr. Εἰς ταχινὴν ἔρρει τοιάδε ληθεδόνα: ut Lat. In oblivionem venire pro Oblivione obrui s. tegi. [" Tull. Laur. 3. Agathias 45. * Ληθηδὼν, Act. Traj. 1, 238." Schæf. Mss.] " Apud Hes. Λήθεδον, exp. " λύσις: sed suspectum." Ληθεδανὸς, i. q. ληθαῖος, Lucian. (2, 310.) Ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. Hom.

A dicit ἐπίληθον, Oblivionem inducens.

Ληθότης, ἡ, Oblivio, ἡ ἐπιλησμοσύνη, Suid.

Ληθηκὲς, Hesychio εἰς λήθην ἄγον τὸ φάρμακον, ubi puto expungendum τὸ, [" ad Mœr. 79." Schæf. Mss.] AT Λήθιος eid. Hes. est λαθραῖος, Clandestinus.

[* Λῆθος, Dor. λᾶθος, Theocr. 23, 24.]

Derivata ab aor. 2. ἔλαθον, s. ἐλαθόμην.

Λαθίνοστος, ὁ, ἡ, Redire oblitus, ὁ βραδύνων ἐπανελθεῖν, Hes. Λαθίποινος, Punire oblitus: λαθίποινον, οὐ τιμωρούμενον, Hes. AT Λαθίπονος, Laborum et molestiarum oblitus, ἐπιλήσμων τῆς λύπης, Schol. Soph. Aj. [711. Trach. 1023.] Λαθήβης, Juventæ oblitus s. immemor: de grandævo, cui in extrema senecta juventæ nulla memoria superest; est enim ea ætas obliviosa: ut Aristoph. dicit ἐπιλησμότατον γερόντιον. Hes. λαθήβας simpliciter exp. γέροντας.

Λάθος, τὸ, Oblivio, i. q. λήθη: Negligentia, VV. LL. Λάθει ap. Hes. ἀκηδίᾳ, Incuria. ET Λαθοσύνη pro eod., quod potius Dor. est PRO Ληθοσύνη, [" Jacobs. Anim. 92. Markl. Iph. p. 392." Schæf. Mss.]

B Λαθικηδὴς, Curarum Oblivionem inducens, Curas oblivione tegens, Il. X. (83.) εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον, Τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον, i. e. λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦντα, ut Hes. exp., cui λαθικῆδες est etiam πανσίλυπον, * λυσίκακον. Item Synes. Ep. 146. Ἑλένη μὲν οὖν τὸ λαθικηδὲς φάρμακον Πολυδάμνα πόρε Θῶνος παράκοιτις: alludens ad Od. Δ. 220. φάρμακον—Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων. Plut. (8, 609.) de ebrietate, Ὑπνοφόρος καὶ λαθικηδής. Apud Hes. scribitur λαθικήδης. [" Ad Mœr. 79. Crinagor. 16. Porson. Med. p. 43. Heyn. Hom. 6, 382." Schæf. Mss. * Λαθιμηδὴς, Theophyl. 3, 655.] Λαθίφθογγος, Vocis oblivionem inducens, Faciens ut loqui obliviscamur, Hesiod. 'A. (131.) ὀϊστοὶ Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες. Λαθίφρων, Cujus mens obliviosa est, Obliviosus, ἐπιλήσμων, Hes. Mentis suæ oblitus, i. e. Stultus, Demens, ἄφρων, Eid. Λαθιφροσύνη, Oblivio, Dementia. Citatur ex Apoll. Rh. 4, (356.) sed non exp. [Λαθηφροσύνη in var. lectt.]

Λάθιος πηγὴ, Fons lethæus, Fons cujus aqua pota

C omnium rerum oblivionem menti inducit. In Lex. meo vet. Λάθιος κρήνη περὶ τὴν Οἴτην· ἥτις οὕτως ὠνόμασται διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα πιόντα ἐξ αὐτῆς, ἐπιλαθέσθαι τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν.

Λαθάδαν, Clam, Clanculum, Latenter, λάθρα, Hes.: ap. quem reperio ET Λαθασμῷ, quod exp. λήθῃ, λησμοσύνῃ a nom. Λαθασμὸς, Oblivio. ITEM Λάθαργος, Clandestinus, λαθραῖος, ut Ipse exp. Et λάθαργοι κύνες Eid. οἱ λαθραίως δάκνοντες: ut et supra λήθαργος, et mox λαίθαργος. Eid. λήθαργοι sunt etiam σκώληκες: vel τὰ ξυόμενα ἀπὸ τῆς βύρσης ὑπὸ τῶν ἀρβήλων. Nicandri vero Schol. λαθάργους exp. τοὺς ὑμένας et τὰ ξύσματα τῶν δερμάτων, in Θ. 422. Οἷον ὅτε πλαδόωντα περὶ σκύλα καὶ δέρη ἵππων Γναμπτόμενοι μυδόωσιν ὑπ' ἀρβήλοισι λάθαργοι: ita λάθαργοι erunt Ramenta, quæ e pellibus decidunt, dum σμίλαις raduntur. [" Phryn. Ecl. 209." Schæf. Mss.] Pro Λάθαργος in priori signif. dicitur ETIAM Λαίθαργος: unde λαιθάργῳ ποδὶ ap. Hes. λαθραίῳ, Clandestino s. Latenti pede. Et λαίθαργοι κύνες, Eid. οἱ κρύφα δάκνοντες, Qui clam et

D latenter mordent. Sic et in Lex. meo vet. λαίθαργος κύων, ὁ λαθραίως δάκνων. Soph. ap. Eust. Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ. Hoc vero λαίθαργος metaph. signif. ἐπίβουλον ἄνθρωπον, κρύφα βλάπτοντα· καὶ ἔστιν ἐκεῖνος, ὡσπερεί φασι, λαθροδήκτης, ἀπὸ κυνῶν. Eust. [" Jacobs. Anth. 6, 104. Bentl. ad Callim. 313. Brunck. Soph. 3, 519. Phryn. Ecl. 219. ad Herodian. 471." Schæf. Mss.]

Λάθρα, Clam, Clanculum, Latenter, Plut. (7, 91.) derivans Calendæ a Celare s. Clam, Ὀνομάζουσι τὸν μὲν ἀφανισμὸν αὐτῆς καὶ τὴν κρύψιν, καλάνδας, ὅτι πᾶν τὸ κρύφα καὶ λάθρα, CLAM, καὶ CELARE, τὸ λανθάνειν. Apud Athen. 13. Κλίμακα αἰτησάμενον εἰσβλῆναι λάθρα. Item cum gen. ap. Eur. Andr. (310.) Λάθρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς, Clam filia mea, Inscia filia mea. ET Λάθρῃ pro eod. Od. P. (43.) ᾤχεο νηὶ Πύλονδε Λάθρῃ ἐμεῦ ἀέκητι φίλον μετὰ πατρὸς ἀκουὴν, Clam, Me inscia. || Λάθρα, Hes. exp. etiam ἠρέμα, ἡσύχως. || Eleis λάθρα sunt αἱ δίκαι, ut Idem annotat; at tunc nomen plur. erit a Λάθρον. AT Λαθρὸς idem videtur

accipere pro Clandestino recessu. ["Λάθρα, Cattier. Gazoph. Diod. S. 1, 234. ad Eur. Dan. 28. Λάθρῃ, Jacobs. Anth. 11, 320. Valck. Callim. 292. ad Theocr. 1, 96. Ruhnk. Ep.Cr. 183. 250. Mitsch.H. in Cer. 199. 210. Ilgen. Hymn. 549. 556." Schæf. Mss. Scribitur λάθρῃ, cum ι subscr., ap. Lucian. 3, 457. * "Λάθρος, (i. q. λάθριος,) ad Charit. 730. Cattier. Gazoph. 59." Schæf. Mss. Inde * Λάθρως, Clam, Schn. Lex., at sine Auctore, ET] "Λαθροῦν, Hesychio βλάπτειν, Lædere, Nocere."

Λαθροδήκτης, ET Λαθροδάκνος, ὁ, ἡ, (η, ον,) Clam mordens, Clanculum et latenter mordicans: prioris exemplum habes in Λαίθαργος: posterioris hoc extat, Epigr. (Anal. 2, 205.) in Grammat. Ἔρῥοιτ' εὐφώνων λαθροδάκναι κόριες, Cimices eloquentiam clanculum Mordicantes, i. e. Eloquentiæ clandestini obtrectatores. ["Λαθροδάκτης, (sic,) Jacobs. Anth. 7, 258. Bentl. ad Callim. 313. Brunck. Soph. 3, 519. Λαθρόδακνος, (sic,) Antiphanes 5. Thom. M. 549." Schæf. Mss. * Λαθροδάκνης dat Schn. Lex. et quidem rectius. Λαθροδήκτης, Phrynichus Bekkeri p. 50. Photius ap. Œcum. in Ignatii Epist. 220. 640. Vide Schn. Lex. Suppl. Λαθροδάκτης κύων, Palladii Vita S. Chrys. c. 6. p. 53. * Λαθροκακοῦργος, Marcus Eremita p. 31. * Λαθρόνυμφος, Lycophr. 320. * "Λαθρόπορος, ad Herodian. Epimer. 75. * Λαθροπόρως, Acta Jun. Bacchi 98." Boiss. Mss. * Λαθρόπους, Anal. 2, 204. * Λαθροφάγος, Hes. 412. "Suid. v. Ζοφοδερκέας, Basil. inter Scholia in Jo. Climac. 214." Boiss. Mss.] Λαθροφαγεῖν, Clam et furtim comedere, J. Poll. (6, 40.) e Metagene. [Anecd. Bekk. 106. * "Λαθροφαγία, Schol. Jo. Climac. 101." Boiss. Mss.]

Λαθραῖος, Clandestinus, Clancularius, Latens, Occultus, Eridanus ap. Athen. (568.) Μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονὴν, Καὶ μὴ λαθραίαν κύπριν αἰσχίστην. Ibid. Eubul. Ὅστις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρα. Pro λαθραίαν κύπριν Phocyl. dicit γαμοκλοπέειν, et Lat. Furtivos concubitus, s. Furtivam venerem. ["Eur. Ion. 45. Wakef. Trach. 377. 383. Eum. 635." Schæf. Mss. * Λαθραιόδηκτος, Photius Œcumenii 671.] Λαθραίως, Clandestino, Clam, Clanculum, Latenter, κρύφα, Suid. ["Alciphr. 334. ad Anton. Lib. 226. Verb. Cum gen., Bast Lettre 163." Schæf. Mss. * Λαθραιότης, Procop. Anecd. 74.]

Λαθρηδὸν ET Λαθρηδὰ, [Lucian. 3, 151.] Clandestino, Clam, κρύφα, Suid. [Apollon. de Adv. 611.]

Λαθρημαῖος in VV. LL. Spurius, Illegitimo coitu natus: ut λαθρίδιον γέννημα, paulo post. "Sed recti" us per ι scribitur λαθριμαῖος," ["Bast Lettre 116. Valck. Opusc. 1, 221." Schæf. Mss.]

Λάθριος, Clandestinus, Latens, Occultus, Epigr. λαθρίοις τενάγεσσι, ["Huschk. Anal. 27. Marcus Arg. 16. * Λαθρία, Jacobs. Anth. 7, 75." Schæf. Mss. * Λαθρίως, Diod. S. 149. 267. Job. 4, 12. Ed. Compl.]

Λαθρίδιος, Clandestinus, i. q. λαθραῖος, ut λαθρίδιον γέννημα, Fœtus s. Partus clandestinus: quod Eubulus per risum dixit παρθένου ἀνάσυρμα. J. Poll. Λαθριδίως, Clanculum, Clandestino, i. q. λαθραίως.

[Λαθρεύω, unde * "Λαθρευτικῶς, Anna C. 129." Elberling. Mss.]

¶ Λανθάνω, ήσω, a λήθω, unde formatur ut λαμβάνω a λήβω, μανθάνω a μήθω: aor. 2. ἔλαθον, pr. m. λέληθα, Lateo, Celo: sicut a Plut. paulo ante in Λάθρα exp. Xen. K. Π. 6, (4, 2.) Καὶ λανθάνειν μὲν ἐπειρᾶτο: in Symp. opp. ἔλαθες et κατάδηλος ἐγένου. Isocr. Evag. Οὐδ' αὐτὸς λαθεῖν ἐζήτησε, Ne ipse quidem clam tulit, Thuc. 8. Λαθόντες τὸ πλεῖστον τοῦ πλοῦ καὶ φθάσαντες, Latenter confecta navigatione. Sic 3, (112.) Ἔλαθόν τε καὶ ἔφθασαν προκαταλαβόντες, Clam præoccuparunt: (106.) Ἔλαθον καὶ προσέμιξαν τοῖς Ἀμπρακιώταις, i. e., λαθόντες προσέμιξαν. Et τὰ λανθάνοντα, Quæ latent et occulta sunt. Ita Plut. (8, 58.) dicit eam esse φιλοπευστίαν τῶν ἐν ἀποκρύψει καὶ λανθανόντων. Sic ap. Herodian. 4, (9, 1.) Οὐκ εἰδὼς τὴν τοῦ βασιλέως λανθάνουσαν γνώμην: 8, (8, 5.) Αἰφνιδίως ἣν εἶχον γνώμην λανθάνουσαν ἐξέφηναν. Sic, λαθεῖν τὸ μέλλον βουλόμενος. Aliquando cum accus. personæ construitur et partic.; quorum tamen alterum nonnunquam omittitur: h. e., vel accusativus vel participium. Od. Θ. (93.) Ἔνθ' ἄλλους μὲν
A πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων, Il. X. (277.) * Ἂψ δ' Ἀχιλῆι δίδου· λάθε δ' Ἕκτορα ποιμένα λαῶν, Ψ. (326.) Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω, Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι· οὐδέ με λήσει. Ita aliquis dicitur λαθεῖν τινὰ ποιούμενός τι, Cum clam s. inscio eo facit, Cum latenter et eo non animadvertente cogitata perficit et ipsum quasi fallit. Sic Thuc. 1, (65.) Ἔκπλουν ποιεῖται λαθὼν τὴν φυλακὴν, Enavigat clam præsidio. Æschin. (67.) Ὁρώντων, φρονούντων, βλεπόντων ἔλαθον ὑμῶν ὑφελόμενοι, Xen. (K. Π. 42, 3.) Ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες, Clam nobis fugerunt: (3, 1, 11.) Ἔλαθες προκατασκευάσας, Clam antea struxisti. Lucian. (3, 517.) Λανθάνομεν αὐτὸν οὐ τεχνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, Nostræ technæ, molimina et consilia eum non latent; Non latere eum possumus, quidquid machinemur. Et sine casu ap. Aristoph. (Ἐκκλ. 98.) λήσομεν ξυστειλάμεναι θαἰμάτια, Latebit eos nos succinxisse vestimenta, Non sentient nos vestes succinxisse. Et cum partic. pass. Dem. Ἔλαθεν ἐμὲ διεφθαρμένος, Clam
B me et inscio me corruptus est. Isocr. ad Phil. Λήσουσιν ἡμᾶς τοσοῦτοι γενόμενοι τὸ πλῆθος, Latebit nos tantum eorum esse numerum. Item λέληθα ὅτι, Isocr. Paneg. Οὐ λελήθασιν ὅτι ἐπαινοῦσιν, pro οὐ λελήθασιν ἐπαινοῦντες. Dicitur etiam aliquis seipsum λανθάνειν ποιῶν τι vel πάσχων τι, Cum imprudens id facit, Cum ignorat se id facere, s. Cum non sentit et animadvertit se illud facere, vel sibi id accidere, Plut. de Def. Orac. Οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγονότες, Minime vero nos imprudentes in isto sermone alieno absurdoque versamur, Xen. (Œc. 18, 9.) Ταῦτα τοίνυν ἐλελήθειν ἐμαυτὸν ἐπιστάμενος: (15, 11.) Οἴομαι δὲ πάνυ καὶ λεληθέναι πολλὰ σεαυτὸν ἐπιστάμενον αὐτῆς, Existimo te multa admodum hujus artis scire, quæ tu te ignorare putes. Frequentius vero accus. personæ omittitur, Athen. Ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας, Non animadvertit se in corpulentiam immodicam evadere. Alia hujus signif. exempla ap. Bud. habes p. 899. Sic Plut. de Def. Orac. Αὐτοὶ δὲ παραφυλάττωμεν αὐτοὺς, μὴ λάθωμεν
C ἀτόπους ὑποθέσεις καὶ μεγάλας τῷ λόγῳ διδόντες, Demus operam ne inepta et magna principia imprudentes in disputatione posuisse videamur. Synes. Ep. 51. Ἐλάθομεν ἐξηνυκότες ὅσον ἔδει. Non sensimus nos confecisse viæ quantum oportebat. Sic Aristoph. Σφ. (517.) Ἀλλὰ δουλεύων λέληθας, Ignoras te servire; s. οὐκ αἰσθάνει, ut alibi loquitur: N. (242.) Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; Unde insciens alienum æs conflasti? Alibi dicit, Οὐκ ἔγνως ὑπόχρεως γενόμενος. Item Plato, Λήσετε διαφθαρέντες, Imprudenter peribitis: Xen. (Ἀπ. 1, 2, 34.) Μὴ δι' ἄγνοιαν λάθω τι παρανομήσας, Ne quid per ignorantiam imprudens contra leges committam. In h. autem Plat. Phæd. 1. (c. 58.) Ἡμᾶς οὖν οἰκοῦντας ἐν τοῖς κοίλοις τῆς γῆς, λεληθέναι, καὶ οἴεσθαι ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν, Bud. interpr. Falli; sed et ita potest reddi, Nos ignorare habitare nos in cavis terræ locis, et putare supra terram habitare. Dicitur etiam res aliqua λανθάνειν τινὰ, ut Lat. Latere, pro Ignota et obscura esse, Aristoph. (N. 380.) τουτί μ' ἐλελήθει,
D Id me latuerat, Isocr. ad Phil. Οὐ λέληθέ με, Non me latet, Plut. de Lib. Educ. Μὴ λανθανέτω τοίνυν μηδὲ τοῦτο τοὺς πατέρας, Nec vero et hoc parentes lateat, Nec vero et hoc parentes ignorent.

Λανθάνειν dicuntur etiam quorum nomen obscurum est, Aristid. Panath. Μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ προέχειν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λανθάνειν, Magnum id est indicium hujus civitatis præstantiæ inde jam ab initio, nedum eam obscuro nomine non fuisse, Bud. 912. A partic. præs. λανθάνων et præt. med. λεληθὼς sunt duo ADVERB. Λανθανόντως ET Λεληθότως, Latenter, Clam, Ita ut nemo sentiat et animadvertat, λάθρα, λαθραίως, λαθριδίως, Herodian. 8, (2, 6.) Οἱ πλεῖστοι γὰρ αὐτῶν ἠγανάκτουν καὶ λανθανόντως ἤλγουν: 7, (9, 24.) Λανθανόντως δὲ εὔνοιαν ἑαυτῷ παρὰ τῶν στρατιωτῶν μνώμενος, Clanculum sibi militum animos concilians. || A Λανθάνομαι quoque s. potius Λήθομαι quædam tempora, pro Latere, Lucian. (1, 538.) Ἧκον ἐς τὴν Αἴγυπτον ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους, Quasi ibi clam inimicis suis

futuri, Putantes fore ut ibi suos inimicos laterent. A || Sed frequentius pro Obliviscor, sicut et λήθομαι. Cum gen. Od. M. (227.) Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς Λανθανόμην : A. (308.) οὔποτε λήσομαι αὐτῶν : I. (97.) νόστου τε λαθέσθαι : A. (65.) Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην ; Et λέλασμαι, Oblitus sum, Il. Ψ. (69.) Εὕδεις αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος : E. (834.) Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται : Od. N. (92.) ἀτρέμας εὗδε λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Dicitur etiam aliquis fortitudinis et strenuitatis suæ λελάσθαι, Oblitus esse, cum sui quasi oblitus succumbit. Il. (Λ. 313.) Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς ; Od. Ω. (40.) Κεῖσο μέγας μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων : cui opp. μνήσασθαι ἀλκῆς ap. Eund. [" Λανθάνω, Munck. ad Anton. Lib. 229. Verh., Valck. Anim. ad Ammon. 20. Toup. Opusc. 2, 252. Jacobs. Anth. 6, 264. Markl. Iph. p. 358. Act. et med., p. 74. ad Il. I. 533. Participium hujus verbi cum alio v., Clam, Longus p. 6. 21. Villois., cf. Toup. Append. in Theocr. p. 12. 17. Emendd. 2, 404. Λ. cum participio, Opusc. 1, 248. (ubi et de λάθε βιώσας,) 2, 251. Emendd. 1, 379. 2, 404. ad Lucian. 1, 404. 2, 265. Brunck. Aristoph. 2, 5. 3, 121. Fr. 219. Diod. S. 2, 305. et var. l., Heyn. Hom. 6, 495. Cum inf., Argum. Theocriti p. 4. Valck., Plut. 6, 229. Hutt. Conf. c. μανθάνω, Markl. Iph. p. 239. Toup. Opusc. 1, 249. ad Dem. de Cor. 266. Harl. Ed. 1. ; cum λαμβάνω, Toup. Emendd. 2, 404. Λαθεῖν et λαβεῖν conf., Wakef. Ion. 1047. Musgr. 1028. 1244. El. 546. Brunck. Aristoph. 1, 104. 137. Λαθεῖν et βαλεῖν, Musgr. Ion. 929. Λαθεῖν, λαβεῖν, λαλεῖν conf., Brunck. Aristoph. 2, 5. De fut., Jacobs. Anth. 9, 132. Λήσω, Lucian. Ep. 33. Λήσομαι, Wakef. S. Cr. 4, 52. Λήσῃς, Timon Sill. 15. Λ., ὅτι —, ad Xen. Mem. 3, 5, 24. Λ. ὡς —, Crusius ad Sueton. 2, 227. Λανθάνει με περί τινος, Schneid. ad Xen. Hier. 236. Λαθὼν, Markl. Iph. p. 13. Λέληθεν ἐμὲ, ὅτι —, Heind. ad Plat. Phædr. 221. Λεληθὼς, Valck. Anim. ad Ammon. 239. Λελάθοιντο, Phanocles, Ruhnk. Ep. Cr. 302. Λανθάνομαι, Obliviscor, Porson. in C Toup. Emendd. 4, 485. De constr., Musgr. Alc. 196. Λέλασται, Heyn. Hom. 5, 155. 6, 174. Λελασμένος, 416, Antip. Sid. 74. Thomas Patric." Schæf. Mss.]

[* " Λάθησις, Tzetz. Exeg. in Il. p. 71, 5." Schæf. Mss.] Λαθητικὸς, Qui latere potest, Aristot. Rhet. 1. Λαθητικοὶ δέ εἰσιν οἵ τ' ἐναντίοι τοῖς ἐγκλήμασιν· οἷον ἀσθενὴς περὶ αἰκίας, καὶ ὁ πένης καὶ ὁ αἰσχρὸς περὶ μοιχείας : de quibus paulo ante, Διὰ γὰρ ταῦτα δύνανται καὶ πράττειν καὶ λανθάνειν καὶ μὴ δοῦναι δίκην. Ἀλάθητος, ὁ, ἡ, Qui latere non potest, oblivioni mandari non potest, Suid. et Eust. [" Æsop. Fab. 16. p. 140. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss.]

[* Ἀπολανθάνομαι, Dionys. H. 1, 237. cf. Schæf. ad Longum 377.]

Διαλανθάνω, Lateo, Prorsus lateo. Et Διαλαθὼν ποιῶ τι, Clam aliquid facio, i. e. Insciis omnibus, Ita ut omnes lateat. Thuc. 3, (25.) Διαλαθὼν εἰσέρχεται ἐς τὴν Μιτυλήνην, Clam ingreditur. Item, Διαλανθάνει με τοῦτο, ut, Λανθάνει με τοῦτο, Hoc me latet, i. e. D Ignotum est et incognitum. Isocr. ad Nicocl. Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν, Neque enim id me latuit, Xen. (Ἀπ. 1, 4, 19.) Θεοὺς μηδὲν διαλαθεῖν, Deos nihil latere s. fugere. [" Xen. Eph. 92. Cum participio, Toup. Opusc. 1, 250. Lucian. 1, 25." Schæf. Mss.]

Ἐκλανθάνομαι, Obliviscor, i. q. ἐκλήθομαι, Il. Π. (602.) οὐδ' ἄρ Ἀχαιοὶ Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν. AT Ἐκλέλαθον, quod in VV. LL. in Ἐκλανθάνομαι ponitur, est AB Ἐκλήθω, Oblivisci facio, Oblivione obscuro, Il. B. 600. Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστὺν, Oblivisci prorsus fecerunt citharisticam artem : est autem ibi reduplicatio Ion. pro ἐξέλαθον, ut λελάβοντο pro ἐλάβοντο, et λελαθέσθαι pro λαθέσθαι. [" Ἐκλανθάνομαι, Heyn. ad Apollod. 117. Verh. ad Anton. Lib. 14. De constr., Musgr. Alc. 196. Ἐκλελαθὼν, Jacobs. Anth. 7, 40." Schæf. Mss.] " Ἀπεκλανθάνω, Obliviscor. Unde aor. " 2 med. ἀπεξελαθόμην, mutuatitius ex inus. th. ἀπεκ" λήθω. Pro eo Poëtæ dicunt ἀπεκλελαθόμην, Ion. " reduplicatione : Od. Ω. (393.) Ὦ γέρον, ἵζ' ἐπὶ " δεῖπνον, ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς, Obliviscimi" nique stuporis, quo perculsi estis." [* Ἐκλαθέσκω, Orac. Sibyll. 163. Ops.]

Ἐπιλανθάνω, Lateo, VV. LL. At ἐπιλανθάνομαι, Obliviscor, Plato de Rep. 3. Κλαπέντας μὲν γὰρ τοὺς μεταπεισθέντας λέγω καὶ τοὺς ἐπιλανθανομένους· ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει : Furto circumscriptos eos dico, qui ab opinione deducti sunt, quique oblivione capti, quippe his tempus, illis oratio ita sustulit, ut latuerit furtum, Bud. Xen. (K. Π. 1, 3, 9.) Ἐπιλανθάνομαι ὅτι ᾖσθα. Et alibi, Ἐπιλανθάνομαι λαβεῖν, Obliviscor accipere. Item cum gen. Dinarch. Ὡς ἐπιλησομένους τούτους τῆς σῆς πονηρίας, Quasi vero hi oblituri sint tuum scelus, Lucian. de Saltat. Ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ, Sui oblitus. Sic Dem. (289.) Ἐπιλελησμένος ἑαυτοῦ, Sui oblitus. Et Xen. K. Π. 8, (3, 4.) Τοῦ φθόνου ἐπελέλησο. Item cum accus. 3, (3, 24.) Καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθε ἥν τι ἐπιλανθάνωνται. Plato Epist. 7. Οὐδὲν B δεινὸν μή τις αὐτὸ ἐπιλάθηται, Metuendum non est ne quis id obliviscatur. Sic e Ceb. Theb. Ἐπελάθοντο γὰρ τὸ παρὰ τοῦ δαιμονίου πρόσταγμα, Genii præceptum dederunt oblivioni. [" Thom. M. 348. Verh. ad Anton. Lib. 14. LB., Valck. ad Chrys. 39. Brunck. ad Gnom. 329. Wakef. S. Cr. 1, 25. ad Herod. 219. 272. Musgr. Alc. 196. ad Lucian. 1, 525, ad Dionys. H. 4, 2188." Schæf. Mss.]

[* " Καταλανθάνω, ad Charit. 498." Schæf. Mss.]

Παραλανθάνω, Lateo, Herodian. 4, (15, 7.) de tribulis et ferramentis quibusdam acutis quæ ad hostium exitium dispergebantur, Παραλανθάνοντα δὲ ἐν ταῖς ψάμμοις, καὶ οὐ καθορώμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἢ τῶν καμηλιτῶν, ὀλέθρια ἦν αὐτοῖς, Sub arenis latentia, et quæ non conspiciebantur. Dicitur etiam aliquid παραλανθάνειν τινὰ, ut λανθάνειν et διαλανθάνειν, et Lat. Latere. Isocr. Hel. Encom. (7.) Οὐμὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτον μικρόν τι παρέλαθε : Busir. (21.) Ὡς οὐδέ σε τοῦτο παρέλαθε : Panath. Ὡς εἴ τι παρέλαθεν ἡμᾶς C ψευδῶς εἰρημένον, ἐκεῖνος κατιδὼν δηλώσειεν ἡμῖν. [" Plato Hipp. 167." Schæf. Mss. * " Συλλανθάνω, Geop. 807. * Ὑπολανθάνω, Ælian. V. H. 195." Wakef. Mss. " Cattier. Gazoph. 92." Schæf. Mss.]

ΛΑΘΥΡΟΣ, ὁ, Cicercula, Gaza : quam cicerculam Plin. 18, 12. scribit esse minuti ciceris, inæqualis, angulosi, veluti pisum. Theophr. H. Pl. 8, 3. de leguminum differentiis, Τὰ δὲ προμηκέστερον (τὸ φύλλον ἔχει,) οἷον ὁ πισὸς καὶ ὁ λάθυρος καὶ ὁ ὠχρός : paulo post, Τὰ δὲ ἐπιγειόκαυλα, καθάπερ ὠχρὸς, πισὸς, λάθυρος. Plut. (7, 153.) scribit Pythagoricos aversatos esse fabas, Καὶ τὸν λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον, ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης, ad etymon alludens. [* Λάθυρον, Gl. Cicercula.] || Λάθυρος est etiam Regis nomen ap. Plin. AT Λαθυρὶς, Herba quædam, quam Diosc. 4, 167. Tithymallum vocari scribit : cujus descriptionem ibid. reperies, et ap. Plin. 27, 11.

" ΛΗΤΩ, οῦς, ἡ, Latona, Mater Apollinis et Dia" næ : unde ille VOCATUR Λητογενής, Latona geni" tus," [Eur. Ion. 465.] " ET Λητοΐδης, Latonæ D " filius, ET Λητῷος, SIVE Λατῷος, Latonius : HÆC, " Λητωῒς κούρη, Latonæ filia, Epigr. Volunt autem " τὴν Λητὼ ex eo dictam, quod sit ἐπιλησμική τῶν " κακῶν." [Vide Plat. Cratylo 406.] " Λατῷος, Dor. " pro Λητῷος : Paus. Att. Ἀπόλλωνος ἱερὸν Λατῴου." [" Λάτὼ, Plut. Mor. 4, 497. Λητοΐδης, Jacobs. Anth. 6, 117. 9, 207. ad Herod. 82. (Hom. H. in Merc. 158. 261. 403.) Λητωῒς, Alex. Æt. 4. Cattier. Gazoph. 41. Λητῷος, Jacobs. Anth. 7, 60. 188. 9, 289. 11, 161. 11, 352. Epigr. adesp. 115. Toup. Opusc. 2, 121. 130. Λητῴα, ad Mœr. 235." Schæf. Mss. * Λητογένεια, Æsch. S. c. Th. 149. * Λητῷον, Templum Latonæ, Athen. 614. * Λητωϊὰς, Opp. K. 1, 109.]

ΛΗΙΤΟΣ, Publicus, δημόσιος : ut Hes. scribit in verbo Ληϊτουργεῖν. Idem autem et Plut. testatur, sc. λήϊτον olim appellatum fuisse τὸ δημόσιον : unde etiam derivatum esse verbum Λειτουργεῖν. Herod.

autem 7, (107.) Achæorum vocabulum esse scribit: A significans illis Prytaneum, i. e. Curiam. [“ Λήϊτος, Thom. M. 573. Ammon. 89. Valck. Anim. 144. ad Herod. 597. Mœr. 252. et n. Λήϊτον, ibid. Valck. l. c.” Schæf. Mss.] “ Λητὸν, Idem esse dicit δημό- “ σιον, Publicum: quod supra λήϊτον. Sic Λητουρ- “ γὸς, affertur pro λειτουργός: ET Λητουργεῖν pro “ λειτουργεῖν, Publicum obire munus. Sed hæc scr. “ potius per ι subscr. s. ascriptum τῷ η: ut sane “ scriptum ap. Plut. Probl. Rom., ubi scribit λῆτον “ ad suam usque ætatem ἐν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων “ νόμων τὸ δημόσιον scriptum inveniri. Ubi etiam “ rectius properispomenως λῆτον ut λεῖτον.” [“ Λῆ- τος, ad Herod. 597. Λῆτος, Λῆτος, ad Mœr. 253. Ammon. 89. Valck. Anim. 144. Λητουργὸς, Thom. M. 573. Λητουργέω, ibid. ad Mœr. 252. 301. Ammon. 89. 243. Valck. l. c.” Schæf. Mss.] “ Λάϊτον, “ Hesychio τὸ ἀρχεῖον, Archivum: afferenti et Λαΐτων “ pro δημοσίων τόπων, Dorice pro ληΐτων. Perperam “ ap. Suid. Λαιετὸν τὸ ἀρχαῖον: et Λαιστρὸν, τὸ πρυ- “ τανεῖον, pro Λάϊτον, ἀρχεῖον s. πρυτανεῖον.” B [“ Λάϊτος, Valck. Anim. ad Ammon. 145. ad Herod. 597. Λάϊτον, Ruhnk. Ep. Cr. 87. Valck. l. c. * Λεΐ- τος, * Λεῖτος, ibid. ad Mœr. 252. ad Herod. l. c.” Schæf. Mss. Λειτὰ, Photio τὰ δημόσια. AT] “ Λει- “ τὸν Hes. exp. βλάσφημον, Blasphemum, Male- “ dicum.”

Ληϊτουργὸς, q. d. Opus publicum faciens, quod ad publicum pertinet, Qui munus aliquod publicum obit, Minister publicus. Ab Hes. ληϊτουργοὶ exp. ὑπουργοὶ et δημιουργοί. [“ Thom. M. 573.” Schæf. Mss.] Ληϊτουργέω, Opus aliquod publicum facio etc., ut dicetur in Λειτουργέω. [“ Ad Mœr. 252.” Schæf. Mss.] Ληϊτοάρχαι ap. Hes. Qui præerant sacrificiis, et ταῖς ἑστιάσεσι: quod sc. hæc publice fierent. [* Λήταρχος, Lycophr. 901.]

Λειτουργὸς, ὁ, pro ληϊτουργὸς, de quo dictum modo fuit, et idem signif. Λειτουργὸς, Munifex, in castris, ap. Polyb. (3, 93, 5.) Bud. Dicitur etiam λειτουργὸς θεοῦ, θεῶν, Minister Dei. Utitur Plut. itemque Philo. Paulus eod. modo dixit λειτουργὸν C Ἰησοῦ Χριστοῦ, ad Rom. 15, (16.) In Epist. autem ad Hebr. 8, (2.) legitur Τῶν ἁγίων λειτουργός: 1, (7.) de angelis, Καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ, πυρὸς φλόγα. Apud Dionys. autem de Eccles. Hier. λειτουργοὶ sunt Diaconi, ut ἱερεῖς, πρεσβύτεροι, etc. Bud. [“ Valck. Anim. ad Ammon. 145. Thom. M. 573.” Schæf. Mss.] Λειτουργία, Ministerium publicum, Munus publicum: ut ejus qui τριήραρχος, ejus qui χορηγὸς, ejus qui ἑστιάτωρ, ejus qui γυμνασίαρχος appellabatur: quæ a Schol. Dem. recensentur. Videmus certe Isocr. τὸ χορηγεῖν inter λειτουργίας enumerare, Ἦ κάλλιον ἐχορήγησαν ἢ μεγαλοπρεπέστερον τὰς ἄλλας λειτουργίας ἐλειτούργησαν. Sic et τὴν τριηραρχίαν in Ejusdem Symm. Apud Polyb. sæpe de muneribus castrensibus, s. ministeriis. Et generalius quoque interdum pro Ministerium ap. Lucian. Bud. Sic etiam ap. Aristot. Œc. 2. ubi dicit uxorem esse ducendam οὐ μόνον ἕνεκα λειτουργίας τῇ φύσει, ἀλλὰ καὶ ὠφελείας, Non modo ut munere naturæ fungamur, Bud. || Publicum ecclesiæ munus, Munus quo quis fungitur in D Ecclesia, Functio muneris alicujus ecclesiastici, Ministerium quod obitur circa cultum Dei, quod vulgo Le service divin. Theodor. H. E. 4. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, καὶ τὴν ἑσπερινὴν λειτουργίαν συνήθως ἐπιτελέσας, Vespertinis precationibus peractis, Bud. Peculiariter autem Cœnam Domini, λειτουργίαν dixerunt Theologi quidam Græci, sicut et ἱερουργίαν. Paul. vero et pro Eleemosyna est usus aliquot locis. [“ Valck. Anim. ad Ammon. 185. Diod. S. 1, 316. ad Xen. Mem. 1, 2, 61. 1, 7, 4. Thom. M. 573. Coray Theophr. 299. 314.” Schæf. Mss.] Λειτουργικὸς, q. d. Ministerialis, Ministratorius, Ministrator, ut λειτουργικὰ πνεύματα, ad Hebr. 1, [14.] Λειτουργέω, Publicum munus obeo, Dem. (260.) Ἦν γὰρ αὐτοῖς ἐκ μὲν τῶν προτέρων νόμων συνεκκαίδεκα λειτουργεῖν, Xen. (Ἀπ. 2, 7, 6.) Τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν. Et λειτουργίαν λειτουργεῖν, vide in Λειτουργία e Dem. (1209.) Item pass. λειτουργεῖσθαι, et τὰ λελειτουργημένα, ap. eund. Dem. || Apud Eccles. Scriptt., pro Fungi publico ecclesiæ munere, Fungi aliquo munere ecclesiastico, Obire aliquod ministerium circa cultum Dei, Act. 13, 2. Λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ. Et ἱερεὺς λειτουργῶν, ad Hebr. 10. Ex Historia ecclesiastica affert Bud. λειτουργεῖν pro Fungi sacerdotali munere. Item pro Prædicationis officio fungi, ex Œcum. in Acta. || Sed ut λειτουργὸς ac λειτουργία, sic et hoc verbum λειτουργῶ generalius ad alia etiam munera s. ministeria extenditur: λειτουργεῖν τῷ σώματι, ap. Lys. Bud. vertit Munus personale obire. Athen. de nuptiis Alexandri loquens, 223(=538.) Ἐπὶ πέντε δὲ ἡμέρας ἐπετελέσθησαν οἱ γάμοι, καὶ ἐλειτούργησαν πάνυ πολλοὶ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, Ministrarunt, Bud. Ex Aristot. autem λειτουργεῖν περὶ τεκνοποιΐαν, pro Operam dare procreandis liberis. Apud Eund. pro Obire simpliciter, cum dicit ἐργασίαν λειτουργεῖν pro Munus obire, de Vita et Morte, Φανερὸν τοίνυν ὅτι μίαν μέν τινα ἐργασίαν λειτουργεῖ ἡ τοῦ στόματος δύναμις, ἑτέραν δὲ ἡ τῆς κοιλίας. [“ Ad Xen. Mem. 3, 4, 5. Œc. 2, 6. Mœris 252. et n., Toup. Opusc. 2, 79. Valck. ad Ammon. 243. Anim. 145. Ælius Gallus 1.” Schæf. Mss.] Λειτούργημα, i. q. λειτουργία, sed minus usitatum, [Plut. 6, 615. * Λειτουργησία, Philostr. V. Soph. 2, 612.] “ Ἀλειτούργητος, Immunis “ a muneribus publicis, Qui non cogitur obire mu- “ nera publica, Dem. (256.) in Psephismate quodam “ Byzantiorum, Καὶ τοῖς κατοικεῖν ἐθέλουσι τὰν πόλιν, “ ἀλειτουργήτοις ἦμεν πᾶσαν πρὸς τὰν λειτουργίαν,” [πασᾶν προσακτᾶν λειτουργιᾶν, Reisk.] “ Affertur “ et ἀλειτούργητος οὐσία ex Isæo. Ἀλειτουργησία, “ Immunitas ab obeundis muneribus publicis, τὸ οὐ “ λειτουργεῖν, ap. Strab. 13.” [J. Poll. 8, 156. “ Socr. H. E. 2, 23.” Mendham. Mss. * Ἀπολειτουργέω, Gl. Refungor, Diog. L. 3, 99. M. Anton. 10, 22. Ἀπολειτουργήσας, Gl. Defunctus, Emeritus. * “ Ἐκλειτουργέω, Isæus 186. Vide Reiskii not.” Seager. Mss. * Καταλειτουργέω, Dem. 956. Dionys. H. 2, 173. Isæus 340.] Συλλειτουργὸς, Socius s. Collega in obeundo munere quopiam publico. Et ap. Eccles. Scriptt., Eod. munere fungens in ecclesia. Bud. exp. etiam, Socius in sacerdotio, Fungens eod. sacerdotio: ut episcopi se invicem vocabant συλλειτουργοὺς, inquit Idem, qui etiam testatur ap. Theodor. H. E. frequens esse hoc vocab. [Schleusner. Lex. V. T.] Συλλειτουργῶ, ut Συλλειτουργῶ σοι, Eod. quo tu munere fungor. [* Ὑπολειτουργὸς, Stob. Ecl. Phys. 1, 49.]

“ Λιτουργοὶ δημοσίων, affertur pro Ministri publi- “ ci, qui potius λειτουργοὶ s. λητουργοί. Ita enim “ et Ammonius e Didymi Comm. in Il. 2. Λητουρ- “ γεῖν per η, et Λιτουργεῖν per ι, differunt: nam τὸ “ Λητουργεῖν signif. τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν: quia λῆτον “ dicitur τὸ δημόσιον, ut λήϊτον ἀμφεπένοντο. At vero “ Λιτουργεῖν, est κακὰ λέγειν, Maledicere.” [Cf. Λειτόν.] “ Hes. vero λιτούριον affert pro κακοῦργον, “ Maleficum.”

“ ΛΗΚΕΩ, Sono, Crepitum s. Strepitum cieo: “ unde volunt esse aor. 2 ἔλακον, et præt. med. λέ- “ λακα, de quibus supra in Λακεῖν. || Hes. ληκεῖ “ exp. non solum κροτεῖ, βοᾷ: afferens item ληκῆσαι “ pro πατάξαι, ὑλακτῆσαι: sed etiam φοβεῖ, Terret, “ crepitu sc. aut strepitu. Affert Idem ET Ληκᾶν “ pro πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι: at pass. ληκᾶσθαι exp. “ etiam περαίνεσθαι. Quomodo accipiendum quod “ Suidas ex Aristoph. (Θ. 493.) affert, μάλισθ' ὅταν “ ὑπό του ληκώμεθα τὴν νύχθ' ὅλην: quod et ipse “ exp. κινώμεθα, Subagitemur.” [“ Ληκέω, T. H. ad Plutum p. 404. Casaub. ad Athen. 40. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 44. Λέληκα, Munck. ad Anton. Lib. 69. Verh. Λέλακα, Brunck. ad Eur. Med. p. 381. Act. Traj. 1, 238. Eur. Hec. 674. 1096. Ληκάω, Ληκάομαι, T. H. l. c. ad Lucian. 2, 334. Pierson. ad Mœr. p. 6. Act. Traj. l. c.” Schæf. Mss. Cf. Λαικάζω, et Ληκαλέος sub v. Λεκαλέος. * Λήκω, Schol. Æsch. S. c. Th. 192. Arat. D. 182. φωνῇ περὶ πολλὰ λεληκώς. * Ληκίνδα, Apollon. de Adv. 562. Lucian. 2, 334. Λ. ἔπαιζεν, exp. Ludebat crepitu.] “ Ἀποληκέω, i. q. ἀποκροτέω, Crepito s. Crepo, Cre-

" pitum do: unde ἀπελήκησεν, quod Hes. exp. τοῖς A " δακτύλοις ἐψόφησεν, item ἀπεδήμησεν." [Suid. v. 'Οχεύω.] " 'Αναπολῃκοῦν εἴδωλον τοῖς δακτύλοις, " Suidæ κροτοῦν, * ἀνακροταλοῦν, Digitis, nimirum " Pollice et medio, crepitum edens. Sed scr. potius " divisim ἂν ἀποληκοῦν, ut habetur ap. Eund. v. " Σαρδανάπαλος: sic enim ibi, Τὸ γὰρ ἐφεστὼς τῷ " μνήματι ἄγαλμα, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας " πεποίηται, ὡς ἂν ἀποληκοῦν τοῖς δακτύλοις: vel po- " tius ὡσάν. In VV. LL. autem pejus adhuc ἀνα- " πολῃχοῦν: ap. Athen. ἂν ἐπικροτοῦν, ut videbis in " 'Επικροτέω, pro quo malim ἀποκροτοῦν: idem enim " valent ἀποκροτῶν et ἀποληκῶν." [" 'Αναπολῃχοῦν. Vatic. Prov. Append. 3, 91. p. 32. de Sardanapali statua, Τὸ γὰρ ἐφεστὸς (leg. ἐφεστὼς) τῷ μν. ἄ., ὑ. τ. κ. ἔ. τ. χ. π., ὥσ' ἀναπολῃχοῦν τ. δ. Schott.: pro ἀναπολῃχοῦν τοῖς δακτύλοις, quod Cic. Digitis concrepare dixit, in Mich. Apostolio est ἀνακροτεῖν." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] " Διαλεκμᾶσθαι, Hesychio est διασύρειν, διαμωκᾶσθαι. " Eust. vero (Il. Υ. 41.) ex Æl. Dionys. Διαληκᾶσθαι B " affert pro διαμωκᾶσθαι καὶ διαπαίζειν." " 'Επιλη- " κέω, Crepitum s. Strepitum excito ad, Applaudo, " ut ap. Hom. Od. Θ. (379.) ubi de saltantium " choro loquitur, κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι 'Εσταότες " κατ' ἀγῶνα· πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει: Eustathio " etiam et Hes. exponentibus ἐπεκρότουν, ἐκρότουν " τοῖς ποσί. Sono, Canto, VV. LL." " 'Επιλήκητος, " Excæcatus, Hes. teste:" [sed leg. * 'Επιλήμητος. * 'Υποληκάω, Hesychio ὑποκρούω.]

" Λακεῖν, dicitur esse aor. 2. verbi ληκεῖν, præsen- " tis vicem gerens, significans nimirum Sonare, Re- " sonare, Insonare, Sonitum dare: vel Crepare, " Strepere. Hes. hoc verbo λακεῖν denotari ait " ἰδίωμα ἤχου, Proprium quendam et peculiarem " sonum: generaliter tamen exponens etiam ἤχησεν, " Sonuit, Insonuit, Resonuit, Sonitum dedit. Eust. " quoque dicit esse ποιόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν: pro- " prium τῶν ἀψύχων. Il. Υ. (277.) ἡ δὲ διαπρὸ Πηλιὰς " ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῇ, Sonitum s. Cre- " pitum dedit. Et N. (616.) Pisandro icto λάκεν C " ὀστέα, Crepuere, ἦχον ἀπετέλεσαν θραυσθέντα. Et " Ξ. (25.) οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον Μαρνάμενοι· λάκε " δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς Νυσσομένων ξίφεσίν " τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι: æs enim, s. arma ærea " ferreave, ensibus aut hastis pulsata, crepitant et " ipsa et sonitum reddunt. Idem partic. præt. λε- " λακυῖα accepit pro Latrans: (Od. M. 85.) 'Ενθάδ' " ἐνὶ Σκύλλη ναίει δεινὸν λελακυῖα: reddens sc. φω- " νὴν ὅση σκύλακος νεογιλῆς γίνεται: nisi malis gene- " ralius Vociferans, Clamans. || Usurpatur etiam " ἐπὶ ἐνάρθρων, a Tragicis inprimis, pro φωνεῖν, Vo- " cem edere, Sonare, Loqui. Ita sane Soph. λακεῖν " dicit pro φθέγξασθαι, Sonare, Effari: in Ant. " (1094.) p. 258. Μή πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν " λακεῖν. Eur. (Iph. T. 461.) ἔλακεν ἀγγελίας, Nun- " tios retulit s. nuntiavit. Et Aristoph. (Πλ. 39.) " ap. Eust., Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμά- " των; Quid sonuit? h. e. Effatus est, Enuntiavit, " Dixit. Idem Aristoph. 'Α. (410.) τί λέλακας; non D " tam pro φθέγγῃ, φωνεῖς, Dicis: quam pro κέκραγας, " Clamitas, Latras: vel etiam Garris. || Hes. λάκε " exp. non solum ἤχησεν, ἐψόφησε: sed etiam ἐθλά- " σθη, συνετρίβη, Confractum est: ex consequente " collecto antecedente: quomodo ap. Lat. quoque " Crepare dicitur interdum pro Cum crepitu rumpi." [" Valck. ad Röv. 58. Anim. ad Ammon. 146. ad Theocr. x. Id. p. 44. Wakef. S. Cr. 2, 70. 73. 5, 99. Græv. Lectt. Hes. 533. Casaub. Athen. 1, 52. T. H. ad Plutum p. 404. Kuster. Aristoph. 2, 65. 121. 122. Brunck. 3, 129. Eip. 381. 384. Heyn. Hom. 6, 476. 523. 8, 73. 267. Markl. Iph. p. 234. 285. 348. Musgr. Iph. T. 976. Wakef. Herc. F. 934. Trach. 559." Schæf. Mss.] " 'Αλάκητος, Strepitum non " edens, οὐ λακῶν, Hesychio ἀψόφητος." " 'Απολά- " κημα, Hesychio ῥάπισμα· ἀπὸ τοῦ ψοφεῖν. Est ta- " men potius Crepitus, a v. ἀπολακέω, i. q. ἀποληκέω:" [" Schol. Eur. Or. 163." Kall. Mss.] " Δια- " λακέω, Disrumpor: Schol. enim Aristoph. διαλα- " κήσασα exp. διαρραγεῖσα, derivans a λακὶς signifi- " cante σχίσμα: N. (410.) ubi περὶ ὀπτωμένης γα- " στρὸς poëta dicit, 'Η δ' ἀνεφυσᾶτ', εἶτ' ἐξαίφνης δια- " λακήσασα πρὸς αὐτὼ Τὼ 'φθαλμώ μου προσετίλησεν. " Possis διαλακεῖν interpr. etiam Cum sonitu s. cre- " pitu dissilire, Crepare: λακεῖν enim φωνεῖν est s. " ἠχεῖν." [* " Μεσολακέω, Wakef. S. Cr. 2, 72." Schæf. Mss.] " INDE Λακὶς, dicitur σχίσμα, ῥαγὰς, " διακοπὴ, Fissura s. Scissura facta cum crepitu: ex " eo quod τὸ σχισθὲν ἢ διακοπὲν ἔλακε. Utitur hoc " vocabulo Aristoph. pro Frusto panni lacerando " avulso, pro Fragmento: synonymum ei faciens ῥά- " κος, ῥάκιον, ῥάκωμα, τρύχος: in Acharn. nimirum. " Ibi enim Dicæopoli roganti Δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ " παλαιοῦ δράματος, respondet Euripides, Τὰ ποῖα " τρύχη; Et mox, Ποίας ποθ' ὡνὴρ λακίδας αἰτεῖται " πέπλων; Cumque ille tandem dixisset, Τηλέφου δὸς " ἀντιβολῶ σέ μοι τὰ σπάργανα: ὮΩ παῖ, inquit, δὸς " αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα, Telephi pannos, laceros " sc.: s. Fascias Telephi laceras et pannosas. Iti- " dem Hes. λακίδας esse dicit σπαδόνας s. σπαράγματα " ἱματίων: et τὰ λεπτὰ τῶν ἀρμένων σχίσματα, Te- " nuia carbasorum fragmina. Eid. λακὶς est non " solum ῥαγὰς et σχίσμα, Ruptura, Scissura: et " ἐμβολὴ, ῥαφὴ, h. e., Pannus s. Frustum panni quod " ἐμβάλλεται καὶ ἐνράπτεται ἱματίῳ διερρωγότι: verum " etiam τραῦμα, Vulnus: afferenti et λακὶς χθονὸς " pro χάσμα γῆς, Hiatus et ruptura terræ." [" Ad Thom. M. 26. Wakef. Phil. 274. Jacobs. Anth. 6, 393. ad Diod. S. 1, 698. Kuster. Aristoph. 121. Heyn. Hom. 6, 523. 8, 73." Schæf. Mss.] " Apud " eund. Hes. COMPOS. Λακιδοφορῶν, expositum οὐχ " ὑγιής: e consequente: quoniam qui ulcerosas " tibias habent, λακίδας φοροῦσι, Pannos s. fascias " circum eas ferunt. Necnon et VERB. Λακιδόω " affertur pro Lacero," [Diosc. Alex. Præf. p. 400.] " ab eod. λακὶς derivatum: a quo et aliud VERBUM," [* " Λακιδίζω, fut. ξω, Valck. ad Röv. 67." Schæf. Mss. ET] " Λακίζω, significans itidem Lacero, Di- " lacero, Scindo: et quidem ita ut sonitum edat et " crepitum id quod laceratur, scinditur, finditur s. " rumpitur: velut ap. Suid. Εὗρον τὸν χιτῶνα ἡμα- " γμένον καὶ λελακισμένον: quod et ipse exp. ἐσχι- " σμένον, afferens paulo post et hoc exemplum, Εἶτα " οἱ Τοῦρκοι περιέφερον τὸ φυλλῶδες τοῦ λιβάνου τῇ " φλογὶ λακιζόμενον." [" Toup. Opusc. 1, 250. Wakef. Trach. 1035. Jacobs. Anth. Proleg. 54." Schæf. Mss.] " Inde VERBALE Λάκισμα, τὸ, significans i. q. " λακίς: ut λακίσματα μελῶν ap. Suid. quod exp. " τῶν σαρκῶν * ἀποσχίσματα, Frusta et fragmina quæ " vel avulsa sunt lacerando, vel putrescendo decide- " runt." [" Ad Diod. S. 1, 698. Valck. Phœn. p. 114. Toup. Opusc. 1, 250." Schæf. Mss. Epicurus Cleomedis 2, 1. p. 91. al. * Ληκίσματα s. * Ληκήματα. * " Λακιστὸς, Scissus, Athen. 303." Schw. Mss. Lacer, Lucian. 1, 572. 3, 651. * Διαλακίζω, Discerpo, Plut. 8, 569. not.] " Περιλακιζομένη, " Suidæ διασχιζομένη καὶ διακοπτομένη." [4 Maccab. 10, 8.] " AT Περιλακισμὸς pro Sacrificium e cane, " VV. LL. perperam: scr. enim περισκυλακισμὸς, de " quo infra." " Rursum verbo λακῆσαι et λακίσαι " Hes. et alias tribuit signiff. Λακῆσαι enim exp. " πατάξαι, Pulsare: λακίζει autem non solum ῥη- " γνύει, ῥήσσει, sed etiam θωπεύει, Blanditur, Blan- " dimentis delinit, Adulatur. A superiore porro " λακεῖν, quod est, ἠχεῖν, DERIV. Λάκος, significans " ἦχος, ψόφος, Sonus, Sonitus, Strepitus, Crepitus, " teste Hes." [* Λακάζω, Clamito, Æsch. S. c. Th. 192. Suppl. 879. * Λακεδὼν, Vox, Timon ap. Sext. Emp. 11, 171. p. 721. Fabr.] " Λακιδαίμονος, He- " sychio ψοφοῦντος, ἠχοῦντος, Strepitantis, Sonitum " s. Crepitum dantis: παρὰ τὸ λακεῖν."

" Λακέρυζα, Eid. μεγάλα κράζουσα, * κράκτρια, " Vociferatrix, Clamatrix: item λάλος, φλύαρος, Lo- " quax, Garrula, Nugatrix: necnon λοίδορος, Convi- " tiatrix, Maledica. Epith. est cornicis: crebro " enim ap. Poëtas λακέρυζα κορώνη: necnon transpo- " sitis primoribus syllabis κελάρυζα κορώνη, pro Vo- " ciferatrix, Garrula, Loquax. Apud Plat. vero de " Rep. 10. (p. 560.) Ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπότην κύων " ἐκείνη κραυγάζουσα, itidem pro Vociferatrix, Lo-

" quax: vel etiam Latratrix. Eand. signif. habere " et VERBUM Λακερύζεσθαι, ait Hes. cujus Suid. " quoque meminit, esse dicens λογοποιεῖσθαι vel λοι- " δορεῖσθαι, Multa verba facere, Garrire: vel Convi- " tiari, Maledicere. Etym. habet λακερύζειν: scribit " enim, e κρῶ fieri κρύζα, et pleonasmo τοῦ ε κέρυζα: " inde λακέρυζα, præfixa epitatica particula λᾶ, quod " esse ἡ μεγάλως κράζουσα: hinc fieri verbum λακε- " ρύζειν. Forsitan tamen et παρὰ τὸ λακεῖν hæc " derivata videri queant." [" Λακέρυζα, Brunck. Aristoph. 2, 163. Jacobs. Anth. 11, 311. Ruhnk. Ep. Cr. 112. Græv. Lectt. Hes. 525." Schæf. Mss. Cf. Κελάρυζα.]

" Λάσκειν, Hes. λέγειν, φθέγγεσθαι: quod su- " pra λαίειν. Utitur hoc verbo Eur., sed in signif. " specialiore et restrictiore, idque active cum accus., " nimirum pro Probrose et cum convitiis dicere, Ma- " ledictis incessere: in Andr. (672.) ξένης δ' ὕπερ " Τοιαῦτα λάσκες τοὺς ἀναγκαίους φίλους; Id enim " sonat ἐλοιδόρεις, ἐκακολόγεις. Nisi malis ὑλάκτεις: " ut ap. Hes. λάσκουσι κύνες pro ὑλακτοῦσι: ut sit " etiam Clamose dicere modo canis latrantis." [" Ad Rhes. 724. Brunck. Aristoph. 3, 45. (Ἱππ. 1018.) Wessel. Probab. 40." Schæf. Mss.] " Idem Hes. " affert ET λασκάζει pro φλυαρεῖ, Nugatur, Garrit: " item pro θωπεύει, Blanditur: et pro ῥηγνύει, Rum- " pit."

" ΛΗΜΝΙΣΚΟΣ, ὁ, Lemniscus: Fasciola coloria " dependens e coronis, auctore Festo: ut et Servius " ap. Virg. Æn. 5. scribit poëtam his verbis, Puniceis " ibant evincti tempora vittis, significare Lemniscatas " coronas quæ sunt de frondibus et discoloribus " fasciis. Et Plin. 21, 3. de Crasso divite, Primus " argento auroque folia imitatus, ludis suis coronas " dedit: accesseruntque et lemnisci, quos adjici, " ipsarum coronarum honos erat propter Hetruscas, " quibus jungi nisi aurei non debebant. Ita et Plut. " Sylla (27.) Θύσαντος, δάφνης στεφάνου τύπον ἔχων " ὁ λοβὸς ὤφθη καὶ λημνίσκων δύο κατηρτημένων. Hes. " innuit Syracusanum esse vocab.: eos enim λημνί- " σκους vocare τὰς στενὰς ταινίας, Strictas fascias, " Angustas tænias. || Apud Medicos λημνίσκος a " fasciolæ similitudine dicitur Linamentum oblongum " quod vulneri inditur: e genere τῶν ἐμμότων, s. " τιλτῶν, ut Paulus vocat, τιλμάτων, ut Apsyrtus, " τελαμώνων, ut Herod.: Heraclides ap. Gal. τῶν κατὰ " Τόπους 3. μακρὸν μοτὸν appellat. Et ita Celsus " quoque 7, 28. Intus, inquit, implicitum in longi- " tudinem linamentum, λημνίσκον Græci vocant, in " aceto tinctum demittere. Sunt qui e Catone Tu- " rundam, e Colum. Pannos interpretentur: malo " ego e Celso, Linamentum oblongum, s. Linamen- " tum in longitudinem implicitum. Aëtius 14, 7. de " abscessibus sedis, Διόπερ συμφέρει λημνίσκον ποιή- " σαντα, καὶ ἐμβάπτοντα τῷ τετραφαρμάκῳ, ἐντιθέναι " εἰς τὴν ἕδραν. Et Paul. Ægin. 6, 24. Μεγάλου δὲ " ὄντος τοῦ ἀποστήματος, καὶ πλειόνων διαιρέσεων, " * διάσυρτόν τινα λημνίσκον δι' αὐτῶν ἀγάγωμεν. Vide " et T. 2. c. 978." ["Jacobs. Anth. 11, 302. Stanl. Eum. 45. Wessel. de Jud. Arch. 18." Schæf. Mss. Athen. 200. Eust. Il. Σ. p. 1223, 19.]

" ΛΗΝΟΣ, ὁ, Lacus torcularii preli, nimirum " ὅπου σταφυλὴ πιέζεται, Ubi uvæ prelo exprimuntur. " Macedon. Epigr. Αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δέ- " πας, ἄγχι δὲ ληνός. Itidem J. Poll. ληνὸν dici " scribit Id cui ἐμπατοῦνται αἱ σταφυλαὶ, In quo cal- " cantur uvæ, Torcular calcatorium. Idem Poll. 7, " c. 5. et 10, c. 24. de panificis et coqui vasis, tradit a " Menandro in Δημιουργῷ, ληνὸν vocari τὴν κάρδοπον " s. τὴν μαγίδα, τὴν μάκτραν, quæ et σκάφη nomina- " tur: h. e. Alveum in quo farina subigitur. Rursum " idem Poll. 10, c. 31. σοροποιοῦ σκεύη esse scribit " σορὸν, πύελον, κιβωτὸν, ληνόν. Nam Erastum et " Corycum in Epistola quadam ad Platonem scri- " bere, ληνὸν ὁσίαν τῆς σαρκοφάγου λίθου: et mox " de ead. re subjungere, Καίτοι πόθεν ληνοὺς τοσαύ- " τας λήψομαι; Itidem Hesychio ληνοὶ sunt σοροὶ, " πύελοι. Idem Hes. ληνοὺς esse dicit etiam τῶν " ἁρματίων δίφρων τὰς κοιλότητας: ut et Ælius Dio-

A " nys. ap. Eust. p. 1307. γρώνη, inquit, vocatur τὸ " κοῖλον τοῦ ἁρματίου δίφρου εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ " ἡνίοχοι ἀπετίθεντο: hoc ipsum vero et ληνὸν qui- " dam dixere. Quin et Mali nautici conceptaculum " appellare ληνόν. Athen. (474.) Τοῦ ἱστοῦ τὸ μὲν " κατωτάτω, πτέρνα καλεῖται, ἣ ἐμπίπτει εἰς τὸν λη- " νόν." [" Jacobs. Anth. 8, 308. 9, 223. 12, 73. Villois. ad Long. 242. Loculus, Bentl. Ep. ad Hemsth. 106. Mali nautici receptaculum, Valck. Anim. ad Ammon. 114. * Ληνὸς, ἡ, Heyn. ad Apollod. 1079. Diod. S. 1, 232. Epigr. adesp. 668." Schæf. Mss. Theocr. 7, 25. Hom. H. in Merc. 104. Philostr. Apoll. 6, 27. Phrynichus Bekkeri p. 51. Schleusner. Lex. V. T.] " Pro quo ληνὸς ap. J. Poll. " LEGITUR Ληνὰς, l. 1. c. 9. Ita enim ibi, Τὸ μὲν " ὑποδεχόμενον τὸν ἱστὸν, ληνάς· τὸ δὲ ἐναρμοζόμενον " αὐτῷ, πτέρνα: sed rectius ap. Athen. ληνός." [" Sic vero etiam ap. J. Poll. 1, 91. jampridem e melioribus Codd. correctum est." Schw. Mss.] " Idem " et ἱστοδόκη dicitur παρὰ τὸ ὑποδέχεσθαι τὸν ἱστόν.
B " Porro ut redeam ad superius ληνὸς, quod est Lacus " torcularii preli, compositum INDE Ληνοβάτης, " significans Calcator, Qui uvas τῷ ληνῷ ἐμπατεῖ: " aliis Vinitor." [Himer. Or. 6, 3. Gl. Calcator, Torculator. * " Ληνοβατέω, Uvas calco, Chrys. in Ps. 41. T. 1. p. 610, 11." Seager. Mss. Nicet. Ann. 2, 6. p. 48.] " INDIDEM Ληναὶ Arcadibus dictæ " βάκχαι, Bacchæ, Mulieres bacchantes: ut alii vo- " lunt, Torcularium nymphæ, in Epigr." [" Boëth. Epigr., Jacobs. Anth. 12, 74." Schæf. Mss. Strabo 10. p. 717.] " ET Ληναῖος, Bacchus: ὁ Διόνυσος, " teste Hes. proculdubio quoniam torcularibus et " vini expressioni præest. Unde et Virg. Georg. 2. " Huc, pater o Lenæe, tuis hæc omnia plena Mune- " ribus. Itemque idem Poëta Lenæos latices, Le- " næum honorem, ut et Lenæa dona Statius, dicit " pro Bacchicum, Vinum intelligens. Prædicatur " enim Bacchus Consitor uvæ, Racemifer, Lætitiæ " dator. Orpheus sane in λυσίου ληναίου ὕμνῳ eum " canit φερέκαρπον, πάνσιπονον θνητοῖσι, Χάρμα βρο-
C " τοῖς * φιλάλυπον, εὔφρονα πᾶσιν. Sic autem inchoat " eum Hymnum, Κλῦθι μάκαρ Διὸς υἷ' ἐπιλήνιε, Βάκχε " διμάτωρ: ἐπιλήνιον ibi appellans quem mox λη- " ναῖον, quod τοῖς ληνοῖς præsit." [" Ad Charit. 622." Schæf. Mss.] " Festum quod in honorem τοῦ " Ληναίου agitatur, τὸ ἱερὸν Διονύσου, VOCATUR " Λήναιον, Lenæum, teste Etym.: ut et Scholiast. " Aristoph. λήναιον esse scribit ἐν ἀγροῖς ἱερὸν τοῦ " Διονύσου, sic dictum διὰ τὸ πρῶτον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ " ληνὸν τεθῆναι: quæ sacra ab Aristoph. vocari τὰ " κατ' ἀγροὺς Διονύσια: alibi itidem scribens τὰ λήναια " Athenis fuisse ἑορτὴν εἰς Διόνυσον, in qua ad suam " usque ætatem poëtas solitos certare carminibus ad " risum compositis. Et rursum τὸν τῶν Διονυσίων " ἀγῶνα bis quotannis peragi solitum: primum, ver- " no tempore in urbe, quo tempore tributa Athenas " ferebantur: secundum ἀγῶνα celebratum fuisse in " agris, dictum ἐπὶ ληναίῳ, quo tempore nulli erant " peregrini, extremo mense autumni, quem hyems in- " sequebatur. Ita igitur Aristoph. 'Α. (504.) ὁ ἐπὶ
D " ληναίῳ τ' ἀγὼν, (sub. ἐστὶ) Κοὔπω ξένοι πάρεισιν. Et " ap. Dem. (517.) Ἐπὶ ληναίῳ πομπῇ." [" Λήναιον, Argum. Aristoph. Ran., Kuster. Aristoph. 121. Λήναια, Argum. Aristoph. Σφ. ad Diod. S. 2, 60. Bibl. Crit. 2, 3. p. 51. Bergler. ad Alciphr. 20. 230. Toup. Opusc. 2, 198. Valck. Diatr. 14." Schæf. Mss.] " At τῶν ληναίων vocabulo utitur Athen. " (130.) Λήναια καὶ χύτρους θεωρῶν: λήναια appel- " lans Festum Lenæorum, s. τὸν ἐπὶ ληναίῳ ἀγῶνα: " qui ET Ληναϊκὸς ἀγὼν dicitur a Posidippo ap. " eund. Athen. (414.) Epigrammate in Phylomachum, " ἐκ γὰρ ἀγώνων Τῶν τότε ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ Καλλιό- " πην: ita enim reponendum videtur pro ληναϊκήν." [" Jacobs. Anth. 8, 153." Schæf. Mss.] " Idem " ἀγὼν dicitur ET Ἐπιλήναιος, a Schol. Aristoph. Is " enim cum τὰ λήναια esse dixisset τὰ ἐν ἀγροῖς ἱερὰ " τοῦ Διονύσου, scribit inde dici τὸν ἐπιλήναιον ἀγῶνα, " qui τελεῖται τῷ Διονύσῳ." [" Max. Tyr. 30, 4." Wakef. Mss.] " Dicitur ET Ληναΐτης pro ληναϊκὸς, " ab Aristoph. Ἱππ. (544.) Θόρυβον χρηστὸν ληναΐτην, " Ἴν' ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων. Κατὰ νοῦν πράξας Φαι-

"δρὸς λάμποντι προσώπῳ, Plausum Lenaicum; eo "enim qui vicisset poëta suis carminibus, excipi "solebat, et lætus sereno vultu discedere e certa-"mine." [" Kuster. Aristoph. 110. Jacobs. Anth. 7, 52." Schæf. Mss.] "Porro mensis in quo hæc λήναια "agitabantur, DICEBATUR Ληναιὼν, a festo illo "τῶν ληναίων, quod in honorem Bacchi Lenæi a tor-"cularibus cognominati celebrabatur. Hes. scribit "conjicere Plut. τὸν ληναιῶνα μῆνα esse eum qui "βουκάτιος dicitur, utpote qui sit ψυχρός:. quosdam "vero τὸν ἑρμαῖον, qui post τὸν βουκάτιον est. Athe-"nienses enim τὴν τῶν ληναίων ἑορτὴν ἐν τούτῳ ἄγειν. "Meminit ejus Hesiod. Ἔργ. (2, 122.) Ibi enim cum "jussisset θέρευς ἔτι μέσσου ἐόντος ποιεῖσθαι καλιὰς, "quoniam οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται: præcipit simul "ἀλεύασθαι μῆνα τὸν ληναιῶνα, utpote in quo sint "κάκ' ἤματα, βουδόρα πάντα, et πηγάδες αἴτ' ἐπὶ γαῖαν "Πνεύσαντος βορέαο δυσηλεγέες τελέθασι. Ubi Schol. "vult ληναιῶνα esse Hybernum mensem, Ægyptiis "dictum χυὰκ, Romanis Januarium: Lex. meum ve-"tus ληναιῶνα, s. ποσειδεῶναι, Februarium. Sed "nec huic nec illi assentiendum puto, verum potius "Scholiasti Aristoph., qui scribit τὰ λήναια agitari "solita ἐν τῷ μετοπώρῳ, autumnali tempore, post-"quam αἱ ὀπῶραι collectæ erant. Et rursum, τὸν "ἐπὶ ληναίῳ ἀγῶνα in agris celebratum fuisse quo "tempore peregrini Athenis non erant, quoniam χει-"μὼν τὸ λοιπὸν ἦν: ut clarum hinc sit, fuisse men-"sem autumnalem, et quidem eum qui in hyemem "inclinaret, Octobrem sc. aut Novembrem: præ-"sertim cum idem ille Hesiodi Schol. τὸν ληναιῶνα "sic dictum velit, vel quoniam ἡ τῶν οἴνων συγκομιδὴ "κατὰ τοῦτον ἐγίνετο, quæ in Octobrem plerumque "incidit, vel quoniam in eo τῷ τῶν ληνῶν αἰτίῳ Διο-"νύσῳ ἑορτὴν τὴν λεγομένην ἀμβροσίαν ἐτέλουν, quæ "Romanis Brumalia dicitur, a Baccho qui nomina-"tur βροῦμος. Hæc ille. Ubi etiam nota eum τὰ "λήναια ead. esse velle quæ Latinis Brumalia di-"cuntur, h. e. Sacra quæ circa brumam agitantur, "i. e. Solstitium hybernum; brumam enim id tem-"pus proprie appellant: ut et Cic. indicat, ap. "Arat. canens, Titan brumali reflectens tempore "cursum. Sed hac de re ἐπέχω." [" Ληναιὼν, Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. xlviii." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Suppl. * Ληνεὼν, Geopon. 6, 1, 3. * Ληναΐζω, Heraclitus ap. Clem. Alex. Cohort. c. 2. sed cf. Plut. 7, 429.] "Præterea a ληνὸς DE-"RIV. Ληνὶς, i. significans q. ληνὴ, Baccha. Suid. "enim ληνίδα esse dicit τὴν βάκχην, Baccham: "παρὰ τὸν ληνόν: itidemque Etym. Hes. affert et "VERBUM ληνεύουσι pro βακχεύουσι, Bacchantur. "|| Ληνὸν Suid. allegorice in Sacris literis vocari ait "τὴν ἐκκλησίαν: et ληνοβάτας, τοὺς ἱερεῖς. Sic "ἀμπελὼν et ἀμπελουργὸς pro iisd." [* Ἀπολήνιον, var. lect. ad Zach. 14, 10.] "Ἐπιλήνιον ᾆσμα, s. "μέλος, Cantilena quæ Baccho inter premendum "uvas cani solebat. Ex Athen. et J. Poll." [" Anacr. 50. ὕμνος." Boiss. Mss. * Ἐπιλήνιον, Torcular, Opp. K. 1, 127.] "Προλήνιον, exp. Torcular, ap. Je-"rem. 5, (2.) ubi dicit, προλήνιον ὤρυξα ἐν αὐτῷ (τῷ "ἀμπελῶνι) καὶ ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλήν: cum "Matth. 21, (33.) pro eo dicat, Ληνὸν ὤρυξεν ἐν αὐτῷ. "Non tamen dici potest ληνὸν et προλήνιον idem signi-"ficare: cum ληνὸς sonet Torcular, προλήνιον vero τὸ "πρὸ τοῦ ληνοῦ." [* Ὑπολήνιος, Gl. Torcularius.] "Ὑπολήνιον, τὸ, q. d. Subtorculare, Vas quod τῷ λη-"νῷ, i. e. Torculari, subjacet. Marc. 12, 1. Ἀμπελῶ-"να ἐφύτευσεν ἄνθρωπος, καὶ περιέθηκε φραγμὸν, καὶ "ὤρυξεν ὑπολήνιον: ubi interpr. Lacum, de vase in "quod uvarum liquor a torculari defluens excipitur. "Sed ap. Esaiam 16, (10.) et Joël. 3, (13.) exp. "Torcular: ut annotant VV. LL." [Geopon. 1, 6. * Ὑποληνὶς, Aquarium, Callim. H. in Dian. 166.]

"ΛΗΝΟΣ, τὸ, Lana. Æsch. Eum. (44.) p. 272. "ἐλαίας θ' * ὑψιγέννητον κλάδον Λήνει μεγίστῳ σω-"φρόνως ἐστεμμένον Ἀργῆτι μαλλῷ. Solebant enim "supplices præferre ramum oleaginum candidæ lanæ "villo coronatum. Hes. duplici accentu hoc vocab. "scriptum habet: nam et proparoxytonως affert "λήνεα pro ἔρια, et perispωmenως ληνεῖ pro ἐρίῳ." [" Ad Charit. 767. Wakef. Trach. 675. Eum. 44. Stanl. 45. Abresch. Æsch. 2, 5. Brunck. Apoll. Rh. 237. (4, 173.) Toup. Add. in Theocr. 401. Valck. Phœn. p. 361. Heyn. Hom. 7, 803." Schæf. Mss.]

ΛΗΡΟΣ, ὁ, vel plur. Λῆροι, Nugæ, Ineptiæ, Tricæ. Dicitur tam de verbis frivolis s. futilibus, quam de rebus nihili, et quæ frivolæ sunt, nulliusque usus; atque adeo quæ sunt ejusmodi, ut eas floccifacere debeamus. Prius autem illius signif. exempla proferam, quod eam verbum ληρῶ sequatur potius quam alteram. Aristoph. Πλ. (23.) λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι Πρὶν ἂν φράσῃς κ. τ. λ. Nugæ sunt quæ a te dicuntur, Vana sunt et futilia ista; Nugaris cum ista dicis. Idem ibid., Λῆρον ληρεῖς, Att. more dictum: quod perinde est ac si Latine dicas, Nugas nugaris. Et Στόακες, quo nomine Stoici vocantur per contemtum, ab Hermia ap. Athen. dicuntur ἔμποροι λήρου. Apud B Gal. περὶ Φυσ. Δυνάμ. 2. Λῆρος μακρὸς, Nugæ prolixæ. Interdum etiam est Delirium, Deliramentum; de qua signif. pluscula ap. Suid. in Λῆρος extant. Λῆρος, inquit Gorr., signif. ap. Hippocr. multis in ll. μετρίαν παρακοπὴν, παραφροσύνην, Gal. initio Comm. 3. in l. 3. τῶν Ἐπιδημ. similiter extremo l. 3. περὶ Δυσπνοίας, per παραλήρους Eos significans qui leviter desipiunt. Verum Aëtius λῆρον videtur facere Certam quandam speciem delirii, scribens l. 6. λῆρον differre ἀπὸ τῆς μωρώσεως, quod μωρὸς consequentia dicat et faciat, ληρώδης autem sine ulla connexione ex hoc transeat in aliud: quodque μώρωσις pueris præsertim et adolescentibus accidat, λῆρος autem senibus. Oritur cerebro frigidiore facto, sive interna s. externa de causa. || Ut ponitur pro Nugæ et Delirium s. Deliramentum, sic et pro Nugax, Nugator, Vaniloquus, Delirus. Sic autem in priore illo Aristoph. l. Schol. existimat λῆρος posse et pro φλύαρος accipi. At Suid. postquam λῆρος exposuit φλύαρος, et * ματαιόφημος, subjungit hoc exemplum, Πολλὰ C γάρ μοι ταῦτα καὶ ἐκ μειρακίων ἐδόκει λῆροί τε καὶ φλήναφοι: ubi tamen ego λήρους hic potius φλυαρίας quam φλυάρους significare, et τοιαῦτα pro ταῦτα, item μειρακίου pro μειρακίων reponi debere existimo. || Λῆρος frequenter, imo frequentius etiam fortasse alteram illam signif. habet, sc. pro Res frivola, nihili, vana, nullius pretii, digna quam flocci faciamus, Tricæ. Aut in plur. Res frivolæ etc. Aristoph. Πλ. (589.) Λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ, ubi tamen alio etiam posse videri allusisse Poëtam putat Schol. Vel Tricæ et Apinæ. Dem. (36.) Τὰς ὁδοὺς, ἃς ἐπισκευάζομεν, καὶ κρήνας, καὶ λήρους, Aristot. Polit. 1. λῆρον et οὐθενὸς ἄξιον pro eod. dixisse videtur. || In etymo nominis λῆρος Gramm. ληροῦσι, ac vere λῆρος est, meo quidem judicio, quod de etymo nominis λῆρος afferunt. Λῆρος, inquit Etym., ὁ διαρρέων, καὶ τὴν μνήμην λανθάνων, παρὰ τὸ λήθω, λήσω, λῆρος. Quæ scribens ille, duas etymologias confundit, unam sc. a ῥῶ, alteram a λήθω. Illam autem a ῥῶ sequitur Eust., quæ certe non æque D manifeste ληρώδης deprehenditur ac altera, sed verbo ληρεῖν, non autem ipsi nomini eam tribuens, cum tamen alioqui sit potius ληρεῖν a λῆρος, quam contra, quod et Etym. censuit, præterea vero ῥεῖν accipiens in alia signif. sc. pro λέγειν: scribit enim, ληρεῖν nihil aliud esse, quam πολλὰ λέγειν, Multa dicere: e λα intensiva particula, et ῥῶ, quod est λέγω. AT VERO Λίρος cum ι, pro ἀναιδὴς, Impudens, idem Gramm. derivat a λίαν et ῥῶ: ut sit proprie λίρος, Qui verbosus est, ubi non convenit, ὁ παρὰ τὸ δέον πολυλόγος καὶ ἀκαιροπαρρησιαστής. Dixerat autem antea δούλην ἀναιδῆ vocari etiam posse λίρην, quod λίρος sit ἀναιδής. Suid. tamen aliam affert derivationem, sc. a λίαν et ὁρᾷν: quam etymologiam sequi malim, si alterutram sequi necesse habeam. Hes. vero nullam quidem affert, sed exp. ἀναίσχυντος, ἀναιδὴς, θρασύς: scribitque ὀξυτόνως, si non mentiuntur ejus exemplaria. "Hes. non solum oxytonως "habet λιρὸς, expositum ἀναίσχυντος, ἀναιδὴς, θρα-"σὺς, Inverecundus, Impudens, Audax; sed etiam "properispomenως Λῖρος: nam in λειριόεντα anno-

"tat, τὸ λῖρος, quod signif. τὸν ἀναιδῆ, scribi διὰ τοῦ A ῖ: ut ap. Callim. λῖρος ἐγώ: derivatum autem esse παρὰ τὸ λίαν: nam ἀμέτρως πορεύεσθαι τοὺς τοιούτους." [" Luzac. Præf. ad Valck. Callim. 14. 15. Valck. 228. Pierson. Veris. 100. Jacobs. Anth. 7, 243. 12, 436. Lobeck. Aj. p. 253." Schæf. Mss.] "Λιρόφθαλμος, Qui oculis est impudentibus et audacibus, Suid." [Cf. Λείριον. "Meletius Ms. de Natura Hominis: Τοὺς δὲ μεγαλοφθάλμους καὶ ἀτενὲς ἐνορῶντας λιροφθάλμους τινὲς ὠνόμασαν." Schn. Lex. Suppl. * Λιραίνω, Hesychio ἀναιδεύομαι. "Toup. Opusc. 1, 420." Schæf. Mss.] "Oxytonon ληροὶ Hes. exp. τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσωμένα." ["Thom. M. 898. Brunck. Aristoph. 2, 110. 3, 189. ad Lucian. 2, 335. Heindorf. ad Plat. Gorg. 147. Casaub. ad Athen. 76. Burm. ad Phædr. 93. Mit., Toup. ad Longin. 400. Opusc. 1, 253. Bergler. Alciphr. 144. Valck. Callim. 286. ad Herod. 507. Heind. ad Plat. Theæt. 362. Nugax, 402. Charm. 116. 360. Musgr. ad Eurip. 201. Toup. Opusc. 2, 238. Λῆροι in vestibus, 2, 204. Ornamenta tunicarum, Jacobs. Anth. 7, 333." Schæf. Mss. * Ληρολόγος, * Ληρολογέω, unde * Ληρολόγημα, Epiphan. 1, 660. 1062. * Ληρολογία, 209. 286.] "Ληροπετώδη, Hesychio ληρώδη, Delirum." [* Ληροπετωδῶς, Hes. 2, 467. * "Ληρόσοφος, Stulte sapiens, Chrys. Paneg. in Babyl. 2. Hom. 64. T. 5. p. 464, 39." Seager. Mss. * "Ληροσχεδόπλοκος, Tzetz. Chil. 12, 231." Elberling. Mss.]

Κρονόληρος, Gall. ad verbum, Un vieil rêveur; nam κρόνος hic sonat vieil, et λῆρος rêveur. Latine Delirus senex, sic tamen ut multo significantius videatur nostrum illud Gall. Un vieil rêveur. Plut. (6, 44.) senes vulgato convitio vocari solitos κρονολήρους et σοροδαίμονας indicat, cum scribit adulatores corrumpere juvenes hæc inter alia inculcando illis, Quid patris minas curare debetis? est κρονόληρος ac σοροδαίμων. Ceterum quamvis κρονόληρος exposuerim Delirus senex, ut κρόνος significet hic Senex: sicut et παλαιὸς ab Hes. exp., quod tamen est potius Antiquus, Vetus, non ignoro tamen posse C et aliter accipi, ut sc. κρονόληρος sit e duobus synonymis vocabulis compositum: sicut alia pleraque ap. Græcos videmus: e quorum numero est φονοκτονεῖν, μυθολογεύειν, et λογολεσχεῖν. NAM Κρόνος, proprie Saturnus, interdum capitur etiam pro Delirus, Bardus, Stupidus, Aristoph. N. (929.) Οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, Κρόνος ὤν. Sic autem ap. Plat. in Euthyd. Ὦ Σώκρατες, οὕτως εἶ κρόνος, ὥστε κ. τ. λ. Sed et Suid. κρόνους significasse etiam λήρους dicit, SICUT Κρόνια, τὰ παλαιὰ καὶ εὐήθη. Παράληρος, Qui leviter desipit, ut dictum est supra in Λῆρος. At Suidæ παράληρος non est adj., sed subst. et signif. Desipientia levis, ut videbis in Λῆρος. [* Σεμνοληρέω, Cyrill. Alex. 5, 544. Ψευδοληρέω, unde * Ψευδολήρημα, Tzetz. Chil. 10, 870.]

[* Λήρως, Tzetz. Chil. 13. p. 252.]

Ληρώδης, ὁ, ἡ, Nugatorius, Nugax, Aristot. Rhet. 3. Γίγνεται κενὸν καὶ ληρῶδες. Sic autem et Plut. hæc duo nomina copulat, ut videbis in exemplo, quod proferam in Ληρῶ. ["Thom. M. 576. Heyn. Hom. 8, D 451." Schæf. Mss. * Ληρωδῶς, Hippocr. 181. * Ληρωδέω, Schol. Lycophr. 980. "Herodian. Epimer. 78. Basil. ad Greg. Naz. Stel. 2. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 112. * Ληρωδία, Basil. Sel. Thecl. V. 250. Herodian. Epimer. 77. 78." Boiss. Mss. "Chrys. in Gen. Or. 5. T. 1. p. 28, 13. 47, 12." Seager. Mss.]

Ληρέω, Nugor, Ineptio, Deliro, Plut. (8, 860.) scribit ληρεῖν non aliud esse quam λόγῳ κενῷ χρῆσθαι καὶ φλυαρώδει, Aristoph. N. (500.) τί ληρεῖς. Idem dicit Attico more B. (512.) ληρεῖς ἔχων. Item λῆρον ληρεῖν, ut dixi in Λῆρος. Dem. (116.) ληρεῖν et τετυφῶσθαι copulat. Idem non semel dicit εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν pro eo, ut opinor, quod Gallice diceremus S'il faut parler à bon escient, vel S'il faut parler rondement. Bud. exp., Si recte loqui volumus et proprie vereque. Utitur eod. dicendi genere et Æschin.: Lucian. autem (1, 725.) post ληρεῖν addidit ὑφ' ἡλικίας, quod nihil aliud est quam Delirare; habet autem hanc signif. et sine illa adjectione. ["Λ. λῆρον, Steph. Dial. 21. Greg. Cor. 5." Schæf. Mss.] Λήρημα, τὸ, Nugamentum, Deliramentum, [Plato Gorgia 486.] AT Λήρησις, Nugatio, Deliratio, Delirium, Aretæo (3, 6.) pro quo Hippocr. λῆρος, ut antea dictum est, [Plut. 8, 8. 860.] Ἀποληρέω, i. q. ληρῶ, Nugor: nisi quod præp. vehementiam addit. In VV. LL. affertur e Dem. (398.) pro Deliro. [* Διαληρέω, Gl. Deliro. * Ἐκληρέω, Polyb. 15, 26, 8. * Καταληρέω, Athen. 567.] Παραληρέω, Deliro, Aristoph. B. (594.) ἢν δὲ παραληρῶν ἁλῷς. Sed malim præp. ita in hoc verbo accipere, ut in nomine παράληρος, de quo supra. [Dem. 1421. * Παραλήρημα, Eust. Il. A. p. 63, 45. * Παραλήρησις, Hippocr. 1210. * Ὑποπαραληρέω, ibid. * Προσληρέω, unde * Προσλήρημα, Eust. 84. pen.] Συλληρέω, q. d. Connugor, Una nugor, deliro: ut, Καὶ ληραίνουσι συλληρεῖν ap. Greg. Naz. [Stel. 1. p. 70. Montac. * Ὑποληρέω, Ælian. V. H. 3, 37.]

Ληραίνω, i. q. ληρῶ, Nugor, Greg. Naz. (l. c.) Καὶ ληραίνουσι συλληρεῖν, [Plut. 7, 429.]

[* "Ἀποληρόω, Tzetz. Epist. 1. p. 267. (in App. B Chil.)" Elberling. Mss. "Artemid. 4, 22. * Ἀπολήρωσις, Clem. Alex. 101." Kall. Mss.]

"ΛΙΑΖΩ, Agito, Jacto, Turbo: Hes. λιάζει, ῥίπτει, ταράσσει, λίαν σπουδάζει, Admodum properat, Magnam adhibet diligentiam. Affert Idem et λιάσαι pro χωρίσαι, Separare. Sane pass. λιάζεσθαι exp. χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, ἐκκλίνω, Separo me, Declino, Devito, etiam Abscedo, Secedo, Il. A. (349.) ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθείς: Λ. (80.) ὁ δὲ, νόσφι λιασθεὶς, Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο: O. (520.) Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδών· ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη Πουλυδάμας. Nonnunquam construitur cum præpp. Cum ἐκ pro Existo, Egredior, Exeo, Proripio me, Od. E. (462.) ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη. Cum εἰς pro Abeo, Discedo, Δ. (838.) λιάσθη Ἐς πνοιὰς ἀνέμων, In auras abiit, Evanuit. Cum πρὸς et δεῦρο, Eo, Venio, Eur. (Hec. 100.) σπουδῇ πρός σ' ἐλιάσθην, Il. X. (12.) Οἱ δή τοι, Troes sc., εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης. Idem λιάζεσθαι cum πρὸς constructum posuit pro Inclino, Demitto me, Il. Y. (420.) Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ. Construxit Idem et cum ἀμφί: Ω. (96.) ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης, Coibat, Claudebat se. Hes. λιαζόμενοι affert etiam pro σκιρτῶντες." ["Monthly Review, Jan. 1799. p. 92. Heyn. Hom. 4, 97. 402. 6, 137. 7, 87. 91. 779. 8, 97. 238. 535. 612. 713. Ruhnk. Ep. Cr. 139. ad Diod. S. 1, 317. Wakef. ad Moschum 4, 118. Græcum esse negat illam phrasin ap. Eur. Hec. l. c. Wakef. Diatr. 12. corrigitque ἐβιάσθην." Schæf. Mss.] "Ἀλιάσθη Hes. affert pro ἀπῴχετο, Abibat, Abiit: forsan autem scr. ἐλιάσθη." "Ἀλίαστος, ὁ, ἡ, Inevitabilis, Quem declinare et effugere non est, ὃν οὐκ ἄν τις λιάζοι s. ἐκκλίνοι: quamobrem ab Hes. quoque exp. * ἀνέκκλιτος, * ἀμετάτρεπτος, ἀχώριστος, necnon ἀνελλιπὴς, Non desinens s. remittens, e quo intelligitur Vehemens, Il. Ω. (760.) Ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε: Y. (31.) πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε. Sic Ξ. (57.) Οἱ δ' ἐπὶ D νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσι. Apud Apoll. Rh. 1, (1326.) κῦμ' ἀλίαστον Schol. exp. πολύ. Ex Eur. autem (Hec. 85.) φρὴν ἀλίαστος affertur pro ἄφυκτος: quod active interpr. VV. LL. Mens implicita et perplexa. Ἀλίαστον, adverbialiter etiam capitur pro Indesinenter, Vehementer, Il. Ω. (549.) "Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν." ["Jacobs. Anim. in Eurip. 4. Anth. 8, 415. Musgr. ad Hec. 85. Heyn. Hom. 4, 272. 402. 6, 355. 533. 7, 87. 189. 786. 8, 12. 713." Schæf. Mss. * Συλλιάζομαι, Il. Ψ. 879. σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.]

ΛΙΑΝ, ET Λίην, Ionice, quo uti solet Hom., Valde, Admodum, Od. A. 46. Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ: Ξ. (282.) δὴ γὰρ κεχολώατο λίην, i. e. πάνυ. Invenitur autem et priore brevi, N. (243.) Οὐδὲ λίην λυπρή. Sed in soluta oratione dicitur λίαν, non λίην. Isocr. Archid. Λίαν ἀνόητός ἐστιν: Areop. (33.) Δέδοικα μὴ πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανηθῶ. Aristot. Poët. Ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις. Quamvis au-

tem λίαν i. sit q. πάνν, invenitur tamen aliquando illud copulatum cum hoc ἐκ παραλλήλου, idque Attice. Sic etiam in λίην τόσσον ap. Hom. annotatur esse διπλῆ ἐπίτασις. At vero Paul. dixit ὑπὲρ λίαν ad augendam epitasin, 2 ad Cor. 11, 5. Λογίζομαι γὰρ μηδὲν ὑστερηκέναι τῶν ὑπὲρ λίαν ἀποστόλων, q. d. Iis, qui supraquam valde sunt apostoli, i. e. Qui summi sunt apostoli, s. eximii. Idem autem iisd. verbis repetit, 12, 11. [" Eur. Alc. 823. Monthly Review, Jan. 1799. p. 93. ad Dionys. H. 1, 299. Heyn. Hom. 4, 146. 5, 477. 6, 422. Ammon. 88. Fischer. ad Palæph. 73. 74. Abresch. Lectt. Aristæn. 64. I. q. πάνν, Heyn. Hom. 5, 477. Conf. c. βίαν, Wakef. Herc. F. 213.; cum δόξαν, ad Dionys. H. 1, 145. Λίην conf. c. φίλην, Mitsch. H. in Cer. 704. De quant., 197. Jacobs. Anth. 10, 60. Brunck. Aristoph. 2, 74. Porson. Hec. p. xvi. Ed. 2. Valck. Hipp. p. 218. Diatr. 65. Ilgen. Hymn. 548. Musgr. Med. 929. Andr. 867. Brunck. 860. ad Med. 928. El. 1272. Markl. Iph. p. 42. 192. Musgr. 304. Cum compar., Cattier. Gazoph. 74. Cum superl., Gesner. ad Orph. 459. Simon. Dial. p. 72. Abresch. Lectt. Aristæn. 283. Οὐ λ., i. e. οὐδ' ὅλως, Heyn. Hom. 6, 419. 422. Il. Ξ. 368. Λ. πάνν, Brunck. Aristoph. 2, 62. Λ. σφόδρα, Koppiers. Obs. 53. Τὸ λ., ad Eur. Or. 704. Οὕτω καὶ λ., Hec. 1276. Wakef. Phil. 380. Καὶ λ., Il. T. 408. Λι pro λίαν, in compos., Cattier. Gazoph. 94. Explodit hoc Ruhnk. Ep. Cr. 86." Schæf. Mss. Epicharmus Strabonis 8. p. 560.] " Λὴν, Hes. dici " scribit pro λίαν, Valde : per sync. pro λίην."

" Λίηφος, δεινὸς, Acer, s. Atrox, Hes."

A λίαν deducuntur Λιμὴν et Λίμνη, item Λιπαρὴς, quæ ideo placuit subjungere, licet alioqui de his etymis, sicut et de aliis multis, Grammatici certent et adhuc sub judice lis sit.

ΛΙΜΗΝ, ένος, ὁ, Portus. Ab Hom. λιμένες dicuntur νηῶν ὄχοι s. ὀχοὶ, Od. E. (404.) item ναύλοχοι, Δ. (846.) Legitur et λιμὴν εὔορμος, necnon πάνορμος ap. Eund. Apud Thuc. autem 1, (93.) dicuntur αὐτοφυεῖς quidam λιμένες, q. d. Nativi. Apud Eund. 8. στόμα λιμένος legimus. Sic et Plut. Demetrio (8.) Τοῖς γὰρ στόμασι τῶν λ. ἀκλείστοις ἐπιτυχὼν ὁ Δημήτριος, καὶ διεξελάσας ἐντὸς, Cum classe per angustias portuum intro et penitus irrumpens, Bud. Dictum autem λιμένα tradit Eust. παρὰ τὸ λίαν μένειν, ad differentiam τοῦ τε κυμαίνοντος πόντου, et τῶν ἐγγὺς τῆς γῆς εὐρίπων. Eand. vero et nomini λίμνη dat derivationem, ut infra docebo. [" Wakef. Phil. 797. Jacobs. Anth. 7, 123. 142. 9, 328. 11, 314. Dionys. H. 1, 147. Soph. Œd. T. 420. 1208. Musgr. Or. 54. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Heringa Obs. 83. Conf. c. λίμνη, Callim. 1, 482.; cum λειμὼν, ad Strab. 6. p. 689. Lennep. ad Phal. 57. ad Diod. S. 1, 386. Thom. M. 572. Sensu nequam, Jacobs. Anth. 6, 64. 11, 210. 327. Λ. et ὅρμος diversa, Wolf. Præf. nov. Ed. Il. p. liv. vide omnino Il. Φ. 23. ibique Schol., Tzetz. ad Lyc. p. 761. In Dianæ tutela, ad Callim. 1, 77. Λ. κακῶν, D. R. ad Longin. 249. Σχιστὸς λ., Valck. Phœn. p. 600. Ἐς λιμένα, Aristoph. Fr. 224. Ἡ λ., Apoll. Dysc. 46. sed l. corruptus." Schæf. Mss.] Λιμενάρχης, Portus s. Portuum præfectus, Qui præest portui s. portubus. In VV. LL. λιμενάρχαι, Qui locis maritimis præsunt, unde trajectus est ad exteras nationes. At Bud. in Pand. Limenarchæ reponens pro Liminarchæ, simpliciter exp. Portuum præfecti. [Gl. Portitor.] Λιμεναρχία, Portus s. Portuum præfectura, Munus ejus, qui est portus s. portuum præfectus. Λιμενήοχος, Qui a portu continetur. AT Λιμενηόχος, Qui portum continet: ut ἄκρην, i. e. Promontorium, Apoll. Rh. 2, (965.) vocat λιμενηόχον, ubi Schol. hanc ex accentu differentiam annotat, Ἐὰν μὲν τὴν συνεχομένην, προπαροξυτόνως· ἐὰν δὲ τὴν συνέχουσαν τὸν λιμένα, παροξυτόνως. [" Λιμενιόχος, (sic,) Suid., Etym. M. 432, 26." Wakef. Mss. * Λιμενοποιΐα, Tzetz. Chil. 2, 87. * Λιμενοποιϊκὰ, τὰ, Mathem. Vett. p. 50.] Λιμενορμίτης, Qui ad portum applicare facit. Hoc enim suspicor voce ista significari, at in VV. LL. ex Epigr. affertur λιμενορμίτης Πρίηπος pro Portuum custodiæ præfectus. [" Jacobs. Anth. 9, 306. * Λιμενοσκόπος, 8,

A 356. Antip. Th. 18. * Λιμενουργία, Tzetz. Chil. 11, 381. v. 623." Schæf. Mss.] Λιμενοφύλαξ, Portus custos s. Portuum, [Æneas c. 29.] Λιμενοφυλακία, Munus custodiendi portus, Aristot.

Ἀλίμενος, ὁ, ἡ, q. d. Importuosus, Portu carens, J. Poll. 1. Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοὺς ταττομένων, ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προβολὰς ἐπικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς, Applicuerunt ad oppidulum quoddam quod sub ditione eorum erat, importuosum quidem, sed quod haberet promontoria, quæ aliqua e parte prominentia, eas stationes continerent et complecterentur, Bayf. [" Wakef. Alc. 606. Eur. Hec. 1014. Abresch. Lectt. Aristæn. 292. Toup. Opusc. 1, 381. Emendd. 2, 109. ad Xen. Eph. 237. ad Charit. 273. ad Diod. S. 1, 36. ad Herod. 588." Schæf. Mss.] Ἀλιμενία, q. d. Importuositas, i. e. Carentia portus: quod tamen nec ipsum Latinum est. J. Poll. autem (1, 101.) postquam inter ea, quæ in vituperium portus dicuntur, retulit ἀλίμενος, addit, Hyperides autem

B nomen etiam τοῦ τόπου fecit ἀλιμενίαν. [* Ἀλιμενότης, Defectus portuum, Xen. Ἑλλ. 4, 8, 7. " Toup. Opusc. 2, 164. Abresch. Lectt. Aristæn. 292." Schæf. Mss.] Ἀλιμένωτος, i. q. ἀλίμενος, sequendo Hes., qui ἀλιμένωτα exp. λιμένα μὴ ἔχοντα. At Suidæ nomin. EST Ἀλιμενώτης: scribit enim Ἀλιμενώτης τόπος, λιμένα μὴ ἔχων: sed quædam vulg. Edd. τόπος cum seqq. jungunt, non cum ἀλιμενώτης, a quibus hic omnino dissentio. Εὐλίμενος, Bene instructus portu, Bonum portum habens, s. potius Opportunus portu, ut Liv. loquitur, Plato de LL. 4. Εὐλ. πόλις καὶ πάμφορος. Et ex Aristot. H. A. 5. Τὰ εὐλ. τῶν χωρίων, Loca prædita portus commoditate, VV. LL. ubi etiam annot. Gazam pro Portus dixisse Lacus. [" Diod. S. 1, 339." Schæf. Mss. Archestr. Athenæi 327.] Εὐλίμην in VV. LL. pro ead. signif., sed absque exemplo. [* Εὐλιμενότης, Menander Rhet. 75. * Κακολίμενος exemplo carere videtur. * Πολυλίμενος, Artemidorus Eustathii Il. 287, 35. * Πολυλιμενότης, Menander Rhet. 75. Heeren.] Λιμενίτης,

C In portu versans, Qui portum incolit, [" Huschk. Anal. 222. Jacobs. Anth. 8, 356. 9, 306." Schæf. Mss.] Qua signif. dictum quidam annotant FEM. Λιμενῖτις, ἡ, φυκὶς, Epigr. [" Jacobs. Anth. 8, 356. Toup. Opusc. 1, 491." Schæf. Mss.]

[* Λιμένιος, α, ον, Paus. 2, 34, 11. Ἀφροδίτη.]

[* Λιμένιον, dimin., Strabo. * Λιμενίσκος, Gl. Porticulus. * Λιμενίσκιον, Synes. 167.]

Λιμενίζω, In portu sum, VV. LL. [Polyæn. 4, 7, 7. * Κακολιμένιστος, Schol. Soph. Œd. T. 422. p. 223. Erf.] Ἐλλιμενίζω Bud. itidem interpr. In portu sum s. versor, afferens e Synes., Οὐ γάρ εἰμι γείτων θαλάττης, οὐδ' ἐλλιμενίζω συχνά. Sed affert ex Eod. pro In portum venio, quæ magis recepta est signif., vel Portum capio s. Navem applico et appello in portum, ἐνορμίζω τὴν ναῦν, in Epist. ad Evoptium, Καὶ δέον ἡμᾶς ἐλλιμενίζειν, ἐληλύθειμεν αὖθις ἀναδεδραμηκότες ἐπὶ τὸ πέλαγος. || Portorium exigo, Aristoph. ap. J. Poll. ἐλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις. [" Wakef. S. Cr. 2, 2. Thom. M. 339. 656. Aristoph. Fr. 262.

D Boiss. Philostr. 334." Schæf. Mss.] " Ἐνλιμενίζειν, " Hesychio τελωνίζειν τὰ ἀπὸ λιμένων καὶ θαλάσσης, " Vectigal exigere a delatis in portum." [* Ἐλλιμένισις, Schol. Soph. Œd. T. 197. p. 189. Erf.] Ἐλλιμενιστὴς, Portorii exactor, Portitor, Publicanus, Decumanus, Bud. ex J. Poll. 325. et Dem. (917.) ἐλλιμενιστῶν ἀπογραφή: [ἀπόγρ. παρὰ τοῖς ἐλλιμενισταῖς.] AT Ἐλλιμένιον, i. e. Portorium, Aristot. Œc. 2. Πωλουμένου τοῦ ἐλλιμενίου εἴκοσι ταλάντων, potius e nomine ipso λιμὴν formatum videri possit. [* Ἐλλιμενικὸς, Plato de Rep. 425. * Προσλιμενίζω, Schol. Æsch. Pers. 70.]

¶ Λιμηρὸς pro λιμενηρὸς, ut λιμηρὰ Epidaurus dicta fuit, vide in Λιμηρὸς a Λιμός. " Λιμήρης, E- " tym. e Pindaro affert, Idemque, ut et Lex. meum " vet., per sync. dictum vult, vel pro λιμενήρης, a " nom. λιμὴν, vel pro λειμωνήρης, e nom. λειμών."

ΛΙΜΝΗ, ἡ, Stagnum, Palus. Item Lacus, ut Μαιῶτις λίμνη, quæ Lat. et Mœotis palus. Quidam Comicus ap. Athen. παρὰ λίμνην γὰρ γεωργῶν τυγ-

χάνῳ, Τὰ δ' ἐγχέλια γράφομαι λειποταξίου, Xen. Ἑλλ. A 3, (2, 14.) Λίμνη πλέον ἢ σταδίου ὑπόψαμμος, ἀέναος, ποτίμου καὶ θερμοῦ ὕδατος, Paus. Att. Ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς ἐκ τῆς λίμνης. Aristot. Τῶν μὲν γὰρ ὀρνίθων λευκά ἐστι τὰ ᾠά, οἷον περιστερᾶς καὶ πέρδικος· τῶν δὲ ὠχρὰ, οἷον τῶν περὶ τὰς λίμνας: pro quibus Plin. Ovorum alia sunt candida, ut columbis, perdicibus: alia pallida, ut aquaticis. Idem λίμνας vertit Stagna, cum pro his Theophrasti de ficu Ægyptia loquentis, Εἰς βόθυνον δὲ ἐμβάλλουσι καὶ εἰς τὰς λίμνας εὐθὺς, vertit, Cæsa statim stagnis mergitur. || Ab Hom. passim dicitur et de Mari, qua signif. a Virg. dictam itidem putant Paludem nonnulli, qui legunt Æn. 1. palus dum sidera pascet; sed magis recepta et modis omnibus melior est altera lectio, polus. Sic Aristoph. Ὄρν. (1338.) Ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου Γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας. Volunt autem quidam Gramm., e quibus est Eust., dictum esse λίμνη, unde et λιμὴν, sc. παρὰ τὸ λίαν μένειν: quidam vero post λίαν addunt καὶ διόλου. || Nomen gymnasii ap. Trœzenem, VV. LL. ex Eur. Hipp. (1133.) At plur. Λίμναι, Locus B Atticæ, UNDE Λιμναῖος appellatus Bacchus. [Hes. v. * Λιμναγενὲς, Aristoph. B. 216. et Brunck.] Vide Eust. et Dem. κατὰ Νεαίρας (1371.) At Schol. Callim. est et δῆμος Atticæ ubi colebatur Diana. [" Markl. Iph. p. 365. Musgr. Iph. T. 1103. Hel. 173. Jacobs. Anth. 7, 123. Antip. Sid. 15. Ruhnk. Ep. Cr. 286. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 126. ad Mœr. 235. Heyn. Hom. 8, 159. Mare, etiam Oceanus, Musgr. Iph. T. 15. Tro. 442. Jacobs. Anth. 6, 181. Abresch. Æsch. 2, 2. Kuster. Aristoph. 195. Bergler. Alciphr. 12. 13. Eur. Hec. 446. ubi v. Musgr., Steinbr. Mus. Tur. 1, 189. Toup. Opusc. 2, 130. Heyn. ad Virg. 2, 27. Hesiod. Θ. 365. Valck. Hipp. p. 182. Musgr. 148. 228. Wakef. S. Cr. 2, 76. Nom. propr., Valck. Hipp. p. 187. 285. Musgr. 228. Conf. c. λιμὴν, ad Herod. 366. Musgr. Cycl. 292. Λ. et ἕλος diversa, ad Herod. 90. Lucian. 1, 468. et n." Schæf. Mss.] " Λίμνα, Dorice pro λίμνη. " Soph. ita vocat τὴν θάλασσαν, Mare, ut et Hom. " interdum. At λιμνὰ, e Theocr. Pharmac. affertur C " pro λιμναία, Palustris: perperam. Ibi enim scri- " ptum λιμνᾶτις, Dor. pro λιμνῆτις, v. 55. τί μευ " μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ " βδέλλα πέπωκας;" [Λιμνοειδὴς, unde * Λιμνοειδῶς, Eust. in Dionys. P. p. 48.] Λιμνοθάλαττα, Stagnum maritimum, Lacus maritimus, Bud. ap. Aristot. H. A. 8. Additque λιμνοθάλατταν vocari a Strabone, quem æstuaria maris efficiunt Burdegalæ: [1. p. 84. 85., 3. p. 239., 4. p. 280. 289., 5. p. 325. 345., 7. p. 479., 10. p. 704.] Λιμνομάχαι παῖδες, Hes. Pueri pugilatu certantes in loco, qui Λίμναι vocabatur. [* " Λιμνόσκοπος, Ilgen. Hymn. 511." Schæf. Mss. * " Λιμνοσώματος, Eubulus Athenæi 300. ἐγχέλεες, Anguillæ paludum incolæ." Schw. Mss.] Λιμνοφυὴς, In palude s. stagno natus, ortus: δόναξ, Epigr. [" Jacobs. Anth. 8, 370. 11, 363. Toup. Opusc. 2, 60." Schæf. Mss.] Λιμνοχαρὴς, Palude gaudens, Qui stagno delectatur et in eo vivit, [" Ilgen. Hymn. 643." Schæf. Mss.] Sed ap. Auctorem Batrachomyomachiæ (211.) EST Λι- D μνόχαρις, Proprium nomen ranæ. Λιμνόστρεα, q. d. Paludis ostrea s. paludum. At VV. LL. exp. simpliciter Ostreæ, ex Aristot. H. A. 4, (4.) ubi perperam quædam exempl. λιμόστρεα et λιμόστεα habent: de Gen. Anim. 3, (11. p. 264.) Λιμνόστρεα τῶν ὀστρακηρῶν: [cf. Strab. 3. p. 387. Sieb.] Λιμνουργὸς, Qui circa paludes opus aliquod facit, ut qui eas purgat. At VV. LL. exp. Lacunas purgans. [Plut. Mario 37.]

[* Εὔλιμνος, ὁ, ἡ, Aristot. H. A. 8, 9. * " Βαθύλιμνος, Andr. Cr. 205." Kall. Mss.] Παράλιμνος, Qui est juxta paludem, Adjacens paludi, Plut. (9, 748.) Αὐτῶν τε τῶν ἐν μέσῳ τόπων τὰ παράλιμνα καὶ ἑλώδη ψῦχος ἔχει μάλιστα. [* Προλίμνη legitur in Etym. M. v. Φόξινος.] " Προλιμνάδες τῶν ποταμῶν " affertur pro Stagna fluviorum," [ex Aristot. H. A. 6, 14.]

[* Λίμνηθεν, Apoll. Rh. 4, 1579.]

Λιμναῖος, Paluster, Lacuster: τὰ λ. τῶν ὑδάτων, Plut. (8, 893.) Et ap. Athen. 8. Σῆψις γὰρ ὕδατος τὸ λιμναῖόν ἐστι: 2. Τὰ δὲ τῶν ὑδάτων στάσιμα, χαλεπὰ, ὡς τὰ λ. καὶ τὰ ἑλώδη, ubi animadverte τῷ λιμναῖα adjungi ἑλώδη, sicut adjungitur a Plut. τῷ παράλιμνα, in l., quem modo protuli. Item λ. καὶ φίλυδρον φυτὸν, Plut. (7, 573.) || Λιμναῖοι, Venti spirantes e paludibus s. stagnis. Hes. λιμναῖοι, ἄνεμοι ἀπὸ τῶν λιμνῶν πνέοντες. Nisi forte ἄνεμοι jungi debet cum λιμναῖοι. [" Ilgen. Hymn. 511. Callim. 1, 537." Schæf. Mss.] Λιμναία poët. per παραγωγὴν pro λίμνη, Eust. [* Λιμναῖον, τὸ, Herba, Diosc. 3, 9.]

Λιμνήτης, i. q. λιμναῖος, Suidæ tamen λιμνήτης ἰχθὺς, ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ab ea λίμνης signif., si mendo caret ille Suidæ l., qua pro Mari ponitur. Λιμνῆτις, fem. i. q. λιμναία, " Λιμνᾶτις, Dor. pro " λιμνῆτις, vide Λίμνα," [Nom. Dianæ, Paus. 3, 23, 6.: Lips. ad Tacit. Ann. 4, 43. "Jacobs. Anth. 11, 353." Schæf. Mss.]

Λιμνώδης, Paludosus. Exp. et Paludem imitans. At qui Paluster exp., cum λιμναῖος perperam confundunt. Plut. (8, 334.) Τὸ δὲ, οὐ καθαρὸν, ἀλλὰ συγκεχυμένον καὶ λιμνῶδες, [vulgo λιμῶδες.] Et τὸ λ. τοῦ Στρυμόνος ap. Thuc.

[* Λίμνιος, Palustris, Athen. 355. ἔγχελυς. " Λίμνιον, Jacobs. Anth. 11, 186." Schæf. Mss. * Λιμνίον, dimin., Aristot. Mirab. Ausc. c. 122.]

" Λιμνὰς, άδος, ἡ, Lacustris, Palustris, λιμναία, " Theocr. (5, 17.) Οὐ μὰν οὔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, " sc. νύμφας, h. e. τὰς ἀναστρεφομένας ἐν ταῖς λί- " μναις," [Nom. Dianæ, Paus. 3, 7, 4. * Λιμνιάδες, Schol. Paris. in Apoll. Rh. 4, 1412.]

[* " Λιμνήσιον, Centaurium majus, Diosc. Notha 451. minus, 452. * Λιμνῆστις, 451." Boiss. Mss. Antyllus Oribasii p. 90. 297. 312. Matth.]

Λιμνάζω, Stagno, Restagno. ET Ἐλλιμνάζω, pro eod. Λιμνάζειν et Ἐλλιμνάζειν, inquit Bud., ap. Basil. 274. pro Stagnare. Invenitur λιμνάζω junctum etiam casui, sc. accusativo: Philo, Ἀναχεόμενος πλημμυρεῖ καὶ λιμνάζει τὰς ἀρούρας, Auctis aquis exundans superfunditur arvis stagnante gurgite, Turn. [Aristot. Probl. 25, 2. Ὅσοι ποταμοὶ λιμνάζουσιν εἰς ἕλη ἢ ὅσα ἕλη λιμνάζονται: sic nempe leg. pro ἐλλιμνάζονται. * Λιμνιάζω, perperam pro λιμνάζω, Strabo 13. p. 436. Sieb. * " Λιμνασμὸς, Const. Manass. Chron. p. 8. 53. 66. 89. Meurs." Schæf. Mss. * Λιμνασία, Aristot. Probl. 2, 793. * Ἐκλιμνάζω, Appian. B. C. 4. p. 651.] " Ἐπιλιμνάζω, Su- " perstagno, Restagno," [Plut. Cæs. 25. Πεδία ἐπιλελιμνασμένα χειμάῤῥοις. * " Καταλιμνάζω, Const. Manass. Chron. p. 30." Boiss. Mss.] Περιλιμνάζω, q. d. Circumstagno, s. potius Circumstagnando inundo, Stagnante gurgite cingo, s. stagnantis gurgitis alluvionibus: Thuc. 2, (102.) de Acheloo, Καὶ τὴν πόλιν αὐτοῖς περιλιμνάζων. [* Προσλιμνάζω, Paus. 8, 22, 3. at secundum Schn. Lex. leg. * Προλιμνάζω.]

Λιμνόομαι, οῦμαι, In paludem s. lacum abeo et exundo, In paludem redundo, Bud. afferens e Theophr. (C. Pl. 5, 14, 2.) Λελιμνωμένου τοῦ πεδίου. Sed λελιμνωμένον πεδίον exp. etiam Aqua stagnante repletus campus. [Strabo 5. p. 367. * Ἐκλιμνόω, Dionys. H. 1, 48.]

" Λῆτος, Hesychio λιμὴν ἢ θάλασσα, Portus s. " Mare: nisi forte scripsit λίμνη, Lacus."

ΛΙΠΑΡΗΣ, ὁ, ἡ, Assiduus, Sedulus, Qui assiduus est in aliqua re facienda, Qui instanter rem aliquam facit, Bud. e Plut. Λιπαρεῖς ἦσαν δεόμενοι: quod vertit, Instanter orabant, [cf. 8, 643.] Cui addo locum omnino similem ex (8, 115.) Καὶ λ. ἐγίνετο ταῖς δεήσεσι προσβιαζόμενος. Lucian. (2, 162.) Καὶ πόνῳ πολλῷ καὶ προμηθείᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος ἐξέμαθον τὴν τέχνην. Sed alicubi λιπαρὴς sine adjectione, ead. propemodum signif. dixisse videtur. Soph. Œd. C. (1119.) p. 308. meæ Edit. Ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές: de q. l. aliisque lege quæ habent meæ in hunc Poëtam Annotationes. At λ. πυρετὸς Luciano (2, 1.) pro συνεχὴς, Continua febris, Bud. Volunt autem quidam Gramm. λιπαρὴς dictum ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι: quibus subscribit et Hes. [Deducitur et a λίπτω. Supplex, Brunck. ad Soph. El. 451. Vide Ἀλιπαρής. " Ad Lucian. 1, 763. 2, 1. Bibl. Crit. 2,

2. p. 47. Clark. ad Il. A. 265. Toup. Opusc. 1, 318. A Jacobs. Exerc. 1, 153. Conf. c. λιπαρὸς, Brunck. Aristoph. 1, 47. (Λ. 673.) Heyn. Hom. 6, 109. De quant., Toup. Emendd. 4, 459. 491. et Ind. Rerum." Schæf. Mss.] Λιπαρῶς, ET Λιπαρέως per dialysin, Assidue, Jugiter, Flagitanter, Instanter orando, Bud. ex Athen. [" Jacobs. Anim. 115. Wakef. S. Cr. 4, 6. Boiss. Philostr. 323. Toup. Opusc. 1, 256. Emendd. 1, 388. Charit. 234." Schæf. Mss.] Λιπαρία, Assiduitas, Sedulitas, Assidua obtestatio, et q. d. Flagitantia; ut λιπαρῶς, Flagitanter, Bud. Apud Herod. (9, 21.) Λιπαρίῃ ἀντέχομεν, exp. Strenue resistimus: [70. " Heyn. Hom. 5, 632." Schæf. Mss.] Λιπαρέω, Assiduus sum, Persevero, Persto, Herod. (5, 19.) Μηδὲ λιπάρεε τῇ πόσει. Item, Assidue rogo et instanter, Flagito, Efflagito. Interdum vero et generalius pro Rogo, Oro, Postulo, Xen. (Œc. 2, 16.) Ὅσα νῦν λιπαρεῖς παρ' ἐμοῦ μανθάνειν: Ἀπολ. (23.) cum infin. itidem, Τὸ δὲ μὴ ἀποθανεῖν οὐκ ᾤετο * λιπαρητέον εἶναι. Aristoph. Ἀ. (452.) λιπαρῶν τε Εὐριπίδην. At Herodian. junxit et dat. pers. Copu- B latur interdum cum δέομαι. [" Markl. Iph. p. 42. Jacobs. Anim. 267. Anth. 6, 337. Philipp. 12. Villoison. ad Long. 209. Brunck. Aristoph. 3, 75. Boiss. Philostr. 323. Ruhnk. Ep. Cr. 88. Clark. ad Il. A. 265. Toup. Opusc. 1, 152. 2, 131. Emendd. 2, 600. 4, 493. Phalar. p. 4. ad Charit. 320. Soph. Œd. T. 1435. Brunck. El. 451. Herod. 690. 714. (9, 21.) Casaub. ad Athen. 114. Xen. K. Π. 54. Plut. Mor. 1, 789." Schæf. Mss. * Λιπάρησις, Phot. Bibl. 394. " Supplicatio, Dionys. H. 1, 211." Wakef. Mss. " Tzetz. Chil. 9, 528." Elberling. Mss.] Ἐκλιπαρέω, Exoro. Et Ἐκλιπαροῦμαι, Exoror, ut ap. Plut. (6, 750.) dicit Cato, oportere judicem neque pro justis λιπαρεῖσθαι, neque pro injustis ἐκλιπαρεῖσθαι. Item Impense rogo, Obtestor, VV. LL. ex h. ejusd. Plut. l. in Themist. (5.) Τὸν Ἐπικλέα κιθαριστὴν ἐκλιπαρεῖ μελετᾷν παρ' αὐτῷ. [* " Προσεκλιπαρέω, Nicet. Eugen. 6, 489." Boiss. Mss.] Καταλιπαρέω, Impense rogo, Obtestor, Lucian. (1, 624.) Ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε καὶ κατελιπάρει, ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν: [279. C 637. * " Προκαταλιπαρέω, Anna C. 414." Elberling. Mss.] Προσλιπαρέω, Assiduus sum in re aliqua, Plut. (Æmil. 23.) Χρήμασιν αὐτοὶ, ὥσπερ κηρίοις μέλιτται, προσλιπαροῦντες. Plut. de Def. Orac. Ὑπερβαλλομένων δὲ φιλοτιμίᾳ τῶν ἱερέων καὶ προσλιπαρούντων. VV. LL. exp. non solum Assiduus sum, sed etiam Affixus sum, Non discedo, Persevero. Bud. autem affert etiam προσλιπαρεῖν τῇ ὄχθῃ ex Arriano (5, 9, 4.) pro προσμένειν, Residere ad ripam. Aliquando est Insto, Urgeo, Instanter urgeo: quæ signif. videtur convenire posse loco Plut. modo c. ‖ Obsecro, Obtestor, Obnixe rogo, Bud. a Plut. pro Obsecro poni testatur. Προσλιπάρησις, Obsecratio. Apud Lucian. (3, 151.) pro Assiduæ preces s. Obnixæ, vel pro Assidua jugisque præsentia et mora ap. aliquem, Bud.

" ΛΙΓΓΩ, Strideo s. Strido, Stridorem edo: ver- " bum a sono fictum. Sed præsentis nulla, aoristi 1 " aliqua reperiuntur exempla: ut Il. Δ. (125.) de D " sagitta ex arcu jamjam mittenda, Λίγξε βιὸς, νευρὴ " δὲ μέγ' ἴαχεν. Hes. λίγξαντα exp. non solum ἠχή- " σαντα, et ὀλισθήσαντα, sed etiam ἐπιθυμήσαντα." [" Wakef. Herc. F. 1065." Schæf. Mss. Quint. Sm. 8, 323. Λὺγξ, Hesychio τὸ τόξον: leg. * Λίγξ.]

" Λιγὺς, εῖα, ὺ, Stridulus, Argutus, s. Argutum stri- " dens: interdum et Canorus, Jucundus. Il. Ξ. (17.) " et Od. Γ. (289.) λιγέων ἀνέμων. Idem alibi, λιγὺς " ἀγορητής: nimirum Il. B. (246.) in orat. Ulyssis " ad Thersitem, Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν " ἀγορητής. Femin. Λιγεῖα, s. Λίγεια, itidem Stri- " dula, Arguta, Canora. In Epigr. φόρμιγγι λιγείῃ." [" Gierig. ad Plin. 1, 88. Heyn. Hom. 4, 242. 494. Heindorf. ad Plat. Phædr. 219. Gesner. Ind. Orph., Anacr. p. lxxi. Fischer., Theocr. 22, 221. Ilgen. Hymn. 592. Λίγεια, ibid. Λιγέα, Brunck. Apoll. Rh. 39. 185." Schæf. Mss.] " Λιγυηχὴς, Stridulum " s. Canorum resonans, Argutum tinniens: ut κιθάρη " λιγυηχὴς, Epigr." [Anthol. 1, 89. * Λιγύμολπος, Hom. H. 18, 19.] " Λιγυπνείων ex Hom. pro ἡδεῖαν " πνοὴν ἔχων, Dulce spirans: si non potius divisim " scr. λιγὺ πνείων: id enim Eust. innuit, Od. Δ. " 566. ubi Poëta dicit λιγυπνείοντας ἀήτας." [* Λιγύπνοιος, Hom. H. in Apoll. 28.] " ET Λιγύφθογ- " γος, AC Λιγύφωνος, Argutam vocem edens, Stridu- " lum et argutum sonans: s. Canorus, Argutus. " Il. B. (442.) κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσ- " σειν. Et Hesiod. (Θ. 275.) Ἑσπερίδες λιγύφωνοι." [" Λιγύφθογγος, Wakef. Trach. 963. Theocr. Ep. 4. Antip. Th. 29. Kuster. Aristoph. 195. Brunck. 2, 190. Heyn. Hom. 6, 240. Lennep. ad Phal. 38. Λιγύφωνος, Wakef. l. c., Jacobs. Anth. 6, 120." Schæf. Mss. * " Λιγυφωνέω, Schol. Theocr. 8, 30." Wakef. Mss.] " Inde et ADVERB. Λιγέως, Stridule, Argute, " s. Arguto cum stridore. Od. Π. (216.) Κλαῖον δὲ " λιγέως ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοὶ, Φῆναι ἢ αἰγυπιοί. He- " siod. Ἀ. (233.) ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ " Ὀξέα καὶ λιγέως. Rursum Il. Ψ. (218.) de ventis, " φυσῶντες λιγέως, pro λιγὺ πνείοντες, ut alibi dicit: " h. e. Stridulum spirantes, Argutum flantes. Idem " λιγέως in laude etiam ponit pro Argute, Canore, " Suaviter: Il. Γ. (214.) de Menelao, ἀγόρευε Παῦρα " μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος Οὐδ' ἀφα- " μαρτοεπής. Sic et Il. T. (82.) et Od. Υ. (274.) λιγὺς " περ ἐὼν ἀγορητὴς, in bonam itidem partem, Argutus, " Canorus, Suaviter loquens." [" Ad Plin. p. 80. Cort., Gierig. 88. Heyn. Hom. 4, 494. 7, 598." Schæf. Mss.] " Pro λιγέως dicunt Poëtæ ETIAM " Λιγὺ, ET Λιγέα: NECNON Λίγα pro λιγέα, facta " sync. Od. Θ. (527.) Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κω- " κύει. Et Il. T. (284.) Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώ- " κυε. Sic vero et ὦκα dicitur pro ὠκέα s. ὠκέως." [" Koen. ad Greg. Cor. 220. Brunck. Apoll. Rh. 185. Heyn. Hom. 5, 523. 7, 598." Schæf. Mss. * Λίγειος, i. q. λιγὺς, Heliod. Æth. 6. p. 270. λιγιόν τι, ubi Corai. reposuit λίγειον. " Jacobs. Anth. 6, 101. Aristodic. 2." Schæf. Mss. * Λιγήϊος, Opp. K. 4, 411. * " Λιγείως, Suid." Wakef. Mss. * Λιγύζομαι affertur ex Anthol. * Λίγυσμα, Greg. Naz. Sent. Jambl. Tetr. 17. * " Λιγυσμὸς, Const. Manass. Chron. p. 103. var. lect." Boiss. Mss.] " Ex adv. " λίγα EST Λιγαίνω, Stridulum et argutum sono. " Ex Epigr. de Apolline canente cithara. Suid. " vero λιγαινούσης exp. πραϋνούσης, Demulcentis." [" Ruhnk. Ep. Cr. 88. ad Mœr. 344. Musgr. Or. 147. Jacobs. Anth. 11, 207. Epigr. adesp. 594. Heyn. Hom. 6, 240." Schæf. Mss. Il. A. 684. Κήρυκες δ' ἐλίγαινον, i. e. λιγυρῶς ἐβόων, Max. Tyr. 41. Λιγαίνει, Hesychio μαστιγοῖ. Λιγαίνειν, Photio τὸ τύπτειν· ὥσπερ λέγειν εἰώθαμεν τὸ ξαίνειν. Λιγαίνειν· ὀξέως ὁρμᾶν. Λιγαίνων· κηρύσσων.] " Ἀπολιγαίνειν, " Etym. et Lex. meum vet. interpr. ἀφηδύνειν, item " παραφθέγγεσθαι, et βιάζεσθαι: Hes. ἀφηδύνειν iti- " dem et ἀποφθέγγεσθαι, sed et ὀξέως ἀποτρέχειν, " Celeri cursu aufugere." [* Ὑπολιγαίνω, Achill. Tat. 32.] " Præterea a Λιγὺς DERIV. Λιγυρὸς, " idem cum ipso significans, nimirum Stridulus, Ar- " gutus, s. Argutum stridens: interdum et Canorus, " Vocalis. Epith. est Flatus s. Venti, Cantus et " vocis. Il. Ψ. (215.) ὦρτο δὲ κῦμα Πνοιῇ ὑπὸ λιγυ- " ρῇ: itemque N. (590.) Idem in Od. M. (44.) σει- " ρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ. Et Hesiod. Ἔργ. " (2, 277.) Ἔνθα με τοπρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοι- " δῆς. Eur. (Med. 205.) λιγυρὰ ἄχεα βοᾷ, Stridulos " et argutos præ dolore clamores edit. Rursum " Il. Λ. (532.) Μάστιγι λιγυρῇ ἵμασεν καλλίτριχας " ἵππους, Arguta scutica: nam argutum sonitum " reddit verbere. Utuntur hac voce prosæ etiam " scriptores, quamvis ποιητικωτέρῳ: ut Aristot. H. A. " 9. Λιγυρὰν φωνὴν ἔχει, Vocem habet argutam s. " canoram. Pro Jucundum, Suave, Isocr. in Epist. " ad Philipp. (T. 1. p. 419. Cor.) Ἔτι δὲ καὶ σύμβιον " εἶναι, ἁπάντων ἥδιστον καὶ λιγυρώτατον." [" Baxter. Præf. ad Anacr. p. lii. Bentl. Terent. Eun. 5, 4, 14. Jacobs. Anth. 10, 384. Heyn. Hom. 6, 211. Villois. ad Long. 268. Conf. c. λιγρὸς, Heyn. Hom. 6, 473." Schæf. Mss. * Λιγυρόκτυπος, Apollin. Metaphr. 262. * Λιγυροκώτιλος, Corinna Hephæstionis p. 106. Gaisf.] " Λιγυρόπνοος, s. Λιγυρόπνους, i. q. λιγυ-

" πνείων supra, h. e. Argutum spirans, Stridulum s. A
" Argutum flatu sonum reddens." " Λιγυρῶς, i. signi-
" ficans q. λιγέως, Stridule, Argute, Canore : inter-
" dum et Suaviter, Concinne: ut Donat. quoque ap.
" Terent. λιγυρὸν esse dicit Suave, indeque deduci
" Latinum verbum Ligurio. Item VERBUM Λιγυ-
" ρίζω, F. ίσω, Cano: vel potius Argute et concinne
" cano: ut λιγαίνω. Hes. enim λιγυρίζει exp. με-
" λῳδεῖ." [Lucian. 2, 321. * " Λιγύρισμα, Cantus dulcis, Pseudo-Chrys. Serm. 95. T. 7. p. 531, 39." Seager. Mss.] " Affertur vero et Λίγος, ὁ, pro
" Stridulus, in VV. LL. Suid. et Λιγόκρυτον pro
" * λιγύκροτον dici Scribit, Stridulum s. Argutum
" edens crepitum."

" ΛΙΓΔΟΣ, Hes. χοάνη ἐν ᾗ χωνεύουσι, s. τό-
" πος χοάνης: item θυεία: ut sit et Fornacula in
" qua metalla conflant, et Mortarium, Pila: quæ
" alio nomine ἴγδη dicitur, et ὅλμος, hac posteriore
" signif. Nicand. Θ. (589. 618.) usurpasse dicitur.
" Rursum Hes. λίγδους a quibusdam exponi dicit B
" λίκνα τῶν ἀργυρίων. Apud Eund. et Λίγδοι, οἱ
" προστετριμμένοι τῶν ἀστραγάλων." [" Ad Diod. S. 1, 164. Toup. Add. in Theocr. 404. Brunck. Soph. 3, 388. 519." Schæf. Mss. Photio χῶνος τρήματα ἔχων συνεχῆ τέσσαρα παραπλήσια, δι' ὧν ὁ χαλκὸς ἠθεῖται. Vide Schn. Lex.] " Λιγδαρεοχύταις, ap.
" Hes. οἱ ἐν ταῖς λίγδαις, supra τοῖς λίγδοις, h. e.
" χοάναις, τὰς σάρκας ἔχοντες." [" Λιγδεαροχύτης (sic,) Toup. l. c." Schæf. Mss.] " Λίγδα, Hesychio
" ἡ ἀκόνη, Cos: et ἡ κονία, Lixivium, s. Pulvis." [Cf. Ἴγδη.]

" ΛΙΓΝΥΣ, ύος, ἡ, Fuligo, s. Fumus: τὸ καπνῶδες
" τοῦ πυρὸς, inquit Schol. Nicandri, qui et τὴν φλόγα,
" Flammam, a Nicandro appellari λιγνὺν annotat,
" 'Α. 51. ubi Poëta dicit, Ἠὲ σιδηρήεσσαν ἀπὸ τρύγα,
" τήν τε καμίνων Ἔντοσθεν χοάνοιο διχῇ πυρὸς ἤλασε
" λιγνύς. Item vel pro Flamma, vel pro Fumo accipi
" potest in Soph. Ant. (1127.) p. 260. Σὲ δ' ὑπὲρ δι-
" λόφου πέτρας Στέροψ ὄπωπε λιγνύς. Ibi enim Schol. C
" exp. λαμπρὸς καπνός. Idem Poëta λιγνὺν meta-
" phorice vocat περικεχυμένην φλογώδη νόσον, teste
" eod. Schol., in Tra. (796.) p. 359. ubi Hyllus de
" Hercule ardente medicatis flammis dicit, Τότ' ἐκ
" προσέδρου λιγνύος διάστροφον Ὀφθαλμὸν ἄρας, εἶδέ
" μ' ἐν πολλῷ στρατῷ Δακρυρροοῦντα. Apud Diosc.
" 1, 97. est λιγνύς τις τῆς ὑγρᾶς πίσσης, Fuligo atræ
" picis: cujus conficiendæ rationem ibi tradit, inter
" alia dicens, Ἄλλο ὑγρὸν ἐπίχεε ἕως ἂν αἰθαλώσῃς
" λιγνὺν αὐτάρκη. Et c. 86. cum præcedente capite
" docuisset quo modo conficienda sit ἡ αἰθάλη τοῦ
" λιθανωτοῦ, subjungit, Τὸν αὐτὸν τρόπον σκευάζε-
" σθαι καὶ τὴν ἐκ τῆς σμύρνης καὶ ἐκ τῆς ῥητίνης καὶ ἐκ
" τοῦ στύρακος λιγνὺν, necnon λιγνὺν τὴν ἐκ τῶν λοι-
" πῶν δακρύων: synonymωs usurpans λιγνὺν et αἰθά-
" λην, Fuliginem : ut et Plin. dicit, Fornacum balnea-
" rumque fuligine : h. e., excremento nigro quod
" ipsis e fumo adhæret." [" Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 195. Wakef. Trach. 794. Jacobs. Anth. 7, 214. 8, 92. Apoll. Rh. 1, 389." Schæf. Mss. D Hippocr. 670.] " Λιγνυόεις, ET Λιγνυώδης, Fuligi-
" nosus: αἰθαλώδης. Apoll. Rh. 2, (133.) ἐπὶ πρὸ
" δὲ λιγνυόεντι Καπνῷ τυφόμεναι: qui eod. l. (1007.)
" dicit, κελαινῇ Λιγνύϊ καὶ καπνῷ κάματον βαρὺν
" ὀτλεύουσι pro αἰθάλῃ, s. Fumo densiore, Fumo
" spissiore fuliginis in modum. Apud Alex. Aphrod.
" λιγνυώδη περιττώματα, Fuliginosa itidem excre-
" menta, s. Fuligini similia, nigrore videlicet. Apud
" Hippocr. vero Gal. λιγνυώδης exp. μελαίνουσα, De-
" nigrans: propterea quod ἡ λιγνὺς sit μέλαινα." [" Theod. 4, 342. * Λίγνη, i. q. λιγνὺς, Greg. Nyss. 3, 249. bis, sed, opinor, mendose." Wakef. Mss.]

" ΛΙΓΞ πλάγιος, Hesychio καμπτὴρ πλάγιος, s. σχα-
" στηρία πλαγία." " Λὶξ, Hes. πλάγιος, Obliquus :
" et λίθος πλατὺς, Lapis latus." [" Λὶγξ, λὶξ, λικερὸς, λίκρος, λικριφὶς, λέχρις, λέχριος, Licus, Liquus, Liquis, Obliquus, Oblicus. Vide Scalig. ad Festum v. Sublicium." Schn. Lex.] " Λέκροι, Hesychio ὄζοι τῶν
" ἐλαφίων, Cervulorum rami." " Λικροὶ, Hesychio
" οἱ ὄζοι τῶν ἐλαφείων κεράτων, Cervinorum cornuum
" rami." [" Jacobs. Exerc. 1, 6." Schæf. Mss. [" Λικρι-
" φὶς, Oblique, In obliquum, s. Ex obliquo : Suidæ εἰς
" πλάγιον, Hesychio ἐκ πλαγίου. Il. Ξ. (463.) ἀλεύ-
" ατο κῆρα μέλαιναν Λικριφὶς ἀΐξας. Et rursum Od.
" Τ. (451.) ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς Γουνὸς ὕπερ,
" πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι, Λικριφὶς ἀΐξας." [" Steinbr. Mus. Tur. 1, 320. Jacobs. Anth. 9, 458. Heyn. Hom. 6, 610." Schæf. Mss.] " Λέχριος,
" Obliquus : πλάγιος, λοξὸς, Hes. : itidemque Sui-
" dæ, afferenti hoc hemistichium, διαδὺς λέχριος ἐν
" θαλάμῳ." [" Toup. Opusc. 1, 253. Eur. Hec. 1015. ubi v. Musgr., Heyn. Hom. 6, 610. Jacobs. Anth. 7, 15." Schæf. Mss.] " Affertur et ADVERB.
" Λέχρις, pro Oblique, πλαγίως." [" Abresch. Add. ad Aristæn. 134. ad Callim. 1, 74." Schæf. Mss.]
" Λείκρικα, Hesychio sunt σειραὶ, σχοινία, πλέ-
" γματα. Λέκρικα, Eid. σειραὶ, σχοινία."

ΛΙΘΟΣ, ὁ, ἡ, Lapis, Saxum, Od. Ψ. (103.) Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο : Τ. (494.) Ἔξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος, ἠὲ σίδηρος : Il. Π. (212.) Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων. Aristot. Rhet. 3. e Platone, Ἐοίκασι τοῖς κυνιδίοις, ἃ τοὺς λίθους δάκνει, τῶν βαλλόντων οὐχ ἁπτόμενα. Et Prov. Πάντα λίθον κινεῖν, Omnem lapidem movere. Ceterum Gramm. quidam putarunt λίθος masculinum esse, cum simpliciter Lapidem significat, at fem., cum de Lapide pretioso dicitur, aut polito. At ego existimo quidem in hac posteriore signif. feminini potius quam masculini esse generis, sic tamen ut interdum etiam sit masculini : veluti cum dicit Paus. Att. Ἄγαλμα λευκοῦ λίθου. Ibid. Ἐκοσμήθησαν λίθῳ κογχίτῃ. Et Plut. λίθος Λακωνικὸς, cum Themistius appellet Λακωνικὴν, ut mox docebo. Vicissim autem in priore etiam signif. femininum esse videmus in uno ex iisll., quos protuli ex Hom. At exempla pro illa Grammaticorum observatione facientia, sunt hæc. Aristoph. N. (766.) τὴν λίθον Ταύτην ἑώρας τὴν καλὴν, τὴν διαφανῆ ; Et ἡ λίθος Ἡρακλεία ap. Theophr. (H. Pl. 9, 18, 2.) itidemque ἡ μαγνῆτις λίθος cum ap. eum (Fr. 2, 41.) tum ap. ceteros. Sic ἡ μαργαρῖτις λίθος, Athen. e Theophr. Unio. Et τιμία λίθος, Pretiosus lapis. Themist. Καὶ καλλύνεται τὰ ἐδάφη λίθῳ Λακαίνῃ καὶ Λιβύσσῃ καὶ Αἰγυπτίᾳ. Invenitur autem et peculiariter dictum λίθος de Lydio lapide, quo probatur aurum, Basil. Καὶ τοῦ χρυσοῦ τὴν διαφορὰν τῇ λίθῳ προστρίβοντες δοκιμάζομεν. Sic autem et pro Magnete ap. Aristot. In Epigr. autem ἁ λίθος ἁ μικρὰ de Sepulcrali lapide, s. Sepulcro. Quo et Alciphr. modo usus est, κωφὴ λίθος καὶ σποδιά. || Calculus vesicæ, Bud. ex Aristot. Vide Λιθιάω. || Anchora, quod veteribus lapides usum anchorarum præstarent, Eust. || Discus, in qua signif. dictum vult Eust. παρὰ τὸ λίαν θέειν, cum alioqui in generali signif. lapidis, derivet a λίαν τεθεῖσθαι, addens διὰ τὸ φύσει βρίθον. || Locus, ubi vendebantur mancipia, J. Poll. Quo dixit modo Cic. in Pis. Duos de lapide emtos. || Apud Aristoph. ('Α. 683.) τὸ βῆμα et τὸ δικαστήριον τὸ ἐν πνυκὶ, VV. LL. Vide et Λιθωμόται paulo post. || Λίθοι, Homines bardi et stupidi, Aristoph. [N. 1202. Λίθος, ὁ, Passow. ad Longum p. LXXVIII. " Jacobs. Anth. 6, 108. 11, 304. 407. 12, 295. Kuster. Aristoph. 123. Cren. Mus. 1, 344. 349. Toup. Opusc. 1, 189. 245. Bergler. ad Alciphr. 182. Fischer. Anacr. 22. Λ., ἡ, Thom. M. 597. Jacobs. Anth. 8, 409. Heyn. Hom. 6, 324. Ejus usus in jurejurando, 11, 213. Natibus abstergendis adhibiti, Brunck. Aristoph. 3, 155. Omni sensu privatus, Jacobs. Anth. 12, 139. Lapides pro Diis culti, Toup. ad Longin. 365. Lapis pretiosus, ad Charit. 324. Λ. ἀργυροῦς, Musgr. Iph. T. 962. Λ. διάπυρος, Valck. Diatr. 30. Πάντα λ. κινεῖν, Hoeschel. ad Philon. Opusc. 255. Ὑπὸ παντὶ λ. σκορπίος, Kuster. Aristoph. 220. Brunck. Soph. 3, 388. Λίθων ἐργάτης καὶ ξυναρμοστὴς, ad Lucian. 1, 195." Schæf. Mss. Λίθος Ἀφροδίτης, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 207.]

[* Λιθοβλὴς, ὁ, ἡ, Tzetz. Chil. 4. p. 43.] Λιθό-

βλητος, Lapidibus petitus s. impetitus. At λιθόβλητος εὐστοχία, de jactu lapidum quasi collimante, s. de collimatione cum jactu lapidum facta. Epigr. de nuce arbore, Παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης. [" Plato Epigr. 20. Paul. Sil. 17. Jacobs. Anth. 7, 240." Schæf. Mss.] Λιθοβόλος, Lapides jaculans, Lapidibus impetens: μηχανή, Joseph. Et λιθοβόλος subaud. ἄνθρωπος vel ἀνήρ, aut tale quid, Qui lapides jaculatur, seu, ut Valla ap. Thuc. vertit, Qui de manu lapides jacit. Athen. 5. Ἐφ' οὗ λιθοβόλος ἐφειστήκει τριτάλαντον λίθον ἀπ' αὐτοῦ ἀφιεὶς καὶ δωδεκάπηχυ βέλος, Saxa tritalentaria telaque missilia duodeviginti pedum, facile ejaculans. Bud. [Greg. Cor. 533. " Diod. S. 2, 441. Valck. Phœn. p. 397. ad Herod. 405. * Λιθόβολος, Valck. Phœn. p. 382. Callim. 238. Porson. Phœn. 1076." Schæf. Mss. Schol. Ven. Il. Γ. 354. cf. Reiz. de Acc. Incl. 110. Wolf. * Λιθόβολον, τὸ, sc. μηχάνημα, 1 Maccab. 6, 51. sed leg. —βόλον. * Λιθοβολή, ἡ, Timæi Lex. 244. Bast. Ep. Cr. 24.] Λιθοβολέω, Lapido, Lapidibus peto, Lapidibus obruo, Marc. 12, (4.) Κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, [Plut. 10, 202. * " Λιθοβολία, Paus. 2, 32." Kall. Mss. LXX. Lev. 24, 16. Oxon. * " Λιθοβόλημα, Theod. Prodr. 286." Elberling. Mss. Λιθοβόλησις, unde * " Λιθοβολήσιμος, Schol. Eur. Or. 50." Boiss. Mss. Greg. Cor. 533. * Λιθοβόλητος, ibid. " Lobeck. Aj. p. 259." Schæf. Mss.] " Καταλιθοβολέω, Lapidibus impeto, Incesso " lapidum jactu." [LXX. Exod. 17, 4. * " Καταλιθοβόλησις, Muller. ad Lycophr. p. 543." Schæf. Mss. * " Λιθοβολεύω, ad Lucian. 1, 578." Schæf. Mss. Greg. Cor. 533. Λιθοβολίζω, unde * Λιθοβολισμὸς, Schol. Æsch. S. c. Th. 567. * " Λιθοβολίσιμος, Schol. ad Hesiod. p. LXX. med. Trincav." Schæf. Mss. * " Λιθοβολιστικὸς, Schol. Eur. Or. 442." Boiss. Mss. * " Λιθογλύπτης, Qui lapides scalpit, Statuarius, Chrys. in Ps. 4. T. 1. p. 552, 12." Seager. Alberti ad Hes. 2, 478.] Λιθογλυφής, In lapide insculptus. [" Nonn. Jo. 20, 34." Wakef. Mss.] Aτ Λιθογλύφος, Qui lapides scalpit s. incidit, Statuarius, ἑρμογλύφος, λιθοξόος: nam ea pro synonymis a Luciano (1, 23.) accipi tradit Bud. [* Λιθογλυφία, Manetho 4, 130. * Λιθογνώμων, Julian. 2. p. 91. Οὐκ ἐθελήσει φαυλότερος εἶναι κριτὴς τῶν λιθογνωμόνων τῶν βασανιζόντων τὸ χρυσίον. Vide Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀργυρογνώμων. * Λιθογνωμικὸς, Philostr. ap. Suid.] Λιθόδενδρον, quibusdam τὸ κοράλλιον, Gorr. e Diosc. [5, 189.] Λιθοδερκὴς Γοργὼ, quasi Lapideo aspectu, Epigr. [" Jacobs. Anth. 9, 47." Schæf. Mss.] Λιθόδερμος, Pelle lapidea tectus, Corio munitus: cujus durities propemodum lapidea. Dicitur et de hominibus. Aristot. Rhet. init. Πολλοὶ γὰρ στεῤῥοὶ καὶ λ. καὶ ταῖς ψυχαῖς ὄντες δυνατοὶ, γενναίως ἐγκαρτεροῦσι ταῖς ἀνάγκαις. Λιθοδικτέω, Lapidibus impeto, a δίκω, i. e. βάλλω, Suid. Λιθοδόμος, Faber s. Architectus lapidarius, Qui e lapidibus ædificia struere novit, Xen. K. Π. 3, (2, 5.) Ὁπόσοι τέκτονες εἶεν καὶ λιθοδόμοι: [al. λιθοτόμοι. " Ad Mœr. 254. Valck. Oratt. 379." Schæf. Mss.] Λιθοειδὴς, Lapidis speciem gerens. Et λιθοειδὲς os ap. Medicos, Petrosum, Pars ossis temporalis, Protensis suturæ τῆς λαμβδοειδοῦς finibus terminata; petræ enim s. rupi videtur similis non duritie modo, sed et specie. Gorr. [" Etym. M. * Λιθοεργὴς, Opp. K. 3, 222." Wakef. Mss. " Valck. Phœn. p. 167. Jacobs. Anth. 7, 379. * Λιθοεργὸς, ibid. Manetho 1, 77. Λιθόεργος, (sic,) Toup. Opusc. 2, 74. 187." Schæf. Mss. * " Λιθόθεσις, Lapidum coagmentatio, Euseb. P. E. 432." Wakef. Mss. * " Λιθοθήρας, Tzetz. Chil. 2, 520. (11. p. 214.)" Boiss. Mss.] Λιθοθλάω, Lapidem aut Lapides frango; Lapide frango, VV. LL. Λιθοκάρδιος, Qui lapideo corde est, Cui cor saxeum est, Basil. Ὑπὸ λ. καὶ ἀπεριτμήτων ἀνθρώπων. [" Schol. Eur. Or. 121." Wakef. Mss.] Λιθοκέφαλος, Lapideo et duro capite præditus, Athen. ex Aristot. (305.) Τὰ μὲν λιθοκέφαλα, ὡς κρέμυς· τὰ δὲ, σκληρότατα. Λιθοκόλλα, ἡ, Glutinum, quo lapides ferruminantur et conglutinantur, Diosc. 5, 164. Ἡ λ., μίγμα οὖσα μαρμάρου ἢ λίθου Παρίου καὶ ταυροκόλλης. Aτ Λιθοκόλλητος, ὁ, ἡ, E lapidibus conglutinatus et compactus. Metaph., Soph. Tr. (1262.) ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ', Schol. λίθινον καὶ σκληρὸν χαλινὸν σαυτῇ ἐπιβαλοῦσα. || Cui lapides pretiosi agglutinati sunt, Gemmis lapillisque distinctus ac picturatus: ut στέφανοι. Athen. 4. Ἐν ᾧ πάντα χρύσεα καὶ λ. περιττῶς ἐξειργασμένα ταῖς τέχναις, Omne instrumentum aureum, gemmis etiam consertum, singulari vasculorum opificio. Plut. Alex. (32.) Περιτραχήλιον σιδηροῦν λιθοκόλλητον, Ut baccatum monile, Virg. Gemmosa monilia, Apul. Sic λ. χλιδὼν, Diod. S. φιάλαι, Athen., ut Gemmata potoria, Plin. [Ælian. V. H. 12, 1. Strabo 16. p. 438. Sieb. * Ἀλιθοκόλλητος, Oribas. Coll. Cod. Ms. 9. c. 13. Οἶκοι ἀπηνέστεροί τε καὶ ἀλ. * Λιθόκολλος, Chishull. Antiq. p. 70, 9. " Heliod. 7. p. 397. cf. Bast. ad Aristæn. 1, 1. p. 223." Boiss. Mss. * Λιθοκονία, Greg. Cor. 533. " Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2, 247." Schæf. Mss.] Λιθοκόπος, Lapicida, Latomus, λιθοτομίας, J. Poll. (7, 118.) e Dem. [1159.] Aτ Λιθοκοπία, Ictus lapide factus, ἡ ἐκ λίθων βολὴ, Suid. [* Λιθοκοπικὸς, Spohn. Niceph. Blemm. n. 90. Λιθοκοπικὴ τέχνη, Theodoret. Therap. 1. p. 8, 18. ubi falso λιθοκοπτικὴ extat. * Λιθοκρήδεμνος, Coluth. Rapt. Hel. 102. Bekk. * " Λιθοκτονία, Luzac. Exerc. 124. Epigr. adesp. 465. * Λιθόκωπος, Lobeck. Aj. p. 259." Schæf. Mss.] Λιθολεύω, Lapido, VV. LL. [verbum contra Gr. linguæ analogiam formatum.] Λιθολεύστης, Lapidator, Qui lapidibus impetit, * λιθοβολίτης, Hes. Aτ Λιθόλευστος, Lapidatus, Per lapidationem factus, ut λιθόβλητος, Soph. (Aj. 253.) πεφόβημαι λιθόλευστον ἄρην [ἄρη,] i. e. λιθόβλητον φόνον, Schol. Cædem lapidatione factam. [Plut. 7, 243.] Λιθολευστέω, Lapido, Bud. [Suid. 3, 9.] Λιθολόγος, Qui lapides legit, colligit, etiam seligit operi idoneos, Thuc. 6, (44.) p. 212. Λ. καὶ τέκτονας καὶ ὅσα εἰς τειχισμὸν ἐργαλεῖα. Hesychio λιθολόγοι sunt οἰκοδόμοι: sed magis proprie λιθοδόμοι. [Xen. Ἑλλ. 4, 4, 18. 4, 8, 9. Ruhnk. ad Timæi Lex. 174.] Λιθολογέω, Lapides lego s. seligo operi idoneos. [" Valck. Oratt. 379." Schæf. Mss.] Λιθολόγημα, τὸ, E lectis lapidibus constructum ædificium, Strues e lectis lapidibus, Xen. K. Π. 6, (3, 11.) p. 99. Οἰκίας οὔτε ἄνευ λ. ὀχυροῦ, οὔτε ἄνευ τῶν στέγην ποιούντων, οὐδὲν ὄφελος. [" Ad Timæi Lex. 175. ad Mœr. 53. * Λιθολογία, ibid. * Λιθολογὴς, * Λιθηλογὴς, ibid. Jacobs. Anth. 8, 385." Schæf. Mss.] " Ἐκλιθολογέω, i. q. " τοὺς λίθους ἐκλέγω, Lapides eligo, h. e. Legendo " eximo. Theophr. C. Pl. 3, 25. Ἀνελθών τις εἰς " Συρακούσας ἐκ Κορίνθου, τὸ χωρίον τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν " ἐκλιθολογήσας διέφθορεν· ἐξεπήλωτο γοῦν ὁ σῖτος, " οὐκ ἔχων οὐδεμίαν προβολὴν ἐξαιρεθέντων τῶν λίθων. " Unde Plin. 17, 4. At in Syracusano agro advena " cultor elapidato solo perdidit fruges luto, donec " regessit lapides. Ubi nota eum Elapidare solum " dicere quod Theophr. ἐκλιθολογεῖν χωρίον." [* " Λιθομανὴς, Isid. Pelus. 1, 152." Boiss. Mss. * Λιθομανία, Construendorum ædificiorum furor, Pallad. V. Chrys. p. 51. * Λιθομαντεία, Potter. Antiq. 1, 351. * Λιθομυλία, Suid. λιθομυλίᾳ κατέστρωσε, perperam pro λίθῳ μυλίᾳ, Molari lapide. * Λιθόξεστος, Clem. Alex. Cohort. p. 44, 11. * Λιθοξόανος, Nonn. D. 4, 273.] Λιθοξόος, Qui lapides scalpit, polit, Radendo complanat, Plut. (6, 276.) Οἱ λ. τὰ πληγέντα καὶ περικοπέντα τῶν ἀγαλμάτων ἐπιλεαίνοντες καὶ γανοῦντες. [" Qui lapides s. marmora radenda polit, ut apte coagmentari possint. Hi non statuas perficiebant, sed marmora et lapides expoliebant, at subinde utramque artem unus homo exercebat. Vide T. H. ad Lucian. 1, 18." Bast. in Ind. Scap. Oxon. " Ad Charit. 298. Bergler. ad Alciphr. 212. ad Lucian. 1, 169. omnino 195. Thom. M. 365. et Add." Schæf. Mss.] Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, Instrumentum scalpendis lapidibus s. poliendis. [" Callim. 1, 503." Schæf. Mss. * Λιθοξοεῖον, Gl. Lapidicina. * " Λιθοξοέω, Theod. Prodr. Rhod. p. 105. 169." Elberling. Mss. * Λιθοπλίνθινος, Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss.] Λιθοποιὸς, Calculum gignens; ut λιθοποιὸς χυμὸς, Alex. Aphr. Succus calculum generans, [Lucian. 2, 459. * " Λιθοποιέω, Lucian. 2. p. 122. var. lect." Schn. Lex. * Λιθοπρίστης, Gl. Serrarius,

Lapidarius, " Fischer. Descr. Lectt. 1793-4." Schæf. Mss.] Λιθόῤῥινος, i. q. λιθόδερμος, a ῥινὸς significante δέρμα, Emped. ap. Plut. (8, 443.) κηρύκων τε λιθοῤῥίνων χελύων τε: nam et Plin. scribit murices firmioris testæ esse, sicut et concharum genera. Iid. pisces dicuntur ὀστρακόδερμοι, Testacea pelle tecti. [" Jacobs. Anth. 9, 271." Schæf. Mss.] Λιθοσσόος sive Λιθυσσόος, Lapidum jactu fugans, Lapidator, Nonn. (Jo. 112, 23.) λιθοσσόον ἑσμὸν ἐάσας. [* Λιθοσπαδὴς, Soph. Ant. 1216. " Wakef. Trach. 1261. Abresch. Æsch. 2, 5." Schæf. Mss.] Λιθόσπερμον, Lithospermum, ob σπέρμα λιθῶδες dictum: item ἡράκλειον, διὰ τὴν περὶ τὸ σπέρμα ἰσχὺν, Diosc. 3, 158. de quo Plin. 17, 11. Aliqui Ægonychon vocant, alii Dios pyron, alii Heracleon: herba quincuncialis fere, foliis duplo majoribus quam rutæ, ramulis surculosis, crassitudine junci. Gerit juxta folias singulas veluti barbulas, et earum in cacuminibus lapillos candore et rotunditate margaritarum, magnitudine ciceris, duritia vero lapidea. Nec quicquam inter herbas majore quidem miraculo aspexi: tantus est decor velut aurificum arte alternis inter folia candicantibus margaritis: tam exquisita difficultas lapidis ex herba nascentis. [* Λιθοστεγὴς, Schol. Lycophr. 350. *" Λιθοστέρεμνος, Nicet. Eugen. 6, 552." Boiss. Mss.] Λιθόστρωτος, Lapidibus stratus, Plin. 36, 28. Pavimenta originem ap. Græcos habent elaborata arte, picturæ ratione, donec lithostrota expulere eam. Aliquanto post, Lithostrota cœptare jam sub Sylla, parvulis certe crustis: extat hodieque quod in Fortunæ delubro Præneste fecit. Pulsa deinde ex humo pavimenta in cameras transiere e vitro. [Soph. Ant. 1204. " Const. Manass. Chron. p. 86. Meurs. Λιθόστρωτον, τὸ, ad Timæi Lex. 175." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. V. T.] Λιθοτόμος, Lapicida, ut λιθοκόπος. || Chirurgus calculum exscindens. [Xen. K. Π. 3, 2, 5. " Ad Mœr. 254. Valck. Oratt. 379." Schæf. Mss.] At Λιθότομος, Incisus a lapide, e Cyrillo. Λιθοτομία, Officina lapicidarum, Lapicidina, Locus, ubi lapides exciduntur, Paus. Att. p. 24. Ὄρη ἔνθα λιθοτομίαι. Idem et λατομία. Thuc. 7, (86.) p. 263. Κατεβίβασαν ἐς τὰς λιθοτομίας: (87.) Τοὺς δ' ἐν ταῖς λιθοτομίαις οἱ Συρακούσιοι χαλεπῶς τοὺς πρώτους χρόνους μετεχείρισαν, de Atheniens. captivis. Unde Festus, Syracusani Latomias et appellant et habent adinstar carceris: e quibus locis excisi sunt lapides ad extruendam urbem. Et Lucian. (2, 52.) Εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, Cic. In latumias conjicere, Plaut. In lapicidinas facite deductus siet. Vide Λατομία. [" Ad Diod. S. 2, 8." Schæf. Mss.] Λιθοτομίας, ὁ, i. q. λοθοκόπος, J. Poll. [7, 118. perperam: leg. αἱ λιθοτομίαι. * Λιθοτομεῖον, Gl. Lapidicina. * Λιθοτομικὴ, Greg. Cor. 533. " Ad Lucian. 1, 196." Schæf. Mss. * Λιθοτράχηλος, Cyrill. c. Julian. 213.] Λιθοτριβικὴ, Ars lapides elaborantium ad operum ornamenta, VV. LL. Vide Λιθουργική. [*" Λιθοτυπία, Ind. ad Leon. Diac. 270." Boiss. Mss. * Λιθοφόρος, Plut. Galba 8. Polyb. 4, 56, 3. Athen. 208. " Greg. Naz. Ep. 7. p. 771. ποταμός." Strong. Mss. Λιθοφόροι, Gl. Falangiarii.] Λιθοφορέω, Lapides fero s. porto, Comporto lapides, Thuc. 6, (98.) p. 230. Ἐκώλυον τοὺς Ἀθηναίους λιθοφορεῖν: at paulo post dicit, Λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες. *" Λιθόχροος, Tzetz. Posth. 272. corrupta vox." Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 350. *" Λιθόχρυσος, Const. Manass. Chron. p. 15." Boiss. Mss. * Λιθόψωκτος, Manetho 4, 326.]

Λιθάργυρος, ἡ, Spuma argenti: Medicamentum metallicum, non sponte quidem nascens, sed in secundis fornacibus emergens, dum plumbum vel ejus arena ab argento aut auro secernitur: λιθάργυρον Græci appellarunt nomine ex argento et lapide composito, ortæ rei duritiem designantes: Latini vero Argenti spumam, nascentis rei spumam magis explicantes, et cocturæ potius eventum contemplati, quæ e plumbo et argento eam veluti recrementum spumam redderet: non quod ex argento solo ejusmodi spuma prodeat, sed quod e plumbo et argento nata, fuerit ap. antiquos frequentior quam ullum aliud lithargyri genus. Diosc. triplicem ejus facit differentiam: unam ex arena, quam μολυβδῖτιν vocant: alteram e mistura A plumbi et argenti, quam ἀργυρῖτιν nominant: tertiam e mistura plumbi et auri, quæ χρυσῖτις dicitur. Sunt autem hæc duo non materiæ tantum, sed et colorum nomina: ἀργυρῖτις enim candida est, ut χρυσῖτις fulva. Hæc inter alia e Gorr. Confer Diosc. 5, 102. et Plin. 33, 6. Diosc. 6, 27. Λιθάργυρος δὲ ποθεῖσα βάρος ἐπιφέρει στομάχῳ καὶ κοιλίᾳ. Unde Scrib. Largus c. 51. Spuma argentea pota, quam Græci λιθάργυρον dicunt, ventris infert gravitatem. Nicand. (Ἀ. 607.) Ἐχθομένη δέ σε μή τι λιθάργυρος ἀλγινόεσσα Λήσειεν. Hippocr. vocat etiam ἀργυρίου ἄνθος. At Λιθαργύριον Stesichorus in Helena dicit τὸν ποδονιπτῆρα, ut testatur Athen. (451.) Ibid. λιθάργυρος ὄλπη in Achæi quodam gripho de κύρβις, ubi videtur accipere pro Vasculo e lapide candido et quasi coloris argentei. [" Toup. Opusc. 2, 29. Jacobs. Anth. 8, 385. * Λιθαργύρεος, ibid." Schæf. Mss. * Λιθάργυρον, Gl. Spuma argentea. * Λιθαργυροφανὴς, Diosc. 5, 100. *" Λιθαργύρινος, Aristot. Elench. Soph. 1, 421." Kall. Mss. Niceph. Greg. Hist. 10. B c. 6. Ὡς χρυσὸν καθαρὸν ἐκ μετάλλων κιβδήλων ἀνώρυξε πᾶν εἴ τι λιθαργύρινόν τε καὶ χολοβάφινον ἦν ἐκεῖ καταλελοιπυῖαν.] Λιθουλκοὶ, Qui lapides trahunt s. extrahunt e lapicidinis. Plin. Exemtores vocat, 36, 15. [Paul. Æg. 6, 60.] Λιθουλκέω, Lapides traho, extraho, eximo. Item Ægre traho, veluti ponderosum saxum; nam λιθουλκεῖν Hesychio est τὸ μόλις τι ἕλκειν: Suidæ autem λιθουλκῆσαι, τὸ στῆσαι ἐπὶ τῆς βάσεως τὸ ἀνάθημα. Λιθουργὸς, Qui lapides elaborat, Faber, qui lapides scalpit et operi aptat, λιθοκόπος, λιθογλύπτης, Hes. Thuc. 4, (69.) p. 144. Σίδηρος καὶ λιθουργοὶ καὶ τἆλλα ἐπιτήδεια, ubi scribitur et πλινθουργοί: paulo post dicit, Ἐκ τοῦ προαστείου λίθοις καὶ πλίνθοις χρώμενοι, καὶ κόπτοντες τὰ δένδρα: (4.) p. 122. Σιδήρια μὲν λιθουργὰ οὐκ ἔχοντες, λογάδην δὲ φέροντες λίθους, ubi videtur σιδήρια λιθουργὰ accipere non tam pro Ferramentis ad elaborandos quam ad eximendos lapides. Schol. exp. λαξευτήρια, Scalpendis et poliendis lapidibus apta. Plut. Pericle, Τέκτονες, πλάσται, χαλκοτύποι, λιθουργοί. [" Ad Lucian. C 1, 195. ad Mœr. 254. Thom. M. 571." Schæf. Mss. I. q. ἀνδριαντοποιὸς, Aristot. Nicom. 6, 7. * Λιθουργὴς, Aristeas de LXX. Interprr. 255. van Dale.] Λιθουργικὴ, Peritia eximendorum lapidum, Lysias (Fr. 25, 31.) ap. Suid. Διὰ τὸ τρεῖς τέχνας ἐργάζεσθαι, τήν τε λ. καὶ λιθοτριβικὴν, καὶ πρὸς τούτοις τὸ τετρυφηκέναι, ubi Suid. λ. accipit ἣν ἐν τοῖς μετάλλοις ἐργάζονται οἱ τέμνοντες τοὺς λίθους: at λιθοτριβικὴν, ἣν μετίασιν οἱ καταξαίνοντες καὶ κατακοσμοῦντες τοὺς λίθους. [" Ad Lucian. 1, 196." Schæf. Mss. Λιθουργικὰ, τὰ, i. q. λιθουργικὴ, LXX. Exod. 31, 5.] Λιθουργέω, Lapides elaboro. In VV. LL. λιθουργήσει, In lapidem vertet: ut λιθουργεῖν sit Lapidem reddere. [Philostr. Imag. 1, 11. * Λιθουργία, Bruti Epist. 37. " Thom. M. 571." Schæf. Mss. * Λιθουργίζω, LXX. Exod. 35, 30. al. λιθουργῆσαι. *" Λιθουργεῖον, Isæus 116." Seager. Mss. *" Λιθουρία, (Morbus,) Schol. Pind. Π. 1, 87. 89. 96. (3, 1.)" Boiss. Mss.] Λιθωμόται, Hesychio sunt δημηγόροι ἐπὶ τοῦ λίθου ὀμνύντες: dicit autem λίθον esse τὸ ἐν τῇ θείᾳ ἐκκλησίᾳ βῆμα. D Qualis consuetudo Athenis quoque fuit, ut e Dem. Or. c. Cononem discimus, qui ait, Πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκοῦντες. Ita λιθωμόται fuerint Qui ad λίθον deducunt et ibi juramentum exigunt. * Λιθώπης, Tryphiod. 68. * Λιθῶπις, Nonn. D. 11, 512. Barnes. ad Eur. Bacch. 989.]

Ἄλιθος, ὁ, ἡ, Lapidum expers, Minime lapidosus, Arrian. ap. Suid. Ἦν γὰρ οὐ φύσει ἄλιθον οὐδὲ εὔγειον τὸ πεδίον. Ἀλιθὴς, Carens lapidibus, Non calculosus, VV. LL. [* Αὐτόλιθος, Soph. Pollucis 10, 120. " Dionys. Areop. 163." Kall. Mss. *" Αὐτολίθινος, Mero saxo constans, Lapideus, Chrys. in Gen. Or. 6. T. 1. p. 30, 42. ψυχή." Seager. Mss.] Διάλιθος, Gemmatus, Gemmis distinctus. [Athen. 197. 198. 199. 202. 484. 538. Strabo 15. p. 1036. *" Ἑκατοντάλιθος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 183." Boiss. Mss.] " Εὔλιθος, Pulcros habens lapides, s. Lapidosus." [Orph. H. in Parcas 4. J. Poll. 1, 186. * Κατάλιθος, Schleusn. Lex. V. T. * Κουφόλιθος, Alex. Aphrod. ad Aristot. Meteor. 4. Salmas. Homonym. 219. Exerc. 773.] Μονόλιθος, Ex uno

lapide factus, Uno lapide constans. [" Ad Xen. Eph. 219. ad Herod. 180. ad Diod. S. 1, 122. Wessel. ad Anton. 595. Musgr. Herc. F. 1223. Wakef. S. Cr. 4, 50. Brunck. Soph. 3, 399. ad Lucian. 2, 110." Schæf. Mss.] " Μουνόλιθος, Ex uno lapide constans, s. E " lapide tantum constans." [* " Ὀλόλιθος, Schol. brev. ad Lycophr. 350." Boiss. Mss. Strabo 17. p. 1167. * Πολύλιθος, Anal. 2, 255. Vide Λιθόωσα. " Toup. Opusc. 2, 137." Schæf. Mss.] Τηκόλιθος, Lapides liquefaciens: ita dicitur Lapis Judaicus, quoniam calculos rumpit et quasi liquefactos expellit. P. Ægin. 7. Ὁ δὲ Ἰουδαϊκὸς καλούμενος, τῶν ἐν νεφροῖς λίθων ἐστὶ θρυπτικός· ὅθεν καὶ τηκόλιθον αὐτὸν οἱ νεώτεροι προσαγορεύουσι. Plin. 36, 19. spongias lapides scribit a quibusdam vocari Tecolithos, quoniam vesicæ medeantur; calculos enim rumpere in vino potos. Paul. autem ibi σπογγίους λίθους et λίθον Ἰουδαϊκὸν diversos facit: quamvis utrisque vim tribuat θρυπτικὴν τῶν ἐν νεφροῖς λίθων [* Τρίλιθος, Gl. Trigemmis, " ad Hesych. 1, 626, 14." Dahler. Mss. * Τρίλιθον, Jo. Malala ap. Schn. Lex.] Ὑπόλιθος, Lapidosus, Saxosus, Aliquatenus lapidosus. [Lucian. 1, 144. * Φιλόλιθος, Clem. Alex. Pæd. 257. " * Χαλκόλιθος, Const. Manass. Amat. 9, 14." Boiss. Mss.]

Λιθώδης, Lapidosus, Lapideus, Philo de Mundo, Ὑπεργάζεσθαί τε τὴν σκληρόγεων καὶ λιθωδεστάτην γῆν, Solum prædurum ac lapidosum s. glareosum, V. M. 1. Ὄρη λιθωδέστατα, Saxosissimi montes, [Xen. Ἱππ. 4, 4. * Λιθωδῶς, Athen. 93. Greg. Cor. 533.] Λιθωδία, Saxositas, Saxea durities, σκληρότης, Eust. [Il. A. p. 18, 31.] AT Λιθόωσα ap. Hes. ἡ πολύλιθος, Lapidosa, Saxosa, poët. quasi a Λιθάω.

Λίθινος, Lapideus, Saxeus, Lucian. (1, 155.) Ἀνδριάντες λίθινοι. Et Epigr. Τοῦ λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλινικὸς ἥψατο Μάρκος, Saxeum Jovem, i. e. Statuam Jovis e lapide. Athen. 11. Οἰνοχόην καὶ κύπελλον λίθινα, 10. πίθος, 13. κόρη, Puella saxea, λιθίνης ἐπιθύμησεν κόρης Ἄνθρωπος. Item τὰ λίθινα, Statuæ lapideæ s. marmoreæ, Xen. A. (3, 6.) Ἐκείνων ἧττον ἂν φωνὴν ἀκούσαις ἢ τῶν λιθίνων· ἧττον δ' ἂν ὄμματα μεταστρέψαις ἢ τῶν χαλκῶν. Sic Epigr. τιμῆς εἵνεκα τῶν λιθίνων, Statuarum lapidearum honorandarum causa. [" Ad Lucian. 1, 197. Jacobs. Anth. 8, 173. 10, 172. Ἡ λίθινος, ad Dionys. H. 1, 283. Anthol. Palat. 2, 248." Schæf. Mss.] Λιθίνως, Adinstar lapidis s. saxi, Xen. Σ. (4, 24.) Πρόσθεν μὲν γὰρ ὥσπερ οἱ τὰς γοργόνας θεώμενοι, λ. ἔβλεπε πρὸς αὐτὸν, καὶ λ. οὐδαμοῦ ἀπῄει ἀπ' αὐτοῦ, Saxeis oculis intuebatur: i. e. Immotus saxi more. [" Valck. Phœn. p. 167." Schæf. Mss.]

Λίθεος, Lapideus, Saxeus, ut λίθινος, Il. Ψ. (202.) Βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ, Od. N. (107.) Ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες. [" Musgr. El. 481." Schæf. Mss.] Λίθειος, idem: πύλη, Suid. [" Schol. Æsch. Pr. 563." Wakef. Mss.] " Λιθείας, Suidæ πολυτελείας τὰς λιθέας λεγομένας." [* Λιθεία s. * Λιθία, Materia saxorum ad ædificia, Lapidum omne genus ad ædificandum adhibitum, Polyb. 4, 52, 7. Strabo 9. p. 668. " Ad Diod. S. 1, 55." Schæf. Mss. * Λιθέα, Schleusn. Lex. V. T. * " Λιθαῖος, Jacobs. Anth. 7, 178. Toup. Opusc. 2, 137." Schæf. Mss.] Λιθιακὰ, τὰ, Liber de lapidibus tractans: ut liber Orphei περὶ Λίθων, Vita Dionysii, qui inscripsit de Situ Orbis.

" Λιθήσιος, Apollo dicitur ὁ ἐν τῷ Μαλέᾳ λίθῳ " προσιδρυμένος, teste Suida, qui ita a λίθος fieri dicit, " ut Μαραθήσιος a Μάραθος: pro quo ap. Steph. B. " Μαραθούσιος."

Λίθαξ, ακος, Hesychio Petra lubrica vel aspera. Sed adj. potius accipitur Od. E. 415. Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ Κῦμα μέγ' ἁρπάξαν: et rectius ibi Schol. λίθακι πέτρῃ exp. λιθώδει πέτρᾳ ὑποπεπτραμένῃ τῇ θαλάσσῃ ἢ ἐξεχούσῃ. Nicand. substantive capit pro Loco aspero, ut Schol. exp. in Θ. 150. Τῶν οἱ μὲν λίθακάς τε καὶ ἕρμακας ἐνναίοντες. Etiam ψώρα, Hes. [Barker. ad Etym. M. 1103. " Ad Mœr. 419. Gesner. Ind. Orph. Paul. Sil. 52. Cattier. Gazoph. 36. Heraclid. Sin. Ep. 2." Schæf. Mss.]

Λιθὰς, άδος, ἡ, Lapillus, Lapis, Od. Ξ. (36.) σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλῃ Πυκνῇσιν λιθάδεσσι: Ψ. (193.)
A θάλαμον δέμον ὄφρ' ἐτέλεσσα Πυκνῇσιν λιθάδεσσι, Lapidibus: nec enim ibi necessario diminutivum est, Eust. [Æsch. S. c. Th. 163.]

[* Λιθίον, Paus. 2, 25.] Λιθὶς, ίδος, ἡ, ET Λιθίδιον, τὸ, Lapillus, Parvus lapis. [" Phryn. Ecl. 188. Thom. M. 560. 577. ad Mœr. 201." Schæf. Mss.] Λιθάριον, Lapillus, Theophr. H. Pl. 3, (7, 5.) Phryn. tamen Attice dici λιθίδιον scribit, non λιθάριον. [Plut. 10, 791. " Phryn. l. c. Thom. M. ll. cc. ad Mœr. l. c." Schæf. Mss. * Λιθαρίδιον, Gl. Lapillus, Gemma, Alex. Trall. 3. p. 61. * Λιθίσκος, Gl. Saxulum. [* Λιθαόριον, Acervus lapidum, Aqu. Ps. 78, 1. al. * Λιθόριον, * Λιθύριον.]

Λιθόω, In lapidem verto, Lapidem facio. Et λιθόομαι, Lapidesco, In lapidem vertor et induresco, Lapis fio. [Plut. 8, 283. * " Λίθωμα, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 209." Boiss. Mss.] Λίθωσις, Mutatio in naturam saxeam, Plut. (9, 754.) Πῆξις δὲ εἰς ἀλλοίωσιν τελευτᾷ καὶ λίθωσιν, Glacies in commutationem naturæ saxeumque rigorem desinit. [* Λι-
B θωτὸς, Greg. Cor. 533. " Wessel. ad Herod. 136." Schæf. Mss.] Ἀπολιθόω, In lapidem verto, Lapidescere facio: ut τὴν Νιόβην ἀπελίθωσε, Nioben in lapidem vertit. Pass. est Ἀπολιθόομαι, Lapidesco, In lapidis modum rigeo, Rigesco s. Induror ut lapis, ap. Strab. Et Athen. 2. Μύκητες φύονται πρὸς τῇ θαλάσσῃ, οὓς καὶ ἀπολιθοῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου φησί. [" Fischer. ad Palæph. 56. et Ind., ad Timæi Lex. 46. Jacobs. Exerc. 2, 181." Schæf. Mss. * Ἀπολίθωσις, Arrian. Ep. 1, 4. Athen. 221. " Eust. 172, 27." Seager. Mss. Suid. v. Πῶρος. " Herodian. Epimer. 113. * Ἐναπολιθόω, Psell. in Cant. Cantic. 2, 11. * Ἐκλιθόω, Nicet. Eugen. 2, 77." Boiss. Mss. " In lapidem converto, Tzetz. Chil. 1, 556." Elberling. Mss.] Καταλιθόω, Lapidibus obruo s. cooperio, Lapido, i. q. καταλεύω, ex Hermog. [" Boiss. Philostr. 436. 541. * Καταλίθωσις, Müller. ad Lycophr. p. 543." Schæf. Mss.]

Λιθάζω, Lapido, Lapidibus obruo, Chrys. Παρὰ Ἰουδαίων λιθαζόμενος, Lapidibus appetitus. Capitur
C etiam simpliciter pro Jacio, Conjicio, βάλλω, Arrian. ap. Suid., Κελεύσαντος δὲ Ταγίου τὸν χρυσὸν ἐς τὴν παῖδα ἐλίθαζον, ἔς τε τιτρωσκομένη κατεχώσθη: qualis historia extat ap. Plut. [Rom. 17. Polyb. 10, 29, 5. Strabo 15. p. 1031. * " Λιθασμὸς, Greg. Naz. Epist. 103. p. 848." Strong. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 62." Boiss. Mss. " Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 27. T. 4. p. 567, 36." Seager. Mss. Schol. Soph. Aj. 245. p. 223. Erf. * Λιθαστὴς, Gl. Lapidarius, Lapidator. * Λιθαστικὸς, Schol. Æsch. S. c. Th. 205. * " Ἀπολιθάζω, Hes. v. Ἔμυξεν." Boiss. Mss.] Ἐκλιθάζω, Lapidem jacio, Theophr. H. Pl. 5, 3. Καὶ ἐάν τις ἐκλιθασθῇ λίθον εἰς τὸ δένδρον, ἢ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτον, κατακρύπτεται περιληφθὲν ὑπὸ τῆς περιφύσεως: Plin. 16, 39. Et quædam forte accidunt, lapide comprehenso aut recepto in corpus, aut alterius arboris ramo. Si quis lapidem arbori inculcarit, Gaza. Videtur autem reponendum ἐκλιθάσῃ: estque animadvertendum poni hic simpliciter pro Jacere, cum addatur λίθον. [Schn. dedit ἐκθλάσῃ.]
D Καταλιθάζω, Lapidibus obruo s. cooperio, Lapido. [Luc. Evang. 20, 6.] Παραλιθάζω, Lapidesco, ut exp. ap. Theophr. H. Pl. 3, 9. de fago et haliphlœo, Ἀμφοτέραι γὰρ παραλιθάζουσιν ἐν τοῖς ἄρρεσι καλουμένοις, ἐξ ἄκρων τῶν βαλάνων ἑκατέρωθεν.

Λιθίζω, Lapidem refero s. imitor, In lapidem colore vergo, Plin. 37, 7. de carbunculis gemmis, Qui languidius ac lividius ex Indicis lucent, λιθίζοντας appellari Callistratus dicit.

Λιθιάω, Calculo laboro, a λίθος, Calculus, cujus exemplum habes in Τηκόλιθος. In qua signif. Scrib. Larg. et Marc. Emp. utuntur etiam vocabulo Lapis, ut cum dicunt, Si lapis in renibus innatus fuerit. Diosc. de lithospermo, λίθους θρύπτει: quo Plin. quoque calculos frangi pellique tradit. Idem de amygdalis amaris, Δυσουριῶσι δὲ καὶ λιθιῶσι σὺν γλυκεῖ βοηθεῖ. Unde Plin. 23, 8. Calculosis et difficili urinæ in passo efficaces sunt. Machon ap. Athen. (578.) Δοκεῖ δὲ λιθιᾶν, ὡς ἔοιχ', ἡ Μανία: in quam paulo post Phryne æmula acerbiore joco dicit, εἰ λίθον εἶχες, ἀποψήσασθαι ἄν σοι ἔδωκα: nam ἐτύγχανε αἰ-

τίαν ἔχουσα λιθιᾷν, Athen. ["Bernard. Reliq. 32." Schæf. Mss. Λιθιῶν, Gl. Calculosus. Philostr. 543. Plato de LL. 11. p. 916.] Λιθίασις, Calculi generatio in vesica: quamvis ille in renibus etiam creari possit, nemo tamen λιθιᾷν et λιθιῶντας usurpavit nisi de iis quibus in vesica molestus est. Dicitur et in oculis Morbus exteriori palpebrarum parte, in quo alba quædam et crassa callis aut lapillis similia apparent, oculum pungentia, ut scribit τῆς εἰσαγωγῆς Auctor: ap. quem tamen incertum est partene palpebrarum exteriori an potius inferiori insideant. Gorr. [Gl. Calculositas. * Λιθάω, Phot. Λιθῶντας, τρισυλλάβως, οὐ λιθιῶντας· Πλάτων ια' Νόμων· καὶ βραγχᾷν λέγουσιν, οὐ βραγχιᾷν· καὶ ἕτερα τοιαῦτα.]

[* Λιθεὺς, Schleusner. Lex. V. T. v. Λιθέα. * "Λιθεύω, Etym. M. 561, 52." Wakef. Mss.]

" ΛΙΚΙΓΞ, ut vult Schol. Aristoph., dicitur ἡ ἐλαχίστη βοὴ τοῦ ὀρνέου, Minima et exilissima avis " vox." " Στριβιλικὶγξ, pro Ne tantillum quidem, Ne " nauci quidem, VV. LL. ex Aristoph. 'A." [1035.]

" ΛΙΚΜΟΣ, ὁ, Ventilabrum, s. Vannus: unde " dat. λικμῷ, Hesych. πτύῳ." [LXX. Amos. 9, 9.] " Inde derivatum VERBUM Λικμάω, Ventilo, Vanno, " h. e. Ventilabro s. Vanno purgo. Il. E. (500.) Ὡς " δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν " λικμώντων: i. e. τὰ ἄχυρα ἀπὸ τοῦ σίτου διαχωριζόντων. Meminit Suid. quoque hujus verbi, scribens λικμήσοντας dici ἐπὶ τῆς ἅλω, a th. λικμῶ, " quod est πτυάζω, et τὸ σίτον καθαίρω: at λιχμήσονται per χ, esse λείξουσι, a th. λιχμάω." [Λικμῶ, Photio * κοσκινεύω, διασκορπίζω. " Basil. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 91." Boiss. Mss. " Brunck. Bacch. 698. Villois. ad Long. 219." Schæf. Mss. * Λίκμησις, Greg. Naz. 1, 386. * " Λικμητὸς, Greg. Neoc. 94." Routh. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 179. Wessel. Diss. Herod. 12. Toup. Opusc. 2, 14. Nicænet. 1." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. V. T. * Εὐλίκμητος, Phav. Lex. 326. * Λικμητικὸς, Eust. Il. A. p. 102, 31.] " Inde " VERBALIA Λικμητὴς ET Λικμητὴρ, Ventilator, " Vannator, Qui vanno s. ventilabro frumentum " purgat. Hesychio ὁ ἀποχωρίζων τοὺς καρποὺς " καὶ τὰ ἄχυρα: Suidæ ὁ τὸ πτύον κατέχων. Sed " Hes. prius λικμηταὶ exp. etiam * διασκορπισταὶ, Dissipatores, Disjectores: metaph. sumta a ventilatoribus. A posteriore λικμητὴρ DERIV. Λικμητήριον, Ventilabrum, Vannus, Id quo fruges purgari " solent ab aceribus et paleis πτύον, Hes. AT Λικμητηρὶς, dicitur τρύγοιπος ἐν ᾧ διηθοῦσι τὴν τρύγα, " Qualus per quem fæx percolatur." [J. Poll. 1, 245. * " Λικμήτωρ, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 499, 24." Seager. Mss. LXX. Prov. 20, 26. * Ἀναλικμάω, Plato Timæo p. 52. * Προσαναλικμάω, Geopon. 5, 32, 2.] " Ἐκλικμάω, Ventilo," [" Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 177." Boiss. Mss. " Socr. H. E. 6, 6." Mendham. Mss.] " Hes. affert " et aliud hinc derivatum verbum, NIMIRUM Λικμίζει, quod exp. ἀλοᾷ, Triturat: cum potius, ut " λικμᾷ, sit Vannat, Ventilat." [Schleusn. Lex. V. T.] " Apud Suid. vero et NOMEN Λικμαῖος legitur, " cum hoc exemplo, Δηοῖ Λικμαίῃ: vocari autem " Ceres Λικμαία videtur, quoniam ejus beneficio fruges acceptæ ferebantur, ipsaque dare credebatur " quod ventilaretur s. vannaretur." [" Toup. Opusc. 1, 254. Jacobs. Anth. 8, 201." Schæf. Mss.] " QUIN " ET Λικμοφόρος affertur pro Vannifer s. Vanniger: " sed pro eo scribitur etiam λικνοφόρος." " Λικμάζειν, Hesychio περιέχειν, Continere, Comprehendere."

" Ἰκμάω, Vanno, Vanno purgo. Hes. enim ἰκμᾷν " dici tradit pro λικμᾷν et σῖτον καθαίρειν. Inde " pass. ἰκμῶντο, quod idem Hes. exp. ἐσείοντο, ἐπνέοντο: ut et ἰκμῶνται affertur e Theophr. C. Pl. 4, " (12, 9.) pro Diventilantur." " Ἀνικλώμενον Hes. affert pro ἀνακαθαιρόμενον." [* Ἀνικμάω, var. lect. ad Plat. Tim. 52. et Grammaticus Sangerm. ap. Ruhnk. ad Hes. * Ἀπικμάω, Theophr. C. Pl. 4, 16, 2. Εἰς τὴν ἅλω φέροντας ἀπικμῆσαι τὸν κοπέντα σῖτον: al. * Ἀπολικμάω. Ἀφικλῶντο, Hesychio ἀπεσείοντο, ἀπηλοῶντο.

" ΛΙΚΝΟΝ, τὸ, i. q. λικμός: ut enim λικμὸς exp. " πτύον, ita et hoc λίκνον: necnon et κόσκινον, Cribrum, ut λικμᾷν quoque volunt esse κοσκινεύειν." [" Jacobs. Anth. 7, 249. Wakef. S. Cr. 5, 4. Brunck. Soph. 3, 480. 520. Apollod. 230. Heringa Obss. 203. Toup. Opusc. 1, 445. Jacobs. Exerc. 2, 89. ad Callim. 1, 19." Schæf. Mss. Λίκνον βαβαλιστήριον, Gl. Cunabulum.] " Suid. scribit τὸ λίκνον esse ἐπιτήδειον πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν: quique hoc " fert, VOCARI Λικνοφόρον. Ita sane Athen. (198.) " in pompa Philadelphi, Θίασο παντοδαποὶ, καὶ αἱ " τὰ λίκνα φέρουσαι. Et Dem. (313.) in Æschinem, " Ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κισσοφόρος καὶ λικνοφόρος " καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραϊδίων προσαγορευόμενος. " Sic et Virg. Georg. 1. dicit, Arbuteæ crates et " mystica vannus Iacchi. Inde ET Λικνοστεφὴς, " Vanno redimitus. Apud Hes. λικνοστεφεῖ pro λίκνον στεφανούμενος θρησκεύει: verbo deducto e " λικνοστεφὴς, UT Λικνοφορέω fit e λικνοφόρος: quo " verbo utitur Polemon ap. Athen. (478.) dicens, Ὁ " δὲ τοῦτο βαστάσας, οἷον λικνοφορήσας, τούτων γεύεται. Præterea inde COMPOS. Λικνοειδὴς, Vanno " similis: Suidæ ὁ ῥυπαρὸς, Sordidus." [" Isid. Pelus. 2. Ep. 273." Boiss. Mss.] " Derivatum inde " ET Λικνίτης, quod est Bacchi epith., ἀπὸ τῶν λίκνων ἐν οἷς τὰ παιδία κοιμῶνται, inquit Hes. qui " λίκνον exp. etiam κανοῦν, Canistrum." [* Λικνάριον, Gl. Vannulus: * Λικνίζω· Vanno, Vannio: * Ἐκλικνίζω· Evannio. Λικνάζω, unde * " Λικνασμὸς, Const. Manass. Chron. p. 4." Boiss. Mss. * " Ἀναλικνάζω, Anna C. 108." Elberling. Mss.]

" Λίκηνον, Hesychio ἀγγεῖον ὀστράκινον, Vas testaceum."

" Λεῖκνον, Ventilabrum: τὸ πτύον Suidæ: ut et " Etym. scribit eo vocabulo significari τὸ * πτυάριον: " qui etiam addit, διφορεῖσθαι hanc vocem, et per ει " diphthongum, et per ι simplex: ac diphthongo quidem scriptum, pleonasmo τοῦ ῑ fieri e λέκνον, hoc " autem, e λέχος: nam veteres filios suos διὰ τὸ " πολύγονον cubitum posuisse ἐν τοῖς πτυαρίοις: unde " ap. Callim. (H. in Jov. 47.) σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδράστεια Λείκνῳ ἐνὶ χρυσῷ: sin per simplex ῑ, fieri e " verbo λικμᾷν, quasi λίκμον: quosdam vero ipsum " vocare λεῖπον, propterea quod καταλείπει τὰ χρήματα, καὶ τὰ ἄχυρα ἀποβάλλει. Hæc ille, et e " parte Lex. meum vetus. Hes. λεῖκνα esse dicit " κανᾶ ἐφ' οἷς τὰ λήϊα, h. e. τοὺς πυρίνους καρποὺς, " ἐπετίθεσαν: afferens et λείκνοισι προτρέπεσθαι, ex" ponensque λεῖκνα ἱστάντες προσάγεσθαι. Suid. " λεῖκνον esse dicit κόσμον βακχικὸν, Ornamentum " Bacchicum: ut in Epigr. φορηθὲν Πολλάκι μιτροδέτου λεῖκνον ὕπερθε κόμης." [* Λεικνάριον, Gl. Vannulus: * Λεικνίζω· Vanno, Vannio.]

" ΛΙΜΒΟΝ, Hesychio λίχνον, ἄπληστον, Catillonem, Insatiabilem." [Λίμβος, Gl. Ligurius, Ganeo, Ligurio, Glutto. " Bentl. Terent. Eun. 5, 4, 14." Schæf. Mss. * " Λιμβεύω, Herodian. Epimer. 77. * Λιμβεία, ibid." Boiss. Mss. * Προλιμβεύω, i. q. * προλιχνεύω, Schol. Aristoph. N. 1202.]

" Λιμφεύειν, Hesychio est ἀπατᾷν, Decipere, Fallere: forsan a nom. Λιμφὸς, quod ab Eod. exp. " συκοφάντης, μηνυτὴς παρανόμων, Sycophanta, De" lator rerum contra leges admissarum: item et " φειδωλὸς, Parcus." [" Λιμφὸς, * Λίμφα, Bibl. Crit. 1, 1. p. 75." Schæf. Mss. Cf. Λεμφός.]

ΛΙΜΟΣ, ὁ, et alicubi etiam ἡ: [" sic quidem Polyb. 1, 84, 9. pro vulg. τοῦ λ. vetustiores præstantioresque alioqui Codd. dant τῆς λ. Sic etiam Aristoph. 'A. 74. ubi monet Schol. esse hoc Doricæ dialecti." Schw. Mss.] Fames, Esuries, Il. (T. 166.) ἠδὲ κιχάνει Δίψαρε καὶ λιμὸς, Sitis et fames, Od. Δ. (369.) M. (332.) ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός: K. (177.) Μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ. Ab Eod. λιμὸς eleganter dicitur invadere γούνατα, Genua. Et λιμῷ θανέειν ap. Eund., Fame mori, Od. M. (342.)

ubi etiam dicit mortem eorum, qui fame moriuntur, esse mortis genus longe omnium miserrimum : πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, Λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. Interdum conjunguntur λιμὸς et λοιμὸς, Fames et pestis, pestilentia : Hesiod. Ἔργ. (1, 241.) Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν. Creditur vero et ead. esse et utriusque derivatio, ut docebo infra. Extat passim et ap. prosæ scriptt. nomen hoc λιμός. Xen. K. Π. 3, (1, 3.) Τῷ λιμῷ καὶ τῇ δίψῃ μάχεσθαι: ut δίψα et λιμὸς ab Hom. copulantur in l., quem modo protuli. Et λιμῷ πιέσαντες, item εἷλον λιμῷ Ἀκράγαντα, ap. Eund. || Λιμὸς, ut ait Gal., πεῖνα εἰς ἄκρον ἥκουσα δι' ἀπορίαν σιτίων, Extrema fames a ciborum penuria, sive ea voluntarie, s. præter voluntatem feratur. Idem ergo genere λιμὸς et πεῖνα, solaque magnitudine differunt. Est enim πεῖνα modicæ suctionis in ventriculo sensus, λιμὸς vero, magnæ et vehementis. Sic enim ap. Hippocr. intelligitur, tum eo aphorismo, quo scribit, Ὅκου λιμὸς οὐ δεῖ πονέειν : tum altero, qui ita scriptus est, Τοῖσι σώμασι τοῖσιν ὑγρὰς τὰς σαρκὰς ἔχουσι B δεῖ λιμὸν ἐμποιέειν· λιμὸς γὰρ ξηραίνει τὰ σώματα. His enim aphorismis ἀσιτίαν proprie significat, sicut et l. 2. τῶν Ἐπιδ., ubi ait, Ἐν Αἴνῳ ὀσπριοφαγέοντες ἐν λιμῷ, σκελέων ἀκρατέες ἐγένοντο. Significat vero etiam ap. Hippocr. Vehementem et insatiabilem ciborum aviditatem, quæ κυνώδης ὄρεξις appellatur : Aphor. 2, 21. Λιμὸν θώρηξις λύει. Neque enim hæc secundum naturam, ut ait Gal., fames est, sed morbosa, quam vini potus solvit. Gorr. || Λιμὸν dici etiam Hominem sordidum et præparcum, quidam annot. ex Eust.: ap. quem legitur et quod dixi de λιμὸς in fem. genere. At vero Etym. Doricum esse tradit hunc usum, sicut λιμὸς masc. genere, Atticum. || Λιμὸς a λέλειμμαι derivatum putatur, quæ est 1 præt. τοῦ λείπομαι, abjecto ε, ut in quibusdam aliis, de quibus lege Eust. Hoc autem sequendo etymum, fames vocata fuerit λιμὸς quasi ἔνδεια, Defectus. [" Musgr. El. 371. Jacobs. Anth. 7, 73. 132. 9, 285. Heyn. Hom. 7, 681. ad Mœr. 358. Bergler. Alciphr. 414. Λ., ὁ, ἡ, Valck. Oratt. 383. ad Bion. p. 323. C H. in Cer. 311. Toup. Opusc. 2, 165. ad Thom. M. 148. Phryn. Ecl. 80. Thom. M. 411. 578. et Add. Λ., ἡ, Philippus 80. Kuster. Aristoph. 124. Conf. c. λοιμὸς, Jacobs. Anth. 9, 101. 11, 7. T. H. ad Plutum p. 21. 171. 388. Λιμὸς, λοιμὸς, Wakef. S. Cr. 5, 39. Lucian. 3, 400. Dionys. H. 5, 392. Λ. ἀργυρέη, Jacobs. Anth. 9, 456. Ὑπὸ λιμοῦ, Schneid. Anab. 42. Τῷ κακίστῳ τῶν μόρων—λιμῷ, Dionys. H. 3, 1238. ubi v. not., Thuc. 3, 59." Schæf. Mss. * " Λιμοδοξέω, Gloriam sitio, Philo J. 2, 273." Wakef. Mss.] Λιμοδωριεῖς, Qui fame adacti aliquo demigrant, a Doriensibus, qui e Peloponneso fugerunt, annonæ inopia, VV. LL. Vide Erasm. Chil. in Λιμοδωριεῖς, e Plut. et Hes. ubi etiam aliam affert exp., scribens ita dictos videri, Qui vagantes famem afferebant. Λιμοδωριέω, Fame compulsus aliquo demigro, VV. LL. Λιμοκίμβιξ, Qui ad famem usque parcus est, sordidus. Vel, Quem sordes ad tolerandam famem impellunt, ad suum defraudandum genium, ut Ter. loquitur. His enim modis puto vim hujus vocabuli D posse exprimi, quod alioqui Eust., sicut et κυμινοκίμβιξ, vult idem esse cum κίμβιξ. [" Bergler. Alciphr. 414." Schæf. Mss. * Λιμοκόλαξ, Phrynichus Bekkeri p. 50.] Λιμοκτόνος, Fame enecans, Famem mortiferam afferens. Λιμοκτονία, q. d. Cædes, quæ fit per famem. Apud Plat. pro Summa inedia et exitiali a medico imperata, Bud. 869. Apud Alex. Aphr. autem λιμοκτονία exp. simpliciter Summa fames s. esuritio, Probl. l. 1. Ἐπὶ τῶν ὑγιαινόντων ἐν λιμοκτονίᾳ κέχρηται τῷ φλέγματι ἡ φύσις πρὸς τροφήν. Gal. λιμοκτονίη ap. Hippocr. (370.) exp. ἀσιτία παντελὴς, Abstinentia omnimoda, Gorr., vel, ἡ ἐπὶ τοῖς πόμασι μόνοις δίαιτα. Λιμοκτονέω, Fame neco, conficio, Gal. [Hippocr. 406. 597. 885. 1238. Foës. Œcon. 234. Strabo 11. p. 515. 787.] Προλιμοκτονέω, Prius fame neco, Bud. 869. [* Λιμόξηρος, Gl. Famelicus: * Λιμοξήρως· Famelice. * Λιμοποιὸς, Famelicus, Erotian. 244. Fr. " Famis auctor, Euseb. P. E. 260." Wakef. Mss.] Λιμοφόρος, Famem afferens. At Epigr.

A (Palladæ 27.) λιμοφορήων δίσκων, a NOM. Λιμοφορεὺς, non Λιμοφόρηος, ut habent VV. LL., Μή με κάλει δίσκων ἐπιίστορα λιμοφορήων. Λιμόψωρος, Strigositas et scabies, qua tam homines, quam jumenta in fame corripiuntur, Cam. e Suida, quem vide. [Polyb. 3, 87, 2. " Toup. Opusc. 1, 581." Schæf. Mss. * Λιμουργὸς, Dio Chrys. Tars. 419. " Wessel. Obss. 46." Schæf. Mss.]

Ἄλιμος, Famem pellens: ἄ. σκευασίαν quandam vocarunt, quæ famem et sitim pelleret, Procl., Cam. Quidam ἄ. φάρμακα exp. Famem arcentia, prohibentia, ut ἄδιψα, Sitim prohibentia, e Plut. (6, 599.) Apud Eund. (598.) legitur et ἄ. δύναμις. Βούλιμος et Βουλιμία, q. d. Bovina fames, i. e. Ingens s. Vehemens fames, Gell. 16, 3. In eod. l. Erasistratus vim quandam famis non tolerabilem, quam Græci βούλιμον καὶ βούπειναν appellant, in diebus frigidissimis multo facilius accidere ait, quam cum serenum atque placidum est. Βούλιμος, inquit Gorr., est Ingens fames a vehementi refrigeratione oris ventriculi contracta. Famem quidem ingentem esse ipsa nominis ratio ostendit: eum autem inducit indigentia quædam in ore ventriculi percepta, quam vehemens ejus refrigeratio excitavit. Paulo post, Symptoma est male affecti oris ventriculi, quo primum quidem ægri expleri cibis nequeunt, paulo vero postea destituuntur prorsus appetentia, animo linquuntur, viribus deficiunt, exolvuntur, decolores sunt, torquentur stomacho, refrigerantur corde et extremis partibus, pulsusque habent admodum obscuros. Causa hujus fere sola est frigus externum, a quo tantopere refrigeratur os ventriculi, ut ea, quæ diximus, symptomata consequantur. E quibus apparet βούλιμον proprie non esse Id, quod nomen ipsum sonat, Ingentem sc. famem, quæ quamvis principio fuerit, paulo tamen postea nulla prorsus est, et in totum, languente nimium ventriculo, et pene extincto ejus calore, aboletur. In eo namque differt ὁ βούλιμος ἀπὸ τῆς κυνώδους ὀρέξεως, quod in canina appetentia cibus perpetuo appetitur, nec unquam ventriculus expleri potest. Quanquam et aliis quibusdam inter se distinguantur, maxime quod Gal. auctore Comm. Aphor. 2, 1. βούλιμος magis specialis particularisque sit, canina autem appetentia generalior sit s. universalior. Quod non est ita accipiendum, quasi de genere proprie dicto a Logicis, et specie illi subjecta dictum sit, ut, cum animal homine universalius dicitur, sed quod βουλίμου causæ possint caninam etiam appetentiam movere, cum e contrario causæ appetentiæ caninæ non sint etiam causæ βουλίμου. Siquidem βουλίμου una tantum causa proditur, frigus nempe externum famem ingentem afferens : canina vero appetentia, non ab eo modo frigore, sed ab acido etiam humore impacto ori ventriculi gignitur. Itaque illum Aphor. Hippocratis si quis de βούλιμος tantum intelligat, videbitur Hippocr. id tantum dicere, quod meri potio intemperiem frigidam, a qua βούλιμος nascitur, persanet, cum non eam modo, sed humoris etiam acidi in os ventriculi affluxum curet, a quibus duobus canina inducitur appetentia. Præterea vero inter se differunt, quod in appetitu canino propter insatiabilem ingluviem vomitiones perpetuæ infestent, βούλιμος autem sine vomitu sit. Gorr. || Est etiam βουλιμία, Morbus equorum, Hippiatria. [" Græv. Lectt. Hes. 626. Zeun. Ind. Xen. K. Π., Burmann. ad Phædr. p. 3. Mit." Schæf. Mss. Aët. 9, 10. Plut. 8, 770. 775.] Βουλιμιάω, ET Βουλιμώττω, Fame ingenti premor, vel fame intolerabili quæ βούλιμος dicitur. Aut Fame enecor, Bud. ap. Xen. (K. Ἀ. 4, 5, 7.) Εἴ που ὁρῴη βρωτὸν, ἐδίδου τοῖς βουλιμιῶσι. Aristoph. Πλ. (873.) δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ. [Plut. Bruto 25.: 8, 772. 775. Phrynichus Bekkeri p. 30. τὰ βαλάντια βουλιμιᾷ. * Βουλιμίασις, Plut. 8, 777.] " Βωλιμιῶδες, ap. Hieronym. Comment. in " Jobi c. 3. perperam scriptum pro βουλιμιῶδες. In" ter ceteros cruciatus, inquit, etiam hanc ei diabo" lus infirmitatem inflixerat, quam medici βουλιμιῶ" δες appellant : quæ infirmitas talem habere dicitur " pœnam, ut ante cibum torqueatur ægrotus, et sint " ei post cibum indesinentes dolores. Βούλιμος quo-

“ que dicitur et βουλιμία.” Ἔκλιμος, Fame confectus, Theophr. C. Pl. 2, (4, 6.) Τὰ γὰρ φύσει λιπαρὰ πιοτέρας τροφῆς δέονται· καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐκλίμους χαίρειν μάλιστα ταύτῃ λέγουσι. Sed quidam ibi interpr. Macilentos, Jejunos: sonat tamen proprie q. d. Fame confectos. Ceterum pro ἐκλίμους vulg. Edd. habent ἐκλίμνους. Ἐκλιμία, LXX. Deut. 28, (20.) Ἔνδειαν καὶ ἐκλιμίαν, ubi videtur accipi pro Vehementi fame s. esuritione. Exp. et ἀχορτασία. [* Πολύλιμος, Plut. 8, 771.]

Λιμώδης, Famelicus, Tolerandæ fami obnoxius: Κενὴ καὶ λιμώδης τράπεζα, Plut. (8, 812.) Et Athen. 6. Λιμῶδες γὰρ ὄντως ἡ ῥαψῳδία. [* Ὑπολιμώδης, Famelicus, Plut. 8, 548.]

Λιμηρὸς, Famelicus. Et λ. ἐργασία, Suid. ex Epigr. Puto autem vocari λιμηρὰν, quæ artificem suum famelicum reddit, utpote nullum quæstum ei afferens. Item Epidaurus λιμηρὰ vocata, detorto nomine hoc e λιμενηρὰ, Portuosa, Hes. Suid. Schol. Thuc. SED λειμηρὰ etiam scribi ἀπὸ τῶν λειμώνων, tradit Eust. At vero ap. Steph. B. perperam λειμηρὴ cum ει, cum sequatur διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν λιμένας: præter ea Λακωνικὴν eam dicit. [Theocr. 10, 57. “ Ad Paus. 265. Valck. Adoniaz. p. 339. Alciphr. 34. (1, 9.) ad Charit. 732. Jacobs. Anth. 10, 30. 12, 240. * Λιμικὸς, Valck. Anim. ad Ammon. 224.” Schæf. Mss.] “ Λιμαλέον, Hes. ῥυσὸν, λεπτὸν, Rugosum, Tenue, “ Macrum.”

Λιμαίνω, Esurio, Fame laboro, Herod. (7, 25.) Ἵνα μὴ λιμήνειε ἡ στρατιή, [“ Wessel. Diss. Herod. 188. ad Herod. 450. Heringa Obss. 277. 309.” Schæf. Mss.] Λιμώττω, i. q. λιμαίνω, et quidem usitatius; diciturque λοιμώττω a λοιμὸς ead. forma, qua λοιμώττω a λοιμός. Lucian. (2, 926.) Ἄσιτος καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται. Theophyl. in quadam Epist. Λιμώττων πλουτεῖς, βρόχοις ὥσπερ χρυσοῖς ἀπαγχόμενος. Et cum gen. ap. Eund. Λιμώττειν χρυσοῦ: at Latine dixeris per accus. Esurire aurum: Epist. 10. Λυσιτελῶς λιμώττει χρυσοῦ τὸ ἀνθρώπειον γένος, Σωσίπατρε· ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τέχναι τῷ βίῳ εἰσήχθησαν καὶ πόλεις ᾠκίσθησαν, Utiliter aurum esurit humanum genus. [“ Λιμώσσω, Phanias 6. T. H. ad Plutum p. 207. Kuster. Aristoph. 12. Brunck. Soph. 3, 511. Toup. Opusc. 1, 450. ad Herod. 413.” Schæf. Mss. * “ Λίμωξις, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 3.” Elberling. Mss. * Ἐκλιμώττω, Aqu. Deut. 28, 65.]

ΛΙΝΟΝ, τὸ, Linum: λίνου σπέρμα κεκομμένον, Thuc. 4, (26.) Theophr. C. Pl. 4, (5, 4.) Ἄτοπον δὲ καὶ λόγου δεόμενον εἰ καὶ τὸ λίνον ἐξαιροῦται. Sæpe pro Lineo filo, s. potius generaliter pro Quovis filo: ut λίνον Parcæ, Parcarum, Il. Υ. (128.) ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ὅσσά οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Sic Od. H. (198.) ἔνθα δ' ἔπειτα Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Sic autem a Lat. Poëtis Fila Parcarum dicuntur, item Stamina, et Pensa, ut ab Horatio, Atra fila trium sororum. Interdum vero Linum itidem pro Quovis filo Poëtis Lat.: sic autem et Celsus Lina pro Filis usurpavit. Sed hoc observandum est, cum in λίνον Græci priorem syllabam corripiant, Latinos contra in Linum producere. || A quibusdam dici τὸν κνίδειον κόκκον traditur a Diosc., quod frutex, qui granum Cnidium profert, sativo lino similis sit. || Λίνου appellationem acceperunt etiam quædam, quæ e lino fiebant. Interdum enim est Chorda citharæ, quod olim e lino fieri solerent: quo interpretati sunt modo quidam Il. Σ. (570.) λῖνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε κ. τ. λ. sed affertur alia h. l. expositio, quæ magis recepta est, ut infra declarabo. || Rete, s. proprie Quod e lino est, Il. E. (487.) ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Et πλεκτὰ λίνα, Epigr. UNDE Ἄλινος θήρα, in iisd. Epigr. Venatio reti non capta, q. d. Venatio, quæ retibus caruit. [“ Jacobs. Anth. 8, 363. ad Mœr. 383.” Schæf. Mss.] || Linea piscatoria, sed proprie Quæ est e lino, Il. Π. (408.) ὡς ὅτε τις φὼς Πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθὺν Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ, Ὣς εἷλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ.

A || Textum quoddam e lino, λεπτὸν ἱμάτιον, ut Didymus exp. in Od. N. (73.) Καδδ' ἄρ Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε. Et aliquanto post, Πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν Αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι. Eo autem involutus dormiebat Ulysses, s. substratum erat illi dormienti. Dicit enim in proxime sequente versu, Καδδ' δ' ἄρ ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ. Sic autem in priore illo l. sequitur, ἵνα νήγρετον εὕδοι. Sed in vulg. l. sine Auctore dicitur esse Linteum, in quo dormitur. || At vero pro Linteis, i. e. Carbasis, Velis, ex Apoll. Rh. 1, (565.) καδδ' αὐτοῦ λῖνα χεῦον. || Hes. λίνῳ, ἐρίῳ. [“ Ad Charit. 657. 767. Musgr. Tro. 538. Jacobs. Anth. 6, 105. 7, 146. 10, 70. Heyn. Hom. 5, 96. 682. 7, 211. 787. Alciphr. 20. Toup. Opusc. 2, 60. 89. Ilgen. ad Hymn. 223. 452. ad Herod. 540. Luzac. Præf. ad Valck. Callim. 19. Harles. ad Theocr. 326. Primam semper corripit, Toup. Add. in Theocr. 401. Λίνα Parcarum, Theocr. 1, 139. Jacobs. Exerc. 2, 195. Anth. 9, 78. 11, 116. B Wakef. S. Cr. 2, 45. Τὸ λ. ἐντέμνειν, ad Lucian. 1, 379. Λίνον λίνῳ συνάπτειν, T. H. ad Plutum p. 470.” Schæf. Mss.] || AT VERO Λῖνος priore producta, unde est Il. Σ. (570.) Λῖνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε, Nomen est proprium herois filii Uraniæ, teste Hesiodo, qui etiam scribit de illo (Fr. 1.) Ὃν δὴ ὅσοι βροτοί εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε Ἀρχόμενοι δὲ Λῖνον καὶ λήγοντες καλέουσιν. A quo deducitur ETIAM Αἴλινος, ut proprie quidem sit Deploratio Lini, Carmen, quo deploratur Linus, sed generalius Quodvis carmen lugubre, Soph. Aj. (627.) p. 38. Αἴλινον αἴλινον Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ἥσει δύσμορος: ubi Schol. annotat esse εἶδος θρήνου. Et adjective in hoc versu, qui affertur a Suida, οὐκ ἐμάλαξε τεὸν θράσος αἴλινος αὐδή. || Invenitur autem ET Αἴλινα, Callim. Hymno in Apoll. (20.) Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ, Schol. θρηνητικά: sed malim adverbialiter accipere pro θρηνητικῶς, quo fortasse modo exponi possit et ap. Mosch. in Epitaphio Bionis, cujus pri- C mus versus est hic, Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι καὶ Δώριον ὕδωρ. Fuerunt autem et alii eod. nomine, de quibus lege Eust. 1163. 1164., ubi etiam docet quosdam λῖνον in illo Homeri versu accepisse pro Quodam cantici genere s. hymni. Affert quædam de hac voce et ex Herod., quem adi. Athen. porro ap. Eund. αἴλινον sicut et λῖνον, vult fuisse Canticum, quod non solum ἐν πένθεσι, sed etiam ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῇ locum haberet, idque auctore Euripide. Ibid. traditur et alia expositio nominis hujus αἴλινος, ut sc. fuerit ᾠδὴ ἱστουργούντων, dicta παρὰ τὸ λίνον. At mihi multo verisimilior videtur altera nominis hujus derivatio, suspicanti αἴλινος factum esse ex αἲ Λίνος, s. αἲ Λίνον, quod in carmine lugubri deplorante Lini mortem sæpe repeteretur: ut legimus in Adonidis Epitaphio, Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν: item, αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, non semel. [“ Λῖνος, Musgr. Herc. F. 348. Jacobs. Anim. 144. Chardon Magaz. Encycl. N. 1. 1796. p. 97. Valck. et Wessel. ad Herod. 140. Koen. ad Greg. Cor. 248. Λίνος, Heyn. Hom. D 7, 750. 803. Αἴλινος, Beck. ad Eurip. T. 3. p. 1085. Toup. Opusc. 2, 193. ad Callim. 1, 44. Ruhnk. Ep. Cr. 74. 131. Musgr. Herc. F. 348. Jacobs. Anim. 32. 144. Lobeck. Aj. p. 314. ad Charit. 764.” Schæf. Mss.]

Λινόδεσμος, ὁ, ἡ, E lino vinculum habens, s. Lineum: aut E filo. || In VV. LL. exp. Lineum vinculum, quod tamen non convenit cum exemplo, quod subjungitur ex Aristide, λινοδέσμῳ σχεδίᾳ, de rate Xerxis. [Æsch. Pers. 68.] Λινόδετος, Lino vinctus, Bud. ap. Aristoph. N. (763.) ead. forma dici tradens, qua σιδηρόδετος. Et λινοδέτοις χαλινοῖς, q. d. Lino vinctis frænis, pro Retinaculis navis, Eur. [Iph. T. 1043.] Λινόδρυς quibusdam dicta, quæ alio nomine χαμαίδρυς, Diosc. [* Λινοεργής, Opp. Ἁ. 3, 444. * Λινοερκής, var. lect. et Nonn. D. 26, 54.] Λινόζωστις, Mercurialis herba, Diosc. 4, 191. Λινόζωστις, οἱ δὲ παρθένιον, οἱ δὲ Ἑρμοῦ βοτάνιον καλοῦσιν. [Gl. * Λινόζεστον, βοτάνη, Herba mercurialis: * Λινοζώστης, βοτάνη. * “ Λινοθήρας, Ja-

cobs. Anth. 12, 461." Schæf. Mss.] *Λινοθώρηξ*, *ηκος*, Lineo thorace indutus, Lineo thorace utens, Ajax filius Oilei, Il. B. (529.) *ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ*: at vero Ajax Telamonius ap. Soph. (Aj. 179.) *χαλκοθώραξ*. Conspici autem *λινοῦς θώρακας*, cum alibi, tum in Apollinis Grynæi luco, scripsit Paus. Att. (21, 9.) non ad prælia, sed ad venationes idoneos; nam refringi in iis leonum et pardorum quoque dentes. Cam. *Λινοκάλαμις*, Linum agreste, VV. LL. [*Λινοκαλαμὶς* (sic,) Diosc. Notha 2, 125. * *Λινοκαλάμη*, Stipula lini, LXX. Jos. 2, 6. Vide Schleusn. Lex. V. T. Barker. ad Etym. M. 732. Schol. Aristoph. A. 736. Eust. in Dionys. P. 525.] *Λινοκάρυκες*, Qui lina vendunt, *οἱ τὰ λίνα πωλοῦντες*, Hes.: cujus si exemplaria mendo carent, puto *λινοκάρυκες* accipiendum pro *λινοκήρυκες*, mutatione Dorica literæ *η* in *α*. *Λινόκλωστος*, ut *ἠλακάτα*, Epigr. (adesp. 524.) Colus in qua netur linum, [" Theod. Prodr. 162. *φάρος*." Elberling. Mss.] *Λινόκροκος*, E lino factus, et croceo colore tinctus; utrumque enim comprehendere videtur hoc comp., quo utitur Eur. Hec. (1081.) *ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι λινόκροκον φᾶρος στέλλων*, ubi Schol. tradit ita vocari *λαῖφος*. At in VV. LL. *λινόκροκον* exp. simpliciter Lineum. [*Λινόπεπλος*, vide *Λινοχίτων*. " Jacobs. Anth. 9, 150." Schæf. Mss. * *Λινοπηγὴς*, Soph. Pollucis 7, 45. * *Λινόπλεκτος*, Nonn. D. 26, 55.] *Λινόπληκτος*, ut *θηρία*, Implicitæ retibus feræ, intra casses obseptæ. Ita VV. LL. sine Auctore, quod suspectum est. [Sed vide Plut. 8, 543.] AT *Λινοπλὴξ* i. est q. *φρενοπλὴξ*, si Hes. pariter et Suidæ credimus; nam horum uterque gen. *λινοπλῆγος* exp. *φρενοπλῆγος*: quod ab alia nominis *λίνον* aut *λίνος* signif. esse putandum est. [" Chrys. in 1 Cor. Serm. 25. T. 3. p. 403. *Οὐκ ἀφίημί σε ἐρωτᾷν, ἵνα μὴ ψοφοδεὴς γένῃ, μηδὲ λινοπλήξ*." Seager. Mss. " Ad Thom. 24. ubi et de * *Λινοπληγέστατος*, et * *Λινοπάξ*." Schæf. Mss. " Numenius Athenæi 321. sargum piscem vocat *λινοπληγέστατον*, Retia maxime perfringentem." Schw. Mss.] *Λινοπλόκος*, Retia plicans, complicans, Piscator. [" Nonn. Jo. 21, 9." Wakef. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 95. 131." Boiss. Mss.: Gl. Linarius, Linteo.] *Λινοπλύνας*, q. d. Lini lotor, *τριβεὺς*, Hes. [* " *Λινοπλύντης*, Thom. M. 721." Schæf. Mss.] * *Λινοποιὸς*, Gl. Linarius, Schol. Aristoph. Θ. 942.] *Λινοπόρος*, ut *αὔραις*, Eur. (Iph. T. 411.) Lina, i. e. Vela pertranseuntibus ventis, i. e. perflantibus. At VV. LL. Velivolis ventis. [* *Λινοῤῥαφὴς*, Æsch. Suppl. 150.] *Λινόσαρκος*, q. d. Lineam carnem habens, i. e. E lino, *λινόσαρκοι τροφαλίδες*, ap. Antiphanem, *αἱ λεπταὶ καὶ ἁπαλαὶ*, Eust. [" Il. 1467, 35." Wakef. Mss. Athen. 455. " Ad Mœr. 370." Schæf. Mss.] *Λινόσπερμον*, *τὸ*, Lini semen, Alex. Aphr. Probl. 1. Λ., *ξηρὸν μὲν τῇ φαντασίᾳ καὶ τῷ φαινομένῳ, ὑγρὸν δὲ τῇ δυνάμει καὶ τῇ ἀληθείᾳ*. [" Schol. Nicandri 'A. 135." Wakef. Mss. * *Λινόσπερμα*, Gal. de Compos. Medic. sec. Loc. 2. p. 101. Alex. Trall. 3. p. 178., 8. p. 426., 11. p. 626.] AT *Λινόσπαρτον* Gaza Linigenistam reddidit ap. Theophr. H. Pl. 1, 8. ubi tamen pro *λινοσπάρτου* legitur et separatim, *λίνου σπάρτου*: cum alioqui Plin. Theophrastum sparti meminisse neget. Quidam vero λ. nihil aliud esse putarunt quam Spartum, e quo Plin. 19, 1. Asiam lina ad retia præcipua facere dixit. [Sprengel. Hist. Rei Herb. p. 79.] *Λινοστασία*, Retium collocatio, ut quidam exp. At in VV. LL. ex Epigr. pro Laqueo, quod fixus stet. [" Antip. Sid. 62. Agathias 73. Jacobs. Anth. 7, 324. Huschk. Anal. 135." Schæf. Mss. *Λινοστατέω*, Opp. K. 1, 64.] *Λινοστατεῖσθαι* e Plat. pro Illaqueari, In casses incidere, VV. LL. Affert autem Eust. e Plat. *'Εθηρεύετο λινοστατούμενος, ὑπὸ ἔρωτος δηλαδή*. [" Verba *ἐθήρευετο λινοστατούμενος* non ap. ipsum Plat., sed in Epitoma Athenæi repererat. Sc. ap. Athen. 219. hæc verba leguntur: *Κυνηγεῖ δὲ ὁ καλὸς Σωκράτης* (nempe *τὸν 'Αλκιβιάδην*,) *ἀλλ' οὐκ αὐτὸς θηρεύεται, ὡς ὁ Πλάτων ἔφη, λινοστατούμενος ὑπὸ 'Αλκιβιάδου*: Venatur Socrates Alcibiadem, non Alcibiades venatur Socratem, ut ait Plato, eique retia tendit. Ipso verbo *λινοστατεῖσθαι* non usum esse Plat. eo in loco, quem respicit Athenæus, sed in eandem sententiam aliis, monuit Schw. ad Athen." Schw. Mss. * *Λινόστολος*, Amictus lino, Orac. Sibyll. 5. p. 640. Vide Schn. Lex. Suppl. * *Λινοστολία*, Amictus lineus, Plut. 7, 389. Manetho 4, 344. * *Λινόστροφος*, E lino nexus, Opp. 'A. 3, 76. *θώμιξ*. * *Λινόστροφον*, Gl. *εἶδος βοτάνης*, Marrubium. * *Λινοτειχὴς*, Dionysius Stephani Byz. p. 194.] *Λινοτόμος*, Qui linum secat. Hes. tamen *λινοτόμοι* exp. non solum *οἱ τὰ λίνα διατέμνοντες*, sed addit *καὶ ὑγιῆ δεικνύντες*: [Præstigiator, qui fila secat, quæ mox integra ostendat. * *Λινόϋφος*, Gl. Linteator, Lini textor. * " *Λινοϋφὴς*, Etym. M. 558, 49." Wakef. Mss. * " *Λινοΰφιον*, Lex. Constant. ap. Euseb. V. C. 2, 34." Boiss. Mss.] * *Λινοϋφεῖον*, * *Λινυφεῖον*, Salmas. ad Scriptt. H. Aug. p. 723. " Ad Charit. 683." Schæf. Mss. Schneideri Lex. citat v. Lat. Linypharii e Cod. Theod., et Collegium fabricensium linyphariorum ex Inscr. Florent. * *Λίνυφος*, Gl. Lintes. * *Λινοφθόρος*, Æsch. Choëph. 25. *Λινοχίτων*, *ονος*, Tunicam lineam indutus: generalius, Lineam vestem indutus; nam ap. Hes. EST *Λινόπεπλος*, pro hujus expositione. *Λινοχλαίνης*, Lineam chlænam indutus, e Dionys. P. [1096.. * *Λινόχλαινος*, Nonn. D. 26, 59.]

Λιναγερτουμένη, Induta veste linea, Vili veste induta, *ἐνημμένη λινᾶ, κακοείμων*, ita Hes. qui addit ET *Λινεργοῦσα*. *Λινεργὴς ἱστὸς*, E lino facta tela, e Dionys. P. [1116. Lycophr. 716. *κλῶσις*. * " *Λινεργέω*, Hes." Wakef. Mss.] AT *Λινουργὸς*, Qui linum elaborat, apparat, q. d. Qui in lino operatur, circa linum opus aliquod facit. [Gl. Lineo, Lintearius.] Sed ex Opp. (Ixeut. 3, 23.) affertur *λινουργοὶ*, quod sit Quarundam avicularum nomen. [Nomen Lapidis, Plut. 10, 795. * *Λινουργέω*, Schol. Pind. Π. 4, 376. * *Λινουργία*, Strabo 4. p. 290., 11. p. 762. * *Λινουργεῖον*, 16. p. 1074.] *Λινόπτης*, Qui retia speculatur, venatoriis retibus adstans diligenter observat an feræ in eas incidant. Utitur Aristot.: J. Poll. quoque meminit hujus vocabuli, et post eum Hes. [" Ad Thom. M. 101." Schæf. Mss. Phot. *Λινόπται· οἱ ἀποσκοπούμενοι τὰ ἐμπίπτοντα τοῖς κυνηγετικοῖς λίνοις θηρία· 'Αθηναῖοι δὲ καὶ τοὺς φυλάσσοντας τὰς οἰκίας ὁμοίως ἔλεγον*.] *Λινοπτάω*, et *Λινοπτάομαι*, Retia speculor, Defixos in retia oculos habeo: unde metaph. Aristoph. Eἰρ. (1178.) *ἐγὼ δ' ἕστηκα λινοπτώμενος*, ubi exp. Observans, ut solent aucupes observare aves incidentes in retia: quia Schol. dicit esse sumtum *ἀπὸ τῶν εἰς τὰ λίνα πιπτόντων ὀρνίθων*. At Hes. *λινόπτης* vult *ἀπὸ τῶν κυνηγετικῶν δικτύων* esse dictum. Addit etiam *τοὺς περιεργοτέρους* dicere *λινοπτᾶσθαι, τὸ λίαν κατεπτηχέναι*. At Suid. *λινοπτωμένη* secus exp., ubi ejus exemplaria suspecta sunt. *Λινοπτάζω* ap. Hes., quod exp. per proxime præcedens *λινοπτῶ*. [*Λινοπτάζει· λινοπτᾷ, ἐπιλινεύει, περιβλέπει*: ubi Musurus scribit *ἐπὶ λίνα περιβλέπει*.] [* *Λινουλκὸς*, Ion Athenæi 451. vox susp. * *Λινοῦχος*, Gl. Retiarius.]

" *'Αμφίλινα*, Hes. exp. *κρούπαλα*: verum cum post " hæc e Sophoclis Captivis verba, *πατὴρ δὲ χρύσε' εἰσθεὶς ἀμφίλινα*, subjungat iterum *κρούπαλα*, dubiam " eam expos. reddit, facitque ut quidam suspicentur " *κρούπαλα* non esse expos. illius *ἀμφίλινα*, sed verbum e contextu Soph. idque subst. cui *ἀμφίλινα* " illud tribuatur: itaque *ἀμφίλινα κρούπαλα* interpr. " Soccos utrimque evinctos lineis vinculis: præsertim cum ipse Hes. *κρούπαλα* et *κρουπέζια* esse dicat *ξύλινα σανδάλια, ξύλινα ὑποδήματα*, Ligneos " calceos, quas vocant Sculponeas." [* *'Απόλινον*, Diosc. 4, 173. * *Τετράλινον*, Gl. sine interpr. In Lexx. Gr. exp. Monile, quadruplici filo unionum. * *Τρίλινον*, Gl. *κόσμος γυναικὸς*, Trifilum gemmarium. * *Χρυσόλινον*, i. q. *χρυσίον*, Paul. Ægin. 6, 92.]

" *Λίνειος μίτος*, Lineum stamen, Suid." [Æneas c. 29. *θώρηξ*.] *Λίνεος, οῦς*, Lineus, Philostr. Epist. *Λινοῦς χιτὼν ὡς ὁ τῆς Ἴσιδος*. Et *λινοῦν χιτώνιον*, ap. Eund. Sic *λινοῦν ἱμάτιον*, et in plur. *λινᾶ ἱμάτια*, Alex. Aphr. In fem. *λινῆ ἐσθὴς*, et *λιναῖ ἐσθῆτες*. [" Musgr. ad Eur. Tro. 538." Seager. Mss. Herod. 2, 37. Schleusner. Lex. V. T.] *Λιναῖος*, E lino factus,

VV. LL. sine Auctore. [" Ad Charit. 768." Schæf. Mss. Hippocr. 679. ῥάκει λ.] At Λίναια, ἔρια, Hes.

Λινόω, Lino vincio, generalius pro Vincio. Et Ἀπολινόω, pro eod. Unde Λίνωσις et Ἀπολίνωσις, Ligatio, P. Ægin. (177. 36.) Φθασάντων διασπῆναι καὶ ἐκπεσεῖν τῶν τῆς ἀπολινώσεως δεσμῶν, ubi de vena ligata loquitur, Bud.

[* Λινέω, unde] Ἐκλινέω, E retibus evado, effugio. Et comp. Διαλινέω, pro eod. unde in medio aor. διελινήσατο ap. Eust., qui διελινήσατο ὁ λαγωὸς exp. ἐξελίνησε, i. e., inquit, διεξέφυγε τὰ λίνα. Et ita quidem ille p. 574. At vero p. 1452. in fine scribit, si exemplaria non mentiuntur, ἐκλινίσαι cum ι, sed non dubito quin vera scriptura sit per η. [Διαλινῆσαι, Phrynichus Bekkeri p. 36. At Schn. Lex. exhibet Διαλινάω, Ἐκλινάω, simul afferens ex Hes. * Ἐπιλινάω, i. q. λινοπτάω, item * Λίναμαι, τρέπομαι.] "Ἐπιλίημι, Permitto: ἐπιτρέπω, Hes. Sed "mendosum esse videtur." [Apud Schn. Lex. est Ἐπιλίνημι.]

[* Λινεύω γυργάθοις, Arrian. Pepl. Erythr. p. 10. * Λινευτής, Antipatri Epigr. 13. * Ἐπιλινεύω, vide Λινοπτάζω. * Ἐπιλινευτής, Quint. Sm. 1, 136. cf. Jacobs. in Actis Monac. 1, 124.]

Λινάριον, τὸ, et Λινίσκος, Parvum filum, Funiculus, VV. LL. sine Auctore. At Eust. postquam dixit ἐκλινῆσαι pro διεκφυγεῖν τὰ λίνα, in usu esse ap. multos Asiaticos suo tempore, addit, οἳ καὶ τὰ τοιαῦτα λίνα, λινάριά φασιν. Idem alibi scribit hoc vocabulum λινάρια pro θηρατικὰ δίκτυα cum ab aliis usurpari, tum ab accolis Pamphyliæ. Eid. Eust. est Λινίσκος diminutive ὁ λεπτότατος λίνος, Tenuissimum linum, in quodam l., quem affert p. 1164.

" Λινεὺς, Hesychio ὁ κεστρεὺς ἰχθὺς, Mugil piscis: " forsan quoniam e filis piscatoriis escam furatur: " nam et Plin. 32, 2. Scit, inquit, et mugil esse in " esca hamum, insidiasque non ignorat: aviditas " tamen tanta est ut cauda verberando excutiat cibos." [Callias Comicus ap. Anecd. Bekkeri p. 474.]

ΛΙΠΟΣ, τὸ, Pinguedo, Pinguitudo, Adeps, Athen. Τῶν οὖν λιπαρῶν ἀφαιρεῖται τὸ λίπος ἡ πύρωσις, Philo V. M. 3. Καὶ τελευταῖον προσαγαγὼν τὸν ἀρχιερέα πολλῷ λίπει τὴν κεφαλὴν ἀλείφει. Theophr. πιότητα et λίπος copulavit, H. Pl. 9. Ὅσα πιότητά τινα ἔχει καὶ λίπος. [" Valck. Callim. 232. Heyn. Hom. 7, 350. Jacobs. Anth. 10, 210. Λῖπος, Brunck. Soph. 3, 440." Schæf. Mss. Grammaticus Hermanni 429.] Λίπας, pro eod., siquidem sequamur Herodian. Gramm. scribentem ap. Eust., ut ὕδος, ὕδας, et γῆρος, γῆρας, sic etiam dici λίπος et λίπας: unde esse ap. Hom. λίπ' ἐλαίῳ, cum aliis plerisque II., tum II. K. (577.) Τὼ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ: ut sc. λίπα quidem sit genus, ἐλαίῳ autem, species. Sed magis recepta eorum est sententia, qui λίπα e λιπαρῷ factum esse per apoc. censuerunt. Affert vero Eust. et aliud exemplum usus illius nominis λίπας, hoc sc. ex eod. Poëta (Od. Z. 227.) λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψε: videtur tamen esse elisum non α simplex, sed α cum ι subscripto; cujus ille rei mentionem nullam facit. Idemque et in λίπ' ἐλαίῳ dicendum esset, si illam Herodiani expositionem sequi vellemus. Sed quidam tradiderunt λίπα esse indeclinabile. Utut sit, eo utuntur et solutæ orationis scriptt. Thuc. 1, (6.) Λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο. Theophr. H. Pl. 9, (8, 5.) de legendis herbis loquens, Κελεύουσι γὰρ τὰς μὲν κατ' ἀνέμους ἱσταμένους τέμνειν, ὥσπερ ἑτέρας τέ τινας καὶ τὴν θαψίαν, ἀλειψαμένους λίπα. Lucian. (2, 327.) Ὁ δὲ λίπα χρισάμενος ἐλυγίζετο. Quidam vero, e quibus Joannes Gramm., λίπ' ἐλαίῳ exposuerunt λίπει τῷ ἐξ ἐλαίας: sed exploditur ista exp. " Λίπα, Suid. " per apoc. dictum vult pro λιπαρὸν, Pingue. Sic " λίπ' ἐλαίῳ pro λιπαρῷ ἐλαίῳ: ut ap. Hesiod. Ἔργ. " (2, 141.) καὶ λίπ' ἐλαίῳ Χρισαμένη. Utuntur prosæ " etiam scriptt. τῷ λίπα pro λιπαρὸν ἔλαιον. Thuc. " (4, 68.) Λίπα γὰρ ἀλείφεσθαι ὅπως μὴ ἀδικῶνται. " Ælian. Ὁπόταν γὰρ προσίωσι κινδυνεύοντες, λίπα " ἀλείφονται. Itemque Theophr. H. Pl. (l. c.) Λίπα " ἀλειψάμενος." [" Λίπα, ad Charit. 751. T. H. ad

A Plutum p. 388. Heyn. Hom. 6, 109. 556. 7, 483." Schæf. Mss. Hippocr. 649. 656. Paus. 8, 19. λιπάδα ἠλιμμένοι, perperam pro λίπα ἀληλιμμένοι. * Λιπέλαιον, Serv. ad Virgil. Ecl. 5, 68.]

Ἀλιπὴς, Pinguedine carens, Minime pinguis. || Exp. et Macilentus, Aridus. [Athen. 26. Strabo 4. p. 298.] Contr. Εὐλιπὴς, q. d. Bene pinguis, Valde pinguis, Præpinguis. [Eust. II. A. p. 27, 24. * Ἐπιλιπὴς, Subpinguis, Chirurg. Vett. 114.]

Λιπώδης, Pinguis: τὸ λιπῶδες, Pinguedo, quam humor copiosus et exiguus calor gignunt, Alex. Aphr. Probl. 2. VV. LL. [Theophr. H. Pl. 3, 12, 1.]

Λιπάω, q. d. Pingueo, Pinguis sum, Obesus sum, Plut. de Cæsare loquens, Οὐ τούτους ἔφη δεδιέναι τοὺς βαναύσους καὶ λιπῶντας, ἀλλὰ τοὺς ἰσχνοὺς καὶ ὠχρούς. A Bud. λιπᾷν exp. etiam Turgere pingui. Hinc partic. poët. " et Ion." λιπόων pro Pinguis, Nitidus, ut sc. pinguia nitent; unde λιπόωντα πέμματα, " Pinguentia," et λιπόων κεκρύφαλος, VV. LL. " Reticulum nitidum et splendidum instar pinguium,

B " in Epigr." In Iisd. vero annotatur λιπᾷν dici arbores, cum pinguescunt atque unguinosiores fiunt, quod maxime germinationis tempore accidit; quæ enim tali materiæ naturalis inest pinguitudo et succus, per id tempus augetur atque turgescit: aperto quidem argumento, quia si tum ad imum castrentur, per torulum effluet ille liquor atque humor pinguis, ac quasi salivarius lentor emanabit. Ita igitur affectæ arbores, λιπῶντα δένδρα vocantur. Theophr. H. Pl. 3, 6. Ὥρα δὲ καὶ πρὸς τὸ τέμνεσθαι τὰ ξύλα τότε, διὰ τὸ λιπᾷν· ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιροῖς οὐκ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιός. Sic autem et alibi, ubi tamen vulg. Edd. pro λιπᾷν habent λοπᾷν. Cujus contr. Ἀλίπιστα, sed pro quo in vulg. Theophr. Edd. legitur ἀλόπιστα, H. Pl. 5, 1, (2.) Ἐὰν δὲ ὑπὸ τὸν λιπητὸν τμηθῇ, σήπεται τάχιστα, ὡς εἰπεῖν, ἐάν τε ἔμφλοιος, ἐάν τε ἄφλοιος· καὶ μάλιστα μὲν τὰ ἐν πρώτῳ λιπητῷ· δεύτερα δὲ, τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ· τρίτα δὲ, τὰ ἐν τῷ τρίτῳ· τὰ δὲ μετὰ τὴν πέπανσιν τῶν καρπῶν ἄβρωτα διαμένει, κἂν ἀλίπιστα ᾖ. || Sed vulg. exempl. ἀλόπιστα hic

C habent, itidemque λοπετὸν et λοπητῷ pro λιπητὸν et λιπητῷ. Nam est Λιπητὸς, Tempus quo germinantes arbores, habitiores atque pleniores fiunt, et succo pinguiore turgent. Hinc autem et nomen Τρίσλιπος, unde τρίσλιπα δένδρα ap. eund. Theophr. (H. Pl. 3, 5, 1.) Arbores quæ terna et tripartita germinatione humore pingui turgescunt. Hæc VV. LL.: sed quæ non omni e parte controversia carent. Vide et Λοπᾷν. [Schneider. dedit Λοπάω, Λοπητὸς, Ἀλόπιστος, Τρίσλοπος, item * Ὑπολοπάω pro * Ὑπολιπάω. " Λιπάω, Jacobs. Anim. 240. Kuster. Bibl. Chois. 65. Toup. Opusc. 1, 438. Wakef. S. Cr. 2, 147. Valck. Callim. 276. Λιπόων, Jacobs. Anth. 8, 77. Leonid. Alex. 19." Schæf. Mss. Εὐτραφῆ καὶ λιπῶσαν σάρκα, Callistratus 904. * Λιπόω, Ungueo, Nicander Θ. 81. λιπόοις, vulgo * Λιπόεις.]

Λιπαίνω, Pinguefacio, Pinguem reddo. A cujus pass. Λιπαίνομαι est λιπανθεὶς ap. Greg. Pinguefactus, Obesus. [" Ruhnk. Ep. Cr. 88. Heringa Obss. 215. Musgr. Bacch. 455. Callim. 1, 489. Jacobs. Anim.

D 108. Crinagor. 16. Wakef. S. Cr. 4, 164." Schæf. Mss. Athen. 219. "Aor. 1. ἐλίπηνα, Opp. Ἁ. 4, 357. Perf. pass. λελίπασμαι, Schol. Od. T. 72. * Λιπαντικὸς, Schol. Od. Z. 227." Wakef. Mss.] Λίπασμα, ap. Plut. (9, 88.) Res quæ pinguefacit. [" Ad Charit. 751." Schæf. Mss. " Unguentum, Manetho 4, 345." Wakef. Mss. * Ἀπολιπαίνω, vide Ἀπολεπαίνω. * Διαλιπαίνω, Plut. 10, 529.] Λιπασμὸς, q. d. Pinguefactio, Saginatio: σώματος, Chrys. [" Unctio, Diosc. 407." Wakef. Mss.] Ἐκλιπαίνω, i. q. λιπαίνω: unde ἐκλιπανθῆναι, Pinguefactum esse. [Plut. Alex. 57. " Et translate, Posidippus Athenæi 318. ἐκλιπανεῖ πέλαγος, Molliet æquor." Schw. Mss. * " Ἐλλιπαίνω, ad Hesych. 1, 1229, 10." Dahler. Mss.] " Ἐπιλιπαίνω, Pinguedine illino," [Plut. Alex. 57. * Προσεπιλιπαίνω, Eust. ad Dionys. P. p. 5.] " Καταλιπαίνω, Pinguem reddo, Sagino, * λιπαρο- " ποιέω, Hes." [* " Προλιπαίνω, Prius inungo, Diosc. 398." Wakef. Mss.] Προσλιπαίνω, Insuper pinguefacio, Pinguiorem reddo, [Dionys. Hal. Antiq. 5, 13.

* Συλλιπαίνω, Strabo 5. p. 342. * Ὑπολιπαίνω, Hippocr. 426, 24.]

[* Λιπάζω, Nicander Θ. 90. 112.]

Λιπαρὸς, Pinguis. Aristot. τῶν λιπαρῶν esse dicit κνίσσαν, ut ἐλαίου καὶ ἐλαιωδῶν, at λιγνὺν, τῶν πιόνων. Plato Cratylo, Τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες, καὶ τἄλλα πάντα τὰ τοιαῦτα. Apud Hom. λιπαρὸν est epith. ἐλαίου, quem λίπ' ἐλαίῳ pro λιπαρῷ ἐλαίῳ dicere docui et paulo ante. Hinc autem λιπαρὸς etiam dicitur Oleo, quod itidem Pingue vocat Virg., unctus: atque adeo exp. Unctus, Nitidus. Od. O. (331.) Αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα, exp. etiam Delibuta unguento capita habentes. Aristoph. Πλ. (616.) λουσάμενος, Λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου: N. (998.) Ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις. Huc pertinet Vitruv. 8. ubi de fontibus et lacubus loquitur, necnon de fluminibus: Alii autem per pingues terræ venas profluentes, uncti oleo erumpunt, uti Solis, quod oppidum est Ciliciæ, flumen nomine Λιπαρὴς, in quo natantes aut lavantes, ab ipsa aqua unguntur. Et λ. πόδες ap. Hom. Nitidi: habes tamen et alias explicationes ap. Hesych. || Λιπαρὸς videtur etiam dici de Homine pingui, i. e. obeso, a quodam Comico ap. Athen., λιπαρὸς περιπατεῖ; ζωμὸς κατωνόμασται. || Alicubi reddi potest Pinguis, Opimus, Opiparus, Opulentus, Aristoph. N. (298.) de Attica, λιπαρὰν Χθόνα Παλλάδος. Et λ. ἄροσις ex Apoll. Rh. (1, 868.) Huc pertinet λιπαραὶ τράπεζαι ap. Greg., pro Opiparæ mensæ, Lautæ mensæ, Sic autem et Pingues mensæ ap. Catull. exponendum censuerim, aut etiam Luxuriosæ. || At λ. καλύπτρα, ap. eund. Poëtam exp. etiam λευκὴ, λεία. || Et λιπαρὰ κρήδεμνα ei sunt τὰ ἔκδηλα καὶ λαμπρὰ, de quibus lege Eust., itidemque de λιπαρὸν ἱμάτιον. || Alicubi non solum Nitidus, sed et Pulcer exponi potest: quo etiam modo λιπαροὶ πόδες ap. Hom. a nonnullis exp.: Bud. a Luciano poni testatur et pro Præclarus, Insignis, Bellus. Jam vero λιπαρὸς exp. et Opulentus, Beatus: ut et κρήδεμνα, λιπαρὰ alibi quidam volunt esse τὰ εὐδαίμονα. Sic λ. γῆρας, ap. Lucian. Synes. Senectus beata: de quo loquendi genere dicam et in Λιπαρῶς. Sed et pro εὐδαιμονεῖν ποιῶν, ut λιπαραὶ θέμιστες ap. Hom. αἱ εὐδαιμονεῖν ποιοῦσαι. || Λιπαραὶ, Medicis Genus medicamenti, Diosc., Μίγνυται δὲ λιπαραῖς, Cels. Medicamenta lenia, λιπαρὰς Græci vocant. Bud. Λιπαραὶ ἔμπλαστροι, inquit Gorr., Lenia emplastra dicuntur ap. Celsum 5, 19. quæ medicamentis pinguibus constant: differentia in eo ἀπὸ τῶν ἀλιπαίνων, quæ constant e medicamentis non pinguibus. Plura utriusque generis exempla Cels. eo loco profert. Porro SUNT Ἀλίπαινα, ut ait idem Celsus, quæ cruentis protinus vulneribus injiciuntur, quæ ἔναιμα Græcis vocantur. Hæc enim reprimunt inflammationem, nisi magna vis eam cogit; atque illius quoque impetum minuunt, tum glutinant vulnera quæ id patiuntur, et citatricem iisd. inducunt. Constant autem e medicamentis non pinguibus, ideoque ἀλίπαινα nominantur, a λιπαίνειν, et α priv.: sed ap. Aët. EST Ἀλίπαντα. || Λιπαρὸν ap. eosd. Medicos Pingue, saporis genus est. Sic autem dicitur quod unguinis modo sublinit et replet, mitigatque exasperatas et quasi erosas linguæ partes, sed absque ulla delectatione. In hoc enim a dulci differt, quod manifesta cum suavitate idem præstat. Est vero fortassis et pingue ipsum dulce, aut certe e dulcium genere: sicut putarunt quidam, qui pauciores quam octo gustus differentias esse contendunt. Dicitur et πῖον: quanquam Gal. Comm. in l. 6. τῶν Ἐπιδ. videatur τὸ πῖον genus constituere τοῦ λιπαροῦ καὶ τοῦ γλυκέος: quo loco scribit Hippocr. τὸ χολῶδες ἀπὸ πίονος procreari. [" Λιπαρὸς, Musgr. Ion. 189. Jacobs. Anth. 7, 283. 9, 234. 10, 73. 11, 280. Kuster. Aristoph. 61. Heyn. Hom. 4, 317. 5, 42. 563. 8, 331. ad Callim. 1, 177. Valck. 295. Brunck. El. 451. Clark. ad Il. A. 265. Bergler. Alciphr. 76. Bibl. Crit. 3, 1. p. 49. Toup. Emendd. 1, 387. Opusc. 1, 255. Ruhnk. ad Xen. Mem. 228. De vino, Athen. 1, 42. Casaub. ad p. 73. De pede, Heyn. Hom. 6, 577. Ruhnk. Ep. Cr. 106. De portu, 156. Λ. γῆρας, Dionys. H. 5, 246. 266. A Epith. Athenarum, Wakef. Alc. 459. Jacobs. Anth. 9, 364. Kuster. Aristoph. 123. Brunck. 3, 53. Fr. 226. Wessel. Probab. 42. ad Lucian. 1, 422. De quant., Toup. Emendd. 4, 459." Schæf. Mss.] Λιπαρόζωνος, Elegantem zonam habens. Dicitur autem et de sole ab Eur. Phœn. (179.) pro εὐπρεπέστατος, Schol. Sed malim simplicius exponere Splendidam zonam habens, i. e. Splendide cinctus; quippe qui suo sit splendore velut cinctus. Λιπαροκρήδεμνος, Elegantes vittas s. pulcras habens, pro Eleganter comta, intelligendo e parte totum. Quidam tamen λιπαρὰ κρήδεμνα esse putarunt τὰ λευκὰ καὶ λεῖα, sicut ἀργᾶντες ταῦροι sunt οἱ διὰ πιμελὴν λευκοὶ, Eust. Λιπαροπλόκαμος, Cui nitida est coma, nitidi sunt capilli, s. pulcri, [Il. T. 126.) de muliere. Dicitur et εὐπλόκαμος s. ἐϋπλόκαμος, de ea, cui pulcra est coma. Sed his nominibus vocatur et quæ pulcra est, s. formosa, intelligendo e parte totum. [* " Λιπαροποιὸς, Heyn. Hom. 5, 563." Schæf. Mss. * Λιπαροποιέω, Hes. v. Καταλιπαίνω. * " Λιπαροστέλεχος, Const. Manass. B Chron. p. 6. Meurs. * Λιπαροτράπεζος, 130." Schæf. Mss. * Λιπαρόχροος, Theocr. 2, 165. * Λιπαρόχρως, 102. " Musgr. Bacch. 1362." Schæf. Mss.] Λιπαρόμματος, Qui est nitentibus oculis, et pulcris, ut Bud. vertit in h. Aristot. l., Γλαφυροὶ, λευκόχροοι, λιπαρόμματοι. Alibi autem dicit λιπαρὸν τὸ ὀμμάτιον καὶ μάργον, ut Idem annotat.

Ἀλιπαρὴς, Non pinguis, nitidus. || In VV. LL. ei additur ET Ἀλιπαρία, quod exp. Exilitas, opp. Pinguitudini, e Fabio, sed Auctor non profertur. "Ἀλίπηρα, αὐχμηρὰ, VV. LL. perperam pro ἀλιπαρῆ." [Soph. El. 451. " τήνδε λιπαρῆ τρίχα, i. e. τήνδε ἱκέτιν τρίχα. Sic omnino leg., ut e veterum Criticorum Commentariis, quorum meminit Schol., olim lectitatum fuisse constat. Hoc jam olim reposuissem, nisi vulgatæ lectioni τήνδ' ἀλιπαρῆ gravis Hesychii auctoritas patrocinari mihi visa fuisset, in glossa, ἀλιπαρῆ; αὐχμηρὰν, quæ procul dubio huc spectat; verum deceptus et ipse fuit Hes. menda quæ antiquitus inolevit: τήνδ' ἀλιπαρῆ per metrum stare non potest.— C Nec λιπαρὴς nec ἀλιπαρὴς pro Nitidus et Sordidus Græca vocabula sunt. Græcum est λιπαρὸς, prima semper brevi: ἀλίπαρος caret auctoritate; nescio an extet uspiam. Ἀλιπαρὴς, ut dicebam, plane barbarum est, et e Grr. Lexx., in posterum, me auctore, eximetur. In λιπαρὴς, λιπαρεῖν, prima semper producitur. Λιπαρὴς et Λιπαρὸς, quæ forma parumper differunt, sed prosodia et signif. permultum, alibi confundi observavi. Vide notam ad Comici Lys. 673. Similis menda sublata fuit in Luciani libello Ῥητόρων Διδάσκαλος c. 9. ubi barbarum illud τὸ ἀλιπαρὲς inficete vertebatur Squalorem: nunc vero legitur τὸ λιπαρὲς, quod ibi significat Assiduitatem." Brunck.] "Ὑπολίπαρος, Subpinguis, Pinguiusculus." [Diosc. 3, 79. 169.]

Λιπαρῶς, Pinguiter, Nitide, ut sc. nitent, quæ oleo sunt uncta. Apud Hom. autem λιπαρῶς γηρασκέμεν est Beate senectutem transigere, i. e. In affluentia D rerum ad senectutem beate transigendam necessariarum. Vel, Senectutem degere morborum et omnis adversæ fortunæ expertem. Od. Δ. (210.) Ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν, ubi Eust. εὐδαιμόνως καὶ ὡς ἄν τις εἴποι τρυφερῶς, ἀνενδεῶς, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν λιπώντων ζώων. Legimus vero et λιπαρὸν γῆρας ap. eund. Poët., e quo Lucian. et alii mutuati sunt. Od. Λ. (135.) ὥς κέ σε πέφνῃ Γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον, ubi idem Gramm. λιπαρὸν γῆρας esse dicit τὸ δίχα νόσου καὶ τῆς ἐκεῖθεν τηκεδόνος· καὶ ἄλλως δὲ, τὸ εὔδαιμον: cui opponi paulo post χαλεπὸν γῆρας. [" Toup. Emendd. 1, 388. Jacobs. Anim. 115. Wakef. S. Cr. 4, 6. Boiss. Philostr. 323." Schæf. Mss.]

Λιπαρότης, ητος, ἡ, Pinguedo, Pinguitudo, Gaza ap. Theophr.: λ. τῶν ὀμμάτων, Plut. Nitor, (8, 665.) ut λιπαρὰ ὄμματα dicuntur Nitentes oculi. Vide Λιπαρόμματος. || Λιπαρότητα, inquit Gorr., ex iis, quæ ante περὶ τοῦ λιπαροῦ dicta sunt, satis patet esse gustabilem qualitatem, quæ sine voluptate, aut ea longe minori quam dulcia exhibent, linguam linit et subungit. Valde affinis est dulcedini, de qua vide

in Γλυκύτης. Dubito an apte Lat. dici possit. Pinguedo enim et pinguitudo non sunt vera hujus qualitatis nomina, sed potius substantiæ, quam πιμελὴν appellant. [" Bergler. ad Alciphr. 76. * Λιπαρώδης, Casaub. ad Athen. 108." Schæf. Mss. * Λιπαρία, Gl. Pinguedo, " Diosc. 28." Wakef. Mss. * Λιπαρὶς, Gl. Dapalis pœna, leg. cœna.]

AT Λιπαρὴς, Λιπαρῶς, Λιπαρία, Λιπαρῶ, etc. in alia signif., vide post Λίαν, quod dici putentur ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι.

" ΛΙΠΤΩ, Hesychio est ἐπιθυμῶ, Cupio, Desidero, " Appeto: ut et ap. Nicand. Θ. 126. Ἢ ὅτε δὴ λίπτῃσι " μεθ' ὃν νομὸν, Schol. exp. ἐπιθυμίαν σχῇ νομοῦ, " i. e. βοσκῆς." [" Wakef. S. Cr. 6, 29. Heyn. Hom. 4, 591. 642. ad Charit. 664. Λελιμμένος, Æsch. S. c. Th. 357. ubi v. Brunck." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 813. Lycophr. 131. 353. * Λιψουρία, Urinandi libido, Æsch. Choëph. 754.] " Λίπτω affer- " tur pro Cupio: quod potius λίπτω dicitur." [Cf. Λίσσω.]

ΛΙΣΣΟΜΑΙ, Supplico, Supplex oro, Precor, de Chryse sacerdote, Il. A. (15.) καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς. Sed alicubi dicitur λίσσομαί σε, sequente infin., Supplex oro ut etc. Exemplum est (174.) οὐδέ σ' ἔγωγε Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν. Dicitur autem et λίσσεσθαι Deum, ut Il. A. (502.) de Thetide legitur, Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα. Sic Apoll. Rh. 2, (336.) θεοὺς λίσσεσθαι. Alicubi vero accusativo pers. additur dat. rei velut instrumentalis, Od. Λ. (35.) Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν Ἐλλισάμην. Sed plerumque ponitur infin. omisso accus., cujus hoc exemplum est aliquanto post, αὐτὰρ ἔγωγε Λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ubi hoc etiam obiter animadverte, quis hic sit usus dativi casus, ne te vulg. ad verbum interpretatio decipiat, quæ habet Precor Achillem; hanc enim sequendo, diceremus λίσσομαι jungi etiam dativo, cujus alioqui constructionis exemplum nullum affertur; et multo etiam convenientius est illi loco Ἀχιλλῆϊ exponere τοῦ εἰς Ἀχιλλῆα, s. κατὰ τοῦ Ἀχιλλῆος: perinde ac si dixisset παύεσθαι τοῦ χολοῦσθαι τῷ Ἀχιλλῆϊ. Sic Il. Θ. (372.) Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον: T. (304.) Λισσόμενοι δειπνῆσαι, ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων, Rogantes ut prandium sumeret. || Item λίσσομαί σε τοῦτο, sed rarius, ut Od. P. 138. Ταῦτα δ' ἅμ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι. At in VV. LL. affertur pro hujus constructionis exemplo, ex Od. (B. 210.) λίσσομαι ὑμέας ταῦτα, ubi subaudiri dicitur εἰς. || Invenitur λίσσομαι præterea cum gen. subaud. præp. ὑπὲρ, vel διά: ut cum dicitur λίσσεσθαι γούνων, cum aliis plerisque Il., tum Il. I. 451. ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων, ubi annotat Eust. vel esse defectum præpositionis, ut sit pro ὑπὲρ γούνων, διὰ γούνων: vel deesse partic., ut sit pro ἁπτομένη γούνων: cujus ἐλλείψεως mentionem et paulo post faciam. Alicubi vero ὑπὲρ adjungitur, Od. O. 261. 262. Ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, Supplex oro per sacrificia, et per ipsum numen. At vero Il. O. 660. Λίσσεθ' ὑπὲρ τεκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον, jungitur ὑπὲρ τεκέων potius cum γουνούμενος, cum sequatur v. 665. Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων, ubi etiam additur infin. Commisit autem errorem ibi quoque vulg. ad verbum interpr., quæ ὑπὲρ τεκέων, quod sonat Per liberos, exp. Pro liberis. || Ut autem hic λίσσετο γουνούμενος, sic et Il. X. (240.) Λίσσονθ' ἑξείης γουνούμενοι: quo utitur et alibi. Nihil est autem aliud ἐλίσσετο γουνούμενος quam ἐλίσσετο γούνων, quo sæpe uti hunc Poëtam dictum modo fuit. Sed quod ad ἔλλειψιν attinet, quæ est in hoc loquendi genere, malim dicere subaudiri λαβὼν, quam præp. ὑπὲρ, aut διὰ, cum Eust.: quoniam invenio, Od. Z. (142.) Ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην: K. (264.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλίσσετο γούνων. Potest autem et ἁψάμενος subaudiri eod. sensu, cum legatur Il. Y. (469.) ὁ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων, Ἱέμενος λίσσεσθαι. Quæ loquendi genera varians dicit A.

A (60.) Νῦν οἴω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς Λισσομένους. At vero λισσομένη Thetis Il. (Θ. 371.) γούνατ' ἔκυσσε, itemque ἔλλαβε χειρὶ γενείου. Sed quicquid sit, quod in hoc loquendi genere subaudiri debet, sciendum est ei respondere, quod dicimus vernaculo sermone, Prier à deux genoux, cum dicimus Il m'a prié à deux genoux, pro Il m'a prié se mettant à deux genoux. || Λίσσομαι, in fut. scribi unico σ annotat Eust., [vide Od. K. 526.] de qua scriptura disseram in Λίτομαι. || Est et activa vox Λίσσω ap. Eust., scribentem Λίσσω originem fortasse habuisse a verbo Λίπτω, quod est ἐπιθυμῶ, quia ἐπιθυμεῖ πως καὶ ὁ λισσόμενος περί τινος. Quinetiam ap. Hes. legimus Λίσσει expositum παρακαλεῖ, ut sit a Λίσσω. [Vide Hom. Hymn. 1, 53.] " Λίσσαι " et Λιάσσαι, Hes. exp. ὁρμῆσαι, βρίσαι. Idem Hes. " affert λίσσωμεν pro ἐάσωμεν." " Λισάσκετο, Ion. " pro ἐλίσατο. Alii tamen deducere malunt a th. " Λισάσκομαι, Supplico, derivatum παρὰ τὸ λίσσ- " εσθαι, e verbo λίσσομαι." [" Λίσσομαι, Jacobs.
B Anim. 227. Brunck. Aristoph. 1, 190. Heyn. Hom. 5, 662. 7, 146. Wassenb. ad Hom. 36. De constr., Porson. Or. p. 54. Heyn. Hom. 5, 625. Λ. ὑπὲρ, Ilgen. Hymn. 521. Λίσσω, Ruhnk. Ep. Cr. 9. * Ἄλιστος, * Ἄλλιστος, Jacobs. Anim. 30. Anth. 8, 414. ad Charit. 278. Musgr. Phœn. p. 189. Toup. Emendd. 2, 344." Schæf. Mss.] Τρίλλιστος, Ter precibus petitus, expetitus, Ter optatus, i. e. Sæpe optatus, Il. Θ. (488.) αὐτὰρ Ἀχαιοῖς Ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή, i. e, ἡ πολυλιτάνευτος, πολύευκτος, e τρία, quod pro πολλὰ accipitur, et λίσσεσθαι: ut ait Eust. sed malim ex adv. τρὶς, ut sit τρίλλιστος pro τρίσλιστος. Scribitur ET Τρίλιστος: ut τριλίστους Ἰβῆρας, quod Eust. affert e Dionys. P. [* Τριλλίστως, Anal. 3, 112.] Πολύλλιστος, VEL Πολύλιστος, Multum precibus petitus, expetitus, i. q. proxime præcedens τρίλλιστος, cum in eo τρὶς ponatur pro πολλάκις: et qui est sæpe optatus, idem et multum sit optatus. Utitur autem hoc idem Poëta, qui et illo, Od. (E. 445.) Κλῦθι ἄναξ ὅστ' ἐσσί· πολύλ-
C λιστον δέ σ' ἱκάνω. Sed scribitur et πολύλιστος, non geminato λ. Quinetiam pro illo nomin. scribitur et accus. in multis exempl. exponiturque active. Valde supplex. [* " Πολυλίστως, Buttm. Schol. Od. E. 445." Elberling. Mss.] Πολύλλιτος pro πολύλλιστος, e Nonno, πολύλλιτος τερπωλή. Ex Eod. (Jo. 204, 2.) θεὸς πολύλλιτος, Deus multis precibus orandus.

¶ Λίτομαι, i. q. λίσσομαι, sed non perinde usitatum, Od. Ξ. (406.) Πρόφρων κεν δ' ἤπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην, Il. Π. (47.) Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι, ubi annotat Eust. λιτέσθαι, quod παροξύνεται, sicut λαβέσθαι, Grammatico cuidam, quem Ascalonitam vocat, placuisse προπαροξύνειν, utpote ab indicat. λίτομαι: sed admittit potius alteram scripturam. Apud eund. Eust. Heraclides doctissimus, meo quidem judicio, Grammaticus, scribit e Λίσσομαι factum esse Λίττομαι, deinde omisso altero τ, Λίτομαι: quam opinionem refert Eust. postquam dixit, sequens alios quosdam Gramm., λίσσομαι dici in præs. gemino σ, at λίσομαι in fut.,
D unico σ. et λίτομαι ac λιτόμενοι scribi unico τ, non λίττομαι et λιττόμενοι gemino, quod sit tertiæ conjugationis barytonorum. Et act. vox Λίτω ap. Eust., sed absque exemplo. [" Λίτομαι, Jacobs. Anth. 6, 113. Heyn. Hom. 7, 146. Toup. Opusc. 1, 365. Ilgen. Hymn. 578." Schæf. Mss.]

Λιτὴ, ἡ, Supplicatio, Supplices preces, Obsecratio. Sed usurpatur potius numerus plur. Od. Λ. (34.) Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν Ἐλλισάμην. Ceterum quod ad hujus nominis formationem attinet, eam magis probo, quam minus probat Eust. 725. Καὶ ἡ λιτὴ δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ γινομένη ῥήματος (τοῦ λίσσεσθαι,) ὑποστολὴν ἔπαθε τοῦ σ: sed interjicit per parenth., Εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ λίτω παράγεται. Greg. usus est de precibus, quæ funduntur Deo. || Λιταὶ, Homero sunt etiam Deæ præsides supplicationum s. supplicum precum. [" Usu peculiari, ad Hesych. 2, 488, 22." Dahler. Mss. " Jacobs. Anim. 227. Λιταὶ, Anth. 9, 135. Heyn. Hom. 5, 642. Gesner. Ind. Orph., Casaub. Athen. 1, 54."

Schæf. Mss.] " At Λίτη, vide Λίταργος." " Λι-
" τῆρα θαλλὸν, Hesychio τὸν ἱκέσιον, Ramum suppli-
" cem." " Λιτάρας, Eid. τοὺς ἱερεῖς, Sacerdotes,
" Sacrificos." " Λειταὶ, Eid. sunt ἱκεσίαι, Sup-
" plicationes: quæ et λιταί. Idem affert ET Λεί-
" τειραι, pro ἱέρειαι, Sacrificæ: NECNON Λείτορες
" pro ἱέρειαι itidem, cum potius sonet ἱερεῖς, Sacer-
" dotes, Sacrificos: et quidem Eos qui pro populo
" preces et supplicationes Deo mittunt: παρὰ τὸ
" λίσσεσθαι." " Ληῆρες Eid. sunt ἱεροὶ στεφα-
" νοφόροι ἀθάμαντες: afferenti etiam Λήτειραι pro
" ἱέρειαι τῶν σεμνῶν θεῶν: ET Λητὴ pro ἱέρεια, Sa-
" cerdos, Sacrifica. Ληΐτη, Eid. ἱέρεια: necnon
" λιτή. Supra hæc per ει in prima syllaba, et per
" ι, utpote παρὰ τὸ λίσσομαι: eaque scriptura me-
" lior." Λιτήσιος, adj., ut αὐχὴν, Nonn. (Jo. 47, 8.)
Supplex cervix. "'Αμφιλίτην, idem Hes. dici scribit
" τὴν λιτανευτὴν: afferens et 'Αμφιλιχῆ pro περιμά-
" χητον: sed id suspectum mihi est." " Λιτάζομαι,
" i. q. λιτανεύω, i. e. ἱκετεύω, s. παρακαλῶ, δέομαι,
" εὔχομαι, Supplicor, precor, Hes." [Opp. K. 2,
373. " Eust. 36." Seager. Mss. Greg. Naz. Epigr.
192. * Λιτασμὸς, Nicet. Annal. 10, 9. * Λιταίνω,
Eur. El. 1215. " Ad Andr. 539." Schæf. Mss. Λί-
τανος, Precatorius, Æsch. Suppl. 816. * Λιτὸς, idem,
Pind. 'Ο. 6, 132. θυσία, Π. 4, 385. ἐπαοιδή.]

¶ Λιτανεύω, i. q. λίτομαι, s. λίσσομαι, Supplico,
Supplex oro, Il. X. (414.) Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλιν-
δόμενος κατὰ κόπρον, ubi tamen scribitur et ἐλιτάνευε
unico λ, sicut et Od. H. (145.) in l. alioqui simili,
Θαύμαζον δ' ὁρόωντες· ὁ δ' ἐλλιτάνευεν 'Οδυσσεύς. Sic
autem et ἐλλισάμην quædam exempl. habent, ubi re-
liqua ἐλισάμην unico λ. Interdum cum infin., sicut
λίσσεσθαι, Il. Ψ. (196.) Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυ-
σέῳ δέπαϊ λιτάνευεν 'Ελθεῖν. Sic Hesiod. (Θ. 469.)
φίλους λιτάνευε τοκῆας Μῆτιν συμφράσσασθαι. Addi-
tur etiam ei interdum gen. γούνων, sicut et verbo
λίσσεσθαι addi antea docui. Utitur autem hoc ver-
bo et Xen. ['Ελλ. 2, 4, 17. " Heyn. Hom. 1, 87.
Dionys. H. 2, 821." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 127.
Sieb.] Λιτανεία, Supplicatio, Supplices preces,
Precatio, Obsecratio. Hinc Gall. Letanies pro Lita-
nies. [Suidæ παράκλησις, 2 Maccab. 3, 20. 10, 16.
* Λιτανία, Gl. Litatio. " Ad Mœr. 280. Alciphr.
128." Schæf. Mss. * " Λιτανευτὸς, ad Hesych. 2,
488, 22." Dahler. Mss.] 'Αλλιτάνευτος, ὁ, ἡ, Cui
supplicari non potest, A supplicationibus alienus,
Qui supplicando exorari non potest: unde exp. et
Inexorabilis. In Epigr. epith. est τοῦ ᾅδου, Orci.
[" Lex. Bekk. 374." Boiss. Mss. " Jacobs. Anth. 12,
235. * 'Αλλιτανεύτως, Heyn. ad Apollod. 1153."
Schæf. Mss. * Εὐλιτάνευτος, Schol. Apoll. Rh. 1,
1141. * Πολυλιτάνευτος, Schol. Il. Θ. 488. Od. E.
455. cf. Τρίλλιστος. * Λιτανευτικὸς, Schol. Æsch.
Suppl. 816. Schol. Pind. Π. 4, 385. * 'Αντιλιτα-
νεύω, Plut. 10, 596. * 'Ελλιτανεύω, Nicander Θ.
352.]

'ΑΛΙΤΕΩ, VEL 'Αλείτω, Pecco, Delinquo. Et
proprie quidem Pecco ea quorum venia supplicanti
dari non debet. Sic autem expono, sequens eam
derivationem quam affert Etym. dicens a λιτὴ fieri
ἀλιτῶ, et esse λιτῆς καὶ ἱκεσίας στεροῦμαι, Precatione
et supplicatione privor. || Exp. autem ἀλιτῶ et
Scelus admitto: vel Admitto quidpiam in aliquem.
Proprie autem, secundum quosdam, Admitto quid-
piam in Deum. Redditur alicubi et verbo Violo,
necnon verbo Offendo. Il. I. (375.) 'Εκ γὰρ δή μ'
ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, Schol. ἥμαρτεν, Scelus in me ad-
misit et noxam, Bud.: Hesiod. 'A. (80.) Ἦ τι μετ'
ἀθανάτους μάκαρας τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν, Ἤλιτεν 'Αμφι-
τρύων, ubi observa aliam hujus verbi constructionem,
quam in ceteris ll. Phocyl. (196.) Ἢν δέ τι παῖς
ἀλίτῃ, κωλυέτω υἱέα μήτηρ, ubi legitur et ἀλιτῇ, quod
fuerit ab ἀλιτῶ. Sed frequentior est pass. Od. E.
(180.) 'Αθηναίην ἀλίτοντο, Peccarunt in Minervam s.
deliquerunt, Minervam offenderunt: Δ. (378.) ἀλλά-
νυ μέλλω 'Αθανάτους ἀλιτέσθαι. At Il. Ω. (570.) jun-
gitur hoc verbum, non accus. personæ, sed accus.
rei, sc. ἐφετμάς: legitur enim ibi, Διὸς δ' ἀλίτωμαι
ἐφετμὰς, ubi possumus itidem exponere, Peccem in
A Jovis jussa et mandata, Peccatum admittam s. sce-
lus violando jussa Jovis, brevius Violem jussa Jovis.
|| At Bud. putat hoc verbum posse etiam exponi
Decipere, Fallere, in l. illo quem protuli ex Il. I.
'Εκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter,
Fallere deos, T. (265.) ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν Πολλὰ
μάλ', ὅσσα διδοῦσ' ὅστις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας. Sed
etiam si concedamus hoc verbum accipi aliquando
pro Decipere, non esset necesse hic restringere hanc
signif. dicendo sc. poni peculiariter pro Fallere deos,
cum sequatur relativum nominis θεοί. || 'Αλιτήμενος,
Eurystheus ap. Hesiod. ('A. 91.) Peccans, Peccator,
Nocens. Ὤχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα. At
vero ap. Hom. ἀλιτήμενος invenitur etiam cum dat.
Od. Δ. (807.) οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν, ubi
Eust. * ἐφάμαρτος: qua voce et ἀλιτήμων ab eo ex-
poni dictum antea fuit. Sed quia potuisset Hom.
uti accusativo θεοὺς, si ita voluisset uti hoc participio
sicut et verbo utitur in ll. ante cc., sunt qui expo-
nere malint passive Diis exosus ob peccatum. Malit
B vero forsan aliquis θεοῖς accipere pro Deorum testi-
monio, judicio: quod tamen durum mihi videtur.
Ceterum ἀλιτήμενος pro ἀλιτούμενος esse traditur:
qui metaplasmus in aliis quibusdam participiis inve-
nitur. || 'Αλιτεῖν pro ἀφαμαρτεῖν, διαμαρτεῖν, ἀποτυ-
χεῖν, a quo cum alia, tum ἀλιτόμηνος, vide infra.
'Αλείτω habet aor. 2. ἤλιτον: unde 'Αλιτηρὸς, for-
tasse autem et 'Αλιτήριος, ac per sync. 'Αλιτρός.
Inde et vox illa Homerica 'Ηλιτόμηνος, pro qua qui-
dam 'Αλιτόμηνος. Et 'Αλιταίνω, quod est ἁμαρτάνω.
Et ἀλιτεύω, itidem. Et 'Αλίτρια, quod est ἁμαρτία.
Et 'Αλιτήμων, significans ὁ * ἐφάμαρτος. Et 'Αλίτη-
μα, ἁμάρτημα. Et 'Αλιτήμωρος, ὁ παράφρων. Quibus
subjungit Eust. Et hæc quidem ex ἤλιτον et ἀλιτῶ,
i. e. ex aor. 2., et fut. 2.: at vero e præs. ἀλείτω, fit
'Αλείτης, i. ὁ ἁμαρτωλός. Pro quo ap. Lycophr. EST
'Αλοιτὸς, in quo analogia melius servatur. Hactenus
Eustathius. Etym. autem ita scribit, 'Αλίτω, est
ἁμαρτάνω. Est et barytonum et circumflexum;
nam a λιτὴ fit 'Αλιτῶ, quod est λιτῆς καὶ ἱκεσίας στε-
C ροῦμαι: unde 'Αλίτης, ὁ ἁμαρτωλός. Quibus addit,
usum circumflexi hic esse, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμὰς,
ubi si pro ἀλίτηται scribas ἀλίτωμαι, erit hemisti-
chium ex Il. Ω. His subjungit, 'Αλιτεία, παραβῆναι,
ἀδικεῖν, et 'Αλιτήμων, ὁ ἄδικος. Idem vero rursus in
'Αλιτήμων, scribit ab ἀλιτήσω fut. verbi circumflexi
'Αλιτῶ, fieri ἀλιτήμων, ut a φιλῶ, φιλήσω, φιλήμων.
Hactenus et ille: ap. quem pro illo 'Αλιτεία repo-
nendum puto 'Αλιτεῖν. Superest ut de his derivatis
agam, eo quidem ordine quem aptissimum esse indi-
cabo, pro ea quam et alibi tenui methodo, cum con-
tra ab Eust. ea misceri omnino videamus. " 'Αλί-
" τομαι, Pecco, ἁμαρτάνω, Eust. Apud Hom. fre-
" quens est cum accus. rei vel personæ pro Pecco s.
" Delinquo in Il. Ω. (570.) Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμὰς,
" Peccem in Jovis mandata. T. (265.) ὅστις σφ' ἀλί-
" τηται ὀμόσσας, In ipsos, deos sc., deliquerit. Sic
" Od. Δ. (378.) μέλλω 'Αθανάτους ἀλιτέσθαι. Et E.
" (180.) 'Αθηναίην ἀλίτοντο. Sed possunt hi aor.
" referri non tam ad hoc ἀλίτομαι, cujus meminit
D " Eust., quam ad ἀλιταίνω aut ἀλιτέω." [" 'Αλιτέω,
Gesner. Ind. in Orph., ad Charit. 220. Toup.
Opusc. 2, 28. Heyn. ad Hesiod. 149. Wakef. Eum.
317. Stanl. ibid. 'Αλείτω, Heyn. l. c. 'Αλίτω, ibid.
Theogn. 1124. Callim. 1, 573. Abresch. Æsch. 2,
46. Cattier. Gazoph. 15. Wakef. S. Cr. 4, 248."
Schæf. Mss.] " Νηλιτὴς, Peccati et culpæ expers:
" ἀναμάρτητος: e νη priv. et ἀλίτομαι: ut Hes.
" quoque νηλιτέες et νηλιτεῖς exp. ἀναμάρτητοι, ἀναί-
" τιοι. Od. Π. (317.) T. (498.) Αἵτε σ' ἀτιμάζουσι
" καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσί: contrario sensu accepit pro
" λίαν ἁμαρτωλοὶ, Nimium delinquentes, Improbæ,
" Scelestæ. Reperiri tradunt et fem. Νηλίτιδες,
" itidem vel pro ἀναμάρτητοι, vel pro λίαν ἁμαρτωλοί.
" Id Suid. derivat e barytono νηλιτής." 'Αλίτης,
vide 'Αλείτης, post omnia derivata habentia simplex.
'Αλίτημα, τὸ, Peccatum, Scelus, Flagitium, [Anal.
3, 52. 60.] 'Αλιτήμων, ὁ, ἡ, Peccator, Peccatrix,
Nonnus, Εἵνεκα δυσσεβίης ἀλιτήμονος, Propter impie-
tatem peccatricem, sceleratam. || Quidam exposue-

runt ἀλιτάνευτος, Cui supplicari non potest, Qui supplicando exorari non potest, Inexorabilis, Il. Ω. (186.) Οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων: quia sequitur, Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός. Sic igitur fuerit dictus quasi λιτὰς ἀποστρεφόμενος. Affertur tamen alia exp. ab ipso etiam Eust., ut sc. sit ὁ ἑκουσίως ἁμαρτάνων τοῦ δέοντος, Qui sponte ab officio aberrat. Bud. autem vertit, Qui sciens prudensque peccat. E qua interpretatione non animadvertitur, quod tamen animadvertendum est, exponendo ἀλιτήμων posteriore isto modo, esse ab ἀλιτεῖν significante Aberrare, de qua signif. dicam infra. [" Brunck. Apoll. Rh. 176. (3, 1057.)" Schæf. Mss. * Ἀλιτημοσύνη, Orph. Arg. 1315. * Ἀλιτήρ, vide Ἀλίτης.] Ἀλιτηρὸς, ET Ἀλιτήριος, Peccator, Sceleratus, Flagitiosus. Eust. ex ἤλιτον vult esse factum ἀλιτηρὸς et ἀλιτήριος: et Hes. ἀλιτρὸς ex ἀλιτήριος per synæresin esse deductum contendit: sicut Etym. per sync.; nam ita repono Hesychii l., ἀλιτήριος καὶ κατὰ συναίρεσιν ἀλιτρός. Est tamen vicinior ex ἀλιτηρὸς deductio τοῦ ἀλιτρός. Etym. ita format: Ex ἀλίτης fit ἀλιτὴρ, ut ἀροτὴρ ex ἀρότης, unde ἀλιτήριος, sicut a σωτὴρ fit σωτήριος. At Plut. (8, 75.) vult esse dictum ὃν ἀλεύασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε, Quem vitare ob improbitatem bonum et utile erat: reprehendens hanc etymologiam, παρὰ τὸ ἐπιτηρεῖν ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα καὶ διαρπάζοντας, Ab observando, tempore famis, eum qui moleret, et farinam diripiendo. Attulerunt autem et alias derivationes alii. || Ἀλιτήριος, inquit Bud., Pernicies, Internecio, Pestis, de homine dictum, Dem. (280.) de Æschine, Οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι ἔγωγε κοινὸν ἀλιτήριον τῶν μετὰ ταῦτα ἀπολωλότων ἁπάντων εἰπεῖν, Æschin. (72.) contra de Demosthene, Ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε. Andocides, Ὡς Ἱππόνικος ἀλιτήριον τρέφει, ὃς αὐτοῦ τὴν τράπεζαν ἀνατρέπει. Idem, Οἰόμενος οὖν ὢ Ἱππόνικος υἱὸν αὐτῷ τρέφειν, ἀλιτήριον αὐτῷ ἔτρεφεν, ὃς ἀνατέτροφεν ἐκείνου τὸν πλοῦτον. || Dicitur ἀλιτήριος, etiam ὁ ἀνόσιος καὶ ἐνεχόμενος τοῖς μιάσμασι, Qui piaculum admisit in Deum. Aristoph. (Ἱππ. 445.) Ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σέ φημι γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ. Synes. ad Episcopos, Ἀλλ' ὡς ἀλιτήριος ὢν τοῦ Θεοῦ. Plato Epist. 7. Νῦν δὲ ἤπου τις δαίμων ἤ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ καὶ ἀθεότητι. [" Toup. Opusc. 1, 284. Emendd. 1, 431. Mitsch. H. in Cer. 181. Brunck. Œd. C. 371. ad Timæi Lex. 23. Dionys. H. 2, 740. Kuster. Aristoph. 108." Schæf. Mss. * " Ἀλιτηριόνοος, Schol. Jo. Climac. 428." Boiss. Mss.] Ἀλιτηριώδης, Execrabilis, Piacularis, ut οἶστρος, Plato de LL. Item, ἀλιτηριώδους τύχης κοινωνῶ. || Apud Eund. Exitialis, Pestifer, Οὐδεὶς ἐπὶ δύναμιν ἑκὼν εἶσιν ἀλιτηριώδη ἑαυτῷ τε καὶ γένει εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον, Nemo ultro ad potestatem accedit sibi suoque generi in omne tempus pestiferam. [Plut. 10, 530.] " Ἀλετώρια, Hesychio ἀσεβῆ, ἀθέμιστα, ἁμαρτήματα." [* Ἐναλιτέω, s. * Ἐναλίτω, Quint. Sm. 14, 435.] " Παραλιτέω, Offendo, Pecco s. Delinquo in. Ex Apoll. Rh. 2, (246.) Ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι, Deos offendisti:" [3, 891. Quint. Sm. 13, 400. Ὅσσα οἱ ἐν λεχέεσσι παρήλιτε κουριδίοισι: olim * ἀνήλιτε.]

Ἀλιτρὸς, ὁ, Peccator, Sceleratus. Qua signif. Peccator usurpatur etiam in Bibliis, non simpliciter pro Eo qui peccat. Il. Θ. (361.) αἰὲν ἀλιτρός. Callim. (H. in Apoll. 2.) ἑκὰς, ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός. Per synæresin ex ἀλιτήριος factum putat Hes., per sync. Etymol. [" Wakef. Trach. 1117. Jacobs. Anth. 9, 343. Heyn. Hom. 5, 477. 728. ad Callim. 1, 39. Valck. 292. Ilgen. ad Hymn. 427." Schæf. Mss.] " Ἀλιτρὸν, ap. Hes. ἁμαρτωλόν: pro quo scr. potius ἀλιτρόν." [* Ἀλιτρὸν, i. q. ἁμάρτημα, Pind. O. 2, 107.] Ἀλιτρόβιος, Sceleratam vitam agens, Scelerate vivens: ut ἀλιτρόβιος κόσμος, Nonn. [Jo. 195, 7.] Ἀλιτρόνοος, quasi Peccans mente, Peccatricem mentem habens. Capitur pro simpl. ἀλιτρὸς, Peccator, Scelestus. [Nonn. Jo. 124, 5. Euseb. Præp. Evang. 4, 20. p. 168. Theodor. Therap. 10. p. 138, 32. * Ἀλιτρέω, Æsch. Eum. 317.] Ἀλιτρία, Peccatum, ET pro eod. Ἀλιτροσύνη, Hes. Apud Suid. et Eust. scribitur ἀλίτρια: cum accentu in antep. [Aristoph. Ἀ. 908.

A "Brunck. Soph. 3, 495. Heyn. Hom. 5, 477. Heringa Obss. 203." Schæf Mss.] " Ἀλατρίας Hes. affert pro ἁμαρτωλίας, Peccata, Delicta." [" Ἀλιτροσύνη, Jacobs. Anth. 9, 377. Brunck. l. c. ad Timæi Lex. 93." Schæf. Mss.] Ἀλιτρίας, Peccator, Hes. HINC Ἀλιτραίνω, Pecco, Scelerate ago, Hesiod. (Ἔργ. 1, 239.) ὅστις ἀλιτραίνει. ET Ἀλιτραίνομαι, idem: ut (v. 328.) ἀλιτραίνεται ὀρφανὰ τέκνα, ubi tamen alii Codd. ἀλιταίνεται habent. [Æschin. 49. 73. " Lex. Bekk. 377." Boiss. Mss. " Wakef. Eum. 317. Græv. Lectt. Hes. 544." Schæf. Mss.]

Ἀλιτεύω, i. q. ἀλείτω, s. ἀλιτέω, Pecco, Suid. Eust. [" Valck. Hipp. p. 273. Musgr. 1029. 1048." Schæf. Mss. Eratosth. Cataster. 32. p. 126.] Ἀλιταίνω, idem. Invenitur et vox pass. Ἀλιταίνομαι, pro eod.: cum accus. itidem ut ἀλείτω et ἀλιτῶ. Hesiod. Ἔργ. (1, 328.) Ὅς τέ τευ ἀφραδίῃς ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα, Qui peccat in orphanos, erga orphanos scelerate se gerit, orphanos violat, ubi et ἀλιτραίνεται legitur. Alteram tamen scripturam agno-
B scit Etym.

AT VERO Ἀλείτης ab Ἀλείτω. Est autem ἀλείτης i. q. ἀλιτρὸς, Peccator, Sceleratus. Od. Υ. (121.) φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας. [" Kuster. Aristoph. 109. Heyn. Hom. 4, 455." Schæf. Mss.] Sed scribitur ETIAM Ἀλίτης ap. Etym. Hes. a quo exp. non solum ἁμαρτωλὸς, sed et ξένος, quæ signif. ad alteram τοῦ ἀλιτεῖν signif. pertinet, de qua mox dicam. [" Ruhnk. Ep. Cr. 92. Heyn. ad Hesiod. 149. Musgr. ad Hipp. 1029. ad Herod. 511. Ἀλίτης, * Ἀλιτήρ, Callim. 1, 573. Heyn. Hom. 4, 455." Schæf. Mss. * Διαλείτης, i. q. διόλου ἁμαρτωλὸς, Schol. Ven. Il. T. 90. Bast. ad Greg. Cor. 605.] Ἀλοιτὸς, ap. Lycophr. Peccator, Eust. Vide Hes. " Ἀλοιταὶ, Scorta publica, VV. LL. Apud Hes. tamen κοιναὶ ἁμαρτωλαὶ, πόρναι, non autem κοιναὶ πόρναι. Apud Etym. autem legitur Ἀλοῖται, κοιναὶ ἁμαρτίαι καὶ ἀδικίαι. Et subjungitur καὶ Ἀλοιτεύειν: cui videtur itidem voluisse signif. τοῦ ἁμαρτάνειν tribuere. Ut autem Ἀλοιταὶ exp. πόρναι, sic Ἀλοιτὸς, πόρνος, Puer meritorius."
C [Ἀλοιτὴς θάνατος, Empedocles ap. Plut. 10, 579. Callim. ap. Etym. M. Σὺν δ' ἧμιν ὁ πελαργὸς ἀμορμένεσκεν ἀλοίτης.]

¶ Ἀλιτεῖν est etiam Aberrare, ἁμαρτεῖν, ἀφαμαρτεῖν, διαμαρτεῖν. Sic Eust. NOMEN Ἠλίβατος per sync. pro ἠλιτόβατος dictum esse tradit, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν τῆς ἐκεῖ βάσεως: quod est, inquit, ἀποτυχεῖν καὶ ἁμαρτεῖν. Sic etiam ἠλιτόμηνος Idem exp. ὁ ἀλιτήσας τῶν μηνῶν, i. e. ὁ ἀποτυχὼν τῶν συνήθων ἐννέα τοῦ τοκετοῦ μηνῶν. Sic autem et ἀλιτήμων, de quo antea dictum fuit, si exponatur Qui aberrat ab officio, fuerit ab isto ἀλιτεῖν. Ad quod pertinentia compp. subjungam. Ἀλιτόμηνος, ὁ, ἡ, Aberrans a mensibus, Non assequens justum mensium tempus, Natus nondum completis mensibus, ante exactos menses. Apud Hom. EST Ἠλιτόμηνος, verso α in η, non aliam, credo, ob causam, quam ad productionem syllabæ alioqui brevis, ut in omnibus exemplis ante cc. videre est. Il. T. (118.) Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱὸν, ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς· Ἐκ δ' ἄγαγε προφόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον
D ἐόντα. Uno verbo ἀλιτόμηνος a quibusdam redditur Exterricineus: quam interpr. non approbo; nam ita Festus, Exterricineus quoque dicitur et qui ante tempus natus, s. potius ejectus est. Dictus autem exterricineus, quod eum mater exterrita alvo ejecit. Hæc Festus: e quibus patet exterricineum numerandum inter ἐξαμβλώματα s. ἐκτρώματα, a quibus Gramm. ἀλιτόμηνον distinguunt. [" Ἠλιτόμηνος, Jacobs. Anth. 10, 111. Heyn. Hom. 7, 175. ad Herod. 469. Valck. Adoniaz. p. 215. Wakef. S. Cr. 2, 115." Schæf. Mss.] Ἀλιτήμωρος, Mente captus, παράφρων, Suid. Eust.; sed hic scribit per ω, ille per ο. Videtur certe et hoc adj. esse ab illo secundo ἀλιτεῖν, sed de voce cum qua compositum est, merito dubitarimus. " Ὠλιτήμερος, Hesychio ἡμαρτηκὼς τῶν ἡμερῶν. Sed forsan scr. ὠλιτήμερος, ut sit Attica synæresi factum ex ὁ ἀλιτήμερος. Idemque sentiendum de Ὠλιτόφρονας, quod exp. ἀλιτροὺς τῶν φρενῶν, ἀνοήτους. At Ὠλιτὸς, ei est ὁ Νηρεὺς ἥρως." [" Ἀλιτήμερος, Callim. 1, 507. Wakef. S. Cr. 2, 115. ad

Hesiod. 'A. 91." Schæf. Mss.] 'Αλιτόκαρπον, Etym. et Hes. exp. * ματαιότεκνον, Vanam s. Inanem habentem prolem, q. d. Qui aberravit a spe quam de prole conceperat. [* 'Αλιτόξενος, Pind. 'Ο. 1, 7. * "'Αλιτροφροσύνη, Leonid. Tar. 64." Schæf. Mss.] 'Ηλιτοεργὸς, Qui aberravit ab opere suscepto, compos voti non fuit, ὡς θάνεν ἠλιτοεργὸς, quod affert Suid. exponens τοῦ ἔργου ἀποτυχών. [" Jacobs. Anth. 8, 60. 12, 457. Ruhnk. Ep. Cr. 92. * 'Αλιτοεργὸς, Jacobs. Anth. 8, 60." Schæf. Mss. * 'Ηλιτόποινος, vide Νηλεόποινος.]

¶ AB 'Αλιτεῖν autem pro Vagari videtur ESSE 'Αλίτης, quod Hes. exp. ξένος, Peregrinus. ET 'Αλιτήριος pro Errone. ITEM 'Αλιτόβιος, nam ap. eum mendosum est 'Αλιτόβριος, quod exp. Qui ex erratione vivit s. ex erroribus, qui e vagatione victum quærit. Videtur autem error contigisse ap. eum ex altera voce 'Αλιτρόβιος. Nisi forte dicamus eum 'Αλιτρόβιος scripsisse, ut ἀλιτρὸς duobus modis accipiatur in hoc comp., et pro Peccatore, juxta superiorem expos., et pro Errone; nam Hes. etiam ἀλίτην in utraque signif. accepit: cum exposuit ἁμαρτωλὸν et ξένον. Sic ETIAM 'Αλιτήριος, contra quam alii omnes, inter cetera vult significare πλανήτης, Erro. Aut igitur mutata sede literæ ρ lego ἀλιτρόβιος, uti dixi; aut ea certe litera ablata ἀλιτόβιος.

" ΛΙΤΟΣ, ὁ, Hesychio ἁπλοῦς, ψιλὸς, εὐτελὴς, Simplex, Nudus, Vilis: redditur et Tenuis, Exiguus. Dicitur de omnibus iis quibus nulla superflua cura adhibita est, Non elaborata exquisite, Inculta. Epicurus in Epist. Τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν, εὐπόριστόν ἐστιν· οἵτε λιτοὶ χυλοὶ ἴσην πολυτελεῖ διαίτῃ τὴν ἡδονὴν περιφέρουσι. Unde Cic., Naturæ divitias parabiles esse, et tenuissimo victu, i. e. contemtissimis escis et potionibus, minorem voluptatem non percipi quam rebus exquisitissimis ad epulandum. Sic Phocyl. (76.) jubet ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις. Et Plut. Symp. 7. vetat λιτῷ περὶ δίαιταν παρακαθίζειν πολυτελεῖς καὶ ἀκολάστους. Necnon λιτὰ δῶρα dicuntur Munera exigua et non sumtuosa s. magnifica: ut et in Epigr. 'Αντὶ τάφου λιτοῖο, pro Sepulcro vili nec magnifice extructo. Quin et terra λιτὴ dicitur Quæ exculta et laborata non est, Inculta: ut ap. Athen. (296.) ex Alexandro, ἥν ἠελίῳ φαέθοντι 'Εν μακάρων νήσοισι λιτὴ φύει εἴαρι γαίῃ:" [cf. Orph. Arg. 92. " Toup. Opusc. 1, 330. 478. Emendd. 2, 35. 4, 475. Luzac. Præf. ad Valck. Callim. 15. Bentl. 320. Bibl. Crit. 3, 1. p. 47. Gesner. Ind. Orph. Jacobs. Anim. 204. Anth. 9, 32. 102. 120. 296. Leon. Tar. 67. Heyn. Hom. 5, 494. 6, 557. Pauper, Manetho (2, 488.) 3, 312. ad Herod. Phil. 453. Valck. Hipp. p. 176." Schæf. Mss. Arat. D. 92.] " Substantive τὸ λιτὸν dicitur PRO ἡ Λιτότης, Vilitas, Tenuitas, Frugalitas, Simplicitas: ut τὸ λιτὸν τῆς διαίτης, et τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος, ap. Plut. Et ap. Cic. Epist. 7, 26. Lex sumtuaria, quæ videtur λιτότητα attulisse, ea mihi fraudi fuit. Dicitur Λιτότης et Figuræ genus qua res magna modestiæ causa extenuatur verbis." [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 126. Heyn. Hom. 7, 5. ad Anton. Lib. 285. Verh., Bibl. Crit. 3, 1. p. 47. Toup. Emendd. 4, 475." Schæf. Mss. Porph. de Abst. p. 310.] " HINC Λιτοβόρος, Hesychio εὐτελῶς τραφεὶς, Tenuiter et frugaliter eductus, Vili et tenui assuetus victui. ET Λιτοδίαιτος, pro eod.: unde τὸ λιτοδίαιτον et τὸ λιτὸν τῆς διαίτης dicitur Victus tenuis, s. Victus tenuitas et frugalitas." [" Dionys. H. 1, 340." Wakef. Mss. * Λιτοφαγία, Thalass. Cent. 4, 31. " Schol. Jo. Climac. 214." Boiss. Mss. * 'Υπόλιτος, Gl. Tenuiculus.] " Λιτῶς, Tenuiter, Simpliciter: ἁπλῶς, ἀφελῶς." [" Frugaliter, Tzetz. Chil. 1, 881. 3, 34." Elberling. Mss.] " Λιτὰ, adv. pro λιτῶς, Epigr." " Καταλιτόω, Demulceo, ἡδύντηρος πληρῶ, VV. LL. ex Aristoph." [* Λίταξ, Gl. Scrupus. * Λειτὸν, Photio τὸν πένητα ὡς ἡμεῖς· οὕτω Μένανδρος.]

" Λῖς, λιτὸς, dicitur Tenue et subtile linteum: λινοῦν s. λεπτὸν περιβόλαιον. Il. Ψ. (254.) 'Εν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. Et Od. Α. (131.) A Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων ὑπὸ λῖτα πετάσσας, Substrato linteo. Sic Il. Θ. (441.) "Αρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας, Circumdato linteo. Sunt tamen qui λῖτα hic esse velint plurale, e singul. λῖτον: inter quos Athen. est. Is enim (48.) in sermone περὶ ποικίλων στρωμάτων, scribit Homerum τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα esse dicere λῖτα, h. e. λευκὰ καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα: τὰ δὲ περιστρώματα appellare ῥήγεα. Sed sing. accus. esse λῖτα, patet vel e dat. λιτί: quem Eust. putat μεταπεπλάσθαι e λιτῷ. Veruntamen et in Epigr. pluraliter usurpatum hoc λῖτα reperitur: ut ap. Suid., "Ανθετο λῖτα δύω πολυδαίδαλα: ubi et ipse pluraliter exp. καταπετάσματα. Sane Etym. negat assentiendum Ascaloniti, qui dat. λιτὶ et accus. λῖτα putet a λὶς derivari: ut enim a κλάδος μεταπέπλασται κλαδὶ, κρόκα a κρόκη: ita hæc a λιτῷ et λιτόν." [" Koen. ad Greg. Cor. 208. ad Il. Γ. 385. Casaub. Athen. 98. Jacobs. Anth. 9, 323. Schleusn. Cur. Nov. c. 182. Heyn. Hom. 5, 494. 6, 162. 203." Schæf. Mss. Schol. Thuc. 2, 27. Λιτὶ, Orph. Arg. 880. 1228. Vide Schn. Lex. Suppl.]

B " ΛΟΒΟΣ, ὁ, Ima auris pars et carnosa, quam Gaza interpr. Fibram ap. Aristot. H. A. 1, 11. Hes. et Suid. scribunt λοβοὺς vocari τὰ ἄκρα πάντα, proprie vero τῶν ὤτων τὰ κάτω: unde λώβην facta ἐκτάσει dici τὴν διὰ τῶν ὤτων τιμωρίαν, et λωβὸν eum qui sic mutilatus sit. Il. Ξ. (182.) 'Εν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσι Τρίγληνα μορόεντα: quæ ἕρματα propterea dicuntur ἐλλόβια. Suid. et idem Hes. scribunt λοβοὺς ἐν τῇ θυτικῇ nominari etiam σημεῖόν τι ἐν τῷ ἥπατι: h. e., Extremas hepatis partes quas extispices considerare solebant in viscerum inspectione. Sic λοβὸς ἥπατος dicitur a Greg.: et a Luciano (2, 330.) Λοβὸς ἐκ ταγήνου. Præterea λοβὸς dicitur τὸ ἀγγεῖον τοῦ ἐρεβίνθου, τοῦ κυάμου, et similium seminum: h. e., Siliqua s. Folliculus quo semen veluti vagina clauditur. Frequens in hac signif. ap. Theophr., ap. quem hinc ἔλλοβα et ἐλλοβοσπέρματα et πολύλοβα nominantur. C Denique λοβοὶ et φασήολοι s. φάσηλοι dicuntur quos antiqui, Hippocrates et Diocles, δολιχοὺς appellarunt, Dolichi s. Phaseli, inquit Gal. de Facult. Aliment. 1, 28. Ubi etiam hæc subjungit. Theophr., inquit, λοβοὺς nominat τὰ περιέχοντα τὸ σπέρμα τῶν τοιούτων ὀσπρίων, ut sunt φακὸς, ὄροβος, πισὸς, κύαμος, θέρμος: quemadmodum enim frumentacea semina spicis continentur, ita hæc λοβοῖς, siliquis s. folliculis. Et τοὺς δολιχοὺς etiam ipsos οἱ λοβοὶ περιίσχουσι: quam ob rem arbitror fructum totum ab hujus temporis hominibus appellari λοβοὺς, ut ἀστάχυας ὅλους τοὺς σιτηροὺς καρπούς. Item Aëtius 1. in serie τοῦ Δ, Qui nunc, inquit, ab omnibus nominantur λοβοὶ, ab antiquis vocabantur δόλιχοι et φασίολοι: præ ceteris vero λοβοὶ appellantur, quoniam τούτων μόνον ἐν τοῖς ἔχουσιν ἀμφίεσμα λοβοὺς, ὅλος ὁ καρπὸς ἐσθίεται ὡς ἐπιτοπολύ: plerumque enim et fructus et folliculus ipsius una cocti comeduntur, non item alia legumina." [" Ad Mœr. 147. 243. Musgr. Iph. A. D 1194. El. 827. ad Lucian. 2, 330. Heyn. Hom. 6, 560." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 6, 8. Lycophr. 1401. Nicander Θ. 537. Julian. Or. 5. p. 175.] " "Αλοβος, Non habens λοβόν: ut ἄ. ἧπαρ τοῦ ἱερείου, Hepar victimæ non habens λοβόν. Vide Λοβός." [Xen. 'Ελλ. 3, 4, 15. 4, 7, 7.] " "Ελλοβος καρπὸς, Fructus qui in folliculis clauditur, Fructus qui siliqua continetur. Theophr. 'Ο δὲ καρπὸς ἔλλοβος καθάπερ τῶν χεδρόπων, Siliquatur, ut Plin. loquitur." " 'Ελλοβώδη, Quæ sunt e genere τῶν ἐλλόβων: i. e. Quæ siliquantur, ut Plin. loquitur. Theophr. H. Pl. 8, (2, 5.) 'Η γὰρ ἄνθησις τῶν μὲν σταχυηρῶν, ἀθρόα· τῶν δ' ἐλλοβωδῶν καὶ χεδροπῶν πάντων, κατὰ μέρος." [* 'Ελλοβίζω, Gl. Siliquor.] " 'Επιλοβὶς, ίδος, ἡ, Jecinoris fibræ, Hes." " Μακρόλοβος, Longam habens siliquam s. folliculum." " Πολύλοβος, Multos habens λοβοὺς, Folliculos, Qui multis folliculis siliquatur, folliculis inquam quibus semina sunt inclusa. Theophr. H. Pl. 8, 4, (1.) Πολύλοβον

"δὲ καὶ ἡ τίφη καὶ ἡ ὀλύρα, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα :" A [Schneid. edidit Πολυλόπος. * Τρίλοβος, Athen. 392.] "Λοβώδης, Siliquæ s. Folliculo similis, Siliquaceus." [* Λοβόω, Nicet. Annal. 21, 3.] "ET Λόβιον, τὸ, pro ipso primitivo λοβός: h. e. Gibba hepatis pars, quam Fibram nonnulli vocitant. Hesychio τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος." [Fructus smilacis, Diosc. 2, 176. Λόβια, Gl. Fasioli. * Ἀντιλόβιον, τὸ, J. Poll. 2, 85.] "Ἐλλόβιον, Inauris: i. e. Ornamentum quod inseritur τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων. Solent enim ex ima auriculæ parte suspendere annulos aut gemmas quaspiam ornatus gratia: quæ et ἐνώτια vocant, et specialiori vocabulo ἑλικτῆρας. Lucian. (2, 334.) Λεῖρόν τινα, potius λῆρόν τινα, ἐκρότουν καὶ ἐλλόβια καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ: verba Chæreæ τοῦ χρυσοτέκτονος. Et ap. Suid. Trajanus Augari filio dicit, Μέμφομαί σοι ὅτι μὴ πρόσθεν ἧκες παρ' ἐμὲ συστρατεύσων· καὶ ἐπὶ τῷδε ἂν ἡδέως τῶν ἐλλοβίων τούτων τὸ ἕτερόν σου ἀποσπάσαιμι· ἐφαψάμενος ἅμα τοῦ ὠτὸς τοῦ ἑτέρου· τῷδε ἦν ἄμφω τὰ ὦτα τετρημένα, καὶ ἐξ ἀμφοῖν χρυσᾶ ἐνώτια ἐξηρτημένα. B Ubi nota ἐνώτια dici quæ ante ἐλλόβια: est enim ὁ λοβὸς pars τοῦ ὠτός." ["Ad Mœr. 49." Schæf. Mss.] "Ἐνλόβια, Hesychio ἐνώτια."

"ΛΟΙΓΟΣ, ὁ, Hesychio ὄλεθρος. Pernicies, Exitium: necnon θάνατος, Mors. Il. Θ. (130.) et Λ. (310.) Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο: Α. (341.) Χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι Τοῖς ἄλλοις: Φ. (138.) Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι." ["Ad Charit. 755. 776. Adj., Jacobs. Anth. 9, 363." Schæf. Mss. Nicander Θ. 6. ὀδόντα.] "INDE Λοιγήεις, ET Λοίγιος, ὁ, ἡ, Perniciosus, Exitialis. Priore utitur Nicand. Ἀ. (207.) τὸ τοξικὸν appellans λοιγῆεν. Posterius, frequens ap. Hom.: ut Il. Α. (573.) Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδέ τ' ἀνεκτά. Et Ψ. (310.) τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι. AT Λοιγαία ἐσθὴς e Lycophr. (973.) pro Vestis lugubris: ut e Nonno quoque λοίγιος ὥρη pro Funesta hora." ["Λοίγιος, ad Charit. 755. 766. 776. ad Lucian. 1, 287. Λοιγαῖος, C Heyn. Hom. 8, 418." Schæf. Mss. * Λοιγής, ὁ, ἡ, Nicander Ἀ. 256. Θ. 921. * "Λοιγάω s. * Λοιγέω, Inscr. Muratorii p. 1026. no. 2. Οὐδένα λοιγήσασα, Nemini nocui." Schn. Lex. "Λοιγέω, Vasto, Lædo, Palæogr. Gr. 173. (Λοιγίζω, unde) Λοιγιστήρ, et fem. * Λοιγίστρια, Hes." Wakef. Mss.] * "Λοῖγος, Perniciosus, ὀλέθριος, Hes." [Leg. Λοιγός.]

ΛΟΙΔΟΡΟΣ, ὁ, Convitiator, Qui probro afficit, Maledicus, Plut. (6, 676.) de Philippo, Τὸν δὲ λ. ἐξελάσαι τῶν φίλων κελευόντων, οὐκ ἔφη ποιήσειν, ἵνα μὴ περιιὼν ἐν πλείοσι κακῶς λέγῃ: est igitur Qui vel coram vel absens alicui maledicit. || Adj. ap. Synes. Ep. 67. Γέγονεν ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον τὸ λ. εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, Librum maledicum et famosum recitari. Et τὸ λ., Maledicentia, Convitia, Plut. (9, 230.) Δημοσθένης ἐν τῷ δικανικῷ τὸ λοίδορον ἔχει μόνῳ, οἱ δὲ Φιλιππικοὶ καθαρεύουσι καὶ σκώμματος καὶ βωμολοχίας ἁπάσης: ubi τὸ λ. et σκῶμμα fere synonymως accipit. D Vide infra e Plut. Λοιδοροῦντες ἢ σκώπτοντες. ["Ruhnk. Ep. Cr. 292." Schæf. Mss. * Ἀλοίδορος, Æsch. Ag. 421. * "Ὀχλολοίδορος, Timon Diogenis L. 9, 6." Boiss. Mss.] Φιλολοίδορος, Qui convitiari et maledicere amat, libenter convitiatur, maledicit. Dem. (269.) Οὐ φ. ὄντα φύσει. [* Φιλολοιδόρως, J. Poll. 338. * Φιλολοιδορία, Etym. M. 463, 42. Gl. Dicacitas.]

Λοιδορία, ἡ, Convitium, Maledictum: interdum pro Ipsa actione. Plut. Ὁ φαῦλος βίος ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκει τὰς λ. Thuc. (2, 84.) Βοῇ τε χρώμενοι καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακῇ τε καὶ λ., οὐδὲν κατήκουον τῶν παραγγελλομένων, Mutuis convitiis et jurgiis, Dem. Phaler. Φευξόμεθα τὰ σκώμματα ὥσπερ λοιδορίας. Demosth. (229.) Ἐχθροῦ μὲν ἐπήρειαν ἔχει καὶ ὕβριν καὶ λ. καὶ προπηλακισμόν: (151.) Τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα καὶ λ. ἐμβαλόντες: (269.) quid inter λ. et κατηγορίαν discriminis sit, docet, Τὴν μὲν κατηγορίαν ἀδικήματα ἔχειν ὧν ἐν τοῖς νόμοις εἰσὶν αἱ τιμωρίαι, τὴν δὲ λ. βλασφημίας, ἃς κατὰ τὴν αὐτῶν φύσιν τοῖς ἐχθροῖς περὶ ἀλλήλων συμβαίνει λέγειν. ["Thom. M. 581. Toup. Opusc. 1, 370." Schæf. Mss. Muret. V. L. p. 120. * Λοιδορικὸς, Hephæst. 81. Pauw.]

Λοιδορέω, Convitior, Maledico, Probris insector, Probrose objicio, Aristoph. N. (1138.) λοιδοροῦσί με: Ἱππ. (1271.) Λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον, Ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογίζεται, Plut. de Solert. Anim. Ἰχθῦς δὲ, τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνοήτους, λοιδοροῦντες ἢ σκώπτοντες ὀνομάζομεν: Apophth. (693.) Οἰμώζετε εἰ μὴ μακρότερον ἀποστάντες λοιδορήσετε ἡμᾶς, de Antigono, cui maledicebant in tentorio milites abesse eum putantes, cum adesset. Idem, Ὁ λοιδορῶν ἕτερον οἷς αὐτὸς ἔνοχός ἐστιν, οὐ λανθάνει λοιδορῶν μᾶλλον ἑαυτὸν ἢ ἐκεῖνον. Ab Isocr. Busir. synonymως dicitur λοιδορεῖν τινα, et βλασφημεῖν περί τινος. Et Λοιδοροῦμαι, Convitiis afficior, Probris afficior, Maledicitur mihi, Isocr. Εὕροι δ' ἄν τις αὐτοὺς ἐν μὲν ταῖς πρὸς ἀλλήλους συνουσίαις λοιδοροῦντας καὶ λοιδορουμένους: Busir. (2.) Παρὰ τοῖς λοιδορουμένοις ὑπ' αὐτοῦ μᾶλλον ἀγαπώμενον ἢ παρὰ τοῖς ἐγκωμιαζομένοις, Convitio affectis, ubi nota sibi opponi λοιδορεῖσθαι et ἐγκωμιάζεσθαι. Plut. Pol. Præc. Τὸ λεχθὲν ὑπὸ ῥώμης καὶ συνέσεως τοῦ λοιδορηθέντος, ἐπὶ τοὺς λοιδορήσαντας ἀναστρέφειν ἔοικεν: Apophth. Λοιδορηθεὶς εἰς τὴν τῶν ὀμμάτων ἀσθένειαν, Ἀνθρώπινον (ἔφη) πάθος ὀνειδίζεις, ubi synonymως ponuntur λοιδορεῖν et ὀνειδίζειν. Λοιδορεῖσθαι accipitur etiam act. pro λοιδορεῖν: Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ, ἀπεκρίνατο, quod Cic. Seriphio in jurgio respondit. Plerumque cum dat. Lucian. τί μοι λοιδορῇ; Plato Charm. Λοιδορουμένους ἀλλήλοις. Et cum accus. rei, Æschin. (29.) Α. ψευδεῖς οὐκ ἐμοὶ μόνον λοιδορούμενοι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. Et cum dat. instrumenti ap. Synes. Ep. 79. Ἐγκραγὼν γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρὶς, καὶ τοῖς ἐξ ἁμάξης λοιδορησάμενος, Convitiis illis maledicens, quæ tanquam e plaustro jactari solent. Item Plut. (Nicia 2.) Εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι, quod Cic. dicit Ignobilitatem generis objicere. Item ex Aristoph. (N. 62.) Περὶ τοὐνόματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδορούμεθα, pro De nomine hæc inter nos convitia ingerebamus, Ita contendebamus. || Reprehendo, Objurgo, Bud. 334. ex Isocr. Areop. Sic Plato Ep. 7. Ὑπὸ πολλῶν γὰρ τῆς τότε πολιτείας λοιδορουμένης, exp., Cum resp. illius temporis improbaretur a multis. || Increpo, Xen. K. Π. 1, (4, 9.) Ἐνταῦθα μὲν δὴ ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, Eum avunculus increpabat. ["Thom. M. 217. 581. Wakef. S. Cr. 4, 9. Kuster. V. M. 68. 70. Valck. Diatr. 231. 249. Plut. Mor. 1, 107. 742. Eur. Hec. 1223. Toup. Opusc. 1, 103. Lesbon. 187. Anton. Lib. 146. Verb., Lucian. 1, 6. Valck. Phœn. p. 314. De constr., Diod. S. 2, 429. Boiss. Philostr. 607. Heindorf. ad Plat. Gorg. 128. Act., med., Steph. Dial. 65. T. H. ad Plutum p. 130. Kuster. Aristoph. 8. ad Dionys. H. 3, 1872. Plato Phædr. 285. Heind. Ἐλοιδορούμην αὐτῷ τῆς ἀκαιρίας, Achill. Tat. 23. Τὸ τῶν γυναικῶν γένος λοιδορῶν, 27." Schæf. Mss. "Λοιδορέομαι ἐξ ἁμάξης, Synes. 225. * Λοιδορητέος, Max. Tyr. 3, 3." Wakef. Mss.] Λοιδόρημα, τὸ, Convitium, Probrum, h. e., Id ipsum quod probrose objicitur, Aristot. Eth. 4, 8. Τὸ γὰρ σκῶμμα, λ. τί ἐστι. Et λοιδόρημα ποιεῖσθαί τινα, Convitiis vexare, Probris insectari, Plut. (8, 394.) Τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται, καὶ τὸν φαλακρὸν, καὶ τὸν μικρόν. ["Lennep. ad Phal. 166." Schæf. Mss.] Λοιδορημάτιον, Convitiolum, Aristot. Rh. 3. Ὁ Ἀριστοφάνης σκώπτει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις, ἀντὶ μὲν χρυσίου χρυσιδάριον, ἀντὶ δ' ἱματίου ἱματιδάριον, ἀντὶ δὲ λοιδορίας λοιδορημάτιον: de ὑποκορισμῷ loquens, ὃς ἔλαττον ποιεῖ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν. ["Aristoph. Fr. 222. Thom. M. 581." Schæf. Mss. * Λοιδόρησις, LXX. Exod. 17, 7. * Λοιδορητικὸς, Jambl. V. Plat. 145. Aristot. Eudem. 2, 3. 96, 2.] "Ἀλοιδόρητος, Qui talis est ut convitio s. convitiis affici non possit, Convitiis non obnoxius." [Plut. 6, 331. 9, 33. * Ἀλοιδορήτως, Cyrill. Alex. in Jo. 888. * "Εὐλοιδόρητος, Menander Stobæi 358." Wakef. Mss.]

Ἀντιλοιδορέω, Convitium regero, Vicissim convitior, Maledicta regero: ut λοιδοροῦντας ἀντιλοιδορεῖν. Suet. Remaledicere. [Plut. 6, 329. * Ἀπολοιδορέω,

Polyb. 15, 33, 4.] Διαλοιδορέω, Convitiis lacero, Convitiis proscindo, Convitia dico, Maledictis insector. Et διαλοιδοροῦμαι pro eod. Aristoph. διαλοιδορεῖται Προδίκῳ. Sic Dem. (542.) Ὡς δ' ἐδυσχέραινον αὐτοὶ τὸ πρᾶγμα καὶ οὐδετέρους ἔπειθεν, ἀπειλήσας καὶ διαλοιδορηθεὶς, ἀπελθὼν τί ποιεῖ; [" Thom. M. 217. 582. ad Herod. 379. Toup. Opusc. 1, 103. * Διαλοιδορία, 2, 93." Schæf. Mss.] Διαλοιδόρησις, Maledictio, Maledicentia, Convitium, Maledictum. [LXX. Sir. 27, 15. * Ἐπιλοιδορέω, Schol. Aristoph. Θ. 396. ad Polyb. 15, 33, 4. * " Καταλοιδορέω, Eumath. 166. 309. Const. Manass. Chron. p. 62." Boiss. Mss. * Προσλοιδορέω, Joseph. A. J. 15, 7, 4. Dio Cass. 64. * Συλλοιδορέω, LXX. Jerem. 29, 27.]

[* " Λοιδορίζω, T. H. ad Plutum p. 193." Schæf. Mss.] " Λοιδορισμὸς, Convitiatio, s. Convitia: Objurgatio cum convitiis. Rejicit h. v. Thomas M. (581.) et pro ea uti jubet voce λοιδορία." [" Ad Charit. 264. Jacobs. Anth. 7, 52." Schæf. Mss. Brunck. ad Aristoph. B. 758. reposuit * Λοιδορησμὸς, de q. v. Lobeck. ad Phryn. 511. " Herodian. Epimer. 180." Boiss. Mss. * " Λοιδοριστὴς, Hes. v. Κόβειρος." Wakef. Mss.]

" ΛΟΙΜΟΣ, ὁ, Pestis: φθοροποιὸς νόσος ex aëris intemperie, inquit Suid.: ut et Empedocles physicus ap. Plut. (8, 47.) Ὄρους τινὰ διασφάγα βαρὺν καὶ νοσώδη κατὰ τῶν πεδίων τὸν νότον ἐμπνέουσαν ἐμφράξας, λοιμὸν ἔδοξεν ἐκκλεῖσαι τῆς χώρας. Hippocr. ἐπιδήμιον νόσημα vocat hujusmodi contagiosum morbum, ut qui per totum populum grassetur. Il. A. (61.) Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Hesiod. Ἔργ. (1, 241.) Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων, Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί. Sic Plut. in Coriol. (13.) Τοὺς μὲν ὑπὸ λιμοῦ διολλύναι τῶν πολιτῶν, τοὺς δὲ λοιμῷ προσβάλλειν. Metaphorice res etiam aut homo λοιμὸς vocatur, et Pestis itidem ap. Lat., pro Æque exitialis ac pestis: Hesychio φθοροποιὸς, Suidæ φθορεύς." [" Toup. Opusc. 2, 133. Emendd. 2, 399. Valck. Adoniaz. p. 311. Bergler. Alciphr. 79. Markl. Suppl. 119. Musgr. El. 371. Homo pestilens et exitialis, Thom. M. 582. Cattier. Gazoph. 35. Conf. c. λιμὸς, Thom. M. 482. et Add., 670. Brunck. Apoll. Rh. 184. T. H. ad Plutum p. 124. 130. 207. Kuster. Aristoph. p. 2. Hutten. ad Plut. 8, 88. ad Callim. 1, 117. cf. ad Herod. 483. 674. Fac. ad Paus. 1, 172. Boiss. Philostr. 320." Schæf. Mss. * Λοιμοφάγος, Gl. Pestifer: * Λοιμοφόρος· Pestimus. * Λοιμότης, Schleusner. Lex. V. T.] " Idem Hes. affert et λοίμης pro τῆς λοιμικῆς νόσου: a NOMIN. Λοίμη, significante i. q. λοιμὸς, Pestis, Morbus contagiosus, Morbus gliscens et late serpens per populum." [* Λοιμίη, i. q. λοιμὸς, Hippocr. Præcept. c. 5. Schneidero susp.] " INDE Λοιμικὸς, ET Λοιμώδης, Pestilens, Plut. Pericle, Λοιμώδης ἐνέπεσε φθορὰ, καὶ κατενεμήθη τὴν ἀκμάζουσαν ἡλικίαν καὶ δύναμιν. Idem in Probl. Rom. Λοιμώδη νόσον ἐν Ῥώμῃ γενομένην πάντας ὁμαλῶς διαφθεῖραι τοὺς ἐπὶ σκηνὴν προερχομένους. Longin. (44, 9.) Ἐν τῇ τοιαύτῃ λοιμικῇ τοῦ βίου διαφθορᾷ. Sic λοιμικὴ ἀπόρροια ap. Alex. Aphrod. Et λοιμώδη ἕλκη ap. J. Poll." [" Λοιμικὸς, ad Diod. S. 1, 398. ad Dionys. H. 1, 518. Valck. Anim. ad Ammon. 224. Bernard. Rel. p. 48. Λοιμώδης, 47. Toup. Emendd. 2, 399." Schæf. Mss. * Λοιμικῶς, Sext. Emp. 323. Colon. * " Λοιμονικὸς, perperam pro λοιμικὸς, Acta Eustathii p. 14. Combef." Boiss. Mss. * " Λοίμιος, Epith. Apollinis, Macrob. Sat. 1, 17." Elberling. Mss.] " Ἐπιλοίμια ἔπη, Carmina quæ propter pestem s. ad liberationem a peste canebantur. Vide J. Poll." [* " Λοιμηρὸς, var. lect. Theocr. 10, 57. * Λοιμόω, Peste laboro, Euseb. P. E. 208." Wakef. Mss.] " Λοιμώττω, Peste laboro, Peste infestor, Lucian. (1, 860.) Ὅτι παύονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι ἢν τοὺς στενωποὺς οἴνῳ πολλῷ ῥανῶσι· τοῦτο συχνάκις γενόμενον, ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινας πονηροὺς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὀδμῇ, κ. τ. λ." [" T. H. ad Plutum p. 207. Kuster. Aristoph. 12. ad Cornel. Nep. 110. Stav." Schæf. Mss. * " Λοίμωξις, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 540. 541. 542. 546. 547. Variolæ, v. Du Theil. ibid. 532." Elberling. Mss.] " Hes. affert ET Λοιμεύηται pro φθοροποιῇ." [Prov. 19, 19.]

" Λοιτὸς, Hesychio λοιμὸς, Pestis: pro quo supra Λοίθον, λιμός: sed perperam, ut opinor."

" ΛΟΙΣΘΙΟΣ, ET Λοῖσθος, ὁ, Ultimus, Postremus, Il. Ψ. (536.) Λοῖσθος ἀνὴρ ὥριστος, ἐλαύνει μώνυχας ἵππους. Hesiod. Θ. (921.) Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν. Et in Epigr. Λοίσθια δὴ τάδε. Et ap. Nonnum, λοίσθιος ἔρχεται ὥρη. Apoll. Rh. (2, 559.) cum genit. λοίσθιον ἄλλων, Ceterorum omnium ultimum. E Soph. vero (Aj. 468.) λοίσθιον adverbialiter pro Ad postremum. Utitur hoc vocab. Plato quoque, quamvis Poëtis usitatiore: dicens in Phædone, τὰ λοίσθια πνεῖν, pro Ducere extremum spiritum." [" Λοῖσθος, Valck. Hipp. p. 313. Brunck. Soph. 3, 460. Epigr. adesp. 708. Heyn. Hom. 8, 464. Λοισθόтατος, Eldik. Specim. 17. Λοῖσθον, adv., Musgr. Hel. 1613. Λοίσθιος, ibid. Thom. M. 374. Dawes. M. Cr. 359. Eur. Herc. F. 23. Soph. Antig. 1220." Schæf. Mss.] " Porro a λοῖσθος DERIV. Λοισθεὺς, έως, ὁ, de Eo peculiariter qui in certamine aliquo cursorio ultimus est. Il. Ψ. (751.) Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθῆϊ" [melius λοισθήϊ', Heyn.] " ἔθηκεν. UNDE Λοισθήϊα, Ion. pro Λοισθεῖα, Præmia quæ ultimo dantur: quæ et λοισθήϊα ἄεθλα. Il. Ψ. (785.) Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον Μειδιόων. Apud Hes. reperio et alia hinc derivata: NIMIRUM Λοίσθησι, expositum τοῖς κατωτάτοις ἄκροις τῶν ὠτίων. ET Λοίσθημα, τέλος, πέρας ἔσχατον."

" Λοίσθωνας, Hes. esse dicit τοὺς ἀκρατεῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια, Incontinentes et immodice libidinosos. Apud Suid. vero Λοισθώνη, ἡ θρασεῖα, Audax."

" ΛΟΚΑΛΟΣ, ex Aristot. H. A. 2, (17.) pro Ciconia avis."

" ΛΟΚΜΗ, Hesychio χλαμὺς ἐφαπτή: pro quo in Epigr. (Anal. 2, 120.) λόκκη: l. 2. titulo εἰς συμποτικὰ ἀστεϊσματα, ubi Antipater ait, Φεύγεθ' ὅσοι λόκκας ἢ λοφνίδας ἢ καμασῆνας Αΐδετε, ποιητῶν φῦλον ἀκανθολόγων: si tamen non Busta hic cum aliis eo nomine intelligenda sunt." [* Λόκη, Arcad. 106.]

" Λοκρὸς, ὁ, e Dionys. affertur pro Placidus, Mollis. Alioqui est Gentile nomen. Hesychio Λοκὸς et Λοκρὸς est φαλακρὸς, Calvus."

" ΛΟΜΒΟΥΣ, Hesychio τοὺς ἀπεσκολυμμένους. At Λόμβαι, Eod. teste dicuntur αἱ τῇ Ἀρτέμιδι θυσιῶν ἄρχουσαι: ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν παιδιὰν σκευῆς, quoniam οἱ φάλητες ita nominantur."

" ΛΟΞΟΣ, ὁ, Obliquus, Non rectus, Aristot. de Mundo, Λοξὴ πρὸς τὴν οἰκουμένην, Positu ad terrarum orbem inflexo: de Taprobane insula. Sic a Proclo et a ceteris astronomis zodiacus circulus vocatur λοξὸς κύκλος, Circulus obliquus. Apud Historicos et τοὺς τακτικοὺς est etiam quædam λοξὴ φάλαγξ, Phalanx obliqua, de qua vide Ælian. et Appendicem Vocabulorum militarium." [" Ad Cornel. Nep. 20. Stav., Toup. Opusc. 1, 244. Emendd. 1, 370. Valck. Hipp. p. 310. Bentl. ad Callim. 292. ad Charit. 740. Jacobs. Anth. 7, 286. 310. 8, 108. 11, 208. Λοξὰ βλέπειν, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 159. Phœn. p. 469. Ruhnk. Ep. Cr. 146. Toup. Opusc. 1, 303. Emendd. 1, 460." Schæf. Mss. Λοξὰ ὀπιπτεύω, Passow. ad Musæum p. 204.] " Λοξοβάμων, ET Λοξοβάτης, Oblique incedens, Obliquis flexibus iter faciens. Hes." [Batrach. 286. * Λοξόβαμος, Greg. Naz. 2, 55. * Λοξοβλεπτέω, Passow. ad Musæum p. 204. * Συλλοξοβλεπτέω, Theod. Prodr. Ep. 95. Λοξοειδὴς, unde * Λοξοειδῶς, Pisid. Opif. 408. " Nicet. Eugen. 2, 217." Boiss. Mss. * " Λοξοπεριπάτητος, Gloss. ad Hom. Batrach."

Wakef. Mss.] " Λοξοπολέω, Oblique vagor: aliis " Transversus feror." [* Λοξοπορέω, Plut. 9, 528. * Λοξοτενὴς, Paul. Sil. Ecphr. 213. * Λοξοτροχὶς, Anal. 3, 235. * Λοξοχρήσμων, Schol. Lycophr. 1467. * Λοξόφθαλμος, Procl. Paraphr. 204.] " Ἀμφίλοξος, " Utrimque obliquus, Lucian." [3, 591. * " Ἀντίλοξος, Pisid. M. O. 1145. 1238. Nicet. Eugen. 7, 316." Boiss. Mss. * Αὐτόλοξος, Theod. Prodr. Rhod. p. 101. * " Διάλοξος, Liban. 4, 1071. * Διαλοξεύω, 1072." Kall. Mss. * Ὑπόλοξος, Eust. Il. K. p. 724, 37.] " Derivatum inde et ADJECT. Λοξίας, ὁ, quod " Apollinis est epith., vel παρὰ τὸ λοξῶς μαντεύεσθαι, " vel παρὰ τὸ λοξῶς πορεύεσθαι: obliquis enim flexi- " bus cœlum percurrit, et olim obscuris ambagibus " responsa consulentibus dabat. Macrob. Saturn. 1, " 17. Loxias cognominatur, uti ait Œnopides, ὅτι " ἐκπορεύεται τὸν λοξὸν κύκλον ἀπὸ δυσμῶν εἰς ἀνατο- " λὰς κινούμενος, i. e., quod obliquum circulum ab " occasu ad orientem pergit: aut, ut Cleanthes scri- " bit, ἐπειδὴ καθ' ἕλικας κινεῖται· λοξαὶ γάρ εἰσι καὶ " αὗται: vel quod flexuosum pergit iter: vel quod " transversos in nos a meridie immittit radios, cum " simus ad ipsum septentrionales. Utitur hoc epith. " Aristoph. substantive, Πλ. (8.) τῷ δὲ Λοξίᾳ, Ὃς " θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου, Μέμψιν δικαίαν " μέμφομαι." [" Toup. Emendd. 1, 370. Ruhnk. Ep. Cr. 279. Valck. Phœn. p. 353. Wakef. Ion. 36." Schæf. Mss. * Λοξιὰς, ἡ, sc. ὁδὸς, Zodiacus, Achill. Tat. Isagog. 169.] " Ab eod. sunt duo SUBSTAN- " TIVA, Λοξότης," [" Eust. 124, 25." Seager. Mss. Strabo 2, 145.] " ET Λόξις, ambo significantia Ob- " liquitas: eorumque postremo usus esse dicitur O- " cellus" [2, 23. ubi Patricius * Λοξὺς, Codd. Λόξωσις.] " Item duo VERBA, Λοξεύω, ET Λοξόω, utrum- " que expositum Obliquo, Obliquum reddo. Poste- " riore usus est Proclus de Sphæra," [" Schol. Arat. Phæn. 58." Boiss. Mss.] " et ex eo est VERBALE " Λόξωσις, Obliquatio. Strabo eo usus fertur pro " Obliquitas." [" Jacobs. Anth. 10, 294." Schæf. Mss. * Λόξευμα, Manetho 1, 307. 4, 479. * " Ὑπολοξόω, Eust. Il. 687, 39." Wakef. Mss. * Παραλοξαίνω, Hippocr. 578, 22. 655, 19.] " Denique a " λοξὸς derivatum ADVERB. Λοξῶς, Oblique. Dicitur " λοξῶς πρός τινα ἔχειν is qui alieniore erga aliquem " est animo et suspectum eum habet, eique fidere " non audet: pro ὑπόπτως. Polyb. (4, 86, 8.) Εὗρε " τὴν διαβολὴν οὖσαν ψευδῆ· διὸ καὶ τὸν μὲν Ἄρατον " ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἀπεδέχετο καὶ " κατηξίου, πρὸς δὲ τὸν Ἀπελλῆν λοξότερον εἶχε." [" Toup. Opusc. 2, 215." Schæf. Mss.]

" ΛΟΡΔΟΣ, Curvus, Incurvus, Cui caput et dor- " sum in anteriora inclinat: Latinis Cernuus: oppos. " τῷ ὑβῷ s. κυφῷ, teste Gal.: qui hæc ἐπὶ μόνης τῆς " ῥάχεως dici scribit. Hippocr. de Fract. Ὥστε μὴ " διεστράφθαι ἢ τῇ ἢ τῇ, μήτε λορδὸν μήτε κυφὸν εἶναι. " Idem de Artic. Ἀναγκάζονται κατὰ τὸν μέγαν " σφόνδυλον λορδὸν τὸν αὐχένα ἔχειν." [" Toup. Opusc. 1, 257. Aristoph. Fr. 229." Schæf. Mss. * Ἰθύλορδος, Hippocr. 810.] " Λορδόω, Incurvo, s. Curvo " in anteriora, Hippocr. de Artic. ἤν τις ψαύῃ αὐτῶν " κατὰ τοῦτο, ὑπείκουσι λορδοῦντες. Et. Gal. Comm. " in Aphorism. Λορδοῦται κατ' αὐτὸν ἡ ῥάχις." [" Brunck. Aristoph. 2, 4. (Ἐκκλ. 10.) Kuster. Aristoph. 209. Obscœne, Heringa Obss. 207. Toup. Opusc. 1, 257. Emendd. 1, 392." Schæf. Mss. * Λόρδωμα, Hippocr. 863.] " Λόρδωσις, Inclinatio " s. Incurvatio in anteriora: cum homo vitiata dorsi " spina capite semper prono est et cernuo. Gal. ini- " tio Comm. 3. in l. de Artic. Ὀπισθοκύφωσις, inquit, " nominatur ἡ εἰς τοὔπισω διαστροφὴ τῆς ῥάχεως, ut ἡ " εἰς τὸ πρόσω vocatur λόρδωσις: ἡ εἰς τὰ πλάγια, " σκολίωσις. Itidem aliquanto post scribit, Τρία γί- " νεσθαι πάθη κατὰ τὴν ῥάχιν ἐν ταῖς τῶν σφονδύλων " μεταστάσεσι, nimirum κύφωσιν, λόρδωσιν, et σκολίω- " σιν: ac κύφωσιν quidem, ὀπίσω ἀποχωρούντων: " λόρδωσιν, εἰς τὰ πρόσω ἰόντων: σκολίωσιν, ἐπὶ τὸ " πλάγιον ἐκτρεπομένων." [Schol. Theocr. 5, 43. * " Λορδωτὸς, Erot." Wakef. Mss.] " Est et aliud " VERBUM, Λορδαίνω, idem cum λορδόω significans, A " Incurvo in anteriora. Hippocr. (814.) Ὁ δὲ ἄν- " θρωπος πάντῃ μᾶλλον ἐλορδαίνετο ἢ συνέφερεν. Id " enim et λορδοῦσθαι dicitur cum ab Hippocr. tum ab " aliis. Procop. de Theodora Justiniani uxore, Ἐν " τοῖς μέσῳ εἱστήκει, λορδουμένη τε καὶ τὰ ὀπίσω * ἀπο- " κοντῶσα: ubi et Suid. exp. κεκαμμένη." [* Λόρδων, ωνος, ὁ, Athen. 442. " Toup. Opusc. 1, 231. 258." Schæf. Mss.]

" ΛΟΥΣΣΟΝ, τὸ, Lussum: quiddam in abiete " nascens, ἀντίστροφον τῇ αἰγίδι, nisi quod album " est. Theophr. H. Pl. 3," [9, 7. Luson Plinio.]

ΛΟΥΩ, οὔσω, Lavo, Il. Ω. (587.) et Od. Δ. (49.) δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ, Il. Π. (669.) λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι, Od. Η. (296.) Ἥ μοι σῖτον ἔδωκεν ἅλις ἠδ' αἴθοπα οἶνον, Καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ, Athen. (340.) ex Hegesandro, Οὐκ εἴα τὸν παῖδα ἀλεῖψαι τὸν ἰχθὺν, ἀλλὰ λοῦσαι. Et Λούομαι, Lavor, Lavo me, Il. Z. (508.) O. (265.) Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο, Od. Δ. (48.) Ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας B λούσαντο, Epigr. Λούσασθαι πεπόρευται Ὀνήσιμος εἰς βαλανεῖον, Lotum ivit in balneum. Sic Aristoph. (N. 837.) εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. Plut. Symp. sept. Sapientum, Καὶ λούσασθαι μὲν ὁ Θαλῆς οὐκ ἠθέλησεν. Ἀλήλιμμαι γὰρ, ἔφη. Xen. K. Π. 8, (7, 2.) Λούσασθαι αὐτὸν ἐκέλευον: Σ. (1, 7.) Οἱ μὲν γυμνασάμενοι καὶ χρισάμενοι, οἱ δὲ καὶ λουσάμενοι παρῆλθον: Ἑλλ. 7, (2, 22.) τοὺς μὲν λουομένους, τοὺς δὲ ὀψοποιουμένους. Plut. Probl. Rom. Λούσασθαι πρὸ τῆς θυσίας ἀπὸ τοῦ Θύμβρεως. Plato Symp. Λελουμένον τε καὶ βλαύτας ὑποδεδεμένον. Dicitur autem proprie λούειν de corpore, sicut νίπτειν de manibus, et πλύνειν de pannis. Poët. vero resolutione pro Λοῦσαι DICITUR Λόεσσαι, ET Λοέσσασθαι pro λούσασθαι, Od. T. (320.) Ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λόεσσαί τε χρῖσαί τε: A. (310.) λοεσσάμενός τε τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ, Il. Φ. (560.) λοεσσάμενος ποταμοῖο, pro ἐπὶ ποταμοῦ, Eust.: Hesiod. Ἔργ. (2, 140.) Εὖτε λοεσσαμένη τέρενα χρόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ Χρισαμένη. Attice autem pro C Λούομαι DICI Λοῦμαι, testatur Thom. M. Unde Xen. K. Π. 4, (5, 2.) Ἐλοῦντο, καὶ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν, Aristoph. Πλ. (658.) Ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος, pro ἐλούοντο et λουόμενος. Itidem activa voce (656.) Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν, Ἔπειτ' ἐλοῦμεν, pro ἐλούομεν. Similiter et Λοῦσθαι pro λούεσθαι, (Od. Z. 216.) λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν. Ponitur tamen a Gramm. aliud THEMA, Λόω, ET Λοέω: ut sc. λόω sit primitivum, et inde λοέω, e quo λούω. A λόω autem est ἔλοε, Lavabat, pro ἔλουε. Od. K. (361.) Ἔς ῥ' ἀσάμινθον ἔσασα, λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο, Θυμῆρες κεράσασα. || Λοῦν Hippocrati est non solum τὸ λούειν, sed etiam τὸ αἰονᾶν: similiter et λοῦσθαι. Gal. Lex. [" Λούω, Phryn. Ecl. 80. Thom. M. 584. 764. Jacobs. Anim. 274. Anth. 6, 232. 11, 300. Huschk. Anal. 273. T. H. ad Plutum p. 219. Ilgen. ad Hymn. 229. 544. ad Charit. 301. Bergler. ad Alciphr. 286. ad Od. Z. 210. Mitsch. H. in Cer. 187. De mortuis, Valck. Phœn. p. 446. Opp. νίζειν, Mœr. 201. Conf. c. λύω, D Coray Theophr. 302. T. H. ad Plutum p. 219. De discrimine act. et med., Longus 27. Abresch. Lectt. Aristæn. 36. Wakef. S. Cr. 1, 37. 40. Kuster. V. M. Præf. viii. 4. 6. 22. 106. Cum gen., Wolf. ad Hesiod. 61. Cum κατὰ et gen., Mitsch. H. in Cer. 146. Cum ἀπὸ, Hymn. Hom. p. 85. Cum εἰς, T. H. ad Plutum p. 330. A. φόνῳ, Cruore, Lucian. 3, 317. ad Theocr. 22, 172. Λοῦμαι, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 102. ad Lucian. 1, 221. 2, 98. 323. Xen. Mem. 3, 13, 3. Sylb. ad Paus. 201. ad Mœr. 248. ad Herod. 315. Λελουμένος, cum gen., Jacobs. Anth. 10, 408. Musgr. Iph. A. 1072. Λουσθεὶς, Müller. ad Lycophr. p. 82. Λόω, Ernest. ad H. in Apoll. 120. Ilgen. ibid. Scolion 21. Λοέω, Wakef. Ion. 1514. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 116. Hesiod. Θ. 5. Athen. 1, 17. * Λουέω, Ruhnk. et Mitsch. ad H. in Cer. 288." Schæf. Mss. * Λοῦσις, Gl. Lavatio. * Λουσιὰς, Athen. 519. Νύμφαι. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 9. * Λουσῆς, Jacobs. Anth. 11, 378. 406." Schæf. Mss. * " Λούστης, ὁ,

Lotor, Qui lavari s. balneo uti amat, M. Anton. 1, 16. Vocab. hoc Aristoteli H. A. 9, 36. (49.) reddidit Schneider., ubi bis λοῦνται vulgo legebatur pro λοῦσαι." Schw. Mss.]

Ἄλουτος, ὁ, ἡ, Illotus, Athen. (186.) ex Aristot. Ἄλουτον καὶ κονιορτοῦ ἥκειν πλήρη ἐπὶ τὸ συμπόσιον, Plut. (6, 469.) Μὴ δύνασθαι μηδὲ ὑπομένειν γεύσασθαι τροφῆς ἀλούτους. [" Heraclit. 93." Wakef. Mss.] Ἀλουσία, Illuvies, cum sc. aliquis non lavatur, sed illotus permanet, Terent. Pannis obsita, neglecta, immunda illuvie, Alexis ap. Athen. (161.) ἀσιτίαν, ῥύπον, Ῥίγος, σιωπὴν, στυγνότητ', ἀλουσίαν, de Pythagoricis, Eupolis ap. J. Poll: Ἀντὶ ποικίλου πιναρὸν ἔχοντα ἀλουσίᾳ κάρα τε καὶ τρίβωνα. Sic enim leg. esse ex ejus verbis patet, quamvis in vulg. Ed. scribatur ἀλουτιᾷ, " ex Ἀλουτιάω, Illotus sum." Ἀλουτέω, Illotus sum, maneo. Hes. *Ἀλουτία, τὸ μὴ λούεσθαι· καὶ ἀλουτεῖν ὁμοίως. [* Εὔλουτος, unde] Εὐλουσία, Mundities qua quis bene lotus est: κοιλίας, Purgatio ventris, VV. LL. "Ἡμίλουτος, Semilotus, J. " Poll. l. 6. e Cratino et Philylio." [* Θερμολούτης, Antyllus Oribasii p. 286. Matth.] Θερμολουσία, Lavatio calidæ aquæ, Plin.: s. Lavacrum calidum. [Plut. 6, 498. Lobeck. Phryn. 507. * Θερμολουτία, ibid. Hippocr. 380, 3.] Θερμολουτέω, Calida lavor, Plut. (9, 156.) Θ. καὶ καθεύδουσι μαλακώτερον. [Lobeck. Phryn. 573. 594.] Νεόλλουτος, Recens lotus, Hom. Hymno [in Merc. 241. * Σαπρόλουτος, Athen. 500. al. * Σαπρόπλουτος. * " Φονολουτέω, Const. Manass. Chron. p. 111." Boiss. Mss. * " Ψυχρολούτης, Seneca Ep. 83. p. 303. Bip.] Ψυχρολουσία, Lavatio frigidæ aquæ, Lavacrum frigidum, [Hippocr. 638, 26.] Ψυχρολουτέω, Frigida lavor, Frigido lavacro utor, Plut. (9, 13.) Κονίεται δὲ καὶ ψυχρολουτεῖ. Idem alibi quoque (6, 497.) eod. utitur. [Lobeck. Phryn. 594.]

Λουτὴρ, ῆρος, ὁ, Labrum, Pelvis, Vas ad lavandum, Philo V. M. 3. Τὰ ἐν ὑπαίθρῳ πρῶτα τόν τε βωμὸν καὶ τὸν λ. κατέχριεν, ἐπιρραίνων ἑπτάκις, Pelvim, Turn.: Athen. 5. Ἦν δὲ καὶ βαλανεῖον τρίκλινον πυρίας χαλκᾶς ἔχον τρεῖς, καὶ λουτῆρα πέντε μετρητὰς δεχόμενον, Solium quinque metretarum capax, Bud. Idem eod. l. Λουτῆρες μεγάλοι δέκα, καὶ κρατῆρες ἑκκαίδεκα. [" Thom. M. 588." Schæf. Mss. Nili Sentent. 52. Orell.] Λουτήριον, Labellum, Athen. (478.) e Diod. de cotyla s. cotylo, Παραπλήσιον ὑπάρχειν λουτηρίῳ βαθεῖ. Anaxilas, τοῖς βαλανείοις οὐ τίθεται λουτήρια, i. e. λουτῆρας, J. Poll. Eid. vero λουτήρια sunt etiam βαλανεῖα, in h. Æsch. l. Λοῦται γεμὴν λουτήριον αὐτὸ δεύτερον, Ἀλλ' ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων. Idem alibi scribit λουτήριον fortasse capi posse pro ὁλκαῖον, pro Vase in quo abluuntur pocula. [" Thom. M. 588. Paus. 3, 244. Toup. Opusc. 1, 246." Schæf. Mss.] Λουτηρίδιον, Labellum, VV. LL. [" Ad Lucian. 2, 325." Schæf. Mss.] " Παντολουτηρίδια, Vasa medicorum supellectilis, teste J. " Poll. 10, (46.) c. 10. afferente ex Antiphanis Τραυ" ματίᾳ, Κατεσκευασμένος λαμπρότατον ἰατρὸν, οὐ " χαλκοῖς παντολουτηριδίοις." [Schneidero susp. * Λουτηρίσκος, Gl. Labellum.] Λουτηρίαι, λουτῆρες, λουτρίαι, Hes. Λουτρίδες, Hes. αἱ περὶ τὸ ἔδαφος δύο παρθένοι, quæ et ἀντληρίδες. Λουτρὶς ᾤα, Polluci τὸ δέρμα, ᾧ ὑποζώννυνται αἱ γυναῖκες λουόμεναι ἢ οἱ λούοντες αὐτὰς, Subligaculum quo lavantes præcinguntur, Theopomp. Τήνδε περιζωσάμενος ᾤαν λουτρίδα κατὰ δεσμὸν ἥβης περιπέτασον, Pherecr. Ἡ δη μὲν ᾤαν λουομένῳ προζώννυνται. Idem et ὑπόζωμα dicitur. [" Jacobs. Anth. 9, 224. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 66." Schæf. Mss.] Λούτριον, ET Λοῦτρον, τὸ, Aqua sordida in qua aliquis lavit: τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ καὶ λελουμένον, i. e. ἀπόνιμμα, Hes.: Eust. λοῦτρον exp. ἀπόλουμα, Sordes ablutas: citans ex. Aristoph. (Ἱππ. 1401.) Κὰκ τοῦ βαλανείου πίεται τὸ λοῦτρον: quod Atticum esse scribit, et diversæ signif. esse a λουτρόν; qui l. ap. Suid. quoque extat, qui et ipse exp. ἀπόλουμα, ἀπόλουτρον, s. τὸ ῥυπαρόν: ideoque ap. Hes. pro λουτρὸν scr. λοῦτρον. Sic accipi videtur ap. Lucian. Καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπολουσώμεθα. || Λοῦτρον, Nomen Medicamenti ophthalmici quod ad Hermiam auctorem refertur, cujus A descriptio habetur ap. Gal. κ. Τόπ. 4., Gorr. [" Aristoph. Fr. 247. T. H. ad Plutum p. 330. * Λουτράρης, ibid." Schæf. Mss. J. Poll. 7, 167.]

Λουτρὸν, τὸ, Lavacrum, Ipsa aqua qua abluimur: interdum et Balneum, Plut. ad Colot. Λουτρῷ γε τῷ αὐτῷ τοὺς μὲν ὡς θερμῷ, τοὺς δὲ ὡς ψυχρῷ χρωμένους ἰδεῖν ἐστίν· οἱ μὲν γὰρ ψυχρὸν, οἱ δὲ θερμὸν ἐπιβάλλειν κελεύουσι, Athen. (512.) Τὰ θερμὰ λουτρὰ τὰ φαινόμενα ἐκ τῆς γῆς: quæ Ἡράκλεια vocari scribit. Plut. Alex. (23.) Καταλύσας δὲ καὶ τρεπόμενος πρὸς λουτρὸν ἢ ἄλειμμα. Aliquanto post, Εἷς τῶν περὶ ἄλειμμα καὶ λουτρὸν εἰωθότων τὸ σῶμα θεραπεύειν τοῦ βασιλέως: paulo ante (20.) Alexander ἀποδυσάμενος τὰ ὅπλα πρὸς τὸ. λουτρὸν ἐβάδιζεν, dicens ad milites suos, Ἴωμεν ἀπολουσόμενοι τὸν ἀπὸ τῆς μάχης ἱδρῶτα τῷ Δαρείου λουτρῷ, Xen. K. Π. 7, (5, 20.) Οὐδαμοῦ ἄνθρωποι εὐχειρωτότεροι ἢ ἐν σίτοις καὶ ποτοῖς καὶ λουτρῷ καὶ κοίτῃ καὶ ὕπνῳ. In quibus posterioribus duobus ll. potest accipi etiam pro Balneo, i. e. Loco ipso lavationi destinato, sicut ap. Suid., cum dicit Hella- B dium Gramm. Alexandrinum scripsisse Ἔκφρασιν τοῦ Λουτροῦ Κωνσταντιανῶν. In h. autem Alexidis l. ap. Athen. (431.) Ἑλληνικὸς Πότος μετρίοισι χρωμένους ποτηρίοις, Λαλεῖν τι καὶ ληρεῖν πρὸς αὐτοὺς ἡδέως. Τὸ μὲν γὰρ ἕτερον, λουτρόν ἐστιν, οὐ πότος, Ψυκτῆρι πίνειν καὶ κάδοις, accipi posset etiam pro Lavatio s. Lotio, ut ibi opponantur sibi πότος et λουτρόν; sicut et in VV. LL. λουτρὸν exp. Lotio, Lotura, κάθαρσις, χοή. || Dicitur a Christ. et de baptismate, ut Ephes. 5, (26.) Καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι, ad Titum 3, (5.) Διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας, Per lavacrum regenerationis. [" Thom. M. 588. Musgr. Suppl. 1110. Iph. T. 818. Herc. F. 482. Wakef. 481. Ion. 1514. ad Charit. 539. Cattier. Gazoph. 31. Jacobs. Anth. 7, 404. 11, 405. T. H. ad Plutum p. 330. Brunck. Aristoph. 3, 56. Brunck. El. 434. De eorum abusu, Jacobs. Anth. 12, 124." Schæf. Mss.] Λουτροφόρος, ὁ, ἡ, Aquam ferens ad lavandum, ὁ φέρων τὰ λουτρά. Peculiariter autem de puero consanguinitate proximo ei qui uxorem ducebat: C quem die nuptiarum mittebat ad afferenda sibi λουτρὰ e fonte Callirrhoë. Ita ap. Plut. de Exilio, mater filiam deflens conqueritur, quod ei οὔτε πῦρ ἀνῆψε γόνιμον ἐν γάμοις, sed ἀνυμέναια ἐκηδεύθη, et expers λουτροφόρου χλιδᾶς. Sed et in monumentis eorum qui ἄγαμοι moriebantur, λουτροφόρος puer statui solebat ὑδρίαν ἔχων, Suid. Hes.: ap. quem Λουτροφόρος ὑδρία et λουτροφόρα ἀγγεῖα, quibus τὰ λουτρὰ τῷ γαμοῦντι afferebantur. [Dem. 1086. 1089. " Jacobs. Anth. 7, 405. 9, 8. Heyn. Hom. 8, 387." Schæf. Mss.] Λουτροφορέω, Lavacra fero, Aquam sponso loturo fero, τὰ λουτρὰ φέρω τῷ γαμοῦντι. [Etym. M.] Λουτροχόος, Aquam ad lavandum fundens, lavantibus fundens, affundens, Xen. K. Π. 8, (8, 10.) Τοὺς σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους καὶ λουτροχόους, Athen. (518.) de Sybaritis, Παρ' οἷς πρώτοις εἰσάχθησαν εἰς τὰ βαλανεῖα λουτροχόοι καὶ παραχύται πεπεδημένοι. [" Ad Charit. 539. * Λουτροχοέω, Marianus 5." Schæf. Mss. * Λουτροχοεὺς, Anal. 2, 513.] AT Λωτροχόος Dor. est., unde D λωτροχόοι, Callim. [L. P. 1, 15. 134.] Ἐπίλουτρον, Merces pro lotura, Merces quam balneantes solvunt, Lucian. (2, 320.) de quodam in balneum proficiscente, et mittente puerum suum qui ad balneum necessaria afferret, Στλεγγίδα μοι καὶ βύρσαν καὶ φωσώνια καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλουτρον κομίζειν· ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δύ' ὀβολώ. Θερμολουτρέω, Calida lavor, Calida lavatione utor. Cui OPP. Ψυχρολουτρέω, Frigido lavacro utor, Frigida perfundor. Pro quibus dicitur et θερμολουτῶ et ψυχρολουτῶ, sine ρ. Sunt enim hæc e genere τῶν διττολογουμένων. Aristot. Probl. (1, 29.) Καταμάθοι τοῦτο δ' ἄν τις ἀκριβέστερον ἐπὶ τῶν ψυχρολουτρούντων τοῦ χειμῶνος, καὶ τῶν τοῦ χειμῶνος λουομένων τῷ θερμῷ. [Plut. 6, 192. Lobeck. Phryn. 594. Aristoph. Pollucis 7, 168. Strabo 3. p. 413. Sieb. * " Φιλόλουτρος, Anon. ap. Matth. Lectt. Mosq. 1, 51." Boiss. Mss. Ælian. H. A. 5, 29. Hippocr. 395, 27. Lobeck. Phryn. 594.] Φιλολουτρέω, Libenter lavo, Præcupidus sum lavandi, h. e.

balnei, Gal. ad Gl. Τοὺς δὲ φιλολουτροῦντας οὐδ' εἰ δὶς τῆς ἡμέρας λούειν ἐθέλοις, ἁμαρτάνοις, Bud. [Lobeck. l. c.] Λουτρὼν, ῶνος, ὁ, Balneum, Balineum, Locus lavationi dicatus, Plut. (8, 927.) de Alexandro, Ἐν τῷ λουτρῶνι πυρέττων ἐκάθευδε, Athen. 8. de Antiocho Evergete, Ἐλοῦτό τε καὶ εἰς τοὺς κοινοὺς λ. μύροις ἀλειφόμενος. Et J. Poll. (9, 43.) e Xen. Ἀθ. (2, 10.) Λουτρῶνες, ἐφ' οἷς καὶ παλαῖστραι καὶ δρόμοι ξυστοί. [" Ammon. 78. Wakef. Eum. 463. Stanl. ibid. T. H. ad Plutum p. 330." Schæf. Mss.] Ceterum sicut pro Λοῦσαι dicitur Λοέσαι, s. λοέσσαι, resolutione poët.: ITA Λοετρὸν dicitur pro λουτρόν: plerumque pro Ipsa aqua quæ lavationi paratur. Il. Ξ. (6.) Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη Θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα: X. (444.) ὄφρα πέλοιτο Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι: Ψ. (44.) Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι. Item Od. E. (275.) Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, de ursa majore: sicut Virg., metuentes æquore tingi. [" Musgr. El. 1148. Wakef. Trach. 130. T. H. ad Plutum p. 201. 330. Jacobs. Anth. 11, 119." Schæf. Mss.] Λοετροχόος, ὁ, ἡ, Aquam lavantibus fundens, affundens, ut λουτροχόος, Od. Υ. (297.) Ἠὲ λοετροχόῳ δώῃ γέρας ἠέ τῳ ἄλλῳ Δμώων. Item λ. τρίπους, λέβης, qui et ἐμπυριβήτης, ad differentiam τοῦ ἀπύρου: in quo sc. aquam calefaciebant loturis. Il. Σ. (346.) Od. Θ. (435.) Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ. Ἐν δ' ἄρ ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες. [* " Λοετρὼν, T. H. ad Plutum p. 330." Schæf. Mss.]

Λουτιάω, Lavare cupio: λούεσθαι ἐπιθυμῶ, Lucian. Lexiph. (p. 320.) Κἀγὼ τρίπαλαι λουτιῶ: verbum fictum ad formam desiderativorum, qualia sunt κουριάω, ἐμετιάω: sicut et λογιῶ in eod. libello.

Ἀπολούω, Abluo, Il. Σ. (345.) ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα, ubi tmesis est. Et voce pass. Od. Z. (219.) ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι, Philo V. M. 2. Μετὰ δὲ κάθαρσιν τῶν ὑπὸ σελήνην ἀπολουσαμένης τῆς γῆς καὶ νέας ἀναφανείσης, Eluta terra atque renovata. Item ἀπέλου pro ἀπέλουε ap. Aristoph. Σφ. (118.) Εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου, κἀκκάθαιρε, Abluebat. Ubi tamen debere videtur apponi apostrophus, nisi pro ἀπέλοε accipere malimus. [" Ilgen. Hymn. 544. ad Diod. S. 1, 294. De act. et med., Abresch. Lectt. Aristæn. 36. Ἀπέλου, ad Mœr. 248." Schæf. Mss. * Ἀπόλουμα, Schol. Aristoph. Ἱππ. 1398. Vide Λούτριον. * Ἀπόλουσις, Schol. Aristoph. Σφ. 118. Plato Crat. 405. * Ἀπόλουτρον, vide Λούτριον. Ἀπόλουτρα, Gl. Lavatrinæ. * Ἀπολούτριος, Ælian. H. A. 17, 11. τοῖς ἀπολουτρίοις, sc. ὕδασι. * Ἐναπολούω, Schol. Eur. Phœn. 230. Athen. 43. "Const. Manass. Amat. 9, 70." Boiss. Mss. * Διαλούω, unde Διαλοῦσαι, Gl. Luere: potius Diluere.] Ἐκλούω, Eluo, [Polyb. 3, 8, 1. * Ἔκλουτρον, J. Poll. 10, 46.] " Ἀπεκλούω, Abluo, Eluo, Eluendo abstergo." [" Ad Charit. 297." Schæf. Mss.] Καταλούω, In balneas consumo, Ut aquam profundo, Et καταλούομαι, pro eod. Aristoph. N. (838.) Ὥσπερ τε θνεῶτός μου καταλούει τὸν βίον, VV. LL. Ubi Schol. exp. καταναλίσκεις, Absumis, Prodigis. [* " Κατάλουτος, Const. Manass. Chron. p. 133. bis." Boiss. Mss.] Παραλούω, Juxta lavo: unde παραλοῦσθαι, Juxta lavari, Aristoph. (Fr. 220. 268.) Attice pro παραλούεσθαι. [Vide Phot. * Παραλοῦται, οἱ, Qui una lavant, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Περιλούω, Circumluo, Circumcirca lavo s. abluo, Plut. Lyc. Περιλούω σε τῷ οἴνῳ: [Pompeio 80. * Προλούω, Gl. Præluo, Athen. 5. Hippocr. 617, 10.] Συλλούω, Simul lavo. Et Συλλούομαι, Simul lavor, Plut. (7, 109.) de genero et socero, parentibus et filiis, Οὐδὲ συνελούοντο τοπαλαιὸν ἀλλήλοις: [6, 473.]

ΛΟΦΟΣ, ὁ, in jumentis dicitur Cervix, Ea pars colli cui jugum imponitur, a λέπω, ut quosdam Gramm. tradere Eust. scribit: quoniam sc. inde ἄρχεται ἐκλέπεσθαι καὶ ἐκδέρεσθαι τὸ σφαγέν. Il. Ψ. (508.) πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς Ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε. In qua parte pili cristarum in modum assurgunt, quæ Λοφιαὶ appellantur. Soph. Ant. (292.) οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ Λόφον δικαίως εἶχον, ὡς

A στέργειν ἐμέ: quod alibi dicit εὐλόφως φέρειν. || Tribuitur etiam homini λόφος, et signif. τὸν τένοντα τοῦ τραχήλου, s. ipsum τὸν τράχηλον, Eust. Il. (K. 572.) de Ulysse et Diomede, Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ Ἐμβάντες, κνήμας τε, ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς. || In galea dicitur Crista, Setæ equinæ in galeæ apice assurgentes, veluti λοφιὰ in jumentorum λόφῳ: solebant enim olim setas equinas horridas cono infigere, non tam ornandæ galeæ gratia, quam terrendorum hostium; sed et avium pennas, quod hodieque usitatum est, adhibitas fuisse, infra ex Aristoph. videbis in Λοφεῖον. Il. Π. (138.) Od. X. (124.) Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν: Il. T. (383.) ἀπέλαμπεν Ἵππουρις τρυφάλεια· περισσείοντο δ' ἔθειραι Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ δασείας. Plut. Artax. Αὐτοὺς τοὺς Κᾶρας Ἀλεκτρυόνας οἱ Πέρσαι, διὰ τοὺς λόφους οἷς κοσμοῦσι τὰ κράνη, προσηγόρευον. Sic Xen. K. Π. 6, (4, 1.) dicit λόφοις ὑακινθινοβαφῆ, 7, (1, 1.) λόφοις λευκοῖς: quemadmodum et
B Alcæus ap. Athen. (627.) de λαμπραῖσι κυνέαισι loquens, λευ-Κοὶ καθύπερθεν ἵππειοι λόφοι Νεύουσιν κεφαλαῖσιν, ἀνδρῶν τὰ-Γάλματα. || Avibus etiam quibusdam tribuuntur λόφοι, qui sunt Apices quidam in earum capitibus, de quibus Plin. 11, 37. In capite paucis animalium, nec nisi volucribus, apices, diversi quidem generis: phœnici, plumarum serie, e medio eo exeunte alio: pavonibus, crinitis arbusculis: stymphalides, cirro: phasianæ, corniculis: præterea parvæ, quæ ab illo galerita appellata quondam, postea Gallico vocabulo etiam legioni nomen dederat alaudæ. Diximus et cui plicatilem cristam dedisset natura, per medium caput a rostro residentem. Et fulicarum generi dedit cirros: pico quoque Martio et grui Balearicæ: sed spectatissimum insigne gallinaceis; draconum enim cristas qui viderit, non reperitur. Aristot. H. A. 9, 25. de duobus generibus τῶν κορυδαλῶν, Galeritarum, Ἡ μὲν ἑτέρα ἐπίγειος καὶ λόφον ἔχουσα. Plut. (9, 226.) Πάσαις κορυδαλῖσι, κατὰ Σιμωνίδην, χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι.
C || Λόφοι dicuntur etiam Colles et tumuli, τὰ ὀρεινὰ ἐπαναστήματα: quod et comp. voce γήλοφοι et γεώλοφοι, Od. (Π. 471.) Ἤδη ὑπὲρ πόλιος ὅθι ἑρμαῖος λόφος ἐστὶν, Ἦα κιὼν, ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμην κατιοῦσαν Ἐς λιμέν' ἡμέτερον, Longin. Σωροὺς αὐτῶν γενέσθαι τηλικούτους ὥστε τοὺς προσιόντας πόρρωθεν ὑπολαμβάνειν ὄχθους εἶναι καὶ λόφους, Herodian. 3, (4, 4.) de Issico sinu, Πεδίον πλατύτατόν τε καὶ ἐπιμηκέστατον, ᾧ περίκειται λόφος εἰς θεάτρου σχῆμα, Plut. (7, 132.) Τὸ δὲ * σεπτομούντιον ἄγουσιν ἐπὶ τῷ τὸν ἕβδομον λόφον τῇ πόλει προσκατανεμηθῆναι, καὶ τὴν Ῥώμην * ἑπτάλοφον γενέσθαι. Antistius vero Labeo ap. Festum dicit Septimontio ferias fieri, quod septem montibus fiebant: sicut alibi idem Festus Septimontium appellatum scribit diem festum, quod in septem locis faciebant sacrificium, Palatio, Velia, Fagutali, Suburra, Cermalo, Cœlio, Oppio, et Cispio. || Metaph. autem Aristoph. (B. 925.) dixit ῥήματα ὀφρῦς καὶ λόφους ἔχοντα, i. e. ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα: in λόφοις enim aliquid superbiæ inest. [" Ad Diod. S. 1, 465. Wakef.
D Ion. 88. Herc. F. 1005. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 9, 376. Heyn. Hom. 4, 528. 8, 460. Valck. Phœn. p. 388. Toup. Opusc. 1, 481. Wakef. S. Cr. 1, 78. ad Herod. 358. 541. ad Charit. 355. Collum, Heyn. Hom. 6, 108. Crista, 180. De montibus altis, ad Diod. S. 2, 500. Λ. καὶ λόχος, Kuster. Aristoph. 122. Λ. γενηρὸς, Casaub. ad Athen. 93. Λόφων ἐπένευον ἔθειραι, Theocr. 22, 186." Schæf. Mss. * " Λοφοδρόμος, Montivagus, Theodos. Expugn. Cr. 157. δράκοντες, Append. Byz. 360." Elberling. Mss.] Λοφοποιὸς, Galeæ cristarum artifex, Qui galeis cristas aptat, Aristoph. Εἰρ. [545. * " Λοφοπώλης, Hes." Wakef. Mss.] Λοφοπωλέω, Galearum cristas vendo, J. Poll. ex Aristoph. Item Ἐπινεύω, quoniam ii, qui galearum cristas vendebant, eas suo capiti imponentes crebro nutu concutiebant, ut eas non corrosas esse ostenderent, Suid. Hes. [et Phot. * " Λοφορρὼξ, Hes." Wakef. Mss. * Λοφοφόρος, Babrius Fab. 12.] Λόφουρα, Animalia τὰ λοφιὰν καὶ οὐρὰν ἔχοντα, i. e. Quæ habent setas in cervice erectas in modum cristæ

et caudam, τὰ λόφους ἔχοντα καὶ οὐρὰς, Eust.: Gaza interpr. modo Veterina, modo Ruminantia, quod posterius non probo; nam equus, asinus, mulus, quæ et ipsa λοφούρων nomine censentur, non ruminant. Aristot. Physiogn. Τῶν μὲν οὖν λ. ἡ λοθούρων κοινόν ἐστιν ὕβρις· τῶν δὲ ὄνων τε καὶ συῶν ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἕξις. Theophr. C. Pl. 3, (6, 1.) Διὸ καὶ φυτεύοντες ὑποβάλλουσιν εὐθὺς τὴν τῶν λ. κόπρον, ὅτι κουφοτάτη: (H. Pl. 5, 7, 6.) Χρησίμη πρὸς κλινοπηγίαν καὶ πρὸς τὰ ζυγὰ τῶν λ. [" Valck. Adoniaz. p. 400. Callim. 1, 523." Schæf. Mss. Schneid. ad Eclog. Phys. 7.] " Κολόφουρα, τὰ, dicuntur Ju- " menta: ut e Schol. Nicandri patet. Is enim sub " finem Comm. in Alexipharm. de smilo loquens, " scribit, Andream dicere τοὺς ἐγκοιμηθέντας αὐτῇ " ἀποθνήσκειν: Theophr. vero de hominibus nihil " dixisse, sed tantum quod τὰ κολόφουρα τῶν ζώων " γευσάμενα, γράφεται et ὀδμησάμενα, ἀποθνήσκει: " nomine isto λοφούρων intelligentem βόας, ἡμιόνους, " et similia animantia: Callim. vero ἑρπετὰ τῶν αἰεὶ " τετρύφαται λοφίην. Sed videndum ne potius scr. " sit λόφουρα, ut habet Theophr. eo in l., nimirum " H. Pl. 3, 10. Φασὶ δὲ τὰ μὲν λόφουρα ἐὰν φάγῃ τῶν " φύλλων, ἀποθνήσκειν· τὰ δὲ μηρυκάζοντα, οὐδὲν " πάσχειν. Ubi etiam innuit, non Boves hoc nomine " dici, sed Asinos Equosque: cum boves sint e " genere τῶν μηρυκαζόντων, Ruminantium."

Ἀκρόλοφος, ὁ, Summitas collis, Cacumen tumuli s. monticuli, Plut. Popl. (22.) Τοὺς ἀ. καταλαβὼν, Juga collium occupans. [Opp. K. 1, 418. olim *Ἀγρόλοφος, cf. Pierson. Veris. 2, 3. p. 168.] Ἀκρολοφία, pro eod.: s. ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου, s. τοῦ βουνοῦ, Suid. Polyb. (2, 27, 5.) Ὥρμησε σπεύδων προκαταλαβέσθαι τὴν ἀκρολοφίαν, Summum collis: [18, 2, 5.] Ἀκρολοφίτης, Qui in summitatibus collium et tumulis versatur: αἰγονόμοι, Epigr. (Anal. 3, 198.) qui et φιλόκρημνοι. Sunt qui et ἀκρολοφοῖται scribant, quasi ex ἄκρος, λόφος, et φοιτάω, sed tunc λόφος una syllaba truncatum esset. Ἄλοφος, ὁ, ἡ, Qui cristatus non est, Cristam non habens, Il. K. (258.) ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον. " Ἀμφίλοφον " ζυγὸν ἄγετ', ap. Soph. Antig. (351.) Schol. exp. " περιβαλὼν αὐτῷ ζυγὸν περὶ τὸν λόφον ὑπάγει, ut sit " *ἀμφιτράχηλον: vel, inquit, τὸν ἀμφοτέρωθεν συνέ- " χοντα τοὺς λόφους τῶν ὑποζυγίων." " Ἀτόλοφος, " dictum fuit olim Ilion, teste Hes., forsan quod ab " Ati in colle ædificatum esset." [*Δίλοφος, Soph. Antig. 1126.] " Δύσλοφον, Hesychio δύσκολον, οὐχ " ἁρμόζον: aliis τὸ χαλεπῶς φερόμενον, nimirum ἀπὸ " τῶν λόφων, qui sunt τράχηλοι: ut δυσλόφων rursum " exp. δυσχερῶν. Est igitur δύσλοφος Cervici gravis " et difficilis, sc. portatu, Onerosus, Molestus: citatur " ex Æsch." [Pr. 930. *Δυσλόφως, Eur. Tro. 302.] Εὔλοφος, Fortem cervicem habens, Bona cervice præditus, Strenuus, γενναῖος. Apud Suid. autem Εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπομένων ἐφαίνετο, οὔτε τὸ σῶμα κεκακωμένος, οὔτε τὴν ψυχὴν τεταλαιπωρημένος: sumta metaph. ab jumentis, quæ λόφῳ impositum jugum fortiter patiuntur. Hesychio εὔλοφος est ῥᾴδιος, εὐχερής. Sed ap. Soph. νῶτος εὔλοφος Eust. exp. εὐεικτος, Morigerus. || Bene cristatus, Pulcram cristam habens, Soph. (Aj. 1286.) εὐλόφου Κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν. [" Valck. Phœn. p. 257. ad Charit. 355. Heyn. Hom. 6, 108. Brunck. Soph. 3, 421." Schæf. Mss.] Εὐλόφως, Forti et firma cervice, Strenue, γενναίως, Suid. in h. l. Ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπαναστάντας εὐλόφως ἀγωνισάμενος, ἐπέδειξεν ἀληθῆ ὄντα τὸν λόγον. Item, Facili et promta cervice. Eust. cum dixisset λόφον proprie ἐπὶ ἀλόγων ζώων dici τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν ἔνθα τοῖς ζευγνυμένοις ἐπιτίθεται ὁ ζυγὸς, subjungit, Ἔνθεν ὁ τραγικὸς Οἰδίπους φησὶ τῶν τινας πολίτων μὴ ἐθέλειν ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέρειν, i. e. εὐπειθῶς, ubi εὐλόφως φέρειν erit quod idem Soph. supra dicit, οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ Λόφον δικαίως εἶχον. [" Brunck. Phil. 872. Antig. 292. Heyn. Hom. 6, 108." Schæf. Mss.] Λευκόλοφος, Albam cristam habens: τρυφάλεια, Aristoph. (B. 1016.): nam λευκοὺς λόφους galeis apponi solitos fuisse patet e Il. e Xen. et Alcæo paulo ante in Λόφος cc. [" Ruhnk. Ep. Cr. 122. Jacobs. Anth. 6, 391. 8, 412. Brunck. Apoll.

A Rh. p. 11. Aristoph. 1, 227. *Λευκολόφας, ὁ, Valck. Phœn. p. 42. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 115. Aj. 604." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 639. *" Ξανθόλοφος, Suid. v. Φοινικόλοφος." Boiss. Mss. *Πυρσολόφους, Photio τοὺς ἐκ παροπτηθεισῶν βυρσῶν ἱμάντας τεμνομένους, Ἀντίμαχος. *" Σεισόλοφος, Hes. v. Τινακτοπήληξ." Boiss. Mss.] " Δανήλοφα, Hesychio " μακροτράχηλα, ἐκτεταμένους ἔχοντα τοὺς λόφους: vel " *ὑψηλοτράχηλα, μετεώρους ἔχοντα τοὺς λόφους:" [perperam pro *Τανήλοφα. *" Τρίλοφος, Anna C. 450. Buttm. Schol. Od. T. 177. e Barnesii emend." Elberling. Mss. Nonn. D. 13, 370. *Τριλοφία, Aristoph. Ὀρν. 94. Strabo 3. p. 231., 10. p. 729. Plut. Arato 32. *Ὑπέρλοφος, Nonn. D. 28. p. 732. " Theod. Prodr. Rhod. p. 72." Boiss. Mss. *Ὑπερλοφίας, ὁ, Polemon Physiogn. 1, 15. perperam pro ὥσπερ λόφια, Schneidero judice.]

Καταλοφάδια, Supra cervicem, κατὰ λόφον, αὐχένος, τραχήλου, Eust., dicens i. esse q. κατωμαδὸν, Super humeros, Od. K. (169.) Ulysses portans cervum ingentem, Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν, Ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὔ πως ἦεν ἐπ' ὤμου Χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ, Supra cervicem s. ambos humeros; nam super alterutro, præ nimio pondere, bajulare tantum onus non poterat. Ceterum quod ad scripturam attinet, Eust. annotat penult. hujus vocabuli κοινότερον scribi per ι, sed pleraque vett. exempl. scriptum habere καταλοφάδεια per diphthongum. [Spitzner. de Versu Gr. Heroic. 79. " Heyn. Hom. 6, 108." Schæf. Mss.] Apud Suid. vero reperio ETIAM Λοφάδια, sine κατὰ, quod itidem exp. κατὰ τοῦ αὐχένος: sed id mendosum esse existimo. Apud Hes. autem sic, λοφαδία, αὐχὴν, οἷον κατὰ τοῦ αὐχένος, ἢ χωρίον, ὃ καλοῦσι Λίβυσσα: ac sic λοφαδία esset nom. subst., quod significaret idem cum λόφος. || Λοφαδία et λοφία dicitur etiam Caro, quæ sub atlante dicto et quæ supra illum est, alio nomine ἀσφάλεια, Securitas, Cam. ex J. Poll. Idem Cam. λοφάδιον et λοφίαν et λόφον significare ait Cervicem imam, ubi sc. μετάφρενον incipit se demittere, qua parte onera gestantur. Affertque l. illum Hom., divisim scribens κατὰ λοφάδια.

Παραλοφία, Gibbus pertingens ad τέρθρα: τὸ μέχρι τέρθρων κύρτωμα, J. Poll. (11, 134.) nam λοφίαν κατὰ νώτου vocari scribit τὴν προβολήν: [quidam Codd. habent *Παρωλοφιά.] " Παρώλοφα, Hesychio τὰ ἀπὸ " τῶν τενόντων μέρη."

Λοφόεις, Tumulosus, Editos colles habens, [" Nonn. Jo. 6, 6. D. 2, 37. Tryph. 67." Wakef. Mss. *Λοφώδης, Hes. v. Ὀφρυόεντα. " Ad Charit. 360." Schæf. Mss. Aristot. Meteor. 2, 8.]

Λοφιὰ, ἡ, Cervix: Hes. λοφιὴν, τένοντα, αὐχένα: item νῶτον, sicut Cic. ap. Arat. Terga, Spina. Dicitur plerumque de Cervice dorso tenus arrectas setas habente, instar gallinacei cristati; vel de Setis in cervice dorso tenus in modum cristæ erectis. Eustathio est ἡ περὶ τὸν λόφον τρίχωσις, Od. T. (446.) de apro, ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο Φρίξας εὖ λοφιήν. Hesiod. itidem (Ἀ. 391.) de apro, Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφί τε δειρήν. Et de sue ap. Aristot., Ἐὰν τις τρίχας ἐκτίλλῃ ἐκ τῆς λοφιᾶς, ὕφαιμοι φαίνονται. Et Geop. Οἱ δὲ ὠνούμενοι ἐπιγινώσκουσιν ἐκ τῶν ἀποσπωμένων ἐκ τῆς λοφιᾶς τριχῶν· ἡμαγμένας γὰρ αὐτὰς ὁρῶντες, νοσεῖν φασί. Unde Plin. Index suis invalidæ, cruor in radice setæ dorso evulsæ, ubi nota eum λοφιὰν accipere pro Seta dorsi. Aristot. equis quoque λοφιὰν tribuit; et tunc accipitur pro Seta humero tenus assurgente in cervice equina. Idem de Partib. Anim. 2, 14. loquens περὶ τριχώματος animantium, Τὰ δὲ λοφιὰν ἔχει, καθάπερ ἵπποι καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ζώων· τὰ δὲ χαίτην, ὥσπερ ὁ ἄρρην λέων, ubi nota eum discrimen facere inter λοφιὰν et χαίτην, i. e. Jubam: cum tamen hæc ipsa equis itidem tribuatur. Atque adeo solet Latine utrumque reddi nomine Juba, ut ap. Herod., (7, 70.) Λοφιὴν ἔχων ἵππου, Jubam habens equinam. || Pro Dorso s. Eminentia dorsi citatur ex Epigr.: J. Poll. λοφιὰν exp. non solum τὴν κατὰ νῶτον προβολὴν, Processum dorsi; sed etiam τὴν ὑπὸ τῷ ἄτλαντι καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ σάρκα: quam et λοφαδίαν ac ἀσφάλειαν nominari scribit. || Hesychio λοφία est ἡ ἐπὶ τοῦ λόφου θρίξ: item ἡ ἀκρώρεια, Sum-

mitas s. Cacumen montis : sicut λόφος Collem et Tumulum significat. Ceterum Hes. et VV. LL. scribunt λοφία accentu in penult., quæ scriptura ap. J. Poll. quoque extat ; sed Eust. et Suid. λοφιὰ, accentu in ultima, sicut ap. Hom. quoque et Aristot. reperio. [" Valck. Adoniaz. p. 400. ad Herod. 541. Wakef. Trach. 12. Jacobs. Anth. 9, 61. Quint. Mæc. 10. In piscibus quid ? Schneid. Hist. Pisc. 101. ad Diod. S. 1, 208." Schæf. Mss.]

Λοφίας ap. Suid. [et Phot.] ὁ τράχηλος, quod mendosum esse suspicor. [" Numenius ap. Athen. 322. φάγρον λοφίην dixit, Alta cervice s. Gibbosum." Schw. Mss.]

Λοφεῖον, τὸ, Cristarum repositorium, ἡ τοῦ λόφου θήκη, sicut κυλικεῖον, ἡ τῶν κυλίκων σκευοθήκη, secundum formam τῶν περιεκτικῶν in εῖον desinentium. Lamachus dux ap. Aristoph. 'A. (1109.) Τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων : paulo ante vero, "Ενεγκε δεῦρο τὼ πτερὼ τὼ 'κ τοῦ κράνους : ibid. laudans τὸ τῆς στρουθοῦ πτερὸν, utpote καλὸν καὶ λευκόν. Annotat vero ibi Schol., si Λοφεῖον scribatur, significare τὴν τῶν λόφων θήκην : ET Λοφίον scribendo forma dimin. signif. ἐλάττονα τῶν τριῶν λόφων : quod ipsum quoque J. Poll. τὴν τοῦ κράνους θήκην exp., sed scribens λόφιον, sicut et ap. Suid. in priori signif. || Polluci τοῦ κατόπτρου ἡ θήκη, Theca s. Loculamentum speculi, sicut Suid. quoque et Aristoph. Schol. exp. ap. Aristoph. N. (751.) Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην· εἶτα δὴ Αὐτὴν καθείρξαιμ' εἰς λοφεῖον στρογγύλον, "Ωσπερ κάτοπτρον : addit tamen posse etiam accipi pro θήκη τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας. || Λόφιον, Hesychio θήκη τοῦ λόφου, περικεφαλαία, ἔλυθρον, pro quo forsan scr. περικεφαλαίας ἔλυτρον, ut significet Integumentum galeæ, synecdochice; τρῆμα τῶν ὑποζυγίων, τὸ ἀκρώμιον, τὰ πρὸς ταῖς ἀμπέλοις φυόμενα οἷον μύκαι. || Λοφίον, VV. LL. Colliculus. [Λόφιον, τὸ κάλλαιον τοῦ ἀλέκτορος, Anecd. Bekkeri p. 794. Bast. ad Greg. Cor. 29. * Λοφίδιον, Ælian. H. A. 16, 15.]

Λοφὶς, ίδος, ἡ, Cristæ in galea repositorium, περικεφαλαίας θήκη, Hes.

Λόφαλοι, οἱ, Splendida scuta et parva, quæ affigi galeis solent, VV. LL. : τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν λαμπρὰ ἀσπιδίσκια, Suid. [perperam pro φάλοι.]

Λόφη, Summitas, VV. LL. [" Diod. S. 2, 230." Schæf. Mss.] Λοφαμίσκος, Collis, Tumulus, τὸ τῆς γῆς ἔπαρμα, Hes. [" Perperam pro λόφα, μίσχος, * περίπτισμα, γῆς ἔπαρμα." Schn. Lex.] " Κοσώλυφος, " Hesychio βόθυνος, Scrobs, Fovea : item ὄχθος, ἀνά- " στημα γῆς, Ripa, Tumulus terræ : necnon σπέρμα."

Λόφυρος, Crista insignis, ἐπίσημος, ὑπερήφανος καὶ ὑψαύχην, Qui cervicem erigit et cristam surrigit, et per consequens, Superbus, Hes.

[* " Λοφιήτης, Jacobs. Anth. 9, 95. 11, 76." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 700.]

Λοφίζω ET Λοφέω, Exalto, λόφους καὶ ὕψος ποιῶ, VV. LL. Iisd. λοφέω est Quiesco, Resideo, Desino, forsan pro λωφάω. * Ἀπολοφέω, Hippocr. 1280, 3. * Ἐκλοφίζω, Suid. v. Ἐξελοφίζετο.]

Λοφάω, Cristatus sum, Apicem in capite habeo, ut κομάω, Comatus sum. Sic accipi potest ap. Suid. de galerita, Καὶ παῖδας εἶχε λῃίου κόμῃ θρέψας, Λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους. || Aristoph. Εἰρ. (1211.) Τί δ' ἐστὶν, ὦ κακόδαιμον ; οὔτι που λοφᾷς ; Schol. λόφους πολλοὺς ἔχεις ἐν πράσει. Ubi λοφᾷς accipi etiam posset pro Cristis bene instructus es ; sunt enim verba τρυγαίου ad λοφοποιόν. || Hes. λοφᾷ exp. λόφον ἐπιθυμεῖ. [" Valck. Oratt. 345." Schæf. Mss.]

[* " Λοφόω, Eust. Dionys. P. 643." Wakef. Mss.]

Λόφωσις, ἡ, q. d. Cristatura, Cristæ emissio, qua aves quædam cristatæ fiunt, Aristoph. "Ορν. (291.) τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἡ ἐπὶ τῶν ὀρνέων ; " Λοφωτὸς, Hesy- " chio ἐπίσημος, proprie Crista insignis."

ΛΟΦΝΙΑ, ἡ, ET Λοφνὶς, ίδος, ἡ, Fax monoxyla, non e colligatis lignis, ἡ ἐξ ὅρους μονόξυλος λαμπὰς, Eust., derivans a λόφος, ὕψος ὀρεινόν. Apud Athen. vero sub fin. libri 15. quidam λοφνίαν esse dicit τὴν ἐκ φλοιοῦ λαμπάδα : aliquanto post vero e Clitarchi Glossis annotat λοφνίδα a Rhodiis vocari τὴν ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ἀμπέλου λαμπάδα. Utraque exp. habetur in Lex. meo vet., in quo additur Λοφνίδας esse δαλῷ παραπλησίας δᾷδας, μετὰ σκευῆς τινος καὶ κόσμου γεγονυίας : at vero λαμπάδας, τὰς ὁπωσδήποτε κατεσκευασμένας, κἂν ἀκόσμως δεδεμέναι ὦσι. Citat Eust. e Lycophr. Reperitur et in Epigr. Φεύγεθ' ὅσοι λόκκας ἢ λοφνίδας ἢ καμισῆνας "Αιδετε. [" Jacobs. Anth. 8, 325." Schæf. Mss. Λοφνὶς, ἡ μεγάλη λαμπὰς, * λιοφανής τις οὖσα, ἡ λίαν, τοῦτ' ἔστι μεγάλα, φαίνουσα, καὶ Αἰολικῇ συγκοπῇ καὶ τροπῇ λοφανὴς καὶ λοφνὶς, Tzetz. ad Lyc. 48. * Λοφνίδιον, Hes.]

ΛΩΦΑΩ, Respiro, Interquiesco, metaph. sumta ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἀναπαυομένων ἐν τῷ λόφῳ ἡνίκα ἀνεθῶσι τοῦ ζυγοῦ, ut annotatur in meo vet. Lex. quod a λόφος derivat. Eust. quoque a λόφος, i. e. τράχηλος, deducit, facta ectasi, ut in λῶπος a λοπός : et exp. ἀποθέσθαι τὸ ἐπὶ τῷ λόφῳ ἄχθος. Od. I. (460.) de Cyclope excæcato, καδδὲ ἐμὸν κῆρ Λωφήσειε κακῶν τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν ἀνὴρ, Respiret a malis, et molestia levetur. Thuc. 6, (12.) "Οτι νεωστὶ ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν, Paululum requievimus, antea conflictati cum acerrimo morbo et bello. Apud Apoll. Rh. vero 2, (648.) τοίων μὲν ἐλώφεον αὐτίκα μύθων, redditur, Talibus verbis allevabantur, ac subauditur διά. In quibus ll. aptissime dici potest verbum λωφᾷν, ab jumentis quæ depositis e collo oneribus quiescunt, translatum esse ad remissionem laborum et quietem. Sed et is, qui aliquem infestat et molestiis afficit, λωφᾷν dicitur, cum interquiescit et finem facit ; ac tunc λωφάω capitur pro Cesso, Finem facio, παύομαι, λήγω, Il. Φ. (292.) de Scamandro cum impetu quodam fluente, ut Achillem submergeret, Ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτὸς, Mox desinet, quiescet, Soph. Aj. (61.) Κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου, Cum cædis illius finem fecisset. Sic et morbus aut infortunium λωφᾷν dicitur, cum remittit et cessat. Plato de LL. 9. Καὶ ἐὰν μέν σοι δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα, Si te exequente ista, morbus quidpiam remiserit, Plut. (7, 248.) Λοιμοῦ κατασχόντος Φαλερίους, καὶ φθορᾶς γενομένης, χρησμὸς ἐδόθη λωφῆσαι τὸ δεινὸν, ἐὰν παρθένον τῇ "Ηρᾳ θύωσι : paulo ante vero, Λοιμοῦ κατασχόντος Λακεδαίμονα, ἔχρησεν ὁ θεὸς, παύσεσθαι ἐὰν παρθένον θύσωσι. Idem Plut. de Def. Orac. Καὶ πνεύματα καταῤῥαγῆναι καὶ πεσεῖν πρηστῆρας· ἐπεὶ δ' ἐλώφησε, Quibus sedatis. || Λωφάω transitive quoque capitur pro Sedo, παύω, sicut et λήγω pro παύω accipi interdum, dixi supra, Apoll. Rh. 4, (1418.) ᾧ ἄπο δίψαν Αἰθομένην ἄμοτον λωφήσομεν, i. e. παύσομεν : ubi potius est tmesis pro ἀπολωφήσομεν, AB Ἀπολωφάω, Sedo, Interquiescere et cessare facio. Similiter ex Hippocr. affertur λωφᾷν τῆς νόσου, pro Levare morbo. [" Thom. M. 589. Markl. Suppl. 109. Jacobs. Anth. 7, 109. Dionys. H. 1, 61. Heind. ad Plat. Phædr. 266. Lobeck. Aj. p. 229. ad Charit. 355. Valck. Diatr. 125. Heyn. Hom. 8, 171. Cum participio, Brunck. Apoll. Rh. 169." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 27.] Dicitur vero ET Λωφέω : unde λωφεῖν ap. Hes. ἠρεμεῖν, πεπαῦσθαι : λωφῆσαι, ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι : λῆξαι, ἡσυχάσαι. Atque hoc transitive quoque usurpatur ; nam idem Hes. λωφοῦσι exp. παύουσι, et λωφούσῃ, πανούσῃ : sicut λωφῆσαι, παῦσαι, ἀναπαῦσαι. [" Thom. M. 589. Apoll. Rh. 2, 648. Bernard. Reliq. 105. ad Charit. 355." Schæf. Mss.] Λώφημα, τὸ, Laxamentum, Hes. in Λῶφαρ. Λώφησις, ἡ, Quies, Cessatio : unde λωφήσεων ap. Hes. λήξεων, ἀναπαύσεων. Thuc. (4, 81.) τοῦ πολέμου, Laxamentum belli, Respiratio a bello. [Dionys. H. 598, 6. Il. Φ. 292. " Thom. M. 589." Schæf. Mss.] Λωφία pro eod., VV. LL. " Ἀλώφητος, Indesinens, Non intermittens, Assiduus ; " ὁ οὐ λωφῶν. Plut. Ἀλωφήτοις ἀγῶσι κατετέτριπτο, " Assiduis bellis attritus erat :" [10, 181.] "Νεολώφη- " τοι, Hesychio νεωστὶ λελωφηκυῖαι τῆς μανίας." [Phot. * Ἀναλωφάω, unde " Ἀναλωφήσασι, ad Hesych. 2, 517, 9." Dahler. Mss. * Ἀπολωφέω, Hippocr. Epist. 1280. * Καταλωφέω, Apoll. Rh. 3, 616. * Μεταλωφέω, 1, 1161. * " Ὑπολωφάω, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 60. Const. Manass. Chron. p. 10." Boiss. Mss. " Eust. 45, 18." Seager. Mss.] Λωφήϊον, Sedandi vim habens s. Oneris deponendi : ἱερὰ, Sacra quæ

fiunt diis, ut malum aliquod sedent et a cervicibus nostris auferant. Sunt qui Pacalia sacra interpr., ut Ovid. dicit Pacales flammæ. Apoll. Rh. 2, (485.) de quodam qui hamadryadis nymphæ arborem succiderat, eamque ob rem posteri quoque magnis infortuniis premebantur, βωμὸν δ' ἐκέλευσα καμόντα Θυνιάδος νύμφης λωφήϊα ῥέξαι ἐπ' αὐτῷ Ἱερὰ, πατρῴην αἰτεύμενον αἶσαν ἀλύξαι, i. e. * ἐξιλαστήρια ἐφ' οἷς λωφήσει καὶ παύσεται κακούμενος, s. * καταπαυστικὰ τῆς ὀργῆς, Schol. Λῶφαρ, λώφημα, Laxamentum, Hes.

ΛΟΧΟΣ, ὁ, Cohors, Bud. A quibusdam Centuria, ab aliis Decuria redditur. Tradunt autem nonnulli λόχον esse σύστημα ex octo viris, quidam ex 12, et tunc pro Manipulo capi posset, quidam ex 16 ut habetur in Ἑρμηνείᾳ τῶν ἐπὶ Στρατευμάτων καὶ πολεμικῶν Τάξεων Φωνῶν: Orbicius vero ex 25. At Thuc. Schol. multo plures in λόχῳ milites constituit: secundum eum enim πεντηκοστὺς συνίσταται ἀπὸ ἀνδρῶν ἑκατὸν εἰκοσιοκτώ: λόχος vero τούτων τετραπλασίων, γίνεται ἀνδρῶν πεντακοσίων καὶ δυοκαίδεκα: ita λόχος essent quinque centuriæ et manipulus: πεντηκοστὺς autem habebat sedecim πρωτοστάτας: λόχος vero sexagintaquatuor, ut idem Schol. annotat in Thuc. 5, (68.) p. 188. Ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες, καὶ ἐν τῇ πεντηκοστύϊ, ἐνωμοτίαι τέσσαρες. Aristoph. (Λ. 453.) γνώσεσθ' ἄρα Ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσὶ τέσσαρες λόχοι Μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων: ('Α. 1073.) nuntius ad Lamachum, Ἰέναι σ' ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον, Ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους. Itidem ap. Hom. de Agmine s. Cohorte militari, ubi Minerva Odysseæ Υ. (49.) ad Ulyssem dicit se ei semper adesse, ideoque metuere non debere, Εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων Νῶϊ περισταῖεν κτεῖναι μεμαῶτες Ἄρηϊ. Et κατὰ λόχους, Centuriatim, Turn. ap. Philon. V. M. 1. Κατὰ λόχους δ' αὐτοὶ καταβαίνετε μετὰ τῶν ἄλλων ὡπλισμένοι. Plut. Coriol. p. 72. Οὐ κατὰ λόχους, ἀλλὰ κατὰ φυλὰς ἐβιάζοντο γίνεσθαι τὴν ψηφοφορίαν. Apud Thebanos autem, qui vocabatur ἱερὸς λόχος, constabat ἐξ ἐραστῶν καὶ ἐρωμένων, Athen. (561.) Et Bud. e Plut. (18.) Pelopida p. 92. Sacra cohors. || Apud Xen. K. (7, 5.) λόχος Canis nomen est. || Insidiæ: alicubi etiam sonat q. d. Insidiatio, s. Insidiarum structio. Il. Θ. (522.) φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν: N. (276.) Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι Ἐς λόχον: Σ. (513.) Οἱ δ' οὔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο, Ad insidias, s. λοχῆσαι, ut paulo post loquitur. Od. Δ. (395.) Αὐτὴ νῦν φράζευ σὺ λόχον θείοιο γέροντος, Insidias quibus Proteum aggrediar et capiam. Item ἀνακλῖναι et καθίσαι λόχον, Collocare insidias: quod in prosa dicitur καθίσαι ἐνέδραν. Od. Λ. (524.) ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο, Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι. Z. (189.) Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης ἄνδρας ἀρίστους Εἷσε λόχον. Sic Δ. (392.) Οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι κέντορες ἵππων Ἂψ ἀναερχομένῳ ["Αψ οι ἀνερχ.] πυκινὸν λόχον εἷσαν, ἄγοντες Κούρους πεντήκοντα, i. e., ἐκάθισαν, Eust. At Od. Ξ. (469.) βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη Ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν ἀρτύνοντες, redditur, Instructum ad insidias agmen ductabamus: quod partim ad superius λόχος pertinet, partim ad hoc: sunt autem verba Ulyssis, qui paulo ante dicit sibi injunctum fuisse Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι. UNDE Λόχονδε, Adverbialiter pro ἐς λόχον, ut paulo ante habuimus. Il. A. (227.) Οὔτέ ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, Οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν Τέτληκας θυμῷ, Od. Ξ. (217.) ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε Ἄνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων. Pro λόχος autem dicitur ET Λοχεὸς, Hesiod. Θ. 178. ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο πάϊς ὠρέξατο χειρὶ Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην: paulo ante vero regulariter dixerat, Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ, Collocarat eum occultans in insidiis. Eust. λόχος significans τὸ ἔγκρυμμα, derivat a λέγω, i. e. ἐπιλέγω, sicut Hom. dicit λέγεσθαι εἰς λόχον: alibi a λέγομαι, τὸ κεῖμαι, quia soleant κάθησθαι οἱ λοχῶντες. || Λόχος, ὁ, ap. Macedonas is Mensis qui ap. Athenienses μαιμακτηριὼν, Hebræis Sedebath. Ex Josepho. [" Markl. Suppl. 131. ad Charit. 455. Musgr. Tro. 534. Brunck. Aristoph. 1, 34. Kuster. 238. Jacobs. Anth. 9, 44. Villoison. ad Long. 184; ad Diod. S. 2, 27. Dionys. H. 1, 126. 3, 1449. Wyttenb. Select. 397. ad Herod. 344. 717. Bibl. Crit. 2, 4. p. 94. Pierson. Veris. 76. Mœr. 308. Valck. Diatr. 100. ad Herod. 32. Lucian. 1, 425. Hesiod. Θ. 174. Toup. Add. in Theocr. 404. Conf. c. δόλος, Musgr. Rhes. 17. 92.; cum χόλος, Heyn. Hom. 4, 195.; cum λόγος, Villois. ad Long. 184. ad Diod. S. 2, 553. Cum ὄχλος, ad Dionys. H. 3, 1733. Λ. ἱερὸς, ad Diod. S. 2, 66. 143. 413. Valck. Callim. 220. Λ. ἐλάφων, ad Mœr. 383. Unde? ad Il. B. 515." Schæf. Mss. * " Λοχοκράτης, Centurio, Theodos. Expugn. Cr. 200. Append. Byz. 361." Elberling. Mss. * " Λοχοποιΐα, Anon. in meis ad Planud. Met. Notis p. 653." Boiss. Mss.]

Λοχαγὸς, ὁ, Qui ductat cohortem s. centuriam, quæ λόχος dicitur, Ductor λόχου, ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος τοῦ λόχου, sic πρωτοστάτης, ἡγεμών: nam exp. in l. de Ordinanda Acie. Aristot. de Mundo, Καθίσταται δὲ εὐθέως ὁ μὲν λοχαγὸς εἰς λόχον, ὁ δὲ ταξίαρχος εἰς τάξιν, ὁ δὲ ἱππεὺς ἐπὶ κέρας, ubi exp. Tum manipuli ductor ad manipulum, centurio excurrit ad centuriam. Xen. K. Π. 8, (1, 5.) Τὰ πολλὰ δεκάδαρχοι μὲν δεκάδων ἐπιμέλονται, λοχαγοὶ δὲ δεκαδάρχων, χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν, μυρίαρχοι δὲ χιλιάρχων: Λ. (11, 4.) p. 399. Πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοστῆρας ὀκτὼ, ἐνωμοτάρχους ἑκκαίδεκα: cui l. similis est, quem e Thuc. in Λόχος citavi, itidem de Lacedæmoniis. [" Valck. Phœn. p. 8. Wyttenb. Select. 386. 397. ad Charit. 454. Porson. Or. 26. * Λοχηγὸς, ibid." Schæf. Mss.] Λοχαγία, Præfectura cohortis, ex Aristot. Pol. 6. [Xen. K. 'A. 1, 4, 14. 3, 1, 20.] Λοχαγέω, Ductor sum λόχου, Cohortem duco. Exp. etiam Insidiis struendis sum præfectus, Xen. [K. 'A. 6, 1, 20. 'Aπ. 3, 1, 5. * Ὑπολοχαγὸς, K. 'A. 5, 2, 11.] Λοχηγέω, Ion. pro Λοχαγέω, " Herod. 9, 21. 53. ubi pro λοχηγέων olim λοχηγετέων edebatur." Schw. Mss.] Λοχηγετέω, Ductor sum λόχου. Ex Herod. (9, 53.) Λοχηγετέω λόχου, Sum tribunus cohortis. AT Λοχαγέτης ap. Eur. (Phœn. 981.) Dor. PRO Λοχηγέτης, Cohortis ductor, s. λοχαγὸς, [Æsch. S. c. Th. 42. * " Λοχαγωγὸς, Argum. 4. Pind. N." Wakef. Mss. * " Λοχαγωγία, Schneid. Anab. 37." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπολοχία, ἡ, ad Hesych. 1, 29, 1." Dahler. Mss.] Διλοχία, Duplaris decuria. E Gazæ interpr. [" Musgr. ad Eur. p. 195." Schæf. Mss. * Διλοχίτης, ὁ, Suid.] Ἡμιλοχία, ἡ, Dimidiatus λόχος, i. q. διμοιρία. ET Ἡμιλοχίτης, Qui dimidiato λόχῳ præest, i. q. διμοιρίτης, h. e. ὁ ἄρχων ἡμιλοχίας καὶ διμοιρίας. [" Schol. Lucian. 3, 305." Wakef. Mss.] Κατάλοχος, Cohors, e Thuc. quod suspectum est. Καταλόχεια, Turma, [2 Paralip. 31, 18. al. * Καταλοχία, et Καταλογία.] Ὁμόλοχοι, Qui ejusd. cohortis sunt, iid. qui παραστάται, ut quidem in l. de Vocab. Milit. traditur. Sunt autem viri 64. Πεντέλοχοι ap. Thuc. 5, (72.) est quidam Argivorum ordo, ubi Valla vertit, Quinque cohortes, p. 189. Τῶν τε Ἀργείων τοῖς πρεσβυτέροις, καὶ πεντελόχοις ὠνομασμένοις: [al. divisim πέντε λ.] Πρωτολοχία, Ordo primipilarium, λοχαγῶν, τὸ ᾱ ἐκ τῶν λόχων σύνταγμα, ὃ μίαν εὐθεῖαν τάσσεται ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας διατεῖνον: quod et πρόσωπον, μέτωπον, στόμα, παράταξις, πρωτοστάται, ut docetur in l. de Vocab. Mil. Συλλοχία, ἡ, Plures λόχοι conjuncti. Gal. συλλοχίας ap. Hippocr. exp. ἀθροίσματα, dicens metaph. esse ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς λόχους συνειλεγμένων, ubi proprie accipere videtur pro Cohorte collecta, Militibus in cohortem collectis. [* " Συλλοχίτης, Qui ejusdem manipuli est, Commilito manipularius, Herod. 1, 82." Schw. Mss. Plut. 9, 407. * Ταξίλοχος, Anal. 1, 178.]

Λοχίτης, ὁ, Manipularis, ut exp. ap. Synes. Ep. 44. Καὶ σαυτὸν ἐπίδος τῷ δικαστῇ μετὰ ἀθρόων τῶν λοχιτῶν, Cum multis manipularibus. || Suidæ λοχίτης est ὁ ἐνεδρεύων, Qui insidiatur: Hesychio non solum * ἐνεδρευτὴς, sed etiam βασιλεύς. [Æsch. Ag. 1659. Ch. 766. Soph. Œd. T. 750. " Dioscor. 13. ad Xen. Mem. 1, 2, 58. Ruhnk. p. 222. Toup. Opusc. 2, 75. * Λοχῖτις, Dionys. H. 2, 686. 819. 3,

1448. 1515. Λ. ἐκκλησία, 1710." Schæf. Mss.]

. Λοχίζω, In cohortes dispono, Decurio: [" Herod. 1, 103. Κυαξάρης πρῶτος ἐλόχισε κατὰ τέλεα τοὺς ἐν τῇ Ἀσίῃ. Quem l. spectans Suidas scribit: Ἐλόχισε, perperam vulgo ἐλόχησε, παρὰ Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ εἰς λόχους κατέταξεν." Schw. Mss.] In insidiis colloco, εἰς ἐνέδραν καθίζω, Schol. Thuc. 3, (107.) p. 118. Δείσας μὴ κυκλωθῇ, λοχίζει ἐς ὁδόν τινα κοίλην καὶ λοχμώδη ὁπλίτας. Item, Λοχίζω τὴν ὁδὸν, Insidiis occupo, Bud. ut infra προλοχίζω. [" Videtur respici locus Herodoti 5, 121. sed ibi est ἐλόχησαν, non ἐλόχισαν." Schw. Mss.] Et λοχισθεὶς in VV. LL. Insidiis exceptus. || Λοχίζομαι, In insidiis locatus sum, In insidiis conditus sum et lateo, Bud. || Λοχίζει, ἐπιβουλεύεται, Hes. [" Dionys. H. 1, 207. 265. 351. 573. 2, 914. Herod. 52. Lex. Herod. 174. Heringa Obss. 124. Lennep. ad Phal. 23. Pass., T. 3. p. 352. Bip. (5, 115.)" Schæf. Mss. Agatharchides Athenæi 272.] Λοχισμὸς, Insidiarum collocatio, Insidiatio. Ἐκλοχίζω, E cohorte seligo, Cantici Solom. 5, (11.) Ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων, Electus e millibus veluti e cohortibus. Exp. etiam In cohortes distribuo. [* Ἐλλοχίζω, Eur. Bacch. 720.] Καταλοχίζω, Decurio, Centurio, In decurias s. cohortes distribuo, εἰς λόχους καταμερίζω τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ, ut exp. in l. de Vocab. Castrensibus. Bud. reddit Decurio, In classes distribuo, εἰς λόχους διανέμω, citans e Plut. Lycurgo (16.) Πάντας εὐθὺς ἑπταετεῖς γενομένους παραλαμβάνων εἰς ἀγέλας κατελόχιζε. Similiter quod Cic. dicit Decuriare, ipse Bud. Græce reddit καταλοχίζειν. Volunt etiam poni pro συγκροτεῖν et συνιστάναι, Factiose cogere, Cic. Non rursus improbos decuriabit? [" Diod. S. 2, 309. ad Lucian. 2, 40." Schæf. Mss. J. Poll. 1, 173. καταλοχίσαι, ubi al. Καταλοχῆσαι, a * Καταλοχέω.] Καταλοχισμὸς, ὁ, Distributio in cohortes, Decuriatio, Lucian. (2, 40.) Ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ᾔδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων ἢ κ. ὀνόματα. [Plut. Cic. 15. * Ἐγκαταλοχίζω, 2 Par. 31, 18. * " Παραλοχίζω, Dionys. Antiq. 1, 79. sed leg. προλ." Schn. Lex.] Προλοχίζω, Insidiis præoccupo, Thucyd. 3, (110.) p. 118. post locum in Λοχίζω citatum, Καὶ πέμπει εὐθὺς τοῦ στρατοῦ μέρος τι τὰς ὁδοὺς προλοχιοῦντας, καὶ τὰ καρτερὰ προκαταληψομένους. Sic Plut. (Sert. 13.) Προλοχίσας τὴν ὁδὸν, Cum prior insidiis occupasset. Rursum Thuc. 2, (81.) Προλοχίζουσι τὰ περὶ τὴν πόλιν ἐνέδραις, Præoccupant insidiis. Idem dicit προλελοχισμένας ἐνέδρας, Insidias quæ prius ab aliis collocatæ sunt, l. 3. Ἐσπίπτοντες ἔς τε χαράδρας καὶ τὰς προλελοχισμένας ἐνέδρας διεφθείροντο. [Heliod. Æth. 6. p. 289.] Συλλοχίζω, Concenturio, In decurias colligo, Plut. (Rom. 8.) Συλλελοχισμένους [—νην] εἰς ἑκατοστύας, ubi etiam accipi posset pro καταλελοχισμένους, In centurias dispertitos, distributos: [9, 50.] Συλλοχισμὸς, ὁ, in l. de Vocab. Castrensibus esse dicitur ὅταν τῷ ἁ λόχῳ ἕτερος λόχος ἐπιτεθῇ, ὥστε λοχαγὸν λοχαγῷ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ, καὶ τοὺς μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις παρίστασθαι. Λοχάω, Insidior, Insidias pono, Il. Σ. (520.) Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, Ἐν ποταμῷ—ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ, Opp. K. 3, (453.) μή μιν θηρήτορες ἄνδρες Ἀμφὶ θύρῃ λοχόωντες ὑπὸ βροχίδεσσιν ἄγωνται, Circum januam insidiantes, Lucian. (3, 138.) Ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς πόθεν τοξεύων, Plut. (9, 92.) Τότε δὴ συνδραμόντες πάντες οἱ λοχῶντες, ἐκείνῳ συνελάμβανον αὐτὴν, Qui in insidiis erant dispositi. Thuc. 1. Λοχήσας πρὸς τῇ πόλει πολλοὺς διέφθειρε, Locatis insidiis ad urbem. Interdum cum accus. construitur pro Insidiis peto, capto, Od. O. (28.) Μνηστήρων σ' ἐπίτηδες ἀριστῆες λοχόωσιν Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης,—Ἱέμενοι κτεῖναι. Sic Π. (369.) ipsi proci, Τηλέμαχον λοχόωντες, ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες Αὐτόν. Et ex Herod. (7, 138.) Ἐλόχησεν [—σαν] τὰς γυναῖκας, Uxoribus insidias tetendit: [" mulieribus insidiati sunt. Et 5, 121. Ἐλόχησαν τὴν ὁδὸν, Insidias in itinere locarunt." Schw. Mss.] Plut., Ὑπ' ἐκείνοις λόφοις πανστρατιᾷ Πάρθοι λοχῶσιν ὑμᾶς. Et λοχῶμαι, Insidiis petor. Bud.; In insidiis locatus sum, conditus sum, lateo, per metaph. Phalaris Atheniensibus, de tauro æneo loquens et Perillo, Καὶ σφόδρα ὑμῖν τὸ

A θέαμα τυραννικὸν κατεφάνη, χρῆμα κόσμου ἄξιον· οὐ γάρ πω τὸν ἐν αὐτῷ λελοχημένον ἐπεδέδεικτο μόρον: Nondum sævum illud genus mortis intus latens ostenderat, Bud. Λοχῶμαι active quoque capitur pro λοχῶ, Insidiis peto et capto, Od. Δ. (388.) Τὸν γ' εἴπως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι, Per insidias capere. Sic Apoll. Rh. 2, (967.) Μεγαλίππην Ἥρως Ἡρακλέης ἐλοχήσατο, Ex insidiis cepit. [" Musgr. Ion. 1406. Thom. M. 176. Jacobs. Anth. 7, 91. ad Paus. 320. Villois. ad Long. 184. 263. Dionys. H. 1, 206. 208. 573. 2, 914. 3, 1794. 4, 2215. Heyn. Hom. 7, 802. Mœr. 105. Timæi Lex. 65. Wessel. Diss. Herod. 84. ad Herod. 436. Lennep. ad Phal. 23. Valck. ad Bion. 335. Valck. Callim. 115. Miro sensu dicitur in Epigraphe Od. Δ., videtur esse i. q. ξενίζω." Schæf. Mss.] Λοχάζω pro eod.: unde λοχάζει ap. Hes. ἐνεδρεύει. [" Even. 16." Schæf. Mss.] Λόχησις, Insidiarum collocatio, Insidiæ, ἡ ἐνέδρα, Suid. [* Λοχητικὸς, Adamant. Phys. 2, 1. p. 371.] Ἐλλοχάω, In insidiis lateo, Insidior,
B Delitesco, Bud. 880. e Philone de Mundo. Item transitive pro In insidiis latens peto, Plato Symp. Οὕτως ἐλλοχῶν αὖ με ἐνταῦθα κατέκεισο. Item in pass. ap. Alciphr. in Epist. Menandri, de Nilo, Ἀποτεθηρίωται, καὶ οὐκ ἔστι προσελθεῖν αὐτοῦ ταῖς δίναις ἐλλοχωμένον τοσούτοις κακοῖς, In quo tot monstra insidiosa latent, Bud. ibid. [" Ælian. H. A. 6, 4." Boiss. Mss. * " Καταλοχάω, Insidior, Theod. 4, 397." Wakef. Mss. * " Προλοχάω, Anna C. 139." Elberling. Mss. * Συλλοχάω, 1 Macc. 4, 28.]

Λοχιάδες, Hesychio αἱ ὕλαι, Sylvæ, fortassis quoniam insidiis collocandis sylvæ et saltus aptissimi sint.

[* " Λοχὰς, Callim. 1, 495. Valck. 292. Jacobs. Anth. 11, 137." Schæf. Mss.]

[* Λοχάδην, Nicander Θ. 125.]

[* " Λοχώδης, Heringa Obss. 124." Schæf. Mss.]

Λόχμη, ἡ, Insidiæ, ἐνέδρα, ἐπιβουλὴ, Hes. || Sed ita vocatur potius Locus insidiis aptus, arboribus densus, aut arbustis s. virgultis, Frutices densi, Fru-
C ticum densitas: unde ab Eod. exp., σύμφυτος τόπος ἢ κρύφιος δασεῖαν ὕλην ἔχων ὥστε ἐλλοχῆσαι. In qua signif. frequentissimum est, Od. T. (439.) Ἔνθα δ' ἄρ ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς, Herodian. 8, (1, 2.) Προὔπεμψε σκοποὺς τοὺς ἐρευνήσοντας μή τινες ἐνέδραι ἐν κοιλάσιν ὀρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι ὦσιν, In convallibus ac densissimis sylvis, Polit.: Plut. (8, 183.) Χώραν ἰδὼν λόχμης ἔμπλεων δασείας, καὶ φυτῶν ἀγρίων, καὶ θηρία πολλά: (7, 564.) Λυσάνδρου λίθινος, ἀνδριὰς ἐξήνθησεν ἀγρίαν λόχμην καὶ πόαν. Item Aristoph. (Ἐκκλ. 61.) ἔχω τὰς μασχάλας λόχμης δασυτέρας: (Λ. 800.) λόχμην φορεῖς, de quodam multis pilis densam cutem habente. [" Thom. M. 572. Wakef. Georg. 47. Longus p. 3. Villois." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 13, 14.]

Λοχμαία μοῦσα, Musa sylvestris, E frutetis et virgultis resonans, Aristoph. (Ὄρν. 737.) de avium cantu et modulis, quoniam ἐγκεκρυμμέναι ἐν ταῖς λόχμαις φωνεῖν εἰώθασι, teste Didymo.

Λόχμιος, Arbusta et fruteta frequentans, Syl-
D vestris, Densus, Densis pilis obsitus, δασὺς, Suid. exp. in Epigr. Λόχμιον, ὑλοβάταν. [" Jacobs. Anth. 11, 72. ad Lucian. 3, 595. Wakef. S. Cr. 2, 145." Schæf. Mss.]

Λοχμώδης, ὁ, ἡ, Arbustis et virgultis condensus, Fruticosus: cujus exemplum e Thuc. habes in Λοχμίζω, ubi Schol. exp. δασύς. Theophr. H. Pl. 4, (8, 1.) κύπειρον, σχοῖνον, βούτομον, κάλαμον, vocat λοχμώδη: unde Plin. 16, 36. Arundo enim omnis ex una stirpe numerosa. Et quod idem Theophr. ejusd. libri c. 12. dixerat de calamo donace, ipsum esse λοχμωδέστατον, idem Plin. l. c. ita interpr., Fruticosissimus est, qui vocatur Donax. Sed annotatur, plantam, nisi e suo corpore fruticescat, λοχμώδη non dici, quamvis sit similium multitudine conferta et stipata: cum Theophr. (H. Pl. 4, 11, 13.) de calamis ἐπιγείοις, pro quo perperam ap. Plin. Elegia, dicat, Φύονται δ' ἐξ ἑνὸς πυθμένος πολλοὶ καὶ οὐ λοχμώδεις, Juxta terram fruticis modo se spargunt. [" Heringa Obss. 124." Schæf. Mss.]

Λοχμόομαι ET Ἀπολοχμόομαι, Frutico, Fruticor, Fruticesco, Densis fruticibus sylvesco, Theophr. H. Pl. (6, 6, 6.) de rosa, Ἐπιτεμνομένη δὲ βέλτιον φέρει τὸ ἄνθος· ἐωμένη γὰρ ἐξαύξεται καὶ ἀπολοχμοῦται. Cic. Itaque quam fruticetur vides, Plin. Ut e trunco fruticet, Colum. Ex uno semine plurimis culmis fruticavit, Plin. Celeriter fruticescunt. " Ἐκλοχμοῦ- " σθαι, Sylvescere, Theophr. C. Pl. 3," [19, 1.]

AT VERO Λοχὸς, ἡ λοχεύουσα, Gravida, Diosc. [" Mœr. 247. et n., ad Charit. 228. 769." Schæf. Mss. * Λόχος, Partus, Æsch. Ag. 140. Suppl. 691. " Ad Hesych. 2, 501, 13." Dahler. Mss.] Ἄλοχος, Platoni (Theæt. 6.) ἡ στερίφη, Sterilis, Bud. Itidem a λέγομαι, s. λέχος, ut superius λόχος. Vide Λοχεία. [Simul genitus, Athen. 608. Sensum perquam obvium, quo ponitur pro Uxore, mirum est a Stephano præteriri. " Ad Charit. 504. Wakef. Ion. 464. Toup. Opusc. 2, 167. ad Thom. M. 86. Brunck. Œd. T. 1102. Musgr. Andr. 1038. Wolf. Proleg. 132. Virgo, quæ nondum peperit, Heind. ad Plat. Theæt. 305. Ἄ. θέσθαι, θεῖναι, Kuster. V. M. 34. Ἄ. ἄγεσθαι, 37." Schæf. Mss. * " Ἀριστόλοχος, Theod. Prodr. Amaranth. 458." Elberling. Mss.] " Εὔλοχος, Ἄρτεμις ab Eur. (Hipp. 166.) dicitur " quoniam parturientibus opem ferre ac facere cre- " debatur." [Ὠκυλοχὴς, et fem. * Ὠκυλόχεια, Orph. H. in Dian. 8. in Natur. 19.]

Λοχαῖος, Reclinatus, Decumbens, κλινόμενος, Hes. || Λ. δίφροι, Sellæ in quibus parturientes reclinantur, seu, ut Suid. exp., οἷς πρὸς τὸ τεκεῖν ὀψὲ χρῶνται αἱ γυναῖκες. || Λοχαίη σχῖνος, Lentiscus densa, ut vel locatas sub ea insidias occulere queat. E Theone Schol. Arati. Sic accipi posse tradunt ap. Theophr. quoque C. Pl. 3, 26. Τὰ γὰρ νότια, καὶ ὅταν εὐδία, ταχὺ ἀναδίδωσι καὶ ποιοῦσι λοχαίαν καὶ πρὸς τούτοις ἐρυσιβώδη: addunt tamen, posse legi et λεχαίαν, Herbosam, s. λεχεποίην, secundum Hom.: sicut c. 29. legitur, Ἂν γὰρ εὐδίαι καὶ τὰ νότια ἐνισχύωσι, λεχαίους ποιοῦσιν ὡς ἐπιπολὺ καὶ ἐρυσιβώδεις. || Λοχαῖος, Hesychio est etiam εὔσιτος, ἀπὸ τοῦ εὐτροφεῖν: qua signif. exp. etiam λοχία. [" Jacobs. Anth. 10, 300." Schæf. Mss. Artemid. 5, 74. Arat. D. 325. Λοχαῖος σῖτος, Phot. ὁ βαθύς· ἢ ὁ δι' ἐπομβρίαν κεκλημένος.]

Λόχιος, Ad partum pertinens, s. Ad puerperium. Apud Nonn. λοχίῳ περιτέμνετε φῶτα σιδήρῳ, Ferro quo a partu præputium circumciditur. Apud Eund. (Jo. 123, 15.) ἠὼς λοχίη, Dies puerperii s. puerpera. Et Λοχία Ἄρτεμις, Quæ in partu invocatur, [Eur. Suppl. 958.] infra in Λοχεία. Item λ. ἔλαφος, Cerva parturiens, fœta. Opp. K. 3, (292.) ποτὲ δ' αὖθις ὁρᾶσθαι Θηλυτέρην νύμφην λοχίην καὶ μητέρα κεδνήν. || Λοχία, μαῖα, Obstetrix, Hes. || Idem λοχίαν exp. τὴν εὐτραφῆ γῆν καὶ ἁδροὺς στάχυας ἢ καρποὺς φέρουσαν. || Idem λοχία videtur accipere pro κρυφαία. [" Wakef. S. Cr. 2, 117. Markl. Suppl. 958. Iph. p. 105. 252. Musgr. Iph. T. 1096. El. 656. Jacobs. Anim. 106. 194. Nicias 3. Antip. Sid. 85." Schæf. Mss.] AT Λόχια, τὰ, Purgamenta post partum in locis muliebribus relicta, i. e. Secundæ. Diosc. de aristolochia clematitide, Καὶ τὰ ἐν μήτρᾳ συνιστάμενα πάντα λόχια καὶ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα ἐκβάλλει, ποθεῖσα μετὰ πεπέρεως καὶ σμύρνης: Plin. 26, 15. Plurimis modis aristolochia prodest; nam et menses et secundas ciet, et emortuos partus extrahit, myrrha et pipere additis pota. Et ex Aristot. H. A. 6. Λοχίων καθαρωτάτη, Purgamentis maxime vacans. Qua signif. et λοχεῖα scriptum reperitur. [" Jacobs. Anim. 193. Antiphil. 40. Philipp. 34." Schæf. Mss.]

Λοχεύω, Pario, Parturio: Λοχεύει ἡ γυνή, Enititur ad partum. Bud. Et λοχεύομαι, Partu edor, Phocyl. (164.) τέκε δ' ἔμπαλιν ὡς ἐλοχεύθης, Gigne tu ut genitus es. Accipitur etiam active pro λοχεύω, Pario, Fœtus edo, Aristot. H. A. 9. Λοχεύεται δὲ διὰ βίου· ἄρχεται γὰρ τετράμηνος. Plut. in Cic. (2.) p. 275. Τεχθῆναι δὲ ἀνωδύνως καὶ ἀπόνως λοχευθείσης αὐτοῦ τῆς μητρός. Bud. || Λοχεύοντες, ἐνεδρεύοντες, Hes. [Eur. Ion. 948. " Wakef. 939. Trach. 733. Tymnes 6. Epigr. adesp. 487. 524. Heindorf. ad Plat. Theæt. 305. Diod. S. 1, 341. Gesner. Ind. Orph. vv. Ἐλ., Ruhnk. Ep. Cr. 176. Wyttenb. Select. 278." Schæf.

A Mss. " Λοχεύομαι, Delitesco, Aristoph. Eip. 1014." Seager. Mss. Apoll. Rh. 1, 762.] Λόχευμα, τὸ, Fœtus, Partus, h. e., Quod pariendo editum est, τὸ γέννημα, Eur. Phœn. (810.) λόχευμ' Ἰοκάστης, de Œdipo, quem enixa erat: [Or. 998.] Λοχεύτρια, Puerpera, Parens. Suid., Ἡ τῶν ψευδῶν λοχεύτρια ποίησις. || Obstetrix, μαῖα, ὀμφαλοτόμος, Schol. Il. Π. (187.) μογοστόκος εἰλείθυια. " Ἀλόχευτος, Partu non edi- " tus, Ingenitus: ἀγέννητος, Suidæ et Hes. ut ἐξ " ἀσπόρου, ἐξ ἀλοχεύτου προελθὼν, Suid." [Coluth. 180.] Ἀρτιλόχευτος, Recens partu editus, Nuper editus, Epigr. [Anal. 5, 217.] Αὐτολόχευτος, Per se genitus. [" Nonn. D. 4, 427." Wakef. Mss.] Λοχεία, ἡ, Partus, Partio, Puerperium, Aristot. de columbis, Ἐὰν δὲ ἡ θήλεια ἀπομαλακίζηται πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς νεοττίας, διὰ τὴν λοχείαν, ὁ ἄρρην τύπτει, Plut. (7, 72.) de Diana, Ἣν ταῖς λοχείαις καὶ ταῖς ὠδῖσιν αἱ γυναῖκες ἐπικαλοῦνται: sicut Cic. Ut ap. Græcos Dianam, eamque luciferam, sic ap. nostros Junonem Lucinam in pariendo invocant. Idem (7, B 139.) Λουκίναν Ἥραν καλοῦσιν, οἷον φαεινὴν ἢ φωτίζουσαν, καὶ νομίζουσιν ἐν ταῖς λοχείαις καὶ ὠδῖσι βοηθεῖν, ὥσπερ καὶ τὴν σελήνην: (6, 139.) Ὄρνισι τὰς ὑπηνεμίους λ. καὶ ὠδῖνας ἀτελῶν τινων καὶ ἀψύχων ὑπολημμάτων ἀρχὰς λέγουσιν. εἶναι, ubi possis etiam reddere Nixus, ut Gell. Laboriosi nixus, Virg. haud fœtus nixibus edunt. || Λοχεία Polluci est ἡ τοῦ τεκεῖν ἐπιμέλεια: quomodo capi potest in Plat. Ἡ Ἄρτεμις ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχε. || Accipitur etiam pro λόχευμα, pro Fœtu nixu edito, Epigr. in Niobem, Ἃς, ἐπὶ γᾶς ἔτρωσε δυωδεκάπαιδα λοχείαν Ἄρτι τὰ μὲν Φοίβου τόξα, τὰ δ' Ἀρτέμιδος. [" Diod. S. 1, 341. ad Charit. 752. Musgr. Iph. T. 206. Jacobs. Anim. 194. Anth. 10, 404. Theodorid. 7. Heind. ad Plat. Theæt. 305. * Λοχία, Wakef. S. Cr. 2, 117. ad Diod. S. 1, 341. Musgr. Ion. 453." Schæf. Mss. Hesychio μαῖα, Gl. Puerperium.] UNDE Ἀριστολόχεια SIVE Ἀριστολοχία, Aristolochia herba, dicta ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἄριστα βοηθεῖν ταῖς λοχείαις, Diosc. 3, 4. tres ejus species enumerans, στρογγύλην, μακρὰν, et C κληματῖτιδα. Idem et Plin. tradit 25, 8. Inter nobilissimas aristolochiæ nomen dedisse gravidæ videntur, quoniam esset ἀρίστη λοχούσαις. Nostri Malum Terræ vocant, et quatuor genera ejus servant. Quartum autem ejus genus ei EST Πιστολοχία, fortassis quia ad partus ejus efficacia probata sit. Apud Diosc. scribitur ἀριστολοχία, ap. Nicandr. ἀριστολόχεια, quæ scriptura ad etymon magis accedit. Λοχεῖος, i. q. λόχιος, ut Λοχεία Ἄρτεμις, Plut. Symp. 3. fin., cum dixisset lunam credi πρὸς εὐτοκίαν συνεργεῖν, Ὅθεν οἶμαι καὶ τὴν Ἄρτεμιν Λ. καὶ εἰλείθυιαν, οὐκ οὖσαν ἑτέραν ἢ τὴν σελήνην, ὠνομάσθαι: ut Horat. Carm. Secul. Rite maturos aperire partus Lenis Ilithyia tuere matres: Sive tu Lucina probas vocari Seu genialis. Supra Λοχία Ἄρτεμις. [" Markl. Iph. p. 252. Musgr. Iph. T. 1096. Λ. Ἄρτεμις, Markl. Suppl. 958. ad Diod. S. 1, 389." Schæf. Mss.] AT Λοχεῖα, ut et λόχια, dicuntur Purgamenta in utero post partum relicta, quales sunt secundæ, Aristot. || Eur. Iph. T. (1241.) pro Loco natali accipit, ubi D quis partu s. nixu editus est, φέρει νιν ἀπὸ δειράδος εἰναλίας λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσα, i. e. Delum, ubi ἐλοχεύθη. [" Musgr. El. 656. Jacobs. Anim. 193." Schæf. Mss.] Ἐκλοχεύω, Partu edo, Enitor, J. Poll. [Anal. 1, 166. Orph. Arg. 43. 251. * " Ἐκλόχευμα, Suid. v. Πολύευκτος." Boiss. Mss.] Λοχετέω pro eod.; nam synonyma ei sunt, λοχετεῖν, λοχεύειν, ἐκλοχεύειν.

Λοχίζω, i. q. λοχεύω: unde λοχισθὲν, γεννηθὲν, σφαγὲν, Hes.

Λοχιᾷ, γεννᾷ, αὔξει, Hes.

" ΛΥΓΗ, ἡ, Obscuritas, Tenebræ: σκοτία, Su- " idæ et Scholiastæ Hom." [" Musgr. Iph. T. 194. Boeckh. in Plat. Min. 148. Ruhnk. Ep. Cr. 180. ad Mœr. 163. ad Timæi Lex. 117. 176. Toup. Opusc. 1, 259. Λύγα, ad Timæi Lex. 176." Schæf. Mss.] " UNDE Λυγαῖος, Obscurus, Tenebro- " sus: ut Hes. quoque λυγαίαν exp. σκοτεινὴν, συν- " νεφῆ, ἀφανῆ, Tenebricam, Nubibus tectam, Obscu-

ram : item δόλιον, Dolosam." [" Toup. Opusc. A 1, 259. in Schol. Theocr. ad Charit. 257. Wakef. Alc. 438. Jacobs. Anim. 64. Brunck. Soph. 3, 442." Schæf. Mss. Eur. Iph. T. 110. Lycophr. 351. 973. ἐσθής.] " Λυγαίως, idem Hes. et Suid. exp. σκοτεινῶς, ἀφανῶς, et λεληθότως, Obscure, Latenter. Utitur autem adjectivo λυγαῖος Apoll. Rh. 2, (1120.) μετ' ἠιόνας βάλε νήσου Νύχθ' ὑπὸ λυγαίην. Ubi Schol. quoque exp. σκοτεινὴν, afferens et hoc exemplum e Soph. Polyxena, Ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους. Hincque τὸν ἐνιαυτὸν dici λυκάβαντα quasi λυγάβαντα, quoniam μετὰ λυγῆς βαίνει : quin et ἀμφιλύκην hinc dici ac λυκόφως, quasi ἀμφιλύγην et λυγόφως : ipsum vero λύγη s. λυγὴ, utroque enim modo ap. eum scriptum est, dici ἀπὸ τοῦ λύγου τοῦ φυτοῦ, quoniam id μέλαν est, Nigrum. Infra ἠλύγη et ἠλυγὴ, pro hoc λύγη et λυγή." [* Λύγιος, Obscurus, Manetho 5, 249.] " Ἐπιλύγαιον, Obscurum, Tenebrosum, Nubilosum : ἐπινέφελον, σκοτεινὸν, Hes. Scribitur tamen ἐπηλυγάζω, ab ἠλύγη." [" Ad Timæi Lex. 119. * Λυγάζω, 118. * Ἐπιλυγάζομαι, B * Ἐπιλυγίζομαι, ibid. Boeckh. in Plat. Min. 148. ad Mœr. 163." Schæf. Mss. Ἐπιλυγάζεθαι, Gl. Obnubilare. * " Ἐπιλυγισμὸς, ad Timæi Lex. 119." Schæf. Mss. * " Ὑπολυγίζομαι, Obumbror, Etym. M. 571, 24." Wakef. Mss.]

" Ἠλύγη, Umbra : Hesychio σκιὰ et σκότος : ap. quem oxytonωs scriptum est ἠλυγή. Itidem Erotian. ap. Atticos ἠλύγην dici tradit τὴν σκιάν. Suid. vero exp. τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, Tenebræ nocturnæ, afferens ex Aristoph. Ἀ. (684.) ὁρῶντες οὐδὲν εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην. Ubi Schol. quoque exp. σκιὰν et σκότος, omisso genit. τῆς νυκτός. Eust. idem esse dicit quod λύγη, i. e. σκέπη vel σκιά." [" Ad Timæi Lex. 119. 176. Musgr. Cycl. 676. Markl. Suppl. 564. Boeckh. in Plat. Min. 148." Schæf. Mss.] " Ἠλυγαῖος, Umbrosus, Opacus : ap. Suid. Affert enim fem. ἠλυγαία, licet non exponat." [* Ἐπηλυγαῖος, Anecd. Bekkeri p. 243.] " Sunt inde et duo VERBA, Ἠλυγάζω ET Ἠλυγίζω, significantia Obumbro, Obtenebro, Umbra Tene- C brisve circumfundo et occulo. A quorum posteriore est partic. ἠλυγισμένος, quod Hes. exp. ἐπεσκιασμένος, κεκρυμμένος, Aristoph. Schol. ἐσκοτισμένος." [" Ad Timæi Lex. 119. Musgr. Cycl. 676." Schæf. Mss.] " Ab Eod. est VERBALE Ἠλυγισμὸς, Obumbratio, Obtenebratio. Apud Hes. est compos. ἐπηλυγισμὸς, quod exp. itidem ἐπισκιασμός : a verbo ἐπηλυγίζω, quod et ἐπηλυγάζω dicitur. Apud eund. Hes. reperio, Ἠλύγων, ὀρέων ἐν σκότῳ κατεχομένων." [Ἤλυξ, Draco p. 28. * " Ἐπήλυξ, * Ἐπήλυγον, * Ἐπηλυγὰς, Musgr. Cycl. 676." Schæf. Mss.] " Ὠλυγίων, Hesychio σκοτεινῶν, quod et λυγαίων, necnon μεγάλων, μακρῶν : et ὀξέων, κακῶν."

" Ἐπηλυγάζω, ab ἠλύγη sive ἠλυγὴ, significante σκιὰ et τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, Obumbro s. Inumbro, Veluti umbraculo tego vel obtego : Suidæ ὀλίγον φαίνω, σκοτάζω : qui et ἐπηλυγάζοντες exp. καλύπτοντες, σκεπάζοντες, in h. l. cujus Auctorem non nominat, Οἱ δ' οὖν περὶ πλείστου τιθέμενοι τὰ τοῦ φοίνικος, καλλύνοντες ἄρα τὸ κακὸν αὐτοῦ καὶ ἐπηλυγάζοντες, D ἄλλως φασὶ τοῦτο γενέσθαι. Frequentior est usus vocis passivæ, in signif. act. Cujus hoc exemplum affert idem Suid. de Pherecyde, Ἐπηλυγασάμενος θοιμάτιον, Χρῷ δῆλον, ἔφη· καὶ δακτύλῳ τὴν νόσον ἐδείκνυε. Ubi ἐπηλυγασάμενος θοιμάτιον significat Veste corpori, velut umbraculo, prætenta : i. e. Tecto veste corpore. Diog. L. dicit διαβαλόντα τῆς θύρας τὸν δακτύλιον dixisse Χρωτὶ δῆλα : janua sc. ceu umbraculo usum ad regendum et occulendum corpus. Ita et Aristot. utitur. H. A. 6. de perdicibus et coturnicibus, Τίκτουσιν οὐκ ἐν νεοττείαις, ἀλλ' ἐν τῇ γῇ, ἐπηλυγαζόμενα ὕλην. Itidemque 9. de iisd., Ὅταν ποιήσωνται ἐν τῷ λείῳ κονίστραν, ἐπηλυγασάμενοι ἄκανθάν τινα καὶ ὕλην, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα καὶ τοὺς ἀετοὺς ἀλεώρας, ἐνταῦθα τίκτουσι : i. e., E spinis et congesta materia sibi facto umbraculo et præsidio adversus aves prædones. Plin. 10, 33. Perdices, inquit, spina et frutice sic muniunt receptaculum ut contra feras abunde vallentur. Utitur et Thuc. hoc verbo, 6, (36.) p. 210. Ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸν σφέτερον ἐπηλυγάζωνται : quod Schol. exp. ἐπικρύπτωνται, Erotian. συσκιάζωνται : qui etiam addit, ἠλύγην ab Atticis vocari τὴν σκιάν. Sed et Synes. utitur in Epist. ad fratrem, Δόγματα δὲ, inquit, οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ στασιάσει μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη, Quod de veritate sentio, non occulam verborum involucris, sed in apertum proferam. Bud." [" Toup. Opusc. 2, 111. Musgr. Cycl. 676. ad Mœr. 163. ad Timæi Lex. 117. ad Marcell. de V. Thuc. p. 8. Heindorf. ad Plat. Lys. 14. Boeckh. in Min. 148. Crus. ad Sueton. 2, 139." Schæf. Mss.] " Ab ead. origine, inquit idem Bud., fit VERBUM Ἐπηλυγίζομαι, idem cum ἐπηλυγάζομαι significans, quo Aristot. rursum usus est de Gener. Anim. 5. hoc modo, Ὁ γὰρ αὐτὸς, ἐπηλυγισάμενος τὴν χεῖρα, ἢ δι' αὐλοῦ βλέπων, τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῶν χρωμάτων, ὄψεται δὲ πόῤῥωθεν, Idem enim homo manu oculis præumbrante, aut per oblongam fistulam cernens, etsi longius aut e longinquo magis videbit, non tamen aut melius aut secus colorum differentiam dijudicabit. Idem, Τοῖς ἐπηλυγιζομένοις πρὸ τῶν ὀμμάτων. Et H. A. 9. Τὸ δὲ συμμετρότερον ἀράχνιον, ἄνωθεν κρεμάμενον τηρεῖ, ἐπηλυγισάμενον τοῦ ἀραχνίου ὀπὴν μικρὰν, Pro umbraculo opaco foramen sibi contexens ex aranea sua. At Plin. 11, 24. Majores, inquit, aranei, in terra cavernis exigua vestibula præpandunt." [Hippocr. 658. Ἐπιλυγίζονται τὰ ἐπιμήνια; i. e. κρύπτονται.]

" ΛΥΓΡΟΣ, dictum putatur quasi λίαν ὑγρος, Nimium humidus, Præhumidus : cum potius significet Gravis, Difficilis, vel Funestus, Tristis, Exitiosus : ut cum Hom. dicit λυγρὸν γῆρας, Od. Ω. (248.) : et Hesiod. λυγρὴ ἔχιδνα, Θ. (301.) Rursum Il. T. (49.) ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. Et Od. Δ. (292.) τά γ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Hesiod. Ἔργ. (1, 260.) dicit etiam, οἳ λυγρὰ νοεῦντες Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας. Itemque Θ. (313.) ὕδρην λύγρ' εἰδυῖαν : ut et Od. Λ. (431.) ἣ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα. Exp. non solum Funestus, Tristis, sed etiam Miserabilis, s. Misero conveniens : cum idem Hom. Od. P. (203.) dicit, λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἔστο. Et Π. (457.) Λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροΐ." [" Valck. Phœn. p. 486. Markl. Iph. T. 690. Musgr. Tro. 344. Wakef. Alc. 377. Jacobs. Anth. 7, 251. Lobeck. Aj. p. 258. Heyn. Hom. 6, 390. Ignavus, de milite, ibid. et 411." Schæf. Mss. Dionys. P. 602.] " Λυγρῶς, Graviter, χαλεπῶς." [* Ἐπίλυγρος, Manetho 2, 464. si lectio sana.]

" Λευγαλέος, ab Hes. et Eust. exp. ὀλεθριώδης, Perniciosus: ab Hes. etiam χαλεπὸς, δεινὸς, Difficilis, Gravis : necnon κακὸς, Malus. Apoll. Rh. (1, 295.) Μή μοι λευγαλέας ἐνιβάλλεο, μῆτερ, ἀνίας. Il. Y. (109.) μὴ δέ σε πάμπαν λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειαῖς : I. (119.) Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας, Ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, Atroci s. Pernicioso animo : ut et Schol. exp. φρεσὶ δειναῖς, ὀλεθρίαις. Sic alibi λευγαλέον θάνατον dicit. Exp. ab Hes. etiam οἰκτρὸς, Miserabilis : ut pro Miser, Ærumnosus, Calamitosus Hom. quoque utitur Od. Π. (273.) Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι. Accipiunt et pro Invalidus, ἀσθενὴς, ap. Eund. Od. B. (61.) Λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα." [" Gesner. Ind. Orph., Eichst. Quæst. 74. Wolf. ad Hesiod. 115. ad Od. B. 61. ad Charit. 523. Macedonius 35. Heyn. Hom. 5, 548. 6, 387. 496. 8, 32. 50. 168." Schæf. Mss. " Λευγαλέα, διάβροχος, οὕτω Σοφοκλῆς, Phot. Lex. Λευγαλέον, τὸ ὑγρὸν, Σοφ. Μύρῳ λευγαλέῳ, Etym. M." Brunck. Lex. Soph.] " Καταλευγαλέα, Hesychio κάθυγρος, Humida." [Cf. Λυγρὸς, quasi λίαν ὑγρός.] " Λευγαλέως, Graviter, Acerbe. Apoll. Rh. 2, (129.) Λευγαλέως — ἐφόβησαν. Hom. pro Tristi animo, Non sine tristitia et gravi acerboque dolore : Il. N. (723.) Ἔνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον." [" Heyn. Hom. 5, 548. 6, 496." Schæf. Mss. " Λύγος, (i. q. λύγη,) λυγερὸς, λυγρός : λεῦγος, λευγαλέος." Schn. Lex.]

‘ΛΥΓΞ, κὸς, ὁ, ἡ, Lynx: Fera quadrupes, de qua
" multa Aristot. Plin. ac Opp. K. 2. (3, 85.) Macu-
" losum et varium est: unde ap. Eur. βαλιαὶ λύγκες."
[" Jacobs. Anth. 12, 378." Schæf. Mss.] " Præditum
" et acerrimo visu: UNDE Λυγκικὸν βλέπειν ap. Hom.
" in Batrachomyom. pro Acutissimis oculis," [imo
ap. Theod. Prodr. in *Galeomyomachia v. 32.:
*Λυγκίον, Catulus lyncis, Athen. 201.] " QUIN ET
" Λυγκεὺς hinc quidam dictus est ob insignem et
" lynceam visus aciem: adeo ut et διὰ δρυὸς ὁρῴη.
" Inde Proverb. Aristoph. Πλ. 210.) Βλέποντ' ἀπο-
" δείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως. Et ap. Suid. Λυγ-
" κέως ὀξυωπέστερον βλέπεις, Lynceo acutius cernis.
" Adjective Cic. Quis est tam lynceus qui in tantis
" tenebris nihil offendat? et Horat. lynceis Contem-
" plari oculis." [" T. H. ad Plutum p. 69. ad Lucian.
Dial. 106. ad 1. p. 389. Aristoph. Fr. 242. *Λύγ-
κειος, Jacobs. Anth. 8, 149. *Λυγκήϊος, Brunck.
Apoll. Rh. p. 11. *Λυγκιστὴς, ad Diod. S. 2, 183."
Schæf. Mss.] " Rursum ab animante illo lynce
" DICTUM Λυγκούριον, Lyncurium: i. e. quod a
" nonnullis vocatur ἤλεκτρον, Electrum, teste Diosc.
" 2, 100. ubi etymon his verbis exponit, Τὸ δὲ τῆς
" λυγκὸς οὖρον, ὃ δὴ λυγκούριον καλεῖται, ἅμα τῷ ἐξου-
" ρηθῆναι λιθοῦσθαι πεπίστευται, Lyncis urina, quæ
" lyncurium vocatur, simulac excernitur, in lapidem
" concrescere credita est. Sic Plin. 8, 38. Lyncum
" humor ita redditus ubi gignuntur, glaciatur, are-
" scitque in gemmas carbunculis similes, et igneo
" colore fulgentes, Lyncurium vocatas: atque ob id
" succino a plerisque ita generari credito. Novere
" hoc sciuntque lynces, et invidentes urinam terra
" operiunt, eoque celerius solidatur illa. Idem 37, 2.
" de electro, Philemon, fossile esse, et in Scythia
" erui duobus locis: candidum atque cerei coloris,
" quod vocaretur electrum: in alio l. fulvum, quod
" appellaretur Sualternicum. Demostratus Lyncurion
" id vocat, et fieri ex urina lyncum bestiarum: e
" maribus, fulvum et igneum: e feminis, languidius
" atque candidum. Alii dixere Langurium, et esse in
" Italia bestias Langurias. Et c. seq. De lyncurio
" proxime dici cogit auctorum pertinacia: quip-
" pe etiamsi non electrum id esset, lyncurium ta-
" men gemmam esse contendunt: fieri autem ex
" urina quidem lyncis, sed egestam, terra protinus
" bestia operiente eam, quoniam invideat hominum
" usui: esse autem qualem in igneis succinis colo-
" rem, scalpique: nec folia tantum aut stramenta ad
" se rapere, sed æris etiam ac ferri laminas: quod
" Diocles quidem et Theophr. credidit: ego falsum
" id totum arbitror. Hæc ille. Sunt qui λίγυρον et
" λιγύριον appellent, procul dubio a loco in quo et
" reperitur, Liguria sc. In ea autem inveniri, auctor
" est Theophr. ἐν τῷ περὶ Λίθων (s. 29.): ubi cum
" multa de hac gemma disseruisset, subjungit esse
" ἤλεκτρον ὀρυκτὸν περὶ Λιγυστικήν: et hinc Plin. 37,
" 2. de electro loquens, Theophrastus, inquit, in Li-
" guria effodi dixit. Et Strabo 4. de Liguribus tra-
" ctans, Πλεονάζει δὲ καὶ τὸ λιγγούριον παρ' αὐτοῖς, ὅ
" τινες ἤλεκτρον προσαγορεύουσι. Ubi etiam nota per
" ι in prima syllaba scriptum λιγγούριον: ap. Diosc.
" vero et Theophr. λυγγούριον, per υ et duplex γ:
" quemadmodum et λύγγας ap. Plut. reperio pro λύγ-
" κας, et Λυγγεὺς ap. Theophyl. pro Λυγκεύς: sed
" eam scripturam non probo: cum λὺγξ, cujus genit.
" est λυγγὸς, aliud significet, ut infra docebo in Λύζω."
[" Λυγκούριον, ad Callim. 1, 108." Schæf. Mss. Λιγύ-
ριον, Schleusner. Lex. V. T. Cf. Heyn. ad Virg. T. 3.
p. 114.]

" ΛΥΓΟΣ, ἡ, Vitex, Salix Amerina: quæ et ἄγνος
" s. ἄγνος, teste Eust. A Nicæneto Epico ap. Athen.
" (673.) ἡ λύγος dicitur ἀρχαῖον Καρῶν στέφος: A-
" then. vero ἀγροίκων esse στεφάνωμα ait: utpote
" aptiorem πρὸς δεσμοὺς καὶ πλέγματα: viminis enim
" s. vitilis usum præbet, teste Hom. etiam: Od. I.
" (427.) Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι:
" itemque K. (166.) σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε,
" Πεῖσμά θ' [δ'] ὅσον [τ'] ὀργυιὰν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρω-
" θεν Πλεξάμενος συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.

A " Accipitur et generalius pro Virga, Bacillus, ut
" κλῆμα. Joseph. Καθῆστο μέν τοι λύγον χρυσέαν
" ἔχων αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Itidem Hesychio λύγος est
" non solum δενδρύφιον θαμνῶδες, s. ἱμαντῶδες φυτὸν,
" quod ἄγνος dicitur: sed etiam ἁπαλὴ ῥάβδος. Rur-
" sum λύγους Suid. esse dicit τὰς μάστιγας αἷς οἱ
" ἀθληταὶ τύπτονται, Flagra quibus athletæ se cæ-
" dunt. Neutrum τὸ λύγος Etym. dici scribit τὸ σκό-
" τος, Tenebras: ἀπὸ τοῦ λύειν τὴν αὐγήν: sed id
" significat femininum potius λύγη s. λυγὴ, de quo
" supra." [" Wakef. Trach. 779. Jacobs. Anth. 7,
230. Heyn. Hom. 6, 143. Heindorf. ad Plat. Phædr.
198. Fac. ad Paus. 1, 391. Casaub. ad Athen. 125.
Timæi Lex. p. 12. et Ruhnk., Act. Traj. 1, 214. Vil-
lois. ad Long. 215. Agathias 85. et Jacobs. Λ. τὸ,
Tenebræ, ad Mœr. 163." Schæf. Mss.] " AT Λυγὸς
" oxytonon Hesychio est ὄργανον ἐν ᾧ τὰ κολλώμενα
" ἐμβάλλεται, s. στρεβλωτήριον ὄργανον, Instrumen-
" tum cui includuntur quæ glutinantur, vel Instrumen-
" tum quo in torquendo utuntur: e prelorum gene-
B " re. Ad primum porro λύγος ut redeam, quod est
" ἱμαντῶδες φυτὸν, compos. INDE Λυγόδεσμος, Vitice
" vinctus. Ferunt Dianæ hoc cognomentum esse:
" alii, quod simulacrum ejus rectum vitice ligari
" solitum fuerit: alii quod in densis arbustis vitice
" involuta fuerit reperta." [" Paus. 1, 403." Schæf.
Mss. *Λυγοειδὴς, Diosc. 4, 146. *Λυγοπλόκος, Gloss.
sine interpr.] " ET Λυγοτευχὴς, E vitice confectus s.
" fabricatus: ut λυγοτευχὴς κύρτος in Epigr. de cavea
" psittaci."[Anal. 2, 147.] " *Αλυγος, Hesychio ἄνευ
" μάστιγος, a λύγος, μάστιξ." " Λύγινος, Viticeus, E
" vitice confectus, s. Vimineus: ut λύγινος στέφανος
" ap. Athen. (673.) ex Anacr.: solebant enim λύγοις
" στεφανοῦσθαι olim οἱ ἀρχαῖοι." [" Ad Mœr. 56.
Pierson. Veris. 169." Schæf. Mss.] " ET Λυγώδης;
" itidem Viticeus: h. e. Vitici similis, lentore nimi-
" rum et flexilitate: quamobrem et redditur Flexi-
" bilis, Lentus." [Eust. 834, 32. *Λυγηρὸς, Mathem.
Vett. 46. Λ. καὶ εὐκαμπές. * " Λύγιον, Bekk. Anecd.
794." Boiss. Mss.] " Λυγόω, Flecto, Inflecto, nimi-
C " rum λυγοῦ instar, quæ omnium φυτῶν maxime
" flectitur, ideo dicta ἱμαντώδης. In Epigr. καὶ Δα-
" νάης ἐλύγωσεν Ὁ χρυσὸς φρένα. Exp. etiam Vincio,
" Ligo: quoniam ἡ λύγος est et flexilis et apta ad
" vinciendum: dicente Hom. etiam (Il. Λ. 105.)
" δίδη μόσχοισι λύγοισι." [" Toup. Opusc. 1, 107.
Antip. Sid. 94. Jacobs. Anth. 11, 136. Epigr. adesp.
412." Schæf. Mss.] " Itidem ET Λυγίζω, derivatum
" hinc etiam ipsum, exp. et Flecto, Torqueo, et Vin-
" cio, Ligo: ita tamen ut prior signif. multo sit fre-
" quentior, qua sc. ponitur pro Flecto, Torqueo,
" Circumago, Verso: κάμπτω, συστρέφω, περιάγω.
" Aristoph. Σφ. (1487.) Πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώ-
" μης: more athletarum qui corpora artificiosis flexi-
" bus torquent huc illuc, ut infestos complexus et
" nexus evadant: ut et pro πάσας στροφὰς στρέφεσθαι,
" h. e., Omnigenis flexibus conari evadere, Suida
" teste accipitur in h. l. Plat. Gorgia, Πάσας δὲ διε-
" ξόδους διελθὼν, ἀποστραφῆναι λυγιζόμενος ὥστε μὴ
" παρέχειν δίκην. Pro simplici Flecti, Torqueri:
D " Soph. Tr. (781.) p. 359. Μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον
" ᾗ λυγίζεται, Ea parte qua articulus flectitur, s.
" torquetur, στρέφεται. Phalar. in Epist. Ἐλυγίσθη-
" σαν κατὰ τροχῶν, Torti sunt et in rotis distenti.
" De animo Theocr. 1, (98.) Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ'
" ἀργαλέω ἐλυγίσθης [—χθης]: i. e. ἐκάμφθης."
[" Bast Lettre 35. Wakef. Trach. 779. Jacobs.
Anim. 314. Anth. 8, 313. 326. 9, 220. ad Lucian. 2,
327. Longus p. 5. 74. Vill., Valck. ad Theocr. 1, 97.
v. Eund. p. 114. Toup. in Schol. p. 210. Opusc. 1,
345. 2, 13. Act. Soc. Traj. 1, 239. Valck. ad Röv.
62. ad Timæi Lex. 119. Lennep. ad Phal. 72. ad
Charit. 293. 379." Schæf. Mss.] " Λύγισμα, τὸ, ET
" Λυγισμὸς, ὁ, Flexus, Contortio, κάμψις, στροφή.
" Utrumque exp. ἀνάκλασις μελῶν: ut sane posterius
" Aristoph. pro Flexione cantus usurpavit, B. (775.)
" οἱ δ', ἀκροώμενοι Τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ
" στροφῶν, Ὑπερεμάνησαν. Apud Eust. vero οἱ κω-
" μῳδούμενοι ἐν φαύλαις ὀρχήσεσι λυγισμοί: ut sane
" et Suid. λύγισμα in voce et cantu turpe fuisse dicit,
" exempli loco subjungens, Ἔκαμπτεν ᾠδὰς ὁπόσας ὁ

" Νέρων ἐλύγιζέ τε καὶ ἔστρεφε. Idem cum Hes. λυ- A
" γίσμασι exp. * συγκλάσμασι, Confractionibus." [Αἰσχρὰ λυγίσματα, Greg. Naz. Stel. 2, 107. Λυγισμὸς, Philostr. 254. " Jacobs. Anth. 8, 326. 9, 220." Schæf. Mss. * Λυγιστὴς, Gl. Victor, leg. Vietor: * Λυγιστός· Flexilis. * Εὐλύγιστος, Eust. Il. A. p. 55, 16. 87, 3. Od. Θ. 316, 11. 367, 48.] " Λυγιστικὸς, " Qui agiliter novit λυγίζεσθαι, Agilis in flectendo " se: ut J. Poll. 4, (97.) c. 13. inter saltatoris boni " epitheta synonymως ponit ὑγρομελῆ, εὐκαμπῆ, λυγιστικόν. Ita et Theod. H. E. 2. dicit, Τινὰ τῶν ἐπὶ τῆς " θυμέλης λυγιζόμενον, pro ὀρχηστὴν θυμελικόν: so- " lebant enim in scena omnigenis flexibus saltationes " quasdam desaltare. Unde et Greg. Κατορχεῖσθαι " τῶν θεατῶν παντοίοις καὶ ἀνδρογύνοις λυγίσμασι." [Λυγιστικὸν, Gl. Viminale.] " Διαλύγισμα, Hesychio " διαπλοκή: a VERBO Διαλυγίζω, cujus partic. δια- " λυγίσαντες Idem exp. κάμψαντες, περικλάσαντες." [* " Ἐκλυγίζω, Hoeschel. ad Greg. Nyss. Opusc. 156." Schæf. Mss. " Porph. de Abst. 1, 33. notante Abresch. in Actis Soc. Traj. 1, 239." Boiss. Mss. B
* Ἐπιλυγίζω, Longus 349. Schæf. " Plut. Opp. Mor. 2, 518. Wyttenb." Seager. Mss. * " Ἐπιλυγιστὸς, Heyn. Hom. 8, 62." Schæf. Mss.] " Καταλυγίζω, " Flecto, vel etiam Vincio; Hes. enim καταλυγίζεται " exp. et στρέφεται et δεσμεύεται." " Παραλυγίζω, " Obtorqueo: vel Aliquantum torqueo: modo nimi- " rum vitilium, s. viticis, τῆς λύγου. Theophr. H. Pl. 5, " 2. Ὅσα δὲ παράβορρα γράφεται et ὑπόβορρα," [Schn. ὑποπαραβ.] " ἢ ἐν περίπνῳ, (δένδρα s. φυτὰ) ταῦτα " στρέφει καὶ παραλυγίζει, παρὰ μικρὸν ὁ βορέας. Ita " enim reponendum esse pro παραλίγει, hæc seqq. " ostendunt, Ὥστε εἶναι παρεστραμμένην αὐτῶν τὴν " μήτραν: quidam παραλήγει reposuerunt, sed ine- " pte." [* " Περιλυγίζω, Olympiod. Ms. in Plat. Alcib. ap. Prolegg. in Marini Proclum p. 25." Routh. Mss.]

" Λιγνὸς, Etym. scribit derivari vel a λύγος vel a " λυγίζω, quasi λιγινὸς, sed non exp. Sunt qui in- " terpr. Flexilis."

" Λύγαια Hesychio τὰ περὶ ταῖς χερσὶ ψέλλια, C
" Brachialia: qualia et περικάρπια."

" ΛΥΖΩ, F. ξω, Singultio, s. Singulto. Apud Suid. " ex Epigr. Καὶ γοερὸν λύζων ἐστονάχιζεν ἔρως. Et " ap. Alex. Aphrod. λύζειν ὑπ' ἄρτου, E pane sin- " gultire. Itidem accipiendum in Aristoph. 'A. " (690.) Εἶτα λύζει καὶ δακρύει· καὶ λέγει πρὸς τοὺς " φίλους, Οὗ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὀφλὼν " ἀπέρχομαι: licet ibi Schol. exp. non solum λυγμῷ " συνέχεται, et ποιὰν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησι, sed an- " notet etiam, si per ζ scribatur, significare ὀλολύ- " ζει: sin sine ζ, esse ἀλύει, h. e. ἀδημονεῖ: neu- " trum enim istorum huc quadrat: sed prima expo- " sitio, Singultit: ut ap. Cic. legimus Multas lacry- " mas et fletum cum singultu." [" Thom. M. 585. Jacobs. Anth. 8, 79. ad Lucian. 1, 177. ad Charit. 326. Brunck. ad Anacr. p. 132." Schæf. Mss.] " Inde VERBALIA Λυγμὸς, ὁ, ET Λὺγξ, γγὸς, ἡ, " Singultus. Quorum priore utitur Plut. (8, 46.) " Ὅπου καὶ λυγμὸν καὶ βῆχα ἄνθρωποι τῷ μὴ προ- D
" σέχειν ἀσπαζόμενοι μετὰ πόνου καὶ ἀλγηδόνος ἐξε- " κρούσαντο. Posteriore, post Thuc. (2, 49.) Plato " Symp. (11.) docens quomodo alicui παύσεται ἡ " λύγξ. Ibid. dixerat, Τυχεῖν δὲ αὐτῷ τινὰ ἢ ὑπὸ " πλησμονῆς, ἢ ὑπό τινος ἄλλου λύγγα ἐπιπεπτω- " κυῖαν. Suidæ vero λυγμὸς est etiam ὀλολυγμὸς, " Ululatus: ut λύζειν i. esse vult etiam q. ὀλολύ- " ζειν." [" Λυγμὸς, Thom. M. 586. ad Charit. 326. T. H. ad Lucian. 1, 177." Schæf. Mss. * " Λυγμώδης, Diocles Ep. ad Antig. 3." Boiss. Mss. Hippocr. 400, 44. " Λὺγξ, Thom. M. 586. Wakef. Georg. 122." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 33, 8. * Λυγγώδης, Hippocr. 123. 401. 759.] " Præterea a λύζω " est ADVERB. Λύγδην, significans Singultando, s. " Cum singultu. Apud Suid. Τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισι " ἀμφικείμενοι, λύγδην ἔκλαιον ἅπαντες." [" T. H. ad Lucian. 1, 178." Schæf. Mss.] " Item duo VERBA, " Λυγγάνω, ET Λυγκαίνω, Singulto. Quorum illud, " ap. Hes. extat, afferentem λυγγανόμενον pro λύ- " ζοντα ἐν τῷ κλαίειν, Singultantem in fletu: hoc, " ap. Suid. ἀναλύζουσα exponentem per λυγκαί- " νουσα." [" T. H. ad Lucian. 1, 177. Thom. M. 585." Schæf. Mss. * Λυγκαστήσει Hesychio λύξει: * Λυγκάσαι· ῥεῦσαι.] " Ἀναλύζω, Singultio, s. " Singulto. Suid. ἀναλύζουσα exp. non solum λυγ- " καίνουσα, sed etiam κλαίουσα: additque hoc πάθος " accidere iis qui μετὰ πολλῆς συμπαθείας κλαίουσι, " singultum sc. Unde Cic. dicit, Multas lacrymas " et fletum cum singultu. Ἀναλλύζουσα, poëtice, " metri causa geminato λ. || Hes. vero ἀναλύζων " exp. * ἀνανύττων: nisi potius scripsit * ἀναλύττων: " quod itidem est Singultiens, Singultibus ilia pul- " sans." [" Ἀναλύζω, ad Lucian. 1, 177. Brunck. ad Anacr. p. 132. ad Charit. 235. 278. Thom. M. 585. Ἀναλύττω, T. H. ad Lucian. 1, 178. ad Charit. 235. * Ἀναλυγμὸς. T. H. l. c." Schæf. Mss. * " Ἀρτιλύζω, ad Hesych. 1, 1657, 16." Dahler. Mss. * Ἐπιλύζω, Singultio, Nicander 'A. 81. * Ὑπολύζω, Galeni Gloss. v. Ἀναφέρειν.]

" ΛΥΘΡΟΝ, τὸ, Cruor: s. Pulverulentus san- " guis, Pulvis sanguine et sudore permixtus. Il. Υ. " (503.) λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους. Et Od. " Χ. (402.) Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέ- " κυσι [κταμένοις νεκύεσσιν] Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπα- " λαγμένον. Schol. Homeri thema constituit NO- " MIN. Λύθρος, dicens esse τὸ μετὰ κονιορτοῦ καὶ " ἱδρῶτος αἷμα," [" J. Poll. 1, 46. M. Anton. 2, 2. 3, 3." Schw. Mss. " Λύθρον, ad Charit. 749. Heyn. Hom. 5, 249. 8, 109. Bergler. ad Alciphr. 31. Eldik. Suspic. p. 10. T. H. ad Lucian. 1, 212. Valck. Diatr. 125. ad Callim. 2, 51. 210. * Λυθροστάλακτος, Const. Manass. Chron. p. 57. 140. * Λυθρόφυρτος, 81. 123. 137. Meurs." Schæf. Mss. Λύθρος, Phot. φόνος· ἢ ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸς συνιστάμενος δι' ἱδρῶτος καὶ κόνεως καὶ αἵματος μετὰ ἰχῶρος.] " Λυθρόω, Cruento, s. Sanguine cum pulvere " permisto fœdo: e quo partic. λελυθρωμένος. Λυ- " θρώδης, Cruentus, Sanguinolentus: ut λυθρώδης τὰς " χεῖρας in Epigr." [Schleusner. Lex. V. T.]

ΛΥΚΟΣ, ὁ, Lupus, Od. K. (212.) Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι, ἠδὲ λέοντες, Plut. Quæst. Rom. Ἡ λύκος μὲν ὁ λοῦπός ἐστι, καὶ λύκαια τὰ Λουπερκάλια. || Plutarcho Lupatum, Fræni genus asperrimum a lupinorum dentium similitudine, τὸ ἐν τοῖς χαλινοῖς σιδήριον, Hes. || Λύκοι, Iridis herbæ flores, quod labiorum lupi speciem referant, [Athen. 682.] VV. LL. || J. Polluci et Paus. Instrumentum coquinarium, quod et κρεάγρα, item ἁρπάγη. At Hesychio est ὁ ἅρπαξ τῶν εἰς τὰ φρέατα καδίσκων, ubi fortasse deest πεσόντων, aut tale quid. Apud Eund. vide et alias signiff. || Avis e monedularum genere, VV. LL. ex Aristot.; Piscis, qui dicitur [vulgo Anthias] alio nomine [Callichthys et] Callionymus, Athen. (282.) || Aranei quoddam genus, ἀράχνιόν τι, Hes. Et e Theomnesto ἀράχνιον λεγόμενον λύκον, φαλάγγιον, Lupus, Plin. || Fluvius quidam Phœnices, Strab. De alio, s. aliis, Eust. et Hes. || Pastilli nomen desiccantis et astringentis, ad dysentericos comparati: cujus descriptio ap. Aët. 9. || Nom. est proprium diversorum hominum, ap. Suid. Eust. et alios. [" Jacobs. Anth. 9, 440. Valck. Anim. ad Ammon. 34. Bergler. ad Alciphr. 109. ad Lucian. 1, 409. ad Il. Π. 160. Instrumentum coquinarium, Jacobs. Anth. 10, 119. Sol, ad Il. H. 433. Lupa, ad Anton. Lib. 196. 301. Verh. De pædiconibus, Jacobs. Anth. 10, 119. 123. Cum cane coit, ad Diod. S. 1, 99. Λ. ἔχανεν, Aristoph. Fr. 251. Ὡς λύκοι ἄρνα, Heind. ad Plat. Phædr. 233. Τὸ τοῦ λ., 334. Λύκον μνησθῆναι, ibid. Λύκου στόμα, Villoison. ad Long. 47. Λ. τρέφειν, Bergler. ad Alciphr. 328. Ὄϊς ἐν λύκοις, ad Herod. 346. Τὸ τοῦ λ. παθὼν, Toup. Emendd. 3, 81. Λύκου δεκὰς, T. H. ad Plutum p. 206. Τὸ ἐπὶ Λύκῳ δικαστήριον, Brunck. Aristoph. 2, 217." Schæf. Mss. " Λύκος οἶν ὑμεναιοῖ, Aristoph. Εἰρ. 1076. 1112. Erat hoc vetus Parœmium ap. Græcos, denotans aliquod impossibile, ut innuit Schol., per quod opportune explicemus Isaiam de vi

innata Evangelii loquentem c. 11, 6. Καὶ συμβοσκηθήσεται λύκος μετ' ἀρνός. Et c. 65, 25. Τοτὲ λύκοι καὶ ἄρνες βοσκηθήσονται ἅμα. Mirum est nullos Parœmiographos nec Criticos, præcipue sacros, hoc animadvertisse, quod adeo corroborat S. Scripturæ auctoritatem, et ipsum stylum Hagiographorum illustrat." Ind. Scap. Oxon.] Λυκοβατίας, Sylva, in qua lupi morantur, Hes. Λυκόβρωτος, A lupo mansus, rosus, morsus, Plut. (8, 543.) Διὰ τί τὰ λ. τῶν προβάτων γλυκύτερον κρέας ἴσχει. Vide Λυκόω. [* "Λυκογενής, Valck. Hipp. p. 285." Schæf. Mss.] Λυκοειδής, Lupi speciem referens, ut λυκοειδῆ ζῶα, Eust. Lupi colorem referens, Hes. [2, 508.] " Λυκώδης, " Lupinus, Lupo similis, Lupum referens: ut λ. τὸ " χρῶμα, Colore lupum referens." Λυκοεργής, [s. Λυκεργής,] ut πρόβολοι, Veruta ad lupos conficiendos, VV. LL. ex Herod. [7, 76. cf. Athen. 486. et Phot. v. Λυκιουργεῖς.] " Vide Λυκιοεργὴς s. Λυ- " κιουργής. Apud Hes. et Λυκοέρια, ἐκ λυκείου δέρ- " ματος πεπονημένα: sed suspectum." Λυκοθαρσής, Lupi more audax, Lupina quadam audacia præditus; ex Epigr. pro Magnanimus. [Anal. 2, 107.] Λυκοθρασής, Hesychio, si mendo carent exempl., i. q. θρασύς. [* Λυκοθήρας, Gl. Luparius.] Λυκοκτόνος, Luporum interfector. Sed peculiariter est Apollinis epith.; cui etiam immolabantur lupi. Sic λ. θεὸς, Soph. (El. 6.) pro Apolline. Vide Hes. || Λυκοκτόνον, Aconitum, quod lupos, qui ipsum forte devorarint, interficiat. [Plut. 10, 26.] Λυκοκτονέω, Lupum s. Lupos interficio: de qua re lata lex erat, Schol. Aristoph. Ὀρν. (368.) et Eust. [* Λυκόμορφος, Tzetz. Lyc. 481.] Λυκοπάνθηρ, ηρος, ὁ, Animal quod e parte est lupus, e parte autem panthera, Eust. 856. [* Λυκοπέρσιον, s. * Λυκοπερσικὸν, τὸ, Galen. de Simpl. Med. Facult. 4, 17. Vide Schn. Lex. Suppl.] Λυκόποδες, Tyrannorum satellites. Cur autem ita dicti, vide ap. Suid. Sic dicti et Alcmæonidæ, ut addit idem Suid., quod tradit et Hes. Λυκόποδες, inquit Cam., Satellitium tyrannicum, vel ab insigni scutorum, vel a caligis hirtis. Et ap. Aristoph. Λ. (664.) Fortes milites, ἄγετε λυκόποδες Οἵπερ ἐπὶ Λειψύδριον Ἤλθομεν κ. τ. λ. Λυκορραίστης, Lupi s. Luporum laniator, Epigr. Καί σε λυκορραῖσται δεῖπνον ἔθεντο κύνες. [Anal. 2, 81. 3, 264. * Λυκοσκόροδον, i. q. ἀμπελόπρασον, Codex Dioscoridis 2, 180.] Λυκοσκυτάλιον, quibusdam appellata Herba quæ alio nom. σησαμοειδὲς μέγα, Diosc. [4, 152.] Λυκοσπάδες equi, a fræni genere, quod λύκος, Lupatum, vocatur, Plut. Symp. 2, 8.: Eust. sunt Ii qui bibentes dimidiam capitis partem in aquam demittunt. At Schol. Nicandri (Θ. 742.) Σκήνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο, λυκοσπάδας esse putat σφῆκας, Vespas: cujus expos. tres rationes affert. [Ælian. H. A. 2, 38. 16, 24. Lobeck. Phryn. 610. " Heins. ad Sil. 12." Gataker. Mss.] Λυκοσπασθεῖς equi, A lupis discerpti, Hes. sed addit οἱ περὶ τὴν ἀνδρίαν. [* Λυκόσπαστος, Hes. v. Λελυκωμένα." "Λυκόστομος, Qui ore lupino est: Apuæ epith., Suid." [Ælian. H. A. 8, 18.] Λυκόφονος, Spinæ genus, ἐχινόπους, Hes. Messeniorum vocab. esse tradens. At vero ap. Plut. Lycurgo (16.) legimus Lacedæmonios hyeme solitos λυκόφονας suis toris substernere; sed dicit τοὺς λεγομένους λυκόφονας. Λυκοφίλιος, ut διαλλαγαὶ Menandro, Fœdera quæ lupina quadam amicitia sunt inita, atque adeo sunt suspecta. Λυκοφιλίως, Suspecte, Cum occulta quadam simultate, Eust. 809. ex Ælio Dionys. [Phot. ὑπόπτως, ὑπούλως· οὕτω Μένανδρος.] Λυκοφιλία, Plato Epist. 3. (p. 82.) Ταῦτα μὲν τὴν ἐμὴν καὶ σὴν λ. καὶ ἀκοινωνίαν διά σε ἀπειργάσατο. [" Euseb. H. E. 6, 43." Mendham. Mss. M. Anton. 11, 15. * Λυκοφόρος, Strabo 5. p. 329. * " Λυκόφρυξ, Artemisia, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.] Λυκόφρων, Lupina quadam audacia præditus, q. d. Lupino quodam animo præditus, Lupina quædam cogitans, in animo versans, * δεινόφρων, ὑψηλόφρων, Hes. [Plut. 10, 110.] || Nom. proprium Poëtæ Chalcidensis, qui inter alia Alexandram scripsit, quæ σκοτεινὸν poëma dicta fuit. [* Λυκοφρονικός, Schol. Lyc. 1298.] Λυκόφως, vide in Ἀμφιλύκη νύξ. Λυκόχροος, Lupi colorem habens, ut βαφή, Eust.

A Compp. alia, in quibus amittitur o nominis λύκος.

[* Λυκάγχη, i. q. κυνάγχη, Cæl. Aurel. * Λυκαγχόνη, Theod. Prodr. Epigr. f. 69.] " Λυκαμβὶς ἀρχὴ, " a Cratino dicitur ἡ πολεμάρχου, ut innuit Hes." [" Meleager 119. Julian. Æg. 60." Schæf. Mss.] Λυκανθρωπία, Melancholia quædam, qua qui laborant, luporum de more noctu egrediuntur, et donec illucescat, circa mortuorum corpora versantur. Sunt autem eorum notæ istæ, Facies pallida, oculi sicci et cavi, visus hebes, lingua siccissima, saliva in ore nulla, sitis immodica, tibiæ perpetuo exulceratæ, propter frequentes casus: atque ut canes mordent: e quo arbitror morbum ipsum, etiam κυνανθρωπίαν s. κυνάνθρωπον vocatum fuisse veteribus. Is traditur mense potissimum Februario invadere. Hæc Gorr.: a quo ponitur ETIAM Λυκάνθρωπος fem. gen. pro eod. Morbo; sed absque Auctore. Ac certe ab aliis existimatur λυκάνθρωπος dici Qui hoc morbo laborat cui nomen est λυκανθρωπία. [" Gierig. ad Ovid. 1, B 19. Fabric. Bibl. Gr. 1, 15." Schæf. Mss.] Λυκαυγὲς, τὸ, Crepusculum matutinum, Bud. e Luciano 154. (2, 112.) Οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρὰ, ἀλλὰ καθάπερ τὸ λ. ἤδη πρὸς ἕω: [750. Plut. 9, 680. " Thom. M. 656." Schæf. Mss.] Λύκαψος, Herbæ nomen, de qua in Λύκοψις. Λυκηγενής, dictus Apollo, quod dum nasceretur, matri ejus lupus apparuerit. Sed afferuntur et aliæ hujus appellationis rationes. Vide Hes. Eust. Vide item in Λύκη. [" Ad Il. 4, 101. 7, 433. Wakef. Alc. 112. Heyn. Hom. 4, 28. 411. 571. 700." Schæf. Mss.] Λυκόδοντες, Canini dentes, qui bini sunt, sicut τομεῖς, Quaterni, dicti et κυνόδοντες, Cam. e Gal. [de Usu Part. 11, 1.] Λυκόφθαλμος, Lupinos oculos habens. Est autem Nomen gemmæ, sicut λευκόφθαλμος, τριόφθαλμος, etc. Λύκοψις, Diosc. (4, 26.) VEL Λύκοψος, ut habent Gal. et P. Ægin., est Quarta anchusæ species. Scribitur et Λυκοψὸς oxytone. Putatur autem ead. esse cum ea quæ λύκαψος a Nicandro (Θ. 840.) vocatur. AT VERO Λυκοψία a quibusdam putatur dici, quæ et ἀμφιλύκη C νύξ. VV. LL. exp. Noctis obscuritas, et affertur e Lycophr. (1432.) ὡς λυκοψίαν Κόρη κνεφαίαν ἄγχι παμφαλώμενος.

" Ἄλυκος, Lupis carens, Hes. vide Ἀλύκη." " Αὐ- " τόλυκοι dicuntur Solertes fures ac depeculatores: " ab Autolyco Ulyssis avo qui τὰ κλεπτόμενα ζῶα με- " τεχρώννυε." [" Bekk. Anecd. 466." Kall. Mss. * Μονόλυκος, Plut. Alex. 23. Ælian. H. A. 7, 47. Arat. D. 392. " Suid. v. Μόνιος." Boiss. Mss.]

Λύκειος, Lupinus. ET λυκεία, e Polyb. (6, 22, 3.) pro λυκέη, Lupina pellis. Item Λύκειος, Cognomentum Apollinis, ex eo lupo de quo in Λυκηγενὴς dictum fuit; aut generalius, quod ei lupus sit dicatus. Sed vocatur ET Λύκιος, quod habes ap. Paus. et Eust. ITEM Λύκειος ἀγορὰ, dicta Argis, cujus meminit Soph. initio Electræ, ubi effigies lupi collocata erat in honorem Apollinis, Eust. ET Λύκειον, Gymnasii cujusdam Attici nomen, cujus passim fit mentio: de quo et Suid. [" Λύκειος, Eur. Rhes. 208. Callim. 1, 498. Epigr. adesp. 482. Heyn. Hom. D 4, 571. Fac. ad Paus. 1, 297. Valck. Diatr. 101. Λύκειος, Λύκιος, Sylb. ad Paus. 45. 133. Bergler. ad Alciphr. 109. Brunck. Phil. 1461. Musgr. Dan. init. Λύκιος, ad Diod. S. 1, 375. 393. Λύκειον, Timæi Lex. 126. Bergler. ad Alciphr. 153. 230. ad Lucian. 1, 329." Schæf. Mss. Λύκιος, Lupinus, Alex. Trall. 9. p. 165.] AT VERO Λυκεῖον, Hesychio φοβερὸν, Terribile. Suidæ autem Λυκεῖον est τὸ τοῦ λύκου δέρμα. Item Λυκεῖον ποτὸν ap. eum pariter et Hes. [" Λύκιον ποτὸν, Brunck. Phil. 1461." Schæf. Mss.] Aliud ADJ. Λυκαῖος, quod e Paus. (Cor. 9, 7.) affertur pro Cognomento Apollinis, VV. LL. Ibid. (Arcad. 2, 1.) Λυκαῖος Jupiter, A Lycaone Pelasgi filio primum cognominatus, qui Lycæa illi primus instituit. Is cum ad Lycæi Jovis aram puerum immolasset, in lupum creditur transformatus. [" Eur. El. 1274. Jacobs. Anth. 6, 250. ad Paus. 327. 334. Fac. 1, 297. Sylb. 133." Schæf. Mss.] AT Λύκαια, τὰ, Lupercalia. ut e Plut. docui in Λύκος. [" Gierig. ad Ovid. 1, 18. Boeckh. in Plat. Min. 56. Schneid. ad

Xen. K. 'A. 13." Schæf. Mss.] Λυκέη, subaud. δορὰ, Lupina pellis, ut dicitur κυνέη, λεοντέη. [" Λυκέα, Herod. Phil. 445. ubi in not. de Λυκῇ." Schæf. Mss.] Λυκείη pro eod., Eust. Λυκῆ, ut λεοντῆ, pro eod. [" Ad Timæi Lex. 256. Valck. Diatr. 101." Schæf. Mss. * Λύκινος, Gl. Lupinus.]

Λυκηδὸν, q. d. Lupine, i. e. Lupinorum more, Eust. [" Heyn. Hom. 6, 405. 644." Schæf. Mss.] Λυκηθμὸς, Luporum ululatus, ἡ τῶν λύκων βοή, Suid.

Λυκάων, Morbus, qui supra λυκανθρωπία vocatus fuit. || Nomen proprium cum aliorum, tum ejus a quo Lycaonia vocata fuit, Eust. AT VERO Λυκὰς, Nomen Canis nobilitatæ Epigrammate Simonidis, J. Poll. [" Jacobs. Anth. 6, 243." Schæf. Mss.]

Λυκιδεὺς, Lupi catulus, Theocr. 5, (38.) Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τὸ φάγωντι, ubi Schol. dictum Proverbiale esse tradit. [Plut. 7, 813. " Valck. Adoniaz. p. 401. ad Herod. 252. Harles. ad Theocr. 87. Huschk. Anal. 101. * Λυκίδης, 102. Valck. l. c. 402." Schæf. Mss.]

Λυκόω, Dilanio, Dilacero, Discerpo, lupi more. A cujus pass. Λυκοῦμαι est λελυκωμένα, Xen. pro A lupo dilacerata, morsa, rosa: K. Π. 8, (3, 16.) Ἧκει δέ τις ἢ τῶν προβάτων λελυκωμένα φέρων.

Λύκαινα, Lupa, ut λ. νεοτόκος, Plut. de Rom. Fort. [Romulo 2. " Venus, Orph. H. in Ven. 11." Wakef. Mss. * Λυκαινόμορφος, Lycophr. 481.] Λυκαινὶς, ίδος, ἡ, Parva lupa, Epigr. Affertur vero et Λυκὶς, e Plut. pro Lupa, [Solone p. 19. sed leg. λυκιδέα pro λυκίδα secundum Wessel. ad Petit. LL. Att. 491.]

" Λυκίσκος, ὁ, Hesychio Trochlea quæ non habet " ὀνίσκον, Suculam," [al. * ἀξονίσκον,] " sed tantum " τρῆμα, Foramen: vel ἄνοδος δώματος."

ΛΥΚΗ, ἡ, Lux prima, quæ præcedit solis ortum, ap. priscos Græcos, quæ postea λυκόφως dicta fuit. Unde putat Macrobius λύκους esse dictos, quod hæ feræ antelucanum tempus ad rapienda pecora, post famem nocturnam maxime observent. At ego crediderim potius a λύκος derivatum esse hoc λύκη, et quidem ea ipsa ratione, ut sc. λύκη vocatum sit Id tempus quo prædatum exeunt lupi, ut ita loquar ποιητικώτερον. " Λὺξ, Hesychio est λύτρον: si tamen ita " scripsit. In VV. LL. exp. Lux: sed sine ulla " auctoritate. Scio equidem legi ap. Macrob. Sa- " turn. 1, 17. Romani, ut pleraque alia e Græco, ita " et lucem videntur a lyce figurasse. Et mox, Ipsos " quoque λύκους, a lyce, a luce, prima, appellatos " quidam putant, quia hi fere maxime id tempus " aptum rapiendo pecori observant, quod antelucā- " num post nocturnam famem ad pastum stabulis " expellitur. Sed his se auctoritatibus tueri neque- " unt: nam ablat. lyce ibi esse a nominat. non λὺξ, " sed λύκη, vel ex ipso patet Macrobio, qui ibid., " Prisci, inquit, Græcorum primam lucem, quæ " præcedit solis exortus, λύκην appellarunt, ἀπὸ " τοῦ λύκου, i. e. Temporis: hodieque λυκόφως co- " gnominatur. Sic mox Apollinem ab Homero λυκη- " γενέα dici scribit ὡς γεννῶντα τὴν λύκην, utpote " qui geret exortu suo lucem." [" Λύκη, ad Il. Δ. 101. H. 433. Λὺξ, ad Timæi Lex. 119." Schæf. Mss.]

Ἀμφιλύκη νὺξ, Sublustris nox, Ultima pars noctis, sub exortum auroræ, et paulo ante diluculum, s. crepusculum matutinum: quod apparet ex (Il. H. 433.) Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ. Eust. ait etymum hujus nominis esse vel a NOM. Λύγη, Tenebræ; esse enim tenebrosam quandam lucem ante auroræ exortum, aut quod sit nox similis λυκέῃ, Pelli lupinæ, quæ est cinericii coloris, non omnino nigra. Hæc Eust. Apoll. Rh. quoque 2, (671.) quid sit ἀμφιλύκη nox, exp., idque expressius quam Hom., Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὐδ' ἔτι λίην Ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ Φέγγος· ὅτ' ἀμφιλύκην μιν ἀνεγρόμενοι καλέουσι, Quando autem nondum est lux divina, nec adhuc magnæ sunt tenebræ, sed tenue quoddam lumen in noctem incurrit, quo tempore ii qui surgunt, eam appellant ἀμφιλύκην. Opp. K. 3. dixit itidem ἀμφιλύκῃ sine ad-

A jectione, Πρώτῃ ὑπ' ἀμφιλύκῃ, Sub primum crepusculum, Simulac paulum contenebravit. Sed interpretari etiam non verear, in carmine præsertim, Crepuscula opaca, Dubiæ lucis crepuscula, quæ verba Ovidiana sunt. Nonius quoque Crepusculum appellari ait dubiam lucem: quod et Serv. testatur, addens etiam, Creperum dici dubium. Apoll. Rh. Schol. l. c. annotat, ἀμφιλύκην dici σκοτεινήν: nam λύγην esse σκοτίαν: unde esse λυγόφως et λυκόφως. Est autem λυκόφως, ut ait Eust., sequens veteres, Tempus quod solis exortum præcedit: quam vocem depravans vulgus dixerit γλυκόφως. Ceterum quod ad vocem illam ἀμφιλύκη attinet, videat lector quicunque nostratis linguæ peritus est: annon huc pertineat quod in ea dici solet Entre chien et loup, i. e., ad verbum, Inter canem et lupum, pro crepusculo, et quidem vespertino potissimum, cum primum sc. contenebrare incipit. Existimo autem hoc loquendi genus Entre chien et loup, inde esse sumtum, quod eo tempore nondum quidem plane rebus abstulerit

B nox atra colorem, ut Latinus Poëta loquitur, sed ita abstulerit tamen, ut color lupi a colore canis discerni ob eam, quæ inter illos est, similitudinem, non possit, aut etiam generalius, lupus a cane. [" Ἀμφιλύκη, Toup. Opusc. 1, 259. ad Il. Δ. 101. H. 433. Heyn. Hom. 5, 382. Agathias 78. Jacobs. Anth. 11, 145." Schæf. Mss. * Ἀμφίλυκος, Gl. Antelucanus.]

" Λυκόφως, sunt qui παρὰ τὸν λύκον nominatum " velint, quod lupi colorem referat, qui cinereus est " nec præferens nigredinem intensiorem: s. quod " referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem albi " sunt, exteriore parte nigriores: alii παρὰ τὴν λύγην, " τὴν σκοτίαν, quasi λυγόφως, quod sit φῶς quoppiam " λυγαῖον καὶ * ὑπονύκτερον, Lux quædam obscura et " nocti non absimilis, qualis est πρὸς τὸν ὄρθρον et " vesperi, cum dies et nox misceri incipiunt. Dici- " tur igitur esse ὁ βαθὺς ὄρθρος πρὸς τὴν λύγην, Sum- " mum diluculum quod nocturnas tenebras sequitur. " Vide et λύξ." [" Heyn. Hom. 5, 382. ad Il. H.

C 433." Schæf. Mss.]

" Λυκάβας, ντος, ὁ, Annus, Od. Ξ. (161.) Τοῦ δ' " αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς. Af- " fertur et ex Epigr." [Philodemi in Anthol. Pal. c. 5. Ep. 13.] " ἑξήκοντα λυκάβαντος ὧραι pro Sexa- " ginta anni. Porro dictum volunt τὸν λυκάβαντα " vel παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν, quod anni tempus " latenter et tacite prætereat, vel παρὰ τὸ λύκων " δίκην βαίνειν. Serie enim quadam dies ejus cohæ- " rentes labuntur luporum more, qui feruntur, cum " flumen aliquod tranant, mordicus quisque pro- " xime præcedentis caudam tenere. Macrob. Sa- " turn. 1, 17. scribit vetustissimos Græcorum an- " num appellasse λυκάβαντα, ἀπὸ τοῦ λύκου, A sole. " Solem enim λύκον appellari, etiam Lycopolitanam " Thebaidis civitatem testimonio esse. Solis autem " cursu et recursu annum perfici, notum est." [Lobeck. Phryn. 610. " Toup. Opusc. 2, 57. 249. ad Il. H. 433. Wakef. S. Cr. 3, 57. ad Charit. 529. ad Lucian. 2, 242. Λυκάβαν, Epigr. adesp. 194."

D Schæf. Mss. " Tryphiod. 6." Routh. Mss. Nonn. Jo. 151, 38. 15, 29. * Λυκαβαντὶς, ίδος, ἡ, Anal. 2, 87. ὧραι.]

ΛΥΜΑ, τὸ, Purgamentum, Sordes, κάθαρμα, quasi λοῦμα, ὅπερ ἐν τῷ λούεσθαι ἀπεβάλλοντο, Eust. a λούω derivans: ut λύματα proprie sint Sordes quæ ex ablutione corporum remanent. Il. Ξ. (171.) de Junone, Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, i. e., inquit Eust., πάντα τὸν ῥύπον καὶ τὴν περὶ σῶμα ακαθαρσίαν, ἣν χρὴ ἀπολυμαίνεσθαι, ἤγουν ἀπολούεσθαι: derivans iterum a λούω. Aliud ex Hom. exemplum habes in Ἀπολυμαίνομαι. Et λύματα τόκου, Sordes e partu, Callim. H. in Jovem (15.) Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων, Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος ᾧ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο. Sic Ajax in Soph. (Aj. 654.) Ἀλλ' εἶμι πρὸς τὰ λουτρὰ καὶ παρακτίους Λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ, Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς, A sordibus meis me purificans; nam

pecudum cæde piaculum contraxerat, quæ manuum ablutione in mari aut puris aquis aboleri antiquitas credebat. Idem Soph. dicit λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφειν, eum, qui ætate progressum facit, non item peritia rerum, sed inscitiam et imperitiam in pectore suo alit, quæ in senectute eluenda veniat: in Œd. C. (804.) p. 298. Ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανῇ Φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφῃ. Hesychio λύματα sunt τὰ ῥυπάσματα τοῦ σώματος. Λύματα dicuntur etiam Ventris purgamenta. Apud Suid. Καὶ παρὰ τὸν κοινὸν τῶν ἀνθρώπων νόμον πρέσβεις ἠτοίμασαν, τὴν τήβενον λύμασιν ἀνθρωπείοις μολύναντες. Eust. in malam quoque partem accipi tradit, sicut κάθαρμα et ἄγος, forsan pro Lue, Scelere, Noxa, quatenus de homine scelerato et pestifero dicitur. ‖ At λύματα, quod Suid. exp. ἐνέχυρα, οἷον λύσιμα, καὶ * λυτρώσιμα, ad Λύω pertinet, quod interdum Redimo signif. [" Heyn. Hom. 6, 556. ad Charit. 767. Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 176. Clark. ad Il. A. 314. Toup. Opusc. 1, 178. ad Callim. 1, 10. 254." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 696. Eur. Tro. 608. Λῦμμα, Strabo 5. p. 360.] " Ἀπολύματα, Schol. Nicandri exp. ἀφοδεύματα, Excrementa, Sordes, Θ. 578. Ἡ προνὸς ἢ νεβροῖο πάρος ἀπολύματα κόψας. Rectius tamen ibi leg. videtur divisim ἀπὸ λύματα, ut nimirum ἀπὸ referatur ad κόψας, a quo per tmesin est sejunctum." [* Λῦμαρ, Maximi Καταρχ. 238. * Ἐκλυμάδες, αἱ, Soph. ap. J. Poll. 7, 109. pro quo legitur ἐκκαύματα, 10, 110. * " Περίλυμα, i. q. λῦμα, Quint. Sm. 1, 130." Wakef. Mss.]

Λυμαίνω, Purgo, Purifico: unde λυμαίνεσθαι, καθαίρειν, Hes. Ἀπολυμαίνομαι, Purgor, Purgo: λύματα, inquit Eust., dicebantur τὰ καθάρματα, quasi λούματα, ἅπερ ἐν τῷ λούεσθαι ἀπεβάλλοντο: unde ἀπολυμαίνομαι, i. e. καθαίρομαι, verbum veteribus usitatum ἐν ταῖς ἐπὶ θυσίᾳ καθάρσεσιν. Il. A. (313.) Λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν, et subjungit, Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

ΛΥΜΗ, ἡ, Lues, Noxa, Exitium, βλάβη, ἣν ἄξιόν ἐστιν ἀπολούσασθαι, Eust. derivans a λῦμα, quod interdum in malam partem capitur: a λῦμα vero ita deduci ut βρώμη a βρῶμα, τρώμη a τρῶμα. Apoll. Rh. (2, 218.) ῥύσασθαι δυσάμμορον ἀνέρα λύμης, Eximere pernicie et exilio. Philo V. M. I. Νεωτερίσαντος ὡς οὔπω πρότερον τοῦ ἀέρος ἐπὶ λύμῃ καὶ φθορᾷ δένδρων τε καὶ καρπῶν, Ad labem et perniciem stirpium: qua signif. Virg. Æn. 3. cum tabida membris Corrupto cœli tractu miserandaque venit Arboribusque satisque lues. Xen. (Œc. 5, 6.) Αἵ τε κύνες τὰ θηρία ἀπερύκουσαι ἀπὸ λύμης καρπῶν καὶ προβάτων, Ne vitient et labefacient segetes et pecori exitium inferant; s. Bestias segeti et pecori exitiosas noxiasque. Chrys., Εἶδες οὐδεμίαν λύμην ἀπὸ τῶν ἐπιβούλων τούτων τοὺς ἐπηρεαζομένους ὑπομένοντας, Nihil exitii et detrimenti. ‖ Interdum λ. in corpore humano dicitur ut λώβη, de Fœdis et contumeliosis injuriis, unde αἰσχρῶς λύμῃ διακείμενος, Fœde indigneque affectus, Herod. Ἐπὶ λύμῃ ξυρῆσαι, In contumeliam rasisse. Sic ap. Suid. Ὁ δὲ αὐτοὺς συλλαβὼν αἰκίζεται λύμῃ πάσῃ καὶ κατατάσει καὶ στρεβλώσει ποικίλῃ, καὶ δικαιώσει τῇ πρεπωδεστάτῃ, ἐν περιόπτῳ λόφῳ σταυρώσας αὐτὸν, quale ap. Liv. Fœdum in modum laceratus verberibus: estque in hujusmodi ll. λύμη φθορὰ conjuncta cum ὕβρει et αἰκίᾳ. ‖ Λύμη pro λῦμα quoque usurpatum videtur a Polyb. (5, 59, 11.) Ποταμὸς πάσας ὑποδεχόμενος τὰς ἀνθρωπείας λύμας, Humanas illuvies suscipiens, Humanas sordes et purgamenta, ἀκαθαρσίας καὶ λύματα. Ubi Interpr. vertit, Morbos ob multitudinem aquarum hominibus deferens. [" Wessel. ad Herod. 161. ad Diod. S. 1, 189. Thom. M. 582. Bast Lettre 54. 132." Schæf. Mss. Eur. Hec. 1061. " Elaphoboscum, Diosc. Notha 455." Boiss. Mss. * " Λυμηρὸς, var. lect. Theocr. 10, 57." Wakef. Mss.] " Λυῶδες, Hippocr. vocavit τὸ παρακοπτικὸν, ut est in Lex. Galeni. Reperio λυμώδεες ap. Hippocr. hoc significatu, circa fin. libri de Artic. Πυρετοὶ ὀξέες, λυμώδεες, γνώμης ἀπτόμενοι: forsitan quoniam animum cum corpore dissolvunt, ideo sic dicuntur." " Λυμήναν, ap. Hes. βλάβαν: sed susp."

Λυμεὼν, ῶνος, ὁ, Perditor, Vastator, Lues, Noxa, Ajax Sophoclis (573.) Καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς Θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμὸς, Neque illa pestis mea, Xen. (Ἱερ. 6, 6.) Ὁ δέ τοι φόβος οὐ μόνον αὐτὸς ἐνὼν ταῖς ψυχαῖς λυπηρός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἡδέων συμπαρακολουθῶν λυμεὼν γίγνεται, Isocr. Paneg. Καὶ σωτῆρες ἐπιθυμοῦντες, ἀλλὰ μὴ λυμεῶνες ἀποκαλεῖσθαι, τῷ ποιεῖν εὖ προσαγόμενοι τὰς πόλεις, ἀλλ' οὐ βίᾳ καταστρεφόμενοι: a Cic. quoque Perditor et Servator opp., Ut idem perditor reip. nominarer, qui servator fuissem. Idem Isocr. Symm. (46.) Προστῆναι τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας, ἀλλὰ μὴ λυμεῶνας αὐτῶν κληθῆναι. [Lycophr. 38. " Plut. Mor. 1, 16. Valck. Anim. ad Ammon. 194. Toup. Emendd. 1, 435. ad Diod. S. 1, 167. Thom. M. 583. Wakef. Eum. 178. Brunck. Soph. 3, 520." Schæf. Mss. * Λυμαιὼν, Gl. Violator. * Λυμεωνεύομαι, vett. Codd. ap. Polyb. 5, 5, 8.]

Λυμαίνω, Perniciem affero, Noceo, Corrumpo, Vitio, Xen. (Ἀπ. 1, 3, 6.) Τὰ λυμαίνοντα [—όμενα] γαστέρας, Quæ nocent ventribus. Et λυμαίνομαι, Perdor, Vitior, Corrumpor, Pessum eo, Xen. K. Π. 8, (2, 11.) p. 125. Ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν, ἃ οὔτε κατασήπεται οὔτε ὑπερπληροῦντα λυμαίνεται. Item Vastor, Labefactor, διαφθείρομαι, Greg. Ὁρῶν τὴν ἐξ Αἰγύπτου μετηρμένην καὶ μεταπεφυτευμένην ἄμπελον πονηρῷ καὶ ἀγρίῳ σὺν τῷ διαβόλῳ λελυμασμένην. Λυμαίνομαι frequentius capitur active pro Perniciem affero, Noceo; construiturque tam cum dat. quam cum accus. In Geop. Πρὸς δὲ τὸ μὴ ἕρπειν τὰ θηρία τὰ λυμαινόμενα, * θυμιαστέον ἐν τοῖς σηκοῖς τρίχας γυναικῶν ἢ κέρας ἐλάφειον. Quæ ita Colum. Ut exitiosis serpentibus tecta liberentur, muliebres capillos aut cervina sæpius ure cornua: quorum odor maxime non patitur stabulis prædictam pestem consistere. Aristid. Ὥσπερ οἱ γεωργοὶ τὰ λυμαινόμενα τῇ χώρᾳ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐκκόπτοντες, Paus. Μὴ ὁ χρόνος λυμήνηται, Ne situs ea vitiet, Xen. (Ἱππ. 4, 3.) Τὰ τοιαῦτα σταθμὰ λυμαίνεται ταῖς ὁπλαῖς τῶν ἵππων, Nocent ungulis equorum. Dicimur etiam hominem aliquem λυμαίνεσθαι, cum ei exitio sumus et nocemus, s. cum infestamus et lædimus, Xen. K. Π. 5, (3, 16.) Ἡ ἐν τῇ φυλακῇ ἀγρυπνία πολλὴ οὖσα λυμανεῖται ἐν τῇ πορείᾳ: 6, (3, 11.) Οἱ δὲ τοξεύοντες ὑπὲρ τῶν πρόσθεν πάντων, λυμανοῦνται τοὺς πολεμίους: ibid. dicit κακουργεῖν ead. signif. Herodian. 4, (15, 6.) Αὐτοὺς ἥ τε ἵππος πολλὴ οὖσα, καὶ τὸ τῶν καμηλιτῶν πλῆθος ἐλυμαίνετο: 7, (12, 11.) Τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες αὐτοὺς καὶ λίθων βολαῖς τῶν τε ἄλλων ὀστράκων ἐλυμαίνοντο. Chrys., Ὁ διάβολος οὐδὲν ἐλυμήνατο αὐτὸν, Nibil ei nocuit. Plut. (6, 620.) de delphinibus, Θηρᾷ γὰρ οὐδεὶς οὔτε λυμαίνεται, Infestat, Nocet, Violat. Item Λυμαίνεσθαι urbem aut regionem dicimur pro Infestare et Vastare, Herodian. 3, (6, 20.) Εἰς ἀνοικισμὸν τῶν πόλεων, ἃς ἦν λυμηνάμενος ὁ Νίγρου στρατὸς, Quas nigri milites devastarant: (3, 6.) Παντὶ τρόπῳ τόν τε δῆμον καὶ τὴν πόλιν ἐλυμήναντο, Urbem vastarunt: 6, (3, 10.) Πειρᾶται κατατρέχειν καὶ λυμαίνεσθαι τὰ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς κτήματα, Vastare nostras provincias, Polit. Sic et ignis noxiaque animalia dicuntur λυμαίνεσθαι, itidem Vastare et populari, Herodian. 7, (12, 16.) Τοσοῦτον δὲ μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐλυμήνατο, Synes. Ep. 57. τὴν ἀκρίδα τὴν λυμηναμένην ἡμῶν τοὺς καρποὺς, Depopulatam nostros fructus. Dicimur etiam res publicas aut privatas λυμαίνεσθαι pro Labefactare et evertere, Perniciem et exitium afferre, Dem. Τὰ πράγματα ἐλυμήνατο τῆς πόλεως, (326.) Εἰ δὲ δαίμονός τινος ἢ ἰσχὺς — ἐλυμήνατο τοῖς ὅλοις, ἕως ἀνέτρεψε, τί Δημοσθένης ἀδικεῖ, Si remp. perdidit, Noxam s. Perniciem ei attulit. Aristid. Τό τε μὲν δύναμιν συλλέγων τῷ στρατῷ, νυνὶ δὲ ἅπασι λελυμασμένος, Isocr. Paneg. Λυμαινόμενοι καὶ κακῶς ποιοῦντες τὴν Ἑλλάδα, Xen. Ἑλλ. 7, (5, 18.) Ἐνθυμούμενος ὅτι εἰ καταλείψοι ἐρήμους οἷς ἦλθε σύμμαχος, αὐτὸς λελυμασμένος παντάπασι τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ ἔσοιτο, Evertisset, Dedecorasset, Sugillasset, Bud. qui et ap. Dem. (329.) Ἐφ' οἷς ἐλυμήνω τὸν τριηραρχικὸν νόμον, reddit Evertisti. Inter-

dum reddi potest Vitio, Corrumpo, Depravo, tum in quibusdam superioribus ll., tum ap. Theophr. (C. Pl. 6, 17, 5.) Ἡ τῶν καυμάτων ὑπερβολὴ τοὺς χυμοὺς λυμαίνεται, Dem. (315.) Παρανάγνωθι δὲ ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμήνω. Item pro Vitio, Corrumpo, i. e. Constupro, Aristoph. N. (928.) Ἥτις σε τρέφει Λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις, quod alibi ἐνυβρίζοντα. || Λυμαίνεσθαι dicitur etiam Fœdum in modum verberibus lacerare, Fœdum in modum tractare: ut in Lege ap. Dem. 264(=629.) Τοὺς ἀνδροφόνους ἐξεῖναι ἀποκτείνειν, λυμαίνεσθαι δὲ μή: quod ipse paulo post exp. μὴ μαστιγοῦν, μὴ δεῖν, et paulo ante, στρεβλοῦν, αἰκίσασθαι: quemadmodum supra quoque λύμη pro αἰκία accipi annotatum fuit. Sic Herod. (9, 79.) Λυμαίνομαι τῷ νεκρῷ, Mortui cadaver fœdo, s. fœde tracto et lacero. Sic accipi potest ap. Dem. (522.) Ἐπεχείρησε διαφθείρειν τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον, καί τινα μὲν αὐτῶν ἐλυμήνατο, Fœdavit s. Fœde laceravit; nam ipse Dem. paulo ante dicit se ἐξελέγξειν ὅσα ὑβρίσθη. Similiter et Hes. λυμηνάμενος exp. αἰκισάμενος. [" Ad Mœr. 46. Phalar. 32. Lennep. 46. Valck. Diatr. 200. ad Herod. 202. 423. 625. Gronov. ad Ælian. H. A. 980. ad Callim. 1, 123. Brunck. ad Poët. Gnom. 347. Soph. 3, 513. Musgr. Bacch. 632. Hel. 1105. Luzac. Exerc. 191. ad Joseph. 1, 1. Thom. M. 218. 325. Act., Voss. Arist. 1. p. 27. An dicatur passive, ad Xen. Œc. 3, 10. De constr., ad Mem. 1, 3, 6. Morus ad Isocr. Pan. p. 33. Schleusner. Cur. Nov. c. 41. ad Demosth. de Cor. 490. Harl. alt. Plusq. p. pass., Crus. ad Sueton. 2, 264. Λελυμασμένος, ad Herod. 429." Schæf. Mss.] Λυμαντήρ, ῆρος, ὁ, Corruptor, Perditor, Xen. (Ἱερ. 3, 3.) de mœchis, A. αὐτοὺς νομίζουσι τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς τοὺς ἄνδρας, Perditores et eversores. Suidæ ὁ βλαπτικός. [* Λυμαντήριος, Æsch. Pr. 990. Ag. 1447. Ch. 762.] Λυμαντής, ὁ, idem, Soph. Tr. (795.) p. 359. de Herculis venenato peplo impliciti cruciatibus, Τὸ * δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος Σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον, Οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου, Vitæ exitialem pestem, λυμεῶνα, λυμαντῆρα, λύμην. [* Λυμαντικός, Geopon. 14, 16, 4. " Chrys. in Ps. 51. T. 1. p. 915, 5." Seager. Mss. * Λυμάντωρ, Timon ap. Sext. Emp. 721. " Manetho 2, 267. 305." Wakef. Mss.] Ἀλύμαντος, ὁ, ἡ, Cui detrimentum et noxa illata non est, aut inferri nequit, Cui noceri non potest, Plut. (6, 17.) Νόσῳ δ' ἀδιάφθορος, γήρᾳ δ' ἀλύμαντος, Nihil detrimenti accipiens e senecta: de eruditione: contra vero ἰσχὺν esse dicit rem νόσῳ εὐάλωτον καὶ γήρᾳ.

Ἀπολυμαίνομαι, Corrumpo, Noceo, Damnum infero, sicut et simplex λυμαίνομαι. [" Ad Callim. 1. p. 10." Schæf. Mss.] Ἀπολυμαντήρ, Corruptor, Perniciem afferens, Pernicies, eo sensu quo Horat. (Ep. 1, 15, 31.) vocavit quendam lurconem, Perniciem macelli, Od. P. (220.) Πτωχὸν ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα: (377.) Πτωχοὶ ἀνιηροί, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες. Hes. δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα exp. τὸν τὰ δεῖπνα λυμαινόμενον. Eust. quoque scribit, Δαιτῶν δὲ ἀπολυμαντὴρ, ὁ τὰς δαῖτας διὰ λαιμαργίαν λυμαινόμενος. Sed ponit et aliam exp., ut sit sc. ὁ τὰ τῶν δαιτῶν λύματα, ὅ ἐστι καθάρματα, οἷον ψιχία, καὶ εἴ τι τοιοῦτον, ἀποφερόμενος. Sed longe melius, meo quidem judicio, exponemus δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα, Perniciem cœnarum, ob edacitatem: sicut Horat. lurconem quendam vocavit, uti dixi, Perniciem macelli, item Tempestatem et Barathrum. Διαλυμαίνομαι, Noceo, Detrimentum infero, Damnum do, βλάπτω, ζημιῶ, Aristoph. Πλ. (436.) ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται: [B. 59. 1062. Plut. 9, 406. 432. Agide 13. Antonio 24. " Dilacero, Indigno modo tracto, Herod. 9, 112. et ibid. pass. διαλελυμασμένη." Schw. Mss. * Συνδιαλυμαίνω, Dionys. H. 1, 18.] Καταλυμαίνομαι, i. q. λυμαίνομαι, Noceo, Incommodo, Destruo, Everto, Xen. (Œc. 2, 13.) Καὶ ἐγὼ δὴ εἰ ἐν τῷ σῷ οἴκῳ ἐπιχειρήσαιμι μανθάνειν οἰκονομεῖν, ἴσως ἂν καταλυμηναίμην ἄν σου τὸν οἶκον, Bud. Pro Destruo, Maximis detrimentis afficio, Perdo, accipi potest in Xen. Œc. (6, 5.) Συναποδοκιμάζειν τε ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς καλουμένας τέχνας, ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. Ovid. dicit Artus corrupit febribus. [* Καταλύμανσις, Gl. Depopulatio. Παραλυμαίνομαι, unde * " Ἀπαραλύμαντος, Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 6, 405." Boiss. Mss. * Περιλυμαίνομαι, Phot. Bibl. Cod. 77. p. 169. Rothom. * Προλυμαίνομαι, Polyb. 2, 68, 5.] " Προσ- " λυμαίνομαι, Perniciem affero."

[* Λυμήτης, i. q. λυμαντής, Orac. Sibyll. 3. p. 427.]

" Λυμάζω, i. q. λυμαίνω, ut tradunt VV. LL. ex " Etym." [* Λύμασις, Æsch. Suppl. 890.] "Λυμάχη, " Hesychio, ἡ εἰς διαφθορὰν λύπη et ὕβρις: ut idem " sit quod λύμη. Et forsan derivatum hoc nomen a " λυμάζω."

" Λύμακες, Hesychio πέτραι: forsan παρὰ τὴν " λύμην, ut sint Sordidæ et contaminatæ ex allu- " vione undarum: quales prope λισσάδες." [* " Καταλυμακόω, Tab. Heracl. 1. vers. 9." Schn. Lex.]

ΛΥΠΗ, ἡ, Dolor, Animi molestia et ægritudo. In Stoic. Defin. Λύπη ἐστὶ συστολὴ ἄλογος. Item, Λύπη ἐστὶ δόξα πρόσφατος κακοῦ παρουσίας ἄξιον εἶναι μειώσεως καὶ συστολῆς δοκοῦντος. Quæ ita Cic. Ægritudo sit animi adversante ratione contractio: paulo post, Ægritudo est opinio recens mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur. Idem modo Molestiam, modo Ægritudinem interpr., ut te docebit meum Lex. Cic. pluribus in ll.: et inter alios in hoc Platonico, Ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένος ἔρως, Voluptate et molestia mixtus amor. Xen. Ἑλλ. 7, (1, 22.) Κοινόν τι ἄρα χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστι, Plut. Ἀπειρηκότες ὑπὸ λύπης, Præ animi ægritudine et molestia succumbentes, Lucian. Ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 24.) Ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀποθνήσκει. Sic Plut. Artax. Ὑπὸ λύπης καὶ δυσθυμίας ἀπεσβέσθη: paulo post, Ὑπὸ λύπης καὶ βαρυθυμίας διαχρησάμενος ἑαυτόν: [cf. Alex. 70.] Sic Herodian. 3, (15, 5.) de Severo, Λύπῃ τὸ πλεῖστον διαφθαρεὶς ἀνεπαύσατο τοῦ βίου, Mœrore confectus. Isocr. Panath. Εἰς πολλὰς ἀηδίας καὶ λύπας τοὺς πειθομένους ἐμβαλλόντων, Plut. Τὰς μὲν γὰρ ἄλλας ἀναιρεῖ λύπας ὁ λόγος, τὴν δὲ μετάνοιαν αὐτὸς ἐργάζεται, Astydamas ap. Athen. (40.) Θνητοῖσι τὴν ἀκεσφόρον Λύπης ἔφηνεν οἰνομήτορ' ἄμπελον. Et ap. quendam Comicum, Λύπης ἁπάσης ἐστὶν ἰατρὸς χρόνος, quod Terent. Dies adimit ægritudinem hominibus, Theoph. Ep. 25. Πρὸς λύπην ἀπαρηγόρητον, πρὸς ἀνίαν ὀξύῤῥοπον, Plut. Ἐπιτείνονται λύπαι. ["Etiam de Corporis dolore, de Dolore mulieris parturientis, Soph. El. 533." Schw. Mss.] || Quod ad hujus vocab. etymon attinet, Etym. dictum scribit παρὰ τὸ λύειν εἰς δάκρυα τὰς ὦπας. Sicut et ap. Cic., ægritudinem λύπην Chrysippus quasi λύσιν, i. e. Solutionem totius hominis, appellatam putat. Necnon Socrati ap. Plat. Cratylo, Ἡ λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος ἔοικεν ἐπωνομασθῆναι, ἣν ἐν τούτῳ τῷ πάθει ἴσχει τὸ σῶμα. [" Musgr. Hel. 1459. Wakef. Trach. 331. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 103. Ejus definitio, Villoison. ad Long. 97. De quant., Toup. Opusc. 1, 114. ad Charit. 357. Conf. c. λύττα, Villoison. ad Long. 96. Prima longa, Toup. Add. in Theocr. 401." Schæf. Mss.]

Ἄλυπος, ὁ, ἡ, Dolorum et molestiarum expers, Nulla animum ægritudine et molestia afficiens, Dem. (1390.) Μῆκος λόγων ἄλυπον. Et οἶνος ἄ. ap. Athen. 1. ubi posset etiam accipi pro πανσίλυπος, Accessum intercludens ταῖς λύπαις. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Εὐδαιμονίαν σοι καταλιπεῖν ἀλυποτέραν, Aristot. Eth. 3. fin., de timiditate et operibus singulis a timore manantibus, Αὕτη μὲν γὰρ ἄ., ταῦτα δὲ διὰ λύπην ἐξίστησιν, Illa enim citra tristitiam esse potest, hæc per tristitiam hominem mentis statu dimovent. Et τὸ ἄ., idem cum ἀλυπία: ut, Σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄ. ἐπὶ πᾶσι, VV. LL. sine Auctore, Dicteriorum modus sit animus molestia affici nondum incipiens. Quo monetur, eatenus licere dicteriis uti, quatenus animus nullam inde molestiam percipiat. [" Athen. 1. p. 37. Brunck. Œd. C. 1519. Soph. 3, 496. ad Charit. 718. Wakef. Alc. 485. Boiss. Philostr. 328." Schæf. Mss. Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 79. 137.] ||Ἄλυπον, Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 180., Plin. 27, 4. fortassis per antiphrasin dicta; est enim acris gu-

statu ac lenta, mordensque vehementer et accendens, ut idem Plin. testatur. Ead: QUÆ 'Αλυπιὰς Actuario, (Method. Med. 5, 8.) h. e. Turbith candidum, Gorr.: Aët. autem l. 2. c. de Medicam. purgantibus ad arthritidem accommodatis, ἀλυπιάδα esse dicit Chamelæam, Gorr. [Paul. Æg. 7, 3. Sprengel. Hist. Rei Herb. 1. p. 159. 'Αλυπίας, Herba, Alex. Trall. 11. p. 614. pro quo etiam * 'Αλυπία, 10. p. 581. sed leg. ἀλυπιάς.] "Ἄλυζον Hes. affert pro ἄλυπον." 'Αλύπως, Sine dolore, ulla animi ægritudine et molestia, Isocr. Panath. Πειρώμενος ἀναμαρτήτως ζῆν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀ. Unde ἀλυπώτατα, Absque ulla animi molestia, Jucundissime. [Plut. 6, 212. 'Α. καὶ ἀκωλύτως, Jambl. Protr. 26. * 'Αλυποτάτως, Alex. Trall. p. 754.] 'Αλυπία, Indolentia, Vacuitas doloris, Animus omni molestia et ægritudine liber. In Axiocho (fin.) 'Ακήρατος ἀ. καὶ ἡδεῖα δίαιτα, Angoris et ægritudinis vacuitas. Plut (8, 77.) Οὐκ ἔστι γε χρημάτων ὤνιον ἀλυπία. Vide et 'Ολοκληρία. [* Φιλάλυπος, Orph. H. in Λυσ. Ληv. 7.] Βαρύλυπος, Graviter dolens, Gravi animi ægritudine et molestia affectus, Gravem dolorem afferens. [Plut. 6, 436. * Ἔλλυπος, Plut. 8, 455. * 'Επίλυπος, 6, 43. * 'Επιλύπως, Diod. S. 2, 524. * 'Επιλυπία, Stob. Ecl. Eth. 100.] Μικρόλυπος, Cui vel minimæ res animi molestiam afferunt, Qui ob minima quæque dolet, Cujus animo vel minima quæque molesta sunt, Plut. (6, 490.) Ταῖς ὀργαῖς ἐπίχολοι καὶ ὀξεῖς καὶ μ. (7, 782.) Ὅταν ἑλκώδης καὶ ὁ θυμὸς γένηται, καὶ φιλαίτιος ὑπὸ τῶν τυχόντων: Phocione (2.) p. 242. Τὰ πικρὰ ἤθη καὶ μ. καὶ ἀκροσφαλῆ πρὸς ὀργάς, i. e. ἐπὶ μικροῖς λυπούμενα. Περίλυπος, Summopere dolens, Supra modum dolens et mœstus, Isocr. ad Demon. Οὔτ' εὐτυχῶν ἔσει περιχαρὴς, οὔτε δυστυχῶν π. Ad cujus imitationem Aristot. Eth. 4, 3. Οὔτ' εὐτυχῶν περιχαρὴς ἔσται, οὔτε ἀτυχῶν π., Plut. (6, 24.) Μήτε ἐν ταῖς εὐπραγίαις περιχαρεῖς μήτε ἐν ταῖς συμφοραῖς περιλύπους ὑπάρχειν, Nimium dolere s. tristari. Φιλόλυπος, Qui libenter dolet et tristitia afficitur, [Plut. 8, 369. * Φρενολύπη, Æsch. Ag. 103. e conjectura Hermanni in Annal. Liter. Heidelburg. p. 1219. * "Χαρμολύπη, Planud. Ms. Laud. Diomedis." Boiss. Mss.]

Λυπηρὸς, Molestus, Molestia et tristitia animum afficiens, Thuc. 1. de Atheniensibus, 'Ακριβῶς ἔπρασσον καὶ λ. ἦσαν, Severi erant exactores et molesti. A Philone opp. λυπηρὰ et ὅσα καθ' ἡδονὴν συμβαίνουσι, ab Isocr. τερπνὰ et λυπηρὰ, ab Aristot. ἀγαθὰ et λυπηρὰ, Rhet. 2. 'Ανάγκη φίλον εἶναι τὸν συνηδόμενον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ συναλγοῦντα τοῖς λυπηροῖς. Aliquando vero copulantur λ. et χαλεπόν. Dem. (227.) Πάντων μὲν γὰρ ἀποστερεῖσθαι λ. ἐστὶ καὶ χαλεπόν. Similiter Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τὰ ἀγαθὰ οὕτω χαλεπὸν, ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι λυπηρόν. Item τὸ λ., Tristitia. || Λυπηρὸς exp. etiam ἐπίφθονος, Invidiosus, Acerbus. [" Jacobs. Anth. 7, 116. 8, 230. Toup. Opusc. 1, 369." Schæf. Mss.] Λυπηρῶς, Cum dolore, Dolenter, Moleste, Xen. K. Π. 5, (4, 16.) Λ. βιωσόμεθα, Isocr. Evag. (21.) Λ. καὶ βαρέως ἔφερον.

Λυπρὸς, idem; nam Suidæ λυπρὸν est ἐπαχθὲς, λυπηρόν: Hesychio μοχθηρὸν, ὀλέθριον, et λυπρὰ Eid. σκοτεινή. || Λ. χωρίον Galeno ap. Hippocr. τὸ ψιλὸν καὶ ξηρὸν, quod e Plin. 17, 12. reddere possumus Solum gracile et aridum: cui opp. Agrum lætum: ut λ. γῆ sit Tellus minime læta, sed quæ segetes minime lætas profert: Hesychio λεπτή. Od. N. (243.) de Ithaca, Ἦ τοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν, Οὐδὲ λίην λυπρή: nam dicit vinum multum ibi nasci et frumentum: nec carere pluviis. Philo de Mundo, Καὶ γεγενῆσθαι τῆς παρακειμένης χώρας μοίρας οὐ λ. σπειρομένας καὶ φυτευομένας. Item Epigr. ap. Suid. πέπρατο γὰρ οὐ μέγα τοῦτο Κλήριον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ, ubi ipse exp. πενιχρᾷ: sed nihil vetat interpretari Gracili s. Macro. Item e Theophr. λ. δένδρα, Arbores quæ velut tristi jejunaque sunt natura. Pro πενιχρὸς rectius capi potest in hoc ap. eund. Suid. l. de Quintio Cincinnato dictatore Romano, Οὕτω δὲ ἦν μέτριος καὶ σώφρων, ὡς ἐπὶ καλύβῃ λ. καὶ ὀλίγῳ γῆς μέτρῳ ζῆν, τὸν αὐτουργόν τε ἀγαπᾷν βίον: mox, Λυπρά τε σιτούμενος καὶ σκληρῶς ἐκκα-

A θεύδων, καὶ πᾶσι κεχρημένος πολὺ ἐνδεέστερον ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν. Ubi etiam reddi posset Tenuis, Vilis, εὐτελής: sicut et ab Hes. exp. [" Wakef. Ion. 687. Alc. 377. Phil. 459. Jacobs. Anth. 8, 202. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 89. ad Dionys. H. 3, 1519. Markl. Iph. T. 690. ad Timæi Lex. 68. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 19. Valck. Diatr. 269. Heringa Obss. 149. Toup. Opusc. 1, 114. 255. Plut. Mor. 1, 597. 818. Diod. S. 1, 192. 361. Conf. c. πικρὸς, Porson. Med. p. 49.; cum λυγρὸς, ad Timæi Lex. 68.; cum λεπτὸς, Heringa Obss. 149." Schæf. Mss.] Λυπρόγαιος, Gracile et macilentum solum habens. Et τὸ λ. Soli gracilitas. Appian. (1, 172.) ap. Suid. Τὸ γὰρ λ. καὶ πενιχρὸν ὑμᾶς εἰς λῃστείαν ἄγει· δώσω δὲ ἐγὼ πεινομένοις φίλοις γῆν ἀγαθὴν, ubi opp. λ. et ἀγαθὴ γῆ. [" Const. Manass. Chron. p. 134." Boiss. Mss. * " Λυπρόγεως, ad Timæi Lex. 68." Schæf. Mss. * Schol. Lycophr. 111. " Philo J. 2, 294. * Λυπρόγειον, Malignum solum, 2, 46." Wakef. Mss. * Λυπρόχωρος, Strabo 9. p. 654. * Παράλυπρος, 3.
B p. 210. 247., 9. p. 602., 14. p. 972., 17. p. 1195.] Λυπρῶς, Hesychio εὐτελῶς, λιπαρῶς, nisi forte scr. Λυπηρῶς. [Cf. Λύπεια.] Λυπρότης, ἡ, Gracilitas, Macies, Tenuitas, [Strabo 2. p. 192., 3. p. 234. 247., 6. p. 387.]

Λυπέω, Dolore afficio, Animi ægritudine et molestia afficio, Contristo, Aristoph. Πλ. (141.) ὥστε τοῦ Διὸς Τὴν δύναμιν, ἣν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος, Plut. Συνεκβάλωμεν τῷ λυποῦντι τὴν μνήμην. Et ap. Athen. 13. quædam interrogata τί λυπεῖται, respondet, ἡ ὑστέρα με λυπεῖ. Xen. 'Απ. 1. Λυπῶ σε πολλὰ, Multis doloribus te afficio. Et ad Ephes. 4, (30.) Μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, Ne contristate. Λυπέομαι, Dolore afficior, Doleo, Mœreo, Tristor, Plato, Οὔτε γὰρ χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται, Neque enim lætabitur unquam neque mœrebit nimis, Cic.: Epic. Οὔτε τὸ ἀλγοῦν, οὔτε τὸ λυπούμενον, Nihil aut dolens aut ægrum, eod. Cic. interpr.: Synes. Ep. 64. Μὴ αἴτει μεγάλα, ἵνα μὴ δυεῖν θάτερον, ἢ τυγχάνων λυπῇς, ἢ μὴ τυγχάνων λυπῇ, Aristot. Eth. 2, 3.
C Ὥστε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι οἷς δεῖ, Dem. (323.) Τὸ ταυτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταυτὰ χαίρειν. || Λυπέω accipitur etiam pro βλάπτω, Lædo, Incommodis et detrimentis afficio, Xen. 'Ελλ. 6, (3, 6.) p. 346. Κατὰ γῆν μὲν τίς ἂν ὑμῶν φίλων ὄντων ἱκανὸς γένοιτο ἡμᾶς λυπῆσαι; κατὰ θάλατταν γεμὴν τίς ἂν ὑμᾶς βλάψαι τι ἡμῶν ὑμῖν ἐπιτηδείων ὄντων; paulo ante dicit, si ipsi amici sint, nihil expectandum esse χαλεπόν. Sic Herodian. 3, (9, 9.) Οὐ μικρῶς ἐλύπουν τὸν τοῦ Σεβήρου στρατὸν, Pessime accipiebant; de iis qui superne sagittas ac lapides jaciebant, Polit. [" Markl. Iph. p. 298. Villoison. ad Long. 128. 163. Jacobs. Anth. 12, 311. ad Herod. 594. 720. De quant., ad Charit. 358. De constr., ad Herod. 212. Τί σε λυπεῖ, Achill. Tat. 27. Salm. Τῆς ψυχῆς τὸ λυπούμενον, Animi mœror, 33. Λυπεῖ, τί—, Lobeck. Aj. p. 338." Schæf. Mss. * Λυπητέον, Xen. 'Απολ. 27. * Λύπημα, Soph. Trach. 554. Λύπησις, unde * Λυπησιλόγος, Cratinus Suidæ, Anecd. Bekkeri p. 9. 404. Λυπητὴρ, unde * " Λυπητήριος, Chrys. Hom. 55. T.
D 5. p. 368, 36. Τὸ λ. πρόσκαιρον, τὸ δὲ ὠφέλιμον διηνεκές." Seager. Mss. " Cattier. Gazoph. 31." Schæf. Mss.] Λυπητικὸς, Qui tristatur, VV. LL.; Qui tristitia afficere solet. [Λυπητὸς, unde] 'Αλύπητος, ὁ, ἡ, Qui tristitia affectus non est, s. non afficitur, animi ægritudine et molestia affici non potest. [" Brunck. Soph. 3, 496. Pierson. Veris. 166. Ilgen. Hymn. 582." Schæf. Mss. Soph. Trach. 168. βίος.] 'Αλυπήτως, Ita ut non contristeris s. dolore afficiaris: 'Α. τοῖς ζῶσι, Sine detrimento vivorum, Cic. [" Brunck. l. c." Schæf. Mss.]

'Αντιλυπέω, Vicissim molesto, molestia afficio, molestiam exhibeo, negotium facesso, [Plut. 8, 179.] 'Αντιλύπησις, Molestia quæ vicissim exhibetur alicui, Plut. [7, 739.] 'Επιλυπέω, Insuper molestiam affero; simpliciter, Contristo. [" T. H. ad Lucian. 1, 348. ad Dial. p. 31." Schæf. Mss.] Παραλυπέω, Molesto, Tristitia afficio, Plut. (10, 208.) Φοβούμενοι καὶ παραλυπούμενοι, Animi ægritudine et molestia afficiuntur; Anguntur, Turn. [* Παραλύπησις,

Lobeck. Phryn. 352.] "'Αντιπαραλυπέω, Vicissim "molestia afficio s. ango," [Thuc. 4, 80. * Προλυπέω, Plato de Rep. 9. p. 584. Phædr. 258. Aristot. Eth. 10, 3. "Const. Manass. Chron. p. 82." Schæf. Mss. * Προλύπησις, Plato de Rep. 584.] Συλλυποῦμαι, Condoleo, Condolesco, h. e. Alterius dolore moveor, Ex alterius dolore dolorem ipse quoque percipio, ταυτὰ λυποῦμαι, Dem. Misereor: Συλλυπεύμενοι τῷ πάθει, Miserantes calamitatem. Et συλλυπηθησόμενος, Una doliturus. [" Ad Charit. 480. ad Herod. 455. Diod. S. 1, 257." Schæf. Mss.] "Ὑπερλυπέομαι, Supra modum contristor, Sum mœstus supra modum," [" Eust. 111, 24." Seager. Mss. * Ὑπολυπέομαι, 2 Macc. 4, 37. Cod. Alex.]

[* " Λυπόω, Thom. M. 702." Schæf. Mss.] " Λυπάην, Lucianus a quibusdam τὸν ῥήτορα s. σοφιστὴν dictum scribit ὅτι τὰς ἐκκλησίας, θορυβώδης ὤν, ἐπετάραττεν. In Pseudologista, p. 342="[174. vide nott.]

" Λύπεια, Hesychio λιπαρὰ, Pinguia :" [forsan λυπηρά.]

ΛΥΡΑ, ἡ, Lyra, Organum e genere τῶν ἐντατῶν, sicut et μάγαδις, κιθάρα, βάρβιτον, Athen. (182.) Plut. (8, 963.) Συνήσαμεν τῷ Ἐράτωνι πρὸς τὴν λύραν. Apud Eund. (7, 787.) Ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας: sicut alibi dicit λύραν σύντονον. Aristoph. N. (1355.) τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ 'κέλευσα Ἆσαι Σιμωνίδου μέλος: olim enim in conviviis post cœnam circumferebatur lyra, singulisque ordine convivis offerebatur a convivatore: quam qui recusasset, habebatur indoctior. Aliquando dicitur aliquis λύραν λαβὼν κιθαρίζειν, pro Acceptam lyram pulsare, Accepta lyra canere, Xen. Σ. (3, 1.) Συνηρμοσμένῃ τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάρισεν ὁ παῖς καὶ ᾖσεν, Aristot. Polit. 7. Ὥσπερ εἰ τοῦ κιθαρίζειν λαμπρῶς καὶ καλῶς, αἰτιῷτο τὴν λύραν μᾶλλον τῆς τέχνης, Athen. 14. Ἀναλαμβάνων τὴν λύραν, ἐκιθάριζε. Hom. quoque dicit φόρμιγγι κιθάριζε: adeo ut hæc tria, κιθάρα, φόρμιγξ et λύρα alicubi pro eod. accipiantur: sicut Eust. scribit χέλυν vocatam fuisse πᾶσαν κιθάραν, quia χελώνης ὄστρακον μέγα πήχεως περιθέσει καὶ χορδῶν * ἐντανύσει λύραν ἀπήρτησεν Ἑρμῆς, ἣν Ἀπόλλωνι ἐχαρίσατο εἰς λύτρον ἀνθ' ὧν ἔκλεψεν ἐκείνου βοῶν: unde et λύραν appellatam fuisse quasi λύτραν. || Sidus cœleste ap. Arat. (268.) quod et χέλυν appellari scribit. Hanc Idem λύρην Κυλληναίην vocat (597.) et Cic. Fidem Cylleniam interpr.: Plin. Fidiculam nominat, Vitruv. Lyram. Varro de Re Rust. 2, 5. Hoc secundum astri exortum facito, quod Græci vocant λύραν, Fidem nostri. || Piscis quidam, qui sonum vocalem edere putatur, Aristot. H. A. 4, 9. Ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι καὶ τρισμοὺς, οὓς λέγουσι φωνεῖν, οἷον λύρα καὶ χρομίς· οὗτοι γὰρ ἀφιᾶσιν ὥσπερ γρυλλισμόν. [" Ad Charit. 607. Musgr. Ion. 881. 883. Jacobs. Anth. 9, 337. Xen. Œc. 2, 13. Apollod. 195. Ammon. 82. Fabric. Bibl. Gr. 1, 91. Valck. Hipp. p. 286. ad Diod. S. 1, 20. 391. ad Lucian. 1, 222. Ernest. ad Callim. 42. Paus. 1, 406. Verh. ad Anton. Lib. 143. 148. Ruhnk. Ep. Cr. 285. 301., ad Horat. 25. Zeun., Fischer. ad Anacr. p. 4. Conf. c. θύρα, Kuster. Aristoph. 66. Prima semper corripitur, Ruhnk. Ep. Cr. 45. Ilgen. ad Hymn. 451. An in carminibus Homeri occurrat, ibid. Πρὸς λύραν, Boiss. Philostr. 596." Schæf. Mss. Scaliger ad Manil. 386. Ed. 2.] Λυρογηθὴς, Lyra gaudens, Epith. Apollinis in Epigr. [Anthol. 1, 84.] Λυροεργὸς, Qui lyras conficit, [Orph. Arg. 7.] Λυρόθελγης, ut λείψανα ex Epigr. Lyra s. Lyræ sono permulsa: sicut de Orpheo in Epigr. τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρῃ: [Anal. 2, 290. * " Λυροκρατὴς, Theod. Prodr. 193." Elberling. Mss.] Λυρόκτητος, q. d. Lyra acquisitus. Ex Epigr. (Anal. 2, 466.) citatur λ. Θήβη, fortasse pro λυρόκτιστος, aut λυρόκτιτος: nam secundum Horat., dictus est Amphion Thebanæ conditor urbis saxa movisse sono testudinis, et ita permulsisse, ut sua sponte ad murorum Thebanorum structuram concurrerint. Λυροκτύπος, Qui lyram pulsat, [Lycophr. 918.] Λυροκτυπίη, Lyræ pulsus, Lyræ pulsatæ sonus, Epigr. in quandam cytharistriam, ἔκ τε προσώπου Ἔκ τε λυροκτυπίης ἶσον ἐθελγόμεθα: Anal. 3, 88. * Λυροπηγὸς, Aristoph. Ὄρν. 491.] Λυροποιὸς, Qui lyras conficit, Lyrarum conficiendarum artifex, Plut. (9, 115.) Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ καὶ λυροποιὸς ἀνὴρ ἥδιον λύραν ἐργάσεσθαι. J. Poll. generalius accipit pro Eo qui μουσικὰ ὄργανα, quæ appellantur κρουόμενα, συμπήγνυσι. [" Aristoph. Fr. 239. Poëta lyricus, Tzetz. Exeg. in Il. p. 65, 14." Schæf. Mss.] Λυροποιΐα, Lyrarum compactio, s. compingendarum scientia. [" Aristoph. Fr. 239." Schæf. Mss. * Λυροποιϊκὸς, * Λυροποιέω, Plato Euthyd. 289.] Λυροποιητικὸς, Lyrarum conficiendarum peritus. Et λυροποιητικὴ, Lyrarum conficiendarum peritia. Quæ λυρωνία Aristophani dicitur, ut habetur ap. J. Poll. [" Aristoph. Fr. 239." Schæf. Mss.] Λυροφοίνιξ, Species quædam citharæ, Hes.: Athen. (175.) ex Juba de quodam τριγώνῳ organo, Σύρων εὕρημά φησιν εἶναι ὡς καὶ τὸν καλούμενον λ. σαμβύκην: [183. * " Λυροφοινίκιον, J. Poll." Wakef. Mss.] Λυρῳδὸς, ET Λυραοιδὸς, Lyricen, Qui lyra canit, Agathias Schol. Epigr. (91.) in Joannam citharistriam, Φεῦ φεῦ τὴν δεκάτην ἑλικωνίδα, τὴν λυραοιδὸν Ῥώμης καὶ Φαρίης, ἥδε κέκευθε κόνις. [" Fischer. ad Anacr. p. 2. Bergler. ad Alciphr. 67. Ammon. 82. Antip. Sid. 20." Schæf. Mss.] Λυρῳδῶς, Lyrice, More eorum qui lyra canunt, * ψαλμῳδῶς, * κιθαρῳδῶς, Hes. [* " Λυρῳδέω, Tzetz. Chil. 10, 411." Elberling. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 337." Schæf. Mss.] Λυρῳδία, ἡ, Lyræ cantus, Lyrica modulatio.

Ἄλυρος, ὁ, ἡ, Qui sine lyra est, Qui lyram comitem non habet, Plut. (7, 598.) Ἔρωτες ψυχαῖς ὁμιλοῦντες οὐκ εὐφυῶς οὐδὲ ἑτοίμως πρὸς μουσικὴν ἐχούσαις, ἄναυλοι καὶ ἄ., Alexis ap. Athen. (55.) de quibusdam pauperibus, φθόγγους δ' ἀλύρους θρηνοῦμεν, ἐπὰν μηδὲν ἔχωμεν, ubi etiam accipi potest pro Absona a lyræ sono lamenta, Absona, Male sonantia. Et ἄ. ὕμνοι ex Eur. (Alc. 449.) In quibus lyra non adhibetur. 'Αλύριος autem, Nom. proprium, Plut. [7, 588. * Ἀντίλυρος, Soph. Trach. 653. * Ἔκλυρος, Eupolis Athenæi 22. Plut. Symp. 7, 1. Macrob. Saturn. 7, 15.] Εὔλυρος, Bonam lyram habens, Bene lyra canens, Canorus, [Aristoph. B. 229. * Εὐλύρας, Eur. Alc. 570. Aristoph. Θ. 969.] Ἡδυλύρης, Suaviter lyra canens, Epigr. (Macedonii 15.) Πίνδαρος ἡδυλύρης. Ea forma qua dicitur χρυσολύρης. [* Ἰσόλυρος, Schol. Soph. Trach. 655.] Ὑπολύριος δόναξ, Arundo apta modulationi, Aristoph. [B. 233. * Φιλόλυρος, Epicharmus Hephæst. p. 5. * Χρυσολύρης, Aristoph. Θ. 315.]

Λυρόεις, Lyricus, Cui lyrica modulatio inest, [" Jacobs. Anth. 8, 70." Schæf. Mss. " Potius Lyræ similis, Lyræ similem sonum edens, Athen. 183. Σκινδαψὸν λυρόεντα μέγαν χείρεσσι τινάσσων." Schw. Mss.] Λυρικὸς, Lyricus: ut ποίησις ap. Athen. Et λ. ᾄσματα s. μέλη, Lyrica carmina, Lyrici moduli. Et λυρικὸς pro Poëta lyrico: ut ἑπτὰ λυρικοὶ, Epigr. Λυρικὸς dicitur etiam Lyricen s. Lyræ pulsandæ peritus, Epigr. Γράμματα τῶν λυρικῶν Λύδια καὶ Φρύγια, Lydiæ et Phrygiæ notæ lyricinum. [" Fischer. ad Anacr. p. 2." Schæf. Mss. * Λυρώδης, i. q. λυρικὸς, Anal. 3, 209. μέλη. * Λυραῖος, Creuzeri Initia Philos. ac Theol. e Plat. Fontibus ducta, 1, 195.]

Λύριον, τὸ, Lyrula, Parva lyra, Aristoph. B. (1304.) ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον, Synes. Ep. 148. Λύριόν τι ποιμενικὸν λιτὸν καὶ αὐτόσκευον, Lyrula quædam pastoritia, [Plut. 6, 503.]

Λυρίζω, Lyra vel Ad lyram cano. [" Λ. ποιήματα, Carmina ad lyram cano, Phalar. p. 4." Schæf. Mss. * Λυρισμὸς, Schol. Aristoph. A. 831.] Λυριστὴς, Qui lyra canit, vel lyræ accinit, ut κιθαριστής. Utitur hoc vocab. Plin. junior, ut Cic. dicit Citharista, in Epist. ad Genit. Quam multi, cum lector aut lyristes aut comœdus inductus est, calceos ponunt? [Gl. Fidicinarius, Fidicen.] Αὐτολυρίζω, Ipsemet lyra cano, Erasm. Prov. Ὄνος λύρας, Aliquando, inquit, referunt ad asinum non auscultantem lyram, sed ipsum canere conantem. Lucian. (3, 321.) Καὶ μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ καὶ ἁβρὸς εἶναι θέλῃ, Ὄνος αὐτολυρίζων φασί, Maxime si quando canit, cupitque festivus ac lepidus videri asinus, ut ajunt, ipse lyra canens.

"Λυρίτης, Hesychio ζῶόν τι ταῖς δρυσὶν ἐντίκτον, A " Animal quoddam quod in quercubus parit. Sunt " qui Glirem interpretentur: forsitan et Sciurus esse " possit."

[* Λύρον, Herba, Diosc. 3, 169.]

ΛΥΣΣΑ, sive Λύττα, ἡ, Rabies proprie de canibus dicitur, et significat Furorem illum, in quem sub canicula maxime aguntur, omnium animalium soli, Gal. de LL. Affect. 6. disserens de uteri affectionibus. Plut. (10, 17.) loquens de cane, Λόγον ἔχειν καὶ διάνοιαν οὐ φαύλην τὸ ζῶον, ἧς ταραττομένης, καὶ συγχεομένης ἡ λεγομένη λύττα καὶ μανία πάθος ἐστί. Diosc. 7, 2. Συνεχῶς ἁλίσκεται τῇ λύσσῃ ὁ κύων. Transfertur cum ad homines, tum ad reliqua animalia quæ per contagionem e rabidi canis morsu mente abalienantur, et furorem pariter animo concipiunt: id quod utplurimum evenit die post canis morsum quadragesimo, quemadmodum Diosc. 6. copiosissime explicavit. Eam affectionem in homine ita contractam a venenata quadam qualitate, non μανίαν, B non φρενίτιδα, sed λύσσαν, perinde atque in cane, Medici appellarunt, Gorr. Dicitur etiam de Impetu quodam furibundo, qualis canum rabidorum esse solet, ἐπιτεταμένη μανία, ut Ammonio placet. Il. I. (239.) de Hectore, Μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διΐ, οὐδέ τι τίει Ἀνέρας οὐδὲ θεούς, κρατερὴ δὲ ἑλύσσα δέδυκεν: (305.) Νῦν γὰρ χ' Ἕκτορ' ἕλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι Λύσσαν ἔχων ὀλοήν: Φ. (542.) de Achille persequente Trojanos usque ad mœnia, ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ, λύσσα δέ οἱ κῆρ Αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι. Lucian. (3, 131.) Γύναιον ὑπόθερμον καὶ παρακεκινημένον, οἷον δὴ τὴν λ. καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, Plut. (10, 131.) Ὑμᾶς δὲ πῶς νῦν τις λ. καί τις οἶστρος ἄγει πρὸς μιαιφονίαν; || Vermiculus in lingua canum, qui vocatur a Græcis λύττα: quo exemto infantibus catulis nec rabidi fiunt, nec fastidium sentiunt. Idem ter igni circumlatus datur morsis a rabioso, ne rabidi fiant. Plin. 29, 5. Etym. λύσσαν dictam vult παρὰ τὴν λύσιν τῶν λογισμῶν. [" Ad Charit. 746. Wakef. Herc. F. 868. Musgr. C 822. Jacobs. Anth. 10, 313. 11, 172. Brunck. Soph. 3, 468. Bacch. 965. Diod. S. 2, 216. Paul. Sil. 7. et Jacobs., Heyn. Hom. 5, 581. Toup. Append. in Theocr. p. 11. Heringa Obss. 145. Anton. Lib. 130. Verh., Ammon. 92. Valck. Anim. 148." Schæf. Mss.] Λυσσόδηκτος, ὁ, ἡ, A rabido cane morsus, ὁ ὑπὸ κυνὸς λυσσῶντος δηχθείς, ut Diosc. loquitur. Idem, Λυσσοδήκτοις ἁρμόζων καὶ τοξικὸν πεπωκόσι. In Geop. (879.) de brassica, Κυνοδήκτους καὶ λ. τὸ σπέρμα αὐτῆς ἢ τὰ φύλλα ἰᾶται τετριμμένα, εἰ ἐπιτεθείη. Sicut ap. Plin., Epicharmus auctor est satis esse brassicam contra canis rabiosi morsum imponi. [" Ad Xen. Eph. 151." Schæf. Mss.] Λυσσομανής, In rabidum furorem actus, Rabidus præ furore, ὑπὸ μανίας λελυσσηκώς, ut a Suida exp. h. in l. Ῥομβηροὺς δονέων λυσσομανεῖς πλοκάμους. Et λ. κακόν, ap. Diosc. Malum quo quis rabido furore corripitur, in rabidum furorem agitur. [" Jacobs. Anth. 7, 374. 8, 9. 35. Huschk. Anal. 81. * Λυσσομανέω, Manetho 4, 216. * " Λυσσώπης, * Λυσσῶπις, Ruhnk. Ep. Cr. 259." D Schæf. Mss. Λυσσῶπις, Orph. Arg. 977.]

Ἄλυσσον, τό, Alysson, Herba ap. Diosc. 3, 105. quæ videtur et λύσσαν κυνὸς ἰᾶσθαι, ut ipse scribit: unde et nomen invenit. Plin. 24, 11. de erythrodano, Distat ab eo qui Alysson vocatur, foliis tantum et ramis minoribus. Nomen accepit, quod a cane commorsos rabiem sentire non patitur, potus ex aceto adalligatusque. [Plut. Q. S. 3, 1. Ælian. H. A. 9, 31. " Theoph. Nonn. c. 271. ubi v. Bern." Kall. Mss.]

Λυσσαλέος, Rabidus, Nonn. [Jo. 203, 2. Apoll. Rh. 4, 1393. " ad Charit. 303." Schæf. Mss.] Λυσσώδης, Rabidus, Rabiosus, Il. (N. 53.) Ἧι ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης, φλογὶ εἴκελος, ἡγεμονεύει Ἕκτωρ. Item Rabiosus, Ad rabiem agens: νόσος, Soph. (Aj. 452.) Λυσσῶδες ap. Hippocr. παρακοπτικόν, Furibundum. Gorr. [" Toup. ad Longin. 385." Schæf. Mss.] Λυσσήεις, Rabidus, Rabiosus, Furiosus, μανιώδης, Hes. [* Λυσσήρης, Orph. H. in Eum. 6.]

[* Λυσσηδόν, Opp. Ἁ. 2, 573.]

Λυσσάω sive Λυττάω, Rabo s. Rabio, In rabiem actus furo: proprie canum. Plut. (10, 17.) Ἐντετύχηκάς γε λυττώσαις κυσίν, Lucian. (1, 81.) Οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται. Diosc. 7, 2. Λυσσᾷ δὲ ὁ κύων ὡς ἐπιτοπολὺ μὲν ἐν τοῖς σφοδροτάτοις καύμασιν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐφισταμένοις κρύεσι. Dicitur aliquando et de lupis, Theocr. 4, (11.) Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν. Metaphorice homines et affectus humani quoque λυττᾷν dicuntur, cum furibundo quodam impetu in modum rabidi canis aguntur: sicut Lat. verbum ap. Varronem, Quid est quod blateras? quid rabis? Cæcilius, Ast rabie rabere se ait. Philo V. M. 1. Τῶν ἄλλων μέντοι παθῶν ἕκαστον ἐξ ἑαυτοῦ μεμηνὸς καὶ λελυττηκὸς φύσει τιθασσεύων κἀξημερῶν ἐπράϋνε, Perturbationes insanas per se et rabidas. Plut. ad Colot. Φαντασίας, ἃς λυττῶντες ἢ κορυβαντιῶντες ἢ κοιμώμενοι λαμβάνουσι. Synes. Ep. 58. Λυττᾷ πρὸς τὴν ἀκοήν, Rabie corripitur ad auditum, Plato de Rep. 1. Λυττῶν καὶ ἄγριος δεσπότης, Rabiosus et agrestis. Item λυττάω πρὸς, Rabido impetu feror ad, Phocyl. (202.) Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μίξιν ἔρωτος. || Singultio, VV. LL. pro quo dicitur potius λύζω. [" Toup. Append. in Theocr. p. 11. et Ind., Diod. S. 1, 356. ad Charit. 545. Jacobs. Anth. 8, 35. 9, 326. Λυσσᾷν εἰς, Hieronym. ante Orig. c. Cels., Brunck. Soph. 3, 456." Schæf. Mss. Ἔρωτας λυττῶντας, Plato de Rep. 10. p. 335. Ast.] " Λυσσόων, Ion. pro λυσσῶν, a th. λυσ- " σάω." At Λυττέω, Multa loquor; nam λυττεῖ Hesychio est πολλὰ λαλεῖ. Λύσσημα, τό, Rabies, Furor, Eur. Or. [270. " Valck. Anim. ad Ammon. 148. * Λύττησις, Const. Manass. Chron. p. 97. Meurs. * Λυσσητής, Toup. Opusc. 1, 495. 2, 187. Jacobs. Anth. 9, 264. Epigr. adesp. 394. Const. Manass. Chron. p. 139. Meurs." Schæf. Mss.] Λυσσητήρ, ῆρος, ὁ, Qui rabit, Rabidus, Rabiosus, λυσσώδης, μανιώδης, Il. Θ. (299.) Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα. Ad q. l. respiciens Plut. (8, 919.) dicit, Τὸν κύνα λ. δῆλός ἐστιν ἀπὸ τοῦ πάθους τούτου προσαγορεύων, ἀφ' οὗ καὶ ἄνθρωποι λυσσᾷν λέγονται. [" Toup. Opusc. 2, 187. Philippus 6. Paul. Sil. 26. Heyn. Hom. 5, 468." Schæf. Mss. * Λυσσητικός, Ælian. H. A. 12, 10. ubi Apostolius habet * Λυττικός.] Ἐκλυσσάω, Rabie agor, Rabido impetu feror, [Joseph. A. J. 13, 16, 2. Anonymus Suidæ in Πυθαγόρας Ἐφέσιος, Ἐξελύττησεν εἰς ταῦτα.] " Καταλυσσάω, s. Κυναλυττάω, Rabie concitatus sum " adversum. Suid. cum gen. construi tradit." [" Isidor. Pelus. 1, 296." Boiss. Mss. * Προσλυσσάω, Joseph. A. J. 7, 9, 4. * " Συλλυσσάω, Jacobs. Anth. 8, 147. 9, 177. 12, 46." Schæf. Mss.]

Λυσσάς, άδος, ἡ, Rabida, Rabiosa, Plut. (6, 77.) Ἄιδοντι τὴν Ἄρτεμιν ἐν τῷ θεάτρῳ μαινάδα, θυάδα, φοιβάδα, λυσσάδα. || At Λυσσὰς πέτρα, Rupes, Saxum præruptum et altum, alius est originis, fortassis a NOM. Λυττοί, quod ab Hes. exp. ὑψηλοὶ τόποι: pro quo scribitur et λισσάς, sicut ap. Eund. reperio, λισσόν, ἄναντες, ἀπότομον, ὑψηλόν: quemadmodum βύβλος et βίβλος in ead. signif. scriptum reperiri tradit Eust. Apud Theocr. 22, (37.) Εὗρον ἀέναον κράναν ὑπὸ λυσσάδι πέτρῃ Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ. Et substantive ap. Bud. e Plut. (Mario 23.) Κατὰ κρημνῶν ὀλισθήματα καὶ λισσάδας ἀχανεῖς ἐχόντων. [" Wakef. Herc. F. 225. 1151." Schæf. Mss.]

Λυσσόω, In rabiem ago. Et λυσσόομαι, In rabiem agor, Rabie percellor, Rabie inflammor. Phocyl. (114.) Μὴ μεγαληγορίῃσι τρυφῶν, φρένα λυσσωθείης. || Λυσσόω dicitur etiam pro λυσσάω: Poëtarum more, qui ὁρόω dicunt pro ὁράω, et κομόω pro κομάω: unde Epigr. λυσσόων pro λυσσάων. [" Ad Charit. 545. 724. * Λυσσώω, ibid. 786. Jacobs. Anth. 11, 132. Paul. Sil. 26." Schæf. Mss.]

Λύσσομαι, Rabo s. Rabio, Rabie agitor, Furo; nam λίσσεται, Hesychio est μαίνεται. UNDE Λυσάμενος videntur deduxisse, qui in VV. LL. exp. Insaniens, in h. l. Herodoti, λυσάμενος Ῥοδῶπιν, Rhodopidis amore insaniens: quæ verba sunt ex 2, (135.) ubi sic legitur, Χάραξος δὲ ὡς λυσάμενος Ῥοδῶπιν ἀπενόστησε ἐς Μιτυλήνην, ἐν μέλεϊ Σαπφὼ πολλὰ κατε-

κερτόμησέ μιν. Sed ibi λυσάμενος significare Redi- A mens, Liberans, a v. λύομαι, patet e præcedentibus, ubi dicit, Ἐλύθη χρημάτων μεγάλων ὑπ' ἀνδρὸς Μιτυληναίου Χαράξου. Et ut dem, λυσάμενος posse esse a λύσσομαι ut λεύσω a λεύσσω, dure tamen diceretur λυσάσθαι γυναῖκα, pro Insano amore deperire.

[* Λυσσαίνω, i. q. λυσσάω, Soph. Antig. 643.]

[* Λυσσάνιος, Aristoph. Λ. 1173. ὦ λυσσάνιε, Schol. ὦ μαινόμενε. Σουΐδας. Λυσσάνιος οὖν ὁ λυσσώδης καὶ λυσσαλέος. Cf. Λισσάνιος.]

"Λυσίαν, Hesychio ὁρμὴν ἐν συνουσίᾳ, μανίαν."

ΛΥΧΝΟΣ, ὁ, Lychnus, Lucerna, Lumen, Xen. Σ. (7, 4.) Ὁ μὲν λύχνος διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν, φῶς παρέχει, Athen. 11. Λ. ἐκ τῆς ὀροφῆς ἐξηρτημένον ἀνακεχυμένας ἔχοντα τὰς φλόγας: qualiter ap. Virg. Æn. 1. dependent lychni laquearibus aureis Incensi, et noctem flammis funalia vincunt. Od. T. (34.) Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει, ubi tamen et aliter exp., ut infra dicetur, Plut. (8, 104.) e Dem. Τί ποιήσουσι τὸν ἥλιον ἰδόντες οἱ μὴ δυνάμενοι B πρὸς τὸν λ. ἀντιβλέπειν; ut ap. Cic. Lux longe alia est lychnorum et solis. Aristoph. N. (156.) Ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ. Et δίμυξος λύχνος, Athen. (700.) e Metagene, Lychnus duobus lucens myxis s. ellychniis. Item cum verbis: ut ἅπτειν λύχνον, Accendere lychnum, Aristoph. (N. 18.) ἅπτε, παῖ, λύχνον: (57.) τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον; Et in pass. λύχνος ἡμμένος, Thuc. 4, (133.) p. 164. Sic Gal. Ἄρτι λύχνων ἡμμένων, quod Apul. et Macrob. Prima face. Et ex Herod. (7, 215.) Περὶ λύχνων ἁφὰς, Sub crepusculum vespertinum. Theophr. de signis tempestatum, Ἐὰν λύχνος ἅπτεσθαι μὴ ἐθέλῃ, χειμῶνα σημαίνει· καὶ ὅταν τὴν φλόγα ἀπωθῇ, ut alibi dicit. Unde Plin., Lumina cum e sese flammas elidunt aut vix accenduntur, tempestates nuntiant. Et, Ἐκάετο ὁ λ., Xen. Sic ap. Plut. (Ἑλλ. 6, 4, 36.) Quæst. Rom. Ὅπου καὶ λύχνος ἔκειτο καόμενος. Paus. Att. Ἐμπλήσαντες τοῦ ἐλαίου τὸν λ.: sicut Plut. Pericle, Οἱ τοῦ λ. χρείαν ἔχοντες ἔλαιον ἐπιχέουσιν: Polit. Præc. (init.) Ὅμοιοι τοῖς τοὺς λ. προμύττουσιν, ἔλαιον C δὲ μὴ ἐγχέουσι, ubi dicit προμύττειν λύχνον, seu, ut in Symp. (540.) loquitur, τοὺς ἐπὶ τῶν λ. φαινομένους μύκητας, Plaut. Lychnum emunge parumper. Et, Σβεννύναι τὸν λύχνον, Extinguere lychnum, lucernam, Epigr. Ἔσβεσε τὸν λύχνον μῶρος, Aristoph. Πλ. (668.) τοὺς λύχνους ἀποσβέσας Ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν, Plut. Symp. 7. Μηδὲ λύχνον ἐῶντας ἀποσβεννύναι μετὰ τὸ δεῖπνον: Quæst. Rom. Λύχνον οὐκ ἐσβέννυσαν, ἀλλ' αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ ἐπειεώρων μαραινόμενον: Symp. 7. Ἀποπληροῦν τοὺς λ. ἀποσβεσθέντας. Ab Hom. autem accipi pro λαμπὰς et δὰς, testatur Hes. sicut et Eust. in l. supra c. exp. λαμπτήρ. || Cognomen meretricis ap. Athen. (583.) sicut λαμπὰς et λαμπάδιον. || Hes. λύχνος est etiam ἰχθὺς κάλλιστος: ut λυχνὶς infra. Idem λύχνον exp. τράχηλον. Ceterum in plur. per metaplasm. reperitur ETIAM Λύχνα, sicut σταθμὰ a σταθμὸς, ζυγὰ a ζυγός: citatque Athen. ex Herod. (438.), de Mycerino rege Ægyptio, Λύχνα ποιησάμενον πολλὰ, ὁπότε γένοιτο νὺξ, πίνειν καὶ εὐπαθεῖν. Vide etiam Λυχνοκαΐα D et Λυχνοκαυτία. Dictum autem volunt λύχνον παρὰ τὸ λύειν νύχος, h. e. σκότος. [" Phryn. Ecl. 19. 139. Thom. M. 588. Jacobs. Anth. 6, 87. 7, 42. 144. 277. 8, 225. 9, 269. Exerc. 2, 153. Heyn. Hom. 6, 149. Lobeck. Aj. p. 262. ad Charit. 232. Ammon. 90. Valck. Anim. 147. Callim. 295. Fischer. ad Anacr. p. 15. Λ. ἱερὸς, ad Herod. 636. Πρὸς λύχνον, Jacobs. Anth. 7, 133. Λύχνον ὄζειν, 11, 348. Λύχνοι, Titulus libri, Gell. N. A. 1, 4. Bip. Λύχνων ἁφαὶ, ad Herod. 606. Dionys. H. 3, 1336. Lobeck. Aj. p. 263. Λύχνα, τὰ, ibid. Musgr. Iph. T. 1270. Hel. 427. Porson. Med. 43. Callim. 1, 531. Bast Lettre 80. Munck. ad Anton. Lib. 40. Verh., Heringa Obss. 59. ad Herod. 132. ad Eur. Cycl. 512. Toup. ad Longin. 363. Beck. Bibl. Philol. 83. Lex. cui titulus Ἄλλος Ἀλφάβητος, Ms. Coisl. 745. Λύχνα οὐδετέρως. Ἡρόδοτος β. (c. 62.) Εὐριπίδης Κύκλωπι.—Greg. Naz. 1, 289. B. Τιμῶσι τὸ πῦρ καὶ τὰ λ." Schæf. Mss.] Λυχνόβιοι, Qui ad lychnum vitam transigunt, in eos qui præpostere ad lychnum ea tractant quæ interdiu debebant. Seneca Epist. (122.) Nil consumebat nisi noctem: itaque crebro dicentibus illum quibusdam avarum et sordidum, Vos, inquit, et λυχνόβιον dicetis: i. e. inquit Bud., Lucifugam et noctuini generis, quasi Lucernarium. Λυχνοβόρος, Lychni vorator, Ellychnii vorator: μῦς, Epigr. Insidiatur enim animal illud lychnis et ellychniis propter oleum, ut testatur Hom. Batrach. (179.) Στέμματα βλάπτοντες καὶ λύχνους εἵνεκ' ἐλαίου. [" Jacobs. Anth. Proleg. 103. 9, 54. * Λυχνοειδής, Jambl. Protr. 360. K." Schæf. Mss.] Λυχνοκαΐα, ET Λυχνοκαυτία, Lucernarum accensio, Lychnorum s. Luminum accensio. Λυχνοκαΐα, Festum quoddam Ægyptiorum, cujus his verbis meminit Herod. 2, (62.) Ἐς Σάϊν δὲ πόλιν ἐπεὰν συλλεχθέωσι τῇσι θυσίῃσι, ἔν τινι νυκτὶ λύχνα καίουσι πάντες πολλὰ ὑπαίθρια περὶ τὰ δώματα κύκλῳ· τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια· ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου· ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον, καὶ τοῦτο καίεται παννύχιον· καὶ τῇ ὁρτῇ οὔνομα κέεται Λυχνοκαΐη. Meminit et Joseph. c. App. De λυχνοκαυτία autem hæc extant ap. Athen. (701.) Λύχνα δὲ οὐδετέρως εἴρηκεν Ἡρόδοτος· λυχνοκαυτίαν δὲ ἣν πολλοὶ λέγουσι, λυχναψίαν Κηφισόδωρος. [* Λυχνοκαυτέω, Dio Cass. 724. Λυχνοκαυτέω, * Λυχνοκαυστέω, Lobeck. Phryn. 525. Apud Phot. * Λυχνοκῶσα· λυχνοκαυτοῦσα· οὕτω Τηλεκλείδης.] Λυχνοποιὸς, Qui lychnos s. lucernas conficit, Aristoph. [Εἰρ. 690. Athen. 474. * Λυχνοποιέω, Schol. Aristoph. Σφ. 1001. Ruhnk. Hist. Orat. 52. * " Λυχνοποιΐα, Festum ap. Ægyptios, Themist. 49." Wakef. Mss. * Λυχνόπολις, Lucian. 2, 92.] Λυχνοπώλης, Lychnorum s. Lucernarum venditor, Idem [Ἱππ. 739. * " Λυχνοπωλέω, Schol. Lucian. Tim. 30." Boiss. Mss.] Λυχνοφόρος, Qui lychno prælucet, lucernam præfert, Athen. 5. Ἐκήρυσσε δύνοντος ἡλίου πάντας οἰκουρεῖν, καὶ μετὰ λυχνοφόρου μηδένα φοιτᾶν. [Plut. Pomp. 52. * Λυχνοφοριάω, Lacon. pro * Λυχνοφορέω, Aristoph. Λ. 1003.] Λυχνάπτης, Qui lychnum s. lumen accendit. [Hes. * Λυχνάπτρια, Chandleri Inscr. p. 55.] AT Λυχναψία, ἡ, Lucernæ s. Luminis accensio, i. q. λυχνοκαΐα s. λυχνοκαυτία, quod vide. [Athen. 701. * Λυχνέλαιον, Alex. Trall. 1. p. 2. * " Λυχνουργὸς, ad Dionys. H. 1, 170." Schæf. Mss.] Λυχνοῦχος, Qui lychnum tenet, Qui lumen sustinet. Accipitur pro Face; Lucerna: unde exp. λαμπὰς, λαμπτὴρ, φανός. Apud Athen. (699.) de dipnosophistis e convivio discessuris, Ὁ μέν τις ἔλεγε, Παῖ λύχνειον, οἱ δὲ λυχνέα, οἱ δὲ λοφνίαν, i. e. τὴν ἐκ φλοιοῦ λαμπάδα, ὁ δὲ πανὸν, ἄλλος δὲ φανόν· ὁ δὲ λυχνοῦχον, ὁ δὲ λύχνον· καὶ δίμυξον δὲ λύχνον ἕτερος, ἄλλος δὲ, ἑλάνην: accipientes sc. synonymωs hh. vv. pro Face s. Lucerna qua prælucetur convivis domum a cœna redeuntibus. Ac pro Face s. Lucerna s. potius Laterna inclusum lychnum habente accipitur in l. qui paulo post ea verba ex Alexide affertur, Ὁ πρῶτος εὑρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν Τῆς νυκτὸς, ἦν τις κηδεμὼν τῶν δακτύλων. Plut. (8, 838.) de philosopho e convivio fugiente, Ὑποδεῖται βοῶν ταχὺ, καὶ τὸν λυχνοῦχον ἅπτειν. A Plin. accipitur pro Lychno, Candelabro, 34, 3. De candelabris et templorum ornamentis, Placuere et lychnuchi pensiles in delubris, aut arborum modo mala ferentium lucentes. Apud Cic. autem in Epist. ad Qu. fr. Hanc scripsi ante lucem ad lychnuchum ligneolum: scribitur etiam Lychnum. [Lobeck. Phryn. 60. " Toup. Opusc. 1, 13. Jacobs. Exerc. 1, 136. ad Mœr. 245. ad Timæi Lex. 172. Ammon. 90. Valck. Anim. 146. Jacobs. Anth. 8, 84. Kuster. Aristoph. 126. Fr. 217. Phryn. Ecl. 18. 139. Thom. M. 588. 883." Schæf. Mss.]

[* Ἄλυχνος, Eur. Fr. Inûs 22. ap. J. Poll. 7, 178. * " Ἐπίλυχνος, vocab. susp. ap. Athen. 173. ubi pro ἐπίλυχνον utique ἔτι λύχνον videtur leg." Schw. Mss. * " Ἐπιλύχνιος, cf. Routh. Reliq. SS. 3, 300. * Πολύλυχνος, Inscr. ap. Fabretti p. 494." Boiss. Mss.]

Ἐλλύχνιον, τὸ, Ellychnium, Funiculus papyraceus, sparteus, cannabinus, stupeus, qui fistulæ in lychno erectæ immissus uritur: quem usum præstant et arborum quarundam medullæ. J. Poll. 10. Τὸ δὲ ἐντιθέμενον τῷ λύχνῳ, θρυαλλὶς, ἐλλύχνιον, φλόμος.

Exemplum ex Herod. habes paulo ante in *Λυχνοκαΐα*, e Diosc. paulo post in *Λυχνῖτις*. *Ἐλλύχνιον*, Ellychnium, inquit Gorr., ap. Antiquos Certum quoddam materiæ genus fuit, quod ad funiculos lucernarum aptissimum erat. Id quod e Gal. apparet, qui ejusmodi ellychnio spongiæ etiam loco uti jubet l. 14. Meth. Med. præsertim mollissimo, quale, inquit, est Tharsense: cui etiam vis inest, ut ait l. 13., ulcera quæ supercrescunt submittendi. Verum, quale hoc ellychnium fuerit, non constat mihi, nec Plin. prodidit, cum tamen multorum aliorum ellychniorum mentionem faciat, ut ejus, quod ex uva ricini fiebat, præcipuæ claritatis: præterea papyracei, et alterius e phlomide compositi, quam ob id *λυχνῖτιν* appellant. [Gl. Funalium, Mergulus. " Apoll. Dysc. p. 82. Mœr. 186. et n., Phryn. Ecl. 64. 190. Thom. M. 455." Schæf. Mss.] *Ἐλλυχνιωτὸς μοτὸς*, s. *Ἐλλυχνιωτὸν*, Linamenti genus ap. Chirurgos: sic dictum, vel quod in ellychnii formam componeretur, vel, quod verius est, ex ead. materia constaret, e qua ellychnia olim fiebant. Gorr. *Ἐλλυχνιασμένος*, Ellychnium habens, Funiculo instructus, Diosc. 1, 97. de fuligine picis liquidæ, *Εἰς λύχνον καινὸν ἐλλυχνιασμένον, δοὺς τι τῆς πίσσης, ἅψον*.

Λυχναῖος ET *Λυχνεὺς*, Lapis pellucidus, *ὁ διαυγὴς λίθος*, Hes. i. q. *λυχνίτης*, Species Pyropi et Carbunculi. Athen. (205.) *Ἀγάλματα εἰκονικὰ λίθου λυχνέως*. || *Λυχνεὺς* accipitur etiam pro Face aut Lucerna, ut videre est in *Λυχνοῦχος*.

Λυχνεῖον, τὸ, Basis lychni, Candelabrum, i. q. *λυχνία*, Athen. (700.) citans e Pherecrate, *Τίς τῶν λυχνείων ἡ 'ργασία; Τυῤῥηνική*: et ex Aristoph. *Ἱππ. τῶν δ' ἀκοντίων Συνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνείῳ χρώμεθα*. Et e Diphilo, *Ἅψαντες λύχνον, Λυχνεῖον ἐζητοῦμεν*. Euphorion ibid. narrat Dionysium Juniorem *Ταραντίνοις ἐς τὸ πρυτανεῖον ἀναθεῖναι λυχνεῖον δυνάμενον καίειν τοσούτους λύχνους, ὅσος ὁ τῶν ἡμερῶν ἐστὶν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτόν*. [" Valck. ad Ammon. 90. Jacobs. Anth. 7, 277. Aristoph. Fr. 290. Thom. M. 589. et Add." Schæf. Mss.] *Λύχνιον*, itidem pro *λυχνία*: quod Eust. e vett. tradit *προπαροξύνεσθαι*, sicut *θύριον, λύριον*: ap. Eund. tamen reperio *λυχνίον* scriptum in l. Aristoph. paulo ante c., et Hes. ac Ammonium; sed existimo scr. aut *λύχνιον*, cum Eust. ut *λύριον*: aut *λυχνεῖον*, secundum formam *τῶν περιεκτικῶν*: ut dicitur *λοφεῖον* et *λόφιον*. Athen. (206.) e Dioclide, *Πολύκλειτος δὲ (θαυμάζεται) ἐπὶ τῷ λυχνίῳ τῷ κατασκευασθέντι τῷ Πέρσῃ*. [Lobeck. Phryn. 313. " Thom. M. 589. et Add., Aristoph. Fr. 217. 274. 290. Ammon. 90." Schæf. Mss.] *Λυχνία, ἡ*, Candelabrum, Philo V. M. 3. *Τὴν δὲ λ. ἐν τοῖς νοτίοις*, Candelabrum austrum versus collocavit. Eod. l. *Τὴν κιβωτὸν, τὴν λ., τὸ θυμιατήριον*. Apud Hes. scribitur ETIAM *Λυχνεία*: sed ap. Eust. *Λυχνία*, quam et veram esse scripturam existimo. [Lobeck. Phryn. 313. " Thom. M. 589. et Add." Schæf. Mss. Heronis Geodæsia p. 49. * *Ὁλολυχνία*, Schleusner. Lex. V. T. " *Λυχνιαῖος*, Lucernarius, Chrys. in Jo. Hom. 41. T. 2. p. 725, 31. *Ἥλιος ἀπὸ λυχνιαίου φωτὸς οὐκ ἂν λάβοι προσθήκην*." Seager. Mss. Lobeck. Phryn. 552.] *Λυχνιαία φλὸξ*, Lucernæ flamma, Alex. Aphr. [* *Λυχνικὸς*, Ad lucernas pertinens, Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 1013, 23. *Οἱ δὲ ἐπιεικέστεροι καὶ εὐλαβεῖς ἑπτάκις ποιοῦνται τὴν στάσιν αὐτῶν πρὸς τὸν Θεὸν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· πρῶτα μὲν διαννκτερεύοντες, ὃ καὶ ὄρθρον ὀνομάζομεν· —— περὶ ἡλίου δυσμὰς, — ὃ καὶ λυχνικὸν ὀνομάζομεν*. Lucernarium vocat Augustinus in Reg. Cleric." Seager. Mss. " Lobeck. Aj. p. 263." Schæf. Mss.]

Λυχνὶς, ίδος, ἡ, Lucernula. || Theophr. H. Pl. 6, (8, 3.) numerat inter flores æstivos. Diosc. 3, 114. describit *λ. στεφανωτικὴν*, dicens esse *ἄνθος ὅμοιον λευκοΐῳ, ἐμπόρφυρον, πλεκόμενον εἰς τὰ στεφάνια*: cui similem esse *τὴν ἀγρίαν λ.* A Plin. inter rosas coronarias censetur, 21, 4. Est et quæ Græca appellatur a nostris, a Græcis *λυχνὶς*, non nisi in humidis locis proveniens, nec unquam excedens quinque folia, violæ magnitudine, odore nullo. Idem et *ἀγρίας λ.* meminit, quam Antirrhinon quoque s. Anarrhinon vocari scribit, similis lino, radice nulla, flore hyacinthi. *Λ. ἀγρία* dicitur etiam a quibusdam *τὸ ἱππόγλωσσον*, ut e Diosc. tradit Gorr. qui ipsam *στεφανωματικὴν λ.* a Romanis Genicularem s. Ballariam vocari scribit: a Plin. autem quodam loco Flammeam cognominari, alibi Rosam Græcam. || Gemma quædam, quam Dea Syria in capite gestat, Lucian. (3, 478.) *Ἀφ' ἧς ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δέ οἱ ὁ νηὸς ἅπας οἷον ὑπὸ λύχνοισι φαείνεται· ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν φέγγος ἀσθενέει, ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα πυρώδεα*: is esse videtur idem lapis qui *λυχνεὺς* et *λυχνίτης*. [" Casaub. ad Athen. 146. Jacobs. ad Meleagr. p. 7." Schæf. Mss.] *Λυχνίδιον, τὸ*, Parvus lychnus, Lucernula, Lucian. (1, 124.) *Πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λ., καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις*, [Aristoph. *Αἰολ.* 12.] *Λυχνίσκος*, itidem Parvus lychnus, Lucernula, Piscis quidam, Lucian. (2, 127.) *Ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν δαλοῖς προσεοικότας, τοὺς δὲ μικροὺς, ἄνθραξι, πεπυρωμένους. ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λ.*

Λυχνίτης, ὁ, q. d. Lucernarius. || *Λ. λίθος*, Lychnites lapis, Plin. 37, 8. Ex eod. genere ardentium Lychnites appellata a lucernarum accensarum præcipua gratia. Probatissimam in Indis nasci scribit, et a quibusdam remissiorem Carbunculum dici. Forsan ead. est gemma, quæ Luciano *λυχνίς*. Marcell. Empir. *λυχνίτην* a Lat. dici Carbunculum scribit. Ab eod. Plin. *λυχνίτης* marmoribus accensetur, 36, 5. Omnes autem tantum candido marmore usi sunt e Paro insula: quem lapidem cœpere Lychnitem appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis cæderetur, ut auctor est Varro: qualis esse videtur *λυχνεὺς* paulo ante. [" Bast Lettre 97. Simon. Dial. p. 89." Schæf. Mss. " Forte *λυχνίτης* leg. pro * *Λυγδίτης* ap. Bernard. ad Psell. de Lap. p. 6." Boiss. Mss.] *Λυχνῖτις πόα*, Herba lucernaria, ut Marcell. Empir. vocat *τὴν φλόμον*, Verbascum. Diosc. 4, 104. de *φλόμου* generibus, *Καὶ τρίτη φλομὶς ἡ καλουμένη λυχνῖτις, ὑπὸ δέ τινων θρυαλλὶς, εἰς ἐλλύχνια χρησίμη*: Plin. 25, 10. de verbasci generibus, Tertia Lychnitis vocatur, ab aliis Thryallis, foliis ternis, aut cum plurimum quaternis, crassis pinguibusque, ad lucernarum lumina aptis. [" Ad Diod. S. 2, 87." Schæf. Mss.]

[* *Λυχνίας, ου, ὁ*, sc. *λίθος*, i. q. *λυχνίτης*, Plato Comicus ap. J. Poll. 7, 100. " Phryn. Ecl. 139. Thom. M. 589. et Add." Schæf. Mss.]

Λυχνεὼν, ῶνος, ὁ, Lychnorum s. Lucernarum repositorium, Lucian. (2, 92.) *Οἰκήσεις δὲ αὐτοῖς (τοῖς λύχνοις) καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ ἐπεποίηντο*.

Λυχνεύω, Præluceo, Areth. in Apoc. 905. *Λυχνεύουσα τοὺς εἰσαγομένους*, Bud.

[* *Λυχνόω*, unde] *Λυχνώματα*, a Medicis vocari Ea quæ Aristophani sunt *ὀθόνια*, retuli supra e Schol. Aristoph. (*Ἀ* 1175.) in *Λαμπάδιον*, quod vide.

ΛΥΩ, *σω*, Solvo, Od. Δ. 35. *ἀλλὰ λῦ' ἵππους Ξείνων*: qua in signif. antea dixerat *καταλύειν*, ut vult Eust. At paulo post l. illum, in quo usus est simplici *λύειν*, utitur composito *ὑπολύειν*, addens et gen. *ζυγοῦ*, de ead. re alioqui loquens, v. 39. *Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας*. Sic dixit et Xen. K. Π. 3, (3, 14.) *Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι*. Refertur autem hoc ad id quod dixerat, *Πεποδισμένους γὰρ ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις*. Ut autem hic dicit de equis *λύειν πεποδισμένους*, ita *περὶ αἰχμαλώτων*, De hominibus captivis, *λύειν δεδεμένους*. Q. l. habes p. 43. meæ Edit., illum autem p. 48. Atque ut dicunt *λύειν δεδεμένους*, sic etiam *ἐκ δεσμῶν, ἐκ τῶν δεσμῶν*: itidemque in pass. *λυθῆναι ἐκ τῶν δεσμῶν*, Herod. Interdum autem omittitur præp. Porro ut in illo Hom. l. dicitur de equis currui junctis, *λῦσαι ὑπὸ ζυγοῦ*, sic et de bobus aratro junctis. Lat. vero dicunt inversa etiam orationis structura, Jugum bobus solvere. Catull. Juga resolvere leonibus, Virg. Equum colla solvere. Sed dicitur et simpliciter *λῦσαι βόας, βόε*, Hesiod. *Ἔργ.* (2, 226.) *Δμῶας ἀναψῦξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι*. Et *λύειν τὸ σύναμμα*, Plut. Alex. (18.) ut Lat. Solvere nodum, *Τὸν Ἀλέξανδρον ἀμηχανοῦντα λῦσαι, διατε-*

μεῖν τῇ μαχαίρᾳ τὸ σύναμμα. Et λύειν τρίχας, τὴν κόμην, Solvere crines, comam: unde Herodian. (1, 13, 2.) in med. voce Λυσαμένη τὰς τρίχας: quod ibi redditur participio passivo, Solutis crinibus. Item λύειν ζώνην, ut Lat. Solvere zonam. Sed dicitur ζώνην s. μίτρην λύειν non solum is, qui virginitatem eripit, ut ap. Musæum, Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν· ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην: sed et illa, cui eripitur: atque adeo dicebantur et in primo puerperio mulieres λύειν ζώνην, μίτρην. Unde Λυσίζωνος vocata Ea, quæ virginitatem amiserat. Dicta vero hoc nomine et ipse Artemis, seu Λυσιζώνη, ut ap. Schol. Apoll. Rh. scriptum est: cujus rei a me facta fuit mentio et in Ζώνη. [" Ad Callim. 1, 12. Wakef. S. Cr. 5, 103." Schæf. Mss.] || Λύειν cum quibusdam nominibus, Solvere, Reserare, Aperire: τὸ στόμα, Isocr., Solvere os, quod et Resolvere os s. ora Poëtæ dicunt: dixit vero et Solvere linguam Ovid. Et λύειν τὰ γράμματα, Eur. (Iph. A. 38.) Reserare literas: pro quo potius Resignare. Affertur et λύειν τὰς ἀποθήκας e Greg. pro Aperire horrea.

Λύειν, pro Solvere, i. e. Laxare, Remittere, ut ἡνίαν, Soph. [El. 743.]

Λύειν pro Solvere, i. e. Liberare: κακότητος, Hom. Liberare miseria. Sic Hesiod. (Θ. 528.) καὶ ἐλύσαο δυσφροσυνάων. || Ut autem dicitur λύειν τινὰ δυσφροσυνάων, ita et δυσφροσύνας, q. d. Solvere mœrores pro Discutere. Tale est ap. Hom. de somno λύων μελεδήματα θυμοῦ: quod Ovid. ad verbum de somno itidem, Solvere curas. Sic etiam λύειν νόσον ap. Plut. (8, 629.) Τίς ἔνδεια, ποῖον δηλητήριον οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀφελῶς νόσον ἔλυσεν; Celsus Ebrietatem solvere dixit pro Discutere. Lucian. dixit etiam, Λύειν τὴν ἀπορίαν δεομένῳ, pro Levare illi inopiam et quasi discutere. Sed quod attinet ad eum usum τοῦ λύω, quo pro Libero sumitur, sciendum est Polyb. ita eo usum esse, ut Lat. utuntur, cum dicunt Liberare fidem; ita enim (6, 58, 4.) Εἷς δὲ τῶν προχειρισθέντων, ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος ἤδη, καί τι φήσας ἐπιλελῆσθαι, πάλιν ἀνέκαμψε, καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθὲν, αὖθις ἀπελύετο, νομίζων διὰ τῆς ἀναχωρήσεως τετηρηκέναι τὴν πίστιν καὶ λελυκέναι τὸν ὅρκον. Quo e l. Cic., Polybius, inquit, bonus Auctor in primis, scribit, e decem nobilissimis, qui tunc erant missi, novem revertisse, a senatu re non impetrata: unum e decem, qui paulo post quam egressus erat e castris, redisset, quasi aliquid esset oblitus, Romæ remansisse; reditu enim in castra, liberatum se esse jurejurando putabat. Alibi autem de eod. loquens, dixit Solutum jurejurando. Ita ille; sed crediderim non male et sic, adhibendo activum verbum interpretationi, redditum iri, Putabat se fidem jurejurando datam, vel, jurisjurandi fidem, liberasse: nam Jusjurandum liberasse, dicere non ausim. At vero Solvisse jusjurandum, contrariam potius signif. haberet: sicut et Solvere fidem pro Frangere, a Terentio poni videmus.

Λύειν apud Aristot. Solvere, ea in signif., qua dicitur Solvere quæstionem, Dissolvere interrogationem, sumta metaph. ab iis, qui nodum aliquem solvunt. Tale est et λύειν τὸ αἴνιγμα ap. Lucian. Sed et λύειν ὄνειρον, quod Hom. κρίνασθαι ὄνειρον, Eust. || At λύειν νείκεα ap. eund. Hom., ut λύειν τὰν ἔριν ἀμφοτέρων, Epigr., Controversias dirimere, Lites componere, quod fit itidem velut solvendo rei controversæ nodum, quali metaph. dixit Horat. Implicitus litibus. Apud Eund. legimus et Litem lite resolvere. || Solvo, et Crimen diluo, Bud. afferens ex Æschine (83.) Κατεπαγγελλόμενος ὡς ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς ἀπολογίας λύσει τὸ παράνομον. Ex Eod. (82.) Ἐπειδὰν τῇ πρώτῃ ψήφῳ μὴ λυθῇ τὸ παράνομον: pro Cum primo suffragio non absolutus fuerit reus τῶν παρανόμων. Cic. dixit etiam Solvere crimine. In VV. LL. affertur et λῦσαι τὰς ἁμαρτίας ex Aristoph. (B. 691.) pro Diluere, cum ego contra putem esse potius Condonare. || Ceterum λύειν affertur in illis pro altera etiam signif. τοῦ Diluere: e Gal. ad Gl. Λύειν γλυκεῖ τοὺς κυκλίσκους, Pastillos diluere passo, macerare: quod et ἐκλύειν ibi dicit.

Λύειν, pro Solvere, Dissolvere; ut λύειν μένος, A ἅψεα ap. Hom. Solvere membra, i. e., Membrorum quasi compagem dissolvere. Et λελύσθαι γόνατα dicit itidem, quæ fatiscunt s. labant: ut Virg. loquitur. Pertinet vero ad illa loquendi genera λύειν μένος, ἅψεα, necnon λύεσθαι γυῖα, quod ap. eund. Virg. habetur, Torpor solvit membra formidine, et Solvuntur frigore membra. Quo pertinet et λελυμένος ap. Greg. de paralytico, Χθὲς ἐπὶ κλίνης ἔρριψο παρειμένος καὶ λελυμένος. Idem Hom. dixit Il. B. (135.) καὶ σπάρτα λέλυνται, pro Et rudentes soluti sunt, q. d. fatiscunt. || Λύειν pro Dissolvere accipitur in aliis etiam loquendi generibus, atque adeo pro eo, quod dicitur potius Antiquare, Rescindere, ut λύειν τὸν νόμον, τὴν εἰρήνην, ap. Dem.; τὰς σπονδὰς, Thuc. (1, 78.) i. e. ad verbum, e Virg. Solvere fœdera. Dixit vero Dem. et τὰς δωρεὰς λελυμένας, pro Revocatas et abrogatas, Bud. || Capitur vero et pro Dissolvere s. Rescindere propriam signif. habentibus: ut cum dicit Herodian. (7, 1, 16.) λῦσαι τὴν γέφυραν, Rescindere pontem, Abscindere, Polit. Ali- B cubi vero commodius redditur verbo Evertere: ut ap. Hom. in uno eodemque l., et de re ead. simplici λύειν et composito καταλύειν utentem, Il. I. (25.) Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει. At vero λύειν κρήδεμνον ap. eund. Poëtam exp. etiam ἀφαιρεῖν. || Item λελύσθαι ἀπ' ἀλλήλων dicuntur a Xen. (K. Π. 1, 1, 4.) ii, inter quos quæ erat communio et societas, velut dissoluta est, aut etiam amicitia; nam et Dissolvere amicitias, legitur ap. Cic. || Ad hanc autem Dissolvendi signif. referri potest v. λύειν et cum accus. ἀγοράν: nam λ. ἀγορὰν est velut Dissolvere concionem. Exp. etiam Dimittere concionem, sicut et Dimittere senatum, Dimittere cœtum dicitur, quoniam qui dimittit congregatos, velut dissolvit et dissipat quod conjunctum erat. Xen. (Œc. 12, 1.) dixit etiam pass. λύεσθαι τὴν ἀγοράν.

Λύειν pro Solvere e portu: quod et Lat. Solvere sine adjectione sæpe dicunt. Synes. Λύσαντες ἐκ Βενδιδείου. Sic in Pantelei Epigr. in Callimachum et C Cynægirum, Λῦε κυβερνῆτα· νέκυος δὲ φύγωμεν ἀπειλάς: vel, ut in aliis exempl., νέκυος προφύγωμεν ἀπειλάς: quem versum ita reddidi, cum illud Epigramma interpretarer, Solve age, solve, minax fugiamus, nauta, cadaver. Integrum autem loquendi genus est λῦσαι vel λύσασθαι πρυμνήσια ap. Athen.

Λύειν, Solvere captivitate, et quasi captivitatis vinculis, Reddere captivum: ap. Il. A. (20.) dicit Chryses, Παῖδα δέ μοι λύσατε [λύσαιτε, Cl.] φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε. Sic Ω. (137.) Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα, de hac autem dicit Agamemnon, eod. verbo utens, (A. 29.) Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω. Sed et ἀπολύειν in eadem signif., Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα, sc. Agamemnon; est enim de ead. sermo. At vero ipse Chryses, qui rogat Græcos, ut velint sibi λύειν suam filiam, dicitur venisse eam λυσόμενος: ibid. (12.) ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. Sic autem et alibi hoc verbo utitur in voce med., ubi exp. Redimere. In prosa quoque D λύσασθαι est Redimere: αἰχμαλώτους, Dem. (412.) Qui etiam dixit, Λυσάμενος ἐκ τῶν πολεμίων. Et pass. λυθεὶς, Qui redemtus est, (1251.) Ὅτι καὶ οἱ νόμοι κελεύουσι τοῦ λυσαμένου ἐκ τῶν πολεμίων εἶναι τὸν λυθέντα, ἐὰν μὴ ἀποδῷ λύτρα. Sic Thuc. (5, 3.) Λυθεὶς ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρός. Item, Ἐλύθη χρημάτων μεγάλων, Redemta est magna pecunia, ex Herod. (2, 135.) in Λύσσομαι. At Bud. 746. λύομαι reddit non solum Redimo, sed et Luo, Servo, exempla harum signiff. e Dem. et Xen. afferens. Ceterum quod attinet ad duplicem illam signif. τοῦ λύω, sc. tam de eo, qui velut captivitate solvit captivum, et eum suis reddit, quam de eo, qui illum redimit, et facit ut captivitate solvatur ac suis reddatur, sciendum est verbum Gall. Delivrer, quod et in aliis loquendi generibus cum Græco λύειν convenit, utramque et ipsum signif. habere. Dicitur enim Delivrer un prisonnier et is, qui eum redimit, et is, qui eum redimenti reddit.

Λύειν τέλη, ap. Soph. (Œd. T. 316.) pro λυσιτελεῖν, ut dicetur in Λυσιτελέω.

"Λύει, Hes. et Suid. exp. non solum λυσιτελεῖ, A "sed etiam ἀδημονεῖ: quod potius ἀλύει dicitur."
["Λύω, Phryn. Ecl. 95. Thom. M. 893. Markl. Suppl. 45. Iph. p. 312. ad Charit. 411. 660. Wakef. Phil. 1224. Jacobs. Anth. 9, 173. 10, 26. 12, 255. ad Diod. S. 1, 31. 2, 330. Heyn. Hom. 5, 55. ad Lucian. 1, 476. Brunck. Antig. 40. ad Phalar. 219. Xen. K.Π. p. 6. ad Cornel. Nep. 135. Stav., Clark. ad Il. A. 314. Ilgen. ad Hymn. 328. ad Herod. 312. 727. Jacobs. Spec. 35. Fischer. Ind. Palæph. v. Διαλ., Bernard. Reliq. 97. Valck. Hipp. p. 250. Diatr. 240. Prosum, Porson. Med. p. 93. Musgr. 566. (1112. 1362.) Barnes. Alc. 631. Brunck. El. 1005. Valck. Hipp. p. 213. De epistolis resignandis, Bergler. Alciphr. 208. An pro ἀλύω? T. H. ad Lucian. 1, 177. Hinc Lat. Luo, Fischer. Descr. Lectt. 1792-3. Conf. c. λούω, Jacobs. Anth. 9, 117. De quant., Heyn. Hom. 7, 403. 8, 356. 461. 581. Λ. ἱστία, Jacobs. Anth. 9, 302. τὸν λόγον, Heind. ad Plat. Gorg. 111. τὴν γνώμην, Alciphr. 262. στάμνον, Valck. Callim. 253. ἔριν, Phœn. p. 29. Hipp. p. 320. τὸ ἀπίθανον τοῦ μύθου, B Jacobs. Anth. 7, 217. De act. et med., ad Od. K. 284. Il. A. 20. Heyn. Hom. 5, 502. 6, 79. Kuster. V. M. 7, 84. 99. 129. Brunck. Apoll. Rh. 234. Λύεσθαι, Jacobs. Anth. 7, 186. 9, 341. 11, 406. Wakef. S. Cr. 4, 183. Georg. 114. De corporibus, quæ consumuntur, ad Lucian. 1, 404. Λελυμένος, Bergler. Alciphr. 238. Λύντο, λῦντο, Heyn. Hom. 5, 312. 7, 73. Λύμην, 8, 127. 135. 581. Λελῦτο, ibid." Schæf. Mss. * Λελυμένως, Gl. Passim, Hippocr. 194. "Basil. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 116." Boiss. Mss.] "Λυτέον, Solvendum," [Plato Gorgia 480.]

Λύσις, ἡ, Solutio, Auctor Dialogi, qui Axiochus inscribitur, (194.) Κατὰ τὴν τοῦ σώματος λύσιν, In solutione animi a corpore, i. e., cum animus a corpore solvitur. Zeno συστολὰς et λύσεις inter se opponebat, Contractiones et Solutiones, loquens de perturbationibus. Chrysippus autem λύπην, Ægritudinem, dictam putabat quasi λύσιν, Solutionem totius hominis, Cic. || Solutio, si hoc nomine uti liceat C pro Ipsa actione solvendi captivitate et liberandi, ut λύσις τῶν αἰχμαλώτων, Dem. (107.) Exp. autem et Redemtio. || Solutio, ut cum dicitur solutio quæstionis, aut ænigmatis, Plut. Symp. septem Sap. Εἰ προσήκατο τὰς λ. ὁ Ἄμασις. || Solutio, ab ea signif., qua dicitur Solvere creditori: quo modo χρειῶν λύσις ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 22.) exp. Solutio æris alieni, Dissolutio; dicitur enim et Dissolvere æs alienum. Sed potest etiam accipi pro Liberatione a debitis: quæ exp. alioqui eod. redit; nam qui dissolvit æs alienum, quibusdam ejus velut vinculis liberatur. || Λύσις πυρετοῦ ap. Gal. et alios Medicos vulgo exp. hoc eod. nomine Solutio: ad Gl. 1. Ἀναμείνας τὴν πρώτην λ. τοῦ πυρετοῦ: quod nihil aliud est quam Liberatio a febre. Redditur etiam Finis accessionis. Apud Hippocr. autem ipse Gal. λύσιες esse ait Intervalla, quibus articuli ab invicem disjuncti sunt. || Apud Rhett., quæ diluit τὴν κατασκευήν, vide Bud. 577.: VV. LL. exp. Rationis s. Exceptionis propositæ labefactatio; Actoris, exceptionem rei elidentis, D firmamentum: e Cic. || Expiatio, Aristot. Polit. Αἱ νομιζόμεναι λύσεις, Decentes et debitæ expiationes, Bud. At vero quidam perperam, Abdicationes et dissolutiones generis, ut habent et VV. LL. Sic Plato de Rep. 2. Λ. τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων. Sed et ap. Athen., Λ. τε ἔλαβε τὸ δεινὸν, Bud. reddit, Expiata est ira deorum. Existimo autem Expiationem vocari, quod expiatio sit velut liberatio a piaculo, quod quis contraxit. Vide Λύσιοι θεοὶ in Λύσιος. ["Ad Charit. 762. Wakef. Trach. 1171. Jacobs. Anim. 170. Anth. 8, 313. Huschk. Anal. 221. Gesner. Ind. Orph. v. Λύσεις, Bibl. Crit. 1, 3. p. 50. Clark. ad Il. A. 314. Bernard. Reliq. 80. ad Lucian. 1, 476. Brunck. Antig. 598. Med. 1062. ad Phalar. 219. Λ. σφραγίδων, Bergler. ad Alciphr. 209." Schæf. Mss. Excusatio, Longin. p. 38. Toup. * Λυσέρως, Serv. ad Virg. Æn. 4, 520.] "Λυσιπνεῖ, Hesychio φοβεῖται." Λύσιμος, ὁ, ἡ, Solubilis, Qui solvi potest, Callisthenes ap. Athen. (452.) Ἀπαγγελεῖν τῇ μητρὶ λύεσθαι τὸ γύναιον δέχ' ἡμερῶν τὸ ἐν Ἀπολλωνίῳ δεδεμένον, ὡς οὐκέτι λ. ἐσόμενον, ἐὰν αὐτὰς παρέλθωσι. Item in metaphorica Solvendi signif. ap. Aristot. in Analyt. ubi λύσιμον vocat argumentum, sicut et λυτὸν, Quod facile solvi potest s. dissolvi, VV. LL. Item Exemtilis, Plato de LL. ["Jacobs. Anth. 11, 68." Schæf. Mss.]

Λύσιος, q. d. Solutorius, Solutivus, Liberatorius, Solvendi s. Liberandi vim habens. || Sed peculiariter dicitur de Baccho, Plut. Symp. 3, (6.) Τὴν μὲν (ἑσπέραν,) ὁ Λύσιος ἐπισκοπεῖ Διόνυσος, μετὰ τῆς Τερψιχόρης καὶ Θαλίας. Esse autem volunt ita dictum, vel quia nos λύει μελεδώνων s. δυσφροσυνάων, ut loquuntur Poëtæ, i. e. solvit nos curis et liberat, atque adeo dissipat curas, ut de eo ipso testatur Horat.: scribit autem et Ovid., Cura fugit multo diluiturque mero: vel quod membra solvat, ac præterea concordiam et amicitiam; quippe quæ post nimium potum in discordiam sæpe mutetur, ac inimicitias. UNDE Λυαῖος quoque dictus existimatur, sive ob hanc, s. ob illam causam: quod epith. Lat. Poëtæ retinuerunt: affert tamen et alias ejus derivationes Etym. Nonnulli vero e Paus. (Bœot. 16, 4.) annotant Λύσιον appellatum, quia Thebanos a Thracibus vinctos ἔλυσεν, Solvit; nam deus Thracibus soporem immisit, quo illi sunt a Thebanis occisi. Sed Plut. Symp. 7. fin. dicit λύσιον, sicut et ἐλευθέριον, ita enim vet. cod., non ἐλεύθερα, dictum esse ὅτι τὸ δουλοπρεπὲς καὶ περιδεὲς καὶ ἄπιστον ἐξαίρων καὶ ἀπολύων τῆς ψυχῆς, ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ χρῆσθαι πρὸς ἀλλήλους δίδωσι. ||Λ. θεοὶ, q. d. Expiatorii dii, Expiationum præsides dii, ut λύσιν pro Expiatione poni dictum fuit supra, Plato de Rep. 2. Αἱ τελεταὶ αὖ μέγα δύνανται καὶ οἱ λ. θεοί. Dicuntur ἀλεξίκακοι dæmones, inquit Bud., qui diras arcere et amoliri ab antiquis existimabantur, οἱ λύοντες τὰς ἀρὰς, qui etiam ἀποτρόπαιοι et ἀποπομπαῖοι dicti, et λύσιοι et φύξιοι. Hoc autem sensu dici crediderim et Λυτήριον Ἀπόλλωνα infra. ["Huschk. Ep. in Propert. 108. Pierson. Veris. 230. Wyttenb. ad Plut. 1, 259. ad Charit. 302. Musgr. ad Eur. p. 203." Schæf. Mss.] "Λύσειοι, τελεταὶ dicebantur "quædam παρὰ τὸν λύσιον Διόνυσον, Hes. auctore. "Apud Suid. λύσιοι." [Λύσειος, Epith. Bacchi, Orph. H. in Misen. 4.]

Λυτὸς, Solubilis, Qui solvi potest, vide Λύσιμος. "Λυτὰ, τὰ, ex Epigr. pro Justitia, Juris intermissio"nibus: quæ et λύσιμα dici feruntur." ["Clark. ad Il. A. 314. ad Lucian. 1, 476." Schæf. Mss. * Λυτώδης, Strabo 3. p. 391. Siebenk. post Salmas.: vulgo λιθώδης.] Ἄλυτος, Insolubilis, Qui solvi non potest; Indissolubilis, Cic.; Indissolutus; Qui dissolvi non potest: ut videbis in meo Cic. Lex. Plato Timæo, Ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄ. τὸ πάμπαν· οὔτι μὲν δὴ διαλυθήσεσθέ γε. Sic autem Deo, qui est ἀθάνατος, Greg. ἄ. φύσιν tribuit. || Inexplicabilis, e Gaza, ab ea signif. sc., qua dicitur λύειν aliquam quæstionem, ἀπορίαν. ITEM Ἄλλυτος ex Epigr. pro ἄλυτος, metri causa. ["Wakef. Alc. 485. Jacobs. Anth. 7, 323. Brunck. Soph. 3, 496. Macedon. 28. Musgr. ad Eur. p. 213. 305. ad Lucian. 1, 476. Ruhnk. Ep. Cr. 299." Schæf. Mss. * Αὐτόλυτος, Opp. K. 4, 357.] Δύσλυτος, Qui vix solvi potest, Solutu difficilis, Difficile solubilis, [Eur. Phœn. 378. Andr. 121. Æsch. Pr. 19.] Δυσλύτως, Ita ut vix solvi possit, Nexu non facile solubili, pene insolubili. Εὔλυτος, Qui facile solvi potest. ["Ad Diod. S. 1, 190. 357." Schæf. Mss. * Εὐλύτως, Hippocr. 190. 222. * Εὐλυσία, Diog. L. 6, 70. * Εὐλυτόω, Gl. Expedio, Explico, Enodo, Elicio, Resolvo, "Jo. Malal. 2, 95." Elberling. Mss. * Εὐλύτωσις, Gl. Explicatio: * Διευλύτωσις· Dissolutio. * Νεόλυτος, Poëta inc. ap. Dionys. H. de Comp. VV. 218. Schæf.] "Παλίλλυτος, Re"solutus, Rescissus, Nonn." [Jo. p. 136. * Στρεπτόλυτος, Schol. ad Aristidis Panath. ap. Phot. Cod. 246. Ernest. Lex. Rhet. 381.]

Λυτικὸς, q. d. Solutivus, Solvendi vim habens. In VV. LL. λυτικὸν φάρμακον, Vim habens resolvendi s. discutiendi. || Solvendi s. Dissolvendi solertia præditus, Epith. Sosibii ap. Athen. 201(=493.) Qui Gramm. a Suida vocatur ἐπιλυτικὸς, scribente, Γραμματικὸς ἦν τῶν ἐπιλυτικῶν καλουμένων, Ex iis, qui

explicandi et nodosas quæstiones solvendi sunt periti, Bud. || Solvendi vim habens, in ea Solvendi signif., qua dicitur Solvere ventrem, Diosc. de pycnocomi radice, Ἡ *ῥίζα αὐτῆς λυτικὴ κοιλίας καὶ κινητικὴ χολῆς*: pro quibus habet Plin. Radix ejus alvum et bilem exinanit. [Athen. 91. 92. " Wolf. Proleg. 195. Jacobs. Anth. 9, 178. ad Lucian. 2, 330. Grammatice, Valck. ad Il. 22. p. 145. Eichst. de Dram. Sat. p. 9. Ruhnk. Diss. de Longino §. 14. *Λυτικὸν τῆς κοιλίας*, Toup. Opusc. 1, 154." Schæf. Mss.] *Λυτικῶς*, Cum quadam solvendi facultate, facilitate.

[*Λύται*, vide *Προλύται*.]

Λυτὴρ, ῆρος, ὁ, Solutor, Liberator, Nonn. (Jo. 211, 20.) *ὅλης λυτῆρα γενέθλης*. Item Expiator. [" Clark. ad Il. A. 314. * *Λύτειρα*, Wakef. Ion. 1551. Trach. 1030." Schæf. Mss.] *Λυτήριος*, Liberatorius, Expiatorius: *εὐχαὶ*, Soph. (El. 635.) Item, *Λυτήριος* Apollo ex Eur. (Alc. 224.) pro Expiator. Fortasse autem ea signif. dicitur, qua *λύσιοι θέοι* supra. Et *τὰ λ.*, ex eod. Soph. (El. 447.) substantive pro Sacra expiatoria. Item, *Λυτήριον*, Porcellus cujus mactati sanguine illinebantur manus ejus, pro quo expiatio fiebat. Sed rursum adjective *λυτήριον λύπημα*, Soph. Tr. (554.) p. 350. pro *λύπης ἴαμα*, ut Schol. exp., i. e. Remedium mœroris, adversus mœrorem. Synes. quoque dixit *λυτήριον τῶν δεινῶν*, Remedium malorum. [" Wakef. Trach. 554. Eum. 63. Brunck. Soph. 3, 472. Thom. M. 587. Cattier. Gazoph. 30. *Λυτήρια φόνου*, ad Anton. Lib. 259. ad Mœr. 255. 337. Valck. Phœn. p. 355." Schæf. Mss. * *Λυτηριὰς, άδος, ἡ*, Orph. H. in Rheam 7.] *Λύτωρ, ορος, ὁ*, i. q. *λυτὴρ*, Epigr. pro Qui dissolvit, [" Clark. ad Il. A. 314. Jacobs. Anth. 9, 101." Schæf. Mss.]

" *Ἀλύστινον*, Hesychio *δεινὸν, ἄλυτον*: item *χλιαρόν*: in qua posteriore signif. habemus *ἀλυκρόν*."

" *Πρωλυθίαι*, Hesychio *παρειμένοι, παραλελυμένοι*: " afferenti et *Πρωλύθιον* pro *ἐπιφερὴς ἐπὶ τὸ στόμα*: " ut vocabulis his significetur Exolutus, Pronus in " os s. Præceps."

Ἀναλύω, Resolvo, Dissolvo, Exolvo, Solvo, Retexo, Od. (I. 178.) *ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι*, pro *ἀναλῦσαι*. Apud Aristot. H. A. 5. hæc verba, *Ἀναλύουσι τὰ βομβύκια γυναικῶν τινὲς ἀναπηνίζοντες*, ita exp. Bombycia quædam mulieres retorquendo in filum deducunt. Chrys. *Οὐδὲ γάρ ἐστι τὰ γενόμενα ἀναλῦσαι λοιπὸν*, Non enim possibile est quæ facta sunt resolvere, retexere, i. e. revocare et infecta reddere. || De gubernatione navis ap. Synes., Bud. || Verbum ad Geometras pertinens, ut *λογίζεσθαι* ad Arithmeticos, ut docet exemplis Bud. 195. || Revertor. Athen. 1. *Ἀπὸ τῶν δείπνων ἀναλύοντες*, Appian. B. C. 4, (18.) *Ἀναλύοντα δὲ ἐκ μέθης στρατιῶται προσκρούσαντές τι ἔκτειναν*. [" Analysi utor, Lucian. 3, 41." Seager. Mss. " Markl. Suppl. 45. Musgr. ibid. Jacobs. Anim. 220. Wakef. S. Cr. 4, 181. 193. ad Diod. S. 1, 629. Ruhnk. Ep. Cr. 161. Verh. ad Anton. Lib. 146. LB., Alberti Peric. Cr. 102. Abresch. Lectt. Aristæn. 257. Toup. Opusc. 2, 7. Valck. ad Ammon. 112. Hipp. p. 259. ad Charit. 283. 307. Heyn. Hom. 8, 366. Ilgen. Hymn. 426. ad Lucian. 1, 477. Abeo, Discedo, Schol. Aristoph. Πλ. p. 421. H., Argum. Acharn. Conf. c. *καταλύω*, Ruhnk. ad Vell. Paterc. 306. De act. et med., Kuster. V. M. 7." Schæf. Mss.] *Ἀνάλυσις*, Resolutio: *κατὰ ἀνάλυσιν*, quod vulgo dicitur Resolutorio ordine. *Ἀνάλυσις* vocatur, inquit Bud., quasi Retexio complexionis, i. e. *τοῦ συμπεράσματος*, estque contraria *τῇ συνθέσει*, quæ a quibusdam confessis ordiens, desinit in id, quod in quæstione est: Ut si etc. Vide reliqua ap. eum in Comm. 198. || Pro simpl. *λύσις* ap. Athen. 15. ubi *στεφάνου λύσιν* et *ἀνάλυσιν* indifferenter ponit. [" Brunck. Antig. 598. Wakef. S. Cr. 4, 182." Schæf. Mss. * " *Ἀναλύσιμος*, Const. Manass. Amat. 7, 45." Boiss. Mss. * *Ἀναλυτὴρ*, Æsch. Choeph. 156. * *Ἀναλύτης*, J. Poll. 7, 188. * " *Ἀνάλυτος*, Dissolubilis, Orig. c. Cels. 4. p. 169." Seager. Mss.] " *Δυσανάλυτος*, Ægre resolubilis s. " dissolubilis, Greg. Naz." *Ἀναλυτικὸς*, Resolutorius, Resolutivus, Ordinem resolutorium habens. Dicuntur etiam *ἀναλυτικοὶ*, Qui utuntur *τῇ ἀναλύσει*. Analyticus, inquit Bud. 198., id, in quod desinit *σύνθεσις*, ut confessum sumit, h. e. *τὸ συμπέρασμα τῆς συνθέσεως*, et eo usque *τὸ συντεθὲν* retexit quoad invenerit *τὰς προτάσεις, δι' ὧν τοῦτο συμπεπέρασται*. Lege ibid. de libris analyticis Aristotelis. [* *Ἀναλυτικῶς*, Alcin. Introd. 93. " Dionys. Areop. 55. 287. * *Ἀνταναλύω*, Amphiloch. 180." Kall. Mss.] " *Ἐξαναλύομαι*, Penitus resolvor et evanesco. Philo de Mun" do, *Λίθων οἱ κραταιότατοι ἆρ' οὐ μυδῶσι καὶ σή" πονται, καὶ θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες εἰς λεπτὴν τὸ " πρῶτον ἀναλύονται κόνιν, εἶθ' ὕστερον δαπανηθέντες " ἐξαναλύονται*;" [* *Ἐξαναλύω*, Libero, Il. Π. 442.] " *Ἐπαναλύων*, Hesychio *ἐπαναστρέφων*, Revertens." [" Jo. Climac. p. 11. Germanus Dormit. B. Mar. 101. cf. Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. 4, 412." Boiss. Mss. Schæf. Æsop. 143. * *Ἐπανάλυσις*, ibid.] *Ἀλλύω* poët. pro *ἀναλύω*, Dissolvo. Apud Hom. pro Retexo, Od. B. (105.) *Ἔνθα καὶ ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκε μέγαν ἱστὸν, Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο*.

Ἀπολύω, Solvo, Exolvo, Solvendo disjungo sejungo, separo. Sic Plut. Popl. (10.) *Τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων*, exp. Secures a fascibus sejunxit. || Absolvo reum: qua in signif. J. Poll. ait esse *ἰδιωτικόν*. Sic Luc. 6, (37.) *Ἀπολύετε καὶ ἀπολυθήσεσθε*, Absolvite, et absolvemini. Signif. et Absolutum dimitto, ut paulo post docebo. || Dimitto, Remitto, Do veniam abeundi. Sic Absolvere creditorem sonat Lat. Dimittere, sed reddito pretio. Polyb. 5. *Μετὰ δὲ ταῦτα παρακονούμενος, ἠξίου μετὰ δεήσεως μόνον αὐτὸν ἀπολῦσαι μετὰ τῶν ἰδίων οἰκετῶν*. Sic Matth. 14, (15.) *Κύριε, ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους*. Appian. B. C. 4, (70.) *Τὸν Ἀρχέλαον ἀπέλυεν*, Legatum remisit. Hæc Bud. Apud Xen. cum adverbio *οἴκαδε* jungitur; dicit enim de Agesilao (Ἑλλ. 6, 5, 21.) *Τοὺς μὲν Σπαρτιάτας ἀπέλυσεν οἴκαδε*, Dimisit domum vel Remisit suos milites. Latini Dare commeatum hoc fere sensu dicunt. Polyb. (6, 26, 1.) *Ἀπέλυσαν εἰς τὴν οἰκίαν* [*οἰκείαν*.] Rursum ap. Xen. aliquis dicitur eum, quem captivum tenet, *χρημάτων πολλῶν ἀπολύειν*, Accepta magna vi pecuniarum dimittere, remittere: Ἑλλ. 4, (8, 21.) *Καὶ Τιγράνην πορευόμενον εἰς Σάρδεις λαμβάνει σὺν τῇ γυναικὶ, καὶ χρημάτων πολλῶν ἀπέλυσεν*. At vero ap. Hom. *ἀπολύειν* sine adjectione, est Dimittere, pretio redemtionis persoluto, Eust. Il. K. (449.) *Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν*: nam *ἀπολύσομεν* ait esse *λύτρα λαβόντες ἀφήσομεν*: at *μεθῶμεν* esse *δωρεὰν ἀφῶμεν*: vult autem in hac signif. supervacaneam habere præp. hoc verbum. At Il. A. (94.) de Agamemnone dicitur, *Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων, Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα*, si *ἀπέλυσε* exponamus *λύτρα λαβὼν ἀφῆκε*, videbitur otiosum esse quod additur *καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα*. || Aliquando *ἀπολῦσαι* est Absolutum dimittere: Matth. 27, (15.) *Κατὰ δὲ ἑορτὴν εἰώθει ὁ ἡγεμὼν ἀπολύειν ἕνα τῷ ὄχλῳ δέσμιον*. || Item *ἀπολύειν τὴν γυναῖκα* eod. modo, quo Sueton. dixit Dimittere uxorem, pro Repudiare, Divortium cum uxore facere. Sunt autem frequentia hujus signif. exempla præsertim ap. Evangelistas: Luc. 16, (18.) *Πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ*. || Libero, Liberum reddo, Absolvo: ut Absolvere bello dicitur pro Liberare. Jungitur autem accus. et gen. Xen. K. Π. 8, (3, 18.) *Μόνον, ἔφη, ἐμὲ ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας*, Libera me hoc munere. Plato, *Ἀπολύσας αὐτοὺς οὐ σμικρᾶς ζημίας*, Isocr. *Σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων*, Teipsum liberans a turpi crimine, vindicans et asserens. Apud Lucian. *ἀπολύειν τῶν ὅρκων* est Liberare jurejurando. Ead. metaphora dicitur Latine, sed contr. signif., Obstringere jurejurando; nam Obstringere et *ἀπολύειν* contraria sunt quæ inter se respondent. || Pass. voce, sed act. signif. *Ἀπολύομαι*, Luo, Libero, Redimo captivum persoluto redemtionis pretio: sicut is, a quo redimitur, et qui eum dimittit, *ἀπολύειν* dicitur, ut paulo ante docui. Il. X. (50.) *Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον*. || *Ἀπολύομαι*, Diluo, Refuto, Plut. Antonio (74.) *Ἡ δὲ Κλεοπάτρα ἀπολυομένη τὰς αἰτίας καὶ ὑπονοίας, ἐθεράπευεν αὐτὸν περιττῶς*. Sic dicitur *ἀπολύεσθαι τὴν διαβολήν*: Plato Apol. Socr. (27.) *Οὐ ῥᾴ-*

διον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύεσθαι. Suid. ἀπολυόμενος exp. * ὑπεραπολογούμενος in h. l. plane simili, Ὁ δὲ πρεσβείας διεπέμπετο, ἀπολυόμενος τὰς διαβολὰς ἃς κατ' αὐτοῦ γενέσθαι ἐπυνθάνετο. Basil. in quadam ad Andronicum Epistola, Καὶ τὰ μὲν ἀπολυόμενος τῶν ἐγκλημάτων, τὰ δὲ ἱκετεύων. Plut. Fabio, Δι' ἔργων ἀπολύεσθαι τὸν λακωνισμὸν ἐβούλετο. || Pass. autem voce simul et signif. Ἀπολύομαι, Solvor, Exolvor, Diosc. 1, 38. Ὥριμοι δέ εἰσιν οἱ κρότωνες ὅταν ὑπὸ τῶν περιεχόντων αὐτοὺς σφαιρίων ἀπολύωνται, Cum exolvuntur orbiculis eos amplectentibus. Quanquam vulgo redditur Eximuntur. Citatur ex Hermog. Ἀπολελύσθαι εἰς μῆκος, pro In longitudinem laxari et libere produci: ut vicissim dicitur Latine aliquid In angustias constringi. || Dimittor, Abdicor: ut ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς, Abdicari magistratu. Aliquando Remittor. || Absolvor: Τοῦ ἐγκλήματος ἀπολύεσθαι, A crimine absolvi. Bud. ἀπολύεσθαι docens esse ἀποφεύγειν, Absolvi, citat Thuc. (1, 95.) Τῶν μὲν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων εὐθύνθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν. Alibi autem ait, Ἀπολύεται ὡς οὐκ ἀδικεῖ, i. valere q. κρίνεται οὐκ ἀδικῆσαι: quod sc. sit ἐπιπλεκόμενον verbum κρίνω in verbo ἀπολύω. || Neutra autem signif. Ἀπολύομαι, Discedo, Proficiscor, Polyb. (6, 58, 4.) Καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθὲν, πάλιν ἀπελύετο, Rursum discedebat: non, ut vulgo exp., Rursum remittebatur. Sic ἀπόλυσις ap. Eund. Discessus, Profectio. Locum autem illum Polybii habes pleniorem in Λύω. [" Ἀπολύω, Markl. Iph. p. 312. Jacobs. Anim. 307. Anth. 10, 99. Huschk. Anal. 221. 241. ad Diod. S. 1, 135. 199. 283. 2, 297. 432. 493. 532. 623. Heyn. Hom. 6, 91. Lobeck. Aj. p. 300. Thom. M. 98. 860. 892. 893. ad Charit. 439. 440. 501. 504. Wakef. S. Cr. 3, 167. 4, 184. Toup. ad Longin. 394. Ammon. 112. et n., ad Herod. 312. Absolvo reum, 188. 189. 312. ad Charit. 239. 714. ad Diod. S. 2, 122. ad Xen. Mem. 4, 8, 5. Heyn. ad Apollod. 329. Pierson. ad Mœr. 12. Dimitto, Dionys. H. 3, 1630. De repudio, 1, 291. ad Diod. S. 1, 490. Conf. c. ἀπολλύω, Heind. ad Plat. Gorg. 169.; cum ἀποδύω, Wyttenb. Select. 432. Ἀπολύω τινὸς, ad Xen. Mem. 2, 2, 4. Ἀπολ. μὴ, Thuc. T. 1. p. 178. Bip. Ἀπολύομαι, Wyttenb. Ep. Cr. 59. Bibl. Crit. 3, 2. p. 17. Thom. M. 98. ad Herod. 528. 535. 644. ad Lucian. 1, 525. ad Phalar. 219. Kuster. V. M. 72. Crinagor. 31. Dionys. H. 1, 220. 3, 1438. 1446. Discedo, 1, 584. Diluo, 2, 1174. 1175. De act. et med., Heyn. Hom. 8, 245. Pass. cum dat., 394. Ἀπολύεσθαί τινι, Boeckh. in Plat. Min. 107. Ἀπελυσάμην, pass., Kuster. V. M. 146. Ἀπολελυμένα ῥήματα, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 243. Steph. Dial. 38. Bast Lettre 93. Genus dicendi ἀπολελυμένον, Heyn. Hom. 4, 493." Schæf. Mss.] " Ἀ-" πολελυμένως, Solute, Libere, s. Absolute, Hermog." [" Moschop. π. Σχεδ. 190. Phrynichus Bekkeri p. 3. * Ἀπολυτέον, Oribas. de Fract. 12. p. 97." Kall. Mss.] Ἀπόλυσις, Liberatio, Absolutio. || Refutatio. || Discessus, Profectio, Polyb. 4, (10, 9.) Ποιήσασθαι τὴν ἀ. ὁπόταν αὐτοῖς δοκῇ συμφέρειν: (13, 5.) Κατασύραντες δὲ τὴν Σικυωνίων χώραν, τέλος κατὰ τὸν Ἰσθμὸν ἐποιήσαντο τὴν ἀπόλυσιν. || Decessus, i. e. Obitus: in Testamento Lyconis ap. Diog. L. (5, 71.) Τῶν δὲ ἐν Αἰγίνῃ μοι γενομένων μερῶν μετὰ τὴν ἐμὴν ἀ. τὴν καταχωρησάτω Λύκων τοῖς νεανίσκοις εἰς * ἐλαιοχρηστίαν, [al. ἐλαιοχριστίαν, Unctionem olei, vide Nostrum in voce. Ἐλαιοχρηστία autem in Menagii Edit. vertitur, In usum olei. " Ἀπόλυσις, Jacobs. Anim. 307. Huschk. Anal. 221. ad Phalar. 218. Decessus, Diod. S. 2, 293." Schæf. Mss. Hippocr. 229, 19. νοσημάτων.] Ἀπολύσιμος, ὁ, ἡ, Liberativus, Absolutivus. Bud. ἀπολύσιμος et καταλήψιμος significare scribens, Ad absolutionem et deprehensionem damnationemque conducens, et incitans, citat h. Antiphontis l. (700.) Εἰ δέ τις κοινὴν μὲν τὴν πρᾶξιν, κοινὴν δὲ τὴν ἀτυχίαν αὐτῶν ἡγούμενος εἶναι, μηδέν' ἀ. μᾶλλον ἢ καταλήψιμον ἐκ τῶν λεγομένων γινώσκει αὐτῶν ὄντα, καὶ οὕτως ἀπολύειν μᾶλλον ἢ καταλαμβάνειν δίκαιόν ἐστι. [" Ad Herod. 312." Schæf. Mss. * " Ἀπολυσμὸς, Theodoret. Opp. 2, 401." Kall. Mss.] Ἀπόλυτος, ὁ, ἡ, Solutus, Liber factus, Greg. Naz., Dionys. de Myst. Theol. Τῇ γὰρ ἑαυτοῦ καὶ πάντων ἀσχέτῳ καὶ ἀπολύτῳ καθαρῶς ἐκστάσει, πρὸς τὴν ὑπερούσιον κ. τ. λ. [" cf. Creuzer. p. 68." Boiss. Mss.] Ubi ἄσχετον καὶ ἀ. ἔκστασιν appellat, Budæo teste, Mentis temporariam abstractionem non modo ab omnibus concretis, sed etiam a seipsa et ab homine. Apud eund. Dionys. dicuntur ἀπόλυτα, item ἁπλᾶ, ea, quæ δίχα συμβόλων νοεῖται καὶ ἐποπτεύεται ὡς ἔχουσι, ubi videntur ἀπόλυτα esse Absoluta, i. e. Quæ absolute et per se accipiuntur. Sic autem usurpant Absolute Grammatici. [" Τὸ ἀπόλυτον, Gradus positionis comparationis, i. q. τὸ θετικὸν, ap. Gramm. Schol. Il. M. 458." Seager. Mss. " Lucian. 2, 64. Timæi Lex. 227. Heyn. Hom. 4, 548. 8, 595. Bast Lettre 94." Schæf. Mss.] Ἀπολύτως, Solute, Libere, Absolute. Affertur autem pro Absolute e Can. Conc. Chalced. 6. Pro ἄνευ προσδιορισμοῦ habetur ap. Philop. || Apud Dionys. autem pro ἀναιτίως καὶ παντελῶς, inquit Bud., ubi πάντῃ καὶ ἀ. ἀγέννητον appellat Deum, h. e., A nulla causa præcedente productum. [" Absolute, Eust. 53, 28. Chrys. in Ep. ad Tit. Serm. 5. T. 4. p. 402." Seager. Mss. " Steph. Dial. 42. Brunck. ad Æsch. Pers. 299. Heyn. Hom. 8, 369. 631." Schæf. Mss.] Ἀναπόλυτος, Non solutus, Qui absolvi non potest, Non absolutus. Quidam ἀναπόλυτα sunt interpretati Non absoluta, Quæ non absolute et per se intelliguntur. [* " Δυσαπόλυτος, Erot." Wakef. Mss.] " Δυσαπολύτως, Ita ut difficulter absolvi et avelli " queat, Galen. Ἐμπεπλασμένον δ. τοῖς χιτῶσι τῆς " κοιλίας." [* " Ἐναπόλυτος, G. Lecapen. in Matth. Lectt. Mosq. 62." Boiss. Mss.] Εὐαπόλυτος, Qui facile absolvi potest. [" Ruf. Eph. 56." Wakef. Mss. * Ἀπολυτικὸς, Theophyl. 3, 636. * Ἀπολυτικῶς ἔχειν τινὸς, Propensum esse ad aliquem absolvendum, Xen. Ἑλλ. 5, 4, 25. * " Ἀπολυτίκιον, Chrys. Liturg. T. 6. p. 1004, 39." Seager. Mss. * Προαπολύομαι, Clem. Alex. Strom. 325. * " Προσαπολύω, Anon. in Vita Isocr. ap. Mustox. Syll. Fasc. 3. p. 10." Boiss. Mss.]

Διαλύω, Dissolvo. Et Διαλύομαι, Dissolvor, de quo infra. Isocr. ad Phil. συστῆσαι et διαλῦσαι inter se opp., ut Cic. Coagmentare et Dissolvere. Greg. διαλύεσθαι cum διαχέεσθαι copulavit, Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται δι' ἡδονῆς οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαλυθέντων, Aperiuntur enim et dissolvuntur per voluptatem in corpore foramina eorum, qui ex jucundo auditu hilaritate diffunduntur, Turn. Et διαλύειν τὰς φιλίας, ut Lat. Dissolvere amicitias. Quod et passive διαλύεσθαι ap. Aristot., ut videbis in Comm. Bud. 64. || Item διαλύειν τὰ χρέα, ut Lat. Dissolvere æs alienum, qua in signif. utitur Arrian. (7, 10, 6.) voce pass. Dicitur vero et διαλύειν τὰ χρήματα, a Dem. (460.) Item διαλύειν sine adjectione, ab Eod., ut videbis in ead. illa p. 64. Affertur autem et διαλύειν τὴν δαπάνην, ex Herod. pro Sumtum suppeditare. Et pag. proxime seq. διαλύεσθαι ex Aristot. pro Absolvi, de creditore, qui suum recepit. || Διαλύω, vel Διαλύομαι, Dissolvo, s. potius Dirimo, Discutio, Interrumpo: ut διαλύειν τὸν λόγον, Isocr. Οὐ γὰρ διαλυόμεθα τοὺς πολέμους, ἀλλ' ἀναβαλλόμεθα. Et, Διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, Plato, Conventus et colloquia dirimere: quæ exempla Bud. affert p. 64. addens et, Τὰ πλεῖστα τούτων διέλυσα, ex Isocr. pro Dissolvi et Discussi. Adjici autem illis possunt et alia pleraque, in quibus verbum istud aliis accusativis jungitur: ut διαλύειν τὸν ξύλλογον, ap. Thuc. (2, 12.) item τὸ ναυτικόν. Itidemque ap. Xen. (Κ. Π. 6, 1, 7.) Διαλύειν τὴν πανήγυριν, et τὸ στράτευμα, τὴν στρατιὰν, pro quibus dicit Herodian. (5, 2, 6.) διαλύειν τὸ στρατόπεδον: quibus tamen ll. magis convenit verbum Dimittere, quam ea, quæ a Bud. afferuntur: sic autem pass. Διαλύεσθαι ipsemet Bud. exp. Dimitti a comitatu, Abire, Thuc. Possit vero fortasse διαλύειν reddi etiam Finire, in illis, quæ affert, exemplis, διαλύειν τὸν λόγον, et in διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, sicut et ap. Plut. in διαλύειν τὸ συμπόσιον. At vero in illo διαλύειν τὸν πόλεμον, sicut et in διαλύειν τὰς μάχας ap. Herodian. (4, 15, 10.) itidemque in διαλύειν τὰς διαφορὰς et τὰς ἔχθρας ap. Isocr., et διαλύειν τὴν ταραχὴν, ap. Plut.,

libenter verbum Dirimere retinuerim. || Affinis autem est huic Dirimendi signif. ea, qua ponitur pro Dirimere controversiam, Transigere negotium judiciale, vel alias controversiosum: cujus signif. exemplum e Dem. habes ap. Bud. p. 64. || Quod autem Idem tradit, hoc verbum accipi etiam pro Pacem et fœdus icere, ac componere, afferens ex Isocr. Ἐξ ὧν ἐξέσται τὰς πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς ἔχθρας διαλύσασθαι, in eo illi nequaquam assentior; cum enim addatur hic accus. ἔχθρας, quid aliud est διαλύεσθαι quam Dirimere? At vero in h. ejusd. Isocr. l. in Panegyr. Βουληθέντες μετὰ λόγου, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας διαλύσασθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους, possumus exponere Componere res suas, Transigere et decidere: ut Cic. interdum hæc duo verba copulat. Sed διαλύειν τινὰς pro Componere litem inter aliquos, Pacem facere, cum accus. personæ, vide ex eod. Isocr. et e Polyb. in ead. illa p. || Διαλύομαι active pro διαλύω sumi in variis loquendi generibus, apparet e ll. in Διαλύω cc. Adduntur autem et ista, διαλύσασθαι τὰς διαβολὰς, ex Isocr. pro Dissolvere s. Diluere calumnias: et διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα, pro Diluere crimina; sed malim etiam in διαλύσασθαι τὰς διαβολὰς uti verbo Diluere. Affertur autem et e Thuc. διαλύειν τὴν διαβολὴν, passivo redditum verbo, sc. Absolvi crimine. At vero διαλύεσθαι pass. signif. pro Dissolvi, in prima quidem sua signif. posito, frequens est: unde, Διαλυομένου δὲ ἀνθρώπου, Cic. ap. Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) vertit, ut videbis in meo Cic. Lex. p. 43. Cum hominis natura morte dissolvitur. Item, Τὸ γὰρ διαλυθὲν ἀναισθητεῖ, in quodam Stoico dogmate, p. 56. ejusd. l., Quod enim dissolutum sit, id esse sine sensu. Ut autem dicitur homo διαλύεσθαι, sine adjectione, ita et διαλύεσθαι τοῦ σώματος, hunc quidem sequendo l., qui e Plat. affertur de LL., Διαλυθέντες τῶν σωμάτων, pro Soluti corporibus; atque ita fuerit plane comp. διαλυθέντες, si mendo caret ille l., pro simpl. λυθέντες. Alicubi autem διαλύεσθαι aptius redditur Dissipari quam Dissolvi: Herodian. 6, (7, 2.) Ὃς (στρατὸς) ἅπαξ διαλυθεὶς, οὐ ῥᾳδίως ἠθροίζετο, ἅτε μὴ συντεταγμένος, μηδὲ συνεστὼς κ. τ. λ. At vero διαλύεσθαι pro Absolvi, s. Dimitti, dictum de creditore, qui suum recepit, vide ap. Bud. 65. Item, A comitatu dimitti, Abire, ab eo exp. in Thuc. (2, 12.) Ὁ δὲ ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένετο, καὶ ἔμελλε διαλύεσθαι, τοσόνδε εἰπὼν ἐπορεύετο. Hoc tamen sciendum est, ap. eund. Scriptorem, passim cum dicit διελύθησαν κατὰ πόλεις aut διελύθησαν κατὰ ἔθνη exponi διελύθησαν non Dimissi sunt, sed Digressi sunt. Quidam vero in hoc Ejusd. l., Διελύθησαν ἐπ' οἶκον ἕκαστοι, In suam quisque domum dilapsus est. His addo et διαλυθείσης τῆς νόσου, quod in VV. LL. redditur Remittente morbo. At ego malim Discusso morbo: sicut et act. διαλύειν pro Discutere poni dictum antea fuit. || Διαλελυμένος pro Dispersus, Nullo ordine dispositus: ut a Bayf. redditur in Polyb. 16, (2, 6.) Συνέβη δὲ τὸν ἀνάπλουν αὐτῶν γενέσθαι διαλελυμένον. [" Perdo, Aristoph. Λ. 655." Seager. Mss. " Philippus 79. Wakef. S. Cr. 4, 156. ad Diod. S. 1, 337. 356. 2, 274. 404. Heind. ad Plat. Gorg. 40. Abresch. Lectt. Aristæn. 256. Toup. Opusc. 2, 163. 188. ad Il. Γ. 375. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Diatr. 240. ad Charit. 307. Plut. Mor. 1, 240. Phalar. 196. 219. ad Lucian. 1, 476. ad Herod. 511. Persolvo, Phalar. 326. Phryn. Ecl. 172. Pacem inter aliquos compono, Hom. T. 1. p. 2. Ern. Hinc Lat. Diluo, Fischer. Descr. Lectt. 1792-3. Digredior, Bibl. Crit. 3, 2. p. 90. Διαλύω τὸ στρατόπεδον, Diod. S. 1, 673. ἔχθραν, 674. βλάβην, Dionys. H. 1, 529. cf. 556. Διαλύομαι, T. H. ad Plutum p. 381. Diod. S. 1, 461. Wakef. S. Cr. 5, 129. Porson. Or. 1694. Act., med., Kuster. V. M. 63. 77. Διαλυθεὶς τῆς διαφορᾶς, Diod. S. 1, 725. 2, 631. * Διαλελυμένως, Mœr. 414. Toup. Opusc. 1, 409." Schæf. Mss. " Greg. Cor. Dial. Att. 21. Moschop. π. Σχ. 138. Schol. Soph. Œd. T. 315. Eust. Od. E. p. 208." Boiss. Mss. Il. A. p. 48, 29. Od. Θ. 307, 19. Schol. Aristoph. Σφ. 1363. Λ. 231. Soph. Aj. 613. El. 545. Athen. 676.] Διάλυσις, Dissolutio, Philo de Mundo, Πάνθ' ὅσα τῶν συν-

A θέτων φθείρεται, διάλυσιν εἰς τὰ, ἐξ ὧν συνετέθη, λαμβάνει, ubi διάλυσιν λαμβάνει est pro διαλύεται, Dissolvuntur in ea, e quibus composita sunt. A Thuc. autem dicitur διάλυσις de pontibus, l. 1. sicut Herodian. dixit λύειν τὴν γέφυραν, Pontem. Apud Eund. autem eod. l. (c. 51.) Διάλυσιν ἐποιήσαντο exp. Solutis ordinibus disjuncti sunt. || Dissolutio, ab ea signif., qua dicitur Dissolvere æs alienum, Solutio, Persolutio, ἔκτισις καὶ καταβολή. Et Gratiæ relatio, Plut. Ἡ διάλυσις τοῦ φιλανθρωπεύματος. Bud. || Ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας, e Plat. de Rep. affertur pro In finienda societate: sicut διαλύειν pro Finire accipi ab eo dictum antea fuit. Sic autem in l. Luciani, quem habes paulo post, potest διάλυσις Finiendi signif. habere: nisi malis accipere pro eo, quod Gallice dicitur Appointement, Accord. || Compositio, Pacificatio, Polyb. (5, 29, 4.) Καὶ προδιειληφὼς ἀποτρίβεσθαι τὰς διαλύσεις, quod Bud. vertit, Statuens rejiciendam esse componendarum discordiarum pacificationisque mentionem. Lucian. (1, 846.) Ὥστε
B ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ δ. εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου, ubi animadverte addi gen. πολέμου, et confer cum iis, quæ de διαλύειν τὸν πόλεμον dicta fuerunt antea. Exp. et Fœdus ab Eod.: pro qua signif. habent VV. LL. e Plut. Numa, Διαλύσεις πράξων ὑπὲρ τῶν πολιορκουμένων. Item ex Eod. in Popl. Πρὸς τὰς δ. ἥδιον ἔσχε. [" Figura Orationis, cum conjunctiones eliminantur, Demetr. Phal. de Elocut. 61. Δ. πυλῶν, Æneas Poliorc. c. 24." Seager. Mss. " Phryn. Ecl. 121. Thom. M. 821. Jacobs. Anim. 307. Huschk. Anal. 221. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 223. ad Diod. S. 1, 203. 240. 2, 120. 128. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 103. Ep. Cr. 59. Toup. Opusc. 2, 35. Lennep. ad Phal. p. 4. 219. Grammatice, Koen. ad Greg. Cor. 197. 199. Mors, Interitus, Lucian. 1, 526. Conf. c. σύλλ., ad Diod. S. 2, 524. * Διαλυσίφιλος, Jacobs. Anth. 10, 175." Schæf. Mss.] Διαλυτής, Dissolutor, Thuc. 3, (82.) Τῆς τε ἑταιρίας δ., [Plut. Arato 6. διαλυταὶ κλίμακες.] Διάλυτος, Dissolutus. Et τὸ δ. substan-
C tive, Dissolutio, Inconnexio, Genus figuræ, quæ et ἀσύνδετον, VV. LL.; sed si SIT Διαλυτὸς cum accentu in fine, significabit Dissolubilis, Qui dissolvi potest, sicut Λυτὸς est Solubilis. [" Ad Diod. S. 1, 130." Schæf. Mss.] Ἀδιάλυτος, Indissolubilis, Qui dissolvi non potest, [Plato Phædro 80. Dionys. H. 1, 332. * Ἀδιαλύτως, Polyb. 18, 20, 4.] " Δυσδιάλυτος, Ægre dissolubilis, Qui difficulter potest dis-" solvi. Galen. Δυσδιαλύτοις καὶ * δυσμασσήτοις. || Æ-" gre reconciliabilis, Difficulter iram deponens. Ari-" stot. Ethic. 4. Οἱ δὲ πικροὶ, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν " χρόνον ὀργίζονται," [Athen. 53.] Εὐδιάλυτος, Qui " facile dissolvi potest, [Athen. 87. Strabo 6. p. 419.] AT VERO Διαλυτικὸς active capitur, pro Dissolvendi vim habens aut facultatem, vel Discutiendi. Et Discussoriam vim habens, VV. LL. e Plin. [Hippocr. Aphor. 50, 35. Plato Tim. 60. 281. * Ἀναδιαλύω, Chandler. Inscr. p. 23. * Ἀποδιαλύω, Oribas. Coll. Cod. Ms. 6, 21. Τὰς νωθρότητας ἐκ τῶν ὕπνων ἀποδιαλύουσι. * Ἐπιδιαλύω, ibid. 6, 8. * Προ-
D διαλύω, Aristot. Probl. 2, 788. * Συνδιαλύω, Dem. 897. Lucian. 3, 524. " Aristæn. 1, 5." Boiss. Mss.]

Ἐκλύω, Exolvo, ea signif., qua Plaut. dixit Exolvere vinculis, Plin. Exolvere solicitudine, Sil. Pondere exolvi. In qua signif. accipitur etiam ἐκλύομαι. Cebes Theb. Ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς, Quibus se exolvere et expedire nequeunt, Polyb. 16, (6, 12.) Πάλαι κακῶς πάσχοντες ἐξέλυον ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ κινδύνου, Jamdiu male mulctati se a periculo liberarunt. Od. K. (286.) Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω. Sic Plato de LL. 12. p. 948. Μεγάλων σφᾶς ἐκλύονται κατὰ πολλὰ ζημιῶν, A mulctis et noxis expediunt et exolvunt, Bud. Et Soph. Tr. (20.) Ὅς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης, Ἐκλύεταί με, Me exolvit et liberat, ἀπαλλάττει με καὶ ἐλευθεροῖ, Schol. Ead. signif. ex (Aj. 531.) affertur diversa a præcedentibus constructione, φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην, pro ἐξήγαγον ῥύσασθαι θέλουσα, Eum eduxi servare volens, ἠλευθέρωσα, Eripui. || Exolvo, Dissolvo, Cic. Exolvere vel Dissolvere æs alienum. Unde ἐκλυθὲν,

Exolutum, Dissolutum, Solutum, ἀποδοθὲν, Plut. "Αχρις ἂν ἐκλυθῇ τὸ δάνειον, Bud. || Dissolvo, i. e. Destituo, Relinquo, Abjicio, Dem. (234.) Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἠλπίσατε τὴν εἰρήνην ἔσεσθαι, πάσας ἐξελύσατε [—ασθε] τὰς παρασκευὰς τοῦ πολέμου, Bud. || Solvo, ea signif., qua dicit Virg. Membra solvuntur frigore, i. e. Enervo, Philo V. M. 1. Ἐκλύοντες καὶ παριέντες αὐτῶν τὰ φρονήματα, Spiritus eorum frangentes ac debilitantes. Pro Fatigo, Lasso, Labore conficio, Bud. ex Aristot. H. A. 9. Et ἐκλύομαι, Membra mihi solvuntur, Enervor, Debilitor, Plut. (6, 613.) de Arione a delphinibus vecto, Διὰ τάχος καὶ ῥοῖζον ἐφαίνετο τῆς φορᾶς ἐκλελυμένος καὶ κεκμηκὼς, Debilitatus et languidus. Similiter et Bud. ἐκλύεσθαι interpr. Fatiscere, Lassescere, Languescere, Defici, ap. Isocr. π. Ἀντιδόσ. (21.) "Ινα οὖν μὴ παντάπασιν ἐκλυθῶ, πολλῶν μοι λεκτέων ὄντων, ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας. Aristot. Probl. Διὰ τί ἐκλύεται μάλιστα τῶν ζώων ἀφροδισιάσας ὁ ἄνθρωπος; Idem, Διὰ τί οἱ ἀφροδισιάζοντες ἐκλύονται καὶ ἀσθενέστεροι γίνονται, Deficiuntur viribus et languescunt, Bud. Item in VV. LL. Ἐκλελυμένος πρὸς τὸν πόλεμον, Viribus defectus ad gerendum bellum. Nec multum diversa signif. ἐκλύεσθαι et λειποθυμεῖν a Gal. ad Gl. συνωνύμως usurpari testatur Bud. Quo sensu et ἐκλύεσθαι ψυχῇ, Animo defici et concidere, reperio in VV. LL. Et ἐκλυόμενοι, Otio marcentes et segnes, Bud. e Plut. || Dissolvo, ut dissolvuntur ea, quæ in massam unam coagmentata et concreta fuere, Gal. ad Gl. Ἐκλύων ὄξει δριμυτάτῳ, ubi exp., Macerans aceto et diluens. || Dirimo, ut dicitur Dirimere dissidium inter aliquos exortum, quod et λύω dicitur, Dem. (114.) Ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν. || Solvo, Resolvo, Laxo, vocab. Medicorum de ventris s. Alvi astricti resolutione: sicut et ipsum λύω usurpatur. E Diosc. 4, 266. Ἐκλύουσι κοιλίαν, Resolvunt ventrem. || Ἐκλύειν στόμα dicitur etiam is, qui loqui parat: Ovid. Ora sono resolvere, Solvere linguam ad jurgia. Soph. Aj. (1225.) Δῆλος δέ μοι 'στὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα,* quod et ῥῆξαι φωνὴν, ut Lat. Rumpere vocem. || Pro Discedo, affertur ex 2 Macc. 13, (16.) Ἐξέλυσαν εὐημεροῦντες, Recesserunt re feliciter gesta. [" Wakef. Trach. 654. Jacobs. Anim. 314. Anth. 6, 91. 7, 114. 11, 130. Brunck. Apoll. Rh. 43. Villoison. ad Long. 163. Argum. Aristoph. Nub., ad Diod. S. 2, 91. 355. Thom. M. 858. Heyn. Hom. 5, 54. Lobeck. Aj. p. 300. Lucian. 1, 57. Valck. Hipp. p. 250. Enervo, ad Diod. S. 2, 472. Heind. ad Plat. Gorg. 92. Conf. c. ἐλκύω, Wyttenb. ad Plut. 1. fin. Ἐκλελυμένος, Gell. N. A. 1, 2. ad Diod. S. 1, 251." Schæf. Mss.] "Ἐκλελυμένως, Exolute s. Solute, Re- " misse," [Plut. Lyc. 18.] "Εκλυσις, ἡ, Exolutio, Solutio: ἔκλυσις τῶν δεσμῶν, Solutio vinculorum, Greg. Naz. || Enervatio, qua signif. affertur e Diosc. 3. Πρὸς ἔκλυσιν τῶν ἀφροδισίων, Ad debilitandam et enervandam venerem, Ad discutiendam. || Animi viriumque defectio, deliquium, ἔκλυσις, ἡ λειποθυμία, Gal. ad Gl. et Aët. 5. [" Wakef. S. Cr. 5, 100. Toup. Emendd. 1, 419. Conf. c. ἔλκυσις, Boiss. Philostr. 458." Schæf. Mss.] "Εκλυτος, ὁ, ἡ, Exolutus, Enervatus, Viribus fractus, defectus, Languidus, Diosc. *"Εκνωθροι γίνονται καὶ ἔκλυτοι. || Dissolutus, Greg. Naz. "Εκλυτος στρατὸς τοῦ Διονύσου, In omnem licentiam dissolutus, Bud. ||"Εκλυτοι καὶ τεθρυμμέναι ἐν τῇ ἐσθῆτι πρόοδοι, Soluti in vestibus et fracti incessus, e Can. ult. Concil. Gangr. || Hesychio ἔνδοξος, τίμιος. [Plut. 6, 25. "Jacobs. Anth. 10, 156. Boiss. Philostr. 387. Thom. M. 463. Add. ad 908. ad Mœr. 190. 199." Schæf. Mss.] Ἐκλύτως, Solute, Expedite, Plut. Lyc. (17.) Σώματος ἐκλύτως καὶ ῥᾳδίως ἐπιδιδόντος, Corporis facile expediteque crescentis. "Δυσέκλυτος, " Ægre exolubilis, Qui vix exolvi potest. Hesychio " non solum δυσχερῶς λυόμενος, sed etiam δυσεύρετος, " Inventu difficilis." [* Δυσεκλύτως, Æsch. Pr. 60. * Ἐκλυτικὸς, Creuzeri Initia Philos. ac Theol. e Plat. Fontibus ducta, 2, 104.] Ἐκλυτήριον, τὸ, Solutio, VV. LL. [Soph. Œd. T. 392.] Ἀπεκλύω, Exolvo, Dissolvo, Resolvo, Alex. Aphr. Probl. 1. Ἀπεκλύει τὸν τόνον αὐτοῦ. [" Ad Charit. 297." Schæf. Mss. * Διεκλύω, Suid. 1, 69. Gal. Lex. Hippocr.] " Ἐπε-

A " κλύω, exp. simpliciter Exolvo, Debilito, Infringo." [* Προεκλύω, Polyb. 15, 16, 3. * Προσεκλύω, Athen. 45. * Συνεκλύω, Anthol. 6. p. 552. * Ὑπεκλύω, Joseph. B. J. 7, 8, 5. Hippocr. 600, 26. * Ὑπέκλυμα, Plut. 8, 774. al. * Ὑπέκκαυμα.]

Ἐπιλύω, Solvo, Dissolvo. In qua signif. et ἐπιλύομαι capitur. Herodian. 4, (12, 14.) de Macrino, cui σύνδεσμος ἐπιστολῶν ab Antonino inspiciendus tradebatur, Καθ' αὑτὸν γενόμενος, τάς τε ἄλλας ἐπιλύεται ἐπιστολὰς, Epistolis seorsim omnibus solutis, Polit. || Solvo nodum alicujus quæstionis, Explico, Marc. 4, (34.) Χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς· κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα: Privatim autem discipulis suis explicabat omnia, ubi vulg. versio habet Edisserebat, i. e. ἔφραζεν, ut Matth. loquitur 13. Ead. signif. in pass. Act. Apost. 19, (39.) Εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται, In legitima concione explicabitur. || At Suid. ἐπιλυομένου exp. συγχωρουμένου. [" Ad Charit. 704. Fischer. Ind. Palæph. v. Διαλ., P. Abresch.
B Paraphr. 197. Interpretor, Jacobs. Anth. 12, 349. Ἐπιλύεσθαί τινι, Boeckh. in Plat. Min. 107." Schæf. Mss. " Fischer. ad Plat. Critone 1. n. 10." Boiss. Mss.] Ἐπίλυσις, ἡ, Solutio, ut solutio nodi difficilis et intricati, Explicatio. || Accessus, ἔφοδος. Apud Suid. Ὁ δὲ πέμπει Ἰωάννην ὡς ἂν προφυλακῇ χρήσοιτο καὶ * προκαταμάθοι τὴν ἐπίλυσιν τῶν βαρβάρων: nisi forte scribendum ἐπήλυσις. [Schleusner. Lex. N. T. " Fischer. Ind. Palæph. v. Διάλ., P. Abresch. Paraphr. 197." Schæf. Mss.] At Ἐπιλυσία in VV. LL. dicitur esse Genus morbi. Ἐπιλυτικὸς, Explicandi et nodosas quæstiones solvendi peritus, Suid. de Sosibio, Γραμματικὸς ἦν τῶν ἐ. καλουμένων, i. e. λυτικῶν, Bud. [" Eichst. de Dram. Sat. p. 8." Schæf. Mss.]

Καταλύω, Dissolvo, Everto, Destruo, Aboleo, Il. I. (24.) "Ος δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει. Sic in illo celebri versu Oraculi Crœso redditi, Κροῖσος "Αλυν διαβὰς, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει, ubi tamen καταλύειν redditur Pervertere, non E-
C vertere; hæc est enim ap. Cic. de Divin. 2. interpretatio hujus versus, Crœsus Halyn penetrans, magnam pervertet opum vim. Sic Thuc. Καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχάς: 8. Καταλῦσαι τὸν δῆμον, Dem. (1333.) Ὁ δῆμος καταλύεται, Isocr. Paneg. Καταλύσαντες τὴν τῆς βουλῆς δύναμιν. Itidem vero Xen. hoc verbo usus est, de eversione democratiarum loquens, sed in pass. voce, initio suæ Pædiæ, "Οσαι δημοκρατίαι κατελύθησαν ὑπὸ τῶν κ. τ. λ.: et mox ἀνῄρηνται ead. signif., sed et de tyrannis subjungit, Οἱ μὲν αὐτῶν καὶ ταχὺ πάμπαν κατελύθησαν. Imitans autem fortasse Xen., Herodian. dixit et ipse in suæ Historiæ Præfatione de regibus, Εὐθέως κατελύθησαν, ubi Polit. κατελύθησαν vertit Imperium amiserunt. At vox activa extat et ap. Aristoph. Πλ. (141.) τοῦ Διὸς Τὴν δύναμιν—καταλύσεις. Sed his aliisque exemplis hujus signif., quæ afferri multa possunt, addo quod et Bud. prætermisit: dici sc. sicut καταλύω τὴν ἀρχήν σου, τὴν σὴν ἀρχὴν, ita etiam καταλύω σε τῆς ἀρχῆς: legitur enim ap.
D Xen. K. Π. 8, (5, 12.) p. 135. Ἢ ὑμεῖς, ὦ πολῖται, φθονήσαντες τούτῳ τῆς δυνάμεως, καταλύειν πειράσεσθε τοῦτον τῆς ἀρχῆς. Quam constr. huic verbo ante Xen. Herod. dedit. Sic autem et Lat. suo verbo Evertere cum casu personæ simulque casu rei usi comperiuntur, sed ablativum, non genitivum accusativo personæ addentes; dicunt enim Evertere aliquem bonis, fortunis, quo loquendi genere post Plautum et Cic., est usus. Sed Thuc. cum eod. gen. et pro ead. signif. posuit verbum παρέλυσε, ut docebo in Παραλύω. || Pro Dissolvo, Solvo, in quibusdam loquendi generibus, in quibus alioqui et simplex λύω adhibetur: Καταλύειν τὴν γέφυραν, Herodian. quod alibi λύειν: τὴν σκηνὴν, Xen. quod alibi λύειν. Apud Hom. itidem καταλύειν ἵππους et λύειν pro eod., aliis tamen aliter exponentibus, ut dicetur in Καταλύω, Deversor. || Finio, ut καταλύειν τὸν πόλεμον, Finire bellum, Thuc. 4. Τὸν ἐπὶ Θρᾴκης πόλεμον ὑπεδέχετο καταλύσειν, Se finem bello Thracico impositurum. Qua signif. et καταλύεσθαι τὸν πόλεμον dicitur. Paus.

Att. Καταλύονται δὲ ἐπὶ τούτοις τὸν πόλεμον. Et Thuc. Καταλελυμένοι τὸν πόλεμον. Et sine accus. πόλεμον, 1, (81). p. 27. Κἂν τούτῳ οὐδὲ καταλυέσθαι ἔτι καλὸν, i. e. τὸν πόλεμον παῦσαι, Schol. Similiter ap. Xen. Ἑλλ. 6, (3, 4.) p. 345. Εἰ πεπρωμένον ἐστὶ πολέμους ἐν ἀνθρώποις γενέσθαι, ἡμᾶς δὲ χρὴ ἄρχεσθαι μὲν αὐτοῦ ὡς σχολαίτατα, ὅταν δὲ γένηται, καταλύεσθαι ᾗ δυνατὸν τάχιστα, ubi etiam observa opponi sibi ἄρχεσθαι et καταλύεσθαι. Quibus addi potest καταλύειν τὰς ἔχθρας, quod Latine potius dicitur Deponere inimicitias. Item καταλύειν τὸν λόγον, itidem Finire, παύειν, Isocr. (Panath. 72.) Ἵν' ἐν ταῖς καλλίοσι καὶ δικαιοτέραις πράξεσι καταλύω τὸν λόγον περὶ τοῦτον, Finiam, παύσω. Item καταλύειν τὸν βίον, Xen. (Ἀπολ. 7.) itidem Finire vitam: quod et simpliciter καταλύειν dicitur, pro ἀπέρχεσθαι, et Excedere e vita. Greg. Naz. Τὶς τῶν ἐν πλουσίᾳ τῇ πολιᾷ καταλυσάντων, Eorum, qui in multa canitie migrant e vita, Bud.: addens ead. signif. ab eo dici τῶν καταστρεψάντων et λυομένων: esse enim καταλύοντα, qui jam abiit et in mansione est: ut οἱ ἀπελθόντες dicuntur οἱ τεθνηκότες. Affertur tamen etiam ex Eod. Κατάλυσον ἐν ἀσφαλείᾳ τὸν βίον, pro Vitam in securitate transige. || Desino: aliquando neutraliter, aliquando cum accus., ut et Lat. Desino, Dem. (150.) Πατρῴα καὶ πατρῴα δόξα σοι ὑπάρχει, ἣν αἰσχρόν ἐστιν ἐν σοὶ καταλῦσαι, In te desinere: (893.) Οὔπω ἔτη ἐστὶν ἑπτὰ ἀφ' οὗ τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα, E quo ego desii navigare. Et καταλύει τὸν πλοῦν, VV. LL. Non progreditur. Item καταλυόμενον, quicquid jam non viget, sed cessat. Plut. Τὰς ναῦς δι' ἀπορίαν χρημάτων καταλυομένας, Non jam navigantes, Bud. 252. Frequens est etiam καταλύειν τὴν ἄσκησιν, τέχνην: quod Lat. dicunt Desinere artem. Exemplum e Xen. ap. Bud. habes l. c., et Latinæ quoque phraseωs exempla duo, alterum e Cic., alterum e Suet. Sic Plut. (8, 344.) Ἀθλητὰς καταλύσαντας ἄσκησιν ὑπὸ γήρως. Aliquando subauditur accus., ut Epigr. Πύκτης ὢν κατέλυσε Κλεόμβροτος, Desiit athleticam, exercere pugilatum. Eod. l. ad pugilem quendam, qui ex astrologo scitabatur an ad senectutem perventurus esset, ναὶ, φησὶν, ἐὰν ἤδη καταλύσῃς· Ἂν δέ γε πυκτεύῃς ὡροθετεῖ σε Κρόνος. Similiter ap. Athen. (581.) Καταλελυκυίας τῆς Γναθαινίου σχεδὸν, Οὐκ ἔτι θ' ἑταιρεῖν ὑπομενούσης. Ead. signif. dicitur καταλύομαι, Epigr. Λούεσθαί σε λέγουσι πολὺν χρόνον Ἡλιοδώρα, Γραῖαν ἐτῶν ἑκατὸν, μὴ καταλυομένην, Vetulam centum annorum, non desinentem quæstum meretricium facere. || Deverto, Hospitium capio, Thuc. 1, (136.) Ἀναγκάζεται κατά τι ἄπορον παρὰ Ἄδμητον καταλῦσαι, Ad Admetum devertere. Plut. Symp. Sept. Sap. Παρ' ἐμοὶ γὰρ κατέλυεν ὁ ἀνὴρ Περιάνδρου κελεύσαντες, Dem. (252.) Πρέσβεις δεῦρ' ἀφικνούμενοι παρά σοι κατέλυον, Ad te s. Apud te devertebant. Et καταλύειν εἰς πανδοχεῖον, Plut. quod Cic. dicit Devertere in tabernam. Sic Appian. in Mithr. (20.) Ἐς τὸ Ἀλεξάνδρου πανδοκεῖον κατέλυσε, Ad Alexandri hospitium devertit. Apud Hom. autem Od. Δ. (28.) καταλύσομεν ἵππους quidam non simpliciter accipiunt pro Solvemus, sed pro Solutos excipiemus stabulo, velut hospitio. || Καταλύουσι πρὸς Ἀθηναίους, e Thuc. affertur pro διαλλάττονται πρὸς Ἀθηναίους. Item in VV. LL., Καταλύομαί σοι, Tecum transigo. In Iisd. Καταλύω τὴν φρουρὰν, e Plat. de LL., Desero custodiam. [" Thom. M. 503. ad Diod. S. 1, 426. 634. 721. ad Charit. 604. Markl. Iph. p. 312. Jacobs. Anim. 269. Anth. 7, 186. 9, 173. 341. 444. 469. 498. 10, 26. 217. Monthly Review, Aug. 1799. p. 431. Wakef. S. Cr. 4, 157. 5, 6. Kuster. Bibl. Chois. 86. Schol. Aristoph. Πλ. p. 441. T. H., Marcell. de V. Thuc. 5. ad Dionys. H. 2, 685. 1146. Schneid. Anab. p. 7. Valck. ad Chrys. 14. Abresch. Lectt. Aristæn. 257. Toup. Opusc. 2, 297. Emendd. 2, 273. ad Herod. 21. 442. 445. 457. 687. 749. Dever to in hospitium, Thom. M. 501. Desino, Ejuro, ut artem, opificium, Fac. ad Paus. 1, 66. Kuhn. 43. Commoror, ad Mœr. 241. Athen. 1. p. 7. Conf. c. καταδύω, ad Diod. S. 1, 681. 2, 445. K. τὸν βίον, Alciphr. 358. τιμὰς, Bast Lettre 133. De act. et med., Kuster. V. M. 65. 77. Med., Dionys. H. 1,

A 509. Καταλύσομαι, pass., Kuster. V. M. 146." Schæf. Mss. * " Καταλυτέος, Chion. Ep. 15." Boiss. Mss. Diod. S. 14. p. 431, 22.] Κατάλυμα, τὸ, Deversorium, καταγώγιον, Marc. 14, (14.) Ποῦ ἐστὶ τὸ κατάλυμα ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω; Ubi est deversorium, s. Locus, in quem devertere possim, ut cum discipulis meis pascha comedam? Synes. Ep. 133. Τὴν τρυφὴν ἐμεμψάμην τῶν κ. τοῦ συσσιτίου, Deversorium sodalitii. In h. autem l., qui e Greg. Naz. affertur, Ἐπιτυχόντες τοῦ ἐκεῖ κ., videtur potius dici de Deversorio in cælis, ac ibi accipi potest pro ἀνάπαυσις, Quies, Schol. Aristoph. [Πλ. 142. Polyb. 2, 36, 1. " Toup. Opusc. 1, 183. ad Mœr. 241. Koppiers. Obss. 18. Thom. M. 501. ad Diod. S. 1, 714. 2, 537." Schæf. Mss. Zosim. 4, 48.] Κατάλυσις, ἡ, Dissolutio, Eversio. || Finitio, Finis, Exitus, ut κατάλυσις πολέμου, Xen. (Ἀπ. 2, 8, 1.) Ὑπὸ τὴν τοῦ πολέμου κατάλυσιν: Ἑλλ. 6, (3, 4.) Ἦλθον περὶ πολέμου καταλύσεως. Thuc. 8, (18.) p. 269. Κατάλυσιν τοῦ πολέμου πρὸς Ἀθηναίους μὴ
B ἐξέστω ποιεῖσθαι, Greg. Naz. in Macc. Enc. Τῶν μὲν γὰρ ἀμφίβολος ἡ πάλη, τῶν δὲ ἀσφαλὴς ἡ κ., Horum anceps et incerta lucta, illorum autem certus exitus et finis. Sic Xen. Σ. (9, 7.) Αὕτη τοῦ τότε συμποσίου κ. ἐγένετο, Finis fuit, Ita convivantium cœtus dimissus fuit. Nec diversa multum signif. κατάλυσις dicitur de Exitu ex hac vita: quod et καταστροφή. || Deversatio hospitalis, Polyb. 2, (15, 6.) p. 25. Ποιοῦνται δὲ καταλύσεις ἐν τοῖς πανδοχείοις. Aliquando potius pro κατάλυμα, i. e. pro Deversorium, Plut. Camillo, Καταλύσεις τοῖς Ῥωμαίοις ἐπαγγέλλοντες σπουδῇ περιῄεσαν, Hospitia, in quæ deverterent. Machon ap. Athen. (337.) de Dorione, εἰς Μύλων' Ἐλθὼν, κατάλυσιν οὐδαμοῦ μισθώσαίμην Δυνάμενος εὑρεῖν. || Exp. etiam Reconciliatio. [Dem. 1209. " Monthly Review, Aug. 1799. p. 431. Diod. S. 1, 472. 531. 2, 537. Koppiers. Obss. 17. ad Lucian. 1, 409. ad Herod. 442. Deversorium, Thom. M. 501. 808. ad Mœr. 241." Schæf. Mss.] Καταλύσιμος, ὁ, ἡ, Qui dissolvi et destrui potest, aboleri potest, Delebilis, ut exp. ap.
C Soph. El. (1247.) Ἀνέφελον ἐπέβαλε·Οὔποτε καταλύσιμον, Οὐδέποτε λησόμενον Ἁμέτερον. Οἷον ἔφυ κακὸν, Nunquam delendum. Καταλυτήριον, τὸ, Deversorium, i. q. κατάλυμα. Καταλυτὴς, Dissolutor, Destructor, Eversor, Greg. Naz. Ὁ τῆς πικρᾶς γεύσεως κ., Qui acerbum gustum in suavitatem vertit. At Καταλύτης, Deversor, Hospes, Qui devertit ad aliquem, Qui deversatur ap. aliquem, Polyb. 2, (15, 6.) p. 25. Παρίενται τοὺς καταλύτας οἱ πανδοχεῖς, Plut. (Sulla 25.) Et Sap. 5, (15.) Ὡς μνεία καταλύτου * μονοημεροῦς παρώδευσε, Tanquam memoria hospitis diuturni præteriit, Bud. [Plut. Sulla 25.] Ἀκατάλυτος, ὁ, ἡ, Indissolutus, Indissolubilis, [" Dionys. H. 10. p. 658. * " Ἀκαταλύτως, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 11. T. 3. p. 80, 39." Seager. Mss.] " Δυσκατάλυτος, Dissolutu s. Destructu difficilis," [" Chrys. in Matth. Hom. 73. T. 2. p. 460, 7." Seager. Mss. * Εὐκατάλυτος, Xen. Ἑλλ. 3, 5, 8. Epiph. 1, 630. * Ἐγκαταλύω, Theophyl. 3, 694.] Προκαταλύω, Ante dissolvo, everto et destruo, aboleo, Thuc. 3. Τοὺς
D νόμους προκαταλύειν. || Ante finio, Plut. Solone, Προκατέλυε τοῦ ἔργου τὸν βίον, Ante opus absolutum vitam finiit. At Προκαταλύσαντες μακρὰν ὁδὸν, ap. Greg. Naz. de iis, qui jam beati sunt, Qui magnis itineribus confectis jam mansionem attigerunt, h. e. Qui anteverterunt iis, qui in via sunt. Bud. 253. [" Dionys. H. 1, 426. Philo J. 1, 229. Joseph. 971, 13." Wakef. Mss. * " Προσκαταλύω, Diogenis Epist. 29. Ald.=28. Commel." Boiss. Mss.] Συγκαταλύω, Una everto et aboleo, Plut. (Pomp. 67.) Χρὴ τάχιστα τρεψαμένους Καίσαρα, συγκαταλύειν κἀκεῖνον αὐτὸν, Una cum Cæsare etiam Pompeium imperio privare, h. e., imperium utrique abrogare. Bud. 252. Thuc. 8, (68.) Προθυμότατα ξυγκαταλύσας τὸν δῆμον, Una populi potentiam evertens. || Una finio, Synes. Ep. 76. Τῷ μακρῷ βίῳ τὴν ἱερωσύνην συγκαταλύσαντος, Cum sacerdotium una cum longa vita finisset.

Παραλύω, Resolvo: unde παράλυσις, Resolutio nervorum. A cujus pass. Παραλύομαι est παραλελυμένος, unde παραλελυμένα μόρια, Aristot. Eth. 1,

13. Ἀτεχνῶς γὰρ καθάπερ τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μόρια, εἰς τὰ δεξιὰ προαιρουμένων κινῆσαι, τοὐναντίον εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρεται, καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς οὕτως, exp. Resolutæ corporis partes. Et in VV. LL. παραλυθέντα, Dissoluta corporis membra paralysi, e Vitruv. Item παραλύειν, Resolvere, e Seneca pro Enervare, Effeminare. Plato autem in Axiocho, aut quicunque hujus Dialogi est Auctor, tria hæc conjunxit (187.) Παρέλυσεν, ἐλωβήσατο, παρήθρησεν. In VV. LL. affertur e Diosc. Παραλύει σκορπίον, pro In torporem resolvit scorpium. || Dimoveo, Averto, Thuc. 2, (65.) de Pericle, Ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς τε ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν, καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην, Ab ira in se concepta conabatur Athenienses dimovere. At Bud. exp. παύειν τῆς ὀργῆς, non exprimens vim Græci vocabuli. Alibi vero Amovere: ut dicitur Amovere magistratu, a magistratu. Thuc. 8, (54.) Παρέλυσε τῆς ἀρχῆς τὸν ξυνάρχοντα Σκιρωνίδην: nisi quis magis proprium esse putet, Abdicavit magistratu. Herodian. cum eod. gen. usus est, (6, 2, 3.) Τῆς κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἀρχῆς παραλῦσαι. Sic et pass. Παραλυθέντα τῆς ἀρχῆς, 6, (2, 18.) Μετὰ γὰρ Δαρεῖον τὸν ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος τῆς ἀρχῆς παραλυθέντα, ubi Polit. active vertit, Cui regnum Alexander abstulerat. Dixit vero et παραλῦσαι τῆς τιμῆς, quod Bud. vertit Cæsaris appellatione evertere. Animadverte autem verbum καταλύειν, cui usitatior est hæc Evertendi signif., hunc eund. usum interdum cum ead. constr. habere, ut docui, cum de illo agerem. Sed tamen παραλύειν τῆς δυνάμεως idem Bud. ap. Aristot. vertit Evertere alicujus potentiam, non Evertere aliquem potentia. Quibus subjungit, Παραλύειν τοῦ ζῆν ἑαυτὸν, pro Consciscere sibi mortem, e Plut. (Anton. 83.) de Cleopatra, Καὶ παραλύσουσα τοῦ ζῆν ἀκωλύτως ἑαυτήν. Sed animadvertendum est παραλύειν τοῦ ζῆν ἑαυτὸν, sonare, Amovere seipsum vita. || Eximo, Immunem facio, Bud. afferens e Luciano (1, 474.) Παρέλυσε τῆς καταδίκης, pro Pœnæ exemit. E Polyb. autem (6, 33, 10.) Αἱ δὲ τῶν Τριαρίων σημαῖαι τῆς μὲν [illegible] χιλιάρχων παραλύονται λειτουργίας, pro Immunes sunt. || Παραλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Judicium intentatum destituere, cœptamque instantiam aut remittere aut quovis modo antiquare, Bud. afferens ex Isæo (73.) Τὴν μὲν τοῦ παιδίου ἀμφισβήτησιν παρέλυσε, ubi tamen exp. παραλύειν, verbo Derelinquere, vertens, Petitionem quidem hæreditatis, pueri nomine institutam, dereliquit. || Παραλύειν τοὺς νόμους, e Synes., pro Solvere leges, i. e. Violare: quod frequentius dicitur καταλύειν. || Παραλύειν, pro Solvere, i. e. Aperire, Reserare, Plut. Τὰ σακκία τῶν χρημάτων παραλύσας. [" Wakef. Alc. 115. S. Cr. 3, 167. ad Diod. S. 1, 193. 629. Aristoph. Fr. 249. Lucian. 2, 86. 334. Dionys. H. 2, 1104. Bibl. Crit. 2, 1. p. 95. Plut. Mor. 1, 35. Wyttenb. Select. 416. Eur. Alc. 936. ad Herod. 73. 250. 409. 481. 528. Παραλύομαι cum gen., Toup. Opusc. 1, 21. Emendd. 1, 29. Thom. M. 453. Diod. S. 2, 515. Παραλελυμένος, 458. Wakef. Alc. 202. Trach. 939." Schæf. Mss.] Παράλυσις, ἡ, Resolutio, Laxatio, Remissio: ut in VV. LL. exp. Adduntur autem ibi et ista de hoc nomine παράλυσις habente peculiariter Certi morbi signif.: Scrib. Largum παράλυσιν reddidisse Siderationem, scribentem in Compos. Hieræ, Facit ad tremulos et sideratione tentatos utralibet. Una enim e contractione, altera cum remissione nervorum conspicitur: παράλυσιν hoc utrumque vitium vocant. Itidem vero pro γλῶττα παρεθεῖσα affertur e Marc. Emp. Lingua siderata; cum alioqui πάρεσις interdum pro παράλυσις ponatur. Cels. 3, 27. At resolutio nervorum frequens ubique morbus est. Sed interdum tota corpora, interdum partes infestat. Veteres Auctt. illud ἀποπληξίαν, hoc paralysin nominarunt: nunc utrumque παράλυσιν appellari video. || Παράλυσις, inquit Gorr., Nervorum resolutio. Est privatio motus aut tactus in toto corpore aut parte. Talis quidem exquisitissima παράλυσις est, in qua nervi sensum et motum amiserunt: imperfecta vero est, in qua motus perit, servato tamen sensu; multoque etiam imperfectior, minimeque digna παραλύσεως nomine, in qua motu incolumi sensus aboletur. Est enim παράλυσις motus potius quam tactus affectio. Ergo in exquisita paralysi, cum utrumque pereat, perspicuum est quo ea differat a stupore. In eo namque motus sensusque nervorum debilis est; in paralysi autem penitus sublatum abolitumque esse oportet. Id, quod dupliciter potest contingere; nam aut in toto corpore, aut in parte fit. Sed in toto quidem corpore omnibusque nervis si motus et sensus abolentur, acutissima παράλυσις est, et mortem citissime affert, propter sublatum respirationis usum: eo tantum a vehementi apoplexia differens, quod in paralysi sensus et motus tantum pereant, in apoplexia vero præterea accedat principium facultatum veluti resolutio. || Παράλυσις interdum cum adjectione genitivi significantis aliquam corporis partem, ut παράλυσις χειρὸς, ὀφθαλμῶν, Cels. 6, 7. Ac ne resolutio quidem oculorum, quam παράλυσιν Græci nominant, alio victus modo, vel aliis medicamentis curanda est, Gorr. [" Grammatice, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 408." Schæf. Mss. " Delphinium, Diosc. Notha 456." Boiss. Mss. * " Παράλυτος, Qui paralysi laborat, Chrys. in Matth. Hom. 43. T. 2. p. 284, 18." Seager. Mss. Diod. S. 3, 112.] Παραλυτικὸς, Paralyticus, quo utitur Plin., Qui paralysi laborat. Extat hoc nomen παραλυτικὸς ap. Matth. quoque, locis aliquot, necnon ap. Luc. [Vide Schleusn. Lex. N. T. * " Συμπαραλύω, Anna C. 406." Elberling. Mss.]

[* Περιλύω, Gl. Persolvo, Schleusner. Lex. V. T. * Περίλυσις, Gl. Repudium.]

[* " Προλύω, Ulpian. in Dem. c. Lept. p. 14. 22. Wolf." Dindorf. Mss. " Schol. Dem. pro Ctes. 291. Bekk." Boiss. Mss. * Ὑπεκπρολύω, Od. Z. 88.]

" Προλύται, Prolytæ s. Prolutæ, h. e. Lytarum antecessores, Lytis in juris prudentia provectiores. In juris enim studio qui quartum jam annum ei operam dedissent, tantosque in eo progressus fecissent, ut de eo respondere prope possent, et quæstiones solvere, λύται nominabantur, h. e. Solutores: at qui quintum, προλύται, quod ut uno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis et nodis juris solvendis anteirent τοὺς λύτας, quasi Præsolutores diceres. Errant enim qui Solutos hic intelligunt et quos vulgus Licentiatos appellat, missione jam a præceptoribus accepta: nam eo significatu dicendum foret λυτοὶ et πρόλυτοι. Istos solutores, prudentum responsis, et quæstionibus operam navantes, Juvenalis hoc versu prope expressisse videtur, Qui juris nodos legumque ænigmata solvat. Turn. Advers. 8, 19. Leguntur porro vocabula ista in prooemio Pandectarum. Sed quia solitum est, inquit Imperator, anni quarti studiosos Græco et consueto quodam vocabulo λύτας appellari: habeant quidem, si maluerint, hoc cognomen. Et aliquanto post, Ut e triginta sex librorum recitatione fiant juvenes perfecti, et ad omne opus legitimum instructi. Et mox, Quibus si bene se imbuerint, et in quinti anni, quo Prolutæ nuncupantur, metas Constitutionum codicem tam legere quam subtiliter intelligere studeant: nihil eis legitimæ scientiæ deerit."

Συλλύω, q. d. Simul solvo. Sed accipitur pro διαλύω, et quidem in ea hujus verbi signif., qua ponitur pro Compono litem, dissidium. Soph. Aj. (1317.) p. 72. Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει, Schol. διαλύσων καὶ χωρίσων: sicut ξυνάψων esse ait pro ξυνάψων εἰς τὴν μάχην. In VV. LL. συλλύω exp. Dirimo lites, Pacifico, Reconcilio, συναλλάττω, Transigo; et affertur συλλυθῆναι in hac signif. e Diodoro: e quo et σύλλυσις habes infra. At ex 2 Maccab. (11, 14.) Συλλύεσθαι ἐπὶ πᾶσι τοῖς δικαίοις, pro Consentire omnibus, quæ justa sunt. Et 13, (47.) Συνελύθη pro Reconciliatus est. Sed Bud. multo rectius συλλύεσθαι c. 11. accipi ait pro Reconciliari, Transigere discordiam vel bellum: ut συνελύθη c. 13. pro Bellum composuit. Scio autem mirum videri posse plerisque, συλλύω i. significare q. διαλύω: cum alioqui hæ præpp. diversam aut etiam contrariam in compositione signif. habeant; at mihi ne mirum

itidem videatur, faciunt verba Compono et Dirimo, quorum cum itidem valde diversæ aut etiam pugnantes sint signiff., juncta tamen accusativo Litem aut Controversiam, aut alii cuipiam hujusmodi, eadem loquendi genera efficiunt. Suspicor autem verbo συλλύειν datam esse hanc signif., quod in pacificatione utraque pars simul solvat litem ac dissidium. [" Athen. p. 21. Casaub. 56. Diod. S. 2, 274. 622. 623. Compono litem, 1, 233. Valck. Phœn. p. 29." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 291.] Σύλλυσις, Compositio litis, controversiæ, dissidii, Compositio, sine adjectione, Diod. S. (2, 622.) Γενομένων λόγων περὶ συλλύσεως.

Ὑπολύω, q. d. Subsolvo, Subter solvo: unde dicitur de calceis, ut ἐμβάδας ὑπολύειν, Aristoph., Solvere calceos, Discalceare. Sed dicitur et sine adjectione, ut Plut. de Pompeio, Ἰδὼν Φαώνιος οἰκετῶν ἀπορίᾳ τὸν Πομπήϊον ἀρχόμενον αὐτὸν ὑπολύειν, προσέδραμε καὶ ὑπέλυσε, καὶ συνήλειψε. Aristoph. autem sic usus est voce pass., Πλ. (928.) Κατάθου ταχέως θοιμάτιον.—Ἐπειθ' ὑπόλυσαι. Sed Bud. affert et hæc, non addens Auctoris nomen, Ὑπολύω τὸν πόδα, καὶ τὸν βοῦν. AT Ἐξυπολύω, ἐπὶ ὑποδημάτων. Quibus subjungit, Dionys. Areop. usum esse pro Discingere, Discalceare. Hæc ille: quibus addo, quod de ὑπολύειν βοῦν dicitur, e Thuc. sumtum esse, [cf. 4, 128.] || Ὑπολύω ET Ὑπολύομαι, pro simpl. λύω et λύομαι, Od. Ξ. (236.) πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, pro quo aliis plerisque ll. dicit λύειν γούνατα, i. e. Solvere genua, pro Viribus privare, atque adeo vita. At Il. A. (401.) ὑπελύσαο δεσμῶν, pro ἐλύσαο, Solvisti vinculis, Liberasti. [" Ad Il. Θ. 543. Heyn. Hom. 5, 511. 8, 356. Tzetz. Exeg. in Il. p. 13, 21. Thom. M. 875. Wakef. Trach. 690. Kuster. V. M. 7. Brunck. Apoll. Rh. 234." Schæf. Mss. * Ὑπόλυσις, Nahum 2, 10.]

"Ἅλυσις, [s. Ἄλυσις,] εως, ἡ, Catena, derivatum a " v. λύω, quoniam ἄλυτος sit, ut tradit Etym. Lu- " cian. (2, 64.) Ἀλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον ὡς μὴ " διακεκόφθαι. Thuc. 2, (76.) Ἀφίεσαν τὴν δοκὸν " χαλαραῖς ταῖς ἀλύσεσι. Plut. de legatis Darii, Ἐν " ταῖς χερσὶν ἀλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμὰ κατὰ τῶν αἰ- " χμαλώτων. Sic Chrys. de Paulo captivo, Φορῶν " ἄλυσιν." [" Ad Lucian. 1, 471. 473. Musgr. Cycl. 183. ad Charit. 372=636. Diod. S. 2, 571." Schæf. Mss. Schol. Ven. Il. Z. 487. * " Ἀλυσιδέω, Const. Manass. Chron. (p. 120.) 228, 5877." Kall. Mss.] " Ἀλυσιδωτὸς, Catenatus, s. Hamatus: ut ἀλυσιδω- " τὸν ἔργον, Exodi 28, (22.) et ἀλυσιδωτὸς θώραξ, " Thorax hamatus, Lorica conserta hamis, 1 Reg. " 17, (5.) Sic Athen. (194.) Ἐν θώραξιν ἀλυσιδωτοῖς " καθοπλισμὸν ἔχοντες. Vide et T. 1. c. 1737." [" Ad Cornel. Nep. 295. ad Herod. 539." Schæf. Mss. * Ἀλυσηδὸν, Manetho 4, 486.] " Ἀλύσιον, " τὸ, i. q. ἀλυσίδιον paulo ante, i. e. Catenula s. Ca- " tella: et proprie ea quæ ex auro circumdatur " collo: quamobrem ab Hes. exp. τὸ περὶ τὸν τράχη- " λον πλόκιον. Itidemque Suid. esse ait πλοκίου " γένος περὶ τὸν τράχηλον, afferens e Menandro, Περὶ " τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τί σοι δόσω." " Ἀλυσίδιον, " Catenula, ap. Suid. et Philonem." [" Ἀλυσίδιον, * Ἀλυσείδιον, Philem. Lex. s. 96. (p. xxxiv. Osann.)" Boiss. Mss. " Bekk. Anecd. 380." Kall. Mss. Herodian. Epimer. 239. Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte p. 130.]

" Λύα, Seditio, Dissidium: στάσις, Hes.: ap. " quem et oxytonωs λυαὶ, expositum itidem στάσεις, " διαφοραί." [Pind. N. 9, 34.] " Unde VERBUM " Λυᾶται, quod Idem exp. στασιάζει, διαφέρεται. " Affert vero et aliud VERB. Λυάζει, exponens et " ipsum στασιάζει, Dissidet: sed addens etiam, " φλυαρεῖ, μωρολογεῖ, Nugatur, Fatua et stulta effu- " tit: quam fere signif. habet verbum λυβάζειν, " quod exp. λοιδορεῖν, Convitiari. Λύη, Ion. pro " λύα, quod est στάσις, διαφορὰ, μάχη, Seditio, Dis- " sidium, Pugna. Dictam volunt παρὰ τὸ δι' αὐτῆς " λύεσθαι τὴν ὁμόνοιαν: quod etymon est satis con- " sentaneum."

" Λύσωμα τριχῶν, ex Aristot. H. A. 3. affertur " pro Æquamentum s. Discrimen capillorum, i. e. " Vertex, Gaza interpr." [Schneidero videtur falsa lectio pro εἰλύσσωμα: at etiam in Glossis extat Λύσωμα· Discriminale, et * Λυσωμάτιον· Discerniculum. Item * Λύσωσις, idem, Aristot. H. A. 1, 769.]

ΛΥΤΡΟΝ, τὸ, q. d. Redemtorium, Redemtionis pretium, Pretium redemti captivi, Pretium redemti, sine adjectione, quod Bud. e Liv. affert, Quod pro redemtione dependitur, Pretium quo captivi redimuntur: ab ea sc. verbi λύεσθαι signif. qua ponitur pro Redimo. Sed usurpatur in plur. potius. Xen. Ἑλλ. 7, (2, 16.) Ζῶντα λαβόντες ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων, Plut. Fabio, Ἀπέπεμψε τὰ λύτρα τῷ Ἀννίβᾳ, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέλαβε, Lucian. (1, 210.) Ὑπισχνοῦμαί σοι κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. In sing. Matth. 20, (28.) de Christo, Καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν, ubi perperam vet. Interpr. reddidit Redemtionem. [" Ad Anton. Lib. 259. Verh., ad Mœr. 255. ad Il. Δ. 478. Casaub. Athen. 1. p. 72. Jacobs. Anth. 11, 237. ad Diod. S. 2, 610. Sing. et plur., 466. Λύτρα, Thom. M. 587." Schæf. Mss. * Λυτροχαρὴς, Lobeck. Phryn. 487. Orac. Sibyll. 8, 790.] Λυτρόω, Redimo: quam signif. habet et λύομαι, ut antea docui, ut in Argum. Il. A. de Chryse, Βουλόμενος λυτρώσασθαι τὴν θυγατέρα: cum Hom. de eo dicat, Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. De Christo legitur in N. T., sicut et animam suam dicitur λύτρον dedisse, Matth. 20, (28.) Pass. Λυτροῦμαι, Redimor, Aristot. Eth. 9, 2. Οἷον τῷ λυτρωθέντι παρὰ λῃστῶν πότερον τὸν λυσάμενον ἀντιλυτρωτέον, Æschin. (29.) Ἐπειδὴ ἐπανῆλθε δεῦρο λυτρωθείς. [" Clark. ad Il. A. 20. D. W. ad Plut. Mor. 1, 16. Wakef. Phil. 1224. Diod. S. 2, 376. 552." Schæf. Mss.] " Λυτρωτέον, Redimendum." Λύτρωσις, Redemtio, Luitio, [Schleusner. Lex. N. T. et V. T.] Λυτρωτὴς, Redemtor, [Schleusner. Lex. N. T. " Chrys. in Matth. c. 3. T. 2. p. 63, 12." Seager. Mss. * Ἀλύτρωτος, Schleusner. Lex. V. T. * Λυτρωτικὸς, Theod. Prodr. Ep. 98. * " Ἀναλυτρόω, ad Diod. S. 2, 122." Schæf. Mss.] Comp. NOM. Ἀντίλυτρον, q. d. Vicissim datum redemtionis pretium, vel Caput quod capite redimitur, ut Ἀντιλυτρόω, Vicissim redimo: in loco Aristot. quem mox afferam. Sed pro λύτρον simpliciter accipitur a Paulo 1 ad Tim. 2, (6.) ut sit ἀντίλυτρον, Redemtionis pretium, cum dicit de Christo, Ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων: sicut sc. ap. Matth. de Eod. Καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον. Bud. quoque e Chrys. annotat ἀντίλυτρον esse Quod cedit pro redemtionis s. luitionis pretio. [" Fischer. ad Palæph. 179." Schæf. Mss.] Ἀντιλυτρόω, Vicissim redimo, Caput capite redimo. Sed ap. Aristot. pro Vicissim redimere, in l. quem protuli in Λυτρόω, [ubi Ἀντιλυτρωτέον.] Ἀπολυτρόω, Redimo, i. q. λυτρῶ: unde Christus sicut dicitur nos λυτρῶσαι, ita et ἀπολυτρῶσαι, qui nos pretiosissimo suo sanguine a servitute redemit. || Capitur etiam pro Dimitto, accepto pro redemtione pretio, Epist. Philippi ap. Dem. (159.) Συλλαβὼν καὶ τὰς ἐσχάτας ἀνάγκας ἐπιθεὶς ἀπελύτρωσε ταλάντων ἐννέα. Sic et ap. Lucian., de Achille, Χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτορος νεκρὸν ἀπελύτρωσας. In hac igitur signif. fuerit ἀπολυτρῶσαι i. q. Homero esse λύειν, antea docui. [" Ad Phalar. 136. 288. ad Diod. S. 1, 352. 726. 2, 122. 286." Schæf. Mss.] Ἀπολύτρωσις, ἡ, Redemtio. De Christo non semel dicitur in N. T.: Rom. 3, (24.) Διὰ τῆς ἀ. τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, Eph. 1, (7.) Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀ. διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ. Ab Hes. exp. ἀποφυγὴ, ἀπόλυσις. [" Ad Diod. S. 2, 610." Schæf. Mss. * " Ἀπολυτρωτικὸς, Suid. v. Θυσία." Boiss. Mss. * Διαλυτρόω, unde * Διαλύτρωσις, Polyb. 6, 58, 11. 27, 11, 3.] Ἐκλυτρόω, i. q. ἀπολυτρόω, s. simpl. λυτρόω, UNDE Ἐκλύτρωσις, i. q. ἀπολύτρωσις, s. λύτρωσις, Redemtio. Affertur autem ex LXX. Num. 3, [49. * Ἐπίλυτρον, τὸ, Strabo 11. p. 390. S. Ἃ δ' ἂν λάβωσιν, ἐπίλυτρα ποιοῦνται ῥᾳδίως, Facile patiuntur redimi. * Παραλυτρόω, Athen. 368.]

ἌΛΥΚΤΟΣ, ὁ, ἡ, Inevitabilis: ἄλυκτον, τὸ ἄφυκτον, Suid. Sed quomodo ab ἀλύσκω signif. Evito, ἄλυκτος significans Inevitabilis poterit derivari? Hoc non video, quomodo rationi consentaneum esse pos-

sit: quare nequaquam posui post Ἀλύσκω, eos sequens qui ab illo deduci putant; sed locum hic ei dandum censui, utpote ἄλυκτος dici pro ἄλυτος, per pleonasmum literæ κ, contendens: ut sit ἀ. proprie Insolubilis. Ac pro me facere videtur, quod Hes. ἀλυκτάζει hoc inter ceteros modo exp., λύσιν μὴ εὑρίσκει. "Λυκτὰ, Hesychio οὐκ ἀνεκτὰ, Non toleranda: for-"san pro ἀλυκτὰ, Vitanda, Fugienda: παρὰ τὸ ἀλύξαι."

Ἀλυκτοπέδη, ἡ, Compes s. Pedica inevitabilis. Aut per plur., Compedes, Pedicæ inevitabiles; nam dicitur ἀλυκτοπέδη quasi ἄλυκτος πέδη. Vocem autem ἄλυκτος mihi videri factam ex ἄλυτος per pleonasmum literæ κ, modo admonui. Hesiod. Θ. (521.) Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον: quem imitatus Apoll. Rh. Prometheum ἀλυκτοπέδης alligatum canit, (2, 1251.) Ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεύς. Quod si verum est, quod persuasum habeo, ἄλυκτος sc. pro Ἄλυτος dici, ἀλυκτοπέδας magis proprie Compedes insolubiles, aut Vincula insolubilia interpretabimur. [" Wolf. ad Hesiod. p. 111. ad Charit. 332=614. Jacobs. Anth. 7, 323." Schæf. Mss.] "Ἀληκτοπέδῃσι, Indesinentibus pedicis, In-"cessabilibus vinculis, a nom. sing. Ἀληκτοπέδη."

Ἀλυκτοσύνη, Incompositus status, Tumultuatio: qualis sc. ejus esse solet, qui λύσιν μὴ εὑρίσκει, ut modo dicebam. Sed cum Hes. ἀκοσμία exponat, Suid. explicat ἔκκλισις, Declinatio, Evitatio. Verum quomodo ipse sibi constabit, ἄλυκτον, τὸ ἄφυκτον, at ἀλυκτοσύνη ἔκκλισις exponens? "Hesychio ἀκοσμία: "forsan ea proprie qua ῥιπτάζονται οἱ ἀλυκτοῦντες."

Ἀλυκτάζω, Rationem solvendi me non invenio, vel exolvendi me. Nam ἀλυκτάζει Hes. cum aliis modis exponit, tum hoc, ut modo dixi, λύσιν μὴ εὑρίσκει. Sed cum eum ultimum ponat, ego contra primum pono, ut ostendam quæ sit hujus verbi, meo quidem judicio, origo. || Exp. igitur ἀλυκτάζει et his tribus verbis, κρύπτεται, φοβεῖται, ἀπορεῖ, Abscondit se, Latitat, Metuit, Anxius est; nam ἀπορεῖ dixit Hes. pro ἀπορεῖται. Solet autem anxius esse, qui rationem, qua se solvat, invenire non potest: quare hæc signif. ἀπορεῖ præ ceteris duabus mihi placet. Apud Herod. (9, 70.) ἀλυκτάζειν pro Animo concidere, Attonitum esse et consternatum, Bud. Ἀλυκταίνω etiam dicitur, ITEM Ἀλυκτέω. Exp. autem ἀλυκταίνειν Etym. φεύγειν, Fugere, Effugere: ἀλυκτεῖν autem κλαίειν, λυπεῖσθαι, δυσφορεῖν. Quæ tria verba pro expositione verbi ἀλυκτεῖν ponit et Hes. Sonant autem, Flere, Contristari, Ægre ferre. Erot. vero ap. Hippocr. (592.) ἀλυκτέει exp. οὐκ ἠρεμεῖ, Quietus non est, Tranquillo animo non est. Exp. præterea Hes. ἀλυκτήσας partic., ἀπειλήσας, θορυβήσας, Tumultuatus, Minatus. Eust. autem ἀλυσκάζειν esse ait Evitare; at ἀλυκτεῖν, Ægre ferre: utrumque ab ἀλύω derivans. Vide quæ dixi de Ἀλυκτάζω. [" Ἀλυκτέω, Jacobs. Exerc. 1, 114. Musgr. Iph. T. 483." Schæf. Mss.]

¶ Ἀλύκτημι etiam ponitur a Gramm., unde sit Ἀλύκτημαι in pass., et per reduplicationem Ἀλαλύκτημαι: alii contra volunt Ἀλαλύκτημαι, quod ap. Hom. invenitur, esse præt. pass.: ut ab ἀλυκτῶ dicatur ἠλύκτηκα, deinde ἠλύκτημαι, et cum Attica reduplicatione ἀλαλύκτημαι, Etym.: Il. K. (94.) Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν πέρι δείδια· οὐδέ μοι ἦτορ Ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι. Ubi ab Eust. exp. δυσχεραίνω καὶ ἀδημονῶ. Cic. videtur intellexisse pro Non sum mentis compos. Quidam interpr. etiam Attonitus sum. [Hinc Lat. Allucinor, Allucinatio, vide Gell. 16, 12. n.]

ΛΩΒΗ, ἡ, Injuria, Contumelia, Opprobrium, Dedecus, Il. Λ. 142. Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην: quæ autem fuerit λώβη illa, declaratur ibid., sc. hortatum esse eos qui aderant cuidam concioni Trojanorum, Menelaum αὖθι κατακτεῖναι: quæ tamen cædes perpetrata non fuit. Dicitur vero et de procis Penelopes non semel, ut Od. Σ. (346.) Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἴα Ἀθήνη Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος: quæ verba repetuntur et Od. Υ. (285.) Et Achilles λώβην appellat Injuriam s. Contumeliam quam passus erat ab Agamemnone: de

A quo et λωβᾶσθαι dicit, ut paulo post docebo. Idem Od. Σ. (224.) λώβην cum αἶσχος copulat, Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Sic T. (373.) conjungit λώβην et αἴσχεα, cum proxime præcedente versu dixisset καθεψιόωνται. Sed et aliquis ab Hom. dicitur esse λώβη, Il. Γ. (42.) Ἦ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων, Te esse probrum et dedecus: ut sc. dicitur aliquis esse probrum suæ familiæ, suo generi. In Epigr. dicuntur Gramm. esse ποιητῶν λῶβαι, quod exp. Poëtarum pernicies. Eust. certe vult accipi etiam simpliciter ἐπὶ βλάβης, docens alioqui signif. et ὕβριν et τὴν μετὰ αἰκίας ποινήν, item αἶσχος, necnon χλεύην. Sed frequentius nomine ὕβρις ap. ceteros exp.; et Latine Injuria: ut ap. Apoll. Rh. (1, 816.) λώβην ἀπὸ μητρὸς ἀμῦναι, Injuriam a matre propulsare: (3, 74.) λώβην τίνειν, sicut ap. Hom., pro Injuriæ pœnas luere. Soph. autem junxit etiam verbo ὑβρίζειν dat. λώβαις, (Aj. 560.) μή τις ὑβρίσει στυγναῖσι λώβαις. || In soluta oratione etiam invenitur, sed rarius, Theodorit. H. E. 2. Arii
B hæresin vocat λώβην, quasi Contumeliam in Christum, VV. LL. Ubi et pro Cruciatus e Phalar. Epist. Sic et Herodian. 8, (8, 14.) Γενείων τε καὶ ὀφρύων σπαραγμοῖς καὶ πάσαις ταῖς τοῦ σώματος λ. ἐμπαροινοῦντες, Nec ulli parcentes corporis ludibrio, Polit. Convenit autem h. l. cum ea signif., quæ inter alias datur huic nomini ab Eust., pro ἡ μετὰ αἰκίας ποινή. Sed et pro Pernicies s. Damnum, e Plat. de LL. affertur, i. e. βλάβη: quo etiam modo ab Eod. Gramm. exponi dictum est. At accus. λώβην cum verbo λωβᾶσθαι vide in verbo Λωβάομαι. || Λώβη putat Eust. dici quasi λαόβη, ut sc. derivetur a nomine λαὸς et verbo βαίνειν, et sit ἡ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις, s. ἡ ἐν κοινῷ ὕβρις, sc. ἡ ἐν μέσῳ βαίνουσα εἴς τινα. Sed alibi utens compositis Eust., quod minus probo, dicit, uno quidem loco, ἡ μέσον λαοῦ ἐπεμβαίνουσά τινι: in altero autem, παράγεσθαι ait παρὰ τὸ ἐπὶ λαοῦ συμβαίνειν. Vult autem esse λώβη pro λαόβη per synæresin. Affert Idem et aliud etymum, sc. a nomine λώπιον, ut sit ὕβρις ἡ ἐπαγομένη διὰ μάστιγος ἐν ἀπεκ-
C δύσει λωπίου. Alibi autem simplicius, ὕβρις ἡ μετὰ ἔκδυσιν ἐπαγομένη γυμνῷ τινι. Hæc autem etyma licet violenta videri possint, multo tamen sunt iis tolerabiliora, meo quidem judicio, quæ Etym. ex Herodiano et Orione affert: ac præsertim posterius a λώπιον. Miror tamen cur non potius a λώπη quam a λώπιον deduxerit: a λώπη, inquam, utpote viciniore. [" Steinbr. Mus. Tur. 1, 325. Jacobs. Anth. 11, 275. Exerc. 2, 168. Musgr. ad Hipp. 682. Wakef. Trach. 997. Porson. Hec. p. 41. Ed. 2. Heyn. Hom. 7, 454." Schæf. Mss. * Ἐμπεδολώβης, Manetho 4, 196. * Ἐπιλωβής, Nicander Θ. 35. 771.] Λωβήεις, Damnosus, Perniciosus: λωβήεντα, βλαβερά. [Apoll. Rh. 3, 801.]

Λωβάομαι, Injuriam infero, Contumeliam infero, Injuria s. Contumelia afficio, Il. B. (242.) Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, Nunc postremum injuriam mihi intulisses s. contumeliam; Injuriosus s. Contumeliosus in me fuisses; etiam, Petulantia erga me usus fuisses; Petulanter erga me te gessisses. Re-
D peritur autem infra ille versus sub persona Thersitis. Usus est verbi λωβῶμαι in prosa etiam, et quidem frequentior, si bene memini, quam nominis Λώβη. Lys. (794.) de triginta tyrannis, Τὴν πόλιν οὕτως αἰσχρῶς καὶ δεινῶς ἐλωβήσαντο, Contumelia affecerunt, Sugillarunt, Male acceperunt, Bud. Affert autem et pro Corrumpere, Depravare, e Plat. de Rep. 10. ubi de poëtica imitatione loquens scribit, Τὸ γὰρ τοὺς ἐπιεικεῖς ἱκανὴν εἶναι λωβᾶσθαι, ἐκτὸς πάνυ ὀλίγων, πάνδεινόν που. Apud Herod. autem (3, 155.) dicitur Ἑωϋτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον, de eo qui ita mutilat sibi faciem, ut eam omnino dedecoret, fœdet, deformet. || Λωβῶμαι, pass. Herodian. 1, (13, 11.) Σύροντές τε τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες, τέλος λελωβημένους εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἔρριψαν φέροντες, ubi ex Bud. possumus reddere, Omni contumelia affectos; nam postquam dixit λωβᾶσθαι Herodiano esse Contumelia afficere, subjungit h. l.: sed illa interpr. per verbum activum mutanda est in interpretationem per pass. Sic 5, (8, 18.) Ἅπερ ἐπὶ πολὺ

διὰ πάσης τῆς πόλεως συρέντα τε καὶ λωβηθέντα εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἀπεῤῥίφθη. Et ut e Plat. habuisti paulo ante *λωβᾶσθαι*, pro Corrumpere, Depravare, sic et passive *λελωβημένος* pro Depravatus, habes in h. Ejusd. l., in Gorgia, *Μοχθηρῷ ὄντι τὴν ψυχὴν, καὶ λελωβημένῳ διὰ τὴν μίμησιν τοῦ δεσπότου καὶ δύναμιν*. Apud Eund. de LL. 10. *λελωβῆσθαι* pro Oblæsos esse et vitiatos. Gal. autem dixit, *Οἱ ἐκ τῆς παλαίστρας ἅπαντα λελώβηνται*, pro Palæstritæ partibus omnibus sunt mutilati. || *Λωβάω*, act. voce pro Injuriam infero, etc. si Hes. credimus, qui *λωβῆσαι* exp. *ὑβρίσαι* et *βλάψαι*. [" Ad Dionys. H. 1, 105. Steinbr. Mus. Tur. 1, 325. Koen. ad Greg. Cor. 110. ad Lucian. 1, 318. Cum dat., Dionys. H. 3, 1501." Schæf. Mss. Opp. 'Α. 2, 639. *Λώβησον καρπὸν*, Phocyl. 33.] " *Λωβέω*, Ion. pro *λωβάω*, ap. Hippocr. de Artic. " *Πολλὰ λωβέονται οἱ χαίροντες τῇσι καλῇσι ἐπιδέ-* " *σεσι*." [" Ad Dionys. H. 1, 105." Schæf. Mss. * *Λώβημα*, Epiph. 1, 550.] *Λώβησις*, Injuriæ illatio s. Contumeliæ. *Λωβητὴς, ὁ*, ET *Λωβητὴρ, ῆρος, ὁ*, ITEM *Λωβήτωρ, ορος, ὁ*, Injuriæ illator s. Contumeliæ, Injuriosus s. Contumeliosus. Apud Aristoph. autem (B. 93.) *λωβηταὶ τέχνης* exp. Depravatores, Corruptores. || *Λωβητὴρ* autem ap. Hom. non solum Contumeliosus, Convitiator, sed alicubi et pro Flagitiosus, Perditus, Bud. 356. Sequendo autem Hes., *λωβητὴρ* est tam *ὑβριστὴς, ὑβριστικὸς, βλαπτικὸς*, quam *λώβης ἄξιος, ἐπονείδιστος*: unde redditur etiam Contumelia dignus, et Probrosus, a nonnullis vero et Petulans, qua in signif. passive sumitur, ut in illa active. [" Jacobs. Anth. 11, 191. Heyn. Hom. 5, 468. 6, 188. 8, 639. ad Charit. 246. Fem., ad Lucian. 1, 285. Brunck. Phil. 1471. * *Λωβήτειρα*, Even. 16." Schæf. Mss.] || *Λωβήτωρ* vero ap. Suid. habetur, exponentem *βλαπτικὸς*, et subjungentem ex aliquo Poëta hæc, quæ mendo carere non videntur, *Βοτρύων ἀκάμαντα φυτῶν λωβήτορα κάπρον*. Affertur autem et *λωβήτορα κῆρα* e Nicandro ['Α. 536. " Ad Callim. 1, 123. ad Charit. 780." Schæf. Mss.] *Λωβητὸς*, Injuria s. Contumelia affectus, Injuriæ s. Contumeliæ expositus, obnoxius, Soph. (Aj. 1388.) *Λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν*. Illa autem posterior signif. convenit melius huic l. Homeri, Il. Ω. 531. *Ὧ δέ κε τῶν λυγρῶν δῴη, λωβητὸν ἔθηκε*, ubi Eust. exp. *ἐφύβριστον καὶ ἄτιμον*. [" Wakef. Trach. 538. 1069. Phil. 1103. Heyn. Hom. 8, 706." Schæf. Mss.] CONTR. *'Αλώβητος*, Nulla injuria affectus s. contumelia, Nullo affectus damno, Illæsus, [Suidæ *ἀμώμητος*. * " *'Αλωβήτως*, Andr. Cr. 112. Method. 404." Kall. Mss." " Basil. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 128." Boiss. Mss. * *Πανλώβητος*, Lucian. 2, 533. * " *'Ρινολώβητος*, Const. Manass. Chron. p. 83." Boiss. Mss.] *'Απολωβάω*, Contumelia vel Injuria afficio, Contumeliis afficio. Pass. *'Απολωβάομαι*, qua utitur Soph. Aj. (217.) *Μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμῖν ὁ κλεινὸς Νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη*, i. e. *ἐνυβρίσθη καὶ λωβητὸς γέγονε*, Schol., qui tamen vult posse etiam in act. signif. capi, pro *ἐφύβριστα εἴργασται*. " *Διαλωβάω*, Mutilo, Depravo, Fœdo: ut " *διαλελωβημέναι γνῶμαι* esse dicuntur Mutilæ opi- " niones:" [Plut. 10, 103. *δόξαι*.] " Et *διαλελωβημένος* " *ἀπαιδευσίᾳ*, Corruptus imperitia:" [Plut. Dione 10.] " *'Αδιαλώβητος*, Qui mutilatus s. contumelia " affectus non est: Hesychio *ἀβλαβὴς*, Illæsus." [" Const. Porphyrog. de Imag. Edess. 89. Const. Manass. Chron. p. 57." Boiss. Mss. * *'Εκλωβάω*, Soph. Phil. 330. * *'Ελλωβάομαι*, Anton. Lib. 58. * *'Επιλωβάομαι*, unde * *'Επιλώβητος*, Lycophr. 1173. * *Καταλωβάω*, Polyb. 15, 33, 9.]

¶ *Λωβάζω*, i. q. *λωβῶμαι* act. signif. sumtum. Et *Λωβάζομαι* pass. pro *λωβῶμαι* passivo, Contumelia s. Probro s. Dedecore afficior. Pro Contumeliose improbari affert Bud. ex isto Democr. l., scribentis ad Hippocratem, *Ἤκουσα γὰρ νοσεύντων σαφέως λωβάζεσθαί σου τὰ πολλὰ τῆς ἐπιστήμης, ἢ διὰ φθόνον ἢ δι' ἀχαριστίην*.

¶ *Λωβεύω*, itidem pro *λωβῶμαι*, sed in ea potius signif. qua sumitur pro Contumelia afficio. Quinetiam simplicius pro Illudo, Irrideo, Ludificor, Bud. in Od. Ψ. (15.) *Τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν*; Exp. etiam, Mendaciis decipio, Vanis verbis aliquem illudo. Sed hæ interprr. huic l. fortasse peculiares fuerint. Respondet autem Euryclea, cui illa dicuntur a Penelope, *Οὔτι σε λωβεύω, τέκνον φίλον, ἀλλ' ἔτυμόν τοι Ἦλθ' Ὀδυσεύς*. Hes. *λωβεύειν* exp. *καταισχύνειν, ψεύδεσθαι*. *Λώβευσις*, Contumeliæ illatio, Irrisio: *λωβεύσεις* et *κερτομίας* Cam. reddit Contumelias et irrisiones, non addito nomine Auctoris. [* *'Επιλωβεύω*, Od. B. 323.]

AT VERO *Λώβη* de Quodam aurium morbo, [* " *Λωβεία, ἡ νόσος*, Zonar. Lex." Dahler. Mss.] ET *Λωβὸς*, Qui laborat eo morbo, sunt qui a *λοβὸς* deductum putant: alii hanc primam esse nominis *λώβη* signif. arbitrantur, a qua ceteræ manarint. Vide Suid. post *Λωβητῆρα*, item in *Λοβός*. [*Λωβὸς*, i. . *λωβητὸς*, Etym. M. 570, 37. Vide Wernsd. ad Philæ Carm. p. 54.]

M.

" M, Nota est duodecimæ ap. Græcos literæ, " quam appellant μῦ: Nota item quadragenarii nu- " meri, hoc modo, μ': præfixum vero acuti accen- " tus apice, quadraginta millia denotat, sic, ͵μ. Ma- " jusculum quoque M numeralis nota est, index sc. " ejus numeri quod ab ipsa incipit, nimirum τῆς μυ- " ριάδος, ut X τῆς χιλιάδος. Sic gemina, trina, qua- " terna, significant totidem myriadas: τῷ Π vero " inclusum, quinque myriadas notat, hoc modo, [M], " et sic deinceps, ut prolixius docui in Appendice de " Numeris ex Herodiano et aliis." [" M conf. c. B, Jacobs. Anim. 86. cum Γ, Markl. Iph. p. 114. cum K, ad Xen. Eph. 249. Koen. ad Greg. Cor. 62. cum P, Jacobs. Anth. 12, 398. 478. cum ΛΛ, 325. 326. ad Diod. S. 1, 198. 2, 517. cum ΛΙ, ΛΥ, Porson. Hec. p. 81. Ed. 2. Hermann. ad Phot. c. 90. cum ΙΔ, ΔΙ, ΛΙ, Valck. Diatr. 272." Schæf. Mss.]

" ΜΑΓΓΑΝΟΝ, τὸ, varias habet signiff. Hes. " enim μάγγανα exp. non solum φάρμακα, γοητεύμα- " τα, Venena, Præstigiæ: sed etiam μηχανήματα, " Machinamenta s. Machinæ: necnon δίκτυα, Retia. " Aristoph. Schol. sua ætate μάγγανον vocatum " fuisse scribit quam Aristoph. (Σφ. 155.) βάλανον " dicit, h. e. τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον: " βαλάνους nimirum exponens τὰ μάγγανα τῆς κλει- " δώσεως. Itidemque Schol. Thuc. 2, (4.) p. 49. " Sed primam signif. usitatiorem puto, qua nimirum " pro Machinamento s. Machinamento præstigioso " ponitur: quapropter et Suid. exp. per παράδοξόν " τι, Inopinatum quippiam et inexpectatum machi- " namentum, qualia sunt præstigiatorum." [" Thom. M. 578. T. H. ad Plutum p. 96. Arnaud. Var. Conj. 207. ad Lucian. 1, 206. Repagulum, ad Mœr. 376. Jacobs. Anth. 7, 328." Schæf. Mss. Mauricii Strateg. 10, 3. Hero ap. Mathem. Vett. p. 128. I. q. γάγγαμον, Casaub. ad Strab. 7. p. 472. Μάγγανον πολεμικὸν, Gl. Ballista, Tormentum.] " Μαγγανεύω, " exp. Præstigiis et incantationibus utor, Aristoph. " Πλ. (310.) Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν, " Καὶ μαγγανεύουσαν, μολύνουσάν τε τοὺς ἑταίρους: " i. e., καταφαρμακεύουσαν: ut Hom. quoque τὴν " πολυφάρμακον Κίρκην canit τεύξασαν κυκεῶνα βα- " λοῦσάν τ' ἐνὶ φάρμακα σίτῳ, Ulyssis socios in por- " cos et alia animantia convertisse." [" Markl. Suppl. 1110. T. H. ad Plutum p. 96. Arnaud. l. c. ad Lucian. l. c. Heyn. ad Apollod. 231." Schæf. Mss. Polyb. 15, 29. Μαγγανεύουσα πρὸς τοὺς θεούς. Plut. 6, 479. Τὰ σιτία καὶ τὰ ὄψα μοονοῦ μαγγανεύειν καὶ φαρμάττειν, Mangonizare.] " Hinc VERB. Μαγγα- " νεία, ἡ, i. significans q. φαρμακεία, Veneficium: " ap. Suid. Ὁ δὲ, νόσῳ περιέπεσεν ἐκ μαγγανείας χα- " λεπῇ, καὶ πολλοὺς ἐπὶ τούτῳ ἁλόντας ἐκόλασε. Me- " taph. Greg. Naz. ὀψοποιῶν μαγγανείας, pro Leno- " cinia et quasi veneficia, Scitamenta. Non tantum " pro Veneficio, sed etiam pro Præstigiis vel Incan- " tationibus accipi potest in h. l. ap. Suid. e Procop. " Τὸν ἄνδρα μαγγανείαις κατειλήφει πολλαῖς: ubi " ipse exp. γοητείαις, Præstigiis et fallaciis. Et Plato " de LL. 11. Φαρμακείᾳ ἢ μαγγανείαις τέ τισι καὶ " ἐπῳδαῖς καὶ καταδέσεσι λεγομέναις πείθει τοὺς " τολμῶντας βλάπτειν αὐτούς." [" Valck. Anim. ad Ammon. 223. Arnaud. l. c. ad Lucian. l. c. 2, 208. Athen. 1, 15. Markl. Suppl. 1110." Schæf. Mss.] " Μαγγάνευμα, τὸ, significat Veneficium, Præstigias: " s. Lenocinium, Plut. (Anton. 25.) de Cleopatra, " Ἐν τοῖς περὶ αὐτὴν μαγγανεύμασι καὶ φίλτροις ἐλπί- " δας θεμένη. Ubi metaph. est, sicut et ap. Greg. " dicentem, Λιπαραὶ τράπεζαι καὶ τὰ μαγείρων μαγ- " γανεύματα καὶ κομψεύματα. Quintil. Artificium " coquorum dicit, Plin. Mangonium." [" Markl. l. c. Heind. ad Plat. Gorg. 125. (484.) Arnaud. l. c." Schæf. Mss. Anonymus Suidæ 1, 46. M. μαγικὰ Περσῶν. * " Μαγγάνωμα, Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. 6, 411. (Annal. 21, 3.) sed Bandurius melius p. 110. μαγγάνευμα." Boiss. Mss. * Ἀμαγγάνευτος, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] " Μαγγανευτὴς, Veneficus, " Præstigiator," [Photio ὁ μιγνὺς παντοδαπὰ πρὸς φενακισμόν. * Μαγγανεύτρια, Hes. v. Βαμβακεύτριαι. " Toup. Opusc. 1, 541." Schæf. Mss. * Μαγγανευ-
B τήριον, Themist. p. 70.] " Μαγγανευτικὸς, Præsti- " giatorius." [Μαγγανευτικὴ, sc. τέχνη, J. Poll. 7, 209. e Plat. Polit. §. 22. ubi tamen legitur * μαγευτική. * " Ἀναμαγγανεύω, Georg. Pisid. Vita Anastas. in Corporis Hist. Byz. Nova App. Romæ 1777. p. 311." Elberling. Mss. * " Μαγγανικὸς, si lectio certa, Præstigiosus, ap. Hasium Ind. ad Leon. Diac." Boiss. Mss.] " Latinum Mango procul dubio hinc " factum est. Proprie enim Mangones dicuntur qui, " ut Quintiliani verbis utar, colorem fuco, et verum " robur inani sagina in mancipiis mentiuntur. In- " deque Mangonium et Mangonicus quæstus. Plin. " dicit etiam, Lætiore quodam colore et cutis tene- " ritate mangonizat corpora." [* " Μάγγων, ad Mœr. 264." Schæf. Mss.]

" ΜΑΔΟΣ, Lævis, Glaber, Depilis, Theophr. " Hes. non oxytonωs solum affert μαδὸν pro λεῖον, " addens esse et Herbam quandam," [cf. Plin. 23, 1. 25, 7.] " sed etiam paroxytonως Μάδος, exponens τὸ
C " ψίλωθρον, Psilothrum, Medicamentum quo cutis " deglabratur et depilis redditur: quod et Μαδιστή- " ριον, ut mox docebo." [" Μάδος, Thom. M. 691. Villois. ad Long. 228." Schæf. Mss. Zopyrus Oribasii p. 351. Matth., Diosc. Parab. 1, 178. Μάδος ἀπὸ βυρσοδεψῶν καταντλούμενος.] " INDE Μαδαρὸς, " ejusd. cum μαδὸς significationis, Depilis, Glaber, " Lævis: ut Aristot. H. A. 4, (6.) Μαδαραὶ γίνονται: " itemque ab Hes. exp. * ἀραιόθριξ, ψεδνός." [" Jacobs. Anth. 9, 422. Villoison. ad Long. 228. Heyn. Hom. 4, 238." Schæf. Mss.] " Μαδαρότης, ET Μαδάρωσις, " Glabrities, Lævor e defluvio pilorum. Quorum " prius ap. Hippocr. legitur περὶ Χυμῶν, posterius " ap. Gal. et alios Medicos, qui μαδάρωσιν peculia- " riter appellant τῶν τοῦ βλεφάρου τριχῶν ἀπόπτωσιν, " alio nomine dictam μίλφωσιν, s. πτίλωσιν. Vide " Aët. 7, 80.: Paul. Æg. 3, 22. et Act. περὶ Διαγν. " Παθῶν 2, 7. Hippocr. hoc vitium φαλάκρωσιν vo- " cat, καταχρηστικῶς, ut vicissim quidam in Epigr. " Ἦν ἐσίδῃς κεφαλὴν μαδαράν: ille, usurpato τῆς φα-
D " λακρότητος vocabulo ἀντὶ τοῦ τῆς μαδαρότητος: hic, " τοῦ τῆς μαδαρότητος ἀντὶ τοῦ τῆς φαλακρότητος: " multo tamen Hippocr. καταχρηστικώτερον, cum " φαλακρὸς proprium sit capitis, μαδαρὸς vero et alia- " rum corporis partium." [* Περιμάδαρος, Hippocr. Œcon. " Heringa Obss. 57." Schæf. Mss. * Μαδαρόω, i. q. μαδίζω, LXX. Nehem. 13, 25. " Ad Hesych. 2, 522, 20." Dahler. Mss. * " Ἀπομαδαρόω, Depilo, Const. Apost. 203." Wakef. Mss.] " Μαδρυν- " θήσομαι, Hesychio κολασθήσομαι, ἐπιτριβήσομαι." [Μαδαρὸς, contr. μαδρὸς, μαδρύω, μαδρύνω.] " Apud " J. Poll. 2. tit. de Barba, reperio et COMPOS. Μα- " δηγένειος, quo significatur Is qui lævi et glabro " mento est: qualis et ὁ ἀγένειος: ambo opposita τῷ " εὐγενείῳ et βαθυγενείῳ. Cam. legit μαδησιγένειος: " de quo T. 1. c. 845. et rectius." [Aristot. H. A. 3, 11. Μαδαγένειος, Phot. Vide Lobeck. Phryn. 662.] " Præterea inde DERIV. Μαδάω significans Sum " μαδὸς, s. μαδαρὸς, Lævis et depilis sum: ut et

" Schol. Aristoph. μαδῶντα exp. κόμην μὴ ἔχοντα, [A] " Πλ. (266.) πρεσβύτην—Ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, " ῥυσὸν, μαδῶντα, νωδόν. Hom. Schol. hoc verbo " transitive usus est, εὕειν exponens μαδᾷν ὕδατι " ζέοντι, Aqua ferventi depilare, s. glabrare: ut " Colum. 12, 53. Vel aqua candente, vel e tenui- " bus lignis flammula facta glabrantur: nam utro- " que modo pili detrahuntur. Rursum neutrum " μαδᾷν videtur et aliam habere signif., nimirum " Madere, Madidum esse. Nam quod Theophr. H. " Pl. 4. dicit, Νοσεῖ δὲ συκῆ καὶ ὅταν ἐπομβρία γένη- " ται· τὰ γὰρ πρὸς τὴν ῥίζαν ὥσπερ μαδᾷ: Plin. sic " extulit 17, 24. Si imbres nimii fuere, alio modo " ficus laborat, radicibus madidis." [" Villoison. ad Long. 227. ad Timæi Lex. 184. Koen. ad Greg. Cor. 264." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 15, 18. θρὶξ μαδῶσα. * Ἀπομαδάω, Aristot. Mirab. 79.] " Δια- " μαδάω, Irrigo, Humecto. Suidas enim διαμαδῶν- " τες exp. διαβρέχοντες." " Sunt et alia duo verba " a μαδὸς derivata, NIMIRUM Μαδάλλω, ET Μαδί- " ζω, active et transitive significantia Glabro, De- [B] " pilo. Utrumque ap. Hes. legitur. Is enim et " μαδάλλοντες affert pro τίλλοντες, exponens tamen " et ἐσθίοντες, et μαδίσας pro τὰς τρίχας ἀποβαλών. " Ita tamen ut hac posteriore expositione innuat, " μαδίζειν neutraliter etiam accipi pro μαδᾷν. Ita " sane ap. Hippocr. reperio Γυναικ. l. 2. Καὶ ἢν μα- " δίσῃ, κύμινον ἔμπλασσε: pro eo quod paulo ante " dixerat, Ἢν ῥέωσιν αἱ τρίχες, Si defluant pili." [" Μαδάλλω, Thom. M. 691. Μαδίζω, Villoison. ad Long. 228. Valck. Opusc. 1, 216." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Μάδισις, Defluvium pilo- " rum, s. Glabrities et lævor e defluvio pilorum. " Apud Theophr. legitur inter plantarum vitia, ut et " τὸ μαδᾷν. Nam C. Pl. 5, 12. scribit συμβαίνειν " νόσημά τι περὶ τὰς ῥίζας, quod vocari λοπάδα: id " autem esse veluti μάδισίν τινα τῶν ῥιζῶν, καὶ μι- " κρὸν ἐπάνω, διὰ τὴν πολυϋδρίαν. Videtur itaque " μαδᾷν et μάδισις dici cum propter nimiam humoris " copiam cortex radicis defluit, ut in corpore hu- " mano cum pili decidunt. Sed reperitur et Μά- [C] " δησις per η, a th. μαδάω: apud Hippocr. Epidem. " l. 3. s. 3. Οἷσι περὶ κεφαλὴν τουτέων τὶ ξυμπίπτει " γίνεσθαι, μαδήσιές τε ὅλης τῆς κεφαλῆς ἐγίνοντο καὶ " τοῦ γενείου, καὶ ὀστέων ψιλώματα. Rursum a μα- " δίζω habente signif. transitivam, est VERBALE " Μαδιστήριον, significans Id quo glabratur cutis, Id " quo cutis redditur lævis et depilis: quod Græci " alio nomine τριχολαβίδα et τριχολάβιον vocant, a " pilorum prehensione: Latini Vulsellam s. Volsel- " lam, ab evulsione pilorum." [" Valck. Opusc. 1, 216." Schæf. Mss. * Ἀπομαδίζω, Schol. Aristoph. Ἱππ. 372. * Μαδαῖος, Poëta vet. de Herbis 83. ἕλκη μ.] " Μάδεσμα s. Μάδευμα, Hesychio δέλεαρ, πρό- " βλημα. Μαδιβὸς s. Μάδισος, Eid. δίκελλα, Ligo, " Bidens."

ΜΑΖΟΣ, ὁ, Mamma, Mamilla. Sed pro Μαζὸς scribitur etiam Μαστὸς, necnon Μασθὸς, item Μασδὸς, mutato Dorice ζ in σδ, ut paulo post docebo. Il. Ω. (58.) Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο [D] μαζόν, Od. Τ. (483.) σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ. Ab Eod. dicitur mulier infanti s. puellulo μαζὸν ἐπέχειν, Præbere s. Exhibere aut Admovere mammam ori ejus: Il. Χ. (83.) εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον. At v. 80. dicitur de ead., matre Hectoris sc., Κόλπον ἀνιεμένη· ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε, ubi Eust. ἀνέσχε exp. ἀνέτεινε βαστάζουσα. Latine autem quidam interpr. Exeruit mammam. Ceterum μαζὸς dicitur ab eod. Poëta et de Mamma viri plerisque in Il.: ut Il. Λ. (108.) Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί: Ε. (145.) Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί. Item Δ. (123.) et alibi, Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον. At Suid. cum ait μαζὸν proprie quidem de Mamma virili dici, per catachresin autem et de Mamma muliebri, ad hos locos Homeri, aliosque ejusmodi, non item illos, respexisse videtur: aut potius horum quidem memor, illorum autem immemor fuisse. Nam postquam scripsit μαζὸς ait κυρίως ἐπὶ ἀνδρὸς, subjungit illum Homeri versum, qui, ut dixi, aliquoties ap. eum legitur, Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον. At poni καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ γυναικὸς, non itidem ullo Homeri, sed nec alius cujusquam loco probat. || Μαζὸς, quod est proprie Mamma, pro Nutrice ap. Callim.: ut vicissim Catullus Nutrices pro Mammis dixit: canens de Nereïdibus, Nutricum tenus extantes e gurgite vasto. Apud Græcos vero ead. ratione nutrix nomen a mammæ nomine deductum habet: Nutrix enim τιτθὴ, Mamma τιτθὸς appellatur. || Μαζὸς a μυζᾷν derivari tradit Eust., alibi autem a μάσσειν, quod est ἅπτεσθαι. Ceterum quamvis μαστὸς ex hoc μαζὸς, (quod antiquius esse, ex eo cognoscimus, quod ap. Hom. in usu sit, non item alterum,) deinde μασθὸς e μαστὸς, factum esse verisimile sit: imo vero ne controversum quidem debere esse videatur: fecerunt tamen hic quoque Gramm. quod alibi sæpe eos fecisse, in superioribus ostendi: i. e., strenue nugati sunt, ac ineptiverunt: nisi quis eorum nugas et ineptias, lusus appellare malit ὑποκοριζόμενος: quemadmodum enim differentiam hanc inter μαστὸν et μασθὸν constituerunt, ut μαστὸς de Muliebri mamma, μασθὸς de Virili diceretur: ita etiam differentia etyma illis dederunt: ut sc. μαστὸς dicatur per τ, Mamma muliebris, tanquam μεστὸς, quod sit μεστὸς γάλακτος: at vero μασθὸς per θ, vocetur Mamma virilis, διὰ τὸ μὴ ἐσθίεσθαι: i. e. quod non edatur s. comedatur: quod sc. pueri lac e mamma sugentes, eam velut comedere videantur. Jam vero fuerunt et qui μαστοὺς appellatos crediderint ac tradiderint etiam, a v. μαστεύω, Quæro, s. a verbali nomine μαστὺς, Quæsitio, si ita vocare liceat ipsam quærendi actionem, quod infantes in mammis lac quærant. At ego contra μαστεύω dictum esse arbitror a μαστὸς, ut μαστεύειν proprie dicatur Qui quærit aliquid, et investigat solicite, infantis more quærentis lac in mamma. [" Μαζὸς, Ammon. 91. ad Herod. 370. 742. Jacobs. Anth. 8, 227. Kuster. Aristoph. 221. Heyn. Hom. 4, 577. 8, 254. Boiss. Philostr. 652. Thom. M. 599. 869. Lesbon. 182. Conf. c. μαστὸς, Jacobs. Anth. 11, 129. Μαζὸς et μαστός: Thomæ M. decretum probat Brunck. ad Eur. Hec. 140. Bacch. 690. Contrarium tuetur Steinbr. Mus. Tur. 1, 166.: Porson. ad Hec. 144. Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν: ' Ald. et plerique Mss. μαζῶν. E membr. μαστῶν dedit Brunckius, hinc Magistri præceptum confirmans. Et sic plane Ms. Reg. Soc. In Epigrammate, ubi μαζὸν post alios edidit Brunckius Anal. 3, 73. Suidas v. Κόρυμβος habet, Ἡ μαστὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης. Μαζὸν ἐπέχειν, Callim. 1, 423." Schæf. Mss. * Μαζούσιος, In mammæ figuram prominens, Lycophr. 534.]

[* Ἀπομάζιος, Opp. K. 4, 93. ἀμνός.] " Ἀρτι- " μαζὲς, Hesychio νέον: sed mendosum videtur." [* " Ἐπιμάζιος, Wakef. S. Cr. 4, 86. Jacobs. Anth. 8, 332. Bianor 15. Agathias 5. ad Diod. S. 2, 527. Ἐπιμάζιον, Pierson. Veris. 18." Schæf. Mss.] Μεταμάζιος, ὁ, ἡ, q. d. Intermamillaris, Qui est medius inter mamillas, s. ambas mammas: unde στῆθος μεταμάζιον ap. Hom. Pectus intermamillare, i. e. Pectoris ea pars quæ est inter ambas mammas, s. mamillas: sicut et Aristot. στῆθος esse dicit διφυὲς τοῖς μαστοῖς. Il. Ε. 19. Ἀλλ' ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον. Ad h. autem l. respiciens aliosque hujusmodi, μεταμάζιος scripsi adjectivi forma; cum alioqui in VV. LL. μεταμάζιον duntaxat habeatur tanquam substantivum. || Μεταμάζιον substantive, ap. Anacr. in ea Ode qua Bathyllum sibi depingi jubet, (29, 30.) Μεταμάζιον δὲ ποίει Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ; ubi olim verti Pectus, reddens duos illos versiculos, hisce duobus Latinis, Habeat deinde pectus Manusque Mercuri ambas. Si quis tamen generaliorem illam esse interpr. putet, ita reddat ac si scriptum esset στῆθος μ.: quod modo interpretatus sum. [" Heyn. Hom. 5, 7." Schæf. Mss. * Μονόμαζος, Unam mammam habens, Amazon, Eust. Il. Γ. p. 305, 5.] Ὑπομάζιος, ὁ, ἡ, q. d. Submamillaris, Qui adhuc est sub mamilla, mamma. Quod mollius Gallice sonat, Qui est encore sous la tette. Adhuc lactens,

Infans adhuc lactens. Theophyl. Ep. 62. "Ἄλλος μὲν γάρ ἐστιν ὑπομάζιος, subaud. παῖς, i. e. Filius, ἄλλος τῆς γαλουχίας ἐπαύσατο· ἕτεροι δὲ ἕρπουσι, μήπω τῆς ὀρθῆς βαδίσεως ἀπαρξάμενοι. Alibi autem, sc. Epist. 7., vocavit etiam ἵππον, Equam, ὑπομάζιον, scribens de equarum natura, τὴν ὑπομάζιον ἵππον ὅταν ἐνδεᾶ τῆς θρεψαμένης θεάσοιντο. || Hes. habet Ὑπομάζιον, quod videtur substantivum facere, cum exponit θηλάζον παιδίον: nisi forte cum ὑπομάζιον subaudiri voluit illud παιδίον, aut tale quid. || Ὑπομάζιον, Mamillare: ut quidem in VV. LL. exp. e Martiale, qui ita vocat Fasciam tegentem mamillas, quam possumus et ταινίην μαζῶν appellare, sicut Anacr. ταινίην μαστῶν vocavit, in Ode cujus initium, Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις. Sed Hes. nullam hujus signif. nominis ὑπομάζιον mentionem facit: Suidæ autem verba, e quibus expositio illa sumta fuit, si quidem aliunde etiam non est, aliter potius intelligenda videntur; ait enim ille Ἐπιτίτθιον, i. esse q. ὑπομάζιον, et ὑπὸ τὴν τιτθόν: at ἐπιτίτθιον illa ipsa VV. LL. non afferunt pro Mamillari, sed pro Lactente: junctum sc. cum substantivo παῖδα. Afferunt autem ex Epigr. unde multa poëtica verba collegisse ipsum Suid. satis notum est. Quinetiam apud eund. Gramm. leguntur, Ὑποτίτθια, ὑπομάζια παιδία· καὶ * Ὑπότιτθον ὁμοίως, τὸ ὑπομάζιον. [" Ad Diod. S. 2, 527. Abresch. Lectt. Aristæn. 99. 155. * Ὑπόμαζος, 309. Bion 1, 26. nisi leg. ὑπὸ μαζοί." Schæf. Mss. " * Ὑπομαζίδιοι, Gl. Subrumi.]

[* Μαζίον, Gl. Mamilla, " Heyn. Hom. 5, 7." Schæf. Mss.]

" Μαζιναί, Hesychio sunt μαζοί, Mammæ: si " mendum non est." [* Μάζινος, * Μαζίνης, * Μαζέας s. Μαζὸς, est Piscis, qui Hesychio etiam Λαζίνης: vide notata ad Theophr. Fr. 12, 2. et Corai. ad Xenocr. p. 86.]

Est HINC Ἀμαζὼν quoque, q. d. Carens mamma. SED Ἀμαζόνες dictæ sunt mulieres quædam Scythicæ, s. potius Viragines, altera mamma, dextra sc., carentes, utpote quam sibi exscinderent, s. exurerent, ut ad jaculandum habiliores essent. Alii ἀμαζόνας quasi μονομάζους dictas tradunt, ut α in hac voce μονάδα s. μόνωσιν significet. Servius autem in Virg. duplex etymum affert, ita scribens in Æn. 1. Sane Amazones dictæ sunt quasi ἅμα ζῶσαι, quod simul vivant sine viris, vel quod unam mammam exustam habeant. Hæc ille. Jam vero et tertium traditur etymum, ut sc. ἀμαζόνες nominatæ sint ex α priv. et μάζα, quod utplurimum μάζαις non vescerentur, sed potius κρέασι. Quibus etymologiis adduntur et aliæ. Ab Hom. vocantur ἀντιάνειραι, Il. Γ. 189. Ἤματι τῷ ὅτε ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. Lege Eust. in Hom., itemque in Dionys. P.: lege item Etym. Meminerunt autem et Historici, si eos adire libeat, et quidem Strabo inter alios. || Sed ἀμαζόνας vocari etiam Pauperes, utpote qui maza careant, testatur Etym. [" Ἀμάζονες, Fischer. Ind. Palæph. Ἀμαζόνων ᾆσμα, Toup. Opusc. 1, 414. * Ἀμαζονομαχία, Potter. ad Lyc. p. 1524." Schæf. Mss. Schol. Il. B. 219.] Extat et aliud earum NOMEN, Ἀμαζονίδες, aliud inquam, quod ad typum attinet, Dionys. P. p. 101. Ed. patris mei, ἐκ γὰρ ἐκείνης Ἰφθίμης φιλότητος ἀμαζονίδων ἐγένοντο, Τήν ποτε Σαυρομάτῃσιν ἐπ' ἀνθρώποισι μίγησαν, Πλαγχθεῖσαι πάτρηθεν ἀπόπροθι Θερμώδοντος, κ. τ. λ. Sic autem et Virg. Amazonidas vocavit Æn. 1. Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis Penthesilea furens. Ubi scribit Serv. Amazonidum derivationem esse pro principalitate. Quod perinde est ac si diceret esse derivatum nomen Amazonides pro primitivo Amazones, s. παρώνυμον, ut loquitur Eust., negans esse dimin. Alibi autem non παρωνύμως factum esse ἀμαζονίδες scribit, sed κατὰ παραγωγήν. " Ἀμαζονὶς, ίδος, ἡ, i. q. Ἀμαζὼν, " nisi quod diminutivi formam habet. Legitur au- " tem ap. Athen. et Quint. Calabrum." [Auctor Axiochi p. 365. " Fischer. Ind. Palæph. Eur. Hipp. p. 2. Valck., ad Diod. S. 1, 157. 221. 224. 261. 273." Schæf. Mss.] Ἀμαζόνειον, ex Amazonum nomine dictus Quidam Atticæ locus, item alius Chalcidis, Plut. Theseo (27.) quem lege. Habes et

A Ἀμαζόνειον ἱερὸν ap. Suid. ex Isæo, necnon Ἀμαζόνειον κέρας. Vide et Harpocr. [" Ἀμαζόνειος, Valck. Diatr. 67. Ἀμαζόνειον, ad Diod. S. 1, 273." Schæf. Mss. * Ἀμαζονικὸς, J. Poll. 1, 134.]

AT Μαζονόμον non a μαζὸς, sed a μάζα derivatur: quare quærendum est in Μάζα: hoc autem Μάζα, post verbum Μάττω, et alia quæ ab eo deducta sunt.

ITEM Μασδὸς Dorice, ut antea dixi, pro μαζὸς, Theocr. 3, (15.) ἦ ῥα λεαίνας Μασδὸν ἐθήλαξεν, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ. [* " Ἀπομάσδων, Ablactans. Au lieu de ce mot d'Alcman, Ed. Welck. p. 52. 1815., M. Hermann propose ἀπὸ μασδῶν." Essais sur les Prépositions, par. J. B. Gail.] Sed ET Μασδὸς est Dor., Eust. " ex Heraclide." [" Heyn. Hom. 5, 653." Schæf. Mss.]

AT VERO Μαστὸς ET Μασθὸς in soluta oratione usitata sunt, i. significantia q. μαζὸς, uti dixi: sed prius illud est usitatius. Diosc., Σὺν μέλιτι δ' ἐπιτιθέμενος ὁ ὀστρακίτης φλεγμαίνοντας μαστοὺς παρηγορεῖ: B pro quibus Plin., loquens itidem de ostracitis lapillis, Illiti cum melle, ulcera doloresque mammarum sanant. Plut. de Puer. Educ., dicit providentiam (divinam) duos μαστοὺς mulieribus tribuisse, ut si gemellos parerent, binos haberent alimenti fontes. Athen. (522.) Ἄτοσσαν τὸν μαστὸν ἀλγήσασαν. Dicitur autem et de brutis: ut ab Aristot. de vitulo marino, Μαστοὺς δ' ἔχει δύο, καὶ θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων. Pro quibus habet Plin. Vitulus marinus educat mammis fœtum. At μασθὸς minus usitatum est, uti dixi, ac certe in compositione potius invenitur. De horum autem etymo atque scriptura lege Suid., Ammonium, et Eust., si contentus non sis iis quæ paulo ante dixi. || Μαστὸς, metaph. Tumulus, Collis, i. q. λόφος, Xen. (K. 'A. 4, 2, 4.) p. 65. a tergo Bud. Μαστὸς in retibus quod additur τοῖς ἐνοδίοις, Xen. K. (2, 7.) Τὰ μὲν ἐνόδια ἐχέτω μαστοὺς, J. Poll. || Μαστὸς ap. Paphios, Poculi genus quoddam, ut ap. Athen. (487.) tradit Pamphilus ex Apollodoro Cyrenæo. Legitur tamen ibi, Φησὶ Παφίους τὸ ποτήριον οὕτω C καλεῖν: sed Eust. quoque, quem adi, legisse videtur τὶ pro τό: qui etiam habet Μασθὸς per θ. [" Μαστὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 224. Segaar. Epist. ad Valck. 4. Eur. Phœn. 1525. Valck. p. 528. Musgr. p. 231. Ammon. 91. ad Callim. 1, 58. ad Herod. 370. 742. Jacobs. Anim. 318. Anth. 6, 138. 10, 399. Heyn. Hom. 4, 577. 5, 555. 7, 665. Virg. 2, 93. Markl. Suppl. 1137. Thom. M. 448. 598. 869. Nutrix, Valck. Adoniaz. p. 351. ad Callim. 1, 252. Tumulus. Morus Ind. Xen. Anab., ad Herod. 351. ad Diod. S. 1, 213. 2, 218. Jacobs. Anth. 7, 65. Poculi genus, Heyn. ad Apollod. 1167. Μαστὸς mulierum, μαζὸς virorum, sed v. Salmas. ad Achill. Tat. p. 543. cf. Μαζός. Μαστὸν παρέχειν, Ammon. 135. ὑπέχειν, Plut. Mor. 1, 30. Wakef. Ion. 775. 1513. (1392.) Brunck. Soph. 3, 521. Schæf. ad Longum 411. ad Dionys. H. 1, 203. 217. 218. Μασθὸς, Ernest. ad Callim. 324. Toup. Opusc. 1, 244. Valck. Diatr. 287. ad Diod. S. 1, 221. Plut. Alex. 153. Schm., Thom. M. 600. Jacobs. Anth. 7, 298. Wakef. S. Cr. 5, 153. Poculum, Valck. Adoniaz. p. 294." Schæf. D Mss. " Aristæn. 1, 3. p. 8." Boiss. Mss.] " Μαστο- " ειδὴς, Mammæ similis, ut μ. σαρκία ap. Aristot., " quas Gaza vertit Mamillantes carunculas:" [H. A. 1, 820. Sosibius Athenæi 115. " Tzetz. ad Lyc. 534. Strabo 678. Eust. Il. A. 17." Boiss. Mss. * Μαστώδης, Gl. Mammatus, Mammosus. * Μαστοφαγὴς ὠκύπτερος, Clem. Alex. Pæd. 3. p. 298. Schneidero susp.]

[* " Ἄμαστος, Max. Plan. Æsopo p. 41. Bekk. Anecd. 415." Boiss. Mss. " Eust. Ism. 41." Wakef. Mss. * Βαρύμαστος, Strabo 17. p. 1183.] Ἐπιμαστίδιος, Mammæ admotus, Lactens. Quidam ἀνώνυμος ap. Suid., qui θηλάζων exp., Ὁ δὲ νεώτατος παῖς ἐ. ἦν, οὗ ἡ μήτηρ ἀντείχετο. Utitur et Lucian. [2, 564. " Brunck. Soph. 3, 533. ad Diod. S. 2, 527. Markl. Iph. p. 255. Meleager 117." Schæf. Mss.] Pro eod. dicitur ET Ἐπιμάστιος, si Polluci credimus, scribenti l. 2. βρέφος ἔτι ἐν γάλακτι, et ἐπιμαστίδιον, ac ἐπιμάστιον: quibus adjungit, ἄρτι ἀπὸ

θηλῆς, et ἄρτι ἀπὸ μαστοῦ. [Apoll. Rh. 4, 1734.] Aτ Ἐπίμαστος ap. Hom. aliud sonare, atque ab alia origine esse vult Eust., aliique nonnulli: qua de re quid sentiam dicam non multo post, in derivatis a Μαστεύω. [* Καλλίμαστος, Tzetz. Carm. Il. 184. *Λιπόμαστος, Greg. Naz. 2. p. 139.* Μικρόμαστος, Tzetz. Carm. Il. 181. Anteh. 354. * Πολύμαστος, Hieron. in Procem. Comm. ad Ep. Pauli ad Ephes. * Ποτιμάστιος, Schol. Soph. Œd. C. 378. * "Ὑπομάστιος, Hoeschel. ad Sirac. p. 445." Schæf. Mss. * Ὑπομαστιαῖος, Lactens, 3 Macc. 3, 20. Cod. Alex. Ὑπομασθιαῖος, * Ὑπομαστίδιος, Lobeck. Phryn. 556. 557. * Φιλόμαστος, Æsch. Ag. 146. 729.]

[* " Μαστάριον, dimin., Bergler. ad Alciphr. 131. 192. ad Charit. 441. * Μαστίδιον, Bergler. l. c." Schæf. Mss.]

[* Μασθοειδής, Alex. Trall. 9. p. 165.] Βούμασθος, Uva quædam, a crassitudine ita vocata, q. d. Grandimammis. Aut simpliciter, Uva in mammæ bovis similitudinem, ut scribit Servius in Virg. G. 2. et tumidis bumasthe racemis. Ita enim quædam exempl. cum aspirationem reliqua non habeant. Scribitur etiam Βούμαστος per τ. [* "Ἐπίμασθος, Jo. Malal. 1, 113. 133. * Καλλίμασθος, 127. * Κατάμασθος, 60." Schæf. Mss.] Aτ Μεγαλόμασθος, Nomen est appellativum; diciturque femina μεγαλόμασθος, Quæ magnas habet mammas, seu, voce una, Mammosa: ut Plin. dixit de canibus, Præterea feminas volunt esse mammosas, æqualibus papillis. Pro quibus legimus in Geop. (1213.) Προσέτι δὲ μ., τάς τε ἀπ' αὐτῶν θηλὰς ἰσομεγέθεις ἐχούσας. [* " Μηλόμασθος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 316." Boiss. Mss. * " Μικρόμασθος, Jo. Malal. 1, 126. * Ὀγκόμασθος, 134." Elberling. Mss. * " Προσμάσθιος, Heyn. ad Apollod. 838." Schæf. Mss.] " Ὑπομάσθιος, i. q. ὑπο- " μάζιος," [3 Macc. 3, 20. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

ΜΑΣΤΕΥΩ, Quæro, Perquiro, Vestigo, Indago. Proprie Quæro, pueri more quærentis mammam, uti dixi supra: plane enim existimo Μαστεύω a Μαστὸς fieri, potius quam Μαστὸς a Μαστεύω: licet afferatur et aliud etymon, ut docebo infra in Ματεύω: Apoll. Rh. 1, (1353.) καὶ ὅρκια ποιήσαντο Μήποτε Μαστεύοντες ἀπολλήξειν καμάτοιο. Dicitur etiam ἴχνια μαστεύειν. Sic autem est poëticum, ut in prosa quoque inveniatur, et quidem ap. Xen., ut (Œc. 5, 13.) Τὴν τροφὴν μαστεύειν. Idem usus est cum infin., (K. Π. 2, 2, 14.) Ὃς ἐν παντὶ μαστεύει πλέον ἔχειν. Bud. quoque affert e (K. 'A. 3, 1, 30.) p. 61. μαστεύων ζῆν, exponens, Capiens, Affectans. Extat et ap. Eur. cum infin., in Phœn. (36.) Τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν Εἰ μηκέτ' εἴη. [" Heyn. Hom. 6, 542. ad Apollod. 204. Toup. Opusc. 1, 583. 2, 75. Thom. M. 249. Markl. Suppl. 646. 984. Wakef. Phil. 194. Jacobs. Anth. 7, 217. Porson. Phœn. 427. Philostr. 164. Boiss." Schæf. Mss.] " Μαστεύειν, Hesychio " ἐπιζητεῖν: quod et μαστεύειν." [* " Μαστευτέον, Indagandus, Max. Tyr. * Μάστευμα, Phot. (v. Μάσμα.) * Μάστευσις, Dionys. H. 1, 142." Wakef. Mss.] Μαστευτὴς, Inquisitor, Investigator, Xen. (Œc. 8, 13.) Οὔτε μαστευτοῦ δεῖται: de iis loquens, quæ obvia sunt. [* Μαστεία, Olympiod. in Plat. Alcib. 1. s. 21. Creuzeri Initia Philos. ac Theol. e Platonis Fontibus ducta 2, 192.]

Μαστὴρ, idem: nam μαστῆρες exp. Hes. ζητοῦντες, ἐρευνῶντες. [Soph. Œd. C. 456. Tr. 735. " Wakef. 733. Boiss. Philostr. 517. Toup. Opusc. 1, 584. Emendd. 4, 483. Bergler. ad Alciphr. 44. Koppiers. Obss. 124. Koen. ad Greg. Cor. 94. ad Diod. S. 1, 334. Fem., ad Lucian. 1, 285." Schæf. Mss. " Parthen. 344. Nonn. D. 1, 45." Wakef. Mss. * Μάστειρα, Æsch. Suppl. 169. * Μαστήριος, Investigando callidus, 921. Ἑρμῆς.] " Μάστωρ, ορος, ὁ, Quæsitor, " Inquisitor: μάστορες fuisse dicuntur Magistratus " quidam de rebus publicis inquirendis, Lat Quæ- " sitores."

Μαστὺς, ύος, ἡ, Vestigatio, Inquisitio, ζήτησις, pro qua signif. affert Schol. Apoll. (1, 1353.) e Callim. [Fr. 277. " Jacobs. Anth. 9, 145. Ruhnk. Ep. Cr. 132. Brunck. Hipp. 228. Phil. 43. Toup. Opusc. 1, 583. Emendd. 4, 483. ad Herod. 42.

A ad Lucian. 1, 354." Schæf. Mss.]

Ἐπίμαστος, Qui cibum quærit, Qui quærit unde vivat. Mendicus, Od. Υ. (377.) ἐπίμαστον ἀλήτην, ubi ἐπίμαστος Eustathio est ὁ ἐπαίτης, sc. ὁ τροφὴν μαστεύων. Hes. autem, quem vide, exp. etiam ὀχληρός. At ego, si μαστὸς vocem esse tempore etiam Homeri receptam concederetur, suspicarer ab ea derivari ἐπίμαστος, ut hoc nomine vocaretur Qui petax esset instar infantis qui mammis nutricis adhærere vult utplurimum. [" Toup. Opusc. 1, 583. ad Herod. 75." Schæf. Mss.]

Ἀναμαστεύω pro simpl. μαστεύω, Diligenter quæro, vestigo, Perquiro, Pervestigo. [Hes. * " Ἀπομαστεύω, Nicet. Eugen. 1, 33." Boiss. Mss. * Ἐκμαστεύω, Æsch. Eum. 246. * " Ἐπιμαστεύω, Toup. Opusc. 1, 583." Schæf. Mss. " Schol. Od. Υ. 377." Wakef. Mss.] Καταμαστεύω, idem, Synes. (241.) in quadam ad Pylæmenem Epistola, Ἐφ' ᾧ τῆς ἱερᾶς ἀκοῦσαι τοῦ πρεσβύτου φωνῆς παλαιὰ καὶ νέα καταμαστευούσης. [* " Περιμαστεύω, Pseudo-Callisth. in Fabr.

B B. Gr. 14, 149." Boiss. Mss.]

¶ Ματεύω, i. q. μαστεύω, Quæro, Vestigo, Il. Ξ. (110.) Ἐγγὺς ἀνήρ· οὐ δηθὰ ματεύσομεν, ubi Eust. scribit ματεύσομεν esse pro μαστεύσομεν, per ellipsin literæ σ: addens tamen, nisi quis dicat ματεύω esse prototypon, et ex eo factum esse μαστεύω per pleonasmum literæ σ, tanquam a μῶ μάσω. Quod si ita est, inquit, vide quantum differat ματεύειν a ματᾶν, de quo alibi dictum fuit. Hæc ille; sed auctor breviorum Scholiorum exp. etiam ματαιοπραγήσομεν: et quidem priorem l. huic expositioni tribuens, posteriorem alteri, sc. ζητήσομεν. Esset autem deductum a Μάτην hoc verbum, priorem illam sequendo. Sed Pind. verbum ματεύειν pro μαστεύειν, Quærere, manifeste usurpat. Adde quod et alia extant ap. Hes. ab ead. origine verba, diversi tamen typi, itemque nomen, hanc Quærendi signif. habentia. Nam Ματεῖν exp. ζητεῖν, Quærere, Inquirere. Eτ Ματὴρ, Inquisitor, ἐπιζητῶν, ἐρευνητὴς, ἐπίσκοπος. A quo Ματηρεύειν, itidem pro ζητεῖν, Quærere. Quinetiam

C per ι, verb. Ματίσαι exp. ματεῦσαι, et ζητεῦσαι, Quærere. [Ματεύω, Soph. Œd. T. 1052. 1061. " Valck. Phœn. p. 155. Porson. 427. Anim. ad Ammon. 179. Eur. Hec. 769. et Porson., ad Herod. 595. Markl. Suppl. 646. 984. 1003. Iph. p. 398. Jacobs. Anim. 191. Villoison. ad Long. 279. Heyn. Hom. 6, 542." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1103. Choëph. 217. * Ματευτὴς, Manetho 4, 268. " Ματέω, Heyn. Hom. 6, 542." Schæf. Mss. Ματίζομαι, Schleusner. Lex. V. T.] " Μάτος, Hippocrati ἡ ζήτησις, Inquisitio, " Perquisitio: et Ματίσαι, τὸ ζητεῖν, Quærere, Per- " quirere: ut est in Galeni Lex. Hippocr." " Ἐκματεῖσθαι Gal. ap. Hippocr. exp. ἀναζητεῖν."

" Μαλεῖν affertur pro Augere, Crescere. Hes. vero " μαλητέον exp. ζητητέον, Quærendum. Μαλιεῖς, " Eid. ζητεῖς, Quæris."

ΜΑΙΝΟΜΑΙ, ανοῦμαι, Furo, Insanio, Lucian. (2, 184.) Οὐ γὰρ ταυτὸν παρανοεῖν καὶ παραπαίειν καὶ λυττᾶν καὶ μεμηνέναι· ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον

D καὶ ἧττον ἔχεσθαι τῇ νόσῳ ὀνόματά ἐστι. Il. O. (128.) Pallas ad Martem, Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας· ἦ νύ τοι αὔτως Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. Catull. lymphata mente furebat. Z. (132.) Ὥς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας Σεῦε: aliquanto post, πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει Μαινομένῃ εἰκυῖα. Plut. de Solert. Anim. Ἔνιοι δέ φασι καὶ βοῦς μαίνεσθαι καὶ ἀλώπεκας: sicut Idem in Symp. 2, (7.) dicit μαινόμενον ἐλέφαντα καταπαύει κριὸς ὀφθείς. Plerumque de iis dicitur, qui ira perciti, furibundo impetu aguntur, sicut et λυττᾶν. Od. Λ. (536.) ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης, Il. O. (605.) Μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ Οὔρεσι μαίνηται, Bella furentia, Sil. Et Flammas furentes, Virg.: Il. Θ. (355.) μαίνεται οὐκ ἔτ' ἀνεκτά. Od. Φ. (298.) Μαινόμενος κάκ' ἔρεξε, Il. Π. (245.) χεῖρες ἄαπτοι Μαίνονθ', Xen. K. Π. 1, (4, 24.) Μαινόμενον τῇ τόλμῃ: Cic. Audacia furens Catilina, Ovid. Ira furentem mollire, Val. Flacc. Ense furens. Hom. vero dicit δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσι. Aliquando remissius accipitur

pro παραφρονεῖν, Desipere, sicut et Furere et Insanire ap. Lat.: et tam de dictis quam factis usurpatur. Æschin. (84.) Εἰ καὶ μανεὶς ὁ δῆμος ἢ τῶν καθεστηκότων ἐπιλελησμένος ἐπὶ τοιαύτης ἀκαιρίας ἐβούλετο στεφανοῦν αὐτὸν, ubi tamen reddi potest Furore percitus. Dem. (581.) Περὶ ὧν ἂν οὐδὲν εἴποιμι πρὸς ὑμᾶς φλαῦρον ἐγώ· καὶ γὰρ ἂν μανοίμην. Isocr. ad Phil. (54.) Τῶν ἐπὶ τοῦ βήματος μαινομένων. Ab Eod. in Symm. μαίνεσθαι et παραφρονεῖν copulantur. Vites quoque et apes μαίνεσθαι dicuntur: illæ ob nimiam et quasi insanam feracitatem, hæ ob laborem et assiduitatem. Epigr. μέλισσα μαινομένα. Plin. 16, 27. Vites quidem et triferæ sunt, quas ob id Insanas vocant: quoniam in iis alia maturescunt, alia turgescunt, alia florent. At paulo aliter Theophr. C. Pl. 1, 22. Ἕτερον δὲ τὸ τῶν ἀμπέλων τῶν μαινομένων καλουμένων, αἳ οὐ μόνον βλαστάνουσιν, ἀλλὰ καὶ πέπτουσι καὶ ἀνθοῦσι καὶ βοτρυοῦνται, καὶ οὐ δύνανται τελειοῦν. Aliquando μαινόμενος accipi potest pro μανίαν ἐμποιῶν, Lymphans, In furorem et insaniam agens: Plin. 21, 13. Aliud genus in eod. Ponto, gente Sannorum, mellis, quod ab insania, quam gignit, μαινόμενον vocant. Alioqui μαινόμενον dicitur potius Insanum, Furibundum: ut μαινόμενα κηδεύματα, Plato de LL. Insana connubia. Et Soph. Aj. (957.) Γελᾷ δὲ τοῖς μαινομένοις ἄχεσι, Insanis mœroribus, s. τοῖς διὰ μανίαν συμβεβηκόσι, Schol. In compositione autem postpositum signif. ὑπερβολὴν s. ἐπίτασιν ἐπιθυμίας, ut in γυναικομανὴς, ἐρωτομανὴς, οἰνομανὴς, et similibus. " Μανεὶς, Furore percitus, " Ad insaniam redactus." AT Μαίνω transitive acceptum pro In furorem ago, Lympho, non reperiri ait Eust. (406.) sed ab eo comp. ἐκμαίνω. Ceterum μαίνομαι derivari a μῶ, i. e. λίαν προσθυμοῦμαι, tradit idem Eust. [" Μαίνομαι, Harles. ad Theocr. 173. Valck. Phœn. p. 741. Hipp. p. 302. ad Herod. 318. Callim. 269. Toup. Opusc. 1, 181. 2, 88. Lennep. ad Phal. 67. 223. Thom. M. 293. 593. Markl. Iph. p. 78. Jacobs. Anth. 7, 93. 152. 156. 9, 202. 240. 440. 11, 33. Huschk. Anal. 46. Villoison. ad Long. 226. Brunck. Aristoph. 2, 182. (Θ. 561.) Heyn. Hom. 5, 35. 207. 477. 7, 98. 8, 115. Conf. c. μάρναμαι, ibid. De immoderato desiderio, Jacobs. Anth. 7, 107. Μαίν. ἐπί τινι, Vehementi studio teneor, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 50. Phœn. p. 201. (538.) De fut., Thom. M. 597. Μανοῦμαι, ad Herodian. 469. Μανεῖται, μανήσομαι, Mœr. 264. et n. Μαίνεσθαι μανίαν, Greg. Cor. p. 5. Θεῷ, ad Lucian. 1, xxxiii. 291. ad Herod. 318. Musgr. Ion. 718. Paus. 3, 268. εἴς τι, Diod. S. 1, 724. κατά τινος, Lucian. 5, 2. Bip., Wernsd. Ind. ad Himer., Joseph. 2, 248. Μαινόμενος, Heyn. Hom. 5, 392. Μαινόμενος οἶνος, Valck. Phœn. p. 146. Μαινομένη κόμη, Huschk. Anal. 81. Μαινόμεναι τιμαὶ, Valck. ad Röv. 79. Μαινομέναις φρεσὶ, Villoison. ad Long. 132. Ἔμηνα, ἐμηνάμην, μέμηνα, Bibl. Crit. 2, 1. p. 4. omnino Valck. ad Phalar. p. xiii. 223. ad Bion. 312. ad Herod. 476. Μηνάμενος, Antiphil. 25. Jacobs. Anth. 9, 317. Ἐμεμήνεσαν, ad Charit. 616. Μαίνω, Markl. Iph. p. 425. Lobeck. Aj. p. 328. * Μαινοποιὸς, Schol. Pind. Π. 4, 138." Schæf. Mss. * " Μαίνανδρος γυνὴ, ἡ πόρνη, Herodian. Epimer. Mss." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Μαινόλης, ὁ, Furens, Lymphatus, παράκοπος, ἔνθεος, Hes. Bacchi epith. Euseb. Pr. E. 2, 5. At μ. οἶνον Greg. in Carm. lyr. dicit potius Vinum quod in furorem agit, ut Plin. μαινόμενον μέλι, s. Quo hausto aguntur furore quodam entheo. Plut. π. Ἀοργ. 821. meæ Edit. (=7, 811.) Προσγενόμενος ὁ θυμὸς ὠμηστὴν καὶ μ. ἀντὶ λυαίου καὶ χορείου ποιήσῃ τὸν ἄκρατον. [" Ad Mœr. 279." Schæf. Mss. Philo 3. p. 150. P.] " Μαιθόλης, Insanus, VV. LL. " perperam pro μαινόλης." [" Μαινόλας, Orig. c. Cels. 123. (3, 23.)" Wakef. Mss.] Μαινόλιος βάκχος ead. signif. ex Epigr. [" Jacobs. Anth. 10, 409." Schæf. Mss. * Μαινόλις, Æsch. Suppl. 114. διάνοια. * Μαινώδης, Gl. Furiosus.]

Μαινὰς, άδος, ἡ, Insana, Furiosa, Lymphata. Exemplum habes in Λυσσάς. Sic accipi potest Il. X. (460.) de Andromache, Ὣς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση: sicut Z. (389.) de ead. πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει Μαινομένη εἰκυῖα. Eust. vero μαινὰς accipit pro Baccha; nam μαινάδες utplurimum dicuntur αἱ Βάκχαι, αἱ Διονύσου ὀπαδοί: ibi tamen exp. non tantum * βακχικῶς, sed etiam μανικῶς. Plin. 36, 5. de Praxitelis operibus quæ Romæ sunt, Item et Mænades, et quas Thyadas vocant et Caryatidas. [" Musgr. Ion. 552. Wakef. Herc. F. 498. Eum. 502. Jacobs. Anth. 7, 152. ad Meleagr. p. 8. Exerc. 1, 91. Anim. 162. Porson. Or. 221. Brunck. Aristoph. 2, 51. ad Bacch. 51. Ruhnk. ad H. in Cer. 386. Mitsch. 202. 269. Valck. Phœn. p. 581. ad Charit. 247. ad Diod. S. 1, 234. Ilgen. ad Hymn. 549. M. ἔναστρος, Wessel. Probab. 41." Schæf. Mss. Pind. Π. 4, 384. Alexander Parthenii p. 38.]

Ἀκρομανὴς, Summo furore correptus, Extrema insania laborans, Herod. [5, 42. * " Ἀμφιμανὴς, Pallad. V. Chr. 35." Boiss. Mss.] Ἀσελγομανέω, Insana lascivia prurio, Lucian. (3, 592.) ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς. [* Αὐτομανὴς, Manetho 5, 184. * " Αὐτομανία, Chrys. in Gen. p. 98. (2, 85.)" Kall. Mss.] " Ἡμιμανὴς, Semiinsanus, Lucian." [Lexiph. 18. " Æschin. 167, 10." Seager. Mss.] Θηλυμανὴς, Insano feminarum amore captus, [" Jacobs. Anth. 6, 65. 70. 11, 218. 12, 156. Antimachi Epigr. Alciphr. 26. * Θηλυμανέω, Toup. Emendd. 2, 416. Heyn. Hom. 6, 392." Schæf. Mss. Manetho 4, 164. Basil. 3, 595. * Κακομανέω, Philo 2, 501. Mang. Κἂν αἱ ἀνθρώπων σοφίαι κακομανῶσι, Schneidero susp. Schæf. ad Aristoph. Πλ. 512.] [* Πολυμανὴς, Poët. Πουλυμανὴς, Anal. 3, 152.]

[* Ἀντιμαίνομαι, Lucian. 3, 313. " Aristæn. 2, 16." Boiss. Mss.] Ἀπομαίνομαι, Furere s. Insanire desino, A furore desisto, s. ab insania: ut ἀπομηνίω, Ab ira desisto, Irascendi finem facio. || Aliquando vero capitur pro simplici μαίνομαι, et signif. Furo, Insanio, Vehementer insanio, Vehementi furore sum percitus, Lucian. (1, 234.) Μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα κελεύσῃ τοὺς Κορυβάντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, Furore percita, ἐκμανεῖσα. Ἐκμαίνομαι, Perfuro: Lucr. de vento, ita perfurit acri Cum fremitu: simpliciter, Furo, Insanio; i. q. μαίνομαι, nisi præp. signif. augere videatur. Et ἐκμαίνομαι περί τι, pro Insano amore alicujus rei ducor: Ἐκμανῆναι περὶ τὸν υἱὸν, Filium deperisse insano amore. [Anacr. 13.] AT Ἐκμαίνω, Furore percello, In furorem ago, Lympho. Eust. cum dixisset μαίνω non dici nisi in compositione, addit, Ὡς γὰρ ὀχῶ ἄλλον καὶ πορεύω ἄλλον, ὀχοῦμαι δὲ καὶ πορεύομαι ἐγὼ, οὕτω καὶ ἐκμαίνω ἄλλον· οὐ μετοχὴ τὸ, τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον. Item, ἐξέμηνα γὰρ, active: cum μέμηνα dicatur neutraliter. [Ἐκμᾶναι, Lobeck. Phryn. 26. " Jacobs. Anth. 7, 257. Bast Lettre 112. Valck. ad Phalar. p. xiii. Xen. Eph. 20. Ἐκμ. κατά τινος, Wernsd. Ind. ad Himer. v. Μαίνομαι." Schæf. Mss. Soph. Tr. 1142.] Ἐκμανὴς, Furiosus. Exp. ὁ ἐξεστηκὼς, ὁ ἐκστατικός. [" Ad Phalar. 205. Boeckh. in Plat. Min. 145. * Ἐκμανῶς, Wakef. S. Cr. 5, 157." Schæf. Mss. " Schol. Jo. Climac. 368." Boiss. Mss. Athen. 603. * Προσεκμαίνομαι, Etiam insanio, in furorem agor, affertur ex Aretæo.] Ἐμμαίνομαι, Furo in, Insanio in, Act. 26, (11.) Περισσῶς τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις, Supramodum furens adversus eos. [" Wakef. Eum. 863. Huschk. Anal. 31. ad Lucian. 1, 288." Schæf. Mss.] Ἐμμανὴς, Furens, Lymphatus, Furore plenus, Soph. El. (294.) τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς Βοᾷ παραστᾶσ'. [Plut. 6, 144. Pyrrho 33. " Ad Charit. 336. ad Herod. 206. Wakef. l. c. Jacobs. Anth. 8, 201. Boeckh. in Plat. Min. 145." Schæf. Mss. * " Ἐμμανὲς, Apollinaris, Diosc. Notha 467." Boiss. Mss.] Ἐμμανῶς, Furibunde, Furenter. Et metaph. ἐμμανέστατα ἐρῶντες, Insano amore depereuntes. Hes. ἐμμανῶς exp. ἐκθύμως, ὀργίλως. [" Huschk. Anal. 31. ad Lucian. 1, 288." Schæf. Mss. * Παρεμμαίνομαι, Timæi Lex. v. Κορυβαντιᾷν. * Παρεμμανὴς, Gl. Ceritus.] Ἐπιμαίνομαι, Furo et insanio super aliqua re. Metaph. autem ἐπιμαίνεσθαι τινὶ dicitur, Qui insanit alicujus amore, insano alicujus amore tenetur, aliquam ardet. Bud. 1082. e Basil. et Luciano. Sic Plut. Bruto (5.) Ἐγνώκει τὴν Σερβιλίαν ἐπιμανεῖσαν αὐτῷ, Aristoph. Σφ. (1466.) οὐ-Δενὶ γὰρ οὕτως

ἀγανῷ Ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις Ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην, Neque ullos mores tam impotente unquam amore deperii. Plaut. eo sensu dicit, Sic efflictim amare perinde ut hic te efflictim deperit. [Musæus 85. vide Passow. p. 201. " Jacobs. Anth. 7, 93. 156. Leonid. Alex. 31. Epigr. adesp. 293. Heyn. Hom. 5, 218. 7, 355. Bast Lettre 145. Valck. Phœn. p. 405. Abresch. Lectt. Aristæn. 86. ad Callim. 1, 239. ad Lucian. 1, 288. De constr., Huschk. Anal. 30. * Ἐπιμαίνω, Valck. Diatr. 269." Schæf. Mss.] Ἐπιμανὴς, Insanus, Furiosus, Athen. (45.) Τὸν ἐπιφανῆ Ἀντίοχον, ὃν διὰ τὰς πράξεις Πολύβιος ἐπιμανῆ καλεῖ: quod et (193.) et (439.) repetit. [" Valck. Anim. ad Ammon. 150." Schæf. Mss. * Ἐπιμανῶς, Athen. 276.] " Καταμαίνομαι, Furore incitatus sum " contra, Insanio contra. Exp. etiam Furore con" temno." [" Nicephor. Hist. p. 59=14." Boiss. Mss. Gl. Succenseo. * " Παραμαίνομαι, Phot." Wakef. Mss.] Περιμαίνομαι, Furo circum, Hesiod. Ἀ. (99.) Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο, Ὃς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος Φοίβου Ἀπόλλωνος, Furit et fremit circa lucum Apollinis. Exp. etiam Perfuro: quod a Lat. usurpatur pro Vehementer furo. Περιμανὴς, Valde insanus, Mirum in modum insanus, [Plut. Antonio 6. * Συμμαίνομαι, Lucian. 1, 816. Joseph. de Maccab. 10.] Ὑπερμαίνομαι, Furo, supraquam dici possit, Vehementer furo, insanio; Insano amore depereo, accendor, Aristoph. B. (774.) οἱ δ' ἀκροώμενοι Τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λογισμῶν καὶ στροφῶν, Ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον, Schol. λίαν ἐχάρησαν. [* Ὑπομαίνομαι, Hippocr. 352, 36.]

" Μαινοῦν, Hesychio ἐνθουσιῶν, afferenti et Μαι" νοῶσι pro ἐνθουσιῶσι, procul dubio παρὰ τὸ μαίνε" σθαι."

[* Μανέομαι, i. q. μαίνομαι, unde μεμάνημαι, Theocr. 10, 31.]

Μανία, ἡ, Furor, Insania, Species τῆς παραφροσύνης, Gal. de Caus. Sympt. 2. Est autem παραφροσύνη σφοδρὰ ἄνευ πυρετοῦ, Mentis abalienatio vehemens citra febrem. Hippocr. ἔκστασιν etiam aliquando appellat. Habet autem magnitudinem et vehementiam, ut ferarum modo in eos insiliant, qui imprudentius ipsis occurrerint, et vinciri propterea debeant. Hoc solo a phrenitide differt, quod febre careat, ut inter alia docet Gorr., qui post causas hujus morbi explicatas, addit, esse qui scribant eum oriri a bene etiam temperato sanguine, solaque copia, ut in temulentis, molesto: eique hæc symptomata tribuere, risum, vultum hilarem, et perpetuum cantum. Verum generalius hos videri uti nomine τῆς μανίας, et omnino ἀντὶ τῆς παραφροσύνης usurpare: præter morem Hippocr. et Galeni, qui μανῆναι et ἐκμανῆναι non nisi in vehementi delirio ab acri et calido humore excitato, usurpant. Hippocr. tamen uno tantum loco τὴν μανίαν non proprie pro eo delirii genere accipere, sed pro ea mentis abalienatione, quæ proprie μελαγχολία appellatur: sc. Aphor. 21. l. 6. quo scribit, Τοῖσι μαινομένοισι κιρσῶν ἢ αἱμορροΐδων ἐπιγενομένων, τῆς μανίης λύσιν γίγνεσθαι. Hic enim aperte τὴν μελαγχολίαν proprie dictam intelligere, sicut in Comm. Gal. explicavit. Plut. Pr. Rom. Πνεῦμα μανίας ἔχων ἐγερτικὸν καὶ παρακινητικὸν, ἐξίστησι. Lucian. de quodam saltatore, qui Ajacem furentem agebat, (2, 313.) Εἰς τοσοῦτον ὑπερεξέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. Plerumque non tam pro Morbo illo accipitur, quem Medici μανίαν appellant, quam pro Dictis aut Factis vecordibus et insanis, qualia in eo morbo cernuntur: sicut Lat. Furor quoque et Insania. Isocr. Pan. Εἰς τοῦτ' ἦλθον οὐκ ἀνοίας, ἀλλὰ μανίας, Plut. Θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος, Herodian. 1, (14, 15.) Εἰς τοσοῦτόν τε μανίας καὶ παροινίας προὐχώρησεν, Act. 26, (24.) Πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, Multæ te literæ a sana mente ad insaniam redigunt. Aristoph. plur. num. dixit (Εἰρ. 65.) Τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε, pro μανίας. Similiter ap. Suid., μανίαι δ' οὐ πᾶσιν ὁμοῖαι, ubi Poëtis quoque et χρησμολόγοις μανία tribuitur. A Plat. quoque in Phædro, p. 274. 275. plures μα-
A νίας recensentur species. Cic. Tusc. Quæst. 3. Græci autem μανίαν unde appellent, non facile dixerim: eam tamen ipsam distinguimus nos melius quam illi: hanc enim Insaniam, quæ juncta stultitiæ, patet latius, a Furore disjungimus. Græci volunt illi quidem, sed parum valent verbo: quem nos Furorem, μελαγχολίαν illi vocant: quasi vero atra bili solum mens, ac non sæpe vel iracundia graviore, vel timore vel dolore moveatur. Derivatur vero ab aor. 2. ἐμάνην. || Μανία est etiam Nomen proprium mulieris ap. Xen. (Ἑλλ. 3, 1, 8.) et Athen. [578. " Thom. M. 594. Wakef. Herc. F. 880. Jacobs. Exerc. 2, 65. Anth. 8, 70. 159. 9, 240. 11, 230. Fac. ad Paus. 1, 512. Xen. Mem. 1, 1, 16. Toup. ad Longin. 361. Ammon. 92. Valck. Anim. 148. Conf. c. ἀνία, Huschk. Anal. 84. Μανία, Terricula puerorum, ad Timæi Lex. 181." Schæf. Mss.] Μανιόκηπος, ἡ, Cujus pubes s. pecten insanit, ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα, Eust. (Il. 406, 33.) dicens κῆπον ibi esse Id, quod Lycophr. appellat ἐπείσιον: nisi potius scr.
B ἐπίσειον. Apud Aristoph. de muliere libidinosa, qua signif. et ἀνδρομανής. [" Toup. Opusc. 2, 68." Schæf. Mss. Suid. v. Μυσάχνη. * " Μανιοποιὸς, (Ad insaniam redigens,) Schol. Il. Z. 132." Boiss. Mss. Schol. Eur. Or. 318. Polyæn. 8, 43. * Μανιουργέω, ibid. * " Αὐτομανία, Mera insania, Chrys. in Genes. Or. 10. T. 1. p. 61, 19." Seager. Mss.]

Μανιὰς, άδος, ἡ, Furiosa, Insana, Soph. Aj. (59.) μανιάδες νόσοι, Furiales morbi, μανίαι, VV. LL. [" Porson. Or. 221. Jacobs. Anth. 7, 15. Scaliger. not. in Eur. Cycl. (in Cren. Præf. ad Mus. 1, 61.) ad Mœr. 118. Cum subst. neutr. gen., Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 226. Valck. Anim. ad Ammon. 148. Musgr. Or. 270. Porson. 264. Cattier. Gazoph. 48. Lobeck. Aj. p. 270. 275." Schæf. Mss.]

Μανικὸς, Insanus, Ad insaniam pronus, Plato Charm. Χαιρεφῶν δ' ἅτε καὶ μανικὸς ὢν, ἀναπηδήσας ἐκ μέσων, ἔθει πρός με, Lucian. Q. H. S., Ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος, Aristot. Rhet. 1. Τὸν ὀργίλον καὶ τὸν μ., Isocr. ad Demon. Μήτε γέλωτα προπετῆ
C στέργε, μήτε λόγον μετὰ θράσους ἀποδέχου· τὰ μὲν γὰρ, ἀνόητον· τὸ δὲ, μανικόν. Item μ. καὶ βάρβαρα κολαστήρια, Plut. de Fort. Alexandri, Insana et barbara tormenta, Vesana, et quæ ab hominibus ira furentibus adhibentur. Aliquando non tam pro Insanus, Furiosus capitur, quam pro Insaniam et furorem gignens, ut μ. νόσημα. Et μ. στρύχνον ap. Diosc. 4, 174. tertia τοῦ στρύχνου species. Unde Plin. 21, 31. Tertio folia sunt ocimi, minime diligenter demonstranda, remedia, non venena tractanti; quippe insaniam facit parvo quoque succo. Quanquam et Græci Auctores in jocum vertere; drachmæ enim pondere lusum pudoris gigni dixerunt: species vanas imaginesque conspicuas obversari demonstrantes: duplicatum hunc modum legitimam insaniam facere. Paulo post μανικὸν et ipse vocari scribit. Furiosum nonnulli interpr. || Μανικὸς exp. etiam Divinus ac numine inflatus, in h. l. Aristidis, Orat. in Jovem, Δότε μ. γενέσθαι τὸν λόγον, Fanaticum et divino furore pronuntiatum. || Μανικὰ Phrygio Proverbio dicebantur
D Ingentia egregiaque facta, ducta voce a Mane quodam prisco ap. ipsos rege, quem ferunt virum fuisse præpotentem, et admirabili virtute præditum. Erasm. e Plut. de Iside et Osiride; addens, Latinos quoque Insanum vocare, quod est præter vulgarem modum, ut, insano lubet indulgere labori. [" Thom. M. 594. Heind. ad Plat. Charm. 56. T. H. ad Lucian. 1, 181. Conf. c. μαντικὸς, ad 2, 50. Boiss. Philostr. 640. cf. Heind. ad Plat. Phædr. 241." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 31, 7. Xen. Ages. 5, 4. Aristoph. Πλ. 874. γελᾶν μανικόν.] Μανικῶς, Furiose, Furenter, Plato de LL. 1. Sic Plut. M. στρατηγεῖν: cui opp. γνώμῃ στρατηγεῖν. At Isocr. ad Philipp. Ἐπιθυμήσας μοναρχίας ἀλόγως καὶ μ., Insano amore monarchiam affectans. Plut. Alex. dicit etiam Πυρέττοντα μανικῶς, διψήσαντα σφόδρα. [" Phryn. Ecl. 184. Toup. Opusc. 2, 8." Schæf. Mss. " Theod. Prodr. 213." Elberling. Mss. * Μανικώδης, Hippocr. 195.]

Μανιώδης, ὁ, ἡ, Furiosus, Insanus, Furore percitus, Nonn. (Jo. 60, 11.) Ἑβραῖοι μανιώδεες ἄφρονι.

θυμῷ: quod Greg. dicit μανίαις οἰστρηλατούμενοι. Et μ. ὀρχήσεις, Athen. 4. || Insaniam faciens, Insaniam gignens, Diosc. 4, 69. de hyoscyamo, Ἀμφότεροι δὲ οὗτοι μανιώδεις ὑπάρχουσι καὶ καρωτικοί, Plin. 25, 4. Omnia insaniam gignentia, capitisque vertigines: paulo post, Mentem caputque infestans. || Vesanus, Stultus, Thuc. 4, (39.) Καί περ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη. [Alex. Trall. 1. p. 34. "Thom. M. 594. Jacobs. Anim. 107." Schæf. Mss. * "Μανιωδῶς, Schol. Theocr. 1, 83. Saracenica Sylb. 66. Planud. Ovid. Met. 8, 107. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 176." Boiss. Mss. Athen. 675. Schol. Thuc. 3, 82. Schol. Apoll. Rh. 4, 55.]

[* Μάνη, Phot. Μάνην· τὴν μανίαν· λέγουσι δὲ καὶ μάναν. Ἀριστοφάνης.]

[* "Μανιάω, Insanio, Joseph. 973, 3." Wakef. Mss.]

ΜΑΝΗΣ, ὁ, Servus, Famulus, δοῦλος, Eust., addens quosdam Gramm. vett. derivare a μαίνομαι, διὰ τὸ μὴ φρενήρεις εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοὺς δούλους, καὶ μᾶλλον εἴπερ οἴνου κατάκοροι γίνωνται. Aristoph. Schol. scribit μάνας et μανᾶς vocatos fuisse non tam δούλους, quam etiam οἰκέτας: Aristoph. Ὄρν. (522.) πρότερον μεγάλους ἁγίους τ' ἐνόμιζον, Νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, μανᾶς· Ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους, Βάλλουσ' ὑμᾶς. Idem Schol. ap. Eund. (Β. 965.) Μεγαίνετός θ' ὁ μάνης, dictum scribit, quod ille Megænetus esset ἀναίσθητος, et οὐκ ἀστεῖος: quosdam tamen hic intelligere etiam δοῦλον ὄνομα. || Poculi quædam species, Athen. (487.) e Nicone, μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν ἁδρὸν, Χωροῦντα κοτύλας πέντε. || Μάνης dicitur etiam τὸ ἐπὶ τοῦ κοττάβου ἐφεστηκὸς, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον: ut Idem ibid. exp., addens a Sophrone vocari χαλκεῖον κάρα. Antiph. ibid., et (667.) de cottabi ludo, Αὐτῆς ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται, καὶ ψόφος Ἔσται πάνυ πολὺς πρὸς θεῶν τῷ κοττάβῳ: cui subjicit alter, Πρόσεστι καὶ μάνης τις ὥσπερ οἰκέτης; ubi ostendit quamobrem μάνης vocetur hoc χαλκοῦν πρόσωπον, ut Eust. et alii Gramm. appellant. || E Schol. Aristoph. μάνης exp. etiam πρόσωπον λυχνίου. || Barbarum cujusdam tesserarii jactus nomen ap. Eubulum in Aleatoribus, Hes. || Nomen cujusdam fluvii, qui et βοάγριος, Eust. e Strab. || Nomen proprium cujusdam Phrygum regis, vide Μανικός. || Μανῆς, εντος, Hæretici cujusdam nomen, Suid. ["Toup. Opusc. 2, 47. Emendd. 2, 472. Bergler. Alciphr. 150. 332. ad Lucian. 1, 379. 2, 325. Brunck. Soph. 3, 443. Jacobs. Anth. 6, 435. 12, 247. Μανῆς, Monthly Review, Aug. 1799. p. 436. Aristoph. Λ. 980." Schæf. Mss. Μάνης, Nom. propr. servile, Aristoph. Β. 965. Item * Μανία, Nom. ancillæ, Θ. 754. Anal. 1, 201.] "Μανήσεις, Hesychio τὰς λάταγας: forsan παρὰ τὸν μάνην." [Leg. * Μάνεις: cf. Schol. Lucian. Lexiph. 3.]

ΜΑΙΝΗ, ἡ, ET Μαινὶς, ίδος, ἡ, Mæna, Piscis qui Hecatæ s. Dianæ sacrificari solebat, quæ μανίας causa esse creditur, Eust., qui propterea a μαίνομαι derivare videtur. Μαίνη citatur ex Epigr. quod Latini quoque retinent. Plin. 9, 26. Mutant colorem candidæ hyeme mænæ, et fiunt æstate nigriores. Muria quoque condi solebat hic piscis, et in salsamentis haberi, ut e Persio videre est, qui Sat. 3, (76.) ait, Mænaque quod prima nondum defecerit orca. Antiphan. ap. Athen. (313.) Ἑκάτης βρώματα Ἅ φησιν οὗτος μαινίδας καὶ τριγλίδας: ubi et ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς vocat. ["Jacobs. Anth. 8, 92. 240. Kuster. Aristoph. 111. ad Timæi Lex. 278. ad Herod. 466. Bergler. Alciphr. 26. ad Mœr. 179." Schæf. Mss.] Λευκομαινὶς, Mæna candida, Poliochus ap. Athen. (313.) Τοὺς βόακας, ἄν ποθ' ἔλθῃ, λευκομαινίδας Καλεῖν. Μαινίδιον, Mænula, [Athen. 309. 324.] Gaza Haleculam interpr. ap. Aristot. et μαίνη Eid. est Halec. ["Aristoph. Fr. 241." Schæf. Mss. Idem piscis dicitur etiam * Μαινομένη, secundum Schneideri Lex., unde * Μαινομένια, τὰ, Salsamentum ap. Alexandrinos, Alex. Trall. 12. p. 237. Paris. Vide nott. ad Xenocr.] "Μαίνουργος Suidæ Piscis species est."

ΜΑΚΑΡ, αρος, ὁ, ἡ, τὸ, Beatus, Il. Γ. (182.) Ὦ
A μάκαρ' Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον, O beate Atrida. Ubi etiam accipi possit pro Fortunato et florente: ut Cic. dicit, Sint florentes, sint beati. Od. Α. (217.) Ὡς δὴ ἐγώ γ' ὄφελον μάκαρος νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε, i. e. εὐδαίμονος, Eust. Item de locuplete homine, opulento et beato: quæ duo Cic. conjungit. Horat. eo sensu dicit Divitiis beatus; Ovid. juveni placuisse beato. Sic Propert. etiam utitur. Il. Λ. (68.) ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν Πυρῶν ἢ κριθῶν. Sed et ex Hesiodo Ἔργ. (2, 167.) Ἀὴρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις, affertur pro πλουσίων, Divitum. Item μάκαρι σὺν τύχᾳ, Aristoph. (Ὄρν. 1722.) ap. Suid. Dii quoque dicuntur μάκαρες, quia omnium beatissimam vitam degunt, Il. Δ. (127.) Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο Ἀθάνατοι: Α. (339.) Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. Il. Ξ. (72.) Od. Ε. (186.) μακάρεσσι θεοῖσι, Hesiod. Ἔργ. (1, 138.) οὕνεκα τιμὰς
B Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς. Aliquando vero μάκαρες absolute dicuntur ipsi dii: ut ap. eund. Hesiod. paulo ante l. c., ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. Et Callim. (H. in Jov. 72.) μακάρεσσιν ὀλίζοσι, Diis minoribus, minorum gentium, ut Lat. vocant. Μάκαρες dicuntur etiam Qui post mortem beati habentur; nam et ethnici hominibus virtute præditis certum in cœlo locum tribui crediderunt, ubi beati ævo sempiterno fruerentur: alii autem certas insulas in terris et campos Elysios. Hesiod. Ἔργ. (1, 140.) Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται Δεύτεροι, de secundo mortalium in terris beatorum genere post aureum, in quo Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων. Aliquanto post, Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες Ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην Ὄλβιοι, de quarto hominum genere, quod erat heroum. Dem. (1400.) Τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχοντες τοῖς προτέροις ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐν μακάρων νήσοις. Apud Plin. quoque 4, 22. E regione Arrotrebarum promontorii sunt deorum sex insulæ, quas aliqui
C Fortunatas appellavere. Eust. e Strab. refert τὰς τῶν μακάρων νήσους, s. τὸ ἠλύσιον πεδίον, esse sitas οὐ πολὺ ἄποθεν τῶν ἄκρων τῆς Μαυρουσίας τῶν ἀνακειμένων Γαδείροις: esse autem εὔπνουν τὸν τόπον καὶ εὐάερον, διὰ τὸν ζέφυρον. Huc pertinet, quod ap. Aristoph. Β. (85.) Herculi quærenti Ποῖ γῆς ὁ τλήμων; Bacchus respondet, ἐς μακάρων εὐωχίαν: quamvis nonnulli sint qui per μάκαρας ibi accipiant Aulicos opulentos et beatos, inter quos in regia Archelai consenuit. Hesychio μακάρων νῆσος est etiam ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν. Eust. μάκαρα dictum scribit παρὰ τὸ μὴ ὑποκεῖσθαι κηρί. Aristot. vero Eth. 7, 11. quosdam τὸν μακάριον ὠνομακέναι ἀπὸ τοῦ χαίρειν. ["Villebr. ad Athen. 1, 444. Par., Bergler. Alciphr. 355. Jacobs. Anth. 9, 221. Callim. 1, 580. Agathias 25. Dives, ad Anton. Lib. 225. Verh. Μάκαρες, Ruhnk. Ep. Cr. 85. Bergler. ad Alciphr. 32. Toup. Emendd. 1, 464. ad Phalar. 102. Valck. Diatr. 36. Græv. Lectt. Hes. 577. Thom. M. 647. Jacobs. Anth. Proleg. 57. 6, 361. Μακάρων
D νῆσοι, ad Diod. S. 1, 398. Barnes. Hel. 1692. Jacobs. Anth. 9, 391. Heind. ad Plat. Gorg. 266. Μακάρτερος, Phryn. Ecl. 203. Superl., Brunck. Soph. 3, 427. Μακαρίσταρος, Schneid. Anab. 71." Schæf. Mss.] Τρισμάκαρες, vel Τρὶς μάκαρες, Ter beati, VEL Πολυμάκαρες, ut Eust. exp. Od. Ε. (306.) Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, de Ulysse: quod Virg. Æn. 1. de Ænea, o terque quaterque beati Queis ante ora patrum Trojæ sub mœnibus altis Contigit oppetere! Quo sensu et τρισμακάριος paulo ante, et τρισευδαίμων et τρισόλβιος. Et Horat. Felices ter et amplius. ["Τρισμάκαρ, Paul. Sil. 7. Porson. Hec. p. xxviii. Ed. 2. Koppiers. Obss. 150. Valck. Callim. 267. * Τριμάκαρ, Agathias 82. Paul. Sil. 72." Schæf. Mss.] Παμμάκαρ, Omni e parte beatus, [Orph. H. in Jov. Ton. 3. "Troparion Allatii de Methodiis s. 13." Boiss. Mss.]

"Μάκαρος quoque affertur pro Felix, sed sine exemplo."

Μακάριος, Beatus, i. q. μάκαρ, ex eoque factum, A sicut καισάριος a καῖσαρ, Eust. Sed hoc prosæ est usitatius. Epicur. Τὸ μ. καὶ ἄφθαρτον: quæ Cic. ita vertit, Quod beatum et immortale est. Idem, Τὴν μ. ἄγοντες ἅμα τελευτῶντες ἡμέραν τοῦ βίου: quæ itidem Cic., Cum ageremus vitæ beatum et eund. supremum diem. Aristot. Eth. 1, 7. Οὐδὲ μ. καὶ εὐδαίμονα ποιεῖ μία ἡμέρα, Beatum ac felicem: quæ duo itidem a Plin. copulantur. Sic Plato de Rep. 1. Ὅγε εὖ ζῶν, μακάριός τε καὶ εὐδαίμων. Plut. Ἄγαται καὶ τέθηπεν ὡς μακαρίους. Idem (6, 381.) Μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται: cui opp. τρισάθλιον. Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) Τί γὰρ τούτου μακαριώτερον, τοῦ τῇ γῇ μιχθῆναι; Quid enim præstabilius ac beatius quam cum humo misceri? Lucian. Πολύ σου βελτίων καὶ μακαριώτερος. Et μ. θήραμα, ap. Plut. sicut ap. Lat. Poëtas Opes beatæ, et Commoda beata. Aliquando cum gen. construitur, Aristoph. Σφ. (1512.) ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας: (1292.) Ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος, Beatæ ob corium istud: (Ἱππ. 186.) ὦ μακάριε τῆς τύχης. Horat. dicit, Divitiis beatus. Stat. Laudum B omnium cumulo beatus. Rursum Horat. Virtute beatus. ‖ Defunctus, Qui sepelitur, Plato de LL. 12. p. 353. Bud. Sic et μακαρίτης. [" Villebr. ad Athen. 1, 444. Par., Bergler. ad Alciphr. 163. 184. 339. Reisk. Præf. ad Const. P. T. 2. Thom. M. 646. 721. Schneid. Anab. 71. Opulentus, ad Anton. Lib. 225. Verh. Defunctus, ad Timæi Lex. 59. Conf. c. μύριος, ad Dionys. H. 2, 830. cum Μάρκιος, ad 3, 1410. Cum gen., Boiss. Philostr. 326. Iron., Plut. 5, 407. H." Schæf. Mss. " Cf. nott. ad Eugen. Epist. 2, 15." Boiss. Mss. Plut. Pericle 3.] AT Μακαρία, Locus ap. inferos, in quo ii, qui post hanc vitam beati habentur, degunt, Locus vitæ beatæ, Lucian. (1, 813.) Πάσχουσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μ. ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες: (2, 74.) Aristoph. Ἱππ. (1151.) Ἄπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδών: s. ἔρρ' ἐς μακαρίαν, aut βαλλ' ἐς μ., nam et his modis scribitur, ubi per εὐφημισμὸν jubet eum abire in malam rem. Sed sunt qui tradant eum alludere ad Macariam Herculis filiam, quæ pro Atheniensium salute se jugulavit: cujus meminit C Paus. Att. (32, 5.) p. 24. Vide et Erasm. Chil., ubi interpr. In beatam. ‖ Fontis nomen ap. Marathonem, Paus. l. c. ‖ Hesychio βρῶμα ἐκ ζωμοῦ καὶ ἀλφίτων. [" Bergler. ad Alciphr. 32. ad Timæi Lex. 59. Heind. ad Plat. Hipp. p. 154. Ἐς μ., non εἰς μ., Koen. ad Greg. Cor. 32. sed v. Bergler. ad Alciphr. 342. Athen. 1. p. 29. Thom. M. 371. ad Charit. 707." Schæf. Mss.] Μακαρίως, Beate, Feliciter, Aristoph. [Πλ. 629. " Divino consilio, Eur. Hel. 915." Seager. Mss. * " Θεομακάριος, Ignat. Ep. ad Smyrn. 1. Smith." Routh. Mss. * Παμμακάριος, Euseb. H. E. p. 512.] Τρισμακάριος, ut τρισμάκαρ, Aristoph. Ἀ. (400.) ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη. Et cum gen. ut et μακάριος, N. (166.) Ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος. [" Wakef. Trach. 491." Schæf. Mss.] Μακαριότης, ἡ, Beatitas, Beatitudo, Epicur. Εἰς τὴν τοῦ ὅλου βίου μ., Ad bene beateque vivendum, ut Cic. interpr. p. 54. mei Lex. Cic. [Plato de LL. 2. p. 661. * " Αὐτομακαριότης, Ipsa beatitudo s. felicitas, Chrys. in Ep. 1. ad Tim. Serm. 18. T. 4. p. 325, 31. * Μυριομακαριότης, Infinita D felicitas, Idem in Ep. ad Rom. Serm. 5. T. 3. p. 35, 26." Seager. Mss. * Μακαριωσύνη, i. q. μακαριότης, Herodian. Epimer. 232.]

Μακαρὶς, Beata, Locus ap. Inferos, VV. LL. [Schneidero susp.]

Μακαρίτης, ὁ, Beatus, i. q. μακάριος, Aristoph. Πλ. (555.) ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας, i. e. μακάριον. ‖ Μακαρίτας, bene ominandi gratia, Vita functos vocabant, quasi vitæ miseriis defunctos, Julian. Hermogeni, Ἐκείνῳ μὲν δὴ, ἐπειδὴ μ. ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος, Verum illi, quandoquidem jam fato functus est, bene precemur. Unde Pers. nunc non cinis ille poëtæ Felix? nunc levior cippus non imprimit ossa? Et Juven. 7. Dii majorum umbris tenuem et sine pondere terram. Plut. (6, 456.) Καλὰς ἐλπίδας ἔχειν σε δεῖ περὶ τοῦ μ. υἱέος σου, ὅτι τούτοις συγκαταριθμηθεὶς συνέσται. Simile est quod lingua vernacula dicunt ad superos emigrasse, quos defunctos esse significare volunt. Hæc Bud. p. 174. citans ibid. quendam etiam Synesii l., a quo frequenter hoc vocab. usurpatur: Ep. 36. Ἑκκαιδεκάτῃ μηνὸς ἀθὺρ ὁ μ. Καστρίκιος, αὐτὸ τοῦτο ἐγένετο, Quod feliciter mortuus est Castritius, eo die hoc ipsu factus est, sc. μακαρίτης, h. e. defunctus est. Apud Athen. (113.) Μακαρίους οὖν αὐτοὺς, μᾶλλον δὲ μ. εἶναί φημι, τοιαύτας δείξεις τῶν διδασκάλων ποιουμένων, Beatos, s. potius Beato defunctos fato. [" Sed ibi quidem, μ. non de Defuncto dicitur, sed aliquanto fortius quiddam sonat quam μακάριος, recteque Ter beatus redditur." Schw. Mss. " T. H. ad Plutum p. 169. Markl. Iph. p. 23. Villebr. ad Athen. 1, 445. Par., ad Alciphr. 32. 354. 355. Ducange de Cinnamo fin., Timæi Lex. 59. et n." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. Pers. 639.] Μακαρῖτις ψυχὴ, aut femina aliqua, Quæ defuncta est, post obitum in beatorum sedes recepta creditur, Synes. Ep. 44. Τότε τοίνυν εἰκός ἐστι τῆς μ. Αἰμυλίου ψυχῆς συγγνωμονεστέρας τυχεῖν. [" Jacobs. Anth. 11, 69. Ducange de Cinnamo fin., Valck. ad Theocr. x. Id. p. 54. (2, 70.)" Schæf. Mss.] Τρισμακαρίτης, Ter beatus, ut τρισμακάριος, Antiph. ap. Athen. (108.) Τοιοῦτος, οἷος μηδὲν εἰς τὴν οἰκίαν, Μηδ' ὧν ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ἤσθιεν Ὁ τρισμακαρίτης, εἰσφέρειν. " Ζαμαρίτης, dici solitum " quum cum reverentia quadam aliquem nominamus " vita functum, quasi Valde beatus: pro quo vulgo " dicitur Felicis recordationis. Ita VV. LL. sed sine " exemplo. Synesius et alii ap. Græcos Theologi " dicunt μακαρίτης." [Phot. Μακαρίτας· τοὺς τεθνεῶτας εὐφήμως· ὡς μακαρίων ὄντων τῶν τελευτησάντων, ὅτι οὐκέτι αἰσθάνονταί τινος, Δωριέων τινὲς αὐτοὺς ζαμερίτας καλοῦσιν· οἷον τῆς μείζονος μερίδος ἤδη κεκοινωνηκότας· τὸ γὰρ ζα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίθεται, ὡς ζάπλουτος.]

Μακαρίζω, Beatum prædico, ἄγαμαι καὶ τέθηπα ὡς μακάριον, ut Plut. paulo ante loquitur. Qua signif. dicitur etiam εὐδαιμονίζω et ζηλῶ. Terent. Fortunatam judico, Omnia bona dicere, ac laudare fortunas meas. Od. O. (537.) P. (165.) Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα Ἐξ ἐμεῦ· ὡς ἄν τις σε συναντόμενος μακαρίζοι. Isocr. ad Dem. Οὐ γὰρ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἔσει ζηλωτὸς, ἀλλὰ καὶ σὺ σαυτὸν μακαριεῖς: Panath. Περιστάντες αὐτὸν ἐπῄνουν, ἐζήλουν, ἐμακάριζον. Xen. K. Π. 5, (2, 13.) Ἐμακάριζε τὴν μέλλουσαν αὐτῷ γυναῖκα ἔσεσθαι. Plut. (8, 76.) Ὑπερεκπεπληγμένους καὶ μακαρίζοντας. Aristoph. Σφ. (1275.) ὥς σε μακαρίζομεν, Παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους. Dicitur etiam μακαρίζω σὺν τὴν ἀρετὴν, σε τῆς ἀρετῆς, quo modo et ζηλόω usurpatur, Thuc. 5, (105.) p. 195. Μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον, Isocr. Panath. Ζηλῶ σου καὶ μακαρίζω τὴν εὐδαιμονίαν, Aristoph. (Σφ. 429) μακαρίζω χελώνας τοῦ δέρματος. Et μακαρίζομαι, Beatus prædicor, Fortunatus judicor, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Πῶς οὐκ ἂν ἐγὼ δικαίως μακαριζόμενος τὸν ἀεὶ χρόνον, μνήμης τυγχάνοιμι; [" Bibl. Crit. 3, 1. p. 54. ad Ammon. 65. Plut. Mor. 1, 470. Valck. Adoniaz. p. 415. Mœr. 169. et n., Jacobs. Anim. 275." Schæf. Mss.] Μακαρισμὸς, Beatitatis felicitatisque prædicatio: qua nimirum aliquem beatum prædicamus. Plut. (7, 843.) Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον· ἔξωθεν οὗτος ὁ μ., ὅπλων καὶ ἵππων καὶ στρατείας περικεχυμένης. Paul. ad Galat. 4, (15.) Τίς οὖν ἦν ὁ μ. ὑμῶν; Quæ igitur erat beatitatis vestræ prædicatio? Apud Aristot. 1 Rhet. μ. et εὐδαιμονισμὸς, Laudationis præcipue species sunt, cum sc. aliquem beatum et fortunatum prædicamus, ubi περὶ ἐπαίνου καὶ ἐγκωμίου agit. [" Thom. M. 562. ad Mœr. 169. Bibl. Crit. 3, 1. p. 54. Ammon. 65." Schæf. Mss.] Μακαριστὸς, Qui beatus habetur et prædicatur, Quem beatum omnes judicant, Herod. μακαριστὸς πρὸς πάντων, Xen. Ἀπ. (2, 1, 33.) Τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι, Aristoph. Σφ. (550.) Τί γὰρ εὔδαιμόν γ' ἢ καὶ μακαριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστὶ δικαστοῦ; Fortunatum aut Beatum magis, Athen. 12. Ἐσπουδαζον δὲ δοκεῖν εὐδαίμονες εἶναι καὶ μ. Et τὸ μ., Beatitas, Beatitudo. [" Bibl. Crit. 3, 1. p. 55. Valck. Callim. p. 3. ad Charit. 348. Schneid. Anab. 71. M. ὑπὸ —, Plato Phædro 282." Schæf. Mss. * Μακαριστῶς, Joseph. A. J. 2, 6, 1.] Ἀξιομακάριστος, ὁ, ἡ,

Dignus quem beatum omnes prædicent: unde ἀξιομακαριστότατος, [Xen.] Apol. Socr. (34.) Dignus quem summe beatum omnes judicent, Summe beatus. [* "Μυριομακάριστος, Nilus Epist. 256. Ind. Hasii ad Timarion. 247." Boiss. Mss. * Παμμακάριστος, Hes. v. Πανόλβιος. * Ἀπομακαρίζω, Gl. Ebeo.] Ἐκμακαρίζω, Prorsus beatum prædico. [* Καταμακαρίζω, Eumath. 357. * Συμμακαρίζω, Athan. 2, 423.]

Μάκαρς, αρος, ὁ, ἡ, Beatus, i. q. μακάριος, ex eoque per sync. factum, ut ἅλς ex ἅλιος, Eust. derivans INDE Μακάρτατος, Beatissimus, Summe beatus, μακαριώτατος: nisi forte per sync. factum sit e μακαριώτατος, ut Idem addit. || Μακάρτατος est etiam Nomen proprium. ET Μακάρτερος, Beatior, Nonn. [" Markl. Suppl. p. 227. Hephæst. p. 2. Toup. Append. in Theocr. p. 33. Casaub. Athen. 1, 34." Schæf. Mss. Bast. ad Greg. Cor. 75. Alcman Fr. 6.] "Μαρκὰς, " Hesychio μακάριος, εὔμοιρος: qui potius μάκαρς." Ex Epigr. vero affertur ETIAM Μακαρτὸς, itidem pro Beatus et opulentus, [Leon. Tar. 69.]

Μάκαιρα, Beata, Fortunata, Aristoph. (N. 598.) Ἥ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις Οἶκον: ["Ορν. 1759. " Wakef. Alc. 1024. Jacobs. Anth. 9, 221." Schæf. Mss.] Μάκαιρος, Beatus, ex Etym.

ΜΑΛΑ, Valde, Multum, Admodum, Vehementer, Il. P. (67.) μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ, Od. X. (473.) Ἤπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν, Non valde diu. Sic μάλα πυκνὰ ap. Eund., et μάλα πολλὰ, itidemque μάλα μεγάλα, et χειρὶ μάλα μεγάλῃ: necnon cum adverbio μεγάλως. At cum πάντες et cum μυρίοι vacat potius. Alicubi autem exp. Valde, Vehementer, ubi malim addere aliud adverbium huic Valde: Il. (A. 173.) Φεῦγε μάλ', εἴ τοι κ. τ. λ. Fuge valde propere, i. e. Fuge quamcitissime, Fuge quamprimum, primo quoque tempore. Sic Γ. (25.) de leone vorante cervum aut capream, μάλα γάρ τε κατεσθίει, Valde avide vorat, i. e. Avidissime vorat. Quam interpr. formam et in aliis quibusdam Il. observandam censeo. || Apud Eund. (Od. Ξ. 464.) μάλ' ἀεῖσαι Eust. exp. πέρα τοῦ μετρίου, Præter modum, Immodice. || Alicubi autem ei additur πάγχυ, idque ἐκ παραλλήλου, ubi vacat alterum. || In prosa quoque frequens est hujus adverbii usus, Xen. K. Π. 2, (2, 1.) M. τοῦτό γ' εὐτάκτως ὑπήκουσεν. Et μάλα κακὸν, ap. Eund. Item μάλα μικρὸν γήδιον, [8, 3, 15.: Ἑλλ. 4, 7, 7.] M. πολλὰ βλάψας τοὺς Ἀργείους. Interdum etiam jungitur alii adverbio, ut μάλα καλῶς, ἡδέως, σεμνῶς, ut ap. Dem. Κατέβη μάλα σεμνῶς, aut χαλεπῶς, aut denique alio quopiam. Sic μάλα μόλις, Plut. Ages. 198. 199. Valde ægre. Idem ero dixit μάλα μόλις καὶ χαλεπῶς, de Socr. Dæm. Sed plerumque ei additur adverbium ἐκ παραλλήλου: ut cum dicitur μάλα σφόδρα, σφόδρα μάλα, Valde vehementer, pro Valde, simpliciter, aut Vehementer. Dicitur autem et εὖ μάλα, pro Apprime, Oppido quam, Bud. Verbo etiam junctum reperitur hoc adverbium: Μάλα βουλόμενος, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 16.) Valde volens, pro Cupiens, Expetens. || Μάλα affirmationi aliquando adhibetur. Il. B. (241.) Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων, Sed profecto, vel Verum equidem haud inest iracundia animo Achillis. Vel, Sed nimirum. Interdum vero ἦ μάλα, item ἦ μάλα δὴ, in hac signif. ap. eund. Poëtam, ac ceteros. In prosa autem καὶ μάλα, sicut et μάλιστα, est concedentis cum affirmatione, ap. Plat. et Xen., ut si dicas, Sane quidem, Prorsus id quidem. Qua in signif. frequentius etiam dicunt πάνυ γε et πάνυ μὲν οὖν: interdum vero et σφόδρα μὲν οὖν, σφόδρα γε. Aliquando et μάλα γε itidem ut καὶ μάλα. Et εὖ μάλα. Item μάλα τοι, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 46.) Μάλα τοι, φάναι τὸν Περικλέα. Sed et μάλα alicubi sine adjectione, pro eod. [" Koen. ad Greg. Cor. 219. Eur. Heracl. 387. Porson. Hec. p. liv. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 47. 8, 487. Conjunctum cum πολὺς, Brunck. ad Anal. p. 100. Conf. c. μέγα, Heyn. Hom. 6, 391. 7, 373. 380. Porson. ad Odyss. 118. Lips.; cum μάλιστα, Heyn. Hom. 5, 376, Schneid. ad Xen. Hier. 236. Καὶ μάλα, Herod. 592. Heind. ad Plat. Theæt. 281. 282. Brunck. Aristoph. 3, 187. 188. Porson. Hec. p. xvi. Ed. 2. Xen. K. 'A. 1, 5, 8. Wolf. ad

A Ἑλλ. p. 119. Lobeck. Aj. p. 394 *Ἦ μάλα, Heyn. Hom. 7, 457. Καὶ μάλα που, Plato Phædro 315. Heind. Τί μάλα μᾶλλον, Theæt. 374. Μάλ' εὖ, μάλ' αὖ, Toup. Opusc. 1, 280. Emendd. 1, 425. Μάλ' αὖθις, Abresch. Æsch. 2, 36. Ὢ μάλ' αὖθις, Eur. Phœn. 1076. Εὖ μάλα πάντες, Jacobs. Anth. 12, 455. Μάλα γε μάλα, ad Mœr. 183. Οὐ μάλα, Heyn. Hom. 4, 623. Xen. Anab. p. 134. Hier. p. 227. Œc. 7, 1. Μάλ' οὐκ, Il. E. 407. Μάλα πως, Xen. K. Π. 4, 5, 54. Μάλα initio, K. 'A. 7, 1, 39." Schæf. Mss. " Οὐ μάλα, Non omnino, nullo modo, Apoll. Rh. 3, 340. M. τε, Il. A. 218. M. γάρ τε, Callim. H. in Del. 246. M. περ, Maxime, Quint. Sm. 8, 455." Wakef. Mss.] " Μαλαῶν, Hesychio λίαν πάνυ. Videtur Dor. " s. Ion. esse pro μαλοῦν, s. μάλα οὖν."

¶ Μᾶλλον, q. d. Validius, cum Horat.: ut μάλα, Valde, Magis, Amplius. Vel, Potius, Il. Ω. (244.) Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν: dicam autem infra de hoc usu hujus adverbii cum comparativo. Dem. (66.) Ὅσῳ

B τις ἂν μᾶλλον καὶ φανερώτερον ἐξελέγχῃ Φίλιππον. Huic opponi solet ἧττον, Plato Minoë, Νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἐστιν ὁμοίως, οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δ' ἧττον. || Frequentissime ei adjungitur particula ἢ, Plato Phædro, Πένητι μᾶλλον ἢ πλουσίῳ, καὶ πρεσβυτέρῳ ἢ νεωτέρῳ, Isocr. ad Philipp. Οὐδεμίαν ἕλοιο ἂν μᾶλλον ἢ ταύτην, ubi signif. Potius: quomodo reddi potest et in seqq. Plut. Il.: Plut. ad Colot. Οὐ μᾶλλον τοῖον ἢ τοῖον εἶναι. Idem, Πάντα μᾶλλον ἢ ταῦτα. Thuc. 4, (122.) Εἶχε δὲ καὶ ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν. Et sequente, ἢ ὅτι ap. Xen. K. Π. 6, (2, 2.) Ἔτι μᾶλλον ὑμῖν χάριν εἴσομαι τούτου, ἢ ὅτι χρήματα πάρεστε ἄγοντες, ubi animadverte etiam præfigi particulam ἔτι. || Nonnunquam μᾶλλον sequentem habet hanc particulam ἢ, præcedente etiam comparativo, ut vides in illo versu Hom. quem modo protuli. Sed ita utuntur et solutæ orationis Scriptt. sæpissime. Exempla autem affert Bud. 395., quibus addere potes ex Æschylo, μᾶλλον κάλλιον. Ex Aristoph. (Ἐκκλ.

C 1131.) μᾶλλον ὀλβιώτερος: [" quod ipsum est etiam ap. Herod. 1, 32. Cf. quæ ad Thom. M. v. Μᾶλλον a VV. DD. monita sunt." Schw. Mss.] E Dem. (31.) M. φοβερώτερον. Et Aristot. de Gener. An. 5. Ἔτι δὲ καὶ γέροντας γιγνομένους, μᾶλλον ὀξυφωνοτέρους γενέσθαι. Denique ex Isocr. πολὺ κρεῖττον cum infin., ante μᾶλλον ἢ, sequente itidem infin. || Sed interdum μᾶλλον gen. habet loco particulæ ἢ cum suo casu: ut μᾶλλον ἐμοῦ pro μᾶλλον ἢ ἐγὼ, ἢ ἐμοῦ, ἢ ἐμοὶ, ἢ ἐμὲ, prout talis vel talis est præcedentis orationis forma. Dem. (998.) Τί μᾶλλον οὗτος ἐγγεγραμμένος ἔσται ἐμοῦ; Aristot. Eth. 2. M. γὰρ μίαν τὴν οἰκίαν τῆς πόλεως φαίημεν ἂν, Magis dici potest una domus quam civitas. Alicubi tamen cum gen. ponitur, ubi non itidem cum particula ἢ jungi solet: μᾶλλον τοῦ δέοντος, Xen. (Ἀπ. 4, 3, 8.) Et μᾶλλον τοῦ συμφέροντος, Antiph. 116. cum præcessisset πέρα τοῦ προσήκοντος. Sic et cum dicitur παντὸς μᾶλλον, pro eo quod Latine Omnium maxime, Plato de LL. Ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶναι παρὰ τοῦτο σωτη-

D ρίαν τε πόλει καὶ τοὐναντίον: quæ Turn. vertit, Sed quod omnium maxime in hoc civitatis salutem aut contra damnum verti putem. E Thuc. autem affertur cum gen., sed habente præp. ἀντὶ, sc. M. βούλομαι τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου. || At vero ap. Plat. Apol. Socr. (26.) legitur μᾶλλον sequentibus adverb. οὕτως et ὡς, Οὐκ ἔσθ' ὅ,τι μᾶλλον πρέπει οὕτως ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι: sed merito suspectus hic l. fuerit. || Interdum τοσούτῳ μᾶλλον sequente ὅσῳ: ut Latine Tanto magis, sequente Quo. Alicubi vero et ὅσῳ μᾶλλον non præcedente τοσούτῳ, Thuc. (7, 63.) p. 254. Καὶ ταῦτα τοῖς ὁπλίταις οὐχ ἧσσον τῶν ναυτῶν παρακελεύομαι, ὅσῳ τῶν ἄνωθεν μᾶλλον τὸ ἔργον τοῦτο, ubi Schol. scribit μᾶλλον non esse συγκριτικὸν, sed διασαφητικόν. || Πολὺ μᾶλλον, vel πολλῷ μᾶλλον: ut Latine, Multo magis: interdum sequente etiam comparativo, ut Πολὺ μ. ἑτοιμότερον, Isæus (75.) Itidem vero οὐδὲν μᾶλλον, sicut Lat. Nihilo magis, Thuc. 3. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον. Sed alicubi ap. Eund. exp. simpliciter Non, Nequaquam, 2, (70.) Αἵ τε ἐσβολαὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν

Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους ἀπανίστασαν. Quinetiam in priore illo l., Schol. οὐδὲν μᾶλλον accipit pro οὐδ' ὅλως. Sic etiam οὐδέν τι μᾶλλον pro Nihilo magis, Non magis, item pro οὐδαμῶς poni docet Bud. 938. Aristot. Pol. 5. sequente particula ἤ, Οὐδὲν μᾶλλον μεταβάλλουσιν οὐδέποτε, ἢ κ. τ. λ. Fuit autem οὐδὲν μᾶλλον quoddam etiam loquendi genus Skepticis usitatum tuentibus suam ἐποχὴν, ideoque nihilo magis in hanc quam in illam sententiam animo inclinantibus. De quo loquendi genere lege quæ Sextus Emp. scribit in Opusculo Pyrrhoniarum Hypotyposeων Latinitate a me donato. Affertur autem et οὐδὲν μᾶλλον ἐρᾷ, ex Aristot. Eth. 9. pro Non continuo amat, ideo amat. || Μᾶλλον interdum cum articulo, sicut et ἧττον, diciturque τὸ μᾶλλον et τὸ ἧττον a Philosophis, pro Plus et Minus, Aristot. Polit. 8. Ὃ γὰρ περὶ ἐνίας συμβαίνει πάθος ψυχὰς ἰσχυρῶς, τοῦτο ἐν πάσαις ὑπάρχει· τῷ δ' ἧττον διαφέρει καὶ τῷ μᾶλλον: ubi redditur Minoris et pluris ratione differunt. Ab aliis, Parvitate et magnitudine, Intensione et remissione. Et κατὰ τὸ μᾶλλον ap. Eund., Ratione quantitatis intensioris. || Μᾶλλόν τι, non μαλλοντὶ, ut habent VV. LL., interdum legitur pro μᾶλλον, sicut οὐδέν τι μᾶλλον pro οὐδὲν μᾶλλον. Lysias, Οὐ τῶν γεγενημένων μᾶλλόν τι ἕνεκα ἢ τῶν γενησομένων. [" Dictio est Herodotea ἐπὶ μᾶλλον, Magis magisque, 1, 94. 4, 181. et 3, 104. Ed. Schw. ubi vide Var. Lectt." Schw. Mss.] || Μᾶλλον, pro Potius accipi interdum, docui paulo ante: sed hoc præterea sciendum est, interdum in hac signif. adjungi particulam δὲ, cum sc. eo utitur aliquis velut corrigens quod dixit; atque in ejusmodi ll. reddi etiam Atque adeo, Imo vero. Philo de Mundo, Εἰκὸς γὰρ, μᾶλλον δ' ἀναγκαῖον, ubi redditur, Atque adeo necessarium. Sed verti etiam potest, Vel potius. Apud Dem. autem, Καὶ οὐκ ὀλίγα κακὰ εἰργάσατο τὴν πόλιν ἡμετέραν· μᾶλλον δὲ καὶ τοὺς Ἕλληνας, Bud. vertit, Imo vero et alios. Quo accipi modo et a Synes. scribit. Similis autem præcedentibus ll. est hic Aristoph. Πλ. (633.) Ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα, Μᾶλλον δ' ὁ Πλοῦτος αὐτός. || Sed invenitur etiam Μᾶλλον μὲν οὖν pro Imo vero, pro quo in VV. LL. scriptum est conjunctim Μαλλονμενοῦν, sicut μάλλονδε: sed utrumque perperam. [" Μᾶλλον, Imo, ad Xen. Mem. 3, 13, 6. Theocr. 27, 27. Fischer. Anacr. 22. Potius, ad Xen. Eph. 204. Pro μάλα, Heyn. Hom. 4, 208. 8, 635. Subaud., Plut. Mor. 1, 600. 863. Soph. Aj. 966. Bergler. Alciphr. 444. Wagner. 2, 228. ad Xen. Mem. 3, 13, 3. ad Cornel. Nep. 351. ad Herod. 216. 460. 654. Hutten. ad Plut. 8, 65. Tyrwh. ad Aristot. 164. ad Lucian. 1, 462. Musgr. Andr. 351. Bast Lettre 149. Crinagor. 20. 39. Quint. Mæc. 2. Mulier. Prosar. 162. Wakef. S. Cr. 5, 98. 138. Ion. 871. Brunck. Aristoph. 2, 250. Jacobs. Anth. 11, 65. 69. 254. 12, 68. ad Lucian. 2, 26. 325. Heyn. Hom. 4, 51. ad Phalar. 342. 348. Phryn. Ecl. 203. ad Diod. S. 1, 412. ad Charit. 538. Abresch. Æsch. 2, 19. Jacobs. Anim. 234. Anth. 6, 117. 7, 296. 8, 111. 287. Antip. Thess. 35. Maii Obss. 1, 26. Vet. Test. 1157. Cum subst., Valck. ad Phalar. p. xvii. xviii. Seq. οὐ pro ἤ, Bibl. Crit. 1, 1. p. 22. Cum compar., Pierson. ad Herodian. 460. Act. Traj. 1, 160. Abresch. Lectt. Aristæn. 283. ubi et de μ. cum superl., Wakef. ad Mosch. 4, 56. ad Thom. M. 109. 596. ad Charit. 288. ad Herod. 171. 533. 569. 615. Bergler. ad Alciphr. 228. 269. Zeun. ad Xen. K. Π. 181. 223. 227. 314. Phryn. Ecl. 202. Diod. S. 1, 468. 2, 279. Dawes. M. Cr. 353. Jacobs. Anth. 10, 101. Musgr. Hel. 924. Brunck. Aristoph. 2, 61. Porson. Hec. p. 40. Ed. 2. Dionys. H. 2, 662. Heind. ad Plat. Charm. 75. Heyn. Hom. 8, 641. Comparativum circumscribit, ad Xen. Eph. 203. Conf. c. μάλιστα, Schneid. ad Xen. Hier. 261. M. δὲ, præcedentia corrigit, Valck. ad Phalar. p. xiii. Lennep. 70. Præcedentibus addit, ad Lucian. 1, 319. Respons. ἀμφότεροι μ. post interrog. πότεροι μ., Heind. ad Plat. Gorg. 175. Ἀεὶ μ., ἀεὶ καὶ μ., ad Diod. S. 1, 337. Strabo 6, 56. (marg. 697.) Ἔτι καὶ μ. etc. Casaub. ad Strabon. p. 3. Ἔτι μ., ἐπὶ μ., ad Herod. 249. Heyn. ad Conon. 172. ad Herod. 361. Ἐπὶ μ., Diod. S. 2, 535. et n., Boeckh. in Plat. Min. 153. Ἐπὶ μ., καὶ μ., Diod. S. 2, 540. et var. l. Ὅσῳ μ., τοσούτῳ μ., ad Charit. 215. Οὐδὲν μ., Xen. Mem. 3, 12, 1. Steph. Dial. 25. Heind. ad Plat. Gorg. 57. Οὐδέν τι μ., Phædr. 298. Lys. 45. Xen. Hier. 2, 18. Οὐδὲν μ., οὐδέν τι μ., i. q. οὐ, Steinbr. Mus. Tur. 1, 292. Greg. Cor. 24. et n. Καὶ μ., Toup. Emendd. 1, 275. Longus 129. Vill., Polyæn. 302. Heyn. Hom. 6, 640. Μᾶλλον μ., Toup. Opusc. 1, 261. Casaub. ad Strab. p. 3. Musgr. Bacch. 1063. Brunck. Soph. 3, 521. Μᾶλλον δὲ μ., Eur. Iph. T. 1406. M., ἢ οὐ —, Koen. ad Greg. Cor. 42. Duker. ad Thuc. 2, 534. Steph. Dial. 31. Οὐ μ. ἤ, Plut. Alex. 55. Schm. Παντὸς μ., Fischer. ad Plat. Euthyphr. 34. Heind. ad Phædr. 216. Lys. 40. Charm. 80. 104. Hipp. 181. Plut. 6, 254. Hutt. Seq. negat., Heind. ad Plat. Phædr. 193. Πάντων μ., ad Plut. 5, 56. Hutt. Μὴ — μᾶλλον, ἀλλὰ, Jacobs. Anth. 12, 193. Ruhnk. ad Rutil. 65. Aristot. H. A. 385. Schn. M. εἰπεῖν, Villoison. ad Long. 235. M. γε, Plato Phædro 354. M. δὲ, Lucian. 3, 366. M. περ, 2, 310. M. πως, Xen. Hier. 1, 6. M. τι, Paus. 375. Plato Charm. 76. Τί μ., 99." Schæf. Mss.] " Ἐπιμᾶλλον, Multo magis, " Vehementius. Vide Suid."

Μάλλιον Dor. pro μᾶλλον. Eust.

¶ Μάλιστα, Maxime, Potissimum, Præsertim, Od. Φ. (352.) μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί, Λ. (124.) ὅς ῥα μάλιστα Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα κ. τ. λ. Ab Eod. jungitur μάλιστα superlativo, improprie sicut cum μᾶλλον jungitur comparativo, Il. B. (220.) Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆϊ, ubi Eust. ait esse ἐπίτασιν ἐπιτάσεως. Ceterum cum dicitur μάλιστα interdum quidem relinquitur subaudiendus gen., ut in illo Hom. l., Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί, perinde est ac si diceret, μάλιστα δὲ πάντων ἐμοί: interdum vero adjicitur, ut μάλιστα πάντων ἀνθρώπων, Demostheni, Omnium hominum maxime, Supra omnes homini. Et sine πάντων, ut μάλιστα τῶν ἀνθρώπων. Itidem Aristot. Eth. 1, 10. Ἀεὶ γὰρ ἢ μάλιστα πάντων, πράξει καὶ θεωρήσει τὰ κατ' ἀρετήν. Sed invenitur μάλιστα πάντων cum ap. alios, tum ap. Aristoph. alium etiam usum habens, nimirum in responsione affirmativa positum: ut si Latine dicas, Maxime omnium, pro Maxime: itidemque ἥκιστα πάντων, Minime omnium, Minime gentium: cum alioqui μάλιστα et ἥκιστα sine adjectione i. valeant q. cum illa, et multo etiam usitatiora sint. Thuc. 1. Καὶ αὐτὸν διὰ τοῦτο ἐτιμήσατε μάλιστα δὴ ἄνδρα ξένον τῶν ὡς ὑμᾶς ἐλθόντων. Herodian. 2, (7, 15.) Φιλέορτοι δὲ φύσει Σύροι, ὧν μάλιστα οἱ τὴν Ἀντιόχειαν κατοικοῦντες. Affertur autem et μάλιστα ἐκ πάντων, e Thuc. At Lucian. dixit M. καὶ πρὸ τῶν πάντων. Nonnunquam ei præfigitur πολλῷ, diciturque πολλῷ μάλιστα ut Lat. Multo maxime, Paus. (Att. 42, 2.) Ἐμοὶ δὲ παρέσχε μὲν καὶ τοῦτο θαυμάσαι, παρέσχε δὲ πολλῷ μάλιστα Αἰγυπτίων ὁ κολοσσός. Tale est μάλιστα μακρῷ, VV. LL. Et μάλιστα ὅσον ἠδύνατο, Thuc. ut dicitur Lat. Quam poterat maxime, Quam maxime poterat. Thuc. 2. Τήν τε πόλιν ἐφύλασσε, καὶ δι' ἡσυχίας μάλιστα ὅσον ἠδύνατο εἶχεν. Dicitur vero et ὅτι μάλιστα, vel ὡς μάλιστα, ubi ὅτι et ὡς i. valent q. Quam junctum adverbio Maxime. Inveniturque in nonnullis vett. Codd. ita scriptæ hæ particulæ, ac præsertim ὅτι, ut cohæreant cum adverbio μάλιστα, et una vox efficiatur. Sed hoc addo, Xen. dixisse, ὡς ἠδύνατο μάλιστα, pro eo quod dicit Thuc. ὅσον μάλιστα ἠδύνατο. At sine adjectione tam hac, quam illa, redditur vel Maxime, vel Potissimum, vel Præcipue, vel Præsertim. Lucian. (1, 331.) Ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; ubi Bud. vertit Potissimum: ita reddens h. l., Quomodo autem scire potero potissimum qualinam sit ille facie? Idem, postquam μάλιστα dixit poni pro Præcipue, Potissimum, In primis, affert e Dem. in Tim. 292(=702.) Μάλιστα μὲν διὰ τοὺς θεοὺς, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τοὺς δικάζοντας ὑμῶν ἐσώθην. Ex Eod., Σωθείσης τῆς νεὼς διὰ τοὺς θεοὺς μάλιστά γε, εἶτα διὰ τὴν τῶν ναυτῶν ἀρετήν. Item pro Cor. Ἃ πολλῶν μὲν ἕνεκα εἰκότως ἀκούσετέ μου, μάλιστα δ' ὅτι αἰσχρόν ἐστι κ. τ. λ. Sæpe vero dicitur καὶ μάλιστα, vel μάλιστα δέ.

Μάλιστα jungitur etiam articulo, idque non uno modo. Dicitur enim non solum τὰ μάλιστα, s. ταμάλιστα conjunctim, sed etiam ἐς τὰ μάλιστα: item ἐν τοῖς μάλιστα. Accipitur autem τὰ μάλιστα, pro μάλιστα, sicut τὰ πρῶτα, pro πρῶτα: unde etiam ταμάλιστα conjunctim scriptum invenitur, sicut ταπρῶτα. Alicubi vero redditur et Maxima e parte: quam signif. habet et ap. Thuc. Sed ap. Aristot. etiam Universaliter. Item ἐς τὰ μ., pro Maxime, Summe: nec non Maxima e parte, VV. LL. Sed et nonnullis ll. adhiberi videtur ἐς τὰ μ. quibus et ἐν τοῖς μ., non minus commode adhiberi possit: ut cum dicit Dem. in Mid. Εἰσὶ μὲν εἰς τὰ μάλιστα αὐτοὶ πλούσιοι, perinde est, meo quidem judicio, ac si dixisset, Ἐν τοῖς μάλιστα πλούσιοι. Utitur autem hoc Plato Epist. 10. Ἀκούω Δίωνος ἐν τοῖς μάλιστα ἑταῖρον εἶναί σε, ubi apte reddi posse arbitror, Ut qui maxime. Sic Plut. Alcib. (24.) Τἄλλ' οὖν ὠμὸς ὢν καὶ μισέλλην ἐν τοῖς μάλιστα Περσῶν ὁ Τισσαφέρνης.

Μάλιστα, sequente εἰ δὲ μὴ, frequens ap. classicos etiam Scriptt. Apud Dem. pro Cor. in quodam Psephismate, Μάλιστα μὲν τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμόνοιαν διατηρεῖν καὶ τὰς συνθήκας· εἰ δὲ μὴ, πρὸς τὸ βουλεύσασθαι δοῦναι χρόνον τῇ πόλει. Apud Eund. in Mid. Τοῦτο δ' ἐστὶ, μάλιστα μὲν, θάνατος· εἰ δὲ μὴ, πάντα τὰ ὄντα ἀφελέσθαι. Isocr. Busir. Μάλιστα μὲν οὐ ποιήσεις· εἰ δὲ μὴ, κ. τ. λ. Itidem Plut. Demetrio 289. Καὶ διαπεμπόμενος ἠξίου μάλιστα μὲν περιϊδεῖν αὐτὸν αὐτονόμων τινὰ βαρβάρων κτησάμενον ἀρχήν· εἰ δὲ μὴ, τὸν χειμῶνα διαθρέψαι τὴν δύναμιν αὐτόθι. Extant autem et alia passim exempla hujus generis loquendi, in VV. LL. tamen prætermissa. Quomodo autem reddi Latine possit, invenisse tandem mihi videor ap. Terent.: in cujus Andria legimus, Act. 2, Sc. 1. C. Nunc te per amicitiam et per amorem obsecro, Principio ut ne ducas. P. Dabo equidem operam. C. Sed si id non potes, Aut tibi nuptiæ hæ sunt cordi. Plane enim in h. Terentii l., Principio quidem, est quod dixisset Dem. aut alius Atticus Scriptor, μάλιστα μέν: deinde, Sed si id non potes, quod ille dixisset, εἰ δὲ μή. Fateor tamen non perinde ll. omnibus hanc interpr. convenire: sed lectoris erit alias ad hujus exemplum excogitare.

Μάλιστα ET Μάλιστά γε, sicut Μάλα, vel Μάλα γε, adhibetur non raro affirmativæ responsioni, sicut et Lat. Maxime, Aristoph. (Πλ. 826.) ΚΑΡ. Δηλονότι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ. ΔΙΚ. Μάλιστα. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 5.) Ἆρα οὖν ἔφη, τεχνῖταί εἰσιν οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι; Μάλιστά γε, ἔφη. Alia autem exempla passim ille itidemque Plato atque alii, quorum dialogica scripta extant, suppeditabunt.

Μάλιστα adjungitur etiam nominibus numeralibus ap. Thuc. et Xen. atque alios; sed ap. illum frequenter. Quibus in ll. quidam interpr. Fere; alii, assentiente Bud., Circiter; sed et hæc interpr. mihi suspecta est. Thuc. 1. Κερκυραῖοι δὲ τριάκοντα ναῦς μάλιστα διαφθείραντες: 2. Ἐν τεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις: 3. Ἡμέραι δὲ μάλιστα ἦσαν τῇ Μιτυλήνῃ ἑαλωκυίᾳ ἑπτά. Eod. l., Ἀπέχουσα Θερμοπυλῶν σταδίους μάλιστα τεσσαράκοντα, ubi Schol. exp. κατὰ ἀκρίβειαν: sicut alibi ἀκριβῶς. Xen. Ἑλλ. 5, (2, 22.) M. τετρακόσιοι. Paus. Ἔβδομον μάλιστα γεγονὼς ἔτος. Sic autem Μάλιστά πῃ, ap. Plat. in Tim. που, ap. Paus. πως, ap. Polyb. [2, 41, 13.]

" Μάλιστα, ad Herod. 59. 99. 138. 165. 647. ad Lucian. 1, 303. Thuc. 2. p. 85. ad Arrian. 78. Jacobs. Anim. 129. Coray Theophr. 330. ad Diod. S., 480. Heyn. Hom. 8, 463. Paus. 414. Markl. Iph. p. 116. Conf. c. μὰ Δία, ad Lucian. 1, 303. cum μᾶλλον, Schneid. ad Xen. Hier. 261. cum μάλα, 236. Heyn. Hom. 5, 376. cum κάλλιστα, Porson. Phœn. 878. Brunck. Soph. 3, 448. ad Diod. S. 2, 357. (cf. ad Dionys. H. 2, 1050.) Schneid. ad Xen. Hier. 257. (Œc. 7, 18.?) Kiessl. ad Jambl. Pr. 260. Pro μᾶλλον, Musgr. Iph. A. 1594. Apoll. Rh. 3, 91. Schneid. ad Xen. Pol. 354. Pro λίαν, πάνυ, Musgr. Iph. T. 1213. In numeris, Weisk. ad Xen. 4. p. 472. ad Dionys. H. 2, 1047. 1048. Herod. 525. 554. ad Lucian. 1, 303. Cum numeris Circiter significare, apparet e loco insigni Pausaniæ p. 346. Cum superl., Pierson. ad Herodian. 460. Abresch. Lectt. Aristæn. 283. ubi et de μ. cum compar., ad Phalar. 258. Phryn. Ecl. 202. Thom. M. 596. Markl. Suppl. p. 246. Τὰ μ., Dionys. H. 4, 2354. Ταμάλιστα, ad Herod. 283. 328. 385. 402. 467. Duker. Præf. Thuc. p. 9. Ἐς ταμάλιστα, 1. 8. 9. M. κου, Herod. 208. Που μ., Toup. Opusc. 2, 292. Dionys. H. 2, 882. M. που, Diod. S. 2, 394. ad Dionys. H. 2, 668. M. πως, Diod. S. 1, 43. 2, 394. 516. Cum numeris, 1, 30. Ἐν τοῖς μ., ad Lucian. 1, 401. xxxii. Thom. M. 365. Dionys. H. 1, 69. 153. M. πάντων, ad Diod. S. 1, 25. 2, 300. Πάντων μ., Plato Lys. p. 10. Schneid. ad Xen. Hier. 240. Πάντων γέ που μ., Plato Phædro 303. Heind. Παντὸς μ., ad Dionys. H. 1, 63. 515. 2, 955. 1005. 3, 1471. 1513. Παντὸς ἄλλου μ., 1, 399. Διὰ παντὸς μ., 4, 520. Ὁμοίως τῷ μ., Reiz. Acc. 18. ad Herod. 467. Καὶ μ. οὐδὲ, Dionys. H. 2, 1182. M. μὲν, Boeckh. in Plat. Min. 87. M. γε, Markl. Iph. p. 52. Musgr. 364. Elog. de Thuc. 13. Πῃ μ., Plato Phædro 250. Ὡς μ. κῃ, Herod. 166. 177. 525. 633. (7, 109.) Καὶ μ., Fac. ad Paus. 2, 60. Τί μ.; Plato Lys. p. 14. Περὶ ἑξήκοντα μ., Dionys. H. 3, 1336. Εἰ ὅτι μάλιστα, Plato Charm. 76. 91. 93. 97. 99. 108. 109. 113. Μέσαι νύκτες μ., Dionys. H. 3, 1921. Interpres, Ferme media nox." Schæf. Mss.]

ΜΑΛΑΣΣΩ, SIVE Μαλάττω, ξω, Mollio, Diosc. 1, 64. de oleo narcissino, Ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ ἐν ὑστέρᾳ, μαλάσσον τὰς περὶ αὐτὴν σκληρίας, Plin. 21, 19. de narcisso, Ex hoc flore fit narcissinum oleum, ad emolliendas duritias, Plut. Alcibiade, Ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος αὖθις ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται: sicut ap. Horat. Ferrum mollit ignis. Athen. 2. Συμμέτροις λουτροῖς χρῆσθαι, ὡς διαναί τε τὸ σῶμα καὶ μαλαχθῆναι, Molliri. Metaph. quoque accipitur, Plut. (6, 594.) Ὁ Διόνυσος, ὥσπερ ἐν πυρὶ, τῷ οἴνῳ μαλάσσων τὰ ἤθη καὶ ἀνυγραίνων, Molliens et mulcens, leniens, Aristoph. B. (973.) τί κακόν ποτ' ἔσθ', ὅτῳ μαλάττομαι; Quid mali est, quo mollior et iram tempero? ut Liv. quoque dicit Iras mollire, Virg. Animos mollit et temperat iras. Sic [Soph. Aj. 594.] πρὸς θεῶν μαλάσσου, Mollesce et tempera iras. Ea signif. μαλάξαι Hesychio est πραῧναι. Sic etiam verbum Mollire metaph. signif. habet: Cic. Molliunt animos nostros, Ovid. Scilicet ingenium placida mollitur ab arte; et, Emollit mores, nec sinit esse feros. Horat. Mollire pectora. [" Achill. Tat. 35. Abresch. Lectt. Aristæn. 105. Jacobs. Spec. p. 39. Valck. ad Hipp. p. 196. ad Lucian. 1, 285. Phryn. Ecl. 206. Musgr. El. 685. Wakef. Alc. 388. Phil. 1334. Dionys. H. 5, 68. Demulceo, Molliter attrecto, Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 298. Add. in Theocr. 405." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 389.]

Μάλαγμα, τὸ, Id quo aliquid mollitur, Quod ad molliendum adhibetur: Latinis quoque non ignotum vocabulum: μάλαγμα, inquit Gorr., proprie vocant Medici, Quod partes præter naturam induratas emollit. Temperamento id omne mediocriter calido præditum sit oportet, nec tamen manifeste aut siccet aut humectet; sic enim partium induratarum, quibus admotum fuerit, veluti fusionem quandam molietur. Is enim est malagmatis usus, ut quod in duris partibus concrevit, fundatur. Quod cum effectum fuerit, tum digerentibus medicamentis locus est, ut quod calore fusum fuerit, resolvatur. Verum nescio, inquit Gal., qua ratione inducti Asclepiades et Andromachus omnia pharmaca, quæ foris imponuntur, sive emolliant, s. astringant, condensent, indurent, Malagmata appellarunt. Quos postea secuti alii Medici, tres maxime eorum differentias, ut ex Anthyllo refert Orib., statuerunt: alia e quibusdam siccis radicibus, herbis, seminibus: alia e metallicis, aut iis quæ metallicis proportione respondent: alia e succis, sevo, lacrymis, et iis quidem omnibus diversa facultate præditis. Sic fit ut μαλάγματα, ἔμπλαστρα et τροχίσκοι confundantur: inter quæ tamen Cels. 5. distinguit, scribens, Malagmata maxime e floribus eorumque etiam surculis parari; sed Emplastra et Trochiscos magis e quibusdam metallicis fieri: deinde vero malagmata contusa abunde mol-

lescere, laboriose vero conteri ea, e quibus emplastra et trochisci componuntur, ne lædant vulnera, cum imposita sint. Est vero et malagmatum in eis admovendis differentia: aut enim mediis corporis regionibus; quæ proprie ἐπιθέματα, inquit Paulus, appellant; ut ventriculo, jecinori, lieni imponuntur; aut extremis partibus, ut capiti et articulis. Diosc., Μίσγεται τοῖς μ. τοῖς ἁρμόζουσι πρὸς τὰς σκληρίας καὶ δέσεις τῶν νεύρων. [" Toup. ad Longin. 341. (32, 5.) ad Diod. S. 2, 194. Heyn. Hom. 8, 119." Schæf. Mss. * Μαλαγματώδης, Galen. 2, 105. Alex. Trall. 11. p. 632=191. * " Μαλαγματίζω, Malagmata appono, s. Vulnus curo, sano malagmatis, omninoque cataplasmo, Symm. Hos. 6, 1. μαλαγματίσει sec. Cod. Barber. e diversa Ed. Symmachi." Schleusner. Lex. V. T. * " Μαλαγμὸς, Brunck. Soph. 3, 524." Schæf. Mss.] Μάλαξις, ἡ, Mollitio, Emollitio; Mollitudo, VV. LL. [Plut. 6, 495. * Μάλαξ, Effeminatus, Etym. M." Wakef. Mss.] Μαλακτὸς, Qui molliri s. emolliri potest. AT Μαλακτικὸς, Qui molliendi s. emolliendi vim habet, ut φάρμακα, Medicamenta emollientia, ἃ τὰς σκληρότητας μαλάττει, Quæ concretas duritias emolliunt. Gal. Simpl. Fac. 5. Ἰδίως ὀνομάζουσι μ. τὰ τῶν γεγονότων ἀπὸ φλέγματος ἐξηρασμένου καὶ παχέος χυλοῦ ὄγκων σκιῤῥωδῶν ἰατικά. [" De vino, Casaub. ad Athen. 68. 102." Schæf. Mss. Plut. 8, 616. * " Ἀμάλακτος, Const. Manass. Chron. p. 73." Boiss. Mss. * Δυσμάλακτος, Jo. Diac. in Hesiod. Ἀ. 122. * " Eust. Il. 1001, 35." Schæf. Mss.] Εὐμάλακτος, Qui facile mollitur, emollitur, Facile mollescens, [" Schol. Od. B. 426. Liquidus, de litera, Etym. M. 700, 24." Wakef. Mss.] Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, Qui mollit s. emollit, Plut. Per. (12.) Τέκτονες, πλάσται, χαλκοτύποι, λιθουργοὶ, βαφεῖς, χρυσοῦ μαλακτῆρες, qui sc. igni aurum molliunt, ut Horat. de ferro loquitur.

Ἀναμαλάττω, Remollio, Deintegro mollio aut subigo. Et ἀναμαλάττομαι, Remollesco. Suidæ ἀναμαλάττεσθαι est ἀναφυρᾶν, ut et ἀναμάττεσθαι. [Hesychio ἀναφλᾶν. * Προσαναμαλάσσω, Hippocr. 838. * Συναναμαλάσσω, Diosc. Parab. 2, 20. Ἀπομαλάττω, unde * " Συναπομαλάττομαι, Una mollesco, Aristæn. 1, 1. (p. 46.)" Boiss. Mss.] Διαμαλάττω, Emollio, Penitus mollio. [" Ad Mœr. 113. ad Timæi Lex. 73." Schæf. Mss. * Διαμάλαξις, Galen. de Simpl. Potest. 5. T. 2. p. 56, 19. Bas.=31, 20. Ald.] Ἐκμαλάττω, Emollio, ¶ simpl. Mollio, [" Stob. 81, 13." Wakef. Mss.] " Ἐμμαλάξαι, Hesychio est τῇ χειρὶ ἐπιλαβέ- " σθαι." Καταμαλάττω, Mollio, metaph. Demulceo. [Schol. Apoll. Rh. 3, 1101. * Προκαταμαλάσσω, Diosc. Parab. 1, 138.] Προμαλάττω, Præmollio, Ante mollio s. emollio. [Plut. Cæsare 6. " Philo J. 2, 579. Alex. Aphr. in nott. Clem. Alex. 840." Wakef. Mss. * Προμαλακτὴρ, ὁ, unde] Προμαλακτήριον, τὸ, dicitur Prima pars balnei, s. Prima domus aut cella, in quam ingressi, in aëre versabantur calido: inde ad lavacra proficiscebantur. Ita dicta quod in ea corpora præmolliri solerent. Gal. 9. Simpl. de chalcantho, Τοὺς πρώτους οἴκους τῶν βαλανείων, οὓς εἰώθασι προμαλακτήρια καλεῖν. [* " Προμάλακτον, idem, Schol. Nicandri Ἀ. 111." Wakef. Mss. * Προσμαλάσσω, Emollio, affertur e Suiceri Thes.] Συμμαλάττω, Una mollio, subigo. [Diosc.] Ὑπομαλάττω, Subtus mollio, Aliquatenus mollio. [" Planud. Ovid. Met. 14, 121." Boiss. Mss. " Ad Charit. 382. Boiss. Philostr. 315." Schæf. Mss.]

Μαλάχη, ἡ, Malva, Malache, Plin. 20, 21. E contrario in magnis laudibus malva est utraque, et sativa et sylvestris. Duo genera earum amplitudine folii discernuntur. Majorem Græci Malopen vocant in sativis: alteram ab emolliendo ventre dictam putant Malachen. Hesiod. Ἔργ. (1, 41.) Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ, Aristoph. Πλ. (544.) μαλάχης πτόρθους σιτεῖσθαι ἀντὶ ἄρτων. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 62. T. H. ad Plutum p. 160. ad Lucian. 2, 124. Boeckh. in Plat. Min. 159. ad Mœr. 263. Bolt. Sylva Cr. 70. Plut. Mor. 1, 621. Casaub. ad Athen. 120." Schæf. Mss.] Pro μαλάχη legitur ETIAM Μολόχη: quod et Athen. testatur (58.) dicens se reperire scriptum ap. Antiphanem, τρώγοντες μολόχης ῥίζαν: et Epich. πραΰτερος ἔγωγε μολόχης. Quo vocabulo utitur et Colum., qui ita scribit, Et moloche, prono sequitur quæ vertice solem. [" Casaub. ad Athen. 120. Mœr. 263. et n., Koen. ad Greg. Cor. 215. Porson. Hec. p. 81. Ed. 2. Fischer. l. c. T. H. l. c." Schæf. Mss. Μολόχη, Gl. Malva: * Μολόχια· Malvæ.] " Inde " Μολοχίτης λίθος, Lapis malvæ virorem imitans. " Plin. 37, 8. Non translucet molochites spissius " virens, a colore malvæ nomine accepto, reddendis " laudata signis." [* " Μάλβαξ, i. q. μαλάχη, ficta vox, Lucian. 2, 234." Elberling. Mss.]

¶ Μαλακὸς, Malacus, Mollis, cui opp. σκληρὸς, Durus: ambo circa tactum proprie. Od. X. (196.) Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος. Sic Υ. (58.) ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσι. Et ap. Athen. 12. (p. 512.) μαλακαὶ στρωμναὶ, quas Ἡρακλέους κοίτας vocari scribit. Apud Eund. 1. Στρώμασιν ἐν μαλακοῖς. Rursum 12. Παρθενικὰ τρυφερὰ χλανίδια μαλακά. Item μ. χιτὼν ap. Hom.: Ovid. Mollia velamina, Plaut. Malacum pallium. Et ap. Plut. (6, 230.) Ποιήσω σπογγιᾶς μαλακώτερον τὸ πρόσωπον. Item e Gal. Μαλακαῖς χερσὶν ἀνατρίβειν, Mollibus manibus fricare. Item, ἐν μαλακῷ sanum, ap. Quintil. quod Cæl. Rhod. 3, 15. nihil aliud significare scribit quam in carnis mollitie et raritate summam intelligi mentis perspicaciam: quoniam ita affectis facile quicquid est redundantis copiæ digeritur: fatuos vero ac rudes, παχυδέρμους, quasi Crassipelles, a Græcis vocari. Item τὸ μ. τοῦ ἀμυγδάλου, pro Nucleo amygdali ap. Aristot. H. A. 9. nam cetera in eo dura sunt. || Mollis, i. e. Placidus, Lenis, Mitis, Il. Ω. (678.) Εὗδον παννύχιοι μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ, Od. Σ. (201.) ὡς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις. Lucr. quoque dicit Somno molli dedita membra, Virg. Molles carpere somnos. Rursum Lucr. Mollis quies. Sic λόγοι quoque et ἔπη dicuntur μαλακὰ, ut Ovid. Verba mollia. Et Horat. Lenire mollibus verbis. Od. A. (56.) Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι Θέλγει, Il. Ζ. (337.) Νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσι Ὥρμησ' ἐς πόλεμον, Od. Π. (286.) μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι Παρφάσθαι: sicut Hesiod. Θ. (90.) μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσι: Il. A. (582.) ἐπέεσσι καθαπτόμενος μαλακοῖσι. Ead. signif. homo quoque aliquis dicitur μαλακός: sicut Animus mollis ap. Cic. in bonam partem, Virg. Cor molle. Plut. Pericle, Εἰς πάντα μαλακωτέροις χρήσονται τοῖς Ἀθηναίοις, Minus asperis. Thuc. 3, (45.) Καὶ εἰκὸς τοπάλαι τῶν μεγίστων ἀδικημάτων μαλακωτέρας κεῖσθαι ζημίας, Mitiores, Leniores. Apud Hom. autem μαλακὸς de Hectore ab Achille subacto est potius, Cujus impetus et animi fervor emollitus aliquantum est. Vide Μαλακότης. || Alioquin homo μαλακὸς in malam partem capitur pro Effeminatus: sicut Molles viri ap. Liv. Et ap. Plaut. Mollibus ac feminei corporis animive. Quintil. Mollis et parum vir. Cic. Effeminatum aut molle. Et Malacus mœchus ap. Plaut. sicut Macrob. quoque Malacum pro Molli ea signif. dicit, qua veteres Maltham dixisse testatur Nonius. Est certe μαλακὸς alicubi qui alio nomine κίναιδος, i. e. Cinædus: ut fortasse potest exponi ap. Paul. 1 ad Cor. 6, (9.) Generalius autem pro Molli, Aristot. Eth. 7, 7. Μαλακὸς καὶ τρυφῶν. Idem Rhet. 1. Ὁ δ' ἀκόλαστος, περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς· ὁ δὲ μ., περὶ τὰ ῥάθυμα: sicut ap. Horat. Mollis inertia. Isocr. ad Phil. de barbaris, Ὑπειλήφειμεν μαλακοὺς καὶ πολέμου ἀπείρους καὶ διεφθαρμένους ὑπὸ τῆς τρυφῆς. Sic a Xen. (Ἑλλ. 6, 1, 4.) opp. μαλακοὶ et φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντες πρὸς τοὺς πολέμους: item μαλακοὶ et θρασεῖς. Sic accipitur etiam ap. Isocr. Ep. ad Phil. Ἦν μέν τι τῶν εἰρημένων εἴη μαλακώτερον καὶ καταδεέστερον: sicut in Panath. Ἤν τισιν ὁ μέλλων λόγος λεχθήσεσθαι μαλακώτερος ὢν φαίνηται τῶν πρότερον διδομένων. Plut. Coriol. Ἄλλο δ' οὐδὲν ἔδωκεν οὐδ' ἔπραξεν, οὐδ' εἶπε μαλακώτερον. || Mollis et remissus, languidus, Qui languide et animo remisso rem aliquam agit, Thuc. 2, (18.) Δοκῶν ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι, Mollior ac remissior: sicut ap. Eund. (8, 29.) p. 272. Μαλακὸς ἦν περὶ τοῦ μισθοῦ, Schol. exp. οὐκ ἐντόνως οὐδὲ σφοδρῶς ἀπῄτει, Mollior ac remissior erat

in poscenda mercede. Qua signif. ex Herod. (3,51.) affertur Μαλακὸν ἐνδιδόναι pro Remittere: cui simile est hoc Aristoph. Πλ. (487.) ᾧ νικήσετε τηνδὶ Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες, μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. || Aër quoque, et balnea, itemque loca aliqua dicuntur μαλακὰ, Athen. 2. Ὅπου μαλακώτερος ὁ ἀὴρ, Plut. Symp. 8. Λουτροῖς ἀνειμένοις ἐχρῶντο καὶ μαλακοῖς. Item μ. οἶνος ap. Aristot. Probl. Dixit autem et Horat. Molle merum, Virg. G. 1. Tunc agni pingues et tunc mollissima vina, i. e. carentia asperitate et defæcata, ut Serv. exp.; seu, ut alii, ad potum matura, quæque gratum et mitem saporem ætate collegerunt. [" Apud Athen. 54. et μ. πῦρ, Lenis ignis." Schw. Mss.] Plut. de Vitiosa Verec. Χωρίον ὕπτιον καὶ μ. Idem in Fab. Ὑπὲρ λόφου τινὸς μ. κατεσκόπει τοὺς πολεμίους. Sic Virg. qua se subducere colles Incipiunt, mollique jugum demittere clivo. [" Wakef. Trach. 602. 1003. Jacobs. Anth. 6, 364. 8, 208. 237. 9, 233. Brunck. Aristoph. 2, 21. Villoison. ad Long. 272. ad Lucian. 2, 91. ad Dionys. H. 3, 1316. Bergler. ad Alciphr. 117. Valck. ad Xen. Mem. 243. De vestibus, Toup. Opusc. 1, 357. ad Lucian. 2, 266. De vino, Casaub. ad Athen. 68. De musica, Toup. Opusc. 1, 574. De igne, ad Diod. S. 1, 193. De unguento, Valck. Callim. 233. De somno, Heyn. Hom. 6, 5. De mari, Lobeck. Aj. p. 320. Obscœno sensu, Toup. Opusc. 1, 540. Conf. c. μακρὸς, ad Dionys. H. 5, 159. M. πρός τι, Xen. Mem. 1, 2, 2. εἰς ὀργὴν, ad Diod. S. 2, 546. ad Dionys. H. 3, 1316. cf. 1462. Οὐδὲν μ. ἐνδοῦναι, ad Timæi Lex. 101. ad Herod. 250. Μαλακώτερος ὕπνου, Jacobs. Anth. 8, 312. Bergler. ad Alciphr. 117. Μαλακώτερον γράφειν, Toup. ad Longin. 347." Schæf. Mss.] Ατ Μάλακος, Scriptoris cujusdam nomen ap. Athen. [267.]

[* Μαλακόγναθος, J. Poll. 1, 49. ἵππος. * Μαλακοειδὴς, Draco 141. Herodian. Villoisoni Anecd. Gr. 2, 86. Contr. * Μαλακώδης, Fragilis, Steph. B. v. Μονόγισσα. " Chrys. in Matth. Hom. 49. T. 2. p. 317, 43." Seager. Mss. " Ad Timæi Lex. 65." Schæf. Mss. * " Μαλακοποιὸς, Moschop. Ecl. v. Μαλακόν." Boiss. Mss. Schol. Theocr. 5, 51. "Eust. 117, 38." Seager. Mss. * Μαλακοποιέω, Phav. Lex. 488. * Μαλακαίπους, forma poëtica pro μαλακόπους, cui similis μεσαίγεως, μεσαιπόλιος, Theocr. 15, 103. μαλακαίποδες Ὧραι, al. divisim μαλακαὶ πόδας. * " Μαλακοπτυχὴς, Molliter s. leniter convolutus; μαλακοπτυχέων ἄρτων, nescio quorum, meminit Philoxenus ap. Athen. 147." Schw. Mss.] " Μαλακόσαρκος, Qui molli " carne est: i. q. ἁπαλόσαρκος, Tenera præditus " carne. Galen. de Alim. l. 3. Πᾶν γὰρ τὸ τῶν ἁπα" λοσάρκων γένος ψαθυροτάτην τε καὶ μαλακωτάτην " ἔχει τὴν σάρκα, καὶ εὐκατεργαστότερον τῶν ἄλλων " ἰχθύων." [Athen. 309. 321. " Hierophil. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 253." Boiss. Mss.] " Μαλακό" φλοιος, Cortice molli vestitus." [Theophr. C. Pl. 1, 6, 4. * Μαλακόφρων, Orph. H. in Parc. 15. in Eum. 17. * Μαλακόφωνος, Dionys. H. 2, 305. * Μαλακόχειρ, Pind. N. 3, 95. * " Μαλακόψυχος, Qui animo molli et remisso est, Ignavus, Meticulosus, Chrys. in Matth. Hom. 90. T. 2. p. 552, 36." Seager. Mss. " Coust. Manass. Chron. p. 102. 116. 120." Boiss. Mss. * Μαλακοψυχέω, Joseph. de Maccab. c. 6. * Μαλακευνέω, Molliter decumbo, Hippocr. Insomn. 4. 6. p. 379, 27. * Μαλακεύνητος, Corai. ad Strab. 5, 140. * " Μαλακευνία, Phrynichus Bekkeri p. 4." Boiss. Mss. Μαλακόφθαλμος, Athen. 454. * Φιλομάλακος, Ptolem. Tetrabibl. 162. D.]

Μαλακῶς, Molliter, Xen. (K. Π. 8, 8, 9.) M. καθῆσθαι ἐπιμέλονται: (8, 8, 8.) Τὰς εὐνὰς οὐ μόνον ἀρκεῖ μ. ὑποστρώννυσθαι, ut ap. Plin. Cubilia nidosque mollissime substruunt. Item, Placide, Leniter. Item Molliter et remisse. Plut. de Def. Or. Τῆς ὕλης ἅπτεται μ., καὶ καταναλίσκει βράδιον, Lignum molliter libat et lentius consumit. Synes. Ep. 67. Ἂν μὴ μαλακώτερόν τις ἅπτηται τῆς ζητήσεως, Mollius et ignavius tangat illam quæstionem, Thuc. 8, (50.) p. 279. Περὶ τῆς μισθοφορᾶς οὐκ ἐντελοῦς οὔσης μαλακωτέρως ἀνθήπτετο, i. e. μαλακὸς ἦν περὶ τοῦ μισθοῦ, ut paulo ante idem Thuc. loquitur. Sic accipi potest ap. Eund. 6, (78.) p. 223. M. ξυμμαχεῖν, Molliter et ignave.

A Item Molliter, in malam partem, pro Effeminate. In Axiocho (365.) M. καὶ δυσαποσπάστως ἔχειν νηπίου δίκην, Molli esse animo et ægre ferre se avelli a vita ut infans a matris sinu. Qua in signif. Latini Mollitiem animi sæpe dicunt, ibidemque Græci μαλακίαν, ut mox videbis. Item μαλακῶς ἔχειν, Languere, i. e. Ægrum esse, ut et μαλακίζεσθαι. Lucian. (1, 227.) Ἀλλὰ μ. ἔχει αὐτὸς, Male valet, affectus est a valetudine, Bud. Idem Lucian. Νῦν οὖν μ. ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. Sic Philostr. 21. Μαλακώτερον διετέθης ὑπὸ τοῦ σανδαλίου· θλίβει σε, ὡς πέπεισμαι. Hinc Gallice Etre malade, pro Ægrotare. [" Valck. ad Xen. Mem. 244. Alciphr. 318. ad Plut. Mor. 1, 967. ad Herod. 759. Coray Theophr. 173." Schæf. Mss. Theocr. 7, 69.]

Μαλακότης, ἡ, Mollities, Mollitudo, Plut. Τὴν μ. τῆς γῆς: (7, 778.) cum citasset illum l. Homeri Il. X. (373.) de Hectore ab Achille subacto, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτωρ ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν, subjungit, Αὕτη δὲ ἡ μ. οὐκ ἀργίαν οὐδὲ ἔκλυσιν, ἀλλ'
B ὥσπερ ἡ κατειργασμένη γῆ λειότητα καὶ βάθος ἐνεργὸν ἐπὶ τὰς πράξεις ἔσχηκεν ἀντὶ τῆς φορᾶς ἐκείνης καὶ τῆς ὀξύτητος. [" Plur., Diod. S. 2, 609." Wakef. Mss.]

Μαλακία, ἡ, Mollities, plerumque de Mollitie animi ignava et effeminata: Sallust. Inertia et mollitia animi alius alium expectantes. Cic. Officia deserunt mollitia animi. Idem, Quarum mores lapsi ad mollitiem pariter sunt immutati cum cantibus. Horat. Vincere quamlibet mulierculam mollitia. Thuc. 1, (122.) Οὐκ ἴσμεν ὅπως τάδε τριῶν τῶν μεγίστων ξυμφορῶν οὐκ ἀπήλλακται, ἀξυνεσίας, ἢ μαλακίας ἢ ἀμελείας, Plut. de Deo Socr. Τὰς τῶν πολεμίων μαλακίας, Aristot. Eth. 3, 7. Μαλακία γὰρ τὸ φεύγειν τὰ ἐπίπονα: 7, 7. Ἡ τρυφὴ μ. τις ἐστί. Eod. l. cap. 1. scribit dicendum sibi esse περὶ μ. καὶ τρυφῆς. Xen. K. Π. 8, (8, 8.) Τῶν Μήδων μαλακίαν διασώζονται, de Persis, quos ibid. dicit usos fuisse τῇ Μήδων στολῇ καὶ ἁβρότητι, et vocat θρυπτικούς. Et τὴν θρύψιν αὐτῶν σαφηνίσειν se dicens, inter alia dicit eos τὰς εὐνὰς μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι, et μαλακῶς καθῆσθαι: accipiens ibi
C synonymως μαλακίαν, θρύψιν, ἁβρότητα. Idem Σ. (8, 8.) Οὐχ ἁβρότητι χλιδαινομένου, οὐδὲ μαλακίᾳ θρυπτομένου, ἀλλὰ πᾶσιν ἐπιδεικνυμένου ῥώμην τε καὶ καρτερίαν: sic et in l. paulo ante c., ab eo opponuntur sibi invicem μ. et καρτερία, et ap. Suid. μ. et φυγοπονία: quemadmodum a Plut. in Fab. copulantur μ. et ἀνανδρία. Isocr. ad Phil. Διὰ μ. ἢ ῥαθυμίαν ἐγκαταλιπεῖν, Inertia et mollitia animi, ut paulo ante e Sallust. || Utitur hoc vocabulo etiam Cæsar, Malaciam maris appellans, cum fluctus omnino quiescunt et quasi languent, nec ulla aura commoventur: Tanta subito malacia ac tranquillitas extitit, ut sese loco movere non possent. Sic Undæ molles, Lucr. || Stomachi malacia ap. Plin. Debilitas et languor: 28, 7. de lacte muliebri, Et in malacia stomachi, in febribus, rosionibus, efficacissimum experiuntur. Idem Plin. defectiones mulierum a conceptu, Malacias in prægnantibus vocare solet, cum defectæ et languentes modo hoc, modo illud appetunt: quod et κίττα s. κίσσα, διὰ τὸ τοῦ ζώου ποικίλον: 23, 6. Malicorium
D expetitur gravidarum malaciæ. Ibid., Horum semen edendum præcipiunt in malacia prægnantibus. Hesychio quoque μαλακία est βλακία et νόσος. [" Ad Herod. 759. Coray Theophr. 173." Schæf. Mss. Isæus 221.] Μαλακίας, ὁ, Malacus, Mollis, de homine molli et effeminato, ut et μαλακός. Ετ Μαλακίων forma dimin. Molliculus, Mollicellus, Aristoph. Ἐκκλ. (1058.) Ἕπου μαλακίων δεῦρ' ἀνύσας, καὶ μὴ λάλει: Catull. Cinæde Thalli mollior cuniculi capillo, vel Anseris medullula, vel inula mollicella. Μαλακιάω, Mollis sum, Mollitie laboro, Flaccesco, VV. LL. Plerumque capitur pro Langueo, Æger sum, Ægroto, Lucian. (2, 323.) Μαλακιῶ τὸ σῶμα, Xen. K. (5, 2.) Αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι, Infirmitate narium laborantes et mollitudine, Bud.: Plut. (8, 216.) Καὶ τῶν βοῶν, ἂν εἰς τὰς χηλὰς μαλακιῶσι, προσαλείφειν τὰ ἄκρα τῶν κεράτων, ubi nota eum dicere εἰς τὰς χηλὰς μαλακιῶσι pro χηλὰς μαλακιῶσι. || Harpocrationi μαλακιᾶν est τὸ τῆς δίκης ὅρον φρίττειν, Litis decisionem et ἀποκοπὴν hor-

rescere. [" Valck. Anim. ad Ammon. 39." Schæf. Mss. Μαλακιεῖ τὰ μέλη, perperam legitur ap. Ælian. H. A. 5, 12. Themist. p. 50. Τρέμοντα καὶ μαλακιῶντα, Buttmann. A. Gr. 1, 504. Lobeck. Phryn. 82.]

Μαλακιεῖς, Frigoris causa dolentes et contracti, VV. LL. [Cf. Μάλκη.]

Μαλάκιον, τὸ, Muliebre quoddam ornamentum, Hes. [Apud Phot. est Μαλάχιον, κόσμος χρυσοῦς γυναικεῖος· οὕτως Ἀριστοφάνης. Novo tamen sensu legitur Μαλάκια ap. Pallad. Laus. p. 93. de Monachis loquentem, Ἄλλος πλέκων σπυρίδας τὰς μεγάλας, ἄλλος τὰ λεγόμενα μαλάκια, τὰ * σπυριδάλια τὰ μικρά: cf. Hes. in Κράνια χηλευτά· πλεκτὰ ἐκ σχοίνου ἢ ἄλλης τινὸς ὕλης μαλάκια.] AT Μαλάκια, Mollia, [quæ recentioribus Mollusca :] Piscium genus, [" nempe Aquatilium animalium ossibus carentium, ut polypus et similia. Athen. 316. et 318. ubi tamen eodem refertur etiam Sepia, licet osse instructus." Schw. Mss.] Gal. de Alim. Facult. 3. Μαλάκια καλεῖται τὰ μήτε λεπίδας ἔχοντα, μήτε τραχὺ καὶ ὀστρακῶδες τὸ δέρμα, μαλακὸν δ' οὕτως ὡς ἀνθρώποις· ἔστι δὲ ταῦτα πολύποδες καὶ σηπία καὶ τευθίδες. Idem in Lex. Hippocr. μαλάκια vocari scribit ὅσα τῶν ἐνύδρων ἄκανθαν οὐκ ἔχει, καθάπερ πολύπους καὶ τευθὶς καὶ σηπία καὶ ἀκαλήφη· ταῦτα δὲ καὶ ἄναιμα καὶ ἄσπλαγχνά ἐστι. Aristot. H. A. 1, 6. Ἄλλο δὲ τὸ τῶν μ., οἷον τευθίδες καὶ τεῦθοι καὶ σηπίαι. Et 3. esse dicit πολύποδας, ὀσμύλην, ἐλεδώνην, σηπίαν, τευθίδα, ut tradit Athen. 7. ubi ipse μαλάκια vocari scribit τὰ τευθώδη. Idem Aristot. alibi, Ἔστι δὲ γένη πλείω· ἓν μὲν τῶν καλουμένων μ., ἓν δὲ τὸ τῶν μαλακοστράκων· ἔτι δὲ τὰ ὀστρακόδερμα. Unde Plin. 9, 28. Piscium quidam sanguine carent: sunt autem tria genera: in primis quæ Mollia appellantur, deinde contecta crustis tenuibus, postrema testis conclusa duris. Mollia sunt, loligo, sepia, polypus et cetera ejus generis. [Plut. 9, 626.] In hac signif. scribitur ETIAM Μαλάχια, ut ap. Suid. Μαλάχια, ὅσα τῶν ἐνύδρων ὀστέα οὐκ ἔχει, οἷον σηπία, πολύπους: quæ et ἄναιμα et ἄσπλαγχνα esse scribit. Sic et Hesychio μαλάχιος est ἰχθὺς ποιός. Pro Μαλάχια autem scribi ET Μαλάχεια, per diphthongum, testatur idem Suid. [* Μαλάκεια, Pisces, Opp. 'A. 1, 638.]

Μαλακύνω, Mollio, Mollem reddo. Et Μαλακύνομαι, Mollior, Emollior, Molliorem me præbeo, Mollesco, Languidior et remissior sum, Xen. K. Π. 3, (2, 2.) p. 42. ad equites, Ὄπισθεν ἕπεσθε, διακελευόμενοι, καὶ ὠθοῦντες ἄνω ἡμᾶς· ἢν δέ τις μαλακύνηται, μὴ ἐπιτρέπετε: ubi scribitur etiam μαλακίζηται. [Hippocr. 365.] Μαλάκυνσις, Emollitio, qua aliquid mollius redditur. Προμαλακύνω, Præmollio, Prius mollio, Alex. Aphr. Καὶ οἱ φωνασκοὶ δὲ παιωνίζοντες προμαλακύνουσι τὰ ἀναπνευστικά, Phonasci pæanem citantes, arterias præmolliunt.

Μαλακίζω, Mollio, Malacisso, Plaut. Malacissandus es: de quodam, quem nimium ferum esse dicit. Plerumque pro Mollem et effeminatum reddo, Greg. in Enc. Maccab. Ἣν οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδὲ ἐμαλάκισεν, οὐδὲ ἀτολμοτέραν ἐποίησεν, Quam nihil flexit, neque molliorem et ignaviorem reddidit, nec minus audacem, Nihil emolliit. Et μαλακίζομαι, Mollior et languidior fio, Cic. Hoc nuntio languescet et mollietur, Mollior et ignavior reddor, Lucian. (1, 763.) Μὴ ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα, Thuc. 6, (29.) p. 207. Ὅ, τε δῆμος μὴ μαλακίζηται θεραπεύων, Languidior fieret, Remitteret de acrimonia et vehementia adversus illum, 2, (43.) Ἀλγεινοτέρα γὰρ ἀνδρί γε φρόνημα ἔχοντι ἡ ἐν τῷ μετὰ τοῦ μαλακισθῆναι κακώσις. Et 3. Μὴ μαλακισθέντες πρὸς τὸ παρὸν αὐτίκα, In re præsenti et e tempore ad vocem oratoris, severitatem remittentes, Bud.: seu, ut Schol. exp., ἐνδόντες εἰς τὴν ἡδονὴν τὴν ἀπὸ τῶν λόγων, Dem. (120.) Μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεθα καὶ πρὸς τοὺς πλησίον βλέπομεν. Synes. Ep. 5. Ὅστις ἂν μαλακίσηται καὶ προδῷ. Et ap. Philon. V. M. 3. Οὐ χάριν οὐ μαλακιστέον, Lente et molliter agendum. Item ap. Xen. (Ἀπολ. 33.) Πρὸς τὸν θάνατον ἀμαλακίσατο, Mollior et ignavior fuit ad mortem oppetendam. Aliquando potius pro Mollesco et effeminor, Thuc. 2, (42.) Οὔτε πλούτῳ

A τις τὴν ἔτι ἀπόλαυσιν προτιμήσας, ἐμαλακίσθην, Emollitus est et effeminatus. Greg. Naz. Μὴ ἐσθῆτι μαλακισθῶμεν ἁπαλῇ καὶ περιῤῥεούσῃ. In VV. LL. μαλακίζομαι, Mollesco, Languidior fio, dicitur proprie esse mulierum prægnantium: quippe quas sæpe malacia vexet. [Phot. Ἐν ταῖς νόσοις φασὶν Ἀττικοὶ τὰς γυναῖκας μαλακίζεσθαι· τοὺς δὲ ἄνδρας ἀσθενεῖν.] || Μαλακίζομαι, Langueo, Sum infirma valetudine, vel potius subinfirma, Lucian. (2, 321.) Τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς: paulo post, Ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάῤῥην τὸν ὄῤῥον, καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίω θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα: ita ut μαλακίζομαι et μαλακιῶ idem significent: sicut ab Eod. (715.) quidam synonymωs dicitur μαλακιζόμενος, et μαλακῶς ἔχων, et πονήρως ἔχων. [" Timæi Lex. 98. et n., Toup. ad Longin. 346. Valck. Anim. ad Ammon. 39. Alciphr. 202. 224. Jacobs. Anim. 275. Coray Theophr. 173. 237." Schæf. Mss. Parthenius c. 36. Lobeck. Phryn. 273. Achill. Tat. 77. Bip. * " Μαλακισμὸς, Mollities,
B Chrys. in Esaiæ 3. T. 1. p. 1048, 25." Seager. Mss. * Ἀμαλακιστία, Diod. S. 4, 35. p. 168.] Ἀπομαλακίζομαι, Mollis sum et remissus ad aliquid agendum, Elanguesco, Languide aggredior, vel molliter et ignave. Ἀπομαλακίζεσθαι, inquit Bud., Repigrescere, Remollescere, Molliter et ignave aggredi, In mollitiem et pigritiam revolvi: cum piget aliquid incipere quod sit laboriosum. Aristot. de columbis loquens, Ἐάν τε ἀπομαλακίζηται πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς νεοττίας διὰ τὴν λοχείαν, ὁ ἄῤῥην τύπτει καὶ ἀναγκάζει εἰσιέναι: quæ verba Plin. ita interpr., de amore columbarum erga sobolem, Sæpe et ex hac causa castigatio, pigritius intrante femina ad pullos. Exp. etiam Elanguescere, Non sustinere: subjungens hoc e Plut. exemplum, in Lycurgo (10.) Ἐκάκιζον δὲ οἱ λοιποὶ ὡς ἀκρατῆ, καὶ πρὸς τὴν κοινὴν ἀπομαλακιζόμενον δίαιταν: [Pelop. 21.] Καταμαλακίζω, Emollio. Et Καταμαλακίζομαι, Emollior, Remollesco, Greg. Τῇ ἀφῇ κατεμαλακίσθης, Tactu es emollitus. [Xen. Œc. 11, 12. Aristot. Eth. 2, 6. * Ὑπομαλακίζομαι, Xen. K. 'A. 2,
C 1, 11.]

[* Μαλακεύω, unde * Μαλακευτικὸς, Vim leniendi habens, Schol. Il. A. 582.]

" Μάλασσος, Hesychio τράχηλος, Collum."

" Μαλάγας, Hesychio θύλαξ, ἀσκὸς, Saccus, U-" ter."

ΜΑΛΘΑ, SIVE Μάλθη, ἡ, Cera emollita, μεμαλαγμένος κηρὸς, Hes.: Eid. μάλθη est μαλακία, et τρυφερή. In priori signif. capitur ab J. Poll., qui inter δικαστικὰ quædam σκεύη ponit πινάκιον τιμητικὸν, μάλθην, ᾗ κατήλειπτο τὸ πινάκιον. Idem l. 10. de libris et instrumentis scriptoriis, Ὁ δὲ ἐνὼν τῇ πινακίδι κηρὸς, ἡ μάλθη, ἡ μάλθα: citans prius e Cratino, posterius ex Aristoph. Gerytade, τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἐσθίων. Dem. 143 (=1132.) Ἐν μάλθῃ γεγραμμένην τὴν μαρτυρίαν· ἵνα εἴ τι προσγράψαι ἢ ἀπαλεῖψαι βουληθῇ, ῥᾴδιον ᾖν: quod non fieri poterat ἐν λευκώματι s. γραμματείῳ λελευκωμένῳ. Maltha, inquit Turn. Advers. 6, 9., est J. Polluci Cera, qua tabella judicum illinebatur: et interprete
D Festo, Pix erat cum cera mixta. Similis est quam in Verrem Cic. Ceram legitimam vocat, qua tabellæ judiciales incerebantur. Hesychio Cera mollis est. Est et maltha mollis, ex eo quod mixtum e cera et pice molle erat. Inde Horatianus Malthinus, mollis est et effeminatus: Malthinus tunicis demissis ambulat: qui Mæcenas videtur fuisse. Hæc ille. Hesychio μάλθη est etiam ῥύπος ξηρός. J. Poll. autem ῥύπον accipi etiam pro Cera qua tabellæ scriptoriæ inducuntur, scripsit: ita ut μάλθη generalius pro Cera tam dura quam mollita usurpetur: sicut Galeno μάλθη est ὁ κηρὸς, μάλιστα δὲ ὁ μεμαλαγμένος. Apud Lat. autem maltha est Permistio picis liquida, unguinis s. axungiæ, s. sevi et calcis, ad strigmenti crassitiem: qua in cisternis, piscinis, vel puteis rimas et lacunas, cum aqua per saxa manat, resarciunt, atque pavimenti vel parietis tecturam succumbentem reparant: cujus compositionem docet Pallad. Rei Rust. 1, 17. Plin. 36, 24. aliud genus docet hoc modo, Maltha e calce fit recenti: gleba vino restin-

guitur, mox tunditur cum adipe suillo et ficu, duplici linamento: quæ res omnium tenacissima et duritiem lapidis antecedens. Ibid. dicit Malthare pro Maltha inducere. Quod malthatur, inquit, oleo perfricatur. Aliter autem accipit, cum 2, 104. ait, In Commagenes urbe Samosatis stagnum est emittens limum, Maltham vocant, flagrantem. Cum quid attigit solidi, adhæret: præterea tactus sequitur fugientes. Sic defendere muros oppugnante Lucullo; flagrabatque miles armis suis. Aquis etiam accenditur: terra tantum restingui docuere experimenta. Similis est natura naphthæ. || Malthas veteres Molles appellari voluerunt, a Græco, quasi μαλακούς. Lucil. 28. Insanum vocat quem maltham ac feminam dici videt. Hæc e Nonio: qui scribit Maltha, sine h. Metaphorica autem ea signif. est, et maltha accipitur ut μαλθακὸς, μάλθων, et κήρινος. De origine hujus vocabuli nihil reperi ap. Gramm.; sed cum μαλθακὸς Eust. derivet a μαλακὸς, illud quoque post Μαλάσσω ponendum existimavi. [" Toup. in Schol. Theocr. 215. ad Lucian. 1, 342. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 46. Brunck. Aristoph. 2, 208. Fr. 232. Jacobs. Anth. 12, 357." Schæf. Mss. " Piscis nomen, ap. Ælian. H. A. 9, 49. ubi v. Schn. et cf. Boiss. ap. Schw. ad Athen. T. 8. p. 444." Schw. Mss. Opp. 'A. 1, 371.] Ἐπίμαλθος, Maltha inductus: ἐπίμαλθα, Hes. μαλακὰ, προσηνῆ, ἀγαθὰ, ἀσθενῆ λίαν: qua signif. μαλακὸς supra, et infra μαλθακός. Μαλθώδης, Malthinus, Cereus: Gal. Lex. Hippocr. μαλθώδεα exp. μαλακτικὰ, κηρώδη, dicens μάλθην esse τὸν κηρὸν, καὶ μάλιστα τὸν μεμαλαγμένον. Μάλθων, Suidæ ἔκλυτος, ut supra μαλακίας et μαλακίων, de homine molli et effeminato, qui et maltha paulo ante. Malthini nomen, inquit Turn. Advers. 21, 23., pro molli finxit Horat. a maltha: unde et μάλθων Græce dicitur mollis et effeminatus. Apud Suid. Ὁ γύνανδρός τε καὶ μ. τύραννος. [Socrates Stobæi p. 369.] Μαλθόω, Mollio, Mollio et subigo veluti ceram: unde μαλθώσω, μαλακώσω, Hes.

¶ Μαλθάσσω, ξω, idem: unde μαλθάσσειν, quod Hes. exp. μαλάσσειν, πείθειν: sicut Latine quoque Homines s. Pectora mollire, h. e. Mollibus verbis flectere, Mollibus verbis persuadere, Delinire, Demulcere. Apud Suid. Τὸ γὰρ δυνάμενον ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα μαλθάξαι, ἓν μόνον ἦν, ἡ τῶν τρόπων ἐπιείκεια, καὶ ὁ τοῦ δικαίου κατὰ φύσιν ἔρως, i. e. καταπραῦναι, ἀγαθῦναι. Apud Eund., Τοὺς μὲν, δώροις μαλθασσομένους καὶ ἐς τὰς κλήσεις συνιέναι, Muneribus emollitos et delinitos. Sic accipi potest ap. Soph. Ant. (1194.) p. 263. Τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν ὧν ἐς ὕστερον Ψεύσται φανούμεθ'; Schol. tamen ibi exp. ἀπατήσαιμι. [" Ad Charit. 299. Valck. ad Hipp. p. 196. Wakef. Eum. 134. Abresch. Æsch. 2, 15. Jacobs. Anim. 181. Anth. 6, 391. Longus 108. Vill." Schæf. Mss.] Μάλθαξις, ἡ, Emollitio, Fotus. Exp. etiam Fomentum et θέρμασμα ap. Hippocr. [264, 52. 387, 22. 393, 6.] * Μαλθακτὸς, unde] Ἀμάλθακτος, ὁ, ἡ, Qui molliri s. emolliri nequit, Durus, Tactui vel Flexui non cedens: ἀμάλθακτον, Suidæ ἀνένδοτον, Non remittens, h. e. Rigidum, στεῤῥόν: nam id opp. τῷ μαλθακῷ. [Creuzeri Initia Philosoph. ac Theol. e Platonis Fontibus ducta, 2, 65. * Μαλθακτικὸς, Hippocr. 393, 49. 395, 33. * Μαλθακτήριος, 263, 30. 264, 20. 52. * Ἐκμαλθάσσω, unde * Ἐκμάλθαξις, Erot. v. Ἐκθήλυνσις, e Nicandro: at * Ἐκμάλαξις, Cod. Vindob.] Καταμαλθάσσω, Emollio, Delinio, Permulceo: καταμαλθάσσων, καθαπραΰνων, Hes. [* Μαλθάζω et * Μαλθαίνω, Stob. 332. " Valck. Diatr. 188." Schæf. Mss.]

Μαλθακὸς, Mollis, i. q. μαλακὸς, Eust. illud ab hoc derivans, pleonasmo literæ θ, sicut in τριχθὰ et τετραχθά. Potius tamen a μαλθάσσω deduci puto, sicut μαλακὸς a μαλάσσω deduxi. Plut. ad Colot. Ὅταν συνέλθωσιν εἰς αὐτὸ καὶ ξυμπέσωσι ξηροῖς ὑγρὰ, καὶ ψυχρὰ θερμοῖς, καὶ στερεὰ μαλθακοῖς. Et μαλθακαὶ πλευραὶ, Costæ molles, i. e. Costæ nothæ. Gorr. ex J. Poll. Item μ. γυῖα, ut Molles pedes, manus, Mollia brachia ap. Latinos. Plut. de Animi Tranq. (830.) Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τοσόνδε τέγξει μαλθακὰ γυῖα, κατὰ Πίνδαρον, ὡς δόξα ποιεῖ, καὶ τὸ τιμᾶσθαι μετά τινος

A δυνάμεως, πόνον ἡδύν. || Mollis et iners, Mollis et remissus, ignavus, Il. P. (588.) ὃς τὸ πάρος περ Μαλθακὸς αἰχμητὴς, νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων, de Menelao, quem Apollo pro Trojanis pugnans, veluti hostis, μαλθακὸν σκώπτει πολεμιστὴν, μεταλαβὼν τὸ τοῦ ἥρωος πρᾶον καὶ ἐνηὲς εἰς μαλακότητα, cum eum Homerus alibi ἀρηΐφιλον et ἴφθιμον vocet. Item Mollis et effeminatus, Luxu mollis, Demetr. Phal. Ὁ τὰ τύμπανα καὶ τὰ ἄλλα τῶν μαλθακῶν ὄργανα, κιναιδείας εἰπών. Quo sensu inscripsisse Cratinus Fabulam quandam Μαλθακοὶ videtur, cujus mentio fit ap. Athen. (638.) || Languidus, Aristoph. Σφ. (714.) Καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν, ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι, Languescit et emollescit mihi animus, Languidus fio, Labascit animus. Sic supra μαλακός. || Μαλθακὸν ἔτος, Mollis et levis annus, Hippocr. Epidem. 3. h. e. ἄπνουν καὶ θερμὸν, Gorr. e Gal. || Hesychio μαλθακὸν est ἡδὺ, προσηνὲς, τρυφερὸν, ἀσθενές. Pro ἡδὺς accipitur a Suida in Aristoph. B. (539.) τὸ δὲ μεταστρέφειν ἀεὶ Πρὸς τὸ μαλθακώτερον,
B Δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι: i. e., inquit, πρὸς τὸ ἡδύτερον τοῦ βίου καὶ εὖ ἔχον: ubi etiam posset reddi, Ad vitam molliorem et delicatiorem. [" Toup. Opusc. 2, 131. Longus p. 3. Villois. bis, Wyttenb. Ep. Cr. 51. Valck. Hipp. p. 297. Ilgen. Hymn. 595. ad Herod. 550. Markl. Suppl. 883. Wakef. Eum. 74. 88. 134. Jacobs. Anim. 160. Anth. 11, 121. Heyn. Hom. 7, 375. ad Lucian. 2, 91. Conf. c. μαλακὸς, Schneid. ad Xen. Hier. 225. Οὐδὲν μ. ἐνδιδόναι, ad Timæi Lex. 101." Schæf. Mss. * Μαλθακόφωνος, Pind. 'I. 2, 13. * Μαλθακῶς, Æsch. Ag. 960. Soph. Œd. C. 809. Aristoph. 'A. 70. 1199. Dio Cass. 62, 6. * Μαλθακωτέρως, Plato 229.] Μαλθακώδη φάρμακα ab Hippocr. vocantur Pharmaca generis oleosi, ut quæ constant adipibus, œsypo, resinis, butyro, cera: sic differunt ἀπὸ τῶν μαλακτικῶν, Gorr. " Μαλθακηρὸν, Tenerum, " Molle: μαλθάκινον, Hes." Μαλθακία, ἡ, Mollitudo, Mollities, ut μαλακία. [" Toup. Opusc. 2, 131." Schæf. Mss. Diog. L. 2, 15.] Μαλθάκινος, Mollis: χάριτι, Epigr. [Antip. Thess. 32. * Μαλθακότης, Hip-
C pocr. 896.] Μαλθακόω, Mollio. [* Μαλθάκωμα, Athen. 574. * Ἀπομαλθακόω, Plut. Pelop. 21.] Ἐκμαλθακόω, Emollio, Effemino: ἐκμαλθακῶσαι, ἐκμαλάξαι, χαυνῶσαι, Suid. [* Μαλθακεύομαι, Schol. Aristoph. Πλ. 325. * " Μαλθακύνω, Bekk. Anecd. 751." Boiss. Mss.]

Μαλθακίζω, Mollio, Emollio, Mollio animum, pectus, Mollibus verbis delinio et permulceo, flecto, ut μαλθάσσω. Eur. Med. (291.) Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι, Ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν. || Μαλθακίζομαι, Mollesco, Ignavia et inertia mollesco, Ignaviter ago, Languesco, ut μαλακίζομαι, Plato Epist. Δεῖν ἐμὲ πλεῖν καὶ μὴ μαλθακίζεσθαι. Item Elanguesco, Mollescens debilitor, Plut. Symp. 4. Ἤδη δὲ κάμνουσαν πρὸ καιροῦ, καὶ μαλθακιζομένην, καὶ ἀπολείπουσαν τὸ οἰκεῖον ἐντεῖναι καὶ ἀναζωπυρῆσαι παγχάλεπον. [" Valck. Hipp. p. 196. ad Timæi Lex. 99." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 79.] Μαλθακιστέον, Molliter et segniter agendum, Aristoph. N. (727.) Οὐ μαλθακιστέ', ἀλλὰ περικαλυπτέα.
D [" Plato Alcib. 1. c. 42." Boiss. Mss.] Ἀπομαλθακίζομαι, i. q. ἀπομαλακίζομαι: sicut μαλακὸς et μαλθακὸς pro eod. sumuntur. Unde ἀπομαλθακίζεσθαι πρὸς ὁδὸν ead. forma dicitur, qua ἀπομαλακίζεσθαι πρὸς εἴσοδον, in l. Aristot. modo c. Est enim ἀπομαλακίζεσθαι πρὸς ὁδὸν, Molliter et ignave se ad iter accingere, Dare se itineri non alacriter. [Plut. 6, 227. 10, 512.] Καταμαλθακίζω, Emollio. Et καταμαλθακίζομαι, Emollesco, Elanguesco. Unde e Plat. Epist. Καταμαλθακισθεὶς pro Fractus animi mollitie. [" Ad Timæi Lex. 99." Schæf. Mss.]

" ΜΑΛΚΗ, Manuum pedumve contractio et stu- " por e frigore: cujusmodi torpor dicitur etiam " νάρκη. Nicand. (Θ. 382.) ὅτ' ἐν παλάμῃσιν ἀεργοὶ " Μάλκαι ἐπιπροθέωσιν ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων. Ubi " Schol. quoque μάλκας esse dicit τὰς μαλακίας καὶ " δυσκινησίας διὰ τὴν τοῦ κρύους ὑπερβολήν: sed ad- " dens, vel τὰ χίμετλα, i. e. τὰς ῥήξεις τῶν χειρῶν καὶ " τῶν ποδῶν: quos Plin. appellat Perniones et Per- " niunculos. Marcell. Empir. dicit Malandriæ et fri-

" gore adustis pedibus. Sane Theon ap. Arat. A
" μάλκην esse dicit τὴν ἐκ ψύχους χειρῶν καὶ ποδῶν
" ἐπανάστασιν, quæ χίμετλα nominari, Manuum et
" pedum inflationem et tumorem e frigore." [" Valck.
Adoniaz. p. 226. ad Ammon. 39. ad Lucian. 1, 372."
Schæf. Mss.] " INDE Μαλκέω, SIVE Μαλκείω, Io-
" nice et poëtice, ET Μαλκιάω, Frigore contrahor,
" E frigore obtorpesco. Primo utitur Dem. Phil.
" 4.: secundo, Nicand. Θ. μαλκείοντα dicens: tertio,
" Arat. in Phænom. canens, τότε δὴ κρύος ἐκ Διός
" ἐστι Ναύτῃ μαλκιόωντι κακώτερον: Ionica dialysi
" posito μαλκιόωντι pro μαλκιῶντι. Germanicus Cæ-
" sar verba hæc elegantissime sic reddidit, Tunc
" rigor, aut rapidus ponto tunc incubat auster, Tarda
" ministeria: et nautis tremor alligat artus. Schol.
" quoque μαλκιόωντι exp. ναρκοῦντι, sed addens,
" quosdam id accepisse pro ἐντὸς ἔχοντι τὰς χεῖρας:
" quoniam frigido tempore manus in sinus conjici-
" mus. Cic. generalius vertit, Tum fixum tremulo
" quatietur frigore corpus. Apud Hes. legitur ET
" Μαλκιεῖν, expositum itidem ὑπὸ ψύχους συνεσπᾶ- B
" σθαι τὰς χεῖρας: pro quo malim μαλκιῆν, ut Dori-
" cum sit pro μαλκιᾶν." [Phot. Μαλκιῆν· ὑπὸ κρύους
κατεσκληκέναι καὶ δυσκίνητος εἶναι: Μαλκίειν· τὸ
νεναρκηκέναι τὰς χεῖρας ὑπὸ κρύους. " Μαλκέω, Μαλ-
κείω, Μαλκιάω, Græv. Lectt. Hes. 570. Μαλκιάω,
* Μαλκίω, Valck. Adoniaz. p. 226. ad Ammon. 39."
Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 82.] " Est inde et AD-
" JECT. Μάλκιον, quod Suid. exp. ψυχρὸν, Frigidum:
" cum sit potius Frigus cum torpore invehens: ut
" in h. l. de Mithridate, πιὼν φάρμακον ἀσθενές τε
" καὶ μάλκιον, βραδέως τὴν ἰσχὺν ἀπεδείκνυτο. Hes.
" superlat. μαλκιώτατον exp. μαλακώτατον, Mollissi-
" mum. Rursum Suid. affert ET Μαλκίστατον pro
" ψυχρότατον, Frigidissimum: cum hoc hemistichio,
" τόδε μοὶ μαλκίστατον ἦμαρ." [" Ruhnk. Ep. Cr. 136.
Toup. Opusc. 2, 164." Schæf. Mss.]

" ΜΑΣΘΛΗ, ἡ, ET Μάσθλης, ητος, ὁ, Hesy-
" chio δέρμα, διφθέρα, ἡνία: item ὑπόδημα φοινικοῦν.
" Aristoph. Schol. et Suid. μάσθλητα esse dicunt
" τὸν μεμαλαγμένον λῶρον, Lorum emollitum: unde C
" hominem μάσθλητα dici a Comico τὸν ὀλισθηρὸν καὶ
" μεμαλαγμένον ἐν πονηρίᾳ: ut N. (449.) Μάσθλης,
" εἴρων, γλοιός, ἀλαζών: Ἱππ. (269.) Ὡς δ' ἀλαζών,
" ὡς δὲ μάσθλης; εἶδες οἷ' ὑπέρχεται." [" Brunck.
Soph. 3, 520. Heyn. Hom. 4, 435. Voss Myth. Br.
1, 108." Schæf. Mss. * Τροπομάσθλης, Lucian. 3, 180.
* " Μασθλήτινος, Coriaceus interpr. Etymologus v.
Καρὶς, p. 491, 41. sed Puniceus, i. e. Purpureus in-
telligunt interpretes Athenæi p. 106. in illo Eupoli-
dis versu, Ἔχων τὸ πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης:
eademque notione usurpasse videtur Hermodorus in
l. qui citatur ap. Hes. v. Σκυδικαί." Schw. Mss.
* Μασθλέω, unde * Μάσθλημα, Ctesiæ Indica 23.]

" ΜΑΛΗ, Hesychio est μαλάχη, Malva: item
" χλαῖνα, Læna: necnon μασχάλη, Ala, Axilla.
" Unde aliquis aliquid ὑπὸ μάλης occulere, gestare s.
" habere, dicitur, pro Occultum: quoniam quæ sub
" ala superinduta tunica gerimus, ea non conspici-
" untur. Synes. Ὑπὸ μάλης ἔκρυπτον τὰς ἀσπίδας. D
" Lysias Cliniam, (Fr. 22, 21.) Ὑπὸ μάλης λαβὼν
" ἐξήγαγε, ξίφος ἔχων. Xen. Ἑλλ. 2, (3, 16.) Ξιφίδια
" ὑπὸ μάλης ἔχοντας. Sic Athen. 10. Λίθους ὑπὸ μά-
" λης ἔχων, οἷς ἔβαλε τῶν ἰδίων τοὺς ἀκολουθοῦντας
" αὐτῷ. Metaphorice et per jocum, Lucian. (1, 372.)
" docens quomodo philosophi exuendi sint, et eorum
" vitia retegenda, Ἐν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης
" ἔχει, sc. τὴν κολακείαν: (3, 119.) Θᾶττον δ' ἂν πέντε
" ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας ἢ ἕνα κίναιδον. Sic
" aliquid fit ὑπὸ μάλης, pro Clanculum, Occulte.
" Dem. (848.) Ἀλλὰ μὴν οὐχ εἷς οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσα-
" σιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ
" ἀγορᾷ μέσῃ, πολλῶν παρόντων. Et Dion Cass.
" Οὔτε γὰρ ὑπὸ μάλης τι αὐτῶν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐς στή-
" λας, ὡς καὶ αὐτὸς φῄς, πάντ' ἀνεγράφη. Eod. modo
" ap. Plut. (6, 238.) adulator ἐν ταῖς ὑπὸ μάλης
" πράξεσιν ἀπροφασιστός ἐστι, καὶ πιστὸς ἔρωτος ὑπη-
" ρέτης." [" Ad Anton. Lib. 278. Verb., Mœr. 261.
et n., Wessel. Obss. 134. Phryn. Ecl. 84. Thom.
M. 594. Plato Gorg. 77. Ὑπὸ μάλης, Koppiers.
Obss. 65." Schæf. Mss. Plato de LL. 7. p. 322.]

" ΜΑΛΙΗ, Hesychio est τὸ περὶ τὰ ὑποζύγια πά-
" θος, nimirum ὅτε βήττῃ, Jumentorum morbus, cum
" tussiunt. Hippiatri μάλιν vocant. Scribit enim
" Apsyrtus μάλιν esse veterinorum πάθος: a non-
" nullis κατάῤῥουν nominari: revera esse ἀρθρῖτιν.
" Theomnestus τὴν μάλιν esse dicit χυμῶν σεσηπό-
" των δυσδιαφόρητον ἔνστασιν καθὸ μέρος ἐνίσταται τοῦ
" σώματος, ἐκεῖθεν τὴν ἰδικὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσαν: esse
" enim ἀρθρίτιδα μάλιν, et esse ὑποδερματί τιδα, (sic:)
" præter has, ὑγρὰν et ξηράν. Vide l. l. Inde VERB.
" Μαλιάω, Malide laboro: e quo VERBALE Μα-
" λιασμὸς, ὁ, idem ac Μάλις. Suid. esse dicit νόσον
" περὶ τοὺς ὄνους γινομένην: esse autem κατάῤῥουν
" διὰ τῶν μυκτήρων, καὶ στρόφον περὶ αὐτούς: ex ho-
" rum vero morborum neutro evadere asinum. Inde
" esse volunt Malandria et Malandriosus ap. Mar-
" cell. Empir." [* Μαλίασις, Gl. Crauceum (sic.)]

" ΜΑΛΟΣ, ὁ, pro ἁμαλὸς dici ajunt, quod est
" ἁπαλὸς, Tener: ac sane Eust. annotat, quosdam
" Il. (X. 310.) ἄρνα μαλὴν scribere pro ἄρν' ἀμαλὴν,
" quod in aliis legitur Codd. Itidem μαλοπάρῃος
" quoque dictum videri possit pro ἀμαλοπάρῃος, h. e.
" ἁπαλοπάρῃος Qui teneris est malis." [Ad Theocr
26, 1.] " || Exp. etiam Albus, Candidus, ut μαλλός."
[" Jacobs. Anth. 7, 192. T. H. ad Plutum p. 154.
Valck. Adoniaz. p. 292." Schæf. Mss. Theocr. Epigr.
1.] " UNDE Μάλουρος, Hesychio * λεύκουρος, Qui
" alba cauda est: afferenti et fem. Μάλουρις pro
" * λευκόκερκος, ἥτις τὴν οὐρὰν ἔχει λευκήν. Rursum
" μαλὸς exp. Exitiosus: ἀφανιστικὸς, qui potius μα-
" λερός."

" Μαλερὸς, Ignis est epith. ap. Homerum et Apol-
" lon. Rh. ut et ap. Hesiod. Ἀ. (18.) legimus, μαλερῷ
" δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας. Quidam interpr. λαμ-
" πρὸν, alii καυστικὸν, * μαραντικὸν, ὀξὺ, ἰσχυρόν.
" Contra tamen Hes. μαλερὰς φρένας dici scribit pro
" ἀσθενεῖς καὶ ξηράς. Μαλερὸν Idem affert pro ἄλευ-
" ρον, στέαρ, Farina, Pasta." [" Jacobs. Anim. 313.
Aristotel. 1. Heyn. Hom. 5, 583. Wolf. ad Hesiod.
p. 79. Toup. Opusc. 2, 98. 250. ad Diod. S. 1, 192."
Schæf. Mss. Eur. Tro. 1308. Dionys. P. 403.]

" ΜΑΛΛΟΣ, ὁ, Vellus, Lana promissa. Hesiod.
" Ἔργ. (1, 232.) Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβέβρι-
" θασι. Hesychio μαλλὸς est non solum τὸ ἔριον,
" Lana, sed etiam ἡ καθειμένη κόμη, Promissa coma:
" et σκόλλυς, Cirrus s. Cincinnus." [" Thom. M.
833. Wakef. Trach. 675. Jacobs. Anth. 7, 192. 8,
121. Exerc. 2, 78. T. H. ad Plutum p. 386. Brunck.
Soph. 3, 440. Lobeck. Aj. p. 359. Valck. Phœn. p.
361. Ammon. 134. Coma promissa, Musgr. Bacch.
112. Toup. Opusc. 2, 136." Schæf. Mss. Æsch.
Eum. 45. Dionys. P. 1033. Schneideri Lex. confert
τὸ Malo ceparum ap. Veget. Mulomedic. Vide
etiam Schn. Suppl.] " Μαλλοπάρῃος, Genas velle-
" ris in modum molliculas habens. Ab Hes. exp.
" λευκοπάρειος, Candidas habens genas: quippe qui
" μαλλὸς exponat etiam λευκὸς, Candidus, Albus.
" Sed Scribitur et simplici λ μαλοπάρῃος, de quo
" T. 2. c. 1639." [et supra. " Valck. ad Röv. p. 42.
ad Theocr. p. 266." Schæf. Mss.] " Ἀμφίμαλλος,
" ὁ, ἡ, Utrimque villosus, Utrimque villis hirtus: ἀμ-
" φοτέρωθεν μαλλωτός: i. q. ἀμφίδασυς et * ἀμφίμιτος,
" teste J. Poll. 7. ut ἀμφίμαλλοι χιτῶνες, Tunicæ
" utrimque villosæ: qualia ap. Martial. sunt Gausa-
" pa villosa, et Gausapinæ penulæ." [Ælian. V. H.
3, 40.] " Sic ἀμφίμαλλοι τάπητες dicuntur οἱ ἐξ
" ἑκατέρων τῶν μερῶν δασεῖς, qui et ἀμφιτάπητες no-
" minantur: sunt enim et ἑτερόμαλλοι, Ab altera
" tantum parte villosi, teste Eust. p. 746. ubi Pau-
" saniam citat auctorem. Hes. ἀμφίμαλλον a qui-
" busdam exponi ait τὸν ἐν τοῖς ἱστοῖς καῖρον: quod
" est μίτον: quemadmodum J. Poll. synonymωs po-
" nit ἀμφίμαλλος et ἀμφίμιτος." [" Ad Ammon. 134."
Schæf. Mss.] " Βαθύμαλλος, Profunda s. Promissa
" habens vellera s. villos, Hes." [Pind. Π. 4, 286.
* Δίμαλλοι, Gl. Bicerres, Bibilles. * Ἔμμαλλος, Lu-

cian. 3, 542.] " Ἑτερόμαλλος, Altera parte villosus: " oppos. τῷ ἀμφίμαλλος." [Strabo 5. p. 334. * Εὔμαλλος, Pind. 'I. 5, 79. * " Καράμαλλος, Musgr. Iph. T. 1246. Jacobs. Anim. 88." Schæf. Mss. * Μελανόμαλλος, Eust. Il. p. 306. * Πολύμαλλος, Schol. Lycophr. 874. * Μαλλόω, unde * Μάλλωσις, i. q. μαλλὸς, Schol. Pind. Π. 4, 407. χρυσῆ.] " Est inde " derivatum ET Μαλλωτὸς, significans Lanatus, Villosus, s. Vellere densus, Vellere hirtus: Polluci ὁ " μαλλοῖς δασὺς, afferenti e Platone Comico μαλλωτὰς χλαμύδας, addentique, eod. modo dici posse " μαλλωτὸν χιτῶνα. Hes. vero Idam montem μαλλωτὴν vocari ait διὰ τὸ πολυπρόβατον εἶναι, quod " ovibus abundet, atque ita multa incolis vellera " præbeat. Femininum μαλλωτὴ, substantive poni" tur pro μαλλωτὴ διφθέρα, Pellis lanata, Vellus." [" Jacobs. Anth. 9, 41. Valck. Anim. ad Ammon. 14. 134. Μαλλωτὴ δορὰ ap. Strab. in Fischer. not. ad Palæph. 127." Schæf. Mss. Dionys. H. 1, 459. * " Μάλιον, (i. q. κίκιννος, κόμη,) Jacobs. Anth. 10, 144. * Μαλίον, Valck. ad Il. 22. p. 71." Schæf. Mss. Est * Μάλλιον pro eod. ap. Schol. Theocr. 11, 10.] " Μάλυκες, Hesychio τρίχες: qui et μαλλοί."

" Ἄμαλλοι, Hesychio sunt etiam φυτὰ σικύων ἢ " τῶν ὁμοίων, Plantæ cucumerum aut ejusmodi alio" rum. Ἄμαλλον autem Idem affert pro ἰσχυρὸν, " Validum, Robustum, Viribus pollens."

" ΜΑΜΗΡΑ, s. Μαμιρὰ, aut Μαμιρὰς, Medica" menti genus ap. Actuarium, Nicol. Myrepsum, et " Paul. Ægin. 3, 22. tit. de Cicatricibus et albugini" bus. Idem 7. in serie τοῦ μ, Μαμιρὰς, inquit, οἷον " ῥίζιόν τι πόας ἐστὶν, ἔχον ὥσπερ κονδύλους πυκνοὺς" " ὅπερ οὐλάς τε καὶ λευκώματα λεπτύνειν πεπίστευται, " δηλονότι ῥυπτικῆς ὑπάρχον δυνάμεως. Sunt qui " idem esse velint quod Doronicum Romanum." [" Rhases de Peste c. 11. Alex. Trall. 7." Schn. Lex. " Vocabulum Persicæ, aut certe barbaricæ " originis." Ernesti.]

" ΜΑΝΔΑΚΗ, ἡ, exp. Corium, Pellis: δέρμα. " Legitur vero h. v. in Hippiatr. Ibi enim Apsyr" tus dicit, Τὸν ἵππον ἐκβολῇ τοῦ ὤμου κάμνοντα θε" ραπεύειν διὰ τοῦ καίειν ἐμπλέκοντα μανδάκῃ. In " eod. opere legitur et ADV. Μανδακηδὸν, exponi" turque Ad cutim: ἐγχρῷ. Dicit enim idem Apsyr" tus ibid., Καῦσαι μ. ἐπιμελοῦ. Et Tiberius itidem, " Καῦσον μ., ὡς καλοῦσι, μέχρι τῆς βύρσης. Viden" dum tamen ne aliud significent hæc vocabula. " Bud. sane μανδακηδὸν interpr. Lunata forma."

[* ΜΑΝΔΑΛΟΣ, Gl. Pessulus, Repagulum, Artemid. 11, 10. Θύρα μ. ἔχουσα. " Ad Hesych. 2, 96, 11." Dahler. Mss. * " Μάνδαλον, ad Mœr. 376." Schæf. Mss. * Μανδαλόω, Hes. v. * Τυλαρώσας, unde * " Μανδαλωτὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 71." Schæf. Mss. et ap. Phot. Μανδαλωτὸν, μήποτε κλειστόν· μάνδαλος γὰρ ὁ θύραν κλείων. AT] " Μανδαλωτὸν, " τὸ, dictum fuit φίλημά τι, Osculi s. Basii genus " quoddam. Schol. Aristoph. scribit fuisse ἐρωτικὸν " φίλημα, Amatorium osculum, in eoque basiantis " linguam lambi solitam fuisse: s. εἶδος φιλήματος " θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον:" [cf. Aristoph. Θ. 131.] " Sunt qui velint esse quod Plautus dicit " Labella cum labellis: et osculum lascivius. Dicit " sane Aristoph. 'A. (1201.) Φιλήσατόν με μαλθακῶς, " ὦ χρυσίω, Τὸ περιπεταστὸν κἀπιμανδαλωτὸν ἄν." [Phot. Μανδαλωτόν· εἶδος φιλήματος· ὡς γιγγλιμωτὸν (leg. * γιγγλυμωτὸν,) καὶ δραπετον, (sic, forsan * τυλαρωτὸν) καὶ ἕτερα.] " Ἐπιμανδαλωτὸν, Basium quod" dam amatorium, VV. LL. ex Aristoph." [l. c. Cf. Γιγγλυμὸς, Τυλαρός.]

" ΜΑΝΔΡΑ, ἡ, Stabulum: s. Claustrum et se" ptum quo noctu clauduntur pecora. Hesychio " μάνδραι sunt σηκοὶ βοῶν καὶ ἵππων, necnon ἕρκη, " φραγμοί: præterea ὗλαι, Sylvæ. Exp. non solum " Stabulum, Caula: sed etiam Spelunca: item Lo" cus in quo torcularia sunt et uvæ exprimuntur."

A [Theodorit. H. E. 5, 9. Schleusn. Lex. V. T. " Brunck. Soph. 3, 456. Jacobs. Anth. 6, 351. 7, 316. 9, 128. 12, 411. Bos. Proleg. ad V. T. * * * *. Toup. Add. in Theocr. 391. Opusc. 1, 460. Valck. Anim. ad Ammon. 155. * Μανδρόβουλος, Bergler. ad Alciphr. 33." Schæf. Mss. * Μανδρεύω, Nicet. Annal. 14, 1. " Ovili includo, Pseudo-Chrys. Serm. 38. T. 7. p. 349, 15. Ὥρμησε κατ' αὐτῶν ἐν τῇ πόλει, καθάπερ κατὰ μεμανδρευμένων προβάτων." Seager. Mss.] " Μάνδρευμα affertur pro Caula." [" Dionys. H. 1, 206. (Antiq. 1, 79.)" Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 33. 122." Boiss. Mss. * Χοιρομάνδριον, Etym. M.]

ΜΑΝΘΑΝΩ, ήσομαι, ηκα, aor. 2. ἔμαθον, Disco, Od. P. (226.) Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν, οὐκ ἐθελήσει Ἔργον ἐποίχεσθαι, ubi ἔμμαθεν pro ἔμαθεν, metri causa. Dicitur autem μανθάνω τοῦτο, τοῦτο παρὰ σοῦ, vel σοῦ sine præp. Illo utitur Plato, atque alii; Xen. autem hoc quoque, K.Π. 1,(6, 19.) Μάθε B δέ μου, ὦ παῖ, καὶ τάδε, ἔφη, τὰ μέγιστα. At vero in isto Aristoph. l. N. (874.) ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος, est genit. pretii. Jungitur etiam cum ὅτι. Isocr. Symm. Ὅτι μὲν οὖν οὐ δικαίας ἀρχῆς ἐπιθυμοῦμεν, παρ' ὑμῶν μαθὼν, ὑμᾶς ἔχω διδάσκειν. || Aristoph. Σφ. (251.) Τί δὴ μαθὼν [παθὼν] τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς; q. d. Quid edoctus, trudis digito linamentum lucernæ? Sunt autem qui i. valere putent q. Lat. Quid malum? At ego simpliciter accipere malo: ut Gall. dicitur in reprehensione, Qui nous a appris à faire cela? || Accipitur etiam pro διδάσκω, Doceo, Eust. 1561. sicut, inquit, δέδαεν et pro Didicit et pro Docuit, sumitur. Idem p. 1883. tradens μανθάνειν esse μέσον ap. Homeri posteros, sicut et illud δέδαεν ipsi Homero est μέσον, in exemplum affert, μανθάνειν γράμματα, quod usitatum sit apud sophistas. || Intelligo, Percipio, Animadverto. Idem interdum quod συνίημι, Aristot. Eth. (6, 10.) Sic autem ap. Isocr. pro eod. posita invenio. Plato Hippia Minore, Νῦν δὴ, ὦ Ἱππία, κινδυνεύω μανθά- C νειν ὃ λέγεις, de Rep. 1. Οὐ μανθάνω, ἔφη. Et paulo post, Νῦν δὴ, οἶμαι, ἄμεινον ἂν μάθοις ὃ ἄρτι ἠρώτων, πυνθανόμενος. Item, Οὐ μανθάνω πῶς λέγεις. Alibi autem οὐκ ἐννοῶ ead. signif. dixit. [" Gesner. Ind. Orph. Toup. Opusc. 2, 250. Ilgen. ad Hymn. 218. Fischer. Ind. Palæph. v. Διαλύω, Valck. Hipp. p. 228. Voss. Arist. 1. p. 4. Thom. M. 298. Musgr. Rhes. 129. Heyn. Hom. 7, 386. Soleo, Abresch. Add. ad Aristæn. 132. Doceo, Brunck. Aj. 869. Musgr. 879. Lobeck. p. 366. Dawes. M. Cr. 495. I. q. πυνθάνομαι, Wakef. Phil. 370. Herod. 659. cf. 661, 40. 737, 95. Οὐ μ., Nescio, Plato Phædr. 288. Lys. 22. Heind. Ἀργὸς μ., Desidiam addisco, Koppiers. Obss. 81. Abresch. Add. ad Aristæn. 132. Toup. Opusc. 1, 249. De actoribus, Wolf. Proleg. 103. De constr., Pierson. Veris. 80. Cum particip., Santen. ad Apoll. Ap. 64. Cum gen., Philostr. 124. Boiss. Μανθάνω in respondendo, Heind. ad Plat. Gorg. 169. Εἰ μανθάνεις, ad Charm. 89. Ἔμαθον et ἔπαθον conf., Wakef. Ion. 812. 1539. Herc. D F. 1129. Trach. 673. Μαθὼν et παθὼν conf., Lennep. ad Phal. 69. Wakef. S. Cr. 3, 86. Brunck. El. 1029. ad Dionys. H. 3, 1691. Μαθὼν et θανὼν, Musgr. Rhes. 836. Ἔμαθον cum infin., Soleo, Sturz. Empedocl. p. 579. ad Dionys. H. 2, 1082. Schneid. ad Aristot. H. A. 628. Τί μαθών; Brunck. El. 1029. Villois. ad Long. 85. Wolf. ad Demosth. c. Lept. 348. Jacobs. Exerc. 2, 132. Wakef. S. Cr. 3, 86. Brunck. Aristoph. 1, 42. 273. 2, 130. 211. 3, 94. 201. Kuster. 15. 63. Stobæus 323. Schow. Needham. Hierocl. 443. Heind. ad Plat. Apol. xxi. Boeckh. in Min. 194. Simile τί ὁρῶν in Xen. Conv. 4, 50. Med., Steph. Dial. 65. Fut. med., Gudii Epist. p. 188. Burm., Plato Gorg. 44. de LL. 482. Ast." Schæf. Mss. Μάνθαν' ὢν pro ἴσθι ὢν, Soph. El. 1338.] " Μαθῶμαι, Hesychio ζητῶ, Quæro, " quod et μαστεύω, et μαίω."

" Μήθω s. Μήθομαι, inus. th., e quo μανθάνω mutu" atur sua tempora, ut λανθάνω a λήθω, λαμβάνω a " λήβω."

" Μαθητέον, Discendum." [Plato de LL. 821. 822.]

Μάθημα, τὸ, Quod quis didicit, discit, Disciplina, Xen. Ἱππ. (12, 15.) Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ἰδιώτῃ καὶ ὑπομνήματα καὶ μαθήματα καὶ μελετήματα γεγράφθω ἡμῖν; Thuc. (2, 39.) Οὐκ ἀπείργομέν τινα ἢ μαθήματος ἢ θεάματος, Lucian. (2, 729.) Οὐδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. || Sed per excellentiam μαθήματα dictæ fuerunt Disciplinæ s. Artes aut Scientiæ mathematicæ, Philo de Mundo, Γένει μὲν ἦν Χαλδαῖος, πατρὸς δὲ ἀστρονομικοῦ, τῶν περὶ τὰ μαθήματα διατριβόντων, Astronomico parente, eorumque uno qui artium mathematicarum studio incubuerunt. Ita Bud., qui et a Plat. ita vocari tradit. Idem a Greg. μαθήματα appellari docet Mathematicorum theoremata, ποῦ σὺ τοῦτον ἔχεις τὸν κύκλον ἐν τοῖς σοῖς μαθήμασι; Vide locum Gellii in Μαθηματικὸς significante eum qui et Latine dicitur Mathematicus. || Documentum, quo sensu dicitur aliqua res nobis esse documento, Philo V. M. 2. Ἐπειδὴ τὸ περὶ τοὺς προγόνους πάθος οἱ ἀπόγονοι μάθημα σωφροσύνης οὐκ ἐποιήσαντο, Cum majorum calamitates posteri pro modestiæ documento non habuissent, Turn. Crediderim autem allusisse hic eum ad vetus quoddam dictum, παθήματα esse μαθήματα: aut etiam respexisse ad id quod legitur ap. Xen. K. Π. (3, 1, 10.) Πάθημα ἄρα σὺ λέγεις τῆς ψυχῆς εἶναι τὴν σωφροσύνην, ὥσπερ λύπην, οὐ μάθημα. [" Quod quis docet, Plut. Lucullo p. 106. HSt." Seager. Mss. " Ad Charit. 301. Xen. Mem. 1, 1, 7. Jacobs. Anth. 10, 235. Thom. M. 843." Schæf. Mss. * Μαθηματοπωλικὸς, Disciplinas vendens, Pro pecunia docens, Plato Soph. 224.]

Μαθηματικὸς, q. d. Disciplinarius, Ad disciplinas pertinens, Ad disciplinas aptus, Plut. de Virt. Mor. copulavit τὸ θεωρητικὸν καὶ μ. τῆς ψυχῆς, ubi μ. sonare videtur quasi quis dicat Disciplinæ perceptivum. Apud Themist. Μαθηματικωτέρα ἐπιστήμη ἡ γεωμετρία τῆς ὀπτικῆς, pro Simplici et magis abstracta a sensili, Bud. || Μαθηματικὸς, Discendi cupidus, Plato (de Rep. p. 5.) Τούτους οὖν πάντας, καὶ τοιούτων τινῶν μαθηματικοὺς, καὶ τοὺς τῶν τεχνυδρίων, φιλοσόφους φήσομεν; Item Docilis, Aristot. Metaph. 1. Καὶ διὰ τοῦτο (τῶν ζώων) τὰ μὲν φρόνιμα, τὰ δὲ μαθηματικώτερα τῶν μὴ δυναμένων μνημονεύειν ἐστίν. Bud. || Ad mathemata pertinens, i. e. mathematicas disciplinas, Pertinens ad mathematicos. Ad verbum Mathematicus: ut μ. ζήτησις, ap. Aristot. Mathematica, Qualis est mathematicorum. Et οἱ μ. λόγοι, ap. Eund. Item τὰ μ. τοῦ Πλάτωνος, Plut. Quæ ap. Platonem sunt mathematica, i. e. Ad mathematicas disciplinas spectantia. Item μαθηματικὴ subaud. ἐπιστήμη, Mathematica scientia, s. Mathematicorum, Plut. [" Valck. Hipp. p. 194." Schæf. Mss.] || Mathematicus, Mathematicarum disciplinarum peritus, Aristot. Eth. 6, 8. Διὰ τί μ. μὲν παῖς γένοιτ' ἂν, σοφὸς δὲ ἢ φυσικὸς οὔ: 1, 3. Παραπλήσιον γὰρ φαίνεται μαθηματικοῦ πιθανολογοῦντος ἀποδέχεσθαι, καὶ ῥητορικὸν ἀποδείξεις ἀπαιτεῖν. Gell. 1, 9. de Pythagoræ discipulis loquens, Ast ubi res didicerant rerum omnium difficillimas, tacere audireque; atque esse jam cœperant silentio eruditi, cui erat nomen ἐχεμυθία, tum verba facere, et quærere, quæque audissent scribere, et quæ ipsi opinarentur, expromere potestas erat. Hi dicebantur in eo tempore μαθηματικοὶ, ab iis sc. artibus, quas jam discere atque meditari inceptarant: quoniam geometriam, gnomonicam, musicam, ceterasque item disciplinas altiores, μαθήματα vett. Græci appellabant. Vulgus autem, quos gentilitio vocabulo Chaldæos dicere oportet, Mathematicos dicit. [" Sciens, Jambl. V. P. 84." Wakef. Mss.] Μαθηματικῶς, Mathematice, Mathematicorum more. [" Thom. M. 363." Schæf. Mss. Strabo 2, 168. 169. " Μαθηματικωτέρως, Tzetz. Chil. 2, 195." Elberling. Mss. " Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 596." Boiss. Mss.]

Μάθησις, ἡ, q. d. Discentia, Ipsa discendi actio, Aristot. Pol. 8. Οὐ γὰρ παίζουσι μανθάνοντες· μετὰ λύπης γὰρ ἡ μ. Et μάθησις τῶν γραμμάτων, Cognitio, Perceptio, ibid. τῶν γραμμάτων μ. παιδεύεσθαι. Sed et μάθησιν ποιεῖν ex Eod. in Rhet. pro Erudire. Dixit et Eic., Scientiam afferre. Et εἰς τυπώδη μ. ap. eund. Aristot. Ad crassius docendum, Ad crassiorem doctrinam, Bud. Idem Polit. 7. Πρὸς μ. οὐδεμίαν, Disciplinam, Bud. ab eo accipi tradens pro παιδεία, affert ex eorundem Polit. 8. Αἱ μὲν οὖν καταβεβλημέναι νῦν μ. ἐπαμφοτερίζουσι. [Soph. Tr. 450. " Markl. Suppl. 913. ad Diod. S. 1, 4." Schæf. Mss. Plut. 7, 658. Hippocr. 593.]

Μαθητὸς, q. d. Discibilis, Qui disci potest, Aristot. Eth. 6, (3.) Ἔστι δὲ πᾶν ἐπιστητὸν, μαθητόν: [1, 9. Plut. 6, 369. " Simon Dial. p. 58. an μαθητόν? sed. cf. 84." Schæf. Mss. * Ἀμάθητος, Lobeck. Phryn. 514. " Suid. e Procopio." Kall. Mss.]

Μαθητὴς, ὁ, Discipulus: Prov. Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων, Multi discipuli præstantiores magistris, Epigr. Et Πλάτωνος μαθητὴς, vel Ἀριστοτέλους, etc. ap. Plut. et reliquos. Interdum vero cum gen. rei: ut Theophyl. elephantem vocat ἀνθρωπείων διδαγμάτων μαθητὴν ἐπιδέξιον. [" Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 899. Lobeck. Aj. p. 273." Schæf. Mss.] Fem. Μαθήτρια, et Μαθητρίς: μαθήτρια, ut ποιήτρια, at μαθητρὶς ut αὐλητρίς: Discipula, Diog. L. Speusippo, circa princip., Ἐλέγοντο δὲ αὐτοῦ καὶ αἱ Πλάτωνος ἀκούειν μαθήτριαι. [Act. 9, 36. " Thom. M. 593. T. H. ad Plutum p. 338. Valck. ad Il. 22. p. 62. ad Mœr. 263. 279." Schæf. Mss. * Μαθητὶς, Μαθητρὶς, Lobeck. Phryn. 256.] Μαθητεύω, Discipulus sum, Sum auditor, Plut. (9, 330.) de Isocrate loquens, Ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος. Sed et pro Doceo, Matth. 28, (19.) Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη. Hinc Μαθητεύομαι, Doceor, ap. Basil. Εἰς τὸ πρόσεχε σεαυτῷ. Sed et cum dat. pers. ap. recentiores, sicut μαθητεύειν, Discipulum esse, ut, Ὁ ἅγιος Ἱερόθεος τῷ ἁγίῳ Παύλῳ ἐμαθητεύθη. [" Toup. ad Longin. 390. Apoll. Rh. p. x. Timon Phl. 14. Heyn. Hom. 8, 624." Schæf. Mss. Eust. 45, 25.] Μαθητεία, Institutio quæ traditur discipulo, vel Disciplina, s. Doctrina. Greg. Εἰ οὕτω βαπτίζῃ καὶ κατὰ ταύτην τὴν μαθητείαν. [" Niceph. Callist. Or. in S. Magdalenam inter Bandini Anecd. p. 36." Boiss. Mss.] Μαθητιάω, Discipulus esse cupio, Discere cupio. Apud Aristoph. N. (183.) quidam poscens sibi aperiri scholam, dicit se μαθητιᾶν. Synes. (Ep. 153.) Καὶ τήν γε φύσιν ἐμακάριζον, καὶ ἐμαθητίων πολλοὶ, Et multi ejus discipuli cupiebant. Sed alibi μαθητιᾶν τινὶ pro Alicujus esse discipulum. Dionys. Areop. autem accus. junxit pro Discere cupio, Bud. [Lucian. 3, 599. " Jacobs. Anth. 11, 27. Fabric. Bibl. Gr. 1, 369." Schæf. Mss.]

[* Μαθητικὸς, Plato Soph. 219. τὸ μ., Disciplina.]

[* " Μάθος, (τὸ, i. q. μάθημα,) Wolf. ad Dem. c. Lept. 349." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 185. Hippocr. 592. 612. Phot. Μάθος· ζήτησις. Μάθος· λέγουσι τὴν μάθησιν· οὕτως Ἀριστοφάνης.] " Μάθας, Hesychio " μαθήσεως: a Dor. μάθα pro μάθη." [" Ad Thom. M. 127." Schæf. Mss.]

Ἀμαθὴς, Indoctus, Qui non didicit literas, Literarum rudis. Proprie tamen est generaliter Qui non didicit; sed cum absolute ponitur, fere capitur pro Eo qui non didicit literas. Atque hoc mihi videtur optime perspici posse e Lacedæmonii cujusdam responso ad Atheniensem oratorem, qui dixerat Lacedæmonios esse ἀμαθεῖς. Respondit enim, recte eum dixisse; solos enim Lacedæmonios mali nihil ab illis μεμαθηκέναι, i. e. didicisse. Intelligebat sc. Atheniensis orator Lacedæmonios esse ἀμαθεῖς, Literarum rudes; at Lacedæmonius ille nomen hoc in generali signif. accipiens, eo torsit quo sibi visum fuit. Commemoratur hoc responsum a Plut. Apophth. et in Lycurgo, si bene memini. Aristoph. N. (492.) Ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος. Exp. etiam Imperitus, Rerum ignarus, Nullam habens rerum experientiam. Item Rusticus. || Cum genit., Ignarus, Nescius, Rudis: Ἑλληνικῶν γραμμάτων, Græcarum literarum rudis. Apud Thuc. (1, 84.) autem exp. etiam Expers, ἀμαθὴς ὑπεροψίας. || Jungitur et præpositioni πρὸς habenti accus. Plato de LL. 3. Ἀτεχνότεροι μὲν καὶ ἀμαθέστεροι πρός τε τὰς ἄλλας μέλλουσιν εἶναι τέχνας καὶ πρὸς τὰς πολεμικὰς, ubi ἀμαθέστεροι videtur commode reddi posse Indociliores. || Ἀμαθὴς item capitur pro ὀλιγομαθὴς, Qui pauca didicit,

Parum doctus, Parvam peritiam literarum aut alius A rei habens. Accipi autem pro ὀλιγομαθὴς testatur Eust., et alii Gramm.: atque adeo literam α interdum in principio vocum notare ὀλίγον, initio hujus libri diximus. ["T. H. ad Plutum p. 382. Heindorf. ad Plat. Hipp. 148. Wakef. Ion. 934. Trach. 1266. Jacobs. Anim. 98. περί τινος Simon. Dial. p. 76." Schæf. Mss.] Ἀμαθῶς, Inscite, Imperite, Indocte, More hominis imperiti, s. indocti, Thuc. 1, (140.) Ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀ. χωρῆσαι ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου, Schol. *ἐσφαλμένως. ["Thom. M. 39." Schæf. Mss.] Ἀμαθεὶ, Adv. aliud, i. q. ἀμαθῶς. "Suidæ ἀδιδάκτως: sed "ambiguum significetne Indocte, Imperite, an Nemine docente." Ἀμάθεια VEL Ἀμαθία, Inscitia, Imperitia, Ignorantia, Ruditas, Rerum imperitia, Rusticitas. Interdum peculiariter dicitur de Literarum ignorantia. Plut. (6, 173.) Τοῖς δὲ φιλοτίμοις καὶ θρασέσιν ἀεὶ περιστέλλειν καὶ ἀποκρύπτειν, συνοικοῦσαν τὴν ἀμαθίαν. || Imprudentia, Inconsiderantia, ἀσυνεσία, Schol. Thuc. 3, (37.) Ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης B ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας. Quanquam hic videtur mihi commodius accipi posse pro Inscitia et inhabilitate ad res gerendas, ut ita dicam: quia ei opp. δεξιότητα: quam pro Prudentia accipere durum est, meo quidem judicio. ["Ἀμάθεια, ad Lucian. 1, 518. Ἀμαθία, ad 512. 518. Pierson. ad Mœr. 17. Valck. Diatr. 195. Porson. Phœn. 593. Plut. Ages. 6, 4. Musgr. Iph. T. 386. Heind. ad Plat. Gorg. 59. Ἀμαθία dualis, Valck. Phœn. p. 220. Ἀμαθία et ἀμάθεια, Kiessl. Jambl. V. P. p. 75." Schæf. Mss.] Ἀμαθαίνω, In ignorantia versor, Bud., citans Plat. de Rep. Καὶ ἀμαθαίνουσά που ἁλισκομένη (ἡ ψυχὴ) μὴ ἀγανακτῇ, Convicta ignorantiæ. Idem Plato accusativo jungit, Ὡς τοῖς ταῦτ' ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν, Hæc ignorantibus, vel imperitis quod ad hæc attinet. Ac potest ταῦτα regi a subaudita præp. κατά: quasi esset, ἀμαθαίνουσι κατὰ ταῦτα. Nisi quis aut subaudire malit, aut etiam dicere velit deesse aliam præp. εἰς: quia paulo post dicit, Ἀμαθαίνων εἰς ταῦτα, pro Rudis ad hæc, circa hæc. C [Creuzeri Initia Philosoph. ac Theol. e Plat. fontibus ducta, 1, 201. "Ad Lucian. 2, 31. Boeckh. in Plat. Min. 174." Schæf. Mss.] "Ἀμασθαίνειν ap. Hes. "perperam pro ἀμαθ., ut alphabetica etiam series "ostendit." "Ἀμαθέω, i. q. ἀμαθαίνω, Indoctus et "imperitus sum, Nihil didici. Hes. tamen cum ἀμαθαίνει exposuisset per ἀμαθεῖ, subjungit, ἔστι δὲ "ἀμαθεῖν, θερίζειν, Metere." [* "Ἀμαθητεύομαι, Toup. Opusc. 2, 87." Schæf. Mss.] "Αἰάμαθοι, "Etymologo οἱ αἰπόλοι, ἀπὸ τοῦ εἶναι λίαν ἀμαθεῖς, "Pastores caprarii, ut qui admodum sint indocti et "rudes."

Ἀρτιμαθὴς, Qui nuper discere cœpit. Item ἀρτιμαθὴς τούτων, Qui nuper hæc didicit, s. intellexit; Qui nuper factus est horum certior. Eur. [Hec. 685. "Toup. Opusc. 2, 55. Villoison. ad Long. 193. Wakef. Ion. 172. Abresch. Æsch. 2, 79." Schæf. Mss.] Αὐτομαθὴς, Qui e seipso didicit, Qui nullo præceptore usus est, αὐτοδίδακτος. [Eust. 131, 12. "Jacobs. Anim. 216. Alcæus Mess. 8. Epigr. adesp. D 232. Boiss. Philostr. 522." Schæf. Mss.] Αὐτομαθῶς, Discendo e seipso, Sine præceptore. [Philostr. 498. * Αὐτομάθεια, Plut. 10, 54. * "Αὐτομαθία, Propria scientia, Aristid. Quint. 79." Wakef. Mss. * "Βραδυμαθὴς, Hes." Wakef. Mss.]

Δυσμαθὴς, Qui non facile discit, Tardus ad discendum, Hebes, Indocilis, Plato de Rep. 2. (p. 358.) Ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής. Et superl. δυσμαθέστατος ap. Philon. || Pass. Qui non facile disci potest, cognosci, animadverti. Ex Eur. (Med. 1196.) cum infin. ἰδεῖν affertur, δυσμαθὴς ἰδεῖν, pro δυσεπίγνωστος: [Iph. T. 478.] Δυσμαθῶς, ut δυσμαθῶς ἔχειν, Non facile discere, cognoscere; pass. Non facile disci. Δυσμαθία, Tarditas ad discendum, Indocilitas. E Plat. Epist. Δυσμαθίαν τίκτουσα pro Tarditatem ingenii. Scribitur ET Δυσμάθεια. [* Δυσμαθέω, Æsch. Choëph. 223.] Εὐμαθὴς, contr. præcedenti δυσμαθὴς, Qui facile discit, Docilis, Dem. (705.) Γενήσεσθε γὰρ εὐμαθέστεροι πρὸς τὰ λοιπά. Apud Plat. cum gen. Epist. 7. Ἄλλοι δ' ἄλλων εὐμαθεῖς ἅμα καὶ μνήμονες, Alii alia facile discunt, ad alia sunt dociles. || Pass. signif. Qui facile disci potest, percipi, cognosci, intelligi, Intellectu facilis s. cognitu. Lucian. Q. H. S. Εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 35.) Τάδε σοι εὐμαθέστερα ὄντα προαγορεύομεν. Et εὐμαθὲς φώνημα, Soph. Aj. (15.) Vox cognitu facilis, quæ cognosci s. potius dignosci aut internosci ab aliis facile potest. Æschin. autem junxit cum infin., sicut δυσμαθὴς Eur. (60.) Λόγος ἁπλοῦς, καὶ ὑμῖν ἀκούσασι κρῖναι εὐμαθής. Ubi ego resolvendum esse crediderim εὐμαθὴς κρῖναι, in ῥᾴδιος κρῖναι δι' εὐμάθειαν. ["Ammon. 61. Valck. Anim. 87. Ruhnk. ad Xen. Mem. 233. Wyttenb. Select. 384. Wakef. Trach. 614. Eum. 445. Schneid. Anab. 70. Thom. M. 390." Schæf. Mss.] Εὐμαθῶς, Ita ut quis facile discat, intelligat, Facile discendo, intelligendo, Cum docilitate, [Æschin. 16.] Εὐμάθεια, SEU Εὐμαθία, Facilitas in discendo, Celeritas ad discendum, Docilitas, Epigr. Μίμνει καὶ φιλίης σῆμα καὶ εὐμαθίης, Lucian. (2, 63.) Ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι. ["Εὐμαθία, Wakef. Eum. 476. Jacobs. Anth. 6, 147. 8, 369. Leonid. Alex. 20. Doctrina, ad Charit. 229." Schæf. Mss.]

Ἡμιμαθὴς, Semidoctus, ex J. Poll. ["Philostr. Soph. 2, 5, 4.] Κακομαθὴς, Qui male didicit, Male doctus. [Anaxandrides ap. Anecd. Bekkeri p. 104.] Ὀλιγομαθὴς, Qui pauca didicit, Parum doctus. Vide Ἀμαθὴς. [Etym. M. * Ὀλιγομαθῶς, Socr. H. E. 4, 7. p. 219. * Ὁμομαθὴς, Aristot. Eth. 8, 13. * Ὀξυμαθὴς, Celeriter discens, Suid. 2, 213. * Ὀξυμάθεια s. * Ὀξυμαθία, Strabo 2. p. 159.] Ὀψιμαθὴς, Qui sero didicit, discere cœpit. Peculiariter autem ὀψιμαθεῖς dicebantur Qui sero, i. e. jam provecta ætate, atque adeo sera ætate, ut loquuntur interdum Poëtæ, literas didicerant, et e consequenti interdum pro Parum doctis, literatis. Isocr. Hel. Enc. (2.) Νῦν δὲ τίς οὕτως ὀψιμαθής ἐστιν ὅστις οὐκ οἶδε κ. τ. λ. Huic opp. παιδομαθής. Interdum cum genit., ut ὀψιμαθὴς τούτων ap. Isocr. et Xen. [K. Π. 1, 6, 19. "Steph. Dial. Att. p. 14. ad Lucian. 2, 287." Schæf. Mss.] Ὀψιμάθεια, VEL Ὀψιμαθία, Sera eruditio, ut exp. a Gellio, sonat autem q. d. Tardidiscentia, 11, 7. Est adeo id vitium plerumque seræ eruditionis, quam Græci ὀψιμαθίαν appellant, ut quod nunquam didiceris, diu ignoraris, cum id scire aliquando cœperis, magni facias quo in loco cunque et quacunque in re dicere. ["Coray Theophr. 315. Jacobs. Anim. 295." Schæf. Mss. Plut. 7, 320. 8, 512. Theophr. Char. 27.] Ὀψιμαθέω, Sero disco, Sera ætate, Lucian. (1, 678.) Ὀψιμαθήσας δὲ καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Ut autem nomini ὀψιμαθὴς opponi dixi παιδομαθὴς, sic et huic verbo ὀψιμαθεῖν opponi potest παιδομαθεῖν, cujus tamen usus exemplum nullum affertur. Πολυμαθὴς, Qui multa didicit, Multiscius. Multum eruditus, Isocr. ad Dem. (4.) Ἐὰν ᾖς φιλομαθὴς, ἔσει πολυμαθής. [Athen. 632. Aristoph. Σφ. 1170. Xen. Mem. 4, 4, 6. Plato de LL. 810.] Πολυμαθῶς, Cum peritia multarum rerum, Cum magna eruditione, More ejus qui est multarum rerum peritus, seu, magis ad verbum, qui multa didicit, Ut decet eum qui etc. Πολυμάθεια, VEL Πολυμαθία, Multarum rerum peritia, Multa eruditio, Magna eruditio, doctrina; Disciplina multijuga, Bud. e Gellio. ["Ad Lucian. 2, 287. Ruhnk. ad Vell. 307." Schæf. Mss. Plato de LL. 811. Dionys. H. 2, 122. * Πολυμαθέω, Plato Amat. 137=224. * Πολυμαθημοσύνη, poët. Πουλ., i. q. πολυμαθία, Timon Athenæi 610. "Menag. ad Diog. L. 9, 1." Boiss. Mss.] Ταχυμαθὴς, Qui cito didicit, discit. Φιλομαθὴς, Cupidus s. Studiosus discendi, Isocr. ad Dem. (4.) Ἐὰν ᾖς φιλομαθὴς, ἔσει πολυμαθής, Plut. (8, 445.) Φιλολόγῳ μὲν ὑποκατακλίνεσθαι φιλομαθῇ. Unde superl. φιλομαθέστατος, Xen. K. Π. (1, 2, 1.) Et τὸ φιλομαθὲς, substantive, Plato Tim. Cupiditas discendi. Φιλομαθῶς, Cum cupiditate discendi. Φιλομάθεια VEL Φιλομαθία, Cupiditas discendi, [Plut. 8, 48. 483. Strabo 14. p. 945.] Φιλομαθέω, Discere cupio, Discendi desiderio teneor, ap. Plat. de LL. Strabo de schola Tharsensi loquens, Οἱ φιλομα-

θοῦντες ἐπιχώριοι πάντες εἰσὶ, Qui literarum studio incumbunt, Bud. [Plut. 6, 220. 466. *'Αφιλομαθὴς, Cyrill. in Jo. 3, 11. p. 149. *'Αφιλομαθία, in Zechar. 14. p. 815. *Χρηστομαθὴς, Cic. ad Att. 1, 6. Clem. Alex. Strom. 1, 9. p. 342. *Χρηστομάθεια, Discendi studium, Longin. 44, 1. Plur. Χρηστομάθειαι, Excerpta, Loci optimi et delecti e scriptore, Dodwell. de Agathemero p. 169. cf. Varron. R. R. 1, 1. Colum. 1, 1, 10. Vide Schn. Lex. " Casaub. ad Athen. p. 1. Kriegel. Præf. ad Plut. de Discr. p. xi." Schæf. Mss. *Χριστομαθέω, Longin. 2, 3.]

'Αναμανθάνω, q. d. Redisco, Denuo disco, De integro disco: Hes. ἀναμαθεῖν, ἐξ ἀρχῆς μαθεῖν. Nostrate Rapprendre est ἀναμαθεῖν, sicut Apprendre est μαθεῖν. " 'Αναμάθω, quod Hes. exp. ἐξ ἀρχῆς μάθω, " Denuo discam, est aor. 1 subj. verbi ἀναμανθάνω, " ex inus. ἀναμήθω vel ἀναμαθέω." " 'Αμμάθω, Hes. " affert pro μεταμέλωμαι, Pœniteat me: quod forsan " Æolicam habet sync. pro ἀναμάθω, ab ἀναμαν- " θάνω." [Herod. 9, 100. Philostr. Apoll. 1, 11.] 'Αντιμανθάνω, Contra disco, s. Contraria disco, Vicissim disco. [Aristoph. Σφ. 1453.] 'Απομανθάνω, Dedisco. Cum accus. Plato Phædone (45.) "Ωστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἃ προτοῦ ᾤμην εἰδέναι, Lucian. (2, 811.) Καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἀπομαθὼν, Xen. K. Π. 4, (3, 3.) Οὐδὲν γὰρ τῶν πεζικῶν ἀπομαθησόμεθα, ἱππεύειν μαθόντες. Apud Plut. autem cum infin., in Lycurgo (11.) Φέρειν βακτηρίαν ἀπέμαθον. [*'Απομάθημα, Hippocr. 776=465, 28.] 'Απομάθησις, Verbale nomen, quod sonat ad verbum, si dicere liceret, Dediscentia, i. e. Oblivio ejus quod didicimus. [* Διαμανθάνω, Sciscitor de, Philostr. 1, 16. p. 20.] 'Εκμανθάνω, Disco, s. potius Perdisco; videtur enim præp. Græca intendendi vim itidem habere: unde etiam exp. ἀκριβῶς ἐξεπίστασθαι. Plato, Μεγίστη δὲ φυλακὴ, τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Herod. 'Εκμανθάνειν τὴν γλῶσσαν. Discere linguam, Perdiscere. Soph. cum genit. pers., ἐκμανθάνω σοῦ, E te intelligo, cognosco. Eur. ἐκμαθεῖν νόον ἀνδρὸς, itidem pro Cognoscere, Perspicere. [" Iph. T. 667. Musgr. Ion. 266. Valck. Hipp. p. 228." Schæf. Mss. " Eur. Heracl. 181. Τίς ἂν δίκην κρίνοιεν ἢ γνοίη λόγον, Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον εὐμάθῃ σαφῆ; Reisk. e vett. Edd. reponit ἐκμάθῃ." Seager. Mss.] " 'Εκμα- " θητέον, Ediscendum, s. Addiscendum." [* " Προεκμανθάνω, Bekk. Anecd. 746." Boiss. Mss.] 'Επιμανθάνω, Disco post, postea, Doceor postea, Thuc. [1, 138. *'Επιμάθεια, Cornut. 18. *Προσεπιμανθάνω, Diod. S. 4. p. 162.] Καταμανθάνω, Perdisco, Pernosco; nam et hic augere videtur præp. Plato, "Επειτα δὲ ἔρωτα ἔσχε τοῦ καταμαθεῖν ὁπόσα κ. τ. λ., Amore affectus est pernoscendi, Bud. Sed plerumque aptius redditur Animadverto, alicubi et Perpendo. Xen. Καταμαθὼν αὐτὸν οὔτε θύοντα τοῖς θεοῖς, ubi observa jungi participio, Cum animadvertisset eum neque sacrificare diis. Idem, Ὦ 'γαθὲ, ἔφη, κατάμαθε ὅτι καὶ ὁ σὸς νοῦς, Hoc animadverte, perpende. Epictetus, Τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατάμαθε. E Plut. affertur et cum gen. pers., Εἰ ἄρ' ἐμοῦ καταμανθάνετε ὃ λέγω: et redditur, Si e me intelligitis. [" Abresch. Æsch. 2, 85. Cattier. Gazoph. 80." Schæf. Mss. *Καταμαθητέον, Hippocr. 1195.] " Καταμάθησις, Disciplina, Eruditio, ex Hermog." [Gl. Consideratio. *'Ακαταμάθητος, Hippocr. de Ratione Vict. 384, 29. 392, 40.] Δυσκαταμάθητος, Qui difficile dici potest, intelligi, animadverti. [Plato 6, 102.] Δυσκαταμαθήτως: ut δ. ἔχειν pro Esse ejusmodi quod vix intelligi possit, animadverti. [" Isocr. 1, 80. Auger." Wakef. Mss. *Εὐκαταμάθητος, Hippocr. 388. *Καταμαθητικὸς, J. Poll. 9, 152. *Προκαταμανθάνω, Hippocr. 366, 20. 383, 24.] Μεταμανθάνω, q. d. Post disco, i. e., Disco post illud quod antea didiceram, seu, relicto eo quod antea didiceram, Theodorit. H. E. 1. de Constantino, Πᾶσι γὰρ τοῖς ὑπὸ τὴν 'Ρωμαίων τελοῦσιν ἡγεμονίαν δήμοις ἐπέστειλε, τὴν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν μεταλαβεῖν ἡγεμονίαν προτρέπων. Et quidam ἀνώνυμος ap. Suid., Καὶ μετέμαθεν 'Εβραῖος ὢν τὴν τῶν 'Ασσυρίων δυσσέβειαν. Ab Aristot. accipi ait Bud. pro Discendi rationem muto. Ab Æschine autem pro Dedisco sumi videtur. At vero illæ signiff., quas huic verbo Suid. tribuit, ne iis quidem quos affert H. conveniunt. [" Musgr. Ion. 1614. Paus. 365. T. H. ad Plutum p. 318. ad Lucian. 1, 829. 2, 347. ad Charit. 305." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 718. * " Περιμανθάνω, Pseudo-Diog. Epist. 15. in Notit. Mss. 10, 272." Boiss. Mss. *Περιμαθὴς, Damascius Photii p. 1058.] Προμανθάνω, q. d. Prædisco, Ante disco. Ex Aristoph. N. (966.) Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκε. [". Ad Herod. 480. Thom. M. 847." Schæf. Mss.] Προσμανθάνω, Addisco, Insuper disco. [" Theophr. Eth. Char. c. 7." Seager. Mss. *Προσμαθητέον, Xen. Œc. 13, 1. *Προσμάθησις, 'Απ. 1, 4, 13. leg. πρὸς μάθησιν.] Συμμανθάνω, q. d. Condisco, Simul disco, Una disco: quam signif. sequuntur derivata quæ habes paulo post. || Συμμαθεῖν exp. etiam Condocefacere, in Soph. Aj. (867.) p. 52. meæ Edit. Πᾶ, πᾶ, Πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ; Κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος. Talem autem exp. habes et ap. Suidam, sicut et ap. Schol. Sed ego, quamvis ex Eust. docuerim supra simplex etiam μανθάνειν pro διδάσκειν usurpari, malim συμμαθεῖν accipere simplicius pro Cognoscere, Noscere, ut sc. sit, Nullus locus scit me noscere, pro Noscere id quod quæro. Ita dicimus vulgo, On ne nous y connoît point, Vel, On ne nous y veut point connoître, de loco ubi etiamsi cognoscamur, non tamen consequi possumus quod quærimus, petimus, sed repulsam patimur. || Item συμμαθεῖν pro Assuefieri, e Suida; is enim συμμαθόντι exp. συνεθισθέντι: subjungens h. l., qui, nisi me fallit memoria, Xenophontis est K. 'A. (4, 5, 19.) Καὶ πάνυ ἡδὺ ἦν συμμαθόντι τὸ πόμα ἐκ κριθῶν. Sic autem vernacula lingua dicit, J'ai appris de faire cela, pro συνειθίσθην, Assuefactus sum, Assuevi. Sed extat et alia lectio in illo Xen. l. [" Lobeck. Aj. p. 366." Schæf. Mss.] Συμμαθητὴς, Condiscipulus, Plato, [" Phryn. Ecl. 179." Schæf. Mss.] Συμμαθητιάω, sicut μαθητιάω a μαθητὴς, Simul discere cupio, ex Eod.

" ΜΑΝΟΣ, Rarus, i. q. ἀραιός: interdum et " Laxus, χαῦνος. Illo modo, σπορὰ μανὴ, et φυτεία " μανὴ, Theophr. C. Pl. Satio rara et amplo di- " stincta intervallo: cui opp. ἡ πυκνὴ, Densa, Spissa. " Hoc modo, μανὴ σὰρξ ap. Galen. ad Glauc. pro " χαύνη, Laxa s. Mollis: ut Aristot. in Probl. dicit " τὸ μανὸν esse μαλακὸν καὶ δυνάμενον εἰς αὐτὸ συ- " νιέναι. Theophr. sane et ipse conjunctim dicit " μανὸν καὶ μαλακὸν σπέρμα: itemque C. Pl. 4. Τὸ " μὲν, μανὸν καὶ μαλακόν· τὸ δὲ, πυκνὸν καὶ σκληρόν." [" Timæi Lex. 167. et n., Plut. Mor. 1, 536. Zeun. ad Xen. K. Π. 72." Schæf. Mss. Attici primam producunt, Phrynichus Bekkeri p. 51.] " Μανόκαρπος, " Rarum ferens fructum, Cujus fructus non dense " hæret. Μανοσπορέω, Rare semino, Semen rare " spargo." [Theophr. H. Pl. 8, 6, 2.] " Μανό- " σπορος, Rare seminatus, non dense nec spisse." [C. Pl. 3, 21, 5.] " Μανόφυλλος, Qui rara habet " folia," [H. Pl. 7, 6, 3.] " Apud Hes. ET Μανο- " στήμοις, expositum *ἀραιοστήμοις: forsan παρὰ τὸν " στήμονα: ut sit, Qui laxo s. raro sunt stamine." [Ruhnk. ad Tim. 177. Æschylus ap. Etym. M. v. Μανία, Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. v. Στημορραγέω. *Μανόχροος, Theophr. Fr. 9, 19. γέροντες, Cute laxa et poris patentibus, i. q. ἀραιόσαρκος.] " Δυσμανῆ ὕδατα ap. Theophr. H. Pl. 7, 5, (2.) in- " terpr. Aquæ rarefactu difficiles:" [al. δυσμενῆ: cf. Reines. Epist. p. 363.] " Μανότης, Raritas, " Laxitas," [Theophr. H. Pl. 8, 9, 1. C. Pl. 3, 7, 1.] " Μανώδης, i. q. μανὸς, Laxus, Rarus, vel Similis τῷ " μανῷ." [" Heringa Obss. 172. *Μανῶς, Lobeck. Aj. p. 260." Schæf. Mss.] " Μανάκις, Raro: σπα- " νίως, ὀλιγάκις, Hes. Μανόω, Rarefacio, Solutiorem " et laxiorem reddo. Unde pass. μανοῦσθαι, Rare- " scere, ἀραιοῦσθαι. Theophr. H. Pl. 9, (14, 3.) " 'Αμαυροῦσθαι δὲ τῶν ῥιζῶν τὰς δυνάμεις μανουμένων " καὶ κενουμένων:" [C. Pl. 3, 6, 1. 5, 13, 6.] " Μά- " νωσις, Rarefactio: sed ponitur pro μανότης etiam, " quod est Raritas, s. Laxitas: ἀραιότης. Theophr. " C. Pl. 4, (14, 2.) Διὰ τὸ τὴν ὑγρότητα μάλισθ' ἕλκειν

" εἰς ἑαυτὴν τὴν μάνωσιν: de faba:" [5, 11, 3. Plut. A 9, 475.]

ΜΑΝΤΙΣ, ιος, pro quo εως Attice, Vates, Hariolus, Divinus: accipiendo Divinus, ut vulgo Divin. Od. A. (202.) Οὔτε τι μάντις ἐών, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς, Il. A. (62.) Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον. An sit autem μάντις nomen generalem Divinandi signif. habens, an specialem, controversum fuisse docet Eust., quem lege: itidemque quod de hujus nominis derivatione tradit a v. μαίνεσθαι. Proverbialis est senarius, Μάντις δ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς, qui sic redditur ap. Cic., Bene qui conjiciet, vatem hunc perhibeto optimum. Plut. Lycurgo (9.) Οὐδ' ἐπέβαινε τῆς Λακωνικῆς οὐ σοφιστὴς λόγων, οὐ μάντις ἀγυρτικός. Et in plur. μάντεις, in gen. μάντεων, dat. μάντεσι. Paus. Att. Μαντεών γ' οὐδεὶς χρησμολόγος ἦν. At Thuc. 8, (1.) sejungit χρησμολόγοις τε καὶ μάντεσι. Hom. genitivo junxit hoc nomen, Il. A. (106.) Μάντι κακῶν, O vates malorum, i. e. rerum malarum s. adversarum, Qui mala et infausta vaticinari soles. Invenitur et fem. gen. ἡ μάντις ap. Athen. || Μάντις dicta Locusta a Theocr. 10, (18.) Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται B ἁ καλαμαία, ubi Schol. scribit μάντιν vocari, quod famem prænuntiet: addens et aliam rationem, quam ibi vide, simulque multa ad l. h. expos. facientia. Vide et Prov. Ἀρουραία μάντις ap. Suid. [Diosc. Parab. 1, 158. Μάντις· ἔστι δὲ ὅμοιος ἀκρίδι Ἰνδικῇ.] || Μάντις dicta Brassica a Nicandro (Fr. 11.) ἡ ἱερὰ οὖσα, Athen. [" Wassenb. ad Hom. 155. Valck. Hipp. p. 189. 200. ad Lucian. 1, 447. Thom. M. 923. ad Charit. 575. 662. Markl. Iph. p. 298. Musgr. Hel. 750. Jacobs. Anth. 9, 38. Heyn. Hom. 4, 32. 8, 634. Virgo exoleta et retorrida, Toup. in Schol. Theocr. 218. Locustæ species, 217. Fem., Wakef. Trach. 172. Adj., Christod. Ecphr. 269. De vatibus temporum Heroicorum, Wolf. ad Hesiod. 64. Catalogus eorum, ad Herod. 392. Conf. c. Μαντινεῖς, ad Diod. S. 2, 69. De declin., Heyn. Hom. 8, 635. De accentu genit., Mœr. 260. et n. Cum dat., Eur. Hec. 1257. Or. 357. Cum accus., Heracl. 65. M. et C οἰωνοπόλος, Heyn. Hom. 5, 715. Ἀνὴρ μ., Paus. 1, 385. M. ἄνθρωπος, Valck. Phœn. p. 341. Μάντει, Heyn. Hom. 6, 642." Schæf. Mss. * Μάντης, falsa lectio ap. Menandrum Stobæi 3. p. 14. Grotii, pro quo Meineck. Quæst. Menandr. p. 40. reponit μάντις.]

[* " Ἄμαντις, Wessel. ad Herod. p. 47." Schæf. Mss. * " Ἀπόμαντις, Tzetz. Exeg. 117." Kall. Mss.] Θουριομάντεις, Vates Thurium missi, s. potius missi in urbem, quæ postea Thurium dicta fuit, ut eam conderent. Sed Aristoph. generalius pro Vatibus usus esse videtur, N. (332.) ubi θουριομάντεις et ἰατροτέχνας conjungit. Vide Schol. et Suid. [* Κακόμαντις, Æsch. S. c. Th. 726. Pers. 10. Apoll. Rh. 3, 935. " Const. Manass. Chron. p. 132." Boiss. Mss. * Κλυτόμαντις, Pind. Fr. Inc. 86, 3. * Ὀρθόμαντις, N. 1, 90. * Ὀρθομάντεια, Vera vaticinatio, Æsch. Ag. 1224. * Ὀρνεόμαντις, Schol. Aristoph. Ὄρν. 718. * Παντομάντειρα, Hes. v. Μοῖραι, cf. Hom. H. in Merc. 549.] Πρόμαντις, ἡ, Mulier quædam oraculi D Delphici antistes. Exp. etiam Vaticinantium antistes: a Bud. autem simpliciter Antistes, ap. Plut. Τὴν γὰρ πρ. τὴν ἐν Δελφοῖς, Thuc. 5, (16.) p. 170. ubi Schol. exp. τὴν προαγορεύουσαν ἐκ μαντείας. Sic Lucian. (1, 801.) Ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρ. Et plur. αἱ πρ., Herod. [2, 55. Soph. El. 475. Eur. Or. 1443. " Jacobs. Anim. 153. Wakef. Ion. 702. Stanl. Eum. 2. Paus. 1, 344. Brunck. ad Eur. Med. p. 395. Wessel. Diss. Herod. 129. ad Herod. 555. 684. Eur. Andr. 1069." Schæf. Mss. * Προμάντιον, Orac. Sibyll. 3. p. 362. * Πρωτόμαντις, Æsch. Eum. 1.] Πυθόμαντις ἑστία, Soph. (Œd. T. 965.) Pythus vatis domus, ἡ τῆς μαντικῆς Πυθοῦς οἰκία, ut exp. ap. eum. At in VV. LL. Πυθόμαντις dicitur etiam signif. Pythicus vates. [* " Ῥαβδομάντεια, (s. * Ῥαβδομαντία,) Bergler. ad Alciphr. 266. Wessel. ad Herod. 311." Schæf. Mss. Vide Βελομαντία.] " Σκειρόμαντις, Qui " e loco editiore templi auguria captat, ut quidam " exp. Sed vide Hes." [* Στρατόμαντις, Exercitus augur, Æsch. Ag. 124. * Σφονδυλόμαντις, J. Poll. 7, 188. * Τυρόμαντις, Artemid. 2, 74. Ælian. H. A. 8, 5. * " Ὑπόμαντις, Schol. Il. Π. 235. Heyn." Boiss. Mss. * Φαρμακόμαντις, Athen. 261. Etym. M. v. Ὀρίγανον. * Φιλόμαντις, Vates, Lucian. 1, 503. 2, 371. * Φιλομαντευτής, pro eod., Plato de LL. 7. p. 813.] Ψευδόμαντις, Falsus s. Mendax vates, [Æsch. Ag. 1204. Soph. Œd. C. 1152. Eur. Or. 1667. Herod. 4, 69.] Ψευδομαντεύομαι, Falsa vaticinor, Falsa reddo oracula. Ψευδομάντεια, Falsa vaticinatio. A Suida ponitur tantum ψευδόμαντις, et quidem nec expositione adjecta, nec exemplo.

Μαντιπόλος, Vates, Epigr. Fortasse tamen dicitur potius μαντιπόλος, quasi μαντικοπόλος: ut sit ὁ περὶ μαντικὴν πολούμενος. [Eur. Hec. 120. " Christod. Ecphr. 287. Ruhnk. Ep. Cr. 125." Schæf. Mss. * Μαντιπολέω, Vaticinor, Æsch. Ag. 987. * " Μαντομάγος, Eudoc. p. 287. e Nonno 1, 45." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Μαντικός, Ad vatem pertinens, Ad vatum artem pertinens, Vatem efficiens, Vaticinationem habens: ut ὕδατα μ. ap. Aristid.: et μ. πόμα Κασταλίας, Greg. Apud Plut. autem Τὸ μ. μέρος τῆς ψυχῆς. Item ἡ μ., subaud. τέχνη, Vatum ars, Vaticinandi ars, Thuc. 5. M. τε καὶ χρησμούς. [Æsch. Pr. 483. " Ad Mœr. 279. Toup. Opusc. 2, 263. ad Charit. 299. Valck. Hipp. p. 200. Diatr. 120. ad Herod. 683. Boiss. Philostr. 128. 340. Lobeck. Aj. p. 283. Ἡ μαντική, sc. τέχνη, Xen. Mem. 1, 1, 2. Ammon. 92. Unde? Heind. ad Plat. Phædr. 241.: διὰ ἱερείων, ad Mœr. 281. ad Herod. 683. * Μαντικῶς, Aristoph. Εἰρ. 1026. Brunck. 3, 7. Tzetz. Exeg. in Il. 84, 20." Schæf. Mss.] Μαντεῖος, adj. ET Μαντήϊος, vide Μαντεία. Μαντώδης, Vaticinus, Fatidicus: φωνή, Vaticina vox, s. Fatidica, Epigr. et ap. Nonnum [Jo. 47, 18. * " Μαντόσυνος, Markl. Iph. p. 105. Musgr. 761." Schæf. Mss. Eur. Andr. 1031.] Μαντοσύνη, ἡ, Vaticinium, Vaticinatio, Vaticinandi ars, Il. A. (72.) Ἣν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. [" Markl. Iph. p. 392. Jacobs. Anim. 92." Schæf. Mss. * Ἀμαντοσύνη, falsa lect. ap. Euseb. Præp. Evang. 241.]

Μαντεύομαι, Vaticinor, Auguror, Oraculum edo, Od. O. (255.) Ἔνθ' ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι. Interdum autem cum accus. ut μαντεύεσθαι θάνατον, item αἰπὺν ὄλεθρον ap. Eund., Vaticinari, Vaticinando prædicere. Et cum adv., ut ἀτρεκέως μαντεύσομαι, Od. P. (154.) Sic Il. B. (300.) ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί: nam hic ἐτεὸν pro adverbio accipitur. In soluta autem oratione non solum pro Vaticinari s. Oracula reddere ponitur, sed interdum, imo frequenter, pro Oraculum consulere, petere. Sed ad exempla prioris illius signif. prius venio. Plato Apol. (30.) Ταῦτα μὲν ὑμῖν μαντευσάμενος ἀπαλλάττομαι: ponitur vero ibid. χρησμολογεῖν pro ead. signif. Idem in Epist. Φήμην γὰρ ἀγαθὴν μαντεύομαι. Lucian. (3, 591.) Μαντεύεται πᾶσι τὰ ἀμφίλοξα. Paus. autem dixit etiam μαντεύεσθαι ἐκ θεοῦ. Sed nonnunquam generalius pro Conjicio, Opinor, Aristot. Eth. Τἀγαθόν τι καὶ δυσαφαίρετον εἶναι μαντευόμεθα, Bud. Item pass. ἐμαντεύθη σφι, Oraculo eis editum est. || At vero pro Oraculum consulo, peto, Xen. (Ἀπ. 1, 1, 3.) Τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, Consulentibus oraculum, deum per oraculum. Dicitur etiam μαντεύομαι τοῦτο, περὶ τούτου, Hoc e deo sciscitor per oraculum, Peto oraculum hac de re, Oraculum peto, sciscitans hac de re, quibus usus est Cic.: Plato Apol. (5.) Ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι. Æschin. autem junxit etiam accus. μαντείαν, (68.) Ἀμφικτυόνες μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. Item μαντεύομαι περὶ τούτου, Athen. (259.) Κνωπῷ μαντευομένῳ περὶ σωτηρίας ὁ θεὸς ἔχρησεν. Sic Aristot. et alii. [" Thom. M. 249. Jacobs. Anim. 279. Anth. 10, 312. Christod. Ecphr. 21. Kuster. V. M. 141. ad Diod. S. 2, 101. ad Lucian. 1, 338. 3, 576. Dionys. H. 4, 2005. Heyn. ad Apollod. 626. Kuhn. et Sylb. ad Paus. 65. Valck. Phœn. p. 510. ad Xen. Eph.

11, 268. ad Herod. 434. 683. 709. ad Charit. 299. A Conjecturis indulgeo, Villoison. ad Long. 279. Plato Lys. 35. Dionys. H. 2, 832. Philostr. 106. Boiss. Oraculum consulo, Dionys. H. 1, 61. Xen. Mem. 1, 1, 6. 9. vide Ind. Cum infin., Thom. M. 161. M. διὰ θυσιῶν, ad Mœr. 280. Toup. Opusc. 2, 266. Ammon. 72. Valck. Anim. 235. ad Herod. 683. ad Charit. 662. κατά τινος, Plato Phædro 355. De act., ad Xen. Eph. 268. De act. et med., Koen. ad Greg. Cor. 235. T. H. ad Lucian. Dial. p. 63. * Μαντευτέον, Eur. Ion. 385." Schæf. Mss.] Μαντεία, ἡ, Vaticinatio, Divinatio, Vaticinium, Oraculum, Lucian. (1, 790.) M. μᾶλλον ἢ κρίσει τἀληθὲς ἀναζητοῦντα, Plut. Ἀνενεχθεῖσά τις ἐξ Ἀμφιλόχου μαντεία, Plato, Κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ μ., E Dei oraculo. Et in plur. pro vaticinationibus, divinationibus, ap. Philon. V. M. 1. Ἐπ' οἰωνοὺς δὲ καὶ μαντείας ἐτρέπετο. Et μ. ἀπόρρητοι, Plut. Alex. || Oraculi petitio, ut μαντεύεσθαι est Oraculum petere, consulere, Plut. (7, 80.) Προσιόντας ἐπὶ μαντείαν, χαλκωμάτων πατάγῳ περιψοφεῖσθαι. Ita usus est Idem plurali quoque. Et μαντείαν B μαντεύσασθαι ap. Æschin., ut dictum est in Μαντεύομαι. Item μαντείᾳ χρῆσθαι ap. Plat. : Isocr. utitur hoc verbo cum dat. μαντείῳ. At vero μαντείᾳ σποδῷ, ap. Soph. (Œd. T. 21.) pro Vaticino cinere ; est enim a nomine ADJ. Μαντεῖος, Vaticinus, Ad vatem s. vaticinationem pertinens, [Æsch. Ag. 1274.] Dicitur autem adjective ETIAM Μαντήϊος, per dialysin. Et Μαντήϊος Ἀπόλλων, Vaticinus Apollo, Fatidicus, Apoll. Rh. 2, [493. Aristoph. Ὀρν. 722.] Vel, Qui vaticinantibus præest. Apud Plut. autem (7, 846.) legitur ET Μαντῷος. Quinetiam pro Μαντεία invenitur et Μαντηΐη ap. Herod. Possit alioqui adj. illud Μαντεῖος a μάντις deductum videri. [" Μαντεία, Pierson. Veris. 159. Bibl. Crit. 3, 1. p. 56. 67. Ammon. 92. Valck. Phœn. p. 341. Hipp. p. 189. ad Lucian. 1, 486. De ritibus τῆς μ., Valck. Phœn. 1261. M. διὰ κληδόνος, φήμης, ad Mœr. 280. Μαντεῖος, ad Herod. 683. Eur. Iph. T. 1267. Ion. 130. Μαντῷος, ad Charit. 370. ad Timæi Lex. 269. Jacobs. Anth. 11, 56. Leo Philos. 2." Schæf. Mss. * Μαντοῖος, Μαντῷος, Barker. ad Etym. M. 1088.] Μαν- C τεῖον, τὸ, Vaticinium, Oraculum, Thuc. 2, (17.) Καί τι καὶ Πυθικοῦ μαντείου ἀκροτελεύτιον. Et μαντείῳ χρῆσθαι, Isocr. || Locus, in quo editur oraculum, ut Plut. de Pyth. Orac. Τὸ μ. τὸ ἐν Δελφοῖς. [Æsch. Pr. 830. Eum. 4. 719. " Ad Lucian. 1, 486. ad Herod. 412. Μαντεῖον, Musgr. Iph. T. 1248. * Μαντίον, Fischer. ad Palæph. 196." Schæf. Mss.] Μαντήϊον pro μαντεῖον, qualia modo in Μαντεία protuli, Od. M. [272. Herod. 1, 46. 48. 49. 53. 90. Plut. 9, 416. " Ruhnk. Ep. Cr. 114. Wakef. Eum. 2." Schæf. Mss. * Ἐπιμαντεῖον, i. q. μαντεῖον, Paus. 1, 40. Schneidero susp.] Μάντευμα, Vaticinamentum, Vaticinium, Oraculum, Plato Epist. Sic Paus. M. γενομένον. [Æsch. Pr. 670. S. c. Th. 27. Ag. 1114. " Valck. Phœn. p. 341. ad Herod. 733." Schæf. Mss.] Μαντευτὴς, ὁ, Vaticinator, Vates. [" Heliod. Æth. 407." Schæf. Mss.] Μαντευτὸς, Vaticinio prædictus : θάνατος, Synes. [Xen. K. Ἀ. 6, 1, 14. " Ad Charit. 299. ad Herod. 434. Eur. Ion. 1228. D Jacobs. Anth. 11, 83. Philostr. 94. 124. Boiss." Schæf. Mss.] " Ἀμάντευτος, exp. non solum Non " vaticinans, sed etiam De quo nemo vaticinatus est " aut vaticinatur. Et active enim et passive accipi " tradunt e Moschop. ut ἀθέατος, ἄποπτος, et similia." [" Ad Charit. 299. Valck. Hipp. p. 259. Jacobs. Anim. 298." Schæf. Mss. * Πολυμάντευτος, Plut. 7, 175.] Μαντευτικὸς, Vaticinatorius, Ad vaticinatorem s. vaticinationem pertinens ; Vaticinandi peritus. [Hes.]

[* Ἀναμαντεύομαι, Phrynich. ap. Valck. Hipp. p. 259. Dio Cass. 37. p. 41. * Ἀντιμαντεύομαι, Themist. 163.] " Ἀπομαντεύομαι, Divino, Galen. Οἱ " ἀπομαντευόμενοι τῆς γνώμης αὐτοῦ : de iis, qui Com- " mentarios scripserunt in Hippocr." [Phot. Bibl. 1036, 32.] Διαμαντεύομαι, Vaticinor, Oraculum peto, consulo. Διαμαντεύοντ' ἐπ' ὄρνισι, VV. LL. e Plut. Cam. pro Captant augurium ab avibus : [Tib. Graccho 17. * Ἐπιμαντεύομαι, Appian. B. C. 4, 127. Philostr. Apoll. 5. p. 202.] Καταμαντεύομαι, Vaticinor. Καταμαντεύεσθαι τὰ μέλλοντα, ex Arist. Rhet. pro Conjicere futura. [Schæf. ad Longum p. 379. Athen. 686. Appian. Punic. 8, 77. * Προκαταμαντεύομαι, Dionys. H. 2, 66.] Προμαντεύομαι, q. d. Prævaticinor, Ante vaticinor. Sed ex Herod. affertur προεμαντεύσατο pro simplici ἐμαντεύσατο, Vaticinatus est. [Æsop. Fab. 40. Genev. 1628. " Ad Charit. 565=299. De constr., ad Lucian. 1, 392. T. H. ad Dial. p. 12. Cum infin., Thom. M. 162." Schæf. Mss. Προμαντεύω, Plut. Catone 23. * Προμάντευμα, Gl. Præsagium.] SIC Προμαντεία fuerit Prævaticinatio; sed tamen ap. Dem. exp. potius Prærogativa consulendi oraculi, Primæ partes in consulendo oraculo, (119.) Ἔχει δὲ καὶ τὴν πρ. τοῦ θεοῦ, παρώσας ἡμᾶς. Quare videndum est annon et v. προμαντεύομαι analogiam, ut ita dicam, hujus signif. sequatur. [Herod. 1, 54. " Ad Diod. S. 2, 129." Schæf. Mss.] AT VERO Προμαντεὺς, q. d. Prævaticinator (537.) fuit Cognomen Apollinis ap. Thurios, quo usus est Lycophr. Dici autem et Μαντήϊον hunc deum, item Μαντῷον, docui paulo ante. Sed in Προμαντεὺς aliud fortasse signif. præp.

" ΜΑΡΑΓΝΑΝ, Plato Comicus in Cleophonte " vocavit τὴν μάστιγα, Flagellum s. Scuticam, teste " J. Poll. 10, (56.) c. 13. Apud Hes. scriptum re- " perio et Μάραγνα et Μάραινα, expositum itidem " μάστιξ, ταυρεία, Flagellum, Flagellum e taurino " corio : item ῥάβδος, Virga : sed posterius μάραινα " mendo non carere, infra docebo. Eurip. (Rhes. " 817.) posuisse dicitur μαράγναν pro Genere sup- " plicii." [" Valck. Diatr. 97. Barnes. et Musgr. ad Rhes. l. c." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 373, et n.]

" Μάραινα, ap. Hes. legitur, expositum μάστιξ, " ταυρεία, ῥάβδος : sed alphabetica series pro eo re- " quirit μαράγνα, ut ap. J. Poll. scriptum est. " Atque adeo ap. eund. Hes. cum et σμαράγνα repe- " riatur, ita scr. esse manifestum est. Dici videri " queat παρὰ τὸ μαραγεῖν s. σμαραγεῖν, quoniam cre- " pitum s. sonitum verbere edit."

ΜΑΡΑΙΝΩ, Marcescere facio, Marcidum s. Flaccidum reddo vel languidum, Tabefacio, Isocr. ad Dem. (2.) Κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανεν, Pulcritudinem enim oris vel tempus consumsit, vel morbus marcidam reddidit, s. flaccidam. Ita enim malim quam, Exoletam reddidit : quia hoc aliquid amplius significare videtur. Apud Aristot. autem Τὸ γῆρας μαραίνει τὸ θερμὸν redditur etiam Arefacit. Sed tamen in voce pass., cum dicit in Probl., Ὅσοις μὲν γὰρ μαραινομένου τοῦ θερμοῦ ἀθυμίαι γίνονται, μᾶλλον ἀπάγχονται, vertitur μαραινομένου τοῦ θερμοῦ, Cum calor marcescit et exolescit. Quæ interpr. et ibi non perinde mihi placet. Bud. μαραίνω ait signif. etiam, Exedo paulatim. Esse porro μαραίνω derivatum a μαίρω tradit Eust., qui etiam tradit μαραίνεσθαι de floribus dici. Tunc autem aptissime redditur verbo Marcescere, Flaccescere, cum hæc de floribus itidem dicantur.

|| Μαραίνομαι, Tabefio, Tabesco, Marcesco, Marcidus s. Flaccidus reddor vel Languidus, Elanguesco, Elangueo, Philo V. M. 3. Μὴ χρόνου μήκει μαραινόμενον, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐγχρονίζει, καινούμενον καὶ νεάζον, Temporis longitudine non marcescit, Plut. Fabio, Αὐτὴν ἐᾶν περὶ αὑτὴν μαραίνεσθαι τὴν ἀκμὴν τοῦ Ἀννίβου, καθάπερ φλόγα λάμψασαν ἀπὸ μικρᾶς καὶ κούφης δυνάμεως, ubi observa μαραίνεσθαι dixisse περὶ ἀκμῆς, itidemque περὶ πυρός : in hoc autem posteriore usu imitari Homerum, qui φλόγα μαραίνεσθαι dixit, Il. I. (212.) de igne paulatim collabente et sensim extincto, Bud. Utitur autem et Plut. hoc verbo de igne : ap. quem τὸ πῦρ μαραινόμενον redditur etiam Ignis extabescens. Quinetiam Aristot. ita usus ante illum fuerat, de Cælo 3. Πῦρ ἐὰν μή τις κινῇ, μαραίνεται. Ubi non satis placet verbum Marcescit, quo etiam redditur ibi μαραίνεται. Affertur ex Eod. de vento quiescente. A Thuc. autem dicitur corpus οὐ μαραίνεσθαι, quod non elanguescit, cujus vires non collabuntur, concidunt, 2,

(49.) Καὶ τὸ σῶμα, ὅσον περ χρόνον καὶ ἡ νόσος ἀκμάζοι, A
οὐκ ἐμαραίνετο, ἀλλ' ἀντεῖχε παρὰ δόξαν τῇ ταλαιπωρίᾳ. Ibi tamen ἐμαραίνετο redditur etiam uno verbo Flaccescebat, sed malim Contabescebat. At μαραίνεσθαι de calore, qui corpori humano inest, vide supra in Μαραίνω. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 344. Æsch. 2, 40. ad Xen. Eph. 149. Valck. Hipp. p. 255. (de aor. 1.) ad Herod. 662. 758. Wakef. S. Cr. 3, 9. 4, 14. Alc. 201. ad Diod. S. 1, 413. Jacobs. Anth. 7, 34. 8, 49. 9, 269. 11, 145. 12, 204. Lobeck. Aj. p. 329. Heyn. Hom. 8, 401. De flamma, Dionys. H. 2, 826. Heyn. Hom. 5, 575. 583. Μεμαρασμένος, Brunck. Soph. 3, 520. Bast Lettre 55. Ἐμαρήνατο, Heyn. Hom. 5, 575." Schæf. Mss. Bion 1, 41. " Apud Herod. 2, 24. τὰ ῥεύματα τῶν ποταμῶν dicuntur μαραίνεσθαι, Deficere, Paulatim exsiccari." Schw. Mss.]

Μαρασμὸς, ὁ, Tabefactio, Marcor, et q. d. Flacciditas. ITEM Μάρανσις ead. signif. Aristot. Senium hominis vocat μάρανσιν, i. e. τοῦ θερμοῦ φθορὰν, Caloris tabem: id, quod in stirpibus esse αὔανσιν tradit B
Gal. Hæc Bud. 548. ubi et l. Aristot. vide. At p. 549. scribit Tabem et senium hominis, esse μάρανσιν et μαρασμὸν, unde dici μαρασμώδη πυρετὸν, qui differt ἀπὸ τοῦ συντηκτικοῦ. [" Μάρανσις, Porph. 53." Wakef. Mss.] Μαρασμὸς, Nomen est morbi ap. Medicos. Μαρασμὸς, inquit Gorr., Marcor, Tabes: est Immodica totius corporis ariditas et consumtio. Quo fit ut facile morbus hic innotescat, oculorum ingenti cavitate, veluti in foveis quibusdam reconditorum, et universi corporis squalore, caloris vitalis flore destituti, cutis circa frontem siccitate et tensione, palpebris instantibus et tanquam somno gravatis, ab impotentia quadam vigilandi: sunt et tempora collapsa atque cava. Breviter totus homo non aliud est quam ossa et cutis. In ventre nulla intestina, nulla viscera inesse credas, adeo contracta sunt præcordia et consumti ventris musculi, ut nihil ex iis præter fibras et cutem supersit. Hæc autem symptomata aut adhuc fieri intelliguntur, aut jam plane facta absolutaque esse. Inde duplex μαρασμοῦ differentia C
existit, unius quidem nondum perfecti, sed adhuc ad majorem consumtionem tendentis: alterius vero jam plane consummati. Hic prorsus immedicabilis est, illi remedia quædam possunt adhiberi. Est et gemina rursus differentia; nam, cum omnis μαρασμὸς e siccitate fiat, ea interdum calorem, interdum frigiditatem habet conjunctam. E quo fit ut μαρασμὸς alius siccus et calidus sit, alius siccus et frigidus. Qui calidus est, non aliud prorsus est quam febris hectica jam longe progressa ad solidam usque similarium partium substantiam, appellaturque μαρασμώδης πυρετός. Hic ergo quatenus febris est, caloris est particeps; frigidus vero μαρασμὸς duplex est, unus, qui Senium e morbo dicitur, alter, ipsa mera senectus, etc. Gorr. Μαρασμώδης, Cui inest μαρασμὸς, Conjunctum habens μαρασμόν. Ut μαρασμώδης πυρετὸς, Febris, quæ paulatim exest et ad tabem perducit: sicut ὁ συντηκτικὸς, Quæ liquefacit τὸ καταπίμελον τοῦ σώματος. Bud. e Gal. Vide et Μαρασμός.

Ἀμάραντος, ὁ, ἡ, Immarcescibilis, Nunquam mar- D
cescens. [1 Petr. 1, 3. LXX. Sap. 6, 13.] || Sed peculiariter ἀμάραντος vocatur Flos quidam, a Gal. Heliochrysi nomine appellatus. Est autem radice fulva, bulbosa, ferulaceo caule, pedali altitudine, foliis ocimo longioribus, spica purpurea verius quam flore, inodora. Sic dicitur, quia non marcescit; decerptus enim asservatur, et cum defecere cuncti flores, madefactus aqua reviviscit, et collectus furnique tepore siccatus reconditur ad coronarios hyemis usus: nec nitorem gratiamque coloris amittit. Siluit de eo privatim Diosc.: Gal. Heliochrysi nomine exprimit. Dicitur enim a quibusdam hoc nomine ἡ χρυσοκόμη, Diosc. Sic vocatur et τὸ ἑλίχρυσον, quod alii χρυσάνθεμον appellant, ut Idem scripto testatus est. Hæc Gorr. e Plin., magna e parte: cujus hæc sunt verba de etymo hujus nominis, Summa ejus natura in nomine est, appellato quoniam non marcescat. In multis libris Amaranthus mendose scribitur interjecta aspiratione; qui error et in l. Tibulli, quem paulo post proferam, commissus est. [" Boiss. Philostr. 628. Jacobs. Anth. 7, 155. * Ἀμάρατος, ibid." Schæf. Mss. Cf. Ἀμάρακος. Ἀμάραντος, Gl. Veneria. * " Ἀμάραντον, Centaurium minus, Diosc. Notha 452." Boiss. Mss.] Ἀμαράντινος, Qui est ex amaranto: στέφανοι, Philostr. Her. (c. 19. p. 741.) Coronæ, quæ sunt ex amaranto; nam adhiberi solitum amarantum coronis s. corollis cum e Plin. discimus, tum vero e Tibullo 3, 4. Ut cum contexunt amarantis alba puellæ Lilia. Apud Petrum tamen 1 Ep. 5, (4.) Κομιεῖσθε τὸν ἀ. τῆς δόξης στέφανον, redditur, Reportabitis immarcescibilem illam gloriæ coronam. Sed mihi verisimile non fit, uti voluisse Petrum nomine ἀμαράντινος pro ἀμάραντος: cum ἀμαράντινος non fiat ex ἀμάραντος, quatenus est nomen appellativum, sed quatenus est nomen certi floris proprium: habeatque κτητικοῦ formam hoc ἀμαράντινος. Cum autem huic lectioni in illo Petri l. nostros omnes veteres Codd. assentiri viderim, non jam suspicor ἀμάραντον scriptum ab eo fuisse, sed ἀμαράντινον στέφανον pro vera lectione agnoscens, reddendum puto, Reportabitis coronam gloriæ amarantinam, s. quæ est ex amaranto. Perinde ac si diceret, Quæ est e vero, s. pretioso amaranto, Quæ gloriæ corona magis etiam est immarcescibilis quam ea, quæ est ex amaranto. Fateor tamen quod ad sensum, parum s. potius nihil interesse. [Schleusner. Lex. N. T. * " Εὐμάραντος, Jo. Damasc. in Hist. Barlaami p. 4. Cod. Reg. 903." Boiss. Mss. " Quod cito marcescit, Chrys. Hom. 116. T. 6. p. 944, 5. Ὁ χόρτος ὁ εὐμ., ὁ στάχυς ὁ * ἑτοιμόφθορος." Seager. Mss. Cyrill. Alex. in Isai. p. 827. Hom. Pasch. p. 925. * Ἡμιμάραντος, Lucian. 2, 520. " Alciphr. 3, 62. * Ταχυμάραντος, Arsen. in Monum. Coteler. 2, 168. * Μαραντικὸς, Schol. Il. I. 242. Phrynichus Bekkeri p. 32." Boiss. Mss. Schol. Æsch. Pers. 59.]

Ἀπομαραίνω, Tabefacio etc. ut in Μαραίνω dictum fuit. Sed præp. vehementiam addere videri possit. Apud Alex. Aphr. redditur Flaccidum reddo s. Languidum. || Extinguo, Perimo, Polyb., Bud. || Ἀπομαραίνομαι, itidem ut μαραίνομαι, Tabefio etc. Plut. Numa (21.) Ἀπομαραίνομαι ὑπὸ νόσου. Item, Τὸ αἰδοῖον ἀπεμαράνθη. Plato de Rep. 1. Ὅσον αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται, Elanguescunt. Exp. præterea ἀπομαραίνομαι a Bud., Deficio, Collabor, Concido, Aristot. Probl. s. 11. Διὸ ὁ ψόφος συνεχὴς, ὅτι ἀεὶ δέχεται κινοῦντα κινῶν ἀὴρ, ἕως ἂν ἀπομαρανθῇ· ὃ ἐπὶ τῶν σωμάτων ἐστὶ τὸ πεσεῖν. Ab Eod. Meteor. 1. dici ἀπομαραίνεσθαι cometam exolescentem Bud. testatur. || Extinguor, Perimor, Aboleor, Xen. Σ. (8, 14.) de amore turpi loquens, Τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει· ἀπολείποντος δὲ τούτου, ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν ἀπομαραίνεσθαι. Bud. [Morior, Xen. Ἀπολ. 7. " Wakef. S. Cr. 3, 9. Valck. Adoniaz. p. 303. Abresch. Lectt. Aristæn. 344. Æsch. 2, 40." Schæf. Mss. Ælian. v. H. 12, 1.] Συναπομαραίνω, Una marcescere facio, Una vel Simul contabefacio. [Xen. Symp. 8, 14.] " Ἐκμαραίνω, Emarcescere " facio, Emarcidum reddo, Epigr." [" Jacobs. Anth. 7, 34. 12, 205." Schæf. Mss. " Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 4, 417." Boiss. Mss.] Καταμαραίνω, i. q. præcedens ἀπομαραίνω. Et Καταμαραίνομαι i. q. ἀπομαραίνομαι, Plut. Pol. Præc. Διὸ πολλοὶ πρὶν ἀνθῆσαι περὶ τὸ βῆμα κατεμαράνθησαν. [" Heyn. Hom. 5, 575." Schæf. Mss. Theophr. de Igne p. 435. * " Προμαραίνω, Planud. Ovid. Met. 8, 642." Boiss. Mss. * Συμμαραίνομαι, Epiph. 1, 549. * Ὑπομαραίνομαι, Marcesco, Evanesco, Plut. 7, 621. " De igne, Philo J. 2, 252." Wakef. Mss.]

" Μαραίπους, Hesychio ὁ μεμαρασμένος τοὺς πόδας."

[* " Μαρανθὶς, Ocimoïdes, Diosc. Notha 464. * Μάρανθον, Bekk. Anecd. 404." Boiss. Mss.]

ΜΑΡΓΟΣ, Insanus, Amens, Vesanus, Vecors, Stolidus, Od. Π. 422. Μάργε, τίη κ. τ. λ., i. e. μαινόμενε, Eust. Et Ψ. 11. fem. μάργη, Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν, ubi signif. i. q. ἄφρονα, ostendunt hæc, quæ proxime sequuntur, οἵτε δύνανται Ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα. Plato Alcib. 2. (s. 11.) Ἀλλὰ μάργον τί μοι δοκεῖ εἶναι καὶ ὡς ἀληθῶς

πολλῆς φυλακῆς, ὅπως μὴ λήσῃ τις αὐτὸν εὐχόμενος μὲν κακὰ, δοκῶν δὲ ἀγαθὰ, ubi exp. Stolidum in VV. LL.; at Bud. scribit positum videri pro Difficili et moroso: quam interpr. valde miror, nec probare queo. || Protervus, Petulans, Improbe libidinosus, Bud. 1075. citans Plat. et Aristot. Sed aptius iis, quæ affert, exemplis fuerit istud e Theogn. (581.) Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον, Ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν. Μαργὸς etiam invenitur cum accentu in post. alicubi: unde ap. Hes. μαργοῖς: sed tamen et μάργος ap. Eund. Meminit autem utriusque scripturæ et Eust. 617., ubi et duo etyma affert. [" Ruhnk. Ep. Cr. 115. Bergler. ad Alciphr. 116. ad Charit. 244. Jacobs. Exerc. 2, 190. Anth. 10, 245. 11, 401. Valck. Diatr. 281. Wakef. S. Cr. 3, 188. 5, 143. Musgr. El. 1027. Heyn. Hom. 5, 392." Schæf. Mss. Plato de LL. 7. p. 330. Ἡδοναὶ πολλαὶ καὶ μάργαι, Phrynichus ap. Schol. Lycophr. 434. μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις.]

[* Ἀείμαργος, Opp. Ἁ. 2, 213. 247. al. * Ἀρίμαργος et * Ὀρείμαργος.] " Ἐπίμαργος, Insanus: μεμηνὼς, Suid." " Στρύμαργος, Furiose in venerem " concitus. Ita redditur sequendo hanc expositionem, " ὁ μανικῶς ἐπτοημένος πρὸς τὰ ἀφροδίσια: quam Gal. " e Dioscoride affert, in suo Vocum Hippocr. Lex." [A Schneidero non agnoscitur.] Ὑπέρμαργος, Insanus supraquam dici potest, Vehementer insanus. Suid. autem habet compar. ὑπερμαργότερος, quod exp. ὑπερμαινόμενος: de quo Suidæ l. mox dicam. [" Steph. Dial. 40. Wessel. ad Herod. 271." Schæf. Mss.] Alterum comp., quod est Ὑπόμαργος, sonat q. d. Subinsanus, Substolidus, Subvecors. A quo est compar. ὑπομαργότερος, Herod. 3, (145.) Μαιανδρίῳ δὲ τῷ τυράννῳ ἦν ἀδελφεὸς ὑπομαργότερος, ubi redditur Vecordiusculus. Crediderim autem et de Aliquantum protervo s. petulante intelligi posse, cum sequatur, Οὗτος ὅ, τι δὴ ἐξαμάρτων, ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο. Non abs re autem fortasse suspicetur aliquis ap. Suid. legi perperam ὑπερμαργότερος pro hoc ὑπομαργότερος, itidemque ὑπερμαινόμενος pro ὑπομαινόμενος, sive Suidæ sive exemplarium ejus errore. Nam ὑπὲρ comparativo diminutionem signif. additum videre me non memini. [" Wessel. Diss. Herod. 203. ad Herod. 271. 454. (6, 75.) Ὑπομαργότερος, Steph. Dial. 39. Dionys. H. 1, 408. Ruhnk. ad Velleium p. 319." Schæf. Mss.]

Μαργοσύνη, Insania, Vesania, Vecordia. || Petulantia, Procacitas libidinosa. Greg. in Carm. Οὐδὲ μεταστρέφεται Σοδόμων ἐπὶ τέφραν ἐρήμην, Ἣν διὰ μαργοσύνην ξείνῳ πυρὶ δῃωθέντων. [" Lucian. Ep. 30. Brunck. Apoll. Rh. 175. (3, 796. 4, 376. 1019.)" Schæf. Mss.] Μαργότης, i. q. μαργοσύνη, Insania, Soph. ap. Plut. (6, 535.) σῶν τε μαργότης φρενῶν: [10, 117. Eur. Andr. 950. " Brunck. Soph. 3, 481." Schæf. Mss.] Μάργη, Insania, Protervia, Improbitas proterva. Hes. habet plur. μάργαι, quod exp. ὕβρεις. AT VERO Μάργης ap. Suid. i. q. μάργος. SED ET Μαργήεις, dicitur ead. signif.; nam Hes. μαργηέντων exp. λυσσώντων.

Μαργαίνω, ET Μαργάω, Insanio, Il. E. (883.) Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι, [Plut. 6, 489.] Sic etiam μαργῶσαν χέρα Hes. et Suid. exp. μαινομένην. Sumsit autem uterque hæc verba ex Eur., Hec. (1128.) πρὸς θεῶν σε λίσσομαι, Μέθες μ' ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα. [" Μαργαίνω, Abresch. Æsch. 2, 40. Wakef. S. Cr. 4, 251. Jacobs. Anth. 10, 280. Heyn. Hom. 5, 165. Wessel. Diss. Herod. 203. Μαργάω, ibid. Eur. Phœn. 1253. ubi v. Valck., Toup. Opusc. 2, 251. Abresch. l. c. Brunck. Soph. 3, 480. Callim. 1, 579." Schæf. Mss. Æschylus Athenæi 421. Corai. ad Xenocr. 197. Vide Μαργάς.] At in VV. LL. habetur Μαργόω, afferturque perperam pro exemplo ex Eur. (Hipp. 1230.) ἵπποι μαργῶσαι φρένας. [Æsch. Suppl. 766. μεμαργωμένοι, Pind. N. 9, 46. μαργουμένων. * Ἐκμαργόω, Eur. Tro. 992. φρένας ἐξεμαργώθης, Furore s. Furioso amore incensa fuisti. * Ἐπιμαργαίνω, cum dat., Arat. 1123. * " Καταμαργάω, Ion. Καταμαργέω, Insanio, s. Prorsus insanio, Herod. 8, 125. Φθόνῳ καταμαργέων, ubi olim καταμαρπτέων." Schw. Mss.]

¶ Μαργίτης, Proprium nomen cujusdam valde stolidi s. fatui, s. potius Cognomen, ei impositum ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν, Eust.: quanquam a nomine ipso μάργος deducere non dubitarim. Ejus autem stoliditas in Proverbium abiit, cujus exemplum refert Eust. 1669. At quæ Suid. ei tribuit, ab Eust. de Melitide, cujus itidem celebris stoliditas fuit, commemorantur. Sed μαργίτης appellatus etiam fuit Quilibet stolidus s. fatuus: quod apparet ex Hes. et Suida. A Luciano pro Fatuus s. Leviculus poni testatur Bud. Qui interpr. etiam Imbellis, Iners, in Plut. (Demosth. 23.) Παῖδα καὶ μαργίτην ἀποκαλῶν αὐτόν. || Μαργίτης, VEL Μαργείτης, ut et ap. Aristot. legitur, est etiam Nomen poëmatii de Margiteillo scripti, quod quidam Homero ascribunt, refragantibus aliis. [" Markl. Iph. p. 386. Callim. 1, 440." Schæf. Mss.]

" Μέργιζε, Hesychio ἀθρόως ἔσθιε, Avide comede: " qua signif. et μάργιζε dici queat, a μαργὸς, Vorax."

" Μαργὰς, Vinculum, VV. LL. sine ulla auctori- " tate." [Hesych. Μαργαίνων· μαινόμενος, δεσμῶν, ὑβρίζων· δεσμὸς γὰρ ἡ μαργάς.]

" ΜΑΡΗ, Manus, unde plur. μάραι: indeque de- " rivari dicitur εὐμαρὴς et * δυσμαρὴς, ut a χεὶρ fit " εὐχερὴς et δυσχερής." [Schol. Ven. B. ad Il. O. 137. Μάρψει δ' ἑξείης· κυρίως, χερσὶ συλλήψεται· μάρη γὰρ ἡ χεὶρ, κατὰ Πίνδαρον· ὅθεν καὶ εὐμαρές.]

" Εὐμαρὴς, Facilis, εὔκολος, εὐχερὴς, ῥᾴδιος, Hes. " et Suid. Herodian. 4, (7, 10.) Ὅσα δὲ εὐτελέστατα, " καὶ τοῖς πενεστάτοις τῶν στρατιωτῶν εὐμαρῆ, Facilia, " s. Paratu facilia: 6, (5, 12.) Τοῖς πεζοῖς τὴν βάσιν " εὐπαγῆ καὶ τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν, Stabilem " gressum facilemque transitum præbebat: de re- " gione aspera. Sic ap. Suid. Τὸν πλοῦτον κτήσα- " σθαι μὲν εὐμαρὲς, φυλάξασθαι δὲ οὐ ῥᾴδιον. Hesy- " chio εὐμαρὲς est etiam ἀσφαλὲς, ὑγιές." [" Markl. Iph. p. 136. Musgr. 969. Hel. 1243. Wakef. Alc. 388. Jacobs. Anth. 7, 160. Dionys. H. 1, 155. Heyn. Hom. 7, 31. Valck. Adoniaz. p. 366. Musgr. ad Eur. p. 203. Theocr. 22, 161. Toup. Opusc. 1, 172. Ἐξ εὐμαροῦς, Bast Lettre 46. Ἐν εὐμαρεῖ, Valck. Phœn. p. 431. ad Herod. 275. Jacobs. Exerc. 1, 184. ad Lucian. 1, 299. Koen. ad Greg. Cor. p. 5." Schæf. Mss.] " Εὐμαρέως, et per CONTRACT. Εὐμαρῶς, " Facile, Nullo negotio, Promte, Expedite. Apoll. " Rh. 2, (633.) σὺ δ' εὐμαρέως ἀγορεύεις, i. e., εὐχε- " ρῶς: [3, 624.] Herodian. 2, (3, 12.) Εὐμαρῶς τὴν " ἀρχὴν διοίσοντα, Facili se gubernatione usurum." [" Jacobs. Anth. 8, 76. Paul. Sil. 3. Lucian. 1, 25." Schæf. Mss. " Εὐμαρεστέρως, Tzetz. Chil. 4, 52. Εὐμαρέστατα, Theod. Prodr. 217." Elberling. Mss.] " Εὐμάρεια, SIVE Εὐμαρία, Facilitas: εὐχέρεια, εὐκο- " λία, Suidæ: quorum hoc est magis Ionicum, illud " Atticis et communis linguæ scriptoribus commune. " Apud Suid. Τοῦτο φυγῆς τῷ Ἀννίβᾳ πλείονα εὐμά- " ρειαν παρέσχε· διώκειν γὰρ οἱ τετρωμένοι ἦσαν ἥκι- " στοι. Synes. de Insomn. Εὐμάρεια συμπεριφέρειν τὰ " ἐπ' αὐτὴν ὄργανα, Facilitas et commoditas circum- " ferendi secum. Apud Aristot. de Mundo Bud. " vertit Aptitudo. Suida teste ap. M. Anton. (4, 3.) " ita dicitur et ἡ εὐκοσμία: a Synesio etiam Tran- " quillitas, Epist. 57. Μετὰ τοσαύτης εὐμαρείας εἵλ- " κυσα τοὺς ἐνιαυτοὺς, Tanta cum tranquillitate. Suid. " quoque ap. Herod. εὐμάρειαν pro ἡσυχίαν accipi " tradit. Xen. vero in Apologia Socr. pro Clementia " usurpasse dicitur: nisi sit potius Lenitas et Faci- " litas, morum sc. et animi, ut εὐκολία quoque." [Corr. εὐμένεια.] " Hesychio εὐμάρεια est non solum " εὐχέρεια et ἡσυχία, verum etiam ἀπόπατος: Co- " rinthus vero Εὐμαρέην ab Ionibus dici τὸν ἀπόπα- " τον tradit," [Gallice Commodité,] " ut Suid. quo- " que εὐμαρέην ap. Herod. esse dicit ἀπόπατον. Pro " quo εὐμαρίην ap. eum reperio 4, (113.) p. 163. de " Amazonibus, Πρόσω ἀπ' ἀλληλέων ἐς εὐμαρίην ἀπο- " σκιδνάμεναι. Et alibi, (2, 35.) Εὐμαρίῃ χρέονται ἐν " τοῖσι οἰκίοισι. Existimo autem εὐμαρίην ab eo " dici τὸν ἀπόπατον, s. τὴν ἄφοδον et secessum, quia " levandi ventris causa fit: ut exonerata alvo homo " sit agilior et expeditior. Ideo Herodian. hoc vocat

" ἀποσκευάσασθαι τὸ ἐνοχλοῦν." [" Εὐμάρεια, Plato A Lys. p. 6. Schneid. ad Xen. Œc. p. 32. (5, 9.) Εὐμαρία, Jacobs. Anth. 9, 490. Koen. ad Greg. Cor. 247. ad Herod. 330. Εὐμάρεια, Εὐμαρέη, Toup. Append. in Theocr. p. 43. Wessel. Diss. Herod. 39. ad Herod. 119. 330. Jacobs. Exerc. 1, 184. Valck. Diatr. 62. Koen. ad Greg. Cor. 205. 247." Schæf. Mss. Soph. Phil. 284. Plato Protag. 108. * Εὐμαρότης, Philostr. 894, 11.] " Εὐμαρίζω exp. Allevo." " Ἐξευ-" μαρίζω, Paro, Apparo, εὐτρεπίζω: unde est ἐξευμα-" ρίσθη, quod Hes. exp. παρεσκευάσθη. Alioqui signif. " etiam Facilem reddo, et non tam de re dicitur ina-" nima quam de animata. Philo V. M. 1. Πάντα δὲ " ἐξευμαρίζει Θεὸς ἃ ἂν ἐθελήσῃ, καὶ τὰ δυσκατόρθωτα, " Deus omnia e facili reddit expedita quæcunque " vult, vel difficillima. Et aliquanto post, Τὰ λίαν " φοβερὰ παρὰ τὰς ἁπάντων ἐλπίδας ἐξευμαρίζοντος, " Præter omnium spem delinientis, Turn." [Euseb. H. E. 10, 9. Eur. Herc. F. 18. 81. Philo 5. p. 310. P. * Κατεξευμαρίζοντος, Hesychio κατευθύνοντος. * Προεξευμαρίζομαι, Euseb. Laud. Const. p. 543.] " Κα- B " τευμαρίζων, Suidæ est * κατευχερίζων, et Hesychio " quoque κατευμαρίζοντες sunt εὐχερίζοντες, necnon " καθιστῶντες. Affertur et κατευμαρίζειν ὁδὸν, pro " Complanare et faciliorem efficere." " Παρευμαρέω, " Negligo, Facile transmitto, Contemno: unde πα-" ρημμάρησαν, Hesychio κατεφρόνησαν." " Præterea " ab Εὐμαρὴς DERIV. Εὐμαρίς. Ita enim dictum " quoddam Calceamenti genus, quia τοῖς αὐτὸ ὑπο-" δεδεμένοις παρέχει εὐμαρῶς βαδίζειν, inquit Etym. " et confirmat Suid.: J. Poll. 7. εὐμαρίδα esse dicit " κοινὸν ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὑπόδημα, βαρβαρικὸν " μὲν εὕρημα, ἐξ ἐλάφων δὲ πεποιημένον. Eur. sane " dicit (Or. 1370.) Βαρβάροις ἐν εὐμαρίσιν. Apud " Suid. vero ex Epigr. [Anal. 2, 28.] reperio οὐ βα-" θύπεπλος Εὔμαρις, proparoxytonws, haud scio quo " significatu: sunt qui ibi Vestis genus esse opinen-" tur: sed quorsum ei vesti adderetur epith. βαθύ-" πεπλος?" [Mutandum in * Βαθύπελμος, Crassa solea. " Jacobs. Anth. 8, 76. Toup. Opusc. 1, 338. Musgr. Or. 1369. 1370." Schæf. Mss. Forsan ab C * Εὐμάρα, quod affertur pro Pelle, Corio, ap. Schol. Theocr. 5, 10. " Vide Toup. Add. in Theocr. 391. Koen. ad Greg. Cor. 118." Schæf. Mss.]

[* " Εὐμήρης, i. q. εὐμαρής, uti θυμήρης et θυμαρής, ubi perperam legitur θυμαρὴς, (cf. Eust. 1946, 35.) afferre debuit Schn." Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 21.]

" ΜΑΡΙΛΑ, ἡ, Pulvis carbonum: Polluci ὁ " χνοῦς τῶν ἀνθράκων: Scholiasti Aristoph. ἡ ἀνθρά-" κων τέφρα καὶ σποδιά: Galeno θερμοσποδιά. La-" tini Favillam dicunt ejusmodi cineres scintillis " prunarum permixtos, quod ignis veluti fomenta " sint s. fomites. Ita igitur Hippocr. Γυναικ. 2. " Ὅταν δὲ διάπυρος γένηται ὁ βόθρος, ἐξελεῖν χρὴ τὰ " ξύλα, καὶ τῶν ἀνθράκων οἳ δὴ ἁδρότατοι ἔσονται καὶ " διάπυροι· τὴν δὲ σποδιὴν καὶ τὴν μαρίλην ἐν τῷ βό-" θρῳ καταλιπεῖν. Ubi nota apertum discrimen fieri " inter τῶν ἀνθράκων τοὺς ἁδροὺς, σποδιὰν, et μαρί-" λην: ac μαρίλην esse quiddam medium inter τοὺς D " ἁδροὺς ἄνθρακας ac τὴν σποδιὴν, Minutias nimirum " et reliquias prunarum, quæ in cinere reperiuntur. " Aristoph. Pro pulvere carbonum accipit, cum in " 'A. (350.) dicit, Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι " συχνὴν Ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία. Loquitur " enim ibi de carbonibus nondum accensis, qui sunt " in corbe carbonario. Sic ap. Suid., Χαλκεὺς οἷά " τις γέμων καπνοῦ καὶ μαρίλης. Et e Cratino, Ἐ-" φθάρη μαρίλης πλέαν ἔχων, Fere enectus est favil-" lis quarum plenus erat: ut et Plautus dicit, Favil-" læ plena ac fumi. Suidas quoque iis in ll. μαρίλην " esse dicit τὸν χνοῦν καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθρά-" κων: mentionem tamen faciens et prioris signif., " exponens nimirum ἀμαυρὸν πῦρ, Igniculos sub ci-" neribus abditos: secundum quam expositionem " derivatum videri queat παρὰ τὸ μαραίνεσθαι, ut sit " μεμαραμμένον πῦρ." [" Jacobs. Anth. 12, 108. Koen. ad Greg. Cor. 263. ad Lucian. 1, 328." Schæf. Mss. Aristot. Mirab. c. 41. not.] " Porro deriva-" tum INDE Μαριλοπότης, Favillæ potor: Vulcani " et ceterorum fabrorum epith.: quippe qui dum " follibus excitant carbones, favillas et pulverem " inde exsurgentem devorare coguntur." [Anal. 3, 239.] " Et VERBUM Μαριλεῦσαι, Circa favillas ver-" sari: unde VERBALE Μαριλευταὶ, Qui favillas " tractant, affines τῶν ἀνθρακέων, ap. J. Poll. 7, 24. " Affert Hes. ET Μαριλοκαυτῶν pro ἀνθρακευτῶν: " μαρίλην et ipse exponens τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθρά-" κων, Ramentum carbonum. AT Μαριληνοὶ, οἱ, " Carbones, in VV. LL. suspecti sunt." [" Koen. ad Greg. Cor. 263. * Μαριλῆνοι, Kuster. Aristoph. 120." Schæf. Mss. * Μαριλάδης, Nom. propr., exp. Carbonarius, Aristoph. 'A. 609.] " Notandum porro " μαρίλαν s. μαρίλην ap. J. Poll. reperiri etiam du-" plici λ scriptam: ap. ceteros vero quos Auctores " citavi, simplici."

" ΜΑΡΙΝΟΙ, οἱ, Marini: Pisces quidam ap. Ari-" stot. H. A. 6, (17.) Hes. Marinos pisces esse dicit, " alio nom. dictos κιθάρους. Est et Nomen propr." [* " Μαρὶς, Piscis, Munck. ad Anton. Lib. 69. Verh." Schæf. Mss.]

" ΜΑΡΙΣ, εως, ὁ, Maris: mensura liquidorum sex " cotylarum capax, ut tradit J. Poll. 10, 47. afferens " ex Aristot. H. A. (8, 9. p. 365. Schn.) οἴνου μάρις. " Idem 4, 23. habet μάρης per η: scribens et ibi " esse ἑξακότυλον. Sed ea scriptura mendosa est. " Polyænus vero μάριν multo capaciorem facit. Nam " 4, (3, 32. p. 125. Cor.) in Alexandro, cum dixisset " regem Persiæ in singula prandia et singulas cœnas " insumere γάλακτος αὐθημερινοῦ δέκα μάριας, οἴνου " πεντακοσίας μάριας, et ceterorum tot vel tot, sub-" jungit, Μάρις ἐστὶ δέκα χόες Ἀττικοὶ, Decem congii " Attici. Apud Hes. reperio etiam Μαριστὸν, expo-" situm itidem ἓξ κοτύλας. Quibus addit, eod. voca-" bulo dici etiam τὸ μακρὸν πέπερι, Piper longum." [" Koen. ad Greg. Cor. 221." Schæf. Mss.]

" ΜΑΡΝΑΜΑΙ, Pugno: derivatum volunt ety-" mologi παρὰ τὸ μὴ ἀρνεῖν, h. e. παρὰ τὸ μὴ διαλλάτ-" τεσθαι: ab irreconciliabili odio et inimicitia, pro-" pterea quod olim ἐν ταῖς διαλλαγαῖς ἄρνας ἔθυον, " in reconciliationibus et fœderibus agnos macta-" bant. Il. Π. (775.) Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν: P. " (366.) μάρναντο δέμας πυρός: N. (369.) ὁ δὲ μάρναθ' " ὑποσχεσίῃσι πιθήσας: Γ. (307.) μαρνάμενον Μενε-" λάῳ, Pugnantem cum Menelao. Prosæ scriptores " μάχεσθαι pro eo dicunt." [" Heyn. Hom. 7, 31. 788. Kuster. V. M. 67. Brunck. Aristoph. 2, 154. Valck. Phœn. 1149. Anim. ad Ammon. 142. Conf. c. μαίνομαι, Heyn. Hom. 6, 281. 7, 100. Act., Jacobs. Anth. 11, 224." Schæf. Mss. * " Μάρνημι, Schol. Opp. 'A. 1, 16." Wakef. Mss. * Περιμάρναμαι, Hesiod. Θ. 647. Schneidero deducendum videtur a μάρη, Manus.]

" ΜΑΡΠΤΩ, Capio, Corripio, Prehendo: i. q. " λαμβάνω s. συλλαμβάνω in prosa. Il. Ψ. (62.) " Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ: " Θ. (405.) ἃ μὲν μάρπτῃσι κεραυνός. Od. I. (289.) de " Cyclope, Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ " γαίῃ Κόπτε. Sic Eurip. ap. Plut. (8, 170.) σῖγα " καὶ βραδεῖ ποδὶ Στείχουσα μάρψει τοὺς κακούς. Rur-" sum Hom. cum dat. instrumentali, Il. Φ. (489.) " ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε Σκαιῇ. Idem " dicit ποσὶ μάρπτειν, pro Assequi pedibus et pre-" hendere: X. (201.) Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι " ποσίν: Φ. (564.) Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι " πόδεσσι. At Ξ. (228.) οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν, " Terram carpebat s. calcabat pedibus. Aor. 2. " facit μαρπεῖν: itemque præt. med. μέμαρπα, unde " partic. μεμαρπώς. Sed et sine ρ dicunt μέμαπον et " μαπεῖν. Hesiod. 'A. (231.) Ἱέμεναι μαπέειν, Cu-" pientes prehendere: (252.) ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν " Κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον." [" Ruhnk. Ep. Cr. 136. Valck. Phœn. p. 30. Hipp. p. 283. 290. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 18. Toup. ad Longin. 314. Eur. Hec. 1048. Wakef. Ion. 159. Herc. F.

976. Jacobs. Anim. 44. Anth. 6, 377. 7, 157. 341. A 346. 9, 140. Luzac. Exerc. 120. Antiphil. 5. Heyn. Hom. 5, 486. 7, 31. Μάρψαι ποσὶν, 8, 281. Μέμαρπον, 7, 537. Μεμαρπὼς, Ruhnk. Ep. Cr. 120. Medenb. Amœn. p. 9. * Μάρπω, Heyn. Hom. 5, 486." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 756. Vide Μάρη.] " Μαρπτὺς, Hesychio ὑβριστὴς, Violenter et contumeliose " injurius: s. ὁ βιαίως μάρπτων. Sed videtur scr. " μαρπτής. Nam μαρπτὺς esset potius ὕβρις." [Legitur * Μάρπτις ap. Æsch. Suppl. 833. * Ἀμφιμάρπτω, Apoll. Rh. 3, 146. Opp. 'A. 5, 636. Quint. Sm. 3, 614.] " Καταμάρπτω, Comprehendo, Corripio: " i. q. καταλαμβάνω, sed Poëtis familiarius, utpote " Ionicum. Il. E. (65.) Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κα- " τέμαρπτε διώκων: Π. (598.) ὅτε μιν κατέμαρπτε " διώκων. Ex Herod. autem (7, 125.) affertur, Κατα- " μαρπτέων φθόνῳ ἐνείκεε τὸν Θεμιστοκλέα, pro Invi- " dia premens:" [sic olim legebatur, nunc καταμαργέων.] " Καμμάρψαι, Æolica ap. poëtas syncope pro " καταμάρψαι. Hes. exp. καταλαβεῖν." [" Marcellus 17. et Jacobs." Schæf. Mss. * Συμμάρπτω, Corripio, B Comprimo, Una prehendo, Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. 6, 416. Ἥδετο δὲ τὸ μὲν βασιλίσκον εἶναι, τὸ δὲ ἀσπίδα τὸ συμμαρπτόμενον τούτου τῷ σώματι: Eur. Cycl. 396. Il. K. 467. Orac. ap. Herod. 6, 86.]

" Μαρήγει, Hes. λαμβάνει, quod et μάρπτει."

" Βράπτειν, Hesychio ἐσθίειν, κρύπτειν, ἀφανίζειν, " τῷ στόματι ἕλκειν, ἢ στενάζειν, Edere, Occulere, Ex " oculis tollere, Ore trahere, aut Ingemiscere." ["Εβραπτεν, Eid. ἔκρυπτεν, ἔσφυξεν: Ἔβραψεν· ἔκρυψεν, ἔπιεν, κατέφαγεν: Βράψαι· συλλαβεῖν, ἀναλῶσαι, κρύψαι, θηρεῦσαι. " Ut a μολίσκω formatur βλώσκω, ab ἥμαρτον ἤμβροτον, sic a μάρπτω βάρπτω, et transponendo βράπτω." Schn. Lex.] " Βράξαι, Hesychio " συλλαβεῖν, δακεῖν, καταπίειν. Βρακεῖν, Eid. συνιέναι, " Intelligere: afferenti et mox βρακεὶς pro συνείς. " Sed suspectius hoc est." [Vide Schn. Lex. v. Μάρπτω.]

" ΜΑΡΣΥΠΟΣ, ET Μαρσύπιον, Marsupium, Cru- " mena, Loculus, Sacculus. Scribitur et per ι, et C " vel simplici vel gemino π. Simplici, ap. Suid. e " Xen. K. 'A. (4, 3, 8.) Εἶδόν τινας ἐν πέτραις μαρσί- " πους ἱματίων κατατιθεμένους, quod exp. σάκκους, " θυλάκους. Itidem J. Poll. (7, 79.) Μαρσίπους ἱμα- " τίων, e Xen. affert: et Μαρσίπιόν τι μικρὸν, ex A- " pollodoro Carystio. Duplici π Hes. Μαρσίππιον " pro βαλάντιον. Sic ap. Alex. Trall. μάρσιππος, " positum pro Sacculo quo pars dolens fovetur. " Apud Eund. reperio Μαρσίπεοι quoque, expositum " non solum σάκκοι, sed etiam γαστρίμαργοι: quo- " niam forsitan τῶν γαστριμάργων ventres æque ca- " paces sunt atque vel amplissimi sacci." [" Μάρσιπος, Μάρσυπος, Phryn. Ecl. 179. ad Diod. S. 2, 435. ad Thom. M. 139. Toup. Emendd. 2, 247. Μαρσίπιον, Jacobs. Anth. 7, 73. Μαρσίππιον, Thom. M. l. c. Mœr. 96. et n. Μασίππιον, ibid." Schæf. Mss. * Μαρσιππεῖον, Μαρσίππιον, * Μαρσυπεῖον, Μαρσύππιον, Schleusner. Lex. V. T.]

ΜΑΡΤΥΡ, υρος, ὁ, ἡ, Testis, Xen. K. Π. 4, (6, 5.) D Θεοὶ δὲ ἡμῖν μάρτυρες ἔστωσαν, Plato Polit. Τί δεῖται μάρτυρος; αὐτὸς γὰρ ὁ Θρασύμαχος ὁμολογεῖ: Æschin. (70.) Ἴστε τούτους αὐτοὶ, καὶ οὐδὲν ἑτέρων δεῖσθε μαρτύρων, τέλη πεπραχότας. Dem., Μάρτυρες τῆς ὕβρεως. Idem in Mid. Μάρτυρές εἰσιν ἕτοιμοι τούτοις καὶ συνήγοροι πάντες εὐτρεπεῖς καθ' ἡμῶν. Sicut vero Lat. dicunt Citare s. Adducere testem, ita Græci καλεῖν et ἐπάγεσθαι. Dem. pro Cor. Ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας: quæ verba habentur et in Or. c. Mid.: Isocr. in Helen. Enc. (18.) Οὐ γὰρ δὴ μάρτυρά γε πιστότερον οὐδὲ κριτὴν ἱκανώτερον ἕξομεν ἐπαγαγέσθαι. Sic Idem in Orat. πρὸς Τιμόθεον dicit μάρτυρας παρασχέσθαι, Testes producere. Et Plato de LL. 8. Μάρτυρα φύσιν παρέχομαι, Testem profero naturam. Et e Xen. (K. Π. 1, 6, 13.) Μάρτυρες παρίστανται, Testes producuntur. Item παρίστασθαι, ἐπιθέσθαι, ποιεῖσθαι μάρτυρας dicitur, ut Lat. Adhibere et Constituere testes. Hesiod. Ἔργ. (1, 369.) Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι. Plut. de Def. Orac. Ἀπολογήσομαι δὲ, μάρτυρα καὶ σύνδικον ὁμοῦ Πλάτωνα παριστάμενος, Platonem testem simul et patronum adhibens. Thuc. 4, (87.) p. 150. Μάρτυρας μὲν θεοὺς καὶ ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους ποιήσομαι ὡς ἐπ' ἀγαθῷ ἥκων οὐ πείθω. Dem. (165.) Μάρτυρας τοὺς θεοὺς ποιησάμενος, διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς. Rursum Thuc. 4. Μάρτυρας τοὺς Ἀθηναίους ἐποιεῖτο. Item ἀναστῆσαι μάρτυρας, quod Cic. dicit Excitare testes. Plato de LL. 11. Ἐὰν δέ τις τινὰ δικάζοντα ἀναστήσηται μάρτυρα, Si quis quenquam judicum excitet ad dicendum testimonium. Item χρῆσθαι μάρτυρί τινι, ut ap. Cic. Teste uti. Aristot. Polit. 7. Μάρτυρι τῷ θεῷ χρώμενοι: Rhet. 1. Ἀθηναῖοι Ὁμήρῳ μάρτυρι ἐχρήσαντο περὶ Σαλαμῖνος. Item μὴ παρόντων μαρτύρων, Aristoph. (N. 777.) Nemine præsente, qui testimonium ferre possit: quod Lat. dicunt Remotis arbitris. Contra ἐπὶ μαρτύρων et διὰ μαρτύρων, Adhibitis testibus, Præsentibus qui testari possint. Plut. (7, 336.) Τοῦτο εἰσποίησις ἦν Ἀλεξάνδρου διὰ θεῶν μαρτύρων: postquam sc. ascripserat hæc Darii verba, Εἰ δὲ οἴχεται τὰ ἐμὰ, Ζεῦ πατρῷε Περσῶν καὶ βασίλειοι θεοὶ, μηδεὶς εἰς τὸν Κύρου θρόνον ἄλλος ἢ Ἀλέξανδρος καθίσειε. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 38.) Οὐκ ἐπ' ὀλίγων μοι δοκοῦσι μαρτύρων νῦν ἂν εὖ παθεῖν ὑφ' ἡμῶν, ἀλλ' εἴσονται μὲν ταῦτα θεοὶ, Non paucos esse arbitror, qui testari queant quanta nunc in eos a nobis conferantur beneficia. || Apud Christianos autem μάρτυρες peculiariter dicuntur Qui non oris modo confessione, sed etiam suo sanguine Christi doctrinam sanciverunt: q. v. Latini Theologi pariter utuntur. [" Clark. ad Il. A. 338. Koen. ad Greg. Cor. 278. Brunck. Antig. 974. Musgr. Med. 1260. Herc. F. 187. Markl. Suppl. p. 223. Wolf. Proleg. 208. Heyn. Hom. 4, 253. 512. Μάρτυρα ἐπάγεσθαι, Plut. Mor. 1, 34. καλεῖν, ad Lucian. 1, 318. Μάρτυρας παρέχεσθαι, Toup. Opusc. 2, 30. ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 49. * Ἐπιμάρτυρ, Anthol. Gr. 1. p. 186. Christod. Ecphr. 195. ad Charit. 770." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 229. Musæus 1. * Ἐπιμάρτυς, Aristoph. Λ. 1289. at Brunck. divisim ἐπὶ μάρτυσι. * Καλλιμάρτυρ, Lobeck. Phryn. 600. * " Καλλιμάρτυς, Herodian. Epimer. 186. * Μεγαλομάρτυρ, Nectar. Hom. p. 7. Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. Ed. Combef. p. 15. in tit. et ibid. infra. * Ὁσιομάρτυρ, Phot. Erotem. p. 75." Boiss. Mss. * Πρωτομάρτυρ, Chrys. in Genes. 19. T. 5. p. 45. Euseb. Pamph. in Actis Conc. Nic. 126. * Πρωτομάρτυς, Epiph. 1, 817.] Συμμάρτυρ, Qui simul testimonium dicit. Apud Plat. autem Ep. 2. (p. 311.) συμμάρτυρα λαβεῖν, exp. Testem sumere, ut i. sit q. Hesiod. dicit ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι. [* " Φιλομάρτυρ, Nicet. Paphl. in Martyrum Triadi edita a Combef. p. 10. * Φιλομάρτυς, Acta Jun. Bacchi 63. 120. 121. Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 243. * Χριστομάρτυρ, Const. Manass. Chron. p. 127. * Χριστομάρτυς, Poëtaster ante Wernsdorfii Philen p. 26. 98." Boiss. Mss.] Ψευδομάρτυρ, Falsus testis, J. Poll. e Critia. Et Aristot. Pol. 2. Αἱ δίκαι τῶν ψευδομαρτύρων. [Plut. 9, 269.] Ψευδομάρτυς, pro eod. J. Poll. Καταψευδομάρτυρ, Qui falsum testimonium contra aliquem dicit, Qui falso testimonio oppugnat, Plato Gorg. Ἀλλὰ καταψευδομάρτυρας πολλοὺς κατ' ἐμοῦ παρασχόμενος, ἐπιχειρεῖς ἐκβάλλειν με τοῦ ἀληθοῦς.

Μάρτυρος, ὁ, Testis, i. q. μάρτυρ: unde et derivari putatur, licet alii illud ex hoc deductum velint. Od. Ξ. (394.) Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσι, Il. X. (255.) Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων: A. (338.) τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων. [" Clark. ad Il. A. l. c. et 482. Wassenb. p. 45. Koen. ad Greg. Cor. 278. ad Lucian. 1, 433. Brunck. Antig. 974. Musgr. Med. 1260. Cattier. Gazoph. 55. Heyn. Hom. 4, 95. 253. 512. 5, 322. 6, 584. 8, 293. Bast Lettre 84. Lobeck. Aj. p. 271. Wolf. Proleg. 288." Schæf. Mss.] INDE Μάρτυς factum esse volunt, per sync. Herodian. vero Μάρτυς communis esse linguæ tradit, at Μάρτυρ Æolicum, unde Μάρτυρος. Ab hoc autem Μάρτυς nulli casus usitati sunt præter nominativum et accus. sing. et dat. plur.. Synes. Μάρτυς θεὸς, Deus testis est: h. e., μάρτυρα θεὸν ποι-

οὖμαι, ut Idem alibi loquitur. Nonn. (Jo. 64, 23.) μάρτυς ἐπάρκιος: pro quo Latinis dicitur Testis locuples. Lucian. (2, 680.) Μάρτυς ὁ οἴκοθεν. Plato Epist. Τούτων δὲ καὶ σὺ μάρτυς. Sic Aristoph. (Πλ. 499.) ἐγώ σοι τούτου μάρτυς, Sum tibi hujus rei testis. Plut. Phoc. Μάρτυν ἐπικαλούμενος ἅμα καὶ βοηθόν. Plato Epist. 7. Πολλοῖς μάρτυσι μάχεται, τὰ ἐναντία λέγουσι. Dem. (304.) Λογισταῖς ἅμα καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούουσιν ὑμῖν χρώμενος. [" Ammon. 91. Jacobs. Exerc. 2, 196. Anth. 7, 47. Thom. M. 598. Markl. Suppl. p. 223. ad Charit. 107. Μάρτυν, ibid. Plut. 5, 11. Hutt. ubi v. nott. Οἴκοθεν μ., Phryn. Ecl. 189." Schæf. Mss.] Unde Αὐτομάρτυς, Qui ipse sibi testis est, testimonium perhibet, ὁ ἑαυτῷ μαρτυρῶν, Hes. [Æsch. Ag. 998. * " Μαρτυροποιέω, Heyn. Hom. 8, 292." Schæf. Mss. " Phurnutus c. 16. p. 169. Gal., Inscriptio Daulensis ap. Walpole p. 460." Schn. Lex. Suppl. * Μαρτυροποίημα, Gl. Contestatio, Testificatio: * Μαρτυροποιΐα· Testificatio.] Ἀμάρτυρος, Testibus carens, Nullo testimonio probatus, Nullo teste probatus: qua signif. usurpatur a Luca in Act. 14, (17.) Οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκε, de deo loquens. Sic usus est Dem. item Thuc. 2, (41.) Μετὰ μεγάλων δὲ σημείων, καὶ οὐ δή τοι ἀμάρτυρόν γε τὴν δύναμιν παρασχόμενοι, Non testatam. Plut. de Solert. Anim. Οὔτε ἀμαρτύρους Ἰνδῶν ἐπαγόμενος ἢ Λιβύων διηγήσεις, ἃ δὲ πανταχοῦ μάρτυρας ἔχει τοὺς ἐργαζομένους τὴν θάλασσαν, ubi opp. ἀμάρτυρα et μάρτυρας ἔχοντα, quorum testes sunt et quorum nulli sunt. Et ἀμάρτυρον ποίημα, ὃ μηδεὶς ὁρᾷ, Opus peractum nemine præsente, qui testis ejus esse queat, Opus remotis arbitris factum, VV. LL. Et ἀμάρτυρος κτῆσις, Quæ sine teste possidetur: In qua occupanda non opus est testibus, sed confesso ei cedit, VV. LL. Item ἀ. ἀγὼν, Causa, quæ testibus non indiget, dicitur nullis citatis testibus. [Dem. 372.] At ἀ. λόγος ex Isocr. affertur pro Oratio scripta, ut cum codex recitatur loco testis, VV. LL. [" Wakef. S. Cr. 2, 134. Pierson. ad Mœr. 17. Heyn. ad Virg. 2, 82. ad Charit. 781. Callim. 1, 575." Schæf. Mss. * " Ἀμαρτύρως, Non ut martyres, Clem. Alex. 571." Wakef. Mss. * " Ἐμμάρτυρος, Planud. Ovid. Met. 2, 473." Boiss. Mss. Themist. Or. p. 144. * Ἐμμαρτύρως, Eust. Il. A. p. 48, 38.] Ἐπιμάρτυρος, Qui testis est super aliqua re, Qui testis adhibetur, i. q. μάρτυρος, ut ἐπιβουκόλος i. q. βουκόλος, Eust. Il. H. (76.) Ὧδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω, Od. A. (273.) Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων. Alibi dicit, Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί. [" Heyn. Hom. 4, 512. 5, 322. ad Charit. 721. 770. 774." Schæf. Mss. * Προσμάρτυρος, Manetho 4, 161. * " Συμμάρτυρος, ad Charit. 666." Schæf. Mss.]

Μαρτυρία, ἡ, Testimonium, Id ipsum, quod a teste dicitur, Plut. de Frat. Charit. Μαρτυρίας ποτὲ γραμματεῖον ἐπισφραγισάμενος, Testimonium per tabulas datum obsignans. Et παρέχειν ac ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίαν, Producere testimonium, Isocr. Archid. Πῶς ἂν μαρτυρίαν μείζω καὶ σαφεστέραν παράσχοι τις τούτων; Dem. (1266.) Ἐμβάλλεται μαρτυρίαν ψευδῆ, καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας ἀνθρώπους, οὓς οὐδ' ἂν ὑμᾶς ἀγνοήσειν οἴομαι, Profert falsum testimonium, testesque laudat, quorum testimonio usurus est, Bud. dicens ἐπιγράφεσθαι ibi significare Scripto edere. Aliud ex eod. Dem. exempl. habes ap. Eund. 296. Et μαρτυρίαν γράφειν, Testimonium denuntiare, Bud. ex Æsch. 12. Aliquando significat potius Ipsam testimonii dictionem, ut et Lat. Testimonium: et proprie ὅταν τις αὐτὸς ἰδὼν μαρτυρῇ, J. Poll.; nam ab ἐκμαρτυρία distinguitur. Aristoph. Σφ. (1438.) εἰ — Τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας ἐν τάχει, Ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα, Omisso isto testimonio, Omittens dicere testimonium, Plut. Apophth. Πρὸς φίλον τινὰ μαρτυρίας ψευδοῦς δεόμενον, Hesiod. Ἔργ. (1, 280.) Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας Ψεύσεται, In dicendo testimonio. Apud Hom. autem accipitur pro Dictione testimonii contra aliquem, sicut et ab Eust. exp. καταμαρτυρία et κατηγορία: Od. (Λ. 324.) πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔσχε Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρίῃσι. Accipitur etiam pro

A Elogio, sicut et Lat. Testimonium, Synes. Ἐπεὶ δὲ τυγχάνω ὢν ὑπερόριος, ἐν γράμμασιν αὐτοῦ μαρτυρίαν καταντιθέμεθα, De eo elogium memoriæ mando, testimoniumque literis perhibeo et prodo, Bud. || Μαρτυρία pro Significatio, vide Μαρτυρέω. || Μαρτυριῶν ἀπέχεσθαι ex Aristoph. (Ἱππ. 1316.) affertur pro Abstinere a vocationibus in judicium. [" Zeun. ad Xen. K. Π. p. 30. Ammon. 48. 91. Thom. M. 598. Wakef. S. Cr. 4, 226. M. παρέχεσθαι, Toup. Opusc. 2, 30. ἐμβάλλεσθαι, 1, 383." Schæf. Mss.] Μαρτύριον, τὸ, itidem Testimonium, Quod testimonii loco affertur: interdum pro Ipso teste. Plut. (7, 175.) explicans quæ φυξίμηλα φυτὰ dicantur, Ὅταν ἀναδραμόντα μέγεθος λάβῃ καὶ διαφύγῃ τὸ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιγενομένων, φυξίμηλα καλεῖται· τὸ δὲ μαρτύριον Αἰσχύλος: Id, quod Æschyli testimonio comprobatur. Frequenter accipitur pro Argumento et indicio, quo aliquid veluti testimonio confirmatur, Thuc. 3. Ἅμα γὰρ μαρτυρίῳ ἐχρῶντο, Schol. τεκμηρίῳ. Aristot. Eth. 2, 2. Δεῖ γὰρ ὑπὸ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μ. χρῆ-
B σθαι. Plut. Symp. 8. Ὅτι δέ ἐστι τῶν βρωμάτων ἔνια δυσόνειρα, μαρτυρίοις ἐχρῶντο τοῖς κυάμοις καὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ πολύποδος. || Μαρτύριον, pro Loco, ubi sunt martyris alicujus reliquiæ, affertur e Can. 6. Conc. Chalced. [" Zeun. ad Xen. K. Π. p. 30. Valck. Diatr. 289. ad Herod. 157. Fabric. Bibl. Gr. 1, 326. Thom. M. 586. 598. M. δὲ, Valck. Chrys. p. 7. Καὶ τὸ μ., Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 224." Schæf. Mss. Æsch. Eum. 488. " Locus, ubi sunt martyris reliquiæ, Chrys. in Babyl. 1. T. 5. p. 441, 10." Seager. Mss.] Adject. autem Μαρτυρικὸς, Qui martyrum est, Greg. Macc. Enc. Ἵν' ἔχῃτε τύπον ὥσπερ ἀθλήσεως, οὕτω καὶ λόγων μ., Orationis martyrum.

Διαμαρτυρία, ἡ, Contestatio. Bud. scribit ap. Dem. (1079. 1080.) esse Genus exceptionis, h. e. παραγραφῆς: nimirum instantiam litis summotricem petitionis hæreditatis aut bonorum possessionis agnitæ a propinquis. Exemplum e Dem. habes ap. Eund. p. 105. ubi prolixe explicat quid sit διαμαρτυρεῖν.
C [" Toup. Emendd. 2, 93." Schæf. Mss.] Ἐκμαρτυρία, Testimonium absentis, ἡ τοῦ ἀπόντος μαρτυρία, Hes. quemadmodum et Harpocr. ἐκμαρτυρίαν et μαρτυρίαν eo differre scribit, quod ἐκμαρτυρία sit τῶν ἀπόντων, at μαρτυρία, τῶν παρόντων. Sed et Ammon. ἐκμαρτυρίαν esse dicit τῶν ἀποδημούντων, μαρτυρίαν vero τῶν ἐπιδημούντων, citans e Dinarcho, Τῷ νομοθετήσαντι ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι, Testimonia proferre eorum etiam, qui peregre sunt. Ex Eod., Ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας. J. Poll. autem esse dicit ὅταν τις παρὰ τοῦ ἰδόντος ἀκούσας λέγῃ. Dem. p. 142(=1130.) Τῶν δὲ ἀδυνάτων καὶ ὑπερορίων ἐκμαρτυρίαν γεγραμμένην ἐν τῷ γραμματείῳ. Isæus 37(=24.) Καὶ τοῦ Πυθετίδου ἐκμαρτυρίαν ἐπ' ἐκείνῃ τῇ δίκῃ παρέσχον οὗτοι, ἣν Πυθετίδης οὐκ ἀναδέδεκται αὐτοῖς, οὐδὲ ὁμολογεῖ μαρτυρῆσαι, Testationem τῶν ἀσθενούντων ἢ τῶν ἀποδημεῖν μελλόντων. Bud. [" Thom. M. 598. Ammon. 48. 91." Schæf. Mss.] At Ἐκμαρτύρια, τὰ, Testificationes,
D Bud. e Pand. Ἐπιμαρτυρία, Attestatio, Thuc. 2, (74.) Ἐς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων τῶν ἐγχωρίων Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς κατέστη, λέγων ὧδε, Testatus est deos et heroës indigenas. Alibi dicit μάρτυρας ἐποιήσατο. [" Thom. M. 598." Schæf. Mss.] Παραμαρτυρία, Præscriptio, Exceptio, i. q. παραγραφή, J. Poll. sc. ὅταν τις μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι λέγῃ τὴν δίκην. Ψευδομαρτυρία, Falsum testimonium, Testimonium rei falsæ datum, ψεύδους μαρτυρία, ut Plut. loquitur, Isæus (98.) Ἐπισκηψαμένων δ' ἡμῶν, ἡ μὲν λῆξις τοῦ κλήρου διεγράφη, ἡ δὲ τῶν ψ. δίκη εἰσῄει, Sortitione hæreditatis circumducta falsi judicium constitutum est. Qui vero ψευδομαρτυριῶν damnari solerent, vide tum infra in Διαμαρτυρέω, tum ap. Bud. p. 105. Aristot. Rhet. Οὐχ ἁλίσκεται ψευδομαρτυριῶν: Polit. 2. ψευδομαρτυριῶν κρίσεις, Actiones in falsa testimonia institutæ. Et ψευδομαρτυριῶν ἀγωνίζεσθαι, Causam falsi testimonii dicere. [Æschines 142.] Ψευδομαρτύριον, τὸ, pro eod. J. Poll. e Cratino. Et τὸ ψ. ἐπισκέψασθαι ap. Eund., quod fiebat

ἐν δίκῃ κατὰ τῶν ψευδῆ μαρτυρούντων. [" Heindorf. ad Plat. Theæt. 293. 302." Schæf. Mss.] Ψευδομαρτυριάω, Falsum testificor, ut ψευδομαρτυρέω infra, Andoc. Ἑάλωσαν παρ' ὑμῖν ψευδομαρτυριῶντες, Falsi testimonii convicti sunt, Deprehensi sunt falsum testimonium dixisse. [Cf. Reisk. ad Isæum 97. "Bibl. Crit. 3, 1. p. 82." Schæf. Mss. " Ψευδομαρτυριᾷν, velut Andocidæ prostat in Lexicis, sed cum centenis aliis in istis libris vitiosum est. Apud Andocidem p. 2. 3. ἑάλωσαν — ψευδομαρτυριῶντες, quamvis legatur etiam in Or. Isæi 4. p. 52, 14. mutandum est in ψευδομαρτυροῦντες, sive potius, signata in talibus locutione, ἑαλῶσαν — ψευδομαρτυριῶν. Sic quivis loquuntur oratores, Lysias, Isæus, Demosthenes, ceterique. Valck. Annot. in Loca quædam N. T. p. 345." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Λειπομαρτύριον, τὸ, Desertio testimonii dicendi; Actio in desertores testimonii, J. Poll. περὶ δικῶν, l. 8. Λειπομαρτύριον δὲ κατὰ τῶν ἰδόντων μὲν, καὶ μαρτυρήσειν ὁμολογησάντων, ἐν δὲ τῷ καιρῷ τὴν μαρτυρίαν ἐκλειπόντων. [Dem. 1190. * Λιπομαρτυρία, pro eod., Schn. Lex.]

Μαρτύρομαι, Testor, Attestor, Testificor, Testatum facio, Denuntio, ad Galat. 5, (3.) Μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνομένῳ, ὅτι ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι. Item Testor, h. e., Testem cito, In testimonium voco, Testem invoco, Plato de Rep. 2. Οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παραγωγῆς τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται, Quod dii precibus hominum et muneribus flectantur, Homerum testem citant, Dinar. 88. Μαρτύρομαι τὰς σεμνὰς θεὰς, Synes. Ταῦτα θεὸν, ταῦτα ἀνθρώπους μαρτύρομαι, Lucian. (3, 131.) Τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς, i. e. μάρτυρας ἐπικαλούμενον καὶ βοηθοὺς, ut Plut. loquitur. Idem in Alcibiade, Χαλεπῶς φέροντα καὶ μαρτυρόμενον θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Aristoph. Πλ. (932.) Ὁρᾷς ἃ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, Horum te testem voco. Verba sunt sycophantæ: quibus subjicit Carion, Ἀλλ' οἴχεται φεύγων ὃν ἦγες μάρτυρα. Ita Bud., sed in vulg. Edit. legitur ποιεῖς, non ποιεῖ. Nonnunquam μαρτύρομαι absolute dicitur pro μαρτύρομαι θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, Testes invoco deos hominesque, Quiritor, Thuc. 6, (80.) p. 223. Δεόμεθα δὲ καὶ μαρτυρόμεθα ἅμα, εἰ μὴ πείσομεν, ὅτι ἐπιβουλευόμεθα μὲν ὑπὸ Ἰώνων ἀεὶ πολεμίων, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Lucian. (1, 160.) Παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰοὺ, ἰοὺ, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον: verba ejus, qui pulsabatur ligone. [Μαρτύρομαι τυπτόμενος, Aristoph. Ὄρν. 1032. ubi v. Beck. " Clark. ad Il. A. 338. 482. B. 43. Schol. Soph. Œd. C. 1375. ad Phalar. 205. 247. 348. Aristoph. Εἰρ. 1119. Brunck. 2, 49. 3, 100. Boiss. Philostr. 528. ad Charit. 475. Eur. Herc. F. 860. T. H. ad Plutum p. 319. De quant., Heyn. Hom. 6, 61. De constr., Lobeck. Aj. p. 248. M. et μαρτυροῦμαι, ad Plut. 6, 239. Hutt." Schæf. Mss. Appian. B. C. 2, 47. 5, 129.]

Ἀντιμαρτύρομαι, Contrarium testor, Testimonium contrarium fero. Exp. etiam, Palam attestor contrarium. [Lucian. 3, 450.] Ἀπομαρτύρομαι, Attestor, Testor, Plato in Sophista, Παρμενίδης δὲ ὁ μέγας παισὶν ἡμῖν οὖσιν ἀρχόμενός γε καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρτύρατο. [" Diod. S. 2, 574." Schæf. Mss.] Διαμαρτύρομαι, Testato reclamo, Testibus interpositis reclamo, Deos hominesque implorando contestor, Quiritor, Bud. 104. 105. e Dem. Sic ap. Eund. (275.) Εὐθὺς ἐμοῦ διαμαρτυρομένου καὶ βοῶντος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ: (240.) Προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην καὶ παρ' ὑμῖν ἀεὶ καὶ ὅποι πεμφθείην. Sic (73.) Προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην καὶ οὐκ εἴων προέσθαι Πύλας. Item Contestor, Dem. Ἔδει διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτῷ οὐδὲν ἐστι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας, Oportebat eum contestari, quod jam eo pacto non teneretur: (1040.) Διεμαρτυράμην ἐναντίον Φαινίππου, ὅτι οὐδεὶς ὅρος ἐπέστη ἐπὶ τῇ ἐσχατιᾷ, In re præsenti coram Phænippo contestatus sum, Bud. Apud Polyb. quoque 1, (33, 5.) Τοῦ Ξανθίππου διαμαρτυρομένου μὴ παριέναι τὸν καιρὸν, redditur Contestante, ubi etiam in priore signif. accipi posset. Vel pro Obtestari, Postulare. Ex eod. Polyb. διαμαρτύρομαι affertur pro Denuntio, (3, 15, 5.) Ῥωμαῖοι διεμαρτύροντο Ζακανθαίων ἀπέχεσθαι: in qua signif. ἐπιμαρτύρεσθαι ab Eod. usurpari annotatur. Sic accipi posse videtur ap. Xen. K. Π. 7, (1, 9.) Καὶ σὺ μὴ πρότερον ἔμβαλλε τοῖς πολεμίοις, διαμαρτύρομαι, πρὶν ἂν φεύγοντας τούτους, οὓς νῦν φοβῇ, θεάσῃ, Interpositis veluti testibus denuntio, Denuntio adhibitis testibus, qui, si male res tibi secus facienti cesserit, tua id culpa accidisse testificentur: ut διαμαρτύρεσθαι i. sit q. Dem. dicit μαρτύρων ἐναντίον κωλύειν τὸ γιγνόμενον, Testato vetare ne ultra procedatur, Testato intercedere ne in cœpto pergatur. [" Diod. S. 2, 303." Schæf. Mss. * " Προδιαμαρτύρομαι, Ante obtestor s. denuntio, Chrys. Paneg. in Philog. Hom. 71. T. 5. p. 509, 29." Seager. Mss. " Vita Euthymii 268." Boiss. Mss. Polyb. 26, 3, 6. nisi leg. * Προσδιαμαρτύρομαι.] Ἐπιμαρτύρομαι, Testes cito super aliqua re, Attestor, Polyb. (6, 36, 3.) Κἂν μὲν εὕρῃ κοιμωμένους τοὺς φύλακας, ἐπιμαρτυράμενος τοὺς σύνεγγυς ἀπαλλάττεται, Attestans proximos, Lasc. || Testes invoco, Testes injuriæ invoco: sicut et μαρτύρομαι, Dem. Ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς παρόντας ἠμυνάμην, Xen. (Ἑλλ. 3, 4, 4.) Ὁ δὲ ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς θεοὺς ἀπέπλει. In Fœderibus quoque ἐπιμαρτύρεσθαι dicuntur, qui deos testes eorum adhibent, Xen. K. Π. 8, (5, 12.) Θύσαντας ὑμᾶς κοινῇ, καὶ θεοὺς ἐπιμαρτυραμένους, συνθέσθαι. || Testor, Contestor, Thuc. 6, (29.) p. 207. Καὶ ἐπεμαρτύρετο μὴ ἀπόντος περὶ αὐτοῦ διαβολὰς ἀποδέχεσθαι, ubi Schol. exp. διεμαρτύρετο, Dem. (915.) Πολλοὺς παρίστανται ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι, Multis adhibitis testantur pecuniam aut merces fœneratorum periculo se exportare, Coram multis contestantur, Bud. || Ἐπιμαρτύρεσθαι et διαμαρτύρεσθαι a Polyb. accipi pro Denuntiare, annotant VV. LL. || In Iisd. ἐπιμαρτύρεσθαι exp. In jus vocare: in Aristoph. N. (495.) Κᾆπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον ἐπιμαρτύρομαι, Εἶτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι. Sed tunc δικάζομαι abundaret: quod et ipsum signif. In jus voco, Postulo: itaque potius subintelligendum θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, sicut supra μαρτύρομαι absolute poni pro Deos hominesque testor, annotatum fuit. [" Ad Herod. 424. Clark. ad Il. A. 338. Act. Traj. 1, 228. Kuster. Aristoph. 57. ad Diod. S. 2, 98. Plato Phædro 241. ad Dionys. H. 4, 2049." Schæf. Mss. * " Προσεπιμαρτύρομαι, Const. Manass. Chron. p. 113." Boiss. Mss. " Anna C. 167." Elberling. Mss. * Συνεπιμαρτύρομαι, Phot. Bibl. 215.] Προμαρτύρομαι, Antestor, VV. LL. [1 Petr. 1, 11. * Προσμαρτύρομαι, Schol. Æsch. Pr. 88. * Συμμαρτύρομαι, Contestor, LXX. Jerem. 11, 7. cf. Apoc. 22, 18.]

Μαρτυρέω, Testor, Testificor, Testis sum, Dem. c. Neæram, Μαρτυροῦσι διαλλάξαι διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ Νεαίρας, Testificantur se compromisso arbitros factos de Neæra: pro Cor. Μαρτυροῦσιν οὗτοι παρεῖναι πρὸς τῷ διαιτητῇ, Testantur, Ajunt, Testes sunt. Idem, Καὶ ὡς εἰς τὴν ἀνάκρισιν καλούμενος οὐχ ὑπήκουσεν, οὐδὲ ἐπῆλθεν, ἀκηκόατε μαρτυρούντων τούτων, Audistis horum hominum testimonium. Plut. Pericle, Ὅτι δ' ὀρθῶς ἐν τῇ Ἑλλάδι τὴν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων συνεῖχεν, ἐμαρτύρησεν αὐτὰ τὰ γενόμενα. Aliquando redditur potius Testimonium dico, do, perhibeo et impertio, Dem. c. Mid. de quibusdam, qui divitibus suam operam venditant, παρεῖναι καὶ μαρτυρεῖν, Sese advocatos et fautores illis adjungere, testimonioque suo adjuvare. Idem, Οἱ δὲ μάρτυρες παραστησάμενοι τοὺς παῖδας, ὑπὲρ ὧν ἐμαρτύρησαν, πίστιν ἐπιθεῖναι ἠθέλησαν κατ' ἐκείνων, Quibus ipsi testimonium perhibuerant. Sic dicitur ἀληθῆ μαρτυρεῖν et ψευδῆ μαρτυρεῖν, Verum perhibere testimonium, vel falsum. Dem. Αὐτοῖς, ὡς ἀληθῆ μεμαρτυρηκόσιν, οὐκ ἐπεσκήψατο, οὐδ' ἐπεξέρχεται τῶν ψευδομαρτυριῶν, Eosque testes ut vera testificatos, tum falsi non postulavit. Apud Athen. 6. e Comico, Ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγορὰν ἢ μαρτυρεῖν Ψευδῆ, Plato de LL. 11. Ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, Si testis insimuletur falsi testimonii, Dem. pro Cor. Τὰ ἐναντία ἐμαρτύρει τῇ πατρίδι. Idem, μαρτυρεῖν ὁτιοῦν, Nihil non testificari, h. e. Quibuslibet rebus suum impertire testimonium. Soph. (Aj. 354.) ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν.

Interdum cum dat., una cum accus. Dem. c. Mid. A 'Ἐμοὶ δὲ οὐδὲ τἀληθῆ μαρτυρεῖν ἐθέλοντας ὁρᾶτε ἐνίους, Xen. K. Π. 8, (1, 1.) Αὐτὴ ἑαυτῇ μαρτυρεῖ: (8, 13.) Εἰδέ τις τἀναντία ἐμοὶ γιγνώσκει, τὰ ἔργα αὐτῶν ἐπισκοπῶν, εὑρήσει αὐτὰ μαρτυροῦντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις, Testimonium perhibere iis quæ dixi, Suo testimonio comprobare quæ a me dicta sunt. Lucian. (2, 933.) Μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ, Testimonium mortuo perhibentes, pro mortuo dicentes. Apud Dem. aliquoties, μαρτυρεῖ Δημοσθένει, Pro Demosthene testificatur, Demostheni testimonium perhibet, Colum. Plin.; Demostheni testimonium impertit, Cic. || Μαρτυρῶ σοι, Testimonium laudis tibi tribuo, Testimonio meo te orno, ad Gal. 4, (15.) Μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι, Hoc vobis laudis impertio testimonium, Hoc vobis testimonium perhibeo. || Μαρτυρεῖν τινὶ, aliquando capitur pro Concedere, Assentiri, Confiteri, nam qui aliquid concedit et fatetur, alicui assentitur, ei veluti veritatis testimonium tribuit, Xen. 'Απ. 1, (2, 21.) Κἀγὼ δὲ B μαρτυρῶ τούτοις, His assentior, Sic Dem. c. Mid. Τῶν λόγων τούτους χρὴ δικαιοτάτους ἡγεῖσθαι, οὓς ἂν οἱ καθήμενοι τῷ λέγοντι μαρτυρῶσιν ἀληθεῖς εἶναι. || Significo, Declaro: et μαρτυρία Significatio. Basil. 51. et alibi. Ibid. ἐμφαίνω dicit pro eod., Bud. || Μαρτυρεῖν dicitur etiam de martyribus ap. Dionys. Areop. 192. et Chrys. in Ep. ad Ephes. 164. ut annotat Bud. qui μαρτυρέω interpr. Sum martyr, ut, Ὁ ἅγιος Στέφανος πρῶτος μαρτυρεῖ: et, Cruciatu in martyrio afficior, ap. Basil. περὶ Μετανοίας, 438. || Μαρτυρέομαι, Perhibeor, Testibus comprobor, Testimonio probor, Phalar. Ariphradi, Μαρτυρῇ γὰρ ὑπὸ πολλῶν ἀρίστην ἐπιείκειαν ἔχων παρὰ σεαυτοῦ. Hæc Bud. cui μαρτυροῦμαι est etiam Prædicor, Perhibeor, in h. l. Greg., Τὸν τελώνην ἐν ὕψωσεν· ἡ ταπείνωσις, οὐδὲν ἄλλο μαρτυρηθέντα. Apud Eund., Μαρτυρούμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος, Cui spiritus testimonium perhibet, 1 Tim. 5, (10.) Χήρα ἐν ἔργοις καλοῖς μαρτυρουμένη, Cui recte facta testimonium perhibent: ᾗ μαρτυρεῖ τὰ ἔργα τὰ ἑαυτῆς, ut Xen. loquitur. Ad Rom. 3, (21.) Μαρτυ- C ρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου, Legis testimonio comprobata. || Μαρτυρέομαι active quoque capitur pro μαρτυρέω, Testor, Testificor, Lucian. (1, 534.) Ὁ δ' Ἀθηναῖος σέβει τὴν Ἀθηνᾶν μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ ὀνόματι, Necessitudinem nomine testatur et significat. [" Clark. ad Il. A. 338. B. 43. ad Phalar. 20. 93. 205. 348. ad Lucian. 1, 256. Valck. Hipp. p. 268. ad Diod. S. 1, 248. Thom. M. 598. Markl. Iph. p. 161. Wakef. Ion. 544. S. Cr. 4, 225. Musgr. Herc. F. 290. Brunck. Aristoph. 2, 49. Boiss. Philostr. 528. Plato Phædro 243. Μαρτυρεῖν τινὶ, Ornare, Adjuvare, Reisk. ad Dion. Chrys. 2, 168. Seq. participio, Dionys. H. 3, 1612. M. τινί τι, 4, 2159. De constr., 1, 292. Musgr. Hel. 1086. Herc. F. 290. Callim. 1, 452. Plato Phædro 298. Heind. Med., ad Gorg. 156. Pass., Laudor, Athen. 25. Μαρτυρήσομαι, pass., ad Mœr. 367." Schæf. Mss. * Μαρτυρητέον, Diosc. Præf. init.] Μαρτύρημα, τὸ, Testimonium, Quod testimonio perhibetur, Eur. [Suppl. 1203.] " Ἀμαρτυρήτοις pro ἀμαρτύροις, af- D " fert Suid. ex Antiphane." [" Eur. Herc. F. 290." Seager. Mss.]

Ἀντιμαρτυρέω, Contrarium testor, Testimonium contrarium fero, Plut. (7, 645.) Ὥσπερ ἐπίτηδες ἀντιμαρτυροῦντες ὧν δρῶσιν ἱεροῖς τοῖς ἁγιωτάτοις, Velut de industria testimonio ea oppugnantes, quæ in religiosissimis sacris faciunt, (8, 630.) Ἀλλὰ τῷ μὲν αἱ παρ' Εὐπόλιδος αἶγες ἀντιμαρτυροῦσιν, ὑμνοῦσαι τὴν τροφὴν ὡς παμμιγῆ καὶ ποικίλην οὖσαν, Eupolidis capræ contrarium testimonium dicunt et refragantur, Contrarium testantur. Idem in Alcib. (21.) p. 64. Πάντες οὕτως ὀνομάζουσι, τῆς ἐπιγραφῆς ἀντιμαρτυρούσης. Ex Eod. affertur Ἀντιμαρτυρεῖν πρὸς αἴσθησιν, pro Contra sensum testificari. [" Aristoph. Fr. 261. * Ἀντιμαρτύρησις, Schneid. ad Epicur. 107. 108." Schæf. Mss. " Sext. Emp. adv. Math. 7, 212. Pyrrh. 2, 244. Boiss. Mss.]

Ἀπομαρτυρέω, Attestor, Testor, Testificor, [" Porph. 320." Wakef. Mss. 2 Macc. 12, 30.]

Αὐτομαρτυρέω, De memetipso testor, αὐτὸς ἐμαυτῷ μαρτυρῶ, ut Xen. loquitur, Diog. L. Timæo 487. Ἐγνώσθη δὲ Ἀντιγόνῳ τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις αὐτομαρτυρεῖ.

Διαμαρτυρέω, De scripto contestor, Bud. qui διαμαρτυρίαν Exceptionis genus quoddam esse supra dixit. Is autem qui διεμαρτύρει, affirmabat et testificabatur quiddam non in sua, sed in aliena causa: in qua exceptionem intendens, liti se offerebat: quo facto litem suam faciebat testificando. Qui si mendacii convinceretur, ψευδομαρτυριῶν, Falsi crimine, damnabatur. Locos huc pertinentes e Dem. et Isæo cum interpretatione sua habes ap. Bud. 107. et 108. ubi latius explicat quid in causis forensibus sit διαμαρτυρεῖν. At Διαμαρτυρέομαι, Testimonium mihi perhibetur: unde ex Isocr. τὰ διαμαρτυρηθέντα, Testimonio probata. || Διαμαρτυρέομαι, capitur etiam pro διαμαρτύρομαι, Contestor, Deos hominesque testor, Dem. (232.) Διαμαρτυροῦμαι καὶ βοῶ, Æschin. c. Ctes. Πολλὰ διαμαρτυρουμένου καὶ σχετλιάζοντος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐμοῦ. [* " Προσδιαμαρτυρέω, Æschines 303, 14. Isæus 125, 6." Seager. Mss.]

Ἐκμαρτυρέω, Testimonio meo prodo et effero, Palam testificor et in publicum effero, Æschin. 19(=15.) Εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρῆσαι, Isæus (31.) Ἀλλ' ὁ μὲν Ξενοκλῆς πρὸς τοὺς ἐπιτυχόντας δύο τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἦν ἐκμαρτυρησάμενος, Testatus est coram duobus oblatis testibus, Bud. || Ἐκμαρτυρέω dicitur etiam de testificatione absentis ab judicio, pro Absens testor, Bud. ap. Æsch. p. 32(=30.) Ἐπιμαρτυρεῖν VV. LL. est Testari non pro re comperta, sed ab aliis narrata. [" Ad Herod. 698. Thom. M. 598. Wakef. Eum. 464. Abresch. Æsch. 2, 70. Dionys. H. 3, 1384." Schæf. Mss. Strabo 12. p. 173. S.]

Ἐπιμαρτυρέω, Attestor, Testimonium tribuo et perhibeo, Plut. Lyc. Ὧι καὶ δαιμόνιον ἐπεμαρτύρησε, Cui deus quoque attulit testimonium. Et ἐπιμαρτυροῦμαι, Testimonium mihi perhibetur, Testimonio perhibeor, Diosc. 4, 65. Ἅπερ ἐστὶ ψευδῆ, ὑπὸ τῆς πείρας ἐλεγχόμενα, διὰ τὸ ἐπιμαρτυρεῖσθαι τὴν ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου. || Ἐπιμαρτυρέω, Testimonio meo attribuo et ascribo, ex Aphthonio, Ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ δεινότατα, Diis attribuere, ascribere. [" Ad Herod. 424. ad Dionys. H. 4, 2049. * Ἐπιμαρτύρησις, Schneid. ad Epicur. 107." Schæf. Mss. M. Anton. 7. p. 230. Diog. L. p. 751. Sext. Emp. 414. Phot. Bibl. 493. Plut. 10, 611. * Ἐπιμαρτυρητὴς, Gl. Attestator.] Συνεπιμαρτυρέω, Una testimonium tribuo, perhibeo, Aristot. de Mundo, Συνεπιμαρτυρεῖ ὁ βίος ἅπας, ubi exp. Hujus autem rei elogium est mortalium consensus. [" Saracenica Sylb. 57." Boiss. Mss. * Συνεπιμαρτύρησις, M. Anton. 1, 10.]

Καταμαρτυρέω, Testimonium dico contra, in, Dem. Ὃς αὐτὸς ἑαυτοῦ καταμεμαρτύρηκε. Et καταμαρτυρῶ σου e Plut. Rom. (13.) et Theseo (29.) Testimonio meo te premo. Item καταμαρτυρῶ σου πρὸς ἐκεῖνον, VV. LL. Pro illo adversus te testimonium dico. Et καταμαρτυροῦμαι, Testimoniis convincor, Testimonium in me dicitur, Æschin. (13.) Καταμεμαρτύρηται ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ βίου καὶ τῆς ἀληθείας. [" Diod. S. 2, 629. Toup. Opusc. 1, 178. Valck. Diatr. 292. Wakef. S. Cr. 3, 68." Schæf. Mss. * " Συγκαταμαρτυρέω, Demosth. 855, 18. Reisk." Seager. Mss.]

[* Προμαρτυρέω, Epiph. 1, 421.]

Προσμαρτυρέω, Attestor, Meo testimonio confirmo, Astipulor, Plut. (6, 454.) Προσμαρτυρῶ τῷ ῥηθέντι. [" Jacobs. Anth. 8, 75. Lennep. ad Phal. 93. Alicui aliquid ascribo, tribuo, Lucian. 2, 281." Schæf. Mss.]

Συμμαρτυρέω, Una testor, Simul testificor, Testimonio meo comprobo, Xen. Ἑλλ. 3, (3, 2.) p. 289. Συνεμαρτύρησε ταῦτ' αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι. Et συμμαρτυρεῖ τούτῳ e Plut. Rom. Huic testimonio est. Item voce pass. e Plat. de LL. Συμμαρτυροῦμαί σε, Tibi contestor. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20. ad Charit. 717. Markl. Iph. p. 161. De constr., Musgr. Hel. 1086." Schæf. Mss.]

Ψευδομαρτυρέω, Falsum testimonium dico, fero, Falsum testor, quod divisim ψευδῆ μαρτυρεῖν dicitur. Affertur e Xen. ('Απ. 4, 4, 11.) et ab J.

Poll. e Critia. [* " Ψευδομαρτύρημα, Falsum monumentum, ψευδομαρτυρία, in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Καταψευδομαρτυρέω, Falsum testimonium dico in, Falso testimonio oppugno et opprimo. Xen. Ἀπολ. (24.) Τοὺς μὲν διδάσκοντας τοὺς μάρτυρας ὡς χρὴ ἐπιορκοῦντας καταψευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ, In me falsum dicere testimonium. Et Καταψευδομαρτυροῦμαι, Falso testimonio oppugnor, Falsis testibus opprimor. Dem. 233(=559.) Ἀλλ' οὗτοι δι' ἔχθραν καταψεύδονταί μου· καταψευδομαρτυροῦμαι τὰ τοιαῦτα: (1101.) Καταψευδομαρτυρηθεὶς καὶ παθὼν ὑπὸ Φορμίωνος δεινά.

ΜΑΣΑΟΜΑΙ, SIVE Μασσάομαι, Mando, Manduco. Eupolis ap. Athen. (52.) Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας. Hegesippi Epicurus ap. Eund. (279.) Τοῦ γὰρ μασᾶσθαι κρεῖττον οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἕν. Sotades ap. Eund. (368.) Τοῦτον μασᾶται, παρακατεσθίει δ' ἐμέ. Idem Athen. (245.) Πολύκτορος τοῦ κιθαρῳδοῦ φακὴν ῥοφοῦντος καὶ λίθον μασησαμένου, Cum inter sorbendum lentem, lapidem mandisset. Theophr. H. Pl. 4, 9. de papyro, Πλείστη βοήθεια πρὸς τὴν τροφὴν ἀπ' αὐτοῦ γίνεται· μασῶνται γὰρ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ χώρᾳ τὸν πάπυρον καὶ ὠμὸν καὶ ἑφθὸν καὶ ὀπτόν· καὶ τὸν μὲν χυλὸν καταπίνουσι, τὸ δὲ μάσημα ἐκβάλλουσι. Unde Plin. 13, 11. Mandunt quoque crudum decoctumque, succum tantum devorantes. Ubi apparet quid proprie sit μασᾶσθαι, nempe mandendo succum exprimere, ut Luc. loquitur. In quibusdam tamen præcedentium ll. pro Comedere quoque aut Vorare capitur, ut et vox Latina tam ap. prosæ scriptt. quam poëtas. Duplici autem σ scriptum reperitur ap. Aristoph. Diosc. et Athen. Ut ap. Aristoph. Πλ. (320.) Λαβὼν τιν' ἄρτον καὶ κρέας Μασσώμενος, Capiens panem aliquem et carnem manducans. Diosc. 4, 25. de tertia anchusæ specie et de ejus semine, Ὃν ἐάν τις μασσησάμενος ἀποπτύσῃ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑρπετοῦ ἀποκτενεῖ: unde Plin. 22, 21. Traduntque commanducata ea, si inspuatur, mori serpentem. Athen. (530.) Ὑπὸ τρυφῆς σιτεῖσθαι μὲν μέχρι γήρως ἐκ τοῦ τῆς τιτθῆς στόματος, ἵνα μὴ μασσώμενος πονήσειε, Ne mandendo lassaretur. [" Græv. Lectt. Hes. 614. T. H. ad Plutum p. 100. Ind. Aristoph. Brunck. 3, 157. Heyn. Hom. 4, 595. 7, 664." Schæf. Mss. Philostr. Apoll. 7, 21. Ἔλεγε ταῦτα μασώμενός τε καὶ ξυγγελῶν.] Μάσημα, SIVE Μάσσημα, τὸ, Id ipsum quod mansum s. commanducatum est, Id ipsum quod manditur. Exemplum e Theophr. habes in Μασάομαι. Antiphanes ap. Athen. (8.) Μάκαρς ὁ βίος, ᾧ [οὐ] δεῖ μ' ἀεὶ καινὸν πόρον Εὑρεῖν ποθ', ὡς μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω, Ut habeam quod maxillis mandam, Ut habeant mandibulæ meæ quod molant. [" Toup. Opusc. 2, 21. Emendd. 2, 434. Græv. Lectt. Hes. 614. Jacobs. Anth. 7, 341." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri Θ. 541." Wakef. Mss.] " Μάματα, Hesychio ποιήματα, " βρώματα." Μάσησις, SIVE Μάσσησις, Commanducatus: nam id e Plin. affertur pro ipsa Mandendi s. Commanducandi actione, μάσησις citatur e Basilio. [" Ruf. Eph. 56." Wakef. Mss.] Μασητὴρ, SEU Μασσητὴρ, ῆρος, ὁ, Qui mandit, Qui commanducat: ut μασσητῆρες μύες ap. Medicos, Musculi qui maxillas movent inter mandendum. Gorr. interpr. Musculos mansorios. Plura ap. eum vide de capitibus et lateribus eorum, et quomodo a temporalibus differant. Παραμασήτης, ὁ, q. d. Qui ad latus alicujus mandit, Qui a latere sedens mandit. Accipitur pro Parasito, ut tradit Athen. (242.) ex Alexide citans, Μοσχίων ὁ παραμασήτης. [Est etiam * Παραμασύντης, pro eod., ap. eund. Athen. 134. item * Παραμασύλτης, 642. quod tamen suspectum est. Sic] " Μασύντης, Hesychio παράσιτος, Parasitus, Adulator." [Item * Μασυντίας, Nomen servi, Aristoph. Σφ. 433.] " Ἀμάσητος, s. Ἀμάσσητος, Non mansus s. " commanducatus: item Qui nihil commanducavit. " Vide Ἄμαστος." [* Δυσμάσσητος, Galen.] " Ἡμι- " μάσσητος, Semimansus, J. Poll. l. 6. e Cratete." [* " Μασητικὸς, Epiphan. Hær. 64." Routh. Mss.]

Ἀναμασάομαι, Iterum mando, Remando, Rumino. Aristoph. Σφ. (783.) Μόλις τὸ πρᾶγμα ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι, Vix tandem rem intellexerunt, ruminantes

A s. remandentes. Paulo ante dicit, Πῶς οὖν διαγινώσκειν καλῶς δυνήσομαι, Ὥσπερ πρότερον τὰ πράγματ' ἔτι μασώμενος; Sic Varro, Non modo absens quicquam de te æquius cogitabit, sed etiam ruminabitur humanitatem tuam. [" Ad Diod. S. 2, 525." Schæf. Mss.] Διαμασάομαι, SIVE Διαμασσάομαι, Commanduco, Mando. Aristot. H. A. 9, 6. de ursis e specu exeuntibus, Τὰ ξύλα διαμασσῶνται, ὥσπερ ὀδοντοφυοῦσαι: pro quibus Plin. 8, 36. Circa surculos sentium prædomantes ora. Aliud exemplum habes in seq. Διαμάσημα. [" Euseb. H. E. 9, 8." Mendham. Mss. " Alciphr. 418." Schæf. Mss. Philostr. Soph. 1. Proœm. Ἐτώθαζε τὴν σπουδὴν τοῦ Γοργίου διαμασώμενος.] Διαμάσσημα, τὸ, Mansum, i. e. Quod mansum s. commanducatum est. Diosc. (1, 125.) Διαμασσώμενοι γοῦν αὐτὴν οἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀποχυλίζουσιν, ἐκπτύοντες τὸ διαμάσσημα: de papyro, de quo idem e Theophr. habes in Μασάομαι. Διαμάσησις, Ipsa actio commanducandi, ut μάσησις. [" Nemes. * Διαμασσητὸς, Hippocr. 517." Wakef. Mss. * " Ἀ-
B διαμάσητος, Non mansus, Non commanducatus, Chrys. in Act. Apost. Serm. 31. T. 4. p. 789, 40. Ἐμεῖ πολλῷ ῥήματα τῆς τροφῆς ἐκείνης ἀκαθαρτότερα, ἀδιαμάσητα πάντα φθέγγεται." Seager. Mss. * Ἐκμασάομαι, Athen. 642. " Philo J. 1, 334." Wakef. Mss.] Ἐπιμασσάομαι, Insuper mando, Mando post. Et Ἐπιμασσηθεὶς in VV. LL. Insuper mansus, Post manducatus. [" Alciphr. 392." Schæf. Mss.] " Καταμασάομαι, s. Καταμασσάομαι, Commanduco, Comedo, Manducando absumo. Alexis ap. Athen. " (265.) de Diodoro quodam, Ἐν ἔτεσιν δύο Σφαῖραν " ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Οὕτω ἰταμῶς ἅπαντα " κατεμασήσατο." [" Basil. Cæs. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 129." Boiss. Mss. " Ad Lucian. 1, 546. * Προμασσάομαι, Valck. Adoniaz. p. 292." Schæf. Mss. * Συμμασσάομαι, Gerg. Naz. 2, 192.]

" Μαίσων, ab Hes. exp. μαγειρεῖον: alii βόρον " esse dicunt, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι." Vide T. 3. c. 1422." [Vide Lex. VV. Peregr. Festus v. Meson. Hinc
C * Μαισωνικὰ σκώμματα, Athen. 659.]

¶ Μάσταξ, Mandibula, vel Os. Eust. tradit exponi χεῖλος et στόμα. Od. Δ. (287.) Ἄντικλος δέ σε γ' οἶος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν Ἤθελεν, ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε Νωλεμέως κρατερῇσι: quem l. Tryphiodorus paraphrastice ita extulit: itidem de Anticlo, Μοῦνος ἀμοιβαίην ἀνεβάλλετο γῆρυν ἀνοίξας. Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέπαυσε, καὶ ἀμφοτέραις παλάμῃσιν Ἀμφιπεσὼν ἐπίεζεν, ἐπειγόμενος στόμα λῦσαι. Μύστακα δ' ἀρρήκτοισιν ἀλυκτοπέδῃσι μεμαρπὼς, Εἶχεν ἐπικρατέως: ubi κατέπαυσε et ἐπειγόμενος reponenda censeo: Ψ. (76.) ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν, Οὐκ ἔα εἰπέμεναι. || Μάσταξ quibusdam dicuntur etiam αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες: πάππος autem, αἱ κάτω: pro quo κοινότερον DICITUR Μύσταξ, ut tradit Eust., unde Galli sumserunt vocem quam plur. usurpant, Les moustaches: de quo voc. ita J. Poll. Αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσταξ, ὑποῤῥίνιον, προπωγώνιον, πρώτη βλάστη· αἱ δὲ πρὸς τῷ κάτω χείλει, πάππος. Theocr. (14, 4.) Χ' ὠ μύσταξ πολὺς
D οὗτος ἀυσταλέοι δὲ κίκιννοι. Plut. de S. N. V. dicens quasdam leges ridiculas videri, Οἷον ἐν Λακεδαίμονι κηρύττουσιν οἱ ἔφοροι παριόντες εὐθὺς εἰς τὴν ἀρχὴν, μὴ τρέφειν μύστακα, καὶ πείθεσθαι τοῖς νόμοις: sicut et in Agide dicit Lacedæmoniorum legibus sancitum fuisse κείρεσθαι τὸν μύστακα. Accipitur etiam hoc μύσταξ pro μάσταξ in priori signif. in l. quem paulo ante citavi: nisi aliquis ibi μάστακα scribendum dicat sicut ap. Hom. || Μάσταξ est etiam Esca, i. q. μάσημα, vel μεμάσημενη τροφὴ, ut Eust. exp. Il. I. (324.) Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι Μάστακ' ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ. Ad quem l. respiciens Plut. in l. qui inscribitur, Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' Ἀρετῇ, ita scribit, de jejuno sophistarum quorundam genere, Οὐδὲν διαφέρει τῆς Ὁμηρικῆς ὄρνιθος, ὅ, τι ἂν λάβῃ, τοῖς μαθηταῖς ὥσπερ ἀπτῆσι νεοττοῖς διὰ τοῦ στόματος προσφέρων, κακῶς δέ τε οἱ πέλει αὐτῷ. Sed ex his colligi non potest quomodo intellexerit. [Theocr. 14, 39.] || Μάστακες dicuntur etiam αἱ ἀκρίδες, ut Eust. (1496.) e Rhet. Lex. tradit. Similiter et Nicandri Schol.

μάστακι exp. ἀκρίδι, in Θ. (802.) Μάστακι σιτοφάγῳ A ἐναλίγκια, τοί θ' ὑπὲρ ἄκρων Ἱπτάμενοι ἀθέρων, λεπυρὸν στάχυν ἐκβόσκονται. Hesychio quoque μάσταξ est non solum στόμα, et ἔνθεσις, sed etiam ἀκρίς. A μασσάομαι autem derivari μάσταξ testatur Eust. [" Jacobs. Anth. 11, 50. 55. Heyn. Hom. 5, 594. ad Apollod. 1146. Thom. M. 615. 621. Wakef. Herc. F. 123. Græv. Lectt. Hes. 614. Cicada, Brunck. Soph. 3, 520." Schæf. Mss.] " Μέστακα, s. Μάστακα, " Hes. τὴν μεμασσημένην τροφὴν, Cibum præmansum."

Μαστάζω, Mando, Mansito, Manduco s. Commanduco, Nicand. Θ. (916.) ῥίζας Ἡ ποίας ἢ σπέρμα παρ' ἀτραπιτοῖσι χλοάζον, Μαστάζειν [—ζειν] γένυεσσιν, i. e. μάσταξον, ὅ ἐστι, μασσῶ ταῖς σιαγόσιν, inquit Schol.: Hes. quoque μαστάζει exp. μασᾶται. Et μαστάζεται, διαμασᾶται. [" Heyn. Hom. 6, 194. * Μαστιάω, ibid. * Μαστάω, Græv. Lectt. Hes. 614." Schæf. Mss.]

Μασταρύζω, Male mando, Languide et ignaviter manduco: κακῶς μασῶμαι καὶ βλακικῶς, ut Æl. Dionys. ap. Eust. (1496.) exp. Hesychio quoque Μαστερίζειν, nam scribitur ibi per ι in penult. est κακῶς μασᾶσθαι: item σφοδρῶς μασᾶσθαι, τρέμειν, et μαστιχᾶσθαι: quod tamen verbum quid significet, non exp. Utitur verbo μασταρύζειν Aristoph. Ἀ. (689.) Ὁ δ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει: ubi Schol. exp. συνέλκει καὶ συνάγει τὰ χείλη: dicens esse metaphoram ἀπὸ τῶν ὑποτιτθίων παιδίων, ἃ τὸν μαστὸν ἕλκοντα τῷ στόματι, συνάγει τὰ χείλη: quam expositionem sequendo, μασταρύζειν fuerit Contrahere labia in modum puerorum lactentium: sed tunc a μαστὸς, non autem a μάσταξ aut μασσάομαι, derivatum esse dicendum foret. [" Μασταρίζω, Græv. l. c." Schæf. Mss. Phot. Μασταρύζει· τρέμει, ἀγωνιᾷ. * Μαστηρύζειν· τὸ κακῶς μασᾶσθαι· Κυρηναῖοι.]

[* Μαστιχάω, Mando, Manduco, unde ap. Hesiod. Ἀ. 389. μαστιχόωντι pro μαστιχάοντι, μαστιχῶντι, Mandenti, Frendenti. " Heyn. Hom. 6, 194. Græv. Lectt. Hesiod. 614. 634." Schæf. Mss.]

ΜΑΣΣΩ, vel Μάττω, s. Μάττομαι, Pinso, Subigo, ut dicitur farinam subigere. Aristot. Rhet. 3. Πότερον σκληρὰν ἢ μαλακὴν μάξει: ubi crediderim subaudiri μᾶζαν: cum legamus ap. Plat. de Rep. 2. Θρέψονται, ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες μάζας γενναίας καὶ ἄρτους. Quinetiam Athen. scribit μᾶζαν initio dictam fuisse τὴν δημοτικὴν καὶ κοινὴν ἐκ τῶν ἀλφίτων τροφὴν, itemque μάττειν, hanc apparare. Aristoph. autem N. (788.) μάττεσθαι ἄλφιτα dixit, utens in signif. act. pro μάττειν. At Thuc. (4, 16.) a μάττεσθαι habente pass. signif. dixit σῖτον μεμαγμένον: ubi tamen redditur Molitum frumentum. || Sed Μάσσω, Hippocrati non solum esse ἀναδεύω s. φυρῶ, sed etiam ἐκθλίβω, i. e. Exprimo, inquit Gall.

Μάσσω s. Μάττω, Abstergo, ut docebo in Μαγεύς. [Barker. ad Etym. M. 1095—6. Heyn. ad Apollod. 231. ad Hom. 4, 594. 7, 372. 664. 8, 98. 99. ad Mœr. 385. Herodian. 468. et n., Phryn. Ecl. 204. Thom. M. 600. Wakef. Herc. F. 935. Jacobs. Anth. 6, 308. Proleg. 53. Lucian. 2, 326." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 55. ἐμοῦ Μᾶζαν μεμαχότος.] Μάγμα, Quicquid superest crassum ex aliqua materia expressa. Quidam Recrementum interpr. e Celso: sed is dicit Quasi recrementum: Croci magmatis, inquit, quod quasi recrementum ejus est. Plin. 13, 2. circa fin., Nam fæcem unguenti, magma appellant.

Μάγμα, inquit Gorr., proprie quidem unguenti fæx, quæ, expressa reliqua liquidiori materia, relinquitur. Ab ejus vero similitudine, ipsum unguentum, et spissamentum omne, pauco liquore subactum ut non diffluat, etiam μάγμα dicitur. Sic μάγμα ἡδύχροον ab Andromacho primum, deinde a reliquis Medicis dictum est, non ab ullo quidem expressum, sed per se ita comparatum. At Κροκόμαγμα, [et Ῥοδόμαγμα,] vide in Κρόκος. " Μαγμὸν, Hes. dici " scribit τὸ καθάρσιον: nam ἀπομάσσειν vocari " quando περικαθαίρουσι τοὺς ἐνοχλουμένους τινὶ πάθει." [" Valck. ad Ammon. 122." Schæf. Mss.]

Μαγδαλιὰ vide in Ἀπομαγδαλιὰ post Ἀπομάσσω.

Μαγὶς, ίδος, ἡ, i. q. μάκτρα, i. e. Vas subigendæ farinæ aptum. J. Poll. 6, 10. Ἡ δὲ μάκτρα, καὶ μαγὶς ἐκλήθη, καὶ σκάφη. Idem 7, 10. de panificibus, Τὸ ἀγγεῖον οὗ ἔματτον, μαγὶς καὶ μυλήκορον, καὶ μάκτρα, καὶ σκάφη, καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ληνός. Alibi quoque, 10, 24. μαγίδα scribit proprie accipi ἐπὶ τῆς μάκτρας, ἢ ἐπὶ τὰ ἱερὰ δεῖπνα, ἢ ἐπὶ τὰ πρὸς θυσίαν φερόμενα, et ita ap. Soph. dictum esse, Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον. Et ap. Cratinum in Busiride, Ὁ βοῦς ἐκεῖνος, χ' ἡ μαγὶς καὶ τἄλφιτα: quibus addit, παρὰ μέντοι Ἐπιχάρμῳ ἐν πυρκαεῖ Προμηθεῖ καὶ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην χρῆσιν εἴρηται, κύλικα, μαγίδα, λύχνον. Pro Mactra accipitur et a Marcello Emp., cum ait, Rasamen pastæ quod in magide adhæret. || Gal. autem ap. Hipp. μαγίδα dici scribit τὸ, τε οἷον μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χειροπληθῆ μαγδαλιάν: in qua posteriore signif. accipi videtur ap. Diosc. 1, 129. de ladano, Ἣν ἀφαιροῦντες ὑλίζουσι, καὶ ἀποτίθενται B ἀναπλάσσοντες μαγίδας: ut sit χειροπληθεῖς μαγδαλιὰς, Massas manuales. Ruell. vertit Offas. || Μαγίδες dicuntur etiam Lances. Apud Plin. 33, 11. Tympana vero se juvene (Fenestella dicit) appellata Stateras: et lances, quas antiqui μαγίδας appellaverant. || Μαγίδες dicuntur etiam Orbes rotundi s. Tabulæ quæ tripodi imponuntur, quæ et κύκλοι. J. Poll. 10. περὶ τραπέζης καὶ τῶν ταύτης σκευῶν loquens, Τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς τρίποσι τράπεζαι καλοῦνται καὶ μαγίδες: paulo ante vocat ἐπίθημα τοῦ τρίποδος, κύκλον, ὅλμον. Et 6, 12. Αἱ δὲ ἐπιτιθέμεναι καὶ αἰρόμεναι τράπεζαι, ἃς νῦν μαγίδας καλοῦσιν: et sic accipit ibi l. Soph. paulo ante c. τᾶς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον. Μαγὶς Eust. uno quidem in l. a μάττειν, in altero a μάζα deducit: ego illic ei assentior, hic ab eo dissentio. Habet alioqui quasdam remotas ab utroque horum nominum signiff. [" Ad Diod. S. 1, 191. ad Lucian. 1, 331. T. H. ad Dial. p. 42. Brunck. Soph. 3, 423. Offa, Μαζα, quam manibus præferebant in Trophonii antrum ituri, ad Lucian. C 1, 340. T. H. ad Dial. p. 64." Schæf. Mss. Spanheim. ad Aristoph. N. 507. I. q. τράπεζα, Epicharmus, Cercidas et Soph. in Helladii Chrestom. p. 17. Photio μάχαιρα. * Μαγίδιον, Schol. Aristoph. N. 1250. Σφραγίδιον (leg. σφαγ.) ἢ μαγ. ἐξαγαγών.]

Μαγεὺς, έως, ὁ, Pistor: καὶ ὁ μάττων, inquit J. Poll., μαγεύς. || Suid. autem accus. μαγῆα, cujus nomin. est itidem Μαγεὺς, exp. τὸν ἀπομάσσοντα, h. in l. quem ex Epigr. sumtum esse puto, τόν τε μαγῆα Σπόγγον, ὑπὸ στιβαρᾷ κεκλιμένον κοπίδι. Esse autem hoc μαγεὺς necesse est a μάσσω s. μάττω significante Abstergo. [" Toup. ad Longin. 342. (ubi et de * Μαγεῖον,) Jacobs. Anth. 9, 258." Schæf. Mss. Phot. Μάγνον· Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ· τὸν μέγαν· τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα: leg. * Μάγον· τὸν μαγῆα s. μαγέα. Μάγος pro μαγεὺς, Barker. ad Etym. M. 1095—6. * Μάγιον, ibid. * Ἀρχίμαγος, Sozom. H. E. 2. p. 61.]

[* Μακτὸς, Antyllus Oribasii p. 251. Matth. Καταπλάσματα μ., i. q. ἄνεφθα.]

D Μάκτης, Qui pinsit, Pistor, qui et μαγεὺς, ut modo dictum fuit. [Μάκται, Gl. Gulatores.] " Μακτῆρες, " i. q. μάκται, s. μακταί: h. e. οἱ μάττοντες τὰς μάζας. Hesychio est μακτὴρ, ἡ κάρδοπος, ἡ πυελὶς, " Alveus in quo farina subigitur: quæ et μάκτρα." [" Musgr. Cycl. 359." Schæf. Mss.] " Eidem est " præterea διφθέρα, Pellis: et σχῆμα ὀρχήσεως: " quod Athenæo μακτρισμός. At Μακτήριον ab eo " exp. ἱλαστήριον, κάλυμμα ἱερὸν, et κύκλος ξύλινος." [I. q. μάκτρα, Plut. 6, 607.] " Μακτρισμὸς, et Ἴγδις, " ab Athen. (630.) numerantur inter τὰς γελοίας " ὀρχήσεις, Saltationes ridiculas. Ibidem dicit, " quam Cratinus et alii vocarunt ἀπόκινον, postmo- " dum dictam fuisse μακτρισμόν." Μάκτρα, ἡ, Vas in quo pinsitur farina. Quidam exp. Arca panaria: καὶ μάκτρα, inquit J. Poll., οὗ ἔματτον. Aristoph. B. (1159.) Χρῆσον σὺ μάκτραν· εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον. || Apud Nicandr. autem pro Colo, s. Mortario, Θ. (708.) ἐκ δὲ πελιδνὸν Οὖρον ἀπηθῆσαι πλαδόωντ' εὐεργέϊ [Schn.—ων λαεργέϊ] μάκτρῃ: ubi Schol. exp.

θυείᾳ et ἴγδῃ. [Lobeck. Phryn. 90. "Jacobs. Anth. 6, 306. Aristoph. Fr. 260. ad Xen. Œc. 9, 7. Musgr. Cycl. 359. Toup. Append. in Theocr. 45. Valck. Adoniaz. p. 320." Schæf. Mss. * Μάκτρον, Gl. Mappa, Alex. Trall. 12. p. 204.]

"Μακρὰ, ἡ, pro Solium, Labrum, affertur e "Gal. τῶν κατὰ Τόπους, Κάθιζε εἰς μακρὰν καὶ ἀπόνιπτε. Itidem pro Solio balnearum usurpasse Democratus dicitur ap. Eund. ibid. l. 10. Σμικρᾶς δὲ νοτίδος γενομένης, εἰς τὴν μακρὰν καθείς. Artemidorus vero l. 5. pro Arca panaria, Ἔδοξέ τις ἐπὶ μακρᾶς, τῆς λεγομένης καρδόπου, μεστῆς αἵματος ἀνθρωπίνου, βασταζόμενος φέρεσθαι. Sed eo equidem in l. reponendum affirmo μάκτρας: ut sane ap. Aristoph. legimus, Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον: scripturam eam confirmantibus Pollucis etiam et Gellii Codicibus, ac nominatim ap. hunc 13, 24. Verum et ap. Gal. leg. μάκτρα pro illo μακρὰ, ex J. Poll. discimus. Is enim 7, (168.) titulo de Balneis, scribit, recentiores Comicos τὴν πύελον τὴν ἐν τῷ βαλανείῳ nominàsse μάκτραν, quem ejus vocis usum ad suam usque ætatem perdurasse, exemplumque ejus hoc affert ex Eupolide, Εἰς βαλανεῖον εἰσελθὼν, μὴ ζηλοτυπήσῃς τὸν συμβάντα σοι εἰς τὴν μάκτραν. Ita ut μάκτρα primo loco dicatur Alveus in quo farina subigitur: deinde Alveus in quo corpus abluitur, alio nomine dictus σκάφη, a forma oblonga et naviculari. At μακρὰ, τὰ, ex Homero affertur pro Putei, aut Lacus profundi."

"Ἀμφιμάσασθαι, Hesychio περιψήσασθαι, περικαθᾶραι, ἀπομάξαι, Circumcirca abstergere s. detergere." [Od. Υ. 152. αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας Πάσας ἀμφιμάσασθε, vide ad Il. Ρ. 564. Quint. Sm. 9, 428.]

Ἀναμάσσω, VEL Ἀναμάττω, pro μάττω, Pinso, Subigo farinam: ἀναφυρῶ. || Abstergo, s. Abstergeo. || Interdum metaphorice pro Luo: ut Od. Τ. (92.) Ἔρδουσα μέγα ἔργον ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις: ad verbum, Quod factum capite tuo abstergebis, et quasi purgabis: sicut et Luo Latinum quidam ductum putant a Lavo, quod veluti lavemus peccatum quod luimus, et pro quo pœnas pendimus. Quinetiam ap. Cic. Verr. 7. legitur Maculas sanguine luere; sed non assentientibus omnibus exemplaribus: legitur enim in nonnullis Eluere. Quod si non jam ad verbum reddere velimus illa Hom. verba, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, sed duntaxat curemus sensum exprimere, interpretari poterimus, Quod in caput tuum recidet, vel In caput tuum vertetur. Bud. interpr., Capite tuo lues et expiabis. Sed non lubenter verto, Capite lues; quia Capite luere est capite puniri. Ceterum Herod. ex Homero genus hoc loquendi mutuatus, dixit (1, 155.) Ἀναμάξας ἐμῇ κεφαλῇ φέρω. Quidam vero recentior eid. formulæ loquendi vocem pass. adhibuit, scribens, Πάντα ὅσα ἔδρασεν ἀνεμάξατο καὶ ἔτισε τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ. Ita enim lego ap. Suid., pro ἔτιγε, quod nullo modo illi l. convenire potest, reponens ἔτισε. Ἀναμάττομαι, pass. voce, i. q. ἀναμάττω, Pinso, Subigo. Hes. ἀναμάττεσθαι exp. ἀναφυρᾶν. Aristoph. N. (676.) ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο. || Ἀναμάττομαι, Abstergor. In hoc Plut. l. Bud. ait pro Fœdo et Contamino, vel pro Abstergo sumi posse: in Anton. (78.) Καὶ τὰ στέρνα τυπτομένη καὶ σπαράττουσα ταῖς χερσὶ, καὶ τῷ προσώπῳ τοῦ αἵματος ἀναματτομένη, δεσπότην ἐκάλει καὶ ἄνδρα. Vide et ἀνεμάξατο metaphoricum, sicut ἀνέμαξε, in fine proxime præcedentis annotationis. || Exprimo, Imprimo. Julian. Καὶ τῆς ἱερᾶς σου ψυχῆς τὴν εἰκόνα καθάπερ ὀλίγῃ σφραγῖδι μεγάλου χαρακτῆρος τύπον ἀνεμαξάμην. Themist. de Anima 3. Ὥσπερ εἰ δι' ὅλου μὲν ὁ κηρὸς ἀνεμάττετο τὴν σφραγῖδα, ἀναμαξάμενος δὲ καὶ περιπτυγεὶς αὐτῇ κ. τ. λ. Ἀναμάττομαι autem pass. habens signif., sicut et vocem, Pinsor, Subigor. Item Abstergor. Item Exprimor. [" Ad Callim. 1, 116. Jacobs. Anth. 9, 214. Heyn. Hom. 4, 595. 7, 373. 8, 100. Luo, Erfurdt. ad Soph. El. p. 432. Paus. 3, 275. Wessel. ad Herod. 75." Schæf. Mss. " Ἀναμάττομαι, Euseb. H. E. 7, 22. ubi v. Vales." Mendham. Mss. * " Ἀνάμαξις, Orig. in Jo. p. 339." Routh. Mss. * Προσαναμάσσω, Basil. 3, 505.]

A Ἀπομάσσω, VEL Ἀπομάττω. Ἀπομάσσειν, inquit Eust., τὸ ἁπλῶς ἀποσπογγίζειν. Dem. (313.) Καὶ καθαίρων τοὺς τελουμένους, καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις. Quem l. Erasmus ita exposuit ac si dictum fuisset ἀπομάττων τὸν πηλόν. Suid. ait alios quidem ἀπομάττων hic accipere pro ἀποψῶν, alios autem pro περιπλάττων τὸν πηλὸν καὶ τὰ πίτυρα τοῖς τελουμένοις. Sæpius tamen reperitur vox pass. Ἀπομάττομαι pro Abstergo. Athen. 4. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιοῦντο οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματτόμενοι τοῖς ψωμοῖς. Basil. in Hexaëm. Hom. 11. Μηδὲ ἀπομασσόμενος τὸν ἱδρῶτα, τὴν χεῖρα ἀπαγάγῃ τῆς ἀμπέλου: i. e. Abstergens sudorem. Lucæ 10, (11.) Ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτὸν, Pulverem in vos abstergimus. Ab Euseb. metaphorice dicitur Christus τὰς ἡμετέρας ἁμαρτίας ἀπομάξασθαι, Abstersisse peccata nostra, tanquam sordes sc. Ἀπομάττω, vel Ἀπομάττομαι, Exprimo, Effingo, Repræsento:
B ut ἀπέματτε τὸν τύπον. Plato in Timæo, Ἀπομάττειν σχήματα ἐπιχειροῦσι. Diog. L. in Æschine, Οἱ δ' οὖν τῶν Αἰσχίνου τὸ Σωκρατικὸν ἦθος ἀπομεμαγμένοι, εἰσὶν ἑπτά. || Basil. dixit ἐναπομάττεσθαι τὴν αἰσχύνην ead. metaphora qua dicunt Lat. Imprimere dedecus, in Oratione περὶ τοῦ μὴ προσηλῶσθαι τοῖς βιωτικοῖς. Dicimur etiam ἀπομάττεσθαί τι παρά τινος, quasi ita elicere ut nobis imprimamus. Aristot. Eth. 9, Δοκοῦσι δὲ βελτίους εἶναι ἐνεργοῦντες οἱ φίλοι καὶ διορθοῦντες ἀλλήλους· ἀπομάττονται γὰρ παρ' ἀλλήλων οἷς ἀρέσκονται. Ubi ἀπομάττονται Bud. ait esse Exprimunt: accipiendo sc. Exprimunt pro Eliciunt. Apud Euseb. Præp. Evang. 10. Ἄλλα γὰρ παρ' ἄλλων ἀποματτόμενοι μαθήματα οἱ Ἕλληνες, γεωμετρίαν μὲν παρ' Αἰγυπτίων ἔσχον κ. τ. λ. Aristoph. B. (1040.) Ὅθεν ἡ 'μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν. Passiva autem signif. Ἀπομάττομαι est Abstergor. Lucian. χοίνικα vocat ἀπομεμαγμένον Pressum et radio æquatum, ita ut nihil sit ἐπίμετρον, inquit Bud. Videtur autem hinc orta signif. hæc quod
C ea quæ abstergimus, premere soleamus. Et ab hac signif. ἀπομάκτρας vocabant τὰς σκυτάλας ἐν αἷς ἀποψῶσι τὰ μέτρα: qui vicissim ἀπόψηστον, quod nomen fit ab ἀποψάω significante item Abstergo, s. Rado, exp. τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μετρουμένου σίτου. Ceterum Luciani locus est hic (3, 264.) Τιμολάῳ δὲ πέντε χοίνικας (παραμετρείτω,) Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι λάλος ἐστί. Fortasse ἀπομεμαγμένην vertere etiam possimus Rasam: sicut ἀποψῶ et pro Abstergo et pro Rado s. Derado capitur. [" Thom. M. 649. 784. Jacobs. Anth. 7, 101. 8, 392. 9, 211. 10, 300. Callim. 1, 117. 489. Kuster. Aristoph. 113. Brunck. 3, 37. Heyn. Hom. 6, 607. 7, 373. 8, 100. ad Lucian. 1, 466. 2, 229. Achill. Tat. p. 35. Abresch. Lectt. Aristæn. 41. Valck. ad Ammon. 112. 123. Casaub. ad Athen. 1. p. 10. Ejicio, Ruhnk. Ep. Cr. 149. Ernesti ad Il. Δ. 426. ad Callim. 1, 149. Ἀπομάσσω κόνιν, Toup. Epist. de Syrac. 338. Valck. Oratt. 361. Adoniaz. p. 387. χοίνικα, 388. Ἀπομάσσομαι, Exprimo, Toup. Add. in
D Theocr. 400. ad Longin. 312. Ruhnk. Ep. Cr. 49. 297. Τρὶς ἀπομαξαμένοισι θεοὶ etc. Casaub. ad Athen. p. 7. Valck. Callim. 295." Schæf. Mss. " Ἀπομάττομαι, Vescor, Aristoph. Ἱππ. 819." Seager. Mss.]

Ἀπόμαγμα, τὸ, a sing. præt. pass. ἀπομέμαγμαι. Abstergimentum, ad verbum: i. e. Id quod abstergendo exemtum est, vel Quod ex abstersione colligitur. Qua in signif. citatur e Theophr. C. Pl. 6, (19, 5.) Ἀπομάγματα τῶν δακτυλίων. Eust. ἀπομάγματα et ἀπόμακτρα esse ait ἀποκαθάρματα. Hes. ἀπομάγματα exp. παραθειώματα. [" Brunck. Soph. 3, 388. Valck. ad Ammon. 112." Schæf. Mss.]

Ἀπομαγδαλία, ἡ, s. Ἀπομαγδαλιὰ, VEL Ἀπομαγδαλὶς, Buccea, teste Eust. (1857.) in quam abstergentes manus cum a mensa surgerent, eam postea canibus projiciebant: unde et κυνάδα quidam vocarunt. Athen. 4. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιοῦντο, οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματτόμενοι τοῖς ψωμοῖς· καὶ τὴν ἀπομαγδαλίαν ἕκαστος ἀπέφερε. Paus. ap. Eust. ait ἀπομαγδαλιὰν fuisse σταῖς quod

[A] ad cœnam afferrent, et in quod manus abstergerent, deinde canibus objicerent: unde et κύνα vocasse Diosc. Sed pro κύνα lubenter κυνάδα reposuerim, ex J. Poll., qui ἀπομαγδαλίας dicit fuisse τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν καὶ σταιτῶδες, quod uno verbo Paus. σταῖς dicit, in quod postquam abstersissent manus, canibus objicerent: unde Lacedæmonios ἀπομαγδαλίαν appellasse κυνάδα. Atque Hom. hoc subindicasse, (Od. K. 217.) Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ. Nec ab his discrepant ea quæ scribit Hes. At Suid. tradit fuisse στέαρ in quod abstergerent manus coqui: quod et χειρόμακτρον diceretur. Quanquam postea affert et alteram expositionem, cum superioribus convenientem. Plut. Lycurgo (12.) Δοκιμάζεσθαι δὲ τὸν βουλόμενον τοῦ συσσιτίου μετασχεῖν οὕτω φασί· λαβὼν τῶν συσσίτων ἕκαστος ἀπομαγδαλίαν εἰς τὴν χεῖρα, κ. τ. λ. Et paulo post ait, Vas in quod conjicerentur ἀπομαγδαλίαι, vocatum fuisse κάδδον: vel, ut in vett. libris legitur, κάδδιχον. Ceterum ἀπομαγδαλία reperio scriptum cum accentu in penult. tam ap. [B] J. Poll. quam Athen., Plut., Suid.: at vero ἀπομαγδαλιὰ cum accentu in ult. est ap. Hes., item Eust. (1887.): sed tamen Μαγδαλία etiam ap. eum legi, docebo infra, ap. quem solum, ILLUD Ἀπομαγδαλὶς inveni. [" Ad Alciphr. 373. Kuster. Aristoph. 108. Brunck. 3, 19. (Ἱππ..414.)" Schæf. Mss. Nicet. Annal. 4, 6.] ET Μαγδαλιὰ, Aristoph. Ἱππ. (414.) ἢ μάτην γ' ἂν Ἀπὸ μαγδαλιᾶς σιτούμενος, τοσοῦτος ἐκτραφείην. Sed in h. l. ἀπομαγδαλιὰς repono pro ἀπὸ μαγδαλιᾶς: ac esse ita leg., vel e partic. σιτούμενος manifestum esse arbitror, cum id active accipi passim soleat: atque adeo ita accipiatur in illo ipso l., cum dicitur, πῶς οὖν Κυνὸς βορὰν σιτούμενος μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ; Si autem in illo versu reponatur ἀπομαγδαλιὰς, reponendum fuerit et in isto qui eum excipit, Ἀπομαγδαλιὰς, ὥσπερ κύων, ὦ παμπόνηρε; quibus adjunguntur verba illa quæ modo protuli, πῶς οὖν κ. τ. λ. Hunc autem errorem, sicut et alios nonnullos ap. eund. Poëtam, ortum esse suspicor e verbis enarratoris Græci, his sc. ἀπὸ εὐτελοῦς τροφῆς [C] ὁρμώμενος. Ceterum aperte cognoscimus ex eo l. ἀπομαγδαλιὰν s. μαγδαλιὰν, utrocunque modo scribi debeat, fuisse canum escam. Etiamsi autem ibi μαγδαλιᾶς non legatur, reperiri tamen cum ap. alios tum ap. Eust. non ignoro simplex Μαγδαλία, p. 462. ubi dicit fuisse ζύμωμά τι ἐν ᾧ ἀποματτόμενοι τὰ ἐκ τῶν βρωμάτων λιπαρὰ ῥύπη οἱ παλαιοὶ ἐρρίπτουν κυσίν: unde esse Proverbium, de catillonibus et parasitis, Κύων ζῶν ἀπὸ μαγδαλίας. Aliud exemplum nominis μαγδαλιὰ habes in Κυνάς. [" Ad Diod. S. 1, 191." Schæf. Mss. Creuzer. ad Plot. de Pulcr. 260.]

Ἀπόμαξις, Abstersio. [" Imitatio, Kiessl. ad Jambl. Protr. 309." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1095.] Ἀπομάκτης, ὁ, a sing. præt. pass. ἀπομέμακται: ad verbum Abstersor. || Sed ap. J. Poll. inter μάντεις ponuntur καθάρται, τελέσται, ἀπομάκται, item FEM. genere Ἀπομάκτριαι: cui subdit et ἀπομάξομεν. Hes. ἀπομάκτης exp.* παρακαθαρτής. [*" Ἀπομακτὴρ, Brunck. Soph. 3, 388. Ἀπομάκτρια, Aristoph. Fr. 285." Schæf. Mss.] Ἀπομάκτρα, ἡ, vel [D] Ἀπόμακτρον, τὸ, Lignum quoddam quo premimus et velut deradimus de eo quod alicui ad certam mensuram damus, ne sc. ultra mensuram demus. Radius a Latinis vocatur, et Hostorium. J. Poll. μέτρα facit alia ἐπιχειλῆ, alia ἐπίμεστα: at vero ἐπὶ τῶν ξηρῶν μέτρων, τὰ οὐ κατεψημένα. Deinde subjungit, Τὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐργαλείων, ἀπομάκτρα, ἡ σκυτάλη, ἡ περιστροφίς. Hes. quoque habet ἀπομάκτρας, ξύλα, τὰς σκυτάλας ἐν αἷς ἀποψῶσι τὰ μέτρα. At ἀπόψηστον Idem exp. τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μετρουμένου σίτου. Ubi manifestum est, ἀπόμακτρον genere neutro esse i. q. ἀπομάκτραν genere feminino. || Eust. autem (1857, 17.) ἀπόμακτρα, sicut et ἀπομάγματα, esse ait τὰ ἀποκαθάρματα. [Brunck. ad Aristoph. Ἱππ. 414.]

Ἐναπομάσσω, SEU Ἐναπομάττω, q. d. Intra (aliquid) imprimo, vel In aliquo imprimo. Cujus signif. exemplum habebis in Ἐκμαγεῖον. Et pass. voce pro eod. ut ἐναπομάττεσθαι τὴν αἰσχύνην Basil. ap. Bud. p. 655. [Plut. 6, 10. 374. " Hoeschel. ad Philon. Opusc. 235. Callim. 1, 489. Brunck. Aristoph. 3, 95." Schæf. Mss. * Ἐναπομεμαγμένως, Sext. Emp. 723. * Ἐναπόμαγμα, Creuzer. ad Plot. de Pulcr. 258.]

" Διαμάσσω, s. Διαμάττω, Subigo, Pinso. Hes. " διαμάττειν exp. διαφυρᾶν τὰ ἄλφιτα πρὸς τὸ ποιῆσαι " μάζας." [Aristoph. Ὀρν. 463.] " Διαμαψαμένη, " Hesychio διασμηξαμένη, διαψησαμένη:" [leg. διαμαξαμένη.]

Εἰσμάσσω vel Εἰσμάττω s. Ἐσμάττω, Imprimo. Epigr. [" Jacobs. Anth. 9, 16. Ruhnk. Ep. Cr. 149. Abresch. Lectt. Aristæn. 321." Schæf. Mss.]

Ἐκμάσσω, SEU Ἐκμάττω, Abstergo: ex Aristot. de Anim. 9, (40.) de apibus flores legentibus, Ἐκμάττουσι τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τοὺς μέσους. || Ἐκμάσσω, ἐκθλίβω, Exprimo. Gal. ab Hippocr. ἐκμάξαι poni scribit pro ἐκθλίψαι, loquente de spongia et mercuriali et sambuci foliis. Ab Eod. poni tradit et pro ἀναπλάσαι, i. e. Formare, s. Fingere, item pro ἀλλοιῶσαι. Ἐκμάσσω pro Exprimo, in altera Exprimendi signif., s. Imprimo: a cujus pass. Ἐκμάττομαι, affertur Ἐκμεμάχθαι εἰκόνα e Luciano, pro Expressam esse imaginem. Item ἐκμαγῆναι hac in signif. Bud. e Plat. Esse autem crediderim illud ipsum ἐκμαγῆναι quod Hes. exp. ἐκτυπωθῆναι. Invenitur vero hæc vox pass. in act. signif. ut ap. Nicandr. Θ. (740.) γενεὴν ἐκμάσσεται ἵππου: ubi Schol. exp. ἐκτυποῖ, et ἐκφαίνει. Vide et Bud. 654. [" Thom. M. 649. Jacobs. Anth. 7, 101. 10, 300. Brunck. Aristoph. 3, 155. ad Andr. 405. ad El. 445. Dionys. H. 5, 189. Kiessl. ad Jambl. Pr. 309. Ammon. 112. Valck. Præf. p. xx. Ruhnk. Ep. Cr. 49. Mœr. 291. et n., Toup. Emendd. 1, 102. Wyttenb. Select. 324. Heyn. Hom. 7, 373. 8, 100. (H. in Merc. 508.), Exprimo, ad Apollod. 472. Ἐκμάσσομαι ἴχνη, Exprimere, Referre, Insistere, Toup. Add. in Theocr. 400. Alciphr. 434. (3, 64.)" Schæf. Mss. Philostr. 783.] Ἔκμαγμα, τὸ, Quod abstergitur, s. potius Quod post abstersionem remanet. A Gaza vertitur ficto nomine, Abstergmentum, Theophr. C. Pl. l. et c. ult., in ἀπομάγματα τῶν δακτύλων: ubi tamen quidam interpr. Strigmenta, et δακτυλίων Pastillorum: cum Gaza vertat Abstergmenta digitorum, nimirum legens δακτύλων. Vide et paulo post. || Expressum rei alicujus simulacrum: qua in signif. dicitur potius ἐκμαγεῖον, sed pro hoc ἐκμαγεῖον dixisse Aristoph. ἔκμαγμα docet Eust., locum tamen non afferens: at J. Poll. (9, 131.) hunc affert e Θ. (514.) et ipse tanquam pro ἐκμαγεῖον, ut opinor, λέουσι [λέων σοι] γέγονεν αὔτ' ἔκμαγμα σόν. Ἔκμαγμα, sequendo primam verbi μάσσω s. μάττω signif., pro τὸ συνεστραμμένον φύραμα ap. Hippocr. inquit Gal. Ubi Gorr. interpr. Massa subacta. Addit vero Gal. significare et κροκόμαγμα. At vero in illo Theophr. l. paulo ante allato, ἐκμάγματα δακτυλίων quidam interpr. Magmata et strigmenta pastillorum s. trochiscorum. [" Jacobs. Anth. 6, 417. 7, 101. Abresch. Lectt. Aristæn. 119." Schæf. Mss.] " Ἔκμαξις, Ex- " tersio, Aristot. de Insomn." [* Ἐκμακτὸς, Empedocles ap. Theophr. Fr. 1, 16. * Ἔκμακτρον, τὸ, i. q. ἔκμαγμα, Eur. El. 535.] Ἐκμαγεῖον, Id quo abstergimus: unde exp. Mantile: ex J. Poll., scribente l. 6. τὸ δὲ ἐκμαγεῖον, καὶ χειρόμακτρον. || Expressum rei alicujus simulacrum, aut impressum, Effigies impressa. Philo de Mundo, Ἃ γὰρ εἰσήγαγεν ἑκάστη τῶν αἰσθήσεων, ὥσπερ δακτύλιός τις ἢ σφραγὶς, ἐναπεμάξατο τὸν οἰκεῖον χαρακτῆρα, ἢ τὸ ἐκμαγεῖον φυλάττει παρ' ἑαυτῇ: quæ Bud. ita vertit, Simul enim sensus adventitium quippiam sigillatim importarit, visum continuo annuli modo aut signi, notam suam imprimit, impressamque effigiem asservat penes sese. Vide eund Bud. 654. qui alibi affert et ἐκμαγεῖον κήρινον e Platone. In V.V. LL. e Greg. Naz. Ἐκμ. τοῦ ἀρχετύπου, de Christo. [" Thom. M. 649. Jacobs. Anth. 7, 101. 9, 270. ad Timæi Lex. 25. Toup. ad Longin. p. 342. (32, 5.) Opusc. 1, 226." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1095-6. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 257-8. I. q. χειρεκμαγεῖον, Apollon. Hist. c. 35. * Ἐκμάγιον, Barker. l. c. * Ποδεκμαγεῖον, * Ποδεκμάγιον, Gl. Pedale, " Meurs. ad Pal-

lad. H. L. 1." Boiss. Mss. * Χειρεκμαγεῖον, Gl. Mantela, Mappa, Apollon. Dysc. Hist. Mir. c. 36. p. 81. Bast. Ep. Cr. 76.] Hinc Ἐκμαγειόω, q. d. Effigio, ab Effigies: ut ἐκμαγειόω est ad ἐκμαγεῖον. Redditur alioqui Exprimo, sicut et ἐκμάττω. Item Effingo. Ab hujus pass. est partic. ἐκμαγειωθεὶς ap. Hes. expositum ἐξομοιωθείς. [" Toup. ad Longin. 342." Schæf. Mss.]

Ἐπιμάσσω, Abstergo. Et ἐπιμάσσεσθαι itidem active pro Abstergere, ἀποσπογγίζειν: ut exp. Eust. Il. Δ. (190.) Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται ἠδ' ἐπιθήσει Φάρμαχ'. Addit tamen idem Eust. ἐπιμάσσεσθαι aliter quoque accipi, pro διὰ ἐπαφῆς θεραπεῦσαι: nam μάσσεσθαι significare ἅπτεσθαι, de quo μάσσεσθαι paulo post dicetur. Addit præterea, ἐπιμάσσεσθαι non male accipi posse pro ἐκμυζήσει, sicut paulo post de eod. medico dicit, Αἷμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε. Pro Tangere autem s. Attingere et Contingere, ita ut persentiscas, accipitur in h. ejusd. Hom. l., qui a Nicandri Schol. citatur. (Il. Υ. 425.) Ἐγγὺς ἀνὴρ ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐπεμάσσατο θυμόν: i. e. inquit, καθήψατο τῆς ψυχῆς, καὶ οἷον ἐνέβαλεν εἰς τὴν αὐτοῦ χεῖρα. Sic Od. N. (429.) Ὣς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, Virga contigit: Π. (172.) Ἦ, καὶ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη. Pro Tango, h. e., Tactu exploro, Palpo, Tactu tento, et ψηλαφῶ, accipitur Od. T. (468.) Τὴν γρηῢς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη. Od. I. (446.) de ariete villoso, Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος, Κριὲ πέπον. || Prehendo: ut T. (480.) αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι, Τῇ δ' ἑτέρῃ ἕθεν ἆσσον ἐρύσσατο. Sic Ulysses I. (302.) voluit Cyclopem evaginato ense Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσι, Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος: ubi tamen Schol. exp. ἐφαψάμενος. Eust. autem χειρὶ ἐπιμασσάμενος esse dicit, αὐτόχειρ ἀψάμενος, ἢ ἐγκρατῶς: quod magis probo: nam et ea signif. χερμάδιον dici scribit ὅ ἐστι χειρὶ μάσασθαι, quod prehendi et teneri manu potest, i. e. saxum manuale. || Hes. ἐπιμάσσεται exp. etiam ἐπαύξεται ἐπὶ τὸ πλέον, a μάσσον: vide et plura quæ ab Eod. afferuntur. [" Jacobs. Anth. 8, 14. Brunck. Apoll. Rh. 141. (3, 106.) Soph. 3, 511. Callim. 1, 489. Heyn. Hom. 4, 594. 7, 372. 373. 665. 795. 8, 98. ad Il. P. 564. Ruhnk. Ep. Cr. 149. Wakef. S. Cr. 1, 11." Schæf. Mss. * " Προσεπιμάσσω, ad Hesych. 1, 1367, 8." Dahler. Mss.]

[* Καταμάσσω, Gl. Tergo, Abstergo, Palæph. 52, 2. " Καταμάττω, Lex. in meis ad Eunap. Notis p. 157." Boiss. Mss. Hippocr. 537. ult. * Καταμάκτης, Gl. Tersor. * Καταμακτὸς, unde * Ἀκατάμακτος, Schol. Aristoph. A. 658. * Καταμάγειον, Artemid. 1, 64. Περικαταμάσσω, unde * " Περικατάμαγμα, Hes. v. Περίψημα." Routh. Mss.]

Περιμάττω, Abstergo: vel Circumcirca abstergo. E Diosc. 5, 94. Περιμάξας τὴν ἀκαθαρσίαν pro Sordes abstergens. Item Expurgo. VV. LL. Ammonius περιμάξαι, ut ἐκμάξαι, esse dicit τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύειν, Simulare se eos qui lethale pharmacum hausisse se putant, incantationibus et lustrationibus malo illo liberare. [" Valck. Præf. ad Ammon. p. xx. Ammon. 112." Schæf. Mss. Plut. 6, 643. * Περιμάκτρια, Quæ pistrino assidet, Venefica, Saga, 633.]

[* " Προμάττω, ad Hesych. 2, 1034, 27." Dahler. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 292." Schæf. Mss.]

" Προσμάσσω, s. Προσμάττω, Apprimo: aliis Agglutino." [Nicander Θ. 922. Etym. M. 95. Insuper pinso, Aristoph. Ἱππ. 815. " Wakef. Herc. F. 759. Jacobs. Anth. 11, 56. Kuster. Aristoph. p. 112. Heyn. ad Apollod. 838. Hom. 8, 99. ad Callim. 1, 117." Schæf. Mss. Soph. Tr. 1054. Lycophr. 1029. Ποτιμάσσομαι, Allidor, Theocr. 3, 29.]

[* Συμμάσσω, unde * " Σύμμαγμα, Hes. v. Εὐθυντηρία." Wakef. Mss. Phav. 326.]

[* Ὑπομάσσω, Theocr. 2, 59. Suid. in Ὑπομεμαγμένην.]

¶ Μάσσω, sive Μάσσομαι accipitur etiam pro Tango: ἅπτομαι, ut Eust. exp., a quo derivat χερμά-

A διον, dicens esse λίθον οὗ χεὶρ ἂν μάσηται, i. e. ἐφάψηται, vel ἐπιμάσηται, i. e., Prehendat s. Comprehendat. Μάσσαι, Hesychio est φυράσαι, καθαρίσαι, item ζητῆσαι. Et μάσσασθαι, Eid. ἐφάψασθαι, λαβέσθαι, Tangere, s. Contingere, Prehendere: item μάχεσθαι, ἀναγκάζεσθαι. [" Μάσσομαι, ad Il. P. 564. Heyn. Hom. 4, 594. Agathias 9." Schæf. Mss.] Apud eund. Hes. reperio etiam Μάζει, quod exp. καθαρίζει, addens, καὶ τὰ λοιπὰ, remittens nimirum ad μάσσαι et μάσσασθαι: ita ut dicatur et μάσσω et μάζω: sicut Eust. Tarentinos annotat pro φράζω dicere φράσσω: ac vicissim pro ἀνάσσω et πλάσσω dicere ἀνάζω et πλάζω. Quod ipsum sive μάζω sive μάσσω, idem Gramm. a μάω derivat alibi, quod inter alia significat ζητῶ. " Μάσσαι, Hesychio ζητῆσαι, " καθαρίσαι, φυράσαι: a th. μάσσειν, quod itidem " exp. καθαρίζειν. Aor. med. μάσσασθαι exp. λαβέ" σθαι, ἐφάψασθαι, necnon μάχεσθαι, ἀναγκάζεσθαι. " Meminit hujus v. Eust. quoque, μάσσεσθαι expo" nens ἅπτεσθαι, et μάσσασθαι itidem ἅψασθαι, ἐγκρα-
B " τῶς ἔχεσθαι. Homerus composite dicit, ἐπὶ χερσὶ " μάσασθαι, Prehendere manibus, Capere: Od. Λ. " 590. de Tantalo: altero comp. ἐσεμάσσατο, utitur " Idem Il. Υ. 425." " Ἀμάστος, Suidæ est ἀμάσητος, ἄγευστος: quod ἄπαστος etiam dici tradit, i. e. " Qui nihil gustavit s. commanducavit: forsan a " μάσσεσθαι significante ἅπτεσθαι, a quo et μασσάσθαι derivant." Εἰσμάσσω, sive Ἐσμάσσω, Intus tango, vel Intro tango. Il. P. (564.) Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παραστάμεναι καὶ ἀμύνειν Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμὸν, i. e., inquit Eust., οὐχ ἁπλῶς ἐπιπολῆς ἐλύπησεν, ἀλλ' ἐνεμάξατό μοι τὴν ἀλγηδόνα: dicens huic contrarium esse ἀπομάσσεσθαι et ἐκμάσσεσθαι. Exp. etiam, λίαν μοι καθίκετο τῆς ψυχῆς καὶ καθήψατο. " Ἐσμασάμενος, Erot. ex Hippocr. affert pro ἐμβαλών." [* Εἰσματτεύομαι s. Εἰσματεύομαι, i. q. εἰσμάττομαι, Contrector, Hippocr. 845. " Heringa Obss. 217. Abresch. Lectt. Aristæn. 321." Schæf. Mss.] " Ἐμμάσαι, Hesychio " ἐνερεῖσαι. Idem et Ἐμματεῖται affert pro ἐνερείδει,
C " ἐνλαμβάνεται: necnon Ἐμματέων pro ψηλαφῶν, " φιλονεικῶν, ὁρμῶν: accipiens forsan pro Manus " contactu proritans. Quæ expositio non male conveniet huic l. Nicandri Ἀ. 137. τὰ δ', intellige " φάρμακα, ἀθρόα νειόθι βράσσοις Ἐμματέων ἔτ' ἄπεπτα πύλῃ μεμιασμένα δόρπα. Schol. ea verba sic " exp. τὰ δὲ φάρμακα ἀθρόα κάτωθεν ἀναβάλλοις, τοὺς " δακτύλους καθιεὶς διὰ τοῦ στόματος εἰς τὸν φάρυγγα, " ἔτι τοῦ ληφθέντος ἐν τῇ κοιλίᾳ παρακειμένου, καὶ μήπω διὰ τῆς πύλης ὡρμηκότος πρὸς ἀνάδοσιν. Additque ἐμμάττειν esse τὸ καθιέναι τοὺς δακτύλους εἰς " κοῖλον τόπον, Demittere digitos in locum cavum. " Ubi nota eum ἐμμάττειν dicere pro eo quod Nicand. ἐμματέειν." [" Ἐμμάσσω, Crinagor. 16. Jacobs. Anth. 9, 16. Brunck. Soph. 3, 433. ad Callim. 1, 116. 149. 489. Heyn. Hom. 7, 373. 8, 98." Schæf. Mss. Opp. Ἀ. 2, 501. ἐνεμάξατο κῆρα, i. q. ἐνέβαλε: Nicander Θ. 767. κέντρον ἐνεμάξατο αὐχένι.] " Ἀντεμμάσσασθαι, Hes. ex Eur. affert pro " ἀνταποδοῦναι et ἐπιπλῆξαι." " Κατεμματέω, i. q.
D " ἐμματέω. Nicander Ἀ. (536.) τὴν δὲ βαρεῖαν Χεῖρα " κατεμματέων, Manum immittens, in guttur sc. ad " provocandum vomitum: ut Schol. quoque exp. " καθεὶς ἐπὶ τῷ ἐμέσαι." [* Προσεμματεύω, Aristæn. Ep. 2, 22. Τὸν μοιχὸν ἔτι προσεμματεύοντα: al. * Προσεμβατεύω, Abresch. * Προσομματεύω. * Καταματτεύομαι, s. —ματεύομαι, Immitto, sc. contrectandi causa, v. c. digitum in vulnus, pinnam in ventriculum, Hippocr. 634, 45. 547. ult. * " Προματτεύομαι, Valck. Phœn. p. 185." Schæf. Mss.] Προτιμάσσω, Attingo: pro προσμάσσω, poëtice. Ἀπροτίμαστος, Qui attactus non est, Intactus: ἄψαυστος, ἄθικτος: s. ἀπρόσψαυστος, ut Eust. exp. Il. T. (263.) Ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν, Manebat intacta. de Briseide, de qua paulo ante, Μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι, Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου. At Euphorion ap. Eust. Μοῦσαι ποιήσαντο καὶ ἀπροτίμαστος Ὅμηρος, pro οὗ δυσχερὲς ἐφάψασθαι τῆς δυνάμεως, ut idem Eust. exp. " Ἀπρόσμαστος, meminit Hes., a quo exp. * ἀπρόσθι-

" κτος, ἄψαυστος: derivante ipsum a μάσασθαι significante ἅψασθαι."

ΜΑΤΤΥΑ, ἡ, Lautitiæ. Athen. 14. ματτύην dici scribit πᾶν τὸ πολυτελὲς ἔδεσμα, Pisces opipare paratos, aut Aves, aut Olera, aut Ea quæ minutatim concisa aromatis condiuntur, et Ea quæ λιχνεύματα appellantur. || Ματτύη dicebatur etiam de Delicatioribus cibis qui post alios apponebantur: ut aviculis tostis, placentis et pomis, amygdalis, ac hujusmodi aliis. Molpis ap. Athen. (141.) ματτύην vocari scribit τὰ ἐπάϊκλα, i. e. τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον παρατιθέμενα. Ibid. dicit, Ἔστι δὲ ματτύα, φάτται, χῆνες, τρυγόνες, κίχλαι, κόσσυφοι, λαγὼ, ἄρνες, ἔριφοι. Athen. (664.) Μόλπις δ' ὁ Λάκων τὰ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίκλεια, ὃ σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας, ματτύας φησὶ λέγεσθαι παρὰ τοῖς ἄλλοις: quæ ibid. appellari dicit ἔπαικλα, ἐπίδειπνα, ἐπιδορπίσματα. Aristoph. ἥδιον οὐδέν ἐστί μοι τῆς ματτύης. Menippus ibid., Πότος ἦν ἐπικωμασάντων τινῶν· καὶ ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρεσθαι Λάκαινά τις· καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτὰ, καὶ τρύφη πλακούντων. " Hesychio B " ματτύαι sunt γνάθοι, Maxillæ, quæ et μάθυιαι." [" Heyn. ad Apollod. 1145. Koen. ad Greg. Cor. 159. Bentl. ad Aristoph. 322. Brunck. 2, 86." Schæf. Mss. Latine Mattya et Mattea, Martial. 10, 59. 13, 92. Sueton. Calig. 38. * Ματτύης, Photio σκευασία τις περιφορημάτων, χρήσιμος εἰς ποτὸν, καὶ κῶμον πλείω· Φιλήμων: Hesychio ἡ μὲν φωνὴ Μακεδονική, ὄρνις καὶ τὰ ἐκ τοῦ ζωμοῦ αὐτοῦ λάγανα (al. λάχ.) περιφερόμενα. Artemidorus ap. Athen. l. c. Οὗτος ματτύης ἐν τοῖς ἡδίστοις. Cf. Apicius 5, 3, 1. * " Ματτυοκόπος, Wessel. Obss. 46. * Ματτυολοιχὸς, (Mattyarum linctor,) ad Timæi Lex. 252. Bentl. Aristoph. 322." Schæf. Mss. Cf. Ματιολοιχός.] Ματτυάζω, Paro ματτύας, h. e. Lautas epulas, παρασκευάζω ματτύας, εἴτε ἰχθὺς εἴη, εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε πεμμάτιον: ut Athen. (663.) tradit utrumque a μάττω derivans, et ματτύη et ματτυάζω, una cum μᾶζα. Alexis ap. Eund. Τοὖψον λαβοῦσαι τοῦτο τἀπεσταλμένον Σκευάζετ', εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε, Λέπεσθε, ματτυάζετε.

C ΜΑΖΑ, ἡ, Maza. Athen. 14. (p. 663.) scribit initio μᾶζαν vocatam fuisse δημοτικήν τινα καὶ κοινὴν τροφὴν ἐκ τῶν ἀλφίτων: cum vero postea delicatius et majori cum luxu pararetur, ματτύην appellatam fuisse. Hes. vero μᾶζαν exp. ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ, Erotian., Φύραμα ἐξ ἀλφίτων γινόμενον, ποτὲ μὲν μετ' ὀξυμέλιτος, ποτὲ δὲ μετ' ὀξυκράτου ἢ ὑδρομέλιτος, ἢ μεθ' ὕδατος. Aristoph. vero Schol. et Suid., proprie signif. scribunt τὴν τροφὴν τὴν ἀπὸ γάλακτος καὶ σίτου. Plut. Ἐκ τῶν κριθῶν τούτων μᾶζαν φαγόντες ἢ ἄρτον, Qui mazam aut panem ex eo hordeo comederint, Xen. K. Π. 1, (2, 11.) Ἡδὺ μᾶζα καὶ ἄρτος πεινῶντι φαγεῖν: 6, (2, 7.) Ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθίει. Apud Athen. 3. Γλιχόμεθα τὴν μᾶζαν, ἵνα λευκὴ παρῇ. Apud Eund. 4. μάζης χιονόχροος. Constat autem viliorem fuisse μᾶζαν quam ἄρτον, et hanc ex hordeo plerumque, illum e tritico confici solitum: unde ap. Eund. (p. 137.) Solon τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μᾶζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς προσπαρατιθέναι. Hinc D et Prov. ap. Zenodotum, Ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον. Antiphanes ap. Athen. 2. (p. 60.) Τὸ δεῖπνόν ἐστι μᾶζα κεχαρακωμένη Ἀχύροις, πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη. Ibid. Poliochus, μεμαγμένην Μικρὰν μελαγχρῆ μᾶζαν ἠχυρωμένην Ἑκάτερος ἡμῶν εἶχε δὶς τῆς ἡμέρας. Idem vero Athen. 3. (p. 115.) ab Hesiodo μᾶζαν ἀμολγαίην vocari scribit τὴν ποιμενικὴν καὶ ἀκμαίαν, cum ait, Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων. Ibid. τὴν ἐν ταῖς θυσίαις διδομένην μᾶζαν annotat vocari ὑγείαν. Aristoph. autem μᾶζαν per jocum vocat τὴν μεμαγμένην κόπρον, Eip. init. Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. Et mox, Δὸς μᾶζαν ἑτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην. Sicut Idem μεμαγμένον σκῶρ dicit. Quod autem ad etymum hujus vocabuli attinet, Apollodorus ap. Athen. 14. (p. 663.) a μασᾶσθαι derivari scribit: ipse vero Athen. a μάττω derivat, quem et Eust. sequitur. Non autem ubique eod. modo scriptum reperitur. Suid. enim circumflectit, cum frequenter παροξυτόνως scri-

A batur, sicut et in Lex. meo vet., licet alioqui breve sit α. [" Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Mœr. 384. Toup. Opusc. 2, 106. ad Lucian. 1, 340. 439. T. H. ad Dial. p. 114. Græv. ad Hesiod. 578. Bast Lettre 60. De accentu, Mœr. 258. et n." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 55. Μάζαν μεμαχώς.] " Μάδδα, Dorice pro " μάζα dicitur, ἀπὸ τοῦ μάττειν, inquit Etym. Suidas " Megarenses scribit τὴν μάζαν, s. τροφὴν, vocare " μάδδαν, per duplex δ." Μαζαγόας, Qui ob mazam flet s. lamentatur, ὁ ἐπὶ μάζῃ μεμψίμοιρος, Hes. Μαζονόμον ET Μαζονόμιον, Discus quo distribuebantur mazæ, J. Poll. 6, (26.) c. 12. Μαζονόμια δὲ, κοῖλοι μεγάλοι πίνακες ἐφ' ὧν αἱ μάζαι διενέμοντο· ξύλινοι δὲ ἦσαν, Athen. (202.) Ἄλειπτρα μεγάλα δέκα, ὑδρίαι δώδεκα, μαζονόμια πεντήκοντα. Hes. μαζονόμιον esse dicit κύκλον vel ξύλινον πίνακα, Orbem vel Lancem ligneam: Acron, lancem grandiorem, ap. Horat. Serm. 2. Sat. ult., Mazonomo pueri magno discerpta ferentes Membra gruis. Utitur eo vocab. et Varro de Re Rust. c. 4. Ut in eod. tecto ornithonis inclusum triclinium haberet, ubi delicate cœnitaret, et alios videret in mazonomo positos coctos, alios volitare circa fenestras captos. [* Μαζονόμος, Gl. Lanx. * " Μαζονομεῖον, Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss. Etym. M. 573, 32.] Μαζοπέπτης, Qui mazas coquit, ἀρτοκόπος, Hes. [* Μαζοποιὸς, Gl. Offarius. * " Μαζοποιέω, Schol. Od. Ξ. 429." Wakef. Mss. * Μαζοφάγος, Hippocr. 478, 11. * Μαζοφαγέω, 389, 35.] Μαζοφορὶς, Cistella ferendis mazis, ὅμοιον κανῷ, Hes. Μαζαγρέτης, i. q. ἄκολος, Eust. [" Ad Timæi Lex. 171. Toup. Opusc. 2, 51." Schæf. Mss. Aristeas Athenæi 686. Cf. Ἱππαγρέτας, Κωλαγρέτας.]

· Μάζινος, E maza factus: μ. βοῦς, ὁ ἐξ ἀλφίτων, Hes. [* Μαζηρὸς, J. Poll. 10, 84. πίναξ.]

Μάζιον ET Μαζίσκη, Parva maza, Phrynich. ap. Athen. (59.) Ἢ μαζίου τι μικρὸν ἢ κολοκυντίου, Aristoph. Ἱππ. (1166.) Ἰδοὺ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγὼ, Ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένην, Schol. ἄρτον πεφυραμένον. [" Μάζιον, ad Diod. S. 1, 157. Μαζίον, Heyn. Hom. 5, 7." Schæf. Mss.]

Μαζάω, Mazas pinso, coquo, Mazas subigo et conformo: μαζῶντα, τὸν μάττοντα τὰς μάζας, Hes. [J. Poll. 6, 37. μάζαν μαζᾶσθαι.] Ὑπερμαζάω, Supramodum luxurior in mazis parandis. Athen. (663.) ὑπερμαζᾶν esse dicit τὸ καθ' ὑπερβολὴν τρυφᾶν. J. Poll. autem ὑπερεμπεπλῆσθαι καὶ ὑπερκεκορέσθαι, a veteribus dictum scribit τὸ ὑπερμαζᾶν, a μάζα formato verbo: pro quo a recentioribus usurpari κριθιᾶν, sumta metaph. ab jumentis, ut Æsch. dicit κριθιῶντα πῶλον. Est igitur ὑπερμαζᾶν, Lascivire præ nimia saturitate et luxu, Petulantem esse e nimio mazarum delicatarum esu. Sed generalius capitur. Quidam ap. Alciphr. Ὑπερμαζᾷς ἢ μέμηνας· ἀκούω γάρ σε λουδόρου γυναικὸς ἐρᾷν. Et ap. Theophyl. Ep. 77. Ὅσος ἔγγονος ὑπερμαζᾷ, Μυρωνίδη· ἐρυθρῷ ῥάκει τὰ βουκόλια διετάραξε: sub fin. Epistolæ dicit, Οἱ γὰρ νέοι καὶ σφριγῶντες ἀκόλαστοι, καὶ τρυφῶντες εἰσὶν ἀκρατέστεροι. || Ὑπερμαζᾶν est etiam Turgidiores habere mammas, Nimis mammosam esse, Synes. Ep. 4. Αὗται γὰρ ὑπερμαζῶσι καὶ * ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων, Grandiores habent mammas; sed hoc est a Μαζός. [" Bergler. ad Alciphr. 66. 442. Græv. Lectt. Hes. 578. Thom. M. 869." Schæf. Mss.]

ΜΑΓΕΙΡΟΣ, ὁ, Coquus, Soph. ap. Athen. (68.) ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς, Aristoph. B. (517.) ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη Ἤμελλ' ἀφαιρεῖν, χ' ἡ τράπεζ' εἰσῄρετο, Plut. Symp. 7. Ὄψα μὲν γὰρ οἱ μάγειροι σκευάζουσιν ἐκ χυμῶν διαφόρων, αὐστηρὰ καὶ λιπαρὰ, καὶ γλυκέα καὶ δριμέα συγκεραννύντες. Viliores autem erant ὀψοποιοὶ quam μάγειροι: ut coquus quidam ap. Athen. (405.) indicat, sic inter μάγειρον et ὀψοποιὸν distinguens, ut inter ἡγεμόνα et στρατηγὸν, et sub finem addens, σκευάσαι μὲν ἢ τεμεῖν Ἡδύσμαθ', ἑψῆσαί τε καὶ φυσᾶν τὸ πῦρ Ὁ τυχὼν δύναιτ' ἂν· ὀψοποιὸς οὖν μόνον Ἐστὶν ὁ τοιοῦτος, ὁ δὲ μάγειρος ἄλλο τι· Συνιδεῖν τόπον, ὥραν, τὸν καλοῦντα, τὸν πάλιν Δειπνοῦντα, πότε δεῖ καὶ τίν' ἰχθὺν ἀγοράσαι. Phylarch. ap. Eund. (521.) Εἴ τις τῶν ὀψοποιῶν ἢ μαγείρων ἴδιον εὕροι βρῶμα καὶ περιττόν. Eod. inferior est ὁ τραπεζοποιὸς, s. τραπεζοκόμον, i. e. ὁ τῶν

τραπεζῶν ἐπιμελητὴς, Athen. (170.) ubi hunc τραπεζοκόμον Structorem a Latinis vocari scribit, qui et διάκονος: unde itidem coquus quidam dicit (291.) Ἴσως ὅσον διαφέρει διακόνου Μάγειρος, οὐκ οἶσθ'. Et, Τὸ γὰρ παραλαβόντ' ὄψον ἠγορασμένον, Πότερον ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς, Διακόνου 'στὶ τοῦ τυχόντος; Ἡράκλεις, Ὁ μάγειρός ἐσθ' ὁ τέλειος ἑτέρα διάθεσις: et dicit oportere eum multas callere artes, ζωγραφίαν, ἀστρολογικὴν, ἰατρικὴν, γεωμετρικήν. Quod vero ad etymon attinet, Eust. μάγειρον dictum scribit παρὰ τὸ τὰς μαγίδας αἴρειν, s. εἰσφέρειν: Etym. autem et Suid. ἀπὸ τοῦ τὰς μάζας μερίζειν. [" Phryn. Ecl. 120. Thom. M. 591. Bast Lettre 159. Plato Phædro 312. Heind. 79. Bekk., Æsop. 162. Fur. Lips., Demosth. 784, 11. Davis. ad Max. Tyr. 98. Ed. 1. Porph. V. P. p. 9. Kust. (male vertitur.)" Schæf. Mss.] Ἀρχιμάγειρος, Præfectus s. Magister coquorum. [" Daniel. vers. Septuag. 2, 14. Ed. Segaar." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Μαγειρικὸς, Ad coquum pertinens, Coquinarius, Culinarius: σκεύη, Athen. (169.) Coquinaria vasa Plinio. Et μαγειρικῇ κοπίδι πληγεὶς, Plut. Lycurgo (2.) Et μ. τέχνη, vel absolute μαγειρικὴ, Ars coquinaria, culinaria, ἡ τοῖς ὄψοις ἀποδιδοῦσα τὰ ἡδύσματα, Plato de Rep. 1. Et μ. διδασκαλία, ap. Athen. (308.) Disciplina coquinaria: de qua scripsit Parmeno Rhodius. At μαγειρικὴ χρῆσις e Gazæ interpr. redditur Usus cibarius. [" Ἡ μαγειρικὴ, Phryn. Ecl. 121. Conf. c. Μεγαρικὸς, Kuster. Bibl. Chois. 63. * Μαγειρικῶς, Toup. Opusc. 1, 31." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 374. Ἀ. 1014. Εἰρ. 1017. * Μαγειρώδης, Eunap. V. Maximi p. 89. 106. Jambl. de Myst. 8, 3.]

Μαγειρεύω, Coquinariam factito, Coquus sum, Coquum ago, Plut. Quæst. Rom. Ἐν ταῖς ἄλλαις ὁμολογίαις, sc. Sabinorum et Romanorum, καὶ τοῦτο ἐγράφη, Μήτε ἀλεῖν ἀνδρὶ Ῥωμαίῳ γυναῖκα μήτε μαγειρεύειν: paulo ante quærebat, διὰ τί τὰς γυναῖκας οὔτε ἀλεῖν εἴων οὔτε ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν: accipiens synonymως ὀψοποιεῖν et μαγειρεύειν. In VV. LL. μαγειρεύειν exp. non solum δαιτρεύειν, Carnes dividere et distribuere; sed etiam Mactare, quod coqui occidant mactandas pecudes. [" Phryn. Ecl. 121. Thom. M. 593. Wakef. Alc. 505. Schol. Aristoph. Πλ. p. 479. T. H." Schæf. Mss. Athen. 173. *" Μαγείρευμα, Hes. v. Καρυκκείαις." Boiss. Mss. Eust. Od. A. p. 35, 19.]

Μαγειρεῖον, Locus in quo coquinaria factitatur, i. e., Coquina, Culina. Phrynich. annotat Atticos non dicere μαγειρεῖον, sed ὀπτανεῖον. Metaphorice autem quidam ap. Longin. (32, 5.), τὸν σπλῆνα vocat τῶν ἐντὸς μαγειρεῖον. [Cf. 43, 3. et omnino v. Barker. ad Etym. M. 1126. Lobeck. Phryn. 276. Sturz. de Dial. Macedon. p. 178. " Thom. M. 591. * Μαγείριον, Phryn. Ecl. 121." Schæf. Mss.]

[* " Μαγειρεία, ἡ, Herodian. Epimer. Mss. δαιτρεία, ἡ μ." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Μαγειρίσκος, dimin. a μάγειρος, q. d. Coquulus: per contemtum et risum ap. Athen. (292.) Καὶ παρ' Ἀρχεδίκῳ δὲ ἐν θησαυρῷ ἄλλος σοφιστὴς μαγειρίσκος τάδε λέγει.

[* Μαγείραινα, Coqua, Athen. 612. * " Μαγείρισσα, Phryn. Ecl. 121. Thom. M. Add. ad p. 144." Schæf. Mss. LXX. 1 Sam. 8, 13.]

ΜΑΣΤΙΞ, ιγος, ἡ, Flagrum, Flagellum, Scutica, Il. E. (748.) Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους, Od. Z. (316.) Ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ Ἡμιόνους. Utitur et aliis plerisque Il. Xen. Ἱππ. (8, 4.) Ἢν δὲ μὴ ἐθέλῃ, ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα. Et in plur. ap. Plut. Apophth. Μάστιξι ξαινόμενοι. Idem in l. qui περὶ Εὐθυμίας inscribitur, Καὶ τοὺς ὑπὸ μάστιξι διορύττοντας τὸν Ἄθω. || Metaph. Pœna quam sustinemus ab irato nobis Deo immissam, Ultio divina, aut simplicius θεομηνία: quo sensu dixit Hom. μάστιγα Διός. Sed et veri Dei μάστιξ ac μάστιγες in N. T.: ac peculiariter etiam pro Morbo: ut Marc. 5, (34.) Ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου, dicitur mulier sanguinis profluvium patienti, sic in vernaculo sermone fre-

A quens est, Le fléau de Dieu, quod Sonat ad verbum, Flagellum Dei, itidemque Les verges de Dieu. || Masc. gen. ap. Gal., ubi Zoilum appellat τὸν Ὁμήρου μάστιγα, qui alioqui potius voce COMP. Ὁμηρομάστιξ appellari solitus est, Therap. 1. Οὐδὲ ζηλοῖ νοῦν ἔχων ἀνὴρ οὐδεὶς οὔτε τὸν Ὁμήρου μάστιγα Ζωΐλον, οὔτε τὸν παραπλῆγα Σαλμωνέα. Sic autem dictus fuit ille Zoilus, quod Homeri carmina reprehendo ejus famam læderet, atque adeo nomen ejus velut vellicaret ac laceraret. De etymo vide in Μαστίζω. [" Valck. Phœn. p. 58. Toup. Opusc. 1, 442. ad Charit. 295=637. Bergler. Alciphr. 369. Jacobs. Anth. 6, 67. 11, 143. Wakef. Alc. 127. Trach. 831. Heyn. Hom. 6, 281. 513. 7, 7." Schæf. Mss. Pind. Π. 4, 390. πειθοῦς μ., Æsch. Pr. 687. θείᾳ μ.] Μάστις poëtice pro μάστιξ, et dat. μάστι pro μάστιϊ, Eust. quem vide: " vel per apocopen pro " μάστιγι." [" Toup. Opusc. 1, 291. Jacobs. Anth. 9, 353. Lobeck. Aj. p. 233. Heyn. Hom. 8, 43. 458." Schæf. Mss.] Μαστιγονόμος, vide Μαστιγο-
B φόρος. [Plut. 8, 187. * " Μαστιγόπληκτος, Jo. Malal. 1, 156." Elberling. Mss.] Μαστιγοφόρος, Flagellifer, Lictor, Thuc. 4, (47.) p. 137. Μαστιγοφόροι τε παριόντες ἐπετάχυνον τῆς ὁδοῦ τοὺς σχολαίτερον προσιόντας. || Μαστιγοφόροι, Flagelliferi, Lictores, qui agonothetas in sacris certaminibus comitabantur, ad summovendam turbam et cohibendas seditiones, Bud. in Annot. prior. et post. in Pand. Tradit Idem ex J. Poll. (3, 145. 153.) et Suida gymnicis certaminibus præfuisse μαστιγονόμους, Designatores pictos ab Ulpiano. Græce autem βραβευτὰς etiam et ῥαβδούχους appellatos. || Μαστιγοφόρος Αἴας inscripta est una e Sophoclis Tragœdiis ob hunc præcipue versum, qui in ea legitur p. 7. meæ Ed., Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ, ubi vide Schol. Aut μαστιγοφόρος, respiciendo ad μάστιγα Διὸς, θείαν, i. e. θεομηνίαν. Vide Eust. [" Brunck. ad Eur. Hipp. p. 348. ad Herod. 644. Heyn. Hom. 6, 281. Lobeck. Aj. p. 256." Schæf. Mss. * Ὁμομάστιξ, Schol. Aristoph. Πλ. 631.]

C Μαστιγεὺς, έως, ὁ, Flagellator, Bud. ex Herod. [" 7, 35. μαστιγέας olim edebatur, ubi rectius στιγέας dedere libri Mss." Schw. Mss.] Μαστιγέων, pro Flagellans, ex Eod. [" 1, 114. sc. a v. Μαστιγέω, i. q. μαστιγόω, quo et ipso utitur Idem 3, 154. ubi quidem ad μαστιγώσας e superioribus assumendum pronomen ἑαυτόν." Schw. Mss.]

Μαστιγίας, ου, ὁ, Mastigia, Flagrio, Verbero, Qui verberibus s. vibicibus inscripta terga habet, νωτοπλὴξ, Bud. ex Athen. Apud quem dicit quidam 5. Ἢ φυγάδος, ἢ πεινῶντος, ἢ μαστιγίου. Plut. in l. de Non Fœner. Μαστιγιῶν τούτων καὶ βαρβάρων. [Lucian. 2, 696. " Toup. Opusc. 1, 263. 2, 252. Valck. Anim. ad Ammon. 43. Brunck. Aristoph. 1, 27. Soph. 3, 420." Schæf. Mss.] Ὁμομαστιγίας, q. d. Converbero, i. e. Socius verberum, Aristoph. B. (756.) ὅς ἡμῖν ἐστὶν ὁμομαστιγίας, pro ὁμόδουλος, Conservus. Μαστιγάω, Verberibus indigeo: μαστιγιῷν, τὸ δεῖσθαι μαστίγων, J. Poll. ex Eupolide, [3, 79.]

[* Μαστιγία, Gl. Flagrum, Verberalis. * Μαστί-
D γιον, Steph. B. v. Δωδώνη.]

Μαστιγόω, Flagello, Flagris cædo s. Verberibus, Hesiod. (Ἀ. 431.) πλευράς τε καὶ ὤμους Οὐρῇ μαστιγόων [—ιόων,] Lucian. in Dem. Τὸν αὑτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα. Et pass. Μαστιγοῦμαι, Flagellor, Vapulo. Unde fut. μαστιγώσομαι, Plato de Rep. 2. Μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεδήσεται. Sic autem et Dem. μαστιγούμενοι cum στρεβλούμενοι junxit Philipp. 3. Et cum accus. πληγὰς, Plato de LL. 8. Μαστιγούσθω πληγὰς ἰσαρίθμους. Ibid. Μαστιγωθεὶς ὁπόσας ἂν δόξῃ τοῖς δικασταῖς. [" Ad Herod. 644. ad Charit. 637. ad Mœr. 367. Aristoph. Fr. 282. ad Diod. S. 2, 564. Heyn. Hom. 8, 43." Schæf. Mss.] " Μαστιγωτέος, Flagellandus, Aristoph." [B. 646.] Μαστίγωσις, Flagellatio. [Athen. 350.] Μαστιγώσιμος, q. d. Flagellabilis, Verberabilis: cujus superl. extat ap. Plautum, Verberabilissimus, Lucian. (1, 838.) Τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, i. e., μαστίγων ἄξιος, Verberibus dignus. Ἀμαστίγωτος, q. d. Inflagellatus. [" Synes. 225." Wakef. Mss. * " Μαστι-

γωτιάω, ad Hesych. 2, 1243, 4." Dahler. [Mss. 'Αππομαστιγόω, pro Flagello, Vehementer flagello. [Herod. 3, 29. 8, 109.] Διαμαστιγόω, i. q. ἀπομαστιγόω [Plato Gorgia 524.] Διαμαστίγωσις, Plut. (6, 890.) de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ. [Thuc. 2, 39. * 'Εκμαστιγόω, Hesych. "* Προσμαστιγόω, Basil. Hom. Mor. 295." Boiss. Mss. * Συμμαστιγόω, Lucian. 868.]

Μαστίω, ET Μαστίζω, i. q. μαστιγόω, Flagello, Il. P. (622.) Μάστιε νῦν, εἵως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι: (Υ. 171.) Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστιέται, qua in re usus est Hesiod. verbo μαστιγοῦν, ut vides paulo ante. Frequens est autem ap. eund. Poëtam, μάστιξεν δ' ἵππους, et Μάστιξεν δ' ἐλάαν. Sed posterius hoc μαστίζω in prosa quoque est usitatum, Lucian. (1, 136.) Καὶ εἴ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς. Plut. Alex. (42.) Καὶ τοὺς ἵππους ἐμάστιζον. HINC Μάστιγμα, q. d. Flagellamentum, Plut. (7, 802.) Ceterum non ignoro quosdam voluisse hæc verba priora esse quam μάστιξ: et a μαστίζω quidem μάστιξ, at vero a μαστίω fieri μάστις, et fieri μαστίζειν a στίζειν: sed ego contra μάστιξ prius esse puto, utpote instrumentum τοῦ μαστίζειν: a μάστιξ autem primum μαστιγόω, deinde μαστίω et μαστίζω facta fuisse. Qua in re et ab Eust. dissentio. [" Μαστίζω, Valck. Phœn. p. 58. Toup. ad Longin. 314. Mitsch. H. in Cer. 126. Jacobs. Anth. 6, 67. Heyn. Hom. 6, 210. λόγοις, Bolt. Sylva Cr. p. 72. Μαστίω, Heyn. Hom. 8, 43. 458." Schæf. Mss. * Μαστικτὴρ, Orac. Sibyll. 2. p. 212=294. * Μαστίκτωρ, Æsch. Eum. 159. * 'Αμάστικτος, Schol. Pind. 'O. 1, 32. * " Μαστιστὴς, Flagellis cædens, 4 Macc. 9, 11. Sed ibi pro μαστισταὶ, quanquam ad h. l. minime alieno, probabilius legitur ὑπασπισταί. De voce ipsa vide Valck. ad Herod. 7, 35." Schleusner. Lex. V. T. * Διαμαστίζω, Gl. Transverbero, Diverbero. * 'Επιμαστίω, Nonn. D. 1, 80. * Καταμαστίζω, Gl. Reverbero, Philostorg. H. E. 10, 6.]

"ΜΑΣΤΙΧΗ, Mastiche, [Gl. Mastix,] Lentiscina resina. Ita enim Diosc. 1, 91. Γεννᾶται δὲ καὶ ῥητίνη ἐξ αὐτῆς, σχινίνη καλουμένη, ὑπ' ἐνίων δὲ μαστίχη. Sic Plin. 14, 20. de resinis, In oriente optimam tenuissimamque terebinthi fundunt: deinde lentisci, quam et Mastichen vocant. Idem Plin. 12, 17. tradit et alia mastiches genera, de quibus eum consule." [" Heyn. ad Apollod. 1146. T. H. ad Plutum p. 245." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 295." Wakef. Mss.] " INDE Μαστίχινον ἔλαιον, Oleum mastichinum, Oleum e mastiche: ap. Diosc. 1, 52." [* Μαστιχέλαιον, 51. * Μαστιχάτον, Alex. Trall. 9. p. 156=10. p. 566. Τῶν δὲ προπομάτων, ἄριστόν ἐστι τὸ * κονδῖτον, καὶ * ἀπιάτον, ἢ μ. Cf. 'Ιάτον.]

" ΜΑΣΤΡΩΠΟΣ, ὁ, ἡ, Leno, Lena: qui et προαγωγεὺς, προαγωγὸς, πορνοβοσκός. Reperitur et per ω μέγα et per ο μικρὸν scriptum: illo modo, ap. Suid.: hoc, ap. Hes. et Athen. cum alibi, tum l. 10. (p. 443.) Τὰς μαστροποὺς τὰς εἰθισμένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας, [e Theopompo.] Et l. 7. (p. 292.) e Diphilo Comico, 'Αφροδίσι' ὑπὸ κόλλοψι μαστροποῖς ποιῶν." [" Pierson. Veris. 101. Abresch. Lectt. Aristæn. 304. Toup. Opusc. 1, 126. Jacobs. Anth. 7, 368. Philostr. 152. Boiss." Schæf. Mss. Manetho 4, 306. μαστροπὰ ἔργα τελοῦντες, i. q. μαστροποί. * Μαστρωπαὶ, Gl. Lenæ: * Μαστρώπιον Lenulus. * " Μαστροπὶς, (ἡ,) Liban. 4, 599. cf. Wolf. Anal. 2, 41." Boiss. Mss. * Μαστροπικὸς, Schol. Soph. Aj. 522. " Porson. Hec. 822. 824. * Μαστροπώδης, Fähse ad Eurip. p. 276. Schol. Eurip. p. 188. Matth." Schæf. Mss.] " Μαστρωπεύω, SIVE Μαστροπεύω, Perduco s. Produco, Prostituo. Apud Suid. Μαστρωπεύοντες οἱ βασιλικοὶ τῷ Ζήνωνος υἱῷ τοὺς ἐνήβους, πρὸς τοὺς τῶν ἀρρένων ἔρωτας λυσσᾷν ἐξεπαίδευσαν ἐκτόπως. Xen. Σ. (4, 57.) 'Αγαθοῦ ὑμῖν δοκεῖ μαστροποῦ ἔργον εἶναι, ἣν ἂν ἢ ὃν ἂν μαστροπεύῃ, ἀρέσκοντα τοῦτον ἀποδεικνύναι οἷς ἂν συνῇ. Ibid. (8, 42.) metaphorice, Οὐκοῦν σύ με μαστροπεύσεις πρὸς τὴν πόλιν ὅπως πράττω τὰ πολι-

A " τικὰ, καὶ ἀεὶ ἄριστος ᾧ αὐτῇ. Athen. in l. paulo ante c. hoc vocat προαγωγεύειν: quod interpr. et Producere et Conciliare. Latinum Lenocinor significat Lenonia arte gratiam concilio: ita usurpatum tum ab aliis tum a Quintil. 5. Mancipiorum negotiatores formæ puerorum virilitate excisa lenocinantur." [Philo 4. p. 236. P.] " Μαστρωπεία, ἡ, Lenonia conciliatio, vel Lenocinium. Plut. Symp. 2, 1. Τὸ φιλοποιὸν καὶ συναγωγὸν ἀνθρώπων εἰς εὔνοιαν, μαστροπείαν καὶ συναγωγίαν καὶ ἀγωγίαν ὠνόμασεν. Xen. Σ. (4, 61.) Μαστροπείας ἀκόλουθος ἡ προαγωγεία." " Διαμαστρωπεύω, Produco: ea signif. qua filiam pater aut meretricem leno producere dicitur, vel Lenociniis concilio. Plut. Cæsare (14.) de nuptiis Pompeii et Juliæ, Cæsaris et Calpurniæ, Μαρτυρομένου Κάτωνος καὶ βοῶντος οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι γάμοις διαμαστρωπευομένης τῆς ἡγεμονίας. Sic Cic. Constupratum judicium dicit, teste Bud." " Hes. habet non solum μαστροπὸς, sed ETIAM Μαστροφὸς, exponens non
B modo ὁ προαγωγὸς, sed etiam δύστροπος, πανοῦργος, ἀπατέων. Quod ad etymon τῆς μαστρωποῦ attinet, Eust. sic dictam vult quasi τὴν ματέρος ὄπα σοφιζομένην ἐν τῷ αἱμύλα κωτύλλειν, ματεροπόν τινα οὖσαν." [" 'Αμάστωρ, Indagator et index capturarum venerearum." Ernesti.]

" Μαστρύλλιον, Suidæ τόπος ἔνθα οἱ μαστρωποὶ διέτριβον, Locus in quo lenones degebant. Infra Ματρύλλιον." [Plut. 10, 500. J. Poll. 6, 188. " Phryn. Ecl. 122." Schæf. Mss. * Μαστρυλεῖον, Photio τόπος ἔνθα οἱ μαστροποὶ διέτριβον.]

" Ματρύλλη, idem ac μαστρωπὸς, Lena:" [et * Μάτρυλλος, Phryn. Bekkeri p. 48. τρόπον ματρύλλου.] " UNDE Ματρυλλεῖον dicitur τὸ πορνεῖον, Lupanar, Locus in quo lenæ suas meretrices prostituunt. Suid. ita vocari ait Locum in quo degentes vetulæ suscipiunt eos qui vino se ingurgitare velint: in testimonium afferens mutilum h. Menandri l., οὐκ οἰμώξεται κατὰ τρεῖς ἐν ματρυλλείῳ τὸν βίον. Hesych. sine diphthongo per ι habet Ματρύλλιον,
C esse dicens τόπον τῶν πορνευόντων, i. e. πορνεῖον, ὅπου οἱ μαστροποὶ, ἤτοι μαυλισταὶ, διέτριβον." [Ματρυλεῖον, Photio τόπος ἐν ᾧ γρᾶες μαστροποὶ διατρίβουσιν ἑταίρας ἔχουσαι καὶ δέχονται τοὺς βουλομένους· ἐκάλουν δὲ αὐτὰς καὶ * μαστρύας εὐφήμως.]

" ΜΑΣΧΑΛΗ, Axilla, Ala, Armus. Xen. 'Ιππ. (12, 5.) Τὸ διαλεῖπον τοῦ θώρακος ὑπὸ τῇ μασχάλῃ καλύπτεται. Plut. (6, 476.) Αἱ τῶν μασχαλῶν ψηλαφήσεις οὐκ ἴδιον οὐδὲ πρᾶον οὐδ' ἵλεω γέλωτα τῇ ψυχῇ παρέχουσιν, ἀλλ' ἐοικότα σπασμῷ καὶ χαλεπόν. At Μασχάλην αἴρειν Proverbialiter dicitur κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν, Cothonibus certare et potare: quia qui bibunt, solent alas elevare altius dum calicem exhauriant: ut Hom. quoque dicit χεῖρας ἀνίσχοντες: et χεῖρας ἀνασχόμενοι. Ita Hes. et J. Poll. (6, 26.) quorum ille hoc affert exemplum, ὡς ἄνω Τὴν μασχάλην αἴρωμεν ἐμπεπωκότες," [e Cratino. Zenobii Prov. 5, 7. Phot. Lex. Ælian. Epist. 15.] " || Μασχάλη, est etiam Proræ pars eo
D loco quo est τὸ τέρθρον quod vocatur ἀρτέμων. Hes. || Eid. Hes. μασχάλη est ἐλαίας φύλλον τὸ μέρος, Pars quædam folii olivæ. Verum et aliis in genere herbis tribui μασχάλη dicitur, esseque Cavus ille inter caulem et ramulos anfractus, unde sinuatim nova proles egreditur. Latini similiter Alas vel Sinus appellare perhibentur. || Rursum Hesychio μασχάλη est ἡ τοῦ φοίνικος ῥάβδος:" [" Phryn. Ecl. 85. Thom. M. 595. ad Mœr. 261. Wessel. Obss. 134. Toup. Opusc. 2, 72. Brunck. Aristoph. 3, 39. M. αἴρειν, Valck. Callim. 258." Schæf. Mss. H. in Merc. 242. Strabo 6. p. 257.] " 'Αμφιμάσχαλος χιτὼν, Tunica utrimque manuleata: manicis nimirum ab utraque axilla dependentibus: synonymo vocabulo dicta * ἑκατερομάσχαλος, oppositam vero sibi habens τὸν ἑτερομάσχαλον χιτῶνα, altera tantum parte manuleatam tunicam: quarum hæc servorum fuit gestamen, illa ingenuorum, ut J. Poll. et Etym. tradunt. Aristoph. certe 'Ιππ. (882.) dixit, οὐ πώποτ' ἀμφιμασχάλον τὸν δῆμον

" ἠξίωσας: ubi subauditur subst. χιτῶνος." " Ἑτε- A " ρομάσχαλος χιτὼν, dicitur ἡ ἐξωμὶς, teste Suida et " J. Poll.: quia κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ῥαφὴν " οὐκ εἶχεν. Vestis fuit servilis, ut contra ingenuo- " rum χιτὼν ἑκατερομάσχαλος, s. ἀμφιμάσχαλος." [Etym. M. " Herod. Philet. 435. et n., ad Lucian. 1, 547. 2, 333. Kuster. Aristoph. 113." Schæf. Mss.] " Πολυμάσχαλος, Multas habens alas: πολυμάσχα- " λος δρῦς, Theophr. H. Pl. 3, 9. exp. Quercus cor- " pore sinuoso; nam μασχάλαι in arboribus cavi qui- " dam sinus sunt:" [cf. Καλομάσχαλος. * Ὑπομάσχαλον, Gl. Lateralium.] " UNDE Μασχάλιον Hes. " dici scribit κάνεον φοινίκινον, Canistrum palmeum: " vel σχοινίον, Funem e palma: utebantur enim olim " canistris et funibus plexis e palmarum foliis." [* Μασχαλινὸς, Hes. πλέγμα μ.] " A μασχάλη DE- " RIV. Μασχαλὶς quoque, Axillam s. Alam signifi- " cans: de arboribus etiam dici traditur, ap. Theo- " phr. H. Pl. 3," [7, 4. Ctesiæ Indica c. 28.] " Item VERBUM Μασχαλίζω. Qui cædem aliquam " patrassent, μασχαλίζειν τὸν φονευθέντα dicebantur B " cum ei extremas præcipue partes corporis ampu- " tantes, easque connectentes sub axilla ferebant: " ut qui putarent, defunctum ita mutilatum invali- " dum reddi ad se ulciscendos: quemadmodum et " Jason ap. Apoll. Rh. 4, (477.) ἐξάργματα τάμνε θα- " νόντος. Soph. El. (445.) p. 102. de Clytæmne- " stra, Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς, Ἐμασχα- " λίσθη." [" Brunck. Soph. 3, 509. Apoll. Rh. 155. (4, 478.) Huetiana p. 84. Thom. M. 595." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 431.] " Μασχαλίσματα dicun- " tur ejusmodi ἀκρωτηριάσματα quæ sub axilla fere- " bantur. Ita enim Suid., Qui aliquos, inquit, ex " insidiis interfecissent, ut iram eorum effugerent, " amputatis eorum partibus extremis et connexis, e " collo suspendebant, trajectas per axillas: eaque " appellabant μασχαλίσματα. His addit, significare " vocabulum hoc et τὰ τοῖς μηροῖς ἐπιτιθέμενα ἀπὸ " τῶν ὤμων ἐν ταῖς τῶν θεῶν θυσίαις. Ead. ap. Hes. " leguntur, sed aliquantum corrupta. || Μασχαλι- " σθῆναι ab Hes. exp. etiam ἀναρτῆσθαι ἐκ τῶν μα- C " σχαλῶν, Ex axillis suspensum esse. UNDE Μασχα- " λιστὴρ, Eid. est ὁ διὰ τῶν μασχαλίων δεσμὸς τοῦ " ὑποζυγίου: ut sunt lora illa latiora supra alas s. " armos jumentorum quibus currui alligantur: Ho- " mero dicta λέπαδνα. Utitur hac voce Æsch. Pr. " (71.) p. 9. Ibi enim τὸ κράτος Vulcano dicit, " Ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε: ju- " bens eum vincire per latera loris latis, quæ per " axillas ducantur. Herod. etiam 1, (215.) μασχα- " λιστῆρας vocat Ejusmodi vincula lata sub axillis, " sed quæ ornatus causa gererentur, ut cingula: de " Massagetis, Ὅσα δὲ περὶ κεφαλὴν, καὶ ζωστῆρας καὶ " μασχαλιστῆρας, χρυσῷ κοσμέονται. Ita J. Poll. 5, " 16. Περὶ δὲ τοῖς στέρνοις αἰγίδας, μασχαλιστῆρας: " qui l. l. tit. de Loris s. Habenis, μασχαλιστῆρας " esse dixerat τὰ ὑπὸ τοὺς ὤμους τῶν ἵππων. Apud " Eund. σφόνδυλος quidam τῆς ῥάχεως dictus est μα- " σχαλιστὴρ, nimirum ὁ ὑπὸ τῷ ἄτλαντι." [" Thom. M. 595. Heyn. Hom. 7, 693. Act. Traj. 1, 238." Schæf. Mss.] " Ἀναμασχαλιστὴρ, sc. κόσμος, Mundus D " et ornamenta axillaria. J. Poll. 5, (100.) c. 16. " inter nomina mundi muliebris, cum dixisset, Περὶ " δὲ τοῖς στέρνοις αἰγίδας, μασχαλιστῆρας: subjungit, " Philippidem Comicum in Ἀδωνιαζούσαις dixisse " etiam ἀναμασχαλιστῆρα, quasi Ornamentum supe- " raxillare, diceres, quod nimirum super axillas sibi " circumponunt mulieres. Hes. quoque esse ait εἶδος " γυναικείου κόσμου." [* " Διαμασχαλίζω ἐμαυτόν τινι, Sub alis gesto aliquid, Aristoph. ap. Athen. 57." Schw. Mss. * Μασχαλάω, Hesych.] " Apud " Hes. legitur et Μασχαλήττει, expositum ὑπὸ κόλπον " καὶ ὑπὸ μάλην φέρει, sub ala fert." [* " Μασχαλίττω, Valck. ad Röv. 76. ad Mœr. 261." Schæf. Mss.] " AT Μασχαλὸν, Idem affert pro χιτῶνα, Tunicam." [* " Μασχαλία, s. * Μασχαλιαία, Chandleri Inscr. P. 2. p. 37. no. 1." Schn. Lex.]

MATHN, Frustra, Incassum, In vanum, ut μάτην πονεῖν, Frustra laborare, Æsch. (Pr. 44.) p. 8. meæ Ed. item p. 25. Sed interdum nomini jungitur cum verbo substantivo, ubi in nomen resolvi potest: ut μ. ἐστὶ πόνος, Plato de LL. In vanum est labor: pro μάταιός ἐστι πόνος, Vanus est labor, Inanis. Sic Isocr. Μάτην ἐστὶ τὸ μεμνῆσθαι, pro μάταιόν ἐστι. || Μάτην, Abs re, Sine causa. At Bud. exp. Temere in h. Themistii l. M. δὲ λέγεται ἐκεῖνα γενέσθαι οἷς οὐκ ἀπήντησε τὰ τέλη ὧν χάριν ἐπράχθη. A Xen. etiam videtur alicubi accipi pro Temere, Temerarie. Sed a Diosc. poni scribit Bud. aliquoties vel pro Temere, vel etiam pro Falso s. Vane. Ego certe μάτην interpretari itidem Falso, in Epigr. Ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε· μάτην ὅδε μῦθος ἀλᾶται. [" Sic ap. Soph. El. 63. Λόγῳ μάτην θνήσκοντας." Schw. Mss. " Bergler. ad Alciphr. 10. Herodian. 462. et n., Jacobs. Exerc. 1, 202. Anth. 8, 38. 12, 386. ad Lucian. 1, 424. Brunck. Œd. T. 609. Ind. Soph. Wakef. Trach. 1149. Huschk. Anal. 38. et Add., Boiss. Philostr. 332. Lobeck. Aj. p. 315. Thom. M. 600. Markl. Suppl. 127. Falso, Markl. Iph. p. 140. Wakef. Ion. 286. 1559. Trach. 341. 869. Phil. 345. T. H. ad Plutum p. 298. Dionys. H. 4, 2174. Antimachi Epigr. Per errorem, Crusius ad Sueton. 176. Absolute positum, Bast Lettre 224. De quant., Jacobs. Anth. 10, 43. Εἰς μ., Schol. Aristoph. Πλ. p. 420. T. H., Lucian. 3, 646. 658. Crus. ad Sueton. 2, 14. Heyn. Hom. 7, 788. Μάτην φρονεῖν, Insipere, μ. βλέπειν, Cæcutire, Maussac. ad Plut. de Fluv. in Geogr. Vet. Scriptt. Gr. Min. 2, 8. Æsch. Pr. 447." Schæf. Mss.] " Μάταν, Dor. pro μάτην, Frustra, Incassum. E Soph. " (Aj. 635.) affertur νοσῶν μάταν pro ἀθεραπεύτως." [" Eur. Herc. F. 903. Tro. 820. Heracl. 617." Seager. Mss.]

Ματάω, vide post Μάταιος, et ea quæ ab illo sunt derivata.

Μάταιος, q. d. Frustraneus, Qui frustra fit, Vanus, Inanis, Plato in Tim. Μάταιος ἂν εἴη πόνος, quod Cic. vertit Frustra suscipiatur labor, Dem. (14.) Ὀκνῶ μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται. Ubi observa etiam μάταιος pro ματαία. Chris. in Ep. ad Ephes. c. 4. p. 166. h. Pauli l. exponens, Καθὼς καὶ λοιπὰ ἔθνη περιπατεῖ ἐν ματαιότητι τοῦ νοὸς αὐτῶν, scribit, μάταιον dici τὸ προσδοκηθὲν μὲν ἔχειν τιμὴν, μὴ ἐσχηκὸς δέ: quod etiam dicunt κενὸν, inquit, et κενὰς ἐλπίδας: item εἰκῆ, et ἁπλῶς. Quibus addit, μάταιον appellari τὸ πρὸς μηδὲν χρήσιμον. || Dicitur vero et aliquis esse μάταιος pro Vanus, Ineptus. Lucian. Καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. Apud Soph. (Aj. 1162.) redditur etiam Futilis, Ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου. Apud Aristot. Eth. 4, 7. μάταιος quidam interpr. Vanus, alii Levis ac nugator. Putat autem μάταιον dici Bud., quasi quem expectatio frustretur. Ab hoc μάταιος est nostrum Mat, e quo Itali fecerunt Matto. || Pro ψευδὴς, Bud. e Parab. Solom. [26, 2. " Μάταιον ἔπος Herodoto dicitur Verbum s. Sermo non solum Vanus aut Mendax, sed Contumeliosus et Injurius, 3, 120. 7, 11. Sic μ. λόγος ap. Eund. 3, 56. 6, 68. 7, 10, 7." Schw. Mss. " Miser, Soph. Trach. 890. Eur. Cycl. 568." Seager. Mss. " Ad Mœr. 180. Abresch. Lectt. Aristæn. 306. Toup. Opusc. 2, 74. 187. Valck. ad Herod. 188. T. H. ad Lucian. Dial. p. 91. Wakef. Trach. 565. 587. 943. Phil. 345. Eum. 338. 833. Abresch. Æsch. 2, 47. 113. Jacobs. Anim. 57. Lobeck. Aj. p. 315. Infelix, Wakef. Eum. 501. Stultus, Lucian. Dial. p. 55. Superl., Theogn. 107. Μάταια, Fischer. Anacr. 22." Schæf. Mss. * Ματαιόκομπος, Aristoph. Ἀ. 589. * Ματαιοποιὸς, Inania agens, Athen. 179. * " Ματαιοποιέω, Schol. Soph. Œd. T. 874." Boiss. Mss. * " Ματαιόφημος, Suid. v. Λῆρος." Schæf. Mss.] Ματαιόφρων, ονος, Qui inepta et absurda sapit, Bud. e Damasc. p. 72. [Clem. Alex. Cohort. p. 18. Schol. Pind. N. 11, 37. LXX. 3 Macc. 6, 11. Schleusner. Lex. V. T.] Ματαιοφρονέω, Desipio, Schol. Soph. [Œd. T. 911. * " Ματαιοφροσύνη, Const. Manass. Chron. p. 14 (=27.) Theod. Rhaïtens. de Incarn. 231." Boiss. Mss. Carm. Sibyll. 8. p. 368= 692. * " Ματαιουργὸς, Vana faciens, Philo J. 2, 98." Wakef. Mss. * Παμμάταιος, Prorsus irritus, Æsch. Ag. 395. " Theod. Prodr. Rhod. 126." Boiss. Mss.

* Πολυμάταιος, Aristeas de LXX. Interprr. 276. Dale.] A

Ματαίως, Vane, Inepte, Leviter. || Item pro μάτην, ut exp. ap. Plat. Epist. μ. λέγειν, Frustra verba facere. [" Herodian. 462. et n., Valck. Diatr. 245. Thom. M. 600." Schæf. Mss.]

Ματαιότης, ητος, ἡ, Vanitas: ut in l. Pauli quem attuli in Μάταιος. Sic ap. Solom. (Eccles. 1, 2.) Ματαιότης ματαιοτήτων, Vanitas vanitatum. [Greg. Nyss. Homil. in Eccles. 1, 376. * " Ἀματαιότης, Terme de Philosophie Stoïcienne, Diog. L. 7, 47." Corai. Mss. Lobeck. Phryn. 350. * Ματαιοσύνη, Polem. Phys. 1, 6. p. 209. Adamant. 1, 5. p. 338.]

Ματαιόομαι, Inepte ago et stulte, Bud. vertit ap. LXX. 1 Reg. 13, (13.) Μεματαίωταί σοι, Inepte et stulte egisti. [Gl. Evanescor, Vanor: * Ματαιόω Frustror, Cassor. " Heyn. Hom. 5, 43." Schæf. Mss.] " Ἀποματαιῶσαι, ita enim reponunt pro Ἀπο-" ματαιάσαι, Hesychio est ἐξευτελίσαι, Vilipendere." AT Ἐκματαιοῦσθαι, Vanum fieri, VV. LL. Ματαιάζω, Ineptio, Bud. ap. Lucian. (2, 929.) Πατέρα παῦσαι B ματαιάζοντα. [" T. H. ad Plutum p. 175. Heind. ad Plat. Gorg. 134. Fischer. ad Palæph. 60. Koen. ad Greg. Cor. 250." Schæf. Mss.] " Ἐμματαιάζων, Hes. " exp. * ματαιολογῶν, Inania et futilia blaterans. Pro " quo ap. Suid. in Ms. etiam exemplari ἐμματάζων, " cum ead. expos."

¶ Ματάω, ῶ, Vane tempus tero, Segniter ago, Segnis sum, Il. Ψ. (510.) Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγὸν, οὐδ' ἐμάτησεν Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον, ubi Eust. scribit ματᾶν aperte hic significare στάσιν et βραδυτῆτα ματαίαν: affert tamen et aliam expositionem, derivando hoc verbum a μῶ: quam ap. eum vide p. 1313. Itidem Il. E. (233.) ubi dicitur de equis, Μὴ τὼ μὲν δείσαντε ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον Ἐκφερέμεν πολέμοιο, scribit ματᾶν esse τὸ ματαιοπραγεῖν et ἀργοὺς ἵστασθαι, item ἀκινητίζειν. Sed idem Gramm. paulo aliam afferre videtur hujus verbi expositionem, Il. Π. (474.) ubi dicitur ab Homero, Ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησε: nam exp. quidem et hic οὐκ ἐματαιοπράγησε, sed addit, C εἰκῇ τῷ ἔργῳ ἐπιβαλὼν, κατὰ τὸν Νέστορα. Tale quid autem et Bud. respexisse videtur, cum ἐμάτησε exposuit Frustra laboravit, Nihil promovit. Ac certe hujusmodi interpretatio valde consentanea est derivationi a μάτην, sed videndum est quam bene loco convenire possit. Eust. 543. e vet. Gramm. exp. etiam ἁμαρτεῖν. Ego certe quantam conjicere possum ex Hesychii quoque et Suidæ expositionibus, necnon Auctoris brevium Schol., prætereaque e tribus Æsch. ll., quos habes in mea Ed., p. 8. et 70. et 276., verbum ματᾶν duo significare puto, primum quidem, Vano et irrito conatu aliquid suscipere; deinde vero, Vane tempus terere, et Segnem esse, Segniter rem quampiam aggredi. Quæ signif. alteri est affinis, quod nimirum res frustra plerumque suscipiantur ab iis qui in illis exequendis segniter se gerunt. [" Wakef. Eum. 142. Abresch. Æsch. 2, 16. Heyn. Hom. 5, 43. 6, 542. 7, 223. 788. 8, 461." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 57. S. c. Th. 37. Opp. Ἁ. 3, 102.] " Ματαῷ, " Hesychio διατρίβει, χρονίζει, Tempus terit, Mo- D " ratur: quod rectius ματᾷ." [* " Ἀποματάω, Gloss. Herod." Kall. Mss.] HINC Ματία, ET Ματίη Ion. terminatione pro ματαιότης, Vanitas, Levitas, Stoliditas, Od. K. (79.) Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς, Ἡμετέρῃ ματίῃ, ubi Eust. Ut ἁμαρτία ab ἁμαρτῶ, inquit, sic a ματῶ fit ματία, i. e. ματαιότης. Idem vero p. 543. de ματᾶν loquens, ab eo tradit esse ματίη: quod hic significet ματαιοπραγία. Videtur autem ESSE Ματαιοπραγία Eustathio i. q. ματαιοπονία, sicut VERB. Ματαιοπραγεῖν, i. q. Ματαιοπονεῖν in ll. modo cc. [" Ματία, Heyn. Hom. 5, 44." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 368.] AT Μάτιον non solum μάταιον ab Hes. exp., sed et alias ei dat expositiones, " esse dicens τὸ μικρὸν καὶ ὀλίγον, et " μάταιον: necnon δερμάτιον:" itidemque Eust.: qui et COMP. Ματιολοιχὸς derivat ab hoc μάτιον, sed signif. Genus quoddam mensuræ: ut nimirum sit qui e falsa s. dolosa mensura lucrum captat. Aliam vero expositionem vide ap. eum, itidemque ap.

A Schol. Aristoph., hoc nomine utentis N. [451. Br. ματτυολοιχός: vide Bentl. p. 322. Ed. Kust.] Sed scribitur ETIAM Ματαιολοιχὸς et exp., Qui frivolas res consectatur, eas velut delambens. [Ματιολοιχὸς, Photio ὁ περὶ τὰ μικρὰ πανοῦργος καὶ λίχνος· μάτιον γὰρ ὡς βέλτιον τῷ τόνῳ μικρόν.]

Ματάζω, Vana cogito s. Inepta, Ineptio, Desipio. Apud Soph. Œd. T. (891.) p. 189. ματάζων Schol. exp. ματαιοφρονῶν. Esse autem ματάζω a ματῶ manifestum est. [" T. H. ad Plutum p. 175. Koen. ad Greg. Cor. 250. De quant., ad Mœr. 71." Schæf. Mss. Sext. Emp. 9, 281. Æsch. Ag. 1004.] Ματαΐζω, i. q. proxime præcedens ματάζω. Exp. etiam, Vana jacto. [" T. H. ad Plutum p. 175. Wakef. Trach. 565. Heind. ad Plat. Gorg. 134. ad Mœr. 70. ad Herod. 188. Koen. ad Greg. Cor. 250. * Ματαΐζω, ibid." Schæf. Mss.] " Ματαΐσσει, Hesychio μωραίνει." " Ματαϊσμὸς, Stolida actio, s. Rerum stolida-" rum: Ipse actus τοῦ ματαΐζειν: ut cum Seleucus " ap. Athen. (76.) scribit τῆς γλυκυσίδης esum caveri B " a mulieribus διὰ τὸ ποιεῖν ματαϊσμούς. Idem refert " Eust." Ἀποματαΐζω, pro eod.: Bud. ἀπεματάϊσε exp. Inepte cavillatus est, Ineptivit, in Herod. (2, 162.) Ὁ δὲ Ἄμασις, ἔτυχε γὰρ ἐπ' ἵππου κατήμενος, ἐπάρας ἀπεματάϊσε, καὶ τοῦτό μιν ἐκέλευσε Ἀπρίῃ ἀπάγειν: at Vallæ perplexa est quodammodo interpretatio, sic tamen ut eod. tendat, quo et illa Budæi. Verum ego eos omnino sequendos puto, qui ἀπεματάϊσε ibi accipiunt pro Pepedit: nec dubito quin et simplex Ματαΐζω hac in signif. usitatum fuerit.

[* Μάτη, i. q. ματία, Æsch. Choëph. 918. Suppl. 827. Affertur et * Ματοσύνη in Ind. Scap. Oxon. e Maneth. 6, 317.]

" Μάτταβος, Hesychio ὁ μωρὸς, Fatuus, Stolidus. " At Ματτάβης, ὁ ἀπορῶν: ut et Ματταβεῖ exp. " περιβλέπει, ἀδημονεῖ. Apud Eund. reperio et " Ματταβόμενος, expositum μέλλων καὶ ἀποκνῶν."

" Ἀλεομάτως, pro Stulte, affertur e Callimacho: " sed perperam: scr. enim ἀλεμάτως, ut versum in-" grediatur: significatque non Stulte, sed Frustra: C " veluti Hymno in Cererem (91.) τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα " θαλάσσης Ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα " πάντα, Frustra, ματαίως, ut Schol. exp.: nec enim " satiabatur, sed quo plura ingerebantur, eo plura " appetebat. Doricum autem est hoc ἀλεμάτως pro " ἠλεμάτως." [Cf. Ἀδέματος.]

" ΜΑΥΛΙΑΣ vocabant τὰς μαχαίρας, quasi ὁμαυ-" λίας, διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι, inquit Schol. Thuc. " (1, 6.) p. 2. et ex eo Suidas: procul dubio uterque " Cultros intelligens: ii enim plures in una vagina " veluti stabulari possunt. Nicander vero μαυλίδας " appellat, a NOMIN. Μαυλίς: Θ. 705. κεφαλῆς ἀπὸ " θυμὸν ἀράξαι Μαυλίδι χαλκείῃ: ubi Schol. quoque " exp. χαλκῇ μαχαίρᾳ, Æreo s. Ferreo cultro. He-" sychio etiam Μαυλὶς est μάχαιρα, afferenti et Μαῦ-" λιν properispωmenωs pro λαοτόμιον, Cælum lapi-" cidarum quo lapides scalpunt poliuntque: ut ap. " Eust. quoque properispωmenωs reperio μαῦλις, " exp. μάχαιρα." [" Valck. Anim. ad Ammon. 189. D Μαυλὶς, Jacobs. Anth. 7, 213." Schæf. Mss.] " Rur-" sum oxytonon μαυλὶς Hesychio est ἡ μισθῷ τι ποιοῦ-" σα, Quæ mercede aliquid facit. Unde VERB. " Μαυλίζειν, quo Idem utitur pro Mercede prostitu-" ere: μαστροπὸν nimirum esse dicens τὸν τὰς γυναῖ-" κας ἢ ἄνδρας προσκαλοῦντα καὶ μαυλίζοντα. Et ex " hoc, verbale Μαυλιστὴς, quo Suid. utitur in expo-" nendo μαστροπὸς, eo significans Eum qui alterius " corpus quæstui habet, s. alterius corpore quæstum " facit, Qui mercede alterius corpus prostituit, ut " leno." [" Jacobs. Anth. 9, 298." Schæf. Mss. * Μαβλιστὴς, Phot. v. Μαστροπός. * Μαυλίστρια, Etym. M. ad Greg. Cor. 260.] " At Μαυλιστήριον, vide ap. " Hes. ex. Hippon."

ΜΑΧΗ, ἡ, Pugna, Conflictus, Prælium, Il. A. (216.) Ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι: I. (353.) μάχην ὀρνύμεν. Et, Συμφερόμεσθα μάχῃ, rursum Λ. (735.) Et μάχεσθαι μάχην aliquoties. Item (O. 696.) δριμεῖα μάχη, (Δ. 225.) μάχη κυδιάνειρα. Interdum

μάχῃ cum πόλεμος, nonnunquam cum ἐνοπῇ copulat. Æque est in usu hoc nomen ap. prosæ Scriptt. Xen. K. Π. 7, (1, 17.) Ἔνθα δὴ δεινὴ μάχη ἦν. Pro quo καρτερὰ μάχη ap. Plut. Alcib., quo usus est ante eum Herod., Μάχης δὲ καρτερῆς γενομένης. Latini Pugnam acrem dicunt s. magnam. Et μάχην ποιεῖσθαι, συνάπτειν, Xen. [K. Π. 3, 3, 16. Ἑλλ. 3, 4, 23.] Pugnam inire, committere, s. Prælium. Thuc. dicit etiam μάχῃ διαγωνίσασθαι: item ἐπεξιέναι τινὶ εἰς μάχην aliquoties, Prodire in prælium s. in aciem adversus aliquem. Dicitur et διὰ μάχης ἰέναι τινὶ, pro illis, μάχην ποιεῖσθαι, συνάπτειν. At ἐξάγειν ἐπὶ τὴν μάχην, Plut. Educere ad prælium. Item μάχη dicitur esse περί τινος, Suscepta esse pugna de re aliqua, ob rem aliquam, Contentio, Altercatio, Plato Epist. 7. Πᾶσα μάχη περὶ τούτων. [" Ammon. 91. Eran. Philo 170. Valck. Diatr. 90. ad Diod. S. 1, 8. Wakef. Trach. 20. Acies, Heyn. Hom. 6, 432. Locus pugnæ, Schneid. Anab. 95. Conf. c. τύχη, Kuster. Aristoph. 1. Cum dat., Boeckh. in Plat. Min. p. 101. Subaud., Sylb. ad Paus. 94. M. μεγάλη, Toup. Opusc. 2, 247. M. πᾶσα, Heyn. Hom. 4, 410. 5, 6. 6, 207. 7, 106. M. τινὸς, 6, 213. M. τίθεσθαι, Dionys. H. 1, 473. 528. 544. 2, 767. 931. Τῇ μ., ἐν τῇ μ., ad Diod. S. 1, 664. Xen. Anab. p. 11. (2, 2, 6.) Schneid. Anab. 87." Schæf. Mss. * Μαχοποιέω, Theophyl. 3, 523. * " Μαχοσύμβουλος, Pugnæ consultor, Const. Apost. 280." Wakef. Mss.]

Ἀγχίμαχος, ὁ, ἡ, Cominus pugnam iniens, Suid. [" Heyn. Hom. 6, 369. 7, 185." Schæf. Mss.] SED Ἀγχέμαχος, ap. ceteros legitur, mutato ι in ε, euphoniæ gratia, Etym. Dicitur autem et ἀγχέμαχος vir Cominus pugnans: et ἀγχέμαχα ὅπλα, Arma cominus pugnantia, i. e. quibus cominus pugnatur. Il. N. (5.) Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων: Π. (248.) καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν. Arma autem ἀγχέμαχα ap. Xen. K. Π. 7, (4, 7.) Ὁμόσε ἰόντας σὺν ὅπλοις ἀγχεμάχοις. A quibus distinguit τόξα et παλτὰ, quibus eminus pugnatur: 1, (2, 13.) Τόξα μὲν οὐκέτι ἔχοντες οὐδὲ παλτὰ στρατεύονται, τὰ δὲ ἀγχέμαχα ὅπλα καλούμενα. Sic Greg. Or. in Basil. eleganter linguæ arma ἀγχέμαχα opposuit missilibus quæ atramento fiunt, i. e. libris, qui editi huc illuc velut emittuntur. Ejus verba sunt, Τοὺς μὲν καὶ εἰς χεῖρας ἰόντας (αἱρετικοὺς) ἀγχεμάχοις ὅπλοις τοῖς ἀπὸ γλώσσης καταστρεπόμενος, τοὺς δὲ πόρρωθεν μᾶλλον τοξεύμασι τοῖς ἐκ μέλανος. Ex armis autem quæ ἀγχέμαχα dicuntur, sunt δόρατα, ut etiam Eust. ostendit, addens et ὀρεκτὰ fuisse nominata. In VV. LL. habetur etiam, Ἀγχέμαλαι hastæ, quibus e manu utimur: quæ dicuntur et ὀρεκταὶ ab ὀρέξαι, quod manu percutere significat. Quæ verba sunt Cælii Rh., qui ex Eust. ea descripsit, sed parum fideliter. Nisi forte quia dicit δόρατα vocari etiam μελίας, componere voluit Rhodiginus hoc nomen cum ἀγχι: verum ἀγχεμελίαι dicendum fuisset, duro tamen alioqui nec ferendo compositionis genere. Fieri etiam potest ut pro Ἀγχέμαχα in Rhodigini exemplaria irrepserit illud ἀγχέμαλα: quæ corrupta vox, fideliter tamen in VV. LL. servata fuit: in quibus ponitur ἀγχέμαλαι, tanquam nomen substantivum. Ceterum ubi λ in χ mutato reposuerimus ἀγχέμαχαι, remanebit alius error in ipsa terminatione: neque enim quis dixerit hasta ἀγχεμάχη, sed hasta ἀγχέμαχος: ita et in plur. ἀγχέμαχοι hastæ, non ἀγχέμαχαι dicendum esset. [" Zeun. Ind. Xen. K. Π. ad Il. B. 543. Jacobs. Anth. 6, 223. Heyn. Hom. 4, 690. 6, 369. 495. 7, 185. 188." Schæf. Mss. * " Ἀγχεμάχως, Zonar. 2, 105." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 685. * " Ἀγχεσίμαχος, Const. Manass. Chron. p. 111." Boiss. Mss.]

Ἄμαχος, ὁ, ἡ, Pugna carens s. Prælio, De quo non pugnatur, contenditur. In VV. LL. ἄμαχον, Quod citra contentionem est. || Item ἄμαχοι, pro Qui pugna abstinent, Qui non pugnant, e Xen. (K. Π. 4, 1, 8.) Οἱ δὲ ἄλλοι ἄμαχοί εἰσι. Vide Suid. || Ἄμαχος, Pugna insuperabilis, Qui nulla pugna superari potest. Sed aptius uno verbo, Inexpugnabilis. Plato Charm. Ἄ. λέγετε τὸν ἄνδρα, εἰ κ. τ. λ. Idem alibi ἄ. et ἀνίκητον copulavit. Plut. p. 904. meæ Ed. (=8, 27.) Οὕτως ἄ. τι κακὸν καὶ ἀνουθέτητον ἡ συνήθεια

A ποιεῖ τὴν ἀδολεσχίαν. Chrys. προσευχὴν vocat ἄ. ὅπλον. Legitur et superl., ἀμαχώτατος, ut ἀ. ἀνταγωνιστὴς, Plut. || Ἄμαχον, Quod fieri non potest, estque velut quantolibet labore inexpugnabile, Pind. (Ὀ. 13, 16.) Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος, i. e. ἀδύνατον, Impossibile. Non ignoro tamen, Suidam, postquam dixit ἄμαχον significare δυσκαταμάχητον, subjungere illum Pind. l.; sed ego ἀκαταμάχητον dicere maluissem, cum omnino στέρησιν in ἄμαχον significet α: prætereaque dat. πόνῳ, aut alium ejusmodi addidissem: existimo enim ἄμαχον poni pro ἀδύνατον, respiciendo eo, quo dixi, sc. ad id quod nullo labore expugnari potest. Nam et Latine dicitur interdum aliquis rem quampiam expugnasse, in qua adipiscenda multum laboravit. || Ἄ. κάλλος Ælian. ap. Suid., Incomparabilis pulcritudo; ὑπεροψία, ἄ. Superbia incomparabilis, ap. Eund.: item ἀ. πλῆθος, videtur autem et hæc duo ex eod. Æliano habere Suid., Immensa multitudo: haud enim itidem Incomparabilis multitudo ausim dicere. Quo ta-
B men nomine in duobus illis superioribus ll. sum usus: quoniam videtur ἄ. dici Quod summum est, et velut in summo gradu, tanquam præstantiæ cujusdam incomparabilis: ut sc. ejus qui est ἄμαχος, robur esse videtur Incomparabile. Sed et in malam partem usurpatur, ut videmus in ἄ. ὑπεροψία. Denique et πλῆθος ἄ., q. d. Tanta multitudo ut nulla cum ea comparari s. æquiparari ei possit. Cogito tamen posse ἄ. πλῆθος habere metaphoram sumtam a militibus, quorum tanta est multitudo ut illa inexpugnabiles eos reddat: at ἄ. ὑπεροψίαν intelligi, Quæ tanta est ut pervinci, domari, atque adeo expugnari nequeat. Sed primo illi ἄ. κάλλος, aliisque similibus, neutra illarum expositionum convenire potest. [" Jacobs. Anth. 6, 61. Anim. 89. Brunck. ad Æsch. Pr. 912. Wyttenb. Ep. Cr. 30. Toup. ad Longin. 352. Casaub. ad Athen. 24. Abresch. Lectt. Aristæn. 146. ad Herod. 715." Schæf. Mss.] Ἀμαχεὶ, ET Ἀμάχως, Absque pugna, prælio, Xen. K. Π. 3, (2, 2.) Ἢ παντάπασιν ἀμαχεὶ λά-
C βοιμεν ἂν τὸ ἄκρον, ἢ ὀλίγοις τε καὶ ἀσθενέσι χρησαίμεθα ἂν πολεμίοις: Ἑλλ. 7, (5, 18.) Ὥστε οὐκ ἐδόκει αὐτῷ δυνατὸν ἀμαχεὶ παρελθεῖν. Apud Plut., pro Absque controversia, de Def. Orac. Ἀμαχεὶ δὲ καὶ τὰ τῆς φήμης συνᾴδει τῷ λόγῳ. || At vero adv. Ἀμάχως in exemplo quod affert Suid., est potius Inexpugnabiliter: ut ἄμαχος poni sæpe pro Inexpugnabilis, docui modo: ita enim ibi, Ἑώρων γὰρ τὸν βασιλέα σπεύδοντα τοῦτο ἀ., Ita ut nulla ratione ab eo proposito dimoveri posset. Quem enim proposito dimovemus, de sententia deducimus, ejus animum velut expugnamus. " Ἀμαχὶ quoque pro ἀμα- " χεὶ scriptum reperitur: ut ap. Plut. de Def. Orac. " Ἀμαχὶ δὲ καὶ τὰ τῆς φήμης συνᾴδει τῷ λόγῳ, Sine " controversia." [" Valck. Adoniaz. p. 228. Heyn. Hom. 6, 37." Schæf. Mss.]

[* " Ἀμφίμαχος, Herodian. Epimer. 185." Boiss. Mss.]

" Ἀντίμαχος, q. d. Qui pugnat adversus alium," [Athen. 154.] " sed est potius Nom. propr., ap.
D " Aristoph. quidem [N. 1022. Ἀ. 1150.] cujusdam " cinædi: ap. Plutarchum vero [Timol. 36. Lysan- " dro 18.] et alios plerosque, cujusdam ἐποποιοῦ " Τηΐου. Sed et alii nom. eod. dicti comperiuntur." [" Const. Manass. Amat. 9, 48." Boiss. Mss. * " Ἀντιμάχειος, Heyn. Hom. 7, 658. 806." Schæf. Mss.] " Ἀντιμαχία, ἡ, Antimachia, Oppidum Coi insu- " læ, ubi Herculis sacerdos veste muliebri indutus " rem divinam faciebat, VV. LL. Plut. Probl." [* " Ἀντιμαχέω, Amphil. 49." Kall. Mss. " Diod. S. 2, 502." Schæf. Mss.]

Ἀξιόμαχος, ὁ, ἡ, In pugna æquiparans alium, Qui par est conferendæ pugnæ, Bud., afferens e Thuc., Ἀξιόμαχοι δοκοῦντες εἶναι τῇ Ἀργείων συμμαχίᾳ. Et e Plut. Themist. Οὐδὲ τοῖς ὁμοίοις ἀξιομάχους ὄντας. Et cum præp. πρὸς, e Paus., Ἐπιστάμενος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος εἴη πρὸς τοὺς Ῥωμαίους. Rursum, Ἀξιόμαχος δύναμις πρὸς τοὺς νεωτερίζοντας. In VV. LL. exp. Par ad pugnam. At ego in ἀξιόμαχος puto ἄξιος posse significare Dignus, exponendo ἀξιόμαχος ἐκείνῳ,

Dignus qui pugnam ineat s. committat cum illo: aut certe utendo alia quapiam hujusmodi interpretatione. [* "'Απειρόμαχος, Const. Manass. Chron. p. 135." Boiss. Mss. * 'Απειρομάχης, Pind. N. 4, 49.]

'Απόμαχος, ὁ, ἡ, ad verbum, Qui est extra pugnam, ὁ ἐκτὸς τοῦ πολέμου γεγονὼς, Causarius, Pugnæ inutilis, Jam inutilis bello, Xen. (K. 'A. 3, 4, 20.) et Ælian. Sic et Arrian. 2. Διόνυσος ἐκ τῶν ἀπομάχων στρατιωτῶν κτίζει τὴν Νύσσαν πόλιν: 5. Οἱ δὲ ἐκ τραυμάτων ἀπόμαχοι γεγενημένοι, ἄλλοι ἄλλῃ τῆς 'Ασίας ὑπολελειμμένοι εἰσὶ, Qui autem ob vulnera pugnæ inutiles redditi erant. Itidem Incertus ap. Suid., 'Ο δὲ πλήττεται βέλει τὸν μηρὸν, ὡς μικροῦ δεῖν μελλῆσαι ἔσεσθαι. Sic Causarii a Liv. appellantur, qui ob vulnera aut quemlibet morbum bello utiles esse desierunt. Notandum est autem aliter accipi ἀπὸ in hoc nomine quam in proxime præcedenti verbo ἀπομάχομαι: nam ἀπόμαχος est quasi ὁ ἄπο μάχης. Suid. dicit, ὁ ἐκτὸς τῆς μάχης. [" Huschk. Anal. 285. Cattier. Gazoph. 63." Schæf. Mss.] "'Επόμαχοι " στρατιῶται, Inutiles ad pugnandum milites. Ita " VV. LL. non sine gravi errore, 'Επόμαχοι scri- " bentia pro ἀπόμαχοι. Quod si ἐπόμαχοι alicubi " extaret, significare deberet, Qui pugnam s. pugnas " sequuntur." [* "'Απομαχέω, Cattier. Gazoph. 64." Schæf. Mss. Theoph. Simoc. 3, 12.]

" Αὐτομαχεῖν, Per se pugnare, non per alium. " Hes. αὐτομαχεῖν exp. αὐτοδικεῖν, ut Suid. quoque " δι' ἑαυτοῦ δικάζεσθαι, ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου. Plura vide " ap. eundem Suid. et Harpocr."

'Αψιμάχος, ὁ, ἡ, q. d. Pugnam leviter attingens; simpliciter, Pugnam attingens. E Polyb. affertur pro Veles. [" Ad Timæi Lex. 157." Schæf. Mss.] 'Αψιμαχία, pro Velitaris pugna, Velitatio, Polyb. [5, 49, 5. " Ad Mœr. 407. Diod. S. 2, 426. Dionys. H. 1, 205. ad 2, 1091. 1119." Schæf. Mss.] Itidemque ADV. 'Αψιμάχως, e Dionys. H. (2, 1174.) pro, Pugna velitari, Velitando. Necnon VERB. 'Αψιμαχέω, Velitor, Proludo ad pugnam, e Virg. In armis levibus proludo, e Ovid. quod tamen Bud. vertit, Prælium conserere, in Plut. (Crasso 10.) Ἕπεσθαι κελεύσας τοῖς πολεμίοις, συμπλέκεσθαι δὲ μὴ, μηδὲ ἀψιμαχεῖν, [Polyb. 17, 8, 4.] Quidam ἀψιμαχεῖν interpr. Escarmoucher, sicut et ἀψιμαχία, Escarmouche. Hoc certe sciendum est, sicut hæc Gallica a bello transferuntur ad Quaslibet rixas, sic et illa Græca. Sed ap. Liban. ἀψιμαχίαν accipi tradit Bud. pro Rixa duorum et contentione cum illatione manuum. Quod autem ad ἀψιμάχως attinet, in VV. LL. affertur 'A. ἐμοῦ ἐμνήσθη, pro Mei meminit tanquam qui mecum velitari et rixari cuperet. [“'Αψιμαχέω, Kuster. V. M. 68. Diod. S. 1, 443." Schæf. Mss. * 'Αψιμαχικὸς, Gl. Præliaris.]

Διμάχαι, q. d. Duplicem pugnam committentes. Ita dicti sunt Qui pro loco vel equites vel pedites erant. Vide J. Poll. 1. qui equitum genus eos facit: vide et Hes. [" Ad Mœr. 260. ad Diod. S. 1, 356. ubi et * Διμάχαιρος." Schæf. Mss.]

Δύσμαχος, Qui difficile expugnari potest, Vix expugnabilis, sicut supra ἄμαχος, Inexpugnabilis. At Polit. vertit Inexpugnabilis, in Herodiano 3, (3, 8.) 'Οχυροῦ τε ὄντος καὶ δ., καὶ πεφραγμένου ὄρει τε καὶ κρημνῷ. [" Jacobs. Anth. 6, 61. Wakef. Trach. 443. Brunck. ad Hipp. p. 387." Schæf. Mss.] Δυσμαχέω, Acriter resisto, ita ut vix sim expugnabilis. Apud Plut. Symp. 4. δυσμαχοῦσαι redditur Inter se acriter pugnantes, Ποιότητες ὑπεναντιώσεις ἔχουσαι καὶ δυσμαχοῦσαι φθείρονται πρότερον. [" Wakef. Trach. 492. * Δυσμαχητέον, Brunck. Antig. 1105." Schæf. Mss.]

[* 'Εκατοντάμαχος, Joseph. A. J. 13, 12, 5.]

[* "'Εμπειρόμαχος, Const. Manass. Amat. 9, 44." Boiss. Mss.]

'Επίμαχος, Oppugnabilis, Expugnabilis, Qui facile oppugnari potest s. expugnari. Thuc. 4, (31.) p. 132. Ὃ ἦν ἔκ τε θαλάσσης ἀπόκρημνον καὶ ἐκ τῆς γῆς ἥκιστα ἐπίμαχον: (35.) p. 133. Ὡς ἀμυνούμενοι ᾗπερ ἦν ἐπίμαχον (τὸ ἔρυμα.) Sunt exempla et ap. Suid., sed quæ e recentioribus sumta esse puto. || Active pro Eo qui auxiliatur in pugna. Nam Hes. exp. ἐπίκουρος et βοηθός. Quam signif. sequitur ET 'Επιμαχία, quod vide cum Συμμαχία. ["'Επίμαχος, Sylb. ad Paus. 33. ad Herod. 500. Thom. M. 349." Schæf. Mss. Athen. 155. Porphyrius Eusebii Præp. p. 110.] "'Επιμαχεῖν dicuntur ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνωνται " μόνον, ut tradit Ammon. quem vide p. 71." [Thuc. 5, 27. " Segaar. Epist. ad Valck. p. 10. Ammon. 131. Thom. M. 343. 350. 'Επιμαχία, ibid. ad Diod. S. 1, 499. ad Paus. 347. Ammon. l. c." Schæf. Mss. * 'Επιμάχος, et superl. ἐπιμαχιμώτατος, Facillimus oppugnatu, Arrian. Exp. Alex. 4, 25, 3.]

Εὐθυμάχος, Qui recta in aciem prodit, nec deverticula quærit. || In VV. LL. exp. Tumultuarie pugnans, ex Epigr. εὐθυμάχων ἀνδρῶν, ubi intelligitur generaliter de bellicosis. [Simonides Athenæi p. 573. " Jacobs. Anth. 6, 223. * Εὐθυμάχης, Wakef. S. Cr. 1, 76." Schæf. Mss. Pind. 'O. 7, 25.] Εὐθυμαχία, Tumultuarium bellum et repentinum. [Plut. Sertorio 10.]

[* Εὔμαχος, Max. Tyr. 26, 2.] · " Εὐμαχούμενος, " Fortiter pugnans, VV. LL."

[* " Θεατρομαχέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 564." Elberling. Mss.] " Θυριομάχος e Basilio affer- " tur pro Bestiarius: perperam: scr. enim θηριομά- " χος, per η."

" Ἰσόμαχοι, Pares et æquales in pugna." [Dionys. H. 1, 181. 182. Diod. S. 17. p. 606, 20.]

" Κακομαχέω, Malitiose pugno, Dolo malo utor " inter pugnandum. Lucian. (2, 391.) Πολλοὺς τῶν " ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν " ἐναγώνιον ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας. Sic " Greg. de Filio, Ὁρᾷς ὅπως καὶ κακομαχεῖν ἐθελόντων " τὰς στροφὰς διαφεύγομεν;" [* Κακομαχία, Pseudo-Orig. c. Marc. s. 4. p. 105.]

[* " Καλλίμαχος, conf. c. 'Αντίμ., Ernest. ad Callim. 332. * Καλλιμάχειος, Act. Traj. 1, 236." Schæf. Mss.]

" Λάμαχος, Hesychio ἄμαχος, ἀκαταγώνιστος: e " λᾶ epitatico: unde possis interpr. etiam Strenue " et valide pugnans. Est et Nom. propr. ducis " cujusdam Athen. qui φιλοπόλεμος et ῥιψοκίνδυνος " prædicatur."

" Λυσιμάχιον, τὸ, Lysimachium: Herba quædam " ap. Diosc. 4, 3. Ab Hes. Λυσιμάχειος βοτάνη di- " citur, propter Lysimachum inventorem: ut et Plin. " 25, 7. Invenit, inquit, et Lysimachus herbam Ly- " simachiam, quæ ab eo nomen retinet, celebrata " Erasistrato. Ibidem dicit vim ejus tantam esse ut " jumentis discordantibus jugo imposita, asperitatem " cohibeat: unde videatur innuere dictam παρὰ τὸ " τὰς μάχας λύειν." [" Λυσίμαχος, Jacobs. Anth. 9, 509. 10, 160. * Λυσιμάχη, Brunck. Aristoph. 1, 148. * Λυσιμαχεῖς, Diod. S. 2, 574." Schæf. Mss.]

[* Μαίμαχον, Phot. τὸ χαλεπὸν καὶ δύσμαχον· τραγικὴ ἡ λέξις.]

Μονομάχος, Singulari certamine pugnans, Gladiator, Bud. Perperam autem μονόμαχος in VV. LL. scribitur proparoxytonως. Herodian. 1, (15, 16.) Καὶ τὸν βασιλέα οὐ τὸν μ. ἐν●οούντων: sed particula negativa in vulg. Edit. omissa est. Lucian. (2, 393.) Καταστήσασθαι θέαν μονομάχων. [" Porson. Phœn. 1381. Valck. p. 440. 461. Aristoph. Fr. 273. ad Mœr. 260." Schæf. Mss. " Adjective usurpavit Aristophanes ap. Athen. 154. μονομάχου πάλης 'Αγῶνα νῦν ἱστᾶσι." Schw. Mss. * " Μονομάχης, Jacobs. Anth. 11, 345. Mœr. 260. et n." Schæf. Mss. Clem. Alex. 167.] Μονομαχία, Singulare certamen, Duellum, Gladiatoris cum gladiatore congressus, Lucian. (2, 16.) Μονομαχίαν γράψαντος 'Αλεξάνδρου καὶ Πώρου. [" Ad Mœr. 407. ad Diod. S. 1, 302. 2, 358." Schæf. Mss. Herod. 6, 92. " Pro ἡ μονομαχία reperitur etiam * Μονομαχεῖον, ap. Athen. 191." Schw. Mss. " Ut Ludum gladiatorium significet, postulat analogia: sed pro Congressu gladiatorio usurpasse videtur Chrysostomus in Ep. ad Coloss. Serm. 6. T. 4. p. 121, 25. Ὥσπερ γὰρ μονομαχεῖον γέγονεν· ἔπληξε τὸν Χριστὸν ὁ Θάνατος· ἀλλ' ὁ Χριστὸς πληγεὶς, ὕστερον αὐτὸν ἀνεῖλε." Seager. Mss. * Μονομάχιον, Gl. Assarium, Lucian. 3, 318. Μονομαχία, Μονομάχιον, Lobeck. Phryn. 518. " Schol. Soph. Aj. 1284." Wakef. Mss. * Μονομαχικὸς, Gladiatorius, Polyb. 1,

45, 9. Dio Cass. 826.] Μονομαχέω, Singulari certamine pugno, Plut. Hellen. Ἐκ δὲ τούτου μονομαχοῦσιν οἱ βασιλεῖς. Et de gladiatoribus, Herodian. [1, 17, 3. Lucian. 2, 353. "Valck. Phœn. p. 461." Schæf. Mss. * Μονομάχημα, Lobeck. Phryn. 518.] "Διαμονομαχέω, Singulari certamine decerno. Plut. "(7, 883.) Ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς "διαμονομαχοῦσι." ["Heliod. 7, 16. p. 284. Cor." Boiss. Mss.] Καταμονομαχέω, Singulari certamine vinco, supero, Plut. Theseo (11.) Κύκνον κατεμονομάχησε. [* Μονομαχοτρόφος, Gl. Lanista. * Μονομαχοτροφεῖον, Ludus gladiatorius, Suid.]

[* "Ξυρομαχεῖν legitur in Libanio Morellii. Reisk. 4, 238. e Cod. Bavarico recepit ζυγομαχεῖν. Recte." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

Παμμάχος, ὁ, ἡ, Qui omni pugnæ genere certat. [Æsch. Ag. 177. "Toup. ad Longin. 347. Valck. ad Theocr. p. 242. (24, 112.) Antip. Thess. 68. Jacobs. Anth. 9, 180." Schæf. Mss. Dio Chrys. Or. 37. p. 107. R. * Παμμάχως, Just. Mart. Apol. 2. p. 132, 14. * Παμμαχὶ, Apollon. de Conj. 500.] Παμμάχιον, q. d. Certatio omni pugnæ genere. A Suida exp. παγκράτιον. Lege quæ huc pertinentia scripsi in Παγκρατιαστής.

Πρόμαχος, ὁ, ἡ, Qui pugnam init in prima acie, Antesignanus, Il. Γ. (31.) Ἐν προμάχοισι φανέντα. Plut. Othone, Ὁρμήσαντες οὖν ἐπ' αὐτοὺς οἱ Ὄθωνος ἐώσαντο, καὶ τὸν ἀετὸν ἀφείλοντο, πάντας ὁμοῦ τι τοὺς προμάχους ἀποκτείναντες. || Propugnator, Herodian. 8, (3, 9.) Σωτῆρας δὲ καὶ πρ. Ἰταλίας πάσης ἀναγραφῆναι. ["Ruhnk. ad Xen. Mem. 236. Brunck. ad Œd. T. 134. ad Diod. S. 1, 293. Bergler. Alciphr. 394. (ubi de * Προμαχέρμα.) Heyn. Hom. 7, 61. Conf. c. πρῶτος, 6, 330." Schæf. Mss.] Ex hoc autem πρόμαχος sunt qui velint per sync. esse factum NOMEN Πρόμος, quod idem signif. Il. Γ. (44.) Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, Antesignanum fortissimum. Apud Apoll. Rh. autem 2, (21.) Αἶψα δ' ἑῶν ἑτάρων πρόμος ἵστατο Suorum sociorum propugnator. ["Ilgen. Hymn. 215. Brunck. Œd. C. 884. Ruhnk. Ep. Cr. 233. ad Mœr. 421. Musgr. Ion. 12. Philipp. 25. Heyn. Hom. 4, 460. 5, 322. 330. 7, 56." Schæf. Mss. * Πρόμνος, Æsch. Suppl. 911. Ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμνοι, exp. Urbis duces primores, sed suspectum est.] Προμαχέω, ET Προμαχίζω, ap. Hom. In prima acie pugno, Il. Γ. (16.) Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς, In prima Trojanorum acie pugnabat: (Υ. 376.) || Προμαχεῖν, Propugnare. Herodian. 6, (9, 5.) Συγκαλέσας δὲ τοὺς στρατιώτας ἐδεῖτο προμαχεῖν καὶ σώζειν ὃν ἀνεθρέψαντο. Sic autem σωτῆρας et προμάχους copulari ab eo vides in l. quem modo protuli. ["Προμαχέω, ad Lucian. 1, 396. Ἑλλήνων προμαχόντες, v. ad Cornel. Nep. 45. Stav., cf. ad Herod. 492." Schæf. Mss. "Suid. 3, 228. Joseph. 593. Procop. 2 Reg. 20. * Προμαχητικὸς, Stob. 248." Wakef. Mss.] Προμαχὼν, ῶνος, ὁ, Propugnaculum. ["Munck. ad Anton. Lib. p. 43. Verh., Schneid. Anab. 463." Schæf. Mss.] Προμαχεὼν, idem, Herod. [1, 98. 164. 3, 151. "Schneid. l. c. Munck. l. c. Valck. Phœn. p. 401. Toup. Opusc. 2, 199." Schæf. Mss.]

[* Πρωτόμαχος, Athen. 155. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 275.]

Σύμμαχος, ὁ, ἡ, Pugnæ socius s. belli, Auxiliator in pugna, Xen. K. Π. 1, (6, 11.) Ἐφ' οἷς αὐτοὺς Κυαξάρης ἄγεται συμμάχους: 7, (5, 9.) Ἦν γὰρ ἀναβῶσί τινες ἐπὶ τὰς οἰκίας, ἔχομεν σύμμαχον θεὸν Ἥφαιστον. Plato Epist. 7. Ἦλθον σύμμαχος αὐτῷ πρὸς τὸν τύραννον. Xen. de virtute loquens, (Ἀπ. 2, 1, 32.) Βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμμαχος ἔργων, ubi animadverte constructionem. Apud Herodian. σύμμαχος δύναμις. Ab Herod. vocantur etiam fluvii σύμμαχοι, quorum sc. commoditas ad victoriam juvat. Sed σύμμαχοι sæpe redditur simpliciter Socii, ut passim ap. Thuc. Additur vero interdum et Fœderatus, ut 2, (29.) Βουλόμενος Σιτάλκην σφίσι τὸν Τήρεω Θρακῶν βασιλέα σύμμαχον γενέσθαι, Sibi socium fieri et confœderatum. Xen. (K. Π. 3, 2, 2.) dixit etiam μέγα σύμμαχον, pro Magnum auxilium, adjumentum. ["Xen. Mem. 1, 2, 11. Valck. Phœn. p. 346. ad Herod. 153.

A 403. Ammon. 55. ad Il. Γ. 188. Musgr. Or. 687. Markl. Suppl. 696. Conf. c. συμμαχῶν, ad Diod. S. 2, 366. 610. Cum dat., Paus. 401. Σύμμαχον ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 44. Boiss. Philostr. 322." Schæf. Mss. Σύμμαχα ὅρκια, Phryn. Bekkeri 63.] Sed in fem. dicitur ETIAM Συμμαχὶς, quod sæpe jungitur cum πόλις, Thuc. 1, (98.) Πρώτη τε αὕτη πόλις ξυμμαχὶς παρὰ τὸ καθεστηκὸς ἐδουλώθη, Urbs socia, fœderata, Plut. Camillo, Συμμαχίδα Ῥωμαίων πόλιν. Interdum vero dicitur simpliciter συμμαχὶς, relinquiturque subaudiendum subst. pro loco, vel πόλις, vel χώρα, vel γῇ: quo utitur modo non semel Thuc. Sic in quodam Plebiscito ap. Dem. Ἐάν τις ἀποκτείνῃ Χαρίδημον, ἀγώγιμος ἔστω ἐξ ἁπάσης τῶν Ἀθηναίων συμμαχίδος, Qui Charidemum occiderit, eum in nexum abducere jus esto ex omni loco, urbe, agro, populo Atheniensi fœderato et socio, Bud. ["Coray in Thuc. par Levesque 3, 271." Schæf. Mss.] Συμμαχία, Societas in bello, Societas belli, Consociatio armorum, Auxilium: κατὰ συμμαχίαν, Synes. Auxilii ferendi causa. B Sed frequenter ponitur pro Ipso fœdere societatis, consociationis armorum: unde ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα, ξυμμαχίαν συντίθεσθαί τινι, Thuc. Item, Ἐς τὴν ξ. προσποιεῖσθαί τινα. Et Προσχωρεῖν τινὶ εἰς ξ. Et plur. ξυμμαχίαι ap. Eund., conjungentem etiam cum ὅρκοι, alibi cum σπονδαί. Bud. συμμαχίαν ap. Polyb. vertit Societatem bellicam, Socialeque fœdus. Sed et pro Ipsis sociis ξυμμαχίαν, sicut τὸ ξυμμαχικὸν, observasse me ap. Thuc. memini. AT VERO Ἐπιμαχία est Societas belli in propulsanda injuria, non item in inferenda, ut apparet e Schol. Thuc. 1, (44.) 16. ubi scribit ipse Thuc. Ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν. Quidam interpr. Societatem subsidiariam, et suppetiarum causa institutam. Crediderim autem Schol. in illa distinctione horum nominum συμμαχία et ἐπιμαχία respexisse ad l. ejusd. Thuc., qui habetur 5, (48.) p. 182. meæ Ed., circa princ. ["Συμμαχία, Xen. K. Π. p. 85. Ammon. 131. Valck. Callim. 292. Eur. Rhes. 994. Thom. M. 343. 350. ad Diod. S. 1, 113. C 499. 712. 2, 155. Fac. ad Paus. 1, 557. De ipsis militibus, Dionys. H. 2, 1092. 4, 2214. 2322. Ἐπὶ συμμαχίᾳ, ἐπὶ —αν, ad 3, 1322. Συμμ. ποιεῖν, ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 44." Schæf. Mss.] Συμμαχικὸς, Socialis: πόλεμος, Sociale bellum. Et ξυμμαχικοὶ θεοὶ, ap. Thuc. 3. Sociales dii, Bud. Apud eund. Thuc. legitur non semel κατὰ τὸ ξ., quod sonat q. d. Juxta socialitatem. Redditur autem Juxta sociale fœdus, societatis fœdus, aut præp. Ex adhibendo, E societatis fœdere. Interdum vero τὸ συμμαχικὸν dicitur pro Ipsis sociis: ut ex Herod. affertur, Ἀθηναῖοι τοὺς Σαμίους ἐς τὸ συμμαχικὸν ἐποιήσαντο, pro Ascripserunt numero sociorum, In commilitium asciverunt. Sed leg. suspicor προσεποιήσαντο, ut ap. Thuc. habetur, Εἰς συμμαχίαν προσποιεῖσθαι. ["Συμμαχικὸν, sc. τάγμα, s. στράτευμα, Copiæ auxiliares, sociorum, Ἑλλ. 7, 1, 27. Ὡς διαφθείρει τὸ σ. Sic K. Π. 3, 3, 8. Ἐδίδασκεν ᾗ ἕκαστον ἰσχυρὸν ἦν τῶν σ., Qua parte firma essent auxilia singula." Lex. Xen. "Τὰ σ., Socii, Dionys. H. 3, 1665. 1900." Schæf. Mss. * Συμμαχικῶς, Isocr. Symm. 387. D Cant., Suid. 2, 224. 3, 36.] Συμμαχέω, Pugnæ sum socius, Consocio arma, Sum in belli societate, In bello gerendo adjuvo, Plut. de Herod. Τῇ Ἑλλάδι συμμαχεῖν. At vero Συμμαχοῦμαι, Socios belli habeo, In bello gerendo adjuvor: Ὑπὸ πάντων συμμαχούμενοι, Lucian. [3, 152. Æsch. Pers. 795. "Toup. ad Longin. 320. Segaar. Epist. ad Valck. p. 10. Ammon. 31. 131. Thom. M. 156. 343. 350. Brunck. Aristoph. 1, 147. Ἐσυμμάχουν, Schol. Soph. Aj. 564. Lob. Pass., Lucian. 3, 152." Schæf. Mss.] Dicitur vero ETIAM Συμμάχομαι pro συμμαχῶ, itidem cum dat., ab Herod. et Thuc. [Ælian. V. H. 2, 14. H. A. 4, 17.] Utrumque autem, nimirum tam Συμμαχῶ quam Συμμάχομαι, latius interdum ponitur pro Sto a partibus alicujus, Defendo, Tueor, Patrocinor. Ἐπισυμμαχία in VV. LL. affertur ex Epist. Philippi ap. Dem. (160.) pro Jus contrahendi societatem mutuo, ubi quidam vel ἐπιμαχία vel συμμαχία reponendum suspicantur. Φιλοσύμμαχος, Qui amat suos belli so-

cios, Amans s. Studiosus sociorum, Qui se lubenter belli socium adjungit. || At vero ap. Hes. exp. non solum μάχιμος, sed φιλολοίδορος: qui error unde originem habuerit obscurum est. [* Ἀντισυμμαχέομαι, Vicissim juvor, Longin. 17, 1.]

[* " Τριμάχιον, Equisetum, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss.]

Ὑπέρμαχος, Qui pro (quopiam) pugnat, Propugnator, qui et πρόμαχος, Sapient. (16, 17.) Ὑ. ὁ κόσμος ἐστὶ τῶν δικαίων, pro Propugnator, Defensor. Fem. gen. in Epigr. ὑπέρμαχος ἀσπίς. [" Jacobs. Anth. 8, 260." Schæf. Mss.] Ὑπερμαχέω, Propugno, sicut et προμαχῶ, Pugno pro (aliquo,) Plut. Solone (30.) Ὑπερμαχεῖν τοῦ Πεισιστράτου. Idem, Ὑπερμαχῶν τῆς κοινῆς ἐλευθερίας, quo dixit modo Greg. ὑπερμαχεῖν τῆς εὐσεβείας. Apud Lucian. autem cum accus. etiam, (1, 593.) Ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει: sed hic Bud. τούτου pro τοῦτο reponendum esse putat. Itidem tamen ap. Soph. accusativo junctum reperitur, et quidem cum aliis duobus casibus, sc. gen. et dativo, utroque personæ: Aj. (1346.) p. 73. meæ Ed., circa fin., Σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί; Tune hæc pugnas pro illo adversus me? nam Pugnare rem aliquam ipse etiam Cic. dixit. Sed haud scio tamen an in illo etiam l. Luciani accus. rei fieri possit, ubi solus ponitur. [" Ammon. 31. Thom. M. 156. ad Charit. 616. Heyn. Hom. 7, 348. 8, 674." Schæf. Mss. * " Ὑπερμάχω, i. q. ὑπερμαχέω, quod vide. Symm. sec. Hieron. Hos. 10, 6. ὑπερμάχοντι. Fortasse tamen reponendum est ὑπερμαχοῦντι. Vid. Hase ad Leonis Diac. Hist. p. 208." Schleusner. Lex. V. T. * Ὑπερμάχησις, Propugnatio, Exod. 12, 11. Vide Schleusn. Lex. V. T. Schol. Il. E. 623.] " Ὑπερμαχητὰ, Victricia. Ita in VV. LL. et quidem in primis etiam." [* Ὑπερμαχητικὸς, Plut. Numa 16. " Phurnut. 188." Boiss. Mss. " Toup. Opusc. 1, 372." Schæf. Mss.] Ὑπερμάχομαι, i. q. ὑπερμαχῶ: unde fut. Ὑπερμαχοῦμαι, e Soph. (Œd. T. 265.) Defendam.

[* Φιλόμαχος, Bellicosus, Æsch. S. c. Th. 130. Ag. 238. " Const. Manass. Chron. p. 46." Boiss. Mss.] Φιλομαχέω, Appeto pugnam, Cupide pugno, Plut. de Marcello, Φιλομαχοῦντος ἀεὶ πρὸς τὸν Ἀννίβαν. Alibi pro Fervide et incaute prælior, Χαβρίου ὀλίγους τινὰς τῶν Θηβαίων ὑπὸ τὰ τείχη φιλομαχοῦντας καταβαλόντος: [Timol. 21. * Ἀφιλόμαχος, Cyr. in Joël. 3. p. 238.]

[* " Φυγόμαχος, Valck. Hipp. p. 321." Schæf. Mss. " Simonides ap. Stob. Tit. 118, 6." Boiss. Mss.] Φυγομαχέω, Fugio s. Detrecto pugnam; pro Cessim eo, Bud. e Pol. [" Diod. S. 2, 46. 339. 340. 349. 448." Schæf. Mss.]

[* " Ὠκύμαχος, Nossis 6. (Anal. 1, 195.)" Schæf. Mss.]

Μάχιμος, ὁ, ἡ, Pugnax, Bellicosus, Plut. Alex. Πρὸς ἀνθρώπους ἀπεγνωκότας καὶ μαχίμους. Et in superl. ap. Thuc., Ἀξιούμενοι μαχιμώτατοι εἶναι. At jocose in Epigr. γαμετῆς μαχίμου, de Uxore rixosa atque adeo ad manus etiam sæpe veniente. Ibid. vero et γραῦς μαχίμη. De gallo ap. Philostr. Epist. Καὶ ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος ὁ τὰ κάλλαια ἐγηγερκώς. || Pugnæ habilis s. Bello, Ad pugnam aptus: Τὰ ἴδια τῶν γεωργούντων καὶ τῶν μαχίμων, Aristot. Pol. 2. E Plat. autem affertur τὸ μ. τῆς πόλεως, pro Civitatis pars quæ militiæ studet. Apud Thuc. autem μάχιμοι simpliciter etiam pro Pugnatores, Bellatores. Sed et naves μάχιμοι ap. Plut. Cat. (et Anton. 61.) Aptæ ad præliandum, Bayf. [" Valck. Phœn. p. 28. ad Herod. 172. (2, 165.) Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀνιστάναι, Boiss. Philostr. 94. 309." Schæf. Mss. Μάχιμα, adv., Æsch. Suppl. 819. * Μαχίμως, Leo Allat. 275. * Μαχιμώδης, Anal. 2, 369. Bast. Ep. Cr. 25. " Ad Charit. 455." Schæf. Mss. * Μαχικὸς, Gl. Bellax.]

Μάχομαι, Pugno, Prælior, Bellum gero. Fut. μαχοῦμαι, μαχήσομαι, μαχέσομαι: unde aor. ἐμαχησάμην, ἐμαχεσάμην: præt. μεμάχημαι. Dicitur autem μάχομαί σοι, quam constr. imitatus Virg. dixit Pugnabis amori, vel μάχομαι πρός σε, ut Lat. usitatius Pugno adversus te. Sed hæc constr. ap. Græcos

A rarior est altera, contra vero Latinis frequentius, atque adeo magis receptum est Pugno adversus te, aut certe Pugno tecum, quam Pugno tibi. Il. B. (121.) ἠδὲ μάχεσθαι Ἀνδράσι παυροτέροισι: A. (151.) ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι. Sic Dem. μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις. Plut. in Erot. Ἔρωτι δὲ μάχεσθαι χαλεπὸν, οὐ θυμῷ. Et λιμῷ καὶ δίψει μάχεσθαι, ap. Eund., imitantem Xen., qui dixerat (K. Π. 6, 1, 10.) Λιμῷ καὶ ῥίγει μάχεσθαι. Alterius autem constructionis exemplum est ap. Isocr. Paneg. Ἀντὶ δὲ τοῦ πρὸς ἑτέρους περὶ τῆς χώρας πολεμεῖν, ἐντὸς τείχους πρὸς ἀλλήλους οἱ πολῖται μάχονται: Hel. Enc. (24.) Πρὸς μὲν γὰρ τοὺς γίγαντας οἱ θεοὶ μετ' ἀλλήλων ἐμαχήσαντο, περὶ δὲ ταύτης πρὸς σφᾶς αὐτοὺς ἐπολέμησαν. Interdum vero cum dat. instrumenti, Il. Γ. (137.) ἐγχείῃσι μαχέσσονται περὶ σεῖο. Ut autem hic usus est præp. περὶ cum suo gen., sic alibi adverbio εἵνεκα: Il. B. (377.) μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης. At Il. Γ. (91.) dixit μάχεσθαι ἀμφ' Ἑλένῃ, Pugnare pro Helena, vel potius, de Helena. Sic autem et in prosa, μάχεσθαι περί τι-
B νος, frequenter occurrit. Dicitur et μάχεσθαι ὑπέρ τινος, Pugnare pro aliquo: Μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας, Xen. K. Π. 5, (3, 4.) Item cum accus. rei ac dat. personæ ex Aristoph. μάχομαί σοι παγκράτιον: [cf. Σφ. 1195.] Sed sæpe etiam ponitur μάχεσθαι sine adjectione pro Præliari, tam ap. Hom. quam ap ceteros. || Μάχεσθαι generalius pro Contendere, Rixari, Altercari, ut cum ei addit Hom. ἀντιβίοις ἐπέεσσι, Il. B. (378.) || Μαχόμενα dicuntur etiam Pugnantia, i. e., Repugnantia, Contraria; eo sensu quo dicitur aliquis pugnantia loqui. Ad inflectionem autem quod attinet, jam quidem habes in exemplis citatis, μαχέσασθαι, tam ex Hom. quam ex Isocr.: itidemque affert Bud. μαχετέον e Plat., et μαχεστέον e Plut., pro Pugnandum est. At cum η, μαχήσομαι et μαχησάμην, ap. Hom. et ipsa: in prosa vero itidem μαχήσομαι, et præt. μεμάχημαι. Sed μαχοῦμαι in fut. videtur esse usitatius quam μαχήσομαι. Aristoph. Πλ. (1077.) Ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι. Plato Epist. 7. Πολλοῖς μάρτυσι μαχεῖται. At vero
C ap. Hom. EST Μαχέοιτο pro μάχοιτο, itidemque μαχέοιντο pro μάχοιντο, tanquam a Μαχέομαι, οὖμαι, [" qua verbi forma utitur etiam Herod. 7, 104. 9, 75." Schw. Mss.] ITEM Μαχειόμενος pro μαχόμενος, Od. P. (471.) tanquam a Μαχείομαι, quod sit a Μαχέομαι: [ITEM * Μαχεούμενος, Λ. 402. " Μάχομαι, Thom. M. 99. ad Charit. 252. ad Herod. 150. Kuster. V. M. 67. Jacobs. Anth. 9, 101. Irascor, Heyn. Hom. 5, 162. De disputando, Plato Hipp. 169. ad Charit. 233. De constr., ad Paus. 348. Fac. 1, 556. T. H. ad Plutum p. 127. De aor., Heyn. Hom. 4, 267. 534. 6, 390. Præt. pass., Zeun. ad Xen. K. Π. 625. De fut., Heyn. Hom. 4, 60. 403. 475. 513. 5, 95. 154. 197. 226. 313. 373. 376. 531. 613. 690. 6, 313. 390. 7, 470. 640. 8, 208. 477. Dionys. H. 1, 564. 572. ad Il. Γ. 254. 393. I. 394. Φ. 498. Od. Σ. 62. ad Herod. 551. 603. 631. Μαχοῦμαι, Wyttenb. ad Plut. 1, 266. ad Mœr. 264. Herodian. 469. Phryn. Ecl. 206. Thom. M. 601. T. H. ad Plutum p. 398. Μαχέσομαι et μαχήσομαι, Phryn. Ecl. 207. Thom. M. 601. Posidipp. 2. Heyn. Hom. 4, 90. 91. 7, 104.
D Μάχομαι ἐπί τινι, 5, 23. 592. Μαχεσθεὶς, Boiss. Philostr. 359. Μαχέομαι, ad Herod. 723. ad Diod. S. 2, 532. Heyn. Hom. 4, 85. 266. 5, 201. 7, 178. Ξυνέηκε μάχεσθαι, Il. A. 8. Συμβάλετε μάχεσθαι, Γ. 70." Schæf. Mss. " Perf. μεμαχημένος, Qui pugnavit, Philostr. 62. Isocr. 2, 48. Μαχησάμενος, Paus. 37. Μαχεθήσομαι, Schol. Pind. Ὀ. 13, 63." Wakef. Mss. * Μαχομένως, Eur. Hel. 258. Strabo 2. p. 148.] " Μαχετέον, Pugnandum: in quibusdam Codd. reperitur et μαχεστέον, ap. Plut." [Lobeck. Phryn. 446. * Μαχητέον, Athen. 421.]

Μαχήμων, ονος, ὁ, ἡ, Pugnax, i. q. μάχιμος. [" Jacobs. Proleg. 55." Schæf. Mss. Il. M. 247.] Μαχησμὸς, ὁ, Pugna, Prælium: sonat tamen potius Pugnatio, Præliatio. Affertur in VV. LL. e Poëmatio de Pugna Felium et Murium. [Est et * Μαχισμὸς ap. Nicet. Annal. 21, 8.] Μαχητὴς, Pugnator, Bellator, Pugnax, Bellicosus, Il. E. (801.) Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Sic et alibi. [" Steph. de

Dionys. Imit. Thuc." Schæf. Mss.] " Μαχάτας, A " Hes. ἀντίπαλος: Suid. Nom. propr. Cum Pugna- " torem signif., est Dor. pro μαχητὴς, et ὀξυντέον." [Plut. 9, 437.] Ἀγχιμαχητὴς, Qui cominus præliatur, præliari solet. Exp. etiam, Pugna stataria valens, præstans, Il. B. (604.) ἵν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί. Sic dicitur ἀγχεμάχος, quod vide. Apud Hom. legitur ETIAM Μαχητὸς, pro Oppugnabilis, Expugnabilis, Od. M. (119.) Ἡ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστι, Δεινόν τ' ἀργαλέον τε, καὶ ἄγριον, οὐδὲ μαχητὸν, ubi exp. πολεμεῖσθαι δυνάμενον. Δυσμάχητος, i. q. δύσμαχος, de quo dictum fuit, Non facile expugnabilis. [* Πολυμάχητος, Lucian. 3, 544.] AT VERO Ἀμαχητὶ, Sine pugna, quod et ἀμαχεὶ, Thuc. (4, 73.) ἀμαχητὶ et ἀκονιτὶ in vicinis locis, et ead. signif. usurpat. [Dionys. H. 144, 29. * Ἀμάχητος, Qui nondum pugnavit, Xen. K. Π. 6, 4, 14. Invictus, Soph. Phil. 198. * " Ἀμαχήτως, Theodoret. Θεραπ. p. 12. 16." Kall. Mss. * Ἀμάχετος, Æsch. S. c. Th. 84.] " Ἀμαχητηρία, Hesychio εἶδος ἀκάνθης, Spinæ genus." EST ET Μαχητικὸς, quod Aristot. præsertim utitur B pro Pugnax, Ad pugnam propensus: ut cum dicit Rhet. 1. περὶ τῶν αἰσχυντηλῶν loquens, Οὐ γὰρ μαχητικοὶ περὶ κέρδους. [M. τὸ, Pugnandi cupiditas, Plut. 9, 34. * Μαχητικῶς, Plato Theæt. 168.]

[* " Ἀμφιμάχομαι, Heyn. Hom. 5, 281. 617. 7, 152. 226. 233. 430." Schæf. Mss. Il. I. 412. Π. 496. 533.] " Ἀμφιμάχητος, i. q. περιμάχητος, De quo " pugnatur s. pugnandum est, Excellens. Soph. " Trach. (534.) p. 349. periphrastice ἀμφιμάχητον " ὄμμα νύμφας dicit pro ἀμφιμάχητος s. περιμάχητος " νύμφη, i. e. ἡ περικαλλὴς νύμφη. Ubi quidam " Codd. habent ἀμφινείκητον, quod illi æquipollet." [" Toup. Opusc. 1, 376." Schæf. Mss.]

Ἀναμάχομαι, Rursum pugno, Pugnam reparo, Prælium instauro, Xen. (K. Π. 3, 1, 12.) Καὶ πόλεις ἁλοῦσαι, συμμάχους προσκαλοῦσαι, οἴονται ἀναμαχέσασθαι ἄν, Aristot. Probl. Φιλονείκους οὖν εὐθὺς ποιοῦσι· καὶ γὰρ νικῶντες, διὰ τὸ χαίρειν, προάγονται μᾶλλον ἐρίζειν· καὶ ἡττώμενοι, ὡς ἀναμαχούμενοι. A Bud. ἀναμάχομαι redditur etiam, Acceptam cladem offen- C sionemque belli victoria vel alia ratione sarcio, et quasi paria cum accepta clade facio: [" quæ interpretatio optime etiam loco e Xen. citato convenit." Schw. Mss.] Sed ita malim interpretari, ubi ei additur accus. ἧτταν, vel πταῖσμα, ut ap. Plut. Apophth. cum Argivi dicerent se τὴν προτέραν ἧτταν ἀναμαχεῖσθαι, dixit quidam se mirari an duarum syllabarum accessione facti essent præstantiores quam antea: intelligens sc. de syllabis præp. ἀνὰ cum verbo μάχεσθαι junctæ. Legitur vero pro eod. ἀναπαλαίειν τὴν ἧτταν ap. Theodorit. At vero ἀναμάχεσθαι τὸ πταῖσμα legitur ap. Suid., ubi reddi etiam potest, Pugna prosperiore offensionem priorem s. erratum sarcire et quasi obliterare. [" Apud Polyb. 1, 55. habes ἀναμάχεσθαι τὴν περιπάτειαν, Reparare cladem. Sed et ap. Eund. 6, 52. ἀναμάχεσθαι τοῖς ὅλοις, Totis viribus instaurare bellum." Schw. Mss.] || Ἀναμάχεσθαι generaliter pro Rependere, Compensare, VV. LL. ex Aristot. de Gen. Anim. Ἀναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τὴν φθοράν. [" Ad Herod. 41. 436. 670. Bibl. D Crit. 3, 2. p. 23. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Plut. Mor. 1, 892. Heind. ad Plat. Hipp. 136. Cattier. Gazoph. 66. ad Diod. S. 1, 659. 2, 96. 389. Ἀναμάχεσθαι τὴν νίκην, Memnon p. 86. Orell." Schæf. Mss. * Ἀναμάχητος, Dionys. H. 2, 137.]

Ἀντιμάχομαι, Pugno adversus aliquem. || Repugno, Adversor, Alex. Aphr. Ἀντιμάχεται τῇ κράσει, [Plut. 10, 762. " Ad Charit. 252. ad Diod. S. 2, 203." Schæf. Mss. Thuc. 4, 68.] Ἀντιμάχησις, Depugnatio adversus quempiam. [Dionys. H. 1, 507. * " Ἀντιμαχητὺς, sic leg., Heyn. Hom. 7, 658. 806." Schæf. Mss. * Ἀντιμαχιστὺς, ἡ, Eratosthenes ap. Schol. Ven. ad Il. T. 234.]

Ἀπομάχομαι, Propugno, Propulso impugnantes, Propulso hostes, Pugnam sustineo, Arrian. (4, 25, 11.:) Xen., cum alibi sæpe, tum K. Π. 5, (2, 1.) Καὶ ὁρῶσιν ὑπερίσχυρόν τε τὸ ἔρυμα, καὶ ἐπὶ τῶν τειχῶν πάντα παρεσκευασμένα, ὡς ἂν κράτιστα ἀπομάχοιντο. Herodian. (3, 9, 9.) Οἱ δὲ πολιορκούμενοι γενναίως ἀπεμάχοντο, i. e., ἀπεμάχοντο τῇ πολιορκίᾳ γενναίως: nam et hoc modo interdum loquuntur Græci. Plut. Cæsare (17.) Τῷ θυραυλεῖν ἀπομαχόμενος τῷ πάθει, i. e. ἀνθιστάμενος, Resistens. Notandum est autem jungi in his ll. dativo: quam constr. Suid. etiam illi assignat. At Xen. accusativo junxit, Ἑλλ. 6, (5, 34.) Ὑπομιμνήσκοντες μὲν ὡς τὸν βάρβαρον κοινῇ ἀπεμαχέσαντο. Sed locus hic fuerit alicui suspectus fortasse. [" Ad Herod. 564. ad Thom. M. 84. 99. Cattier. Gazoph. 63. Jacobs. Anth. 9, 101. Ἀπομ. μὴ, seq. infin., Dionys. H. 1, 362. 3, 1413. 4, 2207. 5, 16." Schæf. Mss.]

Διαμάχομαι, Depugno, Acriter pugno, Aristoph. Πλ. (448.) μηδὲ διαμαχούμεθα, Xen. K. Π. 3, (1, 3.) Πότερα βούλει αὐτοῦ μένων, τῷ λιμῷ καὶ τῇ δίψῃ μάχεσθαι, ἢ εἰς τὸ ἰσόπεδον καταβὰς ἡμῖν διαμάχεσθαι; Item, διαμάχομαι ὑπὲρ τούτου, sicut μάχομαι. Plato de Rep. Ὑπὲρ τῆς οὐσίας διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσι. Et cum præp. πρὸς, Plut. Pericle, Ὑπὲρ γῆς διαμαχουμένων πρὸς αὐτούς. Sed et cum πρὸς habente accus. rei, e Dem., cui (217.) διαμάχομαι πρὸς τοῦτο, est Pugno adversus hanc rem, Repugno huic rei, Refragor huic rei. Quinetiam sine præp. interdum, Eur. (Alc. 697.) διαμάχομαι τὸ μὴ θανεῖν, Pugno hanc rem, sc. ne moriar, i. e. Hanc rem pugnando obtinere contendo. At Plato infinitivo junxit, sine illo accus., ita scribens de Rep. 2. Κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεὸν τινὶ γίγνεσθαι ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχετέον παντὶ τρόπῳ μήτε τινὰ ταῦτα λέγειν ἐν τῇ αὑτοῦ πόλει, εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι. [" Ad Xen. Eph. 214. Kuster. V. M. 69. Plato Gorg. 190. 194." Schæf. Mss. Διαμεμαχημένος, Plut. Cat. Min. 10.] " Διαμα- " χετέον, Dimicandum et decertandum cum: s. " Repugnandum. Metaphorice Plato de Rep. 2. " Κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεὸν, ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχε- " τέον, pro, Si quis dicat Deum, cum bonus sit, ma- " lorum causam esse, refragandum et adversandum " ei est, contradicendo sc. et refellendo." [* " Διαμαχητέον, Clem. Alex. 187. 219." Kall. Mss.] Invenitur ETIAM Διαμάχη, quod si pro verbali habeamus propter eam quam itidem habet præp., sonabit potius Pugnatio quam Pugna, s. comp. Depugnatio. Sed et μάχη ead. ratione aliquis esse a μάχομαι dixerit. [" Plut. Mor. 1, 281. Musgr. Or. 183. ad Charit. 503." Schæf. Mss. Plato de LL. 7. p. 814. Apollon. 692. Villois. * Συνδιαμάχομαι, Plato Philebo p. 66. e. * " Διαμαχίζομαι, Decerto, Depugno, Symm. Cant. 1, 6. διεμαχίσαντο. Sir. 51, 25. Διαμεμάχισται ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῇ, Decertavit anima mea in illa: ubi tamen libri rectius, ut opinor, διαμεμάχηται habent." Schleusner. Lex. V. T.]

[* Συνεκμαχέω, Una pugno, in prælio juvo, Aristoph. Λ. 1154.]

[* Ἐμμάχομαι, s. * Ἐμμαχέομαι, Herod. 9, 7. Dio Cass. 613, 93. " Musgr. Heracl. 689. Wessel. Diss. Herod. 131. ad p. 382. 694." Schæf. Mss.]

[* " Ἐπιμάχομαι, Heyn. Hom. 8, 14." Schæf. Mss.]

Καταμάχομαι, Expugno, Vinco, καταπαλαίω, Paus. Eliac. 2. de Theagene pugile, Εὔθυμόν τε κατεμαχέσατο τὸν πύκτην. Sic et alibi. [* " Καταμαχέω, Heyn. Hom. 8, 293." Schæf. Mss. * Καταμάχησις, Gl. Oppugnatio.] Ἀκαταμάχητος, ET Δυσκαταμάχητος, pro Inexpugnabilis, et Vix expugnabilis: pro quibus dicitur etiam ἄμαχος et δύσμαχος, atque adeo quidam Gramm. hæc illis exp. [Ἀκαταμάχητος, M. Anton. 8, 48. Δυσκαταμάχητος, Diod. S. 117. * Εὐκαταμάχητος, Gl. Inexpugnabilis.]

Προμάχομαι, Propugo, προμαχῶ: προμάχομαί σου, Aristoph. [Σφ. 957. " Cattier. Gazoph. 89. Diod. S. 2, 291. Schmied. ad Plut. Alex. p. 146. cf. Villois. ad Long. 66." Schæf. Mss.]

Προσμάχομαι, Pugno, Oppugno, Bud. afferens e Plut. Ὁρῶν ὀκνοῦντας προσμάχεσθαι τοῖς τείχεσι τῶν Κορινθίων. Affertur autem et προσμάχομαί σοι e Plat. de LL. pro μάχομαι. [" Paus. 332. Leo Philos. 10. et Jacobs. Προσμ. τινι, Boeckh. in Plat. Min. 122." Schæf. Mss.] " Ἀπρόσμαχος, Adversus quem pu- " gnare tutum non est, Quocum conserere manus in " pugna seu prælio non est, et Inoppugnabilis seu " Inexpugnabilis: Suidæ ἀκαταγώνιστος, Invictus in

" certamine, Pugna non superabilis. Hoc autem " affert exemplum, αἰσθήσεσθαι ὅτι οὐκ ἀπρόσμαχοι " εἶεν Πάρθοι. Itidem 'Απρόσμ. τοῖς ἐχθροῖς affertur " pro Hostibus expugnatu difficilis." [" Const. Manass. Chron. p. 116. 117. Plut. Sertorio 7. * Δυσπρόσμαχος, Timol. 21. (al. * Δυσπρόμαχος.)" Boiss. Mss. * " 'Απροσμάχητος, Andr. Cr. 154. 167." Kall. Mss. Theophyl. 2, 667.]

Συμμάχομαι, Simul pugno, Socius sum pugnæ, vide in Συμμαχέω post Σύμμαχος.

'Υπερμάχομαι, vide in 'Υπερμαχέω.

At COMP. Περιμάχητος, tanquam a verbo quidem formationem habet, a verbo tamen non est, CUM Περιμάχομαι non legatur, quod quidem sciam. [Habet autem Xen. K. Π. 7, 1, 20. 'Ανεχώρισε πάντας τοὺς περιμαχομένους.] Dicitur autem Περιμάχητος quasi περὶ οὗ τινὲς μάχονται, s. περὶ οὗ τινὲς μεμάχηνται, si quis propius ad form. typum respiciat. De quo aliqui inter se pugnant, certant. Qui magna contentione expetitur. Possumus etiam, meo judicio, ad hujus interpretationem apte adhibere adverbium Certatim, hoc modo, Quem aliqui certatim sibi expetunt, In quo adipiscendo aliqui certatim laborant, operam ponunt. Sic Isocr. (Hel. Enc. 19.) Helenam vocavit περιμάχητον: de qua tamdiu pugnatum esse, et quam dignam esse judicatam de qua pugnaretur, omnibus notum est: unde illud, Οὐ νέμεσις Τρῶας κ. τ. λ. Idem ἀρχὰς π. dixit. Sic Plato, Νῦν τὸ ἄρχειν περιμάχητον. Aristot. Rhet. 1. Καὶ οὗ πολλοὶ ἐφίενται, καὶ τὸ π. φαινόμενον, Plut. (6, 16.) Κάλλος δὲ π. μὲν, ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον. Ut autem hic κάλλος vocavit π., ita Æschin. (19.) περὶ τῶν κάλλει διενεγκόντων dixit, 'Εὰν ἐκπλήξωσί τινας, καὶ περιμάχητοι ἐξ ἔρωτος γένωνται, In stuporem agunt et certamen amatorium, Bud. Apud Thuc. 7, (84.) p. 263. περιμάχητον Schol. exp. σπουδαιότατον, si quidem non mentiuntur exempl.; nam ad me certe quod attinet, suspicor eum scripsisse potius περισπούδαστον, aut superlat. περισπουδαστότατον. Sed hæc expositio aliis quidem ll. convenire potest, at huic non satis apta esse videtur. Existimo enim π. ὕδωρ appellasse Thuc. Aquam de qua re vera pugnaretur, et quam plagis redimerent milites jam alioqui pene enecti siti, cum sc. alter alterum antevertere in levanda siti vellet: Καὶ τὸ ὕδωρ εὐθὺς διέφθαρτο, ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετό τε ὁμοῦ τῷ πηλῷ ᾑματωμένον, καὶ π. ἦν τοῖς πολλοῖς. [" Ad Diod. S. 1, 180. 525. 588. 2, 433. ad Lucian. 1, 504. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 60. Toup. Opusc. 2, 213." Schæf. Mss. Xen. Σ. 3, 9. Πενία — ἥκιστα περιμάχητον, sc. πρᾶγμα. * " 'Απεριμάχητος, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 216." Boiss. Mss.] Ut autem nomen Περιμάχητος, sic et ADVERB. 'Αμαχητὶ typum habet tanquam a verbo. Est autem ἀμαχητὶ i. q. ἀμαχεί: sed ἀμαχεὶ sonat potius Sine pugna, utpote a μάχη: at vero ἀμαχητὶ, q. d. Sine pugnatione, utpote tanquam a verbo formatum. Thuc. 4, (73.) p. 45. Νῦν δὲ κἂν τυχεῖν αὐτοὺς 'Αθηναίους μὴ βουληθέντας ἀγωνίζεσθαι, ὥστε ἀμαχητὶ ἂν περιγενέσθαι αὐτοῖς ὧν ἕνεκα ἦλθον. Dixerat autem paucis ante versibus ἀκονιτὶ ead. signif. Καὶ αὐτοῖς ὥσπερ ἀκονιτὶ δικαίως ἂν τὴν νίκην τίθεσθαι: quod est metaphoricum.

[* " Μάχω. Frustra foret, qui huic activo verbo præsidium quæreret e Schol. Æsch. Pers. 245. Blomf., ubi μάχοντας: nam ceteræ Edd. recte μαχομένους." Boiss. Mss.]

Μαχάω, Pugnare cupio, volo: μαχᾶν, ἀντὶ τοῦ θέλειν μάχεσθαι, Hes. [Phot. Μαχάσαι· κρατήσειν λέγουσι. Affertur et * Μαχεύω in Lexx. Gr.]

ΜΑΧΑΙΡΑ, ἡ, Culter, Sica, Brevis gladius; latius, Gladius. Usurpatur autem et a Latinis Machæra. A Bud. redditur Sica et Culter; annotaturque ab Eod., Polyb. μάχαιραν et ξίφος ead. signif. ponere, sc. pro Ense quo cæsim feriunt in pugna: sic autem et ap. Plut. μαχαίρας usum esse in pugna quoque. Idem certe et ap. Xen. videre est, cum alibi, tum 'Ελλ. 7, (5, 20.) Πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας. Sed is tamen nequaquam, ut Polyb., idem alio nomine ξίφος appellat: quin potius ab eo distinguens, scribit (12, 11.) 'Ως δὲ τοὺς ἐναντίους

A βλάπτειν, μάχαιραν μᾶλλον ἢ ξίφος ἐπαινοῦ μέν· ἐφ' ὑψηλοῦ γὰρ ὄντι τῷ ἱππεῖ κοπίδος μᾶλλον ἡ πληγὴ ἢ ξίφους ἀρκέσει: Cam interpr. Sed ad vim hostibus inferendam, nostra sententia, melior erit μάχαιρα quam ensis, quod de sublimi violentior sit plaga κοπίδος, quod genus est gladii ad ictus cæsim inferendos idonei, quam ensis. Ceterum quamvis Xen. hic eum usum κοπίδι in posteriore l. tribuat, quem μαχαίρᾳ in priori dederat, idem tamen esse nego; atque id ex aliis ll. manifestum esse ajo, in quibus μάχαιραν ἢ κοπίδα dicit. Existimo igitur eund. quidem usum hæc duo præbuisse, sed aliquantum tamen diversam eorum formam fuisse. Esse autem tum in h. l. Xen., tum in aliis nonnullis μάχαιραν s. κοπίδα, quod vernaculo sermone appellamus Coutelas, quasi Coupelas, s. potius Copelas, a κοπίς: aut etiam ab eo ipso verbo unde et κοπὶς derivatum est, sc. a κοπεῖν, aor. 2. verbi Κόπτω: dicimus enim et nos Couper ead. signif., atque adeo nonnulli Coper, quod etiam vicinius est, pronuntiant. Vide quandam

B meam Annot. in p. 24. Xen., inter eas quas in illum Auctorem edidi, et calci meæ Edit. adjeci. Hom. quoque μάχαιραν a ξίφος distinguere videmus, Il. Γ. (271.) 'Ατρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν, Ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, 'Αρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας. Quid igitur de illo Polybii l. dicemus, in quo μάχαιραν et ξίφος pro eod. ponit? Ego certe existimo ξίφος duobus modis usurpari, interdum quidem generalius, interdum vero specialius; in generaliore autem signif. μάχαιραν quoque et κοπίδα, aliasque hujusmodi gladiorum species comprehendere; atque ita ibi usum esse Polyb. Quod autem ad alios μαχαίρας usus attinet, etiam tondentur capilli ea, ap. Aristoph., qua de re dicam et in Μαχαιρὶς, et μάχαιραν κουρικὴν ap. Plut. Dione (9.) legimus pro Novacula. Legimus præterea ap. Plat. de Rep. 1. posse sarmenta vineæ abscindi μαχαίρᾳ etiam et σμίλῃ, licet δρεπάνῳ commodius id fieri possit. Sunt tamen qui ap. Xen. μαχαίρας vertunt Enses, ('Απ. 1, 3, 9.) Οὗτος κἂν εἰς μαχαίρας κυβιστήσειε, et ap. Plut. Apophth. μάχαιραν

C σπᾷ, Ensem vel Gladium distringit. Sic autem μαχαιροφόρος redditur etiam Ensifer, Ense cinctus. || Quidam μάχαιραν Persicum esse gladium e Xen. annotant, sed si omnes Xen. ll. inter se conferant, nihilo magis Persicum quam Græcanicum esse intelligent: quam etiam ad rem illis proderit illa mea in hunc scriptorem annotatio, cujus modo memini. || Μάχαιραν quibusdam placuit esse vocatam, ut refert Eust., ἀπὸ τοῦ χαίρειν αἵμασιν: sic autem fuerit μάχαιρα dicta quasi αἱμόχαιρα, quod etymum illos et nomini χάρμη tribuisse: eodemque modo φάσγανον putasse appellatum ἀπὸ τοῦ σφαγαῖς γάννυσθαι: at ego crediderim potius a v. μάχεσθαι derivatum esse nomen μάχαιρα: quam meam etymologiam sequens, ut multo simpliciorem, et magis, ut ita dicam, expeditam, illi nomini suam sedem hic assignavi. [Nomen Lapidis, Plut. 10, 750. "Ad Xen. K. Π. 26. 409. v. Ind. Zeun. Mœr. 259. et n., Wyttenb. Select. 373. Herodian. 466. et n., Ammon. 90. Ruhnk. ad Xen. Mem. 223. Musgr. Cycl. 240.

D Thom. M. 600. Wolf. Proleg. 207. Xyland. ad Plut. 1, 3. Heyn. Hom. 4, 507. 6, 267. 475. 7, 564. Μία μ., Kuster. Aristoph. 124. Brunck. 3, 95. ('Α. 849.) Πήλεως μ., 2, 110. Kuster. 61. Εἰς μαχαίρας κυβιστᾶν, ad Phalar. 267." Schæf. Mss.] " Μαχαιροδέτης dicitur ἐν τοῖς ὁπλισμοῖς * καταληπτήρ, teste Hes., Lo" rum alligando gladio." Μαχαιρομαχέω, Machæra pugno, certo, Polyb. (10, 20, 3.) Μαχαιρομαχεῖν ξυλίναις ἐσκυτωμέναις μαχαίραις, de exercitatione tyronum loquens, i. e. Pugnare machæris s. gladiis ligneis, tanquam machæris. [* " Μαχαιρομαχία, Hes." Wakef. Mss.] Μαχαιροποιὸς, Machærarum s. Cultrorum aut Gladiorum artifex, Plut. (8, 362.) Τὰ τῶν ἐγγὺς οἰκούντων ἐργαστήρια μαχαιροποιῶν: [Pelop. 12. * " Μαχαιροποιεῖον, Demosth. 823, 11." Seager. Mss.] Μαχαιροπώλης, ὁ, Cultrorum s. Gladiorum venditor. Μαχαιροπωλεῖον, Locus in quo gladii venduntur. [* Μαχαιροπώλιον, Plut. Demosth. 15.] Μαχαιροφόρος, Qui gladium gestat, Gladio cinctus. Exp. etiam Ensifer, Ense cinctus. A Thuc.

2, (96.) 7, (27.) vocantur quidam Thraces μαχαιροφόροι. [* Μαχαιροφορέω, Joseph. A. J. 18, 2, 4. * " Μαχαιρουργὸς, Tzetz. Ch. 6, 133. 136." Elberling. Mss. * " Ἀμάχαιρος, Pherecrates Pollucis 10, 89." Boiss. Mss. * Διμάχαιρος, Diod. S. 5, 33.] " Σκολομαχαίριον, τὸ, Ferramentum chirurgicum ad " paxilli figuram accedens, ut ratio nominis loquitur: " cujus in excidendis radicitus verrucis formicisque " usus erat. Ita VV. LL." [Leg. * Σκολοπομαχαίριον. Vide Galen. Method. 14, 17, 15. Paul. Æg. 6, 6.]

Μαχαιρωτὸς πρίων, q. d. Ad formam machæræ facta serra: tanquam a VERBO Μαχαιροῦσθαι. In VV. LL. e Gal. pro Serra quæ polit et lævigat melius quam ὀδοντωτὸς, quæ in incidendo altiora crenularum vestigia relinquit. [* Μαχαιριωτὸς, Paul. Æg. 6, 62. καυτήρ.]

AT Μαχαίριον, τὸ, ET Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, Cultellus, Gladiolus, Demetr. Phal. Μαχαίριον ὀνομάζοντος ἢ τομὴν, ἢ ἐκτομήν. Et μαχαίρια ἐλεφάντινα, ac κεράτινα, ap. J. Poll. Item μαχαίρια, Ossa nucleorum Persicorum, Gal. ex Archigene l. 5. κατὰ Τόπους. At μαχαιρὶς frequentius est, sed tribuitur plerumque chirurgis: facit autem Hippocr. duplicem, sc. ὀξυβελῆ et στηθοειδῆ, s. γαστρώδη, Acutum et ventrosum. Tribuitur vero et tonsoribus, sicut et μάχαιρα: unde κείρεσθαι διπλῇ μαχαίρᾳ dicebant Comici ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων, J. Poll.: qui etiam ψαλίδα vocatam tradit hanc μάχαιραν. Sed plurali numero potius dici solet Μαχαιρίδες, et quidem pro ψαλίδες, Forcipes: quas et κουρίδας appellatas scribit idem Poll. Affert vero μάχαιραι itidem plural. et quidem cum nomine κουρίδες, e Cratino, Ἐνεῖκεν δ' ἐνταυθοῖ μάχαιραι κουρίδες, αἷς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας. Lucian. quoque (3, 124.) μαχαιρίδας tonsoribus tribuit, cum de iis loquens dixit, Ὄψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας καὶ κάτοπτρον ἔχοντας. [" Μαχαίριον, Thom. M. 600. Μαχαιρὶς, ibid. Mœr. 259. et n., Herodian. 466. et n., Ammon. 90. Brunck. Aristoph. 3, 18. Kuster. 108. Bast Lettre 142." Schæf. Mss.] AT Μαχαιρίδιον, aucta diminutione, sonat q. d. Gladiolulus, [Lucian. 1, 612. " Ad Mœr. 259. Kuster. Aristoph. 108. Brunck. 3, 18. Bast Lettre 142." Schæf. Mss. * Παραμαχαιρίδιον, Phav. v. Ἀκινάκης.] Habetur ET Μάχαιρος ap. J. Poll. tanquam pro μάχαιρα, si exempl. non mentiuntur. [* " Μαχαιρικὸς, Hes." Wakef. Mss.] AT VERO Μαχαιρώνιον, Nom. herbæ, ut testatur Diosc. (4, 20.) quæ alio nomine ξιφίον, φάσγανον: una eademque ratione, quod sc. foliis gladii speciem præbeat. Sic Lat. Gladiolus.

" ΜΑΧΛΟΣ, ὁ, (ἡ,) Incontinens, Libidinosus, Lascivus: Suidæ ἀσελγὴς, ἄσωτος, hoc afferenti exemplum, Αὕτη τὸ πρότερον μάχλον τινα βιώσασα βίον, " τὸν τρόπον ἐξερρωγυῖα, φαρμακεῦσί τε πατρῴοις πολλὰ ὡμιληκυῖα. In Epigr. μάχλος ἐς ἄνδρας, Virorum appetens: de muliere, ut videtur: nam et " viris et mulieribus hoc epith. tribuitur. Hesiod. " Ἔργ. (2, 204.) Τῆμος πιόταταί τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος, Μαχλόταται δὲ γυναῖκες. Lucian. de Calumn. " (c. 26.) Ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβουλευόμενος:" [" quo l. Thomas Mag. quidem μάχλης legebat, perperam: nam et alibi μάχλος perinde in fem. gen. usurpat idem Lucian. et alii, ut VV. DD. ad l. c. monuerunt. Sic etiam Philænis mulier ap. Athen. 335. de se ipsa loquens, ait, Οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος." Schw. Mss.] " Sic de Saltat. (c. 2.) Τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας." [" Lobeck. Aj. p. 238. Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 601. ad Charit. 485. Jacobs. Anth. 7, 389. Heyn. Hom. 8, 593. Musgr. in Theocr. Wart. 2. p. 410. Ruhnk. Ep. Cr. 110. Valck. Anim. ad Ammon. 150. Bergler. ad Alciphr. 117. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxiii." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 651. et ap. Eust. ad Od. Θ. p. 310.] " Hes. affert ET Μάχλης pro Μάχλος: " quod ita pro μάχλος positum erit ut λάγνης pro " λάγνος: exp. vero et ipse ἀκρατὴς, πόρνος." [* " Οἰνομάχλης, Clem. Alex. Pæd. 2, 2. p. 187. Potter." Routh. Mss.] " Μαχλοσύνη, ἡ, Incontinentia, Libidinositas, Lascivia: Hesychio ἡ περὶ τὰ

A " ἀφροδίσια καταφέρεια, ἀκολασία, πορνεία. Il. Ω. (30.) " de Paride, Τὴν δ' ᾔνησ' ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν." [" Wolf. Proleg. 274. Brunck. Apoll. Rh. 175. Ruhnk. Ep. Cr. 110." Schæf. Mss. * Μαχλότης, Etym. M., Schol. Lycophr. 771. * Μαχλικὸς, Manetho 4, 184.] " Derivatum INDE Μαχλὰς quoque, ET Μαχλίς: utrumque significans " Mulierem lascivam et libidinosam, teste Hes. etiam, " afferente Μαχλάδα pro πόρνην: et Μαχλὶς pro " ἑταῖρα, πόρνη, Scortum, Meretrix. Apud Nonn. " (155, 24.) et adjective μαχλάδι χαίτῃ pro Molli et " quasi Lasciviam quandam redolente coma: vel " etiam Meretricia." [" Μάχλας, Jacobs. Anth. 11, 155. Marcus Arg. 16. Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 601." Schæf. Mss.] " Apud Hes. reperio et VERB. " Μαχλῶντες pro πορνεύοντες, Libidini indulgentes, " Scortantes." [" Μαχλάω, Musgr. Andr. 681. * Μαχλεύω, Manetho 4, 315." Schæf. Mss.]

" Μυχλὸς, Hesychio Homo otiosus: item Libidinosus, Salax, Incontinens, λάγνος, ὀχευτὴς, ἀκρα-
B " τής. Phocenses ita nominare et ὄνους τοὺς ἐπὶ " ὀχείαν πεμπομένους, Asinos admissarios: qui et " κήλωνες. Pro superiore μυχλὸς dicitur et μάχλος."

" ΜΑΨ, Frustra, Incassum: μάτην. Il. Υ. (348.) " ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὕτως εὐχετάασθαι. Et Od. Π. " (111.) in querimonia Ulyssis de procis, καὶ σῖτον " ἔδοντας Μὰψ αὕτως ἀτέλεστον, ἀνηνύτῳ [—ύστῳ] " ἐπὶ ἔργῳ." [" Jacobs. Anim. 318. Hymn. in Cer. 83. Wolf. ad Hesiod. p. 131. 157. M. ὀμνύω, Porson. Or. 1531. Μὰψ, ἀτὰρ οὐ, Heyn. Hom. 5, 143." Schæf. Mss.] " Μαψιλάκας, ὁ, Qui frustra nugas " effutit, Inanes nugas deblaterans: qui et μαψίφωνος, de quo T. 4. c. 304. nulla afferuntur " exempla:" [legitur in Pind. N. 7, 155. cum variante * Μαψυλάκας. " Lobeck. Aj. p. 443." Schæf. Mss.] " ITEM Μαψύλακτος, Frustra latrans, Inanibus " strepitans latratibus, h. e. Inania deblaterans magno cum clamore. Apud Plut. (7, 791.) e Tragico " quopiam," [e Sapphone,] " Πεφυλάχθαι γλῶσσαν
C " μαψυλάκταν." [* Μαψιτόκος, Anal. 2, 482.] " Apud " Hes. reperio ET Μάψωρος, expositum μάταιος, " Vanus, Inanis: qui itidem μαψώρου affert pro " ματαίου. Derivatum inde ET Μαψίδιος, significans et ipsum μάταιος Inanis, Vanus: teste eod. " Hes." [Theocr. 25, 188. Eur. Hel. 258.] " Μαψιδίως, Inaniter, Vane, Incassum, Frustra: ματαίως. Od. (P. 536.) de procis, Εἰλαπινάζουσιν, " πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον Μαψιδίως: pro quo Od. " Π. (110.) dicit, σῖτον ἔδοντας Μὰψ αὕτως ἀτέλεστον " ἀνηνύτῳ ἐπὶ ἔργῳ. At Γ. (72.) Ἠὲ κατὰ πρῆξιν ἢ " μαψιδίως ἀλάλησθε; An negotii alicujus causa, an " temere et nullo proposito fine?"

ΜΑΩ, Vehementer cupio, Supra modum cupio, ὑπὲρ τὸ δέον προθυμοῦμαι, s. simpliciter προθυμοῦμαι: nam utroque modo ab Eust. exp.: ab aliis, Præsenti animo cupio, Flagro cupiditate. Est autem poët., et pauca a se format tempora: quæ vero hinc derivat Eust., hæc SUNT, Μέμαμεν, ET Μέμασαν, ET Μέμαα, UNDE Μεμαώς: quibus ADDE
D Μεμακώς: a quo fem. μεμακυῖα ap. Suid., προθυμουμένη, γλιχομένη. Sed quod ad μέμαμεν attinet, Eust. dicit passum esse sync. pro μεμάκαμεν, quod præt. perf. habet signif. præsentis, ut κεκραγὼς, κεκληγὼς, et alia quædam. Μεμάμεν vero est infin., qui significat προθυμεῖσθαι, ἐπιθυμεῖν, βούλεσθαι, σπεύδειν: item et πεποιθέναι, Hes.: a quo totidem verbis exp. μεμαὼς, et μεμαῶτες. Il. Η. (3.) ἐν δ' ἄρα θυμῷ Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, Ardenter cupiebant: B. (863.) μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι. Et in imper. Υ. (355.) Ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι: K. (208.) Ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν, ἢ μεμάασιν, Αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἠὲ πόλινδε Ἂψ ἀναχωρήσουσι, An velint ibi manere, An animus eis sit ibi manere. Ab hoc μέμαα est partic. μεμαὼς, admodum frequenti in usu, quod itidem præsentis signif. habet, pro Prono inclinatoque animo cupiens, Il. Φ. (174.) Ἄλτ' ἐπί οἱ μεμαώς: Υ. (256.) Ἀλκῆς

δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα, Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον: O. (168.) Ὣς κραιπνῶς μεμανῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις: X. (186.) Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμανῖαν Ἀθήνην: quæ abibat postea ἀΐξασα. Ex Epigr. Οὐδὲ γὰρ ἐν θνητοῖς ἠδύνατο, καὶ μεμανῖα, Εὑρέμεναι Κλωθὼ τῷδ' ἕτερον φονέα, i. e. προθυμουμένη, γλιχομένη, Suid. Frequenter cum infin. construitur hoc partic., sicut et alia tempora, Il. E. (244.) μεμαῶτε μάχεσθαι: Od. T. (231.) Αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσι: (Ω. 394.) Δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες Μίμνομεν ἐν μεγάροις: Δ. (416.) μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι, ubi μεμαῶτα et ἐσσυμένον conjunxit, sicut supra post μεμανῖα dicit ἀΐξασα: Il. Γ. (9.) Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν: alibi (Od. Δ. 351.) μεμαῶτα νέεσθαι. Item cum gen. Il. E. (732.) ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη Ἵππους ὠκύποδας μεμανῖ' ἔριδος καὶ ἀϋτῆς, i. e. ἐπιθυμοῦσα, Eust. Apud Apoll. Rh. autem 3, (564.) Ὣς ηὔδα μεμαὼς, Schol. exp. ὀργιζόμενος, quod nemo ἐπὶ κακοῖς πρόθυμος esse possit: de quo sequitur, Χωόμενος δ' ὅγ' ἔπειτα καθέζετο. Verum Il. P. (735.) Ὣς οἵγε μεμαῶτε B [γ' ἐμμεμ.] φέρον νέκυν, est potius Præsenti s. Confidenti animo. In hoc partic. μεμαὼς aliquando α producitur, et gen. format ότος, contra quam in Il. præcedentibus, Il. B. (818.) Λαοὶ θωρήσσοντο μεμαότες ἐγχείῃσι. Sic ap. Apoll. Rh. (2, 1200.) Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότας: annotatur tamen ibi quosdam Mss. libros habere κριοῦ μεμαῶτας: sed tunc ας produceretur, quod corripi alioqui solet. Μεμαότες vero esse κοινότερον, at μεμαῶτες Ion., annotat Eust. || Μάω Eust. exp. etiam ζητῶ: derivans inde μαῖα, μήτηρ, et Μοῦσα. " Μῶμαι, Quæro: unde μώμεθα " ap. Hes. ζητοῦμεν: afferentem et μῶται pro ζητεῖ " ac τεχνάζεται. Similiter μῶσθαι affertur pro ζη- " τεῖν καὶ πολυπραγμονεῖν: diciturque esse Laconi- " cum." [" Wakef. Trach. 1136. Valck. Adoniaz. p. 276. ad Ammon. 91. Heyn. Hom. 4, 409. 432. 595. 5, 44. 6, 295. 405. 542. 7, 372. 664. 8, 98. ad Il. P. 564. Cum infin., Heyn. Hom. 6, 307: Il. O. 105. Μεμαὼς, Heyn. Hom. 5, 352. 681. 6, 378. 394. 405. 8, 93. Toup. Append. in Theocr. p. 40. Conf. C c. βεβαὼς, Heyn. Hom. 5, 36. Cum gen., 7, 319. Μεμαότες ἐγχείῃσιν, 4, 409. 451. 6, 291. Μάομαι, 5, 613. ad Mœr. 24. Valck. Phœn. p. 126. 405. Hipp. p. 267. ad Charit. 229=756. Harles. Ind. Theocr., Apollon. Lex. 552. et Villois., Brunck. Trach. 1138. Wakef. 1136. De constr., Ilgen. ad Hymn. 411. Τί μήσομαι; Dawes. M. Cr. 228. ad Charit. 266.: Eur. Phœn. 805. ἃ τάδε Μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσιν." Schæf. Mss. De μέμαεν ap. Theocr. 25, 64. vide Buttm. A. Gr. 1, 430. Epicharmus ap. Xen. Mem. 2, 1, 20. Μή μοι τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχῃς, Theognis 749. Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι. Cf. Μοῦσα. * Μάσμα, Photio μάστευμα· ζήτημα· οὕτω Κρατῖνος. * Ἐκμάομαι, Hom. H. in Merc. 508. ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην, i. e. ἐξεῦρεν, al. ἐκμάξατο.] Ἐμμεμαὼς, VV. LL. exp. Gliscens, Hesiod. Ἀ. (439.) de petra prægrandi e loco declivi avulsa, Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχῇ Ἔρχεται ἐμμεμανῖα, Gliscens et ulterius pergere cupiens. Sed crebrius accipitur D pro Ira incensus, Iracundo impetu concitatus, Il. Y. (467.) Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων, Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς: paulo ante, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων: E. (142.) Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς. Apoll. Rh. 2, (121.) cum dat. construit, ἔνθορε μέσσῳ, Ἐμμεμαὼς Βέβρυξι, Ira concitatus adversus Bebryces, ac in eos impetum facere cupiens. [" Heyn. Hom. 5, 28. 62. 155. 7, 394. 396. 796. 8, 103. 609. * Ἐπιμάομαι, 4, 594. ad Charit. 756." Schæf. Mss.] " Καταμώσας, ap. Hippocr. signif. καθεὶς ἕνεκα τοῦ " ζητῆσαι: facta ea dictio παρὰ τὸ ματεύειν, ut et " τὸ καταματούμενος, inquit Galen. in suo Lex. Hip- " pocr. Sunt qui scribant καταμύσας." [* Συμμάω, Quint. Sm. 5, 105.]

¶ Μαιμάω, i. q. μάω, et ex eo derivatum, Eust.: a quo exp. πρόσω ἵεμαι, et προθυμοῦμαι. Il. E. (670.) νόησε δ' δῖος Ὀδυσσεὺς Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ. Et cum gen. ap. Soph. Aj. (50.) ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου: ut supra ap. Hom. A μεμανῖ' ἔριδος, Cupida certaminis et contentionis. Qua signif. ap. Hes. μαιμᾷ, ὀρέγεται, προθυμεῖται: μαιμᾷν, ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμεῖσθαι. || Μαιμᾷν, Impetum dare, Impetu ferri, Furibundo impetu ferri: unde exp. ἐνθουσιᾷν, et ὀξέως ὁρμᾷν. Suid. ex Epigr. Δεινὸν μαιμώσαις ἐγκονέουσα κυσίν. Et ex Herod. Μαιμάοντος δεινὸν, Instincti furiis. Et Μαιμάσασα ap. Hes. οἰστρήσασα. Et in pass. μαιμώμενος, ὁρμῶν, ζητῶν, Hes. [" Hermann. Obss. 94. Valck. Phœn. p. 422. Lobeck. Aj. p. 227. Wakef. Phil. 324. Jacobs. Anth. 6, 400. 9, 16. Heyn. Hom. 5, 122. 6, 220. 385." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 895. Opp. Ἀ. 5, 375.] " Μαμῶ affertur pro Cupio, προθυμοῦμαι: quod potius dicitur μαιμῶ." Ἀναμαιμάω, Sursum deorsumque impetu furibundo furor, Impetu furibundo feror per, Furo per, Il. Y. (490.) Ὣς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο. [* Ἐπιμαιμάω, Lycophr. 301.]

Μαιμάσσω, i. q. præcedens: unde μαιμάσσει ap. Hes. προθυμεῖται. || Μαιμάσσει, σφύζει, Hes. [" Jacobs. Anth. 9, 8." Schæf. Mss.] Sic ET Μαιμάζει, σφύζει, κλονεῖται, πηδᾷ, κυματοῦται, καχλάζει, καταδαπανᾶται, καταναλίσκει, Suid. [Philo 3. p. 270. Ἡ ὄρεξις ὥσπερ ἔτι λιμώττουσα μαιμάζει, vulgo μαρμάζει. * Μαίμαξις, Phot. v. Μαιμακτηριών.] Μαιμάκτης, Furore percitus, ἐνθουσιώδης καὶ ταρακτικὸς, Harpocr. e Lysimachide. Contraria vero signif. Hesychio μαιμάκτης est μειλίχιος, καθάρσιος: cum quo facit Plut. (7, 797.) Διὸ καὶ τῶν θεῶν τὸν βασιλέα μειλίχιον, Ἀθηναῖοι, δὲ μαιμάκτην, οἶμαι, καλοῦσι. [" Ad Charit. 303." Schæf. Mss.] A QUO Μαιμακτηριὼν dicitur Quintus mensis ap. Athenienses, ἀπὸ τοῦ Διὸς Μαιμάκτου, sc. qui est ἐνθουσιώδης καὶ ταρακτικὸς, Harpocr. e Lysimachide de Mensibus Atheniensium, a quo mense si hyems incipiat, aër turbatur et mutatur. In Suidæ autem Lex. μαιμακτηριὼν esse dicitur Januarius, quod et in quodam meo vet. libro reperio. Qui tamen exactius mensium rationem expenderunt, affirmant, si hic quintus sit Atheniensium mensis, nullo modo Januarium esse posse, præsertim cum Arrian. 2, (11, 14.) hoc mense scribat victum ab Alex. Darium Issica pugna: quam finita æstate et jam incipiente autumno commissam fuisse, esse veritati consentaneum: ideoque cum Gaza hunc mensem Septembri opponere malunt. Nec dissentire ab his videtur Harpocr., Ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντος τοῦ χειμῶνος ἐν τούτῳ τῷ μηνὶ, ὁ ἀὴρ ταράττεται καὶ μεταβολὴν ἴσχει: unde et Jovi Μαιμάκτῃ eo mense Μαιμακτήρια sacra fiebant, ad Jovialium imbrium impetum placandum. Januario autem mense hyems nunquam incepit. A Bœotis Alalcomenius dicitur, Plut. ITEM Μαίμαξ, ταραχώδης, Turbulentus et impetuosus, Hes. " Μαιμάωξ, " Eid. κινουμένη: vel ἀδελφός." Apud Eund. reperio ETIAM Μεμάσσω, eod. signif. quo μαιμάσσω: nam μεμάσσων exp. μεθ' ὁρμῆς ἐξερχόμενος: vel προθύμως.

" Ἀμαιμάκετος, secundum quosdam est ὁ ἄγαν " μαιμάων, Qui animo est in prælia admodum prono: " secundum alios ἀμάχητος καὶ ἀκαταγώνιστος, Con- " tra quem pugnare non est, Inexpugnabilis et indo- " mitus: secundum alios ὁ ὑπερμήκης, ὁ ἄγαν μα- " κρός: tres enim illas etymologias afferunt. Qua- " rum postrema accommodari potest loco illi Home- " rico Od. Ξ. (311.) Ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηός: secun- " dum priores autem Idem dixit Il. Π. (329.) χίμαιραν " ἀμαιμακέτην, et πῦρ ἀμαιμάκετον." [" Wakef. S. Cr. 4, 25. Heyn. Hom. 5, 224. Ruhnk. Ep. Cr. 145. 275. Soph. Œd. C. 127." Schæf. Mss. Pind. Π. 4, 370. Orph. Arg. 518. Epigr. ap. Villois. Proleg. p. 55.]

Μαιμώω, i. q. μαιμάω, accipiturque præsertim pro Impetu feror, Il. O. (542.) Αἰχμὴ δὲ στέρνοισι [—οιο] διέσσυτο μαιμώωσα, Πρόσσω ἱεμένη: N. (75.) Καὶ δέ μοι αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι· Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν. Cui subjiciens Ajax eod. sensu et iisd. propemodum verbis respondet, Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι Μαιμῶσιν· καί μοι μένος ὤρορε, νέρθε δὲ ποσσὶν Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι: ubi pro eo quod alter dixerat μαιμώωσι πόδες, alter dicit ἔσσυμαι ποσί: ita ut μαιμώω et ἔσσυμαι et ἐφορ-

μῶμαι synonyma sint. Verum ap. Apoll. Rh. 2, (269.) νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο Κλαγγῇ μαιμώωσαι ἐδητύος, exp. ὥρμων μετὰ κλαγγῆς ἐπιθυμοῦσαι τῆς τροφῆς: quod magis ad primam signif. verbi μαιμώω pertinet, sc. pro Cupio, Inhio. Et cum gen. construitur, ut supra μεμανῖ' ἔριδος et μαιμῶσα φόνου. Ex 1, (1270.) Ὣς ὅγε μαιμώων, affertur pro ὁρμῶν, κινούμενος. Item μαιμώωσιν, Hes. ἐνθουσιῶσιν, ὀρέγονται, προθυμοῦνται. [" Wakef. S. Cr. 3, 20. ad Charit. 786. Brunck. Apoll. Rh. 146. 183. 243. Heyn. Hom. 5, 53. 120. 122. 6, 220. 385." Schæf. Mss. Dionys. P. 1156. * Περιμαιμώω, Od. M. 95. Quint. Sm. 14, 16.]

Μαιμώσσω, i. q. μαιμάσσω, et ita hoc a μαιμώω derivatur, ut illud a μαιμάω, Cupio, Impetu feror, Nicand. Θ. 470. Οὔρεα μαιμώσσων ἐπινίσσεται ὀκρυόεντα, ubi tamen Schol. exp. ζητῶν, indicans scribi etiam λαιμώσσων. [" Bibl. Crit. 2, 4. p. 93. * Μειμώσσω, Ruhnk. Ep. Cr. 99." Schæf. Mss.]

MAIOMAI, i. q. μάω et μαιμάω, Cupio, Gestio, ὁρμῶμαι, προθυμοῦμαι, Impetu feror ad aliquid agendum, ardenti cupiditate concitatus, Apoll. Rh. 2, (1194.) Ἀλλ' ἄγεθ' ὧδε καὶ αὐτοὶ ἐς Ἑλλάδα μαιομένοισι Κῶας ἄγειν χρύσειον ἐπίῤῥοθοι ἄμμι πέλεσθε: paulo post, Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότας: synonymως sc. accipiens μαιόμενος et μεμαώς. || Μαίεσθαι, ζητεῖν, ἐρευνᾷν, Hes. sicuti Socrati quærenti ap. Plat. Crat. p. 82. Μαίεσθαι οὖν καλεῖς τί; Hermog. respondet, Ἔγω γε τὸ ζητεῖν. Et Eust. Homeri posteros itidem pro ζητεῖν accipere et cum accus. construere annotat, hunc versum adespoton subjiciens, Μαιόμενοι βιότοιο κακὴν καὶ ἀεικέα θήρην. Sed et ap. ipsum Hom. ea signif. capitur, Od. Ξ. (356.) ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι Μαίεσθαι προτέρω, Quærere ulterius, ζητεῖν ἐπὶ πλέον προσωτέρω, Eust. Loquitur autem de sociis Ulyssis eum e conspectu sublatum quærentibus. Sic N. (367.) Ὣς εἰποῦσά θεὰ δῦνε σπέος ἱεροειδὲς, Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, Latebras quærens. Hesiod. Ἔργ. 2, (150.) de æstu tempore dierum canicularium, Οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι, Tegmina et umbras quærentes. Apud Apoll. Rh. quoque 2, (126.) Μαίονται δ' ὅ,τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἔχωσι, Πολλ' ἐπιπαμφαλόωντες, Schol. exp. ἐπιζητοῦσι. Ubi posset etiam reddi Secum disquirunt, ut Horat. disquirite mecum: cum sc. animo scrutamur et inquirimus viam rationemque alicujus rei peragendæ. Soph. Aj. (287.) ἀμφηκὲς λαβὼν Ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενὰς, i. e. ἐζήτει, Schol. Nisi aliquis in prima signif. vellet accipere pro Cupiebat, Conabatur. [" Hom. H. in Cer. 44. Valck. Adoniaz. p. 276. Ruhnk. Ep. Cr. 138. 297. Brunck. ad Gnom. 331. Wakef. Phil. 1206. Antip. Th. 24. Jacobs. Anth. 9, 16. 12, 447. Heyn. Hom. 6, 70. Koen. ad Greg. Cor. 273." Schæf. Mss. Nicander Θ. 197.] AT Μαίω Eust. quodam in l. exp. * προθυμοποιῶ, Promtum et alacrem reddo, Instigo, Incito, et sic accipit ap. Hom. ἐπιμαίεται ἵππους μάστιγι, ut etiam post dicetur. Alibi vero Idem videtur μαίω accipere etiam pro ζητῶ, Quæro. [" Μαΐω, Koen. ad Greg. Cor. 274." Schæf. Mss.] " Μαιωστᾷ, Hesychio ἐρευνᾷ τῇ φύσει: quod " et μαίει."

Ἐπιμαίομαι, Instigo, Incito, * προθυμοποιῶ, Eust. Il. Θ. (392.) Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἆρ ἵππους, pro quo Eur. diceret κέντρον ἐπῆγεν ἵπποις, ut idem Eust. addit. At Il. E. (748.) ubi idem versus habetur, annotat ἐπιμαίεσθαι accipi κοινῶς pro ζητεῖν, alias vero pro μεταχειρίζεσθαι et ἅπτεσθαι: quo sensu ἐπιμάσασθαι quoque sumi, quod ejusd. cum hoc μαίομαι originis est, a μάω sc.: igitur μάστιγι ἐπιμαίεσθαι ἵππους, esse τὸ ὡσεὶ καὶ χειρὶ ἅπτεσθαι, Flagello veluti manu contingere equos. Et Il. P. (430.) Πολλὰ μὲν ἆρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων. Sicut vero ibi ἐπιμαίεσθαι accipit pro ἐφάπτεσθαι, ita et Od. I. (441.) de Cyclope excæcato, ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσι Τειρόμενος πάντων ὀΐων ἐπεμαίετο νῶτα Ὀρθῶν ἑσταότων, Idem exp. ἐζήτει χερσὶ δηλαδὴ ψηλαφῶν: nam paulo post de quodam ariete gregis eminentissimo ait, Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος, Κριὲ πέπον: accipiens sc. in ead. signif. ἐπιμασσάμενος, quo paulo ante ἐπεμαίετο νῶτα,

A Contrectans, Palpans, Tactu explorans. Sicut vero ἐπιμάσσασθαι supra exposuimus etiam Prehendere, Corripere, sic et ἐπιμαίεσθαι accipi potest Od. Λ. (530.) θυμὸς μάλα πολλὰ κέλευεν Ἱππόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα. At M. (220.) σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσι Κεῖσ' ἐξορμήσασα, Eust. exp. non tantum ἐφάπτου, sed etiam * ζητητικῶς ἐπιθύμει, ubi etiam reddi posset Observa, Intentus sis. Ἐπιμαίομαι, Cupio, Percupio, Od. E. (344.) ἀτὰρ χείρεσσι νέων, ἐπιμαίεο νόστου Γαίης Φαιήκων, i. e. ἐπιθύμει, ἐπιμελοῦ, Eust. ἐφίεσο, ἐφικνοῦ, Schol. Sic Il. K. (401.) Ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς; Appetebat; nam ibi Eust. ἐπιμαίεσθαι exp. ἐφίεσθαι. [" Valck. ad Bion. p. 325. Ilgen. ad Hymn. 391. ad Callim. 1, 239. ad Herod. 526. Ruhnk. Ep. Cr. 257. Gesner. Ind. Orph. v. Ἐπεμ., Heyn. Hom. 4, 594. 5, 140. 474. 6, 82. 540. Timon Phl. 6." Schæf. Mss. Arat. D. 89. 127. * Μεταμαίομαι, Investigo, Pind. N. 3, 141.]

B ¶ Μαῖα, ἡ, Obstetrix, ἡ ὀμφαλοτόμος, Eust. derivans a μάω, i. e. ζητῶ: vel a μαίομαι vicino, quod ejusd. cum μῶ signif. est. Hesychio itidem est περὶ τὰς τικτούσας ἰατρὸς καὶ ὀμφαλοτόμος, Quæ parturientibus assistit, medeturque, et umbilicum natis infantibus præcidit. Solet autem ea ἐν τοῖς τόκοις ζητεῖσθαι et itidem ζητεῖν ipsa. Ea signif. ap. Suid. Σωκράτης, Σωφρονίσκου λιθοξόου, καὶ μητρὸς Φαιναρέτης, μαίας: quæ desumta sunt e Diog. L. Et J. Poll. in fine l. 4. e Platone, Διδοῦσι φαρμάκια αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις: qui l. est in Theæt. p. 97. ubi aliquoties hoc vocab. repetit. || Nutrix, τροφὸς, Hes. Sic accipi potest Od. T. (483.) Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι· σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ, de Euryclea, quam Telemachus quoque suam μαῖαν appellat. Od. B. (372.) Θάρσει, μαῖ'. Alibi ab eod. compellatur Μαῖα φίλη: nam eum μάλιστα Δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, Od. A. (435.) Plut. quoque eam Telemachi τροφὸν appellat in libro περὶ Ἀδολεσχίας. J. Poll. 3. Ἡ δὲ τροφὸς τῆς κόρης,
C τιθήνη, καὶ ἡ γάλα παρέχουσα, τίτθη καὶ μαῖα. Ubi videtur distinguere inter τροφὸν et μαῖαν: et μαῖαν strictius capere pro Ea quæ lactat. || Avia, Patris vel Matris mater, Hes. Cui astipulatur, qui ap. Eust. ita scribit, Τήθην οἱ Ἕλληνες τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα, οἱ δὲ παλαιοὶ * ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν· μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν, τὴν μητέρα καλοῦσι. Μαῖα est etiam προσφώνησις πρεσβύτιδος τιμητικὴ, pro ὦ τροφὲ, ut idem Hes. annotavit: sicut Eust. quoque μαῖαν vocari ἁπλῶς scribit τὴν πρεσβυτέραν γυναῖκα, ut et τήθην, τηθίαν, τηθίβιον. Idem alibi, μητέρας, inquit, vocant τὰς πρεσβυτέρας, τὴν ἡλικίαν εἰκάζοντες· τὰς δὲ ἔτι πρεσβυτέρας, μαίας καὶ τήθας: sicut vicissim senes juvenes appellant παῖδας et τέκνα. Similiter et τὰς ταῖς ὠδινούσαις παρεστώσας πρὸς θεραπείαν vocari μαίας scribit, etiamsi juniores sint, non vetulæ. || Μαῖα, Maiæ, Cancrorum genus, Aristot. H. A. 4, 2. Μέγιστον μὲν οὖν (τῶν καρκίνων τὸ γένος) ἐστὶν ἃς καλοῦσι μαίας· δεύτερον δὲ, οἵ τε πάγουροι καὶ οἱ Ἡρακλεωτικοὶ καρκῖνοι. Plin. 9, 32.
D Cancrorum genera, carabi, astaci, maiæ, paguri, Heracleotici. || Μαῖα, Maia, Atlantis filiarum et Pleiadum una, Mercurii mater. De qua Hesiod. et Plut. (7, 148.) de Maio mense loquens, Καὶ διὰ τοῦτο ἴσως Ἑρμῆν ἐν αὐτῷ σέβονται, καὶ Μαίας ἐπώνυμός ἐστι. Pro Una e Pleiadibus a Virg. quoque accipitur, Multi ante occasum Maiæ cœpere. [Mater, Eur. Alc. 394. " Brunck. ad Hippol. 244. Valck. p. 183. ad Mœr. 259. Ammon. 135. ad Callim. 1, 17. Jacobs. Anth. 8, 328. 361. 391. 9, 185. 254. Phryn. Ecl. 54. Cattier. Gazoph. 21. Sic dicta δυὰς, Valck. ad Herod. 82. Appellatio honestior, Hymn. in Cer. 147. Maia, Thom. M. 892. Musgr. Rhes. 534. De accentu, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 356." Schæf. Mss. Jambl. Pyth. §. 56.]

Μαιὰς, άδος, ἡ, Avia, Nutrix, μάμμη, τροφὸς, Suid., locum hunc ascribens, Καὶ σὺ τετράγλωχιν μηλοσσόε μαιάδος Ἑρμᾶ, et exponens τροφοῦ, μητρός. Sed rectius interpretabimur Maiæ filius; nam Μαιὰς pro Μαῖα de Mercurii matre ap. Hom. quoque reperitur, Od. Ξ. (435.) Τὴν μὲν ἴην νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ Μαιάδος υἷι

θῆκεν ἐπευξάμενος. Horat. Almæ filius Maiæ itidem A pro Mercurio dixit. Et Virg. Genitus Maia. Idem, nil amplius oro Maia nate. [" Musgr. Rhes. 534." Schæf. Mss. Nonn. D. 3, 403. τέχνη.]

[* Μαιήϊος, Maia natus, Nonn. D. 9, 17. Ἑρμῆς: i. q. μαιευτικὸς, 167. σακέων μαιήϊον ἠχώ. " Ad Lucian. 1, 229. Wakef. S. Cr. 4, 86." Schæf. Mss.]

[* Μαιαδεὺς, Hipponax ap. Schol. Lycophr. 855. Μαιαδεῦ Κυλλήνιε, pro Μαίας υἱέ. * " Μαιάδης, Valck. ad Herod. p. 82." Schæf. Mss.]

Μαιατικὸς, Nutritius. VV. LL. Fortassis a VERBO Μαιάω, quod iisd. VV. LL. est Obstetricor, Quæro, Inquiro: sed sine Auctore et exemplo.

Μαιεύω, Obstetrix sum, Obstetricem ago, J. Poll. sub fin. l. 4. de Obstetrice, Ἐρεῖς δὲ, μαῖα· μαιεία, μαίευσις· μαιευτικὴ ἡ τέχνη καὶ ἡ γυνή· καὶ τὸ ῥῆμα μαιεύειν, ·μαιεύεσθαι: quod μαιεύεσθαι frequentius usurpatum reperitur quam μαιεύω, in signif. etiam activa, pro ἐξάγειν τὸ τικτόμενον. Plato Theæt. Διαφέρει δὲ τῷ τε ἄνδρας, ἀλλὰ μὴ γυναῖκας μαιεύεσθαι, καὶ τῷ τὰς ψυχὰς αὐτῶν τικτούσας ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ μὴ τὰ B σώματα: paulo post, Μαιεύεσθαί με ὁ θεὸς ἀναγκάζει, γεννᾷν δὲ ἀπεκώλυσεν. Et paulo post signif. pass. Τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα, κακῶς τρέφοντες ἀπώλεσαν, A me obstetrice in lucem prolata. Allegorice autem ibi Socrates dicit se μαιεύεσθαι juvenes: quod quo sensu accipiat, vide infra e Plut. in Μαιωτικός. Et ap. Lucian. (1, 287.) Μαιεύεται ἡ Ἄρτεμις, pro Obstetrix est. Μαιεύεσθαι ap. Dionys. Areop. cum accus. junctum accipi pro Edere obstetricio more testatur Bud. Et simili signif. ap. Philostr. Ἱκανὴ δὲ πᾶσα ἔμπληξις μαιεύσασθαι καὶ πρὸ τῆς ὥρας, Ante tempus educere partum more obstetricis, i. e. excutere et expellere fœtum ante tempus, abortum sc. conciliando; nam terrefactas mulieres abortire non est insolens. Suid. μαιεύεσθαι exp. νεοττοτροφεῖν, in h. l., quem citat, Εὗρον γυναῖκα ὄρνιθας μαιευομένην. Aliter vero accipi videtur, quod e Piside affert, Μαιεύεταί σε πᾶν τὸ Ῥωμαίων γένος, Τοὺς σοὺς ἐπαίνους ἐκπιέζον ὡς γάλα. || Μαιευόμενοι ab Eod. exp. ζητοῦντες, ἐρευνῶντες: qua signif. μαίομαι supra acci- C pitur. ET Μαιεῦνται ap. Hes. μαιοῦνται, quod erit a Μαιέομαι. [" Thom. M. 593." Schæf. Mss. Diod. S. 19, 34.] Μαίευμα, τὸ, Quod ab obstetrice extractum est, i. e. Partus, τὸ παιδίον, Plato [Theæt. 160.] Μαίευσις, Obstetricis functio et munus, [Suid.] Μαιεία, ἡ, pro eod. Plato Theæt. p. 97(=210.) Τῇ δέ γ' ἐμῇ τέχνῃ, τῆς μαιεύσεως τὰ μὲν ἄλλα ὑπάρχει ὅσα ἐκείναις, sc. ταῖς μαίαις: quæ verba sequitur l. in Μαιεύομαι c. Et paulo post, Τῆς μέν τοι μαιείας ὁ θεός τε καὶ ἐγὼ αἴτιος, Fœtus extractionis, Obstetricis operæ. Μαιευτικὸς, q. d. Obstetricius, ut μαιευτικὴ γυνὴ, Obstetrix, Obstetricis artem callens, Quæ obstetricis modo infantem educere novit. Et μ. τέχνη, vel μαιευτικὴ, absolute, Ars obstetricum. Utrumque ex J. Poll. habes in Μαιεύω. At μαιευτικὸν doctrinæ genus, inquit Bud., dicitur Diogeni Laërtio 3. p. 33. Quod velut incunabula fovet. Sic ap. Dionys. Areop. Κατηχούμενοι ὑπὸ τῶν πατρικῶν λογίων μαιεύονται. Μαιευτικὸς, Platoni Qui peritus est τῆς μαιείας, Bud. [" Brunck. Aristoph. 2, 72. Μαιευ- D τική, Casaub. ad Athen. 1. p. 12." Schæf. Mss. " Diog. L. 3, 49." Wakef. Mss.] Μαιευτικῶς, Obstetricum more, J. Poll. 4. fin. " Ἀμαίευτος, Obste- " tricis manum non expertus, Nonn." [D. 41, 133. * Μαιήτωρ, Orac. Obsopœi p. xxiii. nisi leg. * Μαιεύτωρ: cf. Porph. Vita Plotini c. 22. Μαιεύτρια, Obstetrix. [" Μαιεύτριαν, ἀντὶ τοῦ μαῖαν. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. Lex. Ms. Sangerm." Brunck. Lex. Soph. * " Μαίευτρα, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 556. ni leg. μαιεύτρια." Boiss. Mss.] Μαιευτρικῶς, Obstetricum ritu. Apud Suid. μαιευτρικῶς, ἰατρικῆς: fortasse pro ἰατρικῶς. Nisi in Μαιευτρικῶς error sit, et scr. μαιευτρικῆς.

Μαιόομαι, Obstetrix sum, Obstetricem ago, i. q. μαιεύομαι. Construitur cum accus. et aliquando significat Eximo et extraho, veluti obstetrix. Epigr. Ὑμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε. Aliquando μαιοῦσθαι parturientem dicitur pro Eam adjuvare enitentem. Epigr. ἔμπαλιν Ἄρης Ἤρκται μαιοῦσθαι γαστέρας ἡμετέρας. Lucian. (1, 245.) Τάς τε τεκούσας ἐμαιοῦτο. Cornut. Λέγεται δὲ ὁ Ἥφαιστος μαιώσασθαι τὸν Δία ὅτε ὤδινε τὴν Ἀθηνᾶν, Plut. Quæst. Plat. (init.) 606. Τί δήποτε τὸν Σωκράτην μαιοῦσθαι μὲν ἐκέλευσεν ἑτέρους, αὐτὸν δὲ γεννᾷν ἀπεκώλυσε; respiciens ad l. in Μαιεύεσθαι c. [" Ruhnk. Ep. Cr. 127. Valck. Hipp. p. 183. ad Callim. 1, 16. Thom. M. 593. Wakef. S. Cr. 4, 86. 88. Philipp. 34. Nicomed. Smyrn. 10. Lobeck. Aj. p. 327." Schæf. Mss. Callim. H. in Jov. 35. Achill. Tat. 60.] Μαίωσις, Obstetricis opera, functio, officium, i. q. μαίευσις et μαιεία, Plut. Alex. [3. " Toup. Opusc. 1, 372." Schæf. Mss. * Ἀμαίωτος, Opp. K. 1, 40.] Μαιωτικὸς, i. q. μαιευτικός: ut μαιωτικὴ τέχνη, Obstetricum ars. Socrates autem ap. Plat. Theæt. p. 97. μαιωτικὴν τέχνην vocavit οὐκ ἐντιθεῖσαν ἔξωθεν, ὥσπερ ἕτεροι προσεποιοῦντο, νοῦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλ' ἔχοντας οἰκεῖον ἐν ἑαυτοῖς, ἀτελῆ δὲ καὶ συγκεχυμένον τοῦ τρέφοντος ἐπιδεικνύουσαν, ut docet Plut. Quæst. Plat. 607(=164.) nam Socrates ἐνδιδοὺς ἀρχὰς ἀπορίων ὥσπερ ὠδίνων τοῖς νέοις, ἐπήγειρε καὶ ἀνεκίνει καὶ συνεξῆγε τὰς ἐμφύτους νοήσεις. [Epiphan. 1, 223.] || At Μαιωτικὴ χώρα, Mæotica regio, Regio Mæotarum. NAM Μαιῶται, Populi sunt: a quibus DICITUR Μαιῶτις Λίμνη, Mæotis palus. Plin. 4, 12. A Buge super Mæotin Sauromatæ et Essedones: ac per oram ad Tanaim usque Mæotæ, a quibus lacus nomen accepit. Idem Mæotas alibi appellat Mæoticos populos. [" Toup. Opusc. 2, 229. ad Herod. 289. 300. ad Charit. 687. * Μαιωτιστὶ, (Scythice,) Wakef. Trach. 511." Schæf. Mss. " A palude Mæotica nomen invenit * Μαιώτης piscis, cujus meminit Archippus ap. Athen. 312." Schw. Mss.] Μαίωτρον, Merces s. Præmium quod obstetrici persolvitur: μαίωτρα, Suidæ τὰ τῇ μαίᾳ διδόμενα. Lucian. p. 29(=1, 226.) Ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος, ἐγγυήσας μοι αὐτὴν, de Pallade loquens, in persona Vulcani, Bud. nam Vulcanus ἐμαιώσατο τὸν Δία, cum eniteretur Palladem, ut paulo ante habes e Cornuto.

ΜΗΤΗΡ, έρος, et τρὸς, per sync., Mater. (Il. Z. 58.) ὅντινα γαστέρι μήτηρ Κοῦρον ἐόντα φέροι: P. (78.) τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ, ut alibi γείνατο μήτηρ: Z. (413.) πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ: Od. Σ. (226.) Μῆτερ ἐμή. Hesiod. Ἔργ. (2, 138.) Ἦτε δόμων ἔντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει. Dem. c. Mid. Ἡ μὲν γὰρ ὡς ἀληθῶς μήτηρ, ἡ τεκοῦσα αὐτόν. Et ap. Xen. Ἑλλ. 3, (3, 2.) ἡ μήτηρ dicitur, Κάλλιον εἰδέναι τὸν πατέρα τοῦ υἱοῦ, sicut ap. Hom. Od. A. (215.) Telemachus dicit, Μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε Οὐκ οἶδ'. Aristot. Pol. 2, 2. Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ διαφυγεῖν δυνατὸν τὸ μή τινας ὑπολαμβάνειν ἑαυτῶν ἀδελφοὺς τε καὶ παῖδας, καὶ πατέρας καὶ μητέρας, sc. ob τὰς ὁμοιότητας, quæ in iis cernuntur: ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, ap. Herod. et Xen. Matris frater, i. e. Avunculus, qui et μήτρως et μητρῷας. Item, μήτηρ θεῶν, Mater deorum, ap. Athen. (422.) in quam extat Hymnus Orphei. Et σεμνὴ μήτηρ ap. Aristoph. (Ὄρν. 746.) ἡ Ῥέα. Et ἡ τῆς κόρης μήτηρ, Mater Proserpinæ, i. e. Ceres. Herod. (8, 65.) Τῇ μητρὶ καὶ τῇ Κούρῃ ὁρτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἄγουσι, Cereri et Proserpinæ, Proserpinæ matrique ejus Cereri. || Ceterorum quoque animalium μητέρες dicuntur αἱ τεκοῦσαι, Genitrices, Quæ pepererunt, Od. (K. 414.) de vitulis, ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι Μητέρας, sicut Fœta mater a Statio de vacca dicitur. Et Virg. G. 3. excretos prohibent a matribus hœdos. Xen. K. (7, 3.) Μὴ ὑποβάλλειν ὑφ' ἑτέραν κύνα· αἱ γὰρ θεραπεῖαι αἱ ἀλλότριαι οὐκ εἰσὶν αὔξιμοι· τῶν δὲ μητέρων καὶ τὸ γάλα ἀγαθὸν καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ αἱ περιβολαὶ φίλαι. In Geop. Λειπόθηλα γίνεται διὰ τὴν δυσκρασίαν τοῦ ἀέρος, καὶ τὸ μὴ μεταλαμβάνειν γάλακτος ἱκανῶς, τῶν μητρῶν αὐτὰ διωθουμένων: pro quibus sic ap. Varronem, Porci, qui nati hyeme, fiunt exiles propter frigora, quod matres aspernantur. Latinum autem mater de arboribus etiam dicitur. || Improprie quoque et metaph. dicitur, Epigr. in fures, Τὴν ἀναδυομένην ἀπὸ μητέρος ἄρτι θαλάσσης, Emergentem e mari parente Venerem; nam e maris spuma nata creditur. Isocr. Pan. Μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει, de solo Atheniensium, qui jactabant se esse αὐτόχθονας. Itidem Brutus dicitur τὴν μητέρα osculatus esse, i. e. matrem

omniparentem. Plut. περὶ Σαρκοφαγίας, l. 1. init. Βαλάνων δὲ γευσάμενοι καὶ φαγόντες, ἐχόρευσαν ὑφ' ἡδονῆς περὶ δρῦν τινα καὶ φηγὸν, ζείδωρόν τε καὶ μητέρα καὶ τροφὸν ἀποκαλοῦντες ἐκείνην. Idem de Fort. Alex. l. 2. de tyrannide, Ἀδικίας μήτηρ ἔφυ: Cic. Luxuries avaritiæ mater; et, Sapientia omnium bonarum rerum mater. || Aliter autem Hesiod. ἡμέρας quasdam appellat μητέρας, i. e. benignas, quibus opp. μητρυιὰς, quæ novercarum modo infestæ sunt et noxiæ: Ἡμ. (61.) Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ, i. e., aliquando ἤπιος καὶ ἀγαθὴ, veluti mater: aliquando κακὴ καὶ βαρεῖα, ut noverca: seu, ut Tzetz. exp., ποτὲ μὲν συνεργεῖ καί ἐστι μήτηρ, ποτὲ δὲ ἐναντιοῦται καὶ δοκεῖ μητρυιά. Dorice autem DICITUR Μάτηρ. De etymo ex Eust. retuli in Μάω: cum quo facit Lex. meum vetus, in quo ita scribitur, μήτηρ, ἡ μαστεύουσα τὰ πρὸς τὴν τροφὴν τοῖς κυηθεῖσιν: a μῶ, τὸ ζητῶ. [" Markl. Iph. p. 388. Musgr. Tro. 222. Hel. 1468. Jacobs. Anth. 10, 308. Brunck. Soph. 3, 521. Ceres, Ruhnk. ad Hesych. Auct. 2, 75. ad Herod. 413. 648. Cybele, Musgr. Bacch. 131. Palus fluminis, quod ex ea profluit, ad Herod. 304. 321. ad Charit. 687. Metaphorice, Jacobs. Anim. 88. Anth. 6, 436. 8, 334. 9, 145. Huschk. Anal. 230. 237. Wakef. S. Cr. 4, 170. 248. Boiss. Philostr. 346. De urbibus, Eldik. Specim. 28. De regione, Wakef. Phil. 326. Jacobs. Anth. 11, 386. M. vini, Wakef. Alc. 769. M. θεῶν, Musgr. Hel. 1317. M. μήλων, Heyn. Hom. 4, 373. 5, 637. 6, 159. De Dorica forma, Porson. Or. 18. Subaud., Biagi Monum. Nan. p. 17. Μῆτερ, communis salutatio vetularum, quas quis amore prosequitur, Musgr. Suppl. 1138. Tro. 630. Μήτηρ, vocat., Wakef. S. Cr. 4, 252. M. μέλαινα, de uva, Musgr. Alc. 760. M., ἣ ἔτεκε, Jacobs. Anth. 8, 307. Ὦ μῆτερ, οὐ τεκοῦσα, Musgr. Tro. 630. Ὦ τεκοῦσα μῆτερ, Eur. Phœn. 1276. Valck. Phœn. p. 429. M. ἅμα καὶ τροφὸς, Boiss. Philostr. 389. M. ἡ Προμηθέως, non μ. τοῦ Πρ., Valck. Hipp. p. 187. Μητέρος, per sync. μητρὸς, Markl. Suppl. p. 251. Αἱ μητέρες, Plut. Agide c. 9. cf. 19. Πρότεραι μητέρες, Toup. Opusc. 1, 232. Μητέρες, Deæ, ad Diod. S. 1, 322. Μητρῶν, Arrian. de Venat. c. 30. correxit Schneiderus. Μάτηρ, Markl. Suppl. 35." Schæf. Mss. I. q. μητρόπολις, Callim. Fr. 112. Dorvill. Sicula p. 200.]

[* " Μητρόγαμος συμπλοκὴ, Theophyl. Simoc. QQ. Phys. p. 18." Boiss. Mss.] Μητροδίδακτος, ὁ, ἡ, A matre edoctus, eruditus. Ita vocatus fuit junior Aristippus, cujus mater Ἀρήτη filia fuit Aristippi majoris, et eum docentem audivit, filiumque postea erudiit. Suid. in Ἀρίστιππος. [" Diog. L. 2, 83. Themist." Wakef. Mss.] Μητροκασιγνήτη, Matris germana, i. e. Matertera. [Æsch. Eum. 965.] Μητροκτόνος, Matricida, Cic. Qui matrem occidit. Apud Suet. Nerone, Multa Græce Latineque proscripta aut vulgata sunt: sicut illa, Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Νεόνυμφον Νέρων, ἰδίαν μητέρα ἀπέκτεινεν. Quis negat Æneæ magna de stirpe Neronem? Sustulit hic matrem, sustulit ille patrem. [Æsch. Ag. 1290. Eum. 102. Eur. Or. 1559. El. 975.] Μητροκτονέω, Matrem occido, Aristot. Eth. 3, 1. Τὸν Εὐριπίδου Ἀλκμαίωνα γελοῖα φαίνεται τὰ ἀναγκάσαντα μητροκτονῆσαι. [Eur. Or. 885. Æsch. Eum. 202. 430. " Pallad. H. L. 5. * Μητροκτονία, Schol. Eur. Or. 206. 830. 832." Boiss. Mss. Plut. 6, 62. 9, 231.] Μητροκωμία, ἡ, Vicus aliorum vicorum mater, E quo coloniæ ducuntur. Sic est, inquit Bud. in Pand., μητροκωμία inter vicos ut μητρόπολις inter urbes, a suisque colonis ut matrix agnoscitur. AT Κωμοπόλεις sunt Vici majores, quasi æmuli oppidorum. Metrocomia legitur in Lege ultima de Exactoribus Tributorum. [* Μητρομανία, Furor uterinus, Philostorg. Hist. Eccl. 4, 7.] Μητρομήτωρ, Matris mater, i. e. Avia materna, quæ et μαῖα, μάμμη, μάμμις, τήθη, J. Poll. e Pind. [Ælian. H. A. 11, 16. *Μητρομιξία, Sext. Emp. 11, 191. * Μητρομίξιον, τὸ, Schol. Æsch. S. c. Th. 784. * " Μητρομόρξιον, Brunck. ad Æsch. l. c." Schæf. Mss.] Μητρόξενος, Spurius, J. Poll. 3. Τὸν δὲ νόθον, καὶ μ. ἔνιοι καλοῦσι. Pro quo Dorice DICITUR Ματρόξενος: unde ματροξένους παῖδας Hes. exp. τοὺς νόθους. [* " Μητροπάρθενος, (Epith. B. Mariæ,) Epigr. ap.

A Jacobs. Anth. 13, 619." Boiss. Mss. Suid. 1, 319. vide etiam Suicer. Thes. " Ad Charit. 332." Schæf. Mss.] Μητροπάτωρ, Matris pater, i. e. Avus maternus, sicut πατροπάτωρ, Avus paternus: προπάτωρ de utroque: quibus J. Poll. scribit licere uti, quamvis compositionis forma magis poëtica sit. Il. Λ. (224.) Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθὸν ἐόντα Μητροπάτωρ. [" Lucian. 1, 8. Koen. ad Greg. Cor. 197. Quid ap. Orphicos? Wessel. Obss. 178." Schæf. Mss. * " Μητροπάτρῳος, Nicet. Eugen. 8, 142. 9, 253." Boiss. Mss. " Theod. Prodr. 273. 289. puto μητρῷος καὶ πατρῷος." Elberling. Mss.] Μητρόπολις, εως, ἡ, Metropolis, i. e. Urbs matrix, Urbium aliquarum mater. Μητρόπολις, inquit Bud. in Pand., dicitur Urbs e qua coloniæ deductæ sunt, quales multæ Athenis et ab urbe Roma. Sic enim se habet metropolis ad coloniam, ut mater ad filiam: id quod illo Thuc. l. manifeste declaratur, (1, 34.) Ἀποικία εὖ μὲν πάσχουσα τιμᾷ τὴν μ., ἀδικουμένη δὲ ἀλλοτριοῦται, Colonia beneficio quidem affecta, honore metropolin suam prosequitur: injuria autem
B affecta, ab ea alienatur. Μητροπόλεις, inquit Suid., dicuntur Quæcunque civitates colonias deduxerunt. Non igitur metropoleis a mensura vocantur urbium, ut Gratian. verbis Isidori dixit Distinct. XXI: alioqui primam brevem natura haberet, cum habeat longam. Melius igitur illud dictum est Distinct. LXIII. ad episcopi electionem sufficere ecclesiæ matricis arbitrium. Matrices enim urbes Lat. dicuntur quas Græci μητροπόλεις appellant. Inde ὀρτυγομήτρα, Coturnicum matrix: et τεττιγομήτρα, Cicadarum: et similia nomina, quæ legimus ap. Plin. et alios. Suet. in Aug. Ex ea arbore continuo nata soboles adeo paucis diebus adolevit, ut non æquipararet modo matricem, verum etiam obtegeret. Ubi Matricem arborem dixit, e qua solones succrerunt. Fuerunt etiam urbes proprio nomine sic appellatæ, quas Steph. B. enumeravit. Hæc Bud. Thuc. 3, (92.) Ξυνεπρεσβεύοντο αὐτοῖς καὶ Δωριεῖς, ἡ μ. τῶν Λακεδαιμονίων, Parens civitas Lacedæmoniorum, Aborigines, Creatores: Dorienses, a quibus oriundi erant Lace-
C dæmonii. Sic enim interpr. [Cf. Herod. 8, 36.] Μητρόπολις metaph. quoque dicitur ut μήτηρ, Plut. (8, 868.) de geometria, e Philone, Ἀρχὴ καὶ μ. οὖσα τῶν ἄλλων, Origo et matrix ceterarum. Sic Chrysipp. ap. Athen. (104.) dicit μητρόπολιν εἶναι τῆς φιλοσοφίας (τοῦ Ἐπικούρου) τὴν Ἀρχεστράτου γαστρολογίαν, ἣν πάντες οἱ τῶν φιλοσόφων γαστρίμαργοι θεογονίαν τινὰ αὐτῶν εἶναι λέγουσι. Et Pontianus ap. eund. Athen. 10. dicit πάντων τούτων τῶν δεινῶν μητρόπολιν τὸν οἶνον. Hominis autem alicujus μητρόπολις dicitur Civitas e qua mater ipsius oriunda est, Athen. 12. Εἰς τὴν Λοκρῶν πόλιν παρελθὼν, οὖσαν αὐτῷ μητρόπολιν, Δωρὶς γὰρ ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὸ γένος ἦν Λοκρὶς, στρώσας οἶκον τῶν ἐν τῇ πόλει τὸν μέγιστον ἑρπύλλοις καὶ ῥόδοις. Eust. vero hoc μητρόπολις usurpatum pro ἡ τῆς μητρὸς πατρὶς, vult esse καταχρηστικόν: ap. quem quidam dicit Θήβας esse Διονυσίου μητρόπολιν, h. e., inquit, πόλιν τῆς ἐκείνου μητρὸς Σεμέλης: cui synonymum est μητρὶς, quod vide. [Soph. Œd. C. 708. " Wessel. ad Diod. S. 1, 5. 2, 489.
D 509. Herod. 633. Brunck. Antig. 1122. Dionys. H. 1, 78. Wakef. S. Cr. 4, 171. Achill. Tat. init." Schæf. Mss. Urbs in insula, Pind. N. 5, 16.] Μητροπολίτης, Qui e matrici urbe est. Et Matrici urbi præfectus: ut μητροπολίτης ἐπίσκοπος, Episcopus metropolitanus, Qui episcopatu fungitur in urbe, e qua coloniæ deductæ sunt, quæ et ipsæ suos habent episcopos ei subjectos. [* " Μητροπολιτεία, Stob. 228." Wakef. Mss. * " Μητροπολιτικὸς, Jo. Malal. 2, 183." Elberling. Mss.] Μητροπόλοι, quæ olim μέλισσαι, Hes. Dicebantur autem μέλισσαι, Matris magnæ antistites: a qua et μηtραγύρται. [Pind. Π. 3, 15. Εἰλείθυια.] Μητροῤῥαίστης, Qui matri manus infert, ὁ φθείρων τὴν μητέρα, Suid. [" Valck. Diatr. 136. Wessel. Diss. Herod. 181. * Μητρόῤῥιπτος, (A matre abjectus,) Dosiadæ Ara 2. Valck. Diatr. 134. * Μητροτρεφὴς, (Matris alumnus,) Pierson. Veris. 126. Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss. Cf. Μηρορρ. * " Μητροτύπτης, (Matricida,) Hes. v. Ἀλοιᾷ." Boiss. Mss. " Thom. M. 695." Schæf. Mss.] Μητροφθόρος, Qui matrem occidit. Habes ex Epigr. in Ἀθα-

πτος, T. I. c. 1500. [" Jacobs. Anth. 12, 219." Schæf. Mss.] Μητροφόνος, Matricida, i. q. μητροκτόνος, Eur. [Æsch. Eum. 257. 268.] Μητροφόντης, i. q. μητροφόνος, Eur. [Or. 479. 1138. 1587. Andr. 1000. " Brunck. Soph. 3, 525. Wakef. Eum. 268." Schæf. Mss. " Adamant. 348." Wakef. Mss.]

Μητραγύρτης, ὁ μητρὸς ἀγύρτης, Qui matri deorum colligit. Μητραγῦρται, inquit Bud. 796., Qui stipem cogebant matri deorum, tympana gestantes: quales hodie cæcos videmus vestibulatim tympana pulsantes et canentes. Quo nomine οἱ φιλοκερδεῖς καὶ ἀπατεῶνες significantur, natioque hominum præstigiatrix, et circulatrix et flagitatrix stipis. Plato de Rep. 2. ἀγύρτας vocat: cujus verba a Bud. ibi citantur. Hos intelligi voluit Satyrographus, cum inquit in Sat. 6. ecce furentis Bellonæ, matrisque deum chorus intrat: paulo post, En animam et mentem, cum qua dii nocte loquuntur. Cic. de LL. 2. citat verba hæc duodecim Tabularum, Præter Idææ matris famulos, eosque justis diebus, ne quis stipem cogito, Aristot. Rhet. 3. Ἔφη ἀμύητον αὐτὸν εἶναι· οὐ γὰρ ἂν μ. αὐτὸν καλεῖν, ἀλλὰ δᾳδοῦχον, ubi ostendit vilius fuisse ministerium cogere stipem quam face prælucere. Menander quoque ap. Clem. Alex. Protr. hoc mendicorum genus religionem mentientium damnat, sic inquiens, Οὐδείς μ' ἀρέσκει περιπατῶν ἔξω θεὸς Μετὰ γραὸς, οὐδ' εἰς οἰκίας παρεισιὼν Ἐπὶ τοῦ σανιδίου μητραγύρτης: quibus subjicit ipse, Τοιοῦτοι γὰρ οἱ μ.: Pæd. 3, culpatur muliercularum superstitio hoc hominum genus colentium, Περιφέρονται δὲ αὗται ἀνὰ τὰ ἱερὰ ἐκθυόμεναι καὶ μαντευόμεναι, ἀγύρταις καὶ μ. καὶ γραίαις βωμολόχοις οἰκοφθορούσαις συμπομπεύουσαι. In hujus Berecynthiæ mysteriis erant purificationes menstruæ, quæ μητρῷακαὶ ἀγιστεῖαι dicuntur: quas observasse Proclum, ita scripsit Marinus Neapolit. in l. de ipsius Vita, s. περὶ Εὐδαιμονίας, ubi ait, Τὰς δὲ μητρῳακὰς παρὰ Ῥωμαίοις ἢ καὶ πρότερόν ποτε παρὰ Φρυξὶν σπουδασθείσας ἀγιστείας ἑκάστου μηνὸς ἤγνευεν. Solebant autem hi μητραγῦρται μυεῖν τὰς γυναῖκας τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, Suid. referens quandam fabulam de occiso quodam ejusmodi circulatore ab Atheniensibus. Vide et Μητριάζειν. [" Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 10. Koppiers. Obss. 9. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 5. Toup. Opusc. 2, 12. ad Charit. 787." Schæf. Mss.] Μητραγυρτέω, Metragyrtam ago, Matri deum cogo stipem, Magnæ matri s. Cybelæ stipem colligo, Athen. (541.) de infelici exitu Dionysii Siciliæ tyranni, Αὐτὸς δὲ Διονύσιος τέλος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανοφορούμενος, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. Nam tympanizare, ut Suet. loquitur, matris deum ministros consuevisse, Lucr. testatur l. 2. Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum Concava. Idem et μητριάζειν, quod vide. [" Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 10. ad Dionys. H. 1, 275." Schæf. Mss. Antiphanes Athenæi 226.] Μητράδελφος, Matris frater, Avunculus maternus, at ἡ μητράδελφος, Fratris soror, Matertera, J. Poll. 3. Ὁ δὲ μητρὸς ἀδελφὸς, θεῖος, ἢ μητράδελφος, ἢ μήτρως, ἢ νέννος: paulo post, Ἡ δὲ μητρὸς ἀδελφὴ, θεῖα, ἢ μητράδελφος, ἢ τηθίς. AT Μητράδελφοι, Fratres una eademque matre orti, Fratres uterini, VV. LL. quod volunt esse a μήτρα: quemadmodum ἀδελφοὶ a δελφύς. [" Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀνεψιός." Schæf. Mss. * Μητραδέλφη, Gl. Matertera. " Const. Manass. Chron. p. 54." Boiss. Mss. * Μητραδελφεὸς, Pind. Π. 8, 48. * Μητρόλεθρος, Nicet. Annal. 21, 10. * Μητρολέτης, Orac. Sibyll. p. 621. * Μητρωνυμικὸς, Etym. M. 166, 11.]

Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, Matrem non habens. Sic Christus, qua Deus est, dicitur ἀμήτωρ: qua homo, ἀπάτωρ. Hesychio ἀμήτορες sunt οἱ μὴ ἔχοντες μητέρα: quibus verbis videtur signif. Orbatos matre. Ἀμήτωρ, pro Matris ignotæ, vel κακομήτωρ, affertur e Soph. El. [1154. " Wakef. Ion. 109. 855. T. H. ad Plutum p. 338. Brunck. Soph. 3, 496. ad Lucian. 1, 698. Fischer. ad Palæph. 50. Wessel. Obss. 177. ad Herod. 252. 348. Toup. Opusc. 2, 179. Valck. Diatr. 134." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. Pr. V. 90.] Dorice vero pro Ἀμήτωρ DICITUR Ἀμάτωρ, Matre carens. Ἀμφιμήτωρ, Frater e diversa matre:

A ἀμφιμήτωρ, inquit Suid., est ἑτερομήτωρ ap. Æsch. Et J. Poll. 3. Οἱ μὲν ἐκ μόνου πατρὸς ἀδελφοὶ, διαφόρων δὲ μητέρων, ἀμφιμήτορες· οἱ δὲ ἐκ διαφόρων πατέρων, μιᾶς δὲ μητρὸς, ἀμφιπάτορες: quibus opp. ὁμομήτορες et ὁμοπάτορες. Pro quo Dorice DICITUR Ἀμφιμάτωρ, Eur. Andr. (464.) Οὐδέποτ' ἂν δίδυμα λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν, Οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους, Ἔριν μὲν οἴκων, δυσμενεῖς τε λύπας, i. e., inquit Schol., τοὺς ἐκ διαφόρων μητρῶν, ἐξ ἑνὸς δὲ πατρός. Suid. ἀμφιμάτορας diversa quoque signif. exp. ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντας: aliter tamen accipiens ἀμφιμήτωρ. [* Αὐτομήτηρ, Lobeck. Phryn. 659. * Αὐτομήτωρ, Simonid. Fr. 2, 12.] Διμήτωρ, Bimater, Epith. Dionysi s. Bacchi ap. Diod. S. 5. Διμάτωρ, Dorice pro eod. Dicitur autem Bacchus διμάτωρ, quod bis genitus duas habuit veluti matres; nam cum a Semele præmaturo partu crudus editus esset, Jupiter femori suo insutum maturavit, et sic iterum genitus fuit: unde et διθύραμβος quasi e duabus januis egressus; et ab Orpheo in Hymn. Διόνυσος διφυής.

B Ibycus ap. Athen. (39.) Ὁ γὰρ διμάτωρ Βρόμιος οὐ χαίρει συνὼν Ἀνδράσι πονηροῖς. Ovid. Met. Thuraque dant, Bacchumque vocant, Bromiumque, Lyæumque, Ignigenamque, satumque iterum, solumque bimatrem. [" Ad Diod. S. 1, 230. 231. 250. Valck. Phœn. p. 514. Jacobs. Anth. 10, 408." Schæf. Mss.] Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, Mala vel Infesta mater. Eust. scribit δύσμητερ non ita capi ut δύσπαρι et κακοῖλιον: sed θυμικώτερον opponi τῷ φίλη μῆτερ. Od. Ψ. (97.) Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι; indignatur enim Telemachus, quod mater erga patrem sit ἀπηνής: quemadmodum ipsa paulo post dicit, πεῖθεις μοι θυμὸν ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα: et ideo cum dixisset δύσμητερ, se ipsum explicans addit, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα. [" Jacobs. Anth. 11, 342." Schæf. Mss. Vitiosa est forma; composita enim a μήτηρ semper in τωρ efferuntur: vide Blomf. ad Æsch. Pr. V. 90. * Δυσμάτωρ, Æsch. Suppl. 70. * Ἑτερομήτωρ, vide Ἀμφιμήτωρ, Schol. Apoll. Rh. 4, 223. * Ἰσομήτωρ, Manetho 4, 220. Theocr. 8, 14. " Ad Charit. 595. Ἰσο-

C μάτωρ, Ruhnk. Auct. ad Hesych. 2, 75. Valck. Phœn. p. 514." Schæf. Mss. * Κακομήτωρ, i. q. ἀμήτωρ, Manetho 4, 307.] " Λιπομήτωρ, Qui ma-" trem reliquit, Epigr." [" Valck. Phœn. p. 514." Schæf. Mss.] Μεγαλομήτηρ, Avia, ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ, Hes. Gallice ad verbum Grand-mère, Mère-grand. [Lobeck. Phryn. 660. * Μονομάτωρ, Privatus matre, Eur. Phœn. 1518.] " Μουνομήτωρ, " Cui sola mater superest, Hesych." Ὁμομήτωρ, ET Ὁμομήτριος, Ead. matre natus, Uterinus frater, J. Poll. 3. Οἱ μὲν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ὁμοπάτριοι καὶ ὁμοπάτορες· οἱ δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ὁμομήτριοι καὶ ὁμομήτορες: quos et ὁμογάλακτας, ὁμογαστρίους, ὁμογάστορας, ὁμογνίους, ὁμογένους dici posse scribit: duo tamen posteriora ad utrumque parentem referri possunt. [" Heyn. Hom. 6, 565. ad Herod. 485. ad Lucian. 1, 194. 195. ad Cornel. Nep. 148. Stav., Wessel. Obss. 42." Schæf. Mss. * " Παιδομήτωρ, Const. Manass. Chron. p. 126." Boiss. Mss.] Πα-

D λαιμήτωρ, Antiqua parens, Prisca mater, Eur. [Suppl. 628. al. * Παλαιομήτωρ.] Παμμήτωρ, Omnium mater, parens, Omniparens: Virg. terræ omniparentis alumnum. Sic et Græce γῆ παμμήτωρ, Nonn. παμμήτορα κόσμου Ζωήν. [Soph. Ant. 1282. " Heyn. Hom. 7, 686. Valck. Diatr. 47. Heringa Obss. 306." Schæf. Mss. Æsch. Pr. V. 90. et Blomf. Gloss. * " Παντομήτωρ, Const. Manass. Chron. p. 7. * Παρθενομήτωρ κόρη, B. Maria, Psell. in Cantic. Cant. 6, 7. Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 619. Const. Manass. Chron. p. 86. * Πλευρομήτωρ, 97. sed melius var. lect. * Πρωτομήτωρ." Boiss. Mss. * Πολυμήτηρ, Lobeck. Phryn. 659. * Πολυμήτωρ, Opp. Ἁ. 1, 88.] " Προμήτωρ, Hesychio Pater matris, Avus mater-" nus:" [potius Avia, Prima mater, a qua genus totum ortum est, Æsch. S. c. Th. 140. Eur. Phœn. 681. 835. " Ad Lucian. 2, 262. Jo. Damasc. 2, 862." Schæf. Mss. " Πρωτομήτωρ, Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss. * Σιδηρομήτωρ, Æsch. Pr. 301. * Σταχυμήτωρ, Anal. 3, 206. Ἴσιδι σταχυμήτορι:

Vir doctus conjecit * ταχυμήτορι. * " Στρουθιομήτωρ, Const. Manass. Chron. p. 131. * Ὑδατομήτωρ πηγὴ, 5." Boiss. Mss.] Φιλομήτωρ, Matris amans. Et φιλομήτορες, Matris amantes, Plut. Solone (27.) At Ptolemæus, qui octavus fuit ἀπόγονος Ptolemæi Lagi, habuit φιλομήτορος ἐπίκλησιν ἐπὶ χλευασμῷ, Paus. Att. (9, 1.) p. 6. addens, Οὐ γάρ τινα τῶν βασιλέων μισηθέντα ἴσμεν ἐς τοσόνδε ὑπὸ τῆς μητρός. Alii quoque Ptolemæi pari χλευασμῷ dicti fuerunt Φιλάδελφοι et Εὐεργέται: licet secundum Plut. de Propria Laude, Τῶν βασιλέων τοὺς μὴ θεοὺς μηδὲ παῖδας θεῶν ἀναγορεύεσθαι θέλοντας ἀλλὰ φιλαδέλφους, ἢ φιλομήτορας, ἢ εὐεργέτας, ἢ θεοφιλεῖς, οὐκ ἤχθοντο ταῖς καλαῖς μὲν, ἀνθρωπικαῖς δὲ ταύταις προσηγορίαις τιμῶντες. Philometorem de cultura agri præcepisse tradit Plin. [" Epigr. adesp. 739. Jacobs. Exerc. 2, 196. 198." Schæf. Mss.]

Μήτειρα, Mater, μήτηρ: item φρονίμη, Hes. (Il. Ξ. 259.) Εἰ μὴ νὺξ μήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν: sed δμήτειρα pleraque exempl. scriptum habere testatur Eust. sicut et in meo Ms. Hom. reperio, ubi exp. * δαμάστρια. Verumtamen δμήτειρα, non autem μήτειρα, majori eruditorum parti placere, Idem annotavit. [Μάτειρα, Synes. Hymn. 326. * Παμμήτειρα, Orph. Arg. 545. Opp. Ἁ. 1, 414. Meleager 102. Hom. Hymn. in Terram 1.]

Μητέριος, Maternus, Epigr. [Anal. 2, 503. ἀγκοίναις: hodie legitur μητριάσι, a * Μητριάς. " Jacobs. Anth. 10, 386. * Μητέριον, ad Charit. 238." Schæf. Mss.] Μητρικὸς, Maternus, J. Poll. κτῆσις. [* Μητρικῶς, Dionys. H. 2, 93. * Μήτριος, Gl. Maternus.]

Μητρῷος, Maternus, Xen. K. (1, 15.) Σώσας τοὺς πατρῴους καὶ μητρῴους θεοὺς, de Ænea: Ἑλλ. 2, (4, 13.) Πρὸς θεῶν πατρῴων καὶ μητρῴων, καὶ ξυγγενείας καὶ κηδεστείας. Et μητρῷα κτῆσις ap. J. Poll. ἡ μητρική. || At Μητρῷον χωρίον dicitur Matrix, Vulva, ἡ μήτρα, ὑστέρα, καὶ δελφύς: vide Μήτρα. Neutr. GEN. Μητρῷον, sub. ἱερὸν, dicitur Athenis τὸ τῆς Φρυγίας θεοῦ ἱερὸν, J. Poll. i. e. Phrygiæ deæ fanum: quam Ovid. Phrygiam matrem vocat: Matris deum fanum: quæ appellatur et μήτηρ θεῶν supra, et a qua dicitur μητριάζειν et μητραγύρτης. Athen. (407.) de Alcibiade, Ἧκεν εἰς τὸ Μ., ὅπου τῶν δικῶν ἦσαν αἱ γραφαί. Lycurg. ap. Suid. Τοὺς νόμους ἔθεντο ἀναγράψαι ἐν τῷ Μ. Idem Suid. in Μητραγύρτης scribit, Ἐχρῶντο δὲ τῷ Μητρῴῳ ἀρχείῳ καὶ νομοφυλακείῳ. Athen. (214.) de Apelliconte Teio, Τά τ' ἐκ τοῦ Μ. τῶν παλαιῶν αὐτόγραφα ψηφίσματα ὑφαιρούμενος ἐκτᾶτο. Erat juxta βουλευτήριον, ubi erant picturæ, ut in ποικίλῃ. Bud. ET Μητρῷα sub. ἱερὰ, Sacra matris deum, Sacra Cybeleia, Plut. de Orac. Pyth. Τὸ ἀγυρτικὸν καὶ ἀγοραῖον καὶ περὶ τὰ Μητρῷα καὶ Σεράπεια βωμολοχοῦν καὶ πλανώμενον γένος, de μητραγύρταις loquens: Erot. Τὰ γὰρ Μ. καὶ πανικὰ κοινωνεῖ τοῖς βακχικοῖς ὀργιασμοῖς. Aliquanto post, Τῶν ἐνθεαζομένων οὗτος ὁ αὐλὸς καὶ τὰ Μητρῷα, καὶ τὸ τύμπανον ἐξίστησιν ἡμῖν τὸ αὐτὸ σῶμα. Idem ad Colot. Οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρας δεόμενος, ἀλλὰ τῆς ἀστραγαλωτῆς ἐκείνης, ᾗ τοὺς γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς Μ. κολάζουσι. Apud Ovid. autem Matralia dicuntur esse festa matronarum, a quibus excludebantur famuli, Fast. 6. Ite bonæ matres: vestrum matralia festum, Flavaque Thebanæ reddite liba deæ. [Μητρώϊος, Μητρῷος, Μητρῷον, Barker. ad Etym. M. 1086—7. " Μητρώϊος, Koen. ad Greg. Cor. 207. Μητρῷος, ad Diod. S. 1, 227. Longus p. 4. Villois. Μητρῷον, Fabric. Bibl. Gr. 1, 326. Musgr. Hel. 1317. Μητρῷα, ibid. Jacobs. Anth. 9, 353. Paus. 3, 259. Dionys. H. 1, 276. Toup. Opusc. 1, 291. 442." Schæf. Mss. " Apud Athen. 618. τὰ μητρῷα sc. μέλη, Carmina in honorem Matris Deorum." Schw. Mss.] Μητρῳακὸς, ut μητρῳακαὶ ἁγιστεῖαι, Purificationes quæ in sacris Cybeleis fiebant: exemplum habes in Μητραγύρτης: quod et a Suida citatur, non nominato tamen Auctore: ap. quem pro ἁγιστείας legitur καστείας. [Barker. l. c. " Toup. Opusc. 1, 194." Schæf. Mss.]

Μήτρως, ET Μάτρως Dor., Avunculus maternus, i. q. μητράδελφος, J. Poll., cujus verba in Μητράδελφος

A ascripsi. Il. B. (662.) πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, Qui patri suo erat avunculus maternus, seu, ut Eust. pluribus exp., τὸν ἑαυτῷ μὲν πάππον, τῷ δὲ πατρὶ μήτρωα, ἤτοι τὸν πρὸς μητρὸς θεῖον, sc. Licymnium, fratrem Alcmenæ. Idem Eust. aliquanto post, Οἱ δὲ, inquit, πάτρωας καλοῦσι καὶ μήτρωας. Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφοὺς, ἀλλὰ γονέας μητρὸς, μάτρωας ἔφη· Στησίχορος δὲ, πάτρωα, τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον εἶπε: secundum quos μήτρως erit Avus maternus; πάτρως, Avus paternus. Il. Π. (717.) ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. Ubi itidem Eust. annotat, recentiores μήτρωα vocare non τὸν ἀπὸ μητρὸς θεῖον, secundum Hom., sed τὸν πρὸς μητρὸς πάππον. Suidæ generalius μήτρως est ὁ θεῖος: et dicit Attice declinari μήτρω. [" Heyn. Hom. 4, 355. 7, 258. ad Herod. 319. 486. Thom. M. 849. Wakef. Herc. F. 43. Musgr. ibid." Schæf. Mss. Pind. 'O. 6, 130. 9, 96.] Idem cum μήτρως SIGNIF. Μητρῴας ET Μητρωΐας, J. Poll. 3. Μητρὸς πατήρ· τοῦτον δ' Εὐριπίδης μητρῴαν ὠνόμασε: sicut Pind. paulo ante
B μάτρωα vocat Avum maternum, qui et μητροπάτωρ eid. Pind. dicitur. Et μητρωΐαι καὶ μήτρωες, μητρὸς ἀδελφοὶ, Hes.

Μητρὶς, ίδος, ἡ, sc. πόλις, Materna civitas, Patria matris, Civitas e qua mater alicujus oriunda est: quæ et μητρόπολις supra: Τριῶν, inquit Eust. 1391., ὄντων αἰτίων γενέσεως τέκνοις, πατρὸς, μητρὸς, τόπου, πατρὶ μὲν παρωνόμασται ἡ πάτρα, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παρώνυμον, ἡ πατρίς· μητρὶ δ' οὐχ ἡ μήτρα τοπικῶς, ἀλλὰ ἡ μητρὶς ποιητικώτερον· ἔτι δὲ ἡ μητρόπολις κάλλιον· οὕτω γάρ τις ἔφη τὰς Θήβας Διονύσου μητρόπολιν, ἤγουν πόλιν τῆς ἐκείνου μητρὸς Σεμέλης. Cretense autem hoc vocab. esse testantur Plut. et Synes. Et Plut. quidem (9, 166.) Ἡ δὲ πατρὶς καὶ μητρὶς, ὡς Κρῆτες καλοῦσι, πρεσβύτερα καὶ μείζονα δίκαια γονέων ἔχουσα. Synes. autem Ep. 94. Μέλει καὶ Πενταπόλεως· πῶς γὰρ οὔ; τῆς γε μητρίδος, ὡς ἂν Κρῆτες εἴποιεν. Idem habetur ap. Plat. de Rep. 9. p. 120. [" Fabric. Bibl. Gr. 1, 327. Paus. 3, 233. Meursius Creta 256." Schæf. Mss.]

C Μητρόθεν, A matre, E parte matris, Herod. Et Plut. Per. Ὡς τὸ μητρόθεν γένος τοῦ Περικλέους ἔνοχον ἦν. [Soph. Œd. C. 527. " Plut. Mor. 1, 2. Oxon., ad Herod. 82. Valck. Callim. 136. Eur. Hel. 216. Ion. 684. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 405." Schæf. Mss.]

[* Μητράριον, Gl. Matercula. * Μητρίδιον, Aristoph. Α. 549. et Brunck.]

Μητριάζω, Sacra matris deum perago, Stipem ei cogo, J. Poll. 3, c. 2. Μητρῷον Ἀθήνησι, τὸ τῆς Φρυγίας θεοῦ ἱερόν. Et μητριάζειν, τὸ ταῦτα τελεῖν ἢ ἐπ' αὐτῷ ἀγείρειν. Et μητραγύρτης, ὁ τελεστής. [* Μητρωάζω, * Μητρίζω, ad Lucian. 1. p. xxxiii. 291. * Μητρωσμὸς, ad Callim. 1, 103." Schæf. Mss. * Μητράζω, Gl. Matresco.]

¶ Μητρυιὰ, Noverca, Il. N. (697.) Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, Epigr. Μῆτερ μητρυιῆς χαλεπὸν τρόπον ἀντικρατοῦσα, Quæ tibi induxisti novercæ improbos mores, Plut. in l. qui περὶ Εὐθυμίας inscribitur, Ὁ τῆς κυνὸς ἁμαρτὼν τῷ λίθῳ, καὶ τὴν μητρυιὰν πατάξας,
D Οὐδ' οὕτως, ἔφη, κακῶς. Athen. (507.) de Platone, Καὶ τὸ καθόλου πᾶσι τοῖς Σωκράτους μαθηταῖς ἐπεφύκει μητρυιᾶς ἔχων διάθεσιν: sunt enim novercæ invidæ et malevolæ plerumque. Unde et Hesiod. ἡμέρας quasdam metaph. dicit μητρυιὰς, i. e. μὴ ἀγαθὰς, ut supra quoque in Μήτηρ dictum fuit. Metaph. Æschylo (Pr. 726.) quoque dicitur Σαλμυδησσία γνάθος Ἐχθρόξενος ναύτῃσι, μητρυιὰ νεῶν, h. e. ἐχθρὰ καὶ ὀλέθριος, Eust. qui scribit τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις optime, vocari posse μητέρας: at τὰς μὴ τοιαύτας, μητρυιάς: sicut Idem dicit, Ψυχικὴ διάθεσις οὐκ ἀγαθὴ, ὁποῖα καὶ ἡ μήτηρ· ἀλλὰ τρόπον τινὰ μητρυιὰ ἔγκοτος. Ceterum ut Græcis μητρυιὰ vox est deflexa a μήτηρ, sic etiam Gallis Marâtre, quod μητρυιὰν, Novercam, signif., vocab. est a Mère inclinatum. Dicitur enim Merâtre, licet in mea patria et alibi pronuntietur a plerisque Marâtre. Estque hæc terminatio similis illi quam habent cum alia quædam Lat. nomina, tum Philosophaster. [" Jacobs. Anth. 8, 328. Altera patria, Wessel. Obss. 3. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 85."

Schæf. Mss.] AT Μητρυιὸς per jocum dicitur Vitricus, Eust. Καὶ μητρυιὸν οἱ παλαιοί φασι τὸν πατρυιὸν, ἀρρενωνυμοῦντες τὴν μητρυιάν. Citat autem e Theopompo et aliis Comicis. [Mœr. 255. J. Poll. 3, 27.] Μητρυιώδης, Novercalis: Odia novercalia, Tacit.: Plut. (6, 540.) de nova nupta, Ἐπισταμένη τὸ τῆς ἑκυρᾶς μητρυιῶδες, Novercalem animum. At in VV. LL. perperam SCRIBITUR Μητριώδης. [* Μητρυιάζω, Gl. Novercor.]

ΜΗΤΡΑ, ἡ, Mater, Vesparum quoddam genus, Aristot. H. A. 9, 41. de vespis, Εἰσὶ δ' αὐτῶν οἱ μὲν μῆτραι, οἱ δ' ἐργάται: mox, Τίς δ' ἡ φύσις τοῦ ἐργάτου καὶ τῆς μήτρας, ἐπὶ τῶν ἡμερωτέρων ἔσται δῆλον· ὧν οἱ μὲν ἡγεμόνες, οὓς καλοῦσι μήτρας· οἱ δ' ἐργάται· εἰσὶ δὲ μείζους οἱ ἡγεμόνες πολὺ καὶ πραότεροι. Plin. 11, 21. Aliorum, qui mitiores videntur, duo genera; opifices, minore corpore, qui moriuntur hyeme; matres, quæ biennio durant: ii et clementes. Et mox, Latior matrum species, dubiumque an habeant aculeos, quia non egrediuntur. || Matrix, Uterus, Pars muliebris tunica constans velut e duabus dividuis coagmentata, concipiendi gerendique fœtus instrumentum, Gorr. ap. quem plura vide de ejus fibris et tunicis, de venis et arteriis quæ in eam feruntur, de nervis qui in eam distribuuntur: de ejusd. cornibus, et testibus qui ejus lateribus ad fundum adjacent: de connexione cum partibus vicinis, de magnitudine, de sinibus: de ejusdem ore et collo. Vide et Soranum, cujus libellus extat περὶ Μητρὰς καὶ γυναικείου Αἰδοίου: in cujus initio de nominis ratione ita scribit, Ἡ μήτρα, καὶ ὑστέρα λέγεται καὶ δελφύς· μήτρα μὲν οὖν, ὅτι μήτηρ ἐστὶ τῶν ἐξ αὐτῆς γενομένων ἐμβρύων, ἢ ὅτι τὰς ἐχούσας αὐτὴν μητέρας ποιεῖ. J. Poll. 2. Ἐπὶ γυναικῶν μέσον ἀρχοῦ τε καὶ κύστεως κεῖται τὸ μητρῷον χωρίον, ὃ μήτραν τε καλοῦσι καὶ ὑστέραν καὶ δελφύν. Diosc. 3. de pœonia s. glycyside, Καὶ πρὸς τὰς ὑστερικὰς πνίγας καὶ ὀδύνας μήτρας ἐν μελικράτῳ ἢ οἴνῳ: quam Plin. 27, 10. scribit sanare matricem, decoctam in vino. Lucian. (1, 567.) Τῆς ἐν ταῖς μ. τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς. Plut. Symp. 2, 3. Ὡς γὰρ ἡ μ. πρὸς τὸ ᾠὸν, οὕτω πάλιν τὸ ᾠὸν πρὸς τὸν νεοσσὸν πέφυκε, κυόμενον ἐν αὐτῷ καὶ λοχευόμενον. Verum κατ' ἐξοχὴν μήτρα dicitur de Vulva suilla, quæ et ipsa Latinis simpliciter dicitur Vulva: numerata quondam in deliciis. Plut. Symp. 8, 9. Πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον ἥδιστα νῦν γέγονεν, ὥσπερ οἰνόμελι καὶ μ. Apud Athen. 9. de quodam ventre multis λιχνεύμασι farto, Κίχλας ἐν ἑαυτῷ ἔχει καὶ ἄλλα ὀρνίθια, ὑπογαστρίων τε μέρη χοίρων, καὶ μήτρας τόμους, καὶ τῶν ᾠῶν τὰ χρυσᾶ. Apud Eund. 3. Μήτρα ἑξῆς ἐπεισηνέχθη, μητροποιός τις ὡς ἀληθῶς οὖσα, καὶ μήτηρ τῶν Ἱπποκράτους υἱῶν· οὓς εἰς ὑωδίαν κωμῳδουμένους οἶδα. || A Gal. autem Lex. Hippocr. μήτρη exp. κάλυμμα καὶ οἷον ἔλιγμά τι, ἢ ἐπιδιδυμὶς ὀνομαζομένη: quam esse dicit κιρσώδη τινὰ ὄγκον κατὰ τὴν κορυφὴν ἐπικείμενον τῷ διδύμῳ. || In arboribus dicitur Medulla s. Vitalis anima: Plin. 17, 21. de vitibus, Medulla, sive illa vitalis anima est, ante se tendit, longitudinem impellens, quamdiu nodis pervia patet fistula. Hæc pars in medio ligno tertia est a cortice, alio nomine ἐντεριώνη, μυελὸς, καρδία, ἐγκάρδιον: quamvis ἐντεριώνη et μυελὸς proprie tribuantur illis quibus medulla multa, rara et fungosa: μήτρα et καρδία, quibus pauca, solida atque dura: ut in buxo et corno mascula: contra in sambuco et ferula. Theophr. H. Pl. 1, 4. Μήτρα δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου, τρίτον ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, οἷον ἐν τοῖς ὀστοῖς μυελός. Καλοῦσι δέ τινες τοῦτο καρδίαν, οἱ δὲ μυελόν. In materie hanc partem eximere jubent architecti, ne contorqueantur ligna in opere, mota illa interna medulla quæ viva ad multum tempus remanet, Theophr. H. Pl. 5, 6. Ἔστι δὲ τὸ ἕλκεσθαι, τὸ συμπεριΐστασθαι κινουμένης τῆς μήτρας· ζῇ γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἐπὶ πολὺν χρόνον· διὸ πανταχόθεν μὲν ἅμα, μάλιστα δ' ἐκ τῶν θυρωμάτων ἐξαιροῦσι. Et c. seq. Διὸ καὶ ἀρχιτέκτονες συγγράφονται παραιρεῖν τὰ πρὸς τὴν μήτραν, Partes quæ medullæ contingunt, ἃ ἐπιβάλλει τῇ καρδίᾳ, h. e. τὰ γυρώματα, quæ sunt veluti flexus et gyri medullam ambientes: QUÆ Γυρώματα esse putantur, quos Torulos appellat Vitruv. 2, 9. de materia cæ-

A denda, et speciatim de abiete, Ejecto torulo ex ead. arbore, ad intestina opera comparatur. Et paulo ante, Cædi autem ita oportet, ut incidatur arboris crassitudo ad mediam medullam, et relinquatur, uti per eam exsiccescat stillando succus. Ita qui inest in his inutilis liquor, effluens per torulum, non patietur emori in eo saniem, nec corrumpi materiæ qualitatem. Vide et Plin. 16, 25. 28. 17, 21. Cerealibus quoque μήτρα tribuitur ab eod. Theophr. C. Pl. 4, 12. Ἡ κριθὴ καὶ ὁ πυρὸς ἀμφοτέρως· καὶ ὅσα μήτραν ἁπαλὴν, ἐλάττους καὶ ἀσθενεστέρους φέρει τοὺς στάχυας. Sic enim ibi reponitur pro μήτρην ἁπλῆν: et exp., Medullam teneram et mollem. A Plin. medulla calamis quoque tribuitur. || Μήτρα Solensibus est ὁ κλῆρος, ut e Clitarcho tradit Hes. Idem μήτραν esse dicit κεφαλῆς διάδημα βαρβαρικόν: pro quo potius μίτρα. Sed ap. eum pro μητέρα reponendum μήτρα: quod et alphabeticus ordo ostendit. [" Moldenh. Tent. in Hist. Pl. Theophr. 126. Athen. 1. p. 4. 8. Bergler. ad Alciphr. 74. Wakef. Ion. 1510.
B Jacobs. Anth. 9, 417. Kuster. Aristoph. 115." Schæf. Mss.] Μητροποιὸς habes in Μήτρα præcedente. Μητρεγχύτης, Instrumentum quo in uterum medicamentum infunditur clysteris modo. Vide Καθετήρ.

Ἀμφιμήτριος, ὁ, ἡ, Qui circum matricem est, Hippocr. Epidem. 2. (p. 1201.) σημεῖον, Signum quod affectionum vulvæ significativum est, τὸ δηλωτικὸν τῶν περὶ τὰς μήτρας διαθέσεων, Gal. sicut et Hes. ἀμφιμήτριον esse dicit τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν, itidem ap. Hippocr. [I. q. ἀμφιμήτωρ, Lycophr. 19.] AT Ἀμφιμήτριον dicitur Fundum navis, Carina, J. Poll. 1. (§. 87.) Τὸ μὲν ἔδαφος τῆς νεὼς, κύτος καὶ γάστρα καὶ ἀμφιμήτριον ὀνομάζεται. Hes. vero ἀμφιμήτρια esse dicit τὰ μετὰ τὴν τρόπιν τῆς νεὼς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπιτιθέμενα. [Artemid. 4, 30. Τὰ ἀμφιμ. τῆς νεώς.] Ἔμμητρος, Medullam in se habens, Cui medulla inest: ξύλα ap. Theophr. (H. Pl. 1, 6, 5.) Ligna quæ non sunt viduata medulla; Quæ non sunt emedullata, Plin. Περιμήτριος ET Περίμητρος, Medulla cinctus, refertus. Utroque utitur Theophr.
C H. Pl. 3, 10. priore, de picea, altero, de abiete: ita tamen ut περιμήτριος suspectum sit, sicut et σκληρία quod cum περιμήτρια copulatur. [Moldenh. Specim. p. 134. * Ὑπομήτριον, Maxim. 186.]

[* " Ἀναμητροῦσθαι pro In matricem refundi, legitur ap. Euseb. Hist. 5, 1. p. 47. Ed. Rob. Steph., ubi est mendose scriptum ἀνεμετροῦντο pro ἀνεμητροῦντο." Anon. in margine Thesauri Stephaniani.]

ΜΟΥΣΑ, Musa, Dea cantus. Novem autem earum dearum recensentur, et dux earum Apollo. Il. A. (604.) Μουσάων θ', αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, Od. Ω. (60.) Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, Θρήνεον, Hesiod. Θ. (965.) ἡδυέπειαι Μοῦσαι. Et μοῦσα ἀρχεσίμολπος, ap. Athen. (180.) e Stesichoro. Lucian. (1, 529.) loquens de Poëtis, Παρακαλέσαντες τὰς μούσας συνῳδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσι: quod in omnium Poëtarum exordiis videre est. Non tam vero cantus, quam etiam bonarum literarum præsides eæd. credebantur: item et humanitatis. Plut. (8, 9.)
D Σκόπει τὴν Λυσίου πειθὼ καὶ χάριν· κἀκεῖνον γὰρ ἐγώ φημι ἰοπλοκάμων μοισᾶν εὖ λαχεῖν. Idem in Coriol. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο μουσῶν εὐμενείας ἀπολαύουσιν ἄνθρωποι τοσοῦτον, ὅσον ἐξημερῶσαι τὴν φύσιν ὑπὸ λόγου καὶ παιδείας. Antiphan. ap. Athen. 1. (p. 3.) Ἀεὶ δὲ πρὸς μούσαισι καὶ λόγοις πάρει. Apud Eund. 3. οὓς ἐδίδαξαν ἀριστερὰ γράμματα μοῦσαι. Apud Eund. 4. σὺ Κυνικὲ, ὁ μηδέποτε ταῖς χάρισιν ἀλλ' οὐδὲ ταῖς μούσαις θύσας, ubi inhumanitas ei exprobratur. Contra ap. Plut. Rom. (15.) de Sextio Sylla Carthaginensi, Οὔτε μουσῶν οὔτε χαρίτων ἐπιδεὴς ἀνὴρ, i. e. οὐκ ἄμουσος. De numero autem Musarum et quæ cuique tribuantur, vide Plut. Symp. 9, 14. Harum nominibus inscripti sunt novem Herodoti ll. Ab Eust. traditur μούσας allegorice dici κατὰ νοῦν γνῶσιν: Suidæ autem μοῦσα simpliciter est γνῶσις, qui a μῶ derivat, signif. ζητῶ, quoniam est ἁπάσης παιδείας αἰτία. || Μοῦσα aliquando accipitur pro Ipso cantu, Eust. qui inde μουσουργὸν dici scribit τὸν μελοποιόν, Plut. Symp. 1, (5.) Τὸν κύκλωπα μούσαις εὐφώνοις ἰᾶσθαί

φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος, Herodian. 4, (6, 4.) Πάσης τε γὰρ μούσης ὄργανα πανταχοῦ διακείμενα ποικίλον ἦχον εἰργάζετο, Omnifaria musica instrumenta, 5, (2; 9.) Ὀρχηστῶν τε θέαις, καὶ πάσης μούσης κινήσεώς τε εὐρύθμου ὑποκριταῖς σχολάζων. Eust. μοῦσαν vocari scribit γένος λόγου * θηλύστολον, καὶ στοχαζόμενον τὰ πλείω ὡραϊσμοῦ καὶ ἡδονῆς καὶ φαιδρότητος καὶ κάλλους: cui opp. τὸν Ἑρμῆν, i. e. τὸν δραστήριον λόγον, τὸν κατὰ τὴν πρακτικὴν τὴν ἐμβριθῆ καὶ οἷον ἀνδρώδη θεωρούμενον: quique est γενναῖος, nec quicquam habet * θηλύφωνον. Hes. cum. μούσας dixisset esse ᾠδὰς ἠρωτικὰς, addit, quosdam exponere etiam αἰνίγματα et τέχνας. De etymo dixi paulo ante e Suida, quod et Eust. sequitur: Μούσας sc. dictas esse a μάω. Similiter et Plato Crat. Τὰς μούσας τε καὶ ὅλην τὴν μουσικὴν a VERBO Μῶσθαι dictas videri scribit: cognominatas sc. ἀπὸ τῆς ζητήσεώς τε καὶ φιλοσοφίας: accipiens illud μῶσθαι pro ζητεῖν, sicut et μαίεσθαι supra. " Μωσοῖ, Hesychio ζητεῖ, quod et μῶται." Plut. autem in l. περὶ Φιλαδελφ. (877.)' ait μούσας vocatas quasi ὁμοῦ δι' εὔνοιαν ἀεὶ καὶ φιλαδελφίαν οὔσας: sicut et alii quasi ὁμοιούσας dictas volunt, quod uno nexu omnes disciplinæ teneantur, atque fiat ἐγκυκλοπαιδεία: Euseb. vero παρὰ τὸ μυεῖν, significante διδάσκειν et παιδεύειν. [" Markl. Suppl. 902. Musgr. Tro. 121. Iph. A. 1064. Wakef. Ion. 770. 1100. Phaënnus 2. Jacobs. Anth. 6, 122. 7, 269. 355. 391. 8, 247. 11, 314. 380. 12, 352. Porson. Med. p. 78. Heyn. Hom. 6, 167. 7, 201. Diod. S. 2, 611. Plut. Alex. 162. Schm., Ruhnk. Ep. Cr. 222. Eur. Phœn. 1719. Toup. Opusc. 2, 253. ad Xen. Eph. 125. Carmen, Valck. Phœn. p. 20. 21. 373. Ilgen. ad Hymn. 455. Musarum proles, Valck. Callim. 183. Conf. c. μοῖρα, Markl. Iph. p. 149. Musæ cujus filiæ? Jacobs. Anth. 7, 216. Quot? 8, 42. Musæ cum Nymphis permutatæ, Heind. ad Plat. Phædr. 353. A μάομαι, ad Xen. Mem. 2, 1, 20. ad Diod. S. 1, 253. Wakef. Trach. 1136. Φίλος Μ., Jacobs. Anth. 12, 275. Τὴν ἐναντίαν μοῦσαν μελῳδεῖν, Heyn. ad Apollod. 938. Μοῦσαι Διὸς κοῦραι, Toup. Add. in Theocr. 400. Μοῦσαι Ἀρδάλιαι, Plut. Mor. 1, 591. Ἐν Μούσαις εἶναι, Valck. ad Hipp. p. 216." Schæf. Mss.] " Μοῖσα Æolice pro Μοῦσα dicitur, teste Eust." " Μωὰ, Hesychio ᾠδὴ ποιά." [Μῶα, Laconice pro μοῦσα, Aristoph. Λ. 1249.]

[* Μουσοεργὸς, Hippocr. 236, 29. Vide Μουσουργός.] Μουσοκερατίδας, Hes. dictos scribit τοὺς τὰ μουσικὰ ἢ μελικὰ μέλη ᾄδοντας: fuisse autem ea carmina θρηνώδη. Μουσόληπτος, A musis afflatus, ὑπὸ μουσῶν ἔνθεος, Lucian. l. c.: Plut. (7, 775.) Οὐ γὰρ μόνον ἐν ποιήμασιν ὁ μ. καὶ κατάσχετος τὸν τεχνίτην ἀποδείκνυσι γελοῖον. Μουσομανὴς, Cantu insaniens, A Musis afflatus; nam est quædam et ἀπὸ μουσῶν κατοχή τε καὶ μανία, λαβοῦσα τὴν ψυχὴν καὶ ἐκβακχεύουσα κατά τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν, Plato Phædro. In Epigr. μ. τέττιξ. [" Jacobs. Anth. 10, 404. 11, 357." Schæf. Mss.] Μουσομανέω, Insano Musarum aut musices amore flagro, A Musis afflatus sum, Athen. (183.) de quodam Alexandro, Οὕτως ἐποίησε πάντας Ῥωμαίους μουσομανεῖν, ὡς τοὺς πολλοὺς καὶ ἀπομνημονεύειν αὐτοῦ τὰ κρούσματα. [Lucian. 3, 639. " Jacobs. Anth. 9, 8." Schæf. Mss.] Μουσομανία, Furor musicus, ἡ ἀπὸ μουσῶν μανία, ut Plato paulo ante loquitur; Insana canendi cupiditas. Plut. Symp. 7, (5.) Φιλομούσοις καὶ φιλαύλοις μ. Μουσόμαντις, a Schol. Aristoph. et Suida exp. κομπώδης, Jactabundus, ap. Aristoph. Ὄρν. (276.) Τίς ποθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀρειβάτης; quia tales ut plurimum sunt poëtæ. Fortassis tamen et ad cantum et ad auguria ineptam avem intelligit. [* Μουσομήτηρ, Lobeck. Phryn. 659. * Μουσομήτωρ, Æsch. Pr. 460. " Jacobs. Anth. 11, 382. ad Lucian. 1, 306." Schæf. Mss.] Μουσοπάταγος, Recitator clamosus, Personare omnia faciens, Cic. ad Q. Fr. 2, 9. Non mehercule quisquam μουσοπάταγος libentius sua recentia poëmata legit quam ego te audio quacunque de re, publica, privata, rustica, urbana. Sunt qui interpr. Versificator obstreperus. Hæc Bud. In quibusdam tamen exempl. legitur μουσοπάτακτος, quasi Musarum virga tactus, μουσόληπτος. [" Ad Lucian. 1, 323." Schæf. Mss. * Μουσόπνευστος, Greg. Naz. 2, 250.] Μουσοποιὸς, Qui carmina scribit. Præsertim vero Qui lyrica carmina componit: quasi sc. hæc magis ceteris sint musica. Unde sic ab Herod. (2, 135.) dicitur Sappho. [" Eur. Hipp. 1428. ad Herod. 168. Theocr. Epigr. 19. Jacobs. Anth. 7, 207. Brunck. Aristoph. 3, 203." Schæf. Mss.] Μουσοποιέω, Carmina compono, Decanto, In modulos redigo. Ex Aristoph. N. (334.) ταύτας μουσοποιοῦσι, De his carmina componunt, Has canunt. Μουσοπόλος, Qui circa musas versatur, Musarum famulus, i. e. Poëta, Poëticus: γράμμα, Epigr. Et μ. χερσὶ, in iisd. [Vide Μουσαπολετήρ. Eur. Alc. 447. Phœn. 1505. " Valck. p. 508. Beck. ad Eur. p. 230. Ruhnk. Ep. Cr. 289. Wessel. Epist. ad Venem. p. 5. Toup. Opusc. 2, 56. Jacobs. ad Meleagr. p. 3. Anth. 6, 146. Marcus Arg. 23. Porson. Hec. p. xxvii. Ed. 2. * Μουσοπρόσωπος, Huschk. Anal. 149. Jacobs. Anth. 8, 244. Bast Lettre 51." Schæf. Mss. * Μουσοτραφὴς, A Musa nutritus, Lobeck. Phryn. 577. Eust. 124, 25. * Μουσόφθαρτος, Lycophr. 832. * " Μουσοφίλης, Jacobs. Anth. 8, 248. Chardon in Millin Magaz. T. 5. an. 2. p. 491. * Μουσοφίλητος, Heyn. Hom. 4, 294." Schæf. Mss. " Cf. Schæf. in Bastii Ep. Cr. 278." Boiss. Mss. * " Μουσοχαρὴς, (Musis gaudens,) Jacobs. Anth. 9, 212." Schæf. Mss.]

Μουσαπολετὴρ, Cantus et modulorum musicorum deperditor: Virg. non tu in triviis, indocte, solebas Stridenti miserum stipula deperdere carmen? Apud Athen. (455.) μὴ σοφοῖς κλύειν Μουσαπολετὴρ, [Μουσοπόλε θὴρ,] κηρόχυτον μείλιγμ' ἱείς. Μουσηγέτης, [s. * Μουσαγέτης,] Musarum ductor, Epith. Apollinis, Paus. Att. (2, 4.) p. 2. Plut. Symp. 9, (14.) Τοὺς ἰατροὺς Ἀσκληπιὸν ἴσμεν ἡγεμόνα, καὶ Ἀπόλλωνι παιᾶνι χρωμένους πάντα, μουσηγέτῃ μηθέν. [Lucian. 1, 453. 2, 25.] " Μουσηγετῶν, Musis citharæ pulsu " præiens." [" Μουσηγετέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 132." Elberling. Mss.] Μουσουργὸς, Cantor, Cantrix, Qui musica ratione temperat cantica et modulatur, Bud. 817. 1084. e Strab. et Athen. Plut. (9, 46.) Πέμψον μοι τὴν μ. δέκα τάλαντα λαβὼν, Xen. K. Π. 4, (6, 6.) M. δὲ δύο τὰς κρατίστας, Athen. 4. Αὐλητρίδες καὶ μ., καὶ σαμβυκίστριαί τινες Ῥόδιαι. [" Bergler. ad Alciphr. 50. Zeun. ad Xen. K. Π. 418. ad Diod. S. 2, 216." Schæf. Mss.] Μουσουργέω, Musica ratione tempero et modulor, Greg. de cicadis, Τά ἐπὶ τῶν κλάδων ᾄσματά τε καὶ τερετίσματα μουσουργοῦντες, Bud. [Philostr. Icon. 3, 6. * " Μουσούργημα, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 144." Boiss. Mss. * Μουσουργία, Lucian. 1, 543. * " Μουσουργικὸς, Jo. Damasc. l. c. 113." Boiss. Mss. * Μουσῳδὸς, Cantor, Manetho 5, 143.]

Ἄμουσος, ὁ, ἡ, Musis non initiatus, Musicorum modulorum imperitus, Plut. de Orac. Pyth. (598.) Ὁ δ' Εὐριπίδης εἰπὼν διδάσκειν ποιητὴν, ὡς ἔρως κἂν ἄμουσος ᾖ τοπρὶν, ἐννοῆσαι ὅτι ποιητικὴν καὶ μουσικὴν ἔρως δύναμιν οὐκ ἐντίθησιν, ἐνυπάρχουσαν δὲ κινεῖ, καὶ ἀναθερμαίνει λανθάνουσαν καὶ ἀργοῦσαν. Quod ipsum in Erotico repetit. Synes. de Insomn. Εἴ τις καταδαρθὼν ἄ., ἔπειτα ἐντυχὼν ὄναρ ταῖς Μούσαις, Musarum expers. Pro Cantandi imperito accipitur in Epigr. in citharœdos, ἐν γὰρ ἀμούσοις Καὶ κόρυδος κύκνου φθέγξατ' ἀοιδότερον, Inter rudes et imperitos modulorum musicorum. Sic capitur et ap. Basil. ubi ἀμούσους ὄρνιθας opp. τοῖς ᾠδικοῖς. Asinus quoque ἄμουσος dicitur, et alienus est a concinnitate cantus, Ineptus ad musicam, Plut. Symp. (Sept. Sap. 572.) Ὥστε θαυμάζειν τὸν ὄνον, εἰ παχύτατος καὶ ἀμουσότατος ὢν τἄλλα, λεπτότατον καὶ μουσικώτατον ὀστέον παρέχεται. Plerumque capitur pro Indocto et rudi, et Qui nec musicam nec literas callet; generaliter pro Imperito cujusvis rei. Aristoph. Σφ. (1074.) Ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν, Imperitus et rudis: docebo, inquam, τὴν ἐπίνοιαν τῆς ἐγκεντρίδος. Item pro Insulsus, Illepidus, Rusticus, Plut. Symp. 4. Αἰλούρου τὴν ὄψιν ἀτοπώτερον, καὶ τὴν φύσιν ἀμουσότερον, Natura illepidior et infacetior, Longin. (34, 2.) Σκώμματα οὐκ ἄ. οὐδ' ἀνάγωγα. Idem, (28, 1.) Οὐκ ἄμουσον, ἀλλ' ἡδέως κεκραμένον. [" Wakef. Alc. 772. Jacobs. Anth. 12, 352. Exerc. 1, 209. Bast Lettre 225.

Heyn. Hom. 6, 648. Musgr. Ion. 526. Wakef. 1110. A Valck. Phœn. p. 21. 296. 373. Diatr. 205. Ruhnk. ad Timæi Lex. 2. Wyttenb. Ep. Cr. 14. Villoison. ad Long. 79." Schæf. Mss.] Ἀμουσολογία, Verba inerudita et inscita, quæ adversis Musis funduntur, Athen. (164.) Κολάβρους ἀναγινώσκει καὶ μέλη πάραυλα, καὶ ἀκρότητα κύμβαλα· καὶ μετὰ τὰς καλὰς ταύτας ἀ. περιέρχεται τὰς οἰκίας, ἐξετάζων ὅπου δεῖπνα λαμπρὰ παρασκευάζεται. Ἀμούσως, Imperite, Inscite, Illepide: οὐκ ἀ., Non ineleganter, insulse. [Plut. 6, 249. 409.] Ἀμουσία, Imperitia, proprie quidem musicorum modulorum et poëtices; sed generaliter interdum pro Quavis imperitia capitur. Item Inelegantia. Pro Discrepantia musicorum modulorum et διαφωνία affertur e Plat. [Plut. 6, 22. 192. "Valck. Diatr. 63." Schæf. Mss. * Ἀμουσότης, Agathiæ Hist. 2.] "Ἀμούσιον, τὸ, VV. LL. e Cæl. Rhod. 11, 19. "et Vitruv. 1, 6. afferunt pro Organo ventis exagi- "tato: sed viderint an Græcum sit vocab." "Ὑ- "ποάμουσος, Subrusticus. Plato comparativo ὑποα- "μουσότερος utitur, de Rep. 8. Αὐθαδέστερόν τε δεῖ B "αὐτὸν εἶναι καὶ ὑποαμουσότερον." [Lobeck. Phryn. 675.] Ἀπόμουσος, A musis alienus, i. q. ἄμουσος, ut testantur cum alii, tum Eust. [Eur. Med. 1083. * Ἀπομούσως, Æsch. Ag. 808. * Δύσμουσος, Abhorrens a Musis, Anal. 2, 290.] Ἔμμουσος, Musicus. Et τὸ ἔμμουσον, E musica compositum, Musicos modulos in se habens. [Nicomachi Arithm. 2. p. 109. Θεώρημα —ότατον.] Ἐμμούσως, Musice, Musarum instinctu. Eust. dicit Homerum invocare Musam, ἵνα ἐμμούσως λαλεῖν δόξῃ καὶ ἐμμελῶς καὶ ἐλλόγως. [Phornut. * Εὔμουσος, Eur. Iph. T. 145. Aristoph. N. 311. Θ. 118. Themist. 165. "Aristæn. 1, 26. cf. Abresch. Suppl." Boiss. Mss. "Wakef. Ion. 1116. ad Charit. 709. Wyttenb. Ep. Cr. 14. Jacobs. Exerc. 1, 209." Schæf. Mss. * Εὐμούσως, Eleganter, J. Poll.] "Εὐμουσία, Musica elegantia, Musicus "lepor. Julianus, Παίζειν δὲ οὐδὲν κωλύει πρός σε, "Χαρίτων γέμοντα καὶ εὐμουσίας." ["Eur. Herc. F. 676. Fr. Antiopæ ap. Stob. 369, 33. Gesn., Diog. L. Menedemo p. 96. H. Steph." Seager. Mss. * Κακόμουσος, Schol. Eur. Phœn. 797. * Κακομουσία, Plut. C 8, 814. * Πάμμουσος, Orac. Sibyll. 5. p. 312=573. * Παράμουσος, Eur. Phœn. 792. cf. Æsch. Choëph. 464. * Πολύμουσος, Lucian. 2, 271. vide Φιλόμουσος. * Πτωχόμουσος, Gorgias ap. Aristot. Rhet. 3, 3.] Φιλόμουσος, Musarum vel Musices amans, Xen. K. Π. 4, (6, 7.) Φιλόμουσος δέ τις τῶν Μήδων εἶπε, Καὶ μὴν ἐγὼ, ὦ Κῦρε, τῶν μουσουργῶν ἀκούσας ἑσπέρας, ὧν σὺ νῦν ἔχεις, ἤκουσα ἡδέως, Plut. Symp. 4, (4.) Φαρμάκων δυνάμεως ὁ ἰατρικώτατος, ἄριστος κριτὴς, καὶ μελῶν ἀρετῆς ὁ φιλομουσότατος. Interdum signif. Eum qui non tam musicæ amans est, quam Eum qui studiorum humaniorum s. politioris literaturæ; nam et bonarum literarum humanitatisque præsides Musæ sunt. Plut. Symp. (9, 14.) de Musarum numero, Οἶμαι δέ σε πεφροντικέναι, φιλόμουσον οὕτω καὶ πολύμουσον ὄντα. Φιλομουσία, Musarum s. Musices amor, Studium musices, [Plut. 6, 885. 8, 505.] Φιλομουσέω, Musas s. Musicam amo: vide in seq. [* Χρηστόμουσος, unde] Χρηστομουσέω. Dicebantur χρηστομουσεῖν, Qui veteres D modulos retinebant, nec novis coloribus fucabant, Athen. (635.) e Demetrio Byzantio, Ἐκάλουν δὲ καὶ χορηγοὺς οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθουμένους τοὺς χορούς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, καθάπερ αὐτὸ τοὔνομα σημαίνει· ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ χρ. καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους: Συνέβαινε δὲ τὸ μὲν παλαιὸν φιλομουσεῖν τοὺς Ἕλληνας.

Μουσικὸς, Musicus: ὄργανα, Demetr. Phal., a quo opp. μουσικὰ et δύσφωνα. Et μ. ὀστέον, Tibia ad musicos modulos apta, Plut. Symp. (Sept. Sap. 572.) de asino, Παχύτατος καὶ ἀμουσότατος ὢν τἄλλα, λεπτότατον καὶ μουσικώτατον ὀστέον παρέχεται, ubi etiam reddi posset, Valde sonorum, canorum. Et μ. ἀκούσματα, in Axiocho (371.) Θέατρα ποιητῶν, καὶ κύκλιοι χοροὶ, καὶ μ. ἀκούσματα, Musici concentus, Aristoph. Πλ. (1163.) μουσικοὶ ἀγῶνες καὶ γυμνικοὶ, Plut. Fab. (4.) Θέας δὲ μ. καὶ θυμελικὰς ἄξειν. Et μουσικὸς aliquis dicitur Qui canit, Canorus; Canendi peritus, Artis cantandi peritus: cui opp. ἄμουσος. Plut. (8, A 173.) Περὶ μουσικῶν ἀμούσους καὶ πολεμικῶν ἀστρατεύτους διαλέγεσθαι, Athen. 4. Ἀλεξανδρέων μουσικώτεροι ἄλλοι γενέσθαι οὐχ ἱστόρηνται, Plut. Lyc. de adolescentibus Spartanis, Μουσικωτάτους ἅμα καὶ πολεμικωτάτους ἀποφαίνουσιν αὐτοὺς, Aristoph. Σφ. (1244.) Ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικὸς, Vir sapiens et musicus, doctus, Aristot. Eth. 10, 4. Ὁ μουσικὸς τῇ ἀκοῇ ἐνεργεῖ περὶ τὰ μέλη. Item aliquis dicitur μουσικώτατος κατὰ, περί τι. Athen. 4. Μουσικώτατος δ' ὢν κατὰ χεῖρα δίχα πλῆκτρον ἔψαλλεν, Cum manu scitissime ac elegantissime musicos modulos exprimere posset. Eod. l., aliquanto ante, Περὶ αὐλοὺς εἰσὶ μουσικώτατοι. Potest etiam accipi pro φιλόμουσος, Musices amans, ita Athen. 8. (p. 361.) videtur Adrianum Imper. dicere μουσικώτατον βασιλέα, qui fanum fortunæ Romanorum statuerat, in quo Parilibus Ἐξάκουστος ἐγένετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος, ἔτι τε τυμπάνων τύπος μετὰ ᾠδῆς ἅμα γινόμενος. At Isocr. μουσικὴν πόλιν dicit potius Urbem literarum amantem, Ep. ad Præf. Mitylenæo- B rum, Αἰσχρὸν γὰρ τὴν μὲν πόλιν ὑμῶν ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖσθαι μουσικωτάτην εἶναι, — τὸν δὲ προέχοντα τῶν νῦν ὄντων περὶ τὴν ἱστορίαν, τῆς παιδείας ταύτης, φεύγειν ἐκ τῆς τοιαύτης πόλεως. Et τὰ μ., Musica, Musici moduli, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μ. τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. AT Μουσικὴ, sub. τέχνη, ἐπιστήμη, Musica, Musica ars, Scientia modulorum concinnorum, cantandi, Plut. in l. qui περὶ Εὐθυμίας inscribitur, Ἐν μουσικῇ βαρεῖς φθόγγοι καὶ ὀξεῖς, ἐν δὲ γραμματικῇ φωνήεντα καὶ ἄφωνα γράμματα, Athen. (627.) Τὸ δ' ἀρχαῖον ἡ μ. ἐπ' ἀνδρείαν προτροπὴ ἦν. Eod. l. (624.) e Theophr. Νόσους ἰᾶται μουσική: sicut ap. Plut. Symp. 7. Μουσικῇ πολλὰ κηλεῖται τῶν ἀλόγων, ὥσπερ ἔλαφοι σύριγξι: Alex. (7.) Τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς. Xen. Λ. (2, 1.) de pueris et adolescentibus Spartanis, Εὐθὺς δὲ πέμπουσιν εἰς διδασκάλων, μαθησομένους καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν, καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ: sicut Aristot. Polit. 8. dicit quatuor præcipue esse, quæ docere soleant juniores, γράμματα, καὶ γυμναστικὴν, καὶ μουσικὴν, καὶ ἐνίους τὴν γραφικήν. Item ἡ παλαιὰ καὶ νέα μ., de qua tum ap. Athen. multa, tum ap. Plut. in l. qui περὶ Μουσικῆς inscribitur. At in h. l. Luciani (2, 277.) Ἐν Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο, accipitur potius pro Musicis modulis et Ipso cantu, sicut μοῦσα supra. Qua signif. μουσικὴν ἀναβάλλομαι, ex Aphthon. affertur. Bud. post prolixos e Plat. et Aristot. ll. de μοῦσα et μουσικὴ cc. p. 1084. 1085. summam antedictorum colligens, E quibus verbis, inquit, intelligimus, musicæ appellatione priscos humanitatem literarum significasse, in qua ingenuos homines docebant otium conterere, animumque recreare; recentiores vero ad numerorum modulationem hoc vocab. transtulisse: quia musica, velut ludus, animi a curis vexati est requies. E quo factum est ut μουσικὴ non solum τὴν παιδείαν, sed etiam τὴν παιδιὰν significet, ut ex eod. l. Aristot. planum fit perlegentibus. Plato de LL. 2. Ἔστι δέ που παιδεία ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι, γυμναστικὴ, ἐπὶ δὲ ψυχῇ, μουσικὴ, ubi mox sequitur, Μουσικὴν δὲ εἰπὼν, τίθης λόγους, ἢ οὔ; ἔγω γε, inquit alter. At μουσικὴ ἐν ἀσπίδι ex Eur. (Suppl. 906.) Dexteritas, Concinnitas in clypeo. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 30. Abresch. Lectt. Aristæn. 55. omnino Locella ad Xen. Eph. 124. Bergler. ad Alciphr. 211. Valck. Diatr. 67. ad Charit. 305. Thom. M. 147. Villoison. ad Long. 200. 267. Jacobs. Anth. 12, 337. Conf. c. φυσικὸς, Boiss. Philostr. 464. Μουσικὴ, ad Herod. 704. Markl. Suppl. 902. Jacobs. Anim. 219. Diod. S. 1, 679. Sine articulo, Porson. ad Hec. 788. Monthly Review, April 1799. p. 429. Μουσικὴ γνῶσις, Achill. Tat. p. 29. Ἀγῶνες μουσικοὶ, μουσικῆς, T. H. ad Plutum p. 453. Kuster. Aristoph. 17. Add. ad Diod. S. 2, 150." Schæf. Mss. Demosth. 1391.] Μουσικῶς, Musice, Secundum modulos musicos, Musicis modulis, Plut. de Orac. Pyth. M. κινοῦντι νοῦν ἄμουσον, ἢ γραμματικῶς τὸν ἀγράμματον. Item Concinne, Scite, Tanta cum concinnitate quanta in musicis modulis cernitur, Eleganter, Isocr. in Soph. (9.) Τοῖς ὀνόμα-

σιν εὐρύθμως καὶ μ. εἰπεῖν. Idem in Epist. ad I. Ias. Εἰπεῖν δὲ περὶ τῶν προτεθέντων ἐπιχαρίτως καὶ μ. καὶ * διαπεπονημένως οὐκέτι τῆς ἡμετέρας ἡλικίας ἔργον ἐστί. Item ex Aristot. Rhet. 2. Οἱ ποιηταί φασι τοὺς ἀπαιδεύτους, παρ' ὄχλῳ μουσικώτερον λέγειν, Dicere elegantius. Sed coquus quidam ap. Athen. 7. dicit μ. σκευάσαι τοὖψον, Scite et eleganter. Et μουσικώτατα, Doctissime, ex Aristoph. [B. 874. " Ad Xen. Eph. 126. Bergler. Alciphr. 211. ad Charit. 305. Athen. 1, 13." Schæf. Mss.] Μουσικεύομαι, Musica ratione tempero cantica et modulor, i. q. μουσουργέω, Musicus sum et musicorum modulorum peritus. Exemplum ex Athen. (510.) habes ap. Bud. 1084. [Μουσικεύω, Lobeck. Phryn. 386. Add. * " Μουσίκευμα, Const. Manass. Chron. p. 98." Boiss. Mss.]

Μουσεῖος, Musicus, i. q. μουσικὸς, Epigr. (adesp. 419.) κέλαδος, Sonus s. Cantus musicus: [ὁ, ἡ, Eur. Bacch. 408. Lobeck. Phryn. 311.] AT Μουσεῖον, τὸ, Museum, Locus musis et studiis dicatus; vel, ut Philostr. V. A. scribit, Locus ubi Musæ colebantur, et responsa ab eis reddebantur, Plut. in l. qui περὶ Πολυπραγμοσύνης inscribitur, Τὰ μ. ποῤῥωτάτω τῶν πόλεων ἱδρύσαντο, καὶ τὴν νύκτα προσεῖπον εὐφρόνην· μέγα πρὸς εὕρεσιν τῶν ζητουμένων καὶ σκέψιν ἡγούμενοι τὴν ἡσυχίαν: Symp. 9. Λόγους τοὺς Ἀθήνησιν ἐν τοῖς μ. γενομένους. Plin. 16, 32. Stagiris in museo populum albam prociduam atque detruncatam, restitutam fuisse. Apud Athen. vero Comicus quidam Athenas vocat τῆς Ἑλλάδος μουσεῖον: at Pind. Ἑλλάδος Ἑλλάδα, Pythius, ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. Item ap. Aristoph. B. (93.) μουσεῖα χελιδόνων, Musea hirundinum, in quibus garriunt. Μουσεῖον est etiam Civitas quædam ap. Paus. Att. (26, 1.) p. 18. At μούσειον, scribitur enim proparoxytonως, Steph. B. dicit esse locum περὶ Ὄλυμπον τὸν ἐν Μακεδονίᾳ, citans Polyb. 37. cujus Gentile s. τοπικὸν nomen est Μουσειεὺς, ut Σιγειεύς. || Μουσεῖα, Festum in honorem Musarum. J. Poll. περὶ ἑορτῶν παρωνύμων ἐκ τῶν τιμωμένων θεῶν loquens, Μουσῶν, Μουσεῖα· Ἑρμοῦ, Ἕρμαια· Διὸς, Διάσια καὶ Πάνδια. [Cf. Paus. Cor. 31, 5. " Valck. Phœn. p. 514. Heind. ad Plat. Phædr. 352. Musgr. Hel. 173. 1114. Jacobs. Anim. 169. Anth. 11, 384. Ἑλλάδος μ., Bergler. ad Alciphr. 233. Μουσεῖα λόγων, Heind. ad Plat. Phædr. 318." Schæf. Mss. Apud recentiores Scriptt. Μουσεῖον signif. Opus musivum, Mosaïcum, unde * Μουσειόω, * Μουσείωσις, Salmas. ad SS. H. A. p. 149. * " Μούσιος, Hippol. Hom. in Theoph. 261. Fabr. * Μούσιον, Musivum, Jo. Malal. 2, 221." Elberling. Mss. * " Μουσαῖος, Jacobs. Anth. 6, 237." Schæf. Mss.]

Μουσίζω, Cantu contendo, VV. LL. [Eur. Cycl. 486. " Wakef. S. Cr. 2, 87. Alc. 772. Valck. Adoniaz. p. 276. 289. ad Röv. 78. Μουσίδδω, ibid. Wakef. Ion. 770. Brunck. Aristoph. 1, 11." Schæf. Mss.] Μουσίκτης, ap. Hes., i. q. μουσικὸς, ψάλτης. [" Valck. Adoniaz. p. 280. ad Röv. p. xxxiv." Schæf. Mss.]

Μουσόω, Numeris modulisque musicis exorno et venustius reddo. Et e Philostr. μεμούσωται, Sonitum edit, edidit, Concentu resonat. Phrasis quoque μεμουσωμένη dicitur Concinna et elegans, Ad musicos modulos concinnitate proxime accedens, Plut. Pericle (5.) Ἐπαινεῖ δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς: sicut supra μουσικῶς λέγειν, ex Isocr. At vero aliquis μεμουσωμένος dicitur Qui literis humanioribus eruditus est, Plut. (10, 612.) Ὑπόληψιν ἐμποιεῖν καὶ δόξαν ἀνθρώποις ἀγραμμάτοις, ἅτε πολυγράμματος αὐτὸς ὢν καὶ μεμουσωμένος: nisi velis Musis initiatus. Suid. ex Aristoph. Λ. (1127.) μεμούσωμαι pro πεπαίδευμαι, ἤσκημαι: item, Μήτε μὴν μουσωθῆναι παιάνων καὶ ὕπνων ἐπιστήμονα σοφίαν, pro παρὰ μουσῶν διδαχθῆναι. [" Boiss. Philostr. 539." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 3. Dionys. H. 6. p. 1078. Μέλη καὶ κρούματα διὰ ᾠδῆς καὶ ὀργάνου μουσωθέντα. * " Μούσωσις, Jo. Malal. 1, 300. 2, 31." Elberling. Mss. * Ἐκμουσόω, i. q. ἐκπαιδεύω, Philostr. 813. Ælian. V. H. 14, 34. Eur. Bacch. 823. " Ad Hesych. 1, 1283, 9." Dahler. Mss.] Καταμουσόω, Numeris et modis exorno et venustius reddo, Bud. 1084. e Greg. [Julian. Epist. 30.]

[* Μουσάριον, Collyrii nomen, Alex. Trall. 2. p. 129.]

" Μούσαξ, Hesychio ὁ ὑπὸ τοῦ βοᾶν τρεφόμενος, " Rabula."

" Μούσωνες, Eid. οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγείρων, et οἱ " τεχνῖται."

ΜΕΓΑΣ, Magnus, Ingens. Irregulariter in gen. μεγάλου: in dat. μεγάλῳ: in accus. μέγαν Fem. gen. μεγάλη, Neutr. μέγα. Est autem μεγάλου tanquam a NOMIN. Μεγάλος, a quo etiam dicitur factum Μέγας per sync., quod sit ἄκλιτον: nam id quoque Eust. tradit, hoc μέγας manere ἄκλιτον διόλου: quod haud scio quomodo verum comperiri possit ubicunque reperitur accus. μέγαν. Affertur autem et vocat. μεγάλε, alioqui rarior, ex Æsch. (S. c. Th. 828.) Ὦ μεγάλε Ζεῦ. Ceterum μέγας de variis magnitudinis modis, ut ita dicam, usurpatur, quos exemplis declarabo. Od. Δ. (457.) Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πάρδαλις, ἠδὲ μέγας σῦς, Il. Σ. (26.) de Achille, Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς Κεῖτο. Sic autem Od. I. (513.) Cyclops dicit se arbitratum esse Ulyssem illum, a quo Telemus vates cladem ipsi prædixerat, fore φῶτα μέγαν καὶ καλόν. At Σ. (4.) non simpliciter μέγας dixit, sed εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁράασθαι. Verum ap. eund. Hom. μέγας alicubi ponitur etiam eo sensu quo Gall. dicitur de ad virilem ætatem accedente, Il devient grand, Il se fait grand, Il est devenu grand: et quidem de Eo qui non magnæ alioqui s. proceræ sit staturæ, si cum aliis comparetur. Od. Σ. (216.) Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις. Sic et alibi. [Æsch. Ag. 366.] Dicitur tamen et de alia ætate illud a nostratibus. Apud Eund. μέγα ῥόπαλον Cyclopis. Dicitur et μέγαν ἱστὸν, ac μέγαν πέπλον, item μέγα δῶμα, et λάεσσι μεγάλοις: aliis denique multis tribuit hoc nomen. Huic autem opposuit ὀλίγον, Od. K. (94.) loquens περὶ κύματος. At in soluta oratione ei potius opp. μικρός. Thuc. autem opposuit etiam βραχεῖαν πρόφασιν τῇ μεγάλῃ: in qua itidem variis rebus tribuitur. Aliquando vero dicitur μέγας respectu aliorum: ut cum ἀντίχειρ, Pollex, vocatur ab Hippocr. μέγας δάκτυλος, Magnus digitus. Appellatur itidem a Medicis quædam vena μεγάλη φλὲψ, quæ sc. ab Anatomicis Porta. Sic et μεγίστη, quæ ab illis Cava. Sed et μεγάλη νόσος, Magnus morbus, appellata fuit epilepsia. Necnon quidam σφυγμὸς, Pulsus, nominatus fuit μέγας. Legimus præterea ap. eosd. Medicos μέγα κολλούριον, de Collyrio diarrhodon: item μέγας τροχίσκος. Legimus præterea ap. Gal. ad Gl. σπλὴν μέγας, de Liene qui intumuit, quod videlicet magnus sit præ eo, qui fuit, et qui esse debet. Interdum autem μέγας adjunctum habet accus. subaudita præp. κατὰ, ut cum dicit Soph. (Aj. 1253.) Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς, ubi Lat. pro illo accus. utuntur dativo; dicunt enim Bos qui est magnis lateribus, i. e. Magna latera habens, sicut μέγας πλευρὰς resolvendum in μεγάλας πλευρὰς ἔχων.

Μέγας variis in ll. potest vel itidem nomine Magnus, vel aliis reddi: ut cum dicitur μέγας χειμὼν, Magna s. Vehemens tempestas, s. Atrox, Violenta. Vocarent autem et Sævam Poëtæ. Huc pertinet μέγα κῦμα ap. Hom., item μέγας ζέφυρος, quod exp. σφοδρός. || Μέγας πλοῦτος, Magnæ vel Amplæ divitiæ. At μέγα κράτος, Magnum imperium; μεγάλη ἰσχὺς, Magna potentia: quæ passim obvia sunt. Sed μ. χρήματα dixeris potius Ingentes pecuniæ, vel, sicut Græce quoque dicitur potius πολλὰ χρήματα, Multæ pecuniæ, Magna vis pecuniarum. Invenitur autem et μέγας εἰς χρήματα, q. d. Magnus quod ad pecunias attinet, pro Valde dives, Prædives. || Μέγας dicitur præterea respiciendo ad magnam potentiam, unde μέγας appellatur Jupiter: tribuiturque et aliis diis interdum, necnon deabus, (3, 1.) Ἀ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα. Sic et μέγας βασιλεὺς appellabatur Rex Persiæ. Et Ἀντίοχος ὁ

προσαγορευθεὶς μέγας, Athen. (155.) Sed et aliquis dicitur γίνεσθαι μέγας ab Aristot., i. e. Evadere magnus, qui sibi magnam acquirit potentiam. A Dem. autem (20.) dicitur etiam αἵρεσθαι μέγας, item (19.) αὔξεσθαι μέγας. Huc pertinet μεγάλους ποιῆσαι ap. Xen. Ἑλλ. (6, 3, 6.) Apud quem legitur etiam K. Π. 7, (2, 7.) Μέγιστος ἂν εἴην ἀνθρώπων, Gall. Je serois le plus grand homme du monde, le plus grand personnage. Sed longe etiam alio sensu dixit Isocr. μεγάλα ποιεῖν τὰ τῶν βαρβάρων, quam Xen. ibi μεγάλους ποιῆσαι. Dixit enim Isocr. μεγάλα ποιεῖν eo sensu quo dicimus Gallice Faire les choses grandes, veluti cum ita loquimur, Vous faites les choses trois fois plus grandes qu'elles ne sont, de iis qui res verbis extollunt supra veritatem: Paneg. (39.) Καὶ ταῦτ' ἐστὶ τὰ βασιλικώτατα καὶ σεμνότατα τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων, καὶ περὶ ὧν οὐδέποτε παύονται λέγοντες οἱ βουλόμενοι τὰ τῶν βαρβάρων μεγάλα ποιεῖν. Ceterum μέγας, si credere dignum est, derivatur a μὴ et γῆ, tanquam qui non sit amplius πρὸς γῇ, sed ὑπερανάβας τὴν γῆν. Ita enim Eust. 1447.

Μέγα peculiaria etiam quædam loquendi genera efficit, in quibus aliquando nomen neutrum remanet, aliquando in adverbium transit, præsertim vero ap. Poëtas: ut e seqq. patebit exemplis. Μέγα φέρει, Magni refert, πολὺ διαφέρει. Plato de Rep. 5. Μέγα γάρ τοι φέρειν οἰόμεθα καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν, ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον: sicut Gallica lingua dicere solet, Il importe beaucoup. Xen. autem dixit μέγα δύνασθαι, quod est magni momenti. Alioqui μέγα δύνασθαι legitur et de persona, sc. de eo qui magna potentia præditus est: ut in Δύναμαι docui ex Hom. et Thuc. Μέγα ποιοῦμαι, Magni facio, æstimo, cum infin. Xen. K. Π. 5, (3, 10.) Μέγα φθέγγομαι, ut Magna loquor, Tibull. qui et Magnifice magna loqui dixit. At μέγα πνέειν non itidem commode reddi possit ad verbum, Magnum spiro: de quo vide in Πνέω. Jungitur autem et quibusdam verbis, cum quibus etiam componitur: ut μέγα φρονεῖν, et comp. μεγαφρονεῖν, s. potius μεγαλοφρονεῖν. Interdum autem cum gen., Thuc. 2, (97.) Ἐπὶ μέγα ἰσχύος cum verbo ἦλθεν. At μέγα ponitur adverbialiter pro μεγάλως a Xen. (K. Π. 5, 1, 12.) Μέγα εὐδαίμονας γενέσθαι, quo utuntur modo potius Poëtæ, item (5, 3, 15.) Μέγα βεβλάφθαι. Idem tamen dixit (3, 1, 15.) Οὐδέν τι μέγα λυπουμένους, ubi ne μέγα pro adverbio habeamus obstant illa, οὐδέν τι. Hom. autem μέγα adverbialiter posito alios etiam usus tribuit; jungit enim et comparativo et superlativo, dicens μέγ' ἀμείνονες, μέγ' ἄριστος: sicut Lat. Multo vel Longe præstantior, Longe præstantissimus dicunt. Idem hoc μέγα jungit sæpe verbo κρατεῖν: Il. A. (78.) ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί, ubi crediderim μέγα tale quid sonare, quale Latinis Longe lateque cum verbo Imperare; nam interpretantibus, Qui plurimum potest s. pollet ex omnibus Græcis, Qui maximum præ ceteris omnibus Græcis imperium obtinet, ut sc. μέγα jungatur cum genitivis πάντων Ἀργείων, iis, inquam, qui ita interpr., assentiri nullo modo possum, cum alibi passim jungat hoc adverbium eid. verbo κρατεῖν, non adjecto ullo genitivo: quibus etiam Il. aptior illa mea interpr. fuerit, Od. O. (274.) μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιοί, Il. Π. (172.) αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε. Item Od. Λ. (484.) ubi dativo jungitur, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν. Audivi autem et qui μέγα κρατεῖν verterent Pro potestate et imperio dominari. Videtur porro μέγα esse adverbium, et cum dicitur μέγα δύνασθαι, μέγα δυνάμενος: atque adeo redditur Latine Qui multum potest, Valde potens. Sed et cum aliis verbis μέγα Homero est Valde, s. Vehementer. Sciendum est autem Hom. dixisse etiam Μεγάλα adverbialiter: Od. Ξ. (354.) μεγάλα στενάχοντες.

[" Μέγας, ad Herod. 541. 566. Valck. ad Chrys. 32. Zeun. ad Xen. K. Π. 524. ad Charit. 595. 637. 674. 711. 720. Jacobs. Anth. 8, 6. Callim. 1, 443. ad Diod. S. 2, 187. Heyn. Hom. 8, 302. Jac. Gronov. Diss. de voce Μέγας laud. ad Liv. 1. p. 17. Divinus, ad Callim. 1, 10. Adultus, ad Herod. 284. I. q. σεμνὸς, δεινὸς, Lobeck. Aj. p. 255. De mari, ad Charit. 687. Conf. c. μέλας, Heyn. Hom. 8, 495. De quant., Musgr. Herc. F. 1116. Porson. Phœn. 1638. M. cur alter Ajax dictus, Boiss. Philostr. 546. M. καὶ καλὸς, Toup. ad Longin. 353. Villoison. ad Long. 264. Plut. Alex. p. 52. 53. Schm., cf. Herod. 1, 199. M. ὀφθῆναι, Xen. Eph. 23. Ilgen. ad Hymn. 257. M. ηὐξήθη, Demosth. 19, 18. 116, 7. cf. Il. P. 139. Ἤρθη μ., Dionys. H. 3, 1467. Plut. 2, 130. 297. 3, 163. Cor., Pelop. c. 16. Demosth. 20, 8. (Λαμπρὸς ἤρθη, Plut. 5, 25. H.) M. πνέων, Dawes. M. Cr. 246. ad Callim. 1, 11. M. νόος, Ilgen. Hymn. 514. cf. Hymn. Hom. p. 99. Brunck. Med. 1062. M. ἐν βουλαῖς, Epigr. adesp. 358. Οὐ μ., Boiss. Philostr. 430. Μεγέθει μ., Musgr. Ion. 739. ad Diod. S. 2, 230. Jacobs. Anth. 11, 186. Philologische Bibl. 3. p. 556. Ὤγκωσας μέγαν, Eur. Andr. 320. Μεγάλη Θεὸς, Toup. Opusc. 1, 492. Μοῖρα μεγάλη, Wakef. Phil. 1466. Μέγα, Alc. 1114. Jacobs. Anth. 6, 390. Mitsch. H. in Cer. 125. Admirabile quid ac memorandum, Heind. ad Plat. Phædr. 297. Pro πάνυ, Brunck. Aristoph. 2, 75. Heyn. Hom. 4, 214. 5, 529. 6, 28. 129. Conf. c. μετὰ, Jacobs. Anth. 7, 242. 9, 104. Valck. Phœn. p. 534. ad Lucian. 1, 229. 2, 64. Koen. ad Greg. Cor. 112. ad Callim. 1, 122.; cum μὲν, Jacobs. Anth. 12, 115. Cum superl., Wakef. Alc. 919. ad Mœr. 194. Cum gen., Duker. Præf. Thuc. p. 6. Paus. 3, 72. Schneid. Anab. 127. Μέγα κακοῦ, i. q. μ. κακὸν, Toup. Opusc. 1, 223. 2, 131. ad Il. Δ. 442. Μηδὲν μέγ' εἴπῃς, Koen. Præf. ad Greg. Cor. p. ix. Brunck. El. 823. Ἐπὶ μέγα δυνάμεως, Toup. Opusc. 1, 58. Emendd. 1, 87. Μέγα τι, ad Lucian. 1, 230. ubi omnino de μέγας, Jacobs. Anth. 8, 286. Τί μέγα, εἰ, 9, 467. Μέγα ἀναστενάζειν, ad Xen. Eph. 162. ποιεῖσθαι, ad Herod. 206. 217. 742. ἐξιδεῖν, Heyn. Hom. 8, 85. λέγειν, Eur. Herc. F. 1247. Lobeck. Aj. p. 281. εἶναι, Markl. Iph. p. 134. Μέγα, μεγάλα δύνασθαι, ad Lucian. 2, 240. Οὔτε μικρὸν, οὔτε μέγα, Bergler. Alciphr. 260. ad Herod. 227. cf. Soph. Œd. T. 1083. Ἢ μ., ἢ μικρὸν, Lucian. 3, 312. Μέγα ἄνευθε, Heyn. Hom. 8, 256. Ἐπὶ μέγα, Ern. ad Il. P. 40. ad Callim. 2, 10. Mulier. Græc. Pros. 140. Κατὰ μέγα, Plato Phædro 302. Heind. Ὀγκοῦν τι μέγα, Brunck. Andr. 320. Ἐν μεγάλῳ τίθεσθαί τι, Diod. S. 1, 90. Μεγάλοι θεοὶ, 224. 293. ad Lucian. 1, 283. ad Herod. 672. Quænam αἱ μεγάλαι θεαί? ad 648. Mitsch. H. in Cer. 110. Μεγάλοι καιροὶ, ad Charit. 669. Μεγάλα, 595. ad Phalar. 340. 348. Boiss. Philostr. 499.; cum verbis, ad Herod. 217. Superl. pro posit., Musgr. Iph. A. 1378. Μεγάλος, Bergler. ad Alciphr. 237. ad Charit. 716. Jacobs. Anth. 6, 383. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 392. 2, 67. Μεγαλώτερος, Boiss. Philostr. 470. 496." Schæf. Mss. * Μεγαλώτατος, Lobeck. Phryn. 93. Μέγας, Immanis, Terribilis, Eur. Med. 183. Æsch. Pers. 722. Soph. Œd. T. 1208. " Μέγα, adv., Plato Euthyd. 300. M. πάνυ ἀνακαγχάσας." Routh. Mss. Μέγαν et μικρὸν conf., Barker. ad Etym. 1118.] " Ἀμμέγα, pro ἀνὰ μέγα, af- " fertur ex Apoll. Rh." [1, 127.]

" Μέγης, Suidæ ὁ μέγας, Magnus: alioqui est " Nom. propr."

" Μεγαχήσεται, Hes. μέγα βοήσει, Ingentem cla- " morem edet."

[* Εὐμέγας, Anal. 1, 245. εὔμεγα κῆτος.] " Πάμ- " μεγα, Omnino magnum, Valde magnum." [Lobeck. Phryn. 106. * Ὑπερμέγας, Aristoph. Ἱππ. 158. " Const. Manass. Chron. p. 10." Boiss. Mss.]

[* Μεγαλοποιέω, Gl. Magnifico, Amplifico. * Μεγαλουργικὸς, Creuzeri Initia Philos. ac Theol. e Plat. Fontibus ducta, 1, 137.] " Μεγαλουχία, Hesychio " μεγαλαυχία, ὑψηλοφροσύνη."

Μεγάλως, Magnifice, Demetr. Phal. Apud Herod. autem Valde, Vehementer, 4, (15, 4.) M. ἔβλαπτον. [" Heyn. Hom. 8, 85. ad Phalar. 250. Longus p. 88. Vill., Diod. S. 2, 496. ad Herod. 698. 699." Schæf. Mss.] Pro μεγάλως dicitur ETIAM Μεγαλωστὶ, addita particula τι ut in νεωστὶ, itidem Magnifice: Τάρχυνον μεγαλωστὶ, Apoll. Rh. 2, (838.) Et M. τὴν θεὸν ἐτίμησεν, Athen. 14. Sic

Lucian. (1, 846.) Παρασκευασθείσης οὐ μ. Apud Herod. autem pro Valde, Vehementer: ut (2, 161.) προσέπταισε, Vehementer offendit. Sed potest et per nomen Magnus reddi, hoc modo, Magnam offensionem accepit, vel Magnam cladem. At Hom. usus est Il. Π. (776.) cum μέγας, Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, Schol. ἐπὶ μέγαν τόπον, et quidam Late. Sic utitur et Od. Ω. (40.) Sonare certe videtur q. d. Magnus magnum locum occupans. Sed diceretur potius Amplus amplum locum occupans, Amplo corpore per amplum locum porrecto. [" Heyn. Hom. 7, 431. 798. ad Charit. 556. Wakef. Eum. 92. Jacobs. Anth. 7, 265. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 93. Brunck. Apoll. Rh. 85. ad Herod. 470. 698. Toup. Opusc. 1, 263. 2, 252." Schæf. Mss.]

" Μεγαλοσύνη, affertur pro Majestas: μεγαλοψυ-" χία. Sed rectius scribitur per ω, ut ap. Suid." [Gl. Magnitudo. Syncelli Chron. p. 24.] " Μεγαλωσύνη, " ap. Suid. sine expos. Putatur esse Majestas." [" Jo. Damasc. in Hist. Barlaami p. 2. Cod. Reg. 903. Ἐν δεξιᾷ τῆς τοῦ Πατρὸς μεγαλωσύνης καθίσας." Boiss. Mss. " Chrys. in Ps. 9. T. 1. p. 592, 19." Seager. Mss.]

[* Μεγαλότης, i. q. μέγεθος, Plut. 7, 735. Lobeck. Phryn. 350.]

[* Μεγαλικὸς, Lobeck. Phryn. 228. "Bekk. Anecd. 800." Boiss. Mss.]

Μεγαλίζω, Magnifice effero, Extollo. Et Μεγαλίζομαι, Magnifice efferor, me effero, Elatus sum, Superbio, Bud. ap. Il. K. (69.) μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

Μεγαλύνω, interdum i. q. μεγαλίζω, et μεγαλύνομαι i. q. μεγαλίζομαι: nam μεγαλύνειν ἑαυτὸν e Xen. (Ἀπολ. 32.) affertur pro Efferre sese. Et Μεγαλύνεσθαι ex Eod. pro Elatum esse, Efferre se, Superbire. Sed frequenter ponitur μεγαλύνειν pro Extollere verbis, Prædicare: qua in signif. Plin. sæpe utitur verbo Magnificare: quo et Plautum quidam ita usum tradunt. Thuc. 8, (81.) p. 288. Καὶ ὑπερβάλλων ἐμεγάλυνε τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν παρὰ τῷ Τισσαφέρνει, Plut. Alcib. Μεγαλύνοντες αὐτοὺς καὶ τὸν στρατηγόν. Sed Thuc. usus est et pro Magnum, i. e. Potentem, reddere. LXX. autem Ps. 125. dixerunt, Ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ' αὐτῶν, quod est ad verbum, Magnificavit Dominus agere cum eis: pro Magnifice egit cum eis. [* " Μεγαλυσμὸς, Niceph. Callist. Or. in S. Magd. inter Bandini Anecd. p. 47." Boiss. Mss. * Καταμεγαλύνομαι, Extollo me contra, Symm. Ps. 37, 17. * Ὑπερμεγαλύνω, Pallad. de Brachm. p. 19.]

Μεγαλεῖος, Magnificus. At Bud., quod miror, hanc prætermittens interpr. vertit duntaxat, Grandis, Venerandus, Sublimis, In primis æstimandus, afferens e Xen. (Ἀπ. 4, 5, 2.) μεγαλεῖον κτῆμα, et alia, ex Eod., quæ vide Comm. 670. [" Tyrwh. ad Aristot. p. 175." Schæf. Mss.] Item substantive, τὸ μ., Magnificentia, Majestas, Bud. e Greg. SED Μεγαλεῖον μύρον, Unguentum, quidam ab hac μεγαλείου signif. dictum putant, tanquam a magnificentia, vel magnitudine virium ita vocatum: sicut Plin. scribit propter gloriam ita fuisse appellatum: at Etym. et Suid. nomen habuisse volunt a Megalo Siculo, qui ejus conficiendi artem invenerit. Scribitur vero ET Μεγάλιον, Eust.: quem vide. [" Sic scribitur ap. Athen. 553. Nempe ab inventore Megallo sic nominatum unguentum." Schw. Mss.] Fuisse autem perhibet Plin. ex oleo balanino, balsamo, calamo, junco, xylobalsamo, casia, resina. Gal. alio NOM. Μενδήσιον nuncupatum fuisse putat: at Diosc. diversa facit: quippe qui μεγαλεῖον suo tempore defecisse scribit, quo tamen adhuc vigebat μενδήσιον. At J. Poll. SCRIB. Μεγαλήσιον, si non mentiuntur vulg. ejus Edd., derivans alioqui et ipse ἀπὸ Μεγάλου Σικελιώτου. Μεγαλείως, Magnifice. Sed e Polyb. affertur, (3, 87, 5.) Μ. ἐχάρησαν, pro Magnopere gavisi sunt: et (5, 27, 6.) Μ. παρολιγωρεῖσθαι, pro Insigniter contemni. Suid. quoque exp. πάνυ. [Polyb. 3, 69, 4. * Μεγαλειοτέρως, Xen. Ἑλλ. 4, 1, 9. * Μεγαλίως, Athen. 137. ἀλλὰ δεῖ καθ' ἓν Ἕκαστον αὐτοῖς παρατιθέντα μεγαλίως.] Μεγαλειότης, ητος, ἡ, Magnificentia, Majestas. Habes autem hanc vocem ap. Lucam non

A semel, et ap. Petrum 2 Epist. 1, [16. " Usus est etiam Athen. 130." Schw. Mss. * Μεγαλειόω, unde * Μεγαλείωμα, i. q. μεγαλειότης, LXX. Jerem. 48, 17. * Μεγάλωμα.]

Μέγεθος, τὸ, Magnitudo, Isocr. Panegyr. Τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι, Lucian. Τηλικοῦτος τὸ μέγεθος: (1, 814.) Κολοσσιαῖοι τὸ μέγεθος: (782.) Ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος. Operæ pretium est autem hic considerare, quomodo in ead. catachresi variæ linguæ inter se consentiant, usurpante lingua Græca μέγεθος, Latina Magnitudo, Gallica Grandeur, ut ceteras in præsentia linguas omittam, de rebus alioqui non solum parvis, sed etiam minimis: ut vides in illo Luciani l., Κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος. Et ad nostram quidem linguam quod attinet, ignorat nemo qui eam callet, dici De la grandeur d'une fève, i. e. κυαμιαῖον τὸ μέγεθος, ut Lucian. loquitur, cum alioqui faba non sit res magna, sed parva: imo etiam de rebus multo minoribus dici. Uti autem ita et Latinam nomine Magnitudo, ostendunt cum alii plerique

B Latinorum scriptt. ll., tum ii nominatim, in quibus Græcum hoc vocabulum μέγεθος interpretatur: quorum ego unum e Plin. proferam. Pro eo igitur, quod dicit Theophr., Καρπὸς γὰρ μέγεθος ἔχει σχεδὸν χειροπληθὲς, legimus ap. Plin., Pomo magnitudo quæ manum impleat. In quodam autem Diosc. l. Parvum dixit, quod alioqui omnino contrarium videri posset, ad exprimendam nominis μέγεθος signif.: nimirum ubi ita scribit, Genera anthemidis tria, tantum flore distant, palmum non excedentia, parvisque floribus, ut rutæ. Quod enim hic ab eo scribitur, Parvisque floribus, ut rutæ, est quod ap. Diosc. legimus, Κατὰ μέγεθος πηγάνου φύλλων. Idem Plin., quod Aristot. dixit, Τῶν ἀλεκτορίδων αἱ νεοττίδες πλείω τίκτουσιν ἢ αἱ πρεσβύτεραι, ἐλάττω δὲ τῷ μ. τὰ ἐκ τῶν νεωτέρων, reddit, E Gallinis juvencæ plura pariunt (ova) quam veteres, sed minora. Ubi observa Minora pro ἐλάττω τῷ μ. Ut autem habes hic ἐλάττω τῷ μ., sic et alibi in positivo, μικρὰ τῷ μ.: et contra μεγάλα τῷ μ.: ut ap. Theophr. Οὐκ εὔοσμα δὲ (ῥόδα) οὐδὲ μεγάλα τοῖς

C μεγέθεσι: pro quibus Plin., Non autem talis odoratissima est, nec cui latissimum maximumque folium. Atque ut hic superlativo gradu est usus in sua interpretatione, ita et in alio ejusd. Theophr. l., cum de mespilo agens, dicit, Arbor ipsa de amplissimis: pro eo quod Theophr. scripsit, Μεγέθει μέγα τὸ δένδρον. Ceterum hinc colligimus μέγεθος reddi etiam posse alicubi Amplitudo. || Proceritas: ut redditur ab eod. Plin. in hoc Theophrasti loco, de balanis scribente, Διαφέρειν δέ φασι καὶ κατὰ τὰ μ. καὶ κατὰ τὰ σχήματα: hinc enim ille mutuatus, s. potius hæc interpretatus, dixit, Differunt et balani figura rotunditatis aut proceritatis: sumsit autem alterum hoc substantivum ex iis quæ subjunguntur, καὶ γὰρ σφαιροειδεῖς ἐνίους κ. τ. λ. || Μέγεθος, s. μέγεθος σώματος, ad verbum, Magnitudo corporis, Statura, interpr. Corn. Celso: cum ista Hippocratis, Μεγέθει σώματος ἐννεάσαι μὲν, ἐλευθέριον, καὶ οὐκ ἀειδὲς, ἐγγηρᾶσαι δὲ, δύσχρηστον, καὶ χεῖρον τῶν ἐλασσόνων, ita vertit, Longa statura ut in juventa decora est, sic matura

D senectute conficitur. Ead. certe signif. Herodian. μέγεθος σώματος, 4, (9, 9.) Πῶς τε ἡλικίας ἔχοι καὶ μεγέθους σώματος. At Hom. sine illa adjectione, pro Statura s. Proceritate usus est, Od. E. (217.) Z. (152.) sine adjectione. Sic autem dixit quidam Comicus jocans, de muliere, μεγέθει τε μεγίστην καὶ κάλλει καλλίστην. || Vehementia; qua in signif. et vocabulum Magnitudo retineri potest: ut Ciceronem eo usum esse videmus, cum hæc Epicuri, Στραγγουρία τέ τις παρηκολούθει, καὶ δυσεντερικὰ πάθη ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τοῦ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους, ita interpr., Tanti autem morbi aderant vesicæ et viscerum, ut nihil ad eorum magnitudinem posset accedere. Plato Epist. 7. dixit etiam Μέγεθος χειμώνων ἐξαίσιον καὶ ἀπροσδόκητον, ubi redditur et Vis. Alicubi certe Moles etiam verti potest. || Gravitas, ea signif. qua dicitur Gravitas Catonis, aut Majestas; s. Magnanimitas, aut disjuncte Magnitudo animi. Plut. Alex. (14.) de Diogene loquens, qui interrogatus ab Alex. an re aliqua egeret, eum arcere ipsi

solem vetuit, Πρὸς τοῦτο λέγεται τὸν Ἀλέξανδρον A οὕτω διατεθῆναι, καὶ θαυμάσαι καταφρονηθέντα, τὴν ὑπεροψίαν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀνδρὸς, ὥστε κ. τ. λ. || Dignitas, Amplitudo, accipiendo in metaph. signif., ἀξίωμα. Aliquando vero hæc copulantur, ac tum μέγεθος verti etiam potest Magnitudo: ut cum dicit Aristot. Pol. 5. Τὸ μ. καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς. Alioqui ap. Eund. alibi hæc copulantem, μέγεθος, Amplitudo: ut ἀξίωμα, Dignitas, non incommode reddi potest. || Μέγεθος τοῦ λόγου, aut etiam μέγεθος sine adjectione, subaudiendo sc. illum aliumve hujusmodi genit., ap. Demetr. Phal. et Hermog. necnon Longin., (1, 1. 13, 2.) Grandiloquentia, Granditas orationis, Granditas verborum, ut legitur ap. Cic. Dixit vero et Granditas simpliciter Plin. junior. [" Fac. ad Paus. 1, 66. D. R. ad Longin. 254. Thom. M. 141. Magnitudo animi, Plut. Alex. 32. Schm. Τὸ μ., τῷ μ. μικρὸς, Fischer. Palæph. 103. ad Herod. 24. Ποιεῖν, ἐμποιεῖν μ., Toup. ad Longin. 305. Μεγάλοι μεγέθει, ad Charit. 284. ad Phalar. 213." Schæf. Mss. * " Μεγεθὴς, Epiphan. in Sylloge Mustox. B Fasc. 2. p. 13." Boiss. Mss.] Μεγεθοποιὸς, Grandiloquentiam efficiens, Granditatem verborum adhibens. [Longin. 39, 4. * Μεγεθοποιέω, 40, 1.] " Μεγεθουργία, Operis magnitudo. Philo de Mundo, " Οὐ γὰρ δὴ θνητή γε φύσις τόσον διῄρατο, Non sublata esset ad tantam operis molem." [Æschinis Dial. 3, 17.] IONICE Μέγαθος pro μέγεθος, Magnitudo. Sed affertur ex Herod. (2, 44.) μέγαθος positum etiam adverbialiter pro Majorem in modum: [1, 98. 178. 185. 191. " Idem sæpe jungit μεγάθεϊ μέγας, περιμήκης, μικρὸς, 1, 51. 2, 74. 108. Utitur Idem etiam plurali numero, ut 3, 107. Ὄφιες μικροὶ τὰ μεγάθεα: 1, 202. Νήσους Λέσβῳ μεγάθεα παραπλησίας." Schw. Mss.] Μεγάθεες ποταμοὶ, ex (2, 10.) pro Magni: [hodie legitur, Ποταμοὶ οὐ κατὰ τὸν Νεῖλον ἐόντες μεγάθεα.] Ὑπερμεγάθεες pro Supramodum magni, Ingentes: [Herod. 4, 191.]

Ἀμεγέθης, Magnitudine carens, Non magnus, [Lobeck. Phryn. 106. Longin. 34, 4. 40, 2. * Ἀπειρομεγέθης, Euseb. in Ps. p. 71. Hesych. Presbyt. C Cent. 1, 90. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 113." Boiss. Mss. * Ἀπειρομεγέθως, Epiph. 1, 970. 2, 17. * " Ἀπλατομεγέθης, ap. Eudoc. p. 223. Vox nihili. Eam tamen habet Codex. Leg. * ἀπλετομεγέθης. Cf. Schol. Apoll. Rh. 3, 41. unde locus desumtus est." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Ἐπιμεγέθης, unde * " Ἐπιμεγέθεια, Timario in Notit. Mss. 9, 208." Elberling. Mss. * Ἑτερομεγέθης, unde] Ἑτερομεγεθέω, Inæqualiter cresco, Bud. ap. Artemid. 20. (1, 31.) Ὀδόντες αὔξοντες καὶ ἑτερομεγεθήσαντες. [Codd. rectius ὑπερμ.] Εὐμεγέθης, q. d. Magnitudine bene instructus, Cui magnitudo non deest. Accipitur pro Valde magnus, Ingens. [Xen. Ἑλλ. 5, 2, 4. Ἱππ. 1, 17. 10, 6.] Κατευμεγεθέω, Superior sum, Dominor, Sub imperio meo habeo, VV. LL.: Suidæ καταδυναστεύω, genitivo jungi tradenti. [" Nicet. Paphl. in Martyrum Triadi, edita a Combef. p. 8." Boiss. Mss] " Ἰσομεγέθης, Æque magnus, Qui paris " et æqualis est magnitudinis." [Xen. K. 5, 29. Lucian. 2, 477. * Μακρομεγέθης, Origen. 3, 450. D * " Μικρομεγέθης, Acta Theclæ 95. Xenocr. de Aquat. 53." Boiss. Mss.] Παμμεγέθης, q. d. Omnino magnus. Apud Xen. (Ἀπ. 3, 6, 3.) Prægrandis. Et παμμέγεθες φθέγγεσθαι, VV. LL. Immani voce intonare. Item παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι, Immodice cachinnari. [* Πολυμεγέθης, Niceph. Blemm. 233. * Προμεγέθης, unde * Προμεγεθέω, Conor valde, Aristot. Polit. 2, 560.] Ὑπερμεγέθης, Supramodum magnus, Magnus supraquam dici possit. Sed redditur et una voce, sc. Immensus, Xen. (Ἀπ. 1, 4, 8.) Τὰ δ' ὑπερμεγέθη καὶ πλῆθος ἄπειρα. Et ὑπερμέγεθες ἔργον, K. Π. (1, 6, 8.) Ex Æschine (54.) Ὑπερμέγεθες ἀδίκημα, Immensum flagitium. Sed et Immane facinus hoc sensu aliquando dicunt Lat. [Lucian. 1, 247. * Ὑπερμεγεθέω, Artemid. 1, 31. Vide ἑτερομ.]

Μεγεθύνω, Magnitudinem tribuo, Magnum reddo. Ex Alex. Aphr. Probl. pro Amplifico. [Extollo, Longin. 9, 5.] Et Μεγεθύνομαι, pro Magnus reddor, Cresco, " Incresco, Major fio." [Elatus sum in scribendo, Longin. 13, 1. " Bekk. Anecd. 2, 928. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 278. Schol. Aristoph. Πλ. (290.) p. 88. T. H., ad Il. N. 588. Μεγαθύνω, Jambl. Pr. 348. Kiessl." Schæf. Mss. * Μεγεθόω, ad Greg. Cor. 321. Apollon. Lex. 514. " Μεγεθοῦμαι, Xenocr. de Aquat. 26." Boiss. Mss. * Μεγεθίζω, Niceph. Blemm. p. 17.]

¶ Μείζων, Major. Cui opp. ἐλάττων. Aristoph. Σφ. (489.) Ἤν τε μεῖζον ἤν τ' ἔλαττον πρᾶγμά τις κατηγορῇ. Observavi autem in variis vetustiorum etiam scriptt. ll. οὔτε μεῖζον οὔτ' ἔλαττον pro Nullum prorsus: ut Gall. dicimus, Ni petit, ni grand; ut, Je ne vous fie jamais chose ni petite ni grande pour laquelle etc. Ita enim et Dem. pro Cor. Οὐδ' ἔστιν οὔτε μεῖζον οὔτ' ἔλαττον ψήφισμα οὐδὲν Αἰσχίνη περὶ τῶν συμφερόντων τῇ πόλει. At Plut. dixit etiam Μικρὰ καὶ μείζω. Reddi alicubi potest Amplior, idque, auctore Plin.; nam quod Aristot. dixit, Ἡ δ' ἀλκυὼν ἐστὶ μὲν οὐ πολλῷ μείζων στρουθοῦ, vertit ille, Alcyon avis paulo amplior passere. Apud Hom. est Procerior, Il. Γ. (168.) Ἤ τοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν: Od. Z. (230.) Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα. At vero Idem dixit Il. A. (167.) γέρας πολὺ μεῖζον, Honorarium multo præstantius. Cic. certe μεῖζον vertit non solum Præstantius, sed etiam Optabilius, in Plat. Tim., ut te docebit meum Lex. Cic.

Μείζων interdum Potentior: Dem. Philipp. 3. Μείζω γιγνόμενον τὸν ἄνθρωπον.

Μείζων variis genitivis junctum varia loquendi genera efficit, et in nonnullis quidem ad verbum reddi potest Major, in quibusdam autem, aliter atque aliter redditur. Exempla autem sunt hæc, μείζων ἐλπίδος, Spe major; nam et Lat. ita nonnunquam loquuntur, ut Herodian. 2, (8, 3.) dicit ἐπιθυμίαν ἐλπίδος μείζονα, Quæ major erat spe, Quæ superabat spem, Polit. Affinem autem signif. habet Μείζων εὐχῆς, quod ex Ovid. reddere possumus ad verbum, Voto major. Lucian. in principio Aëtionis, μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτόγε. Μείζων ἀληθείας, Major veritate, Major vero, fide veri, Herodian. 1, (1, 3.) Εὐτελῆ καὶ μικρὰ ἔργα, λόγων ἀρετῇ, δόξῃ παρέδωκαν τῆς ἀληθείας μεῖζον, Tenues per se res atque humiles scribendi artificio longe supra veri fidem sustulerunt, Polit. In qua interpretatione falli puto Polit., cum fides veri aliud significet Latinis quam id quod ab Herodiano ibi dicitur. Qui enim dicit ap. Ovid. Met. 3. adjuro tam me tibi vera referre, Quam veri majora fide, non vocat majora fide veri quæ sint vero majora, sed quæ majora sint quam ut fides illis tanquam veris adhiberi possit; atque adeo potuisset idem exprimere Poëta non addito genit. Veri, dicens simpliciter, Majora fide, ut aliquot aliis loquitur ll.: alicubi et Credibili majora, in hac ipsa signif. usurpans: sed ludere voluit in Vera et Veri fide majora. Contra vero cum ibi dicit Herodian. Δόξῃ παρέδωκαν τῆς ἀληθείας μείζονι, vocat δόξαν ἀληθείας μείζονα, non Majorem fide veri, Majorem fide, Majorem credibili, quo etiam genere loquendi uti Ovid. alicubi, dixi modo, sed Majorem vero, Majorem ipsa veritate. Hoc igitur aut simili modo verti locus ille debuit a Polit., Scribendi artificio res tenues atque humiles in opinionem vero majorem adduxerunt. Sed quia durior hæc aliaque hujusmodi ad verbum interpretatio videri potest, satius fortasse fuerit ista, aut simili paulo liberiore et faciliore uti, Scribendi artificio effecerunt, ut res illæ majores creditæ sint quam re vera fuerint. Sunt autem et alii plerique Herodiani ll., in quorum interpretatione judicium in Polit. desidero, ut aliquando, Deo favente, docebo. Μείζων jungitur et aliis genitivis, e quibus est λόγου: dicitur autem esse res aliqua μείζων λόγου, eodemque sensu κρείττων λόγου, Major oratione, Superior, i. e. omni facultate orationis, Excedens aut Superans omnem facultatem orationis, Quam nullis verbis enarrare quis possit, s. exprimere. Cic. autem hac in signif. dixit etiam Verbis consequi. Philo pro eod. dixit δύναμιν πᾶσαν λόγων ὑπερβάλλει. Sed additur interdum παντὸς cum λόγου, diciturque παντὸς λόγου μείζων, sicut παντὸς λόγου κρείττων, ut docui supra in Λόγος, p. 622. Dem. vero dixit etiam, Μείζω ἢ ὡς τῷ λόγῳ

τις ἂν εἴποι, ut docebo infra. Itidem vero adverbium μειζόνως huic genitivo junxisse Paus., ostendam, cum de eo agam. At genitivo φόβου junctus hic comparativus μείζων duo diversa efficit loquendi genera. Nam Aristides in Panath. vocavit μεῖζον φόβου, Quod supramodum metum incutit, Καὶ οὐκ ἠπείληκε μὲν οὕτως ἀήθη καὶ ὑπερόρια καὶ φόβου μείζω: et dicitur etiam μεῖζον φόβου πρόσωπον, Vultus in quo metus indicia non facile licet deprehendere, i. e. ἄφοβον καὶ μὴ ὑποπίπτον φόβῳ. Ita VV. LL.; sed hæc ego ita distinguenda puto, ut in illo priore l. φόβον passive sumi dicamus, at in isto posteriore, active: nam φόβου μείζω, quod sonat ad verbum Metu s. Formidine majora, puto vocari quæ non solum formidabilia sunt, sed plusquam formidabilia; atque adeo commode ita reddi posse existimo φόβου μείζω, Plusquam formidabilia. Memini tamen me aliquando vertere Quæ satis formidari non possunt, Quæ ne formidari quidem satis possunt. Quod autem attinet ad illud, Φόβου μεῖζον πρόσωπον, quod itidem sonat ad verbum Vultus major formidine, non dubium est quin ibi μεῖζον verti possit etiam Superior, nec solum Superior formidine, sed et Superans formidinem. Et sumi hic φόβον active, ideo dico, quia interpretationi horum verborum μεῖζον φόβου πρόσωπον adhiberi potest verbum activum Formidare s. Metuere: ut si, verbi gratia, ita reddamus, Vultus constantior, gravior quam ut formidet, formidini cedat.

Μείζων jungitur interdum cum particula ἢ, quam sequitur vel κατὰ, vel ὡς, Plato de Rep. 2. Μείζω ἢ κατ' ἄνθρωπον, Majora quam quæ homini conveniant, quam ut homo par iis esse possit. Quæ posterior interpr. aptior etiam fortasse fuerit huic l., et aliis hujusmodi. Dem. (156.) Μεῖζον φορτίου ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον. At prior illa congruet huic Athen. loco, 7. Ὀφθαλμοὺς δὲ μείζονας ἢ καθ' αὑτὸν ἔχων. Exemplum autem comparativi μείζων juncti particulæ ἢ sequente ὡς, habes in isto Dem. l. (68.) Ἔστι γὰρ μείζω τἀκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι. Sed invenitur cum ἢ, ubi etiam neutra harum particularum sequitur: Isocr. Paneg. Καὶ μεῖζον ἢ προσῆκον αὐτοῖς φρονήσαντας.

Μεῖζον adverbialiter etiam poni annotatur pro Plus, ut μεῖζον ἰσχύειν, Dem. (1481.) et μεῖζον δύνασθαι, Aristoph. (Πλ. 129.) Plus posse; sed tamen nequaquam μείζονος adverbialiter itidem poni dicemus, cum alioqui itidem reddatur Pluris: μείζονος τιμᾶσθαι, Xen. (Κ. Π. 2, 1, 5.) Pluris æstimare.

[" Μείζων λόγου, Valck. Hipp. p. 295. ad Herod. 200. M. καὶ κρείττων, ad Charit. 215=704. Natu minor, Diod. S. 2, 512. Μείζω, ad Lucian. 2, 172. Μεῖζον, ad Herod. 488. Eur. Hec. 380. Μεῖζον, μεῖζον, Koppiers. Obss. p. 20. Μεῖζον, μείζω φρονεῖν, Valck. Phœn. p. 266. Οὔτε μεῖζον, οὔτε ἔλαττον, Dionys. H. 1, 286. 4, 2117. Bergler. Alciphr. 260. Soph. Trach. 324. Οὔτ' ἔλαττον, οὔτε μεῖζον, ad Phalar. 286. Μεῖζον φόβου, Thom. M. 603. Μεῖζον ποιεῖν, ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 49. 92. Δύνασθαι μεῖζον, μείζω, T. H. ad Plutum p. 43. Λέγειν μεῖζον, Aristoph. Ἀ. 103. Ἐπὶ μεῖζον, Crinagor. 17. ad Lucian. 2, 216. Heind. ad Plat. Gorg. 23. * Μειζότερος, Alberti Peric. Cr. 37." Schæf. Mss. " Psell. in Cantic. Cant. 2, 4." Boiss. Mss. Epiphan. 1, 661. Μέσδων, Dor. pro μείζων, Plut. Lycurgo 19.] " Μέττον, Hesych. pro μεῖζον, Ma- " jus: quod et μέσδον."

Μειζόνως, Majorem in modum, Magis, Amplius. A Thuc. (4, 19.) Οἱ μειζόνως ἐχθροὶ et οἱ τὰ μέτρια διενεχθέντες, inter se opp. (6, 27.) Μ. ἐλάμβανον τὸ πρᾶγμα, Schol. exp. ἐμεγάλυνον. Jungitur etiam genit.; ea forma qua dici μεῖζον λόγου docui supra, ut ap. Paus. in Phocicis, Καμνόντων δὲ μειζόνως λόγου τῶν Κελτῶν, ἀναχωρεῖν εἰς τὸ στρατόπεδον σφίσιν ἐσήμαινον οἱ ἡγεμόνες, Bud. exp. Inenarrabili modo. At e Plat. de LL. affertur in VV. LL., M. ἡμῶν αὐτῶν ἀκούωμεν αὐτὸν τὸν λόγον, pro Audiamus quamdiligentissime. [" Ad Lucian. 2, 216. ad Herod. 488." Schæf. Mss.] " Μεζόνως, Ionice pro μειζόνως, Ma- " jorem in modum, Magis. Itidemque Μέζων pro " μείζων, Major, Grandior, Amplior; ap. Herod.

A " (2, 161. 3, 128.) et Hippocr." [* Μειζονότης, Jambl. V. P. §. 115. 248. Arithm. p. 45. * Μειζονάκις, 134. * Ἐπιμείζων, pro ἔτι μ., Stob. Serm. 5. p. 141. Sch.] Pro μείζων annotant quidam inveniri ETIAM Μεγαλώτερος, regul. compar.; sed in eo Aristot. l. in l. de Mundo, unde affertur, habentur et aliæ duæ lectiones: nec alioqui comparativus ille convenire posse videtur habendo eam quam μείζων habet signif.

¶ Μέγιστος, Maximus. Sequitur autem signiff. positivi μέγας, unde redditur etiam interdum Amplissimus: atque ut positivus μέγα adverbialiter positus jungitur cum δύνασθαι et cum φθέγγεσθαι, sic etiam μέγιστον, et ipse adverbialem usum præstans. Dicitur enim μέγιστον δύνασθαι a Thuc. 2., pro Plurimum posse, Maxima potentia præditum esse, Potentissimum esse: itidemque μέγιστον φθέγγεσθαι sequitur signif. τοῦ μέγα φθέγγεσθαι. Unde etiam μέγιστος cum τὸ σῶμα, pro Valde procero, Procerissimo, sicut μέγας de Procero, ap. Herodian. 7, (1, 26.) Necnon tribuitur B diis, quemadmodum μέγας illis tribui, dictum supra fuit. Il. B. (412.) Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, ubi reddi potest ad verbum Maxime: sicut a Lat. Jovem appellari audimus Optimum maximum. In hoc quoque loquendi genere quod in soluta oratione sæpe occurrit, καὶ τὸ μέγιστον, vel τὸ δὲ μέγιστον, retinet istam signif. hic superl. Potest enim reddi Quod maximum est; sic tamen ut non minus apte reddatur et aliis modis: sc. Et quod præcipuum est: aut, Præcipue autem, s. In primis, vel, Et quod caput est. Thuc. (8, 96.) Τοσαύτη ξυμφορὰ ἐπεγεγένητο, ἐν ᾗ ναῦς τε, καὶ τὸ μέγιστον, Εὔβοιαν ἀπολωλέκεσαν: 4, (70.) p. 144. et (108.) p. 156, habes, Τὸ δὲ μέγιστον. Sed Idem dicit etiam μέγιστον δὲ, sine articulo: 1, (142.) Μέγιστον δὲ, τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται, ὅταν κ. τ. λ. i. e., Et quod maximum est, inopia pecuniarum prohibebuntur. Sed paulo etiam libentius ita reddiderim, serviendo Latinæ structuræ orationis, Maximum est autem quod prohibebuntur. Item Plato de LL. εἰς μέγιστα C dixit pro adverbio Maxime, VV. LL. Μέγιστον Cic. ap. Plat. vertit Difficillimum, ut videbis p. 13. mei Cic. Lex. [" Μέγιστος, ad Charit. 502. Καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι —, Plut. Mor. 1, 17. Τὸ δὲ μ., Diod. S. 1, 582. 588. 2, 550. Xen. K. Ἀ. 1, 3, 10. 2, 5, 7. Μέγιστον δὲ, Valck. ad Chrys. p. 7. Τὰ μ., ad Lucian. 1, 400. Valck. Callim. 66. ad Phalar. 205. Jacobs. Anth. 6, 390. Τὰ μ. φίλων, Wakef. Herc. F. fin. Ἐς τὰ μ., ad Herod. 467. 613. Duker. Præf. Thuc. 8. 9. Κατὰ μέγιστα, Dionys. H. 5, 172. Τιμᾶν ἐν τοῖς μ. τῶν φίλων, Diod. S. 2, 355. Plut. Alex. 47." Schæf. Mss.] Μέγιστον, adv. Maxime, Plurimum, Admodum, Thuc. 7, (44.) Μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἥκιστα ἔβλαψεν, Plato de LL. M. διαφέρειν, Plurimum differre; at de μέγιστον δύνασθαι et de μ. φθέγγεσθαι dixi modo. Et cum superl. ap. Eur. (Med. 1323.) μέγιστον ἐχθίστη. Crediderim autem Eur. ita loquendo imitari voluisse Hom., qui hunc ipsum superl. ἔχθιστος junxit superlativo μάλιστα. [" Cum superl. Porson. Hec. p. 40. Ed. 2. * Μεγίστως, Brunck. Œd. D C. 700. Μέγιστα, ibid. et 1189." Schæf. Mss. * Μεγιστόπολις, Maximas urbes efficiens, Felices reddens, Epith. pacis, Pind. Π. 8, 1. * Μεγιστόσωμος, Tzetz. Chil. 8, 273. * Μεγιστότιμος, Valde venerandus, Æsch. Suppl. 709. * Μεγιστόφωνος, Valde clamosus, Pisides 1087. Suid. 1, 916. " Toup. Opusc. 1, 138. Dawes. M. Cr. 312." Schæf. Mss. * " Μεγιστόφθαλμος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 563." Elberling. Mss.] " Παμμέγιστος, Omnino maximus, Omnibus " modis maximus." [Ælian. V. H. 10, 2. " Theodos. Diac. Expugn. Cr. Acroas. 186. * Τρισμέγιστος, Nicet. Eugen. 5, 280. Const. Manass. Chron. p. 64. 93. Τρισμεγίστη Κρήτη, 25." Boiss. Mss. * " Μεγιστότης, Theod. Prodr. 361." Elberling. Mss. * Μεγιστεύω, Appian. Syr. 58.] Μεγιστὰν, ᾶνος, ὁ, q. d. Maximas, maximatis: ut a Magnus deducitur Magnas, atis: unde Magnates quidam dixerunt, quod et ipsum Latinitati ascribere non ausim. Frequentior est usus hujus vocabuli in plur. μεγιστᾶνες: pro quo Suet. et Tac. dixerunt Latine itidem Megistanes. Redditur et Primates, Proceres: quod posterius est magis

Latinum. Usi sunt autem et LXX., ut Daniel. 3, (24.) Τότε Ναβουχοδονόσορ ἐξανέστη ἐν σπουδῇ, καὶ εἶπε τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ. Sic Marc. 6, (21.) Herodes dicitur cœnam exhibuisse Τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ καὶ τοῖς χιλιάρχοις. Usus est hoc nomine et Alex., Aphr. in Top. Ὁ τιμῆς ὀρεγόμενος παρὰ βασιλέως ἢ παρὰ μεγιστάνων. Ceterum ap. classicos Scriptt. nomen hoc legere me non memini, sed si quando proceres significare volebant, loquentes de iis qui primas ap. regem Persarum tenebant, aut alium quempiam regem barbarum, dicebant potius, ut opinor, οἱ μέγιστον παρ' αὐτῷ δυνάμενοι, aut μετ' αὐτόν. [" Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀποτέμνειν, Phryn. Ecl. 84. Thom. M. 602." Schæf. Mss.] Μεγιστώ, Nom. proprium mulieris, Athen. (560.) sic autem ETIAM Μέγας AC Μεγάδης sunt Virorum propria.

" ΜΕΓΑΙΡΩ, Invideo, Il. Δ. (54.) Τάων οὔ τοι ἐγὼ " πρόσθ' ἵσταμαι οὐδὲ μεγαίρω, i. e. φθονῶ: nam mox " subjungit, Εἴπερ γὰρ φθονέω, οὐκ ἀνύω φθονέουσα, " Quantumvis enim inviderem, nihil ista invidia pro- " ficerem. Et Od. (B. 235.) cum infin., μνηστῆρας " ἀγήνορας οὔτι μεγαίρω Ἔρδειν ἔργα βίαια κακορρα- " φίῃσι νόοιο, Non equidem invideo procis quod. " Cum dat. pers. et genit. rei, Apoll. Rh. (1, 289.) " ἐμέγηρέ μοι τόκοιο, Partum mihi invidit. Pass. voce " et signif. in Epigr. ἄσταισι μεγαιρομένη, Cui invi- " detur ab oppidanis. || Significat etiam Curo, Re- " specto. Od. Θ. (206.) Δεῦρ' ἄγε, πειρηθήτω, ἐπεί μ' " ἐχολώσατε λίην, Ἢ πὺξ ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσὶν, οὔ τι " μεγαίρω Πάντων Φαιήκων: vel etiam Formido: " Schol. tamen et hic exp. φθονῶ. || Hes. μεγαίρειν " exp. non solum φθονεῖν, ζηλοῦν, sed etiam στερί- " σκειν, Privare, Orbare." [Ut γέρας γεραίρω, sic μέγας μεγαίρω: vide Buttm. Lexil. 258. " Jacobs. Anth. 9, 78. Wakef. S. Cr. 4, 221. Macedon. 32. Heyn. Hom. 6, 470. Toup. Opusc. 2, 112." Schæf. Mss. I. q. νεμεσίζομαι, Od. B. 235. Theocr. 7, 101. Callim. H. in Del. 163. Fascino, Apoll. Rh. 4, 1670. ἐχθοδοποῖσιν Ὄμμασι χαλκείοιο Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπάς.] " A " superiore μεγαίρω, φθονῶ, Invideo, est VERBALE " Μέγαρσις, ἡ, Invidia: φθόνος, Hes. ET Μεγαρτὸς, " Invidiosus: Eid. ἀγνώμων καὶ φθονερός. E QUO " Ἀμέγαρτος, Invidia carens, ἄφθονος." [" Wakef. Trach. 284. Jacobs. Anth. 11, 63. Paul. Sil. 40. Eur. Hec. 191. ad Od. P. 219." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 402. Suppl. 657.]

" Μεγεύσας ὁ δαίμων, VV. LL. e Libanii Declam. " pro Invida fortuna: pro quo diceretur potius μέ- " γῆρας."

" ΜΕΓΑΡΟΝ, Domus, Domicilium: quidam stri- " ctius accipiunt, interpretantes κατάγειον οἴκησιν, " Subterraneum domicilium, necnon θεῶν οἴκημα, " Deorum ædem." [Porph. Antr. Nymph., Χθονίοις καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας, ὑποχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μέγαρα ἱδρύσαντο.] " Videtur tamen potius de Augusto ædi- " ficio dici. Ita enim Hom. appellat Ulyssis domum: " velut Od. Υ. (155.) Οὐ γὰρ δὴ [δὴν] μνηστῆρες ἀπέσ- " σονται μεγάροιο. Et N. (377.) Οἵ δή τοι τρίετες μέ- " γαρον κατακοιρανέουσι. Sic Il. Z. (377.) Hector, " Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο; Eod. " modo plurali utitur pro Domo s. Ædibus. Od. " K. (452.) Δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφεύρομεν ἐν με- " γάροισι: Δ. (210.) λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισι: " X. ἐξελθόντες μεγάρων. || Pro Dei æde s. fano, " ap. Suid., Ὠθεῖ ἑαυτὸν εἰς τὸ μέγαρον, ἔνθα δήπου " τῷ ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν κατὰ τὸν " τῆς τελετῆς νόμον." [" Quo pertinet quod Athen. monuit 193. Τῶν ἡρωϊκῶν οἴκων τοὺς μείζονας Ὅμηρος μέγαρα καλεῖ." Schw. Mss.] || " In Epigr. et pro Sta- " bulo usurpari tradunt." [" Ammon. 32. Valck. Anim. 46. ad Herod. 500. 567. 636. ad Il. N. 430. Od. Σ. 313. T. 47. X. 446. 494. 497. ad Callim. 1, 38. Toup. Append. in Theocr. 44. Opusc. 1, 474. T. H. ad Plutum p. 275. Heyn. Hom. 4, 472. Boiss. Philostr. 589. Ἐν μεγάροις, Wakef. Trach. 730. Heyn. Hom. 7, 433." Schæf. Mss. * Μεγαρίζω, i. q. μέγαρα ποιέω, Clem. Alex. Coh. p. 14. Ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μεγαρίζοντες χοίρους ἐμβάλλουσιν: cf. Paus. 9, 8.]

" ΜΕΔΙΜΝΟΣ, ὁ, s. Μεδίμνος, Attice enim eum " παροξύνεσθαι tradit Thom. M. (602.) Medimnus: " Mensura aridorum Attica, sed Agricolis frequen- " tior quam Medicis, ob magnitudinem: quippe quæ " contineat chœnicas quadraginta octo, ut Suid. et " alii ante eum tradidere: h. e., centum et octo li- " bras mensurales, s. modios sex, non medicos qui- " dem, sed georgicos. Apud Aristot. H. A. 8. est et " Μακεδονικὸς μέδιμνος, Medimnus Macedonicus. " Nota ejus hæc fuit, μ." [Gl. Modius. " Toup. ad Longin. 392. ad Herod. 91. 593. Bergler. Alciphr. 255. ad Lucian. 1, 382. 441. T. H. ad Plutum p. 345. Kuster. Aristoph. 215. Brunck. 2, 93." Schæf. Mss. Μέδιμνος, ἡ, Ionice, Herod. 1, 198.] " Διμέδι- " μνον, Hesychio μέτρον χωροῦν δύο μοδίους, Mensura " capiens duos modios. Ubi nota μέδιμνον interpr. " Modium." " Ἡμιμέδιμνον, Semimedimnus, Dimidia " medimni pars, i. e. Mensura 24 chœnicum. J. Poll. I. " 4. Sic Athen. 4. Ἀλφίτων τρία ἡμιμέδιμνα Ἀττικά." [Harpocr. Anecd. Bekk. 262. Osann. ad Philem. Lex. 251. ubi et de * Ἡμέδιμνος. * Πενταμυριομέδιμνος, Tzetz. Chil. 2, 108. * Πολυμέδιμνος, poët. Πουλυμέδιμνος, Callim. H. in Cer. 2. 120. * Τριακοσιομέδιμνος, Synes. de Insomn. p. 146.] " Μεδιμναῖ- " ος, Medimnum æquans, Hes."

" ΜΕΔΩ, Impero, Imperium teneo, Regnator sum: " ἄρχω, βασιλεύω. Frequentior usus est partic. μέδων " pro Regnator, Imperator, Præfectus. Od. A. (72.) " Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος: H. (186.) " Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες: ut et Il. B. (79.) " Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. Pass. etiam Μέδο- " μαι significat Regno, Impero, si non fallitur Hes. " qui μέδονται exp. ἄρχουσι, βασιλεύουσι: afferens " itidem μεδέσθω pro βασιλευέτω. Alioqui μέδεσθαί " τινος dicitur Qui curam ejus gerit, Cui id curæ est, " s. Qui de eo cogitat, Qui id meminit: vel etiam " Qui de eo sibi prospicit: ut idem Hes. μεδώμεθα " exp. φροντίζωμεν, ἐπιμελώμεθα, προνοῶμεν. Fre- " quens et in hoc usu ap. Hom.: ut Od. Λ. (109.) M. " (137.) εἰ νόστου μέδηαι: T. (321.) δείπνοιο μέδηται " Ἥμενος ἐν μεγάρῳ. Il. Ω. (2.) τοὶ μὲν δόρποιο μέ- " δοντο Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι: (618.) Ἀλλ' " ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραιὲ, Σίτου. Od. Γ. " (334.) κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη: B. (358.) " εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ, κοίτου τε μέδηται. Alibi verbo " μεμνῆσθαι utitur in hac signif., s. in hoc loquendi " genere. Ad act. vero μέδω ut redeam, ex eo DE- " RIV. Μεδέω, ET Μεδεύω, idem cum primitivo ipso- " rum significantia. Hes. enim μεδέοντα exp. βασι- " λεύοντα, afferens et μεδέων itidem pro βασιλεύς: " addens tamen, vel φροντίζων: meminit Idem et al- " terius μεδεύειν: afferens nimirum μεδεύων pro βα- " σιλεύων, derivansque et ipse παρὰ τὸ μέδειν quod " est φροντίζειν καὶ προνοεῖσθαι." [" Μέδω, Musgr. Hel. 1152. Kuster. Aristoph. 69. Brunck. 1, 181. (B. 666.) Μέδων, μέδουσα, Wassenb. ad Hom. 61. 91. Μέδομαι, Heyn. Hom. 5, 674. 680. 8, 582. Μεδέω, Marcellus 55. Callim. 1, 462. Wolf. ad Hesiod. 70. Toup. Opusc. 2, 58. Valck. Diatr. 42. ad Charit. 776. 779. Nicias 5. et Jacobs." Schæf. Mss. Alcæus Hephæstionis p. 79. Gaisf., Orph. Arg. 90.] " Παμ- " μεδέων, οντος, ὁ, poëtice, Omnibus regnans, Omni- " um regnator s. rector, Omnibus imperans, Omni- " potens. Sic Παμμεδέουσα, f. g." [" Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 164." Boiss. Mss.]

ΜΕΙΡΩ, Divido, Partior, μερίζω, Eust., sed exemplum nullum afferens: ab eo tamen alibi formans præt. med. ἔμμορα: ut sc. a μείρω, cujus fut. μερῶ, sit præt. med. μέμορα, e quo per hyperthesin literarum factum sit ἔμμορα. Est AUTEM Ἔμμορα Poëtis, non Partitus sum, sed contra Partem (alicujus rei) accepi, (vel Particeps sum,) Sortitus sum, Nactus sum. Sic ἔμμορε τιμῆς, Il. A. (278.) Itidemque Hesiod. Ἔργ. (1, 345.) Ἔμμορέ τοι τιμῆς ὃς ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ. Exp. autem utrobique ἔτυχε, et ἔλαχε. Sic etiam Μείρεο imper. modi a Μείρομαι, exp. Hes. λάγχανε, item λάμβανε, et μερίζου. Sed Idem Μείρεται exp.

non solum μερίζεται et κληροῦται, verum etiam στέρεται, Privatur. Quæ tamen signif. convenit potius τῷ ἀμείρεται: cum COMP. Ἀμείρω opponatur præcedenti μείρω, et significet Privo, ac quasi dicas Non impertior.: ἀμείροντες enim idem Hes. exp. στερίσκοντες, ἀφαιρούμενοι: itidemque pass. Ἀμείρεσθαι dicit esse στερεῖσθαι. Sed interdum etiam hoc α præfixum verbo μείρω est pleonasticum, ut e bicomp. Ἀπαμείρω liquet. Εἵμαρται, pro Assignatum est fatali quadam velut partitione. Ita enim interpretandum puto in rudiorum gratiam, ut ostendam quomodo a μείρω s. potius ejus pass. μείρομαι derivatum videri possit. Alioqui commode reddi scio Fato decretum est, Bud. autem dicit, Fato destinatum est, Fatale est, etiam Fatum est, ut Cic. loquitur, sequente infin.: veluti cum dicit, Si fatum tibi est ex hoc morbo convalescere, εἰ εἵμαρταί σοι. Et, Daphnitæ fatum fuit de equo cadere, εἵμαρτο τῷ Δαφνίτῃ. Od. E. (312.) Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. Sic Ω (34.) Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. Sic et alibi. Itidem vero Hesiod. (Θ. 894.) Ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι. At in soluta oratione parum usitatum est εἵμαρται, licet alioqui εἱμαρμένη inde deductum pro Fatum, magno sit in usu. Quod autem ad formationem attinet, εἵμαρμαι pro μέμαρμαι dicitur, sicut εἴλημμαι pro λέλημμαι. Ceterum a 3 præt. εἵμαρται fit nomen ADJ. Εἱμαρτὸς, Fato decretus, assignatus, Fatalis: ut εἱμ. χρόνος, Plut. Alex. (30.) At vero ab εἵμαρμαι, 1 pers. fit non solum ADJ. Εἱμαρμένος, sed etiam SUBST. Εἱμαρμένη. Ac de adjectivo quidem prius, quod certe cum nihil aliud significet quam alterum illud εἱμαρτὸς, est tamen usitatius. Est igitur εἱμαρμένος, Fato decretus, assignatus, Fatalis: ut νόμους εἱμαρμένους, Cic. ap. Plat. vertit Leges fatales, sed addens etiam, necessarias, ut videbis p. 32. mei Cic. Lex. Apud Plut. autem de Aud. Poëm. vocat aliquis Poëta, cujus ille nomen tacet, εἱμαρμένα βουλεύματα: ita scribens, Εἱμαρμένων γὰρ τῶν κακῶν βουλευμάτων Κακὰς ἀμοιβάς ἐστι καρποῦσθαι βροτοῖς. At vero Εἱμαρμένη subst. est Fatum, Fatalis necessitas; nam et ita vertit Cic. de Nat. Deor. 1. Dem. (296.) Ὁ μὲν τοῖς γονεῦσι μόνον γεγενῆσθαι νομίζων, τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον περιμένει, Plut. de Aud. Poëm. (p. 82.) Ὅταν δὲ ταῖς αἰτίαις πάντων τῶν γινομένων ἐπονομάζωσι τὸν Δία, καὶ λέγωσι, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν·—Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή· τὴν εἱμαρμένην (λέγουσι). Multa περὶ εἱμαρμένης habes cum alibi, tum ap. Alex. Aphr., in libro quem ita inscripsit: ubi inter alia refert Anaxagoram putasse εἱμαρμένην vanum esse nomen; at contra ceteros εἱμαρμένην censere esse ἀπαράβατόν τι καὶ ἀναπόδραστον: sed et quosdam εἱμαρμένην esse velle ἀνάγκην τινά: quod pro illa Cic. interpretatione facit, εἱμαρμένην vocantis Fatalem necessitatem, itidemque εἱμαρμένους νόμους, Leges fatales et necessarias. Sed et χρόνοι εἱμαρμένοι ac γενέσεις βίαιοι καὶ οὐχ εἱμαρμέναι ap. Aristot., ut Aphrod. etiam annotat. Ille autem Dem. l, in quo dicit τὸν τῆς εἱμαρμένης θάνατον, cum ea nominis Fatum significatione convenit, qua ponitur pro Morte: adeo ut ap. Poëtas Fatum, cum pro Morte utuntur, interpretari possimus ex illo Dem. l. Τὸν τῆς εἱμαρμένης θάνατον. Quod vero ad etymon nominis hujus attinet, sciendum est quosdam non sequi quod est a Μείρομαι, sed deducere ab εἱρμός: quosdam vero et ab εἴρειν, in quorum numero est Aristot., aut quicunque est Auctor libri de Mundo, ita scribens in fine, Εἱμαρμένην δὲ διὰ τὸ εἴρειν τε καὶ χωρεῖν ἀκωλύτως, E duabus autem hisce si altera mihi sequenda foret, priorem potius sequerer ab εἱρμὸς, ut εἱμαρμένη diceretur quasi εἱρμαμένη: nam hunc εἱρμὸν Cic. innuere variis in ll. videtur: ut cum dicit, Fatum autem id appello, quod εἱμαρμένην, Ordinem seriemque causarum, cum causa causæ nexa rem e se gignat. Item, Fatum autem id appello, quod Græci εἱμαρμένην, Ordinem seriemque causarum: perinde sc. ac si εἱμαρμένην exponeret εἱρμὸν αἰτίων. Verum si nomini εἱμαρμένη hanc derivationem demus, quid de εἵμαρται dicemus, quod 3 præt. pass. esse negare nemo potest? [" Μείρομαι, Theogn. 708. Wakef. Phil. 752. Heyn. Hom. 5, 331. 672. ad Xen. Eph. 252. Ἔμμορε, Hesiod. Θ. 414. 426. v. Wolf. p. 104. Mitsch. H. in Cer. 141. Antip. Th. 41. Heyn. Hom. 4, 87. Schmied. ad Plut. Alex. 129. Εἵμαρται, Villois. ad Long. 167. Εἵμαρτο, Valck. Phœn. p. 540. Εἱμαρμένος, ad Charit. 557. Wakef. Trach. 170. Jacobs. Anth. 9, 25. Εἱμαρμένη πορεία, Dionys. H. 5, 116. Τὸ εἱμαρμένον, ad Xen. Eph. 160. Μεμορμένος, Jacobs. Anth. 7, 243. Diodor. Sard. 8. (Lycophr. 430. Apoll. Rh. 3, 1130.) Εἱμαρμένη, ἡ, ad Mœr. 109. Thom. M. 270. Meletem. Cr. 22. ad Julian. xxi." Schæf. Mss. Phot. Μέμορται· μεμοίραται. Μέμορθαι, Æolice pro μεμόρθαι, Etym. M.] " Ἔμορτεν, Ἰσήμορτεν, Hesychio ἀπέθανεν, " Fato functus est, Mortuus est." " Ἐμμόραντι, quod " Hes. exp. τετεύχασι, Doricum est pro ἐμμόρασιν, ab " ἔμμορα." " Ἐξέμμορα, poëtice pro ἐκμέμορα, ab ἐκ- " μείρομαι: Hom. (Od. E. 335.) ἐξέμμορε τιμῆς, pro " μοῖραν ἔλαχε τιμῆς, Partem honoris nactus est s. " sortitus." [* Καθείμαρμαι, Lucian. 3, 600. 602. Heliod. 9. p. 48. Plut. Alex. 52. Heraclid. Alleg. Hom. 103.] " Συνειμαρμένα, Fato connexa, Fato " consequentia et comitantia: Confatalia Ciceroni. " Plut. (8, 252.) Ἔστι τε εἱμαρμένα τρόπον τινὰ καὶ " ταῦτα πάντα ἐκείνοις συνειμαρμένα."

Ἔμμορος, Particeps, cur posuerim post Μόρος, licet ab ἔμμορα derivatum videri posse, minime sim nescius, ibi docebo.

Ἀμείρω, vide Μείρω, Ἀπαμείρω. " Ἀμέρων, e Ga- " leni Lex. Hippocr. affertur pro ἀφαιρῶν καὶ λαμβά- " νων, Detrahens et sumens: ubi tamen habent vulg. " Edd. Ἀμίρων, et vet. Cod. Ἀμήρων. Sed videtur " ferri posse hoc ἀμέρων, ut sit pro ἀμείρων: nam et " ἀμείρω eas signiff. habet: ut ap. Nicandri Θ. (686.) " ὄφρα τε πρῶτος Παιήων μέλανος ποταμοῦ παρὰ χεῖλος " ἄμερσεν, h. e. ἔλαβεν, inquit Schol." [Cf. Ἀμέρδω.]

Ἀπαμείρω, Partem s. Portionem (suam alicui) aufero, Privo, i. q. ἀμείρω, contr. τοῦ μείρω. Et Ἀπαμείρομαι, Privor: Hesiod. (Θ. 800.) Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται, Per novennium diis privatur, i. e. deorum consortio: unde et ἀποκεχώρισται exp.: Hom. autem ἀπαμείρεται dixit pro ἀπαμείρει, (Od. P. 322.) Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπαμείρεται [ἀποαίνυται vulgo] εὐρύοπα Ζεὺς Ἀνδρῶν, οὓς ἂν δὴ κ. τ. λ. i. e. ἀφαιρεῖται, Hes.; Suid. ἀποστερεῖ exp. Est autem Poëtarum hoc verbum. || Ἀπαμείρω, vel Ἀπαμείρομαι, contraria signif. pro Impertior, μερίζω, Hesiod. (Ἔργ. 2, 196.) τρίτην ἀπαμείρεται αἶσαν. Sciendum est autem ἀπαμείρω in hac signif. fieri ex ἀπὸ et ἀμείρω habente pleonasmum τοῦ α, et i. significante q. simplex μείρω. Eust. in Il. N. loquens de pleonasmo literæ α in ἄσταχυς et ἀσταφὶς, simile esse ait et ἀπαμείρεται pro μερίζει, a v. μείρω. Alibi eand. rationem esse ait horum vocabulorum, ἀκρόχολος et ἀκράχολος ap. Atticos: item ἀσταφὶς et ὀσταφίς: item ἀπομείρεται et ἀπαμείρεται. " Ἀπομείρομαι, exp. " Distribuo, Præbeo: sonat tamen potius Partitione " demtum alicunde, tribuo. Apud Hesiod. vero " Ἔργ. (l. c.) Ὄρθρον ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος " εἴη. Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν, " exp. ἐργάζεται: alii Sumit." [" Ἀπαμείρω, Heyn. ad Hesiod. 156. Hom. 6, 415." Schæf. Mss.]

¶ Μόρος, ὁ, Portio. Plerumque, Portio fatalis, Fatum, Od. (Il. T. 421.) Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι, i. e. μεμοιραμένον, μοιρίδιον, Eust. Aliquando cum θάνατος jungitur, sicut κὴρ, Od. (Λ. 408.) Ἀλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε, Ἔκτα: Y. (241.) Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Ἤρτυον: I. (61.) οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε. In quibus ll. μόρος reddi etiam posset Exitium, Interitus, ὄλεθρος. Alioquin etiam pro Morte capitur, sicut et κὴρ aliquando, cum per se ponitur; et quidem aliquando in soluta etiam oratione: ut in Phalar. Οὐ γάρ πω τὸν ἐν αὐτῷ λελοχημένον ἐπεδέδεικτο μόρον, Nondum sævum illud genus mortis intus latens ostenderat, Bud. Et θανάσιμος μ., Eur. Hec. (1145.) pro θάνατος simpliciter, aut μόρος. Item κακὸς μ., pro κακὴ τυχὴ, Infortunium, Exitium, Od. A. (166.) Νῦν δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, nisi quis ibi mallet Improbo fato, Il. Φ. (133.) ἀλλὰ καὶ ὣς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, Malo exitio peribitis. Potest etiam Mortem tetram s. miseram significare, i. e. Tetrum mortis genus s.

miserum. Pro Supplicio usurpatur a Phalar. (p. 32.) "Ἀνθρωπον ἀνθρώποις τοιοῦτον μόρον ἄρξαντα, εἶναι ἀτιμώρητον, Talis supplicii auctorem et conditorem, Bud. Μόρος Hesychio est μοῖρα τοῦ βίου, θάνατος, φθόρος, πόνος, νόσος. Ab eod. Hes. μόρος exp. κλῆρος: quæ signif. etymo est vicinior, ut μόρος dicatur pro Portione et sorte. Ceterum nomini Μόρος locum hic dandum censui, proxime post Μείρω et ejus compp., illi autem et illius compp. subjungendum Μοῖρα, propter ἔμμορα medium præt. verbi Μείρω. Compp. autem a Μείρω interjicienda censui, quia nimis procul a simplici ea removissem, si Μόρος, et Μοῖρα cum toto suo comitatu illis præfixissem. [" Μόρος, Valck. Phœn. p. xxii. Wessel. ad Herod. 58. Eur. Hec. 1131. 1256. Dionys. H. 2, 1051. 3, 1408. Musgr. Herc. F. 1019. Wakef. Trach. 21. 167. Eum. 505. Jacobs. Anth. 7, 130. 219. 351. 8, 271. 413. Monthly Review, April 1799. p. 443. Porson. Med. p. 17. Heyn. Hom. 5, 79. Cadaver, Huschk. Anal. 297. Μόρος ap. Tragicos plerumque Mortem signif., Porson. Hec. 1260. Ὑπὲρ μόρον, ad Il. B. 155. Heyn. Hom. 5, 287. 8, 12. ad Herod. 713." Schæf. Mss.]

Μόρος, ὁ, ET Μόρον, τὸ, Morum. Pro masc. gen. Eust. hoc affert exemplum, Πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν, Ἔπειτα φοινίξαντα στρογγύλον μόρον, quæ verba Athen. (51.) citat e Soph. Ex iis tamen certo colligi non potest masc. genere μόρος dici. Neutrius autem generis exempla habes ap. Athen. l. c. ex Æsch., Soph., et aliis: item e Parthenio, Ἄβρυνα συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα: et e Diphilo, Τὰ δὲ συκάμινα, ἃ καὶ μόρα λέγεται, εὔχυλα. Ibid. Phanias τὸν τῆς ἀγρίου συκαμίνου καρπὸν μόρον καλεῖ, Mori sylvestris fructum, Τὸ μόρον τὸ βατῶδες ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, σπερματικὰς ἔχει τὰς συκαμινώδεις διαγονάς: hæc vero sylvestria mora dicuntur et βάτια: nam in rubis nascuntur. Arbor autem hujus fructus DICITUR Μορέα, Lat. Morus: alio vocabulo Gr. συκάμινος. Nicand. ap. eund. Athen. l. c., Καὶ μορέης, ἣ παισὶ πέλει μείλιγμα νέοισι, Πρῶτον ἀπαγγέλλουσα βροτοῖς ἡδεῖαν ὀπώρην: nam ante cetera ἀκρόδρυα φαίνεται. Alexandrinis autem hoc vocab. τῆς μορέας esse usitatius, testatur Athen., quo utitur et Diosc. 1, 181. Μορέα, ἡ συκαμινέα, δένδρον ἐστὶ γνώριμον. Μόρα et μορέα voce composita appellantur etiam συκόμορα et συκομορέα. In Galeni autem Lex., qui ap. Hippocr. συκῆς exp. συκύας, h. e. συκαμίνου, adduntur et hæc verba ex eod. Hippocr. μορέου ῥίζης, ubi μορέου i. est q. μορέας: si tamen vera ea scriptura est. || Μόρον vocabant etiam τὸ βρύον τῶν ἐλαιῶν: unde αἱ ἀνθοῦσαι ἐλαῖαι dicebantur μορίαι: inquit Zeno ap. Etym. in Μορία. [" Μόρον, Casaub. ad Athen. 104. ad Mœr. 121. Heyn. Hom. 6, 562. Μόρον, μόρος, Brunck. Soph. 3, 472. Μορέα, Wessel. ad Diod. S. 1, 40." Schæf. Mss.]

Μόρος, Acutus, Velox; nam Eust. e quorundam Gramm. sententia tradit μόρον Cypriis esse ὀξύ: qui ἰόμωροι ap. Hom. exp. ὀξεῖς ἰοὺς ἔχοντες. Similiter et Aristarch. ὑλακόμωροι ap. Eund. esse dicit ὀξύφωνοι, et ectasin in ο factam esse.

Μοροδικέω, Particeps sum: unde μοροδικῆσαι Harpocr. ex Antiphonte affert pro τοῦ μέρους μεταλαβεῖν. Suid. habet μοιροδοκῆσαι, quod magis probo. Μοροπονέω, Fatalibus infortuniis premor: μοροπονοῦν, Hes. κακοπαθοῦν. [* Μοροφεγγής, Meleager 78. φανίον, al. * Μυροφεγγής.]

Αἰνόμορος, ὁ, ἡ, Infortunatus, Infelix, Qui gravi et crudeli fato premitur, Cui inclemens fatum est, Il. X. (481.) ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν Δύσμορος αἰνόμορον, Od. I. (53.) κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη Ἡμῖν αἰνομόροισιν. Ἄμορος, Expers, Infelix, ἀμέτοχος, Hes. qua signif. dicitur etiam ἄμοιρος. [" Brunck. ad Eur. Med. 1395. Porson. Præf. ad Hec. p. xiii. et ad v. 425. Jacobs. Anth. 9, 267. * Ἀμορόεις, Heyn. Hom. 6, 561." Schæf. Mss.] AT Ἀμόρρωτον ap. Hes., quod exp. ἀθάνατον suspectum est. " Scr. " potius ἀμόρωτον, ut sit Intactus a μόρῳ, Fato." Ἄμμορος, Expers, Non particeps, ἀμέτοχος, Od. E. (275.) de ursa majore, Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο: Virg. G. 1. Arctos Oceani metuentes æ-

A quore tingi. Item ex Epigr. μόρος ἄμμορος ἡσυχίης. || Infortunatus, Calamitosus, δύσμορος, κακόμορος, Hes. [" Markl. Suppl. 786. Jacobs. Anth. 9, 267. 11, 267. Epigr. adesp. 495. Heyn. Hom. 5, 272. 6, 53. Porson. Præf. ad Hec. p. xiii. et ad v. 425. Expers, Ruhnk. Ep. Cr. 257." Schæf. Mss.] Ἀμμορία, Infortunium, Fatum calamitosum, δυστυχία, ut Eust. exp. Od. Υ. (76.) ὁ γάρ τ' εἶδεν [τ' εὖ οἶδεν] ἅπαντα Μοίρην τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων. [" Heyn. Hom. 8, 12. Crinagor. 20." Schæf. Mss. " Immortalitas, Epigr. ap. Demosth. 86, 23." Seager. Mss.] " Ἀμμόριον, Etymologo et Lex. meo vet. est ἄτιμον " vel ἀθάνατον, Inhonoratum vel Immortale: in illa " signif. quasi ἄμοιρος, in hac a μόρος, Fatum." Δυσάμμορος, Infelix, Infortunatus, Calamitosus, δύσμορος, Apoll. Rh. 2, (218.) ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης, Il. T. (315.) καὶ σὺ δυσάμμορε φίλταθ' ἑταίρων. [Schol. Ven. Il. X. p. 428.] " Ἰσάμμορος, Hesychio δύσ- " μορος. Videtur sonare potius τὸν τῷ ἀμμόρῳ ἴσον." [* Πανάμμορος, Probl. Arithm. 18, 5. Anal. 2, 482.]
B " Γάμμοροι, Hesychio sunt ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι: " qua signif. Poëtæ dicunt etiam ἄμμοροι pro ἄμοροι " s. ἄμοιροι. At κάμμοροι ab iisdem dicuntur οἱ " κακόμοροι." [* " Ἀντίμορος, ταῖς * ἐπικρανίτισιν λίθος, Chandleri Inscr. Att. P. 2. no. 1." Schn. Lex.] Δύσμορος, Cui difficilis portio et fatum obtingit, Infelix, Il. X. (60.) Priamus ad Hectorem, Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει. Aliud exemplum habes in Αἰνόμορος paulo ante. Opp. K. 3, (217.) Οἰκτρὰ κινυρομένῃ καὶ δύσμορα κωκυούσῃ, Infeliciter lamentanti, Ob calamitosum et infelicem casum. Utitur hoc vocabulo et Lucian., e quo affertur Ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον. Hesychio δύσμορος est non solum κακόμορος et ἄθλιος, sed etiam * κακοθάνατος, Qui tetro mortis genere perit: quemadmodum et Eust. δύσμορον exp. non solum δυσδαίμονα et κακοτυχῆ, sed etiam *δυσθάνατον. [" Jacobs. Anth. 6, 410. 7, 230." Schæf. Mss. Δύσμορα, adv., Opp. K. 3, 217. * Δυσμόρως,
C Æsch. S. c. Th. 839.] Δυσμορία, Miseria, qua aliquis fatum difficile et inclemens experitur, Fatum difficile, Infortunium; Mors infelix, Epigr. [Anal. 2, 196.] Ἔμμορος, Particeps, opp. τῷ ἄμμορος, Od. Θ. (480.) Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, i. e. ἐπιτυχεῖς τιμῆς, Eust. τετευχότες, Hes. || Ἔμμορον, εἱμαρμένον Hes., Quod in fatis est. Possit autem videri nonnullis illud Ἔμμορος esse ab ἔμμορα: sed quid de Ἄμμορος, quod illi opp., respondebunt? [" Jacobs. Anth. 11, 267." Schæf. Mss.] " Ἐμμορίδαι esse dicuntur Advenæ, " Coloni. Hesychio sunt μέτοικοι." " Ἡμιμόριον, " Dimidiata pars, J. Poll. 6. c. 36." " Ἰσομόρῳ " quoque Hes. affert pro ἰσομοίρῳ." [Ἰσόμορον, τὸ, Æqualis portio, Nicander Θ. 105. cf. 592. " Ἰσόμορος, Antip. S. 21. cf. 22. Jacobs. Anth. 8, 253. Callim. 1, 544." Schæf. Mss.]

Κάμμορος, ὁ, ἡ, Infortunatus, Infelix, Cui malum et asperum fatum est: PRO Κακόμορος. Od. Λ. (215.) Ὦ μοι τέκνον ἐμὸν περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν: B.
D (351.) Κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον, εἴ ποθεν ἔλθοι Διογένης Ὀδυσεύς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας. || Item * κακοθάνατος, ut δύσμορος, Eust. || Κάμμοροι aliquando signif. τὰς καρίδας, ut patet ex Athen. (306.) Κάμμοροι καί τι γένος καρίδων ὑπὸ Ῥωμαίων οὕτω καλούμενον: unde fortassis οἱ χνδαῖοι τοὺς καβούρους παρέφθειραν. Hæc Eust. [" Jacobs. Anth. 6, 402. Pamphil. 1. Diodor. Sard. 16. Heroic. adesp. 28. Epigr. adesp. 643. Heyn. Hom. 5, 272. Wetsten. ad N. T. 1, 401. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 69. Koen. ad Greg. Cor. 216. Wakef. S. Cr. 3, 157." Schæf. Mss. * Περικάμμορος, Apollin. Metaphr. 287. * " Πολυκάμμορος, Antip. S. 50." Schæf. Mss.] Apud Athen. tamen reperio non κάμμοροι, SED Κάμμαροι, et hæc verba ex Epicharmo, βῶκες, σμαρίδες, ἀφύαι, κάμμαροι, quibus subjungit, esse genus καρίδων, et a Romanis ita vocari. Cammarorum meminit Plin. 32, c. ult. Extra has sunt rotundæ in oleario usu cochleæ, cucumis, cynopus, cammarus. Κάμμορον, inquit Gal. Lex. Hipp., τὸ τῇ σμικρᾷ καρίδι ἐοικὸς ζῶον: item τὸ ἀκόνιτον, quoniam radices ei

animali similes habet; sed neutro modo accipi potest A ap. Hipp. in l. περὶ Τόπων τῶν κατὰ Ἄνθρωπον, cum ait, Καυσομένων, παραλαμβανομένου τοῦ καμμόρου: unde et Erotian. non solum Ipsum animal κάμμορον, sed etiam τὸ περικείμενον αὐτῷ βρύον ita nominari dicit: Zeno autem τὸ κώνειον: Zeuxis vero φάρμακον ψυκτικόν. Hæc Gal. At Erotian., cum hæc Hippocr. verba citasset, Ὡς τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἐκλύειν, ἢ καμμόρῳ ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· καὶ ἐπὴν μὴ λύσῃς τῷ ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ, θερμαντηρίῳ χρῶ: subjicit, Zeuxis 2 τῶν Ἐξηγητικῶν dicit esse Pharmacum quoddam refrigerandi vim habens, quod ita appellatur. Diosc. vero l. 5. τῶν ὑλικῶν, dicit aconitum vocari a quibusdam κράμμαρον, quasi θηλυφόνον. Lycus Neapolit. l. 2. ἐξηγητικῷ, uno μ scribi ait καμάρῳ, i. e. ἀλειπτηρίῳ, formato vocabulo ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ πλεῖστον καμαρωτοῦ σκευασίας. Diodorus Grammat. et Zeno Herophilius dicunt κάμορον, κάμμορον, vel κάμαρον a Doriensibus qui in Italia sunt, vocari τὸ κώνειον. Tandem addit, videri sibi Zeuxidem melius exposuisse, deinde Zenonem; consen- B taneum enim esse ut κάμμορον sit pharmacum quoddam refrigerans, aut fortasse τὸ κώνειον: quoniam id e numero est τῶν ψυχροτάτων καταπλασμάτων: at Lycum prorsus errasse. Pro Aconito accipitur a Nicandro, Diosc. et Plin. Ac a Nicandro quidem Ἀ. 40. Ἴδης ἐν κνημοῖσι, Φαλακραίῃς ἐνὶ βήσσῃς Πολλάκι θηλυφόνον καὶ κάμμορον, ἐν δ' ἀκοναίοις Θηλείην ἀκόνιτον ἀνεβλάστησεν ὀρόγκοις, ubi Schol. ad etymon respiciens, exp. κακῷ μόρῳ ἀναιροῦν. A Diosc. autem 4, 77. Ἀκόνιτον· οἱ δὲ, παρδαλιαγχὲς, οἱ δὲ κάμμορον, οἱ δὲ θηλυφόνον, οἱ δὲ μυοκτόνον. A Plin. vero 27, 3. de aconito, Folia habet cyclamini, aut cucumeris, non plura quatuor, ab radice leniter hirsuta: radicem modicam, cammaro similem marino: quare quidam Cammaron appellavere: alii Thelyphonon. Radix incurvatur paulum scorpionum modo: quare et Scorpion aliqui appellavere. Scribi autem ET Κάμμαρον, ET Κάμαρον, ET Κάμμορον, e præcedentibus manifestum est. " Κάμορος Hesychio auctore " dicitur κλῆθρα τὸ δένδρον." [* " Κάμαρος, Delphi- C " nium, Diosc. Notha 455." Boiss. Mss.]

[* Πάμμορος, Infelix, Soph. Œd. C. 161. * Πρόσμορος, Fatalis, vox suspecta, Æsch. S. c. Th. 582. vide notas, * Πρωτόμορος, Prius fato functus, Pers. 568.]

" Συμμορία, ἡ, Decuria, ap. Athenienses, ut Bud.
" interpr. ap. Dem. et Xen.: cujus hunc locum af-
" fert, de Atheniensium ducibus loquentis, (Ἑλλ. 1,
" 7, 10.) Καταλιπεῖν τρεῖς ναῦς ἕκαστον ἐκ τῆς αὐτοῦ
" ξυμμορίας. In VV. LL. redditur Curia, item Tri-
" bus, necnon Munerum societas. Ibid. hæc addun-
" tur: Συμμορίαι, teste Ulp. in Olynth. 2. et Har-
" pocr., decuriæ sunt munera obeuntium: nam e
" decem tribubus Athenis delecti erant mille ducenti
" ditissimi, qui conferrent pecunias quoties resp.
" egebat, et armarent atque instruerent viginti
" classes. Distributi autem erant in singulas sexa-
" geni: vocabantque συμμορίαν sexaginta illos. Ex
" his omnibus locupletissimi treceuti eligebantur, qui
" in primis pecuniam conferrent præ aliis. Hæc sunt D
" quæ ibi ex Ulp. et Harpocr. afferuntur: quæ tamen
" exactius ab his traduntur. Subjungitur e Dem. in
" Aphobum, Οὐχ ἅπαν τὸ πλῆθος ὥσπερ παρ' ἡμῖν
" διῄρητο εἰς τὰς συμμορίας Ἀθήνησιν, ἀλλὰ μόνοι οἱ
" πλούσιοι καὶ εἰσφέρειν τῇ πόλει δυνάμενοι. Additur,
" posse dici Latine Decurias vel Classes: afferturque
" e Colum., Separandi sunt aratores a vinitoribus,
" vinitores ab aratoribus, iique a mediastinis. Classes
" etiam non majores quam denum hominum fa-
" ciundæ, quas Decurias appellaverunt antiqui, et
" maxime probaverunt, quod is numeri modus in
" opere commodissime custoditur. E Dem. Συμμο-
" ρίαι εἴκοσι: item ἡγεμόνες τῶν συμμοριῶν. Apud
" Synes. metaph. Οὗτος ὁ τότε τῆς συμμορίας ἄρχων
" τῶν ταχυγράφων." [" Thom. M. 728. 854. Dionys. H. 1, 371. 395. 2, 1168. 3, 1449. Toup. ad Longin. 323. Wyttenb. Select. 198. 397." Schæf. Mss.]

" Hinc est Συμμορίτης, ap. J. Poll. Qui est ejusd.
" decuriæ. Item compos. Συμμοριάρχης, Qui præest
" τῇ συμμορίᾳ, vel ταῖς συμμορίαις. Ab J. Poll. exp. ὁ
" ἄρχων συμμοριῶν. At vero Σύμμορος in VV. LL. e
" Thuc. (4, 93.) affertur, et redditur Socius, e Vallæ
" interpr.; sed mendi non immerito suspecta vox illa
" fuerit, ubicunque in hac signif. legitur. Essetque
" magis rationi consentaneum scribere σύμμοιρος."
[" Non magis, quam Stephanus, scio, qui sint σύμμοροι. Harpocr. in Συμμορία ex Hyperide tradit, τοὺς δημοποιήτους Athenis etiam in συμμορίας relatos fuisse, et J. Poll. 8, 144. ex eod. Hyperide μετοικικῆς συμμορίας ταμίαν memorat. Unde cogitabam, etsi συμμορία proprie ad civitatem Atticam pertinet, tamen Thucydidem fortassis συμμόρους vocasse Eos qui civitate a Thebanis donati erant, vel Inquilinos. Sed nihil affirmo." Duker.]

[* Ταχύμορος, Brevi durans, Æsch. Ag. 496. " Anon. in Bandini Catal. 2, 45." Boiss. Mss.] Τελεσίμορος, Mortifer, Funestus: ἠὼς, Nonn.

[* Τετράμορον, τὸ, Quarta pars, Nicander Θ. 106. 712. * Τρίμορος, Tripartitus, Orph. Arg. 1054. δισσαῖς ἐν τριμόροισι, sc. ἡμέραις.]

Ὠκύμορος, Qui celeri s. subito fato abripitur, subito moritur, subito exitio perit, Od. A. (266.) Δ. (346.) P. (137.) Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε, Il. Σ. (95.) Thetis ad Achillem, Ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις: quod declarans addit, Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. Et Il. A. (505.) ead. Thetis ap. Jovem pro Achille intercedens, Τίμησόν μοι υἱὸν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων Ἔπλετ'. Telum autem ὠκύμορον active dicitur, Quod subitam mortem affert, Il. O. (441.) ποῦ νύ τοι ἰοὶ Ὠκύμοροι καὶ τόξον ὅ, τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων; Od. X. (75.) Φάσγανά τε σπάσσασθε, καὶ ἀντισχέσθε τραπέζας Ἰῶν ὠκυμόρων. [" Heyn. Hom. 4, 372. 6, 136. 7, 74. Aristot. Pepl. 7. Jacobs. Anth. 6, 93. 9, 81. 152. Bergler. ad Alciphr. 101. Subitam mortem afferens, Plut. 6, 223. Hutt." Schæf. Mss.]

Ὑπέρμορον ET Ὑπέρμορα, pro ὑπὲρ μόρον s. ὑπὲρ μοῖραν: aut ὑπὲρ τὸ μεμοιραμένον, ὑπὲρ τὸ μοιρίδιον, Eust. Il. (B. 155.) Ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, Contra quam in fatis erat: Y. (30.) Δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ: nam una voce ita legit Aristarchus, sicut ὑπέρβιον: Eust. vero divise quoque ὑπὲρ μόρον scribi posse annotat: qui Od. A. (34.) Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμορον ἄλγε' ἔχουσι, exp. ὑπὲρ τὸ καθῆκον, ubi et divisim legitur. [" Heyn. Hom. 4, 224. 515. 8, 12. 211. Brunck. Apoll. Rh. 141. Jacobs. Anth. 12, 45." Schæf. Mss.]

Μορόεις, Fatalis, Exitiosus, Lethalis, Nicand. Ἀ. (582.) de rubeta rana, ὅστ' ἐνὶ θάμνοις Εἴαρι προσφύεται μορόεις λιχμώμενος ἔρσην, Schol. κακοποιὸς, ὁ μόρον ἄγων, Exitialis, Mortiferus. || At μορόεν ποτὸν dicitur Potio quæ exitiali s. lethali alicui malo adhibetur, Nicand. Ἀ. 129. Ἐμπλήδην κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβεσι τεύξας, Νηστείρης Δηοῦς μορόεν ποτὸν, Schol. τὸ ἐν κακοπαθείᾳ δοθέν: paulo post, Ἠέ τι που χηνὸς μορόεν ποτὸν αἴνυσο χύτρον, ubi Idem annotat accipi vel pro πολυέψητον, vel μοιρίδιον, aut αἴσιμον, ὃ ἄν τις ἐπὶ τοῦ συμφέροντος ἐκδέξαιτο· vel τὸ ἁρμόζον τῷ πάθει: subjungens Homericum illud, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν. Idem 455. dicit μορόεντος ἐλαίης pro μοροέσσης: quod ipsum in præcedenti signif. capi potest pro Salutiferæ, Medica vi ad depellendum μόρον præditæ. || Multo labore confectus, μετὰ μόρον ὅ ἐστι κακοπαθείας ἐκπεπονημένος, μετὰ πολλοῦ καμάτου πεπονημένος, ut ab Eust. et Hes. exp. Od. (Σ. 297.) Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν Τρίγληνα, μορόεντα. Sic et Il. Ξ. [183. " Heyn. Hom. 6, 560. Valck. Diatr. 134. Ruhnk. ad H. in Cer. 208." Schæf. Mss.]

Μόρσιμος, ὁ, ἡ, Fatalis, Od. K. (175.) πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, Fatalis dies, Il. O. (613.) ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ Παλλὰς Ἀθηναίη. Item μόρσιμον alicui dicitur esse ut Lat. Fatale esse, Fato destinatum: T. (417.) ἀλλά σοι αὐτῷ Μόρσιμόν ἐστι θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι: E. (674.) Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν Ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ, Fato concessum. Dicitur aliquis etiam μόρσιμος ἐλθεῖν, Qui fatali s. divina quadam sorte sese nobis offert, Od. Π. (392.) Φ. (162.) ἡ δέ κ' ἔπειτα Γήμαιθ' ὅς κεν πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι. Μόρσιμος, Mortalis, Fato obnoxius, (Il. X. 13.)

Οὐ μέν με κτανέεις· ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι: i. e. μοίρᾳ ὑποκείμενος, θνητὸς, Schol. || Μόρσιμος, Nomen Poëtæ ap. Aristoph., de quo et ap. Suid. Factum est autem hoc μόρσιμος a 2 præt. pass. μέμορσαι, Eust. Sed Etym. a μόριμος derivat, pleonasmo literæ σ. [Herod. 3, 154. " Æsch. Eum. 217. Huschk. Anal. 211. Heyn. Hom. 4, 485. 8, 77. 130. 239. Kiessl. ad Jambl. V. P. 435. Ruhnk. Ep. Cr. 202. Brunck. ad Æsch. Pers. 299. Ammon. 37. Wakef. S. Cr. 2, 16." Schæf. Mss. Jambl. Pyth. §. 217.] A tertia autem pers. μέμορται derivari POTEST Μορτὸς, quod Hes. exp. θνητὸς ἄνθρωπος, Mortalis: item μέλας, φαιὸς, Ater, Fuscus. [" Callim. 1, 535." Schæf. Mss.] " Μορτόβατιν, Hesychio *ἀνθρωποβάτιν ναῦν." Μόριμος, ὁ, ἡ, idem cum μόρσιμος, Fatalis, Fatis tributus aut concessus, Il. Υ. (302.) μόριμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι. [* Μορίδιος, pro μοιρίδιος, Schol. Nicandri 'Α. 134.]

[* Μοράζω, unde Μεμόρακται, Sortitus est, Timæi Locri p. 546. Gal.]

Μορέω, Laboro, Affligor: μορῆσαι, Etym. κακοπαθῆσαι, πονῆσαι, sicut μόρος, κακοπάθεια, πόνος. " Κομ- " μαρεύων Hesychio est θηρεύων, μοχθῶν, Venans, " Laborans: quod fere et καμμορέων dicitur." || Μορῆσαι, Hesychio μερίσαι, διελεῖν, Partiri, Dividere: quæ signif. referri potest ad μόρος, Portio: exp. tamen et ἐλθεῖν. [" Μορέω, Valck. Diatr. 134. Jacobs. Anth. 7, 220. 222. Μεμόρημαι, Fischer. ad Anacr. 400. Heyn. Hom. 4, 603. Μεμορημένος, Wakef. Alc. 881. Leon. Tar. 99. Jacobs. Anth. 7, 243. 8, 339." Schæf. Mss. Μεμόρηκα, act., Nicander Θ. 213. πᾶν δὲ νόημα Ἔμπληκτον μεμόρηκε κακῇ ἐσφαλμένον ἄτῃ, Schol. ἐκάκωσε παρὰ τὴν μοῖραν: 229. ὀραλιχῆα —πυρὸς μεμορημένον αὐγαῖς, Schol. δεδασμένον καὶ ἑψηθέντα τῷ πυρί: cf. Θ. 51. ἐπὶ φλογὶ μοιρηθεῖσα. Alexander Ætolus Parthenii c. 14. Ἠρίον μεμορημένον s. μεμορμένον, Affabre factus tumulus. Vide Schn. Lex.] Ad idem μόρος videri potest pertinere ET Μορίες ap. Eund., quod exp. μερῖται, κοινωνοὶ, Partiarii, Participes. ET Μορία, Pars, μερίς. || Μορία dicitur etiam ἡ ἱερὰ ἐλαία, J. Poll., similiter Hes. et Schol. Aristoph. Item Seleuco ap. Etym. μορίαι sunt τῆς Ἀθηνᾶς ἱεραὶ ἐλαῖαι ἐν τῇ ἀκροπόλει, de quibus plura vide ap. Suid. Aristoph. N. (1005.) εἰς ἀκαδημίαν κατιὼν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις. Dictæ autem putantur μορίαι vel ἀπὸ τοῦ μόρου καὶ τοῦ φόνου Halirrhothii, de qua Schol. fabulam narrat: vel quoniam ἐμερίζοντό τε καὶ ἐνέμοντο τὸ ἔλαιον τὸ ἐξ αὐτῶν Ἀθηναῖοι ἅπαντες, Suid.: Schol. autem Aristoph. et aliud etymon affert. Etym. quoque μορίας a quibusdam exponi tradit τὰς ἱερὰς τῷ θεῷ ἐλαίας, quoniam δημοσίαν μοῖραν ἐκ τῶν καρπῶν ἐλάμβανον: quæ etymologia videtur magis consentanea. Addit tamen, quosdam μορίαν accipere pro Quavis oliva. Vide et Μόρον. [" Palladas 58. Brunck. Aristoph. 2, 109. (N. 1005.) Heyn. ad Apollod. 1067. Verh. ad Anton. Lib. 192. LB." Schæf. Mss.] " Λειπο- " μορία, Arbor (forte Oliva,) quæ trunco fracto e " radice germina emittit et pullulat, Hesych." ITEM Μόριος in VV. LL. Partialis, ut μορίης γῆς, Epigr. [Tymnis 5.] || Hesychio autem μόριος est ἄπληστος. [Ζεὺς Μόριος, Soph. Œd. C. 705. Schol. ἐπόπτης τῶν μορίων ἐλαιῶν.] ET Μορὶς, ίδος, ἡ, Pars, Portio, Herod. || Μορίδες, Hesychio μάντεις. At DIMIN. Μόριον infra cum suis positum fuit, sc. post Μέρος, ut sit μόριον quasi μέριον. Videri tamen possit dandus illi idem locus qui et superioribus, si de illa nominis μόρος significatione satis constet. || Μορέω ex Etym. affertur in VV. LL. non tantum pro Laboro, sed etiam Abrado, Tumulo. Μόρημα, Ramentum, Cumulus, ex Eod.

AT VERO Μόρα, ἡ, in Lacedæmonum rep. dicebatur Certum quoddam militum σύνταγμα, virorum septingentorum, aut quingentorum, aut triginta, Etym. Sunt qui Tribum interpr.; nam, ut tradunt VV. LL., testatur Aristot. Lacedæmonios μόρας quasi μοίρας appellasse, ac totam gentem in μόρας s. μοίρας distributam esse, h. e. in tribus quasdam quæ μόραι dicerentur, quasi μοῖραι. Ac certe in l. Xen., quem e Lacedæm. rep. mox afferam, Stobæus pro μόρας legit μοίρας, et pro μορῶν, μερῶν: adeo ut has μόρας a μείρω dictas esse constet. Xen. Ἑλλ. 4, (3, 8.) Σὺν Ἀγησιλάῳ δὲ (ἦν,) Λακεδαιμονίων μὲν μόρα ἡ ἐκ Κορίνθου διαβᾶσα, ἥμισυ δὲ μόρας τῆς ἐξ Ὀρχομενοῦ: Α. (11, 4.) p. 399. Οὕτω γε μὴν κατεσκευασμένων μόρας μὲν διεῖλεν ἓξ καὶ ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν· ἑκάστη δὲ τῶν πολιτικῶν τούτων τῶν μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοστῆρας ὀκτὼ, ἐνωμοτάρχους ἑκκαίδεκα, ubi pro πολιτικῶν μορῶν Stob. habet ὁπλιτικῶν μοιρῶν: at pro posteriori μορῶν, μερῶν, ut et paulo ante indicavi. Idem Ἀγ. (2, 6.) p. 383. Λακεδαιμονίων μὲν ἔχων μόραν καὶ ἥμισυ, Tribum unam et semis, ut e Philelpho interpr. VV. LL. sed perperam in μόρος ead. VV. LL. posuerunt hoc exemplum. [" Fac. ad Paus. 1, 369. Kuhn. ad h. l., ad Cornel. Nep. 297. ad Æschin. 1, 635. Reisk., ad Lucian. 1, 424. Wyttenb. Select. 415. ad Plut. 1, 845. ad Herod. 717. Musgr. Rhes. 31. Brunck. Aristoph. 1, 34. ad Diod. S. 1, 712. 2, 26. Ge. Henr. Martini Diss. de Spartiatarum Mora, Ratisb. 1771. 4." Schæf. Mss.]

" Μόρτη, τὸ ἕκτον μέρος τῶν καρπῶν, ἣ ἐδίδοτο τοῖς " ἐκτημορίοις, ut refert Eust. ex anonymo quodam " Lex. Rhet.: Hes. habet μορτὰν, ita vocari scribens " τὴν γενομένην καταβολὴν ἀπὸ τῶν καρπῶν." [" Μορτή, Ruhnk. ad Schol. Plat." Schæf. Mss. Unde ap. recentiores Scriptt., * Μορτίτης γεωργὸς, Colonus partiarius. Vide Hemsterh. ad Hesych. v. Ἐπίμορτος.] " Ἐπίμορτος γῆ, vide in Μόρτη." [Videndum est Μοργή, quod perperam legitur ap. J. Poll. 7, 151. " Ruhnk. ad Schol. Plat." Schæf. Mss.]

¶ Μοῖρα, ἡ, Pars, Portio. Frequens ap. Hom. pro Portione quæ in mensa cuique tribui solebat. Od. Θ. (470.) Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔνεμον, κερόωντό τε οἶνον: Ο. (140.) κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας: Γ. (66.) Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα: Υ. (281.) Πὰρ δ' ἄρ Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν οἵ ῥ' ἐπένοντο [οἱ πονέοντο] Ἴσην ὡς αὐτοί τε [περ] ἐλάγχανον: Ξ. (448.) ὁ δ' ἕζετο ᾗ παρὰ μοίρῃ. In eod. loquendi genere prosæ quoque Scriptoribus usitatum est: Athen. 4. Τῷ νέμοντι τὰς μοίρας ἀκολουθῶν ὁ διάκονος: 14. Ἐπὶ τῶν τραπεζῶν κεῖσθαι τὴν ἑκάστου μοῖραν. Item Pars in aliis loquendi gen., Philo de Mundo, Τῆς αἰθερίου φύσεως τὸν ὑμέτερον νοῦν μοῖραν εἰπόντες εἶναι, Mentem nostram ætheriæ naturæ partem esse dictitantes. Item de parte agri s. fundi, Philo de Mundo, Τῆς παρακειμένης χώρας μοίρας οὐ λυπρὰς, Partes regionis non macras nec steriles. At ap. Plat. Charm. dicitur hinnulus leoni μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, Partem eripere carnium. Epigr. Ἐν τριτάτῃ μοίρῃ κάλλιπε κληρονόμον, E tertia parte. Item μοῖραν κτερέων ἀφελεῖν, Apoll. Rh. (1, 691.) Auferre et nancisci suam portionem parentalium, pro Sortiri parentalia. At ἰδίᾳ ἑκάστου μοῖρα, Sua cujusque virilis pars. Antiphon, Ἡ γὰρ πόλις οἰκεῖται διὰ τὴν ἰδίαν ἑκάστου μοῖραν φυλαττομένη, Pro sua virili unoquoque civium operam in commune navante. Dicitur etiam res aliqua οὐ σμικρὰν συμβάλλεσθαι μοῖραν πρός τι, q. d. Non exiguam partem aut portionem conferre ad perficiendum aliquid, i. e. Multum conferre, Plut. de Educ. Puer. Τὸ μνημονικὸν τῆς μαθήσεως μέρος, οὐ μόνον πρὸς τὴν παιδείαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς τοῦ βίου πράξεις οὐκ ἐλαχίστην συμβάλλεται μοῖραν. Item τῇ μοίρᾳ τινὸς προστιθέναι, pro Alicui attribuere et ascribere, Thuc. (3, 82.) Τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ, ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη, Præceps celeritas virilitati ascripta est, Præcipitis celeritatis causam virilitatem esse censebant: ἐν μοίρᾳ τινος τάττειν, In loco alicujus censere, Loco alicujus habere. Synes. Ep. 58. Παρ' ἡμῖν ἐν Ἀνδρονίκου μοίρᾳ τετάξεται, In Andronici numero et loco habebitur. Et ex Hermog. ἐν μοίρᾳ τίθεται, Loco et vice. Ex Herod. (2, 172.) Ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ ἦγον, Non magni momenti ducebant. Arist. Ἐν πατρίδος μέρει κατέστη, Fuit loco patriæ, Plut. de Lib. Educ. Ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ, Vice medicamenti, Dem. (639.) Ἐν πολεμίου μοίρᾳ, Instar hostis, Lucian. (1, 840.) Τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ, συνεπικοσμεῖν τι, Plato de LL. 2. Ἐν παιδιᾶς μοίρᾳ, Per jocum. Μοῖραν ἔχειν dicitur Quod locum habet alicubi et convenit, Eur. (Hipp. 988.) Ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ', Convenit etiam hoc, Locum habet hoc quoque. Quibus addi potest κατὰ μοῖραν, Convenienter, Decenter, cui

opp. παρὰ μοῖραν, Od. (Il. A. 286.) πάντα, γέρων, A κατὰ μοῖραν ἔειπες, Probe, Recte, κατὰ τὸ πρέπον: Π. (367.) Ὣς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε· Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν: i.e., ἀτάκτως καὶ ἀκόσμως διεπέρων τὴν τάφρον. Od. I. (352.) ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας: Ξ. (509.) Οὐδέ τι πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔνισπες, Non indecenter, οὐ παρὰ τὸ προσῆκον. At Il. T. (186.) Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας, est potius Ordine, aut ἐν μερισμῷ, ut Eust. exp. || Μοῖρα in cœlo est gradus, Ptolem. Georg. Et Damasc. 34. Τὸ δὲ ζώδιον ἔχει δεκανοὺς τρεῖς, μοίρας τριάκοντα· ἡ δὲ μοῖρα ἔχει λεπτὰ ἑξήκοντα, Bud. || Μοῖρα dicitur etiam Certum quoddam militum σύνταγμα, ut μόρα supra, qualis est decuria, centuria, manipulus, cohors, Æschin. (88.) Χαβρίᾳ μὲν (δωρεὰν ἔδοσαν καὶ εἰκόνα ἔστησαν) διὰ τὴν περὶ Νάξον ναυμαχίαν, Ἰφικράτει δὲ ὅτι μοῖραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτεινε: Manipulum, ut Bud. interpr., sic enim quædam habent exempl.: alia tamen μόρα, quod Spartanis proprium est vocab., et frequens ap. Xen. Sed μοῖρα quoque in hac signif. capi potest, cum Stob. ap. Xen. pro μόρας legat μοίρας, ut in illo vocab. videre est. Herodian. 6, (6, 4.) Τὸ δὲ σὺν αὐτῷ πλῆθος ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐπανήγαγε, πολλῶν ἐξ B ἐκείνης τῆς μοίρας ἀπολωλότων. Strabo, Τέτταρες μοῖραι ἀνδρῶν, quatuor decuriæ, Bud. Vide Διμορία. || Sors, Conditio; utplurimum Sors divinitus tributa. Plato Crat. Ἐπειδάν τις ἀγαθὸς ὢν τελευτήσῃ, μεγάλην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει. Plut. de Aud. Poëm. Κρείττονα μοῖραν ἕξει Παταικίων ὁ κλέπτης ἀποθανὼν, ἢ Ἐπαμινώνδας, ὅτι μεμύηται; E Plat. Epist. μοῖρα φιλοσόφος, Sors philosophica. Ex Eod., Ἀγαθῇ μοίρᾳ πράξαι, Bona et felici sorte, Feliciter. Contra ap. Synes. Ep. 54. Τὸν κακῇ Πενταπόλεως μοίρᾳ καὶ φύντα καὶ τραφέντα. Simpliciter etiam μοῖρα dicitur pro ἀγαθὴ μοῖρα, Bona fortuna, Felix sors. Od. (Υ. 76.) ὁ γάρ τ' εὖ εἶδεν ἅπαντα, Μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων, Bonam fortunam et infortunia, εὐτυχίαν, Eust. || Fatum, ἡ εἱμαρμένη, ἡ πεπρωμένη, ita dictum διὰ τὸ μεμερίσθαι, ut Aristot. scribit de Mundo: unde Apul. de Mundo, Idem fatum μοῖραν vocat, quod e partibus constet. Et Θεία μοῖρα, Fatum divinum, C Providentia divina, Aristot. Eth. 1, 9. Ἢ κατά τινα θείαν μοῖραν ἢ καὶ διὰ τύχην παραγίνεται, Aut fato providentiaque divina, aut casu, Xen. (Ἀπ. 2, 3, 18.) Τὼ πόδε θείᾳ μοίρᾳ πεποιημένω πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀλλήλοιν, Divina providentia: Ἑλλ. 7, (5, 10.) Θείᾳ τινὶ μοίρᾳ προσελθών. At e Plat. Epist. affertur θείᾳ μοίρᾳ γεννηθεὶς, pro Divinæ sortis favore natus. Plerumque in malam partem, ut et Lat. Fatum, vel Parca, Il. Z. (488.) Μοῖραν δ' οὔτινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν: (Φ. 82.) νῦν αὖ με τεῇς ἐν χερσὶν ἔθηκε Μοῖρ' ὀλοή: X. (5.) Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ μοῖρ' ἐπέδησε: Od. Λ. (291.) χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε: Il. X. (303.) νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει: N. (602.) τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλος δε. Item Xen. Ἑλλ. 2, (4, 12.) Ὥσπερ ὑπὸ μοίρας τινὸς ἀγόμενος, ἐκπηδήσας πρῶτος, ἐμπεσὼν τοῖς πολεμίοις, ἀποθνήσκει, Fato quodam. At ὑπὲρ μοῖραν, Contra quam in fatis est: quod ὑπὲρ μόρον et ὑπέρμορα a μόρος composita voce dicitur, Il. Υ. (336.) Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον D Ἄϊδος εἰσαφίκηαι. Cum vero plur. num. μοῖραι dicitur, reddendum est Parcæ: quarum nomina sunt, Lachesis, Clotho, Atropos: de quibus multa ap. Aristot. in l. de Mundo, circa fin.: et ap. Plat. ac Plut. necnon ap. Poëtas. Aliquando conjungitur cum θεὸς aut θάνατος, et itidem exponi potest Fatum, Parca: sic vero et κὴρ et μόρος cum iisd. copulantur. Il. T. (87.) Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠερόφοιτος [—φοῖτις] Ἐριννύς: Π. (849.) Ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός: T. (410.) θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή: Π. (853.) Ἄγχι παρέστηκε θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή: Φ. (110.) Ἀλλ' ἐπί τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ Ἔσσεται: (Od. Φ. 24.) Αἳ δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο. Dicitur etiam μοῖρα θανάτου, pro Fato lethifero, Od. B. (100.) εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο. At μοῖρα βιότοιο est potius Fatalis vitæ terminus, Il. Δ. (170.) Αἴκε θάνῃς καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο. Alias pro θάνατος quoque capitur, M. (116.) Πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν. Cum vero alicui θάνατος καὶ μοῖρα τετύχθαι dicitur, ἐκ παραλλήλου usurpatur pro θάνατος, nisi malis Exitium, Perniciem: quod minus tamen esse videtur. Il. Γ. (101.) Ἡμῶν δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται: sic vero dicitur et Od. Λ. (408.) τεύξας θάνατόν τε μόρον τε. A μείρω autem derivatam esse hanc vocem, tum Gramm. tradunt, tum significatio ipsa ostendit. || Μοῖρα, Nomen proprium ap. Theocr. [1, 109. "Μοῖρα, Casaub. Athen. 1, 45. ad Paus. 267. Schläger. Consp. in Mœrid. p. lxii. Pierson., Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. ad H. in Cer. 328. Mœr. 109. Valck. Phœn. p. 153. ad Phalar. p. xvi. 76. 282. Eichst. Quæst. p. 47. ad Od. Υ. 171. Ilgen. ad Hymn. 290. ad Charit. 262. 727. 737. Bergler. Alciphr. 385. Soph. Trach. 1239. Wakef. Phil. 1466. Eum. 105. Jacobs. Anth. 6, 262. 11, 7. Aristot. Pepl. 4. 5. 17. 33. Dionys. H. 5, 14. Heyn. Hom. 4, 589. 5, 286. 7, 447. Heind. ad Plat. Phædr. 197. Cohors, Fac. ad Paus. 1, 369. ad Herod. 32. ad Lucian. 1, 424. Wyttenb. Select. 415. I. q. μόρα, ad Diod. S. 1, 716. 2, 26. Dicitur de Omni vaticiniorum genere, Plato 1, 77. 4, 188. 191. Bip. Cf. Hom. Hymn. in Merc. 552. ubi Herm. perperam edidit θριαί. Recte ibi additur τινὲς, cum μ. sit vox γενική: minus recte adderetur ad θριαὶ, vocem εἰδικήν. Miror etiam Wolf. in errorem inductum esse. Μοῖρα et Μοῖσα conf., Valck. ad Bion. p. 316. 321. Conf. c. μέρος, ad Dionys. H. 2, 670. M. σωζομένη, Musgr. Iph. T. 1490. Μοῖρ', Porson. Phœn. 1622. Τῆς ἀμείνονος γενέσθαι μ., Phrynich. p. 4. Οἱ τῆς εὐδοκίμου μ., Philostr. 170. Boiss. Ἐν μοίρᾳ, 234. Dionys. H. 3, 1517. ad Od. X. 54. Loco, Meurs. ad Apoll. Dysc. 41. Teuch., Valck. ad Il. 22. p. 97. Plut. Mor. 1, 21. Bernard. Reliq. 108. ad Charit. 276. Ἐν μείζονι μ., Plato 1, 118. Bip. Ἐν μ. ἄγειν, ad Herod. 172. Cum gen., 258. Κατὰ μοῖραν, ad Od. K. 16. Heyn. Hom. 7, 199. 662. An Per partes? Od. M. 35. Πρὸ μοίρας, Ammon. 120. Thom. M. 741. Ὑπὲρ μοῖραν, ad Il. B. 155. Heyn. Hom. 5, 287. 8, 12. 84. Μοῖραν εἶναί τινος, ad Phalar. 202. Μοῖραι, Wolf. ad Hesiod. p. 87. Bergler. ad Alciphr. 178. Musgr. Iph. T. 198. Wakef. Eum. 173. 965. Μυρίαις μ., i. q. μυριάκις, Casaub. Athen. 397." Schæf. Mss.]

[* Μοιρογνωμόνιον ὄργανον, Ptolem. Magn. Syntax. p. 121.] Μοιροδοκέω, Partem capio, Particeps sum: unde μοιροδοκῆσαι ap. Suid. ex Antiphonte, pro μέρους μεταλαβεῖν. Apud Harpocr. autem μοροδικῆσαι scribitur: quod mendosum videtur. [Vide Valck. ad Herod. p. 535. * Μοιροθεσία, Procl. Paraphr. 187. * Μοιρόκραντος, A Parcis s. fato effectus, perfectus, Æsch. Choëph. 609. Eum. 395.] Μοιρολαχέω, SIVE Μοιρολοχέω, [s. * Μοιρολογχέω,] Sorte dispertior, J. Poll. 8, (136.) Διελέσθαι, διακληρώσασθαι, διαλαχεῖν, δάσασθαι· τὸ δὲ νείμασθαι, ἑτέρας ἐστὶ χρείας, καὶ τὸ μερίσασθαι, εὐτελέστερον· κρεῖσσον δὲ τὸ μοιρολαχεῖν. At μοιρολοχεῖν vide paulo post. Qui autem sortito partes distributas capiunt, s. Partiarii, ut Cato vocat, DICUNTUR Μοιρολόχαι. J. Poll. l. c., Οἱ μὲν διανεμόμενοι, νεμηταὶ καὶ μερισταὶ καὶ μερῖται καὶ μοιρολόχαι· οἱ δὲ διανέμοντες, δατηταί. Paulo post addit, ut plurimum μοιρολόχας et μοιρολοχεῖν dictum fuisse ἐπὶ τῶν μετεχόντων κακουργήματος. Prius autem μοιρολαχεῖν habetur ap. Hes. quod exp. τὸ μερίδι λαγχάνειν, Sortito portionem s. partem aliquam accipere: addens, quosdam exponere etiam διαιρεῖσθαι, quo modo J. Poll. accipit. Sed perperam in Hes. Codice est μοιρολαλεῖν, λ posito pro χ. [Μοιρολογχέω, Lobeck. Phryn. 617.] Apud eund. Hes. reperio ET Μοιρίλογχοι, οἱ τὰ κοινὰ διαιροῦντες, Qui publica aliqua bona distribuunt sorte. [* Μοιρολόγος, Gl. Fatidicus. * Μοιρολογέω, Anon. ap. Salmas. Exercit. 788. * Μοιρονόμος, Aristides 1, 298. * "Μοιροφόρητος, Fato abreptus, Etym. M. 511, 31. Schol. Il. Θ. 527." Wakef. Mss.] Μοιρηγενὴς, Felici fato natus, ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγενημένος, Hes.: ὁ ἀγαθῇ τύχῃ γενηθεὶς, Eust. Il. Γ. (182.) Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον. Sed addit Eust. posse etiam exponi ὁ μέτοχος μοίρας ἀγαθῆς, cum subjungatur ὀλβιόδαιμον. ["Heyn. Hom. 4, 485. * Μοιρηγέτης, Apoll. Rh. 1, 1127. ad Paus. 414." Schæf. Mss.] Μοιραγέτης, Parcarum dux, Qui fa-

tum prævius anteit. Exemplum habes in Μοιραῖος.

'Απόμοιρα, ἡ, Pars, Portio, Sors, Participatio, Greg. 'Απόμοιρα κτήσεως θεῷ καθιερωμένης, πρᾶγμα οὔπω τότε πολλοῖς σπουδαζόμενον, Eur. Epist. (4, 33.) Πάντως ἤδη καὶ πόλεις καὶ ἔθνη καὶ ἰδιῶται πολλοὶ ᾔσθοντό τε τῆς σῆς δυνάμεως καὶ ἔχουσιν ἀπόμοιραν τῆς σῆς εὐπραξίας, i. e., Sortem et participationem, Bud. [" Ad Phalar. 282. * 'Απομοίριον, Alpheus 2." Schæf. Mss.]

"Αμοιρος, ὁ, ἡ, Expers, Cui nulla portio obtigit, nihil sorte obvenit, ἄκληρος, ἄχωρος, Hes. Plato de LL. 9. 'Ανώνυμον ἐᾷν καὶ ἄπαιδα καὶ ἄμοιρον κεῖσθαι. Apud Suid. e Soph. Œd. T. (248.) Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον, i. e. κακόμοιρον, vel μηδενὸς τῶν νενομισμένων μετειληφότα, ἀλλ' ἄταφον ἐκβληθῆναι: quæ expositio et ap. Schol. est. Et in VV. LL. ἐγώ σοι ἄμοιρος, Præteriisti me, Nullam mihi portionem contribuisti. Frequens est cum gen. pro Expers, Exors, Isocr. Evag. "Ωστε μήτε τοῦ γήρως ἄμοιρος γενέσθαι, Xen. K. Π. 7, (5, 19.) Εἰ μόνος ἄμοιρος εἴης ἑστίας. Item ἄμοιρον λόγων καταδεδικάσθαι, Condemnatum esse antequam ei permissum sit pro se dicere et facti rationem reddere, Lucian. (3, 137.) Οὐδὲ ἀδικώτερον ἢ ἀκρίτους τινὰς καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι. In qua signif. ἄμοιρος Hesychio est ἄστοχος. [Soph. Ant. 1071. " Abresch. Æsch. 2, 48. Thom. M. 247. H. in Cer. 305. Brunck. ad Eur. Med. 1395. Hec. 421. Porson. 425. et Præf. p. xiii. Heringa Obss. 203. Valck. ad Phalar. p. xvi. Eran. Philo 156. Diod. S. 1, 334. 342. 364." Schæf. Mss. Pind. N. 6, 26.] 'Αμοιρέω, Exors et expers sum, Portio mihi nulla tribuitur, Destituor, Careo, ut ἀμοιρῶ τροφῆς. Item οὐδ' ἀμοιρεῖ τῆς χάριτος. Hermog. ἐν τῷ περὶ πολιτικοῦ Λόγου, In elogio oratorum, de Isocr. loquens, Τῷ δὲ φύσει ἀληθείας ἀμοιρεῖν, καὶ ταῖς ἐργασίαις περιττός ἐστι, Cum natura ea virtute orationis careret, quæ ἀληθὴς λόγος et ἔμψυχος dicitur, multus supramodum fuit in argumentis et epicherematis, Bud. Apud Plut. autem de Gen. Anim. 'Ο μὲν Εὔδωρος οὐδετέρους ἀμοιρεῖν οἴεται τοῦ ἐοικότος, Neutros a probabili sententia recedere putat, Turn. Eorum quoque ἀμοιρεῖν dicimur, quæ molesta sunt, itidem pro Exortes et expertes esse, Philo V. M. 1. Οὐδεμίαν οἰκίαν ἀμοιρῆσαί φασι τότε τῆς συμφορᾶς, Nullam tum familiam istius exortem calamitatis fuisse, Synes. Ep. 105. Πολιτικῆς δὲ φροντίδος ἀμοιρῶ καὶ φύσει καὶ μελέτῃ, Civilis curæ expers sum. Hesychio ἀμοιρῆσαι est ἀποτυχεῖν: et ἀμοιρεῖ, ἐστέρηται. [" Valck. ad Phalar. p. xvi. Jacobs. Anth. Proleg. 72." Schæf. Mss.] 'Αμοίρημα, τὸ, Nulla sors, Infortunium, ἀτύχημα, ἀκλήρημα, Infortunium. [* " 'Αμοιρίζω, Hes. v. "Ημορξεν." Wakef. Mss.] " Δυσάμοιρος, Hesychio * κακόμοιρος: quod " et δυσάμμορος." "Αμμοιρος, Expers, Immortalis, Lethali fato non obnoxius; nam ab Hes. exp., ἀμέτοχος, ἀθάνατος. [" Porson. Hec. 425." Schæf. Mss.] AT 'Αμμοιρία, Infortunium, Calamitas, κακὴ μοῖρα, κακομοιρία, Hes. [* " 'Αναμοιρία, Epist. ad Patr. Antioch. 2. in Bandini Monum." Kall. Mss. * 'Αντιμοιρέω, J. Poll. 4, 176. * 'Αντιμοιρία, Demosth. 946. " Appellant Græci ἀντιμοιρίας Partes hæreditatis pares valore aliis contra positis partibus." Reisk. * Αὐτόμοιρος, Soph. Thyest. Sicyon. ap. Hesych. 1, 627. T. H. ad J. Poll. 10, 120. * " Διαμοιρία, * Διαμοιριστὴς, J. Poll. 4, 176." Kall. Mss.] Δίμοιρος, Duas habens partes, Bessis, Vitruv. 3, 1. Sextantem, unum: trientem, duo: semissem, tria: bessem, quem δίμοιρον dicunt, quatuor: quintarium, quem πεντάμοιρον dicunt, quinque: perfectum, sex. Sic accipi potest ap. Plut. (C. Gracch. 17.) Γαΐου κεφαλὴ, ζυγοῦ κομισθέντος, ἐντεθεῖσα, λίτρας ἑπτακαίδεκα καὶ δίμοιρον εἵλκυσε, Libras septemdecim pependit et bessem, Bud. Aretinus autem vertit, Libræ dimidium. Δίμοιρον proprie signif. Rei cujuslibet partes duas. Sed peculiariter de moneta dicebatur pro Triobolo, secundum quosdam, quod hoc esset δίμοιρον drachmæ. Alii autem aliter. Plato Axiocho (366.) Τὰ μὲν διμοίρου ἐωνημένα, τὰ δὲ δυοῖν δραχμαῖν, τὰ δὲ τετραδράχμου, Octo obolis. Bessem quoque octo uncias esse dicit Festus. [" Cf. Fisch. ad Æschin.

A Ind. v. Δίμοιρον." Boiss. Mss. " Τὸ δ., Histor. Bibl. Fabric. P. 1. p. 95." Schæf. Mss. Δίμοιρος, Duplex, Æsch. S. c. Th. 856.] 'Επιδίμοιρος, Besalter, Vitruv. 3, 1. Cum ad supputationem crescat, supra sex adjecto asse, ἔφεκτον: cum facta sunt octo, quod est tertia adjecta, tertiarium, qui ἐπίτριτος dicitur: dimidia adjecta, cum facta sunt novem, sesquialterum, qui ἡμιόλιος appellatur: duabus partibus additis, et decussi facto, besalterum, quem ἐπιδίμοιρον vocitant. Διμοιρία, Duæ partes, Duplum, Lucian. (1, 174.) Εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος, Xen. Λ. (15, 4.) loquens de regibus Spartanis, Καὶ διμοιρίᾳ γε ἐπὶ τῷ δείπνῳ ἐτίμησεν: 'Ελλ. 6, (1, 4.) p. 339. Οὓς δ' ἂν ὁρᾷ φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντας πρὸς τοὺς πολεμίους, τιμᾷ τοὺς μὲν διμορίαις, τοὺς δὲ τριμοιρίαις, τοὺς δὲ καὶ τετραμοιρίαις, καὶ ἄλλοις δώροις, ubi reddi etiam potest, Duplo stipendio. Et in hæreditate διμοιρία, Bes; nam ὅλος κλῆρος est As hæreditatis, cujus partes, ἡμικλήριον, Semis: τριτημόριον, Triens: τεταρτημόριον, Quadrans: διμοιρία et
B τριμοιρία, Bes et Dodrans. Bud. 249. Διμοιρία est etiam Vocab. militare, significans ἡμιλοχίαν: a μοῖρα, quod exp. Manipulus: vide Διμοιρῖται. [" Dionys. H. 3, 1697." Schæf. Mss. * Διμοιριαῖος, Lobeck. Phryn. 545. " Jo. Malal. 1, 133. 299. 330. 334. 347. 363. alibi." Elberling. Mss.] Διμοίριον, Bessis, VV. LL. Διμοιρίτης, Qui duplam portionem capit, Cui dupla portio datur. Et διμοιρῖται milites, quibus dupla annona datur, aut duplex stipendium. Duplares, Veget. 2. Torquati duplares et torquati simplares erant, quibus torques aureus solidus virtutis præmium fuit: quem qui meruisset, præter laudem interdum duas consequebatur annonas: duplares, duas: simplares, unam. Arrian. (7, 23, 5.) Καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα καὶ δεκαστάτηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἥντινα μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐκ ἐν τιμῇ στρατευομένων ἔφερεν. Suid. διμοιρίτην esse dicit vocatum qui τριώβολον accipiebat: nam id esse δίμοιρον τῆς δραχμῆς. Διμοιρίτης dicitur etiam qui διμοιρίᾳ præfectus
C est, s. ἡμιλοχίτης. In l. de Vocabulis Militaribus, Διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν τὸ αὐτό φασι· διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς διμοιρίας: sic enim leg., non μοίρας, ut tum res ipsa docet, tum Suidæ Codex confirmat. Idem tamen Suid. cum διμοιρίτην esse dixisset quandam στρατιωτικὴν ἀρχὴν, sicut λοχαγὸν, ita vocatum esse addit διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. Lucian. (3, 304.) 'Ερυμάτιον ἐφρούρεις τάχα διμοιρίτης ὤν. Synes. de Insomn. Καὶ στρατεύεται, καὶ αὐτίκα διμοιρίτης ἐστὶ, καὶ μετὰ μικρὸν λοχαγὸς, εἶτα στρατηγὸς, ubi redditur Manipuli partibus præfectus est. [" Hist Bibl. Fabric. P. 1. p. 95." Schæf. Mss.] " Διμοιριστὴς, " Hesychio * διμοιραῖος: forsan pro Duplaris, Qui " duas sortitur portiones: qui et διμοιρίτης." Διμοιρὴς, Bipertitus, VV. LL. Pro quo potius διμερής. Δύσμοιρος, Cui difficilis sors aut fatum obtingit, Infelix, Infortunatus; Mala infelicique morte periens, quod et δύσμορος. [Soph. Œd. C. 327. * Δυσμοιρία, Schol. Aristoph. Θ. 1056.] Δωδεκάμοιρος, In duode-
D cim partes divisus, Epigr. [* " Δυωδεκάμοιρος, Jacobs. Anth. 9, 50." Schæf. Mss. * 'Επίμοιρος, Stob. Serm. 249. * 'Επιμοίριος, Anal. 1, 243. * Εὔμοιρος, Æsch. Eum. 888. Rhiani Ep. 10. " Schol. Pind. 'O. 2, 18." Boiss. Mss. " M. Anton. 5. fin." Gataker. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 162. Bentl. Opusc. 77. Toup. Opusc. 1, 133. Particeps, Valck. ad Phalar. p. xvi." Schæf. Mss.] " Εὐμοίρως, Bona et felici portione, s. Fato " bonam tribuente portionem, i. e. Feliciter. Joseph. " Εὐμ. ἀπέθανε, Felici fato obiit. Sic εὐμοιρότερον ap. " Suid. Felicius: εὐτυχέστερον, e Damascio. Apud " Eund. legitur Εὐμοιρῶ σου, sed sine expositione, " sine etiam exemplo. Apud Hes. vero reperio Εὐ" μοίρησεν, expositum εὐτύχησεν, ἐκληρώσατο, Pro" spera fortuna usus est, Sortitus est." [" Jacobs. Anth. 8, 209. Julian. Æg. 54. Fabric. Bibl. Gr. 1, 7. Harl., Lennep. ad Phal. 126. Cum gen., Participem esse, Valck. p. xvi. (ubi et de * Εὐμοιρατέω ap. Tim. Locr. 556.)" Schæf. Mss.] " Εὐμοιρία, Bona portio: " vel Bonam portionem sortitum esse, Felicitas, εὐ-

" κληρία. Philo V. M. l. 1. Εὐμοιρίᾳ φύσεως φθάνων A " τὰς ὑφηγήσεις, Cum ingenii felicitate doctrinam an- " teverteret. Et rursum, Εἰ μή τινες εὐμοιρίᾳ χρή- " σαιντο φύσεως, Indolis felicitate freti, Felicitate " quadam naturæ præditi. Itidem accipiendum hoc " Herodiani 1, (17, 27.) de Commodo, Οὐδενὸς ἧττων " εὐστοχίᾳ τε καὶ εὐχειρίᾳ, εἰ μὴ τὴν τούτων εὐμοιρίαν " αἰσχροῖς ἐπιτηδεύμασι κατῄσχυνεν. Ibi enim εὐμοι- " ρίαν vocat Animi et ingenii dotes divinitus ei con- " cessas: 2, (5, 1.) de Pertinace, Τοιαύτης δὲ εὐμοι- " ρίας καὶ εὐταξίας κατεχούσης τὸν βίον, Cum in hac " morum vitæque modestia ageret. Lucianus autem " εὐμοιρίαν τοῦ σώματος vocare dicitur Cum omnes " partes corporis integræ constant:" [2, 307. Valck. ad Phalar. p. xvi. Toup. Opusc. 1, 133." Schæf. Mss. * "Κατευμοιρέω, Porphyrog. de Imag. Edess. 94." Boiss. Mss. * Ἡμιμοίριον, Hippocr. 876. τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς, Erotiano. * " Ἡμιμοιριαῖος, Cleom." Schn. Lex.] Ἰσόμοιρος, Cui portio par et æqualis cum ceteris datur, Qui parem portionem accipit. Xen. K. Π. 2, (2, 10.) Ἦν τι ἐκ τῶν πόνων δῷ ἀγαθὸν B ὁ Θεὸς, ἰσομοίρους πάντας ποιεῖν: (1, 16.) Καὶ τοὺς ἀμφὶ τὸ στράτευμα δὲ ὑπηρέτας, ἰσομοίρους ἀεὶ πάντων ἐποίει. Et ἰσόμοιροι κληρονόμοι, Æquis partibus hæredes. Sicut vero Xen. dicit ἰσομοίρους πάντων, ita Isæus (172.) Τούτους ὁ νόμος ἰσομοίρους τῶν χρημάτων καθίστησι. Item ap. Soph. El. (87.) Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ. Ubi exp. ἰσόμοιρος τῇ γῇ: nam æqualia magnitudine et pondere creduntur elementa; et quamvis aër multo amplior videatur quam terra, si tamen ille condensetur sicut hæc, eand. apparituram molem, ut non hic major, sed explicatior atque patentior sit: sicut et Hesiod. (Θ. 126.) æquiparans terram aëri, ait, Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ Οὐρανόν. Hæc Cam. e Schol. [" Ad Charit. 750. 752. 774. 785. Dionysius 4. Zeun. ad Xen. K. Π. 418. et Ind. Wakef. S. Cr. 2, 78. Toup. Opusc. 2, 73. Villoison. Anecd. 2, 68. ad Lucian. 1, 285. Hermann. Obss. 89." Schæf. Mss.] "Ἰσήμοιρος, "Æqualem partem capiens." [* Ἰσόμοιρον, τὸ, i. q. ἰσομοιρία, Nicander Θ. 592. * " Ἰσομοίρως, Eust. C 122, 3." Seager. Mss. " Tzetz. de Educ. Fil. 264." Elberling. Mss.] Ἰσομοιρία, Æqualis portio, Philo V. M. 3. Μὴ στερείσθωσαν ἰσομοιρίας τῆς ἐν ταῖς ἱερουργίαις, Æqua parte sacrificiorum ne priventur, Greg. in Macc. Encom. Ἵνα τιμηθῶμεν ἰσομοιρίᾳ, Ut honoremur æqua parte, Thuc. 7, (75.) p. 159. dicit etiam ἰσομοιρία τῶν κακῶν, pro κοινωνεῖν πάντας ἐπ' ἴσης τῶν κακῶν, καὶ οἷον ἴσου μέρους ἕκαστον μετέχειν. Et Philo V. M. 1. Τῆς ἐν τῷ πονεῖν ἰσομοιρίας, Æqualiter partito labore. [" Luzac. Exerc. 93. Thom. M. 283." Schæf. Mss.] Ἰσομοιρέω, Æquam portionem capio, vel ἴσου μέρους μετέχω, Xen. K. Π. (2, 2, 10.) Ἦν δέ τι γένηται ἀγαθὸν, ἀξιώσουσι πάντες οὗτοι ἰσομοιρεῖν. Cui similis locus, quem in Ἰσόμοιρος ex eod. libro attuli. Isocr. (ad Phil. 14.) Ἰσομοιρῆσαι πρὸς ἀλλήλους: cui opp. πλεονεκτεῖν. Thuc. 6. Καὶ κατὰ μέρη καὶ ξύμπαντα ἐν δημοκρατίᾳ ἰσομοιρεῖν. Idem (c. 16.) cum genit. copulavit, ut et supra ἰσόμοιρος, p. 202. 203. Ὁ κακῶς πράσσων πρὸς οὐδένα τῆς ξυμφορᾶς ἰσομοιρεῖ. [" Ad Charit. 764. Dionys. H. 2, 1192. 3, 1345." D Schæf. Mss. * Κακόμοιρος, Antiphil. Ep. 40. Eust. Od. A. p. 17, 37. Schol. Soph. Œd. T. 246. * Κακομοίριος, Schol. Eur. Phœn. 158. * Κακομοιρία, vide Ἀμμοιρία, Schol. Soph. Tr. 862. * Ὀλβιόμοιρος, Paul. Silent., Orph. H. in Lun. 8. in Terr. 6. in Apoll. 12.] Πεντάμοιρος, Quintarius, vide Δίμοιρος. Ἐπιπεντάμοιρος, Quintarius alter, ut ἐπιδίμοιρος, Besalter; sic enim reponendum putatur ap. Vitr. 3, 1. pro Quintarius. [* Πολυμοιρής, f. l. ap. Euseb. Pr. Ev. 5, 15. p. 203.] Πρόμοιρος, Qui præmaturo fato obit, præmatura morte decedit, Ante fatum accidens. Apud Suid. Προμοίροις δὲ θανάτοις ἐφθείρετο ἡ νεολαία, i. e. ἀώροις, πρὸ τῆς μοίρας, ut ipse exp. [Anal. 2, 326. " Jacobs. Anth. 12, 292. Thom. M. 741. Wessel. Obss. 167." Schæf. Mss. * Τετράμοιρος, Eur. Rhes. 5.] Τετραμοιρία, Quadrupla portio, vide Διμοιρία. [Xen. K.'A. 7, 6, 1. Ἑλλ. 6, 1, 4. * Τριακοντάμοιρον, τὸ, Procl. Paraphr. Ptolem. 1, 14. p. 45. leg. * Τριακοστομόριον. * Τρίμοιρος, exp. Triparcus, Æsch. Ag. 881.] Τριμοιρία, Dupla portio: vide Διμοιρία. [* Τριμοιριαῖος, Lobeck. Phryn. 545. * Τριμοιρίτης, Qui tres portiones accipit, Lucian. 2, 695.]

Μοιραῖος, Fatalis, Alciphr. (1, 20.) Ἀλλ' ὦ μοιραῖοι θεοὶ, καὶ μοιραγέται δαίμονες, ubi μοιραίους θεοὺς accipere possumus Parcas, i. e. τὰς μοίρας. [Lobeck. Phryn. 545. " Ad Charit. 301. 315." Schæf. Mss. * " Μοιραίως, Fataliter, Priscian. 15, 4, 24." Elberling. Mss. * Μοιριαῖος, Lobeck. l. c. Simpl. ad Aristot. de Cœlo p. 134.] Μοιρίδιος, Fatalis, Fato quodam immissus, eveniens, Eur. ap. Athen. (61.) in quodam Epigr. Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσούς τε συναίμους, Ἐν ταὐτῷ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους. Et μοιριδίῳ θανάτῳ ap. Plut. (6, 416.) Fatali morte. Ab Eod. (405.) μοιρίδιον χρέος, Fatale debitum, dicitur vita, Μοιρίδιον χρέος εἶναι λέγεται τὸ ζῆν, ὡς ἀποδοθησόμενον, ὃ ἐδανείσαντο ἡμῶν οἱ προπάτορες. Et μοιριδίη μελέτη, Fatalis meditatio, Cui quis quasi fato addictus est, Epigr. μὴ τέρπου μοιριδίῃ μελέτῃ. [Soph. Œd. C. 228. " Thom. M. 711. Eurip. Epigr. Jacobs. Anth. 8, 352. ad Charit. 301. ad Herod. 739." Schæf. Mss. Pind. 'O. 9, 38. * Μοιριδίως, Gl. Fataliter. * Μοιρικὸς, unde * Μοιρικῶς, Procl. Paraphr. Ptolem. 3, 10. p. 178.]

Μοιρία, ἡ, Pars, VV. LL. i. q. μορία supra.

[* Μοιρὶς, Dividua, Particularis, Nicander 'A. 329. al. * Μοιράς. * " Μοῖρις, (Nom. propr.,) Valck. ad Herod. 176." Schæf. Mss.]

Μοιράω, Divido, Partior. Unde μοιρῆσαι ap. Hes. μερίσαι ἢ διελεῖν, In partes dirimere. Et μοιράσαι τὰ κρέα, pro Carnes distribuere. At Μοιράομαι, Sortito partem capio: unde μοιρήσασθαι, Hes. λαχεῖν: sic enim reponendum pro λαλεῖν. Et cum gen. construitur, ut λαγχάνειν. Philo de Mundo, Ὅσα ψυχῆς μεμοίραται, Quæ animam sortita sunt, Quibus animæ participibus esse contigit, i. e. animantia. Phalar. Μεμοίραται θείας τύχης, Divinam sortem adeptus est, Bud. || Μεμοιραμένος ab Eust. et Gramm. accipitur pro Fato destinatus, [" Schol. Pind. Π. 1, 105." Boiss. Mss. " Alciphr. 100. Lennep. ad Phal. 151. Jacobs. Anth. 7, 255. Μεμοιραμένα, Lucian. 3, 535. Boiss. Philostr. 600. Ἐμοιρήθη, Heyn. Hom. 8, 610." Schæf. Mss. Alciphr. Epist. 1, 52. Lacero, Apoll. Rh. 4, 1533. ἐμοιρήσαντο δὲ χαίτας. Nicander Θ. 51. ἐπὶ φλογὶ μοιρηθεῖσα. * Μεμοιραμένως, Gl. Affatim, Schol. Apoll. Rh. 1, 973. * Μοιρασία, Schn. Lex. Suppl. * Ἀπομοιράομαι, Joseph. A. J. 18, 8, 7.] Διαμοιράομαι, Dispertior, In partes dirimo, Divido, Od. Ξ. (434.) Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων, In septem portiones et μοίρας dividebat. Similiter et ex Epigr. διεμοιρήσαντο, Partiti sunt, Disciderunt in partes. Item Apoll. Rh. (1, 395.) πάλῳ διεμοιρήσαντο, Sortito in partes diviserunt, Inter se sorte diviserunt: quod et διαλαγχάνειν. " Hes. et act. " διαμοιράσαι affert pro διαμερίσαι." [" Διαμοιράω, Valck. Hipp. p. 313. (v. 1376.) Athen. 1, 21. Casaub. 45. Διαμοιράομαι, Eur. Hec. 709. 1063." Schæf. Mss. * Διαμοιράζομαι, Basil. Schol. Ms. in Greg. Naz. p. 41. * Διαμοιρηδὰ, s. Διαμμοιρηδὰ, Æquis portionibus, Apoll. Rh. 3, 1029. " Cattier. Gazoph. 57." Schæf. Mss.] Ἐπιμοιράω, Impertio s. Impertior, Partem tribuo, Participem reddo, Phocyl. (93.) Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχεύτοις νεκύεσσι, Terram impertire inhumatis mortuis. Item ἐπιμοιράομαι cum gen. Particeps fio, Sortior, i. q. μοιράομαι, λαγχάνω, Philo de Mundo, Μηδὲν μέρος ὑπολειπόμενοι τῶν σωμάτων ὃ ταφῆς ἐπιμοιρήσεται, Nulla corporis parte relicta, quæ sepulturæ mandaretur, Cui sepulturæ honos impertiretur. || Ἐπιμοιράομαι, Divido, Distribuo, VV. LL. [" Heyn. Hom. 8, 702. Wakef. Trach. 698. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. ad Xen. Eph. 202." Schæf. Mss. Προσμοιράζω, Hermes Stobæi Phys. 956. * Συμμοιράω, M. Anton. p. 43.]

ΜΕΡΟΣ, τὸ, q. d. Quod facta divisione obvenit, Pars, Aristot. Rhet. 1. Ἢ τὸ αὐτῆς ὅλης, ἢ μέρους τινὸς, Lucian. (1, 795.) Ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι. Et sic sæpe hæc inter se opp., sicut Lat. Totum et pars. Et λαχεῖν τὸ μέρος, item τὸ λαχὸν μέρος: necnon τὸ γιγνόμενον μέρος, quo utitur Xen. pro eo quod Lat. dicunt Ratam partem. Dicitur

autem de variis rebus, sicut Lat. Pars, Thuc. (1, A 106.) Καί τι αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσβιασθέν: 6. Τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος: 1, (104.) Τοῦ τε ποταμοῦ κρατοῦντες καὶ τῆς Μέμφιδος τῶν δύο μερῶν, πρὸς τὸ τρίτον μέρος ἐπολέμουν. Xen. K. Π. 4, (1, 8.) Πόστῳ αὐτῶν μέρει, Dem. (117.) Πολλοστὸν μέρος. Sic τρίτον μέρος, et τέταρτον, πέμπτον. Et Πλεῖον μέρος τοῦ φόβου, Xen. (Œc. 7, 25.) || Μέρος τοῦ σώματος, Pars corporis, Membrum, Plut. et alii. Quem usum habet ap. Medicos frequentem dimin. μόριον. || Τὰ ἐπὶ μέρους, quæ vulgo Particularia, Bud. e Philone. Pro eod. dicitur τὰ ἐν μέρει aliquando. Sic ὁ ἐν μέρει λόγος, ex Aristide, pro Particularis oratio. Necnon ἐν μέρει, ex Eod. pro Sigillatim. Sed et ὁ κατὰ μέρος ead. signif. Et οἱ κατὰ μέρος, pro Singuli: unde τὰς κατὰ μέρος ἐνεργείας, e Gal. ad Gl. pro Singulas operationes. At e Plat. cum alia constr. de Rep. 1. Κατὰ μέρη ἀδικεῖν τῶν τοιούτων κακουργημάτων, pro Hujuscemodi scelera sigillatim patrare. Plin. κατὰ μέρος vertit Particulatim, cum hæc Theophrasti (H. Pl. 7, 3, 1.) Ἀνθεῖ δὲ καὶ κατὰ μέρος ὁ B σίκυος καλούμενος, vertit, Particulatim cucumis floret. Apud Suid. EST Καταμέρος conjunctim scriptum, qui etiam dicit esse adverbium.

Μέρος τι, Aliqua e parte, Thuc. (4, 30.) Subaudit autem, ut opinor, κατά, licet alioqui præp. hæc adjecta aliam etiam signif. efficiat. Dicit et τὸ μέρος, ut docebo infra in Ἐκ μέρους.

Ἐν μέρει ἀδικήματος τίθημι, Bud. e Greg. pro Sceleris loco duco. Sed ap. Plat. de Rep. 1. Εἰ ἐν ἀρετῆς τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν, vertit, Si injuriam partem esse virtutis putas. Sic cum verbo ποιεῖσθαι, in VV. LL. Ἐν μέρει κατηγορίας ποιεῖσθαι. At Dem. dixit etiam ἐν εὐεργεσίας ἀριθμεῖν μέρει: item ἐν δωρεᾶς μέρει καὶ χάριτος παρέχειν, (567.) Idem dixit (37.) Ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει γεγένησθε. Isocr. autem in Evag. Ἐν ἰδιώτου μέρει διαγαγεῖν. Itidem vero ἐν μέρει φαρμάκου affertur e Theophr. pro Medelæ loco. Et ἐν διδασκάλου μέρει, ex Aristide, Præceptoris loco, vice. Rursum Dem. (23.) Ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει, pro Nullo loco esse, Nullo esse in C numero. || Μέρος sicut in loquendi genere proxime præcedente reddi potest nomine Numerus, sic et in aliis quibusdam, alio tamen modo; nam μέρος ἐστὶ ponitur pro Est e numero, Unus est e numero, Herodian. 1, (10, 14.) Ἀναμίξας τε τῷ πλήθει τῶν αἰχμοφόρων, καὶ τῆς πομπῆς νομισθεὶς μέρος. Tale autem exemplum Bud. hoc affert e Greg. Μέρος γίνεται καὶ αὐτὸς ἐκείνῳ τῆς προπομπίου τιμῆς, Unus erat e numero, Inter alios erat, Interfuit. Sic Lucan., et in tanta pavidi formidine motus, Pars populi lugentis erat. || At vero ap. Virg. Pars mihi pacis erit, dextram tetigisse tyranni, ait Bud. partem accipi pro principio, et Greg. μέρος εὐσεβείας duobus in ll. ea signif. dixisse; sed ego illi in hac exp. non assentior; quippe qui putem μέρος hic potius esse quod etiam dicunt μέρος οὐκ ἐλάχιστον, aut μέγα μέρος, cum verbo συμβάλλεσθαι. || Huc autem pertinet istud loquendi genus, τοὐμὸν μέρος, significando Pro mea parte virili, Quantum in me est, Quantum in me fuit, ad me attinet. Perinde enim est ac si D utendo verbo illo συμβάλλεσθαι, diceretur ὅσον δύναμαι συμβάλλεσθαι μέρος. Sic τὸ σὸν μ., Eur. (Rhes. 405.) Quantum in te est, fuit. Et τὸ ἐκείνου μ., Dem. Sic et Isocr. τὸ ταύτης μ., in Ægin. (15.) Ἐνθυμεῖσθε δ' ὅτι τὸ μὲν ταύτης μέρος, οὔτ' ἐν τῇ νόσῳ θεραπείας ἔτυχεν, οὔτ' ἀποθανὼν τῶν νομιζομένων ἠξιώθη. Sed et cum κατὰ ap. Isæum, τὸ κατ' ἐμαυτοῦ μ., et τὸ κατὰ σαυτοῦ μ. Itidemque ap. Plat. Epist. 7. Κατὰ τὸ σὸν μ. ἐγὼ καταλιπὼν Συρακούσας ἐνθάδε πάρειμι. Idem dixit μέρος ὅσον ἐπί σοι γέγονεν, scribens, Φιλοσοφία προδέδοται μετ' ἐμοῦ μέρος ὅσον ἐπί σοι γέγονε. Affertur autem e Dionys. H. et cum infin. Τόγε ἐφ' ἡμῖν εἶναι μέρος. Dicunt et τὸ ἐπί σε ἧκον μέρος, ἐπ' ἐμὲ, ἐπ' αὐτόν. Quinetiam omisso hoc nomine μέρος, Bud. 772. 773. Interdum etiam simpliciter τὸ μέρος, Dem. pro Cor. At vero τὸ ἐπιβάλλον μέρος, aliud signif., ut cognosces ex iis quæ in Ἐπιβάλλω dixi, T. 1. p. 684.

Ἐν μέρει, Vicissim, Xen. K. Π. 6, (1, 8.) Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ μέρει πάλιν ἐκείνῳ δώσω δίκην. Apud Thuc. ἐν τῷ μέρει exp. etiam Per vices, Alternis vicibus, Ἐν τῷ μέρει ἀναπαύοντες. Item pro Sigillatim et Deinceps, Bud. 772. ex Aristoph. et Aristide. Affertur autem et pro Partim e Dionys. H. 5.

Μέρος jungitur et aliis præpp. idque diversis modis. Παρὰ μέρος, sicut et præcedens ἐν μέρει, sed non ita frequentis usus, pro Vicissim, Alternis: ut e Theophr. docet Bud. 240. Sic etiam Ἀνὰ μέρος pro Vicissim s. Per vices reperitur cum alibi, tum ap. Plut. necnon ap. Paulum. "Ἀναμέρος, s. Ἀνὰ μ., Vicissim: ἐν μέρει, "Hes." At Πρὸς μέρος ap. Aristot. Œc. 2. exp. Pro rata parte, Pro proportione, Ἑκάστῳ πρὸς μέρος διέδοσαν. De Κατὰ μέρος autem et Κατὰ μέρη dictum fuit supra, necnon de Ἐπὶ μέρους. Venio igitur ad Ἀπὸ μέρους et Ἐκ μέρους. His Paul. utitur pro eo, quod Latine dicitur E parte, Aliqua e parte: ad Rom. 15, 15. Τολμηρότερον δὲ ἔγραψα ὑμῖν, ἀδελφοὶ, ἀπὸ μέρους: 1 ad Cor. 13, 9.. Ἐκ μέρους γὰρ γινώσκομεν καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν: ubi possumus dicere, meo quidem judicio, ἐκ μέρους opponi τῷ τελείως: cum sequatur, Ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται. Fuerit igitur hoc quidem loco ἐκ μέρους non tam quod dicitur E parte, quam Imperfecte, Non plene. At Diosc. dicit et ipse ἐκ μέρους pro E parte, Plin. Ceterum ut ἐκ μέρους ad verbum respondet Latino loquendi generi E parte, sic ἐκ τοῦ πλείστου μέρους ap. Herodian. 8, (2, 11.) est ad verbum Latine, Maxima e parte. Affertur autem e Babriæ Fabulis, scriptoris minime antiqui, ἐκ μέρους etiam pro Vicissim. At vero Thuc. pro ἐκ μέρους, E parte, Aliqua e parte, dixit μέρος τι, 2, (64.) Καὶ δι' αὐτὴν οἶδ' ὅτι μέρος τι μᾶλλον ἔτι μισοῦμαι: nam hic et Valla, et VV. LL. perperam reddunt, Magna e parte. Itidem vero ap Paul. 1 ad Cor. 11, (18.) μέρος τι vet. Interpr. necnon Erasmus interpr. E parte, ubi sc. ita scribit ille, Πρῶτον μὲν γὰρ συνερχομένων ὑμῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀκούω σχίσματα ἐν ὑμῖν ὑπάρχειν· καὶ μέρος τι πιστεύω. Sed Beza mavult reddere, Et aliquam partem credo. Nam E parte credo, sic potest accipi, inquit, quasi dicat Apostolus se non prorsus credere famæ, nec prorsus etiam non credere. Atqui apparet Paulum non scripsisse de re incerta, ut qui manifeste in Corinthiis majorem animorum conjunctionem et caritatem requirat. Ceterum pro hoc μέρος τι Thuc. dicit etiam τὸ μέρος, si non mentiuntur vulg. ejus exempl. Habent enim ea 1, (127.) Ὡς καὶ διὰ τὴν ἐκείνου ξυμφορὰν τὸ μέρος ἔσται ὁ πόλεμος. Sed ut suspectam hic exemplarium fidem habeam, ac potius τι μέρος legendum putem quam τὸ μέρος, non tantum alter ille locus facit, sed etiam alius Ejusd., in quo τὸ μέρος memini me in alia signif. legere, sc. pro eo quod Latini dicunt Pro virili parte, in qua signif. alioqui frequentius genit. addunt Græci, ut paulo ante docui; ubi tamen Demosthenem quoque τὸ μέρος ita usurpasse admonui.

[" Μέρος, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 78. Valck. Diatr. 243. ad Charit. 298. ad Phalar. 266. ad Charit. 488. Luzac. Exerc. 152. Villoison. ad Long. 125. Res, Toup. Opusc. 1, 14. 495. Emendd. 1, 18. 2, 274. Sensu obscœno, Thom. M. 524. Μέρος, i. e. κατὰ μ., Partim, Markl. Suppl. 1077. Iph. p. 393. Diod. S. 2, 498. Plut. Mario 19. Conf. c. μέλος, ad Lucian. 1, 263.; cum κέρας, ad Dionys. H. 3, 1768.; cum ἔθνος, 4, 2162.; cum μέτρον, ad Lucian. 1, 842. Τὸ μ., Herod. 60. 188. Dionys. H. 1, 592. Μέρος μέν τι, μ. δέ τι, Partim, partim, Xen. de Re Eq. 1, 12. Τὸ σὸν μ., ad Charit. 535. Eur. Rhes. 405. Heracl. 678. Herc. F. 168. Soph. Trach. 1215. Œd. C. 1366. Antig. 1062. Jacobs. Anth. 10, 246. Valck. Phœn. p. 165. ad Lucian. 1, 241. M. γίνεσθαί τινος, Lennep. ad Phal. 202. Μέρει ἐργάζεσθαι, pro ἐπὶ μ., Ruhnk. ad Schol. Plat. Ἀπὸ μ., Diod. S. 1, 630. Ἀνὰ μέρος, Vicissim, Valck. Phœn. p. 175. Koppiers. Obss. 7. Ἐν μ., 12. T. H. ad Lucian. Dial. 45. ad 1, 381. ad Diod. S. 1, 148. 313. 376. ad Herod. 605. Eur. Andr. 215. Alciphr. 446. Eur. Rhes. 473. Heracl. 183. 185. et Musgr. Wakef. S. Cr. 4, 47. Ion. 1049. Eum. 198. 439. et Stanl.

Brunck. Aristoph. 1, 208. Kuster. 68. Fr. 261. Cum gen., Diod. S. 2, 449. Lucian. 3, 634. Ænigma 9. An Loco, Pro? Fischer. Palæph. 138. 141. cf. Valck. ad Herod. 258. Callim. 250. 'Εν τῷ μ., ad Lucian. 1, 353. 775. 2, 274. T. H. ad Plutum p. 388. Tyrwh. de Babr. 199. 'Εν τῷ μ. καὶ παρὰ τὸ μ., Schneid. Anab. 440. 'Εν μ. τινὸς τίθεσθαι, Porson. Med. p. 25. 'Εν σμικρῷ μ. ποιεῖσθαί τι, Brunck. Phil. 498. 'Εν μ., ἐν τῷ μ., ἀνὰ μ., Fischer. ad Palæph. 139. De his similibusque, Ind. Palæph. v. 'Ανὰ, 'Εν, Toup. Opusc. 1, 117. 'Η ἐπὶ μέρους σύνταξις, Boiss. Philostr. 315. Κατὰ μέρος, Ilgen. ad Hymn. 452. Diod. S. 1, 81. 212. 360. 630. Steph. Dial. Att. 12. Jacobs. Anth. 10, 289. Τὰ κατὰ μ., seq. gen., Diod. S. 1, 293. Bast Lettre 45. Παρὰ μέρος, 2, 538. Per vices, ad Anton. Lib. 196. Verh., Alciphr. 438." Schæf. Mss.]

'Αμερὴς, ὁ, ἡ, q. d. Parte carens s. Partibus, Cujus nullæ sunt partes. I. e., Qui in partes dividi s. secari non potest. Unde etiam exp. Individuus, Insecabilis: sicut ἀμέριστος. Lucian. (1, 817.) Σημεῖά τινα ἀ. καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς: (3, 136.) Greg. ἀμερὴς de Trinitate dicit, ut μονοειδὴς, i. e. ἁπλοῦς. Bud. [* 'Αμερῶς, Non per partes, E toto, Integre, Dionys. Areop. de Div. Nom. 2, 415. * " 'Αμέρεια, 235. 250. 267." Kall. Mss. * 'Αμερία, 1, 4. p. 379. * 'Αμεριαῖος, i. q. ἀκαριαῖος, Chrysippus Plutarchi 10, 327.] 'Αντιμέρεια, Partis unius pro alia positio: Nomen est figuræ ap. Gramm., ut τόξων εὖ εἰδὼς volunt dictum per ἀντιμέρειαν, quasi diceretur τόξων εἰδήμων, posita parte una orationis pro alia, sc. participio pro nomine. Sic utitur Gaza. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 331. Præf. p. x." Schæf. Mss.] Scribitur ETIAM 'Αντιμερία. Βραχυμερὴς, q. d. Cujus partes sunt breves s. exiguæ; Tenuis, VV. LL. Βραχυμέρεια, Brevitas partium, Tenuitas. " Διαμερὴς, Bipertitus, VV. LL. sed perperam, ut videtur, pro διμερής. Nam διαμερὴς sonaret Divisus." Διμερὴς, Qui duabus partibus constat, Bipartitus, Duplex. [Aristot. H. A. 1, 772. 774. 799.] Διμερῶς, Bipartito. [" Geopon. 662." Wakef. Mss.] SIC Τριμερὴς, Tripartitus, Triplex. [" Tzetz. Ch. 2, 324." Elberling. Mss. " M. Eremita inter Scholl. in Climac. 328. Theodor. Edess. ibid. 388." Boiss. Mss. Cf. Τριμελής. * Τριμερῶς, Gl. Tripertito, Trifariam. * Τριμέρεια, Sallust. de Diis et Mundo c. 11. p. 264. Eust. Il. A. p. 38, 37. " Olympiod. in Plat. Gorg. 562." Routh. Mss.] Τριμερίζω, In tres partes divido. [LXX. Deut. 19, 3. * Τριμερὶς, Schol. Lycophr. 519.] 'Ετερομερὴς, Qui est alterius partis, In alteram partem inclinans. Dicitur enim esse Victoriæ epith. [Stob. Serm. 3. p. 91. Sch. * 'Ετερομέρεια, Suidæ πρόσκλισις, Phav. 630. * 'Ημιμερὴς, unde] " Πενθημιμερὴς cæsura ap. Metricos dicitur cum quintus " in versu semipes ἄρσιν faciens contra naturam producitur: ut, Omnia vincit amor: et nos cedamus " amori. Et πενθημιμερὲς μέτρον dicitur In quo ejus" modi sunt cæsuræ: quas nonnulli vocant Semiquinarias. Quintil. 9, 4. Et quod duobus pedibus et " parte, sc. constans, πενθημιμερὲς a Græcis dicitur." [Schol. Aristoph. "Ορν. 627. Cf. 'Εφθημιμερής.] " 'Ισομερὴς, i. q. ἰσόμοιρος, Cui par et æqualis portio " obtingit, Æqualem partem capiens. Athen. l. 4. " Τοὺς δ' ὀρφανοὺς ἰσομερεῖς εἶναι: ceteris enim qui " patres habebant, ἀπενέμετο ἐξ ἡμισείας τῶν τοῖς " ἀνδράσι παρατιθεμένων." " Καταμερὶς, ίδος, ἡ, af" fertur pro Fragmentum." Λεπτομερὴς, Tenuibus partibus constans, Tenuis, Exilis, ut Aristot. de Cœlo 3. Πάντων δὲ τῶν στοιχείων λεπτομερέστατον τὸ πῦρ. [" Bergler. ad Alciphr. p. 9." Schæf. Mss. Ptolemæus Geogr. 1, 22. Plato Tim. 98. " Λεπτομερέστερον, adv., Anna C. 271. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 154." Elberling. Mss.] Λεπτομέρεια, Tenuitas partium s. Exilitas, Gal. Item Subtilitas. [Plato Tim. 98.] Λεπτομερῶς, quod itidem accipitur interdum pro Subtiliter, Excutiendo singula quæque, licet minuta, ut exp. Erasm. in Prov. Tenuiter diducis. [* " Λεπτομερέω, Tzetz. Chil. 10, 160." Elberling. Mss. * 'Ομοιολεπτομερὴς, pro ὁμοίως λεπτ., Schol. Aristoph. N. 230.] CONTR. Παχυμερὴς, Crassis partibus constans, Crassum: οἶνος, ex Aristot. Opp. τῷ λεπτομερεῖ ab eod. Aristot. Item metaph., sicut Latine Crassus. [Plato Tim. 100.] Παχυμέρεια, Crassitudo partium: opp. τῇ λεπτομερείᾳ, a Gal. [" Greg. Nyss. 3, 188." Wakef. Mss.] Παχυμερῶς, Crasse; sed frequenter metaph. pro eo quod Latine Crassa Minerva. Et παχυμερέστερον, Crassiore Minerva, musa, Crassius, Rudius: Gell. Phavorini opinionem referens 14, 1. Sed conjectari pauca quædam, ut verbo ipsius utar, παχυμερέστερον. Ulpian. Pand. l. 15. Titulo de Peculio, Cap. Quam Tuberonis, Scire autem, inquit, non utique singulas res debet e necessitate, sed παχυμερέστερον. [Strabo 1. p. 115.] Μεγαλομερὴς, Magnis partibus constans, qualis a Philosophis esse dicitur γῆ: ut contra quæ sunt elementaria, vocantur μικρομερῆ, et στοιχειώδη, Bud. "Υδωρ μ., Grandium partium: quibus vocabulis Græci Medici crebro usi fuerunt. Comparativus, μεγαλομερέστερος, Majusculis partibus constans. Idem Bud. e Gaza. [Magnificus, Polyb. 4, 78, 5. 28, 17, 1.] Μεγαλομερῶς, E partibus magnis s. grandibus. Sed et pro Laute, Splendide. Suid. exp. πολυτελῶς in h. Polybii l., Τὸν δὲ Πόπλιον καὶ τὸν Γάϊον ἀποδεξάμενος φιλανθρώπως καὶ μ.: [16, 25, 3. 18, 38, 4. 30, 3, 5.] Μεγαλομέρεια, Constare e magnis partibus: ut γῆς μεγαλομέρεια, Aristot. Metaph. 1. Item Magnitudo et potentia, Amplitudo, Polyb. (1, 26, 9.) de Romanis et Carthaginensibus loquens, 'Αλλὰ κἂν ἀκούων καταπλαγείη τὸ τοῦ κινδύνου μέγεθος, καὶ τὴν τῶν πολιτευμάτων ἀμφοτέρων μεγαλομέρειαν καὶ δύναμιν. Scribitur vero ET Μεγαλομερία, quam scripturam habet Suid., et quidem etiam in h. l. Μικρομερὴς, s. Σμικρομερὴς, Parvis partibus constans s. minutis, aut tenuibus, Aristot. de Cœlo, Λεπτὸν γὰρ τὸ μικρομερὲς, παχὺ δὲ τὸ μεγαλομερές. [Plut. 9, 483.] ET Μικρομέρεια, Tenuitas partium. Vide Μεγαλομερὴς, quod huic opp. [* " Μικρομερῶς, Hesych." Wakef. Mss.] Μονομερὴς, Unius partis, VV. LL. [Cf. Eran. Philon. post Ammon. 155.] " ADV. Μονομερῶς e Pand. l. 6. affertur pro Simpli" citer, Non in universum." [" Pseudo-Chrys. Hom. 121. T. 5. p. 791, 30." Seager. Mss. " Schol. Dem. c. Ctes. 278. Bekk." Boiss. Mss. * 'Ολομερὴς, Integer, Totus, Athen. 210. Diod. S. 5. p. 212, 15. * " 'Ολομερῶς, Diog. L. Aristippo p. 175. H. Steph." Seager. Mss. * 'Ολομέρεια, Spohn. Niceph. Blemm. n. 340. " Tzetz. Exeg. in Il. 89, 14." Schæf. Mss.] 'Ομοιομερὴς, Similibus partibus constans, Qui constat partibus quæ sunt inter se similes: quas quidam Similares partes vocant. Aristot. de Part. An. 2. circa princ., scribit secundam σύστασιν animalium esse ἐκ τῶν ὁμοιομερῶν, ut ossis et carnis, et aliorum id genus: tertiam autem ἐκ τῶν ἀνομοιομερῶν, ut faciei, manus. De his late disserit Idem Meteor. 4. Quidam ὁμοιομερῆ definierunt esse Quorum totum nihil a parte differt, ut aqua, aurum, lapis, lignum. Hæ partes vocatæ etiam fuerunt μέρη ὁμογενῆ et στοιχειώδη: ut vicissim ἀνομοιομερῆ, appellatæ fuerunt etiam ἑτερογενῆ et ὀργανικὰ, Gal.: qui et alibi ὀργανικὰ opp. τοῖς ὁμοιομερέσι, ita scribens, 'Εγγίνεται δὲ ἡ ἑνώσεως λύσις οὐ μόνον ὁ. τε καὶ ἁπλοῖς ὀνομαζομένοις μορίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς συνθέτοις τε καὶ ὀργανικοῖς. Ceterum ἐκ τῶν ὁμοιομερῶν Anaxagoras principia generationis esse voluit, non elementa, Aristot. de Cœlo 3. quod et ap. Diog. L. legimus. 'Ομοιομέρεια, Similitudo partium, vel, ut alii loqui audent, Similaritas partium. Et in plur. ap. Justin. Mart., 'Αναξαγόρας ἀρχὰς τῶν πάντων τὰς ὁ. εἶναι ἔφη: quod modo retuli et in ὁμοιομερῆ, ex Aristot. et Diog. L. CONTR. 'Ανομοιομερὴς, Dissimilibus partibus constans, quas quidam Dissimilares vocant. Vide 'Ομοιομερής. [Aristot. H. A. 1, 1. 4, 1. * Περιμερὴς, unde * 'Ισοπεριμερὴς, Anon. Vit. Plat. ap. Stob. 5. p. 17. Heer.] Παχυμερὴς, vide Λεπτομερής. Πολυμερὴς, Multis partibus constans, In multas partes divisus, Plut. de Def. Orac. Τὰ ἐμβριθῆ καὶ πολυμερῆ. Et in superl. ex Aristot., Πολυμερέστατος πόντος. Item Multifarius, Varius. [" Philipp. 67. Tzetz. Exeg. in Il. 125, 5. Conf. c. πολυμελὴς, Heind. ad Plat. Phædr. 222." Schæf.

Mss.] Πολυμερῶς, Multifariam, Varie: ut in principio Epist. ad Hebr. [Plut. 8, 127.] " Πολυμέρεια, " Partium multitudo, Plures partes," [Plut. 9, 606.] Τριμερὴς, vide Διμερής.

Μερικὸς, Particularis. Apud Medicos μ. φάρμακα, Medicamenta particularia, quæ et τοπικὰ, Localia. [" Diog. L. Aristippo p. 80, 7." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 6, 574. Kuster. Aristoph. 55. Valck. Phœn. p. 62. Toup. ad Longin. 400." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Μερικῶς, Particulatim, [Hes. v. Μερίζω.] Μερικεύομαι, In partes dividor, VV. LL. e Pachymerio. Apud nullum autem e vett. scriptt. legere me memini. [Μερικεύω, Eust. 48, 31.]

Μερίτης, Particeps. Cujus signif. exempla duo e Polyb. affert Suid. [Polyb. 4, 3, 11. 29, 6. 8, 31, 6. 13, 8, 2. Dem. 889. Alciphr. 1, 17. 3, 47. * Μεριτεύομαι, Divido, Partior, LXX. Job. 40, 25. * " Μεριτία, Hes. (et Phot.) v. Μεριδαρχίας." Routh. Mss. * Συμμερίτης, Schol. Æsch. S. c. Th. 514.]

" Μερόεν, Hesychio μεριστικόν."

[* " Μέρεια, i. q. μερὶς, Tab. Heracl. et Hesych." Schn. Lex.]

¶ Μερὶς, ίδος, ἡ, Pars, Portio, μέρος. Exp. et Portiuncula, Particula: i. e. μόριον, sed reperitur potius pro μέρος. Sed et quibusdam loquendi generibus adhibetur quibus et μέρος: Dem. (537.) Οὐ γάρ ἐστι δίκαιον οὐδὲ προσῆκον τὴν τοῦ παθόντος εὐλάβειαν τῷ μηδὲν ὑποστειλαμένῳ πρὸς ὕβριν, μερίδα εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν, Partem salutis esse, Bud. addens ita usurpari etiam μέρος. At plur. μερίδες dicuntur peculiari signif. Fercula quæ unicuique apponuntur in convivio sigillatim, ut in Convivio Καράνου, quod Athen. describit p. 27. Ἡμεῖς δ' ἐκ τοῦ Καράνου δεῖπνου πλοῦτον ἀντὶ μερίδων εὐωχηθέντες. Dicuntur et μοῖραι, ut ap. Eund. legimus p. 31. Καὶ τῷ νέμοντι τὰς μοίρας ἀκολουθῶν ὁ διάκονος κηρύττει τὸ αἶκλον, προστιθεὶς τοῦ πέμψαντος τὴν ὀνομασίαν. Sic p. 274. Sequebantur autem eas ἐπιφορήματα, Secundæ mensæ. Hæc Bud. addens vocari etiam δαῖτας. Idem alibi affert e Plut. Agesilao (17.) Αὐτὸς ἔθυσεν εὐαγγέλια, καὶ διέπεμψε μερίδας τοῖς φίλοις ἀπὸ τῶν τεθυμένων. Legitur et ap. Plut. Symp. hoc nomen. || Μερὶς, inquit Idem, Partes, eo sensu quo dicuntur Partes Syllæ, Partes Cæsaris, Factio. Sic utitur Plut. post Dem. ap. quem legitur (246.) Τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. In VV. LL. affertur ex eod. Dem. pro hac signif. Μερὶς καὶ πλεονεξία. Sed ibid. affertur e Luciano, Τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, ubi exp. Portio, cum potius eod. illo nomine Partes, aut alio hujusmodi reddendum videatur; nam locus ille Luciani e Q. H. S. (s. 40.) sumtus est, Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη: perinde ac si diceret, Merito is partes adulatorum sequi, aut a partibus adulatorum stare judicetur; nec enim mihi placent hæc Interpretis verba, Merito in parte adulatorum recensebitur. Alioqui dixerim posse etiam reddi, E numero adulatorum esse: sicut et μέρος reddi nomine Numerus in certis quibusdam dicendi formulis, docui supra. [" Jacobs. Anth. 7, 413. 8, 115. T. H. ad Plutum p. 332. Diod. S. 2, 542. Ruhnk. Ep. Cr. 67. 69. Sallier. ad Mœr. 12. Toup. Opusc. 1, 193. Emendd. 1, 291. Wolf. ad Hesiod. Corrig. Factio, Plut. de S. N. V. 13. ubi v. Wyttenb. p. 26. Πέμπειν μερίδας, Coray Theophr. 247." Schæf. Mss. * Μερίδιον, Gl. Particula.]

Μερίζω, Partior, Distribuo, Divido, Separo, Aristot. Pol. 2. Οὐ γὰρ δυνήσεται, μὴ μερίζων αὐτὰ καὶ χωρίζων, ποιῆσαι τὴν πόλον, Synes. Ep. 57. Εὐχῇ καὶ βίβλῳ καὶ θήρᾳ μερίζων τὸν βίον. Herodian. μερίσασθαι dixit cum præp. πρὸς, pro Participare, Participem facere, 3, (10, 12.) Οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ μερισάμενος πρὸς αὐτὸν τὴν ἀρχήν. Cic. μεριζέσθωσαν vertit Dent, ut te docebit Cic. Lex. At μερίζομαι pass. Athen. 4. Αὗται δὲ εἰς μυρίους πεντακισχιλίους μεριζόμεναι, Aristot. H. A. 9. Μεριζομένους πρὸς τὰς μελίττας, pro Divisis et Distinctis, Bud.: Synes. cum dat., sicut et μερίζω, in ead. illa Epist., Ὀργῇ καὶ λύπῃ καὶ πᾶσι πάθεσι μεριζόμενος. Apud Matth. et Paulum μεμερίσθαι est In varias factiones velut divisum

A et scissum esse, Dissidere: qua in signif. ponitur et comp. διαμεμερίσθαι a Luca. At vero ap. Paul. 1 ad Cor. 7, (34.) Μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος redditur, Discretæ sunt ea quæ est uxor, et ea quæ est virgo: sicut διαιρέσεως vocabulum Idem pro Discrimine s. Differentia ponit. Cam. autem vertit, Diversa hæc sunt. || Μερίζομαι, Partem accipio, Particeps fio. Possumus autem et hic uti eod. illo verbo Participo; utramque enim et ipsum significationem habet, frequentiorem tamen illam. Pro Partem accipere affert Bud. ex Aristot. Eth. 5. Idem interpr. Partem virilem vel legitimam accipio, sicut et καταμερίζομαι. Cic. ap. Plat. vertit Vindico, ut videbis p. 42 mei Cic. Lex. [" Thom. M. 618. 624. ad Charit. 655. Jacobs. Anth. 6, 360. 11, 168. 196. Philipp. 69. ad Diod. S. 2, 255. 269. ad Lucian. 2, 299. De act. et med., Kuster. V. M. 58. Μερίζομαι, Mihi vindico, Bergler. ad Alciphr. 260." Schæf. Mss. Demosth. 1149.] " Μεμερισμένως, Partite, " Divise, Aristid. Orat." [" Basil. in Nota ad Hero-

B dian. Epimer. 87. Bekk. Anecd. 787." Boiss. Mss. * Μεριστέον, Eust. Il. A. p. 62, 32. * Μέρισμα, Orph. H. in Æth. 2. in Pan. 16.] Μερισμὸς, ὁ, Partitio, Divisio, Distributio. Sed aliquando peculiariter dicitur a Rhett. μερισμὸς de Quodam schemate, quod singulas res separatim disponendo, et suum cuique proprium tribuendo, magnam efficere utilitatem et illustrem consuevit, ut scribit Rut. Lupus, afferens hoc exemplum e Lycurgo, Cujus omnes corporis partes ad nequitiam sunt aptissimæ: oculi ad petulantem lasciviam, manus ad rapinam, venter ad aviditatem. Hujus schematis meminit et Hermogenes. [Strabo 1. p. 115., 3. p. 252. " Thom. M. 49." Schæf. Mss.] Μεριστὸς, Dividuus, Qui dividi potest. Exp. et Separabilis. Cic. μ. οὐσίαν ap. Plat. vertit Dividuam materiam, p. 21 mei Cic. Lex. [Aristot. Eth. 5, 2. Plut. 10, 204. * " Μεριστῶς, Plene, Concil. 3, 365." Routh. Mss. " Jambl. Myst. p. 12." Wakef. Mss.] CONTR. Ἀμέριστος, Individuus, Cic. Lex. p. 21. [Plato Theæt. 205. * Ἀμερίστως, Anon.

C de Incredib. c. 20. p. 95. Gal., Synes. H. p. 316. Hierocl. p. 14. " Clem. Alex. 454. Athan. 1, 156. 408. 2, 356. Dionys. Areop. 237. 251. Jambl. de Myst., Man. Cal. de Princ. Fidei 388. Method. 418. Origen. c. Cels. 393." Kall. Mss. * Εὐμέριστος, Gl. Dividuus. * " Ἡμιμέριστος, Schol. Opp. Ἁ. 2, 286." Wakef. Mss.] Μεριστὴς, Divisor, Partitor, Luc. 12, (14.) Τίς με κατέστησε δικαστὴν, ἢ μεριστὴν ἐφ' ὑμᾶς; [" Bergler. ad Alciphr. 65. 377." Schæf. Mss. * Μερίστρια, Schol. Æsch. S. c. Th. 717. * " Μεριστικὸς, Dividendi vim habens, Hesych. (v. Μερόεν.)" Wakef. Mss. * Ἀμφιμερίζω, Anal. 3, 51. * " Ἀναμερίζω, Mœris, (p. 87. et n.) Schol. Lucian. Dial. Mort. 1, 1. Suid. v. Ἀναδάσσασθαι." Kall. Mss. * Ἀντιμερίζω, Anal. 2, 12. " Hes. v. Ἀντιδιαιρέω." Boiss. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 350." Schæf. Mss.] Ἀπομερίζω, Dispertio, Divido, s. potius Separo, Cam. [" Heyn. Hom. 8, 359. Valck. Diatr. 188." Schæf. Mss. Athen. 418. 506. * Ἀπομερισμὸς, Hesych. Phav. 105. 109.] Διαμερίζω, Partior, Dis-

D tribuo, Act. 2, (45.) Καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι. Sic de iis qui vestimenta Christi inter se partiti sunt, dixit Marc. (15, 24.) Διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ. Matth. autem (27, 35.) voce med. Διεμερίσαντο. Sic et Jo. (19, 24.) e Ps. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς. || Διαμερίζομαι, pass. Dividor, Distribuor. Sed διαμεμερίσθαι a Luca (11, 17.) dicitur etiam pro In varias factiones velut divisum et scissum esse, Dissidere. [* " Διαμεμερισμένως, Schol. Dionys. Thrac. 787." Boiss. Mss.] Διαμερισμὸς, ὁ, Partitio, Distributio, [Ezech. 48, 19. J. Poll. 8, 10.] Item Dissidium ap. Lucam, sicut διαμεμερίσθαι pro Dissidere ab eo poni dictum est, 12, (51.): ubi vet. Interpr. reddit Separationem. Fortasse non male etiam Dissociationem aliquis reddiderit. [* Διαμεριστὴς, Gl. Divisor. * Ἀδιαμέριστος, Schol. Apoll. Rh. 3, 1031. * Ἐκμερίζομαι, Carm. Sibyll. 11. p. 211. * Ἐμμερίζω, Chrys. Opusc. 5, 56.] Ἐπιμερίζω, Impertior. Cam. [" Divido, Distribuo, Eust. 118, 20." Seager. Mss. " Ruhnk. Diss. de Longino §. 10. p. 25.

Diod. S. 2, 256. Dionys. H. 1, 343. * Ἐπιμερισμὸς, Heyn. Hom. 4, 699. Toup. Opusc. 1, 211. Tricha p. 4." Schæf. Mss. Aristid. de Dict. Civ. 236. Schol. Aristoph. Ἱππ. 433. * Ἐπιμέρισις, Gl. Impartitio. * "Ἐπιμερισία, Schoell. Repert. 2, 414. Porson. Advers. 182. 184." Schæf. Mss. * Ἐπιμεριστὴς, Gl. Partitor. * Συνεπιμερίζω, Eust. Il. A. p. 75, 12. Λ. 759, 37.] Καταμερίζω, Partior, Distribuo, Basil. Καταμερίζουσι γὰρ τὸν πλοῦτον πρός τε τὴν παροῦσαν χρείαν καὶ πρὸς τὴν μέλλουσαν, i. e., inquit Bud., Dividunt in geminam expensorum paginam. Apud Eund. καταμερίζομαι reddit Partior, sed addens esse pro Partem virilem vel legitimam recipio: in Or. quam πρὸς τοὺς Πλουτοῦντας scripsit, Δαπανητικὸν γὰρ πλούτου ἡ θεραπεία τῶν δεομένων, ὀλίγα μὲν ἑκάστου πρὸς τὴν ἀναγκαίαν ἐπιμέλειαν δεχομένου, πάντων δὲ ὁμοῦ καταμεριζομένων τὰ ὄντα καὶ περὶ ἑαυτοὺς δαπανώντων. [Xen. K. Ἀ. 7, 5, 2. "Diod. S. 1, 207." Schæf. Mss.] "Καταμερισμὸς, Divisio, Partitio." ["Heyn. Hom. 7, 82. * Καταμέρισις, ad Mœr. 19." Schæf. Mss. Diog. L. p. 707. Lobeck. Phryn. 332. * Προσμερίζω, Schol. Aristoph. Σφ. 851. Diod. S. 14. p. 451, 14.] Συμμερίζομαι, q. d. Compartior, Una partem accipio, VV. LL. ["Nicet. Eugen. 1, 315." Boiss. Mss. "Diod. S. 2, 540. Dionys. H. 5, 266." Schæf. Mss.] Συμμεριστὴς, Particeps. Suid. μερίτην ap. Polyb. exp. συμμεριστήν. ["Thom. M. 609." Schæf. Mss. * Συμμερίστρια, Schol. Æsch. Pers. 705.] "Ὑπομερίζω, "Subdivido. Unde Ὑπομερισμὸς, Subdivisio, Hermogeni i. q. ὑποδιαίρεσις."

¶ Μόριον, τὸ, Particula, Portiuncula. Interdum vero et pro Pars. Aristot. de Poët. Ὃ γὰρ προσὸν ἢ μὴ προσὸν μηδὲν ποιεῖ, ἐπίδηλον ὡς οὐδὲν μόριον τοῦ ὅλου ἐστί. Thuc. dixit, (8, 46.) Βραχεῖ μορίῳ τῆς δαπάνης: item, Ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, 1, (85.) In exigua particula diei, s. articulo: quod perinde est ac si Lat. dicas Brevi momento. Sed habetur 1, (141.) ἐν βραχεῖ μορίῳ, de tempore itidem dictum, non adjecto hoc gen., Χρόνιοί τε ξυνιόντες, ἐν βραχεῖ μὲν μορίῳ σκοποῦσί τι τῶν κοινῶν, τῷ δὲ πλείονι τὰ οἰκεῖα πράσσουσι, ubi ego puto vel librariorum incuria omissum esse gen. χρόνου, nam ille gen. ἡμέρας non satis huic l. conveniret, vel Thuc., cum dixisset χρόνιοι, gen. illum χρόνου subaudiendum reliquisse, tanquam hujus subauditionis, ut ita loquar, commonefaciente nos illo adjectivo. Apud Eund. 6, (92.) Βραχεῖ μορίῳ, sine ἐν, subaudito quopiam alio gen., redditur Parva manu. || Sæpe Pars corporis s. Membrum; interdum etiam peculiariter de Certo membro, ut infra docebo. Gaudentque Medici hac in signif. nomine hoc magis quam nomine μέρος: unde etiam Gal. suos illos de Fabrica Corporis humani libros inscripsit περὶ Χρείας τῶν ἐν Ἀνθρώπου Σώματι Μορίων, dicens μορίων, non μερῶν. Sed quidam Intep retes, fortasse ne viderentur ignorare μόριον dimin. habere formam, Particulas in multis Medicorum Græcorum ll., non Partes, interpr.: in plerisque ll. inquam, quibus tamen nihilo magis conveniebat diminutiva hæc appellatio Latina, quam si in illo librorum Galeni titulo μορίων aliquis interpretaretur Particularum. Quinetiam Aristot. ante Gal. quosdam e suis libris inscripserat περὶ Ζώων Μορίων, non περὶ Ζώων Μερῶν, ubi itidem ineptissimum fuerit μορίων reddere Particularum. || Sed μόριον peculiariter etiam de Certa parte corporis dicitur, s. Certo membro: nimirum de eo quod Membrum genitale, virile appellatur, ut scribit Bud., addens, Æginetam non raro sic uti ἀντὶ τοῦ αἰδοίου, et ex eo afferens in exemplum, ἄπρακτον μόριον l. 3. pro τὸ οὐχ ὁρμῶν πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Meminit etiam Suid. hujus signif. Plutarchus autem huic nomini αἰδοῖον adjecit γόνιμον: quod ad verbum interpretari possumus Genitale, de Fort. Rom. Μόριον ἀνδρὸς ἀνατεῖναι γόνιμον ἐκ τῆς ἑστίας. At vero Lucian. τὰ ἀνδρεῖα μόρια vocasse Testiculos, testatur idem Bud. Videmus autem in Geop. μόρια vaccis etiam tribui: quæ Plin. Naturalia vocaret. ["Wessel. Probab. 43. ad Phalar. 232. Thom. M. 524. Jacobs. Anth. 8, 184. 210. Schol. Aristoph. Πλ. 152. Gramm., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 231. Heyn. Hom. 4, 285." Schæf. Mss.]

Ἐπιμόριος, q. d. Superparticularis. Dicitur autem ἐπιμόριος numerus, cum major numerus totum minorem continet, et aliquam præterea ejus partem, tertiam, puta, vel quartam, aut deinceps, ut ternarius est binarii ἐπιμόριος: vide Philop. p. 89. Boëthius Superparticularem vocavit, quidam autem et Superpartientem. Aristot. Probl. Οὔτε γὰρ ἐπιμόριοι, οὔτε πολλαπλάσιοι ἔσονται. Dicitur ETIAM Ἐπιμερὴς hac signif.: vide Hes. [* Ὑπεπιμερὴς, Schn. Lex.] Sed affertur et ἐπίμεροι ἀριθμοὶ e Martiano: quod fuerit a nomin. SING. Ἐπίμερος. At vero BICOMP. Ὑπεπιμόριος, Qui est numerus obversaria serie respondens τῷ ἐπιμορίῳ, Bud. 172. Utitur Aristot. utroque, Metaph. 4. Πολλοστημόριος, Multesimus, quo utitur Lucret., Unicam e multis partibus habens: unde accipitur etiam pro Minimus, ut Themist. Ἆρα ὡς πολλαπλάσιος δύναμις πολλαπλάσιον κινεῖ βάρος, οὕτως ἡ πολλοστημόριος πολλοστημόριον; Sic minima particula roboris minimam partem ponderis moverit? Ita Aristot. Pol. 5. πολλαπλάσιον et πολλοστημόριον inter se opp., vocans πολλοστημόριον τοῦ προτέρου, Quod multo minus est priore, adeo ut una e multis partibus supersit. Ubi observa etiam gen. Sic ap. Lucian. (1, 205.) Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο ὧν σε δεῖ παθεῖν: (2, 211.) Et τὸ π., subst. q. d. τὸ πολλοστὸν μόριον, Multesima pars, Thuc. (6, 86.) Πολλοστημόριον αὐτῆς. Sic Πολλοστημόριον τῆς Ξέρξου δυνάμεως, Plut. Themist. ["Toup. ad Longin. 354." Schæf. Mss.] Ποστημόριος, q. d. Quantesimus, si mihi liceat hoc adj. fingere ad formam illius Multesimus, s. potius illorum quæ usitatiora sunt, Vigesimus, Trigesimus, etc. De usu autem hujus adjectivi lege Bud. 249. Idem 996. ait ποστημόριον esse interrogativum Quotæ partis, h. e. πόστον μόριόν ἐστι. [Gl. Portiuncula.]

Compp. numeralia eand. compositionis formam habentia, sed ordine arithmetico, non alphabetico hic digesta.

Τριτημόριον, Tertia pars cujuslibet rei, Triens. Dicitur etiam τρίτον ἐπὶ μορίων. Aristot. Metaph. 4. Πρός τι λέγεται τὰ μὲν ὡς διπλάσιον πρὸς τὸ ἥμισυ, καὶ τριπλάσιον πρὸς τὸ τριτημόριον. [Herod. 9, 34.] Usurpatur sæpe de pondere s. mensura, necnon de moneta, sicut Lat. Triens; nam sex χαλκοῖ, teste J. Poll., quia sunt tres partes oboli, vocabantur τριτημόριον. ["Ruhnk. Ep. Cr. 75. Toup. Opusc. 1, 479. 2, 292. ad Herod. 709." Schæf. Mss. * Τριτημοίριον, Lobeck. Phryn. 663.] Τριτημορὶς etiam Herodoto, Tertia portio, i. e. Una de tribus, 1, (212.) Μασσαγετέων τριτημορὶς τοῦ στρατοῦ: ["et sæpius alibi; pro quo est ἡ τρίτη τῶν μοιρέων, 7, 121. Est vero etiam ADJ. * Τριτημόριος, Tertiam conficiens partem; unde Herod. 1, 192. Οὕτω τριτημορίη, sc. ἐστὶ, ἡ Ἀσσυρίη χώρη—τῆς ἄλλης Ἀσίης." Schw. Mss. * Τριτημορίζω, Gl. Tertio.] Τεταρτημόριον, Quarta pars, Quadrans. Cum autem duodecim unciæ in libra, totidemque cyathi in sextario habeantur, tres in illa unciæ, sicut et tres in hoc cyathi, τεταρτημόριον, h. e. Quadrans, jure dicentur, Gorr. Sic τῶν κατὰ Τόπους l. 3. dicit οἴνου τεταρτημόριον. Item Oboli quarta pars, sc. δύο χαλκοῖ, Bina æra: qui ETIAM Τεταρτήμορον dicti per sync., ut tradit J. Poll., quem vide. Τριτημόριον, inquit Cam., cum ap. Philemon. valere sena æra, i. e. ἓξ χαλκοῦς, repertum tradatur, erit non tertia oboli pars, sed τεταρτημόρια tria, i. e., in quatuor partes obolo diviso, harum tres: τεταρτημόριον autem, æra bina. De futili etiam homine dixere, sicut Lat. Semissem. Ceterum pro τεταρτημόριον dicitur et τέταρτον ἐπὶ μορίων, sicut τρίτον ἐπὶ μορίων pro τριτημόριον. [Aristot. Probl. 7, 1. * Τεταρτημοίριον, Lobeck. Phryn. 663. * Τεταρτημοριαῖος, Gl. Quadrantarius.] Πεμπτημόριον, Quinta pars, Plato [de LL. 956. Hippocr. 580, 24.] Ἑκτημόριον, Sexta pars, Sextarius. Item ἑκτημόριον ap. Athenienses οἱ παλαισταὶ, J. Poll. SED Ἑκτημόριοι scribitur a Plut. Solone (13.) et dicuntur fuisse hoc nomine vocati ab Atheniensibus, Qui colebant agros, sextam fructuum partem illis pendentes. Apud Hes. autem EST Ἑκτήμοροι, quod exp., οἱ ἕκτῳ μέρει τὴν γῆν γεωργοῦντες. Existimo autem talem esse hic syncopen, qualis in τεταρτήμο-

ρον pro τεταρτημόριον, adeo ut nemini hic exemplarium Hesychii suspecta esse debeat fides. ['Εκτημόροι, (sic,) Schol. Plat. in Siebenk. Anecd. p. 2. J. Poll. 4, 168.] 'Επταμόριον, Septima pars, [Plut. Romulo 25.] Δεκατημόριον, Decima pars, Plato de LL. 4. 'Ενδεκατημόριον, Undecima pars. Δωδεκατημόριον, Duodecima pars, Plato de LL. p. 265. Δωδεκατημόριον τοῦ ὅλου pro Uncia, Bud. [" Manetho 4, 167." Wakef. Mss. * Πεντεκαιδεκατημόριον, Hippocr. 1, 178. Lind.]

Μορὶς, Herodoto pro μόριον, ut τριτημορὶς supra ex Eod. pro τριτημόριον. Apud Hes. est ETIAM Μορίες, quod exp. μερῖται, κοινωνοὶ, Partiarii, Participes. AT VERO Μορίδες eid. Hes., si non mentiuntur ejus exempl., sunt μάντεις, Vates. Sed hæc a μόρος etiam deducta videri possunt, ut supra dictum fuit. Μορία, Pars; μερὶς, Hes. ITEM Μορίαι, Oleæ Minervæ sacræ: quæ unde sic appellatæ fuerint supra retuli, ubi etiam aliam deductionem ostendi. Ibid. et de Μόριος dictum fuit.

ΜΕΡΙΜΝΑ, ἡ, Cura, Solicitudo, Cura solicita et dubia, quæ mentem in partes diversas velut dividit: siquidem a μερίζειν, s. μερίζειν τὸν νοῦν, Gramm. derivant. [" Μέρω, μείρω, μερίω, μερίζω, μεριμένος, μεριμένη, contr. μερίμνη, ut λίμνη pro λιμένη, a λείβω, λίβω. Curæ animum divorse trahunt, Terent. Andr. 1, 5, 25." Schn. Lex.] Hunc autem curæ effectum nemo, meo judicio, melius expressit Marone, Æn. 4. et 8. ubi cum dixisset, magno curarum fluctuat æstu, subjunxit, Atque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc, In partesque rapit varias, perque omnia versat. Dicitur autem et in prosa animus curis distrahi. Synes. Πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν; Quo tandem modo par esse potero curis perpetuitate consertis? Bud.: Empedocles ap. Plut. (10, 579.) Νήπιοι, οὐ γάρ σφιν δολιχόφρονές εἰσι μέριμναι. Exp. etiam Meditatio. At Lat. vox Ærumma, quæ hinc originem traxisse creditur, signif. ægritudinem laboriosam: et Ærumnæ, labores onerosos: ac sunt qui ab αἴρειν deducere malint. [" Fischer. Anacr. 23. Musgr. Rhes. 550. Abresch. Æsch. 2, 14." Schæf. Mss. * Μεριμνοποιῶ, Gl. Solicito.] Μεριμνοσοφισταὶ, Anxii contemplatores, VV. LL. e Schol. Aristoph. Apud quem tamen reperio non μεριμνοσοφισταὶ, SED Μεριμνοφροντισταὶ, quo vocab. Philosophos nominari scribit: quoniam de iis proprie φροντὶς dicitur, Anxia mentis cura et contemplatio. Aristoph. N. (101.) Μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί. [" Ad Lucian. 1, 217." Schæf. Mss.] Μεριμνοτόκος, Curas et solicitudines pariens, Agath. Epigr. βιότου λῆγε μεριμνοτόκου, Relinque vitam curarum et solicitudinum parentem.

'Αμέριμνος, ὁ, ἡ, Cura carens, Horat. Vacuus curis, ut Cic., s. Curis et solicitudinibus liber, Securus. Herodian. 2, (4, 3.) Εἰς σώφρονα καὶ ἀ. βίον μεταχθέντας, ubi Polit. Ad vitam tranquillam: 3, (7, 11.) Εἶναι ἐν ἀ. βίῳ, In securitate agitare, Curis vacuam vitam ducere: (3, 9.) Τῶν δὲ ἐναντίων ἀμέριμνον ἔχειν τὴν φρουρὰν οἰομένων, Præsidium securum, et quo freti, omnibus curis et solicitudinibus liberi forent. At ap. Soph. Aj. (1207.) p. 67. Κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως 'Αεὶ πυκιναῖς δρόσοις Τεγγόμενος κόμας, Schol. exp. duobus modis, ἐν οὐδεμιᾷ μερίμνῃ ὢν ἢ μόνον περὶ πολέμων: item πολυμέριμνος, et μὴ σκοπῶν περὶ θυμηδίας οὐδέν. Neutro genere τὸ ἀ. pro ἀμεριμνία capitur, i. e. Animus curis solicitudinibusque liber, Curis vacuus, Securitas. Herodian. 1, (6, 26.) Τὸ ἀ. ὠνούμενος, Securitatem redimens: 5, (7, 3.) 'Εκείνῳ δὲ παρέξοντα τῆς βασιλείας τὸ ἀνενόχλητόν τε καὶ ἀ., Quique illi principatum vacuum ab omni molestia curaque præstaret. [" Jacobs. Anth. 8, 287. Lobeck. Aj. p. 401." Schæf. Mss.] 'Αμερίμνως, Sine curis, Secure, Animo a curis vacuo, Animo a solicitudine libero, Herodian. 4, (5, 15.) Παύσασθε δὲ ἤδη τὰς ψυχὰς καὶ τὰς γνώμας διῃρημένοι, εἰς ἕνα δὲ βλέποντες, ἀμερίμνως βιοῦτε, Vitam securi traducite. [" Thom. M. 133. * 'Αμεριμνέω, ibid." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 629. 'Αμεριμνέω, * 'Αμεριμνησία, Schleusner. Lex. V. T.] 'Αμεριμνία, ἡ, Securitas, Animus curis vacuus et liber

A a solicitudinibus, Herodian. (2, 4, 13.) Ἔδωκέ τε γεωργοῦσιν ἀτέλειαν πάντων εἰς δέκα ἔτη, καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀμεριμνίαν, Immunitatem ac libertatem agricolis concessit, Polit. Nam qui liberi sunt, securam vitam agunt: de oneribus quæ a dominis imponi solent. [* " 'Αμερίμνεια, Secundi Sent. 8." Kall. Mss. * 'Επαμεριμνέω, Lobeck. Phryn. 629. Basil. 3, 125.] 'Αμεριμνάω, Securus sum, Curis vacuus sum, Sum animo curis solicitudinibusque libero, Securus sum, Greg. Naz. [Lobeck. Phryn. 629. Schol. Aristoph. N. 5. " Ad Thom. M. 133. Mœr. 85. et n." Schæf. Mss. * " 'Απειρομέριμνος, Const. Manass. Chron. p. 131. * Αὐτομέριμνος, Jo. Climac. Scala 5, 2. Schol. p. 133." Boiss. Mss. * 'Εμμέριμνος, Gl. Solicitus, " Chrys. in Ps. 50. T. 1. p. 697, 2." Seager. Mss. Psell. in Orac. Chald. p. 92. Lobeck. Phryn. 514. " Const. Manass. Amat. 7, 12." Boiss. Mss. * 'Εμμερίμνως, Eust. ad Dionys. P. p. 11.] Λυσιμέριμνος, Curas solvens, adimens, Curis solvens, Epigr. λυσιμέριμνος Βάκχος, i. e., ὁ
B λύων τὰς μερίμνας: Ovid., Somnus curas solvit. [" Pierson. Veris. 231." Schæf. Mss.] 'Οξυμέριμνος, Acuta cura inventus, Acute excogitatus, Aristoph. [B. 877.] Περιμέριμνος, Diligens, Scitus, VV. LL. 'Απεριμέριμνος, Qui nullas animo curas versat, aut Inconsideratus. [Dionys. H. 1, 323. Eust.] 'Απεριμερίμνως, Inconsiderate, Aristoph. N. (136.) 'Αμαθής γε νὴ Δί', ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα 'Απεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας, Schol. ἀμαθῶς, ἀπείρως, ἀνεπιστημόνως. Nisi aliquis malit Rustice, nec digne homine erudito, quales sunt qui μεριμνοφροντισταὶ dicuntur. Unde et sequitur, Καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην. [" Act. Traj. 1, 215. Thom. M. 133. Kuster. Aristoph. 53." Schæf. Mss. " Synes. 38. Cyrill. 226. Euseb." Wakef. Mss.] Πολυμέριμνος, Multis curis obnoxius, Anxius, Solicitus, Aristot. de Mundo, Τοῖς μὲν ἄρχειν πολυμέριμνον, His quidem præfectura solicita est. [Schol. Soph. Aj. 1228. Vide 'Αμέριμνος et Πολυμέρμερος. * Φιλομέριμνος, Theophyl. Ep. 29.]

Μεριμνάω, Curo, Solicite cogito, Anxie cogito,
C Dem. (576.) 'Εσκεμμένος καὶ μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν, Qui anxie cogitavit et meditatus est, Bud. Idem ap. Xen. (Œc. 20, 25.) Μεριμνῶν εὗρεν, dicit μεριμνᾷν esse Summa cogitatione contendere ut aliquid efficias. Matth. 6, (25.) Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε. Idem Bud. interpr. Curo, Curæ habeo, in Chrys. Τὰ γὰρ τῶν φιλουμένων οἱ φιλοῦντες ἴσασιν, ἅτε δὴ μεριμνῶντες αὐτούς. Item Anxie contemplor, Curiose inquiro, Xen. 'Απ. 1, (1, 4.) Περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως μεριμνᾷν, Contemplari, Commentari. Μεριμνηθεὶς, ex Epigr. pro Excogitatus. [Transitive, Soph. Œd. T. 1124. " Epigr. adesp. 408. Mœr. 264. et n." Schæf. Mss. * Μεμεριμνημένως, Theophyl. 3, 499. * Μερίμνημα, Soph. Phil. 189. * " Μεριμνηματικὸς, Artemid. 13." Wakef. Mss.] Μεριμνητὴς, Curiosus contemplator et cogitator, Eur. Med. [1226. * " Μεριμνήτρια, Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 248, 14." Seager. Mss. * Μεριμνητικὸς, Gl. Solicitus. " Anacharsis Epist. p. 41." Boiss. Mss. Schol. Soph. Trach. 111. Arte-
D mid. 1, 6, 4. * 'Απομεριμνάω, Theophan. Chronogr. 319. " Abresch. Diluc. 249." Schæf. Mss. * " Διαμεριμνάω, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 81." Boiss. Mss.] Προμεριμνάω, Prius solicitus sum, solicite et anxie cogito, curiose contemplor et commentor. [Clem. Alex. Strom. 595, 20. Marc. Evang. 13, 11.]

ΜΕΡΜΑΙΡΩ, SIVE Μερμέρω, Curo, Anxie cogito, Curiose cogito, φροντίζω. Reperio autem μερμέρω ap. Hes. idque suo loco, sc. post μέρμερα, et ante μέρμηρα: at μερμαίρω ap. Suid., et ipsum suo loco, sc. ante μέρμερα: quod μερμαίρω exp. non tantum φροντίζω, sed etiam χολῶ. Quod vero ad etymon attinet, ejusd. esse cum μέριμνα originis, et hoc et quæ sequuntur, Gramm. tradunt, et eand. rationem afferunt.

Μέρμερος, Curiosus, Anxius percunctator, et exquisitus interrogator vel indagator, Bud. e Plat. Hipp. Maj. 473. Μέρμερα, Quæ solicitum reddunt, φροντίδος ἄξια, χαλεπὰ, δεινὰ, Suid. Hes.: Eust.

autem ὧν μέλει τινὶ, Quæ aliquis anxia cura persequitur. Il. K. (48.) Ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐν ἤματι μητίσασθαι Ὅσσ' Ἕκτωρ ἔρρεξε: ubi annotat Eust. illud ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν, esse ἑρμηνευτικὸν hujus μέρμερα μητίσασθαι: nam μερμηρίζειν et μέλεσθαι idem significare. Alibi autem scribit μέρμερα idem esse cum μητιόεντα: ut Hom. dicit φάρμακα μητιόεντα, i. e. τὰ βουλῆς δεόμενα εἰς ἀποφυγήν. Et μέρμερα ῥέζειν, μ. ἔργα ῥέζειν, Magna et egregia facinora edere, et quæ quasi anxia cura aliquis secum deliberavit facere, Il. Φ. (217.) πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζων: Λ. (502.) μέρμερα ῥέζων Ἔγχεϊ ἱπποσύνῃ τε: K. (524.) θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα Ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας. Hesiod. (Θ. 603.) γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν, ubi redditur, Gravia et molesta. Et ex Eur. (Rhes. 509.) μέρμερον κακὸν, Magnum, Quod magnam solicitudinem affert. Et e Dionys. P. μέρμερον ἔθνος, pro μερίμνας πολλὰς τοῖς ἐναντίοις παρέχον, πολεμικόν. Utitur h. v. et Plut. (9, 154.) sed alludens ad Homerum, Πόλεμον πόλεμοιό τε ἔργα μέρμερα διέποντας. B || Μέρμερος Homero Nom.' proprium: unde patronym. Μερμερίδης. [Perniciosus, Plut. 10, 108. " Ad Timæi Lex. 178. Valck. Diatr. 97. Christod. Epigr. 3. Heyn. Hom. 5, 496. 6, 16. 103. Heind. ad Plat. Hipp. 148." Schæf. Mss. Eur. Rhes. 509. μ. κακῷ: Nicand. Θ. 248. ἀδρανίῃ: Lycophr. 949. βλάβῃ: Opp. K. 409. κύνα.] " Πολυμέρμερον Hesychio πο- " λυμέριμνον." Μερμέριος, i. q. μέρμερος, Lucian. (11.) Εἶτα μερμέριόν τι κακὸν ἐμπεσὸν διέκοψε τὴν ἑορτήν. [" Jacobs. Anth. 12, 298. ad Timæi Lex. 178." Schæf. Mss.]

Μέρμηρα, ἡ, Cura, Anxia et solicita cura: μέρμηραι, φροντίδες, μέριμναι, βουλαὶ, Hes., sed scribitur ibi μερμῆραι, accentu in penult., licet μέρμηρα ap. Eund. proparoxytonωs scribatur. Hesiod. Θ. (55.) de musis, Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων. || Somnus levis qui sub auroram occupat hominem, ἡ εἰς ὕπνον καταφορὰ περὶ τὴν ἕω, Schol. Aristoph., derivans inde ἀπομερμηρίζω. Hesychio autem μέρμηρα est ἡ εἰς ὕπνον καταφορικὴ φροντίς. C [" Jacobs. Anth. 12, 298. * Μέρμηρος, Brunck. Aristoph. 2, 201. (Σφ. 5.)" Schæf. Mss.] Ἀμερμηρεὶ, Citra curam et solicitudinem, χωρὶς φροντίδος, Suid. δίχα μερίμνης, Eust. [" Valck. Adoniaz. p. 228." Schæf. Mss.] AT Ἀμέρμερα Laconibus esse τὰ πολλὰ, docet Hes.

Μερμηρίζω, ίξω, Anxie cogito, Curiose in animo verso, Od. Z. (141.) ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεὺς Ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην, Il. Θ. (167.) Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν Ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι, quod hemistichium repetitur et alibi, Od. X. (333.) δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριξεν, Ἢ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν Ἑρκείου ἵζοιτο. Utitur et Lucian. (2, 30.) Καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος. Dicitur et φρεσὶ μερμηρίζειν, et κατὰ φρένας, Od. A. (427.) πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων: Y. (38.) Ἀλλά τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει; Il. B. (3.) μερμήριζε κατὰ φρένα ὡς Ἀχιλῆα Τιμήσῃ: Od. K. (50.) κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα. Item cum περὶ, Il. Y. (17.) D Ἢ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις. Item cum accus. rei, et dat. pers., Od. Δ. (533.) Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀεικέα μερμηρίζων. Item Excogito, Anxia cogitatione invenio, Od. Π. (256.) Ἀλλὰ σύ γ' εἰ δύνασαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι, Φράζευ. [" Heyn. Hom. 5, 443. 6, 99. 307. Valck. Anim. ad Ammon. 67." Schæf. Mss.] Ἀπομερμηρίζω, Depositis curis dormio: μέρμηραν Aristoph. Schol. esse dicit non solum Curam, sed etiam Somnum quendam leviusculum, quo sub auroram aliquis occupatur. Cum igitur depositis curis sub illud tempus somno isto corripiuntur, ἀπομερμηρίζειν dici. Hes. vero, ἀπομερμηρίσαι, inquit, ἀπονυστάξαι, ἀποκοιμηθῆναι: nam μέρμηρος, ὕπνος καταφορος: ubi pro μέρμηρος videtur potius scr. μέρμηρα, sicut tum ap. eum ipsum Lexicographum habetur, tum ap. Schol. Aristoph. sicut suo loco indicavi. Aristoph. Σφ. (5.) Οἶδ' ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι, ubi nota etiam diversitatem conjugationis; nam Hom. dicit μερμηρίξαι.

A " Μερμηρικοὶ, Hesychio οἱ πειραταὶ, Prædones."

ΜΕΡΔΩ, σω, Privo: unde μερθεῖσα, ap. Hes., στερηθεῖσα, ἀμερθεῖσα. Sic autem et μείρεται exp. στέρεται: alioqui videri posset Μέρδω hac in signif. dici pro ἀμέρδω. || Μέρδει, idem Hes. exp. κωλύει, βλάπτει. || Intueor, Obtueor, βλέπω, Eust. e vett. Gramm. auctoritate exp., derivantium inde σμερδνὸς et σμερδαλέος: ita vero deducit a μερίζω, ut ex eo per sync. fiat μέρζω, et Dorice μέρδω, verso ζ in δ, ut μέρδω sit τὸ πανταχοῦ μερίζω καὶ διαπεταννύω τὴν ὄψιν: quamvis ea duo a ζμέρδω potius originem habere videantur. [" Brunck. ad Æsch. Pers. 771. Græv. Lectt. Hes. 625. Heyn. Hom. 6, 433. Wakef. Phil. 684." Schæf. Mss.]

Ἀμέρδω, Privo visu, Excæco: et quemadmodum ἀλαόω signif. στέρησιν τῆς ὄψεως, a λάω, i. e. βλέπω, ὁρῶ, et α priv.; ita et ἀμέρδω, a μέρδω, quod ejusd. cum λάω signif. est, et ab α priv.: ut Eust. et Etym. tradunt. Idem tamen Etym. dicit etiam ἀμέρδειν proprie esse στερίσκειν μέρους, Portione sua aliquem privare: ab α priv. et μερίζω, e quo et μέρδω. Sed cum gen. adjunctum habet, simpliciter pro στερίσκειν capitur, Od. Θ. (64.) Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδὴν, Privavit oculis, ὀφθαλμῶν ἀλάωσε: nam ἀλαοῦν et ἀμέρδειν idem significant, ut λάειν et μέρδειν, quorum στέρησιν illa denotant. Cum vero splendor dicitur ἀμέρδειν oculos, est potius obscurare, σκοτοῦν, σκοτίζειν, ἀμαυροῦν. Il. N. (340.) ὄσσε δ' ἄμερδεν Αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπολαμπομενάων, Hesiod. Θ. (698.) ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε, Obscurabat et obtundebat. Fumus etiam dicitur ἀμέρδειν ea quæ splendida erant, pro Obfuscare, Od. T. (18.) ἔντεα πατρὸς Καλὰ, τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει, i. e. σκοτίζει καὶ στερίσκει τοῦ μέρδειν, i. e. λάμπειν, aut ἀφανίζει: tot enim modis ab Eust. ibi exp. Item ἀμέρδειν αἰῶνος, pro Vita privare, Hesiod. Ἀ. (331.) Εὖ τ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς. Et pass. Il. X. (58.) Priamus ad Hectorem, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. Itidem ἀμέρδεσθαι δαιτὸς aliquis dicitur pro Privari dapibus, Non particeps fieri, ἀμοιρεῖν, Od. Φ. (290.) proci ad Ulyssem mendicum, μεθ' ἡμῖν Δαίνυσαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, ubi etiam exponi posset στερίσκῃ τῆς μοίρας: nam id Portionem, quæ in mensa accumbentibus tribui solebat, peculiariter significat: quemadmodum et Il. Π. (53.) Ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι, Καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, Eust. accipit pro μερίδος στερῆσαι, id patere dicens e sequentibus γέρας ἀφελέσθαι. Similiter et Hes. ἄμερσεν exp. ἄμοιρον ἐποίησεν, ἐστέρησε: et ἀμέρσαι etiam ἄμοιρον ποιῆσαι, ἀποστερῆσαι, συλῆσαι: addens et ἀμαυρῶσαι. [Apollon. Lex. 97. 100. " Cf. Belin de Ballu ad Opp. K. 2, 8." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 6, 432. 7, 147. 782. ad Charit. 731. Wakef. Phil. 684. S. Cr. 4, 151. Simonid. 95. Jacobs. Anth. 7, 149. 11, 90. Anim. in Eur. p. 8. Hermann. Hec. 154. Brunck. ad 1014. Agathias 83. Toup. Opusc. 2, 102. Hymn. in Cer. 312. ad Timæi Lex. 132." Schæf. Mss. Hesiod. Θ. 698. Nicander Θ. 686. Opp. K. 1, 268.] " Ἀμερσίνοος, Mente privans: " ut λύσσα: quod interpr. etiam Vecors et cæca " rabies." [" Wakef. Herc. F. 40." Schæf. Mss.] " Ἀμερσίφρων, idem. Hesychio βλαβερὸς, Noxius." Ἀπαμέρδω, i. q. ἀπαμείρω, Privo, ἀμέρδω: et eod. modo accusativo jungitur cum gen. Usitatum Poëtis tantum, sicut et ipsum ἀμέρδω. [" Ad Charit. 737. 779. Valck. Adoniaz. p. 253." Schæf. Mss. " Ἀπήμερσα, Quint. Sm. 4, 422." Wakef. Mss.]

" Ἀμέλδειν, Hesychio est τίκτειν, στερίσκειν, Pa- " rere, Privare: in qua posteriore signif. dicitur et " ἀμέρδειν et ἀμείρειν. At pro ἀμελδῆσαι, quod ap. " Eund. legitur, et exp. ἀφροντιστῆσαι, scr. ἀμελῆ- " σαι."

¶ Ζμέρδω, Intueor, i. q. μέρδω, vox Achaica, Eust. p. 936. Ἀμέρδειν δὲ, τὸ ἀμαυροῦν καὶ ἀποστερεῖν τοῦ μέρδειν, ὅ ἐστι βλέπειν· οὗ ἐναντίον, ζμέρδειν, διὰ τοῦ ζ, παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς, ὅ ἐστιν ἄγαν βλέπειν, ἐν τῷ μερίζειν τὰς ὀπτικὰς ἀκτῖνας. Sed addit, videri hoc

ζ esse e ζα epitatico, ut in ζμικρός. [* "Σμέρδω, Brunck. ad Æsch. Pers. 711. Græv. Lectt. Hes. 625. ad Diod. S. 1, 372." Schæf. Mss.]

Ζμερδνὸς SIVE Σμερδνὸς, Aspectu s. Intuitu terribilis, τῇ ὄψει καταπληκτικὸς, Eust. Generaliter autem pro Terribilis, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, Il. O. (687. 732.) Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε, i. e., ut Hes. exp., δεινὸν, καταπληκτικὸν, σκυθρωπὸν, πολεμικὸν, ubi cum dicit σκυθρωπὸν, i. e. Vultu tetrico, ad propriam respicit signif. || At Σμέρδνος eid. Hes. est λῆμα, ῥώμη, δύναμις, ὅρμημα. [" Σμερδνὸς, Heyn. Hom. 4, 255. 7, 117. ad Diod. S. 1, 372." Schæf. Mss. Opp. 'A. 5, 330.] " Εὐσμερδὴς, Hesychio εὔρωστος, Validus."

Σμερδαλέος, Terribilis aspectu, i. q. σμερδνὸς, et ejusd. originis, Il. B. (309.) δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, Σμερδαλέος, Aspectu horrendus, τῇ ὄψει καταπληκτικὸς, Eust. Et Opp. K. 3, (38.) Σμερδαλέος δὲ πρόσωπα καὶ αὐχένα, Horribilis ora et cervicem. Idem Eust. alibi σμερδαλέον esse dicit τὸν τοῖς μέρδουσιν, ὅ ἐστι βλέπουσι, καταπληκτικὸν, τὸν ἐκπλήττοντα ἐν τῷ βλέπεσθαι: item, ὃν οἱ βλέποντες ἀλεείνουσι: quasi composita vox sit e σμέρδειν et ἀλεείνειν. Il. (Υ. 65.) Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη Σμερδαλέ', εὐρώεντα· τά τε στυγέουσι θεοί περ: N. (192.) πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'. In quibus ll. si nolis interpretari Horrendus visu, Horribilis aspectu, accipere simpliciter potes pro Terribilis, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, ut Hes. et Eust. exp. Sic Lucian. in Tim. 'Ο αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις καὶ σμερδαλέος κεραυνός. Et Σμερδαλέον adverbialiter pro Horrendum in modum, Horribiliter, Terribiliter, Il. B. (466.) αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων, Horrendum strepebat: (334.) ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, Immane resonuerunt. [" Suicer. Thes. 2, 229. Heyn. Hom. 4, 255. 6, 353. ad Diod. S. 1, 372." Schæf. Mss.]

" ΜΕΛΑΘΡΟΝ, Domus: Hesychio non solum τὸ οἴκημα s. ἡ οἰκία, sed etiam τὸ ὑπέρθυρον, et αἱ δοκοὶ τῆς στέγης, s. ἡ διάτονος δοκός: i. e. Trabes tecti, vel Trabs transversaria quæ contignationem sustinet. Hom. sane Il. I. (636.) dicit Αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον, ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν Πληθύος ἐκ Δαναῶν: (204.) Οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ. Idem Od. T. (544.) de aquila, Ἂψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ ἕζετ' ἐπὶ προύχοντι μελάθρῳ, Consedit in summa domo, s. eminentia tecti. Proprie hoc nomine significari volunt Mediam tecti trabem, dicique ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. Sed id etymon non usquequaque est consentaneum. Frequenter enim usurpatum reperitur pro οἶκος s. μέγαρον, ut cum in superioribus ll., tum in hoc Il. B. (414.) Πρίν με καταπρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον." [" Markl. Suppl. 1035. Wakef. Herc. F. 600. Eur. Hec. 1088. ad Callim. 1, 38. Lacunar s. Trabs tecti, Ruhnk. ad H. in Cer. 188. Od. X. 239. Vox astrolog., Musgr. ad Hec. 1101. Plur., Brunck. Apoll. Rh. 93. 123. (3, 789.)" Schæf. Mss.] " Μέλεθρον, ex Opp. K. (4, 107.) pro Pedica, Funis quo ligantur artus:" [falsa lectio ap. Ed. Ald., *ἐριτμήτοισι δ' ἱμᾶσι Δησάμενοι καθιᾶσιν ἐΰστροφα τυκτὰ μέλαθρα, quod exp. Flexilem affabre factam caveam. Μέλαθρα δόμων, Æsch. Ag. 966. * Μέλαθρον, Herba quædam, Diosc. Parab. 1, 11. * Μελαθρόφιν, poët. pro μελάθρου, E fastigio, Od. Θ. 279. * Ἀμέλαθρος, Manetho 4, 43. 113. * " Αὐτομέλαθρος, Nonn. D. 47, 519. Kall. Mss. * Οἰκτρομέλαθρος, Manetho 4, 33. * Ὀλβομέλαθρος, 504.] " Πουλυμέλαθρος, Nonno Aula ampla atrio prædita," [Jo. 180, 11. Callim. 3, 225. * Ὑδρομέλαθος, vide Κύμβη. * Μελαθρόομαι, Trabibus connector, In cellam disponor, LXX. 1 Reg. 7, 5. Cf. Schleusn. Lex. V. T.]

" ΜΕΛΑΣ, ανος, ὁ, Niger, Ater: fem. μέλαινα, Nigra, Atra: neutro, μέλαν: cujus comparat. μελάντερος, Nigrior, superlat. μελάντατος, Nigerrimus. Il. Γ. (103.) ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Hesiod. 'A. (294.) Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας. Rursum Hom. dicit (Od. E. 265.) μέλανος οἴνοιο: et μέλαν αἷμα, et μέλαν ὕδωρ: ut Apoll. Rh. (1, 922.) μέλας πόντος. Apud Medicos μέλανες χυμοὶ, et μέλαινα χολή: necnon μελαίνη σηπεδών. Hom. rursum dicit μελαινάων ὀδυνάων, et μελαίνας φρένας, pro βαθείας, Profundas. E Marco Aurel. affertur et μέλαν ἦθος, pro Nigri mores: uti Horat. dicit, Hic niger: hunc tu, Romane, caveto. Neutr. τὸ μέλαν, substantive accipitur: ut cum dicunt τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Nigrum oculi, pro Nigra oculi pars: et τὸ μέλαν τῆς δρυὸς, Nigrum quercus, pro Nigra quercus pars: quod est ἡ ἐντεριώνη, Medulla. Sic μέλαν pro Atramento accipitur, s. Pigmento atro: velut cum J. Poll. et alii dicunt τὸ μέλαν τρίβειν." [Plut. 9, 347.] " Id ipsum vocant et μέλαν ζωγραφικὸν, Atramentum pictorium: ad differentiam aliorum atramentorum. Apud Medicos enim est μέλαν Ἰνδικὸν, Plinio itidem Atramentum Indicum, 35, 6. At μέλαν τὸ Κύπριον, Hippocrati ἡ Κυπρία σποδὸς, Cyprius cinis: quo ad ocularia medicamenta utuntur: auctor Galen. in Lex. Hippocr." [" Μέλας, Wakef. Eum. 52. 783. Georg. 151. Jacobs. Anth. 6, 434. Heyn. Hom. 4, 576. 595. 700. 5, 526. 528. Improbus, Jacobs. Anth. 8, 409. Reconditus, Abstrusus, 9, 179. De voce, ibid. De vino, Wakef. Alc. 768. De capillis, Jacobs. Anth. 8, 409. De aqua, ad Od. N. 409. Heyn. Hom. 8, 606. De navi, ad Charit. 268. De vite, Musgr. Alc. 760. Conf. c. μέγας, Brunck. Apoll. Rh. 87. 95. Schneid. ap Aristot. H. N. 2, 477. M. ὕδωρ, Heyn. Hom. 7, 169. σκότος, Wakef. Herc. F. 46. θάνατος, Heyn. Hom. 6, 176. αἷμα, ad Charit. 377. φρένες, Wakef. Eum. 462. Jacobs. Anth. 6, 192. 12, 156. Lobeck. Aj. p. 375. Heyn. Hom. 7, 305. ad Il. P. 83. Μέλαινα, sc. χολή, Bernard. ad Theoph. p. 99. Οἱ μέλανες, Æthiopes, Ruhnk. Ep. Cr. 168. Μέλανα φορεῖν, Toup. Opusc. 1, 357. * Μελαινότατος, Huschk. Anal. 226. Lucillius 31. Μέλαν, τὸ, ad Charit. 410. Jacobs. Anth. 7, 61. 212. 9, 412. Huschk. Anal. 225. Leonid. Alex. 25. Heind. ad Plat. Phædr. 345. Boeckh. Præf. ad Pind. p. xi. Wessel. Epist. ad Venem. 5. Toup. Opusc. 2, 56. Casaub. Athen. 1, 19. Plut. de S. N. V. 94. Μελάντερος, Cattier. Gazoph. 74. Jacobs. Anth. 8, 261. Musgr. Alc. 846. Μελάντατος, Wagner. Alciphr. 2, 225. Ruhnk. Ep. Cr. 79. Pierson. Veris. 165. * Μελαινότατος, Huschk. Anal. 226. * Μελανὸς, Jacobs. Anth. 7, 409." Schæf. Mss. Geopon. 7, 15, 6. * Μελανώτερος, Strabo 16. p. 411. Sieb. Μέλαινα φωνὴ, J. Poll. 2, 4, 91. Dio Cass. 61. Βραχὺ καὶ μ. φώνημα, Vox exigua et fusca, Suet. Ner. Vox atra. " Philostr. V. A. 185. Μελαίνῃ τῇ φωνῇ ἔχρητο." Strong. Mss.] " Μέλαις, Æolico pleonasmo pro μέλας dicitur: ut τάλαις pro τάλας, auctore Etym." " Μείλανι Suidas affert positum pro μέλανι: ut et Hesych. μειλανεῖ pro μελανεῖ." [* " Μελάγγληνος, Ruhnk. Auct. ad Hesych. 2, 561. * Μελανοειδὴς, Tzetz. Exeg. Il. 101, 8." Schæf. Mss. " Schol. Opp. 'A. 1, 258. Schol. Od. A. 106. * Μελανώδης, Etym. M." Wakef. Mss. " Heyn. Hom. 6, 170." Schæf. Mss. * Μελανειδέω, Galen. Gloss. 598. Fr. * " Μελανοποιὸς, ad Hesych. 2, 561, 8." Dahler. Mss. * Μελανοφόρος, Schol. Eur. Phœn. 328. " Valck. p. 115. * Μελανοφορέω, Plut. de S. N. V. 53. Wyttenb. 68." Schæf. Mss. * Μελανηφόρος, Orph. H. 41, 9. * " Μελανηφορέω, Müller. ad Lycophr. p. 566." Schæf. Mss. " Tzetz. Chil. 7, 1000." Elberling. Mss. Lobeck. Phryn. 685. * " Μελαμφόρος, Monachus, Const. Manass. Chron. p. 135. Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 213." Boiss. Mss. * " Μελαμφορέω, Tzetz. Chil. 3, 853." Elberling. Mss. Μελανειμονέω, vide T. 1. c. 1381. * " Συμμελανειμονέω, Schol. Jo. Clim. 268." Boiss. Mss. Basil. M. Or. Mor. 12. p. 334.] " Ἀμφιμέλαιναι, Utrimque nigræ. Apud Il. A. 103. ἀμφιμέλαιναι φρένες quibusdam sunt αἱ ἐν βάθει κείμεναι καὶ συνεταὶ διάνοιαι: quibusdam αἱ τεταραγμέναι διὰ τὴν ὀργήν: ut Hesychio quoque ἀμφιμέλαινα est et βαθεῖα et συνετή." [" Wakef. Eum. 462. Theodorid. 15. Heyn. Hom. 4, 46. 7, 305. 364. 374. Wolf. Præf. ad Il. p. xxii."

Schæf. Mss.] " Ἐπίμελας, Nigricans, Gaza, ap. Ari- A " stot." [* Ἐπιμελάνως, Strabo 14. p. 592. Καυνίους ἐπιμ. χλωροὺς, ex emend. Coraii: vulgo ἐπιμελῶς. * " Εὐμέλανος, Phanias 3. * Πάμμελας, Lucian. 1, 21." Schæf. Mss. Od. Γ. 6. Orph. Arg. 570.] "Ὑπό- " μελας, Subniger, Nigricans." [" Schol. Il. Δ. 259." Wakef. Mss.] " INDE Μελανότης, ἡ, ET Μελανία, " Nigredo, Nigrities, Nigror. Prius legitur ap. Gal. " ad Glauc." [" Adamant. 416." Wakef. Mss.] " secundum ap. Diosc. Utitur vero eo et Plin. tan- " quam Latino, ut 24, 8. et 26, 14. Ad carcinomata " et melanias veteres." [" Toup. Opusc. 2, 293. Valck. Anim. ad Ammon. 222." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 1, 8, 8. " Planud. Ovid. Met. 15, 789." Boiss. Mss. " Porph. Isag. c. 16. Aristot. Categ. c. 5." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Μελανίαι, ap. Polyb. 1, 81. sunt Nigræ maculæ in pustulis." Schw. Mss.] " Μελαντηρία, ἡ, Melanteria: Succus quidam niger " in metallis concrescens: unde quidam eum Atra- " mentum metallicum nominarunt. Scribon. Lar- " gus vocare dicitur Cretam sutoriam qua ligulæ B " calceorum denigrantur. Vide Diosc. 5, 118." [" Const. Manass. Chron. p. 87." Boiss. Mss.] " Est inde et VERB. Μελανίζω, Nigrico, Nigrum " imitor. Athen. (312.) Κρείσσονες δ' εἰσὶν οἱ μελανί- " ζοντες: pro quo paulo ante dixerat οἱ μέλανες." [" Phrynich. Σοφ. Πρ. 46. Glossator Aristæneti 1, 1. p. 221." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 6, 521." Schæf. Mss.] " Ὑπομελανίζω, Fio subniger, Nigri- " co." [" Geopon. 1, 109." Wakef. Mss.] " Sunt " inde et alia duo verba ACTIVA, Μελαίνω, s. Με- " λάνω, Nigrum reddo, Denigro. Il. H. (64.) Οἵον δὲ " ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ Ὀρνυμένοιο νέον, " μελάνει δέ τε πόντον ὑπ' αὐτῇ, Nigrum reddit " pontum, fluctuum sc. tumore: E. (354.) μελαίνε- " το δὲ χρόα καλὸν, Fiebat nigra, Nigrescebat. He- " siod. Ἀ. (300.) μελάνθησαν δὲ μὲν αἴδε." [" Mœr. 263. et n., Toup. Opusc. 1, 529. 2, 293. ad Herod. 758. Fischer. ad Palæph. 175. Bergler. ad Alciphr. p. 4. Thom. M. 606. Bast Lettre 55. Philodem. 15. Heyn. Hom. 4, 700. 5, 69. 320. 6, 534." Schæf. C Mss. Athen. 451.] " Μελανεῦσα, Fusca, Epigr." [" Philodemi 10. Bentl. ad Callim. 325. Μελανεῦσα, μελανεῦντα, Valck. Adoniaz. p. 350. Phœn. p. 35. Callim. 234. Jacobs. Anth. 7, 260. Toup. Opusc. 1, 260. * Μελανέω, Apoll. Rh. 4, 1574." Schæf. Mss. * Μέλανσις, Aristot. de Nat. Auscult. 5, 6, 3. opp. λεύκανσις.] " Μέλασμα, τὸ, ET Μελασμὸς, ὁ, Nigror, " Nigredo. Prius μέλασμα, ab J. Polluce 2, (35.) " esse dicitur τὸ τῆς κόμης βάμμα, Nigrum pigmen- " tum s. atramentum quo coma denigratur. Plut. " μελάσματα vocat Nigras maculas: (8, 234.) Με- " λάσμασι κατεστιγμένους, Nigris maculis s. nævis." [" Heyn. ad Apollod. 1158. Thom. M. 606. Jacobs. Anth. 8, 163. 11, 119." Schæf. Mss.] " Posterius " μελασμὸς sonare videtur potius Denigratio: utpote " activam habens terminationem." [" Greg. Nyss. 3, 252. Plut. 9, 647." Wakef. Mss.] " Ἀπομελαίνω, " Denigro, Nigrum reddo, Nigrefacio." [Theophr. H. Pl. 2, 7, 5.] " Διαμελαίνω, Denigro, Nigrefacio, " Nigro induco." [Plut. 9, 647.] " Ἐπιμελαίνομαι, D " Niger reddor, Nigresco, s. In superficie nigredine " inficior." [Theophr. H. Pl. 3, 15, 6. * " Καταμελαίνω, Const. Manass. Chron. p. 99." Boiss. Mss. * Περιμελαίνω, Plut. 7, 452. * " Προμελαίνομαι, Greg. Naz. Stel. 1. p. 57. Montac." Boiss. Mss. Nicander Θ. 797. * Συμμελαίνω, Plut. 8, 321. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 213." Boiss. Mss. " Phlegon Trall. Mirab. 34. Ὁπλαὶ δὲ ἦσαν αὐτοῦ ἵππου στερεαὶ καὶ ἐπίξανθοι χαῖται, καίπερ ὑπὸ τῆς ταριχείας συμμελαινόμεναι τῷ δέρματι, 'Ungulæ ei (hippocentauro) equinæ solidæ, et subfulva juba, quamvis ob condimenta nigredinem ea contraxerit una cum reliqua cute.' Sic enim postrema sunt vertenda, non autem cum Xylandro hoc modo: 'Quanquam condimenta eam fere cutis in morem nigram fecissent.'" Jo. H. Maii Obs. SS. 4, 177.] " Ὑπομελαίνω, Fio subniger, Nigrico, ap. Paus. Καὶ " τὸ μὲν ὑπομελαίνει, τὸ δὲ ἕτερον λευκόν ἐστι." [* Μελανόομαι, Nigresco, Ep. Jerem. 5, 18. * Μελάνωμα, Eust. Ism. p. 13.] " Μελάνωσις pro De- " nigratio, Macula, affertur e Greg. Naz." [" Chrys. Serm. 116. T. 6. p. 949." Seager. Mss. * Καταμελανόω, Euseb. H. E. p. 299. * Μελαίνειος, Orph. Arg. 1352. * Μελαινὶς, s. * Μελανὶς, Cognomen Veneris, Athen. 588. * Μελαινίδες, Genus concharum, 86.]

" ΚΕΛΑΙΝΟΣ, Ater, Niger: ut κελαινὸν αἷμα, " Ater cruor: κελαινὸν κῦμα, Ater fluctus: κελαινὴ " νὺξ, Atra nox, ap. Hom. Hesiod. vero et κελαινὸν " ἦτορ dicit ob atrum sanguinem: in Ἀ. (429.) " Ἐμμενέως δ' ἄρα τοῦγε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ. " Sic Soph. (Aj. 231.) Κελαινοῖς ξίφεσι pro Atro " cruore imbutis, s. Cruore atris, Cruentatis. Pro " loco redditur Horrendus, Obscurus: quia talia " sunt atra." [Maittair, Dial. 292. Buttm. Gr. Gr. 28. " Wakef. Herc. F. 782. Musgr. 780. Fischer. " ad Weller. Gr. Gr. 1, 181. Heyn. Hom. 5, 526. Græv. Lectt. Hes. 527. * Κελαννὸς, ibid." Schæf. Mss.] " Κηλήνη, Hesychio μέλαινα, Nigra, quæ et " κελαινή." " Κελὸς affertur pro Niger, μέλας: qui B " et κελαινός." " At Κελαιναὶ, Celænæ, Oppidum " Phrygiæ, teste Plin. et Liv: necnon μεθόριον Athe- " niensium et Bœotorum, auctore Suida." [" Ad Diod. S. 2, 296." Schæf. Mss. * Κελαινόρρινος, Nigra cute, Nonn. D. 15. p. 422. Opp. Ἀ. 5, 18. * Κελαινόρριν, Soph. ap. Phot. v. Ἐσφηκωμένον. " Ad Hesych. 1, 1472, 19." Dahler. Mss.] " Κελαινοφαὴς, ap. Ari- " stoph. B. (1366.) νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνη: vel " quod nigra videatur, vel quod nigrore suo lumen " obscuret. Suidas exp. μέλαινα, Nigra, Atra." [* Κελαινόφρων, Subdolus, Æsch. Eum. 462. Lobeck. Aj. p. 375. * Κελαινόχροος, Manetho 4, 261. * " Κελαινόχρως, Jacobs. Anth. 6, 328." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 28." Boiss. Mss.] " Κε- " λαινεφὴς, Nubes reddens atras: s. Atras obscuras- " que nubes cogens. Jovis epith. ap. Hom. Dicit " enim Il. Φ. (520.) Κὰδ δ' ἵζον παρὰ πατρὶ κελαινε- " φεῖ: (A. 397.) κελαινεφέϊ Κρονίωνι: necnon vo- " candi casu κελαινεφὲς, in Od." [" Wakef. Georg. 151. Heyn. Hom. 4, 583. 5, 53. 6, 608. 7, 266. Niger, C Scheller. Præf. ad Ælian. p. 8." Schæf. Mss. " Nisi potius est a κέλω, Perculsor, Actor nubium, Qui nubes coram se agit, ut pastor oves." Ernesti. Lobeck. Phryn. 669.] " Κελαινόλωτα hinc dicuntur τὰ κεράσια, " teste Hes.: sunt enim cerasa veluti nigricans lotus. " NECNON Κελαινοπάθιμον, eod. Hes. auctore dici- " tur τὸ μὴ φανερὸν, τὸ δόλιον καὶ τῇ ψυχῇ δύσνουν: " forsan est Cujus affectus cordis obscuri sunt et ve- " luti nigri: ac e consequente Tectus, Non apertus, " Subdolus. UT ET Κελαινώπας θυμὸς redditur " Tectum nec apertum pectus, ideoque subdolum: " vel potius Profunda cogitans, Profundis cogitatio- " nibus velut nigricans, in h. l. Soph. Aj. (954.) de " ipso Ajace, Ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει ὁ πο- " λύτλας ἀνήρ: ut sit, κατὰ κεκρυμμένον καὶ δόλιον " βαθυγνώμονά τε θυμὸν ἐφυβρίζει ἡμᾶς. Ad ver- " bum enim Κελαινώπας s. Κελαινώπης sonat Aspe- " ctu niger, Atricolor." [" Lobeck. Aj. p. 375. * Κελαινῶπις, ibid. Wakef. Phil. 830." Schæf. Mss. Pind. Π. 1, 13. * Κελαινὼψ, 4, 377.] " Κελαινότης, D " ἡ, Nigredo. Κελαινιάω, Nigrico, Sum niger. A " quo partic. Κελαινιάων, Nigricans: pro quo Io- " nes DICUNT Κελαινιόων: quod Hes. exp. itidem " μελαινόμενος: desumtum ex Hom." [" Opp. Ἀ. 4, 67. Nonn. D. 38, 18." Wakef. Mss. * Κελαινοῦμαι, Perturbor, Æsch. Choëph. 411. * " Κελαινίτης, Jacobs. Anth. 7, 381. 8, 263." Schæf. Mss.]

" ΜΕΛΔΩ, Liquefacio: s. Macero, Consumo: " Elixo, Coquo. Hes. sane μέλδει exp. τήκει, φθίνει, " ἕψει. Apud Hom. Il. Φ. (363.) de lebete, Κνίσσῃ " μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο Πάντοθεν ἀμβολά- " δην: ubi itidem Schol. κνίσσῃ μελδόμενος exp. κνίσ- " σην τήκων, Liquefaciens et elixans pinguedinem: qui- " dam et κνίσσην scribunt, pass. μελδόμενος positum " dicentes pro act. μέλδων: sed illa scriptura magis " probatur, videturque poëta ea voluisse significare " vehementiam τῆς τήξεως καὶ ζέσεως, qua vel ipse le- " bes a pinguedine videretur μέλδεσθαι, Liquefieri et " dissolvi. Hes. Μέλδων exp. etiam ἐπιθυμῶν, Cu- " piens, Desiderans: quod potius ἐλδόμενος."

ΜΕΛΕΙ, impers. Curæ est, Il. Z. (441.) Ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι: B. (338.) οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα. Sic Plato de LL. 8. Ἑορταὶ μέλουσι πᾶσι, Festa curæ sunt omnibus, Omnes vacant festis, eorum studiosi sunt. [" Quibus ex exemplis patet, non modo impersonaliter, sed etiam personaliter usurpari hoc verbum. Quo etiam pertinet illud Pindari ap. Athen. 191. εὐθυμίᾳ τε Μέλων εἴην: et Olymp. 1, 145. ἀρέτῃ μεμηλώς: tum illud Anacreontis ap. Athen. 533. Ξανθῇ Εὐρυπύλῃ μέλει ὁ Ἀρτέμων: denique istud Eupolidis ap. Athen. 301. αἷσι μέλουσιν ἑψητοί." Schw. Mss.] Sed non dicitur tantum τοῦτο μέλει μοι, ut in illis exemplis, verumetiam τούτου μέλει μοι, aut περὶ τούτου, aliquando et ὑπὲρ τούτου, Aristoph. Πλ. (1118.) τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει, Plato de Rep. τῇ ποιμενικῇ οὐ δήπου ἄλλου του μέλει ἢ κ. τ. λ. At cum περὶ ap. Isocr. et Plat., sed et cum ὑπὲρ ap. Dem. Jungitur vero et infinitivo, ut μέλει μοι ἀκούειν. Sic Soph. (Aj. 701.) Νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι. In imper. μελέτω σοι, Hom. Sic et Isocr., Μελέτω σοι τοῦ πλήθους. Et particip. μέλον. Plato Apol. (12.) Οἶσθα μέλον γέ σοι. Et Οὐδενὶ [Οὐδὲν] ἄρ' ἐμοῦ μέλον, Aristoph. (Σφ. 1288.) Cum nulli sim curæ. Et partic. COMP. Πασιμέλουσα: quo epith. Argo navis ornatur ab Hom. (Od. M. 70.) ut quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poëtis et historicis. Vide Eust. HINC Μελέτωρ, Qui curam gerit alicujus rei, Cui negotium aliquod curæ est, Soph. (El. 846.) Sed redditur et aliis modis hoc verbum alicubi: Οὐδὲν μέλει μοι τῶν σκωμμάτων, Nihil moror dicteria. Et τί σοι μέλει; quo et Epictetus utitur, Quid ad te? At vero in illo Soph. l., ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι sunt qui vertant Cogito tripudiare. Quinetiam μέλει μοι interdum pro Muneris mei est, Bud. ap. Polyb., Τῇ συγκλήτῳ μέλει περὶ τούτων: qua in signif. alibi dicit, (6, 13, 5.) Τούτων ἐπιμελές ἐστι τῇ συγκλήτῳ. Item, Τούτων ἡ σύγκλητος πρόνοιαν ποιεῖται.

" Μέλον, a μέλει, Quod curæ est. Plato Apolog. " Οἶσθα μέλον γέ σοι, Nosti tibi curæ esse. Aristoph. " Οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, Nulla mei cura, Nulli sum " curæ."

Dicitur autem in fut. μελήσει, in præt. μεμέληκε, tanquam a verbo circumflexo, Il. E. (228.) μελήσουσι δέ μοι ἵπποι, Xen. (Ἀπ. 3, 6, 10.) Μεμέληκέ σοι τῆς φυλακῆς. Et partic. Ἀπολ. (20.) Τοῦτο γὰρ ἴσασιν ἐμοὶ μεμεληκός. Tale est et μελητέον ap. Plat. de Rep. 2, Ἡμῖν οὐ μελητέον τοῦ λανθάνειν. || Ceterum a μεμέληκε fit per SYNC. Μέμηλε ap. Poëtas, Il. B. (614.) Ὧι λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε, Od. Z. (65.) τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν. Et Μεμήλει, Curæ erat. Sic ETIAM Μεμηλὼς partic. Qui curæ est, Cujus cura geritur, Gratus: ut θαλίης μεμηλότα ἔργα, Hesiod. Ἔργ. (1, 229.) Interdum vero μεμηλὼς active, Qui curam gerit, Qui curat: Il. E. (708.) μέγα πλούτοιο μεμηλώς. Sunt autem et qui μέμηλε non per sync. factum, sed med. præt. esse volunt: ut βέβουλα pro βεβούληκα. AT VERO Μέμβλεται ET Μέμβλετο præter sync. habent insertum β per pleonasmum; est enim μέμβλεται pro μεμέληται, Curæ est, Curæ habetur: itidemque μέμβλετο pro μεμέλητο. Il. T. (343.) Ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς: Φ. (516.) Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος. Sed et μέμβλεσθε ap. Apoll. Rh. tanquam a TH. Μέμβλομαι, 2, (217.) οἷσιν μέμβλεσθε κιόντες. Sed Eust. affert ETIAM Παραμέμβλωκε pro παραμεμέληκε: ap. quem vide et Μέλω, Μέμλω, unde Μέμβλω. " Βέβλεσθαι, s. Μέμβλεσθαι, Hesychio est " μέλειν, φροντίζειν, Curam gerere, Curæ habere, " Curare. Βέμβλετο, Idem exp. ἐφρόντισε. Idem " igitur est q. μέμβλετο."

Μέλεται etiam dicitur, Hesiod. Θ. (61.) ᾗσιν ἀοιδὴ Μέλεται [Μέμβλ.], ubi prima producitur vi liquidæ. Sic μέλεταί σοι μύρα, Epigr. Et μελέσθω ap. Apoll. Rh. 1, (839.) ἀνακτορίη δὲ μελέσθω Σοί τ' αὐτῇ καὶ νῆσος. Et ap. Lucian. Ionice loquentem, Καὶ οἷς πᾶσα καὶ εἰς τὸ θεῖον μέλεται θεραπείη. Fut. itidem μελήσεται, tanquam a contracto, Il. A. (523.) ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω. Sic et partic. με-

A μελημένος, Qui curæ fuit, etiam Qui curæ est, in pretio est: Epigr. ὄρνεον ὦ Χάρισιν μεμελημένον. Et active, pro Solicitus, Epigr. 1. Οἱ δ' οὐκ ἀμφ' αἰγῶν μεμελημένοι, ἀλλὰ περὶ σφῶν. UNDE Μεμελημένως adv., Solicite, Accurate, Cura adhibita, Diligenter, Elaborate, Plato Protag. Invenitur et NOM. Μέλημα, Cura: Theocr. (14, 2.), τί δέ τοι τὸ μέλημα; Quid tibi cura est hac re? Quid curas? Sic in quodam Anacr. Odario, τί δ' ἐστί σοι μέλημα; nam corruptum esse in exempl. locum eum, docuerunt meæ in illum annotationes. Idem vero rosam appellat ἔαρος μέλημα, Curam veris, Quæ curæ est veri, Quæ veri est velut in deliciis. Et Sappho ap. Jul. Imper. in Epist. Ἵνα σὲ τὸ μέλημα τοὐμὸν, ὥς φησιν ἡ Σαπφὼ, περιπτύξωμαι: quem usum nominis μέλημα crediderim exprimere voluisse Ovid. At sacri vates et divum cura vocamur, i. e., ut ego versum illum Græco versu reddidi, Ἀλλ' ἱεροί τε θεῶν τε μέλημα καλούμεθ' ἀοιδοί. [" Fischer. Anacr. p. lxvii. Wyttenb. Ep. Cr. 53. Abresch. Lectt. Aristæn. 215. Toup. Emendd.
B 3, 155. Koen. ad Greg. Cor. 78. Valck. ad Mosch. 358. Lennep. ad Phal. 167. ad Lucian. 1, 272. Wakef. Eum. 447. Jacobs. Anim. 317. Anth. 6, 298. 7, 411. 9, 400. 10, 89. 12, 369. Kuster. Aristoph. 214. Markl. Iph. p. 114." Schæf. Mss.] ITEM Μέλησις, ET Μελησμὸς pro ead. illa signif. in VV. LL. [Vide Μελλησμός.] Sed invenitur ETIAM Μέλομαι, raro tamen, pro Curam gero, Curo: μέλομαι ἀγγελίας, Apoll. Rh. 1, (642.) Sic Epigr. μή τι μέλεσθε λύκου. Sed et μεληθεὶς, tanquam a th. contracto, ap. Soph. (Aj. 1184.) Τάφου μεληθεὶς τῷδε: pro quo diceretur usitatius ἐπιμεληθείς.

[" Μέλει, Eur. Hipp. 104. Bergler. ad Alciphr. 138. Jacobs. Exerc. 1, 77. Anth. 6, 121. 155. Valck. Diatr. 219. Dawes. M. Cr. 328. ad Lucian. 1, 425. Thom. M. 606. ad Charit. 581. Musgr. Heracl. 665. 713. Wakef. Herc. F. 774. Villoison. ad Long. 126. 150. 214. Heindorf. ad Plat. Apol. p. xiv. Phavorin. s. v. Conf. c. μέλλω, ibid. ad Charit. 511. 581. Musgr. Hel. 198. Ion. 1246. Wakef. 1265. Jacobs.
C Anth. 9, 94. T. H. ad Plutum p. 168. Villoison. ad Long. 214. ad Lucian. 2, 40. 163. De constr., Valck. Adoniaz. p. 237. Phœn. p. 385. Toup. Opusc. 1, 474. 477. 485. 489. 2, 217. Xen. K. Π. 392. T. H. ad Lucian. Dial. p. 19. Cum infin., Timon Phl. 3. An græcum τούτων μοι μεμέληται? ad Lucian. 1, 190. Μέλει ὥστε, Xen. K. Π. 6, 3, 19. Μέλον, Brunck. ad Eur. Phœn. 1095. Toup. Opusc. 1, 264. Μελέτω, 382. Μελήσει, ad Od. A. 351. Μελήσεται pro μελήσει, Steph. Dial. 15. Μέμηλε, Ruhnk. ad H. in Cer. p. 3. Theogn. 134. Musgr. Suppl. 420. Epigr. adesp. 189. Heyn. Hom. 4, 622. 5, 126. Μεμηλὼς, ibid. 6, 422. Μεμελημένος, Agathias 48. Μεμελῆσθαι, μεμελημένος, μεμηλὼς, ad Charit. 580. 750. Musgr. Iph. T. 644. Jacobs. Anth. 7, 34. 411. 9, 94. 11, 389. Wakef. S. Cr. 4, 48. Huschk. Anal. 98. 225. Antiphil. 32. Diodor. Sard. 13. Munatius, Heyn. Hom. 6, 459. Μεληθεὶς, Jacobs. Anth. 7, 331. 11, 350. Μεληθὲν, ad Mœr. 413. Μέλεται, Theocr. 1, 53. Μέμβλομαι, ad Charit. 512. Brunck. Apoll. Rh.
D 66. Callim. 1, 505. Valck. 215. Heyn. Hom. 4, 556. Μέμβλετο, Alberti Peric. Cr. 93. Μέλω, ad Charit. 512. 529. Eur. Iph. A. 1563. Agathias 34. Heyn. Hom. 6, 152. Virg. 2, 151. Lobeck. Aj. p. 322. Musgr. Hel. 1152. Wakef. Herc. F. 105. 395. 765. 774. Jacobs. Anim. 47. Anth. 7, 129. 391. 411. 8, 323. 9, 408. Huschk. Anal. 226. Toup. Append. in Theocr. p. 11. Opusc. 1, 356. Valck. Phœn. p. 441. Hipp. p. 187. Diatr. 4. Hesiod. Θ. 216. Bergler. ad Alciphr. 181. Lennep. ad Phal. 66. Dawes. M. Cr. 328. 486. De fut., Phryn. Ecl. 202. Heath. Eurip. p. 123. Μέλων, Rhes. 770. Tro. 842. Musgr. Hel. 198. Μέλομαι, Jacobs. Exerc. 1, 78. 2, 81. Anth. 8, 223. 9, 94. 11, 389. Bergler. Alciphr. 181. Brunck. El. 1436. Apoll. Rh. 32. 132. 156. Gesner. Ind. Orph. v. Μέλεται, Eur. Hipp. 60. Heracl. 355. Hel. 1176. Phœn. 776. ubi v. Valck., Voss Myth. Br. 1, 133. Wakef. Eum. 220. Leonid. Tar. 27. Alex. Æt. 4. et Jacobs., Huschk. Anal. 237. Lucian. 3, 477. Epigr. 27. Procl. H. in Sol. 44. Villoison. ad Long.

.132. Heyn. Hom. 5, 126. De constr., Beck. ad Eur. A 208. Koppiers. Obss. 145. Μέλομαί τινος, Curo aliquem, Valck. Phœn. p. 441. Beck. p. 223. Eur. Hipp. 109. ubi v. Valck. M. ἀμφί τι an dicatur? Valck. Callim. 147. Μέλοιτο, Wolf. ad Hesiod. 100. Μελόμενος, Markl. Iph. p. 249. Musgr. Iph. T. 183. 644. Heracl. 97. Hel. 198. Lobeck. Aj. p. 311. * Μελέομαι, Jacobs. Anth. 9, 94. Brunck. Apoll. Rh. 132." Schæf. Mss. " Μέλω, Od. I. 19. Εἰμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισι Ἀνθρώποισι μέλω, καί μεν κλέος οὐρανὸν ἵκει." Seager. Mss.]

Μελέτωρ, vide Μέλει.

Μέλημα, vide Μέλεται.

Μέμβλεται et Μέμβλετο vide post Μέμηλε.

" Μελητέον, Curandum, Plato de Rep. 2. Ἡμῖν " οὐ μ. τοῦ λαθεῖν, Nobis non curandum ut latea- " mus." [" Aristoph. Fr. 226." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιμέμηλε, Quint. Sm. 5, 190. * Ἐπιμέμβλεται, 3, 123.]

Compos. itidem impersonale Μεταμέλει, Pœnitet: hinc autem esse puto ortam hanc signif. quod pœni- B tentia sit veluti posterior quædam cura. Solet enim nos pœnitere alicujus facti, cum animum id attentius expendentem cura et solicitudo subit, atque adeo anxietas. Plato Apol. (29.) Οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ: de qua constr. dicam in Μεταμέλομαι. Lucian. (1, 862.) Μετέμελεν αὐτῷ τῆς ὁδοῦ, Isocr. Μετέμελε δὲ αὐτοῖς ἁπάντων τῶν εἰρημένων. Et infin. μεταμέλειν, Isocr. Μεταμέλειν ὧν εἰς ζῶντα ἐξήμαρτεν. Et μεταμελήσει fut., sicut μελήσει a Μέλει, item aor. μετεμέλησε: unde μεταμελήσειε, Isocr. (c. Callim. 24.) || Sed Herod. alia constr. dixit 6, (63.) Καὶ τῷ Ἀρίστωνι τὸ εἰρημένον μετέμελε, q. d. Pœnitentiam ei afferebat illud suum dictum, pro Pœnitebat illum dicti sui. Sic autem et ex Aristoph. N. (1113.) οἴομαι δέ σοι Ταῦτα μεταμελήσειν. Et μεταμέλον, pro Cum pœniteret; ea forma, qua dicitur ἐξὸν, et προσῆκον, atque alia ejusmodi. Isocr. (c. Callim. 23.) Τῶν ἀναλωμένων αὐτοῖς μεταμέλον. [" Phavorin. v. Μέλει, Diod. S. 1, 625. Schneid. Anab. 50. (1, 6, 7.) ad Herod. 536. 732. Brunck. Aj. C 493. Cum dat. personæ, Xen. Mem. 1, 1, 4." Schæf. Mss. Æsch. Eum. 774. ὡς αὐτοῖσι μεταμέλῃ πόνος.] Μεταμέλομαι, Pœnitentia ducor, pro μεταμέλει μοι, Thuc. 7, (50.) Μετεμέλοντο οὐκ ἀναστάντας, i. e., διὰ τὸ οὐκ ἀναστῆναι: 4, (27.) Καὶ μετεμέλοντο τὰς σπονδὰς οὐ δεξάμενοι, pro διὰ τὸ οὐ δέξασθαι. Tale autem est ap. Plat., Οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ: est enim pro διὰ τὸ οὕτως ἀπολογήσασθαι. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Οὔτε μεταμελόμενος πώποτε φανερὸς ἐγένετο: (Ἀπ. 2, 6, 23.) Εἰς τὸ μεταμελησόμενον προϊέναι, Progredi ad id, quod consecutura sit pœnitentia. Sed et præsens circumflex. e Phalaridis Epist. affertur, Μεταμελοῦμαι περὶ τῶν βελτιόνων, ubi observa et constr. Item, Μεταμελούμενος ἐπὶ τῇ παρέσει χρημάτων. [" Ad Charit. 581. Abresch. Æsch. 2, 7. Phavorin. v. Μέλει, Diod. S. 1, 625. Schneid. Anab. 50. De constr., ad Diod. S. 2, 11. 397. 629. Brunck. Anal. 2, 69. Μεταμέλομαί τινι, Plut. de S. N. V. p. 8, ἐπί τινι, 44. cf. Lennep. ad Phal. 225. Plut. Mor. 1, 15. Valck. Diatr. 173. Μεταμελέομαι, D Lennep. ad Phal. 225. 328. Thom. M. 350. Brunck. Aristoph. 3, 128." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. V. T.] " Μεταμέμβλεται, Hesychio μεταμελήσεται." [* Μεταμεμελημένως, Epiphan. 1, 979.] Μετάμελος, ὁ, Pœnitentia, Thuc. 7, (55.) p. 251. Apud Plat. autem (Phædone 62.) adjective. [Joseph. 2, 6, 4. Corai. ad Isocr. 2, 271. Niceph. Call. 4, 17. " Subst., Zosim. 2, 30, 3.; adj., Suid. v. Μεταμέλει." Boiss. Mss. Liban. 4, 378. 778.] Μεταμέλεια, itidem Pœnitentia, et quidem usitatius. Sæpe autem exponi commode potest et Mutatio consilii. Aristot. Eth. 3, (1.) Ἔτι δεῖ τὴν πρᾶξιν λυπηρὰν εἶναι καὶ ἐν μεταμελείᾳ, Thuc. 3, (37.) Μάλιστα δ' ἐν τῇ ὑμετέρᾳ περὶ Μιτυληναίων μεταμελείᾳ, ubi commode reddi potest Consilii mutatione. Plut. dixit ἐν μεταμελείᾳ εἶναι, p. 987. meæ Ed. Usurpatur et in plurali: λαμβάνειν μεταμελείας, Thuc. (1, 34.) ποιεῖσθαι μεταμελείας πολλὰς, Isocr. (Panath. 281. Cor.) pro Subinde consilium mutare, Se raviser souvent. [" Λαμβάνειν μ., Markl. Suppl. A 1050. * Μεταμελία, Herod. 754." Schæf. Mss.] Μεταμελητικὸς, Pronus ad pœnitentiam, Bud. ex Aristot. Eth. 7, [7. * Μεταμελητὸς, Cujus nos pœnitet, Hesych.] Ἀμεταμέλητος, Cujus non pœnitet, aut pœnitere non potest: σωτηρία, 2 ad Cor. (7, 10.) Ἀμεταμέλητα τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ, ad Rom. 11, 29. [Polyb. 24, 12, 11. * Ἀμεταμελήτως, Themist. 231. * Ἀμεταμελητί, Phot. Bibl. p. 511. " Method. 392." Kall. Mss.]

" Προσμελοῦ, Hesychio ἐπιμελοῦ, Curam habe s. " gere."

Ἀμελὴς, ὁ, ἡ, Qui curam non gerit, Cui nulla est (rei alicujus) cura, ᾧ οὐ μέλει, Negligentia utens circa quidpiam, Isocr., Οὕτως ἀ. καὶ κακὴ περὶ αὐτὸν ἐγένετο. Item ἀμελὴς cum gen., ut ap. Xen. K. Π. 7, (5, 22.) Ἀμελέστεροί γε τῶν προσταασομένων. Dicitur et ἀμελὴς περί τι. || Ἀμελὲς, pass. signif., Quod negligitur, Quod curæ non est, Cujus nulla cura est: Οὐδ' αὐτῷ δ' ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, Ne ipsi quidem diviti hujus rei nulla est cura, res hæc curæ non est. Affertur autem ille locus in VV. LL. ἀδεσπότως. [Dem. 1211. " Ad Lucian. 1, 498. * Ἀμελέως, Jacobs. Anim. 252." Schæf. Mss. Suid. 1, 8. unde contracte] Ἀμελῶς, Negligenter, Segniter, Oscitanter, Non adhibita cura et studio, Isocr. Panath. Οὐκ ἀ. διήλθομεν. Dicitur ἀ. ἔχειν τινος, pro ἀμελεῖν τινος, Neglectui habere aliquem, aliquid. Dicitur et ἀ. ἔχειν περί τινα, τι, Xen. K. Π. 1, (2, 7.) Περὶ θεοὺς ἂν μάλιστα ἀ. ἔχειν. Gaza autem alteram constr. usurpavit, non sine exemplo, cum dixit in Catone majore, Ἀ. ἔχει τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν, pro Rem familiarem negligit. [Ἀμελέστερον, Xen. Ἑλλ. 4, 8, 36. * Ἀμελεστέρως, Alex. Trall. 5. p. 78=245.] Ἀμέλεια, ἡ, Neglectus, Negligentia, Incuria, Xen. K. Π. 8, (1, 6.) Τούτους ἡγεῖτο ἢ ἀκρατείᾳ τινὶ, ἢ ἀδικίᾳ, ἢ ἀμελείᾳ ἀπεῖναι, Dem. (12.) Τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλεκέναι μετὰ τὸν πόλεμον, τῆς ἡμετέρας ἀμελείας ἄν τις θείη εἰκότως, Nam rerum multarum jacturam factam in bello, merito negligentiæ nostræ aliquis imputet. Apud Xen. (Ἀπ. 1, 4, 15.) ἐν C ἀμελείᾳ κατατίθεσθαι, exp. Pro derelicto habere. Apud Eur. ἀμελείᾳ δὸς ταῦτα, pro Ista ne cures, De his ne sis solicitus, Istam mitte curam: est ad verbum Insolicitudo, si modo dici posset. [" Ad Charit. 369. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss.] " Ἀμελία, " i. q. ἀμέλεια, teste Suida, qui et cum diphth. et " per ι scribi ipsum a Græcis ait. Exp. autem non " solum Incuria, Negligentia, sed etiam Discrepantia, " Dissonantia, a μέλος, Carmen: a quo et oppositum " huic ἐμμελής." [Eur. Iph. A. 855. Antiop. Fr. 29, 2. Valck. Diatr. p. 71. 82. Schæf. ad Greg. Cor. 55.] " Ἀμελίου δίκη, Hes. affert pro ζημίου: quod in- " terpr. Actio de damno dato. Videtur tamen ver- " bum illud sonare potius Actio in negligentiam aut " neglectum." Ἀμελέω, Curæ non habeo, Non curo, Negligo, Neglectui habeo, Contemno, Il. P. (697.) Ἀλλ' οὐδ' ὧς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε, Non neglexit jussa Menelai, Isocr. Busir. Τῶν κοινῶν προσταγμάτων ἀμελεῖν, Xen. Ἀμελεῖς τῶν φίλων, De amicis non es solicitus, Ἀμελῶ τοῦ ὀργίζεσθαι. Sic D dicitur et ἀμελήσας τοῦ ἐμπίπλασθαι, ubi infinitivi sunt loco genitivorum. Jungitur vero et genitivo qui regitur a præp. περὶ, Dem. Ἀμελεῖς περὶ τούτου: [cf. 303.] Affertur et Aristoph. N. (989.) ubi jungitur participio, ἀμελῶ προέχων. || Ἀμελοῦμαι, pass. Negligor, Neglectui habeor, Plato Apol. (33.) Οὐδὲ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πράγματα, i. e., Cic. interpr., Nec unquam ejus res a diis immortalibus negliguntur: de LL. 11. Θαυμαστὸν ἂν γένοιτο εἴ τις ὢν τοιοῦτος ἀμεληθείη τοπαράπαν. || Ἀμελεῖται impersonaliter, Cura nulla est: unde ἠμέληται, Cura nulla fuit. Æschin. Οὐκ ἠμέληται τῶν τοιούτων τῷ νομοθέτῃ, Non fuit talium nulla cura legislatori, Legislator hæc non neglexit. || Ἠμελημένος, partic., Neglectus, etiam per præsens, Qui negligitur: ἠμελημένη ἐσθὴς, Xen. (K. 6, 11.) Vestis neglecta et contemta, quæ in pretio non est, Vilis. || Ἠμελημένως, Non habita ulla cura, Negligenter. Modo act. signif., modo pass. habere traditur. Certe ἠμελημένως ἔχειν constat usurpari interdum pro ἀμελῶς

A ἔχειν, Negligere, Negligentem esse ad aliquid. Exp. vero ap. Xen. (Ἀπ. 3, 11, 4.) a quibusdam Negligi, Pro derelicto haberi. [" Fischer. Ind. Palæph., Thom. M. 606. Cum accus., Herod. 7, 163. De constr., Musgr. Ion. 436. Wakef. S. Cr. 4, 32. Ἀμελεῖ μοι, Negligo, Casaub. ad Athen. 122. Ἀμελέω τινὸς, Xen. Mem. 1, 2, 4. Pass., Long. p. 3. Vill. Ἠμελημένος, Negligens, Phryn. Ecl. 118. 120. 124. 160." Schæf. Mss. * Ἀμέλημα, Gl. Delictum.] Ἀμελητέος, Negligendus: Ἀμελητέον, Negligere oportet: Isocr. Τῶν τοιούτων ἀμελητέον. [Lucian. 1, 115. 761. 2, 53. * " Ἀμελητὴς, Eust. 160, 31." Seager. Mss. Lobeck. Phryn. 514. " Toup. Emendd. 1, 92. * Ἀμέλητος, Brunck. ad Poët. Gnom. 288." Schæf. Mss. Theogn. 422.] Ἀμελητὶ, i. q. ἀμελῶς, SICUT Ἀμελησία, i. q. ἀμέλεια. Pono autem ἀμελησία et ἀμελητὶ post verbum ipsum, quod ἀμελῶς et ἀμέλειαν a nomine derivari manifestum sit: at ἀμελησίαν et ἀμελητὶ a verbo deducta esse contendam, formato nomine ἀμελησία ab ἠμέλησαι, adverbio autem ἀμελητὶ et ab ἠμέληται. Sciendum est autem B habere hic, sicut in aliis innumeris ll., crassissimum errorem VV. LL. nimirum in interpretatione hujus adverbii; nam ἀμελητὶ illic interpretatum est, Negligenter, Contemtim: Promte, Cito: quarum signiff. duæ posteriores duabus prioribus aperte repugnant: adeo ut hinc possit vel linguæ Græcæ imperito subolere error: qui ex eo natus est, quod ἀμελλητὶ per duplex λ cum ἀμελητὶ unicum habente confusum per imperitiam fuit. Vide Ἀμελλητὶ in Μέλλω. [Ἀμελητὶ, Cyrill. in c. 3. Jonæ, p. 383. * Ἀμέλησις, Palladæ Epigr. 126.]

Ἀμέλει, Adv. factum ex imperativi modi secunda persona, q. d. Ne cures, Ne sis solicitus. Ἀμέλει, inquit Bud., Atqui, Certe. Dem. Ἀ., ἔφη οὗτος, ὦ Πασίων, ἐὰν βούλῃ ἀναγκάσεις αὐτοὺς ταῦτα ποιῆσαι, Atqui, Nimirum, Plato Phædone (31.) Τοὺς δέ γε ἀδικίας τε καὶ τυραννίδας καὶ ἁρπαγὰς προτετιμηκότας, εἰς τὰ τῶν λύκων τε καὶ ἱεράκων καὶ ἰκτίνων γένη, ἢ ποῖ ἂν ἄλλοσε φαμὲν τὰς τοιαύτας ἰέναι ψυχάς; respondet Cebes, ἀμέλει εἰς τὰ τοιαῦτα, Certe, Scilicet, Prorsus. C || Ponitur, inquit Bud., et pro Etenim, et pro ἐπειδὴ, ap. Lucian. et Gal. Est autem ἐπειδὴ, Quoniam, Quandoquidem. Vide p. 929. || Capitur vero ἀμέλει et pro Itaque. Exp. enim τοιγαροῦν a Suida et Hes. || Ἀμέλει, ut annotat idem Bud. in Lex. suo, Verbi gratia, Non aliter atque, Quomodo, Utique: ut usurpat sæpe Lucian. et alii. || Ἀμέλει dixi esse Adv. ex imperativo modo factum. Sciendum est autem alicubi signif. illam videri retinere: ut ap. Aristoph. N. (874.) interroganti Socrati Strepsiadem de filio, quem ipsi in disciplinam tradebat, Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης; Quomodo hic discere possit rationem effugiendæ accusationis? respondet, Ἀμέλει, δίδασκε· θυμόσοφός ἐστι φύσει: De hoc ne sis solicitus: doce; sapienti est pectore. Hic est Ne cura, Mitte hanc curam, Aliud cura. Quod etiam dicunt, si bene memini, Μή σοι μελέτω τούτου. Nostrates talem quandam loquendi formam habent per verbum quo Curare exprimunt; nam Ἀμέλει δίδασκε dicerent Ne te soucie point: D enseigne-le seulement, aut, Ne te soucie que de l'enseigner. In illum tamen Aristoph. l. nihil annotat Schol. de v. ἀμέλει, at in isto (488.) ubi Socrati interroganti Πῶς οὖν δυνήσει μανθάνειν, Strepsiades respondet, ἀμέλει καλῶς: in istum inquam l. annotat, ἀμέλει vacare, idque Attica phrasi: esseque perinde ac si diceret, Esto bono animo. Quod si ita debet accipi hoc posteriore loco, certe inter ἀμέλει et καλῶς distinguendum fuerit, ne jungatur ἀμέλει cum καλῶς: sed dicatur ἀμέλει seorsum, deinde sequatur καλῶς, cum quo subaudiatur δυνήσομαι μανθάνειν: perinde ac si Socrati interroganti, Quomodo igitur discere poteris? Strepsiades respondeat, Mitte hanc curam: pulcre discam, discere potero. Bud. tamen ἀμέλει hic quoque censuit adverbium esse posse; exp. enim, Pulcre certe, scilicet. Ego tamen a Schol. sententia per imperativum modum exponentis, non temere discedendum censuerim; sed dummodo inter ἀμέλει et καλῶς distinguatur, uti dixi. [" Jacobs. Anth. 6, 203. ad Lucian. 1, 407. 477. 555. 635. Mœr. 66. et n." Schæf. Mss. Ad Xen. K. Π. 5, 2, 3. Corai. ad Plut. Pomp. 31.]

Ἀπαμελέω, Prorsus negligo, simpliciter Negligo, ἀμελῶ. [" Clem. Alex. 572. Schol. Il. E. 403." Wakef. Mss.] Pass. est Ἀπαμελέομαι, Negligor: unde partic. ἀπημελημένος, Neglectus. Adv. item ex hoc partic. EST Ἀπημελημένως, Neglectim: sicut dicitur ἠμελημένως a simpl. ἀμελῶ. Apud Hes. autem LEGITUR Ἀπαλεῖν expositum ἀμελεῖν. Quod ἀπαλεῖν per sync. factum est ex ἀπαμελεῖν: sed quam sync. verisimile est per imprudentiam a librario negligente esse factam. Legitur tamen ap. Eund. ἀπαλοῦντες itidem expositum ἀμελοῦντες: ἀπαλοῦντες scribo, non ἀπαλέντες, ut est in vulg. exempl.: quod satis manifestus esse videatur error. Ἐξαμελέω, Negligo; vel potius, Prorsus negligo, ut ἐξ intendendi vim habeat. A cujus pass. Ἐξαμελοῦμαι est Ἐξημέλητο τὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς, Plut. Camillo. Aristot. autem τῷ ἐξημέληται tanquam impersonali utens, dixit Eth. 10, 9. Ἐν δὲ ταῖς πλείσταις τῶν πόλεων ἐξημέληται περὶ τῶν τοιούτων, q. d. Neglectum est de his, Neglectum fuit, pro Neglecta sunt hæc, s. Negliguntur. [Plut. Artax. 22.] Καταμελέω, Negligo, Nullam curam gero, Prorsus s. Valde negligo, ut de ἐξαμελῶ modo dixi, Soph. (Aj. 45.) Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. Interdum pro Negligo, i. e. Neglectui habeo, s. Contemtui. A cujus pass. Καταμελοῦμαι est partic. καταμεληθεῖσα ap. Plut. (Anton. 53.) Ὅπως Ὀκταβία περιϋβρισθεῖσα καὶ καταμεληθεῖσα, πρὸς τὸν πόλεμον αἰτίαν εὐπρεπῆ παράσχοι. Itidem partic. alterum κατημελημένος, pro Neglectus, Contemtus. Item Vilis, ut καταβεβλημένος, ap. Isocr., Bud. [" Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. Κατημελημένος, Bergler. ad Alciphr. 24." Schæf. Mss.] Κατημελημένως, Cum neglectu. Quidam Neglectim interpr. s. Contemtim. [* Συγκαταμελέω, Theod. Prodr. Ep. p. 98.] Παραμελέω, q. d. Subnegligo, Subaspernor. Dissentio enim in hujus verbi interpretatione a Bud., qui putat παρὰ in eo esse ἐπιτατικόν: exp. enim, λίαν ἀμελῶ. Idem certe exp. simpliciter Negligo, Sperno, in Lys. (317.) Τοῦ μὲν πράγματος παρημελήκασι, τὸν δὲ τρόπον μου ἐπεχείρησαν διαβάλλειν. Thuc. 1, (25.) Ἅμα δὲ μίσει τῶν Κερκυραίων, ὅτι αὐτῶν παρημέλουν ὄντες ἄποικοι. In VV. LL. e Xen. (Ἀπ. 2, 2, 14.) Εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρός. Et e Plut. Camillo, Παραμελοῦντες τῶν καλῶν, Res honestas contemnentes. A cujus pass. Παραμελοῦμαι est παρημελοῦντο ap. eund. Plut. Theseo (6.) pro Negligebantur, Contemtui erant. Et partic. præt. παρημελημένος, Neglectus, Contemtus, Plut. de Virt. Mor. Ἀνὴρ Ἀθηναῖος, οὐ τῶν παρημελημένων ἐν ἱστορίᾳ. Idem, Καταβάλλων ἑαυτὸν ὥς τινα τῶν παρημελημένων, Ut unum neglectorum et despicabilium, Bud. Ego certe existimo, uti dixi, in hoc verbo præpositionem παραμελῶ, minuere, non augere, ut tradit idem Bud.: nec tamen inficior aliquando otiosam videri posse, adeo ut παραμελεῖν accipiatur pro ἀμελεῖν: ideoque hanc illius interpretationem minime improbo. Et ADV. Παρημελημένως, Neglectim, Contemtim. [Lucian. 2, 453.] || Παραμελῶ in Pand. Prætereo in testamento, ἀμνημόνευτον ποιῶ, Bud. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 94. ad Herod. 662." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 708. Eum. 300.] " Ἀμελεϊστὶ, Suidæ " χωρὶς βραδυτῆτος, i. q. ἀμελλητί: διαμελεϊστὶ autem, inquit, μεληδὸν, κατὰ μέλος. Sed viderit: " potius enim significaret Incuriose, Negligenter, " More eorum qui sunt ἀμελεῖς: seu ἀμελῶς."

Ἐπιμελὴς, ὁ, ἡ, Qui curæ habet, curam agit, Bud., afferens e Xen. (K. Π. 4, 2, 19.) Ἐπιμελὴς τῶν ξυμμάχων φανῆναι. Tale est (Ἀπ. 2, 6, 35.) Ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, Curæ habes amicos, Amici tibi curæ sunt. Redditur etiam Solicitus, Diligens, Diligentiam adhibens, ut in h. Ejusd. l. (1, 4, 16.) Αἱ φρονιμώταται ἡλικίαι, θεῶν ἐπιμελέσταται, Deorum diligentissimæ, quod sc. Diligens alicubi genitivo jungatur; sed considerandum fuit jungi genitivo rei potius quam personæ. Quare malim Diligentissimæ rerum ad deos pertinentium; usitatius, Diligentes in rebus etc. Vel, Diligentissimæ cultrices deorum. Et sub-

stantive pro Diligentia, ut τὸ ἐ.' τοῦ δρωμένου, Diligentia in re agenda. Apud Aristoph. (N. 501.) sine casu, Ἦν ἐπιμελὴς ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω, Si diligens sim, Si diligentiam adhibeam. || Ἐπιμελὲς, pass. significatione: ut illud ἐπιμελὴς activa, Quod curæ habetur, curæ est: ut ἐπιμελές οἱ τοῦτ' ἦν. Sic Plato Epist. 7. Ἐπιμελές ἐστι πολλοῖς. Et cum infin. sæpe: Æschin. (61.) Ἐπιμελές μοι γέγονεν ὑπακούειν. Et Dem. (359.) Ἐπιμελὲς ἦν αὐτοῖς εἰδέναι. Bud. postquam dixit ἐπιμελὲς significare Quod curæ est, efficere laboramus, affert ex (310.) Οἷς ἐπιμελὲς ἦν κακῶς ἐμὲ ποιεῖν. Plato Epist. 7. Πολλοῖς γὰρ καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελές. Sic Synes. Οὐδὲ γὰρ Σύροις ἐπιμελὲς καταίρειν εἰς τὰ Κυρηναίων ἐπίνεια. || Sed ponitur etiam substantive, pro ἐπιμέλεια, ut, Ἐστί μοι ἐπιμελὲς τούτου, pro Est mihi cura hujus rei: Τούτων πάντων ἐπιμελές ἐστι τῇ συγκλήτῳ, Polyb. (6, 13, 5.) Horum omnium cura est senatui, cura senatui incumbit. Tale est (1, 21, 1.) Οἷς μὲν ἐπιμελὲς ἦν τῆς ναυπηγίας. AT VERO Ἐπιμέλεον, pro Cura dignum, φροντίδος ἄξιον, affert Suid. ex Herod. (5, 12.) Ὡς γὰρ παρεξῄει ἡ γυνὴ, ἐπιμέλεον τῷ Δαρείῳ ἐγένετο: [cf. 7, 37. "Ἐπιμελὴς, Huschk. Anal. 65. Diod. S. 1, 96. 2, 429. Dionys. H. 1, 187. 205. 2, 674. Lobeck. Aj. p. 325. Orell. Suppl. ad Nic. p. 54. Plato de LL. 293. Ast., Plut. Mor. 1, 13. Toup. Opusc. 1, 135." Schæf. Mss. Theognis Athenæi 104. 671. Ἐπιμελέως, Hippocr. 822. et contracte] Ἐπιμελῶς, Cura adhibita, Accurate, Solicite, Diligenter, Dem. pro Cor. Et ἐπιμελέστερον, Diligentius: ἐπιμελέστατα, Diligentissime, [Schleusner. Lex. V. T. Dionys. H. 1, 9. "Plato Alcib. 1. s. 3. Theon Progymn. p. 2. Cam. * Ἐπιμελεστάτως, Marcian. Heracl. v. 728." Boiss. Mss.] Ἐπιμέλεια, Cura, Diligentia, Studium: ἐπιμέλειαν ἔχω τούτων, Curam horum habeo, gero. Sic ἐπιμέλειαν ἴσχω, Plato. Aristot. autem dixit etiam, Εἰ γάρ τις ἐπιμέλεια ἀνθρωπίνων ὑπὸ θεῶν γίνεται, Eth. 10, 8. Et, Ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι τούτων, pro eod. Redditur item Curam suscipio, ap. Plat. de LL. In h. autem Dem. Ἐπιμέλειαν ἐποιησάμην τοῦ οἴκου τούτου, Bud. vult ἐπιμέλειαν sonare non solum Curam, sed et Anxietatem. Dicitur vero et, Ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι περὶ τούτων: Isocr. in Plat. Ἐπιμέλειάν τινα ποιήσασθαι περὶ ἡμῶν. Quo sensu et πρόνοιαν ποιεῖσθαι dicitur. Aristot. Polit. 7. dixit etiam, Ἐπιμέλειαν ποιεῖται περὶ τὰ συμβόλαια. Ut autem ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι dicitur Qui curam gerit, sic ἐπιμελείας τυγχάνειν is, de quo cura geritur, qui curatur, q. d. Curam consequi, ap. Isocr. et Aristot. Redditur alioqui hoc nomen, cum solum genit. habet, aliis etiam modis: sc. nomine Curatio, Procuratio: ut ἐπιμέλεια σώματος, e Gal., Curatio corporis; οἴκου ἐπιμέλεια, e Bas. Domus procuratio. At vero ἐπιμέλεια τῶν λέξεων, Diligens verborum delectus, Diligentia in deligendis verbis. Dicitur et ἐπιμέλεια περί τι, ut ab Aristot. Polit. ἡ περὶ τὴν τροφὴν ἐπιμέλεια. Affertur etiam Αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι e Xen. (Ἀπ. 2, 1, 20.) pro Acres solicitudines. || Ἐπιμέλεια a Bud. redditur etiam Curatio muneris, sicut ἐπιμελητὴς, Curator. || Ἐπιμελείας οἶκος, Hesychio ἔνθα τὰ δημόσια ἔγγραφα ἔκειτο. ["Xen. Eph. 107. Ἐπιμ. καὶ δαπάνη, Hand. ad Gronov. Diat. p. 289. Δι' ἐπιμελείας ἔχειν, ad Xen. Eph. 183. 200. Δι' ἐπιμ. εἶναι, Boiss. Philostr. 572. Μετὰ ἐπιμελείας ἔχειν, ad Xen. Eph. 200. Ποιεῖσθαι ἐπιμέλειαν, Kuster. V. M. 96. Ἐπιμελείᾳ, Schneid. ad Xen. Pol. 301." Schæf. Mss.] Ἐπιμελέομαι, Curo, Curam gero, Studeo, Operam do, Thuc. 3. Καὶ ἅμα τῶν ἄλλων ἐπιμελησόμενος, Xen. Ἑλλ. (1, 1, 14.) Ἐπιμελεῖσθαι τοῦ χωρίου, (Ἀπ. 2, 1, 28.) Τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον, Cic. in Epist. Epicuri, Ἐπιμελοῦ τῶν παίδων Μητροδώρου, Fac ut Metrodori tueare liberos. Item ἐπιμελοῦμαι περὶ τούτου: ut ἐπιμελεῖσθαι τούτων, ὥσπερ καὶ περὶ τῆς στρατηγίας. Item ἐπιμελεῖσθαι περὶ οἰκοδομικῆς, e Plat. de LL. Et cum accus. Ἑλλ. 5, (4, 4.) Τά τε ἄλλα ἐπεμελεῖτο. Sic Ἀπ. 2, (9, 4.) Καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπεμελεῖτο. Jungitur et cum ὅπως, vel ὡς, et quidem aliquando præcedente etiam genit. Xen. Ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ: Ἑλλ. 5, (4, 56.) Ἐπιμεληθεὶς ὅπως μὴ ἐξαγγελθείη. Latini hac in signif. dicunt Dare operam ne: sicut Dare operam ut etc. Idem, (K. Π. 1, 6, 19.) Ἐπιμελόμενος τούτου ὡς ἂν πραχθείη. Tale est, (1, 2, 10.) Ἐπιμελεῖται τῶν ἄλλων, ὅπως ἂν θηρῷεν. Apud Eund. cum ὡς ἂν, sequente optativo. Vide Ἐπιμελητής. ["Thom. M. 350. Boiss. Philostr. 549. Schneid. ad Xen. Œc. p. 21. 24. 32. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀμελεῖν, Mœr. 148. et n., Zeun. ad Xen. K. Π. 124. 401. 404. 793. τινὸς, Xen. Mem. 1, 1, 19. 1, 2, 2. Pass., Jacobs. Anth. 6, 252. De act.," D'Arnaud. Var. Conj. 124. ad Herod. 671." Schæf. Mss. * "Ἐπιμελητέον, Plato Epist. 2. p. 311. Porphyr. Stobæi p. 49. Schow., Theophr. ibid. p. 82." Boiss. Mss. Xen. K. Π. 7, 5, 25. Ἑλλ. 4, 8, 31. 6, 2, 7. Œc. 7, 36.] Ἐπιμέλομαι, idem, Xen. K. Π. 8. Ὡς δὲ οὐδὲ τῶν σωμάτων ἐπιμέλονται ὥσπερ πρόσθεν: (Œc. 13, 2.) Ἐπιμέλεται κάμνοντος: (K. Π. 1, 2, 10.) Ἐπιμέλονται τοῦ θηρᾷν, Curam gerunt venationis, Studiosi sunt venationis. Et, Ἐπιμελόμενοι τῶν πραγμάτων, Bud. ex Isocr., pro Qui in magistratibus erant. Habet vero et illas constrr., quarum exempla attuli in Ἐπιμελοῦμαι, sc. cum ὅπως, s. ὡς, addito etiam gen. interdum. Alicubi ἐπιμέλεσθαι sine adjectione: Ἀντ' ἐμοῦ ἐπιμελόμενος, Xen. (Œc. 12, 4.) ut videbis p. 49. Cic. Lex., una cum interpretatione. Est autem et alia signif., de qua dicam in Ἐπιμελητής. ["Thom. M. 350. Mœr. 148. et n., Zeun. ad Xen. K. Π. 124. 401. 404. 793. ὡς ἂν, ὅπως ἂν, seq. optat., Xen. Œc. 2, 9. K. Π. p. 9. 12." Schæf. Mss.] Ἐπιμέλημα, τὸ, Negotium, cujus curam gerimus, Res, inquit Bud., quæ curæ est, ut dicitur μελέτημα: vertit tamen Cura, in Xen. Œc. (7, 37.) Ἐν μέν τοι τῶν σοι προσηκόντων, ἔφην ἐγὼ, ἐπιμελημάτων. Vide mei Lex. Cic. p. 47. ubi redditur Diligentia. Ἐπιμελητὴς, ὁ, Curator, Qui curam rei alicujus suscipit. Exp. et Procurator: Ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, Dem. quod Cic. vertit, Curator muris reficiendis. Xen. K. Π. 8, (1, 3.) Καὶ τῶν εἰς τὴν δίαιταν ἐπιμεληταί. Ibid. Καὶ ἵππων δὲ καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς καθίστη. Ab Eod. φύλαξ et ἐπιμελητὴς alicubi (Ἀπ. 2, 7, 14.) copulantur. In VV. LL. annot. e Xen., ἐπιμελητὰς dictos Persis Qui in bello saucios curabant. Apud Athenienses ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων, qui Lat. Rex sacrorum, [Dem. 570.:] ἐπιμεληταὶ peculiari signif. dicebantur etiam Executores testamenti: qua in signif. usus est aliquoties Diog. L., itidemque verbo ἐπιμελεῖσθαι pro Executorem esse testamenti. Idem usus est et τοῦ ἐπιμέλεσθαι. ["T. H. ad Plutum p. 308. ad Mœr. 142. ad Herod. Phil. 449. Toup. Opusc. 1, 534. ad Charit. 276. ad Diod. S. 1, 20." Schæf. Mss. * "Ἐπιμελήτρια, Hesych." Wakef. Mss.] Ἐπιμελητικὸς, Aptus ad curam gerendam alicujus negotii. E Xen. Œc. (12, 19.) affertur pro Diligens et peritus curator. [* Ἐπιμελητὸς, Aristot. de Gen. Anim. 3, 2. Τὴν τῶν τέκνων αἴσθησιν ἐπιμελητὴν παρασκευάζειν, Sensum providum, Gaza; al. Sensationem solicitam.] Ἀνεπιμέλητος, Qui curam non habet, VV. LL. [Gl. Incuratus. "Schol. Od. P. 296. Geopon. 910. * Ἀνεπιμελήτως, Heyn. Hom. 8, 678." Schæf. Mss. * Ἐπιμελητεύω, Sum ἐπιμελητὴς, Inscr. Murator. p. 469. no. 2. ubi ἐπιμελετεύοντες legitur.] "Ἀντεπιμελέομαι, Vicissim curam gero. Xen. K. Π. "5, (1, 9.) Οὐκ ἀχάριστον οὖσαν, ἀλλ' ἀντεπιμελουμένην διὰ τῶν αὑτῆς οἰκετῶν ὡς καὶ εἰσιόντι αὐτῷ εἴη τὰ "δέοντα: paulo ante enim dixerat, ἐπιμελοῦ αὐτῆς:" [K. Ἀ. 3, 1, 11.] Προσεπιμελοῦμαι, Insuper curam gero, curo. [Plato de LL. 755.] Συνεπιμελοῦμαι, Simul curam gero, curo, Una cum alio curam gero, curo, Xen. (Ἀπ. 2, 8, 3.) Τῷ δεομένῳ τοῦ συνεπιμελησομένου: [Œc. 4, 3. Simul operam do, 4, 5. Una cum aliis præsum, K. Ἀ. 6, 1, 14. * Συνεπιμελητὴς, Curarum socius, 5, 4, 9.]

AT VERO Τημελῶ diversam habet a præcedentibus deductionem; neque enim præfixam itidem habet præp.: illa tamen prima syllaba, undecunque facta sit, epitaticam vim habere videtur: sed peculiariter dicitur pro Curam habeo s. gero in iis, quæ ad cultum corporis s. comtum, aut etiam ad humaniter tractandum aliquem pertinent. Plut. (6, 563.) Ἡ δὲ παιδίσκη πόθεν Ἀνάχαρσιν οὕτω τημελεῖ φιλοστόργως;

de puella, quæ pectebat Anacharsin et ornabat. A
Ibid. περιέπω pro eod. dicitur. A Bud. exp. Curo,
Accuro, Tracto: qui affert ex Euripidea quadam
Epist. (4. p. 502, 11.) Καὶ χορηγίαις τῶν ἐπιτηδείων
ἀφθόνοις καὶ ταῖς ἄλλαις φιλοφροσύναις τημελεῖν. Et
pass. Τημελέομαι. [Eur. Iph. A. 731. Iph. T. 311.
"Wakef. Phil. 447. Argum. Eur. Orest. Abresch.
Diluc. Thuc. Auct. 391. ad Dionys. H. 2, 802. Valck.
Adoniaz. p. 410. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Toup.
Opusc. 1, 154. Jacobs. Exerc. 2, 204." Schæf. Mss.]
"Τημελητής, i. q. ἐπιμελητής, Hesych." Ἀτημέλητος,
Incuratus, Inornatus, Neglectus. A Bud. affertur pro
Incuratus e Xen. (K. Π. 5, 4, 9.) Dicitur autem ea
forma, qua ἀνεπιμέλητος. [Æsch. Ag. 901.] " Ἀτημε-
" λήτως, i. q. ἀτημελῶς, Incuriose, Negligenter: inter-
" dum et Inculte, Inscite. Xen. K. Π. 8, (1, 5.) Τῶν
" οἰκείων ἀ. ἔχειν, Res suas negligere et non curare."
Sed in VV. LL. habetur et VERBUM Ἀτημελῶ, pro
Non curo, Abjicio: quod verbum si ap. aliquem pro-
batum Auctorem extat, fuerit ἀτημέλητος ab ejus
passivo, sc. a 3 sing. præt. [" Schol. Apoll. Rh. p. B
49." Schæf. Mss.] Sciendum est porro inveniri etiam
NOMEN Τημελής, ET Τημέλεια. Exponiturque τη-
μελὴς in VV. LL. Diligens, Studiosus. Τημέλεια, Cu-
ra, Ornatus. A Bud. IONIC. Τημελίη pro Τημέλεια:
ap. Hippocr. redditur Cura, dicentem, Καὶ τῆς τοῦ
σώματος τημελίης. [* Τημελῶς, Max. Tyr. 25. p. 12.
* Τημέλη, i. q. τημέλεια, Phryn. Bekkeri p. 66.
*" Τημελῆ, Apiastrum, Diosc. Notha 457." Boiss.
Mss. * " Τημελοῦχος, Tutator, Clem. Alex. 999."
Wakef. Mss. *Τημελουχέω, unde *Τημελούχημα, i. q.
μέλημα, Clem. Alex. 21, 3. * Τημελούχησις, Nicet.
Annal. 9, 12.] Quinetiam CONTR. Ἀτημελής ET
Ἀτημέλειά, SEU Ἀτημελία, inveniuntur: ut ἀτημελὴς
κόμη ap. Plut. Antonio (18.:) sed passiva signif. pro
Coma incomta et inculta, sicut sc. τημελεῖν τὴν κόμην
in l. ejusd. Plut., quem modo protuli. Ἀτημελία
autem pro Negligentia, Incuria: Agath. Τὰ γὰρ μα-
κρὰ τείχη πολλαχοῦ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτημελίας ἐπεπτώ-
κει. " Ἀτημελέως, Incuriose, Negligenter: ἀμελῶς.
" Ionicum et poëticum est: in prosa ἀτημελῶς di- C
" cunt. Hes. exp. ἀνεπιστημόνως." Ἀτημελῶς, Neg-
ligenter, Inornate. [Schol. Il. E. 403. " Heyn. Hom.
5, 82." Schæf. Mss.] Ceterum non ignoro Τημελὴς
videri posse prius esse quam Τημελῶ, si Ἀμελὴς
prius est quam Ἀμελῶ et Ἐπιμελὴς præcedit Ἐπιμε-
λοῦμαι: ac certe non valde repugnarim, si quis nomini
Τημελὴς priorem locum dare velit, subjungens ei no-
men Τημέλεια: hoc tamen ajo, suspicari me, Τημελῶ
dictum fuisse primum, deinde vero nomina etiam illa
in usum venisse, non quidem tanquam ex eo formata,
sed ad exemplum nominum ἀμελής, ἀμέλεια, et ἐπι-
μελής, ἐπιμέλεια, ab aliquo ficta. Hoc autem ideo
suspicor, quia τημελῶ ejusmodi est cujus signif. mul-
to frequentius in usum veniat.

" Κατημελὴς, Hesychio κατήκοος:" [item Photio.]

" Κατηλέποντα, Hes. affert pro φροντίδας ποιοῦντα."

" Μελεδαίνω, Curo: ἐπιμελοῦμαι: verbum Ion. et
" Poëticum. Herod. (8, 115.) Τοὺς νοσέοντας κατέ-
" λιπε, ἐπιτάσσων τῇσι πόλεσι" [perperam ap. Suid.
κατέλιπεν ἐν τῇσι Πύλῃσι] " μελεδαίνειν τε καὶ τρέφειν. D
" Hippocr. quoque usurpat pro ἐπιμελεῖσθαι καὶ θε-
" ραπεύειν: ut Prorrhet. 2. Ὥστε μὴ πάμπολλα δεῖ
" ὁρᾶσθαι ὑποσκεπτόμενον τὸν μελεδαίνοντα, Eum qui
" curat. Aliquanto ante dicit Τῷ ἰητρῷ τῷ μελεδαί-
" νοντι αὐτέου. Utitur Idem pass. μελεδαίνεσθαι pro
" Curari. De Natura muliebri, Ἡ νοῦσος θανατώδης,
" καὶ ὀλίγαι καὶ μελεδαινόμεναι διαφεύγουσιν αὐτήν.
" Et l. de Nat. Infantis, Ἢν μὴ μελεδαίνηται ἐν τά-
" χει." [" Koen. ad Greg. Cor. 264. Theogn. 187.
Toup. Opusc. 1, 567. Emendd. 4, 481. Coray Mus.
Oxon. 2, 7. Dawes. M. Cr. 423." Schæf. Mss.]
" Μελέδημα, τὸ, Cura, Curiosa et anxia cogitatio.
" Il. Ψ. (62.) Od. Υ. (56.) et Ψ. (343.) de somno,
" λύων μελεδήματα θυμοῦ: Δ. (650.) ἀνὴρ ἔχων μελε-
" δήματα θυμῷ. Idem dicit μελεδήματα πατρὸς, pro
" Curæ et cogitationes de patre: O. (8.) de Telema-
" cho, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ Νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα
" πατρὸς ἔγειρε. Apud Athen. (564.) Χαρίτων καλλικό-
" μων μελέδημα, ut dicitur Musarum cura: pro eo qui
" est Musis curæ." [" Thom. M. 394. Jacobs. Anth. 6,
102. 7, 410. Heyn. Hom. 8, 367. Casaub. ad Athen.
111. Valck. Adoniaz. p. 351. Hipp. p. 282. Theogn.
767." Schæf. Mss. " Naumach. 52." Boiss. Mss.]
" Hippocr. feminino genere DICIT Μελέδη, pro Cura,
" Curatio, θεραπεία: ut Γυναικ. 1. Χρὴ δὲ τὴν
" μελέδην προσέχειν ἐν τάχει, ἣν ἕλκεα ἐν τῇ μήτρῃ:
" pro ἐπιμέλειαν, θεραπείαν." [Vide Chishull. Ap-
pend. ad Inscr. Sigeam.] " Inde Μελεδήμων, ονος,
" ὁ, Curator, s. Qui exercet. in Epigr." [" Jacobs.
Anth. 10, 135. Archias 11." Schæf. Mss.] " Sed di-
" citur ET Μελεδὼν AC Μελεδώνη pro μελέδη, s. με-
" λέδημα. Od. T. (517.) Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ
" δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην
" ἐρέθουσιν. Hesiod. Ἔργ. (1, 66.) Καὶ πόθον ἀργα-
" λέον, καὶ γυιοκόνους [—βόρους] μελεδώνας. Paulo
" alio significatu Hippocr. Γυναικ. 1. Ἢν ἕλκεα ἐν
" τῇσι μήτρῃσι, καὶ δέεται πολλῆς μελεδώνης: pro
" ἐπιμελείας καὶ θεραπείας, Cura, Curatione: nec
" enim hic eo significatu accipit quo Poëtæ: ii
" enim, inquit Gal., μελεδώνας vocant τὰς λύπας,
" quasi τὰ μέλη ἐδούσας, i. e. κατεσθιούσας: quo pacto
" et Latini Curas dictas volunt quasi urentes cor.
" Posterius Μελεδῶνες ap. Hes. legitur, expositum
" φροντίδες, Curæ. Eid. μελεδὼν est βασιλεὺς, φρον-
" τιστὴς, ἐπίτροπος, οἰκονόμος, προεστὼς, φύλαξ, Rex,
" Curator, Præfectus. Qua signif. dicitur ET Με-
" λεδωνεὺς, ET Μελεδωνὸς, teste Eod. Sic enim
" Idem, Μελεδωνεὺς, φύλαξ, et similia: et, Μελεδω-
" νοὶ, φροντισταὶ, ac similia. Horum posterius ap.
" Herod. (2, 65.) legitur" [masc. et] " fem. genere,
" Μελεδωνοὶ ἀποδεδέχαται τῆς τροφῆς, καὶ ἔρσενες καὶ
" θήλεαι, Curatrices, s. Procuratrices:" [et mox
ibid. τῇ μελεδωνῷ.] " Alióqui" [et plerumque] " et
" masc. genere ponitur pro φροντιστὴς, ἐπίτροπος, ἐπι-
" μελητὴς, Curator, Procurator:" [ut ὁ μελεδωνὸς
τῶν οἰκίων, Herod. 3, 61. 63. 65. " Μελεδὼν, Brunck.
Lectt. in Anal. p. 18. Ruhnk. Ep. Cr. 81. 300.
Koen. ad Greg. Cor. 264. Ilgen. ad Hymn. 455.
Jacobs. Anth. 6, 210. 7, 226. Wakef. S. Cr. 4, 247.
Μελεδωνέσι, Wessel. Diss. Herod. 151. Μελεδώνη,
Ruhnk. ll. cc. Theocr. 21, 5. Valck. Diatr. 199.
Koen. ad Greg. Cor. 264. Fischer. Anacr. 23. ad
Weller. Gr. Gr. 1, 84. Huschk. Anal. 277. Jacobs.
Anth. 7, 226. Μελεδωνὸς, Dionys. H. 1, 169. Wes-
sel. ad Herod. 134. 226. 525." Schæf. Mss. Ælian.
V. H. 2, 14. Μελεδωνεὺς, Theocr. 24, 104.] " Με-
" ληδὼν, Hesychio τηκεδὼν, φροντὶς, Cura: quæ su-
" pra μελεδών. Exp. etiam ᾠδὴ, Cantus: quæ et
" μελῳδία. Idem plurale μεληδόνες exp. præterea
" ἐπιθυμίαι, Cupiditates." [Bast. ad Greg. Cor. 559.
" Jacobs. Anth. 6, 210. 10, 299. 11, 70. Christod.
Ecphr. 16. Paul. Sil. 42. Brunck. Lectt. in Anal. 18.
Ruhnk. Ep. Cr. 174." Schæf. Mss.]

ΜΕΛΕΤΗ, ἡ, Cura, Hesiod. Ἔργ. (1, 378.) Πλείων
μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη. At vero in
soluta oratione hanc signif. minime servat, sed acci-
pitur pro Meditatio, Exercitatio. Thuc. 2, (85.)
Οὐκ ἀντιτιθέντες τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν
τῆς σφετέρας δι' ὀλίγου μελέτης. Huic autem δι' ὀλίγου
μελέτη opp. alibi ἐκ πολλοῦ μελέτην, sc. 5, (69.)
Ἔργων ἐκ πολλοῦ μελέτη. Alibi (2, 39.) πόνων με-
λέτῃ dicit, et μελέτην τοῦ ναυτικοῦ ποιεῖσθαι. Alicubi
ap. Eund. redditur Præmeditatio. Plut. γύμνασμα et
μελέτην copulavit. Quidam autem in Epigr. jocose
somnum appellavit μοιριδίην μελέτην, q. d. Fatalem
meditationem. Μελέτη alicubi redditur etiam In-
dustria: Synes. Πολιτικῆς δὲ φροντίδος ἀμοιρῶ καὶ φύ-
σει καὶ μελέτῃ. Quinetiam ἐκ μελέτης in VV. LL.
pro De industria. Plur. autem μελέται alicubi red-
ditur etiam Instituta, [Thuc. 1, 85.] || Declamatio:
quod ea exercitatio sit et velut præludium ad foren-
sis orationis concertationem. Hinc Λιβανίου μελέ-
ται, itidem Ἱμερίου μελέται, unde excerpta quædam
nuper ex officina mea prodierunt. [" Jacobs. Anth.
6, 72. 7, 410. 8, 352. 9, 7. 11, 389. 12, 101. Huschk.
Anal. 199. Ind. Xen. Mem. Lennep. ad Phal. 7. ad
Charit. 253. Valck. Hipp. p. 187. Wyttenb. Select.
339. 362. 365. Alciphr. 448. Declamatio, Villoison.
Prolegg. ad Longi Pastor. p. xix. xxviii." Schæf.

Mss.] Μελετηρὸς, Exercitatus, Bud. [Xen. K. 'A. 1, 9, 3.] " 'Αμελετηρὸς, Inexercitatus, VV. LL. Pro " quo dicitur potius ἀμελέτητος." [* Μελετικὸς, Gl. Meditativus.] A

Μελετάω, Curo, Curam gero, Hesiod. Ἔργ. (1, 314.) μελετᾷς βίον. Et ἔργον μελετῶν, (2, 61.) In soluta orat. Meditor, atque hoc verbum Meditor Latinos ab illo μελετῶ derivasse auctor est Servius, Exerceo. Thuc. 1. Μελετήσομεν καὶ ἡμεῖς ἐν πλείονι χρόνῳ τά ναυτικά. Sic etiam οἱ τὴν ἱππικὴν μελετῶντες, Xen. Interdum μελετῶ sine adjectione, pro Me exerceo, cum ap. alios, tum Thuc. unde μεμελετηκὼς ap. Xen. Qui se exercuit, Exercitatus, 'Ελλ. 6, (4, 10.) Ἦν δὲ τὸ μὲν τῶν Θηβαίων ἱππικὸν μεμελετηκὸς, τοῖς δὲ Λακεδαιμονίοις κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον πονηρότατον. Invenitur autem et cum infin., Plato Phæd. (12.) Τῷ ὄντι ἄρα οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι: unde est illud Cic. in Somn. Scip. Tota enim philosophorum vita commentatio mortis est. Alicubi μελετᾷν cum hac constr. pro Studere, Operam dare ut etc. || Declamo, Plut. in Cic. B 'Επεὶ δ' ἐμελέτησε, τοὺς μὲν ἄλλους κ.τ.λ. In hac signif. habetur aliquoties Epigr. ut Εἰκὼν ἡ Σέξτου μελετᾷ, Σέξτος δὲ σιωπᾷ. || Μελετάομαι, Exerceor: unde μεμελετημέναι τέχναι e Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) affertur pro Artes, quarum peritia exercitatione comparata est. Exp. etiam, Artes, quibus animi exculti sunt. Item μεμελετημένον pro Cogitatum, Consideratum: sed hanc signif. Bud. affert duntaxat e Gaza ap. Cic. [" Valck. ad Herod. 254. T. H. ad Lucian. 1, 189. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Boiss. Philostr. 458. Jacobs. Anth. 6, 73. 7, 51. 9, 21. 439. 494. 10, 239. 11, 344. 350. Declamo, Wessel. Obss. 176. Quo sensu Attici in fut. et aor. 1. utuntur medio, ad Lucian. 3, 569. Cum infin., Philostr. 262. Boiss. M. καὶ γυμνάζεσθαι, Plut. 2, 126. Cor.: Opp. ὡς ἀληθῶς λέγειν, Dionys. H. 5, 390." Schæf. Mss. * Μεμελετηκότως, Diligenter, Caute, Xen. 'Ιππαρχ. 7, 14. * " Μεμελετημένως, idem, Plut. Pomp. 68." Wakef. Mss.] Μελέτημα, τὸ, q. d. Meditamentum, Exercitamentum, Xen. ('Ιππ. 11, 13.) 'Εν τοῖς πρὸς C πόλεμον μελετήμασι: [12, 15. K. Π. 8, 1, 15. " Jacobs. Anth. 7, 410. 12, 102. Valck. Diatr. 26." Schæf. Mss. * " Μελέτησις, Bekk. Anecd. 438." Boiss. Mss. * Μελετητὸς, Lucian. 2, 474.] Μελετητικὸς, Ad meditationem aptus, s. exercitationem; Meditationis studiosus, Meditationi deditus. Exp. et Declamatorius. [" Phryn. Ecl. 35." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Μελετητήριον, τὸ, Meditatorium, Tertull. Locus meditationis, exercitationis, exercitii, Plut. (Dem. 7.) Item Instrumentum, quo quis se exercet, Hes. 'Αμελέτητος, Inexercitatus. A Bud. exp. etiam, Immeditatus, Imperitus, Indoctus. [Plato Conviv. 172.] 'Αμελετήτως, Inexercitate, Absque exercitatione. [Schæf. Æsop. 100. Plato Conviv. 173.] 'Αμελετησία, q. d. Inexercitatio, Exercitationis carentia. [" Plato Phædro 213, 11. Ed. Bas. 1." Seager. Mss. * " 'Αντιμελετάω, Athan. 1, 546." Kall. Mss. * Διαμελετάω, Plato de LL. 8. p. 830. Parmen. p. 126. Schol. Aristoph. Θ. 169.] 'Εκμελετάω, Meditor, Exerceo, Lucian. (2, 892.) Πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι, Plato de exercente D discipulum, in Hipp. Maj. Ἵνα ὅτι μάλιστά με ἐκμελετήσῃς. E Plut. autem affertur cum infin. (Galba 14.) 'Εκμεμελετήκει τὸν λόγον πρὸς τοὺς στρατιώτας εἰπεῖν, pro Meditatus fuerat habere orationem ad milites. 'Εμμελετάω, Exerceo in (aliqua re.) Et pro Exerceo simpliciter, ut dicitur præceptor exercere discipulum, Bud. e Plat. [Plut. Cimone 18. * 'Εμμελετητέον, Cura et exercitatio adhibenda est, Plut. 8, 107.] 'Εμμελέτημα, Id, in quo aliquis se exercet. [Anal. 3, 117. * Προεμμελετάω, Euseb. V. Constant. p. 516. * 'Επιμελετάω, unde * 'Επιμελέτησις, Exercitatio, Cura, Schol. Aristoph. Θ. 169.] " Καταμελετᾷν, Meditari, Exercere. E Plat. de LL. Ita " Plut. (6, 20.) e Demosth. in Mid. 'Εγὼ δ' ἐσκέφθαι " μὲν οὐκ ἂν ἀρνηθείην, καταμεμελετηκέναι γε ὡς ἐνῆν " μάλιστα ἐμοὶ, Meditatum esse." [" Themist. Or. 26. p. 312." Boiss. Mss.] Προμελετάω, Præmeditor. [Xen. 'Αθ. 1, 20. Aristoph. Θ. 1188. 'Εκκλ. 117.] Προμελέτησις, Præmeditatio, [Cyrill. in Jo. p. 157. 835. * 'Εμπρομελετάω, Philo Jud. 612. * Συμμελετάω, Strato Epigr. 48.]

" Μελετὼν affertur pro Exercitii domus: μελε- " τητήριον, sed sine auctoritate."

" ΜΕΛΕΟΣ, Hesychio μάταιος, ἀτυχὴς, Vanus, " Inanis, Stultus: item Infortunatus, Infelix. Homi- " nis epith. ap. Poëtas. Hesiod. (Θ. 563.) Οὐκ ἐδίδου " μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο Θνητοῖς ἀνθρώποις. " Neutr. μέλεον adverbialiter pro ματαίως, Incas- " sum, Otiose et sine ullo effectu. Il. K. (480.) οὐδέ " τί σε χρὴ 'Εστέμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν: Π. (336.) " ἔγχεσι μὲν γὰρ Ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόν- " τισαν ἄμφω. Verum et nomine μέλεον utitur pro " Inane, Vanum, Nihil efficiens, aut Non durans: " ut Il. Φ. 473. μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας, Νηπύτιε: " ubi Schol. quoque exp. μάταιον. Porro ut ἠλὲ " dicunt Poëtæ interdum pro ἠλεὲ, ita etiam μέλε " pro μέλεε. Aristoph. (N. 33.) 'Αλλ', ὦ μέλ', ἐξή- " λικας, O miser, s. O stulte." [" Timæi Lex. 177. et n. 279. et n., Wolf. ad Hesiod. 112. ad Callim. 1, 168. ad Herod. 567. Eur. Iph. T. 852. Herc. F. 879. Wakef. 1059. Phil. 291. Barnes. Hel. 342. Markl. Suppl. 272. Iph. p. 249. Kuster. Aristoph. 126. Heyn. Hom. 6, 96. 7, 195. 8, 204. 518. 678. Conf. c. τάλας, Porson. Hec. p. 85. Ed. 2. Cum gen., Eur. Iph. A. 1277. Tro. 166. Wakef. Herc. F. 114. Trach. 971. 'H μ., Eur. Or. 208. Ὦ μέλε, Valck. ad Ammon. 47. Thom. M. 265. Μέλε scribendum duabus syllabis, Porson. in Toup. 4, 497. et Ind. Rerum, Præf. ad Hec. p. ix. Brunck. Aristoph. 1, 8. 'Licet a μέλεος fem. sit μελέα, tamen vocativo ὦ μέλε compellantur tam feminæ quam viri:' cf. 2, 54. 3, 122. Schol. Plat. 27. Porson. Hec. p. 85. Ed. 2." Schæf. Mss. Herod. 7, 140. Soph. Œd. T. 479. Μέλεος μελέῳ ποδί. * Μελεοπαθὴς, * Μελεόπονος, Æsch. S. c. Th. 965.] " Μέλαιος, Hesychio " ἄθλιος, μάταιος: qui et μέλεος." " 'Αμειλέοις Hes. " affert pro ἀθλίοις: qua signif. et μελέοις dicitur."

ΜΕΛΙ, ιτος, τὸ, Mel, Il. A. (249.) Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Unde Cic. de Sen. Ex ejus lingua melle dulcior fluebat oratio. Il. Λ. (630.) μέλι χλωρὸν, Plut. (6, 151.) e Simonide de apibus, Ξανθὸν μέλι μηδόμεναι, Paus. Att. Οὔτε κηρὸν οὔτε μέλι ἀπ' αὐτοῦ ποιήσεις, Plut. Artax. Πιεῖν μέλι καὶ γάλα συγκεκραμένον, Athen. (47.) Ἄρτος μετὰ μέλιτος, de cibo Pythagoreorum, Xen. 'Ελλ. 5. 'Εν μέλιτι τεθεὶς καὶ κομισθεὶς οἴκαδε, ἔτυχε τῆς βασιλικῆς τιμῆς. Siquidem mellis, ut scribit Plin. 22, 24., natura talis est, ut putrescere corpora non sinat, jucundo sapore atque non aspero, alia quam salis natura. Solebant vero et incerari corpora defunctorum, ut in Κατακηρόω videre est. De natura autem et usu mellis, vide Plin. 22, 24. Diosc. 2, 101. ubi et agit περὶ μέλιτος ἐν Σαρδονίᾳ, De melle Sardoo: et περὶ μέλιτος Ποντικοῦ, De melle Pontico: περὶ σακχάρου μέλιτος, De melle saccharo, quod Arrian. in Periplo vocat μέλι τὸ καλάμινον. Est et μέλι ἄκαπνον, Mel acapnon, ἀκάπνιστον Straboni: de quo Plin. 11, 16. et 23, 4.: item Colum., et veterinariæ Scriptt. || Metaph. autem Alexis ap. Athen. (558.) Πικράν γε καὶ μεστὴν γυναικείας χολῆς. Ἡ τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ πρὸς κείνην μέλι. [" Jacobs. Anth. 6, 62. 75. 9, 58. 461. 10, 240. 12, 126. ad Meleagr. p. 7. Anim. 309. Stanl. Eum. 107. ad Diod. S. 2, 391. ad Lucian. 2, 89. Villoison. ad Long. 37. Toup. Append. in Theocr. p. 35. Emendd. 1, 326. Bernard. Reliq. 99. De Attico, Bergler. Alciphr. 329. De voce, Bolt. Sylva Cr. 53. Cadaveribus condiendis, Jacobs. Anth. 8, 247. ad Diod. S. 2, 77. M. πικρὸν, Jacobs. Anth. 1, 35. δρύϊνον, 8, 37. μαινόμενον, 287. ad Diod. S. 1, 665. νέον, μαινόμενον, ποντικὸν, Jacobs. ad Meleagr. p. 7. Villoison. ad Longum 57. καταλειβόμενον, Heyn. Hom. 7, 446." Schæf. Mss. Polyæn. 4, 3, 32.]

[* Μελιτοειδὴς, Hippocr. 469. 878. v. not. Foës. 692. " Corai. in Consp. Mus. Ox. p. 19." Schæf. Mss. * " Μελιτοποιέω, Eust. in Dionys. P. 937." Wakef.

Mss.] Μελιτοπώλης, Venditor mellis, Aristoph. [Ἱππ. 853. Athen. 287. * Μελιτόπωλις, * Μελιτοπωλέω, afferuntur ex J. Poll. 7. c. 30. * " Μελιτοτροφέω, Psell. in Cant. Cantic. 4, 11. (p. 726.)" Boiss. Mss. * Μελιτοτροφία, Idem p. 731. * " Μελιτόχροος, Schol. Nicandri Θ. 798." Wakef. Mss.] Μελιτουργὸς, in meo vet. Lex. Meliturgus, Mellarius: quorum utroque utitur Varro. [" Etym. M. 539, 52. 577, 4. Boeckh. in Plat. Min. 87." Schæf. Mss.] Μελιτουργεῖον, Locus, ubi mel fit. At Μελιτουργία, Mellificatio, Opus mellarii, Mellificium, Aristot. Polit. [" Schol. Pind. * Μελιτουργέω, (Gl. Mellifico,) Schol. Apoll. Rh. 1, 880. * Μελιτουργικὸς, Theod. 4, 368." Wakef. Mss.]

Μελίβρομος, ὁ, ἡ, Melleum et dulcem sonitum edens: αὐλὸς, Epigr. [Anal. 2, 97. " Ruhnk. Ep. Cr. 61." Schæf. Mss.] Μελιγηθὴς, sive Μελιγαθὴς, Melle gaudens, Melleus, Pind. ap. Athen. (41.) Μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ Τιλφώσσας καὶ καλλικρήνου. Μελίγηρυς, Melleam vocem edens, Suavisonus, Od. M. (187.) de sirenibus, Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι, Vocum dulcedinem, ut Cic. vertit, p. 67. mei Lex. Cic. Pind. 'O. 11, (4.) μελιγάρυες ὕμνοι, Hymni dulcisoni. Et Gaza ap. Cic. de Senect. μελίγηρυν Κέθηγον vocavit, quem Ennius Suadæ medullam: et de quo idem Enn. Additur orator Cornelius suaviloquente Ore Cethegus. [" Ruhnk. Ep. Cr. 82. ad Charit. 516. Jacobs. Anth. 6, 325. 9, 188. 225. 288. Heind. ad Plat. Phædr. 323. Boeckh. in Min. 143." Schæf. Mss.] Μελίγληνος, Melleas pupillas habens, Dulcis aspectu, * ἡδυόφθαλμος, Hes. [* Μελιειδὴς, Colore similis melli, Hippocr. 529, 42. v. Foës. Œcon. 245.] Μελίζωρον, τὸ, Melicratum, Aqua mulsa, Nicand. 'A. (205.) Ἔν τε μελιζώρου γλυκέος πόσιν, i. e. μελικράτου, Schol. At Μελίζωρος, ὁ, ἡ, Meri mellis gustu præditus, Nicand. Θ. (663.) Ῥίζα δ' ὑπαργήεσσα, μελίζωρος δὲ πάσασθαι, Gustu mellito. Μελιηδὴς, Mellis dulcedine præditus, Dulcis instar mellis, Hom. Od. I. (94.) λωτοῦ μελιηδέα καρπόν: Idem ap. Athen. (465.) Καὶ 'Οδυσεὺς ὤπασεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν. Hippocr. vero μελιηδέα οἶνον vocavit non tantum Vinum, quod suave est, sed etiam Quod cum melle mistum est, quod et ipse μελίχρουν nominat, Gal. Lex.: Anacr. ap. eund. Athen. (671.) τρύγα πίνει μελιηδέα. Et metaph. Od. Λ. (99.) Νόστον δίζηαι μελιηδέα, φαίδιμ' 'Οδυσσεῦ. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 372. ad Charit. 730. Heyn. Hom. 6, 107." Schæf. Mss.] Dorice pro μελιηδὴς dicitur Μελιαδὴς, Alcæus ap. Athen. (38.) Ἄλλοτε μὲν μελιαδέος, ἄλλοτε δ' ὀξυτέρου. Μελίθρεπτος, Melle nutritus, Epigr. [Anal. 1, 166. χελιδών. " Jacobs. Anth. 6, 325. Exerc. 1, 137. Wakef. S. Cr. 2, 145. Valck. Hipp. p. 172." Schæf. Mss.] Μελίθρους, Melleum sonum edens, i. q. μελίγηρυς: κύκνος, Epigr. a dulci sono et quasi mellito cantu. [" Jacobs. Anth. 6, 325. 9, 19. ad Charit. 516." Schæf. Mss.] Μελίκηρα, ἡ, Favago purpurarum, Gaza ap. Aristot. (H. A. 5, 15.) Lentor cujusdam ceræ, quem purpuræ verno tempore congregatæ mutuo attritu salivant. Vide Κηριάζω. Apud Athen. (88.) scribitur μελικήρα, paroxytonws. Hes. autem videtur μελίκηρα facere neutr. plur. [a * Μελίκηρον, Favus, quæ vox legitur ap. Plut. 10, 786. Theocr. 20, 27. * Μελικήριον, idem, Aqu. Exod. 16, 31. * Μελικήρατος, Gl. Apianus.] At Μελικηρία dicitur Sanies, quæ crassior et glutinosior, subalbida, mellique albo subsimilis, e malis ulceribus fertur, ubi nervi circa articulos læsi sunt, Cels. 5, 26. De qua tamen scriptura dubitatur. Nam Μελικηρὶς ap. Græcos Medicos id malum appellatur: sc. Apostema humorem melli similem membrana conclusum habens: melli inquam Hymettio similem, ut Gal. scribit, quique ea membrana secta non aliter quam mel e favis diffluit. Sed dicitur eod. etiam nomine aliud ulceris genus, quod proprie κηρίον appellatum est, ut habetur ap. Aët. 6, 68.: similiter et ap. Cels. 5, 28. Neque enim dubium esse potest quin duæ illæ meliceridis species, quas Celsus describit, sint species τοῦ κηρίου, non autem μελικηρίδος prius descriptæ: quæ apostema est, quæque dissecta cavitatem unam habet, et intus uno loco atque spatio humorem suum continet, eumque non multis foraminibus, ut κηρίον, sed uno ore effundit, posteaquam ferro aut medicamento aperta fuerit. Est igitur τῆς μελικηρίδος nomen æquivocum, proprie quidem et frequentius tumorem prius definitum significans, interdum vero ulceris illud genus, quod κηρίον peculiari vocabulo appellatur, quodque a proprie dicta meliceride differt non modo notis prius explicatis, sed etiam quod κηρίον nonnisi pilosis locis, magisque ad cutem, μελικηρὶς vero pro more reliquorum abscessuum; in omni musculo possit excitari. Hæc inter alia Gorr., cui ap. Cels. perperam scribi videtur μελικηρία et μελίκηρον. Sed tamen ap. Plin. quoque reperitur meliceria: ut 20, 21. de oxylapatho, Radice melicerias et lepras curant. At 21, 20. Peculiariter et contra meliceridas efficax: de meliloto, de quo Diosc. 3, 48. Θεραπεύει καὶ μελικηρίδας. || Μελικηρὶς, Species quædam Vitis, et herba, Hes. [Gl. Favus. " Toup. in Schol. Theocr. 213. (5, 59.) * Μελικῆρες, Μελικηρίδες, Append. 35. * Μελικαρὶς, Jacobs. Anth. 7, 47." Schæf. Mss. Μελικαρίδες, Mellitæ squillæ, Philoxenus Athenæi 147.] Μελίκρατον, τὸ, Aqua melle mista, quam Lat. Aquam mulsam appellant; cujus miscendæ ratio multiplex est: et modo cruda utuntur, modo cocta. Sic autem coquitur: primum multum aquæ melli indimus, Paul. l. 1. in octo partes aquæ unam mellis miscet, deinde tantisper coquimus quoad spumare desinat. Spumam autem, cum primum emergit, tollere oportet. Ab hydromelite sola vetustate differt; est enim melicratum aqua mulsa subita et recens, h. e., e tempore parata: hydromeli autem, inveterata et recondita. Hæc inter alia Gorr. Plut. (9, 78.) Προσαγαγοῦσα τῷ βωμῷ τῆς θεᾶς ἔσπεισεν ἐκ φιάλης μελίκρατον. Cf. Diosc. 5, 17. et Plin. 22, 24. ubi duo ejus genera tradit, unum subitæ ac recentis, alterum inveteratæ: quod postremum Diosc. ἀπόθετον μελίκρατον appellat, et ὑδρόμελι a nonnullis vocari scribit. || Apud Hom. autem μελίκρατον esse κρᾶμα μέλιτος καὶ γάλακτος, Eust. tradit e vet. Gramm. Od. K. (519.) 'Αμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι, Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ, Τὸ τρίτον αὖ ὕδατι. Ubi Ionice dictum μελικρήτῳ, a nom. Μελίκρητον. [Μελίκρατον, Gl. Mulsum. " Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 373. Jacobs. Anth. 6, 51. Stanl. Eum. 107. Brunck. Apoll. Rh. 165. (4, 712.) Bernard. Rel. 99. ad Lucian. 1, 467. Pierson. Veris. 214. Mœr. 254. et n. Κρατῆρσι μελίκρατον κεκραμένοις, Dionys. H. 3, 1840. * Μελίκρατος, Stanl. l. c. Wakef. S. Cr. 4, 48. Jacobs. Anth. 11, 151." Schæf. Mss. Eur. Or. 115. μελίκρατα γάλακτος. * 'Οξυμελίκρητον, Hippocr. 416, 3.] Μελίλωτος, ὁ, sive Μελίλωτον, τὸ, Melilotus, Melilotum, q. d. Lotus melligenus: unde et apum causa seritur, teste Plin. Masc. gen. utitur Diosc. 3, 48.: neutro Gal. de Fac. Simpl.; utroque Plin. qui 21, 9. Cunilaginem quæ Conyza, melissophyllon, quod Apiastrum: meliloton, quod Sertulam Campanam vocamus. Est enim in Campania Italiæ laudatissima, Græcis in Sunio. Coronas ex hac antiquitus factitatas, indicio est nomen Sertulæ. [Barker. ad Etym. M. 953. Theophr. H. Pl. 7, 15, 3. C. Pl. 6, 14, 8. " Jacobs. Anth. 9, 139." Schæf. Mss.] Unde Μελιλώτινοι στέφανοι, Coronæ e meliloto. Vide Κύαμος Αἰγυπτιακός. [" Jacobs. l. c. Porson. Hec. p. xl. Ed. 2." Schæf. Mss. Athen. 73. * Διαμελίλωτον, Alex. Trall. 7. p. 128.] Μελίμηλον, τὸ, Genus mali dictum a mellea dulcedine: alio nomine γλυκύμηλον, ut tradit Diosc. 1, 162. malum musteum Varroni. Plin. 15, 14. Mustea a celeritate mitescendi; quæ nunc Melimela dicuntur a sapore melleo. Μελίμηλον, inquit Gorr., Pomum dulce: sic dictum a melleo sapore. Sunt tamen qui non omne, quod dulce est, sed quod natum sit e malo inserta pyro sylvestri aut cotoneo: e qua miscella creari dicunt quæ proprie Athenienses μελίμηλα, h. e. Dulcia et mellita poma, nominarant. [Artemid. 1, 6. quo in l. Schneidero leg. videtur * Μηλόμελι, quod vide. * Μελίπαις, Puer lepidissimus, Anal. 2, 379. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 234. " ad Hesych. 2, 567, 14." Dahler. Mss.] Μελίπηκτον, τὸ, Placenta e melle, Opus pistorium

melle conditum. Vel, ut ap. Plut. (6, 756.) interpr., A Libum melle confectum, Opus pistorum dulciariorum: quale id, de quo Mart. Mille tibi dulces operum manus ista figuras Extruit: huic uni parca laborat apis. Solebant autem hæc μελίπηκτα secundis apponi mensis, Athen. (641.) Λαγῷα καὶ κίχλαι κοινῇ μετὰ τῶν μελιπήκτων εἰσεφέρετο, postquam dixerat ovum dari solitum ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζᾳ. Apud Eund. (172.) e Menandro, Κρεάδια ὀπτᾷ καὶ κίχλας, τραγήματα. Ἔπειθ' ὁ δειπνῶν μὲν τραγηματίζεται, Μυρισάμενος δὲ καὶ στεφανωσάμενος, πάλιν Δειπνεῖ τὰ μελίπηκτα. [Basil. Epist. ad Liban. 1593. " Jacobs. Anth. 8, 314. Thom. M. 606. Bergler. ad Alciphr. 188." Schæf. Mss.] Μελίπνοος, Mel spirans, i. e. Suaviter spirans: ἡδύπνοος, Suid. [Nonn. Jo. 239, 27. " Theocr. 1, 128. ibique Valck., Toup. Opusc. 2, 58. Jacobs. Anth. 9, 331." Schæf. Mss.] Μελιποιέω, Mellifico, VV. LL. [* " Μελίπτερος, ad Charit. 516. Jacobs. Anth. 6, 403." Schæf. Mss. * Μελίπτορθος, Lobeck. Phryn. 668. * " Μελιρραθάμιγξ, Wakef. S. Cr. 4, 49." Schæf. Mss. Nonn. D. 21, B 156. 12, 168. * " Μελιρρόθων δ' ἕπεται πλόκαμοι, Pindari Fr. ap. Lesbonactem p. 184." Schn. Lex. * Μελίρρους, Gl. Mellifluus.] Μελίρρυτος, Mellifluus: ἄρτος, Nonn. (Jo. 79, 17.) de manna. [" Jacobs. ad Meleagr. p. 2." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 72, 13.] Μελίσπονδος, In quo melle libatur diis, ut μελίσπονδα ἱερά, Plut. (8, 673.) Νηφάλια ταῦτα καὶ μελίσπονδα θύουσι, Sacra sobria et quæ mellis libamenta habent: (7, 819.) Ἀμεθύστους καὶ ἀοίνους διαγαγεῖν, ὥσπερ νηφάλια καὶ μ. θύοντα. Μελισταγής, Mel stillans: Epigr. κρούνισμα. Et μελισταγὲς κηρίον in iisd. [Nonn. Jo. 236, 24. νιφετός, Schol. Apoll. Rh. 2, 1276. " Jacobs. Anth. 6, 121. Villoison. ad Long. 204. Toup. Emendd. 1, 28. * Μελίστακτος, Anal. 1, 2. * Μελιτερπής, Toup. Opusc. 2, 253." Schæf. Mss. Simonides 55. * Μελίφθεγκτος, Orac. Sibyll. 4. p. 485.] Μελίφθογγος, Mellitos et dulces sonos edens, Hesiod. [Pind. 'I. 2, 12. 6, 23. 'O. 6, 36. " Jacobs. Anth. 6, 325. 12, 157. Bolt. Sylva Cr. 53." Schæf. Mss.] Μελίφρων, ονος, ὁ, ἡ, Qui C mellea dulcedine animum perfundit et oblectat, Od. H. (182.) μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα, Il. Ω. (284.) Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι. Supra μελιηδέα οἶνον dicit: B. (34.) εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνίῃ: (Θ. 188.) Ὑμῖν δὲ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκε, insignes Gramm. cum Gal. μελίφρονα πυρὸν exp. τὴν τίφην, Tiphan, commodissimum equorum pabulum. [" Proprio sensu, Mel curans, Apoll. Rh. 4, 1132. Dulcis, de tritico, Dionys. P. 743." Wakef. Mss.] Μελίφυλλον, τὸ, Herba, quæ etiam μελισσόφυλλον et πράσιον, Hes. Vide Μελισσόφυλλον. [Schol. Nicandri 'A. 149.] Μελίφυρτος, Melle mixtus, Epigr. [" Paul. Sil. 17. * Μελίφωνος, ad Charit. 516." Schæf. Mss. " Philostr. Icon. 2, 1. p. 811. e Sapphone." Boiss. Mss.] Μελίχλωρος, Mellis instar flavus, Theocr. 10, (27.) Σύραν καλέοντι τὺ πάντες, Ἰσχνὰν ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον: unde Lucr. 4. de amatorum miseriis, qui amasiarum vitia extenuant, Nec sua respiciunt miseri mala maxima sæpe. Nigra, μελίχροος est: immunda et fœtida, ἄκοσμος. Qui locus facit ut D Schol. legisse putem μελίχρωον, cum exp. ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι. Vide meam annot. in illum l. in mea Ed. Poëtarum Græcorum principum heroici Carminis. Et μελίχλωρος gemma ap. Plin. l. ult. c. 11. quam gemini esse coloris tradit: parte flavi, parte mellei. [" Boiss. Philostr. 614. Harles. ad Theocr. 171." Schæf. Mss.] Μελίχροος, SIVE Μελίχρους, ET Μελίχρωος, Mellis colorem imitans, Qui melleo colore est. Vide Ὑποκορίζομαι. Hippocr. autem de Morb. 1. μελίχρουν οἶνον appellat non solum τὸν ἡδὺν, sed etiam τὸν τῷ μέλιτι μεμιγμένον: quem et μελιηδέα ibid.: ut docet Gal. in Lex. Metaph. autem Soph. dicitur μελίχρους, Epigr. Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελίχρους Ἤσκησεν, μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων: nisi forte ibi scr. μελίθρους, aut aliud. ET Μελιχρώς, ῶτος, itidem Qui melleo colore est, Plin. l. ult. c. 11. Colos appellavit χρυσόλιθον, Aureus, χρυσόπρασον Herbaceus: Melleus μελιχρῶτα: quamvis plura ejus genera sint. [" Μελίχροος, Harles. ad Theocr. 171. Μελίχρους, Jacobs. Anth. 6, 332. 10, 81. Meleager 31. Thom. M. 873. Wakef. Georg. 95. Μελίχρωος, Boiss. Philostr. 614. Μελιχρώς, Dioscorid. 5. Jacobs. Anth. 10, 54." Schæf. Mss. * Μελίχροιος, Tzetz. Posth. 366. cf. Μελίχρυσος. " Μελίχρωος, et * Μελίχρωτος. Boeckh. in Plat. Min. p. 139. ' Μελίχρωος vocabulum nihili et contra omnem Græcæ linguæ analogiam confictum. Legimus quidem ap. Galen. in Hippocr. Epid. 6. Comm. 3. T. 5. p. 484. pr. Ed. Bas. λευκόχρωος, sed verum est λευκόχροος.' Dicitur autem μελιχρὸς, etiam μελίχροος, μελίχρους, μελιχρὼς, μελιχρῶτος. Id. p. 140. 'Aristænet. 1, 18. Μελιχρώτους est vocab. nihili et abhorrens ab analogia: non tamen reponendum censeo μελιχρόους, sed synonymum μελιχρῶτας.' Quod attinet ad formam μελίχρωος cum Boeckhio omnino consentio; sed non credo vocem μελίχρωτος analogiæ esse contrariam. Lexx. habent Κυανόχρως, ωτος, et Κυανόχρωτος, ον, Epith. Furiarum. Suspicor Scottum hoc in Lexx. introduxisse. Similis est ratio vocum ὠμοβρὼς, ῶτος, et ὠμόβρωτος, ον." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] Μελίχρυσος, ut μελίχρυσοι λίθοι: de quibus Plin. 37, 9. In eod. genere sunt μελίχρυσοι, veluti per aurum sincero melle translucente: quas India mittit, quanquam ad injuriam fragiles. [Opp. K. 1, 314. μελιχρύσοισιν ἐθείραις, al. μελιχροίοισι et μελιχρώοισι.]

" Ἀπόμελι, ιτος, τὸ, Galen. suo tempore vocatum " fuisse scribit quod Hippocr. vocavit ὀξύγλυκυ: " esse autem πόμα ἐκ μέλιτος καὶ ὄξους κατασκευαζόμενον, in Græcia nimirum. Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἔθνεσιν, " inquit, ἀπὸ κηρίων συνεάζομεν ἡμεῖς αὐτὸ, μιγνύντες ὄξος μέλιτι καὶ συνεψῶντες, ὡς ἑνωθῆναί τε τὰς " ποιότητας αὐτῶν, θραυσθῆναι δὲ τὴν τοῦ ὄξους δύναμιν: unde patet ἀπόμελι esse Cremorem et de" coctum favorum aceto mixtorum. Idem l. 4. " de Tuenda valetudine, postquam exposuisset ra" tionem conficiendi ὀξυμέλιτος, subjungit aliquanto " post, Ἀπόμελι δὲ κάλλιστον ἐν ὕδατι σκευάζεται: " innuens non acetum solum et mel s. favos assumi " solere ad coctionem hujus potionis, sed etiam " aquam: atque adeo dixerat ibid., Ἔστω δὲ ἓν μὲν " ὄξους μέρος, δύο δὲ μέλιτος, ὕδατος δὲ τέσσαρα· καὶ " ταῦθ' ἑψείσθω μέχρι τοῦ τρίτου μέρους. Ejusmodi " aquam mulsam ὑδρόμελι etiam appellant: ut enim " Diosc. testatur 5, (17.) ὑδρόμελι vocant nonnulli τὸ " ἀπὸ μέλιτος ἐκπλυνομένων τῶν κηρίων ὕδατι σκευαζόμενον. Itaque ἀπόμελι sub se veluti species " complectitur τὸ ὀξύμελι s. τὸ ὀξύγλυκυ, et τὸ ὑδρόμελι: a melle autem denominatur, quia fit ἀπὸ μέλιτος ἐκπλυνομένων τῶν κηρίων ὕδατι ἢ ὄξει." [Colum. 12, 11. " Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 372." Schæf. Mss. * Διαμέλιτος, Alex. Trall. 6. p. 88. * " Μηλόμελι, Genus potionis quod e cotoneis malis et melle fit: de quo Diosc. 5, 39. Idem alio nomine appellatur * Κυδωνόμελι, teste Diosc. ibid." Scapulæ Lex. Cf. Μελίμηλον.] " Ὀξύμελι, Oxymeli, " s. Oxymel: Potionis genus ex aceto, aqua marina, " et melle, ut fusius docet Diosc. 5, 22. Sic Plin. " 14, 17. Acetum melle temperabatur: Oxymel " hoc vocarunt. Interpretes Dioscoridis Acetum " mulsum vertere, Plinii imitatione, qui ὑδρόμελι " Aquam mulsam nominat." [" Lysias ap. Athen. 2. p. 61. 67. et Reisk. Oratt. Gr. 6, 17." Seager. Mss. " Lecapen. ap. Matth. Lectt. Mosq. p. 52." Boiss. Mss. * Χιονόμελι, Geopon. 8, 28, 3.]

Μελιτόεις, Melleus, Mellitus. Et metaph. μελιτόεσσα γαλήνη, pro Placida et quasi melleam jucunditatem imitante. [Pind. 'O. 1, 158. εὐδίαν.] A fem. autem μελιτόεσσα per contr. FIT Μελιτοῦττα, ut οἰνοῦττα ab οἶνος: teste Eust. (Il. A. p. 472, 14.) qui ἐπὶ μελιπήκτων usurpari id vocab. tradit. Sed ubique fere scriptum REPERIO Μελιττοῦττα: ut et ap. Hes., a quo exp. μάζα μέλιτι δεδευμένη: additurque, vocari et μελιτόεσσα, [ut ap. Herod. 8, 41.] sed ap. Suid. μελιτοῦττα, ut ap. Eust. et Aristoph. Ὄρν. (567.) ubi ratio carminis postulat unicum τ in antep. Ἦν δ' Ἡρακλέει τις βοῦν [θύῃ] λάρῳ ναστοὺς θύειν μελιτούττας. Verum adj. accipitur ibi μελιτούττας pro μελιτοέσσας s. μέλιτι δεδευμένας. Ad-

jective capi potest ap. Theophr. quoque H. Pl. 9, 9. ubi dicit oportere evulso panace Asclepieo ἀντεμβάλλειν τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιτοῦτταν: ut ibi παγκαρπία μελιτοῦττα, sint Fruges omnis generis melle perfusæ: aliter autem si substantive, nimirum, Placenta e melle et omni frugum genere; nam et paulo post substantive usurpat, cum addit, Ὅταν δὲ τὴν ἶριν, τριμήνους μελιτούττας ἀντεμβάλλειν μισθόν: cujus superstitionis Plin. quoque supra meminit in Παγκαρπία, ubi tamen hoc vocab. non interpr. In μελιτοῦττα autem absolute posito subaudiri potest vel ναστὸς vel μᾶζα vel aliquid aliud. Lucian. (2, 330.) Θρυμματίδες καὶ θρῖα καὶ μελιττοῦται, Theophyl. Epist. 44. de dapibus et ferculis nuptialibus, Ἔτνος, ἐρέβινθος, ἰσχάδες πολλαὶ, καὶ γλεῦκος, καὶ μελιττοῦται, καὶ πόπανα. In quibus ll. duplex τ in antepen., in penultima unicum habent exempl., sicut et ap. Theophr. et Aristoph. N. (506.) ἐς τὼ χεῖρέ νυν Δός μοι μελιττοῦταν πρότερον, ὡς δέδοικ' ἐγὼ, Εἴσω καταβαίνων ὥσπερ εἰς Τροφωνίου: sed et ibi metri ratio exigit, ut scribatur μελιτοῦτταν, et fiat anapæstus in secunda regione, eid. Poëtæ non insolens: in superiori autem ejusd. Poëtæ l. utróbique uno τ scriptum erat: sed perperam, si quidem pro σσ Attice ponuntur ττ. Item, Suid. Μελιτοῦττα ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς, ὡς εἰς τὸν Κέρβερον· καὶ ὀβολὸς, μισθὸς τῷ πορθμεῖ· καὶ στέφανος, ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 18. 397. ad Lucian. 1, 339. ad Herod. 638. Brunck. Trach. 308. Thom. M. 607. Jacobs. Anth. 7, 44. Kuster. Aristoph. 57." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 76.]

Μελιτώδης, Melleus, Mellitus, i. q. μελιτόεις, Melleum saporem referens, Mel sapore imitans, Lucian. (1, 558.) Τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, Plut. (8, 484.) Τρώγων σίκυον, ὡς ἐφάνη μ. ὁ χυμὸς, ἠρώτησε τὴν διακονοῦσαν ὁπόθεν πρίαιτο: [679. Alex. Trall. 5. p. 82. Passow. de Ratione condend. Lexx. 125. " Proserpina, Valck. Adoniaz. p. 386. ad Callim. 1, 64." Schæf. Mss.]

Μελίτειον, subaud. ποτὸν, Potus melleus, mellitus, Potus e melle, Mellina, ut Plaut. in Pseud. Murinam, passum, defrutum, mellinam, Plut. (8, 673.) Τῶν βαρβάρων οἱ μὴ πίνοντες, οἶνον, μελίτειον πίνουσιν, ὑποφαρμάσσοντες τὴν γλυκύτητα οἰνώδεσι ῥίζαις καὶ αὐστηραῖς: [Coriol. 3.] Apud Hes. autem SCRIBITUR Μελίτιον, quod esse dicit πόμα τι Σκυθικὸν, μέλιτος ἑψομένου σὺν ὕδατι καὶ πόᾳ τινί: ap. Etym. autem REPERIO Μελύγειον, quod esse dicit πομάτιον γινόμενον ἐκ μόνου μέλιτος μεθ' ὕδατος, βοτάνης τινὸς ἐμβαλλομένης. Sed non dubito quin ap. eum reponendum sit μελίτειον, ut ap. Plut. scribitur; at in VV. LL. magis adhuc depravate μελίγυιον. SED Μελίδειον Suidæ est κηρίον, Favus. AT Μελίγηα, Hesychio ἀκρόδρυα.

Μελιτὸν, Favus, Mustum decoctum, κηρίον, ἢ τὸ ἑφθὸν γλεῦκος, Hes.

[* Μελίτινος, Gl. Mellitus. " Diog. L. Zenone 217. H. Steph. Τὸν πρὸς χάριν λόγον, ἔφη μελιτίνην ἀγχόνην εἶναι." Seager. Mss.]

Μελιτηρὸς, Melleus, Mellitus, Mellarius, ut ἀγγεῖον, Mellarium vas, Plinio. Ita Nicander Coloph. in Γλώσσαις ap. Athen. (475.) dicit κελέβην esse ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν: ex Antimacho Coloph. l. 5. Thebaidos, Ἀσκὸν ἐνίπλειον κελεβεῖον θ', ὅττι φέριστον Οἷσιν ἐνὶ μεγάροις· κεῖται μέλιτος πεπληθός. Et alibi, ἀσκηθὲς κελέβειον Ἔμπλειον μέλιτος: ἀγγεῖον μελιτηρὸν citat J. Poll. quoque ex Aristoph. Sic ἰχθυηροὶ πίνακες dicuntur Disci piscibus reponendis aut apponendis apti: et ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις, pro Gutto oleario, Lecytho. Gal. autem de puero epileptico loquens, Μελιτηρὰ ἀγγεῖα, inquit, ὀνομάζουσιν Ἕλληνες ἐξ ὧν ἐκενώθη μέλι: secundum quem μελιτηρὸν ἀγγεῖον erit Vas non jam in quo mel reconditur, sed in quo reconditum aliquando fuit, et mel adhuc resipit: sicut ἰχθυηροὶ πίνακες dici possunt Disci qui pisces aliquando eis impositos resipiunt, q. d. Pisculentum odorem habentes. AT Μελιτήριος χυλὸς affertur e Theophr. H. Pl. 3, 8. pro Succus melligenus, Gaza interpr., qui Plinium imitatus est; nam quod Theophr. ibi περὶ δρυὸς dicit, Φύει δὲ καὶ ἕτερον σφαι-

A ρίον κόμην ἔχον, τὰ μὲν ἄλλα ἀχρεῖον, κατὰ δὲ τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἐπιβάπτον χυλῷ μελιτηρίῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀφὴν καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν, id Plin. 16, 8. sic interpr. Robur fert et aliam inutilem pilulam cum capillo, verno tamen tempore melligeni succi. [" Aristoph. Fr. 268." Schæf. Mss. J. Poll. 10, 193. μελιτήριον ἄγγος.

Μελιτήμερον, Suave, Mellea dulcedine præditum, ἡδὺ, γλυκὺ, Hes.

Μελιτίτης, Melitites: οἶνος, Vinum melitites, e musto et melle, ut tradit Plin. qui 14, 9. Dulci e genere, inquit, est melitites. Distat a mulso, quod fit e musto cum quinque congiis austeri musti, congio mellis et salis cyatho subfervefactum, austerum: e Diosc. 5, 15. ubi ait, Ὁ δὲ μ. πρὸς ε' χόας αὐστηροῦ γλεύκους, μέλιτος χοῦν ἕνα καὶ ἁλὸς κύαθον ἕνα. Ejusd. σκευασίαν tradit Const. Cæsar Geop. 8. ubi ipsum vocat ἀπὸ γλεύκους οἰνόμελι. Aliud autem est οἰνόμελι, s. μελίκρατον, nam synonymωs hæc duo J. Poll. accipit, quamvis alii diversa faciant, nam id οἰνόμελι, i. e. Mulsum, fit e vino veteri et austero, et bono melle: οἰνό- B μελι vero quod e vino et aromatibus paratur, nectar dici idem Constant. auctor est. || M. λίθος, Lapis melitites, qui succum remittit dulcem mellitumque tusus, teste Plin. 36, 19. ubi et de ejus usu medico tradit. Diosc. 5, 151. Ὁ δὲ μ. κατὰ πάντα ἔοικε τῷ γαλακτίτῃ, διαφέρων ἐν τῷ γλυκύτερον ἀνιέναι τὸν χυλόν. Melitites, inquit Gorr., est lapis dulci et mellito sapore præditus, sicut et Galactites; sed plusquam hic caloris habet, atque ideo magis et abstergit. Dicitur fieri e ramentis saxi calcarii in lapidem concretis, ut et galactites. Colore rufo flavoque est, sicut chalcitis usta, et auripigmentum et sandaracha.

[* Μελιτίζω, unde * Μελιτισμὸς, Paul. Æg. 1, 7.]

Μελιτόω, Melle condio, misceo, Thuc. 4, (26.) p. 131. Κολυμβηταὶ ὕφυδροι, καλῳδίῳ ἐν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μήκωνα μεμελιτωμένην: nam semen papaveris melle mixtum ad nutritionem aptum est, ut tum Schol. tradit, tum Diosc. 4, 65. περὶ μήκωνος ἡμέρου scribens, Ἧς τὸ σπέρμα ἀρτοποιεῖται, εἰς τὴν ἐν ὑγείᾳ χρῆσιν, καὶ σὺν μέλιτι δὲ ἀντὶ σησάμης αὐτῇ χρῶνται. C [" Valck. Adoniaz. p. 398." Schæf. Mss. Plut. 8, 484. Ἀγγεῖον μεμελιτωμένον.] Μελίτωμα, τὸ, Opus dulciarium e melle, Placenta mellita, Opus pistorium melle conditum. Ex Hom. (Batrach. 39.) Οὐ χρηστὸν μελίτωμα. Diosc. 4, 64. de papavere sylvestri s. erratico, Μίγνυται δὲ καὶ μ. καὶ ἰτρίοις πρὸς τὸ αὐτὸ, Mellitis placentulis et dulciariis libis, ut Ruell. vertit. Athen. (646.) inter placentas numerans ἀμόρας, ait, Τὰ μελιτώματα Φιλήτας ἐν Ἀτάκτοις ἀμόρας φησὶ καλεῖσθαι· μελιτώματα δ' ἐστὶ πεπεμμένα. Sed notandum est ap. Diosc. et Athen. SCRIBI Μελιττώματα, duplici τ in secunda syllaba: quemadmodum et μελιττοῦτα: quam tamen scripturam vitiosam esse non dubito; nam a μελιτόω, non μελιττόω, derivatum est. [Schæf. ad Longum p. 377. " Thom. M. 606. Valck. Adoniaz. p. 398." Schæf. Mss. * Μελίτωσις, Gl. Mellatio. * Καταμελιτόω, Aristoph. Ὄρν. 224. Synes. 38. " Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 32." Boiss. Mss.]

Μελιχρὸς, Melliculus, Melleus, Mellitus, Mellea D dulcedine præditus, Synes. Ep. 146. Τῷ μ. τῆς φωνῆς ἀπώλλυον προσαγόμεναι τὸν πιστεύσαντα, de sirenibus, quibus Hom. tribuit μελίγηρυν ὄπα, Mellitam vocis dulcedinem. At Schol. Theocr. 5, (95.) μελιχραὶ sunt χροιὰν ἔχουσαι μέλιτος, * κιτρινοειδεῖς, Mellei coloris. [" Jacobs. Anth. 6, 332. Toup. Opusc. 2, 292. Emendd. 1, 306." Schæf. Mss. Hippocr. 1211. Foës. κύαμοι. * Μελιχρώδης, Strato Epigr. 5. Bast. Ep. Cr. 25. * " Μελιχρότης, Schol. Theocr. 7, 82." Wakef. Mss.]

Μελίας σῖτος, Mel frugum, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 7. c. ult. Sed annot. e Plin. 22, 25. Dioclem panicum Mel frugum appellasse; at ibi pro Loti specie accipi. [Schneider. dedit μελίλωτος ap. Theophr.]

ΜΕΛΙΣΣΑ, SIVE Μέλιττα, ἡ, Apis: a μέλι, cujus opifex est, dicta, Il. B. (87.) Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἁδινάων Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων: est enim id animal ἀγελαῖον, ut Aristot. cum alibi testatur, tum Pol. 1. Hesiod. Θ. (594.) ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι Κηφῆνας βόσκουσι, Xen. Ἑλλ. 3,

(2, 20.) Περιεπλήσθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὥσπερ ὑπὸ ἑσμοῦ μελιττῶν ὁ ἡγεμών: nam solent semper εἱλεῖσθαι περὶ τὸν ἄρχοντα, ut docet Plut. in Lyc.: Isocr. ad Dem. (fin.) Τὴν μέλιτταν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνουσαν: quod ipsum et Plut. de eis tradit in l. περὶ τοῦ Ἀκούειν, et alibi. Idem (de Prof. Virt. p. 295.) e Simonide, μέλιττα ξανθὸν μέλι μηδομένα. Cf. quæ de eis commemorat Aristot. H. A. 9, 40. et Plin. 11, 16. et seqq.: item Ælian. || Nomen proprium filiæ Proclis ap. Athen. (589.) Melissa fuit et filia quædam Melissei Cretensium regis, quæ ut Amalthæa soror Jovem puerum caprino lacte, ita ipsa melle nutrivit: unde poëtica illa fabula originem sumsit, advolasse apes, atque os pueri melle complesse. Melissam vero a patre primam sacerdotem magnæ Matris constitutam: unde adhuc ejusd. Matris antistites μέλισσαι nuncupantur. Hæc e Lact. de Falsa Relig. 1, 22. Hes. vero μέλισσαι sunt αἱ τῆς Δήμητρος μυστίδες: sed rectius alibi τὰς μητροπόλους exp. μελίσσαις. || Μέλισσα eid. Hes. est ὀβολὸς, qui Pars est drachmæ. || Nomen proprium civitatis ap. Suid. Pro μέλισσα autem per paragogen DICITUR Μελισσαία, ut σεληναία pro σελήνη. Eust. [" Μέλισσα, Apoll. Dysc. 89. et n., Valck. ad Chrys. p. 2. ad Lucian. 1, 67. 182. ad Diod. S. 1, 386. Jacobs. Anth. 7, 136. 9, 435. 10, 416. 11, 80. 12, 192. Proleg. 57. ad Meleagr. p. 2. ad Charit. 709. Musgr. El. 1126. Nomen Nympharum, ad Callim. 1, 63. Brunck. Soph. 3, 472. Mulier fatidica, Aristoph. 1, 209. E bove nata, Jacobs. Anth. 8, 180. M. βουγενὴς etc. Warton. in Barnes. Vit. Theocr. p. li. Köppen Blumenl. 3. Einl. p. cxliii. Μελίττης κέντρον, Villoison. ad Long. 38. Μελισσῶν ἀμβροσία, Toup. Opusc. 2, 168." Schæf. Mss. Porph. de Antro Nymph. 261. Serv. ad Virg. Æn. 1, 434. M. Δελφὶς, Pind. Π. 4, 108. Μέλισσα, Mel, Soph. Œd. C. 480. Lobeck. Phryn. 187., Barker. et Hermann. in Wolfii Anal. Liter. 2, 63—74. et Classical Journal T. 18. p. 347. * Μέλιτα pro μέλιττα, Empedocles Athenæi 510.]

C Μελισσοβότανον, τὸ, Herba apiaria, i. e. μελισσόφυλλον, Schol. Theocr. [4, 25.] Μελισσόβοτος, Ab avibus depastus, Nonn. [Jo. 1, 13. " Jacobs. Anth. 9, 253." Schæf. Mss. * Μελισσόβοτον, τὸ, i. q. μελισσόφυλλον, Nicander Θ. 677.] AT Μελισσοβότος, Pastor apum, VV. LL. [" Dionys. P. 327." Wakef. Mss.] Μελισσοκόμος, Qui apes alit, curat, Apiarius, ὁ τῶν μελισσῶν ἐπιμελούμενος. [Apoll. Rh. 2, 131. " Opp. K. 4, 273." Wakef. Mss. * Μελισσόκρας, Hesych.] Μελισσονόμοι Aristoph. B. (1273.) sunt οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως, ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει, si Schol. credimus. [" Ad Herod. Phil. 449." * Μελισσοπόνος, Toup. Opusc. 1, 426. Apollonid. 6." Schæf. Mss. * Μελιττοπτηχεῖν, Phot. τὸ κρούοντας ψόφον ποιεῖν, ἵνα μὴ αἱ μέλισσαι πρόσπτωνται. * Μελισσόρυτος, Orph. Arg. 572.] Μελισσοσσόος Πὰν, in Epigr. (Diodor. Zon. 6.) Apiarius, Apum servator, custos. [* Μελισσότευκτος, Pind. ap. Etym. M. 577, 19. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 8. Schneid. ad Plut. p. 48. * Μελισσότοκος, Epigr. adesp. 524. Jacobs. Anth. 7, 136." Schæf. Mss. * Μελισσοτρόφος, Eur. D Tro. 794. * Μελιττοτρόφος, Joseph. B. J. 4, 8, 3.] Μελιττοτροφεῖον, Apiarium, Mellarium: perperam in VV. LL. μελιτροφεῖον. * " Μελισσοφάγος, Eust. Il. 135, 40. * Μελισσοφάτνη, Hesych." Wakef. Mss. * Μελισσοφόνος, Gl. Apiastra.] Μελισσόφυλλον, Melissophyllum, Apiastrum, ut Plin. supra in Μελίλωτος interpr. Apum causa seritur, ut Idem tradit, qui et 21, 20. ait, Melissophyllo s. melittide si perunguntur alvearia, non fugient apes; nullo enim magis gaudent flore. [Diod. S. 3, 118.] Ead. herba vocatur ET Μελίτεια a Theocr. 4, (25.) Αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια, ubi Schol. exp. μελισσοβότανον. Ead. ET Μελίταινα, AC Μελίκταινα a quibusdam appellatur, Hes. A Nic. autem appellatur EADEM Μελίκταινα, Θ. 554. Τὴν ἤτοι μελίφυλλον ἐπικλείουσι βοτῆρες, Οἱ δὲ μελίκταιναν· τῆς γὰρ περὶ φύλλα μέλισσαι, Ὀδμῇ θελγόμεναι μέλιτος, ῥοιζηδὸν ἵενται. Ubi nominis rationem Poëta indicat. Ead. appellatur ET Μελιττὶς paulo ante a Plin. nimirum in ipso μελισσόφυλλον. Apud Nicand. autem Schol. ('A. 149.) scribitur ETIAM Μελιτόφυλλον uno τ. Μελιττουργὸς, Apiarius, Synes. Ep. 136. [135. p. 272.] Aliud exemplum cum Plin. interpr. habes in Θύμος. [Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. p. 130. 668. " Etym. M. 458, 44. Nicand. Θ. p. 361. Schn." Schæf. Mss. Μελισσουργὸς, Ælian. H. A. 1, 9.] Μελιττουργία, Apum cura, cultura, si ita loqui liceat, Aristot. Pol. 1. de partibus τῆς χρηματιστικῆς loquens, Περὶ γεωργίας καὶ μ., καὶ τῶν ἄλλων ζώων τῶν πλωτῶν ἢ πτηνῶν, ἀφ' ὅσων ἐστὶ τυγχάνειν βοηθείας. [Schol. Nicandri 'A. 448. " Μελισσουργία, Diod. S. 1, 382." Schæf. Mss.] Μελιττουργέω, Rem apiariam factito, Mellifico, VV. LL. [J. Poll. 1. c. 254.] Μελισσουργικὰ, Libri de apibus nutriendis et curandis, s. de re apiaria, Athen. 2. Τὸν δὲ θύμον ἀρσενικῶς Νίκανδρος ἐν Μελισσουργικοῖς. [* " Μελιττουργεῖον, Apiarium, Æsop. Fab. 85. p. 221. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss.]

B Εὐμελιττέω, Apes meæ bene mellificant. Sed pro signif. quam habes in Θύμος, potius scr. Εὐμελιτέω: [et sic quidem reposuit Schneid. ap. Theophr. H. Pl. 6, 2, 3. Aristot. H. A. 9, 40. Εὐμελιττῇ τὰ σμήνη, ubi Codd. εὐμέλιττα.]

Μελισσαῖος, Cognomen Jovis, Hes. [" Ad apes pertinens, Nicander Θ. 612." Wakef. Mss. * Μελισσαῖον, Gl. Apiarium. * " Μελιτταῖον, Apiastrum, Diosc. Notha 457." Boiss. Mss. * " Μελίσσειος, * Μελίσσιος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 8." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * " Μελίσσειον, Favus, Schol. Nicandri 'A. 547. Suid. Hes." Wakef. Mss.] Μελίσσιον, Alveare, τὸ σμῆνος, Hes. [" T. H. ad Plutum p. 191." Schæf. Mss. * Μελισσάριον, Apiarium, LXX. Jud. 14, 8. 1 Sam. 14, 25.] Μελισσεὺς, Apiarius, VV. LL. [Aristot. H. A. 9, 27, 16.] AT Μελισσήεις, Locus Heliconis, a Melisso rege dictus, Schol. Nicandr. Θ. [11. * " Μελισσήεις, εσσα, εν, Mellitus, Apibus abundans, Nonn. D. 13, 183. (Γείτονος Ὑμηττοῖο μελισσήεντας ἐναύλους.) Coluth. 23." Wakef. Mss.] Μελισσὼν, SIVE Μελιττὼν, ῶνος, ὁ, Apiarium, Mellarium, Locus in quo siti sunt alvei apum. Utitur Græco vocabulo Varro, quoniam Latina illa parum recepta, ut docet Gell. [" N. A. 2, 20." Boiss. Mss.]

" Μελίττιον, Apicula." [Aristoph. Σφ. 366. I. q. κηφήνιον, Aristot. H. A. 9, 40.]

Μελιττώδης, Ad apes accedens, Qui de apum genere est: τὰ μελιττώδη τῶν ζώων, pro Ipsis apibus. || VV. LL. exp. etiam Melleus, Dulcis: pro quo scr. μελιτώδης. [Passow. de Ratione Condend. Lexx. 125.]

" ΜΕΛΙΝΗ, ἡ, Leguminis genus, simile milio, " inquit Hes. Latini Panicum dicunt: Græci παρὰ " τὸ μέλι, ut innuit his verbis Plin. 21, 25. Panicum " Diocles Medicus Mel frugum appellavit." [Herod. 3, 117. Σπείροντες μελίνην καὶ σήσαμον. " Brunck. Soph. 3, 451. Schneid. Anab. 20. 113." Schæf. Mss.] " Apud Theophr. vero reperio Μέλινος, non μελίνη, " H. Pl. 8, 1. Τρίτη δὲ, τῶν θερινῶν, ἐν ᾗ κέγχρος " σπείρεται καὶ μέλινος [ἔλυμος, Schn.] καὶ σήσαμον: " recte. Etym. enim et fem. et mascul. gen. dici " scribit. Alio nomine ἔλυμος vocatur, teste Galen. " qui de Alim. l. 1. cap. 15. sic inscribit, Περὶ κέγχρου καὶ ἐλύμου, ὃν καὶ μελίνην ὀνομάζουσι. Μέλινον autem, Apiastrum est. Ita enim Varro de R. " R. 3, 16, (10. p. 573.) Apiastro, quod alii μελίφυλλον, alii μελισσόφυλλον, quidam μέλινον appel- " lant." [* Μελινοφάγοι, Gens Thraciæ, Xen. K. 'A. 7, 5, 7.] " Μελίνεως, Vitis species, teste Hes."

" ΜΕΛΙΑ, ἡ, s. Μελίη, Ionice, Fraxinus: Arbor " optima conficiendis hastis, ideoque Achillis hasta " nobilitata ab Hom.: ut inter alia docet Plin. 16, " 13. Il. N. (178.) ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν μελίη ὥς, Cecidit " ut fraxinus. Sed sæpius μελίην ponit pro Fraxinea " hasta, X. (225.) Στῇ δ' ἄρ ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος " [χαλκογλ.] ἐρεισθεὶς, Υ. (277.) ἡ δὲ διαπρὸ Πηλιὰς " ἤϊξεν μελίη: (322.) μελίην ἔγχαλκον Ἀσπίδος ἐξέρυσε. Et X. (133.) Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ " δεξιὸν ὦμον. Ab Ovid. dicitur Pelias hasta. He-

" siod. Θ. (187.) memorat et *μελίας νύμφας*, quæ sic " dictæ putantur vel quod cum fraxinis natæ sint, " vel fraxinos ament et circum eas versentur: eam " ob rem dictæ et *μελιάδες*." [" Heyn. Hom. 5, 213. Boiss. Philostr. 600. Wolf. ad Hesiod. 83. Fischer. ad Palæph. 149. Brunck. Apoll. Rh. 219. Μελία Nympha, Heyn. ad Apollod. 239. 351. Wolf. l. c. Μελίαι, Wakef. Herc. F. 350. Villoison. ad Long. 200. Callim. 1, 563. * Μελιὰς, Wolf. l. c." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 143.] " Εὐμελίας, et Ionice " Εὐμελίης, ου, ὁ, Fraxini peritus: i. e. Fraxineæ " hastæ. Il. P. (9.) *Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμελίης* " *ἀμέλησε Πατρόκλοιο πεσόντος*: qui sc. eum *βάλε* " *δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην*. Et mox (23.) *Ὅσσον* " *Πάνθου υἷες ἐϋμελίαι φρονέουσι*. Et Il. Δ. (47.) " *λαὸς ἐϋμελίω Πριάμοιο*: quod Hes. quoque exp. " *τοῦ εὖ ποτε τῇ μελίᾳ χρησαμένου, οἷον πολεμικοῦ*: " quoniam sc. *μελία* est Species arboris appositæ ad " conficiendas hastas: sed addit et has expositiones, " *ἢ καλοῦ, ἀπὸ τῶν μελῶν τοῦ σώματος· ἢ εὐκτήμονος,* " *πολυχρημάτου*. Sed iis prior longe est conveni- " entior. Sic Hesiod. ('A. 368.) *Κύκνος ἐϋμελίης*, " Fraxinea hasta bene utens, Strenue pugnans fra- " xinea hasta." [" Gesner. Ind. Orph. Brunck. Apoll. Rh. 10. 47. Heyn. Hom. 4, 563. 589. 5, 280. 7, 291." Schæf. Mss. * " Φερεμμελίης, Hastatus, Hasta armatus, Mimnermus (ap. Anal. 2, 512.)" Seager. Mss.] " Ab arbore *μελία* est nomen MA- " TERIALE Μελΐνος, Fraxineus: ut *μελΐνον δόρυ*, " Fraxinea hasta." [" Schol. Il. E. 655. Od. Ξ. 281." Wakef. Mss.] " Μελέϊνος, Fraxineus, e Theophr. H. " Pl. 5, (7, 8.) Videtur potius dicendum *μελΐνος*." [" Ita etiam Mathem. Vett. 108. *μελέϊνα ὑποστυλώματα*. Itaque non opus est cum H. Stephano in Thesauro *μελΐνοις* scribere. Homericum *ἔγχος μείλινον* transpositis literis factum est." Schneid. Ind. Theophr. Μείλινος, Fraxineus, Il. T. 361. Apollod. 3, 13, 5. vide post Μειλίσσω. * " Μειλίνεος, idem, Opp. K. 4, 381." Wakef. Mss.]

[* " ΜΕΛΙΤΗ, Toup. Opusc. 2, 252. Ἐν Μελίτῃ, ἐκ Μελίτης, Valck. Diatr. 292." Schæf. Mss.] " Ἐκ- " μελίτης, in VV. LL. ex Aristoph. B. (501.) affertur " pro Mastigia, Verbero: sed perperam, errore nato " e male intellectis verbis Hesychii. Is enim tradit " Aristoph. in Ranis *ἐκ Μελίτης μαστιγίας* dixisse " *ὑπηλλαγμένως* pro *ἐκ Μελίτης Ἡρακλῆς*, quoniam " sc. Xanthias Herculis habitum gerebat, Hercules " autem in Melita vocabatur Ἀλεξίκακος. Sed afferam " ipsius Comici verba, ut res clarior fiat. Apud eum " igitur Xanthiæ servo, cui Bacchus Herculis gestare " habitum concesserat, dicenti, *Καὶ βλέψον εἰς τὸν* " *Ἡρακλειοξανθίαν, Εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατά σε τὸ* " *λῆμ' ἔχων*, respondet Bacchus herus, *Μὰ Δί', ἀλλ'* " *ἀληθῶς ὁυκ Μελίτης μαστιγίας*: usurpans hanc " vocem *μαστιγίου*, quod Xanthias esset servus et " verbero: cum dicere deberet Ἡρακλῆς, quia Her- " culeo habitu indutus erat. Qua de re vide ibi et " Schol." [* " Μελίτεια, ad Diod. S. 2, 268. * Μελιτεὺς, T. H. ad Plutum p. 58. * Μελιταῖος, Toup. Opusc. 1, 395. Emendd. 2, 130. Bergler. Alciphr. 326. ad Diod. S. 1, 339. Thom. M. 725. Coray Theophr. 283. ad Lucian. 1, 693. Jacobs. Anth. 12, 342." Schæf. Mss. Artemid. 2, 11. p. 95. *Οἵ τε ἐπὶ τερπωλὴν (κύνες) καὶ οἱ Μελιταῖοι λεγόμενοι*. * Μελιταῖον, τὸ, κυνίδιον μικρὸν, Suid. Hesych.]

ΜΕΛΛΩ, cum infin. sæpe verbo substantivo Sum redditur, infinitivus autem participio futuri temporis: *Μέλλω πέμπειν*, Thuc. Sum missurus, Polyb. *Τῆς ἐκπλεῖν μελλούσης νεὼς*, Nicarch. Epigr. *Ζῶν γὰρ χωλεύειν, φησὶν, ἔμελλε τάλας*, Claudicaturus erat, Claudicasset. Et cum fut., ut Dem. pro Cor. *Τί ἔμελλον κελεύσειν ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν*; Synes. *Ἐμέλλομεν δὲ ἄρα ποθήσειν τὴν γαλήνην*, Futurum autem erat, ut a ventis tranquillitatem desideraremus. Item cum aor.: cujus constructionis extant et ap. Hom. exempla: Il. Ω. (46.) *Μέλλει μέν που τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι*. Et cum infin., pass. Il. B. (36.) *Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἅ ῥ' οὐ*
A *τελέεσθαι ἔμελλεν*, Ea cogitantem, quæ futura non erant. Sed *μέλλω* cum infin. redditur etiam Debeo, Paro, Dem. pro Cor. *Τί ἔμελλον κελεύσειν, ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν*; Quid enim ipsam hortari, quid auctor ipsi esse debui ut faceret? Bud.: Thuc. 2, (71.) *Καὶ καθίσας τὸν στρατὸν ἔμελλε δῃώσειν τὴν γῆν*, Parabat vastare agrum. Quidam vero et aliis modis hujus verbi vim exprimere conati sunt: *μέλλεις κτανεῖν*, Eur. Destinas interficere. Et *μέλλω κινδυνεύσειν*, Thuc. In animo habeo fortunam experiri. Quinetiam affertur ex Eod. *μέλλω ῥήγνυσθαι*, pro Eruptioni proximus sum, ubi infin. *ῥήγνυσθαι* suspectus est. Sed quantum attinet ad interpretationem per verbum, Debeo, annotat Bud. accipi et pro Debeo, habente eam signif., quam in isto Cic. l. habet, Certorum hominum, quos jam debes suspicari, sermones referebantur ad me. Affertque hujus signif. exempla: sicut et pro Existimor, Videor, Habeor, p. 1101. 1102. Ubi videbis etiam usum hujus verbi sine infin., sic tamen ut subaudiatur.
B De signif. autem, quam ap. Hom. habet, lege Eust. Dicitur autem ET Ἤμελλον pro ἔμελλον, sicut *ἠδυνάμην* pro *ἐδυνάμην*, ut *ἤμελλε τεκέσθαι*, Hesiod. (Θ. 478.) || Μελλήσω, fut. tanquam a verbo contracto: sic et aor. *ἐμέλλησα*, Thuc. 5, (99.) *Τί ἄλλο ἢ τοὺς μὲν ὑπάρχοντας πολεμίους μεγαλύνετε, τοὺς δὲ μηδὲ μελλήσαντας γενέσθαι, ἄκοντας ἐπάγεσθε*; Ibid. *Μελλήσαντες ἐς τὴν Ἀργείαν στρατεύειν*. || Μέλλων, Futurus, Thuc. 1. *Τὸν μέλλοντα καὶ ὅσον οὔπω παρόντα πόλεμον*, Herodian. *Τοῦ μὲν παρόντος, τοῦ δὲ μέλλοντος*. Rursum Thuc. *Τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν*. Apud Eund. *Μετὰ τὸν μέλλοντα μῆνα*, Post mensem proxime futurum, Post mensem proxime sequentem: ut et Cic. *μέλλουσαν* vertit Consequentem, p. 59. mei Cic. Lex. Et *ὁ μέλλων χρόνος*, Futurum tempus: quod et ap. Gramm. in usu est. Et *οἱ μέλλοντες* subaudito infin.: interdum pro Designatis magistratibus: vide ap. Bud. non solum in Comment., sed etiam in Annot. in Pand. Sed additur sæpe infin. *ἔσεσθαι*: *Μελλούσης*
C *μάχης ἔσεσθαι*. Sic Plato de Rep. 2. *Ἀγαπητέον τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι*: quod nihil aliud est quam *τῷ μακαρίῳ ἐσομένῳ*. Sic in exemplo proxime præcedente *μελλούσης ἔσεσθαι* pro *ἐσομένης*. Dicitur autem et *μελλήσων* pro *μέλλων* sequente infin. et quidem aor. temporis, Xen. K. Π. (6, 1, 21.) *Μελλήσων τι παθεῖν*. Affertur autem a Bud. hoc exemplum participii *μελλήσων* pro Futurus: cum tamen in interpr. l., ita resolvi non possit: atque adeo ipse *μελλήσων τι παθεῖν* postea vertit Jam puniendus.

¶ Μέλλω, Cunctor, Moror, Differo; Cesso. Thuc. *Οὔκουν ἔφασαν χρῆναι μέλλειν ἔτι, ἀλλὰ διαναυμαχεῖν*. Idem alibi, *Οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν*. Dem. (102.) *Ποῖ ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν*; Herodian. 2, (7, 12.) *Ἀνεπτοίηντο δὲ πάντες καὶ μηδὲ μελλήσαντες προσέκειντο*. Idem aliquoties *μέλλειν* et *ὀκνεῖν* copulat. Sed et *περὶ χρημάτων* ab eo usurpatur, 2, (6, 15.) *Τὰ δὲ χρήματα μὴ μελλήσειν*, Neque in dando moram futuram, Polit. Interdum cum præp. *πρὸς*, Greg. *Μὴ μέλλετε πρὸς τὴν χάριν*. [" Menander
D Athenæi 248. *Πάντα μέλλων*, Cunctator perpetuus." Schw. Mss.] || Μέλλεσθαι pass. ap. Thuc. pro Differri, s. Tarde procedere, (5, 111.) *Ἐλπιζόμενα μέλλεται*. Possit autem fortasse reddi, et sic, inversa structura verborum Græcorum, Futura sperantur.

[" Μέλλω, Zeun. ad Xen. K. Π. 453. Toup. ad Longin. 331. Valck. Phœn. p. 415. ad Od. A. 232. Ξ. 133. X. 322. Plut. Mor. 1, 967. Brunck. Phil. 446. Eur. Med. 1354. Or. 292. ad Herod. 319. 409. 489. 637. 671. Larcher. 5. p. 352. ad Diod. S. 1, 221. Mitscherl. H. in Cer. 220. Ilgen. Hymn. 563. Musgr. Ion. 1566. Herc. F. 1079. Wakef. Alc. 50. Trach. 951. Abresch. Æsch. 2, 13. ad Phalar. 378. ad Charit. 511. 581. Dawes. M. Cr. 425. 516. Markl. Iph. p. 156. Ion. 1319. Heyn. Hom. 8, 610. Cogito, Agito, Bibl. Philol. 1, 92. 2, 36. Brunck. ad Orest. p. 220. Med. 759. Musgr. Or. 1182. 1445. Dawes. M. Cr. 523. ad Diod. S. 1, 359. Cunctor, Valck. Diatr. 90. 230. Eur. Hec. 716. Videor, Soleo, Wakef. Herc. F. 774. Debeo, Meric. Casaub. de Hom. Edit. p. 32. Pro *δύναμαι*, Heyn. Hom. 7,

441. Conf. c. θέλω, Valck. Diatr. 210.: cum *μέλει*, ad Phalar. 316. Thom. M. 270. 544. Markl. Iph. p. 114. Musgr. 866. Ἐμέλλησε conf. c. ἐμέλησε, Heyn. ad Apollod. 709. Verh. ad Anton. Lib. 144. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 20. Valck. Phœn. p. 416. Bergler. ad Alciphr. 181. 361. 425. ad Lucian. 1, 244. 448. Lennep. ad Phal. 66. Zeun. ad Xen. K. Π. 263. 453. 471. 538. 700. ad Herod. 485. 652. 725. Brunck. Phil. 1449. Cum infin., Wakef. Herc. F. 463. Brunck. Apoll. Rh. 132. 173. 241. ad Aristoph. 2, 121. ad Diod. S. 2, 340. 348. 458. 474. ad Dionys. H. 1, 228. Heyn. Hom. 6, 506. 7, 98. Heind. ad Plat. Phædr. 254. Schneid. Anab. 60. Phryn. Ecl. 148. 162. Thom. M. 607. Cum infin. futuri etc. Xen. Mem. 1, 1; 7. 10. v. Zeun. Ind., ad Charit. 221. Valck. Phœn. p. 637. ad Xen. Eph. 161. Porson. in Toup. Emendd. 4, 474. Cum inf. aor., Porson. Or. 929. Brunck. Apoll. Rh. 127. 130. 132. ad Diod. S. 1, 701. Heyn. Hom. 4, 372. 381. 8, 516. ad Dionys. H. 4, 2097. Cum infin. præs., 1, 260. Schmied. ad Plut. Alex. 135. Cum infin. diversorum temporum in eod. membro, Boeckh. in Plat. Min. 187. An cum infin. præt., Zeun. ad Xen. K. Π. 724. Ἔμελλον cum infin. usurpant, qui multo labore tandem id effecerunt, quod contendebant, Brunck. Aristoph. 2, 120. M. ad vim affirmationis vel negationis augendam aliquando adhibetur, sine ulla futuri signif., Musgr. Herc. F. 772. Soph. Phil. 446. Pseudo-Didym. ad H. B. 116. ad Lucian. 1, 854. 2, 17. 283. Fac. ad Paus. 3, 172. Verbum aliquod præcedens ad *μ.* animo repetendum, T. H. ad Plutum p. 416. Heindorf. ad Plat. Theæt. 304. Cum accus., Porson. Or. 1180. De augm., Thom. M. 258. 420. Porson. Or. 286. ad Lucian. 1, 854. ad Diod. S. 2, 266. Heyn. Hom. 6, 280. Schneid. ad Xen. K. Π. 25. Boeckh. in Plat. Min. 148. Ἤμελλον, Brunck. ad Eur. Or. p. 186. ad Mœr. 175. 176. Zeun. ad Xen. K. Π. 169. Ammon. 195. Wolf. Proleg. 201. Ἔμελλον, subaud. ἂν, Heindorf. ad Plat. Charm. 105. Eur. Iph. A. 1415. *Τί δὲ, τί γὰρ, πῶς γὰρ, πῶς δὲ οὐκ ἔμελλον*, Et nonne merito, Et quidni? Abresch. Lectt. Aristæn. 157. cf. Eur. Rhes. 955. *Οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἔμελλον*, Bibl. Crit. 3, 2. p. 44. *Τί δ' οὐ μέλλω*, Philostr. 212. Boiss., Xen. Ἑλλ. 4, 1, 6. Eur. Ion. 1013. *Τί μέλλει*, Heind. ad Plat. Hipp. 139. *Μέλλει εἶναι*, Boeckh. ad Sim. p. xiv. *Μέλλω μὴ οὐ—*, Lobeck. Aj. p. 303. *Μέλλει, ἔοικεν*, Heyn. Hom. 4, 148. 215. 6, 132. 264. 280. 410. 507. 534. 545. 7, 98. 146. 8, 102. 127. 316. 466. 597. *Μέλλει, εἴωθε*, 6, 68. II. 1 b, 364. *Μέλλων*, Wakef. Ion. 1021. Boiss. Philostr. 604. *Τὸ μέλλον*, ad Phalar. 334. 337. Beck. ad Hec. 761. Brunck. Bacch. 1278. Steinbr. Mus. Tur. 1, 283. Cunctatio, Valck. Phœn. p. 474. *Πρὸς τὸ μ.*, Phalar. 258. 346. *Εἰς τὸ μ.*, Markl. Suppl. p. 286. ad Charit. 119. *Τὰ μ.*, T. H. ad Lucian. 1, 190. Wyttenb. Select. 365." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. * Μελλητέον, Aristoph. Ἐκκλ. 876. Eur. Phœn. 1285. Plato Crit. 108.]

Μέλλησις, Cunctatio, Dilatio, Thuc. 1, (69.) *Ἡσυχάζετε γὰρ μόνοι Ἑλλήνων, ὦ Λακεδαιμόνιοι, οὐ τῇ δυνάμει τινὰ, ἀλλὰ τῇ μελλήσει ἀμυνόμενοι*: (7, 49.) *μέλλησιν* et *ὄκνον* copulat, sicut *μέλλειν* et *ὀκνεῖν* ab Herodiano copulari docui paulo ante. Greg. autem *ἑτοιμότητα* et *μέλλησιν* inter se opp. *Ἑτοιμότης πρὸς τὸ χεῖρον, καὶ μ. πρὸς τὸ βέλτιον.* [Lobeck. Phryn. 351. * Μελλήσιμος, 512.] Μελλησμὸς, itidem pro Cunctatio, Tarditas: affert autem ex J. Poll. Bud. [" Μελλισμὸς, vox nihili. Vide Bergler. ad Alciphr. p. 88. Recte: scr. enim *μελλησμὸς*, Cunctatio. Multum dubitat Schneiderus de voce Μελησμὸς, Cura, sed sine justa causa. Confirmatur ab Herodiano Epim. Mss. p. 173. Diversum aliquid signif. *μελισμός*." Bast. ad calcem Scap. Oxon. " Ad Paus. 331. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 563." Schæf. Mss.] Μέλλημα, quod Bud. ex Æschine (64.) affert pro Cunctatio, Prolatatio, Procrastinatio, Mora: *Οὐδὲ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀναμένειν μελλήματα.* [Plut. Nicia 21. " Markl. Iph. p. 114. Wakef. Trach. 750." Schæf. Mss.] Μελλητὴς, Cunctator, Procrastinator, Qui cunctatur, procrastinat, Cessator, Aristot. Eth. 4. *Καὶ ἀργὸν εἶναι καὶ μ.* [Thuc. 1, 70.] Μελλητικὸς, Qui natura est cunctabundus, et q. d. Pronus ad cunctationem, procrastinationem, Bud. ex J. Poll. affert, sed non addita expositione. [* Μελλητικῶς, Epiphan. 1, 337.] Μελλητιάω, Cunctari cupio. Hanc enim esse debere signif. ejus puto, si ad terminationis formam respiciatur. Hes. tamen *μελλητιᾷν* exp. simpliciter *μέλλειν*. Ἀμέλλητος, Cunctatione carens s. Procrastinatione, Qui non differtur s. procrastinatur, Lucian. (1, 67.) *Ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν.* [* Ἀμελλήτως, Haud cunctanter, Polyb. 4, 71, 10. 16, 34, 12.] Hinc Ἀμελλητὶ, q. d. Incunctanter, Sine cunctatione, procrastinatione, mora. Exp. etiam *ταχέως*. At in VV. LL. non sine magno errore scribitur unico λ, et exp. Promte, Cito; Negligenter, Contemtim: cum hanc signif. habeat Ἀμελητὶ unico λ, a *μέλει*: at vero illam habeat Ἀμελλητὶ duplici λ, a Μέλλω. [Cyrill. in Jonæ c. 1. p. 368. Micheæ c. 5. p. 444., 7. p. 462.]

[* Μελλὼ, i. q. *μέλλησις*, Æsch. Ag. 1365=1327. Ed. Blomf., qui confert Tryphon. *περὶ Τρόπων* in Mus. Crit. Cantab. 1. p. 49.]

[* Μέλλαξ, Gl. Adultus, Adolescens. Μέλακες Hesychio *νεώτεροι*.]

" Ἀντιμέλλω, Vicissim cunctor, Contra cunctor, " VV. LL."

Διαμέλλω, i. q. *μέλλω*. A Greg. Naz. jungitur cum *πρὸς*, sicut *μέλλω*: *Διαμέλλω πρὸς τὴν κάθαρσιν*. [Thuc. 1, 71, 142.] " Διαμέλλησις, Cunctatio, Mora, " Thuc. 5, (99.) p. 194. *Πολλὴν τὴν διαμέλλησιν τῆς " πρὸς ἡμᾶς φυλακῆς ποιήσωνται.*" [* Διαμελλησμὸς, Gl. Cunctatio.] " Διαμελλητὴς, οῦ, ὁ, Cunctator, Pro" crastinator." " Ἐπιμέλλω, Cunctor." [" Vide me ad Memnon. 332. Orell." Schæf. Mss.] " Ἀντεπιμέλλω, Contra cunctor aliqua in re, s. Vicissim cunctor, " Thuc. 3, (12.) *Εἰ γὰρ δυνατοὶ ἦμεν ἐκ τοῦ ἴσου καὶ " ἀντεπιβουλεῦσαι καὶ ἀντεπιμελλῆσαι.*" " Καταμέλλειν, Cunctari, Procrastinare, Bud. e Polybio" [4, 30, 2. 60, 7. 9. 76, 8. 5, 7, 4.]

" Μελίβδεσθαι, Hesychio *μέλλειν*, Cunctari."

ΜΕΛΟΣ, τὸ, Membrum. Apud Hom. sæpe, sed in plurali: Il. P. (211.) *πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς Ἀλκῆς καὶ σθένεος*: Od. Λ. (599.) *κατὰ δ' ἱδρὼς Ἔρρεεν ἐκ μελέων*, Od. O. [Σ. 69.] et Ω. (367.) *μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν*. Aristot. Pol. 7. *Πρὸς δὲ τὸ μὴ διαστρέφεσθαι τὰ μέλη δι' ἁπαλότητα.* Plut. Coriolano (6.) *Ἔφη γὰρ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μέλη πάντα πρὸς τὴν γαστέρα στασιάσαι.* [" Παντὸς μ., (Omni membro,) Musgr. Herc. F. 938." Schæf. Mss. * Μελοκόπος, Gl. Articulator. * Μελοκοπέω, Dorotheus Doctr. 23. p. 862.] Μελοκοπία, ἡ, Membrorum amputatio, in frusta concisio. [Schleusner. Lex. V. T.]

" Ἀρτιμελὴς, Qui membris est integris et absolu" tis, Nulla parte mutilus aut distortus. Aliis, Re" ctus in membris: e Plat. de Rep. 7." [p. 171. " Const. Manass. Chron. p. 4." Boiss. Mss. * Διμελὴς, Gl. Bimembris: *Δίμελοι*· Bimembres.] "Ἔκμελος, Hesychio *ἀδύναμος*, Viribus carens, Invalidus." [Cf. Ἐκμελῶς. * Εὐμελὴς, Validis membris, Suid. 1, 167. *Γέροντα εὐπαγῆ καὶ εὐμελῆ.*] " Ζαμελὴς, Hesy" chio est *μέγα μέλος ἔχων*; item *μεγάλως πεποιθὼς, " ἔμψυχος*: in qua posteriore signif. dicitur potius " *ζαμένης* seu *ζαμενὴς*, a *μένος*." Λυσιμελὴς, Solvens membra, Somni epith. Alii tamen dictum putant, quod solvat *μελεδῶνας*. Od. Ψ. (343.) *ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος Λυσιμελὴς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.* Vide quæ huc pertinentia dixi in Ἄψος. [" Hedylus in Anthol. Pal. 11, 414." Boiss. Mss. Eur. Suppl. 46. Apoll. Rh. 4, 1524. Hesiod. Θ. 910. Anal. 1, 252. 484. * Λυσιμελέω, Gl. Dimembro. * Μικρομελὴς, Parva habens membra, Aristot. Physiog.] " Ὁλομελὴς, Qui integris membris est, O" mnibus suis membris constans. Athen. (540.) " *Ἀναδόσεις ἐγίνοντο ὁλομελῶν βρωμάτων*: Ibid. *Ἕ" καστος ἀπέφερε τῶν ἑστιατόρων ὁλομελῆ κρέα χερ" σαίων τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων ζώων ἀδιαίρετα " ἐσκευασμένα.*" [* " Ὁλομέλεια, Const. Manass. Chron. p. 74." Boiss. Mss. Cf. Οὐλομελής. * Περισσομελὴς, Manetho 4, 464.] Πηρομελὴς, Qui mutilatis

est membris, Mutilus, [Diog. L. Epigr.] Τηξιμελής, Membra liquefaciens, Membris tabem inducens, Epigr. Τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος. [" Jacobs. Anth. 8, 361. 9, 167. 11, 138. Toup. Opusc. 1, 573." Schæf. Mss.]

[* Μελώδης, Gl. Membrosus.] Μεληδὸν, Membratim, Per membra, [Posidonius ap.] Athen. (153.) Κρέα μ. ὠπτημένα. At Hom. Μελεϊστὶ dicit, Il. Ω. (409.) Ἢ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἦέ μιν ἤδη Ἧσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς. [" Heyn. Hom. 8, 678. Boiss. Philostr. 650. * Μελιστὶ, ibid." Schæf. Mss.] Affertur autem in VV. LL. et Διαμελεϊστὶ e Luciano (3, 595.) qui dixerit. Δ. τμηθείς: sed non dubium est quin Lucian. poëticis verbis utens, scripserit διὰ μελεϊστὶ, ut jungatur præp. cum verbo, dicaturque διατμηθεὶς μελεϊστί. [Od. I. 291. 338. " Ad Charit. 351 = 733. Schrader. Præf. ad Emendd. p. ix." Schæf. Mss. * Καταμελεϊστὶ, Arat. 624.]

Μελίζω, Membratim concido, Trunco, [ad Lucian. 1, 448. " Heyn. ad Apollod. 164. 208. 229. 578. 779. De arbore, Villoison. ad Long. 50. T. H. ad Lucian. Dial. p. 24. Μελίζω, * Μελείζω, Valck. Adoniaz. p. 229." Schæf. Mss. Opp. K. 3, 159. οὐ μεμελισμένα τέκνα, Non articulatim expressa, formata.] " Μελισμὸς, Suidæ τῶν μελῶν ἡ διαίρεσις. Sonat " igitur Membrorum divisio. Possit et pro Modu- " latione accipi :" [vide Κομπισμός. " Herodian. Epimer. 180." Boiss. Mss.] Διαμελίζω, i. q. μελίζω, [Plut. 10, 127. Joseph. Antt. 3, 9. * Διαμέλωσις, Gl. Membratura.] Διαμελισμὸς, Concisio in membra. [Plut. 7, 399. 415. 528.] Galli eand. præp. in verbo huic synonymo usurpant, cum dicunt Démembrer, q. d. Dismembrare. [* " Διαμελέω, i. q. διαμελίζω, Anna C. 178. nisi pro διαμελῆσατε leg. —ίσατε, ut p. 179. 195." Elberling. Mss. * Ἐκμελίζω, Membratim concido, Trunco, 4 Macc. 10, 5. 8. * " Καταμελίζω, Const. Manass. Chron. p. 82." Boiss. Mss.]

¶ Μέλος, τὸ, Carmen, Herodian. 4, (2, 10.) Ὕμνους τε καὶ παιᾶνας εἰς τὸν τετελευτηκότα σεμνῷ μέλει καὶ θρηνώδει ἐῤῥυθμισμένους, ubi Polit. vertit, Verendo ac lamentabili carmine emodulatos. Et μέλη, Carmina, Moduli, Modi. Fab. 1, 10. Numeros musice habet duplices, in vocibus, et in corpore; utriusque enim rei aptus quidam modus desideratur. Vocis rationem Aristoxenus Musicus dividit in ῥυθμὸν καὶ μέλος ἔμμετρον: quorum alterum modulatione, canore alterum ac sonis constat. Dicitur autem hoc posterius de μέλος. Gell. I. 16. c. penult. Longior mensura vocis, inquit, ῥυθμὸς dicitur: altior, μέλος. Quamvis autem Fab. modulationem velit esse ῥυθμὸν, non μέλος, sæpe tamen et huic nomini tribuitur illa interpr. sicut et illa Græca nomina magnam affinitatem inter se habere patet, non solum ex eo, quod sæpe copulentur cum ab aliis, tum a Plut., sed et ex Herodiani l., quem modo protuli, σεμνῷ μέλει ἐῤῥυθμισμένους, et ex aliis hujusmodi. Ceterum quamvis μέλη vocentur proprie Quævis carmina, ut ap. Aristot. Pol. 8. de Lacedæmoniis, Ἐκεῖνοι γὰρ οὐ μανθάνοντες, ὅμως δύνανται κρίνειν ὀρθῶς, ὥς φασι, τὰ χρηστὰ, καὶ τὰ μὴ χρηστὰ τῶν μελῶν. Et ap. Plut. in Lyc. (21.) Ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη κέντρον εἶχεν ἐγερτικὸν θυμοῦ, sæpe tamen ad carmina lyrica restringitur: Plut. Μυρτὶς ἡ Ἀνθηδονία ποιήτρια μελῶν. Sic Anacr. ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Μελῶν, ap. Athen. (674.) qui alia passim habet hujus signif. exempla. [" Herod. 5, 95. Ταῦτα ἐν μέλεϊ ποιήσας Ἀλκαῖος, Hanc rem carmine complexus Alcæus." Schw. Mss.] Plato de Rep. 2. (p. 379.) Οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὢν, ἀεὶ δήπου ἀποδοτέον, ἐάν τε τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῇ, ἐάν τε ἐν μέλεσιν, ἐάν τε ἐν τραγῳδίᾳ. Inveniri tamen alicubi melices modos a lyricis distinctos, ostendam in Μελικός. Ceterum vocem hanc a Græcis mutuati Latini dixerunt non solum Melos, sed et Mele plural., quo utitur non semel Lucr. Atque ut invenitur alicubi μέλος priore producta, quod fit vi liquidæ, ut in μέλεται, sic et ap. Persium Melos. Sed quidam ineptissime hujus productionis exemplum addidit hoc e Claudiano, sermonis mela politi : cum nullo modo rationi sit consentaneum, Mela esse hic pro μέλη, ut-

A pote vertentibus cum aliis, tum Lucretio, illud η in e longum, non in a breve, et dicentibus Mele, non Mela: quod itidem in aliis videre est, et pro Mela scr. esse Mella a mel, vel puer animadvertere possit. || Παρὰ μέλος, metaph. Inconcinne, Lucian. (2, 351.) Καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις ἡδέσθη παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος. Sic et ap. Plat. παρὰ μέλος φθέγξασθαι, εἰπεῖν. Ab Eod. pro Dissentanee accipi tradit Bud. p. 725. ubi etiam Inepte et importune vertit ap. Aristot. At in propria signif. usus est quidam ap. Plut. cum de Poëta dixit, Ἄιδειν παρὰ μέλος, sicut de judice Δικάζειν παρὰ τὸν νόμον. [" Köppen Blumenl. III. Einleit. p. xxxvii. cxxx. Bentl. Opusc. 32. Fischer. ad Anacr. p. 2. Steinbr. Mus. Tur. 1, 165. Toup. Opusc. 1, 574. 2, 175. Lennep. ad Phal. 99. Reiz. ad Aristot. Pol. 84. Diod. S. 1, 327. ad Charit. 410. 518. Markl. Suppl. 1148. Musgr. Hel. 188. Wakef. Georg. 82. Ion. 175. Monthly Review, Jan. 1799. p. 100. Huschk. Anal. 306. Villoison. ad Long. 202. Jacobs. Anth. 12, 307. Dionys. H. 5, 23. Plato
B Gorg. p. 13. Conf. c. βέλος, Thom. M. 812.; cum μέρος, ad Lucian. 2, 2. Heind. ad Plat. Phædr. 222. Gorg. 268. Boeckh. de Metr. Pind. 251. Moduli, Heind. ad Plat. Gorg. 191. De oratione prosa, Abresch. Add. ad Aristæn. 125. Valck. Hipp. p. 257. An prima possit produci, Ruhnk. Ep. Cr. 48. Μέλη αὐλῶν, Paus. 1, 406. M. καὶ ῥυθμὸς, Athen. 1, 16. Ἐν μέλει, παρὰ μέλος, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 30. Μέλη καὶ μέρη, Wakef. S. Cr. 4, 90. Dionys. H. 5, 381." Schæf. Mss. * Μελοθεσία, Compositio carminum, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Μελοποιὸς, Qui mele scribit, Lyricus Poëta: de qua interpr. dicetur et in Μελικός: ὁ Θηβαῖος μελοποιὸς, Athen. (p. 3.) Pind. κατ' ἐξοχήν. [Lucian. 2, 477. 3, 684. " Ad Charit. 516. Jacobs. Anth. 9, 460. Fischer. ad Anacr. p. 2. Lennep. ad Phal. 99." Schæf. Mss.] Μελοποιΐα, Scriptio carminum lyricorum, quæ Mele vocantur; etiam Ipsa mele, Modulatio qualis est in carminibus, quæ Mele vocantur. Aristot. [Lucian. 3, 640.] Μελοποιέω, Scribo mele, vel Modulationem
C adhibeo qualis est in carminibus quæ vocantur Mele. VV. LL. exp. Carmina modulor et pango. Athen. (632.) Homerum dixit μεμελοποιηκέναι τὴν ἑαυτοῦ ποίησιν, pro προσαγαγεῖν αὐτῇ μελῳδίαν, ut Idem loquitur. [" Valck. ad Il. 22. p. 54. Toup. ad Longin. 334. Lennep. ad Phal. 99. De augm., Toup. Emendd. 4, 455." Schæf. Mss.] Μελοποιητὴς, i. q. proxime præcedens Μελοποιὸς, Epigr. [Lucillii 85. * Μελοτυπέω, Carmina excudo, 1161. * Μελουργὸς, Manetho 4, 185. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 198. * Μελουργέω, (Pisid. Opif. 410.) Schol. Theocr. 9, 7. 11, 1. 38, 80. * Μελούργημα, 11, 39." Boiss. Mss.] Μελῳδὸς, Cantor, Modulator carminum, quæ Mele vocantur; generalius, Modulator. Lucian. (1, 184.) alcyonem avem appellavit θρήνων μελῳδὸν, Lamentationum modulatricem, q. d. Quæ lamentationes s. melicos modos modulabatur. Cam. exp. etiam Modorum artifex. [" Jacobs. Anth. 8, 42. Valck. Callim. 18, 244. Fischer. ad Anacr. p. 2." Schæf. Mss.] Μελῳδία, Modulatio, Harmonia,
D Athen. [632. Plut. 7, 602. Lucian. 3, 588. " Bentl. Opusc. 32. Toup. Opusc. 1, 574. Lennep. ad Phal. 99." Schæf. Mss. * " Μελῳδικὸς, Arist. Quint. 88." Wakef. Mss. * " Μελῳδικῶς, Nectar. Hom. init. Par. 1554." Boiss. Mss. Vide Βεβήλως.] Μελῳδέω, Modulor, Cano cum modulatione, qualis est carminum quæ μέλη vocantur. Et pass. Athen. (620.) Μελῳδηθῆναι οὐ μόνον τὰ Ὁμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου. [Lucian. 1, 224. 290. " Agathias 34. ad Charit. 518. Lennep. ad Phal. p. 99." Schæf. Mss. * Μελῴδημα, Gl. Modulatus, " Chrys. in Ps. 100. T. 1. p. 926, 7." Seager. Mss.] Μελῳδητὸς, Qui canitur cum modulatione, Plut. [7, 530. " Ἀμελῴδητος, Procop. Gaz. ap. Yriart. Catal. 264." Boiss. Mss. " Schol. Eur. p. 94. Matth. Boeckh. de Metr. Pind. p. 40." Schæf. Mss. * Δυσμελῴδητος, Theon. Smyrn. de Mathem. Plat. in Schneideri Ecl. Phys. 325. * " Ἀναμελῳδέω, Binii Conc. Gen. 2. p. 27." Kall. Mss.] Ἐμμελῳδέω, Modulando pronuntio, Modis musicis mando, Bud. e Greg. de Homine, Βουλόμενος δὲ φα-

νερὰν ποιῆσαι τὴν ἐπιστήμην, ἀλλοτρίαις ἐμμελῳδοίη φωναῖς δι' αὐλῶν, ἢ λυρῶν, δημοσιεύων τὴν τέχνην. [* Ἐπιμελῳδέω, Aristid. 2, 287. * Ἐπιμελῴδημα, Schol. Theocr. 1, 64. vide Schutz. ad Æsch. S. c. Th. p. 386.] Προσμελῳδέω, Admodulor: quo utitur Claudian. [Athen. 618. * "Συμμελῳδέω, Jo. Euchait. in. Fest. 62." Boiss. Mss.]

[* Ἀμελὴς, i. q. ἄμουσος, Schol. Æsch. Pers. 938.] Ἐκμελὴς, Qui est extra modulationem, Modulationi repugnans. Bud. exp. Absonus, Inconcinnus, Discrepans: Aristid. Εὐχὴν οὐκ ἄμουσον, οὐδ' ἐκμελῆ. Item ἐκμελες, τὸ παρὰ μέλος γεγονός. In VV. LL. ἐκμελὲς ὄνομα, Quod carmina respuunt. Item, Dissolutus, Socors, Iners, Synes. Bud. 725. [Plut. Lysand. 23. Rudis, Xen. Ep. ad Criton.; Inconcinnus, Immoderatus, de risu, Clem. Alex. Pæd. 2, 5. p. 167. "Toup. Opusc. 1, 362. 2, 71. ad Phalar. 108. 374. * Ἐκμελῶς, Toup. Opusc. 1, 206." Schæf. Mss. "Cum resolutione membrorum s. reluxatione, 4 Macc. 11, 18. Combefisius ibi reddit Temere, Tumultuario. J. Poll. 4, 57. ubi Inconcinne notat." Schleusn. Lex. V. T. * Ἐκμέλεια, Negligentia, Zosim. 344.: Certum quoddam vitium in canendo, Dionys. H. de C. VV. p. 9.] Ἐμμελὴς, Cui inest modulatio, Modulationem habens, Canorus. Bud. exp. etiam Harmonicus. Potest et Modulatus reddi: ut a Turn. vertitur in Plut. (10, 211.) Ἁρμονικὸν ἄνδρα καὶ ῥυθμικὸν, οὐ φωνὴν ποιεῖν οὐδὲ κίνησιν, ἐμμελῆ δὲ φωνὴν καὶ κίνησιν εὔρυθμον ἀξιοῦμεν. Ita enim ille h. l. interpr. Ab eo, qui modos numerosque facit, nec vocem nec motum ut faciat postulamus, sed modulatam ab eo vocem et motum numerosum requirimus. Sæpe autem metaph. pro Concinnus, Scitus: item Aptus, Conveniens. Philo, Τὸ δὲ ὕστερον, ἐμμελὲς μὲν, οὐ μὴν τελείως ἐπαινετὸν, Scitum. Et ἐμμελὴς Γνάθαινα ap. Athen. (585.) itidem Scita, Lepida, Quæ prædita erat faceta solertia. Item, Aptus, Dexter, Aptus et Conveniens affert Bud. ex Aristot. Eth. p. 35. et 36. Sic e Plut. Demetr. 283. Πρὸς εὐφροσύνην καὶ χάριν ἐμμελέστατος, Aptissimus et accommodatissimus. Idem, Ἦν γὰρ πρὸς τὴν χρείαν ἐμμελὴς αὐτοῦ καὶ πρόχειρος ὁ λόγος. Et cum infin. Ἐμμελὴς ὁμιλεῖσθαι καὶ θεραπευτικὸς, Comis et aptus omnibus appellandis, Bud. Ab Eod. exp. etiam Modestus, Continens, Temperatus, in hoc Plut. loco, ἐμμελὴς καὶ σωφρονικός. Ego ἐμμελὴς puto sonare Qui est concinnus, compositis moribus: quam signif. habes et ap. Synes. [" Ad Lucian. 2, 19. 70. Bast Lettre 111. Heind. ad Plat. Theæt. 392. Callim. 1, 472. Jacobs. Anim. 219. 270. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 30. Valck. Callim. 253. De venustate in jocando, D. R. ad Longin. 261." Schæf. Mss. Plato de LL. 6. p. 267. 300.] Ἐμμελῶς, Cum modulatione, Canore, Harmonice; Concinne, Apte, Eleganter; pro Modeste. Bud. e Plut. Ἐμμελῶς καὶ ἀνεπαχθῶς τῶν εἰς αὐτὸν ἁπτόμενος ἐγκωμίων: [cf. 6, 259. 295. Aristot. Eth. 4, 8.] Apud Apoll. Rh. EST Ἐμμελέως, pro ἐμμελῶς, Canore. [* Ἐμμελεστέρως, Plato Phædro 278.] Ἐμμέλεια, Modulatio, Apta modulatio. Dicta fuit hoc nomine Quædam etiam saltatio a concinnitate, s. concinno ac decenti corporis motu. Ejus meminit J. Poll., necnon Plato. Vide et Schol. Aristoph. Et generaliter interdum pro Concinnitas, Elegantia. [Plut. 6, 149. 523. 628. " Coray Theophr. 198. Jacobs. Anth. 8, 343. ad Lucian. 2, 281. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 30. ad Plut. Mor. 1, 6. Oxon., Act. Traj. 1, 225. ad Diod. S. 1, 271. Genus saltationis tragicæ, Athen. 20. Ammon. 83. De venustate in jocando, D. R. ad Longin. 261." Schæf. Mss.] Εὐμελὴς, Cui bona modulatio inest, Canorus: ut εὐμελὴς ἦχος. [" Εὐμ., ἐμμ., Dionys. H. 5, 64. Boeckh. ad Plat. Sim. p. xl." Schæf. Mss. * Εὐμελῶς, Athen. 577. Machon Athenæi 577. * Εὐμέλεια, Diod. S. 3. p. 134. Dionys. H. de C. VV. 409. Longin. 28.] Ἡδυμελὴς, Suavem canorem habens, Epigr. [" Jacobs. Anth. 6, 100. Bibl. Crit. 1, 2. p. 29." Schæf. Mss. * Κακομέλετον ἰὰν, exp. Male accinentem vocem, Æsch. Pers. 940. θρῆνον ἀμελῆ καὶ ἄμουσον, κακὸν καὶ ἄμουσον μέλος ἔχουσαν, ὡς θρηνῳδῆ καὶ ἀπευκτὴν, Schol. " Κακομέλετον pro κακομελέα,

A vel κακομελῆ: κακομελέω, κακομέλετος." Pauw. "Vocem malis enuntiandis occupatam: a μέλομαι, non a μέλος, unde nulla analogia deduci potest." Heath. " Cum minime videam unde derivari possit, secundum linguæ analogiam, pene suspicor leg. κακομέθετον, Infeliciter editam." Blomf. * " Καλλιμελὴς, Const. Manass. Chron. p. 97. ubi editum est καλλιμελὶς, 105." Boiss. Mss. * Ὀξυμελὴς, Aristoph. Ὄρν. 1095.] " Παμμελέσι, dat. plur. Hes. exp. ἐμμελέσι et γλυκεροῖς: at παμμελέσιν ὕμνοις ex 3 Macc. (7, 16.) affertur pro Hymnis ex omni carminum genere." [* Πολυμελὴς, Epith. tibiæ, Varie sonans, J. Poll. 4, 67. 6, 170. " Jacobs. Anth. 7, 302." Schæf. Mss. * Πολυμελῶς, J. Poll. 4, 57. * Στρεψίμελος dicitur Eurip. ap. Schol. Aristoph. B. 787. * Συμμελὴς, Ælian. H. A. 9, 29. cf. 5, 13. * Ἀσυμμελὴς, Tzetz. Exeg. Il. p. 113. * Τριμελὴς, Modus musicus, Plut. 10, 653. pro quo Τριμερὴς, 658. 659.]

Μελικὸς, Qui scribit μέλη, Lyricus: unde Pind. B vocatur μελικὸς ποιητὴς, sicut et μελοποιός. Sunt tamen qui inter melicos et lyricos aliquid discriminis alicubi statui putent. Qua de re ita Turn. Advers. l. 1. Quærunt autem quid inter melicos, lyricos, et dithyrambicos intersit: ego Melicos, qui cantilenas scribebant, fere in numero Lyricorum reposuerim. Nam Symonidem Suid. nunc μελοποιὸν, nunc Lyricum vocat: et Platoni μελοποιοὶ Canticorum scriptores et lyrici sunt: et Sapphus, Alcmanis, Anacreontisque, qui Lyrici numerantur, μέλη nominantur. Ausonius melicos et lyricos modos nominans, distinguere paulum videtur: et pangi melos potest, quod non ad lyram canatur, latiusque interdum pateat. Nisi forte idem bis locutus est: quod non est in Poëtis rarum. Certe iidem Galeno sunt in fine de Usu Part. scribenti, Παρὰ τοῖς μελικοῖς ποιηταῖς, οὓς ἔνιοι λυρικοὺς ὀνομάζουσι. Dicitur et μελικὴ a Plut. [" Jacobs. Anth. 8, 69." Schæf. Mss. * Μελικῶς, Schol. Aristoph. Ὄρν. 209.]

Μελίζω, Cano mele, Modulor, Aphr. Probl. 1. Ἡ C ψυχὴ μέλους ἀκούσασα παρὰ τῶν μελιζόντων. [" Leon. Tar. 38. Antip. Sid. 76. Μελίζομαι, Theocr. 1, 2." Schæf. Mss.] Μέλισμα, τὸ, Canticum quod modulamur, Carmen, Cantilena. [" Jacobs. Anth. 9, 122. 12, 369. ad Meleagr. p. 9. Lennep. ad Phal. 167. Toup. Emendd. 1, 419. Wakef. ad Mosch. 3, 56. Valck. ibid. et ad v. 93. Koen. ad Greg. Cor. 117. M. λύρας, Huschk. Epist. in Propert. p. 11. * Μέλιγμα, Wakef. et Valck. ll. cc." Schæf. Mss.] Μελισμάτιον, dimin. Parvum canticum, Cantiuncula, Epigr. οὐ γλαφυρὸν γνούς τι μελισμάτιον. [" Jacobs. Anth. 9, 122. * Μελιστὴς, (Gl. Modulator,) Fischer. ad Anacr. p. 2." Schæf. Mss. * Μελικτὴς, Dor. Μελικτὰς, Cantor, Moschus 3, 7.] Ἀντιμελίζω, Contra modulor s. Vicissim, Modulando occino, Epigr. [Agathiæ 10. * Διαμελίζομαι, Cantillo, Modulor, Plut. 10, 53.]

[* Μελεάζω, i. q. μελίζω, Nicomachi Music. p. 4. Nicet. Annal. 17, 1.]

Μελύδριον, dimin. Parvum melos, carmen. Exp. D et Cantiuncula, ap. Aristoph. (Ἐκκλ. 883.) sicut proxime præc. μελισμάτιον. Bion sua etiam carmina vocat μελύδρια, (5, 1.) Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μ., καὶ τάδε μοῦνα Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι τά μοι πάρος ὤπασε μοῖρα. [* Μελίσκιον, Cantiuncula, Antiphanes ap. Athen. 446.]

" ΜΕΛΠΩ, Canto, Cantu celebro, Il. A. (474.)
" μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, Καλὸν ἀείδοντες Παιήονα
" κοῦροι Ἀχαιῶν, Μέλποντες Ἑκαεργὸν, ubi Schol.
" exp. ὑμνοῦντες, Prædicantes, Hymnis celebrantes:
" ut Hes. quoque μέλπει exp. ᾄδει, ὑμνεῖ, addens
" tamen et ἀλαλάζει, παίζει. Pass. etiam μέλπομαι
" accipitur pro Cano s. Canto, Hymnos decanto: ut
" Il. Π. (182.) de Polymela, τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόν-
" της Ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν
" Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος. Et una e Musis dicitur Μελ-
" πομένη, necnon Bacchus Μελπόμενος, vel quod
" cantu oblectentur, vel quod cantus auctores sint.
" Videtur μέλπεσθαι esse etiam Tripudiare et saltare

" ad cantum: indeque metaphorice Ἄρηϊ μέλπεσθαι A " dici Ad martios sonos gressum componere, Belli- " cas choreas desaltare, h. e. pugnare. Schol. sane " Homeri hoc loco Il. H. 241. Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῳ " δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, esse dicit κινεῖσθαι εὐχερῶς " καὶ ἐμπείρως κατὰ μάχην: translatum a choreis. " Nisi generalius malis παίζειν, Ludere: SICUT " Μέλπηθρον ab eod. Poëta accipitur pro παίγνιον, " Ludicrum, Id quod ludos facimus: ut Il. N. (233.) " μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι " κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο. Et P. (255.) Πάτροκλον " Τρωῇσι κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι. Ibi enim et Schol. " exp. παίγνια, ἐμπαίγνια: quoniam sc. saturati ca- " nes reliquiis carnium ludere solent." [" Μέλπω, Wakef. S. Cr. 2, 87. Musgr. Iph. T. 429. Rhes. 359. Ion. 881. Wakef. 899. Jacobs. Anth. 6, 172. Antip. Sid. 26. Heyn. Hom. 6, 410. 7, 330. Ruhnk. Ep. Cr. 160. Baxter. Præf. ad Anacr. p. lii. Pierson. Veris. 110. De pugna, Heyn. Hom. 4, 407. 5, 348. Μέλψεαι, pass., Toup. Opusc. 1, 277. De act. et med., Heyn. Hom. 4, 130. Μέλπηθρον, 6, 410. 7, 330. B Musgr. Iph. T. 429. Wakef. S. Cr. 1, 16. * Μελπήτωρ, Manetho 4, 183. sic leg." Schæf. Mss.] " Ad " primum vero μέλπω ut redeam, est inde COMPOS. " Μελπῳδιοι, nisi forte scr. μελπῳδοί, quod Hes. " exp. μέλποντες, ᾄδοντες, ὑμνοῦντες." [* Πολυμελπής, J. Poll. 4, 67. 6, 170. Schneidero susp.] " Et " VERBALE Μολπή, ἡ, Cantus, Hymni: vel etiam " Chori cum cantu. Il. Σ. (572.) τοὶ δὲ ῥήσσοντες " ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. " Od. Φ. (430.) ἑψιάασθαι Μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ " γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός, A. (152.) τοῖσιν μὲν ἐνὶ " φρεσὶν ἄλλα μεμήλει, Μολπή τ' ὀρχηστύς τε· τὰ γάρ " τ' ἀναθήματα δαιτός. Ubi ut cum ὀρχηστὺς conjun- " gitur, ita cum ὀρχηθμὸς, Il. N. (637.) Πάντων μὲν " κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, Μολπῆς τε γλυ- " κερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Primo loco similis " hic Il. Σ. (605.) δύω [δοιὼ] δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐ- " τοὺς Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους. Ibi " enim μολπὴ significat Cantum cum saltu: vel, ut " Athen. (14.) vult, παιδιάν: afferens h. l. ut osten- C " dat antiquos quoque in conviviis usos fuisse κιθα- " ρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς: allato simul et hoc hemisti- " chio, de convivio Menelai, ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς, " Canebat divinus poëta. Itidem in Xenophanis " Colophonii convivio ap. eund. Athen. (462.) Μολ- " πὴ δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη." [" Markl. Suppl. 975. Wolf. Proleg. 264. Musgr. Iph. T. 429. Herc. F. 780. Wakef. Phil. 213. Heyn. ad Virg. 2, 164. Athen. 1, 23. Toup. Opusc. 2, 253." Schæf. Mss.] " Ἀντίμολπος, Scholiastæ Euripidis est ἀντί- " φθογγος, et ἐναντίος τῇ μολπῇ, in Med. (1176.) Εἶτ' " ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κωκυτόν. Ubi " ἀντίμολπος ὀλολυγῆς κωκυτὸς, est Fletus loco ulula- " tus, s. κωκυτὸς ὃν ἀντὶ ὀλολυγῆς οἱονεὶ ἔμελπε: " paulo ante enim dixerat, eam ἀνολολύξαι, In ulula- " tus erupisse, Ululatibus æthera pulsasse: rectius " igitur ἀντίφθογγον exposuit quam ἐναντίον μολπῆς." [* " Αὐτόμολπα, * Αὐτομόλπως, ad Hesych. 1, 627, 9." Dahler. Mss. " Εὔμολπος, Jacobs. Anth. 11, 174." Schæf. Mss. * Εὐμολπέω, Hom. Hymn. 2, D 475.] " Εὐμολπία, Elegans cantus: Hesychio εὐ- " φωνία, * εὐϋμνία. At Εὐμολπίδαι, Nepotes et posteri " Εὐμόλπου, ap. Eund.: de quibus et Suidas, ap. " quem itidem Εὐμολπία expositum εὐφωνία." [" Εὐμολπίδαι, ad Cornel. Nep. 192. Valck. Phœn. p. 709. ad Diod. S. 1, 84." Schæf. Mss. * Ὀξύμολπος, Æsch. S. c. Th. 1031. * Φιλόμολπος, Pind. N. 7, 13. * Φιλησίμολπος, Π. 14, 19. * Μολπηδὸν, Æsch. Pers. 388. * Μολπαῖος, Anal. 1, 59.] " Μολπάζω, Canto, " Decanto, Celebro, Aristoph. (B. 379.) Τῇ φωνῇ " μολπάζων." [Hermesianax Athenæi 598. " Ruhnk. Ep. Cr. 296." Schæf. Mss.] " Μολπαστὴς, Cantor," [" Theodorid. 5. Valck. ad Il. 22. p. 62." Schæf. Mss.] " Cujus FEM. Μολπάστρια, Cantrix," [" Valck. l. c." Schæf. Mss.] " Μολπαστὴς ab Hes. exp. * συμ- " παίκτης, Collusor: afferente et Μολπάστρη pro " * συμπαίκτρια." " Affertur ex Epigr. ETIAM Μολπη- " στὴς, pro Cantor." [* " Μολπᾶτις, Leon. Tar. 8. Jacobs. Anth. 8. 31." Schæf. Mss. * Μολπῆτις, Lobeck. Phryn. 256.] " Μολπὸς Hesychio ᾠδὸς, ὑμνῳ- " δὸς, ποιητὴς, Cantor, Poëta." " Ἀναμέλποντες, Hes. " exp. ἀνυμνοῦντες, Decantantes: vel etiam Hymnos " ordientes." [Suid. v. Συνῳδὸς, Plut. 7, 304. Anacr. 41. Theocr. 17, 113. * Προαναμέλπω, Præcino, Præcanto, Ante decanto, LXX. Sap. 18, 9. * Συναναμέλπω, Ælian. H. A. 11, 1. * Ὑπαναμέλπω, 14, 5. * Ἐπιμέλπω, Accino, Æsch. S. c. Th. 874. * Μεταμέλπομαι, Hom. Hymn. 1, 197. * " Συμμέλπω, Planud. Hymn. Ms. in Diomedem." Boiss. Mss. * Σύμμολπος, Eur. Ion. 164.]

ΜΕΜΦΟΜΑΙ, Conqueror, Expostulo. Interdum et Accuso. Aristoph. Πλ. (10.) τῷ δὲ Λοξίᾳ Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, Xen. Œc. (11, 23.) Μέμφεσθαί τινα πρὸς τοὺς φίλους, Accusare aliquem, Conqueri de aliquo ap. amicos. Aristophanico autem loco similis est hic Platonis (Apol. 33.) Τοῦτο αὐτοῖς ἄξιον μέμφεσθαι, ubi etiam in sequenti signif. accipi potest. Nam ponitur etiam pro Incuso, Vitio verto, B Reprehendo, Vitupero, Thuc. (1, 84.) Τὸ βραδὺ καὶ τὸ μέλλον, ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, μὴ αἰσχύνεσθε, Georg. Leont. in Hel. Enc. Ἴση γὰρ ἁμαρτία καὶ ἀμαθία μέμφεσθαί τε τὰ ἐπαινετὰ, καὶ ἐπαινεῖν τὰ μωμητὰ, ubi observa μέμφεσθαι et ἐπαινεῖν sibi opponi: sicut et ap. Greg. Οὐκ ἐμέμψατο, καὶ προσεπῄνεσεν, Non modo non incusavit, verumetiam collaudavit. Plato de Rep. 2. Ὀρθῶς ἔχει τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι, Epicur. Οὐκ ἄν ποτε εἴη μὲν ὅ,τι μεμψαίμεθα αὐτοῖς, Nihil unquam esset quod in eis possemus reprehendere, Cic. Item cum gen. ap. Thuc. Ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο, Quos nullus vituperavit. || Hes. μέμφεται exp. non solum αἰτιᾶται, καταγινώσκει, sed etiam ἐξουδενεῖ: quemadmodum Eur. quoque Schol. in Phœn. (779.) Ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην, accipit pro ἐξεφαύλισα. [Μέμφομαί σου τὸν βίον, Lucian. Merc. Cond. 12. p. 668. T. H. Ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεὸν, Nigrino 32. p. 74. " Toup. Add. in Theocr. 402. Xen. K. Π. 54. Valck. Phœn. p. 432. Beck. ad Eur. Hec. 885. (952.) Steinbr. Mus. Tur. 1, 302. Ammon. 94. Valck. ad p. 106. Valck. Hipp. p. 315. Diatr. C 78. ad Herod. 38. 198. 360. ad Charit. 304. 346. (418.) Phalar. p. 16. ad Lucian. 1, 53. Lesbon. 187. Ilgen. Hymn. 624. Wakef. S. Cr. 4, 23. Asclepiad. 18. Jacobs. Anth. 8, 304. 9, 365. 10, 185. Antiphil. 26. Porson. Or. 279. De constr., Lucian. 3, 280. Dionys. H. 1, 107. Heyn. Hom. 4, 35. ad Plut. 6, 42. Hutt. M. τινὰ, Achill. Tat. 19. Anton. Lib. 66. Verh." Schæf. Mss. Theogn. 775.] " Μεμπτέος, " Culpandus, Incusandus, Accusandus." [" Chrys. Serm. 82. T. 6. p. 792, 39." Seager. Mss. Apoll. Dysc. 322. Bekk.]

Μεμφωλὴ, ἡ, Questus, Querimonia, Ipse actus conquerendi et incusandi, μέμψις, Hes. et Suid. [* Μέμφειραν, Phot. τὴν μέμψιν· Τηλεκλείδης. * Μεμφίδιος, Culpandus, Arcad. 39.]

Ἀμεμφὴς, i. q. ἄμεμπτος, Epigr. et Nonn. [Jo. 175, 9. 179, 12. Æsch. Pers. 168. Suppl. 589. " Wakef. S. Cr. 4, 233. Jacobs. Anth. 12, 83." Schæf. Mss. * Ἀμεμφῶς, Orph. in Tempestat. 11.] D Ἀμεμφία, Nullæ querelæ, Nulla culpa et reprehensio, Æsch. S. c. Th. (915.) p. 115. meæ Ed. Διαλλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις, i. e., μέμφονται οἱ φίλοι τῷ διαλλακτῆρι αὐτῶν σιδήρῳ, ὡς οὐδετέρῳ χαρισαμένῳ, s. οὐδεὶς ἔπαινος τῷ διαλλάξαντι αὐτοὺς σιδήρῳ, ἀλλὰ μέμψις, Est quod amici conciliatorem culpent et incusent. [" T. H. ad Plutum p. 248. Brunck. Soph. 3, 416. Toup. Opusc. 2, 42." Schæf. Mss. * Περιμεμφὴς, Arat. 109. al. Πολυμ.] Πολυμεμφὴς, Querulus, Qui multas effundit querelas, Qui multas jacit ore querelas, Plenus querelarum, Nonn. (Jo. 135, 14.) φωνή. Φιλομεμφὴς, Qui libenter conqueritur et expostulat, incusare et reprehendere amat, Plut. (8, 824.) Οἱ φ. καὶ δύσκολοι ταῖς τοιαύταις τῶν φίλων παροράσεσι καὶ ἀνοίαις ἐπιτίθενται, τῷ ἀμελεῖσθαι μᾶλλον ἢ τῷ τιμᾶσθαι χαίροντες, ὅπως ἐγκαλεῖν ἔχωσι. In VV. LL. ponitur superl. φιλομεμφότατος quasi a φιλόμεμφος. Exp. autem ibi φιλομεμφότατος, Delator acerrimus.

Μέμψις, ἡ, Questus, h. e. Ipsa querendi et incu-

sandi actio, Reprehensio: proprie τοῦ ἀμελοῦντος κατηγορία, Ammon.: Dem. Ἦν ἄν τις κατὰ τῶν ἐναντιωθέντων οἷς ἔπραττεν ἐκεῖνος, μ. καὶ κατηγορία. Idem Philipp. 4. Ἄξιος μ. εἶναι καὶ κατηγορίας. Item, μέμψιν μέμφεσθαί τινι, et μέμψιν ἐπιφέρειν τινὶ, pro μμέφεσθαι: quorum prioris exempl. ex Aristoph. Πλ. habes in Μέμφομαι: posterioris hoc extat ap. Eund. B. (1253.) Τίν' ἄρα μέμψιν γ' ἐποίσει Ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-Σαντι; Hesychio μέμψις est κατάγνωσις. [" Ammon. 94. Alciphr. 158. Thom. M. 752." Schæf. Mss.] Μεμψιβολέω, q. d. Querimoniis et reprehensionibus impeto, Conqueror de, Incuso, Reprehendo: unde μεμψιβολεῖν, μέμφεσθαι, Suid. Μεμψίμοιρος, ὁ, ἡ, q. d. Qui de sorte sua queritur, sortem suam incusat, Querulus. Hes. μεμφόμενος τὸ ἀγαθόν· φιλεγκλήμων, φιλαίτιος. Isocr. Pan. Οὕτω μοι τὸ γῆράς ἐστι δυσάρεστον, καὶ μικρολόγον καὶ μ.: Queribundam senectutem, Silius. At Μεμψιμοίρα inscribitur Fabula quædam Antidoti, ap. Athen. [656. Lucian. 1, 121. 171. 436. 603. 2, 795.] Μεμψιμοιρέω, Conqueror, Crebris querimoniis sortem meam incuso, Philo V. M. 1. Καὶ πάλιν ἤρξαντο μεμψιμοιρεῖν, Iterum suas fortunas queri cœperunt. Item simpliciter Conqueror, Queror, Incuso, Lucian. (2, 687.) Τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως, ubi etiam reddi posset Indignante, Succensente. Item cum dat. itidem pro Incuso, Expostulo, ut μέμφομαι, Dem. (249.) Οὐ μεμψιμοιρεῖ ὁ δῆμος οὐδὲν αὐτῷ, Diod. S., Πολλῶν αὐτῷ μεμψιμοιρούντων, Multis cum illo expostulantibus. At in prima signif. ex Eod. affertur, Μεμψιμοιρήσας τῷ βασιλεῖ περί τινων, καὶ τῷ θυμῷ προσπεσὼν, Conquestus ap. regem. [" Coray Theophr. 256. Diod. S. 2, 220. ad Lucian. 1, 526." Schæf. Mss. * Μεμψιμοιρητέον, Polyb. 4, 60, 9.] Μεμψιμοιρία, Conquestio, Querelæ, Querula suæ sortis incusatio, [Lucian. 3, 398. * Ἀμεμψίμοιρος, M. Anton. 5, 5. * Ὑπομεμψίμοιρος, Cic. ad Att. 6, 1. * " Αὐτομεμψία, Jo. Climac. Scala 294." Boiss. Mss.]

Μεμπτὸς, Incusandus, Qui reprehensionem meretur, Thuc. 7, (15.) p. 237. Τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γενομένων: 2, (61.) Ὁ φυγὼν τὸν κίνδυνον τοῦ ὑποστάντος μεμπτότερος, Magis culpandus quam qui subierit: 6, (13.) p. 202. Τοὺς μὲν Σικελιώτας, οἵσπερ νῦν ὅροις χρωμένους πρὸς ὑμᾶς οὐ μεμπτοῖς, ubi potius signif. Terminis, de quibus cum eis expostulari nequit. || Μεμπτὸς active quoque capitur pro Conquerens de, Culpans, Reprehendens, Soph. Tr. (446.) Ὥς εἴ τι τῷ 'μῷ τἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ Ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι, i. e. εἴ τι μέμφομαι, Si quid eum incusem et de eo conquerar hanc ob rem, ubi nota et fem. gen. usurpari. [" Ad Xen. Mem. 2, 6, 21. Ruhnk. p. 231. Wakef. Trach. 446. Signif. activa, Porson. Hec. 1121. Brunck. ibid. Antig. 1011. et Ind. Soph." Schæf. Mss.] Ἄμεμπτος, ὁ, ἡ, De quo conqueri nemo potest, Irreprehensus, Inculpatus, Xen. Σ. (2, 2.) Δεῖπνον ἄ. παρέθηκας, Plut. (Pericle 3.) Τὰ μὲν ἄλλα τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος ἄμεμπτον, προμήκη δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀσύμμετρον. Et ἄ. φίλος, Xen. K. Π. 5, (5, 10.) p. 86. || Active accipitur pro Non querulus, Minime queribundus: ita ἄ. φιλία, ut Amicus non queribundus, sive, ut Gell., Non morosus et jurgiosus. Eleganter autem ap. Atticos ita capitur, quemadmodum et ἀθέατος pro Eo qui non vidit, VV. LL. Sic usurpari videtur et a Xen. K. Π. 8, (4, 13.) p. 132. Τοῖς δ' ἀπιοῦσι δωρησάμενος πολλὰ, καὶ ἀμέμπτους ποιησάμενος, καὶ ἄρχοντας καὶ στρατιώτας ἀπεπέμψατο, Multa donans, efficiensque ut conqueri de se non possent. [" Ad Thom. M. 14. Ruhnk. ad Xen. Mem. 231. (2, 6, 21.) Zeun. Ind. ad K. Π. Lucian. 1, 179. ad Mœr. 88. Thom. M. 40. ad Phalar. 363. Villoison. ad Long. 219. Diod. S. 2, 512." Schæf. Mss.] Ἀμέμπτως, Ita ut conqueri nemo possit, Inculpate, Sine reprehensione ulla, crimine, Herodian. 7, (10, 7.) Ἐθνῶν τε ἡγησάμενος ἀ.: 6, (9, 15.) Βασιλεύοντα ἔτεσι τεσσαρακαίδεκα ἀ. καὶ ἀναιμωτὶ, Cum annos quatuordecim sine subjectorum querela atque adeo sine sanguine imperasset. At ἀ. ὑγιαίνων, Bud. e Gal. pro, Qui est salubri constitutione corporis, ea constitutione corporis est in qua nihil reprehendi queat. Accipitur etiam active pro Sine querelis, querimoniis, Ita ut nemo conqueratur, Herodian. 6, (9, 5.) Ὑφ' ᾧ βασιλεύοντι τεσσαρεσκαίδεκα ἔτεσι ἀ. βεβιώκεσαν, Sub quo sine ulla querela vixissent. [" Wakef. S. Cr. 4, 233." Schæf. Mss. * Μεμπτικὸς, Schol. Aristoph. 'Α. 1082. * " Μεμπτικῶς, Tzetz. Chil. 4, 471." Elberling. Mss. * " Μεμπταῖος, Culpandus, Pseudo-Chrys. Serm. 82. T. 7. p. 492, 28." Seager. Mss.]

Μομφὴ, ἡ, Querela, Querimonia, i. q. μέμψις, Æsch. S. c. Th. (1018.) p. 120. ὅσιος ὢν μομφῆς ἄτερ Τέθνηκεν, i. e. ἀμέμπτως, Ita ut nemo de eo conqueri possit, incuset, Inculpate. Plato Epist. Πέμπετε μομφῆς κατήγορον ἐπιστολὴν, Mittete epistolam quæ deferat querimoniam. Item μομφὴν ἔχει, ex Aristoph. (Eip. 664.) μέμφεται, ἐγκαλεῖ. Et ex Eur. Phœn. (785.) μομφὰς ἔχει, Succenset, Expostulat. [" Markl. Suppl. 1225. Musgr. Ion. 1068. Wakef. Trach. 1117. S. Cr. 3, 153. Valck. Phœn. p. 447." Schæf. Mss.] " Μωμφαὶ, Hesychio μέμψεις: quæ potius " μομφαὶ, per ὁ." [* " Ἀμομφὴς, ad Charit. 717. * " Ἄμομφος, ibid. Wakef. Eum. 478. (681.) * Ἀμόμφητος, Porson. Hec. p. xxvi. Ed. 2. ad Charit. l. c." Schæf. Mss.] " Μόμφος s. Μόμψις, Hesychio δύσ- " κλεια." [" Musgr. Iph. A. 1179. Jacobs. Anim. 73." Schæf. Mss. * Μόμφιν et μόμφον, Teleclides et Eurip. ap. Anecd. Bekkeri p. 107.]

Ἀντιμέμφομαι, Vicissim queror et expostulo. [M. Anton. 6, 30.] Ἀπομέμφομαι, Accuso, Incuso, Succenseo, Plut. Ἀπομεμφομένων θ' ἑτέρων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς παραβάσεσι τῶν ὅρκων. [Eur. Rhes. 900. al. divisim. Διαμέμφομαι, Valde conqueror, Incuso: Διαμέμφομαί σε ἀχαριστίας, Accuso te ingratitudinis. Isocr. ad Nic. init. Εἰσί τινες οἳ δυσκόλως ἔχουσι πρὸς τοὺς λόγους, καὶ διαμέμφονται τοὺς φιλοσοφοῦντας. Ἐπιμέμφομαι, Conqueror super aliqua re, Incuso, Il. B. (225.) Ἀτρεΐδη τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις; Quid tandem conquereris et incusas? Quid te angit et solicitum habet? Od. Π. (115.) Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι. Il. A. (65.) Εἴ τ' ἄρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης, Conqueritur se vocatis et hecatombis non honoratum; vel potius, Succenset ob vota et hecatombas non factas. Pro Incuso, Reprehendo, Vitupero, accipitur ap. Diosc. 8. in præf., Οὐκ ἀλόγως δὲ ὁ Ἐρασίστρατος ἐπιμέμφεται τοῖς ἀγνώστους δυνάμεις πρὸς τὴν χρείαν ἀναγεγραφόσι, Non injusta reprehensione incessit. [" Ad Herod. 183. 584. (2, 129. 7, 169.) Athen. 1, 11. ad Od. Π. 97. Toup. Opusc. 1, 208. Valck. Hipp. p. 315. Macedon. 24. De constr., Heyn. Hom. 4, 35. 43." Schæf. Mss.] Ἐπιμεμφὴς, ὁ, ἡ, Culpabilis, Reprehensionem meritus, [Tull. Gem. 2, 3.] Ἐπίμεμπτος, pro eod., Culpandus, Accusabilis, ut Cic. dicit, Quorum omnium accusabilis est turpitudo, ἐπίληπτος. [Schol. Soph. Tr. 446. * Ἐπιμέμπτως, Argum. Or. Ctesiph. Æschin. p. 352.] Ἐπίμεμψις, Conquestio, Reprehensio. [Dionys. H. 1, 142. * Ἐπιμόμφη, i. q. Ἐπίμεμψις, Pind. Ὀ. 10, 11. * Ἐπίμομφος, i. q. Ἐπίμεμπτος, Æsch. Ag. 562. Ch. 830. Eur. Rhes. 327.] Καταμέμφομαι, Conqueror, Incuso, Accuso, Thuc. 8, (106.) p. 297. Ἀπηλλάγησαν τοῦ σφᾶς αὐτοὺς καταμέμφεσθαι: sicut Xen. K. Π. 4, (3, 2.) Κατεμέμφετο αὐτόν. Rursum Thuc. 7, (77.) p. 260. Μηδὲ καταμέμψασθαι ὑμᾶς ἄγαν αὐτοὺς μήτε ταῖς ξυμφοραῖς, μήτε ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν νῦν κακοπαθείαις, Incusare, vel etiam Succensere: sicut Epigr. Ἀλλ' ἔτι διψώων ἰδίῃ κατεμέμφετο χειρὶ, Ὡς ἀπὸ κρητῆρος μηδὲν ἀφυσσαμένη, Propriæ succensebat manui. [" Baxter. Præf. ad Anacr. p. 54. ad Timæi Lex. 254. Agathias 26. Diod. S. 2, 296. 630. De constr. ad 2, 182. Villoison. ad Long. 122." Schæf. Mss.] Κατάμεμψις, Querimonia, Criminatio, Reprehensio, Incusatio, Thuc. 2, (41.) Οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν. Ex Eod. (7, 75.) Κατάμεμψις σφῶν αὐτῶν ἦν, Sibi ipsis succensebant. [Dionys. H. 129, 25. * Κατάμεμπτος, Soph. Œd. C. 1297. 1770. * Κατάμομφος, Æsch. Ag. 149. * Ὑπομέμφομαι, Plut. Cat. Min. 15. Nonn. D. 15. p. 430.]

ΜΕΝΩ, Maneo, Permaneo, Constanter maneo, Plato Tim. Ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει, Constanter in suo manebat statu, Cic. Cui l. similis est hic Ejusd. in Epist. 10. Μένε ἐν τοῖς ἤθεσιν ἐν οἷς καὶ μένεις. Rursus Idem in Tim. Ἐν ταυτῷ στρεφόμενα ἀεὶ μένει: quæ idem Cic. sic interpr. Suis sedibus hærent et perpetuo manent. Affertur et ex Aristot. Pol. 2. Μένειν ἐν τοῖς τούτων δόγμασι, pro In eorum opinionibus persistere. Cic. dicit, Manere in antiquorum philosophorum sententia. Herodian. (3, 2, 10.) Μένοντες ἐπὶ τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας: Liv. Socii in fide manserunt. Et Cic. Manere perpetuo in amicitia. Item μένειν ἐπί τινι, τινὸς, dicitur Manere in aliqua re, i. e. Acquiescere alicui rei. Isocr. Symm. Οὐδ' οἱ κεκτημένοι τοὺς μεγίστους πλούτους, μένειν ἐπὶ τούτοις ἐθέλουσι. Dem. (42.) Οὐχ οἷός τε ἐστὶν ἔχων ἃ κατέστραπται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' ἀεί τι προσπεριβάλλεται, His contentus esse. At μένειν μέχρι dicitur ut Manere intra constitutos limites, pro Non egredi, Herodian. 7. Μέχρις οἰκείων ἔμενεν ἡ συμφορὰ, Ea calamitas extra ipsius familiam non egrediebatur. Res quoque aliquæ dicuntur μένειν quæ immotæ et fixæ manent, Plato Crat. de iis, qui τὴν τῶν πραγμάτων οὐσίαν, ὠσίαν appellabant: Σχεδόν τι αὖ οὗτοι καθ' Ἡράκλειτον ἂν ἡγοῖντο τὰ ὄντα ἰέναι τε πάντα καὶ μένειν οὐδέν. Herodian. (6, 5, 6.) Οὐδὲ στρατόπεδα ἔχουσι συνεστῶτα καὶ μένοντα, Stativa castra, Polit.: Synes. de Insomn. Οἱ μὲν ἄστρα εἰδότες ἄλλος τὰ μένοντα, καὶ ἄλλος τὰ πυρσὰ τὰ διάττοντα, Alius fixa: Immota manet arbor, Virg. Voluntas quoque et consilium ac propositum, et alia, μένειν dicuntur, quæ manent nec mutantur, Aristot. Eth. 9, 6. Τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταρρεῖ, ὥσπερ εὔριπος: Cic. Si voluntas ead. maneret. Item, Elicere cupio sententiam tuam; si manet, ut firmior sim; si mutata est, ut tibi assentiar. Plato Crat. Ἀλλ' οὐδὲ γνῶσιν εἶναι εἰκὸς, εἰ μεταπίπτει πάντα χρήματα καὶ μηδὲν μένει. Et amici μένουσι qui ἐπὶ τῆς εὐνοίας μένουσι, ut Herodian. loquitur, Qui manent perpetuo in amicitia, ut Cic. In Epist. Philippi ap. Dem. Τῶν βεβαίως μοι φίλων ἀεὶ μενόντων. || Expecto: qua signif. et Lat. Maneo capitur. Plaut. Haud mansisti ut ego darem illam: tute sumpsisti tibi. Idem, Hic me mane. Il. Τ. (308.) Δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης, Expectabo, Od. Α. (304.) Ἠδ' ἑτάρους, οἵ που με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες: Σ. (304.) μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν. Thuc. 4, (124.) p. 161. Δύο μὲν ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐπέσχον, τοὺς Ἰλλυριοὺς μένοντες. Epigr. Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σε· μένεις δέ τε καὶ σύ τιν' ἄλλον. Greg. Τίς δὲ ἐγγυητὴς ὅτι μένει τὴν θεραπείαν τὸ τέλος, Finis expectat sanitatem, i. e., tandem sanabimur. || In bello quoque μένειν τινὰ dicitur Qui in statione et loco suo manens eum expectat, sustinet et excipit irruentem: qua signif. frequentissimum est ap. Hom., itidemque ap. prosæ scriptt. Il. Γ. (52.) Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον: Ο. (622.) Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδὲ φέβοντο: Ν. (476.) Ὣς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει, Αἰνείαν ἐπιόντα βοῇ θοὸν, ubi οὐδ' ὑπεχώρει est per parenth. Il. Λ. (418.) οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα, Od. (Ι. 57.) Τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλέονάς περ ἐόντας, Il. Λ. (348.) Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες. In eo loquendi genere cum aliis prosæ scriptoribus usitatum est, tum Xen., ut Κ. Π. (7, 4, 7.) Αὐτοὶ δὲ καθ' ἑαυτοὺς οὐδ' ἂν οἱ πάντες σφενδονῆται μείνειαν πάνυ ὀλίγους ὁμόσε ἰόντας σὺν ὅπλοις ἀγχεμάχοις: 3, (3, 28.) Οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἔφυγον. Herodian. 2, (5, 4.) Ὀλίγοι τε πρὸς πολλοὺς καὶ ἄνοπλοι πρὸς ὡπλισμένους, οὐκ ἔμενον, Minime ausi resistere, Polit. Quibus addi potest quod Aristot. Rhet. 2. scribit, Ὁτὲ μὲν γὰρ τὸ μένειν ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι ἠροῦντο· ὁτὲ δὲ τὸ μὴ μάχεσθαι ἀντὶ τοῦ μὴ μένειν. Item, Μείναντες χειμῶνα, ex Hesiodo (Ἔργ. 2, 270.) Tempestatem ferentes et sustinentes. Sicut vero malum aliquod ap. Lat. dicitur aliquem manere, ita et μένειν ap. Græcos: Phalar. Μένει σε δίκη: quemadmodum ap. Tibull. Te pœna manet. || A Μένω usitatum est ap.

A Poëtas medium PRÆT. Μέμονα pro Cupio, Animus mihi est, Volo; nam præsentis signif. habet, ut μέμαα, κέκραγα, et alia: quod et Hes. testatur, qui μέμονε exp. προθυμεῖται, ὁρμᾷ, θέλει: item in priori signif. καρτερεῖ, vel etiam προεθυμήθη, ut addit. Od. Ο. (520.) Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν, Il. Ν. (307.) πῇ τ' ἂν μέμονας καταδῦναι ὅμιλον; Ω. (657.) Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα; Η. (36. Ἀλλ' ἄγε πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν; Od. Υ. (15.) ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι. Et animus alicui μέμονε, Il. Π. (435.) Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι, Ἤ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἀπὸ δακρυοέσσης Θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ, Ἢ κ. τ. λ.: ubi etiam reddi posset διάνδιχα μερμήριξα, ex eod. Hom.: quod simili modo cum duobus ἢ construitur. At Il. Φ. (315.) de Achille, ἵνα παύσομαι ἄγριον ἄνδρα, Ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι, Schol. προθυμεῖται. Posset etiam reddi, Qui animo agitat, In animo habet facere, Cui animus est facere.
B [" Heyn. Hom. 7, 34. 98. 454. 8, 173. 205. ad Xen. Mem. 3, 10, 15. Fischer. ad Palæph. 147. 246. 349. ad Charit. 307. 553. 584. Musgr. Or. 1101. Valck. Phœn. p. 336. 550. ad Xen. Mem. 241. ad Xen. Eph. 247. Markl. Iph. p. 112. 114. Heracl. 346. Wakef. Georg. 82. Ion. 1265. Musgr. 1246. Jacobs. Anim. 237. Conf. c. βαίνω, 79. 223. Exerc. 2, 42. Valck. ad Herod. 331. Brunck. ad Soph. Œd. C. 217. Wyttenb. Select. 432. Tittm. ad Lex. Gr. 1, 740. Μένων et μὲν ὢν conf., Boeckh. in Plat. Min. 180. De constr., Wakef. Trach. 1201. Abresch. Æsch. 2, 121. Jacobs. Anth. 6, 397. Asclepiad. 9. Heyn. Hom. 6, 303. ad Il. Φ. 482. Fab. Æsop. 138. Seq. dat., ad Callim. 1, 227. cf. Brunck. Trach. 1203. Seq. accus., Lennep. ad Phal. 49. Seq. infin., Theogn. 341. Eur. Andr. 254. Τὸ μένον, Quod manet in quiete, Valck. Adoniaz. p. 253. Μένει, μενεῖ, Phœn. p. 550. Μένειν, οἴκοι μένειν, Toup. Opusc. 2, 165. Μεῖνον· τί φεύγεις; Markl. Iph. p. 116. Μέμονα, 309. ad Herod. 476. Brunck. Trach.
C 984. Musgr. Iph. T. 656. Wakef. Trach. 982. Phil. 515. Heyn. Hom. 5, 95. 314. Cum inf. fut., Od. Φ. 399. Batrach. 293. * Μενέω, Heyn. Hom. 5, 644. ad Herod. 325. 369. 641." Schæf. Mss.] " Μενετέον, " Manendum, Plato de Rep. Ἔοικε μ. εἶναι." [" Suid. 3, 257. Eunap." Wakef. Mss. * Μενητέον, Lobeck. Phryn. 446. " Dionys. H. 3, 1373." Schæf. Mss.]

Μενετὸς, Qui manere potest, solet, Thuc. 1, (142.) p. 46. Τοῦ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί: i. e., οὐ μένουσιν, ἀλλ' εἰσὶν ὀξεῖς, Schol., Moram non patiuntur, Bud. At μ. θεοὶ dicuntur οἱ οὐκ ἀπατηλοὶ, οἷον μόνιμοι, καὶ βέβαιοι, οὐκ εὐεξαπάτητοι: vel ἀνεξίκακοι καὶ οὐκ εὐθέως τιμωρούμενοι, Aristoph. Schol. Ὄρν. (1620.): quæ verba habentur et ap. Suid. [" Thom. M. 608. ad Charit. 680. Huschk. Anal. 131. Jacobs. Anth. 9, 74." Schæf. Mss. * Μενετικὸς, M. Anton. 1, 16.]

Μονὴ, ἡ, Mansio. Apud Plut. (10, 388.) opp. μονὴ (ἐν τῷ βίῳ) et ἐξαγωγὴ, Cic. Mansio in vita et excessus e vita, Polyb. 4, (41, 4.) Μονὴ καὶ στάσις. A Thuc. in malam partem accipitur pro Desidia et
D Mora: quo etiam modo ἕδρα et καθέδρα, 1, (131.) p. 42. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τὴν μονὴν ποιούμενος, Moram trahens, Schol. ἀργίαν. [" Wakef. Phil. 689. Paus. 3, 263. Toup. Opusc. 1, 25. Phalar. p. 4. 246. ad Charit. 23. Χρόνος μονῆς, Musgr. Tro. 1129." Schæf. Mss. Xen. Κ. Ἀ. 5, 1, 5.] Μόνιμος, ὁ, ἡ, Constanter manens, Stabilis: ζῶα, Aristot. Η. Α. 4. Quæ constanter in eod. loco permanent, Quæ stabili sede degunt, Quæ sedes suas non mutant. Et μόνιμοι milites, Qui in stationibus suis permanent. Xen. Κ. Π. 8, (5, 6.) Ὅπως οἱ μονιμώτατοι πρόσθεν ὄντες παρέχοιεν αὐτοῖς τὴν καθόπλισιν. Et βάρος μ., metaph. Constans gravitas. Plut. Pericle, Ἡ γὰρ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης οὐκ ἐντίθησι βάρος ἔργῳ μόνιμον. Item μ. πολιτεῖαι, Resp., in quibus nullæ fiunt mutationes, sed in eod. statu perpetuo manent, Aristot. Polit. 5, 7. Καὶ διὰ τοῦτ' εἰσὶν αἱ μὲν ἧττον, αἱ δὲ μᾶλλον μόνιμοι αὐτῶν. Et 4, 12. Ὅσῳ δ' ἂν ἄμεινον ἡ πολιτεία μιχθῇ, τοσούτῳ μονιμωτέρα. Item μόνιμοι λόγοι καὶ ἀμετάπτωτοι, Rationes immobiles neque refu-

tábiles, cognatæ sc. earum rerum, quarum sunt interpretes. Bud. 183. Cic. ap. Plat., μ. καὶ βέβαιον, interpr. Res stabilis et immutabilis. [" Jacobs. Anim. 237. Wakef. S. Cr. 2, 143. 4, 163. Porson. Phœn. 548. Valck. p. 123. 198. Conf. c. μόνος, Phot. c. 25.' * Μονίμως, Wakef. S. Cr. 2, 143." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 8, 10. *" Μονιμότης, (Constantia, Stabilitas,) Procl. in Plat. Alcib. p. 60. ubi Creuzer. excitat Dionys. Areop. 2, 522." Boiss. Mss.]

'Αναμένω, Expecto, Xen. 'Ελλ. 7, (3, 7.) Οὐ ψῆφον ἀνεμείνατε, ἀλλ' ὁπότε πρῶτον ἐδυνάσθητε, ἐτιμωρήσατε. Sic ap. Aphthon. Δικαστῶν οὐκ ἀνέμεινε ψῆφον, Judicum calculum non expectavit, Judicibus calculum præripuit : de lege contra mœchos. Idem K. Π. 1, (6, 10.) Μηδέποτε ἀναμένειν τὸ πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια ἔστ' ἂν ἡ χρεία σε ἀναγκάζῃ. Dem. in Timoth. 'Αναμένειν ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖσθαι ἔμελλεν εὐπορήσαντος. Herodian. 5, (4, 9.) Οὐκ ἀναμενόντων τῶν σὺν αὐτῷ στρατιωτῶν πολιορκηθῆναι, Cum oppugnationem non expectarent. Ex Eur. autem affertur (Or. 1099.) ἀνάμεινον φασγάνου τομὰς, pro προσκαρτέρησον, Patienter toleres et perferas. 'Αναμένω, Permaneo, Constans maneo. Isocr. 'Αναμένω ἐν τοῖς ἤθεσι. Simile loquendi genus cum Cic. interpr. habes in Μένω. 'Αναμένω, Maneo: eo modo quo Periculum aut Malum aliquod dicitur manere aliquem, sicut et μένειν. Philo V. M. 1. Μάχαι δὲ καὶ πόνοι καὶ ταλαιπωρίαι καὶ οἱ ἀνωτάτω κίνδυνοι ἑτέρους ἀναμενοῦσι, Alios manebunt. [Sustineo impetum bellicum, Pind. Π. 6, 30. " Markl. Iph. p. 114. Wakef. Trach. 335. Dionys. H. 1, 481. Valck. Adoniaz. p. 253. Abresch. Lectt. Aristæn. 206. ad Herod. 625. Musgr. Or. 1101. Cum infin., Thom. M. 160. ad Charit. 617. 'Αμμένω, Brunck. Trach. 335." Schæf. Mss. " Hérodote l'emploie 7, 42, 3. de son Itinéraire de Xerxès : on y lit, οἱ νύκτα ἀναμείναντι, en parlant de Xerxès. La préposition ἀνὰ y est jugée redondante : quant à nous, elle nous semble peindre l'impatience de Xerxès, qui passe une éternelle nuit sous le mont Ida ; qui la passe toute entière en long et en large, (qu'on nous passe cette bien familière expression.) Xerxes non agit noctem ; sed nocte tota, cum nocte, cum tonitrubus durata mente obluctatur. Polybe n'emploie pas une seule fois ἀναμένω. Xénophon, écrivain élégant, mais que les combinaisons de mots savantes et fortes semblent fatiguer, emploie pourtant ἀναμένω dans un sens énergique, K. Π. 3, 3, 18. οὐκ ἀναμένομεν, 3, 3, 46. μὴ οὐκ ἀναμένωμεν—ἀλλ' ἴωμεν. Cet ἀναμένω est sans doute plus expressif que le ὑπομένω du même Xénophon, K. Π. 3, 3, 17. et que cependant on rend par Expectare, comme ἀναμένω, lorsqu'évidemment ὑπομένω, en vertu de la préposition ὑπὸ, se dit de gens qui attendent avec timidité. H. Estienne aussi rend ἀναμένω par Expecto ; mais un grammairien plus sévère le rendroit par Patienter expecto, attendre avec patience, résignation, soumission (ὑπό) ; acception qu'il donne une seule fois, mais qu'appuient plusieurs fois même les exemples cités par H. Estienne, qui ne les a pas assez attentivement considérés, parce qu'il n'a pu ni voulu, dans un immense répertoire, méditer sur des millions de notes." Gail. Geogr. Herod. p. 154. * 'Αναμενητέον, Achill. Tat. p. 434. Ed. Boden.] 'Αναμονὴ, Patiens toleratio, μακροθυμία, Hes. [Jambl. V. P. 404.] 'Ανταναμένω, Vicissim expecto, [Thuc. 3, 12.] 'Επαναμένω, Expecto, Maneo, Aristoph. (N. 803.) ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον, Expecta me paulisper : [843. 'Εκκλ. 790. * Προσαναμένω, Diod. S. 15. p. 478, 33., 16. p. 554. ult. * 'Επαναμένω, Maneo, Expecto, Herod. 8, 142. Poëtice * 'Επαμμένω, Æsch. Pr. 606. Pers. 809.]

'Αντιμένω, Contra perduro, Permaneo resistendo. Affertur e Theophr. C. Pl. 4, 7. pro Perduro. Sed ibi pro ἀντιμένοντα sunt qui reponendum putent ἀντιβαίνοντα: [ita Schneiderus.]

'Απομένω, Remaneo, Permaneo, simplic. Maneo. [Apud Aret. 33, 16. ἀπομένωσι est vitiosum pro ἀπομανῶσι. " In tergo maneo, Polyæn. 379." Wakef. Mss. * Διαπομένω, Plut. 7, 412. " Petav. ad Synes. 40."

A Kall. Mss.] 'Εναπομένω, Permaneo in, Greg. Naz. 'Εναπομένης τοῖς ὁρωμένοις, Subsiste et permane in iis quæ oculis cernuntur. [" Heliod. 1, 15. ad Nicet. Eugen. 5, 158." Boiss. Mss.] " Προσαπομένω, Insuper emaneo, s. Una absens maneo." [* " Συναπομείνω, Jo. Climac. Scala 229." Boiss. Mss.]

Διαμένω, Permaneo, Constanter maneo, Perduro, Xen. K. Π. 8, (1, 8.) Οὕτω δὴ τὰ τότε κατασταθέντα ἔτι καὶ νῦν διαμένει παρὰ τῷ ἀεὶ ὄντι βασιλεῖ : (8, 5.) Νῦν γε μὴν τὸ μὲν μονοσιτεῖν ἔτι διαμένει : (2, 6.) Διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν τοῖς βασιλεῦσιν ἡ πολυδωρία. Plut. Popl. διέμεινεν εἰς ἡμᾶς, Ad nostram usque memoriam perduravit et constanter mansit. Et aliquis dicitur διαμένειν in aliqua re, itidem pro Permanere s. Constanter manere, Xen. ('Απολ. 30.) Φημὶ αὐτὸν ἐπὶ τῇ δουλοπρεπεῖ διατριβῇ οὐ διαμένειν, In servili vitæ genere non permansurum esse, Isocr. Paneg. 'Εν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι, in quo loquendi genere Idem utitur verbo ἀναμένειν. [" Ad Diod. S. 1, 262. 342. ad Phalar. 246. 349. ad Charit. B 675. Dionys. H. 1, 60. 5, 67." Schæf. Mss.] Διαμονὴ, Permansio, Perseverantia, [Jambl. V. P. 308. " Jacobs. Anim. 247. T. H. ad Plutum p. 318." Schæf. Mss. " Διάμονον, Mandragora, Diosc. Notha 467." Boiss. Mss. * 'Ενδιαμένω, Dionys. H. 1, 509, 22.] " 'Επιδιαμένω, Permaneo et persisto in," [Diog. L. Proœm. c. 11. * 'Επιδιαμονὴ, M. Anton. 4, 21. * Συνδιαμένω, Xen. K. Π. 4, 5, 53.]

'Εμμένω, Permaneo in, Thuc. 8, (23.) p. 270. 'Εμμένειν τῇ ἀποστάσει, Isocr. Evag. 'Ενέμειναν τοῖς ὡμολογημένοις : sicut in Epist. Philippi ap. Dem. "Ιν' ἐμμείνωμεν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς ὁμολογίαις. Plato de Rep. 1. "Α ἂν εἴποις, ἔμμενε τούτοις, Thuc. (5, 18.) ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, Stare pactis, s. Manere, ut Virg. Æn. 2. Tu modo promissis maneas, servataque serves Troja fidem. Additur interdum et præp. ἐν : Plato de LL., 'Εμμένων ἐν τῇ τάξει. Sic Lucr. In statione manere ; Cic. In statu manere. Isocr. Paneg. 'Εν μόνοις γὰρ ἂν τούτοις ἐμμένειν αὐτοὺς ἐλευθέρως τεθραμμένους. Item, Τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένειν, C Lucian. (2, 934.) pro Humanis adhuc affectibus moveri. Item, 'Εμμένειν τοῖς κριθεῖσι, Acquiescere rebus judicatis et re judicata, ut Cic. locutus est : quod dicitur etiam στέργειν τοῖς ὡρισμένοις ὑπὸ τοῦ δικάζοντος, τοῖς γνωσθεῖσιν ἐφησυχάζειν, τοῖς κεκριμένοις ἐναπομένειν, τοῖς δεδογμένοις ἐναποπαύεσθαι. Bud. [" Koppiers. Obss. 94. ad Cornel. Nep. 93. 425. ad Herod. 574. ad Charit. 389. ad Phalar. 246. Wakef. Trach. 335. Heindorf. ad Plat. Phædr. 290. Markl. Suppl. 1194." Schæf. Mss. Soph. Trach. 984. 'Επί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν. " Compos. * ἐμμέμονα, quod, ut et alterum * ἐπιμέμονα, Lexicographis haud observatum fuit, idem valet, quod simplex μέμονα. Homerica phrasis est κραδίη μοι μέμονε. Plus autem hic signif., quam προθυμεῖται, ὁρμᾷ, quibus verbis illud exponi solet. Bene Schol. ἐνθουσιᾷ. Addere poterat ταράσσεται." Brunck. Hic sensus ad μένος referendum est.] " 'Εμμενετέον, et " 'Εμμενετέα, Permanendum s. Perseverandum est " in," [" Clem. Alex. 470. * 'Εμμενητέος, Diog. L." D Wakef. Mss.] 'Εμμενὴς, Permanens, Constanter permanens, Constans, Stabilis. Et τὸ ἐμμενὲς, Constantia, Stabilitas. 'Εμμενὲς, adverbialiter quoque capitur pro Constanter, Firmiter, Perseveranter, Permanendo in incepto. Od. I. (386.) τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ, Il. N. (517.) δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ, Od. Φ. (69.) ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεί. [Timon Phl. 31.] Unde 'Εμμενέως, i. q. ἐμμενὲς adverbialiter sumtum, Hesiod. Θ. (712.) 'Εμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας, i. e., ἐπιμόνως, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως : ['A. 429. * 'Εμμένετος, Stob. Ecl. Eth. 142.] 'Εμμενετικὸς, Qui permanere et perseverare potest, solet, Constanter permanens in, Aristot. Eth. 7, 1. Καὶ ὁ αὐτὸς ἐγκρατὴς καὶ ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ, καὶ ἀκρατὴς καὶ ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ, ubi nota sibi opponi ἐμμενετικὸν et ἐκστατικόν. [* 'Εμμενητικὸς, Plato Defin. p. 412. * 'Εμμονὴ, Duratio, Permansio, Gorg. p. 479.] "Εμμονος, Constanter permanens, Stabilis. Perseverans, Qui toleranter et firmiter in aliquo incepto permanet : unde Hes. ἐμ-

μονος est ἡ ἐπιμένουσα ἀεὶ καὶ ἀδιαλείπτως. [" Heyn. A Hom. 6, 465. Valck. Anim. ad Ammon. 83." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 3, 3, 24. 8, 1, 10. Abresch. Obss. Misc. 6, 274.] At Ἐμμόνιαι Hes. sunt συνθῆκαι: fortassis quibus utraque pars ἐμμένει: nam dicitur ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις καὶ τοῖς ὅρκοις, pro Permanere in pactis et fœdere jurato. " Διεμμένω, Permaneo in, " Constanter maneo in," [Theophr. H. Pl. 4, 12. * Προσεμμένω, Pæan. Met. Eutrop. 8, 13, 3.]

Ἐπιμένω, Permaneo et persisto in, Persevero constanter in, i. q. ἐμμένω, Plut. Ταῖς εὐχαῖς ἐπιμένοντες, In precibus perseverantes, Phalar. Ἐπιμένω τῇ προπετείᾳ, Persto in pervicacia. [" Sic Appian. B. C. 3, 57. Ἐπέμεινε τῇ πόλει, Mansit in urbe. Similiterque 4, 3. pro τῇ πόλει .... ὑπομένειν corrigendum ἐπιμένειν." Schw. Mss.] Item Maneo, i. e. Expecto aliquam ob rem, Basil. Gregorio, Διὰ τὸ πολλάκις ἀπατηθῆναι, ὀκνηρῶς ἔχων πρὸς τὸ πιστεύειν, τὸ δέ τι καὶ ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπώμενος, ἐπιμεῖναι οὐκ ἐδυνήθην, Partim quod sæpe expectando deceptum pigebat scribere, partim quod negotiis distraherer, expe- B ctare literas non potui, Bud. Frequenter cum accus. in hac signif. construitur: sicut et ipsum μένω. Philo de Mundo, Τῶν μερῶν ἕκαστον τοῦ κόσμου φθορὰν ἐπιμένει, Mundi quæque pars interitum expectat. Unamquamque mundi partem suum manet exitium, Plato de Rep. 2. Ὄντοιν δὴ τοιούτοιν, οὐδὲν ἔτι χαλεπὸν ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἑκάτερον βίος ἐπιμένει, Qualis utriusque vita futura sit, Bud. [" Jacobs. Exerc. 2, 42. ad Charit. 18. 307. ad Cornel. Nep. 425. Ilgen. Hymn. 535. Lennep. Phal. 246. Lucian. 3, 585. Markl. Suppl. 623. Expecto, Eur. Phœn. 231. Cum participio, Abresch. Lectt. Aristæn. 201. Ἐπιμέμονα, Brunck. Trach. 984. Phil. 515. Wakef. ibid." Schæf. Mss.] Ἐπιμονή, Permansio, Perduratrix firmitas, quorum priori Cic. posteriori Plin. utitur, Perseverantia. Plato Cratylo (p. 395.) etymologiam afferens Græci nominis Ἀγαμέμνων ait, Ὅτι οὖν ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐ. οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα. A Thuc. in malam partem accipitur pro Mora, qua quis nimirum in aliquo loco desidens permanet, nec C quicquam promovet, Schol. exp. ἀργία, quemadmodum et μονὴ supra, 2, (18.) Ἥ τε ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἐ. γενομένη, καὶ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν ἡ σχολαιότης, διέβαλεν αὐτὸν μάλιστα. Cui similem l. attuli ex Eod. in Ἕδρα aut Καθέδρα, si bene memini. [" Casaub. ad Athen. p. 4." Schæf. Mss.] Ἐπίμονος, ὁ, ἡ, Constanter permanens, Perdurans: στρατηγὸς, Polyb. (6, 15, 6.) Cui post annum successor non mittitur, Qui in administratione rei militaris permanet. [" Ruhnk. ad Rutil. 158." Schæf. Mss.] Ἐπιμόνως, Constanter permaneo, Constanter, Perseveranter. [" Boiss. Philostr. 323." Schæf. Mss.] Ἀνεξεπίμονον, Suidæ τὸ μὴ ὑπερμένον: qui l. est suspectus. " Ἀνεπίμονος, Non permanens, Non durabilis: " ὁ οὐκ ἐπίμονος. Plut. (6, 23.) Πρὸς τὴν ἄσκησιν ἀψί- " κορον καὶ πάντῃ ἀνεπίμονον εἶναι νομίζω, Non per- " manens nec constans." [* Ἐπιμόνιμος, Geopon. 3, 5, 7.]

Καταμένω, Remaneo, Præstolor, Persisto, Subsideo, Resisto, VV. LL. [" Cattier. Gazoph. 80. D * Καταμονή, Heyn. Hom. 8, 488." Schæf. Mss. Mora, Polyb. 3, 79, 12. Gl. Statio, Remansio. * Κατάμονος, Durans, Polyb. 17, 12, 1. 20, 10, 17. 21, 1, 6.] " Ἐγκαταμένω, Permaneo in, s. Insideo." [" Ἐγκαταμείνας, Greg. Naz. Or. 10. p. 163." Strong. Mss. Heliod. 2. p. 112.] " Ἐπικαταμένω, In- " super maneo, Diutius maneo, vel immoror, i. q. " διατρίβω, Xen. (K. Π. 1, 2, 11.) Ἦν δέ τι ἢ " ἐπικαταμεῖναι ἢ ἄλλως βουληθῶσι διατρίψαι περὶ " τὴν θύραν." [* Ὑποκαταμένω, Otiosus remaneo, Xen. K. Π. 4, 3, 2.] " Καμμένειν, itidem di- " cunt Lacones pro καταμένειν, teste Hes. Unde " Καμμονίη, itidem pro Καταμονίη, Perseverantia: " vel etiam Victoria quæ fortiter constanterque " permanendo paratur. Plutarchus enim (6, 78. " 8, 889.) annotat Æolenses καμμονίην vocare " τὴν νίκην, nimirum τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτε- " ρίας. Ita igitur Homerus Il. X. (257.) dicit, αἴ κεν " ἐμοὶ Ζεὺς δῴη καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι: " Ψ. (661.) ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων δῴη καμμονίην. Ubi " Schol. quoque exp. τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην." [" Jacobs. Anth. 10, 46." Schæf. Mss.]

Παραμένω, Maneo apud, Xen. Παραμένω σοι, Plato Apol. (31.) Ἀλλά μοι παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον, Apud me tamdiu manete, Xen. K. Π. 4, (2, 19.) p. 58. Ἔτι δ' οἱ ἱππεῖς ἡμῖν ἄπεισι, φροντίδα παρέχοντες ὅπου εἰσὶ, κἂν ἔλθωσιν, εἰ παραμενοῦσιν. Res etiam aliquæ dicuntur παραμένειν ei, ap. quem constanter permanent, et cujus veluti latus nunquam destituunt, sed semper comitantur et adsunt. Isocr. ad Dem. (4.) Τὰ μὲν γὰρ ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει, ubi nota opponi sibi mutuo παραλείπειν et παραμένειν. Idem in Hel. Encom. (20.) Ἠπίσταντο γὰρ τὰς μὲν ἄλλας εὐτυχίας ταχέως μεταπιπτούσας, τὴν δὲ εὐγένειαν ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς παραμένουσαν, ubi itidem observa μεταπίπτειν et παραμένειν sibi ἀντικεῖσθαι, sicut μένειν et μεταπίπτειν ap. Plat. Cratylo, ut supra indicatum est. Xen. K. Π. 1, (6, 14.) p. 18. Οὕτω γάρ μοι δοκεῖ ἥ τε ὑγίεια μᾶλλον παραμένειν, καὶ ἰσχὺς προσγίνεσθαι, Sanitas in corpore permanere, et robur accedere posse, Gal. ad Gl. 2. Παραμένει χρόνῳ πλείονι, Herodian. 6, (2, 20.) Τοῖς ἐξ ἐκείνου τοῦ γένους ἐπὶ πλεῖστον παρέμενεν ἡ ἀρχὴ, Apud eos permansit, Plut. Sol. Παρέμεινε τὰ δίκαια ταῖς ψυχαῖς, In animis permanserunt, Idem in Rom. (15.) Παραμένει τοῖς γάμοις τὸ ἔθος, Mos ille in nuptiis permanet, remanet, et adhuc durat. Item παραμένειν πρός τι, pro Incumbere perseveranter alicui rei, Urgere et persequi rem aliquam: qua signif. dicitur et προσκαθέζεσθαι et προσεδρεύειν. Thuc. 3. Ἀπολιπόντων μὲν ὑμῶν ἐκ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, παραμεινάντων δὲ ἐκείνων πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τῶν ἔργων, Cum permansissent et perseverassent. Ubi rursus nota sibi opponi ἀπολείπειν et παραμένειν. At e Plut. Lycurgo affertur, Παραμένων ἅμα τῷ Λυκούργῳ, pro Assistens Lycurgo. [" Apud Herod. 1, 30. Τέκνα πάντα παραμείναντα sunt Liberi omnes adhuc in vivis, Superstites." Schw. Mss. " Toup. Opusc. 1, 328. Casaub. Athen. 1, 80. Παραμ. τινὶ, Apud aliquem, Longus p. 3. Villoison." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 507. * Παραμένιος, Durans, Manens, verbum fictitium, Athen. 30. Πράμνιον οἶνον, τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον, οἱονεὶ παραμένιον ὄντα.] Παραμονή, Constans permansio ap. aliquem, [Athen. l. c. Jambl. Protr. 16.] Παράμονος, ὁ, ἡ, Constanter ap. aliquem manens, Xen. (Ἀπ. 2, 10, 3.) Ὑπηρέτην εὔνουν καὶ παράμονον, Non fugitivum, Bud. Item, Qui constanter et fortiter in re suscepta permanet, nec facile ab ea dimovetur. At in malam partem παράμονον πένθος, Luctus constanter in pectore alicujus permanens. [* Πάρμονος, Pind. N. 8, 29. * Ἀπαράμονος, Secund. 24.] Παραμόνιμος, ὁ, ἡ, Qui constanter manere ap. aliquem solet nec ab ejus quasi latere discedere, Budæo Constans, Stabilis, in h. l. Xen. (Ἀπ. 2, 4, 5.) Ποῖον δ' ἀνδράποδον οὕτως εὔνουν καὶ παραμόνιμον, ὡς φίλος χρηστός; sic paulo ante Idem παράμονον ὑπηρέτην dicit. Et παραμονιμώτερον ex Alex. Aphr. Permanentior, Stabilior, Qui diutius perdurat. [* " Παραμονίμως, Phrynichus Bekkeri p. 32. Παρμόνιμος, Theogn. 198." Boiss. Mss. Pind. Π. 7, 21. * " Παραμονάριος, Qui constanter ap. aliquem manet, Chrys. Serm. 105. T. 6. p. 912, 17. Τῶν κακοπαθούντων οἱ παραμονάριοι, τῶν πενθούντων οἱ * παραμυθήτορες." Seager. Mss. * Ἐμπαραμένω, Epiph. 1, 284. * Ἐμπαράμονος, 633. * Προσπαραμένω, Æsop. Fab. 256. p. 201. * Συμπαραμένω, Thuc. 6, 89. Dionys. H. 2, 76, 35. Hippocr. 100. 535. Paul. ad Phil. 1, 25. * " Συμπαραμείνω, Remaneo, Planud. Ovid. Met. 5, 563." Boiss. Mss.] Παρμένω Poët. pro παραμένω, Permaneo apud, Il. O. (400.) οὐκέτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης Ἐνθάδε παρμενέμεν. VV. LL. exp. etiam Adsum.

Περιμένω, Expecto, Synes. Ep. 104. Εἶτα φθάσαντες ἂν εἰς τὴν πεδινὴν περιεμένομεν· οὐδαμοῦ δὲ φαινομένων, περὶ βουλυτὸν ἀπεχωροῦμεν: ubi proprie dicitur de Iis qui alicubi manentes et oculos huc illuc volventes, expectant alicujus adventum: nec præp. otiosa est. Et cum dat. e Plut. Galba, Ἥκειν ἔφη καὶ περιμένειν αὐτῷ οἴκοι τοὺς ἀρχιτέκτονας, Ve-

nisse dicit architectos et eum domi expectare. Interdum accipitur in malam partem pro Otiose expecto, Isocr. Archid. Μὴ περιμείνωμεν ὡς ἄλλων τινῶν τὰς παρούσας ἀτυχίας ἰασομένων, Dem. (113.) Εἰ μέχρι τούτου περιμενοῦμεν ἕως ἂν ἡμῖν ὁμολογήσῃ πολεμεῖν, Plato de Rep. 2. (p. 375.) Εἰ δὲ μή γε, οὐ περιμενοῦσιν ἄλλους σφᾶς διολέσαι, ἀλλ' αὐτοὶ φθήσονται αὐτὸ δράσαντες. Aliquando περιμένειν non Expectare simpliciter, sed Expectare et requirere, Plut. in Præfat. Apophth. de suis Parallelis loquens s. syntagmate vitarum (659.) Ἐκεῖ μὲν οὖν ἅμα αἱ ἀποφάσεις τῶν ἀνδρῶν, τὰς πράξεις παρακειμένας ἔχουσαι, σχολάζουσαν φιληκοΐαν περιμένουσι, Illic enim acta et res gestæ, cum adjunctas sententias eorumque dicta habeant, feriatas aures poscunt, Bud. Περιμένω, Maneo, ea signif. qua Malum aliquod dicitur manere aliquem, Plato de Rep. 2. (p. 365.) Μὴ θύσαντας δεινὰ περιμένει, Qui non sacrificarint, eos horrenda manent, Synes. Κἀκείνους δὲ περιμένει τὰ κατὰ γῆς κολαστήρια, Manent illos supplicia ap. inferos. [" Valck. Phœn. p. 84. ad Lucian. 1, 258. B 473. Lennep. ad Phal. 49. 364. Zeun. ad Xen. K. Π. 685. ad Charit. 585. ad Paus. 301. Villoison. ad Long. 285. Diod. S. 2, 461. 483. Dionys. H. 1, 37. ad 481. * Περιμενετέον, 5, 332. * Περίμονος, Tzetz. Exeg. Il. 104, 14." Schæf. Mss.]

" Προμνηστῖναι, Hesychio ἑτέρα πρὸ ἑτέρας, Alia " ante aliam : addenti, quosdam exp. ἑξῆς, καὶ ἐκ " διαστημάτων ἀναμένουσαι ἀλλήλας. Ita Homerus " utitur: ut Od. Λ. (232.) Οὐκ εἴων πίνειν ἅμα πάσας " αἷμα κελαινὸν, Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήεσαν: Φ. " (230.) Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, οὐδ' ἅμα πάντες, Non omnes simul ingredimini, sed alter alterum " præeat serie aliquanto spatio interrupta: opponit " enim προμνηστίνους et ἀολλεῖς: nam loco superiore " dicit, Αἱ δ' ἀμφ' αἷμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο, " ego autem non sinebam omnes simul bibere, sed " nonnisi προμνηστίνας admittebam. Sic Schol. exp. " μὴ ἅμα πάντες προϊόντες, ἀλλὰ ἐφεξῆς καὶ * προμένοντες ἀλλήλους: innuens a verbo μένειν derivatam " esse vocem hanc, ut et Hes." [" Ad Charit. 512. C Heyn. Hom. 5, 27." Schæf. Mss.]

Προσμένω, Maneo vel Expecto ap. Matth. 15, (32.) Ἤδη τρεῖς ἡμέρας προσμένουσί μοι, Apud me permanent, et a latere meo non discedunt. Item προσμένειν ταῖς δεήσεσι, 1 Tim. 5, (5.) pro Assiduum esse in precibus, Instare precibus, Perseveranter precari: quod etiam λιπαρεῖν et προσλιπαρεῖν. Item προσμένειν τῷ Θεῷ, Deo adhærere: quod et προστήκεσθαι. Act. 11, (23.) Τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ. Exp. etiam Acquiesco, sicut μένω et ἐμμένω supra. [Xen. Ἑλλ. 2, 4, 4. Pind. N. 3, 105. in var. lect. " Valck. Callim. 186. ad Phalar. 246. Wakef. Ion. 88. Diod. S. 2, 460." Schæf. Mss.] Προσμονὴ, Permansio et expectatio ap. aliquem; Perseverantia et assiduitas in aliqua re.

Συμμένω, Una maneo, Unitus et conjunctus maneo, permaneo, Synes. Ep. 46. Σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμεινας. Item συμμένω βεβαίως, Stabilis in fide maneo, Conjunctus maneo. Item res aliqua συμμένειν dicitur, Quæ suis quasi D viribus conjunctis permanet et perdurat constanter, Xen. Ἑλλ. 7, (1, 2.) Ἐπείπερ ἀγαθὸν ὑμῖν ἔδοξε Λακεδαιμονίους φίλους ποιεῖσθαι, δοκεῖ μοι χρῆναι σκοπεῖν τοῦτο ὅπως ἡ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμενεῖ, ubi etiam reddi potest, Conjuncta maneat, Synes. Ep. 66. Ἐπεὶ δὲ ἡ συνοδικὴ γνώμη κατίσχυσε, χρόνον μέν τινα συνέμεινεν ἡ στάσις, Aliquandiu permansit et perduravit seditio. Apud Thuc. autem 8, (73.) p. 285. Ἐς τοῦτο ξυνέμεινεν, Schol. exp. μέχρι δεῦρο μεμένηκεν: vel, ἐν τούτῳ τύχης μεμένηκεν. [" Ad Lucian. 1, 295. ad Anton. Lib. 275.' Verh., Wakef. Phil. 448. Jacobs. Anth. 9, 358." Schæf. Mss.] Συμμενία, Constantia. VV. LL. [* " Συμμονὴ, Permansio, M. Anton. 5, 8." Boiss. Mss. Plut. 10, 357. Porphyr. Abst. 1, 51. p. 87. * Σύμμονος, Hermann. Lex. Prosod. 462.]

Ὑπομένω, Sustineo: q. d. Subtus maneo et expecto: plerumque accipitur pro Impetum hostilem sustineo et irruentem accipio. (Il. O. 312.) Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν: Π. (814.) οὐδ' ὑπέμεινε Πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντ': A qua signif. utitur et simplici verbo μένω. In prosa quoque in eo loquendi genere usitatum, ut ap. Plut. in Alcib. (39.) Οὐδεὶς γὰρ ὑπέμεινεν αὐτὸν, οὐδ' εἰς χεῖρας συνῆλθεν, ἀλλ' ἀποστάντες ἔβαλλον ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασι. Thuc. Καὶ ᾗ μὲν προσπέσειαν, οὐδεὶς ὑπέμεινε, Qua irruerunt et quacunque impetum fecerunt, nullus subsistebat, Bud.: Herodian. 7, (9, 14.) Ῥᾷστα οὖν ἐτρέψαντο τῶν Καρχηδονίων τὸ πλῆθος, οἵπερ οὐχ ὑπομένοντες αὐτῶν τὴν ἐμβολὴν, πάντα ῥίψαντες ἔφυγον: 3, (6, 13.) Οὐδὲ γὰρ ὑπομενεῖ ὁ ἐκείνου στρατὸς, ὀλίγος ὢν καὶ νησιώτης, τὴν ὑμετέραν δύναμιν, Sustinere non poterit vires vestras. Pericula quoque et molestias ὑπομένειν dicimur, itidem pro Sustinere, Subire, Perferre, Suscipere, Isocr. Archid. (29.) Πάντας ἂν τοὺς ἐκ τοῦ πολέμου κινδύνους ὑπομείναιμι: (36.) Δεινοτέρας συμφορὰς ὑπομενετέον ὑμῖν. Plut. in l. qui περὶ Φιλοπλουτίας inscribitur, Τὰ δυσχερῆ πάντα ὑπομένεις, Cic. Casus fortuitos magno animo sustinere. Dem. c. Mid. (515.) Πολλὰς ἀπειλὰς ὑπομείνας. Idem pro Cor. Ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμεινα, ὑμεῖς δὲ μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθε, ubi videtur ὑπομένειν esse significantius quam ἀνέχεσθαι: licet plerumque synonymως usurpentur; nam et Isocr. Symm. dicit, Ἐπειδήπερ ὑπεμείνατε καὶ τοὺς ἄλλους λόγους, quod ipsum præcedit ἀνεκτὰ λέγειν: ut ὑπομένειν λόγους sit Patienter eum audire, qui videtur ἀνεκτὰ λέγειν. Idem Isocr. in Paneg. Οὐ γὰρ σμικροὺς οὐδὲ ὀλίγους οὐδὲ ἀφανεῖς ἀγῶνας ὑπέμειναν, ad Demon. Τὰ τῷ πλήθει φοβερὰ θαρσαλέως ὑπομένουσα: Archid. (35.) Τὰ προστάγματα τούτων ὑπομεῖναι, Cæsar, Non posse ejus imperia diutius sustineri. Aristot. Polit. 4. Οὐδεὶς γὰρ ἑκὼν ὑπομένει τῶν ἐλευθέρων τὴν τοιαύτην ἀρχὴν, Nemo enim liber volens perfert hujusmodi principatum, Bud. Item ὑπομένειν παιδείαν, Sustinere vel Sufferre castigationem, ad Hebr. 12. (7.) Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεὸς, ubi Bud. interpr. Si disciplinam sustinetis: ὑπομένειν διαβολὰς, in Epist. Plat. Calumniis se opponere et eas sustinere. Et ὑπομένειν κρίσεις, Judicium subire, Causam dicere. Cic. Sustinere causam publicam, pro Defendere. At pro Toleranter ferre et patienter sustinere accipitur in Dem. (544.) Ἐπειδὴ οὐχ ὑπεμείναμεν προσαπειλήσαντα. Cum vero turpe aliquid dicimur ὑπομένειν, redditur potius Admittere. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 32.) Οἱ καλοὶ τὰ τοιαῦτα οὐχ ὑπομένουσι, Talia non admittunt, οὐ προσίενται. Et Plato, Αἰσχρόν τι ὑπομένειν, Turpe aliquid admittere. Ὑπομένειν eleganter cum infin. aliquando construitur, ut et Lat. Sustineo pro Audeo: Ovid. sed non attollere contra Sustinet hæc oculos. Suet. Eos, qui spectare sustinuissent, execratus est: aut pro Possum, ut ap. Plin. Jun. in Epist. Non sustinui inducere in animum. Dem. Epitaph. Οὓς οἱ πρὸ ἡμῶν οἰκοῦντες πρὸς ἑσπέραν πάντες οὐδ' ὑπέμειναν οὔτ' ἐδυνήθησαν κωλῦσαι. Plut. de Propria Laude, Οὐδὲ τὰς ψήφους ἀναλαβεῖν ἐπ' αὐτὸν ὑπέμειναν. Rursum Dem. pro Cor. (296.) Οἳ καὶ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν, Animum inducere potuerunt, Bud. annotans, vernacula lingua dici, Animum vel Cor habuerunt: ab Italis, Satis animi fuit. Galli enim dicunt, J'ai le courage de faire cela; vel, J'ai bien le courage. Itali, Mi basta l'animo. || Expecto, Præstolor, e Xen. (Ἀπ. 2, 6, 31.) Τὰς σειρῆνας πάντας φασὶν ὑπομένειν, Sirenas cunctos præstolari ferunt, Plato, Φεύγει γὰρ οὐχ ὑπομένων, Fugit enim non expectans. [" Cum dat. construitur ap. Appian. Civ. 4, 3. Τῇ πόλει ὑπομένειν, In urbe manere: sed ibi haud dubie ἐπιμένειν leg., ut supra monitum est." Schw. Mss.] || Οἱ ὑπομένοντες, Qui remanserunt, Reliqui, οἱ ὑπόλοιποι, ut Thuc. Schol. exp. in h. l. 5, (14.) p. 169. Ἀεὶ προσδοκίας οὔσης μή τι καὶ οἱ ὑπομένοντες, τοῖς ἔξω πίσυνοι, πρὸς τὰ παρόντα σφίσιν, ὥσπερ καὶ πρότερον, νεωτερίσωσι. Huc pertinet ὑπομεῖναι, quod a Suida exp. καταλειφθῆναι. [" Aristot. Categ. c. 6." Seager. Mss. " Munck. ad Anton. Lib. 88. 184. Verh., Toup. Opusc. 1, 515. ad Lucian. 1, 462. ad Xen. Eph. 181. ad Charit. 18. 273. Zeun. ad Xen. K. Π. 395. (qui videtur errare.) Valck. ad Mem. 241. Wyttenb. Select. 371. ad Herod. 346. 702. (7, 101.) Heind. ad Plat. Hipp. 168. Kiessl. ad

Jambl. V. P. 56. ad Diod. S. 1, 722. Conf. c. αἱρεῖσθαι, ad 2, 469. Cum particip., 326. Callim. 1, 454. Dionys. H. 3, 1414. Sustineo, Schweigh. Emendd. in Suid. 8. Ὑπομένειν τὴν κρίσιν, τὸν ἀγῶνα, ad Herod. 471. Ὑπομεμενηκέναι, Diod. S. 2, 361. Ὑπομείνοι τε, ad Dionys. H. 1, 421." Schæf. Mss. Οὐχ ὑπομένειν τὰς παρ' ἐκείνου δωρεὰς, Isocr. Paneg. 26. * "Ὑπομενετέον, ad Lucian. 1, 462. Porson. Or. p. 6." Schæf. Mss. Thuc. 2, 88. Plato de LL. 2. p. 770. Polyb. 3, 112, 5. * Ὑπομενητέον, Sext. Emp. p. 335. Colon., Lobeck. Phryn. 446. Ὑπομενητέα, Gl. Subeunda. * Ὑπομενητὸς, Lobeck. Phryn. 446. * Ἀνυπομένητος, Gl. Intolerandus.] Ὑπομενετικὸς Qui sustinere et sufferre ac tolerare potest, Aristot. Eth. 3, 6. Οὐδεὶς γὰρ ὑπομενετικώτερος τῶν δεινῶν. [M. Anton. 1, 16. * Ὑπομενητικὸς, Gl. Perpessitius, Tolerans, Patiens. "Ad Mœr. 60. ad Timæi Lex. 247." Schæf. Mss.] AT Ὑπομένη in VV. LL. pro Sustentatio, ὑπομονὴ, sine dubio mendosum est. Ὑπομονὴ, Sustentatio: qua sc. impetus et incursus alicujus rei sustinetur. Aristot. Rhet. 3. periodi ἀνακειμένης exemplum afferens, Ἀμφοτέρους δ' ὤνησαν, καὶ τοὺς ὑπομείναντας καὶ τοὺς ἀκολουθήσαντας· τοῖς μὲν γὰρ πλείω τῆς οἴκοι προσεκτήσαντο, τοῖς δὲ ἱκανὴν τὴν οἴκοι κατέλιπον: subjungit, ἐναντία, ὑπομονὴ, ἀκολούθησις· ἱκανὸν, πλεῖον. Item Tolerantia, Patientia: qua aliquis plagas aut injuriam patitur, non propulsans et ulciscens inimicum. Aristot. Rhet. 2. Ἀπὸ ἀνανδρίας γὰρ ἢ δειλίας ἡ ὑπομονὴ καὶ τὸ μὴ ἀμύνεσθαι. In N. autem T. ὑπομονὴ non simpliciter sonat Patientiam qua toleramus mala, sed Patientem expectationem, cum spe præmii duramus in malis, et nos rebus melioribus servamus, Erasm. Alicubi redditur etiam Perseverantia. [" Coray Theophr. 197. (Char. 6.) * Ὑπομονητὸς, Porson. Hec. 159. T. H. ad Plutum p. 121. 306." Schæf. Mss. Schol. Æsch. Pr. 1062. " Herodian. Epimer. 141." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 446.] " Ἀνυπομόνητος, Non " sustinendus: vel Qui sustineri et sufferri nequit, " Intolerabilis. Hesychio ἀνυπομόνητον est πρoῦχον, " ἢ βόλος τις." [" Crates Epist. 16. in Notit. Mss. T. 11. Schol. Pind. N. 1, 71." Boiss. Mss. " Euseb. H. E. 8, 3." Mendham. Mss. Diod. S. 3. p. 114, 20. 116, 30. * " Ἀνυπομονήτως, Macar. Hom. 6, 91." Kall. Mss. * " Ἀνυπομονησία, Nili Epist. 16. Jo. Climac. p. 78." Boiss. Mss. * Δυσυπομόνητος, Sext. Emp. 586. Schol. Pind. N. 1, 85. " Hes. v. Δύσοιστος." Boiss. Mss.] Ὑπομονητικὸς, ET Ὑπομονικὸς, Patiens, VV. LL. Prius citatur e Can. Conc. 20 Sardicensis. [Hipppocr. 22. Schol. Aristoph. Ἀ. 963. Εἰρ. 240. Schol. Eur. Hec. 775. * " Ὑπομονητικῶς, Suid. v. Ὑποστατικῶς. * Καθυπομένω, Ind. Hasii ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 201." Boiss. Mss.]

Μενεδήϊος, ET Μενεπτόλεμος, ET Μενεχάρμης SIVE Μενέχαρμος: ITEM Μενέκτυπος ET Μένανδρος, sunt a v. μένω, cum pro ὑπομένω capitur: de quibus dicam ordine. Nam Μενεδήϊος, est Qui hostes aut hostium impetus forti animo sustinet et excipit: ὁ μένων s. ὑπομένων τοὺς δηΐους, Hom.: Apoll. Rh. 2, (114.) Ἄρητος μενεδήϊον Εὐρύτου υἷα Ἴφιτον ἀζαλέῃ κορύνῃ στυφέλιξεν, Schol. ἐμμενετικὸν ἐν τῷ πολέμῳ: derivans a δηΐς, ut et Eust., significante μάχη: reddi etiam possit, Bellicos labores strenue sufferens. Μενεπτόλεμος, Bellum et bellica onera fortibus humeris sustinens: vel ὑπομονητικὸς ἐν τῷ πολέμῳ, ut exp. Il. B. (749.) Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί: paulo ante vero, inquit ibi Eust., Πολυποίτην vocavit μενεπτόλεμον, quasi σταδαῖον ἢ σταθερὸν πολεμιστὴν, Bellatorem stabilem et qui in statione sua constanter permanet. [" Jacobs. Anth. 9, 80. * Μενεφύλοπις, (Fortis, Bellicosus,) Paul. Sil. 49." Schæf. Mss.] Μενεχάρμης s. Μενέχαρμος, Generose pugnam sustinens, Forti animo prælium sustinens; nam ita loquuntur Liv. et Cic. Il. I. (529.) Κούρητες δ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα: ubi Eust. itidem exp. σταδαῖοι μαχηταὶ, Statarii milites: quibus opp. οἱ φύξηλοι: et sic μενεδήϊοι ac μενεπτόλεμοι et μενεχάρμαι fuerint Qui in statione sua manentes fortiter pugnant. Il. (Ξ. 376.) Ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ, Χείρονι

A φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω. Dici autem μενέχαρμος et μενεχάρμης sicut εὐρύπυλος et εὐρυπυλὴς, quod tamen acuitur, tradit Eust. Μενέχαρμος est etiam Nomen proprium. At Μενέκτυπος, Qui bellicos strepitus et tumultus sustinet, nec expavescit, [Hesych. * Μενεμάχος, i. q. μενεπτόλεμος, Appian. 1, 163.] Μένανδρος autem in Epigr. Qui virum in se irruentem excipit et sustinet. [" Jocose vero Dionysius Siculus, teste Athen. 98., μένανδρον dixit Virginem, ὅτι μένει τὸν ἄνδρα, Eo quod maritum expectet. Idem per jocum Columnam vocabat * Μενεκράτην, ὅτι μένει καὶ κρατεῖ, Quod firma maneat et sustineat." Schw. Mss. " Valck. Phœn. p. 550." Schæf. Mss.] Sic interpretari possemus et propria quædam nomina, ut Μενέδημος, Μενέλαος, Μενέμαχος, Μενέξενος, et hujusmodi.

¶ Μίμνω, Maneo, i. q. μένω: unde et fieri constat, ead. forma qua γίγνω a γένω. Il. B. (296.) Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς Ἐνθάδε μιμνόντεσσι: ubi sequendo Eust. habet hoc verbum ὀνειδισμὸν ἀργίας, sicut et ipsum μένω. Sed simpliciter quoque B pro μένω capitur, Maneo, Il. T. (188.) αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω αὖθι τέως περ ἐπειγόμενός περ ἄρηος. Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες. Item res aliquæ μίμνειν dicuntur, ut μένειν, pro Non dilabi et μεταπίπτειν, Il. Ω. (382.) ἵνα περ τάδε σοι σόα μίμνοι. Interdum vero pro Maneo, i. e. Expecto; jungiturque accusativo, ut Il. Θ. (561.) Ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν ἐΰθρονον ἠῶ μίμνον. Hesiod. Ἔργ. (2, 248.) Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον εἰσόκεν ἔλθῃ. Dicitur etiam hostem μίμνειν, qui eum non tantum expectat, sed etiam irruentem sustinet et excipit: quod et μένειν et ὑπομένειν. Il. P. (721.) Μίμνομεν ὀξὺν ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες: X. (38.) Priamus ad Hectorem, Ἕκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον. [" Valck. Phœn. p. 286. 470. Wolf. ad Hesiod. 124. ad Charit. 772. Wakef. Phil. 752. Meleager 90. Porson. Med. p. 39. Jacobs. Anth. 11, 87. Conf. c. μείνω, Heyn. Hom. 6, 554." Schæf. Mss.] " Μέμνω, " VV. LL. Maneo, Duro, καρτερῶ: quod potius C " μίμνω." Μιμνάζω, i. q. μίμνω, unde et derivatum est, Il. K. (549.) οὐδέ τί φημι Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ γέρων περ ἐὼν πολεμιστής, Manere hic ap. naves: ubi similiter ὀνειδισμὸν ἀργίας habet ut μίμνειν paulo ante. Sic B. (391.) Ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, Manere et cunctari ap. naves, Desidere. [" Toup. Emendd. 2, 139." Schæf. Mss.] Ἀναμίμνω, Maneo, Expecto, [" Wakef. S. Cr. 5, 154." Schæf. Mss. * Ἐμμίμνω, Quint. Sm. 6, 474.] " Ἐπιμίμνω, Per- " maneo in aliqua re, Persto, Persisto, Od. Ξ. (66.) " ἔργον ἀέξεται ᾧ ἐπιμίμνω, In quo versor, Cui in- " cumbo:" [O. 371.] Παραμίμνω, Maneo apud, i. q. παραμένω, Od. B. (297.) οὐδ' ἄρ ἔτι δὴν Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν. [* Προσμίμνω, Orph. Lap. 11.]

ΜΕΝΟΣ, τὸ, Animi ardor quidam, Impetus quo aliquis paratus est irruentem hostem excipere, minimeque ei cedere; nam a μένω derivatum est hoc vocab., ut Gramm. tradunt. Eust. exp. ψυχικὴν προθυμίαν: dicens μένος πνέειν esse quasi πνέειν τῇ ψυχῇ D προθυμούμενον. Aristot. Eth. 3, 8. μένος et θυμὸς pro iisd. accipit: θυμὸς, inquam, quod pro Ira capitur; nam ii, qui irati sunt, promtas plerumque ad pugnam manus habent; cum enim ex Il. Π. (529.) citasset, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ: item μένος καὶ θυμὸν ἔγειρε, addit, hæc et hujusmodi videri σημαίνειν τὴν τοῦ θυμοῦ ἔγερσιν καὶ ὁρμήν: adeo ut μένος sit potius Animi irati incitatus quidam impetus, quo ad ulciscendum adversarium fertur. Il. X. (96.) de Hectore, ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει: de quo P. (565.) πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει Χαλκῷ δηϊόων: Z. (101.) ἀλλ' ὅδε λίην Μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν: X. (312.) Ὡρμήθη δ' Ἀχιλλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν Ἀγρίου: A. (103.) Od. Δ. (661.) μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι Πίμπλαντ'. Plut. (9, 247.) ex Hom. quodam loco, Τῇ μέν τοι διαθέσει φρόνημα καὶ μένος πολυθαρσὲς ἐνέστω, Ἄτρομον: sc. ex hoc versu, qui legitur Il. P. (156.) Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη,

Ἄτρομον. Dii etiam et qui aliquem adhortantur, dicuntur alicui inspirare, immittere et excitare μένος: Virg. Inspirare animum, Ovid. Infundere animos: et ap. Liv. dicitur Ferocia insita facere animos. Rursum ap. Virg. Ministrare animos. Il. N. (60.) Neptunus σκηπανίῳ Ἀμφοτέρους κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο, O. (262.) Υ. (110.) Ὣς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν: Od. Ω. (519.) ἔμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνη: quod et Il. K. (482.) reperitur: Il. T. (37.) μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε: Π. (529.) μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ: quo loquendi gen. Xen. quoque utitur, cum K. Π. 5, (2, 15.) p. 74. dicit Πολεμίοις μένος ἐμβαλεῖν, cui opp. ἀνατρέψαι τὸ φρόνημα, et synonymum facit ἀνυπόστατον τὸ φρόνημα παρέχειν. Rursum Il. Λ. (291.) et O. (500.) Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου: X. (204.) ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα: quod hemistichium legitur et Υ. (93.) Contrario autem loquendi genere dicitur O. (493.) Ὣς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει: ut Minuere animos ap. Senecam in Medea: H. (210.) οὕς τε Κρονίων Θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι. Dicitur etiam alicui ἐμπεσεῖν μένος, quod reddi potest Accedere animus. Xen. Ἑλλ. 7, (1, 21.) p. 362. Ἐκ τούτων πάντων, sc. e conspecto Herculis simulacro, οὕτω πολὺ μένος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπεσεῖν, ὥστε ἔργον εἶναι τοῖς ἡγεμόσιν ἀνείργειν τοὺς στρατιώτας ὠθουμένους εἰς τὸ πρόσθεν. Hesiod. Ἀ. (364.) Παντὶ μένει σπεύδων. Cui commode addi potest h. l. Xen. K. Π. (3, 3, 27.) Ὑπὸ δὲ προθυμίας καὶ μένους καὶ τοῦ σπεύδειν συμμίξαι, δρόμου τινὲς ἤρξαντο. Contra autem aliquis dicitur ὀλέσαι μένος, et alicujus λύεσθαι μένος: quod Lat. phrasi Concidere animo, et Frangi animo reddi potest. Il. Θ. (358.) Καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειε: P. (298.) τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος: E. (296.) τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε: in quibus tamen posterioribus ll. pro Robore quoque et viribus capi potest: ad quam signif. jam venio. In seqq. enim ll. non tam pro Impetu ejus, qui ira percitus est, accipitur, quam pro Robore et viribus. Il. Ω. (364.) ἔδδεισας μένεα πνείοντας Ἀχαιούς: H. (309.) Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους: ubi sicut copulat χεῖρας et μένος, ita et Il. N. (287.) Οὐ δέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο: O. (510.) Ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε: Od. Ξ. (262.) Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ: Il. E. (892.) Μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν, Ἥρης: (254.) ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστι. Equis quoque cursu concitatis, μένος tribuitur: P. (476.) Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε: Od. H. (2.) Κούρην δὲ ποτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἡμιόνοιϊν. Pro Robore et viribus simpliciter aliquando capitur, et exp. σθένος, Il. Ω. (6.) Πατρόκλου ποθέων ἀνδρότητά τε καὶ μένος ἠΰ, ubi nota copulari cum ἀνδρότης: nam et Eust. sic legit: in meo tamen Ms. Homero habetur ἀδρότητα, quod metro magis convenit. (Od. B. 85.) Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε: M. (280.) πέρι τοι μένος· οὐδέ τι γυῖα Κάμνεις, Robur et vires tibi adhuc suppetunt. Il. I. (701.) τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή: qui versus habetur et T. (161.) Item X. (282.) Ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι. Quibus addi potest hoc Soph. Aj. (1412.) Σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν Μένος: nam ibi Schol. exp. μετὰ ἰσχύος ἀναπέμπουσι. Aliquando vero dicitur ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο, vel μένος Αἰακίδαο, pro Ipso Antinoo et Ipso Æacida: quo modo et quidam e superioribus ll. exponi possent. Μένος, Vis, Vehementia, Il. Ψ. (191.) μή μιν μένος ἠελίοιο Σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα. Sic alibi dicit πυρὸς μένος. Et Apoll. Rh. (2, 229.) μένος ὀδμῆς. Item Vis, Violentia, e Soph. (Aj. 1066.) μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος, Ne vim tentes infestam. || Ira, ὀργή, θυμός: quæ est causa efficiens superiorum. Il. A. (283.) Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε Λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον: I. (675.) Κεῖνος δ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Πιμπλάνεται μένεος. In quibus ll. non incommode reddere possis Irarum impetus vel ardor. Sed iis addi potest et hic Il. Y. (373.) Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, — μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ: ut ibi de Excandescentia intel- A ligatur. Item ap. Aristot. Eth. 3, 8. Δριμὺ δ' ἀνὰ ῥῖνας μένος. Sicut vero ibi dicitur δριμὺ μένος, ita ab Hom. Il. Σ. (322.) δριμὺς χόλος: et ap. Theocr. (1, 18.) Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὴ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. Apud Soph. quoque in Ant. (959.) p. 252. Οὕτω μανίας δεινὸν ἀποστάζει Ἀνθηρόν τι μένος, Schol. exp. ὀργή. [" Valck. Diatr. 239. Dionys. H. 3, 1765. 1830. Callim. 268. ad Horat. 43. Zeun., Wakef. Phil. 1091. Eum. 27. 54. 843. Abresch. Æsch. 2, 95. Jacobs. Anth. 6, 208. Hermann. Hec. p. 84. Huschk. Anal. 306. Wakef. S. Cr. 4, 116. Heyn. Hom. 5, 248. 7, 47. 469. 8, 44. 393. 450.: Liquor cum impetu erumpens; αἱματηρὸν, Sanguis; δριμὺ, Lacrymæ; λευκὸν, sensu obscœno. Monthly Review, Jan. 1799. p. 92. Cattier. Gazoph. 20. Ira, Musgr. Andr. 365. Heyn. Hom. 4, 46. Robur, Homer. T. 1. p. 1. Ern. Vita, Heyn. Hom. 4, 514. De sanguine, Lobeck. Aj. p. 417. Periphrastice, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. vii. Herodes 36. Heyn. Hom. 6, 275. 277. Wessel. Obss. 201. ad Il. Λ. 268. Græv. B ad Hesiod. 597. Wolf. 94. 130. Conf. c. μόνος, Wakef. Phil. 689.; cum γένος, Brunck. ad Apoll. Rh. 25. 213. Plur., Epigr. adesp. 380. M. καὶ θάρσος, Heyn. Hom. 5, 3. Λευκὸν μ., Jacobs. Anth. 7, 408. Ruhnk. Ep. Cr. 71. Fictum ad μ. μέλαν, Brunck. Aj. 918. 1412. M. ὀδμῆς, Wakef. S. Cr. 2, 112." Schæf. Mss.]

Μενοεικής, Animo gratus, Animum permulcens, ὁ μένει ἁρμόζων, s. τῇ ψυχῇ ἀρεστὸς, μένει εἴκων: aut τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει ἁρμόζων, a μένος, quo significatur δύναμις: nam varie a Gramm. exp. Il. T. (144.) ὄφρα ἴδηαι ὅ τοι μενοεικέα δώσω, sc. δῶρα: verba Agamemnonis ad Achillem, quem muneribus placare vult, annotatque ibi Eust. recte μενοεικέα vocari, quippe quibus τὸ μένος εἴξει τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Iratus Achillis animus. Od. E. (166.) σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν Ἐνθήσω μενοεικέ', ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι: quo in l. Eust. dicit, hemistichium hoc, ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι, esse ἐφερμηνευτικὸν epitheti μενοεικέα: idem enim esse βρῶμα τῷ ἐπαρκοῦν μένει, et τὸ ἐρύκον C λιμόν. At Il. I. (90.) μενοεικέα δαῖτα idem Eust. exp. ᾗ τινι τὸ μένος εἴκει διὰ τὸ αὔταρκες: vel τὴν ἐπαρκοῦσαν τῷ κατὰ φύσιν μένει: quæ et ἐπήρατος dici queat. Idem Hom. (Od. N. 409.) μενοεικέα βάλανον dicit, et (273.) μενοεικέα ληΐδα. [" Wakef. Phil. 1091. Heyn. Hom. 5, 541. 8, 386." Schæf. Mss. Plut. Phoc. 2. Ὥσπερ ἀμέλει τὸ ἡδὺ μενοεικὲς ὁ ποιητὴς κέκληκεν, ὡς τῷ ἡδομένῳ τῆς ψυχῆς ὑπεῖκον, καὶ μὴ μαχόμενον, μηδ' ἀντιτυποῦν.]

Ἀμενής, ὁ, ἡ, Imbecillus, Invalidus, Cui nullum μένος inest, Roboris et virium expers: unde ἀμενεῖς, ἀσθενεῖς, Hes. ET Ἄμενος in VV. LL. pro eod.: ex Eur. (Suppl. 1116.) ἀμένους γραίας, Debiles anus: ubi possit etiam esse gen., et scribi ἀμενοῦς γραίας, Imbecillæ anus. Ejusd. signif. et originis EST Ἀμενηνός, Il. E. (887.) Ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι, Imbecillis et viribus fractus eram ex ictibus ferro illatis. Tribuitur hæc vox defunctorum etiam manibus, somno, fumo; ac tunc Levis aut Evanidus reddi possit. Od. K. (521.) Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι D νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, ubi exp. ἀσθενῆ, μένος οὐκ ἔχοντα: Heliodorus autem ap. Hes. accipit pro ἀδιανόητα. At Od. T. (562.) Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων, Eust. exp. τῶν φανταστούντων μὴ στερεμνίως καὶ μετά τινος μένους τὰ βλεπόμενα: annotatque dici ibi ἀμενηνοὺς ὀνείρους sicut in Νεκυίᾳ vocantur ἀμενηνὰ τὰ τῶν ἐν ᾅδου εἴδωλα: ob similitudinem quæ inter utraque existit: secundum illud (Od. Λ. 221.) Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται. Hes. vero et ibi ἀμενηνῶν exp. ἀσθενῶν. Item καπνὸς ἀμενηνός: et Proverbialiter, Καπνὸν εἶναι ἡγούμην, ut Suid. annotat, ἐπὶ τῶν οὐδαμινῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων. [" Ad Timæi Lex. 169. Valck. Phœn. p. 520. Heyn. Pind. 3, 35. Hom. 5, 166. Wakef. Phil. 313. Aristoph. Fr. 236." Schæf. Mss.] Ab hoc Ἀμενηνὸς est VERBUM Ἀμενηνόω, Imbecillum reddo, Robore ac viribus privo, Il. N. (562.) ὅς οἱ οὗτα σάκος μέσον ὀξέϊ χαλκῷ Ἐγγύθεν ὁρμηθεὶς· ἀμενήνωσε δέ οἱ αἰχμὴν Κυανοχαῖτα Ποσειδάων: ubi Eust. exp. ἀμενηνὸν ἐποίησεν, ἠχρείωσεν: Hes. ἀσθενῆ

ἐποίησε, sicut et Suid. Sunt tamen quædam exempl. A quæ habeant ἀμενοίνωσεν, οι pro η: sed prior scriptura, sc. per η, extat et ap. Eust. et Hes. ac Suid., qui ab ἀμενηνὸς derivant, et vero etiam in Homero meo Ms. AT Ἀμενητὶ, quod Suid. exp. χωρὶς τοῦ ἐπιμεῖναι, est a μένω et α priv.: quod redditur etiam Impatienter.

Δυσμενὴς, ὁ, ἡ, Cujus animus male erga aliquem affectus est, Malevolus, Inimicus. Accipitur plerumque non tam pro Inimico quam Hoste, et exp. ἐχθρὸς, ἀντίπαλος. Il. E. (488.) Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι: Π. (520.) οὐδὲ μάχεσθαι Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. Ab Eod. in Od. Z. (184.) opp. τῷ εὐμενέτης. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 38.) Δυσμενεῖς ὄντας ὑμῖν Θηβαίους, Infensos et hostes: pro quo paulo post dicit ἀντίπαλοι. Annotatur tamen discrimen quoddam inter ἐχθρὸς, δυσμενὴς, et πολέμιος: nam ἐχθρὸς Grammaticis quibusdam ap. Eust. est ὁ πρότερον φίλος: at δυσμενὴς, ὁ πρὸς τὸν ποτὲ φίλον ἔχθραν τηρῶν καὶ δυσδιάλλακτος: πολέμιος autem, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τὸν πέλας. [" Thom. M. 401. Musgr. B Heracl. 1006. El. 363. Jacobs. Anth. 6, 401. Markl. Iph. p. 189. 301. Heyn. Hom. 6, 42. Ruhnk. Ep. Cr. 224. Ammon. 64. Eran. Philo 166. Λαβεῖν τὸ δ., Markl. Suppl. 1050." Schæf. Mss. " Δυσμενέως, Nonn. D. 21, 85." Wakef. Mss. Contracte] Δυσμενῶς, Animo male erga aliquem affecto, Inimice: interdum et Hostiliter. Isocr. Πρὸς τὴν μητέρα αὐτῶν διαφερομένη καὶ δυσμενῶς ἔχουσα. Idem in Archid. (27.) Ἀπίστως πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ δυσμενῶς ἔχουσι. [Xen. K. Π. 7, 5, 24. Ἑλλ. 7, 1, 15. " Jacobs. Anim. 258." Schæf. Mss.] Δυσμένεια, Animus male erga aliquem affectus, Odium, Inimicitia. Aliquando et Hostilitas, Animus hostiliter affectus. Isocr. ad Phil. Τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα τῶν ἔργων φθόνον ἔχει καὶ δυσμένειαν καὶ πολλὰς βλασφημίας, Herodian. 7, (1, 3.) Δυσμένειαν [Δυσγ.] ἑαυτῷ συνειδὼς ὅτι πρῶτος ἐξ εὐτελείας τῆς ἐσχάτας εἰς τοσαύτην τύχην ἤλασε, Cum se invisum hominibus cognosceret, Polit. Δυσμεναίνω, Animo erga aliquem male affecto sum, Male volo, Inimicor, etiam Adversor. C Dem. (300.) Πότερον συνέθυε καὶ συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς, ἢ λυπούμενος καὶ στένων καὶ δυσμεναίνων ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀγαθοῖς, οἴκοι καθῆτο. Hesychio δυσμεναίνει est διεχθρεύει, πολεμεῖ. Cum dat. construi annotat Suid. [" Bibl. Crit. 3, 1. p. 106." Schæf. Mss. " Themist. 262. Appian. 1, 380. Aristid. 1, 218." Wakef. Mss.] Hoc autem verbum originem duxisse ab Hom. VERBO Δυσμενέω, testatur Eust., quod δυσμενέω ejusd. alioqui signif. est cum δυσμεναίνω: sed cujus nullus usus sit quam in participio δυσμενέων. Od. B. (72.) εἰ μή πού τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς Δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·—κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες. [* " Δυσμενεύομαι, unde * Ἐπιδυσμενεύομαι, Hesych." Wakef. Mss. * " Δυσμενὶς, Schol. Eur. Or. 316." Boiss. Mss. * Δυσμενίδης, Ælian. V. H. 3, 7. * Δυσμενικὸς, Infensus, Polyb. 6, 7, 8. 15, 3, 1. 16, 22, 8. * Δυσμενικῶς, Odiose, 8, 10, 1. 12, 15, 1. 30, 4, 14.] " Δυσμὴν, Hesychio ἐχθρὸς, Inimicus, Infestus: qui et " δυσμενής."

Εὐμενὴς, ὁ, ἡ, Cujus animus bene erga aliquem affectus est, Benevolus, Amicus: opp. præcedenti. Plut. de Herod. Ὅσα κοινῇ μὴ καθαρᾶς μηδ' εὐμενοῦς ἐστὶν ἀλλὰ κακοήθους οἷον ἴχνη καὶ γνωρίσματα διηγήσεως. Idem, de Athenis, Πολλῶν μὲν δὴ καὶ ἄλλων ἡ πόλις ἥδε μήτηρ καὶ τροφὸς εὐμενὴς τεχνῶν γέγονε: ubi etiam reddi posset Benigna. Similiter cum Deo tribuitur, significat Benignus, Clemens; et plerumque cum ἵλεως copulatur, ut in Ἵλεως videre licet. Synes. Εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ Θεοῦ: ut Deo aut præsente aut adverso utantur, Bud. Et τὸ εὐμενὲς, Animus bene affectus, Benevolentia. Dem. (53.) Καὶ τὸ τῶν θεῶν εὐμενὲς καὶ τὸ τῆς τύχης ὑμῖν συναγωνίζεται: pro quo (p.12.) dicit θεῶν εὔνοια. [" Lobeck. Aj. p. 287. Thom. M. 391. 401. Markl. Suppl. 350. Musgr. Herc. F. 497. ad Diod. S. 2, 322. 361. Abresch. Lectt. Aristæn. 114. Bergler. Alciphr. 163. 373. ad Herod. 126. ad Phalar. 213. Εὐμ. καὶ ἵλεως, Heind. ad Plat. Phædr. 284." Schæf. Mss. Xen. K. A. 4, 6, 12. Æsch. Pers. 486. εὐμενεῖ ποτῷ.] Εὐμενὴς, s. Εὐμένης, Nom. proprium regis. Apud Plut. passim reperitur Εὐμενὴς cum accentu in ult., sicut et ap. Paus. in Att. ap. eund. tamen Plut. et Athen. Εὐμένης etiam, paroxytonως. [" Tzsch. ad Strab. 5. p. 458." Schæf. Mss.] Εὐμενῶς, Animo bene affecto, Benevole, Amice, etiam Benigne, Isocr. Paneg. Πρὸς τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους εὐμενῶς διατεθείσης ἐκ τῶν εὐεργεσιῶν. Idem utitur compar. εὐμενεστέρως, Benignius. [Plut. 6, 557. 615. 657. " Thom. M. 391. Dionys. H. 2, 1080." Schæf. Mss.] Poëtæ autem pro Εὐμενῶς DICUNT Εὐμενέως, Apoll. Rh. [2, 1277. " Theocr. Ep. 4. Julian. Æg. 66. Eratosth. Schol. 4." Schæf. Mss. Εὐμενεστέρως, Isocr. Paneg. 115, 14. Ed. Cant., Dionys. H. 2, 69, 17. * " Εὐμενεστάτως, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 142." Boiss. Mss.] Εὐμένεια, Animus bene affectus, Benevolentia, Herod. (2, 45.) Εὐμένεια εἴη παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν εἰποῦσι τοσαῦτα, Hæc, quæ diximus, sint a diis in bonam partem accepta; Ne nobis infensi sint ob ea quæ diximus. Item ἀέρος εὐμένεια, Cœli clementia, Virg. Cœlum placidum, Statio: Theophr. C. Pl. 2, 17. [Thuc. 5, 105. Plut. 6, 248. " Thom. M. 391. ad Herod. 126. Koen. ad Greg. Cor. 206. Εὐμένεια, * Εὐμενέη, Toup. Append. in Theocr. p. 43." Schæf. Mss. Thuc. 5, 105. * Εὐμενία, Pind. Π. 12, 8. * " Εὐμενικὸς, i. q. εὐμενὴς, Aristot. ap. Stob. p. 3." Wakef. Mss.] Εὐμενέω, Animo sum bene affecto, Benevolus sum, Phocyl. (134.) Βέλτερον ἀντ' ἐχθροῖο τυχεῖν φίλον εὐμενέοντα, Amicum benevolum. Utitur et Apoll. Rh. 2, (260.) cum dat. A Greg. Naz. quoque in Carm. idem particip. εὐμενέων usurpatur pro Clemens, Benevolens, Bud. [Cum accus., Pind. Π. 4, 225. sed v. var. lectt. * " Εὐμενητικὸς, ad Hesych. 2, 560, 14. (v. Μειλικτήριος.)" Dahler. Mss.] Ab hoc Εὐμενέω, Eust. DERIVAT Εὐμενέτης, Animus bene erga aliquem affectus, Benevolus, Amicus, εὐμενὴς, Od. Z. (185.) πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι, Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι. [* " Εὐμενέτειρα, Epigr. adesp. 428. ubi v. not." Schæf. Mss.] AT Εὐμενίζω, active capitur pro Benevolum reddo, Placo: pro quo frequentius usurpatur εὐμενίζομαι, itidem active. Xen. K. Π. 3, (3, 11.) p. 47. Γῆν ἱλάσκετο χοαῖς, καὶ θεοὺς θυσίαις καὶ ἥρωας Ἀσσυρίας οἰκήτορας εὐμενίζετο. Appian. B. C. 4. Εὐμενιζόμενος Καίσαρα. [Ælian. H. A. 7, 44.] Ἐξευμενίζομαι, Basil. pro eod.: nisi quod præp. significationem intendit. [" Euseb. H. E. 9, 7." Mendham. Mss. " Herodian. Epimer. 47." Boiss. Mss. " Boiss. Philostr. 626. Zeun. Ind. Xen. Mem. v. Ἀρέσκομαι." Schæf. Mss. Philo 2. p. 86. P., Simpl. ad Epict. 353. Schw. * Ἐξευμένισις, Gl. Placabilitas: * Ἐξευμενισμός· Expiatio: * Ἐξευμένιστος· Orabilis: * Ἐξευμενιστήριον· Piaculum. * " Κατευμενίζω, unde Κατευμενισμένος, Jo. Diac. in Bandini Anecd. 120." Boiss. Mss.] SED Εὐμενίδες dicuntur Furiæ, κατ' εὐφημισμὸν et ἀντίφρασιν, cum sint immites, teste Servio: quod et Eust. tradit. Alii ab Oreste primum ita vocatas scribunt Erinnyas, quoniam eas expertus est εὐμενεστέρας postquam placavit: quod D et Æsch. in Tragœdia quæ Εὐμενίδες inscribitur, innuit. Philostr. autem, Ep. 54. Ἤδη καὶ τὰς Ἐριννῦς, inquit, Εὐμενίδας καλοῦμεν, ὡς τὸ σκυθρωπὸν ἀρνουμένας. Contra Ovid. Met. 9. Vultibus Eumenidum matrisque agitabitur umbris: tanquam sc. torvum et tetricum tuentibus et horrorem incutientibus. [" Stanl. Eum. init. et 420. Wakef. 808. Luzac. Exerc. 174. Callim. 1, 437. Brunck. Œd. C. 90." Schæf. Mss.] " Εὐημενὴς pro εὐμενὴς usurpari tra- " dunt VV. LL. sed sine exemplo." " Πρευμενὴς, " compositum ex εὐμενὴς et πρᾶος," [s. potius a πρεὺς pro πρηὺς, et μένος,] " ideoque redditur et εὔνους " et πρᾶος: h. e. non solum Benevolus, sed etiam Be- " nignus, Mitis, Placidus: s. ἵλαος, πρόθυμος." [" Eur. Hec. 538. 540. Toup. Emendd. 2, 296. ad Herod. 130. Brunck. Aristoph. 3, 163. Schol. Πλ. p. 234. H." Schæf. Mss. * Πρευμενῶς, Æsch. Pers. 225.] " UNDE Πρευμένεια, Benevolus et propensus ani- " mus. Eur. Or. (1323.) Ἥκω λαβοῦσα πρευμένειαν, " Venio accepta deorum benevolentia et animo pro-

" pitio, h. e. Placatis et reconciliatis diis, Diis mihi A " redditis propitiis."

Ζαμενὴς, ὁ, ἡ, Vehemens, Impetuosus, Validus, Admodum vehemens, impetuosus, validus, nam ζα intendit signif. τοῦ μένος, quo significatur quædam ὁρμὴ, δύναμις et σθένος. Ita Schol. Apoll. Rh. 1, (1029.) ἐν δὲ κυδοιμὸς Δεινός τε ζαμενής τε Δολιονίῳ πέσε δήμῳ, exp. ἄγαν ἰσχυρός: dicens esse epitasin ut in ζάθεος. Et ζαμενὲς πνέων, adverbialiter ap. Hes. pro μεγάλως, σφοδρῶς. Apud Eund. reperio ζαμενοῖσι, quod exp. σφοδροῖς: pro quo nisi reponendum est ζαμενέσι, erit a Ζαμενός. || Valde iratus. || Accipitur etiam pro δυσμενὴς ap. Soph. Aj. (137.), ut Schol. annotat, Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς, ἢ ζαμενὴς Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ, Infensus rumor Danaorum. Suid. autem ibi exp. ὀργίλος, λοίδορος, βίαιος. [" Wakef. Trach. 1035. Porson. Med. p. 87. Brunck. Soph. 3, 512." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 448. Nicander Θ. 181. ἐπὶ ζαμενὲς κοτέουσα, al. conjunctim ἐπιζ. Cf. Ἐπιζάφελος. * Περιζαμενῶς, Hom. H. in Merc. 492.] Ζαμενέω, Iratus B sum, Valde iratus sum. VV. LL. interpr. Magna vi ago, Vires intendo, in Hesiod. Θ. 928. de Junone pariente Vulcanum, Γείνατο, καὶ ζαμένησε καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοίτῃ.

Ὑπερμενὴς, ὁ, ἡ, Viribus prævalens, præpotens, Viribus cæteros præcellens. Exp. non solum ὑπερέχων τῇ δυνάμει, ὑπερισχύων, sed etiam ὑπὲρ τὸ δέον βίαιος, in malam partem pro Nimium violentus. Il. B. (116.) Οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι: (350.) Φημὶ γὰρ κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα, Potentissimum Saturnium. Lat. Maximum Jovem a potentia dicunt. [Od. N. 205. * Ὑπερμενέως, Apollin. Metaphr. p. 194. 216.] Ὑπερμενέω, Viribus præpolleo, Viribus alios antecello et supero. In malam partem ὑπερμενέοντες dicuntur proci ab Homero ut ὑπερφίαλοι. Od. T. (62.) Καὶ δέπα, ἔνθεν ἄρ ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον, Eust. exp. ἀγήνορες. [* Ὑπερμενέτης, Hom. Hymn. 8, 1.]

Μενεαίνω, Cupio, Animi impetu quodam concitor, προθυμοῦμαι, Od. E. (341.) Οὐ μὲν δή σε καταφθίσει C μάλα περ μενεαίνων, Si vel maxime cupiat. Frequenter cum infin. construitur. Il. Y. (442.) Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων: Od. K. (322.) Κίρκῃ ἐπαΐξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων: Il. O. (507.) νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει: Φ. (543.) μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι. Et cum gen. ap. Hesiod. Ἀ. (361.) Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο μάχης ἄμοτον μενεαίνων. || Iratus sum, Ira percitus sum, Od. (Il. T. 58.) Achilles ad Agamemnonem, νῶϊ περ ἀχνυμένω κῆρ Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης. Paulo post idem Achilles ait, Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδέ τί με χρὴ Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν, ubi observa χόλον et μενεαίνειν synonymws usurpari, sicut μένος et χόλος supra: Ω. (22.) de Achille Hectorem bigis raptante, Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων, Ira s. Irarum impetu percitus; nam ἐπὶ θυμοῦ ibi accipi Eust. quoque annotavit. Aristot. Rhet. 2. dicens nos mortuis non irasci, nec iis qui sentire nequeunt pœnas quæ infliguntur, Διὸ εὖ περὶ τοῦ Ἕκτορος ὁ ποιητὴς, παῦσαι βουλόμενος τὸν Ἀχιλλέα τῆς ὀργῆς D τεθνεῶτος, Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων. Quæ verba habentur Il. Ω. 54. Et Od. A. (20.) Neptunus Ulyssi ἀσπερχὲς μενέαινεν, quamvis ceteri θεοὶ ἐλέαιρον ἅπαντες. Idem Neptunus, Z. (330.) ἐπιζαφελῶς μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι. Il. O. (104.) Νήπιοι οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες. [" Abresch. Æsch. 2, 95. Heyn. Hom. 4, 577. 5, 114. 7, 226. 609. 686. 8, 215. 237. Cum infin., 145. 237." Schæf. Mss. Quint. Sm. 12, 380. ἐμοὶ μενέαινον ὄλεθρον. * Περιμενεαίνω, Apoll. Rh. 1, 670. 771.]

Μενοινὴ, Animi impetus, Cupiditas animi qua ad aliquid agendum fertur, Eust. 1007. Μενοινὴ καὶ μενοινᾷν, μένος νόου δι' οὗ ἀΐσσει νόος εἰς ἔργον: Suidæ autem est προθυμία. Apoll. Rh. 1, (894.) ἀλλ' σύ γε τήνδε μενοινὴν Σχήσεις, Hoc Argonautarum propositum, ad quod eos animi impetus et cupiditas vehemens excitavit. Schol. ibi exp. γνώμην, διάνοιαν, μέριμναν: (700.) Εἰ μὲν δὴ πάσῃσιν ἐφανδάνει ἥδε μενοινὴ, Ἤδη κεν μετὰ νῆα καὶ ἄγγελον ὀτρύναιμι, idem Schol. exp. βουλήν: tale est ap. Virg. sententia sedit. Et ap. Plin. Sedere cœpit sententia hæc. [" Christod. Ecphr. 172. Agathias 76." Schæf. Mss.] At Μενοινὴς, πρόθυμος, φροντιστὴς, Hes. Μενοινάω, Impetu quodam animi incitatus cupio, In animo habeo facere, Soph. Aj. (341.) Τί ποτε μενοινᾷ; Quid vult, Quid cupit? de Ajace vocante τὸν παῖδα, Schol. exp. προθυμῇ, addens, ad Ajacem hæc dici. Sed tunc esset a μενοινάομαι: quæ ejus sententia mihi non placet; nam Tecmessa anxia de filio suo, dicit, Ὤι μοι τάλαιν' ἐγὼ, Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ. Τί ποτε μενοινᾷ; Quidnam in animo habet cur te vocet? Hesychio μενοινᾷ est προθυμεῖται, βούλεται, φροντίζει. In h. autem l. Il. O. (80.) Ὡς δ' ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος ὅστ' ἐπὶ πολλὴν Γαῖαν ἐληλουθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ Ἔνθ' εἴην ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλὰ, Eust. μενοινήσειε dicit accipi simpliciter pro κινηθείη. Sed non incommode ibi interpretari possumus, In animo habet, Animo agitat, sicut et in seqq. Od. B. (91.) ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ, Ἀγγελίας προϊεῖσα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ: (34.) εἴθε οἱ αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν ὅ,τι φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ: (275.) ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς. Item cum infin. construitur ut μενεαίνω, et in ead. signif. sc. pro Cupio, Il. T. (164.) Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν: N. (214.) πολέμοιο μενοινᾷ Ἀντιάαν: K. (101.) μενοινήσωσι μάχεσθαι. Item μενοινᾷν τινὶ κακὸν, ut μερμηρίζειν supra. Od. A. (531.) κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα. [" Hymn. in Apoll. Del. 116. ad Herod. 570. Brunck. Apoll. Rh. 182. Heyn. Hom. 6, 385." Schæf. Mss. Theognis 454.] Pro μενοινάω dicitur ETIAM Μενοινώω, ET Μενοινέω, sicut μαιμώω pro μαιμάω, et λωφέω pro λωφάω, Il. N. (78.) ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι Μαιμῶσιν, καί μοι μένος ὤρορε, νέρθε δὲ ποσσὶ Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινώω δὲ καὶ οἷος Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι: M. (59.) πεζοὶ δὲ μενοίνεον εἰ τελέουσι. At μενοίνας, quod Hes. exp. φροντίσας, suspectum mihi est.

Μενθῆραι, Curæ: αἱ φροντίδες, ut exp. in meo Lex. vet., ubi et etymon affertur quasi μενεοθῆραι, pro αἱ θηρώμεναι τὸ μένος, i. e. τὴν ψυχήν: quod ipsum et Etym. habet. Et dat. μενθήραις ap. Hes. μερίμναις. Μενθηρίζω, Curo; nam μενθηρίσω Hesychio est φροντίσω: sicut μενθηριῶ, μεριμνήσω, διατάξω.

" ΜΕΡΜΙΣ, ιδος, ἡ, Funiculus, Filum: λεπτὸν " σχοινίον. Od. K. (23.) κατέδει μέρμιθι φαεινῇ. Vo" lunt derivari h. v. παρὰ τὸ εἴρειν, pleonasmo τοῦ μ, " quasi ἕρμις." [" Μέρμις, * Μερμίθη, * Μέρμιθον, ad Diod. S. 1, 189." Schæf. Mss. * " Μέρμιθος, ὁ, Phot. 733." Wakef. Mss. Cf. Μήρινθος.]

" ΜΕΡΜΝΗΣ, Hesychio τρίορχος: ambiguum an " Accipitris genus quod τριόρχης dicitur, an gene" raliter pro Tres habens testiculos." [* Μερμνὸς, Accipiter, Ælian. H. A. 12, 4.]

ΜΕΣΟΣ, Medius. Dem. Phal., vel potius quicunque alius est Auctor libri qui illi ascribitur, Τὸ γὰρ αὐτὸ, πρῶτον μὲν τεθὲν, ἢ μέσον, Positum primum, medium: pro In principio, medio. Plut. ad Col. Καὶ ὁ μὲν θεὸς, ὥσπερ δὴ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος, ἀρχήν τε καὶ μέσα καὶ τελευτὴν ἔχων τοῦ παντός: quæ sunt e Platone sumta: cujus hæc verba, Ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ, διὰ παντός τε ἔτεινε, Cic. vertit, Animum autem ut in ejus (corporis) medio collocavit, ita per totum tetendit. Et ut dicitur τὸ μέσον τοῦ σώματος, sic μέσον σῶμα. Sed Hom. aliquem transfigi μέσον: Il. N. (396.) τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης Δουρὶ μέσον περόνησε. Et dicitur aliquis ἔχεσθαι μέσος, Teneri medius, οὗ σῶμα μέσον κρατοῦμεν. Quo dixit modo Liv. Medium arripere: dixit vero et Terentius ante eum: metaph. autem ab athletis sumta dicitur ab Aristoph. (Ἀ. 571.) ἔχεσθαι μέσος, Qui ita tenetur ut eluctari manus ejus, qui eum tenet, non possit, et cui nullum patet effugium, Bud. Apud eund. Hom. (Il. Φ. 111.) μέσον ἦμαρ, Medius dies, pro quo dicitur Meridies. Ut autem ille μέσον ἦμαρ dixit, sic Herodian. (8, 5, 22.) μέσην ἡμέραν. Xen.

autem K. 'A. 1, 8, 5.) etiam *μέσον ἡμέρας*. Eodemque pacto *μέση νύξ*, s. *μέσαι νύκτες* dictum reperitur: pro quo composite etiam *μεσονύκτιον*. Sed frequentius est subst. et quidem in dat. sæpe et accus. sc. *ἐν μέσῳ* et *εἰς μέσον*, sicut Lat. In medio, medium, in variis loquendi generibus, quæ vix aliter quam propositis exemplis distingui possunt: quare ea proferam. Il. Γ. (70.) Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον Συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. Dicitur vero et *μέσσῳ* interdum, subaudita præp. *ἐν*.: Δ. (299.) κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν: Γ. 77.) Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας. Est autem ea differentia inter nominis *μέσον* signiff. in hoc et illo proxime præcedente l., quæ est inter signiff. nominis Medium, cum dicitur Collocare in medio, Prodire in medium, Procedere: de qua signif. dicam et infra. Interdum cum genit.: Il. Ζ. (120.) Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Sic Γ. (416.) Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσσομαι ἔχθεα λυγρὰ Τρώων καὶ Δαναῶν. Potest autem *μέσῳ*, s. potius *ἐν μέσῳ*, reddi etiam particula Inter: Cic. ap. Plat. Ἐν μέσῳ πυρός τε καὶ γῆς, vertit Inter ignem et terram. Hæc autem verba Ξυνέστησεν ἐν μέσῳ τοῦ τε ἀμεροῦς αὐτῶν καὶ τοῦ κ. τ. λ. reddidit, Interjecit inter individuum atque etc. quos ll. habes p. 21. et 28. mei Cic. Lex. Sic vero et *γῆ μέση ποταμῶν* ap. Bas., quæ et nomine composito *μεσοποταμία*, Terra media fluviorum, pro In medio fluviorum, dicetur, utendo ead. illa particula, Terra quæ est inter fluvios, amnes. Polit. vero composita etiam voce dixit Regionem interamnem, reddens istum Herodiani l. 3, (9, 5.) Ὁ δὲ Σεβῆρος διαβὰς τὴν τῶν ποταμῶν μέσην γῆν. Huc autem pertinet et *τὰ ἐν μέσῳ*, quo utitur et Dem. pro Quæ interjecta sunt. Affertur etiam *τὸ τούτων διὰ μέσου* e Plat. pro Quod est inter hæc. In soluta quoque oratione dicitur interdum cum ab aliis, tum a Plut., *εἰς μέσον παριέναι*, Prodire in medium: et *φέρειν τι εἰς τὸ μέσον*, vel *ἄγειν*, aut *προάγειν*, aut etiam *ἐμβαλεῖν*, ut Lat. Afferre vel Proferre vel Adducere in medium, Proponere in medio. Imo vero et *τιθέναι ἐν μέσῳ* dicunt illi: quod magis ad verbum respondet huic Latino loquendi generi, Ponere in medio. Ita enim Lucian. (2, 67.) Καὶ μὴν καὶ μῦθος, εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ: ubi tamen nec qui reddiderit Relinquere in medio, peccasse dicendus fuerit, meo quidem judicio. Bud. autem e Synes. affert *ἐν μέσῳ τιθέναι*, pro In medio ponere: quod explicat, Omnibus exponere, et non celare: Τιθεὶς ἐν μέσῳ τἀμὰ, καὶ διδοὺς ἐξ ἁπάντων αὐτῷ βουλεύσασθαι περὶ ἡμῶν. Jam vero et *ἐν μέσῳ κεῖσθαι* dicitur aliquid a Dem. (84.) et Æsch. pro Esse positum in medio, et quasi omnibus esse expositum. Bud. vero affert etiam *ἐκ μέσου θέσθαι* ita dictum ut Lat. De medio tollere aliquid, et *ἐκ μέσου γενόμενος*, pro E medio sublatus: addens *ἐκ μέσου γίνεσθαι* in alia etiam signif., sc. pro E medio discedere, vel, uno verbo, Secedere. Plut. autem dixit etiam *ἐκ μέσου μετέστη*, pro E medio recessit. [" Huc referenda dictio Herodotea 3, 83. 4, 118. 8, 73. Ἐκ μέσου, vel *ἐκ τοῦ μ., κατῆσθαι*, Extra medium, Procul sedere; i. e. Aliorum litibus se non immiscere, A neutris partibus stare, sed Velut spectator otiosus sedere." Schw. Mss.] Ceterum in quibusdam ll. *μέσον* redditur etiam Publicum: ut quod dicit Plut., *εἰς μέσον παριέναι*, Bud. vertit Prodire in medium, publicum. Quinetiam, quod huc pertinet, interpretatur alicubi Remp.: ut in h. Greg. l. Ἀλλ' ἐν μέσῳ στρέφῃ, καὶ μολύνῃ τοῖς δημοσίοις, In rep. versaris. Et in isto Ejusd. Καὶ μικρὸν κατορθώσας πολλάκις ὁ ἐν τῷ μέσῳ, πλέον ἔσχε τοῦ ἐν ἐλευθερίᾳ μὴ τὸ πᾶν κατορθώσαντος. Itidem in VV. LL. ex Eur. affertur *ἐκ μέσου*, pro A populis, A multitudine. Ibid. *ἐν μέσῳ* e Xen. (K. 'A. 3, 1, 14.) pro In propatulo, In promtu.

Μέσον, Spatium quod in medio relinquitur, Intervallum, Spatium, Synes. Θέα δὴ πόσῳ τῷ μέσῳ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐμπολιτεύεται, Quanto intervallo. Sic ut *πολὺ τὸ μέσον*, Magnum est intervallum: quod etiam exp. Magnum est discrimen, ap. Eur. [Alc. 917. cf. Herod. 1, 126. 9, 82.] In VV. LL. e Thuc. Ἐν ὀλίγῳ τῷ μέσῳ, pro In parvo spatio. Dicitur præterea *Διὰ μέσου γίνεσθαί τι*, vel cum alio verbo, pro, Interjecto temporis intervallo, Interim, Interea: ubi et verbum Intervenire aptissimum locum habere existimo. Thuc. 4, (20.) Πρίν τι ἀνήκεστον διὰ μέσου γενόμενον ἡμᾶς καταλαβεῖν: 5. Καὶ τὴν διὰ μέσου ξύμβασιν: 8, (75.) Ἔπειτα μέντοι ὑπὸ τῶν διὰ μέσου κωλυθέντες. Sic usus est Plut. de Def. Orac. Πολλαὶ γὰρ ἅμα πράξεις διὰ μέσου καὶ ἀσχολίαι συντυγχάνουσαι. Legitur etiam *ὁ διὰ μέσου χρόνος*, et *ἐν τῷ διὰ μέσου χρόνῳ*. Ad hanc porro nominis *μέσον* signif., qua pro spatio ponitur, pertinent tum alia quædam compp., tum ETIAM *Μεσοποταμία* pro Spatium inter duo flumina ap. Strab.

Μέσον ἑαυτὸν φυλάττειν, Lucian. (3, 447.) Medium se servare, i. e. quasi In medio manere, ad neutram partem magis inclinando. Exp. autem, Neutrum se servare, pro Neutras partes sequi, Neutrarum esse partium. At Xen. (K. Π. 7, 5, 17.) alio sensu dicit, Παρέχειν ἐν τῷ μέσῳ ἑαυτόν. Sic autem affertur e Thuc. *οἱ μέσοι τῶν πολιτῶν*, Cives qui neutros se servant, qui non sunt in partibus, neutras partes sequuntur. Sed ap. eum invenio *τὰ μέσα τῶν πολιτῶν* in illa signif. 3. Τὰ δὲ μέσα τῶν πολιτῶν ὑπ' ἀμφοτέρων, ἢ ὅτι οὐ ξυνηγωνίζοντο, ἢ φθόνῳ τοῦ περιέναι, διεφθείροντο. Sed et alia signif. appellari *μέσους πολίτας* docebo in proxime sequente tmematio. ‖ At *μέσος δικαστής*, vide *Μεσίτης*.

Μέσον, Medium, Quod est in medio veluti gradu, ut cum dicit Horat., Virtus est medium vitiorum et utrimque reductum. Aristot. Eth. 2, 6. Οὕτω δὴ πᾶς ἐπιστήμων τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἔλλειψιν φεύγει, τὸ δὲ μέσον ζητεῖ καὶ τοῦθ' αἱρεῖται. Dixerat autem paulo ante, Τὸ δ' ἴσον μέσον τι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως. Ibid. legimus, Τῆς μὲν κακίας, ἡ ὑπερβολὴ καὶ ἡ ἔλλειψις, τῆς δὲ ἀρετῆς, ἡ μεσότης: quibus pene ad verbum exp. Horatianus ille versus. Thuc. 1, (10.) Πρὸς τὰς μεγίστας γοῦν καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον σκοποῦντι. Greg. cum duobus gen., ut in illo priore Aristot. l. Μέσος μεγέθους καὶ ταπεινότητος. E Plut. *μέσον ἔχειν*, pro Medium tenere, Medium esse inter etc. i. e. Medium tenere gradum. Sic, Μέσα φέρεσθαι βαρέος ἀθλητοῦ καὶ κούφου, Philostr. Her. Dicitur etiam *μέσην βαδίζειν*. Greg. in Or. de Cyp. Ἵν' οὖν μέσην βαδίσω τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ πόθου τῶν ἀκουόντων, οὕτω μοι δοκεῖ ποιητέον εἶναι. Ut medium teneam inter modum orationis et desiderium auditorum. Sic et in isto l., quem ejusd. Gregorii esse puto, de judice, qui tyrannidi quantum poterat obsistebat, Μέσην βαδίζων τοῦ καιροῦ καὶ τῶν νόμων. Non dubito autem quin his in ll. subaudiatur accus. *ὁδόν*. At in VV. LL. affertur *μέσον τέμνειν*, pro Medium tenere, ubi suspicor reponendum *μέσην*: ut dicatur *μέσην τέμνειν*, subaudito itidem illo accus. *ὁδόν*. Dicuntur etiam *οἱ τοῦ μέσου βίου ἄνθρωποι* a Luciano (2, 926.) Homines mediæ conditionis. Sed et ipsi *ἄνθρωποι* dicuntur *μέσοι* a Plat. pariter et Aristot., quorum mediocres sunt fortunæ. Aristot. Pol. 4. Τοῦτου τοῦ πλήθους τοὺς μὲν, εὐπόρους ἀναγκαῖον εἶναι, τοὺς δὲ, ἀπόρους, τοὺς δὲ, μέσους. Sic autem et ap. Thuc. (6, 54.) *μέσος πολίτης* a Schol. exp. *ὁ οὔτε ἐπιφανὴς, οὔτε ἄδοξος*. Lucian. (2, 58.) *εὔκρατον* et *μέσην* copulavit, Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀπαρτῶντα, τραχὺ γὰρ, οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. Optime autem convenire mihi videtur locus hic, quantum ad illorum duorum nominum copulationem attinet, cum isto Plut. in l. qui περὶ Ἠθικῆς Ἀρετῆς inscribitur, Ἐπεὶ δὲ πολλαχῶς τὸ μέσον· καὶ γὰρ τὸ κεκραμένον τῶν ἀκράτων μέσον, ὡς λευκοῦ καὶ μέλανος τὸ φαιόν: atque hinc patet etiam unde sumta sit illius *εὔκρατος* metaph. quod cum *μέσῃ* jungitur. Ceterum *μέσος* redditur etiam Mediocris interdum, nam Mediocris est qui medium velut gradum tenet, et *τὸ μέσον*, Mediocritas. Sic et in l. quem paulo ante e Greg. protuli, *μέσην βαδίζειν*, Mediocritatem sequi, vertit Bud. Plin. *μέσοι* reddit Modici, cum hæc Aristot. Τῶν δ' ὀφθαλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροὶ, οἱ δὲ μέσοι, reddidit. Oculi grandiores, modici, parvi.

Μέσα, et alio nomine ἀδιάφορα, vocantur a Græcis Quæ in medio honestorum et turpium sunt, Gell. 2, 7. Quæ sua vi recta aut honesta sunt, ut fidem colere, ut patriam defendere, ut amicos diligere: ea fieri oportet, sive imperet pater, s. non imperet: sed quæ his contraria, quæque turpia et omnino iniqua sunt, ea, ne si imperet quidem. Quæ vero in medio sunt, et a Græcis tum ἀδιάφορα, tum μέσα appellantur, ut in militiam ire, rus colere, honores capessere, causas defendere, uxorem ducere, uti jussum proficisci, ut accersitum venire: quoniam et hæc et his similia, per sese ipsa neque inhonesta sunt neque turpia, sed perinde ut a nobis aguntur, ita ipsis actionibus aut probanda fiunt aut reprehendenda: propterea in ejusmodi omnium rerum generibus etc. Quibus postremis verbis apertius declarat quæ appellentur μέσα.

Μέσον appellatio habet et Grammaticis Gr. peculiarem usum; dicitur enim vocabulum μέσον, sicut et vocabulum medium a quibusdam Lat. Gramm., quod interdum in bonam, interdum in malam partem capitur. Iisd. μέση συλλαβὴ, Media syllaba, quæ aliquando producitur, aliquando contra corripitur. Sed et verbum quod nec activum est nec passivum, sed velut medium inter utrumque, μέσον, itidemque ejus χρόνους vocant μέσους, Tempora media, ut μέσος παρακείμενος, ἀόριστος, etc. Eust. in quendam l. Od. Σ., Καὶ εἰκὸς τὸ οὐλομένη καὶ ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς λέγεσθαι, διὰ τὸ χρόνου εἶναι μέσου ἀορίστου δευτέρου· οἱ δὲ μέσοι ἐπαμφοτερίζουσιν ὡς ἐπὶ πολὺ τῇ ἑρμηνείᾳ.

Μέσον, Dimidium, Thuc. 4, (133.) p. 164. Ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ, καὶ ἔνατον ἐκ μέσου.

Μέση, Chorda quædam dicta q. d. Media. Dicitur autem sine adjectione ut ὑπάτη et νήτη. Bud. e Plut. Item μέσον, Tetrachordum, Medianum. Vitr. 5, 4. Ibid. numeratur inter φθόγγους. AT Μέσης, Venti nomen ap. Aristot. 2 Meteorol. 189. 190. "Meminit et Plin. 2, 47. Alii Mesen nomine addi- "dere inter Borean et Cæcian."

COMPAR. Μεσαίτερος: SUPERL. Μεσαίτατος: q. d. Qui est magis in medio; Qui est maxime in medio. [" Herod. 4, 17. Τοῦτο γὰρ μεσαίτατόν ἐστι πάσης τῆς Σκυθίης." Schw. Mss.] Quidam interpr. Penitior, et Penitissimus. Aristot. de Mundo, Κατὰ τὸ μεσαίτατον τοῦ κόσμου συνερηρεισμένη γῆ συνέστηκε, ubi tamen redditur ac si scriptum esset κατὰ τὸ μέσον, sc. In medio. Tale est ap. Philonem ead. de re, Καὶ γῆς ἵδρυσιν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τοῦ παντός. Herodian. autem dixit 5, (5, 12.) Ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς συγκλήτου τόπῳ, ubi Polit. vertit In media curia. Dicitur autem μεσαίτερος et μεσαίτατος, pro μεσώτερος et μεσώτατος: cujus formæ et alia quædam a Gramm. referuntur. Sed comparativi μεσαίτερος exempla nulla proferuntur. Ac certe Eust. non videtur μεσαίτατος pro superlativo habere, ut ostendunt ea, quæ ex eo afferam in Μέσσατος. Adde quod Suid. μεσαίτατος exp. simpliciter μέσος. Sed et pro ὑψηλὸς accipi tradit, quam signif. Bud. putat convenire posse cuidam Philonis l., in quo τὸ ἡγεμονικὸν ita vocat. [" Est vero haud dubie Μεσαίτατος superlativus, per sync. pro μεσαιότατος, legitime formatus a positivo * Μέσαιος s. Μεσαῖος, quo usus est Antiphanes ap. Athen. 95. (303.) ubi μέσαιον s. μεσαῖον, sc. μέρος, est Frustum e medio exectum." Schw. Mss. Vide Schleusner. Lex. V. T. v. Ἀμεσσαῖος.]

" Μέσσος, poëtica geminatione pro μέσος dicitur, " Medius, Hesiod. Θ. (323.) Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ " δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα." [Il. Z. 181.]

[" Μέσος, Heyn. Virg. 1. p. clxxviii. Hom. 5, 215. 318. Mœr. 264. Valck. Diatr. 249. ad Herod. 144. 303. Wakef. S. Cr. 2, 16. Wyttenb. Ep. Cr. 38. Bernard. Reliq. 30. ad Charit. 479. 547. 655. Jacobs. Anth. 9, 477. Musgr. Ion. 1558. Iph. T. 419. Markl. p. 233. Cum gen., Bast Lettre 97. Philostr. 178. Boiss. Μέσος, ἡ, Etym. M. 340, 4. Ἀνὴρ μ., Ammon. 36. ad Charit. 275. M. δικαστὴς, Thom. M. 215. M. ὅμιλος, Heyn. Hom. 6, 308. M. εἰλημμένος, ad Herod. 311. Vox μέση, ad Mœr. 81. Valck. Phœn. p. 626. M. λέξις, Wakef. Phil. 477. Μέση, Chorda, Thom. M. 627. Huschk. Anal. 243. Opp. ἀρχὴ et τέλος, Heind. ad Plat. Charm. 93. Μέση ἡ ὑποστιγμὴ, Vit. Soph. p. x. Τὴν μ. χαλᾶν, Chardon Magaz. Encycl. T. 5. an. 2. p. 498. Ἐπὶ μέσης, Jacobs. Anth. 11, 88. Μέσον, 9, 477. 11, 181. ad Charit. 655. ad Diod. S. 1, 692. Villoison. ad Long. 235. M., τὸ, Discrimen, Valck. ad Chrys. 37. Abresch. Lectt. Aristæn. 249. ad Herod. 729. Eur. Alc. 917. Conf. c. μέσων, Porson. Phœn. 26. Bast Lettre 97. Μέσον pro τὸ μ., Xen. K. Ἀ. 1, 8, 21. 23. Τὸ μ. pro μ., Bast Lettre 95. Μέσον, Inter, 96. Ἀνὰ μέσον, ibid. Diod. S. 1, 33. 472. 2, 278. Koppiers. Obss. 7. Wyttenb. ad Plut. 1, 412. Oxon. Wakef. S. Cr. 3, 100. De constr., ad Diod. S. 2, 477. Διὰ μέσου, Musgr. El. 184. 682. T. H. ad Plutum p. 40. 169. Schol. ad v. 572. ad Diod. S. 2, 181. Lucian. 2, 290. Dionys. H. 5, 62. Heyn. Hom. 4, 636. 6, 449. Plut. Alex. 59. Schm., Schneid. Anab. p. 21. ad Horat. 26. Zeun., Valck. Phœn. p. 207. Ἐν τῷ διὰ μ., Dionys. H. 2, 1111. 3, 1339. Διὰ μ. τεῖχος, Aristoph. Fr. 273. Διὰ μέσων, μ., Abresch. Lectt. Aristæn. 87. Εἰς μέσον, Porson. Hec. 563. Εἰς μ., εἰς τὸ μ., ad Dionys. H. 4, 2007. Ἐς μ., Heyn. Hom. 4, 468. 8, 469. Μέσον, ἐς μ., ad Herod. 322. Εἰς μ. ἑλκύειν, ad Phalar. 312. θεῖναι, Thom. M. 288. Eur. Hel. 1558. Schneid., ad Aristot. H. A. 1. p. lxxxiii. δικάζειν, Valck. Anim. ad Ammon. 108. Eran. Philo 169. φέρειν, Jacobs. Exerc. 1, 117. ad Diod. S. 1, 199. Valck. Diatr. 195. ad Herod. 277. 325. 353. 581. Ἐν μέσῳ, ad Charit. 601. 686. Huschk. Anal. 41. Jacobs. Anth. 8, 4. Musgr. Heracl. 185. Hel. 636. 950. Ion. 1303. 1413. Herc. F. 94. Wakef. Trach. 513. Luzac. Exerc. 98. Ernesti Opusc. Phil. 176. Weisk. Xen. 2, 252. ad Lucian. 2, 256. Bast Lettre 96. 98. Aristoph. Ὄρν. 187. Heyn. Hom. 4, 468. 5, 354. Valck. Diatr. 249. ad Diod. S. 1, 127. ad Herod. 487. Seq. gen., Valck. Diatr. 12. Τὰ ἐν μ., ad Diod. S. 2, 197. Koppiers. Obss. 50. Κεῖσθαι ἐν μ., ad Diod. S. 1, 34. Aristoph. Εἰρ. 1118. Bergler. Alciphr. 235. Ἐν τῷ μ., de iis quæ omnibus exposita sunt, Schneid. Œcon. p. 31. (5, 7.) Ἐν μ. εἶναι, Valck. Hipp. p. 187. Ἐκ μέσου, διὰ μ. εἶναι, ἐκ μ. καθῆσθαι, Neutri parti studere, Rei se non miscere, ad Herod. 322. 629. 653. Wessel. Diss. Herod. 125. Ἐκφέρειν ἐπὶ μέσον, Dionys. H. 3, 1507. Ἐπὶ μέσης, Jacobs. Anth. 11, 88. Κατὰ μέσον, seq. gen., Greg. Cor. p. vii. 677. Οὐ πολὺ τὸ ἐν μ., Irmisch. Herodian. 4, 233. Marcell. de V. Thuc. 7. ad Lucian. 2, 184. Μέσον ἡμέρας, Phryn. Ecl. 16. 210. Thom. M. 609. ad Charit. 655. Diod. S. 2, 402. Zeun. ad Xen. K. Π. 376. δακτύλου, Phryn. Ecl. 84. νυκτῶν, Thom. M. 609. Μέχρι μέσου ἡμέρης, Herod. 630. Μέσῳ δαιτυμόνων, ad Od. Θ. 473. Τὰ μ. τῆς πόλεως, Plato Gorg. 130. Μέσα φέρεσθαι, Boiss. Philostr. 548. M. τοὺς πολεμίους, μ. τῇ φάλαγγι, Dionys. H. 2, 951. ad 1048. 2, 1060. Μέσσος, Toup. ad Longin. 280. ad Charit. 254. Greg. Cor. 88. Brunck. Antig. 1241. Erf. ad p. 16. Ed. alt. Paus. 3, 237. Schol. Eur. Phœn. p. 640. Valck. Μέσσον, Heyn. Hom. 5, 354. Μέσσω, μέσσῳ, ibid." Schæf. Mss. * Μεσσόταρος, Apoll. Rh. 4, 649.]

" Μέτασσαι, Suidæ τὰ ὕπαρνα πρόβατα, Oves " agnos sub uberibus habentes: rectius Eustathio " μεσήλικες, per epenthesin syllabæ τα pro μέσαι, " Mediæ, Mediæ ætatis inter agnos et jam grandio- " res natu oves. Utitur autem eo vocab. Hom. Od. " I. (221.) χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, " Χωρὶς δ' αὖ ἕρσαι." [" Heringa Obss. 283. Ilgen. Hymn. 399." Schæf. Mss. " Est a μετὰ, ut * ἔπισσος, (quo utitur Hecatæus,) ab ἐπὶ, περισσὸς a περί." Schn. Lex.]

" Μέτη, Media. Hes. enim μέτην affert pro μέσην, " exponens tamen et μετουσίαν."

[* " Μεσοβαλὴς, Wakef. Eum. 157." Schæf. Mss.] " Μεσόβλημα, Galen. in Lex. Hippocr. dictum ab " Hippocr. ait ac si μεσέντη diceret. Ubi quidam " Codd. habent μεσόκλειον et μεσεντέριον pro μεσόβλη- " μα et μεσέντη: quod sane μεσέντη non suspectum

" habere non possum. Quidam interpr. Intersti- A
" tium." " Μεσόρομβος, ap. Medicos δεσμὸς qui-" dam est, teste Hes." " Μεσοφέρδειν, Hesychio " μεσολαβεῖν, Comprehendere medium : nisi forte " sit Comprehensum medium gestare." [Leg. * Μεσοπέρδειν, " Wakef. S. Cr. 2, 72." Schæf. Mss.] " Μεσόψηρον, Hesychio * ἡμίξηρον, Semiaridum." [* " Μεσέμβολον, Anna C. 287." Elberling. Mss.]

Ἄμεσος, ὁ, ἡ, q. d. Medio carens : πρότασις, i. e. αὐτόπιστος, Philop. Dicitur et ἀξίωμα. Quidam interpr. etiam Immediatus : e quibus est Bud. p. 144. ap. Alex. Aphr. [" Lucian. 2, 44." Schæf. Mss.] Ἀμέσως, Sine medio, Immediate. Exp. et Nullius interventu. Græce autem, ἀφ' ἑαυτοῦ, et κυρίως. Sed non possumus e Gellio reddere Immediate, sequendo signif., quam habet ἄμεσος, in ἄμεσος πρότασις : cum ille secus utatur. [" Wakef. Trach. 602." Schæf. Mss. " Eust. 128, 43." Seager. Mss.]

Ἀνάμεσος, Medius, Qui est in medio, ὁ ἀνὰ μέσον ὤν : unde ap. Herod. (2, 108.) Ἀναμέσους πόλεις ἐκέκτηντο exp. Urbes in medio habebant ; vel, In medio sitas. [" Wyttenb. ad Plut. 1, 412. Oxon." Schæf. Mss.] Scribitur vero ETIAM Ἀνάμεσον, conjunctim, adverbialiter positum PRO Ἀνὰ μέσον, In medio : Theophr. (H. Pl. 3, 7, 5.) Τὸ δ' ἀνὰ μέσον, κοκκοβαφὲς καὶ λαμπρόν : quem tamen l. interpretans Plin., maluit dicere, Media pilularum, quam Quæ sunt in medio pilularum. Ita enim ille, loquens de iis quæ præter glandem quercus ferunt, vertit, Media pilularum cocci colorem habent. Sic autem scribitur et ap. Theocr. 14, (9.) λασῶ δὲ μανεὶς πόκα· θρὶξ ἀνὰ μέσσον : ubi geminatur σ ob versum : quæ verba sunt amantis, qui metuit ne tandem amor exeat in insaniam : a qua tam parum absit, ut vix pilus sit in medio. Proverbiale autem est HOC Θρὶξ ἀνὰ μέσσον, ut docet Erasm. Prov. Pilus in medio. Apud Hes. quoque habetur Ἀνὰ μέσον, et quidem exponentem ἐν μέσῳ, In medio : itidemque ἀνὰ μέρος et alia quædam dici scimus. Suid. in verbo Μεσιτεύειν habet ἀνάμεσον : exp. enim illud, ἀνάμεσον κεῖσθαι. At vero in quibusdam N. T. ll., in quibus hoc vocabulum habetur, e vett. exempl. Mss., quæ pater meus in consilium adhibuit, dum illud ederet, alia conjunctim, alia disjunctim scriptum habebant. Legitur autem Marc. 7, 31. Ἦλθε πρὸς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἀνὰ μέσον τῶν ὁρίων Δεκαπόλεως, vet. Interpres, Inter medios fines Decapoleωs. Alii rectius, Per medios fines. Legitur item 1 ad Cor. 6, 5. et redditur Inter, Οὕτως οὐκ ἔστιν ἐν ὑμῖν σοφὸς οὐδὲ εἷς, ὃς δυνήσεται διακρῖναι ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ; Ceterum affertur etiam, Ἐν τῷ ἀνὰ μέσον, ex Aristot., dictum sc. eo modo, quo ἐν τῷ μεταξύ : sed fortasse ibi malit aliquis conjunctim scribere. [" Ἀναμέσον, ad Diod. S. 2, 192. 200. 228." Schæf. Mss.] POETICE Ἀμμέσον per sync. pro ἀνὰ μέσον, Hesiod. (Ἀ. 209.) πολλοίγε μὲν ἄμμεσον αὐτοῦ Δελφῖνες.

Διάμεσος, q. d. Intermedius. Sed peculiari signif. Qui est mediocris fortunæ. Apud Athenienses διάμεσοι, inquit Hes., οἱ μέσοι τῶν πλουσίων καὶ πενήτων. Vide Μέσος. [" Pierson. Veris. 97. * Διαμέσον, Thom. M. 610." Schæf. Mss.]

" Ἔμμεσος, Qui est ἐν μέσῳ, Intermedius, Inter-" jectus. Vel etiam Qui medium in se habet." [" Ad Lucian. 2, 44." Schæf. Mss.]

" Ἐπίμεσα ῥήματα, Verba deponentia, VV. LL."

Παράμεσος, Qui est juxta medium. Sic dicitur Digitus medio proximus, qui sc. μικρὸν sequitur. Vide J. Poll. [" Melamp. 483." Wakef. Mss.]

[* Ὑστερόμεσος, unde * " Ὑστερομέσως, Didym. de Trin. 3, 31." Routh. Mss. * Ὑψίμεσος, Manetho 3, 222.]

Μέσως, ab ea nominis μέσος signif., qua ponitur pro Mediocris, Modicus, Mediocriter, Modice, Moderate, Intra modum, Aristot. Eth. 2, 5. Οἷον πρὸς τὸ ὀργισθῆναι εἰ μὲν σφοδρῶς ἢ ἀνειμένως, κακῶς ἔχομεν· εἰ δὲ μέσως, εὖ : i. e., ut ibi exp., Veluti si ita affecti simus ut vehementius aut remissius irascamur, male affecti sumus ; si ita ut intra modum, bene : 3, 12. Ὁ δὲ σώφρων, μέσως περὶ ταῦτ' ἔχει, Temperans autem in his rebus mediocriter et moderate affectus est. Ex Eur. affertur et pro Tenuiter, sed hæc interpr. mihi suspecta est. || At M. ἔχοντες ἀρετῆς καὶ κακίας, a Greg. crediderim dici Qui mediam quandam quasi viam insistunt inter virtutem et vitium. Atque ita fuerit hoc μέσως a priori nominis μέσος signif. [" Cum adjectivo junctum hoc adv. signif. Mediocriter, Non admodum, Aliquatenus, ut μ. εὔχυλος ap. Athen. 50. 51. 82." Schw. Mss. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 429. Thom. M. 625. Eur. Herc. F. 58. Valck. Diatr. 249. Casaub. ad Athen. 102." Schæf. Mss.] " Μεσσόθι, In medio, Arat. " μέσσος δέ ἑ μεσσόθι τέμνει :" [cf. v. 231.] " Ex " Apoll. Rh. 2, (172.) μεσσόθι νηὸς pro Usque ad me-" dium navis." " Μεσσόθε, s. Μεσσόθεν, E medio :" [Apoll. Rh. 1, 1168. Arat. 317. Lobeck. Phryn. 94. " Julian. Æg. 37. * Μέσοι, Koen. ad Greg. Cor. 168. * Μέσοϊ, 169." Schæf. Mss. * Μέσσοι, pro ἐν μέσῳ, Alcæus Apollonii de Adv. 588. 610. Γαίας καὶ ὠράνω μ.]

B Μεσότης, ἡ, Medietas. Sed Cic. dicere maluit Medium ; nam h. l. Plat. Timæo, Ὥστε ἐν ἑκάστῳ διαστήματι δύο εἶναι μεσότητας, ita vertit, Quas intervallis ita locabat, ut in singulis essent bina media. Et subjungit, Vix enim audeo dicere medietates, quas Græci μεσότητας appellant : sed quasi ita dixerim, ita intelligatur. In alio Ejusd. l. μεσότητα vertit Interjectum medium, ut videbis p. 17. mei Cic. Lex. Plut. de Virt. Morali, Αὐτίκα τὴν μὲν ἀνδρείαν, μεσότητά φασιν εἶναι δειλίας καὶ θρασύτητος, ubi μεσότητα apte reddi posse arbitror Medium quiddam : hoc modo, Fortitudinem esse ajunt medium quiddam inter timiditatem et audaciam. || Mediocritas, Modus, Aristot. Eth. 4, 5. in princ. Πραότης δ' ἐστὶ μὲν μεσότης περὶ ὀργάς. Sic Eid. (2, 7.) ἀνδρεία est μεσότης περὶ φόβους καὶ θάρρη. Quod ap. Eund. legimus 2, (6.) Μεσότητα περὶ τὸ ἀδικεῖν καὶ δειλαίνειν καὶ ἀκολασταίνειν, Cic. vertit, Moderatam injustitiam, moderatam ignaviam, moderatam intemperantiam. Sed ad Eod. dicitur etiam virtus esse μεσότης : ubi poni-

C tur sine adjectione, sicut et alibi. [" Qualitas, ut ἐπίρρημα μεσότητος, Steph. Dial. 15. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 303. 3, 204. Heyn. Hom. 4, 558. 7, 377. Greg. Cor. 69." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 12. * " Συμμεσότης, i. q. μεσότης, Jambl. de Myst. 5, 18. p. 133. Οἱ δὲ μέσοι τούτων κατὰ τὰς διαφορὰς τῆς μεταξὺ ξυμμεσότητος, καὶ τὰς ὁδοὺς τῆς ἁγιστείας διαφόρως διαπονοῦσιν, Qui mediam vitam degunt, pro differentiis istius mediæ sortis, ipsi quoque differentes cultus vias inibunt, ut vertit Gal. existimans in Annott. 274. leg. esse μεσότητος. Qua quidem emendatione haud opus erit, si consideraverimus, quam plurima vocabb., quibus præpositio nostra præmissa est, aliam tamen a simplici signif. haud habere. Itaque non semper eliminandæ voces compp., in Thes. Steph. non extantes ; quod fraudi multis VV. DD. fuisse persæpe animadvertimus." Jo. H. Maii Obs. SS. 4, 179.]

Μεσόω, Sum in medio, Eur. Med. (60.) ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ, Aristoph. (B. 924.) τὸ δρᾶμα

D Ἤδη μεσοίη. Sic Θέρους μεσοῦντος dixit Thuc. 6, (30.) p. 207. Media jam æstate. Itidemque Chion Ep. ad Matridem, Μεσοῦντος τοῦ χειμῶνος, Media hyeme. Et μεσοῦσα ἡμέρα, Herod. (3, 104.) Media dies, Meridies : at μεσοῦντος δείπνου VV. LL. exp. Media cœna jam peracta, quod interpretationis genus non placet : ac malim vel In media cœna, vel Cœna jam ad medium progressa. Qua sermonis forma utitur Bud., cum τὸ δρᾶμα ἤδη μεσοίη ap. Aristoph. vertit Ad medium acta fabula. Idem Ἐν μεσοῦντι ἐνιαυτῷ ap. Xen. (Ἑλλ. 2, 2, 14.) reddit Circa medium anni : ap. Jo. autem (7, 14.) Μεσούσης ἑορτῆς vertit, Dimidiato festo : itidemque ap. Plat. Phædro, Ἀλλὰ δή σοι πέρας ἐχέτω ὁ λόγος. Φ. καίτοιγε ᾤμην γε μεσοῦν αὐτὸν, Adhuc esse dimidiatum. Sed ab eod. Thuc. dicitur etiam μεσοῦν Qui est in medio, pervenit ad medium, medium tenet rei alicujus. Sic μεσοῦντας τῆς πορείας Aristides dixit de iis qui ad medium viæ pervenerant. At ex Æschine affertur μεσῶν τὴν ἀρχὴν pro μεταξὺ ἄρχων, sed per-

pèram: Ὅτι μεσοῦντα αὐτὸν τὴν ἀρχὴν ἔγραψε στεφανοῦν, pro In medio magistratu. Invenitur autem μεσῶ et cum partic.: Plato Symp. 240. Ἥκειν οὖν αὐτὸν οὐ πολὺν χρόνον διατρίψαντα, ἀλλὰ μάλιστα σφᾶς μεσοῦν δειπνοῦντας. Et pass. μεσοῦται, quod Suid. exp. πληροῦται: vereor autem ne reponendum sit ap. eum μεστοῦται. ["Wakef. S. Cr. 4, 123. Boiss. Philostr. 482. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 609. 745." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 434. "Pers. 441. ubi v. Blomf. cf. et nott. ad Philostr. Her. 482." Boiss. Mss.] "Μεσσωτὴρ, Hesychio ὁ μεσιτεύων κατὰ τὸν "ἀγῶνα, Qui se medium in certamine interponit, "dirimens pugnantes."

Μεσεύω, Medius sum, i. e. Utriusque particeps, Ambigo ad utrumque, Aristot. Pol. 7. p. 191. Τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος ὥσπερ μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους, Inter Asiam et Europam medium est, Bud. ["Ad Charit. 655." Schæf. Mss. Cum gen., Plato de LL. 6. p. 261. sed μεσιτεύω in quibusdam Codd. * Μεσέω, unde ap. Anal. 3, 185. μεσεύσᾳ ᾠδᾷ.] Μεσάζω, i. q. μεσόω, Sum in medio, Hippocr. Καὶ πότερον ἄρχοιτο τὸ πάθος, ἢ μεσάζοι, ἢ λήγοι. Usus est Schol. Eurip. exponens illud ejus verbum μεσοῖ, in l. quem protuli in Μεσόω. Et Herodian. (7, 3, 2.) Μεσαζούσης ἡμέρας dixit, ut aliis dicitur μεσούσης. ["Wessel. ad Diod. S. 1, 38." Schæf. Mss. "Jo. Damasc. in Hist. Barlaami p. 7. Cod. Reg. 903." Boiss. Mss. * "Μεσασμὸς, Ratio agendi aliquid publica, in mediis hominibus, Conversatio in publico, Chrys. in Esaiæ c. 1. T. 1. p. 1026, 10. Οὐκ ὀλίγα περὶ μέτρων καὶ αὐτὸς διείλεκται, καὶ τῶν τούτων εὐτελεστέρων εἶναι δοκούντων, ἀσπασμῶν, καὶ μεσασμῶν, καὶ πρωτοκλισιῶν." Seager. Mss. * "Μεσαστὴς, Anna C. 287." Elberling. Mss. * Παραμεσάζω, Tzetz. Chil. 4. p. 43.]

Μεσίτης, ὁ, q. d. Mediator: quo cum alii e recentioribus usi sunt, tum Lactantius et Apul. Ab aliis autem, vel Interventor, ex Ulpiano, vel Intercessor, vel Conciliator, vel etiam Internuntius redditur. A Bud. redditur Interconciliator; Interventor: quod ita accipiatur ut in h. Ulpiani l., Sed si filius fidejussor vel quasi interventor acceptus sit. Additque Lampridium sic uti. Sed et nomine Auspex posse reddi existimat: ad Galat. 3, 19. Ὁ νόμος διαταγεὶς δι' ἀγγέλων ἐν χειρὶ μεσίτου· ὁ δὲ μεσίτης, ἑνὸς οὐκ ἔστιν· ὁ δὲ Θεὸς, εἷς ἐστίν. Et 1 ad Tim. 2, (5.) Εἷς γὰρ θεὸς, εἷς καὶ μεσίτης, Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς. Quibus in ll. ego minime tam religiosus esse velim, ut nomine Mediator uti dubitem, cum omnino Græco respondeat; et Lactantius eo usus sit, et quidem de ipso Christo, vocans illum mediatorem inter Deum et homines, Bud.: sed si ab eo discedendum sit, nullum e bene Lat. vocabulis mihi magis placuerit quam Interpres: ut, si profana sacris accommodare fas est, μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων reddatur, Interpres Dei et hominum: eo modo quo dixit Virg. Hominum divumque interpres. Sed et ubi Christus dicitur μεσίτης τῆς καινῆς διαθήκης, s. τῆς νέας, (ad Hebr. 9, 15.) non male, meo quidem judicio, eod. verbo utemur: ut dicatur Interpres novi Fœderis, eo modo quo Pacis interpres dicitur a Liv. Præsertim etiam cum μεσίτης, a Suida exp. εἰρηνοποιὸς, Pacificator. Ceterum quod a Thuc. dicitur 4, (83.) p. 148. μέσος δικαστὴς, id ab ejus Scholiaste exp. recentiore isto vocabulo μεσίτης, itemque nomine διαιτητής. Copulavit autem et Philo hæc duo V. M. 3. Καὶ οἷα μ. καὶ διαιτητὴς, οὐκ εὐθὺς ἀπεπήδησεν. ["Phryn. Ecl. 48. Thom. M. 215. 609. Mœr. 256. et n., P. Abresch. Paraphr. 156. ad Diod. S. 1, 298. * Μεσῖτις, vox in Thes. Steph. ignota. quam tamen et Heraclid. Pont. præbet p. 448, Ed. Gal., P. Abresch. Paraphr. et Annotationum in Epist. ad Hebr. Specimen, p. 357. LB. 1786. 8." Schæf. Mss. Lucian. 2, 427.] Μεσιτεύω, Mediator sum, Mediatorem ago. Sed in Ep. ad Hebr. 6, 17. Ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ aliter accipitur: sc. pro Intervenit per jusjurandum: cum etiam Schol. Græcus putet hoc verbo μεσιτεύειν designari illam promissionem jam tum interventore Christo conceptam, vel Interposuit se cum jurejurando; nam Interposuit

A jusjurandum, quod habet Erasmus cum vet. Interprete, nullo modo probare queo. Exp. etiam Fidejussit jurejurando. || Μεσιτεύειν, Suid. exp. ἀνάμεσον κεῖσθαι in quodam l. quem affert. || Μεσιτεύειν ap. Damasc. cum dat., pro In medio esse, Interjectum esse inter: Εἶτα ἡ θερινὴ τροπὴ διαδέχεται, μεσιτεύουσα τῷ τε ἔαρι καὶ τῷ μετοπώρῳ. Idem, Μεσιτεύουσα τῇ τε θερινῇ καὶ τῇ χειμερινῇ τροπῇ. ["Valck. ad Ammon. 121. P. Abresch. Paraphr. 431. Diod. S. 2, 315. 373." Schæf. Mss. Polyb. 11, 34. Dionys. H. 9, 59. * Μεσιτεία, Gl. Arbitrium, Sequestratio, Arbitratus, Interventus. * Μεσιτευτὸς, unde * Ἀμεσίτευτος, Synes. 116. "Const. Apost. 7, 35. * Ἀμεσιτεύτως, 8, 35. Athan. 1, 682. 741." Kall. Mss. "Sine mediatione, Non per interpretem s. mediatorem, Chrys. Hom. 142. T. 5. p. 890, 32." Seager. Mss. * Ἐμμεσιτεύω, Clem. Alex. Strom. 7. p. 862. * "Μεσητεύω, Theod. Prodr. 182." Elberling. Mss. * Μεσητία, Gl. Arbitrium, Interventio.] "Μεσήτιος ἄρχων, ex Aristot. Polit. 5, 6. af- "fertur pro Princeps medius, et in neutram partem
B "magis inclinans. Florentina Ed. habet μεσίδιος: "sic enim ibi, Διὰ τὴν ἀπιστίαν τὴν πρὸς ἀλλήλους, "ἐγχειρίζουσι τὴν φυλακὴν στρατιώταις καὶ ἄρχοντι "μεσιδίῳ, ὃς ἐνίοτε γίνεται κύριος ἀμφοτέρων. Sed "forsan scr. μεσιτίῳ. Pro superiore μεσήτιος facit "μεσηγίοισι quod Hes. affert pro μέσοις. Infra et "Μεσσίδιος."

"Μεσσίδιος pro μεσίδιος dicitur, h. e. Medius. "Hesychio μέσος, ἴσος, Medius, Æqualis, Par." ["Phryn. Ecl. 48. * Μεσιδιόομαι, 46. (Lobeck. 121.)" Schæf. Mss.]

"Μεσσήρης Σείριος, Medius Syrius, ex Eur." [Iph. A. 8. Ion. 910. "Valck. Phœn. p. 43. Wessel. Probab. 43. Μεσήρης, Eratosth. 2." Schæf. Mss.] "Μεσσόρης, Hesychio ὁ μέσος ὠκεανοῦ καὶ οὐρανοῦ τό- "πος:" [f. leg. μεσσήρης.] "Μεσηρεύειν, Medium "esse: τὸ μηδετέροις συμμαχεῖν. Hes. e Philisto."

"Μέσωρ, Hesychio μέσος: afferenti et μέσωρον pro "μέσον. Apud Eund. et J. Poll. μέσωρα ὅπλα, de "Armis quæ mediæ ætatis pueris aptabantur, de-
C "cennibus sc. Hes. festum fuisse innuere videtur. "Utriusque verba vide, mendo non carentia."

A nomine Μέσος deducta sunt etiam hæc POETICA, Μέσατος ET Μεσάτιος: ITEM Μεσήεις, AC Μεσηγύ. Est autem Μέσατος i. q. μέσος, Medius: et ab eo ita factum, ut τρίτατος a τρίτος. Scribitur autem ET Μέσσατος, metri causa: SICUT Μέσσος quoque pro μέσος passim ap. Poëtas occurrit. Il. Θ. (223.) Ἦ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε. Quo in l. annotat Eust. Atticos postea dixisse ἐν μεσαιτάτῳ, quod Hom. ἐν μεσσάτῳ. Quo fit ut non lubenter assentiar Schol. Aristoph. existimanti μέσατος in Σφ. (1502.) posse accipi pro μέσος. ["Toup. Opusc. 1, 456. ad Charit. 230=782. Marianus Schol. 1." Schæf. Mss.] Ab hoc autem Μέσατος EST Μεσάτιος, VEL Μεσσάτιος cum σσ: quo utitur Dionys. P. Sed ab J. Poll., si mendo carent ejus exempl., μεσάτιον annumeratur etiam inter partes currus: item μεσάτιος esse traditur ὁ ἀπὸ ἵππου ἐπὶ ἵππον ἀπηρτημένος ἱμάς. ["Menses Roman. et not." Schæf. Mss.]

D AT Μεσήεις, Mediocris, Il. M. (269.) Ὦ φίλοι Ἀργείων, ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις, Ὅς τε χερειότερος, Et qui eximius, et qui mediocris, et qui infimus est (fortitudine,) Cujus eximia et cujus mediocris est fortitudo. At Hes. μεσήεις exp. μέσος τῇ ἡλικίᾳ: quod mendo carere non puto, ac pro ἡλικίᾳ scr. ἀνδρείᾳ: si tamen ex isto Homeri l. suum illud μεσήεις et ipse depromsit. Esse autem hujus μεσήεις παραγωγὴν a μέσος, scribit Eust. [* Μεσόεις, Manetho 4, 65.]

Ultimum EST Μεσηγὺ, SEU Μεσηγὺς, Adv. pro In medio, Inter. Scribitur autem sæpe ET Μεσσηγὺ, SEU Μεσσηγὺς gemino σ, Il. Θ. (258.) Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, Ὤμων μεσσηγύς· διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν, In medio humerorum, Inter humeros: I. (545.) Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν: alibi, μεσσηγὺ νηὸς καὶ αὐτοῦ. || Interdum vero sine adjectione pro In medio: Υ. (370.) Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει, Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, ubi μεσσηγὺ puto

reddi posse In medio cursu: sicut sc. diceret aliquis cœpta sua in medio cursu fuisse interrupta. || Aliquando et pro Interim, Interea: ut exp. in Od. (H. 195.) Μηδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθησι. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 317. Ilgen. ad Hymn. 225. 545. Phryn. Ecl. 210. Brunck. Apoll. Rh. 161. Jacobs. Anth. 11, 29. 30. Heyn. Hom. 4, 524. 5, 655. 6, 199. 471. 8, 89. 462. Μεσηγὺς, adj., Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss. Theocr. 25, 216. τὸ μ. ἤματος, 237. στηθέων.] Μεσσηγυδορποχέστης, ex hoc adv. et e duobus nominibus, sc. δόρπος et χέστης. Fuit autem dictus ab Hipponacte Μεσσηγυδορποχέστης, honor sit auribus, Qui inter cœnam cacat: i. e. Qui inter cœnandum subinde surgit e mensa ad exonerandum ventrem, et aliis postea cibis onerandum. Κατὰ δὲ Ἱππώνακτα, inquit Eust. (1837.) καὶ ὁ μεσσηγυδορποχέστης· ἤγουν, ὃς μεσοῦντος δείπνου, πολλάκις ἀποπατεῖ, ὡς πάλιν ἐμπίπλασθαι. [* Μεσεγγὺ, i. q. μεσηγὺ, Erotian.]

" ΜΕΣΠΙΛΗ, ἡ, Mespilus: Arbor satis nota, de " qua Theophr. H. Pl. 3. Athen. l. 2." [Diosc. 1, 169. 170. Plin. 15, 22. Schn. Lex. et Ind. Theophr.] " Ejus Fructus neutro genere DICITUR Μέσπιλον, " Lat. itidem Mespilum: similis sorbo." [Theophr. C. Pl. 2, 8, 2.] " INDE Μεσπιλώδης, Mespilo similis, " Ad mespili naturam accedens, s. Mespilaceus:" [H. Pl. 3, 15, 6.]

" ΜΕΣΤΟΣ, Plenus, Refertus. Apud Athen. l. 4. " Τῶν δ' ἐγὼ οὐδενὸς ἧσθον ἁπλῶς, μεστὸς δ' ἀνεκεί- " μην. Construitur etiam cum gen. Isocr. ad Philipp. " Πολλῆς ἀνοίας μεστός: Panath. Τοσαύτης ἀμαθίας " εἶναι καὶ φθόνου μεστόν: ibid. Ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ " φθόνου καὶ φιλοτιμίας μεστούς: et rursum, Πλείστης " ὠμότητος μεστῶν. Sic Demosth. (577.) Μεστὰ ὑπε- " ρηφανίας καὶ ὑπεροψίας." [" Wyttenb. Ep. Cr. 52. Abresch. Lectt. Aristæn. 117. Jacobs. Anth. 9, 420. Exerc. 2, 13. ubi et de confus. cum μετὰ, Zeun. ad Xen. K. Π. 209. ad Charit. 550. 762. Markl. Iph. p. 328. Wakef. S. Cr. 5, 14. Conf. c. μετὰ, Heind. ad Plat. Theæt. 377. Jacobs. Anth. 10, 15. 12, 296. ad Diod. S. 2, 526. Bast Lettre 32. Musgr. Cycl. 637. cf. Goens Obss. Miscell. 10." Schæf. Mss. " Cum participio nominat., Soph. Œd. C. 768. Ἀλλ' ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦν θυμούμενος: Demosth. 1175. Ἐπειδὴ δὲ μεστὸς ἐγένετο ἀγανακτῶν, Cum desæviisset." Seager. Mss. Μεστὸς ὢν ἤδη τὸν θυμὸν, Plut. Alex. 13.] " Ἀνάμεστος, Plenus, Refertus, Repletus: i. q. " simpl. μεστός: nisi quod præp. signif. aliquantum " auget. Aristoph. τεττίγων ἀνάμεστα. Et Lucian. " Ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης, quasi Omni refertum " arte." [" Bergler. Alciphr. 187. Wakef. S. Cr. 2, 78." Schæf. Mss.] " Διάμεστος, Plenus, Refertus," [Antiphanes Athenæi 45.] " Διαμεστόω, Impleo," [Aristot. Probl. 25, 8. p. 180.] " Ἔμμεστοι, Imple- " ti, Referti, Pleni. Plato Epist. 7. Ἄλλοι παρακου- " σμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν, Philo- " sophicarum quarundam auditionum pleni, i. e. " Qui plurima in philosophia audiverunt." " Ἐπίμε- " στος, q. d. Superplenus, Redundans: ἐπίμεστα, " ὑπέρπλεα, J. Poll." [Phryn. Bekk. p. 40. ἐπίμεστα πλουτεῖν.] " Ἡμίμεστος, Semiplenus, Dimidia e " parte plenus, J. Poll. 5. c. 28. Τὸ δὲ ἐς ἥμισυ τε- " λοῦν, ἡμιπλήρωτον, ἡμιδεές· ἡμίμεστον, ἡμίκενον." [* Καταμέστιος, Nicander 'A. 45. * Πάμμεστος, Theophr. H. Pl. 3, 15, 3. * Περίμεστος, Undique plenus, refertus, Xen. Σ. 2, 11. * Ὑπέρμεστος, Gloss. ap. Valck. Opusc. 1, 241. * Ὑπόμεστος, Eunap. V. Soph. p. 70. * Μεστότης, Gl. Plenitas.] " Μεστόω, Impleo, Repleo, Refercio: quod itidem " cum gen. construitur. Soph. Antig. (280.) Παῦσαι " πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων, Desine antequam " et me tuis verbis ira impleas." [" Pass., Plato 2, 649. B." Wakef. Mss. * Μέστωμα, Euseb. Præp. Evang. 4, 9.] " Μέσμα Hes. dici scribit pro μέστω- " μα." " Ἀναμεστόω, Repleo. Aristoph. B. (1084.) " Κἆτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν Ὑπὸ γραμματέων ἀνε- " μεστώθη, i. e. ἀνεπληρώθη, Schol. et Suid. Repleta " est scribis." [* Ἀπομεστόω, Plato Phædro 255. sed

A leg. ἀπὸ μ. Abresch. ad Cattier. Gazoph. 73. * Καταμεστόω, Repleo, Impleo, 3 Macc. 5, 46. Τῆς πόλεως ἤδη πλήθεσιν καταμεμεστωμένης.]

" ΜΕΣΦΑ, Poët. adv. pro μέχρι, Dum, Donec, Us- " quedum, Apollon. Rh. 2, (1229.) ἠγορόωντο Μεσφ' " αὖτις δόρποιο κορεσσάμενοι κατέδαρθεν. Et ap. Hes. " μέσφ' ὅτε pro μέχρις ὅτε. Cum gen., pro Usque " ad, ut μέχρι, Il. Θ. (508.) μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης. " Aratus vero dixit, μέσφα παρ' αὐτὴν Οὐρὴν, Usque " ad ipsam caudam." [" Alpheus 12. Erycius 7. Callim. 1, 521. Valck. p. 27. Agathias 82. Antip. Sid. 3. Jacobs. Anth. 8, 116. Stanl. Eum. 27. ad Charit. 772. Wakef. Trach. 1083. Eum. 302. Theocr. 2, 144. Ruhnk. Ep. Cr. 168. 194. 275. Toup. Opusc. 2, 255. * Μέσφι, Koen. ad Greg. Cor. 198. * Μεσφόρε, Wessel. Probab. 139. ad Callim. 1, 75." Schæf. Mss.]

B ΜΕΤΑ, Præp. Cum, Una cum: qua in signif. jungitur GENITIVO. Hesiod. Θ. (392.) ὃς ἂν μετὰ εἷο θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο, Dem. pro Cor. Τὸν ἀγῶνα μεθ' ὑμῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ὑμᾶς ἑλόμενοι ποιήσασθαι, Plut. in Apophth. Τὴν πόλιν περὶ ἐμοῦ πείθων βουλεύεσθαι, καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ, Synes. Ep. 143. Τοῦ μόνου φίλου, ἢ μετὰ δυοῖν μάλιστα φίλου, Xen. Ἑλλ. 1, (1, 3.) Ὅπως ἀναλάβῃ τὰς μετὰ Δωριέως (τριήρεις). At Arist. Rhet. 2. Καὶ σώφρονες μετὰ ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης. Interdum autem ubi præp. μετὰ jungitur hujusmodi genitivis: i. e. significationem hujusmodi habentibus, tam ipsa, quam genit. in adverbium resolvitur: ut μετὰ δικαιοσύνης sit pro δικαίως, Juste: et μετ' ἀδικίας, pro ἀδίκως, Injuste. Sic μετὰ φόβου, Cum timore: Plut. μετὰ φόβου προσιὼν, pro Timide. Apud Plat. Apol. (23.) Μετ' ὀργῆς, Cum ira, Irate, Irato animo. Itidem μετ' ἐπιστασίας [—εως,] Polyb. (2, 2, 2.) Considerate. Sic cum articulo τοῦ habente infin., ut μετὰ τοῦ θαρρεῖν Synes. Cum fiducia, Audacter. Alicubi etiam præp. μετὰ commode redditur participio, ut μετὰ
C ποίας ἐλπίδος ap. Isocr. Qua spe fretus? ubi tamen et Cum locum habet. Thuc. autem dixit de Theseo, (2, 15.) Γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατὸς, ubi μετὰ existimatur reddi etiam posse Præter: ut sit, Qui præter eam, qua præditus fuit, prudentiam, fuit etiam potens. Ego non puto aptius reddi posse Latine quam Vir prudens juxta et potens. Quod interpretationis genus omnibus aliis ejusmodi ll. adhibendum censeo.

Nonnunquam, ut Lat. dicitur Cum Platone, Cum Aristotele, signif. Sequendo Platonis sententiam, vel Aristotelis, sic Græce dicitur μετὰ Πλάτωνος, et μετ' Ἀριστοτέλους. Ita sane est usus Synes. Ep. 30. Εἰ δὲ καί σοι δοκεῖ μετὰ τοῦ Πλάτωνος τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι μεῖζον εἶναι κακόν. At Cic. pro μεθ' Ἑρμάχου, et simul participio σκοπούμενος dixit De Hermachi sententia: ut videbis p. 51. mei Cic. Lex.

Μετά τινος εἶναι, Cum aliquo esse, pro Ab alicujus partibus stare, Isocr. Archid. Εἰκὸς, γὰρ τὴν τῶν θεῶν εὔνοιαν ἔσεσθαι μετὰ τούτων. Idem dixit
D Μεθ' ἡμῶν εἶναι, pro Nobiscum sentire, Nobis assentiri: quæ signif. est affinis illi quam modo attuli e Synes. Et μετ' ἀλλήλων στάντες ap. Thuc. exp. συμμαχήσαντες ἀλλήλοις.

Μὴ μετὰ νόμων ἥμαρτε affertur e Thuc. (3, 62.) pro Non salvis legibus: quæ expositio si vera est, habebit μετὰ hic quoque quandam assensus signif.; qui enim aliquid facit non salvis legibus, is habet leges ei facto non assentientes, sed contra repugnantes. || Ex Eod. affertur M. τῆς αἰτήσεως τῆς συμμαχίας, pro Ad poscendam societatem: quæ expositio mihi suspecta est.

Μετὰ interdum gen. adhibetur loco dativi instrumenti: Liban., M. τούτων (τῶν χρημάτων) καὶ τοὺς γνωρίμους ὠφελοῦμεν, Cum pecunia juvamus amicos, pro Juvamus pecunia. Nam Lat. loquendo nequaquam addenda est illa præp.: at Galli suam præp. Avec, quæ respondet illi μετὰ genitivum habenti, et Latinæ Cum, interdum sic usurpant de instrumento; dicunt enim Couper avec un couteau, pro

Couper d'un couteau.

Μεθ' ὅπλων, Thuc. Cum armis; Latinius, In armis. Sed et cum aliis quibusdam genitivis ita reddi potest, et quidem sequendo M. Tullium, qui hæc Platonis, Ὅτι οὔτ' ἂν ὁ ἐπιεικὴς πάνυ τοι ῥᾳδίως γῆρας μετὰ πενίας ἐνέγκοι, οὔθ' ὁ μὴ ἐπιεικὴς, πλουτήσας, εὔκολός ποτ' ἂν ἑαυτῷ γένοιτο, ita vertit, Nec enim in summa inopia levis esse senectus potest, ne sapienti quidem: nec insipienti, etiam in summa copia, non gravis: ubi animadverte Cic. vertisse ead. forma participium πλουτήσας, qua verterat μετὰ πενίας, tanquam dicente Platone πλουτήσας pro μετὰ πλούτου. Sic vero et Lat. Medici, s. Qui ad medicinam pertinentia tradunt, utuntur præp. In, ubi Græci præp. μετά: veluti cum pro his Diosc. de eupatorio loquentis, Τὸ δὲ σπέρμα μετ' οἴνου πινόμενον δυσεντερικοὺς ὠφελεῖ, dicit Plin. Semen dysentericis in vino potum auxiliatur. Sic pro his Plinii loquentis de succo brassicæ, Hoc item spleneticis invenio datum in vino albo per dies quadraginta, legitur in Geop. Σπληνητικοὺς δὲ ἐπὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα μετ' οἴνου λευκοῦ πινόμενος ὁ χυλὸς αὐτῆς θεραπεύσει.

Idem Cic. μετ' ἐκείνης vertit Ea adjutrice, cum h. Plat. l. de Rep. 2. Ἐλθόντα δὲ καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα, μετ' ἐκείνης ἐπιθέμενον τῷ βασιλεῖ, ἀποκτεῖναι, καὶ τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν, ita vertit, Reginæ stuprum intulit, eaque adjutrice regem dominum interemit. Potest autem hæc signif. videri vicina illi, quam paulo ante dedi huic præp. genitivum habenti cum verbo εἶναι.

DATIVO juncta præp. Μετὰ ap. Poëtas duntaxat, nisi me memoria fallit, invenitur, ut vicissim illius usus cum genitivo, solutæ orationis est potius quam poëticus. Est autem μετὰ dativo juncta in carmine interdum i. q. μετὰ genitivo juncta in prosa, sc. Cum: ut cum dicit Hom. Od. E. (224.) atque alibi, μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω. Et Apoll. Rh. 2, (755.) ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσι, Fœdus cum iis inierunt, Fœdus amicitiæ, Amicitiam. Qua in signif. utitur et Herod. Sed et in compositione ponitur pro σὺν interdum, ut IN Μεθήμενος pro συγκαθήμενος, et IN μετεῖναι pro συνεῖναι.

Μετὰ cum dativo frequenter ponitur pro Inter: Il. A. (516.) ὄφρ' εὖ εἰδῶ Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι. Sic. Od. Ξ. (234.) μετὰ Κρήτεσσι. Et. Il. A. (525.) μετ' ἀθανάτοισι: B. (93.) μετὰ δὲ σφίσιν ὄσσα δεδήει, Inter eos rumor percrebrescebat: Γ. (110.) ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. Tale est quod ab eo sæpe repetitur, μετὰ πᾶσιν ἔειπε, et μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε: dicit vero et μετέειπε juncta præp. cum verbo. Quidam autem sunt ll. ubi vel Inter vel In possumus interpretari, ut docebo in proxime sequente tmematio. Quinetiam nonnullis in ll. potest pro Inter poni Apud. At in Il. T. (110.) Ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς, Eust. μετὰ ποσσὶ exp. μεταξὺ τῶν ποδῶν, dicitque hoc loquendi genere εὐσχημόνως et σεμνῶς et γοργῶς et σαφῶς expressam esse τὴν λοχείαν. Quidam tamen interpr. Ad pedes.

Μετὰ cum dat. ap. Poëtas alicubi pro In, Il. O. (118.) Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι, μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσι: X. (49.) Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ. Sic μετ' ἀνδράσιν pro ἐν ἀνδράσιν, et μετ' ἀνδρῶν ἵζειν ἀριθμῷ, ubi exp. ἐν ἀνδρῶν ἀριθμῷ. Item μετὰ σφίσι pro ἐν ἑαυτοῖς. Atque adeo iisd. loquendi generibus interdum μετὰ, interdum ἐν adhibita invenitur: Od. Λ. (427.) μετὰ φρεσὶ βάλληται pro ἐν φρεσὶ βάλληται. Hesiod. dixit etiam (Θ. 283.) ἔχεν μετὰ χερσὶ pro Habebat in manibus: (Ἔργ. 2, 309.) Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι: (305.) Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασι. Alicubi tamen exp. ἐν: ubi Latine reddi etiam potest Inter, ut si quis μετὰ κύμασι, quod constat esse pro ἐν κύμασι, reddat Inter fluctus. Sed et Latine dici scimus In his erat pro Inter hos erat, s. Ex horum numero erat.

Μετὰ cum dat. ap. Poëtas, interdum pro διὰ, Per: ubi alioqui dativo instrumentali utendum esset, Latine autem ablativo. Pro qua signif. affertur ex Hom. Il. E. (344.) μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος: ut sit pro ταῖς χερσί: ita enim malo quam διὰ τῶν χειρῶν:

A Talem autem et in prosa usum hujus præp. cum gen., ostendi supra. ACCUSATIVO juncta præpos. Μετὰ aliud Poëtis utplurimum quam ceteris scriptt. significat. Ut autem ab illis meo more incipiam, μετὰ non raro in motu ad locum illos usurpare dico, pro ἐπὶ, εἰς, Ad, Il. A. (423.) Ζεὺς γὰρ ἐπ' ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα: de quo l. dicam etiam infra, tmematio abhinc quarto. Et B. (163.) Ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, Proficiscere ad exercitum Græcorum. Sic Od. Π. (341.) Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας: Il. Δ. (292.) βῆ δὲ μετ' ἄλλους: (E. 165.) μετὰ νῆας ἐλαύνειν.

Μετὰ cum accus. ap. Poëtas nonnunquam pro In: Il. B. (143.) τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε Πᾶσι μετὰ πληθὺν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν: P. (149.) Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον Σχέτλι', ἐπεὶ κ. τ. λ. Sed interdum ponitur etiam pro In habente accus.: Il. B. (376.) Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, pro εἰς, Qui me in contentiones irritas et jurgia conjicit. Item pro In signifi- B cante Adversus: ut de Amphitryone dicitur ab Hesiodo (Ἀ. 79.) μετ' [μέγ'] ἀθανάτους μάκαρας—Ἤλιτεν, Peccavit s. Deliquit in deos.

Μετὰ cum accus. ap. Poëtas aliquando pro Inter: Od. Π. (419.) καὶ δέ σέ φασιν Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον Βουλῇ καὶ μύθοισι. Hac autem in signif. jungi etiam dat., multis exemplis paulo ante docui.

Μετὰ, cum accus. ap. Poëtas aliquando pro Propter: μετὰ κάλλος pro διὰ κάλλος, Od. Λ. (280.) τήν ποτε Νηλεὺς Γῆμεν ἑὸν μετὰ [διὰ] κάλλος. At vero X. (351.) Ὡς ἐγὼ οὔτι ἑκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ χατίζων Πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτα, ubi legitur et δαῖτας, accipitur κατὰ vel pro διὰ, vel pro κατὰ, si Eust. credimus, quem vide p. 1929. Sed quid si accipiamus simplicius μετὰ δαῖτα, ut Il. A. accipi docui paulo ante? sc. pro εἰς δαῖτα. Ego certe quando h. l. cum illo comparo, Eustathio assentiri nullo modo possum, sed potius suspicor sicut ibi dicitur in eod. membro, ἔβη μετ' ἀμύμονας Αἰθιο- C πῆας, deinde μετὰ δαῖτα, ita enim ibi legitur, Ζεὺς γὰρ ἐπ' ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, ita etiam hic dici ἐς σὸν δόμον, sonat autem i. q. μετὰ σὸν δόμον, deinde addi peculiarius μετὰ δαῖτα: perinde ac si dixisset, πωλεύμην μετὰ σὸν δόμον, πωλεύμην inquam μετὰ δαῖτα: i. e. μετὰ τὴν ἐν τῷ σῷ οἴκῳ δαῖτα: vel, πωλεύμην ἐς σὸν δόμον, πωλεύμην inquam ἐς δαῖτα: atque ita μνηστῆρσιν ἀεισόμενος erit accipiendum tanquam per parenthesin dictum. Tantum abest autem, ut durior sit hic usus particulæ μετὰ in illo versu Od. X. quam in isto Il. A., ut contra longe sit mollior; illic enim unum verbum non solum duobus, sed tribus jungitur accusativis, intercedentibus, ut quidam Gramm. loquuntur, tribus præpositionibus, sc. duabus μετὰ et una ἐπί. Sed de illo altero l. quid dicendum est? an et in illo μετὰ secus exponi poterit quam διά? De eo certe vix ausim quicquam pronuntiare: contentus hoc in medium afferre, dubitanter id quidem, posse credi ἑὸν μετὰ κάλλος dictum quasi μεθέπων D ἑὸν κάλλος: quo verbo utitur idem Poëta alicubi. Sed et aliquos mihi legisse ll. videor meæ illi conjecturæ patrocinantes.

Μετὰ sine casu ap. Poëtas pro eo, quod in prosa dicitur μετὰ ταῦτα, εἶτα, ἔπειτα. Postea, Deinde, Il. A. (48.) Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἧκε, Schol. μετὰ exp. μετὰ ταῦτα. Legimus ap. Eund. hanc præp., vel potius hoc adverbium e præp. factum, præcedente πρῶτος, item præcedente πρόσθε, Od. Φ. (231.) Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὕμμες, Il. Ψ. (133.) Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. || At vero Apoll. Rh. particulam μετὰ junxit etiam accusativo, utens ea tanquam præpositione, hac etiam in signif., sicut et in prosa passim usurpari, mox docebo, (1, 1309.) μετὰ χρόνον, i. e. Post tempus, ad verbum, pro Postea.

Μετὰ habetur interdum a suo verbo disjuncta per tmesin, quod et in aliis præpp. fieri videmus, Il. K. (516.) μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν, pro μεθέπουσαν: Od. M. (312.) μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει pro μεταβεβήκει

ἄστρα: (Il. Θ. 94.) μετὰ νῶτα βαλὼν pro μεταβαλὼν νῶτα. A

Μέτα, retracto in priorem accentu dicitur pro μέτεστι, sicut πάρα pro πάρεστι, Eust. ex Eur.

At vero in soluta oratione præp. Μετὰ juncta accusativo significat utplurimum Post, Secundum, Thuc. 2, (101.) Ἀδελφιδοῦ ὄντος, καὶ μέγιστον μεθ' ἑαυτὸν δυναμένου, Qui plurimum post ipsum poterat, vel secundum ipsum. Varro, Cassius secundum columbinum stercus scribit esse hominis: pro quibus habetur in Geop. Μετὰ δὲ τὴν κόπρον τῶν περιστερῶν ἐστὶν ἡ ἀνθρωπεία, Plut. de Frat. Amicitia, Ἂν δὲ βασιλεὺς κρίσει καὶ ψήφῳ Περσῶν ἀναγορευθῇ, δίδωσί σοι δευτέρῳ μεθ' ἑαυτὸν εἶναι. Habet autem locum in hoc posteriore exemplo et præp. Ab, in ea quidem signif. qua dicunt Latini Secundus a rege. || Sæpe etiam pro Post, in signif. temporis, ut in variis Proverbiis: quid enim vetat me celebria dicta in exempla proferre? e quibus est, Μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία, Post bellum, auxilium: cujusmodi est M. τὸν πόλεμον ἥκειν, ap. Plat. Item, M. τὴν Μαραθῶνα μάχη. B Item, Μετὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερος, Post mala prudentior. Quo pertinet iste senarius, in quo idem est hujus præp. usus, Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα. Sæpe vero cum τοῦτο aut ταῦτα, pro Post, Postea, Posthac. Multis autem in ll. conjunctim invenitur SCRIPT. Μεταταῦτα, sicut Lat. Postea, non Post ea, scribi videmus. Dicunt etiam ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος: Xen. K. Π. 7, (2, 7.) Καὶ τὸν μ. ταῦτα δὴ χρόνον, ἕως μὲν εἶχον ἡσυχίαν, οὐδὲν ἐνεκάλουν μετὰ τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον, ταῖς τύχαις, ubi observa etiam usum ejusd. præp. cum alio accus.: habent tamen et in hoc ipso l. alteram illam scripturam quædam exempl. Interdum vero interjicitur particula δὲ, ut ab Eod. ita inchoante primum Hellenicῶn librum, Μετὰ δὲ ταῦτα οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον ἦλθεν ἐξ Ἀθηνῶν Θυμοχάρης. Dicitur etiam μετ' ὀλίγον pro Paulo post. Qua in signif. Xen. addidit et gen. τούτων, initio ejusdem l. Hell. 1. Μετ' ὀλίγον τούτων, q. d. Post breve (tempus) horum. I. e. Brevi post hasce res gestas tempore. C Et Grammaticis χρόνου cujusdam, i. e. temporis, nomen est ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων, q. d. Paulo post futurum. At μετὰ μικρὸν dicitur potius pro Paulo post, significante Paucis interjectis: ut cum citato alicujus Scriptoris loco, dicitur καὶ μετὰ μικρόν: quo usus est modo Plut. non semel. Eund. autem usum habet interdum et illud μετ' ὀλίγον, μετ' ὀλίγα. Et μεθ' ἡμέρας δύο, Dem. in Mid. Duobus diebus post, Secundo post die: μετὰ τρίτην, τετάρτην ἡμέραν, pro eo, quod Lat. Tertio post die, Quarto post die. Sic μετὰ δεύτερον, τρίτον ἔτος, Secundo post anno, Tertio post anno. Aut etiam sine Post: ut cum dicit Plin., Cæsa spina Ægyptia anno tertio resurgit, pro his Theophrasti, Ὅταν δὲ κοπῇ, μετὰ τρίτον ἔτος εὐθὺς ἀναβεβλάστηκεν. || Μετὰ non solum in carmine, sed in soluta etiam oratione ponitur aliquando sine adjectione pro Postea, Deinde; sed sequente δέ: sic autem utuntur cum alii, tum Lucian. Quem usum habet etiam πρὸς δέ.

Μετὰ significationem temporis habet et cum jungitur accusativo ἡμέραν: D significat autem μεθ' ἡμέραν, Interdiu, UNDE Μεθημερινὸς, Diurnus, Dem. in Mid. Καὶ γὰρ ἐχθρὸς ἦν, καὶ μεθ' ἡμέραν εἰδὼς ὕβριζε. Sic Aristoph. Πλ. (930.) ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. Exp. autem et Luce, Luci.

Μετὰ χεῖρας ἔχειν, In manibus habere; ita enim malo quam Inter manus habere. Thuc. 1, (138.) Καὶ ἃ μὲν μετὰ χεῖρας ἔχοι, καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε. Poëtæ autem μετὰ χερσὶ hac signif. dicunt, ut supra docui.

["Μετὰ, Toup. Opusc. 1, 563. ad Charit. 594. Dioscorid. 22. Conf. c. κατὰ, Fischer. ad Palæph. 180. Thom. M. 681. ad Diod. S. 1, 425. 440. 694. 2, 321. 336. 441. 503. Coray Theophr. 236. Brunck. Aristoph. 1, 198. Kuster. 62. Brunck. ad Apoll. Rh. 126. 194. Villoison. ad Long. 104. Dionys. H. 1, 436. Heyn. Hom. 7, 63. Conf. c. ἐνὶ, 6, 202. Adverbialiter, Fischer. ad Palæph. 49. Abund., Markl. Suppl. 1118. Absol., Musgr. Hel. 1330. Pro ἐν, Heyn. Hom. 7, 4. 25. 776. 8, 245. De usu Thucydideo præpositionis hujus cum gen., Valck. ad Phalar. p. xxi. Cum gen., i. q. ἕνεκα, Cattier. Gazoph. 82. Per, ut μεθ' ὅπλων, 83. Μετὰ ἐπιμελείας, i. q. ἐπιμελῶς, ad Xen. Eph. 200. Cum dat., Jacobs. Anth. 8, 64. 12, 238. Schol. ad Dionys. P. 42. Porson. Hec. p. 25. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 553. 5, 4. 67. 154. 223. 6, 458. Inter, Theocr. 2, 125. Eur. Hec. 353. Brunck. ad Poët. Gnom. 286. Μετὰ πνοιῇς, Heyn. Hom. 6, 311. 8, 434. Cum accus., Exceptis, ad Herod. 119. 303. Ad, ad Il. Ξ. 136. ad Herod. 203. Wakef. Diatr. 24. Alc. 494. Phil. 343. Georg. 41. Valck. Callim. 69. Phœn. p. 446. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐπὶ, Ruhnk. ad H. in Cer. 106. Brunck. ad Apoll. Rh. p. 3. 209. Aristoph. 2, 136. Harles. ad Theocr. 202. Wassenb. ad Hom. 38. Eur. Heracl. 218. Simmias Ovo, Cattier. Gazoph. 81. Jacobs. Anth. 8, 213. Antip. Th. 52. Heyn. Hom. 5, 330. 378. 6, 424. 547. 7, 45. Boiss. Philostr. 631. Cum, Par ætate, Fabric. Bibl. Gr. 1, 291. Post, in comparando, ad Xen. Eph. 158. Inter, ad Od. Δ. 652. Heyn. Hom. 4, 221. Singulari quodam sensu, e. gr. μετὰ τὴν κόμην, Postquam capillos desecuit, Boiss. Philostr. 194. 429. 511. 622. 641. ad Ammian. 1, 278. Wagner., Heyn. Hom. 6, 160. Cum accus. temporis, seq. gen., Theodorit. Hist. Eccles. p. 59, 6. Kypke ad N. T. 1, 394. Μετὰ φρένα, Heyn. Hom. 6, 105. Μετὰ τρίτον ἔτος, ad Diod. S. 1, 130. Μεθ' ἡμέραν, Interdiu, Schol. ad Il. 22. p. 20. 63. Valck., Longus 38. Vill. M. δὲ ταῦτα, ad Diod. S. 2, 486. Τὰ μ. ταῦτα, Toup. Opusc. 1, 581. Τὸ μ. τοῦτο, ad Paus. 383. 385. Plato Phædr. 280. ad Dionys. H. 2, 1220. Lobeck. Aj. p. 331. Boeckh. in Plat. Min. 135. 188. Τὸ δὲ μ. τοῦτο, Jacobs. Anim. 304. Μετ' οὐ πολὺ, οὐ μ. πολὺ, ad Dionys. H. 3, 1357. Μετ' οὐ πολὺ τῆς συκοφαντίας, Lucian. 3, 513. Heyn. Hom. 6, 636. Argum. Eur. Alc. Οἱ μεθ' ἡμῶν ὄντες, de viventibus, Wakef. Alc. 1012. Λικύμνιος μ. τῶν παίδων—κατῴκησαν, Diod. S. 1, 302. cf. Huschk. Anal. 35. ad Dionys. H. 2, 1061. M. τοῦ σοφοῦ, i. e. τῆς σοφίας, τοῦ συνετοῦ, τοῦ ἡδέος, τοῦ σαθροῦ, Boiss. Philostr. 508. Μετά γε—, ad Diod. S. 1, 328. Μετὰ δὲ, 627. ad Paus. 296. Lucian. 2, 272. 3, 452. 454. Heyn. Hom. 4, 283. 5, 552. ad Herod. 13. 81. 383. 597. 607. Μέτα, ad Herod. 45. 754. Toup. Opusc. 1, 384. 2, 273. Musgr. Herc. F. 660. Cattier. Gazoph. 61. Steph. Dial. 60." Schæf. Mss.]

[* Μέταζε, Adv. temporis, Schol. Ven. et Eust. ad Il. Γ. 29. item Anecd. Bekkeri p. 945. ex Hesiodo, Ἔργ. 394. μήπως τὰ μέταζε χατίζων, ubi nunc legitur μεταξύ.]

"Μεταξὺ, Inter, In medio: cum genit. Plato de LL. 9., M. ἀμφοῖν γίγνοιτ' ἄν, Sit amborum medium, s. In medio amborum. Theophr. ap. Athen. (70.) de rubo canino, M. θάμνου καὶ δένδρου, Inter fruticem et arborem. Item in Proverbio, Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου, Inter calicem supremaque labra multa sunt interjecta. Dicunt etiam μεταξὺ λόγων pro Inter confabulandum, Interea dum loquimur. Construitur cum participiis etiam vel genitivi vel alius etiam casus, et tunc redditur Interim dum, Interea dum: ut μεταξὺ λουόμενος, Interea dum lavaretur. Item μεταξὺ ὀπτώμενα, Interea dum assarentur: s. Inter assandum. Et μεταξὺ λέγοντος, Inter dicendum: pro quo Plato dicit λέγοντα μεταξύ: in Apolog. Socr. (31.) Καί τοι ἐν ἄλλοις λόγοις πολλαχοῦ δή με ἐπέσχε λέγοντα μεταξύ:" [" Theage 11. Λέγοντός σου μ. γέγονέ μοι ἡ φωνή." Boiss. Mss.] "Sic Xen. K. Π. 8, (8, 6.) dicit Persis ἐπιχώριον fuisse τὸ μεταξὺ πορευομένους μήτε ἐσθίειν μήτε πίνειν, Interea dum proficiscuntur, Inter proficiscendum. Sæpe absolute et sine casu ponitur. Il. A. (156.) πολλὰ μεταξὺ Οὔρεα, Multi interjecti sunt montes. Aristot. in Rhet. Φίλος ἢ ἐχθρὸς ἢ μεταξὺ, Amicus vel inimicus vel inter hos medius. Subintelligitur enim hic genitivus. Præmisso articulo adjective significat Medius, Intermedius, Qui in medio est, Qui interjectus est medius. Isocr. Panath. Τὰ γὰρ με-

" ταξὺ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν; Sic ὁ μεταξὺ χρόνος, " Dem. (233.) qui dicit etiam ἐν τῷ μεταξὺ, subau- " dito substantivo χρόνῳ:" [" Et subst. non subaudito, ἐν τῷ μ. χρόνῳ, Or. 1. adv. Onet. 868. Reisk." Boiss. Mss.] " Quin et τὸ μεταξὺ substantive inter- " dum redditur pro Intercapedo, Interstitium, Inter- " jectus et Interpositus: subaudito substantivo διά- " στημα, quod omissum est." [" Wyttenb. Ep. Cr. 38. ad Plut. 1, 855. ad Charit. 282=143. Lesbon. 180. Lucian. 1, 69. 191. 193. 361. ad Herod. 350. (4, 155.) Diod. S. 1, 265. Plut. Mor. 1, 186. 518. Heind. ad Plat. Theæt. 331. Thom. M. 500. 610. Huschk. Anal. 176. Jacobs. Anth. 9, 283. 10, 88. Antip. Th. 7. Wakef. S. Cr. 5, 98. ad Dionys. H. 3, 1841. Postea, Plut. Mor. 1, 960. Hesiod. Op. 364. Grammatici dicunt μ., cum volunt vocem interjectam esse inter alias, T. H. ad Plutum p. 40. Cum gen., Lucian. 3, 496. M. λόγων, T. H. ad Dial. p. 59. Τὸ μ., Epigr. adesp. 408. Ὁ μ. χρόνος, Alberti Peric. Cr. 46. ad Charit. 24. Πολλὰ μ. πέλει, Jacobs. Anth. 11, 283." Schæf. Mss. * Μεταξυλογέω, Œcum. in 2 Petri c. 2. p. 179.] " Μεταξυλογία, ἡ, Interlocutio, Interfatio. Thuc. Schol. accipit pro Parenthesi, 2, (31.) p. 58. Suid. μεταξυλογίαν esse dicit τὸ πρὸς βραχὺ παραλιπόντα τὴν παροῦσαν ὑπό- " θεσιν, περὶ ἑτέρας κινῆσαι τὸν λόγον. Cui exposi- " tioni subjungit hoc exemplum, Πρὸς βραχὺ ὁ λόγος " ἐπέπαυτο αὐτῷ περὶ τῆς χώρας, καὶ αὖτις ὥσπερ ἐν " μεταξυλογίᾳ τινὶ, περὶ Ἄβρου τοῦ Σαρακηνοῦ διελε- " γέσθην ἄμφω." [Theo Progymn. c. 4. Menander Excerpt. p. 122. " Heind. ad Plat. Phædr. 198." Schæf. Mss. * " Μεταξύτης, Medietas, Nicom. Harm. 11. Jambl. V. P. 112. (248. 258.)" Wakef. Mss. * Ἀναμεταξὺ, Memnon p. 99. Steph., Schol. Thuc. 1, 118. " Aqu. Symm. 1 Reg. 20, 3. Amphil. 208." Kall. Mss.]

ΜΕΤΑΛΛΟΝ, τὸ, Metallum. Item μέταλλον ἁλὸς, Metallum salis, ap. Herod. ut Plin. dicit Æris metalla, pro Metalla ærea. Sic Virg. G. 2. Hæc eadem argenti rivos ærisque metalla Ostendit venis. Et μέταλλα χρῦσα, Lucr. Aurata metalla. Notandum vero, cum genitivus additur, non tam pro Eo ipso accipi, quod e terra effoditur, quam etiam pro Venis e quibus eruitur, s. Locis ipsis in quibus reperitur: quemadmodum Etym. quoque μέταλλον esse dicit τὸν τόπον ἐν ᾧ χρυσὸς τίκτεται: unde μέταλλα Valla ap. Herod. vertit Fodinas. Similiter et Plin. 33, 7. Metalla miniaria, plumbaria, argentaria; Lucan. Aurifera metalla. Apud Suid. in Μεταλλεῖς, de Fauno, Μέταλλον ἐφεῦρε χρυσοῦ ἢ ἀργύρου καὶ σιδήρου, καὶ τὴν τούτων ἐργασίαν παρέδωκε τοῖς δυτικοῖς, ὡς καὶ Πλουτοδότην αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καλεῖσθαι. Et Callias Comicus dixit μετάλλου στόμα, quod Diosc. ὀρυγμάτων στόμια, Fauces metallorum, i. e. Locorum e quibus metalla eruuntur; Fauces cuniculorum. Nam μέταλλα aliquando sunt Cuniculi, Meatus subterranei ad evertendas urbes, quales in metallorum fodinis visuntur. Polyb. (16, 11, 2.) Ἤρξατο πολιορκῶν διὰ τῶν μετάλλων: quod exp. Actis cuniculis cœpit obsidere. Diod. dicit διὰ μεταλλείας. Quod vero ad etymon attinet, Eust. derivat a μετὰ et ἄλλος, ita vocata μέταλλα dicens, διὰ τὸ μετὰ τὰ ἄλλα πάντα ἐπινοηθῆναι: verisimile enim esse τῶν περὶ γῆν πάντων τῶν ἄλλων εὐθετηθέντων, τότε δὴ μετὰ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα, ἐπιχειρῆσαι τοὺς ἀνθρώπους καὶ ταῖς γεωρυχίαις, καὶ ἀφεῖναι μὲν τὰ νῶτα τῆς γῆς, ἐπιχειρῆσαι δὲ ταῖς λαγόσιν αὐτῆς. Plin. quoque ab ead. derivat origine, sed paulo verisimiliorem affert rationem, cum 33, 6. de argenti metallis in Hispania, loquens, ait, Et ubicumque una inventa vena est, non procul invenitur alia: hoc quidem et in omni fere materia: unde μέταλλα Græci videntur dixisse. Vide Μεταλλικά. [" Schneider. ad Pallad. p. 5. ad Herod. 363. Musgr. Herc. F. 123. Jacobs. Anth. 9, 53. Paul. Sil. 74, 20. 127. Locus in quo effoditur, Meurs. ad Apoll. Dysc. 82. Heringa Obss. 163. Diod. S. 1, 359. Μέταλλα, Cuniculi, ad Diod. S. 2, 474. M. χρύσεια, Toup. Opusc. 1, 183. cf. Wessel. ad Diod. S. 1, 19. 58. 101. 358. Valck. Callim. 148." Schæf. Mss.] AT Μέταλλος, Hesychio λίθος, θάλασσα, προμνήστρια.

Μεταλλουργὸς, Metallicus, ut Plin. 34, 16. Lavant eas arenas metallici, et quod subsidit, coquunt in fornacibus, Qui in terræ visceribus metalla scrutatur et ea elaborat: qui et μεταλλεύς. Μεταλλουργέω, Metalla effodio, Diosc. (5. c. 84.) Μεταλλουργεῖται δὲ ἐκ τοῦ ὑπερκειμένου ὄρους, Effoditur, Bud. [* " Μεταλλουργεῖον, Diod. S. 1, 360. * Μεταλλόχρυσος, Paul. Sil. 74, 44." Schæf. Mss. * " Ἐκμέταλλος, Schol. Nicandri Ἀ. 518. (Ἄλα πηκτὸν, τὸν ὀρυκτὸν, τὸν ἐκμέταλλον.)" Wakef. Mss.]

Μεταλλικὸς, Metallicus: Plin. dicit Natura metallica. Medicis autem μεταλλικὰ dicuntur Ea quæ in metallis generantur, sive sponte naturæ s. per fornacem producantur: quibus etiam accedit tertium genus eorum quæ ex his ipsis homines conficiunt, velut est cerussa, ærugo, scandix, et istis similia: ut docet Gorr. Μεταλλικὰ, inquit Aët. 2, 40., προσαγορεύειν ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς, ὧν ἡ γένεσις ἐν τοῖς μετάλλοις ἐστὶν, ἤτοι αὐτοφυῆ ἢ διὰ καμίνου γιγνόμενα· καὶ τρίτα ἐπ' αὐτοῖς ἐστὶν ὅσα πάλιν ἐκ τούτων αὐτῶν οἱ ἄνθρωποι σκευάζουσι: quæ ordine alphabetico enarrat et explicat, Ἀδάρκης, ἀλκυώνια, ἅλες, ἁλὸς ἄνθος, ἀρμενιακὸν τὸ τῶν ζωγράφων, ἄσφαλτος, ἀφρόνιτρον καὶ νίτρου ἀφρός· γύψος, δίφρυγες, διαφανὲς, ἤτοι * σπεκλάριον, θεῖον, ἰὸς ξυστὸς, ἰοῦ σκώληξ, καδμία, λεπὶς χαλκοῦ καὶ σιδήρου, λιθάργυρος, νίτρον, μελαντηρία, μέλαν ᾧ γράφομεν, μίσυ καὶ σῶρυ καὶ χαλκῖτις, μόλιβδος, πομφόλυξ, * ῥοϊδάριον, σανδαράχη, σάνδυξ, σκωρία, στίμι, σπόγγος, στυπτηρία, τίτανος, φῦκος, χάλκανθος, χαλκῖτις, χαλκὸς κεκαυμένος, χαλκοῦ ἄνθος, χρυσοκόλλα, ψιμμύθιον, ψωρικόν. Quæ vero Plin. metallorum genere complectatur, ap. eum videre est l. 33. et seq. usque ad fin.: nimirum non solum aurum, argentum, æs, electrum, orichalcum, stannum, plumbum, ferrum, sed etiam terrarum quasdam species, et quæ gemmarum ac pretiosiorum lapidum nomine censentur, præter ea quæ ab Aëtio sunt enumerata. [" Jacobs. Anth. 11, 421. ad Diod. S. 1, 350." Schæf. Mss.]

Μεταλλίτης, Metallicus, Metallites, FEM. Μεταλλῖτις γῆ, ap. Hes. Terra metallitis, metallica: ut χρυσῖτις, ἀργυρῖτις, ἀμπελῖτις.

Μεταλλίζεσθαι, In metallum damnari, Bud. e Pand.

Μεταλλεύω, Metalla eruo, i. q. μεταλλουργέω, J. Poll. 7, 23. Μεταλλεύειν, ὀρύττειν, γεωρυχεῖν, σκάπτειν, ἀνασκάπτειν. Idem 3, 11. cum accus. dicit, Χρυσία μεταλλεύειν, ὀρύττειν. Et μεταλλεύοντες, Qui metalla effodiunt, Metallici, οἱ μεταλλουργοί. Lucian. (1, 504.) Χρυσὸν δ' ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι. Ipsa autem μέταλλα dicuntur μεταλλεύεσθαι, cum effodiuntur et μεταλλουργεῖται ἐκ τῶν μυχῶν. Plato, Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ πάνθ' ὅσα μεταλλεύεται. Aristot. Eth. 1. Ἡ δὲ μεταλλευτικὴ πολλὰ εἴδη περιείληφε· πολλὰ γὰρ εἴδη τῶν ἐκ τῆς γῆς μεταλλευομένων ἐστί. Strabo p. 63. Ὁ δὲ χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται. Lucian. (1, 535.) Χρυσίον μεταλλευθὲν ἐκ Θρᾴκης, Effossum et purgatum, Bud. Aliquando τὰ μεταλλευόμενα commodius redditur Metallica. || Hesychio μεταλλεύει est etiam ζητεῖ: metaph. sumta a metallicorum indagatoribus et perscrutatoribus. Et μεταλλεύω, Suidæ ἐρευνάω, πολυπραγμονῶ, Curiose scrutor: Epigr. (Anal. 2, 196.) Τῷ τι μεταλλεύεις τοῦτον μυχὸν, ὦ * φιλόλυχνε. [" Lennep. ad Phal. 189. Diod. S. 1, 161. Cuniculos ago, 2, 309. Dionys. H. 2, 752." Schæf. Mss. Polyæn. 2, 1, 26. Porph. ad Marcell. p. 45. Τὴν ἔρευναν μεταλλεύων.] Apud J. Poll. reperio ET Μετάλλω pro Metalla eruo; nam l. 7. c. 23. ait, Καὶ μετάλλειν καὶ μεταλλεύειν, ὀρύττειν. [* " Μετάλλευσις, (i. q. μεταλλεία,) Fischer. ad Palæph. p. 58. (c. 10.) ad Mœr. 239. * Μεταλλευτὴς, (Metallarius,) ibid. Toup. Opusc. 2, 249." Schæf. Mss. Manetho 4, 259. Strabo 15. p. 700. * Μεταλλευτὴρ, Paul. Sil. Ecphr. 204.] Μεταλλευτὸς, Qui a metallicis effoditur et elaboratur, Aristot. Meteor. 3. fin. Δύο δὲ καὶ τὰ εἴδη τῶν ἐν τῇ γῇ γινομένων, τὰ μὲν, ὀρυκτὰ, τὰ δὲ, μεταλλευτά: ubi ὀρυκτὰ vocat Lapides et terræ quædam genera, sandaracham, ochram, minium, sulphur, et quæ hujusmodi: at μεταλλευτὰ, ead. quæ τὰ μεταλλευόμενα: de quibus mox sequitur,

A Τῆς δ' ἀναθυμιάσεως τῆς ἀτμιδώδους, ὅσα μεταλλεύεται, καὶ ἔστιν ἢ χυτὰ, ἢ ἐλατὰ, οἷον σίδηρος, χρυσὸς, χαλκός. Μεταλλευτικὸς, Metallicus, Pertinens ad eos qui metalla scrutantur et effodiunt: κτῆμα, Plato. At ἡ μεταλλικὴ, sc. τέχνη, Ars metallica, scrutandorum aut elaborandorum metallorum: vide Μεταλλεύω. Μεταλλεὺς, έως, Metallorum scrutator et effossor, Metallicus; Qui circa metalla et fodinas versatur; qui supra μεταλλουργός. Suidæ sunt μεταλλεῖς οἱ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενοι. Apud J. Poll. κίβδηλοι μεταλλεῖς, Metallici qui metalla adulterant. Item, χρυσοῦ μεταλλεῖς ap. Eund.: quos comp. voce χρυσουργοὺς et χρυσουργοῦντας appellat. Μεταλλεῖς dicuntur etiam τῶν μυρμήκων τινὲς, Formicæ quædam, Hes. [" Ad Diod. S. 2, 474. ad Timæi Lex. 127. ad Mœr. 239." Schæf. Mss. Strabo 9. p. 426.] Μεταλλεία, Metallorum scrutatio. Suidæ ἡ ἔρευνα τοῦ χρυσοῦ. [" Demetr. Phal. ap. Athen. 233. Τὸ πολὺ τούτου (τοῦ ἀργύρου) βαθείαις καὶ * κακοπάθοις μεταλλείαις εὑρίσκεται." Schw. Mss.] Item λίθων μεταλλεῖαι ap. J. Poll., quæ comp. voce λιθουργίαι et λιθοτομίαι. Metaph. dicitur de Ductu subterraneo quo cuniculi aguntur: cum per occultos canales, ut in metalli fodinis fieri solet, sub terra in aliquam urbem aditum machinantur: quod Lat. Cuniculos appellant. Diod. S. Διὰ τῆς μ. ὑπορύττων ἐπὶ πολὺ μέρος τοῦ τείχους κατέβαλλε, Actis cuniculis: quod Polyb. dicit διὰ μετάλλων. [" Fischer. ad Palæph. 58. Ruhnk. ad H. in Cer. 499. Wolf. ad Hesiod. 97. ad Diod. S. 1, 359. 2, 139. 474. 499." Schæf. Mss. Plato de LL. 6. p. 270. Συνάγοντες μεταλλείαις νάματα.] At Μετάλλειον μύρον a quodam Metallo Siculo, ejus inventore, Hes. afferens h. Aristoph. l., μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ, καὶ μύρον, εὕρημα Μετάλλου. Meminit et Pherecrates, teste eod. Hes. Ab Eust. autem vocatur μεγάλλιον, et inventor Μέγαλλος: ab aliis Μεγάλειον, ut supra dictum fuit. [* Ἐκμεταλλεύω, Strabo 14. p. 732. Sieb. Χωρία ἐκμεμεταλλευμένα.]

[* Μεταλλεῖον, i. q. μέταλλον, Plato de LL. 6. p. 109. Bip. Ficinus reposuit μέταλλα.]

C Μεταλλάω, Scrutor, Inquiro, Curiose scrutor et exquiro: sumta metaph. a metallorum scrutatione, qua nihil est περιεργότερον, ut ex antiquis Gramm. tradit Eust. De qua Ovid. Met. 1. Nec tantum segetes alimentaque debita dives Poscebatur humus; sed itum est in viscera terræ, Quasque recondiderat Stygiisque admoverat umbris, Effodiuntur opes. Et Plin. 33. in præf., Metalla nunc dicentur, tellurem intus inquirente cura multiplici modo: quippe alibi divitiis foditur, quærente vita aurum, argentum, electrum, æs: alibi deliciis, gemmæ, et parietum digitorumque pigmenta: alibi temeritati ferrum, auro etiam gratius inter bella cædesque. Persequimur omnes ejus fibras. Ab hac igitur curiosa investigatione μεταλλᾷν capitur pro ἐρευνᾷν, ζητεῖν, ut Hes. exp. Il. N. (780.) ἕταροι δὲ κατέκταθεν οὓς σὺ μεταλλᾷς, Quæris et indagas. Dicitur etiam μεταλλᾷν Qui sciscitatur et quærit ex aliquo, et qui unum post aliud curiose scrutando exquirit, ut in metallorum venis fieri solet, Od. Ξ. (128.) Ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει καὶ D ἕκαστα μεταλλᾷ, de Penelope peregrinos errones domum suam recipiente, et multa super Ulysse rogitante. Frequenter cum ἔρομαι copulatur, quod est Interrogo, Rogito, Od. Π. (465.) Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι: Α. (231.) (Ω. 477.) ἐπεὶ ἂρ δὴ ταῦτά με εἴρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς: Γ. (243.) Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι. [* Μετάλλητος, Dor. Μετάλλατος, Pind. Π. 4, 291. Εἰ μετάλλατόν τι, Si quid comperiri posset.]

" ΜΕΤΑΜΩΛΙΟΣ, Vanus, Irritus, Inutilis: μάταιος, οὐκ ὤνιος: seu, ut quidam volunt, μεταμελείας ἄξιος. Od. Β. (98.) μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄληται: Il. Δ. (363.) τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν. Reperitur et Μεταμώνιος scriptum pro μεταμώλιος, ut Od. Σ. 331. 391. ἤ νύ τοι αἰεὶ Τοιοῦτος νόος ἐστὶν, ὃ καὶ μεταμώνια βάζεις, Vana et inutilia. Et ap. Aristoph. (Εἰρ. 117.) Ἐς κόρακας βαδιεῖ μεταμώνιος; itidem pro μάταιος καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμος. Pro Irritum, Ineficax, Nicander Θ. (737.) " de phalangiorum quodam genere, Ἄκμητον δ' ἐπὶ τύμμα φέρει μεταμώνιον ἀνδρὶ, i. e. μάταιον καὶ ἀδρανές." [" Theocr. 22, 181. Wakef. S. Cr. 3, 175. Brunck. Apoll. Rh. 212. Heyn. Hom. 4, 623." Schæf. Mss. De etymo ambigitur. Alii deducunt e μετὰ et ἄνεμος, alii e μετὰ, μὴ, et ὀνῶ. " Vel denique e μετὰ et μάω, μάομαι, Studeo, Cupio, Laboro: id, cujus studium mutatur alio: ωλιος et ωνιος sunt meræ terminationes." Ernesti. Μεταμώλιος Hesychio est etiam ἐμπόλεμος, μετὰ μάχης καὶ φροντίδος, quæ signif. pertinet ad Μῶλος, Pugna.] " Μωνιὴ, Hesychio " ὀλιγωρία, Neglectus. At Μωνιὸν, Eid. μάταιον, " ἀχρεῖον, Inane, Inutile." [Cf. Ἀνεμώλιος.]

" ΜΕΤΙΤΗΛΑΙ, Hesychio sunt αἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἅρματος ῥάβδοι. J. Poll. 1, (143.) tit. de " Partibus Currus, habet Μετῆλαι, ita vocari scribens " τὰς διδύμους ῥάβδους τὰς εἰς τοὺς ἵππους βλεπούσας " ἀπὸ τῆς καπάνης μέχρι τοῦ * κυρτίου."

B ΜΕΤΡΟΝ, τὸ, Mensura, Modus, Hesiod. Ἔργ. (1, 347.) Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴκε δύνηαι: quæ Cic. interpretans scribit in l. de Clar. Orat. Quanquam illud Hesiodeum laudatur a doctis, quod ead. mensura reddere jubet qua acceperis, aut etiam cumulatiore, si possis. Alicubi autem vertit Majore mensura. Plato in Tim. Ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἐναργές τι πρὸς ἄλληλα βραδυτῆτι καὶ τάχει: Cic. Atque ut esset mensura quædam evidens, quæ etc. Lucian. in Tim. Καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. Plut. De Loq. Τῷ δὲ ἀποκρινομένῳ μέτρον ἔστω ἡ τοῦ ἐρωτῶντος βούλησις. Lucian. de Hist. scrib. Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσθω, Adsit modus. Sic Hesiod. Ἔργ. (2, 312.) Μέτρα φυλάσσεσθαι, ubi observa plur., Modum servato. At pro his Ejusd. (2, 338.) Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος Φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης, Gell. habet, Hesiod. poëtarum prudentissimus linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ut thesaurum: ejusque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta et parca et modulata sit. Lucian. dixit Ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν, ubi puto μέτρον reddi posse Captum. || Poëtæ μέτρον ἥβης periphrastice dicunt pro ἥβη: cujus loquendi generis cum ap. alios, tum ap. Hom. et Hesiod. exempla extant. Jungunt vero itidem aliis quibusdam genitivis hoc nomen Poëtæ. Quinetiam μέτρα κελεύθου legimus ap. Hom. non uno in l., ubi fortasse dicere quis possit periphrastice poni μέτρα κελεύθου pro κέλευθον. Alioqui crediderim ead. forma dici μέτρα κελεύθου de mari, de eo enim loquitur, qua a Lat. Poëtis dicitur aliquis Emensus mare, atque adeo ab ipsomet Hom. (Od. Μ. 428.) τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν. Sic et μέτρα θαλάσσης, Hesiod. (Ἔργ. 2, 266.) || Μέτρον vocatur et Vas quo aliquid metimur, ad quod mensuram examinamus: ab Hom. autem μέτρα vocantur ξέσται τινὲς, continentes τέσσαρα μέτρα. De quibus lege Eust., qui etiam scribit quosdam μέτρον putasse dici ἐπὶ τάξεως quoque. Ceterum a μείρω deducit μέτρον Etym. || Μέτρον in carmine dicitur Mensura quæ binis pedibus constat; vel potius plurali numero μέτρα sunt Quæ carmen s. versum certis pedibus ac veluti spatiis, tanquam dimensionibus, distinguunt: unde στίχος dicitur VEL Δίμετρος, Qui binis metris constat, tanquam mensuris seu dimensionibus: [Schol. Aristoph. Πλ. 253. * " Δίμετρον, Valck. Phœn. p. 88." Schæf. Mss. LXX. 2 Reg. 7, 16. 18. alio sensu.] VEL Τρίμετρος, Qui ternis metris constat: [Plato de LL. 810.] VEL Τετράμετρος, Qui est quatuor metrorum: [Schol. Aristoph. l. c.] VEL Πεντάμετρος, Qui est quinque metrorum: [" Jacobs. Anth. 6, 243. De ejus inventore, Pierson. Veris. 86." Schæf. Mss.] VEL Ἑξάμετρος, Qui sex metris constat, [Plato l. c. * " Ἑξαμετρία, Schol. Hermog. 402. * Ἑπτάμετρος, Jo. Damasc. Hymn. in Theog. p. 4. Ed. Par. 1570." Boiss. Mss. * Ὀκτάμετρος, Octo versibus constans, Schn. Lex.] || Sed μέτρον appellatur et Id quod e mensuris illis constat: Lat. Carmen, Versus. Aristot. Rhet. 3. Διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον

δὲ μή· ποίημα γὰρ ἔσται. Ad q. l. respiciens Cic. A dixit, de ipso Aristot. loquens, Is igitur versum in oratione vetat esse, numerum jubet. Sequitur autem mox ap. Aristot., Διὸ μάλιστα πάντων τῶν μέτρων ἰαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες. [" Ad Herod. 159. Wakef. Ion. 366. S. Cr. 3, 97. Græv. Lectt. Hes. 582. 584. Valck. Adoniaz. p. 200. Phœn. p. 202. Toup. ad Longin. 392. Abresch. Lectt. Aristæn. 96. ad Lucian. 1, 249. Koppiers. Obss. 47. ad Phalar. 292. Musgr. Suppl. 1118. Hel. 1548. Dawes. M. Cr. 442. Jacobs. Anim. 246. Anth. 6, 277. 432. 9, 39. 430. 10, 416. 12, 229. Probl. Arithm. 22. et Jacobs., Heyn. Hom. 4, 236. Boiss. Philostr. 614. Mensura in carmine, Xen. Mem. 1, 2, 21. ad Dionys. H. 5, 104. Servit periphrasi, Theogn. 856. ad Od. Λ. 316. N. 101. Græv. Lectt. Hes. 524. 542. Conf. c. μέρος, ad Dionys. H. 5, 201. Opp. μέλος, Plato Lys. p. 8. De discrimine inter μ. et ῥυθμὸν, Toup. ad Longin. 391. M. ἥβης, Ruhnk. ad H. in Cer. 166. (Mitsch. 160.) Ep. Cr. 110. ad Il. Λ. 225. Heyn. Hom. 6, 160. ἡλικίας, ἥβης, Toup. Ind. ad Longin. vv. Εἰς B ἡλικίας ἐλθεῖν, Theogn. 1075. ἀνδρὸς, ad Herod. 284. πάντων χρημάτων, Heind. ad Plat. Theæt. 313. M. ἄριστον, Valck. Hipp. p. 192. M. ἔχειν, Boeckh. in Min. 189. Μέτρα, Fines, Toup. ad Longin. 298." Schæf. Mss. Ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενον, Solonis Fr. 5, 52. * Μετροειδὴς, Numero similis, Numerose sonans, Demetr. Phal. c. 184. 185.] Μετρονόμοι Athenis dicebantur Qui curabant et inspiciebant, ut omnia justa mensura tribuerentur et venderentur, quorum quindecim in Piræeo, novem in urbe erant, Suid. [Phot. Harpocr. * Μετροποιέω, Stob. Phys. p. 1098. Τὰ ζῶα μεμετροποίηται. * Μετροποιΐα, Numeri versuum, Metrica ratio, lex, Schol. Il. B. 546. Schol. Aristoph. 'A. 299. * Μετροσύνθετος γραφὴ, Scriptura metro composita, Tzetz. Chil. 7, 651. p. 132.]

Ἄμετρος, ὁ, ἡ, Mensura carens, Certam mensuram non habens, Modum excedens; at Immensus Lat. formam habet respondentem potius nomini ἀμέτρητος. Dem. Phal. init. Οὐδὲ γὰρ ἡ ποιητικὴ ὑπὲρ ἐξά- C μετρον ἦλθεν, εἰ μή που ἐν ὀλίγοις· γελοῖον γὰρ τὸ μέτρον ἄμετρον εἶναι: Ridiculum enim sit metrum carere metro, i. e. certa mensura. Exp. etiam Immoderatus, Immodicus, Immensus. Interdum dicitur res aliqua esse ἄ.: interdum etiam ipsa persona ἄ. circa quidpiam, i. e. Nullam moderationem adhibens. || Interdum τὸ ἄ. ponitur pro substantivo ἀμετρία, Excessus, Immodicitas, Lucian. || In plur. autem τὰ ἄ. pro adverbio ἀμέτρως, nonnunquam: ut ἄμετρα ὑψωθεὶς, ap. Greg., Immodice elatus. || Ἄ. στίχος appellatur Versus excedens suam mensuram, i. e. qui longior est quam par sit, pluresque habet syllabas, Plut. (6, 300.) Ὅμηρος δὲ τὸν πρῶτον οὐ διηνέχθη τῶν στίχων ἄμετρον ἐξενεγκών. [" Jacobs. Anim. 233. Anth. 10, 309. Schol. Aristoph. Πλ. 505. Kuster. p. 115." Schæf. Mss. Aristot. Rhet. 3, 8.] " Ἀμετρόκακος, Immodice malus, Supra modum improbus, " ἀμέτρως κακός." [Suid. v. Ῥουφῖνος. * Ἀμετροπαθὴς, Alcinoi Introd. Plat. 118. * " Ἀμετροπότης, Wakef. Trach. 58. Agathias 55." Schæf. Mss. * Ἀ- D μετρόφωνος, Euseb. H. E. 147.] Ἀμέτρως, Sine mensura, Immodice, Supramodum, Sine modo, Sine fine modoque, ut Ovid. loquitur, Immoderate. Compar. ἀμετρότερον, ut ἀ. ἐνεργεῖν, pro Paulo vehementius: Alex. Probl. [Alex. Trall. 1, p. 15.] Superlat. ἀμετρότατα, exp. ap. Eund. Vehementissime: ut ἀμετρότατα ψυχθὲν, Vehementissime vel Plus satis frigefactum. Potest etiam exponi, Multo plus quam par sit. [Plut. 6, 515.] Ἀμετρὶ, Adv. aliud, idem significans, Prov. Ἀμετρὶ μᾶζαν ἔδοντες, ap. Suid. Ἀμετρία, Excessus mensuræ, Immodicitas, Excessus, Nimietas: qua voce utitur Colum., Lucian. (2, 931.) Ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀ., Mulierum circa luctum immodicitas, luctus modum excedens. || Intemperies, Plato: cui opp. ἐμμετρία, Bud. [Plut. 6, 40. γαστρὸς, Hierocles in Pythag. p. 190. τῶν παθῶν, Æschines Axiochi 8. κακῶν ἀμετρίαι. * Ἀμετρὴς, Diod. S. 12, 10.] " Ἀναμετρὴς, Immensus, VV. LL., " sed falso, aut ego fallor."

[* " Ἀπειρόμετρος, Const. Manass. Chron. p. 122." Boiss. Mss. * Βραχύμετρος, Aristeas de LXX. Interprr. p. 251. * Δεκάμετρος, Schol. Aristoph. Ἱππ. 496.]

Διάμετρος, ἡ, sub. γραμμὴ, Linea dimetiens, per medium secans, recta in longitudinem ducta, Macrob. in Somn. Scip. 1, 20. Illa enim tantum linea in partes æquales orbem medium dividit, quæ a summo in summum ita deducitur, ut necesse sit eam transire per centrum. Et hæc linea, quæ orbem sic æqualiter dividit, δ. nuncupatur. Plin. Dimetientem lineam appellat 2, 23. Quantas enim dimetiens habeat septimanas, tantas habere circulum duoetvicesimas. Sicut Macrob. l. c., Diametros omnis cujuscunque orbis, triplicata, cum adjectione septimæ partis suæ, mensuram facit circuli quo orbis includitur. Procl. in Sphæra, Ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται. Et κατὰ διάμετρον, Secundum dimetientem, i. e. Secundum lineam rectam et transversariam, quæ per medium corpus in longitudinem ducitur: ἡ κατὰ διάμετρον κίνησις, Plut. de Aud., cui opp. τὴν κατὰ πλευράν. Et ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι dicuntur Quæ directe inter se opposita sunt, ut duo extrema diametri puncta. || Hesychio διάμετρος est ὄργανον γεωμετρικόν: item τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσι, [cf. Plut. Demetrio 40. " Ad Charit. 498. 723. 742. 766. ad Lucian. 1, 636. Adj., Manetho 3, 235. 306. Ἐκ δ., ad Lucian. 1, 484." Schæf. Mss. Schn. Lex.] Ατ Διάμετρον Dinarcho ἐν τῇ Καλλισθένους Εἰσαγγελίᾳ est τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος, Harpocr. et ex eo Suid. [* Ἀντιδιάμετρος, E regione oppositus, contrarius, Schneidero susp.]

Ἔκμετρος, ὁ, ἡ, Mensuram et modum excedens, Lucian. (2, 496.) Ἔκμετρα καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα, Modulum pedemque excedentia. [" Brunck. Soph. 3, 422. Valck. ad Herod. 173." Schæf. Mss. Manetho 4, 465. γυῖα.] Ἐκμέτρως, Modum excedendo, πέρα τοῦ ἱκανοῦ, Bud.

Ἔμμετρος, ὁ, ἡ, In quo modus adhibetur, Modum servans, Moderatus, Modicus, Mediocris, VV. LL. || Ἔμμετρα dicuntur etiam Quæ metrica sunt s. metro constant: qua signif. e Xen. (Ἀπ. 1, 2, 21.) Ἐν μέτρῳ πεποιημένα ἔπη: quibus opp. τὰ ἄνευ μέτρων, a Plat. ut ἔμμετρα ποιήματα ap. Isocr. ad Nic. (2.) quibus opp. τὰ καταλογάδην συγγράμματα, Quæ soluta oratione s. prosa scripta sunt. Paus. Att. p. 2, de Cleanthe, e Clitarcho, Πάντα παρὰ τοὺς πόνους ἔμμετρα ἔλεγε. Et Plato Symp. Ταῖς παραπλοκαῖς τῶν ἐμμέτρων ἐχρήσατο, Quædam poëtica quasi per parodiam dixit. Bud. 577. ex Hermog. περὶ γλυκύτητος. Item ἔμμετροι dicuntur Qui ἐν μέτροις scribunt, Dem. (1391.) Ὥστε καὶ τοὺς ἐμμέτρους καὶ τοὺς τῶν ᾀδομένων ποιητὰς καὶ πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθέσεις τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεποιῆσθαι. [" Heind. ad Plat. Phædr. 268. Valck. Adoniaz. p. 200. Toup. Emendd. 2, 117." Schæf. Mss. Manetho 4, 626.] Ἐμμέτρως, Carmine, Verbis numero astrictis, Plato Symp. Ἐπέρχεταί μοι τὶ καὶ ἐμμέτρως εἰπεῖν: quibus dictis ἐνθουσιῶν μέτρον ἐφθέγξατο, Ὡς λύκοι ἄρνα φιλεῦσ', ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί: et seqq. Bud. 576. ex Hermog. [Plut. 8, 465. Apte, Plato Crat. 14. * Ἐμμετρότης, Aristæn. Ep. 1, 18. * " Ἐμμετρία non reperitur in Lexx., nisi, quod suspicor, leg. est Εὐμ. Hoc autem i. q. συμμ." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 416.]

Ἐπίμετρον, Quod super mensuram vel pondus justum adjicitur, Auctarium. Festus, Auctarium dicebant antiqui, quod super mensuram vel pondus justum adjiciebatur, ut cumulus vocatur in modio. Cic. in frumentaria Corollarium vocat τὸ ἐπίμετρον. Theophr. C. Pl. 4, 15. de frumento, Ἁδρύνει τοὺς ὄγκους· ταυτὸ δὲ τοῦτο συμβαίνει καὶ ὅταν εἰς τὰ οἰκεῖα τεθῇ χύδην· διὸ τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ: Mensuram auget. Item τὸ ἐξ ἐπιμέτρου προστιθέμενον, Quod ex abundanti additur, Quint., Galen. de Sanit. tuenda 3. Προσγίνεται δ' ἐξ ἐπιμέτρου τῷδε καὶ ἡ πρὸς τὸν κόπον ἀσφάλεια. || Apud Theophr. autem H. Pl. 7, 8. Ἔνια δὲ καὶ ὅλως ἀνανθῆ, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίμετρον, pro ἐπί-

μετρον quibusdam reponendum videtur ἐπίπετρον, e A Plin., qui 21, 15. ait, Acinos, quam Epipetron vocant, quæ nunquam floret. AT Ἐπιμετρὶς, Hes. est τὸ ἐπίμετρον, ὃ προσάπτεται τῷ χιτῶνι, i. q. ἐπίβλημα.

[* Ἑτερόμετρος, * Ἑτερομετρία, Hephæst. 74. Pauw., ad Greg. Cor. 923. Schol. Aristoph. Πλ. 253.]

"Εὔμετρος, Moderatus, Modum servans." [Ad Dionys. H. de C. VV. 384. Schæf. "Modulatus, Leges metricas servans, Eust. 107, 35." Seager. Mss. * "Εὐμέτρως, Euseb. in Hierocl. in Ed. Philostr. p. 445." Ind. Scap. Oxon. * Εὐμετρία, Longin. Fr. 5. Aret. 101. Vide Ἐμμετρία.]

[* "Ἡμίμετρον, Demetr. Phal. §. 1'. ubi v. Gal. et Schneider., Casaub. ad Athen. 48." Schæf. Mss. Ad Dionys. H. de C. VV. 418. Schæf.]

Ἰσόμετρος, ὁ, ἡ, Qui paris mensuræ est, Æqualis mensuræ, Theodectes ap. Athen. (454.) describens literas nominis ΘΗΣΕΥΣ, et de secunda loquens, κανόνες ἰσόμετροι πάνυ. Τούτους δ' ὁ πλάγιος διὰ μέσου συνδεῖ κανών: quos duos κανόνας ἰσομέτρους B Agathon ibid. vocat ὀρθοὺς ἐζυγωμένους. Idem Poëta de quinta litera ejusd. nominis loquens, Πέμπτον δ' ἄνωθεν ἰσόμετροι ῥάβδοι δύο. Αὗται δὲ συντείνουσιν εἰς βάσιν μίαν: unde patet eam literam proxime accessisse ad Lat. V. [" Fischer. ad Palæph. 77. 130." Schæf. Mss. * Ἰσομέτρως, Cyrill. c. Julian. 331. * Ἀνισόμετρος, Aret. 51.]

Κακόμετρος, Male metiens, [" Dawes. M. Cr. 441. Schol. Aristoph. Πλ. 505. Heyn. Hom. 8, 322." Schæf. Mss.] Κακομετρέω, Male metior, VV. LL. [Lucian. 1, 799. * Κακομέτρητος, Recta mensura carens, Eust. Od. K. p. 337, 29. " Τὸ κ., ad Mœr. 283." Schæf. Mss. * Κακομετρία, Eust. ad Dionys. P. 130.]

[* Μικρομετρέω, Schol. Aristoph. Πλ. 436. * Μονόμετρον, Upton. ad Dionys. H. de C. VV. 418. Schæf. * Ὀλιγομετρία, Stob. Phys. 1098.]

Πάμμετρος, Omnia metrorum genera habens.

Περίμετρος, ὁ, ἡ, Orbiculari rotunditate dimensus. Hes. scribit περίμετρον quosdam exponere ὑπέρμετρον, C quosdam εὔκυκλον: respiciens opinor ad h. l. Hom. Od. B. (95.) T. (140.) de Penelope procos suspendente et eludente, Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν, ὕφαινε Λεπτὸν καὶ περίμετρον. Et e Dionys. P., Φύλλῳ περιδινήτῳ περίμετρος. At ἐν τῷ τῆς λόγχης αὐλῷ, id περίμετρον dicitur, quod foris est, τὸ ἔξωθεν: quod vero intus est, τοῖχος appellatur, J. Poll. Et ἡ περίμετρος: sc. γραμμὴ, ut supra in Διάμετρος, Linea qua in orbem ducta aliquid metimur, qua aliquid in orbem describimus, et ambitum ejus metimur, Ipse ambitus, Circuitus. Voce illa et Lat. utuntur, sicut superiori διάμετρος. Vitr. 5, 6. Ipsius autem theatri conformatio sic est facienda, uti quam magna futura est perimetros imi, centro medio collocato circumagatur linea rotundationis, in eaque quatuor scribantur trigona paribus lateribus et intervallis, quæ extremam lineam circinationis tangant. Herod. (2, 41.) Περίμετροι [—ον] αὐτῆς εἰσὶ σχοῖνοι ἐννέα, Ambitus ejus novem est schœnorum, Polyb. Τὴν ὅλην π. τῆς παρεμβολῆς, Ambitum tabernaculorum, Strabo D p. 53. Ἡ δὲ π. τοῦ σύμπαντος πελάγους ἐστὶ δισμυρίων που καὶ πεντακισχιλίων. Et Theophr. H. Pl. 3, 13. dicit cerasi tantum πάχος esse ὥστε καὶ δίπηχυν τὴν π. ἀπὸ ῥίζης ἔχειν, Ambitum bicubitalem. Unde patet de Ambitu quorumvis corporum dici, quo eorum veluti mensura continetur et describitur. [Opp. 'A. 3, 190. 5, 47. " Περίμετρος, ἡ, ad Herod. 149. * Περίμετρον, τὸ, (Ambitus,) ad 321. (2, 15.) Apoll. Dysc. 62. Teuch." Schæf. Mss. Æneas c. 18. Schleusner. Lex. V. T. * Ἰσοπερίμετρος, Synes. Dione p. 71. Corai. ad Plut. Nic. p. 415.]

[* Πολύμετρος, Copiosus, Aristoph. B. 1271. Eur. Fr. Meleagri 1. p. 455. Beck., Athen. 608. " T. H. ad Lucian. 1, 214. Valck. Diatr. 137." Schæf. Mss. * " Πολυμετρία, Anon. περὶ Κωμῳδίας, ante Aristoph." Boiss. Mss. Eust. Il. B. p. 267, 50.]

[* Πρόμετρος, Procerus, Symm. 2 Sam. 21, 20.]

Σύμμετρος, ὁ, ἡ, q. d. Commensus. Existimavit enim Bud. Commensa dici posse ead. forma, qua A Demensa. Esse autem ait, σύμμετρα proprie Ea quæ sunt ejusd. s. paris mensuræ, quæ ead. mensura metimur: et affert ex Alex. Aphr. in Top. 206. σύμμετρα vocari τὰ τῷ αὐτῷ μέτρῳ μετρούμενα, ὡς ἐπὶ ἀριθμῶν καὶ μεγεθῶν. Item, Τὰ ἑκάστῳ ἁρμόζοντα καὶ ἀρκοῦντα, ὡς ἱμάτια καὶ ὑποδήματα. A Bud. 173. σ. μεγέθη exp. Commensu inter se respondentia, ubi etiam affert ex Aristot. Ὥσπερ τὸ τὴν διάμετρον, σ. εἶναι. Ut autem μεγέθη dicuntur esse σύμμετρα inter se, sic et aliquid dicitur esse σύμμετρον τῷ μεγέθει alius rei: Moschion ap. Athen. (207.) de illa celeberrimi artificii navi Hieronis, Κατὰ δὲ τὴν ἀνωτάτω πάροδον γυμνάσιον ἦν καὶ περίπατοι σύμμετρον ἔχοντες τὴν κατασκευὴν τῷ τοῦ πλοίου μεγέθει. Quæ Bud. ita vertit, Summa pars navigii gymnasium habebat, ambulationesque laxas proportione magnitudinis suæ. Ibid. Ἡ δὲ ναῦς πᾶσα οἰκείαις γραφαῖς ἐπεπόνητο· πύργοι τε ἦσαν ἐν αὐτῇ ὀκτὼ σύμμετροι τὸ μέγεθος τοῖς τῆς νεὼς ὄγκοις. || Alioqui signif. Modice temperatum et justæ ac B quadratæ magnitudinis: quem etiam ipse (Aristot.) ἀστεῖον vocat Eth. 4, (3.) inquit idem Bud. ibid. Legimus autem ap. eund. Aristot. Eth. 2, 2. σύμμετρα oppositum τοῖς ὑπερβάλλουσι καὶ τοῖς ἐλλείπουσι, et τοῖς πλείοσι, καὶ τοῖς ἐλάττοσι, ubi redditur Moderata: locus autem est hic, Τά τε γὰρ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία, πλείω καὶ ἐλάττω γινόμενα, φθείρει τὴν ὑγίειαν· τὰ δὲ σ. καὶ ποιεῖ καὶ αὔξει καὶ σώζει. Plut. (6, 596.) Ὅπως αὐτῇ χιτώνιον ὑφάνῃ σύμμετρον, Ut sibi amiculum texeret aptum et accommodatum. Sic autem in variis Auctorum ll. ad varia translatum σύμμετρον dicitur Quod est accommodatum, s. aptum, congruens. [" Phryn. Ecl. 146. Thom. M. 819. Wakef. Eum. 534. Abresch. Æsch. 2, 82. Jacobs. Anth. 9, 50. ad Diod. S. 1, 12. 171. 192. 339. 2, 319. 426. 518. Dionys. H. 1, 38. 48. Ind. in Florum Freinshem. v. Xanthippus, Brunck. Œd. T. 1112. Antig. 387. Modicus, Mediocris, ad Xen. Œc. 8, 13. Toup. C Add. in Theocr. p. 398. Apud Mathematicos, Heind. ad Plat. Hipp. 179. Theæt. 300." Schæf. Mss.] " Συμμέτρως, Moderate, Modice. Reddi " etiam potest Intra modum. Ex Eur. (Alc. 26.) " affertur pro Satis. Redditur item Congruenter, " Convenienter." [" Wakef. S. Cr. 4, 103." Schæf. Mss. " Συμμετρότερον, Demosth. 1409, 22." Seager. Mss. * Συμμετρότης, Lobeck. Phryn. 351.]

Συμμετρία, ἡ, Commensus, ut Vitr. loquitur, Membrorum competentia, ut Gell. Ita enim Vitr. 3, 1. Ut etiam in operum perfectionibus singulorum membrorum ad universam figuræ speciem, habeant commensus exactionem. Gell. autem 1, 1. Comprehensa autem mensura Herculani pedis, secundum naturalem membrorum omnium inter se competentiam modificatus est. Sic et alibi. Sed Vitr. alicubi non simpliciter Commensus, sed Commensus proportionis dixit: item Commensum responsum. Quinetiam est ubi et Gr. vocem addiderit: 1, 3. Membrorumque commensus justas habeat symme- D triarum rationes. Bud. eum pro συμμετρία Modulationem quoque dixisse tradit. Quidam e Plin. Secundo in Ep. ad Lupercum, συμμετρίαν Congruentiam æqualitatemque interpr. Aristot. Polit. 5. Ὥσπερ γὰρ σῶμα ἐκ μερῶν σύγκειται, καὶ δεῖ αὐξάνεσθαι ἀνάλογον, ἵνα μένῃ συμμετρία: Polit. 3. Οὔτε γὰρ γραφεὺς ἐάσειεν ἂν τὸν ὑπερβάλλοντα πόδα τῆς συμμετρίας ἔχειν τὸ ζῶον. Philo V. M. 3. Τὸ μὲν γὰρ τοῦ σώματος, ἐν συμμετρίᾳ μερῶν εὐχροίᾳ τε καὶ εὐσαρκίᾳ κεῖται, ubi quidam συμμετρίαν μερῶν interpr. Proportionem partium. At Vitr. συμμετρίαν gigni a proportione dicit, proportionem autem esse ratæ partis membrorum totiusque commodulationem, e qua rationem symmetriarum effici. Cic. dixit Aptam compositionem membrorum. Theophr. Καὶ πάλιν νοσεῖ ὑποθερμανθέντα· ζητεῖ γὰρ καὶ τούτων τὴν συμμετρίαν: quo pertinent hæc Plinii de hirculatione, morbo vitium, loquentis, Calore hoc evenit intempestivo: quoniam omnia modo constant, certoque temperamento fiunt. Sic autem et ap. Isocr.

commode συμμετρίαν reddemus Modum, cum alibi, A tum ubi dicit, Αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῆς σ. τῆς συντεταγμένης τοῖς προοιμίοις. Sed cum hæc ita sint, qui fit ut Plin. συμμετρίαν nomen Latinum habere neget? an dicemus, cum quibusdam, nimis audacter locutum hic esse Plinium? Imo vero nimis audacter eos Plinium audaciæ insimulasse dicendum est. An enim quia nonnulli verbum aliquod finxerunt, quo vim Græci verbi συμμετρία exprimere conati sunt, sibi sc. canentes, ideo mentitus est Plin., cum nomen Lat. illi tum defuisse scripsit? Sed hoc addo, mihi fieri verisimile, fiet autem, ut opinor, verisimile et iis omnibus, qui perspectum exploratumque habuerint quam felici fuerit Plin. ingenio in exprimendis Latine Gr. scriptt. verbis, in ll. etiam valde senticosis, ut ita dicam, et salebrosis, venisse in mentem easd., quæ et ejus posteris interpretationes hujus Gr. verbi, sed eas illi minime placuisse: quæ fortasse ne illis quidem ipsis, qui eas excogitarunt, placuissent, si tanto præditi fuissent, quanto ille, judicio. || J. Poll. B inter vestes muliebres numerat, et esse dicit, χιτὼν ποδήρης ἁλουργὸς κύκλῳ: vel, ut alibi ap. eum habetur, χιτὼν ποδήρης, ἔστε τοὺς ἀστραγάλους καθῆκον. ["Wessel. ad Diod. S. 1, 12." Schæf. Mss. Unde * Συμμετριάζω, Dionys. H. de C. VV. 136. ubi tamen pro συμμετριάζουσα, Reisk. et Schæf. συμμετρία σώζουσα reponunt.]

'Ασύμμετρος, ὁ, ἡ. Dicuntur ἀσύμμετρα inter Quæ commensus nullus est, Inter quæ nullius quantitatis commensus intercedit. Aristot. de Gen. An. 2. Ἐπεὶ καὶ τὸ τρίγωνον ἔχειν δυσὶν ὀρθαῖς ἴσας, ἀεί· καὶ τὸ τὴν διάμετρον ἀσύμμετρον εἶναι καὶ τὴν πλευρὰν, ἀΐδιον: Semper verum est diametrum et costam esse incommensurabilia, Bud. e Gaza. Et Philop. ap. Bud. 172. dicit Geometris τὸ ἄλογον μέγεθος esse τὸ ἀ, καὶ μὴ κοινὸν ἔχον μέτρον πρὸς ἕτερον, ὡς ἐπὶ τῆς διαμέτρου, τοῦ τετραγώνου, καὶ τῆς πλευρᾶς, Quod proportionem non habet cum alio, e numero aliquo emanantem, quo utrumque geometres metiri possit. Xen. K. (2, 8.) de varis, quibus retia attolluntur, Εὐπαγεῖς δὲ πᾶσαι, C καὶ μὴ ἀσύμμετροι τὰ πάχη πρὸς τὰ μήκη. Et Plut. Pericle (3.) dicit eum habuisse προμήκη τὴν κεφαλὴν καὶ ἀ., inter quod et cetera corporis membra nullus esset commensus, i. e. Inconcinnum. Idem in Themist. 'Α. πρὸς τὴν δημοκρατίαν, Inter quam et democratiam nullus intercedit veluti commensus. Idem, 'Ασύμμετρον τοῖς καθεστῶσι καιροῖς, Quæ rationem nullam habebat modique communitatem cum statu præsentium temporum, Bud. Exp. etiam generalius Inconcinnus, Incongruus. Pro Immodicus affertur a Bud. e Dionys. Areop. [Euclid. 10, 40. "Abresch. Æsch. 2, 35. Apud Mathematicos, Heind. ad Plat. Hipp. 179. Theæt. 300. * 'Ασυμμέτρως, Reiz. Belg. Gr. 631. Thom. M. 869. ἔχειν τινός." Schæf. Mss.]

'Ασυμμετρία, ἡ, q. d. Symmetriæ carentia. VV. LL. exp. Male respondens proportio. 'Ασυμμετρία, ut in iisd. habetur, vocatur etiam In circulo linea quæ non ipsum totum, sed ejus partem metitur, quia per centrum non transit ut diameter: chorda a Mathematicis nominatur. Theophr. C. Pl. 6, 2. Καὶ ταῦτα D κατὰ τὸ ποσὸν διάφορα, τῷ δὲ λόγῳ ταυτὰ μὲν ὄντα, οἷον ἡ ἀ. τῆς διαμέτρου.

[* "Ταυτόμετρος, Const. Manass. Chron. p. 80." Boiss. Mss.]

"'Υπέρμετρος, Qui est ultra mensuram, Excedens "mensuram. Unde versus ὑπέρμετρος, Qui mensuram suam excedit, Qui longior est quam esse debeat, abundante sc. una syllaba, quæ cum initio proxime sequentis jungitur: ut ap. Virgil. Georg. 1. Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem, Et foliis undam tepidi despumat aheni. Dicitur etiam ὑπερσκελὴς et μακροσκελὴς, a nomine σκέλος, Tibia, s. Crus." [Immensus, Immodicus, Xen. Ep. ad Lamprocl. κτῆσιν. "Ad Horat. 398. Zeun. 'Υπέρμετρον, Gale ad Demetr. Phal. p. 5. * 'Υπερμέτρως, Valck. Diatr. 179." Schæf. Mss. Eur. Ino 70. "Greg. Naz. Or. 43. p. 759." Boiss. Mss.] "HINC subst. 'Υπερμετρία, de Illo versus vitio. Sed et Aliud vitium vocatur ὑπερμετρία, cum sc. πλεονάζει χρόνῳ. Eust. meminit."

[* "Φιλόμετρος, Nicet. Eugen. Epist. T. 2. p. 7." Boiss. Mss.]

Ψιλομετρία, Metri s. Carminis nuditas et tenuitas, [Aristot. Poët. 2.]

[* "Μετρηδὸν, Mensura, Nicander 'Α. 45. 203. Carmine, Nonn. D. 7, 115." Wakef. Mss.]

Μετρέω, Metior, Plut. de Exil. Σχοίνοις καὶ παρασάγγαις μετροῦντες, Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἱστάντες, πράγματα ἔχουσι, Eur. ap. Athen. (599.) de Venere, Ἣν οὐδ' ἂν εἴποις οὐδὲ μετρήσειας ἂν Ὅση πέφυκε, καὶ ἐφ' ὅσον διέρχεται. Et μετρεῖν dicuntur etiam οἱ σιτοδοτοῦντες, Qui demetiuntur annonarium frumentum, demensum dant, Plaut. Et μετρέομαι pass. ap. Aristot. Μετροῦνται μᾶλλον ἢ μετροῦσιν, Non tam metiuntur, quam mensuram admittunt. Idem Phys. Ausc. l. 4. Παρὰ γὰρ τὸ μέτρον οὐδὲν ἄλλο παρεμφαίνεται τὸ μετρούμενον: quibus verbis signif. μέτρον et μετρούμενον idem esse. Ibid. dicit κύκλον esse id quod μετρεῖται τῇ κυκλοφορίᾳ. Hermog. Ἐν κώλοις καὶ κόμμασι μετρούμενον, Colis et commatis quasi dimensum. Dicitur etiam aliquis μετρεῖσθαι, Qui demensum accipit, certa mensura accipit, Dem. (918.) Ἐπὶ τῆς μακρᾶς στοᾶς τὰ ἄλφιτα καθ' ἡμίεκτον μετρούμενοι, Farinas accipientes ad quaternarum chœnicum modum dimensas, Plut. Cæs. Τοὺς στρατιώτας τὸν κάκιστον μετρουμένους καὶ παλαιότατον σῖτον, Greg. Οὐ γὰρ μετρεῖται παρὰ Θεοῦ Θεὸς, Non enim Deus filius ad certum modum a Deo Patre accipit. Aliquando μετρεῖν est Certa mensura mutuum dare, quod postea reddas, Theopomp. ap. Schol. Aristoph. Καπήλισον ἢ μετάδος, ἢ μέτρησον, ἢ τιμὴν λάβε. Sic Aristoph. per jocum ('Α. 1021.) Μέτρησον εἰρήνης τί μοι, κἂν πέντ' ἔτη, i. e. δάνεισον, Schol. Et μετρέομαι, Demensum mutuo accipio: μέτρῳ λαμβάνω ἐν δάνει, Ammon. ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 347.) Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι, Bona mensura mutuum accipe a vicino, sed et bona redde. Cic. vertit, Utendum accipio, Quint. Mensura accipio, p. 147. Lex. Cic. Huc pertinet metaph. illud Greg. ex Evangelio, Ὡς ἂν μετρήσω, μετρηθησόμενος, Quo modo mensus fuero, eod. accepturus. Item μετρεῖν τὴν ἴσην, Vices rependere, Paria vel beneficio vel maleficio facere. Bud. 262. e Paus. Quæ metaphora est itidem a μετρέω pro δανείζω. Et vulgo hodie dicunt Mutuum tibi reddam, pro Eod. modo ulciscar, quo injuriam accepi, Bud. ibid. Qua vero signif. Ovid. dicit Aquas metiri carina; Virg. G. 4. Et juncto bipedum cursu metitur equorum: sc. pro Transmeare, quod et Emetiri: ita Od. Γ. (179.) πέλαγος μέγα μετρήσαντες. Ubi Eust. exp. διαπεραιωσάμενοι, περάσαντες. Sic Apoll. Rh. 2, (915.) Οὐ μέν θην προτέρω τε [ἔτ'] ἐμέτρεον, Non ulterius metiebantur et verrebant cærula. Quibus addi potest Sophocleum hoc initio Ajacis, Πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον Ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς Εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον: Catull. Iter cursu metiens, et Plin. Emetiri iter vehiculis: Schol. ἀριθμοῦντα, ζητοῦντα, ἀκολουθοῦντα τὰ ἴχνη τὰ ἐκείνου. || Μετρεῖν, Æstimare: ut et Lat. Metiri, metaph. sumta a metatoribus, Lucian. (2, 7.) Τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρούντων τὸ πρᾶγμα, Horat. Metiri se quemque suo modulo ac pede verum est, metaph. huic simili: Aristot. Rhet. 2. Τῇ γὰρ αὐτῶν ἀκακίᾳ τοὺς πέλας μετροῦσιν: Liv. Metiens aliorum in se odium suo in alios odio. Dem. (314.) Τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν: Cic. Omnia, quæ ad beatam vitam pertineant, ventre metiri. Idem de Epicuro, Summum bonum suis commodis non honestate metitur. ["Eur. Phœn. 188. ubi v. Valck. p. 60. Toup. ad Longin. 393. Opusc. 1, 266. Abresch. Lectt. Aristæn. 97. ad Xen. Eph. 169. Bergler. ad Alciphr. 219. ad Lucian. 1, 249. Thom. M. 489. ad Charit. 668. 753. Monthly Review, April 1799. p. 429. Jacobs. Anth. Proleg. 54. Bianor 17. Epigr. adesp. 619. Porson. Hec. p. 39. Ed. 2. Aristoph. Fr. 285. Memoro, Recenseo, Heyn. ad Apol-

lod. 1100. De via, Leon. Tar. 62. Jacobs. Anth. 9, 56. 270. 340. Brunck. Apoll. Rh. 87. De act. et med., Kuster. V. M. 141. Græv. Lectt. Hes. 548. Μετρεῖν τῇ γαστρὶ τὴν ἡδονὴν, Bibl. Crit. 1, 2. p. 59. ad Lucian. 1, 360. ἄμμον, Jacobs. Anth. 11, 307. Μετρεῖσθαι, Toup. Append. in Theocr. p. 32. Ammon. 93. Valck. Anim. 238. Σῖτον μετρεῖσθαι, Phryn. Ecl. 168. Thom. M. 795." Schæf. Mss. * Μετρητέον, Gl. Moderandum: * Μεμετρημένως, Moderate, Lucian. 2, 305. " Chrys. in Ep. 2. ad Cor. Serm. 19. T. 3. p. 649, 25." Seager. Mss.] Μέτρημα, τὸ, Demensum, Quod mensura tribuitur. Peculiariter pro Frumento quod militibus certa mensura tribuebatur, quod comp. voce σιτομέτριον, Polyb. (6, 38, 3.) Τοῖς δὲ λοιποῖς (στρατιώταις) τὸ μέτρημα κριθὰς δοὺς ἀντὶ πυρῶν. Plautus ea signif. dicit Demensum petere; sed de servis, quibus itidem τὸ σιτομέτριον dabatur. [Stipendium, Polyb. 9, 27, 11. " M. λαμβάνειν, Toup. Append. in Theocr. p. 32." Schæf. Mss.] Μέτρησις, Mensio, Dimensio, Plut. (6, 556.) Τῆς πυραμίδος τὴν μέτρησιν ὑπερφυῶς ἠγάπησεν. Citat J. Poll. (4, 166.) e Dem. quoque: Xen. 'Απ. 4, 7, 2.] Μετρητὴς, ὁ, Mensor. Vide Προμετρητής. || Metreta, Cadus, Amphora Attica: Mensura est liquidorum, ap. Atticos maxima, capiens χόας duodecim, s. libras mensurales centum et octo. Eam Fannius Atticam amphoram appellavit his versibus, Attica præterea dicenda est amphora nobis, Seu cadus: hanc facies, nostræ si adjeceris urnam. E quibus apparet, Atticam amphoram capere amphoram Romanam et urnam, et Romanam ab Attica magnitudine differre. Itaque qui accuratius scripserunt, non simpliciter μετρητὴν dixerunt, nisi cum Atticam intelligerent; cum enim Romanam intelligebant, Romanam vel Italicam addebant, sicut Diosc. in descriptione vini scillitici, Λαβὼν σκίλλης ἐντετμημένοις καὶ κεκαθαρμένης μνᾶς γ', κάθες εἰς γλεύκους καλοῦ μετρητὴν 'Ιταλικόν: hic enim Metretem Italicum appellavit amphoram Romanam. Idem et κεράμιον 'Ιταλικὸν dixit in Vino absinthite. A Latinis Metretem dici cadum, e Diosc. et Plin. perspicuum est. Ubi enim ap. Diosc. μετρητὴς legitur, Plin. Cadum convertit: ut quo loco Diosc. vinum e labrusca factitium describit: qui totus l. a Plin. in Latinum versus est 14, 16. In quo tamen animadvertendum est, non omnem amphoram Cadum dici, sed Atticam tantummodo: cum Plin. cadi nomen non soleat usurpare nisi Græca in sermonem Lat. transferens, vel de vinis Gr. loquens. Ead. mensura alio etiam nomine a Græcis κεράμιον appellatur, ut auctor est Hes., et στάμνος s. σταμνίον, ut habetur ap. Schol. Aristoph. B. Nec vero semper ubi Metretæ nomen ap. Auctores occurrit, Mensuram hanc modo isto definitam intelligere oportet, sed simpliciter aliquando Vas magnæ cujusdam capacitatis, nulla certa definitum mensura. Hactenus Gorr. Dem. (1045.) ap. J. Poll. (4, 166.) dicit Μετρητὰς οἴνου. Idem etiam Poll. τὸν ἀμφορέα dicit vocari μετρητὴν, proferens h. l. Phillylii, Σοὶ μὲν οὖν τόν δ' ἀμφορέα δίδωμι τιμήν· πρῶτα μὲν τοῦτ' αὐτὸ ἔχειν ὄνομα μετρητὴν, μετριότητος ἕνεκα: quemadmodum et Theopompus ap. Schol. Apoll. Rh. ἀμφιφορῆας dici scribit τοὺς ὑπ' ἐνίων μετρητάς. Athen. 1. 'Ελαίου μετρητής: 5. Λουτῆρα πέντε μετρητὰς δεχόμενον. Xenarchus autem Rhodius Μετρητὴς cognominabatur διὰ τὴν πολυποσίαν, ut idem Athen. (436.) refert. Sed perperam ap. J. Poll. scribitur, licet tribus in ll., μετριτής: perperam item in VV. LL. ponitur nomin. μετρητὴ, pro μετρητής. [" Phryn. Ecl. 178. Eichst. de Dram. 139. Thom. M. 44. ad Mœr. 44." Schæf. Mss. Scribitur etiam paroxytonωs Μετρήτης, ap. Demosth. 1045. Οἴνου δὲ μετρήτας ὑπὲρ ὀκτακοσίους. * " Μετρητήριον, ad Mœr. 44." Schæf. Mss.] Μετρητὸς, Mensus, Dimensus, Demensus, Quem metiri possumus, Mensuram admittens, J. Poll. [Plut. 6, 595. Eur. Bacch. 1242. " Dionys. H. 1, 259." Schæf. Mss.] 'Αμέτρητος, ὁ, ἡ, I. q. ἄμετρος, Immensus, Immodicus, etc. Lucian. (1, 182.) 'Α. ὅσην ἔχει τὴν ὑπεροχήν. Ad verbum ἀμέτρητος sonat Immensuratus, Non mensuratus. Utitur Hom. hoc nomine,

A ἀμέτρητος πόνος dicens, Od. Ψ. (249.) et ἀμέτρητον πένθος, T. (512.) ac revera poëticum est potius h. v. quam prosæ scriptoribus usitatum, licet aliquando et ap. eos inveniatur. [* " 'Αμετρήτως, Ultra mensuram, Infinite, Chrys. Hom. 154. T. 5. p. 931, 8." Seager. Mss. * " Διμέτρητος, Duas metretas capiens, Athen. 199. κώθωνες δ., et 483. ubi vitiose olim διάμετροι." Schw. Mss.] Δυσμέτρητος, Mensu difficilis, J. Poll. ex Antiph. [I. q. δυσπόρευτος, Philostr. Apoll. 4, 15. πέλαγος.] 'Ισομέτρητος, ὁ, ἡ, Cujus mensura æquata est, Æquam mensuram habens, Qui est æquali pondere. Pro quo dicitur et ἰσόμετρος. Aristid. (11.) 'Ι. τῇ πόλει λόγος. VV. LL. [" Eunap. 123. Max. Tyr. 31, 2." Wakef. Mss. * " Μετρητικὸς, Plato Alcib. 1. c. 46." Boiss. Mss. Philebo 55. 283. 373.] Μετρητικῶς, Mensorum more, More eorum quæ μετρεῖται, J. Poll.

'Αναμετρέω, vel 'Αναμετρέομαι, Denuo metior, Iterum metior, Remetior. Item simpliciter pro Metior, Dimetior: ἀνεμέτρει τὸ χωρίον, Aristoph. Locum

B metiebatur. || 'Αναμετρεῖν, Remetiri locum aliquem, Denuo emetiri, pro Denuo iter per locum aliquem facere: Od. M. (428.) "Οφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν. Ita enim accipio hic verbum ἀναμετρήσαιμι, Platonem sequens, cujus hæc sunt in Epist. ad Dionis propinquos, Καὶ τοῖς βιασαμένοις ἐλθεῖν ἐμὲ τὸ τρίτον εἰς τὸν πορθμὸν τὸν περὶ τὴν σκύλλαν, "Οφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι χάρυβδιν. Sic et Lat. Remetiri usurpant. ||'Αναμετρεῖσθαι δάκρυ exp. ap. Eur. (Iph. T. 346.) Admetiri lacrymas pro Impertiri. || 'Αναμετρεῖσθαι, Iterum commemorare, narrare, Eur. Or. (14.) τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; i. e., inquit Schol., ἀναλαβεῖν καὶ διηγήσασθαι. Ad quem Eur. l. respiciens Jul. Imp. dixit, Τί με δεῖ νῦν, ὥσπερ ἐκ τραγῳδίας, τὰ ἄρρητα ἀναμετρεῖσθαι; Plut. Pericle dixit ἀναμετρεῖσθαι τὰς πράξεις. || Lucian. (1, 481.) ἀναμετρεῖσθαι pro Reminisci usurpavit, teste Bud., 'Ακούων οἰμωζόντων αὐτῶν καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων. || 'Αναμετρεῖσθαι, pass., unde ἀναμετρηθέντα κύκλῳ ap. Plat.

C [" Wakef. Ion. 260. 1290. Brunck. Apoll. Rh. 87. Boiss. Philostr. 429. Alberti Peric. Cr. 60. ad Xen. 169. 'Αναμετρήσασθαι λόχον, Toup. Add. in Theocr. 404." Schæf. Mss.] 'Αναμέτρησις, Remensio, Dimensio, quæ fit deintegro. || Pro simpl. Dimensio: 'Αναμέτρησιν τῆς εὐδαιμονίας ποιεῖται πρὸς χρυσίον, Plut. (Solone 27.) pro ἀναμετρεῖται τὴν εὐδαιμονίαν πρὸς χρυσίον, Auro felicitatem metitur. [* " 'Αναμετρητὴς, Phot. de Judic. Fac. p. 3." Kall. Mss.]

'Αντιμετρέω, Remetior, i. e., Vicissim metior: pro Rependo. Greg. de Sancto Baptismate, Δεινὸν γὰρ ἀντιμετρεῖν ἁμαρτίᾳ διόρθωσιν: i. e., Bud. interpr., Paria cum peccato per pœnitentiam facere, Emendationem cum ejusmodi peccato rependere quæ delere peccatum possit. Quidam vertunt, Emendationem peccato compensare: invertentes sententiam. [Matth. 7, 2. Luc. 6, 38. 'Εν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν. * 'Αντιμέτρησις, Æqua remensio, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

'Απομετρέω, Metior, Dimetior, Annibal ap. Lu-

D cian. (1, 382.) Καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν τοῖς μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, Xen. Œc. (10, 10.) inter cetera matrisfamilias officia enumerat, 'Επισκέψασθαι δὲ καὶ σιτοποιὸν, παραστῆναι καὶ ἀπομετρούσῃ τῇ ταμίᾳ, Dispensanti, Dimetienti, Bud., unde demensum ἀπομέτρημα dici potest. ||'Απομετρήσασθαι voce med. pro ἀπομετρῆσαι dixit Xen. ('Ελλ. 3, 2, 20.) Οἱ περὶ Ξενίαν, τὸ λεγόμενον, μεδίμνῳ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀργύριον ἀπομετρήσασθαι. || 'Απομετρέομαι, pass. Mensuror, quia Metior et Dimetior passive non dicuntur, Polyb. (6, 27, 2.) 'Απομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος. [* 'Απομέτρημα, Gl. Demensum.]

Διαμετρέω, Dimetior, Il. Γ. (315.) Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον: Cic. Mirari a quo essent illa dimensa atque descripta: et ei Cyrum respondisse, Atqui ego sum ista omnia dimensus. Vide Καταμετρέω. || Demensum distribuo, Certa mensura distribuo, Plut. Alcib. (19.) Μεταξὺ συγκληροῦντας δικαστήριον καὶ ὕδωρ διαμετροῦντας, ἀπολλύναι τὸν καιρόν: nam ad clepsy-

dram dicendi copia fiebat, quæ certum et dimensum dicendi tempus præscribebat: et εἰς τρία μέρη διῃρεῖτο ἡ ἡμέρα, ὅταν εἰσῄει γραφὴ παρανόμων εἰς τὸ δικαστήριον, ut videre est ap. Æschin. (82.) cujus verba citat Bud. 205. Cui vero prima infunderetur aqua, cui secunda, et cui tertia, ibid. reperies. Unde διαμεμετρημένη ἡμέρα, Dies eo modo dimensa. Dem. (1252.) Εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην, In judicium ad diem dimensam congressus, Bud. 202. || Διαμετρεῖν dicitur etiam pro Certa mensura divendere, Dem. (918.) Ὅτε δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον, καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς, Divendidimus vobis justo et constituto pretio. Et ap. J. Poll. Διεμετροῦντο τὸν σῖτον, Certa mensura divenditum, aut etiam distributum, accipiebant. [" Ad Callim. 1, 53. 77. Cattier. Gazoph. 72. Brunck. Aristoph. 2, 237." Schæf. Mss.] Διαμέτρησις, Dimensio, ["Plut. 9, 139." Wakef. Mss.] Διαμετρητὸς, Dimensus, Il. Γ. (344.) paulo post verba illa in Διαμετρέω citata, Καί ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ, Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε, de Paride et Menelao, quibus dimensus et certo spatio descriptus locus erat in quo congrederentur.

Ἐκμετρέω, Emetior, Dimensione exquiro, Dimetior, J. Poll. Et Ἐκμετρέομαι pro eod. Polyb. 5, (98, 2.) p. 103. Μηδεμίαν πρόνοιαν ποιησάμενοι, μηδ' ἐκμετρησάμενοι τείχη, κρημνοὺς, ἕτερα τῶν τοιούτων, δι' ὧν ἐπιβάλλονται ποιεῖσθαι τὴν εἴσοδον, αὐτόθεν ἀσκέπτως παραγίνονται πόλιν καταληψόμενοι. At ex Eur. (Iph. A. 816.) ἐκμετρῆσαι στόλον, pro Classem trajicere. Iter emetiri dicunt Lat., ut et in Μετρεῖν annotavi. [Soph. Œd. T. 795. " Ad Charit. 753. Markl. Iph. p. 114." Schæf. Mss. * Ἐκμέτρησις, Polyb. 5, 98, 10.]

[* Ἐμμετρέω, Metior, Lucian. 2, 744. sed verbum est suspectum. Codd. exhibent συμμετρέω. Habet etiam Agathias ap. Jacobs. Procem. p. 52. Τῇ προθυμίᾳ μόνῃ τῶν καλούντων ἐμμετρεῖν τὰ σιτία, i. q. συμμετρεῖν. * Συνεμμετρέω, Schol. Aristid. 2, 125.]

Ἐπιμετρέω, Super justa debitaque mensura adjicio, In mensura addo, Inter metiendum loco auctarii do, Vice corollarii admetior: quod et ἐξ ἐπιμέτρου προστίθεμαι. Lucian. (1, 344.) Τοῦτον ζῆν ἔασον, ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, ubi metaph. est sicut in (3, 52.) Ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ, Reliquis mendaciis etiam hoc addente, Ex abundanti addente, Quintil.: Greg. de Deo, Ὁ τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος, τοῖς δὲ ταπεινοῖς τὴν χάριν ἐπιμετρῶν, i. e. ἐπιχορηγῶν, Bud. || Item Ἐπιμετρεῖν χρόνον στρατηγίας, Plut. (3, 876.) de prorogatione imperii, vel tempore magistratus, quasi Ex abundanti admetiri aliud adhuc administrandæ rei tempus. Idem Cæsare (21.) Καίσαρι δὲ ἄλλην πενταετίαν ἐπιμετρηθῆναι τῆς στρατηγίας. || Insuper certa mensura mutuo do, quod ead. reddatur mihi, ab ea signif. verbi μετρεῖν, qua sonat Certa mensura mutuo do, Hesiod. Ἔργ. 2, (15.) ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω, Non amplius tibi mutuo dabo frumentum, quod certa mensura reddas: ad fratrem, qui labores fugiens, et postea χατίζων, ἔπτωσσεν ἀλλοτρίους οἴκους. [Ἐπιμετρῶν λόγος, Disputatio accessoria, Polyb. 15, 34, 1. cf. 12, 15, 12. " Ad Lucian. 1, 344. 442. Græv. Lectt. Hes. 548." Schæf. Mss.] Ἀντεπιμετρέω, Remetior, Ead. mensura retribuo, Bud. ex J. Poll. exp. Gratiam rependo. Προσεπιμετρέω, Ultra justum subinde admetior, Ad cumulum addo, Bud. 70. e Luciano (1, 688.) Qua signif. et ἐπιμετρέω dicitur. Idem Lucian. (2, 238.) Τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες, διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων. [* " Συνεπιμετρέω, Ad mensuram addo, in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Καταμετρέω, Dimetior, Gaza ap. Cic., imitatus Xen., qui in Œc. (4, 21.) p. 484. ait, Πάντα μὲν ταῦτα θαυμάζω ἐπὶ τῷ κάλλει, πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τοῦ καταμετρήσαντός σοι καὶ διατάξαντος ἕκαστα τούτων: verba Lysandri, cui respondet Cyrus, Ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα. Unde Cic. de Senect., Tum eum (Lysandrum) dixisse, mirari se non modo diligentiam, sed etiam solertiam ejus, a quo essent illa dimensa et descripta. Et ei Cyrum respondisse, Atqui ego ista sum omnia dimensus; mei sunt ordines; mea descriptio: ubi etiam observa διαμετρέω et καταμετρέω in ead. signif. usurpari. Καταμέτρησις, Dimensio, Mensuræ et spatii descriptio, Polyb. (6, 41, 5.) de castrorum metatione loquens. [* Καταμετρητὸς, unde * Ἀκαταμέτρητος, Strabo 2. p. 130. " Germanus Dormit. B. Mar. 107." Boiss. Mss. * Καταμετρητικὸς, Sext. Emp. p. 322.]

Παραμετρέω, Juxta alterum admetior, i. e. Habita ratione alterius, Bud. e Greg. et Œcum. p. 38. in Acta Apost. Idem in Comm. p. 650. παραμετρεῖν exp. παράλληλα μετρεῖν, annotans παρὰ ibi accipi ut in παραθεωρεῖν, παρεξετάζειν, παρεκτείνειν, et aliis quæ contendere significant. Lucian. (1, 198.) Οὕτω γὰρ ἂν καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο. Et VV. LL. e Greg. Naz. παραμετρούμενον, E collatione s. comparatione æqua mensura examinatum. Ex Eod., Τῇ τῶν δεχομένων δυνάμει παραμετρούμενον, pro Se eorum, qui receperant, captui attemperans. || Παραμετρεῖν pro Compensare affertur ex Epicteto, Polit. || Παραμετρεῖν, Prætervehi, Præterire, q. d. Inter emetiendum iter aliquod, prætervehi. De maritimo itinere ap. Apoll. Rh. (1, 595.) de terrestri ap. Nonn. (Jo. 152, 19.) sic μετρεῖν, et Lat. verba Metiri et Emetiri. [" Ruhnk. Ep. Cr. 131. Abresch. Lectt. Aristæn. 97. Brunck. Apoll. Rh. 205. (2, 936.) Plato Theæt. 322." Schæf. Mss. * Παραμέτρησις, Basil. 1, 520. * " Ἀντιπαραμετρέω, Basil. Sel. Thecl. Vit. 295." Boiss. Mss. * Συμπαραμετρέω, Basil. 3, 60.]

Περιμετρέω, Circumcirca metior, In orbem metior. [* " Περιμέτρησις, Schol. Arat. 68." Wakef. Mss. * Περιμετρητὸς, unde * Ἰσοπεριμέτρητος, Just. Mart. Respons. ad Quæst. 130.]

Προμετρέω, Præmetior, Demensum præbeo, J. Poll. ex Isæo. [" Prius largior, Stob. Phys. 163." Wakef. Mss.] Προμετρητὴς, Qui mercede conductus venale frumentum in foro et alia semina emtoribus dimetiebatur. Harpocrationi προμετρητὴς est ὁ τοὺς πιπρασκομένους πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἕκαστον διαμετρῶν, καὶ ὁ τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων. Ab eod. Harpocr. citantur hæc Dinarchi verba, ex Or. in Agasiclem, Σκύθου τοίνυν τοῦ μετρητοῦ υἱὸς ἐν δημόταις γέγονε· καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκεν, καὶ ὑμεῖς ἐκλαμβανόμενοι παρ' αὐτοῦ τοὺς πυροὺς διατελεῖτε. Quæ ad verbum habentur et ap. Suid. Προμετρητὸς, Præmensus, Per προμετρητὴν præbitus, J. Poll. e Dinarcho, sed non exp.

Προσμετρέω, Admetior, J. Poll. ex Hyperide.

Συμμετρέω, Commetior, Una metior. Et Συμμετρέομαι, pro eod. Plato Tim. Οὔτε ὀνομάζουσιν, οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦνται σκοποῦντες ἀριθμοῖς, i. e., Cic. interpr., Neque nomen appellant, neque inter se numero commetiuntur. Thuc. 3, (20.) p. 89. Κλίμακας ἐποιήσαντο ἴσας τῷ τείχει τῶν πολεμίων· ξυνεμετρήσαντο δὲ ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων: Mensi autem sunt e coagmentationibus laterum. Metaphorice quoque capitur: Greg. Naz. Συμμετρῶ τοῦτο τῇ δυνάμει, Meis viribus metior, q. d. Ad mensuram virium mearum exigo. Et, Συμμετρούμενος τῷ μακρῷ χρόνῳ, Cujus ætas cum longi temporis mensura possit comparari, i. e. Longævus. Soph. (Œd. T. 962.) τῷ μακρῷ συμμετρούμενος χρόνῳ ἔφθιτο, h. e. μακραίων ἀπέθανε. Apud Thuc. autem 2, (44.) p. 62. Ἐν οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη, Valla interpr. Quibus datum est, ut eorum vita feliciter acta pariter et finita censeatur. Alii, In quibus viris conditio vitæ felicitate et morte simul definitaque circumscripta est. [" Eldik. Suspic. 11. Abresch. Lectt. Aristæn. 97. Dionys. H. 2, 683. 3, 1335. 5, 266. Cattier. Gazoph. 90." Schæf. Mss. * Συμμεμετρημένως, Hippocr. 864. " Ad modum congruum, Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 15. T. 4. p. 86." Seager. Mss.] Συμμέτρησις, Commensus, Mensio cum aliqua re comparata, Thuc. 3. p. 89. paulo post ea verba quæ modo in Συμμετρέω citavi, Τὴν μὲν οὖν ξυμμέτρησιν τῶν κλιμάκων οὕτως ἔλαβον, ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκά-

σαντες τὸ μέτρον. [" Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 13." Schæf. Mss. * Συμμετρητὴς, Jo. Chrys. Hom. in Ps. 6. p. 38. Colel.]

[* " Ὑπερμετρέω, Modum excedere, Hesych." Wakef. Mss.]

[* " Μετριάω, Dorice pro μετρέω, ut ἀδικιάω pro ἀδικέω, Tab. Heracl." Schn. Lex.]

[* Μέτρισμα, Mensura, Schol. Aristoph. Θ. 355. a * Μετρίζω.]

" Μετρικὸς, Pertinens ad τὰ μέτρα, Qui est τῶν " μέτρων : ut ἡ μετρικὴ τέχνη, Scientia mensurarum, " s. Ars recte metiendi. Cujus qui peritus est, nomi- " natur μετρικὸς et ipse. Est et carminum ac versuum " μετρικὴ, et μετρικοὶ, Qui ejus periti sunt, ap. quos " μετρικὸς ῥυθμὸς, Rhythmus s. Numerus metricus, " h. e. Qui, s. Qualis, in metro et mensura versuum " requiritur." [" Conf. c. γεωμ., ad Lucian. 2, 289." Schæf. Mss.]

¶ Μέτριος, Modum non excedens, Gal. ad Gl. Ὅσον τοῖς παροῦσι μ., Quantum satis sit. Aliquando uno verbo redditur, Mediocris, Modicus, Moderatus, etiam Non nimius, Thuc. 1, (6.) de Lacedæmoniis, Μετρίᾳ ἐσθῆτι πρῶτοι ἐχρήσαντο, Usi sunt primi veste mediocri. Redditur tamen ibi Veste modica : quod videndum est an dici possit, sicut dicitur aliquis Modicus cultu vel in cultu. At Plut. Symp. (3. p. 606.) de elleboro, Ἢν ἐλάττων τοῦ μετρίου δοθῇ. Idem de Educ. Lib. Τὰ φυτὰ τοῖς μετρίοις ὕδασι τρέφεται, τοῖς δὲ πολλοῖς πνίγεται, Aquis modicis : Symp. Sept. Sap. Μετρίῳ πνεύματι χρώμενοι. Xen. K. Π. 4, (1, 1.) Μείνας δὲ ὁ Κῦρος μέτριον χρόνον αὐτοῦ : 2, (4, 18.) Ἀπεκοιμήθησαν ὅσον ἐδόκει μέτριον εἶναι. Item, Οἱ μέτριον οὐθὲν φρονοῦντες, Plut. de Orac. Qui nimis altum sapiunt. Et, Οἱ τὰ μέτρια διενεχθέντες, Thuc. 4, (19.) p. 128. quibus opp. τοὺς μειζόνως ἐχθρούς. Item τὸ μέτριον, Quicquid modicum, moderatum et non nimium est, Modum non excedit : interdum etiam Modus. Alexis ap. Athen. (419.) Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον· οὔθ' ὑπεργέμων Ἀπέρχομαι νῦν, οὔτε κενός. Aristot. Polit. 4. Ἐπεὶ τοίνυν ὁμολογεῖται τὸ μέτριον ἄριστον, καὶ τὸ μέσον : Rhet. 3. Δεῖ στοχάζεσθαι τοῦ μετρίου. Plut. Symp. 3. Λαβόντες ἐνδοτέρω τοῦ μετρίου, Modice, Quantum satis sit, et modum non excedat. Interdum μέτριος accipitur ut Lat. Modicus pro Paucus, Dem. πρὸς Ἀπατούρ. init. Μέτρια δ' ἔχων, τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι, Pecunia autem non grandi, quam habeo, quæstum facere cœpi, fœnore nautico occupata, Bud. 252. Synes. Ep. 4. Μέτριά γε ἐνετιθέμεθα, καὶ οὐδὲ τούτοις μετρίως ἐχρώμεθα, Pauca ponebamus in navi. || Moderatus, Modestus: de homine aliquo qui se supra alios non effert. Unde et ταπεινὸς interdum exp. Herodian. 2, (4, 18.) Οὕτω γὰρ μέτριος καὶ ἰσότιμος ἦν, Adeo se æqualem paremque ceteris præstabat, Polit.: 4, (3, 4.) Μέτριόν τε καὶ πρᾶον ἑαυτὸν τοῖς προσιοῦσι παρεῖχε, Moderatum et lenem. Dem. c. Mid. Μέτριος βίος καὶ φιλάνθρωπος. Ibid. Τὶς τῶν μετρίων καὶ δημοτικῶν, Aliquis tenuiorum ; nam opp. ei τὸν πλούσιον. Lucian. (1, 164.) Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, Modeste de te loqueris. Herodian. (5, 1, 14.) Ἐκ μετρίων πράξεων εἰς τοῦτο ἐλθόντες, Qui modestiæ experimento ad imperium asciscuntur, Polit. Item οἱ μέτριοι τὰ ἤθη, Homines modesti. Et τὸ μέτριον, Modestia, Herodian. 5, (1, 5.) Πολλάκις τὸ μέτριόν μου καὶ πρὸς τοὺς ἀρχομένους φιλάνθρωπον διαβάλλων, Modestiam et humanitatem : (1, 7.) Ἐμοὶ δὲ ἐξ ἀρχῆς τὸ πρᾶον καὶ μέτριον προσφιλές. Interdum Μέτριος redditur potius Moderatus et Æquus, Non nimium rigidus et severus, Thuc. 1, (77.) Πρὸς τοὺς ὑπηκόους μετρίοις οὖσι : 4, (30.) p. 132. Φυλακῇ τῇ μετρίᾳ τηρήσονται. Idem vero dixit l. 4. Οὐκ ἐπὶ μετρίοις, pro Conditionibus non moderatis. Dem., Ἐπιεικὴς ἂν φανείη καὶ μέτριος. Herodian. 1, (2, 5.) Παρεῖχε δὲ καὶ τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτὸν ἐπιεικῆ καὶ μέτριον βασιλέα, Commodum principem, Polit.: Dem. in Mid., Μέτριος πρὸς ἅπαντας, ἐλεήμων, εὖ ποιῶν πολλούς. Item sicut Moderatus et temperans a Cic. copulantur, ita dixit Æschin. (78.) Σώφρονα καὶ μ. χρὴ πεφυκέναι αὐτὸν πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν. [" Ad Xen. Mem. 2, 6, 22. Munck. ad Anton. Lib. 110. Verh., Valck. Hipp. p. 214. Diatr. 242. Toup. Emendd. 2, 334. Koen. ad Greg. Cor. 246. Græv. Lectt. Hes. 541. Lennep. ad Phal. 184. Markl. Suppl. 740. Wakef. Ion. 644. Phil. 179. Jacobs. Anth. 7, 201. Μέτρια, Xen. Mem. 1, 2, 1. Τὰ μ., pro μετρίως, Jacobs. Anth. 6, 390. Τὸ μ., Boiss. Philostr. 376. 614." Schæf. Mss.] " Μέτεῤῥος, " Æolico πάθει pro μέτριος dicitur: et Μέτεῤῥα pro " μέτρια. Etym. et Lex. meum vet." [* Μετριόπλουτος, Achmet. Onirocr. ap. Albert. Gloss. Gr. in N. T., Ταπεινὸν ἄνδρα καὶ μ. * Μετριόσιτος, J. Poll. 6, 28. 34. * " Μετριοφαγέω, Phocyl. 63. e Barocc. libri lectione. * Μετριοφανέω, Euthym. Z. p. 34. Matth. Lectt. Mosq. * Μετριόφρων, Const. Manass. Chron. p. 124." Boiss. Mss. * Μετριοφρόνως, Theophyl. 1, 436.] " Μετριοφρονέω, Moderate de me sentio, s. " Modeste de me sentio, Non nimium me effero. " Appian." [" Chrys. in Gen. Hom. 21. T. 1. p. 148, 8. * Μετριοφροσύνη, Moderatio, Modestia, Humilitas, Idem in Ep. 1. ad Cor. Serm. 28. T. 3. p. 428, 33." Seager. Mss. Simpl. in Epict. 249. Schw.]

Μετρίως, Modice, Mediocriter, Ita ut satis sit, Herodian. 4, (9, 16.) Ἔτι ἐμπνέοντες καὶ δυνάμεως μ. ἔχοντες, Qui reliquias adhuc spiritus retinebant, et quibus modicæ adhuc vires superabant, Neque penitus defecti viribus : 2, (7, 8.) Τὴν ἡλικίαν ἤδη μ. προβεβηκώς. Et Plato Epist., M. ἔχω ἡλικίας, Sum ætate satis matura. Et οὐ μ., Plut., pro Summopere, Maximopere. Μετρίως, Modice, i. e., Parum, Herodian. 4, (6, 3.) Οὐδεὶς δὲ περιεγένετο τῶν κἂν μετρίως ἐκείνῳ γνωσθέντων, Ex iis quibus vel levis modo cum eo intercesserat notitia : 1, (13, 16.) Καὶ σώφρων μὲν πᾶς καὶ παιδείας κἂν μ. μεμνημένος, τῆς αὐλῆς ἐδιώκετο, Quem autem probitas aut disciplina ulla etiam mediocris illustraret, Polit. : 3, (15, 2.) Τῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους μ. ἐφρόντιζεν, Non magnopere de barbaris solicitus erat. Isocr. Panath. Ἔχοντα ἀρετὰς πάσας, καὶ ταύτας οὐ μετρίως, ἀλλ' ὑπερβαλλόντως, Non mediocriter. Item Moderate, Non nimis, rursum, Modice, Mediocriter, Isocr. ad Demon. (4.) Μηδὲν ὑπερβαλλόντως, ἀλλὰ μετρίως αὐτὴν ἀγάπα. Et τὸ γῆρας μ. ἐστὶν ἐπίπονον, Eorum qui tolerabilem agunt senectutem : vide Εὔκολος, ubi ita Cic. interpr. Dicitur aliquis ferre aliquid μετρίως, Qui non nimia lætitia effertur, aut nimio dolore deprimitur, Isocr. ad Nic. Καλῶς καὶ μ. καὶ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς εὐτυχίας φέρειν ἐπισταμένους, Plut. Fabio, Τὴν μὲν συμφορὰν, ὡς ἀνήρ τε φρόνιμος καὶ πατὴρ χρηστὸς, ἤνεγκε μετριώτατα, Herodian. 4, (14, 9.) Φέρειν δὲ τὰς συμφορὰς καὶ προσπίπτοντα μ. ὑπομένειν, ἀνθρώπων ἔργον σωφρονούντων, Cic., Quod mihi non mediocriter ferendum videtur, Dolorem ferre moderate, Ovid., Sed te, quæcunque est, moderate injuria turbet, Liv. Nec patres satis moderate ferre lætitiam. Rursum Cic. Nostra causa susceptum dolorem modice ferre debemus. Item μ. ἄρχειν, Herodian. (6, 4, 4.) Modeste imperare, Moderatum et humanum pariter et æquum esse in imperio : ut supra βασιλεὺς μέτριος καὶ φιλάνθρωπος. At M. χρῆσθαί τινι, ap. Plat. pro Humaniter et benevole tractare. Μετρίως, Moderate, Modeste, Xen. K. Π. 4, (3, 3.) Μετριώτερον πρὸς ἡμᾶς φρονοῦντας, Non ita sese nobis venditantes, Isocr. Panath., M. περὶ αὐτῶν τε διαλεχθέντες, καὶ τῶν ἐπιστρατευσάντων κατηγορήσαντες, ἔδοσαν τῇ πόλει τὴν ἀναίρεσιν, Modeste, etiam Modice: Liv. De re pauca et modice locutus est. Et Cic. A me timide modiceque dicetur. Apud Thuc. autem 2, p. 59. M. εἰπεῖν, Schol. exp. συμμέτρως, ἀξίως. Sicut vero μέτριος aliquando exp. ταπεινὸς, ita Thuc. Schol. 4, (19.) p. 128. Ἢν μετρίως ξυναλλαγῇ, accipit pro μετὰ ταπεινοφροσύνης. Præterea quemadmodum οἱ μέτριοι aliquando opp. τοῖς πλουσίοις, ita et οἱ μετρίως πράττοντες dicuntur Qui sunt modici facultatibus, ut Plin. Junior loquitur, Quibus modicæ suppetunt pecuniæ. Antiphanes ap. Athen. (40.) τοὺς ἀποκρυπτομένους δὲ καὶ Πράττειν μετρίως φάσκοντας, ἀχρήστους ὁρῶν Ἀνελευθέρως τε ζῶντας : paulo ante vero dixerat, Τοὺς εὐτυχοῦντας ἐπιφανῶς δεῖ ζῆν, opponens τοὺς εὐτυχοῦντας τοῖς μετρίως πράττουσι. [" Jacobs. Exerc. 1,

80. Græv. Lectt. Hes. 541. Lennep. ad Phal. 184. Diod. S. 2, 478. Hoogev. de Part. 101. Boiss. Philostr. 500. Plato Phædro 348. 352. Heind. ad Theæt. 294. Schneid. ad Xen. Hier. 226. Ita, ut satis sit, Toup. ad Longin. 396." Schæf. Mss.]

Μετριότης, Moderatio, Xen. K. Π. 5, (2, 8.) p. 72. Ἐπεὶ κατενόησε τὴν μ. τῶν σίτων, Moderationem quam in cibo sumendo adhibebant; nam ἐν τῷ σίτῳ ᾤοντο δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι, ut paulo post sequitur. Alioqui videri posset aliud hic sonare istud nomen. Et ἡ τοῦ βίου μετριότης, Æschin. (85.) Plut. Symp. 4. dicit τὴν ὑγιεινὴν δίαιταν non appellandum esse φυγὴν οὐδὲ ἀπόδρασιν ἡδονῆς, sed περὶ ἡδονὰς μετριότητα καὶ τάξιν, Moderationem in voluptatibus. Thuc. 1, (38.) Βιάσασθαι τὴν τούτων μ., Istorum moderationem, Schol. ἀνεξικακίαν, ἐπιείκειαν. Item Modestia, Chion Matridi, Προκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος, Modestiæ speciem præ se ferre, Modestiam prætendere, Bud. || Mediocritas, ut μετριότης τοῦ βίου, Mediocris et modica vitæ conditio: qua sc. aliquis μετρίως ἔχει, nec ex opulentiorum numero est. Aristot. Polit. 5. Τὰς μετριότητας τοῦ βίου διώκειν, μὴ τὰς ὑπερβολάς. Cic. Status mediocris: a Plauto dicuntur alicujus res esse pauperculæ, modicæ, et modestæ.

Μετριάζω, Modicus sum, Modum adhibeo, Non nimius sum, Herodian. 8, (3, 12.) Οἱ ὑπὲρ ἄλλων μαχόμενοι, μετριάζουσιν ἐν τῷ προθύμῳ τῆς μάχης, Minus acriter decertant, Aristot. Polit. 5. μετριάζειν τοῖς τοιούτοις, sc. ταῖς ἀπολαύσεσι ταῖς σωματικαῖς, Moderationem adhibere, Modice frui: 7. Περὶ δὲ τὴν ἔξω κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν μετριάζουσιν. Item μετριάζειν πρὸς λύπην, ap. Plat. de Rep. quod paulo ante μετρίως φέρειν. VV. LL. μετριάζειν exp. Medium et mediocre sequor. Μετριάζειν dicitur etiam pro μέτριον καὶ ἐπιεικῆ ἑαυτὸν παρέχειν, Philo V. M. 1. Παραινῶν τοῖς μὲν ἐφεστῶσι μετριάζειν, Ut æquiores se præberent. Et ap. Thuc. 1, (76.) Μετριάζομεν Schol. exp. ταπεινοί ἐσμεν. Item Modeste ago, loquor, Lucian. (1, 161.) Ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐμπηδᾶν δοκῶμεν, Plut. ad Col. Δῆλός ἐστιν ἀποδειλιάσας πρὸς τοὺς ζῶντας, οὐ μετριάσας ὑπ' αἰδοῦς. E Greg. Naz. Οἱ περὶ τὸν Υἱὸν μετριάζοντες, Qui de filio Dei modeste sentiunt. Μετριάζειν, si Phrynicho (188.) credimus, Menander accepit pro ἀσθενεῖν: antiqui vero pro τὰ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν. [" Wakef. Phil. 1184. Dionys. H. 2, 1180. * Μετριασμὸς, Toup. Opusc. 2, 12." Schæf. Mss. Suid. v. Ἀκρισία.]

[* " Μετριεύω, ad Hesych. 2, 406, 21." Dahler. Mss.]

ΜΕΧΡΙ, vel Μέχρις, Usque ad, Adusque, Aristot. de Mundo, Ἐκ περατῶν τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων, Abusque finibus imperii adusque Susa, Ad Susa usque, Plato, Ὀμφαλοῦ μέχρι. Sic, M. τῶν ἀμφωτίδων, quod Suid. dici testatur de iis quæ repleta sunt. Interdum vero μέχρι πρὸς cum accus. itidem pro Usque ad, Aristot. ap. Bud. 970. Polit. ap. Herodian. (6, 2, 5.) vertit Tenus, Πάντα μέχρις Ἰωνίας καὶ Καρίας. Et μέχρι τοῦ λέγειν, Dem. Verbis tenus. Apud Thuc. autem μέχρι τοῦδε, pro Eatenus. Itidemque μέχρι τινὸς, pro Aliquatenus. Et cum adv., ut μέχρις ἐνταῦθα, Huc usque, Ad hunc usque locum, Hactenus. Apud Plat. et Aristot. Sic μέχρι δεῦρο ap. Æsch., Μέχρι δεῦρο εἰρήσθω μοι. Μέχρι temporis signif. sæpe habet: ut μέχρι τοῦδε, τούτου, sub. τοῦ χρόνου: ut si Lat. dicas, Usque ad hoc, subaudiendo tempus, Ad hunc usque diem. Quidam autem Hactenus etiam his in ll. exp. Habet vero μέχρι τούτου respondens sibi ἕως ap. Dem. (241.) Et M. τοῦ νῦν ap. Xen. pro μέχρι τοῦ νῦν χρόνου: q. d. Usque ad tempus quod nunc est. Pro eod. M. ταύτης τῆς ἡμέρας, Isocr.: Herod. autem dixit, Μέχρις ἐμεῦ, quod sonat ad verbum, Usque ad me, pro Usque ad meam ætatem: quo dixerunt modo et alii μέχρις ἐμοῦ et μέχρις ἡμῶν. Huc pertinent μέχρις οὗ ἂν et μέχρις ἂν, pro Quoad, Quamdiu, Dum, Bud. sicut μέχρι περ ἂν οὗ εἷς ᾖ, pro Quousque sit unus. Et μέχρι τίνος interrog. pro Quousque. Eademque signif. μέχρι ποῦ: de quibus ille p. 969. 970. At μέχρι τινὸς Polit. ap. Herodian. (1, 8, 5.) vertit Aliquandiu. Item μέχρι ζωῆς, pro Quoad quis vivet: idem Bud. e Phalaride, h. e. διὰ βίου: sicut μέχρι παντὸς i. q. διὰ παντὸς, sine præfinitione temporis. At μέχρι πολλοῦ, subauditum itidem habens genit. χρόνου, redditur potius per adverbium Diu: refertur autem aliquando et ad longum loci intervallum, subaudiendo sc. διαστήματος. Sciendum est porro inveniri interdum οὗ post μέχρις, sequente et alio gen.: ut μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος, Herod. (3, 104.): et μέχρις οὗ ὀκτὼ πύργων, (1, 181.) Sic et cum ὅτου: ut μέχρις ὅτου πληθούσης ἀγορῆς (2, 173.) quibus in ll. vacant οὗ et ὅτου. [" Pro nudo μέχρι, etiam τὸ μ. vel τομέχρι abundante articulo dicit Herod. 3, 10. et alibi." Schw. Mss.] || Μέχρι jungitur et adverbiis: ut μέχρι νῦν, νυνὶ, Dem. pro μέχρι τοῦ νῦν, de quo modo dictum fuit. At μέχρι πόῤῥω, Diu. Item μέχρις ἕως, ac μέχρ' ἕως, pro Usquedum, Bud. Et μέχρις ἐχθὲς, ad verbum Usquead heri, pro Non ante hodiernum diem, Heri primum: ea forma, qua dicitur Gallice, Je n'en ai rien su jusques à hier. Interdum μέχρις ἐχθὲς καὶ πρώην, aut μέχρι πρώην: ut, Ἀπενθὴς μέχρι πρώην διαγενόμενος, Qui nuper in luctu primum esse cœpit, Bud.; sed ad verbum sonant illa verba, Qui permansit luctus expers usque ad nuper. Tale est autem ap. Herod. (2, 53.) Μέχρι οὗ πρώην οὐκ ἠπιστέατο: ubi vacat οὗ, sicut et in illis ll. quos paulo ante retuli. Μέχρι redditur etiam Quoad, nam Quoad nihil est aliud quam Usquedum, Donec, in iis præsertim ll. ubi construitur cum subjunctivo, vel infinitivo, ut ap. Herod., Μέχρι τοῦτο ἴδωμεν, μενέομεν, Donec istud videamus, manebimus. Et Thuc., Μέχρις οὗ πεμφθῶσι. Et Athen., Μέχρις οὗ ἂν ὑπολαβὸν τὸ ὕδωρ κατενέγκῃ. Cum infin. autem, ut ap. Ceb. Theb., Μέχρις ἂν ἕξιν λαβεῖν. At ubi construitur cum præt. imperfecto indicativi, redditur etiam Quamdiu, Tantisperdum: Μέχρις ἦν ἄπειρος τῶν τοῦ βίου κακῶν. Et Μέχρις οὗ ἐδέοντο, Herod. Sed hunc usum frequentius habet particula ἄχρι, si memoria me non fallit. [" Μέχρι, Mœr. 368. Diod. S. 1, 369. 2, 385. Phryn. Ecl. 61. Thom. M. 609. Dawes. M. Cr. 474. Wakef. Trach. 260. S. Cr. 4, 165. Heindorf. ad Plat. Gorg. 137. 182. Μέχρι et μέχρις, ἄχρι et ἄχρις, Villoison. ad Long. 8. Verh. ad Anton. Lib. 294. 296. Schweigh. ad Appian. 3, 112. Herod. Phil. 451. Thom. M. 135. ad Xen. Eph. 264. ad Herod. 85. Phryn. Ecl. 6. ad Diod. S. 1, 52. 146. Præpos. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 229. De termino ad quem, Longus p. 5. Vill. De tempore per quod, Ernesti Opusc. Phil. 407. Μέχρις an Tragicis usitatum? Hermann. Præf. Hec. LIV. Lobeck. Aj. p. 307. Cum inf., Tyrwh. ad Aristot. 141. Cum conjunct., Jacobs. ad Anth. Palat. 402. Cum adverbiis, ad Charit. 135. 461. Cum gen., Xen. K. Π. p. 20. Μέχρι καὶ, seq. gen., Wolf. ad Hesiod. 100. M. οὗ, seq. gen., ad Herod. 85. 249. Μέχρις cum accus., in Villois. nott. ad Longum p. 17. calami fortasse errore. Μέχρι τινὸς, ad Xen. Eph. 204. Alciphr. 402. de tempore, item de spatio, Diod. S. 1, 594. 632. Μέχρις οὗ, Xen. Eph. 99. ad Herod. 620. Brunck. Aj. 571. M. οὗ ἂν, Aristot. H. A. 452. Schn. bis. Μέχρι τοῦ —, Valck. ad Xen. Mem. 251. Heyn. Hom. 7, 391. ad Charit. 121. M. τοῦ νῦν, Thom. M. 325. ad Diod. S. 2, 426. M. ὅτου, ad Lucian. 1, 817. Schneid. Anab. 54. Lobeck. Aj. p. 307. M. του, Monthly Review, Jul. 1799. p. 325. Τέο μέχρις, Paul. Sil. 37. M. τούτου, ad Dionys. H. 2, 637. Boiss. Philostr. 379. Abund., Herod. 3, 31. Polyb. 2, 229. (Plane sic δι' αὐτὸ—διὰ τὸ —, Polyb. T. 3. p. 27. Ἕως τούτου—ἕως του —, T. 3. p. 167. Ἐπὶ τούτῳ—ἐπὶ τῷ —, Plato 1, 82. Bip. Docent hæc, errasse Valck. ad Xen. Mem. 250. Ern.) M. τοσούτου, μ. τοῦ, Ast. ad Plat. de LL. 388. Xen. Mem. 4, 7, 5. ubi v. nott. Τὸ μ. ἐμοῦ, Herod. 556. M. ζωῆς, Phalar. 234. M. παντὸς, 342. ad Charit. 86. 458. Φοβερὸς μ. λογόν, Steph. de Dionys. Imit. Thuc.: Dionys. H. 2, 1184. M. τῆς ἐλαφρᾶς ἡλικίας, dum durat ἡ ἐλ. ἡλ., Xen. Mem. 3, 5, 27. M. πολλοῦ, ad Dionys. H. 1, 256. M. ἂν, Longi Pastor. p. 2. Diod. S. 1, 269.

270. 356. 2, 301. 306. 398. 417. 452. ad Herod. 242. Thom. M. 403. Jacobs. Anth. 9, 9. Lobeck. Aj. p. 307. M. περ ἂν, Aristot. H. A. 2, 169. 288. 448. Schn. 588. Cam.: M. ἵνα, ad Callim. 74. M. κε, Valck. ad Herod. 78. M. πρώην, Toup. ad Longin. 401. M. οὖν, Paus. 3, 220. M. καὶ, Strabo 5, 673. 678. 6, 659. Orell. Suppl. ad Nic. 92. M. καὶ νῦν, ad Charit. 631. M. τότε, Dionys. H. 2, 637. M. περ, Lucian. 3, 546. M. νῦν, Longus 113. 269. Vill., ad Diod. S. 2, 246." Schæf. Mss.]

¶ Ἄχρι, SEU Ἄχρις, Usque ad, Adusque; nam est i. q. μέχρι, a quo etiam factum illud esse tradit Eust.: Xen. K. Π. 5, (4, 8.) Διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο. Sic ἄχρι τοῦ πορθμέως, Usque ad portitorem, Non ulterius quam ad portitorem. Et ἄχρι τραυμάτων, Ad vulnera usque. Et ἄχρι κόρου, Ad satietatem usque, Suid. Interdum cum articulo, quem sequitur infin.: Ἄχρι τοῦ διελθεῖν, Usque ad transitum. Sed et sine articulo, Lucian. (1, 839.) Ἐπῄνουν ἄχρι ποῦ ἐρυθριᾷν ἐμὲ, q. d. Laudabant eousque ut erubescerem. Sed fortasse pro ἄχρι ποῦ leg. est ἄχρι τοῦ: alioqui certe που scr. fuerit sine accentu. Non ignoro tamen Bud. ἄχρι ποῦ habere Comm. 970. Interdum vero cum πρὸς, sicut μέχρι: Ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν, Lucian. (2, 48.) Usque ad scopum. Sed et ἄχρις sequente ὑπὸ, ex Isocr. Ἄχρις ὑπὸ τὴν πηγήν. || Aliquando ἄχρι, sicut μέχρι, redditur adverbio Tenus: ut ἄχρι λόγου, Plut. Verbis tenus. || Ἄχρι, temporis etiam signif. sæpe habet, sicut μέχρι: et jungitur itidem genitivo, vel adverbio: ut γήραος ἄχρι, Phocyl. (184.) Usque ad senectutem, senectutis tempus. Et præcedente articulo: ut τὸ ἄχρι λουτροῦ, Hoc spatii, quod usque ad balnei tempus intercessit, VV. LL. Cum adverbio autem, ut ἄχρι νῦν ap. Plut. i. q. μέχρι νῦν supra. Item ἄχρι πότε, Quousque, Usquequo. || Usquedum, Quoad: ἄχρις ἧκον, Plut. Quoad venerunt. Et, Tantisper dum, Quamdiu, Athen. Ἄχρις ἑώρων τοῦ ἡλίου φῶς. Vide Bud. 970. ubi et h. Plut. l. affert, Ἄχρι οὗ, nisi potius leg. Ἄχρις οὗ, κατῆλθεν ἐπὶ τὴν θάλατταν: sed pro exemplo significationis Quoad, non Quamdiu, ab eo proferri puto. At pro Quamdiu habetur ap. eund. Plut. de Exilio p. 1068. meæ Ed. Οὔτε γάμων ἔφασαν οὔτε παίδων ἀπορήσειν, ἄχρις οὗ ταῦτα μεθ' ἑαυτῶν ἔχουσιν. [" Phryn. Ecl. 61. Jacobs. Anth. 6, 72. 7, 97. 8, 58. 180. 201. 214. 9, 67. Wakef. Herc. F. 935. Phil. 190. 267. S. Cr. 4, 23. Schneid. Anab. 101. Heind. ad Plat. Gorg. 137. Heyn. Hom. 7, 194. Leon. Tar. 70. 78. 95. Rhian. 10. Huschk. Anal. 14. Crinagor. 29. Dionysius 9. Lucillius 85. 121. Fac. ad Paus. 3, 266. Lobeck. Aj. p. 307. omnino Verh. ad Anton. Lib. 294. 296. Fischer. Ind. Palæph. Mœr. 34. Herod. Phil. 451. Ammon. 27. Thom. M. 135. Theocr. 3, 17. Valck. Oratt. 399. Ernest. ad Il. Δ. 522. Penitus, Heyn. Hom. 4, 650. Dum, Quamdiu, Krebs in Præf. ad Schöttgen. sub fin. ubi laudat Obss. suas Flav. p. 172. Cum inf., Lucian. 3, 110. Conf. c. μέχρι, ad Dionys. H. 1, 8. Cum conjunct., Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 169. Jacobs. ad Anth. Palat. 402. Cum accus., Heyn. Hom. 7, 194. I. q. διόλη, ibid. Ἄχρι τοῦ, cum inf., Lucian. 1, 833. sic leg. 839. Ἄχρι πλείστου, Diutissime, Anton. Lib. 258. Verh. De constr., Valck. Adoniaz. p. 396. Callim. 203. Ruhnk. Ep. Cr. 141. 162. 177. Ἄχρις οὗ, de constr., ad Plut. 5, 410. Hutt. Ἄ. ἂν οὗ, 333. Ἄχρι νῦν, Phrynich. Ecl. 124. Jacobs. Anth. 7, 227. Ἄχρι γε νῦν, Wyttenb. ad Plut. 1, 581. Ἄχρι σήμερον, Thom. M. 242. Ἄχρι καὶ, Dionys. H. 2, 1125. Ἄχρι καὶ πρὸς, Lucian. 2, 48. Ἄχρι πολλοῦ, Dionys. H. 1, 49. cf. 2, 1188. Ἄχρις ὑπὲρ, Epigr. adesp. 398. Ἐς ἄχρι γυίων, Carmina Feminar. p. 126. Urs. Ἄχρι τινὸς, Alciphr. 396. Ἄχρις γ' ἂν, ad Herod. 526. Ἐς ὀστέον ἄχρις, Toup. Opusc. 1, 421. cf. ad Il. Π. 324." Schæf. Mss.]

MH, Ne, Il. X. (38.) Ἕκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον, Theocr. 15, (12.) Μὴ λέγε τὸν θεὸν ἄνδρα, φίλα, τοιαῦτα Δίωνα Τῷ μικκῷ παρεόντος, Ne

A dicas hæc, Noli hæc dicere, Aristoph. Πλ. (127.) Ἀ μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτ': (1053.) Ἀ τὴν δᾶδα μή μοι πρόσφερ': (215.) μὴ φρόντιζε μηδὲν, ὦ 'γαθέ: (208.) Μὴ νῦν μελέτω σοι μηδέν. Æschin., Μὴ, τίς φησιν εἶναι, σκοπεῖτε. Et cum subjunctivo: Dem. (573.) Μὴ τοίνυν αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν δεῖγμα τοιοῦτον ἐξενέγκητε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς ἄρα κ. τ. λ.: quibus subjungitur, μὴ δῆτα· οὐ γὰρ δίκαιον. Greg. Μὴ κατοκνήσῃς ὥστε τυχεῖν τοῦ χαρίσματος. Interdum οὐ μὴ pro μὴ solo cum subjunctivo, ut Οὐ μὴ σκώψεις, Aristoph. (N. 295.) Cum optativo autem pro Ne, Absit ut: e Dem., Μὴ ποιήσαιτε, Absit ut faciatis. Idem vero addidit δῆτα, utens itidem optativo, pro Cor. (p. 232.) Μὴ δῆτα, ὦ πάντες θεοὶ, μηδεὶς ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειεν. Ut autem μὴ ποιήσαιτε redditur Absit ut faciatis, sic μὴ γένοιτο redditur Absit ut hoc fiat, simpliciter Absit: cum alioqui sonet perinde ac si dicas, Ne fiat. Pro quo μὴ γένοιτο dicit Hom. μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν, Od. Υ. [344.]

Μὴ post quædam verba adjunctum habentia infin.,
B vacat Attico more, ut, Ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν τοῦτο, quod affertur a Schol. Thuc., Veto hoc facere. Sed possumus hujusmodi etiam locis adhibere particulam Ne, mutando infin. modum in conjunctivum, et dicendo, Veto ne facias. Tale est ἀπαυδῶ μὴ παριέναι, Eur. (Suppl. 468.) Eademque forma dicitur a Thuc. Μὴ διαφθεῖραι διεκώλυσε. Et ap. Eur. (Iph. A. 661.) Ἴσχει μὴ στέλλειν. Aristides autem præfixit etiam articulum τὸ particulæ μὴ, scribens, Οὔτε θάλαττα διείργει τὸ μὴ εἶναι πολίτην, ubi μὴ redditur Quominus, ita interpretando h. l., Neque mare prohibet quominus sit civis. Sed παρελκόντως adhibetur hæc particula aliis etiam verbis, i. e. aliud significationis genus habentibus, ubi nec particula Ne, nec particula Quominus locum ullum habere possunt: Dem. Ἀπιστῶ μὴ δυνήσεσθαι, Diffido fore ut possim: at ἀπιστῶ δύνασθαι, brevius, Diffido me posse. Ex Eod. (396.) Μὴ πέμπειν ἀποψηφίζομαι, Censeo non esse mittendum. Sic etiam cum ἀρνοῦμαι et ἀπαρνοῦμαι: ut ἀρνοῦμαι μὴ πράττειν ex eod. Dem., Nego me fa-
C cere. Itidemque ex Eur. (Hipp. 1266.) μὴ χρᾶναι λέχη ἀπαρνηθεὶς, Qui negavit se polluisse lectum. Alia autem hujus generis exempla vide ap. Bud. 936.

Μὴ post δείδω s. δέδοικα s. φοβοῦμαι, et post alia quædam verba, itidem pro Ne: Od. E. (300.) Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν. Dem., Δέδοικα μὴ λελήθαμεν: (342.) Δέδοικα μή τινα λήθην ὑμῖν ἐμπεποιήκῃ. Thuc. 3, (53.) p. 101. Νῦν δὲ φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν. Plato autem et cum præsenti in Phædro, Ἀλλὰ φοβεῖσθε μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι ἢ ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ. Sic cum verbo ὅρα: Lucian. (2, 281.) Ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θείου τε ἅμα καὶ μυστικοῦ. Et cum ὅπως μὴ pro eod. ap. Thuc.: 3, (57.) Ὁρᾶτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται: 1, (82.) Ὁρᾶτε ὅπως μὴ αἴσχιον καὶ ἀπορώτερον τῇ Πελοποννήσῳ πράξωμεν. Item ὅρα μή που pro μὴ, Bud. 953. e Plat. || Sed plerumque ponitur μὴ subaudito aliquo horum verborum, aut similium: (Il. Θ. 95.) Μή τίς τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, Vide ne tibi fugienti quispiam terga figat. Alia autem exempla ex Eod. affert Bud. 952. item exemplum unum e Plat.,
D Μή τι κωλύω, pro Vereor ne obturbem: cujus tamen l. affert et aliam expositionem alibi, et Ὅπως μὴ ἁλώσῃ, ex Eod. pro Vide ne tenearis. Illis autem addo ex eod. Plat. Critone (9.) Ἃς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περί τε χρημάτων ἀναλώσεως καὶ δόξης, καὶ παίδων τροφῆς, μὴ ὡς ἀληθῶς, ὦ Κρίτων, ταῦτα σκέμματα ᾖ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύντων τούτων τῶν πολλῶν, pro ὅρα μὴ etc. Vide ne hæc sint animadvertenda non nobis, sed multitudini, quæ temere homines morte mulctat. Sic et Synes. Μὴ καθαρῷ γὰρ, φησὶ, καθαροῦ ἐφάπτεσθαι, μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ, Vide ne nefas sit: ubi animadverte subaudiri ὅρα non ante prius μὴ, sed ante posterius. Apud Eund. subaud. δέδοικα s. φοβοῦμαι, cum dicit, Ἀλλὰ μὴ λίαν ἀπειρόκαλος ὦ.

Μὴ, Ne, Ut ne, Il. A. (566.) Μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ. E prosæ autem Scriptt. exempla hujus signif. affert Bud. 909. atque iterum 913.

¶ Μὴ, Non. Accipitur enim interdum μὴ pro οὐ:

non tamen vicissim οὐ pro μὴ, Bud.: Dem. Ἐπειδή με μὴ πείθοιεν, Cum mihi non persuaderent. Sic Σκοπεῖτε δὲ μὴ τοῦτο, Æstimate vero non hoc. Eur. (Iph. A. 55.) Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρὶ, Δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε, Hæsitabat Tyndareus pater utrum daret, an non. || Sic cum jungitur μὴ infinitivo præcedente οὐ cum alio verbo, Xen. Ἀπολ. (34.) Οὐ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ, Non possum non meminisse ejus, recordari. Interdum vero et ipsi μὴ adjicitur οὐ: ut ibid. Οὐ δύναμαι μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, Non possum non laudare. Sic autem μὴ οὐ s. μὴ οὐχὶ ponitur et post verbum ἀρνοῦμαι s. ἐξαρνοῦμαι, itidemque post ἀντιλέγειν et ἀντειπεῖν, Bud. 936. || Quinetiam quemadmodum dicitur οὔ φημι, φάσκω, Non dico, pro Nego: ita et μὴ φάσκω, λέγω, Bud. 954. simul vero et μὴ προσποιοῦμαι, ubi similem usum habet hæc particula, i. e. Simulo non, pro Dissimulo. Item μὴ ἀξιοῦν, p. 955. || Μὴ interdum est potius μηδαμῶς, Nequaquam: ut docet Idem p. 912., ubi etiam ostendit quomodo post illam particulam remaneat oratio velut intercisa.

Μὴ pro εἰ μὴ, Si non, i. e. Nisi: cujus usus exempla Bud. affert p. 936. ex Aristot. item e Dem. Extant autem et ap. Plut. Sed et pro Quominus, Quin, a Luciano accipi tradit.

Μὴ, Nunquid, An, Lucian. (1, 22.) Μὴ ὀνείρων ἡμᾶς ὑποκριτὰς ὑπείληφε. Item post ἐρωτᾶν, aliaque hujusmodi verba, Plut., Καὶ περὶ τῶν φόρων ἠρώτησε, μὴ βαρεῖς εἰσί. || Et post verbum σκοπῶ, atque alia, Xen., Σκοπῶ μὴ ᾖ, Considero num sit, Plato de Rep. 1. Στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὦσι, Versant ejus animum et angunt num veri sint, VV. LL. || Item cum particula τις: Μήτις, Nunquis, Lucian., Μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; At Μή τι et Μήτι δὴ, et Μή τι γε, et Μή τι γε δὴ, significant Nedum, Bud. 911.: sciendum est autem conjunctim etiam SCRIBI Μήτις, ET Μήτι alicubi, ET Μήτιγε. Scribitur ETIAM Μήτοι SEU Μήτοιγε pro Nedum, VEL Μήτοιγε δή. Sed hæc accipiuntur et pro Minime, Nequaquam; Minime vero, Certe quidem nequaquam; Saltem: Bud. 910. 911. || Sed μὴ præterea ponitur interdum pro μήποτε: quod non tam percunctantis est, quam addubitantis, et addubitanter decernentis. Aristot. Polit. 4. Μὴ γὰρ ἓν τῶν ἀδυνάτων ᾖ, Nescio enim an impossibile sit. Bud.

AT Μὴ γὰρ δὴ, ET Μὴ γάρ γε, Absit, Dii avertant, Dii prohibeant. Bud. 913. e Dem. et Synes. SED Μὴ γὰρ ὅτι e Gal. affertur pro Non solum enim.

SIC Μὴ δῆτα pro Absit, Dii avertant, Dii meliora: estque frequentior harum particularum usus in hac signif. quam illarum. Sed in h. l. Dem. pro Cor. (232.) Μὴ δῆτ', ὦ πάντες θεοὶ, μηδεὶς ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειε, Bud. interpr. etiam Videte ne: itidemque in Or. c. Mid. Μὴ δῆτα, Videte obsecro ne faciatis. Vide plura ap. eum 913.

Μὴ οἷον, Μὴ ὅτι, et Ὅτι μὴ, vide in Οἷον et Ὅτι.

Μὴ οὐ s. Μὴ οὐχὶ habes supra in Μὴ pro οὐ: cetera quæ de eo dicenda supersunt, vide partim in Οὐ, partim ap. Bud. 936. 937.

Μή ποτε, vide in Ποτέ.

Μή που, vide in Που: itidemque Μή πως in Πως.

Μή τοι, SEU Μήτοι conjunctim, ITEM Μήτοι γε, interdum deprecationi adhibetur: Synes. Ἀλλὰ μή τοί ποτε διάπειραν λάβοιμι, μὴ ὦ σῶτερ, μὴ ὦ ἐλευθέριε, Quod utinam hoc mihi nunquam experiri contingat: absit ut etc. Sed frequenter pro οὔτοι, i. e. pro Minime, Nequaquam, etc. quæ paulo ante retuli, et quorum exempla etiam affert Bud. 910. 911.

[" Μὴ, Xen. Mem. 1, 1, 17. 20. coll. 19. Thom. M. 611. 895. ad Rhes. 451. Tro. 705. Musgr. El. 345. ad Moschum p. 373. Valck., Abresch. Æsch. 2, 121. Jacobs. Anim. 139. Porson. Phœn. 91. Brunck. Aristoph. 2, 5. Numquid, Thom. M. 325. ad Xen. Mem. 2, 5, 5. 4, 2, 12. ubi et de μὴ οὐ. Nisi, Fac. ad Paus. 1, 461. Ne, de constr., Heyn. Hom. 5, 44. 8, 284. 394. Boiss. Philostr. 590. (l. εἴπῃς.) Lesbon. 186. Greg. Cor. 7. et Koen., ad Herod. 679. Brunck. Phil. 582. El. 581. Jacobs. Anth. 9, 298. Cum indic., Musgr. ad Eur. 185. Lucian. 1, 23. Valck. Phœn. p. 34. Cum fut. indic., ad Lucian. 1, 458. sic leg. Herod. 650. Hermann. Obss. p. 23. ad Charit. 562. Dawes. M. Cr. 427. Wakef. Ion. 534. 1547. Musgr. 1525. Jacobs. Anth. 6, 104. ad Herod. 664. ad Xen. Eph. 204. Koen. ad Greg. Cor. 127. T. H. ad Plutum p. 203. Aristoph. Εἰρ. 329. Heyn. Hom. 4, 541. 6, 19. 8, 77. Dionys. H. 2, 1183. Cum participio, Palæph. 113. ad Herod. 606. 695. Cum partic., quod refertur ad imperat. antegressum, Thuc. T. 1. p. 172. Bip. Cum subj., Toup. Opusc. 1, 302. Cum conjunct. prohibentis, cum optat. optantis, Heyn. Hom. 7, 142. Cum optat., Valck. Phœn. p. 35. Cum optat. veri nominis, ad Charit. 116. 562. 670. Brunck. Aristoph. 3, 67. Cum optat. et ἂν, Schneid. Anab. 335.; post δέδοικα, Soph. Trach. 631. (coll. 663.) Cum substantivis, Valck. Hipp. p. 184. Koen. ad Greg. Cor. 41. ad Herod. 606. Plato Charm. 94. 95. Cum infin., quando is resolvi potest per εἰ —, Thuc. T. 1. p. 173. Bip. Μὴ vetantis, de constr., ad Herodian. 479. Eur. Hec. 1169. Musgr. 1184. Abresch. Lectt. Aristæn. 35. ad Charit. 237. Valck. ad Xen. Mem. 246. mire fallitur Solan. ad Lucian. 1, 256. Valck. Hipp. p. 230. Zeun. ad Xen. K. Π. 400. Brunck. Œd. C. 731. Apoll. Rh. 71. Aristoph. 1, 54. 68. 130. 216. 261. 2, 61. 220. Soph. 3, 521. Eratosth. 3. Dioscorid. 36. Porson. Phœn. 939. Med. p. 26. Hec. p. 71. Ed. 2. Μὴ vetans, cum fut. indic., Apoll. Rh. 1, 1332. Porson. ad Eur. Phœn. p. 368. Ed. Lips. alt., Heyn. Hom. 7, 28. Post verba Jurandi, 13. Theocr. 22, 134. Brunck. Anal. 3, 113. Μὴ μὲν jurantis, Il. K. 330. De constr. particulæ μὴ post verba Metum significantia, Heind. ad Plat. Apol. p. iv. Burgess. Præf. ad Dawes. xxvii. Od. E. 300. Diod. S. 1, 127. Herod. 607. 608. 616. 617. 622. 642. 647. 664. 681. 688. 694. Hermann. Obss. p. 23. ad Lucian. 1, 266. 3, 589. Brunck. ad Poët. Gnom. 328. Apoll. Rh. 118. Œd. T. 948. Antig. 412. Phil. 494. Aj. 278. Eur. Andr. 626. Or. 59. 696. Med. 37. 40. 319. ad Xen. Mem. 1, 3, 4. Meleager 41. Markl. Suppl. 91. 150. Iph. p. 209. Musgr. 1536. Soph. Trach. 551. 631. 663. Jacobs. Anim. 272. Villoison. ad Long. 212. Leontius 4. Heyn. Hom. 4, 147. 682. 6, 13. 502. 531. Post verba Admirandi, Antip. Sid. 46. Μὴ repetitum, ad Charit. 321. ad Callim. 1, 237. Abund., Plato T. 1. p. 89, 4. Bip. Post ἀπιστεῖν, Wyttenb. Select. 67. Post καὶ a librariis male omissum, Corny in Thuc. par Levesque 2. p. 311. De formula μὴ σύγε, Valck. Phœn. p. 126. 196. Steinbr. Mus. Tur. 1, 183. ad Phalar. 366. Eur. Ion. 451. Wakef. 775. 1355. Jacobs. Anim. 176. Leon. Tar. 39. Paul. Sil. 15. Epigr. adesp. 655. Mulieres Prosar. p. 228. Porson. Med. 960. Lucian. 3, 19. Ante μὴ suppl. δέδοικα, Brunck. ad Æsch. Pr. 388. Suppl. ὅρα, Cogita num, Bergler. ad Alciphr. 74. Μὴ transpositum, ad Charit. 255. Μὴ interrogativum, μὴ prohibitivum, Reiz. Acc. 42. Μὴ Atqui involvens, ad Charit. 265. Ὅρα μὴ, de constr., ad Lucian. 1, 403. Soph. El. 1003. Μὴ κακὸς, pro καλὸς, Abresch. Æsch. 2, 122. Μὴ fine positum, Jacobs. Anim. 39. Μὴ, ἀπαγορευτικὸν, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 264. Μὴ, Ne, de sede, Hedyl. 3. Non raro abest et adest sine causa, ad Charit. 452. Μὴ post ὅς, Plato Lys. p. 14. 15. Ἢ μὴ et ἢ οὐ quomodo differant, Heind. ad Plat. Gorg. 73. Homericus usus τοῦ μὴ, Heyn. Hom. 5, 403. 6, 25. Μὴ interrogantis, οὖν non subjecto, quod tamen expectes, Heind. ad Plat. Gorg. 226. In enuntiationibus quæ officium, decretum, voluntatem indicant, Thuc. T. 1. p. 166. 173. Bip. Item quæ conditionem indicant, itaque post ἐφ' ᾧ, ibid. 176. Μὴ post χρὴ, Thuc. T. 1. p. 604. Baver. 3. p. 90. Bip. Post πρέπει, T. 2. p. 278. Bav. Post βούλομαι, 3, 86. Μὴ νόμισον, μὴ νομίσῃς, ad Mœr. 334. ubi de similibus. Pro μή τε, ad Xen. Eph. 226. Quomodo μὴ et οὐ differant, Lesbon. 187. Reiz. Acc. 93. Markl. Iph. p. 199. Brunck. Aristoph. 1, 68. Wolf. ad Xen. Hell. 125. ad Leptin 382. (cf. Soph. Œd. T. 1068. 1075. 1389. 1392.) Herod. 689. Eur. Med. 620. (Lollius Bass. 6. scr. ἄγοι,) Reisk. ad Alcest. 95. cf. Thom. M. 360. 759. 927. ad Charit. 679. Markl. Iph. p. 383. Musgr. ibid. Wakef. Trach. 1199. Jacobs. Anth. 8, 193. Porson. Med. p. 95. Wassenb. ad Phædon. 185.

Facius ad Orest. 1335. Ignoravit hoc discrimen Ilgen. Scol. p. 97. Μὴ et οὐ conf., ad Herod. 442. ad Diod. S. 1, 308. Μὴ pro οὐ, ad Lucian. 1, 278. Steph. Dial 31. Brunck. Aristoph. 2, 54. 141. 225. Ὄρν. 195. Herm. ad Suppl. p. 87. Thuc. T. 1. p. 590. Bauer., sed Codd. recte οὐ. Μὴ et οὐ non diversa, *Xen. K. 'A. 4, 4, 15. Apol. 14. Soph. Antig. 771. Plato T. 3. p. 92, 11. 15. Bip.* Μὴ οὐ, *Zeun. ad Xen. K. II. 49. Toup. ad Longin. 312. ad Charit. 227. Brunck. ad Hippol. 49. ubi de τὸ μὴ οὐ*, item 662. Valck. p. 169. Soph. Œd. C. 366. Brunck. Trach. 88. 662. Antig. 97. 544. 936. Œd. T. 221. 283. 1065. 1091. 1232. Aj. 540. Phil. 103. El. 107. 133. ad Herod. 153. 221. 240. 412. 442. 477. 479. 487. 507. 580. 643. 664. 676. 679. 696. Wakef. S. Cr. 3, 182. 4, 114. Plut. Mor. 1, 429. e Plat. Phædone p. 278. Fisch.) 740. Diod. S. 1, 80. Valck. Callim. 250. Soph. Œd. T. 1388. ubi v. Brunck., qui docet, οὐ abesse posse; sed miscet diversa: cf. Eund. ad Antig. 27. El. 1280. Casaub. Athen. 1, 5. Steph. Dial. 32. Brunck. Aristoph. 1, 182. 2, 45. 3, 222. Kuster. 69. Acharn. 320. Porson. Or. 766. Fac. ad Paus. 1, 576. Μὴ οὐ post verba Timendi, Toup. ad Longin. 311. Brunck. ad Andr. 626.; Negandi, ad Lucian. 1, 394. Dial. p. 56. T. 2. p. 38. extr. Schm., Heind. ad Plat. Gorg. 48.; Metuendi, Heyn. Hom. 4, 682. Μὴ οὐ, οὐ μὴ, Brunck. ad Eur. Or. p. 191. ad Æsch. Pr. 873. Stembr. Mus. Tur. 1, 184. Μὴ οὐ pro μὴ, Phalar. 234. coll. 230. Post μὴ δοκῶμεν, Lobeck. Aj. p. 390. Μὴ οὐχὶ, Abresch. Lectt. Aristæn. 113. Lucian. 1, 21. 450. 615. Soph. Œd. C. 360. ad Phalar. 206. ad Charit. 452. 562. (T) Markl. Suppl. 318. Meleager 43. Dawes. M. Cr. 425. Eur. Iph. A. 42. Markl. p. 110. 138. 426. Tro. 792. Wakef. Ion. 1036. Trach. 463. Phil. 442. Eum. 303. Abresch. Æsch. 2, 23. 125. Jacobs. Anim. 54. Anth. 9, 191. Monthly Review, Febr. 1799. p. 201. Μὴ οὐχὶ post διστάζω, Toup. ad Longin. 333. Μὴ — οὐ , Koen. ad Greg. Cor. 43. Εἰ μὴ — οὐ —, Valck. ad Hippol. p. 271. Herod. 231. Τὸ μὴ οὐκ, seq. inf., Brunck. Aristoph. 1, 57. Τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι, Soph. Antig. 33. ubi v. Brunck. Αἰσχύνη, μὴ οὐ —, Xen. K. 'A. 103. Schn. Οὐδὲ πιστευθήσονται — μὴ οὐχὶ ὅμοια δράσειν, Dionys. H. 2, 1182. Εἰργάθειν, τὸ μὴ οὐ, Eur. Phœn. 1182. Greg. Cor. 12. Μὴ ὅτι, ad Xen. Mem. 1, 6, 11. Zeun. ad K. H. 281. Μὴ ἄρα, Mœr. 203. et n. Μή τοι, Valck. Diatr. 193. Musgr. Iph. A. 115. Heracl. 691. Wakef. Trach. 383. 830. Μή τι, ibid. S. Cr. 2, 130. 4, 11. Ion. 1054. Lucian. 3, 667. Μή τις, Markl. Iph. p. 23. Μὴ μὲν, ad Herod. 33. Μὴ γὰρ, ad Charit. 68. 69. 364. 568. Doun. Dem. 265. Phalar. 288. Lucian. 3, 580. 627. 637. An εἰ οὐ? Wakef. Ion. 439. Μὴ — δὲ, Jacobs. Anth. 7, 104. Μὴ δή γε, Markl. Iph. p. 169. Μὴ δῆτα, ibid. Μή γε, Porson. Or. 1612. Phœn. 1618. Μή μοι, ad Lucian. 3, 593. Μὴ ταῦτα, Apage hæc, Musgr. Ion. 1341. Μὴ καὶ, Heind. ad Plat. Theæt. 388. Μή πως, Heyn. Hom. 5, 704. 725. 6, 25. 8, 77. Σῶσον, καὶ μὴ περιίδῃς, ad Xen. Eph. 186. Σκοπεῖν, μὴ , T. H. ad Lucian. 1, 213. Οὐδὲν δεινὸν μὴ πάθῃς, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, ad Lucian. 1, 304. Φυλάττεσθαι μὴ — μὴ —, Xen. Mem. 1, 2, 7. Matth. Gr. Gr. 551. Τήνδε μὴ μόλῃς πόλιν, Non poteris redire ad hanc urbem, Eur. Rhes. 115. Μὴ τοίνυν, ἦ δ' ὅς, μηδὲ σὺ ἐναντίον. Οὐ τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐναντιώσομαι, Plato Charmid. fin. Δείσας, μὴ — — ἡ, κατακόψει, Schneid. Anab. p. 67. Theocr. 27, 21. Ἐὰν δέ τις βάλλῃ μὲν μὴ, ἐνεχλῇ δὲ —, Aristot. H. A. 479. Schn.: Plato Gorg. 57. οὖσαν δ' οὐ, al. μὴ οὖσαν δέ. Eur. Hec. 1128. Ἔδεισα μὴ — ἀθροισθῇ — ξυνοικίσῃ — αἴροιεν — τρίβοιεν — εἴη —. Plato Phædro 221. Heind. ἐρῶντι, ἢ μή. Mox: τὸν ἐρῶντά τε καὶ μή: ibid. 225. 292. 304. 309. (340.) 343. (l. τε.) 348. 350. Koen. ad Greg. Cor. 41. Matth. Gramm. 451. Μὴ δήπω, Heyn. Hom. 8, 356. Μή πώς κε, 77. Μή τίς τε, 6, 538. Μή τι, Thom. M. 325. Markl. Suppl. 260. Iph. p. 241. ad Charit. 138. Musgr. Heracl. 691. Brunck. Aristoph. 1, 140. Porson. Med. p. 43. Μή τοι conf. c. μή τι, Thom. M. 608. 895. Μή τοι, μή τι, Brunck. ad Æsch. Pr. 436. 630. Wyttenb. ad Plut. 1, 49. Oxon., Zeun. ad Xen. K. Π. 214. 239. ad Herod. 315." Schæf. Mss. * Μήποθεν, Gl. Necunde.]

ΜΗΔΕ, Neque; sed scriptum invenitur ETIAM Μὴ δὲ, idque plerisque in II. Jungitur autem hæc particula μὴ et cum τε, ac DICITUR Μήτε, itidem pro Neque. Accipitur vero et hic μὴ pro οὐ: unde etiam μηδὲ et μήτε ead. plane signif. dicuntur, qua οὐδὲ et οὔτε: sed præcedente μὴ, subjungitur μηδὲ, vel μήτε: at præcedente οὐ, subjungi solet οὐδὲ, vel οὔτε: Ἵνα μὴ φάγῃς σκόροδα μηδὲ κυάμους. Dem. Or. de Haloneso (p. 81.) Ἀμφισβητεῖ μὴ δεδωκέναι, μηδὲ τοὺς πρέσβεις ταῦτα εἰρηκέναι πρὸς ὑμᾶς. Idem π. Παραπρ., Οὐκ ἐτόλμα ψεύσασθαι, οὔτ' εἰς ἐπιστολὴν γράψαι οὐδεμίαν. Non tamen semper præcedunt illæ particulæ μὴ et οὐ, sed geminantur interdum hæ compositæ μηδὲ et οὐδέ: 37(=94.) Τί δὲ, ἂν ἀπελθὼν ἐκ Θρᾴκης, καὶ μηδὲ προσελθὼν Χεῤῥονήσῳ μηδὲ Βυζαντίῳ: p. 33(=84.) Τοὺς δὲ μήθ' ἡμετέρους ὄντας, μήτε Φιλίππου ξυμμάχους: 28(=74.) Μήτε [Μηκέτι] περὶ τῶν δικαίων, μήθ' ὑπὲρ τῶν ἔξω πραγμάτων. Item cum diversis verbis, 36(=91.) Καὶ μήτε τῶν ἡμετέρων ἔχει παρὰ τὴν εἰρήνην μηδὲν, μήτε παρασκευάζεται [συσκ.] πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ὑμᾶς. Apud quem Scriptorem, sicut et ap. alios plerosque, in multis exempl. μήτε quidem conjunctim, at μηδὲ disjunctim scriptum habetur: de qua scriptura admonui etiam paulo ante. Ceterum μηδὲ accipitur et aliter, resolviturque Latine in particulas Ne et Quidem: ut cum dicit Plato Timæo, Ὃ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, pro Ne dictu quidem fas est, Cic. Sic Athen. 3. Τί δὲ ἡ ἐπιστολὴ δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον διαγνῶναι, Quis autem sit epistolæ sensus, ne ipsum quidem Pythium animadversurum puto. Sic accipitur et μήτε aliquando. || Ab Hom. autem μηδὲ ponitur etiam pro μὴ solo, s. pro μὴ δὴ, Eust. || E Μηδὲ per compositionem facta sunt cum alia, tum Μηδεὶς, pro μηδὲ εἷς, cujus fem. μηδεμία, neutr. μηδέν. Item Μηδέτερος, pro μηδὲ ἕτερος, quod vide in Ἕτερος. Atque ut Μηδεὶς dicitur tanquam μηδὲ εἷς, sic ETIAM Μηδαμὸς tanquam μηδ' ἀμὸς, Ne unus quidem; nam ἀμὸς exp. non solum Aliquis, sed etiam Unus. Plura autem de hoc comp., et de derivatis ab eo dicam in Οὐδὲ, ubi sc. de Οὐδαμὸς agam, quod eod. prorsus modo est factum. Sic de Μηδεὶς ceterisque omnibus tractare in Οὐδεὶς decrevi. " Μηδ' ἂν εἷς, Ne unus " quidem: h. e. Nullus, Nemo: pro quo dicitur et " οὐδ' ἂν εἷς, necnon μηδεὶς ἄν. Μηδ' ἂν εἴ τι γέ" νοιτο, Ne si accideret quidem aliquid, pro Nullo " modo, Nullo pacto, quidquid acciderit: quod " dicitur et οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένηται. Greg. Invect. 1. in " Jul. Τοσοῦτον ἀόργητος ἦν καὶ παθῶν ὑψηλότερος, " κατὰ τοὺς πώποτε τῶν βασιλέων ἀτρέπτους καὶ ἀκινή" τους, καὶ μηδ' ἂν εἴ τι γένοιτο, τοῦ προσώπου τι παρα" τρέψαντας. Μηδ' ἐξ ἑνὸς, Ne una quidem e re, " h. e. Nulla e re. Plato Phædro, Ἐξ ἀρχῆς γὰρ " ἀνάγκη πᾶν τὸ γιγνόμενον γίγνεσθαι, αὐτὴν δὲ μηδ' " ἐξ ἑνὸς, Nam e principio oriuntur omnia: ipsum " autem nulla e re alia nasci potest, Cicerone in" terpr. Μηδ' ὁστισοῦν, Ne quicunque quidem ille " sit, i. e. Nullus, Nemo. Μηδ' ἂν εἷς, s. μηδεὶς." ["Μηδὲ, Porson. Med. p. 6. Abresch. Add. ad Aristæn. 123. Bergler. ad Alciphr. 132. Toup. Emendd. 1, 183. Pro οὐδὲ, Eur. Hec. 399. Conf. c. μηδέν, Heind. ad Plat. Gorg. 187. Μήδ', μηδ', Porson. Med. p. 97. 100. Heyn. Hom. 4, 55. 244. Μηδὲ et μήτε, Brunck. Med. 4. Or. 795. Semel positum, Lennep. ad Phal. 108. Μηδὲ, μὴ δὲ, Wolf. Præf. ad Odyss. p. 32. Ed. 2. Valck. ad Il. 22. p. 52. 54. Μὴ δὲ, ad Lucian. 1, 500. ad Diod. S. 1, 187. ad Herod. 389. sic leg. p. 190. 572. Eurip. 3. p. 30. Hermann. Hec. p. xi. Matthæi ad Isocr. Ep. p. 61. T. H. ad Plutum p. 169. Duker. Præf. Thuc. p. 8. Heyn. Hom. 4, 201. 5, 527. 6, 20. Sic οὐ δὲ, Hymn. Hom. p. 56. Ilgen. Μὴ δ', ab initio, Il. E. 218. T. 155. Μηδὲ—μήτε—, ad Dionys. H. 2, 1160. Δὲ—μὴ pro μηδὲ, Eur. Phœn. 939. Μηδ' ἔτι, μηδέ τι, Valck. ad Il. 22. p. 54. Μηδὲ—πω, Plato Phædro 332." Schæf. Mss.] " Μηδόλως, pro μηδὲ ὅλως, " Haudquaquam." [" Ad Charit. 278." Schæf. Mss.

“Jo. Monachus Hist. Barlaam. Cod. Reg. p. 27. A * Μηδοπωστιοῦν, Aristid. c. Lept. 1, 9.” Boiss. Mss.] “ Μηδοτιοῦν, s. Μηδ' ὁτιοῦν, Nihil quidquam,” [“ Duker. Præf. Thuc. p. 9.” Schæf. Mss.]

“ ΜΗΚΑ, Hesychio κέρατα, Cornua. UNDE Μηκάδας αἶγας secundum quosdam ab Hom. vocatas esse ait τὰς κερατώδεις, Cornutas. Sed horum opinio parum probabilis: reverà enim αἱ αἶγες appellantur μηκάδες a VERBO Μηκᾶσθαι significante Capris propriam vocem reddere: nam proprium capris est μηκᾶσθαι, ut βληχᾶσθαι ovium, et μυκᾶσθαι bovum. Sunt qui interpr. Balare: cum tamen id ovibus peculiariter conveniat, ut Mugire bobus: dicente tamen et Plin. 20, 14. de pulegio, Gustatum a pecore caprisque balatum concitat. Hom. præter med. ovibus etiam tribuit: Il. Δ. (435.) Ἀζηχὲς μεμακυῖαι ἀκουσάμεναι ὄπα ἀρνῶν, Indesinenter balantes postquam audierunt vocem agnorum: nam et Schol. id præteritum reddit per præsens μηκώμεναι.” [“ Ammon. 144. Valck. B Anim. 230. Boiss. Philostr. 619. Μεμακὼς, Koen. ad Greg. Cor. 208. Heyn. Hom. 4, 635. Μεμηκὼς, Μακὼν, 6, 77. * Μάκω, 7, 222.” Schæf. Mss. Schn. Lex. Ἐμέμηκον, Od. I. 439.] “ Μακὼν, exp. βοήσας, Vociferatus: forsan a μηκῶ. Hes. Alii interpr. In longitudinem extensus. Legitur ap. Hom. Il. Π. (469.) Od. Σ. (97.) et Τ. (454.) Καδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών.” [* Ὑπομηκάομαι, Æsch. Strabonis p. 721.] “ Utitur Nicand. et VERBO Μηκάζειν, inde derivato, et eand. retinente signif. Verum tribuit id homini qui toxicum biberit: Ἀ. 214. Αὐτὰρ ὃ μηκάζει μανίῃς ὕπο μυρία φλύζων: ubi Schol. exp. μηκᾶται ὡς πρόβατον, Balat ut ovis: Poëta paulo post pro eo dicit generalius βοάα, Clamat, Vociferatur.” [“ Heyn. Hom. 8, 363. * Ἐπιμηκάζω, Aristoph. Fr. 290.” Schæf. Mss.] “ Superiore vero adjectivo μηκάδες utitur non Hom. solum, cum alibi, tum Od. I. (124.) βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας, sed Theocr. etiam et Comicus quidam ap. Atheu. (449.) caprinum lac gryphice vo- C cans Μηκάδων αἰγῶν ἀπόῤῥουν θρόμβον.” [“ Ruhnk. Ep. Cr. 133. ad Herod. 104. Brunck. Soph. 3, 526. Jacobs. Anth. 12, 113. Wakef. Alc. 599. Dosiadæ Ara 1.” Schæf. Mss. * “ Μηκὰς, ἡ, subst., Lucian. 3, 295. Θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα.” Seager. Mss. * Πολυμηκάδες, αἱ, Herod. 8, 20.] “ Porro a μηκάομαι, s. μηκάζω, est VERBALE Μηκασμὸς, ὁ, significans Balatus. Plut. in Probl. Rom. de iis qui comitiali morbo corripiuntur, Μηκασμῷ παραπλησίαν φωνὴν ἀφιᾶσι. Dicitur ET Μηκὴ pro μηκασμὸς, Balatus, Caprarum vox: ut βληχὴ, Vox s. Balatus ovium: hoc, a βληχάομαι: illud, a μηκάομαι. Affertur autem id μηκὴ a Schol. Hom.” [“ Il. Δ. 435. Od. I. 124.” Wakef. Mss. * Μηκηθμὸς, Balatus, Opp. K. 2, 359. * “ Μηκητικὸς, Qui balare potest, Schol. Il. K. 383. Ψ. 31.” Wakef. Mss.]

ΜΗΚΟΣ, τὸ, Longitudo, Prolixitas, Proceritas, Plato Timæo, Ταύτην οὖν τὴν ξύστασιν πᾶσαν, διπλῆν D κατὰ μῆκος σχίσας, Cic. Hanc igitur omnem conjunctionem, duplicem in longitudinem diffidit. Diosc. Θλάσπι βοτάνιόν ἐστι στενὸν τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου μῆκος: Plin. Thlaspe angustis foliis, digitali longitudine. Et φάλαγγος μῆκος ap. Herodian. (4, 15, 12.) sicut βάθος: item ὁδοιπορίας μῆκος, (3, 7, 17.) Itineris longitudo. Sic μῆκος τοῦ χρόνου, Isocr. in Helen. Enc., Longitudo temporis. At e Xen. (K. Π. 4, 3, 4.) affertur Ἐξ ὄψεως μήκους, pro E longo prospectu. Cum vero dicitur μῆκος λόγου s. λόγων a Thuc. (4, 62.) et Plat., itidemque μῆκος ἐπιστολῆς ap. Dem. in Epist. Philippi, aptius redditur Prolixitas. || Apud Hom. autem exp. Proceritas, Od. Υ. (71.) Ἥρη δ' αὐτῇσιν πέρι πάσεων δῶκε γυναικῶν Εἶδος καὶ πινυτὴν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις ἁγνή. [Μῆκος, sub. κατὰ, Soph. Ant. 393. “Toup. ad Longin. 367. Wakef. S. Cr. 3, 30. Herc. F. 1005. Eum. 201. Musgr. Alc. 322. Iph. A. 595. Abresch. Æsch. 2, 23. 82. ad Diod. S. 1, 658. Dionys. H. 2, 1226. Schneid. Anab. 57. Conf. c. μέγεθος, Boiss. Philostr. 514. Plur. et sing., Schneid. Anab. 45. Ἐξ ὄψεως μήκους, Xen. K. Π. 372.” Schæf. Mss.] Μηκοποιέω, Longitudinem addo; ad verbum, Longitudinem facio. In VV. LL. In longum produco. At μηκοποιήσας ibid., Qui produxit. [Eust. ad Il. p. 32, 5.]

[* Ἀμφιμήκης, Oblongus, Inc. 2 Reg. 20, 8. Vide Schleusn. Lex. V. T.] Ἐπιμήκης, Oblongus, Sublongus, ut quidem Hermol. vertit. At Polit. ap. Herodian. reddit Prælongus, Procerus; et superl. ἐπιμηκέστατον, Spatiosissimum. Eust. μακεδνὴ αἴγειρος, (Od. H. 106.) pro quo Hom. dicit alibi μακρὰ, exp. etiam ἐπιμήκης. [Ἐπιμηκέστερος, Diosc. 1, 6. Ἐπιμήκιστος, Lucian. 2, 910. Cf. Μήκιστος.] Ἑτερομήκης, Altera parte longior, VV. LL. e Boëthio. [“Ad Diod. S. 2, 348. Plato Theæt. 302.” Schæf. Mss.] Εὐμήκης, Bene longus, Valde longus, Prælongus, Procerus, [“ Markl. Iph. p. 83. Musgr. 595. Jacobs. Anth. 7, 226.” Schæf. Mss.] Ἰσομήκης, q. d. Æquilongus, Longitudine par s. proceritate, [Hesych. * Ἀντισομήκης, Galen.] Καταμήκης, Longus, VV. LL.; sed testimonium desidero. [“Ad Herod. 314. (4, 72.)” Schæf. Mss. * Παλιμμήκης, Prælongus, Æsch. Ag. 204.] “ Παμμήκης, Omnino longus, Valde longus. E Plat. de LL. affertur pro Prolixo:” [Phædro 210. Bas. 1 =322. Heind. “Aristot. Meteor. 1, 14.” Seager. Mss.] Παραμήκης, Oblongus. Bud. in suo Lex. nomini Προμήκης ascripsit, καὶ πρόμακρος καὶ παραμήκης. [Strabo 9. p. 612., 17. p. 1196. * “ Παραμηκέως, Hippocr. 790.” Wakef. Mss.] Περιμήκης, Prælongus, Valde longus, Hom. (Od. N. 183.) περίμηκες ὄρος dixit, et μέγα ead. signif., Eust. Apud Hesiod. (Ἀ. 133.) περίμηκες [—μήκεες] redditur Immensæ magnitudinis. [“ Sic Herod. 2, 108. λίθους ait μεγάθεϊ περιμήκεας: et 175. ἀνδρόσφιγγες π.” Schw. Mss.] At vero in Geop. legitur Δαμάλεις ἐκλεκτέον περιμήκεις, εὐμεγέθεις, Colum. Vaccæ probantur altissimæ formæ longæque. [“ Heringa Obss. 82. De acc., Heyn. Hom. 6, 382. * Περιμήκιστος, ad Lucian. 1, 494.” Schæf. Mss.] Περιμήκετος ap. Hom. (Il. Ξ. 287. Od. Z. 103.) i. q. περιμήκης, Eust. [Affertur et * Ἐριμήκετος in Lexx., quam v. Schneider. suspectam habet. * Πολυμήκης, J. Poll. 4. p. 386. * Πολυμήκετος, Quint. Sm. 2, 452.: cf. Herm. ad Orph. p. 823.] Προμήκης, Oblongus, Prælongus, Theophr. Τὰ δὲ σπέρματα διαφέρει καὶ τοῖς σχήμασι· τὰ μὲν γὰρ πλεῖστα, στρογγύλα· τὰ δὲ, προμήκη· τὰ δ' αὖ, πλατέα καὶ φυλλώδη: Plin. Semina plurimis herbis rotunda, aliquibus oblonga, paucis foliacea et lata. Ubi videmus Plin. προμήκη vertisse Oblonga. Idem tamen προμηκέστερα apud eund. Theophr. reddidit Longa, si non mentiuntur ejus exempl.; nam pro his Theophrasti, Τὰ τοῦ καλάμου φύλλα προμηκέστερα, legitur ap. eum Longa folia arundini. E Plut. Pericle (3.) Προμήκης τὴν κεφαλὴν, Qui est capite oblongo. A Bud. προμήκης redditur Procerus. Synes. cum προμήκη addidit adverbium πάνυ, scribens, Παρ' ἡμῖν δὲ οὐ χαλκεύεται τὰ πάνυ προμήκη ταῦτα σιδήρια. [“ Diog. L. Platone 110. HSt.” Seager. Mss. “ Eran. Ph. 171. Plato Theæt. 302.” Schæf. Mss. * Ταυτομήκης, Nicom. Arithm. 2. p. 132. * Ταυτόμηκος, Aristot. Topic. 6, 3.] Ὑπερμήκης, Prælongus, Supra modum longus, [LXX. Num. 13, 33.] Ὑπομήκης velut opponitur huic ὑπερμήκης. Sonat enim Ὑπομήκης, q. d. Sublongus. Exp. autem Longiusculus, Oblongus. Plin. autem appellavit Longius quadantenus, quod Diosc. ὑπόμηκες vocarat. [Diog. L. 1, 7.]

Μήκιστος, Longissimus: Procerissimus, Il. H. (155.) Od. Λ. (308.) Et μ. ὕψος, Philo de Mundo, Maxima altitudo. || Item πρὸς μήκιστον, ap. Eund. pro In longissimum tempus, Diutissime. Quo dicitur modo ἐπὶ μήκιστον a Luciano, Ζώης ἐπὶ μήκιστον. Ita enim scr. censeo potius quam ἐπιμήκιστον conjunctim. Xen. autem dixit μήκιστον pro Longissime significante Maxime procul, K. Π. 4, (5, 12.) Ἀλλ' οἱ τοὺς ἐχθροὺς μήκιστον ἀπελαύνοντες, μᾶλλον τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι. || Apud Hom. autem μήκιστα exp. Tandem, Od. E. (465.) Ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω; τί δέ [νύ] μοι μήκιστα γένηται; [“ Ad Charit.

737. Jacobs. Anim. 307. Dionys. H. 2, 1067. Brunck. ad Soph. Œd. T. 1301. Pierson. ad Mœr. 135. Hymn. in Cer. 258. Abresch. Lectt. Aristæn. 162. ad Herod. 14. Wakef. S. Cr. 1, 100. 3, 29. Bergler. Alciphr. 447. Τὸ μ., Lucian. 1, 792. Ἐπιμήκιστον, ad 1, 354. Alciphr. p. 86. Abresch. Lectt. Aristæn. 319. Ἐκ τοῦ μ., ad Diod. S. 2, 423." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 82.]

[* "Μηκόθεν, Schol. Soph. Phil. 180. Æsopus p. 145. extr. Fur. Lips., Tyrwh. de Babrio p. 167. Lips., Etym. M. 320. 465." Schæf. Mss. Eust. 42, 22. "Scribitur proparoxytonws Μήκοθεν ap. Schol. Lucian. Hipp. c. 2. et ap. Macar. Alexandr. in Cave Hist. Liter. p. 164." Schn. Lex. Suppl. * Ἀπομηκόθεν, Lobeck. Phryn. 93. "Ammon. Monach. 109. Combef." Boiss. Mss.]

Μηκύνω, Longum facio, Produco: a cujus pass. Μηκύνομαι est partic. μηκυνομένη συλλαβὴ, Syllaba quæ producitur. Æschin. autem in Epist. voce activa μηκύνειν pro passiva utens, dixit νόσον μηκύνειν, Morbum protrahi. || Sæpe etiam usurpatur hoc verbum de prolixitate sermonis: Ἐξ ὧν ἄν τις καὶ τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἀπολογίαν μηκύνειεν, Isocr. Busir. (18.) Et μηκύνειν τι ap. Thuc. non semel, Verbose explicare, Pluribus verbis disserere de re aliqua. Sed Idem (4, 17.) dixit etiam μηκύνειν λόγους, et quidem addens μακροτέρους, quod supervacaneum est. Plato autem μηκύνειν sine adjectione etiam dixit pro μακρολογεῖν: [cf. Aristoph. A. 1132. "Ruhnk. Ep. Cr. 126. Plut. Mor. 1, 8. Jacobs. Exerc. 2, 127. Wakef. S. Cr. 3, 33. Thom. M. 614. Plato Theæt. 311. Ἐμηκύνθη, Ἐμηκύσθη, ad Dionys. H. 3, 1772. Μηκυνέω, Wessel. Diss. Herod. 88." Schæf. Mss.] "Μακύνεται, Hesychio μεγαλύνεται, ὀρθοῦται. Do-" "ricum pro μηκύνεται." [* Μηκυσμὸς, Productio, Dilatatio, Eust. 81, 6=61, 4.] Ἀπομηκύνω, Longum facio, Produco. Interdum Exporrigor, Extendo. Lucian. (1, 496.) Ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ, i. e. ἀποτείνοντες. Apud Eund. (2, 898.) ἀπομηκύνειν τοὺς λόγους, Producere sermones, orationem, Prolixa oratione uti, Orationem longam habere. Dicitur et absolute Platoni ead. signif., inquit Bud., in Protagora, Ἐφ' ἑκάστῃ ἐρωτήσει μακρὸν λόγον ἀποτείνων, ἐκκρούων τοὺς λογοὺς, καὶ οὐκ ἐθέλων διδόναι λόγον, ἀλλ' ἀπομηκύνων ἕως ἂν ἐπιλάθωνται περὶ ὅτου τὸ ἐρώτημα ἦν. || Ἀπομηκύνομαι, pass. Exporrigor, Extendor, Protendor, Producor, Lucian. (1, 289.) Καθ' ὃ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης ὁ αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται: (3, 251.) Καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρώρα ὑπερβέβηκεν ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, E regione autem proportione prora extructa erat, in longum producta, Bayf. ["Boiss. Philostr. 544." Schæf. Mss.] "Ἐκ-" "μηκύνω, Elongo, i. e. In longum extendo s. pro-" "traho," ["Dionys. H. 2, 1230." Schæf. Mss. * Ἐπιμηκύνω, Philostr. Her. 158. Boiss. Paus. 4, 10, 3. * "Παραμηκύνω, i. q. simplex v., Longum facio, In longum traho rem s. sermonem, nescio quis Auctor ap. Athen. 502. Παραμηκύνειν ἐγχειροῦντος τοῦ Ἀρχεβούλου." Schw. Mss.]

[* "Μηκίζω, i. q. μηκύνω, Eust. in Dionys. P. 65." Wakef. Mss. * Διαμηκίζω, i. q. διαμετρέω, Procl. Paraphr. Ptolem. Tetrab. * Συμμηκίζω, Nicet. Annal. 17, 9.]

Μηκεδανὸς, ap. Poëtas Longus, ea forma qua e ῥῖγος dicitur ῥιγεδανός. ["Heyn. Hom. 7, 676. Ilgen. Hymn. 641." Schæf. Mss.]

¶ Μᾶκος, Dor. pro μῆκος, Longitudo etc. ut paulo ante dictum fuit. ["Valck. Anim. ad Ammon. 60." Schæf. Mss.] Unde Μάκιστος ap. Soph. pro μήκιστος: ejus Schol. exp. μέγιστος: [Œd. T. 1301. Ph. 849. "Eur. Hipp. 826. Valck. p. 252. ad Mœr. 135. D. R. ad Longin. 243. ad Herod. 700." Schæf. Mss.] Μακιστὴρ, quod Hes. exp. βέλος, i. e. Telum. Existimo autem proprie ita vocari Id genus teli, quod longissime jaci possit. Sed habet Æsch. Μακεστὴρ, et quidem alia signif. Legitur enim ap. eum, in Pers. (700.) p. 158. meæ Ed. Μήτι μακεστῆρα (μακιστῆρα Bl.) μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων, Schol. μήκους ἐχόμενον, sed lubentius uno verbo explicuerim, sc. μα- A κρόν: aut certe μακρότατον gradu superl., quod aliquis forsitan malit. Sed cum ei opponat σύντομον, quod est positivi gradus, nihil videtur necesse ultra positivum in hac expositione progredi. Sciendum est autem inveniri scriptum et μηκιστῆρα in illo Æsch. l. [et in Suppl. 475. "De h. v. nihil omnino statuere possum, præter hoc, quod a μάκιστος provenisse non potest." Blomf. Gloss.] At vero Μακεδνὸς scribi, non Μακιδνὸς, ex Hom. exempl. constat, in quibus μακεδνὴ αἴγειρος legitur Od. H. (106.) et vocatur μακεδνὴ αἴγειρος, quæ alibi μακρά: unde discimus μακεδνὸς non aliud esse quam μακρός. Porro ut a μῆκος fit μηκεδανὸς, sic μακεδανὸς a μᾶκος Dorico, et per sync. μακεδνός. ["Schrader. Emendd. 240. Steinbr. Mus. Tur. 1, 197. Ilgen. Hymn. 641." Schæf. Mss.]

ΜΑΚΡΟΣ, Longus, Prolixus; Procerus. Quæ ultima vox convenit multis Hom. Il., ut (Il. I. 537.) δένδρεα μακρὰ, et (Od. K. 510.) αἴγειροι μακραί: sic Θ. (20.) de proceritate corporis virilis, μακρότερον καὶ B πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, ut de muliere itidem, Σ. (194.) μακροτέρην καὶ πάσσονα. Sic autem et quidam Comicus μακρὰν proceram mulierem vocat ap. Athen. Apud Herod. et Thuc. μακραὶ νῆες, Longæ naves; itidemque μακρὰ πλοῖα ap. eund. Thuc. et Isocr. in Panath. ac Polyb. ad differentiam τῶν στρογγύλων. De variis rebus dicitur, sicut Lat. Longus: unde etiam compos. μακρόχειρ et μακροσκελὴς, item μακροπώγων ac μακρόπτερος etc. Quinetiam μακρὸς βίος, Longa vita, Longum ævum: unde comp. μακρόβιος, Longævus. Et μακρὸς οἶμος, Hesiod. (Ἔργ. 1, 288.) Longa via. Et μακρὰ συλλαβὴ, aut etiam μακρὰ sine adjectione, cui opp. βραχεῖα, Longa syllaba, s. Producta. Cic. ap. Aristot. p. 50. mei Cic. Lex. At vero ἐπὶ μακρότατον ap. Thuc. (1, 1.) exp. per adverbium, sc. Longissime. Itidemque ex Herod. affertur Ὅσον μακρότατον δυνατός εἰμι, pro Quamlongissime possum. Sed ego crediderim aptius redditum iri, Quamlongissime extendi potentia mea potest. E Gal. autem citatur τὸ μακρότατον pro Quamlongis- C sime, Ad summum. Sæpe etiam vel Longus vel Prolixus reddi potest: ut ἐπιστολὴ μακρὰ, Epistola longa, prolixa: cui opp. βραχεῖα. Apud Dem. (978.) Ἀναγινώσκει μοι πρόκλησιν μακρὰν, Provocationem s. Denuntiationem longam, prolixam. Bud. autem vertit Bene longam. Sic λόγος μακρὸς, itidemque in compar. λόγος μακρότερος, Thuc. et λόγοι μακρότεροι, Eid., Prolixior oratio s. Longior. Dicitur vero et διὰ μακροτέρων sine adjectione ab Isocr. pro Longiore oratione, Prolixius. Quinetiam ut Latine dicitur Longum esset enumerare, referre, aut cum alio infin., sic legimus ap. Auctorem Dialogi qui Axiochus inscribitur (p. 367.) Μακρὸν ἂν εἴη διεξιέναι τὰ τῶν ποιητῶν. Quinetiam dicitur a nobis aliquis esse μακρὸς, Prolixus. || Μακρὸς ad tempus relatum redditur interdum nomine Diuturnus: μακρὰ συνήθεια, Plut. in Cons. ad Uxor. 1085. meæ Ed. Ubi tamen et Longa verti potest, sicut μακρὸς βίος, Longa vita, ut paulo ante dixi. At vero ap. Soph. (El. 379.) μακροὶ γόοι exp. non solum πολυχρόνιοι, Diuturni, sed D etiam μεγάλοι, Magni, Vehementes.

Μακρὸς, Longinquus: μακρὰ στρατεία, Plut. Alcibiade.

Μακρὸς, Magnus, Multus, Bud. afferens ex Aristot. Polit. οἱ μακρὰς οὐσίας κεκτημένοι. Est autem et Suid. auctor μακρὰν οὐσίαν vocari ab Atticis τὴν πολλὴν, item τίμημα μακρότατον pro Maximus census. Item Μακρὰ positum adverbialiter pro Majorem in modum, ut quidam interpr. ap. Aristoph. (Ὄρν. 1207.) Apud Hom. itidem Etym. exp. μεγάλως, ubi ille dicit μακρὰ βιβῶντα: Il. Γ. (22.) Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα, ubi exponi potest Magno passu vadentem, Ingentes passus metientem. Sic etiam Μακρὸν ap. Eund. adverbialiter pro Altum, i. e. Alta voce, Magna voce, Il. Γ. (81.) μακρὸν ἄϋσεν. Quale est μακρὰ μεμυκὼς ap. Eund. Sed sciendum est μακρὸς ap. eum habere et alias nominis Altus signiff.; accipi enim et pro Altus significante Excelsus, ut cum dicit μακρὸς Ὄλυμπος, et μακρὰ κύματα, sc. τὰ εἰς ὕψος κορυφούμενα, et pro Altus significante

Profundus: ut cum dicit, *φρείατα μακρά.*

Μακρὸς a DORICO *Μᾶκος* pro *Μῆκος*, ortum esse tradit Eust.: ut sc. e *μᾶκος* factum sit *μακερὸς*, e quo per sync. *μακρός*: cui potius assentior quam Etymologistæ. Crediderim autem usum obtinuisse ut diceretur *μακρὸς* a *μᾶκος*, potius quam *μηκρὸς* a *μῆκος*, propter *μικρὸς*, quod Parvum significat.

Μακρῷ dat., qui adverbialiter ponitur ea signif., qua Longe, Multo, cum gradu compar. item superl. ut *μακρῷ ῥᾷον*, Plut. Longe facilius. Et *μακρῷ ἀρίστη*, Plato de LL. Longe præstantissima. Suid. exp. *καταπολὺ* in isto Herod. l., *Ἄριστος ἐγένετο μακρῷ Ἀριστόδημος.* Et in hoc, *Μακρῷ διέστηκε.*

[" *Μακρὸς*, Toup. Opusc. 2, 250. ad Charit. 259=574. ad Herod. 117. 541. Musgr. Cycl. 631. Wakef. Alc. 681. 916. Phil. 26. Jacobs. Anth. 10, 128. Villoison. ad Long. 188. Boiss. Philostr. 386. Heyn. Hom. 8, 151. Conf. c. *μικρὸς*, Trendelenb. in Ed. Nub. Aristoph. Harles. p. 233. Medenb. Amœn. 24. cf. Alciphr. 288. ad Diod. S. 1, 277. ad Dionys. H. 4, 2069.; cum *μέγας*, Lobeck. Aj. p. 329. De navibus, ad Cornel. Nep. 74. Staver., Larcher. ad Herod. 1, 170. ad Charit. 699. ad Diod. S. 1, 481. De quant., Brunck. Aristoph. 3, 12. M. *χρόνος*, Valck. Hipp. p. 307. M. *τις*, Boeckh. in Plat. Min. 165. *Διὰ μακροῦ*, ad Phalar. 367. Diod. S. 1, 699. Villoison. ad Long. 240. Lucian. 3, 412. Dionys. H. 3, 1897. 1904. Post longum tempus, Lucian. 1, 229. Sero, Eur. Phœn. 1076. *Οὐ διὰ μ.*, Wyttenb. Select. 114. *Οὐ διὰ μακρᾶς*, Brevi, ad Phalar. 300. 367. *Διὰ μακρῶν*, ad Diod. S. 1, 559. *Εἰς μακρὸν*, ad Charit. 360. *Εἰς μ. τοῦ χρόνου*, Boiss. Philostr. 542. *Οὐκ εἰς μ.*, Bergler. Alciphr. 310. 388. ad Herod. 159. *Ἐπὶ μακρὸν*, Callim. H. in Del. 255. *Ἐπὶ μακρότατον*, Abresch. Diluc. Thuc. Auct. 213. *Μακρότατον, ἐπὶ μ.*, ad Herod. 80. Wyttenb. Select. 358. *Ἐπιμακρότατον*, ad Lucian. 1, 354. *Μακρὸν*, ad Charit. 360. Jacobs. Anth. 9, 23. Heyn. Hom. 5, 52. *Μακρὰ*, Markl. Iph. p. 62. 93. 241. *Μακρὰ εἰπεῖν*, ad Lucian. 1, 403. *βάλλειν*, Jacobs. Anth. 1, 43. *φιλεῖν*, 11, 121. *χαίρειν*, Kuster. Aristoph. 195. *Μακρὰ βαδίζειν, μακρὰν βαδίζειν*, quomodo differant, Toup. Opusc. 2, 204. *Μακρῷ*, 1, 260. Emendd. 1, 396. ad Herod. 749. Abresch. Æsch. 2, 3. Paus. 3, 218. ubi errat Fac. Cum superl., Abresch. l. c. *Μακρῷ δή τινι*, Dionys. H. 1, 5. M. *τεῖχος*, ad Diod. S. 1, 673." Schæf. Mss. * " *Μαροειδὴς*, quæ vox ap. Erot. 208. vulgo legitur, mutanda est. E Codd. Mss. St. et Chart. scribe, *Κοιλότητες* * *μακροειδεῖς—παρ' ἑκάτερον μέρος τῆς μήτρας*, Cavernæ oblongæ ad utramque matricis s. uteri partem. Sunt sine dubio quæ hodie vocantur Tubæ Fallopii." Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 243. * " *Μακρόκρανοι*, Gens fabulosa, Apollod. ap. Tzetz. Chil. 7, 764." Boiss. Mss.]

Ἀμφίμακρος, Utrimque longus. Nomen est pedis metrici, syllabam longam ab utraque parte habentis, ut *ἡγεμών*. Vide *Ἀμφίβραχυς*, ei oppositum. [Schol. Aristoph. N. 651. * *Δίμακρος*, Draco 59. * *Ἐπίμακρος*, Hippocr. 838. ubi *Ὑπόμ.* Cod. Medic. *Ἐπιμακρότατον*, Adv., Dionys. H. 2, 37. Cf. *Μακρός*.] *Πρόμακρος*, i. q. *προμήκης*, [Theophr. H. Pl. 3, 10, 3. 5. * *Πρόσμακρος*, Prominens, Hippocr. 1194. * *Στενόμακρος*, Schol. Soph. Trach. 101. * *Ὑπόμακρος*, Aristoph. Εἰρ. 1242.]

Μακρὰν, Adv., s. Adverbialiter positum, Longe, i. e. Procul: ut *μακρὰν ἀποικῶ*, Plato de LL. Et, *Μακρὰν ἀπόντας ἀγαπῶσι*, Isocr. Qui procul absunt, longo locorum intervallo remoti sunt. Et cum verbo motus, Aristoph. (B. 434.) *μὴ μακρὰν ἀπέλθῃς.* Sic Plato Epist. *Οὐ μακρὰν ἐλθόντας ποι.* At in *μακρὰν ἂν ἔλθοιμι* ap. eund. Plat. redditur *μακρὰν* et per nomen, hoc modo, Longum iter facerem. Idem Aristoph. junxit adverbio *ἄποθεν*, dicens *οὐ μακρὰν ἄποθέν ἐστι.* Et cum gen. interdum, ut *μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ.* ‖ *Μακρὰν* de tempore, ut *μακρὰν χαίρειν φράσας*, Qui jussit longum valere. Lucian. (1, 727.) dicit hoc genus loquendi *μακρὰν χαίρειν φράσαι*, indicare *τὸ μηκέτι φροντιεῖν.* At *οὐκ ἐς μακρὰν*, Aristoph. Non longo post tempore, Non multo post, Brevi. Sic Lucian., *Ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς*
A *μακράν.* Synes. *Ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος οὐκ εἰς μακρὰν ἐμεμήνει*, Idem iste non multo post insaniebat. [" Bergler. ad Alciphr. 158. 310. Lennep. ad Phal. 91. ad Herod. 159. ad Lucian. 1, 169. 438. Tim. 129. Hemst., Toup. Opusc. 2, 132. Brunck. Phil. 26. El. 1389. ad Eur. Med. 1351. Musgr. ibid. Alberti Peric. Cr. 11. Ammon. 53. ad Charit. 360. Villoison. ad Long. 215. Markl. Iph. p. 62. 93. 241. Wakef. Trach. 317. Phil. 26. 473. Lucillius 73. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 169. 2, 74. Cum gen., Plut. Alex. 179. Schm. *Οὐ μ.*, Brevi, Eur. Tro. 460. Lucillius 42. Eur. Or. 840. Pors. M. *τείνειν*, Lobeck. Aj. p. 385. M. *οἰμώζειν*, Kuster. Aristoph. 195. *Οὐκ εἰς μ.*, Lucian. 2, 42. Dionys. H. 2, 1122. 1124. (ibid. *οὐ διὰ μακροῦ.*) *Μὴ εἰς μ.*, Artemid. 337. (339. 341. *οὐκ εἰς μ.*)" Schæf. Mss. "Apud Herod. 5, 108. est *ἐς μακρὴν*, et 2, 121. ubi quidem in probis alioqui libris *ἐς μακρὸν* legitur." Schw. Mss.]

" *Μακρῶς*, Longe, Prolixe. Exp. autem Sero." [Dionys. H. 2, 21. 24. Polyb. 3, 51, 2. * *Μακροτέ-*
B *ρως*, Hippocr. 75. 77. 173. Plato Soph. 2. 8. * *Μακροτέρω*, Gl. Longius. * *Μακροτάτω*, Diogenis Epist. "Villoison. ad Long. 188." Schæf. Mss. *Μακρότατα*, Gl. Longissime.]

Μακρότης, Longitudo, Plut. de Primo Frig. *Ὡς δὲ τῶν ἐν γραμματικῇ στοιχείων βραχύτητές εἰσι καὶ μακρότητες.* [Gl. Longitudo, Longinquitas.]

[* *Μάκρος, τὸ*, i. q. *μῆκος*, Aristoph. *Ὀρν.* 1131.]

Μακρύνω, Longe summoveo, ut *μακρύνω σε τῆς πόλεως*: quod Bud. affert sine Auctoris nomine. In VV. LL. Elongo, barbare. [" Heyn. Hom. 7, 206." Schæf. Mss. Mathem. Vett. 148. Schleusner. Lex. V. T. * *Μάκρυνσις*, Amplificatio narrationis, Polyb. 15, 36, 2. al. *Μάκρωσις.* * *Μάκρυμμα*, Elongatio, Piaculum, LXX. Esdr. 9, 1. 11. " ad Hesych. 1, 1248, 28." Dahler. Mss. * " *Μακρυσμὸς*, Bastus ad Jo. Euchaït. p. 35." Schæf. Mss. Elongatio, Aqu. Ps. 119, 5. " Longa absentia, Theod. Prodr. 346." Elberling. Mss. " Georg. Lapitha Poëm. Mor. 808." Boiss. Mss. * " *Ἀπομακρύνω*, Procul amoveo, Chrys. in Ps.
C 118. T. 1. p. 1004, 19. *Μὴ καταισχυνθῆναι μετὰ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ ἀπειθησάντων, καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἑαυτοὺς ἀπομακρυνάντων.*" Seager. Mss.]

[* *Μακρόω*, ad Greg. Cor. 321.] " *Μάκρωσις*, " Prolongatio, s. In longum diductio. E Polyb. (15, " 36, 2.) affertur pro *μακρότης*, Prolixitas:" [cf. *Μάκρυνσις.* * " *Μακρωτὴς*, Tzetz. Chil. 1, 125." Elberling. Mss.]

Μακρόθεν, E longe remoto loco, Procul, Eminus. [Lobeck. Phryn. 93. " Villoison. ad Long. 188." Schæf. Mss.] Apud Evangelistas *Μακρόθεν* ET *Ἀπὸ μακρόθεν*, SEU *Ἀπὸ μακρόθεν*, solet vet. Interpr. reddere A longe, De longe: alii Procul. " *Ἀπομακρό-* " *θεν*, E longinquo, Eminus, Deprocul. Ex 4 Reg. " 19, (25.) affertur *εἰς ἀπομακρόθεν*, pro Ab initio: " pro quo Complut. Ed. habet simplex *μακρόθεν*: " sic enim ibi legitur, *Οὐκ ἤκουσας ὅτι μακρόθεν ἐγὼ* " *ἐποίησα αὐτήν.* Ead. signif. *ἀνέκαθεν* dicitur." [* " *Μακρόθι*, Tzetz. Chil. 8, 138." Elberling. Mss.]

" *Μάκρωνες* affertur pro Qui longo sunt capite:
D " *μακροκέφαλοι.* Apud Xen. K. 'A. 4, (7, 19.) p. 200. " Gentis nomen est."

" *Ἀμπρακὸν*, Hes. affert pro *μακρόθεν*, Eminus, E " longinquo."

" *Μάσσων*, pro *μακρότερος* dicitur, ut *βράσσων* pro " *βραδύτερος* vel *βραχύτερος*, h. e. Longior: interdum " et Major. Xen. *Ἂν μὴ πολὺ μάσσων ὁδὸς εἴη*," [ap. Suid. Sed hic l. in libris editis non extat.] " Hip- " pocratem in Prorrhetico Majore *μᾶσσον* posuisse " pro *πλέον*, Amplius, Plus, annotavit Gal. Lex. Hip- " pocr." [" Wakef. S. Cr. 4, 123. Brunck. Soph. 3, 511. Œd. T. 1301. Valck. Phœn. p. 8. *Μᾶσσον*, Toup. Opusc. 1, 261. ad Od. Θ. 203. * *Μασσότερον*, Valck. ad Röv. 65." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 444. 714. " Non Dorice pro *μείζων*, quod dixi ad Prom. 440. Vetus forma comparativorum *ἐλάσσων, θάσσων, ἄσσων* notissima est. *Βράσσων* pro *βραδίων*, Il. K. 226. *γλύσσων* a *γλυκὺς*, Aristoph. ap. Etym. M. 235. *βάσσων* a *βαθὺς*, Epicharmus ibid. 191. Mihi compertum est *μάσσων* ab antiquo adj. * *Μακὺς* profluxisse,

cujus etiam gradus superlativus μάκιστος extat: ut
enim βάθος et βαθὺς, τάχος et ταχὺς, γλεῦκος et γλυ-
κὺς, sic etiam μᾶκος vel μῆκος et μακὺς aliquando in
usu fuere, quorum illud etiamnum reperitur. A μά-
κος formatum est μακερὸς, quod contracte efferebant
μακρός: ut a μεῖκος, μεικερὸς, μεικρός: per dipth.
enim has voces olim elatas fuisse constat e compar.
μείων. Sed hæc, de quibus Grammatici οὐδ' ὄναρ,
nihil ad Æschylum. Id tantum volui commonstrare,
μείζων et μάσσων nihil commune habere." Blomf.
Gloss.]

" Μάσι, Hes. μεγάλως; Grande: afferens itidem
" Μασίγδουπον βασιλέα pro * μεγαλόηχον, μέγαν ἐν
" ἤχῳ. Μασιμάνας, Idem tradit dictos fuisse τοὺς
" βαρβάρους."

" ΜΗΚΩΝ, ωνος, ἡ, Papaver: Nomen et herbæ et
" seminis : ejus quatuor produntur differentiæ :
" unum, sativum sive hortense, cujus tria genera ob-
" servant: primum, capitulo longo et semine can-
" dido, quod panibus sanitatis usu inspergitur, vel
" tostum in secunda mensa bellarii modo editur :
" secundum, cui caput insidens demissumque est, et
" semen nigrum, quod πιθῖτις vocatur et ῥοιὰς, quia
" ejus scapo lacteus succus emanat: tertium, magis
" sylvestre, multo hoc longius et productiore capitu-
" lo. Alterum genus papaveris, erraticum est, quod
" ῥοιάδα proprie vocant, quia flos ejus protinus de-
" cidit: id in arvis nascitur flore interdum puniceo,
" interdum albo, capite oblongo, sed minore quam
" est caput anemones, cui similis est. Tertium est
" quod κερατῖτις μήκων dicitur, Papaver corniculatum,
" flore pallido, calyculo fœnigræci in corniculorum
" modum inflexo, semine papaveris pusillo nigroque.
" Quartum, ἀφρῶδες, h. e. Spumeum, dictum, quia
" totum colore candido spectatur atque spumeum ;
" vocatur ab aliis Ἡράκλειον. Hæc inter alia Gorr.
" Vide et Theophr. 9, 13.: Plin. 20, 18. 19.: et 19,
" 8. Vide item Diosc. 4, 64. 65. 66. 67. A Nicandro
" ('A. 433.) ἡ μήκων dicitur κεβληγόνος, quoniam
" semen et veluti fœtum suum in capite fert: quod
" caput κωδίαν nominare solent s. κωδύαν. Hom. κά-
" ρη etiam appellat, Il. Θ. (306.) Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε
" κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε
" εἰαρινῇσι. Et hujus imitatione Caput Virg. Æn. 9.
" lassoque papavera collo Demisere caput, pluvia
" cum forte gravantur. || Hes. μήκων est etiam * ἡμε-
" ροπίτυς, et ὕφασμα βύσσινον, necnon περίττωμά τι
" τῆς πίννης et ceterorum ostreorum, ut et Aristot.
" H. A. 4, 4. scribit τὴν μήκωνα esse veluti περίττωμα
" πᾶσι τοῖς ὀστρακηροῖς: esse autem ἐν τῷ πυθμένι,
" εἶτα ἐπικάμψασαν, ἄνω φέρεσθαι πάλιν πρὸς τὸ σαρ-
" κῶδες: unde ἑλίκην ei tribuit, dicens, Ἡ δὲ ἀρχὴ
" τοῦ ἐντέρου περὶ τὴν ἑλίκην τῆς μήκωνος. Sicut vero
" ibid. ait μέχρι τῆς μήκωνος ἥ ἐστιν ἐν τῷ πυθμένι:
" ita Athen. (91.) de buccinis, Τούτων δὲ αἱ μήκωνες
" λεγόμεναι πρὸς τοῖς πυθμέσιν, ἁπαλαί. Rursum A-
" ristot. H. A. 5, 15. de purpuris, Τὸ δὲ ἄνθος ἔχου-
" σιν ἀνὰ μέσον τῆς μήκωνος καὶ τοῦ τραχήλου: Plin.
" vero 9, 36. scribit purpuras florem illum tingen-
" dis expetitum vestibus, in mediis habere faucibus.
" Ex Æliani quoque H. A. tradit Suid. μήκωνα esse
" μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τοῦ πολύποδος τοῦ ἰχθύος, ὃς
" κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἱονεὶ κύστις ἐν αὐτῇ ἔχουσα
" τὸν θόλον. Sic Athen. (316.) de polypo itidem,
" Ἔχει δὲ τὸν λεγόμενον θόλον οὐ μέλανα, καθάπερ
" σηπία, ἀλλ' ὑπέρυθρον ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι· ὁ δὲ
" μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἱονεὶ κύστις: ut sit
" Folliculus et veluti vesica supra ventrem sita in
" qua suum gerit atramentum. Ubi etiam nota eos
" masculino genere dicere ὁ μήκων." [Opp. 'A. 3,
157.] " || Μήκων ap. Metallicos dictum fuit etiam
" ψάμμου τι εἶδος, teste J. Poll. 7, c. 27. forsan a simi-
" litudine seminis papaveris, ut κέγχροι a milii simi-
" litudine nominantur arenulæ aureæ. || Μήκωνες,
" οἱ, dicuntur esse etiam Pisces quidam gregales ap.
" Aristot. H. A. 9.: Gazæ Papaveres." [" Toup.
Opusc. 1, 414. 2, 9. 275. Emendd. 2, 172. ad He-
rod. 144. Koen. ad Greg. Cor. 166. Brunck. Ari-
stoph. 2, 142. ad Dionys. H. 2, 776. 777. Cereri

A sacra, Mitsch. H. in Cer. 113." Schæf. Mss. Paus.
5, 20. Polyæn. 8, 6. Polemon Athenæi 477. 478.
Κρατηρίσκοι τῶν ὀφθαλμῶν ab Hes. exp. μήκωνες. Μή-
κωνος ὀπὸς, Gl. Opium. * Μηκωνοειδής, Papaveris
speciem habens, Suid.] " Porro a superiore μήκων
" DERIV. Μηκωνικὸς, Papavereus, s. Qui papaveris
" est: ut σπερμάτια μηκωνικὰ, Athen. (66.) Semina
" papaveris, s. Semina papaverea : ut Ovid. dicit
" Papavereæ comæ, de capite papaveris." " Μηκω-
" νίτης λίθος, Gemma papavera exprimens, auctore
" Plin. 37, 10. ET Μηκωνὶς θρίδαξ, Species lactucæ
" atræ: sic vocata a copia lactis soporiferi, teste
" Plin. 19, 8. Quanquam enim omnes lactucæ
" somnum parere dicantur, hæc tamen multo magis,
" papaverea quadam vi prædita. Meminit ejusd.
" idem Plin. 20, 7.: et Galen. τῶν κατὰ Τόπους 8, 4.
" Apud Aëtium 15. μηκωνῖτις dicitur, ut tradit Gorr.,
" qui et ipse μηκωνίδα esse scribit Lactucæ atræ,
" amaræ et lactentis quoddam genus, sic dictum a
" copia lactis soporiferi, quo somnum inducit non
B " aliter quam τὸ μηκώνιον." [Μηκωνὶς, Gl. Papaver,
Nicander Θ. 630. " Μηκωνίτης, Heringa Obss. 208."
Schæf. Mss.] " Est AUTEM Μηκώνιον, Succus pa-
" paveris, qui ὄπιον etiam alio nomine vocatur. Sunt
" tamen qui ea distinguant, Plinium secuti, qui 20,
" 18. scriptum reliquit, cum capita ipsa et folia pa-
" paveris decoquuntur, succum Meconium vocari,
" multo opio ignaviorem. Μηκώνιον vocat Hippocr.
" τὸν πέπλον καλούμενον: quem et μηκωνίτην nomi-
" nat: inquit Galen. in Lex Hippocr. Sic Plin. 27,
" 12. Peplos, quam aliqui Sycen, alii Meconion
" aphrodes vocant: pro his Diosc. 4, 168. Πέπλος·
" οἱ δὲ συκῆν, οἱ δὲ μήκωνα ἀφρώδη καλοῦσι. Hanc
" μήκωνα ἀφρώδη ab Aëtio vocari Μηκαφρόδιτον, et
" commendari in potu contra viperas, auctor Gorr.
" Rursum μηκώνιον dicitur Excrementum illud quod
" pueri primum emittunt, forsan a coloris aut spissi-
" tudinis similitudine. Scribit enim Aristot. H. A. 7,
" 10. infantem recens editum ἀφιέναι περίττωμα, et
" quidem πλέον ἢ τοῦ παιδὸς κατὰ μέγεθος: hoc a
C " mulieribus vocari μηκώνιον: ejus χρῶμα esse αἱμα-
" τῶδες καὶ σφόδρα μέλαν καὶ πιττῶδες· μετὰ δὲ τοῦτο
" ἤδη γαλακτῶδες: quoniam sc. lac sugere incipit.
" Sic Aët. Serm. 4. Tetrab. 1, 3. infantis recens nati
" anum digitis diduci jubet: eo enim modo ipsum
" τὸ μηκώνιον λεγόμενον ἐκβάλλειν. Plin. 28, 4. in
" ipso utero emitti has sordes ab infante ait. Rur-
" sus, inquit, de sordibus humanis loquens, in femi-
" nis, infantium alvo editas sordes in utero ipso,
" contra sterilitatem subdi censent: Meconion vo-
" cant. Et Celsus 7, 29. Solet evenire ut is infans
" humore distendatur, ex eoque profluat fœdi odoris
" sanies: loquens de partu intus mortuo." [" He-
ringa Obss. 208. Toup. Emendd. 4, 422." Schæf.
Mss. * " Μηκώνειον, (perperam,) Schol. Nicandri
'A. 432." Wakef. Mss.] " Denique παρὰ τὴν μή-
" κωνα DICTA Μηκώνη fertur, quod ibi primum Ce-
" res papaveris fructum invenerit, Etym.: Suid.
" Urbis nomen esse dicit."

D " ΜΗΛΗ, ἡ, Specillum: Instrumentum chirurgi-
" cum quo aliquid illinitur, vel finditur, vel extrahi-
" tur, vel infunditur. Quæ cum varia sint, eorum
" varietas adjuncto distinguitur: ut σπαθομήλη,
" Specillum latum, s. potius Specilli altera pars lata,
" instar spathæ s. rudiculæ, quo chirurgi unguenta
" vel diluunt, aut miscent, vel ægris oblinunt, vel
" super alutam aut linamentum expandunt. Id Hip-
" pocr. μήλην πλατείην nuncupavit. Dicit igitur
" Gal. l. 1. τῶν κατὰ Τόπους, c. 8. de parygro empla-
" stro, Τοῦτο αὐτὸ μαλάξας ἐπὶ τῆς χειρὸς διὰ σπαθο-
" μήλης ἅμα ῥοδίνῳ, καὶ ποιήσας ἐπίχριστον, οὐκ ἐμ-
" πλαστὸν, ἐπιθήσεις. Et Marcell. Empir. Spathomela
" agitabis. Et Hipp. Μήλης τῷ πλατεῖ. Apud eund.
" Hippocr. est et μήλη διαστομωτρὶς, qua nimirum
" aliquid διαστομοῦται καὶ διαστέλλεται; unde et
" διαστολεὺς nominatur, teste Galen. in Lex. Hip-
" pocr. Ibid. annotat idem Galen. μήλην ἐξωτίδα ab
" Hippocr. vocari τὴν μηλωτίδα, s. μηλωτρίδα: de
" qua paulo infra. At μήλην ἰσχυρὴν, Eid. esse τὴν

" τραυματικὴν μήλην, Specillum vulnerarium, quo in
" vulneribus peculiariter uti solent Chirurgi. Præ-
" terea τῇ μήλῃ tribuitur κυαθίσκος et πυρήν. Latini
" κυαθίσκον τῆς μήλης vocant Specillum aversum.
" Cels. 5, 28. Quidquid autem inspergitur, averso
" specillo infundi debet. Et 7, 21. Quod parvulum
" est, super inguen in alvo vel digito vel averso spe-
" cillo repellendum est. Et c. 27. Vulnus digitis
" vel averso specillo diducendum est, ut torquenti-
" bus exitus detur. Id autem esse τὸν κυαθίσκον,
" Scribon. docet, inquiens c. 227. Ac quarto die
" auriscalpio averso, quam partem κυαθίσκον Græci
" vocant, sensim tentare, movere abalienatum opor-
" tet, quo celerius hæmorrhoides excidant. At πυ-
" ρὴν τῆς μήλης, Nucleus specilli, est Extremum ejus
" capitulum, piri formam repræsentans, Gorr. quo-
" que scribit specillum duobus extremis constare:
" alterum, fere semper latum esse, alterum vero di-
" versæ figuræ: si concavum est, κυαθίσκον appel-
" lari: si rotundum, πυρῆνα μήλης, h. e. Specilli nu-
" cleum: si fissum est, ut aliquid apprehendi et ex-
" trahi possit, ἄγραν nuncupari. Celsum omnem eam
" partem uno nomine Aversum specillum dicere.
" Galen. l. 4. τῶν κατὰ Τόπους pharmacum illini jubet
" ἢ πτεροῖς ἢ ἐρίῳ περιβεβλημένῳ μήλῃ ἢ πυρῆνι, Spe-
" cillo lana obvoluto, aut ejus capitulo." [" Ruhnk.
Ep. Cr. 213. Ilgen. ad Hymn. 368. Jacobs. Anth.
11, 340." Schæf. Mss. * Μηλαφέω, i. q. μηλόω, Eust.
Od. A. 93. * Ἀμφισμήλη, Specillum utrimque capi-
tatum, Galen. de Administr. Anatom. c. 6. Apud
Reines. Var. Lect. p. 192. et Antyllum Oribasii p.
138. Matth. est δι' ἀμφιμίλου, Volsella, Rasario in-
terpr. * Λαυρομήλη, s. * Λευρομήλη, Cæl. Aurel.
Chron. 5, 2. Reines. Var. Lect. 3, 16. * Ῥινομήλη,
i. q. βλεφαρόξυστον, Trilleri Opusc. 1, 477.] "Porro
" a nomine μήλη DERIV. VERB. Μηλόω, significans
" Specillum demitto in, s. Specilli demissione per-
" tento. J. Poll. enim et Hes. μηλῶσαι esse dicunt τὸ
" τὴν μήλην καθεῖναί που: quod et καταμηλῶσαι di-
" citur. Idem Hes. μηλοῦν et καταμηλοῦν dici soli-
" tos scribit, cum ἐν τῷ ἐμεῖν καθιέσάν τι εἰς τὸ στόμα.
" Cujus hoc extat exemplum ap. J. Poll. e Phryn.
" Ἔμει καταμηλῶν· φλέγματος γὰρ εἶ πλέως: Specillo
" in guttur immisso vome, s. Manu aut Penna specilli
" loco. Præterea Hes. verbo hoc significari ait τὸ
" τὰ βαπτόμενα ἔρια πιέζειν εἰς τὸ χαλκεῖον, Lanas
" quæ tinguntur spatha s. rudicula deprimere in ahe-
" num." [" Kuster. Aristoph. 115. Fr. 285. Ruhnk.
Ep. Cr. 213." Schæf. Mss.] " Unde fortassis DICUN-
" TUR Μήλωθρα, τὰ βάμματα, Coloramenta quibus
" panni immerguntur. Hes. enim βάμματα esse di-
" cit: sed addens, alios hoc μηλώθρον vocabulo acci-
" pere τὸ τῶν δερμάτων βάμμα, alios τὸ * πρόστυμμα τῆς
" πορφύρας: alios hoc nomine intelligere καλλωπίσματα,
" Fucamenta." [Μήλωθρα, τὰ βεβαμμένα ἔρια, Eust.
Od. A. 93. p. 24. Bas.] " Sane ἄμπελος ἡ λευκή, Vitis
" alba, μήλωθρον et ψίλωθρον a quibusdam vocatur
" quia fructu ejus, qui est βοτρυοειδὴς et πυῤῥός, ψι-
" λοῦται τὰ δέρματα, teste Diosc. 4, 184. ut et Plin. 23,
" 1. cum dixisset vitem albam esse quam Græci *Am-
" peloleucen, alii Ophiostaphylon, alii Melothron,
" alii Psilothron appellant: subjungit aliquanto post,
" Semen in uva raris acinis dependet, succo rubente,
" postea croci: novere id qui coria perficiunt: illo
" enim utuntur. Ab eod. Plin. 21, 9. melothron
" numeratur inter herbas quæ in coronamenta ve-
" nere folio. Meminit et Theophr. H. Pl. 3. c. ult.
" et 6, 10. Item παρὰ τὸ μηλῶσαι DICTA Μηλωτρίς,
" Specillum oricularium," [Gl. Auriscalpium.] "Hip-
" pocr. μήλη ἐξωτίς. Galen. l. 3. τῶν κατὰ Τόπους, de
" iis quæ in aurem inciderint, Κυαθίσκῳ στενῷ μικρῷ
" μηλωτρίδος ἀνάσπα εὐφυῶς: ut Cels. 6, c. de Extra-
" hendis quæ in aurem inciderunt, Sin aliquid exa-
" nime est, specillo oriculario protrahendum est.
" Rursum tamen Galen. τῇ μηλωτρίδι utitur etiam in
" hæmorrhagia narium, τῶν κατὰ Τόπους l. 4. Τὸ
" σπογγίον ἐπιτίθει ἔξωθεν τοῦ αἱμοῤῥοοῦντος μυκτῆρος,
" πιέζουσα μηλωτρίδι μέχρι τοῦ προωθῆναι. Ac for-
" tasse parvum specilli genus est quo μηλοῦσιν οἱ ἰα-
" τροὶ τὰ ὦτα aut alias cavitates: i. e. quo immisso
" aliquid extrahunt premuntve." [Lobeck. Phryn.

A 255. Chirurg. Vett. 94. τραυματικὴ μηλωτρίς. * Μη-
λωτίς, Gl. Specillum.] " SANE Μήλωσις dicitur
" Specilli demissio, s. Pertentatio et exploratio quæ
" fit specillo immisso, Hippocr. (772.) Ἕδρην τε τοῦ
" βέλεος ἐξελέγχει μήλωσις, καὶ ἢν ἐμφλασθῇ τὸ ὀστέον
" ἔσω ἐκ τῆς φύσιος τῆς ἑωϋτοῦ, καὶ ἢν ἰσχυρῶς ῥαγῇ τὸ
" ὀστοῦν: (992.) Idem Hippocr. et verbo μηλῶσαι
" utitur, de Morb. 1. Καὶ μηλοῦντα κεφαλὴν μὴ γι-
" νώσκειν εἰ τὸ ὀστέον κατέηγε, Specillum in caput
" demittendo explorandi causa." " Ἀναμηλῶσαι,
" Hesychio μήλῃ ἀναγλύψαι: ita enim reponendum."
" Καταμηλόω, Specillo demisso agito vel exploro: a
" μήλη significante Specillum, s. Spathulam aut Tu-
" diculam. Aristoph. Ἱππ. (1150.) ἔπειτ' ἀναγκάζω
" πάλιν ἐξεμεῖν ἅτ' ἂν κεκλόφωσί μου, κημὸν καταμη-
" λῶν: metaphora a Medicis qui ἀπὸ μήλης δοκιμά-
" ζουσι, ac interdum eam εἰς τὸν λαιμὸν καθιᾶσιν, ut
" οἱ ἐμοῦντες etiam ipsi τὸν δάκτυλον εἰς τὸν λαιμὸν
" καθιᾶσι. Suid. quoque καταμηλῶσαι esse dicit τὸ
" μήλην καθεῖναί που, et Medicorum proprium: Pro-
B " verbialiter autem usurpatum ἐπὶ τῶν τὰ ἄδηλα
" τεκμαιρομένων. Verum καταμηλοῦν dici etiam τὸ
" βάπτειν ἔρια, ὅταν πιέζηται κινούμενα. Quomodo
" et J. Poll. 7. Λέγεται δέ, inquit, καὶ φαρμάττειν τὰ
" ἔρια, καὶ μηλοῦν καὶ καταμηλοῦν, τὸ τῷ κινήθρῳ κατα-
" δύειν. Itaque tinctor lanam καταμηλοῖ cum eam
" spathula s. rudicula agitat vel deprimit et in colo-
" ramenta immergit." [* Προμηλόω, Ante specillo
tento, Hippocr. 886.]

ΜΗΝ, ηνός, ὁ, Mensis, Od. K. (470.) Ἀλλ' ὅτε δή
ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, Μηνῶν φθινόν-
των, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη: Λ. (293.) Ἀλλ' ὅτε
δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο Ἂψ περιτελλομένου
ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι, i. e., Bis seni menses. Plut.
Quæst. Rom. Οὐ δώδεκα μησὶν, ἀλλὰ δέκα συνεπλή-
ρουν οἱ τότε Ῥωμαῖοι τὸν ἐνιαυτόν. Quod vero Lat.
per ablativum dicunt Mense, Mensibus, id Græci per
gen. μηνός, μηνῶν. Æschin. in Ctes., Ἐπὶ τίνος ἄρ-
C χοντος, καὶ ποίου μηνός, καὶ ἐν τίνι ἡμέρᾳ, Dem. (280.)
Ἐνεστῶτος μηνὸς Λῴου, Plut. Quæst. Rom. (147.) Τοῦ
Μαΐου μηνὸς οὐκ ἄγονται γυναῖκας: Alcibiade, Δέκα
μηνῶν οὐκέτι συνῆλθεν αὐτῇ, Decem mensibus, Spatio
decem mensium. Quod vero Lat. per accus. dicunt
Tres menses regnavit, id Græci eod. modo. Thuc.
2, (2.) Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθη-
ναίοις. Prima mensis dies νουμηνία vocatur, Lati-
nis Calendæ: a qua usque ad primam decadem
additur ἱσταμένου μηνός: post quam dicitur πρώτη
ἐπὶ δεκάδι, et sic deinceps usque ad vigesimam:
inde autem πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, vel ἐνάτη φθίνον-
τος, ordine retrogrado: trigesima vero ἕνη καὶ νέα
appellatur. Ita tres mensis partes sunt, ἱσταμέ-
νου, μεσοῦντος, φθίνοντος, in tres decades divisæ.
Sed si cum J. Poll. post εἰκάδα dicamus ἐνάτη φθί-
νοντος, erunt tantum 29 dies mensis: nisi post πρώ-
την ponamus ἕνην καὶ νέαν, s. τὴν τριακάδα, ideoque
dicendum δεκάτη ἐπὶ εἰκάδι, ut patet e Plut. Alexan-
dro (76.) ubi mortem ejus refert, e diariis regiis: ibi
D enim cum dixisset, Τῇ εἰκάδι λουσάμενος, πάλιν ἔθυσε,
et quæ sequuntur, de sequenti die ait, Τῇ δεκάτῃ φθί-
νοντος ταυτὰ ποιήσας, μᾶλλον ἀνεφλέχθη: paulo post,
Τῇ ἕκτῃ σμικρὸν ὕπνωσεν: aliquanto post, Τῇ δὲ τρίτῃ
φθίνοντος, πρὸς δείλην ἀπέθανεν. De secunda vero
decade, i. e., ea quæ est ante τὴν εἰκάδα, in qua
ægrotare incepit, ibid. ita, Ὀγδόῃ ἐπὶ δεκάτῃ Δαισίου
μηνός, ἐκάθευδεν ἐν τῷ λουτρῶνι, διὰ τὸ πυρέξαι· τῇ δὲ
ἑξῆς, λουσάμενος εἰς τὸν θάλαμον μετῆλθεν. Inde se-
quitur, Τῇ εἰκάδι λουσάμενος, ut paulo ante retuli.
Aristobulus ibid. dicit eum τελευτῆσαι τριακάδι Δαι-
σίου μηνός, Die trigesima. Natus autem est ἱσταμέ-
νου μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος, ὃν Μακεδόνες Λῷον καλοῦ-
σιν, ἕκτῃ, Die sexto ineuntis mensis Hecatombæonis.
Thuc. 5, (19.) Μηνὸς Ἀρτεμισίου τετάρτῃ φθίνοντος,
Quarto ante finem die. Idem ibid., Μηνὸς ἕκτῃ φθί-
νοντος, Sexto ante finem die: (4, 52.) Ἡλίου ἔκλιπές
τι ἐγένετο περὶ νουμηνίαν, καὶ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἱσταμέ-
νου ἔσεισε, ubi reddere possis, Ante VIII Id. nam is
dies primam decadem, quæ est μηνὸς ἱσταμένου, non
excedit. Cur autem retrogrado ordine post vicesimum

diem reliqui usque ad trigesimum numerentur, et quamobrem hæc trigesima dicta sit ἕνη καὶ νέα, docet Plut. Solone (25.) p. 29. ubi et addit primum Solonem recte intellexisse Hom. illum versum Od. Ξ. (162.) de reditu Ulyssis, Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, sc. de ἕνη καὶ νέα: cujus partem eam, quæ prior est coitu solis et lunæ, mensi jam desinenti, reliquam ineunti tribuebat: quippe in qua cessat alius mensis, alius incipit. Quod si dies mensis triginta et unus forent, post εἰκάδα dicebatur ἑνδεκάτη φθίνοντος: sin 28, ὀγδόη ἐπὶ δέκα. Sed erant etiam qui post εἰκάδα dicerent εἰκοστὴ πρώτη φθίνοντος, et sic deinceps. Vide plura ap. Schol. Arist. De duobus autem mensium generibus, civili et naturali, et de duabus naturalis mensis speciebus, lunari et solari, vide quæ Gorr. e Gal. tradit: ubi et de hebdomadibus. || Μῆνες dicuntur etiam Menstrua, quæ καταμήνια γυναικεῖα appellat Aristot., alii ἔμμηνα, καθάρσεις ἐμμήνους. Plin. itidem Menses ea signif. dicit: 21, 25. Ciet urinas e vino pota, et menses: de heliochryso, de quo Diosc. 4, 57. Ἔμμηνα ἄγει. || Μῆνες Hesychio sunt etiam αἱ ἡμέραι. || Μῆνες, Genus quoddam Saltationum, ab inventore denominatum, J. Poll. Pro Μὴν autem Dorice DICITUR Μὰν, Æolice AUTEM, Μείς. Il. T. (117.) Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱὸν, ὁ δ' ἕβδομος εἱστήκει μεὶς, Septimus inibat mensis, Hesiod. (Ἔργ. 2, 175.) μεὶς γὰρ χαλεπώτατος, οὗτος: [Herod. 2, 82. "Μὴν, Ilgen. ad Hymn. 359. ad Diod. S. 1, 226. Conf. c. μνᾶ, Obss. Misc. 7, 328. Dat., μήνεσι, Wessel. ad Herod. 299. 641. Diss. Herod. 150. Μεὶς, Ilgen. ad Hymn. 358. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 87. 185. Μεὶς, * Μὴς, Heyn. Hom. 7, 631. Μὰν, 353." Schæf. Mss.]

[* Μηνοκράτωρ, Schol. Tzetz. Carm. Il. p. 41. * "Μηνοτύραννος, Inscr. ap. Fabretti p. 666." Schn. Lex.] Μηναγύρτης, ὁ ἀπὸ μηνὸς συνάγων πανήγυρις, Hes.; ὁ ἀπὸ μηνὸς συνάγων, Suid., sed addit μηναγύρτης, ὁ τῆς Ῥέας ἱερεὺς ὁ κατὰ μῆνα ἀγείρων καὶ συναθροίζων: ita μηναγύρτης et μητραγύρτης idem fuerit; nam μητραγύρτης est Qui matri deûm stipem colligit: μηναγύρτης autem, Qui singulis mensibus id facit. ["Ruhnk. ad Timæi Lex. 11. Koppiers. Obss. 9. ad Herod. 319. ad Dionys. H. 1, 275." Schæf. Mss. "Chrys. in Babyl. 2. T. 5. p. 459, 15. Ἐντεῦθεν μάγοι, καὶ γόητες, καὶ μάντεις, καὶ οἰωνοσκόποι, καὶ μηναγῦρται." Seager. Mss.] Μηναγυρτέω, Singulis mensibus stipem colligo matri deûm; solebant enim justis diebus stipem cogere, ut patet e verbis duodecim Tabularum quæ Cic. refert de LL. 2. Euseb. de Præp. Evang. 2. cap. περὶ τῆς κατὰ Ῥωμαίους Θεολογίας, loquens de matre Idæa, s. matre Phrygia aut matre deûm, quam ibi ἱερὰν θεὰν appellat, Θερᾶται δ' αὐτῆς ἀνὴρ Φρὺξ καὶ γυνὴ Φρυγία, καὶ περιάγουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν οὗτοι μηναγυρτοῦντες, ὥσπερ αὐτοῖς ἔθος· τύπους τε περικείμενοι τοῖς στήθεσι, καὶ καταυλούμενοι πρὸς τῶν ἑπομένων τὰ μητρῷα μέλη καὶ τύμπανα κροτοῦντες: cum quibus conveniunt ea, quæ supra in Μητραγύρτης e diversis annotata fuerunt. Sequitur ibid. Ῥωμαίων δὲ τῶν αὐθιγενῶν οὔτε μηναγυρτῶν τις, οὔτε καταυλούμενος πορεύεται διὰ τῆς πόλεως, ποικίλην ἐνδεδυμένος στολὴν, οὔτε ὀργιάζων τὴν θεόν. ["Ad Dionys. H. 1, 275." Schæf. Mss.] Μήνανθος, τὸ, Mensiflora, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 4, 11. ubi tamen et aliter scriptum legitur.

Δεκάμηνος, ὁ, ἡ, Qui decem mensium est, [Aristot. H. A. 5, 14. Xen. K. 7, 6. Schol. Aristoph. Θ. 748.] Δίμηνος, Qui duorum mensium est, Bimestris. At τὸ δ., Spatium duorum mensium, VV. LL.; sed cum reperitur διμήνου vel διμήνῳ, aliquis fortasse malit subaudire χρόνου et χρόνῳ. Vide Ἑξάμηνος. Item ἡ δίμηνος, itidem pro Bimestri temporis spatio: quod vide in Ἔκμηνος paulo post. ["Ad Dionys. H. 3, 1788. 1843. ad Diod. S. 2, 197. 210. * Διμηναῖος, ibid." Schæf. Mss.] "Διάμηνος, Bimestris, VV. LL. "perperam pro δίμηνος." Δωδεκάμηνος, Qui duodecim mensium est: χρόνος, Tempus duodecim mensium, Bis seni menses, i. e. Annus. Δυωδεκάμηνος pro eod.: παῖς, Hesiod. (Ἔργ. 2, 370.) Puer duodecim mensium. Εἰκοσάμηνος, Qui viginti mensium est, Epigr. [Leon. Alex. 41.] Ἔκμηνος, Qui sex mensium est, i. q. ἑξάμηνος paulo post. Et Ἔκμηνος, ἡ, Semestre spatium. Polyb. (6, 34, 3.) Κατὰ δύο γὰρ σφᾶς αὐτοὺς διελόντες, ἀνὰ μέρος τῆς ἐκμήνου τὴν δίμηνον ἄρχουσι, Bud.: [cf. Exc. Leg. 67. Lobeck. Phryn. 413.] "Vide et Suid." [* Ἕξμηνος, Lobeck. Phryn. 413.]

Ἔμμηνος, ὁ, ἡ, Menstruus, h. e. Qui intra mensem fit, Qui menstruo spatio continetur. Menstruo spatio durans: Cic. Hæc sunt menstrua, illa æterna. Plato de LL. 12. Ὑφὴν δὲ μὴ πλέον ἔργον γυναικὸς μιᾶς ἔμμηνον, de LL. 2. Textile ne operosius quam mulieris opus menstruum, Cic. Item ἔμμηνος χρόνος, ut Menstruum tempus, Varroni: h. e., quod luna circumiens comprehendit, ut ab eod. definitur. Sic Cic. Hujus hanc lustrationem ejusd. incensa radiis menstruo spatio luna complet. Soph. Œd. T. (1137.) ἐγὼ δ' ἐνὶ Ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους Ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους, i. e. ἐν τρισὶν μησὶν ὁριζομένους, Trium mensium spatio, s. Tres menses. Ἔμμηνος, Menstruus, i. e. Qui vertente mense fit, Singulis mensibus recurrens: Usura et Cibaria menstrua, Cic.: ut ἔμμηνα ἱερὰ, i. e. τὰ κατὰ μῆνα, Suid., h. l. ascribens, Μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ Σωτηρίοις: Tibull. El. 1, 3. At mihi contingat patrios celebrare penates, Reddereque antiquo menstrua thura lari. Plaut. Menstruales epulas. Ead. signif. Suid. accipere videtur, quod loco citato subjungit, sc. ἔμμηνοι δίκαι: quæ et ἐμπορικαὶ et ἐρανικαὶ, ut ibid. annotatur, et ap. Harpocr., de quibus et J. Poll. 8. Ἐμπορικαὶ δὲ καὶ ἔμμηνοι (δίκαι,) αἱ τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν περὶ ἐμπορίον: [cf. Xen. Vectig. 3, 3.] Item ἔμμηνοι καθάρσεις ap. Medicos, Purgationes menstruæ, feminarum, ut Plin. appellat: quæ ETIAM Ἔμμηνα ET Ἐμμήνια appellantur: et καταμήνια, item γυναικεῖα: Lat. itidem Menstrua et Menses, ut supra quoque in Μῆνες dictum est et exemplo confirmatum. Diosc. 3, 4. de thymo, Ἑλμινθάς τε ἐξάγει καὶ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα καὶ δεύτερα: de quo Plin. 21, 21. Prodest mulierum mensibus retardatis; vel si emortui sint in utero partus: 3, 36. de pulegio, Ποθεῖσα δὲ ἔμμηνα καὶ δεύτερα καὶ ἔμβρυα ἄγει: de quo Plin. 20, 14. Sedat menstrua et secundas, ubi leg. videtur Ciet; nam secundæ non sedantur, nec item menstrua. Gal. Ἔμμηνα κινεῖν αὐταῖς, Menses ciere mulieribus. Pro ἐμμήνια autem hoc affertur exemplum e Diosc. l. 5. Ἐμμηνίοις ἐπισχεθεῖσι, Mensibus retardatis. ["Ἔμμηνος, Musgr. Heracl. 779. Brunck. El. 281. Ἐμμήνιος, ibid. Ἔμμηνος et * Ἔκμηνος, ad Polluc. 919." Schæf. Mss. * Ἐπέμμηνος, Joseph. B. J. 6, 9, 3. γυνή.]

[* Ἑνδεκάμηνος, Hippocr. 1, 165. 169. 178. Lind.] Ἐννεάμηνος, Qui novem mensium est, [Herod. 6, 69.]

Ἑξάμηνος, Qui sex mensium est, Semestris: ut Semestris vita, dictatura, Semestre regnum, ap. Plin. et Liv.: Aristot. Polit. 4. Ἑξάμηνος ἀρχή. Item ὁ ἑξάμηνος, Sex menses, Semestre tempus, Xen. (Ἑλλ. 2, 3, 7.) Τελευτῶντος τοῦ θέρους, ἐς ὃ ὁ ἑξάμηνος καὶ ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἔτη τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα. Hæc Bud. Potest autem ibi subaudiri χρόνος. Dicitur et ἡ ἑξάμηνος pro ὁ ἑξάμηνος χρόνος, sicut etiam ἡ ἔκμηνος paulo ante ap. Polyb., ut Herod. Τὴν ἑξάμηνον καθεύδουσι, Sex menses dormiunt. Item τὸ ἑξάμηνον, Semestre spatium, tempus, i. e. Sex menses. Plato de LL. Ἐντὸς ἑξαμήνου, Intra sex menses, VV. LL. [Lobeck. Phryn. 413. "Schneid. ad Xen. Ἑλλ. p. 88. Herod. 292. Dionys. H. 2, 1014. 1016." Schæf. Mss.] Ἑξαμηνόβιος, Qui sex menses vivit, semestrem vitam agit: Plin. de lacertis, Negantur semestrem vitam excedere. ["Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 414." Schæf. Mss.]

Ἐπιμήνιος, Menstruus, Qui singulis mensibus fit, Vertente mense recurrens, ut ἔμμηνος paulo ante. Sic ἐπιμήνιον αἷμα γυναικῶν, Menstruus mulierum sanguis. Diosc. 1, 97. ubi περὶ αἱμάτων sermo est, Γυναικὸς δὲ τὸ ἐ. περιαλειφόμενον ποδαγρικὰς ὀδύνας καὶ ἐρυσιπέλατα κουφίζει: [Galen. 8, 449. τὰ ἐπιμ., i. q. καταμ.] Unde Plin. 28, 7. de mensibus mulierum, Multi vero inesse etiam remedia tanto malo ajunt: podagras illini, ignes sacros leniri. Item

ἐπιμήνια ἱερὰ, Menstrua sacra s. sacrificia, Menstrualia, ut Plaut. Menstruales epulæ: pro quo et ἐπιμήνια absolute. Athen. 6. Τὰ δὲ ἐ. θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. De quibus sacris ita Herod. scribit, 8, (41.) p. 119. Λέγουσιν οἱ Ἀθηναῖοι ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ἐνδιαιτᾶσθαι ἐν τῷ ἱρῷ· λέγουσί τε ταῦτα, καὶ δὴ ὡς ἐόντι ἐπιμήνια ἐπιτελέουσι προτιθέντες· τὰ δ' ἐπιμήνια, μελιτόεσσά ἐστι. Αὕτη δ' ἡ μελιτόεσσα ἐν τῷ πρόσθεν αἰεὶ χρόνῳ ἀναισιμουμένη, τότε ἦν ἄψαυστος: ubi annotat ETIAM Μελιτόεσσα dici pro μελιτοῦττα, i. e. Placenta mellita, quæ in iis sacrificiis menstruis angui Minervæ sacro offerri solebat, sicut et Trophonio, ut partim supra in Μελιτοῦττα indicavi, partim videre est ap. Suid. in Τροφώνιος: infra quoque τρίμηνος μελιτοῦττα habebis e Theophr. Sed perperam in VV. LL. Ἐπιμήνια μελιτόεσσα, Menstrua libamina e melle confecta; quomodo enim neutrum plurale absolutum, et fem. sing. adjectivum copulentur? Suid. hæc ἐπιμήνια esse dicit τὰ ὑπὲρ ὅλου τοῦ μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γινόμενα θύματα, ut et ἔμμηνα ἱερὰ paulo ante. Eid. Suid. ἐπιμήνια sunt τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα φυόμενα. Item ἐπιμηνία ap. Hes., ἡ κατὰ μῆνα τῇ νουμηνίᾳ συντελουμένη, ubi subaudiendum θυσία, ἑορτή. Apud Eund. habentur et hæc VERBA, Ἐπίμηνον οἱ ἱεροποιοί· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυσία τις: ubi si ἐπίμηνον mendosum non est, subaudiri potest θῦμα aut ἱερὸν, et pro Menstruo itidem sacrificio accipi, sicut ἐπιμηνία paulo ante. In VV. autem LL. ἐπίμηνοι dicuntur esse Sacrifici ap. Herod.: fortassis ii qui ἐπιμήνια sacra peragebant. ["Ἐπίμηνος, Musgr. Heracl. 779. Ἐπιμήνιος, ibid. Ἐπιμήνια, Casaub. ad Athen. 130. ad Herod. 638." Schæf. Mss. Apud Marmor. Oxon. p. 7. Οἱ ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς καλεσάτωσαν τοὺς πρεσβευτὰς, videntur esse οἱ πρυτάνεις. Ἐπιμήνια, τὰ, Cibaria, Commeatus navis, Polyb. 31, 20, 13. 22, 12. cf. Exc. Leg. 114. Arrian. Epict. 2, 7, 8. * Ἐπιμηνιεύω, i. q. ἱεροποιός εἰμι, in Testam., Dorice, ap. Gruter. p. 217. col. 2. Chishull. A. A. p. 50. 53. * Ἐπιμηνιεία, ibid. Vide Schn. Lex. v. Ἐπιμήνιος.]

Ἑπτάμηνος, ὁ, ἡ, Qui septem mensium est. Et τὸ ἑ. sc. ἔμβρυον, aut tale quid, Partus s. Fœtus septem mensium. ["Ad Diod. S. 1, 27." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. V. T.]

Ἀλιτόμηνος, SIVE Ἠλιτόμηνος, Eustathio ὁ ἀλιτήσας, i. e. ἁμαρτὼν s. ἀποτυχὼν, τῶν συνήθων ἐννέα τοῦ τοκετοῦ μηνῶν: de quo et supra post Ἀλιτέω. Lat. Exterricineum appellant. [* Ἡμιμήνιον, Gl. Semestre.]

Καταμήνιος, Menstruus, ἔμμηνος et ἐπιμήνιος: κ. αἷμα, Menstruus sanguis, i. e. Sanguis in muliere superfluus, alterum generationis principium, Gorr., ap. quem plura. Ceterum menstrui nomen, ut Idem docet, non a propria substantia, sed ab accidente inditum ei est: quod singulis mensibus ejus excretionem natura moliatur: nec, sive natura, sive præter naturam supprimatur, ob id desinit menstruus sanguis dici. Vide et Plin. 7, 15. Frequentius absolute dicitur καταμήνιον et καταμήνια: in quo posteriori subaudiri potest καθάρματα. Alex. Aphr. Probl. 2. Ἡ φύσις διὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου διάπλασιν τὸ καταμήνιον συνάγει πᾶν ἐν τῇ μήτρᾳ, Totum sanguinem menstruum in matrice colligit. At καταμήνια crebro ap. Aristot. reperies, a quo et γυναικεῖα synonymως appellantur, H. A. 7, 2. Ἡ δὲ τῶν γυναικείων ὁρμὴ γίνεται περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας. Et mox, Καὶ ταῖς μὲν συνεχῶς καθ' ἕκαστον ὀλιγάκις τὰ καταμήνια φοιτᾷ, παρὰ μῆνα δὲ τρίτον ταῖς πλείσταις. Paulo post, Τὰ γυναικεῖα γίνεται πολλάκις τρὶς τοῦ μηνὸς, ἕως ἂν συλλάβωσι. ["Καταμήνια, Wakef. S. Cr. 3, 164. 4, 90. Heringa Obss. 105." Schæf. Mss.] Καταμηνιώδης, Menstrualis, Menstruus: καταμηνιῶδες περίττωμα, Menstruum excrementum, Gaza interpr. Plinio autem Menstrualis mulier est, cui menses fluunt. [Aristot. Gen. Anim. 2, 8.]

[* Μεσομήνιον, Gl. Idus. * Μεσομηνία, ἡ, Laurent. Lydus de Mens. p. 34.] Ὀκτάμηνος, Qui octo mensium est, [Xen. K. 7, 6. Aristot. H. A. 842. 878. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 54. Ὀκτώμηνος, ibid." Schæf. Mss. * Ὀποσάμηνος, Hippocr. 1120. Foës. Lobeck. Phryn. 663.] · Πάμμηνος, Per omnes menses durans, Qui perpetuis volvitur mensibus, Soph. El. (851.) Κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ, Πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν Δεινῶν τε στυγνῶν τ' ἀχέων, ubi παμμήνῳ Schol. exp. πολυχρονίῳ καὶ πολυετεῖ. Vide autem de toto h. l. meam annot. cum aliis editam. Πεντάμηνος, Qui quinque mensium est, [Lobeck. Phryn. 416.] Pro quo dicitur ET Πεντέμηνος, Etym., qui videtur innuere hoc posterius πεντέμηνον esse antiquius priori πεντάμηνος, et in eo servari integrum numerale nomen πέντε, sicut in πεντεσύριγγον ξύλον. [Lobeck. l. c. Osann. Philem. p. xxxv. "Ad Mœr. 321. Thom. M. 702. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 54." Schæf. Mss. * Τελεόμηνος, Soph. Trach. 826. * Τελειόμηνος, Const. Manass. Chron. p. 4." Boiss. Mss.] Τετράμηνος, Qui quatuor mensium est. Et τὸ τ., Quod quatuor mensium est, Spatium quatuor mensium, i. e. Quatuor menses. Quidam Quadrimestre interpr.; ea forma, qua dicitur Bimestre et Trimestre. [Lobeck. Phryn. 549. "Diod. S. 1, 656. Toup. Opusc. 2, 283." Schæf. Mss.]

Τρίμηνος, ὁ, ἡ, Qui trium mensium est, Trimestris: τρίμηνοι πυροὶ ap. Hes., Trimestre frumentum, qui et σηταμήνιοι, ut ap. Eund. habetur; non tamen sine suspicione erroris: quippe pro quo reponendum videatur σιτάνιοι, ut ap. Diosc. paulo post in Τριμηνιαῖος: vel σητάνιοι, ut ap. eund. Hes. alibi Theophr. H. Pl. 8, 1. ubi περὶ ὀψισπόρων sermo est, Οἷον πυρῶν τι γένος καὶ κριθῶν ὃ καλοῦσι τρίμηνον, διὰ τὸ ἐν τοσούτῳ τελειοῦσθαι, Quod trimestri temporis spatio ad frugem perveniat et maturescat. Perperam tamen ibi SCRIBITUR Τρίγωνον: sed reponendum esse τρίμηνον, tum res ipsa planum facit, tum alii ll. evincunt; ut c. 4. ejusd. libri, Καὶ τὸ τῶν τρ. καὶ τῶν διμήνων, καὶ εἴ τι γένος ἐν ἐλάττοσιν ἡμέραις τελειοῦται, καθάπερ φασὶν εἶναι περὶ τὴν Εὔβοιαν, τετταράκοντα ἡμέραις ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἁδρύνονται καὶ τέλος ἴσχουσιν. Unde Plin. 18, 7. Est et bimestre circa Thracium sinum, quod quadragesimo die quam satum est, maturescit. Et mox, In tantum fallitur Columella, qui ne trimestris quidem proprium genus existimarit esse, cum sit antiquissimum. Græci Trimenon vocant. Rursum Theophr. Τρ. δὲ πολλοὶ καὶ πανταχοῦ κοῦφοι. Et Plin. de amylo, Proximum e trimestri quodam minime ponderoso tritico. Item τρίμηνον, Trimestre temporis spatium: ad Hebr. 11, (23.) Ἐκρύβη τρίμηνον ὑπὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ, Tres menses. ["Sed et ἡ τρίμηνος dicitur Trimestre, Herod. 2, 124. Ἐργάζοντο κατὰ δέκα μυριάδας ἀνθρώπων αἰεὶ τὴν τρ. ἑκάστην." Schw. Mss.] Τρίμηνος dici videtur etiam Qui singulis tribus mensibus fit, Tertio quoque mense: ut ἐπιμήνιος et ἔμμηνος, Qui unoquoque mense. Theophr. H. Pl. 9, 9. de superstitione in herbarum quarundam effossione, Ἀντεμβάλλειν γὰρ τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιτοῦτταν, ὅταν δὲ τὴν ἴριν, τριμήνους μελιτούττας ἀντεμβάλλειν μισθὸν, Tertio quoque mense quasi pretium radicis evulsæ conjicere in cavernam. Videtur autem confirmare hanc interpr. l. Herodoti in Ἐπιμήνιος c. [* "Τριμήνιος, Musgr. Heracl. 779." Schæf. Mss. * Τρισκαιδεκάμηνος, Eust. Il. E. p. 425, 47.]

Τριτόμηνις, ιδος, ἡ, Tertia mensis dies, quæ et τρίτη μηνὸς ἱσταμένου. Suid., Τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τρ. ἐκάλουν: qua die nata creditur Minerva, ideoque DICTA Τριτογένεια. Apud Hes. vero ὀξυτόνως scribitur τριτομηνίς: quod et ipse exp. ἡ τρίτη τοῦ μηνός.

Μηνιαῖος, Menstruus: μηνιαία κάθαρσις, Alex. Aphr. Menstrua purgatio: ἡ ἔμμηνος, ἐπιμήνιος, καταμήνιος κάθαρσις. [LXX. Lev. 27, 16. Num. 3, 15. 18, 16. 26, 62.] Δεκαμηνιαῖος, Decimum mensem agens, Decem mensem complens, Plut. Numa, Δεκαμηνιαῖον βρέφος, Fœtus decem menses in utero manens. Item (ibid. 12.) δεκαμηνιαῖος χρόνος, Tempus decem mensium. [* Διμηνιαῖος, Geop. 17, 3, 3. Gl. Bimenstruus: Διμηνιαῖον· Bimenstruum. * "Ἐννεαμηνιαῖος, Qui novem mensium est, Chrys. in Gen. Or. 40. T. 1. p. 171, 42. * Ἐνναμηνιαῖος, Idem Hom. 34. T. 5. p. 218, 10." Seager. Mss. * Ἑξαμηνιαῖος, Apollod. 3, 4, 3.] Ἑπταμηνιαῖος, Septimum mensem agens; Qui septimo mense in lucem editus est:

qualis partus Homero est ἠλιτόμηνος. [Lucian. 1, 228. * Ἡμιμηνιαῖος, Gl. Semestris.] Ὀκταμηνιαῖος, Octavum mensem agens, Octavo mense natus: βρέφη, Alex. Aphr., Infantes qui octavo mense eduntur, editi sunt. [Diod. S. 14. p. 417. * Ὀκτωμηνιαῖος, Lobeck. Phryn. 549. * Πενταμηνιαῖος, Niceph. Blemm. 260. * "Πεντηκονταμηναῖος, Tzetz. Chil. 1, 581." Boiss. Mss. * Τετραμηνιαῖος, Gl. Quadrimenstruus, Diod. S. 11, 80. 12, 78. Lobeck. Phryn. 549. * "Τετραμηναῖος, Tzetz. Chil. 5, 572." Boiss. Mss.] Τριμηνιαῖος, Qui tertio mense maturescit: πυροὶ, Triticum tertio mense maturescens: Theophrasto supra τρίμηνον, Plinio Trimestre. Diosc. 2. cap. de optimis Tritici Generibus, Εἶτα μετὰ τούτους οἱ τρ., λεγόμενοι δὲ ὑπό τινων σιτάνιοι. De cujus tritici farina Plin. 22, 25. Efficacior etiam hordeacea videtur, trimestris mollior. Aliquanto post, Sitanios, h. e. e trimestri, incussa in facie, aut desquamata cum melle aptissime curat. [Lobeck. Phryn. 549.]

[* Μήνιος, Gl. Mensurinus. Nom. propr., Lucian. 2, 86. * "Μήνιον, Pæonia, Diosc. Notha 460." Boiss. Mss.]

¶ Μήνη, ἡ, Luna, Il. Ψ. (455.) Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη, Hermesianax ap. Athen. (597.) Οὐ μὴν οὐδ' υἱὸς μήνης ἀγέραστον ἔθηκεν Μουσαῖος χαρίτων ἤρανος Ἀντιόπην: sicut idem Musæus et Orpheus dicuntur σελήνης ἔγγονοι, ut in Ἔγγονοι supra e Plat. annotavi. Μήνη capitur etiam pro μηνίσκος, ut videbis paulo post in Μηνίσκος. Dicta est autem μήνη a μὴν, quia μηνὸς, i. e. Mensis, spatio curriculum absolvit: unde et Menstrua luna a Virg. vocata. [" Gesner. Ind. Orph., Valck. ad Theocr. x. Id. p. 139. D. R. ad Longin. 244. Toup. Emendd. 1, 26. Ilgen. ad Hymn. 359. ad Diod. S. 1, 226. Wakef. Ion. 1507." Schæf. Mss.] Μηνοειδὴς, Lunæ formam habens, Corniculatus, Instar lunæ in cornua flexus et falcatus, Thuc. 2, (28.) Ὁ ἥλιος ἐξέλιπε μετὰ μεσημβρίαν, καὶ πάλιν ἀνεπληρώθη, γενόμενος μ. Sic Xen. Ἑλλ. 4. ὁ ἥλιος μ. ἔδοξε φανῆναι. Item, μ. τεῖχος, Murus lunatus, Thuc. 2, (76.) Ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν ἀντοῦ ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ βραχέος τείχους ἐκ τοῦ ἐντὸς, μηνοειδὲς ἐς τὴν πόλιν προσῳκοδόμουν. Item μ. φάλαγξ, Lunata, Plut. Fabio, Ἡ δὲ φάλαγξ τοῦ Ἀννίβου μεταβαλοῦσα τὸ σχῆμα, μ. ἐγεγόνει. Et ap. Herodian. 1, (15, 11.) Βέλη ὧν αἱ ἀκαὶ ἦσαν μ. Spicula lunatæ cuspidis. Et τὸ μ. τῶν νεῶν, Herod. (8, 16.) Lunata navium forma, Lunata classis. Ipsa etiam luna μηνοειδὴς dicitur, cum triduana adhuc exilia cornua ostendit, s. in cornua curvatur, abestque partibus LX. i. e. duobus signis, et sexangulam facit mundi ad solem figuram; aspectum hexagonum, s. sextilem vocant; διχότομος autem vocatur Semiplena: ἀμφίκυρτος, quando ad διχότομον accedit convexitas, ac plusquam media circuli pars illuminatur: plena, πανσέληνος: ubi rursus decrescit, ad ἀμφίκυρτον redit, inde ad διχότομον, inde ad μηνοειδές: postremo cum offuscata evanescit, ἁρπαγιμαία appellatur: συνοδικὴ autem dicitur cum in coitu est, eodemque in signo easd. cum sole regiones occupat. VV. LL. Apud Plut. (6, 596.) mater lunæ roganti illi ut sibi σύμμετρον χιτῶνα texeret, respondit, Καὶ πῶς σύμμετρον ὑφήνω; νῦν μὲν γὰρ ὁρῶ σε πανσέληνον, αὖθις δὲ μηνοειδῆ, ποτὲ δὲ ἀμφίκυρτον. [" Clem. Alex. 556. 685." Kall. Mss. " Lennep. ad Phal. 18. Plut. Mor. 1, 619." Schæf. Mss. * Μηνοειδῶς, In Lunæ formam, Philostr. 3, 11. " Schol. Jo. Climac. 370. Longus p. 51." Boiss. Mss.]

Διχόμηνος, Divisam et dimidiatam lunam habens: ut redditur ap. Alex. Probl. 1. Ἐν τῷ δ. σχήματι ἡ σελήνη ὑγρὰ καὶ θερμή πως ἐστὶ, Cum luna æqua portione divisa est, humida et aliquantum calida est. Sed rectius ii, qui δ. σελήνην accipiunt pro Luna plena, quæ et πανσέληνος dicitur: cum sc. in orbem rotundata, plena fulget, soli e diametro opposita; si enim verum est διχομηνίαν esse Dimidiam mensis partem, et mensem cum nova luna incipere, διχόμηνος luna erit, cum pleno orbe fulget circa τὴν πέμπτην ἐπὶ δεκάδα: præterea eclipsis lunæ non fit, nisi cum ipsa luna plena est, quam Plut. circa διχομηνίαν factam scribit. Confirmat hoc i. q. de διχομὴν dicetur paulo post in Νεόμην. [Plut. 8, 615. Flamin. 4. " Διχόμην, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 278. Διχόμηνος, ad Charit. 739. Hom. Hymn. p. 85." Schæf. Mss.] Est AUTEM Διχομηνία, Dimidiatus mensis: τὸ ἥμισυ τοῦ μηνὸς, Hes. Suid. etiam Plenilunium, Plin., quod circa dimidium mensem fit; nam mensis cum nova luna incipit: cum sc. πληροσέληνός ἐστιν ἡ σελήνη, ut ex Hes. verbis depravatis colligere est. Plut. Dione (23.) p. 313. Ἡ μὲν οὖν θέρους ἀκμὴ, καὶ κατεῖχον ἐτησίαι τὸ πέλαγος, ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγεν, Pleno fulgebat orbe. Et paulo post, Μετὰ δὲ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νενομισμένας κατευχὰς ἐξέλιπεν ἡ σελήνη, Lunæ enim defectus non fit, nisi plena ipsa luna, ut præter Astronomos testatur et Plin. [Plut. 9, 420.] AT Διχομηνιαία, sub. ἡμέρα, dicitur ἡ πεντεκαιδεκαταία, ut cum Hes. Suidas docet: quæ mensem in duas partes æquales secat, ideoque et μέση ab Hesiodo nuncupatur. Ita et διχόμηνος σελήνη dicta videri possit, quod mensem in duas partes dividat et per medium secet, Fest. Cum scindunt medium Phœbeia lumina mensem. [* Διχόμηνις, Pind. Ὀ. 3, 35. Μήνα, Ἰ. 8; 93. διχομηνίδεσσιν ἐν ἑσπέραις: Apoll. Rh. 1, 1231. 4, 167. " Medius mensis, Idus, Dionys. H. 1, 97. 4, 2307." Schæf. Mss. * " Διχομήνιας, (imo —ὰς,) Maxim. π. Καταρχ. 452. conjici quidem possit διχόμηνις ἂν ἐντύνειεν. Sed cum δμωῖς formam protractam δμωϊὰς ap. Quint. Sm. 3, 684. 9, 341. ostendat, etiam διχόμηνις, διχομήνιας, (imo —ὰς,) in usu fuisse videtur." Spitzner. de Versu Gr. Her. 193.]

" Κακίμηνος affertur pro Adversa luna natus, Infelix," [Hesych.]

Νεόμην, ηνος, ὁ, ἡ, dicitur σελήνη, Cum nova est, Arat. 469. Ἀστέρας ἀνθρώποις ἐπιδείκνυται οὐρανίη νὺξ, Οὐδέ τις ἀδρανέων φέρεται νεόμηνι σελήνῃ, i. e., inquit Schol. τῇ νεωστὶ καὶ πρῶτον ἐκ συνήθους φαινομένῃ: nam luna existente nova clariores sunt stellæ, quippe quas lunæ lumen infirmum adhuc obscurare nequeat. Sed et aliter eo in l. legitur, sc. διχόμηνι, a NOM. Διχόμην: dicitur autem διχόμην luna, cum mensem in duas partes secat. Secat autem in duas partes, cum plena est, circa decimum quintum mensis lunaris diem. Quam scripturam agnovit Cic. quippe qui ita verterit, Cum neque caligans detergit sidera nubes, Nec pleno stellas superaret lumine luna. Et Fest., qui ita, Nec scindunt medium Phœbeia lumina mensem. Utriusque scripturæ meminit Schol. [" Νεόμην, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 278." Schæf. Mss.] Νεομηνία, Nova luna, Novus mensis, Prima dies mensis, Calendæ. Significatur hoc nomine et Nova luna et Novus mensis, s. Iniens mensis: quia olim menses lunæ cursum sequebantur. Herod. Ἀνὰ πάσας νεομηνίας, Singulis calendis, Plut. in l. περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι, init. Οὐδὲ ἀναμνήσει τῶν καλανδῶν καὶ τῆς ν., ἣν ἱερωτάτην ἡμερῶν οὖσαν, ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δανεισταὶ καὶ στύγιον. Solebant enim eam diem execrari debitores, quod tunc menstrua usura, ut Cic. vocat, exigeretur, quod et ex Aristoph. N. (1133.) patet, ubi Strepsiades ait, πέμπτη, τετρὰς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα· Εἶθ' ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν Δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι, Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἔνη καὶ νέα: nam ἔνη καὶ νέα ead. est cum νουμηνία, ut supra quoque in Μὴν dictum est. Et fœnerator Alphius ap. Horat. Omnem relegit idibus pecuniam, Quærit calendis ponere. Calendis enim et exigebatur et collocabatur, ut ex Ejusd. Sat. 1, 6. cognoscimus, Qui, nisi cum tristes misero venere calendæ, Mercedem aut numos unde unde extricat, amaras Porrecto jugulo historias, captivus ut, audit. [Lobeck. Phryn. 148. " Alciphr. 428. Phryn. Ecl. 58. Thom. M. 626. ad Charit. 515. Musgr. Heracl. 778. Dionys. H. 5, 249." Schæf. Mss.] Pro Νεομηνία dicitur ETIAM Νουμηνία, facta contractione, Plut. Probl. Rom. (p. 93.) Ἕλληνες ἐν τῇ ν. τοὺς θεοὺς σεβόμενοι, τὴν δευτέραν ἥρωσι καὶ δαίμοσιν ἀποδεδώκασι: solebant enim singulis calendis sacra fieri, ut dii eo mense essent propitii: quod supra quoque in Ἔμμηνος et Ἐπιμήνιος videre est. Et paulo ante, Τὴν δὲ πρώτην φασὶ νόννας, τῷ δικαιοτάτῳ τῶν ὀνομά-

των, ν. οὖσαν· καὶ γὰρ αὐτοὶ τὸν νέον καὶ καινὸν, ὥσπερ ἡμεῖς, προσαγορεύουσι: unde apparet diversam mensium rationem fuisse ap. Gr. et Latinos, et νουμηνίαν incidere potius in Nonas, quoniam tunc soleat apparere, cum circa calendas adhuc ἐν συνόδῳ cum sole latet: unde et Plut. Calendas a Clam aut Celare denominatas existimat. Huc pertinet quod Idem in Rom. dicit, N. Ῥωμαϊκαὶ πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς οὐδὲν ἔχουσιν ὁμολογούμενον. Idem tamen Auctor ν. et καλάνδας pro eod. posuit in Galba, ubi ait, Ἐπῆλθεν ἡ ν. τοῦ πρώτου μηνὸς, ἣν καλάνδας Ἰανουαρίας καλοῦσι, Nova luna primi mensis, quam Calendas Januarias vocant. Thuc. dicit etiam ν. κατὰ σελήνην, pro Nova luna, 2, (28.) Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους νουμηνίᾳ κατὰ σελήνην: quo tempore solem defecisse scribit, ut Plin. 2, 13. Solis defectum nonnisi novissima primave fieri luna: quod vocant Coitum, lunæ autem, non nisi plena. [Lobeck. Phryn. 148. " Ruhnk. ad Timæi Lex. 5. Act. Traj. 1, 241. Bergler. Alciphr. 355. Phryn. Ecl. 58. Thom. M. 626. ad Charit. 515. Coray Theophr. 182." Schæf. Mss. " Initium mensis, Appian. 1, 867." Wakef. Mss.] Νουμήνιοι ἄρτοι, Panes qui tempore novæ lunæ fiebant, et diis in sacrificio offerebantur: iidem, ut puto, quæ supra Herodoto ἐπιμηνίαι μελιτόεσσαι. Lucian. (2, 331.) Ἄρτοι μέν τοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νουμήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἑορτῆς. AT Νουμηνιασταὶ esse videntur Qui νουμηνίᾳ rem divinam faciunt, νουμηνίαν diis sacram celebrant. Apud Athen. 2. Συνεστιῶντο, μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν ἀποφράδων, ἀντὶ νουμηνιαστῶν κακοδαιμονιστὰς σφίσιν αὐτοῖς τοὔνομα θέμενοι, sc. καταγελῶντες τῶν θεῶν καὶ νόμων τῶν ἡμετέρων: nam moris erat νουμηνίᾳ diis sacrificare, et convivia in eorum honorem agitare. [* Νουμήνιος, Avis, Diog. L. 9, 114. Συνῆλθεν ἀτταγᾶς καὶ νουμήνιος. * Προνουμηνία, Antenovilunium, Dies qui præcedit primam lunam, LXX. Judith 8, 6.]

Ἱερομηνία, Dies mensis in qua festum aliquod celebratur, Sacra stata aliquo mense, etiam generaliter pro Die festo, Bud., qui addit, de ludorum die a Dem. usurpari. Herodian. 1, (16, 5.) Καὶ μέχρι νῦν Ἰταλιῶται τὰ μὲν Κρόνια προεορτάζουσι θεῷ τῷ λαχόντι, τὴν δὲ τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἱ. ἄγουσι τῷ τῆς Ἰταλίας ἔθει. Apud Plut. quoque in eo l. quem paulo ante in Νεομηνία citavi, quædam exempl. vett. habent ἱερομηνίας pro νεομηνίας. [" Schol. Pind. N. 3, 1." Boiss. Mss.] Reperitur vero ET Ἱερομηνία plurali numero, ut ἐπιμήνια, Thuc. 5, (54.) p. 183. de Carneo mense, Μετὰ τὸν μέλλοντα ἱερομήνια Δωριεῦσι παρασκευάζεσθαι.

[* Πάμμηνις, ἴδος, ἡ, Arat. 189. νὺξ, Nox quæ plena luna lucet. * Συμμηνία, Interlunium, Arrian. Periph. Eryth. p. 27.]

[* Μηνὰς, άδος, ἡ, i. q. μήνη, Eur. Rhes. 534.]

[* Μηνὶς, ἴδος, ἡ, Lunula, Lat. Menis, Auson. Prof. 26, 1.]

Μηνίσκος, ὁ, Lunula. Aristophani μηνίσκοι sunt Umbellæ lunatæ, quæ in statuarum capitibus solent poni, ne ab avibus conspurcentur: σκεπάσματα τῶν ἀνδριάντων, διὰ τὸ μὴ ἀποπατεῖν κατ' αὐτῶν τὰ ὄρνεα, Schol. Aristoph. Ὄρν. (1114.) χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν, Ὥσπερ ἀνδριάντες. Ibid. μήνην in ead. signif. usurpat, ut et Schol. tradit, quoniam sc. τῇ μήνῃ ἔοικε: nam lunata forma sunt. [" Ad Lucian. 1, 425. Kuster. Aristoph. 194." Schæf. Mss.] Dicitur etiam de Lunata forma aciei, ut supra μηνοειδὴς φάλαγξ, Polyb. 3, (115, 5.) p. 63. Τῷ βάρει θλιβόμενοι κλίναντες ὑπεχώρουν εἰς τοὐπίσω, λύσαντες τὸν μ. Ab Aristot. autem μηνίσκοι dicuntur Lunati splendores, Bud. e Gaza, Probl. p. 58. Διὰ τί ἐν ταῖς τοῦ ἡλίου ἐκλείψεσιν, ἐάν τις θεωρῇ διὰ κοσκίνου, ἢ τοὺς δακτύλους τῆς ἑτέρας χειρὸς ἐπὶ τὴν ἑτέραν ἐπιζεύξας, μηνίσκοι αἱ αὐγαὶ ἐπὶ τῆς γῆς γίνονται. Ubi etiam reddi possit Lunulæ, Lunatæ species. Ibid. paulo post, Ὅταν οὖν ἐχόντων οὕτως, ἄνωθεν κύκλῳ ἀποτέμνηται, ἔσται μ. ἐξ ἐναντίας ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ φωτός· ἀπὸ τοῦ μηνίσκου γὰρ τῆς περιφερείας γίνονται οἱ ἀκτῖνες. Quidam interpr. in his ll., Species lunæ nondum completæ: quales sunt αἱ μηνοειδεῖς. || Hesychio

A μηνίσκοι sunt etiam τὰ χαλκώματα τῶν πηδαλίων: item ὑμένες, πέταλα περιτραχήλια, * μανιάκια, περιδέραια: Plaut. Lunulam, atque annellum aureolum in digito. Eæd. expositiones habentur et ap. Suid., qui a Philosophis μηνίσκους vocari scribit τὰ τοῦ κύκλου τμήματα. [Abresch. Auct. Diluc. Thuc. 424.]

[* Μήνιον, Templum Lunæ, Paus. 6, 26.]

" ΜΗΝΙΓΞ, γγος, ἡ, Membrana, et peculiariter ea
" quæ cerebrum foris integit, Pellicula cerebrum
" ambiens, Tunica s. Involucrum cerebri: a Po-
" lybo Medico dicta εἰλαμὶς, quoniam cerebri est
" involucrum. Alex. Aphr. Probl. 1. 1. Ἐκπυροῖ τὰς
" μήνιγγας τοῦ ἐγκεφάλου. Sic Aristot. H. A. 3.
" Μῆνιγξ ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον. || Hes. μῆνιγξ est
" non solum ὑμὴν τοῦ ἐγκεφάλου, sed etiam τὸ ἐφι-
" στάμενον τοῖς οἰνηροῖς πίθοις ἐν τῷ οἴνῳ πρὸ τοῦ
" ἀνθεῖν: item ἐπίπλους." [Vide ad Colum. 628. 638.]
" Est et Insulæ nomen ap. Ptol. et Strab." [" Wakef.
Herc. F. 935. Phil. 142." Schæf. Mss. Empedocles,
B ἐν μήνιγξιν ἐεργμένον ὠγύγιον πῦρ, Λεπτῇσιν ὀθόνῃσιν
ἐχεύατο κύκλοπα κούρην, de lumine oculorum.] " A
" superiore μῆνιγξ est COMP. Μηνιγγοφύλαξ, Custos
" membranæ cerebri: Instrumenti chirurgici genus,
" de quo Corn. Cels. 8, 3. Lamina est ænea, firma,
" paulum resima, ab exteriore parte lævis, qua chi-
" rurgi in vulneribus capitis utuntur quoties exciden-
" dum os est et attollendum, metusque imminet ne
" in ipso opere cerebri membrana, negligentius et
" ultra quam res postulat, premendo, lædatur: e
" quo sopores et graves inflammationes cum periculo
" mortis oriuntur. Ea de causa Græcis μηνιγγοφύ-
" λαξ, Celso Membranæ custos appellatur. Gorr.
" Meminit et Galen. Comm. εἰς τὸ κατ' Ἰητρεῖον."
[Chirurg. Vett. p. 94. * Μηνίγγιον, Gl. Membranula.
Apud Phot. vitiose extat * Μηνίς· ὑμένας· πέταλα·
περιτραχήλια κόσμια. Hes. habet * Μηνίσκην· ὑμένα,
πέταλα: unde corrigendus Phot.]

ΜΗΝΙΣ, ιος, ἡ, Ira permanens, ὀργὴ ἐπίμονος:
C nam a μένω deduci putatur. Ira memor apte reddi potest, meo quidem judicio, e Virg.: quia eum memorem Junonis iram dixisse puto, quam Græcus aliquis Poëta Ἥρης μῆνιν dixisset. Sed et Ira pertinax non dubitarim reddere. A Cic. redditur Odium, p. 60. mei Cic. Lex.; ibi enim hanc Stoicam definitionem hujus nominis, μῆνις, ὀργὴ πεπαλαιωμένη, interpr. Odium, Ira inveterata. Phocyl. autem dixit (58.) Ὀργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ, μῆνις. Hom. de Ira Achillis, s. Odio quod conceperat Achilles adversus Agamemnonem, in ipso Iliadis limine, Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος Οὐλομένην. Ubi quidam Iram simpliciter interpr., quidam Indignationem furentem. At ego malim Pertinacem iram; vel Virgilianum illud, Memorem iram. De ead. alibi eod. utitur verbo. Horat. Gravem stomachum appellavit, Carm. 1. Ode 6. nec gravem Pelidæ stomachum cedere nescii. Sunt tamen alioqui multi ap. eund. Poëtam ll., in quibus simpliciter Iram posse verti existimo; nam et Eust. testatur μῆνιν
D appellari interdum τὸν χόλον, sicut μηνίειν dicitur τὸ χολοῦσθαι nonnunquam ab ipso Hom. Aliquis est porro et in prosa hujus nominis usus: Plut. (9, 95.) Μῆνιν εἶναι Ποσειδῶνος, οὐκ ἀνήσοντος ἕως ἂν τὸν Ἀκταίωνος θάνατον μετέλθοιεν. Existimo autem Plut. hic imitari Homerum voluisse, quippe qui multis in ll. μῆνιν diis tribuat. Sic et μηνίειν passim de iis. [" Gesner. Ind. Orph., Wassenb. ad Hom. 19. 128. Wakef. Eum. 234. ad Diod. S. 2, 41. Jacobs. Anth. 11, 7. 12, 310. Heyn. Hom. 7, 177. De accentu, 4, 671. Μήνιδος, ad Timæi Lex. 109." Schæf. Mss.]

[* Ἄμηνις, Non iratus, Joseph. A. J. 19, 4, 6. Schleusner. Lex. V. T.] Βαρύμηνις, Cujus gravis est ira, Cujus grave est odium et acerbum, Incensus inexorabili odio; nam inexorabile odium dixit Ovid. Sic autem exprimens, a Bud. interpretatione non procul discedo, quæ est Ægre placabilis. Hac certe signif. cum de aliis dicitur a Poëtis, tum de Medea. Dicitur et ἥλιος βαρύμηνις, Epigr. Usus est hujus

compositi et ap. solutæ orationis Scriptt., dicentes A alioqui sæpe pro eo *βαρύθυμος*. Philo, *Χαλεπὸς καὶ β. καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν*. Ut autem hic *βαρύμηνις* et *ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν* copulantur, sic a Basil. pro *δυσδιάλλακτος* poni scribit Bud. Sed puto *βαρύμηνις* significare non solum Qui iratus est implacabiliter, sed et Eum qui implacabiliter irasci solet, q. d. Cujus implacabilis est iracundia. || Dicitur et *τὸ βαρύμηνι* substantive pro Gravi ira, s. Acerbo odio et implacabili, aut certe Vix placabili: Philo V. M. 1. *Ἠγνόεις τὴν ἡμετέραν ἀπλόητα, καὶ τὴν Αἰγυπτίων πικρίαν καὶ τὸ βαρύμηνι*. Basil. autem cum *τὸ βαρύμηνι* junxit etiam *τὸ μνησίκακον* et *τὸ διαρκὲς πρὸς ὀργήν*. Possumus autem et *τὸ βαρύμηνι* verbis Horatianis exponere Gravem stomachum, quem ille tribuit Achilli, cui Hom. *μῆνιν*. [" Zonar. Annal. 16, 21. Const. Manass. Chron. p. 82." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 7, 674. Ruhnk. Ep. Cr. 142. 279." Schæf. Mss.] *Βαρυμήνιος*, Idem. ET *Βαρυμάνιος*, ap. Theocr. (15, 138.) verso Dorice *η* in *α*, de Ajace. [* " *Βαρυμηνιάω*, Schneidero vox dubia. Sed extat ap. Heliod. (1, 15.) eamque Coraius defendit p. 30." Bast. ad calcem Scap. Oxon. " Toup. Opusc. 1, 548. ad Xen. Eph. 131." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 82. B * *Βρίμηνις*, pro *βαρύμηνις*, Schol. Apoll. Rh. 3, 860.] *Δύσμηνις*, i. q. *βαρύμηνις*. In Epigr. autem appellatur etiam *χόλος δύσμηνις*, q. d. Ira cum gravi odio, [Anal. 2, 202. * *Ἔμμηνις*, Dor. *Ἔμμανις*, Inscr. Dor. Gruteri p. DC. 22. *Τὸς θεὸς, τὸς ὤμοσα, ἐμμάνιας ἦμεν*, Vindices sint Dii. " Valck. Adoniaz. p. 411." Schæf. Mss. * *Ἐπίμηνις*, i. q. *μῆνις*, secundum Aristarch. Il. E. 178. " Heyn. Hom. 5, 34. * *Πολύμηνις*, Jacobs. Anth. 10, 204." Schæf. Mss.] *Ταχύμηνις*, Cujus subita est ira et repentina, Qui subito ad iram provocatur et repente, Iracundus, Epigr.

Μηνίω, Iram exerceo, seu, quod frequentius, Odium exerceo, vel Simultatem, aut Odium magnum habeo in aliquem: *μηνίειν* enim dicitur, non cum excitatur ira, sed cum jam concepta est. Ideoque non assentior iis qui interpr. Irascor, si quidem prima et propria signif. respicienda sit. Alioqui sic C etiam accipi alicubi facile crediderim. Il. A. (488.) *Αὐτὰρ ὁ μήνιε νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι Διογενὴς Πηλέως υἱὸς, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς*, Odium exercebat s. Simultatem, In ira perseverabat. Vel, Iram pertinaciter retinebat. Sic et alibi de eod. In prosa sæpe tribuitur diis: Plut. (8, 203.) *Ἐκ δὲ τούτου λέγεται μηνίσαι τὸ θεῖον αὐτοῖς*. Sic Athen. 12. *Μηνίσαντος τοῦ δαιμονίου*. Item cum *πρὸς* ap. Synes. *Καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐφ' οἷς ἐδυστυχοῦμεν, ἐμήνιε*. Eust. pro *χολοῦσθαι* etiam poni ab Hom. per catachresin tradit. [" Clark. ad Il. A. 247. 488. ad Xen. Eph. 131. Jacobs. Specim. p. 6. ad Herod. 414. (ubi et de ejus confus. cum *μηνύω*,) 584. 694. Villoison. ad Longum 131. Heyn. Hom. 4, 119. 133. Cum gen., 5, 34. De quant., 7, 406. Græf. ad Meleagr. p. 95. *Μανίω*, Brunck. ad Hippol. 1156. Valck. p. 286. * *Μηνίζω*, Mitsch. H. in Cer. 266." Schæf. Mss. *Μηνίομαι*, med., Æsch. Eum. 102. *Οὐδεὶς ὑπέρ μου δαιμόνων μηνίεται*.] A voce pass., cujus alioqui nul- D lum esse usum puto, formatum ADV. *Μεμηνιμένως* a Plat., pro Iracunde, Indignabunde, Bud. in Plat. Epist. ad Dionys. (319.) *Σὺ δὲ καὶ μάλα ἀπεκρίνω μεμηνιμένως καὶ ὑβριστικῶς εἰς ἐμέ*. Ab eod. sunt VERBALIA *Μήνιμα* ET *Μηνιθμός*: quæ dicuntur potissimum de Ira divina, Odio divino adversus eos qui deliquerunt, ut *μήνιμα θεῶν*, Od. Λ. (73.) Il. (X. 358.) Sic *μήνιμα ἐκ τοῖν θεοῖν*, Paus. Item *μήνιμα* Apollinis ap. Eund. in Lac. (13, 3.) *Τοῦτον γὰρ τὸν Κάρνον ἀποκτείναντος τοῦ Ἱππότου, ἐνέπεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον Δωριεῦσι μήνιμα Ἀπόλλωνος*. Et in plur. ap. Plut., quo et Thuc. ante eum est usus, *Μηνιμάτων δὲ τοῖς Χίοις προφαινομένων, καὶ τοῦ θεοῦ κελεύσαντος κ. τ. λ.* [" Heyn. Hom. 8, 316. Wakef. Eum. 234. Villoison. ad Long. 131. ad Diod. S. 2, 41. Heind. ad Plat. Phædr. 243. Lennep. ad Phal. 166. ad Herod. 584. M. *τινι*, Valck. Phœn. p. 344. * *Μήνισμα*, ad Charit. 303." Schæf. Mss. Manetho 4, 556.] " *Μήνιγμα*, Hesychio *μήνημ*: si tamen non " potius scripsit *μῆνις*, ut i. sit q. *μήνιμα*, Ira, Excandescentia." *Μηνιθμὸς* ap. Poëtas pro eod. Usus est Hom. (Il. Π. 282.) de ira Achillis pro *μῆνις*, ei opponens etiam alicubi *φιλότητα*. [" Heyn. Hom. 7, 784. Valck. ad Röv. p. 42. * *Μήνισις*, Heyn. Hom. 7, 608." Schæf. Mss. * *Μηνίτης*, Iracundus, Arrian. Epict. 4, 5. p. 602. * *Μηνιτὸς*, unde] " *Ἀμήνιτος*, Nulla ira percitus, Non iratus, Ira vacuus, Plut. (7, 628.) *Τὸν δὲ θεὸν εὐμενῆ φύλαττε καὶ ἀμήνιτον*, Benevolum et placatum retine. Sic (8, 284.) *Ἀμήνιτον ἔοικεν εἶναι τὸ δαιμόνιον*." [Æsch. Ag. 646.] " *Ἀμηνίτως*, Sine ira, Animo ab ira vacuo et libero, Animo nulla ira percito, Plut. (6, 359.) *Καὶ τὰς τοιαύτας ἀπολογίας ἀμηνίτως δέχονται παρ' αὐτῶν*, *Ἐξελαθόν μην*." [* *Δυσμήνιτος*, Anal. 2, 179. * *Ὀξυμήνιτος*, Æsch. Eum. 469.]

" *Ἀντιμηνίω*, Vicissim irascor, Irascor ob illatam injuriam. Apud Suid. *Ὁ δὲ, παθὼν ἀνήκεστα, καὶ τῆς πατρῴας ἑστίας διωχθεὶς παρὰ τὴν δίκην, ὅμως οὐκ ἀντεμήνισεν*, i. e. *ἀντωργίσθη*." *Ἀπομηνίω*, Iram depono, Irasci desino: *ἀποτίθεμαι μῆνιν, καὶ πραΰνομαι, καὶ ἀπὸ μήνιδος γίνομαι*, Eust. docens *ἀπὸ* ita hic sumi, ut in *ἀπόμαχος γέρων*, et *ἀπόμουσον γένος γυναικῶν*, atque aliis verbis. Ceterum accipi ab Hom. *ἀπομηνίω* in hac signif. auctor est idem Eust. At Suid. *ἀπομηνίσας* exp. *ἀποχωρήσας δι' ὀργὴν, ἢ πανσάμενος τῆς ὀργῆς*. || *Ἀπομηνίω*, pro simpl. *μηνίω*, Irascor, ap. Hom. aliquoties, Il. B. (772.) *Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἀτρείδῃ*. Repetitur autem versus hic et Il. H. (230.) Il. I. (426.) et T. (62.) *ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος*, pro *μηνίσαντος*: ut illic *ἀπομηνίσας* pro *μηνίσας*: est enim, inquit Eust., otiosa hic præp. *ἀπὸ*, sicut in *ἀπαντᾶν, ἀπαμύνεσθαι, ἀπέχθεσθαι*. Viderit tamen Eust. annon dici possit cum præp. verbum esse significantius, ut ipsa sit *ἐπιτατικὴ*, licet Hom. quod uno loco dicit *μηνίσαι*, in alio dicat *ἀπομηνίσαι*. Quidam certe *ἀπομηνίσας* exposuerunt *ἐπιμόνως ὀργισθείς*. " *Ἀπομηνίω*, Iram corde premo ab aliis secedens: vel Irasci desino, ut Suid. *ἀπομηνίσας* exp. *ἀποχωρήσας δι' ὀργὴν, ἢ πανσάμενος ὀργῆς*: procul dubio respiciens ad Il. B. *Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι*: ubi tamen alii præpositioni *ἀπὸ* non volunt inesse vel *ἀποχώρησιν* vel *στέρησιν*, sed *ἐπίτασιν*, exponentes *ἐπιμόνως ὀργίσας*: quidam etiam simpl. *χολωθεὶς* interpr. Sed rectius sentire eos qui epitasin ei volunt inesse, alii loci Homerici docent, ut Od. Π. (378.) *οὐ γάρ τι μεθησέμεναί μιν ὀΐω*, sc. *χόλον*, *Ἀλλ' ἀπομηνίσει*, Sed iram adversum nos fovere perget. Hes. *ἀπομηνίειν* exp. *τὴν μῆνισιν ἀπαγγέλλειν*." [" Heyn. Hom. 4, 396. 5, 347. 620. 645. 724. 7, 608. 805. 8, 684. Abresch. Lectt. Aristæn. 204. ad Herod. 706. ad Od. Π. 378. Cattier. Gazoph. 62. * *Ἀπομηνίζω*, Valck. Adoniaz. p. 203. Ernest. ad Il. B. 772." Schæf. Mss.] * " *Ἐκμηνίω*, Ira excandesco, Indignor, Hes." [* *Ἐπιμηνίω*, Il. N. 460. *τί τινι*, Appian. B. C. 3, 55. " Heyn. Hom. 5, 724. 7, 608. 805. ad Diod. S. 1, 439. Jacobs. Anth. 12, 339." Schæf. Mss.]

Μηνιάω, i. q. *μηνίω*. Esse autem Atticum existimat Eust. E Dionys. Areop. affert Bud. pro Pertinaciter irascor. [Lobeck. Phryn. 82. " Villoison. ad Long. 131. ad Xen. Eph. 131." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 247. * *Μηνίαμα*, Indignatio, LXX. Sir. 40, 6. * *Μηνιάζω*, ad Greg. Cor. 349.]

[* *Μῆνος*, Æsch. Suppl. 274. *Χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα μήνη καὶ δάκη*: locus corruptus.]

ΜΗΝΥΩ, Indico, Significo, Nuntio, Certiorem facio. Bud. *μεμηνυκέναι* e Plut. affert pro Indicasse. Idem in Symp. sept. Sap. *Εἶτα καὶ παρὰ κυβερνήτου λάθρα πύθοιτο μηνύσαντος*, Qui clanculum certiorem fecerat. Sic autem utitur Thuc. non solum activo *μηνύειν*, sed et pass. *μηνύεσθαι*: ut 1, (20.) *Ὑποτοπήσαντες Ἱππίᾳ μεμηνύσθαι*. A Plut. quoque dicuntur *μεμηνύσθαι*, quorum aliquod consilium patefactum et indicatum est. Gall. dicitur, Ils ont été découverts. Philo de Deo etiam dixit, *Μηνύοντος διὰ συμβόλων τοῦ Θεοῦ*, Deo significante. Plato pro Declarare usus est, ead. sc. signif. usurpans et *δηλοῦν*, in Phædro, *Ὡς ὁ ἔμπροσθεν πᾶς μεμήνυκεν ἡμῖν λόγος*: sic alibi

sæpe. " Μανύω, Dorice pro μηνύω, Indico: item " Expono, Eur." [Hec. 194. " Ad Charit. 212. ad Xen. Eph. 285. Koen. ad Greg. Cor. 16. Jacobs. Anth. 6, 76. 7, 29. 161. 12, 29. Anim. 314. Porson. ad Orest. 375. Conf. c. μηνίω, Villoison. ad Long. 131. Heyn. Hom. 4, 79. 133. De quant., Græf. ad Meleagr. p. 95. M. κατά τινος, Valck. Diatr. 292. Μανύω, 236. Hipp. p. 286." Schæf. Mss.] Μήνυμα, τὸ, Indicatio, Nuntiatio, Thuc. l. 6. Κατὰ τὸ μήνυμα ξυλλαβόντες τοὺς ἄνδρας: [cf. c. 29.] Item, Indicium, Signum. VV. LL. e Philone. [" Jacobs. Anth. 6, 116. 8, 348. Dionys. H. 1, 78. 3, 1414. Conf. c. μήνιμα, Villoison. ad Long. 131. Μήνυμα, * Μήνυσμα, ad Charit. 303." Schæf. Mss. Μήνυσις, ἡ, Indicatio, Nuntiatio, Significatio, Plut. de Socr. Dæm. Ἐλογιζόμην λόγον εἶναι τὴν μ. οὐ βέβαιον: [cf. p. 280.] Μηνυτὴς, Index, Nuntiator, Thuc. (1, 132.) Γίγνεται αὐτοῖς μηνυτής: (6, 53.) Καὶ οὐ δοκιμάζοντες τοὺς μηνυτὰς, ἀλλὰ πάντας ὑπόπτως ἀποδεχόμενοι. [Antipho 632. 651. 722. " Brunck. ad Vit. Soph., ad Charit. 212=634." Schæf. Mss. Μαννυτὰς, Dorice, Moschus 1, 3. Phot. Μηνύτην· τὴν γυναῖκα. Κρατῖνος.] Ετ ποετ. Μηνύτωρ pro eod.: Epigr. (Philippi 39.) Τὸν τῶν κλεπτόντων μηνύτορα Φοῖβον ἔκλεψεν Εὐτυχίδης, εἰπὼν, μὴ πάνυ πολλὰ λάλει. [* Μηνυτὴρ, Æsch. Eum. 245. * Μηνύτρια, Philes in Cantacuz. 645.] Μήνυτρον, Indicii præmium; Præmium quod datur indici. Plut. (7, 658.) Μήνυτρα τελέσας μεγάλα. Quidam ex Apul. interpr. Indicinæ præmia. Invenitur etiam scriptum Μήνυστρον, sed perperam. [Thuc. 6, 27. H. in Merc. 264. " Musgr. Herc. F. 1387. Thom. M. 615. ad Lucian, 1, 491." Schæf. Mss.] " Μινύτροις μεγάλοις, VV. LL. e Thuc. perperam pro μην." [* Μηνυτρίζομαι, Hes. Phot. * " Μηνυτὸς, Musgr. Herc. F. 1387. * Ἀμήνυτος, Boiss. Philostr. 545." Schæf. Mss. * " Ἀμηνυτὶ, Sine nuntio, Nemine certiore facto, Pseudo-Chrys. Serm. 80. T. 7. p. 486, 4." Seager. Mss. " Jo. Moschi Prat. Spirit. ap. Cotel. 415." Kall. Mss. * Μηνυτικὸς, Gl. Indicativus, Dio Cass. 897.]

[* " Ἀντιμηνύω, Nicet. Eugen. 2, 315. 3, 394. 8, 266. Jo. Cantacuz. 1, 6. p. 21. 22.; 16. p. 50.; 17. p. 55. 56. * Διαμηνύω, Anna C. 261. 324. 328. 346. 400." Boiss. Mss. * " Διαμήνυσις, Anna C. 493." Elberling. Mss.] " Ἐκμηνύω, Enuntio, Indico: ut aliquis hosti dicitur ἐκμηνύσαι quidpiam." [Plut. Pelop. 9. J. Poll. 5, 154. * Ἐπιμηνυτὴς, Arrian. Anab. 3. p. 141. perperam pro μηνυτής.] Καταμηνύω, Indico, Significo, Patefacio, pro simpl. μηνύω, Plut. Κατεμήνυσε τὴν πρᾶξιν. Exp. Indico s. Patefacio in Synes. Τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου πολλὰ διὰ τῶν ὑπηρετησάντων τοῖς νόμοις καταμηνύσαντος. [Plut. Arato 25. Xen. K. Ἀ. 2, 2, 20. Ἑλλ. 3, 3, 2. " Jacobs. Anth. 7, 30. Boiss. Philostr. 487. Valck. Diatr. 292. ad Lucian. 1, 492." Schæf. Mss. * " Καταμήνυσις, Patefactio, Delatio, in Anth. * Καταμηνυτὴς, Delator, Callim." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Posterior vox a Schneidero non agnoscitur. * " Συγκαταμηνύω, Phot. Bibl. Cod. 261." Boiss. Mss.] Προμηνύω, Ante indico, Prænuntio. Affertur e Chrys. de Sacerd. Προμηνύειν πόλεμον. [Lucian. 1, 655. * " Προμήνυμα, Præsignificatio, Prænuntiatio, Chrys. Serm. 73. T. 6. p. 749, 4." Seager. Mss. * " Προμηνυτὶς, Jo. Climac. 253." Boiss. Mss. * Προσμηνύω, Sext. Emp. 275. Schleusner. Lex. V. T.]

" ΜΗΡΙΓΞ, Spina quæ villis ovium adhæret, Hesych." " Σμήριγξ, Capillus, Crinis, VV. LL. Plur. σμήριγγες habent J. Poll. et Hes., quos vide. Est et σμῆριξ ap. Hes., qui ait esse Herbam, et Spinæ quoddam genus. Vide et Μήριγξ ap. Eund.: unde hic reponendum puto Σμήριγξ, cum γ." [Lycophr. 37. κωδείας σμ. " Μήριγγες, Σμήριγγες, Toup. Epist. de Syrac. 331." Schæf. Mss.]

" ΜΗΡΙΝΘΟΣ, ἡ, Funiculus: σπαρτίον, σχοινίον: quod et μέρμις. Alex. Aphr. Ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκοῖ, Per funiculum piscatorium piscatoris corpori torporem immittit. Sic et in Epigr. pro Funiculo piscatorio positum legitur. Apud Aristot. vero de Mundo, Οἱ νευροσπάσται μίαν μήρινθον ἐπισπασάμενοι ποιοῦσι καὶ αὐχένα κινεῖσθαι καὶ χεῖρα τοῦ ζώου, καὶ ὦμον καὶ ὀφθαλμὸν, ἔστι δὲ ὅτε πάντα τὰ μέρη, μετά τινος εὐρυθμίας, Uno funiculo s. nervo adducto, Una fidicula. Hom. quoque hoc vocabulo usus est, Il. Ψ. (854.) ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, Tenui funiculo." [" Athen. 25. Valck. Hipp. p. 245. ad Diod. S. 1, 189. Aristoph. Θ. 928. et Brunck., Jacobs. Anth. 12, 111. Boeckh. in Plat. Min. 119." Schæf. Mss. Schneidero deducendum videtur hoc vocab. a μηρύω. Cf. Μέρμις.] " Apud. Hes. legitur et Μηρινθίᾳ, σπάρτῳ." " Σμήρινθος, i. q. μήρινθος," [" Boeckh. in Plat. Min. 119." Schæf. Mss.] " Sed est Σμήρινθος et Avis quædam, teste Hes." [* " Μηρίνθιον, Cyrilli Lex." Wakef. Mss.]

" ΜΗΡΥΩ, Etymologo est τὸ ἀναλέγομαι, Revolvo: Suid. τὸ τὰ ἱστία συνάγω, Glomero. Galen. quoque ap. Hippocr. μεμήρυκεν exp. συνείληκεν, Convolvit: metaphoram esse dicens ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων. Quoniam vero inter nendum stamina, fila non solum agglomerantur, sed etiam deducuntur, et id quidem prius, ideo non mirum esse debet Hesychium afferre et μηρυομένη pro ἐκτεινομένη, et μηρύσαντο pro συνέστειλαν: mulieres enim filum quod deducendo extenderunt, mox contrahendo agglomerant, utrumque fusi circumactione. Hesiod. usurpavit pro Texere s. Intexere: Ἔργ. (2, 156.) Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, In pauco stamine multam tramam intexere." [" Act. Traj. 1, 225. Voss. Myth. Br. 1, 125. Ilgen. Hymn. 329. Bergler. Alciphr. 363. Jacobs. Anth. 8, 43. Brunck. Soph. 3, 473." Schæf. Mss. Lucian. 1, 788. " Signif. autem Μηρύω non solum Involvo, Convolvo, sed etiam Evolvo, Extraho: quam in sententiam Schneiderus in Lex. Cr. ex Oppiano K. 1, 50. μηρύσασθαι ἀπὸ βυθῶν. Eodem pertinet Sophoclis versiculus ap. Athen. 99. Ναῦται δὲ μηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα, Nautæ evolverunt (extraxerunt) ancoram quæ navem retinebat." Schw. Mss.] " Μαρύεσθαι, Dorice pro μηρύεσθαι, q. e. κλώθειν, Eust." " Μήρυμα, τὸ, dicitur τὸ κάταγμα, Filum s. Stamen quod digitis e colu deductum, et fusi circumactione recollectum agglomeratumque est: quod idem νῆμα. Ita Soph. Schol. in Tr. (697.) p. 356. quod Tragicus vocat κάταγμα οἰὸς, ipse exp. αἴγειον μήρυμα, Fila deducta e caprina lana aut ovina. Plut. vero de Def. Orac. Carystum dicit aliquando tulisse μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματώδη, e quibus confierent χειρόμακτρα, δίκτυα, et κεκρύφαλοι, h. e. Lapides molles qui in fila s. stamina deduci possent, vel, ut Turn. vertit, Molles lapidum glomos qui in licia deducerentur: quo modo et Strab. initio l. 10. scribit Carysti φύεσθαι λίθον τὴν ξαινομένην καὶ ὑφαινομένην, Lapidem qui carpatur, in fila deducatur et texatur: indeque fieri tum alia ὑφάσματα, tum χειρόμακτρα." [" Meurs. ad Apoll. Dysc. 82. ad Mœr. 215. Timæi Lex. 153. Valck. Anim. ad Ammon. 118. Eurip. 3. p. 277. Wyttenb. Select. 328." Schæf. Mss. Theodoretus de Provid. 4. p. 540.] " Apud Hes. reperio ET Μήρυσμα, ET Μήρυγμα, hoc, expositum σπεῖραμα et τὸ ἐκτεινόμενον: illud, κάταγμα et σπάσμα ἐρίου. Itemque ap. J. Poll. 7, c. 10. reperio τὸ κάταγμα vocari et μήρυγμα. Utitur hac voce Nicand., nam Θ. 160. dicit aspidem serpentem κατ' ἐναντίον ἕρπειν Ἀτραπὸν ὁλκαίην δολιχῷ μηρύγματι γαστρός: pro μακρῷ διασπασμῷ καὶ εἰλιγμῷ. Et 265. de ceraste, θοὸς ἀντία θύνει Ἀτραπὸν ἰθεῖαν δολιχῷ μηρύγματι γαστρός: appellans μήρυγμα hoc loco Tractum illum serpentum quo sese in incessu convolvunt ac veluti glomerant et extendunt: τὸν εἰλυσπασμὸν, Cum sese convolvendo trahunt." [" Μήρυσμα, Wakef. Trach. 695." Schæf. Mss. * Μηρυμάτιον, Mathem. Vett. 248. * Μηρυτὸς, unde] " Ἀμήρυτος, ὁ, ἡ, Colo non deductus. Metaph. Apoll. Rh. 2, (221.) γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω: ubi Schol. annotat, scribi etiam ἀμήρυνον,

“ esseque metaph. ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων : si- A
“ gnificare autem ἀτέλεστον καὶ διηνεκῶς ἐπιμένον,
“ ἀπέραντον, καὶ τέλος μὴ ἔχον : utpote cujus
“ fatalia fila Parcæ non absolverint.” “ Ἀμέρυ-
“ τος, Hesychio * ἀνυπόσχετος, ἀτελεύτητος : sed
“ susp.” “ Ἀμύρητον, Etymologo τὸ ἀτέλεστον καὶ
“ τέλος μὴ ἔχον, pro quo scr. potius ἀμήρυτον, cujus
“ et ipse meminit scripturæ.” “ Εὐμήρυτα ἔρια,
“ Lanæ ad nendum faciles, Lucian.” [3, 371.] “ Ἀ-
“ ναμηρύομαι, Fila dilapsa s. fluentia fuso circumacto
“ recolligo, s. Fuso circumacto retraho et revoco.
“ Plut. (10, 72.) loquens de pisce qui ἁλιεὺς dicitur,
“ Ὅταν οὖν τι τῶν μικρῶν ἰχθυδίων ἴδῃ πλησίον, ἐνδί-
“ δωσι δακεῖν, (nimirum τὴν πλεκτάνην ἣν ὥσπερ ὁρ-
“ μιὰν ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀφίησι καὶ χαλᾷ, μηκύνεσθαι
“ πόῤῥω ἐῶν,) καὶ κατὰ μικρὸν ἀναμηρύεται λανθάνουσα,
“ καὶ προσάγεται μέχρις ἂν ἐν ἐφικτῷ τοῦ στόματος γέ-
“ νηται τὸ προσχόμενον : ut Plin. de piscatrice rana,
“ 9, 62. Eminentia sub oculis cornicula turbato limo
“ exerit, assultantes pisciculos attrahens, donec tam
“ prope accedant ut assiliat.” [* “ Ἀναμήρυσις, B
Basil. Cæs. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11.
P. 2. p. 128.” Boiss. Mss. * Ἀπομηρύομαι, Opp. K.
1, 50. * Διαμηρύομαι, passive, Mathem. Vett. 260.]
“ Ἐκμηρύομαι, Evolvo vel Explico. Suid. ἐκμηρυσά-
“ μενος exp. ἐξελκύσας, ἐπεκτείνας, addens, esse me-
“ taphoram ἀπὸ τῶν μηρυμάτων, hocque exemplum
“ afferens, Ὁ δὲ, ἐκμηρυσάμενος τὴν δύναμιν ἐκ τῶν
“ δυσχωριῶν, κατεστρατοπέδευσε :” [vide Polyb. Fr.
Gr. 45.] “ Et hoc, Ἐκμηρυσάμενος τῷ πλῷ τὸν πο-
“ ταμὸν, pro διαπλεύσας, Emensus. Item et hoc,
“ Δυσχερῶς ἐκμηρυομένους καὶ μακρῶς τὰς δυσχωρίας :
“ quod exp. ἀναλεγομένους.” [Plut. Æmilio 16. Xen.
K. Ἀ. 6, 5, 13. * Συμμηρύω, Contexo, M. Anton. 8,
20. * Συμμήρυσις, i. q. σύνθεσις, 4, 40. * Σύννησις καὶ
συμμ., Connexus et contextus.]

“ ΜΗΡΥΚΑΖΩ, Μηρυκάομαι, et Μηρυκίζω, idem
“ significant, nimirum Rumino. Etym. ea derivat e
“ them. Μηρύκειν, quod significare ait τὸ ἐκ βάθους
“ ἀρύεσθαι καὶ εἰς μικρὰ κόπτειν, E profundo haurire
“ et in minuta concidere : hoc autem μηρύκειν esse C
“ παρὰ τὸ μηρύειν, quod sit ἀναλέγεσθαι. Ita ut
“ μηρύκειν, μηρυκᾶσθαι, μηρυκάζειν et μηρυκίζειν pro-
“ prie significent Cibum jam ante mansum et deglu-
“ titum veluti revolvere ac rursum mandere : ἀνα-
“ ρύττεσθαι τὴν τροφὴν καὶ πάλιν μασσᾶσθαι : quod
“ ipsum Ruminare est. Porro μηρύκομαι legitur in
“ Hippiatr. Συμβαίνει δὲ τοῖς ἐλάφοις ἐγγίνεσθαι τοὺς
“ σκώληκας ἐν τῇ κοιλίᾳ, καὶ μηρυκομένων αὐτῶν ἀνα-
“ φέρεσθαι. Secundum μηρυκᾶσθαι, ap. Lucian. (2,
“ 714.) Ἀναμηρυκώμενος τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.
“ Tertio utitur Aristot. sub fin. H. A. Τὰ δὲ μηρυκά-
“ ζοντα, inquit, τῶν ζώων χαίρει μηρυκάζοντα, καὶ
“ μηρυκάζουσιν ὥσπερ ἐσθίοντα· μηρυκάζει δὲ τὰ μὴ
“ ἀμφώδοντα, ut boves, oves, capræ, cervi : necnon
“ τῶν ἀμφωδόντων quædam, ut mures Pontici et pi-
“ sces quidam, et inter hos is qui ἀπὸ τοῦ ἔργου DI-
“ CITUR Μήρυξ. Hæc ille. Meminit vero et Hes.
“ τῶν μηρύκων ἰχθύων, Piscium qui μήρυκες nomi-
“ nantur, eo quod ruminent ut quadrupeda. At
“ Athen. vult. τὸν σκάρον μόνον τῶν ἄλλων ἰχθύων D
“ μηρυκάζειν. Quarto μηρυκίζειν utitur Basil. Οὐδὲ
“ γὰρ μηρυκίζει τι παρ' ἰχθύσι. Idemque utitur et
“ VERBALI Μηρυκισμὸς, Ruminatio. Necnon et
“ Greg.” “ Μαρυκάομαι, Rumino : ut Hes. quoque
“ μαρυκᾶσθαι exp. ἀναπέμπειν τὴν τροφὴν, καὶ πάλιν
“ αὐτὴν ἀναμασσᾶσθαι. Doricum est et ipsum pro
“ μηρυκᾶσθαι. Inde VERBALE Μαρύκημα, Id quod
“ ruminatur, s. Ruminatio, Plut. de Solert. Anim.
“ Ἄχρις μαρυκημάτων ἀνάπλεως γένηται.” “ Ἀναμη-
“ ρύκομαι, Rumino, VV. LL. sed nullo testimonio.”
“ Ἀναμαρυκάομαι, Rumino, Remando, Alex. Myn-
“ dius ap. Athen. (390.) de otide s. lagodia ave,
“ Φασὶ δ' αὐτὸν καὶ τὴν τροφὴν ἀναμαρυκᾶσθαι, ἥδεσθαί
“ τε ἵππῳ. Sic enim reponendum est pro ἀναγκαρυ-
“ κᾶσθαι, quod habent vulg. edit.” [Euseb. H. E.
5, 20. “ Iren. Fr. p. 764.” Routh. Mss. Ἀναμηρυ-
κάομαι, Lucian. 2, 714. * Ἀναμηρύκησις, Aristeas
Hist. LXX. p. 18. Hod. * “ Ἀναμηρύκισις, (ab * Ἀ-
ναμηρυκίζω,) Euseb. Pr. Evang. 373.” Wakef. Mss.
* “ Διαμαρυκάομαι, Chrys. in Gen. p. 37.” Kall. Mss.]

ΜΗΧΑΝΗ, ἡ, Artificium, Adminiculum, quo quis utitur ad rem aliquam efficiendam. Dixissem et Molimen, nisi significaret potius Id ipsum quod molitur. Machinatio quidam interpr., sed nomine Machinamentum aptius redditur : quod tamen alioqui respondet potius nomini μηχάνημα, cum machinatio sit ipsa machinandi actio. A Bud. liberius exp. Inventum, Commentum, Artificium, Ars, Solertia. Polit. autem reddidit nomine Machina metaphorice sumto. Ego vero existimo μηχανὴν multis in ll. aptissime redditum iri nomine Lat. Fabrica : eum sc. huic nomini dando usum, quem dedit Plautus, cum dixit, Nunc hoc consilium capio, et hanc fabricam apparo, Ut te allegemus, qui filias dicas tuas. Item, Quot admovi fabricas et quot fallacias. Quem imitatus Terent. dixit, Nonne ad senem aliquam fabricam fingit ? Sic autem et Galli verbo suo Forger, quod proprie est Fabricari, metaph. utuntur, cum dicunt, Forger un mensonge, Forger une tromperie. Sed quid vetat, objiciet aliquis, hujusmodi in ll. Machinam dicere ? Nihil certe : sed cum Machina et Machinæ metaphorica significatione in malam partem accipiantur pro Technis et Fallaciis, s. Dolis, alterum illud nomen Fabrica nonnullis puto locis adhiberi posse, quibus Machina non item : quod illud paulo videatur mollius quam hoc, et εὐφημότερον : sicut Eust. μηχανὴν esse dicit εὐφημοτέραν τοῦ δόλου. Qua tamen de re vix pronuntiare audeo. At vero de hoc loquendi genere Omnes adhibere machinas, dicam infra in Μηχανὴ pro Machina belli. Addo porro et hæc, quod ad commodam nominis hujus μηχανὴ interpretationem attinet, cum ponitur in dat., tum ablativum Lat. Ope aliquando ei interpretando esse idoneum. Sed ad exempla venio. Aristoph. Σφ. (365.) Ἀλλὰ καινὴν [καὶ νῦν] ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχισθ', ubi commode usuros nos existimo nomine illo Fabrica, ita vertendo, Sed novam reperito fabricam quamcitissime. Itidem vero in h. ejusd. Aristoph. l. (149.) Ἐνταῦθα νῦν ζητεῖ τιν' ἄλλην μηχανήν. Usus est autem Herodian. eod. nomine cum eod. verbo, 3, (15, 10.) Καὶ πᾶσαν μηχανὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἐζήτει, ubi Polit. Nullasque non machinas adversus germanum intendebat. Lucian. Καὶ ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον, ubi apte redditum iri puto Omni ope : [“ πάσῃ μ., Omnino, Aristoph. A. 300.” Seager. Mss.] Cic. certe itidem dixit Omnibus ungulis, scribens, Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis inserviunt. Legitur autem et ap. Plat. de LL., Πάσῃ μηχανῇ hac in signif. At Synes. dixit, Ἀπάσῃ ῥώμῃ καὶ μηχαναῖς, ubi videri possit omissus dat. ἀπάσαις post μηχαναῖς : ita enim scriptum est ap. eum initio Epist. 11. Οὔτε πρότερον ὑμῶν ἐγὼ περιῆν, ἀπάσῃ ῥώμῃ καὶ μηχαναῖς ἐκκλίνας ἱερωσύνην, οὔτε νῦν ὑμεῖς ἐμοῦ κεκρατήκατε. Sed fortasse e dat. ἀπάσῃ relinquere voluit subaudiendum itidem dat. ἀπάσαις cum μηχαναῖς. Xen. K. Π. 7, (5, 14.) p. 114. Καὶ ὠθουμένων περὶ τοῦ προσελθεῖν, μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν, ubi redditur Conatus. Alicubi Bud., Εἴ τίς ἐστι μηχανὴ, reddidit, Si quidem comminisci potes. Et μηχανὴ πεπλεγμένη in VV. LL. ex Eur. Andr. (996.) Structa fraus, Compositus dolus : ut autem hic μηχανὴ πεπλεγμένη, sic, Ἀεί τινας πλέκων μηχανὰς, in Plat. Symp. legitur. Ibid. ex Hesiodo (Θ. 146.) μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις, Molitiones operum erant : i. e. Valebant peritia ad opera facienda. Ita quidem ibi exp., sed et aliam expositionem admittit hic locus. Ceterum dicitur etiam μηχανὴ cum gen. : item sequente ὥστε cum infin. Xen. K. Π. 5, (1, 7.) Μυρίων δ' οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου. Plato Apol. (29.) Καὶ ἄλλαι πολλαὶ μ. εἰσὶν ἐν ἑκάστοις τοῖς κινδύνοις, ὥστε διαφεύγειν θάνατον. At vero de τίς μηχανὴ, sequente infin., pro Quid causæ est : et ἤ ἐστί τις μηχανὴ, pro Fierine quoquo pacto potest ? item de οὐδεμία μηχανὴ μὴ, sequente itidem infin., pro Nullo pacto fieri potest quin etc., de his, inquam, consule Bud. 936. 937. ‖ Machina, Machina belli, nam et cum hoc gen. usus est Maro, Machinamentum, Thuc. 4. Μηχανῆς μελλούσης προσάξεσθαι αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἐναντίων :

2, (76.) Ἅμα δὲ τῇ χώσει καὶ μηχανὰς προσῆγον τῇ πόλει, quod Lat. dicunt Admovere machinas: 8, (100.) Ὡς κατὰ κράτος μηχαναῖς τε καὶ παντὶ τρόπῳ ἣν δύνωνται αἱρήσοντες τὴν Ἐρεσόν. Sic et aliis plerisque ll.: itidemque ap. ceteros Historicos. Ceterum in metaphoram abiit hoc loquendi genus, Προσάγειν τὰς μ., quæ extat ap. Lucian. Ead. autem et Ciceronem usum esse manifestum est, cum dixit, Ut omnes adhibeam machinas ad tenendum adolescentem. Μηχανὴ generalius etiam pro Machina: unde μηχανικός. Sic et in Prov. Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, de quo lege Erasm. in his Proverbialibus verbis, Deus ex improviso apparens. [" Heyn. ad. Hesiod. 147. Wolf., Græv. Lectt. 621. Koppiers. Obss. 9. Xen. Eph. 117. Valck. ad Hipp. p. 235. Wessel. ad Herod. 240. 665. Musgr. Rhes. 855. Wakef. Alc. 211. ad Lucian. 1, 573. Brunck. Soph. 3, 473. M. τραγικὴ, ad Herod. 663. 'ad Timæi Lex. 259. Bibl. Crit. 3, 1. p. 41. cf. Voss Myth. Br. 1, 160. Casaub. ad Athen. 396. Τέχνη καὶ μ., Schneid. Anab. 393. Τίς μ., Plato Lys. 32. M. πτερώματος, Porson. Med. p. 19. Ἐκ μ., ad Charit. 630." Schæf. Mss.]

Μηχανόβιος, i. q. βιομήχανος, fuit hoc autem expositum in Βίος, afferturque a Bud. μηχανόβιος ex Aristot., cum tamen ap. eum non μηχανόβιος, quod quidem sciam, sed βιομήχανος legatur. Sed sive consulto ita scripserit Bud., diversum a nostris secutus exemplar, sive per imprudentiam, non dubito quin illud æque dici possit atque hoc. [* " Μηχανοπλοκέω, Const. Man. Chron. p. 108." Boiss. Mss.] Μηχανοποιὸς, Machinarum faber, qui et μηχανικός. Quidam interpr. Organarius ex Jul. Firmico. [Xen. K. Π. 6, 1, 13. Ἑλλ. 2, 4, 18. Aristoph. Εἰρ. 174. * Μηχανοποιέω, Hippocr. 763. 765. 772. * Μηχανοποίημα, Salust. de Diis et Mundo c. 8. p. 259. Gale. * Μηχανοποιΐα, Machinarum fabricatio.] " Ἀμηχανοποιέεσθαι, Male fabricari machinas, Hippocr. (772.) Χρὴ δὲ καὶ τὰς ἄλλας μηχανὰς ἢ καλῶς μηχανᾶσθαι ἢ μὴ μηχανᾶσθαι· αἰσχρὸν γὰρ καὶ ἄτεχνον, μηχανοποιέοντα ἀμηχανοποιέεσθαι, vel " etiam Ineptas et inutiles machinas fabricari." Μηχανοῤῥάφος, q. d. Machinarum consutor, Machinarum structor, Technarum aut Fraudum, qua in signif. Plaut. voce hac uti dixi, Machinarum excogitator s. Fraudum, Eur. (Andr. 448.) μηχανοῤῥάφοι κακῶν, ubi ponitur simpliciter pro Machinatores. Sic autem et Hom. κακὰ μηχανόωνται non semel dicit. [Soph. Œd. T. 387. * Μηχανοῤῥαφέω, Æsch. Ch. 219. " Const. Manass. Chron. p. 27." Boiss. Mss.] Μηχανοῤῥαφία, Machinarum consutura etc. Fraudum excogitatio. [* " Μηχανοτευχέω, Tzetz. Ch. 3, 58." Elberling. Mss.] Μηχανουργὸς, i. q. μηχανοποιὸς paulo ante, [" Athlet. Stat. 36." Schæf. Mss. * " Μηχανουργία, Tzetz. Ch. 11, (381.) 595. 599." Elberling. Mss. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 278. 280. 286." Boiss. Mss. * Μηχανοφόρος, Plut. Antonio 38.]

Ἀμήχανος, ὁ, ἡ, Cui nullum suppetit artificium s. adminiculum ad efficiendum quod cupit, aut nullum commentum, Cui nil est opis ad aliquid agendum. Possunt vero et aliæ excogitari interprr. hujus compositi, ex iis quas dedi simplici μηχανή. Dem. (1392.) Εἰ γὰρ ἁπάντων ἀμηχανώτατος ἦν ὅ,τι χρὴ λέγειν, πορίσασθαι, ἡ ἐκείνων ἀρετὴ πολλὰ καλὰ δίδωσιν εἰπεῖν. I. e. Si enim omnium maxime essem destitutus arte qua possem materiam sermonis comparare, virtus illorum multa dicenda præbet quæ egregia sunt. Ubi notandum ἀμηχανώτατος cum infin. Sic Il. N. (726.) ἀμήχανος πιθέσθαι, Nullam opem habens vel Nullam artem ad obtemperandum. I. e. Qui nulla arte, nulla ratione potest impetrare a seipso ut pareat. Laurentius Valla vertit, Indocilis obtemperare. Dicitur etiam ἀμήχανος πρός τι. Ponitur et absolute ἀμήχανος: Xen. K. Π. 7, (5, 24.) Βουλόμενος αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι. Vulgo exp. Consilii inops. Vide Ἀμηχανὴς, Εὐμήχανος. || Interdum ἀμήχανος dicitur itidem absolute pro Minime solers, Simplex, Minime cautus, Qui nihil machinari novit: cui opp. κακομήχανος, quali signif. dicitur ἀμήχανος γυνὴ a quodam Poëta, inquit Eust., eum non nominans. Intelligit autem, ut opinor, Eu- A ripidem, cujus hæc sunt in Hipp. (643.) verba, ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ Γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη. Idem Eust. in h. quoque l. Il. T. (273.) οὐδέ κε κούρην Ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος, vult ἀμήχανον intelligi posse Simplicem et minime cautum, quique nihil machinari norit, quasi δυσμήχανον. Addit, intelligi etiam posse ἀνάλωτον μηχαναῖς: quæ hujus nominis signif. datur et aliis Homeri ll., ut paulo post dicam. Exp. vero ἀμήχανος in modo c. l., etiam κακομήχανος, ut in ultima de significationibus hujus nominis annotatione ostendam.

Ἀμήχανος, Nullis machinis expugnabilis, Omnes machinas, Omnia commenta, artificia superans. Vel, Major omni arte, ope. Sed lubenter altero genere loquendi utor, quod Lat. Auctores, ac Poëtæ præsertim, aliquando ita loquantur: ut cum dicunt morbum superasse omnia remedia. Tibull. Quicquid erat medicæ vicerat artis amor: i. e. ἀμήχανος ἦν πάσῃ ἰατρείᾳ ὁ ἔρως. Il. Π. (29.) σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ, Tu autem, Achilles, fuisti omnibus machinis B insuperabilis, Tu autem, Achilles, nulla fuisti arte superabilis: i. e. Nullis machinis, nulla arte, nulla solertia potuit superari tua ira, Quicquid fuit solertiæ vicit ira tua. Ut enim morbus dicitur ab arte medica vinci, cum sanatur: ita recte ira dicetur vinci, cum sedatur. Est autem difficile locum hujusmodi exponere, vim verbi ἀμήχανος exprimendo, non adhibitis periphrasibus: quare has excogitavi, quibus vim ejus exprimerem: poterit postea qui volet, expendere quomodo contrahi hæ periphrasticæ interpretationes possint. Il. K. (167.) σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιὲ, exp. a quibusdam ἀκοπίαστος, Infatigabilis: sed intelligendum puto Inexpugnabilis omnibus machinis, Nullis machinis revocabilis a bellicis laboribus: i. e., Quem nulla arte possumus a bellicis laboribus dehortari. Insuperabilis omni nostra arte: q. d. Tuus bellandi ardor superat omnem artem, qua utimur ad persuadendum tibi ut a bello desistas. Qui autem ἀμήχανος exp. ἀκοπίαστος, aperte vim afferunt illi voci. Atque his quidem in ll. ἀμήC χανος de persona dicitur.

At de re dictum Ἀμήχανος, variis modis exp., ἀμήχανοι ὄνειροι, Od. T. (560.) Somnia quorum intepretationem comminisci et excogitare nemo potest, Somnia inconjectabilia. Apud Philonem de Mundo, ἀμήχανον ἑκάτερον exp., Utrumque est ejusmodi, ut causam ejus comminisci nequeas: ἀ. δόλος, Hesiod. Ἔργ. (1, 83.) Dolus, adversus quem nulla machinatio valere potest, qui nullis machinis evitari potest. Sic et ἀ. ἔργα, Facta, adversus quæ nulla industria valere potest, certum exitium afferentia, perniciem certam afferentia, et cui remedium nullum excogitari potest. Il. A. (310.) Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο. Sic Ἀμήχανος ἄτη, Apoll. Rh. 2, (623.) Malum ineluctabile, nulla ope superabile, cui remedium inveniri non potest.

Ἀμήχανον, Ad quod æstimandum nullam artem ac solertiam invenire possumus, Cujus pretium ac dignitatem, numerumve aut mensuram nulla arte ac solertia deprehendere possumus. Sic dicitur ἀ. κάλD λος: et ap. Plat. Apol. (32.) ἀ. εὐδαιμονία, Inæstimabilis felicitas, Tam magna felicitas ut ejus magnitudinis ratio iniri a nemine possit, quacunque arte et solertia utatur. Sic ap. Eund. βίος ἀ. μακαριότητι. Idem de LL. 3. Τὸ δέ γε ὡς ἄπειρόν τι καὶ ἀ. ἂν εἴη. Ab Eod. dicitur ead. forma, ἀμήχανος χρόνος ὅσος, Tempus infinitum: ut ap. Eund. in Timæo πλῆθος ἀ. Cic. interpr. Multitudinem infinitam. Xen. autem hanc vocem in ead. signif. et in ead. re exprimenda personis tribuens, non rebus, dixit, Ἀμήχανοι τὸ πλῆθος, K. Π. 7, (5, 14.) eod. l. ἀμήχανοι et ἀμήχανον usurpans: scribit enim, Ἧκον ἀμήχανοι τὸ πλῆθος, καὶ ὠθουμένων περὶ τοῦ προσελθεῖν, μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν.

Ἀμήχανον, Impossibile. Nam quia quod tale est, ut ejus ratio nulla arte aut solertia iniri possit, pro impossibili habetur, hinc factum est ut ἀμήχανον generaliter significet Impossibile: Ἀ. ἐστὶν ἰδεῖν, Impossibile est intueri. Chrys. Ἀμήχανον ἀνθρώπῳ δυνηθῆναι θείαν ἐνεγκεῖν ὁμιλίαν, Impossibile est homini colloquium cum Deo sustinere. Ubi ta-

men mirum est additum δυνηθῆναι, quod plane παρέλκον est, accipiendo ἀμήχανον pro ἀδύνατον.

At poet. Ἀμήχανος, et pro Machinator malorum, Mala versans animo: pro κακομήχανος, ut sc. α non sit privativum, sed κακὸν denotet. In hoc autem sensu dicitur Juno ἀμήχανος, Il. O. (14.) Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη. Quin etiam ἀμήχανα ἔργα, Λ. (310.) quidam κακομήχανα exposuerunt; sed ego aliam interpr. attuli paulo ante. In h. item Il. T. l. (273.) οὐδέ κε κούρην Ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος, ἀλλά ποθι Ζεὺς Ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι, ubi ἀμήχανος exp. κακομήχανος ab Auctore brevium Scholiorum: quam expositionem non omnino rejicerem, modo de Agamemnone dici intelligeretur; sed ille vult Jovem dici κακομήχανον: quem sensum non video quomodo recipere possimus, nisi novam plane ac duram anastrophen admittamus: ut sc. ἀμήχανος ἀλλά ποθι Ζεὺς dictum sit pro ἀλλά ποθι Ζεὺς ἀμήχανος: quam certe meæ aures omnino respuunt. Vide aliam hujus nominis h. in l. interpr. a me paulo ante annotatam.

ITEM Ἀμηχανὴς, pro ἀμήχανος. Cum autem vulgo ἀμήχανος exponatur Consilii inops, hæc signif. convenire non potest locis modo a me cc. in quibus ea vox habetur; sed quadrare potest nomini ἀμηχανὴς, in h. Dionys. H. l., Ἀρχ. 1. p. 49. Ed. patris mei, (=1, 202.) Τέως μὲν ἀμηχανὴς ἦν ὑπὸ θάμβους καὶ ἀπιστίας τῶν θεωρουμένων. [Hom. Hymn. 3, 447.] Fortasse tamen rectius vertetur Mentis inops. Qui enim est attonitus et stupefactus, is non consilii tantum, sed et mentis est inops; et qui mentis est inops, is et consilii; at non contra. [" Ἀμήχανος, Heyn. Hom. 5, 438. 6, 34. 496. 7, 6. 142. 7, 666. Theocr. 1, 85. ubi v. Valck., Fischer. ad Palæph. 65. et Ind., Wyttenb. Ep. Cr. 30. Abresch. Lectt. Aristæn. 146. Valck. Hipp. 224. 234. Diatr. 80. ad Od. T. 363. Lennep. ad Phal. 167. 284. 287. ad Herod. 665. Jacobs. Anth. 6, 61. 11, 206. 212. Abresch. Æsch. 2, 35. Wakef. Georg. p. 18. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 48. Villoison. ad Long. 164. Porson. Med. p. 40. Brunck. Aristoph. 3, 30. ad Diod. S. 2, 484. Heindorf. ad Plat. Charm. 61. Seq. gen., ad Apol. p. xxiv. Seq. μὴ et conj., Herod. 5, 3. Ἀμήχανον, μὴ οὐχὶ—γενέσθαι, Dionys. H. 4, 2113." Schæf. Mss. " Ἀμήχανον, Immane quantum, adv., Plato Philebo 57." Routh. Mss. • Ἀμηχανοεργὸς, Inania tractans, Hesiod. Strabonis 10. p. 687=723=201. Καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων, καὶ ἀμηχανοεργῶν.] Ἀμηχάνως, Impossibiliter: ut cum dicitur ἀμηχάνως ἔχω, pro ἀμηχανῶ, Nequeo; nam ἀμηχανῶ nonnunquam capitur pro Non possum: ut ἀμήχανον pro Impossibili. [" Wakef. Eum. 484. Alciphr. 416. Ἀ. γε ὡς σφόδρα, Plato Phædro 306. Charm. 61. Heind." Schæf. Mss.] Ἀμηχανία, sequendo proxime præcedentem signif., Inopia consilii, Mentis inopia, Status Hominis attoniti et stupefacti, vel qui in desperationem adducitur. Xen. hoc sensu ἀπορίᾳ συνέχεσθαι dixit, et Apoll. Rh., ἀπορίᾳ ἔχεσθαι, idem significans. Hom. autem dixit Od. I. (295.) ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν. || Difficultas s. Angustiæ rerum, Summa rerum penuria. Existimo posse etiam alicubi commodissime reddi Angustias temporis, eo sensu quo Cic. usurpavit, dicens, In his vel asperitatibus rerum, vel angustiis temporis. A Valla ap. Herod. (8, 111.) vertitur etiam Impossibilitas. Hesiod. Ἔργ. (2, 114.) Μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ Σὺν πενίῃ. [" Ind. ad Xen. Œcon., Brunck. ad Poet. Gnom. 287. Valck. Hipp. p. 182. ad Herod. 672. Musgr. Med. 649. Wakef. Georg. p. 18." Schæf. Mss.] Ἀμηχανέω, Sum inops consilii, mentis, Anxius sum, Perplexus pendeo animi, Animo sum anxio, perplexo, Hæsito. Fortasse etiam e Cic. non male vertemus, Angustiis urgeor, In angustiis versor, In angustias adductus sum, Xen. K. II. 2, (1, 7.) Διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν. Apud Thuc. ἀμηχανῶ τοῦτο, pro Hujus rei nullam inire rationem possum, ut vulgo interpr. Ἀμηχανῶ cum dat.: ut Ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, quod genus loquendi in VV. LL. e Fabulis Æsopicis citatur, et exp. Consilii

A inops penitus, Omnino confusus. Fortasse tamen potius sonat, In angustias adductus ob periculum de summa rerum. Habet dat. itidem in hoc loquendi genere, ἀμηχανεῖν ἔρωτι, ubi ἔρωτι videtur accipiendum pro ὑπ' ἔρωτος. Jungitur et præpositioni περὶ, habenti gen. Eur. (Iph. T. 734.) τίνος ἀμηχανεῖς πέρι; Quæ res te perplexum reddit? || Non possum, cum infin.: ut ἀμηχανῶν λῦσαι, Cum solvere nequiret. Sic ἀμήχανον pro Impossibili accipi diximus antea. [Inopia laboro, Herod. 1, 35. " Musgr. Herc. F. 1105. Wakef. 1108. Georg. p. 18. Brunck. El. 1174. Eur. Med. p. 395. Porson. p. 53. Thom. M. 40. ad Hom. 5. p. 58. Ἀμηχανόων, (ab • Ἀμηχανάω,) Epigr. adesp. 244." Schæf. Mss. Ἀμηχανόωσι, Opp. Ἀ. 3, 328. • Ἀμηχάνητος, Joseph. A. J. 1, 19, 8. al. • Εὐμ. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 48." Schæf. Mss. • " Ἐξαμηχανήσομεν, ad Hesych. 1, 1272, 25." Dahler. Mss. • Δυσμήχανος, Eratosth. 3. Anal. 1, 478. Themist. Or. p. 137. Nonn. D. 48. p. 1300. Opp. Ἀ. 3, 404. Aucup. 3, 12. Jambl. V. P. p. 79.
B • Δυσμηχανέω, Difficultatibus impedior, Æsch. Ag. 1371. • Δυσμηχανάω, verbum nihili, Lobeck. Phryn. 630.] Ἐπιμήχανος, Machinator, Molitor, VV. LL. sed sine ullo testimonio, quod tamen desidero. [" Testimonium, quod desideravit Steph., habes in Orac. ap. Herod. 6, 19. κακῶν ἐπιμήχανε ἔργων." Schw. Mss.] Εὐμήχανος, Ad machinandum promtus, q. d. Machinis bene instructus; sed accipiendo machinas generalius, pro Quibusvis adminiculis ad vitam degendam necessariis: vel potius pro Industria machinandi s. excogitandi res quibus nobis opus est: unde exp. Industrius, Ingeniosus, Solers, Sagax: affertur que ex h. Aristot. l., opponentis εὐμηχάνους τοῖς ἀμηχάνοις, H. A. 9. Τῶν δ' ἀγρίων ὀρνίθων οἱ μὲν εὐμήχανοι πρὸς τὸν βίον, οἱ δ' ἀμηχανώτεροι. [" Artificiose fabricatus, Tzetz. Ch. 3, 63." Elberling. Mss. " Wakef. Eum. 385. ad Diod. S. 2, 472. 481. Brunck. Aristoph. 3, 30." Schæf. Mss. Opp. Ἀ. 4, 593.] " Εὐμηχάνως, Ingeniose, Artificiose, Affabre, " Lucian." [" Aristæn. 2, 15." Boiss. Mss. • Εὐμη-
C χανέω, unde • " Εὐμηχάνημα, Etym. M. v. Ῥέα, p. 701, 25." Wakef. Mss. Schn. Lex. citat • Εὐμηχάνευμα.] " Εὐμηχανία, Industria, Solertia," [" Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 571, 31." Seager. Mss. I. q. εὐπορία, Pind. Ἰ. 4, 3. • Πανευμήχανος, Tzetz. Chil. 9. p. 172.] Κακομήχανος, Malorum machinator, et excogitator, Qui mala machinatur, Od. Π. (418.) Ἀντίνο' ὕβριν ἔχων, κακομήχανε. Sed et ἔρις ab eo vocatur κακομήχανος Il. I. (257.) DORICE Κακομάχανος ap. Bion. (8, 7.) Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰὲν διδάσκων, Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν. Quos ego versus olim ita reddidi, cum illud Idyllium una cum ceteris interpretatus sum, Imperiose puer, malesuade et sæve magister, Nare doces etiam fluvios in amore Cupido. Galli mei aptissimam vocem habent ad exprimendum hoc compositum κακομήχανος, sc. Songemalice: qua felicitate utuntur et in alio comp. ex eod. verbo, Songecreux. [" Ruhnk. Ep. Cr. 301." Schæf. Mss. • " Κακομηχάνως, Const. Manass. Chron. p. 112." Boiss.
D Mss. " Machinationibus malis, Malitiose, Pseudo-Chrys. Serm. 33. T. 7. p. 339, 34." Seager. Mss. • Κακομηχανάομαι, Mala struo, Plut. 6, 83. Οὐ γὰρ τὸν θεὸν ὁ ποιητὴς οἴεται κακομηχανᾶσθαι τοῖς ἀνθρώποις. " Κακὰ μηχανᾶσθαι duobus vocabulis: nam in composito κακομηχανεῖν dicitur." Reisk. Clem. Alex. Pæd. 3. p. 253. Τὴν ἄλλην βλακείαν κακομηχανώμεναι. Hanc formam analogiæ repugnare censet Schæf. ad Plutum p. 517. Vide Lobeck. Phryn. 625. • Κακομηχανέω, Polyb. 13, 3, 2.] " Κακομη-" χανία, Malæ artes, Malorum machinatio," [Lucian. 2, 199. " Const. Manass. Chron. p. 7.48." Boiss. Mss.] Παμμήχανος, vide cum proxime seq. Πολυμήχανος. [• " Παμμηχανία, Jo. Climac. Scala 204." Boiss. Mss.] Πολυμήχανος, Qui est promto ad multa machinanda ingenio, Præditus multarum rerum machinatrice et molitrice solertia. Vel uno verbo, Solers, Industrius. Redditur et Prudens, Sapiens; sed cum a Poëtis Lat. vocatur Ulysses solers, puto eos ad Homericum πολυμήχανος potius respicere: at

cum prudens, vel sapiens, ad πολύμητις. Il. B. (173.) A Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ. Exp. et Versutus, Callidus; sed Homerum scimus aliis verbis uti, cum versutiam et calliditatem Ulyssi vult tribuere. Eust. certe observat, de Ulysse non DICI Παμμήχανος, sed πολυμήχανος: si quidem vituperatum iri eum qui sit παμμήχανος. Videtur autem hoc nomine intelligere, fortassis a se ficto, Eum qui ita temerarius est, ut nihil non machinetur, moliatur, et q. d. Ad quidvis machinandum præceps. Alioqui παμμήχανος per se sonat simpliciter, Qui omnia machinatur, rem quamlibet. [" Heyn. Hom. 5, 725. Heroic. adesp. 17. Valck. Hipp. p. 234. ad Lucian. 1, 181." Schæf. Mss.] " Πολυμηχανία, Multorum ma-" chinatrix molitrixque solertia: s. Variæ machinæ, " Varia molimina. Od. Ψ. (321.) Καὶ Κίρκης κατέ-" λεξε δόλους πολυμηχανίην τε." [* Προσμήχανος, unde] " Ἀπροσμήχανος, Contra quem nullæ valent " machinæ, Inexpugnabilis, Bud." [Schol. Apoll. Rh. 1, 1053. " Schol. Theocr. 1, 85." Boiss. Mss. * Πρωτομηχανάομαι, Lobeck. Phryn. 630.] B

Μηχανικὸς, i. q. μηχανοποιὸς, supra, vel potius latius patens, cum μηχανοποιητικὴ pars esse censeatur τῆς μηχανικῆς, ut e Polit. docebo infra, Mechanicus, Suetonio in Augusto. Quidam interpr. et Machinarius e Paulo JCto. Est autem μηχανικὸς, s. Mechanicus, Qui fabricandarum machinarum est peritus, Machinalis artis peritus. Sed id de certis quibusdam machinarum generibus intelligendum est, ut videbis paulo post in Μηχανικὴ τέχνη: cum alioqui vulgo definiatur μηχανικὸς, Opifex eorum operum quæ ingenio simul et manu fiunt. Sed et aliquod opus dicitur esse μηχανικὸν, a mechanico factum, s. arte mechanica: atque ita μηχανικὸν ἔργον dixit Alex. Aphr. Legitur et μηχανικὰ ὄργανα. Sed et ναῦς μηχανικὴ, qualis illa quam Moschion ap. Athen. describit, ut Machinosa navis ap. Suet. Extat etiam liber Aristotelis inscriptus Μηχανικὰ problemata, i. e. De rebus ad artem mechanicam pertinentibus. Hæc autem ars dicitur μηχανικὴ, subaudiendo, ut in aliis hujusmodi adjectivis, τέχνη. De qua ita Aristot. C initio suorum Μηχανικῶν Probl., Ὅταν οὖν δέῃ τι παρὰ φύσιν πρᾶξαι, διὰ τὸ χαλεπὸν ἀπορίαν παρέχει, καὶ δεῖται τέχνης· διὸ καὶ καλοῦμεν τῆς τέχνης τὸ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀπορίας βοηθοῦν μέρος, μηχανικήν. Quæ ita reddita sunt, Quando igitur aliquid præter naturam oportet facere, difficultas ejus hæsitationem affert, arteque indiget. Quamobrem eam artis partem quæ hujusmodi succurrit difficultatibus, μηχανικὴν appellamus. Quibus subjungit, Καθάπερ γὰρ ἐποίησεν Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς, οὕτω καὶ ἔχει· τέχνῃ γὰρ κρατοῦμεν ὧν φύσει νικώμεθα. Τοιαῦτα δέ ἐστιν, ἐν οἷς τά τε ἐλάττονα κρατεῖ τῶν μειζόνων, καὶ τὰ ῥοπὴν ἔχοντα μικρὰν, κινεῖ βάρη μεγάλα, καὶ πάντα σχεδὸν ὅσα τῶν προβλημάτων μηχανικὰ προσαγορεύομεν. Quæ etiam sunt ibi ita reddita, Quemadmodum enim Antipho Poëta scribit, sic se res habet; arte enim superamus ea, a quibus natura vincimur. Hujusmodi autem sunt ea, in quibus et minora superant majora, et quæcunque momentum parvum habent, magna movent pondera: et omnia fere illa, quæ D μηχανικὰ nuncupamus problemata. Hæc ille; sed ex ipsorum problematum lectione multo erit apertius qualibus in rebus versetur hæc ars μηχανική. Libuit tamen et ex Herone quædam proferre de hac arte, vel potius ea Politiani quæ ex Herone mutuatus est: quo simul et alia vocabula declarentur, quæ alioqui nobis alibi declaranda essent. Ita igitur ille in suo * Panepistemone, Mechanica sequitur, cujus, ut Heron, Pappusque declarant, altera pars rationalis est, quæ numerorum, mensurarum, siderum, naturæque rationibus perficitur: altera χειρουργικὴ, cui vel maxime artes illæ, æraria, ædificatoria, materiaria, picturaque, adminiculantur. Hujus autem partes, manganaria, per quam pondera immania minima vi tolluntur in altum: μηχανοποιητικὴ, Quæ facile aquas antliis extrahit: ὀργανοποιητικὴ, Quæ bellis accommoda instrumenta fabricatur, arietes, testudines, turres ambulatorias, helepoleis, sambucas, exostras, tollenones, et quæcunque Gr. vocabulo πολιορκητικὰ vocantur, tormentorumque varia genera, quæ libris Athenæi, Bitonis, Heronis, Pappi, Philonis, Apollodorique continentur, ut Latinos omiserim. Mox et quæ θαυματουργικὴ, cujus exempla sunt ὑδραυλικὰ organa, quæque per se ventorum flatu resonant. Et quod vas Dicæometron vocabant, et quod voces avium variarum exprimit: et quod indidem merum, mox dilutum vinum, mox aquam calidam, mox frigidam, copiosam tenuemque vicissim fundit. Et σίφωνες extinguendis incendiis, et medicinabiles cucurbitulæ sine ignis ministerio cutem prehendentes, et pilæ sponte saltantes, et lucerna suas ipsa producens stuppas: et animal, quod a structore dum secatur in mensa, bibit interim, crepituque suo quodam et voce sitientis repræsentat imaginem: milleque alia id genus, quæ brevitatis studio præterimus. Hæc igitur, ut in capita quædam conferatur, aut ponderibus utitur, et spiritu, quorum præponderatio movet, æquilibrium sistit, sicuti etiam Timæus definit, aut nervis et funiculis animatos quasi tractus ac motus imitatur, ac circa illa quæ subnatent aquis, aut item circa aquarum vertitur horologia: quorum quidem generum primum docet in pneumaticis Heron, alterum idem in automatis et zygiis, quartum rursus in hydriis, tertium vero in ochumenis Archimedes. Est in ead. mechanicæ serie quæ Centrobatica pars dicitur, e qua reliquæ pendere dicuntur, et * sphæropœia, qualis illa Archimedea Claudiani laudata versibus. Suppeditat ead. architecturæ quoque scansorias, tractiles, et spirituales machinas. [" Heyn. Hom. 7, 561. * Μηχανικῶς, Diod. S. 2, 279." Schæf. Mss.]

[* Μηχανόεις, Soph. Antig. 365. Σοφόν τι τὸ μηχανόεν Τέχνας.]

Μηχανάω, Machinor, vide in Μηχανάομαι habente pass. signif. || Μηχανάομαι, Machinor, Molior, Excogito, Struo, Od. Π. (134.) πολλοὶ γάρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται: sic et (P. 449.) ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται. At Γ. (207.) ἀτάσθαλα μηχανόωνται: Π. (93.) ἀτάσθαλα μηχανάασθαι. Sed Idem usus est et sine adjectione accusativi hoc verbo, cum præp. ἐπὶ habente dat. personæ: sc. Δ. (822.) Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται, Ἱέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι, ubi quidam interpr. Insidias struunt; sed ego malim, si exprimenda sit vis verbi, accusativum ex ipso verbo sumens, reddere ad verbum, licet minus Latine fortasse, Machinas adversus eum struunt. Non rarus est hujus verbi in prosa quoque usus, et quidem tam in bonam, quam in malam partem. Herod. Οὐκέτι ἀνεβάλλοντο τὸ μὴ οὐ τὸ πᾶν μηχανήσασθαι ἐπ' Αἰγινήτῃσι. Et ap. Herodian., ii qui conspirantes aliquid machinantur, dicuntur id μηχανᾶσθαι. Et, Ψευδῆ μηχανήσασθαι λόγον, Isocr. Hel. Enc. Comminisci mendacium. At in bonam partem, ut ap. eund. Herod., Μηχανάομαί σφι ἀγαθὰ πάντα, Illis omnia commoda procuro. Plato Epist. ad Dionis propinquos, Μηχανωμένω τὶ τῶν κρειττόνων, Xen. (K. Π. 2, 2, 7.) μηχανᾶσθαι σωφροσύνην υἱοῖς: sed addit κλαύσμασι, qui est dat. instrumenti. Item μηχανᾶσθαι χρήματα, Procurare. Et Aristot. de natura dicit, Εὖ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται. Sic de ead. Greg. dixit, Εὐκολίαν τινὰ τῇ διεξόδῳ τοῦ πνεύματος μηχανωμένη. Denique et μηχανᾶσθαι γέλωτα dicit Xen. (K. Π. 2, 2, 5.) sicut Lat. interdum Risum moliri. Sed usitatius, Risum movere, ciere. At μηχανᾶσθαι ἀπολογίαν vide paulo post. Sed jungitur interdum cum ὅπως ab eod. illo Scriptore: (Ἀπ. 2, 6, 35.) Ὅπως ταῦτα γίγνηται τοῖς φίλοις, οὐκ ἀποκάμνεις μηχανώμενος: (3, 9.) Ἐπιχειρεῖς μηχανᾶσθαι ὅπως σοι ὡς βέλτιστος ᾖ. At vero ap. Plat. legitur τοῦτο μηχανᾶσθαι, sequente ὅπως cum indicativo, Οὐδένα δεῖ τοῦτο μηχανᾶσθαι, ὅπως ἀποφεύξεται πᾶν ποιῶν θάνατον. Sic autem in proxime præcedente Xen. l. pro ᾖ legitur etiam indicativi futurum, ἔσται. || Μηχανῶμαι, pass. ut voce, sic etiam signif. interdum, Arte mechanica fio, Fabricor, Moschion ap. Athen. (207.) Ἡ δ' ἑτέρα τοῖς εἰς τὰς διαίτας βουλομένοις εἰσιέναι μεμηχάνητο, Transitus alter erat arte mechanica factus, Bud. Et generalius μεμηχανῆσθαι interdum pro Factum esse

adhibito artificio, Arte factum esse. Demostheni A autem πρὸς Ἄφοβον est Μεμηχανημένος λόγος, Oratio subdole atque artifici solertia composita ad fallendum. Tale est, sed activa signif., ap. Æschin. (13.) Λογογράφος γέ τις ὁ μηχανώμενος αὐτοῖς τὴν ἀπολογίαν. Ut autem Μηχανῶμαι invenitur, aut certe quædam ejus tempora, in signif. pass., sic et ipsa vox act. Μηχανῶ, ap. Soph. Aj. (1037.) καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ Φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεοὺς, ubi exp. Moliri et excogitare. Usus est autem et Hom. participio act. Od. Σ. (142.) Οἷ' ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας. [" Bergler. ad Alciphr. 167. Wessel. ad Herod. 62. Musgr. Rhes. 855. Act., ad Soph. Aj. (1037.) p. 616. Erf." Schæf. Mss.] " Μηχανεώμενοι, Ionice ap. Herod. (7, 172.) pro μηχανώμενοι." [* " Μηχανέομαι, Conon c. 37. p. 34. Ed. Kanne, Ἀρχὴν μὲν ἰδίαν ἐν Εὐρώπῃ μηχανούμενον. πλάττεσθαι ἀδελφῆς ἡρπασμένης ποιεῖσθαι ζήτησιν: Heyn. p. 179. ' Corr. μηχανώμενον: non enim μηχανέομαι dictum memini.' Cod. Vat. 19. confirmat hanc emendationem." Bast. ad calcem B Scap. Oxon. Μηχανέομαι est forma Ionica, Herod. 6, 46. μηχανοίατο, 8, 7. ἐμηχανέοντο. * Μεμηχανημένως, Solerter, Callide, Eur. Ion. 809.] " Μηχανητέον, Machinandum, Plato de LL. l. 7. M. μηχανὴν πᾶσαν ὅπως ἂν, κ. τ. λ." [Conandum s. Studendum est, Xen. Ἱππαρχ. 5, 11.] Μηχάνημα, τὸ, Machinamentum, Machina: ut videmus Lucian. vocare μηχάνημα, quod a Thuc. dicitur μηχανὴ, de quodam l. ejus loquentem. Apud Dem. non semel μηχανήματα ἐφιστάντα πολιορκεῖν, item μηχανήματα προσάγειν τοῖς τείχεσι. Nec tantum de machinis bellicis, sed et de aliis ap. Athen. || Metaphorice, sicut Lat. Machina, Lucian. de Cal. Exp. et Commentum, Artificium. [Æsch. Pr. 468. 988. Ag. 1136. " Toup. Opusc. 1, 267. Markl. Suppl. 1110. Boiss. Philostr. 487." Schæf. Mss. Polyb. 1, 48, 2. 5. * Μηχάνησις, 1, 22, [illegible] ποϊκή.] Μηχανητὴς, Machinator. [* " Μηχανῆτις, Bergler. Alciphr. 365." Schæf. Mss. * Μηχανητὸς, Arte factus, Tzetz. Ch. 3, 42. ὄμβροι: 6, 612. ubi Μηχανιτός." Elberling. Mss. * " Δυσμηχάνητος, C Const. Manass. Chron. p. 58(=110. Meurs.)" Boiss. Mss.] AT Μηχανητικὸς, Machinandi peritia præditus s. machinas fabricandi. Sed exp. etiam, Solers et excogitator a Bud., in Xen. (Ἱππ. 5, 2.) Χρὴ δὲ τὸν ἵππαρχον μ. εἶναι καὶ τοῦ πολλοὺς μὲν φαίνεσθαι τοὺς ὀλίγους ἱππέας, πάλιν δ' ὀλίγους, τοὺς πολλούς. Sed μηχανητικὸν εἶναι τοῦ aptius exponetur aut hoc, aut simili modo, Artem aliquam excogitare, qua efficiat ut etc. Dici autem ET Μηχανικὸς a Xen. pro μηχανητικὸς, testatur idem Bud. 258. [Sic Phot. Μηχανικόν· Ξενοφῶν τὸν πανοῦργον καὶ δεινόν.]

" Ἀναμηχανάομαι, Rursum machinor s. molior." Ἀντιμηχανάομαι, Contra machinor, molior, Machinas machinis oppono, aut etiam fraudes fraudibus, [Plut. 7, 46. Eur. Bacch. 291. Arrian. 2, 18, 13. Herod. 8, 52. Lex. Xen. * Ἀντιμηχάνημα, Joseph. 448. Polyæn. 245.] Διαμηχανῶμαι, Machinor summo studio, Molior summo studio, ut sc. particula διὰ sit ἐπιτατικὴ, Plato Epist. 7. Διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνασοβήσει με. [Plut. Cat. Min. 19. Anton. 24. * Δια- D μηχανητέον, Opera danda est, Plut. 6, 499.] " Ἐκμηχανώμενος, Suidæ est κατασκευάζων: itidemque Hesychio, qui et ἐκμηχανῶμαι affert pro κατασκευάζομαι." Ἐπιμηχανῶμαι, q. d. Admachinor, Admolior, Insuper machinor. At VV. LL. exp. Machinor, Molior. [" Dionys. H. 4. 1984." Schæf. Mss. * Ἐπιμηχάνημα, Hippodamus Stobæi Serm. 141. * Ἐπιμηχάνησις, Stob. Ecl. 1. p. 36. * Παραμηχανάομαι, Per imitationem vel æmulationem machinor, Orig. c. Cels. 2. p. 423; 427.] Περιμηχανῶμαι, q. d. Circummachinor, Circummolior, Circumstruo: Od. Ξ. (340.) δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο, q. d. Circumstruebant mihi servitutis jugum, Circum me struebant, pro Mihi parabant, Imponere mihi parabant: [H. 200. * " Προμηχανάομαι, (Ante machinor s. excogito, Præparo,) Dionys. H. 1, 115." Schæf. Mss. * Προσμηχανάομαι, Plato de Rep. 5. p. 467. * Ἀπροσμηχάνητος, Schol. Il. Π. 29. * Συμμηχανάομαι, Xen. K. Π. 1, 6, 11. Plut. Alex. 72.]

[* " Μηχανεύω, Machinor, Excogito, 2 Par. 26, 15. μηχανὰς μεμηχανευμένας." Schleusner. Lex. V. T. " Zeun. ad Xen. K. Π. (4, 5, 15.) p. 405." Schæf. Mss. * Μηχάνευσις, Hippocr. de Septim. Lib. Spur. T. 1. p. 167. Lind. * Προσμηχανεύω, var. lect. Æsch. S. c. Th. 547. 649.]

" Μηχανώματος Hes. affert pro διαζώματος."

[* Μηχανίη, i. q. μηχανὴ, Orac. Sibyll. 8. p. 709.]

[* Μηχανιώτης, Machinator, Versutus, Hom. H. in Merc. 435. Lobeck. Phryn. 700.]

¶ Μῆχος, τὸ, i. q. μηχανή. Quare exp. Artificium, Consilium, Commentum, Remedium, Dolus. Il. B. (342.) οὐδέ τι μῆχος Εὑρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες, Nullum consilium excogitare possumus, Nullam rationem inire. Et Od. Ξ. (238.) οὐδέ τι μῆχος Ἦεν ἀνήνασθαι: sicut et μηχανὴ infinitivo jungitur interdum. Pro Dolo, Epigr. in hoc pentametro, Αὐτῆμαρ τοῖον μῆχος ἐπεφράσατο. Sic autem dicitur μῆχος pro μηχανὴ ut ἧδος pro ἡδονή: itidemque est indeclinabile. [" Theocr. 2, 95. ubi v. Valck., item Toup. Append. p. 8. ad Herod. 192. 347. ad Od. M. 392. ad Eur. Andr. 536. Wakef. Trach. 743. Heyn. Hom. 5, 585." Schæf. Mss.] Μῆχαρ i. q. μῆχος, μηχανὴ, nam μῆχος i. esse q. μηχανὴ, dictum modo fuit, et e μῆχος factum, ut δέλεαρ fit a δέλος. Utitur Æsch. Suppl. (399.) ubi Schol. exp. μηχανήν: [602. Ag. 207.] Affertur et e Lycophr. pro Conamen: exponiturque ibi et ὄφελος. [" Ad Il. I. 249. ad Od. M. 392. ad Herod. 347. Musgr. Andr. 134. Wakef. Trach. 743. Eum. 841. Heyn. Hom. 5, 585." Schæf. Mss.]

ΜΙΑΙΝΩ, Inquino, Contamino, Conspurco, Fœdo. A cujus pass. Μιαίνομαι est μιάνθησαν, Il. Ψ. (732.) μιάνθησαν δὲ κονίῃ: Π. (795.) μιάνθησαν δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσι: dici autem et de homicidis μιαίνεσθαι αἵματι, docebo infra. Idem Poëta dixit μιαίνειν pro Inficere, simpliciter Tingere, i. e. βάπτειν, Il. Δ. (141.) Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα. Videtur autem ideo usus hoc verbo Hom., quod veluti fœdari videatur ebur, cum pulcro ejus candori alius color imponitur. Virg. certe μιαίνειν videtur voluisse interpretari Violare: quippe qui ead. comparatione utens, dixit Æn. 12. Indum sanguineo veluti violaverit ostro Si quis ebur. || Polluo, Contemero, Contamino, Conscelero, veluti cum dicitur de iis qui cædem perpetrant: qui usus est frequens in soluta oratione, diciturque μιαίνειν τὰς χεῖρας φόνῳ, αἵματι. Lucian. Οὐκ ἂν βουλοίμην μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας, Herodian. 2, (5, 10.) Καὶ μὴ μόνον ἐμφυλίῳ, ἀλλὰ καὶ βασιλείῳ μιᾶναι τὰς δεξιὰς αἵματι. Virg. μιαίνειν τὰς χεῖρας αἵματι dixit, ad verbum Commaculare manus sanguine: de Medea, Sævus amor docuit natorum sanguine matrem Commaculare manus. Quare ego hæc carmine Græco ita interpretanda censerem, Αἰνὸς ἔρως ἐδίδαξε καὶ αἵματι χεῖρα μιῆναι Μητέρα ὧν τεκέων. Cic. dixit etiam Inquinare se parricidio. Hinc comp. μιαιφόνος. || Μιαίνω interdum Profano: unde μεμιασμένος e Thuc. Profanatus. [" Bergler. ad Alciphr. 31. Jacobs. Exerc. 2, 158. Valck. Hipp. p. 320. ad Herod. 463. Musgr. Cycl. 613. Brunck. Soph. 3, 521. Markl. Iph. p. 216. Wakef. Herc. F. 1235. Abresch. Æsch. 2, 100. Porson. Or. 909. Kuster. Aristoph. 10. Conf. c. μίγνυμι, Jacobs. Anth. 11, 280. Perf. pass., ad Diod. S. 2, 537. Aor. 1., Brunck. Soph. 3, 392. Ἐμίανα, ἐμίηνα, ad Charit. 237." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 253. Phot. Μιαίνεσθαι· καὶ ἐκμιαίνεσθαι· τὸ ὀνειρώττειν· Σοφοκλῆς. * Μεμιασμένως, Schol. Soph. Antig. 1092.]

Μίασμα, τὸ, Inquinamentum. ET Μιασμὸς, ὁ, Inquinatio: vel etiam pro μίασμα Inquinamentum: quo vocab. Gellius utitur. Sed μίασμα redditur etiam Labes, interdum vero et Piaculum, Scelus, Æschin. Καὶ εἰ μὴ πεπλήρωκέ σε μηδὲν τῶν ἡμετέρων κακῶν, μίασμα τοῦτο προσθῇς σαυτῷ τε καὶ τοῖς παισίν. Bud. quoque vertit Piaculum, afferens e Dem. (1374.) Ἵνα μὴ μιάσματα μηδ' ἀσεβήματα γίγνηται ἐν τοῖς ἱεροῖς. Et e Luciano (1, 155.) Καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα· καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ

ἡμέρα. Affert præterea ex Antiph. 115. 116(=701.) Μίασμα τῶν ἀλιτηρίων, pro Piaculo itidem, dictum sc. de civitate quæ ob cædem contaminata et religione obstricta erat. Item ex alio Ejusd. l. (748.) Πολλοὶ ἤδη ἄνθρωποι μὴ καθαροὶ χεῖρας, ἢ ἄλλο τι μίασμα ἔχοντες, συναπώλεσαν μετὰ τῆς αὑτῶν ψυχῆς τοὺς ὁσίως διακειμένους τὰ πρὸς τοὺς θεούς. Exp. autem et Impiamentum: quod vocab. Cypriano ascribitur. Addit et Contaminatio, Conscleratio. Invenitur scriptum ETIAM Μίαμμα, et expositum βάμμα, Tinctura: ab ea sc. τοῦ μαίνω signif. quæ manavit ex Hom. illo versu, Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ. Dici autem non solum μεμίασμαι, unde μίασμα, sed etiam μεμίαμμαι, sicut μεμόλυσμαι et μεμόλυμμαι, testatur et Bud. [" Μίασμα, Ruhnk. ad Tim. 13. Valck. Hipp. p. 265. 320. Thom. M. 755. Wakef. Herc. F. 1235. Μιασμὸς, Kuster. Aristoph. 10. Ruhnk. l. c. * Μίαμα, Wakef. Trach. 837." Schæf. Mss.] " Μιὰς, s. Μιασμὸς, dicitur " μολυσμὸς, ἀκαθαρσία, ῥύπος, μιαρότης, μῶμος, Hes. " Idem crebrius μίασμα."

Μιάστωρ, ορος, ὁ, q. d. Inquinator, Pollutor, Contaminator, Conscelerator. Ita enim vocatur Qui cum scelere aliquo se contaminarit, atque ita piaculum contraxerit, ceteros, veluti contagione quadam, eid. obnoxios reddit. Pro qua mea expositione facere videtur quod Soph. Schol. scribit in h. ejus l., El. (275.) p. 95. meæ Ed. Ἡδ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι Ξύνεστ', Ἐριννὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένη. Hinc fit ut exponatur aliquando Cæde contaminatus, Impurus, Sceleratus. Affertur vero et μιάστωρ Mars ex Epigr. (Anal. 2, 14.) pro Homicida. Quinetiam Malus dæmon exp. in VV. LL. [Æsch. Ch. 944. Eum. 178. " Stanl. 177. Wakef. 178. 236. Abresch. Æsch. 2, 20. ad Eur. Med. 1370." Schæf. Mss.]

[* Μίανσις, Inquinamentum, Pollutio, LXX. Levit. 13, 44. " Kuster. Aristoph. 10." Schæf. Mss. * Μιαντὸς, Gl. Inquinatus.] Ἀμίαντος, ὁ, ἡ, Non fœdatus, Immaculatus, Impollutus, Intemeratus. Plut. καθαρὸς et ἀμίαντος copulat, in Pericle (p. 173.) Εὐμενὲς ἦθος, καὶ βίος ἐν ἐξουσίᾳ καθαρὸς καὶ ἀμίαντος, Auctor Epistolæ ad Hebr. (13, 4.) Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ θεός: ubi κοίτη ἀμίαντος a vet. Interpr. redditur Torus immaculatus, ab aliis Torus impollutus, Cubile impollutum. || Lapis fossilis, plerumque albus, sed interdum cinereus, rufus, ferreus, pexis mulierum crinibus assimilis, qui eo scisso intus apparent. Is in ignem conjectus nec absumitur, nec inquinatur, nec splendidior etiam evadit; eamque ob causam ἀμίαντον dictum esse quidam volunt: fiunt ex eo thryallides, quæ lucernis inditæ non extinguuntur, quamdiu aliquid olei superest: unde ipsum ἄσβεστον quidam appellarunt. Manibus netur, pectitur, texitur, ut linum; ideoque a quibusdam Græcorum λίνον ἀσβέστινον, a Plin. Linum vivum vocatur; et ex eo telæ fiunt, quæ ignibus injectæ ardent quidem, sed flammis invictæ splendescentes inde magis exeunt quam possent aquis. Non valde differt ab alumine scisso, nisi quod hoc astringit, ille parum pungit linguam, minime vero astringit. Hæc Gorr. (5, 156.) e Diosc. et Plin. (36, 19.) quos vide. [Æsch. Pers. 579. " Meurs. ad Apoll. Dysc. 84. Wakef. S. Cr. 1, 128." Schæf. Mss. * Ἀμίαντον, Geop. 4, 1. 5, 17. * Ἀμιάντως, Method. 429. * Ἀχειρομίαντος, Isid. Pelus. Ep. 4, 207.]

" Ἐκμιαίνομαι, Polluor, Contaminor: et peculia- " riter Effluxu seminis polluor, ut solent somniantes. " Apud Aristoph. enim B. (753.) ἐκμιαίνεσθαι esse " dicitur τὸ ἀποσπερματίζειν ὥσπερ οἱ ὀνειρώττοντες: " ut Galen. quoque in suo Lex. Hippocr. ἐκμιαίνε- " ται affert pro ἀποκρίνει τὸ σπέρμα." [Opp. Ἁ. 4, 663. ἐξεμίηνε θάλασσαν.] Καταμιαίνω, i. q. μιαίνω, nisi quod præp. vim significationis auget, [Herod. 6, 58. * Προμιαίνω, Joseph. B. J. 4, 6, 3. * Συμμιαίνω, Gl. Coïnquino. Joseph. l. c. LXX. Baruch 3, 10.]

Μιαιφόνος, ὁ, ἡ, Qui polluit se cæde, s. contaminat, Pollutus cæde, s. Contaminatus, Qui homici-

A dium admisit, Homicida, Sanguinarius, Sicarius, q. d. ὁ μιαίνων φόνῳ ἑαυτόν: ita enim malo quam per vocem pass. resolvere: licet alioqui quod ad signif. attinet, perinde sit. Apud Hom. Martis est epith., Il. E. (31.) Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα: e quo versu Lucill. elegantissime hunc fecit per parodiam, Epigr. p. 153. meæ Ed., Ἄρες, ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, παύεο κουρεῦ: sed παύεο jungitur cum τέμνων, quod habetur initio hujus pentametri, qui illum hexametrum excipit, Τέμνων· οὐ γὰρ ἔχεις οὐκέτι ποῦ με τάμῃς. Usi sunt hoc nomine et prosæ scriptt., cum alii, tum Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) et Aristot. In VV. LL. μιαιφονώτερος, Magis mortifer. [Lobeck. Phryn. 671. " Heyn. Hom. 5, 8. Valck. Hipp. p. 314." Schæf. Mss.] " Ἰαιφόνος, pro μιαιφό- " νος, Qui cæde se polluit, teste Hes." Μιηφόνος ead. signif. ut ap. Archilochum, παῖ δ' Ἄρεω μιηφόνου, [ex Eust. Il. E. p. 518=392, 25.] Invenitur autem et μιηφόνος non ascripto ι ipsi η: sed mihi placet ascribi, quod putem esse ab ἐμίηνα. [* Μιαι-

B φόνως, Phot. Bibl. 366. * Μιαιφονώτατα, adv., Dio Cass. 1352, 94.] Μιαιφονία, ἡ, Pollutio s. Contaminatio e cæde, Cædes, Homicidium. Plut. plurali etiam usus est, dicens τὰς τυραννικὰς μιαιφονίας, in libello περὶ Ἀοργ.: [9, 402. 10, 131. Lucian. 1, 56.] Μιαιφονέω, Polluo me cæde, s. Contamino, Homicidium perpetro, Interficio, Trucido: Cic. ap. Plat., p. 11. mei Cic. Lex. μιαιφονεῖν ὁτιοῦν vertit Trucidare aliquem et impie cruentari. Isocr. in Panath. Οὐδὲ τοὺς πονηροτάτους τῶν οἰκετῶν ὅσιόν ἐστι μιαιφονεῖν. Lucian. (1, 383.) de Alexandro, Καὶ ἐμιαιφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους. [* " Καταμιαιφονέω, Heraclit. Epist. p. 59. Commel. * Συμμιαιφονέω, ibid. 58." Boiss. Mss. * " Μιαιφονεύω, ad Diod. S. 2, 614." Schæf. Mss.]

Μιαρὸς, a quo Gall. Maraud, Pollutus, Contaminatus, Fœdatus: αἵματι μιαρὸς, Sanguine contaminatus: itemque μιαρὸς sine adjectione pro eod. Eust. ap. Hom. exp. αἱμοβαφής. Sed ab Hom. posteris dicitur μιαρὸς φόνῳ, sicut μιαιφόνος, itemque sine

C adjectione Qui cæde contaminatus est. Synes. Ep. 44. Ἅπασα γὰρ ἂν εἴη μιαρὰ τῷ φόνῳ, τολμηθέντος αἵματος ὁμογνίου. Sed generalius etiam pro Scelesto s. Impuro, Dem. in Mid., Ἀνεκράγετε ὅπως ἐπέξει τῷ μιαρῷ τούτῳ. Qua signif. dicitur etiam cum a Dem. (552.) tum ab aliis, μιαρὰ κεφαλὴ, q. d. Scelestum caput, pro Homine scelesto s. scelerato. Cic. ap. Plat. vertit Improbus, ut videbis p. 128. mei Cic. Lex. Videtur tamen Plato μιαρὸν et ἀκάθαρτον pro eod. ponere. [" Heyn. Hom. 8, 680. Act. Traj. 1, 240. ad Xen. Eph. 239. Valck. Hipp. p. 320. (ubi et de h. v. confusione cum μακρὸς, μικρὸς,) Diatr. 57. ad Lucian. 1, 434. ad Charit. 378. Phryn. Ecl. 136. 152. Thom. M. 615. 862. Boiss. Philostr. 438. De die, ad Thom. M. 89. Conf. c. μικρὸς, Müller. ad Lycophr. p. 314. Ὦ μιαρὲ, Plato Charm. 78. 112." Schæf. Mss. * Μιερὸς, Ionice pro Μιαρὸς, Lobeck. Phryn. 309. * Μιαροτρώκτης, i. q. μιαροφάγος, Anonym. Poëta de S. Theod. v. 253. p. 46. Wernsd.] Μιαροφάγος, Pollutorum ciborum esor, s. Contami-

D natorum, Qui impuris escis vescitur. Μιαροφαγία, Pollutorum esus, Areth. in Apoc. [4 Macc. 5, 3. 25.] Μιαροφαγέω, Pollutos cibos edo, Contaminatis cibis vescor. Apud Greg. in Enc. Macc. pro Idolothyta comedo, Οὐ μιαροφαγήσομεν, οὐκ ἐνδώσομεν. [4 Macc. 5, 27. " Suid. 1, 226." Wakef. Mss.] " Παμμίαρος, " Omnino scelestus, Scelestissimus. Recensetur a " Polluce." [Euseb. 209. " Saracenica Sylb. 54. Greg. Naz. Stelit. 1. p. 58. Suid. v. Λουκιανὸς Σάμιος." Boiss. Mss.] Μιαρῶς, Pollute, Contaminate, Sceleste, [Aristoph. Ἱππ. 800.] Μιαρία, Impuritas, Scelus. A Suida affertur e quodam l., Τὴν μ. τοῦ καπνοῦ καὶ τὴν ὄχλησιν τῆς κόπρου, ubi videri possint permutatæ esse sedes horum accusativorum μ. et ὄχλησιν. Phrynich. autem hanc vocem respuit. [Lucian. 2, 261. Dem. 845. " Phryn. Ecl. 152. Thom. M. 615." Schæf. Mss. * " Μιαρότης, Orig. c. Cels. 136. Hes. v. Μιάς." Wakef. Mss.]

" Μίαχος, Hes. μίασμα, ἀσέβημα, Piaculum, Sce- " lus. Quibus addit, poni etiam ἐπὶ τοῦ δυσώδους.

" Attamen Μιαχρὸν Idem affert pro καθαρὸν, Purum : " cum potius videatur debere signif. μιαρὸν, Impu- " rum, Scelestum."

ΜΙΓΩ, inusitatum, a quo EST Μίσγω ap. Hom., f. ἴξω. Sed pro Μίγω in usu EST Μίγνυμι, ET Μιγνύω. Signif. autem Misceo, quod verbum Lat. a Μίσγω potius deduxerunt, vel Permisceo: ut Cic. vertit ap. Plat., in quodam Timæi l.: ubi quoniam habetur etiam nomen verbale ab hoc verbo deductum, eum proferam totum cum ipsius Ciceronis interpretatione, Καὶ τρία λαβὼν αὖ τὰ ὄντα, συνεκεράσατο εἰς μίαν πάντα ἰδέαν, τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον οὖσαν εἰς ταυτὸ ξυναρμόττων βίᾳ· μιγνὺς δὲ μετὰ τῆς οὐσίας, καὶ ἐκ τριῶν ποιησάμενος ἕν. Quæ Cic. ita reddidit, Et cum tria sumsisset, unam in speciem temperavit; naturamque illam, quam alterius diximus, vi cum ead. conjunxit, fugientem et ejus copulationis alienam, permiscens cum materia. Cum e tribus effecisset unum etc. Ubi observa videri Cic. legisse μιγνύς τε. Ac certe longe aptius dicetur ξυναρμόττων, μιγνύς τε, quam μιγνὺς præsens jungetur cum ποιησάμενος. Dicitur etiam μιγνύναι τινὶ, εἴς τι: unde μιχθὲν εἰς ὕδωρ ex Aristot. Pol. pro Aquæ immistum, s. potius permistum, Cum aqua confusum. Item aliquid dicitur μεμίχθαι ἔκ τινων: Plut. Symp. 1134. meæ Ed. (8, 529.) Ὅτι γὰρ μέμικται τὸ παγκράτιον ἔκ τε πάλης καὶ πυγμῆς, δῆλον. Interdum vero sine casu: Il. B. (475.) Ῥεῖα διακρινέωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν: nam hic νομῷ intelligitur esse pro ἐν νομῷ. Sed in illa cum dat., constructione varie usurpatur: Apoll. Rh. 2, (78.) χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξε, Manus conseruit. Hom. autem dixit Il. O. (510.) μῖξαι χεῖράς τε μένος τε: item μισγομένους de prœliantibus, ut infra videbis. Idem Apoll. Rh. ibid. (985.) Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν Ὑσμίνην, cum Amazonibus pugnam miscuerunt, conseruerunt. Sed in pass. voce Hom. dicit etiam μιγῆναί τινι ἐν παλάμαις, pro Manus conserere: dicit quoque μιγῆναι ἐν δαΐ, ead. signif., Il. Ξ. (386.) τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι Ἐν δαῒ λευγαλέῃ. Alibi autem μιγῆναι προμάχοισι vel ἐνὶ προμάχοισι pro προμάχεσθαι s. πρόμαχον εἶναι: qua forma Pind. μιγῆναι νίκῃ dixit pro νικῆσαι. Sed et generalius ponitur μίγνυσθαι pro πελάσαι, Prope accedere: Il. O. (409.) κλισίῃσι μιγήμεναι οὐδὲ νέεσσιν. Sed dicitur etiam μίγνυσθαι τισὶ, pro In eorum cœtu esse, Inter eos versari. Et Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, Il. Γ. (48.) Cui commercium fuit cum exteris: vel in signif. motus, Cui ad exteros profecto commercium fuit cum illis. Quinetiam legitur μίξεσθαι ξενίῃ Od. Ω. (313.) ubi ξενίῃ resolvendum puto in διὰ ξενίης: ut si dicas μίγνυσθαί τινι διὰ ξενίης: quod nihil aliud est quam ξενίζεσθαι. || Μίγνυσθαι usurpatur etiam de concubitu, quo dixit modo Virg. Mista deo mulier: Il. T. (176.) Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι. De quo verbi μίγνυσθαι usu dicetur et in Μίγω paulo post. Usus est autem hujus signif. verbi μίγνυσθαι in prosa quoque: μητρὶ μίγνυσθαι, ap. Plat. quod Cic. vertit Cum matre corpus commiscere. Sed illud animadvertendum est lectori diligenter, ne κούρῃσιν μίξεσθαι Od. Z. (136.) et si qui sunt loci similes, ad hanc signif. referat, cum referri debeant ad eam, qua ponitur pro Versari inter aliquos, cum aliquo, in cœtu esse. Interdum tamen motus etiam includitur, ut cum dicitur in l. illo Od. Z. Ὣς Ὀδυσεὺς κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισιν ἔμελλε Μίξεσθαι, γυμνός περ ἐών, In cœtum puellarum venturus erat, vel in congressum. Nam In congressum puellarum venire, multo fuerit tolerabilius hoc quidem loco, ad vitandam ambiguitatem, quam Congredi cum puellis, ut quidam interpr. Quod si verbo Congredior uti volebant, quo tamen in hujusmodi ll. abstinere malim, ei danda potius erat antiqua constr., sc. cum accus. ut dicit Plautus, Hominem ne congrediamur quæso, priusquam stomachum detexerit. Nec tamen ignoro Congredi cum puellis pro μίγνυσθαι ἐν φιλότητι, quod et μίγνυσθαι sine adjectione dicitur, non satis Latinum existimari; sed multos tamen e recentioribus eo usos esse constat.

A Vide Μίσγω. [" Μίγω, Heyn. Hom. 4, 391. 6, 588. Μίγνυμι, 5, 466. 6, 599. 8, 204. Wakef. S. Cr. 4, 82. Eum. 69. Jacobs. Anth. 8, 412. 9, 65. ad Charit. 753. Abresch. Æsch. 2, 8. Wakef. ad Bion. 1, 44. in Addend., Brunck. El. 1485. Μιγνύω, Xen. K. Π. p. 14. Demetr. Phal. §. 21. Μίγνυσθαι, de concubitu, Xen. Mem. 4, 4, 20. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀναμ., Medenb. Amœn. 24. Bergler. ad Alciphr. 153. ad Lucian. 1, 268. 3, 567. Thom. M. 616. Jacobs. Anth. 12, 346. Bast Lettre 163. Accedere, Visconti Iscr. Triop. 82. M. μετά τινος, Schol. Aristoph. Πλ. 436. ἐν, Heyn. Hom. 4, 492. 6, 36. Il. N. 286. χείλεα χείλεσι μίξω, Valck. ad Bion. p. 310. Μιχθεὶς, μιγεὶς, ad Xen. Mem. 1, 2, 20." Schæf. Mss.]

Μίσγω, idem, nec inusitatum sicut Μίγω, Il. Γ. (270.) κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον, ubi Eust. ait μίσγον οἶνον, sc. τὸν τῶν Ἀχαιῶν καὶ τὸν ἐκ Τροίας, εἰς ἓν ἄγοντες αὐτόν. Sunt tamen et qui interpr. Infundebant in craterem. Usus est hoc verbo et Plato Timæo, ubi Cic. vertit Permiscere, ut videbis p. 32.
B mei Cic. Lex. Et Παισὶ μίσγεσθαι, Plut. (9, 402.) Frequens est ap. Hom. pass. μίσγεσθαι, et quidem in illis etiam loquendi generibus, quorum facta fuit antea mentib. Quibus addendum est ex Od. Υ. (203.) Μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισι, ubi μισγέμεναι ἄλγεσι, Misceri doloribus, ad verbum, est velut In mediis doloribus versari, Implicari doloribus, Implicitum esse: μεμιγμένος κακοῖς, Soph. (El. 1485.) Implicitus malis. Sed utitur et cum præp. ἐς, Il. Σ. (216.) οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς Μίσγετο, pro Neque in Achivorum cœtum veniebat, Neque se Achivis immiscebat. Præsertim autem pro Concumbere frequens est, ap. Hom. Od. O. (429.) ὅς ἐμίσγετο λάθρῃ, de puella, Z. (288.) Ἥ τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων Ἀνδράσι μίσγηται, πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν. Ridiculum vero esse quod quidam annotant, dici sc. virum mulieri μίσγεσθαι, non autem mulierem viro, non ille solum l. ostendit ex Od. Z., sed et alii ejusd. Poëtæ. E quibus est hic Od.
C Υ. (7.) ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες Ἤϊσαν, αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ. Itidemque hic X. (444.) εἰσόκε πασέων ψυχὰς ἐξαφέλοισθε, καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης Τὴν ἄρ ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάθρῃ. Quinetiam ut dicitur vir μίγνυσθαι ἐν φιλότητι, sic et mulier: Hesiod. Θ. passim Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι: idque interdum dativo, interdum sequente gen. Cum dat., ut (922.) Ἡ δ' Ἥβην, καὶ Ἄρηα, καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε, Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν. Sic (970.) Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι. At gen. sequente, (944.) Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διὸς νεφεληγερέταο. At μισγόμενοι sine adjectione dicuntur præliantes, Il. Δ. (456.) Ὣς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε: possumus autem hic quoque verbo Misceo uti, dicendo sc. Prælia miscentium, e Virg. Legitur vero et Miscere certamina ap. Liv. [" Toup. Opusc. 1, 204. Wolf. ad Hesiod. 126. Bergler. Præf. Il. p. 8. Jacobs. Anth. 9, 390. Dionys. H. 5, 112. Heyn. Hom. 4, 261. 507. Thom. M. 616. M. ἐς, Antiphan. 7." Schæf. Mss.] " Μισγόλας, Hesychio " θόρυβος, Tumultus: nimirum e confluxu et misti-
D " one multitudinis." [" Ad Mœr. 279." Schæf. Mss.] " Μισγονόμος, Eid. ὅπου πάντες νέμουσι γῇ, Terra " ubi promiscue pascunt omnes." [* " Μισγήτη, * Μισγητία, Thom. M. 520. T. H. ad Plutum p. 346. 347. Kuster. Aristoph. 15. Brunck. 1, 277. (Πλ. 989.)" Schæf. Mss. Voces sunt nihili, a Grammaticis confictæ, ad exprimendam vim τῶν μισήτη, μισητία, quas vide, et cf. Schol. Aristoph. l. c. Ὄρν. 1619.]

Μεμιγμένως, Miste, s. Mixte, Mixtim, Promiscue. Exp. et Confuse. [Aristot. Rhet.]

" Μικτέον, Miscendum," [Diosc.]

Μίγμα, τὸ, Mistura, Mixtura, Miscella, Farrago, Bud. Et peculiariter μίγματα de Medicamentorum misturis. [Plut. 6, 298.] Μιγματοπώλης, Qui medicamentorum misturas vendit: quo nomine Pamphilus quidam vocatur ap. Gal. de Comp. Med. κ. Τόπ. 7. VV. LL. [* Μιγμὸς, pro μίγμα, affertur e Diog. Laërt.]

Μίγδην, Mistim, Permistim, seu, ut alii scribunt,

Mixtim, Permixtim. Vel, Promiscue. [Hom. Hymn. in Merc. 491. "Ad Charit. 742. Jacobs. Anth. 11, 187. * Σμίγδην, ibid." Schæf. Mss.] Μίγδα pro eod. ap. [Od. Ω. 77. H. in Cer. 426.] "Μίγδαλοι, "Hesychio ἀναμεμιγμένοι, Mixti."

[* Μὶξ, Mistim, Promiscue, Nicander Θ. 715. "Cattier. Gazoph. 60. Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.]

Μίξις, ἡ, Mistio, Permistio, Emped. ap. Plut. Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξίς τε μιγέντων, Lucian. (1, 843.) Ἡ μ. δὲ καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, Philo, Τὰ δὲ δεύτερα μίξιν ἔχει καὶ κοινωνίαν. || Concubitus, Coitus, Herod. (4, 104.) de Agathyrsis, Ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῦνται. ["Thom. M. 823. Toup. Opusc. 2, 133. Valck. ad Hipp. p. 191. ad Diod. S. 1, 225. Concubitus, Coitus, Heyn. ad Hesiod. 157. Jacobs. Anth. 7, 220. M. et κρᾶσις differunt, Stob. 417. Gern." Schæf. Mss.] "Μιξοβάρβαρος, Mixtus barba- "ris, Semibarbarus," ["Phryn. Ecl. 156. ad Diod. S. 1, 299. Eur. Phœn. 140. ubi v. Beck. p. 186. Valck. p. 624." Schæf. Mss. * Μιξόμβροτος, Semihomo, ut Centaurus, Æsch. Suppl. 577. * Μιξονόμος, Epith. hircorum, quia inter oves pascuntur, Simonides ap. Athen. 456.] "Μιξοπάρθενος dicitur ἡ σφίγξ, quod virginea fa- "cies ei admista esset, h. e. Quod e parte esset facie "virginea. Eur. Phœn. (1030.) Πολύφθορος, πολύ- "στονος, Μιξοπάρθενος, δάϊον τέρας. Μιξοπόλιος, "Cujus pilis cani misceri incipiunt, Semicanus: Ho- "mero μεσαιπόλιος. Supra μιξόθριξ." [Gl. Canaster. "Jo. Malal. 1, 317. 332. 333. 347. 363. alibi." Elberling. Mss. Fasta Alexandrina ap. Alemann. ad Procop. p. 28. "Const. Manass. Chron. p. 306. * Μιξόπολις, Philem. Lex. 15. forte μιξοπόλιος." Boiss. Mss. "Ex Etym. M. 46. iisdem fere verbis utente emendavimus lectionem e Cod. editam μιξόπολις, quæ vox nihili est, licet etiam ap. Phav. legatur: contra * Μιξοπολίτης Lexicis accedat." Osann. * "Μιξόπνος, Pure permixtus, Hippocr. 948." Wakef. Mss. * Μιξόφρυξ, Basil. Schol. Mss. in Greg. Naz. p. 45. * Μιξοφρύγιος, Strabo 12. p. 857., 13. p. 933. * "Μιξοφυὴς, Schol. Eur. Phœn. 813." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. Add. ad p. 713. * Μιξόχλωρος, Hippocr. 95. * "Σωματομιξία, Const. Manass. Chron. p. 119." Boiss. Mss.]

"Μιξίας, Hesychio ὁ μιγνύων, Mixtor s. Mistor."

Μικτὸς, Mixtus, Gal. ad Gl. Μικτὸν ἐξ αἵματος καὶ ξανθῆς χολῆς τὸ ῥεῦμα: perinde ac si dixisset μεμιγμένον. ["Ad Phalar. 275. Stanl. Eum. init." Schæf. Mss. * "Μικτῶς, Schol. Nicandri Θ. 912." Wakef. Mss.] Comp. Ἄμικτος et Δύσμικτος. Sonat autem ἄμικτος q. d. Impermiscibilis, Qui permisceri non potest. Plin. dixit Insociabilis, at Gell. Incoibilis. Vel, Non mistus. Greg. Ἄμμικτα μίγνυνται, Miscentur quæ natura sua misturam respuunt, quorum natura a mistura abhorret. || Interdum ἄμικτοι dicuntur Commercio non utentes, et ut Sauromatæ ap. Paus., Bud. Sic et ἄμικτος γαῖα, Eur. (Iph. T. 402.) Quæ aliena commercia respuit. Itidemque ἄμικτος τόπος, Isocr. (Evag. 25.) Sed exp. etiam Nullum hominum consortium admittens. [Lucian. 2, 98. 125. "Wakef. Trach. 1093. 1095. Abresch. Æsch. 2, 35. Jacobs. Anth. 9, 288. Boiss. Philostr. 401. Toup. Emendd. 4, 460. Opusc. 2, 244. ad Herod. 31. 251." Schæf. Mss. * "Ἀμικτομίαινος, Diosc. Notha 443." Boiss. Mss.] Ἀμίκτως, Absque mistione s. mistura, ["Alciphr. 200." Schæf. Mss.] Ἀμιξία, q. d. Impermiscentia. Dicitur enim esse ἀμιξία inter Eas res quæ inter se permisceri non possunt, quæ misturam non admittunt. A Luciano autem tribuitur Timoni, quod se aliis hominibus non immisceret, sed eorum consortium vitaret, (1, 154.) Ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία. ["Sic τῷ ἀμιξία bis utitur Polyb. 1, 67. de Eo statu rerum, ubi inter se non communicant homines, sed separata agitant consilia. Cf. Ἀνεπιμιξία." Schw. Mss.] Exp. etiam Natura congressus hominum refugiens. Sed et ἀμιξία διαίτης affertur ex eod. Luciano, [et Plut. 9, 119. "Aristæn. 2, 3." Boiss. Mss.] At Δύσμικτος, Qui non facile miscetur cum alio, Qui vix admittit misturam cum alio. Vide usum hujus vocis in quodam

A Plat. l. cum Cic. interpretatione, in Μίγω. [Plut. 9, 23. "Jacobs. ad Bion. 15, 14." Schæf. Mss.] Δυσμίκτως, unde δ. ἔχειν, Non facile admittere mistionem, misturam, Plut. Symp. 1137. meæ Ed. [8, 536. * Εὔμικτος, Comis, Facilis, J. Poll. 3, 96. 6, 28. Themist. p. 271. "Sic leg. Plut. Mor. 1, 663." Schæf. Mss. * Πάμμικτος, Æsch. Pers. 52. 905. Schleusner. Lex. V. T. * Πολύμικτος, Orph. in Natur. 11. * Πολυμιξία, Plut. 10, 562.]

Μίγα, Mistim, Mixtim, Permixtim, Promiscue, i. q. μίγδα, ["Gesner. Ind. Orph. v. Μὶξ, Ruhnk. Ep. Cr. 260. ad Charit. 595." Schæf. Mss. * Μίσγα, pro μίγα, Apollon. de Adv. 562. * "Μιγῆ, i. q. μίγα et μίγδην, Mixtim, Nicander ap. Athen. 126." Schw. Mss. Apud Schn. Lex. μιγῆ habetur pro accus. sing. ab adj. * Μιγής.] Μιγὰς, ἄδος, ὁ, Mistus, Permistus, Miscellaneus, Miscellus, Eur. Andr. (1143.) Πολλοὶ δ' ἔπιπτον μιγάδες, exp. Alii aliis permixti. Item μιγάδες Homines convenæ, Bud. ap. Isocr. Paneg. et ap. Athen. et q. d. Miscellanei.

B Idem tradit e Greg. μιγάδα βίον opponi τῷ ἐρημικῷ, item μιγάδας homines τοῖς μονασταῖς. ["Hoeschel. ad Philon. Opusc. 230. ad Diod. S. 1, 694. Lobeck. Aj. p. 272." Schæf. Mss.] Μιγάζομαι pro μιγνύω, Misceo. A cujus pass. est partic. μιγαζομένους, Od. Θ. (271.) μιγαζομένους φιλότητι, cum paulo ante dixisset μίγησαν. Ejusd. derivationis sunt Ἀμιγὴς et Ἀμφιμιγὴς et Πολυμιγής. Est autem Ἀμιγὴς, sicut ἄμικτος supra, Qui misceri non potest, Qui mistus non est, Purus. Interdum cum gen., ut ἀμιγὲς πάσης ὕλης, Nulli materiæ mistum, Purum ab omni materia. Sic ἀμιγὲς ἑτέρας φύσεως, Diosc. Item, Ἀμιγὲς αἵματος στέαρ, Adeps sanguinis expers. Et, Ἀμιγὲς τοῦ φαύλου, Luciano (2, 907.) Interdum et cum dat.: Ἀμιγές ἐστι τοῖς φαύλοις, Aristot. Sic ἀμιγὴς ἐλαίῳ, Diosc. Nonnunquam sine adjectione, Plut. Εἰ μὲν γὰρ ἀμιγὲς καὶ καθαρὸν ἦν τὸ ἐν κ. τ. λ. ["Bergler. ad Alciphr. 262. ad Lucian. 1, 295. Beckm. ad Marbod. 150." Schæf. Mss. * Ἀμιγῶς, Gl. Immixtim. * Ἀμισγὴς, pro ἀμιγὴς, Nicander Ἀ.

C 195.] Ἀμφιμιγὴς, Undique mistus, Misturam undique habens, Hes. "Παμμιγὴς, Ex omni genere mi- "stus: ut π. ὄχλος, Athen. Ex omni hominum ge- "nere mista turba, Miscellanea turba. Nam παμμι- "γὴς redditur etiam Miscellaneus, item Confusaneus, "item Confusanea atque miscellanea mistura con- "stans, e Gellio." [Lobeck. Phryn. 515. Æsch. Pers. 269.] "Παντομιγὲς, Ex omnibus mixtum: "Suidæ πολυειδὲς, in exemplum afferenti, Εἴ πού τι "χωρίον παντομιγές τε καὶ εὔκαρπον ὑπάρχοι, ὁ δε- "σπότης εὐθὺς συνήρπαστο κατηγορίας πεπλασμένης: "ubi παντομιγὲς χωρίον est In quo omnis generis "plantæ fructusque sunt veluti mixti." Πολυμιγὴς, E multis mistus, Misturam aut admistionem e multis habens. "Πουλυμιγὴς, E multis mixtus, s. Permi- "xtus, Confusus, Epigr." [Anthol. 4. p. 447.] Πολυμιγία, Multarum rerum mistura, mistio, Plut. [8, 627.]

[* "Ἀμφιμίγνυμι, Orph. Fr. 7, 21." Kall. Mss.]

D Ἀναμίγνυμι, vel Ἀναμιγνύω, Immisceo, Permisceo, Commisceo. Jungitur dat. vel præpositioni πρὸς habenti accus. Plut. Pericle, Πρὸς ἀνθρωπείας χρείας ἀναμιγνὺς τὴν ἀρετήν. Apud Eund. Ἀναμεμιγμένοι πρὸς ἀλλήλους. || Ἀναμίγνυμαι, vel Ἀναμιγνύομαι, Pass. Immisceor, Permisceor, Commisceor: Ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, Lucian. (1, 295.) ἀναμεμίχθαι, Permixtum esse. Et participia ἀναμεμιγμένος et ἀναμιχθείς: Ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει, Lucian. (1, 610.) Ἀναμίσγω etiam reperitur pro Ἀναμιγνύω, ut et simpl. μίσγω pro μιγνύω. ["Ἀναμίγνυμι, Jacobs. Anth. 11, 206. Fischer. Ind. Palæph. Ἀναμίσγω, Heyn. Hom. 6, 628." Schæf. Mss. Herod. 1, 199. Theogn. 955. Ἀμμίσγω, pro Ἀναμίσγω, Plut. 9, 631.] "Ἀναμεμίχαται, Ionice pro ἀναμε- "μιγμένοι εἰσί." [Herod. 1, 146.] Ἀναμεμιγμένως, Mixtim, Permixtim, Promiscue. Hes. ἀναμὶξ exp. per ἀναμεμιγμένως, ut magis notum. ["Heyn. Hom. 8, 257." Schæf. Mss. Schol. Soph. Trach. 528. Ἀναμίγδην, i. q. ἀναμεμιγμένως. ["Ad Callim. 1, 100." Schæf. Mss. * Ἀνάμιγδα, Soph. Tr. 519.] "Ἀμ-

" *μίγδην* quoque pro *ἀναμεμιγμένως* s. *μικτῶς* po-" nitur, i. e. Mixtim: ut ap. Nicandr. Θ. (912.) *Ὢν* " *σύ ποτ' ἀμμίγδην, τοτὲ δ' ἄνδιχα πίνεο*, Quæ tu " interdum mixtim bibas, interdum seorsim singula." "*Ἄμμιγα*, i. q. *ἅμα* s. *ὁμοῦ* et veluti *ἀναμεμιγμένως*: " i. e. Una cum. Apoll. Rh. 1, (573.) de piscibus, " *ἄμμιγα ταύροις Ἄπλετοι, ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες* " *ἕποντο*: ubi hoc adverbium resolvere queas in " particip. *ἀναμεμιγμένοι*, Mixti. Itidemque Epigr. " *ἄμμιγα νεκροῖς κεῖμαι*, pro *ἀναμεμιγμένος νεκροῖς*, " Mixtus mortuis, h. e. Una cum mortuis, vel " potius Inter mortuos. In Epigr. cum gen. le-" gitur, *Ἤσκησεν μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων*, iti-" dem pro Inter Musas et Charitas: s. *ἀναμεμι-*" *γμένος μούσαις καὶ χάρισι*." [" Ruhnk. Ep. Cr. 293. ad Lucian. 1, 250. ad Callim. 1, 100. Gesner. Ind. Orph. Secundus 2. Epigr. adesp. 524. Theætet. 4. Jacobs. Anim. 106. ad Charit. 595." Schæf. Mss.] *Ἀναμὶξ*, Mixtim, Permixtim, Promiscue, Xen. Σ. (4, 29.) *Οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἀναμὶξ ἔσκωψάν τε καὶ ἐσπούδασαν*. [Lucian. 2, 655, 3, 424. Thuc. 3, 107. " Jacobs. ad Meleagr. p. 5. Græf. p. 46. ad Herod. 529." Schæf. Mss.] *Ἀνάμιξις*, Permixtio, Commixtio. [* *Ἀνάμικτος*, Alex. Trall. 415. * *Παραναμίγνυμι*, Ælian. H. A. 3, 30.] *Συναμίγνυμι*, Simul immisceo, quod et *συμμίγνυμι* dicitur, [1 Cor. 5, 9. 11. 2 Thess. 3, 14. " Eust. 126, 42." Seager. Mss.] " *Συνανάμιξις*, Commixtio," [Daniel. 11, 23.]

Ἀπομίγνυμι, i. q. simpl. *μίγνυμι*, [" Musgr. El. 497." Schæf. Mss. * *Ἀπομίσγω*, Max. Tyr. p. 11.] *Ἀπόμιξις*, Mistio, VV. LL. [" Thom. M. 659. * *Ἀπομιγὴς*, ad Lucian. 1, 295." Schæf. Mss.] " *Ἀπό-*" *μικτος*, Impermixtus, Impromiscuus, VV. LL. " sed ejus exemplum desidero: quin potius falsum " esse judico." [Respicitur Theophr. C. Pl. 6, 8, 4. ubi hodie legitur *Ἀνεπίμικτος*. * *Ἐναπομίγνυμι*, unde * *Ἐναπόμιξις*, Theophr. C. Pl. 6, 3, 1. 2. cf. 6, 1, 1. et Schn. Lex. v. *Ἀπόμιξις*. * *Ἐναπόμικτος*, var. lect. ad Theophr. C. Pl. 6, 8, 4.]

[* *Διαμίγνυμι*, Athen. 441. * *Διαμίσγω*, Hippocr. 614, 43.]

[* *Εἰσμίγνυμι*, Immisceo, Plut. 6, 483.]

[* *Ἐκμίγνυμι*, unde] " *Ἔκμιξις*, quod affertur pro " Mixtio: sed sine exemplo." [* *Ἐκμιξία*, 2 Macc. 14, 3. sed libri nonnulli *ἐπιμιξία* et *ἀμιξία* habent.]

Ἐμμίγνυμι, Immisceo. A cujus pass. *Ἐμμίγνυμαι* est particip. *ἐμμεμιγμένος* ap. Plut. Symp. p. 1154. meæ Ed. (8, 657.) In VV. LL. *ἐμμεμιγμένος* exp. non solum Immistus, sed et Concretus. [* " *Ἐμμίσγω*, Jacobs. Anth. 9, 20." Schæf. Mss. * *Ἐνιμίσγω*, Opp. 'A. 3, 408. * *Ἔμμικτος*, Plato Philebo 28. * *Παρεμμίγνυμι*, Ælian. H. A. 3, 30. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 2, 7.]

Ἐπιμίγνυμι, VEL *Ἐπιμιγνύω*, Misceo, Permisceo. Sed utplurimum usurpatur hoc verbum in voce pass. ea signif. qua Hom. usus est simplici *μίγνυσθαι*, cum dixit *Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι*: sc. pro Commercium habere, Commercia inire, exercere. Exempla Bud. affert p. 357. 733. e Thuc. et Xen., ubi et *ἐπιμιγνύντες* activa voce e Thuc. pro *ἐπιμιγνύμενοι*. [Schæf. ad Longum 375. " Villoison. 158. Diod. S. 2, 232. Lucian. 3, 531. Philostr. 186. Boiss., ad Thuc. 1. p. 6." Schæf. Mss. * *Ἐπιμεμιγμένως*, Apollon. Lex. 288.] *Ἐπιμιξία*, Admistio, Permistio, Coalescentia, Plut. Symp. p. 1137. meæ Ed. (8, 535.) *Μόνα τῶν φυτῶν τὰ ἐλαιώδη δέχεσθαι τὰς τοιαύτας ἐπιμιξίας οὐ πέφυκεν*: pro eo quod paulo ante dixerat *μίξεις*. Item Commercium, Josephus, *Οὐ γὰρ ἐμπορίαις χαίρομεν, οὐδὲ ταῖς πρὸς ἄλλους διὰ τούτων ἐπιμιξίαις*. Apud Plut. exp. etiam Congressus. [Thuc. 5, 35. Dem. 79. " Wessel. ad Herod. p. 31. ad Diod. S. 1, 8." Schæf. Mss] *Ἐπίμιξις*, pro eod., Thuc. *Ἐπίμικτος*, Mistus, Appian. (B. C. 5, 95.) *Φασήλοις ἐπιμίκτοις ἔκ τε φορτίδων νεῶν καὶ μακρῶν*, Mistis e forma onerariarum longarumque navium, Bayf. [" Timon Phlias. 33." Schæf. Mss.] Et BICOMP. *Ἀνεπίμικτος*, sed hoc sequitur potius signif. nominis *ἐπιμιξία*, qua ponitur pro Commercio; est enim *Ἀνεπίμικτος*, Commercia cum exteris non exercens, Bud. ibid. Item *ἀ. πόλεμος*, Bellum cujus tempore nulla ultro citroque commercia exercentur. Sed accipitur alioqui generalius *ἀνεπίμικτος*, jungiturque interdum cum gen., *ἀ. ῥυπαρίας*, e Diosc., pro Sordem nullam admistam habens. Quinetiam cum gen. *ἀνθρώπων* in VV. LL. Impermistus hominibus, Insociabilis, [Strabo 8. p. 514. Plut. Rom. 3. Theophr. C. Pl. 6, 8, 4.] *Ἀνεπιμίκτως*, ut *ἀ. ἔχειν*, Abhorrere a permistione, Natura esse tali quæ non admittat permistionem. [* *Ἀνεπιμιξία*, Defectus mutui commercii, Polyb. 16, 29, 12. " Appian. 1, 781." Kall. Mss. * *Δυσεπίμικτος*, Strabo 3. p. 234. * *Εὐεπίμικτος*, Strabo 11. p. 754.] " *Εὐεπιμίκτως*, ap. J. Poll. " l. 5. synonymum *τῷ εὐξυμβόλως, φιλανθρώπως*. " Innuit igitur *εὐεπιμίκτως ἔχειν* dici Eum quocum " facile est consuescere et congredi, i. e. Affabilem, " Humanum." *Ἐπιμὶξ*, Mistim, Permistim, Promiscue, ap. [Il. Λ. 525. Ξ. 60. Φ. 16. * *Ἐπιμιγὴ*, Admixtio, Sext. Emp. p. 32. * *Συνεπιμίγνυμι*, Aristæn. Ep. 1, 10. 107.] *Ἐπιμίσγομαι* pro eod.: sicut *μίσγομαι* pro *μίγνυμαι*, Commercium habeo, In consortium venio, In consortio sum, aut cœtu, ap. Hom. non semel cum dat. [Herod. 2, 104. 151. 152. 155.] At Callim. junxit etiam accus., et quidem rei, pro Ingredi, Accedere, H. in Jov. (11.) *ἔνθεν ὁ χῶρος Ἱερός· οὐδέ τι μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης Ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται*. Apud Hesiod. autem (Θ. 802.) cum præp. *ἐς*, ubi dicit *ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται*. [" Wolf. ad Hesiod. p. 126. Herod. 151. ad Callim. 1. p. 7. 8. 155., 2. p. 3. Jacobs. Anth. 10, 384." Schæf. Mss.]

Καταμίγνυμι, VEL *Καταμιγνύω*, Immisceo, Permisceo, Plut. Symp. 1151. meæ Ed. (8, 570.) *Τὰ ἀλσώδη καὶ εὐπέταλα καὶ σκιερὰ καταμίξαι τοῖς φυτοῖς*. Ex Eod. in Lycurgo *καταμιγνύεσθαι* active positum cum ead. constr. *Κατεμιγνύετο τοῖς ἀναγκαίοις ἀρετῆς τινὰ ζῆλον*. At ex Aristoph. affertur vox act. cum præp. *ἐς*, (N. 229.) *τὴν φροντίδα Λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα*. AT *Καμμίξας* syncope poët. pro *καταμίξας*. [" *Καταμίγνυμι*, T. H. ad Plutum p. 213. Porson. Med. p. 25. Boiss. Philostr. 471. De constr., D. W. ad Plut. 1, 584." Schæf. Mss. * *Καταμίσγω*, Nicand. 'A. 353. Strabo 1. p. 38, 3.] " *Κατάμιξις*, " Permixtio," [" Diosc. Alexiph. 396. Sarac." Boiss. Mss. * *Καταμικτὸς*, unde * *Ἀκατάμικτος*, Gl. Infrequens: * *Εὐκατάμικτος*· Affabilis. " Max. Planud. ap. Yriart. Catal. Matr. 263." Boiss. Mss.] *Ἐγκαταμίγνυμι*, VEL *Ἐγκαταμιγνύω*, q. d. Immisceo in, intra, Admisceo.* Sed accipitur potius pro *καταμίγνυμι*, aut etiam simplici *μίγνυμι*: partic. pass. *ἐγκαταμεμιγμένον*, Lucian. in Anacharsi, *Ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις*, ubi exp. Admixtum laboribus. [Dionys. H. de C. VV. 383. Schæf. * *Ἐγκαταμεμιγμένως*, Schol. Soph. Œd. T. 95. * *Συγκαταμίγνυμι*, Commisceo, Eur. Herc. F. 674. Xen. *Ἱερ*. 6, 2.]

[* *Μεταμίγνυμι*, Commisceo, Od. X. 221. * *Μεταμίσγω*, Σ. 309. Hippocr. 475. 483.] " *Μετάμιξις*, " Mixtio, Commixtio." " *Μεταμὶξ*, Mixtim: *ἀναμὶξ*, " *μετὰ μίαν*, Hes."

Παραμίγνυμι, VEL *Παραμιγνύω*, Admisceo, Immisceo, Aristoph. *παραμίξαντες τὸ ὕδωρ*: [Σφ. 878.] Ab ejus pass. *Παραμίγνυμαι* est *παραμιγεὶς*, Admixtus, [Lucian. 1, 470.] *Παραμίσγω*, pro eod. [" Charit. 108." Wakef. Mss. * *Παραμὶξ*, Jambl. V. P. 248.] " *Συμπαραμίγνυμι*, vel *Συμπαραμιγνύω*, Commisceo, " ut exp. in VV. LL. ap. Aristoph. Πλ. (719.) tan-" quam vacante præpos."

" *Προμιγῆναι* ex Hom. (Il. I. 452.) affertur pro " *μιγῆναι, συνελθεῖν*." [" Valck. Diatr. 265." Schæf. Mss.]

Προσμίγνυμι, VEL *Προσμιγνύω*, Admisceo, VV. LL. sed sine exemplo. At pro Admoveo, Applico, legitur cum ap. alios, tum ap. Pind. 'O. 1, (34.) de equo, *Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν*, Admovit dominum suum victoriæ, et velut applicuit. I. e. Fecit ut dominus ad victoriam usque perveniret. Plut. Phocione (6.) *Νέος δὲ ὢν, Χαβρίᾳ προσέμιξεν ἑαυτὸν τῷ στρατηγῷ, καὶ παρείπετο*, Ad Chabriam se applicuit, Bud. 357. Multo autem est usitatius verbum hoc *προσμιγνύναι* neutraliter sumtum; eo modo quo et Applicare aliquo Lat. interdum dicunt. Redditur etiam Appellere, Subire, Accedere, Succedere: ea signif. qua dicitur Succedere portis, vel muris a

Cæs. et Liv., estque frequens cum aliis Historicis, tum Thucydidi: 3. Ἔπειτα προσέμιξαν τῷ τείχει τῶν πολεμίων. Sic Προσμίξαι τῇ Πελοποννήσῳ: item Προσμίξαντες τῇ Ἰκάρῳ, ubi exp. et Appulsi. Et 1, (46.) Ἐπειδὴ δὲ προσέμιξαν τῇ ἠπείρῳ, ubi reddi etiam potest, Ubi tenuerunt continentem. Interdum vero et cum præp. πρός: Προσμίξας πρὸς τὰ ὅρια. Sic etiam (3, 22.) Προσέμισγον πρὸς τὰς ἐπάλξεις, a TH. Προσμίσγω, quod pro προσμίγνυμι dicitur, ut μίσγω pro μίγνυμι. Interdum etiam additur ἐγγὺς cum dat. illo rei. At dativo personæ junctum, ap. eund. Thuc. Item pro Manum s. Pugnam conserere; nam ead. signif. alicubi dicit προσμίξαι et εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Sed et pro Conjungere se cum aliquibus. Quo pertinet ea signif., quam Bud. huic verbo tribuit ap. Plat., sc. pro Conjungi, Hærere. [" Προσμιγνύω, Wakef. S. Cr. 4, 82. ad Diod. S. 1, 689. Brunck. Aristoph. 3, 36. Kuster. 112. Schneid. Anab. 64. (4, 2, 16.) Bibl. Crit. 1, 4. p. 90. Herod. 583. De constr., Brunck. ad Eur. Orest. p. 208. Adeo, Wakef. Trach. 821. Προσμίσγω, ad Herod. 715." Schæf. Mss.] Πρόσμιξις, Admixtio, [Thuc. 5, 72. * Πρόσμικτος, Dio Cass. 91.] Ἀπρόσμικτος, Cui non est commercium cum aliis, A commercio alienus. In VV. LL. ex Herod. (1, 65.) pro Nullo consuetudinis conversationisque vinculo utens, Insociabilis. [* " Ἀπροσμίκτως, J. Poll. 5, 139." Kall. Mss. * Δυσπρόσμικτος, 1, 101. * Ἀπροσμιγής, Steph. B. v. Σῆρες, Eust. in Dionys. P. p. 133. * Συμπροσμίγνυμι, Plato Theæteto 183.]

Συμμίγνυμι, VEL Συμμιγνύω, Commisceo, Permisceo. Sæpe autem pro Adjungo s. Conjungo me, Castra castris adjungo, Vires socio. Item in alia Conjunctionis signif., Plato, Θεαιτήτῳ συνέμιξα διὰ λόγων, nam licet Bud. exponat Cum Theæteto verba feci, inest tamen et hic quædam Conjunctionis signif.: perinde sc. ac si quis dicat Conjunctio mihi fuit cum Theæteto per verba. Sed et Consortio uti, potest reddi in hujusmodi ll. || Sæpe etiam pro Appropinquo, Accedo, Bud. 357. 733. Sæpe vero et pro Manum s. Prælium conserere: Συμμίξομέν τοι, Herod. Dici autem et Miscere prælium a Latinis eod. modo, docui in Μίγνυσθαι. Xen. dixit etiam (K. Π. 2, 1, 4.) εἰς χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις, duo synonyma loquendi genera velut in unum permiscens, sc. συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις, et εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. [" Congredior vel Colloquor cum aliquo, Aristoph. Ἐκκλ. 516." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 1, 204. 279. Dawes. M. Cr. 309. ad Dionys. H. 2, 1112. Schol. Aristoph. Πλ. p. 216. H. Conf. c. συζεύγνυμι, ad Diod. S. 2, 389. Σ. τινι, Conversari cum aliquo, Herod. 1, 123. 2, 64. Συμμίξαι, Colloqui, συμμιχθῆναι, Coire, ad Herod. p. 133. 134. 649. Wessel. Diss. Herod. 170. Συμμιχθῆναι, συμμιγῆναι, Valck. ad Xen. Mem. 240. Συμμεμιχέναι, Polyb. 4, 693." Schæf. Mss. * Συμμικτέον, Polyb. 3, 41, 8. Plato de LL. 2. p. 828. * Συμμίγδην, Nicander Θ. 677. Manetho 4, 266. * Σύμμιγα, Herod. 6, 58.] Σύμμιξις, Commistio, Commistura, Consortium. Unde Plato copulavit σύμμιξις cum κοινωνία, [Aqu. 1 Sam. 17, 18. 2 Reg. 14, 14. 2 Par. 25, 24.] Σύμμιγμα, Quod commistione constat, e commistione est, e commistis rebus coaluit, Plut. (9, 759.) Τὴν ἔγγιστα γῆν ὁρῶσιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀνάπλεων σ. καὶ συμφόρημα γεγενημένην. Σύμμικτος, ὁ, ἡ, Commixtus, Permixtus, Miscellaneus, Promiscuus, Hesiod. Ἔργ. (2, 181.) εἰσόκεν αὐτις Γῇ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ, Thuc. 4, (106.) Ἄλλως τε καὶ βραχὺ μὲν Ἀθηναίων ἐμπολιτεῦον, τὸ δὲ πλεῖον, ξύμμικτον: qua signif. dicuntur et σύμμικτοι ἄνθρωποι, (3, 61.) pro Convenis, sicut et μιγάδες. [" Lys. 631. χαλκώματα." Strong. Mss. * Συμμίκτως, Strabo 1. p. 58. * Ἀσύμμικτος, Dionys. H. 2, 42, 23. * " Ἀσυμμιξία, Dionys. Areop. de Divin. Nomm. 4, 7." Kall. Mss.] Συμμιγής, i. q. proxime præcedens σύμμικτος: Βοὴ συμμιγὴς ἵππων καὶ ἀνδρῶν, Aristid. Et cum dat. ex Eur. (Rheso 431.) συμμιγὴς φόνῳ, Permixtus cum cæde: [Cycl. 225. Æsch. S. c. Th. 747. " Brunck. Soph. 3, 440. Heind. ad Plat. Phædr. 197. 227." Schæf. Mss. * Ἀσυμμιγής, Cyrill. Alex. Hom. Pasch. 25. p. 297. * Ὑποσυμμιγής, Hierocl. 38. * Συμμιγία, Commistio, Schneidero susp. * " Σύμμιγος, in Hermann. Lex. Prosod. legitur p. 435. Τὸ σ. σύνθετόν ἐστι." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] " Συμμίσγω, i. q. συμμίγνυμι s. συμμιγνύω, Commisceo, Herod. (4, 127.) neutraliter, Συμμίσγοιμεν ἐς μάχην ὑμῖν, Vobiscum pugnam conseramus. Apud Hes. de miscentibus s. commiscentibus corpora; exp. enim ὁμιλεῖν, item συνουσιάζειν: ubi ὁμιλεῖν alio etiam pertinere potest." [Hom. H. 3, 81. Theogn. 1167.] " Passivum Συμμισγόμαι, Il. B. (753.) Πηνειῷ συμμίσγεται," [" Jacobs. Anth. 7, 199. Callim. Epigr. 48." Schæf. Mss.] " Προσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, Ante commiscentes aquam s. confluentem facientes," [Herod. 7, 129.]

Ὑπομίγνυμι, VEL Ὑπομιγνύω, q. d. Submisceo, Clam s. Paulatim misceo, Plut. Symp. 1147. meæ Ed. (=8, 557.) Τοῦ καλοῦ Ἀγάθωνος, ὃν πρῶτον εἰς τραγῳδίαν φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομίξαι τὸ χρωματικόν: [7, 554. " Plato 2, 47. * Ὑπόμιγμα, Plut. 9, 689." Wakef. Mss.]

Ἀμιχθαλόεσσα, Hesychio ἀπροσόρμιστος ἐκ θαλάσσης καὶ δύσορμος, itidemque] Scholiastæ Sophoclis, " afferenti Homericum hoc hemistichium, (Il. Ω. 753.) Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν. Dicitur vero sic quoniam est ἄμικτος καὶ δυσπρόσιτος τοῖς τὴν ἅλα περῶσι, s. quia οἱ τὴν ἅλα περῶντες, ei nequeunt μιγῆναι." " Μιχθαλόεσσαν, s. Ἀμιχθαλόεσσαν, Hesychio ἀλίμενον."

" Μίσκελλος, εὐτελὴς καὶ μέλας οἶνος, Vile et nigrum vinum," Hes. [Vox Lat.] " Μίσκελλον autem volunt esse Sordidum et præparcum, qui frusta etiam et fragmenta colligat. NAM Μίσκοι dicuntur Frusta et rejectamenta cœnarum quæ everri solent, ut est ap. J. Poll. 6, (94.) c. 15."

" ἼΓΔΗ, ης, ἡ, Hesychio θυεία: Suidæ τριβαία: Etymologo itidem ἡ θυεία ἔνθα μίσγομεν τὰ ἀρτύματα: παρὰ τὸ μίσγειν τὰ θύη, abjecto μ. Latini Mortarium vocant et Pilam: in qua nimirum pharmaca aut condimenta tunduntur et teruntur. Phrynich. vero θυείαν dicere jubet, non ἴγδην. Inde DEMIN. Ἰγδίον, ut θυείδιον a θυεία, et Mortariolum a Mortarium. Rursum Ἴγδη, SIVE Ἴγδις, est Saltationis genus, teste Polluce 10, (103.) c. 24. Ibi enim in recensione vasorum culinariorum, cum dixisset Solonem in jambis τὴν θυείαν vocasse ἴγδην, addit, esse ἴγδην et ὀρχήσεως σχῆμα: et Comicum, alludentem ad nomen, cum dixisset, Γύναι πρὸς αὐλὸν ἦλθες, ὀρχήσῃ πάλιν τὴν ἴγδην, subjunxisse, τὴν θυείαν ἀγνοεῖς; τουτέστι τὴν ἴγδην. Athen. quoque hujus saltationis meminit l. 14. p. (629.) ibi enim inter γελοίας ὀρχήσεις ab eo commemorantur ἴγδις et μακτρισμός. Et Etym. ἰγδίσματα esse dicit εἶδος ὀρχήσεως ἐν ᾗ ἐλύγιζον τὴν ὀσφὺν ἐμφερῶς τῷ δοίδυκι. Ubi nota hoc VERBALE Ἰγδίσματα, a VERBO Ἰγδίζειν derivatum: quod erit, Lumbos huc illuc flectere in modum tudiculæ s. pistilli dum in mortario aliquid eo tunditur. Apud Suidam quoque scribe, Ἴγδισμα, λύγισμα." [" Ἴγδη, Phryn. Ecl. 64. (Lobeck. 165.) T. H. ad Plutum p. 237. Jacobs. Anth. 11, 86. Ἰγδίον, Segaar. Epist. ad Valck. p. 11. T. H. l. c. Ἴγδις, ibid. Phryn. Ecl. 65. Jacobs. l. c. Toup. Opusc. 2, 16. * Ἰγδοκόπανον, Valck. Anim. ad Ammon. 184." Schæf. Mss. * Ἰγδύς, Ἰγδίς, Peyron. ad Etym. M. 464, 49. Ἴγδις, Ἰγδίς, Gl. Mortarium, Athen. 406.]

ΜΙΚΡΟΣ, VEL Σμικρός, Parvus, Il. E. (801.) Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής, Parvus quidem corpore erat Tydeus, sed bellicosus, strenuus, Athen. (552.) Ἱππώνακτα τὸν ποιητὴν οὐ μόνον μικρὸν γενέσθαι τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ λεπτόν. Atque ut aliquis dicitur μικρὸς δέμας, τὸ σῶμα, sic etiam ipsum σῶμα dicitur μικρόν: sicut vicissim μέγα σῶμα, unde comp. μεγαλόσωμος. Sed utplurimum μικρὸς appellatur sine adjectione Qui est parvus, i. e. parvo corpore; Plut. Pol. Præc. Ὀφθεὶς δὲ μικρὸς καὶ γελασθεὶς κ. τ. λ. Sic μικρὰ γυνή: ut ap. Plut. Lacon interro-

gatus cur duxisset μικρὰν γυναῖκα, respondit minima e malis eligi debere. Hom. vocavit etiam σμικρὰς ὄρνιθας, Parvas aves, Il. P. (757.) ὅστε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι. Dicitur et de aliis rebus variis, sicut Lat. Parvus: μάχαιρα, Parvus gladius: μικροὶ οἴακες, Plut. de Socr. Dæm. (326.) Ὑπὸ μικροῖς οἴαξι μεγάλων περιαγωγὰς ὁλκάδων. Item μικρὰ πόλις, Xen. (Ἑλλ. 5, 2, 25.) Sed jungitur interdum etiam diminutivis, ut Lat. Parvum, veluti cum dicitur Parva munuscula; nam et μικρὸν πολίχνιον legimus ap. Isocr., necnon μικρὸν νησίδιον. Tale est μικρὸν πινακίσκιον ap. Athen.: Xen. autem diminutivo junxit μικρὸν præcedente etiam adverbio μάλα, cum dixit, Μάλα μικρὸν γήδιον, K. Π. 8, [3, 15.]

Μικραὶ κύλικες, Cic. ap. Xen. vertit Minuta pocula, ut videbis p. 133. mei Cic. Lex.

Μικρὸν dicitur etiam Quod est parvi pretii, s. parvi momenti, ut cum dicit Eur. (Fr. inc. 129.) de Deo, τῶν ἄγαν ἅπτεται, τὰ μικρὰ δὲ εἰς τύχην ἀφεὶς ἐᾷ, ubi etiam observa τὰ μικρὰ opponi τοῖς ἄγαν. Interdum autem μικρὰ et μείζω opponunt, pro Rebus levioribus et gravioribus: Plut. Polit. Præc. Καὶ μικρὰ καὶ μείζω φέροντες ἐπὶ τοὺς ἡγεμόνας. At Dem. dixit etiam Ἐπηρεάζειν καὶ μικρὰ καὶ μείζω, in Orat. c. Mid. In VV. LL. ex Eod. (1455.) affertur ὁ μικρότατος pro Abjectissimus. Et μικρὰ φρονεῖν pro Submisse se gerere: quod et μικρὸν φρονεῖν dicitur in hoc versu, qui extat ap. Plut. (6, 100.) Μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πεπραχότα. Sed et μικρὸς τὴν γνώμην dicitur esse aliquis ap. Athen.

Μικρὸς interdum, sed rarius, oppositum habet non μέγας, Magnus; sed πολὺς, Multus: veluti cum in Phil. 2. dicitur a Dem. μικρὸν χρόνον pro Parvo tempore; huic enim opponeremus πολὺν χρόνον. Possumus autem μικρὸν χρόνον reddere non solum Parvo tempore, sed et Brevi vel Pauco tempore. Sicut ap. Eund. in Mid. habemus μικρὰ λέγειν pro Pauca dicere, ὀλίγα λέγειν. Sed et μικρὸν ἀργυρίδιον, Aristoph. Πλ. (240.) Pauca pecunia, ad verbum Pauca pecuniola: sicut et ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 359.) quidam interpr. σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο. Interdum vero μικρὸν s. σμικρὸν cum gen., ut σμικρὸν μέλιτος, ap. Aristoph. (Σφ. 878.) q. d. Paucum mellis, pro Paucum mel, Paulum mellis. Sæpe vero adverbialiter, oppositum itidem τῷ πολὺ, pro Paulum, Parum, Isocr. in Hel. Enc. init. Καὶ μικρὸν προέχειν ἐν τοῖς μεγάλοις, ἢ πολὺ διαφέρειν ἐν τοῖς μικροῖς. Sic ex Aristide, Τὰ μικρὸν τῆς γῆς ὑπανέχοντα. Sed et μικρόν τι adverbialiter etiam positum a Greg. pro Aliquantulum, Bud. qui affert et μικρὰ ex eo pro Paululum, Paulisper, Μικρὰ τῷ κόσμῳ καὶ τῇ σκηνῇ χαρισάμενοι. Et cum compar., ut μικρὸν ἐλάττω, Dem. ut Lat. Paulo pauciora: quo dicitur modo πολὺ ἐλάττω. Utuntur tamen et dativo μικρῷ, idque non minus frequenter: ut μικρῷ πλείους, idem Dem. et μικρῷ πρότερον: quo dicitur modo et μικρῷ ὕστερον: sicut etiam μικρὸν πρότερον, ὕστερον. Interdum etiam cum ὅσον: Μικρὸν ὅσον διαφέρειν, VV. LL. Parum admodum differre. Sed tamen Plin. ap. Theophr. interpr. Fere, cum hæc ejus verba, Πεύκη καὶ πίτυς προτεροῦσι τῇ βλαστήσει μικρὸν ὅσον πεντεκαίδεκα ἡμέραις, τοὺς δὲ καρποὺς ἀποδιδόασι μετὰ πλειάδα κατὰ λόγον, ita vertit, Pinus et picea præveniunt germinatione abietem, quindecim fere diebus, semen vero post vergilias et ipsæ reddunt. || Sic et μικροῦ pro Fere, non est infrequens, Xen. K. Π. 1, (4, 8.) Καὶ μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν, Dem. (277.) Μικροῦ μὲν ἅπαντας κατηκόντισαν: Idem alibi, Μικροῦ γε, ἃ μάλιστά με δεῖ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, παρῆλθον. Quibus in ll. μικροῦ est Fere, Propemodum, Parum abfuit quin. Existimo autem dici μικροῦ hujusmodi in ll., subaudito infin. δεῖν: nam μικροῦ δεῖν hac signif. dici solet: Dem. (316.) Τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὅμοιόν ἐστι τῷ ὀνειδίζειν. Jungitur etiam præpositionibus hoc nomen, obtinens locum adverbii. Dicitur enim εἰς, ἐπὶ μικρόν: item κατὰ, μετὰ, παρὰ μικρόν. Affertur εἰς μικρὸν e Luciano pro Paulisper, Parumper: (3, 586.) Ἐς μικρὸν πέπαυσο, Quiesce parumper. Ἐπὶ μικρὸν autem non solum pro Parumper s. Paulisper, sed et pro Parum, ex

A Aristot. Quantum ad reliqua tria attinet, de μετὰ μικρὸν quidem dixi in Μετά. At κατὰ μικρὸν sæpe ponitur pro Paulatim, quo usus est modo Isocr. dicens, Κατὰ μικρὸν προϊών. Itidemque dixit Dem. Phal. Κατὰ μικρὸν καὶ κατὰ βραχὺ προϊών. Et ap. Greg. Ταῖς κατὰ μικρὸν ἀναβολαῖς, Bud. vertit, Sensim prolatando. Sed Plin. ap. Aristot. reddidit, Subinde, cum hæc Aristot. verba de vitulo marino loquentis, Ἄγει δὲ δωδεκαταῖα ὄντα τὰ τέκνα εἰς τὴν θάλατταν πολλάκις τῆς ἡμέρας, συνεθίζουσα κατὰ μικρὸν, sic interpr., Non ante duodecimum diem deducit in mare, ex eo subinde assuefaciens. At κατὰ σμικρὰ νεῖμαι e Plat. de LL. Particulatim distribuere, in minima quæque. "Καταμικρὸν, alicubi conjunctim scriptum reperitur pro κατὰ μ." Ultimum autem παρὰ μικρὸν, pro Ferme. Item in alia signif., ubi non itidem adverbialiter poni videtur, habes ap. Bud. 245. "Παραμικρὸν, s. Παρὰ μικρὸν, Propemodum, Pene, Parum abfuit quin, Chrys. de Sacerdotio, Παραμικρὸν ἦλθεν ἀποθανεῖν, εἰ μὴ ἡ τοῦ ἀδελφοῦ B προστασία ἔλυσε τοῦ θεοῦ τὴν ὀργήν. Isocr. Παραμικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος. E Luciano, Οὐ παραμικρὸν ἀτοπώτερον, pro Non paulo minus absurdum. Et ex Aristide, Ναυμαχίας οὐ παραμικρὸν ἐνίκων, pro Non modice, sed multum et vehementer."

[" Μικρὸς, Mœr. 356. Toup. Opusc. 2, 253. Ammon. 103. Valck. Anim. 179. Eran. Ph. 179. ad Herod. 541. Koen. ad Greg. Cor. 130. ad Charit. 711. Paucus, Dionys. H. 2, 710. 957. Conf. c. πικρὸς, Jacobs. ad Meleagr. p. 11. Bergler. Alciphr. 424. ad Charit. 467. 711. Conf. c. μακρὸς, 467. 645. Tyrwh. ad Aristot. 166. Wyttenb. ad Plut. 1, 723. ad Diod. S. 1, 194. 341. 2, 442. 505. ad Herod. 541. 548. 604. Jacobs. Anth. 6, 153. Coray Theophr. 322. Sylburg. ad Zosim. 719. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 241. 247. 2, 18. 37. 3, 175. Porson. Hec. p. 23. Ed. 2. M. cur alter Ajax dictus, Boiss. Philostr. 546. M. παῖς, item μικρὸς simpl., Valck. Adoniaz. p. 349. Οὐ μ., Ruhnk. ad Xen. Mem. 226.
C M. τῷ μήκει, Jacobs. Anth. 12, 118. Νοῦς μ., ad Diod. S. 2, 238. Μήτε μ., μήτε μείζων, ad Phalar. 286. Luzac. Exerc. 79. Jacobs. Anth. 12, 311. 317. Dionys. H. 1, 429. 5, 31. Plato Phædro 302. Heind. Μικροῦ, Lucian. 1, 470. Athen. 1, 18. ad Charit. 68. Lucillius 111. Wakef. S. Cr. 5, 30. Longus 71. 169. Villois., Lobeck. Aj. p. 290. Μικροῦ γε, Jacobs. Anth. 8, 313. Μικροῦ δεῖν, Longus 72. Vill. Μικρὸν, Xen. K. Π. p. 27. ad Charit. 360. Wakef. S. Cr. 4, 15. Lobeck. Aj. p. 406. Μικρὸν, μικρὸν, Koppiers. Obss. 20. Ἐπὶ μ., Lobeck. Aj. p. 406. Κατὰ μ., ad Charit. 265. 271. ad Diod. S. 1, 23. 56. Jacobs. Anth. 6, 71. Wakef. Eum. 940. Schol. Aristoph. Πλ. 913. Villoison. ad Long. 234. Boiss. Philostr. 456. Dionys. H. 2, 1212. Plato Phædro 302. Heind., Lobeck. Aj. p. 406. Simon. Dial. 69. Ἐκ τοῦ κατὰ μ., Hellenica Siibelis p. 1. Μετὰ μ., Toup. Opusc. 1, 369. Παρὰ μ., Rufinus 33. Lucian. 2, 254. Οὐ παρὰ μ., 1, 712. Plut. Alex. 23. Schm. Παρὰ μ. ἐλθεῖν, ad Diod. S. 1, 719. Μικρὰ, Pauca, Xen. Mem. 1, 2, 1."
D Schæf. Mss. * Μικρότερος, LXX. Jud. 6, 15. 1 Sam. 9, 21. 17, 14. * Μικρότατος, Symm. Ps. 41, 8. 47, 28. 2 Par. 21, 17. Xen. Œc. 8, 11. " Σμικρὸς, Brunck. ad Med. 172. ad Œd. C. 443. Aristoph. 1, 241. 247. 2, 188. 201. 3, 49. Kuster. 4. Heringa Obss. 47. Mœr. 356. Koen. ad Greg. Cor. 238. ad Herod. 195. 432. ad Xen. Œc. 8, 11. T. H. ad Plutum p. 42. 45. Boiss. Philostr. 528. Heindorf. ad Plat. Gorg. 134. 172." Schæf. Mss. * Σμικρότερος, Xen. Ἀθ. 2, 7. * Σμικρότατος, K. Π. 2, 2, 1.]

[* " Μικρόβοτρυς, Hesych." Wakef. Mss. * " Μικρογνώμων, Const. Manass. Chron. p. 115." Boiss. Mss. * Μικρογνωμοσύνη, i. q. μικροψυχία, J. Poll. 4, 13. * " Μικρόκλαδος, Schneid. ad Nicandri Θ. p. 256." Schæf. Mss. * Μικρολεγής, Eust. 1436, 11.]

Μικρολόγος, SEU Σμικρολόγος, Qui μικροῦ, Rei parvæ, λόγον ποιεῖται, Rationem habet. Nullam enim aliam invenio viam exponendi quid valeat λόγος in hoc comp. et aliis ab eo deductis. Sed μικροῦ λόγον ποιεῖται potest etiam, et fortasse rectius, exponi,

Qui rem parvam in pretio habet, magni facit, magni æstimat. Bud. autem p. 799. ait duntaxat μικρολόγους esse qui a Cic. vocentur Minuti et Augusti, Exiles et Exigui. Isocr. Panath. (4.) Οὕτω μοι τὸ γῆρας ἐστὶ δυσάρεστον καὶ μ. καὶ μεμψίμοιρον, ubi quidam interpr. Senectus parca, alii Sordida: sicut et γύναιον μικρολόγον Polit. ap. Herodian. (6, 9, 10.) vertit Mulierem sordidam. Sed Cam. sic reddit illum Isocr. l., Ita est senecta mea morosa, et inquirens in minima quæque, et querula: quæ interpr. mihi non displicet. Isocr. cum δυσάρεστον et μεμψίμοιρον junxit μικρολόγον: sic Lucian. (1, 824.) μικρολόγος cum ὀργίλος et φιλόνεικος, quæ ejusd. generis signif. habent cum illis quæ ab Isocr. ponuntur. Plut. vero μικρολόγοι et μικρόλυποι copulavit. [" Herod. Philet. 437. Brunck. Aristoph. 1, 247. 2, 86. Schol. Aristoph. Πλ. p. 192. H." Schæf. Mss.] Μικρολόγως VEL Σμικρολόγως, Res parvas magni æstimando, Sic ut minutas etiam res consectemur; Sordide, Avare, More eorum qui σμικρολόγοι vocantur. Μικρολογία, SEU Σμικρολογία, Magni facere s. æstimare rem parvam, et quæ contra nihili facienda est, unde redditur etiam Sordes, Avaritia: sicut μικρολόγος, Sordidus, Avarus, Parcus. Utunturque hac in signif. cum alii, tum Lucian. et Herodian. (2, 3, 22.) veluti ubi dicit Lucian. (2, 659.) Ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησιθέου τὴν μ., ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε. Sæpe autem et pro Cura quæ impenditur rebus nihili, vel minutis. [" Sic ap. Athen. 526. Αἱ πρὸς ἀλλήλους μ. sunt Mutuæ levibus de causis contentiones." Schw. Mss.] Affertur vero μικρολογία et pro Oratione tenui, nullamque habente verborum et sententiarum dignitatem: e Suida de Simonide, Οὗτος δοκεῖ μικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὸ ᾆσμα. [" Toup. Opusc. 1, 385. Bergler. Alciphr. 350. Diod. S. 2, 580." Schæf. Mss.] Μικρολογέομαι, SEU Σμικρολογέομαι, Rei parvæ rationem habeo; Anxie et scrupulose circa vilia et spernenda occupor, Parvas res et minutas aspernabilesque, ut vocat Gellius, consector; De rebus minutis et levibus accurate disputo. Quarum signiff. Bud. 798. 799. exempla profert. Addit vero, μικρολογοῦμαι, esse etiam Sordide et præparce rationem ineo, tribuo: ex h. Plut. l. in Apophth. Ἵνα μηκέτι μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεοὺς, Ne ultra præparce et sordide agas cum diis, parcens sc. thuri in sacrificando. At Plin. pro μὴ μικρολογεῖσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς dixit Large deos adorare, illam ipsam referens historiam quæ ibi a Plut. commemoratur: vide Λιβανωτοφόρος. [" Valck. Hipp. p. 263. Athen. p. 3." Schæf. Mss. Dionys. H. 6. p. 1015. cf. 1041. Appian. 1, 410. * Μικρολογητέον, Plut. 9, 270. " Greg. Naz. Epist. 209." Boiss. Mss.] " Διαμικρολογέομαι, Admodum " μικρολογέομαι," [Plut. Solone 30.] " Κατασμικρο- " λογεῖν τὴν φύσιν, De natura loqui ut parca et re- " stricta, s. Naturæ impingere crimen τῆς σμικρολο- " γίας. Hippocr. in Epist. ad Damag. (1281.) Πολ- " λαὶ ἀπειρίαι κόσμων εἰσί· καὶ μηδαμῶς κατασμικρολό- " γει πλουσίην τὴν φύσιν ἐοῦσαν. Ubi Bud. vertit, " Noli exigue de natura sentire et maligne, h. e. illi- " beraliter, Noli naturam judicare et existimare par- " cam et illiberalem: possis etiam, Noli obloqui na- " turæ ut σμικρολόγῳ et parcæ. Sunt autem ea verba " Democriti Philosophi ad Hippocr." Μικρολογίζομαι pro μικρολογοῦμαι, VV. LL. sed nullum illius usus exemplum affertur. [* Μικρόμυρτος, Theophr. C. Pl. 6, 18, 5. * Μικρόνησος, Eust. 1619, 8. * " Μικρόπεπλος, Toup. Opusc. 1, 439." Schæf. Mss. * " Μικροπιστὴς, Liutprandi Historia 2, 10." Elberling. Mss. * Μικροποιὸς, Minutum, humile reddens, Longin. 43, 6. 44, 6. * Μικροποιέω, 41, 1. * Μικρόπους, Philes p. 242. v. 117. Eust. 1502, 34. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 316. bis." Boiss. Mss. " Jo. Malal. 1, 134." Elberling. Mss. " Thom. M. 775." Schæf. Mss.] Μικροπρεπὴς, Viles et abjectos homines decens, Vilis, Abjectus, Synes. Ep. 132. Οὐδὲ γὰρ ἄξιον καλεῖν αὐτοὺς πολεμίους, ἀλλὰ λῃστὰς ἢ λωποδύτας, ἤ τι τοιοῦτον ὄνομα μικροπρεπέστατον, Aut alio aliquo nomine valde humili et abjecto. Interdum redditur potius Illiberalis, 143. Τὸ δὲ καὶ γράφειν περὶ τούτων μικροπρεπὲς δοκεῖ, Plut. (6, 25.)

A Ὁ μὲν ἔκλυτος καὶ δοῦλος τῶν ἡδονῶν, ζωώδης καὶ μ. ἐστί. [" Thom. M. 800. Bergler. Alciphr. 417." Schæf. Mss. * " Σμικροπρεπὴς, Anna C. 126. * Σμικροπρεπέστερον, 88." Elberling. Mss.] Μικροπρεπῶς, Ita ut homines viles et abjectos decet, Illiberaliter. Μικροπρέπεια, Illiberalitas, Aristot. Eth. 4, 2. de μεγαλοπρεπείᾳ et ἐλευθεριότητι loquens, Τῆς τοιαύτης δ' ἕξεως, ἡ μὲν ἔλλειψις, μ. λέγεται· ἡ δ' ὑπερβολὴ, βαναυσία καὶ ἀπειροκαλία: ubi redditur Indecora parsimonia, qualis est et ἡ σμικρολογία. Ead. verba habentur ap. eund. Aristot. Eth. 2, 7. Idem in Rhet. 1. Μεγαλοπρέπεια δὲ, ἀρετὴ ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητική· μικροψυχία δὲ καὶ μ., τἀναντία. [" Hierocles 194." Wakef. Mss.] Μικροπρεπεύομαι, In parvis occupor, Occupor iis quæ viles et abjectos homines decent, Synes. Ep. 134. fin. Συνηδόμεθα φιλοσοφοῦντι καὶ παραιτουμένῳ μὲν τὸ μικροπρεπεύεσθαι, συνόντι δὲ τῷ παρά σοι κρείττονι. Sicut vero dicitur σμικρολόγος et σμικρολογία pro μικρολόγος et μικρολογία, ITA Σμικροπρεπὴς ET Σμικροπρέπεια pro Μικροπρεπὴς et Μικροπρέπεια: sicut

B sc. et simplex σμικρὸς pro μικρός. [* " Μικροπρόσωπος, Aristot. Physiog. 55. * Μικροπύρηνος, Theophr. C. Pl. 1, 16, 2. * Μικρόσαρκος, Xenocr. Aquat. §. 48. * " Μικρόσιμος, Jo. Malal. 1, 134." Elberling. Mss. * Μικρόσιτος, Hes. v. Σιχχός. " Toup. Opusc. 1, 416. Phryn. Ecl. 97." Schæf. Mss. * Μικροσιτία olim legebatur ap. Athen. 4. p. 128. Schw. * Μικρόσκελος, Athen. 391. vitiose pro μικρότερος. * " Μικρόσοφος, (Sciolus,) Diod. S. 2, 513." Schæf. Mss.] " Μι- " κροσπέρματος, Parvum semen ferens." [* Μικρόσπερμος, Theophr. H. Pl. 8, 3, 5.] " Μικρόστομος, " Qui parvo s. angusto ore est," [Hippocr. 515, 19. Aristot. H. A. 1, 783. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 316." Boiss. Mss. * Μικρόσφαιρος, Arrian. Peripl. 38. Ed. Oxon. * " Μικρόσχημος, Bast. Specim. p. 30." Schæf. Mss. * " Μικροτερπὴς, Theodos. Diac. Exp. Cr. Acroas. 208." Boiss. Mss. * " Μικροτέχνης, Vilis artifex, Clem. Alex. 78. * Μικροτεχνία, Eust. in Dionys. P. 1052." Wakef. Mss. " Schol. Dionys. Thrac. 651." Boiss. Mss. * Μικροφάγος,

C Suid. v. Ματιολοιχός. * Μικροφιλότιμος, E rebus tenuibus gloriam captans, Theophr. Char. 23. * Μικροφιλοτιμία, Inepta et sordida gloriæ cupido, ibid.] " Μικροφρόνως, et ὀλιγοφρόνως, ab J. Poll. (4. c. 14.) " rejiciuntur ut ἀτοπώτερα, pro iis usurpante adv. " μικροπρεπῶς. Attamen Idem admittit ut μικροπρε- " πὴς, ita etiam Μικρόφρων," [Dio Cass. 691.] " et " ὀλιγόφρων, Pusillanimus. Quinetiam affert SUBST. " Μικροφροσύνη, Pusillanimitas, Parvus et angustus " animus," [Plut. 7, 383. * Μικροφυὴς, Gl. Pusillus, " Porph. A. N. 26." Wakef. Mss. * Μικροφυῶς, Eust. 1196, 12. * Μικροφυΐα, Strabo 17. p. 1176.] " Μικρόφυλλος, Qui parvis s. minutis est foliis." [* Μικροχαρὴς, Minutiis deditus, Longin. 4, 4. 41, 1. " Jacobs. Anim. 270." Schæf. Mss. * " Μικρόχρονος, Const. Manass. Chron. p. 84. var. lect." Boiss. Mss. * Μικρόχωρος, Strabo 3. p. 252., 11. p. 410.] " Μικρόμματος, Qui parvis est oculis." [" Diog. L. 268." Wakef. Mss. * " Μικρόφθαλμος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 308. 315." Boiss. Mss. Schol. Vict.

D Il. Θ. 164. ap. Heyn. 5, 727.] " Πάμμικρος, Omnino " parvus, Pusillus," [" Koen. ad Greg. Cor. 130." Schæf. Mss.] " Πάνσμικρος, Omnino parvus, Minu- " tulus, J. Poll." [" Cattier. Gazoph. 100. Koen. ad Greg. Cor. 131." Schæf. Mss.]

Μικρῶς, VEL Σμικρῶς, Parve, Parum, Herodian. 3, (9, 9.) Οὐ μ. ἐλύπουν τὸν τοῦ Σεβήρου στρατόν.

Μικρότης, ἡ, VEL Σμικρότης, Parvitas, Exiguitas, Plato Tim. Δεσμοῖς διὰ σμικρότητα ἀοράτοις, Vinculis quæ cerni non possent propter parvitatem. Aristot. μέγεθος et μικρότητα inter se opposuit. Isocr. dixit etiam σμικρότητα τοῦ μισθοῦ. [M., Plut. Æmil. 8. " Ad Charit. 711." Schæf. Mss.]

Μικρύνω vel Σμικρύνω, Parvum reddo, Imminuo, [Eust. 68, 21. " Thom. M. 783. ad Herod. 537." Schæf. Mss. * " Σμικρύνσις, Buttm. Schol. Od. p. 225." Elberling. Mss.] " Ἀποσμικρύνω, Ad parvita- " tem redigo s. paucitatem, Imminuo. Pass. ἀποσμι- " κρυνόμενος exp. etiam Deterior factus." [Lucian. 1, 677.] " Κατασμικρύνω, Parvum reddo, Imminuo,

“ Extenuo,” [Athen. 359. Eust. 11, 30. “ Philostorg. 3, 28. p. 491.” Boiss. Mss. * Κατασμικρίζω, Aristot. Eth. 8, 13. in Codd. rectius —ύνω. * Σμικρόω, unde * “ Ἀποσμικρόω, Timæi Lex. v. Ὑποκορίζεσθαι.” Boiss. Mss. Append. in Bast. Ep. Cr. 25.]

“ Ζμικρὸς, pro Perpusillus, affertur ex Eust. Nimirum is p. 1421. dicit, Τὸ μικρὸς προϋποκεῖσθαι τοῦ σμικρός: primum enim dici μικρὸς, deinde ἐπιτείνεσθαι διὰ τοῦ ζμικρὸς ἤγουν ζαμικρός: e quo διὰ τὸ * εὐσύντακτον τῶν στοιχείων fieri σμικρός. Itidem sane ap. Eund. p. 217. Ælius Dionysius tradit ζμικρὸν et μικρὸν dici ab Atticis: μικκὸν, ab Ionibus. Et paulo ante Eust. dixerat, Ὅτι δὲ τὸ Σμῶδιξ, καθὰ καὶ τὸ Σμερδαλέον καὶ τὸ Σμικρὸν, διὰ τοῦ ζ εἶχον τὴν προφορικὴν ἀρχὴν πάλαι ποτε, διὰ τὸ παρεοικὸς τοῦ ἤχου, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Itidemque in Rhett. Lexx. alphabeticam seriem sequentibus reperiri et hæc dicit in litera ζ, nimirum Ζμινύη, interdum τὸ σκαφεῖον, interdum τὸ ἀξινάριον: aliis autem δίκελλαν: item Ζβέσαι, τὸ παῦσαι, λῆξαι, κοιμίσαι: et Ζβεννυμενάων αἰγῶν, ληγουσῶν: et Ζμῶσαι, τὸ πατάξαι. Similiter vero et Ζμῆγμα scribere eosd. et Ζμινύην: quam ab eod. Æl. Dionysio exponi ἀξινάριον, afferente hoc usus istius exemplum ex Aristoph., ἀλλ' ἱμάντα μοι δὸς καὶ ζμινύην· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα. Hinc igitur discimus, antiquos, et quidem Atticos, ob soni affinitatem quam inter se habent ζ et σ, pro σμερδαλέος dixisse Ζμερδαλέος, Ζμῆγμα pro σμῆγμα, Ζμικρὸς pro σμικρὸς, Ζμινύη pro σμινύη, Ζμῶδιξ pro σμῶδιξ, Ζμῶσαι pro σμῶσαι: item et Ζβέσαι pro σβέσαι, et Ζβεννυμενάων pro σβεννυμενάων.” [“ Ad Lucian. 1, 316.” Schæf. Mss.]

“ Μικκὸς, Dorice pro μικρὸς, Parvus, Pusillus, Callim. (Fr. 179.) τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί. Frequens ap. Theocr. qui et adverbialiter dicit (5, 66.) ἴθ', ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον, pro Paulum ausculta.” [“ Valck. Adoniaz. p. 350. Callim. 294. Toup. Opusc. 1, 260. Koen. ad Greg. Cor. 130. Jacobs. Anth. 8, 32. * Μικκότρωγος, Heindorf. ad Horat. Sat. p. 265.” Schæf. Mss. Nomen parasiti, Plaut. Stich. 1, 3. 88.] “ Inde DIMIN. Μικκύλος, Parvulus, Pusillus, Mosch. (1, 13.) Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει.” [“ Valck. l. c. Koen. l. c. * Μικίζομαι, * Προμικίζομαι, ibid.” Schæf. Mss. Gloss. Herod. 177.] “ Μίκης, Hesychio ὁ μικρολόγος.” [“ Μίκας, Koen. l. c.” Schæf. Mss.] “ Μικύθινον, Hesychio τὸ μικρὸν καὶ νήπιον.” [“ Jacobs. Anth. 7, 79. * Μίκυθος, ibid. et 309. ad Diod. S. 2, 550. * Μίκυλος, ad 2, 110. Thom. M. 261. Jacobs. Anth. 7, 309. * Μικκαλίων, 7, 79. * Μικαλίων, * Μίκκυθος, Μίκυθος, * Σμίκυθος, etc. Valck. l. c. Koen. ad Greg. Cor. 131. et Add., ad Diod. S. 1, 441.” Schæf. Mss.] “ Μαμμακὸν, Hesychio μικρὸν, Parvum. [* “ Πάμμικος, Koen. ad Greg. Cor. 130.” Schæf. Mss.]

“ Μείων, Minor, ἐλάσσων: e μικρός: regulariter μικρότερος dicitur. Μεῖον, Minus: μεῖον ἔχειν, Minus habere, dicitur pro Inferiore esse conditione, cum ap. alios, tum ap. Xen. (K. Π. 1, 3, 15.) quod in compositione vocatur μειονεκτεῖν. J. Poll. μεῖον vocatum fuisse scribit τὸ ἱερὸν τὸ ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένων παίδων: unde μειαγωγεῖν dictum fuisse τὸ εἰσάγειν ἱερεῖον.” [“ Aristoph. Fr. 245.” Schæf. Mss.] “ || Μεῖον, Meon: Herbæ genus, dictum Athamanticum: de quo Diosc. 1, 3. ubi inter alia esse dicit foliis anethi, radice odoris jucundissimi. Pro eo ap. Plin. Meu, 20, 23. Galenus, Aëtius et Paulus Ægin. habent μῆον: quod magis probo. Sed ut ad μεῖον adjectivum redeam, ponitur id adverbialiter etiam pro Minus: ut μεῖον ἀπέχειν, Minus distare, pro Minore spatio distare. Sic ap. Gal., Λελώβηνται τῶν Ὁμηρικῶν λιτῶν οὐδὲν μεῖον, Nihilo minus quam preces Homericæ.” [“ Μείων, Porson. Med. p. 49. Boiss. Philostr. 571. I. q. φαυλότερος, Xen. Hier. 1, 28. coll. 27. Conf. c. μείζων, ad Charit. 494. Markl. Iph. p. 396. Brunck. Soph. 3, 395. Οὐ μ., Heyn. Hom. 5, 149. Boiss. Philostr. 496. Μεῖον, Heyn. ad Apollod. 1062. Zeun. ad Xen. K. Π. 31. Μεῖον ἔχειν τινὸς, Marcell. de V. Thuc. 2. Schneid.

A Anab. 81. Οὐ μεῖον ἢ χιλίων ὄντων, Plut. 6, 188. Hutt. Μείω, Pauciora, Xen. K. Π. 403. * Μέων, Wakef. S. Cr. 3, 73.” Schæf. Mss. * Μήων, Dor. pro μείων, Epicharmus Athenæi 321. * Μειόνως, Soph. Œd. C. 104.] “ Μειότερος, Minor, Apoll. Rh. 2, (368.) μετὰ τόνδ' ἀγχίρροος Ἶρις Μειότερος λευκῇσιν ἑλίσσεται εἰς ἅλα δίναις, pro ἐλάσσων: ut et Schol. exp.” [“ Bast. Specim. 39. Huschk. Anal. 307.” Schæf. Mss.] “ Μεῖστον, Hesychio ἐλάχιστον, Minimum: e compar. μεῖον.” [Eust. 134. pen. “ Μεῖστος, Schol. Aristoph. Πλ. p. 210. H.” Schæf. Mss. * Ὑπομείων, Xen. Ἑ. 3, 3, 6. vide Lex.] “ Μειόω, Minuo, Minorem reddo: e compar. μεῖον: ut synonymum ἐλαττόω ex ἔλαττον. Pass. Μειοῦσθαι, plerumque significat Inferiorem esse, Deteriore esse conditione: quod et μειονεκτεῖν dicitur: ut, Οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν μεγάλα θυόντων, Arbitrabatur suum sacrificium non inferius esse eorum qui magna fecissent. E Xen. (Ἀπ. 4, 8, 1.) passiva signif., μειοῦμαι τὴν διά-
B νοιαν, pro Mente minuor, In delirium vergo.” [“ Dionys. H. 2, 678. ad Herod. 544.” Schæf. Mss. * Μείωμα, Imminutio, Defectus, Xen. K. Ἀ. 5, 8, 1.] “ Μείωσις, Imminutio, Extenuatio, ἐλάττωσις. Animi etiam μείωσις dicitur itidem pro Imminutio, qua nimirum minor fit et deprimitur: ut ap. Stoicos, dicentes λύπην esse δόξαν πρόσφατον κακοῦ παρουσίας ἄξιον εἶναι μειώσεως καὶ συστολῆς δοκοῦντος. Unde Cic. Tusc. Quæst. l. 4. Ægritudo est opinio recens mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur: μείωσιν τῆς ψυχῆς reddens Demitti animo: quod alibi Demissionem et infractionem animi dicit.” [“ Steph. Dial. 29. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 508.” Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 973. * Μειωτὸς, Decrementum capiens, Qui decrescit aut decrescere potest.] “ Ἀμείωτος, Non imminutus, ideoque Integer. Vel De quo nil potest diminui, Qui minor fieri nequit.” [“ Georg. Lapitha Poëm. Mor. 465.” Boiss. Mss. * “ Ἀμειώ-
C τως, Dionys. Areop. p. 91.” Kall. Mss.] “ Μειωτικὸς, Vim habens diminuendi s. imminuendi,” [Longinus 42. * Μειωτικῶς, Sext. Emp. 318. * Ἀπομειόω, Gl. Diminuo, Derogo, Extenuo, Ἀπομειοῦσθαι, Decrescere, Alex. Trall. 8. p. 507. * Ἀπομείωσις, Diminutio. * Συναπομειόω, Simul extenuo, Schneidero susp. * Συμμειόω, Eust. Il. A. p. 768, 41.]

“ ΜΙΑΛΟΣ, Hesychio βραδὺς, χαῦνος, Tardus s. Hebes, Levis,” [“ Musgr. et Wakef. Ion. 1021. Toup. Opusc. 1, 276. * Μιλλότης, ibid. (in Suid. 1, 420.)” Schæf. Mss.]

“ ΜΙΛΤΟΣ, ἡ, Minium. Ita enim Plin. 33, 7. Milton vocant Græci minium: quidam Cinnabari. Et quod Ctesias dicit psittacum avem habere collum rubrum ὡς κιννάβαρι, idem Plin. 10, 42. psittacen esse viridem toto corpore, torque tantum miniato in cervice distinctam. Vocat etiam Rubricam: 33, 7. Auctoritatem colori, (minio sc.,)
D fuisse non miror. Jam enim Trojanis temporibus rubrica in honore erat, Homero teste, qui naves ea commendat: eas nimirum appellans μιλτοπαρῄους. Sic quam Diosc. 5, 11. vocat μίλτον Σινωπικὴν, Vitruv. 7, 7. nominat Rubricam Sinopicam, Marcellus Empir. Minium Sinopicum. Rursum quam Nicand. Θ. (864.) μίλτον Λημνίδα appellat, Vitruv. ibid. Rubricam Lemniam nuncupat: quæ alio nomine Λημνία σφραγὶς dicitur: ut et Diosc. in Præfat. l. 6. ait, Μίλτου τῆς καλουμένης Λημνίας σφραγῖδος, Rubricæ quæ Lemnia σφραγὶς nominatur. Et aliquanto post, Ὧν ἐστὶν ἡ Λημνία μίλτος, Lemnia rubrica, s. Minium Lemnium. Itidemque vocatur in versibus Andromachi ap. Galen. 3. de Theriaca ad Pisonem. Celsum quoque 4. c. de Torminibus, minii glebam dixisse ferunt pro μίλτον Λημνίαν, s. Λημνίαν σφραγῖδα, aut Λημνίαν γῆν: tot enim nominibus appellatur. Rursum Vitruv. 9, 3. dicit Signans cera e milto, pro Cera miniata, ut Cic. loquitur. || Μίλτος dicta

" fuit etiam ἡ ἐρυσίβη: h. e. δρόσος καταληφθεῖσα ὑπὸ A " καύσωνος, ὑφ' ἧς διαφθείρεται πᾶς σπόριμος καρπὸς, " ut Eust. refert e Paus. atque adeo idem Paus. " sic usurpasse dicitur in Bœoticis. Latini Rubiginem dicunt, itidem a rubido et miniaceo colore." [" Gail. ad Xen. Œc. 341. Toup. Opusc. 1, 138. 268. Musgr. Herc. F. 945. Jacobs. Anim. 217. Anth. 7, 61. 9, 159. 11, 421. Voss Virg. Eklog, p. 515. ad Diod. S. 2, 230." Schæf. Mss.] " Μιλτοθυρὴς, Quo foribus inducitur minium. Epigr. " (Anal. 2, 216.) μιλτοθυρῆ τε Σχοῖνον ὑπ' ἀκρονύχῳ " ψαλλόμενον κανόνι. Ibi enim intelligitur Funiculus fabrorum rubrica tinctus, quo signare ligna solent rectis lineis quas in eis complanandis sequantur. " Suid. habet μιλτοφυῆ τε σχοῖνον: forsan scr. μιλτοφυρῆ, ut sit Minio imbutum:" [Jacobs. proponit * Μιλτοβαφῆ. " Toup. Opusc. 1, 138. 268." Schæf. Mss.] " Μιλτοπάρῃος, Minio infectas genas habens, Qui miniatis s. rubricatis genis est. Hom. " metaphor. μιλτοπαρῄους ναῦς dixit Eas quarum " proræ minio s. rubrica essent infectæ: Il. B. (637.) B " Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι." [" Greg. Cor. 42. ad Herod. 225. Heyn. Hom. 4, 347. Steph. Dial. 30." Schæf. Mss. Opp. K. 3, 509.] " Μιλτόπρεπος, Miniaceo s. Rubeo colore decorus, " i. e., Rubens: ut Eust. etiam p. 1254. affert μιλτοπρέποισι μόροισι pro ἐρυθροῖς." [" Μιλτόπρεπος, * Μιλτοπρεπὴς, Casaub. ad Athen. 104. Brunck. ad Æsch. Pers. 299. * Μιλτόπρεπτος, ibid." Schæf. Mss. * Μιλτόπρωρος, Apollon. Lex. 459. * Μιλτόχριστος, Orac. Sibyll. 3. p. 264. * Μιλτόχροος, Tzetz. Posth. 269. * Μιλτόχρωτος, Euseb. Præp. Evang. 9, 4.] " Μιλτηλιφὴς, Minio illitus, Rubrica illitus, Miniatus, Rubricatus." [* " Μιλτηλεφὴς, Μιλτηλιφὴς, * Μιλτηλοιφὴς, Wessel. ad Herod. 225. (3, 58.)" Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 572.] " Μιλτωρύχος, " Minii s. Rubricæ effossor: est enim ἡ μίλτος e " genere metallorum. Ipsa ejus effossio DICITUR " Μιλτωρυχία. Amborum horum meminit J. Poll. " 7, 23. scribens, Cum Amipsias ἐν Μυχοῖς dixerit " μιλτωρυχίαν, videri ἐν μεταλλεῦσι numerari posse C " τὸν μιλτωρύχον. Meminit Eust. quoque nominis " μιλτωρυχία, sed dicens esse τόπον ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσσεται, Locum in quo foditur minium s. rubrica: quæ " Plinio est Miniaria. Ἔμμιλτος, Imbutus s. Infectus " rubrica, Rubricæ colore rubens, Diosc. 5, (129.) " Μιλτώδης, Miniaceus, Minio similis, colore sc. rubeo. Apud Athen. (557.) ἐκ δὲ τῶν γνάθων ἱδρὼς " Ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ." [" Timæi Lex. 122. Jacobs. Anth. 9, 413." Schæf. Mss.] " ET " Μίλτειος, AC Μίλτινος, itidem Miniaceus, h. e. " Qui e minio est. Epigr. 6. sub fin., Πρίονα μιλτείῳ " στάγματι πειθόμενον, Serram quæ lineam miniato " fune factam sequitur. Sic μίλτινον χρῶμα, Miniaceus color, Color e minii gleba. Plut. (7, 156.) " Ταχὺ γὰρ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον, ᾧ τὰ παλαιὰ τῶν ἀγαλμάτων ἔχρωζον." [" Μίλτειος, Jacobs. Anth. 9, 158. * Μιλτεῖον, 7, 61. Toup. Opusc. 1, 268." Schæf. Mss.] " Μιλτίτης, ut μιλτίτης λίθος, Lapis " minii colorem referens. Sotacus ap. Plin. 36, 21. " dicit quarti generis hæmatiten coctum vocari Mil- D " titen, ad omnia utiliorem rubrica. Denique inde " est VERB. Μιλτόω, Minio inficio, Rubrica tingo: " s. Minio: ut Plin. dicit Jovem miniandum locare." [" Herod. 4, 194. Μιλτοῦνται πάντες οὗτοι, de populis qui μίλτῳ χρίονται τὸ πρόσωπον, ut ait Idem 4, 191." Schæf. Mss.] " Inde pass. partic. μεμιλτωμένος, Miniatus: ut Idem dicit Miniatus torques, " et Cic. Miniata cerula. Dicit enim Schol. Aristoph. " (Ἀ. 22.) μεμιλτωμένον σχοινίον, Miniatum funem, " Funiculum rubrica tinctum." [Μιλμιλλις, Gl. Rubrica. (* Μίλτωσις, Du-Cang.) * Μιλτωτὸς, Gl. Rubricatus. * " Μιλτὶς, i. q. μίλτος, Epiphan. Hær. 18, 3." Routh. Mss.]

" ΜΙΛΦΑΙ, s. Μίλφωσις, Defluvium pilorum palpebræ: quod vitium alio nomine μαδάρωσις dicitur. " Nam Paul. Ægin. 3, 22. et Actuar. 2. περὶ Διαγνώσ. " Παθ. c. 7. scribunt μαδάρωσιν s. μίλφωσιν esse ἀπόπτωσιν τῶν τοῦ βλεφάρου τριχῶν. Idem Paul. Æ" gin. μίλφας appellat, et Galen. τῶν κατὰ Τόπους 4, " 5. Aëtius τὴν μίλφωσιν esse dicit πάθος τῶν ταρσῶν, " in eoque τοὺς ταρσοὺς fieri ἐρυθροὺς, ἐοικότας μίλτῳ " τῇ χροιᾷ." [Diosc. 1, 149. * Μίλφος, Gl. Lippus.]

" ΜΙΜΑΡΚΙΣ est σκευασία quædam κοιλίας καὶ ἐντέρων: proprieque esse volunt τὴν ἐκ τοῦ λαγῴου " αἵματος καὶ τῶν ἐντοσθίων σκευαζομένην καρύκην: ut " sit Farciminis genus e sanguine et interaneis leporis. Ita Schol. Aristoph. Ἀ. (1112.) Ἀλλ' ἢ πρὸ " δείπνου τὴν μίμαρκιν κατέδομαι. Itemque Suid. At " Hes. habet Μιμάρκυς, esse dicens κοιλίαν καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα: maxime " vero de leporinis dictum fuisse, interdum et suillis: " Pherecr. vero per jocum de asininis etiam dixisse."

ΜΙΜΕΟΜΑΙ, Imitor, Aristot. de Poët. Τὸ μιμεῖσθαι σύμφυτον ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστὶ, Dem. (34.) Οὓς ἐπαινοῦσι μὲν οἱ παριόντες ἅπαντες, μιμοῦνται δ' οὐ πάνυ, Isocr. Μήτε τοὺς ἅμα τε θαυμάζοντας καὶ βασκαίνοντας καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένους, Idem in Archid. Μιμεῖσθαι τὰς ἐκείνων πράξεις. Sæpe etiam cum Ζηλόω copulatur, ut in ipso Ζηλόω videre est. Sic ap. Plut. de Fort. Alex. Ἡρακλέα μιμοῦμαι, καὶ Περσέα ζηλῶ, Ad Herculis imitationem me contuli, Ad æmulandum Perseum me comparavi, Bud. Et Herodian. 5, (2, 8.) de Macrino, Ἐζήλου δὲ ταῦτα ὡς δὴ Μάρκου ἐπιτηδεύματα, τὸν δὲ λοιπὸν βίον οὐκ ἐμιμήσατο. Dicitur etiam de imitatione gestuum, vocum, et rerum aliarum, Plut. Symp. 5. Τῶν μιμουμένων τοὺς ὀργιζομένους καὶ λυπουμένους, ubi etiam reddere possis, Simulantes. Corn. autem Tacitus dicit Mœstitiam imitantes, pro Præ se ferentes vultu. Gestum alicujus imitari dicit Lucr. 4. Aristoph. N. (1430.) τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ, Plato Cratylo, Τοὺς τὰ πρόβατα μιμουμένους καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα ζῶα, Plut. Symp. 5. Μιμούμενος ἀλεκτορίδα βοῶσαν, Plin. Turdum habuit imitantem sermones hominum. Dicitur etiam fictor aut pictor imitari: sicut et Cic. Quem si imitari atque exprimere non possumus. Idem, Imitari atque adumbrare dicendo: sumta metaph. a pictorum imitationibus, de quibus et illud quod Apollodori operibus inscriptum fuit, Μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται: cujus et Plin. meminit 35, 9. Fecit et Penelopen, in qua pinxisse mores videtur, et athletam, adeoque sibi in illo placuit, ut versum subscriberet, celebrem ex eo, Invisurum aliquem facilius quam imitaturum. Chirographa imitari, post Cic. dixit Suet. Et in pass. signif. μεμιμημένον, Imitatum, Imitando expressum, A docto imitatore expressum, Imitatione factum aut effictum, Aristot. Rhet. 1. Ἀνάγκη ἡδέα εἶναι τό, τε μεμιμημένον, ὥσπερ γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία καὶ ποιητικὴ, καὶ πᾶν ὃ ἂν εὖ μεμιμημένον ᾖ, κἂν μὴ ᾖ ἡδὺ τὸ μίμημα. [" Fac. ad Paus. 3, 283. ad Herod. 139. Thom. M. 616. Kuster. V. M. 13. De quant., Porson. Phœn. 1396. Passiv., Heind. ad Plat. Gorg. 222. Μεμιμημένος et μεμιγμένος conf., Schneid. ad Demetr. 126. ad Herod. 139. M. τινὰ, Longus p. 4. Vill." Schæf. Mss.] " Μιμητέον, Imitandum," [Pierson. ad Mœr. 447. Eur. Hipp. 114. Μιμητέος, Xen. Ἀπ. 1, 7, 2. 3, 10, 8. Α. 9, 5.]

Μίμημα, τὸ, Imitamentum, Imitamen, Imago, Plato Crat. Ὄνομ' ἄρ' ἐστὶν, ὡς ἔοικε, μίμημα φωνῆς ἐκείνου ὃ μιμεῖται, καὶ ὀνομάζει ὁ μιμούμενος τῇ φωνῇ ὃ ἂν μιμῆται, Idem in Tim. Ἄνευ διόψεως τούτων τῶν μιμημάτων, Nullo posito sub oculos simulacro earum rerum, Cic. Aliud exemplum habes paulo ante in Μιμέομαι. Frequenter copulatur cum εἴδωλον et ἀπεικόνισμα, Plut. de Def. Orac. Ἕκαστον ἑκάστου μίμημα τῇ φύσει καὶ εἴδωλόν ἐστι γεγενημένον, Singula singulorum simulacra et imagines naturam esse molitam, Idem de Frat. Am. (872.) Σκιαὶ γάρ εἰσιν ὄντως αἱ πολλαὶ φιλίαι, καὶ μιμήματα καὶ εἴδωλα τῆς πρώτης ἐκείνης, quæ sc. liberis cum parentibus et fratri cum fratre intercedit, Philo V. M. 3. M. καὶ ἀπεικονίσματα τῶν ἰδεῶν ἐκείνων, ubi Turn. Quæ imitata sunt illarum formarum simulacra: 2. Ὧν ἀπεικονίσματα καὶ μιμήματα οἱ δηλωθέντες νόμοι γεγόνασι, Quorum imagines et adumbrationes leges illæ extiterunt. Philo, Ἀπ' ἀρχε-

τύπου νοητοῦ παραδείγματος μίμημα αἰσθητῶν, Ab exemplari primigenio intelligibili sensibilem imaginem. [" Jacobs. Anth. 9, 89. 12, 253. Thom. M. 529. Musgr. Hel. 73. 881. Fac. ad Paus. 3, 283. ad Xen. Mem. 3, 10, 5. ad Xen. Eph. 138. Toup. Emendd. 1, 234. Valck. Diatr. 56. Arnzen. Epist. p. 19." Schæf. Mss.]

Μίμησις, ἡ, Imitatio, Plut. de Aud. Poëm. Ἡ δὲ μ. ἄν τε περὶ φαῦλον, ἄν τε περὶ χρηστὸν ἐφίκηται τῆς ὁμοιότητος, ἐπαινεῖται, Thuc. (1, 95.) Τυραννίδος μᾶλλον ἐφαίνετο μίμησις ἢ στρατηγία, Tyrannidis imitatio vel æmulatio, Herodian. 3, (6, 22.) Μιμήσει καὶ ζήλῳ τοῦ βασιλέως: sic 2, (4, 3.) de Pertinace, Τῆς Μάρκου ἀρχῆς ζήλῳ τε καὶ μιμήσει τοὺς μὲν πρεσβυτέρους ὑπομιμνήσκων εὔφραινε, ubi μίμησιν et ζῆλον copulavit, sicut supra μιμεῖσθαι et ζηλοῦν. Aristoph. (B. 109.) κατὰ σὴν μίμησιν, Te imitando. Plato de LL., M. πονηρὰς μιμεῖται τοὺς πολεμίους, de imitatione in re mala. Item de imitatione qua scriptorem aliquem imitamur, Lucian. (1, 832.) Ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, παρὰ τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος, Quæ fore aliquem B qui imitari et exprimere possit, spes nulla est. Item de imitatione gestuum joculari, qualis histrionum est, Aristot. de Poët. in definitione s. descriptione tragœdiæ, Μίμησίς ἐστιν οὐκ ἀνθρώπων, ἀλλὰ πράξεως καὶ βίου εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας, Lucian. (2, 314.) loquens de quodam qui Ajacem furentem agebat, Ὑπώπτευον μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πάθους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη, E nimis accurata imitatione: (303.) Ἡ μ. τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς φανεῖσα: (313.) Ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ παρὰ τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων. In oratione etiam μίμησις dicitur, cum cogitata, verba, gestus aut actiones alicujus exprimimus accurata imitatione: quæ frequens est ap. Terent. [" Thom. M. 235. Διὰ μιμήσεως, Valck. Adoniaz. p. 193. Diatr. 119. Mœr. 168. et n." Schæf. Mss.]

Μιμητὴς, ὁ, Imitator, Xen. Μιμητὰς ἑαυτῶν ἀποδεικνύουσι, Herodian. (6, 8, 5.) de Maximino ita tyrones erudiente, Ὡς μὴ μαθητὰς εἶναι μόνον, ἀλλὰ ζηλωτὰς καὶ C μιμητὰς τῆς ἐκείνου ἀνδρείας, Æmulos et imitatores virtutis. Poëtæ quoque et histriones dicuntur μιμηταί: illi, quod verbis et oratione, hi, quod gestu præcipue imitentur eos quorum personas agunt. Aristot. de Poët. Ἐπεὶ γάρ ἐστι μ. ὁ ποιητὴς ὥσπερ ἂν ἢ ζωγράφος ἤ τις ἄλλος εἰκονοποιὸς, Plut. Symp. 8. M. τῶν τραγικῶν παθῶν. [Schæf. ad Longum 382. " Jacobs. Anth. 8, 257. 268. Lobeck. Aj. p. 274. Thom. M. 616." Schæf. Mss.] Μιμητικὸς, Imitandi solertia præditus, Peritus imitator, Aristot. de Poët., Τό, τε γὰρ μιμεῖσθαι, σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστὶ, καὶ τούτῳ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζώων ὅτι μιμητικώτατόν ἐστι: Rhet. 2. Ὑπῆρξε δὲ καὶ ἡ φωνὴ πάντων μιμητικώτατον τῶν μορίων ἡμῖν. Lucian. (2, 279.) loquens de Proteo, M. ἄνθρωπον καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον. Item μ. ζῆλος, Æmulatio, quæ imitari aliquem possit aut cupiat, Plut. Pericle (2.) Πρὸς ἃ μ. οὐ γίνεται ζῆλος, οὐδὲ ἀνάδοσις κινοῦσα προθυμίαν καὶ ὁρμὴν ἐπὶ τὴν ἐξομοίωσιν. Apud Aristot. autem in Probl. Οἱ διθύραμβοι ἐπειδὴ D μ. ἐγένοντο, οὐκέτι ἔχουσιν ἀντιστρόφους, Turn. interpr. Postquam imitatores esse cœperunt. Item μιμητικὴ, sc. τέχνη, Imitatrix ars, Imitandi peritia, Plato Sophista. Et τὸ μ., Imitatio, Imitandi solertia. Dem. Phal. Καὶ τὸ μ. οὐ γραφῆς οὕτως οἰκεῖον ὡς ἀγῶνος. [" Valck. Adoniaz. p. 193. Phœn. p. 417. ad Il. B. 210. Opp. διηγηματικὸς, Heyn. Hom. 7, 61. Μιμητικὴ, Toup. Opusc. 1, 122." Schæf. Mss.] Μιμητικῶς, Imitando, More imitatorum, Athen. (505.) de Plat. Τοὺς διαλόγους μ. γράψας, [Plut. 6, 63. " Valck. Adoniaz. p. 194." Schæf. Mss.]

Μιμητὸς, Imitabilis, Quem imitari datur, [Xen. Ἀπ. 3, 10, 3. 4. 5. " Tyrwh. ad Aristot. 200." Schæf. Mss.] Ἀμίμητος, ὁ, ἡ, Inimitabilis, Quem imitari et exprimere nemo potest, Plut. de Fort. Alex. 2. (p. 323.) loquens de Alexandri imagine ab Apelle expressa, Ὁ μὲν Φιλίππου, γέγονεν ἀνίκητος· ὁ δὲ Ἀπελλοῦ, ἀμίμητος: quem Plin. quoque A scribit adhibere quædam solitum, quæ imitari nemo potuerit. Idem in Alcib. (23.) dicit, eum chamæleontem superasse, et Διὰ χρηστῶν ἰόντι καὶ πονηρῶν ὁμοίως, οὐδὲν γεγονέναι ἀμίμητον οὐδ' ἀνεπιτήδευτον: quippe qui potuerit συνεξομοιοῦσθαι καὶ συνομοιοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις. Quintil. itidem dicit Opera quædam nobis inimitabilia. Apud eund. Plut. in Lyc. ἀμίμητος πολιτεία, Quam nemo imitari possit. Item τὸ ἀ. q. d. Inimitabilitas. [" Ad Phalar. 363. Jacobs. Anth. 8, 390. 414." Schæf. Mss.] Ἀμιμητόβιος, Cujus vita inimitabilis est, [Plut. Anton. 28. 72. * Ἀμιμήτως, Plut. Nicia 1. " Elog. de Thuc. p. 14." Schæf. Mss.] Δυσμίμητος, Vix imitabilis, Quem imitari et exprimere difficulter queas, [Plut. 6, 34. 9, 324. " Jacobs. Anth. 9, 62." Schæf. Mss. * Εὐμίμητος, Gl. Imitabilis, Plato de Rep. 10. p. 605. * Ἡμίμητος pro ἀμ., Manetho 4, 6. " Ad Charit. 736. 740. 743." Schæf. Mss.] " Κακομιμήτως γράφων, Male imitando: Ari- " stot. περὶ Ποιητικῆς (26, 10.) de malo pictore."

[* Μιμήτωρ, i. q. μιμητὴς, Manetho 4, 75.]

Μιμηλὸς, Imitatus, ut Cic. dicit Imitata et efficta simulacra, Imitando expressus, A docto imitatore effictus, μεμιμημένος, ἀπομεμιμημένος, Plut. Ages. (2.) p. 196. Ἀπεῖπε μήτε πλαστὰν, μήτε μιμηλάν τινα ποιήσασθαι εἰκόνα τοῦ σώματος. At in Apophth. ead. referens, μιμηλὰν absolute dixit pro μιμηλὰν εἰκόνα s. γραπτὴν, ut Suid. exp. Τοὺς φίλους ἐκέλευσε μηδεμίαν πλαστὰν μηδὲ μ. ποιήσασθαι· τὰς εἰκόνας οὕτω προσαγορεύων: ubi μιμηλὰ recte reddi potest Imago; nam et Imago ab imitando dicta est. Hes. μιμηλὸν est ὅμοιον ἐξ ὁμοίου, Ad exemplar factum. || Accipitur etiam active pro Imitandi solertia præditus: unde et μιμηλὰ Suid. exp. μιμητική; ut τέχνη, Lucian. (2, 682.) Imitatrix ars, Imitandi peritia: (476.) Αἰσχίνης καὶ Σωκράτης μιμηλότατοι τεχνιτῶν ἁπάντων, Imitandi dexteritate præstantissimi, μιμητικώτατοι. [Schæf. ad Longum 382. " Musgr. Herc. F. 510. Jacobs. Anth. 11, 77. Act. Traj. 1, 240. Toup. Opusc. 1, 266. et Ind. Active, Apollonid. 22. Jacobs. Anth. 10, 417. Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss. * " Μιμηλῶς, Eust. p. 15. Polit." Boiss. Mss. Abresch. Lectt. Aristæn. 290.] Μιμηλότης, Imitandi dexteritas. Apud Suid. sine expositione. [" Act. Traj. 1, 240. Toup. Opusc. 1, 266. et Ind." Schæf. Mss.] Μιμηλάζω, Imitor, Imitando exprimo: Hes. enim μιμηλάζειν exp. μιμεῖσθαι. [* " Μιμηλίζω, Philo Opusc. 65. Hoesch." Schæf. Mss. et ad Longum 382.]

[* Ἀναμιμέομαι, Plut. 7, 208. * Ἀντιμιμέομαι, Appian. B. C. 5. p. 698. " Ignat. Epist. 3. ad Ephes. s. 10." Kall. Mss. * Ἀντιμίμημα, Epiph. 1, 345. * Ἀντιμίμησις, Thuc. 7, 67.] Ἀπομιμέομαι, Imitor, Effingo, μιμέομαι. || Capitur etiam pass. voce: unde partic. ἀπομεμιμημένος, Ad imitationem factus, expressus, Ab exemplari effictus expressusque. Athen. (207.) Κατὰ δὲ τὴν ὀροφὴν εἶχε πόλον, ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδίνην ἀπομεμιμημένον ἡλιοτροπίου. Quod Cic. imitari volens, inquit Bud., dixit in l. de Universitate, Cum autem ingressa est oratio imitata et effecta simulacra. [Xen. Ἀπ. 3, 10, 3. Clem. Alex. Protr. p. 31. 35. Plato Timæo p. 44. " Cattier. Gazoph. 63." Schæf. Mss. * Ἀπομίμημα, Athen. 639. Diod. S. 2, 69, 9. 14, 408, 30. 16, 524, 13. Schol. Aristoph. Εἰρ. 418.] Ἀπομίμησις, Imitatio, Expressio ab exemplari rei alicujus, ad exemplar, [Hippocr. 344, 33. 40. Joseph. A. J. 3, 7, 7.] Ἐκμιμέομαι, Imitando exprimo et effingo, [Xen. Ἀπ. 3, 10, 1. Ἱππ. 10, 16. Eur. Herc. F. 1298. Dionys. H. de C. VV. p. 16. * " Ἐκμίμησις, Argum. Aristoph. Ὄρν. * Καταμιμέομαι, Dionys. H. 3, 1491." Schæf. Mss. * Παραμιμέομαι, Dionys. H. 2. p. 290, 6. * Συμμιμέομαι, Plato de Rep. 2. p. 274. * Συμμιμητὴς, Schn. Lex. sine exemplo. * " Ὑπομιμέομαι, Diod. S. 1, 618." Schæf. Mss.]

Μῖμος, ὁ, Imitator: proprie de imitatore histrionico, et eo, qui gestus aut dicta ac facta alicujus imitatur et effingit, ad risum movendum, Dem. (23.) Τοιούτους ἀνθρώπους μίμους γελοίων, καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ᾀσμάτων. Sic Greg. Μῖμοι γελοίων ἦγον αὐτὸν, καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς

σκηνῆς. αἴσχεσιν ἐπομπεύετο. Aliquando absolute A dicitur sine casu de iis, qui in theatris imitantur omnis generis gestus aut actiones. Plut. in l. qui περὶ Εὐθυμίας inscribitur, Καὶ τοιαύτας ἄλλας ἡμέρας, quales sunt Saturnalium, Bacchanalium, Panathenæorum, περιμένουσιν ἵν' ἡσθῶσι καὶ ἀναπνεύσωσιν ὠνητὸν γέλωτα, μίμοις καὶ ὀρχησταῖς μισθοὺς τελέσαντες. Idem de Anim. Solert. de cane quodam a mimo erudito, Παρὼν γὰρ ὁ κύων μίμῳ πλοκὴν ἔχοντι δραματικὴν καὶ * πολυπρόσωπον, ἄλλας τε μιμήσεις ἀπεδίδου τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι προσφόρους, et assumto pane in soporifero mortiferoque, ut putabatur, pharmaco tincto, ὅμοιος ἦν ὑποτρέμοντι καὶ σφαλλομένῳ καὶ καρηβαροῦντι· τέλος δὲ προτείνας ἑαυτὸν, ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο, καὶ παρεῖχε ἕλκειν καὶ μεταφέρειν: ubi etiam exprimit τὸ μιμητικὸν ejusmodi histrionum. Gr. vocabulum Cic. quoque retinuit, ac Juvenalis, qui dicit Agere mimum. In fem. autem gen. Mimam post Cic. dixit Plin.: et Mimulam Cic. Item sicut Plut. μίμους et ἠθολόγους junxit, sic etiam Cic. sed non addita parte copulativa, de Orat. 2. Mimorum est B enim ethologorum, si nimia est imitatio, sicut obscœnitas. || Μῖμος, dicitur etiam Fabula paulo obscœnior ac licentior quam Comœdia, quales erant Laberii Mimi, ἀπὸ τοῦ μιμεῖσθαι appellata, quoniam imitatur et sermones obscœnos et facta indecora ac turpia; vel, ut alii scribunt, ab diuturna imitatione vilium rerum et levium personarum. Mimus, inquit Diomedes, est sermonis cujuslibet motus sine reverentia, vel factorum cum lascivia imitatio: mimus dictus, quasi solus imitetur. Herodian. 5, (7, 14.) Ἡνιόχοις τε καὶ κωμῳδοῖς καὶ μίμων ὑποκριταῖς, Athen. 11. Ὁ τοὺς μίμους πεποιηκὼς, Mimorum poëta. A Plut. Symp. 7, 8. duo ponuntur μίμων genera, ὑποθέσεις et παίγνια: quæ παίγνια esse dicit πολλῆς γέμοντα βωμολοχίας καὶ σπερμολογίας: et quosdam mimos ἐπιδείκνυσθαι μιμήματα πραγμάτων καὶ λόγων ἁπάσης μέθης ταραχωδέστερον τὰς ψυχὰς διατίθησι. Latini quoque in hac signif. Mimos dicunt. Ovid. Scribere si fas est imitantes turpia mimos. Idem, Quid si scripsissem mimos obscœna jocantes? [" Imitatio, pro μίμημα, Eur. Rhes. 256." Seager. Mss. C "Ad Charit. 761. Hedyl. 11. Bibl. Crit. 2, 4. p. 75. Bast. Specim. 25. 31." Schæf. Mss. De accentu, Salmas. de Hellen. p. 70.] Μιμογράφος, Qui mimos scribit, Mimorum scriptor, quales ap. Græcos fuerunt Sophron et Xenarchus, ap. Latinos Laberius. Utitur Diog. L. [* " Μιμοειδής, Eust. 164, 51." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 4, 248. Jacobs. Exerc. 2, 105." Schæf. Mss.] Μιμολόγος, Qui mimos recitat. || In Epigr. autem μιμολόγος ἠχὼ dicitur ab imitatione vocis humanæ, quæ et λάλος et ἀντίθρουν φθόγγον ἔμπαλιν ᾄδουσα, 4. Ἠχὼ μιμολόγον, φωνῆς τρύγα, ῥήματος οὐρήν. ["Euhodus 2. Jacobs. Anth. 11, 112." Schæf. Mss.] Μιμολογέω, Mimos recito, Mimice recito, Strabo 5. p. 102(=356.) de Osca lingua, Τῶν μὲν γὰρ Ὄσκων ἐκλελοιπότων ἡ διάλεκτος μένει παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ὥστε καὶ ποιήματα σκηνοβατεῖσθαι κατά τινα ἀγῶνα πάτριον καὶ μιμολογεῖσθαι. [* Μιμολογία, Epiphan. Hæres. 21. 66. * Μιμόφωνος, Lobeck. Phryn. 685.] Μίμαυλος videtur dici Qui mimos D tibia exprimit, Athen. (452.) Κλέων ὁ μ. ἐπικαλούμενος, ὅσπερ καὶ τῶν Ἰταλικῶν μίμων ἄριστος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής. AT Μιμαυλεῖν Hes. est μιμεῖσθαι, ὑποκρίνεσθαι: et VV. LL. Imitari tibiarum cantum. [* Μιμίαμβος, Steph. B. v. Μεγαλήπολις. " Casaub. ad Athen. 48. Valck. Adoniaz. p. 207." Schæf. Mss. * Μιμῳδὸς, Plut. Sulla 2.]

Ἀντίμιμος, ὁ, ἡ, Imitans aliquem ei adversando, Qui aliquem imitatur per æmulationem, Æmulus, [Aristoph. Θ. 17, * " Ἀντίμιμον, Ocimoïdes, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss.] In VV. LL. habetur ETIAM Ἀντιμίμων, ονος, ὁ, ἡ, et exp. Contra effingens: sed ἀντίμιμος ita dicitur ut παντόμιμος. Ἀρχίμιμος, ὁ, Mimorum princeps, Suet. in Vesp. Favo archimimus personam ejus ferens, sustinensque, ut mos est, facta ac dicta viri, interrogatis palam procuratoribus quanti funus et pompa constaret. Bud. interpr. Princeps histrionum. [Plut. Sulla 36. * Ἰσόμιμος, Schol. Aristoph. Θ. 17.] Παντόμιμος, Omnium personarum imitator effictorque, Bud.; Omnis generis gestus imitans et exprimens, ut παντόμιμος ὄρχησις, ὀρχηστής, ap. Suid. Peculiariter de saltatore dicitur Qui omnes gestus imitatur, ut e Luciano patet, ap. quem (2, 304.) quidam cum vidisset quinque personas uni saltatori præparari, et ex astantibus rogans qui saltaturi essent, cognovisset eum unicum personas illas acturum, ait, Ἐλελήθεις, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἓν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων: quibus verbis subjicit Lucian. Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. Huc pertinet quod supra in Μιμητικὸς dicit de Proteo. Pro ejusmodi saltatore a Quint. quoque capitur 6, 3. Nam et finitione usus est Augustus de pantomimis duobus, qui alternis gestibus contendebant, cum eorum alterum saltatorem dixit, alterum interpellatorem. ["Jacobs. Anth. 8, 308. 418. 9, 491. 10, 417. Tanaq. Faber Epist. ad Gronov. de Herodiano, Bast. Specim. p. 25." Schæf. Mss.]

[* " Μιμία, Imitatio, Abresch. Lectt. Aristæn. 290." Schæf. Mss. Philo p. 815.] Μιμικὸς, Mimicus, h. e. Ad mimos pertinens, Mimos decens, Dem. Phal. Καὶ μιμικώτερα τὰ τοιαῦτά ἐστι καὶ αἰσχρὰ, Mimis magis conveniunt. Utitur et Cic. hoc adjectivo, de Orat. 2, (59.) Vitandum est oratori utrumque, ne aut scurrilis jocus sit, aut mimicus.

[* Μιμὰς, ἡ, Mima, Ælianus Suidæ v. Κρίσεως. " Jacobs. Anth. 10, 290." Schæf. Mss.]

" Μιμὼ, οῦς, ἡ, Simia, auctore Tzetze, quia homi" nis actiones imitatur, ἡ πίθηκος." [Suid. v. Πίθηξ. " Toup. Opusc. 1, 358." Schæf. Mss. " Eust. Ism. 322." Wakef. Mss. Achmet. Oniroer. 282.]

¶ Μιμαλλόνες proprie vocatæ fuerunt Mulieres: παρὰ τὸ μιμεῖσθαι ἄνδρας, ut habetur in quodam meo Lex. vet., in quo et uno λ scribitur. Reperitur vero ET Μιμαλλόνες gemino λ, ac certe in illo meo Lex. scriptum fuisse gemino apparet e rasura, et λ illo simplici, quod diverso atramento in gemini locum repositum fuit. Sic scribitur et ap. Suid. qui μιμαλλόνας exp. τὰς βάκχας τοῦ Διονύσου, antea κλάδωνας appellatas, itidem vero ἀπὸ τῆς μιμήσεως ipsas denominatas annotat: Hes. βάκχας βοηδρόμους. Athen. (198.) de simulacro Bacchi, Μετὰ δὲ ταῦτα μακέται αἱ καλούμεναι μιμαλλόνες, καὶ βασσάραι καὶ Λυδαὶ κατακεχυμέναι τὰς τρίχας. Plut. Alex. init. Πᾶσαι μὲν αἱ τῇδε γυναῖκες ἔνοχοι τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι, καὶ τοῖς περὶ Διόνυσον ὀργιασμοῖς, ἐκ τοῦ πάνυ παλαιοῦ, κλώδωνές τε καὶ μιμαλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι: loquitur autem de Macedonicis mulieribus, e Fabula quadam id referens. Strabo 10. p. 204. Διονύσου δὲ (πρόσπολοι,) σειληνοί τε καὶ σάτυροι καὶ βάκχαι, λῆναί τε καὶ θυῖαι καὶ μιμαλλόνες, καὶ ναΐδες καὶ νύμφαι, καὶ τίτυροι προσαγορευόμενοι. Sunt qui μιμαλλόνας inde dictas putent, quod Bacchum imitarentur, et, ut ipse, cornua ferrent. Lat. quoque eo vocabulo utuntur. Ovid. de Arte Am. 1. Ecce Mimallonides sparsis in terga capillis, Ecce leves satyri, prævia turba dei: de Baccho proficiscente ad Gnossidem, quam amabat. Dixit autem Mimallonides pro Mimallones, sicut dicitur ἀμαζονίδες pro ἀμαζόνες. Iidem Lat. utuntur et adjectivo Mimalloneus: Pers. 1. Torva mimalloneis implerunt cornua bombis. [" Callim. 1, 563." Schæf. Mss. De etymo, vide Polyæn. Strat. 4, 1.]

¶ Μιμέρα, ἡ μιμητικὴ τέχνη καὶ ἡ μίμησις, Hes.

" Μιμιχμὸς, Hesychio τοῦ ἵππου φωνή: qui et χρε" μετισμὸς, Hinnitus." [* Μιμάξασα, Eid. χρεμετίσασα.]

" MIN, Ipsum, vel Ipsam: Poëtice pro αὐτὸν vel " αὐτήν. Dicunt etiam μὶν αὐτὸν pro αὐτὸν ἐκεῖνον: ut " Od. Γ. (19.) Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα " εἴπῃ. Necnon αὐτόν μιν pro ἑαυτὸν, Seipsum: ut de " Ulysse, (Δ. 244.) Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δα" μάσσας. Apoll. Rh. 2, (8.) μιν posuit etiam pro " αὐτοὺς, Καὶ δὲ τότε προτὶ νῆα κιὼν χρειώ μιν ἐρέσθαι " Ναυτιλίης, οἵ τ' εἶεν, Interrogare ipsos de naviga" tione, et quinam sint." [" Ad Dionys. H. 5, 17." Schæf. Mss. " Μὶν αὐτὴν, Opp. 'A. 3, 494. Dat.,

Quint. Sm. 10, 265. et alibi." Wakef. Mss. Buttm. A. Gr. 1, 396.]

"ΜΙΝΔΑΞ, Hesychio est θυμίαμα ποιὸν, Suffi-"mentum quoddam," [Amphis Athenæi 691.]

"ΜΙΝΘΑ, s. Μίνθη, Mentha: Herba quæ alio no-"mine ἡδύοσμος dicitur a suavi odore: ut Diosc. tradit "3, 41. unde et στέφανον εἶχον μίνθης ap. Athen. l. 2. "Plut. inter μίνθην et ἡδύοσμον discrimen facit: Symp. "8, 9. Οὕτω γὰρ οὔτε ὄξος ὀξίνου φήσομεν διαφέρειν, οὔ-"τε πυρῶν αἶραν, οὔτε μίνθης ἡδύοσμον: indicans "μίνθην esse degenerem ἡδύοσμον, s. vitium ἡδυό-"σμου, ut lolium est vitium tritici, vappa vini. Apud "Theophr. reperio μίνθον pro μίνθην, H. Pl. 6, 7. "Οὔτε σισύμβριον οὔτε μίνθον. Et C. Pl. 2, 21. Τὸ "σισύμβριον εἰς μίνθον μεταβάλλειν. Alioqui μίνθος, "sed et μίνθα, ut vult Hes., dicitur ἡ ἀνθρωπεία κό-"προς, Stercus humanum, Merda." [" Μίνθα, Thom. M. 617. T. H. ad Plutum p. 98. Μίνθος, ibid." Schæf. Mss.] "UNDE Μινθῶσαι est Merda asper-"gere vel inquinare. Item Merdam affricare: ut "ap. Aristoph. Πλ. (313.) τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν, Μιν-"θώσομέν θ', ὥσπερ τράγου, Τὴν ῥῖνα, ejusque velut "hirci, naribus merdam affricabimus. Solent enim "pastores cum hirci e perfrictione veternum con-"traxerint, merda naribus eorum oblitis, sternuta-"menta eis ita ciere, et fœtore illo eos excitare: ut "et Catull. Nunc eum volo de tuo ponte mittere "pronum, Si potest olidum repente excitare veter-"num, Et supinum animum in gravi relinquere cœ-"no. Schol. tamen μίνθου nomine et herbam quan-"dam accipi vult in stercoribus nascentem, qua "hirci mire afficiantur. Sed prior expositio melior "est: nam idem Comicus et alibi μινθῶσαι usurpat "pro Merda aspergere contaminareque, B. (1075.) "καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι, Καὶ "μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον." [Nicetas Annal. 10, 8. Archestratus Athenæi 285.]

"Καλαμίνθη, Calamintha: Herba de qua Diosc. "3, 43. Trium generum est: una, montana, foliis "ocimi: altera, pulegio similis, odore etiam ipsum "referens, unde nonnulli ἀγρίαν γλήχωνα dixere: "tertia, similis ἡδυόσμῳ ἀγρίῳ, Menthastro: quam "Romani Nepetam vocant. Hæc inter alia ille. "Vide et Plin. 20, 14." [Theophr. C. Pl. 2, 16, 4. * Καλάμινθος, Gl. Nepeta.] "INDE Καλαμινθίτης "οἶνος, ap. Diosc. 5, 62. Vinum calamintha condi-"tum: Vinum e nepeta: ut Plin. 14, 16. Ex his "quæ in hortis gignuntur, fit vinum e radice, aspa-"rago, cunila, origano, apii semine, abrotono, men-"thastro, ruta, nepeta, serpyllo, marrubio. ET "Καλαμινθώδης, Calamintha abundans, Ubi cala-"mintha magna copia provenit: vide Καιετάεσσα."

"ΜΙΝΥΟΣ quidam volunt esse μικρὸς, unde sit "μινυώριος et μινύθω. Atque adeo Eust." [ad Il. p. 206, 38.] "Attice μιννὸν dici vult pro μικρὸν, "Parvum, Exile." [" Valck. ad Ammon. 94." Schæf. Mss.]

"Μινύθω, Minuo, Imminuo, ἐλαττόω, Od. Ξ. (17.) "de suibus Ulyssis, Πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μι-"νύθεσκον ἔδοντες Ἀντίθεοι μνηστῆρες: Eorum enim "numerum minuebant proci comedendo. Il. O. (493.) "Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει, Υ. "(242.) Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε "Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν. Sic Hesiod. Ἔργ. (1. 6.) "Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ὀφέλλει. || Neu-"traliter etiam accipitur, ut φθινύθω, pro Immi-"nuor, Minor fio, Decresco, Il. P. (738.) μινύθουσι "δὲ οἶκοι, Imminuuntur domus: incendio sc. At "Hesiod. Ἔργ. (1, 242.) μινύθουσι δὲ οἶκοι, pro Im-"minuuntur et decrescunt domus s. familiæ, tum "quoad opes tum quoad sobolem. Ex Apollonio "quoque (1, 286.) affertur pro Deficio, Tabesco. "Apud Hippocr. legitur et μεμινυθήκασι: quod "Erot. exp. κατισχνάνθησαν, Graciliores facti sunt "et macriores." [" Wakef. Alc. 201. Abresch. Æsch. 2, 52. Heyn. Hom. 7, 208. 394. Ruhnk. ad H. in Cer. 201. Mitsch. 167. Græv. Lectt. Hes. 554. ad

A Herod. 544." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 901. Quint. Sm. 3, 406. * Ἀπομινύθω, Orph. Lap. 16, 15. * Παραμινύθω, Hippocr. 599, 14. vide Foës. Œcon. 291. * Περιμινύθω, Od. M. 56. * Συμμινύθω, Philostr. Apoll. 5, 2. * Μινυθέω, unde * Μινύθημα, Hippocr. 748. * Μινύθησις, 48. 824. 851. 1017. * Μινυθίζω, Idem de Liquor. Usu c. 1. μινυθίσαι, in Ed. Ald. μινυθῆσαι. * Μινυθικὸς, Cæl. Aurel. Chr. M. 1, 1. * Μινυθώδης, Hippocr. 648. 1098. al. * Μινυνθώδης.]

"Μίνυνθα, Paululum, Ad paululum temporis: "ἐπ' ὀλίγον χρόνον. Od. O. (493.) Καδδραθέτην οὐ "πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα, X. (473.) Ἥπαι-"ρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν." [" Heyn. Hom. 4, 112. 679. ad Il. A. 539. Prorsus non, Heyn. Hom. 6, 212." Schæf. Mss.] "INDE Μινυνθάδιος "dicitur ὁ ὀλιγοχρόνιος, Brevi tempore durans, Qui "brevis et exigui temporis est. Dicitur et de ho-"mine pro βραχύβιος, et de rebus inanimis pro ὀλι-"γοχρόνιος. Od. T. (328.) ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι B "τελέθουσιν. Il. O. (612.) μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν "Ἔσσεσθαι, Φ. (84.) μινυνθάδιον δέ με μήτηρ Γείνατο, "P. (302.) μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν Ἔπλεθ', X. (54.) "Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος Ἔσσεται. "Sic μινυνθαδίη νοῦσος, Apoll. Rh. (2, 856.) Brevi "tempore durans morbus." [" Musgr. Suppl. 1118. ad Charit. 290." Schæf. Mss.]

ΜΙΣΘΟΣ, ὁ, Merces, Præmium laborum, Il. K. (304.) et Od. Σ. (357.) μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται, Il. Φ. (457.) Μισθοῦ χωόμενοι τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε, ubi deest præp. ἕνεκα, ut sit Mercedis causa: de Neptuno et Apolline, qui Laomedonti πὰρ Διὸς ἐλθόντες ἐθήτευσαν εἰς ἐνιαυτὸν Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, Pacta mercede, ut Horat. loquitur. Od. Δ. (525.) ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν Χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα. In prosa quoque frequentis usus est, Herodian. 1, (3, 5.) Ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. Sic Lucian. (1, 65.) Ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφοῦντες. Et ap. Philon. V. M. 1. Ἐπὶ μισθῷ συναγορεύειν, Mercede causas agere. Μι- C σθοῦ etiam dicitur pro ἐπὶ μισθῷ, Lucill. Epigr. μισθοῦ ἐτάφη, Mercede tumulatus est, Dem. (151.) Τίς μισθοῦ λέγει: (242.) Θεριστὰς καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθοῦ πράττοντας. Interdum vero in malam partem, ut usus est Crantor p. 62. Cic. Lex., ubi Cic. Mercedem itidem interpr. Item cum verbis, ut μισθὸν τελεῖν, διδόναι, et vicissim λαμβάνειν, ac ἀπαιτεῖν. Aristoph. B. (173.) δύο δράχμας, μισθὸν τελεῖς: quod Juv. dicit, Mercedem solvere. Thuc. 6, (31.) Ἐπιφοράς τε πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις. Et ap. Plat. Protag. Μισθὸν ἄρνυσθαι, Mercedem accipere, auferre: quod comp. voce μισθαρνεῖν. Ead. signif. ap. Thuc. 8, (97.) p. 294. Μισθὸν μηδένα φέρειν μηδεμιᾷ ἀρχῇ, Plut. An seni Capess. Resp. Λαμβάνειν γὰρ ἂν μισθὸν οὐ διδόναι τοὺς ἀκούειν ἐθέλοντας, de quodam tibicine, Idem de Fort. Alex. 2. Τὸν μισθὸν ὧν ἔτερπες ἀπελάμβανες, Lucian. (1, 564.) Μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται: Mercedem acccipere dicit Cic. Idem (2, 52.) Ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθόν: (1, 824.) Ἀπαι- D τῶν παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν, Quintil. Exigere mercedem ab aliquo. || Cum vero de præmio dicitur, quod militibus persolvitur, non tam Merces redditur, quam Stipendium, Xen. Ἑλλ. 1, (5, 4.) Τέτταρες ὀβολοὶ ἦν ὁ μισθὸς, Thuc. (6, 8.) Ἄγοντες ἑξήκοντα τάλαντα ἀσήμου ἀργυρίου, ὡς ἐς ἑξήκοντα ναῦς μηνὸς μισθόν: 4, (124.) p. 161. Οἳ ἔτυχον τῷ Περδίκκᾳ μισθοῦ μέλλοντες ἥξειν: 1, (143.) Μισθῷ μείζονι πειρῶντες ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους: 6. Μισθῷ προσαγαγέσθαι. Et 2. Μισθῷ ἔπειθεν, Amplis stipendiis promissis, vel etiam Mercede: Cæs. Mercede accersere militem, Curt. Mercede militare. Item μισθὸν διδόναι et λαμβάνειν, Dem. (47.) Οὐ γάρ ἐστιν ἄρχειν μὴ διδόντα μισθὸν, Athen. 4. Μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσι, Æra merent, Xen. K. Ἀ. 7, (3, 6.) Εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι, Si insuper stipendium acciperent, lucrum insperatum id censeri, Dem. (48.) Ὥστ' ἔχειν μισθὸν ἐντελῆ, Isocr. Paneg. Πεντεκαίδεκα μηνῶν τοὺς στρατιώτας τὸν μισθὸν ἀπεστέρησε, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 9.) Δυοῖν ἤδη μηνοῖν

ὤφειλε τὸν μισθόν. Lat. Afficere stipendio, Numerare vel Persolvere stipendium: de milite autem, Accipere, Capere, Facere, Mereri. At Μισθοὺς προστάττειν τινὶ, quod e Xen. affertur, erit quod Cæs. et Liv. dicunt Stipendium imponere alicui: si tamen illud προστάττειν μισθὸν dicitur de militum mercede. Ἐν μισθῷ οἰκεῖν domum dicitur aliquis, qui vel eam conducit et inhabitationis certum pretium persolvit, vel locatori sua opera id compensat. Xen. Σ. (4, 4.) 514. Τέκτονάς τε καὶ οἰκοδόμους πολλοὺς ὁρᾷς οἳ ἄλλοις μὲν πολλοῖς ποιοῦσιν οἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐ δύνανται ποιῆσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐταῖς οἰκοῦσι, ubi exp. Mercede conducunt. Videtur autem potius leg. αὐτὰς οἰκοῦσι. [" Ad Herod. 382. 710. Alberti Peric. Cr. 49. Ammon. 95. ad Callim. 1, 144. Toup. Opusc. 1, 368. ad Charit. 249. Schneider. Theophr. 158. Thom. M. 544. 617. Jacobs. Anth. 11, 375. Μισθῷ, μισθοῦ, Fischer. ad Palæph. 172. Pierson. ad Mœr. 63. ubi et de ἐπὶ μισθῷ: Abresch. Lectt. Aristæn. 197. Μισθοῦ, ad Charit. 756. Wakef. Trach. 560. Μετὰ μισθοῦ, Dionys. H. 4, 2126. Ἐν τοῖς μ. διδόναι τι, Diod. S. 1, 702." Schæf. Mss.] Μισθοδότης, Qui mercedem dat, Æschin. (85.) Λέγεις δὲ οὐχ ὁπόταν σοι δοκῇ, οὐδ' ἃ βούλει, ἀλλ' ὁπόταν οἱ μισθοδόται σοι προστάττωσι: ut Dem. supra, μισθοῦ λέγειν, ἐπὶ μισθῷ. [Xen. K. 'A. 1, 3, 9.] Μισθοδοτέω, Mercedem do, Stipendium persolvo, numero: quod disjunctim etiam μισθὸν διδόναι dicitur supra. Exempla e Dem. et Polyb. habes ap. Bud. 876. Dicitur autem μισθοδοτῶ σε, pro μισθόν σοι δίδωμι: ut ap. Dem. in Psephism. 109. μισθοδοτεῖν τοὺς ὁπλίτας, ubi Bud. interpr. Stipendiis alere. Et μισθοδοτοῦμαι, Mereo, Mercedem fero, Merces mihi datur, Stipendio afficior. Exemplum e Synes. habes ap. Bud. l. c.: ubi dicitur μισθοδοτεῖσθαι παρά τινος, item ὑπό τινος: cujus exemplum de militibus ibid. ascribitur e Polyb. [" Ad Diod. S. 1, 693. 2, 39. 138. 329. 484. Lennep. ad Phal. 169." Schæf. Mss.] AT Καταμισθοδοτέω, VV. LL. exp. Largitione emo, sine Auctore et exemplo, [" Dionys. H. 2, 721." Schæf. Mss.] SED Μισθοδοσία est Mercedis s. Stipendii solutio, [Thuc. 8, 83. Xen. K. 'A. 2, 5, 3. Polyb. 1, 69, 3. " Ad Diod. S. 2, 138." Schæf. Mss. * Μισθόδωρος, Athen. 437. * " Μισθοδουλεία, Hesych." Wakef. Mss.] Μισθοφόρος, Qui aufert mercedem s. capit, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit, Epigr. μαχλάδας, Mercenarias meretrices, Aristot. Pol. Μισθοφόρα κατέστησε τὰ δικαστήρια, Salaria s. Mercedem judicibus constituit; ita enim rectius per periphrasin, quod Mercenarius prætor a Cic. in malam partem dicatur. Itidemque paulo ante in quodam l. Thuc. cavetur μισθὸν μηδένα φέρειν μηδεμιᾷ ἀρχῇ. Item μισθοφόροι milites dicuntur Qui mercede militant, ut Curt. loquitur: s. Qui æra merentur, Milites mercede conducti. Archestr. ap. Athen. (4.) Μισθοφόρων ἁρπαξιβίων σκηνῇ στρατιωτῶν. Dem. quoque μισθοφόροι στρατιῶται dicit. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Φρουροὺς μ. ἐπεστησάμην, Mercede conductos. Ibid. dicit Φύλακας αὐτοῖς ἐφιστάντα μισθοφόρους: censentur autem et hi militum nomine. Dem. (153.) Ξένους μισθοφόρους εἰσπέμψαντες. Interdum absolute dicitur μισθοφόροι, subaudiendo στρατιῶται vel ξένοι. Thuc. 1, (35.) Κωλύειν τοὺς ἐκ τῆς ὑμετέρας μισθοφόρους, Milites qui e vestro solo mercede accersuntur, ut Cæs. loquitur. Herodian. 3, (1, 5.) Τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους καὶ συνεστὸς στρατιωτικόν, Mercenarios milites, Polit.: Athen. 4. Οἱ μ. ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσι, Qui stipendia faciunt in Græcia, æra merere solent. [" Diod. S. 2, 504. Heindorf. ad Plat. Gorg. 238." Schæf. Mss.] Μισθοφορέω, Mercedem capio, aufero, Quæstum facio, Aristoph. Σφ. (683.) Αὐτούς τ' εἶναι καὶ τοὺς κόλακας τοὺς τούτων μισθοφοροῦντας, Ad quos inde ampla merces redeat; ut Cic. dicit Prædiorum fructuosorum merces pro Captura et emolumentis e prædiis fructuosis; Qui magnos reditus et compendia ex illis magistratibus consequantur. Erant autem magistratus nonnulli μισθοφόροι. Frequenter de militibus dicitur pro Æra mereo, Stipendia facio, Stipendior: ut Plin. dicit, Regi eorum sexcenta millia per omnes dies stipendiantur. Exemplum e Thuc. habes ap. Bud. 876. Sic ap. Plut. Apophth. Τροφὴν ἔχοντες ἐκ δημοσίου μισθοφοροῦσι. Æschin. cum dat. dixit (74.) Μισθοφορῶν ἐν τῷ ξενικῷ κεναῖς χώραις. || Transitive etiam dicitur pro μισθοδοτέω, Stipendia persolvo, numero, Phalar. Στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, Exercitum contra me alis, Bud. ibid. [" Thom. M. 618. Bergler. ad Alciphr. 182. Lennep. ad Phal. 169." Schæf. Mss. Polyæn. 4, 9, 3. * Μισθοφορητέον, Thuc. 8, 65.] Καταμισθοφορέω, In stipendia militum exhaurio, Æschin. (45.) Κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα, Bud. ibid. [Aristoph. 'Ιππ. 1352. " Theopomp. ap. Athen. 166. Τῶν Ἀθηναίων τὰς προσόδους καταμισθοφορῶν." Schw. Mss.] AT Μισθοφορικὸς, Qui mercenariorum est, s. militum æra merentium, Qui stipendia facere solet. Et τὸ μ. dicuntur ipsi μισθοφόροι milites, ut στρατιωτικὸν ipsi milites. Plut. Artax. (4.) p. 305. [Lucian. 3, 516. Polyb. 1, 67, 4.] Μισθοφορία, ἡ, in VV. LL. pro μισθοφορά: videtur tamen potius signif. Ipsam actionem æra merendi, Vitæ genus quo quis stipendiatur: quasi Stipendiationem dicas. [Xen. 'Αθ. 1, 3. K. 'A. 7, 1, 2. var. lect., Lucian. 3, 256. Lobeck. Phryn. 491. " Ad Diod. S. 2, 80. 125. 295. 296. Heindorf. ad Plat. Gorg. 238." Schæf. Mss.] AT Μισθοφορὰ est Id ipsum quod mercedis loco aufertur, ipsa Merces, Salarium, Stipendium, ὁ μισθὸς τῶν στρατευομένων ap. antiquos, ut docet Suid., afferens h. Aristoph. l. οἵων ἀγαθῶν τὴν μισθοφορὰν αὐτῶν παρεκόπτου; q. l. ex 'Ιππ. (807.) desumtus est, et aliter legitur in vulg. Edd., sc. οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου, quam lectionem Schol. quoque agnoscit, quippe qui exponat, τὴν βλάβην, ἣν διὰ τῆς μισθοφορᾶς αὐτοὺς ἔβλαπτες. Et ap. Thuc. ἀΐδιος μισθοφορὰ, Stipendium perpetuum. Isocr. ad Phil. Μισθοφορᾶς ἕνεκα μείζονος εἰκῇ τοὺς κινδύνους προαιρουμένους, Majori stipendio aut Ampliori salario allectos. [Lobeck. Phryn. 491. " Ad Lucian. 1, 654. 660. 2, 352. ad Diod. S. 2, 125. 144. 210. 219. 295. 296. 303. Heindorf. ad Plat. Gorg. 238." Schæf. Mss. * Ἐπιμισθοφορὰ, Dio Cass. 78, 36.]

Μισθαποδότης, i. q. μισθοδότης supra: sicut διδόναι μισθὸν et ἀποδιδόναι idem significant. Greg. Naz. (Or. 11. p. 185.) de Deo, M. δίκαιος. [Ad Hebr. 11, 6.] Μισθαποδοσία, Mercedis s. Præmii persolutio. Accipitur etiam pro Ipsa mercede s. Præmio. Ad Hebr. 2, (2.) Ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν: 10, (35.) Ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην. [" Ad Diod. S. 2, 138." Schæf. Mss.] Μισθαρνὴς, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit, ut μισθοφόρος. Hesychio est ὁ λατρεύων μισθοῦ, s. ὁ μισθὸν ἀφαιρῶν καὶ ἀντικαταλλάττων. Sed ap. eum malit forsan aliquis scribere μισθάρνης, paroxytonως. [" Pierson. ad Mœr. 63." Schæf. Mss.] Μίσθαρνος, pro eod. in VV. LL. [" Thom. M. 452. Toup. Opusc. 2, 81." Schæf. Mss. Herodian. ap. Bast. Ep. Cr. 160. ubi et * Μισθάρνισσα. * " Μισθαρνότης, Psell. in Cantic. 6, 7." Boiss. Mss.] Μισθαρνία, Mercedis acceptio, Opera mercenaria, Locatio operæ suæ, cum sc. aliquis mercede accepta operam alicui suam locat. Hes. ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία. Aristot. Polit. 1, 7. de speciebus τῆς χρηματιστικῆς et τῆς μεταβλητικῆς, Δεύτερον δὲ (sc. post τὴν ἐμπορίαν,) τοκισμὸς, τρίτον δὲ μισθαρνία: cujus partes et species subjungens, ait, Ταύτης δ' ἡ μὲν, τῶν βαναύσων τεχνῶν· ἡ δὲ τῶν ἀτέχνων καὶ τῷ σώματι μόνῳ χρησίμων. Accipitur pro Quavis etiam opera quæ mercede alicui locatur, Dem. (242.) Εἰδότες τὴν τούτου τότε μισθαρνίαν· καί τοι φιλίαν γε καὶ ξενίαν αὐτὴν ὀνομάζει: (320.) Ὡμολόγεις καὶ προσεποιοῦ φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναί σοι πρὸς αὐτόν· τῇ μισθαρνίᾳ ταῦτα μετατιθέμενος τὰ ὀνόματα: paulo post dicit Ἐμισθώθης ἐπὶ τῷ τὰ τουτῳὶ συμφέροντα διαφθείρειν. Bud. μισθαρνία est Opera quæstuaria, Locatio operæ suæ. [" Thom. M. 452. T. H. ad Plutum p. 211. et Schol." Schæf. Mss.] Μισθαρνικὸς, Ad eos pertinens qui operas suas mercede locant, Aristot. Polit. 8, 1. Τάς τε τοιαύτας τέχνας, ὅσαι τὸ σῶμα παρασκευάζουσι χεῖρον διακεῖσθαι, βαναύσους καλοῦμεν, καὶ τὰς μ. ἐργασίας, ubi μ. ἐργασίας dicit quam paulo ante μισθαρνίαν appellat.

Et μισθαρνικὴ sub. τέχνη, ap. Plat. in Soph. [" Heindorf. ad Plat. Theæt. 401." Schæf. Mss.] Μισθαρνέω, Mercedem accipio, Mercede operam meam loco, quod supra μισθὸν ἄρνυμαι: nam inde compositum hoc verbum est. Æschin. (85.) Τὸ δὲ μηδεμίαν παραλιπεῖν ἡμέραν, ἐργαζομένου καὶ μισθαρνοῦντος, Ejus est qui mercede operam suam locat, Oratoris mercenarii, τοῦ ἐπὶ μισθῷ λέγοντος, vel μισθοῦ, sicut Dem. supra μισθοῦ λέγειν. Dicitur et de meretricio quæstu. Philo V. M. 1. Ταῖς οὖν περικαλλεστάταις ἐὰν ἐπιτρέψῃς μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν, Quæstum facere et prostare: sic supra quoque μισθοφόροι dicuntur Meretrices, quæ et Latinis a Merendo dictæ sunt. Athen. 13. Καλοῦσι δὲ τὰς μισθαρνούσας, ἑταίρας, καὶ τὸ ἐπὶ συνουσίᾳ μισθαρνεῖν, ἑταιρεῖν: est igitur ἑταιρεῖν et μισθαρνεῖν, Meretricium quæstum facere, Quæstum corpore facere. [Dem. 136. 1351. Plut. 6, 344. " Thom. M. 452. Timæi Lex. 49. Toup. Opusc. 1, 556." Schæf. Mss.] Μισθαρνητικὸς, Ad eos pertinens, qui mercede operam suam locant. Et μισθαρνητικὴ, sub. τέχνη, Ars mercenaria, Vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνευτικὸν Plato appellat. " Ἀναμισθαρνέω, Mercedem capio." [Plut. 9, 218. * Διαμισθαρνέω, lect. dub. in Procop. Anecd. p. 93. Alem.] Dicitur ETIAM Μισθαρνεύω, ead. signif. qua Μισθαρνέω. [Lobeck. Phryn. 568. Hippocr. Epist. ad Abder. p. 14. * " Μισθαρνεία, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 270." Boiss. Mss.] Μισθαρνευτικὸς, i. q. μισθαρνητικός. Et τὸ μ. Vitæ genus, institutum mercenarium, Vita mercenaria. Plato in Sophista (17.) Τῆς * ἰδιοθηρευτικῆς τὸ μὲν μ. τί ἐστι, τὸ δὲ, δωροφορικόν: de quo mox, Τοῦ δέ γε μ., τὸ μὲν προσομιλοῦν διὰ χάριτος, καὶ παντάπασι δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ πεποιημένον, καὶ τὸν μισθὸν πραττόμενον τροφὴν ἑαυτῷ μόνην, κολακικὴν ὡς ἐγῷμαι πάντες φαῖμεν ἄν, ἡδυντικήν τινα τέχνην εἶναι. Μισθαρχίδης, Qui mercede magistratum gerit, ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων, Suid. Aristoph. 'A. (595.) πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης, Ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης· Σὺ δ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης: ubi Schol. μισθαρχίδην appellatum etiam scribit, quoniam militum stipendia ipse devorabat. Est autem fictum vocab., sicut et σπουδαρχίδης et στρατωνίδης, ac patronymici potius formam habet: ut μισθαρχίδης sit Filius ejus qui mercede magistratu aliquo fungitur, aut quæstui eum habet. Apud Hes. autem ita scribitur, Μισθαρχία, ὁ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων· ὠψωνιάζοντο γὰρ καὶ οἱ ἄρχοντες, καὶ μισθὸν ἐλάμβανον δημόσιον: ubi dubium est, reponendumne sit μισθαρχίας an μισθαρχίδης: nam μισθαρχία esset potius Magistratus mercenarius.

Ἄμισθος, (ὁ, ἡ,) Qui sine mercede fit, Gratuitus: ἀ. ἰατρεία, Gratuita medicatio, i. e. Quæ quæstu et mercede non curat ægrotos. Cum vero de homine aliquo dicitur, exponi itidem potest Gratuitus, Qui mercede nulla aliquid facit, Mercedem non quærens. Recte autem exponi Gratuitus, apparet e Cic., qui Mercenarium Gratuito opponit: cum ait, Cupidos moderatis, mercenarios gratuitis, impios religiosis anteferre. Synes. Ep. 5. Εὑρήσει συμμάχους ἐνταῦθα μὲν ἀ., ἐν οὐρανῷ δὲ ἐντελομίσθους, Qui hic nulla mercede militant. Nisi potius malis, Quibus nulla hic stipendia et merces persolvuntur, Quibus nulla hic stipendia numerantur, in cœlis autem integra s. solida: videturque alludere ad illud Matth. 5, (12.) et Luc. 6, (23.) Ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Et in VV. LL. Ἀμίσθους ἱππέας παρέχει, Equites suopte stipendio præbet. Item ἀ. διδάσκαλος, Gratuitus magister ac sine minervali, Qui gratis docet, Qui nulla mercede docet. Et ἄμισθον ἀφιέναι, Sine mercede dimittere, habes in ἀπόμισθος. [Lucian. 2, 554. 3, 311. " Ad Charit. 402. Brunck. Soph. 3, 496. ad Diod. S. 2, 247. 274." Schæf. Mss.] Ἀμισθὶ, Sine mercede, Gratis, Lucian. (1, 527.) Οὐδὲν ἀ. ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσι, Greg. Naz. in sacrum Pascha, Προῖκα ἐξέρχῃ καὶ ἀ., Gratis et sine mercede, [Lucian. 1, 205. 722. 3, 32. " Ad Mœr. p. 2. Valck. ad Herod. 213." Schæf. Mss. * Ἀμισθία, Appian. B. Hannib. p. 323. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 2, 140. * " Ἀμισθίως, Tzetz. Chil. 11, 48." Boiss. Mss.

A * Ἀντίμισθος, Æsch. Suppl. 285.] Ἀντιμισθία, Merces meritis respondens, Remuneratio, Compensatio, Merces quæ rependitur et retribuitur, ad Rom. 1, (27.) Ἀντιμισθίαν τῆς πλάνης, ubi etiam simpliciter accipi potest pro μισθὸς s. μισθαποδοσία, ut Petr. (2, 13.) Κομιούμενοι μισθὸν ἀδικίας: [2 Cor. 6, 13. " Musgr. ad Hec. 795." Schæf. Mss.] Ἀπόμισθος, Cui merces non datur, negatur, merces aut stipendium detrahitur: ἄμισθον ποιεῖν τινα, Mercedem negare alicui, Stipendium detrahere. Plut. (9, 154.) e Comico quodam, Λευκή με θρὶξ ἀπόμισθον ἐντεῦθεν ποιεῖ, de milite. Xen. Ἑλλ. 6, (2, 9.) p. 342. Περὶ τοὺς μισθοφόρους ἐκαινούργει, καὶ τοὺς μέν τινας αὐτῶν ἀπομίσθους ἐπεποιήκει, τοῖς δ' οὖσι καὶ δυοῖν ἤδη μηνοῖν ὤφειλε τὸν μισθόν: ubi observa diversa esse ἀπόμισθον ποιεῖν et ὀφείλειν μισθὸν, et plus esse ἀπόμισθον ποιεῖν. Harpocr. clare explicat quid sit ἀπόμισθος. sc., ὁ μισθῷ ἔργον τι διαπραξάμενος καὶ ἄμισθος ἀφειμένος. Eid. ἀπόμισθοι sunt οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες: pro quo putarem scr. ἄμισθοι, nam inter ἀπόμισθοι et

B ἄμισθοι quæ simul ab eo ponuntur, videtur distinguere, nisi in Philipp. Demosthenis, unde id vocab. citat, ita scriptum reperirem, sc. in prima, (p. 53.) Ὅταν γὰρ ἡγῆται μὲν ὁ στρατηγὸς ἀθλίων ἀπομίσθων ξένων, τί χρὴ προσδοκᾶν; ubi Schol. Ἀπόμισθοι, inquit, οἱ μὴ πεπληρωμένοι τὸν ὡμολογημένον μισθὸν, καὶ οἱ διὰ δειλίαν καὶ κακίαν μὴ ἀξιούμενοι μισθοῦ· ἐνταῦθα δὲ, οἱ μὴ δεχόμενοι μισθόν. Citat idem Harpocr. ex Orat. in Aristocr. [671. " Cattier. Gazoph. 64. ad Diod. S. 2, 247. 274. Toup. ad Longin. 367." Schæf. Mss. * Βαρύμισθος, Anal. 3, 161.] Ἔκμισθος, Cui merces non datur, negatur, ut præcedens, ὁ μισθὸν μὴ λαμβάνων, Hes. sicut Harpocr. præcedens quoque ἀπόμισθος exp. [" Cattier. Gazoph. 73." Schæf. Mss.] Ἔμμισθος, Mercenarius, Mercede aliquid faciens, Thuc. 6, (22.) p. 205. Σιτοποιοὺς ἐμμίσθους ἐκ τῶν μυλώνων ἄγειν. Frequenter opponitur præcedentibus duobus ἀπόμισθος et ἔκμισθος, ac significat Eum qui mercedem accipit. Dem. (242.) Διὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ὑμεῖς ἐστὲ σῶοι καὶ ἔμμισθοι·

C ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλειτε. Item, Qui emolumentum ac veluti suorum laborum et industriæ mercedem accipit, Plut. Pericle p. 50. Εὐπορία δὲ παρέσται, παντοδαπῆς ἐργασίας φανείσης καὶ ποικίλων χρειῶν, αἳ πᾶσαν μὲν τέχνην ἐγείρουσαι, πᾶσαν δὲ χεῖρα κινοῦσαι, σχεδὸν ὅλην ποιοῦσιν ἔμμισθον τὴν πόλιν, Faciunt ut tota propemodum civitas mercedem accipiat: [cf. Alex. 71." Siebel. ad Hellen. 403." Schæf. Mss. * Ἐμμίσθως, Synes. 209. * Ἐμμίσθιος, Plut. Lycurgo 16. " Ad Diod. S. 1, 391. Siebel. l. c." Schæf. Mss.] Ἐντελόμισθος, Qui plenam mercedem accipit, Cui solidum stipendium numeratur, ὁ ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνων: ut Xen. dicit ἐντελῆ μισθὸν ἔχειν. Exemplum habes paulo ante in Ἄμισθος. [Dem. 1212. " Kuster. Aristoph. 116." Schæf. Mss.] Ἐπιμίσθιος, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit: Meritorius, VV. LL. [" T. H. ad Lucian. 1, 205. * Ἐπιμισθὶς, (Mercenaria, Meretrix,) Jacobs. Anth. 8, 104. Marc. Argent. 32." Schæf. Mss. * Κακόμισθος, Schol. Æsch. Ch. 731.] Μεγα-

D λόμισθος, Qui magna mercede aliquid facit, amplum stipendium meretur. Et μεγαλόμισθος ἑταίρα ap. Lucian. Scortum quod magna mercede conducitur; si tamen conduci scorta Latine dici possunt: [1, 723. 797.] Ὀλιγόμισθος, Qui mercede exigua conducitur, Cui parvum stipendium numeratur, Plato Epist. 7. Μισθοφόρων τοὺς πρεσβυτέρους ἐπεχείρησεν ὀλιγομισθοτέρους ποιεῖν, Veteranis militibus stipendia minuere tentavit. [* Ληψολιγόμισθος, Ephippus Athenæi 509.] CONTRA Πολύμισθος, Qui multa mercede conducitur, Qui magna mercede operam suam alicui locat, Epigr. [" Jacobs. Anth. 11, 318." Schæf. Mss. * Πρωτόμισθος, Lycophro 1384.] Ὑπόμισθος, Conductus mercede, Lucian. (1, 111.) Ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, i. e., τέσσαρας ὀβολοὺς μισθὸν λαμβάνων: [660. 2, 255. 3, 184.]

Μίσθιος, Mercenarius, i. q. μίσθαρνος, Luc. 15, (19.) Ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων. Et μ. ποιμὴν, Pastor mercenarius: pro quo dicitur et μισθωτὸς ποιμὴν, Jo. 10. sicut et Eustathio μισθωτὸς ac μίσθιος

synonyma sunt. At μ. πηνίσματα, Epigr. pro Tela quæ mercede texitur. [" Kuster. Aristoph. 194." Schæf. Mss.]

Μισθάριον, Mercedula, Vilis merces, Cic. Apud Græcos infimi homines mercedula adducti ministros in judiciis se præbent oratoribus. Epigr. οὐδ' αἴρει φορτία μισθαρίου, Nec vili mercedula onera bajulat. Ubi dicitur μισθαρίου αἴρειν, ut supra μισθοῦ λέγειν, i. e. ἕνεκα μισθοῦ, ἐπὶ μισθῷ. Athen. (582.) e Comico quodam, de Glycerio, quæ fulloni vestem poliendam dederat, πέμψασα τὴν θεραπαινίδα Τὸ μισθάριόν ἔχουσαν, ἐκέλευσ' ἀποφέρειν Θοιμάτιον. Alibi, Τὸ μισθάριον γὰρ ἂν ἀπαιτῇς. [Aristoph. Σφ. 300. Plut. 10, 317.]

Μισθόω, Mercede loco, Faciendum aut Utendum loco certa mercede: utriusque signif. exemplum unum habes ap. Bud. 876. e Dem. Sic in isto Ejusd. l. Εἰ γὰρ ἡ ναῦς ἐῤῥάγη, οὐκ ἂν εἰς ἕτερα δήπου ἐμπόρια ἐμίσθουν αὐτὴν, Non in alia utique emporia appellendam locassent: sic μισθῶσαι οἶκον, J. Poll. Certa mercede locare inhabitandum: quod Herod. dicit ἐκδιδόναι. Et μισθῷ πλείονος, Majore mercede loco, Plut. Apophth. Dicitur aliquis etiam μισθοῦν αὐτὸν, qui operam suam alicui mercede locat. Dem. pro Cor. Ἀποστάντα τῶν συμφερόντων τῇ πόλει, μισθώσαντα δ' αὐτὸν τοῖς ἐναντίοις, τοὺς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν καιροὺς ἀντὶ τῶν τῆς πατρίδος θεραπεύειν. In ead. oratione dicit, Μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτεύῃ: sæpe etiam ei exprobrat τὴν μισθαρνίαν, et ἔμμισθον appellat. Idem alibi, Ἑαυτὸν ἐμίσθωσεν εἰς Αἴγυπτον Γαβρίᾳ. Et alibi, Ἐπὶ ταῦτα μισθώσαντες ἑαυτούς. At pro Faciendum certa mercede loco accipitur in his Herod. verbis, Μισθώσαντες τὸν νηὸν τριακοσίων ταλάντων, Qui trecentis talentis construendum templum locarunt. || At Μισθοῦμαι, Mercede conduco, Dem. pro Cor. (242.) Εἰ μὴ καὶ τοὺς θεριστὰς καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθοῦ πράττοντας, φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν τῶν μισθωσαμένων, ubi nota correlativa esse τοὺς μισθοῦ πράττοντάς τι et τοὺς μισθωσαμένους, Eos qui mercede operam suam alicui locant, et eos qui mercede conducunt. Aristoph. Σφ. (52.) δοὺς δύ' ὀβολοὺς μισθώσομαι, Duobus obolis datis conducam, Thuc. 4, (52.) p. 138. Μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικὸν, Mercede conducentes auxilia; vel Mercede accersentes, ut Cæs. loquitur. Dem. pro Cor. (236.) Μισθοῦται τὸν κατάπτυστον τουτονί. Item cum gen. præmii s. mercedis. Æschin. Τὸ δὲ ἀσελγαίνειν ἀργυρίου μισθούμενον, ὑβριστοῦ καὶ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς εἶναι ἡγοῦμαι, Stupri consuetudinem habere cum catamito pretio conducto, hominis est petulantis. Et Aristot. Polit. 1. Μισθωσάμενος ὀλίγου, Qui conduxit parva mercede. Item de re inanimata ap. J. Poll. ex Herod. Μισθώσασθαι οἶκον παρά τινος. Qui ll. pertinent ad eam τοῦ μισθώσασθαι signif., qua accipitur pro Utendum loco pacta mercede, sicut et cum usurpatur pro Conduco vectigalia: ut μισθώσασθαι τέλη ap. J. Poll., quo pertinet et μισθοῦσθαι μισθώματα, Redemturas facere: de quibus plura ap. Bud. l. c. Cum vero aliquis dicitur μισθώσασθαι ἐργασίαν τινὰ, est potius Factitandum conducere certa mercede. Dem. (946.) Μισθοῦται τὴν ἐργασίαν ταύτην τὴν τῆς τραπέζης, Mensam exercendam conducit. Item Faciendum conduco pacta mercede: πρίαμαι τὸ οἰκοδόμημα, Ut redemtor, conduco faciendum, et ἐργολαβῶ, Bud. ibid. Dem. (1253.) Ἢ ὀπώραν πρίαιντο ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι, Aut poma legenda redimerent aut messem demetendam conducerent. Item in pass. signif. e Plat. de LL. μεμισθωμένοι, Mercede aut Pretio conducti. [" Coray Theophr. 301. De act. et med., Kuster. V. M. Præf. v. xi. 131. 136. 141. Μισθοῦμαι, D. W. ad Plut. Mor. 1, 16. Valck. ad Ammon. 104. Wessel. ad Herod. 34. 709. Volo conducere, ad Diod. S. 1, 544." Schæf. Mss.] Μίσθωμα, τὸ, Merces, qua aliquid utendum locatur, conducitur, alicujus opera conducitur, aliquis operam suam locat, Isocr. Areop. (11.) Ἐν δὲ τοῖς ἁγιωτάτοις τῶν ἱερῶν, ἀπὸ μισθωμάτων ἔθυον. Apud Athen. (526.) Τὰς αὐλητρίδας καὶ τὰς ψαλτρίας καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων, τὰ μισθώματα λαμβάνειν

A ἀπὸ πρωῒ μέχρι μέσης ἡμέρας. Frequens est pro Mercede quæ meretricibus datur, s. quæstu meritorio, Ælian. (Fr. T. 2. p. 356.) ap. Suid. Ἡ δὲ οὐ προσεῖτο τὴν δόσιν, ἑταιρικὸν φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα, τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, καὶ ὥσπερ ὤνιον τὸ κάλλος ἀποδόσθαι, Meretricium esse quæstum dixit, homini ignoto se indulgere. Comicus quidam ap. Athen. (581.) Τό, τ' εἶδος αὐτῆς τοὺς ῥυθμούς τε καταμαθὼν, Ἐπυνθάνετο μίσθωμα πράσσεται πόσον Τῆς νυκτός. Paulo post, Οὐχ ὑπομένουσαν τὴν Γναθαίνιον λαβεῖν Μίσθωμα, Cum mereri amplius non sustineret, h. e. Cum factitare meretriciam artem per ætatem non posset: de qua paulo ante, Οὐκ ἔτι θ' ἑταιρεῖν ὑπομενούσης: ubi in ead. signif. usurpavit ἑταιρεῖν et μίσθωμα λαβεῖν, ut Athen. paulo ante μισθαρνεῖν et ἑταιρεῖν. [" Thom. M. 617. Alciphr. 22. ad Mœr. 166. Toup. Opusc. 1, 107. Ammon. 95. Merces quæ datur meretrici, Bergler. ad Alciphr. 160." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 4, 12. Casaub. ad Sueton. Calig. 40.] Μισθωμάτιον, Mercedula qua aliquid

B locatur aut conducitur, i. q. μισθάριον paulo ante, Alciphr. 182(=160.) fin. Ἀλλὰ μισθωμάτια καὶ αἱ δυστυχεῖς αὗται καὶ κατεστεναγμέναι τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν χάριτες, Capturæ, Bud. Μίσθωσις, Locatio aut Conductio quæ fit pacta mercede. Pro Conductione et Redemtura ap. Isocr. Areop. Τοῖς μὲν γεωργίας ἐπὶ μετρίαις μ. παραδιδόντες: dicitur enim μισθώσασθαι ἔργον τι, pro Faciendum conducere. Μισθώσιμος, ὁ, ἡ, Qui mercede locatur, conducitur, Quem mercede locare aut conducere queas, Athen. (337.) e Machone Comico de Dorione quodam, κατάλυσιν οὐδαμοῦ μισθωσίμην Δυνάμενος εὑρεῖν. Item, Talis qui mercede conduci debeat, ap. eund. Athen. cum gen. sicut supra ἀργυρίου μισθώσασθαι, et ὀλίγου μισθώσασθαι. [Dem. 713. * Μισθωσιμαῖος, Gl. Conductitius, Locatorius.] Μισθωτὸς, Mercede conductus, Qui mercede aliquid faciendum redimit, operam suam locat, Mercenarius, ut μίσθιος supra, Plato de Rep. 2. de διακόνοις quibusdam, qui corporis tantum modo viribus pollent, Οἳ δὴ πωλοῦντες

C τὴν τῆς ἰσχύος χρείαν, τὴν τιμὴν ταύτην μισθὸν καλοῦντες, κέκληνται, ὡς ἐγῷμαι, μισθωτοί. Timocles Comicus ap. Athen. (342.) Μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος, Mercede conductus: qualis senex ille ap. Hom., cui μισθὸς ἄρκιος promittitur pro Cultura horti. Apud eund. Athen. 14. Τῶν μισθωτῶν δέ τις ἦν ᾠδῇ τῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς φοιτώντων. Et (Jo. 10, 12.) Μ. ποιμήν. In quibus ll. dicitur de μισθαρνίᾳ, quæ ab Aristot. inter βαναύσους τέχνας numeratur. Dem. vero in Orat. pro Cor. dixit etiam, Μισθωτὸν ἐγὼ σε Φιλίππου πρότερον, καὶ νῦν Ἀλεξάνδρου καλῶ: de Æschine, cui in ead. Orat. τὴν μισθαρνίαν exprobrat et quod seipsum ἐμισθώσατο. [" Ammon. 97. Schneider. ad Theophr. 158. Sylb. ad Paus. 53. * Ἀμίσθωτος, ad Diod. S. 2, 274." Schæf. Mss. " Demosth. 865, 20." Seager. Mss. * " Ἀμισθωτὶ, Just. Mart. Dial. cum Tryph. 280. Sylb." Kall. Mss.] Μισθωτικὸς, in VV. LL. Mercenarius. Et μισθωτικὴ, Ars mercenaria. [* " Μισθωτικῶς, ad Lucian. 1, 399." Schæf. Mss. * Μισθωτὴς, Gl. Conductor.]

D Μισθώτριαι ap. J. Poll. (7, 131.) Quæ mercede operam suam locant, Quæ mercede conducuntur, e Phrynicho, μισθώτριαι γυναῖκες: ubi dubium est an de meretricibus intelligat, de quibus μισθοῦσθαι et μίσθωμα etiam paulo ante. [* Μισθωτεύω, Eudocia p. 20. Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 6. ad Aristoph. Πλ. p. xxx.]

[* Ἀναμισθόω, Tab. Heracl. 212. * Ἀντιμισθόω, unde] Ἀντιμισθωτὸς, Qui est vice mercenarii, Qui pro alio vicem mercenarii exhibet, Qui pro alio mercede est conductus. Apud Hes. exp. ὁ ἀντ' αὐτοῦ ὑπηρετῶν, ubi pro αὐτοῦ videtur potius reponendum ἄλλου. Ἀπομισθόω, Mercede abloco. Quod nos, inquit Bud., Locare opus dicimus, Locare fundum, hoc Græci μισθοῦν dicunt et ἀπομισθοῦν, Dare faciendum opus mercede constituta, Dare fruendum fundum pensione accipienda et stipulata. Dem. (1069.) Ὁ μὲν δήμαρχος ἀπομισθωσάτω ἀνελεῖν καὶ θάψαι ὡς ἂν δύνωνται ὀλιγίστου, Funerandos defunctos locato mercede quam fieri potest mi-

nima: ubi cum gen. construitur, ut et *μισθῶσαι* supra. Thuc. 3, (68.) Τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, Schol. ἐπὶ μισθῷ δεδώκασι, Mercede colendam locarunt. Sic accipiendum et ap. Theophr. C. Pl. 2, 15. Θάσιοι τὰς γεωργίας ἀπομισθοῦντες, οὐ φροντίζουσι τῶν ἄλλων ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ βούλονται κακουργεῖν· ὑπὲρ δὲ τοῦ τελευταίου συγγράφονται πρὸς τὴν αὑτῶν κατάληψιν: Agros aliis colendos et fruendos ablocantes pacta mercede, de ceteris quidem non curant, imo cupiunt ut male tractentur et colantur: de ultimo vero diligentissime literis notant ut dominus agrum recipere debeat. Gaza tamen ibi interpr. Mercede conducentes. [" Cattier. Gazoph. 64. Aristoph. Fr. 274. Xen. Ephes. 102." Schæf. Mss.] Ἀπομίσθωμα, τὸ, Res mercede locata vel conducta. Hes. Ἀπομισθώματα, inquit, οὐσίας δημοτικὰς οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον, ἔργον λαβόντες, ubi crediderim leg. ἐργολαβοῦντες. [* Διαμισθόω, Appian. B. C. 2. p. 433. " Inscr. in Diar. Erud. Nov. 1822. p. 675." Boiss. Mss.] Ἐκμισθόω, Mercede eloco, simpliciter Eloco, ut Plin. dicit Elocare se curandum, Cic. fundum, Colum. boves. Herm. Ἐκμισθώσας τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ubi ἐκμισθῶσαι γυναῖκα dicit pro Prostituere ad quæstum corpore faciendum: sicut μισθώσασθαι dicitur Is qui eam conducit. [" Cattier. Gazoph. 64. Dionys. H. 2, 1077." Schæf. Mss. Dio Cass. 62, 27. Reimar., Xen. Vect. 3, 14. 4, 14.] Ἐκμίσθωσις, Locatio quæ fit pacta mercede. [Gl. Locatio. * Ἐπιμισθόω, Ælian. V. H. 3, 14. leg. ἀπομ. * Προμισθόω, Plut. Marcello 5.] Προσμισθόω, Mercede loco. At προσμισθοῦμαι Mercede conduco, accerso: quo loquendi genere Cæs. dicit, Factum esse ut ab Arvernis Germani mercede accerserentur. Thuc. 2, (33.) Καὶ αὐτὸς ἐπικούρους τινὰς προσεμισθώσατο, ubi tamen reddi etiam potest, Insuper conduxit, Præterea conduxit; subjunguntur enim ea verba his præcedentibus, Πείθει Κορινθίους τεσσαράκοντα ναυσὶ καὶ πεντακοσίοις χιλίοις ὁπλίταις ἑαυτὸν κατάγειν: præter quas auxiliares s. socias copias postea ἐπικούρους quosdam ἐμισθώσατο, ut supra dicit μισθώσασθαι ἐπικουρικόν. [Dem. 948.]

ΜΙΣΟΣ, τὸ, Odium, quod Cic. e Stoicis definit, Ira inveterata: Aristot. autem Polit. 5, 11. ὀργὴν esse dicit μόριον μίσους. Plut. de Invid. et Odio (126.) inter alias differentias, quas inter utrumque constituit, ait, Καὶ ταύτῃ φαίνεσθαι διαφέροντα τοῦ μ. τὸν φθόνον, τὸ μὲν δεχομένης τῆς τῶν θηρίων φύσεως, τὸν δὲ μὴ δεχομένης: dici enim quædam animalia sese mutuo odisse, non autem invidere. Ibid. (p. 124.) Γεννᾶται, inquit, τὸ μ. ἐκ φαντασίας τοῦ ὅτι πονηρὸς ἢ κοινῶς ἢ πρὸς αὐτόν ἐστιν ὁ μισούμενος. Ibid. dicit, Τῷ λέοντι πρὸς τὸν ἀλεκτρυόνα, καὶ τῷ ἐλέφαντι πρὸς τὴν ὗν μῖσος ἰσχυρὸν γεγεννηκέναι τὸν φόβον: paulo post, Αἱ μὲν ἄκρατοι πονηρίαι συνεπιτείνουσι τὸ μ. Lucian. (3, 154.) Ὑποτρέφειν τὴν χολὴν, καὶ τὸ μ. ἐν αὑτῷ κατάκλειστον αὔξειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγοντα: qui l. convenit cum eo Cic., in quo odium esse dicit iram inveteratam; nam et paulo ante præcedit, Βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. Soph. (El. 1311.) Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι. Cic. Insitum penitus odium, Juv. Immortale odium: quod ad παλαιὸν referri potest. Reddere itaque possis, Odium mihi vetus insitum est, i. e. Inexpiabili eam odio prosequor. Isocr. Symm. Ἀντὶ δὲ τῆς εὐνοίας τῆς παρὰ τῶν συμμάχων αὐτοῖς ὑπαρχούσης, εἰς τοσοῦτο μίσους κατέστησεν, ὥστε κ. τ. λ. Plato de Rep. 1. Ἔργον ἀδικίας, μῖσος ἐμποιεῖν ὅπου ἂν ἐνῇ. Ibid. Μισεῖν ποιήσει ἀλλήλους καὶ στασιάζειν: paulo ante, Στάσεις γάρ που ἡ ἀδικία καὶ μίση καὶ μάχας ἐν ἀλλήλοις παρέχει. Dem. (291.) Εἰς ἔχθραν καὶ μ. καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων. Statius dicit, Inflammare urbes odiis. Et aliquis dicitur μῖσος ἔχειν, Cic. Magnum odium habere in aliquem, Thuc. (4, 128.) Καὶ ἐς τὸ λοιπὸν Πελοποννησίων τῇ μὲν γνώμῃ δι' Ἀθηναίους οὐ ξύνηθες μῖσος εἶχε, In posterum Peloponnesios oderat, præter morem quidem, minimeque animo ad hoc odium inclinato, sed propter Athenienses. Dicitur etiam μῖσος ἔχειν, Qui odio est s. odio habetur. Lucian. Μῖσος ἔχων παρὰ πάντων, [cf. 3, 113.] Cic. In odio est omnibus. Idem, In odio sumus apud exteras nationes. Et μῖσος ἔχειν πρός τινος, ap. Plat. de LL. 3. Odio esse alicui, Invisum esse alicui. Sicut vero Cic. dicit, Id odio fecit tuo, ita Herodian. 7, (7, 13.) Τὰ ἔθνη ἀποστήσαντες ῥᾳδίως μίσει τῆς Μαξιμίνου τυραννίδος. Thuc. vero dixit etiam μῖσος Παυσανίου, pro Odium erga Pausaniam. [" Gesner. Ind. Orph., Valck. ad Hipp. p. 207. Callim. 225. Eur. Iph. T. 525. Heracl. 52. 941. Wakef. Phil. 991. Tymnes 4. Conf. c. μύσος, Ruhnk. ad Tim. 13. Musgr. Med. 1323. M. ἐπί τινα, Plut. 6, 291. Hutt. πρός τινα, 302. Galba c. 18. Polyb. 2, 334. κατά τινος, 3, 114. Dionys. H. 4, 2160." Schæf. Mss.]

Ἀμισής, (ὁ, ἡ,) Qui odio non est, non habetur, Non odiosus, Plut. (6, 32.) Ἀμισεῖς γίγνοιντ' ἂν τοῖς συνοῦσι, Xen. Ἱππ. (8, 9.) Ἀμισέστερα γὰρ καὶ ταῦτα τῷ ἵππῳ, Equus hæc minus odit. [" * Ἀμισῶς, Sine odio, Jo. Climac. Scala p. 406." Boiss. Mss. " Philo J. 2, 57. * Ἀμισία, Odii vacuitas, Clem. Alex. 474." Wakef. Mss.] Ἀψιμισία, Odium non diuturnum, Simultas non diuturna, πρὸς ὀλίγον διαφορὰ, Suid. [* Παντομισής, Æsch. Eum. 647. * Πολυμισής, Lucian. 1, 590.] Φιλόμισος, Odiorum amans, Qui libenter odit. [Etym. M.] Φιλομίσως, More eorum qui odiorum sunt amantes. [Hesych. * Φιλομισέω, Odio indulgeo, Schneidero susp. * " Φιλομίσητος, Etym. M." Wakef. Mss.]

" Μισώδης, affertur pro Odiosus, Odio dignus."

Μισέω, Odi, Odio prosequor, Odio habeo: opp. τῷ ἀγαπᾷν, sicut ap. Cic. Odisse et amare, Odisse et diligere, contraria sunt. Plut. de Invid. et Odio (init.) Τῷ μισεῖν τὸ φθονεῖν ταυτὸ εἶναι, ὅτι τὴν ἐναντίαν τῷ φιλεῖν ἔχει προαίρεσιν, Lucian. (3, 158.) Ἠγάπα τινὰς καὶ ἐμίσει. Rursum Plut. de Cupid. Div. (p. 87.) Οὐ φιλοῦντες ὅτι πολλὰ λήψονται, ἀλλὰ μισοῦντες ὅτι μήπω λαμβάνουσι. Lucian. (3, 153.) Προσμειδιᾷ τοῖς χείλεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει. Plut. de Odio et Invid. (p. 126.) Ὃ γὰρ δεδίασι, καὶ μισεῖν πεφύκασι: quale Ennianum illud ap. Cic. Quem metuunt, oderunt: et Comicum illud, ap. Eund., Oderint dum metuant. Idem, Μισεῖν ἀλλήλους. Dixit etiam κακῶς μισεῖν, et Cic. itidem, Male odisse aliquem: pro Acerbe et penitus odisse, ut alibi loquitur. Et in Prov. Odisse pejus cane et angue, sicut idem Plut. (125.) dicit μισεῖν καὶ δυσχεραίνειν καὶ μυσάττεσθαι ζῶόν τι. A Dem. copulantur tria, μισεῖν, δεδιέναι, φθονεῖν, (42.) Μισεῖ τις ἐκεῖνον καὶ δέδιεν καὶ φθονεῖ. Item μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, Odi te ob impudentiam tuam. Et μισέομαι, Odio sum, habeor, Xen. K. Π. 8, (2, 1.) Τοὺς γνωσθέντας ὡς φιλοῦσι καὶ εὐνοοῦσιν, οὐκ ἂν δύνασθαι μισεῖσθαι ὑπὸ τῶν φιλεῖσθαι ἡγουμένων, Plut. Apophth. Βούλομαι εἶναι τὸν ἐμοῦ μᾶλλον μισούμενον. Ibid. dicit, Δυσχεραινόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν: sicut supra μισεῖν et δυσχεραίνειν copulavit. Hom. autem μισεῖν cum infin. jungit: Il. P. (272.) Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι Τρωῇσιν· τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους. Paulo aliter vero accipi videtur Horatianum illud, Oderunt peccare boni. || Μισεῖν obscœnam quoque signif. habet, Eust. 1650. Τὸ μισεῖν κοινότερον ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνειν τεθὲν ἡ κωμικὴ σεμνότης ἐπὶ μίξεων ἔθετο ἀσέμνων. Ἀριστοφάνης γοῦν μισητέαν ἐπὶ κατωφερείας ἔφη ἤγουν ῥοπῆς ἀσχέτου τῆς περὶ μίξεις· ἄλλοι δὲ μισήτην βαρυτόνως, πρὸς διαστολὴν τῆς ὀξυτονουμένης, τὴν κοινὴν καὶ ῥᾳδίαν· λέγοντες καὶ χρῆσιν αὐτῆς εἶναι παρὰ Κρατίνῳ καὶ Σώφρονι. Ibid. affert hoc Prov. Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή. Sed scr. μισητίαν pro μισητέαν in l. illo Eust.; nam ab Aristoph. μισητία ponitur pro κατωφέρεια: ut e seqq. patebit. AT Μισοῦν ap. Plut. de Orac. Pyth. Ἡρακλέους ἱερόν ἐστιν ἐν τῇ Φωκίδι. [" Μισέω, Kuster. Aristoph. 15. Abresch. Lectt. Aristæn. 337. Valck. Anim. ad Ammon. 151. Μισεῖν μισοῦντα, Lobeck. Aj. p. 396. Μισήσομαι, pass., Kuster. V. M. 145. ad Mœr. 367. * Μισητέον, Lucian. 2, 311. 3, 381." Schæf. Mss. * " Μεμισημένως, Schol. Isocr. 441. Cor." Boiss. * Μίσημα, Odium, s. potius Id quod odio habetur, Odiosus homo, Soph. El. 289. Ὦ δύσθεον μίσημα: Æsch. S. c. Th. 192. σωφρόνων

μισήματα: Eum. 73. Furiæ vocantur Μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων. " Musgr. Hel. 73. Abresch. Æsch. 2, 50. Valck. Diatr. 145. Hipp. p. 207. Arnzen. Epist. p. 19. ad Herod. Philet. 436. Brunck. Aristoph. 3, 165. Plur., Soph. 3, 512." Schæf. Mss. * Μισητὴς, Gl. Osor.] Μισητὸς, Odiosus, Invisus, Qui odio habetur, est. Et μισητὴ, Quæ odio habetur. || Libidinosus, Insatiata libidine pruriens, J. Poll. 6, 42. περὶ τοῦ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινομένου loquens, et multa synonyma enumerans, Καὶ μισητὸν δὲ τοῦτον οἱ Κωμικοὶ καλοῦσι, καὶ μισητὴν τὴν μάχλον. Hes. autem μισητὸν esse dicit τὸν ἀνίκανον ἢ ἄπληστον τῇ τροφῇ. Idem μισητὴν vocari scribit τὴν καταφερῆ. In quibus ll. oxytonως scriptum est ap. utrumque. Eust. vero annotat esse qui accentum in penult. retrahant, ut videre est paulo ante in Μισέω, ubi et exemplum ex eo ascripsi. Similiter et ille, qui conscripsit Συναγωγὴν Λέξεων διαφόρως τονουμένων πρὸς διάφορον Σημασίαν, ponit μισήτη accentu in penult. Item et Suid. μισήτη scribit: cui dictum videtur qua si μισγήτη. [Vide Phot.] Et Ammon. e Tryphone μισητὴν exp. ἀξίαν μίσους: at μισήτην, τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν. Cratinus ap. Suid. Μισῆται δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται. Sic enim reponendum pro ὀλίσβωσι, ut ap. eum habetur, et pro ὀλίσκοισι, ut ap. Hes. si quidem recte ap. eund Suid. alibi ὄλισβος esse dicitur αἰδοῖον δερμάτινον. [" Μισητὸς, ad Xen. Mem. 2, 6, 21. Ruhnk. 230. Ammon. 94. Valck. Anim. 150. Toup. Emendd. 2, 514. Schol. Soph. Œd. C. 1375. Thom. M. 617. Jacobs. Anth. 11, 343. Aristoph. Fr. 286. Μισήτη, Μισητὴ, Reiz. Acc. 113. Ammon. 94. Valck. l. c. Toup. Opusc. 2, 68. Thom. M. 520. 617. Jacobs. Anth. 6, 169. 7, 389. Brunck. Aristoph. 1, 277. T. H. ad Plutum p. 347." Schæf. Mss. Cf. Μισγήτη. * Μισητῶς, Zonar. Lex. 1808.] Μισητία, Insatiata vel Pruriens libido, ἡ εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασία, ut Aristoph. Schol. exp. Ὄρν. (1620.) καὶ μὴ 'ποδιδῶ, μισητίαν Ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα: addit tamen, videri potius accipiendum ibi pro ἀπληστίαν: quemadmodum Hesychio μισητὸς est ὁ ἀνίκανος et ἄπληστος: et certe milvum cogitat qui immittere pecunias numeranti surripiat. Apud Eund. Πλ. (989.) vetula de adolescentulo quodam suo amasio dicit, Καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἕνεκεν μισητίας Αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὕνεκα: ubi Schol. exp. οὐχ ἕνεκα τοῦ ὑπηρετεῖν μου τῇ ἀσελγείᾳ: dicens μισητίαν ibi vocari τὸ εἰς τὰς συνουσίας ἐνεπίφορον. J. Poll. quoque paulo post l. c. in Μισητὸς, synonymως ponit λαγνείαν, ἀσέλγειαν, ἀκολασίαν, εὐχέρειαν, μαχλοσύνην, ἑταίρησιν, πορνείαν, μισητίαν. [" Valck. Anim. ad Ammon. 151. Kuster. Aristoph. 15. T. H. ad Plutum p. 346." Schæf. Mss. Procop. Anecd. c. 9. * " Μισητικὸς, In odium pronus, Malignus, Origen. c. Celsum 4. p. 195." Seager. Mss.] Apud J. Poll. (6, 189.) reperio ETIAM Μισήνερως, quod i. esse dicit q. θρήνερως, ἐρωτομανῶν, ἐρωτομανὴς, quibus significatur ὁ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινόμενος, et is, quem μισητὸν a Comicis vocari scribit. Μισητίας in VV. LL. a μισητία, pro præcedenti μισήνερως, s. Salax, κατωφερής. Apud Suid. autem, pro μισητίαν, τὸν εἰς τὰς συνουσίας ἐπίφορον, reponendum est τὸ, ex Aristoph. Schol., cujus verba paulo ante ascripsi. Ceterum a μισητὸς significante μίσους ἄξιος, ut Hes. exp., derivari potest VERB. Μισητίζω, Odi, Odio prosequor: unde μισήτιζε, μίσει, στύγει, Hes. AT Μίσητρον, Causa odii, VV. LL. [" Cattier. Gazoph. 31. Jacobs. Anth. 9, 491. 11, 181." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 131. * Μισηθρον, ibid. Lucian. 3, 288.] Ἀξιομίσητος, Odio dignus, Dignus quem omnes oderint, Plut. (8, 126.) Μισοῦνται δὲ πολλοὶ δικαίως, ὡς οὓς ἀ. καλοῦμεν: (6, 32.) Οὐδὲν γὰρ ὡς τὰ ἀνέντευκτα τῶν ἠθῶν ἐστὶν ἀξιομίσητον: cui paulo post opp. τὸ ἀμισές. " Δυσμίσητος, Exosus, ὁ πάνυ " ἀπεχθανόμενος. Suid. ex Epigr. Δένδρεα δ." [" Jacobs. Anth. 9, 63. ad Charit. 491." Schæf. Mss.] Εὐμίσητος, Quem facile oderunt, Cui facile conciliatur odium, Facile omnium odiis expositus, Herm. [Xen. K. Π. 3, 1, 5.]

Μισοβάρβαρος, ὁ, ἡ, Osor barbarorum, [Lucian. 3, 496. Plato Menex. 245.] Μισοβασιλεὺς, Regis osor, Plut. (6, 556.) Διεβλήθης μισοβασιλεὺς εἶναι, Insimulatus es esse regum osor. Μισογύνης, Osor mulierum, ut Plautus loquitur: qui dicit etiam, Osor uxoris. Athen. (557.) ex Hieronymo, Εἰπόντος Σοφοκλεῖ τινος ὅτι μισογύνης ἐστὶν Εὐριπίδης, Ἔν γε ταῖς Τραγῳδίαις, ἔφη ὁ Σοφοκλῆς. [Strabo 7. p. 456. " Phryn. Ecl. 184. ad Charit. 276. ad Mœr. 257. * Μισόγυνος, 258. Markl. Suppl. 1192. Iph. p. 310." Schæf. Mss. * " Μισογύνη, Fabula Menandri, Priscian. 18, 25. 247. 251." Elberling. Mss. * Μισογυνέω, Schol. Aristoph. Θ. 35.] Μισογυνεία, Odium mulierum, ut Cic. interpr. Tusc. Quæst. 4, (11.) opponens ei τὴν φιλογυνείαν, Mulierositatem. Μισογύναιος, i. q. μισογύνης, Hes. [" Ad Mœr. 257. Alciphr. 142. ad Charit. 276." Schæf. Mss. * " Μισοδανειστὴς, Etym. M. 435, 28." Wakef. Mss.] Μισόδημος, Osor populi, Isocr. Areop. Μὴ τὰ βέλτιστα συμβουλεύων μισόδημος εἶναι δόξω, Plut. Alcib. (21.) de Andocide, Ἐδόκει δὲ μισόδημος καὶ ὀλιγαρχικός. Et ap. Suid. Μισόδημε καὶ μοναρχίας ἐραστά. Xen. Ἑλλ. 2, (3, 18.) Ἐν μὲν τῇ δημοκρατίᾳ πάντων μισοδημότατος ἐνομίζου, ἐν δὲ τῇ ἀριστοκρατίᾳ, πάντων μισοχρηστότατος γεγένησαι. Dicitur etiam μισόδημος aliquis Qui populi suæ civitatis osor est: Plut. Pericle (9.) Κίμωνα δ' ὡς * φιλολάκωνα καὶ μ. ἐξοστρακισθῆναι. [" Aristoph. Fr. 226. * Μισοδημότης, Dionys. H. 3, 1404." Schæf. Mss. * Μισοδημία, Odium status popularis, Lys. 805. " Andoc. 114." Wakef. Mss.] Μισόδικος, Qui jure agere odit, Osor litigiorum, controversiarum judicialium: cui opp. φιλόδικος. Μισόθεος, Dei osor, Deum exosus, Lucian. (1, 148.) Μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μ. δὲ μηδαμῶς. [Æsch. Ag. 1099. " Albert. Gloss. 92." Schæf. Mss. * Μισόθηρος, Xen. K. 6, 9. * Μισοΐδιος, Procl. Paraphr. 226. * Μισοκαῖσαρ, Plut. Bruto 8. * Μισοκακέω, Gl. Mala odi. * " Μισοκαλήμερος, Jacobs. Anth. 10, 265." Schæf. Mss.] Μισόκαλος, Honesti osor, ὁ μισῶν τὸ ἀγαθὸν, Hes. Μισολάμαχος, Osor Lamachi, et per consequens, belli: ut μισολάμαχος ἡμέρα, Aristoph. (Εἰρ. 304.) ἡ μισοπόλεμος: nam Lamachus erat φιλοπόλεμος στρατηγός. Μισολόγος, Qui disputationes odit et ratiocinationes, rationesque, Osor literarum, Politiorem literaturam-exosus, Indoctus, ἀμαθής. Plato, M. δὲ ὁ τοιοῦτος γίνεται καὶ ἄμουσος. Idem pro eod. dicit (Phædone 39.) ὁ μισήσας λόγους. Item, Καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν βίον μισῶν τε καὶ λοιδορῶν τοὺς λόγους διατελοῖ, τῶν δὲ ὄντων τῆς ἀληθείας τε καὶ ἐπιστήμης στερηθείη: [Idem Lach. 188.] Μισολογία, Odium bonarum literarum, disputationum et ratiocinationum: de qua multi ap. Plat. Phædone (39.) pag. 47. 48. Plut. (9, 431.) Ἐπιχειρῶν δὲ τοῖς νέοις διαλέγεσθαι καὶ συσχολάζειν, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐκωλύθη δι' ἀγροικίαν αὐτῶν καὶ μ. [" Odium sermonis, Hierocl. 140." Wakef. Mss.] Μισολογέω, Bonas literas odi; et per consequens, Imperitus sum, ἀμαθαίνω, ἀνοηταίνω, J. Poll. Μισόνοθος, Qui nothos odit, Spurios exosus, Epigr. [Archiæ 27. * Μισόνυμφος, Lycophr. 355.] " Μισόξενος, Osor peregrinorum s. hospitum, " Inhospitalis." [" Diod. S. 2, 525." Schæf. Mss. " Gloss. Pind. Ὀ. 11, 17." Wakef. Mss.] " Unde " Μισοξενία, Odium peregrinorum, Inhospitalitas, " ap. Greg." [LXX. Sap. 19, 13.] Μισόπαις, Liberorum osor, Liberos exosus, [Lucian. 2, 175. * Μισοπάρθενος, Virgines odio prosequens, Plut. 10, 797. * Μισοπάτωρ, Dionys. H. 1, 223, 22. Eust. Il. Λ. p. 838. * Μισοποιὸς, Symm. Ps. 80, 16. * Μισοποιέω, Aqu. ibid. et 82, 3. * Μισοπόλεμος, Schol. Aristoph. Εἰρ. 661.] Μισόπολις, Civitatum osor, [Aristoph. Σφ. 411. * Μισοπολίτης, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 223. * Μισόπονος, Dio Cass. 817.] Μισοπονέω, Odi laborare, Labores odi, Non contendo, nec enitor, nec studeo, Bud. 865. e Plat. Ἂν ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῇ: opp. ei ibid. τὸ φιλοπονεῖν. [" Stob. 206." Wakef. Mss. * Μισοπονία, Lucian. 2, 360.] Μισοπόνηρος, Malorum osor, Qui improbos aversatur, Dem. (584.) Σώφρονες εἶναι καὶ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ μισοπόνηροι, Philo V. M. 2. Ἡ πάρεδρος τῷ θεῷ μ. δίκη, Pravitati infesta: 3. Πρὸς δικαίαν ὀργὴν ὑπὸ μ. πάθους ἠκονήθη, Ex improbitatis odio ad justam iram exacuitur: 1. Ἀγάμενος αὐτοῦ τὸ φιλόκαλον καὶ μ. ἦθος, Mores ejus admiratus honesti studio et improbi

odio inflammatos. Et τὸ μ., Improbitatis odium, [A] Idem 1. Διὰ ψυχῆς εὐγένειαν καὶ φρονήματος καὶ τὸ μ. φύσει, Insitum adversus improbitatem odium. Et 2. Τὸ φιλάνθρωπον, τὸ φιλοδίκαιον, τὸ φιλάγαθον, τὸ μ. [" Const. Manass. Chron. p. 116." Boiss. Mss. "Ad Mœr. 80. ad Charit. 228." Schæf. Mss. * Μισοπονήρως διακεῖσθαι, Animo malevolo esse, Plut. 7, 246. 10, 755. Polyb. 31, 8, 5.] Μισοπονηρία, Improbitatis odium, τὸ μισοπόνηρον, ut præcedit, Plut. (6, 219.) Θηρώμενοι μισοπονηρίας δόξαν: (207.) Τὴν Διονυσίου καὶ Φαλάριδος ὠμότητα, μ. καὶ δικαιοσύνην προσαγορεύων. Utitur et Philo V. M. Μισοπονηρέω, Osor malorum sum, Improbos odi, Improbitatem aversor, Malos detestor. Exemplum e Lys. (868.) habes ap. Bud. 865. [Polyb. 9, 39, 6. Diod. S. 17, 69.] Συμμισοπονηρέω, Una improbitatem odi, indignor ob facti iniquitatem, 2 Macc. 4, (36.) Συμμισοπονηρούντων καὶ τῶν Ἑλλήνων. [* " Μισοπονηρεύω, Odium improbitatis ostendo et declaro, 2 Macc. 4, 49. sec. Alex." Schleusner. Lex. V. T.] Μισοπορπακίσταρος, Qui pessime odit habenam s. amentum clypei; et per [B] consequens, Qui pessime odit bellum: nam præcipue in bello πορπάκων in clypeis usus est. Aristoph. Εἰρ. (662.) Ἴθ', ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη. Μισοπράγμων, ονος, Qui negotia odit, multis sese negotiis immiscere odit, aversatur τὴν πολυπραγμοσύνην. [Damascius Photii p. 1071. " Toup. Opusc. 1, 71. * Μισοπρόβατος, Jacobs. Anim. 258." Schæf. Mss. * Μισοπροσήγορος, Difficilis aditu, J. Poll. 5, 138. Phav. Lex. 113. * Μισόπτωχος, Lucian. 3, 691. " Jacobs. Anth. 9, 427." Schæf. Mss.] Μισοπώγων, Osor barbæ: quo nomine inscripsit Julian. Apostata Στηλιτευτικὸν suum adversus Antiochenos: qui hodieque extat. Meminit Theodorit. H. E. 3. fin. [* Μισορώμαιος, Plut. Antonio 54.] Μισόσοφος, Sapientiam et sapientiæ studium exosus, Osor philosophiæ: opp. τῷ φιλόσοφος ap. Plat. [de Rep. 456. * Μισοστρατιώτης, J. Poll. 1, 179. * Μισοσύλλας, Plut. Sertorio 4. * Μισοσώματος, Procl. Paraphr. 222.] Μισότεκνος, Liberorum osor, μισόπαις, Æschin. (64.) Ὁ γὰρ μ. καὶ πατὴρ πονηρὸς, οὐκ ἄν [C] ποτε γένοιτο δημαγωγὸς χρηστός. Μισοτεκνία, Odium liberorum, Plut. (6, 14.) Φιλαργυρίας ἅμα καὶ μ., Odii in liberos: [45. " Philo J. 2, 451." Wakef. Mss.] Μισοτύραννος, Osor tyrannorum, Plut. (9, 411.) Καί τοι πόλιν ἐν τοῖς τότε χρόνοις οὔτε φιλότιμον οὕτως οὔτε μ. ἴσμεν, ὡς τὴν Λακεδαιμονίων γενομένην, Quæ usque adeo tyrannos oderit: [425. 7, 37. Æschin. 66. * Μισότυφος, Lucian. 1, 590. * Μισοφαὴς, Nicet. Annal. 9, 16. " Psell. Dæmon. p. 41(=54. Gaulm.)" Boiss. Mss.] Μισοφίλιππος, Osor Philippi, Æschin. c. Ctes. Μισαλέξανδρος νυνὶ φάσκων εἶναι καὶ τότε μ. [Cf. p. 30.] Μισοφιλολόγος, Osor hominum qui literarum sunt studiosi s. sermocinationum. Apud Athen. (610.) 13. Δικαίως πάντας τοὺς φιλοσόφους μισῶ, μ. ὄντας. Μισόφιλος, Osor amicorum, Qui amicos aversatur. [* " Μισοφιλόσοφος, Eunap. 91." Wakef. Mss.] Μισόφροντις, Osor curarum, Synes. Epist. 105. (p. 250.) Καὶ μ. ὢν, ὀδυνήσομαι μὲν, ἀνέξομαι δέ. Μισόχρηστος, Bonorum osor. Exemplum habes in Μισόδημος. [" Dionys. H. 3, 1516." Schæf. Mss.] Μι- [D] σόχριστος, Osor Christi, Greg. Naz. [* Μισοχριστιανὸς, Chronic. Alex. ap. Alemann. ad Procop. p. 57. * Μισοψευδὴς, Lucian. 1, 590. * Μισοψηφιστὴς, Suid. v. Φιλιστίων.]

[* Μισάγαθος, Schol. Pind. Π. 4, 507. " Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 563, 28." Seager. Mss.] Μισαγαθία, Odium bonorum, rerum bonarum: cui opp. μισοπονηρία. [Plut. Phocione 27.] Μισάδελφος, ὁ, ἡ, Fratris s. Fratrum osor. Et τὸ μ., i. q. Μισαδελφία, Fratris aut Fratrum odium, Odium in fratres. Plut. de Frat. Amor. Τῷ μισαδέλφῳ μισοπονηρίαν ὄνομα θέμενοι. In eod. l. (868.) Ὁρῶ καθ' ἡμᾶς τὴν φιλαδελφίαν οὕτω σπάνιον οὖσαν, ὡς τὴν μ. ἐπὶ τῶν παλαιῶν. [* Μισαθηναῖος, Demosth. 687.] Μισαλέξανδρος, Alexandri osor, Plut. (7, 355.) Βάσκανος ἡ τύχη καὶ φιλοβάρβαρος καὶ μ. Aliud exemplum ex Æschine habes in Μισοφίλιππος. Μισάλληλοι, Qui se mutuo oderunt, mutua exercent odia, οἱ μισοῦντες ἀλλήλους, ut Plut. supra loquitur. Μισαλληλία, Odium mutuum. [* Μισάρετος, Virtutis hostis, 4 Macc. 11, 4.]

Μισέλλην, ηνος, Græcorum osor: cui opp. φιλέλλην. Plut. Alcib. (24.) Τἄλλ' οὖν ὠμὸς ὢν καὶ μ. ἐν τοῖς μάλιστα Περσῶν ὁ Τισσαφέρνης. [* Μίσοινος, Hippocr. 677, 15. * Μισοινία, Stob. Ecl. Eth. 182. * " Μίσυβρις, Osor contumeliæ, et ex adjuncto Ultor, Vindex contumeliæ et injuriæ illatæ, sic Deus vocatur 3 Macc. 6, 7." Schleusner. Lex. V. T.]

[* Ἀντιμισέω, Aristoph. Λ. 818.] * Ἀπομισέω, Themist. Or. 15. p. 189.] Διαμισέω, Perosus s. Exosus sum, Penitus odi. [Plut. Timol. 35. * Ἐκμισέω, Pelop. 12. * Προσμισέω, Dem. 1001. 1017. * Συμμισέω, Polyb. 1, 14, 4. * " Ὑπερμισέω, Lysias 882, 16." Seager. Mss.] Ὑπομισέω, Aliquatenus odi, Leviter odi, Bud.

" ΜΙΣΤΥΛΛΩ, In minutas partes seco, In parva " frusta concido, εἰς μικρὰς μερίδας διαιρῶ. Il. A. " (465.) Μίστυλλόν τ' ἄρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν " ἔπειραν. Ubi Schol. quoque exp. εἰς μικρὰ διέ- " κοπτον. Utitur hoc ipso verbo Clidemus quoque " ap. Athen. (660.) Ἔδρων δ' οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ " βουθυτοῦντες καὶ σκευάζοντες, καὶ μιστύλλοντες, ἔτι " δ' οἰνοχοοῦντες. Ubi itidem significat Carnes in " minuta frusta secantes." [" Paul. Sil. 56. Wakef. Alc. 505. Heyn. Hom. 4, 124. 5, 361. 574. ad Herod. 66." Schæf. Mss.] " Μυστίλλει, Hesychio τέ- " μνει, In frusta secat:" [" Heyn. Hom. 4, 124. Koen. ad Greg. Cor. 264." Schæf. Mss.] " Ἀμίστυλλον " ταῦρον, Etym. dici ait τὸν μὴ κεκομμένον, τὸν ἀδιά- " κοπον, Qui nondum sectus est in frusta: nimirum " τὸν οὐ μεμιστυλμένον." " Διαμυστίλλω, Disseco in " frusta, Herod. 1," [132. al. —μιστύλλω. * Μιστυλλεύω, unde * " Ἀμιστύλλευτος, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 250." Kall. Mss. " Procl. H. in Minerv. v. 11. in Plat. Crat. 105." Boiss. Mss.]

" ΜΙΣΤΥΛΗ, dicitur Panis cochlearis modo exca- " vatus: ὁ κοῖλος ἄρτος, Eust. (1368, 48.) et Schol. " Aristoph." [" T. H. ad Plutum p. 210. 211. Bentl. 320. Koen. ad Greg. Cor. 264." Schæf. Mss.] " Unde VERBUM Μιστυλᾶσθαι, significans διὰ μιστύ- " λης ἀρύεσθαι, Pane in cochlear excavato haurire, " jus sc. aut pulmentum. Aristoph. Πλ. (627.) Ὦ " πλεῖστα Θησείοισι μεμιστυλημένοι, Γέροντες ἄνδρες, " ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις. Ubi Schol. quoque exp. " οἱ τοῖς κοίλοις ἄρτοις ζωμοὺς καὶ ἀθάρας ἀρυόμενοι, " quod μιστυλᾶν sit τὸ διὰ μιστύλης, ὅ ἐστι ἄρτον " κοῖλον οἷα δοίδυκος, ζωμὸν ἀρύεσθαι. Theseorum " autem festo ζωμοὺς et ἀθάρας gratis eis appositas " fuisse." [" T. H. ad Plutum p. 204. 211. Kuster. Aristoph. 12. Bentl. 320. (Ἱππ. 1168.) * Μιστυλλάω, Kuster. l. c. T. H. l. c. 211." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.]

" Μυστίλη, Polluci (6, 87.) ψωμὸς κοῖλος quo ἔτνος " aut ζωμὸς ἀρύεται, Buccea panis cava qua pulmen- " tum aut jus hauritur: qui et τὸ κοχλιάριον vo- " CARI Μυστιλάριον posse addit." [* Μυστίλος, Μυστιλάριον, Lobeck. Phryn. 321.] " Itemque Schol. " Aristoph. μυστίλην dici tradit κοῖλον ἄρτον ᾧ δύνα- " ταί τις καὶ ζωμὸν ἀρύσασθαι, Panem cavum quo et " jusculum hauriri potest." [" Brunck. Aristoph. 1, 261. (Πλ. 627.) 3, 87. (Ἱππ. 827.) Bentl. 320. T. H. ad Plutum p. 210." Schæf. Mss. Pherecrates Athenæi 268.] " Inde VERB. Μυστιλᾶσθαι est τὸ τῇ " μυστίλῃ ἀρύτεσθαι, Haurire pane excavato, polen- " tam sc. aut jusculum. Metaphor. Aristoph. Ἱππ. " (826.) κἀμφοῖν χεροῖν Μυστιλᾶται [μυστιλλ.] τῶν " δημοσίων, pro ἀρύεται καὶ κατατρώγει. Eust. quoque " p. 1476. scribit μυστίλας esse ψωμοὺς κοίλους, ve- " luti μύστρα, auctore Ælio Dionysio: unde μιστυλᾶ- " σθαι vocari τὸ οὕτως ἐσθίειν, s. τὸ κοιλαίνειν ψω- " μοὺς, Bucceas panis excavare et ita pulmentum " jusve haurire. At Μύστιλλον Atticos vocasse τὸν " ἄρτον τὸν τοῖς κυσὶ παραβαλλόμενον, annotat Schol. " Aristoph. Panis bucceas quæ canibus objiceren- " tur, quales fere Canicæ ap. Festum. Supra μι- " στύλη habuimus et μιστυλᾶσθαι: quarum scriptu- " rarum utramque agnoscit Eust." [" Μυστιλάομαι, Brunck. ll. cc. T. H. ad Plutum p. 204. 210. Kuster. Aristoph. 12. Ἱππ. 1168. Bentl. 320. ad Lucian. 2, 329. Koen. ad Greg. Cor. 264. Μύστιλλον, T. H. ad Plutum p. 211." Schæf. Mss.]

" ΜΥΣΤΡΟΝ, τὸ, Eustathio i. q. μύστιλη, Panis " excavatus ad hauriendum pulmentum s. jus: ut " et ap. Athen. (126.) εἰσενεχθέντος χόνδρου, Ulpia- " nus dicit, δότε μυστίλην· οὐ γὰρ ἂν εἴποιμι μύστρον. " Sed videtur μύστρον esse potius Cochlear: nam et " ipsum e ligno, stannove aut argento excavatum " hauriendo vel juri vel pulmento servit. Quo modo " accipi non incommode potest in h. l. Nicandri qui " ibid. citatur, Ἠρέμα δ' ἐγχλιάον κοίλοις ἐκδαίνεο " μύστροις: quod sic ibi exp., πράως χλιαρὸν γενόμενον " κοίλοις προσφέρου τοῖς μύστροις: ut sit, Cavis hauri " cochlearibus. Itidemque Hippolochus in Epistola " quadam de quodam epulo Macedonico dicit, Ἑκά- " στῳ τῶν δειπνούντων δοθέντων μύστρων χρυσῶν. " J. Poll. tamen diversum videtur facere a cochleari: " nam 6, 12. cum μυστίλην esse dixisset ψωμὸν κοῖλον " ad hauriendum pulmentum vel jus, et τὸ κοχλιά- " ριον vocari posse μυστιλάριον, subjungit, meminisse " se in Epistola Alexandri ad matrem, inter alia vasa " reperisse etiam τὸ μύστρον: nulla facta mentione " idem esse vel cum μυστίλη vel cum κοχλιάριον. " Ubi nota etiam ὁ μύστρος, ut et ap. Eust. quodam " in l. scriptum est: [Μύστρος, Gl. Lingula.] Sane " et inter mensuras μύστρον quam κοχλιάριον capa- " cius est. In Hippiatricis enim mensuris τὸ μύ- " στρον dicitur continere duo cochlearia: et κοχλιά- " ριον esse μύστρου τὸ ἥμισυ. Ibid. dicitur μύστρον " esse Quarta cyathi pars, dimidiata unciæ. In eod. " libello de Mensuris et Ponderibus τὸ μέγα μύστρον " dicitur esse Cotylæ pars decima octava, pendere " drachmas tres, scripula tria: at τὸ μικρὸν, Cotylæ " pars vigesimaquarta, pendere drachmas duas, sed " τὸ δικαιότατον μύστρον habere scripula octo." [" T. H. ad Plutum p. 210. Aristoph. Fr. 251. * Μύστλον, μύστρον, Koen. ad Greg. Cor. 264." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 321.] " A superiore " autem μύστρον est DIMINUTIVUM Μυστρίον," [Gl. Ligula. " Schol. Aristoph. Πλ. p. 209. Hemst. et n., Kuster. Aristoph. 12. Koen. ad Greg. Cor. 264." Schæf. Mss. Didymus Alexandr. de Mensuris Lign. et Lapid. §. 20. Μύστρια, ἃ δὴ λίστρια ὀνομάζουσιν.] " E QUO Μυστριοπῶλαι, Qui mystra vendunt, ap. " Athen. (126.) et Eust."

" ΜΙΣΥΟΙ, Qui dimidiam corporis partem albam " habent, dimidiam nigram: quos nonnulli μίσγους " appellant. Hes."

" ΜΙΣΧΟΣ, Hes. auctore dicitur ᾧ συνήρτηται πρὸς " τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ φύλλον, Id quo fructus " et folia appensa sunt plantæ: ut et Theophr. H. " Pl. 1, 3. μίσχον esse id ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ φυτὸν " τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός. || Hesychio μίσχος est " etiam ὁ παρὰ τῷ φύλλῳ κόκκος, Granum folio adhæ- " rescens. Ita Basil. Homil. 5. in Hexaëm. de sa- " lice, ulmo, populis, Ὁ γὰρ ὑποκείμενος τῷ φύλλῳ " κόκκος, ὃν μίσχον τινὲς τῶν περὶ τὰς ὀνοματοποιΐας " ἐσχολακότων προσαγορεύουσι, τοῦτο σπέρματος ἔχει " δύναμιν. || Est μίσχος etiam Instrumentum rusti- " cum vertendæ terræ. Theophr. C. Pl. 3, 25. Θετ- " ταλοὶ δ' ἰσχυρότερον ἔτι δικέλλης ὄργανον ἔχουσιν, ὃ " καλοῦσιν μίσχον, ὃ μᾶλλον εἰς βάθος κατιὸν, πλείω " γῆν περιτρέπει καὶ κατωτέρωθεν. Gaza Pastinum " esse putat: alii Rutrum aut Bipalium Varronis." [" Casaub. ad Athen. 102. 125." Schæf. Mss. Cf. Corai. ad Plut. 6, 434.] " Ἄμισχος, Carens pedi- " culo."

" Μίσχη, Hesychio πιλήματα, ταινίαι, οἱ μαλλοὶ " τῶν ἐρίων."

ΜΙΤΟΣ, ὁ, Licium, Filum, quod stamini implicatur: vel, ut Eust. exp., δι' οὗ τοὺς στήμονας ἐναλλάσσουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης. Il. Ψ. (762.) Ἄγχι μάλ' ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο Στήθεός ἐστι κανὼν, ὅντ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ut habet meus Cod. Ms.: alii autem μίτον, ut et Eust., qui ibi annotat, μίτον vel idem esse cum πηνίον, ejusque διασαφητικὸν, vel ἀντιδιαιρεῖσθαι τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ. Apud Suid., Εὐκρίτους εὖ διέκρινε μίτους. Ibid., ἀραχναίοιο μίτου πολυ-

A δινέα λάτριν Ἄτρακτον, δολιχᾶς οὐκ ἄτερ ἠλακάτας: ubi nota dici de Filo quod e colo ducitur, et quod stamen ac στήμων interdum appellatur. Sic et in Prov. Ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, i. e. λεπτοῦ σχοινίου, ut ipse Suid. exp.: Synes. Ep. 4. Τοῖς οὖν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, Tenui filo: ubi etiam respici videtur ad trium sororum licia, ut Stat. vocat: quæ Horat. Atra fila trium sororum, Martial. Fila supremæ horæ. Et Eust. ἀργύρεον μίτον dicit, quam Hom. ἀργυρέην μέρμιθα: addens, σύρμα vocari ὑπὸ τῶν ἰδιωτιζόντων. Μίτοι a Philostr. dicuntur etiam Citharæ fides, quæ et χορδαὶ et νευραὶ et νεῦρα. Sic Synes. Hymno 8. Ὑπὸ Δώριον ἁρμογὰν Ἐλεφαντόδετων μίτων λύρας Στάσω λιγυρὰν ὄπα. Ἐπί σοι, μάκαρ, Ebori alligatarum fidium. || Fluvii nomen, Eust. Et nomen Civitatis, Suidæ. [Κατὰ μίτον, Filo continuo, Perpetua rerum serie, Polyb. 3, 32, 2. Cf. Cic. ad Att. 14, 16. Ut mihi κατὰ μ. scriberes. " Heyn. Hom. 8, 510. Jacobs. Anth. 6, 77. 123. 283. 7, 347. 8, 30.
B Musgr. Herc. F. 350. Ruhnk. Ep. Cr. 74. ad Charit. 301. Valck. Diatr. 168. Bergler. ad Alciphr. 257." Schæf. Mss.] AT Μίττος, τάξις, σειρὰ, τόνος, Hes. [Æolice βίττος, unde Lat. Vitta, vide Salmas. Exerc. 174. et Schn. Lex. * " Μιτοεργὸς, Leon. Tar. 9. Pierson. ad Herod. 464. Toup. Opusc. 1, 417." Schæf. Mss.] Μιτορράφης, Filo sutus, Epigr. [Anal. 2, 452. * Μιτουργία, Theod. Prodr. 409. " Ad Charit. 546." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφίμιτος, J. Poll. 7, 57. 10, 38. * Βαρύμιτος, 4, 59. " Schol. Eur. Alc. 345." Boiss. Mss. * " Δίμιτος, Hes. v. Διβόλους." Wakef. Mss. * Εὔμιτος, Eur. Iph. T. 817. * " Κατάμιτος, Fidibus tensus, unde ὄργανον κ., Instrumentum musicum fidibus tensum, si vera est Casauboni conjectura, Schweighæusero probata, ap. Athen. 176. Quo pertinet etiam aliud Comp. * Ἑπτάμιτος, Septem chordis tensus. Nempe * ἑπτάτυπον φόρμιγγα ap. Pind. Π. 2, 129. vet. Schol. ἑπτάμ. κιθάραν interpr." Schw. Mss.] Λεπτόμιτος, Tenui licio s. filo textus, Subtili filo fa-
C ctus: Λεπτόμιτον φάρος, Eur. [Andr. 832.] Μονόμιτος, Simplici licio s. filo textus. Πολύμιτος, Multis liciis textus, Plin. 8, 48. Plurimis vero liciis texere, quæ πολύμιτα appellant, Alexandria instituit. [Æsch. Suppl. 446. πέπλοι. * " Πολυμιταρικὸς, Hes. v. Ποικιλτικήν." Routh. Mss.]

[* Μιτώδης, Textilis, Soph. Antig. 1222. Brunck., olim * Μιτρώδης.]

Μιτόω, Licia tendo, Fidibus tensis cano, Epigr. in cicadam, Ὡς με πόνων ῥύσαιο παναγρύπνοιο μερίμνης, Ἀκρὶ μιτωσαμένη φθόγγον * ἐρωτοπλάνον. [" Jacobs. Anth. 6, 123. 10, 29. Valck. Adoniaz. p. 372." Schæf. Mss. Apud Hes. est Μίσασθαι pro μιτώσασθαι, item ap. Phot., e Platone, a * " Μίω, Valck. ad Herod. p. 66. Koen. ad Greg. Cor. 130." Schæf. Mss. * " Μίτωμα, Licium, Eust. 118, 41" Seager. Mss. " Schol. Od. H. 107." Wakef. Mss.]

ΜΙΤΡΑ, ἡ, Cinctus, Cingulum. Ab Hom. usurpatur pro Cingulo militari, lato, qua ilia et venter tegebatur: qualis fere ap. Juv. balteus, cum ait,
D ilia subter Cæcum vulnus habes, sed lato balteus auro Protegit. Schol. Homeri μίτραν dici scribit τὸ ἐσώτερον τῆς λαγόνος εἴλημα ἐρεοῦν, χαλκῷ ἔξωθεν περιειλημμένον: s. χαλκῆν λεπίδα, ἣν ζώννυνται περὶ τὸν κενεῶνα χάριν πλείονος ἀσφαλείας: ac qui εἴλημα laneum esse dicunt, ἀπὸ τῶν μίτων, i. e. a filis, denominatum μίτραν volunt, quasi μιτηράν: alii autem, quod sit περὶ τὰ ἴτρα ζώνη. Il. Δ. (216.) Λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθε Ζῶμά τε καὶ μίτρην τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες: de Menelao sagitta percusso: cui ipsa sagitta paulo ante διὰ ζωστῆρος ἐλήλατο, καὶ διὰ θώρηκος, Μίτρης θ' ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, ἕρκος ἀκόντων: E. (857.) ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη Νείατον εἰς κενεῶνα ὅθι ζωννύσκετο μίτρην. A prosæ quoque Scriptt. in hac signif. usurpatum reperitur: Athen. (523.) de Siritis, Ἰδίως παρ' αὐτοῖς ἐπεχωρίασε φορεῖν ἀνθινοὺς χιτῶνας, οὓς ἐζώννυντο μίτραις πολυτελέσι· καὶ ἐκαλοῦντο διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν περιοίκων μιτροχίτωνες, ἐπεὶ Ὅμηρος τοὺς ἀζώστους ἀμιτροχίτωνας καλεῖ. Ubi observa eum μίτραν et ζῶμα s. ζώνην, pro iisd. accipere: sc. pro Cinctu s. Cingulo quodam

lato, aut etiam Fascia. Et mulier pariens, aut vir cum virgine congrediens, μίτραν λύειν dicitur, ut Lat. Solvere cingulum: Festus, Cingulo nova nupta præcingebatur, quod vir in lecto solvebat, factum e lana ovis, et Solvere zonam. Apoll. Rh. 1, (287.) ᾧ ἐπὶ μούνῳ Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον: unde Ἄρτεμις λυσιζώνη, cui consecrabant cingula mulieres de primo puerperio. Solvit etiam cingulum, qui virginem ducit: ut de pomo Hippomanis ap. Catull., Quod zonam solvit diu ligatam. Et Od. Λ. (244.) Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην. Sed de hoc loquendi genere vide plura in Λύω. || Μίτρα dicitur etiam ἐπὶ τῆς περὶ κεφαλὴν ταινίας, s. φασκίας, Eust. citans ex Eur. (Hec. 924.) μίτραις ἀναδέτοις ῥυθμίζεσθαι πλόκαμον. Et ex Herod. Μίτραις κατειλίχατο. Idem Eust. scribit quosdam dicere μίτρας esse στεφάνους, et proprie τοὺς ἀπὸ φασκιῶν ἢ ὡραρίων στεφάνους: ac fortassis tales στεφάνους esse γυναικείους: quemadmodum a Lat. quoque viris pariter et mulieribus mitra tribuitur. Juv., picta lupa barbara mitra. Et Virg. Copa Syrissa caput Graia redimita mitella: sicut B vero Juv. pictam mitram dicit, ita Plin. 35, 9. Capita mulierum mitris versicoloribus operuit. Et Claudian. Teres mitra. Plut. Hellen. de sacerdote Herculis ap. Coos, Γυναικείαν ἐνδεδυμένος ἐσθῆτα, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀναδούμενος μίτρᾳ κατάρχεται τῆς θυσίας. Athen. (536.) de Demetrio rege, Μίτρα δὲ χρυσόπαστος, ἣ καυσίαν ἁλουργῆ οὖσαν ἔσφιγγεν: paulo ante vero de Alcibiade in patriam navigante, Ἐστεφάνωσε τὰς Ἀττικὰς τριήρεις θαλλῷ, καὶ μίτραις καὶ ταινίαις. Et (198.) de statua Bacchi, Προσήρτηντο δὲ καὶ στέφανοι καὶ ταινίαι καὶ θύρσοι καὶ τύμπανα καὶ μίτραι. || Μίτρη ab Hippocr. dicitur Tegmen vel tanquam Involucrum quoddam, aut Epididymis: quæ est varicosus quidam tumor, summo didymo insidens, ut Gorr. annotat e Lex. Galeni: in quo tamen μήτρη scribitur: sicut vicissim ap. Hes. μήτρα pro μίτρα signif. κεφαλῆς διάδημα βαρβαρικόν. [" Toup. Append. in Theocr. 41. Opusc. 2, 249. Eichst. Epist. Cr. 5. ad Diod. S. 1, 250. Ruhnk. Ep. Cr. 73. 141. Græv. Lectt. Hes. 635. Wakef. S. Cr. 3, 58. ad Callim. 1, 12. 70. 188. 190. ad Lucian. 1, 207. Longus C p. 6. Vill., ad Il. Δ. 137. Jacobs. Anth. 6, 251. 7, 60. 249. 274. 332. 8, 84. 9, 264. 289. 11, 33. 267. 352. Kuster. V. M. 7. ad Dionys. H. 1, 385. Heyn. Hom. 4, 579. 5, 126. 159. 7, 213. ad Charit. 504. Musgr. El. 162. Fascia qua caput obligatur, Diod. S. 2, 343. Jacobs. Anth. 12, 407. ad Callim. 1, 178. M. καρατιθέναι, Eichst. Quæst. 59." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 9, 125. N. 8, 25. Theocr. 17, 19.]

[* " Μιτρογαθής, ὁ, ἡ, Brunck. ad Æsch. Pers. 43." Schæf. Mss.] Μιτροφόρος, Mitram gestans, Mitratus, Mitra redimitus, Herod. 7, (62.) de Cissiis, Ἀντὶ δὲ τῶν πίλων μιτροφόροι ἔσαν, Plut. Symp. 4. sub fin., de summo sacerdote Judæorum, M. τε προϊὼν ἐν ταῖς ἑορταῖς, καὶ νεβρίδα χρυσόπαστον ἐνημμένος, χιτῶνα δὲ ποδήρη φορῶν. [Lobeck. Phryn. 645.] Μιτρηφόρος pro eod. Athen. (636.) e Diog. Tragici Semele, Καί τοι κλύω μὲν Ἀσιάδος μιτρηφόρους Κυβέλας γυναῖκας παῖδας ὀλβίων Φρυγῶν, de sacerdotibus deæ Phrygiæ. [Lobeck. l. c. " Jacobs. Anth. 6, D 377. Huschk. Anal. 108. ad Diod. S. 1, 250. ad Herod. 539. (7, 62.) * Μιτρηφορέω, ibid. * Μιτροφορέω, Toup. Opusc. 1, 109. 2, 138. Emendd. 4, 419. ad Charit. 560." Schæf. Mss.] Μιτροχίτων, ωνος, Tunicam mitra, fascia, cinctu cingens, qui μίτρα appellatur: exemplum habes in Μίτρα. Ἀμιτροχίτων, Cujus tunica cincta non est ἄζωστος, ut Athen. supra in Μίτρα exp. Eust. vero ἀμιτροχίτωνας esse dicit non ἀζώστους simpliciter, nec enim μίτρα ab Hom. simpliciter pro Zona usurpari, sed τοὺς μὴ ὑποζωννυμένους μίτρας τοῖς χιτῶσιν, i. e. τοῖς θώραξιν, ἀλλ' ἅμα τῷ θώρακι συνηρτημένην ἔχοντας καὶ τὴν μίτραν καὶ οὐ συμβλητὴν κατὰ τοὺς πολλούς: quosdam vero ἀμιτροχίτωνας accipere pro κειμένους, Jacentes, quasi jam ἐσκυλευμένους τάς τε μίτρας τούς τε χιτῶνας. Il. Π. (419.) Σαρπηδὼν ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο δαμέντας. Αἰολομίτρης, Variegatam mitram habens, Versicolori pictave mitra redimitus; nam Versicolorem mitram dicit Plin. paulo ante, et Juv. Pictam. Theocr. (17, 19.) Ἑδριάει Πέρ-

A σαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρης, [al. —τραις.]. " Ἄμιτρος, Mitram s. Cingulum non habens. Callim. " Hymno in Dian. (14. 43.) Πάσας εἰνέτεας, πάσας " ἔτι παῖδας ἀμίτρους: ubi Schol. exp. ἀζώστους et " μὴ διαπαρθενευομένας: quia innuptæ, inquit, ibant " discinctæ, et zonas solvunt: αἱ μέλλουσαι διαπαρ- " θενεύεσθαι." [* " Διάμιτρος, J. Poll. 4, 151. 154." Kall. Mss.] " Δίμιτρον, exp. Duplex ligamen. Sonat " tamen potius Duplice zona s. tænia vinctum." [Δίμιτρος, Plut. Demetrio 41. καυσία. * " Διμίτριος, Herodian. Epimer. 265." Boiss. Mss. * Εὔμιτρος, Moschus 4, 98. " Toup. Opusc. 1, 90." Schæf. Mss.] Θηλυμίτρης, Suidæ ὁ πόρνος: sed videtur significare potius Eum qui mulierum more mitra redimitus est: ut sit convitium in hominem effeminatum, sicut Virg. Et tunicæ manicas et habent redimicula mitræ: et μιτροχίτωνες in Siritas delicatulos, ac fasciis quæ μίτραι dicuntur, præcinctos. [Lucian. 1, 247. Lobeck. Phryn. 628. * Θηλύμιτρις, Lucian. 3, 77. nott., Lobeck. Phryn. 628.]

[* Μιτρηδὸν, Nonn. D. 48, 340.]

[* Μιτρίον, Gl. Mitella.]

Μιτρόω, Mitra s. Fascia circumdo, Cingo, Nonn. [Jo. 248, 16. 255, 26. " Jacobs. Anth. 6, 312. 11, 206. Wakef. S. Cr. 3, 56. 5, 151. Ruhnk. Ep. Cr. 170. Valck. Phœn. p. 253. Toup. Opusc. 1, 108. Musgr. Bacch. 697." Schæf. Mss. * Ἀμίτρωτος, Nonn. D. 35, 220. * " Εὐμίτρωτος, Musgr. El. 433." Schæf. Mss. * " Ἀπομιτρόω, Mitram depono, Philo J. 1, 562." Wakef. Mss. Inc. Levit. 21, 10.]

" ΜΙΤΥΛΟΣ, Mutilus cornibus, Carens cornibus. " Nam Schol. Theocr. μιτύλαν αἶγα esse dicit τὴν " ἄκερων, 8, (86.) Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδα- " κτρά τοι αἶγα. At Μίτυλλον Lacedæmonios vocare " ἔσχατον νήπιον, est ap. Hes." " Μυτίλαν αἶγα, e " Theocr. afferunt pro Mutilam: pro quo supra " μιτύλαν. Apud Hes. oxytonως μυτιλὸν, expositum " ἔσχατον: necnon νήπιον, νέον." [* Μίτιλος, ὁ ἔσχατος, Arcad. p. 55.]

" ΜΙΤΥΣ, υος, ἡ, Vocab. rei apiariæ. Aristot. H. " A. 9, 40. Περὶ δὲ τὸ στόμα τοῦ σμήνους τὸ μὲν πρῶ- " τον τῆς εἰσδύσεως περιαλήλιπται μίτυϊ," [Codd. μήτυϊ et μύτυϊ] " ἡ δὲ συνεχὴς ἀλοιφὴ τούτῳ, πισσό- " κηρος, ἀμβλύτερον καὶ ἧττον φαρμακῶδες τῆς μίτυος. " Ubi etiam addit τὴν μίτυν esse μέλαν ἱκανῶς ὥσπερ " ἀποκάθαρμα τοῦ κηροῦ, καὶ τὴν ὀσμὴν δριμύ. Plin. id " Commosin videtur dicere, 11, 7." [Edd. autem Parm. et Vincent. Mityn s. Metin exhibent.]

" ΜΝΑ, ᾶς, ἡ, Mina: Pondus est quod ap. Me- " dicos unciarum sedecim fuit. Id quod patet e " Diosc. qui in l. de Ponderibus et Mensuris scri- " bit τὴν μνᾶν κατὰ τὴν ἰατρικὴν χρῆσιν ἄγειν οὐγγίας " ις', τουτέστιν ὁλκὰς ρκη'. Verum ἡ Ἀττικὴ μνᾶ multo " levior est Romana: nam centum modo drachmas " pendit, ut e Suida apparet, qui scribit centum " drachmas facere minam unam: item e Plin. qui " 21. c. ult., Mna, inquit, quam nostri Minam vo- " cant, pendet drachmas Atticas centum: quinetiam " e Fannio, sic canente, Mnan vocitant, nostrique " Minam dixere priores. Centum hæ sunt drachmæ. " Proinde cum Plin. verba Dioscoridis in Latinum " vertens, μνᾶν reddit Libram, proculdubio Atticam " intelligit, ceu drachmis tantum quatuor differentem " a libra Romana, quæ drachmarum est nonagin- " tasex. Eod. modo mina usus videtur Philoxenus " Medicus, dum ap. Galen. τῶν κατὰ Γένη l. 4. scri- " bit, Κηροῦ δραχμὰς ρ'. ὃ μνᾶν ἐπιγράφει. Gal. vero " cum Crito minam scripsisset, dubitat quamnam " intelligat: locus is est l. 5. ejusd. operis, cum " inquit, Φαίνεται δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ρ' δραχμῶν βουλό- " μενος εἶναι τὴν μνᾶν. Quoniam vero Romæ egisse " Critonem constat, ut qui Cæsareus medicus fuerit, " dubium est an cum drachmas scribit, ut alii dena- " rios intelligens, voluerit minam esse centum dena- " riorum: tunc enim ab Attica mina multum, a " medica parum differret. Sic autem ait Gal., Δια- " πεφώνηται δὲ τοῖς περὶ τῶν σταθμῶν καὶ μέτρων γρά- " ψασιν, ὁπόσος ἐστὶν ὁ τῆς μνᾶς σταθμός· ἐνίων μὲν

" ἑκκαίδεκα λεγόντων οὐγγιῶν εἶναι τὴν μνᾶν, ἐνίων A " δὲ εἴκοσι· ἐνίων δὲ καὶ διοριζομένων, καὶ τὴν μὲν " Ἀλεξανδρειωτικὴν εἴκοσι φασκόντων εἶναι οὐγγιῶν, " τὴν δὲ ἄλλην, ἑκκαίδεκα. Idem vero etiam l. 1. " dicit, Τινὲς μὲν οὖν εἴκοσι οὐγγίας ἔχειν φασὶ τὴν " μνᾶν, ἔνιοι δὲ ἑκκαίδεκα. Alexandrinam autem Me- " dicis in usu fuisse, Galen. indicat, recensens ex " Asclepiade emplastrum Moschionis veteris Medici, " sic scribentis, Λιθαργύρου μνᾶ μία· ἡ δὲ μνᾶ ἐπὶ " τούτου τοῦ φαρμάκου ἔχει ὁλκὰς ρξ΄. Itaque Gal. " addit, Καὶ κατὰ τοῦτο τὸ φάρμακον καὶ κατὰ τὸ ἐφε- " ξῆς αὐτῷ γεγραμμένον ρξ΄ δραχμὰς φησὶν ἔχειν τὴν " μνᾶν· εὔδηλον οὖν ὅτι Ἀλεξανδρειωτικὴν λέγει μνᾶν, " οὐγγίας κ΄ ἔχουσαν, ὅπως ἑκάστη τῶν οὐγγιῶν ἔχῃ " δραχμὰς η΄· οὕτω γὰρ ξυμβήσεται τὰς ρξ΄ δραχμὰς " ἔχειν τὴν μνᾶν. Hinc videmus Medicis aliis in usu " fuisse Atticam minam, aliis quam nominant Medi- " cam, aliis Alexandrinam: Atticam, potissimum iis " qui vel antequam populi Romani nomen et res " florerent, scripserunt, vel in Græcia agentes Ro- " mana pondera ignorarunt: Alexandrinam vero, iis B " qui Alexandriæ medicinam exercuerunt: Medicam " autem, quibus res Romanæ non fuerunt ignotæ. " Sed cum a Galeno nulla ratio sit indicata cur hæc " mina constituta sit, poterit forte ratio ista afferri " quod Medici qui Romæ egerunt, quia uterentur " Romanis ponderibus, utpote libra, uncia, denario, " quem Drachmam appellare solent, et scirent Atticis " minam esse centum drachmarum, scripserunt mi- " nam quoque esse centum drachmarum, denarios " intelligentes. Sic Crito videtur accepisse minam. " Alii referentes ad drachmam Atticam, qua dena- " rius quinta parte gravior est e Cleopatræ senten- " tia, drachmas invenerunt Atticas centum vigin- " tiquinque tot denarios efficere: quæ drachmæ in " uncias collectæ, conficiunt sedecim, minus tribus " drachmis, quas non curarunt. Sic natam arbitror " medicam minam, quæ ead. et centum sit dena- " riorum, et drachmarum Atticarum centum vigin- " tiocto. Porro Alexandrinæ ratio est aut quod " drachmas graviores habuerint, si Polluci credimus, C " minas omnibus fuisse centum drachmarum, ipsas " vero drachmas pro earum gravitate vel levitate " variasse: aut quod mina, si Pollucis sententiam " non probamus, plures ap. eos quam centum " drachmas habuerit. Itaque si graviorem dra- " chmam fuisse putarimus, non semper quinque " drachmæ Alexandrinæ efficient octo Atticas: ha- " bebit enim una drachma Alexandrina sesquidra- " chmam Atticam et decimam ipsius partem: sin mina " plurium fuit drachmarum quam centum, nemo " quot fuerint, nisi gravitate drachmæ prius cognita, " scire potest. Illud nobis satis sit, Alexandrinam " minam drachmas Atticas pendere centum sexa- " ginta. Gorr." [" Bentl. Ep. ad Hemsterh. p. 83. ad Charit. 286. ad Herod. 186. Cum gen. ἀργυρίου, Valck. Adoniaz. p. 341." Schæf. Mss. Schn. Lex. et Suppl.] " Μνααῖος, ET Μναῖος, Minæ pondus " æquans, Tantum ponderans quantum mina. Xen. " Ἱππ. (4, 4.) p. 548. Λίθων στρογγύλων ἀμφιτόμων " ὅσον μνααίων. Et ap. Suid. de Balearidum insu- D " larum funditoribus, Μνααίους λίθους ἔβαλον. Alio- " qui ponuntur etiam pro Minæ pretium æquans: " et neutro genere τὸ μνααῖον s. μναῖον dicitur Minæ " pretium, Tantum quantum mina valet: ut ap. " Suid., Μνααῖον διδοῦσι τοῦ κεραμίου ὑδρεύεσθαι τοῖς " ἐθέλουσι. Apud Eund. reperio Μναιαῖον, et Δεκα- " μναιαῖον: sed metuo ne perperam pro μναῖον et " δεκαμναῖον: præsertim cum ea non sint in Ms. Cod., " et ap. Eund. sua serie scriptum sit δεκαμναῖον. " Eust. et tetrasyllabum Μναΐαιος affert ex Aristot. " (de Cœlo 4, 4.) ut μναΐαιος λίθος, χαλκὸς, aut tale " quid, exponens: itidem μνᾶν ἱστῶν, Minam pen- " dens, Minam ponderans." [" Μναιαῖος, Valck. A- doniaz. p. 314. Μναῖος, Μναιαῖος, ad Diod. S. 2, 352. 401. et Add." Schæf. Mss. Μναῖος, Μναιαῖος, s. Μνάϊος, Aristot. H. A. 5, 15. et ap. Athen. 88. Μναιαῖος, Μναιαῖος, Lobeck. Phryn. 551. Schn. Lex. Suppl.] " Compositorum vero e μνᾶ præter μναῖος " est et alia terminatio, μνους sc. Dicitur enim Ἐξά- " μνους et Δεκάμνους, teste eod. Eust., pro ἐξαμναῖος " et δεκαμναῖος." [Vide Athen. 207. cum Animadv. Schweigh.] " At pro μνᾶ Ionice Μνέα dicitur: ut " Μνέας εἴκοσι, Herod. Minas viginti." [* " Μνέες, Lucian. 3, 485." Schæf. Mss.] " Δεκαμναῖος, Qui " decem minarum est: pro quo ET Δεκάμνους di- " citur, ut σταθμὸς δεκάμνους ap. Eust." [ad Od. T. p. 1878. fin. Ed. Rom.] " Δεκαμναῖον autem, sub- " stantive pro δέκα μναῖ, Decem minæ: ut Suid. " accipit h. in l. [e Polyb. 13, 2, 3.] Ὀψώνιον αὐτῷ " ἐξέθηκεν ὁ βασιλεὺς ἑκάστης ἡμέρας δεκαμναῖον· τοῖς " δὲ ἐπί τινος ἡγεμονίας τεταγμένοις, μναιαῖον." [* Δε- καμνιαῖος, Hes. v. Πέλεκυς. * Πεντεκαιδεκαμναῖος, Philo Mechan. p. 98.] " Διμναῖος, Qui duarum " minarum est, Duarum minarum pretium æquans. " Aristot. Œc. 2, (5.) Τὸ σῶμα διμναῖον τιμήσασθαι, " Corpus duabus minis taxari. Dici potest et Δί- " μνουν, ut δεκάμνουν et πεντάμνουν pro διμναῖον, " δεκαμναῖον, πενταμναῖον." [Mathem. Vett. 69. " Apud Herod. 5, 77. editur Διμνέως (σφέας) ἀποτι- μησάμενοι, ubi aut δίμνως oportuit, aut διμναίους. Cf. J. Poll. 9, 56. ibique Interpr., ubi et *Εἰκοσί- μνους s. * Εἰκοσίμνως." Schw. Mss. * Εἰκοσίμνεως, Lobeck. Phryn. 534. Vide Εἰκόσιμνος.] " Ἡμίμναιον, " Dimidium minæ, Dimidiata mina. Xen. (Ἀπ. 2, 5, " 2.) Ὁ μέν που τῶν οἰκετῶν δύο μνῶν ἄξιός ἐστιν, ὁ δὲ " οὐδ' ἡμιμναίου. Plut. Lyc. (12.) Ἡμίμναια" [* Ἡ- μίμνεα] " πέντε σύκων, Duas minas cum dimidia:" [Pomp. 33.] " At τρίτον ἡμίμναιον vocant δύο καὶ " ἡμίσειαν μνᾶν, teste J. Poll. 9," [56. Ἡμίμναιον, * Ἡμίμνουν, Lobeck. Phryn. 554. Galen. 4. p. 774. * Ἡμίμνεον, Porph. Abst. 4, 4. * Πεντάμνους, J. Poll. l. c. * Πεντάμνουν, τὸ, Quinque libræ, Athen. 148. * " Πεντηκονταμναῖος, Tzetz. Chil. 1, 581." Elber- ling. Mss. * Τετραμναῖος, Diod. S. 3, 25. Lobeck. Phryn. 553. * Τριακονταμναῖος, Polyb. 9, 41, 8. * Μναδάριον, demin., Diphilus ap. Anecd. Bekkeri p. 108.]

" ΜΝΑΑΣ, Capra quæ mulgetur. Hes. enim " μναάδας dici tradit τὰς ἀμελγομένας αἶγας."

ΜΝΑΟΜΑΙ, ήσομαι, ημαι, aor. 1. ἐμνήσθην, quæ tempora multo sunt usitatiora quam præsens, Memoro, Commemoro, Mentionem facio. Il. B. (492.) Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι Διὸς αἰγιόχοιο Θυγατέρες μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, Nisi Musæ commemorarint quot ad Ilium venerunt; vel, Nisi Musæ memorarint: ut dixit Virg. Musa, mihi causas memora quo numine læso — regina deum impulerit. Sed hac in signif. jungitur etiam genitivo, idque vel solo, vel interjecta præp. περί. Item accusativo, et eo quidem itidem solo, vel interjecta præp. ἀμφί: quæ tamen constr. rarissima est, nisi me fallit memoria, ut contra constr. illa cum gen. solo est frequentissima, ap. prosæ etiam Scriptt. Dionys. Alex. suum de Situ Orbis poëmation ita auspicatur, Ἀρχόμενος γαῖάν τε καὶ εὐρέα πόντον ἀείδειν, Καὶ ποταμοὺς πόλιάς τε, καὶ ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα, Μνήσομαι Ὠκεανοῖο βαθυρρόου. Herod., Μνήσασθαι περὶ παιδὸς, Filii mentionem facere, [cf. 1, 36.] Cum accus. autem, ut ἄλλα μεμνώμεθα, ex (Od. Ξ. 168.) Sic Apoll. Rh. initio libri 1. Argon. Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι, i. e., ut exp. Schol., εἰς μνήμην ἄξω τὰ ἔνδοξα τῶν Ἀργοναυτῶν ἔργα. Hom. in principio Hymni qui Βάκχος vel Λῃσταὶ inscribitur, Ἀμφὶ Διώνυσον Σεμέλης ἐρικυδέος υἱὸν Μνήσομαι, ὡς ἐφάνη παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. Sed hanc constr. rarissimam esse puto, uti dixi; atque adeo ne hic quidem μνήσομαι ἀμφὶ Διώνυσον esse existimo pro μνήσομαι Διωνύσου: sed ita intelligo, μνήσομαι τούτου ἀμφὶ Διώνυσον: perinde ac si diceretur, ἐκ τῶν περὶ Διονύσου, scribitur autem ibi per ω propter metrum, λεγομένων τοῦτό ἐστιν οὗ πρῶτον μνήσομαι. At constr. cum gen. frequentissima est omnium, uti dixi, et quidem solutæ etiam orationi, Thuc. 3. Τούτων μνησθήσομαι, Demosth. Ἐὰν μνησθῶ τινων ὀνόματι, Plut. (9, 417.) Ἐρετριέων δὲ κομιδῇ μνησθεὶς ἐν παρέργῳ, καὶ παρασιωπήσας μέγα κατόρθωμα. Sic παλαιῶν πράξεων μέμνηνται, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 33.) Et μνησθῆναί τινος πρός τινα, (Κ. Π. 1, 4, 12.) Sed et cum περὶ ap. Thuc., necnon ap. Plat.

Μνάομαι, Memor sum, Recordor, Reminiscor, Il. A Π. (771.) Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες Δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο, Apoll. Rh. 2, (861.) οὔτε τι σίτου Μνώοντ' οὔτε ποτοῖο: (1, 518.) ἐμνώοντο ὕπνου. Apud Hom. et cum φύγαδε, Il. Π. (697.) οἱ δ' ἄλλοι φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος, pro ἐμνώοντο φυγῆς: proprie autem sonat ἐμνώοντο ἐς φυγὴν, quam constr. miratur et ipse Eust. Item μνώεο ap. Eund., Memento. Observandi sunt autem hi ll., quod rarus alioqui sit usus hujus verbi in præs., aut præt. imperf., cum istam signif. habet. Sunt porr oqui hæc deducant a THEMATE Μνώομαι, cum alioqui dici constet per epenth. τοῦ ο, sicut alia pleraque. At PRÆT. Μέμνημαι, et aor. ἐμνησάμην frequenti sunt in usu, Il. Ψ. (648.) Ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος: Ω. (3.) αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Κλαῖε φίλου ἑτάρου μεμνημένος. Et cum accus. Il. Ζ. (222.) Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι. Et cum infin., ut μέμνηντο ἀλεξέμεναι: sicut Lat. Memento hoc facere. In aor. autem, ut ἐμνήσατο σίτου, et δόρπου μνησώμεθα. Item μνησώμεθα χάρμης, et μνήσασθε ἀλκῆς: quæ dicuntur pro Animari ad pugnam, Erigi animo ad pugnam. Qui- B dam vero interpr. Strenue pugnare. Sed de hoc genere loquendi et similibus alibi disserui. At μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητρὸς, ex (Od. Δ. 266.) pro Curam gerere patris et matris. De qua signif. lege Eust.

Μέμνημαι in soluta etiam oratione passim occurrit in signif. præsentis, sicut Lat. Memini: nec tantum cum gen. et accus., sicut et in exemplis modo cc. ex Hom., sed et cum partic.; ut Μέμνημαι ἀκούσας ποτέ σου, Xen. (K. Π. 1, 6, 3.) Sic μέμνημαι ἐλθὼν, Eur. (Hec. 244.) Interdum cum gen. s. accus. personæ habente itidem partic.: Μέμνημαι καὶ τοῦτό σου λέγοντος, Xen. K. Π. 1, (6, 8.) Et Μέμνημαι σε λέγοντα, Dem. At vero μέμνησ' ὅπως Εὖ μοι στομώσεις αὐτὸν, quidam interpr. ap. Aristoph. (N. 1107.) Cura ut, Da operam ut. Sed et in aliis modis, ut μεμνήμην: unde μεμνῇτο ap. Eund. Πλ. (991.) Ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου. Affert autem Etym. et μεμνοῖτο e Cratino, item μεμνῷτο e Xen. (K. Π. 1, 6, 3.) sicut μεμνέωτο ex Hom. (Il. Ψ. 361.) C necnon μεμναίατο Dorice e Pind. At in subj. ἐὰν μέμνῃ, e Plut. Si memineris, et μεμνώμεθα ex (Od. Ξ. 168.) ac Soph. (Œd. T. 49.) Item μέμνῃ pro μέμνησαι, Il. Ο. (18.) Sed η habet ι subscriptum ap. Eust. quoque.

AT Μνάω, pro μνᾶσθαι ποιῶ, s. potius μνησθῆναι, nam μνᾶσθαι vix reperiri arbitror, Meminisse facio, Recordari, Reminisci, In memoriam revoco, redigo. Vel, Commonefacio, Admoneo. Od. Μ. (38.) σὺ δ' ἄκουσον Ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω· μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός. Et Il. Α. (407.) Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο, καὶ λάβε γούνων.

Μνάομαι habet et aliam signif., de qua dicam infra.

" Μνώομαι, poëtice pro μνῶμαι, Memini, Recor-
" dor, In mentem mihi venit. Il. Β. (686.) Οὐ πολέ-
" μου μνώοντο δυσηχέος. Sic Apoll. Rh. 2, (862.)
" οὔτε τι σίτου Μνώοντ' οὐδὲ ποτοῖο. Ibid. ὕπνου
" μνώοντο. Rursum ap. Hom. extat imperat. μνώεο
" pro μνῶ, Memineris, Memento: necnon particip.
" μνωόμενος pro μνώμενος, Od. Ο. (399.) Κήδεσι D
" μνωομένω τερπώμεθα, Ærumnarum recordatione et
" commemoratione nos oblectemus. Vide supra."

[" Μνάομαι, Gesner. Ind. Orph. v. Μεμνῆσθαι, ad Xen. Eph. 283. Lennep. ad Phal. 154. Diod. S. 1, 327. Brunck. Trach. 1138, Wakef. 1136. Heyn. Hom. 5, 694. Nicias 4. Wolf. Proleg. 242. De constr., Heyn. Hom. 8, 432. Μν. περί τινος, 6, 260. Schol. Soph. Aj. 573. Lob., Demosth. 1415, 20. Μέμνημαι, de constr., Heyn. Hom. 5, 234. 648. Lobeck. Aj. p. 331. Seq. particip., ad Xen. Œc. 2, 11. Εἴγε μέμνημαι, ad Lucian. 1, 762. Μέμνημαι παῖς ὤν, Spalding. ad Quintil. 3. p. 235. Heindorf. ad Plat. Charm. 64. ad Horat. Sat. p. 273. Μέμνῃ, Koen. ad Greg. Cor. 192. Heyn. Hom. 7, 7. Phryn. Ecl. 159. ad Charit. 602. Μέμνηαι, Heyn. Hom. 8, 198. 431. Μηκέτι μεμνήμεθα, Ne ultra meminerimus, Lucian. 1, 324. Μεμνήμην, Heyn. Hom. 8, 747. Μεμνῆτο, optat., Xen. K. Π. p. 98. Μεμνημένος, Theocr. 3, 28. Ammon. 95. Aristoph. Eip. 1275. Μεμνήσομαι, Brunck. ad Eur. Med. 932. Μνησθήσομαι, μεμνήσομαι, Porson. p. 70. Μηδαμῶς μεμνώμεθα, Soph. Œd. T. 49. ad Herod. 532. Μνήσομαι, Ammon. 129. Μνῆστο, Heyn. Hom. 8, 696. Μεμνέωτο, 431. Wolf. Proleg. 280. Φύγαδε μνώοντο, Heyn. Hom. 7, 256. Μνώομαι, Brunck. Apoll. Rh. 177. Μνάω, ad Charit. 375. Musgr. Ion. 286. Jacobs. Anth. 12, 45. 51. Heyn. Hom. 4, 286. * Μνηστέον, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 315. Kuster. Aristoph. 16. Dionys. H. 5, 238." Schæf. Mss.]

Μνῆμα, τὸ, Id quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, Quod nos alicujus recordari facit. Adeo ut perinde sit ac si a Reminiscor dicat quis Reminiscimentum, liceat enim mihi multa hujusmodi in tyronum gratiam fingere. Sed Lat. vel Monimentum dicunt, vel Mnemosynum, a Græcis mutuati. Od. Ο. (126.) Μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν. Sic Il. Ψ. (619.) Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι, ubi Eust. exp. μνήμην, addens, καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, ὑπόμνησιν. || At in prosa Sepulcrum: ad quam signif. restringi itidem Monumentum a Latinis, notissimum est. Xen. (K. Π. 7, 3, 6.) Τὸ μ. μέχρι τοῦ νῦν τῶν εὐνούχων κεχῶσθαι λέγεται. Et μνήματα plur. Dem. [297. 1307. 1311. "Musgr. Tro. 39. Jacobs. Anth. 11, 230. 12, 253. 302. Ammon. 95. I. q. μνήμη, Theognis 114. Sepulcrum, Toup. Opusc. 1, 428. Huschk. Anal. 129. Porson. Or. 1051." Schæf. Mss. *Μνημάτιον, Parvum monumentum, Athen. 472.] Μνηματίτης, q. d. Sepulcralis: μ. λόγος, Oratio quæ habetur super sepulcro, Oratio funebris: ut ἀπὸ τοῦ τάφου dicitur ὁ ἐπιτάφιος, et ἀπὸ τοῦ τύμβου, itidem ἐπιτύμβιος, Eust. [" Jacobs. Anth. 7, 121." Schæf. Mss.]

Μνήμη, ἡ, Memoria, Mentio, Thuc. 2, (87.) Φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει. Et ὡς μνήμης ἔχοι, ap. Eund., Prout meminisset. Item φέρειν διὰ μνήμης, Memoria tenere, Herodian. (2, 2, 19.): Dem. autem (273.) dixit, Ἀλλ' οὐ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, Synes. Σφόδρα διὰ μνήμης ἡμῖν ἀνδρὸς γενομένου. Exp. Memoria et in his loquendi generibus: Ἐφ' ὅσον ἀνθρώπων μνήμη ἐφικνεῖται, Xen. K. Π. 5, (5, 4.) Et, Καὶ τῆς ἐκείνων ἀρετῆς μνήμην εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καταλιπεῖν, Isocr. Paneg. Item, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, Memoriter vel A memoria exponere, Bud. e Cic. Quinetiam ὁ τῆς ὁσίας μνήμης a Synesio sic dicitur, ut a quibusdam Christianis Scriptt., Vir sanctæ vel piæ memoriæ. At vero pro Mentio: ut, Μνήμην ποιήσομαι, Herod. (1, 15.) Mentionem faciam. Sic videtur reddendum potius in isto etiam l. Synesii, Δι' εὐφήμου μνήμης τὴν σὴν ἄγοντι σεμνοπρέπειαν: ut ἄγειν διὰ μνήμης εὐφήμου sit Honorifica mentione prosequi. Quidam tamen interpr. Per honorificam memoriam celebrare. || At μνῆμαι κυπαρίττιναι, Bud. e Plat. pro Monumenta, Præcepta in cupresso incisa. Item μνῆμαι ἐν μέτροις, VV. LL. ex Aristot. pro Decantationes per carmina. ["Thom. M. 618. ad Charit. 504. Markl. Iph. p. 41. 210. Wakef. Phil. 194. ad Ammon. 56. 95. Conf. c. γνώμη, Boiss. Philostr. 544. Μνήμην, 367. Μν. ὑπὲρ, ad Diod. S. 1, 558. Μν. ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 51. 93. De constr., ad Herod. 288. Εἰς μνήμην λαμβάνω, Thom. M. 57. Ἐν μν. γίνεσθαι, Villoison. ad Long. 162. Ἐπὶ μνήμης φέρειν, D. R. ad Longin. 243. Μν. τίθεσθαί τινος, Eur. Phœn. 1579. Mentio, Commemoratio, Hemst. ad Hesych. Epist. ad Eulog. not. 25. Μνήμας πόλεων, Dionys. H. 3, 1648. interpr. Imagines urbium." Schæf. Mss.] " Μναμοσύνειν, Hesychio τὸ ἐπιτηρεῖν
" ἢ μεμνῆσθαί τινος."

Μνημήϊον, ET Μνημεῖον, i. q. μνῆμα in ea signif., quam ex Hom. protuli. Potest autem reddi Monumentum cum aliis in ll., tum in his Isocratis: in Bus. Enc. Ἀλλ' ᾠήθη δεῖν καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς αὐτοῦ μνημεῖον εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καταλιπεῖν. In Or. ad Phil. Τρόπαιον μὲν τῶν βαρβάρων, μνημεῖον δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν. Ut autem illud μνῆμα accipitur etiam pro Sepulcro, ad quam signif. restringitur et Monumentum, uti dixi, sic et μνημεῖον, teste Suida. Affertur et pro Loco secretiore domus, in quo pretiosissima quæque asservantur, ex h. Dionis l. in Antonio, Εἰς τὸ μ. ἐσέδραμε. At μνημήϊον Poëtis est in usu: exp.

autem μνημήϊα Suid. μνημόσυνα. [" Μνημεῖον, Ammon. 95. ad Phalar. 276. ad Diod. S. 1, 448. Musgr. Tro. 39. Jacobs. Anth. 12, 253. Heindorf. ad Plat. Phædr. 206." Schæf. Mss.]

Μνήμων, ονος, ὁ, ἡ, Memor, Qui recordatur (alicujus rei,) Od. Φ. (95.) Καὶ γὰρ μνήμων εἰμί. Item Memoria valens, μνημονικὸς, unde ei opp. ἐπιλήσμων ap. Aristoph. (N. 485.) i. e. Obliviosus. || Μνήμων φόρτου, Eust. ap. Hom. (Od. Θ. 163.) exp. γραμματεὺς, addens, ἤτοι * ἀποσημάντωρ διὰ γραμμάτων, λογιστὴς, ἐπιμελητής. Hinc autem ap. Homeri posteros compositi nominis ἱερομνήμων originem sumsisse existimo. Quod autem cum alibi, tum in VV. LL. annotatur μνήμονας et ἱερομνήμονας pro iisd. poni, idque testari Schol. Aristoph. (N. 619.) id vero, ut alia infinita, falso ibi annotatur, si bene perpendantur et intelligantur illius verba, dicentis ἱερομνήμονας vocari quasi ἱερεῖς γραμματεῖς: quod μνήμονες dicti fuerint γραμματεῖς, ut apparet ex isto Hom. l., Φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ᾖσιν ὁδαίων. Est autem hic versus ille ipse, in quo nomini μνήμων signif. illam ab Eust. tribui dixi. De ἱερομνήμονες dictum fuit in Ἱερός. [" Staul. Eum. 386. Consiliarius, Inspector, Potter. ad Lycophr. p. 1440. De ira, Heyn. ad Virg. Æn. 1, 4. Μν. συμπότης, Jacobs. Anth. 8, 20. Μν. τινὸς, Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 10. Harl. Μν. φόρτου, Wolf. Proleg. Hom. 89." Schæf. Mss. Ptolem. Hephæst. c. 1. Eust. ad Od. Α. p. 453. Aristot. Polit. 6, 8.] Dorice Μνάμων pro μνήμων, Memor, Prov. Μισῶ μνάμονα συμπόταν, de quo lege Erasmum in his Proverbialibus verbis Lat., Odi memorem compotorem, ubi inter alia tradit μνάμονας secundum quosdam dictos, quos Lat. Modiperatores appellarint. Lege et Eust.: [cf. Lucian. 3, 420. * Μνημόνως, Ælian. H. A. 13, 22.] Ἀειμνήμων, q. d. Semper memor, Qui nunquam obliviscitur, Bud. ex Aristot. Ἀειμνήμονες καὶ εὐφυεῖς. Sed suspectus esse hic l. possit. Ἀμνήμων, Immemor, Memoria non valens, Obliviosus: Δυσμαθεῖς δὲ ἅμα καὶ ἀμνήμονες, Plato Epist. Annotatur autem a Cæl. Rhod. ἀμνήμονας in Cnido dictos etiam Sexaginta viros delectos ex optimatibus, velut ἐπισκόπους, ad quos de maximis rebus referrent: ac nomen hoc illos accepisse διὰ τὸ ἀνυπεύθυνον, quia in judicium non vocabantur; aut velut πολυμνήμονας: quæ transtulit e Plut. Hellenicis Quæst. quo te remitto: [" Eur. Phœn. 64. Phalar. 288. 316. Archimel. 2." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 471. Pind. Ἰ. 7, 23. Oblitus, Anal. 2, 64. Κείσῃ ἀμν.] Ἀμνημόνως, Sine recordatione. Et ἀ. ἔχειν pro ἀμνήμονα εἶναι, Immemorem s. Oblitum esse. Exp. ἀμνημόνως et Obliviose. [" Ἀμνημονέστερον, Tzetz. Ch. 1, 847." Boiss.] " Ἀμνημονὴς, ὁ, ἡ, Immemor, VV. LL. Sed procul dubio mendosum est." [* Ἀμνήμονος ἡμέρα, Gl. Insolicitus dies.] " Ἀμνημοσύνη, Oblivio, s. Immemor oblivio, Non meminisse." [Socr. Epist. 14. Porphyr. ap. Stob. Ecl. Phys. p. 1036. " Musgr. Ion. 1100. Wakef. 1119. * Ἀμνημονικὸς, ad Charit. 679." Schæf. Mss.] " Ἄμναμος, ὁ, Nepos: ἀπόγονος Suidæ et Etym. qui ἐπὶ τῶν προβάτων proprie dici ajunt, utpote derivatum ab ἀμνός. Apud J. Poll. 3. c. 2. scriptum ἀμνάμονες, expositum et ipsum ab eo ἀπόγονοι, ἔκγονοι, οἱ καταβαίνοντες: sed mere poëticum esse ait. Forsan autem ἄμναμοι et ἀμνάμονες, Dorice pro ἄμνημοι et ἀμνήμονες, dicuntur, quia seri nepotes et posteritas progenitorum non meminit." [Ἄμναμος, Lycophr. 144. 872. 1227.] Ἀμνημονέω, Immemor sum, Thuc. 3. (54.) Ὧν οὐκ εἰκὸς ἀμνημονεῖν, Lucian. (1, 164.) Ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. [" Ad Charit. 679. Cattier. Gazoph. 15. ad Lucian. 2, 26. * Ἀμνημονεύω, ibid. ad Charit. l. c." Schæf. Mss. Plut. 8, 416. Lobeck. Phryn. 566.] At vero Μνημόνια ζητήματα fuerunt dictæ Quædam quæstiones convivales, a Theodecte quodam Sophista nomine hoc donatæ, quod ille valde in iis celebratus μνημονικὸς esset. Ita J. Poll. [6, 108. ubi hodie legitur * Μνημόνειος. * Εὐμνήμων, unde * Εὐμνημονεστέρως ἔχειν, Memoria facilius teneri, Xen. Ἀγ. 11, 1.] Πολυμνήμων, Multarum rerum memor, Multum memoria valens. [Plut. 7, 172. * Προμνάμων,

A * Συμπρομνάμων, Magistratus ap. Acharnenses, Inscr. post Holstenii Epist. p. 418. Vide Schn. Lex. Suppl.] Inde et Μνημονικὸς, Memoria valens: ut, Εἰ μνημονικὸς εἶ, Aristoph. (N. 483.) qui ei opp. ἐπιλήσμων. Et τὸ μν. ἔχειν, Xen. (Œc. 9, 11.) Valere memoria, Bud. qui etiam Μνημονικῶς ἔχειν affert pro Memorem esse, Meminisse, sed tantum e Gaza. Sic autem et μνημονικὸς interdum simpliciter pro Memor: unde μνημονικώτερος, ap. Synes. Magis memor. Et Τὸ μν. τῆς μαθήσεως μέρος, e Plut. de Lib. Educ. Pars recordatrix. Item Ad memoriam pertinens: ἁμάρτημα, Lapsus memoriæ, Erratum memoriæ. Bud. e Cic. [" Τὸ μν., Jacobs. Anth. 6, 236. Schneid. Præf. Anab. xxxv. Heindorf. ad Plat. Hipp. 134." Schæf. Mss. Τὰ μν., Artificiosa memoria, Cic. ad Herenn. 3, 16. Aristot. de Anima 3, 3. ad Xen. Symp. 4, 62. Μνημονικῶς, Dem. 1383. Sext. Emp. 438.]

Μνημονεύω, i. e. μνήμων εἰμί, Memor sum, Memoria teneo, Memini. Cum gen., sicut et μέμνημαι, ap. Lucian. (1, 500.) Sic Athen. Εἴ γε τῆς φωνῆς B μνημονεύω. Plut. Othone, Μνημονεύειν τῆς ἀφέσεως. Et in Sympos. p. 1176. meæ Ed., Ἐνταῦθα δὲ καὶ τοῦ Σωκράτους ἅμα μνημονευτέον. E Phalar. et cum dat. personæ, sequente gen. rei, Μνημονεύω σοι τῆς χάριτος, pro Memor sum tui beneficii, VV. LL. Vide Ἀπομνημονεύω. Dem. autem accusativo jungit, non semel. Sic et Isocr. Ἐὰν τὰ παρεληλυθότα μνημονεύῃς, ἄμεινον καὶ περὶ τῶν μελλόντων βουλεύσῃ, Si in memoriam revoces præterita, Si recorderis præterita. Sed et μνημονεύω ὅτι, Dem. Item cum partic. ap. Plut. Ἀνεγνωκὼς ἔφη μνημονεύειν. || Memoro, Memoriæ prodo; Commemoro, Mentionem facio, qua in signif. Memini itidem ponitur a Lat. Athen. (101.) Τῆς δὲ διαφορᾶς τῆς περὶ τὴν ἐκτομίδα μνημονεύει Ἵππαρχος, ἐν τούτοις. Plut. Themist. Οὐ καὶ Πλάτων μνημονεύει: (8, 497.) Ἀπλήστως ἔχουσι τοῦ διηγεῖσθαι καὶ μνημονεύειν. Et μνημονεύομαι, Memoror: unde μνημονευομένας dixit Isocr. in Pan. Ἀλλὰ τὰς διὰ τὸ μέγεθος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων καὶ πάλαι καὶ νῦν καὶ πανταχοῦ καὶ λεγομένας καὶ C μνημονευομένας: sc. εὐεργεσίας. Bud. ap. Eund. μνημονεύεσθαι vertit Celebrari, In ore haberi. [" Lennep. ad Phal. 153. ad Charit. 279. Jacobs. Anth. 7, 335. Boiss. Philostr. 78. 457. 607." Schæf. Mss.] " Μναμονεύω, Dorice pro μνημ., ut μνάμων." " Μνημονευτέον, Meminisse oportet." Μνημόνευμα, Res quæ memoriæ mandatur, memoria tenetur, q. d. Recordamentum, a Recordor, Lucian. de Saltat. (44.) Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα, q. d. Hæc sunt, quibus ejus memoria instructa esse debet, quæ ejus memoria velut in numerato habere debet. Dixerat enim paulo ante Lucian., antequam sc. ad catalogum horum μνημονευμάτων veniret, Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία, ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις: quare non possum ei assentiri, qui μνημονεύματα in l. illo interpr. Monumenta. Aristot. Rhet. 1, (3, 13.) in enumeratione rerum honestarum, Καὶ τὰ μν., καὶ τὰ μᾶλλον, μᾶλλον· καὶ ἃ μὴ ζῶντι ἕπεται, D καὶ οἷς τιμὴ ἀκολουθεῖ· καὶ τὰ περιττὰ, καὶ τὰ μόνῳ ὑπάρχοντα, καλλίω· εὐμνημονευτότερα γάρ: in q. l. hæc scribit P. Victorius, Μνημονεύματα, nisi fallor, appellat elogia, et quæ memoriam alicujus ornant. Plut. in Commentario quo disputat oportere Senem in Republ. versari, videtur appellasse Rem quæ memoria repetitur: quod Cic. sæpe Recordationem vocat, Θεάμα δὲ καὶ μν., καὶ διανόημα τῶν ὄντων, et quæ sequuntur. Non me tamen fugit, legi in excusis quibusdam μνημονευτὰ, cum tamen in reliquis et impressis formis et scriptis libris invenerim μνημονεύματα. Quare tantum consensum eorum damnare, consilium non fuit. Qui ita emendarunt, videntur hoc verbum sic cepisse quasi valeat, Quæ feruntur, prædicantur. Ubi tamen res efficientes voluptatis hoc ipso in libro infra indicat, μνημονευτὰ vocat Quæ memoria adhuc retinemus, vetera facta dictave quæ recordamur: Τὰ μὲν οὖν μν. ἡδέα ἐστίν. Quod vero ad sententiam pertinet: Et ea, inquit, quæ memoriam alicujus colunt, et famam extingui non pa-

tuntur, vel quæ ferenda et prædicanda sunt, honesta sunt, necnon quæ magis hujuscemodi, magis honesta. Sunt etiam scripti nonnulli, in quibus mutato ordine posteriorum verborum, Καὶ μᾶλλον τὰ μᾶλλον legatur, cum alii, et in iis antiquissimus, receptam lectionem sequantur. Hæc ille. [Moschio ap. Stob. Eclog. 244. Plut. 9, 144. Eratosth. Cat. 41.] Ut autem Μνημόνευμα fit a præt. pass. SIC Μνημονευτὸς a tertia, de quo lege quæ dicta fuerunt in proxime præcedente Μνημόνευμα. [Strabo 1. p. 35. Sieb., sed perperam pro εὐμν. * "Ἀειμνημόνευτος, Nunquam oblitus, Quod nunquam oblivioni traditur, Chrys. in Ps. 100. T. 1. p. 926, 25." Seager. Mss. Joseph. A. J. 17, 6, 2.] "Ἀμνημόνευτος, Immemoratus: h. e. Non memoratus, Cujus mentio "facta non est, Silentio præteritus. Bud. Comm. "p. 68. Senatores ἀμνημονεύτους dici ait Præteritos "a censoribus, quorum meminit Festus, ut ἀποδε"δοκιμασμένοι sunt qui Ejecti dicuntur Latine et "Senatu vel ordine moti. Filium etiam præteritum "et inofficioso testamento exhæredatum, ἀμνημό"νευτον vocari ajunt, ut et παραμεληθέντα." [Dionys. H. 1.39, 25. Eur. Iph. T. 1419. * Δυσμνημόνευτος, Plato Timæo 398. Diod. S. 1. p. 3, 6.] Εὐμνημόνευτος, Qui facile memoria tenetur, Memoratu facilis: Vict. in Aristot. l. c. εὐμνημονευτότερα interpr. Quæ magis memorantur, magisque quam alia sermone omnium famaque celebrantur. [* "Εὐμνημονεύτως, Matthæi Anecd. 1." Schæf. Mss.] AT Μνημονευτικὸς, Qui valet memoria: ut exp. a Bud. in isto Damasc. l., Τὸ δὲ μν., ἐστὶ μνήμης καὶ ἀναμνήσεως αἴτιόν τε καὶ ταμεῖον. Sed, si exempl. mendo hic carent, μνημονευτικὸν, fuerit quod potius dicitur μνημονικὸν, de quo habes paulo ante. [Planud. Paraphr. Herenn. p. 4. * Μνημονευτικῶς, 5.]

[* Ἀναμνημονεύω, Epiph. 1, 203.] Ἀπομνημονεύω, In memoriam revoco, reduco, Reminisci facio, Memoriam refrico alicujus rei: Ἀπομνημονεύειν τὴν ὀργὴν, Æschin. (66.) Citatur pro ead. signif. et hic, Ἀπάτας οὐ χρὴ ἀπομνημονεύειν. Ἀπομνημονεύω, Commemoro, Recenseo, Plut. in Lyc. Ἀπομνημονεύοντές τινα Λυκούργου λόγον, Athen. 13. Ἀπομνημονεύσω τὸν περὶ τῶν καλῶν γυναικῶν κατάλογον. Ἀπομνημονεύω, neutra signif. Reminiscor, Memor fio, Memini: quæ signif. et simplici μνημονεύω data fuit. Diod. S. 4. p. 148. meæ Ed., Ἀπομνημονεύοντας τῆς κατὰ τὴν Ἰνδικὴν στρατείας. Eust. ait, cum dicitur Ἀπομνημονεύω χάριτος, præp. esse supervacaneam. Citatur e Plut. cum gen. itidem, ἀπομνημονεύοντες συμπτώματος. Ex Æschine quoque (60.) sed cum infin., Ἀπομνημονεύετε αὐτοῖς ὑποβαλεῖν. Bud. vult ἀπομνημονεύω signif. Reminiscor, Memini, in h. quoque l. Luciani, ubi cum accus. jungitur, (1, 527.) Εἴ γε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἑστιάσαντες. Latine tamen non dicitur, Si reminiscatur illis beneficium; sed potius, Si beneficii illorum reminiscatur. Atque ita μνημονεύω σοι τῆς χάριτος ap. Phalarim dixi reddi, Sum memor tui beneficii. Quinetiam nonnulli in hujusmodi loquendi generibus, ἀπομνημονεύω σοι χάριν, εὐεργεσίαν, exp. Habeo, Refero. Vide Ἀπομνῶμαι. || Oblivioni mando, ἔξω βάλλω τῆς μνήμης, E memoria ejicio. Quam signif. annotant quidam Gramm., sed exemplum ejus non afferunt. Accipietur ἀπὸ in hac signif. στερητικῶς, ut in quibusdam aliis verbis. [" Cattier. Gazoph. 63. Lennep. ad Phal. 153." Schæf. Mss. Herod. 5, 65. Καὶ τὠυτὸ ὄνομα ἀπεμνημόνευε τῷ παιδὶ θέσθαι.] "Ἀπομνημονευτέος, Commemo"randus." Ἀπομνημόνευμα, τὸ, Commemoratio, Narratio, vel potius, Res quæ commemoratur, Historia, Plut. de Pompeio loquens, Τῆς δὲ περὶ τὴν δίαιταν εὐκολίας καὶ λιτότητος καὶ ἀπομνημόνευμα λέγεται τοιοῦτο. Idem in principio Apophthegmatum, librum illum vocat Ἀπομνημονεύματα, eod. sc. modo, quo Xen. inscripsit Ἀπομνημονεύματα quatuor libellos in quibus Dicta factaque Socratis memorabilia recenset. Diog. L. de ipso Xen. loquens, Καὶ πρῶτος ὑποσημειωσάμενος τὰ λεγόμενα, εἰς ἀνθρώπους ἤγαγεν, Ἀπομνημονεύματα ἐπιγράψας. Cic. de N. D. 1. Xenophon facit in iis quæ a Socrate dicta retulit, Socratem disputantem, formam Dei, etc. Ubi ea quæ a Socrate dicta retulit, vocat ἀπομνημονεύματα. Ceterum et alii suos libros hoc nomine inscripserunt, ut Ptolemæus rex Ægypti, Athen. (375.) Πτολεμαῖος δ' ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων. Ab Eod. (244. 585.) citatur Aristodemus ἐν δευτέρῳ Γελοίων Ἀπομνημονευμάτων. || Ἀπομνημονεύματα vocantur a Plut. Catone (Maj. 9.) ipsius Catonis Sententiæ et dicteria. Sic Athen. (579.) Ἄλλων δὲ ἑταιρῶν ἀπομνημονεύματα ὁ Μάχων συνήγαγεν: (241.) Ἀναγράφει δὲ αὐτοῦ τὰ ἀ. Λυγκεὺς ὁ Σάμιος. [" Pierson. Add. ad Mœr. 164. Phryn. Ecl. 112. Dictum memorabile, Valck. ad Xen. Mem. init., ubi Theonis definitio." Schæf. Mss. Lex. Xen. * Ἀπομνημόνευσις, Rhetor. Select. p. 209, 14. 21.] "Διαμνημονεύω, In memoriam re"voco, Memoria repeto, Recordor, Reminiscor. "Lucian. (1, 45.) Λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημο"νεύουσι, Verba sibi dicta in memoriam revocant. "Xen. (Ἀπ. 1, 3, 1.) Τούτων δὴ γράψω ὅσων πέρι ἂν "διαμνημονεύσω, Quæ mihi in mentem venerint, "Quorum recordatus fuero. Item Commemoro. Ex "Eod. enim (Κ. Π. 1, 2, 2.) affertur διαμνημονεύεται "ἔχων, pro, Traditur habuisse." [" Aristæn. 1, 10." Boiss. Mss.] "Συνδιαμνημονεύω, Recordor, VV. "LL." [" Aster. Hom. p. 35. Æschin. 3(=43.)" Boiss. Mss. * Ἐπιμνημονεύω, Athen. 386. " Heyn. Hom. 8, 683." Schæf. Mss. * Ἐπιμνημονεύματα, Gl. Commentarii. * Καταμνημονεύω, Recordor, Plut. 9, 1. * " Περιμνημονεύω, Anna C. 191." Elberling. Mss. * Προμνημονεύω, Euseb. H. E. 113. " Προϋμνημονευθεὶς, (sic,) Jo. Monachus Hist. Barlaam. Cod. Reg. p. 24." Boiss. Mss. * " Προσμνημονεύω, Anna C. 406." Elberling. Mss. * Συμμνημονεύω, Simul recordor, Plut. 7, 804. M. Anton. 83. 239. 273. 309. * Συμμνημόνευσις, Sext. Emp. adv. Math. 244=7, 279. * Συμμνημονευτὸς, unde * Ἀσυμμνημόνευτος, Diosc. Præf. * Ὑπομνημονεύω, Athen. 693. * " Ὑπομνημόνευμα, Valck. ad Xen. Mem. 238." Schæf. Mss. Eust. ad Il. N. p. 924.]

Μνημόσυνον, Latine quoque Mnemosynum, Quod nobis memoriam rei alicujus renovat; Id quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, Quod nos alicujus recordari facit. Qua in signif. et μνῆμα poni ab Hom. docui supra: addens, perinde esse ac si a Reminiscor fingere liceret Reminiscimentum. Lat. etiam Mnemosynum, uti dixi; sed quidam ejus signif. ap. illos restringere nimium videntur, item Monimentum, hac in signif. Thuc. 5, (11.) p. 169. Καὶ ἀφανίσαντες εἴ τι μν. που ἔμελλεν αὐτοῦ τῆς οἰκίσεως περιέσεσθαι. Q. l. ita Valla reddidit, Et si quæ ædes in illius memoriam futuræ erant. Sed perperam, ut docui in mea Ed. Latina Thuc., quæ huic l. ascriptas habet has interprr. vice illius, Et si quod aliud deductionis ejus mnemosynum vel monimentum superfuturum erat. Vel, Et quicquid supererat quod deductæ ab eo coloniæ memoriam renovare posset s. conservare. Tale est μνημόσυνα καταλιπέσθαι. [Cf. Herod. 2, 121.] At vero in Aristoph. Σφ. (538.) Καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ' ἁπλῶς μνημόσυνα γράψομαι 'γὼ, Schol exp. τῶν λεγομένων τὰ κεφάλαια, q. d. Summas eorum, quæ dicta fuerint, memoriæ causa confectas; Ea, quæ dicta fuerint, in capita redacta memoriæ causa. || Sed ap. Matth., Marc., et Lucam μνημόσυνον exp. etiam Memoria: sc. Matth. 26, (13.) et Marc. 14, (9.) Λαληθήσεται καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη, εἰς μνημόσυνον αὐτῆς, Commemorabitur quod hæc fecit, ad ejus memoriam. Ubi non male etiam fortasse, Ad conservandam ejus memoriam. Sed ap. Lucam licet itidem reddatur nomine Memoria, videtur suam illam signif. retinere: sc. Act. 10, 4. Αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ: perinde enim est, opinor, ac si dictum fuisset, ἀνέβησαν γενησόμεναι μνημόσυνον. [" Toup. ad Longin. 395. ad Herod. 489. Valck. Callim. 145." Schæf. Mss. Μνημόσυνα, Gl. Monumenta.] AT VERO Μνημοσύνη accipitur a Poëtis pro μνήμη, estque ita usus Hom. [Il. Θ. 181. Lucian. 2, 289. " Mnemosyne, Mater Musarum, Musgr.

Herc. F. 679. Epigr. adesp. 372." Schæf. Mss. Gl. Moneta.]

Μνῆσις, autem, i. e., Recordatio, quod ab 2 pers. formari manifestum est, sicut præcedentia a prima, vel sicut μνήμων a prima, e quo deinde cetera, nullius Scriptoris auctoritate confirmatur: cum alioqui ab ἀναμνάομαι s. ἀναμνάω eand. formationem habens ἀνάμνησις non sit infrequens. At μνῆστις poët. est, et dici id quidem non pro μνῆσις, sed pro μνῆτις, deducendo non ab 2 persona, sed a tertia, docebo paulo post. At Μνησίκακος, sive ab illa 2 persona formatum existimandum sit, s. a fut. s. ab aor., hic ponendum censui, utpote aptiorem ei locum non inveniens. Est autem Μνησίκακος, q. d. Memor mali, i. e., Qui meminit mali quo affectus est ab aliquo, s. quod ei quis intulit. Sed Latinius, Injuriæ illatæ memor, aut simpliciter Injuriæ s. Injuriarum memor, Qui acceptæ injuriæ oblivisci non potest; Veteris injuriæ memor. Aristot. Eth. 4, 3. περὶ τοῦ μεγαλοψύχου loquens, i. e. de magnanimo, Οὐδὲ μνησίκακος· οὐ γὰρ μεγαλοψύχου τὸ ἀπομνημονεύειν, ἄλλως τε καὶ κακὰ, ἀλλὰ μᾶλλον παρορᾷν, ubi a Bud. redditur Odii tenax, Injuriæ refricator. Interdum vero generalius pro Malevolus. [LXX. Prov. 12, 29.] Μνησικάκως, Malevolo animo et veterum injuriarum memori; Eorum more qui ob veteres injurias simultatem exercent. Μνησικακία, Injuriæ memoria s. Injuriarum, Injuriæ tenax memoria, Plut. (9, 413.) Καὶ ταῦτα, μετὰ τρεῖς γενεὰς ὀργὴν καὶ μν. ἀναφέροντες ὑπὲρ τυραννίδος: [6, 269. 339. " Ruhnk. Ep. Cr. p. 18." Schæf. Mss.] Μνησικακέω, Memor sum injuriæ, Sum memor veteris injuriæ, Non possum oblivisci injuriæ, Malevolo sum animo ob veterem injuriam, et simultatem exerceo. Μνησικακῆσαι, inquit Petr. Vict., est Firmas in memoria veteres injurias tenere. Id autem verbum intellexit Cic. cum in 1 Phil. inquit, Græcum etiam verbum usurpavi, quo tum in sedandis discordiis erat usa civitas illa. Æschin. enim de ead. re loquens (83.) inquit, Νῦν δὲ ἐκεῖνοι μὲν μεγάλων κακῶν συμβάντων, ἔσωσαν τὴν πόλιν, τὸ κάλλιστον ἐκ παιδείας ῥῆμα φθεγξάμενοι, μὴ μνησικακῆσαι. Hæc ille; sed ego crediderim potius, verbum illud, quod intellexit Cic., esse ἀμνηστία, ut supra docui. Herodian. 3, (7, 11.) Τὸν δὲ Λαῖτον μόνον, ὡς εἰκὸς, μνησικακήσας διεχρήσατο. Dicitur etiam μνησικακῶ σοι, πρὸς σε. Et cum gen. rei, aut accus. vel cum ὑπὲρ habente suum gen. Thuc. 8, (73.) p. 285. Τοῖς δ' ἄλλοις οὐ μνησικακοῦντες, δημοκρατούμενοι τολοιπὸν ξυνεπολίτευον, ubi οὐ μνησικακοῦντες exp. uno verbo Ignoscentes. At μνησικακῶ πρός σε: Dem. (259.) Τί ἔμελλον κελεύσειν; ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; μνησικακήσειν, νὴ Δία πρὸς τοὺς βουλομένους σώζεσθαι: Scilicet censere debui, ut iis ad animum revocatis, quæ secus in se admissa esse meminerat, offenso animo cum illis ageret, qui tum saluti suæ subsidium ab ea postulabant, Bud. Exempla autem constructionis cum casu rei sunt hæc. Cum gen., Lucian. (2, 162.) Οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετάπεμπτος γενέσθαι περιέμεινα, Ad patrem ultro veni, oblitus abdicationis, Bud. Cum accus. autem, et quidem adjuncto etiam dativo personæ, ap. Dem. (258.) Τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις τῶν περὶ τὸν Δεκελεικὸν πόλεμον πραχθέντων: nisi quis malit πολλὰ non jungi cum τῶν πραχθέντων, sed adverbialiter accipi; ac tum construetur genitivo verbum μνησικακῆσαι. At cum præp. ὑπὲρ, ut ap. Greg. Ὥσπερ μνησικακῶν ὑπὲρ τούτων Χριστιανοῖς, ubi vides et dat. personæ. Sic autem cum gen., simulque dativo personæ interdum jungitur. At Plato adhibuit dativum huic verbo, sed qui est velut instrumentalis, ut loquuntur Gramm.: Epist. 7. Πρὶν ἂν οἱ κρατήσαντες, μάχαις καὶ ἐκβολαῖς ἀνθρώπων καὶ σφαγαῖς μνησικακοῦντες παύσωνται. Vide et Erasmum in his Proverbialibus verbis, Ne malorum memineris. [" Ad Charit. 679. T. H. ad Plutum p. 443. Longus 121. Vill., Aristoph. N. 999. Dionys. H. 2, 1083. 1241. Valck. Phœn. p. 172. ad Cornel. Nep. 236. ad Xen. Eph. 43. 196. 199. 226. Lucian. 1, 36." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 2, 4, 1. Μὴ μνησικα-

A κήσειν αὐτοῖς τῆς ἐπιστρατείας. * Μνησικακητικὸς, Arrian. Epict. 4, 5. p. 601. * Ἀμνησίκακος, Clem. Alex. Strom. 7, 14. Cyrill. in Esaiæ c. 61. * Ἀμνησικάκως, Idem in c. 54. Just. Mart. ad Diogn. 504. Diod. S. Fr. " Marcus Eremita p. 65." Boiss. Mss. " Animo injuriarum immemori, Chrys. in Gen. Or. 52. T. 1. p. 411, 19." Seager. Mss. * Ἀμνησικακέω, Diog. L. 18. p. 657, 27. Cyrill. in Esaiæ c. 54.] Ἀμνησικακία, Oblivio injuriæ, injuriarum, vide Ἀμνηστία. [" Cyrill. in Esaiæ c. 54. Hesych." Wakef. Mss. * Ἀμνησικάκητος, Polyb. 40, 12, 5. * " Ἀναμνησίκακος, Clem. Rom. Ep. 1. ad Cor. s. 2. sed susp." Kall. Mss.] Ἀπομνησικακέω, pro simpl. μνησικακέω, Injuriæ s. Injuriarum sum memor. Vide Μνησικακέω. || Sunt qui putent accipi etiam in contraria signif., ut sc. ἀπὸ sit στερητικὴ particula, et i. valeat ἀπομνησικακέω q. ἀμνησικακέω. [Herod. 3, 49. * Μνησίλεως, Nom. propr., Apollod. 3, 11, 2. * Μνησίνοος, contr. * Μνησίνους, Paus. 2, 22. * Μνησινόη, Plut. 9, 270. Hutt. * Μνησιπήμων, Recordatu tristis, Æsch.
B Ag. 188. * " Μνησιπονηρέω, Clem. Alex. 475." Wakef. Mss. * Μνησίτοκος, Memor partus, Non sterilis, Hippocr. 593. Foës., sed * Κνησίτοκος, Aboriens, leg. censet Corai. ad Plut. 3, 8.] " Μνησιχάρη, Hesychio ἡδονὴ, Voluptas."

" Ἀμνησία, Hesychio ἡ Εἰλείθυια, Lucina, quæ Ciceroni est Natio."

Diversæ formæ a superioribus est NOMEN Μνεία, Mentio: μνείαν ποιεῖσθαι, Mentionem facere. Lysias, Οὐδεμίαν περὶ τούτου μνείαν ποιησάμενος φαίνεται. Jungitur alioqui sæpe genitivo sine περί. Interdum vero μνεία est Memoria: ut μνείαν ἔχειν sequente gen., ap. Aristoph. et Plat. ut Gallice Avoir mémoire de quelque chose. Sed et μηδεμίαν ποιησαμένους μνείαν Bud. affert e Dem. pro Oblitos. Videmus autem in his exemplis μνείαν utrumque usum habere nominis μνήμη: statuit tamen non parvum inter hæc discrimen Eust. sicut et Ammon. [" p. 95. Brunck. Soph. 3, 521. Jacobs. Anth. 12, 466. Thom. M. 619." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 12,
C 32. V. H. 6, 1.]

AT Μνῆστις, i. e Memoria, μνήμη, licet videatur a μέμνησαι 2 pers. formari, ut habeat τ e pleonasmo, quibusdam tamen Grammaticis placet esse potius a μέμνηται tertia formatum, et non literam τ, sed σ, per pleonasmum esse additam; nec enim simile esse τῷ Λῆστις. Od. M. (280.) οὐδέ τις ἡμῖν Δόρπου μνῆστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι. Soph. Aj. (520.) Ἀλλ' ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν, Habe memoriam mei, ad verbum. Sic autem locutus est et Nicander, suum Theriacῶν Poëma duobus hisce versibus claudens, Καί κεν Ὁμηρείοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδροιο Μνῆστιν ἔχοις, τὸν ἔθρεψε Κλάρου νιφόεσσα πολίχνη. [Lobeck. Phryn. 256. " Ruhnk. Ep. Cr. 118. Toup. Opusc. 2, 262. Emendd. 2, 139. Wakef. S. Cr. 2, 45. ad Herod. 578. ad Charit. 747. Jacobs. Anth. 9, 121. 11, 79." Schæf. Mss. Theocr. 28, 23.]

Ejusd. classis, quod ad formationem attinet, est COMP. Ἀείμνηστος, ὁ, ἡ, Cujus perpetuo durat memoria, Perpetuus, Sempiternus: Isocr. Symm.
D ἔχθραι, Sempiternæ inimicitiæ, Paneg. ὀργή. || Semper memorabilis, prædicandus, celebrandus: τάφος, Soph. (Aj. 1166.) Sepulcrum perpetuo celebrandum, semper memorabile, cujus æterna futura est memoria, Xen. (K. 1, 6.) κλέος ἀείμνηστον, Isocr. pro eod. δόξα. [" Ad Charit. 723. Markl. Iph. p. 209. Jacobs. Anth. 7, 50. 12, 303. Wakef. S. Cr. 5, 32. Toup. Emendd. 1, 464. Valck. Hipp. p. 318. ad Herod. 490. 721. 725. Ἀειμνήστη, ad Charit. 260. Epigr. adesp. 721." Schæf. Mss. * Ἀειμνήστως, Æschin. 52.] Ejusd. formæ COMP. Ἄμνηστος, Cujus memoria non superest, Oblivioni traditus, Oblivione deletus. Pro quo DORICE Ἄμναστος: unde ἄμναστοι ap. Theocr. 16, (42.) Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες, Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο, Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς κ. τ. λ. Ἀμνηστία, q. d. Inreminiscentia, Oblivio. Activa enim signif. accipitur, cum ἄμνηστος contra passiva: ut ἀμνηστία πάντων, Herodian. (8, 7, 18.) et ἀμνηστία ἁμαρτημάτων ap. Philon. Sed frequentius a veteribus ponitur

sine adjectione, pro Oblivione injuriarum, i. sc. significans q. ἀμνησικακία. Plut. Pol. Præc. Ἀλλ' οἷόν ἐστι τὸ ψήφισμα τὸ τῆς ἀ. ἐπὶ τοῖς τριάκοντα. Quo pertinent hæc Val. Maximi 4, 1. de Thrasybulo ita loquentis, Insignem deinde restitutione libertatis victoriam clariorem aliquanto moderationis laude fecit. Plebis enim scitum interposuit, ne qua præteritarum rerum mentio fieret. Hæc oblivio, quam Athenienses ἀμνηστίαν vocant, concussum et labentem civitatis statum in pristinum habitum revocavit. Hæc ille; sed ἀμνηστία illo plebiscito decreta, exp. etiam latius, Oblivio injuriarum et offensionum quæ, triginta tyrannis remp. occupantibus, ultro citroque illatæ acceptæque fuerant. Vopiscus in Aureliano, Ἀμνηστία etiam sub eo delictorum publicorum decreta est, de exemplo Atheniensium. Nisi malimus Amnestia ibi Latine scribere. Sed jungitur et hic cum gen. Nec vero dubium est quin hoc vocab. sit illud ipsum de quo intellexit Cic., cum scripsit circa initium Philippicæ 1. In quo templo, quantum in me fuit, jeci fundamenta pacis: Atheniensiumque renovavi vetus exemplum. Gr. etiam verbum usurpavi, quo tum in sedandis discordiis usa erat civitas illa; atque omnem memoriam discordiarum oblivione sempiterna delendam censui. Existimat tamen P. Vict. Ciceronem intellexisse, quod Æschines dicit μὴ μνησικακῆσαι, ut ex ejus verbis docui in Μνησικακῶ, sed cum ille Plut. l. quem modo protuli, tum alii ostendunt, ἀμνηστίαν esse Gr. illud verbum. Quod tamen nimis audacter quidam ipsi etiam contextui inseruerunt. Ceterum ap. Herodian. ἀμνηστίαν Polit. pariterque Bud. interpr. Impunitatem, (3, 4, 17.) Τοὺς δὲ φεύγοντα στρατιώτας πάντας ἤγαγε δοὺς ἀμνηστίαν. Sed idem Herodian. alicubi (5, 4, 18.) hæc jungit ἄδειάν τε καὶ ἀμνηστίαν, Veniam et oblivionem omnium, Polit. Alicubi hæc, (7, 12, 6.) Ἀμνηστίαν ἄνεσίν τε πάντων ἁμαρτημάτων: (8, 3, 5.) Ἀμνηστίαν συγγνώμην τε τῶν ἁμαρτηθέντων. At Synes. ἀ. et διαλλαγὰς copulavit, Τοῦτο μὲν ἔτος ἤδη τρίτον ἐζήτει μετὰ τὴν ἀ. καὶ τὰς διαλλαγάς. [" Ad Cornel. Nep. 237. Wyttenb. Select. 417. ad Phalar. 228." Schæf. Mss. * Ἀμνηστεία pro eod., LXX. Sap. 19, 4.] Ἀμνηστέω, Memoria non teneo, Obliviscor, Oblitus sum, Oblivioni dedi. Item pass. Ἀμνηστοῦμαι, Memoria excido. Bud. [Soph. El. 483. * Ἀμνηστικὸς, not. ad Plut. Cat. Min. 1. p. 362. Reisk. * Εὐμνηστος, Soph. Trach. 108. * Πολυμνήστωρ, Memoria pollens, Æsch. Suppl. 544.]

Ἀναμνάομαι, pro quo potius DICITUR Ἀναμιμνήσκομαι, Reminiscor, Recordor, Memoria repeto. Cum accus. Isocr. (ad Demon. 3.) Τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεὶς, Recordatus paternorum institutorum. Andocides, Ἐπειδὰν ἀναμνησθῶσι τὰ ἠσεβημένα αὐτῷ. Sed in præs. dicitur potius Ἀναμιμνήσκομαι, unde est partic. ἀναμιμνησκομένοις ap. Dem. Phil. 1. Ἔπειτα ἐνθυμητέον καὶ παρ' ἄλλων ἀκούουσι, καὶ τοῖς εἰδόσιν αὐτοῖς ἀναμιμνησκομένοις. In Epitaphio autem, Καὶ τοῖς εἰδόσι χρήσιμα ἀναμνησθῆναι, καὶ τοῖς ἀπείροις κάλλιστα ἀκοῦσαι. Citatur e Plat. ἀναμιμνήσκομαι in ead. signif., cum περί: de Rep. 1. Ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τἀφροδίσια καὶ περὶ πότους. Sed fortasse debet aliter accipi quam cum accus. jungitur sine illa præp. Ἀναμιμνήσκεσθαι Cic. videtur exprimere voluisse duobus his verbis, Reminiscendo recognoscere. Vide meum Lex. Cic. 124. Græco-Latini. || ACT. autem Ἀναμνάω, pro quo itidem dicitur potius, Ἀναμιμνήσκω, Reminisci facio s. Recordari, In memoriam revoco, reduco, Commonefacio. Cum gen. vel accus. rei; at cum personæ accus. duntaxat, qui etiam illi gen. s. accus. rei addi solet. Cum gen. rei, addito personæ accus., Andocides, Ἀναμιμνήσκειν ὑμᾶς τῶν γενομένων κακῶν. Sic Ἀναμιμνήσκω σε τῶν συγγραμμάτων, Lucian. Cum rei accus. Thuc. Ἀναμιμνήσκοντες τὴν ξυμμαχίαν. Cum solo accus. personæ, Dem., Μὴ ἀναμνήσῃς με, Xen. Ἑλλ. 2, (4, 10.) Τοὺς μὲν διδάξαι, τοὺς δὲ ἀναμνῆσαι ὑμῶν βούλομαι. Quæ duo verba itidem simul ponuntur a Luciano (1, 542.) Τί με διδάξεις; Διδάξω μὲν οὐδὲν, ἀναμνήσω δέ. Nonnunquam et cum duplici accus., uno personæ, altero rei: Ἀναμνήσω ὑμᾶς τὰ τούτῳ πεπραγμένα. Sic Plato de Rep. 6. Καὶ ἀναμνήσας τὰ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ῥηθέντα. Sed et Hom. (Od. Γ. 211.) cum hac constr. usus est, ταῦτά μ' ἀνέμνησας. || Invenitur etiam ἀναμιμνήσκειν περί τινος. Item ἀναμιμνήσκω σε ὅτι, Thuc. (2, 89.) E quo etiam affertur ἀναμιμνήσκομεν cum gen. rei, pro In memoriam nobis revocamus, Memoria repetimus, Reminiscimur. Lucian. autem (1, 269.) dixit Ἀνάμνησον σεαυτὸν, pro Tibi ipsi in memoriam revocato, reducito. Bud. vertit etiam, Excute memoriam tuam. Apud Herod. (1, 173.) Idem vertit etiam Commemorare. " Ἀναμέμνημαι, præt. perf. " pass." " Ἀναμνέω, falso VV. LL. constituunt " thema futuri ἀναμνήσω, et temporum quæ inde " formantur: referenda enim ea sunt ad Ἀνα-" μνάω." [" Ἀναμνάω, Lennep. ad Phal. 171. Musgr. El. 1190. De act. et med., Kuster. V. M. 10. τινὰ, Longi Pastor. p. 2. Ἀναμνάομαι, ad Herod. 82. Ἀναμιμνήσκω, Athen. 25. Thom. M. 56. ad Xen. Eph. 233. Med., ad Charit. 566. De act. et med., Kuster. l. c. De constr., ad Diod. S. 2, 168." Schæf. Mss. Ἀμνάσειεν pro ἀναμνήσειεν, Pind. Π. 1, 91. * " Ἀναμνηστέον, Eust. 343." Kall. Mss. " Planud. Ovid. Met. 13, 13." Boiss. Mss.] Ἀνάμνησις, Reminiscentia, Recordatio. Est μνήμης ἀπολομένης ὑπὸ λήθης, ἀνάκτησις, juxta Damascenum. Aristot. Eth. 3, (10.) Χαίρουσι γὰρ τούτοις οἱ ἀκόλαστοι, ὅτι διὰ τούτων ἀνάμνησις γίνεται αὐτοῖς τῶν ἐπιθυμητῶν, Athen. 11. Ὧν γὰρ μήτε ἀνάμνησίς ἐστιν. || Apud Lucian. (1, 542.) Commonefactio, i. e. Ipsa actio commonefaciendi alium, s. faciendi ut reminiscatur alicujus rei. Quare nego veram semper esse, quam ponit Amm. inter hoc verbale et alterum ὑπόμνησις differentiam: Ἀνάμνησις, ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων· ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ. [" Ammon. 16. ad Thom. M. 56. ad Xen. Eph. 284. Dionys. H. 1, 375. Heindorf. ad Plat. Phædr. 259." Schæf. Mss. * Ἀναμνηστὸς, Qui reminiscitur, Plato Menone 87. * Εὐανάμνηστος, Hierocl. Pyth. 80, 7. * Ἀναμνηστία, Eust. 6. p. 201.] Ἀναμνηστικὸς, Qui reminiscentia valet: sicut μνημονικὸς, Qui memoria valet. Bud. e Themistio in principio libri περὶ Μνήμης. Exp. etiam Facile reminiscens. At in VV. LL. confunditur cum μνημονικὸς, cum interpr. Memoria excellens. [Plut. Cat. Min. 1.] " Ἐπαναμιμνήσκω, In memoriam revoco, vel Identi-" dem in memoriam revoco, Identidem reminisci " facio, aut Iterum commonefacio. Demosth. (74.) " Ἕως οὖν ἔτι μέλλοι, καὶ συνίσταται τὰ πράγματα, " καὶ κατακούομεν ἀλλήλων, ἕκαστον ὑμῶν, καίπερ " ἀκριβῶς εἰδότα, ὅμως ἐπαναμνῆσαι βούλομαι." [* Ἐπανάμνησις, Dionys. H. 2, 115, 8. " Liban. Argum. Demosth. Or. 1. c. Aph. fin." Boiss. Mss. * Προσαναμιμνήσκω, Polyb. 4, 28, 6. 29, 7. 5, 111, 10. * Συναναμνάομαι, Plato de LL. 2. p. 897. * Ὑπαναμιμνήσκω, Schæf. Æsop, 140.]

Ἀπομνάομαι, pro quo potius DICITUR Ἀπομιμνήσκομαι, quod etiam habent VV. LL., non illud. Sic autem et ἀναμιμνήσκομαι potius est in usu quam ἀναμνάομαι, et ὑπομιμνήσκομαι quam ὑπομνάομαι. Sed minus tamen usitatum hoc ἀπομιμνήσκομαι quam illa; atque adeo nullum affertur ejus exemplum: at ἀπεμνήσαντο, quod ab ἀπομνάομαι esse scimus, extat ap. Hesiod. Θ. (503.) cum gen. χάριν, ubi, Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων, exp., Qui ei gratiam retulerunt beneficiorum. Itidem vero ap. Thuc. 1, (137.) Πειθομένῳ δὲ αὐτῷ χάριν ἀπομνήσεσθαι ἀξίαν. Synes. quoque dixit, Πάσας ἡγοῦ σοι χάριν εἰδέναι καὶ ἀπομεμνῆσθαι τῶν ἀγαθῶν. Quamvis autem non negem ita posse atque adeo debere reddi ἀπομνήσασθαι χάριν plerisque in ll., sonare tamen dico Memorem se ostendere beneficii, referendo gratiam. Pro qua interpr. facit expos. Schol. Thuc. ἀποδοῦναι μνησθέντα. Vide Ἀπομνημονεύω. [" Heyn. Hom. 8, 683. ad Xen. Mem. 1, 2, 31. ad Il. Ω. 428. Lennep. ad Phal. 153." Schæf. Mss. * " Ἀπομνηστέον, Cyrill. Hieros. 155. * Ἀπόμνημα, τὸ, Schol. Eur. Or. 331." Kall. Mss. * " Ἀπόμνησις, Fabric. Bibl. Gr. 1, 8. Harl." Schæf. Mss. * " Ἀπομνηστικὸς, Epistol. Charact. 32." Kall. Mss.] " Ἀπομνηστέω, Obliviscor:

“ si non mentiuntur VV. LL., quæ et cum gen. con- “ strui ajunt. Alioquin ἀμνηστέω dicitur ea signif.”

[* Διαμνάομαι, Recordor, Xen. Ἀπ. 1, 4, 13. Dionys. H. 4. p. 214, 18. Jambl. V. P. 160. * “ Διαμνημονικὸς, Suid. v. Ἀνελέγετο.” Kall. Mss.]

Ἐπιμνάομαι, [s. * Ἐπιμιμνήσκομαι,] Reminiscor, Recordor, Memini. Hinc ἐπιμνήσασθαι ἀέθλου, ex Apoll. Rh. 2, (877.) Sic ἐπιμνησθῆναι ap. Schol. Hom. Sed plura exempla proferuntur alterius signif., sc. pro Mentionem facio, Memoro, Commemoro. Quæ etiam futuro ἐπιμνήσομαι, et futuro ἐπιμνησθήσομαι tribuitur. Sic ἐπιμνησθῆναι ap. Chrys. Ἐπιμνησθῆναί τινος τῶν σοι προσόντων ἀγαθῶν. Item cum περὶ, Xen. K. Π. 1, (6, 12.) Οὐδ' ὁτιοῦν περὶ τούτου ἐπιμνήσθη. “ Ἐπιμέμνημαι, Insuper memini, VV. “ LL. Videri autem potest factum ex ἔτι μέμνημαι. “ Dicitur alioqui ἐπιμνησθῆναι pro Mentionem fa- “ cere.” [“ Ad Herod. 649. 663. Ἐπιμνήσομαι, ἐπιμνησθήσομαι, ad Diod. S. 1, 731. Ἐπιμνησθεὶς, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii. Ἐπιμέμνημαι, de constr., Lobeck. Aj. p. 331.” Schæf. Mss. “ Æschines 151, 29. Isæus 153, 7.” Seager. Mss. * Ἐπιμνηστέον, J. Poll. 6, 104. Plato Timæo 90.]

[* Καταμνάομαι, s. * Καταμιμνήσκω, Recordor, Memoria repeto, 4 Macc. 13, 12.]

“ Παραμέμνημαι affertur pro Memoro, Mentio- “ nem facio.” [Soph. Trach. 1124. Herod. 7, 96. 99. * Παραμιμνήσκομαι, Schol. Pind. N. 11. in Proœmio.]

[* Προμιμνήσκω, Gl. Præmoneo.]

[* Συμμνάομαι, unde Συμμέμνημαι, Demosth. 1129, 15.]

[* Ὑπερμιμνήσκω, Dionys. H. 2. p. 198, 3.]

Ὑπομνάω, pro quo Ὑπομιμνήσκω, i. q. ἀναμιμνήσκω, Reminisci facio s. Recordari, Memoriam renovo, refero. At Revoco in memoriam s. Redigo, magis convenit constructioni hujus verbi cum accus. rei, ut paulo post docebo. Vel Commonefacio, Admoneo. Od. O. (3.) Ὀδυσσῆος μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν Νέστου ὑπομνήσουσα, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι, ubi Eust. ait tale esse, quale τὸν δεῖνα ἀναμιμνήσκειν τοῦδέ τινος. Affertur vero ex eod. Poëta (Od. A. 321.) ὑπέμνησε, quod Schol. exp. ἐπιμνησθῆναι ἐποίησε. Thuc. Ὑπομιμνήσκειν τῶν ὁρκίων. Plut. Ὑπομιμνήσκουσα χωρίων ἱερῶν. Herodian. 3, (13, 8.) Μύθων τε ἀρχαίων καὶ δραμάτων ὑπεμίμνησκε. Item cum accus. rei: Ὑπομνῆσαι τοὺς νόμους, Æschin., In memoriam revocare leges. Nam, uti dixi, ad servandam Gr. constr., ὑπομνῆσαι aptius redditur In memoriam revocare, redigere, reducere, in hujusmodi ll. Sunt porro et qui reddant, Ante oculos ponere; sed vicinius est quod Cic. dixit, Memoriam sibi proponere: ac tum accus. Græcus in genitivum Lat. mutandus esset. Interdum jungitur etiam duplici accus., rei sc. et personæ. Thuc. Τοὺς δὲ Ἀθηναίους πάλιν αὖ καὶ τάδε ὑπομιμνήσκω. Sic Dem. 146(=348.) Τοῦ χάριν δὲ ταῦθ' ὑπέμνησα νῦν ὑμᾶς; Sic utitur et Xen. Sed videndum est quibus in ll. ὑπομιμνήσκω σε τοῦτο reddatur aptius Admoneo te hujus rei, Commonefacio, quam Revoco tibi in memoriam. Cum participio etiam invenitur: ap. Isocr. autem præcedente etiam ὡς, ad Dem. (4.) Καὶ σεαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ὢν ὑπομιμνήσκης. || Ὑπομνῆσαι, In judicium vocare, Bud. e Pand. et ex Authent. Alicubi vero redditur etiam Ante oculos pono. || Ὑπομιμνήσκομαι, Commonefio, In memoriam mihi revocatur, etiam Reminiscor, Recordor, Alex. Aphr. Φύσις ὑπομιμνησκομένη τοῦ ἀνιαροῦ. [“ Ad Phalar. 301. ad Charit. 567. Diod. S. 2, 524. Heindorf. ad Plat. Phædr. 343. 349. Valck. Anim. ad Ammon. 239. De constr., Alberti Peric. Cr. 37.” Schæf. Mss. * “ Ὑπομνήσκω, Orph. H. 76, 6. * Ὑπομνηστέον, Admonendum est, Euseb. Clem. Alex.” Wakef. Mss.]

Ὑπόμνημα, τὸ, Quod rei alicujus recordari s. reminisci facit, et q. d. Reminiscimentum, ut supra in aliis quibusdam synonymis dixi; Monumentum. Isocr. Τῆς ἀρετῆς ὑπόμνημα καταλιπεῖν. Et in malam partem, Ἀδικίας ὑπομνήματα, in Epist. Philippi, ap. Dem. Apud Thuc. autem 2. Ὧν καὶ πολλάκις ἕξετε ὑπομνήματα ἐν ἄλλων εὐτυχίαις, quidam interpr. etiam Recordationem. In VV. LL. e Plat. Epist. Ὑπομνημάτων χάριν ταῦτ' ἔγραψε, In memoriæ subsidium hæc scripsit. || Quod quis sibi scribit, subsidio futurum memoriæ; Scriptum quo res aliqua in memoriam revocatur. Denique tale scriptum, quale id quod Latini proprie Commentarium vocant, i. e. Scriptum in quo capita tantum et summas rerum attingimus, utpote memoriæ solum gratia, non ad plenam rerum narrationem. Peculiariter ὑπομνήματα vocari scribit Bud. Quæ unusquisque studiosorum ex Auctorum lectione sibi conficit. Et paulo post, ὑπομνήματα esse dicit Quæ e tempore et sine cura scripta sunt, eoque differre ἀπὸ τῶν συνταγμάτων. Redditur certe ὑπομνήματα plurali itidem nomine Commentarii; nam et de Cæsaris Commentariis e Plut. affertur. Ac certe non semper videtur dici hoc nomen de iis quæ e tempore et sine cura scripta sunt, ut tamen vult Bud., sed generaliter etiam usurpari pro συγγράμματα, ut cum dicit Athen. Ἐξαναγνοὺς αὐτοῦ πάντα τὰ ὑπομνήματα. Sed et de Scholiis, quibus etiam tribuitur commentariorum appellatio, dictum invenitur ὑπομνήματα, idque ap. recentiores præsertim. || Ὑπομνήματα, quæ Lat. Acta, inquit Bud., qui tamen affert h. Appiani l., ubi non sine adjectione ponitur, B. C. 3. Ὑπομνήματα τῶν Καίσαρι βεβουλευμένων καὶ πεπραγμένων. Idem alibi scribit ὑπομνήματα in Pand. vocari Acta, i. e. Scripturam actuarii. [“ Valck. Phœn. p. 246. Wernsd. ad Plut. Quæst. Comm. 1, 4. Pierson. Add. ad Mœr. 164. Phryn. Ecl. 112. Wolf. Proleg. 221. Callim. 1, 438. ad Lucian. 1, 740. Heindorf. ad Plat. Phædr. 346. Ὑπομνήματα, Annales, ad Herod. 400. Dicta memorabilia, Zeun. ad Xen. Mem. p. 1. Mœr. 164. et n.” Schæf. Mss. Plato Epist. 13. p. 178.] Ὑπομνηματογράφος, Commentariorum scriptor, Scriptor eorum operum quæ ὑπομνήματα vocantur, Julian. Imper. Porphyrio, Πολλὴ ἦν πάνυ καὶ μεγάλη βιβλιοθήκη Γεωργίου παντοδαπῶν μὲν φιλοσόφων, πολλῶν δ' ὑ. In VV. LL. Qui est a commentariis. Sed et Magistratus quidam Alexandriæ hoc nomine vocatus fuit a Strab. [17. p. 519. Gl. Actuarius, Memoralis. LXX. 1 Par. 18, 15. 2 Par. 34, 8. Es. 36, 3. Cf. Sturz. de Dial. Maced. p. 82. * Ὑπομνηματογραφέω, Theano Epist. 232. “ in Galei Myth. 748.” Wakef. Mss. * Ὑπομνημάτιον, Schol. Ven. Il. Σ. 616. “ Pallad. V. Chrys. 23.” Boiss. Mss.] Ὑπομνηματικός: ut ὑ. συγγράμματα, Scripta ad memoriæ tantum subsidium: ὑπομνηματικὰ, inquit Ammon. in Prædicamenta Aristot., ἐκεῖνα καλοῦσιν, ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀπεσημειοῦντο ὑπόμνησιν. His ap. Eund. opp. τὰ συνταγματικὰ, de quibus et Bud. 179. [Diog. L. 239. “ Bredow. Ep. Par. p. 191.” Schæf. Mss.] Ὑπομνηματίζω, Commentariis scriptis interpretor. [In med., Longin. 1, 2. Commemorare, Polyb. 5, 33, 5. “ Heyn. Hom. 7. 283. 287. 781. Callim. 1, 417. 424. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 123.” Schæf. Mss. * Ὑπομνημάτισμα, Commentarius, Esdr. 4, 15. Ἐν βίβλῳ ὑπομνηματισμάτων.] Ὑπομνηματισμὸς, Interpretatio quæ fit commentariis scriptis. Sed ὑπομνηματισμοὶ pro Commentariis etiam, quales sunt Cæsariani: ut e Polyb. (2, 40, 4.) Bud. docet ibid. Qui alibi annotat Dionys. H. appellare ὑπομνηματισμοὺς Ea quæ de antiquis rhetoribus scripsit. Apud Cic. autem Ep. ad Fam. 3, 1. legimus Quamobrem peto a te ut scribas ad tuos, posse tua voluntate decretum illud Areopagitarum, quem ὑπομνηματισμὸν illi vocant, tolli. [Schleusner. Lex. V. T.] Ὑπομνηματιστὴς, Qui commentariis scriptis interpretatur, Interpres, Enarrator. Vulgo autem et Commentator, Bud. ex Eust. [ad Od. p. 6, 35.] In VV. LL. exp. etiam Commentariensis. Ab Hes. ὁ ὑπόμνημα λέγων. [“ Valck. ad Röv. p. 52. ad Timæi Lex. Wakef. S. Cr. 4, 9.” Schæf. Mss. * Προϋπομνηματίζω, Ante commentarios scribo, Schol. Pind. * Προσυπομνηματίζω, Schol. Eur. Med. 208.]

Ὑπόμνησις, ἡ, Revocatio in memoriam, Ipsa actio revocandi in memoriam s. suggerendi: unde et Suggestio a quibusdam redditur, Commonefactio, Admonitio. Apud Thuc. cum verbo ποιήσασθαι, sequente gen. redditur per ipsum verbum Commone-

facere: ap. Gal. autem In memoriam redigere. Sed A et pro Mentionem facere, Thuc. [1, 72. 2, 88. Polyb. 1, 1, 2. 3, 31, 6. " Callim. 1, 576. Heindorf. ad Plat. Phædr. 343. Ammon. 16. Ruhnk. Ep. Cr. 104. Ammon. 95." Schæf. Mss.] Ὑπομνηστικὸν, Commentarius, et q. d. Memoriale, Bud. e Basil. 554. [Gl. Commonitorium, Commentarium. * Ὑπομνηστικὸς, Sext. Emp. 8, 200. 289. * Ὑπομνηστικῶς, ibid. Gal. de Sect. Opt. c. 11.]

[* " Ἀνθυπομιμνήσκω, Method. 442." Kall. Mss. * Παρυπομιμνήσκω, Polyb. 5, 31, 3. * Παρυπόμνησις, M. Anton. 1, 10. * Προσυπομιμνήσκω, Gl. Admoneo, Strabo 17. p. 1180. LXX. 2 Macc. 15, 9. * Προϋπομιμνήσκω, Ante moneo, Schneidero susp.]

Μιμνήσκομαι, i. q. μνάομαι, Recordor, Memini. Od. O. (54.) Τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται: Υ. (138.) Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο: Il. Ω. (9.) Τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν. [" Ammon. 95. Dionys. H. 1, 35." Schæf. Mss.] || Μιμνήσκω autem, Facio μιμνήσκεσθαι, i. e. Facio recordari, In memoriam revoco, Memoriam renovo, ex B Od. Ξ. (169.) μηδέ με τούτων Μίμνησκ'. [Theogn. 1119. * " Μνήσκω, Heyn. Hom. 4, 381. Wakef. Alc. 296. Anacr. Epigr. fin. (ap. Athen. 163.) ad Diod. S. 1, 442. Μνήσκομαι, Ammon. 95." Schæf. Mss. Etym. Gud. 221, 32.]

At Compos. Ἀναμιμνήσκομαι et Ἀναμιμνήσκω, item Ἀπομιμνήσκομαι et Ὑπομιμνήσκομαι, vel potius Ὑπομιμνήσκω, vide cum Ἀναμνάομαι, et Ἀπομνάομαι, et Ὑπομνάω.

¶ Μνάομαι, Ambio: ut dicitur Ambire puellam, inquit Bud.: sunt alioqui quibus vox Ambire hac in signif. non satis placet, sed tamen in hoc verbo et in ejus derivatis ea utendum erit. Qui etiam exp. Conjugium peto s. Connubium aut Nuptias: item Procus sum, Uxorem peto. Sic certe proci Penelopes, qui et μνηστῆρες, eam dicuntur μνᾶσθαι ab Hom. variis in Il., e quibus est hic versus Od. A. (248.) Π. (125.) Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον. Et Od. Z. (34.) Nausicaæ dicitur, Ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον Πάντων Φαιήκων. C Dicitur non solum μνᾶσθαι γυναῖκα, sed et μνᾶσθαι γάμον: Lucian. (3, 185.) Πρώην γοῦν, ἐπειδή τινα γάμον μνᾶσθαι ἐτόλμησας κ. τ. λ. " Μναᾶ, Hes. affert " pro μνηστεύεται." || Μνῶμαι, generalius pro Affecto, ut μνᾶσθαι ἀρχὴν, Herodian. (2, 7, 11.) Cujus signif. exempla alia Bud. affert 873. Apud eund. Herodian. 7, (9, 24.) Εὔνοιαν ἑαυτῷ παρὰ τῶν στρατιωτῶν μνώμενος, Polit. vertit Militum sibi animos concilians, ubi tamen malim interpretari, Conciliare sibi cupiens, conans, Militum in se benevolentiam affectans. " Μνεώμενος, Ionice pro μνώμενος, He- " rod. 1, (96.) μνεώμενος ἀρχὴν, Imperium affe- " ctans." [" Thom. M. 618. ad Charit. 714. Wakef. Trach. 1136. Jacobs. Anth. 7, 320. 12, 144. Valck. Phœn. p. 60. Eran. Ph. 171. Μνώμενος, Ruhnk. Ep. Cr. 288." Schæf. Mss.] Μνηστὺς, ύος, ἡ, Petitio mulieris in uxorem, Ipsa actio petendi mulierem in uxorem, ambiendi nuptias alicujus mulieris. [Schneidero susp.] Μνηστὴ, ἡ, ut ἄλοχος μνηστὴ, in plerisque Homeri Il., Ea quam quis in D uxorem duxit, celebratis sponsalibus, postquam ejus nuptias ambivit. Exp. etiam Uxor legitima. Vide Hes. Dicitur autem et μνηστὴ sine adjectione. In Pand. Sponsa, Bud. [" Alex. Æt. 5." Schæf. Mss.] Item in gen. MASC. Μνηστὸς, Desponsatus, Nuptus, sed absque exemplo. " Πολυμνήστη, Multis ambita, " Cujus multi sunt aut fuerunt μνηστῆρες, Proci. Od. " Ξ. (64.) Οἶκόν τε κλῆρόν τε πολυμνήστην τε γυναῖ- " κα. At Πολύμνηστος, Polymnestus, Poëtæ nom. " propr. est," [Plut. 10, 653.] " a quo Πολυμνή- " στεια μέλη, ap. Aristoph. (Ἱππ. 1287.) Poly- " mnestea carmina, h. e. A Polymnesto condita." [" Πολύμνηστος, Thom. M. 422. Perses 2. Lobeck. Aj. p. 351. ad Mœr. 235. Toup. Opusc. 1, 368. 405. Emendd. 1, 117. (in Suid. 2, 90.) ad Charit. 329." Schæf. Mss. * Πολυμνάστεια, Modi musici, Plut. 10, 653. Ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ καὶ τὰ π. καλούμενα ἐξευρέθη.] Μνηστὴς e Chrys. affertur pro μνηστὴρ, de quo in proxime seq. tmematio. [" Melamp. 473." Wakef. Mss.] Μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, Qui nuptias alicujus ambit, aliquam in uxorem petit, una voce Procus: ut passim ap. Hom. in Odyss. μνηστῆρες vocantur Proci Penelopes, quos Horat. appellavit etiam Sponsos Penelopes. Affertur vero et pro Memor e Nonno (Jo. 76, 18.) εἰλαπίνης μνηστήρ. Hesychio quoque μνηστῆρες sunt et οἱ ἐπιβάλλοντες γῆμαί τινα, et οἱ μεμνημένοι: quod μεμνημένοι ab altera verbi μνῶμαι signif. potius esse arbitror. [Æsch. Pr. 739. " Thom. M. 619. Wakef. Trach. 733. Jacobs. Anth. 8, 78. Munck. ad Anton. Lib. 199. Verh., Toup. Emendd. 2, 508." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 739. Pind. N. 1, 24. πολέμου μναστῆρα λαόν. * Μνηστηροκτόνος, Schol. Lycophr. 156. Schol. Il. A. 38. * Μνηστηροκτονία, Eust. Od. A. p. 23, 44. 51.] Μνηστηροφονία, Procorum occisio, interfectio, cædes: qualis ab Hom. describitur. [Athen. 192.] Μνηστήριος, Ad procum pertinens, A proco proficiscens: δῶρα, Epigr. Munera, quæ mulieri dantur a procis. [" Christod. Ecphr. 68. * Μνηστηριώδης, Jacobs. Anth. 11, 213. Toup. Opusc. 2, 71. Wakef. S. Cr. 3. Add., Mitsch. Cer. 168. * Μνήστειρα, Agathias 5. Pierson. Veris. 18." Schæf. Mss. Pind. I. 2, 7. * " Μνῆστρα, Sponsa, Theod. Prodr. 281." Elberling. Mss.] Μνῆστρον, τὸ, Nuptiarum arrhabo, Hes. [Nicet. Annal. 4, 5.] Μνήστωρ, Qui dedit nuptiarum arrhabonem, Hes. [Nicet. Annal. 5, 4. " Clem. Alex. 212." Wakef. Mss.] || Sed et Peritus, Sciens: ab altera sc. τοῦ μνῶμαι signif.: quia qui rem aliquam memoria tenet, is ejus peritus est. Suid. enim μνήστορα exp. ἐπιστήμονα in quodam, quem affert, l.: Hes. autem μνήστορι βασιλεῖ, φρονίμῳ. Sic enim interpungendum esse existimo ap. eum, non autem jungendum βασιλεῖ cum φρονίμῳ. [Memor, Æsch. S. c. Th. 187. * Πολυμνήστωρ, Multum memor, Suppl. 551.] Μνήστρια, ET Προμνήστρια, quod usitatius est, Pronuba, vide post Προμνῶμαι.

" Μνήτεια, Hesychio γάμων δῶρα: nisi potius " scripsit μνήστεια."

Μνηστεύω, i. q. μνῶμαι, Ambio nuptias etc. Od. Σ. (276.) et alibi. Sic Eur. (Iph. A. 841.) ἐμνήστευσα παῖδα σὴν, Filiæ tuæ nuptias ambivi, connubium petii, Filiam tuam petii uxorem, in uxorem. Dicitur autem et μνηστεύεσθαι ead. signif. quod Bud. exp. etiam Procum esse ap. Plut. et μνηστευομένων ap. Diog. L., Procorum: licet quidam velint μνηστεύεσθαι proprie dici de eo qui alteri stipulatur, Bud. Intellige autem Qui stipulatur nuptias. Et μνηστεύειν γάμον κόρης, pro μνηστεύειν κόρην, Ambire nuptias puellæ, s. matrimonium. Affertur vero et pro Inire matrimonium, e Plat. de LL. 6. Item μνηστεύεσθαι γάμον. Reprehendit tamen Lucian. (3, 577.) eum qui dixit μνηστευόμενος αὐτῷ γάμον: sed μνηστεύειν γάμον exp. etiam Conciliare nuptias, Apoll. Rh. 2, (511.) Τῷ καὶ ἀεξηθέντι θεαὶ γάμον ἐμνήστευσαν. Sic et ap. Eur. (Iph. A. 847.) μνηστεύειν γάμους, ubi Clytæmnestra de filiæ nuptiis loquitur. || At passive Μνηστεύεσθαι dicitur ipsa mulier, Peti in uxorem s. Posci, etiam Desponderi, i. e. Sponsione promitti: Matth. 1, 18. Μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Sic Luc. (1, 27.) eand. dixit μεμνηστευμένην. Itidem in Pand. μεμνηστευμένη, Sponsa. Quod autem Erasmus in illum Matth. l. annotat de v. μνηστεύειν, nimirum significare, Tradere sponsam proco, fide ap. me caret, quippe qui nullo exemplo hunc istius verbi usum confirmari posse existimem. || Μνηστεύω et Μνηστεύομαι metaphorice pro Affecto, Concilio, Comparo, Bud. 873. e Plut. et Synes. [" Apollod. 124. 141. 240. Theocr. (18, 6.) 22, 154. ad Diod. S. 1, 297. 677. Heyn. Hom. 6, 564. Thom. M. 618. ad Charit. 714. (205. 211.) ad Lucian. 1, 679. 3, 577. Schleusner. Lex. N. T. 2, 144. cf. Höpfner. ad Eur. Iph. A. p. 194. Eran. Philo 171." Schæf. Mss. Eur. Iph. T. 207.] " Μνηστεία, ἡ, Ipsa actio ambiendi: dici " enim περὶ τοῦ μνηστῆρος, J. Poll. tradit l. 3." " Μνή- " στευμα, τὸ, idem prope signif. Eur. Phœn. (583.) " ὦ κακὰ μνηστεύματα. Nisi ibi pro Sponsalibus ac- " cipere malis:" [Hel. 153. Nicet. Annal. 6, 8. * Μνηστευτικὸς, Gl. Sponsalis. * Μνηστευτὸς, unde] Ἀμνήστευτος, q. d. Quæ ambita non fuit, Cujus nuptiæ a nemine ambitæ fuerunt, Non petita in uxorem, Cui

nullus procus contigit. Exp. et Nondum desponsa, desponsata, Illocabilis: pro qua signif. affertur ex LXX. Apud Eur. (Phœnic. Fr. 11.) certe ἀμνήστευτος γυνὴ ei opp. quam ab Hom. μνηστὴν vocari dictum est supra. Utitur enim Eur. hac appellatione περὶ παλλακῆς. [" Valck. Diatr. 269." Schæf. Mss.] Phocyl. ἀμνήστευτα adverbialiter usurpavit PRO Ἀμνηστεύτως, (186.) Μηδέ τις ἀμνήστευτα βίῃ κούρῃσι μιγείη, q. d. Indesponse, Non initis sponsalibus, Non petito connubio. Ἀμνηστεία, Cœlibatus, ἀγαμία, VV. LL. [* Πολυμνήστευτος virgo, Quam multi proci ambiunt, Plut. 9, 71. * " Ἀντιμνηστεύομαι, ad Charit. 714. Diod. S. 2, 550." Schæf. Mss. * " Καταμνηστεύομαι, Despondeo, Eust. Ism. 201." Wakef. Mss.] COMP. Προμνηστεύω, ET Ὑπομνηστεύω, vide in Προμνῶμαι ET Ὑπομνῶμαι.

Προμνάομαι, ῶμαι, Ambio nuptias pro alio, Nuptias concilio, Pronubæ officio fungor, et nuptiarum conglutinatricis. [Xen. Ἀπ. 2, 6, 36.] Interdum etiam, Pro alio stipulor, Concilio, metaphorice, Bud. 872. 873. e Plat. (Menex. 9. Gottl.) et Plut. In VV. LL. affertur et pro Hortor, s. Suadeo, e Plut. [6, 137. Xen. K. Ἀ. 7, 3, 8. Ambio, sc. regionem pro aliquo, Plut. Lucullo 6. Præsagio, Soph. Œd. c. 1075.] " Πρόμνησις, Ipsa actio τοῦ προμνᾶσθαι, Conciliandi " et ambiendi pro alio. Exp. etiam Antecedens me" moria." [A Schneidero non agnoscitur.] Προμνηστικὴ, Ars earum quæ pronubæ dicuntur, conciliatrix, conciliandi s. copulandi, Bud. [" Plato Theæt. 307(=150.)" Schæf. Mss.] Προμνήστρια, quæ ET Προμνηστρὶς, Xen. (Ἀπ. 2, 6, 36.) Nuptiarum conciliatrix, Pronuba: vide ibid. Pro eod. autem et Μνήστρια J. Poll. habet. [Προμνήστρια, Aristoph. N. 41. " Abresch. Lectt. Aristæn. 205. Valck. Hipp. p. 229. Thom. M. 633. ad Charit. 512. Heind. ad Plat. Theæt. 306. Προμνηστρὶς, Valck. l. c. ad Xen. Mem. 244." Schæf. Mss. * Προμνήστωρ, Nicet. Annal. 6, 5.] HINC Προμνηστεύω, ut sc. a simplici Μνῶμαι fieri Μνηστεύω dictum est, præcedente sc. μνηστὸς, et Προμνηστεύομαι, i. significans q. ipsum προμνῶμαι, i. e. Concilio nuptias, et velut Procuro. Item, Ὃς ταύτην αὐτῷ προυμνηστεύσατο τὴν ἐρωμένην, Alciphr. (1, 37.) Qui ei hanc amicam conciliavit. Vide Bud. 873.

Ὑπομνάομαι, ap. Hom. (Od. X. 38.) exp. Clam ambio nuptias, s. affecto, sicut et brevium Schol. Auctor exp. λεληθότως μνηστεύομαι. At Eust. ὑπούλως καὶ ψευδῶς καὶ οὐ κατὰ νόμον μνηστεύομαι. Sed idem ille Enarrator quem brevium Schol. Auctorem voco, exp. etiam ὑποφθείρω. Apud Aristot. tamen in ὑπομνηστεύομαι, quod ead. forma dicitur, vacat præp. [* Ὑπομνήστριαι, αἱ ὑμνοῦσαι τὴν θεὸν ἱέρειαι, Anecd. Bekk. 312.] Ὑπομνηστεύω et Ὑπομνηστεύομαι, sicut Προμνηστεύω paulo ante e Προμνῶμαι, Despondeo, Aristot. Polit. 5. Ὑπομνηστευσάμενος γάρ τις θυγατέρα, ὡς ἐζημίωσεν αὐτὸν ὁ τοῦ ὑπομνηστευθέντος πατὴρ, γενόμενος τῶν ἀρχόντων ἅτερος, συμπαρέλαβε τοὺς ἐκτὸς τῆς πολιτείας, ὡς ἐπηρεασθείς. Ubi animadverte ut ὑπομνηστευσάμενος dicitur active Qui despondit, sic ὑπομνηστευθεὶς passive Sponsus.

" Μνανόοι, Hesychio μοῦσαι et μνηστῆρες."

" MNHMYEI, Hes. exp. σκυθρωπάζει, Vultu est " tetrico: afferens et μνήμυκεν pro ὑποπτήσσει, δυσ" χεραίνει. Idem fere ἠμύει." " Ἀμνημύοντες, Eid. " ἀθυμοῦντες, Qui animis concidere." [" Heyn. Hom. 8, 350. * Ὑπομνημύω, 349." Schæf. Mss.]

" MNION, Muscus, s. Alga. Hes. enim μνία vo" cari scribit τὰ βρύα καὶ τὸ φῦκος." [" Numenius ap. Athen. 295. Ἢ γλαῦκον περόωντα κατὰ μνία σιγαλόεντα, Aut glaucum (piscem) molles permeantem algas." Schw. Mss. Lycophr. 398. " Toup. Opusc. 1, 269. * Μνιὸς, ibid." Schæf. Mss.] " Inde Μνιό" εις," [Apoll. Rh. 4, 1237.] " et Μνιαρὸς, Musco" sus. Posteriore utitur Opp. 2. dicens, μνιαροῖσιν " ὑπὸ πλαταμῶσι. Et quidam ap. Suid., μνιαροῖο " * βαθυῤῥαίνοιο τάπητος: qui Suid. et ipse μνία esse " dicit τὰ τῆς θαλάσσης ἀνθήματα, s. βρύα. Nicand. " Ἀ. 497. dicit etiam μνιώδεα θρῖα, pro τὰ φύλλα " τῶν βρύων." [" Μνιαρὸς, Toup. Epist. de Syrac. 341. Add. in Theocr. p. 409. Opusc. 1, 269. 2, 128. Jacobs. Anth. 9, 41." Schæf. Mss. Cf. Μναρός. * " Ἀντίμνιον, Mandragora, Diosc. Notha 467." Boiss. Mss.] " Πολυμνία, epitheticῶs dicitur ἡ θά" λασσα, Mare, διὰ τὸ πολὺ φυκίον ἔχειν: nam μνίον " dicitur τὸ φῦκος, Alga. Hes. Idem dicit esse Nom. " propr., forsan unius e Musis, quæ et Πολύμνεια." [Πολύμνιος, ἀντὶ τοῦ πολλὰ μνία ἔχων, Schol. Nicandri Θ. 950.]

" ΜΝΟΥΣ, Prima lanugo, ut χνοῦς. Hesychio ἡ " πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ πώλων ἐξάνθησις, ἔριον ἁπαλώ" τατον. Plumas etiam tenerrimas et mollissimas " sic nominari tradit, ac proprie anserum. Suid. " quoque ἁπαλὴν τρίχα sic vocitari scribit, Tenerum " mollemque pilum: hoc ex Epigr. in exemplum " afferens hemistichium, καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη. " J. Poll. etiam χνοῦν et μνοῦν dici ἐπὶ τῶν μαλακῶν " tradit, Aristoph. auctorem citans." [" Jacobs. Anth. 8, 220. 9, 41. Aristoph. Fr. 242. Toup. Opusc. 1, 260. 269. 382. Bast Lettre 51." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Μνοῦς, * Μνούδιον, Gl. Pluma, Lobeck. Phryn. 87.] " Μνοῖον, Hesychio μα" λακὸν, Molle: forsan a μνοῦς." [* " Μνούδην. Phav. v. Ἀμνός. Παρὰ τὸ μνοῦς, ὃ σημαίνει τὴν ἐκ γενετῆς αὐτοῦ μαλθακὴν τρίχα, ἐξ οὗ μνούδην, γίνεται ἀμνὸς, οἱονεὶ ὁ ἐστερημένος τῶν νηπίων τριχῶν. Μνούδην manifesto est corrupta, et vox nihili, reperitur tamen in Lexico Cod. 2551. Cf. Etym. M." Bast. de VV. nihili vel dub., ad calcem Scap. Oxon.]

" Μνοῦνες, Hesychio οἱ μηροὶ, Femora."

" ΜΝΙΩ, Comedo. Hes. enim et Suid. μνίει affe" runt pro ἐσθίει." [Phot. Μνίει· ἐσθίει: * Μνείειν· κατεσθίειν.] " Μηΐειν, Galen. Lex. Hippocr. " μασσᾶσθαι, ἐσθίειν." " Μίειν, Hes. ἐσθίειν." " Κα" ταμιεῖ, Eid. καταπίνει, κατεσθίει."

" ΜΟΓΟΣ, ὁ, Labor, Ærumna: πόνος, μόχθος, " κακοπάθεια. Il. Δ. (27.) Ἱδρῶθ' ὃν ἵδρωσα μόγῳ: " i. e. ἐν τῇ κακοπαθείᾳ. Utuntur et prosæ Scriptt." " Βραχυμογὴς, Brevi temporis spatio laborans, ὁ " βραχὺ μογῶν. Hippocr. Epidem. l. 2. Οὗτοι καὶ " πέπονα ἀναπτύοντες καὶ βραχυμογέες ἦσαν." [A Schneidero non agnoscitur.. * Εὐμογία, Aglaius Byzant. in Villois. Anecd. 2, 179.] " Μογερὸς, Labo" riosus, Ærumnosus. Hesych. μογερᾶς exp. non " solum ἐπιπόνου ἀθλίας, λυπηρᾶς: sed etiam πονη" ρᾶς, quemadmodum et Suid. μογερῶν affert pro " μοχθηρῶν: haud scio an in prima signif. an in se" cunda accipientes." [" Jacobs. Anim. 133. Ariston 3. Wessel. Probab. 337. Toup. Opusc. 2, 223. * Μογερῶς, ad Charit. 299." Schæf. Mss. Manetho 4, 146.] " Sed ET Μογηρὸς pro μογερὸς dici tra" dunt." [* Μογηροφόρος, Greg. Naz. Carm. 21, 24.] " Derivatum inde et VERBUM Μογέω, Laboro. " Significat etiam Labores tolero, Ærumnas patior " et perfero: cum accus. ut κοπιᾷν quoque et κακο" παθεῖν. Il. A. (162.) Ὧι ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. Od. Ξ. " (198.) Ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα. " Item simpliciter pro Tolero, Perpetior: nisi malis " Magno cum labore et ærumnis tolero et patior. " Od. Z. (175.) et Φ. (207.) κακὰ πολλὰ μογήσας, B. " (343.) καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. Item Labore " fessus sum, Ω. (387.) Ἦλθ' ὁ γέρων Δολίος, σὺν δ' " υἱεῖς τοῖο γέροντος Ἐξ ἔργων μογέοντες. Item Do" leo, ut πονῶ. Eurip. (Alc. 852.) μογῶ πλευρὰ, " Laterum dolore infestor. Apud Demosth. legitur " et pass. μογεῖσθαι pro Laborare et Male se habere, " Philipp. 4. Ἐὰν μογήσηται τὰ τῇ πόλει μετὰ ταῦτα " γενησόμενα." [" Huschk. Epist. in Propert. p. 21. Mitsch. Cer. 109. Valck. Callim. 292. Jacobs. Anth. 6, 389. 9, 88. 12, 39. 197. Eratosth. 2." Schæf. Mss. * Μόγημα, Nicet. Annal. 11, 12. * Μογητὸς, unde * Ἀμόγητος, Hom. H. in Martem 3.] " Ἀμογητὶ, Sine " labore, Sine negotio, Citra laborem et molestiam, " ἀκόπως, ἄνευ κακοπαθείας, χωρὶς μόχθου, Suidæ et " Hesych. Dicitur ἀπονητὶ quoque et ἀμοχθὶ ead. si" gnif." [* " Ἐκμογέω, * Ἐμμογέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 195." Boiss. Mss. * Συμμογέω,

Opp. 'Α. 5, 567.] " Ionica et Poëtica epenthesi τοῦ " ι dicitur ETIAM Μογείω pro μογέω, ut πνείω pro " πνέω: unde Doricum μογείοντι, quod Hes. exp. " μογοῦσι, πυρέσσουσι." [Μόξοντι, Eid. πονοῦντι, πυρέσσοντι, a * Μόσσω, μόξω, μέμογα unde μόγος, μέμόχθαι unde μόχθος.] " Affert Idem ET Μογεύοντας " pro μογοῦντας s. μοχθοῦντας, Laborantes, Labori- " bus et ærumnis conflictantes." [" Manetho 3, 30. * Μογιάω, Koen. ad Greg. Cor. 105. Brunck. Aristoph. 1, 66. (Α. 1003.)" Schæf. Mss. Vide Lex. VV. Peregr.]

" Μόγις, Vix, Ægre, Magno cum labore. Il. Φ. " (417.) μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν. Plato de Rep. 1. " Συνεχώρησεν ἐνταῦθα, καὶ μάλα μόγις. Dicitur et " μόλις." [" Thom. M. 619. Brunck. Aristoph. 3,181. Apoll. Rh. 231.: ad Diod. S. 1, 159. 256. 666. 698. et 719. 2, 108. 192. 203. 207. 235. 333. 627. Porson. Phœn. 319. Jacobs. Anth. 11, 47. Boiss. Philostr. 409. ad Charit. 256. 345. Koen. ad Greg. Cor. 26. Zeun. Ind. Xen. K. Π.: ad Lucian. 1, 302. ad Il. I. 355. X. 412. Brunck. El. 575." Schæf. Mss. * Μογισαψέδαφος, Vix humum tangens, Lucian. 3, 656. ludens de podagra.]

" ΜΟΓΓΟΣ, opp. ei qui clara est voce. Ita enim " in Hippiatr. de asino admissario, "Εστω δὲ τῇ φωνῇ " μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός." [Gl. Atubus, quo vocab. Idem reddit μογιλάλος, quasi a μόγος.]

" ΜΟΔΙΟΣ, Modius, Mensura sedecim continens " sextarios. Dinarch. in Demosth. (p. 34.) χίλιοι μ." [" Ad Lucian. 1, 441. ad Charit. 684. T. H. ad Plutum p. 345." Schæf. Mss. * Ἡμιμόδιον, Gl. Semodium. * Μοδισμὸς, ὁ, Hero Geometra ap. Schn. Lex.]

" ΜΟΘΟΣ, ὁ, Hesychio est πόνος, Labor: item " πόλεμος, μάχη, θόρυβος, Bellum, Pugna et confli- " ctus, Tumultus. Ita Il. H. (117.) Εἴπερ ἀδειής " ἐστι, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος, Φ. (310.) Τρῶες δὲ " κατὰ μόθον οὐ μενέουσι. Sic Hesiod. ('Α. 158.) " τεθνειῶτα κατὰ μόθον. Rursum Il. H. (241.) Οἶδα " δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων, pro μάχην ἵππων, ut para- " phrastes exp." [" Wakef. Trach. 21. Antimach. Epigr. Jacobs. Anth. 12, 20. Heyn. Hom. 5, 330. 349." Schæf. Mss. * Ἀπειρόμοθος, Nonn. D. 24. p. 638. * Ὀψίμοθος, 28. p. 724. * Ὑγρόμοθος, 39. p. 1008., 42. p. 1074.] " Μοθεύω, affertur pro De- " testor, Odi, Calumnior. Apud Hes. vero Μοεύων, " ψέγων: sed pro quo alphabetica series postulet " μοθεύων."

" ΜΟΙΧΟΣ, ὁ, Mœchus, Adulter. Plut. in suo " περὶ Εὐθυμίας libello, Ὥσπερ μοιχοὶ τὰς ἑτέρων γυ- " ναῖκας θαυμάζοντες καὶ τῶν ἰδίων καταφρονοῦντες. " Aristoph. Πλ. (168.) Ὁ δ' ἁλοὺς γε μοιχὸς διά σε " που παρατίλλεται: qui enim deprehensi essent " mœchi, si mulctam persolvere non possent, ἀπερα- " φανιδοῦντο καὶ παρετίλλοντο, podex eis raphano " terebrabatur et pili e natibus ac pudendis evelle- " bantur. || Μοιχὸς dicta fuit Species quædam κου- " ρᾶς ἀπρεποῦς καὶ κιναιδώδους, Tonsuræ genus inde- " corum ac cinædicum. Suid. ex Aristoph. ('Α. " 849.) Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ." [" Wessel. Diss. Herod. 29. Conf. c. μυχὸς, Brunck. Aristoph. 1, 113." Schæf. Mss. * Μοιχοκτόνος, Greg. Naz. 2, 54. * Μοιχόληπτος, Schol. Od. Θ. 332. * Μοιχοληπτία, Attice pro * Μοιχοληψία, Anecd. Bekkeri p. 21. * " Μοιχόπολις, Tzetz. App. Chil. p. 260.". Elberling. Mss. * Μοιχότροπος, Adulterinis moribus præditus, Brunck. ad Aristoph. Θ. 392.] " Μοιχοτύπη, ἡ, Hesychio ἡ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη, " Mœchis tundendum cunnum præbens." [" Ad Mœr. 416." Schæf. Mss. * Μοιχοφθόρος, Theod. Prodr. Ep. 117.] " Μοιχάγρια, τὰ, Mulcta quam " persolvit mœchus deprehensus in adulterio, de " quo T. 1. c. 54." [* Μοιχολέτης, Greg. Naz. 2, 89. * Πορνομοιχὴς, Cyrill. Alex. p. 414.] " Deri- " vatum ab eod. ET Μοιχικὸς, AC Μοίχιος, Adulte- " rinus. Quorum hoc in Epigr. legitur, illud ap. " Phocyl. (166.) dicentem μοιχικὰ λέκτρα. Apud

A " Athen. vero 15. et μοιχικαὶ ᾠδαὶ, Cantilenæ mœ- " chicæ, quales a mœchis cani solent. Verum et " homo μοιχικὸς dicitur pro Mœcho s. In adulteria " prono. Plut. (6, 65.) Οὐδένα γὰρ ἄλλων ἀνθρώπων " ἡμέρας συγκοιμώμενον γυναικὶ ποιήσας ἢ τὸν ἀκόλα- " στον καὶ μοιχικόν: Paridem sc.: (546.) Τοῦτο πρὸς " τοὺς μοιχικοὺς καὶ ἀκολάστους εἴρηται καλῶς. Sic " (8, 226.) Ἰατρείας ἕνεκα τὸν μοιχικὸν καὶ πλεονεκτι- " κὸν κολάζει πολλάκις, Propensum in adulteria." [* Μοιχικῶς, Schol. Lycophr. 87.] " Μοιχίδιος, A- " dulterinus, Ex adulterino concubitu natus." [Herod. 1, 137.] " Lucian. (1, 269.) Μοιχίδιός εἰμι ἐξ " ἔρωτός σοι γενόμενος: ut et Suid. μοιχίδιον vocari " scribit τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγεννημένον, non ab Hecatæo " solum, sed etiam ab Hyperide." [" Ruhnk. Hist. Or. p. 46." Schæf. Mss. * Ἐπιμοιχίδιος, Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 2, 153.] " Μοιχὰς, άδος, ἡ, " Adultera, s. Adulteriis dedita: ut cum Æschines " Socraticus ap. Athen. (220.) τὰς ἐκ τῆς Ἰωνίας γυ- " ναῖκας συλλήβδην μοιχάδας καὶ κερδαλέας appellat."

B [" Greg. Naz. in Julian. Stelit. 1, 73. Ed. Montagu, Ὑπὲρ τῆς Λακαίνης μοιχάδος, de Helena. Schol. ad h. l. p. 73. in nota, Ἡ μοιχὰς (ἡ μοιχαλὶς) οὐκ εἴρηται. Χρῶνται δὲ ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τῇ μετοχῇ οἱ συγγραφεῖς, οἷον ἡ μοιχευομένη· ἀλλ' οἱ ἅγιοι πατέρες οὐκ ἐφρόντισαν τῆς πάσης ἀκριβείας τῶν εὐτελῶν λεξυδρίων (sic) τούτων, ὡς Θεοῦ ἄνθρωποι, ἀλλ' ἔστιν ᾗ παρεῖδον ἑκόντες, τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν προτιμήσαντες, ἣ οὔτε ὑψοῦσθαι, οὔτε ταπεινοῦσθαι τοῖς ὀνόμασι πέφυκε." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. " M. γυνὴ, Tzetz. Chil. 4, 349." Elberling. Mss.] " Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ, pro eod.: Suidæ itidem πόρνη, " μοιχευομένη. Frequens hoc nomen in N. T.: ut " Math. 12, (39.) et 16, (4.) Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχα- " λίς. Item μοιχαλὶς pro γυνὴ μοιχαλίς. Jac. 4, (4.) " Μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ " κόσμου ἔχθρα τοῦ θεοῦ ἐστίν; Ad Rom. 7, (3.) Ἄρα " οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίσει, ἐὰν γέ- " νηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ, Mœcha vocabitur si vivente ma- " rito fiat alterius. Petrus et pro Adulterio usur-

C " pavit, Epist. 2, 2, 14. Ὀφθαλμοὺς ἔχοντες μεστοὺς " μοιχαλίδος, Oculos plenos adulterii:" [Quidam Codd. habent μοιχαλίας, quod probat Grotius. " Ad Lucian. 1, 374. Jacobs. Anth. 8, 214." Schæf. Mss. * Μοιχὴ, * Μοιχὶς, Μοιχαλὶς, Lobeck. Phryn. 452. * Μοίχαινα, Tzetz. in Lyc. 1109. * " Μοιχάλιος, Adulter, adj., Chrys. Hom. 48. T. 5. p. 326, 26. Καὶ τοὺς μοιχαλίους ἐξεκάλυπτε γάμους." Seager. Mss. * Μοιχοσύνη, Manetho 4, 394.] " Præ- " terea a μοῖχος est VERBUM Μοιχάομαι, Mœchor, " Adulter sum. Matth. 5, (32.) et 19, (9.) Ὁ ἀπο- " λελυμένην γαμήσας μοιχᾶται. Sic Marc. 10, (12.) " Ἐὰν γυνὴ ἀπολύσῃ τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ γα- " μηθῇ ἄλλῳ, μοιχᾶται. Apud Xen. legitur et act. " μοιχῶ. Apud eum enim Ἑλλ. 1, (6, 10.) p. 260. " Callicratidas Cononi dicit, Ὅτι παύσει αὐτὸν μοι- " χῶντα τὴν θάλατταν, Adulterantem, Adulteri modi " occupantem." [" Μοιχάω, Luzac. Exerc. 163. ad Diod. S. 1, 603. Μοιχάομαι, Thom. M. 619." Schæf. Mss. Fr. Menandri ap. Clem. Alex. Strom. 5. p.

D 205. * Μοιχάτης, Manetho 4, 305.] " Dicitur vero " ET Μοιχάζω: cujus hoc exemplum ap. Suid. Ἀ- " κολάστων γυναικῶν ἐμοίχαζε: sed sine expositione. " Sunt qui itidem interpr. Mœchor. Est vero et " tertium verbum a μοιχὸς derivatum, NIMIRUM " Μοιχεύω, significans etiam ipsum Mœchor, Adulter " sum: ut ap. Athen. 12. Ἐὰν μὴ ὁμολογῇ μοιχεύειν " ἢ κίναιδος εἶναι. Sic Plut. Ἀκρασίας γὰρ τὸ πολυ- " πραγμονεῖν, ὡς καὶ τὸ μοιχεύειν. Sic etiam Lucas " 16. (18.) Πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ " γαμῶν ἑτέραν, μοιχεύει. At Apocal. 2, (22.) Τοὺς " μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς, pro Rem cum ea habentes, " Mœchos ipsius. Alioqui μοιχεύω ponitur et active " pro Adultero, Stupro, Adulterio vitio. Plato de " Rep. 2. Τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα: pro quo " Cic. Offic. 3. Reginæ stuprum intulit: de Gyge. " Sic pass. μοιχεύεσθαι dicitur quæ stupratur et " adulterio vitiatur. Athen. 13. (p. 578.) ὑπὸ δ' Ἀν- " τήνορος Μοιχευομένην αἰσθόμενος αὐτὴν ὕστερον. " Lucian. (1, 319.) de Danaë, Ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι

" οἰηθεὶς αὐτήν. Item μοιχεύεσθαι femina neutraliter " dicitur pro Mœchis se dare stuprandam, Mœchis " se prostituere, Mœchari: ut ap. Athen. 10. Τὴν " ἐλευθέραν μὴ ἐκπορεύεσθαι ἡλίου δεδυκότος, ἐὰν μὴ " μοιχευθησομένην. Sic Jo. 8, (4.) Αὕτη ἡ γυνὴ κα- " τειλήφθη ἐπαυτοφώρῳ μοιχευομένη." [" Thom. M. 619. Bergler. ad Alciphr. 221. Valck. Callim. 116. Musgr. Andr. 681." Schæf. Mss. Demosth. 1383. Achill. Tat. 163. Bip. * Μοιχευτὴς, unde] " Μοι- " χεύτρια, ἡ, Mœcha, Adultera, Quæ solet μοιχεύ- " εσθαι, Mœchari. Plato Sympos. Γυναῖκες φίλανδροί " τε καὶ μοιχεύτριαι. Plut. de Discern. Amico et " Adul. Ἐὰν δὲ πρὸς ἑταίραν ἢ μοιχεύτριαν ἐρωμένην " κνησμός τις ἐξ ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας ὑπογένηται. " Μοιχεία, ἡ, Adulterium. Plut. de S. N. V., Γυνὴ " κρινομένη μοιχείας. Idem in Problem. Hellen. Τῶν " γυναικῶν τὴν ἐπὶ μοιχείᾳ ληφθεῖσαν. Ubi cf. τῆς " μοιχείας δίκην cum ea quæ est ap. Schol. Aristoph. " Idem Plut. (7, 857.) Δυσγένεια πατρὸς ἢ μοιχεία " γυναικός." [" Act. Traj. 1, 240. ad Charit. 553. ad Lucian. 1, 648. * Μοιχία, 3, 471." Schæf. Mss. * Μοιχευτὸς, Manetho 4, 350. * Ἀμοίχευτος, unde * " Ἀμοιχεύτως, Jo. Climac. Scala p. 412." Boiss. Mss. * Ἐπιμοιχεύω, Lucian. 3, 592. * Προμοιχεύω, Plut. Galba 19. * " Συμμοιχεύω, Bekk. Anecd. 817." Boiss. Mss.]

" ΜΟΛΓΟΣ, ὁ, Bulga, Saccus coriaceus, Culeus. " Xiphilinus in Epit. Dionis, de Nerone, Μολγόν τέ " τινα ἀπ' ἀνδριάντος αὐτοῦ νύκτωρ ἀπεκρέμασαν· ἐν- " δεικνύμενοι ὅτι ἐς ἐκεῖνον αὐτὸν δέοι ἐμβεβλῆσθαι. " Sic Sueton., Alterius collo et ascopera deligata, " simulque titulus, Ego quid potui? sed tu culeum " meruisti. J. Poll. 10. Tarentinorum lingua scribit " μολγὸν vocari τὸν βόειον ἀσκὸν, Utrem e bubulo " corio: unde Vulcanum a Theodorida dici φυσση- " τῆρσι μολγίνοις χρῆσθαι, Follibus coriaceis: uti " vero eo vocab. et Aristoph. (Fr. 79.) Μή μοι Ἀ- " θηναίους αἰνεῖτε [αἰνοῖτ' ἄν· Br.] μολγοὶ ἔσονται. " Idem Aristoph. Ἱππ. (963.) dicit, ἀλλ' ἐὰν τούτῳ " πίθῃ, Μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε." [" Μολγὸς Fellatorem notat. Sensus est: Huic si credas, ita in te illudet ut ei ore etiam morigerari cogaris." Brunck.] " Ubi diversæ a Scholiaste afferuntur expositiones, " hæ tamen præcipuæ: nimirum πένητα καὶ κλέπτην " τῶν δημοσίων: μολγοὺς enim s. ἀμολγοὺς dici τοὺς " ἐξαμέλγοντας τὰ κοινά: vel τυφλόν: quoniam servis " Scytharum qui equas mulgebant, eruebantur oculi, " ut docet Herod. (4, 2.) Ibid. ab eo annotatur, " Apud Comicos μόλγης, ut γόης, est ὁ μοχθηρὸς, " Ærumnosus vel Improbus. Hes. quoque μολγοὺς " s. ἀμολγοὺς dici scribit τοὺς μοχθηροὺς, τοὺς κλέ- " πτας, τοὺς ἀμέλγοντας τὰ χρήματα." [J. Poll. 10, 187.] " Alioqui μολγὸν dici τὸν βόειον ἀσκόν: inter- " dum vero poni etiam ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν." [" Kuster. Aristoph. 113. Fr. 226. 284. Wessel. ad Herod. 281. Act. Traj. 1, 112." Schæf. Mss. Dio Cass. 61, 16. not.]

ΜΟΛΕΩ, Venio, Advenio, Solon Eleg. (1, 5.) Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι: quæ ita Cic. Mors mea ne careat lacrymis. Item, Eo, Vado, Soph. ap. Plut. (6, 76.) τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη, Μολῶσ' ἐς ᾅδου. Idem alibi, ποῖ μολὼν μενῶ; Quo profectus? Hes. μολεῖν exp. non solum ἔρχεσθαι, ἐλθεῖν: sed etiam τρέχειν, δραμεῖν, Currere. Sunt qui malint facere THEMA Μόλω. A Μολέω autem est PRÆT. Μέμβλωκε pro Μεμόληκε, Eust. Od. P. (190.) Ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα Ἦμαρ: i. e. μεμόληκε, παρῆλθε, Advenit. Item Μολεῖσθαι, pro μολεῖν. Æsch. Pr. (690.) p. 43. Οὔποτ', οὔποτ' ηὐχόμην ξένους μολεῖσθαι λόγους Ἐς ἀκοὰν ἐμὰν, Perventuros ad aures meas. [" Valck. Diatr. 141. Abresch. Æsch. 2, 25. Rhian. 4. Wakef. Herc. F. 1053. Musgr. Hipp. 577. Μολεῖν εἰς λόγους, Boiss. Philostr. 333. Μολεῖν τινι διά τινος, Wyttenb. Select. 388. Μολὼν, μολῶν, Müller. ad Lycophr. p. 543. Μολοῦντος, Christod. Ecphr. 128. Μεμβλωκὼς, Barnes. Rhes. 629. Callim. 1, 491. Μεμβλωκὸς, μέμβλωκε, Leon. Tar. 57. Toup. Opusc. 1, 359. 2,

A 253. Valck. Diatr. 97." Schæf. Mss.] " Κολεῖν, Hesychio est ἐλθεῖν, Venire: forsan pro μολεῖν." [* Μόλησις, Apollon. Lex. 462.]

Ἀγχίμολος, ὁ, ἡ, ad verbum, E propinquo veniens; sed capitur pro Propinquus, et usurpatur utplurimum substantive cum præp. ἐξ, dicendo ἐξ ἀγχιμόλου, pro E propinquo: Il. Ω. (352.) Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ Ἑρμείαν, E propinquo. || Ἀγχίμολον etiam dicitur adverbialiter, et quidem non raro ap. Hom., pro E propinquo, Prope; vel pro Confestim: quia quæ e propinquo veniunt, diu in via non morantur, sed statim adsunt. Hes. exp. σύνεγγυς et μετ' ὀλίγον. Est autem σύνεγγυς, Prope: at μετ' ὀλίγον, Paulo post, Non longo post tempore; subauditur enim χρόνον post ὀλίγον. Od. (Θ. 300.) Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις. Il. Δ. (529.) Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας, i. e., ἐκ τοῦ σύνεγγυς, E propinquo: vel μετ' οὐ πολὺ, Non multo post, ut legitur in brevibus Scholl. [* " Ἀγχιμόλως, Const. Manass. Chr. p. 130." Boiss. Mss.
B * Ἀγχιμολέω, Nonn. D. 25, 666.]

Αὐτόμολος, Qui sua sponte it et a nullo incitatus, Sponte sua currens, Epigr. τάχεσιν αὐτομόλοις. Et in VV. LL. αὐτόμολος ἥξω, Sponte veniam. Αὐτόμολος autem miles dicitur Qui sponte ad alteram partem transit, deficit, Transfuga, Defector, ut Suet. appellat: πρόσφυξ, Suid. Xen. K. Π. 6, (2, 5.) p. 94. Ἔπεμπε δὲ καὶ δούλοις ἐοικότας κατασκόπους, ὡς αὐτομόλους. Herodian. 5, (4, 7.) Καὶ τῶν αὐτομόλων τὸ πλῆθος ἑκάστοτε, εἰ καὶ κατ' ὀλίγους, προσιὸν τὴν δύναμιν ηὔξησε, Transfugarum multitudo: 6, (7, 17.) Εἴ τινες Παρθυαίων αὐτόμολοι ἢ χρήμασιν ἀναπεισθέντες ἠκολούθησαν αὐτῷ βοηθήσαντες, Transfugæ, pecuniave illecti. Et ap. Athen. (579.) Εἶναι δοκῶν αὐτόμολος ἄνθρωπος ξένος Καὶ παρεπιδημήσας Ἀθήνησίν ποτε: quem paulo post στρατιώτην vocat. Et de quo ibid., ἡ Μάνια Τὸν αὐτόμολον ἔσκωπτε, ῥίψασπίν τ' ἔφη Αὐτὸν γεγονέναι προσβολῆς οὔσης ποτέ. Et τριήρης αὐτόμολος, Plut. in Themist. || Αὐτόμολοι sunt etiam ἔθνος quoddam Æthiopicum, Steph. B. ex Herod. (2,
C 30.) l. proferens. [" Fischer. Ind. Palæph., Pierson. Veris. 39. ad Thom. M. 128. Jacobs. Anth. 9, 337. Tzsch. ad Melam Exeg. 3. p. 382. ad Herod. 693. Opponitur κλητὸς, Opp. Ἁ. 3, 360. * Αὐτομολὴς, ad Herod. 693." Schæf. Mss.] Αὐτομόλως, More transfugæ, More ejus qui sponte ad alteram partem transit: προδοτικῶς exp. Suid. et Hes., qui citat e Soph. Phædra. Αὐτομολία, Transfugium, Defectio qua quis suapte sponte ad alteram partem transit, Thuc. 7, (13.) p. 237. Οἱ μὲν (ξένοι) ἐπ' αὐτομολίας προφάσει ἀπέρχονται, οἱ δὲ ὡς ἕκαστοι δύνανται, Per occasionem ad hostem transeunt, ut Valla interpr. Philo V. M. 1. Ὅσοι πρὸς αὐτομολίαν ἢ προδοσίαν ὑπωπτεύοντο, πάντες ἀπολώλεσαν, Qui pro profugis vel proditoribus suspecti, pœnas dederunt, Turn. Et in VV. LL. Τῆς πρὸς τὸν βίον τοιοῦτον αὐτομολίας, Quod ultra ad eam vitam accesserint. Quæ signif. primaria est, ut sc. αὐτομολία sit Spontanea s. Ultronea accessio. [Lobeck. Phryn. 513. " Thom. M. 128. ad Charit. 656." Schæf. Mss.] || In vitibus autem αὐτομολίαι
D dicuntur Stolones, Soboles e trunco pullulans, Pulluli e trunco provenientes, αἱ παραφύσεις, quæ et παραβλαστήματα vocantur, et a Plat. ἀναβλαστήματα. ET Μολεύειν, Ejusmodi fruticationem inutilem deputare, τὸ τὰς αὐτομολίας κόπτειν, ut J. Poll. (7, 146.) exp. e Lege Attica scripta, τῇ περὶ τῶν κοινῶν, citans, Μὴ ἀνθρακεύειν μηδὲ μολεύειν, μηδὲ πρεμνίζειν. " Μολούειν, Hesychio ἐγκόπτειν τὰς παραφυάδας: " quod potius κολούειν dicitur." [Edd. Vett. Theophrasti H. Pl. 2, 2, 2. exhibent ἀπὸ ῥάβδων μωλύειν, quod retinuit Schneider., al. μοσχεύειν.] Αὐτομολέω, Prodita et deserta mea parte, ad alteram mea sponte transeo, Transfugio, Aristoph. Ἱππ. (21.) Λέγε δὴ μόλωμεν ξυνεχὲς ὡδὶ ξυλλαβών. Et mox, Μόλωμεν αὐτό· μόλωμεν, αὐτομολῶμεν: cum enim dixisset μόλωμεν, s. μολῶμεν, ut quosdam scribere annotat Schol., jubebatur addere αὐτὸ, et dicere αὐτομολῶμεν, Transeamus ad hostes. Thuc. 3, (77.) Ὡς δὲ αὐτοῖς πρὸς τοῖς πολεμίοις ἦσαν σποράδες αἱ νῆες, δύο μὲν εὐθὺς ηὐτομόλησαν: 7, (13.) p. 236. Οἱ

δὲ θεράποντες ἐπειδὴ εἰς ἀντίπαλα καθειστήκαμεν, αὐτομολοῦσι, Ad hostes profugiunt. Herodian. 5, (4, 2.) Πολλοὺς καὶ αὐτομολοῦντας φοιτᾶν πρὸς τὸν νέον Ἀντωνῖνον, Transfugere: 7, (2, 3.) Ἢ χρήμασι πεισθέντες, ἢ αὐτομολήσαντες: in quibus duobus ll. posset addi vox Sponte. Item cum præp. πρὸς, ut αὐτομολέω πρὸς τοὺς πολεμίους. Et ap. Lucian. (1, 18.) Ηὐτομόλησεν ὡς ἐμὲ, Ad me transfugit. Item ex Æschine (64.) Αὐτομολῶ ἐν τῇ πολιτείᾳ, A rep. discedo. [" Ruo in aliquid, Diod. S. 2, 590." Schæf. Mss. * Αὐτομόλησις, Thom. M. v. Αὐτομολία, Tzetz. Posth. 533. 573. Lobeck. Phryn. 513. * " Αὐτομόλητος, Valck. Phœn. p. 270. * Αὐτομολίζω, Reiz. Belg. Gr. 632." Schæf. Mss.] Et Ταυτομολέω, in VV. LL. ejusd. signif. cum αὐτομολέω, Transfugio. " Ἀπαυτομολέω, Transfugio, Sum perfuga." [" Orig. c. Cels. 2. p. 56." Seager. Mss. " Anna C. 190. ubi editum est ἀπηντομόλησεν." Elberling. Mss.] Ἐξαυτομολέω, A parte mea deficiens transfugio, Aristoph. N. (1104.) δέξασθέ μου Θοιμάτιον, ὡς Ἐξαυτομολῶ Πρὸς ὑμᾶς. [* Ἐπαυτομολέω, Ælian. H. A. 2, 11. B vox susp.] Ab αὐτόμολος autem est BICOMP. Παλιναυτόμολος, Qui ad eam partem, a qua prius ad hostes transierat, redit, Qui ab hostibus, ad quos desciverat, ad adversam partem redit. Citatur e Xen. [Ἑλλ. 7, 3, 7. ubi al. disjunctim. * Ἐπίμολος, Advena, Æsch. S. c. Th. 634.]

Ἑτερομόλιος, ὁ, ἡ, Ad quam altera tantummodo pars venit: ut ἑτερομόλιος δίκη, Suidæ εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον, In qua adversarii non comparuerunt. [" Eust. Il. 997, 7." Wakef. Mss. Diogen. Prov. 4, 69. Item * Ἀντιμόλιος s. * Ἀντιμώλιος δίκη, pro eod., Schn. Lex. et in v. Μῶλος.]

[* " Ἀναμολέω, Jacobs. Anim. 49." Schæf. Mss. " Eur. Hec. 916. Ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν." Seager. Mss.] Ἀντιμολέω, Obvio, Contra aliquem eo. [" Heyn. Hom. 6, 183." Schæf. Mss. * Διαμολέω, Discedo, Eurip. Herc. F. 1051.] Ἐκμολέω, Exeo: unde ἔκμολε, Exibat: Il. Λ. (603.) Ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ. [* Ἐπιμολέω, Soph. Tr. 857.] " Παρμέμβλωκε, poëtice pro παραμεμόληκεν. Si- C " gnificat etiam παραμεμένηκεν: necnon πάρεστι, " teste Hes. Itidem pro πάρεστι accipit Schol. " Apoll. Rh. 4, (1167.) οὐχὶ Τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ " ποδί· σὺν δέ τις αἰεὶ Πικρὴ παρμέμβλωκεν εὐφροσύνῃ" σιν ἀνίη." [Il. Γ. 111.] Προμολέω, Prodeo, Progredior, Il. Σ. (392.) Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, Od. Ο. (467.) ἐς θῶκον πρόμολον, Se contulerunt, προῆλθον. AT Προμολὴ, in ædibus quidem dicitur Vestibulum, quia per id proditur, Additus, Apoll. Rh. 1, (1174.) de agricola domum reverso, Αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τετρυμμένα γούνατ' ἔκαμψεν, i. e. προστάδι, προθύροις, Schol. qui προμολὰς dici etiam scribit τὰ * ἐξώπυλα, ut (320.) Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς. Ibid. (260.) ἐπὶ προμολῇσι κιόντων, exp. τῇ ἐξόδῳ, sc. ἀπὸ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν μολεῖν ἐντεῦθεν. Idem 4, (1160.) προμολὰς vocat τοὺς ἐκτὸς τῶν ἄντρων τόπους. In montibus autem προμολαὶ dicuntur αἱ πρῶται προφάσεις, ut idem Schol. exp.: h. e. Eminentiæ, Cacumina in altum assurgentia. In Epigr. Ὀρφέα Θρηϊκίῃσι παρὰ προμολῇσιν Ὀλύμπου Τύμβος ἔχει, i. e. ἐξοχαῖς, ἀκρωρείαις, D ut Suid. exp. Apud Callim. autem H. in Dian. (99.) Εὗρες ἐπὶ προμολῆς ὄρεος τοῦ Παρρασίοιο, Schol. exp. ταῖς διεξόδοις: ubi scribitur et προβολῆς. [" Jacobs. Anth. 8, 98. 110. Pierson. Veris. 86. ad Callim. 1, 268. * Πρόμολος, Brunck. Aristoph. 3, 191." Schæf. Mss. * Ἐκπρομολέω, Apoll. Rh. 4, 327. 1538. 1587. Orph. de Lapid. 65. * Ἐπιπρομολέω, Apoll. Rh. 3, 664.] Προσμολέω, Adeo, Accedo, Soph. Aj. (72.) σὲ προσμολεῖν καλῶ, Ut accedas te voco. Ibid. (721.) cum accus. dixit, μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ, Cum pervenisset s. accessisset ad medium exercitum, vel Ingressus.

" Μολίσκω, i. q. μολέω, unde et derivatum est, ut " στερίσκω e στερέω. Schol. Od. Δ. exp. βαδίζω." [" Heyn. Hom. 6, 154. 444." Schæf. Mss. " Schol. Il. Λ. 173. Schol. Apoll. Rh. 1, 322. * Καταμολίσκω, ibid. * Προμολίσκω, Hesych." Wakef. Mss. Apollon. Lex. 574.]

[* Μολοθρὸς, Qui non vocatus alienas ædes intrat, Suid. Apollon. Lex. 194.]

" Μολίονες, Hesychio μαχηταὶ, Pugnatores: aliis " Grassatores, παρὰ τὸ μολεῖν. Alioqui Μολίονες pa" tronymicῶs dicuntur Filii Moli." [" Heyn. Hom. 6, 294." Schæf. Mss.]

" Μῶλος, Hesychio πόλεμος, μάχη, θόρυβος, Bel" lum, Pugna, Tumultus: pro quo supra μόλος et " μόθος. Il. Η. (147.) κατὰ μῶλον Ἄρηος. Od. Σ. " (232.) ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη Μνηστήρων " ἰότητι. Il. Ρ. (397.) περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει " Ἄγριος, Σ. (134.) μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος, " Β. (401.) Εὐχόμενος θάνατόν γε φυγεῖν καὶ μῶλον " Ἄρηος. Inde est VERBUM Μωλεῖ, quod Hes. exp. " μάχεται, Pugnat, Manus conserit: afferens et med. " μωλήσεται pro μαχήσεται, Pugnabit: sed addens " etiam πικρανθήσεται, Exacerbabitur." [Cf. Μεταμώλιος.] " Ceterum sunt qui μῶλος hoc derivatum " velint παρὰ τὸ μολεῖν, utpote in quo oporteat festi" nanter ire: alii παρὰ τὸ μολύνειν, quoniam manus " in eo polluuntur sanguine. || Rursum μῶλος esse " dicitur Ædificium quoddam in fluctibus extructum " ad usum nautarum, Portus manufactus, Epigr. " (adesp. 370.) Exp. etiam Pondus, Lapillus qui po" nitur in lapidibus conjungendis: sed hæc ἀμαρτύ" ρως." [Gl. Moles. " Wakef. Eum. 867. Heyn. Hom. 5, 336. 542." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. * Μωλεία, Festum ap. Arcades, Schol. Apoll. Rh. 1, 164." Bast Lettre 183." Schæf. Mss.]

" Μόλος, Hesychio πόνος, μάχη, φρύαγμα, Labor, " Pugna, Fremitus: qua fere signif. et μόθος supra." " Εὔμολος, Hesychio ἀγαθὸς πολεμιστὴς, εὔοπλος: af" ferenti et εὔμολα pro εὔθετα, εὔοπλα: sed his sub" jungit, Εὐμολώτατον, ἁπαλὸν, νεώτατον."

" Μόλις, Vix: i. q. μόγις supra. Isocr. ad Phi" lipp. Ἐν ἔτεσι δέκα μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν. " Xen. (K. Π. 1, 4, 8.) M. πως, Cum quadam diffi" cultate. Nic. Schol. accipit etiam pro σπανίως, " Θ. (281.) μόλις γε μὲν ἔκφυγον αἶσαν. Nihil tamen " et ibi vetat interpr. Vix, Ægre, Difficulter." [Cf. C Μόγος, Μογίς. " Ad Phalar. 327. Thom. M. 619. Abresch. Æsch. 2, 119. Lucillius 60. Brunck. Aristoph. 3, 181. Apoll. Rh. 231. El. 575. Porson. Phœn. 319. ad Diod. S. 1, 159. 256. 666. 719. 2, 108. 192. 203. 207. 235. 333. 455. 627. Jacobs. Anth. 11, 47. Boiss. Philostr. 409. ad Lucian. 1, 302. ad Il. I. 355. X. 412. Heyn. Hom. 8, 333. ad Charit. 345. ad Xen. Mem. 1, 3, 13. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 21. Koen. ad Greg. Cor. 26. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Ποτὲ μ., Plut. Mor. 1, 454. Lucian. 3, 5. Μάλα μ, Plut. 4, 68. 69. Cor. M. δὲ ὅμως, ad Charit. 321." Schæf. Mss. Οὐ μ., Plane, Æsch. Ag. 1090.]

" ΜΩΛΙΣ, s. Μώλυξ, Indoctus, Ineruditus. Ambo " ap. Hes., afferentem nimirum μῶλυς pro ἀμαθὴς, " et notantem μώλυκα a Zacynthiis dici τὸν ἀπαίδευ" τον." " Μώδυξ, Eid. ἀπαίδευτος, Indoctus, Ineru" ditus." " Addit Idem, Soph. in Phædra μῶλυν " dicere τὴν παρειμένην, Exolutam viribus. Item " exp. βραδὺς, νωθρὸς, Tardus, Segnis, Ignavus, ut " ap. Nicandr. Θ. (32.) de angue, Τῆμος ὅτ' αὐαλέων " φολίδων ἀπεδύσατο γῆρας Μῶλυς ἐπιστείχων, Ince" dens tardus et segnis. Itidem igitur et a Soph. " μῶλυν dici volunt, Qui tardus et hebes sit ingenio. " Exp. et Hebes, Remissus, Languidus, Imbecillus: " unde compar. μωλύτερον, Etym. ἀμβλύτερον, ἀσθε" νέστερον." [" Μῶλυς, Valck. Adoniaz. p. 253. Toup. Opusc. 184. Brunck. Soph. 3, 521. Μωλύτερος, Ruhnk. Oratt. Gr. p. 85. Μωλύτερον, Toup. l. c." Schæf. Mss. Schol. Nicandri l. c. Μῶλυς δὲ βραδὺς καὶ νωθὴς ἢ μογερός· ἢ νωχελὴς καὶ ἁπαλὸς, ὁ γεγηρακὼς ὄφις καὶ μόλις βαίνων· ἢ καὶ ὁ ταχὺς καὶ μολῶν· ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. Μωλύτερον, Photio ἀμβλύτερον καὶ ἀπαθέστερον καὶ ἧχον οὐκ ἔχον. Lex. Rhet. ap. Ruhnk. Hist. Orat. p. 161. Μωλύτερον τὸ ἀμβλύτερον καὶ ἀνοητέστερον (ἀνανθέστερον R.) καὶ ἄνθος οὐκ ἔχον. Epist. Socr. Allatii 28. p. 67. Μὴ θαυμάζειν δὲ, εἰ καί πως ἀναγνοὺς μωλύτερον καὶ φαυλότερον ποιεῖ φαίνεσθαι τὸν λόγον.] " Inde et VERB. Μωλύω, " SIVE Μωλύνω, significans Hebeto, Remissiorem

"facio: ut Etym. quoque μωλύνειν exp. ἀμβλύνειν καὶ κωλύειν: et μωλύειν, πραΰνειν καὶ καταστέλλειν. Galen. quoque μωλυόμενα in Lex. Hippocr. affert pro κατὰ βραχὺ ἀπομαραινόμενα, Paulatim emarcescentia." ["Brunck. Soph. 3, 521. Præt. pass. Schleusner. ad Phot. c. 52." Schæf. Mss. Μωλύεται, Hesychio γηράσκει, Μεμωλυσμένη, Eid. παρειμένη. Hippocr. 675. Ἢν μὴ ταχὺ ὑγιανθῇ (τὸ ἕλκος,) ἀλλὰ μωλυνθῇ. Poëta vet. de Herbis 101. 138. Phrynichus Bekkeri p. 52. μωλῦον κρέας exp. τὸ ἠρέμα διαχεόμενον καὶ μὴ συνεστώς. * Μώλυσις, Apollon. Lex. 466. * Ἀπομωλύνομαι, Hippocr. 1236. * Καταμωλύνω, 82. * Μωλύτης, ὁ, Timon Diogenis Laërt. 7. §. 170. * Μωλυτικὸς, unde Μωλυτική, Hesychio φοβερά.] "Μωλυρὸν, Hesychio νωθρὸν, βαρὺ, Pigrum, Ignavum, Grave. "Μολυρὸν, Hesychio νωθρὸν, βραδὺ, Segne, Tardum: item ἀνιαρὸν, λυπηρὸν, ἀηδὲς, ἀχάριστον, Dolorificum, Molestum, Injucundum, Ingratum." "Μολορὸς, Eid. λυπηρὸς, ἀηδὴς, Molestus, Injucundus."

"ΜΟΛΙΒΔΟΣ, ὁ, Plumbum. Lucian. (2, 45.) Ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἀπὸ κασσιτέρου. Plut. Symp. 6. Ἀκόναι μολίβδου, Cotes e plumbo. Apud Eund. De sera Num. Vind. λίμνη μολίβδου, Lacus plumbi." ["Theogn. 585. ad Mœr. 210. 257. Wessel. ad Herod. 224. ad Diod. S. 1, 125. 358. Jacobs. Anth. 8, 162. 9, 143. 478. 10, 374. 11, 162. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 167. Facius ad Paus. 1, 589. Brunck. Aristoph. 2, 103. 3, 155. Heyn. Hom. 6, 161. 8, 607." Schæf. Mss.] "Μολιβδοειδὴς, Plumbi speciem gerens: quod vide cum μολυβδοειδὴς in Μόλυβδος, in seq. tmemate." [Hippocr. 550, 16.] "Μολιβδοχοεῖν, Plumbum fundere. Μολιβδόχρους, Qui plumbi colore est, Diosc. 5, 100." ["Suid. 3, 72." Wakef. Mss.] "Μολιβδοχρὼς, Cujus corpus plumbeo colore est, qui et πελιδνὸς, Lividus: ap. Galen. in Arte Medendi l. 12." [Μολιβδουργὸς, Gl. Plumbarius.] "Derivatum inde ET Μολίβδεος, οῦς, Plumbeus, ap. Lucian." ["Diod. S. 1, 125." Schæf. Mss.] "Idem DICITUR Μολίβδινος: quod vide cum μολύβδινος in Μόλυβδος, paulo infra." [Gl. Plumbeus. * Μολιβδαῖος, i. q. μολίβδεος, Alex. Trall. 8. p. 473. sed suspectum est.] "Μολιβδὶς, ίδος, ἡ, Pila s. Massa plumbea, Plut. (6, 277.) e Tragico quopiam, Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν: solent enim retibus plumbeæ appendi pilæ, s. plumbei globi, qui ipsum deprimant." ["Brunck. Soph. 3, 521. (Lex. Soph.) Heyn. Hom. 8, 608. ad Mœr. 257." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 3, 3, 11.] "NECNON Μολίβδαινα inde derivatum: quod una cum μολύβδαινα vide in tmemate seq." [* Μολίβδιον, Fistula plumbea, qua utuntur Medici, Hippocr. 597. * Μολιβδόω, Diosc. 5, 109. μολιβδοῦται, Plinio 33, 6, Plumbum fit.] "Μολίβδωμα, τὸ, Opus e plumbo, quasi Plumbamentum diceres. Athen. (208.) Κατεσκεύαστο διὰ μολιβδώματος καὶ σανίδων κλειστῶν ἰχθυοτροφεῖον. Ubi intelligi queant Plumbeæ laminæ, vel Plumbeum tectorium." [* Ἀπομολιβδῶ, Gl. Replumbo.] "Dicitur ETIAM Μόλιβος, sine δ. Il. Λ. (237.) μόλιβος ὣς ἐτράπετ' αἰχμὴ, Veluti plumbum. Itidemque in Epigr." ["Jacobs. Anth. 8, 162. 9, 160. 165. 478. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 167. Brunck. Soph. 3, 521. Heyn. Hom. 6, 161. ad Diod. S. 1, 125. ad Mœr. 257. Μόλιβος, ἡ, Jacobs. Anth. 9, 183. 300. 11, 416." Schæf. Mss. * Μολιβοσφιγγὴς, Opp. K. 1, 155. * Μολιβουργὸς, Procl. Paraphr. Ptol. p. 251. * "Μολιβοῦς, Mœr. 130. et. n., ad Diod. S. 1, 125." Schæf. Mss.]

"Porro notandum, reperiri scriptum ETIAM Μόλυβδος, per υ ψιλὸν in secunda syllaba, teste Eust. quoque, confirmante eand. scripturam serie alphabetica quæ ap. Hesych. est, Suida etiam utramque suo ordine collocante. Ita ap. Medicos μόλυβδος κεκαυμένος, Plumbum ustum: μόλυβδος πεπλυμένος, Plumbum lotum s. Lotura plumbi, σκωρία μολύβδου, Scoria s. Recrementum plumbi. Apud Eosd. μολύβδου ἔλασμα, Lamina plumbi: pro quo et ἐλασμὸς μολύβδου dicitur: ut ap. Suid. εἰς ἐλασμοὺς μολύβδων γράφοντες, In laminas plumbeas." ["Ad Mœr. 210. 256. Ammon. 124. Valck. Anim. 206. ad Herod. 224. Brunck. ad Andr. 143. Apoll. Rh. 202. Aristoph. 2, 103. 3, 155. Soph. 3, 521. ad Diod. S. 1, 125. 358. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 167. Fac. ad Paus. 371. Heyn. Hom. 6, 161. 8, 607. Jacobs. Anth. 9, 143. 165. 478. 10, 374. 11, 162." Schæf. Mss. Aristoph. N. 913.] "Μολυβδοειδὴς, Plumbi speciem gerens, Plumbo similis. Apud Diosc. per μολιβδοειδὴς λίθος, 5, 98." ["Schol. Lucian. Catapl. 28." Boiss. Mss. Schol. Thuc. 2, 49.] "Μολυβδοφανὴς, Plumbeus aspectu, Qui plumbeus videtur, Athen. (391.) ex Alex. Myndio, de scope ave, Ἐπὶ μολυβδοφανεῖ τῷ χρώματι ὑπόλευκα στίγματα ἔχει. ITEM Μολυβδοχοέω, Plumbum fundo, s. Tracto artem fundendi plumbi. J. Poll. μολυβδοχοεῖν generalius esse dicit τὸ μόλυβδον ἐργάζεσθαι, Tractare plumbum." [Aristoph. Ἐκκλ. 1110. * "Προσμολυβδοχοέω, Eratosth. 34." Wakef. Mss.] "ET Μολυβδουργὸς, Qui plumbum tractat, Plumbarius." [In Gloss. perperam Μολοβδουργὸς, Plumbarius.] "Derivatum inde ET Μολυβδώδης, s. Μολιβδώδης, Plumbaceus, Plumbi naturam referens. Diosc. 5, 97. Μηδὲν ἔχουσα μολιβδῶδες. Sic et c. præced. Ἄχρις ἂν μηδὲν ἔχῃ μολιβδῶδες." ["Μολυβδώδης, Boiss. Philostr. 600." Schæf. Mss.] "ET Μολύβδινος, Plumbeus, ut μολύβδινος κανὼν, Aristot. Eth. 5, (10.) Scribitur et per ι in secunda syllaba: ut μολίβδιναι κεραμίδες, Athen. (207.) Sic μολιβδίνη θυΐα, et μολίβδινος δοίδυξ, Dosc. 5, 95. de plumbo eloto." ["Μολύβδινος, Heyn. Hom. 8, 608. ad Lucian. 2, 233." Schæf. Mss. * Μολυβδικὸς, Gl. Plumbarius. * Μολύβδεος, contr. * Μολυβδοῦς, Theophr. Fr. 4, 41. ἀγγεῖα.] "Μολυβδίτης, itidem Plumbaceus aut Plumbosus: unde in fem. μολυβδῖτις λιθάργυρος. Plin. 33, 6. Spumæ argenti genera tria: optima, quam Chrysitin vocant: secunda, quam Argyritin: tertia, quam Molybditin. Chrysitis, e vena ipsa fit: Argyritis, ex argento: Molybditis, plumbi ipsius fusura. NECNON Μολυβδὶς, ίδος, ἡ, Globus s. Pila plumbea, ut quæ reti appenduntur. Nonnullis etiam Lamina plumbea. Hesychio μολυβδὶς est στάθμιόν τι * ἐπταμναῖον: quod et Μολβίς." ["Brunck. Soph. 3, 521. Valck. Anim. ad Ammon. 206." Schæf. Mss. Plato de Rep. 7. p. 519.] "Μολύβδαινα, ἡ, idem ac μολυβδὶς, h. e. Globus s. Pila plumbea quæ reti aut etiam hami funiculo appenditur ad ipsum deprimendum: Eustathio ὁ πρὸς τῇ ὁρμιᾷ καὶ τῷ ἀγκίστρῳ περιθέμενος μόλιβδος διὰ τὸ θᾶττον καθικνεῖσθαι: ut cum Hom. Il. Ω. (80.) dicit, Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Item μολύβδαιναι nominantur Pilæ s. Massæ plumbeæ, quales manu ejaculari solent vel in certamine vel in exercitio. Lucian. (2, 328.) Ὁ δὲ μολυβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει:" [cf. Gymn. 27.] "Verum et vasa plumbea appellantur μολύβδαιναι. Athen. (207.) Ἐν οἷς κῆποι παντοῖοι θαυμασίως ἦσαν περιβάλλοντες ταῖς φυτείαις διὰ κεραμίδων ἢ μολυβδαινῶν, Fictilibus et plumbeis in vasis. Alioqui μολύβδαινα dicitur etiam Metallicum quiddam, de quo Diosc. 5, 100. Plin. 34, c. ult. Est et molybdæna, quam alibi Galenam vocavimus, plumbi et argenti vena communis, et hanc Metallicam vocant. Adhæresit et auri et argenti fornacibus. Melior hæc quanto magis aurei coloris, quantoque minus plumbosa, friabilis, et modice gravis: cocta cum oleo jecinoris colorem trahit. Est μολύβδαινα Herbæ etiam nomen. Plin. 25, 13. Nascitur vulgo molybdæna, i. e. plumbago, etiam in arvo, folio lapathi, crassa radice, hispida. Ea, inquit Gorr., multis esse creditur Major persicaria, aut omnino nobis ignota est." ["Ad Lucian. 2, 233. 328. ad Mœr. 257. Heyn. Hom. 8, 607." Schæf. Mss. In Gloss. perperam Μολυβδαία· Plumbago. * "Μολυβδόω, ad Hesych. 1, 486, 15." Dahler. Mss. "Euseb. P. E. 454." Wakef. Mss. * Μολυβδέω, Gl. Plumbo, potius μολυβδόω.] "Μολύβδωσις, ἡ, Plumbatura, h. e. Ferruminatio quæ plumbo facta est." [Gl. Plumbatura: * Μολυ-

βδωταί· Plumbatæ. * Μολυβδιάω, Phrynichus Bekkeri p. 52.] " Ceterum ut μόλιβος interdum sine δ " scriptum reperitur, ita etiam μόλυβος, in carmine " præsertim, metri lege postulante secundæ syllabæ " correptionem." [" Brunck. Apoll. Rh. 202. Heyn. Hom. 6, 162. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 167. Mœr. 256. et n., Valck. Hipp. p. 180. ad Diod. S. 1, 125. * Μολυβαχθὴς, Jacobs. Anth. 9, 158." Schæf. Mss.] " Μολυβοῦς, Plumbeus. Athen. " 14. Εἰς μολυβῆν κεραμίδα ἐμβαλὼν καὶ ἀναγαγὼν " εἰς τὸ πέλαγος, κατεπόντωσεν. SIC Μολυβὶς ap. " Hesych. pro μολυβδὶς, nimirum μολυβδαίνη ex- " ponentem μολυβίδι, Pilæ s. Globulo plumbeo." [" Heyn. Hom. 8, 608. ad Diod. S. 1. 125." Schæf. Mss.] " Idem ET Μολυβρὸν affert, exponens μο- " λυβοειδὲς, Plumbi speciem gerens, Plumbosum: " quod proculdubio συγκέκοπται ἐκ τοῦ μολυβηρός."

" ΜΟΛΟΘΟΥΡΟΣ, Molothurus: Herbæ nomen. " Nicand. 'Α. (147.) πόα [πόη] γε μὲν ὕψι τέθηλεν " Οἵηπερ μολόθουρος. Euphorion Semper virentium " generi annumerat, canens, Πτῶκες ἀειχλωροῖσιν " ἰαύεσκον μολοθούροις. Hesych. properispωmenωs " habet μολοθοῦρος, dicens esse vel ἀσφοδελὸν vel " ὀλόσχοινον."

" ΜΟΛΥΝΩ, Polluo, Contamino, Inquino, Con- " spurco. Synes. Epist. 5. Ἡ κέρδει παρ' αὐτῶν ἐμο- " λύνατο, Lucro ab his contaminatus est. Activa " voce in Apocal. (3, 4.) Τὰ ἱμάτια αὐτῶν οὐκ ἐμό- " λυναν." [" Phryn. Ecl. 157. 192. Huschk. Anal. 292. Jacobs. Anth. 9, 446. Toup. Add. in Theocr. 404. Opusc. 2, 281. ad Herod. 501. De coloribus, Clem. Alex. 235. Μολύνεσθαί τινος, Ruhnk. ad Velleium p. 73." Schæf. Mss. " Primitiva notio est Conspergere; quare etiam in bonam partem usurpavit Sotades Comicus ap. Athen. 293. Ἐμόλυνα ἀλεύρῳ, Farina respersi." Schw. Mss. Theocr. 5, 87. Heliod. 2. p. 91. Isocr. Philipp. 192. Plato de Rep. 7. p. 170. Musonius Stobæi Serm. 18. p. 362. 364. * Μολυνοπραγμονέω, Aristoph. 'Α. 382. * " Μόλυσμα, Schol. Æsch. Pers. 577. (Eum. 327.) Schol. Jo. Climac. 369." Boiss. Mss. * Μόλυμμα, Gl. Inquinabulum.] " Μολυσμὸς, ὁ, Inquinatio, Contaminatio. " Item Inquinamentum, μίασμα. Paulus 2 ad Cor. " 7, (1.) Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ " σαρκὸς καὶ πνεύματος." [Plut. 9, 117.] " ET Μό- " λυνσις, ἡ, itidem Inquinatio, Contaminatio, vel In- " quinamentum, Theophr. C. Pl. 4. Aristot. vero " μολύνσεως nomine Levem quandam coctionem in- " telligit, parum ab ipsa differentem cruditate. Ita " enim ille Meteorol. 4, (3.) Μόλυνσις δὲ ἀπεψία " μὲν, ἐναντία δὲ ἑψήσει, εἴη δ' ἂν ἐναντία ἡ πρώ- " τη λεχθεῖσα ἀπεψία τοῦ ἐν τῷ σώματι ἀορίστου " δι' ἔνδειαν τῆς ἐν τῷ ὑγρῷ τῷ πέριξ θερμότητος." [" Schol. Il. Α. 749." Wakef. Mss. * Μολυντὸς, unde] " Ἀμόλυντος, ὁ, ἡ, Impollutus, Incontami- " natus, Nullis inquinatus sordibus, Immunis et " purus a sordibus: ut a Gregor. τὸ ἅγιον πνεῦ- " μα dicitur ἀμόλυντον, Purum ab omni inquina- " mento. Alex. vero Aphrod. cum genit. dixit " Probl. 1. Ψυχὴ ἀμόλυντος οὖσα τοῦ σώματος, Non " contaminata sordibus corporis, Immunis et libera " a sordibus corporis. Affertur et ἀμόλυντον φάρμα- " κον e Gal. ad Glauc. pro Medicamentum quod ma- " nus non inquinat, utpote duriusculum." [Antyllus Oribasii p. 251. Mosq.,' Corai. ad Xenocr. p. 214. Schn. Lex. Suppl. p. 178. " Schol. Theocr. 1, 59. * Ἀμολύντως, Jo. Climac. Scala p. 412." Boiss. Mss. Epiph. 1, 1097. * Ἀναμολύνω, Athen. 67. * Διαμολύνω, Plut. 8, 9. * Διαμόλυσμα, Onosand. Strateg. c. 5. * Ἐμμολύνω, LXX. Prov. 24, 10. sed vide Schleusner. Lex. V. T. * Ἐπιμολύνω, Epiph. 1, 521. * " Καταμολύνω, Contamino, Conspurco, Chrys. in Ep. 2. ad Timoth. Serm. 9. T. 4. p. 373, 26." Seager. Mss. Eust. 10. p. 374. * Προμολύνω, Planud. Ovid. Met. 14, 55. * Συμμολύνω, Gl. Coinquino, LXX. Dan. 1, 8. Cod. Chish.] " Præ- " terea a verbo μολύνω DICITUR Μολυνίη, ἡ πυγὴ, " Podex: quoniam excrementis quæ ejicit, polluitur."

A [Hesych. * Μολυχνὸς, Eid. δεισαλέος. * Μόλυκος· μεμολυσμένος. * " Μολυχρὸς, * Μολυχνὸς, Brunck. ad Poët. Gnom. 278." Schæf. Mss.]

ΜΟΝΟΣ, Solus, Unicus, Unus, Plut. Polit. Præc. Βουλόμενος εἶναι μὴ μόνος, ἀλλὰ πρῶτος καὶ μέγιστος ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις, Demonax ap. Lucian. (2, 386.) ad quendam qui sibi μόνος et πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν esse videbatur, Εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος· εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος: (1, 826.) Οὐδὲν κωλύσει σε μόνον πλούσιον μόνον βασιλέα εἶναι: (156.) Εὐωχείτω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος. Xen. K. Π. 6, (1, 20.) Μόνος μόνῳ ἔλεξεν. Interdum cum gen. construitur, Æschyl. ap. Aristoph. B. (1392.) Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. Sic Dem. (149.) Ἐν μόνῃ τῶν πασῶν πόλεων. Idem Dem. Μόνος τῶν ὄντων ἀνθρώπων, Solus omnium hominum qui sunt, Solus ex omnibus hominibus; nam Latini itidem dicunt Solus omnium, ex omnibus. Ab hoc μόνος reperitur etiam SUPERL. Μονώτατος, Aristoph. Πλ. (182.) Μονώτατος γὰρ εἶ B σὺ πάντων αἴτιος Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, q. d. Solissimus omnium, h. e. Solus ex omnibus, ['Ιππ. 352.] || Redditur etiam Singularis, quod itidem pro Solus vel Unicus interdum capitur, Simplex. || Desertus, Separatus, Sejunctus, Soph. Aj. (510.) εἰ νέας Τροφῆς στερηθεὶς, σοῦ διοίσεται μόνος, Ὑπ' ὀρφανιστῶν, Te orbatus, A te destitutus; σοῦ χωρὶς, ut Schol. exp. Latini etiam Sola loca, Solas rupes, Solas terras dicunt pro Desertas. [" Thom. M. 832. Markl. Suppl. 27. Musgr. ibid. ad Charit. 413. 691. Wakef. Alc. 1110. Jacobs. Anim. 58. Wakef. Georg. 162. 163. Heyn. Hom. 8, 690. Unus, Markl. Suppl. p. 246. cf. Musgr. Hel. 1701. An Præcipuus, Eximius? Markl. Iph. p. 339. Jacobs. Anth. 6, 350. 8, 43. 9, 48. ad Herod. 235. I. q. ἀγαπητὸς, Brunck. ad Phil. 425. in Suppl. Ed. 4. Pro μονοσύλλαβος, Dawes. M. Cr. p. 12. Conf. c. μόνον, Thom. M. 336. 612. Add. ad p. 222. 426. 598. Markl. Suppl. 27. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 11, 293. 343. ad Diod. S. 2, 431. Fischer. ad Plat. Euthyphr. C 41. Boiss. Philostr. 644. J. Gronov. ad Paraphr. Epict. 269. ad Herod. 608. ad Eur. Alc. 828. Casaub. Athen. 1, 74. Εἷς μ., ad Phalar. 253. Jacobs. Anim. 207. Wakef. S. Cr. 5, 157. T. H. ad Plutum p. 385. Thiersch. Specim. p. 46. ad Herod. 599. Οὐδ' εἷς μ., Heind. ad Plat. Theæt. 352. Καὶ μ., Greg. Cor. 672. Πρῶτος καὶ μ., πρ. ἢ καὶ μ., Valck. ad Phalar. p. x. Toup. Emendd. 1, 15. Oxon. Αὐτὸς μ., Heind. ad Plat. Charm. 64. Ἡ μόνος, ad Herod. 285. Μόνος μόνῳ, 715. Eur. Med. 516. Aristocles. Μόνος, ἄνευθ' ἄλλων, Heyn. Hom. 5, 315. Μόνη μόνον, Lobeck. Aj. p. 292. Plato Lys. p. 31. Μόνον δὴ τοῦτο, Aristot. H. A. 360. Schn. Αὐτὸ τοῦτο μ., Heind. ad Plat. Gorg. 182. Μόνα καὶ μόνον, Wakef. Eum. 73. Οὐ μόνοι, ἀλλὰ καὶ, ad Lucian. 1, 307. Μοῦνος, μῶνος, Valck. Callim. 27. Μονώτατος, Theocr. 15, 137. Valck. Adoniaz. p. 410. Thom. M. 128. 620. Kuster. Aristoph. 5. T. H. ad Plutum p. 61. 326. Schol. p. 33. 63." Schæf. Mss. Lycurg. adv. Leocr. 197. Reisk. Μόνος pro εἷς, Schæf. ad D Apoll. Rh. T. 2. p. 162.]

Καταμόνας, Solum, Thuc. 1, (32.) Αὐτοὶ κ. ἀπεωσάμεθα Κορινθίους, Nos soli marte nostro propulsavimus Corinthios, [37.] Marc. 4, (10.) Αὐτὸς ἐγένετο κ., Solus erat. Plautus dicit, Soli inviti cubant, pro καταμόνας. Item Seorsim, Synes. Ep. 135. Ἐκπέμψαιμεν ἂν ὑμῖν μετ' αὐτοῦ μὲν τὰς στρουθοὺς, κ. δὲ τοὔλαιον, Seorsim, Vobis solis. Scribitur ETIAM Κατὰ μόνας. [" Dionys. H. 4, 2137. ad Xen. Mem. 3, 7, 4. Ruhnk. p. 233. Pierson. ad Mœr. 58. 121. Toup. Opusc. 1, 298. Diod. S. 1, 295. Kuster. V. M. 71. Wakef. Georg. 102. ad Charit. 413. Jacobs. Anth. 7, 64. Reiff. ad Artem. 350." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 208. Κατὰ μόνας ᾄδειν, Synes. p. 43.]

Μόνον, Solum, Solummodo, Tantum, Tantummodo. A Cic. p. 40. mei Lex. Cic. redditur Tantummodo. Plato, Οὐδὲν, ἦν δ' ἐγώ· μ. ἐλθέτω, Nihil sane, inquam: veniat modo. Item μ. εἰ, Si modo. Greg. Καὶ παθεῖν τι, ὡς κατάκριτος, δέχομαι· μ. εἰ σταίητε μεθ' ἡμῶν, Si modo, Modo si, Isocr. M. εἰ μὴ ἔπρα-

ξαν, Modo non fecerint. Item μ. μὴ, Modo ne, i. e., Si modo non, Greg. Πρόχειρός ἐστι, μεγαλόδωρος· μ. μὴ μικρολογίαν καταγνωσθῶμεν τοῦ μικρὰ αἰτεῖν. Sic Cic. Modo ne summa turpitudo sequatur. Interdum omittitur εἰ, Synes. Ἐμοὶ δὲ ἀποχρήσει καὶ παρ' ἑτέρων πυνθάνεσθαι τὰ περὶ ὑμῶν, μ. ὁ Θεὸς ἀγαθῶν εἴη νομεὺς, Sit modo : h. e., Si modo sit. Quod vero Lat. dicunt, Non solum, sed etiam, Non tantummodo, Verumetiam, id Græci οὐ μ., ἀλλὰ καί: item, οὐ μ., ἀλλὰ ὡς καί : item, μὴ μ., πρὸς δέ. Plato dixit etiam, μὴ μ., πλέον δὲ, Non solum, sed magis etiam. Et Idem, Μὴ μ.,—πρὸς τῇ χώρᾳ δὲ ἅμα, Non solum, sed etiam. Interdum οὐ μ. δὲ pendet e præcedenti periodo, Greg. Τὸν λόγον ὑποδεχόμενοι· οὐ μ. δὲ, ἀλλὰ καὶ κρατοῦντες: pro, Neque vero hoc solum. Sic Cic. Primum M. Metellum amicissimum, deinde Hortensium consulem ; non solum, sed etiam Q. Metellum : i. e., Neque solum hunc. Aliud exemplum ex eod. Greg. habes ap. Bud. 1038. || At μόνον οὐ SIVE Μονονοὺ, aut Μόνον οὐκ SIVE Μονονοὺκ, Tantum non, Modo non, i. e., Fere, Propemodum, σχεδὸν, ἐγγὺς, Lucian. (1, 528.) Ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μ. οὐκ ὀνειδίζει: quod dicitur etiam ὅσον οὐ, οὔπω, Aristoph. Σφ. (516.) καταγελώμενος μὲν οὖν Οὐκ ἐπαΐεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς σὺ μονονοὺ προσκυνεῖς, Quos tu propemodum venereris. Terent. Senem per epistolam pellexit, modo non montes auri pollicens. At Tantum non in hac signif. ap. Liv. et Suet. frequens est. Synes. Ep. 125. Ἐγὼ μὲν οὖν μονονοὺκ ἔποχος ὢν ἵππῳ, τὴν ἐπιστολὴν ὑπηγόρευσα, ubi durius diceretur Latine Tantummodo, Propemodum conscenso equo. ET Μόνον οὐχὶ, SIVE Μονονουχὶ, pro eod. Lucian. (1, 120.) Μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξέωθει τῆς οἰκίας. [" Μόνον, ad Charit. 313. ad Diod. S. 1, 243. ad Timæi Lex. 208. Ilgen. ad Hymn. 431. Eur. Hel. 1079. 1192. Musgr. Rhes. 455. De μ. omisso, ad Xen. Mem. 3, 13, 6. M. subaud., ad Anton. Lib. 129. Verb., Valck. Phœn. p. 501. ad Lucian. 1, 300. 495. Lennep. ad Phal. 107. 373. ad Diod. S. 1, 7. Wakef. Herc. F. 337. Jacobs. Anth. 9, 447. Brunck. Apoll. Rh. 202. Aristoph. 2, 22. 159. Villois. ad Long. 261. Subaud. in οὐ—ἀλλὰ —, Toup. ad Longin. 294. Valck. ad Chrys. p. 15. Phœn. p. 501. Hippol. p. 202. cf. Wessel. ad Herod. 147. ad Diod. S. 1, 141. Οὐ μόνον —, οὐδὲ, —, ἀλλὰ καὶ —, ubi etiam ad οὐδὲ subaud. μόνον, Plut. 4, 320. Cor., cujus notam vide. Idem 6, 87. Hutt. Schneid. ad Xen. Mem. p. 259. Ed. 3. Plato 2, 1. p. 92. Bekk., Polyb. 3, 633. Ita etiam Latini, Cic. de Inv. c. 4. ad fin. Ernest. ad Cic. de Orat. 467. Οὐ μ. subaud., Wakef. Phil. 181. ; seq. ἀλλὰ καὶ, ad Xen. Eph. 128. ad Diod. S. 1, 399. M. et μόνος conf., ad Lucian. 1, 307. ad Diod. S. 1, 363. (vide Μόνος.) M. et μᾶλλον conf., ad Dionys. H. 1, 277. ad Strab. 1196. M. pleonast. post ἀρκεῖ, T. H. ad Lucian. 1, 190. Καὶ μ., Struchtmeyer in Gloss. Nom. p. 30. Bast Lettre 116. Et præterea nihil, Toup. Opusc. 1, 182. 449. Emendd. 1, 278. in Schol. Theocr. p. 21. Οὐ μ., ἀλλ' οὐδὲ —, Phalar. 114. Οὐ μ., ἀλλὰ καὶ, ad Lucian. 1, 307. Οὐ μ., ἀλλὰ, ad Xen. Mem. 1, 6, 2. Οὐ μ. γε, ἀλλὰ καί, Plut. Alcib. c. 32. Οὐ μ. —, — δὲ—, Julian. p. 7. c. 16. c. 46. A. B. D. Toup. ad Longin. 392. Ast. ad Plat. de LL. 123. cf. Apoll. Rh. 1, 617. Polyb. T. 1. p. 336. 382. 419. 428. 451. 510. 570. T. 3. p. 119. Καὶ δὲ post οὐχὶ μ., Manetho 3, 154. ubi leg. ἀγάπησαν ἀθέσμους. Hoc similiaque fugisse Gronovium ! M. ἐλθέτω, Plato Charm. 61. Heind. Longus p. m. 101. Μή με καταπλήξῃς μ., Eur. Cycl. 219. Μονονοὺ, μονονοὺκ, μονονουχὶ, Bergler. ad Alciphr. 65. 214. Zeun. ad Xen. K. Π. 689." Schæf. Mss.]

[* " Μονόβιος, Hesych. * Μονόδερμος, Idem v. Καρπάτινον, Μονόλωπος. * Μονοδραστικὸς, Jambl. V. P. 144." Wakef. Mss. * " Μονόμοιρος, Cattier. Gazoph. 99. Brunck. Soph. 3, 504." Schæf. Mss. * Μονομοιρία, Sext. Emp. 5, 15. Paul. Alex. Apotelesm. Περὶ ἧς δεσπόζουσιν οἱ ζ' ἀστέρες μονομοιρίας κατὰ ζώδιον. * Μονοποιὸς, Sext. Emp. 26. 94.] " Μονοσίλλη, Clara stella quæ in Hyadibus est, Hesych." " Μονοστραβὴς ὄχος, Eid. ἡμίονος." [* " Μο-

A νοστραβὴς, Pierson. Veris. 58." Schæf. Mss. * " Μονοφίλης, Qui solus amare vult, Schol. Juv. 3, 121." Wakef. Mss. * " Μονοφόρος, ad Hesych. 2, 619, 9." Dahler. Mss.] " Μονοψάδης, Hesychio μονιὸς, * ἀτιμάγελος, Solitarius." [* Μονήλατος, Heliod. 9. p. 431. 486.] " Μονόναλος, Clara stella in corde Leonis, Hesych." " Μόνονα, Eid. τὰ λεπτὰ λέπαδνα." [* Αὐτόμονος, falsa l. ap. Sext. Emp. 7, 185. p. 408. leg. αὐτὸ μόνον.]

Μόνως, Solummodo, Tantummodo, Solum, Tantum, Xen. K. Π. 3, (2, 11.) Οὕτως ἂν εἴη μ. εἰρήνη βεβαία, Hoc solum modo : (Ἀπ. 1, 5, 5.) Οὕτως γὰρ μ. ὁ τοιοῦτος σωθείη. Redditur etiam Unice. [Thuc. 8, 81. Dionys. H. 370, 16. " Kuster. Aristoph. 110. Kiessl. ad Jambl. T. 2. p. 15. Jacobs. Anth. 10, 126. Wakef. Alc. 120." Schæf. Mss. * " Μονόθεν, Schol. Arat. Phæn. 7." Boiss. Mss.]

Μονὰς, άδος, ἡ, Unitas, Plut., Ἡ μ. οὐκ ἐκβαίνει τὸν ἑαυτοῦ ὅρον, ἀλλ' ἅπαξ τὸ ἓν μένει· διὸ κέκληται μονάς: ubi videtur a μένω derivare. Hanc μονάδα
B sequitur δυὰς, τριὰς, τετρὰς, πεντὰς, et sic deinceps. Idem Symp. 4. Τὰ ἐννέα διαίρεσιν εἰς τρεῖς λαμβάνει τριάδας, ὧν ἑκάστη πάλιν εἰς μονάδας διαιρεῖται τοσαύτας. In tessera quoque μονὰς dicitur unum punctum, quod etiam ὄνος et κύβος, J. Poll. In divinitate quoque μονὰς dicitur esse : imo et ipse Deus esse μονὰς, quatenus unicus est Deus: in ead. tamen et τριὰς statuitur, propter tres personas distinctas, non tamen divisas. Synes. H. 1. Ἐνοτήτων ἑνὰς ἁγνὴ, Μονάδων μονάς τε πρώτη: paulo post, Μονὰς ἄρρητα χυθεῖσα * Τρικόρυμβον ἔσχεν ἀλκάν. Et Hymno 4. Μονὰς εἶ, τριὰς ὤν. Μονὰς ἃ δὴ μένει· Καὶ τριὰς εἶ δή. [Eur. Andr. 805. Bacch. 609. " M. τρισυπόστατος, (Deus,) Georg. Lapitha Poëm. Mor. 886." Boiss. Mss. " Jacobs. Anim. 48. Musgr. ad Phœn. p. 230. ad Diod. S. 1, 91. Brunck. Andr. 847. Musgr. 854. Adj., Porson. Phœn. 1537. Lobeck. Aj. p. 271." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 733.] Μοναδικὸς, Singularis, Unicus. Et μ. ἀριθμὸς, ap. Aristot. et Philosophos, ipsa μονὰς et unitas. Item Solitarius: βίος, Vita solitaria,
C Cum quis solitarius degit, Synes. Ep. 66. Ἔτι μειράκιον ὢν, εἰς μ. βίον ἐτέλεσε, Solitariam vitam professus est, Monasticæ vitæ se dedidit, inter monachos profiteri cœpit. Ead. Epist. Τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊούσης τῆς μοναδικῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, Solitariæ s. Monasticæ vitæ instituto. Item μ. φύσις, Natura solitaria, Sui juris, Suæ potestatis. Μοναδικῶς, In unitate, More eorum quæ monade continentur, Plut. Symp. 4, 14. de novem Musarum choro, Εἶτα πάλιν αὖ μ. ἑκάστη μίαν περιέπει λαχοῦσα καὶ κοσμοῦσα δύναμιν. Ubi sunt qui Sigillatim interpr., s. Peculiariter. || Solitarie. [* " Μονῳδικῶς, Singulariter, Pseudo-Chrys. Serm. 33. T. 7. p. 339, 34. Οὐ γὰρ μονῳδικῶς, ἀλλὰ πληθυντικῶς ἐξεφώνησεν." Seager. Mss. Leg. μοναδικῶς. * Μοναδίζω, * Μοναδιστὸς, unde * " Ἀμονάδιστος, Damasc. ap. Wolf. Anecd. 3, 231." Kall. Mss.]

Μοναδὸν, Solummodo, Solum, quod tamen Schol. Nicandri (Θ. 148.) ita a μόνος derivari scribit, ut οἰαδὸν ab οἶος: quem sequendo ponendum fuisset p. præced. [Cattier. Gazoph. 57. * Μονάδην, Apol-
D lon. de Adv. p. 611.]

Μονάζω, Solitarius dego, Hist. Eccles. 4. Οἱ πλείους γὰρ ἦσαν μονάζοντες, ἔρημον οἰκοῦντες δι' ἄσκησιν. [Eust. 68, 13. Jambl. V. P. 40. " Rufinus 33. ad Codic. Theodos. 4, 433." Schæf. Mss. Jambl. Arithm. p. 85. Ἡ μὲν γὰρ μονὰς ἑαυτὴν μονάσασα * τετραγωνικὴ γίνεται, ἡ δὲ δυὰς ἑαυτὴν δυάσασα τετράγωνον τὸν δ' ποιεῖ, καὶ ἡ τριὰς ἑαυτὴν * τριάσασα τὸν θ'. * Μονασμὸς, Solitudo, Eust. Il. Z. p. 494, 17.] Μοναστὴς, Qui solitarius degit, Homo solitarius : Cic. Solitario homini atque in agro vitam agenti, Greg., Νομοθεσίαι μοναστῶν ἔγγραφοί τε καὶ ἄγραφοι. [" Kuster. Aristoph. 75." Schæf. Mss.] Μοναστικὸς, Ad homines solitarios pertinens. Cum vero homo aliquis aut animal μοναστικὸν dicitur, reddendum est Solitarius, vel etiam Solivagus. Plin. de elephantis, Gregatim semper ambulant, minime ex omnibus solivagi. Μονάστρια, Mulier solitaria : ut ἀσκήτρια, in Pand., i. e. Monacha. [" Const. Manass. Chr. p. 134." Boiss. Mss.] Μοναστήριον, Monasterium, Locus ubi homi-

nes solitarii degunt: quod et Claustrum a recentioribus appellatur, quod eo claudantur qui solitariam vitam degunt. Pinlo de monachis Ægypti, Ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ ἐστὶν οἴκημα ἱερὸν, ὃ καλεῖται σεμνεῖον καὶ μοναστήριον, ἐν ᾧ μονούμεναι τὰ τοῦ βίου σεμνοῦ μυστήρια τελοῦνται: in quod nihil inferri solitum fuisse scribit, nedum necessariarum rerum. Sunt qui Solitudinem interpr. Sed id vocab. multo latius ap. Latinos patere constat: cum contra μοναστήριον ad eorum, qui Monachi dicti sunt, domicilium restringatur. [" Thom. M. 902. Corav Theophr. 38." Schæf. Mss.] Μονάτωρ ἵππος e Schol. Aristoph. Εἰρ. (900.) qui et κέλης dicitur, Equus desultorius, Suet. Fuerit ergo ei μονάτωρ is qui Eustathio ὁ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος. Hes. vero aliter accipere videtur hoc vocab.: nam cum dixisset, κέλης, ἵππος καὶ ἱππαστὴς καὶ εἶδος τι νεὼς, subjungit, καὶ μονάτωρ: accipiens fortasse pro Homine solitario, et qui ἄζυξ est. Nisi putet aliquis hoc μονάτωρ, expuncto καὶ ponendum esse post ἱππαστὴς, ut κέλης sit ἵππος καὶ ἱππαστὴς μονάτωρ. [* Συμμονάζω, Sozom. H. E. 6, 28. * " Φιλομονάζω, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss. * " Ψευδομονάζω, Insincerus sum monachus, Specie, non re, monachus sum, Georg. Alexandr. V. Chrys. 207, 10." Seager. Mss.]

Μοναχὸς, Unicus, Bud. e Xen. [K. 'A. 4, 4, 11.] || Accipitur etiam pro Homine solitario, qui et μοναστὴς dicitur: ut ap. Christianos Qui in loca sola s. solitudines, procul a reliquorum hominum consuetudine, secedebant, ut cultui divino vacare melius possent. Dionys. Areop. Eccl. Hier. Οἱ μὲν θεραπευτὰς, οἱ δὲ μοναχοὺς ὀνομάζοντες, ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ καθαρᾶς ὑπηρεσίας καὶ θεραπείας, καὶ τῆς ἀμερίστου καὶ ἑνιαίας ζωῆς, ὡς * ἑνοποιούσης αὐτοὺς ἐν ταῖς τῶν διαιρετῶν ἱεραῖς συμπτύξεσιν, εἰς θεοειδῆ μονάδα καὶ φιλόθεον τελείωσιν. Idem in eod. l., aliquanto post, Ἀπείρηται τρόπῳ παντὶ τοῖς ἑνιαίοις μοναχοῖς, ὡς πρὸς τὸ ἓν αὐτῶν ὀφειλόντων * ἑνοποιεῖσθαι καὶ πρὸς ἱερὰν μονάδα συνάγεσθαι. Latini quoque scriptt. Ecclesiastici Monachos appellant. Quæ vero hujus vocab. afferuntur a Gramm. et nonnullis aliis etymologiæ, ridiculæ sunt: quibusdam sc. compositum esse dicentibus e μόνος et εὐχὴ, quibusdam a μόνος et ἄχος: cum ἐκ παραγωγῆς sit illa terminatio. [* " Φιλομόναχος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 140. bis, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244. * Ψευδομόναχος, Nilus Ep. 75." Boiss. Mss.] Μοναχικὸς, Ad solitarios homines pertinens, Monasticus, s. Monachicus, Dionys. Areop. l. c., Δηλοῖ τὴν μ. τάξιν οὐκ εἶναι προσαγωγικὴν ἑτέρων, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτῆς ἑστῶσαν ἐν μ. καὶ ἱερᾷ στάσει. Et paulo post, Εἴπερ ἀληθῶς ἐπὶ τὴν μ. ἀφίκοιτο καὶ ἑνιαίαν ἀναγωγήν. [* Μοναχικῶς, Sozom. H. E. 7, 28. * " Μοναχὴ, ἡ, Indicus pannus, Arrian. Erythr. Peripl. p. 5." Schn. Lex.]

Μονήρης, de quo dubitari justius potest, compositumne sit, ut διήρης, τριήρης, δεκήρης, an vero tantummodo derivatum; nam illa de navibus tantum dicuntur, hoc de hominibus etiam ceterisque animalibus, item et de vita alicujus. De homine solitario dictum reperitur ap. Diog. L. ex Heraclide, Καὶ αὐτὸς δέ φησιν μονήρη αὐτὸν γεγονέναι καὶ ἰδιαστήν. Athen. (301.) de hepato pisce, Ἔστι δὲ μονήρης, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης: (321.) de salpa, Καρχαρόδους καὶ μονήρης. Solivagum interpretari possumus, ut Plin. de elephantis, Gregatim semper ambulant, minime ex omnibus solivagi. Cic. quoque aves volare ait, partim solivagas, partim congregatas. Opponitur ei in hac signif. ἀγελαῖος. Dicitur etiam aliquis μονήρη vitam agere, qui solitarius degit. Item μονήρης δίαιτα pro eo quod Synes. μονήρη βίον vocat, Lucian. (1, 155.) M. δὲ ἡ δίαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων: paulo ante sibi præscribit ἀμιξίαν πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσίαν, et pro piaculo dicit τὸ προσομιλῆσαί τινι. De nave autem ap. J. Poll. dicitur, 1, 9. Ναῦς ἐνήρης, ἑπτήρης, τριήρης, διήρης, μονήρης. Apud Suid., Πλοῖα μονήρη, ἔστιν ἃ καὶ δίκροτα κατεσκευάσαντο: quo loco, inquit Bayf., μονήρη dicit Ea quæ pluribus quidem remis agerentur, sed unico tantum A per transtra et sedilia remo, et non binis, aut ternis, aut etiam pluribus incitarentur: quæ fortasse κέλητες etiam dicta sunt, translatione sumta ab equis celeribus. Nicand. vero μονήρη ἀκτῖνα dixit Unicum diem, s. Unum solummodo diem, 'A. (400.) de pharico, ἐν δὲ μονήρει Ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα: i. e. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, Schol. [" Ad Lucian. 1, 409. Græv. Lectt. Hes. 541. Wolf. Proleg. 89. Wakef. Ion. 1155. Cattier. Gazoph. 47." Schæf. Mss. Hippocr. Epist. 1275. Μονῆρες ἀγαθὸν, Archytas ap. Gal. 675.] Μονηρήβιον in VV. LL. Vita solitaria, Monachismus: quod suspectum est, ac pro eo scr. fortassis μονήρη βίον.

Μοναχῆ, Sola parte, Xen. (K. 'A. 4, 4, 11.) Ὡς ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ὄρους, ἧπερ μοναχῆ [—χὴ] εἴη πορεία, ἐπιθησόμενοι τοῖς Ἕλλησι, Qua solummodo patebat iter. Nisi potius μοναχὴ scr. est. Μοναχόθεν, Una solum e parte: ut πανταχόθεν, Omni e parte. [Suid. 3, 27.] Μοναχοῦ, ut ἐνταῦθα μοναχοῦ, Hoc solum in loco, Hic solummodo, Huc solummodo, B Plato Symp. M. ἐνταῦθα ξυμπίπτει τὸ καλὸν εἶναι ἐραστῇ χαρίσασθαι. Μοναχῶς, Uno tantum modo, Aristot. Polit. 5. M. δὲ καὶ ἐνδέχεται ἅμα εἶναι δημοκρατίαν καὶ ἀριστοκρατίαν: VV. LL. exp. etiam simpliciter, Singulari ac simplici modo. [Plut. 7, 526. 746. Jambl. Protr. 352. * Μοναχόω, Solitarium facio, Aqu. Ps. 85, 11. sed vide Schleusner. Lex. V. T.]

[* Μονῆς ἀρχὴ, i. q. μοναρχία, Manetho 4, 98.]

[* Μονία, i. q. ἠρεμία, Empedocles Simplicii ap. Peyron. p. 51. μονίῃ περιγήθεϊ γαίων, Maximus v. 71. Εἰ μονίην στυγέοι. * Μονότης, Epiphan. Hær. 69. p. 335. Unitas, Symm. Ps. 21, 21. 34, 20.]

Μονιὸς, s. Μόνιος, Solitarius, Solivagus, Solitudines captans, i. q. μοναστικὸς et μονήρης, Callim. Hymno in Dian. (84.) Αἴ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἤ τι πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσω, Schol. κατὰ μόνας νεμόμενον. In Epist. Saturni ap. Lucian. (3, 413.) Ἡδὺ οἶμαι μόνον ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς φασι καὶ τοὺς μονιοὺς τῶν λύκων: cui l. similis est, quem C ex Eod. in Μονήρης ascripsi. Suidæ quoque μονιὸς est ὁ * μονόλυκος, Lupus solitarius, solivagus. || Peculiariter autem accipitur pro Porco agresti, qui solitarius pascitur. Suidæ enim μονιὸς est ἄγριος ὗς μεμονωμένος, et Hes. ὗς ἄγριος ὁ μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενος. Sic accipitur in Fabulis Æsopi, M. ἄγριος ἐπί τινος ἑστὼς δένδρου, τοὺς ὀδόντας ἔθηγεν. Cyrillus in Expos. Hos. Prophetæ, ut annotat Hes., μονιὸν dicit significare ὄνον: illum fortassis, qui ὄναγρος dicitur, i. e. Asinus sylvestris, quidam μέγα θηρίον καὶ κατὰ μόνας νεμόμενον. Scribitur vero μονιὸς oxytonως ap. Hes. Suid. et Eust. item ap. Lucian. et in Fabulis Æsopi: μόνιος autem proparoxytonως ap. Callim. et ejus Schol. || Hesychio ὁ περὶ τράχηλον ὅρμος, Monile, quod etiam περιδέῤῥαιον et μανιάκης. [" Ad Lucian. 1, 409. ad Callim. 1, 107. (3, 84.) Jacobs. Anth. 7, 64. 9, 94. 12, 425. Wakef. Georg. 102. De apro, Thom. M. 916. Wakef. Eum. 196." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 47.] AT Μονίας, de homine solitario dicitur, ut μοναστὴς et μονήρης, Eust. D 1872. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὸν μ. σῦν, οὗ διενήνοχεν ὁ μονίας, καθὰ καὶ ὁ μονώτης, λεγόμενα ἐπὶ ἀνθρώπου ἐρημάζοντος. Hesychio autem μονίας est νήφων, Sobrius: quoniam οἱ μεθύοντες appellantur δεύτεροι. [Ælian. H. A. 15, 3. " Cattier. Gazoph. 48." Schæf. Mss.]

Μονόω, Solum relinquo, Desero, Destituo. Frequentius usurpatur in pass. Il. Λ. (470.) Δείδω μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεὶς, Thuc. 2, (81.) Ἡγησάμενοι, μεμονωμένων εἰ κρατήσειαν, οὐκ ἂν ἔτι σφίσι τοὺς Ἕλληνας ὁμοίως προσελθεῖν, Si superent ab aliis solos relictos, disjunctos: Schol. exp. Διεζευγμένων τῆς τῶν Ἑλλήνων συμμαχίας: 5, (58.) p. 184. Ἀργεῖοι ὡς μεμονωμένοις τοῖς Λακεδαιμονίοις παρεσκευάζοντο μάχεσθαι, i. e. ἐρήμοις συμμάχων, Destitutis copiis auxiliaribus. Plut. (9, 432.) Λακεδαιμονίους μὲν μονωθέντας καὶ γενομένους συμμάχων ἐρήμους. Xen. K. (9, 9.) loquens de hinnulis cervorum, quos cum matribus et cervorum grege pasci ait, Οὐκ εὐάλωτοί εἰσιν, ἐὰν μὴ προσμίξας τις εὐθὺς διασκεδάσῃ αὐ-

τὰς ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε μονωθῆναί τινα αὐτῶν: (10, 23.) A de apris, Τὰ δὲ νεογνὴ αὐτῶν ὅταν ἁλίσκηται, χαλεπῶς τοῦτο πάσχει· οὔτε γὰρ μονοῦνται ἕως ἂν μακρὰ ᾖ, Nec enim ab eis destituuntur et sola relinquuntur. Plato cum gen. dixit μονωθεῖσαι φρονήσεως: quod Cic. interpr. Vacantes prudentia, p. 39. mei Lex. Cic. Idem in Tim. dicit, Μονωθεὶς ἀέρος, Ab aëre destitutus. Et Herod. (8, 62.) Μονωθεὶς [Μουν.] τῶν συμμάχων. Item in VV. LL. Μονωθεὶς ἀπὸ πατρὸς, A patre semotus. || Aliquando μονούμενον commodius redditur Quod solum est, Aristot. Eth. 1, 7. Τὸ αὔταρκες τίθεμεν, ὃ μονούμενον, αἱρετὸν ποιεῖ τὸν βίον καὶ μηδενὸς ἐνδεᾶ, Cum per se solum est. Et 10, 23. Πᾶν γὰρ μεθ' ἑτέρου ἀγαθοῦ αἱρετώτερον ἢ μονούμενον, ubi etiam interpretari possimus Solitarium: sicut Cic. dicit, Ut quoniam solitaria non potest virtus ad ea, quæ summa sunt, pervenire, conjuncta et sociata cum altera perveniret. Dicitur etiam aliquis μονοῦσθαι ἐκ, pro Liberari, et quasi solitarius fieri. In Axiocho (370.) Κεῖσε γὰρ ἀφίξῃ μονωθεὶς ἐκ τῆσδε τῆς εἱρκτῆς, Liberatus hoc carcere, h. e., Solutus hoc vinculo, quo anima corpori astricta est, et quo sublato illa solitaria et libera degit. [" Wakef. Herc. F. 1391. Alc. 1110. Valck. Phœn. p. 514. ad Herod. 445. Cum gen., Diod. S. 2, 351." Schæf. Mss. Æschines Dial. 3, 17. Μεμονωμένος, Gl. Solitarius, Destitutus. * " Μεμονωμένως, Moschop. π. Σχ. 142." Boiss. Mss. Phurnut. de Nat. Deor. c. 16. p. 160.]

Μόνωσις, Actio illa qua quempiam solum relinquimus. In VV. LL. redditur, Solitudo, Singularitas, Unitas. Quod vero Plato Tim. dixit, Ἵνα οὖν τόδε κατὰ τὴν μ. ὅμοιον ᾖ τῷ παντελεῖ ζώῳ, Cic. vertit, Ut hic mundus esset animanti absoluto simillimus, hoc ipso quod solus atque unus esset. [" Ad Lucian. 1, 255." Schæf. Mss. "Porph. Abst. 367." Wakef. Mss.]

Μονώτης, Solitarius, i. q. μοναστικὸς, μονήρης, μονίας. Apud Dem. Phal. Ὅσῳ γὰρ αὐτίτης καὶ μονώτης εἰμὶ, φιλομυθότερος γέγονα, Aristot. Eth. 1, 8. Οὐ πάνυ γὰρ εὐδαιμονικὸς ὁ τὴν ἰδέαν παναίσχης, ἢ δυσγενὴς, ἢ μ. καὶ ἄτεκνος: 8, 5. Μονώταις μὲν γὰρ εἶναι τούτοις ἥκιστα προσήκει, συνδιάγειν δὲ μετ' ἀλλήλων οὐκ ἔστι, C ubi observa opponi inter se τοὺς μονώτας et τοὺς μετ' ἄλλων συνδιάγοντας. Item μονώτης βίος dicitur ut μονήρης βίος, qualis esse dicitur vita Cyclopis a Max. Tyrio. Aristot. Eth. 1, 8. Τὸ δ' αὔταρκες λέγομεν, οὐκ αὐτῷ μόνῳ τῷ ζῶντι βίον μ., ἀλλὰ καὶ γονεῦσι καὶ τέκνοις καὶ γυναικὶ, καὶ ὅλως τοῖς φίλοις καὶ πολίταις. [* Μονωτὸς, Solus relictus, Schneidero susp.] AT Μονωτὶ, Solitarie, Clam, VV. LL. [* Μονωτικὸς, Aristot. H. A. 1, 1. ζῶα, al. μοναδικός.] Ἀπομονόω, Solum relinquo, Solum esse facio: pass. Ἀπομονοῦμαι, Solus relinquor. Item Excludor, Thuc. (3, 28.) Εἶτ' ἀπομονωθήσονται τῆς ξυμβάσεως κινδυνεύσοντες, Si excludantur a fœdere, Si soli extra fœdus relinquantur, Bud. " Ἐπιμονόω, Desolo, i. e. Solum " reddo, Solitudinem affero. Item Desero, Desti- " tuo: unde Ἐπιμονωθεὶς, Destitutus." [Schneidero susp. * Συμμονόω, Joseph. A. J. 1, 3. 17, 2, 4.]

¶ Μοῦνος, Poët. pro μόνος, Solus, Unus, Unicus, Od. Π. (105.) Εἰ δ' αὖ με πληθυῖ δαμασαίατο μοῦνον ἐόντα, Solus cum sim. Pro Unus accipitur Il. Ω. D (453.) θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς, i. e. εἷς, Eust. Item, μοῦνος υἱὸς dicitur Unus filius s. Unicus: qui et μουνογενής. (Il. I. 477.) Καί με φίλησ' ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ Μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι, Od. Π. (118.) Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτε, Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, Unum me, vel Unicum, etiam Me solum. [" Markl. Iph. p. 232. ad Charit. 732." Schæf. Mss.]

Μουνὰξ, Seorsum, Singulatim, Solum, Od. (Θ. 370.) de Alcinoo, Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν Μουνὰξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφίσιν οὔτις ἔριζε, Ipsos solos, ubi Eust. μόνους, ἢ καθ' ἕνα ἰδίως, Seorsim quemque. Item, μουνὰξ μάχη, ap. Suid. ἡ μονομαχία, Qua solus aliquis cum aliquo solo congreditur: quod quidam interpr. Certamen singulare. Et μουνὰξ κτείνειν, Occidere in ejusmodi congressu, Od. Λ. (416.) Ἤδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας Μουνὰξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμῖνι: i. e., inquit Eust., κατὰ μόνας, ἐν μονομαχίᾳ: opp. vero ibi μουνὰξ et ἐν ὑσμῖνι: cum enim μουνὰξ pugnatur, unus cum uno confligit; at in ὑσμῖνι plures cum pluribus simul. [" Ad Charit. 774. Tzetz. ad Lyc. p. 612. Lips., Toup. Opusc. 1, 207." Schæf. Mss. * Μουναδὸν, Opp. Ἁ. 1, 144. Κ. 4; 40. * " Μουνόθεν, Wessel. et Valck. ad Herod. p. 58. (1, 116.)" Schæf. Mss.] Μούνας, ap. Hes. καταμόνας. [* " Μουνὰς, Agathias 72. * Μούνιος, Jacobs. Anth. 7, 64. 8, 337." Schæf. Mss.]

Μουνόω, Solum aut Unicum reddo, Ad unicum redigo, Telemachus, Od. Π. (117.) Ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων· Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν, et quæ sequuntur, paulo ante in Μοῦνος citata: ἐν συμφορᾷ τὸ ἀνάδελφον τιθέμενος, ut Plut. annotat (7, 876.): unicus enim filius erat Acrisio Laërtes, unicus Laërti Ulysses, unicus Ulyssi Telemachus: et sic Jupiter ipsius γενεὴν ἐμούνωσε. Et in pass. μουνόομαι, Solus relinquor, Od. Ο. (385.) Ἤ σέ γε μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσὶν Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον. B

" ΜΟΡΜΟΣ, Terrificus. Hesych. enim μόρμη " exp. καταπληκτικὴ, addens etiam χαλεπὴ, Gravis, " Difficilis. Eid. μόρμοι sunt φόβοι κοινοί: nisi " forte scr. κενοί: ut sit, Metus terroresque inanes, " quales sunt e larvis." " Μύρμος, Hesychio φό- " βος."

" Μορμὼ, οὖς, ἡ, Mulier horrenda et monstrosa " facie, ut strix, fuisse dicitur: indeque pro Larva " et terriculo accipi, derivato inde et nomine μορμο- " λύκειον. Aristoph. quoque horribilitatem vocabulo " huic includi indicat cum μορμὼ τοῦ θράσους dicit " pro O horrendam audaciam: Ἱππ. (693.) προσέρ- " χεται Ὠθῶν κολόκυμα καὶ ταράττων καὶ κυκῶν, Ὡς δὴ " καταπιόμενός με μορμὼ τοῦ θράσους." [" Wakef. Herc. F. 885. Brunck. Aristoph. 1, 139. ad Timæi Lex. 182. ad Callim. 1, 102. Valck. Adoniaz. p. 346. ubi et de μορμών." Schæf. Mss. Dio Orat. 66, p. 355. Theocr. 15, 40. Phot. Μορμώ· ὃν ἡμεῖς * μορμόφοβος.] " Μομβρὼ, Hesychio ἡ μορμὼ καὶ φό- " βητρον, Larva et terriculamentum. Μομμὼ, idem " dicitur: idem enim Hes. subjungit, Μομμὼ, quod " nos μορμὼ dicimus, τὸ φόβητρον τοῖς παιδίοις. A- " pud Suid. μολυβρὼ legitur pro μομβρὼ, sed repu- " gnante serie alphabetica." " Μορμὼν, όνος, ἡ, pro " μορμὼ dicitur, ut γοργὼν pro γοργώ. Aristoph. " μορμόνα vocat Galeam Lamachi quod μορμόνος s. " γοργόνος capite insignis esset, Ἀ. (582.) Ἀλλ' ἀντι- " βολῶ σ', ἀπένεγκ' ἐμοῦ τὴν μορμόνα: Εἰρ. (474.) " Οὐδὲν δεόμεθ', ὦ 'νθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος. Xen. " rectius pro Larva et terriculo, Ἑλλ. 4, (4, 17.) Οἱ " μέν τοι Λακεδαιμόνιοι ἐπισκώπτειν ἐτόλμων ὡς οἱ " σύμμαχοι φοβοῖντο τοὺς πελταστὰς, ὥσπερ μορμόνας " παιδάρια. Hesych. μορμόνας esse dicit πλάνητας " δαίμονας, Dæmonas erraticos, ut qui noctu discur- " runt variisque terriculis formidolosos perterrent."

" Μορμολύττομαι, Terreo: ac proprie larvis spe- " ctrisque et similibus terriculis. Xen. Σ. (4, 27.) " Ἀλλὰ τί δή ποτε ἡμᾶς μὲν οὕτω τοὺς φίλους μορμο- " λύττει ἀπὸ τῶν καλῶν; A pulcris deterres. Plut. " Symp. 5. in fine Probl. 7. Ἵνα μή με δόξητε πόῤῥω " νυκτῶν οὐσῶν ὑμῖν ἐπάγοντα φάσματα καὶ εἴδωλα " πεπνυμένα καὶ φρονοῦντα, μορμολύττεσθαι καὶ διατα- " ράττειν. Accipitur etiam pro Formido, Metuo. " Auctor Axiochi (init.) Διαχλευάζων τοὺς μορμολυτ- " τομένους τὸν θάνατον, Eos qui mortem formidant. " Apud Hesych. legitur et act. Μορμολύττει exposi- " tum φοβερίζει, Terret." [" Lucian. 3, 304. Heind. ad Plat. Georg. 91. Valck. Adoniaz. p. 348. ad Mœr. 119. ad Timæi Lex. 181. * Μορμορύττω, ibid." Schæf. Mss. * Μορμολυκτόω, unde Ἐμορμολυκτοῦτε ap. Hes. * Μορμορύζει, Photio ἐκφοβεῖ, παρὰ τὴν μορμώ.]

" Μορμολύκειον, s. Μορμολυκεῖον, τὸ, Larva. Ali- " quando ita nominantur Tragicorum et mimorum " personæ, quas Dorienses etiam γοργεῖα vocant. " Aliquando Terricula et spectra. Lucian. Philops. " Πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον καὶ " γιγάντειον:" [cf. s. 23.] " Et ap. Philostr. Apol-

" Ionius dicit Menippi sponsam esse μίαν τῶν ἐμπουσῶν ἃς λαμίας τε καὶ μορμολυκεῖα οἱ πολλοὶ ἡγοῦνται." [" Aristoph. Fr. 218. 229. Phryn. Ecl. 31. 162. Jacobs. Anth. 9, 491. Valck. Adoniaz. p. 347. 348. ad Timæi Lex. 180. 182. * Μορμολύκιον, 181." Schæf. Mss. et ad Æsop. 103. * Μορμολυκεία, ἡ, Arrian. Epict. 2, 1, 15. perperam pro —λύκεια.] " Apud Strab. (1, 51.) legitur et Μορμολύκη, itidem " pro Larva et spectro. Ἥτε γὰρ λαμία μῦθός ἐστι, " καὶ ἡ γοργὼ καὶ ὁ ἐφιάλτης καὶ ἡ μορμολύκη." [Porphyr. Stobæi Phys. 1010. " Valck. Adoniaz. p. 348. ad Mœr. 119. ad Timæi Lex. 181." Schæf. Mss.]

" Μορμύσσομαι, Terreo: ut μορμολύττομαι. Callim. H. in Dian. (70.) de Mercurio cineribus oblito, " Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται· ἡ δὲ τεκούσης Δύνει " ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας: ubi Schol. " quoque exp. ἐκφοβεῖ. Hesychio μορμύσσεσθαι est " ἐμβριμᾶσθαι."

" Μόρμορος, Hesychio φόβος, Terror, Metus: qui " supra μύρμος." [" Ad Timæi Lex. 182." Schæf. Mss.] " Μορμορωπὰ ῥήματα, Aristoph. B. (925.) vocat " τὰ καταπληκτικὰ καὶ φοβερὰ, Terribilia: ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμοῦς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης: ut tradit " Schol." " Μορμυρωπὸς, ap. Suid. legitur. Ibi " enim malum omen esse dicitur si cui in somnis sol " videatur ἀμαυρὸς ἢ ὕφαιμος ἢ μορμυρωπός: Ambiguum significetne Terrificus aspectu, an Turbidus " aspectu. Supra μορμορωπός." [Locus legitur ap. Artemid. Onir. 2, 36. cf. Dorv. ad Charit. p. 40=223. Codd. exhibent μορμύρων, * μορμυρώδης, φορφυρώδης, unde Reiff. eruit πορφυρώδης.]

" Μορμύνει, Hes. affert pro δεινοποιεῖ." [* Μορμόω, unde * Μορμωτὸς, Terrificus, Lycophr. 342.]

" ΜΟΡΜΥΡΟΣ, Piscis quidam marinus est, de quo " Aristot. et Athen. (313.) Plin. ex Ovid. Pictas " mormyras dicit. Athen. hos ipsos pisces ab Epi" charmo μύρμας vocari scribit: Ælian. μορμύλους " nominasse fertur." [" Apud Ælian. non occurrit, quod sciam, hujus piscis mentio. Sed Μορμύλον vocavit Oppianus, itemque Dorion ap. Athen. 7. p. 313. In Archestrati versu ap. eund. Athen. l. c. pro olim vulgato Μόρμυλος e Mss. Codd. Μόρμυρος restituit Schw." Schw. Mss. " Toup. Opusc. 2, 15. Jacobs. Anth. 8, 172." Schæf. Mss. Hinc Mirmillones putantur nomen habere.]

" ΜΟΡΟΤΤΟΝ, Hes. dicit fuisse quoddam πλέγμα ἐκ φλοιοῦ, quo sese mutuo verberarent in sacris " Cereris."

" ΜΟΡΥΣΣΩ, Inquino, Contamino, Fœdo: μολύνω. Od. N. (435.) de vestimentis Ulyssis, Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ." [Opp. K. 3, 39. Nicander Ἀ. 144.]

ΜΟΡΦΗ, ἡ, Forma: generaliter de quavis re, ut ap. Aristot. in præd. qualitatis, Τέταρτον δὲ γένος ποιότητος, σχῆμά τε καὶ ἡ περὶ ἕκαστον μορφή: ea a Philosophis dicitur dare esse rei. Plerumque de forma humana, s. Specie et figura, quæ et species oris. Od. Θ. (170.) Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ· Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, Plut. (9, 119.) Ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες. Et metaph. μορφὴ ἐπέων, de venusto et eleganti orationis genere, Od. Λ. (366.) Σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἐπὶ δὲ φρένες ἐσθλαί: i. e. κάλλος ἢ πιθανότης, Eust., annotans pro ἔπι scribi etiam ἔνι. Dicitur etiam in genere de Forma s. Aspectu. Plut. Pericle, Αὐτοῦ τινὰ μορφὴν ἐνετύπωσε: S. N. V., Ἄνθρωπον δὲ μόλις ἄν τις οἰκεῖος ἢ φίλος ἐντυχὼν διὰ χρόνου, μορφὴν γνωρίσειεν, ubi etiam reddi potest, E facie agnoscat. At de Forma totius corporis et cujusvis rei, ap. Aristot. Poët., ubi de bonis εἰκονογράφοις loquitur, Ἀποδιδόντες τὴν ἰδίαν μορφὴν, ὁμοίους ποιοῦντες, καλλίους γράφουσι. Epicurus, Αἱ διὰ μορφῆς κατ' ὄψιν ἡδεῖαι κινήσεις: quod Cic. interpr. Voluptates quæ e formis percipiuntur oculis. Plato de Rep. 2. Ἀλλάττοντα τὸ αὑτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, Plut. (6, 654.) ex Empedocle, Μορφὴν ἀλλάξαντα, Theophr.

A (H. Pl. 3, 10, 4.) Τῆς δὲ φιλύρας ἡ μὲν ἄῤῥεν ἐστὶν, ἡ δὲ θήλεια· διαφέρουσι δὲ τῇ μορφῇ τῇ ὅλῃ: i. e., Plin. interpr. In tilia mas et femina differunt omni modo. Item μορφαὶ θεῶν, Deorum formæ, ut Cic. interpr. ap. Xen. (Ἀπ. 4, 3, 13.) p. 132. mei Lex. Cic. [" Gierig. ad Ovid. Met. 1. p. 2. Ammon. 61. ad Charit. 303. Markl. Iph. p. 263. Musgr. Ion. 1068. Wakef. Alc. 1084. Jacobs. Anth. 6, 365. 9, 113. 12, 79. Græf. ad Meleagr. p. 57." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1193. ἡρώων εἴδεα καὶ μορφάς.] Μορφοειδὴς, Formalis, Plut. (8, 930.) de corporum εἰδώλοις quæ Epicurus imaginabatur, Ἔχοντα μορφοειδεῖς τοῦ σώματος ἐκμεμαγμένας ὁμοιότητας: [7, 324. 9, 647. * Μορφοποιέω, Justin. M. Apol. 2. Phot. ap. Œcumen. 291. 667. * Μορφοποιΐα, i. q. μόρφωσις, Schneidero susp. * Ἀναμορφοποιέω, Epiph. 1, 495. " Method. 289." Kall. Mss. * Μορφοσκόπος, Artemid. 2, 74.]

Μορφοσκοπέω, Formas specto. [* " Μορφοσκοπία, Josephi Hypomn. 327. Fabr." Schæf. Mss.] Διαμορφοσκοπέω, Formas specto inter aliquos, De forma

B aliquorum e diligenti inspectione judex sedeo, Athen. (188.) Ὁ δὲ αὐτῷ διαμορφοσκοπεῖται· καὶ κριτὰς ἑλόμενος τόν τε παῖδα καὶ τὴν ὀρχηστρίδα, προτίθησι νικητήρια φιλήματα τῶν κριτῶν: Inspiciendam præbet faciem, et cum eo de pulcritudine contendit, Bud. [* Μορφοτυπόω, unde * Νεομορφοτύπωτος, Manetho 4, 305.]

Ἀγλαόμορφος, ὁ, ἡ, Conspicuus forma, Clarissima s. Nitida forma decorus, Luculenta forma præditus. Ἀγριόμορφος, Qui agresti aspectu est, Ferinam faciem habens, Orph. Arg. (997.) de Hecate tricipiti, κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι Λυσσῶπις σκυλάκη· μέσση δ' ἔφυ ἀγριόμορφος. Αἰολόμορφος, Varias formas gerens, Orph. Arg. σὺν δ' αἰολόμορφος ἵκανε, Τρισσοκέφαλος ἰδεῖν, ὀλοὸν τέρας, οὔτι δαητὸν, Ταρταρόπαις Ἑκάτη. Triformem Hecaten dicit Seneca, Tergeminam Virg. [Idem H. in Cœl. 7. in Herc. 3. in Jov. 10. in Minerv. 11. in Dian. 12. in Coryb. 5. in Grat. 5.] Ἄμορφος, Informis, Nulla adhuc forma præditus, Philo de Mundo, Εὐπρεπὲς δὲ Θεῷ ἄμορφα

C μορφοῦν, Informia formare. Et e Soph. ἀμορφότατος [ἀμόρφωτος,] pro ἀδιατύπωτος: ut Informis caro ap. Plin. Item Informis, i. e. Deformis: qua signif. frequens est ap. Lucian., Bud. Et ἄ. καθίσεις, Deformes et indecentes, Plut. Cons. ad Uxorem, Κουρὰς πενθίμους, καὶ βαφὰς ἐσθῆτος μελαίνης, καὶ καθίσεις ἀ., καὶ κατακλίσεις ἐπιπόνους. Sicut vero Horat. dicit Informes hyemes, ita fortassis ἀμόρφους λειμῶνας reddere possimus Informia prata, h. e. Squalida et horrida, Inculta; nam et Colere formam dicimur. Possumus et Deformes reddere, ut Cic. Deformis et horridus ager, Ovid. Tristia deformes pariunt absinthia campi. Comp. et superl. IRREG. Ἀμορφέστερος ET Ἀμορφέστατος, Deformior, Deformissimus. Comparativi meminit Schol. Hom. (Od. B. 190.) at superlativi Eust. citans ex Herod. (1, 196.) ἀμορφεστάτας γυνὴ, annotansque ita scriptum reperiri ἐν ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις: multos autem alios ejusmodi irregulares compar. et superlat. e diversis Auctoribus ascribit, ut ἀνιηρέστερος, ὑπερθυμέστατος, ἀφνειέστα-

D τος. Sed magis miretur aliquis superlativum illum cum fem. gen. copulari. [" Musgr. Herc. F. 640. Wakef. Eum. 416. Jacobs. Anim. 158. Valck. Phœn. p. 133. De superl., ad Herod. 93. 305." Schæf. Mss.] Ἀμορφία, q. d. Informitas, Forma nulla. Item, Deformitas, Forma indecora, Theophyl. Epist. 12. Τῇ σῇ γὰρ ἀ. σεμνότερα δειχθήσεται τὰ ἡμέτερα, Plut. Cons. ad Uxor. Οὐδὲ ἱμάτιον ἀνείληφας πένθιμον, οὐδὲ σαυτῇ τινα προσήγαγες ἢ θεραπαινίσιν ἀ. καὶ αἰκίαν. Virg. Deformis luctu. [Gl. Deformatio, * Ἀμόρφως, Lucian. Amor. p. 578. * Ἀμορφόω, Schol. Ven. Il. B. p. 61. " Jacobs. Exerc. 2, 105." Schæf. Mss. * Ἀντίμορφος, Lucian. 5. p. 307. * Ἀντιμόρφως, Plut. Crasso 32. * Ἀπόμορφος, ut " Ἀπόμορφα, ξένα, οὐκ ἐοικότα τοῖς ἤθεσιν, οὕτως Σοφοκλῆς, Lex. Ms. Sangerm." Brunck. Lex. Soph. * " Ἀρκόμορφος, Jo. Malal. 1, 152." Boiss. Mss. * Αὐτόμορφος, Eurip. Androm. Fr. 29, 2.] Δίμορφος, Biformis: Janus biformis, Ovid. Et Populus biformis, Idem, de centauris, qui διφυεῖς a Gr. Poëtis. [" Wakef. Ion.

1182. ad Diod. S. 2, 519. 522." Schæf. Mss.] Δύσμορφος, Deformis, Infelici forma præditus, ἄσχημος. Item Deformis, i. e. Turpis, Indecens, Turpis aspectu, Plut. (8, 68.) cum dixisset non decere θύραν παριόντας ἀλλοτρίαν, βλέπειν εἴσω, μηδὲ τῶν ἐντὸς ἐπιδράττεσθαι τῇ ὄψει, aliquanto post subjungit, Οὔτε γὰρ δίκαιον, οὔτε καλὸν, ἀλλ' οὐδὲ ἡδὺ τὸ θέαμα· Δύσμορφα μέν τοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε: e Poëta aliquo. Hesychio δύσμορφος est non solum ἄσχημος, ἄμορφος, sed etiam δυστυχής: sed id sine dubio ad proxime præcedens in ejus Cod. δύσμορος referendum est. [" Thom. M. 636. Porson. Med. p. 18. Valck. Phœn. p. 133. Diatr. 20." Schæf. Mss.] Δυσμορφία, Deformitas, Forma turpis et indecora. [" Thom. M. 392." Schæf. Mss.] Ἔμμορφος, Forma indutus, Informatus. In VV. LL. ἔμμορφον ἄγαλμα, Simulacrum corporeum. Ἑτερόμορφος, Qui alterius et diversæ formæ est, Alex. Aphr. [" Ælian. H. A. 681." Wakef. Mss.] Εὔμορφος, Decorus s. Egregius s. Præstans s. Insignis forma, Formosus, εὐπρόσωπος: de facie tantum, εὐειδὴς autem de toto corpore, Ammon. [Lucian. 1, 431. 757. 3, 17. " Ad Charit. 206. 303. ad Mœr. 149. Ammon. 61. Eran. Ph. 167. ad Xen. Eph. 143. ad Herod. 194. Thom. M. 381. 392. Wakef. Herc. F. 66. Villoison. ad Long. 292." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 425. 463. Choëph. 488. * Εὐμορφολογέω, Phav. 128. * " Εὐμορφοποικιλοκαθαρόμορφος, Pulcrivaripuriformis, Basil. 3, 123. de Sagadaribus, qui ad Danubium habitabant." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Εὐμορφία, Bona forma, ut Terent. loquitur, h. e. Decora s. Præstans s. Honesta et liberalis forma, Egregia s. Eximia forma, Pulcra forma, Philostr. Ep. 38. Καὶ πάνυ δεῖ δυσχεραίνειν τὴν φαρμασσομένην εὐμορφίαν, ὡς πανουργίας ἐγγὺς, Formam venustam pharmacis et fuco conciliatam. Lucian. (1, 871.) Οὕτω μέγας ἐστὶ καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. [Themist. 176. τῆς ψυχῆς. " Thom. M. 393. ad Charit. 454. Jacobs. Anth. 10, 255. ad Mœr. 149. Valck. Diatr. 90." Schæf. Mss. * " Πανεύμορφος, Tzetz. Ch. 2, 17. (8, 997.) * Παντεύμορφος, 5, 949." Boiss. Mss.] Ἰδιόμορφος, Qui propriæ ac peculiaris cujusdam formæ est, Peculiari quadam forma distinctus. [Strabo 4. p. 318. * Κακόμορφος, Gl. Deformis, Anthol. 7, 617. * Κακομορφία, Gl. Deformitas, Deformatio.] Καλλίμορφος, Pulcra forma decorus, Formosus, Eur. [Andr. 1156. Herc. F. 925.] Λαμπροπυρσόμορφος, Cujus facies rutilo splendore coruscat, Corusco aspectu fulgens, Angeli epith., Greg. Naz. [* " Λευκόμορφος, Theodos. Diac. Acros. 1, 227." Boiss. Mss. * Μονόμορφος, Uniformis, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως. * " Μυριόμορφος, Jacobs. Anth. 10, 412. 12, 27." Schæf. Mss. * " Μυριόμορφον, Achillea, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss. * Νυκτίμορφος, Lobeck. Phryn. 686. " Nocti similis, Eust. Il. 622, 35." Wakef. Mss. * Ὁμοιόμορφος, Diog. L. Vita Epicuri c. 49. * Ὀξύμορφος, Subito formatus, Schneidero susp. * " Ὀρνιθόμορφος, Demetr. Phal. 1, 336." Boiss. Mss. * Πάμμορφος, Theolog. Arithm. p. 7. Pisid. Opif. 425. Lobeck. Phryn. 516. * Παντόμορφος, Lycophr. 1393. Hippocr. Ep. p. 1289, 54. * Παντάμορφος, Soph. ap. Schol. Pind. N. 3, 60. Brunck. dedit * Πεντέμορφος. * Πεντάμορφος, Simpl. ad Epict. 269.] Ποικιλόμορφος, Variis formis indutus, i. q. αἰολόμορφος supra, Eur. ταπήτων, Variegatorum s. Variorum animalium formis pictorum, Picturatorum; nam ζωωτοὶ tapetes et vestes etiam dicuntur. Belluata tapetia, Plaut. Picta tapeta, Virg. [" Wakef. Eum. 48." Schæf. Mss. * Ποικιλομορφία, Dionys. Areop. 797.] Πολύμορφος, Multiformis: Cic. Variæ et quasi multiformes, Colum. Multiformes species. Aristot. H. A. 8, 28. Πολυμορφότατα δὲ τὰ ἐν Λιβύῃ· καὶ λέγεται δέ τις παροιμία, ὅτι ἀεὶ φέρει τι Λιβύη καινόν. Unde Plin. 8, 16. Multiformes ibi animalium partus, varie feminis cujusque generis mares aut vi aut voluptate miscente: unde etiam vulgare Græciæ dictum, semper aliquid novi Africam afferre. [" Wakef. Eum. 48. Jacobs. Anth. 12, 64." Schæf. Mss. * Πολυμόρφως, Diod. S. 2. p. 94, 34. * Πολυμορφία, Longin. 39, 3. Eust. Od. Δ. p. 180, 17. Himer. Or. 21, 10. * Πρωτόμορφος, Gl.

A Imaginifer.] Σύμμορφος, Conformis, ad Philipp. 3. (21.) Σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ. Et cum gen. ad Rom. 8, (29.) Συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ. [Lucian. 2, 440. * Συμμορφὴ, Aret. Chron. 1, 4. Acut. 2, 11. 12. sed leg. συμφορὴ, secundum Corai. ad Hippocr. de Aëre p. 34. * " Σφαιρόμορφος, Pisid. Opif. 75." Boiss. Mss. * Τερατόμορφος, Cassius Probl. 51. Tzetz. Chil. 9. p. 153. * Τετράμορφος, Gl. Quadriformis, Eurip. Fr. inc. 177, 2. Lyc. 653. Τρίμορφος, Triformis: ut Seneca Triformem Hecaten dixit post Horat., quam Orph. αἰολόμορφον. [Gl. Trimorma, Trimormus, Triformis: Τρίμορφος, ἡ Ἑκάτη· Trivia. " Stanl. Eum. 386. Toup. Append. in Theocr. p. 7. Opusc. 1, 492." Schæf. Mss. * Ὑγρόμορφος, Nonn. D. 36, 87. * Φαόμορφος, Anon. H. in Virg. 22. * Φωτόμορφος, Jo. Damasc. in Dom. 46. * Χλοόμορφος, Orph. H. in Vestam 6. * Χρυσόμορφος, Soph. Clementis p. 716. Anal. 3, 98.]

[* " Μορφήεις, Formosus, Jacobs. Anth. 12, 191." Schæf. Mss. Chandler. Inscr. p. 56.]

B Μορφόω, Formo, Figuro. Ovid. dicit, formatum e marmore signum, Cic. Formare imaginem, In animo ea formata habemus, quæ nunquam vidimus. Exemplum verbi Græci in act. signif. habes in Ἄμορφος e Philone. At μορφῶσαι pro τυπῶσαι, aut κοιλᾶναι λίθον εἰς Θεοῦ μορφὴν, J. Poll. durum esse annotat. Passive utitur Paul. ad Gal. 4, (19.) Ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν. Et Greg. Ὁ τῇ αὐτῇ πίστει μεμορφωμένος, Qui ead. fide informatus est. Plut. de Animi Generatione, Καὶ τῆς μὲν ὕλης τὸ μετοχῇ καὶ εἰκασίᾳ τοῦ νοητοῦ μορφωθὲν, Et quicquid materiæ vindicatione et adumbratione ejus quæ intelligentia percipitur, informatum est, Turn. [" Ammon. 26. Toup. Opusc. 1, 455. Jacobs. Anth. 6, 345. Wakef. S. Cr. 5, 127." Schæf. Mss. Arat. 375. Æneas c. 40.] Μόρφωμα, τὸ, Formatura, ut Lucr. Servat enim formaturam, servatque figuram, Forma, μορφὴ, Hes. [Æsch. Ag. 882. 1227. Eur. Hel. 19. Plato Gorg. 485. " Valck. Diatr. 74. Wakef. Eum. 415." Schæf. Mss. Vide Μόρφασμα.] Μόρφωσις, Formatio, Ipsa

C formandi actio, Formæ impressio. Hesychio est σχηματισμὸς, itidem et Suidæ. Pro Forma et Imagine etiam accipitur: quemadmodum etiam a Suida et Hes. exp. εἰκών. [* Μορφωτὸς, unde] "Ἀμόρφωτος, Non formatus, ἀδιατύπωτος, Hes. e Soph. Thyeste." [Psell. in Orac. Chald. p. 90. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 181. Basil. Cæs. Episc. in Zonaræ Expos. Canon. p. 55. Planud. Ovid. Met. 1, 87." Boiss. Mss. * Διμόρφωτος, Manetho 4, 452. * Μορφωτικὸς, unde * Μορφωτικῶς, Anon. de Incredibil. c. 20. p. 95. Gal., Psell. Schol. in Orac. Chald. p. 102. * Μορφωτὴρ, unde * Μορφώτρια, ἡ, Eur. Tro. 437. * " Ἀναμορφόω, Greg. Naz. Or. 9. p. 169. Ἦν τὸ πνεῦμα δι' ὕδατος ἀνεμόρφωσεν." Strong. Mss. Philostr. 369. * Ἀναμόρφωσις, Cyrill. in Isaiæ c. 45. p. 610. in Jo. 1, 29. Dionys. Areop. de Divin. Nomm. 3. p. 378. * " Ἀναμορφωτὴς, ad Hesych. 1, 1101, 4." Dahler. Mss. * " Ἀντιμορφόω, Georg. Pisid. 85. (Opif. 433.) * Ἀπομορφόω, Dionys. Areop. 136. * Ἐναπομορφόω, Const. Porphyrog.

D de Imagg. Edess. p. 76." Boiss. Mss.] Διαμορφόω, Informo, Deformo. [Cyrill. c. Jul. 360. Plut. Romulo 16. * Διαμόρφωσις, Alex. 72. Demetr. Phal. 199. * Προδιαμορφόω, Basil. 3, 26. * Προδιαμόρφωσις, Niceph. Blemm. p. 41.] Ἐκμορφόω, Deformo, Formam exprimo et effingo. [Plut. 8, 127. Ælian. H. A, 11, 19. * " Ἐμμορφόω, Casaub. ad Athen. 49." Schæf. Mss. * Ἐπιμορφόω, Philostorg. H. E. 3, 15.] Μεταμορφόω, Transformo, Transfiguro: Virg. Omnia transformat sese in miracula rerum, Ovid. Jupiter aut in aves aut se transformat in aurum, Plin. In lupum transfigurari, In plurimas similitudines transfigurari. Athen. (334.) Τὴν Νέμεσιν ποιεῖ διωκομένην ὑπὸ Διὸς καὶ εἰς ἰχθῦν μεταμορφουμένην, Philo V. M. 1. Καὶ λέγων ἅμα ἐνεθουσία μεταμορφούμενος εἰς προφήτην, In prophetam mutatus; videntur enim vatum numine afflatorum et facies et gestus mutari: unde et Insanam vatem dixit Virg. [" Ammon. 92." Schæf. Mss.] Μεταμόρφωσις, Transfiguratio, Transformatio, In aliam formam mutatio, * μεταχαρακτηρισμὸς

καὶ μετατύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα, Ammon. qui quomodo a μεταβολὴ, ἀλλοίωσις, et ἑτεροίωσις distinguat, ap. eum vide in Μεταβάλλεσθαι. Extant Ovidii libri xv. Μεταμορφώσεων, in quorum init. vim Gr. vocab. exprimit, In nova fert animus mutatas dicere formas Corpora. [" Valck. ad Ammon. l. c." Schæf. Mss.] Συμμορφόω, Conformem facio, Eand. formam induco. Et συμμορφόομαι, Conformis fio. Ad Philipp. 3, (10.) Συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ.

Μορφίζω, Formam mentior, Concilio formam, VV. LL. Ammon. in Εὔμορφος cum dixisset εὔμορφον esse τὸν τὴν μορφὴν εὖ ἔχοντα, εὐπρόσωπον, addit, Καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πως σχηματίζειν, μορφίζειν λέγομεν. [Valck. revocavit lectionem Aldinam μορφάζειν. * Συμμορφίζω, Basil. Hom. 22. p. 549.] AT Μορφάζω diversæ signif. est; ponitur enim pro Nuo et Annuo, siquidem Hesychio μορφάζειν est νεύειν. Item Gestum adhibeo, Xen. Σ. (6, 4.) p. 520. Οἶμαι γὰρ ὥσπερ ἡ ᾠδὴ ἡδίων πρὸς τὸν αὐλὸν, οὕτω καὶ τοὺς σοὺς λόγους ἡδύνεσθαι ἄν τι ὑπὸ τῶν φθόγγων, ἄλλως τε καὶ εἰ μορφάζοις, ὥσπερ ἡ αὐλητρὶς, καὶ σὺ πρὸς τὰ λεγόμενα, Præsertim si, ut solet tibicina, tu quoque inter recitandum aliquem adhibeas gestum. [J. Poll. 4, 95. Ælian. H. A. 1, 29. * " Μόρφασμα, Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 4, 413. sed Bandurius habet μόρφωμα." Boiss. Mss.] Μορφασμὸς, Genus Saltationis quod diversorum animalium motus imitabatur, Cam. Conformatio, J. Poll. 4, (103.) c. 14. de saltationis speciebus, Ὁ δὲ μορφασμὸς, παντοδαπῶν ζώων μίμησις ἦν. Solitos autem fuisse saltatores imitari quosvis gestus, cognoscere est ex iis quæ supra in Μιμητικὸς et Παντόμιμος dicta fuerunt. Ab Athen. (629.) inter ridiculas saltationes numeratur, Καὶ γελοῖαι δέ εἰσιν ὀρχήσεις ἴγδις καὶ μακτρισμὸς, ἀπόκινός τε καὶ σόβας· ἔτι δὲ μορφασμὸς, καὶ γλαὺξ, καὶ λέων, ἀλφίτων τε ἐκχύσεις, καὶ χρεῶν ἀποκοπή. [* Ἐπιμορφάζομαι, Hesychio σχηματίζομαι, Chrys. Hom. 20. 7. p. 297. Basil. 3, 121. Euseb. ap. Philostr. p. 432. Philo 2. p. 162. * Μεταμορφάζω, Epiphan. 1, 250. * Ὑπομορφάζω, Philo 4. p. 392.]

[* Μορφάω, Nossis Epigr. 8. Ἁ δ' εἰκὼν μορφᾷ καὶ μεγαλοφροσύναν. * " Διαμορφάω, Nicet. 17, 9." Boiss. Mss.]

[* " Μορφώζω, Const. Manass. Chron. p. 99." Boiss. Mss.]

Μορφύνω, Formæ lenociniis exorno: Hes. μορφύνει, καλλωπίζει, κοσμεῖ.

Μορφὼ, (ἡ,) Veneris cognomen ap. Lacedæmonios, calyptram et pedicas habentis. [" Paus. 1, 397. Valck. Phœn. p. 168. Hipp. p. 203. Koen. ad Greg. Cor. 84." Schæf. Mss. I. q. μορφὴ, Archytas Stobæi Phys. p. 81. Τὰν ἐστὼ τῶν πραγμάτων καὶ τὰν μορφὼ, pro τὴν οὐσίαν καὶ τὴν μορφήν.] AT Μορφεὺς, Filius aut Minister somni: ita dictus quod dormientibus inducat varias formas et rerum simulacra. Ovid. Met. 11. Excitat artificem simulatoremque figuræ Morphea.

[* Μόρφων, Personatus, Ignat. Ep. ad Magn. p. 53. Genev. 1623. Μόρφωνες καὶ εἴρωνες.]

ΜΟΣΧΟΣ, ὁ, ἡ, Vitulus, Vitula, Tenera boum soboles, ut ex J. Poll. discimus, qui c. 2, 12. ait, Καλεῖται δὲ τῶν μὲν βοῶν τὰ νέα, μόσχοι· τῶν δὲ προβάτων, ἄρνες· τῶν δὲ αἰγῶν, ἔριφοι. Eur. ap. Athen. (640.) ubi de mensis secundis sermo est, Μόσχων τέρειναι σάρκες, χηνεία τε δαὶς, Luc. 15, (23.) Ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν, θύσατε, ad Hebr. 9, (19.) Τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων. Rursum ap. Eur. Hec. (205.) dicit Polyxena, Σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν Μόσχον δειλαία δειλαίαν Εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν Σᾶς ἄπο, Vitulam montanam: de ead. Polyxena paulo ante, Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη, Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν. In iis præcedentibus ll. μόσχος accipitur pro Vitulo s. Vitula primæ ætatis, ut Horat. Tener vitulus, Ovid. Lactentes vituli. Et Varro de Re Rust. 2, 5. de quatuor ætatis gradibus in bubulo genere, Prima vitulorum, secunda juvencorum, tertia boum novellorum, quarta vetulorum. Discernuntur in prima vitulus et vitula, in secunda juvencus et juvenca, in tertia et quarta tau-

A rus et vacca. Ubi quam Vitulam dicit, Græcis est πόρτις et μόσχος: quam juvencam, δάμαλις. Apud Juv. autem pro Adultiore et ad juvencum accedente, ferox vitulus templis maturus. || Accipitur etiam pro Bove novella s. tertiæ ætatis, ut et Vitula a. Virg. Ecl. 3. ego hanc vitulam, ne forte recuses, Bis venit ad mulctram, binos alit ubere fœtus, Depono: i. e. Vacca juvenca. Nicand. Θ. (552.) Ἦτε καὶ ἀστόργοιο κατείρυσεν οὔθατα μόσχου Πρωτογόνου, στέργει δὲ * περισφαραγεῦσα γάλακτι. || Ab Orph. autem mensis vocatur μόσχος μονόκερως tempore intermenstrui, s. eo die quæ ἔνη καὶ νέα appellatur, quoniam altera ejus pars ad præcedentem mensem φθίνοντα pertinet, altera ad sequentem ἱστάμενον s. ἀρχόμενον: id quod testatur Proclus ap. Hesiod. Diebus fin. Καὶ ὁ μὴν ἐν αὐτῇ (ἔνῃ καὶ νέᾳ) παρ' Ὀρφεῖ προσαγορεύεται μονόκερως μόσχος· ἁπλῶς μὲν γὰρ ὁ μὴν, ὡς γενέσεως ἐργάτης, λέγεται βοῦς· ὡς δὲ πρώτην ἔχων τότε τῆς οἰκείας οὐσίας τὴν ἔκφασιν, μόσχος· καὶ διὰ τὸ μοναδικὸν, μονόκερως. Eust. vero ipsum quoque annum circa hanc
B diem μόσχον μονόκερων appellari posse existimat, cum hujus l. mentionem faciens, ait, Ἵνα καὶ ὁ ἕνος (i. e. ὁ ἐνιαυτὸς, Annus,) κατὰ τὴν ἕνην, ἣν θεωρεῖ ὁ Πρόκλος, εἴη μόσχος μονόκερως. Idem Eust. alibi ipsam etiam ἕνην καὶ νέαν appellat μόσχον, 1866. Τὸ δὲ νῦν ἀπήρξατο ἐν τῇ ἕνῃ, ἥτις ἐστὶ νουμηνία, ὅθεν καὶ μόσχος ἡ τοιαύτη λέγεται ἀρχὴ τοῦ μηνὸς παρὰ τῶν τινι παλαιῶν.

Μόσχος in arbore quoque dicitur, Novellum et tenellum germen, Ramulus tenellus; nam Hesychio μόσχοι sunt οἱ νέοι βλαστοὶ, qui μόσχοισι similiter exp. τοῖς νεοφύτοις βλαστήμασιν, ἁπαλοῖς κλαδίσκοις, νέοις πτόρθοις: et videntur metaphorice dici, quod ita ex arboribus pullulent, ut vituli e bobus nascuntur. Nicand. Θ. (72.) ταμὼν ἀπὸ κλήματα σίδης, Ἠὲ καὶ ἀσφοδέλοιο νέον πολυανξέα μόσχον, ubi Schol. exp. κλάδον. Sunt qui μόσχους interpr. Stolones: quid autem ii sint, indicat Varro 1, 2. Nullus in ejus fundo reperiri poterat stolo, quod effodiebat circum arbores e radicibus, quæ nascerentur e solo, quos
C Stolones appellabant. Plin. autem 17, 1. Stolones in arboribus appellari scribit fruticationem inutilem: alibi vero Pullulos e radicibus provenientes, Sobolem densam radicibus pullulantem. Hermol. Barb. μόσχους interpr. Pampinos, Capreolos, Claviculos, e Gal. qui in Lex. Hipp. ait, Ὄσχος γὰρ καὶ μόσχος, τὰ κλήματα καὶ αἱ ἕλικες. Nonnulli vertunt Viviradices: sunt autem Viviradices, quæ ἔνριζα φυτὰ appellat Constant. Geop. 5., semina s. plantæ vivæ, quæ e loco suo sublatæ alio transferuntur: quod a Varrone 1, 49. secundum seminum genus vocatur: ut παρασπὰς, quod tertium genus seminum ab eo nominatur, est Quod ex arbore demtum demittitur in humum, s. Quod ex arbore per surculos defertur in humum ac deplantatur: et specialiter in olea vocatur Clavola s. Talea. Sed si Græcos Gramm. sequamur, μόσχος nullo modo viviradix erit, sed potius stolo aut surculus nondum avulsus; in vite autem palmes aut pampinus: nam hæc potius νέοι κλάδοι s. ἁπαλὰ βλαστήματα dici posse videntur quam viviradices; quod
D hæ per se plantæ sint, illa autem in arbore adhuc consistant. Id ipsum autem patebit e seqq. Posse tamen interdum etiam reddi Plantaria, Viviradices, cognoscere est ex iis ll. qui in μοσχίδιον et μοσχεύω proferentur. Hom. autem Μόσχος adjective usurpavit pro ἁπαλὸς, ut Suid. quoque exp., et μόσχους λύγους dixit Tenera vitilia s. vimina e vitice pullulantia, s. τοὺς ἁπαλοὺς ἀκρέμονας καὶ μᾶλλον παραφυάδας τοῦ λύγου, Eust. Il. Λ. (105.) de duobus Priami filiis, ὥ ποτ' Ἀχιλλεὺς Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι Ποιμαίνοντ', ἐπ' ὄεσσι λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων, ubi Eust. μόσχους λύγους exp. τοὺς ἁπαλοὺς καὶ τρυφεροὺς, ex Apione et Herodoro tradens translatum esse ἀπὸ τῶν ἔτι ἁπαλῶν βοῶν, ὅ ἐστι μόσχων, ad τὰ τρυφερὰ καὶ λυγώδη φυτά. Aristoph. Scholiastæ substantive quoque μόσχος est ἡ ἁπαλὴ καὶ νέα λύγος, subjungenti tamen Hom. l. c.; et Hesychio itidem μόσχος est νέος λύγος: sed duo substantiva sine intercedente adjectivo aut particula, copulari nequeunt: itaque rectius in meo Ms. Hom. μόσχοισι λύ-

γοισι exp. ἀπαλοῖς ἱμαντώδεσι φυτοῖς: quemadmodum et a Schol. Nicandri accipitur. || In VV. LL. Μόσχος exp. etiam Pediculus s. Petiolus, Tenaxque Palladio, quo folia et fructus annexi dependent in suis plantis: pro quo scr. μίσχος, quod in ea signif. agnoscitur ab Hes., licet perperam ejus Cod. habeat μίαχος: sed reponendum esse μίσχος ordo etiam alphabeticus ostendit.

Μόσχος recentioribus ap. Græcos Medicis dicitur etiam Pretiosissimum odoris genus, quod ex umbilici animalis cujusdam Indici vomica erumpit, Aët. περὶ Τροφῶν Δυνάμεων, ubi ait, In umbilico cujusdam animalis gignitur uno cornu præditi, maximi, capreæ similis: siquidem cum veneris stimulis agitur, ei umbilicus intumescit, congesto inibi crassiore sanguine: quo tempore et pabulo et potu fera abstinet, in terramque crebro volvitur, et umbilicum exprimit sanguine refertum: qui post aliquod tempus concrescens, magnam odoris suavitatem asciscit. Hæc e Gorr. qui et diversa ejus genera esse ex eod. Æët. annotat, et quodnam inter ea primatum teneat, tum quis ejus in medicina usus et vis. Non multum dissimilia sunt quæ referuntur e libris Alberti magni de Hist. Anim. Μόσχῳ odore non dissimile aliud odoramentum, quod Zibethum vocant, et recentiores Medici Græci, ut Actuarius, ζαπέτιον: quo nomine vocatur et Animal ipsum e quo id odoramentum colligitur, simile marti, cujus quoque martis stercus odoratum esse traditur. Sunt qui μόσχον esse velint Eum qui ab Hieronymo Muscus dicitur, licet Hermol. Barb. id neget, et istum muscum eund. esse scribat cum βρύῳ, Musco arborum, ut quidam interpr. μόσχον autem veteribus, et ipsi etiam Galeno, ignotum fuisse, et inter pretiosa odoramenta numeratur, 2 c. Jovinianum, Odoris autem suavitas et diversa thymiamata, et amomum et cyphi et œnanthe, muscus et peregrini muris pellicula, quod dissolutis et amatoribus conveniat, nemo nisi dissolutus negat. Et in Epist. ad Principiam Virginem, Illæ enim solent purpurisso et cerussa ora depingere, sericis nitere vestibus, splendere gemmis, aurum portare cervicibus, auribus perforatis rubri maris pretiosissima grana suspendere, fragrare musco, mure.

Μόσχος, Nom. proprium cujusdam Grammatici Syracusani, qui secundus post Theocritum bucolica carmina scripsit, ut docet Suid. Item Nomen cujusdam citharœdi, de quo Prov. ap. Aristoph. ('A. 14.) Μόσχος ᾄδων Βοιώτιον. Suid. et Schol. Aristoph. [Sic extat l., ἡνίκ' ἐπὶ μόσχῳ ποτὲ Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος Βοιώτιον. " Ἐπι μόσχῳ. Recte unus e Scholl.: Ὅτι ὁ νικήσας ἆθλον ἐλάμβανε μόσχον. Altera interpr., qua pro Viri nomine μόσχος accipitur, falsa est et inepta. Quemadmodum Poëtæ Dithyrambici tauro, sic qui cithara canebant, κιθαρῳδοὶ, vitulo certabant. Verba sunt Bentleji in Dissert. Phal. de Orig. Tragœdiæ p. 170." Brunck. ad l. " Thom. M. 198. Musgr. Hel. 1492. Jacobs. Anim. 117. Anth. 9, 189. Asclepiad. 19. Heyn. Hom. 6, 143. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 21. 126. Harles. p. 155. ad Mœr. 350. Toup. Opusc. 1, 275. 2, 172. Eur. Hec. 205. ubi v. Musgr. item 526. cf. Steinbr. Mus. Tur. 1, 196. Ammon. 39. Eran. Ph. 164. Penis, ad Anton. Lib. 267. Verb. Novilunium, Gesner. Ind. Orph. De ave, Huschk. Anal. 100. M. χελιδόνος, Valck. Phœn. p. 401. (Achæus Æliani H. A. 7, 47.) De μόσχοισι λύγοισι, Musgr. Hel. 2." Schæf. Mss. Niclas ad Geopon. 2, 6, 29. Diosc. 4, 108. 186. Schn. Lex.]

Μοσχοκάρυον, τὸ, Nux moschata. Dicitur et μοσχοκαρύδιον, et nux μυρεψική, h. e. Unguentaria, quod dum recens est, tota succo pingui et oleoso madeat, sic ut in unguentum exteri possit. Gorr. Dicitur etiam κάρυον μυριστικὸν, ἀρωματικόν. [* Μοσχολατρέω, Theod. Prodr. Epigr. f. 14.] Μοσχοποιέω, Vitulum facio, Act. 7, (41.) de populo Judaico qui in deserto degebat, Ἐμοσχοποίησεν ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις: loquitur autem de μόσχῳ Λιβάνου, ὃν ἐν Χωρὴβ ἐθεοποίησαν, ut Suid. annotat: quem conflatilem vitulum Moses postea contrivit: ut habetur Exod. 32. ubi pro ἐμοσχοποίησαν habetur, μόσχον αὐτοῖς ἐποίησαν.

A [Schleusner. Lex. N. T. * Μοσχοποιΐα, Origen. Exhort. ad Martyr. p. 167. Wetst. " Procop. Reg. 350." Wakef. Mss.] Μοσχοσφραγιστὴς, Vitulorum s. Vitularum signator: μοσχοσφραγισταὶ ap. Porphyr. de Abst. 4, (7.) Ministri qui designabant victimas sigillo appresso. VV. LL. [" Μοσχοσφραγιστὴς, * Μοσχοσφραγιστικὸς, Fabric. Bibl. Gr. 1, 85. Wessel. ad Diod. S. 1, 81." Schæf. Mss. Clem. Alex. Strom. 6. p. 758. * Μοσχόταυρος, Schleusner. Lex. V. T. * Μοσχοτόμος, Gl. Victimarius. * " Μοσχοτομία, Inscr. Phocensis ap. Walpole p. 460." Schn. Lex. Suppl. * " Μοσχοτρόφος, Jacobs. Exerc. 2, 204." Schæf. Mss. " Hes. v. Τιθηνός." Wakef. Mss. * Μοσχοφάγος, Schol. Aristoph. B. 360.] Μοσχέλαιον, τὸ, a Nicolao Alex. vocatur Oleum quod conficitur e moscho odorato capreæ, ut vocat τὸν μόσχον Phocion Gramm.: Nicolai tamen Cod. habet μοσέλαιον. VV. LL. [* Μονόμοσχος, Diosc. 4, 187. φύλλα. * " Πολύμοσχος, Orac. Sibyll. 408. (244. Gal.) leg. videtur —μοχθος, sed in Phocyl. 35. est —πλαγκτος."
B Elberling. Mss.]

Μόσχειος, ὁ, ἡ, Vitulinus: κυνοῦχος, Xen. K. (2, 10.) Lorum vitulinum retinendis et ductandis canibus. Et μ. ἱμὰς, Lorum s. Flagrum e pelle vitulina. Apud Athen. (585.) in Apophthegmate Callistii meretricis, quam μαστιγίας ἐμισθώσατο· θέρους δὲ ὄντος, ἐπεὶ γυμνὸς κατέκειτο, τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα, Πόθεν οὗτοι, τάλαν; εἶπεν· καὶ ὃς, Παιδὸς ὄντος μου, ζωμὸς κατεχύθη· ἡ δὲ, Δηλαδὴ μόσχειος: intelligit autem per ζωμὸν μόσχειον, Lorum s. Flagellum e pelle vitulina, μόσχειον ἱμάντα s. μάστιγα. Rursum Xen. Ἱππ. (12, 7.) Τό γε μὴν ψιλούμενον αἰρομένης τῆς δεξιᾶς, στεγαστέον ἐγγὺς τοῦ θώρακος ἢ μοσχείῳ ἢ χαλκείῳ: ubi subaudiri potest στεγάσματι, aut tale quid. Cam. interpr. Loreo aut Æreo integumento. [" Jacobs. Anth. 7, 108. 10, 210. Toup. Opusc. 2, 174." Schæf. Mss. Polyb. 6, 23, 3. δέρμα.] AT Μοσχεῖον, τὸ, in VV. LL. Tenuium olerum s. etiam Plantarum insitio, ex Etym., ap. quem hæc leguntur non sine mendo, Κυρίως τὰ μ. ἢ τῶν λεπτῶν λαχάνων
C φυτεῖα ἢ φυτῶν: videtur enim potius SCR. μοσχεία, a v. μοσχεύω, et φυτεία a φυτεύω, ac pro ἢ priori, ἡ: pro τὰ autem, vel τε vel aliquid aliud: itemque PRO Μοσχύνεται, quod exp. τρέφεται, reponendum puto μοσχεύεται. [Apud Phot. Μοσχεύηται· τρέφηται· κυρίως γὰρ μοσχεία, ἡ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεία. Μοσχεῖα, Etd. ἁπαλὰ φυτόν. " Μοσχεία, Schol. Theocr. 1, 48." Seager. Mss. Philo de 7 Mirac. c. 1. Gl. Plantatio. * Μόσχιος, Eur. El. 811. * Μοσχιάω, Vitulor, Menander Suidæ v. Πέμπειν. " Scaliger ad Varron. p. 159." Schæf. Mss. Schneidero susp.]

Μοσχέη SIVE Μοσχῆ, ut κυνέη et κυνῆ, ἡ, sub. δορὰ, Pellis vitulina, ἡ τοῦ μόσχου δορὰ, Anaxandrides ap. J. Poll. Ἀρκτῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ, μοσχῆ, κυνῆ. [" Herodiani Phil. 445." Schæf. Mss.]

Μοσχίας, q. d. Ad vitulum accedens: ita dicebatur Aries triennis, τριέτης κριὸς, Eust. e vet. Gramm. At vero ap. J. Poll. 5, 15. Οἱ μ. καλούμενοι τῶν λαγωῶν, VV. LL. interpr. Lepusculi: μοσχίον
D quoque pro Agno novello Idem accipit, adeo ut μοσχίαι et μοσχία ad plurium animalium catulos referantur quam ad boum fœtus, h. e. vitulos.

Μοσχάριον, τὸ, Parvus vitulus, Vitulus tenellus, Etym. Hes. [" Herodian. Epimer. 88." Boiss. Mss. Schleusner. Lex. V. T.]

Μοσχίον, τὸ, Vitulus novellus. Ab J. Poll. accipitur etiam pro Agnello recens nato: siquidem ait 7. Καὶ αἱ τῶν προβάτων ἡλικίαι· τὸν μὲν ἀπὸ γονῆς, εἴποις ἂν μοσχίον· τὸν δὲ ἔτειον ἄρνα, εἴποις ἂν ἀμνὸν ἢ ἀρνίον· εἶτα εἴποις ἀρνόν· εἶτα λειπογνώμονα: suspicetur tamen fortassis aliquis propter articulum mascul. τὸν, leg. esse μοσχίαν: præsertim cum ap. Eust. quoque μοσχίας scribatur, ap. quem eæd. ovini generis ætates ita recensentur, Ἴστρος ἐν Ἀττικαῖς Λέξεσιν ἄρνα φησὶν, εἶτα ἀμνὸν, εἶτα ἀρνειὸν, εἶτα λειπογνώμονα· ἐλέγετο δὲ καὶ μοσχίας ὁ τριέτης κριός: nisi potius subaudiendum sit ἀρνὸν, aut pro τὸν leg. τό. Pro Vitulo novello aut Agnello accipitur in h. l. Philippi [Ephippi] Comici ap. Athen. (359.) τὸ μο-

σχίον Τὸ τῆς Κορώνης αὔριον δειπνήσομεν: quæ verba sunt juvenis cujusdam, qui κατασμικρύνων ἅπαντα τὰ περὶ τὴν ὀψωνίαν, non πολυτελῶς, sed καθαρίως parari convivium jubebat, et coëmi τευθίδια, σηπίδια, ἐγχελίδια, ἀλεκτρυόνια, φάττια, περδίκια: dimin. quoque forma dicens μοσχίον. Apud Hes. μόσχια sunt κρέα μοσχαρίου, ubi cum accentus in antep. positus sit, fortasse leg. μόσχεια, ut dicitur βόεια. || Μοσχίον accipitur etiam pro Novello germine aut Stolone. Hesychio et Suidæ μόσχια sunt ἁπαλὰ φυτὰ, ac scribitur proparoxytonως ap. utrumque. Μόσχια ab eod. Hes. exp. κρομμύου τὸ σπέρμα. [" Eran. Philo 164." Schæf. Mss.] In hac posteriori signif. capitur ETIAM Μοσχίδιον, sc. pro Novello germine; nam a Suida μοσχίδια exp. τὰ νέα βλαστήματα: ab Hes. autem μοσχεύματα. Aristoph. 'Α. (996.) Πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρὸν, Εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων, Καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλῳ, Ficus novellas: νέας συκᾶς, s. μοσχεύματα σύκων, ubi possis etiam interpretari Viviradices, Clavolas, Taleas; nam utroque modo ficus seruntur.

Μοσχιναῖος, In modum vituli lascivi exultans: μοσχιναῖοι, σκιρτητικοὶ, Hes.

Μοσχηδὸν, In modum vituli, More vituli, Nicand. 'Α. (357.) Ἢ ὅ γε καὶ θηλῆς ἅτε δὴ βρέφος ἐμπελάοιτο Ἀργιγενὲς, μαστοῦ δὲ ποτὸν μοσχηδὸν ἀμέλγοι, i. e. μόσχου δίκην, Schol. dicens ea voce significari τὸ ἁπαλὸν καὶ τρυφερόν.

[* Μοσχὰς, άδος, ἡ, Gl. Bucula, Vitula, Juvenca, Vacca.]

Μοσχεύω, Surculis ex arbore demtis sero, Ramis tenerrimis ex arbore avulsis planto, Plantaria s. Viviradices instituo, Theophr. (C. Pl. 1, 2, 1.) de palma, Τὰς γὰρ ῥάβδους φασὶ μοσχεύειν περὶ Βαβυλῶνα τὰς ἁπαλωτάτας· καὶ ὅταν ἐμβιώσωσι, μεταφυτεύουσι. Unde desumtum videtur quod ap. Plin. legimus 13, 4. itidem de palmarum satione, Et a radice avulsæ vitalis est satus, et ramorum tenerrimis. In Assyria, ipsa quoque arbor strata in solo humido tota radicatur, sed in frutices, non in arborem. Ergo plantaria instituunt, anniculasque transferunt. Est autem illic μοσχεύειν ab ea signif. nominis μόσχος, qua ponitur pro Plantario s. Viviradice, h. e. Planta traduce, quæ cum radices alicubi egit, in alium locum transfertur. Sic μοσχεύειν τὰ κλήματα, Bud. interpr. Viviradices facere e sarmentis, ap. Theophr. C. Pl. 3, (5, 1.) Διὰ τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῶν δένδρων ἔνιοι μοσχεύουσιν, οἱ δὲ περιαιροῦσι τὴν θάλειαν τῶν κλάδων, ὅπως μὴ ἐξαναλώσῃ τὴν δύναμιν εἰς τὴν βλάστησιν. Aliquando tamen μοσχευόμενα sunt potius Rami tenelli qui ex arbore in humum deferuntur: ut sunt in oleis taleæ, s. clavolæ, in vitibus malleoli: et distinguuntur ἀπὸ τῶν φυτευομένων, ut videbis in Μόσχευμα. J. Poll. μοσχεύειν dici posse annotat τὸ ἀνατρέφειν τὰ φυτά: Suid. vero exp. μεταφυτεύειν. Hesychio autem μοσχεύσας est γεννήσας. At metaphorice dixit Dionys. H. 7, (46.) Μοσχευομένη κατὰ τοῦ δήμου τυραννὶς, καθ' ὅλης τῆς πόλεως μοσχεύεται: et Eunap. ὑπομοσχεύειν πόλεμον pro * ὑποφυτεύειν, ut Suid. exp. [Vid. Reisk. ad Dem. 785. Philostr. Apoll. 6, 30. Schn. Lex.]

Μόσχευμα, τὸ, Surculus qui ex arbore demtus seritur: Ramus tenellus qui ex arbore in humum defertur, ut talea s. clavola ex olea, malleolus e vite, Theophr. C. Pl. 3, 17. Τὰ μ. δεῖν εἰς τὰς ἐπομβρίους μᾶλλον ἐμβάλλειν ἢ τὰ φυτεύματα πάντων τῶν δένδρων, ὅτι τὰς ῥίζας καθιεμένας τῶν φυτευμάτων ἀσθενεῖς οὔσας ἐκσήπει· τὰ δὲ τῶν μεμοσχευμένων, ἰσχυρότερα, καὶ εὐθὺς ἀντιλαμβάνεται: ubi nota eum discrimen facere inter φυτεύματα, Viviradices, s. Plantaria quæ jam radices alicubi egerunt et inde alio transferuntur, et inter μεμοσχευμένα, quæ ex arbore avulsa, in humum delata sunt. De iis dixit Plin. 17, 10. Surculos abscissos serere: et paulo ante, Avulsique arboribus stolones vixere: quo in genere et cum perna sua avelluntur, partemque aliquam e matris quoque corpore auferunt secum fimbriato corpore. Et initio capitis, de satione arborum, Aut enim semine proveniunt, aut plantis radicis, aut propagine, aut

A avulsione, aut surculo, aut insito et consecto arboris trunco. Aliquando commodius reddes Plantarium novellum quod ex arbore in humum delatum fuerat: ut Plin. l. c., Natura et plantaria demonstravit, multarum radicibus pullulante sobole densa. Qui pulluli, ut ibid. vocat, e radice, e qua provenerunt, in humum delati, et deplantati, μοσχεύματα dicuntur. Theophr. H. Pl. 2, 3. de sationibus arborum, Αὐξηθεῖσαν ἐγκεντρίζειν κελεύουσιν· εἰ δὲ μὴ, τὸ μόσχευμα μεταφυτεύειν πολλάκις. Bud. μόσχευμα exp. τὸ εἰς φυτείαν κατορωρυγμένον κλῆμα: et Malleolus, e Gaza: quemadmodum ap. Philon. V. M. 1. Βότρυς ὑπερμεγέθεις ἦσαν, * ἀντιπαρεκτεινόμενοι ταῖς κληματίσι καὶ μοσχεύμασι, Turn. vertit, Uvæ prægrandes per totos palmites et malleolos porrectæ, item Viviradix, Propago. Philo de Mundo, Τῶν ἄλλων τοῦ σώματος μερῶν ὅσα ἐντός τε καὶ ἐκτὸς, δυνάμεις ἁπάσας εὐγενῆ μοσχεύματα εἶναι συμβέβηκε, Generosas viviradices ac propagines. Idem eod. l., Τέλεια τοῦ παντὸς ἦν μοσχεύματα, Propagines quædam et viviradices universi.
B Bud. Μοσχεύματα, Hesychio τὰ νεόφυτα, Plantæ novellæ: Suidæ ἁπαλὰ φυτὰ δένδρων καὶ λαχάνων. Et Aristoph. Schol. μοσχεύματα σύκων dicit τὰς νέας συκᾶς, quas Aristoph. μοσχίδια συκίδων, Pullulos ficuum. [Nicet. Annal. 21, 4. ἐρώτων μ. " Schol. Nicandri 'Α. 357. Nonn. D. 14, 253. Philo J. 2, 456, 11." Wakef. Mss. * Μοσχευματικὸς ῥάβδος, Gl. Malleolaris. * Μόσχευσις, Geopon. 11, 3. * Μοσχευτὸς, Plin. 21, 4. Schneidero susp. * " Νεομόσχευτος, Const. Manass. Chron. p. 47. 110." Boiss. Mss.]

[* Καταμοσχεύω, Gl. Propagino: * Καταμόσχευσις· Propaginatio.] " Μεταμοσχεύω, Transplanto: unde " ap. Hes. μετεμόσχευσε, μετεφύτευσε." [" Chrys. Serm. 13. T. 5. p. 68, 35." Seager. Mss. * Μεταμόσχευσις, Gl. Propago: sic leg. pro —ησις.] Προμοσχεύω, Plantaria facio, Plantaria transfero, Theophr. H. Pl. 9, 7. Ἀβρότονον δὲ μᾶλλον ἀπὸ σπέρματος βλαστάνει ἢ ἀπὸ ῥίζης καὶ παρασπάδος, χαλεπῶς δὲ καὶ ἀπὸ σπέρματος, προμοσχευόμενον ἐν ὀστράκοις.
C Unde Plin. 21, 10. Seritur autem semine melius quam radice aut surculo: semine quoque non sine negotio plantaria transferuntur. Et in act. signif. et voce ap. Eund. alibi, Διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας προμοσχεύοντες φυτεύουσιν· ἰσχυρότερα γὰρ καὶ ἤδη βεβιωκότα: Bud. interpr. Viviradicis causa faciendæ depono: alii, Viviradices sero, ut Cato loquitur. [* Προμόσχευσις, Gl. Propagatio.] Ὑπομοσχεύω, metaphorice pro Clanculum et latenter propago, Clanculum novellos surculos sero, Clam veluti per plantaria propago, Eunap. ap. Suid. Οὗτοι μὲν ὧδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον, ubi ipse exp. * ὑπεφύτευον, ὑπέτρεφον.

¶ Ὄσχος, i. q. μόσχος, Ramus novellus; sed peculiariter Vitis ramulus tenellus, malleolus, Palmes: vide Μόσχος. Athen. (495.) ex Aristodemi l. 3. de Pindaro, Τοῖς σκίρροις φησὶν Ἀθήναζε ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμον τρέχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον τὸν καλούμενον ὄσχον, [ὠσχ.] Signif. ergo ὄσχος, Palmitem s. Ramum vitis fructu
D suo oneratum, ut et ὄσχη. [" Conf. c. ὄρχος, Brunck. Aristoph. 3, 104." Schæf. Mss.] Pro eod. scribitur ET Ὦσχος: Hes. ὦσχοι, τὰ νέα κλήματα σὺν αὐτοῖς τοῖς βότρυσι: eaque scriptura in antiquis etiam libris reperitur: sic et ap. Suid. in Ὠσχοφόρος legitur, Ὦσχοι, κλῆμα βότρυας ἐξηρτημένους ἔχον. Apud Etym. autem oxytonως scribitur ὠσχοί. Ὄσχη SIVE Ὤσχη, ὄσχος s. ὦσχος. Apud Eust. per ο scribitur, qui exp. βοτρυηφόρον κλῆμα: sic et ap. Hes. ὄσχαι, κλήματα βοτρύων γέμοντα. Itidemque ap. Harpocr. et Suid. Ὄσχη, κλῆμα βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον, E quo dependent racemi: quam et ὀρεσχάδα appellant. Apud eund. Suid. scribitur etiam per ω: nam in Ὠσχοφόρος, ait, ὦσκαι δὲ καὶ ὦσχαι, τὰ μετὰ τῶν βοτρύων κλήματα. Scribitur autem ibi prius ὦσκαι per κ, posterius per χ: itidem ap. Etym. ὤσχη, κληματίς. Dicitur etiam de aliis ramis: Nicand. 'Α. 108. ἢ καρύης ἀποδάκρυον, ἢ ἀταλύμνου, Ἢ πτελέης, ὅτε πολλὸν ἀεὶ καλλείβεται ὄσχαις Κόμμι, ubi Schol. annotat, proprie ὄσχας vocari τοὺς κλάδους τῆς

ἀμπέλου: ibi autem a Nicandro καταχρηστικῶς usurpari ἐπὶ τῶν πτελέας κλάδων, s. κλημάτων. In Ms. ὤσχαις ibi habetur per ω. ||"Οσχη ab Hippocr. accipi etiam pro Scroto, ut ὄσχεος et ὀσχέα, testantur VV. LL. [* Ὀσχοβόρος, ὁ, ἡ, Orac. Sibyll. 8. p. 790.] Ὀσχοφόρος, SIVE Ὠσχοφόρος, Vitis palmitem racemis onustum gestans. Apud Harpocr. per ο scribitur, citantem ex Hyperide, et ascribentem e Philochoro,"Ενεκα τῆς κοινῆς σωτηρίας νομίσαι τοὺς καλουμένους ὀσχοφόρους καταλέγειν δύο, τῶν γένει καὶ πλούτῳ προὐχόντων. Eorund. mentio fit ap. Suid., ap. quem utraque habetur scriptura. Schol. Nicandri l. c. Ὀσχοφόροι δὲ λέγονται Ἀθήνῃσι παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἁμιλλώμενοι κατὰ φυλὰς, οἳ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου, ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ τῆς Σκιῤῥάδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Hos autem ὠσχοφόρους muliebribus στολαῖς indui solitos testatur Etym. Ὀσχοφόρια, SIVE Ὠσχοφόρια, Festum quo ramulos vitis racemis onustos gestabant: cum παῖδες εὐγενεῖς ἡβῶντες κατελέγοντο οἱ φέροντες τὰς ὤσχας εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ut habetur ap. Hes., qui per ω scribit, sicut et Suid.: a quo exp. Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἑορτή. Scribitur autem ὠσχοφόρια proparoxytonως ut ἐμμήνια: sed in VV. LL. ὀσχοφορία, accentu in antep. posito et cum ο. Neutro plur. ὠσχοφόρια utitur Plut. Thes. (22.) p. 3. a tergo, ubi de εἰresione loquitur, Καὶ νῦν ἐν τοῖς ὠσχοφορίοις στεφανοῦσθαι μὲν οὐ τὸν κήρυκα λέγουσιν, ἀλλὰ τὸ κηρύκειον: et paulo post,"Αγουσι δὲ καὶ τὴν τῶν ὠσχοφορίων ἑορτήν. At ὠσχοφόριον, Hesychio est τόπος Ἀθήνῃσι Φαληροῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν. Etym. quoque ὠσχοφόριον esse dicit Locum quendam Athen., sed in eo esse fanum Dianæ. [Anecd. Bekkeri p. 318.] Apud eund. Etym. reperio ETIAM Οἰσχὸς, κλῆμα βότρυας φέρον ὀργῶντας καὶ γενναίους: ET Οἰσχοφορία, τὰ τῆς ἀμπέλου κλήματα περιέχοντα βότρυας: citatque ex Aristoph. Cum vero nec ap. Hes. nec Suid. nec Eust. nec alium ullum Lexicographum scripturam istam reperiam, merito suspectam habeo. Sed et ipsum οἰσχοφορία cum sua expositione mendosum est. [* Ὀσχοφορέω, Phot. * Ὀσχοφορικὸς, Athen. 631.]

"Οσχεος ET"Οσχεον, i. q. ὀσχὸς et ὄσχη, si quidem Hesychio credimus, qui cum ὄσχεα exposuisset βαλλάντια, μαρσύππια, ἢ τὸ τῶν διδύμων ἀγγεῖον, addit, καὶ κλήματα βοτρύων πλήρη. "Οσχεος, τὰ αὐτά. Frequentius vero ὄσχεος s. ὄσχεον pro Scroto capitur, i. e. Extima et communi testiculorum tunica, multis rugis et media sutura distincta, ut Gorr. tradit, vulgo Bursam vocari annotans. Apud J. Poll. oxytonως ὀσχεὸς, a quo exp. τὸ τῶν ὄρχεων ἀγγεῖον: cujus pars ea quæ laxior est, i. e. τὸ χαλώμενον, ut ipse nominat, Λακόπεδον dicitur: cui vero semper laxus est ipse testiculorum sacculus, ὁ ἀεὶ χαλαρῷ τῷ λακοπέδῳ χρώμενος, ab Atheniensibus VOCATUR Λακοσχέας, ut Idem annotat. Ead. scriptura habetur ap. Cels. 7, 18. ubi ait, Communis deinde utrique testi omnibusque interioribus sinus est qui jam conspicitur a nobis, ὀσχεὸν Græci, Scrotum nostri vocant, isque ab ima parte mediis tunicis leniter innexus, a superiori tantum circumdatus est. Apud Suid. autem et Hes. scribitur ὄσχεος proparoxytonως, sicut et in Lex. meo vet. Reperitur ETIAM Ὀσχέα, ἡ, in ead. signif. Aristot. de Gener. Anim. 1, 12. "Οσοις ἐν φανερῷ εἰσὶν οἱ ὄρχεις, ἔχουσι σκέπην δερματικὴν, καλουμένην ὀσχέαν. Ead. ὀσχέα ab Eod. H. A. 1, 13. vocatur ὀχεύς: unde et Eust. cum Etym. ὀσχεὸν pleonasmo literæ σ dictum scribunt quasi ὀχεὸν, sc. ab ὀχεύω ut φωλεὸς a φωλεύω. AT"Οσχιον, Hippocrati (671.) Flexuosa circa os vulvæ extuberantia. Ὀσχίῳ, inquit Gal. in Lex. Hippocr., τῇ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδεῖ ἐπαναστάσει· ὄσχος γὰρ καὶ μόσχος, τὰ κλήματα καὶ αἱ ἕλικες. Quod ὄσχιον idem Hipp. appellat etiam ἀμφίδεον et λέγνα, ut idem Gal. annotat. [Vide omnino Schn. Lex. Suppl. * Ὀσχία, Hippocr. Coac. Prænot. T. 1. p. 577. Lind. Sect. 2. p. 195. Foës. * "Οσχις, ἡ, Epidem. 7. T. 1. p. 844. Lind. Sect. 7. p. 314. Foës. * Ἐπόσχιον, Galeni Gloss.]

ΜΟΤΟΣ, ὁ, Linamentum s. Linteum carptum, quod vulneribus inditur: cujus quinque differentiæ ab Auctore τῆς Εἰσαγωγῆς recensentur, στρεπτὸς, ξυστὸς, τιλτὸς, ἐλλυχνιωτὸς, πριαπισκωτὸς, Tortile, rasile, concerptum, ex ellychnio factum, pudendoque simile: nominibus his partim a formis ac figuris quibus effinguntur, partim a materia e qua constant, inditis: στρεπτὸν, Tortile, a forma nomen habet: ξυστὸν et τιλτὸν, Rasile Concerptumque, ab ipsa linteolorum materia: hoc quidem, concerpta, illud vero, derasa: quare etiam aliquando simpliciter ξύσμα vel τίλμα ὀθονίων, Rasura aut Vulsura linteolorum, appellatur: ἐλλυχνιωτὸν vero dictum est, non quod ad lychni s. funiculi lucernarum similitudinem contorqueretur, sed quod ex ellychnio fieret: quod e Gal. apparet Meth. Med. 13. "Εξωθεν δ' ἀρκεῖ μοτὸς ἤτοι ξηρὸς ἢ ἐξ οἴνου, καὶ μᾶλλον ὁ ἐκ τῶν μαλακῶν ἐλλυχνίων, πριαπισκωτὸν autem a pudendi humani similitudine. Verum præter hæc quinque linamentorum nomina, alia etiam ap. veteres leguntur, ut ap. Celsum λημνίσκος, quod ille In longitudinem implicitum linamentum interpr., et aliquando Linamentum involutum et oblongum: et ap. Aëtium σφηνίσκος, quod Linamentum significat ad cunei parvi similitudinem intortum, vel quod cunei modo ea, quæ conjunguntur et adhærescunt, separet. Hæc inter alia e Gorr. Heraclides ap. Gal. κ. Τόπ. 3., dixit etiam μακρὸν μοτὸν, forsan quem Celsus λημνίσκον. Gal. ad Gl. Καὶ διὰ τοῦ πυουλκοῦ τοῖς κόλποις ἐνιέντα, ἔπειτα μοτῷ τιλτῷ βύειν τὸ στόμα. Paul. Æg. Σφηνίσκοις ἢ μοτοῖς πλείοσι χωρίσωμεν ἀπ' ἀλλήλων: sed perperam ap. eum pluribus in ll. scribitur per ω in penult. Dicitur ETIAM Μοτόν: ut habetur in Lex. meo vet. μοτὸν, τὸ εἰς ἀναπλήρωσιν σαρκὸς τιθέμενον. Apud Hes. autem paroxytonως, μότα, τὰ πληροῦντα τὴν κοίλην τῶν τραυμάτων ῥάκη: itidemque ap. Schol. Hom. Μότα, τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς κοίλοις τραύμασιν ὀθόνια πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρκός. Apud Eust. etiam μότον scribitur. Ejusd. cum μοτὸς et μοτὸν signif. EST Μοτὴ, ἡ, ut tradunt VV. LL. citantia e Quinto Sm. (4, 212.) ἐφύπερθε μοτάων, Penicillorum vulnerariorum. [" Μοτὸς, Brunck. Soph. 3, 426. Μοτὸς, Μοτὸν, Heyn. ad Virg. 2, 320. Μοτὸν, Idem Hom. 4, 636. Μότα, Casaub. ad Athen. 109." Schæf. Mss. * " Μοτοφύλαξ, Paul. Æg. 6. * Μοτοφυλάκιον φάρμακον, Idem 6, 62." Schn. Lex.]

"Αμοτος, ὁ, ἡ, Qui linamentis vulnerariis oppleri nequit; sed simpliciter, pro Inexplebilis, Inexpletus: nam ἄμοτον a Schol. Hom. et Hes. exp. ἀπλήρωτον: volunt autem metaph. esse ἀπὸ τῶν μοτῶν, quæ vulneribus induntur, vel ἀπὸ τῶν μὴ πεπληρωμένων τραυμάτων. Suidæ ἀκόρεστον. Sic ap. Apoll. Rh. quoque 1, (513.) Τοὶ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κάρηνα, Schol. exp. ἀκορέστως, ut Poëta dicat, eos inexpletos modulorum musicorum, etiam postquam cessavit Orpheus citharam pulsare, protensa cervice et arrectis auribus mansisse. Sic et Il. T. (300.) Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνειότα, Eust. exp. ἀπλήρωτον καὶ πολύ: ut Virg. Æn. 8. Hæret inexpletum lacrymans; paulo post tamen, de eod. ἄμοτον loquens, dicit ibi significare πλῆρες, et ἀνενδεὲς, et μεστόν: quasi e metaph. τῶν μοτουμένων τραυμάτων. Itidemque Il. Ψ. (567.) Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος, exp. ἄμοτον, πλῆρες καὶ μὴ κενὸν καὶ μότου δεόμενον: accipiens ἄμοτος pro Plenus, quique opus non habet ut veluti linamentis vulnerariis expleatur. Priori autem modo capi potest, quod Il. Δ. (440.) legitur, ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα, Inexpletum, Vehementer. At Od. Z. (83.) jumenta currum trahentia dicuntur ἄμοτον τανύεσθαι pro εὐτόνως, Eust. [" Gesner. Ind. Orph. Wakef. ad Mosch. 4, 104. Ruhnk. Ep. Cr. 235." Schæf. Mss. * " Ἀμότως, Schol. Apoll. Rh. 1, 513." Kall. Mss.]

"Εμμοτον, Medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis exceptum intra ulcera ejusque sinus reconditur. Liquatur etiam aliquando in eam rem, ut penitius subeat. Sic dicitur quod τοῖς μοτοῖς adhibeatur; ipsa enim linamenta μοτοὶ et μοτὰ appellantur. Gorr. In illo autem ἔμμοτον subauditur φάρμακον. Gal. Καὶ τῶν ἐμμότων φαρμάκων τὰ διαπυΐσκοντα μὲν, πρῶτον, εἶτ' ἀνακαθαίροντα θετέον. Apud Ægin. quoque ἔμμοτα φάρμακα dicuntur, ut cum ait, Καὶ

μετὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῖς σαρκωτικοῖς ξηροῖς τε καὶ ἐμμότοις καὶ τοῖς ἀπουλωτικοῖς φαρμάκοις τὴν ἀποθεραπείαν ποιήσομεν. Et ἔμμοτος ἀγωγή, ap. Eund., quod vide in Διαμοτόω. Citatur etiam ἔμμοτος e Diosc. pro ἔμμοτον φάρμακον, his verbis, Παρηγορεῖ δὲ τὰ περὶ δακτύλιον λοιπὰ μέρη κακοήθη ἔμμοτος λεῖος σὺν γάλακτι. || Ab hoc genere Medicamentorum, inquit Gorr., ἔμμοτοι dicuntur ap. Hippocr. περὶ Ἄρθρων, (817.) Qui ulcere cavo laborant, quod curationem διὰ τῶν μοτῶν, h. e. per linamenta, desiderent, Gal. Comm. 3. Ab aliis ἔμμοτοι dicuntur Quibus μοτοὶ et penicilli inditi sunt. Hes. autem ἔμμοτος est τραυματίας, νοσώδης. [Æsch. Choëph. 469. ἄλγος Δώμασιν ἔμμοτον, redditur Impactum.]

Μοτάριον, τὸ, dimin. forma pro μοτὸς, μοτὸν, Linamentum concerptum, quod vulneri inditur. Apud Ægin. de palpebris insubulatis et inustis, Μοταρίοις καὶ κολλουρίοις ἁπαλοῖς τὴν ἀπούλωσιν ποιεῖσθαι προσήκει. Apud Eund. alibi, Εἰ δὲ ὁ ὀδοὺς βεβρωμένος εἴη, λεπτῷ μ. πρῶτον δεῖ τὸ βρῶμα αὐτοῦ * ἀποσφηνεῖν, ἵνα μὴ θραύηται ὑπὸ τοῦ ὀργάνου σφιγγόμενος, ubi μοτάριον etiam reddi potest Linamentum quod inditur in modum penicilli vulnerarii.

Μοτόω, Linamentum vulnerarium indo: τὸ τίλμα ἐντίθημι τῷ ἕλκει, s. τραύματι. P. Ægin. Ἔπειτα μοτώσαντες ξηροῖς, οἰνελαίῳ βραχὲν σπληνίον ἐπιβαλόντες ἐπιδήσομεν. Hesychio μοτῶσαι est πληρῶσαι. Citaturque ex Apsyrto, Μοτοῦν τοῖς τίλμασι. Item, Penicillo vulnerario indito curo: unde μοτώσει ap. Hes. et Suid., ἰᾶσεται δι' ὀθονίων. "Μοττοῖ, Hesychio "τιτρώσκει, ταράττει, Vulnerat, Turbat." [Leg. μοτοῖ, ut est ap. Phot. *Μότωμα, Hippocr. 1194. *Μότωσις, Schleusner. Lex. V. T.] Διαμοτόω, Illitum linamentum vulneri indo: vel potius Linamento indito vulnus disjungo, et impedio ne coëat: unde διαμοτοῦν idem fuerit quod P. Ægin. dicit σφηνίσκοις ἢ μοτοῖς πλείοσι χωρίζειν ἀπ' ἀλλήλων: vel Indito linamento curo. P. Ægin. Καὶ τῷ βασιλικῷ λυθέντι ῥοδίνῳ διαμοτώσαντες, ἀκολούθως ἀποθεραπεύσωμεν. Idem, Τὴν δὲ παρουλίδα κατὰ περιγραφὴν ἐκτεμόντες διαμοτώσωμεν: 6. Μετὰ δὲ τὴν χειρουργίαν ἐκκρίναντες τὸ ὑγρὸν, καὶ διαμοτώσαντες, προσφόρως ἐπιδήσωμεν, καὶ ἄχρι τρίτης οἰνελαίῳ ἐπιβρέχωμεν· μεθ' ἣν λύσαντες, ἐμμότῳ θεραπεύσωμεν ἀγωγῇ: ubi observa διαμοτοῦν non semper esse Indito linamento curare, et δι' ὀθονίων ἰᾶσθαι, sed plerumque aut Linamenta vulneri indere, aut Linamentis inditis vulnus ne coëat prohibere: et plus esse ἐμμότῳ θεραπεύειν ἀγωγῇ quam διαμοτοῦν. Sicut vero Idem supra cum dat. instrum. dicit μοτώσαντες ξηροῖς, ita etiam alibi, Μετὰ δὲ τὴν χειρουργίαν διαμοτώσαντες ξηροῖς τιλτοῖς καὶ σπλήνιον ἐπιτιθέντες, ἐπιδήσωμεν. ["T. H. ad Plutum p. 403." Schæf. Mss. *Διαμότωσις, Oribasius Cocchii p. 89. 90. *Περιμοτόω, Heliod. Chirurg. 158. *Περιμότωσις, 102.]

"Μοτῆσαι, Hesychio κακοπαθῆσαι." [*"Μοτάζω, Etym. M. 535, 49." Wakef. Mss.]

"Μόττυες, Hesychio οἱ ἔκλυτοι καὶ παρειμένοι, Exo-"luti et languidi."

"Μοττωνῆσαι, Eid. τῇ πτέρνῃ τύψαι, Calce verbe-"rare."

"Μοττίας, Eid. ᾧ στρέφουσι τῶν ῥυτήρων τὸν ἄξονα."

"ΜΟΥΝΥΧΙΑ, ἡ, Munychia: Portus Athenien-"sium munitissimus, in quo Dianæ Munychiæ fanum "erat, supplicum asylum. Unde ap. J. Poll., Ἔφερον "εἰς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, sub. ἱερὸν, Ferebant in "Munychiæ Dianæ templum. Et Demosth. (262.) "Οὐκ ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθέζετο, Non ad Munychiæ "asylum confugiebat, et ad Dianæ aram sedebat." [" Markl. Iph. p. 35. ad Callim. 1, 268. Timæi Lex. 183. et n." Schæf. Mss.] "Incola ejus loci Μουνύχιος "dicitur, et fem. genere Μουνυχιὰς, teste Steph. B.: "qui et Localia adverbia hæc affert Μουνυχίαθεν, "Μουνυχίαζε, Μουνυχιάσι." ["Μουνύχιος, Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 263. Μουνυχίασιν, ad Charit. 271." Schæf. Mss.] "Inde ET Μουνυχιὼν dicitur "Mensis in quo sacra fiebant Dianæ Munychiæ, "mensium Atticorum decimus, ut tradit Harpocr. "et ex eo Suid. Memiuit ejus Plut. in fine Pho-

A "cionis, et in Demetrio (26.) p. 1650." [Procl. Marino p. 88.]

ΜΟΧΘΟΣ, ὁ, Labor, Molestia, Ærumna; est enim Ærumna Festo, Labor onerosus: Ciceroni, Ægritudo laboriosa. Frequenter copulatur cum πόνος aut κόπος. Paul. ad Thess. 1, 2. Μνημονεύετε τὸν κόπον ἡμῶν καὶ τὸν μόχθον, Laborem nostrum ac ærumnam, Philo V. M. 1. Οὐκ ἔσται πόνος ἢ μόχθος ἐν Ἑβραίοις, Turn. Nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos attigerit. Synes. Ep. 57. Τὸ γὰρ ὠθισμῷ καὶ μόχθῳ καὶ μόλις ποιεῖν τοῦτό ἐστιν ὃ δαπανᾷ τὸν χρόνον, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις πραγμάτων. Erasm. in Paul. l. c. annotat, μόχθον esse Laborem cum difficultate conjunctum, quasi dicas Conatum aut Molitionem: et ideo vet. Interpr. vertisse Fatigationes. In Gr. autem vocibus πόνος et μόχθος jucundiorem esse affinitatem soni. A Suida exp. κόπος, quod tamen minus est, ubi e Piside citat, Οὐκ εἶχε μόχθον εἰς τὸν Εὐφράτου πόρον. Hesychio est πόνος et κακο-

B πάθεια. [" Musgr. Herc. F. 387. Jacobs. Anth. 10, 394. 12, 477. Valck. Phœn. p. 515. Hipp. p. 189. Wakef. S. Cr. 1, 152. Periculum, Valck. Phœn. p. 77." Schæf. Mss.]

Ἄμοχθος, ὁ, ἡ, Laboris et ærumnarum expers, Qui corpus labore non exercuit, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 33.) Ὕπνος πάρεστιν αὐτοῖς ἡδίων ἢ τοῖς ἀμόχθοις. [" Lennep. ad Phal. 137. * Ἀμόχθως, Heyn. Hom. 5, 210. Manetho 2, 173. 341. 3, 309." Schæf. Mss. " Greg. Naz. Carm. p. 15." Kall. Mss.] Ἀμοχθεὶ, Citra laborem, χωρὶς κόπου, Suid. [" Heyn. Hom. 5, 503." Schæf. Mss.] Ἀμοχθὶ, in ead. signif., e Lascari. [" Dionys. H. 1, 322." Wakef. Mss.] Βαρύμοχθος, Cum gravibus laboribus conjunctus, Laboriosus, Epigr. [Soph. Œd. C. 1231. " Ad Timæi Lex. 249. Meleager 58. Jacobs. Anim. 35." Schæf. Mss.] Ἔμμοχθος, Cum laboribus conjunctus, Laborum et ærumnarum plenus, Qui in laboribus et ærumnis versatur, Ærumnosus, Eur. [Suppl. 1004.] "Ἐμπε-"δόμοχθος, Constanter ærumnosus, Perpetuo labo-

C "riosus: διηνεκῶς μοχθηρός. Pind. Ὀ. (1, 96.) "Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον Τοῦτον ἐμπεδόμοχθον." Ἐπίμοχθος, i. q. ἔμμοχθος, VV. LL. [Schol. Aristoph. Εἰρ. 383. " Manetho 4, 248. * Ἐπιμόχθως, (Magno cum labore et molestia,) Appian. 1, 398." Wakef. Mss.] Εὔμοχθοι, Honesti labores, Labores qui in res honestas conferuntur; nam εὐμόχθων Hes. exp. τῶν ἐπ' ἀγαθῷ ἱδρώτων. [" Wakef. Georg. 120. Epigr. adesp. 723. et Jacobs." Schæf. Mss.] Κακόμοχθος, In vanum laborans, VV. LL. [LXX. Sap. 15, 8.] Κλυτόμοχθος, Clarus laboribus, VV. LL. [Anthol. 5, 540.] Λιγύμοχθος, Stridula voce s. cantu laborans, Aristoph. Ὄρν. (1381.) Ὄρνις γενέσθαι βούλομαι λιγύμυθος ἀηδὼν, annotat Schol. scribi etiam λιγύφθογγος et λιγύμοχθος: sc. διὰ τὸν μόχθον s. θρῆνον τὸν * ἡδυτάτως ἐξ αὐτῆς εἰς τὸν παῖδα γενόμενον, ubi etiam reddere possis Stridula voce ærumnas et miserias suas efferens. [* Μυριόμοχθος, Anthol. 4, 447.] Πολύμοχθος, Cum multis laboribus et ærumnis conjunctus, Laboriosus, Ærumnosus, Chrys. de Sacerd.

D π. βίος. [" Eur. Phœn. 807. 1029. et ibi Valck." Schæf. Mss. * " Πρόμοχθοι, Mutuli, Vitruv. 4, 2. in Inscr. ap. Cuper. Harpocr. 137. Gruter. Inscr. 84." Schn. Lex. Sed Barker. correxit, * Πρόμοχλοι, probante Boiss. * " Σύμμοχθος, Const. Manass. Amat. 1, 52." Boiss. Mss. * Τλησίμοχθος, Eurip. ap. Polyb. 5, 106, 4. al. * Πρασίμοχθος. * Ὑπόμοχθος, unde Adv. * Ὑπομόχθως, Appian. B. C. 4. p. 634.] Φιλόμοχθος, Laborum amans. [" Phalar. p. 180. et n." Schæf. Mss. Φιλόμοχθα, adv., Manetho 4, 277.]

Μοχθηρὸς, Laboriosus, ἐπίπονος, Hes. Verum sunt qui dicant barytonws scr. esse πόνηρος et μόχθηρος, cum ἐπὶ τῶν ἐπιπόνων καὶ ὑπομενετικῶν capitur: quos Eust. tamen reprehendit, ex Herodiano tradens ejusmodi παρώνυμα in ρὸς semper acui, ut καματηρὸς a κάματος, ὀλισθηρὸς ab ὄλισθος, et alia similia. Item Ærumnosus, Calamitosus, κακοδαίμων, Hes. exp. Sic accipi potest h. Antiphontis l., qui a Suida citatur, Κἀγὼ μὲν ὁ μοχθηρὸς, ὄντινα ἐχρῆν τεθνηκέναι ζῶ τοῖς ἐχθροῖς κατάγελως: nec enim usurpatur ibi ἐπὶ κακοῦ

ἀνδρὸς καὶ εἰσαγομένου εἰς δικαστήριον ἵνα κατηγορηθῇ, A
ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς δίκην λαχόντος ὑπὲρ ἀπεσφαγμένου παιδὸς, ut idem Suid. annotat. Aristoph. Πλ. (391.) τὸν Πλοῦτον, ὦ μόχθηρε σύ, Ἔχω, O ærumnose et miser. At Laboriosus homo dicitur qui assiduus et patiens est in subeundis laboribus. Item e Soph. (El. 599.) affertur μ. βίος pro Vita ærumnosa. || Homo etiam aliquis μ. dicitur pro Teter, Gell. 18, 4. Stolidos autem vocari non tam stultos et excordes, quam tetros et molestos et illepidos, quos Græci μοχθηροὺς καὶ φορτικοὺς dicerent. || Μοχθηρὸς, sicut et πονηρὸς, frequenter accipitur pro Malus, Improbus, κακὸς, ut Hes. et Suid. quoque exp.: Aristoph. Πλ. (1003.) τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν. Plut. Symp. 7. Τούς γε μοχθηροὺς, ὅσῳ μᾶλλον ἐπιλαμβάνονται καὶ συμπλέκονται, καθάπερ βάτους, ἀναιρεῖν. Ab Aristot. dicitur aliquis esse etiam μ. περί τι, Qui vitio aliquo laborat: Rhet. 1. Περὶ δὲ τοῦτο, ὃ μοχθηροὶ τυγχάνουσιν ὄντες, καὶ ἄδικοι: ut est ὁ ἀνελεύθερος, περὶ χρήματα, et ὁ ἀκόλαστος, περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς. Et μ. ἔθη, Mali mores s. Pravæ con- B
suetudines, Lycurg. ap. Suid. Μοχθηρῶν δὲ ἐξηγητὴν ἐθῶν καὶ νομοθέτην γενόμενον ἀτιμώρητον ἀφεῖναι. Item μοχθηρὸς χυμὸς ap. Gal. ad Gl. 1. Succus malus et vitiosus. Res quoque μοχθηραὶ γενέσθαι dicuntur, cum pejus se habere incipiunt, vel cum in pejus s. in deterius vergunt. Plut. de Orac. Pyth. loquens de quodam tyranno, cui exitium oraculo prædicebatur, Ἐπέσχεν ὀλίγον χρόνον· εἶτα τῶν πραγμάτων παντάπασι μοχθηρῶν γενομένων ἐξέπεσε. Item ut dicuntur res malæ, quæ in suo genere parvi vel nullius pretii sunt aut viles, ita ap. Aristot. de Poët. Δίφρον μοχθηρὸν καταθεὶς μικράν τε τράπεζαν, pro Hom. illo (Od. Υ. 259.) Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν. Quibus addi potest δέρμα μοχθηροῦ βοὸς, ap. Suid. ex Aristoph. (Ἱππ. 316.) pro κακοῦ, ἰσχνοῦ, * λεπτοβύρσου. [" Toup. Opusc. 1, 533. Eran. Philo 165. ad Herod. 532. Thom. M. 620. Markl. Suppl. 548. De rebus, Simon Dial. p. 100. Ὦ μόχθηρε, Valck. Callim. p. 23. Ὦ μοχθηρὲ σύ, Aristoph. Fr. 222. Porson. Hec. p. lvii. Ed. 2. Μοχθηρὸς, μόχθηρος, Ammon. 95. 116." Schæf. Mss. Arcad. 31. C
* " Μοχθηροτροπία, Const. Manass. Amat. 5, 45." Boiss. Mss.] Ἡμιμόχθηρος, Semimalus, Plato de Rep. 1. [p. 74. " Georg. Lapitha Poëm. Mor. 1265." Boiss. Mss.] " Ὑπομόχθηρος, Subimprobus. Item " Subineptus, etc. sequendo signif. τοῦ μοχθηρός." [" Const. Manass. Chron. p. 40." Boiss. Mss. Lucian. 2, 686.] Φιλομόχθηρος, Malorum s. Improborum amans, Amans improbitatis, J. Poll. e Philonide. Ejusd. signif. est φιλοπόνηρος ap. Dinarch. [" Const. Manass. Chron. p. 99." Boiss. Mss.] Μοχθηρῶς, Male. Et in compar. μοχθηροτέρως ἔχειν, Pejus se habere, Deterius se habere, Plato de Rep. 1. Τά γε οἰκεῖα δι' ἀμέλειαν μ. ἔχειν. [" Brunck. Soph. 3, 492." Schæf. Mss. Strabo 8. p. 562. " Eurip. Epist. 5. p. 502. Beck." Seager. Mss.] Μοχθηρία, Malitia, Improbitas, Dem. de Male Gesta Legat. Κρατῆσαι καὶ περιγενέσθαι δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας τῶν ἢ δι' ἄγνοιαν ἢ διὰ μοχθηρίαν ἐναντία λεγόντων, Dicendi facultate iis prævalere, qui in medium allatis pugnantia e diametro vel imprudentia ipsi lapsi vel ducti improbitate tuentur. Accipitur etiam pro Vitio, ut et κακία, et modo virtuti in genere opponitur, modo certæ alicui virtutis speciei, Aristot. Eth. 5, 1. Ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἢ μοχθηρίας: 9, 4. Φευκτέον τὴν μοχθηρίαν διατεταμένως, καὶ πειρατέον ἐπιεικῆ εἶναι. Rursum 5, 2. Περὶ μὲν τἄλλα πάντα ἀδικήματα γίνεται ἡ ἐπαναφορὰ ἐπί τινα μ. ἀεί. Ex ejusd. Rhet. 3. ἀκροατοῦ μοχθηρία affertur pro Vitium naturæ quæ mala consuetudine deterior facta est ac sinit se a vero abduci. Et κατὰ μοχθηρίαν ζῆν, ex Eod. pro E vitio vivere. Apud Aristoph. autem (Πλ. 159.) Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν, Suid. exp. ἀργυρίου ἐπιθυμίαν, αἴτησιν: ubi ad reddendam vim vocabuli, posses melius reddere, Improbam cupiditatem. Item ap. Plut. (8, 769.) Μὴ ῥύπου μηδὲ μ. ὀδωδὸς ἔκπωμα, pro Malum odorem edens. [" Coray Theophr. 331." Schæf. Mss. Plato Phæd. 32. * Μοχθηρόομαι, Molestus sum, Aqu. Job. 6, 25.]

Μοχθήεις, Laboriosus, Ærumnosus, ἐπίπονος, Schol. Nicandri Ἀ. 616.

Μοχθέω, Laboro, Thuc. 2, (39.) Εἰ ῥαθυμίᾳ μᾶλλον ἢ πόνων μελέτῃ — ἐθέλοιμεν κινδυνεύειν, περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι, μὴ ἀτολμοτέρους τῶν ἀεὶ μοχθούντων φαίνεσθαι, Si ignavia magis quam laborum exercitatione periclitari nobis placeret, ita sunt res nostræ constitutæ ut nobis ante tristium rerum eventum nequaquam laborandum sit, et postquam evenerint, non minus strenuis videri liceat quam illis, quos perpetuus labor exercet. Et cum accus. pro Efficio s. Effectum do, Aristoph. (Πλ. 517.) ταῦτα—Οἱ θεράποντες μοχθήσουσι. Item ex Eur. (Hipp. 301.) μοχθεῖν πόνον, Exantlare laborem. Interdum signif. potius Laboribus et ærumnis s. molestiis premor, Eur. ap. Athen. (561.) ad Cupidinem, Ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλὰ, Ἢ τοῖς ἐρῶσιν, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ, Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς * συνεκπόνει. Quibus addi potest quod e Xen. affertur, (Ἀπ. 2, 1, 17.) Ἄλλα πάντα μοχθήσουσι, Alia omnia incommoda patientur. Similiter et Hes. μόχθει exp. κακοπάθει. [" Brunck. Apoll. Rh. 193. Andr. 680. Jacobs Anth. 7, 379. 9, 88. Exerc. 1, 94. Huschk. Epist. in Propert. p. 21. Pierson. ad Mœr. 18. Valck. Phœn. p. 264. 522. Callim. 148. Wakef. ad Bion. 5, 8. ad Xen. Eph. 152. * Μοχθητέον, Eur. Herc. F. 1254. Brunck. Soph. 3, 490." Schæf. Mss.] Μόχθημα, τὸ, Labor, Ærumna, κόπος, κακοπάθεια, Æsch. Pr. (463.) Et Soph. Œd. C. (1616.) Τὰ πάντα λύει ταὖτ' ἔπος μοχθήματα. [* Μοχθητὸς, unde * Ἀμόχθητος, Opp. K. 1, 456. " Eur. Fr. Archelai ap. Stob. Tit. 51. ἐμὲ δ' ἄρ' οὐ Μοχθεῖν δίκαιον; τίς δ' ἀμόχθητος εὐκλεής; Τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὢν ὠρέξατο; Pro ἀμόχθητος leg. vel ἀμόχθητ', i. e. ἀμοχθητὶ, vel cum Grotio ἄμοχθος." Seager. Mss.] " Ἐκμοχθέω, exp. " Exantlo. At ἐκμεμόχθηνται δεσμοῖς, e Plut. (6, " 402.) affertur pro In vinculis laborarunt, Vexati " sunt." [" Eur. Iph. T. 84. El. 352. Tro. 873." Seager. Mss. * Ἐπιμοχθέω, i. q. ἐπιπονέω, Hes. * Περιμοχθέω, Opp. Ἀ. 4, 258. * Προμοχθέω, Eurip. Suppl. 1233. * Συμμοχθέω, Eurip. Iph. T. 690.] Μοχθίζω, Laboro, Afflictus sum, Il. B. (723.) Ἕλκεϊ μοχθίζοντα, i. e. κάμνοντα, πονοῦντα. Et μοχθίζοντες, κακοπαθοῦντες, Hes. [Theocr. 1, 38.] Μοχθισμὸς, Labor, VV. LL. [* Περιμοχθίζω, Greg. Naz. 2, 151.] At Μοχθονικῇ, quod in VV. LL. exp. Laboriose, sine Auctore et exemplo, suspectum est. [* Μοχθόω, * Ἀπομοχθόω, Schleusner. Lex. V. T.]

[* ΜΥΔΟΣ, Virus, Virosus humor, Nicander Ἀ. 248. σηπόμενον δὲ μύδῳ ἐκρήγνυται ἔρφος.] " Μυδάω, " Nimio humore et uligine vitior, Nimis uvidus pu- " tresco: h. e. Præ nimio humore s. madore putre- " sco. Philo de Mundo, Λίθων οἱ κραταιότατοι ἆρ' οὐ " μυδῶσι καὶ σήπονται; Nonne humore putrifico af- " fecti putrescunt tandem? Et ap. Poëtam, μυδόω- " σα δ' ἀπὸ χροὸς ἔρρεε λάχνη, Putrifica uligine vitia- " ta. Apud Theophr. quoque μυδᾷν quidam repo- " nunt pro μαδᾷν, cum alibi, tum C. Pl. 5. c. ult."
D [" Ruhnk. Ep. Cr. 73. ad Mœr. 413. ad Timæi Lex. 184. Toup. Opusc. 1, 270. Koen. ad Greg. Cor. 264. Paul. Sil. 74, 30. Jacobs. Anth. 7, 332. T. H. ad Plutum p. 78. Villoison. ad Long. 217. 228." Schæf. Mss.] " Itemque Μύδησις pro μάδησις. Est " autem Μύδησις cum aliquid nimio humore vitiatur, " cum nimio madore vitiatum decidit: ut ap. Diosc. " 1, 6. de nardo, Ποιοῦσι καὶ πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς " μυδήσεις τῶν βλεφάρων, στύφουσαι καὶ δασύνουσαι " τὰς βλεφαρίδας: ut alibi quoque ap. eum legi tra- " dit Bud. Χρήσιμον πρὸς μυδῶντα βλέφαρα: quidam " tamen hic μαδήσεις scr. censent. Gorr. μύδησιν " esse dicit Vitium omnium partium commune, quæ " putrescentes humore aliquo madent et defluunt: " adeo ut τῆς μυδήσεως nomen iis competat quæ pu- " trefacta liquescunt et stillant. Quanquam vero " omnibus partibus, ut habetur ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ, com- " munis sit ἡ μύδησις, in oculis tamen ante omnia " usurpari, eorumque præsertim palpebris, quæ " adipe tumentes humorem assidue remittunt: velut

"ap. Diosc. in l. paulo ante c., Πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μυδήσεις τῶν βλεφάρων, Ad superfluo humore redundantes palpebras." [* Διαμυδάω, Hippocr. 912.] "Porro præter verbale μύδησις, a verbo μυδᾷν deriv. et NOMEN Μυδαλέος, significans Humidus, Uvidus, Madidus. Hesiod. Ἔργ. 2, (174.) de imbre, Χρῶτά τε μυδαλέον θείη, κατὰ δ' εἵματα δεύσῃ: ('Α. 270.) Δάκρυσι μυδαλέη, Lachrymis madens. Significat etiam Nimio madore vitiatus, Putris e nimia uligine, Madore putris. Apoll. Rh. 2, (191.) Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον. Sic Greg. Τύμβος ἀεὶ πλήρης μυδαλέων νεκύων." [Gl. Mephiticus, Putidus. Æsch. Pers. 537. "Jacobs. Anth. 8, 25. 10, 109. Heyn. Hom. 6, 131. Ruhnk. Ep. Cr. 192. * Διαμυδαλέος, Jacobs. Anth. 10, 109. * Μυδαλόεις, ibid. an sic in Stratone ap. Huschk. Anal. 163.? * Μυδαλέω, Jacobs. Anth. 11, 58. Strato 68. ubi v. Jacobs." Schæf. Mss. * Μυδόεις, i. q. μυδαλέος, Nicander Θ. 362. * "Μυδαῖος, Humidus, Fabric. B. Gr. 2, 644." Wakef. Mss.] "Est vero et aliud VERBUM, Μυδαίνειν, quod Hesych. exp. στάζειν et σήπειν, Stillare, Putrefacere: ut proprie sit Nimio madore et uligine putrefacere." [Lycophr. 1008. Apoll. Rh. 3, 1042.] "Διαμυδαίνεται, Suid. exp. διαπηδᾷ et διαῤῥεῖ, Transilit, Perfluit: item διηθεῖ, Percolat, Per colum transfundit. Pro quo posteriore Etym. rectius habet διηθεῖται, Percolatur, Per colum transfunditur." [* "Μύδω, ad Callim. 1, 268." Schæf. Mss.]

"Μυδὼν, Caro fungosa in ulcere fistuloso in quo callosæ oræ sunt, sinus vero mucosi, ex J. Poll." [4, 191.]

"ΜΥΔΡΙΑΣΙΣ, ἡ, Oculi vitium est quo pupilla effunditur et dilatatur, aciesque ejus hebescit, ut tradit Celsus 6, 6. Meminit et Paul. Ægin. 3, 22. scribens et ipse μυδρίασιν nominari πάθος id quando ἡ κόρη τῷ μὲν χρώματι μηδὲν ἀλλοιοτέρα φαίνεται, πλατυτέρα δὲ πολλῷ τοῦ κατὰ φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ὁλοσχερῶς ἐμποδίζει τοῦ ὁρᾷν, ποτὲ δὲ ἐπιπολὺ, καὶ τὰ ὁρώμενα αὐτοῖς πάντα δοκεῖ μακρότερα εἶναι." [Videtur ex ἀμυδρὸς defluxisse.]

"ΜΥΔΡΟΣ, ὁ, Hesychio ἀργὸς σίδηρος et κραταιὸς λίθος: addenti, poni etiam ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου. His demum expositionibus subjungit usitatissimam, σίδηρος πεπυρωμένος, Ferrum ignitum: ut ab Æschyli quoque Schol. exp. σίδηρος πεπυρακτωμένος. Alii interpr. generalius Globus candens, Massa candefacta s. ignita. Strabo 6. p. 113(=420.) Ἀνεῳγμένων τούτων τῶν στομάτων δι' ὧν τὸ πῦρ ἀναφυσᾶται, καὶ μύδροι καὶ ὕδατα ἐκπίπτει. Pro eo Aristot. (de Mundo 4, 25.) dicit μύδροι διάπυροι, innuens μύδρον simpliciter etiam de Massa ferri aut lapidis dici: de Ætna, Lipara et Æoli insulis, Αἳ δὴ καὶ ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην, καὶ μύδρους ἀναῤῥιπτοῦσι διαπύρους. Sic ap. Diog. L. 2, (8.) p. 53. Anaxagoras ἀσεβείας κρίνεται διότι τὸν ἥλιον μύδρον ἔλεγε διάπυρον: unde quidam in Epigr. Ἠέλιον πυρόεντα μύδρον ποτὲ φάσκεν ὑπάρχειν, Καὶ διὰ τοῦτο θανεῖν μέλλεν Ἀναξαγόρας. Id Suidas exp. πύρινον λίθον, Lapidem ignitum: malim ego D Massam ignitam s. candentem: cum et Eurip. Anaxagoræ discipulus in Phaëthonte solem vocet χρυσέαν βῶλον, Auream glebam: h. e. Massam glebæ auri modo fulgentem." ["Musgr. Herc. F. 992. Wakef. Phil. 1205. Porson. Or. 971. Callim. 1, 79. 268. 518. (H. in Dian. 49.) Jacobs. Anth. 11, 213. Bast Lettre 131. Dionys. H. 2, 1222. Heyn. Hom. 7, 12. 773. ad Apollod. 74. ad Anton. Lib. 188. Verh., ad Herod. 78. (1, 165.) ad Il. O. 30. ad Xen. Mem. 4, 7, 7. Valck. Diatr. 30." Schæf. Mss. Soph. Antig. 265. Lycophr. 272. Plato Apol. 14.] "Μυδροκτύπος dicitur ὁ χαλκεὺς, Faber ferrarius, ut qui candentem ferri massam malleo tundat." [Eur. Herc. F. 992.] "Μυδροκτυπέω, Candentem ferri massam malleo tundo. Æsch. Prom. (366.) p. 27. Κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ Ἥφαιστος."

"ΜΥΕΛΟΣ, ὁ, Medulla: τῶν ὀστῶν τὸ λευκὸν πλήρωμα. Il. X. (501.) ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς Μυε- A λὸν οἶον ἔδωκε καὶ οἰῶν πίονα δημόν: Υ. (482.) μυελὸς αὖτε Σφονδυλίων ἔκπαλτο. At μυελὸν λευκὸν Soph. et Tragici vocitarunt τὸν ἐγκέφαλον, Cerebrum: quod turpe putaretur nominare τὸν ἐγκέφαλον, ut Eurip. indicat (Tro. 1176.) ἔνθεν ἐκγελᾷ Ὀστέων ῥαγέντων φόνος, ἵν' αἰσχρὰ μὴ λέγω. Locus Sophoclis est in Tr., de Hercule qui Licham correptum in mare projicit, Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου Κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ. Hom. vero Od. B. (290.) ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν appellat quoniam vires corpori addunt, ut ὁ μυελὸς τοῖς ὀστοῖς. Apud Medicos hæ ponuntur differentiæ τοῦ μυελοῦ: est μυελὸς ἐγκεφαλίτης, Medulla cerebralis: h. e. Ipsum cerebrum: et μυελὸς ῥαχίτης, Medulla spinalis, per rachin totam descendens: item νωτιαῖος, διαυχένιος, et ψοΐτης." ["Boiss. Philostr. 595. Phryn. Ecl. 136. Thom. M. 862. (ubi et * Μυαλός.) Casaub. ad Athen. 137. Bergler. ad Alciphr. 93. Toup. Opusc. 2, 168. Valck. Hipp. p. 191. Heyn. Hom. 8, 106. * Μυελὸν, τὸ, Phryn. Ecl. 137." Schæf. Mss. * "Μυελοποιὸς, Schol. Od. B. 290." Boiss. Mss. * Μυελοτρεφὴς, Timotheus ap. Etym. M.] "Ἀμύελος, Carens medulla, Ex- B pers medullæ." ["Theoph. de Corp. Fabr. 1, 8, 11." Boiss. Mss.] "Ἄμυλα, Hesychio μήτρα: pro quo sunt qui reponant ἄμητρα, Medulla carentia. Sed tunc et ἀμύελα leg. foret." [* Πολυμύελος, Hippocr. 774. ult.] "Μυελόεις, εσσα, εν, Medullæ plenus, Medullosus. Od. I. (293.) σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα. ET Μυελώδης, itidem Medullosus s. Medullaceus: h. e. Medullæ speciem gerens, Ad medullæ naturam accedens: ut μυελώδης ὑγρότης, Humor medullæ speciem gerens." [* Μυέλινος, Anal. 1, 493. * Μυελόθεν, Gl. Medullitus.] "Apud Hesych. COMPOS. Μυελαύξῃ τροφῇ, τῇ τὸν μυελὸν τρεφούσῃ. Affertur et VERBUM Μυελόω, pro Medulla impleo." [LXX. Ps. 65, 14. ὁλοκαυτώματα μεμυελωμένα, ubi Theodoretus et Suid. legunt μεμυαλωμένα. Vide Schleusner. Lex. V. T. et Lobeck. ad Phryn. Ecl. 137. * "Μυελὶς, Suid. 2, 404." Wakef. Mss. * Μυελίζω, unde * Ἐκμυελίζω, C Theophyl. in Matth. 18, 14. p. 137. "Theod. Hyrtac. Ep. 1." Boiss. Mss. LXX. Num. 24, 8.]

ΜΥΘΟΣ, ὁ, Verbum, Il. I. (443.) Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, Oratorem verborum, factoremque rerum, ut Cic. interpr. Il. A. (552) et Θ. (209.) ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας; Od. E. (183.) Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι. Alicubi commodius redditur Dictum, Id quod dicitur aut dictum fuit, ubi retineri tamen interdum potest Verbum. Il. T. (242.) Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον: Virg. Vix ea fatus erat. Est etiam ubi potius plurali numero interpretari debemus, Verba, Dicta, Ea quæ dicuntur vel dicta fuerunt, etiam Oratio, Od. T. (502.) Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον: (O. 444.) Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον: A. (361.) Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ: Il. Θ. (29.) Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν: E. (493.) δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος: Od. Θ. (185.) Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνε [—ας] δέ με εἰπών: (272.) θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε: A. (560.) Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς Ἡμέτερον, Quæ dicere vobis volumus. Item τέλος μύθῳ ἐπιθεῖναι, Dictis vel Orationi finem imponere, Dicendi finem facere: ut etiam κολοφῶνα ἐπιτιθέναι τῷ λόγῳ. Il. T. (107.) Ψευστήσεις οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις. At μῦθον τελεῖν, Efficere quæ dicta fuerunt, Effectum dare id quod dictum erat, Od. Δ. (776.) Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν Μῦθον. Dicitur etiam κεκάσθαι μύθοις, qui facundia pollet, dicendo valet, Od. H. (157.) Καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. In h. autem l. Od. A. (358.) μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει, μῦθος non accipitur simpliciter pro λόγος, sed pro λόγος δημηγορικὸς, Oratio, Verba quæ in publico fiunt: quo modo accipi potest et in quibusdam ll. e supra cc. Denique μῦθος et μῦθοι sicut et λόγος ac λόγοι pro variis ll. varie potest reddi; et quidem sæpe Colloquium. || In prosa

autem aliam signif. habet; ponitur enim pro Fabula. Eoque magis mirari debemus h. Plat. l. in Timæo, Ὥστε περὶ τούτων τὸν εἰκότα μῦθον ἀποδεχομένους, πρέπει μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, Cic., Ut si probabilia dicentur, nil ultra requiratis. Eo magis inquam et h. l., et si qui sunt huic similes, mirari interimque observare diligenter debemus; nam et e l. de LL. 6. ejusd. Plat. affertur itidem pro λόγος. Quod autem attinet ad hoc loquendi genus, οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, vel οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος οὗτος, frequens in prosa esse fateor illud quidem, sed minime mirum nobis debere videri dico, quod ibi usurpetur tanquam e Poëta sumtum. Nec dubito quin ad hoc loquendi genus, tanquam Proverbiale, respexerit Horat. Sat. 2, 2. Nec meus hic sermo est. Plato Symp. Οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλὰ Φαίδρου τοῦδε, ὃν μέλλω λέγειν· Φαῖδρος γὰρ ἑκάστοτε πρός με ἀγανακτῶν λέγει. Itidem Plut. Symp. 4. dixit, Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' οὑτοσὶ Φίλων ἑκάστοτε λέγει πρὸς ἡμᾶς ὅτι κ. τ. λ. Et 8. Καὶ οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, εἶπεν· ἀλλ' Αἰγύπτιοι τόν τε Ἆπιν οὕτως λοχεύεσθαί φασιν. Usus est et Lucian. aliquoties, atque alii. || Fabula, i. e. Quæ passim dicuntur. Ex Apoll. Rh. (1, 648.) μύθους Αἰθαλίδεω, Quæ vulgo de Æthalide dicuntur. Lat. dicunt In fabula esse, Fabulam fieri, esse eum de quo omnes passim loquuntur. Referri huc potest quod e Greg. Naz. affertur, Τὸ τοῦ μύθου, pro Ut est in Proverbio, Ut ferunt, Ut habet omnium sermone tritum Proverbium. || Fabula, i. e. λόγος ψευδὴς, εἰκονίζων ἀλήθειαν, ut ab Aphthonio in Progymn. definitur: qui tria ejus genera facit, λογικὸν, de homine: ἠθικὸν, i. e. τὸ τῶν ἀλόγων ἦθος ἀπομιμούμενον: et μικτὸν, quod ex utrisque mistum est. Plut. in l. Utrum Athenienses Bello an Sapientia præcelluerint, Ὁ δὲ μῦθος εἶναι βούλεται λόγος ψευδὴς, ἐοικὼς ἀληθινῷ, Plato de Rep. 2. p. 26. Πρῶτον τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν· τοῦτο δέ που, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, ψεῦδος· ἔνι δὲ καὶ ἀληθῆ. Idem ibid. dicit μύθους πλάττειν, ποιεῖν, μ. ψευδεῖς συντιθέναι. Est autem id scriptionis genus Poëtis usitatius quam Oratoribus, ut tum Aphthon. testatur, tum Aristot. Poët., ubi etiam dicit μῦθον esse ἀρχὴν καὶ οἷον ψυχὴν τῆς τραγῳδίας. Ab Oratore autem καιρίως λαμβανόμενος, εὔχαρίς ἐστιν, inquit Dem. Phal. Itidem Lucian. (2, 67.) ait, Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ πιστωτέος. Plut. (10, 144.) Ἀνηγμένος ἐστὶ μῦθος εἰς τὴν παλιγγενεσίαν, Lucian. (3, 210.) Ἐξηγηταὶ μύθων, Cic. Explicatio fabularum. Et μύθων ἀλληγορίαι, cujusmodi conscriptæ sunt a Charace et Palæphato, Eust. Et Plut. (6, 68.) ait, Μύθων, οὓς ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι, Philostr. Epist. 19. Τὰ δῶρα μύθους ἐποίησαν, de Poëtis loquens. Imo et integra Poëtarum scripta μῦθοι dicuntur, ut et Lat. Fabula. Et ap. Athen. (207.) Ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος, Fabulamentum de bello Trojano: inscriptum in pavimento quodam. || Syracusis erat etiam Hortus quidam qui μῦθος appellabatur, διὰ τὸ μὴ ἂν ῥᾳδίως ἐξ ἀκοῆς πιστεύεσθαι τοιοῦτος εἶναι, ἀλλὰ μυθικῶς πεπλάσθαι, Eust. De quo Athen. (542.) || Consilium, Il. A. (545.) Ἥρη μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους Εἰδήσειν, Rescituram omnia mea consilia. || Seditio, Factio, στάσις. Sic exposuerunt vett. quidam Gramm. Od. Φ. (71.) Οὐδέ τιν' ἄλλην Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε. [" Markl. Iph. p. 12. Wakef. Ion. 541. Abresch. Æsch. 2, 10. Burm. ad Phædr. p. 3. Mitav., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 83. Ammon. 96. Koen. ad Greg. Cor. 235. ad Od. N. 254. Fabula, Achill. Tat. p. 11. Salm. Res quævis commentitia, Jacobs. Anth. 7, 305. Mendacium, Corai. ad Heliod. 180. Consilium, Heyn. Hom. 5, 534. Res, 590. Disputatio, Heindorf. ad Plat. Phædr. 235. Theæt. 330. Differt a λόγος, Fischer. ad Phædon. 251. Heind. ad Gorg. 262. 263. Aristot. H. A. 313. Schn. Conf. c. θυμὸς, ad Hesiod. Ἀ. 116. Græv. Lectt. Hes. 599. Brunck. Œd. C. 1517. Wakef. Herc. F. 100. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 21. Heyn. Hom. 6, 20. 7, 44. Opp. λόγος, Villois. ad Long. 90. M. τινὸς, h. e. περί τινος, ad Charit. 592. M. ἀπώλετο, Heind. ad Plat. Theæt. 357. M. ποιεῖν ἔκ τινος, Longus p.

A 53. Vill. Μύθους λέγειν, Demosth. 1219, 14." Schæf. Mss.]

Μυθογράφος, Fabularum scriptor, Plut. [Thes. 1. Polyb. 4, 40, 2. " Ad Lucian. 1, 282." Schæf. Mss. * Μυθογραφέω, Strabo 3. p. 237. * Μυθογραφία, 1. p. 74., 8. p. 524. * Μυθόλατρις, Verbi, i. e. Christi cultor, Greg. Naz. * " Μυθολέσχης, Eust. Il. 679, 11." Wakef. Mss.] Μυθολόγος, Fabularum narrator, Plato de LL. ᾠδὰς μ., Cantilenas fabulosas, In quibus fabulæ narrantur. [Gl. Fabulator, Gerro, Glaris. " Manetho 4, 446." Wakef. Mss.] Μυθολογία, Narratio fabularum, Fabulosa narratio. [" Ad Diod. S. 1, 236. Villoison. ad Long. 270." Schæf. Mss.] Μυθολογικὸς, Ad fabularum narrationem pertinens, Qui valet comminiscendis fabulis, ut Æsopus, Bud. e Plat. [Phædone 4.] Μυθολογέω, Fabulas vel Fabulam narro, Isocr. Archid. Ὁ γὰρ παρὼν καιρὸς οὐκ ἐᾷ μυθολογεῖν. Item Fabulose narro, Aristot. H. A. 9. de chlorione ave, Ὃν ἔνιοι μυθολογοῦσι γενέσθαι ἐκ πυρκαϊᾶς. Et cum accus. Isocr. (ad Nic. 13.) Τοὺς

B ἀγῶνας καὶ τοὺς πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησε. Et Plato, Ἄλλα τε ἃ δὴ μυθολογοῦσι, Cic. Ut ferunt fabulæ. Pass. μυθολογέομαι, Fabulose narror, Plato de LL. 2. Γιγαντομαχίας μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ * ποικιλτέον. Et paulo post, Ἃ πρῶτα ἀκούουσιν, ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν, Dem. (1391.) Οὔπω μεμυθολόγηται, οὐδ' εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἐπανῆκται τάξιν, Poëtarum fabulis celebrata sunt aut decantata. Μυθολογέομαι active quoque capitur pro μυθολογέω, Theophr. Ep. 34. Μυθολογήσομαί σοι μῦθον οὐκ ἄσεμνον, Fabulam tibi referam s. narrabo: quam ibi subjicit. [" Villoison. ad Long. 60. 270. ad Diod. S. 1, 297. Boiss. Philostr. 615. Heindorf. ad Plat. Phædr. 348(=140.)" Schæf. Mss.] Μυθολόγημα, τὸ, Narratio fabulosa, Res quæ fabulose narratur. De cujusmodi narrationum genere Plato de Rep. 2. [Plut. Theseo 14. Lucian. 3, 63.] " Δια-" μυθολογέω, s. Διαμυθολογέομαι, Confabulor. Plato " Apolog. Οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλή-" λους. Bud. interpr. Disserere, Disputare, ap.

C " Eund. in Phæd. Ἢ περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυ-" θολογῶμεν εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν εἴτε μή." [Plato de LL. 1. p. 632. Æsch. Pr. 895. Ælian. H. A. 14, 28.] " Affertur ET Διαμυθολογικῶς, pro Fabulose." " Καταμυθολογέω σε, Fabulas tibi narro, s. Fabu-" larum narrationibus te occupo aut oblecto, Phi-" lostr." [348. Boiss. * Προσμυθολογέω, Lucian. 1023.] AT Μυθολογεύω, Fabulor. Sed ap. Hom. simpliciter pro Loquor, Dico, sicut olim Fabulor, Od. M. (450.) τί τοι τάδε μυθολογεύω; Et mox, ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν. Plaut. Quid fabulabor? quid negabo, aut fatebor? Idem, Ut apud te falsa fabuler. Et post Hom. Phocyl. (63.) Μέτρῳ μὲν φαγέειν, πιεῖν, καὶ μυθολογεύειν, Fabulari; et pro Loqui accipitur a Plauto. [Archestratus Athenæi 278.] Μυθοπλάστης, Fabularum fictor, Qui fabellas fingit. [Lycophr. 764. " Fischer. ad Palæph. 109. Valck. ad Ammon. 6. Fabulis plenus, Wakef. Alc. 772." Schæf. Mss.] Μυθοπλαστέω, Fabellas fingo, Fabulose fingo. Unde

D μυθοπλαστούμενον, In fabulis fictum, Fabulis traditum. [Democr. Stobæi Serm. 274. " Villoison. ad Long. 92. Valck. Hipp. p. 184." Schæf. Mss. * Μυθοπλαστία, Fabulosum figmentum. * Μυθόπλοκος, Osann. Anal. 90. " Sappho ap. Max. Tyr. 8. p. 94. Aster. Homil. p. 315." Boiss. Mss.] Μυθοποιὸς, idem, Plato. [Lucian. 1, 815. * Μυθοποιέω, Diod. S. 4. p. 168. * Μυθοποίημα, Fabula, Commentum, Plut. 6, 59. * Μυθοποίησις, Sext. Emp. adv. Math. 9, 192.] Μυθοποιΐα, Fabularum fictio, Figmentum fabulosum, ut μυθολογία dicitur pro μυθολόγημα, Plut. Ἀλλ' ὅτι μὲν ἡ ποιητικὴ περὶ μυθοποιΐαν ἐστὶ, καὶ Πλάτων εἴρηκε. Qui Plato de Rep. 2. dicit etiam μῦθον ποιεῖν et μύθους ποιεῖν: ibid. μύθους πλάττειν et μύθους συντιθέναι ψευδεῖς: item λογοποιεῖν: ad cujus formam dici possit μυθοποιεῖν. Cujus tamen nullum affertur exemplum. [" Ad Diod. S. 1, 107. 236." Schæf. Mss. * Προσμυθοποιέω, Strabo 1. p. 80.] Μυθοτόκος, Verba pariens, Nonn. (Jo. 199, 4.) κραδίη, Cor verborum fœcundum. [* " Μυθίαμβος, Æsopus p.

LXVIII. Fur. Lips." Schæf. Mss.] Μυθιστορία, Historia fabularis: Suet. in Tib. Maxime tamen curavit historiæ fabularis notitiam usque ad ineptias atque derisum. Æl. Spart. in suis Historiis citat aliquando μυθιστορίας. Bud. "Μύθαρχοι, Factionum duces: "οἱ προεστῶτες τῶν στάσεων, Hesych." [* Μυθουργέω, * Μυθούργημα, Schol. Lycophr. 17. * Μυθουργία, Schol. in Faehs. Syllog. p. 30. cf. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 329. " Tzetz. Ch. 11, 625. (8, 520.) Poëtaster anon. ap. Zeun. Var. Lect. Æsch. p. 5. cf. nott. ad Nicet. Eugen. 1, 77. * Ψυχρομυθουργία, Tzetz. Ch. 2, 741." Boiss. Mss. * " Μυθῳδὸς, ad Diod. S. 1, 251." Schæf. Mss.]

Ἄμυθος, Fabularum expers, Minime fabulosus, In quo nullæ sunt narrationes fabulosæ, Plut. (6, 56.) Θυσίας μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν, οὐκ ἴσμεν δὲ ἄμυθον οὐδὲ ἀψευδῆ ποίησιν: [90.] " Βραχυμυθία, " Breviloquentia, βραχυλογία." [* Διχόμυθος, Anal. 1, 75. Eurip. Or. 886. Anton. Lib. 23=126. * Εἰκαιόμυθος, Cyrill. in Soph. 3. p. 620.] Εἰκαιομυθία, Vaniloquentia, ut Liv. et Tac. s. Verba vana, ματαιολογία, Hes. φλυαρία, Suid. Εἰκαιομυθέω, Vana fabulor, loquor: unde εἰκαιομυθεῖ, ματαιολογεῖ, φλυαρεῖ, Hes., et Suid. ap. quem εἰκαιοῤῥημοσύνη synonymum est præcedenti εἰκαιομυθία. [" Ἐμπεδόμυθος, Qui " firmi et constantis est sermonis, Nonn." [Jo. 1, 17. p. 203.] Ἐπιμύθιον, τὸ, Affabulatio, ut quidam interpr. Fabulæ appendicula, ut Bud. Id quod fabulæ narratæ subjungitur ad mores hominum informandos. Sic vero ἐφύμνιον dicitur Quod hymno succinitur. [" Burm. Præf. ad Phædr. p. 36. ad p. 67. Mitav., Bentl. Opusc. 75." Schæf. Mss.] Ἐπιμυθεύω s. Ἐπιμυθεύομαι, Affabulor, VV. LL. AT Προμύθιον, Fabulæ præfatiuncula, Id quod fabulæ præmittitur, itidem ad mores informandos et usum vitæ accommodatum. Aphthon. initio suorum Progymn. de fabula, Τὴν δὲ παραίνεσιν, δι' ἣν ὁ μῦθος τέτακται, προτάττων μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον· ἐπιμύθιον δὲ, τελευταῖον ἐπενεγκών. In Fabulis Æsopi ponuntur quidem ἐπιμύθια, sed non προμύθια. At προμυθίων crebra exempla occurrunt ap. alios quoque Scriptt., veluti cum post adhortationem ad virtutem aliquam, subjungunt fabellam qua auditoris animus magis excitetur, exemplo allato vel hominis alicujus vel animantis ratione carentis. Donat. in illud Terent. in Eun. Act. 2. sc. 2. Dii immortales homini homo quid præstat, Morata, inquit, narratio a sententia incipi solet, quæ dicitur προμύθιον. [" Burm. ll. cc." Schæf. Mss.] Ἐχέμυθος, Qui cohibere se novit quominus loquatur, Taciturnus. Vox est composita ex Hom. illis, (Od. T. 502.) Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον: (O. 444.) Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον. Synes. de Insomn. Πᾶσι πανταχοῦ πάρεστι προφήτις ἕτοιμος, ἀγαθὴ σύμβουλος, ἐχέμυθος. Idem Epist. 137. Τὸ γὰρ τῆς ἐπιστολῆς πρᾶγμα οὐκ ἐχέμυθον, ἀλλὰ φύσιν ἔχει τῷ περιτυχόντι διαλέγεσθαι, Epistola non est taciturna. " Ἐχεμυθέω, Linguam contineo s. cohibeo, " Supprimo verba, Sileo. Hes. enim affert ἐχεμυθεῖν " pro λόγους στέγειν, σιωπᾶν." [Lucian. 1, 268. Jambl. V. P. 204. Protr. 310. Τὰ ἐχεμυθούμενα καὶ ἀπόῤῥητα.] Ἐχεμυθία, Taciturnitas, Silentium, Plut. (8, 31.) Πρόχειρα ἔχοντας τὰ τῆς ἐχεμυθίας ἐγκώμια, Synes. Ep. 142. Πλὴν ὅσον μιμητὴς εἶναι τῆς ἐχεμυθίας εὐξαίμην, Imitator taciturnitatis et silentii. Gell. 1, 9. de disciplina Pythagorica, Hi prorsus appellabantur intra tempus tacendi audiendique, ἀκουστικοί: ast ubi res didicerant rerum omnium difficillimas, tacere audireque, atque esse jam cœperant silentio eruditi, cui erat nomen ἐχεμυθία, tum verba facere et quærere, et quæ ipsi opinarentur, expromere potestas erat. [Jambl. V. P. 226. * Θεομυθία, Procl. in Theol. Plat. 1, 4. p. 9.] " Ἰσομυθοῦντες, He- " sychio ἀκριβολογοῦντες: forsan Qui ita verba sua " limant, ut paria usquequaque sint numero et mo- " mento:" [" perperam pro ἰσχνομ." Schn. Lex.] Λιγύμυθος, Qui stridula aut canora voce fabulatur, Lusciniæ epith.: vide Λιγύμοχθος. [Aristoph. Ὄρν. 1380. * " Μεγάμυθος, ad Charit. 253." Schæf. Mss. * Παράμυθος, unde * Ἀπαράμυθος, Inexorabilis, Æsch. Pr. 184. Eurip. Iph. A. 620. * Παραμυθικὸς, unde * Παραμυθικῶς, Schol. Apoll. Rh. 2, 624. * Περισσόμυθος, Eurip. Alex. Fr. 12.] Πολύμυθος, Qui multa fabulatur, Loquax, φλύαρος, περίεργος, Hes. [" Jacobs. Anth. 7, 307. Heyn. Hom. 6, 196." Schæf. Mss. * Σπουδαιόμυθος, Democrates Sentent. 631. Gal. * Ταχύμυθος, Nonn. D. 21, 272.] Φιλόμυθος, Qui libenter fabulatur, Confabulationum vel Fabularum amans. Exemplum habes in Μονώτης. Et τὸ φ., Confabulationum vel Fabularum amor. Longin. (9, 11.) Ἴδιόν ἐστιν ἐν γήρᾳ τὸ φ. [Plut. 6, 108.] Φιλομυθέω,* Libenter fabulor, Confabulationum vel Fabularum sum amans, Synes. Ep. 105. Τὰ μὲν οἴκοι φιλοσοφῶν, τὰ δ' ἔξω φιλομυθῶν, Studiose fabulans. [Strabo 9. p. 517. Sieb. * Φιλομυθία, 11. p. 774.]

Μυθώδης, ὁ, ἡ, Fabulosus, Isocr. (ad Nic. 13.) Τῶν λόγων ζητεῖν τοὺς μυθωδεστάτους, Sermones quærere fabulosissimos, Fabulis simillimos. Idem in Panath. Γράφειν τῶν λόγων οὐ τοὺς μυθώδεις οὐδὲ τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστούς. Plut. de Sol. Anim. Ἐκ δὲ τούτου καὶ τὰ περὶ Κοίρανον ὄντα μυθώδη πίστιν ἔσχε. Et τὸ μ., Fabulositas, ut Plin. loquitur. Plut. de Aud. Poëm. (p. 54.) Ἐξυβρίζει καὶ ὑλομανεῖ τὸ μυθῶδες τῆς ποιητικῆς καὶ θεατρικόν: de Deo Socr. (331.) Ἀλλ' ἔστιν ὅπῃ ψαύει τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μ., ubi reddere etiam possis Fabulositas, Narratio fabulosa. [* " Μυθωδῶς, ad Diod. S. 1, 251." Schæf. Mss. * " Μυθωδικὸς, Eust. in Dionys. P." Wakef. Mss.] Μυθικὸς, Fabularis, ut Suet. dicit Fabularis historia, paulo ante in Μυθιστορία, Athen. (572.) Ὡς ἱστορεῖ Κλεάνθης ἐν τοῖς Μυθικοῖς, Plut. (8, 483.) Νεάνθη τὸν Κυζικηνὸν ἔφη λέγειν ἐν τοῖς κατὰ πόλιν Μυθικοῖς, Quintil. 5, 11. de exemplis quæ e poëticis fabulis ducuntur, Αἶνον Græci vocant et Αἰσωποποίητον, et, ut dixi, λόγους μυθικούς: nostrorum quidam, non sane recepto in usum nomine, apologationem. [" Bibl. Crit. 3, 1. p. 122. ad Dionys. H. 1, 5. * Μυθικῶς, Wakef. Trach. 325. Boiss. Philostr. 615. Fischer. ad Palæph. 122." Schæf. Mss. Aristot. de Cœlo 2, 18. * Μυθικωτέρως, Schol. Lycophr. 18: 276. " Μυθικώτερον, Tzetz. Ch. 2, 824. Μυθικωτάτως, ibid. 671." Elberling. Mss.]

Μυθάριον, τὸ, Fabella, Plut. (6, 50.) Τὰ Αἰσώπεια μυθάρια καὶ τὰς ποιητικὰς ὑποθέσεις. [* Μυθίδιον, Lucian. 3, 31. * " Μυθύδριον, Fabella, Tzetz. Ch. 4, 434. 5, 763." Elberling. Mss.]

Μυθεύω, Fabulose narro, fingo, Lucian. (1, 177.) Μεμύθευται λόγος παλαιός. Ex Eod. in VV. LL. Ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοὶ, Ob me fabulatum est. Eust. μυθεύεσθαι est τὸ ψευδῶς λέγειν. [" Wakef. Herc. F. 77. Fischer. ad Palæph. 84. 113. Valck. ad Ammon. 60. ad Lucian. 1, 244. Schol. Aristoph. Πλ. 287. Heyn. Hom. 5, 544. Thom. M. 378. Markl. Iph. p. 109. Pro * παραμυθεύω, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 366." Schæf. Mss.] Μύθευμα, τὸ, Narratio fabulosa, Fabula i. q. μῦθος s. μυθολόγημα, Plut. (6, 101.) Ἐν ποιητικῇ λέξει καὶ μ. περικεχυμένοις πολλὰ διαφεύγει τὸν νέον ὠφέλιμα καὶ χρήσιμα: [Mario 11. "Ad Diod. S. 2, 453." Schæf. Mss. * Προσμυθεύω, Polyb. 34, 2, 9. Eust. Od. Procem. p. 3, 50. Strabo 1. p. 43. 79., 5. p. 329.]

Μυθέομαι, Fabulor, Dico, i. q. μυθολογεύω, Od. M. (450.) τί τοι τάδε μυθολογεύω; Ἤδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ Σοί τε καὶ ἰφθίμῳ ἀλόχῳ: Il. Α. (201.) Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι. Item ὀνείδεα μυθήσασθαι et μυθήσασθαι κερτομίας, Probra et convitia dicere, Υ. (246.) Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι: (202.) σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς Ἠ μὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. Aliquando signif. potius Effari, Narrare, Od. Λ. (327.) Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω Ὅσσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον ἠδὲ θύγατρας: Ψ. (264.) τί τ' ἂρ αὖ με μάλ' ὀτρυνέουσα κελεύεις Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω. Interdum Confabulor, Colloquor: qua signif. ipsum etiam Fabulor accipitur. Apoll. Rh. (1, 457.) ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι Μυθεῦντ', Inter se fabulabantur. [" Ad Charit. 722. Jacobs. Anim. 268. * Μυθέω, Markl. Iph. p. 109. An occurrat, Valck. Hipp. p. 184." Schæf. Mss. Μυθέαι, Od. B. 222. pro μυθέεαι, cf. πωλέαι, Δ. 811.] Μυθέσκομαι, i. q. μυθέομαι, Il. Σ. (289.) Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, Dictitabant, Prædicabant. [* " Μύθημα, Theod.

Prodr. in Notit. Mss. 7, 257." Elberling. Mss.] A Μυθητὴς, Orator, Susurro, VV. LL. Eust. 1901. exponens Hom. illud (Od. Φ. 71.) Μύθον ἐπισχεσίην, dicit veteres Gramm. μῦθον exposuisse ibi στάσιν: ἐπεὶ καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμῳ θέλων εἰπεῖν στασιαστὰς, Μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ, φησὶ, διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ, i. e. στασιασταὶ ἐπίρρητοι: exp. tamen etiam, ἐν μύθοις καὶ μόνοις ἔχοντες τὸ σεμνόν: vel ἀγορηταὶ βλαβεροὶ, Oratores perniciosi. Μυθητὴρ, i. q. μυθητής: nam μυθητῆρες, στασιασταὶ, Hes. Μυθίτης, pro eod. In Lex. meo vet. cum annotatum esset μῦθος ab Hom. semel tantummodo accipi pro στάσις, citatusque l. quem supra posui, additur, καὶ Ἀνακρέων, μυθίτας τοὺς στασιαστάς. Apud Etym. autem perperam scribitur μυθίας, ubi hæc verba habentur, Καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν Μυθίας τοὺς στασιαστὰς ἐπὶ τῶν ἁλιέων λέγει. " Μυθίης, Homo seditiosus et turbu- " lentus. Scribit enim Etym. μῦθον ab Homero dici " etiam τὴν στάσιν, ut, μύθον ποιήσασθαι ἐπίσχεσιν: " inde ap. Anacr. μυθίας de Piscatoribus dici pro " στασιαστάς. Sed scr. potius μυθίτας, ut habet B " Lex. meum vet., s. μυθητὰς, ut Eust." [* Μυθήτης, Ionice pro μυθίτης, Apoll. Lex. Hom. 558. Bast. Ep. Cr. 202. Append. 48. Μυθηγὴς, Phœnix Coloph. ap. Athen. 530. * Μυθητὸς, unde] Ἀμύθητος, ὁ, ἡ, Ineffabilis, Qui dicendo exprimi non potest, ut ἀλάλητος supra, Dem. (49.) Ἀμύθητα χρήματα ἐξέλεξε: (520.) Πράγματά μοι ἀμύθητα παρέχων διετέλεσε. Philo V. M. 1. Ὁπότε καὶ ἡ τῶν ἀμυθήτων φθορὰ θρεμμάτων, Infinitarum interitus pecudum. [* Ἀμυθήτως, Epiph. 1, 1092.]

Ἀπομυθέομαι, Veto, Interdico, Prohibeo, Dehortor, Dissuadeo, Il. I. (109.) Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἔγωγε Πόλλ' ἀπεμυθεόμην: i. e. ἀπηγόρευον, Eust. et quod hic per verbum ἀπομυθεῖσθαι signif. Hom., ait Eust. per ἀπειπεῖν significare hoc loco qui est Od. A. (91.) Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν. Magno autem errore in Lexicis ante hoc editis ἀπομυθεῖσθαι exp. Monere, Consulere: cum significet contrarium, sc. Dissuadere, Dehortari. Fortasse autem hinc natus est error, quod Hes. post- C quam ἀπεμυθεόμην exposuit ἀπηγόρευον, subjungat verba Homeri, Πολλ' ἀπεμυθεόμην: addens, Καὶ ἐπιμυθεόμην, ὅ ἐστιν ἐπέλεγον καὶ συνεβούλευον. [" Pierson. ad Mœr. 17. Ἀπομυθέομαι, * Ἀπομυθεύομαι, Heyn. Hom. 5, 544." Schæf. Mss. * Διαμυθέομαι, unde] " Διαμύθησις, Hesychio παραλογισμὸς, Deceptio." Ἐπιμυθέομαι, Insuper dico, Suadeo: vide Ἀπομυθέομαι. [" Heyn. Hom. 5, 545." Schæf. Mss.]

Παραμυθέομαι, Hortor, Adhortor, Auctor sum, Suadeo, Il. I. (417.) Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην Οἴκαδ' ἀποπλείειν, i. e. συμβουλεύσαιμι, Consulerim: O. (45.) Αὐτάρ τοι κἀκείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην Τῇ ἴμεν ᾗ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφὲς, ἡγεμονεύῃς. Bud. interpr. Hortari in hoc quoque Plut. l. in Cicerone, Πραΰνων ἑκάτερον καὶ παραμυθούμενος, de Cæsare et Pompeio in principio belli civilis. Et ap. Plat. Euthyd. Δεώμεθα καὶ παραμυθώμεθα, Exhortemur, Agamus cum eis precibus et exhortatione. Item Commonefacio, Verbis flecto, Aristoph. Σφ. (115.) Καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος, Verbis commonefaciens. || Apud Hom. autem posteros accipitur pro Consolor, Thuc. 2, (44.) in Orat. funebri, Τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας, ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθήσομαι, Non deploro magis quam consolabor, Æschin. (88.) Γυναῖκα μὲν ἀλλοτρίαν πενθοῦσαν δύνασαι παραμυθεῖσθαι. Et παραμυθεῖσθαι πόλιν τινὰ, Thuc. et Xen. (Ἑλλ. 4, 8, 2.) Consolari, sc. in calamitate aut clade aliqua, Herodian. 3, (9, 13.) Παρεπιμυθήσατο αὐτὸν ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. Idem cum dat. instrum. 6, (6, 5.) Ἐφ' οἷς ἐλελύπηντο, παρεμυθεῖτο μεγαλοδωρίᾳ χρημάτων, Consolabatur mœstitiam eorum pecuniis elargiendis, Synes. Ep. 44. Καὶ παρεμυθησάμην δυσχέρειαν τύχης, τὰ μὲν λέγων, τὰ δὲ ποιῶν, Consolatus sum incommodum fortunæ: ut Cic. quoque dicit Consolari incommodum, dolorem. Plut. Alcib. Παραμυθούμενοι τὸν φθόνον, Invidiæ solatium quærentes. Παραμυθεῖσθαι ap. Herm. est Artificio emollire quæ asperius dicta sunt, τῶν λεχθέντων λειοῦν τὴν τραχύτητα τῇ μεθόδῳ: nam signif. etiam Verbis Mulcere, Sedare. Plut. (9, 115.) loquens de lyristis et Amphione, Τὴν Λακεδαιμονίων στάσιν παύειν ἐπᾴδων καὶ παραμυθούμενος, Chrys. 18. Παραμυθούμενος τὸ ἐπαχθὲς τοῦ λόγου, Mulcens, Bud.: sed malim et hic Emolliens. Idem Bud. παραμυθοῦμαι interpr. Medeor, Compenso, Sarcio, ap. Basil. 75. 92. et alibi sæpe. Itidemque Bud. ap. Hermog. περὶ Γλυκύτητος, Διὰ τῶν τῆς γοργότητος ἰδίων τὸ λίαν ὕπτιον ὁ ῥήτωρ παρεμυθήσατο, τεμὼν τὰ πράγματα, reddit, Iis, quæ celeritatis propria sunt, compensavit: pro quo alibi dicit προδιορθοῦν et ἐπιδιορθοῦν. Idem in pass. quoque signif. usus est, in tomo 2. περὶ Ἀφελείας loquens, ubi cum citasset l. quendam Demosth. addit, Εὐτελές ἐστι· παραμεμύθηται δὲ τῷ κ. τ. λ. Sordidum et tanto judicio indignum, excusabile redditum est et tolerabile ex eo quod addidit, Bud. 681. Idem Bud. ibid. interpr. Oblectare et ψυχαγωγεῖν, in h. Hermog. l. de Comœdia, Τῶν μὲν πικρῶν, σωφρονιζόντων, τῶν δὲ γελοίων, παραμυθουμένων. Apud Plut. vero de Animi Gener. Πιστούμενος τῷ εἰκότι B καὶ παραμυθούμενος τὸ ἀληθὲς τοῦ λόγου καὶ παράδοξον, Probabilibus rerum argumentis confirmans, et e veræ rationis insolentia et admirabilitate deonerans, Turn. [Alex. Trall. 7. p. 124. " Heind. ad Plat. Theæt. 351. T. H. ad Lucian. 1, 208. ad Xen. Eph. 153. 247. Leisner. Prolus. de Herodiano p. xlii. Irm., Longi Pastor. p. 2. Vill., ad Charit. 3. Heyn. Hom. 5, 619. ad Phalar. 312. Markl. Iph. p. 218. Jacobs. Anth. 6, 123. 9, 233. Diod. S. 2, 430." Schæf. Mss. * Παραμυθητέον, Plato de LL. 2. p. 899. " Jo. Geom. Parad. 78. in Lemmate. * Παραμύθημα, Planud. Ovid. Met. 8, 773." Boiss. Mss. " Aristoph. Fr. 220. Heyn. Hom. 6, 496." Schæf. Mss.] Παραμυθητὴς, Consolator, παρακλήτωρ, Hes. Παραμυθητικὸς, Qui consolari potest, solet, Aristot. Eth. 9, 11. Παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει καὶ τῷ λόγῳ, ἐὰν ᾖ ἐπιδέξιος. Et π. λόγος, Oratio consolatoria: quales Plutarchi ad Uxor. et ad Apoll. in Luctu. Cic. Consolatorias literas. [* " Παραμυθητικῶς, Consolatorie, Chrys. in Ep. 1. ad Tim. Serm. 15. T. 4. p. C 311, 38. Eust. 171, 12. * Παραμυθήτωρ, vide Παραμονάριος." Seager. Mss. * " Παραμυθητὸς, Heyn. Hom. 5, 647. 6, 496." Schæf. Mss.] Ἀπαραμύθητος, Qui verbis flecti et persuaderi nequit, ἀπαραίτητος, ἀπαράπειστος, Plato Epinomide de diis, Ἐπιμελούμενοι πάντων σμικρῶν καὶ μειζόνων, καὶ σχεδὸν ἀπαραμύθητοι τῶν περὶ τὰ δίκαιά εἰσι πράγματα, Et plerumque inexorabiles in iis quæ ad justam animadversionem attinent; Oratione perverti non possunt ab justitiæ præscripto, h. e. τοῖς λόγοις παραφέρεσθαι, Bud. || Inconsolabilis, Ovid. Solatium non admittens. Hermogeni autem ἀπαραμύθητον quid sit, vide in Παραμυθία. [" Heliod. 28." Wakef. Mss.] Ἀπαραμυθήτως, Ita ut flecti verbis nequeat, Plato de LL. 5. Τῷ δ' ἀκράτως καὶ ἀ. πλημμελεῖ καὶ κακῷ, ἐφιέναι δεῖ τὴν ὀργὴν, Iram autem exercere oportet in eum, qui a malo revocari oratione non potest, Bud. || Insolabiliter, ut Horat. loquitur, ap. Plat. de LL. Ἀθεραπεύστως καὶ ἀνιάτως. [" Schol. Soph. El. 254." Wakef. Mss.] Δυσπαραμύθητος, Qui verbis flecti vix D potest, hortamenta et suasiones vix admittit, Plato Tim. Θυμὸν δ., Ægre placabilem, Vix dicto audientem, Ægre auscultantem, Bud. 680. Idem in Lex. interpr. Qui ægre flectitur. Et ap. Plut. (Mario 45.) Δ. ἔρως, Irremediabilis, Inexpiabilis, eod. Bud. interpr., qui sic sæpe eum uti voce ista annotat. CONTRA Εὐπαραμύθητος, Qui facile verbis flecti et placari potest, Plato de LL. 10. de diis, Εὐπαραμυθήτους εἶναι, θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους. Idem, Εὐπ. δέ εἰσι θύμασι καὶ εὐχαῖς: quales sunt qui ap. (Il. I. 522.) Δωρητοί τε πέλοντο παράρρητοί τ' ἐπέεσσι. [* " Εὐπαραμυθήτως, Gemist. Pletho in Συλλογῇ Ἀνεκδότων, edita a Mustox. Fasc. 3. p. 6." Boiss. Mss.] Παραμυθία, Exhortatio et demulcentia, Bud. e Plat. Phædone (14.) p. 36. Τοῦτο δὴ ἴσως οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως, ὡς ἐστὶ ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου: Euthyd. Ἡ δὲ τῶν λογοποιῶν (τέχνη, quam opp. τῇ τῶν ἐπῳδῶν) δικαστῶν τε καὶ ἐκκλησιαστῶν καὶ τῶν ὄχλων κήλησις καὶ παραμυθία. Alex. Aphr. περὶ Ψυχῆς, 123. pro Persuasione et Demonstratione ponere videtur, h. e. Ratiocinatione

Sermocinationeve. Hæc Bud. Est etiam παραμυθία Figura orationis molliens, quod τραχέως dictum est, quæ et προδιόρθωσις et ἐπιδιόρθωσις. Bud. 680. ubi Herm. l. quendam citat. Unde ἀπαραμύθητον, Quod hujusmodi demulsione caret, Hermog. περὶ Ἰδεῶν, T. 1. in c. περὶ Τραχύτητος, Παράδειγμα δὲ τῆς ἀ. τραχύτητος, παρὰ μὲν τῷ ῥήτορι πάνυ ἐστὶ σπανία. Rei quoque dubiæ esse dicitur παραμυθία, quod ei confirmationis et subsidii loco adhibetur, Plut. de Anim. Gen. Δεόμενον παραμυθίας λόγον, Subsidii firmamentique indigentem, Turn. Idem de Orac. Pyth. Οὐ παντάπασιν ἀπορήσομεν ἐπῳδῆς καὶ π. πρὸς τὴν ἀπορίαν. Item Consolatio, interdum etiam Solatium, Solamen, Synes. Ep. 8. Ὑμεῖς δὲ καὶ ταύτης με παραμυθίας ἀφῄρησθε, Hac quoque me consolatione privastis. Idem Ep. 57. 79. Καὶ γεγόνασί μοι συμφοραὶ παραμυθίαι τῶν συμφορῶν, 138. Δύνασθαι τὴν ἐπιστολὴν ἐρώτων οὐκ εὐτυχούντων εἶναι παραμυθίαν. Et παραμυθία τῆς ἀμορφίας, Plut. Solamen deformitatis, Chrys. de Off. Episc. Ἔφερε δέ μοι π. οὐ μικρὰν τῶν δεινῶν ἐκείνων. Lat. quoque Afferre solatium dicunt. Item Afficere solatio, Dare solatia, Præbere solatium, Solatio esse. [Lobeck. Phryn. 517. "Ad Lucian. 1, 818. ad Dionys. H. 1, 239. ad Phalar. 255. Leisner. Prolus. de Herodiano p. xlii. Irm. Solatium, Plut. de S. N. V. p. 6. Delectatio, Ammon. 8." Schæf. Mss.] Παραμύθιον, τὸ, Mulcimentum, Placamentum, Piaculum, Plato de LL. 11. p. 321. Ὅσα δὲ λόγῳ καὶ ὅσα ἔργῳ περὶ θεοὺς ὑβρίζει τις λέγων ἢ πράττων, τὸ π. ὑποθεμένῳ ῥητέον ἃ δεῖ πάσχειν, ubi παραμύθιον appellavit Piaculare sacrificium, Supplicium ob impietatem. Item παραμύθια ἡδονῆς, Delinimenta vel Blandimenta quibus voluptati satisfit, Plato ap. Athen. 14. Καὶ τὸν ἡμέτερον δὲ καρπὸν πλεῖστον ἔφερε, καὶ ἀκροδρύων πλῆθος, καὶ ὅσα παραμύθια ἡδονῆς μεταδόρπια. Item Solatium, Solamen, Thuc. 5, (103.) p. 194. Ἐλπὶς δὲ κινδύνῳ παραμύθιον οὖσα, Plut. Cor. Ἀτυχίας πάσης καὶ κακοπραγίας παραμύθιον, Plato de Rep. 1. Τοῖς πλουσίοις πολλὰ παραμύθιά φασιν εἶναι. Et e Plat. Παραμύθια τῆς ὁδοῦ ποιεῖσθαι, Levamen itineris afferre. [Lobeck. Phryn. 517. "Ad Charit. 517. 652. Wakef. Trach. 750. Jacobs. Anth. 6, 123. 9, 67. 232. Dionys. H. 1, 239. ad Phalar. 255. Ruhnk. Ep. Cr. 293." Schæf. Mss. * Προπαραμυθέομαι, Sext. Emp. 609. * Προσπαραμυθέομαι, unde * Προσπαραμυθητέον, Ptol. de J. F. p. 7.]

[* "Προμυθοῦμαι. Apud Hermanni Lex. p. 390. Ἐπισκέπτομαι δὲ τὸ προμυθοῦμαι καὶ κήδομαί τινος. Προμυθοῦμαι est vox dubia. Scrib. προμηθεῦμαι (προμηθοῦμαι?) et ἐπισκήπτομαι. In Alciphr. 1, 10. confunduntur προθυμοῦμαι et προμηθοῦμαι. Adde Heindorf. ad Plat. Lys. p. 15." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Ἀπρομύθητος, Æsch. Suppl. 362. sed melius * Ἀπρομήθητος in nonnullis Codd.] Προτιμυθέομαι, (poëtice pro προσμ.,) Alloquor. Unde προτιμυθήσασθαι, Apoll. Rh. [1, 876. 3, 923. Item * Ποτιμυθέομαι, Theocr. 25, 66. Od. Λ. 142.] Ὑπομυθέομαι, Prædico: unde ὑπομυθεῖσθαι, Apoll. Rh. 2, (460.) pro προειπεῖν, Schol. annotans ibi accipiendam præp. ὑπὸ pro πρὸ, ut et ὑπειπὼν pro προειπών.

Μυθίζομαι, i. q. μυθέομαι, Dico, Loquor. Μυθίζεσθαι accipitur etiam pro Effari, Enuntiare, ut et μυθεῖσθαι. Orph. Arg. 189. Τῷ καὶ μαντοσύνην ἔπορε καὶ θέσφατον ὀμφὴν Φοῖβος, ἵν' ἀνθρώποισιν ἀρηρότα μυθίζοιτο: ubi etiam potest reddi Vaticinaretur, Prædiceret, ut præcedens ὑπομυθεῖσθαι. ["Valck. Adoniaz. p. 279. ad Röv. p. 78. Brunck. Aristoph. 1, 11. 64." Schæf. Mss. Nicet. Annal. 10, 10. Μυσίδδω, Laconice, Aristoph. A. 95. * "Καταμυθίζομαι, f. l. ap. Hippocr. 1, 167." Schn. Lex. Suppl. * "Προμυθίζω, * Προμυθίκτρια, Valck. Hipp. p. 229." Schæf. Mss. Cf. Προμηθήτρια.]

[* Μυθόω, unde μυθοῦσθαι, Æsch. Ag. 1377. Schneidero vitiosum videtur pro μυθεῖσθαι. Invenitur autem * Ἐκμυθόω, ap. Philostr. Icon. 1. p. 767. et * Ἐμμυθόω, ap. Tzetz. Chil. 2, 31. 3, 43.]

[* "Μύθαξ, Valck. Adoniaz. p. 280. * Μύθη, Koen. ad Greg. Cor. 199. 235." Schæf. Mss. * Μυθήρια, τὰ, Clem. Alex. Cohort. p. 17. et Etym. M.]

A ΜΥΙΑ, ἡ, Musca, Il. Δ. (131.) Ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν, ἀπὸ χροὸς ὡς ὅτε μήτηρ Παιδὸς ἐέργει μυῖαν, ὅθ' ἡδέϊ λέξεται ὕπνῳ: B. (469.) Ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. Sed et alibi comparationibus ἀπὸ τῶν μυιῶν sumtis. Est et Prov. Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖς, Elephantum e musca facis: pro Res exiguas verbis attollis atque amplificas. Hoc Lucian. libellum suum claudit, qui inscribitur Μυίας Ἐγκώμιον, Muscæ encomium, Πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω, κατὰ τὴν Παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν. Affertur autem ex eod. Luciano (ibid. §. 12.) μυῖαι στρατιώτιδες pro Muscæ aliis grandiores, similes fucis. Hoc certe constat, apes interdum μυιῶν appellatione comprehendi. Item χαλκαῖ μυῖαι dictæ αἱ συννεμόμεναι τοῖς κανθάροις, quia χαλκίζουσι τῇ χροιᾷ. Sed et Lusus quidam puerilis dictus fuit χαλκῆ μυῖα, in quo sc. pueri clausis oculis protensisque manibus obambulabant donec aliquem prehenderent, Hes. At Eust. paulo latius explicat, p. 1243. ITEM Μυιΐνδα, B SEU Μυΐνδα, Lusus ille, qui et μυῖα χαλκῆ, secundum quosdam. Ut tamen eum J. Poll. describit, aliquid differt: ut autem Hes. in eo tantum similis est, quod itidem in hoc καταμύουσιν. Vide utrumque. [Victor. V. L. 15. c. 16.] Ceterum cum ap. J. Poll. habeant vulg. Edd. Μυΐνδα sine diphthongo quidem, sed et sine apicibus illis qui dialyseως indices esse solent, scripseritne Μυΐνδα an μυῖνδα incertum est. Vult porro Eust. a v. μύω deduci hoc nomen μυία, at Etym. a μυὼν, quod quidem sit a μύω. Scriptum est tamen μυιῶν ap. eum. ["Wessel. Obss. p. 51. Cattier. Gazoph. p. 21. Muscæ Olympiæ, Casaub. Athen. 1, 24." Schæf. Mss. "Apis, Eust. Il. 194, 51." Wakef. Mss. Phot. Μῦα· καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ ι· καὶ δισυλλάβως παρὰ τῶν Ἀττικῶν.] "Μουῖαι, Vermes qui carnibus innascuntur, Hesych." [Laconice pro μυῖα. * Μυιοειδής, ut μυιοειδῆ ὁρᾷν, Oculi vitium, Cassii Probl., ap. Schn. Lex. Suppl.] Μυιοθήρας, q. d. Muscarum venator, Qui capit muscas. [Suid.] Idem sonat ETIAM Μυίαγρος: sed Nomen C est cujusdam dei Eleorum ap. Plin. 10, 28.; scribit enim Eleos invocare μυίαγρον deum, muscarum multitudine pestilentiam afferente, quæ protinus intereunt qua litatum est illi die. [Item * Μυιώδης, Myiodes, Muscarum deus, ap. eund. Plin. 29, 6. "Casaub. Athen. 1, 24." Schæf. Mss.] Μυιοκέφαλον, Species est τῆς προπτώσεως: sic autem dicitur parva adhuc et incipiens, et capiti muscæ similis, unde et nomen habet. Nam cum ulcera, quæ erosa vel rupta cornea tunica accidunt, profunda evaserint, portio uveæ excidit, quodque prolapsum est nigrum aut cæruleum apparet: in circuitu vero circa fundum ejus partis quæ procidit, labra erosæ ruptæve corneæ candida apparent, eoque magis si quod prolapsum est induruerit, et corneæ tunicæ labra callum contraxerint. Ceterum prolabente uvea, pupilla omnino divellitur, adeo ut vel nullo modo appareat, vel alio prorsus situ et figura. Et his quidem notis τὸ μυιοκέφαλον ἀπὸ τῆς φλυκταίνης distinguitur. [Paul. Æg. 3, 22. * "Μυιόκτων, Tzetz. D Chil. 5, 522." Elberling. Mss.] Μυιοσόβη, ἡ, q. d. Muscarum abactorium, Id quo abiguntur muscæ, Lat. Muscarium, J. Poll. [Ælian. H. A. 15, 14. Anal. 2, 388.] Μυιοσόβης, Muscarum abactor. Et hodie vulgo dicuntur μυιοσόβαι, inquit Erasm., i. e. Muscarum abactores, qui frivolis officiis cuipiam observiunt: quod a Persarum deliciis natum indicat Athen. (484.) qui in conviviis μυιοσόβας adhibebant: quod nunc ap. Italos plebeium est. ["Jacobs. Anth. 9, 416. * Μυιοσόβος, 11, 170. Valck. Anim. ad Ammon. 100." Schæf. Mss.] Μυιοσοβεῖν, Abigere muscas: quod quadrabit etiam in eos qui tenere amant quempiam, ut minimo etiam illius incommodo offendantur, atque ita conveniet cum illo Homerico, ὡς ὅτε μήτηρ κ. τ. λ. quæ habes in Μυῖα. [Μυιοσόβιον, Gl. Muscarium: * Μυιοχάδον· Muscerda.]

Ἀπόμυιος, ὁ, ita cognominatus fuit Jupiter, quasi Abactor muscarum, Bud., Pausaniam citans: qui in Eliac. (Prior. 14, 2.) narrat Herculem, cum ipsi

ap. Olympiam rem divinam facienti muscæ negotium facesserent, sacrificasse Ἀπομυίῳ Διὶ, et ita muscas ultra Alpheum fuisse amandatas. Et subdit, Λέγονται δὲ κατὰ ταυτὰ καὶ Ἠλεῖοι θύειν τῷ Ἀπομυίῳ Διὶ ἐξελαύνοντι τῆς Ἠλείας Ὀλυμπίας τὰς μυίας. Notanda est autem diligenter signif. particulæ ἀπὸ in hoc epith. [Ælian. H. A. 5, 17. 11, 8. Clem. Alex. Protr. p. 24. Ed. Paris. 1641.] AT Κυνόμυια s. Κυνάμυια, vide in Κύων. [* Πάμμυια, Schleusn. Lex. V. T. Vide Κοινόμυια. * Χαλκόμυια, Vita Mauricii Februarii 20. §. 18. Bollandi Collect. σφηκῶν καὶ χαλκομυιῶν, cf. Ælian. H. A. 17, 35. Diod. S. 1, 381. Wess.]

[* Μυϊκὸς, Gl. Muscarius: * Μυΐινος· Muscinus: sic leg. pro μυϊκὸς, et μυίνος.]

[* Μυϊδιον, dimin., Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

[* " Μυΐτης, * Μυΐτις, Diosc. Notha 446." Boiss. Mss.]

" ΜΥΚΑΟΜΑΙ, Mugio: boum proprium: sed " tribuitur camelis quoque et asinis, necnon aliis " etiam tam inanimis quam animatis quæ mugitum " boatumque quendam reddunt. Aristoph. B. (562.) " Ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμὺ κἀμυκᾶτό γε. Plut. (8, 319.) " Τὸν δὲ μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους. " Rursum Aristoph. N. (292.) βροντῆς μυκησαμένης. " Activæ etiam vocis usus aliquis esse videtur, cum " crebro Hom. usurpet aor. 2 act. ἔμυκον: ut Il. Θ. " (393.) Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, M. (460.) " μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον, Υ. (260.) μέγα δ' ἀμφὶ " σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ. Utitur Idem et præt. " μέμυκα, Φ. (237.) μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος. Od. M. " (395.) κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε " καὶ ὠμά. Quibus subjungit, βοῶν δ' ὣς γίνετο " φωνή: indicans proprie μυκᾶν s. μυκᾶσθαι esse " bovis vocem reddere, quod est Boare, Mugire: " atque adeo ὠνοματοπεποίηται hoc verbum παρὰ τὸ " λέγειν μῦ, ut μηκᾶσθαι παρὰ τὸ μὴ λέγειν, βληχᾶσθαι παρὰ τὸ βλῆ λέγειν: proculdubio Latino " etiam vocabulo Mugire facto e sono quem bos " edit, et Balare ex eo quem ovis." [" Theocr. 22, 75. Ammon. 145. Valck. Anim. 228. 230. Jacobs. Exerc. 1, 175. Anth. 7, 249. 9, 183. Matthiæ Obss. 16. ad Od. Φ. 48. ad Callim. 1, 157. Brunck. Aj. 322. Aristoph. 1, 187. Heyn. Hom. 5, 141. 6, 353. Musgr. Hel. 1363. Boiss. Philostr. 619. Lobeck. Aj. p. 269. Μέμυκε, Valck. Phœn. p. 77. Μεμυκέναι, Jacobs. Anth. 9, 183. Μεμυκὼς, Antip. Sid. 18. * Μύκω, Heyn. Hom. 8, 66. 680." Schæf. Mss.] " Porro ab hoc verbo sunt VERBALIA Μύκημα, Μύκησις, Μυκηθμὸς, significantia Mugitus, Boatus. " Od. M. (265.) Μυκηθμοῦ δ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομενάων, Οἰῶν τε βληχήν. Et Il. Σ. (575.) Μυκηθμῷ " δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε. Plut. de Solert. " Anim. Μόσχου μυκήματι τὸ βρύχημα ποιοῦντες " ὅμοιον." [Μύκημα, Æsch. Pr. 1061. Manetho 5, 162. " Valck. Hipp. p. 291. ad Charit. 518. Lobeck. Aj. p. 269. Μυκηθμὸς, Valck. ad Röv. p. xliii. Toup. Opusc. 1, 292. 2, 51. Emendd. 1, 443. ad Callim. 1, 157. Jacobs. Anth. 9, 183." Schæf. Mss.] " DICITUR ET Μυκὴ pro μύκημα s. μύκησις, ut μηκὴ " et βληχή. Apoll. Rh. 4, (1285.) μυκαὶ σηκοῖς ἔνι " φαντάζωνται, i. e. μυκήσεις δοκῶσι γίνεσθαι ἐν τοῖς " ναοῖς, Schol. Ubi nota hoc verbale μύκησις." [" Toup. Opusc. 2, 51. Valck. Anim. ad Ammon. 154. Koen. ad Greg. Cor. 21." Schæf. Mss.] " Apud " Hesych. reperio ETIAM Μύκα, expositum Μύκησις, " Mugitus, Boatus: Dorice forsan pro μυκὴ posi- " tum." " HINC ET Μυκητίαι σεισμοὶ, Terræmotus " qui cum mugitu quatiunt terram. Aristot. de Mundo, " Γίνονται καὶ μυκητίαι σεισμοὶ σείοντες τὴν γῆν μετὰ " βρόμου." [" Μυκητίας, Const. Manass. Amat. in " Villoisoni Diatr. 76." Boiss. Mss. * " Μυκητὴς, Mugiens, Theocr. (8, 6.) Epith. Neptuni, Phornut. 58. " Μεγαλομυκήτης, Grande mugiens: item Grande " rudens: Asini enim epith. esse dicitur. Infra μεγάμυ- " κος." * Μυκήτωρ, Nonn. D. 3, 235. 22, 134." Wakef. Mss. " Musgr. Bacch. 1155." Schæf. Mss.] " Affer- " tur ET Μυκητὸς pro Mugibilis: sed sine exemplo." " Ἀμύκητος, Expers mugitus s. mugituum. Epigr."

[Antip. Sid. 94.] " Quod si a μύκης esset, significa- " ret Carens fungis." [* Μυκητικὸς, Mugiendi vim habens, Instar boum, Lexx. Gr.] " Ἐρίμυκος, Valde " s. Vehementer mugiens. Il. Ψ. (775.) Τῇ ῥα βοῶν " κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων. Od. O. (235.) " καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύκους. Sic Hesiod. (Ἡ. 26.) " κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον Ταμνέμεν. Hesych. ἐρι- " μύκων exp. μεγάλως μυκωμένων, μεγαλοφώνων, " Magnos edentium mugitus s. boatus: alii, πολλὰ " μυκωμένων." [* Ἐριμύκης, Ruhnk. ad Callim. Fr. p. 578. * Εὔμυκος, Anal. 2, 130.] " Μεγάμυκος, He- " sychio μεγαλομυκήτης, addenti, Asini esse epith., ut " sit Grande rudens. Alioqui proprie signif. Grande " mugiens s. boans." * Περιμυκὴς, Orph. Arg. 311. * Μυκώδης, Erot. ap. Hippocr. * Ἀμφιμύκω, unde ἀμφιμέμυκε, Od. K. 227. * " Ἀντιμυκάομαι, Planud. Ovid. Met. 1, 657." Boiss. Mss. Dionys. H. 1, 31, 23.] " Ἀπομυκάομαι, Mugio," [Anal. 2, 225. * " Ἐκμυκάομαι, Phalar. p. 26." Schæf. Mss. * " Καταμυκάομαι, Contra mugio, s. Rudo adversus, Chrys. in B Jo. Hom. 76. T. 2. p. 873, 27. Διόπερ οὐδὲ ἐπιστρέφεσθαι χρή· οὐδὲ γὰρ, εἰ κατεμυκῶντο μὲν ὄνοι, καὶ κατέκραγον κολοιοὶ, οἱ δὲ σοφοὶ πάντες ἐπῄνουν." Seager. Mss. * Παραμυκάομαι, Æsch. Pr. 1081. * Περιμυκάομαι, Plut. Crasso 26.]

" ΜΥΚΗΣ, ητος, vel ου, ὁ, Fungus: φυτὸν αὐτόματον, ut tuber, non in terra solum sed et in arboribus " nascens. Duo τῶν μυκήτων genera sunt: quidam " enim sunt ἀβλαβεῖς et βρώσιμοι, Innoxii et edules, " ut βολῖται καὶ ἀμανῖται, Boleti et amanitæ: quidam " φθαρτικοὶ, Noxii, utpote quorum esus strangulet. " Unde Ephippus Comicus ap. Athen. 2. (p. 60.) " ὥσπερ οἱ μύκητες, ἀποπνίξαιμί σε. Et Epicha " Οἷον αἱ μύκαι ἄρ' ἐπεσκληκότες πνιξεῖσθε. Et " philus, Καὶ ἔνια αὐτῶν ὅμοια τοῖς μύκαις, πνι- " εἶναι. Nicander τοὺς μύκητας s. τοὺς μύκας, Ἀ. (" vocat ζύμωμα κακὸν χθονός: Horat. cibum an- " pitem: ap. quem elegantissimum locum habes de C " fungorum esu in Sermonibus. Plura si requiras, " vide ap. Diosc. 4, 83: Galen. de Aliment. Facult. " 2, 69.: item Plin. 22, 23. || Porro et alia μύκητος " nomine dicuntur quæ similitudinem aliquam cum " eo habent. Theophr. enim μύκητα a quibusdam " nominari scribit τὸν ἧλον ὃν φύει ἡ ἐλαία, ab aliis " dictum λόπαδα, H. Pl. 4, 6. Unde Plin. 17, 24. " Olea præter verniculationem clavum etiam pati- " tur, sive fungum placet dici vel patellam: hæc est " solis exustio. || Item μύκης s. μύκη dicitur τὸ περὶ " τὴν τοῦ λύχνου θρυαλλίδα ἐφιστάμενον, s. τὸ περὶ " τὴν θρυαλλίδα ἀνάστημα σπογγοειδὲς, Fungus elly- " chnii. Hujusmodi fungi si in ellychniis existant, " pluviæ præsagium est. Aristoph. Σφ. (262.) Ὕδωρ " ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι. Ἔπεισι γοῦν τοῖσιν " λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες. Φιλεῖ δ' ὅταν ᾖ τουτὶ, ποιεῖν " ὑετὸν μάλιστα. Sic in Epigr. quidam, Μήποτε λύ- " χνε μύκητα φέροις, μηδ' ὄμβρον ἐγείροις. Et Theo- " phr. (Fr. 6, 3, 5.) Ἐὰν χειμῶνος ὄντος μύκαι μέλαι- " ναι (τῷ λύχνῳ) ἐπιγένωνται, χειμῶνα σημαίνει. D " Quin et Arat. (976.) Ἢ λύχνοιο μύκητες ἐγείρονται " περὶ μύξαν Νύκτα κατὰ σκοτίην. Indeque Virg. " Nec nocturna quidem carpentes pensa puellæ " Nescivere hyemem, testa cum ardente viderent " Scintillare oleum et putres concrescere fungos. " Nam, ut Servius ibi e Plin. annotat, cum aër hu- " midus esse cœperit, favilla quæ cum fumo solet " egredi, prohibita aëris crassitate, in lucernis resi- " det, et quasdam velut fungorum imitatur imagines. " Et ipse Plin. l. 18, c. ult., Ab his terreni ignes " proxime significant: pallidi namque murmurantes- " que tempestatum nuntii sentiuntur: pluviæ etiam " in lucernis fungi. || Μύκης, Hesychio est etiam τοῦ " ξίφους ὁ κατὰ τὴν λαβὴν κρατηρὴς καλούμενος: " Scholiastæ Nicandri τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους τὸ κα- " τακλεῖον τὴν θήκην: Illud quod in ima capuli " parte fungi simile vaginam tegebat: unde ap. " Herod. (3, 64.) Ὁ μύκης τοῦ κολεοῦ τοῦ ξίφεος ἀποπί- " πτει:" [ubi vide Interprr.] " Hesychio est præterea " πῖλος et δερμάτινον ὑπηρέσιον. Ad pilei significa-

" tionem allusit et Plautus in Trinumo dicens, pol " hic quidem Fungino genere est, capite se totum " tegit. || Denique Hesychio μύκης est τὸ ἀνδρεῖον " μόριον, Membrum virile: fungi enim simillimus " penis." [" Valck. Adoniaz. p. 288. Casaub. ad Athen. 124. 126. Bergler. ad Alciphr. 74. Toup. Opusc. 2, 51. Plut. Mor. 1, 591. Phryn. Ecl. 86. Thom. M. 620. ad Charit. 505. Jacobs. Anth. 10, 91. 11, 62. Callim. 1, 437. Heyn. Hom. 7, 57. Paus. 1, 235. Τοῦ ξίφους ὁ μ., Interpr. in Ed. Kuhn., Ensis fungus, i. e. Capuli ipsum capitulum." Schæf. Mss. Hecatæus Miles. ap. Schol. Ven. ad Il. O. 302. Μύκαι, οἷς τὰ ἱμάτια βάπτουσι, Zopyrus Oribasii p. 353. Matth. * Μυκήτινος, Funginus, Lucian. 2, 83.] " A superiore vero μύκης videtur DERIV. Μυκητάτη, " quod Hesych. exp. μωροτάτη, Fatuissima: quo-" niam fungi sua natura sine condimentis sunt fatui " et insipidi. Sane Plautus, Adeon' me fuisse fun-" gum ut illi crederem? pro Insipidum, Stupidum, " ἀναίσθητον."

" ΜΥΚΛΑΙ, s. Μύκλοι, Hesychio αἱ ἐπὶ τῶν ὄνων " γραμμαὶ μέλαιναι τοῖς τραχήλοις καὶ ποσὶν ἐγγινό-" μεναι, Nigræ lineæ quæ in asinorum collis et " pedibus sunt. Etym. μύκλον esse dicit τὴν ἐν τῷ " τραχήλῳ τῶν ὄνων * ὑποδίπλωσιν: ut sint Rugæ et " plicæ in asinorum collis, quibus nimirum pellis " rugatur et veluti duplicatur: unde ap. Callim. " (Fr. 180.) Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος. " || Μύκλοι Hesychio sunt etiam οἱ λάγνοι, οἱ ὀχευταί, " Libidinosi et lascivi homines, Salaces: ut Lyco-" phronis quoque Schol. annotat procos Penelopæ a " Poëta μύκλους vocari διὰ τὸ ἀδδηφάγον καὶ κατωφε-" ρὲς, a Myclo quodam tibicine qui fuerit κατωφερὴς " εἰς γυναῖκας, ideoque taxatus ab Archilocho ἐπὶ τῇ " μαχλότητι. Locus in quem ista annotat, hic est, " de Ulysse, (771.) ὄψεται δὲ πᾶν Μέλαθρον ἄρδην " ἐκ βάθρων ἀνάστατον Μύκλοις γυναικόκλωψι." [" Ad Herod. Philet. 439. 440. Ruhnk. Ep. Cr. 185." Schæf. Mss. Vide Ἐννεάμυκλος.] " Μυκληρὸν, He-" sychio συνεχὲς, ἀχανές."

ΜΥΛΗ, ἡ, Mola, ut quæ mola asinaria dicitur, s. trusatilis, aut frumentaria, oleariave, Od. H. (104.) Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν: Υ. (106.) Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς Πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. Quibus subjungit, Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες, Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν. Pro eo autem, quod Lat. dicunt Molam versare, legimus ap. J. Poll. non solum στρέφειν τὴν μύλην, quod magis ad verbum respondet, sed et περιάγειν, περιφέρειν, περιελαύνειν. || Μύλη interdum peculiariter pro Inferiore parte molæ, ut superior ὄνος, Hes. || Μύλη, pro Mola salsa affertur ex Aristoph. Σφ. (648.) Πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπτον. || Mola. Est Os latum et rotundum toti genu supra positum. Ob figuræ similitudinem sic dictum est: siquidem, ut mola pistrinensis, et rotundum est et ab anteriore parte lateribusque asperum. A quibusdam et Patella et Rotula Latine vocatur. Gorr. Hippocr. ἐπιμυλίδα etiam vocavit, Hipponax μυλακρίδα. Dicitur autem et ἐπιγονατίς. || Mola, Caro informis et inutilis in muliebri utero concepta. Ea interdum rudimentum cujusdam formæ obtinet, sed inchoatum duntaxat. Cute vel membranis obducitur, intus venis abundat compluribus, sine ossibus, sine intestinis, sine visceribus. Fit a semine imperfecto atque infœcundo, ut cui calor desit quantum adesse expedit ad fœtus conformationem, non tamen plane frigido humidoque. Siquidem ex eo nihil omnino effici potest: quo fit ut mulier sola citra viri congressum molam non gignat, quoniam ejus semen frigidius atque humidius sit: sed semen viri præterea accedere oportet, naturali tamen frigidius, atque ob id infœcundum, nec eo usque progredi valens ut hominis formam effigiet: id enim vegeti caloris nativi spiritusque opus est. Sed non sic gallinæ: solæ namque sine coitu ova ὑπηνέμια, i. e. subventanea, concipiunt, quæ plane muliebri molæ respondent. Hæc

A Gorr. In VV. LL. ex Aëtio annotatur μύλην esse Tumorem uteri induratum, aliquando e præcedenti inflammatione, aliquando ex ulcere loci cui caro accrevit: a motus autem difficultate et gravitate, τῆς μύλης nomen accepisse. Subjungitur et e Paulo Ægin. 3. Καὶ ἡ μύλη σκιῤῥώδης ἐστὶν ὄγκος, ποτὲ μὲν κατὰ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, ποτὲ δὲ καὶ καθ' ὅλην αὐτὴν προφαινόμενος, ἀφῇ λιθώδης: quod et graviditatis suspicionem afferre ait. Vide et infra in Μυλόω quæ protuli ex Erotiano. [* Μυήλα, Hesychio est σὰρξ τις ἐπαίρουσα τὴν γαστέρα. " Festus: Molucrum non solum quo molæ vertuntur dicitur, id quod Græci * μύλακρον appellant, sed etiam Tumor ventris, qui etiam virginibus solet evenire." Schn. Lex. v. Μυλαβρίς.] || Ibid. μύλη annotatur e Gal. pro Quadam herba, cui radix parvo bulbo similis, visque contrahendi vulvas. Ex Aëtio autem μύλη pro Sylvestris lapathi radice. || Molaris dens, Gal. κ. Τόπ. 5. Πρὸς βεβρωμένην μύλην. Item, Μύλην ἀπόνως ἆραι. Itidem in plur. μύλαι, Molares, ap. Eund. in l. de

B Oss. et l. 9. de Usu Partium. " Μύλαι Suid. non " specialiter tantum exp. οἱ ἔνδον ὀδόντες, utpote qui " soleant λεπτύνειν τὴν τροφὴν, sed generaliter etiam " ὀδόντες, Dentes, in hoc hemistichio, Μύλας λεόν-" των." Vocantur ETIAM Μύλοι ab Aristot. H. A. 2. et a Rufo. Iid. vero ET Μυλῖται AC Μύλακροι appellantur. ITEM Μυλόδοντες, teste Eust. [" Syntipas Fab. 16." Boiss. Mss.] Ab hac autem nominis μύλη signif. est VERB. Μυλιάω, quod exp. Dentes concutio præ frigore. Item Frendeo dentibus, Strido dentibus. Hesiod. (Ἔργ. 2, 148.) Λυγρὸν μυλιόωντες. Dico autem ab hac nominis μύλη signif., intelligens tamen in hoc verbo appellationem quorundam dentium omnibus generaliter tribui. [Μύλη, Eust. Od. Υ. p. 724. " Ad Mœr. 256. Toup. Emendd. 2, 466. Thom. M. 620. Brunck. Soph. 3, 481. Schneid. Anab. p. 43. A quo reperta? Paus. 1, 420. Os latum, Kuhn. ad p. 86. Μύλαι, Dentes molares, Phryn. Ecl. 60." Schæf. Mss.]

Μύλος, i. q. μύλη, Mola, in prima sc. hujus nomi-

C nis signif.: ut in hoc Proverbiali versu, Ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά: ad quem respexit Plut. (8, 172.) Ὥστε οὐχ ὁρῶ τί χρήσιμον ἔνεστι τοῖς ὀψὲ δὴ τούτοις ἀλεῖν λεγομένοις μύλοις τῶν θεῶν: (9, 301.) Ἀπὸ τοῦ μύλου καὶ τῆς μάκτρας. Utitur et Strabo hoc nomine de Tholosano auro loquens. Habes et ap. Matth. ac Lucam, ut dixi in Μυλικός. Bud. ap. Athen. μύλοι vertit etiam Pistrina. || Μύλοι pro Dentibus molaribus, vide in Μύλη pro Dente molari. || Affertur μύλος et pro γρόνθος, e Lycophr. [" Schneid. Anab. p. 43. Thom. M. 620. Lucillius 83. et Jacobs. Heringa Obss. 45. ad Mœr. 256. 262. Koen. ad Greg. Cor. 266. M. θεῶν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 21. Valck. Diatr. 186. Μύλοι, Mœr. 111. et n." Schæf. Mss. Dentes molares, Artemid. 1, 31. Item pro μύλλος, ut θύνος pro θύννος, Opp. Ἁ. 1, 181.] " At μυλώτατον Hesychio προση-" νές."

[* Μυληβόρος, ὁ, ἡ, Nicander ap. Schol. Ven. Il. Θ. 178. Vide Ἀβληχρός. " Valck. Adoniaz. p. 219."

D Schæf. Mss.] Μυλήκορον, q. d. Scopa molaria, Quidam vero interpr. et Scopa farinaria. J. Poll. 6. Σάρον γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τὸ ἐν τῇ ἅλῳ ἐκάλουν, ὡς τὸ ἐν τοῖς ἀλφίτοις, μυλήκορον: [7, 20. " Phryn. Ecl. 28." Schæf. Mss.] Μυλήφατος, ut ἄλφιτον Homero (Od. B. 355.) Farina, quæ fracta et contusa est mola, Bud.: μυλήφατον Plut. in Quæst. Rom. vocari ab eo tradit metaphorice quasi φονευόμενον ἐν τῷ ἀλέτῳ καὶ φθειρόμενον. [" Jacobs. Anth. 9, 203." Schæf. Mss.] Μυλοειδής, Molæ formam habens s. figuram, Rotundus. [" Heyn. Hom. 6, 301. (Il. H. 270.)" Schæf. Mss. * Μυλοειδῶς, Theodoret. Therap. p. 58. * Μυλοεργής, Nicander Ἁ. 550.] Μυλόκλαστος, Mola fractus: Hes. μυλήφατον ap. Hom. exp. μυλόκλαστον. Μυλοκόπος, Molitor, VV. LL. [Gl. Moliarius.] " Μυ-" λοκόρος, Qui molam everrit s. curat. Idem fere " μυλωρὸς dicitur." Μυλόσαρξ, i. q. μύλη supra, Mola, i. e. Caro informis et inutilis in muliebri utero concepta: ἣν αἱ κυοφοροῦσαι ἀντ' ἐμβρύων φέρουσιν, Hes. [* Μυλοστομὶς, Epiph. 1, 262., (Hær. 35. fin.)

* Μυλεργάτης, Philippi Epigr. 76. * Μυλουργὸς, Gl. Siliciarius.]

"Ἄμυλος, ὁ, ἡ, Molam non expertus, Non molitus. Neutro genere et substantive, subaudito vocabulo ἄλευρον, dicitur Farina triticea aut alia quæ sine mola facta est, ut Plin. quoque testatur, 18, 7. Ibi enim cum dixisset amylum fieri ex omni tritico ac siligine, sed optimum e trimestri, subjungit, appellatum esse ab eo quod sine mola fiat. Itidemque Diosc. 2, 123. Ἄμυλον, inquit, ὠνόμασται διὰ τὸ χωρὶς μύλου κατασκευάζεσθαι: purgatum enim trimestre triticum, ut Idem ibid. docet, madescit quinquies die, et, si fieri potest, nocte: eo emollito, aqua sensim sine agitatione effunditur, ne quid simul cremoris effluat: ubi mollissimum esse videtur, mutata aqua pedibus calcatur: rursus infusa, teritur: innatantesque ibi furfures incerniculo eximuntur, reliquumque percolatum tegulis novis confestim torretur sole ardentissimo: namque si paulisper udum maneat, acorem concipit. Fit e zea quoque, quæ maceratur ac eluitur uno aut altero die, et manibus, ut in confectione panis fit, subacta pressaque ferventissimo in sole exsiccatur. Cato vero aliam amuli conficiendi rationem docet in l. de Re Rust. c. 87: ubi eduliis ipsum annumerat, et cum lacte coqui ait. Ἄμυλος rursum adjective dicitur Confectus ex amylo, Paratus e farina quæ sine mola confecta est: ut ἄμυλος ἄρτος ap. Paul. Ægin. Panis amylus, Panis ex amyla farina. Itidemque ἄμυλοι μᾶζαι et ἄμυλοι πλακοῦντες, Mazæ et placentæ ex amylo: quæ et simpliciter ἄμυλοι dicuntur omisso substantivo: ut ap. Aristoph. Eip. (1195.) Ἔπειτ' ἐπείσφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας. Sic Plato Comicus ap. Athen. (441.) Πλακοῦς ἐνόρχης, ἄμυλος, ἐγκύμων, κίχλαι: ubi nota tria genera placentarum. Et Eubul. ap. Eund. l. 10. Ἀμύλων παρόντων ἐσθίουσ' ἑκάστοτε Ἄνηθα καὶ σέλινα καὶ φλυαρίας. Et Teleclides ap. Eund. (648.) Χαίρω λαγῴοις ἐπ' ἀμύλῳ καθημένοις. Paulo ante ipse quoque Athen. placentis annumerarat, sed neutro genere usurpans: si tamen ita scripsisse putandus est: nam masculino potius genere ἀμύλους dici, subaudito substantivo πλακοῦντας, patet e ll. jam cc. Aristoph. porro Schol. in l. supra allato, cum ἀμύλους exposuisset πλακοῦντας, subjungit, quosdam exponere ζωμοὺς πλακουντώδεις, Offas placentaceas: quas suo tempore dictas fuisse ait ἀμύλατον. Hesychio certe ἄμυλος est non solum πλακοῦς, sed generalius etiam βρῶμα ἐκ πυροῦ, Edulium e tritico: ut et τὸ ἄμυλον cibis annumerari annotavi paulo ante. || Ἄμυλον Etymol. et Lex. meum vetus interpr. στεῤῥὸν, ἄκλαστον, Rigidum, Infractum: mola forsan: ut sit Durum et quod mola frangi nequit." [" Ἄμυλος, Aristoph. Ἀ. 1092. Panis species, Toup. in Schol. Theocr. 217. Puls, Opusc. 1, 37. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 128. (9, 20.) Ἄμυλον, Toup. Emendd. 2, 560." Schæf. Mss.] " Ἀμύλιον, Amylium. Aristot. pro Placenta accepisse putatur, cum in Probl. dicit, Ἀμύλιον ἐκ τοῦ στέατος γίνεται, Amylium fit e farina subacta. Hipp. pro ἄμυλον usurpavit: ut Γυναικ. 2. Ἄλευρα καθαρώτατα ἢ ἀμύλιον ἐν εἰρίῳ προστίθεσθαι πρὸς τὸν στόμαχον." [" Jacobs. Anim. 294. Toup. in Schol. Theocr. 217." Schæf. Mss.]

" Ἐμμύλων, ωνος, ὁ, Mola. E Numer. 11, (8.) Καὶ ἥλεον αὐτὸ ἐν τῷ ἐμμύλωνι. Ubi Complut. Ed. habet μύλῳ: quod magis probo: habet etiam ἥληθον pro ἥλεον."

Ἐπιμύλιος, ὁ, ἡ, ut ᾠδὴ, q. d. Molaria cantilena, pro Quæ ad molam canitur, J. Poll. (4, 53. 7, 180.) Athen. [618. Ælian. V. H. 7, 4.] Τὸ ἐπιμύλιον, Superior mola, LXX. Deut. 24, (6.) Οὐκ ἐνεχυράσεις μύλον, οὐδὲ ἐπιμύλιον. AT Ἐπιμυλὶς, Pars in corpore quæ alio nomine ἐπιγονατίς: dicta etiam μύλη, ut docui paulo ante. [" Hippocr. * Ἐπιμυλίδιος, Hes." Wakef. Mss.] " Ἐπιμύλη, i. q. ἐπιμυλὶς, Hes."

Ὑδρομύλιον, Aquarium molendinum, VV. LL. [* Ὑδρόμυλον, Gl. Aquæ mola: * Ὑδρομύλη· Aquamulina.]

Μυλίτης λίθος, SEU Μυλίας, Molaris lapis, Id lapidis genus e quo fiunt molæ, Gal. Therap. 14. Ὀνομάζουσι δὲ τὸν μ. λίθον, ἐξ οὗ τὰς μύλας, ἐφ' ὧν ἀλοῦσι, κατασκευάζουσι. Idem Gal. ad Hipp. λίθον μέλανα exp. μυλίτην. Sed ap. Herodian. autem 3, (1, 14.) Polit. pro μυλίτου λίθου habet Milesio lapide, legens sc. non μιλήτου λίθου, ut quidam annot., sed Μιλησίου: neque enim Milesius lapis dici potest μίλητος λίθος. AT VERO Μυλίας ap. Strab. (6. p. 261. Sieb.) pro eod. Καὶ πετρώδης καὶ μυλίου λίθου εὐποροῦσα. Affertur autem et μυλίῳ λίθῳ e Procop. de Justiniani Ædif. Τὸν πεπονθότα πύργον ἀνῳκοδομήσατο μυλίῳ λίθῳ καὶ φύσει σκληρῷ: q. l. si mendose scriptus non est, erit ETIAM Μύλιος i. q. μυλίας, s. μυλίτης. Vide Μυλικὸς λίθος statim post. || Item μυλῖται ὀδόντες, Molares dentes: qui et μύλαι. Vide Μύλη. [Μυλίτης λίθος, Gl. Silex. " Ad Diod. S. 2, 431. Μύλιος, Jacobs. Anth. 12, 112." Schæf. Mss. Μυλίας, Plato Hipp. Maj. c. 28. Aristot. Meteor. 4, 6. ad Theophr. de Lapid. §. 9. Ind. Scriptt. Rei Rust. v. Ὀδούς. * " Μυλαῖος, Antip. Thess. 39. Heringa Obss. 183." Schæf. Mss. * Μυλόεις, Nicander Θ. 91.] Μυλικὸς λίθος, Molaris lapis. Sed intellige non de Illo genere lapidis quod ad conficiendas molas est aptum, sed de Mola ipsa, Marc. 9, (42.) At vero Matth. (18, 6.) et Luc. (17, 2.) idem dictum commemorantes, habent μύλος ὀνικὸς, quod sonat Mola asinaria. Quibus verbis in illo Marci l. vetus Interpres est usus. [De dente molari, Alex. Trall. 3, p. 214.] AT VERO Μυλικὴ, Medicamentum dentium dolores sedans, inditum in dentem, vel oblitum. Sic autem dictum est a dentibus molaribus. Ita Gorr. sed nullum exemplum afferens. Invenitur tamen et ap. Gal. Μυλικὴ αὐθωρὸν παύουσα.

Μύλαξ, ακος, ὁ, Molaris lapis, qui et μυλίας, necnon μυλίτης, ut supra dictum est. Exp. tamen simpliciter Lapis rotundus ab Eust. Il. M. (161.) κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν Βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι: ubi ille, μύλακες, inquit, λίθοι μυλοειδεῖς, quod est στρογγύλοι: fortasse autem et μυλίαι iid. ap. veteres. Opp. K. 3, (137.) Οὐδὲ βολὰς βελέων τε θοὰς μυλάκων τε θαμειάς. Hes. et Suid. Μύλακες EXP. μυλώδεις λίθοι: accipientes, opinor, μυλώδεις non pro μυλῖται s. μυλίαι, de quibus dictum modo fuit, sed potius pro μυλοειδεῖς, ut ad formam tantum referatur, quæ sc. rotunda est, sicut Eust. exp. στρογγύλοι. [" Μύλαξ, Husck. Anal. 120. Jacobs. Anth. 9, 69. Heyn. Hom. 6, 301. ad Mœr. 419. Heringa Obss. 184." Schæf. Mss.]

[* Μυλεὺς, Epith. Jovis, Lycophr. 435.]

Μυλόω, Induro. A cujus pass. Μυλοῦμαι est ἐμυλώθη ap. Hippocr. (607.) quod Gal. et Erot. exp. ἐτυλώθη, ἐσκληρύνθη: quia, addit Erot., μύλον Medici vocant τὸν ἐν τῇ ὑστέρᾳ γινόμενον σκίῤῥον. [" Heringa Obss. 45. Koen. ad Greg. Cor. 266." Schæf. Mss.]

Μύλων, ωνος, ὁ, VEL Μυλὼν, ῶνος, ὁ, Locus in quo est s. versatur mola, Pistrinum, Herodot. Τοῦτον μύλων ἔμνησε τῆς ἀταξίας, Thuc. 6, (22.) p. 205. Καὶ σιτοποιοὺς ἐκ τῶν μυλώνων πρὸς μέρος ἠναγκασμένους ἐμμίσθους. Aristot. Rhet. 3. Κηφισόδοτος τὰς τριήρεις ἐκάλει μύλωνας ποικίλους. Locus erat, in quo torquebantur servi, J. Poll.: ut et e variis Luciani præcipue ll. discimus: in quorum uno (1, 136.) de vili mancipio loquens, dicit, Καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν. Sunt autem qui existiment ab eod. J. Poll. hanc ob causam censeri hoc nomen οὐκ εὔφημον, ubi scribit, Σιτοποιϊκὸς οἶκος, ἵνα μὴ μυλῶνα, ὡς οὐκ εὔφημον, ὀνομάζωμεν. [Eust. Od. Υ. p. 724. " Thom. M. 931. ad Lucian. 1, 387. Musgr. Cycl. 239. Ruhnk. Ep. Cr. 208. ubi et de καταβάλλειν εἰς μυλῶνα. * Μυλωνάρης, T. H. ad Plutum p. 482. * Μυλώνιον, (Gl. Molarium,) Kuster. Aristoph. 66." Schæf. Mss.]

Μυλωθρὸς, ὁ, Qui pistrinum possidet, et in eo opus facit, ὁ μύλωνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος, Suid. Exp. et Molitor. Apud Athen. (168.) Bud. exp. etiam Pistor: pro qua interpr. facere mihi videtur l. e Thuc. c. in Μύλων, ubi dicit Σιτοποιοὺς ἐκ τῶν μυλώνων. J. Poll. autem habet, Μύλοθρος cum ο in

secunda etiam syllaba, ITEM Μυλωρὸς, quæ exp., ὁ τῆς ἐργασίας προεστηκώς: sed alibi μυλωθρὸς cum ω ap. Eund., quam veram esse lectionem constat. Item μυλωθρὸς adjective, cum dicitur μυλωθρὸς ᾠδὴ, quæ et ἐπιμύλιος supra. [Μυλωθρὸς, Dem. 1251. Dinarch. 17. "Callim. 1, 525. Μυλωρὸς, Jacobs. Anth. 8, 320." Schæf. Mss. Aphthonii Fab. 13.] FEM. Μυλωθρὶς, ET Μυλακρὶς, Molitrix, Pistrix. [" Μυλωθρὶς Titulus est Fabulæ Eubuli ap. Athen. 494." Schw. Mss.] Sed hoc nomen μυλακρὶς significavit etiam τὴν ἐπιγονατίδα Hipponacti, teste J. Poll., vulgo Patellam. Ab Eod. tribuitur tum hoc μυλακρὶς, TUM Μυληθρὶς, ita enim in vulg. Edit., sed reponendum suspicor Μυλωθρὶς, etiam cuidam insecto, magnitudine cicadæ, colore exalbido, quod farina vescitur in moletrinis. Diosc. σίλφην appellat: pro quo habemus τίφην ap. J. Poll., mendose. Ab Hes. vocatur etiam σίλφη μαλακὴ, ut a Plin. Blatta mollis. Atque ap. illum scribitur ETIAM Μυλαβρὶς, ITEM hæc suspecta, Μυλακρίδαι, ET Βολακρίαι, ap. J. Poll. autem (7, 19.) ET Μυλαγρὶς, cum γ. [" Μυλακρὶς, Aristoph. Fr. 279. Alex. Æt. 5. Jacobs. Anth. 8, 320." Schæf. Mss. Μυλαβρίδες, Photio σίλφαι αἱ μαλακαί· * ἔλλευκοι· ἢ τρωξαλλίδες καὶ * ἀετρίδες· Πλάτων Λάκωσι.] Ceterum a μυλωθρὸς fit et adj. NOM. Μυλωθρικὸς, Ad pistrinum pertinens s. molendinum, Moletrinarius, Molendinarius: σκεύη, Plut. [6, 607. * Μυλωθρέω, Suid. v. Πυθέας, Schneidero susp. * Μύλωθρον, Phot. ὅπου ἄλφιτα ἀλεῖται.] " Μύλλει, He-" sychio est πλησιάζει: ut et Eust. scribit Theocr. " μύλλειν usurpasse ἐπὶ μίξεως οὐ σεμνῆς, forsitan " παρὰ τὴν μύλην: Id. 4, (58.) Εἴπ' ἄγε μοι, Κορύδων, " τὸ γερόντιον, ἦ ῥ' ἔτι μύλλει. Τήναν τὰν κυάνοφρυν " ἐρωτίδα, τᾶς πορ' ἐράσθη; ut sane Horat. dicit Alie-" nas permolere uxores pro Inire." [" Jacobs. Anth. 9, 472. 11, 295." Schæf. Mss.] " Μυλλὰς, ἄδος, ἡ, " Scortum, Meretrix: παρὰ τὸ μύλλειν." " Μυλὰς, " Suidæ πόρνη. Sed scr. potius μυλλάς."

"ΜΥΜΑ, Epænetus in Opsartytico dicit fieri e " quavis victima et ave: oportere autem carnes " teneras in minutula frustula concidere, visceraque " et intestinum et sanguinem contusa condire aceto, " caseo asso, laserpitio, cumino, thymo viridi et " sicco, thymbris, coriandro viridi et arido, gethyo, " cæpa purgata et tostâ, papavere, uva passa, melle " et Punicæ acidæ granis. Auctor Athen. 14. " (p. 663.) Simile quid supra μίμαρκις, sed paucio-" ribus constans condimentis."

" ΜΥΝΟΜΑΙ, Prætexo, Prætendo. Scribit enim " Eust. Alcæum μύνεσθαι dicere τὸ προφασίζεσθαι, " hoc ex eo subjungens exemplum, Οὐδέ τι μυννά-" μενος ἄλλο νόημα. INDE Μύνην dici τὴν πρόφασιν, " quasi μονὴν, Æolice mutato ο in υ, παρὰ τὸ μένειν " καὶ ἐπέχειν. Eo μύνη Hom. utitur Od. Φ. 111. in " oratione Ulyssis ad procos, Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι " παρέλκετε, μηδέ τι τόξου Δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυ-" στύος, Ne prætextibus multis rem protrahite: ubi " Schol. quoque exp. προφάσεσι. Alii tamen et pro " μύσιν accipiunt, ut sit μύσεσι τῶν ὀμμάτων ἢ τοῦ " στόματος. Sed altera expositio magis consentanea." [" Μύνομαι, Μύνη, Valck. Callim. 227. Luzac. Præf. p. 15. * Μύνω, Cocch. ad Chirurg. 122." Schæf. Mss. Arcad. p. 112. μύνη, ἡ τροπή.]

"ΜΥΡΙΚΗ, ἡ, Myrica: Arbor de qua Diosc. 1, 117. " et Plin. 13, 21: 24, 9. Sed videtur Plin. fruticem " facere, posteriore loco scribens, Myricen, quam et " Tamaricem vocat Lenæus, similem scopis Amerinis " dicit: prædicante et Virgilio Humiles myricas in " Bucol. Priore loco dixerat myricen ferre et Italiam, " quam alios Tamaricem vocare, Achaiam autem " Bryan sylvestrem. Cujus posterioris nominis ratio " peti potest e Diosc., qui dicit τὴν μυρίκην ferre " καρπὸν ὥσπερ ἄνθος βρυῶδες κατὰ τὴν σύστασιν." [" Ad Il. K. 466. Φ. 18. 350. Valck. Adoniaz. p. 232. Fac. ad Paus. 2, 60. Heyn. Hom. 5, 190. 715.

A 6, 93. 8, 182." Schæf. Mss. " Ἐκ μυρίκης πεποιημένη θύρη est ap. Herod. 2, 96. Ἐκ μυρίκης τε καὶ πυροῦ, E myrica (e fructu puto arboris) conficitur mel artificiale, 7, 31." Schw. Mss.] " Μυρίκινος, " Myricinus, E myrica confectus. Hesych." [" Heyn. Hom. 5, 190. 6, 94. * Μυρικίνεος, Leonid. Tar. 11." Schæf. Mss.] " Μυρικώδης, Myricæ similis, " Ad myricam proxime accedens: ut Gaza quoque " μυρικῶδες φύλλον interpr. Folium tamaricis s. myri-" cæ." [* " Μυρικοῦς, Casaub. ad Athen. 103." Schæf. Mss. * " Μυρικαῖος, Nomen Apollinis, Schol. Nicandri Θ. 613." Wakef. Mss.]

ΜΥΡΙΟΣ, Infinitus, Innumerus, Immensus, Od. O. (451.) ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι: Il. (Φ. 320.) καδδέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χέραδος περιχεύας, Μυρίον. Apud Lucian. (3, 353.) μυρίον πλῆθος, Infinita s. Immensa multitudo. Bud. ait tam significare μυριάδα quam Magnam et velut Innumeram multitudinem. Et μυρίῳ cum comparativo ap. B Plat. pro In infinitum, ut Bud. vertit in h. ejus l., de Rep. 7. Συνεθιζόμενοι γὰρ μυρίῳ βέλτιον ὄψεσθε τῶν ἐκεῖ καὶ γνώσεσθε ἕκαστα: de LL. 10. p. 327. Μυρίῳ γὰρ ἀνάγκη φάναι διαφέρειν. Ubi tamen puto μυρίῳ διαφέρειν aptius reddi Infinitis partibus differre, quam In infinitum differre. Sed dicitur μυρίος et pro Summus, Extremus, Maximus, Ingens, Herod. (2, 148.) de labyrintho loquens, Θῶμα μυρίον, [" et 2, 136. ὄψιν μυρίην, Rerum spectandarum infinitam varietatem. Apud Eund. 6, 67. est μυρίη κακότης et μυρίη εὐδαιμονίη, Infinita calamitas, et infinita felicitas." Schw. Mss.] Plato Apol. (9.) Ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμί: Epist. Σικελίαν πένθει περιβαλὼν μυρίῳ. Bud. autem ap. Plut. (Rom. 28.) Ἐν μυρίῳ πένθει vertit In permagno luctu. Dixerat autem et Hom. (Il. Σ. 88.) μυρίον πένθος. Apud Lucian. (2, 681.) legimus et σπουδὴν μυρίαν, Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν, καὶ μυρίας σπουδῆς δεόμενον. || Μυρίοι, Infiniti, Innumeri, Innumerabiles, Il. B. (468.) Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. Et alibi μυρία ἕδνα, C item μυρία κήδεα: cui simile est μυρία ἄλγεα, A. (2.) de Achillis ira, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, ubi tamen quidam exp. etiam θρήνων ἄξια, derivantes a v. μύρεσθαι, ac strenue, meo quidem judicio, nugantes: cum μυρία non solum nominibus his, ἄλγεα, κήδεα, aliisque hujusmodi jungat Hom., sed et aliis quibuslibet, et quidem illis etiam, quæ rei jucundæ, non molestæ, significationem habent: veluti cum dicit ὀνείατα μυρία, et μυρία ἐσθλὰ, atque alia. Alicubi addit adverbium μάλα, quod augendi vim habet: Od. P. (422.) Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι. Sic ὕες μάλα μυρίαι. In prosa itidem μυρίοι, Infiniti, Innumeri. Itidemque μυρία, Infinita, Innumera, Dem. pro Cor. Μυρία τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, καταλείπω, ubi pro Innumera alia, dicere etiam possis Sexcenta alia. Terent. in Phorm. Sexcentas perinde potius scribito jam mihi dicas. Ubi hæc scribit Donat. Perspicere hinc licet consuetudinem utriusque sermonis; nam Apollodorus μυρίας dixit pro Multis. Et ut ap. Græcos μύρια, ita ap. nos D Sexcenta dicere pro Multis, usitatum est. Cic. Sexcenta possum decreta proferre. Hæc ille. Sed et Mille interdum dicunt Lat. pro Multis. Ceterum μύρια, non μυρία scriptum habent in illo Donati l. vulg. Edd.: ac certe, ut plane conveniat sermo Græcus cum Latino, rationi consentaneum esse videtur ut quemadmodum Sexcenta, qui certus est numerus, ponitur pro Incerto numero; nam Sexcenta sonat Quamplurima, aut etiam Infinita, Innumera; sic et vocem Græcam a signif. numeri certi, i. e. decem millium, ad signif. numeri incerti transferri dicamus: tunc autem μύρια ac μύριοι scr. fuerit. Solet tamen in ll. illis, ubi de magno numero dicitur eoque incerto, scribi μυρία et μυρίοι. Ne autem respondeam hoc μυρίοι manasse a μύριοι, significante Certum numerum, vetat sing. num. μυρίος: cum μύριοι singularem itidem non habeat. Sed quid si dicat aliquis illum paroxytonum singularem μυρίος ab hoc ipso μύριοι proparoxytono sumtum esse? Ego certe ei non valde refragabor. Ceterum dicitur et μυρία ὅσα

vacante ὅσα, cum ab aliis, tum a Luciano. At de πολλάκις μυρίοι dicam in proxime sequente tmematio.

Μύριοι et Μύριαι et Μύρια, proparoxytone, Decies mille, Decem millia. Μυρία, μὲν, inquit Eust., τὰ ἁπλῶς πολλὰ, μύρια δὲ τὰ ἐν δέκα χιλιάσι: idem vero et ceteri Gramm. testantur: in plerisque tamen auctorum ll. a librariis non observatum. Herod., Ἐν μυρίοισι ἔτεσι, In decies mille annis, In decem millibus annorum. Et μύρια τάλαντα, ap. Eund. Lucian. (1, 744.) Οὐδ' ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν. Cum genit., ut μύριοι Λακεδαιμονίων, sicut χίλιοι Λακεδαιμονίων. Et præcedente alio numero, Πεντακισχίλια καὶ μύρια. Sic, Ἑξακισχίλιαι καὶ μύριαι ἵπποι. Item, Μύριαι ἐπὶ μυρίαις πόλεις, ap. Plat.: ita enim rectius quam μυρίαι. Dem. autem pro Cor. dicit, Μυριάκις μυρίους. Ejusd. autem formæ videtur esse ap. Plat., Πολλάκις μύριοι: ita enim scribere malo: sicut et in illo Dem. l. non dubito quin μυρίους sit a nominativo proparoxytono μύριοι. Hoc tamen fateor, præterquam quod differentiam hanc, quam accentus affert, librariorum incuria confudit, non paucos etiam locos esse, quibus utraque convenire scriptura possit: e quibus est ille Luciani l., quem paulo ante protuli: malo tamen proparoxytone, ut etiam legitur in Aldina Ed.; nam huic certo numero et tamen hyperbolico, Decies mille Alexandri, pro quo Lat. dicerent potius Sexcenti Alexandri, ut patet ex iis quæ habes in fine proxime præcedentis tmematii, videtur energia major inesse s. emphasis, quam si diceretur Innumeri Alexandri, s. Infiniti Alexandri. Ceterum quamvis hac in signif. μύριοι legatur, uti dixi, non sing. μύριος, significare tamen μύριον πλῆθος tam Myriadem quam Magnam et velut innumeram multitudinem, scribit Bud. Ead. autem fuerit ratio hujus nominis aliis hujusmodi adjectivis juncti.

[" Μυρίος, Bentl. Ep. ad Hemsterh. p. 105. Valck. Phœn. p. 498. Abresch. Lectt. Aristæn. 294. ad Charit. 251=767. ad Eur. Andr. 703. Musgr. Iph. T. 141. Rhes. 936. Wakef. Herc. F. 1355. Eum. 769. Jacobs. Anth. 6, 210. 7, 206. 369. 8, 393. 9, 170. 297. 10, 195. Heyn. Hom. 5, 159. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 134. Kuster. Aristoph. 223. Singul., Brunck. Soph. 3, 429. Μυρίον, Dawes. M. Cr. 45. Μυρίῳ, Phryn. Ecl. 175. Plato de LL. 221. 261. Ast. Μυρίῳ βέλτιον, Argum. Metric. in Aristoph. Eccles. Μυρία χείρ, Eur. Bacch. 1098. Πένθος μ., Jacobs. Anth. 12, 293. Μύριοι, Valck. Phœn. p. 108. Οἱ μ., ad Diod. S. 1, 665. Οἱ μ. Arcadum, ad Cornel. Nep. 2, 383. Μύριοι, μυρίοι, Ammon. 96. Heyn. Hom. 7, 439. 8, 74. Hutchins. Ages. 67. Μάλα μύριοι, Heind. ad Plat. Theæt. 378. Μυρία ἐπὶ μυρίοις, Dionys. H. 5, 273. Plato Theæt. 326. Ἢ ἄλλα μύρια, Heind. ad Gorg. 124. ad Apol. p. xxiv. Herod. 235. Ὑπισχνεύμενοι τὰ πάντα οἱ μυρία δώσειν." Schæf. Mss.]

[* " Μυριοβαφής, Wakef. S. Cr. 4, 56. * Μυριόδοξος, Manetho 4, 175. * Μυριοκύμων, Const. Manass. Chron. p. 144. Meurs. * Μυριομαθής, 203=107." Schæf. Mss.] " Μυριόνεκροι μάχαι, ap. Plut. initio " Alex. Pugnæ in quibus decem millia cecidere." [" Const. Manass. Chron. p. 82. * Μυριόνικος, 65=123. * Μυριονικηφόρος, 44. 52=84. 99. * Μυριοπαθής, Ind. Hasii ad Timarion. 247." Boiss. Mss. * Μυριόπαλαι, Jamdudum, Ante longissimum tempus, Eust. Il. Θ. p. 616, 47. * Τρισμυριόπαλαι, Jamdudum, Aristoph. Ἱππ. 1153. * Μυριόπατρις, Eust. Il. 301. * Μυριόπλαστος, Ind. Hasii ad Timarion. l. c. * " Μυριόπλεθρος, Diod. S. 2, 523. * Μυριοπληθής, not. ibid. Musgr. Iph. A. 571." Schæf. Mss. Athen. 131. Polyb. 37, 3, 8.] " Μυριόπους, Decem millia " pedum habens, vel Infinitos pedes habens, aut " permultos. A Nicandri Schol. ὁ ἴουλος dicitur " μυριόπους σκώληξ: a Latinorum nonnullis Mille- " peda." [Theophr. C. Pl. 6, 2. Τὸ τρίγωνον τὸ ποδιαῖον καὶ τὸ μυριόπουν. * " Μυριοπρόσωπος, Ind. Hasii ad Timarion. 247. * Μυριόσταχυς, ibid. Pisid. Opif. 418. * Μυριόστολος, Const. Manass. Chron. p. 25. 59. 81. * Μυριόστομος, Ind. Hasii ad Timarion. l. c." Boiss. Mss. " Theod. Prodr. 181. δόρυ." Elberling. Mss.] " Μυριότευχοι affertur ex Eur. (Iph. " T. 141.) pro Multi armati." [* " Μυριότρητος, Ruhnk. Ep. Cr. 89. Jacobs. Anth. 6, 12. 8, 206." Schæf. Mss. Phocyl. 162. et ap. Schol. Nicandri Ἀ. 448. Σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄγγεα κηροδομοῦσα, q. l. pessime citat H. Steph. v. Μυριότης, Σμ. μυριότητα κατ' ἄνθεα κηροδομέουσα. * Μυριότροπος, Ind. Hasii ad Timarion. l. c. * Μυριοτρόφος, Innumeros alens, Suiceri Thes. " Μυριόφιλος, Themist. 270. * Μυριόφυλος, Opp. Ἀ. 1, 626." Wakef. Mss.] " Μυριόφωνος δῆμος, ex Epigr. (Anthol. 5, 540.) affertur " sine expositione. Ambiguum significet Infinitas " voces edens: an Infinitis linguis loquens." [* Μυριοχαύνη, Hippocr. 1009. * " Μυριόχροος, Const. Manass. Chron. p. 4(=8.) Μυριόχρους, Planud. Ovid. Met. 10, 261. 11, 589." Boiss. Mss. * Μυριόμματος, Innumeros s. Permultos habens oculos, Schn. Lex. * Μυριόφθαλμος, Eust. Od. Δ. p. 180, 9. * " Μυριωπὸς, (Argi epith.,) Jacobs. Anth. 11, 140." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 571.]

Δισμύριοι, Bis decies mille, aut potius Vicies mille, vel Viginti millia, ut δισμύριοι ὁπλῖται, Plut. Viginti armatorum millia, Duæ armatorum myriades; sed minus recte. At per adv. Lat., ut ἑκάτεροι δισμύριοι, Utrique bis decies mille; vel Utrique vicies mille, s. milleni. Et in sing. cum nomine ἵππος collectivo, Lucian. (1, 846.) Δισμυρία ἵππος, Viginti millia equitum. Ead. autem interpretationis forma servanda est in HIS, Τρισμύριοι, ET Τετρακισμύριοι, ET Πεντακισμύριοι, etc.; nam Τρισμύριοι sunt Tricies mille, milleni, Triginta millia: Τετρακισμύριοι, Quadragies mille, Quadraginta millia: Πεντακισμύριοι, Quinquagies mille, Quinquaginta millia: Πεντακισμύριοι τῶν Ῥωμαίων, Plut. Quinquaginta millia Romanorum. Ead. et in ceteris ratio. [* " Παμμύριος, Anna C. 445." Elberling. Mss.]

Μυριοπλάσιοι, Infinitis partibus plures, Aristot. Eth. 7, 6. in fine, Μυριοπλάσια γὰρ ἂν κακὰ ποιήσειεν ἄνθρωπος κακὸς θηρίου, Mala infinitis partibus plura intulerit homo improbus quam fera. Sunt et qui exp. Mille partibus plura, Millies plura. Utitur eod. modo Xen. (Œc. 8, 22.) Ἴσμεν ὅτι μυριοπλάσια ἡμῶν ἔχει ἡ πᾶσα πόλις. Item in sing. μυριοπλάσιος, Infinite multiplicatus, VV. LL. sed absque exemplo. [* " Μυριοπλασίως, Infinite, Infinitis partibus, Chrys. Serm. 12. T. 5. p. 62, 34. Ἤδει ὅτι ὀφθαλμοὶ Κυρίου μ. ἡλίου φωτεινότεροι." Seager. Mss. Clem. Alex. Pæd. 229, 28. * " Μυριοπλασίων, Infinitis modis multiplicatus, Chrys. in Genes. Or. 40. T. 1. p. 326." Seager. Mss. * Τρισμυριοπλασίων, Archimed. 123, 31. * " Μυριονταπλάσιος, Ind. Hasii ad Timarion. 247." Boiss. Mss.]

Μυριοστὸς, Decies millesimus: Τὰ μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα, Plato de LL. p. 43. Picta ante annum decies millesimum, Ante annorum decem millia, Bud. qui etiam affert ex Aristot. εἰς μυριοστὸν ἔτος, exponens πρὸ μυρίων χρόνων. VV. LL. exp. Ad annos denos millenos. Item, Anno decies millesimo ab hoc tempore. Ibid. μυριοστὸς dicitur accipi et pro E decem millibus unus. [Xen. K. Π. 2, 3, 3.] Μυριοστή, q. d. Decies millesima, pro Decies millenarius numerus, Numerus decem millium, Bud. 1084. AT Μυριοστημόριον, Decies millena pars, VV. LL. ex Aristide. [Aristot. de Sensu 6. * Μυριοστὺς, Legio denum millium, i. q. μυριὰς, Xen. K. Π. 6, 3, 9. " Poëtaster ante Wernsdorfii Philen p. 26." Boiss. Mss.]

Μυριάκις, Decies millies, Gall. Dix mille fois, Aristoph. N. Ἀκήκοας μυριάκις ἃ 'γὼ βούλομαι, [B. 63.] Dem. pro Cor. dicit etiam M. μυρίους. Μυριοντάκις pro eod.: nam Hes. exp. illud per hoc, tanquam, ut opinor, suo tempore usitatius.

[* Μυρίως, Alex. Trall. 5. p. 254. " Tzetz. Chil. 13, 522." Elberling. Mss.]

[* Μυριαχοῦ, Infinitis locis, Sexcenties, Eust. Il. A. p. 35, 48. 51, 8. 57, 31. 83, 52. * " Μυριαχόθεν, Const. Manass. Chron. p. 145. Meurs." Schæf. Mss.]

" Μυριότης, ἡ, Infinitas, Infinita multitudo, Infi- " nitus numerus. Phocylides (162.) de api, Σμή- " νεσι μυριότητα κατ' ἄνθεα κηροδομέουσα, Infinitas e " cera struens cellulas in alvearibus." [Vocab. e

prava lectione natum: vide Μυριότρητος. Lobeck. Phryn. 662. "Ind. Hasii ad Timarion. 248." Boiss. Mss.] A

Μυριὰς, ἁδος, ἡ, Decies millenarius numerus, Decem millium numerus, Decem millia. Sic δύο μυριάδες, Viginti millia: τρεῖς μυριάδες, Triginta millia: τέσσαρες μυριάδες, Quadraginta millia: πέντε μυριάδες, Quinquaginta millia: itidemque in sequentibus numeris. Et δέκα μυριάδες, Centum millia: εἴκοσι μυριάδες, Ducenta millia. Et μυριάδες διακόσιαι, Vicies centena millia, etc. [" Ad Phalar. 306. Eur. Rhes. 913. Conf. c. μερὶς, ad Diod. S. 2, 529. De quant., Dawes. M. Cr. 270." Schæf. Mss.]

[* Μυριόεις, εσσα, εν, i. q. μύριος, Orac. Sibyll. 144.]

[* Μυριονταδικὸς, Theon ad Ptolem. p. 23.]

" ΜΥΡΜΟΣ, ὁ, Formica. Hesychio enim μῦρμοι " sunt μύρμηκες." [" Callim. 1, 456." Schæf. Mss. " * Μυρμοτέττιξ, Tzetz. Chil. 11, 137. μυρμοτεττίγων μῦθος, i. e. ὁ τῶν μυρμήκων καὶ τῶν τεττίγων, Aphthon. Progymn. p. 18." Elberling. Mss.] B "INDE Μυρμηδὼν, " Eid. ξυνοικία τῶν μυρμήκων, Formicarum contuber- " nium: h. e. Multitudo formicarum una domicilium " et sedes habentium: quæ et μυρμηκιά. Doriensi- " bus autem Μυρμηδόνας esse ait τοὺς μύρμηκας, For- " micas. Inde et Æginetæ dicti fuerunt Μυρμιδόνες, " quoniam formicarum modo terram eruentes locis " petrosis inspergebant ut colere ea possent, necnon " in foveis habitabant lateribus parcentes, ut Strabo " docet l. 8. ubi rejicit fabulam quæ Μυρμιδόνας ex " eo nominatos vult quoniam olim peste sublato " populo, Æaci precibus formicæ in homines mutatæ " sint. Ab Eod. μύρμος DERIV. Μύρμηξ, idem cum " eo significans, h. e. Formica. Pro eo DORICE " Μύρμαξ dicitur. Theocr. 9, (31.) Τέττιξ μὲν τέττιγι " φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ: 15, (45.) μύρμακες ἀνά- " ριθμοι καὶ ἄμετροι: 17, (107.) Μυρμάκων ἅτε πλοῦ- " τος ἀεὶ κέχυται μογεόντων. At μύρμηκας γυιοτόρους " quidam" [Christod. 225.] " dixisse fertur τοὺς C " πυκτικοὺς ἱμάντας, Cæstus pugilum, quoniam ar- " tus perforant ac mordicant formicarum modo." [" Valck. Adoniaz. p. 354. Jacobs. Anim. 239. Anth. 6, 382. 9, 435. 451. Huschk. Anal. 262. Lucillius 63. et Jacobs. Wakef. Herc. F. 258. ad Diod. S. 1, 649. Petra maritima, Jacobs. Anth. 10, 316. (Lycophr. 878. 890. Herod. 7, 183.) Μύρμηκες θαλάσσης, de nautis, D. R. ad Longin. 244. De μ. Indiæ, Wessel. ad Herod. 249. (3, 102.) Cestus, Heyn. Hom. 8, 493." Schæf. Mss. Siebenk. Anecd. 48. Vide Μυρμηκία.] " Μυρμηκολέων, Leo formicarius: par- " vum animalculum formicis insidians." [Schleusn. Lex. V. T.] " ET Μυρμηκάνθρωποι, οἱ, Fabulæ no- " men a Pherecrate conscriptæ, ap. Athen. (229.) " Suid." [" et J. Poll. 7, 17. 73. 10, 91." Kall. Mss. " Wakef. Alc. 1088. Toup. Opusc. 1, 53. Emendd. 2, 521." Schæf. Mss. * Ἀγριομύρμηξ, Barker. ad Etym. M. 1094.] " Μυρμηκώδης, Formicinus, Qualis " formicarum est, Formicis proprius. Plut. (8, 85.) " Καὶ ταῦτα πρὸς τὴν μυρμηκώδη λέγω φιλοπλουτίαν: D " (7, 797.) Τὸ δ' ἐμφῦναι καὶ δακεῖν, μυρμηκῶδες καὶ " μυῶδες, Formicarum et murium est, Formicas et " mures decet." [" Huschk. Anal. 262." Schæf. Mss.] " Μυρμηκίτης λίθος, Gemma innatam repen- " tis formicæ effigiem habens, ut κανθαρίας scarabæ- " orum, auctore Plin. 37, 11. Ab Eod., c. præced., " memoratur ET Μυρμηκίας λίθος, Myrmecias lapis, " nigras habens eminentias similes verrucis: quæ " verrucæ nominantur μυρμηκίαι aut μυρμήκια." [Μυρμηκίας, Gl. Verrucosus. * Μυρμηκώεις, Verrucosus, Marcell. Sid. 97. μυρμηκώεντα κάρηνα. * " Μυρμήκινος, Jacobs. Anth. 9, 451." Schæf. Mss. * Μυρμήκειος, Schn. Lex.] " Μυρμήκιον, τὸ, Phalangii genus, de " quo sic Plin. 29, 4. Myrmecion, formicæ similis " capite, alvo nigra, guttis albis distinguentibus: " vesparum dolore torquet. Id a Nicandro DICITUR " Μυρμήκειον, Θ. 747. μυρμήκειον, ὃ δὴ μύρμηξιν " ἔικται. Sostratus, ut Schol. annotat, vocat et μυρ- " μήκειον et μύρμηκα Ἡρακλεωτικόν: ab aliis APPEL- " LATUR Μυρμηκοειδὲς, a formicæ similitudine: ut- " pote quod μύρμηξιν ἔικται, Formicis simile sit." [Hes. v. Σίφων. Μυρμηκοειδῆ ὁρᾷν, Cassii Probl. Cf. Μυιοειδής.] " Alioqui Μυρμήκια dicuntur etiam Ver- " rucæ quædam. Celsus 5. c. ult., de acrochordone " et thymio locutus, Myrmecia autem vocantur hu- " miliora thymio, durioraque, quæ radices altius " exigunt, majoremque dolorem movent, infra lata, " super autem tenuia: minus sanguinis mittunt, " magnitudine vix unquam lupini modum excedunt. " Nascuntur ea quoque aut in palmis aut in inferiori- " bus partibus pedum. Et mox, Myrmecia latissi- " mis radicibus inhærent, ideoque ne excidi quidem " sine exulceratione magna possunt. A Græcis Me- " dicis VOCANTUR Μυρμηκίαι: ut cum ab Aëtio et J. " Poll., tum a Paulo Ægin. 4, 15. ubi de myrmecia et " acrochordone simul tractans, Ἑκάτερον, inquit, τού- " των ἐπανάστασίς ἐστι τοῦ δέρματος μικρὰ, τυλώδης, " περιφερὴς κατὰ τὸ πλεῖστον· ἀλλ' ἡ μὲν μυρμηκία, πλα- " τεῖαν ἔχει τὴν βάσιν, καὶ πρὸς τὰς * ἀποψύξεις, (γρά- " φεται et * ἀποσφίγξεις,) ὁμοίαν αἴσθησιν ἐμποιεῖ " δήγμασι μυρμήκων· ἡ δὲ ἀκροχορδὼν, στενὴν ἔχει τὴν " βάσιν ὡς δοκεῖν ἐκκρέμασθαι ἄκρῳ χορδῆς ὁμοιουμένη. " Nonnulli Sessilem formicam appellant. Μυρμηκιάω, " Infestor myrmeciis, Infestor verrucis quæ μυρμη- " κίαι nominantur." [Schleusn. Lex. V. T. " Scriptt. Rei Accip. 153. Melamp. 485." Wakef. Mss.] " Μυρμηκίασις," [s. * Μυρμηκιασμὸς,] " πάθος illud " dicitur, cum nimirum aliquis istas verrucas patitur. " Aliis Verrucarum formicarum instar eruptio, ap. " Aët." [Gl. Formicatio. " Torpor, Hes. v. Νάρκη." Wakef. Mss.] " Apud Aët. 12, 41. Μυρμηκίζειν di- " citur significare Ita affici ut si formicas repentes " sentias: quomodo μυρμηκιᾷν quoque et μυρμηκίασις " significare possint Sentire reptationes vel morsus " quasi formicarum. Eæ videntur esse Plinii formi- " cationes, 28, 7. Capilli mulierum si crementur, " cinis formicationes corporum sistit. Et 30, 8. " Verendorum formicationibus verrucisque medetur " arietini pulmonis inassati sanies. AT Μυρμηκίζων " σφυγμὸς, dicitur Pulsus inæqualis in una pulsa- " tione et diversis partibus arteriæ, formicarum mo- " tui similis: omnium is pulsuum minimus est, et " cum motus multos amiserit, in unum eumque " prorsus parvum desinit: unde et nomen quidam " inditum volunt, quod perinde parvus sit ac formi- " ca: aliis ex eo nominatum volentibus quod eod. " quo formica motu agatur, sicut et δορκαδίζων et " σκωληκίζων a motionis specie appellantur: quidam " utramque ob causam sic nuncupatum censent." [Μυρμηκίας, Phot. τοὺς εἰς μυρμηκίαν λαλήσαντας ἑλκοῦσθαι τὴν γλῶτταν φασι.] " Denique παρὰ τοὺς " μύρμηκας DICTA Μυρμηκιὰ, ἡ, i. significans q. " ἡ μυρμηδὼν, Contubernium s. Agmen formicarum: " unde Proverb. Μυρμηκιὰ ἀγαθῶν, pro Ingenti bono- " rum multitudine ceu formicarum. Alioqui μυρ- " μηκιὰ dicitur etiam Sedes et domicilium formica- " rum. Plut. (8, 372.) Ἡμεῖς ὥσπερ μύρμηκες ἢ μέλιτ- " ται μυρμηκιᾶς μιᾶς ἢ κυψέλης ἐκπεσόντες. Et ap. " Hesych. Proverb. Ὁ πτύσας εἰς μυρμηκιὰν οἰδεῖ τὰ " χείλη ὡς ὁ Δεινόλοχος. Eod. Hesych. auctore " μυρμηκιὰ ponitur ἐπὶ διδασκαλείου καὶ συμφοιτήσεως: " quoniam in scholam puerorum agmen veluti formi- " carum confluit." [" Valck. Adoniaz. p. 353. Brunck. Aristoph. 3, 171." Schæf. Mss. Gl. Cestus, Hilpus, Verruca, Verrucula. * Μυρμηκία, Modus musicus, Pherecr. ap. Plut. de Musica p. 684. ἐκτραπέλους μ., Gallice Des fredons inouïs, outrés, extravagans: cf. Aristoph. Θ. 100. Μύρμηκος ἀτράπους, ἢ τί διαμινύρεται; Schol. Περὶ Ἀγάθωνός φησι τοῦ ποιητοῦ, ὡς λεπτὰ καὶ ἀγκύλα ἀνακρουομένου μέλη· τοιαῦται γὰρ αἱ τῶν μυρμήκων ὁδοί.]

" ΜΥΡΟΜΑΙ, Fleo, Ploro, Lamentor: ut Hesych. " quoque μυρομένη exp. ὀδυρομένη. Od. Τ. (119.) " Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε Ἧσθαι, " Il. Σ. (234.) φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι Μυρόμενοι, " Τ. (213.) ἀμφὶ δ' ἑταῖροι Μύρονται. || Significat " etiam Fluo. Apoll. Rh. 2, (371.) de Thermodonte

" fluvio, Θεμισκύρειον ἐπ' ἄκρην Μύρεται, εὐρείης δια-
" ειμένος ἠπείροιο: ubi Schol. exp. ἐκρεῖ, Effluit. A-
" pud Hesych. reperio etiam μύροντο pro ἐβρέχοντο.
" Etym. et activi μύρω meminit, exponens ῥέω, Fluo,
" Stillo. Eust. innuit μύρω esse χέω, Fundo: indeque
" esse μορμύρω, et ἁλιμυρήεις, necnon μύρον inde dici
" τὸ πρῶτον ἐκχυθὲν δάκρυον ἀπὸ Μύῤῥας τῆς τοῦ
" Θείαντος. Sane μύροντο exp. ἐχέοντο, Fundebantur
" quasi et liquescebant lacrymis. Possit igitur huc
" referri μῦρον quod pro θρῆνον accipiunt in h. l.
" Hesiodi 'Α. 132. de jaculis Martis, Πρόσθεν μὲν
" θάνατόν τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον, dicique potius
" id μῦρον esse aor. 2. pro ἔμυρον: ut sensus sit, In
" anteriore sui parte mortem habebant, et lacrymis
" fluebant, pro Mortem et lacrymas afferebant ei
" quem tetigissent: alioqui cum δάκρυσι subaudien-
" dum foret ἐπὶ, σὺν, aut ἅμα, si μῦρον esset nomen
" accusativi casus." " Μυρεῖν, Hesychio ὕδωρ ῥεῖν:
" item ἠχεῖν: necnon κλαίειν, θρηνεῖν, ὀλοφύρεσθαι.
" Sed scrib. potius μύρειν." [" Μύρω, Thom. M.
569. Μύρομαι, ad Charit. 251. Brunck. Œd. C. 671. B
Heyn. Hom. 7, 598. 8, 148." Schæf. Mss. Bion 1,
68. Moschus 3, 74. 91. * Ἐπιμύρομαι, Apoll. Rh. 1,
938. * Παραμύρομαι, Quint. Sm. 3, 305. * Περιμύρο-
μαι, 12, 489. * " Προσμύρομαι, Heroic. adesp. 21."
Schæf. Mss.] " Μυρῆεν, Hesychio λυπρὸν, θρηνῶδες,
" Molestum, Flebile." " Ἄμυροι, Etymologo et
" Lex. meo vet. necnon Hesychio, sunt τόποι κάθυ-
" γροι καὶ διαῤῥέοντες, dicti ἀπὸ τοῦ μυρεῖν καὶ ῥεῖν, in-
" quiunt: pro quo ap. Hes. est ἀμυδροί: non male
" fortassis, ut sit οἱ ἄγαν μυδαροὶ s. μυδαλέοι."

" Μορμύρω, Murmuro, ποιὸν ἦχον ἀποτελῶ, Hesy-
" chio: qui tamen exp. etiam πλημμυρῶ, Inundo.
" Il. Φ. (325.) de Scamandro, κυκώμενος, ὑψόσε θύων,
" Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν. Sic
" Il. P. (403.) de Oceano, Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν
" ἀσπετος." [" Jacobs. Anth. 7, 100. Boiss. Philostr.
610. Heyn. Hom. 6, 522. 7, 500. 8, 176. Ruhnk.
Ep. Cr. 64. 223. Wakef. ad Bion. 6, 10. in Add."
Schæf. Mss. Manetho 5, 118.] " Μυρμύρων s. μορ-
" μύρων, Hesychio ταράσσων, Turbans. Sed poni C
" ait etiam ἐπὶ ποταμῶν ἐχόντων ῥεύματα." [Apud
Phot. est * Μορμυρίων· ποταμὸς ῥεύματα ἔχων.]
" Ἀναμορμύρω, Cum murmure bullio, Bullas cum
" murmure eructo. Od. M. (238.) de mari, Πᾶσ'
" ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὑψόσε δ' ἄχνη Ἄκροισι
" σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν. Ibid. (236.)
" de charybdi dixerat, Δεινὸν ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης
" ἁλμυρὸν ὕδωρ, comparans eam lebeti qui undantes
" bullas ἐξεμεῖ ἐν πυρὶ πολλῷ: quod alibi ἀμβολάδην
" ζεῖν ipse et Herod. vocant. Schol. quoque ἀναμορ-
" μύρεσκε ibi exp. ἀνεδίδοτο, ἀνέζει." [* " Ἐπιμορ-
μύρω, Const. Manass. Chron. p. 55." Boiss. Mss.
Eust. ad Dionys. P. 138.] " Apud Suid. et Hes.
" reperio ET Μορμυρίζει, expositum ἠχεῖ, veluti
" aquæ." [Apud Phot. est Μορμορύζει· καραράττει·
ἠχεῖ· ὡς ἐπὶ ὑδάτων.] " NECNON Μορμυρέη affer-
" tur pro Murmur aquarum: sed sine ullo testi-
" monio."

" ΜΥΡΟΣ, ὁ, Myrus s. Murus: Piscis qui et D
" σμύρος dicitur. Ejus femina dicitur Μύραινα, s.
" * Σμύραινα, Muræna. Aristot. H. A. 5, 10. Διαφέρει
" δὲ ὁ σμύρος καὶ ἡ σμύραινα· ἡ μὲν γὰρ σμύραινα δια-
" φόρως ποικίλον καὶ ἀσθενέστερον· ὁ δὲ σμύρος ὁμόχρους
" καὶ ἰσχυρὸς, καὶ ὀδόντας ἔχει καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν.
" Unde Plin. 9, 23. de muræna, Aristoteles myrum
" vocat marem, qui generat; discrimen esse quod
" muræna varia et infirma sit, myrus unicolor et ro-
" bustus, dentesque extra os habet. Idem μύρος
" dicitur etiam μύραινος: scribit enim Hes. μύραινον
" dici τὴν μύραιναν ἀρσενικῶς: sed quosdam eum
" nominare μύρον. Suid. μύραιναν dici tradit et ἐπὶ
" καταφεροῦς, de libidinosa et prona in venerem, hoc
" afferens exemplum, Ὦ προδότι καὶ παράγωγε καὶ μύ-
" ραινά σύ." [" Μύραινα, ad Diod. S. 1, 185. 2,
472. Lobeck. Aj. p. 342. Wakef. Ion. 25. Jacobs.
Anth. 8, 30. Toup. Opusc. 2, 213. Athen. 1, 8."
Schæf. Mss. " Σμύραινα, idem Piscis qui alias Μύ-
ραινα, Muræna; et videtur ista nominis forma vete-
ribus Atticis magis propria fuisse. Athen. 304. ibi-
que Animadv. et 312." Schw. Mss.] " Μύρινος, My-
" rinus: Piscis ap. Aristot. H. A. l. 8," [19. Codd.
μαρῖνος, Gesner. legit μύξινος.]

" ΜΥΡΣΟΣ, Hesychio κόφινος ὦτα ἔχων, qui et
" ἄῤῥιχος, Corbis auritus, Cophinus auriculas ha-
" bens."

" ΜΥΡΤΟΣ, ἡ, Myrtus: idem ac μυῤῥίνη. Alcæus,
" ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω." [" Wakef. Alc.
170." Schæf. Mss.] " NEUTRUM τὸ μύρτον, Fru-
" ctus myrti dicitur, h. e. Bacca myrti, et præsertim
" plurali numero. Plato de Rep. 2. loquens de bel-
" lariis suorum civium, Καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδι-
" οῦσι πρὸς τὸ πῦρ. Sic Diosc. 1, 156. Ὁ ἐκ τῶν
" χλωρῶν μύρτων ἐκθλιβέντων χυλός. Et 5, 37. de
" vino myrsinite, Τὰ φύλλα σὺν τοῖς μύρτοις κόπτειν.
" Sic et cap. præc. Μύρτα μέλανα παρακμάζοντα κό-
" πτειν, καὶ ἐκθλίβειν τὸν χυλόν. Ab hujus baccæ
" similitudine μύρτον dicitur Caruncula illa subsul-
" tans in media muliebris pudendi rima, alio nomine
" dicta κλειτορίς. Cujus extremitates et veluti labia
" quæ utrinque sunt, τὰ ἑκατέρωθεν σαρκώδη, VOCAN-
" TUR Μυρτοχειλίδες, necnon κρημνοὶ et πτερυγώμα-
" τα, ut tradit J. Poll. l. 1. (2, 174.) Ruf. Ephes.
" scribit τὸ ἐν μέσῳ μυῶδες σαρκίον nominari μύρτον
" s. νύμφην: at τὰ ἑκατέρωθεν πτερυγώματα appellari
" μυρτόχειλα." [* Μυρτοχείλη, Phot. v. Μύρτον.
" Μύρτον, Longus p. 20. Villois. ad p. 223. Toup.
Emendd. 2, 172. Jacobs. ad Meleagr. p. 5. Anth. 8,
128. 11, 294. Mitsch. H. in Cer. 116. 145. Corai.
Theophr. 225. Brunck. Aristoph. 1, 45. (Λ. 1004.)
3, 147. Esui olim, Wessel. Obss. p. 51. Pudendum
muliebre, Valck. Adoniaz. p. 280. * Μύρτιον, Meretrix,
ad Lucian. 1, 442. * Μύρτων, Mulierosus, ad 2, 334."
Schæf. Mss. * Μυρτομιγὴς, Myrto mixtus, Geopon. 4,
4. * Μυρτάκανθα, * Μυάκανθα, Lobeck. Phryn. 111.]
" Item παρὰ τὴν μύρτον DICUNTUR Μυρτία, et Μυρ-
" τὶς, i. significantia q. ipsum μύρτος, Myrtus, teste
" Hesych. Alioqui μυρτίδες i. sunt q. μύρτα, Myrti
" baccæ. Athen. (651.) e Polyb., de loto, Ὁ καρπὸς
" τὰς ἀρχὰς ὅμοιός ἐστι καὶ τῇ χρόᾳ καὶ τῷ μεγέθει ταῖς
" λευκαῖς μυρτίσι ταῖς τετελειωμέναις." [" Sic et Di-
philus ap. Athen. 2. p. 52. Τρωγάλια, μυρτίδες, πλα-
κοῦς, ἀμύγδαλα." Schw. Mss.] " Plin. vero fructum
" loti dicit nasci in ramis densum myrti modo, 13,
" 17. ET Μυρτίτης οἶνος, ὁ, Vinum myrto conditum,
" myrti nimirum baccis nigris contusis, ut prolixius
" docet Diosc. 5, 36.: ubi eum a myrsinite diversum
" facit. [Alex. Trall. 7. p. 123.] Est et τιθύμαλλος
" quidam μυρτίτης s. μυρσινίτης, ex eo nominatus quod
" τὰ φύλλα ὅμοια ἔχει μυρσίνῃ, teste Diosc. 4, 165.
" ubi etiam addit, eum in feminino tithymalli sexu
" censeri. Sic Theophr. H. Pl. 9, 12. scribit τὸν μυρ-
" τίτην καλούμενον τιθύμαλλον τὸ φύλλον ἔχειν καθάπερ
" ὁ μύῤῥινος πλὴν ἀκανθῶδες ἐπ' ἄκρον. Unde Plin.
" 26, 8. Alterum genus tithymalli Myrsiniten vo-
" cant, alii Caryiten, foliis myrti acutis et pungenti-
" bus, sed mollioribus. Meminit idem Plin. et τοῦ
" μυρτίτου οἴνου, 14, 16. [* Μυρσῖτις, Geop. 5, 2.]
" At Myrsinites gemma, s. μυρσινίτης λίθος, ap. eund.
" myrti odorem habet, colorem melleum, 37, 10.
" Eodem Plinio auctore τὸ πολυγόνατον a quibusdam
" APPELLATUR Μυρτοπέταλον, 27, 12. forsan quod
" sit myrti folio." [" Diosc. Notha 462." Boiss. Mss.
* Μυρτὰς, άδος, ἡ, Nicander Θ. 513. et n. * Μυρτεὼν,
* Μυρσεὼν, Gl. Myrtetum. * Μυρτὼ, * Μυρτῷος, Bar-
ker. ad Etym. M. 1088. * Μυρταλὶς, Ruscus, La-
conice, Hesych. * Μύρτινος, Myrteus, Schn. Lex.
* Μύρσινος, idem, Callim. H. in Dian. 203. ὄζος.]
" AT Μυρτίνη ut tradit Schol. Nicandri ('Α. 88.)
" est εἶδος ἀπίου, necnon εἶδος ἐλαίας, et id quidem
" βραχὺν ἔχον καρπὸν, ac fortassis myrti baccis assi-
" milem."

" ΜΥΡΡΙΝΗ, SIVE Μυρσίνη, ἡ, Myrtus. Prius
" Atticum est. Pherecr. ap. Athen. (269.) Ὑπὸ μυῤ-
" ῥίναισι κἀνεμώναις κεχυμέναι. Plato de Rep. 2.

" (p. 372.) Κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων " μίλακί τε καὶ μυῤῥίναις. Et in conviviis pueri κλῶνα " δάφνης ἢ μυῤῥίνης λαμβάνοντες ᾖδον. Unde apud " Aristoph. N. (1364.) quidam jubetur μυῤῥίνην λα- " βὼν τῶν Αἰσχύλου λέξαι τι." [" Dicitur autem Μυῤῥίνη non solum Myrtus arbor, sed et Bacca myrti, quæ alias τὸ μύρτον. Sic Antiphanes ap. Athen. 75. πρώτιστα δὲ τῶν μυῤῥινῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι. Rursus Athen. 44. Οὐδὲν ἐσιτεῖτο ἢ μυῤῥίνης ὀλίγον." Schw. Mss.] " Posterius μυρσίνη " communis linguæ est, utiturque eo Galenus, Plu- " tarchus, alii: ac nominatim Plut. in Problem. " Rom. dicens, Οἴκοι μυρσίνας οὐκ εἰσφέρουσι." [" Pierson. Præf. ad Mœr. 37. ad p. 189. 263. Valck. Anim. ad Ammon. 204. Bergler. ad Alciphr. 232. Koen. ad Greg. Cor. 67. Lucian. 1, 67. 317. 319. Fischer. Anacr. 20. Thom. M. 620. Add. ad 535. Jacobs. Anth. 6, 173. 302. 8, 128. Coray Theophr. 283. Κλῶνα μυῤῥίνης λαβόντα ᾄδειν, Brunck. Aristoph. 2, 122. 3, 168. Ἄιδειν πρὸς μυῤῥίνην, ibid. Fr. 262." Schæf. Mss. Αἱ μ., Forum ubi myrti venduntur, Aristoph. Θ. 448. " Distinguitur a μύρτος, Clem. Alex. Pæd. 2, 8. p. 216." Routh. Mss. " Μυρσίνη, Thom. M. ll. cc. Musgr. Ion. 120. El. 324. Wakef. Alc. 170. Jacobs. Anth. 6, 173. 8, 128. Pierson. ll. cc. Valck. Anim. ad Ammon. 203. Koen. l. c. Fischer. l. c. ad Lucian. 1, 317. 319. ad Herod. 536. 665." Schæf. Mss.] " Apud Theophr. legitur " ET Μύῤῥινος, H. Pl. 1, 5. Ὁ δὲ μύῤῥινος μὴ ἀνακα- " θαιρόμενος ἐκθαμνοῦνται, Myrtus si non repurgetur, " in fruticem abit: ut Hes. quoque scribit τὴν μυῤῥίνην " mascul. genere dictam fuisse μύῤῥινον: ap. quem " legitur et μύῤῥινον στέφανον περιέθεντο." [* Μύῤῥινον, τὸ, Aristoph. Ἱππ. 964. Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυῤῥίνου, " Nudandum tibi est veretrum usque ad myrtum, s. pilos, i. e. a summo usque ad imum. Nam μύῤῥινον hic accipitur pro Pilis quibus inferior pars nervi obsita est." Brunck.] " Μυῤῥινὼν, " ῶνος, ὁ, Myrtetum, Locus myrtis consitus, Ari- " stoph." [B. 156.] " AT Μυῤῥινῶν, ab Ejusd. " Schol. (Σφ. 857.) necnon a Suida, exp. ἀρχῆς ἐπι- " θυμῶν, quoniam μυῤῥίναις ἐστεφανοῦντο οἱ ἄρχον- " τες." [Vide ad J. Poll. 10, 69. p. 1232.] " Apud " Hes. vero paroxytonws scriptum μυῤῥίνων, quod " significare ait ἐπί τινα ἀρχὴν παρασκευαζομένων: " ita autem videri id ἐσχηματίσθαι quoniam οἱ ἄρ- " χοντες ταῖς μυῤῥίναις ἐστέφοντο." [* Μυῤῥινάκανθος, Gl. Ruscus.] " A μυρσίνη autem COMPOS. Μυρσι- " νοειδὴς, Myrto similis," [Hom. H. in Merc. 81.] " ADV. Μυρσινοειδῶς, Ad similitudinem folii myrti. " Galen. 13. Ἀεὶ δὲ κελεύουσι μ. ἐκτέμνειν τοῦ σώ- " ματος. ET Μυρσινέλαιον, τὸ, Oleum myrteum, " Plinio: quod ET Μυρσίνιον ἔλαιον dicitur, utpote " Confectum e foliis myrti teneris omphacino oleo " infervefactis. Ambo ap. Diosc. 1, 49. Pallad. Myr- " tinum oleum vocat, describens in Januario, tit. 18. " ITEM Μυρσινίτης οἶνος, Vinum myrto conditum, " ramis sc. foliisque et baccis myrti in mustum con- " jectis: de quo Diosc. 5, 37.: Colum. 12, 38.: " Pallad. in Januario tit. 19.: et in Febr. tit. 31. " De myrteo vino Cato R. R. c. 125. Idem Attice " μυῤῥινίτης dicitur παρὰ τὴν μυῤῥίνην," [Ælian. V. H. 12, 31.] " Vocatur etiam μυρτίτης οἶνος, παρὰ τὴν " μύρτον, de quo supra. Apud Athen. (32.) reperio " et μυῤῥίνης οἶνος pro μυῤῥινίτης s. μυρσινίτης. Ita " enim ibi, Μυρτίτης autem s. Μυῤῥίνης οἶνος, extat " ap. Posidippum, dicentem, Διψηρὸς, ἄτοπος, ὁ μυῤ- " ῥίνης ὁ τίμιος. Potius tamen παρὰ τὴν μυῤῥίνην " dicendum foret μυῤῥινίτης quam μυῤῥίνης, ut supra " docui. Latini Murrinam dicunt. Festus, Murrina, " genus potionis quæ Græce dicitur Nectar: hanc " mulieres vocabant Murriolam, quidam Murratum " vinum. Quidam id dici putant ex uvæ genere mur- " rinæ nomine. Vide et Μυρίνης." [" Μυῤῥίνης, Wakef. S. Cr. 4, 43. Casaub. ad Athen. 72. Μυρσινίτης, ibid. * Μυῤῥινοῦς, 103. Bergler. ad Alciphr. 159. * Μυῤῥινούσιος, Thom. M. 621. T. H. ad Plutum p. 187. * Μυρσινόκοκκος, Boiss. Philostr. 375." Schæf. Mss. * Μυρσινεὼν, Myrtetum, Aqu. Symm. Zach. 1, 8. * Μυρσινὼν, Jud. 1, 35.]

" Μυρίνη, Hesychio μυρσίνη, Myrtus. Itidem acci- " piunt in h. l. J. Poll. 6. Καὶ μυρίνην δέ τινες ἐπὶ " δεξιὰ περιφέροντες καὶ ἔκπωμα καὶ λύραν, ᾄδειν " ἠξίουν. Similiter et ap. Athen. simplici reperio, " 13. Τὸν δὲ στέφανον αὐτοῖς δίδοσθαι μυρίνην. Et 2. " Οὐδὲν ἐσιτεῖτο ἢ μυρίνης ὀλίγον." [" Thom. M. 621. ad Charit. 352. Verh. ad Anton. Lib. 299. * Μυρίνης οἶνος, ad Lucian. 1, 282." Schæf. Mss. * Μυρίνινος, Myrteus, Esth. 2, 12. Cod. Alex.]

ΜΥΣ, υὸς, ὁ, Mus, Aristoph. Σφ. (206.) μῦς ὀροφίας. In nom. et accus. plur. dicitur non solum μύες et μύας, s. μῦες et μῦας, sed etiam μῦς: ut ap. Schol. Aristoph. in illum l., μῦς ὀροφίαι. Plut. (8, 125.) Οἱ δὲ Περσῶν μάγοι τοὺς μῦς ἀπεκτίννυσαν. Sed dicitur etiam μύες ac μύας: ut μύες οἱ κατοικίδιοι, quod affertur e Diosc. Eust. habet μύες pro Musculis, ubi scribit a μύσω fut. verbi μύω deduci μύες et μυῶνες, οἱ κατὰ σῶμα, item μῦς τὸ ζωΰφιον. At in Poëmatio de Pugna Ran. et Murium, μυῶν legitur priore alicubi producta, alicubi correpta. || Quos Aristot. appellat μῦας ἀρουραίους, Gaza interpr. Sorices. Ab Eod. alicubi μῦς redditur Mitulus e testa intectis. [" Recte vero Μῦς, Mitulus s. Musculus redditur; valet enim i. q. ὁ μυτίλος s. μύτλος, et μύαξ. Vide Gesner. de Aquatil. p. 275. Estque inde DIMIN. * Μυΐσκη, Myisca. Diphilus Medicus ap. Athen. 90. Αἱ δὲ μυΐσκαι, τῶν μυῶν οὖσαι μικρότεραι, γλυκεῖαί τε καὶ εὔχυλοί εἰσι. Nam ibi, pro vulgato, αἱ δὲ μύες καὶ, scriptum oportuisse αἱ δὲ μυΐσκαι, collato Plin. 32, 9, 31. recte observarunt docti viri. Similiter ap. Xenocr. de Cibis ex Aquatilibus c. 26. ubi vulgo μῦες καὶ στρογγυλότεραι μέν εἰσι μυῶν, satis apparet, μυΐσκαι dedisse Auctorem. In Fragmento Marcelli Sidetæ v. 38. Ed. Schneideri, masculina forma * πετρηγενέες τε μυΐσκοι legitur, ubi suspicari liceret pariter μυΐσκαι leg., nisi ap. Plin. etiam Myiscus reperiretur, 32, 11, 53. Memoratur vero etiam Μῦς τὸ κῆτος, ut quidem e Mss. restituerunt Camus et Schneider. ap. Aristot. H. A. 3, 10. sub fin., aliis c. 12. i. e. Mus de classe cetaceorum, quem Musculum marinum Plin. vocat." Schw. Mss. Cf. Μυστίκητος.] Et alicubi generaliter Mus terrestris et aquatilis: alicubi vero ubi SCRIBITUR Ἐμὺς VEL Ὠμὺς, interpr. peculiariter, Mus aquatilis, Testudo lutaria. [Ἐμὺς, Aristot. H. A. 5, 14. 11, 2. Part. Anim. 3, 9. Ἐμὺς, Lex. de Spirit. 217. Valck.] " Μύαξ, ακος, Mytulus, μύακες s. μύες " dicuntur esse Conchæ sponte naturæ in arenosis " provenientes, ut pectines. De his multa Plin. 32, " 9. ubi Græca voce Myacas appellat. Diosc. " μύακα vocare solet Ipsam concham s. Testam ostrei " istius: ut l. 1. Ἀπόψα μύακι τὸ ἐπιπλέον ἔλαιον, " Concha tollito innatans oleum. Et rursum, Εἰς " μύακας τὴν λιπαρίαν ἀναλαμβάνουσι." [" Corai. ad Xenocr. p. 162." Schæf. Mss. * Μυάκιον, Gl. Ligula, Aulux, " ad Hesych. 2, 797, 9." Dahler. Mss.] Μῦς, Musculus, [Theocr. 22, 48.] Est motus voluntarii instrumentum, prima simplicique carne et fibris constans. Propria enim musculorum substantia his duobus, carne et fibris, constituitur, Gal. Art. Med. Sunt autem fibræ positu simplices, et secundum longitudinem utplurimum exporrectæ. Idem vero initio Comm. 1. in l. de Fract. ait corpus proprium musculi esse fibras a nervis et ligamentis prodeuntes, quas caro simplex cingit. Ob id Hippocr. eod. l. musculos Carnem appellavit. Quæ vero ad musculos vasa perveniunt, velut rivi quidam sunt, qui non eorum substantiam complent, sed eis alimentum subministrant, ut nutriantur et vivant. Tres igitur tantum proprie musculi partes sunt simplices, nervus, ligamentum, a quibus membrana musculos ambiens oritur, et caro simplex, ambobus in villos divisis undique circumdata. Compositæ vero et totius musculi maximæ partes sunt, caput, quod et Principium appellant, in quod nervus et ligamentum inseri solent, venter carnosus magis et musculum præcipue circumscribens, et finis, e quo tendo et ἀπονεύρωσις oritur, atque in partes movendas inseritur. Nec tamen facile est tres istas partes in quibusdam musculis discernere, ut sphinctere et in-

tercostalibus. Est autem musculus instrumentum motus voluntarii, qui in eo perficitur a nervo in ejus caput inserto, et in varias fibras diducto sparsoque per universum musculi corpus. Et paulo post, Ceterum dictus est musculus, vel quod excoriatum murem forma imitetur, vel quod pisci, quod mihi videtur probabilius, quem Musculum appellant, similis sit. Dicitur alio nomine a Latinis Lacertus, a quo Lacertosus musculosum significat. Hæc Gorr. [" Heyn. Hom. 8, 192. Valck. Adoniaz. p. 223. Græv. Lectt. Hes. 625. ad Diod. S. 2, 424. Conf. c. μυῖα, Jacobs. Anth. 9, 483. Rittersh. ad Porph. p. 23. Kuster.; cum ὗς, Jacobs. Anth. 10, 219. Vocat μῦ, Lucillius 104. M. λευκὸς, Toup. Opusc. 1, 271. (Phot. Lex.) Μυὸς ὄλεθρος, Bast Lettre 56. Κἂν μ. δάκοι, Jacobs. Anth. 10, 219." Schæf. Mss.]

Μυόσωτον, Auricula muris: πόα ἐμφερὴς μυὸς ὠσὶ, ut Hes. tradit. Ead. dicitur ET Μυοσωτὶς, ίδος, ἡ, et divisa voce μυὸς ὦτα: alio nomine Alsine. Diosc. 2, 214. Μυὸς ὦτα, οἱ δὲ μυοσωτίδα καλοῦσι. Et sub fin. capitis, Τινὲς δὲ καὶ τὴν ἑλξίνην μυοσωτίδα καλοῦσι, ubi Ruell. legit ἀλσίνην: quæ lectio comprobatur ex 4, 87. Ἀλσίνη, οἱ δὲ μυὸς ὦτα, ἀπὸ τοῦ ἔχειν φύλλα ὅμοια μυὸς ὠτίοις. A Plin. tamen prior lectio agnosci videtur et probari, qui 27, 2. ait, Alsine, quam Myosoton appellant, nascitur in lucis: unde et Alsine dicta est. Incipit a media hyeme, arescit æstate media: cum prorepit, musculorum aures imitatur foliis. Sed aliam docebimus esse quæ justius vocetur Myosotis: hæc ead. erat quæ Helxine, nisi minor minusque hirsuta esset. Videtur igitur ponere discrimen inter μυόσωτον et μυοσωτίδα, ac μυόσωτον vocare Alsinen, μυοσωτίδα vero Helxinen. Notandum porro ap. Diosc. divisa voce scribi μυὸς ὠτίδα: quam scripturam minus probo, ac rectius una voce μυοσωτίδα dici existimo, ut ap. Plin. etiam scribitur: nam ὠτὶς pro Auricula usurpatum nondum reperi. Apud P. Ægin. habetur etiam μυοσώτη, l. 7. Μυοσώτη εἴρηται ἀλσίνη. In Ἀλσίνη tamen non μυοσώτην vocat, sed μυὸς ὦτα, cum Diosc. [" Bentl. ad Horat. Carm. 1, 9, 7." Schæf. Mss.] Apud Aët. habetur ETIAM Μυῶτις, ubi Interpr. Auricula muris, scribens Myosotis.

[* " Μυοβατραχομαχία, ad Thom. M. 25. 697. Fabric. Bibl. Gr. 1, 335. Toup. Opusc. 2, 117. Bergler. Præf. ad Il. p. 1." Schæf. Mss.] Μυογάλη, Mus araneus, Diosc. 2, 73. Dicitur ETIAM Μυγαλῆ, ET Μυγαλέη, Diosc. 7, 9. Τοῖς ὑπὸ μυγαλῆς δηχθεῖσι, A mure araneo morsis: 8, 7. Καὶ ἡ αὐτὴ δὲ ἡ δακοῦσα μυγαλὴ ἀναπτυσσομένη καὶ ἐπιτιθεμένη, τῆς ἰδίας πληγῆς ἀντιφάρμακόν ἐστι. Nicander Θ. (816.) Τυφλήν τε σμερδνήν τε βροτοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἄγουσαν Μυγαλέην. Plin. quoque (H. N. 8, 58.) venenatos esse araneos mures tradit, afferens remedia, quibus morsus eorum sanentur. Dicitur autem μυγαλῆ, quoniam ἐκ μυὸς καὶ γαλῆς γίνεται, ut Amyntas ap. Schol. Nicandri scribit, ap. quem circumflectitur, ap. Diosc. autem acuitur, sicut et ap. Athen. Apud Plut. autem reperitur etiam μυγάλη paroxytonως. [Vide Schleusner. Lex. V. T. " Bast Lettre 130. Steph. Dial. 63. ad Herod. 784. ad Anton. Lib. 187. Verh." Schæf. Mss. * " Μυογαλλίδιον, Epiphan. Hær. 55." Routh. Mss.] Μυοδόχος, Mures recipiens. || At μυόδοχον, Suidæ οὐδενὸς ἄξιον, citanti e Menandro, ὁ μυόδοχος γέρων. In qua signif. ab Hes. scribitur μυόχοδος. " Scriptum reperitur et " Μυοδόκος, pro eod., Ionice." [Nicander Θ. 795.] Μυοδρέπανον, εἶδος λίθου εὐτελοῦς, Hes. Μυόθης, ὄφις, Serpens qui mures venatur. Vide Μύαγρος. Μυοθήρας, Murium venator, Eust. Ὀροφίας, ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις. Utitur hoc eod. μυοθήρας Aristot. H. A. 9. [* Μυοθηρέω, Strabo 3. p. 251. * Μυοκέφαλον, Vitium oculorum, Alex. Trall. 2. p. 132. 138. 142. 151. 157. Cf. Μυιοκέφαλον.] Μυοκόπρος, Muris stercus, Muscerda: μυόχοδον. VV. LL. Μυοκτόνος, ὁ, ἡ, Mures occidens. Μυοκτόνον dicitur Aconitum. Plin. 27, 3. de aconito, quod Cammoron et Thelyphonon nominari annotarat, Nec defuere qui μυοκτόνον appellare mallent, quoniam procul et e longinquo odore mures necat. Nicand.

A quoque (Ἀ. 36.) μυοκτόνον vocari scribit ob eand. rationem, et πορδαλιαγχές. Ab eod. Nicandro Polion quoque dicitur μυοκτόνον, idque ἰδίως, quia, ut Schol. annotat, nemo alius præter eum ita appellavit, nec mures etiam necat, Ἀ. (305.) Ἆσαι δὴ πολίοιο μυοκτόνου ἄρσενος [ἄργεος] ἄνθην. [" Batrach. 161. * Μυολοιγὸς, Koen. ad Greg. Cor. 7. * Μυομαχία, Fabric. Bibl. Gr. 1, 335." Schæf. Mss. Plut. Ages. 15. * " Μυόπτερον, Diosc. Notha 446." Boiss. Mss. * Μυότρωτος, Diosc. 1, 68.] Μυοφόνος, i. q. præcedens. Et μυοφόνον dicitur itidem Aconitum: ut ex Hes. discimus, ap. quem perperam scribitur μυόφωνον et ἀκόντιον. Scribitur tamen μυόφωνον et ap. Theophr. H. Pl. 6, 2. Τὰ δ' οἷον ἐκνευρόκαυλα [al. * ἐνν.] τυγχάνει, καθάπερ μάραθρον, μυόφωνον. Unde Plin. 21, 9. Inter hæc nervosi cauliculi quibusdam, ut marathro, hippomarathro, myophono. Gaza ibi Muricidam interpr. [* " Μυόφορβος, Ilgen. ad Hymn. 632." Schæf. Mss. * Μυοχάνη, Galen. Exeg.] Μυόχοδον, Muscerda, Stercus muris, e μῦς et κέχοδα præt.
B med. verbi χέζω. Utitur hoc vocabulo Hippocr. π. Γυναικ. 1. Et Diosc. 2, 98. ubi περὶ ἀποπάτου agit, Προστιθέμενα δὲ παιδίοις τὰ μ. κοιλίαν πρὸς ἔκκρισιν ἐρεθίζει. Plin. Fimum murinum appellat, 29, 6. Præterea, ut Varro noster tradit, murinum fimum, quod item Muscerdas appellat. Apud Theophr. autem H. Pl. 5, 5. Ἐντίκτει γὰρ καὶ τοῖς δένδροις ὁ κεράστης καλούμενος, ὅταν τιτράνῃ καὶ κοιλάνῃ περιστραφεὶς, ὥσπερ οἱ μ., sunt qui corrigant μυοδόκοι. [" Mœr. 264. et n." Schæf. Mss.] AT Μυόχοδος, ὁ μηδενὸς ἄξιος, Hes. pro quo habetur ap. Suid. μυόδοχος. Sed rectius videtur ap. Hes. scribi, ut μυόχοδος sit Qui rejicitur instar fimi murini. [Phot. Μυόχοδον· οὐδενὸς ἄξιον. Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ· — ὁ μυόχοδος γέρων Λεληθέναι σφόδρ' οἰόμενος.] Μύαγρος, ὁ, ἡ, Qui mures venatur s. captat, i. q. μυοθήρας, Serpentum species, Nicand. Θ. (490.) Οὖς λόπας, λίβυάς τε, πολυστεφέας τε μυάγρους Φράζονται. Ubi Schol. μυάγρους δὲ, inquit, τοὺς μυόθηρας, οἳ καλοῦνται καὶ ὀροφίαι: ubi bis scribitur μυόθηρας
C quasi a μυόθηρ. || Est et Herbæ nomen. Diosc. 4, 117. Μύαγρος, οἱ δὲ μελάμπυρον, πόα φρυγανώδης, δίπηχυς. Unde Plin. 27, 12. Myagrus herba ferulacea est, tripedanea. AT Μυάγρα, quæ Muscipula Varroni. Decipulum Apuleius vocat, sed hoc vocab. latius patet: illud autem significat peculiariter Instrumentum quo mures capiuntur. [" Brunck. Aristoph. 1, 268." Schæf. Mss. Anal. 2, 281. * Μύαγρον, Gl. Muscipulum.]

Μύουρος, In acutum desinens, Cujus extremitas in acutum desinit, estque angusta, aut velut compressa et coarctata: μύουρον σχῆμα, Strabo. Et μ. στόμα ap. Aristot. de Part. Anim. 3. Os in acutum compressum, in arctum se colligens, Gaza. || M. στίχος, vide post Μύουρος σφυγμός. || M. σφυγμὸς, qui ET Μυουρίζων, a v. Μυουρίζω, Decurtatus, Mutilus, Decrescens pulsus: est pulsus systematicus decrescens. Esse quidem systematicum palam est: si quidem in pluribus pulsationibus magnitudine imparibus inæqualis est. Decrescit autem quod in eo secundus
D primo, tertius secundo, quartus tertio, quintus quarto minor evadat, et sic deinceps plurimi. Sic dictus est a figuris quæ in acutum desinunt, Gal.: vel quod similitudinem referat caudæ muris, vel παρὰ τὸ μειοῦσθαι δίκην οὐρᾶς: unde ETIAM Μείουρος per diphthongum a quibusdam scribitur. Est autem pulsus μυούρου, Decrescentis, duplex differentia. Nam vel non cessat decrescere atque minui donec omnino aboleatur et desinat prorsus moveri, qui ἐκλείπων μύουρος appellatur, vel cessat decrescere et minui: qui etiam duas habet differentias. Alius enim, in qua desiit parvitate, hanc perpetuo servat, alius vero rursus augescit: quem μύουρον παλινδρομοῦντα vocant: et redit ad aliquam magnitudinem, eamque vel priori parem, vel majorem, vel etiam minorem. Ac nonnulli quidem qua ante proportione sunt imminuti, ead. rursus augentur, alii vero majoribus vel minoribus accessionibus utuntur. Pulsus omnis μύουρος provenit ab imbecillitate facultatis pulsificæ, quæ tanta est ut ei oneri sint admoti arteriæ digiti.

Verum ea imbecillitas in eo qui μύουρος ἐκλείπων dicitur, maxima est; neque enim se recipit et recolligit postea in eo qui in qua desiit parvitate hanc servat: minor vero ubi magnitudinem recuperat. Ceterum aliæ etiam a prædictis pulsus differentiæ μύουροι a Medicis appellantur. Una est, cum in unica pulsatione et diversis arteriæ partibus talis inæqualitas apparet, ut parte superiori arteriæ magnus, inferiori vero, juxta ægri pollicem, parvus pulsus sentiatur: et hic μύουρος in uno pulsu dicitur. Altera vero est cum in uno pulsu diversisque arteriæ partibus inæqualitas sentitur, pulsu circa duos medici digitos medios magno, circa extremos vero minore apparente: hic ab Archigene μύουρος ἐπινενευκὼς s. περινενευκὼς dictus est, quo nomine voluit indicare eam quæ in diastole est, brevitatem cum utriusque extremi quadam convenientia. Neque enim omnino intercipitur, sed veluti reflexis utrimque partibus in breve contrahitur magnitudine: estque μύουρος secundum utrumque extremum. Hæc Gorr., ap. quem scribitur non μύουρος, sed μυοῦρος: verum quin μύουρος scriptura sit et usitatior et rectior, minime dubium esse potest. || M. στίχος, Mutilus versus s. curtus, Versus postremo pede claudicans, utpote cui deest unum tempus ut plena sit quantitas. UNDE Μυουρία, Vitium hoc claudicationis versus, Eust. 900. Sed affertur ab eo et scriptura HÆC, Μειουρία: quæ sane mihi multo magis probatur: sicut et μείουρος magis quam μύουρος: ut sc. μείουρος vocetur quasi Cui imminuta et decurtata sit cauda. Extat vero cum ap. alios, tum ap. Athen. hæc scriptura, (632.) ubi μειούρους esse dicit τοὺς ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τὴν χωλότητα ἔχοντας: qualis est hic, Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. Sic autem pro σφυγμὸς μύουρος, [Galen. de Diff. Puls. 1, 11.] scribitur ETIAM Μείουρος, ut dictum fuit supra. Aristot. autem vocavit et periodos μειούρους, Rhet. 3, (9.) quæ in extremo sunt velut mutilæ et imminutæ. Quinetiam ἐν τῷ μειούρῳ τῆς οὐρᾶς dixit Apsyrtus in Geop., quod exp., In mutilata parte caudæ. [" Μύουρος, Tyrwh. ad Aristot. 216. Μείουρος, ibid. Valck. ad Il. 22. p. 54. ad Il. M. 208. Heyn. Hom. 4, 96. 6, 312. Paus. 3, 198." Schæf. Mss. " Synes. 287." Wakef. Mss.] Μυουρίζειν, In acutum desinere, In extremitate compressum esse in angustum etc., ut dictum est in Μύουρος. Itemque μυουρίζων σφυγμὸς, qui et μύουρος, vide supra. Usus est hoc verbo Dionys. P. (405.) p. 66. Ed. patris mei, Εἰδομένη πλατάνοιο μυουρίζοντι πετήλῳ, ubi Eust. exp. κατὰ μυὸς οὐρὰν στενουμένῳ καὶ λεπτυνομένῳ κατὰ τὸν ἄκρον μόσχον. [Μυουριζομένων εἰς ὀξεῖαν κορυφὴν, Nicomach. Arithm. 2. p. 124. Μεμυουρισμένος, Heliod. ap. Schn. Eclog. Phys. 467. * " Μύουρον, Sampsychum, Diosc. Notha p. 454." Boiss. Mss. * " Μύουρος, ἡ, Herba, Alex. Trall. 10. p. 573. 648." Schn. Lex. Suppl.]

" Μυσκέλεθρα, Stercora muris, Muscerdæ: quæ " et μυόχοδα. Apud Hes. et J. Poll. (5, 31.) μυσκέ- " λεδρα." [* " Μυσκέλενδρον, Mœr. 264. et n." Schæf. Mss. Apud Phot. Μυσικέλενδρον· τὸ τοῦ μυὸς ἀπόπατημα· μυόχοδον.] " Μύσπαλα, Hesychio μυάγρα, " παγὶς, Muscipula. Μυσπολεῖ, Eid. ὡς μῦς περιπο- " λεῖ, μυὸς τρόπον ἀναστρέφεται, ex Aristoph. Σφ. " (140.) Καὶ μυσπολεῖ τις ὅστις καταδεδυκὼς, Et ali- " quis ibi veluti mus oberrat ac scrutatur, quisquis " tandem sit qui subintravit. Μύσφονον, Eid. παγὶς, " Muscipula: παρὰ τὸ τοῖς μυσὶ φόνον ἐπιφέρειν, " Quod exitium afferat muribus."

" Ἄμυος, Musculis carens, In quo musculi non " sunt, vel In quo sunt quidem, sed prorsus non ap- " parent: ut Galen. ap. Hippocr. ἄσαρκον καὶ ἄμυον " exponens, dicit ἄμυον esse ἐν ᾧ παντάπασιν ἀφανεῖς " εἰσὶν αἱ περιγραφαὶ τῶν μυῶν."

Μυώδης, Ad murem pertinens. Plut. μυῶδες appellavit Quod mures decet, sicut μυρμηκῶδες, Quod decet formicas, 815. meæ Ed. (7, 797.) Τὸ δ' ἐμφῦναι καὶ δακεῖν, μυρμηκῶδες καὶ μυῶδες. || Μυώδης ap. Gal. a μῦς, significante Musculum, est Musculosus. Quod exp. etiam Torosus, Lacertosus. Item μ. πλάτυσμα, Musculosa extensio, s. Musculus latus. Est substantia tenuis et membranosa, faciem prope

A totam et totum collum tegens atque movens. Huic originem dat membrana quædam nervosa toti nostræ cuti subnata, hic ut in fronte et capitis parte aliqua carnosior effecta. Prodit autem ab aurium radice, occipite, spinis omnibus cervicis, spina omoplata, acromio, clavi, et sterno: totusque tenuissimus in faciei partes prope omnes fibris a tam diversa origine variis inseritur, easque ob id in omnem prope partem movet. Nullus ab hoc musculo detinetur articulus, quoniam nec in articulum etiam inseritur, verum buccas et cutim, quibus coalescit, solas movet: hic in iis, qui spasmo corripiendi sunt, primus omnium intenditur, et qui κυνικοὶ, Canini, vocantur spasmi, hujus præcipue musculi affectio sunt. Gorr. [Plut. 8, 923. Arrian. Ven. 6, 2. " Timæi Lex. 169." Schæf. Mss.]

[* Μύειος, Gl. Soricinus. * " Μύϊνος, Murinus, Etym. M. 790, 4. De colore, Cyrilli Lex., Hes. v. Φαιόν." Wakef. Mss.]

[* Μυΐδιον, Musculus, M. Anton. 7, 3. p. 207.]

" Μύσκος, Musculus, Parvus mus, dimin. a μῦς,

B " VV. LL." [forsan leg. μυΐσκος.]

Μυὼν, est itidem a μῦς significante Musculum: habetque formam περιεκτικοῦ, ut ita vocetur Pars qua præcipue habet musculos. Exp. et νευρώδης τόπος. Item Pulpa brachiorum et coxarum, necnon Sura. In hoc certe loco, Il. Π. (315.) Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος Μυὼν ἀνθρώπου πέλεται, ab Eust. exp. γαστροκνημία: ap. quem vide plura, p. 1061. " Μυιὼν, Hesychio ὁ μῦς τῆς χειρὸς, s. τοῦ " βραχίονος: qui rectius μυὼν, sine diphth." [" Μυὼν, μυιὼν, Heyn. Hom. 7, 192. 194. Christod. Ecphr. 236." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1520. Theocr. 25, 149.]

Μύωπα, ap. Hippocr., si qua vulgatis Lexx. fides, et ἔξουρα, Conniventia, In arctum desinentia, τὰ εἰς στενὸν συνηγμένα, εἰς στενὸν τελευτῶντα: quæ ἔπακρα etiam vocat. Hoc, inquam, signif. μύωπα ap. Hippocr., si qua fides vulg. Lexicis, quæ hoc annotatum habent in Μύωψ, et quidem non nominato hujus expositionis Auctore. Sed ut in aliis infinitis ll., ita

C hic quoque illis fides deroganda est, utpote aperte mentientibus, et errorem, qui parvus ac levis est ap. Gal., augentibus: nam cum ap. eum ubi ἔξουρα exp., legatur μύοπα, sed manifestum sit reponi debere μύουρα, ita enim scribit, Ἔξουρα, εἰς στενὸν συνηγμένα, ἃ δὴ καὶ μύοπα ὀνομάζουσιν, aliquis e vulg. Lexicorum consarcinatoribus errorem augens, et vestigia veræ lectionis non malitia ille quidem, sed inscitia occultans, pro μύοπα reposuit μύωπα, et quo jure qua injuria in locum illum intrusit, in quo vocabuli μύωψ signiff. exponuntur, ac ceteris velut insigne aliquod corollarium, hanc falsissimam adjecit. Quod autem hic factum esse vides, idem et in aliis propemodum infinitis ll. factum esse scito, licet vix in decimo quoque a me hac de re admonearis, utpote cui aliis potius tempus impendendum sit. Sed de his quamvis rarius commonefactus, mirari non debebis, si pleræque voces in hoc opere non extent, quæ in Lexx. illa ante hoc edita intrusæ et tanquam obtorto collo pertractæ fuerunt.

D " Μυωνίαν ab Epicrate dictam fuisse Mulierem li- " bidinis portentosæ, de notissima muris salacitate, " qui μῦς dicitur, refert ex Æliani Var. Hist. (12, " 10.) Cæl. Rhodig. 14, 8." [" Toup. Opusc. 1, 126. 271." Schæf. Mss.]

" Μυωτὸς χιτὼν, Murina tunica, J. Poll. 7, c. 13. de " Vestium generibus, scribit τὸν μυωτὸν fuisse Arme- " niis peculiarem χιτῶνα, eumque vel ἐκ μυῶν τῶν " παρ' αὐτοῖς συνυφασμένον, vel μύας ἔχοντα ἐμπεποι- " κιλμένους, h. e., vel Contextum e murium qui ap. " ipsos reperiuntur pellibus, vel murium effigiebus " variegatum. At μυωταὶ σάρκες, Musculosæ carnes, " ap. Athen. 9. (p. 399. e Clearcho,) quomodo et " Alex. Aphrod. Probl. 1. 2. τὸν θώρακα dicit esse " μυωτὸν, Musculosum, Musculis constantem: nam " μύες vocantur etiam Musculi."

" Μυωξὸς, ὁ, Epiphanio auctore in Ancorato, " Animal est sexto quoque mense moriens et revivi- " scens. Idem in Originem, Hær. 64. Physici, in- " quit, ajunt τὸν μυωξὸν in latibulo se continere, et

" multam uno partu edere prolem, usque ad quinque " fœtus et amplius. Si in latibulum inciderit vipera, " nec omnes devorare queat, comedere unum aut " alterum donec satietur: reliquis effodere oculos, " cibumque eis præbere, et ita eos cæcos alere donec " unumquemque eorum devorare velit. Si forte ac- " cidat ut aliquis in hos incidat imprudens, eosque " in cibum capiat, exitio eos ipsis esse, utpote viperæ " veneno enutritos. Meminit hujus animalis Galenus " quoque de Aliment. Facult. l. 3. scribens, Τῶν ἀρου- " ραίων μυῶν καὶ τῶν καλουμένων ἐλείων ἐν μέσῳ εἶναι " τὸν μυωξὸν καλούμενον, h. e. τὸν μυωξὸν esse mediæ " naturæ inter mures arvenses et mures palustres. " Sunt qui existiment esse Alpinum murem Plinii, " 10, 65: quique vulgo in Alpibus appellatur Mar- " mota." [Opp. K. 2, 574. 585. Gl. Glis: * Μύοξος, ὁ εἰς τὰ. δένδρα μύς· Glis, Bufo: Μύοξος, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν τυφλός. Talpa.]

" ΜΥΤΙΣ, ιδος, ἡ, dicitur ὁ μυκτὴρ, Nasus, pecu- " liariter ἐπὶ θαλασσίων τινῶν, auctore Eust. quemad- " modum et Aristot. cum dixisset sepiam ἐν τῇ μύτιδι " habere τὸν θορὸν, semen genitale: hanc μύτιν paulo " post μυκτῆρα appellat: addens etiam, τὴν ῥῖνα non " absurde vocari posse μύτιον. Idem H. A. 4, 1, scribit " nullum τῶν μαλακίων habere σπλάγχνον, sed quam " vocant μύτιν, καὶ ἐπὶ ταύτῃ θόλον. Et mox, Τὴν " μύτιν κεῖσθαι ὑπὸ τὸ στόμα, καὶ διὰ ταύτης τείνειν " τὸν στόμαχον. ᾗ δ' εἰς τὸ ἔντερον ἀνατείνει, κάτωθεν " εἶναι τὸν θόλον: ac κατὰ τοῦτον ὑμένα ἀφιέναι τόν τε " θόλον καὶ τὸ περίττωμα. Galen. in Lex. Hippocr. " annotat μύτιν vocari τὸ ἐν τῷ σηπίας στόματι μέλαν, " Atramentum quod in ore sepiæ est: verum et " piscem quendam hoc vocabulo ab Hippocr. deno- " tari. Apud Hesych. reperio Μυττὶς, gemino τ, et " oxytonως, quod itidem esse dicit τὸ μέλαν τῆς ση- " πίας ὅπερ ἐν τῷ στόματι ἔχουσα ἐκκρίνει, Atramen- " tum sepiæ quod in ore habet et excernit in metu: " id etiam θόλος nominatur." [" Lennep. ad Phal. 58." Schæf. Mss.]

" ΜΩΚΟΣ, Hesych. et Suidæ μωρὸς, χλευαστὴς, " σκώπτης, Fatuus, Irrisor, Derisor. In Lex. meo " vet. et ap. Etym. scriptum oxytonως, Μωκὸς, iti- " demque expositum." [" Commode vir doctus ad Hesych. e Cyrilli et Philoxeni Glossis annotavit, vocab. istud non modo de Persona, sed et de Re dici; monuitque, priori notione Μωκὸς acute scribendum videri, posteriori vero Μῶκος, peracute. Occurrit autem v. μῶκος altera hac notione, Sannam, Jocum, Risum sonans, ap. Athen. 187. in illo versu ad imitationem Homerici Il. H. 324. composito, Τοῖς δ' ὁ κόλαξ πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῶκον." Schw. Mss. " Schol. Epict. Enchir. 22." Boiss. Mss. " Bergler. ad Alciphr. 136. Locella ad Marbod. 161." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 1, 9. Antig. Caryst. c. 125.] " Μωκάω, Irrideo, Deludo: cujus partic. fem. μωκῶ- " σαν ap. Suid. extat, afferentem et pass. μωκωμένης " pro χλευαζομένης. Sed crebrior passivæ quam " activæ vocis usus. Alciphr. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον κι- " χλίζουσα μετ' ἐκείνης καὶ μωκωμένη, τὴν δυσμένειαν " ἐνεδείκνυτο." [" Valck. Anim. ad Ammon. 231. Bergler. l. c. et 335. Locella l. c. ad Charit. 431. Salmas. Scr. H. A. 283." Schæf. Mss. * Μώκημα, Irrisio, Delusio, Schleusner. Lex. V. T. * Ἀναμωκάομαι, Schol. Aristoph. B. 1358. * Ἀπομωκάομαι, Hesych. 125. Phav. 106.] " Διαμωκάομαι, Illudo, " Irrideo, s. Deludo, Derideo," [Jambl. V. P. 460.

A " Aristæn. 1, 27. cf. Bast. Spec. p. 44." Boiss. Mss.] " Διαμώκησις, Irrisio, Illusio, Athen. (220.) Περιέχει " τὴν Προδίκου καὶ Ἀναξαγόρου τῶν σοφιστῶν διαμ." [* Ἐπιμωκάομαι, Schol. Soph. Œd. T. 990.] " Κατα- " μωκάομαι, Derideo, Deludo. Arrian. Καταμωκησό- " μενός σου, Qui te deridebit. Sic Syr. 13, (7.) Κατα- " μωκήσεταί σου, Deridebit te. Apud Hesych. reperio " et act. καταμωκᾷ, expositum itidem καταγελᾷ." [Heliod. 7. p. 350. Schol. Apoll. Rh. 3, 790. J. Poll. 8, 77.] " Καταμώκησις, Irrisio, Illusio, Derisio. A- " then. (55.) Λυκόφρων ἐν Σατυρικῷ δράματι ὃ ἐπὶ κα- " ταμωκήσει ἔγραψεν." "ITEM Μωκίζω pro ἐμπαίζω, " Illudo, affert Suidas." [" Vita S. Nili Jun. p. 2. Ed. Rom. 1664. * Διαμωκίζω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 117." Boiss. Mss. * Μωκεύω, Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. 3, 491. p. 247. Zonaræ Lex. 2, 1383. * Καταμωκεύω, Schæf. l. c. * Μωκία, ἡ, Derisio, Ælian. V. H. 3, 19. " Bergler. ad Alciphr. 136. Locella ad Marbod. 161." Schæf. Mss.]

B " ΜΩΛΥ, Moly: Herba de qua Diosc. 3, 54. Plin. " 25, 4. Laudatissima herbarum est Homero, quam " vocari a diis putat Moly, et inventionem ejus Mer- " curio assignat, contraque summa veneficia demon- " strat. Nasci eam hodie circa Pheneum et in Cyl- " lene Arcadiæ tradunt, specie illa Homerica, radice " rotunda nigraque, magnitudine cæpæ, folio scillæ: " effodi autem difficulter. Græci auctores florem " ejus luteum pinxere, cum Hom. candidum scripse- " rit. Locus Homeri est Od. K. (305.) ubi Ulysses " dicit sibi contra Circes veneficia a Mercurio datum " pharmacum e terra effossum, declarata simul ejus " natura, subjungens, Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι " δὲ εἴκελον ἄνθος. Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλε- " πὸν δέ τ' ὀρύσσειν Ἀνδράσι γε θνητοῖσι." [" Boiss. Philostr. 333." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 9, 15, 6.]

" Μώλυζα, e Psello Medico affertur pro Caput " allii. Galen. in Lex. Hippocr. esse dicit σκόροδον " ἁπλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχον καὶ μὴ διαλυομένην εἰς
C " ἄγλιθας, Allium quod simplex caput habet nec in " nucleos dividitur. Quosdam eo nomine accipere " τὸ μῶλυ." [" Koen. ad Greg. Cor. 112. Valck. Callim. 289." Schæf. Mss.]

" ΜΩΛΩΨ, ωπος, ὁ, Vibex, Verberum in cute ve- " stigium, Cutis e verberum incussione sugillata: ὁ " ἐκ τῆς πληγῆς αἱματώδης τόπος. Plut. S. N. V. Οὐ- " λαὶ καὶ μώλωπες ἐπὶ τῶν παθῶν ἑκάστου τοῖς μὲν " μᾶλλον ἐμμένουσι, τοῖς δὲ ἧσσον. Apud Eund. in " Symp. 2. quidam e verberone insolentiore quærit " πῶς ἐκ τῶν λευκῶν καὶ μὴ λευκῶν ἱμάντων φοινικοῖ " γίνονται μώλωπες. Idem de Aud. (p. 169.) Ἐν " σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει μώλωπα μὴ λαμβάνοντος. " Apud Athen. 13. Μαστιγίας μώλωπας ὑψηλοὺς " ἔχων. Apud Aristot. vero in Probl. Μώλωπας " κωλύει τὰ δέρματα προστιθέμενα: sed recens præ- " cipue excoriatorum pecorum pelles calidas corpori " verberato admotas vibices prohibere ajunt." [" Ja-
D cobs. Anth. 6, 70. 8, 106." Schæf. Mss. Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T. * Παλαιομώλωψ, Gl. Veterator. * Μωλωπικὸς, Vibicosus, Galen. * Μωλωπίζω, unde μεμωλωπισμένος, Plenus vibicibus, Plut. 6, 480. " Theod. Prodr. Rhod. 110. Herodian. Epimer. 88. * Μωλωπισμὸς, Const. Manass. Chron. p. 28(=53.) * Καταμωλωπίζω, 110. 132. * Καταμωλώπισις, 103 (=186.)" Boiss. Mss. * Μωλωπέω, Aqu. Cant. 5, 8.]

N.

" N, Nota decimætertiæ literæ ap. Græcos, quam " vocant νῦ: ea ἀντιστοιχεῖ in Dorica dialecto τῷ λ, " veluti cum ἦνθον dicunt pro ἦλθον, et φίνταros pro " φίλτατος. In compositione transit interdum in λ, " interdum in γ, interdum in μ: ut cum dicitur πα- " λίλλογος, παλιγκάπηλος, παλίμπρατος. In fine as- " sumitur interdum κατ' ἐφελκυσμὸν, sequente vocali " aliqua aut diphthongo: ut λέγουσιν pro λέγουσι, " ὕπερθεν pro ὕπερθε, et sic in similibus. Est etiam " Numeralis nota, denotans nimirum quinquaginta, " hoc modo, ν': præfixum autem acuti accentus " apice signif. Quinquaginta millia, hoc modo, ͵ν." [" N finale lineola plerumque expressum, Jacobs. Anth. 7, 19. Porson. Hec. p. 24. Ed. 2. N et AI conf., ad Dionys. H. 3, 1340. N et P, Porson. Med. p. 70. N et Υ, Wakef. Herc. F. 1104. Brunck. Aristoph. 1, 33." Schæf. Mss. De forma τοῦ ν, Eratosthenes ap. Strab. 17. p. 1133.]

NAIΩ, Habito, Incolo. Est autem Poëtis duntaxat usitatum ναίω, pro quo dicit οἰκῶ soluta oratio. Et quemadmodum Lat. Habito non unum constructionis habet genus, sic et ναίω ap. Græcos. Dicunt enim ναίω πόλιν, κατὰ πόλιν, ἐν πόλει, s. πόλει: quarum constructionum exempla ex Hom. et Hesiodo proferam. Il. B. (615.) Οἳ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα δῖαν ἔναιον: (511.) Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον. Item cum accus. δώματα, οἰκία. Hesiod. Ἔργ. (1, 8.) Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει. Od. Δ. (811.) ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις: ubi tamen supervacaneus videtur vel potius est accus. ut docebo paulo post, cum agam de constr. hujus verbi cum adverbio. At cum accus. οἰκία, ut Il. (Od. Υ. 811.) Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκία ναίων, ubi itidem otiosus videri possit accus.: cum οἰκία ναίων ἐνὶ Σάμῃ nihil aliud sit quam ναίων ἐνὶ Σάμῃ, s. ναίων Σάμην. Apud Eund. cum præp. κατὰ, Il. B. (130.) οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν. Exemplum autem constructionis cum præp. ἐν habente suum dat., Hesiod. Ἔργ. (1, 168.) Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες Ἐν μακάρων νήσοισι. At cum dat. absque præp. Il. B. (412.) et alibi, αἰθέρι ναίων. Interdum etiam, et quidem sæpe, cum adverbio, ut ἐγγύθι ναίειν, Hesiod. (Ἔργ. 1, 286.) cui opp. ἀπόπροθι ναίειν, (Od. Δ. 811.) Sed additur et gen. adverbio ἐγγύθι ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 341.) Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει. Item, Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει. Apud Hom. autem cum ἀπόπροθι sine adjectione genitivi, sed cum accus. δώματα: quem tamen supervacaneum esse dicere possumus, cum nihil ad signif. addat: Od. E. (80.) οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει: Δ. (811.) ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις. Ab Eod. dicitur πολὺ pro ἀπόπροθι, sed cum præp. ἀπὸ habente suum gen.: O. (96.) ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ. Ceterum sciendum est particip. ναίων apte reddi nomine Incola: ut αἰθέρι ναίων, ap. Hom. Cœli incola, ubi et composito vocabulo uti potes, eoque poëtico, sc. Cœlicola. || Ναίειν passiva etiam in signif. pro ναίεσθαι, Habitari, vide in proxime sequente tmematio, cum pass. voce Ναίομαι. Sic autem et ναιετάειν pro ναιετάεσθαι usurpari, suo docebo loco. || Ναίομαι pass. voce et signif. Habitor, Incolor: Il. Γ. (400.) Ἦ πῇ με προτέρω πολίων εὖ ναιομενάων Ἄξεις; ubi εὖ ναιόμεναι πόλεις dicuntur Urbes quæ bene habitantur, i. e. quæ magnam incolarum frequentiam habent. Aut, ut alii volunt, Quæ bene habitantur, i. e. commode, propter opulentiam. Unde et quidam interpr. Opulentæ s. Locupletes. Sic etiam εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, Il. A. (164.) ubi ET Εὐναιόμενον scribitur conjunctim; sed hæc scriptura minime mihi probatur. Eust. in Od. Δ. (96.) καὶ ἀπώλεσα οἶκον Εὖ μάλα ναιετάοντα, annotat ναιετάοντα poni de more pro οἰκούμενον: usitatius autem esse εὖ ναιομένην πόλιν, idque laudem habere civitatis εὐνομουμένης καὶ εὐδαίμονος: sicut ἐϋκτίμενον πτολίεθρον laudem habet πόλεως εὐτειχίστου. Atque in hac pass. signif. utitur idem Poëta aliquoties verbis activæ vocis ναίειν et ναιετάειν: Il. B. (626.) Νήσων αἳ ναίουσι πέρην ἁλός. Vide Ναιετάω. At vero ap.
B Nicandr. accus. ναιομένην exp. a Schol. πατουμένην, et ὁδευομένην, necnon ἠροτριωμένην, in 'A. (514.) Ἠὲ σὺ γυρώσαιο καθαλμέα βώλακα γαίης Ναιομένην. [" Brunck. Apoll. Rh. p. 21. 50. Clark. ad Il. B. 648. Valck. Hipp. p. 244. Cum dat. et acc., Heyn. Hom. 8, 259. Unde? Heyn. Hom. 5, 560. Ναίειν, Situm esse, ad Herod. 185. Brunck. Aj. 597. Urbs ναίει, Brunck. Apoll. Rh. 237. Heyn. Hom. 4, 344. Ναίω δώματα, Ruhnk. Ep. Cr. 193. Ilgen. ad Hymn. 357. Νήσαντο, νηήσαντο, ναιήσαντο, Habitarunt, Ruhnk. Ep. Cr. 262. Νάε, Heyn. Hom. 6, 402. Εὐναιόμενος, 4, 62. 180. 219. 536. 5, 493. 559. 6, 513. 7, 239." Schæf. Mss. De rebus inanimis, Pind. Π. 12, 46. Aor. 1. ἐνηησάμην, Dionys. P. 349." Wakef. Mss.]

Ναιέτης, Habitator, Incola: pro quo potius DICITUR Ναέτης. [" Ad Herod. 169. Simonid. 10. Epigr. adesp. 427. Ναέτης, ἡ, Archias 5." Schæf. Mss. Ephippus Comicus ap. Athen. 346.] Videtur, inquit Eust., verbi Ναιετάειν thema προϋποκείμενον esse non barytonum Ναίω, sed Ναιῶ, e quo, sicut
C Αἰνῶ, αἰνέσω, αἰνέτης, et αἰνετὸς, ita sit ναιέσω, ναιέτης, qui et aliter dicitur ναέτης, unde verbum ναιετῶ. Hoc autem nomen ναέτης occasionem nobis præbet cogitandi, posse ναίω et νάω dici, e quo sc. sit illud ναέτης, sicut κλαίω et κλάω, item καίω et κάω. Quibus subjungit etiam, ideo fortasse in usum non receptum fuisse νάω pro οἰκῶ, quoniam communis fuisset illi scriptura cum νάω significante ῥέω: seu, ut vulgo recentiores Gramm. loquuntur, ne coincideret cum νάω significante ῥέω. Ejus verba sunt, Ἴσως δὲ ἀχρηστίαν ἐκύρωσε τοῦ νάω τὸ οἰκῶ, ἡ κοίνωσις τοῦ νάω τὸ ῥέω. Sed ne his quidem contentus, addit hæc, quæ mihi parum probantur: Quinetiam dixerit aliquis originem ista habere a verbo thematico monosyllabo Νῶ, νήσω, quod est σωρεύω: quia etiam οἱ ναίοντές που, sunt σεσωρευμένοι: itidemque πηγῆς ὕδωρ ἄθροον σωρευθὲν, οὕτω νάει ἀπόῤῥυτον· ἢ καὶ ἄλλως, στατὸν μὲν, ἀέναον δέ. Ex his autem multa ac varia deducta esse addit, sc. ὁ ναὸς, quia in eo πολλοὶ συσσωρεύονται: et ναῦς, s. νηῦς, quam σωρὸς
D ἐγκείμενος βαρύνει: item νᾶμα, et αἱ νηΐδες, atque alia. Hæc quoque Eust., in quibus illi non itidem assentior, potiusque miror certa hic ab eo cum incertis misceri; nam νᾶμα esse a νάω, controversia caret: quod de reliquis itidem dici non potest. Ceterum pro ναέτης legitur ETIAM Ναετὴρ, in Epigr. [" Brunck. ad Poët. Gnom. p. 296. Wakef. S. Cr. 4, 48. Huschk. Anal. 283." Schæf. Mss.] " Ναίτειρα, " Hesychio οἰκοδέσποινα, Dominafamilias." " Νάεῤῥα, " Eod. auctore, δέσποινα, Domina." In usu sunt autem et compp. Ἐνναιέτης, s. Ἐνναέτης, Μεταναιέτης, Περιναιέτης. Extant vero et verba compp. Ἐνναίω, et Συνναίω. A quibus ut incipiam, VERB. Ἐνναίω sonat Inhabito. [Od. A. 51. Opp. 'A. 2, 40. " Brunck. ad Æsch. Prom. 446. Toup. Opusc. 2, 197. Valck. Anim. ad Ammon. 153. Eratosth. 2." Schæf. Mss.] Ἐνναέτης, Inhabitator; sed eund. habent usum, quem simplicia ναίω et ναέτης, i. e. Habito et Habitator, s. Incola, Apoll. Rh. 2, (517.) ἔην ἄκος ἐνναέτῃσι: [1, 921. 1048. 2, 1034. 1086.

Passow. de Fine et Ratione condend. Lexx. 111. " Musgr. Iph. T. 460. Huschk. Anal. 269. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. lvi." Schæf. Mss.] Et FEM. Ἐνναέτις, Habitatrix, Apoll. Rh. 1, (1126.) Ἐνναέτιν Φρυγίης. [" Ruhnk. Ep. Cr. 141." Schæf. Mss.] Ἐνναετὴρ ET Ἐνναέτειρα, Habitator, et Habitatrix, Epigr. Ἑλλάδος ἐνναετῆρες, et, Ἠχὼ ἐρημαίης ἐνναέτειρα νάπης. [Passow. de Fine et Ratione condend. Lexx. 111.] Συνναίω, Cohabito, i. e. Simul habito, Apoll. Rh. 2, (657.) Μητέρι συνναίεσκεν. Verum ab hoc non συνναιέτης aut συνναέτης, SED Σύνναιος habemus ap. Hes.; exp. enim σύνοικος, Cohabitator: pro quo dicitur potius Contubernalis. AT VERO Μεταναιέτης ET Περιναιέτης non habent itidem suum singula verbum, cujus quidem exemplum afferatur. Sonat autem Μεταναιέτης i. q. μετανάστης, de quo paulo post dicetur, quamvis VV. LL. interpr. simpliciter Incola, in Hesiod. Θ. (401.) Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἑοὺς μεταναιέτας εἶναι. Esse autem hic *as* breve Dorico more, ibid. annotatur. Alterum comp. Περιναιέτης sonat ad verbum, Circumhabitator, ideoque reddi potest nomine Accola. [Il. Ω. 488. Apoll. Rh. 4, 470.]

" Ἀποναίω, Migro, Alio habitatum abeo." [Ἀποναίομαι, Peregrinor, Eur. Iph. T. 175. * " Καταναίω, ad Il. B. 854." Schæf. Mss. * Περιναίω, Æsch. Suppl. 1027. * " Ὑποναίω, Jacobs. Anth. 12, 310." Schæf. Mss.]

Ναιετάω, i. q. ναίω, Habito, Incolor: de cujus formatione lege quæ dicta fuerunt in Ναέτης. Ex Od. O. (384.) Ἧι ἐνὶ ναιετάασκε. Il. Γ. (387.) Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ, pro ἐν Λακεδαίμονι. ‖ Passiva etiam signif. ex Il. Z. (415.) πόλιν Κιλίκων εὖ ναιετάουσαν, ubi scribitur etiam ναιετάωσαν, tanquam e dialecto Dorica: itidemque alibi ναιεταώσας. De hac autem signif. dixi in Ναίομαι. [" Clark. ad Il. B. 648. Heyn. ad Hesiod. p. 154. Epigr. adesp. 118. Urbs ναιετᾷ, Brunck. Apoll. Rh. 237. Heyn. Hom. 4, 344. 351. 562. 5, 267. 6, 256. Ναιεταώσῃ, 4, 532. 5, 273. Ναιετάασκε, Clark. ad Il. B. 539. Brunck. Apoll. Rh. 89. 127. * Ἐνναιετάω, ibid." Schæf. Mss. * " Ἐπιναιετάω, Dionys. P. 697." Wakef. Mss. * Καταναιετάω, Euseb. Præp. Evang. 5, 31. p. 226.] Παραναιετάω ET Περιναιετάω. Affertur autem παραναιετάω e Dionys. P. pro Circum habito: aliis tamen exempll. scriptum habentibus περιναιετάω, quæ sequi malim. Nam h. v. περιναιετάω, significat itidem Circumhabito, In circuitu habito, Accolo. Utiturque eo non semel Hom. Partic. περιναιετάοντες, Accolæ. Et pass. signif. Od. Δ. (177.) Οἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ, Quæ circumhabitantur, Quæ circumquaque habitantur. Affertur autem et verb. pass. Περιναιετάεσθαι, ex Eod. [" Παραναιετάω, Περιναιετάω, Wakef. Trach. 635." Schæf. Mss.]

Illud autem THEMA Νάω, cujus ante facta fuit mentio, licet inusitatum, quædam tamen tempora usitata habet; sed pro Habitare, in pass. voce potius, aut media. Invenitur enim AOR. Νάσθην, ITEM Νασσάμην, abjecto incremento pro ἐνάσθην et ἐνασσάμην, Habitavi. Il. Ξ. (119.) Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη, Πλαγχθείς. Hesiod. (Ἔργ. 2, 257.) Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος. Sed et infin. νάσσεσθαι ap. Apoll. Rh. 2, (747.) νάσσεσθαι ἔμελλον: [4, 275. μυρία δ' ἄστη Νάσσατο, i. e. κατῴκισε.] At vero activus AOR. Νάσσα, itidem pro ἔνασσα, signif. potius Habitare feci, Sedes habitandas dedi. Od. Δ. (174.) Καί κεν οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν καὶ δώματ' ἔδωκα, [ἔτευξα,] ubi Eust. exp. κατῴκισα. Item νάσσατο in VV. LL. pro Transtulit in alias sedes. Eust. certe νάσασθαι quoque dici ἐπὶ μετοικίας tradit, ut videbis et in Ἀπενασσάμην. [" Heyn. Hom. 6, 544. 8, 151. Jacobs. Anth. 6, 193. 8, 361. Brunck. Apoll. Rh. p. 50. 57, 147. Aristoph. 1, 155. Soph. 3, 521. Ilgen. ad Hymn. 304. Νάσσατο, active, ad Diod. S. 1, 316. neutr., 317. Νάσσασθ', ad Herod. 476. Ἐνάσθη, Brunck. Soph. 3, 418. Νένασται, Marcellus 8." Schæf. Mss. Dionys. P. 264. ἄστυ νενασμένον, 381. νένασται ἄστυ, 1032. νενασμένοι ἐν εἰαμενῇσι.] " Νάστης, Hesychio οἰκητής, Habitator,

A " et Nom. propr." [" Etym. M. v. Μεταν." Wakef. Mss.]

" Ἀπονάω, inus. th. in præs. est, usitatum in aor. " 1. Inde enim est subj. ἀπονάσσω, metri causa geminatum habens σ pro ἀπονάσω: ut ap. Il. Π. " (86.) ἀτάρ οἱ περικαλλέα κούρην Ἂψ ἀπονάσσωσιν, " ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσι. Ubi. Schol. exp. ἀποκαταστήσωσιν, ἀποδώσωσι: Eust. ἀποστρέψωσι: malim ego μετοικίσωσι καὶ ἀπάγωσι, Abductam alio " habitatum mihi in reditu suo adducant: ut ἀπονάσαι idem sit quod μετοικίσαι, Alio habitatum " abducere. Passiva et media vox neutraliter accipiuntur pro μετοικῆσαι, ut testatur Eust. h. e. Alio " habitatum abire: quanquam ἀπενάσσατο dicitur ' active etiam usurpari pro Ejecit, E sede migrare " fecit." Ἀπενάσθην, ET Ἀπενασσάμην, Ad habitandum me contuli, Commigravi: ἀπενάσθην τηλόσε πατρίδος, ex Hom. Idem Od. O. (254.) Ὃς ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς. Et Il. B. (629.) Ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο: quibus in ll. qui-
B dam interpr. ἀπενάσσατο, Commigravit, Semotus habitavit. Itidemque in illo primo l. ἀπενάσθην τηλόσε πατρίδος, A patria procul semotus habitavi. Affertur autem ἀπενασσάμην et in signif. activa pro Migrare feci, sed istam signif. habet potius vox ACTIVA Ἀπένασσα: unde Il. Π. (86.) ἀτάρ οἱ περικαλλέα κούρην Ἂψ ἀπονάσσωσιν, ubi tamen Eust. exp. ἀποστρέψωσιν: sed addens, Ὅθεν καὶ ἐπὶ μετοικίας τὸ νάσασθαι, καὶ ἀπονάσασθαι, καὶ ὁ μετανάστης. [* Ἐννάω, i. q. Ἐνναίω, Callim. H. in Del. 15. Apoll. Rh. 3, 1181. 4, 1213. 1751. " Didym. de Trin. 2, 10." Routh. Mss. * Ἐπινάω, Tryphiod. 652.] Κατένασσα ead. signif., qua et simplex νάσσα supra, Habitare feci, Habitandum dedi, Sedes habitandas dedi, Migrare feci, seu coëgi. Exp. et Collocavi. Cum præp. ἐς, ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 166.) Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης. Item cum dat., subaudita præp. ἐν, Θ. (329.) Γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης. Necnon cum præp. ὑπὸ, (620.) κατένασσε δ' ὑπὸ χθονός, " Collocavit s.
C " Habitare jussit sub terra." At med. AOR. Κατενασσάμην pro Habitavi, ex Apoll. Rh. 2, (520.) ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο. [" Aristoph. Σφ. 662. κατένασθε, Incolitis, per sync. pro κατενάσθητε. Κατενάσθην, Eur. Phœn. 215." Seager. Mss. * Ἐγκατανάω, Myro Athenæi 490. Apoll. Rh. 3, 116. * " Μετανάω, Wakef. Phil. 203. * Παρανάομαι, s. * Παρανάσσομαι, (Juxta habito,) Brunck. Apoll. p. 57. Callim. 1, 498. Ruhnk. Ep. Cr. 183." Schæf. Mss. " Dionys. P. 776." Wakef. Mss.]

Et NOMINA Ἐπινάστιος AC Μετανάστιος, Qui sedibus suis relictis alio habitatum se contulit. Exponuntur etiam, Pulsus patria, Profugus, Exul. Item, Peregrinus, Inquilinus: et Græce μέτοικος, ξένος, φυγάς. Sed rarum est ἐπινάστιος, quod ex Apoll. Rh. (1, 795.) affertur. AT Μετανάστιος, e Nonno [Jo. 43, 4. " Huschk. Anal. 277." Schæf. Mss.] Pro quo usitatius EST Μετανάστης, Il. I. (644.) ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην: [Π. 59. " Heyn. Hom. 5, 680. 7,
D 148. 154. 7, 782. Jacobs. Anth. 10, 406. 11, 22. Valck. Adoniaz. p. 230. Anim. ad Ammon. 110. Wessel. ad Herod. 26. 580. (7, 161.)" Schæf. Mss.] In usu est etiam FEM. Μετανάστρια, Quæ commigrat, Profuga. In Epigr. σκοπέλων μετανάστρια πέρδιξ, Quæ scopulis relictis alio commigras. [" Jacobs. Anth. 11, 114." Schæf. Mss.] Ab hoc μετανάστης factum fuit et VERBUM Μεταναστεύω, Migro, Commigro, Sedibus meis relictis, s. Patriis sedibus, alio habitatum me confero, Synes. Διά σε μοι δοκῶ μόνην, ὑπερόψεσθαι τῆς πατρίδος· κἂν λάβωμαι σχολῆς, μεταναστεύσιν. Sed plura de Μετανάστης et Μεταναστεύω habes supra post verbum Μετανίστημι, ubi positum fuit sequendo aliam derivationem, quam et Eustathio placuisse ostendunt quædam ejus verba quæ ibi habentur. Hanc tamen ego præferendam illi censeo. [" Ruhnk. ad Velleium p. 26." Schæf. Mss. Phot. Μεταναστεύον· φεῦγε· μετοίκει. * Μεταναστευτὸς, unde * " Ἀμετανάστευτος, Const. Apoll. 7, 35." Kall. Mss.]

“ ΝΑΟΣ, ὁ, Templum, Ædes sacra: παρὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τὸν Θεόν. Unde et Domus Dei vocatur in sacris literis. Athen. 5. Ναὸς ἐπίχρυσος, “ οὗ περίμετρος πηχῶν τετταράκοντα.” [“ Fac. ad Paus. 1, 65. Mœr. 265. et n., Ammon. 96. Valck. Anim. 153. ad Diod. S. 1, 96. 2, 415. 455. Thom. M. 612. 622. Eur. Iph. T. 1215. Wakef. Ion. 180. Musgr. 221. El. 7. Wakef. S. Cr. 4, 118. N. subaud., Dawes. M. Cr. 467. Brunck. Aristoph. 1, 32. Ἱερὰ καὶ ναοὺς, Anton. Lib. 36. 38. Verh. Λιτανεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς, Thom. M. 751. Ναὸν θέσθαι, Ernest. ad Hom. Hymn. p. 5.” Schæf. Mss.] “ Attice DICITUR Νεὼς, “ ut λεὼς pro λαός. Athen. 14. Ἀθύρου ὄντος τότε τοῦ “ νεώ. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 9.) Εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος “ νεὼν καταφυγόντες: (4, 7.) Οἱ νεὼ πάντες αὐτόματοι ἀνεῴγοντο.” [“ Thom. M. 612. Musgr. Hel. 1008. Boiss. Philostr. 299. Fischer. ad Palæph. 191. Mœr. 265. et n., Dawes. M. Cr. 41. Gen. νεῶ, Heyn. ad Apollod. 204. De accus., ad Diod. S. 2, 127. ad Dionys. H. 2, 705. Bast Lettre 138. Τοὺς νεὼς, Toup. Opusc. 1, 393.” Schæf. Mss.] “ Ionice B “ νηὸς, frequens ap. poëtas.” [Hom. H. 1, 298. “ Toup. Opusc. 1, 376. 2, 102. ad Herod. 391. ad Diod. S. 1, 425. Monosyll., Jacobs. Anth. 11, 397.” Schæf. Mss. * Ναόθετος, Anon. H. in Virg. 14.] “ Ναοποιὸς, Cui templi vel extruendi vel reficiendi cura commissa, Sacrarum ædium procurator, “ ut Cic. loquitur: quod officium ædilitatis pars est. “ Aristot. Rhet. 1, (14.) Παρελογίσατο τρία ἡμιωβέλια “ ἱερὰ τοὺς ναοποιούς. INDE Ναοποιέω, Templum “ ædifico, Greg. Naz.” [Orat. 37. p. 610., 44. p. 712. * Ναοπόλος, Ædituus, Alcæus Strabonis 9. p. 467. * Ναοφόρος, Ignat. Epist. 11. p. 242.] “ Ναοφύλαξ, Templi custos, Cui templi et rerum sacrarum custodia tradita est: Ædituus, Aristot. “ Polit. 6, (8.) Ἱεροποιοὺς καὶ ναοφύλακας καὶ ταμίας “ τῶν ἱερῶν χρημάτων.” [Soph. Pollucis 10, 134. Eur. Iph. T. 1284.] “ Ex Attico νεὼς COMPOS. “ Νεωκόρος, Cui templi vertendi expurgandique et “ exornandi cura commissa est, Ædituus, Schol. “ Aristoph. In Epigr. vero et Nauta purgandæ navis C “ curam habens, νεωκόρος vocari dicitur, ex Attico “ genit. νεὼς, παρὰ τὴν ναῦν.” [“ Thom. M. 404. 632. Eckhel. Doctr. Num. 4, 289. Jacobs. Anth. 9, 134. 154. 11, 398. Manetho 4, 216. Toup. Opusc. 1, 153. Græv. Lectt. Hes. 517. ad Charit. 314. Ἡ ν., Jacobs. Anth. 7, 326. Scribitur νεοκόρος ap. T. H. ad Plutum p. 222. Νειοκόρος, Jacobs. Anth. 7, 182.” Schæf. Mss.] “ Νεηκόρος pro νεωκόρος, Ædituus, affertur ex Epigr.” [“ Jacobs. Anth. 9, 154.” Schæf. Mss. * “ Συννεωκόρος, Theod. Prodr. 46.” Elberling. Mss. * Νακόρος, unde * Ἀρχινάκορος, Chandleri Inscr. p. 91, 4.] “ Νεωκορέω, Sum ædituus, Templi verrendi purgandique curam habeo.” [Gl. Ædituor. “ Thom. M. 404. De sacrilegis, Valck. Phœn. p. 196. Act. Traj. 1, 241.” Schæf. Mss. Plato de Rep. 9. p. 574. Ἱερόν τι νεωκορήσει, i. q. ἱεροσυλήσει. * Νεωκορία, Munus æditui, Manetho 4, 441. “ Thom. M. 404. Epigr. adesp. 189.” Schæf. Mss. * Νεωποιὸς, J. Poll. 1, 12.] “ NECNON Νεωποιῆσαι, Templum ædificare, s. Tem- D “ pli ædificationi aut refectioni præesse: Polluci (1, “ 11.) νεὼν οἰκοδομῆσαι, ἐγεῖραι, ἀναστήσασθαι, ποιήσασθαι, ἐργάσασθαι.” [* “ Νεωποίης, unde νεωποῖαι, Magistratus nomen, Chandleri Inscr. p. 21. 24. et Pocock. p. 35. no. 8. item 36. no. 26. ubi tamen * Νεοποιὸς et * Νεοποιέω extant. Forsan i. q. νεωκόρος.” Schn. Lex.] “ Νεωφύλαξ, Custos templi, Ædituus.” [Gl.] “ Ex Ionico vero νηὸς COMP. Νηοκόρος, idem cum Attico Νεωκόρος significans, h. e. “ Ædituus, Templi purgator, Epigr.” [Philippi 26.] “ Νηοπόλος, ὁ, ἡ, Qui in templo versatur: Ædituus “ itidem vel sacerdos. Apud Hesiod. Θ. (991.) “ Venus Phaëthontem juvenem rapuit, καί μιν ζαθέοις “ ἐνὶ νηοῖς Νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον: “ ubi videtur significare velle Dæmonem qui noctu “ in templo versetur et incubantibus visa offerat.” [“ Schol. Lycophr. p. 464. Lips.” Schæf. Mss. “ Manetho 4, 427. Nonn. Jo. 18, 183.” Wakef. Mss. * Ὁμόναος, Qui communi templo cum alio deo colitur, Hesych. * Πολύναος, Theocr. 15, 109.] “ Πρόναος, Ante templum situs, Protemplaris.” [“ Stanl. Eum. 21. Lennep. ad Phal. p. 145.” Schæf. Mss.] “ Et πρόναον, τὸ, subst. τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, Templi “ vestibulum: Schol. Soph. p. 148.” [“ Ad Anton. Lib. 278. Verh., Lennep. ad Phal. 146. Wakef. Ion. 79. Jacobs. Anth. 7, 65. ad Diod. S. 1, 675.” Schæf. Mss.] “ Dicitur etiam Προναία pro πρόναος, ut “ Hesych. testatur, scribens Προναίας θεᾶς τέμενος “ fuisse Delphis. Sed notandum est, pro isto προναΐα scribi etiam πρόνοια, ut ex Harpocr. discimus. Is enim tradit ap. Delphos fuisse Ἀθηνᾶν “ Προναίαν, ita nominatam διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι: sive Πρόνοιαν, sic dictam quod προυνόησεν “ ὅπως τέκοι ἡ Λητώ. Addit his, eam ab Herod. “ 8, (39.) Προνοίην nominari: nimirum p. 300. ubi “ dicit Καθύπερθε τοῦ ἱροῦ τῆς Προνοίης: et Ἐν τῷ τεμένει τῆς Προνοίης Ἀθηνᾶς. Valla Προναΐης legit, “ vertens Protemplaris.” [“ Προναία, ad Diod. S. 1, 415. Wakef. Eum. 21. Stanl. ibid. Jacobs. Anth. 7, 65. Callim. 1, 521. Bast Lettre 204. Προναία Minerva, Lennep. ad Phal. 143. ad Herod. 636.” Schæf. Mss.] “ Πρόνηος, Ionice pro πρόναος dicitur. Et τὸ “ πρόνηον pro τὸ πρόναον, Templi vestibulum: ap. “ Lucian. (1, 591.) Dicitur etiam Προνήϊος, ut in “ Πρόναος docui.” [“ Προνήϊος, Wessel. ad Herod. 47. Προνηΐη, 636. Προνήϊον, 24. 47. Jacobs. Anth. 7, 65. * Σύνναος, Qui in eod. templo colitur, Heyn. ad Apollod. 823. Casaub. ad Inscr. Herod. 348. Cren., Crus. ad Sueton. 2, 319. Dii σύνναοι, Jacobs. Anth. 9, 347. 11, 380.” Schæf. Mss. Plut. 8, 657. 829. 9, 21. Arrian. Peripl. Eux. p. 2. Ox., Strabo 7. p. 506. Dio Cass. 770. Vet. Inscr. ap. Spon. Misc. Erud. Antiq. 10. p. 329. 340. Salmas. ad Inscr. Herodis Attici p. 12.] “ Ναΐδιον, Sacellum, “ Ædicula.” [Strabo 8. p. 582. * Ναΐσκος, 14. p. 944. Joseph. A. J. 8, 8, 4. * Ναϊσκάριον, Gl. Ædicula, Sacellum, Sacrarium.]

“ ΝΑΩ, signif. etiam Fluo, Mano, Scaturio. Greg. “ Naz. Πηγαὶ διαυγέστερον νάουσι. Ex Aristoph. “ autem (B. 146.) νῶν σκῶρ, pro Stercus innatans.” [Il. Φ. 197. Od. Z. 292. I. 222. νᾶον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα. “ Toup. ad Longin. 355. ad Mœr. 24. ad Herod. 751. Ἀεὶ νῶν, Mœr. 23. et n.” Schæf. Mss.] “ Νᾶμα, τὸ, Fluentum, Scaturigo, Latex: “ Omne id quod alicunde fluit, sive aqua sit sive alius “ liquor: ut ab Hes. quoque generaliter exp. χεῦμα, “ ῥεῦμα, προβολή: unde in Epigr. de vino quoque “ et melle dicitur: et Philostr. Epist. 10. dicit, Τὰς “ ἀπυρήνους ῥόας οἰνοχοεῖν νᾶμα πότιμον. Utplurimum tamen de aquæ scaturiginibus et laticibus “ dicitur: ut τόποι νάματα ἔχοντες, Loca quæ scaturigines et latices habent, Loca rigua. Sic ap. “ Athen. 2. Ἀπεξηράνθη τὸ νᾶμα. Et ap. Plut. de “ Def. Orac. Ναμάτων θερμῶν ἐκλείψεις. Apud “ Plat. de LL. Νάματα τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα, Scaturigines “ ab Jove proficiscentes, pro Aquæ pluviæ. Apud “ Eund. in Tim. metaph. Νᾶμα τῶν λόγων, Fluxus “ verborum.” [“ Thom. M. 191. Jacobs. Anth. 1, 1. 51. 118. Anim. 114. Markl. Iph. p. 110. Musgr. Ion. 224. ad Eurip. 193. Herc. F. 482. Wakef. Trach. 919. Porson. Phœn. 381. Bredow. Ep. Par. p. 245. Koen. ad Greg. Cor. 149. Theocr. 15, 27. Brunck. ad Phœn. 381. Eldik. Suspic. p. 41. Toup. ad Longin. 343. Opusc. 2, 57. Valck. Diatr. 289. Aqua, Adoniaz. p. 326. 372. ad Charit. 22. N. λόγων, D. R. ad Longin. 264. Valck. Diatr. 288. An νᾶμα corrigendum in Eur. Suppl. 520?” Schæf. Mss.] “ Ναματιαῖον ὕδωρ dicitur Aqua quam fluenta fundunt, h. e. Latices et scaturigines s. rivuli. Theophr. H. Pl. 4, 3. Τῷ ποταμῷ μὲν οὐκ ἀρδευομένη, “ ναματιαίοις δ' ὕδασιν· εἰσὶ γὰρ κρῆναι πολλαί: ubi “ nota κρήνας, Fontes, vocari νάματα, et apèrte distingui a fluviis s. fluminibus.” [“ Wakef. S. Cr. 3, 146. Bergler. ad Alciphr. 308.” Schæf. Mss. “ Æschines p. 284.” Seager. Mss. Dionys. Hal. Epit. 12, 3.] “ Ναματώδης χώρα, ap. Aristot. Regio cui scaturiginum et fontium copia est. Gaza “ generaliter vertit Locus aquosus: pro quo malim “ Riguus.” [Theophr. C. Pl. 3, 6, 3. * “ Ναμάτειος,

Bergler. ad Alciphr. 308. * Ναμάτιον, (demin.,)
Brunck. Soph. 3, 528." Schæf. Mss. Athen. 73.
* " Ναματίδιος, Pseudo-Diog. in Notit. Mss. T. 10.
P. 2. p. 255." Boiss. Mss.] " 'Ανάματος, Fluentis
" carens: ut ἀνάματος νᾶσος, Plut. (9, 454.) in
" Epigr. quodam: cui ibid. opponitur εὔυδρον ἄστυ.
" At 'Ανάματτοι, ap. Hesych. ἄμματα μὴ ἔχοντες:
" perperam pro ἀνάμματοι." [* Φιλονάματος, Orph.
H. in Solem 16.] " Νασμὸς, ὁ, idem ac νᾶμα, Flu-
" entum vel Fluor, Scaturigo, Rivulus, Latex: Hes.
" ῥεῦμα, ἀπόῤῥοια. Eurip. Hec. (154.) Φοινισσομένην
" αἵματι παρθένον 'Εκ χρυσοφόρου Δειρῆς νασμῷ μελα-
" ναυγεῖ, Fluore atro sanguinis, Scaturigine s. Rivo
" atro sanguinis." [" Gesner. Ind. Orph. Musgr. ad
Eur. p. 231. Valck. Hipp. p. 235. 294. Jacobs.
Anim. 114. Wakef. Ion. 97. Trach. 837. * Νάσμα,
ibid." Schæf. Mss.] " Νασμώδης, idem ac ναματώ-
" δης, Scaturiginibus et rivis riguus: ut γῆ νασμώδης
" ap. agricolas dicitur Scaturiginibus rigua: δίυγρος,
" Hesych." [* Ναθμὸς, i. q. νασμὸς, Schn. Lex.]
" 'Αείναος, Semper fluens, Perpetuo fluens. Herod.
" 1, (93.) Λίμνη δ' ἔχεται τοῦ σήματος μεγάλη, τὴν
" λέγουσι Λυδοὶ ἀείναον εἶναι, Contiguus est sepulcro
" lacus, quem perpetuo fluere Lydi ajunt, s. Peren-
" nem esse. Latini enim Perennes fluvios vocant
" semper fluentes, et quasi per totum annum. Infra
" eod. significatu habebimus 'Αένναος." [" Mœr. 23.
et n." Schæf. Mss.] " 'Αείνας, ντος, ὁ, Semper flu-
" ens: idem cum ἀείναος, ejusdemque originis, nimi-
" rum a νάω vel νῆμι significante Fluo. Nicander
" ap. Athen. (61.) ὑδάτεσσιν ἀειναντεσσι [ἀειναέεσσι]
" νοτίζεις. 'Αείνεως pro ἀείναος, i. e. Qui perpetuo
" fluit, afferunt VV. LL. sed sine auctore, sine etiam
" exemplo. Atticum igitur est, si mendo caret, sicut
" Νικόλεως. 'Αεινὸν, Suid. affert pro ἀένναον, Sem-
" per fluens, Perenne." " 'Αένναος, Semper fluens,
" Perennibus undis fluens, Perpetuis aquis subsca-
" turiens s. simpliciter Perennis, ut supra docui in
" synonymo 'Αείναος. Herod. (1, 145.) de Crathi,
" Ποταμὸς ἀέννaός ἐστι. Sic Greg. de Theolog. Ποτα-
" μοὺς καὶ πηγὰς δαψιλεῖς τε καὶ ἀεννάους. Et Lucian.
" (1, 55.) 'Ρεούσης ἀεννάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύματι.
" Transfertur ad alia etiam, et generalius ponitur
" pro Perennis, Perpetuus: ut ap. Aristoph. ἀένναοι
" νεφέλαι, Perennes nubes. Sic Xen. K. Π. 4, (2, 19.)
" Τοῦτο ἀενναότερον ἡμῖν δύναιτ' ἂν τὸν πλοῦτον καὶ
" πᾶσι τοῖς ἡμετέροις παρέχειν." " 'Αέναος, ap. Poë-
" tas pro ἀέννaος: i. e. ἀεὶ νάων, Semper fluens,
" Perennibus fluens aquis. Hesiod. ("Εργ. 2, 213.)
" Κρήνης ἀενάου: (355.) ἀενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον
" ὕδωρ. Sic Theocr. (15, 102.) ἀπ' ἀενάου 'Αχέροντος."
[" 'Αέννaος, 'Αέναος, Luzac. Exerc. 102. ad Diod. S.
1, 383. 407. Dawes. M. Cr. 524. Musgr. Iph. A.
init. Simonid. 15. Ruhnk. Ep. Cr. 255. Mœr. 23.
et n., Wessel. Diss. Herod. 184. ad Callim. 1, 59.
'Αέναος, Jacobs. Anth. 6, 420. 9, 364. Huschk. Anal.
303. Antip. Th. 23. Brunck. Aristoph. 1, 212.
Porson. Or. 1291. Boiss. Philostr. 642." Schæf. Mss.]
" 'Αεννάως, More eorum quæ perennibus aquis
" fluunt, h. e. Perpetuo, Jugiter." " 'Αενάων, οντος,
" ὁ, itidem est ἀεὶ νάων, Semper fluens, Perennis.
" Od. N. (109.) 'Εν δ' ὕδατ' ἀενάοντα, Aquæ pe-
" rennes. Legitur ap. Herod. quoque. Supra eod.
" significatu habuimus 'Αείναος et 'Αείνας. Sed
" annotat Eust. in l. illo Homeri quosdam scribere
" αἰενάοντα, ad producendam primam quæ sua natura
" brevis est." [" Græv. Lectt. Hes. 577." Schæf.
Mss.] " 'Αεννάων, i. q. ἀενάων, unde Hes. ἀεννά-
" οντα, ἀεὶ ῥέοντα." " Εὐροναήτοις, in Ms. Suidæ
" Cod. exp. καλῶς ῥέουσι: pro quo in impressis est
" εὐροναΐτοις. Utrumque susp. AT Εὐρόνοτος, vide
" in Εὖρος." " Καλλίναος, Pulcrifluus, Pulcre fluens,
" i. q. καλλίῤῥοος, Eur." [Alc. 589. Med. 835.
Apoll. Rh. 1, 1228. * 'Αμφινάω, Aristot. de Sensu
2. * " Περινάω, Circumfluo, Metagenes Comicus ap.
Athen. 270." Schw. Mss. " Ind. Hasii ad Leon.
Diac. 210." Boiss. Mss.] " Ναέτωρ, Hesychio ῥέων,
" πολύῤῥους, q. d. Fluxor, a νάω, significante ῥέω,
" στάζω."
" Ναϊάδες, Naiades: Nymphæ fluviales et fontanæ."

A [" Musgr. Hel. 188. Jacobs. Anth. 9, 262. Valck.
Phœn. p. 560. ad Charit. 261. * Ναΐς, Νηΐς, Heyn.
ad Apollod. 107. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 9.
ad Anton. Lib. 207. Verh. Ναΐς, Ναϊὰς, Toup. Ap-
pend. in Theocr. p. 42. Bergler. ad Alciphr. 302.
ad Dionys. H. 1, 157. Musgr. Cycl. 429. Ναιὰς,
ibid. ad Hippol. 78. Ναΐς, Jacobs. Anth. 6, 428.
Kuster. Aristoph. 5. Ναΐδες, ad Charit. 556. Musgr.
Hel. 187. Jacobs. Anth. 11, 169." Schæf. Mss.]
" Ναύω, Fluo, Mano. Hes. enim ναύει exp. ῥεῖ,
" βλύζει. Idem affert ναύειν pro ἱκετεύειν, Suppli-
" care." [Phot. Ναύειν· ἱκετεύειν, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς
ἦσαν· ἢ παρὰ τὴν ἑστίαν παρὰ τὸ ἐναῦσαι.] " Δια-
" ναῦσαι, Hesychio διαπλεῦσαι, Navi transire: quod
" infra διανεῦσαι. Alioqui est etiam Perfluere: a
" th. διανάω: quod vide in 'Αναπιδύειν."
" Ναρὸν, Hesychio σάρον, κόρημα, Scopæ. Exp.
" etiam πλησμονὴν, et ὑγρόν. ' Item ναροὺς affert pro
" φύλακας. AT Νάρη, Eid. est ἡ ἄφρων καὶ μωρά."
[" Ναρὸν, τὸ ὑγρὸν, παρὰ τὸ νῶ· ῥῆμα· δηλοῖ τὸ ῥέω.
B ὁ μέλλων νάσω. γίνεται ναρός. καὶ τὸ οὐδέτερον, ναρόν.
Σοφ. Τρωΐλῳ, Πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά.
Οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων 'Ρημάτων·
καὶ ἴσως ἡ συνήθεια τρέψασα τὸ α εἰς ε, λέγει νερόν.
Orionis Thebani Etym. Ms. Cf. vulgatum Etym., et
Salmas. ad Hist. Aug. p. 311." Brunck. Lex. Soph.
Ναρᾶς τε Δίρκης, Phot. * ῥευστικῆς· Αἰσχύλος. " Phryn.
Ecl. 14. Heyn. Hom. 7, 798." Schæf. Mss.] " Νηρὸς,
" pro νεαρὸς dici Phrynich. indicat, cum annotat
" nequaquam dicendum νηρὸν ὕδωρ, sed πρόσφατον.
" Suid. et Etym. e Lycophr. afferunt ἐν χθονὸς νηροῖς
" μυχοῖς pro κοίλοις, καθύγροις, Cavis, Humidis. At
" νηροὺς ἰχθῦς quod ap. eund. Suid. legitur, forsan
" reddi queat Natator. Hes. νηρὸν exp. ταπεινὸν,
" Humile." [* Νήριτος, i. q. νηρὸς, ut πέδον ν., Mare,
Ibycus ap. Schol. Pind. N. 1, 1. Boeckh. p. 427.
legit πέδα νηριτῶν pro μετὰ ν.] " Νηρὶς, Cavum saxum.
" Hes. enim νηρίδας dici scribit τὰς κοίλας πέτρας."
[* Νηρώδης, Erot. v. Σκύλλης, Hippocr. de Ulc. 576.
Ναρὸς, Νηρὸς, Νηρώδης, Lobeck. Phryn. 42.]

C " NANNH, Hesychio est μητρὸς ἀδελφὴ, Soror
" matris: quæ et νάννα: necnon μάμμη, si bene
" memini. At Νάνας, Idem dici scribit τὰς ῥυτὰς,
" ἀπὸ τοῦ νάειν." " Νάνναν, Idem esse dicit Matris
" vel Patris fratrem: alios sororem horum sic nomi-
" natam velle: quæ et νάννη. Ναννάριον, Idem
" scribit vocatum fuisse Quoddam genus ἀσώτων:
" sed rectius eo nomine intelligi τὸν τρυφερὸν καὶ
" καλόν: forsan est Latinorum Nepos, quod signi-
" ficat prodigum et luxui deditum: παρὰ τὴν νάν-
" νην. AT Νανναρὶς, Eid. est κίναιδος, Cinæda."
" Νέννος, Patruus, vel Avunculus. Scribit enim
" Eust. 971 (=662.) θεῖον esse πατρὸς ἢ μητρὸς
" ἀδελφὸν, quem et νέννον dici. J. Poll. (3, 16. 22.)
" pro Avunculo accipit, scribens matris fratrem vo-
" cari μητράδελφον, μήτρωα, vel νέννον. Paulo ante
" tamen Idem dixerat, Matris patrem, s. Avum ma-
" ternum, ab Eurip. nominari μητρῷαν, a Poëtis
" etiam νέννον: 3, c. 1. tit. περὶ προγόνων."

D " ΝΑΝΟΣ, ὁ, Nanus, Pumilio. Apud Gell. 18,
" 13: Corn. Fronto parva nimis statura homines
" pumiliones appellare mavult quam nanos; Apol-
" linaris Græcum verbum esse ait: νάνους enim
" Græcos vocare brevi atque humili corpore ho-
" mines, paulum supra terram extantes. Aristot. (H.
" A. 5, 24.) nanos esse dicit qui trunco corporis
" longiore sunt, sustentaculo autem ejusd. breviore.
" Dicit igitur, Νάνα εἰσὶ τὰ παιδία πάντα· προϊοῦσι δὲ
" αὔξεται τὰ κάτωθεν. Et rursum, Νέοις οὖσι τὰ μὲν
" ἄνω μεγάλα, τὸ δὲ κάτω μικρόν· διὸ καὶ ἑρπύζουσι:
" de Part. Anim. 4, 10." " Νανοφυὴς, Qui natura
" pumilus est, Pumilio," [Aristoph. Εἰρ. 787. Ed.
Brunck., ubi ναννοφ. ut ap. Schol. Νάννοι γὰρ λέγον-
ται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων,
ὕννοι λέγονται.] " Idem Νανώδης dicitur. Lucian.
" Q. H. Scr. (23.) Τοῦ 'Ροδίων κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν
" νανώδει σώματι ἐπιτίθεσθαι. Idem de Saltat. Μήτε
" ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης,

" μήτε ταπεινὸς καὶ νανώδης τὴν φύσιν. Aristot. vero A " νανῶδες, ut νάνον, esse vult οὗ τὸ ἄνω μὲν μέγα, τὸ " δὲ φέρον τὸ βάρος καὶ πεζεῦον, μικρόν: ideoque " πάντα τὰ ζῶα τἄλλα παρὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι να- " νώδη: quoniam homo progressu ætatis αὔξεται τὰ " κάτωθεν, non itidem cetera animantia: de Part. " Anim. 4, 10." [* Νανίον, Gl. Pupus, AT] " Νά- " νιον, Hesychio est ἀμνίον, σφάγιον, Victima." " Νανοκάκα, Eid. διὰ ῥινῶν λαλοῦσα, Per nares lo- " quens." [* Ναννάζω, unde ναννάζον, Eid. παιζό- μενον.] || " Rursum νάνος est ἄρτος πλακουντώδης διὰ " τυροῦ καὶ ἐλαίου κατασκευαζόμενος, ut refert Athen. " 14." [p. 646. UNDE * Νανίσκος, Athen. 269. ut habet Schn. Lex., sed lectio recepta est ναστίσκος, quod vide.]

" ΝΑΠΗ, ἡ, ET Νάπος, τὸ, Saltus, Clivus montis " aut promontorii sylvosus et leniter cavus: ut his " verbis indicat Apoll. Rh. 2, (735.) κατακέκλιται " ἠπειρόνδε Κοίλη ὕπαιθα νάπη. Verum et Hom. " τὰς νάπας collocat post τοὺς πρώονας ἄκρους, Cacu- B " mina celsa: et Aristoph. post τὰς κορυφάς. Sic " enim ille, Il. Θ. (553.) Ἔκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ " καὶ πρώονες ἄκροι Καὶ νάπαι. Hic vero (Ὄρν. 740.) " Νάπαισί τε κορυφαῖσί τε. Epitheticῶs Plut. in Numa " dicit νάπας σκιεράς: Eurip. (Andr. 283.) νάπος " ὑλόκομον: (Iph. A. 1283.) νιφοβόλον νάπος: ap. " Xen. ἀδιάβατον νάπος: Ἑλλ. 5, (4, 44.) Ἐπὶ νάπει " ἀδιαβάτῳ ἐγίγνοντο. Sunt qui νάπας s. νάπη in- " terpretari malint Valles nemorosas: Hieron. eo " nomine intelligi scribit Loca nemorosa, in Ezech. " 36," [6. Nonnulli deducunt a νάω, Fluo, a fre- quentia fontium et rivorum. " Νάπη, Zeun. ad Xen. K. Π. 143. Wakef. S. Cr. 1, 78. Jacobs. ad Meleagr. p. 2. Eur. Iph. T. 324. Schneid. Anab. 273. (5, 2, 28.) Heyn. Hom. 5, 515. Nom. propr., Longus p. 6. Vill. Νάπος, Zeun. l. c. Toup. Opusc. 2, 275. Schneid. l. c. Wakef. Trach. 437. Plato de LL. 6. p. 269. Ὕδατα ῥέοντα ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἐς τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι νάπας, ὅσαι κοῖλαι. * Ναπαῖος, Eur. Herc. F. 958. Soph. Œd. T. 1026. Ælian. H. A. 6, 42. 8, 2. C * " Ναπώδης, Saltuosus, Eust. Il. 210, 11." Wakef. Mss.]

" ΝΑΡΘΗΞ, ηκος, ὁ, Ferula, Bacillus. Xen. K. Π. " 2, (3, 7.) Εἰς δὲ τὰς δεξιὰς νάρθηκας παχεῖς τοῖς " ἡμίσεσιν ἔδωκε. Plut. Symp. 6. Τὸν νάρθηκα τοῖς " μεθύουσιν ἐνεχείρησε, κουφότατον βέλος: de Baccho. " Hesiod. (Θ. 565.) Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. Et νάρθηκες " ἐλεφάντινοι, Ferulæ eburneæ. Dicitur esse et Me- " dicum instrumentum e ferula, teste Luciano et " Etym." [" Imo ap. Lucian. adv. Indoct. c. 29. ἐλεφάντινοι ν. sunt Eburneæ medicamentorum ca- psulæ." Schw. Mss.] " Proprie vero νάρθηξ Arbor " quædam est, de qua Theophr. 6, 2.: et inde Plin. " 13, 22. Ferula calidis nascitur locis, atque trans " maria, geniculatis nodata scapis. Duo ejus genera: " νάρθηκα Græci vocant assurgentem in altitudinem: " ναρθηκίαν vero semper humilem. Ubi nota ILLUD " Ναρθηκία, cujus et Theophr. meminit l. ante c. " Gaza Ferulaginem appellat." [" Νάρθηξ, Musgr. D Hel. 1376. Jacobs. Anth. 8, 159. Voss. Virg. Eclog. p. 513. Heyn. ad Apollod. 89. Casaub. ad Athen. 80. Kuster. Aristoph. 127. Brunck. Bacch. 114. Musgr. 147. 703. 1155. Morell's Prometheus in Chains, Introduction." Schæf. Mss. Plut. Pomp. 18.] " Νάθραξ pro νάρθηξ dici, auctor Hes. forsan trans- " positione et mutatione Dorica, ut θίδραξ pro θρί- " δαξ." [* Ναρθηκοειδής, Diosc. 3, 95.] " Ναρθηκο- " πλήρωτος, Quo ferula impleta est, ap. Hes. ex " Æsch. Pr. (109.) ut videtur, Ναρθηκοπλήρωτον δὲ " θηρῶμαι πυρὸς Πηγήν: quod ipse exp. ἐν νάρθηκι " θησαυρισθεῖσαν, In ferula reconditam:" [παρόσον τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἐκζωπυρήσεις τοῦ πυρὸς, ὅθεν καὶ τῷ Διονύσῳ ᾠκείωσαν αὐτόν: cf. Hesiod. Θ. 565. " Jacobs. Anth. 7, 312." Schæf. Mss. * Ναρθη- κοφανής, Archigenes Oribasii p. 158. Matth.] " Ναρ- " θηκοφόρος, Ferulam s. Bacillum gestans. Plut. ad- " versus Colot. init., Ἄνδρα οὐ ναρθηκοφόρον, ἀλλ' " ἐμμανέστατον ὀργιαστὴν Πλάτωνος." [J. Poll. 10, 177. Xen. K. Π. 2, 3, 7. 6.] " Ναρθηκώδης, Ferula- " ceus, Ferulæ similis, Ad ferulæ naturam proxime " accedens." [" Geopon. 1, 331." Wakef. Mss. * " Ναρθήκινος, Aristot. de Audib." Schn. Lex. " Ναρθήκιον, τὸ, Narthecium. Diosc. Notha 448." Boiss. Mss.] " Græci quidam Medici libros a se " editos Νάρθηκας et Ναρθήκια inscripsere, Ferulas et " Ferurulas: forsan quod iis ceu ferulis niterentur " ipsi vel alii. Galen. τῶν κατὰ Γένη l. 5. Ὁ μὲν " Ἥρας ἐν βιβλίον ἐποιήσατο τῆς τῶν φαρμάκων συν- " θέσεως, ἐπιγραφόμενον Νάρθηκα: itemque Cratippi " Νάρθηκα citat idem Galen. τῶν κατὰ Τόπους l. 6.: " Sorani Νάρθηκα Aët. 8, 44. Apud Hes. reperio et " partic. Ναρθακιῶντες, expositum νάρθηξι πλήσσον- " τες." [" Casaub. ad Athen. p. 80. * Ναρθηκίζω, Kuster. Aristoph. 127." Schæf. Mss. Schol. ad A- charn. 1176. * Ναρθηκισμὸς, Galen. Method. 14, 16. Diosc. Parab. 240. Mathem. Vett. 25.]

" ΝΑΡΤΑΛΟΣ, dicitur esse Genus vasis ap. Ari- B " stoph." [ap. Schol. Aristoph. Σφ. 672.]

" ΝΑΣΣΕΙ, Hes. ὁμαλίζει, θλίβει, Æquat ac com- " planat, Premit. Inde ap. Aristoph. (N. 1203.) " ἀμφορεῖς νενασμένοι [Br. νενησμένοι,] Amphoræ ad " summum usque plenæ et pressæ." [" Nempe Νάσσω vel Νάττω signif. Farcio, Confercio, Stipo, Comprimo, Dense impleo. Epicteti Fragm. ap. Stob. Serm. c. 120. (p. 770. Ed. Upt., Fr. 94. Ed. Schw.) Νάττω τουτονὶ τὸν θύλακον, εἶτα κενῶ, Impleo saccum hunc, nempe ventrem meum, deinde rursus evacuo. Apud Athen. 130. habes; Ἔναττον οἱ παῖδες ἐς τὰς σπυρίδας, Inferciebant pueri (cibos) in sportulas." Schw. Mss. Od. Φ. 122. Ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε.] " Νά- " ξαι, Hesychio σάξαι, βύσαι: afferenti et νάξει pro " ἐρίσει, λιθάσει." [Nicander Θ. 952. " Ilgen. ad Hymn. 304. ad Herod. 528. Bergler. Alciphr. 380. Kuster. Aristoph. 62. Νάσσομαι, ad Callim. 1, 149. Νένασται, Anal. 2, 302. Νενασμένος conf. c. νενη- σμένος, T. H. ad Plutum p. 274. Brunck. Aristoph. C 2, 116. (Ἐκκλ. 840.) 3, 199. Kuster. 62." Schæf. Mss.] " Ναστὸς, Dense plenus ac veluti pressus, Confertus: " πυκνὸς, πλήρης, μεστὸς, μὴ ἔχων ὑπόκουφόν τι: opp. " τῷ χαῦνος καὶ μανὸς καὶ ὑπόκοιλος. Ita igitur ap. " Diosc. ναστὸς κάλαμος, Sagittis conficiendis aptus. " Et ap. Philonem ὁ κόσμος est πλήρης καὶ ναστὸς, " καὶ τῶν ὄντων βαρύτατος, Plenus et densus, Bud. " interpr. Ναστὸς dicebatur etiam ἄρτος τις s. πλα- " κοῦς e melle, uvis passis, aliisque condimentis: den- " sior constipatiorque is erat, nec quicquam inani- " tatis vel spongiosæ laxitatis habebat: sed in eo " pasta et condimenta erant νενασμένα. Aristoph. " Πλ. (1142.) Ἧκεν γὰρ ἄν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος. " Athen. (111.) ναστὸς est non solum εἶδος πλακοῦντος " ἔχων ἔνδον καρυκείας, sed etiam ἄρτος ζυμίτης μέγας: " Lycophr. quoque Panem simpliciter ναστὸν vocare " dicitur. Sed sæpius de Placenta illa, de qua hæc Ni- " costratus, Ναστὸς τὸ μέγεθος τηλικοῦτος, δέσποτα, " Λευκός· τὸ γὰρ πάχος ὑπερέκυπτε τοῦ κανοῦ. Ὀσμὴ δὲ, " τοὐπίβλημ' ἐπεὶ περιῃρέθη, Ἐβάδιζ' ἄνω, καὶ μέλιτι " συμμεμιγμένη Ἀτμίς τις εἰς τὰς ῥῖνας· ἔτι γὰρ θερμὸς " ἦν." [" Ad Herod. 528. Heringa Obss. 279. Valck. Diatr. 278. Subst., Toup. Opusc. 1, 36. 2, 106. Bergler. ad Alciphr. 85. ad Mœr. 142. Valck. Adoniaz. p. 398." Schæf. Mss.] " Ναστοκόπος, In- " cisor τοῦ ναστοῦ. ET Ναστοφάγος, Comestor τοῦ " ναστοῦ s. τῶν ναστῶν." [Paus. Arc. 42.] " UNDE " Ναστοφαγεῖν, Comedere ναστοὺς, J. Poll." [Phot.] " Est inde et DIMIN. Ναστίσκος, Parvus ναστὸς, ap. " Athen. (269.) e Pherecr. ἀμητίσκων καὶ ναστίσκων " * πολυτύρων." [* Ναστότης, Simplic. ad Aristot. Phys. 1, 18.] " || Verum ut redeam ad verbum νάσσω, " facit id fut. non solum νάσω, sed etiam νάσσω:" [sed etiam νάξω. Fut. autem νάσω est a v. * Νάσσω, quatenus idem valet ac Νάω, Ναίω, Habito. Cf. Etym. M. 581, 44. 587, 4." Schw. Mss.] " Unde pass. " νένακτο, quod Suid. exp. ἐπεπλήρωτο, in h. l. Josephi, " Συνεκπίπτει δὲ τοῖς πολεμίοις εἴσω, καὶ πᾶσα οἰκία " ὁπλιτῶν νένακτο, τὰ τέγη δ' ἦν τῶν μαινομένων κα- " τάπλεα, Armatis referta erat et veluti densata. Et

“ HINC Νάκτα, Hesychio τοὺς πίλους καὶ τὰ * ἐμπίλια.” A [* Νακτὴ, Gl. Farsa : Νακτὸν, τὸ πεπιλωμένον· Densum, Pressum. * Νάκτης, i. q. γναφεὺς, Schneidero susp. Lat. Nacca.] “ Νάγμα, affertur pro Vellus : “ quod et νάκος : forsan i. est q. σάγμα aut πίλημα, “ a νάσσω.” [Wessel. ad Herod. 7, 36. * “ Ἐννάσσω, Infercio, Geopon. 1, 441. Theocr. 9, 8.” Wakef. Mss. Ἐπινάσσω, unde] “ Ἐπινενασμένος, Oppletus, “ ex Aristoph. (Ἐκκλ. 838.) Ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν “ ἐπινενασμέναι (—ησμέναι Br.) Ἀγαθῶν ἁπάντων, “ καὶ παρεσκευασμέναι.” [* “ Καταvάσσω, Constipo, Probe constipo, Herod. 7, 36. Κατανάξαντες τὴν γῆν. Item * Συννάσσω, Comprimo, Constipo, ibid. 60. Συννάξαντες (sic enim haud dubie leg. pro vulgato συνάξαντες) ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, Hac (hominum myriade) quam arctissime fieri potuit constipata.” Schw. Mss.]

“ ΝΑΚΗ, ἡ, ET Νάκος, τὸ, Vellus, Pellis cum “ suo villo : κώδιον, δέρμα μετὰ τριχῶν. (Od. Ξ. “ 530.) Ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς εὐτρεφέος μεγάλοιο. “ Theocr. 5, (2.) Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τὸ μευ νάκος “ ἐχθὲς ἔκλεψεν. Ubi Zenodotus exp. κώδιον, Schol. B “ δέρμα αἰγός : quemadmodum et Etym. vult νάκην “ dici τὸ αἴγειον δέρμα, Caprinam pellem : κωδίαν et “ κώδιον, τὸ προβάτειον, Pellem ovinam : reprehen- “ dens eam ob rem Simonidem qui dixerit τὸ ἐν “ Κόλχοις νάκος, Colchicum vellus arietis. Verun- “ tamen et Herod. (2, 42.) pro Vellere s. Pelle arie- “ tis usurpasse νάκος comperitur, et Lucian. pro “ Pelle ovis : Joseph. pro Quacumque pelle villosa. “ Affert idem Etym. et MASCUL. Νάκης, ὁ : sed non “ exp. : tantum dicit, femininum νάκη fieri e neu- “ tro νάκος, ut βλάβη e βλάβος, σκέπη e σκέπος : “ masculinum νάκης e fem. νάκη, ut λέσχης e λέ- “ σχη, ἀράχνης ex ἀράχνη.” [“ Νάκη, Wolf. Proleg. 215. Νάκος, ibid. Jacobs. Anim. 284. Toup. Add. in Theocr. 391. Wessel. ad Herod. 123. ad Lucian. 1, 345.” Schæf. Mss. Festus v. Nacæ : Quidam ajunt, quod omnia fere opera e lana Nacæ dicantur a Græcis.] “ Porro e νάκος s. νάκη COMPOS. Νακοτίλτης, ὁ, “ Is qui villosas pelles vellit, Qui vellera vellit : ap. “ J. Poll. (7, 28.) e Philemone. Meminit ejus et C “ Hesych., νακοτίλται afferens pro οἱ κείροντες τὰ “ πρόβατα, Tonsores ovium.” [“ Ducange Gloss. Gr. v. * Νακοτάπης, Toup. Epist. de Syrac. 331.” Schæf. Mss.] “ Νακοτιλτεῖν, Vellera vellere s. ton- “ dere : unde partic. νακοτιλτοῦντα ap. J. Poll. (7, “ 28.) ex Archippo. Apud Eund. extat ET Νακότιλ- “ τος, e Cratini Dionysalexandro, Νακότιλτος ὡσπερεὶ “ κωδάριον ἐφαινόμην : quod videtur esse Velleris in “ modum vulsus. Apud Hesych. reperio ET Νάκυ- “ ρον, AC Νακύριον, exposita itidem δέρμα, Pellis.”

ΝΑΥΣ, αὸς, ἡ, Navis. Sunt autem et alii genitivi sc. νεὼς et νηός : e quibus ναὸς linguæ communi, νεὼς Atticæ, νηὸς Ionicæ ascribitur. Quorum genitivorum meminit Eust. Od. M. (148.) Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο, ubi etiam testatur majorem exemplarium partem et hic et aliis in ll. habere νεὸς per ο. Sic igitur fuerint quatuor genitivi, Ναὸς, et Νεὸς, et Νεὼς, et Νηός : de quibus dicam et infra. Ceterum quod ad nominativum attinet, an- D notant quidam ap. Hom. ubique ESSE Νηῦς, et ab eo dat. plur. νηυσὶ, et tamen uti compositis Ναυσικάα, et Ναυσίθοος, necnon Ναυσίκλυτος, atque aliis. Quod autem illi de his aliisque hujusmodi compp. dicunt, idem et de dat. ναῦφιν dici posse existimo, atque adeo majori etiam cum ratione ; magis enim mirum videri possit cur non νηῦφιν cum η itidem dicat. Quod porro de nomin. νηῦς tradunt, eum ubique ap. Hom. legi, non autem ναῦς, id si nequaquam affirmare ausim : sed aut nunquam, aut rarissime eo uti, hoc vero et ipse pronuntiare non dubitarim. Illud addo, parum mihi placere, quod dicunt Gramm. ναῦς habere etiam gen. Ion. νηὸς, cum et ipse nomin. νηῦς, a quo regulariter inclinatur νηὸς, passim inveniatur. Od. M. (166.) Τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηῦς εὐεργὴς Νῆσον Σειρήνοιϊν : Δ. (356.) γλαφυρὴ νηῦς : (Il. Υ. 247.) νηῦς ἑκατόνζυγος, et alibi. Sic νηὸς, et νηΐ, et νῆα. In plur. νῆες, νηῶν, νηυσὶ, νῆας, ap. Eund. variis in ll. Sed et νέας alicubi, ut νέας ἀμφιελίσσας, Od. Ξ. (258.) Sic gen. sing. νεὸς, de quo supra. “ Νέες, Ionice a ναῦς, Il. B. (509.) πεντή- “ κοντα νέες.” In soluta autem oratione cum ap. alios, tum ap. Thuc., in nomin. sing. ναῦς, in gen. νεὼς, in dat. νηΐ, in accus. ναῦν. In plur. autem nomin. νῆες, in gen. νεῶν, in dat. ναυσὶ, in accus. ναῦς. Ita enim ille 2. Καὶ ναῦς τε νηῒ προσέπιπτε : 8. Ἀφικομένης τῆς νεώς. Dat. autem νηῒ in l. quem modo protuli, ναῦς τε νηῒ κ. τ. λ. Accus. ναῦν, 2. Κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι. Exempla autem declinationis hujus nominis in plur., hæc sunt : in nominativo quidem νῆες, 7. Αἱ πρὸ τοῦ στόματος νῆες ναυμαχοῦσαι. Ead. pag. Ὅπως αὐτοῖς αἱ νῆες ἐντὸς ὁρμοῖεν. Et 2. Καὶ αἱ νῆες ἐν ὀλίγῳ ἤδη οὖσαι. Gen. autem νεῶν : 8. Καὶ τῶν νεῶν αἱ ἄριστα πλέουσαι. Dat. ναυσὶ, ut, Ἐπιτυγχάνει τρισὶ ναυσὶ τῶν Χίων. Accus. ναῦς, 2. Ἀλλὰ ξυμπεσεῖσθαι πρὸς ἀλλήλας τὰς ναῦς. Et 8. Κατακαῦσαι τὰς ναῦς. Quinetiam alicubi in una eademque periodo νῆες quidem in nomin., ναῦς autem in accus. dicit. E Thuc. autem libentius quam ex alio Scriptore exempla protuli quod ceteris antiquior sit, Herod. excipio, eumque illi velut exemplar in hujusmodi præsertim rebus sibi proposuerint. || Ναῦς ab Eust. uno quidem in l. deducitur a v. νῶ, τὸ σωρεύω, ut docui in Νάω, Habito, in altero autem idem deducit a νέω, νήσω, quod est κολυμβῶ : in quo etymo melius mihi sentire videtur, et potius assentientem me sibi habet. Sed hoc addo, sequendo hanc etymologiam, prius esse νηῦς quam ναῦς : cum longe aptius a νέω, cujus fut. ήσω, derivetur νηῦς quam ναῦς. Hoc quoque sciendum est, scriptum esse νῶ ap. Eust., pro quo repono νέω. [“ Ammon. 98. Eran. Ph. 171. ad Xen. Eph. 172. Dawes. M. Cr. 173. ad Herod. 459. 505. 736. Heyn. Hom. 7, 72. Phryn. Ecl. 68. Thom. M. 626. ad Diod. S. 1, 450. Musgr. Hel. 1283. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 408. 411. De declinat., ad Mœr. 110. Irmisch. ad Herodian. 3. p. 1142. Koen. ad Greg. Cor. 145. 185. 190. ad Herod. 225. De gen., Valck. Anim. ad Ammon. 156. Koen. ad Greg. Cor. 27. Porson. ad Med. p. 44. De nomin. et acc. plur., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 127. Bast Lettre 198. Conf. c. ναὸς, ad Diod. S. 2, 415. Naves cum equis comparatæ, Valck. Phœn. p. 635. Navis, inprimis longa, ad Charit. 674. Unde? Heyn. Hom. 5, 554. 601. Νηῦς, Brunck. Aristoph. 3, 100. Νηῦς, ad Charit. 600. Jacobs. Anim. 133. Ναῦς μακρὰ, Brunck. Aristoph. 3, 54. Νηὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 208. Boiss. Philostr. 433. Νεὸς, νεὼς, Heyn. Hom. 7, 72. 118. 120. Νεὼς, Ruhnk. Ep. Cr. 110. Νηΐ, Palæph. 142. Heyn. Hom. 7, 678. Νεΐ, Jacobs. Anth. 8, 92. Νέα, Valck. Diatr. 281. Heraclid. Sin. Ep. 2. Paus. 3, 248. Νῆες, νᾶυς, Mœr. 266. et n. ubi et de αἱ νῆυς, Wessel. Obss. 134. Νῆες, ad Diod. S. 2, 176. 366. 398. 445. 452. Brunck. Aristoph. 3, 100. Ναῦς, plur., ibid. Ναῦς μεγάλαι, μακραὶ, ad Diod. S. 2, 508. Αἱ νῆες, αἱ ναῦς, τὰς νῆας, τὰς ναῦς, Phavor. p. 69. ad Mœr. 130. ad Diod. S. 1, 130. Νῆες, de navalibus, ad Od. Θ. 5. Heyn. Hom. 8, 356. Ναῶν, Musgr. El. 7. Νηῶν, Porson. Hec. p. 8. Ed. 2. Diod. S. 2, 564. Νηυσὶ, νέες, νῆες, ad Herod. 77. Παρὰ νηυσὶ, παρὰ νηΐ, Heyn. Hom. 6, 53. Νέας, Greg. Cor. 217. Ruhnk. Ep. Cr. 110. Νᾶας, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 123. Ναῦς ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 47. * Νᾶς, Koen. ad Greg. Cor. 145.” Schæf. Mss. “ Steph. B. 369.” Wakef. Mss. Vetus forma, quam habet Hes. in Κατὰ νᾶν, pro ναῦν, unde etiam * Ἑλέναυς, pro ἑλέναυς, Perditrix navium, Æsch. Ag. 699.] “ Ναῦφιν, poëtice pro νεῶν, teste “ Hes. Il. B. (794.) ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν, i. e. “ ἀπὸ τῶν νεῶν. Od. Ξ. (498.) παρὰ ναῦφιν ἐποτρύ- “ νειε νέεσθαι, i. e. παρὰ τῶν νεῶν, A navibus.”

Composita, quæ a nominativo Ναῦς sunt formata.

Ναυαγὸς, ὁ, Naufragus, Xen. Ἑλλ. 1, (7, 2.) Οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς : paulo post, Ἀναίρεσιν τῶν ναυαγῶν. Greg. Naz. Ναυαγοί τε τλήμονες. [Lobeck. Phryn. 429. “ Thom. M. 622. Huschk. Anal. 122. Jacobs. Anth. 8, 137. 9, 302. 10, 184. 11, 11. 210. 325. Antiphan. 6. Ναυαγὸς, ἡ, Xenocr. Epigr. Δὶς ν., Bentl. Aristoph. 321.” Schæf. Mss. Euphorion Hel-

ladii Chrestom. p. 14. affert h. v. pro ὁ τὴν ναῦν ἄγων.] Ναυαγία, ET Ναυάγιον, Naufragium, Dem. (293.) Εἶτα χειμῶνι χρησάμενον, καὶ πονησάντων αὐτῷ τῶν σκευῶν ἢ καὶ συντριβέντων ὅλως, τῆς ναυαγίας αἰτιῷτο, Plut. de Herodoto, Διηγούμενος συμπεσοῦσαν ναυαγίαν ταῖς βασιλικαῖς ναυσὶ, Lucian. (2, 130.) Ναυαγίᾳ χρησάμενος, Naufragium passus, Qui naufragium fecerat, Synes. Ep. 4. Φέρειν δεῖ τιμὴν ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρὸν, Cadaver mortuum e naufragio. Lucian. (1, 831.) Οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες, E naufragio servati; vel potius Ex iis quæ naufragio facto peribant, peritura erant. Et metaph. Lucian. (2, 291.) de Deucalione, Καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν. Et ap. Plut. (8, 57.) Ναυάγια οἴκων, ἐκπτώσεις ἡγεμόνων. Latini quoque metaph. utuntur vocabulo Naufragium; nam Cic. dicit Naufragia et bonorum direptiones, Naufragium fortunarum, Naufragia rei familiaris. || Sed ναυάγιον frequentius accipitur pro Fragmento navis, aut Iis quæ facto naufragio reperiuntur et colliguntur, ut sunt Tabulæ e naufragio, ap. Cic.: Thuc. (7, 23.) Τὰ ναυάγια ἀνελκύσαντες τῶν Συρακουσίων. Apud Eund. pluribus in ll., Τά τε ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο. Sic et ap. Xen. Ἑλλ. 1, (7, 10.) Ἀναιρεῖσθαι τὰ ναυάγια. Thuc. 1, (50.) Πρὸς τὰ ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἐτράποντο, Ad navium submersarum et fractarum reliquias. Et 4, (14.) Νεκροὺς ἀπέδοσαν, καὶ ναυαγίων ἐκράτησαν. Apud Longin. Τὸν ἐπὶ τοῦ ναυαγίου δέχ' ἡμέρας ἄσιτον, Super tabula e naufragio. Plut. (Pomp. 32.) Ἐπὶ λεπτοῦ ναυαγίου διαφερόμενος. Metaphorice in hac quoque signif. capitur, ap. Plut. (9, 203.) Δημάδης τὰ ναυάγια λέγων πολιτεύεσθαι: itidemque ap. Soph. El. (729.) de iis qui in cursu equestri conciderant, πᾶν δ' ἐπίμπλατο Ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον. Chœrilus ap. Athen. (464.) Χερσὶν ἄνολβον ἔχω κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἐαγὸς, Ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυάγιον, οἷά τε πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ἔκβαλεν ἀκτάς: de poculis fractis, et hinc inde disjectis veluti naufragio. In ead. τοῦ ναυαγίου signif. Cic. videtur Lat. vocab. accepisse, cum dixit, Naufragium reip. colligere, ac salutem communem reficere. [Lobeck. Phryn. 518. "Ναυαγία, Alciphr. p. 40. Ammon. 97. Valck. Anim. 156. Thom. M. 622. Musgr. Tro. 438. Ναυάγιον, ibid. Bergler. ad Alciphr. 42. Ammon. et Valck. l. c. Xen. Eph. 59. ad Herod. 624. Thom. M. l. c. Fragmentum navis, Diod. S. 2, 488. Naufragium, 505. Longus p. 26. N. ποιεῖν, ad Cornel. Nep. p. 97. Stav." Schæf. Mss. * "Ναυαγιοφόρος, Naufragia ferens, Pseudo-Chrys. Serm. 28. T. 7. p. 327, 28. Ὦ φθόνε, πλοῖον πισσοειδὲς, *ταρτάρινον, ναυαγιοφόρον." Seager. Mss.] Ναυαγέω, Naufragium facio, Cic. pro quo alii et Naufragium patior, ut ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας, Naufragos legere, Naufragorum corpora ad sepulturam conquirere, Naufragos servare, Bud.: Dem. (933.) Ναυαγῆσαι ἔφη τὸ πλοῖον παραπλέον ἐκ Παντικαπαίου· ναυαγήσαντος δὲ τοῦ πλοίου ἀπολωλέναι τὰ χρήματα. || Interdum cum accus. construitur in metaph. signif., et tunc non incommode reddi potest Jacturam facio; vel, Naufragio amitto. Greg. Naz. Ἐν ὀλίγῳ ναυαγήσας τὴν σωτηρίαν. Idem, Μηδὲ φορτισθῶμεν πλέον ἢ δυνάμεθα φέρειν, ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηῒ βαπτισθῶμεν, καὶ τὸ χάρισμα ναυαγήσωμεν, Ne baptismum obruamus peccatorum pondere, Bud. [" Valck. Anim. ad Ammon. 159. Athen. 1. p. 28. Jacobs. Anth. 8, 137. 9, 303. De curru fracto, Demosth. 1410, 10." Schæf. Mss. * Ναυαγησμὸς, Herodian. Epimer. 180. * Ναυαγητὸς, unde *Ἀναυάγητος, Qui naufragium non patitur, Chrys. Hom. in Ψ. 50. p. 65. Cotel. * Ἐνναυαγέω, Stob. Serm. 3. p. 105. Schol. * Συνναυαγέω, Æsop. Fab. 247. " Theod. Prodr. 269." Elberling. Mss.]

Ναύαιθος, In quo naves arserunt: ita dicitur Fluvius quidam Italiæ, ab incensis in eo navibus nomen sortitus. Etym. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 83." Schæf. Mss.]

Ναύαρχος, Navium præfectus, ὁ τῶν νηῶν ἄρχων, Hes.: Cic. quoque Navarchum dicit. Thuc. 8, (20.) Ναύαρχος αὐτοῖς ἐκ Λακεδαίμονος Ἀστύοχος ἐπῆλθεν, ᾧπερ ἐγίγνετο ἤδη πᾶσα ἡ ναυαρχία. Aristot. Polit. 2.

A Τῷ περὶ τοὺς ν. νόμῳ. Rursum Thuc. 4, (11.) p. 125. Ναύαρχος δὲ αὐτῶν ἐπέπλει, Navium s. Classis præfectus: cui subsunt τριήραρχοι et κυβερνῆται, ut in ead. p. videre est. Demetrii autem adulatores Ptolemæum per contemtum vocabant ναύαρχον, sicut Seleucum ἐλεφαντάρχην, Lysimachum γαζοφύλακα, Agathoclem νησιάρχην: nec enim eos regio nomine dignabantur. [Æsch. Pers. 863. Ch. 721. " Wyttenb. Select. 396. 398. ad Diod. S. 2, 469." Schæf. Mss. Burm. ad Petron. c. 101. * Νέαρχος, i. q. ναύαρχος, Plut. 9, 250. Hutt., Schneidero susp.] Ναυαρχία, Præfectura navium s. classis. Exemplum e Thuc. habes in Ναύαρχος. Aristot. Polit. 7. c. ult., Ναυαρχίαι καὶ ἱππαρχίαι καὶ ταξιαρχίαι: et his specialiores, Τριηραρχίαι καὶ λοχαγίαι καὶ φυλαρχίαι. [" Ad Diod. S. 1, 221. 2, 10. 384." Schæf. Mss.] Ναυαρχὶς, ίδος, ἡ, Navis qua classis præfectus vehitur: quam sunt qui Prætoriam navem interpr. Plut. (9, 116.) Τὴν Θεμιστοκλέους ναυαρχίδα κυβερνήσει προπολεμοῦσαν τῆς Ἑλλάδος. Idem Alcib. (27.) p. 66. Ταχὺ δὲ σημεῖον

B ἄρας ἀπὸ τῆς ν. φίλιον, ὥρμησεν εὐθὺς ἐπὶ τοὺς κρατοῦντας τῶν Πελοποννησίων. Prætoriam vero navem, inquit Bayf., Græci ναυαρχίδα vocant, nostri vulgo Capitaneam. Diod. S. 20. Καὶ πρῶτος ὥρμησεν ἐπὶ τὴν ν. Idem Auctor aliquando στρατηγίδα vocat: ut eod. l. Παραγγείλας τοῖς κυβερνίταις ἀκολουθεῖν τῇ στρατηγίδι νηΐ. [" Ad Diod. S. 1, 426. 2, 410." Schæf. Mss.] Ναυαρχῖται, Classium duces, VV. LL. Ναυαρχέω, Navibus præsum, Navarchum ago, Navarchi munere fungor, Xen. Ἑλλ. 2, (1, 5.) Οὐ γὰρ νόμος αὐτοῖς δὶς τὸν αὐτὸν ναυαρχεῖν: [4, 19. K. Ἀ. 5, 1, 3.] Construitur cum dat., ut annotat Suid. Item cum gen., Isocr. Τῶν πλοίων, ὧν ἐναυάρχει Λαομέδων. [" Wyttenb. Select. 220. Diod. S. 1, 696." Schæf. Mss.]

[* " Ναυβαρέω, ad Lucian. 1, 341." Schæf. Mss.] Ναυβάτης, Qui navem conscendit, nave vehitur, Vector, Soph. Aj. (348.) Ἰὼ φίλοι ναυβάται, Μόνοι ἐμῶν φίλων, Socii navales, Amici qui navem mecum conscendistis, et vecti mecum fuistis. Apud Suid. Πεζοὺς

C δὲ ἀντὶ ναυβατῶν πορευομένους, ubi ναυβάτης exp. non solum ἐπιβάτης, sed et ναύτης. [" Sic ap. Herod. 1, 143. ναυβάται sunt Qui mare exercent." Schw. Mss. Æsch. Pers. 1016. Ag. 413. 996. " Brunck. ad Æsch. Pers. 373. Valck. ad Ammon. 17. Diatr. 127. Wakef. Phil. 270. 901. 1027." Schæf. Mss. * Συνναυβάτης, Soph. Ph. 565.] Apud Hes. scribitur ETIAM Ναυάτης, quod exp. νεὼς ἐπιβάτης. Citaturque itidem in VV. LL. e Lycophr. (827.) τὴν δὲ ναυάται Κρόκαισι ταρχύσουσιν. Item ap. J. Poll., Ἐπιβάτης, πλωτὴρ, ναυάτης: quod magis Tragicum esse ait. Quæ scriptura mendo carere videtur; ut ita dicatur ναυάτης pro ναύτης, sicut Navita pro Nauta. [" Vide quæ a VV. DD. ad Hesych. monita sunt." Schw. Mss. Eur. Iph. T. 1380. Hel. 1611. " Casaub. ad Athen. 104. Brunck. ad Æsch. Pers. 373. 1006. ad Argum. Soph. Phil. Valck. ad Ammon. 17. ad Thuc. T. 2. p. 294. 372. Baver., ad Plut. T. 6. p. 202. Hutt. Markl. Iph. p. 404. Wakef. Eum. 459. Porson. Phœn. 849." Schæf. Mss.]

D Ναυηγὸς, Ion. pro ναυαγὸς, Naufragus; vel potius Navifragus, ut poëtico poëticum reddas. In Epigr., [Anal. 3, 233.] ναυηγὸς ναῦς, et ναυηγοὶ ἄνεμοι, Ovid. Fretum navifragum, Stat. Saxum navifragum. In Epigr. ναυηγὸς μόρος, Naufragum fatum, cum sc. aliquis naufragio facto perit. || In prosa autem ναυηγὸς est Navium ductor, Classis præfectus, ut e Suida patet: Ναυηγὸς, ὁ τῆς νεὼς ἀρχηγός· τοῦτο δὲ κοινῶς· ἡ δὲ ποίησις καὶ τὸν ναυαγήσαντα οὕτω γράφει. [Lucian. 3, 686. Lobeck. Phryn. 429.] Ναυηγίη, ET Ναυήγιον, Naufragium: Poëtice pro ναυαγία et ναυάγιον. Sicut vero Ναυάγιον accipitur pro Fragmento aliquo, quod e naufragio colligitur, ita et ναυήγιον. [Herod. 7, 191. 192. 8, 8. 12. 18. 96.] Ναυηγέω, Naufragium facio, pro ναυαγέω: quod tamen et ap. Polyb. habetur, (6, 44, 7.) p. 191. Πολλάκις διαφυγόντες τὰ μέγιστα πελάγη καὶ τοὺς ἐπιφανεστάτους χειμῶνας, ἐν τοῖς λιμέσι καὶ πρὸς τῇ γῇ ναυηγοῦσι, In portu terramque radentes impingunt naufragiumque faciunt. [Herod. 7, 236.]

Ναύκληρος, Qui navem possidet, Navis dominus, A Nauclerus, Plauto, Navicularius, Naviculator, Ciceroni. Plut. Polit. Præc. Ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος, Athen. (209.) Τῶν δὲ κατὰ ναῦν ἀδικημάτων δικαστήριον καθειστήκει, ναύκληρος, κυβερνήτης, καὶ πρωρεύς: unde patet discrimen esse inter ναύκληρον et κυβερνήτην: est tamen hic ναύκληρος in nave non otiosus. Plut. (8, 638.) Ἄκρα τῶν ἱστίων οἱ ναύκληροι καταδιφθεροῦσι, Aristot. Rhet. 2. Ὅμοιος ναυκλήρῳ, ἰσχυρῷ μὲν, ὑποκώφῳ δὲ, Comicus quidam ap. Athen. (558.) de Phryne meretrice, quam Charybdin vocat, Τόν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει. Ammonio ναύκληροι sunt non solum οἱ ναῦς κεκτημένοι, sed etiam ita vocatos scribit τοὺς μισθωτοὺς τῶν συνοικιῶν: ubi potius scr. μισθωτὰς, Locatores. Hesychio est ὁ συνοικίας προεστὼς, σταθμοῦχος: ut sit ναύκληρος, Qui ita hospitibus domum suam quasi locat, ut navicularius vectoribus. Hyperides vero ναύκληρον usurpavit ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν, s. οἰκίας, aut συνοικίας: ut annotat Harpocr., quem Hes. ναύκλαρον, B alii ναύκραρον appellant. Metaphorice autem paterfamilias dicebatur ναύκληρος. J. Poll. 1. Ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας, στεγανόμος· παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Αἰολεῦσιν ἑστιοπάμμων ὀνομάζεται· ἔνιοι δ' αὐτὸν καὶ ναύκληρον ἐκάλεσαν. Forsan tamen et hic ναύκληρος, idem qui paulo ante Ammonio et Hes. Ναύκληροι Athenis dicebantur etiam οἱ δήμαρχοι, J. Poll. 8. περὶ δημάρχων loquens, Οὗτοι οἱ κατὰ δήμους ἄρχοντες, ἐκαλοῦντο τέως ναύκληροι, ὅτε καὶ οἱ δῆμοι ναυκάριοι: nisi forte ibi scr. ναύκαροι, ναύκλαροι, ναύκραροι: nam inter ναυκάρους et ναυκλήρους Ammonius distinguit, et Hes. inter ναυκλάρους ac ναυκλήρους. Agnoscit tamen et Harpocr. ναύκληρος in hac signif. usurpatum ab Hyperide. || Adjective pro Nauticus; nam ναύκληρον πλάτην, Hes. exp. τὴν ναυτικήν. [" Vide Ind. Xen. Mem., Plut. Mor. 1, 12. 14. Ammon. 96. Gierig. ad Ovid. 1, 81. Brunck. Phil. 128. Soph. 3, 522. Thom. M. 623. Markl. Suppl. 442. Diod. S. 1, 698. 2, 469. Paterfamilias, Phryn. Ecl. 163. De curru, Valck. Hipp. p. 296." Schæf. Mss.] Ναυκληρικὸς, C Ad navicularium s. nauclerum pertinens, Nauclerius: Plaut. Nauclerio ornatu. Alibi Naucleriacus dicit, Venias huc ornatu naucleriaco. Athen. (207.) Ἡ δὲ ν. δίαιτα, κλινῶν ἦν πεντεκαίδεκα, Nauclerium conclave. Et τὰ ν., Plato de LL. 8. Nauclerium vitæ genus. Item ναυκληρικὸς dicitur pro ναύκληρος, ut στρατιωτικὸς interdum pro στρατιώτης: vel Qui nauclerium vitæ genus sequitur. Plut. (9, 145.) Λάμπις ὁ ν. ἐρωτηθεὶς πῶς ἐκτήσατο τὸν πλοῦτον; aliquanto post dicit, Λάμπων ὁ ναύκληρος: incertum an de eod. [Lucian. 3, 282.] Ναυκληρία, Naucleriacum vitæ genus, quo sc. aliquis navem possidens vectoribusque eam locans quæstum facit, Aristot. Pol. 1. περὶ ἐμπορίας loquens, quam præcipuam τῆς μεταβλητικῆς speciem constituit, Ταύτης μέρη τρία, ναυκληρία, φορτηγία, παράστασις: quorum summum genus ἡ χρηματιστική. [Plut. 9, 318. Navis, 6, 323. " Ind. Xen. Mem. Navigatio, Brunck. Soph. 3, 402." Schæf. Mss. Eur. Med. 527. Alc. 110. 258. Hel. 1535. 1605.] AT Ναυκλήριον, Navigium, q. d. Naucleriaca D possessio, Dem. 289(=690.) Μέγιστα ναυκλήρια κέκτηται τῶν Ἑλλήνων, καὶ κατεσκεύακε τὴν πόλιν αὐτοῖς καὶ τὸ ἐμπόριον. Sic Plut. Apophth. Lacon. 205. Τὸν μακαρίζοντα Λάμπον τὸν Αἰγινήτην διότι ἐδόκει πλουσιώτερος εἶναι, ναυκλήρια πολλὰ ἔχων, Multa navigia, quæ vectoribus elocabat, quibus negotiabatur: quem ναυκληρικὸν paulo ante vocat. [Eur. Rhes. 233. ναυκλήρια pro ναυστάθμους. " Plut. Mor. 1, 936." Schæf. Mss.] Ναυκληρέω, Nauclerus s. Navicularius sum. Construitur interdum cum accus., interdum cum gen., diciturque de eo qui nauclerus est, et possidet navem, ejusque dominus est. Dem. (929.) Ἐρασικλῆς μαρτυρεῖ κυβερνᾶν τὴν ναῦν, ἣν Ὑβλήσιος ἐναυκλήρει. Sic et alibi. Plut. (Pomp. 73.) Εἶδεν εὐμεγέθη φορτηγὸν ἀνάγεσθαι μέλλουσαν, ἧς ἐναυκλήρει Ῥωμαῖος ἀνήρ. Hes. ναυκληροῦμεν exp. ναυτιλλόμεθα. [Æsch. S. c. Th. 658. Aristoph. Ὄρν. 598. " Brunck. ad Soph. Antig. 994. Valck. ad Herod. 48. Markl. Suppl. 442." Schæf. Mss. Isæus 134. * " Ναυκλήρημα, Tzetz. Ch. 9, 61." Boiss. Mss.] Ναυκληρώσιμος, ὁ, ἡ, Qui a nauclero elocatur, specialiter eo qui σταθμοῦχος appellatur: unde ναυκληρώσιμοι στέγαι ap. Hes., τὰ πανδοκεῖα, Tabernæ, Deversoria: quæ et ἐμπορεῖα nonnullis, ut ἐμπορικὸς οἶκος, Stesichoro: potest tamen et navis dici ναυκληρώσιμος στέγη: quippe quæ et ipsa a nauclero locetur vectoribus. [" Ad Herod. 533." Schæf. Mss. * Προναύκληρος, Gl. Magister navis. " Buttm. Schol. Od. Θ. 163." Boiss. Mss. * Συνναύκληρος, Lucian. 3, 663. al. σύγκληρος.]

AT VERO Ναύκλαροι, SIVE Ναύκραροι, SIVE Ναύκαροι, Athenis dicebantur olim οἱ κατὰ δήμους ἄρχοντες, quos J. Poll. ναυκλήρους quoque appellatos dicit. Hes. Ναύκλαροι, δήμαρχοι ὑπηρέται, duodecim e qualibet tribu, qui ἀφ' ἑκάστης χώρας τὰς εἰσφορὰς ἐξέλεγον, postmodum δήμαρχοι vocati. Facitque Hes. discrimen inter ναυκλήρους et ναυκλάρους: itidemque Ammonius inter ναυκλήρους et ναυκράρους distinguit, ac ναυκράρους esse dicit τοὺς τὰ δημόσια εἰσπραττομένους κτήματα. Aristoph. quoque Schol. δημάρχους appellatos fuisse scribit eos qui prius ναύκλαροι vocabantur, sive ii, ναύκλαροι sc., a Solone constituti, sive etiam ante Solonem: qui τὰς ὑπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἐν ἑκάστῳ δήμῳ χρεῶν, καὶ παρ' οἷς τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα ἦν· συνῆγόν τε τοὺς δήμους ὅτε δέοι, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐπεδίδοσαν, καὶ ἐνεχυρίαζον, καὶ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων ἐκόσμουν. Aristot. quoque in Rep. Athen. eosd. fuisse δημάρχους et ναυκλάρους, ac mutato tantum nomine δημάρχους in ναυκράρων locum a Clisthene constitutos fuisse auctor est, ita de Clisthene loquens, Κατέστησε καὶ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκλάροις, καὶ τοὺς δήμους ἀντὶ τῶν ναυκλαρίων ἐποίησεν. Sic enim verba ejus emendo ex Harpocr. et Schol. Aristoph. (N. 37.) ac J. Poll. Pro ναυκλάροις autem et ναυκλαρίοις, ut ap. Aristoph. Schol. scribitur, ap. Harpocr. habetur ναυκράροις et ναυκραριῶν. Ceterum fuisse ναυκράρων nomen antiquum, et ante Clisthenis tempora, ex Herod. quoque discimus, qui 5, (71.) de Clisthene et Isagora loquens, ait, Οἱ πρυτάνις τῶν Ναυκράρων οἵπερ ἔνεμον τότε τὰς Ἀθήνας: cujus l. meminit et Harpocr. dicens ναυκράρους ibi prisco nomine ab eo vocari τοὺς ἄρχοντας. [Lobeck. Phryn. 431. " Ναύκραροι, Ammon. 96. ad Herod. 407. Thom. M. 623." Schæf. Mss. Schn. Lex.] Ab his sive ναυκλάροις s. ναυκράροις, s. ναυκάροις, paragogica FORMA Ναυκλάριοι, SIVE Ναυκράριοι, SIVE Ναυκάριοι, Athenis dicebantur οἱ δῆμοι, ut tum ex Aristot. l. c. cognoscitur, tum ex iis quæ in Ναύκληρος ex J. Poll. ascripsi. Ναυκαρία, ἡ, a nomine ναύκαροι vocabatur Duodecima pars tribus, J. Poll. 8, (111.) περὶ δημάρχων, post verba illa quæ in Ναύκληρος ex eo citavi, tum de hoc ναυκαρία, tum de ναύκαροι ait, Ναυκαρία δ' ἦν τέως φυλῆς δυοκαιδέκατον μέρος· καὶ δυώδεκα ναυκάριοι ἦσαν, τέσσαρες κατὰ τριττὴν ἑκάστην· τὰς δ' εἰσφορὰς τὰς κατὰ δήμους διεχειροτόνουν οὗτοι, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἀναλώματα· ναυκαρία δὲ ἑκάστη δύο ἱππέας παρεῖχε καὶ ναῦν μίαν· ἀφ' ἧς ἴσως ὠνόμασται. [* Ναυκραρία, Phot. Lex. et Schn. v. Ναύκραροι.] A nom. ναύκραροι dicuntur ETIAM Ναυκράρια, οἱ τόποι ἐν οἷς ἐνέκειντο τὰ κτήματα, Ammon. Loca illa ubi reponebantur quæ a ναυκράροις per singulas ναυκραρίας exacta erant. [" Thom. M. 623." Schæf. Mss.] AT Ναυκραρικὰ vide in Ναυκρατητικά.

Ναυκράτης, Qui classis præsidio tenet aliquem locum, aut etiam occupat, Qui navium auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Ex Herod. (5, 36.) Ναυκράτεες τῆς θαλάσσης, Classe mare occupantes. || Ναυκράτης a quibusdam dicta fuit etiam ἡ ἐχενηΐς, Eust. a retinendis et remorandis navibus, s. eorum cursu. [Georg. Pisid. Hexaëm. 987.] || Nom. proprium. || At Ναύκρατις, Ægypti oppidum est, unde ostium quidam Naucraticum nominant: cujus gentile nomen Ναυκρατίτης: apud Athen. sæpe, οἱ ἐμοὶ Ναυκρατῖται: erat enim ejus patria Naucratis. Et ap. Plin. 5, 9. Naucratites nomos, s. Præfectura Naucratitis. Pro Ναυκρατίτης dicitur etiam Ναυκρατιώτης, forsan a Ναυκράτιον aut Ναυκρατία, Steph. B. [" Ναύκρατις, Ruhnk. Oratt. Gr. p. 84." Schæf. Mss.]

Ab hoc Ναύκρατις Harpocr. existimat ESSE Ναυκρατητικὰ, quod ap. Dem. legitur in Timocr. Μή ποτε βέλτιον φέρεται ἐπὶ τοῖς Ἀττικιανοῖς Ναυκρατητικὰ, ut sit ἀπὸ Ναυκρατικοῦ πλοίου vel Ναυκρατιτῶν ἐμπλεόντων: quia Ναύκρατις olim erat Emporium Ægypti. Si vero, inquit, Ναυκράρικὰ scribatur, fuerint τὰ τῶν ἀρχόντων, eo quod ναύκραροι olim dicerentur οἱ ἄρχοντες, ut ex Herod. 5, (71.) manifestum est. [Locus ab Harpocr. allatus non legitur in Or. c. Timocr., vocab. autem Ναυκρατητικὸς, s. *Ναυκρατιτικὸς extat ibid. p. 703, 15. Ἐμήνυσεν Εὐκτήμων ἔχειν Ἀρχέβιον καὶ Λυσιθείδην, τριηραρχήσαντας, χρήματα ν.] Ναυκρατέω, Navibus obtineo, supero s. superior sum. Pass. Ναυκρατέομαι, Navibus s. Navali præsidio inferior sum, Classe vincor, superor. Xen. Ἑλλ. 6, (2, 6.) Κατὰ θάλασσαν δὲ οὐδὲν εἰσήγετο αὐτοῖς, διὰ τὸ ναυκρατεῖσθαι, Eo quod inferiores essent navalibus copiis, Bud. [*Ναυκρατία, Victoria navalis, Dio Cass. 396. "Ruhnk. Hist. Orat. p. 52." Schæf. Mss.] Ναυκράτωρ, Qui classe obtinet, Qui navalibus copiis tenet locum aliquem, ut idem sit cum ναυκράτης. Hesychio ναυκράτορες sunt οἱ τῶν νεῶν ἡγούμενοι, forsan qui supra ναύαρχοι. [Herod. 6, 9. Thuc. 5, 97. Soph. Ph. 1072.]

Ναύλοχος, ὁ, ἡ, Cui naves insidere possunt, h. e. Navium stationi accommodus: ut λιμένες ναύλοχοι, i. e. ἐν οἷς ἐστὶ λοχῆσαι, ut Homeri quoque verbis confirmatur, quæ mox afferam. Addit Eust. et alias duas etymologias: unam a λέχος, sc. ἐν οἷς εὐνάζονται νῆες: alteram ab ὀχεῖσθαι, pleonasmo literæ λ: ut λιμένες ναύλοχοι sint, ἐν οἷς ὀχοῦνται αἱ νῆες, secundum illud Homericum, καὶ λιμένες νηῶν ὀχοί. Sed prius etymon simplicius est et ex Hom. confirmatur, qui Od. Δ. (846.) ait, λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ Ἀμφίδυμοι, τῇ τόν γε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί: K. (141.) Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ Ναύλοχον ἐς λιμένα. Et ναύλοχοι περιπτυχαὶ, Eur. Hec. (1015.) i. e. τὰ ναύσταθμα. Et Soph. Aj. (460.) ναυλόχους λιπὼν ἕδρας, i. e. τὸν ναύσταθμον, ἔνθα αἱ νῆες ἵστανται κατὰ λόχον, i. e. κατὰ τάξιν, Schol. etymon simul exprimens. Idem Soph. dixit etiam ναύλοχα λουτρὰ, Lavacra maritima, s. navium stationi finitima, παραθαλάττια, ut Schol. exponit in Tr. (633.) Ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα Θερμὰ λουτρά. Intelligit autem ibi λουτρὰ τὰ Ἡράκλεια, de quibus et Athen. Item ap. J. Poll. 1. ναυλοῦχοι λιμένες, fortasse pro ναύλοχοι, quod ap. Hom. habetur. ["Thom. M. 927." Schæf. Mss.] Suid. ναύλοχος videtur etiam substantive capere pro Statione navium: Ναύλοχος, εὔδιον, ἐν ᾧ αἱ νῆες λοχῶσιν ἢ ἀναπαύονται, ubi fortasse scr. εὔδιος, ut sit adjectivum, et subaudiatur λιμήν. NAM Ναύλοχον potius neutro gen. dicitur pro ναύλοχος λιμὴν, s. ναύλοχος ἕδρα aut ναύλοχος περιπτυχὴ, Statio navium, Locus quem naves insident, Navale. Plut. de Solert. Anim. Προφανέντα δελφῖνα πρώραθεν ὥσπερ ἐκκαλεῖσθαι καθηγούμενον εἰς τὰ ναύλοχα. Naulochum ap. Plin. 4, 3. est etiam Nomen oppidi cujusdam Locrorum. Idem in fine l. 5. meminit Naulochi promontorii, et 4, 12. Naulochi insulæ, et c. 11. oppidi *Tetranaulochi. [Plut. Them. 9. *Ναυλόχιον, τὸ, Aristophanes Photii et Pollucis 10, 28. Lex. Herod. p. 176.] AT Ναυλοχέω, In statione maneo, Stationem navium insideo. Apud Suid., Ὁ δὲ ναῦς προσέταξεν ἐν τοῖς ἀγκῶσι ναυλοχεῖν λανθάνοντας· ἐπειδὰν δὲ αἴσθωνται, ζευγνύειν αὐτὸν τὴν γέφυραν. Hes. ναυλοχεῖ exp. ἐν τῇ νηῒ κατατέτακται. Ubi videtur ναυλοχεῖν deducere a λόχος, quo significatur σύνταγμα quoddam militare: ut ναυλοχεῖν sit In navi per λόχους dispositum esse. Sed J. Poll. aliter videtur accipere hoc ναυλοχῶ, sc. pro Classe insidias struo, Nave aliquem locum insidens, adversarium observo; ait enim τὸ δὲ φυλάττειν τινὰς, ἐφορμεῖν καὶ ναυλοχεῖν: ubi etiam reddere posses, In statione navium manens observo et insidior. Et id colligitur etiam e l., quem e Suida citavi, qui paulo post ναυλοχῶ exp. τὸ τὰς ναῦς ἐνεδρεύω. Sic accipitur et ap. Thuc. 7, (4.) p. 235. Εἴκοσι ναῦς, αἷς εἴρητο περί τε Λοκροὺς καὶ Ῥήγιον καὶ τὴν προσβολὴν τῆς Σικελίας ναυλοχεῖν αὐτάς: ubi nota casum accus. quocum construitur. Apud Hes. habetur etiam ναυλοχώντων, quasi a ναυ-

A λοχάω, quod exp. ὑποδεχομένων τὰς ναῦς: dubium an pro Excipere ibi accipiat, eo modo, quo hostem in insidiis aut etiam irruentem excipere aliquis dicitur; an vero pro Excipere, h. e. In stationem recipere. Suid. ναυλοχῶ exp. τὰς ναῦς ἀναπαύω καθιστῶν. [Nicet. Annal. 3, 1. Dionys. H. 1, 34, 47. *Ναυλοχία, Occulta navium statio, Appian. 1, 780. *Ἀναυλόχητος, Lyc. 745. *Ἐνναυλοχέομαι, Dio Cass. p. 613, 88. *Ἐνναυλοχόω, Schn. Lex.]

Ναυμάχης, ὁ, ET Ναυμάχος, ὁ, ἡ, E navi dimicans, Navale prælium committens: ut ναυμάχος ἀνὴρ, Suid. Sed ναυμάχης e Chrys. affertur pro Classe decertans. ["Ναυμάχος, Valck. Phœn. p. 440. ad Charit. 607. Antip. Sid. 69. Crinagor. 25." Schæf. Mss.] AT Ναύμαχος proparoxytonως, Quo dimicatur e navibus, Navali prælio aptus, Il. O. (389.) Μακροῖσι ξυστοῖσι τὰ ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο Ναύμαχα κολλήεντα κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ, i. e. πρὸς ναυμαχίαν ἐπιτήδεια: (677.) Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι, Κολλητὸν βλήστροισι. Iti-
B demque ap. Herod. ναύμαχα δόρατα quæ Hom. hic ναύμαχα ξυστὰ appellat, Hastæ ad navale prælium accommodæ, Spicula nautica, VV. LL. [Plut. 7, 360. "Ad Diod. S. 1, 511. Heyn. Hom. 7, 68. ad Charit. 317. ad Il. Z. 319." Schæf. Mss. *"Χερσοναύμαχος, Theod. Prodr. 206. *Νεομάχος, Jo. Malal. 1, 267. Chilmead. conjicit ναυμάχος vel *νηομάχος." Elberling. Mss.] Ναυμαχία, ἡ, Certamen s. Prælium navale, Pugna navalis. Naumachiam nonnulli etiam inter Lat. dixerunt, ut Plin. et Velleius. Et Suet. Naumachiam committere. Thuc. 1. Μιᾷ τε νίκῃ ναυμαχίας κατὰ τὸ εἰκὸς ἁλίσκονται. Et 2. Ἀνάγκη ἂν εἴη τὴν ν. πεζομαχίαν καθίστασθαι. Idem 1. N. τινὰ βραχεῖαν ἐποιήσαντο. Plut. de Herod. Ναυμαχίαις αὐτόθι κρατοῦντας τοὺς Ἕλληνας. Dem. Phil. 3. (p. 120.) Καὶ οὔτε ναυμαχίας οὔτε πεζῆς μάχης οὐδεμιᾶς ἡττᾶτο, ubi opp. ναυμαχίαν et πεζὴν μάχην: sicut pro Cor., ναυμαχίας et πεζὰς στρατείας. Aristot. Poët. Ὅτε ἡ ἐν Σαλαμῖνι ἐγίνετο ναυμαχία. Rursum Thuc. (1, 32.) dicit Ναυμαχίαν ἀπεωσάμεθα
C τοὺς Κορινθίους, pro κατὰ ναυμαχίαν, Prælio navali. AT Ναυμάχιον dicitur Mulcta quam persolvit is qui prælio navali non interfuit, Mulcta quæ exigitur ab eo qui a pugna navali abfuit, τὸ ὄφλημα τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι, Suid. [Cf. Ἀναυμάχιον. *"Ναυμαχικὸς, Hesych." Wakef. Mss.] Ναυμαχέω, Prælio navali confligo, Naumachiam committo, ut Suet. loquitur, Xen. Ἑλλ. 1, (1, 9.) Ὅτι ἀνάγκη εἴη καὶ ναυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν καὶ τειχομαχεῖν, Thuc. 3, (54.) Καὶ γὰρ ἠπειρῶται ὄντες ἐναυμαχήσαμεν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ. Construitur etiam cum dat. personæ, vel cum præp. πρὸς suum regente casum. Thuc. 1, (112.) Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα: 2, (83.) Περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἐν Στράτῳ μάχης ναυμαχῆσαι πρὸς Φορμίωνα. Usurpatur etiam simpliciter pro μάχομαι, Pugno. Aristoph. Σφ. (477.) κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι, Cum tot malis depugnare. ["Conf. c. ναυαρχέω, ad Diod. S. 2, 269." Schæf. Mss. *"Ναυμάχημα, Eumath. 254." Boiss. Mss. *Ναυμαχητὸς, unde *"Ἀναυμάχητος, Polyæn. 3, 10, 17.
D Dionys. H. 2, 86. Rhet. 484. Lysiæ Fr. 27." Kall. Mss.] Ab hoc ναυμαχέω est desiderativum VERB. Ναυμαχησείω, Navale certamen inire gestio, Navali prælio concurrere cupio, πρὸς ναυμαχίαν ἑτοίμως ἔχω, ἐρῶ τοῦ ναυμαχῆσαι, ἐπιθυμίαν ἔχω ναυμαχίας, Suid.: Thuc. 8, (79.) p. 287. Προῄσθοντο γὰρ αὐτοὺς ἐκ τῆς Μιλήτου ναυμαχησείοντας. ["Pierson. ad Mœr. 14." Schæf. Mss.] Sunt et quædam bicomp. hujus verbi ναυμαχέω. PRIMUM, Διαναυμαχέω, Navali prælio decerno, Navali prælio decerto. Isocr. [Herod. 8, 63. Thuc. 8, 78. 79.] SECUND. Ἐνναυμαχέω, Pugna navali dimico in. TERT. Καταναυμαχέω, Navali prælio oppugno, Navali certamine adorior aut invado. Apud Suid. Πρῶτον μὲν τὸν βασιλικὸν κατεναυμάχησε στόλον. Sed videtur non tam signif. Navalibus copiis adorior et oppugno, quam etiam expugno, Navalio prælio supero, quod et ναυκρατέω. Lucian. (2, 51.) Ὥστε κἂν καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστί· κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων: qui enim navali prælio inferiores sunt, aut καταδύου-

σιν, aut φεύγουσι. [" Καταναυμαχεῖν τινὰ, Navali prælio aliquem vincere, Athen. 271. 273. 274." Schw. Mss. * Συγκαταναυμαχέω, Diod. S. 5, 52. p. 225, 17.] QUART. Προναυμαχέω, Prior navale prælium ineo, Navale certamen auspicor, etiam Navali certamine propugno, Herod. (8, 60.) Προναυμαχήσεις Πελοποννήσου, pro Peloponneso navali prælio dimicabis, [6, 7.] In VV. LL. perperam scribitur προσναυμαχήσεις. QUINTUM Συνναυμαχέω, Una navali prælio decerto, Navalis belli s. certaminis socius sum. [" Polyæn. 804." Wakef. Mss.]

Ναυπηγὸς, Qui naves compingit, Navium fabricator, Naupagus s. Naupegus; nam et his quidam e Latinis usi sunt, Chalcidius et Jul. Firmicus. Thuc. 1, (13.) Ἀμεινοκλῆς Κορίνθιος ναυπηγός. [Polyb. 1, 20, 10. Lucian. 3, 251. * Ναυπηγὴς, Manetho 4, 324.] Ναυπηγία, ἡ, Navium compactio s. fabricatio, Thuc. 4, (108.) p. 156. Ναυπηγίαν τριήρων παρεσκευάζετο, Ad compingendas triremes se accingebat: 8, (3.) p. 265. Τὴν πρόσταξιν ταῖς πόλεσιν ἑκατὸν νεῶν τῆς ναυπηγίας ἐποιοῦντο. Et paulo post, Παρεσκευάζοντο τὴν ναυπηγίαν, ξύλα ξυμπορισάμενοι. [Eur. Cycl. 459.] Ναυπήγιον, Locus ubi naves compinguntur; Officina in qua naves fabricantur, Aristoph. (Ὄρν. 1157.) ἐν ναυπηγίῳ. [" Ναυπήγιον, * Ναυπηγεῖον, ad Diod. S. 2, 363." Schæf. Mss.] Ναυπηγικὸς, Ad navium fabricationem s. fabros pertinens. At ναυπηγικὴ, sc. τέχνη, Ars fabricandi naves. [Lucian. 1, 371. Τὸ ν., Ars navium fabricandarum, Plut. 8, 260. "Ad Dionys. H. 5, 40. T. H. ad Lucian. Dial. p. 57." Schæf. Mss.] Ναυπηγέω, Naves fabricor. In pass. signif. ap. Xen. Ἑλλ. 1, (3, 11.) Ὅπως ἄλλαι ναυπηγηθείησαν. Plut. (7, 274.) Ὁλκὰς ἡ τριήρης ναυπηγεῖται μὲν ὑπὸ πληγῶν καὶ βίας πολλῆς, σφύραις καὶ ἥλοις ἀρασσομένη καὶ γομφώμασι καὶ πρίοσι καὶ πελέκεσι. Activa quoque signif. ναυπηγεῖσθαι dicitur pro ναυπηγεῖν, et cum accus. construitur. Æschin. (58.) Τάφρους ἐξεργάζεσθαι, ἢ τριήρεις ναυπηγεῖσθαι. Polyb. (1, 20, 10.) Ναυπηγεῖσθαι σκάφη. Arrian. (7, 16, 1.) Ναυπηγεῖσθαι ναῦς μακράς: itidemque Isocr. in Evag. Τριήρεις ἐναυπηγήσατο, Triremes fabricandas curavit, Bud. 762. ubi et alia exempla affert. [" Ad Diod. S. 1, 64. 285. 361. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 154." Schæf. Mss. * Ναυπηγησία, i. q. ναυπηγία, Schneidero susp. Vide HSt. Thes. in Corrigendis. * Ναυπήγησις, Lobeck. Phryn. 513.] Ναυπηγήσιμος, ὁ, ἡ, Navibus fabricandis aptus, Compingendis navibus accommodus: ὕλη, Theophr. H. Pl. l. 4, 6. Materia fabricandis navibus idonea, qua χρῶνται πρὸς τὰς τριήρεις, ut ibid. loquitur. E Livio interpretari possumus Navalis materia: qui ait, Ære præterea, ferroque et linteis et sparto et navali alia materia ad classem ædificandam. Thuc. (4, 108.) p. 156. et 7, (25.) p. 240. ξύλα ναυπηγήσιμα: quo utitur et Xen. Ἑλλ. 5, (2, 12.) Et ναυπηγήσιμος πόλις, VV. LL. Commoda ad naves ædificandas. [Dem. 219. " Strabo 678. 688." Boiss. Mss.] " Ἀντιναυπηγῆσαι, Contra " s. Vicissim naves fabricari. Item Contra machinari " in navium fabricatione et instructione. Thuc. 7, " (62.) p. 214. Εὕρηται δὲ ἡμῖν ὅσα χρὴ ἀντιναυπηγῆ- " σαι, Quæ nobis necessaria sunt ut nos contra ipsos " in navium fabricatione et apparatu armemus:" [7, 36. ναῦς ἀντινεναυπηγημένας. * " Ἐπιναυπηγέω, J. Poll. 1, 92." Boiss. Mss.] Προσναυπηγέω, Insuper classem ædifico. In VV. LL. προσναυπηγέεσθαι νέας simpliciter exp. Naves exædificari. [Herod. 7, 144. Diod. S. 17. p. 612, 38. * Ναυπηγέτης, Lycophr. 873. al. * Ναυηγέτης.]

Ναύποδα * μακρόποδα, Hes. [Ναύποδες, Phot. οἱ νησιῶται. * Ναύπορος, Epith. litoris, portus quo naves appelluntur, Æsch. Eum. 10. Eur. Tro. 877. " Porson. Or. 236." Schæf. Mss. * " Ναύπρηστις, ἡ, Qui naves incendit, Etym. M." Wakef. Mss.]

Ναύσταθμος, Navium statio: pro quo Soph. dicit ναυλόχους ἕδρας. Lucian. (1, 528.) Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, Supra stationem navium. Strabo 14. Ὧν τὸν ἕτερον κλειστὸν τριηρικὸν καὶ ναύσταθμον ναυσὶν εἴκοσι: ubi τριηρικὸν vocat Navale ad triremes recipiendas: unde intelligere potes ναύ-

A σταθμον esse majorum navium capacem, τριηρικὸν autem longarum. || Portus cujusdam nomen in Sicilia, Plin. 3, 8. Et in VV. LL. Africæ promontorium et castrum. || N. dicitur etiam ὁ ναυτικὸς στρατὸς, Navales copiæ, Suid.: respicit autem ad l. quendam Aristoph. (Ἀ. 95.) in quo pro ναύφρακτος quædam exempl. habent ναύσταθμος. [Plut. Lys. 5. Arstid. 22. Anton. 63.] Reperitur ETIAM Ναύσταθμον, itidem pro Statio navium, Thuc. (3, 6.) Ναύσταθμον δὲ μᾶλλον ἦν αὐτοῖς ἡ Μαλέα, Statio navium erat eis Malea, Plut. (Pomp. 24.) Ναύσταθμα πειρατικά. [Thom. M. 623. Musgr. Rhes. 582. ad Diod. S. 1, 605." Schæf. Mss.]

[* Ναύστολος, Æsch. S. c. Th. 864. " Ad Lucian. 1, 490. Thom. M. 446." Schæf. Mss.] Ναυστολέω, Navi veho s. duco, Navi deduco. Exempla ex Eur. et Alciphr. et Athen. habes ap. Bud. 871. 872. Et metaphorice ap. Athen. (614.) ex Eur., Οἴκουσι δ' οἴκους, καὶ τὰ ναυστολούμενα Ἔσω δόμων σώζουσι, Quæ importantur. || Classe peragro, Navi permeo, Soph.
B ap. Athen. (482.) Ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα. Accipitur etiam pro Navigo, ut ap. Cic., Tusc. 3. pro his Euripidis in Thes. Καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν, Nec tam ærumnoso navigassem solo. Item, Navi peto, Classe contendo: et interdum simpliciter pro Proficiscor. Lucian. (2, 320.) Ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον. || Rego et Guberno, veluti navem, VV. LL. ex Eur. (Suppl. 474.) ναυστολήσεις τὴν πόλιν, Gubernabis civitatem. Quibus ex Aristoph. (Ὄρν. 1229.) addunt ναυστολῶ τῷ πτέρυγε, de remigio alarum. [" Eur. Hec. 1246. Med. 683. Bergler. Alciphr. 272. ad Herod. 498. ad Diod. S. 1, 260. Antip. Sid. 106. Jacobs. Anth. 8, 274. Musgr. Hel. 808." Schæf. Mss. * Ναυστόλημα, τὸ, Eur. Suppl. 209. * " Ναυστόλησις, Const. Manass. Chr. p. 30." Boiss. Mss.] Ναυστολία, Navigatio, Profectio quæ navi fit: πλοῦς, Hes. Suid. [Eur. Andr. 797. * " Ἐκναυστολέω, Const. Manass. Chr. p. 79." Boiss. Mss.]

[* Ναυφάγος, Naves perdens, Lycophr. 1095.
C * Ναύφθορος, In navi perditus, Eur. Hel. 1398. 1555. " Valck. Anim. ad Ammon. 158." Schæf. Mss.] Ναυφθορία, Naufragium. [" Valck. l. c. Wakef. S. Cr. 3, 179. ad Charit. 342. Statyll. Fl. 11. Tull. Gem. 10. ad Diod. S. 2, 469." Schæf. Mss. " Manetho 1, 324. 3, 255." Wakef. Mss.] Ναύφρακτος, ὁ, ἡ, Navibus septus, circumseptus, armatus et munitus: στράτευμα, Eur. (Iph. A. 1259.) Navales copiæ, Nauticus exercitus. Sic Aristoph. Ἱππ. (567.) Οἵτινες πεζαῖς μάχαισιν ἔν τε ναυφράκτῳ στρατῷ Πανταχοῦ νικῶντες αἰεί: i. e., τῷ συμπεφραγμένῳ καὶ συντεταγμένῳ ναυτικῷ. Ab Eod. ναύφρακτος usurpatur etiam pro ναύφρακτος στρατὸς, s. ναυτικὸς, ut Schol. annotat, Ἀ. (95.) Πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις, ubi addit, scribi etiam ναύσταθμον, quod et Suid. habet. [* Ναύφαρκτον βλέπειν, Phot.] Ναύφρακτος Hes. exp. ναύσταθμος, λιμήν. [Æsch. Pers. 955. 1033. * Ναυφύλαξ, Suid. 2, 601. " Aristoph. Fr. 254." Schæf. Mss. * Ναυφυλακέω, Eust. 1562, 40. Lobeck. Phryn. 575.]

Composita a dat. plur. Ναυσί.

D [* Ναυσιβάτης, i. q. ναυβάτης, Manetho 1, 323. 4, 397. " Wakef. S. Cr. 3, 179. ad Diod. S. 2, 469." Schæf. Mss.] Ναυσίβιος, ὁ, ἡ, Qui in navibus s. e navibus vivit, Alciphr. Ναυσίκλειτος, Navibus s. Re navali inclytus, Clarus rebus navalibus, Od. Z. (22.) κούρῃ ναυσικλείτοιο Δύμαντος. [" Ναυσικλείτη, Hom. H. in Apoll. Del. 31." Schæf. Mss.] Ναυσίκλυτος, pro eod. Od. O. (414.) Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἄνδρες, i. e. κατὰ τὰς ναῦς ἔνδοξοι: [H. 39. Θ. 131. 369. N. 136. Opp. Ἁ. 3, 208. * Ναυσικύδης, Nom. propr., Xen. Ἀπ. 2, 7, 6. Schol. Aristoph. Ἐκκλ. 426. * Ναυσιμέδων, Nom. propr., Schn. Lex.] Ναυσιπέδη, q. d. Navium pedica, Quod navibus pedicæ loco injicitur, Funis aut Catena, qua navis in litore religatur, Lucian. Lexiph. (15.) Ἕκτοράς τινας ἀμφιστόμους καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον, ubi etiam de Anchora intelligi potest. [* Ναυσιπέρατος, Navigabilis, Dionys. H. 1, 535." Schæf. Mss.] Ναυσίποδες dicuntur Homines insulares, quia in mari

navibus ceu pedibus utuntur, Eust. Ναυσίποδες, οἱ νησιῶται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς ναυσὶ χρώμενοι πρὸς τὸ διὰ θαλάσσης ὁδεύειν ὅσα καὶ ποσί. [* Ναυσίπομπος, Eur. Phœn. 1706. αὔρα.] Ναυσίπορος, ὁ, ἡ, q. d. Navibus pervius, meabilis, Navigabilis: ut ν. ποταμὸς, ὁ ὑπὸ νεῶν περαιούμενος. Herodian. 6, (7, 15.) Οἳ θέρους μὲν ναυσίπορον ἔχουσι τὸ ῥεῖθρον διὰ βάθος τε καὶ πλάτος, Æstate navigabiles. AT Ναυσιπόρος, q. d. Navigradus: ea forma qua dicitur Pontigradus, Navi permeans. Exp. et active, Naves s. Navem aliquo permeare faciens, s. trajicere: ut ναυσιπόρους πλάτας, Eur. [Iph. A. 172. Rhes. 48. Xen. K. 'A. 2, 2, 2. * Ναυσίστονος, Classi gemitum et luctum afferens, Pind. Π. 1, 140. ὕβρις. * Ναυσιφόρητος, Qui navi fertur, ibid. 64. * " Ναυσοίκητος, Schol. Opp. 'A. 5, 461.]

[* Ἄναυς, Æsch. Pers. 682. νάες ἄναες. * Λιπόναυς, Desertor classis, Ag. 220. al. Λιπόνας, al. Λειπόναυς.] Μυριόναυς, Infinitis navibus instructus, Epigr. (Philippi 81.) μυριόναυν ἄρη, Martem s. Bellum cui sunt infinitæ naves. [* " Μυριόνες, ὁ τῇ * θεοσκόπῳ κυβερνήσει, Naucrat. in Cave Hist. Litter. p. 438. ubi Struve μυριόναυς leg. conjicit." Schn. Lex. Suppl.]

[* Δεκαναΐα, Decem naves, Polyb. 23, 7, 4. 25, 7, 1. Lobeck. Phryn. 432. * Δεκανέα, idem, Strabo 7. p. 458. " Δεκαναΐα, Δεκανέα, ad Diod. S. 1, 721. * Πεντεναΐα, (Quinque naves,) ibid. Pierson. Add. ad Mœr. 322." Schæf. Mss. * Πενταναΐα, Polyæn. 3, 4, 2.]

Compos. a gen. Νεὸς, s. Νεώς.

Νεολκία, ἡ, Navis tractio. In VV. LL. exp. Navale, perperam; id enim νεόλκιον dicitur. [" Wyttenb. ad Plut. 1, 533." Schæf. Mss.] Νεολκέω, Navem traho, attraho, subduco. Apud Athen. (350.) Stratonicus rogatus a quodam, Τίνα τῶν πλοίων ἀσφαλέστατά ἐστι τὰ μακρὰ ἢ στρογγύλα, respondit τὰ νενεολκημένα, Quæ in navale s. portum subducta sunt. Pro his tamen νεολκία et νεολκέω scribitur etiam νεωλκία νεωλκέω, quæ scriptura magis placet. Affertur tamen νεολκέω, e Polyb. quoque. Sic scribitur et ap. Alciphr. Ep. 1. Τὸ πρώην νεολκηθὲν σκαφείδιον σπουδῇ κατεσύραμεν. [" Schweigh. ad Polyb. 6, 489." Schæf. Mss.] " Ὑπερνεολκέω, Transfero " classem, VV. LL." [Strabo 6. p. 426., 8. p. 19.] Νεόλκιον, Navale, Locus in quem naves subducuntur: per hoc Hes. exp. νεών. Νεουργὸς, Navium fabricator, i. q. ναυπηγός: sed φιλοτιμότερον esse hoc vocab. J. Poll. (1, 85.) annotat. || Alias signif. Nuper factus, νεωστὶ εἰργασμένος, a νέος, [Plut. Æmil. Paulo 18. " Timæi Lex. 185. et n." Schæf. Mss.]

Νεωλκὸς, Qui naves in stationem s. portum attrahit, s. potius Qui e portu navem extrahit et super phalangibus statuit, J. Poll., Νεωλκοῦ δὲ σκεύη, φάλαγγες, φαλάγγια, ὁλκοί. Helciarii a Martiale appellantur Qui naves in portum attrahunt et e portu in aridam, pulvinos supponentes, rursumque ab terra in mare moliuntur: qui Helciarii ab ἕλκειν dicuntur, perinde ut νεωλκοί. Νεωλκία, ἡ, Navium tractio, attractio; duobus enim modis accipi potest, vel pro illa helciariorum, qua in portum et e portu in terram subducitur aut deducitur; vel pro ea tractione, quæ fit cessante vento. Sunt qui interpr. Subductio, e Cæs. B. G. 5. Theophr. (H. Pl. 5, 7, 2.) Τὴν δὲ τρόπιν ποιοῦσι, τριήρεσι μὲν, δρυΐνην, ἵνα ἀντέχῃ πρὸς τὰς νεωλκίας, ubi de helciariorum attractione intelligitur. [" Wyttenb. ad Plut. 1, 533." Schæf. Mss. * Νεουλκία, Schol. Par. ad Apoll. Rh. 2, 843. p. 192. Schæf.] Νεωλκέω, Navem traho, attraho, et subduco, Polyb. 1, (29, 3.) p. 8. Ποιησάμενοι δὲ τὴν ἀπόβασιν ἐνταῦθα καὶ νεωλκήσαντες, ἔτι δὲ τάφρῳ καὶ χάρακι περιλαβόντες τὰς ναῦς, ἐγίνοντο πρὸς τὸ πολιορκεῖν αὐτήν, Lucian. (1, 521.) Ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. Et in pass. ap. Eund. (3, 86.) Νενεωλκημένον ἀκάτιον κατασπάσας: itidemque ap. Athen. et Diog. L. νενεωλκημένα πλοῖα, Navigia in terram subducta. Item ap. J. Poll., νεωλκημένη, sine augmento, ἡ οὐκ ἔτι πλέουσα, ἀνειλκυσμένη, διαψυχομένη, sc. ναῦς, ubi cognoscitur νεωλκεῖσθαι dici naves, cum per helciarios subjectis

A pulvinis et phalangibus ex aqua in terram subducuntur ac exterguntur, ne a salsedine ligna putrefiant. [" Bergler. ad Alciphr. p. 6. Νενεωλκημένος, ad Diod. S. 1, 431. 681." Schæf. Mss. * " Εὐνεώλκητος, Schol. Od. E. 136." Wakef. Mss.] AT Νεώλκιον, Navale, Locus in quem subducuntur naves: νεὼν, νεώσοικος. Pro quo ap. Hes. in Νεὼν, scribitur Νεόλκιον.

Νεωποιὸς, Qui naves fabricatur, i. q. ναυπηγὸς et νεουργός: vocab. a recentioribus φιλοτιμότερον usurpatum, sicut et νεουργὴς, J. Poll. [1, 12.]

Νεωρέω, Naves custodio, Eust. 1562. Λέγεται δὲ τὸ ἐπίστιον, Ionice ab ἱστία pro ἑστία, καὶ νεώριον καὶ νεὼν περιεκτικῶς, καὶ νεῶν οἶκοι· καλοῦνται δὲ καὶ οἱ αἰγιαλοὶ νεῶνες καὶ νεῶν οἶκοι. Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει ὅτι Ἴωνες μὲν νεῶνάς φασιν, Ἀττικοὶ δὲ νεωσοίκους καὶ νεώρια· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ νεωρεῖν φασὶ τὸ ναυφυλακεῖν: est igitur νεωρεῖν vox Attica. [Νεωρεῖν, Photio * νεωφυλακεῖν.] Νεώριον, τὸ, Navale, Locus in quo naves custodiuntur. Accipitur tam pro Statione navium, quam pro Loco in quem subducun-
B tur. Synonymum est νεώσοικος, νεώλκιον, νεών: vide Νεωρέω. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 32.) Γυθίῳ δὲ, ἔνθα τὰ ν. τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν, καὶ προσέβαλον τρεῖς ἡμέρας. Synes. Evoptio, Καὶ νῦν ὁλόκληρος ἐσμὲν στόλος ἐν νεωρίῳ μικρῷ. Item, ἐμπρῆσαι νεώρια, Incendere loca illa custodiendis navibus ædificata. Aristoph. 'A. (918.) de thryallide, Αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον, i. e. τὸν τόπον τὸν περιέχοντα τὰ πλοῖα ἡνίκα ἂν ἑλκυσθῶσι. Itidemque ap. Dem. (271.) Ἐπαγγειλάμενος Φιλίππῳ τὰ ν. ἐμπρήσειν τὰ ὑμέτερα. Apud Æschin. reperio etiam νεωρίων ἀρχὴ, (57.) Ἦρχον δὲ τὴν τῶν ἀποδεκτῶν καὶ ν. ἀρχὴν, καὶ σκευοθήκην ᾠκοδόμουν. Sed eo in l. præcedens vox ἀποδεκτῶν me monet, ut scr. existimem νεωρῶν, a νεωρός: est ENIM Νεωρὸς Hes. * νεωριοφύλαξ, Cui navale custodiendum committitur: ut νεωροὺς ibi vocet Quibus navalis ædificandi et navium sarciendarum cura incumbebat, sicut aliis ἡ τῆς σκευοθήκης οἰκοδόμησις, Armamentarii publici ædificatio. Annotat Harpocr. [et Phot.] videri νεώρια dici τὸν τόπον
C ἅπαντα εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις, καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται, idque ὑποσημαίνειν Lycurgum et Andocidem. [" Νεώριον, Musgr. Hel. 1546. Kuster. Aristoph. 125. Valck. ad Ammon. 107. Alciphr. 132. et n., ad Lucian. 1, 433." Schæf. Mss. Grammat. Coislin. 492. * Νεωρὶς, i. q. νεώριον, Strabo 1. p. 105.]

Νεώσοικος, ου, ὁ, Navium domus, Navale. Frequentius plur. num. dicitur νεώσοικοι, νεώρια, νεῶνες, et divisim quoque νεῶν οἶκοι, ut patet ex iis quæ in Νεωρέω ex Eust. et Æl. Dionysio ascripsi. Hesychio νεώσοικοι sunt τὰ νεώρια, ἔνθα ἡ ναῦς χειμῶνος εἰσφέρεται: Suidæ, οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάσσῃ οἰκοδομούμενα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν, ὅτε μὴ θαλαττεύοιεν. Sunt igitur Domicilia in litoribus aut portibus, in eum finem ædificata, ut naves eo recipiantur et subducantur, cum non navigatur. Thuc. 7. Οὔτε ναῦς ἐν τοῖς νεωσοίκοις ἄλλας ὁμοίας ταῖς δὲ ὑπελίπετε. Utitur et Lucian. (2, 900.) Et Dem. (329.) Ποῖαι τριήρεις; ποῖα βέλη, ποῖοι νεώσοικοι; τίς ἐπισκευὴ τειχῶν; ποῖον
D ἱππικόν; Bayf. videtur νεωσοίκους distinguere a νεωρίοις, et νεωσοίκους vocare etiam Singularum aut Binarum navium capacia domicilia, ut cum dicit in magnificentissimo Venetorum navali, quod Arsenale vocant, esse νεωσοίκους circiter sexaginta, i. e. Navium tecta, in quibus triremes reliquæque naves longæ ædificantur a fabris navalibus, quibus ibi perpetuo stipendia de publico procedunt. Esse autem νεωσοίκους capaces singulos triremis unius, uniusque biremis, et fabrorum navalium qui eas commode vel ἐκ δρυόχων ædificent vel conquassatas reficiant. Itaque exactius loquendo ἐν νεωρίῳ s. νεῶνι, i. e. in navali, erunt νεώσοικοι s. νεῶν οἶκοι, Domicilia unius alteriusve navis, sicut οἶκοι in domo aliqua ampla dicuntur domicilia singulorum aut etiam plurium. [" Facius ad Paus. 1. p. 4. Thom. M. 509. et Add., ad Charit. 676. ad Diod. S. 1, 676." Schæf. Mss. Vide ad Vitruv. 5, 12.]

[* " Νεωτόρος, Qui naves fabricatur, J. Poll. 57." Wakef. Mss.]

[* " Εὔνεως, Navibus instructus, Max. Tyr. 5, 5." Wakef. Mss.] Λειπόνεως, Qui navale certamen deserit: λειποτάκτης, ut Suid. exp. in Περίνεως: qua signif. dicitur et λειποναύτης. [" Ad Lucian. 1, 487." Schæf. Mss.] " Λιπόνεως, Qui navem destituit, Navis " desertor." [" Demosth. 1226, 15." Seager. Mss.]

Περίνεως, Superfluus vector, Vector qui in ministerio navis non est, Thuc. 1, (10.) Περίνεως δὲ οὐκ εἰκὸς πολλοὺς ξυμπλεῖν, Verisimile non est vectores una multos navigasse, qui non essent in navis ministerio, s. τοὺς περιττοὺς τῇ νηῒ ἐπιβάτας, οἷον δούλους, Schol. Suid.: vel τοὺς περιττοὺς καὶ ἔξω τῶν ὑπηρεσιῶν, ut idem Suid. Apud Philostr. Her. Πλὴν κυβερνήτου καὶ περίνεω, redditur Præter gubernatores ac servitia. Rectius tamen sing. numero, Præter gubernatorem et servum. Est autem Atticum hoc περίνεως, ac pro eo in communi lingua DICITUR Περίνεος: cujus hoc ap. Suid. habetur exemplum, Πολλοὶ γὰρ φθειρομένων ἐν τῇ ναυαγίᾳ σκαφῶν ἀπεκολύμβησαν, οὓς ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδροῦν κατέταξεν· οἱ δὲ ναῦται, καὶ ὅσοι περίνεοι, οὐκ ἀνεξόμενοι δῆλοι ἦσαν. Apud Hes. autem περίνεως ὀδεύεται ἱστὸς, dubium est qua signif. accipiatur, cum nec ipse quoque exponat. [" Boiss. Philostr. 453. Wakef. Phil. 901. Wessel. ad Dion. Cass. 1501." Schæf. Mss.]

Πρωτόνεως, Qui nunc primum navigat aut navi in aliquem locum pervehitur: πρωτόνεῳ, οἱ πρῶτον πλέοντες, ἢ πρῶτον εἴς τινα τόπον καταπεπλευκότες, Suid. Apud Eund. habetur ETIAM Ἀρχένεως: quod non exp., ac dubium est an accipiatur pro πρωτόνεως, an vero pro ναύαρχος.

Μεσόνεοι ap. Aristot. Mechan. p. 4. Remiges qui in media navi sedent, Bud. Dicitur autem μεσόνεοι ea forma qua περίνεοι. Verba Aristotelis sunt, Διὰ τί οἱ μ. μάλιστα τὴν ναῦν κινοῦσι: paulo post, sub fin. Quæstionis, Διὰ τοῦτο οἱ μ. μάλιστα κινοῦσι· μέγιστον γὰρ ἐν μέσῃ νηῒ τὸ ἀπὸ τοῦ σκαλμοῦ τῆς κώπης τὸ ἐντὸς κινοῦσι. [Aristot. de Part. Anim. 4, 10. Κώπη * μεσόνεως. Vide Schn. Lex.]

" Ἔννιον, Hesychio est κώπης μέρος τὸ ἐπὶ τοῦ σκάλ- " μου ἔνδον ἐν τῇ νηΐ."

Ἐπίνειον, τὸ, dicitur πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων ἦν, ut Piræus Atheniensium, Nisæa Megarensium, Cyllene Eleorum. Sic Thuc. 1, (30.) Καὶ Κυλλήνην τὸ Ἠλείων ἐ. ἐνέπρησαν. Nec ausim affirmare id Lat. nomen habere. Navalia enim sunt ea, quæ Græcis νεώρια dicuntur. Cic. Offic. 1. Muri, navalia, portus, aquarum ductus. Hæc Bayf. e Thuc. Schol., qui annotat etiam, ἐπίνειον usurpari posse ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ παραθαλασσίου, et suo tempore a vulgo κατάβολον id appellatum fuisse. Idem Schol. in 2, (84.) p. 76. Ἐκ Πατρῶν ἐς Κυλλήνην τὸ Ἠλείων ἐπίνειον, annotat, ἐπίνειον vocari τὸ ἐμπόριον, vel παρὰ τὸ ἐπινήχεσθαι αὐτὸ τῇ θαλάσσῃ, vel παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὰς ὁλκάδας νήχεσθαι ἢ ὀκέλλειν. Suidæ ἐπίνειον est παραθαλάσσιον χωρίον ἢ * προσορμητήριον, ὁ λεγόμενος κατάβολος, citanti h. e Polyb. 1. (Fr. Hist. 67.) Οἱ Ῥωμαῖοι τὰς μὲν ναῦς ἐνεώλκησαν· τοὺς δὲ ἐν τῇ Ταρρακῶνι συναθροίσαντες, ἐκ τῶν προγεγονότων ἐλαττωμάτων ἐπίνειον ἐποίησαν, ἐπὶ τῷ προσκαθίσαντες ἐπὶ τῆς διαβάσεως διαφυλάξαι τοὺς συμμάχους. Ceterum ἐπίνειον recte exponi Emporium, ut Thuc. Schol. paulo ante annotavit, manifestum fit e Strabone etiam, qui l. 6. ait, Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ τούτῳ Μέδαμα πόλις πλησίον ἔχουσα ἐπίνειον καλούμενον ἐμπόριον. Et 5, (2, 1.) de Puteolis, Ἦν δὲ πρότερον μὲν ἐπίνειον Κυμαίων, ἐπ' ὀφρύος ἱδρυμένον, κατὰ δὲ τὴν Ἀννίβα στρατιὰν συνῴκησαν Ῥωμαῖοι καὶ μετωνόμασαν Ποτιόλους, i. e. Emporium Cumanorum; paulo post enim ait, Ἡ δὲ πόλις ἐμπόριον γεγένηται. Et referri huc potest, quod Cic. Ep. ad Att. 5. dicit, Cum per emporium Puteolanorum iter facerem. Idem in eod. l. Κοινῷ δὲ ἐπινείῳ χρῶνται οἵ τε Πελιγνοὶ καὶ οἱ Μαῤῥουκῖνοι. || Hesychio ἐπίνειον est μικρὸς λιμήν. Ionice vero pro ἐπίνειον DICITUR Ἐπινήϊον.

Compp. a gen. Νηός.

[* " Νηοβάτης, Leonid. Alex. 28. Bergler. ad Alciphr. 274." Schæf. Mss. * Νηοπέδη, Greg. Naz. 2, 59.] Νηοπορέω, Navibus permeo, Navigo, Epigr.

A [Anal. 2, 198.] Νηοσσόος, SIVE Νηοσόος, ὁ, ἡ, Navium servator, Epith. Dianæ et Apollinis, ex Apoll. Rh. [1, 570. 2, 927. " Nonn. D. 33, 136. * Νηοφθόρος, 39, 122." Wakef. Mss. * Νηοφόρος, Anal. 2, 514. * " Νήοχος, Crinagor. 39. Ruhnk. Ep. Cr. 122." Schæf. Mss.] Νήαιθος, Fluvius Crotoniensis, a navibus incensis sic dictus, Supra ναύαιθος ex Etym. Neæthus, Plin. " Νηοῦχος, Navis tutator et custos: " φύλαξ πλοίου, Hes."

Ἀκρόνηον, τὸ, Summa s. Extrema navis pars, τὸ τῆς νεὼς ἄκρον, Suid. Ἐπινήϊος, ὁ, ἡ, Qui super navi est aut fit, ex Epigr. (Antip. Th. 51.) ἐπινήϊος χοροτυπίη, Tripudiatio in navi. [* " Εὔνηος, * Πολύνηος, Etym. M. 32, 9." Wakef. Mss.] Ἐχενηῒς, ἴδος, ἡ, Naves retinens et remorans: ἄγκυρα, Epigr. (Anal. 2, 514.) quæ anchoræ itidem ab ἔχειν dicuntur ἕκτορες ἀμφίστομοι et ἰσχάδες, ut in Ναυσιπέδη videre est. [Æsch. Ag. 155. Nonn. D. 13. p. 358. γαλήνη.] || Pisciculi cujusdam nomen, Aristot. H. A. 2, 14. Ἔστι δ' ἰχθύδιόν τι τῶν πετραίων, ὃ καλοῦσί τινες ἐχε-
B νηΐδα, καὶ χρῶνταί τινες αὐτῷ πρὸς δίκας καὶ φίλτρα. Unde Plin. 9, 25. Est parvus admodum piscis, assuetus petris: Echeneis appellatus: hoc carinis adhærente, naves tardius ire creduntur: inde nomine imposito: quam ob causam amatoriis quoque veneficiis infamis est, et judiciorum ac litium mora. Idem 32, 1. Omnia hæc pariterque eod. impellentia, unus ac parvus admodum pisciculus, Echeneis appellatus, in se tenet: ruant venti licet et sæviant procellæ, imperat furori, viresque tantas compescit, et cogit stare navigia: quod non vincula ulla, non ancoræ pondere irrevocabili jactæ. Et paulo post, E nostris quidam Latinis Remoram appellavere eum. [" Wakef. S. Cr. 4, 49. Jacobs. Anth. 9, 143. 10, 404." Schæf. Mss. " Donat. in Terent. Andr. 4, 4, 18. ' Remorari a remora, pisce minutissimo, qui naves retinet: nam Græce ἐχενηῒς vocatur.' Cf. Opp. Ἁ. 1, 212. et Suid. in v." Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. l. c.]

Derivata a Ναῦς, citra compositionem.

C Ναύτης, Nauta: pro quo Poëtæ, Tragici præsertim, ναυάτης dicunt, ut Lat. Navita pro Nauta. Il. T. (375.) ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη Αἰθομένοιο πυρὸς, Plut. Pol. Præc. Ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος, Xen. Ἑλλ. 1, (1, 16.) Ναύτας ὁπλίσας. Metaphorice autem συμποσίου ναῦται dicuntur, sicut κυλίκων ἐρέται, de compotoribus. Dionys. Chalcus ap. Athen. (443.) Κἄν τινες ἦγον [οἶνον] ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου Συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται. || In Epigr. ναύτης δρόμος adjective de Itinere navali, s. cursu, ut ita dicam, navali. [" Valck. Phœn. p. 110. ad Thom. M. 142. Markl. Suppl. 509. Iph. p. 405. Wakef. Phil. 901. Heind. ad Plat. Phædr. 239. Adj., Marcus Arg. 31. Steinbr. Mus. Tur. 1, 310. Porson. ad Hec. 915." Schæf. Mss. " Theopompus ap. Athen. 254. πλήρεις εἶναι, dicens τὰς Ἀθήνας ναυτῶν καὶ λωποδυτῶν etc. videtur ναύτας Fœneratores intelligere." Schw. Mss. * Ναυτὶς, ἡ, Lobeck. Phryn. 256. Phot. Ναυτίδας· γυναῖκας ὡς ναύτας. * Ναῦτις, J.
D Poll. 8, 190.] Ναύτρειαι, Mulieres nauticam exercentes, J. Poll. 7, (139.) Ναῦται, καὶ αἱ παρ' Ἀριστοφάνει ναύτρειαι, καὶ πάνθ' ὅσα ἐκ νεῶν ὑπηρετικὰ εἴδη τεχνῶν. Scribitur autem ναύτρειαι per ει in penult. sicut ap. Eund. alibi μισθώτρειαι. Sed videtur potius scr. ναύτριαι: habent enim hæc duo ναύτης et ναύτρια verbalium quorundam formam. Ναυτοδίκαι Hesychio sunt οἱ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου δικασταί, ἐφ' ὧν καὶ αἱ τῆς ξενίας ἐκρίνοντο δίκαι: proprie igitur sunt Judices nauticis litigiis cognoscendis deputati, s. ἐμπορικῶν δικῶν judices: sed frequentius in posteriori signif. ναυτοδίκαι dicuntur οἱ τὰς ξενίας δίκας εἰσάγοντες, J. Poll., prioris nullam faciens mentionem. Et sic accipitur in h. l. Carteri, quem Harpocr. e l. 4. Psephismatum citat, Ἐὰν δέ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένοιν γεγονὼς φρατρίζῃ, διώκειν τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων οἷς δίκαι εἰσὶ, λαγχάνειν δὲ τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ πρὸς τοὺς ναυτοδίκας. [Lucian. 3, 282. " Aristoph. Fr. 240. * Ναυτοκράτωρ, ad Herod. 389. (5, 36.)" Schæf. Mss. Thuc. 5, 97. 109. * Ναυτολόγος, Strabo 8. p. 575. Const.

Apost. 263. ubi Ναυστ." Wakef. Mss. * Ναυτολογέω, Anal. 2, 169. Vide Ναυσθλόω. * Ναυτοπαίδιον, τὸ, Hippocr. Epidem. 2. T. 1. p. 689. Lind. Sect. 7. p. 8. Foës.]

'Αειναῦται, " s. Αἰειναῦται," q. d. Sempernautæ, Magistratus quidam ap. Milesios, Hes.: Plut. Quæst. Græc. (193.) ait ap. Milesios ita vocatos fuisse quosdam e potentioribus, qui conscensis navibus consilia de maximis rebus agitabant procul a terra: deinde cum ratam habuissent aliquam sententiam, revertebantur. "Αναυτα, Nautis carentia, Navibus impervia: ἠπειρωτικὰ, Hes.: qui a Tarentinis pro παραχρῆμα quoque accipi tradit. Λειποναύτης, Qui nautas socios deserit. Apud Suid., 'Εδογματοποιήσατο δὲ τοὺς κατὰ τὴν 'Ελλάδα λ. γεγονότας ἀναζητῆσαι, καὶ τὰς χεῖρας ἀποκόψαι πάντων. Λειποναύτιον, Nautarum sociorum desertio. Eod. nomine vocabatur et Lis quæ intendebatur iis qui nautas socios vel sociam classem deseruissent; nam perinde in ejusmodi desertores animadvertebatur, ut in desertores militiæ, qui λειποτάκται vocabantur. J. Poll. Λειποναυτίου μὲν ἐκρίνετο ὁ τὴν ναῦν ἐλλείπων, ὥσπερ ὁ τὴν τάξιν, λειποταξίου. At 'Αναυμάχιον dicebatur Desertio pugnæ navalis, h. e. Cum quis ad navale prælium non venerat ut debebat: et ἀναυμαχίου δίκη, Lis quæ in ejusmodi desertores instituebatur. J. Poll. 'Αναυμαχίου δὲ, ὁ τὴν ναῦν μὴ λιπὼν, μὴ μέντοι ναυμαχήσας: qui pendere cogebatur τὸ ναυμάχιον. [* 'Αναυμαχία, Valck. ad Andocid. p. 10. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 130. * Λιποναύτης, Theocr. 13, 73. " Ad Lucian. 1, 487. * Λιποναύτιον, ibid." Schæf. Mss. * " Μεγαλοναύτης, Hes. Etym. M." Wakef. Mss.] " Μεσοναῦται, Medii inter nautas et " vectores: quales fere sunt Mediastini in domo. " Legitur in Pand." [* Μονοναύτης, * Μονοναυτικὸς, Eust. 1535, 62. * Πολυναύτης, Æsch. Pers. 83. * " Ποντοναύτης, Brunck. ad Hippol. p. 358. Valck. Diatr. 240. Brunck. Soph. 3, 445." Schæf. Mss. * " Συνναύτης, Plato Alcib. 1. s. 33. 60." Boiss. Mss. Lucian. 2, 695. " Ad Charit. 272. * Φιλοναύτης, Epigr. Philippi 23." Schæf. Mss.]

Ναυτικὸς, Nauticus, Aristot. Polit. 5. ν. ὄχλος, Pubes nautica, Sil. Et ν. σπερμολογία, Plut. Alcib. Item ν. χρήματα, Quæstus nauticus. Dem. (893.) Μέτρια δ' ἔχων, τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι, Pecunia autem non grandi, quam habeo, quæstum facere cœpi fœnore nautico occupata, Bud. Et ν. ἀπόβασις, in VV. LL. Descensus e navi. Et ἡ ν., sc. τέχνη, vel ἐμπειρία, Rei nauticæ peritia. Item τὸ ν., Res nautica, Copiæ navales, Classis. Pro Res nautica accipitur in Thuc. 1, (142.) Πλέον γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν τοῦ κατὰ γῆν ἐκ τοῦ ναυτικοῦ ἐμπειρίας, E re nautica s. navali. Sed frequentius capitur pro Copiis navalibus s. Classe. Thuc. 2, (80.) Οὐ περιμείνας τὸ ἀπὸ Κορίνθου ναυτικὸν, Non expectata Corinthia classe: (13.) Τὸ ν., ᾗπερ ἰσχύουσιν, ἐξαρτύεσθαι, Classem parare, qua re plurimum pollent: (93.) Οὔτε ναυτικὸν ἦν προφυλάσσον ἐν αὐτῷ οὐδέν. Et de Corcyra, 1, (44.) Μὴ προέσθαι τοῖς Κορινθίοις ναυτικὸν ἔχουσαν τοσοῦτον. Eod. l., 'Αφ' ὧν τὸ ναυτικὸν τρέφουσι: 8, (30.) p. 272. 'Επὶ τῇ Μιλήτῳ τῷ ναυτικῷ ἐφορμεῖν: 3, (16.) Κινοῦντες τὸ ἐπὶ Λέσβῳ ν., Revocata, quæ ad Lesbum erat, classe. Similiter Xen. 'Ελλ. 1, (1, 23.) Τὸ ν., ὃ ἠθροίκει ἀπὸ τῶν συμμάχων. Et Aristot. Polit. 6. Τέτταρα δὲ τὰ χρήσιμα πρὸς πόλεμον, ἱππικὸν, ὁπλιτικὸν ψιλὸν, ν. Plut. vero τὸ ν. et τὸ στρατιωτικὸν in quodam l. dicit Ipsos nautas et Ipsos milites. Ead. signif. in plur. τὰ ν., Thuc. 1. Τὰ μὲν ν. τῶν 'Ελλήνων τοιαῦτα ἦν, Hujusmodi erant Græcorum copiæ navales, s. Græcorum classis. Ibid. (13.) Ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ 'Ελλὰς, Classem parabat, ut supra τὸ ν. ἐξαρτύεσθαι: 4, (75.) p. 146. Τούς τε Πελοποννησίους ὠφέλουν ἐς τὰ ν. || Qui exercitatus est in re nautica, Peritus rei nauticæ, Thuc. 1, (18.) Καὶ ἀνασκευασάμενοι, ἐς τὰς ναῦς ἐμβάντες, ναυτικοὶ ἐγένοντο, Rei navalis periti evaserunt: (93.) Καὶ αὐτοὺς ναυτικοὺς γεγενημένους, μέγα προφέρειν ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν. Sic Athen. (296.) de Glauco, e Mnasea, Ναυτικὸν δὲ αὐτὸν καὶ κολυμβητὴν ἀγαθὸν γενόμενον, πόντιον καλεῖσθαι. Item ν. πολύπους, Aristot. H. A. 9. Polypi genus alio nomine ναυτίλος nuncupatum, et πομπίλος, vel quod navigantes imitetur, vel quod navium cursum comitetur. [" Wyttenb. Ep. Cr. 61. ad Herod. 456. 662. 680. ad Diod. S. 1, 417. Τὸ ν., ad Lucian. 1, 248. ad Herod. 370. Dionys. H. 1, 134." Schæf. Mss. Demosth. 1212. 'Επτακοσίας δὲ δραχμὰς παρὰ Νικίππου τοῦ ναυκλήρου, ναυτικὸν ἀνειλόμην.] Ναυτικῶς, More nautarum. Apud Suid. Zeno dicitur cum grandi pecunia in Græciam venisse, eamque δανεῖσαι ν.: qui et a Plut. dicitur nauticum fecisse quæstum antequam ad philosophiam se contulisset.

Ναυτίλος, ὁ, ἡ, i. q. ναυτικὸς, Nauticus, q. d. Navigatorius, Suidæ ναύτης, Eur. ap. Aristoph. B. (1207.) de Ægypto, s. Danao, Ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ "Αργος κατασχών: Idem ναυσιπόρους πλάτας alibi dicit. || Ναυτίλος dicitur etiam Polypi species quædam, Athen. (318.) ex Aristot. H. A. quamvis idem Aristot. ap. Eund. dicat, non esse polypum, sed similem polypo κατὰ πλεκτάνας: de quo tum alia multa ab ipso Athen. referuntur, tum in eleganti Callimachi Epigr. hæc habentur verba, Ναυτίλον, ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον· εἰ μὲν ἀῆται, Τείνας ὠκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων· Εἰ δὲ γαληναίη, λιπαρὴ θεὸς, οὖλος ἐρέσσων Ποσσί. De hoc lege Plin. 9, 29. Vide et quæ de nauplio pisce in seq. cap. refert. [Herod. 2, 43. Soph. Aj. 1146. Tr. 537. " Sic Nausicrates Comicus ap. Athen. 296. τοῦ ναυτίλοισι πολλάκις "Ηδη φανέντος, de Glauco Deo marino loquens." Schw. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 128. 143. 282. Porson. Phœn. 849." Schæf. Mss. Ναυτίλοις pro ναυτιλίοις leg. ap. Strab. 3. p. 382. * Ναυτιλοφθόρος, Lycophr. 650. * " Ναυτίλαρχος, Theod. Prodr. 50." Elberling. Mss.] Ναυτιλία, Navigatio, Vocab. tam Poëtis quam Prosæ scriptoribus usitatum, Hesiod. "Εργ. (2, 236.) Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρεῖ, Herod. (1, 1.) Ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐπιθέσθαι, Longis navigationibus. Apud Eund. (163.) Ναυτιλίῃσι χρῶνται, Valla vertit Naviculariam exercent. Plut. Quæst. Rom. Ναυτιλίης φανείσης καὶ κομιδῆς κατὰ θάλατταν, ubi signif. potius Opportunum navigationi tempus. Et Lucian. de Luctu, μισθὸν ναυτιλίας vocat Naulum s. Mercedem pro Vectura s. Trajectu. [" Jacobs. Anth. 7, 143. 173." Schæf. Mss.] Ναυτίλλομαι, Navigo, cui fortassis aliquis inter hæc primum dare locum malit, et duo præcedentia inde derivare. Od. Ξ. (246.) Αἴγυπτον δέ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι: Δ. (672.) 'Ως ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός. Utitur hoc verbo et Lucian. (2, 68.) de turri in Pharo ædificata, e qua noctu suspendebatur lucerna, 'Ως πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις: [3, 372. " Ad Mœr. 269. Boiss. Philostr. 642." Schæf. Mss.]

[* Ναυαρίδιον, Greg. Naz. 2, 14.]

[* Ναυὼν, i. q. νεὼν s. νεώριον, Hes. " Koen. ad Greg. Cor. 102." Schæf. Mss.]

¶ Ναυτία, ἡ, Nausea, proprie ea qua navigantes in mari corripiuntur. Ναυτία, inquit Gorr., Nausea: est depravatus motus facultatis expultricis, quo nititur per os excernere, quæ ventriculo sunt molesta. Pertinet vero ad ventriculum, nec eum quidem totum, sed partem ejus superiorem, quemadmodum et vomitio. Non est autem aliud nausea quam inanis quidam conatus vomendi. Plura vide ap. Gorr. Plut. de Loquacitate, Τῆς νόσου βαρύτερος, τῆς ναυτίας ἀηδέστερος. Idem alibi, Ταχὺ πλησμονὴν καὶ ν. τὸ πρᾶγμα παρέξει. Diosc. 3. de fœniculo, 'Εν πυρετοῖς τε ν. καὶ καῦσιν στομάχου παραιτεῖται: unde Plin. 20, 23. itidem de fœniculo, Nauseam ex aqua tritum sedat. || Quamvis vero nausea proprie ventriculi sit, attamen per metaph. de venis etiam sanguinem fundentibus Hippocr. in l. περὶ 'Αγμῶν, dixit ναυσιῶσιν et ναυτίαν, cum illæ veluti nauseabundæ sanguinem expuunt, et quodammodo vomunt: quod vitium Idem paulo ante in venis ἐκχύμωσιν appellarat, Gal. Comm. 2. εἰς τὸ περὶ 'Αγμῶν. Gorr. [" Kuster. Præf. ad Jambl., ad Diod. S. 1, 290. Phryn. Ecl. 96." Schæf. Mss.] Ναυτιώδης, Nauseosus, Plut. de Virt. Mor. (741.) "Εμετοι καὶ διατροπαὶ ναυτιώδεις, Symp. 4. Βαρεῖς τῇ γεύσει προσπίπτουσι καὶ ναυτιώ-

δεις. Ναυτιάω, Nauseo, Lucian. Lexiph. Ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ. Plut. Polit. Præc. Οἱ ναυτιῶντες ἁλμυρίδας διῶκουσι. Metaph. quoque accipitur pro Respuo, quasi nauseans, Respuo quasi nauseabundus. Plut. Pol. Præc. Et Dem. Phal. (15.) Οἵ τε ἀκούοντες ναυτιῶσι, διὰ τὸ ἀπίθανον. [Lobeck. Phryn. 194. "Ad Mœr. 269. 351. ad Charit. 269. Plut. Mor. 1, 497. Kuster. Præf. ad Jambl., ad Lucian. 1, 461. Tzetz. Exeg. in Il. 127, 21. *Ναυτιασμὸς, Const. Manass. Chron. p. 247. Meurs." Schæf. Mss.] Ναυτίησις, Ipsa actio nauseandi, Nausea. [Kiessl. ad Jambl. V. P. 49. *Προσναυτιάω, Insuper nauseo, Schneidero auctoritate carere videtur.] Ναυσία, ἡ, Nausea. Ion. pro ναυτία. Ab hoc autem ναυσία non dubium est quin Lat. vox originem duxerit. [*Ἐπιναύσιος, Nauseabundus, Polyb. 31, 22, 1. *Περιναύσιος, idem, Diod. S. 2, 38. *Ναυσιόεις, Lobeck. Phryn. 191. Nicander 'A. 83. 482. al. *Ναυτιόεις.] Ναυσιάω, Nauseo, pro ναυτιάω. [Lobeck. Phryn. 194. "Mœr. 269. et n." Schæf. Mss. *"Ναυσιασμὸς, Nausea, Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 975, 13." Seager. Mss.] Ναυσίασις, i. q. ναυτίησις. Ab Hes. exp. βδελυγμός. AT Ναυτιώσιες dicuntur ab Hippocr. (759.) Effusiones sanguinis, quas etiam ἐκχυμώσεις appellat, translato vocab. ab iis qui in nausea sanguinem vomunt, Gorr. e Lex. Hippocr. Gal. Ἀναυσία, Nausea nulla, Nullum fastidium, τὸ μὴ ναυτιᾷν. Suid. [*Ναυσίον, Tzetz. Exeg. in Il. 87. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 127.]

¶ Ναῦλον, τὸ, Naulum, Merces quæ a vectore pro navigatione persolvitur, Aristipp. ap. Plut. (7, 729.) Οὐκοῦν παραπόλλυμι τὸ ναῦλον εἰ πανταχοῦ εἰμί: ad quendam qui eum ubique esse dicebat. Hes. ναῦλα exp. ἐφόδια, Viatica. Idem Lexicographus ναῦλον esse dicit τὸ ἐς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον: nam solebat eis dari obolus, μισθὸς τῷ πορθμεῖ, ut habes in Μελιτοῦττα, quem portitori Charonti pro vectura persolverent. [Demosth. 882.] Pro ναῦλον masc. g. dicitur ETIAM Ναῦλος, imo Callistratus ap. Aristoph. Schol. annotat Atticos non solere dicere τὸ ναῦλον. Aristoph. B. (270.) Ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. Aristoph. Schol. post ea quæ e Callistrato annotarat, addit, Καὶ ὅτι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ Ἡ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεὼς ὀφείλεται: scribitur enim ἡ, nescio an per errorem an de industria. Apud Suid. vero ita, ἀρσενικῶς ὁ ναῦλος, Καὶ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεὼς ὀφείλεται. || Ναῦλος dicitur etiam Quod persolvitur ei ad quem devertimus, Quod mercedis loco datur ei qui domum suam nos recepit, J. Poll. 1. Καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς καταγωγῆς μισθὸν, ναῦλον, ὥσπερ ἐνοίκιον· παρὰ δὲ ἐνίοις καὶ στεγανόμιον. Similiter vero ναύκληρος dicitur ὁ σταθμοῦχος, s. ὁ στεγανόμος et δεσπότης τῆς οἰκίας. || Ναῦλος, s. Ναῦλον, est etiam Nomen instrumenti cujusdam musici, Plut. Symp. 2, 4. Καὶ τὸν ν. ἡρμόσθαι λέγουσι, καὶ κρούματα αὐλήματα καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς λύρας λαμβάνοντες τὰς προσηγορίας. Neutrius gen. hæc exempla esse possunt. Soph. [ap. Plut. 7, 549.] Οὐ ναῦλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα φίλα. Apud Joseph. in instrumento templi, Ναῦλα καὶ κινύραι ἐξ ἠλέκτρου: attamen VV. LL. hæc duo ponunt in NOM. Ναῦλα, ἡ, ut ναῦλον et ναῦλα dicatur SICUT Νάβλον ET Νάβλα, de eod. organo. Hes. Νάβλα, εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ, ἢ ψαλτήριον, diversum tamen a psalterio esse conjicitur, e Cic. de Arusp. Resp. et e Quint., ἢ κιθάρα: itidemque Suidæ νάβλα est εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ. Et rursum ap. Hes., Καὶ ναῦλον, τὸ αὐτὸ ὄργανον. [Ναῦλον, Merces navi impositæ, Reisk. ad Dem. 882. "Ad Lucian. 1, 422. Thom. M. 348. Νάβλα, Brunck. Soph. 3, 481. Valck. Callim. p. 16. Νάβλος, ibid." Schæf. Mss.] Frequentiori in usu EST Ναύλας, SIVE Νάβλας, ὁ, J. Poll. 4. Καὶ ναύλας μνημονεύει Φιλήμων, Ἔδει παρεῖναι Παρμένων αὐλητρίδ' ἢ Ναύλαν τιν': sic enim in ipsius Cod. reponendum ex Athen. (175.) ubi per β scribitur νάβλαν. Apud eund. Athen. ibid., Κρεῖττον τὸ ὑδραυλικὸν τοῦτο ὄργανον τοῦ καλουμένου νάβλα, ubi observa gen. Doricum: quo utitur et Sopater, οὔτε τοῦ Σιδωνίου νάβλα Λαρυγγόφωνος ἐκκεχόρδωται τύπος. ibid. Νάβλας ἐν ἄρθροις γραμμάτων, οὐκ εὐμελὴς Ὠι

A λωτὸς ἐν πλευροῖσιν ἄψυχος παγεὶς Ἔμπνουν ἀνίει μοῦσαν. [Strabo 10. p. 196.] || Apud Hes. oxytonως scribitur ναβλὰς, ab eoque exp. non solum εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ δυσήχου, sed etiam κιθαριστής: ut ναβλὰς dicatur etiam Is qui nablam pulsat: QUI Ναβλιστὴς quoque ab Euphorione appellatur, ap. Athen. (182.) Οἱ νῦν καλούμενοι ν. καὶ πανδουρισταὶ καὶ σαμβυκισταὶ καινῷ μὲν οὐδενὶ χρῶνται ὀργάνῳ. Instrumentum autem illud musicum ab Ovid. vocatur Nablium, forma dimin., de Arte Amandi 3. Disce etiam duplici genialia nablia palma Vertere: conveniunt dulcibus illa modis. [Cf. Perizon. ad Ælian. V. H. 3, 34. *Ναβλιστοκτυπεὺς, Manetho 4, 185. "Ναύλη, Œcum. Collect. 470." Routh. Mss. *Ναυλολογέω, Naulum exigo, Schn. Lex.] A ναῦλον s. ναῦλος significante Naulum est ADV. Ἀναυλεὶ, Sine naulo. Ναυλόω, Naulo loco, Plut. (8, 826.) Οἱ τὰ πλοῖα ναυλοῦντες, ὅ, τι ἂν φέρῃ τις, ἐμβάλλεσθαι παρέχουσι. Ita ναυλοῦν πλοῖον dicitur nauclerus, cum vectorem navi vehendum suscipit persoluto naulo.

B [Polyb. 31, 20, 11.] Ἐκναυλόω, Cum navi portum exeo, VV. LL. sine Auctore et exemplo. Pro ναῦλον autem s. ναῦλος scribitur ETIAM Ναῦλλον ET Ναῦλλος duplici λ, Aristoph. Schol. [B. 272.]

Ναῦσθλον, Naulum, i. q. ναῦλον, Hes. Ναυσθλόω, Naulo loco, ut ναυλόω, Naulo vehendum suscipio. In VV. LL. ναυσθλώσων ex Eur. (Suppl. 1037.) affertur pro Laturus, Gestaturus. Hes. ναυσθλοῦν exp. ναυτολογεῖν et ναυσθλωσάμενος, ναυτολογήσας. Ab Aristoph. vero ναυσθλώσασθαι dicitur vector qui persoluto naulo navem conscendit, Εἰρ. (126.) Πτηνὸς πορεύσει πῶλος, οὐ ναυσθλώσομαι, i. e., inquit Schol., οὐ νηὸς ἐπιβήσομαι: addens, Κυρίως δὲ, τὸ ναῦς μισθώσασθαι: innuensque ναυσθλώσασθαι accipi pro Naulo conducere navem, vecturam. Hes. ναυσθλώσουσι exp. ἀποκομίσουσι: ut ναυσθλοῦν dicatur etiam Naulo accepto aveho, et deinde generaliter pro Aveho, Deporto. ["Markl. Iph. p. 418. Musgr. 1487. *Ναυσθλέω, Wakef. Ion. 88." Schæf. Mss.] Ἐκναυσθλόω, Naulo accepto exporto. Improprie autem aliquis a fluctibus dicitur ἐκναυσθλοῦσθαι: Lyco-

C phr. (726.) Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν ἐκναυσθλώσεται, Κλύδωνα χελλύσσουσα, ubi Schol. annot. ἐκναυσθλώσασθαι esse proprie τὸ μετὰ νηὸς ἐκπλεῦσαι: eo autem in l. accipi pro ἐκριφῆναι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Sunt qui ibi exp. etiam ἐκπλεύσει. [*Συνναυσθλόω, Hesych.]

Derivata a gen. Νεώς.

Νεὼν, ῶνος, ὁ, Navale, i. q. νεώριον: significaturque hoc vocabulo non tam Statio navium, quam Locus et domicilium quo subducuntur: quemadmodum et Hes. νεῶνας exp. νεῶν οἴκους, νεόλκια. Vide Νεωρέω. In VV. LL. exp. etiam Novale, quod et νειὸς dicitur.

Νεῖος, Navalis: siquidem νεῖα sunt Ligna fabricandis navibus apta, navalia, Liv. Navalis materia. At de νείοις vide Hes., qui exp. νηχίοις, dicitque inter alia eo significari Fundum navis.

Derivata a gen. Νηός.

Νήϊος, Navalis. Et νήϊον, sc. ξύλον, Lignum navale, Navalis materia. Il. Γ. (62.) ὅς ῥά τε τέχνῃ Νήϊον

D ἐκτάμνῃσι, i. e., ξύλον πρὸς νηῶν κατασκευὴν ἐπιτήδειον. Hesiod. vero dixit (Ἡμ. 44.) Νήϊά τε ξύλα. Et Apoll. Rh. νήϊα δοῦρα pro eod., quæ Thuc. et Prosæ scriptt. ναυπηγήσιμα, 2, (80.) Ὡς δ' ὅτε νήϊα δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις Ἀνέρες ὑλουργοὶ ἐπιβλήδην ἐλάοντες Θείνωσιν σφύρῃσιν: (1, 1089.) Νηΐου ἀφλάστοιο. Et Νηΐου ὁλκαίοιο, 1, (1314.) ubi Schol. annotat significari Partem navis quæ subter aquas trahitur. Item νηΐα τέχνη, Ars nautica, Soph. Aj. (355.) Ἰὼ γένος ναΐας Ἀρωγὸν τέχνας, ubi Dorice dixit ναΐας pro νηΐας, a NOM. Νάϊος. [Νήϊος, Lobeck. Phryn. 432. "Ad Mœr. 270. ad Herod. 383. Νάϊος, Brunck. ad Æsch. Pers. 27. Valck. ad Il. 22. p. 126. Heyn. Hom. 7, 285. Νήϊον, Musgr. Iph. T. 432." Schæf. Mss.] At Νήϊον Nicand. pro Remo usurpavit, Θ. (814.) Νήϊά θ' ὡς σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κιόνσῃ, i. e. κῶπαι, Schol. || Mons Ithacæ, νηῶν δεκτικὸς, Od. A. (186.) Ἐν λιμένι ῥείθρῳ ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι. Ὑπονήϊος, Neio subjectus, Sub Neio situs, (Od. Γ. 81.) ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου, i. e. ὑπὸ Νηΐῳ ὄρει κειμένης. Inde ET

Νηϊάδες νύμφαι, ab eod., secundum Cratetem: alii autem exp. τὰς διατριβούσας περὶ τὰ νάματα. [" Ruhnk. Ep. Cr. 121. Valck. Anim. ad Ammon. 163. ad Charit. 261. Jacobs. Anth. 6, 87. 8, 109. 10, 399. 11, 169. Philodem. 20. Agathias 24. Wakef. Trach. 505. * Νηΐς, Νηϊὰς, ad Charit. l. c. Toup. Append. in Theocr. p. 42. et Ind." Schæf. Mss.] Fortassis ETIAM Νηΐτιδες νύμφαι inde appellantur, Od. N. (104.) Ἱρὸν νυμφάων αἳ νηΐτιδες καλέονται: [al. Νηϊάδες.] Ab eod. est gentile NOM. Νηϊεὺς, Qui e Neio est. Νηϊτὸς, Navalis, VV. LL. Reperitur ETIAM Νηΐτης, itidem pro Navalis, Nauticus, Thuc. (2, 24.) Νηΐτῃ στρατῷ ἐπιπλεῖν, Classe, s. Classiario exercitu; dixit enim νηΐτην στρατὸν, quod supra appellavit τὸ ναυτικόν. [3, 85. "Antiphil. 16. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 408. Kuster. Aristoph. 110. Lobeck. Aj. p. 273. Νηΐτῃ στρατεύματι, Memnon p. 22. Orell." Schæf. Mss.] Νηϊτικὸς, Nauticus: νόμος, Nautica consuetudo, VV. LL.

" ΝΕΒΡΟΣ, ὁ, Hinnulus, Pullus cervi: sic dictus " παρὰ τὸ νεωστὶ εἰς βορὰν ἐλνληθέναι, si Grammatici credimus. Il. Θ. (248.) Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, " τέκος ἐλάφοιο ταχείης. Xen. K. (9, 3.) Ἅμα δὲ τῇ " ἡμέρᾳ ὄψεται ἀγούσας τοὺς νεβροὺς πρὸς τὸν τόπον " οὗ ἂν μέλλῃ ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς εὐνάσειν, κατακλινούσας τε καὶ γάλα διδούσας: (8.) Οἱ νέοι τῶν " νεβρῶν." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 138. ad Herod. 542. Jacobs. Anim. 177. Anth. 8, 49. 11, 69. Villoison. ad Longum 142. Νεβρὸς, ἡ, Harles. ad Theocr. 194. 210. Valck. Diatr. 203. Eur. Alc. 596. Philet. 10. Simmias Ovo, Jacobs. Anth. 7, 12. De tibiis ex ejus ossibus, Plut. Mor. 1, 594. ad Callim. 1, 139. Conf. c. νεκρὸς, Jacobs. Anth. 7, 123. Ὁ ν. τὸν λέοντα, ad Lucian. 1, 358." Schæf. Mss. * " Νεβροκτόνος, Schol. Callim. H. in Dian. 190." Wakef. Mss. * Νεβροστολίζω, pro νεβριδοστολίζω, Pelle hinnuli induo, Poëta vet. de Herbis v. 80. ap. Fabric. B. Gr. 2, 644. Lobeck. Aj. p. 351. Phryn. 625. " Ad Hesych. 2, 661, 10." Dahler. Mss. * Νεβροτόκος, Nicander Θ. 142. * Νεβροφανὴς, Nonn. D. 5. p. 160.] " Νεβροφόνος, Hinnulorum occisor. Apud Aristot. H. A. l. 9. νεβροφόνος ἀετός: quam Plin. Hinnulariam aquilam " vocare dicitur." [" Anton. Lib. 132. Verh." Schæf. Mss. * " Νεβροφυλακέω, * Νεβροφυλακτέω, ad Hesych. 2, 673, 10." Dahler. Mss.] " ET Νεβροχαρὴς, " Hinnulis gaudens: Apollinis epith. in Epigr." [Anal. 2, 518. sed perperam pro * Νευροχαρής. * Νεβροχίτων, Hephæst. 43. Nonn. D. 26. p. 678.] " Deriv. inde ET Νεβρώδης. In Epigr. Bacchus νεβρώδης vocari dicitur quod bacchantes hinnulorum " pellibus uterentur. ET Νέβρειος, Qui ex hinnulo " est. Plut. Symp. 4. Προέμενοι τὰ νέβρεια ὀπτᾷ, " χρώμενοι τοῖς ὀνείοις, βέλτιον ἠχεῖν λέγουσι, Reli- " ctis hinnuleis ossibus. Sic νεβρείων αὐλῶν, Epigr. " Tibiarum confectarum ex ossibus hinnulorum." [" Jacobs. Anth. 8, 49. Plut. Mor. 1, 594." Schæf. Mss. Callim. H. in Dian. 244.] " ITEM Νεβρίας γαλεὸς, Mustelus nebrias, Aristot. H. A. 6. ET Νεβρίτης λίθος, Nebritis gemma, Libero patri sacra: " nomen sortita a nebridum ejus similitudine, teste " Plin. 37, 10. Est AUTEM Νεβρὶς, ίδος, ἡ, Hinnuli " pellis, Exuvium hinnuleum: quod Bacchus et bac- " chantes gestare solebant. Plut. Symp. (4. fin.) " Νεβρίδα χρυσόπαστον ἐνημμένος: ut et ap. Stat. " Aspersæ nebrides vario auro." [" Musgr. Hel. 1375. Jacobs. Anth. 9, 224. 11, 360. Lobeck. Aj. p. 360. ad Epigr. adesp. 251. Villoison. ad Long. 52. Valck. Phœn. p. 297. Toup. Opusc. 1, 253. ad Diod. S. 1, 15. Conf. c. νευρὶς, Tzsch. ad Strab. 6. p. 421." Schæf. Mss. Gen. νεβρῖδος, Dionys. P. 703. 946.] " INDE Νεβριδόπεπλος, Bacchus in " Epigr. dicitur quod peplum s. vestem gestaret ex " hinnuleis pellibus." [Anthol. 1, 82. * Νεβριδοστόλος, Orph. H. in Trieter. 10. " Lobeck. Aj. p. 351. ad Diod. S. 1, 15." Schæf. Mss. * Νεβρίδιον, Artemid. 4, 72.] " Νεβρίζω, Pellem hinnuleam gesto, ut " bacchantes. Demosth. (313.) Τὴν μὲν νύκτα νε- " βρίζων καὶ κρατηρίζων καὶ καθαίρων τοὺς τελουμέ- " νους." [* Νεβρισμὸς, Bacchatio, Schneidero susp. * Νεβρῆ, Pellis hinnulea, ad Timæi Lex. 256. ad Orpheum p. 466. Herm." Schæf. Mss. * Νεβρόω, Nonn. D. 10, 60.] " Νέβρακες, Hes. οἱ ἄρρενες νεοτ- " τοὶ τῶν ἀλεκτρυόνων." [* Νέβρισσα, Serpentis genus, a maculis sic dicti, a Schneidero non agnoscitur.] " Νευρὸς, perperam alicubi ap. Aristot. pro " νεβρός." [" Heyn. Hom. 7, 96." Schæf. Mss.] " Ναιθροὶ, Hesychio νεβροὶ, οἱ νέοι ἔλαφοι, Hinnuli " cervorum."

ΝΕΙΚΟΣ, τὸ, Rixa, Jurgium, Altercatio, Contentio, Od. Θ. (75.) Νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος: quale autem fuerit hoc νεῖκος, exponens, subjungit, Ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν. Et νεῖκος dicitur ἀμφί τινι, Il. Ω. (107.) Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυϊ καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ. Quod autem hic νεῖκος ὄρωρεν, alibi νεῖκος ἐφῆπται. Et in act. signif. νεῖκος ἐγείρειν, ut Lat. Contentionem excitare, rixari: cui opp. ap. Eund. νεῖκος λύειν. Apud Hesiod. vero (Θ. 87.) et νεῖκος καταπαύειν, pro eod. Qui poëta utitur et de contentione litigantium, s. lite. Copulantur autem ab Hom. alicubi, (Il. B. 376.) νείκεα et ἔριδες. Idem Δ. (37.) νεῖκος dicit γίνεσθαι ἔρισμα, μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. Hesiod. autem (Ἔργ. 1, 33.) νείκεα et δῆριν conjunxit. Jungit Hom. νεῖκος et cum gen. ἔριδος, item cum gen. πολέμοιο, vocans ita periphrastice τὸν πόλεμον, Bellum. Sed et sine adjectione pro Bello usurpat alicubi: Il. Γ. (87.) Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε. || Νεῖκος aliquem et in prosa usum habet, cui frequentius alioqui est φιλονεικία. Usi sunt cum alii, tum Dem. pro Rixa itidem, Contentione. Xen. autem dixit νεῖκος, ἢ πόλεμος, (K. 1, 17.) Πρὸς τοὺς βαρβάρους τῇ Ἑλλάδι νεῖκος ἢ πόλεμος. || Νεῖκος duplicem habet ap. Etym. derivationem: quarum una prorsus mihi ridicula videtur, altera non item: et tamen in VV. LL. illa annotata fuit, at hæc nequaquam. Ridiculam esse dico hanc, παρὰ τὸ τοῖς νέοις ἐοικέναι: quia τοῖς νεαροῖς ἁρμόζει. At eam, qua dicitur ab εἴκω derivari, præfixa negativa s. privativa particula, non omnino vero absimilem esse existimo: quam et ipse alibi e sola divinatione protuli, antequam eam ap. Etym. legissem. Ejus autem occasionem mihi præbuerat Plut. Symp. derivans νίκη itidem ab hoc verbo, ut sc. dicta sit παρὰ τὸ μὴ εἶκον, seu, ut legere malim, εἴκειν. Cum enim istam derivationem ibi legissem, huic nomini νεῖκος multo aptior futura mihi visa est. [" Heyn. Hom. 4, 638. 5, 326. 6, 249. 251. 321. 566. 8, 210. Anton. Lib. 72. Verh., Heringa Obss. 289. Ammon. p. 8. ad Herod. 456. 611. ad Charit. 730. Wakef. Herc. F. 1005. ad Paus. 379. Νεῖκος θέσθαι τινὶ, Callim. 1, 461. * Νείκη, ἡ, ad Paus. 379. Timon Phlias. 2." Schæf. Mss.]

Ἀμφίνεικος, ὁ, ἡ, vel Ἀμφινεικὴς, De quo utrimque est contentio, De quo certatur. Schol. Soph. Tr. (104.) Τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν exp. ἀμφινεικῆ, περιμάχητον. Hes. autem ἀμφίνεικος dicens esse περιμάχητος, subjunxit, ἐναντίους ἔχων λόγους, Habens contrarios sermones, i. e., ut opinor, de quo disceptatus: citat autem eand. ejusd. Poëtæ Tragœdiam. " Ἀμφινείκητος, De quo contenditur, h. e. Tam præ- " stans et excellens ut de eo contentiones et alterca- " tiones instituantur. Vide Ἀμφιμάχητος." [" Wakef. Trach. 528." Schæf. Mss. * Πολυνεικὴς, Æsch. S. c. Th. 836. * " Πολυνείκης, Nom. propr., Herod. 457. Piers., Phryn. Ecl. 200. Jacobs. Anth. 6, 318." Schæf. Mss.] Φιλόνεικος, Rixæ s. Rixarum, Contentionis amans. Latine uno verbo Rixosus, Contentiosus. Item Pervicax. Ab Aristot. copulatur etiam φιλόνεικος et δύσερις, sicut νεῖκος et ἔριν copulari dictum fuit supra. || Sed in bonam etiam partem pro Qui magno et velut pertinaci studio contendit rem aliquam efficere: Φ. πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν τοὺς εὐεργετοῦντας ἑαυτόν: q. l. in VV. LL. affertur absque Auctoris nomine; sed ibi φιλόνεικος exp. simpliciter Contendens. [" Leguntur ista verba ap. Xen. Mem. 2, 6, 5. ubi quidem temere φιλόνικον pro

φιλόνεικον edidere VV. DD. Valet enim φιλονεικία ac φιλοτιμία, et Quamlibet contentionem, etiam laudabilem, signif. Vide Ind. Græc. in Xen. K. Π. et Schweigh. Lex. Polyb." Schw. Mss.] || VV. LL. exp. etiam Victoriæ amans, magno id quidem et crasso errore, quo confunditur φιλόνεικος cum φιλόνικος. [" Ad Xen. Mem. 3, 4, 3. ad Charit. 207. 325. ad Xen. Eph. 131. ad Herod. 223. Zeun. ad Xen. K. Π. 696." Schæf. Mss.] 'Αφιλόνεικος, Non rixosus, contentiosus, A contentione alienus, Non pertinax. [" Clem. Alex. 663." Wakef. Mss.] 'Αφιλονείκως, Non contentiose, Sine ullo contentionis studio, Philo, 'Α. τὰς ἔριδας ὑπερβὰς, τὴν ἀλήθειαν ἐπεζήτει. Ubi redditur Sine pertinaci contentionis studio. [Polyb. 22, 3, 1. Clem. Alex. Strom. 914, 27. * 'Εμφιλόνεικος, Athan. 2, 567. * 'Εμφιλονείκως, Schol. Eurip. Andr. 288. " Contentiose, Chrys. ad Stagyr. 2. T. 6. p. 115, 10." Seager. Mss. * " 'Επιφιλόνεικος, Schol. Lucian. Eun. 4." Boiss. Mss.] Φιλονείκως, Rixose, Contentiose, Animo contentionis cupido, etiam Cum æmulatione, Herodian. 3, (10, 6.) Ἥ τε περὶ τὰ θεάματα ἢ τὰ ἀκροάματα σπουδὴ φ. ἑκάστοτε ἐμερίζετο. Xen. (K. Π. 3, 3, 25.) Φ. ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους, Mutua est inter eos æmulatio. [Φιλονεικότερον διαλέγεσθαι, Athen. 350. " Heind. ad Plat. Gorg. 39. ad Charit. 226." Schæf. Mss.] Φιλονεικία, ἡ, Rixa, Contentio: sicut et νεῖκος, a quo hoc per compositionem factum est. Exp. et Pervicacia, Æmulatio: quam signif. ap. Dem. habere Bud. testatur. Xen. K. Π. 7, (1, 9.) Φιλονεικίαν αὐτοῖς ἔμβαλλε: atque ut νείκεα et ἔριδας ab Hom. copulari ostendi supra, sic ab eod. illo Scriptore ἔριδας et φιλονεικίας copulari videmus in h. l. K. Π. 8, (2, 13.) Τοῖς μὲν ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες οὗτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλον: itidemque ἔριν et φ. a Dem. (114.) 'Εκεῖνος ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φ. [" Ad Charit. 481. 485. ad Diod. S. 1, 517. 528. 711. Jacobs. Exerc. 2, 43. Bergler. ad Alciphr. 188. Valck. Diatr. 201. ad Herod. 223. Φιλονεικίαν ποιεῖσθαι, Valck. Phœn. p. 661." Schæf. Mss.] Φιλονεικέω, Rixor, Contendo, Æmulor, Æmulus sum: qua in signif. a Dem. accipi tradit Bud. Potest autem sic exponi et in Plut. Fabio, Εἰ δὲ καὶ πρὸς τὸν συνάρχοντα φιλονεικεῖ, σκοπεῖν ὅπως κ. τ. λ. Dicitur etiam φιλονεικῶ πρός σε περὶ τούτου, Contendo tecum hac de re: ut ap. Herodian., de Carthagine, (7, 6, 2.) Φιλονεικοῦσα πρὸς τὴν 'Αλεξάνδρου πόλιν περὶ τῶν δευτερείων, Contendens de primario nomine post Romam, Bud. vel, ut Polit., eod. sensu, Cum Alexandri urbe de secundis palma contendit. Et alia constr. Φιλονεικῶ σοι πρὸς ἀρετὴν, De virtute tecum contendo, certo, e Plat. de LL. in VV. LL. Ubi etiam Φιλονεικῶ πρὸς τὰ χείρω, e Thuc. (5, 111.) pro Per contentionem deteriora capto. Interdum vero pro Contendo, i. e. Laboro efficere, Nitor. Bud. sumi ait pro Contendo, Laboro, Nitor, a Basil. Hexaëm. 5. Subjungitque e Theodorito H. E. 1. Καὶ τὸν δεσποτικὸν κατέχωσαν τάφον, λήθῃ παραδοῦναι φιλονεικοῦντες. Sed hoc addo, habere interdum hoc verbum eam constr. quam habet Lat. Laboro; ut ap. Plat. Φιλονεικεῖν πρὸς τὸ τοιοῦτον, Laborare ad id; nam et ipse Cic. ita loquitur. Tale est ap. Eund. de Rep. 1. Φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον: quod exp. etiam Instare ut ego responderem. Quinetiam quemadmodum dicitur Laboro ut hoc fiat: sic φιλονεικῶ ὅπως τοῦτο γένηται. Xen. ('Απ. 2, 3, 17.) Φιλονεικήσει ὅπως περιγένηταί σου. Quibus in ll. uti possumus et verbo Contendo, aut etiam utroque simul: ut cum dicit Cic. Omnibus enim nervis mihi contendendum est, atque in hoc laborandum, ut etc. [" Xen. K. Π. p. 3. ad Charit. 206. Wassenb. ad Hom. 66. Xen. Eph. 16. Bergler. ad Alciphr. 188. Thom. M. 409. Kuster. V. M. 68. Heind. ad Plat. Gorg. 39. Φιλονεικῶ πρός τινα, Villoison. ad Long. 61. * Φιλονεικητέον, Brunck. Antig. 1105." Schæf. Mss. * Φιλονεικητὸς, unde * "'Αφιλονείκητος, Herodian. Epimer. 177." Boiss. Mss. " 'Αφιλονείκητος, * 'Αφιλονείκιστος, Alberti ad Hesych. Ep. ad Eulog. 45." Schæf. Mss.] 'Αντιφιλονεικέω, Contrariam in partem contentiose laboro et pertinaciter, Contrarium contendo, efficere contendo. [Joseph. A. J. 2, 9, 1. B. J. 3, 1, 8. Dio Cass. 37, 47. * Διαφιλονεικέω, Gl. Contamino, Contendo, Disputo, Plut. Alex. 29. Schol. Aristoph. Σφ. 692. Schol. Pind. N. 5, 67. " Diog. L. 3, 34." Boiss. Mss.] ΑΤ Προσφιλονεικῶ, q. d. Contendo ad, Laboro. Dicitur Lat. ead. comp. forma Allaboro. [" Georg. Lapitha Poëm. Mor. 786." Boiss. Mss. * Συμφιλονεικέω, Dionys. H. 1, 370, 19. Plut. Arato 3. * " 'Υπερφιλονεικέω, Schol. Lucian. Eun. 2." Boiss. Mss.]

Νεικέω, VEL Νεικείω, Rixor, Altercor. Sed frequentius pro Objurgo, Increpo, Incesso convitiis, probris. Il. A. (521.) Ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι Νεικεῖ, Convitiis me incessit, Mihi convitiatur, non Mecum contendit, ut habet vulg. interpr. ad verbum: B. (224.) 'Αγαμέμνονα νείκεε μύθῳ: (243.) Ὣς φάτο νεικείων 'Αγαμέμνονα ποιμένα λαῶν: A. (579.) ὄφρα μὴ αὖτε Νεικείῃσι πατήρ. Sed plerisque in ll. cum adjectione, in quibus reddi potest simpliciter Insector, Incesso: B. (277.) Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδίοις ἐπέεσσι, Insectari reges verbis contumeliosis, vel Incessere: Γ. (38.) Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσκεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσι, Insectatus est probrosa oratione, aut etiam Objurgavit, Increpavit. Hesiod. autem (Ἔργ. 1, 330.) post νεικείῃ addidit χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι. [" Νεικέω, Heyn. ad Hesiod. p. 148. Wolf., Heyn. Hom. 5, 260. 326. 337. 8, 592. 594. Wakef. Eum. 432. De constr., Heyn. Hom. 4, 240. Cum dat., 8, 64. Νεικείω, 7, 618. 8, 83. Hesiod. Θ. 208. * Νεικειέσκω, Clark. ad Il. A. p. 10." Schæf. Mss.] Νεικεστὴρ, ῆρος, ὁ, Objurgator, Convitiator, Obtrectator. Hesiod. Ἔργ. (2, 334.) Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα. [" Græv. Lectt. Hes. 586. * Νεικητὴρ, ibid." Schæf. Mss. * Εὐνείκετος, Antimach. ap. Porph. ad Il. Ω. 23. sed leg. * Εὐνείκητος, a * Νεικητός. * 'Ανανείκω, Orph. Arg. 767. 816.]

" Νεικέσσιος, Hesychio πολέμιος, Inimicus, Adversarius."

ΝΕΚΡΟΣ, Mortuus, Defunctus, Od. Λ. (474.) ἔνθα τε νεκροὶ 'Αφραδέες ναίουσι, Mortui, Manes, Plut. Ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο. Alibi dicit θῆκαι καὶ μνήματα νεκρῶν. Lucian. 'Επὶ νεκρῷ δακρῦσαι. Rursum Plut, Coriolano, Τῇ πατρίδι μὴ προσμίξαι δυνάμενος πρινὴ νεκρὰν ὑπερβῆναι τὴν τεκοῦσαν. Idem in Symp. 5. de sale, Τῶν σωμάτων τὰ νεκρὰ διατηροῦν ἄσηπτα. Et in compar. gradu jocose, Epigr. μηκέτι, Μάρκε, τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτου Τὸν πολὺ τοῦ παρὰ σοῦ νεκρότερον τεκνίον, Multo magis mortuum nato tuo. Quibus adde e Polyb. (2, 34, 12.) Πολλοὺς νεκροὺς ἐποίησαν, Magnam stragem ediderunt. Aliquando dicitur potius Mortui cadaver, Corpus mortuum; itidemque νεκροί: quomodo et præcedentium ll. quidam accipi possunt. Od. M. (13.) ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ: et alibi passim. Itidemque in prosa, frequenter tam ap. Thuc. quam Xen. ('Ελλ. 2, 4, 12.) Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν. Xen. (3, 5, 16.) Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀναιρεῖσθαι: (4, 4, 13.) Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπήγοντο: (7, 5, 26.) Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέλαβον. Thuc. Ξυγκομίσαντες τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς. Xen. ('Ελλ. 4, 4, 12.) Σωροὺς νεκρῶν. Thuc. Νεκρῶν ἐκράτησαν. Idem, Νεκροὺς ἐσκύλευσε. Idem, 'Ενέπλησε φόνου καὶ νεκρῶν. Plut. Λύτρα τοῦ νεκροῦ. Interdum additur gen. ut ap. Xen. K. Π. 7, (3, 2.) Νεκρὸς τοῦ 'Αβραδάτου. Paus. Att. (41, 1.) Κομίσαι τὸν νεκρὸν τῆς 'Αλκμήνης. Idem, Ὅσιον ἀνθρώπου νεκρὸν κρύψαι. Quo usi sunt modo aliqui e Lat. nomine Defunctus: ut Plin. cum dixit, Quam tandem portionem ejus defunctus obtineat? Sed et neutro gen. ap. Plut. Amat. Narr. Τῶν θυγατέρων τὰ νεκρά. At supra habes ex Eod. νεκρὰ σώματα. [" Ad Charit. 266. (611.) Valck. Hipp. p. 260. Barnes. Tro. 448. Musgr. Heracl. 164. Wakef. Ion. 733. Phil. 1018. Heyn. Hom. 8, 613. Dionys. H. 3, 1782. Cadaver, Valck. Phœn. p. 451. 499. 509. ad Herod. 202. 287. 423. Bergler. Alciphr. 327. Porson. ad Hec. 671. Brunck. El. 977. ad Charit. 352 =498. Thom. M. 766. Markl. Suppl. 948. T. H. ad Plutum p. 379. Conf. c. νέκυς, Jacobs. Anth. 12, 207. Νεκρὸς θανὼν, ad Il. H. 409. K. 343. Soph.

Antig. 26. 467. Brunck. ad Phœn. 1486. Valck. p. 499. Νεκρὸς τεθν., Heyn. Hom. 5, 195. N. ὀλωλότες, Markl. Suppl. 107. 558. Tro. 91. Νεκρὸν ἐναίρειν, Brunck. Phil. 946. 1381. N. σφάττειν, Wakef. Phil. 946. N. ποιεῖν τινὰ, Diod. S. 2, 637. Πολλοὺς ν. ποιήσαντες, Dionys. H. 3, 1923. Νεκρὸν, ὃν ἔκτανε, Heyn. Hom. 8, 627. Τῶν ν., οὓς ἀπέκτειναν, Thucyd. T. 2. p. 335. Bip. Νεκρὰ θάλασσα, ad Paus. 391. Ἐπὶ τῶν ν. στρατοπεδεῦσαι, Diod. S. 2, 341. 342. Νεκρότερος, Lucillius 78." Schæf. Mss. N. γυναῖκα, Anecd. Bekkeri 109.]

[* Νεκροβαρὴς, Mortuis gravis, de cymba Charontis, Anal. 2, 144.] Νεκροβόρος, Mortuos devorans, Greg. de malo sacerdote, Νεκροβόρος, δολόμητις, ἀτάσθαλος. [" Theod. 1, 124." Wakef. Mss.] Νεκροδέγμων, Mortuos recipiens: ita dicitur Orcus ab Æsch. (Pr. 153.) quod manes defunctorum excipiat. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 9." Schæf. Mss. * " Νεκρόδεγμος, Const. Manass. Amat. 4, 6." Boiss. Mss.] Νεκροδόκος, idem, ut κλιντὴρ, Clina s. Lectus mortuum efferendum recipiens. [" Antiphil. 35." Schæf. Mss. * Νεκροδόχος, Lobeck. Phryn. 307. * Νεκροδοχεῖον, Lucian. 1, 518. * " Νεκροειδὴς, Mortui speciem habens, Chrys. in Ps. 100. T. 1. p. 928, 11." Seager. Mss. * Νεκροθήκη, Eur. Cret. Fr. 2. ap. Porph. de Abst. 4, 19. " Schol. Eurip. Alc. 260." Boiss. Mss. * Νεκροκόμος, Greg. Naz. Epigr. 138. Murator. Anecd. 139. * Νεκροκομέω, * Νεκροκομίζω, Lobeck. Phryn. 625.] Νεκροκορίνθιοι, Corinthiorum defuncti. Sic in historia vocabantur Vasa fictilia, quæ Corintho eversa Romam implevere, quod e reclusis sepulcris eam excerpsissent prædam. Cæl. Rhod. 11, 60. [* Νεκροκορίνθια, τὰ, Strabo 8. p. 586.] Νεκρόκοσμος, Qui defunctos ornat, defunctorum funera exornat, Plut. [10, 135. * Νεκρολατρεία, Defunctorum cultus, Cyrill. Alex. in Esaiam p. 515. * Νεκρόμαντις, Lycophr. 682.] Νεκρομαντεῖον, τὸ, Vaticinium evocatis mortuis, Responsum, quod inferorum umbræ evocatæ de futuris reddunt. Et Locus ubi reddunt. Hes. Utitur eo et Cic. Tusc. 1. Inde Homeri tota Νεκυία, inde ea, quæ meus amicus Appius νεκρομαντεῖα faciebat: inde in vicinia nostra Averni lacus, unde animæ excitantur obscura umbra, aperto ostio alti Acherontis, falso sanguine imagines mortuorum. [" Ad Diod. S. 1, 267." Schæf. Mss.] Νεκρομαντεία, Vaticinatio ejusmodi, Hes. [" Ad Lucian. 1, 464." Schæf. Mss. * Νεκρονώμης, Manetho 4, 192.] Νεκροπέρνας, Defuncti s. Defunctorum venditor, Qui defuncti cadaver vendit. Sic a Lycophr. (276.) vocatur Achilles, qui Hectorem mortuum magno auri pondere Trojanis vendiderit: a πέρνημι. [* Νεκροποιὸς, Eust. Il. E. 872. Schæf. ad Aristoph. Πλ. 502. Etym. M. Euseb. Hist. Eccles. 306.] Νεκροπομπὸς, Dux manium, s. potius, Qui demortuorum animas Plutoni transmittit, Epith. Mercurii, qui manibus ad inferos ducendis præest, Lucian. (1, 276.) Δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, Animas defunctorum transmittere, [cf. 621.] Idem Mercurius et ψυχοπομπὸς dicitur, qui Od. Ω. (100.) Ψυχὰς μνηστήρων κατάγει, virgula sua evocatas, et sequi se jussas. [Eur. Alc. 443. * " Νεκροπορθμεὺς, Phile in Thorlacii Opusc. T. 3. p. 68." Schæf. Mss. * " Νεκροπράτης, Christophorus in meis ad Eunap. Notis p. 280." Boiss. Mss. * Νεκροπρεπὴς, Greg. Naz. 2, 290.] Νεκροστόλος, Elator funerum, Pollinctor, Libitinarius, Bud. ex Œcum. [Artemid. 4, 58. " Thom. M. 175." Schæf. Mss.] Νεκροστολέω, Mortuos Plutoni mando, [Lucian. 1, 524.] Νεκροσυλία, Mortuorum expoliatio. [Plato de Rep. 5, 15. * Νεκρόταγος, Dux mortuorum, Pluto, Lycophr. 1398. * Νεκροτοκέω, Fœtum mortuum pario, Cæsar. Dial. 2, 102. * Νεκροτόκιον, Fœtus abortivus, Suiceri Thes. * Νεκροφάγος, Dio Cass. 351. * Νεκροφαγέω, Strabo 17. p. 1183. * Νεκροφανὴς, unde * Νεκροφανῶς, Athan. 2, 421. * Νεκροφόνος, Greg. Naz. Epigr. 197.] Νεκροφόρος, Qui defunctos effert et humat, J. Poll. [Gl. Barginna, Pollinctor, Vespillo. " Heyn. Hom. 6, 644. * Νεκροφορέω, Wakef. S. Cr. 4, 160." Schæf. Mss. Philo J. 988. * Νεκροφορεῖον, Gl. Sandapila. * Νεκρόφρων, Greg.

A Naz. 2, 290. * " Νεκρόχρως, Etym. M." Wakef. Mss.] Νεκραγωγέω, Mortuos duco, Lucian. (1, 492.) de Mercurio, Σὲ δεήσει τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα χρόνον πολλοῦ. Idem dicitur ψυχαγωγεῖν et ψυχὰς κατάγειν, et νεκροπομπός: quod vide. [* Νεκρέγερτος, * Νεκρέγερσις, Greg. Naz. 2, 258. * " Νεκρεγερσία, Mortuorum exsuscitatio, Pseudo-Chrys. Serm. 27. T. 7. p. 322, 21." Seager. Mss. * Νεκρορύκτης, Phlegon Mirab. c. 1.]

[* " Αὐτόνεκρος, Omnino mortuus, Merum cadaver, Chrys. ad Olymp. Ep. 13. T. 7. p. 93, 22." Seager. Mss. Alciphr. Ep. 3, 7. * " Νεόνεκρος, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 205." Boiss. Mss.] Ὁμόνεκρος, Paris corruptionis cum mortuis, VV. LL. [Lucian. 1, 336.]

[* " Νεκρότης, Status mortui, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 2. T. 3. p. 84, 7. * Νεκροτικὸς, Mortificus, Pseudo-Chrys. Serm. 22. T. 7. p. 301, 30." Seager. Mss.]

Νεκρώδης, Mortuo similis, Cadaverosus, [Lucian. B 3, 409.] Νεκρικὸς, Mortualis, vel idem cum præcedenti, Lucian. (2, 308.) Σκελετῶδες τοῦτο καὶ νεκρικόν: [1, 276.] Et νεκρικὰ φυτὰ, Eust. τὰ τῶν νεκρῶν προσήκοντα μνήμασι. Item τὰ ν., Res mortuorum. [* Νεκρικῶς, Lucian. 3, 355. * " Νεκριμαῖος, Morticinus, Pseudo-Chrys. Serm. 27. T. 7. p. 323, 24. Οὐδέν ἐστιν εὑρεῖν, εἰ μὴ κρέα μόνα, καὶ ταῦτα ν., τῶν ζώων τελευτησάντων τῇ ἐκλείψει τῶν τροφῶν." Seager. Mss. Aquil. Deut. 14, 8. " Ad Mœr. 351. ad Herodian. 466." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 6, 2. Cf. Θνησιμαῖος.]

[* Νεκρὼν, i. q. τάφος, Palladas Anal. 2, 438.]

Νεκρόω, Morte macto, Eneco, Mortifico, ut Theologi loquuntur, ad Coloss. 3, Νεκρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Et νεκρόομαι, Enecor, Philo de Mundo, Ἀκίνητον ἐαθὲν ὑφ' ἡσυχίας νεκροῦται, Quiete enecatur: de aqua. A Paulo νενεκρωμένος Abraham dicitur Viribus effœtus et quasi emortuus, ad Rom. 4, (19.) Οὐ κατενόησε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἤδη νενεκρωμένον. Et Hebr. 11, (12.) de eod. Ἀφ' ἑνὸς ἐγεννήθησαν, καὶ C ταῦτα νενεκρωμένου, Eoque jam emortuo. [" Epigr. adesp. 724. ad Charit. 265." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.] Νέκρωσις, Mortificatio, ut Theologi loquuntur, 2 ad Cor. 4, (10.) Πάντοτε τὴν ν. τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, Mortificationem Domini Jesu, vel quasi Destinationem ad cædem. Ubi significatur Conditio illa quotidianis mortibus obnoxia, qualis etiam fuit Christi ad tempus, et summa imbecillitas. Ambrosius vertit Mortem; sed tolerabilius fuisset Cædem. Ad Rom. 4, (19.) post l. in Νεκρόομαι jam c., Καὶ τὴν ν. τῆς ὑστέρας Σάῤῥας, Vulvam emortuam, et cujus vitalis ad concipiendum calor extinctus erat. Et ap. Gal. νέκρωσιν γίνεσθαι dicitur, ubi membrum aliquod emoritur. Et in quodam Senario ap. Suid. Νεκροὺς ὁρῶν, νέκρωσιν ἕξεις πραγμάτων, Mortuos videns emorietur et languescet ardor peragendi quod institueras. Quod intelligitur de visione, quæ fit somnis. Vide Erasm. Adag. [Schleusner. Lex. N. T. * " Νεκρώσιμος, Mortifer, Euchlog. 209. Typic. Sabæ p. 7. Menolog. Mart." D Schn. Lex. Suppl. * Ἀπονεκρόω, Diod. S. 2, 71, 27. Eust. Od. A. p. 42, 39. Diosc. Parab. 1, 214. " Psell. in Cant. Cantic. 5, 5. Const. Manass. Chron. p. 9." Boiss. Mss. Lucian. 2, 105. " Metaphorice usurpat Epictetus Diss. 1, 5, 4. 4, 5, 21. Vide meum Ind. Gr. Epict." Schw. Mss. * Ἀπονέκρωσις, Arrian. in Epict. 1, 5. * Ἐναπονεκρόω, Basil. 1, 193. * Συναπονεκρόω, Greg. Naz. Or. 16. p. 722. Sozom. H. E. 6, 27. * Ἐννεκρόω, Plut. 9, 164. * " Κατανεκρόω, Eneco, Mortifico, Anonym. V. Chrys. p. 302, 26. Πάντας ἔρωτας τῶν σωμάτων ἐκ νεότητος ἀποσβέσας καὶ κατανεκρώσας." Seager. Mss. * " Συννεκρόω, Psell. in Cant. Cantic. 1, 5. 7. 38. 3, 6." Boiss. Mss. Greg. Naz. 1, 915. * Συννέκρωσις, ibid. 659.]

¶ Νεκὰς, άδος, ἡ, Demortuorum cadaverum acervus, νεκρῶν σωρὸς, ut Xen. loquitur, Il. E. (886.) δηρὸν Αὐτοῦ πήματ' ἔπασχεν ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσι, Lucian. (3, 596.) Ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκε, Extulit e mortuis. Annotat Hes. cum νεκάδες proprie signif. τὰς τῶν νεκρῶν τάξεις, reprehendi Callim., qui simpliciter pro

τάξεις usurparit. Locum ejus Poëtæ ap. ipsum vide. A [" Heyn. Hom. 5, 80. 166. 7, 543. Callim. 1, 524." Schæf. Mss. Apud Cyclicos Poëtas i. q. ψυχὴ, Etym. M.]

Νέκυς, υος, ὁ, Mortuus, i. q. νεκρός. Et νέκυες, Defuncti, Defunctorum manes, Od. K. (521.) γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, et alibi sæpe: Λ. (490.) νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Interdum νέκυς et νέκυες de defunctorum cadaveribus, ut et νεκρὸς ac νεκροί. Il. Σ. (173.) ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος. Et νέκυας φορέειν, Od. X. (437.) quod supra νεκροὺς ἀπάγειν et ἀναιρεῖσθαι. Additur et gen. ut in Νεκρὸς, Apoll. Rh. (2, 857.) Ἀβαντιάδαο νέκυν κτερέϊζεν ὅμιλος, Epigr. σὸς δὲ νέκυς, Tuum cadaver, Herod. τοῦ φωρὸς τὸν νέκυν. Utitur et Herodian. (4, 8, 12.) pro Cadavere. [" Heyn. Hom. 4, 646. 5, 80. 7, 327. 8, 613. Il. Σ. 152. Valck. Phœn. p. 520. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 20. Markl. Suppl. 45. 69. Wakef. Ion. 733. Brunck. Apoll. Rh. 155. Epigr. adesp. 185. Cadaver, Valck. Phœn. p. 451. ad Herod. 202. 287. Brunck. El. 977. Conf. c. γέννς, Jacobs. Anth. 9, B 217. N. κατατεθνειὼς, Brunck. ad Phœn. 1486. ad Il. Π. 526. N. φθίμενος, Markl. Suppl. 107. 975. Heyn. Hom. 5, 377. Accus. plur. νέκυς, 379. 6, 324. Wolf. Proleg. 240. Αἱ νέκυες, Nicarchus 36. Νέκυσσι, Herodes 27. Heind. ad Plat. Gorg. 274. De quant., Heyn. Hom. 8, 381." Schæf. Mss. Νέκες, Hesychio sunt νεκροί.]

[* " Νεκυάμβατος, Paus. 3, 248. Valck. Adoniaz. p. 229. Diatr. 281." Schæf. Mss.] Νεκυηγὸς, Mortuorum s. Manium ductor, Qui mortuos traducit, Charontis epith. in Epigr., ut et νεκυοστόλος. [" Musgr. Suppl. 945. Jacobs. Anth. 8, 208. * Νεκυηπόλος, ad Charit. 457. Manetho 1, 330." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 681.] Νεκυομαντεία, Vaticinatio, quæ fit evocatis mortuis, Hes. [Sic dicitur Luciani Libellus. Νεκυομαντεία, Gl. Inferorum consultatio: * Νεκυομαντία· Defixio. " Νεκυομαντεία, Νεκυομαντία, ad Lucian. 1, 455. 464. Thom. M. 488. ad Charit. 405." Schæf. Mss.] Νεκυομαντεῖον, Oraculum ejusmodi, Eust. ex Herod. Ἀχέρων ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ ἔνθα καὶ νεκυομαντεῖον, Oraculum, ubi manes C evocati responsa sciscitantibus de futuris dant: pro quo Herod. 5, (92, 7.) Ionice DICIT Νεκυομαντήϊον. [Plut. Cimone 6. " Bekk. Anecd. 414." Boiss. Mss. " Fac. ad Paus. 3, 92. Νεκυομαντεῖον, * Νεκυομάντιον, ad Charit. 250. ad Diod. S. 1, 267. ad Herod. 423." Schæf. Mss.] AT Νεκυόμαντις, Qui mortuos evocans et sciscitans futura vaticinatur, ὁ ἐρωτῶν τὸν νεκρὸν, Suid. [" Toup. Opusc. 2, 94. ad Lucian. 1, 464." Schæf. Mss.] Νεκυοσσόος, Mortuos servans, liberans: Χριστὸς, Nonn. (Jo. 160, 4.) Et (63, 21.) v. ὥρη, de Die resuscitationis mortuorum. [Lobeck. Phryn. 647. Item * " Νεκυσσόος, Nonn. D. 44, 202. Περσεφόνεια." Wakef. Mss.] Νεκυοστόλος, Qui mortuos transmittit, Charontis epith. ap. Lucian. Et Epigr. v. πορθμεὺς, Portitor mortuorum. [Nonn. Jo. 240, 12. " Jacobs. Anth. 9, 61. ad Charit. 786." Schæf. Mss. * Νεκυοφάγος, Epiph. 1, 1091.] " Νεκύορον, Hesychio νεκυομαντεῖον:" [" leg. * Νεκύωρον s. * Νεκυώριον." Schn. Lex. * Ἰσόνεκυς, Eurip. D Or. 200.]

[* Νεκυδὸν, Adv., Anecd. Bekkeri p. 941.]

Νεκύσια, Funeralia, Festum in Bithynia, quo εὐωχούμενοι τρὶς ἐκάλουν τὰς τῶν ἐπὶ ξένης ἀποθανόντων ψυχὰς, Eust. [" Phryn. Ecl. 38. ad Lucian. 1, 519." Schæf. Mss. Artemid. 4, 83.]

Νεκυία, ἡ, Tractatus de manibus, πραγματεία λέγουσα τὰ κατὰ νέκυας, Eust. dicens scribi ET Νεκύα, sine ι. Sic inscribitur ult. l. Od., in quo Mercurius procorum cæsorum animas ad Orcum deducit. Plut. Symp. 9. Παυσαμένων τῶν Ὁμηρικῶν ὅσας κατωνόμακεν. Synes. Ἐν δυοῖν νεκύαιν, In duorum mortuorum catalogo. || Herodian. usurpavit pro Evocatione mortuorum, qua futura, ex eis evocatis sciscitantes rescimus, 4, (12, 8.) Μάγων τοὺς ἀρίστους ζητήσαντα, νεκυίᾳ τε χρησάμενον, μαθεῖν περὶ τοῦ τέλους τοῦ βίου, Evocatis manibus de vitæ fine sciscitatum. [Lobeck. Phryn. 494. ubi et * Νέκυιος. " Lucian. 1, 52. T. H. ad Dial. p. 2. ad Diod. S. 1, 285. Valck. ad Herod. 157." Schæf. Mss.]

[* Νεκυϊσμὸς, quasi a * Νεκυΐζω, i. q. νεκυομαντεία, Manetho 4, 213.]

" Νεκύδαλος, Necydalus: Insectum e bombylio " nascens. Aristot. H. A. 5, 19. scribit esse Ver- " mem quendam magnum qui habeat veluti cornua " et differat a ceteris: Ἐκ τούτου μεταβαλόντος γίνε- " σθαι κάμπην, ἔπειτα βομβύλιον· ἐκ δὲ τούτου τὸν νε- " κύδαλον· ἐκ δὲ τούτου τὰ βομβύκια. Plin. 11, 22. de " bombycibus, Et alia horum origo e grandiore ver- " miculo, gemina protendente sui generis cornua. Hi " Erucæ sunt. Fit deinde quod vocatur Bombylius: " ex eo Necydalus, ex hoc in sex mensibus Bombyx."

" ΝΕΚΤΑΡ, vide Ἀμβροσία. Festus Pomp. scribit " νέκταρ Græcis esse Id potionis genus quod Latini " Murrinam vocant: dulcem et ipsam. Quidam " dicunt fuisse Vini genus in Lydiæ Olympo e favis " permixtis et floribus odoratis concinnatum, ut " tradit Athen. l. 2." [p. 39. " Jacobs. Anim. 309. ad Meleagr. p. 9. Anth. 6, 416. 7, 156. 8, 69. 355. 9, 58. 10, 154. 11, 317. Merrick. Tryph. Angl. p. 37. Heyn. Hom 4, 191. 554. Villoison. ad Long. 38. Toup. Opusc. 2, 124. ad Lucian. 1, 275. Alciphr. 438. N. ἀμβρόσιον, Jacobs. Anth. 8, 66." Schæf. Mss. Il. T. 38.] " Νεκταροσταγὴς, Qui e " nectare destillavit, h. e. Dulcis et suavis odoratus- " que. Athen. (28.) Χῖον οἶνον λαβὼν Ἦ Λέσβιον " γέροντα νεκταροσταγῆ. Et rursum, ἥδεσθαι ἀνθο- " σμίᾳ καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ." [" Casaub. ad Athen. 70. T. H. ad Plutum p. 277. Aristoph. Fr. 277. * Νεκταρόχυμος, Const. Manass. Chron. p. 6. 10. Meurs." Schæf. Mss. * " Νεκταρώδης, Nicet. Eugen. 4, 123." Boiss. Mss. Geopon. 5, 2, 10.] " Νεκτάρεος, Nectareus, Nectaris modo suavis et " odorus. Lucian. (1, 800.) dicit νεκτάρεον πόμα " pro Ipso nectare. Item, Nectaris suavitatem et " odorem referens, ideoque divinus: ut Hes. quoque " exp. ἡδὺς, εὐώδης, θεῖος. Il. Γ. 385. νεκταρέου " ἑανοῦ, Σ. 25. νεκταρέῳ χιτῶνι." [" Heyn. Hom. 4, 193. 532. 7, 431. Toup. Opusc. 1, 499. 2, 242. Valck. Hipp. p. 181." Schæf. Mss.] " ITEM Νε- " κτάριον poni pro ἡδὺ καὶ εὐῶδες, auctor Suidas. " Diosc. 5, 66. scribit τὸ ἑλένιον a nonnullis vocari " νεκτάριον: INDEQUE Νεκταρίτην οἶνον dici τὸν ἐκ " τοῦ ἑλενίου σκευαζόμενον. Sic Plin. 14, 16. Inve- " nitur et nectarites ex herba quam alii Helenion, " alii Medicam, alii Symphyton, alii Idæam et Ore- " stion, alii Nectaream vocant."

" Νεκτάρας, Hesych. μάστιξ, Flagrum: sed su- " spectum. Νεκταροῦσιν, Hes. affert pro ἐλαφρί- " ζουσιν: ET Νεκτάρθη pro ἐθυμώθη: sed suspecta " sunt."

ΝΕΜΕΣΑΩ, ET Νεμεσάομαι, Indignor, Irascor, Succenseo, Merito indignor s. Justa de causa, Merito succenseo; nam Eust. vult accipi non simpliciter pro μέμφομαι, sed pro μέμφομαι δικαίως: quam signif. et verbo νεμεσίζομαι tribuit, ut infra docebo. Od. Z. (286.) Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Sic Il. Ψ. (494.) Καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Et Od. Φ. (147.) ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ Ἐχθραὶ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστήρεσσι. Dicitur etiam νεμεσῶ σοι τοῦτο ποιοῦντι, Il. Δ. (413.) Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς: ubi commode resolvi posse existimo partic. ὀτρύνοντι in διὰ τὸ ὀτρύνειν: ut perinde sit ac si dictum esset, οὐ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι διὰ τὸ ὀτρύνειν, vel ὅτι ὀτρύνει, quo in l. observa etiam, manifestum esse νεμεσῶ simplicius accipi pro μέμφομαι, non pro μέμφομαι δικαίως. In pass. autem voce, ut Il. P. (93.) Μή τις μοὶ Δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται. Et Od. A. (228.) νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι. Alicubi vero adjungit περὶ κηρὶ, vel ἐνὶ θυμῷ. Dicitur præterea νεμεσῶ τοῦτο, s. νεμεσῶμαι: Od. Ψ. (213.) Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα, Οὕνεκά σ' οὐ τοπρῶτον ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα: Ξ. (284.) Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν Ξεινίου, ὅστε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα, ubi Eust. ait κακὰ ἔργα esse

pro ἐπὶ κακοῖς ἔργοις, s. διὰ τὰ κακὰ ἔργα: et hoc quidem modo esse defectum præpositionis, illo autem, esse antiptosin. Hesiod. (Ἔργ. 2, 374.) θεός τοι καὶ τὰ νεμεσσᾷ. Interdum etiam cum infin.: Od. A. (119.) νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν, ubi Bud. ait νεμεσᾶσθαι esse Indignum censere. Sed mihi non minus placuerit Reprehensione dignum censere. Jungunt vero itidem Latini suum Indignor infinitivo, sed raro. Usus est ead. constr. et aliis in Il., quorum e numero est hic, Od. Δ. (195.) νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν Κλαίειν ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ. || Aliquando autem νεμεσῶ ap. eund. Poëtam Indignationem s. Reprehensionem formido, νέμεσιν εὐλαβοῦμαι: aut etiam simplicius Formido, Timeo. Vide Eust. || Νεμεσῶ in prosa etiam legitur; et quidem interdum pro Succenseo, interdum pro Invideo, Invidens succenseo. Sed quantum meminisse possum, de Deo dicitur frequentius quam de hominibus. Plato Minoë, Νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον, ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα: ubi exp. Succenset deus, item Offenditur deus. Plut. (9, 122.) Νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς τοῖς ἀπομιμουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνοὺς καὶ ἀκτινοβολίας. Lucian. de Deo itidem, et quidem cum gen. rei, addito ad dat. personæ, 214. (2, 426.) Ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ἡμῖν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησε. Sed Idem ead. cum constr. usus est et de hominibus, cum alibi, tum p. 134(=1, 868.) Καὶ πρὸς χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τῆς εἰκόνος, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. Animadvertendum est autem his in Il., τὸ νεμεσᾶν esse eorum, qui indignantur illi, qui modum aliqua in re non tenet, nec suo se modulo metitur, aut etiam qui invident ei aliquid, quod ille sibi arrogat. In illo certe priore Luciani l. aperte accipitur pro Invidere, cujus signif. meminit et Aristot., sed ita ut distinguat a φθονεῖν. Scribit enim Rhet. 2. Εἰ γάρ ἐστι τὸ νεμεσᾶν λυπεῖσθαι ἐπὶ τῷ φαινομένῳ ἀναξίως εὐπραγεῖν, πρῶτον μὲν δῆλον ὅτι οὐχ οἷόν τε ἐπὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς νεμεσᾶν, ἀλλ' ἐπὶ πλούτῳ καὶ δυνάμει, Si enim νεμεσᾶν est Dolore affici ob fortunam prosperam ejus, qui ea indignus esse videtur, primum quidem etc. Ibid. Ἀντίκειται δὲ τῷ ἐλεεῖν, μάλιστα μὲν ὃ καλοῦσι νεμεσᾶν. Et paulo post, Δεῖ γὰρ καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς ἀναξίως πράττουσι κακῶς, συνάχθεσθαι καὶ ἐλεεῖν· τοῖς δὲ εὖ, νεμεσᾶν· ἄδικον γὰρ τὸ παρὰ τὴν ἀξίαν γιγνόμενον· διὸ καὶ τοῖς θεοῖς ἀποδίδομεν τὸ νεμεσᾶν: quæ postrema verba Aristotelis faciunt pro illo usu hujus verbi, quem frequentiorem esse dixi in soluta oratione. Ceterum discrimen esse inter νεμεσᾶν et φθονεῖν testatur et Cic. in Ep. ad Att. 5. Ut libet; sed plane gaudeo: quoniam τὸ νεμεσᾶν interest τοῦ φθονεῖν. [" Heyn. Hom. 6, 213. 234. 7, 43. 46. 234. 307. 308. 8, 458. Dionys. H. 1, 170. 3, 1413. Toup. Opusc. 1, 407. ad Xen. Eph. 215. Bergler. Alciphr. 170. Præf. ad Il. p. 7. Il. O. 211. 227. ad Il. Π. 22. Epigr. adesp. 333. ad Charit. 616. Huschk. Anal. 273. Cum inf., Heyn. Hom. 7, 28." Schæf. Mss. Stob. Serm. 43. Ὅσα νεμεσᾷς τὸν πλησίον, αὐτὸς μὴ ποίει.] Νεμεσήμων, ονος, ὁ, (ἡ,) ut μῦθος, Nonn. (Jo. 55, 2.) Indignabunda oratio. Exp. tamen VV. LL. Expostulans, Mordax. Et (220, 12.) ν. φωνή, Vox objurgatrix. Et ν. θυμὸς, Querulus animus. Et ἀλιτροσύνη ν., Peccatum imputandum et vindicandum, Nonn. [Jo. 195, 27. * " Νεμεσητής, Heyn. Hom. 6, 234." Schæf. Mss.] Νεμεσητὸς, Indignatione prosequendus, Ob quem s. De quo indignari debemus, Reprehendendus, Reprehensione dignus. Item νεμεσητὸν neutr. Res indigna: et οὐ νεμεσητὸν exp. Non indignum putandum est. Sed in (Il. I. 519.) πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι, Bud. vertit, Non fuit reprehendendum. Vertit etiam Reprehensione dignus, subjungens e Plut. (Pomp. 38.) Ἐνταῦθα πάθος νεμεσητὸν ὑπὸ φιλοτιμίας ἔπαθε. || Ab Eod. (Ages. 22.) πρᾶγμα νεμεσητὸν vocari tradit Rem a Nemesi et Fortuna invidente immissam. || Νεμεσητὸς signif. etiam act. pro νεμεσητής, ap. (Il. Λ. 648.) Vide Eust. [" Diog. L. Chilone p. 27. HSt. Aristot. Rhet. 2, 11." Seager. Mss. Soph. Ph. 1193. " Ad Charit. 616. Antip. Sid. 30. Antip. Th. 42. Dionys. H. 2, 1082. Heyn. Hom. 6, 234. 633. A Nemesi profectus, Plut. Mario c. 26. coll. 25. Νεμεσσητὸς, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 28." Schæf. Mss.] " Ἀνεμέσητος, Carens invidia, " Nulla laborans invidia. Hesychio ἄμεμπτος. Æ- " schin. in Ctesiph. Ἀνεμέσητον ἦν αὐτῷ πράττειν τὰ " συμφέροντα, Citra invidiam poterat, vel etiam Citra " reprehensionem poterat, ἀνεπίληπτον ἦν αὐτῷ: ut " apud Lucian. quoque, Ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι, Vitio dandum non esse, Non esse ob id " succensendum; νεμεσητὸς enim dicitur ob quem in- " dignari et succensere debemus. Sic Plato de LL. " Ἡμῖν τανῦν ἀνεμέσητον τὸ μὴ νομοθετεῖν αὐτοῖς τὰ " μέγιστα, Citra reprehensionem possumus, Indignari " nemo merito nobis potest si, Nemo nos reprehen- " dat, si, etc. Ἀνεμεσήτως, Citra reprehensionem, " Ita ut nemo tibi succenseat et indignetur. Expo- " nitur etiam Citra invidiam." [Plato de LL. 3. p. 684.] Νεμεσητικὸς, Ad indignationem propensus, Qui facile indignatur et levi de causa. Sed ap. Aristot. cum alibi, tum Eth. 2, (7.) intelligitur de Eo, qui est propensus ad indignationem cum quadam invidentia, s. invidia, aut cum quodam invidentiæ genere: sc. cum invidemus res secundas iis, qui indigni sunt illis. Ὁ μὲν γὰρ ν., inquit, λυπεῖται ἐπὶ τοῖς ἀναξίως εὖ πράττουσιν: at φθονερὸς ὑπερβάλλων τοῦτον, ἐπὶ πᾶσι λυπεῖται. Vide Suid. || Apud Eund. νεμεσητικὸν exp. μεμπτὸν, sed repono νεμεσητόν. [* Κατανεμεσάω, unde * Κατανεμέσησις, Clem. Alex. Pæd. 146. * Ὑπονεμεσάω, Schol. Lucian. Pseudol. 30.]

¶ Νεμεσίζω, et frequentius Νεμεσίζομαι, i. q. νεμεσῶ, de quo dictum paulo ante fuit, Indignor, etc. Eust. postquam dixit νεμεσῶ et νεμεσίζομαι utplurimum accipi pro δικαίως μέμφομαι, affert hunc versum Homeri, (Il. E. 872.) Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα; item hunc, (Od. A. 228.) νεμεσίσαιτό κεν ἀνὴρ Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων. Sed in (263.) ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας, sumi ait pro δεδιέναι καὶ δι' ἐπιστροφῆς ἔχειν. Lat. Deum vereri dicunt, item Revereri. Ceterum in illo Hom. l., ubi νεμεσίσαιτο legit Eust., scribitur νεμεσσήσαιτο a νεμεσῶμαι: quam lectionem et ipse supra secutus sum. Ac certe ipsum quoque Eust. ita scriptum reliquisse crediderim: utut sit, scr. saltem fuerit νεμεσσίσαιτο geminato σ. || Ab act. voce est νεμεσίζει ap. Suid., quod exp. μέμφεται. [" Fabric. Bibl. Gr. 1, 330. Heyn. Hom. 6, 234." Schæf. Mss.]

Νέμεσις, ἡ, Indignatio, etiam Indignatio cum quadam invidentia, invidia, aut Invidia quædam indignabunda. Nec enim aliud interpretationis genus aptius excogitare potui. Il. Γ. (156.) Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. Q. in l. οὐ νέμεσις non videtur simpliciter significare Indignationem, sed dici de iis, qui ita indignantur et succensent, ut simul invideant cuipiam aliquid, tanquam majus quam ut eo sit dignus: ut perinde sit ac si dicerent hi senes, Non est quod quisquam indignetur et ægre ferat Græcos ob talem mulierem diuturnis conflictari malis, illique tantum honoris invideat, tanquam indignæ. Nec tamen cum hæc dico, ignoro Quintil. (8, 4.) de Homericis istis loquentem, ita scripsisse, Non putant indignum Trojani principes Grajos Trojanosque propter Helenæ speciem tot mala tantoque temporis spatio sustinere. Sed hæc minime repugnant illi meæ interpretationi: sicut nec iste Propertii versus, in quo plane ad illum Homeri l. allusisse eum existimo, Digna quidem facies pro qua vel obiret Achilles. Nam qui dicit, Non est quod quisquam indignetur et ægre ferat etc., is certe dicit non indignum esse id fieri. Fateor alioqui νέμεσιν ap. hunc Poëtam sæpius habere solam Indignationis signif., s. Reprehensionis, aut Justæ reprehensionis, i. e. δικαίας μέμψεως: ut exp. Eust. cum alibi, tum in Il. Z. (335.) Οὔτι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει Ἥμην ἐν θαλάμῳ. Idem vero in N. (122.) ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος Αἰδῶ καὶ νέμεσιν, annotat αἰδῶ esse in nobis ipsis, at νέμεσιν esse ab aliis, πρὸς οὓς τὴν αἰδῶ ἔχομεν. Vide plura ap. eum de signif., quam nomen hoc ap. Hom. habet. Idem a fut. νεμεσίσω fieri

ipsum tradit, abjecto ω. Dicitur AUTEM Νέμεσσις metri causa pro Νέμεσις, SICUT Νεμεσσάω, ET Νεμεσσίζομαι pro νεμεσάω et νεμεσίζομαι. || In soluta oratione Indignatio, quæ concipitur ob res prosperas alicujus, s. felicitatem, qua indignus est, ac plerumque diis tribuitur, Plut. Antonio (44.) de eo loquens, Πρὸς ταῦτα τὰς χεῖρας ἀνατείνας, ἐπεύξατο τοῖς θεοῖς, εἴ τις ἄρα νέμεσις τὰς πρόσθεν εὐτυχίας αὐτοῦ μέτεισιν, εἰς αὐτὸν ἐλθεῖν, τῷ δὲ ἄλλῳ στρατῷ σωτηρίαν διδόναι καὶ νίκην. Idem vero alibi pro νέμεσις τὰς πρόσθεν εὐτυχίας μετιοῦσα, dixit ἡ τῶν εὐτυχημάτων νέμεσις: ita scribens, Τὴν τῶν εὐτυχημάτων ν. εἰς τὸν οἶκον ἀπερεισαμένης τῆς τύχης, ubi Bud. interpr. Invidiam fatalem. Aristot. certe consentanee iis, quæ de v. νεμεσῶ tradit, de quibus supra, νέμεσιν esse dicit λύπην ἐπὶ τῷ φαινομένῳ ἀναξίως εὐπραγεῖν, Rhet. 2. Sic autem et Plut. de Virt. Mor. Καὶ ἡ ν. ἐπὶ τοὺς παρ' ἀξίαν εὐτυχοῦντας: scio tamen hæc verba ἐπὶ τοὺς etc. ab aliis jungi cum seqq. Idem Aristot. Eth. 2, 7. νέμεσιν medium inter φθόνον et ἐπιχαιρεκακίαν tenere locum dicit: ubi vide plura. Ceterum non solum est ν. adversus felicitatem eorum, qui indigni ea sunt aut esse videntur, sed et adversus eos, qui aliquod scelus commiserunt: unde Bud. vertit Indignatio ob sceleratum facinus vel insolens, in Synes. Ἐῶ τὰ κατὰ τὸν ἑταῖρον Διοσκουρίδην, ὅτι μετρίως ἐπράχθη, καὶ οὐχ ὡς ἂν κινῆσαι Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων νέμεσιν. Denique redditur etiam Ultio divina, quæ sc. consequitur illam eorum indignationem, estque ejus effectum. Lucillius certe plurali etiam usus est Epigr. p. 130. πλὴν μεγάλαι νεμέσεις. || Sed plerumque Νέμεσις est Nomen certæ deæ, quæ præ ceteris omnibus diis ac deabus curæ habet insolentiam hominum reprimere, et de injuriosis pœnas sumere: ἡ θεῶν μάλιστα, inquit Paus., ἀνθρώποις ὑβρισταῖς ἐστὶν ἀπαραίτητος. Ead. esse hæc putatur, quæ et Ἀδράστεια: atque adeo alicubi ἀδράστεια velut epith. ejus poni existimatur. Aristot. autem, aut quicunque est Auctor libelli de Mundo, putavit νέμεσιν non aliud esse quam τὸν θεὸν, sumtumque esse hoc nomen ἀπὸ τῆς ἑκάστῳ διανεμήσεως. Vide Ἀδράστεια supra, vide item Erasm. in his Proverbialibus verbis, Adrastia Nemesis, ubi cum alia, tum Antimachi proferuntur versus, in quibus Νέμεσις vocatur μεγάλη θεός. [" Fabula Cratini, Priscian. 17, 23. 169." Elberling. Mss. " Pierson. Veris. p. 83. 85. Toup. Opusc. 1, 272. Wolf. ad Hesiod. p. 87. Bergler. ad Alciphr. 170. Præf. Il. p. 7. ad Od. X. 40. ad Herod. 216. Græv. Lectt. Hesiod. p. 583. Valck. Callim. 180. 296. Brunck. El. 792. 1466. Markl. Suppl. 348. ad Diod. S. 1, 473. ad Charit. 616. Musgr. Rhes. 455. Wakef. Phil. 518. S. Cr. 4, 7. Jacobs. Anth. 9, 79. 128. 341. 406. 440. 10, 83. 11, 59. 297. Hemst. ad Propert. p. 929. Heyn. Hom. 4, 480. 6, 234. 391. 536. Cren. Mus. 1, 348. Propter N. in sinum veteres inspuebant, Toup. in Schol. Theocr. p. 215. Προσκυνεῖν τὴν N., Bergler. ad Alciphr. 139. ad Charit. 332. Οὐ ν., ad Callim. 1, 102. 149. ad Lucian. 1, 409. ad Diod. S. 1, 240. Jacobs. Anth. 7, 309. Heyn. Hom. 4, 480. Dionys. H. 2, 716." Schæf. Mss. Schn. Lex.] Νεμέσεια, τὰ, Festum quoddam deæ, quæ dicitur Nemesis, quo parentabatur defunctis, Harpocr. e quo sumsit Suid., sed ap. Harpocr. est Νεμέσεια, ap. Suid. EST Νεμεσία, quam scripturam, ut mendosam, rejiciendam censeo; [at retinet Reisk. ad Dem. 1031. vertens, Sacrum, quod Manibus defunctis placandis fiebat. Anecd. Bekkeri 1, 282.]

ΝΕΜΩ, f. νεμῶ, pr. νενέμηκα: sed usitatior est aor. 1. ἔνειμα, Tribuo, Distribuo, Il. Γ. (274.) αὐτὰρ ἔπειτα Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις, Od. K. (357.) νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα. Sed et νέμειν μοίρας Idem dixit. Alicubi etiam Dare exp. ap. Eund.: Soph. (Aj. 1351.) τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν, Tribuere, Deferre honorem, ubi exp. et ἀποδοῦναι. Apud Eund. (265.) νέμειν αἵρεσιν, Optionem dare. Bud. postquam νέμω exposuit Tribuo, Distribuo, affert ex Aristot. Eth. 5. Κἀκεῖ καὶ μέλι καὶ οἶνον καὶ καῦσιν καὶ τομὴν εἰδέναι ῥᾴδιον, ἀλλὰ πῶς δεῖ νεῖμαι πρὸς ὑγείαν, καὶ τίνι, καὶ πότε, τοσοῦτον ἔργον ὅσον ἰατρὸν εἶναι. Et pass. l. c. Ἀλλ' οὐ ταῦτά ἐστι τὰ δίκαια, ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός· ἀλλὰ πως πραττόμενα καί πως νεμόμενα, δίκαια: ubi tamen δίκαια νεμόμενα vertit Jura reddita. Subjungit autem, Νέμω, Tribuo, i. e., Sum studiosus alicujus rei, Honorem habeo, et Magni pendo. Sed exemplum affert, quod hanc expositionem nullo videtur modo admittere: ex Aristot. Probl. s. 18. Ὅτι ἐν οἷς οἴεται ἕκαστος κρατιστεύειν, ταῦτα προαιρεῖται· ὃ δ' αἱρεῖται, ἐπὶ τοῦτ' ἐπείγεται, νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας αὐτῷ. Nam hic νέμων apte verteris Tribuens, Impendens: hoc modo, Tribuens ei optimam diei partem, Impendens ei. At quomodo illud alterum expositionis genus, Sum studiosus, Honorem habeo, etc. accommodare huic loco possis? Ego igitur contra existimo in h. l. aptius retineri verbum Tribuo; at in quibusdam aliis posse nos interpretari vel Tribuo, vel Locum do, s. Locum relinquo: Thuc. 3, (48.) Ὑμεῖς δὲ, γνόντες ἀμείνω τάδε εἶναι, καὶ μηδὲ οἴκτῳ πλέον νείμαντες, μήτ' ἐπιεικείᾳ, οἷς οὐδὲ ἐγὼ ἐῶ προσάγεσθαι. Herodian. 3, (2, 1.) Ὁ δὲ Σεβῆρος ὡς ἐνὶ μάλιστα σὺν τῇ στρατιᾷ ἠπείγετο, μηδὲν ῥαθυμίᾳ μηδ' ἀναπαύλῃ νέμων, Nullum desidiæ locum dans, relinquens, aut, Nihil loci. Sed et quod dixit Terent. Nihil loci est segnitiæ neque socordiæ, reddi posse existimo, οὐδὲν ῥαθυμίᾳ μηδ' ἀναπαύλῃ δεῖ νέμειν. [" Significat etiam Νέμω, Concedo, Committo: ut ap. Soph. El. 177. Ὦι τὸν χόλον νέμουσα, Cui (Deo) concedens, committens tuam iram; nempe, Tu ne nimis indulgeas iræ, vindictam Deo committe." Schw. Mss.] || At Νέμομαι, Tribuor, Distribuor, Dividor. Interdum vero et Divido, Partior: qua tamen in signif. aor. med. νείμασθαι usitatiorem esse puto. Plut. (6, 597.) Ἀλλὰ καὶ τοὺς σοφοὺς, εἶπεν, ὑμᾶς ὁρῶμεν ἀνίσοις μέτροις τὰς κτήσεις νενεμημένας πρὸς ἀλλήλους ἔχοντας. Et ap. Herodian. (4, 3, 18.) misera mater dicit, Καὶ πῶς ἡ ἀθλία ἐγὼ εἰς ἑκάτερον ὑμῶν νεμηθείην, ἢ τμηθείην; At signif. activa, e Liban. Ἀπολλόδωρος οὖν νέμεται πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Affertur vero et νείμασθαι τὰ πατρῷα sine Auctoris nomine, pro Partiri patris hæreditatem. Atque ita Herodian. 4, (3, 10.) Ἔδοξεν αὐτοῖς νείμασθαι τὴν ἀρχήν. || Νέμω interdum aptius redditur Attribuo: et νέμομαι, Attribuor. || Νέμω σοι χάριν redditur ap. Soph. (Aj. 1371.) Confero in te beneficium: itemque νέμειν αἰτίαν τινὶ in malam partem, Culpam conferre in aliquem. Apud Eur. autem (Iph. A. 499.) σοὶ νέμω τοὐμὸν μέρος, Tibi meas transcribo partes.

Νέμω, et frequentius Νέμομαι, Possideo, aut etiam Habeo, sed proprie Possideo quod aliquis mecum partitus est, quod mihi obtigit partitione facta: si respiciamus ad νέμειν s. νέμεσθαι, quod Partiri significat: ut ex hoc velut sequatur illud. Soph. (Aj. 1015.) ὡς τὰ σὰ Κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς, ubi exp. ἔχοιμι. Thuc. 1, (100.) Διενεχθέντας περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Θρᾴκῃ ἐμπορίων καὶ τοῦ μετάλλου ἃ ἐνέμοντο. In aliis autem plerisque ll. non solum Possidere reddi potest, sed et Incolere, Τὰ αὑτῶν νεμομένους ἑκάστους, Sua possidentes, incolentes: 1. Ὑμεῖς μὲν γὰρ ἀπό τε οἰκουμένων τῶν πόλεων, καὶ ἐπὶ τῷ τὸ λοιπὸν νέμεσθαι, ἐπειδὴ ἐδείσατε κ. τ. λ., ubi manifeste ponitur pro Incolere, Habitare. Utitur autem hac in signif. et Hom.: Il. B. (496.) Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο. Plut. autem et activæ voci significationem hanc dedit, scribens in Æmilio, Μίαν ἑστίαν νέμοντες μετὰ παίδων καὶ γυναικῶν. In h. autem Thuc. l., ubi habetur vox activa, 5, (42.) p. 179. Μηδετέρους οἰκεῖν τὸ χωρίον, ἀλλὰ κοινῇ νέμειν, Schol. κοινῇ νέμειν exp. κοινὴν νομὴν ἔχειν ἐν αὐτῷ. Et νέμομαι passiva signif. ap. Eund. 1. in præf. Καὶ μέχρι τοῦδε πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται: de q. l. dicam et infra. Bud. νέμομαι his tribus verbis simul exp. Fruor, Possideo, Victito: et citat Aristot., addens, in Pandectis Græcis νέμεσθαι esse Possidere, et νομὴ, Possessio. Affertque e Xen. νέμω τὸ χωρίον, Utor agro propascuo; quam signif. convenire existimo Thucydidis loco, quem modo protuli: præsertim cum ut Xen. (K. Π. 3, 2, 9.) pro eod. dicit νομαῖς χρῆσθαι, ita Schol. Thuc. ibi exponat νομὴν

ἔχειν ἐν αὐτῷ, ut modo retuli. Apud Thuc. in præf. Νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, redditur Colentes suos quique agros. || Sed νέμειν habet et aliam Colendi signif., veluti cum dicitur νέμειν τὸ ἴσον, pro Æquitatem colere. In illo quoque Thuc. l., quem modo protuli, Πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ ἐνέμετο, crediderim ἐνέμετο eam signif. Colendi habere, quam habet cum accus. Morem s. Mores; atque ita debere h. l. reddi, In multis Græciæ locis mores antiqui coluntur. || Ut autem inest huic Νέμω altera etiam signif. verbi Colo, sic altera etiam verbi Habeo, vel potius una e reliquis verbi Habeo significationibus; nam dicitur a Soph. (El. 150.) νέμω σε θεὸν, Habeo te deum, loco dei. Sic (597.) νέμω σε δεσπότιν, pro Heræ loco te habeo. Delectari autem Soph. frequenti usu verbi νέμω, eoque vario, docui in meis in illum Annotationibus, p. 5. || Pasco, ut dicitur Pascere pecus, Bud. 731. e Luciano. Item Νέμομαι, Depascor, ut pecus depascitur. Diosc. de elaphobosco, Ταύτην φασὶ τὴν πόαν τοὺς ἐλάφους νεμηθείσας ἀντέχειν τοῖς τῶν ἑρπετῶν δήγμασιν. Pro quibus Plin. Fama est hoc pabulo cervos resistere serpentibus. Et de dictamno ap. eund. Diosc. item Aristot. et Theophr. Νεμηθείσας τὴν πόαν ἐκβάλλειν τὰ τοξεύματα. De qua Plin. Quam cum gustassent, sagittas excidere dicunt e corpore. || Νέμεσθαι dicitur et ulcus serpens, Bud. [" Sic Herod. 3, 133. Τὸ φῦμα ἐνέμετο πρόσω, Grassabatur ulterius." Schw. Mss.] Sed addo, inveniri dictum et de igni, sicut ap. Lat. Ignis quoque depasci dicitur: Il. B. (780.) ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο. Hic tamen cum passive accipiatur νέμοιτο, alio utendum est verbo, sc. Absumi, aut alio hujusmodi; vel mutata constructionis forma dicendum, Tanquam si ignis totam regionem depasceretur. [Cf. Virg. Æn. 2, 684. Lambere flamma comas et circum tempora pasci.] || Administro, Gero: Οἱ σύγκλητον βουλὴν νέμοντες, pro Senatu, Herodian. [2, 6, 3.] " Νείμω, Ionice et " poëtice pro νέμω, e. Nicandri Alex." " Νεμέω, " inus. th., a quo νέμω sua tempora mutuatur. Inde " aor. 1 med. νεμήσασθαι, quod Suid. exp. διαμερίσασθαι, Distribuere, Dispertiri." [" Athen. 541. Τὰ δὲ λοιπὰ κρέα νεμησάμενοι, ubi v. Schw." Strong. Mss. Ἐνεμησάμην, Nicet. Annal. 18, 2. Lobeck. Phryn. 742.]

[" Νέμω, Jacobs. Exerc. 2, 52. Anim. 89. Anth. 10, 53. 11, 208. Valck. Hipp. p. 306. Phœn. p. 207. Diatr. 77. 228. Wakef. S. Cr. 1, 32. Trach. 512. Eum. 314. 595. Georg. p. 88. Ilgen. ad Hymn. 418. ad Diod. S. 1, 387. 640. ad Herod. 28. 533. 693. Herodian. 460. Piers. Musgr. ad Eurip. 208. ad Suppl. 374. Iph. T. 1256. Phœn. 1100. Dawes. M. Cr. 64. Toup. Opusc. 1, 530. Græv. Lectt. Hes. p. 534. Heind. ad Plat. Gorg. 147. Buttm. 521. Thom. M. 230. 266. 624. 628. Abresch. Æsch. 2, 46. Villois. ad Long. 269. Lobeck. Aj. p. 279. Rego, Administro, ad Herod. 385. 407. 419. Soph. Œd. T. 579. Coray Mus. Ox. 2, 5. Lego, Toup. Add. in Theocr. 401. Valck. ad x. Id. p. 155. Brunck. Soph. 3, 402. Credo, 489. Possideo, 386. 527. ad Æsch. Pers. 77. Act. Traj. 1, 131. Soph. Phil. 393. Æsch. Eum. 1020. Abresch. Æsch. 2, 46. Habeo pro, Soph. Œd. T. 1080. aliter Schol., Brunck. Ind., Wakef. Del. 1, 316. Tribuo, Heind. ad Plat. Gorg. 128. Puto, Wakef. Trach. 483. Pasco, Heyn. Hom. 4, 397. Longus p. 3. 8. 16. Villois. Conf. c. μένω, Brunck. Trach. 163. ad Herod. 28. Wakef. Eum. 750. Villoison. ad Long. 210. 243. Jacobs. Anth. 11, 208. De fut., Phryn. Ecl. 202. Thom. M. 624. Villois. ad Long. 125. N. αἰτίαν, Lobeck. Aj. p. 224.: ὥραν, Wakef. Trach. 57. Abresch. Æsch. 2, 46.: τινὶ τὰ κράτιστα, Dionys. H. 5, 95.: προστάτην, ad 1, 254. Πλέον, ἧσσον, νέμειν, Markl. Suppl. 380. Musgr. ibid. Hel. 923. Jacobs. Anim. 165. Anth. 7, 262. Theocr. Epigr. 21. Lucian. 2, 282. De act. et med., Kuster. V. M. Præf. vi. 58. Med., Lucian. Dial. p. 84. ad 1, 287. ad Od. Υ. 164. Græv. Lectt. Hes. 535. Boiss. Philostr. 445. ad Charit. 709. Wakef. Eum. 72. Dionys. H. 1, 154. Heyn. Hom. 5, 210. 229. 8, 393. Νέμεσθαι, de ulceribus, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 16. Wakef. S. Cr. 3, 155. 158. "Ὥσπερ κιττὸς νεμομένη, Longus p. 29. ubi v. Villois. p. 76. Νεμηθεὶς, Phryn. Ecl. 202." Schæf. Mss.]

" Νέμησις, Distributio: ut νεμήσεις ὑποκριτῶν ap. " Suid. quas esse dicit veluti διαιρέσεις: scribit enim " τοῖς ποιηταῖς τρεῖς ὑποκριτὰς νεμηθῆναι κλήρῳ, ὑπο- " κρινουμένους τὰ δράματα, Tres histriones sorte tri- " butos fuisse qui fabulam agerent. Eorum qui vi- " cisset, postmodum assumi solitum fuisse ἄκριτον. " Sic μέρησις οὐσίας ap. J. Poll. pro διακλήρωσις, δι- " αίρεσις, Distributio et partitio." [" Ad Charit. 319. N. ὑποκριτῶν, Tyrwh. ad Aristot. 134." Schæf. Mss.: Gl. Pabulatio.] " Νεμηταὶ, Polluci Iid. qui μερι- " σταὶ, s. μερῖται et μοιρολόχαι, Partitores, s. Parti- " culones. Nonio enim auctore Particulones dicti " sunt cohæredes, quod partes patrimonii sumant." [" Wakef. S. Cr. 4, 26." Schæf. Mss. * Νεμέτης, Synes. p. 30. τοῦ δικαίου. AT * Νεμέτωρ Ζεὺς exp. Ultor, Vindex, ap. Æsch. S. c. Th. 491. Νεμητὸς, unde] " Ἀνέμητος, Non distributus s. dispertitus: vel " etiam Qui distribui et dispertiri nequit. Hes. enim " ἀνέμητα exp. ἀμέριστα. Sic Bud. ex Æschine (14, " 30.) affert ἀνέμητος οὐσία pro Patrimonium indivi- " sum." [Plut. Cat. Min. 26. Ἀναλαβεῖν τὸν ἄπορον καὶ ἀ. ὄχλον, ubi vide not. * Ἰσονέμητος, Greg. Naz. 2, 105.]

" Νομὴ, ἡ, Distributio: i. q. νέμησις: s. Partitio, " Divisio. Aristot. Polit. 5. Δύω ἀδελφῶν περὶ τῆς " τῶν πατρῴων νομῆς διενεχθέντων: ubi quam νομὴν " πατρῴων vocat, J. Poll. appellat νέμησιν οὐσίας πα- " τρῴας, Paternorum bonorum distributionem s. par- " titionem. Et Plut. Lycurgo (23.) Νομὴ [Διανομὴ] " τῶν ἱππέων κατ' οὐλαμοὺς, Equitum distributio s. " divisio in ulamos. Item Herodian. dicit χρημάτων " νομὰς, Pecuniæ distributiones: 8, (7, 19.) Νομὰς " χρημάτων μεγαλοφρόνως αὐτοῖς ἐπαγγείλας. Ubi " νομαὶ χρημάτων sunt quod Lat. vocant Donativum " et Congiarium. Dicit Idem et simpliciter νομὰς, " sine genit. χρημάτων pro eod., 7, (6, 8.) Τοῖς δὲ " στρατιώταις ὑπέσχετο ἐπίδοσιν χρημάτων ὅσην οὐδεὶς " πρότερον, τῷ τε δήμῳ νομὰς ἐπήγγειλε, Militibus " donativum et populo congiarium: 6, (8, 16.) " Νομάς τε καὶ δόσεις μεγίστας ὑπέσχετο: 3, (10, 3.) " Νομὰς μεγαλοφρόνας ἐπιδούς: 5, (5, 15.) Δοὺς τὰς " συνήθεις τῷ δήμῳ νομάς. Rursum 3, (8, 8.) Τῷ " δήμῳ προύθηκεν ἐπὶ ταῖς νίκαις μεγίστας νομάς. Item " Synes. Epist. 18. Χρυσίον ὡς ὑμᾶς νομὴν στρατιώ- " ταις κομίζοντα, Ferentem ad vos aurum quod dis- " tribuatur militibus donativum. E Pand. vero " affertur pro Possessio: forsan ea quæ sorte alicui " tributa est. || Νομαὶ dici feruntur etiam Præfe- " cturæ provinciarum, Regiunculæ Plinio: quæ et " νομοὶ, ut docui p. 1019. || Νομὴ significat etiam " Pastus. Hom. Batrach. (59.) Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε " νομὴν βατράχοισι Κρονίων. Xen. (K. Π. 6, 1, 14.) " Ἐξάγειν πρὸς νομὰς [al. εἰς προνομὰς,] Pastum s. " Pabulatum educere. Plut. Ἀποφυγὴ δ' οὐκ ἔστιν " ἐπὶ τὰς νομὰς ἐκείνας καὶ τοὺς λειμῶνας. Item νομὴν " ποιοῦνται affertur pro Pascuntur. Significat etiam " Ipsam actionem pascendi s. depascendi: ut νομὴ " πυρὸς in incendio. Polyb. 1, (48, 5.) Τῆς τοῦ πνεύμα- " τος βίας φυσώσης, τὴν νομὴν τοῦ πυρὸς ἐνεργὸν συνέ- " βαινε γίνεσθαι καὶ πρακτικήν: vorat enim et depasci- " tur ignis obvia quæque ubi invaluerit;" [Plut. Alex. 35.] " Item ap. Medicos νομαὶ dicuntur ulcerum, " pro τὰ νεμόμενα τῶν ἑλκῶν, Ulcera depascentia car- " nem, s. Quæ pascendo serpunt. Diosc., Πρὸς νομὰς " τὰς ἐν αἰδοίοις. Sic Plut. (6, 631.) Νομαὶ σαρκὸς " θηριώδεις. Plin. etiam dicit, Nomas sistit, omnia- " que quæ serpunt." [" Reiz. Acc. p. 116. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 16. Herod. 129. Wakef. S. Cr. 3, 154. 156. 159. Ilgen. ad Hymn. 622. ad Diod. S. 1, 189. Villoison. ad Longum p. 76. Thom. M. 628. Jacobs. Anth. 6, 71. Bast Lettre 22. Pascuum, Longus p. 3. Vill. N. δευτέρα, 136." Schæf. Mss. * Νομίουρος, ὁ τὴν νομὴν φυλάττων, Arcad. p. 73.] " Νόμιος, Pastoralis: ut νόμιον μέλος, Pastorale " carmen: ποιμενικὸν, παρὰ τοὺς νομέας, inquit Schol. " Apoll. Rh. 1, (577.) de pastore oves reducente, ὁ

"· δέ τ' εἶσι πάρος σύριγγι λιγείῃ Καλὰ μελιζόμενος "· νόμιον μέλος. Sic Greg. Νόμιον ἐμπνέουσι μέλος. " Athen.(619.) νόμιον μέλος Certum quoddam carmen " pastorale fuisse ait, ab Eriphanide Menalcæ ama- " sia compositum: Suid. generaliter τὸ ἐν τῇ νομῇ " ᾀδόμενον, quod inter pascendum cantatur. Item " νομία κορύνα affertur pro Clava pastoralis. Apollo " autem Νόμιος dictus putatur non tam ut Pastoralis, " quam ut Justus et secundum leges judicans: Apoll. " Rh. 4, (1218.) νομίοιο καθ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Sane " Hesych. et Suid. νόμιον afferunt pro δίκαιον, Ju- " stum." [" Ruhnk. Ep. Cr. 277. Bergler. ad Alciphr. 109. Brunck. Œd. T. 1102. Thom. M. 624. ad Charit. 518. Jacobs. Anth. 9, 110. 275. 11, 418." Schæf. Mss. N. θεὸς, Pan, Hom. H. 18, 5. Νομία θεὰ, Gl. Pales. • Νομώδης, Theoph. Nonn. 195. 217. Alex. Aphr. Probl. Χειρώνειον ἕλκος καὶ νομῶδες, i. q. νεμόμενον. • " Νομώνης, Qui pascua redemit, Inscr. Orchomenia ap. Boeckh. Staatshaushalt. 2, 381." Schn. Lex. • " Ἐννόμιος, Ad pascua pertinens, Hesych." Wakef. Mss. Liban. 1, 579. • " Ἐννόμιον, τὸ, Pretium pascui, Inscr. Orchomenia." Schn. Lex. • " Εὔνομος, Pascuus, Pabulosus, Longus 3. p. 110. Schæf. Εὐνομώτατα τῶν χωρίων. " Lobeck. Aj. p. 309. Brunck. v. 604. • Εὐνόμης, • Εὐνώμης, ibid." Schæf. Mss. Vide etiam Schol. Εὐνομία, Bona pabulatio, Philostr. 812. "Sensu rariore usurpatur a Longo p. 5. Vill. interpr. Bene et tranquille pascendi modus." Schæf. Mss.] " Οἰονόμος affertur " pro Solus pascens, In solitudine pascens." [" Simonid. 59. Anyte 3. Leon. Tar. 39. Archias 29. Heyn. Hom. 4, 689." Schæf. Mss. • Ὁμόνομος, i. q. σύννομος, Ælian. H. A. 7, 17. • Ὀρθονόμος, Recte res distribuens, Æsch. Eum. 966. •Πολύνομος, " Tzetz. Chil. 7, 59." Boiss. Mss. Theophr. H. Pl. 8, 8, 2. Πολυνομώτατον καὶ παμφαγώτατον πάντων ὁ βοῦς. • Πρόνομος, Æsch. Suppl. 699. βορὰ πρόνομα, i. q. πρόβατα. •Ὑψίνομος, Eust. 472. Lobeck. Phryn. 685.]

Νομὸς, ὁ, i. q. νομὴ, Pascuum, Pascua, Il. B. (475.) Τοὺς δ' ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες Ῥεῖα διακρινέωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσι, Cum mixti fuerint in pascuis. Sed existimo reddi etiam posse In pastu; idque e Virg.; nam cum dixisset Hom. Il. Z. (511.) de equo, Ῥιμφά ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων, is comparationem illam inde sumens, sic versum eum exprimit, Aut ille in pastus armentaque tendit equarum: copulavit autem duo illa Græca vocabula et Aristot. de Mundo, Εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νομοὺς ἐξερπύσει, ad illum ipsum Homeri l. respiciens fortasse. Et νομὸν ἔχειν, Aristoph. (Ὀρν. 239.) Pastum habere. Interdum vero redditur Pabulum, Præda: Hesiod. Ἔργ. (2, 144.) Οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι. || Stabulatio, Sedes, quas aliquis incolit, Bud. afferens ex Herod. (5, 92.) Καὶ ἄνθρωποι νομὸν ἐν θαλάσσῃ ἕξουσι, καὶ ἰχθύες τὸν πρότερον ἄνθρωποι. || Copia, πλῆθος, ut exp. ap. Il. Υ. (249.) ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. Existimat tamen Bud. posse etiam accipi pro Distributio, s. potius Retributio: quia sequitur Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖον κ' ἐπακούσαις. Idem in Hesiod. Ἔργ. (2, 21.) Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομὸς, exp., Verbis tantum pasceris. || Præfectura, Plin. 5, 9. de Ægypto loquens, Dividitur in præfecturas oppidorum, quas Nomos vocant, Ombiten, Phatniten, Apollopoliten, etc. Aristot. Œcon. 2. Διαπλέοντος αὐτοῦ τὸν νομὸν, οὗ ἐστὶ θεὸς ὁ κροκόδειλος, Philo, Οἱ μὲν ἀπὸ τῶν πλησιοχώρων καὶ τῶν καθ' Αἴγυπτον νομῶν. Herod. 3, (90.) in Persia etiam constituit νομούς. Eust. Libycorum etiam νομῶν meminit, quem vide. [" Wolf. ad Hesiod. p. 72. Valck. Anim. ad Ammon. 195. Ilgen. ad Hymn. 198. Sylb. ad Paus. 19. Musgr. Alc. 438. Iph. T. 1112. Rhes. 477. Wakef. Ion. 1216. Alc. 585. Eum. 72. ad Charit. 522. Heyn. Hom. 7, 560. 8, 63. Conf. c. νόμος, ad Herod. 309. Νομὸν scribam pro νόμον in Archil. ap. Valck. ad Phœn. p. 487. Νομοὶ Ægypti, Fac. ad Paus. 1, 27. Sylb. p. 19. ad Diod. S. 1, 64. 84. Ἐπέων ν., Heyn. Hom. 8, 63." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 2, 492. Arat. D. 237.] Νομάρχης, Præfecturæ imperium obtinens, Rector præfecturæ, A Aristot. Œcon. 2. Εὐαίσης Σύρος, Αἰγύπτου σατραπεύων, ἀφίστασθαι μελλόντων τῶν ν. αὐτοῦ αἰσθόμενος, καλέσας αὐτοὺς εἰς τὰ βασίλεια, ἐκρέμα ἅπαντας. [Herod. 2, 177. " Ad Diod. S. 1, 64. Conf. c. μονάρχης, 106." Schæf. Mss.] Νομαρχία, Dignitas ejus, qui præfecturæ imperium obtinet, Ipsa præfectura. [" Ad Diod. S. 2, 384." Schæf. Mss.]

Νομεὺς, έως, ὁ, Pastor, Od. Δ. (413.) Λέξεται ἐν μέσσῃσι, νομεὺς ὣς πώεσι μήλων: Π. (27.) Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας. Et ἄνδρες νομῆες pro eod. cum alibi, tum Il. P. (65.) In prosa quoque usitatissimum est νομεὺς pro Pastore, Xen. K. Π. 8, (2, 8.) Ὡς λέγοι παραπλήσια ἔργα εἶναι νομέως ἀγαθοῦ καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ. Apud Eund. initio libri primi ejusd. operis, habes nominativum plur. νομεῖς, et accus. plur. νομέας, necnon dat. νομεῦσι. Aristot. Polit. 6. Ὅπου νομεῖς εἰσὶ καὶ ζῶσιν ἀπὸ βοσκημάτων. || Et metaph. de episcopo, in Hist. Eccl., sicut et ποιμήν. || Νομεὺς a prima signif. τοῦ Νέμω, Tributor, Dator, Largitor, Synes. Ep. Μόνον B ὁ Θεὸς ἀγαθῶν εἴη νομεύς. Ibid. Εὔχομαι τὸν γενόμενον νομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τοῦ νεμηθέντος προστάτην. || Distributor, Bud. in Plat. Minoë p. 191. Τίς δὲ κρουμάτων ἐπὶ τὰ μέλη ἀγαθὸς νομεύς; || Νομεὺς ab alia rursum τοῦ νέμω signif., pro Possessor, in Pand. || At vero νομεῖς s. νομέες, pro Navium costis ap. Herod.; nam Hes. exp. ἐγκοίλια, quod ita Plin. ap. Theophr. interpr. Affertur autem pro hac signif. ex Herod. (1, 194.) Νομέας ἰτέης ταμόμενοι: [2, 96.] Hes. exp. etiam ξύλα περιφερῆ. Sed quomodo a νέμω possint esse hæ signiff., viderint Gramm. " Νομῆες, Pastores, Ionice pro νομεῖς." [" Ammon. p. 9. Xen. K. Π. p. 3. ibique Zeun., Thom. M. 624. 625. Sophronius 2. Boiss. Philostr. 422. Dator, Simon. Dial. p. 14. Opp. βουκόλος, Philostr. 64. Boiss. Cf. Plat. Theæt. 393. et Heind. Νομεῖς, Costæ navis, ad Herod. 92. 146. ad Lucian. 3, 576." Schæf. Mss. Δίκαιοι νομεῖς ἀγαθῶν, Plato de LL. 11. p. 160. • Νομέας, i. q. νομεὺς, Greg. Naz. Anth. Palat. 3, 418.] Νομεύω, Pasco, ut dicitur C Pascere oves, Od. I. (336.) καλλίτριχα μῆλα νομεύων: (217.) ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κάτα πίονα μῆλα. Exp. et Pascor, Pabulor. [Lucian. 2, 402. " Jacobs. Anth. 10, 323." Schæf. Mss. " I. q. νωμάω, Nonn. D. 37, 116." Wakef. Mss. • Νόμευμα, τὸ, Pastio, Æsch. Ag. 1425.] " Νομευτικὸς, Pastoralis," [Ælian. H. A. 9, 31. • " Ὑπονομεύω, Const. Manass. Amat. 2, 70." Boiss. Mss.]

Νομαῖος, Degens in pascuis, Qui pascitur cum reliquo armento: νομαία βοῦς et νομὰς ab Eust. pro eod. ponuntur: de quo νομὰς mox dicitur. Et χίμαρος νομαία, Epigr. ἡ ἐκ τῆς νομῆς, Suid. Aut veniens ab armento, s. Ducta ab armento: Ovid. Ductus ab armento taurus detrectat aratrum. [" Toup. Opusc. 1, 427. Jacobs. Anth. 8, 121. 355. • Νόμαιος, ad Thom. M. p. 8." Schæf. Mss.]

Νομὰς, άδος, ὁ, q. d. Pascualis, derivando a nomine Pascua: cum alioqui legamus ap. Festum, Pascales oves, quæ passim pascuntur, In pascuis degens cum reliquo armento: pro quo dicitur una voce Armen- D tarius: ut βοῦς νομὰς, Ruell. vertit ap. Diosc. Marcellus autem In pascuis et armento agens. Exp. et Gregalis: νομάδες περιστεραί. [" Apud Athen. 654. 663. Νομάδας ὄρνεις alii Numidicas gallinas intelligunt, alii Altiles, quales in cortibus nostris aluntur." Schw. Mss.] || Νομάδες, Nomades, Scythiæ populi, Plin. 5, 3. Numidæ vero νομάδες (a Græcis appellati) a permutandis pabulis: mapalia sua, h. e. domus, circumferentes. Itidem Solinus de his, Gens, quæ plaustris invecta pabula passim sequitur. Item νομάδες Αἰθίοπες ap. Herod. (1, 125.) necnon quidam Σαγάρτιοι, quos esse dicit ἔθνος Περσικὸν τῇ φωνῇ. [Schæf. ad Longum 408. " Valck. Diatr. 201. ad Herod. 36. Thom. M. 794. Huschk. Anal. 115. ad Diod. S. 2, 347. 390. 392. 393. 395. 433. 437. ad Phalar. 357. Lucian. 3, 72. Lobeck. Aj. p. 272. Νομάδες ἄνθρωποι, ad Livium 1. p. 36." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 1350. Œd. C. 687. Trach. 271.] Νομαδόστοιχοι, Qui a pascuis veniunt ordine incedentes: ἀπὸ τῶν νομῶν κατὰ στοῖχον ἐρχόμενοι, Hes.

[ἀπὸ τῶν νομῶν κατὰ στοῖχον ὀρχούμενοι, Phot.] Atque ita fuerit tanquam a νομαί, potius quam a νομεύς. Νομαδικοί, ut ζῷα, ap. Aristot. Animalia, quæ necesse habent pabulari, Bud. e Gaza. In VV. LL. νομαδικοὶ exp. etiam Pascuis vivens. At ν. βίος, Synes., Pastoritia vita. [" Valck. ad Il. 22. p. 65. Thom. M. 856. ad Lucian. 1, 673." Schæf. Mss. * Νομαδικῶς, Strabo 2. p. 127., 11. p. 781., 17. p. 1135. 1184. 1196. 1197.] Νομαδιστί, ut βίος, qui videtur i. q. νομαδικὸς βίος, quod habuisti modo e Synes.: Suid. tamen exp. ὁ ἰδιώτης βίος, nullum exemplum afferens. Νομάδειος, s. Νομαδεῖος, Pascuus: ut ν. δασή, Pand. s. νομαδεία, Pascuæ sylvæ. Bud. [* Νομαδιαῖος, Eust. 41, 22. " Schol. Il. X. 128. Valck. Schol. Il. A. 50." Boiss. Mss. * Νομαδία, ἡ, Arrian. Peripl. Erythr. p. 12. Κατὰ νομάδιας οἰκεῖται.]

" Εὐνομιδέσταται νομαὶ κτήνεσι, ex Herod. (4, 53.) " affertur pro Pascua accommodatissima pecoribus:" [perperam pro εὐκομιδέσταται.]

[* Νομάζω, Pasco, Nicander Θ. 950. Νομάζομαι, 'A. 345.]

[* Νομέω, Schleusner. Lex. V. T. " Conf. c. κομέω, ad Herod. Phil. 449." Schæf. Mss. Νομέομαι, Discerpo, Theocr. 26, 24. Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες.]

Ἀμφινέμομαι, Circumpascor, Circumquaque pascor. || Interdum Circumhabito, Accolo, Habito, Incolo, Il. B. (521.) Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο, Schol. ᾤκουν. [" Ad Callim. 2. p. 7. Heyn. Hom. 4, 326. 347. 414." Schæf. Mss.]

Ἀνανέμω, Recenseo, ἀναγινώσκω. Suid. ἀνανέμειν ab Epicharmo poni ait pro ἀναγινώσκειν, ab Herod. autem ἀνανέμεσθαι pro καταλέγειν, Recensere. At in VV. LL. affertur ex Herod. (1, 173.) Ἀνανεμέετο ['Ἀνανεμέεται, al.] τῆς μητρὸς τὰς μητέρας: quæ lectio suspecta est. Quod autem ad signif. attinet τοῦ ἀναγινώσκειν, sciendum est Hes. hanc signif. dare etiam VERBO Νέμειν: item Ἐπινέμειν ei esse ἐπαναγινώσκειν: nam ἐπινειμάτω exp. ἐπαναγνώτω. " Ἀννεμεῖν Hes. affert pro ἀναγινώσκειν." [" Ἀνανέμω, Recenseo, Suidas: Ἡρόδοτος δὲ ἀνανέμεσθαι, ἐπὶ τοῦ καταλέγειν τέθεικεν: locus Herodoti est l. 1. c. 173. ubi de Lyciis genealogiam e matribus ducentibus ait: Εἰρομένου δὲ ἑτέρου τὸν πλησίον, τίς εἴη, καταλέξει ἑωυτὸν μητρόθεν, καὶ τῆς μητρὸς ἀνανεμεῖται τὰς μητέρας, seu flexu magis Ionico ἀνανεμέεται: ita in optimis Codicibus, quæ lectio perperam mutata est. Item ἀναγινώσκω. Suidas: ἀνανέμειν, ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. Ἐπίχαρμος. Hesychius itidem ἀννέμειν, ἀναγινώσκειν: hoc sensu legitur hæc vox ap. Theocr. in optimis Codicibus, et in vetusta Florentina Editione, Idyll. 18, (47.) Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται, ὡς παριών τις Ἀννείμῃ, Δωριστί· σέβου μ' Ἑλένας φυτὸν εἰμί: genuinæ lectionis loco irrepsit in textum glossema ἀναγνοίη, quod Editiones post Florentinam omnes servarunt. Sciendum est autem Græcis et præsertim Doribus in usu fuisse signif. hanc τοῦ ἀναγινώσκειν tribuendi tum verbo simplici νέμειν, tum ejus compositis ἀνανέμειν, ἀπονέμειν et ἐπινέμειν. Hesych. νέμει, ἀναγινώσκει. νέμεις, ἀναγινώσκεις. νέμω, ἀναγινώσκω. ἐπινειμάτω, ἐπαναγνώτω: at ἀπόνειμον in eod. sensu a Pindaro usurpatum exp. ἀπογύμνωσον, quod idem redit, ut ex inspecto Pindari l. manifestum fiet: (I. 2, 68.) Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν Ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς: Hæc, Nicasippe, lege, (ἀνάγνωθι, ut exp. Schol., vel Nude clareque expone, ἀπογύμνωσον,) sed audiendus Pindari Schol., qui harum signiff. exempla congessit: locus eximius, sed non leviter affectus quem sanavit Toup. in Addendis ad Theocr. (401.): Ἰστέον ὅτι τὸν εἰς Ξενοκράτην ὕμνον εἰς Ἀκράγαντα διὰ Νικασίππου πέμπει πρὸς Θρασύβουλον τὸν Ξενοκράτους ἀδελφόν· τὸ γὰρ ἀπόνειμον ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν Συλλόγῳ· Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτύχας ἔχων, Ἀπόνειμον. Καὶ πάλιν· Νέμει τις οὐ πάρεστι, τίς ξυνώμοσε; Καὶ Παρθένιος ἐν τῇ Ἀρήτῃ τὸ ἄννειμε, ἀντὶ τοῦ ἀνέγνω. Καὶ ἀννείμῃ Δωριστί, Βουκόλος: ad Theocr. qui veteribus Βουκόλος dictus, manifesto respexit Pindari Schol." Brunck. Mss. " Valck. ad Theocr. X. Id. p. 155. Koppiers Obs. 65." Schæf. Mss.] " Ἀνανομή, Iterata distributio, Nova partitio. Ait " enim Hes. Euripidem in Temeno, (Fr. 21.) ἀνανομὴν vocasse ἀναδασμόν: subjungens tamen, ἀνανέμειν γὰρ τὸ μερίζειν, innuensque simpliciter accipi " etiam pro Partitione et Distributione."

Ἀπονέμω, Tribuo, Attribuo, Do, Exhibeo, Impertior. Alicubi vero redditur et Assigno. Herodian. 2, 4, 5. de Pertinace, Ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμων. Sic Aristot. Eth. 8. Ὅταν γονεῦσι μὲν τέκνα ἀπονέμῃ ἃ δεῖ τοῖς γεννήσασι, γονεῖς δ' υἱέσιν ἃ δεῖ τοῖς τέκνοις, Cum tribuunt, reddunt. Frequens est τιμὴν ἀπονέμειν τινί, Honorem alicui tribuere, habere, Honore aliquem prosequi, afficere. Utitur autem illo genere loquendi Lucian. (1, 200.) Ὑμῖν τιμὰς ἀπονέμειν: et ante illum usi erant cum alii, tum Isocr. Paneg. Τούτοις οὐδεμίαν τιμὴν ἀπένειμαν. Dicitur et συγγνώμην ἀπονέμειν a Luciano (1, 53.) Veniam dare. Pro quo dicitur et Veniam tribuere. || Ἀπονέμομαι, Pass. Tribuor, Attribuor, etc. Philo de Mundo, Γῇ μὲν ὁ μεσαίτατος ἀπενεμήθη τόπος, Terræ medius locus attributus, assignatus est. Citatur et e Plat. de LL. Ἀπονεμηθεὶς ἐπὶ θάτερα. Gaza autem usus est verbo ἀπονέμεται impersonaliter, cum vertens Ciceronis librum de Senect., hæc verba ejus, Nusquam enim tantum tribuitur ætati, ita reddit, Οὐδαμοῦ γὰρ τοσοῦτον ἀπονέμεται ἡλικίᾳ. [" Thom. M. 247. Jacobs. Anth. 6, 101. ad Paus. 382. Valck. Phœn. p. 207. Lego, Brunck. Soph. 3, 402. Toup. Add. in Theocr. p. 401. Ἀπονενεμηκώς, Heind. ad Plat. Theæt. 248." Schæf. Mss. Vide Ἀνανέμω.] " Ἀπονεμητέον, Tribuendum." [" Chrys. in 1 Cor. Serm. 26. T. 3. p. 408, 35. * Ἀπονεμητικός, Tributorius, Idem in Ep. ad Coloss. Serm. 2. T. 4. p. 103, 2." Seager. Mss. * Ἀπονεμητικῶς, s. * Ἀπονεμετικῶς, M. Anton. 1, 16. * Ἀπονεμητής, Gl. Distributor.] Ἀπονομή, ἡ, Retributio. A Suida autem exp. ἀπόμοιρα. || Descriptæ officiorum ministrorumque vices, quas vulgo Vocationes appellant. Dionys. Areop., λήξεις et ἀπονεμήσεις vocat, Bud.: a nominativo SING. Ἀπονέμησις, [Gl. Attributus, Assignatio, Deputatio.]

Διανέμω, Distribuo, Divido, Partior, Plato Epist. 7. Τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων διανέμων, Herodian. (7, 8, 22.) Διανείμας τε αὐτοῖς πάμπλειστα χρήματα. Et pass. Διανέμομαι, Distribuor, Dividor: ut ap. eund. Herodian. 5, (8, 6.) Ἐδίδου δὲ καὶ χρήματα λανθάνουσα διανέμεσθαι τοῖς στρατιώταις κρύβδην. || Διανέμεσθαι, pro Divulgari: ut vet. Interpr. reddidit ap. Act. 4, 17. Ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαόν. Sed quidam interpr. Ne id amplius serpat in populum. Habet autem et νέμεσθαι serpendi signif., diverso tamen usu. [" Phalar. 318. Thom. M. 230. 624. Wakef. Phil. 1009. ad Diod. S. 1, 640. Toup. Opusc. 1, 48. 2, 113. ad Herod. 677. Act. et med., Kuster. V. M. 58. Dionys. H. 2, 1208. De constr., ad Herod. 243. Δ. ἐπί, Simon. Dial. p. 23. cf. Boeckh. p. xxi." Schæf. Mss. * Διανεμέω, unde διανεμήσω, Symm. Ps. 59, 8. * Διανενεμημένως, Clem. Alex. 286. 800. * Διανεμητέον, Xen. Œc. 7, 36.] Διανέμησις, Distributio, Divisio, Dissipatio, Aristot. de Mundo. [Appian. B. C. 3. p. 943, 14. Diog. L. 292. * Διανεμητής, Gl. Distributor, Expunctor. " Etym. M. 249." Boiss. Mss. * Διανεμητός, unde * Ἀδιανέμητος, Qui non debet disjungi, Longin. 22, 3. * Εὐδιανέμητος, Gl. Dividuus.] Διανεμητικός, q. d. Distributivus. [" Heind. ad Plat. Gorg. 211." Schæf. Mss. Qui suum cuique tribuit, Polyb. 6, 6, 10. Qui dividi potest, Plut. 10, 173.] Διανομή, Distributio, Divisio, Portio, quæ in distributione obvenit unicuique, Philo, Καθάπερ ἐν στρατοχίαις μεμετρημέναις πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας ἑκάστοις δ. [" T. H. ad Plutum p. 318. Thom. M. 628. Gesner. ad Phn. 441. Toup. Emendd. 1, 136. ad Lucian. 1, 421." Schæf. Mss. * Διανέμησις, Schol. Soph. Aj. 669. leg. — νέμησις. * " Διανόμια, Theodoret. 1, 1577. Schulz." Kall. Mss.] Διανομεύς, Distributor, Dispensator. [" Synes. 120." Wakef. Mss. Plut. Cimone 9.] " Ἐπιδιανέμω, Insuper distribuo." [" Philo

J. 2, 651." Wakef. Mss. * Προσδιανέμω, Iterum inter se divido, Demosth. 393. Plut. Demetr. 30. * Συνδιανέμω, Plut. 10, 247. 272. 454. " Clem. Alex. Str. 7. p. 702." Boiss. Mss.]

" Ἐκνέμεσθαι, Depasci: unde ἐκνεμηθῶσι, Depasti sint. Suidas vero et Hes. ἐκνενέμηται exp. " ἐξῆλθεν, ἐξῆκται, ut e Soph. quoque Aj. (369.) " affertur, Οὐκ ἐκτὸς, οὐκ ἄψοῤῥον ἐκνεμεῖ πόδα; pro " ἐξάξεις, Educes: ut sit metaph. a grege qui pa- " stum educitur." [* Ἐκνέμω, Æsch. Eum. 93. ἐκνέμων σέβας, Præcipuum honorem tribuens, vide nott. " Wakef. S. Cr. 1, 32." Schæf. Mss. * Ἐκνομὴ, Depastio, Dionys. H. 1, 30, 45.]

" Ἐννέμομαι, Pascor in." [" Opp. 'A. 1, 130." Wakef. Mss. * Ἐννέμω, Dio Cass. 72, 3.]

Ἐπινέμω, Distribuo, Partior: unde ἐπινεμητέον, Distribuere oportet, e Plat. de LL. (5. p. 737.) In VV. LL. ex (Il. I. 216.) ἐπένειμε τραπέζῃ pro Partitus apposuit mensæ. || Pasco in alieno: vide Ἐπινομία. || Depasco segetes in foliosam materiam luxuriantes: quod et ἐπικείρω, Attondeo, Bud. || Ἐπινέμω, vel potius Ἐπινέμομαι, Depascor, Absumo, Depopulor. Sæpe de igni dicitur, ut et Lat. Depasci. Herodian. 7, (2, 8.) Εὐμαρέστατα γὰρ τὸ πῦρ ἐπινέμεται τάς τε πόλεις αὐτῶν κ. τ. λ.: 1, (14, 6.) Καταφλέξαν δὲ τὸ πῦρ τόν τε νεὼν καὶ πάντα τὸν περίβολον, ἐπενεμήθη καὶ τὰ πλεῖστα τῆς πόλεως καὶ κάλλιστα ἔργα. Plut. de Def. Orac. Καὶ ὁρῶ τὴν Στωϊκὴν ἐκπύρωσιν ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτου καὶ τὰ Ὀρφέως ἐπινεμομένην ἔπη. A Thuc. autem dicitur νόσος ἐπινέμεσθαι, 2, (54.) Ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα, Morbus depopulatus est Athenas, pestis sc. Ubi crediderim posse etiam reddi Grassatus est in Athenas. || Ἐπινέμω pro ἐπαναγινώσκω, vide Ἀνανέμω. [" Ad Diod. S. 1, 486. 682. 685. 2, 179. Ἐπινέμομαι, de morbis, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 16. Wakef. S. Cr. 3, 156." Schæf. Mss. Plut. Cæsare 19.] Ἐπινέμησις, Distributio, Divisio, [Plut. Lysandro 12. " Schneider. ad Epicur. p. 110. Corai. Mus. Ox. 2, 5." Schæf. Mss. * Ἐπινομὴ, Depastio, sc. ignis, Plut. Alex. 35. Ælian. H. A. 12, 32.] Ἐπινομία, ἡ, Jus pascendi in alieno, inter se, Bud. Itidemque ἐπινέμειν pro Pascere in alieno, e Plat. affertur de LL. 8. Καὶ ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ, τὰς βλάβας οἱ ἀγρονόμοι ὁρῶντες καὶ κρινόντων καὶ τιμώντων, e Xen. K. Π. 3, (2, 11.) Ἐπιγαμίας δὲ εἶναι καὶ ἐπεργασίας, καὶ ἐπινομίας, καὶ συμμαχίαν δὲ κοινήν. Sic autem ἐπεργασίαν ait Bud. esse Jus arandi inter se, ut ἐπινομίαν, Jus pascendi inter se. Exp. vero et Commercium pascuarium.

Κατανέμω, Distribuo, Partior. Etiam in voce med., Thuc. 2, (17.) Ἀλλ' ὕστερον δὴ τά τε μακρὰ τείχη ᾤκησαν κατανειμάμενοι, Inter se partiti. || Κατανέμω pro κατατάττω, καταγράφω, καταλέγω, Bud. in suo Lex., et Comm. p. 229. ex Isocr. || Κατανέμομαι, Habito, Incolo, Possideo, Fruor, Bud. ex Isocr. [Plataïco 9. " Pasco, ut pastor oves, i. e. Pascere facio, Eust. 161, 16." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 1, 393. ad Charit. 693. Wakef. Phil. 457. De morbis et ulceribus, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 16. Wessel. ad Herod. 69. De constr., Morus ad Xen. Hellen. 47. Zeun. ad K. Π. 675. Act. et med., Kuster. V. M. 59." Schæf. Mss. * " Κατανομεὺς, Hes. * Κατανομὴ, Pascuum, Synes. 287." Wakef. Mss. Schol. Æsch. Pind. 'O. 7, 62. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 180.] " Προσκατανέμω, Insuper distri- " buo," [Plut. Cat. Min. 33. * Συγκατανέμω, Thuc. 6, 4. Longini Fr. 5, 5.]

[* Παρανέμω, Juxta pasco, Ælian. H. A. 1, 20.]

" Περινομὴ affertur pro Præda, Annona, quod infra " προνομή. At Περινομαία ap. Hes. περιφορά."

" Προνέμομαι, Progredior, et proprie quidem pa- " scendo s. depascendo. Soph. El. (1384.) Ἴδεθ' " ὅπη προνέμεται Τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης, " ubi Schol. exp. προβιβάζει." [* " Προνέμω, Abresch. Æsch. 2, 46." Schæf. Mss.] " Προνομὴ, " Progressio s. Egressio pabuli causa: h. e. cum " pabulatum s. frumentatum excurrunt milites. La- " tinis Pabulatio, Frumentatio. Xen. Ἑλλ. 1, (1, " 24.) de Agide, Προνομὴν ποιούμενος ἐκ τῆς Δεκε- " λείας: 2, (4, 16.) Προνομὰς δὲ ποιούμενοι, καὶ λαμ- " βάνοντες ξύλα καὶ ὀπώραν. Sic Polyb. (1, 18, 1.) " Φυλακτικώτερον χρῆσθαι ταῖς προνομαῖς, Cautius " exire pabulatum. Et Plut. Camillo, Ἐν προνομαῖς " ἐσκεδασμένους κατεῖδε. Et rursum, Εἴργονται προ- " νομῆς: sicut Cæsar, Ut pabulatione et commeatu " Romani prohibeantur. Accipitur et pro Direptione quæ fit ἐν ταῖς προνομαῖς: ut Proverb. Salom. 12, (24.) Ἔσονται εἰς προνομήν: nisi malis hic " intelligere non διαρπαγὴν, sed ἅλωσιν, s. αἰχμαλωσίαν τὴν ἐν προνομαῖς: cum sc. aliquis capitur ab " inimicis pabulatum egressis. Quin et pro Pabulo " usurpatur. Plut. Fabio, Πεδίων ἐπιλαβέσθαι προ- " νομὰς ἐχόντων: seu, Habentium quæ ταῖς προνο- " μαῖς diripi possunt." [" Thom. M. 742. Diod. S. 2, 247. ad Lucian. 3, 399. Zeun. ad Xen. K. Π. 556. Proboscis, ad Diod. S. 2, 228. Polyb. T. 2. p. 395. (5, 84, 3.)" Schæf. Mss. * Προνομεὺς, Lobeck. Phryn. 316.] " Προνομεύω, i. significans q. προνομὰς ποιῶ, " Pabulatum excurro. Suid. exp. λῄζω καὶ αἰχμα- " λωτίζω, Prædor, s. Deprædor, Prædationibus infe- " sto, Captivum abduco. Sane προνομεύεσθαι est " Captivum abduci ab iis qui pabulatum s. prædas " actum egressi sunt: ut Proverb. Salom. 11. Ἐπρο- " νομεύθησαν ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν." [Polyb. 2, 27, 2. 3, 65, 2. 90, 2. " Diod. S. 1, 514. 631. 2, 326. 336. 419. ad Dionys. H. 4, 2198. Mœr. 304. et n." Schæf. Mss. " Strabo 16, 1, 18. Tz., Const. Manass. Chron. p. 105." Boiss. Mss. * Προνόμευμα, Nicet. Annal. 9, 11. * Προνομευτὴς, Prædator, Strabo 15. p. 1061. * Προνομευτὸς, unde] " Ἀπρονόμευτος, " In quem excursiones a militibus pabulatum egres- " sis factæ non sunt, Non deprædatus: προνομὴ " enim dicitur ἡ ἐπὶ τῆς χώρας ἁρπαγή. Hes. Προ- " νομεία, Deprædatio quæ fit a pabulatum egressis " militibus: Suidæ ἡ * σκύλευσις." [" Ad Lucian. 2, 179. Thom. M. 742. ad Mœr. 304." Schæf. Mss.] " AT Προνομαία dicitur Elephanti promuscis: ἡ " προβοσκὶς τοῦ ἐλέφαντος, teste eod. Suida." [" Ad Diod. S, 2, 228." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 2, 12. Lucian. 1, 847. * Καταπρονομεύω, Captivo, Deprædor, In prædam abduco, LXX. Num. 21, 1. Judic. 2, 14.] " Συμπρονομεύω, Sum ductor ad " prandium, VV. LL. Sed videndum quomodo hæc " cum iis quæ de προνομεύω dicta sunt, convenire " possint."

Προσνέμω, Attribuo, etiam Tribuo, Aristot. de Mundo, Καὶ τὰς νήσους προσνέμουσι ταῖς γείτοσιν ἀεὶ μοίραις, Athen. Τῇ ἀνδρείᾳ τὰ πολλὰ προσνέμοντες. Et Προσνέμομαι, Attribuor, Tribuor. Interdum vero redditur Ascribor, Allegor: Προσνεμηθεὶς τῇ φρατρίᾳ, Plut. Popl., In tribum ascriptus. Et προσνενέμησθε ὡς τούτους, In horum numerum ascripti estis. Bud. in h. Plin. l., de citeriore Hispania, Accedunt insulæ, quarum mentione seposita, præter civitates contributas aliis, provincia ipsa CCXCIII continet oppida, exp. Contributas, προστεταγμένας, προσημμένας, προσνενεμημένας: additque Atributum quoque ea signif. dici. || Προσνέμω ἐμαυτὸν, Dedo s. Do me, i. e. Permitto me, Committo, Bud. afferens e Polyb. (6, 10, 9.) Οἳ κατ' ἐκλογὴν ἀριστίνδην κεκριμένοι ἔμελλον ἀεὶ τῷ δικαίῳ προσνέμειν ἑαυτούς. Exp. etiam Adjungo me alicui, in partes: Plut. Προσνέμειν ἑαυτὸν τῷ Καικίννᾳ. Itidem e Plut. Pericle habent VV. LL. Φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτὸν, pro Se ad populum contulit Pericles, Factus est Pericles popularis. [" Wakef. Eum. 314. Abresch. Æsch. 2, 45. Brunck. Aristoph. 3, 121. Heyn. Hom. 5, 17. Tzetz. Exeg. in Il. 129, 14. * Προσνεμετέον, ad Charit. 395." Schæf. Mss. * " Προσνεμητέον, Eust. Il. Ω. 8." Boiss. Mss.]

" Συννέμομαι, Compascor, Una pascor. Aristot. " H. A. 6. Ὅλως δὲ τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλεῖστα οὐ " συννέμονται ταῖς θηλείαις πρὸ τῆς ὥρας τοῦ ὀχεύειν. " Huic autem συννέμεσθαι opp. τὸ ἐκκρίνεσθαι in iis " quæ proxime sequuntur. Subjungit enim, Ἀλλ' " ἐκκρίνονται ὅταν εἰς ἡλικίαν ἔλθωσιν." [* Συννέμω, Gl. Compasco, Contribuo. " Villoison. ad Long. 243. Munck. ad Anton. Lib. 44. Verh." Schæf. Mss.] " Atque ut συννέμεσθαι dicuntur animalia, " ita et Σύννομα εἶναι. Est enim Σύννομος, Qui iisd.

" pascuis utitur, Qui in agro compascuo iisd. pabulis utitur. Apud Aristoph. (Ὄρν. 209.) de avi: cum tamen de equo potius dicatur, tauro, aut alio animali talibus pascuis utente. Apud Aristot. de tauro l. 6. Ὁ δὲ ταῦρος, ὅταν ὥρα τῆς ὀχείας ᾖ, τότε γίνεται σύννομος, καὶ μάχεται τοῖς ἄλλοις. Sed metaphorice de hominibus quoque usurpatur qui una educati fuerunt aut educantur, aut saltem qui sunt contubernales, vel sodales. Apud Plut. Lycurgo (16.) Σύννομοι παῖδες. Greg. loquens de se et Basilio, distractis, cum ille Athenis discessit, Οὐδὲν γὰρ οὕτω λυπηρὸν ὡς τοῖς ἐκεῖσε συννόμοις, Ἀθηνῶν καὶ ἀλλήλων τέμνεσθαι. Idem de Basilio, tanquam de equo, loquens, utendo comparatione Homerica, ita scribit, Ἀλλ᾽ ἐπιμείναντά με ταῖς Ἀθήναις χρόνον οὐ συχνὸν ποιεῖ τὸν Ὁμηρικὸν ἵππον ὁ πόθος· καὶ δεσμὰ ῥήξας τῶν κατεχόντων, κροαίνων κατὰ πεδίων, πρὸς τὸν σύννομον ἐφερόμην. In Epigr. σύννομος Ἀπόλλωνι Ἀθήνη. Apud Plat. in Timæo, σύννομον ἄστρον dicitur esse alicui, quod convenientem cum eo naturam habet, ut quidam interpr. Cic. vertit, Astrum quo cum aptum fuerit. Ab eod. Plat. σύννομοι vocantur Qui sunt ejusd. ordinis, Gregales: ut pedes pediti, eques equiti: ut Bud. tradit. Apud Eurip. (Hip. 979.) cum genit. θαλάσσης σύννομοι Σκειρωνίδες—πέτραι. At Gal. ap. Hippocr. σύννομα exp. τὰ συννόντα, ut VV. LL. annotant." [" Munck. ad Anton. Lib. 44. 102. 183. Valck. Hipp. p. 269. Brunck. Phil. 1436. El. 600. Dionys. H. 1, 219. Bast Lettre 102. Jacobs. Anth. Proleg. 55.; 10, 284. Λίθοι σ., Schweigh. Emendd. in Suid. p. 82." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 167. Heliod. 443. Ælian. H. A. 15, 3. Soph. El. 593. Eur. Hel. 1504. Æsch. Pers. 703. * Συννομικὸς, unde Συννομικὴ, ἡ, Plato Polit. 268. * Συννομεὺς, Gl. Compastor. * Συννομέω, Una vitam exigo, Plut. 10, 398. al. * Συνεννομέω.]

" Ὑπονέμομαι, Depascor, ex Epigr." [" Theætet. 4. Decipio, Toup. Opusc. 1, 522." Schæf. Mss.]

" Ὑπόνομος, ὁ, Fossa subterranea et operta, Cuniculus, s. Cuniculi. Thuc. 2, (76.) Ὑπόνομον δ᾽ ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες. Xen. Ἑ. (3, 1, 5.) Φρεατίαν τεμόμενος ὑπόνομον ὤρυττεν, ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν. Latini Agere cuniculos dicunt. Apud Diosc. Ἔκ τινος ὑπονόμου ἀντρώδους. Apud Eund. (5, 138.) ὑπόνομον ἕλκος, Cuniculosum ulcus, s. Cuniculatim depascens: quod nimirum pluribus transversisque itineribus sub cutem serpit. Interdum pro Cloaca ponitur: ut ap. Strabonem, Καὶ ὑπονόμων τῶν δυναμένων ἐκκλύζειν τὰ λύματα τῆς πόλεως εἰς Τίβεριν." [" Ad Dionys. H. 1, 581. ad Herod. 369. Cloaca, ad Charit. 564." Schæf. Mss. Strabo 12. p. 867. 869., 13. p. 913. Ὑπόνομοι, Gl. Tubi.] " Apud Hes. est etiam ὑπονομαὶ, quod exp. κλοπαὶ et ὀχετός." [Diod. S. 20, 94.] " Hinc ADV. Ὑπονομηδὸν, Instar cuniculi s. cloacæ." [Thuc. 6, 100.] " Item VERB. Ὑπονομεύω, Dinarcho ap. Suid." [" Dionys. H. 1, 475." Schæf. Mss.]

" Νεμέθω, Pasco, i. q. νέμω, unde et derivatum est. Hinc pass. νεμέθοντο, quod Hes. itidem exp. ἐνέμοντο, ἀπὸ τῆς νεμήσεως. Nicand. Θ. 429. τοίά μιν ἰὸς Ὀξὺς ἀεὶ νεμέθων ἐπιβόσκεται, Depascens." [" Heyn. Hom. 6, 231." Schæf. Mss. * Ἐννεμέθω, i. q. ἐννέμω, Opp. Ἁ. 1, 611. 3, 546.]

" ΝΕΜΟΣ, τὸ, Hes. σύνδενδρος τόπος καὶ νομὴν ἔχων, νάπος, h. e. Locus arboribus densus et pascuus. Latini itidem Nemus dicunt. Il. Λ. (480.) ἐν νέμεϊ σκιερῷ. In nemore umbroso s. opaco. Sic νέμος ἐπάκτιον ap. Soph. (Aj. 413.) quod Suid. cum Schol. exp. ἐπάκτιον ἄλσος, Litoralis lucus. || Νέμος Hes. est etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον et τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κοῖλον." [" Jacobs. Anth. 7, 360. Heyn. Hom. 6, 203." Schæf. Mss.]

ΝΟΜΟΣ, ὁ, Lex. Νόμος dictus est ἀπὸ τοῦ νέμειν, i. e. a tribuendo: quod sc. unicuique suum tribuat: quæ derivatio præterquam quod pulcre procedit, rationi etiam est consentanea. [Cic. de LL. 1, 19. Legem doctissimi viri Græco putant nomine a suum cuique tribuendo appellatam.] Sed et testibus confirmari potest, cum aliis, tum Platone, et Plut.: cu-
A jus hæc sunt verba, Symp. 2. Οἱ νόμοι τῆς ἴσα νεμούσης εἰς τὸ κοινὸν ἀρχῆς ἐπώνυμοι γεγόνασι. Sic porro νόμον definit Aristot., ut etiam refert Athen., Νόμος ἐστὶ λόγος ὡρισμένος καθ᾽ ὁμολογίαν κοινὴν πόλεως, μηνύων πῶς δεῖ πράττειν ἕκαστα. Apud Eund. est νόμος ἄγραφος, et ν. γεγραμμένος. Schol. autem Thuc. dicit νόμους ἀγράφους esse τὰ ἔθη: at ipse Aristot. Polit. 7. νόμους distinguens ἀπὸ τῶν ἐθῶν, dicit, Τὰ μὲν νόμοις κατειλημμένα, τὰ δὲ ἔθεσι. Idem appellat νόμον ἴδιον, et ν. κοινὸν, scribens Rhet. 1. Νόμος δ᾽ ἐστὶν ὁ μὲν ἴδιος, ὁ δὲ κοινός· λέγω δὲ ἴδιον μὲν, καθ᾽ ὃν γεγραμμένον πολιτεύονται· κοινὸν δὲ, ὅσα ἄγραφα παρὰ πᾶσιν ὁμολογεῖσθαι δοκεῖ. Dicitur autem νόμος aliquid κελεύειν, Jubere; et contra ἀπαγορεύειν, Vetare. Cic. tamen hæc aliter etiam interpr., eod. alioqui sensu: nam ap. Æschin., Κελεύοντος τοῦ νόμου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ στεφανοῦν, vertit, Cum lex esset eos in concione donari debere (corona.) Ac vicissim, νόμου ἀπαγορεύοντος, μηδένα, Cum lex esset ne quis. Et νόμοι καθεστῶτες, s. νόμοι κείμενοι, Leges latæ, po-
B sitæ: si quidem Horatium sequi volumus, dicentem, Leges ponere. Cato autem dixit, Majores nostri ita in legibus posuerunt, furem duplici condemnari. Est tamen Positæ leges, magis ad verbum, οἱ τεθέντες νόμοι: sicut Ponere leges, τιθέναι νόμους s. τίθεσθαι. Aristot. Pol. 2. Ἐτίθει δὲ νόμον περὶ τῶν εὑρισκόντων τι τῇ πόλει συμφέρον, Æschin. (76.) Εἰ ἐπὶ μὲν τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας νόμον ἔθεσθε ὑμεῖς. Hinc autem est COMP. Νομοθέτης, q. d. Legis positor s. Legum: pro quo tamen dicitur Latine Legislator. A quo νομοθέτης est verbum Νομοθετῶ: in quo licet includatur accus. νόμον, s. plur. νόμους, dicitur tamen interdum et νόμον νομοθετεῖν, s. νόμους: ut docebo cum ad illud verbum pervenero. Tunc autem νομοθετεῖν est pro simplici τιθέναι s. τίθεσθαι. Dicitur præterea νόμον γράφειν, εἰσφέρειν. Legimus etiam νόμους εἶπεν ap. Plat. Timæo, Νόμους τε τοὺς εἱμαρμένους εἶπεν αὐταῖς: quod Cic. vertit, Commonstravitque leges fatales ac necessarias. Legitur tamen et ap. Lat. Legem dicere alicui, sed non te-
C mere Cic. hic ab eo loquendi genere abstinuit. At εἰσηγεῖσθαι νόμον dicitur potius Qui suasor est ferendi legem. Item νόμος ἐστὶ sequente infin., sicut Lat. Lex est, sequente itidem infin., aut particula Ut: quorum loquendi generum exempla paulo ante habuisti e Cic.: Aristot. Polit. 2. Ἐν Λοκροῖς νόμος ἐστὶ μὴ πωλεῖν. Et 5. Νόμου γὰρ ὄντος, διὰ πέντε ἐτῶν στρατηγεῖν. Dicunt etiam χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος νόμοις, quo utitur Aristot. Rhet. 2., ut Lat. Uti Solonis legibus. At vero λύειν νόμον est Abrogare s. Antiquare legem. Xen. vero dixit etiam διασπᾶν νόμους, K. Π. 8, (5, 12.) p. 135. Ἤν τις ἐπιστρατεύηται ἢ χώρᾳ Περσίδι, ἢ Περσῶν νόμους διασπᾶν πειρᾶται, βοηθήσειν παντὶ σθένει. Cum præpositionibus autem dicitur ἐκ τοῦ νόμου s. ἐκ τῶν νόμων, itidemque κατὰ τὸν νόμον s. κατὰ τοὺς νόμους, pro E legis s. legum præscripto, Ut lex jubet, leges jubent. Alicubi vero commode redditur et adverbio Legitime. Xen. Ἑλλ. 2, (3, 22.) Παραδίδομεν ὑμῖν, ἔφη, Θηραμένην τουτονὶ κατακεκριμένον κατὰ τὸν νόμον, Plut. Symp. 7. Τοῦ
D μὲν ἀγῶνος ἦρξε κατὰ τὸν νόμον. Usurpatur vero interdum et dat. νόμῳ ead. in signif. His autem opp. παρὰ τὸν νόμον, Contra legem, præscriptum legis, Contra quam lex jubet, Non legitime. Plut. Apophth. Ἔφη μήτ᾽ ἂν ἐκεῖνον γενέσθαι ποιητὴν ἀγαθὸν, ᾄδοντα παρὰ μέλος, μήτ᾽ αὐτὸν ἄρχοντα χρηστὸν, δικάζοντα παρὰ τὸν νόμον. || De Νόμος in sacris literis vide in Νομοδιδάσκαλος. Annotatur vero et pro Ordinatione, ap. Paul.

Νόμος, Consuetudo, Mos. Ac certe vocem hanc Latinam e Gr. illa factam suspicor, abscissa priore syllaba: qualem apocopen et in aliis quibusdam vocibus Latinis e Gr. sermone oriundis, animadvertisse mihi videor. Vel Ritus. Opp. K. 3, (151.) Οὐ γάρ τοι θήρεσσι νόμος, Non est consuetudo feris, solent feræ, Xen. (K. Π. 1, 4, 29.) Νόμος γάρ ἐστι φιλεῖν, Herodian. 4, (2, 2.) Τὸ μὲν σῶμα τελευτήσαντος πολυτελεῖ κηδείᾳ καταθάπτουσιν, ἀνθρώπων νόμῳ, ubi Polit. vertit Ritu. Idem 5, (5, 20.) Ἀνεζωσμένοι οἱ μὲν χιτῶνας ποδήρεις καὶ χειριδωτοὺς νόμῳ Φοινίκων. Idem

vero dixit κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ, Polit. More hostium. Apud Philon. tamen πολέμου νόμῳ λαβὼν αἰχμαλώτους aptius redditur Jure belli. At de ἐν χειρῶν νόμῳ, quod huc pertinere videri possit, dicendum erit in Χείρ. His addendum est νόμου χάριν, quo utitur Lucillius pro Consuetudinis causa. || Νόμοι Sophocli in Aj. (549.) Mores: αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς—πωλοδαμνεῖν: nisi quis malit reddere Institutum vitæ.

Νόμος, Cantilena, Carmen, aut potius Carminis certa quædam modulatio, Modi musici: ἡδὺς νόμος Aristoph. (Eip. 1160.) Et Τερπάνδρου νόμος, item Μαρσύου νόμος, et Ὀλύμπου νόμος, de quibus lege J. Poll. 4. in tit. π. Ἁρμονιῶν αὐλητικῶν, Μελῶν, καὶ Νόμων Ὀλύμπου, καὶ λοιπῶν. Plut. Symp. 7. Ἵπποις δὲ μιγνυμέναις ἐπαυλεῖται νόμος, ὃν ἱππόθορον ὀνομάζουσιν. Idem in suo de Musica opusculo, putat nomini νόμος datam fuisse hanc signif. ob certam modulationis legem, cui carmina astricta esse solebant. Ejus verba hæc sunt, Οὐ γὰρ ἐξῆν τοπαλαιὸν οὕτω ποιεῖσθαι τὰς κιθαρῳδίας ὡς νῦν, οὐδὲ μεταφέρειν τὰς ἁρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμούς· ἐν γὰρ τοῖς νόμοις ἑκάστῳ διετήρουν τὴν οἰκείαν τάσιν· διὸ καὶ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν εἶχον. Nec his contentus, subjungit, fuisse ideo νόμους appellatos, ἐπειδὴ οὐκ ἐξῆν παραβῆναι καθ' ἕκαστον νενομισμένον εἶδος τῆς τάσεως· τὰ γὰρ πρὸς τοὺς θεοὺς κ. τ. λ. At vero Aristot. Probl. segm. 19. Quæst. 28. quærens cur νόμοι vocentur, οὓς ᾄδουσιν, id inde esse dicit, quod antequam literas scirent, cantarent leges, ne eas oblivioni traderent; eumque morem ap. Agathyrsos mansisse: quibus subjungit, Καὶ τῶν ὑστέρων οὖν ᾠδῶν τὰς πρώτας τὸ αὐτὸ ἐκάλεσαν ὅπερ τὰς πρώτας: ubi observa νόμους ab eo exponi ᾠδάς. Ceterum ad confirmationem eorum quæ dicit Aristot. de antiquo isto more, facit quod legitur ap. Athen. l. 14. Ἥιδοντο δὲ Ἀθήνησι καὶ Χαρώνδου νόμοι παρ' οἶνον: ubi quidam ineptissime νόμοι interpr. Cantilenæ. Ego tamen Plutarchi potius sententiam de hujus appellationis origine sequor, ac sequendam puto. Habes autem et aliam hujus appellationis originem ap. Suid. in νόμοι κιθαρῳδικοί, ex eod. Aristot. Sed hoc sciendum est, νόμον alicubi exponi Cantilenam s. Carmen, alicubi vero accipi pro Certis carminis modulis, et pro Certa modulatione quæ versatur in vocis flexione, intentioneque et remissione. A Suida certe exp. ὁ κιθαρῳδικὸς τρόπος τῆς μελῳδίας ἁρμονίαν ἔχων τακτήν, καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον. Plura vide ibid. Dixerat autem aliquanto ante, νόμους vocari μουσικοὺς τρόπους, καθ' οὓς τινας ᾄδομεν. Habes aliquoties hanc vocem ap. Aristot. de Poët.

Νόμοι sunt etiam peculiariter οἱ εἰς θεοὺς ὕμνοι, si quidem Scholiastæ Aristoph. credimus in Ἱππ. (9.) Ξυναυλίαν πενθήσομεν Οὐλύμπου νόμον. Sed hujus expositionis aliud testimonium desidero, vel potius hujus signif. aliquod exemplum.

[" Νόμος, Porson. Hec. 793. Beck. 800. Luzac. Præf. ad Valck. Callim. p. 19. ad Herod. 215. 552. Casaub. ad Athen. 1. p. 7. Græv. Lectt. Hes. 627. Ilgen. ad Hymn. 196. Bergler. Præf. ad Od. p. 17. Wolf. Prol. Hom. p. 45. Act. Traj. 2, 303. Fabric. Bibl. Gr. 1, 134. 293. Toup. Opusc. 1, 510. ad Phalar. 363. 366. Thom. M. 442. 628. Heyn. Hom. 8, 63. Mos, Institutum, ad Xen. Mem. 3, 3, 11. Heind. ad Plat. Phædr. 203. ad Gorg. 225. Cantilena, ad Herod. 140. ad Callim. 1, 203. ad Eur. Andr. 1200. Fac. ad Paus. 1, 384. Brunck. ad Poët. Gn. 284. Jacobs. Anth. 7, 196. 9, 488. 12, 348. ad Lucian. 2, 267. Boeckh. in Min. 195. Hymnus, Jacobs. Exerc. 2, 53. Valck. Diatr. 283. Tyrwh. ad Aristot. 119. Numus, Valck. Adoniaz. p. 308. 341. Toup. Opusc. 1, 275. et Ind., Emendd. 1, 419. Lex. convivalis, Jacobs. Anth. 9, 459. An ap. Homerum reperiatur, ad Il. Υ. 249. Bergler. Præf. Od. p. 17. Thom. M. 443. Definitio τοῦ ν., Boeckh. in Min. p. 13. Νόμος et νομὸς, Brunck. Aristoph. 2, 186. 189. N. et ψήφισμα, Heind. ad Plat. Theæt. 389. N. et νόμιμος, Duker. Præf. Thuc. p. 5. Conf. c. μόνος, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 33. Meurs. ad Lyc. p. 1302.: cum λόγος, Markl. Suppl. 417. Jacobs. Anim. 250. Brunck. Aristoph. 2, 57.: cum δόμος, Wakef. Ion. 1294. Eum. 519. 579.: Cum νομοθέτης, ad Dionys. H. 4, 2138. N. λυρικοί, Carmina quæ ad lyram canuntur, Kuster. ad Suid. 2, 350. Steinbr. Mus. Tur. 1, 280. Ὡς νόμος, ad Herod. 454. N. ἵνα, Dionys. H. 4, 2124. N. ἐπί, ad Charit. 463. N. πάντων βασιλεύς, Boeckh. in Min. 175. Νόμου χάριν, Græv. Lectt. Hes. p. 585. Toup. Opusc. 1, 555. ad Lucian. 1, 337. Huschk. Anal. 131. Jacobs. Anth. 9, 420. 455. 494. Herod. 297. Νόμῳ, Plato Phædr. 264., Τῷ ν., ἐν τῷ ν., ad Herod. 480. Θρᾳκίῳ ν., Valck. Callim. 253. Ἐν παιδείας ν., Lucian. 3, 164. Κατὰ νόμον, νόμους, ad Dionys. H. 2, 654. N. γράφειν, Kuster. V. M. 123.: εἰσφέρειν, Dionys. H. 3, 1352.: θέσθαι, θεῖναι, Kuster. V. M. Præf. vi. xiv. xvii. 34. 124. ad Dionys. H. 2, 658. Τοῖς ν. ποικίλος, Diod. S. 2, 571. Γαμετὴ κατὰ νόμους, ad Charit. 238. T. H. ad Lucian. 1, 212. Νόμους ἐκτίθεσθαι, Heyn. ad Apollod. 1100." Schæf. Mss. " Notanda dictio familiaris Νόμου χάριν, Dicis causa, Ad speciem: proprie Quia ita lex jubet, aut ita fert consuetudo. Athen. 142. 149. ibique Casaub. Sic Philemon junior, Comicus, ap. Eund. 292. Οὐθὲν ἡδέως Ποιεῖ γὰρ οὗτος, ἀλλ' ὅσον νόμου χάριν." Schw. Mss.]

Νομογράφος, q. d. Legis scriptor, s. Legum, pro Legislator: sic et νόμον s. νόμους γράφειν extra compositionem dicitur. Vide Suid. in Νομογράφοι. || At νομογράφος pro Eo qui certos modos certamque modulationem præscribit, affertur e Plat. Phædro, Οὐκοῦν αὖ τὸν μὴ ἔχοντα τιμιώτερα, ὧν συνέθηκεν ἢ ἔγραψεν, ἄνω καὶ κάτω στρέφων ἐν χρόνῳ πρὸς ἄλληλα κολλῶν τε καὶ ἀφαιρῶν, ἐν δίκῃ ποιητὴν ἢ λόγων συγγραφέα ἢ νομογράφον προσερεῖς; Fuerit autem hoc compositum cum id significat, ab ea nominis νόμος signif., de qua postremo loco dixi. [* Νομογραφέω, Diod. S. 16. p. 547, 32. * Νομογραφία, Strabo 6. p. 398.] Νομοδιδάσκαλος, Legis doctor. Vocab. est in N. T. usitatum, ab ea sc. signif. NOMINIS Νόμος, qua ponitur pro Lege Dei tradita per Mosen, aut etiam pro Mosis et aliorum Prophetarum scriptis: qua etiam in signif. utitur Paul. ad Rom. 3, 19. Luc. 5, (17.) Καὶ ἦσαν καθήμενοι Φαρισαῖοι καὶ νομοδιδάσκαλοι. Νομοδιδάκτης pro eod. in VV. LL. Legem docens. [Plut. Cat. Maj. 20. * Νομοθέσμως, Schleusner. Lex. V. T.] Νομοθέτης, Legislator, Legumlator. Sonat tamen proprie q. d. Legis positor s. Legum. Sicut autem dicunt Græci νόμον τιθέναι s. τίθεσθαι, ita quosdam e Latt. dixisse Legem ponere, docui in Νόμος. Nec tamen licuerit itidem dicere Legis positor. Invenitur etiam Legis sanctor, constitutor. Aristot. Polit. 2. Λέγεται δὲ ὡς δεῖ τὸν νομοθέτην πρὸς δύο βλέποντα τιθέναι τοὺς νόμους. Ibid., Ἐγένετο δὲ καὶ Φιλόλαος ὁ Κορίνθιος νομοθέτης Θηβαίοις. Plut. περὶ Πολυπρ. Εὖ δὲ καὶ ὁ τῶν Θουρίων νομοθέτης. [" Toup. Opusc. 1, 510." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Νομοθετικὸς, Pertinens ad legislatorem. Et νομοθετική, sub. τέχνη, Ars ferendarum legum, s. Scientia, [Aristot. Eth. 6, 8.] || Legum ferendarum peritus, Bud. ex Aristot. Eth. 10, (9.) Μάλιστα δ' ἂν τοῦτο δύνασθαι δόξειεν ἐκ τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γενόμενος: et rursus ibid. [* " Νομοθετικῶς, In modum legislatoris, Legislatoris more, Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 36. T. 3. p. 485, 37." Seager. Mss.] Νομοθετέω, Legem fero, sancio, Leges impono. Interdum quidem νομοθετεῖν sine ulla adjectione, interdum vero νομοθετεῖν τινι, κατά τινος: nonnunquam et νομοθετεῖν νόμον, ac tum pro simplici τιθέναι accipitur, ut docui in Νόμος, sed et νομοθετῶ τοῦτο. Quarum constructionum hæc sunt exempla. Aristot. Eth. 10. Διόπερ οἴονταί τινες τοὺς νομοθετοῦντας δεῖν μὲν παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν ἀρετήν, Plut. ad Præf. Indoctum, Φήσας χαλεπὸν εἶναι Κυρηναίοις νομοθετεῖν οὕτως εὐτυχοῦσιν, Isocr. Νομοθετεῖν ταῖς μοναρχίαις, Aristot. Pol. 3. Καὶ γὰρ γελοῖος ἂν εἴη νομοθετεῖν τις πειρώμενος κατ' αὐτῶν, ubi quidam interpr. Legi eos subjicere. At νομοθετεῖν νόμον, s. νόμους, Dem. et Æschin. Alicubi vero dicitur etiam νόμος νομοθετεῖν, quod tunc est simpliciter Jubere, Sancire. Sic autem et cum alii accusativo quam νόμον, jungitur: ut mox docebo. Interdum et cum infin.: Isocr. Busir. Ὅστις καὶ τῶν ζώων τῶν παρ' ἡμῖν καταφρονουμένων

ἔστιν ἃ σέβεσθαι καὶ τιμᾷν ἐνομοθέτησε. || Νομοθετῶ τοῦτο, Lege jubeo hoc, Lege hoc sancio. Interdum vero generalius pro Jubeo, intelligendo tamen Jubeo legislatoris more. Unde et Sancio redditur commode alicubi. Nonnunquam aptius est Præscribo. Greg. Ἐκ παρθένου γεννᾶται, παρθενίαν νομοθετῶν. Alex. Aphr. Ἡ τύχης τι σημαινόμενον ἴδιον εἰσάγουσί τε καὶ νομοθετοῦσι. Theophyl. Καὶ πράττουσι καὶ φθέγγονται ὅσα νομοθετοῦσιν οἱ Ἔρωτες. Idem, Ὅρους νομοθέτει τῇ λύπῃ. Quinetiam affertur e Greg. Νομοθετεῖ τὸ αὐτεξούσιον, pro Lege refrænat liberum arbitrium. || Pass. Νομοθετεῖσθαι, Lege sancitum esse, cautum esse. Dicitur autem νομοθετεῖσθαί τι vel νενομοθετῆσθαι, aut sine τὶ, sequente infin. Athen. 9. Νομοθετηθῆναι διὰ τὴν σπάνιν ἀπέχεσθαι αὐτοὺς τῶν ζώων, Aristot. Pol. 6. Ἦν δὲ νενομοθετημένον μηδὲ πωλεῖν ἐξεῖναι: pro quo dicere poterat brevius, νόμος ἦν. Et νενομοθέτηται οὕτω σφι, VV. LL. Ita legibus comparatum est. Item ex Ep. ad Hebr. 8, (6.) Ἥτις (διαθήκη) ἐπὶ κρείττοσιν ἐπαγγελίαις νενομοθέτηται, Quod (testamentum) præstantioribus promissis sancitum est. Item νομοθετῆσθαι pro Legi subjici et pro Legem accipere, e Plat. de LL. Sic autem ad Hebr. 7, (11.) Ὁ λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῇ (τῇ ἱερωσύνῃ) νενομοθέτητο, redditur a vet. Interpr. Populus sub ipso Legem accepit. [" Dionys. H. 4, 2140. Phalar. 332. Boeckh. in Min. 134. Diod. S. 2, 145. Toup. Opusc. 1, 73." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. V. T. * Νομοθετητέον, Plato de LL. 876.] Νομοθέτημα, Quod legislator jussit, sanxit, Sanctio legis, Edictum, Plut. Lycurgo, Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα ῥήτρας ὠνόμασεν. Νομοθέτησις, Legislatio, Sanctio. Exp. etiam Jus ferendarum legum. Plato addidit et gen. νόμων, sicut sc. dicitur νομοθετεῖν νόμους. Νομοθεσία pro eod., aliam tamen formationem habens, sc. a θέσις, Aristot. Rhet. 1. Οὐκ ἐλάχιστον δὲ περὶ νομοθεσίας ἐπαΐειν, De legumlatione, ferendis legibus. Et plur. νομοθεσίαι ap. Eund. [Eth. 6, 8. Lucian. 2, 422. 2 Macc. 6, 23. * " Νομοθετητὸς, Hes." Wakef. Mss.] " Ἀνομοθέτητος, Nullis legibus constitutus, " e Plat. de LL. (8, 309.) || Exp. etiam Legibus " male ordinatus, ap. Aristot. Polit. 1. 2. Ὥστ' ἐν " ὅσαις πολιτείαις φαύλως ἔχει τὸ περὶ τὰς γυναῖκας, τὸ " ἥμισυ τῆς πόλεως εἶναι δεῖ νομίζειν ἀνομοθέτητον. " Nisi malis Exlex, Legibus positis non obediens et " obtemperans. Eo enim modo et ap. Athen. usur- " patum comperi, l. 12. de Demetrio, Ὁ τοῖς ἄλλοις " τιθέμενος θεσμοὺς καὶ τοὺς βίους τάττων, ἀνομοθέτη- " τον ἑαυτῷ τὸν βίον κατεσκεύαζεν. Ubi et Bud. in- " terpr. Illex, Sine lege vivens." [* Ἀντινομοθετέω, Plut. 10, 318. " Eumath. 397. Aster. Hom. p. 3. Ruben." Boiss. Mss.] " Διανομοθετεῖν νόμους, " Plato de LL. dicit pro Ponere s. Statuere leges. " Alioqui et solum διανομοθετεῖν id signif." [Dio Cass.] " Ἐπινομοθετέω, Insuper sancio s. Deinde " sancio, Ad leges latas aliquam addo." [Plato de LL. 6. p. 779.] " Κατανομοθετέω, Legem pono, Le- " gem obrogo, e Plat." [de LL. 9. p. 861. * Προνομοθετέω, Dio Cass. 19. * Προσνομοθετέω, 37, 29.] Συννομοθετῶ, Una leges fero, Socius sum in ferendis legibus, Bud. e quodam Psephismate ap. Dem. (708.) Συννομοθετεῖν δὲ καὶ τὴν βουλήν. [* Νομοθήκη, Timon Phlias. 35.] Νομοΐστωρ, Legis peritus. Ab Hes. et Suida νομοΐστορες exp. νομομαθεῖς. Puto autem hic νόμος accipi ut in νομοδιδάσκαλος, quod vide. Νομομαθὴς, Legis peritus, Chrys. [" Comm. in Ephes. 3. Serm. 6. T. 3. p. 791, 16." Seager. Mss.] Παῦλος ὁ μέγας καὶ ὀνομαστὸς, ὁ ν. Et sic sæpe Paulum appellat, quia legem didicerat sub Gamaliele. Bud. Sic autem accipitur νόμος in hoc comp., ut in Νομοδιδάσκαλος. [" Vita S. Sylvestri 293. Combef. Georg. Lapitha Poëm. Mor. 1010." Boiss. Mss. Pseudo-Orig. c. Marc. 2, 60. Wetst. * Νομομάθεια, Cyrill. Alex. 4, 149. 251. 480.] Νομοποιὸς, q. d. Legis factor, s. Legum, pro Legislator. Sic autem et νόμων δημιουργὸς legitur. Nullum tamen in VV. LL. affertur hujus νομοποιὸς exemplum. [" Diog. L. 2, 104." Wakef. Mss.] Sed ipse Hes. νομοθετεῖ exp. itidem νομοποιεῖ, a VERBO Νομοποιέω. [* Νομοτριβὴς, Nicet. Annal. 8, 2.] Νομοφύλαξ, ακος, ὁ, q. d. Legis custos

A vel Legum. Sed invenitur potius plur. numero νομοφύλακες, et exp. Legum custodes, præsides. Cic. de LL. 3, (20.) Legum custodiam nullam habemus: itaque hæ leges sunt, quas apparitores nostri volunt: a librariis petimus: publicis literis consignatam memoriam publicam nullam habemus. Græci hoc diligentius, ap. quos νομοφύλακες creantur: nec ii solum literas; nam id quidem et ap. majores nostros erat; sed etiam facta hominum observabant, ad legesque revocabant. Hæc detur cura censoribus, etc. De officio eorum qui νομοφύλακες vocabantur, legimus et ap. Colum. 12, 3.: Quod etiam in bene moratis civitatibus semper est observatum; quarum primoribus atque optimatibus non satis visum est bonas leges habere, nisi custodes earum diligentissimos cives creassent, quos Græci νομοφύλακας appellant. Horum erat officium, eos, qui legibus parerent, laudibus prosequi, nec minus honoribus: eos autem, qui non parerent, pœna mulctare: quod nunc sc. faciunt magistratus, assidua jurisdictione
B vim legum custodientes. De iis Bud. quoque hæc scribit in Annot. prior. in Pand.: Aristot. autem Polit. 4. auctor est, inquit, in quibusdam rebuspublicis προβούλους et νομοφύλακας institutos fuisse qui eas rogationes, quæ ad populum ferendæ essent, præjudicio quodam disceptarent examinarentque: nequando forte populus contrarium quippiam legibus, aut quod e rep. non esset, sciscere jubereque posset. Hi autem νομοφύλακες Athenis, ut ap. Suid. legimus, fasciolis albis pro redimiculis uti solebant in spectaculis, e regione sedentes novem magistratuum qui reip. gubernacula tenebant: cogentes magistratus omnia recte atque ordine et e præscripto legum agere. In concionibus vero cum προέδροις considere soliti, intercessuri si quis rogationem promulgationemve quampiam ferret aut contra instituta patria, aut quæ e rep. e dignitateve ejus futura non videretur. Vide J. Poll. (8, 94.) Harpocr. et Suid.; Aristot. Polit. 3. ad νομοφύλακας addit καὶ ὑπηρέτας τοῖς νόμοις. Hi a Dem. κ. Τιμοκρ. vocantur οἱ ἕνδεκα, ut
C et Schol. admonet. Meminit et J. Poll. 8. ubi agit περὶ τῶν ἕνδεκα. Plato Epist. vult νομοφύλακας esse trigintaquinque, scribens, Πολέμου δὲ καὶ εἰρήνης ἄρχοντας νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε. Ceterum νομοφύλακας non intelligo cur quidam Legum præsides interpretari maluerint quam Legum custodes, ad verbum, Bud. autem hæc duo junxit, cum e Ciceronis et Columellæ ll. hanc ad verbum interpr. illis non displicuisse cognoscamus. [" Ad Xen. Œc. 9, 14. ad Herod. 463." Schæf. Mss. * Νομοφυλακέω, Lobeck. Phryn. 575. Liban. 4, 801. Fragm. Pythag. 729. * " Νομοφυλακτέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 257." Boiss. Mss.] Νομοφυλακία, Legum custodia, Officium s. Munus eorum qui νομοφύλακες vocabantur, Aristot. Polit. 6. Bud. latius interpr. in suis Annot. in Pand., cum ita scribit, Quod si aliquando unus et alter in hanc causam incubuerint eorum ad quos Galliæ νομοφυλακία delata est, i. e. legum morumque regimen et tutela, et qui etc. Νομοφυλάκιον, VEL Νομοφυλακεῖον, et
D quidem rectius, Locus ubi νομοφύλακες judicabant. Et νομοφυλακείου θύρα, Janua qua rei educebantur ad supplicium, Suid. Vide plura ap. J. Poll. 8, (102.) ubi νομοφυλακίου scribitur: ET Νομοφύκες, quod aperte mendosum est pro νομοφύλακες, annotatum tamen in VV. LL. tanquam mendi non suspectum. [* Νομοφυλακὶς, Lobeck. Phryn. 452. " Philo J. 1, 584. * Νομοφυλακικὸς, Qui legem servat, Hierocl. 116." Wakef. Mss. * " Νομεισφορὰ, Tzetz. Chil. 11, 131." Elberling. Mss.]

Ἄνομος, ὁ, ἡ, q. d. Exlex, Lege carens, Legem non servans. Accipitur pro Iniquus, Injustus, Flagitiosus, Sceleratus. Gellius ἀνόμου ἀφροσύνης vertit Exlegis dementiæ. Dicitur autem ἄνομος tam de persona quam de re, sicut et παράνομος. [Æsch. Ag. 156. 1151. Soph. Tr. 1098. Legum contemtor, Œd. C. 142. " Abresch. Æsch. 2, 34." Schæf. Mss. * " Ἀνομοτάγης, Damasc. ap. Wolf. Anecd. 3, 236." Kall. Mss.] Ἀνόμως, Inique, injuste, Flagitiose, Isocr. Paneg. Παραλαβοῦσα γὰρ τοὺς Ἕλληνας ἀνόμως

A ζῶντας. Ἀνομία, ἡ, Vita exlex, Iniquitas, Injustitia, Plut. (9, 26.) Ἤδη γὰρ εἰς ἀνομίαν τὰ πράγματα διὰ τῆς αὐτονομίας βαδίζειν. Ubi ἀνομίαν Exlegem quandam et velut Effrænem licentiam significare puto. Crediderim autem Plut. hic respexisse ad istum Isocr. l. in Archid. (28.) Ἀντὶ δὲ τῆς αὐτονομίας, εἰς πολλὰς καὶ δεινὰς ἀνομίας ἐμπεπτώκασιν, ubi observandus est plur. numeri usus alioqui rarus. Xen. ἀνομίαν et δικαιοσύνην inter se opp., (Ἀπ. 1, 2, 24.) Ἀνθρώποις συνῆν ἀνομίᾳ μᾶλλον ἢ δικαιοσύνῃ χρωμένοις. Dicitur παρανομία pro eod. At plur. ἀνομίαι in sacris literis, pro iis quæ inique fiunt, i. e. peccatis. [“ Wakef. Herc. F. 1321.” Schæf. Mss. Herod. 1, 96.] Ἀνομέω, Inique s. Injuste s. Contra legem ago, Pecco in legem. Interdum sine adjectione, sicut et παρανομῶ: interdum cum præp. εἰς ponitur. Ἀνομέω ἐς ἱρὸν, Herod.: Suid. ἀνομείτω exp. παρανομείτω. Ἀνόμημα, τὸ, Iniquum factum, s. Injustum, Flagitium. Differunt ἀνόμημα et ἀνομία, ut ἀδίκημα et ἀδικία. Quo pertinentia quædam dicam in Παρανομία. [“ Huschk. Anal. 289.” Schæf. Mss. Diod. S. 1. p. B 48., 4. p. 172. 564. Schol. Soph. Œd. T. 480.] Ἀνομίζω i. valere q. ἀνομῶ, in VV. LL. annotatum est; sed exemplum desideratur.

Ἀντινομία, Legis adversus legem repugnantia, Legum inter se contrarietas. Sed Latinius, Leges contrariæ, ut est ap. Quintil. Apud Hermog. ἀντινομία, Lex legi opposita ab accusatore et patrono, h. e. Legum conflictus. Bud. [Plut. Cæs. 13. Argum. Demosth. Or. c. Androtion. p. 592.] “ Ἀντινομικὸς, Pertinens ad ἀντινομίαν, s. Antinomiam habens: ut ἀ. ζήτημα, ap. Plut. Symp. 9.” [p. 957. * Ἀντινομικῶς, Argum. Demosth. Or. c. Androtion. p. 592.] “ Ἀργινομία, Legum contrarietas, VV. LL. perperam pro ἀντινομία.”

Αὐτόνομος, ὁ, ἡ, Qui suis legibus vivit, Qui suo jure utitur, Qui est sui juris, Qui nullius imperio subest, Liber. Crediderim autem, exprimendo vim hujus vocis sonare Qui sibi ipsi lex est, Qui sibi ipse legem dicit, non autem ab alio accipit. Sæpe usurpatur de populis s. civitatibus, Thuc. 2, (63.) Καὶ εἴ C που ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν. Ibid. Thraces quidam vocantur αὐτόνομοι. Quinetiam copulantur ab eo αὐτόνομοι et ἐλεύθεροι: sic autem copulavit Plut., sed invertens ordinem, cum dixit de Socr. Dæm. Ἄνδρα δημότην ἐλευθέρας καὶ αὐτονόμου πόλεως. Dicitur autem et de aliis rebus, ut οἴκησις ap. Eund., sicut et οἰκεῖν. Itidemque ut dicuntur aliqui αὐτόνομοι πολιτεύειν, ita etiam αὐτόνομος πολιτεία a Plut. Romulo (27.) || Vocantur autem et metaph. αὐτόνομοι ἀγέλαι θηρῶν, Epigr. Nisi potius, Quæ per se pascuntur. [“ T. H. ad Lucian. Dial. p. 24. Toup. Opusc. 1, 62. 63. Xen. K. Π. p. 6. ad Diod. S. 2, 66.” Schæf. Mss.] Αὐτονόμως, Suis vivendo legibus, Utendo suo jure, Libere. Αὐτονομία, Potestas vivendi suis legibus, utendi suo jure, vivendi suo arbitrio, Libertas, Isocr. Evag. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἀντὶ δουλείας αὐτονομίαν ἔσχον. [Panath. 278. Cor.] E Greg. Αὐτονομία τῆς πλάνης, affertur pro Libertas errandi. [Gl. Privilegium.] Αὐτονομέομαι, Meis legibus vivo, Jure meo utor, Thuc. 1, (144.) Dem. autem Philipp. 1. copulavit αὐτονομούμενα et ἐλεύθερα. [“ Diod. D S. 1, 638. ad 2, 449. ad Herod. 424.” Schæf. Mss.]

[* Δύσνομος, Abhorrens a legibus, Nefarius, Anal. 2, 382.] Δυσνομία, Malarum legum institutio, [Hesiod. Θ. 230.]

Ἔκνομος, ὁ, ἡ, Exlex. Quod verbum non significatione tantum, sed et typo s. forma Græco illi respondet; est enim Exlex conflatum a duabus vocibus, sc. nomine Lex et præp. Ex, ut ἔκνομος e nomine νόμος, quod est Lex, et præp. ἐκ, quæ signif. Ex. At VV. LL. exp. Illegitimus. Sed invenitur et pro Scelestus, Nefandus, Orph. Arg. 59. ἡ δ᾽ ὡς κλύεν ἔκνομον αὐδήν. Philo V. M. 3. Θέαν ἔκνομον ἰδόντες, Spectaculum nefandum. [“ Cattier. Gazoph. 73. Diod. S. 1, 727. Ἔκν. λόφος, ad 2, 398. 400. * Ἐκνόμως, Valck. Phœn. p. 578. T. H. ad Plutum p. 345.” Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1482.] AT VERO Ἐκνομίως ap. Aristoph. aliquot locis, tanquam a NOMINE Ἐκνόμιος [quod legitur ap. Pind. N. 1, 86.] pro Præter modum, Enormiter, Bud. in Πλ. (981.) καὶ γὰρ ἐκνομίως μ᾽ ᾐσχύνετο, Schol. ὑπὲρ τὸ νενομισμένον, ὑπερβαλλόντως, μεγάλως. Redditur etiam Vehementer, Magnopere. Usus autem est et superlativo paulo post, Λέγεις ἐρῶντ᾽ ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα. Ceterum cum Schol. dixit ἐκνομίως esse proprie ὑπὲρ τὸ νεμομισμένον, videtur a v. νομίζομαι voluisse deducere: ac fortasse intellexit esse ἐκνομίως dictum quasi ἐκνενομισμένως. Quamvis autem hæc deductio alicui magis probari possit, nec mihi etiam displiceat, quam ab ἐκνόμιος pro ἔκνομος, aut ab ἐκνόμως, inserendo ἰῶτα: non putavi tamen alieno loco positum hic iri, modo lectorem admonerem istorum.

Ἔννομος, ὁ, ἡ, q. d. Inlex, pro Qui est intra legem, ead. forma qua Exlex, Qui est extra legem, Lege carens, Legitimus, νόμιμος. Quidam interpr. etiam Intra certam legem et præscriptum coërcitus. Apud Thuc. pro Legitimus, Justus et legibus consentaneus, aut etiam Æquitati. Redditur ἔννομος Legitimus ap. Lucam quoque Act. 19. fin. Ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ. Lucian. autem de verbis tanquam de numis loquens, dixit (2, 14.) Ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παρδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. Opp. τῷ παρανόμῳ, ut ibi videbis. || Redditur Sublex ab Ambrosio in h. Pauli l., 1 ad Cor. 9, 21. Τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, μὴ ὢν ἄνομος Θεῷ, ἀλλ᾽ ἔννομος Χριστῷ, ἵνα κερδήσω ἀνόμους. Sic autem vertit Ambrosius ut paronomasiam servaret, dicens Elex et Sublex, ut Paul. ἄνομος et ἔννομος. Alioqui redditur etiam Obnoxius Legi, Qui est in Lege, a vet. Interprete: ut ἄνομος, Qui est sine Lege. Dixerat autem et ipse Paul. in fine versus præcedentis, Τοῖς ὑπὸ νόμον, ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω. [“ Ad Charit. 212. ad Diod. S. 1, 117. De canticis, ad Lucian. 2, 267. * Ἐννομοπραγία, Const. Manass. Chron. p. 17. Meurs.” Schæf. Mss. * Ἐννόμως, Dio Cass. 813, 16. Prov. 31, 26.]

“ Ἐπίνομος, Hæres. Ἐπίνομοι, κληρονόμοι, Hes.” [Inscr. Corcyr. Diarii Italici Montfauc. p. 412. Murator. Inscr. p. 635. I. q. ἔννομος, Appian. B. C. 3, 94. I. q. σύννομος s. ἐπιχώριος, Pind. Π. 11, 12.] “ Ἐπινομὶς, ίδος, ἡ, Strena. Athen. (97.) Ἦ οὐ σὺ εἶ ὁ καὶ τὴν ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμένην * στρήναν, κατά τινα πατρίαν παράδοσιν λεγομένην, καὶ διδομένην τοῖς φίλοις, ἐπινομίδα καλῶν; Hes. ἐν τοῖς Ναυτικοῖς dici tradit. || Dialogus quidam Platonis vocatus existimatur quasi Appendix legum.”

Εὔνομος, Qui bonis legibus utitur, Bud. e Plat. Idem Bud. εὐνόμους populos dici ait Qui recta legum institutorumque ratione utuntur. [“ Valck. Callim. 136.” Schæf. Mss.] Εὐνομία, Bonarum legum constitutio, Bonæ leges, Bona legum constitutio s. Recta, Status rerum sub bonis legibus, Aristot. Polit. 4. Οὐκ ἔστι δὲ εὐνομία, τὸ εὖ κεῖσθαι τοὺς νόμους, μὴ πείθεσθαι δέ: quibus subjungit, Διὸ μίαν μὲν εὐνομίαν ὑποληπτέον εἶναι τὸ πείθεσθαι τοῖς κειμένοις, ἑτέραν δὲ τὸ καλῶς κεῖσθαι τοὺς νόμους οἷς ἐμμένουσιν. A Bud. exp. εὐνομία Recta juris legumque constitutio. Idem alibi, loquens de illo Aristot. l., quem modo protuli, Etenim, si Aristoteli credimus, inquit, duplex est εὐνομία, una quidem, recta juris constitutio, altera vero, recte constituto juri obtemperatio. In VV. LL. εὐνομίαν ποιῶ, Recte instituo legibus civitatem, Bonis legibus instituo. || Εὐνομία, interdum Æquitas, qua in signif. opp. τῇ ὕβρει ap. Plut. in quodam, quem affert, loco, (9, 108.) Item pro εὐσέβεια ap. Soph. (Aj. 712.) εὐνομίᾳ Σέβων μεγίστᾳ. [“ Item ap. Homerum, cui vox νόμος Legem significans incognita fuisse videtur, εὐνομία exp. Bona vivendi ratio: Od. P. (487.) Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, ubi Schol. εὐνομίην, * εὐνεμησίαν· καθ᾽ ἣν εὖ νεμόμεθα καὶ διατελοῦμεν. Itidem δυσνομία exp. Difficilis vivendi status.” Brunck. Mss. “ Thom. M. 628. Jacobs. Anth. 8, 252. 345. 12, 258. Villois. ad Long. 148. Munck. ad Anton. Lib. 25. Verh., Valck. Adoniaz. p. 320. cf. p. 319. fin. Wolf. Prol. Hom. 45.” Schæf. Mss.] Εὐνομέομαι, Bonis legibus utor, Recte instituta politia regor, s.

bonas leges habente: ut εὐνομουμένη πόλις. Bud. εὐνομεῖσθαι exp. Legibus bonis regi et fundatam esse, afferens ex Aristot. Polit. 4. Δοκεῖ δ' εἶναι τῶν ἀδυνάτων τὸ μὴ εὐνομεῖσθαι τὴν ἀριστοκρατουμένην πόλιν, ὁμοίως δὲ καὶ ἀριστοκρατεῖσθαι τὴν μὴ εὐνομουμένην. [" Εὐνομέω, Thom. M. 391. Diod. S. 2, 231." Schæf. Mss. * Εὐνόμημα, τὸ, Plut. 7, 360. H.]

[* " Ἱερονομέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 541." Elberling. Mss.]

Ἰσόνομος, Æquabilitate legum utens s. juris, Æquabili jure utens: ἰ. πολιτεία, Plut. (6, 586.) Æquabili jure utens, In qua æquabili jure vivitur, In qua æquabilitas juris exercetur. Sed exp. etiam Quæ ex æquo omnibus magistratus defert. [" Valck. Adoniaz. p. 268." Schæf. Mss.] Ἰσονομία, Æquabilitas legum, juris, Jus par omnibus, quod tribuunt leges, Herod. 3. Πλῆθος δὲ ἄρχον, πρῶτα μὲν οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει ἰσονομίην, ubi ἰσονομίην Ion. pro ἰσονομίαν. Itidemque Thuc. πλήθει tribuens ἰσονομίαν, sed magis implicite loquens, Οἱ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι προστάντες μετὰ ὀνόματος ἑκάτεροι εὐπρεποῦς, πλήθους τε ἰ. πολιτικῆς καὶ ἀριστοκρατίας προτιμήσει, τὰ μὲν κοινὰ λόγῳ θεραπεύοντες, ἆθλα ἐποιοῦντο, ubi observa, sicut κάλλιστον ὄνομα esse dicit ille qui loquitur ap. Herod., ita vocari ὄνομα εὐπρεπὲς, a Thuc. Quibus locis, si vis verbi exprimenda sit, optime convenire puto meam illam interpr., Jus par omnibus, Idem jus, Idem juris omnibus, quod tribuunt leges, s. concedunt. Alioqui fateor non male reddi etiam Æquabilitas legum, in VV. LL. Pro quo tamen longe malo, licet minus ad verbum, Æquabilitas juris, communis juris; nam utroque Cic. utitur: ut de Off. 1. In liberis vero populis et in juris æquabilitate exercenda. Et de Or. 2. Sed etiam superioribus invidetur sæpe vehementer, et eo magis, si intolerantius se jactant, et æquabilitatem communis juris, præstantia dignitatis aut fortunæ suæ transeunt. Habes autem exemplum istius signif. nominis ἰσονομία, infra etiam in Παρανομία, ex Isocr. || Metaphorice etiam ponitur, si quidem eand. derivationem sequi oporteat: qua de re dicam paulo post, estque ita usus Epicurus ap. Cic., de Nat. Deorum 1. Summa vero vis infinitatis et magna ac diligenti cogitatione dignissima est. In qua intelligi necesse est eam esse naturam, ut omnia omnibus, paria paribus respondeant. Hanc ἰσονομίαν appellat Epicurus, i. e. Æquabilem tributionem. Ibid., Confugis ad æquabilitatem; sic enim ἰσονομίαν, si placet, appellemus; et ais, quoniam sit natura mortalis, immortalem etiam esse oportere. Plut. quoque de Def. Orac. ἰσονομίαν naturæ tribuit, ab eod. Epicuro hanc vocem mutuatus, ut opinor, Εἴπερ οὖν ἡ φύσις ἀπαιτεῖ τὴν ἰ. ἐν πᾶσι, καὶ κόσμους εἰκός ἐστι μήτε πλείους γεγονέναι μήτ' ἐλάττους τῶν παραδειγμάτων, ὅπως κ. τ. λ. Ceterum in posteriore illo Cic. l. pro Æquabilitatem quædam exempl. æqualitatem habent; sed ut in illo priore Æquabilem tributionem legimus, non Æqualem, ita hic non dubium est quin potius Æquabilitatem legere debeamus. Quod autem ad tertiam lectionem attinet, sc. Æquilibritatem, quam Petrus Crinitus sequitur de Hon. Disc. 4, 9. ea mihi nullo modo placere potest. Quidni enim Cic. quam uno in l. vocavit Æquabilem tributionem, in altero Æquabilitatem, potius quam Æquilibritatem, appellet? Sed et hoc addo, quod ad derivationem hujus vocis ἰσονομία attinet, posse etiam videri Epicurum, cum hac voce pro Æquabili tributione usus est, non a νόμος deduxisse, sed a νομή: ut perinde sit ac si dixisset ἴση νομή: ac certe magis mihi placet hæc deductio, quam sequendo, non dicemus ἰσονομίαν his in ll. metaphorice sumi. [" Ad Herod. 238. 390. 418. (5, 37.) ad Cornel. Nep. 26. Staver., ad Lucian. 1, 400." Schæf. Mss.] Ἰσονομικὸς, Æquabilitate juris utens, gaudens, Bud. a Plat. [de Rep. 8. p. 561.] accipi ait pro Æquabilitate civili gaudens. Non male redditum iri puto et ita, Ad exercendam juris æquabilitatem s. civilem æquabilitatem propensus. Puto autem posse sonare et Aptus ad exerc. etc. Ἰσονομικῶς, Æquabiliter, Ad æquilibrium: ut quidem utitur Crinitus in illo, cujus paulo ante memini l. Ἰσονομέομαι, In legum s. juris æquabilitate vivo, Pari jure cum ceteris vivo,

A Bud. e Thuc. (6, 38.) Ead. forma dicitur, qua αὐτονομοῦμαι et εὐνομοῦμαι. [* " Ἐξισονομέω, ad Hesych. 1, 842, 23." Dahler. Mss. Phav. 179.]

" Κακόνομος affertur pro Qui est pravis moribus. " Potius tamen sonat Qui malis legibus utitur." [Herod. 1, 65. * Κακονομέω, Ocell. 4. Πολιτείας εὐνομουμένης τε καὶ κακονομουμένης, al. * καλοικονομουμένης. * Κακονομία, Xen. Ἀθ. 1, 8.]

[* " Κατάνομος, Decretum Ætolorum ap. Chishull. Antiq. 105." Boiss. Mss.]

" Λυσίνομος, Legis dissolutor, Legum ruptor, " Nonn." [Jo. 123, 26. Nom. propr., ap. Apollod.]

[* Ὁμόνομος, Iisdem legibus utens, Plato de LL. 2. p. 708.] Παράνομος, Contra leges faciens vel factus, Bud., qui etiam tradit παράνομον vocari a Dem. 100. Quod contra interdictum legis factum est. Possumus autem παρὰ hic reddere etiam Præter. Sed exemplum hujus vocis παράνομος de persona dictæ nullum ab illo affertur; at de re dictum sæpe reperitur. Plut. Alcib. Καὶ τούτοις ἐδυσχέραινον

B ὡς τυραννικοῖς καὶ π. Ubi παράνομα vocantur Quæ contra leges, s. contra jus et æquum fiunt. Idem ad Col. Τοῖς μανικοῖς καὶ ἀτόποις καὶ π. φάσμασι. Item π. πολιτεία, ψήφισμα, γνῶμαι, VV. LL. Et in plur. παράνομα γράφειν: item παρανόμων γράφεσθαι: unde παρανόμων γραφή: quæ passim ap. Oratores obvia sunt. Exp. autem παράνομα γράφω, Rogationem ad populum fero legibus contrariam, contra legum interdicta aliquid promulgantem, Bud. in Dem. Εἰ δὲ γράφοντα παράνομα, παρανόμων γραφόμενον. Addit vero, παράνομα γράφεσθαι esse κατηγορεῖν τοῦ παράνομα γράφοντος. Utens autem Dem. hoc genere loquendi παρανόμων γράφεσθαι, et quidem cum accus. rei, velut opposuit τὸ παράνομον τῷ ἐννόμῳ: ita enim pro Cor. Τὸ λαβεῖν οὖν τὰ διδόμενα ὁμολογῶν ἔννομον εἶναι, τὸ χάριν τούτων ἀποδοῦναι παρανόμων γράφῃ; Et παρανόμων γραφὴν ἀποφέρειν, ap. Eund. ibid. Αἰσχίνης ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων γραφὴν κατὰ Κτησιφῶντος, Diem dixit Ctesiphonti, vel Reum postulavit, quod legem perperam tulisse

C diceret. Vel, Ob rogationem adversus legum interdicta promulgatam. Et hæc Ejusd. Καὶ γραφεὶς, τὸν ἀγῶνα τοῦτον παρανόμων εἰς ὑμᾶς εἰσῆλθον, καὶ ἀπέφυγον, vertit, Et postulatus, causam hanc rogationis perperam latæ apud vos dixi, et tandem absolutus sum. Denique et hæc Aristotelis Polit. 1. Τοῦτο δὴ τὸ δίκαιον πολλοὶ τῶν ἐν τοῖς νόμοις, ὡς ῥήτορα, γράφονται παρανόμων, reddit, Hoc jus quidam legislatorum iniquæ rogationis, quasi oratorem et rogatorem, accusant. Hæc Bud. in diversis suorum Comment. locis. At Cic. pro his Demosthenis verbis, quorum initium habes paulo ante, Αἰσχίνης ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων γραφὴν κατὰ Κτησιφῶντος, ὅτι ἔγραψε παράνομον ψήφισμα, ὡς ἄρα δεῖ ὑπεύθυνον στεφανῶσαι Δημοσθένην κ. τ. λ. habet, Ctesiphontem in judicium adduxit Æschines, quod contra leges scripsisset, ut et rationibus non relatis corona donaretur, etc. Sciendum est porro τὸ π. interdum vocari crimen ipsum τῶν π., Æschin. (82.) Ἐπειδὰν δὲ τῇ πρώτῃ ψήφῳ μὴ λυθῇ τὸ παράνομον, ἤδη τὸ τρίτον ὕδωρ

D ἐγχεῖται τῇ τιμήσει, Si eum judices non absolverint, sed reum esse παρανόμων suffragiis suis declararint, Bud. || Παρανόμων κρίσιν ποιεῖν, Litem suam facere: ἀπατηλῶς ψηφίζεσθαι. Bud. e Pand. [" Wakef. Eum. 172. ad Diod. S. 2, 270. 271. Παράνομον, Thom. M. 686." Schæf. Mss. * Ἀπαράνομος, Clem. Alex. p. 87, 22.] Παρανόμως, Contra leges, Præter jus et æquum. Exp. etiam παρὰ τὸ καθεστηκὸς ἔθος ap. Thuc. a Schol. [Plut. 8, 275.] Παρανομία, Insolentia legibus repugnans, Modus qui exceditur aliqua in re contra leges, contraque fas et æquum. Quibus interpretationibus utor, ut aliqua in illis vestigia originis hujus compositi supersint. Alioqui vel Insolentia simpliciter, reddere alicubi non dubitarim. Scio autem solere verti, Nequitia, Improbitas, Iniquitas. Sed videntur hæc minus significantia esse, cum παρανομία respondeat ei quod dicimus Méchanceté. Rursum vero non satis apte ubique vertitur Scelus, Flagitium, cum non de uno quopiam scelere dicatur, sed de pluribus, sitque velut habitus quidam, ut ita loquar, committendi scelera, pe-

rinde sc.' ac si dixeris Scelerositas, Flagitiositas, A Isocr. Areop. Ὥσθ' ἡγεῖσθαι τὴν μὲν ἀκολασίαν, δημοκρατίαν· τὴν δὲ παρανομίαν, ἐλευθερίαν· τὴν δὲ παῤῥησίαν, ἰσονομίαν. Alicubi tamen et pro Scelus s. Flagitium, quod potius dicitur παρανόμημα, sicut Gallicum illud vocab. significationem utramque habet, ut cum dicit Isocr. Busir., de ipso Busiride loquens, Ἀλλὰ καὶ τηλικαύτην αὐτῷ τὸ μέγεθος παρανομίαν προσῆψας ἧς οὐκ ἔσθ' ὅπως ἄν τις δεινοτέραν ἐξευρεῖν δυνηθείη. A Thuc. autem ponitur pro Insolentia qua quis a moribus et institutis discedit; dicitque etiam (6, 15.) παρανομίαν ἐς τοῦτο, item κατὰ τοῦτο: i. e. cum his præpos. habentibus accus. rei. || Lex male et non rite lata, Bud. e Schol. Dem. [" Toup. Opusc. 1, 176. Thom. M. 686. Παραν. περί τι, παρά τι, ad Dionys. H. 3, 1512." Schæf. Mss.] Παρανομέω, (Aliquid) contra leges facio, Contra jus et æquum (aliquid) perpetro, Aristot. Ἐν μὲν οὖν ταῖς εὖ κεκραμέναις πολιτείαις ὥσπερ ἄλλο τι δεῖ τηρεῖν, ὅπως μηδὲν παρανομῶσι, ubi signif. simpliciter Contra leges facere. Lucas autem sine casu usus est Act. B 23, 3. Καὶ σὺ κάθῃ κρίνων με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν κελεύεις με τύπτεσθαι; ubi παρανομῶν est Legem transgrediens, violans. Possit autem cuipiam videri aptius παρὰ νόμον, cum præcedat κατὰ νόμον, sed memini in collatione vet. exemplarium, lectionem hanc omnium testimonio fuisse comprobatam; ac certe plus vehementiæ habet παρανομῶν quam παρὰ νόμον, meo quidem judicio. Dicitur autem non solum παρανομῶ τοῦτο, sed etiam παρανομῶ εἴς τινα, παρανομῶ τοῦτο εἴς τινα: ut dicitur Pecco aliquid in quempiam, aut etiam cum εἰς habente accus. rei. Thuc. 3. Ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι, Antipho, Πολίτου γάρ ἐστι δικαίου τοὺς εἰς τὴν πατρίδα τι παρανομοῦντας, ἰδίους ἐχθροὺς εἶναι νομίζειν. Idem, Ἀπάντων τούτων ἀπαραιτήτους δικαστὰς, μὴ παρέχοντας συγγνώμην τοῖς τὰ τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα παρανομοῦσι. Thuc. dixit etiam Τὰ δημόσια οὐ παρανομοῦμεν, 2, (37.) p. 60. pro Non peccamus in publica, i. e. in remp. Pro quibus habet vulg. interpretatio, Non prævaricamur in iis quæ ad remp. spectant. Isocr. C autem παρανομεῖν dixit et pro Pejerare, Perfide agere, ut tradit Bud. || Pass. autem παρανομεῖσθαι, Contra leges et jura malis affici, Inique et contra jus violari, vel Suo jure privari, Bud. afferens e Dem. c. Mid. Δεινὰ φάσκων πάσχειν καὶ παρανομεῖσθαι. Ex Eod. Εἶτ' ἐὰν ἠδικῆσθαι καὶ παρανενομῆσθαι δοκῶ, βοηθῆσαί μοι τὰ δίκαια δέομαι. || Παρανομῶ, Legem legibus contrariam fero, Bud. e Dem. c. Lept. (p. 486.) Νῦν δὲ μαρτυρίαν καθ' ἑαυτοῦ καταλείπων ὅτι παρανομεῖ, τουτονὶ τὸν νόμον ὅμως ἐνομοθέτει. [" Ad Lucian. 1, 417. Lennep. ad Phal. 141. ad Diod. S. 1, 87. 339. 2, 271. 325. 326. Phryn. Ecl. 44. Παρηνομηκὼς, Diod. S. 2, 130. Pass., 561." Schæf. Mss. Plut. Timol. 13. Εἰς τὸ σῶμα ταῖς ἀσελγεστάταις ὑπὸ τῶν πολεμίων ἡδοναῖς παρανομηθεῖσα. Παρανόμημα, τὸ, Quod contra leges s. contra jus factum est, Peccatum, Delictum. Scelus, Flagitium, Thuc. 7, (18.) Τότε δὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι, νομίσαντες τὸ π. ὅπερ καὶ σφίσι πρότερον ἡμάρτητο, αὖθις ἐς τοὺς Ἀθηναίους τὸ αὐτὸ περιεστάναι. Habere autem nomen παρανομία D aliquando eand. signif. quam habet παρανόμημα, aliquando generaliorem, docui paulo ante. [Plut. 9, 406. * Παρανόμησις, Lobeck. 513. Appian. 1, 173. * Παρανομητικὸς, Hierocl. 88. * Συμπαρανομέω, Joseph. B. J. 4, 6, 5.]

" Προνομία, Prærogativa, Privilegium. Suid. προ" νομίας exp. τιμῆς πλείονος." [" Thom. M. 742. ad Lucian. 2, 179. ad Mœr. 304." Schæf. Mss.] " Ea" dem signif, DICITUR Προνόμιον. Hes. enim προ" νόμια esse dicit τὴν ἐκ τῶν νόμων ἐξουσίαν, et τὰ " ὀφειλόμενα τῷ ἀξιώματι. Suid. quoque προνομίων " exp. προλημμάτων, subjungens hunc exempli causa " locum, Προπετῶς σαυτῷ τὰ προνόμια τῶν ἀλλοτρίων " ἐπαρχιῶν διεκδικῶν." [" T. H. ad Lucian. 1, 176. ad Mœr. 304." Schæf. Mss. " Bekk. Anecd. 361." Boiss. Mss. Synes. p. 66. Julian. Orat. 2. p. 56, Ἐκ τοιούτων προοιμίων καὶ προνομίων. Himer. Or. 4, 3. Ὥσπερ τι μέλος προνόμιον πρὸ τῆς ἀγωνίας αὐτῆς: cf. 24, 2. Malal. Chron. 1, 202. Παρασχὼν προνόμια τοῖς ἐκεῖ καταφεύγουσι.] " AT Προνόμων, Idem exp, " θεσμῶν, δικαιωμάτων, hoc loco, Τί δέ μοι φύσεως μέ" λει καὶ προνόμων;"

Νομικὸς, Legalis, Ad legem pertinens: νομικὴ στάσις, ap. Hermog. Sic dicitur ν. ζήτημα, et μάχαι ν. a Paulo ad Titum 3, (9.) || Apud Aristot. δίκαιον νομικὸν reddi Jus legitimum testatur Bud. quod alibi eum vocare νόμιμον. Idem certe pro νομικὸν dicit τὸ κατὰ νόμον, sc. Eth. 8. ubi scribit, Καθάπερ τὸ δίκαιόν ἐστι διττὸν, τὸ μὲν ἄγραφον, τὸ δὲ κατὰ νόμον. || Legis peritus s. Legum, Jurisconsultus, Plut. Quæst. Rom. ὥσπερ οἱ νομικοὶ Γάϊον Σήϊον καὶ Λούκιον Τίτιον, καὶ οἱ φιλόσοφοι Δίωνα καὶ Θέωνα παραλαμβάνουσιν. Habetur et ap. Evangelistas aliquoties de Peritis legis Mosaicæ. Plato superlativo etiam gradu usus est, a quo νομικώτατος appellatur Qui maxime legem novit, Bud. Ab Eod. νομικὸς exp. et Leguleius. || Νομικὴ, sub. τέχνη, aut ἐπιστήμη, Legum ars, scientia, Jurisprudentia. [" Ad Xen. Mem. 1, 2, 41. Jurisconsultus, Jacobs. Anth. 11, 97." Schæf. Mss. Plut. Sylla 36.] Νομικῶς, Legaliter, E legum præscripto, Ut consentaneum est legisprudentiæ. Utitur Plut. [8, 111. " Stanl. Eum. 8." Schæf. Mss.]

Νόμιμος, ὁ, ἡ, Legitimus, Æquus, Justus, Bud. Opp. a Xen. τὸ ν. τῷ ἀνόμῳ, K. Π. 1, (3, 14.) N. κηδεύματα, Plut. περὶ Φιλ. Sic ν. γάμοι, quidam ap. Athen. Et ν. ἐκκλησία ap. Athenienses, quæ stato tempore recurrebat. Νόμιμος ἐκκλησία, inquit Bud., Legitima concio, fixa et stata, quæ ter in mense habebatur; at σύγκλητος, convocata et indicta, quæ repente nova quadam de causa fiebat. Et δημοθοινία νόμιμος, ex Aristot. de Mundo. Et νομίμη ἡλικίη, in Epigr. Item νόμιμόν ἐστι, Legitimum est, Legibus et æquitati consentaneum, Legum æquitati consentaneum, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 49.) Τὸν ἀμαθέστερον ὑπὸ σοφωτέρου νόμιμόν ἐστι δεδέσθαι. Et τὰ ν. ποιεῖν, (K. Π. 1, 2, 15.) Facere quæ sunt præscriptis legum consentanea. Item δίκη νομιμωτέρα, e Thuc. Judicium æquius. Ex Isocr. autem ad Nic. affertur νόμιμος πόλις, pro Legum observans civitas. || Νόμιμον, τὸ, Lex, Institutum. Et plur. τὰ ν., Leges, Instituta, Jura: ν. τὰ Χαλκιδικὰ, Thuc. Et τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων ν., et τὰ καθεστῶτα ν., item τὰ ἀκίνητα ν. E Plat. τὰ τυραννικὰ ν., Tyrannicæ leges. Apud Dem. (643.) ἄγραφα ν. quidam interpr. ἔθη, Mores, Consuetudines. Plato de LL. 7., inquit Bud., ἄγραφα ν. appellari a quibusdam ait Jus non scriptum, οὓς πατρίους νόμους ἐπονομάζουσι, Quas patrias leges cognomento vocitant. Τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους ν., Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Jura adversus hostes servanda. Apud Eund. νόμιμον in sing. K. Π. 8, (8, 5.) p. 141. de Persis, Νόμιμον γὰρ δὴ ἦν αὐτοῖς, μήτε πτύειν, μήτε ἀπομύττεσθαι, ubi Philelph. vertit Lex erat. At paulo post, Καὶ μὴν πρόσθεν μὲν ἦν αὐτοῖς μονοσιτεῖν νόμιμον, vertit, Legitimum erat; ita enim legitur in iis, quæ meam præcedunt, Editionibus. At ego puto νόμιμον potius vocari utrobique non ipsum νόμον, sed quod νόμος ἐκέλευσεν, Quod lege cautum est. Nisi quis malit, Quod patriis moribus est receptum, s. institutis. Pro quo tamen dicitur potius νενομισμένον. [" Ad Xen. Mem. 2, 6, 23. ad Charit. 212. Valck. Phœn. p. 123. 198. Porson. 548. Brunck. ad Æsch. Pers. 855. Plut. Mor. 1, 13. 15. ad Diod. S. 1, 10. 107. 331. ad Lucian. 1, 387. Jacobs. Anth. 9, 110. 11, 113. Heind. ad Plat. Phædr. 311. Conf. c. γόνιμος, Porson. Phœn. 355.: cum νόμος, ad Diod. S. 1, 329. 2, 416. 417. Νόμιμα, 343. Boeckh. in Min. 81. 198. Schleusn. Cur. Nov. c. 30. ad Herod. 564. N. βαρβαρικὰ, de iis qui scripserint, Toup. Opusc. 1, 153. Emendd. 1, 232." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 335. N. χαλκὸς et νομιστευόμενος differunt, posterius est Numus legitimus, prius Usu receptus, Toup. Emendd. 2, 157.] Νομίμως, Legitime, Ut legibus consentaneum est, s. æquitati legum, [Thuc. 2, 74. Xen. K. Π. 5, 4, 8. 8, 1, 1. Ἀγ. 7, 2. 4. Macc. 6, 18. Plato Symp. 132. * Νομιμότης, Jambl. V. P. 146. 452.] Ἀνόμιμος, ὁ, ἡ, Illegitimus, Non legitimus, Plato, Οὐκοῦν καὶ οἱ νόμιμοι, νόμῳ νόμιμοι· οἱ δὲ ἀνόμιμοι, ἀνομίᾳ ἀνόμιμοι. Sicut a νόμος fit ἄνομος, sic a νόμιμος fit ἀνόμιμος, præfixo α priv. [" Boeckh. ad Plat. Min. 52. ' Hæc vox nihili est et prorsus

barbara. Nam substantiva in ος desinentia, quæ præfixo ἀ privante faciunt negantia adjectiva, et mutato finali ος in terminationem ιμος affirmantia, non faciunt privativa composita ex affirmante adjectivo in ιμος et litera ἀ. Ita λόγος, ἄλογος, λόγιμος: μόρος, ἄμορος, μόριμος: τρόφος, ἄτροφος, τρόφιμος: γόνος, ἄγονος, γόνιμος: sed ἀλόγιμος, ἀμόριμος, etc. nusquam leguntur. Nec ἀνόμιμος, sed unum ἄνομος agnoscitur a vett. Lexicographis.' Auctoris notioni refragatur καιρὸς, ἄκαιρος, ἀκαίριμος. Nota Æschyli verba: ὅ, ττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ. Dicunt ἐλλόγιμος, ἐμποίνιμος, non ἀλόγιμος, ἀποίνιμος." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Νομίζω, Lege sancio, Moribus instituo, Bud. e Plat. Minoë, Πολλὴ γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως, ὡς οὔτε ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζομεν, οὔτε ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι: quæ ita vertit, Latus est enim campus demonstrationis, quod neque nos eadem semper de iisd. nobisque constanter, neque ceteri mortales ead. inter se instituunt et sanciunt. Et ap. Herodian. (6, 1, 9.) Ὡς νομίζουσι Ῥωμαῖοι, vertit Ut Romanis mos est. Quam interpretationem habet et Polit. Idem Bud. hæc Pausaniæ (Att. 34, 2.) Θεὸν δὲ Ἀμφιάραον πρώτοις Ὠρωπίοις κατέστη νομίζειν, vertit, Amphiaraum colere primi Oropii instituerunt, Oropiorum est institutum et exemplum. Usi sunt hoc verbo in ista signif. antiquiores etiam Scriptt., Herod. et Thuc.: ut cum scribit Herod. (4, 172.) Γυναῖκας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἕκαστος, In more habentes. Vel Soliti. Thuc. 1, (77.) Οὔτε τούτοις χρῆται, οὔθ' οἷς ἡ ἄλλη Ἑλλὰς νομίζει. Lucian. autem (1, 556.) dixit etiam, Καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς: ubi exponi potest Usurpo, sicut et alibi. Apud Aristoph. autem N. (143.) νομίσαι δέ σε ταῦτα χρὴ μυστήρια, Usurpare, In usum recipere. Non minus usitata, vel potius usitatior pass. vox; dicitur enim aliquid νομίζεσθαι pro Moris esse, In more positum esse, Solemne esse. Herod. Ταῦτα μέν σφι νενόμισται, Plut. Νενόμισται δέ πως ἡ τοιαύτη τῶν ὀνομάτων ὁμιλία, Aristoph. N. (962.) σωφροσύνη 'νενόμιστο. Sæpe autem cum infin., (497.) γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται. Synes. Οὐ γὰρ οἶμαι, νομίζεται νυμφευτρίαις βαδίζειν ἐπ' ἐκφοράν. Interdum vero ὡς νομίζεται, subaudito infin. Aristoph. Πλ. (625.) ἄγειν τὸν Πλοῦτον, ὡς νομίζεται. In partic. quoque τὸ νομιζόμενον dicitur Quod in more est positum, usu est receptum. Interdum vero Quod lege sancitum est. Bud. e Plat. Minoë, ubi tamen legitur non sing., sed plur. νομιζόμενα. Et νομιζόμεναι λύσεις, Bud. ex Aristot. Decentes et legitimæ ritualesque expiationes. Sic autem ap. Aristoph. Πλ. (1185.) τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις, redditur Decentem et legitimam ac ritualem portionem. Item αἱ νενομισμέναι ἱερουργίαι, Legitima justaque sacrificia. Atque ut Justa Latinis aliquando sine adjectione, veluti cum dicitur Justa mortuis facere, sic τὰ νομιζόμενα. Vide Bud. 97. Ceterum ut νομιζόμενον vides alicubi exponi Legitimum, ita et νομίζεται redditur interdum Legitimum est: quam signif. et Bud. annotat, sed exemplum non addens: at VV. LL. afferunt pro hac signif. e Luciano (2, 926.) Ἐξετάσαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται: sed aliter etiam posse ibi exponi videtur. || Existimo, Puto, Sentio, Dem. Νομίζω πάντας εἰδέναι, Xen. (Ἀπ. 1, 3, 1.) Περιέργους καὶ ματαίους ἐνόμιζεν εἶναι: (6, 3.) Νόμιζε κακοδαιμονίας διδάσκαλος εἶναι. Tale est autem ap. Isocr. ad Phil. Σαφῶς εἰδέναι νομίζω. Interdum cum accus., subaudiendo infin., ut in hoc Antiphanis versu, Τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον. Sed et cum accus. simpliciter, e Xen. affertur. Itidem pass. Νομίζεσθαι, Existimari, Putari. Interdum vero et pro Existimatum esse, h. e. Existimatione et clara opinione præditum. Vide Bud. 97. e Plat. [" Kuhn. ad Paus. 142. Sylb. 37. Valck. Phœn. p. 124. Mœr. 284. et n., Toup. ad Longin. 292. ad Herod. 124. 128. 332. Athen. 1, 6. Thom. M. 298. Boiss. Philostr. 436. 482. 492. 569. 623. 628. 633. Colo (Deum,) Paus. 1, 404. Fas aliquid puto, Heringa Obss. 232. Usurpo consuetudine, ad Herod. 332.

A Heyn. Hom. 6, 31. De re certa, Brunck. Aristoph. 3, 179. De numis, Toup. Opusc. 1, 275. ad Cod. Theod. 3, 189. Conf. c. κομίζω, Musgr. Tro. 35.: cum ὀνομάζω, (Strabo 4, 125.?) Bast Lettre 45. Kuster. ad Suid. 1, 770. ad Dionys. H. 3, 1677.: cum ἐλπίζω, Schneid. Anab. 121.: cum οἴεσθαι, ad Dionys. H. 3, 1473. De usu h. v. Attico, ad Xen. Eph. 188. Cum infin., Zeun. ad Xen. K. Π. 40. Diod. S. 1, 266. 650. 2, 166. 203. 450. 634. 712. 2, 276. Wyttenb. Sel. 455. ad Dionys. H. 1, 398. Schneid. ad Xen. Œc. 123. Cum dat., Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Simon. Dial. p. 88. ad Cod. Theod. 3, 189. Crus. ad Sueton. 2, 179. Fut. νομίξω, Valck. ad Röv. p. 63. De his locutionibus, παῖδα, θυγατέρα νομίζειν, etc. Villoison. ad Long. 21. N. θεοὺς, Bibl. Crit. 2. Præf. p. xi. Musgr. ad Hec. 800. Steinbr. Mus. Tur. 1, 290. ad Diod. S. 1, 241. Ernest. et Hermann. ad Aristoph. N. p. 132. Xen. Mem. 1, 1, 1. vide Ernest. in Ind. item 1, 1, 2. cf. 1, 1, 5. Similiter ν. μαντικὴν, 1, 1, 3. N. τινὰ ἑαυτοῦ, Coray Theophr. 314. B Νομίζων τε καὶ διανούμενος, Plato Hipp. 125. Act. et med., Toup. ad Longin. 276. Med., ad Xen. Mem. 1, 2, 7. Νομίζεσθαι pro εἶναι, Musgr. ad Hec. 625. Νομίζοιτο εὐσεβέστατος, Xen. Mem. 1, 1, 20. Νομίζεται, seq. infin., ad 4, 4, 19. Casaub. ad Athen. 135. Τὰ νομιζόμενα, ad Xen. Eph. 228." Schæf. Mss.] "Νομιστέον, Existimandum," [Athen. 490. Etym. G. p. 16. Schol. ad Hesiod. p. 277. Ep. Jerem. 5, 35. 38. 53. * Νενομισμένως, Philostr. 897.] "Νόμισις, Ipsa actio τοῦ νομίσαι. Thuc. 5, (105.) p. 195. Ἔξω τῆς εἰς τὸ θεῖον νομίσεως, Extra justa diis fieri solita: ut ap. Aristot. τὰ νενομισμένα ποιεῖν πρὸς τοὺς θεοὺς, pro Justa diis facere, Debitum cultum et religionem diis præstare." [Lobeck. Phryn. 351.] Νόμισμα, τὸ, Mos receptus, q. d. τὸ νενομισμένον ἔθος. Sed et ἔθος sine adjectione illud ipsum sonat, itidemque Mos. Accipi autem pro ἔθος tradit Schol. Aristoph., exemplum tamen nullum afferens. Sed est etiam Quod lege sancitum est, ut νόμισμα βασίλεως: quod in VV. LL. affertur ex 2 Esdr. pro Edictum C regis. || Accipitur potius pro Eo quod et Lat. Numisma vocarunt, appellantes tamen frequentius Nummum. Redditur et Moneta. Aristot. Polit. 1. Ἐξ ἀνάγκης ἡ τοῦ ν. ἐπορίσθη χρῆσις. Idem Eth. 4, 1. Χρήματα δὲ λέγομεν πάντα, ὅσω ἡ ἀξία νομίσματι μετρεῖται. Ut autem hic dicit μετρεῖται, ita et μέτρον alibi, de eod. loquens: (9, 3.) Καὶ μᾶλλον ἢ τοῖς τὸ νόμισμα κιβδηλεύουσιν. Et κόπτειν νόμισμα, item παρακόπτειν, Plut. (7, 312.) Et in plur. νομίσματα. Herodian. lib. 2. Νομίσματά τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέτρεψε. Idem l. 1. Καὶ νομίσματα ἐκόμισαν ἐκτετυπωμένα τὴν ἐκείνου εἰκόνα. Et ν. ξενικὰ, Plut. de Def. Orac. Cur autem hanc appellationem numus habeat, docet Aristot. Eth. 5, 5. ita scribens, Οἷον δ' ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ ν. γέγονε κατὰ συνθήκην, καὶ διὰ τοῦτο τοὔνομα ἔχει νόμισμα, ὅτι οὐ φύσει, ἀλλὰ νόμῳ ἐστὶ, καὶ ἐφ' ἡμῖν μεταβάλλειν καὶ ποιῆσαι ἄχρηστον. Quod autem in hujus nominis derivatione facit Aristot., idem et in aliis facere consuevit: ut sc. non proximam derivationem et immediatam, ut ita loquar, sed D remotiorem afferat; est enim νόμισμα a νόμος quidem, sed non immediate; nam a νόμος fit νομίζω, cujus pass. νομίζομαι: ab hujus autem præt. prima persona νενόμισμαι formatur νόμισμα. || Νόμισμα metaph. Lucian. (2, 345.) Καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι. [" N. οὐκ ἔστι, Non est in usu, Aristoph. N. 248." Seager. Mss. " Brunck. ad Hec. p. 309. Aristoph. 2, 76. Gillies Hist. 1, 11. Toup. Opusc. 1, 275. 2, 189. Casaub. ad Athen. 1, 39. Markl. Iph. p. 417. Aristoph. Θ. 348. Duker. Præf. Thuc. p. 7. Boiss. Philostr. 522. ad Cod. Theod. 3, 189." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 275. Demosth. 766.] Νομισματοπώλης, q. d. Numismatis s. Numismatum venditor aut Monetæ. Νομισματοπωλική, q. d. Ars vendendi numisma, J. Poll. e Plat. (Soph. 10.) de trapezita loquens. [* Νομισμάτιον, Schol. Aristoph. Σφ. 213. * Νομισματικὸς, Gl. Monetalis. * Νομιστὸς, Sext. Emp. 186. * Νομιστὶ, M. Anton. 7, 31. p. 235.] Νομιστεύω, Legitime administro. Sumta est autem hæc interpretatio e Suida, qui νομιστευο-

μένων exp. *νομίμως διοικουμένων*: addens et duo exempla, quæ ibi vide. Certe posteriori isti, *Χαλκοῦ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ νομιστευομένου τάλαντα τετρακισχίλια*, non videtur ullo pacto convenire; sed potius *νομιστευομένου* esse quod Lucian. diceret *νομιζομένου*, si quidem uti vellet hac voce ita, ut est usus (2, 926.) *Οὐ πρότερον ἐξετάσαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Μακεδονικὸς ἢ Αἰγιναῖος ὀβολός.* Sed nec in priore exemplo puto *νομιστευομένων* satis apte exponi *ἐπιφανῶς νομιστευομένων*. [Polyb. 18, 17, 7. "Toup. Opusc. 1, 275. Emendd. 1, 418." Schæf. Mss. Vide *Νόμιμος*.] Extat vero ap. eund. Suid. et COMP. *Κατανομιστεύω*, sed accipiens et ipsum *ἀπὸ τοῦ νομίσματος* signif.; nam *κατανομιστεύσας* exp. *νόμισμα ἐργασάμενος*, subjungens hoc exemplum, *Ὁ δὲ κατὰ σπάνιν ἤδη χρημάτων, ὅσον εἶχε κόσμον κατανομιστεύσας, Ἀντωνίῳ καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν ἔπεμψε*, Cum in numos conflasset, Cum conflasset ad numos cudendos. ["Joseph. 1000." Wakef. Mss.] "*Ἀμφινομίζει πτέρυξ*, Ala variat, ex Aristot. H. A. "l. 9." [* "*Ἀντινομίζω*, Contra instituo, Stob. 267, 36." Wakef. Mss. * *Ἀπονομίζω*, Mnaseas Athenæi 346. * *Συννομίζω*, Plato Minoë p. 316.]

Diversæ a præced. formæ est NOMEN *Νόμαιον*, Lex, Mos. Præsertim vero plur. *Νόμαια*, Mores, Ritus, Instituta. Utitur autem frequenter hoc nomine Herod.: (1, 135.) *Ξεινικὰ δὲ νόμαια Πέρσαι προσίενται*: 3, (80.) *Νόμαιά τε κινεῖ πάτρια*. ["Jacobs. Anth. 8, 355." Schæf. Mss.] AT *Νομαῖος*, supra est a *Νομή*.

"*Νομήματα*, Hesychio *δικαιώματα*."

"*Νομάριον*, Hes. auctore est *σκεῦος τραγικόν*."

"ΝΟΜΑΩ, Moveo, Agito, Verso: interdum et "Vibro. Il. Γ. (218.) *Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε* "*προπρηνὲς ἐνώμα*: E. (594.) *Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι* "*πελώριον ἔγχος ἐνώμα*: H. (238.) *Οἶδ' ἐπὶ δεξιά,* "*οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην*: O. (269.) "de Hectore, *λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα*: pro "quo alibi dicit *μάρμαιρε πόδεσσιν*. Sic K. (359.) "*γούνατ' ἐνώμα Φευγέμεναι*. Idem Hom. dicit etiam, "*Αἰὲν ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν*, Od. N. "(255.) Et *κέρδεα νωμῶν*, Υ. 257. pro Animo versans." ["Similiter *νωμῶντες* Herod. dixit pro Observantes, 4, 128. ubi v. Wessel. Locis autem a Wessel. citt. adjici potest Eur. Phœn. 1262=1271. ubi *ἐνώμων* vett. Grammatici interpr. *παρετήρουν* et *ἐσκόπουν*." Schw. Mss.] "Neutraliter etiam exp. Versor: "ut Epigr. *κόραξ ἐνὶ αἰθέρι νωμῶν*. || Distribuo, Divido, ut *νέμω*, e quo et derivatum est, ut *τρωπάω* e "*τρέπω*, *στρωφάω* e *στρέφω*. Il. A. (471.) *Νώμησαν* "*δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι*: ubi Hesych. quoque exp. *διεμέρισαν*: afferens et *νωμᾷς* pro *διοικεῖς*, "et *νωμῆσαι* pro *κυβερνῆσαι*." ["Dawes. M. Cr. 63. Eur. Phœn. 1394. Musgr. p. 221. ad Od. K. 32. Σ. 215. Mitsch. H. in Cer. 199. Ilgen. Hymn. 548. Ruhnk. Ep. Cr. 91. Theocr. 22, 33. 109. ad Charit. 556. Wakef. S. Cr. 1, 32. Ion. 208. 888. Herc. F. 1085. Trach. 512. Phil. 717. 1125. Eum. 974. Jacobs. Anth. 6, 315. 8, 203. 261. 262. 9, 166. 12, 393. Porson. Med. p. 53. Brunck. Soph. 3, 468. 522. Heyn. Hom. 4, 497. 5, 111. 348. 6, 76. 7, 115. Observo, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 25. Valck. Phœn. 1261. Beck. ad Eurip. p. 222. ad Herod. 337. Intransitive, Lobeck. Aj. p. 310." Schæf. Mss. "Herod. 4, 128. Orph. Arg. 997. Quint. Sm. 5, 238. 10, 268." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 4, 1006. 1156. Æsch. S. c. Th. 25. *Ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσίν*, i. q. *σκοπῶν*.] "*Νώμησις*, Motus, Agitatio, *κίνησις*, "Suidæ." ["Fischer. Descr. Lectt. 1796-7." Schæf. Mss. * *Νωμήσιμος*, Nicander Fr. 6, 3. * *Νωμήτωρ*, Manetho 6, 356. Nonn. D. 12. p. 328., 48. p. 1256. * *Νωμεὺς*, i. q. *νομεὺς*, Greg. Naz. * *Ἀμφινωμάω*, Hymn. in Cer. 373. * *Ἐπινωμάω*, Æsch. Eum. 311. Ag. 792. Eur. Phœn. 1557. Soph. Antig. 139. Phil. 168. * *Προσνωμάω*, 717.]

ΝΕΟΣ, Novus: opp. *τῷ παλαιός*. Il. Z. (462.) *Ὥς ποτέ τις ἐρέει, σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος*, Novus dolor: Horat. dicit Spes novas donare. Philo de Mundo, *Ἔστι δὲ οὔτε νέον τὸ λεγόμενον οὔθ' ἡμέτερον ῥῆμα, ἀλλὰ παλαιῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν*, Plut. (7, 91.) *Τὴν δὲ πρώτην (σελήνην) φασὶ νόννας, τῷ δικαιοτάτῳ τῶν ὀνομάτων νουμηνίαν οὖσαν· καὶ γὰρ αὐτοὶ τὸν νέον καὶ καινὸν, ὥσπερ ἡμεῖς, προσαγορεύουσι*: innuens Nonas a Novus derivari. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) *Ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ*, Thuc. 5, (50.) p. 182. *Ἐδόκει τι νέον ἔσεσθαι*. Et *νέος καρπὸς*, Novus fructus: vide *Ἐνιαύσιος*. Et *νέον ἔτους* ap. Herod. Ineunte anno novo. At *νέος μαθητὴς*, ap. Aristot. Eth. 1, 3. reddas potius Novitius. Compar. quoque gradus frequenti in usu est, qui pro ipso positivo sæpius ponitur, Lucian. (2, 271.) *Οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἀρξάμενον*, Thuc. 1. *Ἠξίωσαν νεώτερόν τι ποιεῖν εἰς αὐτὸν*, Novi quidpiam in eum statuere. Eod. l. longe post, *Μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν*: Philo V. M. 1. *Μή τι καὶ νεώτερον ἐργάζεσθαι βιασθῶ*, Ne quid in te novum admittere cogar. Idem 6. *Ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ἅμα νεωτέρων πραγμάτων καὶ δήμου καταλύσεως γεγενῆσθαι*. Sic Isocr. Areop. *Νεωτέρων πραγμάτων ἐπιθυμεῖν*: itidemque Xen. Ἑλλ. 5, (2, 9.) *Νεωτέρων τινὲς ἐπιθυμοῦντες πραγμάτων*. Qua signif. Cic. in Catil. dixit Rebus studere novis. Item Dem. ad Phil. Ep. *Πυνθανόμενοι κατὰ τὴν ἀγορὰν εἴ τι λέγεται νεώτερον*. Et Philipp. 4. *Ἦν προσαγγελθῇ τι νεώτερον*. Aliquando commodius redditur Novellus, Il. Φ. (38.) *ὀξέϊ χαλκῷ Τάμνε νέους ὄρπηκας*, Od. Z. (163.) *Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον*, Novellam palmam, Teneram, Cic. interpr. p. 144. mei Lex. Cic. Hesiod. (Θ. 988.) *νέον ἄνθος*, Theophr. (H. Pl. 1, 7, 1.) *Ἐν τῷ Λυκείῳ ἡ πλάτανος ἔτι νέα οὖσα περὶ τρεῖς καὶ τριάκοντα πήχεις ῥίζας ἀφῆκεν*. Unde Plin., Theophrastus scribit Athenis in Lyceo, cum etiam nunc platanus novella esset, radices trium et triginta cubitorum egisse. Idem Theophr. *τὰ παρενιαυτοφόρα* et *οὐκ ἐπετειοφόρα*, definiens, (C. Pl. 1, 20, 3.) *Ὅσα μὴ ἐκ τῶν νέων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔνων φέρει τοὺς καρποὺς*, Non e novellis s. novis germinibus, sed anniculis. Huc pertinet quod Virg. dicit, Fronde nova viret. Interdum et Juvenes in hoc genere loquendi redditur: ut paulo post dicetur. Ex Aristot. H. A. 6. affertur etiam *τὸ νέον* pro Novale: quod et *νεὸς* et *νειός*. Similiter et Hes. *νέα* exp. *νεώματα*. Apud Theophr. vero reperitur etiam *ὁ νέος*, itidem pro Novali, ubi subaudiri potest *ἀγρὸς*, ut in *Νεὸς* dicetur. Est ubi *Νέος* signif. Recens: Il. P. (36.) *Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο*, Recentis thalami. Dem. pro Cor. *Ὅτε ἦ νέα καὶ γνώριμα πᾶσι τὰ πράγματα*. Et in compar. ap. Thuc. 8, (92.) p. 292. *Οὐδενὸς γεγενημένου ἀπ' αὐτοῦ νεωτέρου*, sc. *φόνου*. Cædem recentem Virg. dicit. || Juvenis, Juvenculus, Adolescens, ut Cic. interpr. p. 6. mei Lex. Cic. Aristot. Eth. 1, 3. *Διαφέρει δ' οὐθὲν νέος τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἦθος νεαρὸς*, Plut. Polit. Præc. *Νέος ὢν περὶ πραγμάτων τολμᾷς λέγειν τηλικούτων*, Juvenis cum sis. Rursus Aristot. Rhet. 3. *Δεῖ σκοπεῖν ὡς νέῳ φοινικὶς, οὕτω γέροντι τί πρέπει*. Idem Rhet. 3. *Εἰσὶ γὰρ οἱ μὲν νέοι, ἀνδρεῖοι· οἱ δὲ πρεσβύτεροι, δειλοί*. Et paulo ante, *Τῶν νέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων τὰ ἤθη τοιαῦτα*. Et de minori adhuc ætate ap. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) *ὁ ἄγαν νέος*, Valde adolescens, et Dem. *κομιδῇ νέων*. Plato, *Νέων ὄντων τῶν παίδων*, In tenera ætate. Idem dicit, *Ἐκ νέων παίδων*, A puero, A teneris annis, A tenera ætate. Et Plato, *τὸ νέον ἅπαν*, Ipsi etiam infantes, Cic. interpr. p. 127. mei Lex. Cic. Sic Hom. quoque usus est. Il. B. (789.) *Πάντες ὁμηγερέες ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες*. Et Od. Θ. (58.) *πολλοὶ δ' ἄρ ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί*, Juvenes et senes: quæ duo sæpe ab eod. Poëta opponuntur, sicut et ab Isocr. Paneg. (50.) *Τίς γὰρ οὕτως ἢ νέος ἢ παλαιὸς ῥάθυμός ἐστιν, ὅστις οὐ μετασχεῖν βουλήσεται ταύτης τῆς στρατιᾶς*; Frequens etiam *νέος ἀνὴρ*, et *νέα γυνή*. Od. Γ. (24.) *Αἰδὼς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι*: Il. B. (232.) *Ἠὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι*, Uxorem juvenculam. Xen. Λ. (1, 7.) *εἴ γε συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν*, Plut. Lyc. *Ἀνδρὶ πρεσβυτέρῳ νέας γυναικὸς*, Aristoph. B. (1193.) *γραῦν ἔγημεν αὐτὸς ὢν νέος*, Aristot. Polit. 7. *Ὁ τῶν νέων συνδυασμὸς φαῦλος πρὸς τεκνοποιΐαν*. Ibid. *Τὸ*

νέους συζευγνύναι καὶ νέας. Ibid. Ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονοῦσί τι μᾶλλον. Et in compar. Νεώτερος, Junior, Il. O. (569.) Οὔ τις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν: Ψ. (587.) πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι Σεῖο: Ω. (433.) Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιὲ, νεωτέρου· οὐδέ με πείσεις: Od. Σ. (31.) πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο; Sic et in prosa. Plato, Ἄρχεσθαι πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου, Minori parere majorem, Cic. interpr. Aristot. Polit. 7. Γαμίσκεσθαι τὰς νεωτέρας. Ibid. Τὰ γὰρ τῶν πρεσβυτέρων ἔκγονα, καθάπερ καὶ τὰ τῶν νεωτέρων, ἀτελῆ. Synes. Παραχωρεῖν τοῦ προκατάρξασθαι τῷ νεωτέρῳ θεῷ, Cedere in pugna juniori deo. Similiter et Cic. p. 34. mei Lex. Cic. νέοις θεοῖς vertit Junioribus diis. Et ap. Athen. aliquoties (469. 661.) Κρατῖνος ὁ νεώτερος. Item (69.) Μαρσύας ὁ νεώτερος. Ab Hom. additur dat. γενεῇ: ut Lat. Minor natu, sine adjectione Minor, quod dicunt Græci ὁ νεώτερος. Il. Φ. (439.) Ἄρχε, σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος: itidemque in superl., H. (153.) γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων, Ξ. (112.) γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν. Et sine γενεῇ, Υ. (409.) Οὕνεκά οἱ μετὰ πᾶσι νεώτατος ἔσκε γόνοιο. Et Xen. (Ἀπ. 1, 2, 36.) Νεώτεροι τριάκοντα ἐτῶν, Juniores annis triginta. Plantæ quoque νέαι cum dicuntur, reddere possumus Juvenes, sicut in Theophr. (H. Pl. 1, 10, 1.) Τοῦ δὲ κιττοῦ ἀνάπαλιν, νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα· πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα: Plin. vertit, Huic (populo nigræ) folia in juventa circinatæ rotunditatis sunt, vetustiora in angulos exeunt: e contrario hederæ angulosa rotundantur. [" Νέος, ad Lucian. 1, 418. T. H. ad Dial. p. 112. ad Il. Π. 500. ad Eur. Cycl. 28. Herc. F. 257. Wyttenb. Ep. Cr. 16. Steinbr. Mus. Tur. 1, 321. Toup. Opusc. 1, 556. ad Thom. M. 132. 284. Phalar. 376. Markl. Suppl. 248. Wakef. Eum. 150. (162.) 204. 360. Abresch. Æsch. 2, 24. 49. Jacobs. Anth. 7, 414. Steph. Dial. 38. Junior, Marcell. de V. Thuc. p. 5. Pro κακὸς, Brunck. ad Eur. Med. 37. Porson. p. 9. ad Herod. 227. Markl. Suppl. 92. 1032. Wakef. S. Cr. 4, 103. Conf. c. ναῦς, ad Lucian. 2, 297. N. καὶ καλὸς, Villoison. ad Long. 90. 92. 184. N. πρὸς ἀπάτην, Polyb. 2, 377. Ὁ μικρὸς ν., Bast Lettre 158. Ἄνθρωπος ν., ad Diod. S. 2, 122. N. δεσπότης, Longus p. 107. Vill. (opp. πρεσβύτερος δ. p. 106.) N. καὶ ὀξὺς, Heind. ad Plat. Gorg. 57. Κύπρις νέα, Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxvi. ad Diod. S. 1, 53. Ruhnk. ad Vell. 344. Δημήτηρ ν., 345. Jacobs. Anth. 9, 387. 10, 309. 12, 235. Παῖς νέα μάλιστα, Xen. Œc. 3, 13. N. ἡμέρα, Wakef. 732. Musgr. 720. Νέα νέου, Wakef. Alc. 480. Ἐκ νέας, Herod. 28. 434. (5, 116.) Thom. M. 284. Jacobs. Anth. 12, 188. Οἱ νέοι, Juvenis et puella, ad Charit. 209. Νέοι et ἀκμάζοντες distinguuntur, ut monuit eruditissimus Piersonus ad Mœr. Att. 181. D. W. in Bibl. Crit. 3, 1. p. 36. Νέοις μὲν ἔργα, Toup. Opusc. 2, 256. Νῆν pro νέην, Heyn. Hom. 5, 514. Τὸ ν., Juventus, Musgr. Ion. 545. Wakef. Herc. F. 75. Νέον, Dionys. H. 1, 301. Heyn. Hom. 4, 210. 5, 623. 648. 731. 6, 333. 7, 90. 8, 687. I. q. νεωστὶ, Valck. Phœn. p. 501. Toup. Opusc. 1, 359. Νέα, Novalia, Wakef. Eum. 863. Νεώτερος, Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 6. Heyn. Hom. 4, 617. Conf. c. νεώτατος, 6, 542. Ἡ νεωτέρα θεὸς, ad Herod. 648. Οὕτω νεώτερος, Phalar. 266. Νεώτερόν τι, Valck. Phœn. p. 234. Abresch. Lectt. Aristæn. 135. ad Herod. 628. Compar. pro posit., ad Mœr. 352. Alciphr. 2, 222." Schæf. Mss. Νέη, sc. κούρη, Musæus 76.]

[* Νεόβλυτος, Philes Anim. 66, 51.] Νεοειδὴς, Qui juvenis videtur, cum vetulus sit: cui synonymum est σκληρὸς, oppositum προφερής. Vide J. Poll. [" Ad Timæi Lex. 233." Schæf. Mss. * Νεοηλὴς, Recens molitus, Nicander Ἀ. 411. * Νεόθριξ, Nonn. D. 3, 412. alibi." Wakef. Mss.] " Νεοθρύτοις, " Hes. νεοαυξέσι, νεωστὶ ὁρμῶσιν ἢ αὐξανομένοις." [* " Νεοκαθίδρυτος, Hesych. * Νεοκίνησις, Etym. M. Hesych." Wakef. Mss. * Νεοποιέω, (Renovo,) Argum. Eur. Med. * " Νεοποίητος, Recens factus, Hesych." Wakef. Mss.] " Νεοστάλυγες, Hesychio " * νεοδάκρυτοι." [* " Νεοχειλόω, falsa l. ap. Procop. Anecd. p. 29. ubi Alemann. e Suida reponit

A νεοχμόω." Schn. Lex. Suppl. * " Νεηλεχὴς, Theod. Prodr. Amar. p. 458." Elberling. Mss. * " Νεωδηγήτρια, Nomen B. Mariæ, expositum a Wernsdorfio ad Man. Phil. p. 91." Schn. Lex. Suppl.] " Νεώχερμος, Terra recens culta, Hesych." [Leg. * Νεόχερσος. * Φιλόνεος, Heliod. 7. p. 341. Lucian. 2, 425.]

AT VERO Νέα absolute aliquando ponitur sine substantivo, quod tamen pro loco subaudiendum venit: ut in ἔνη καὶ νέα subaudiri potest, μηνὸς ἡμέρα, Vetus et nova mensis dies, i. e. ultima: quoniam ejus pars altera ad priorem mensem, altera ad sequentem pertinebat olim, ut in Μὴν e Plut. annotavi. Et ap. Plat. Τῇ νέᾳ μηνὸς, sub. ἡμέρᾳ, Primo mensis die, i. e. τῇ νουμηνίᾳ. Item in VV. LL. Αὖτις ἐκ νέης, Denuo. Item νέα, Novale, Novalis ager, Qui alternis annis seritur: quod et plur. num. νέα dici videtur, cum Hes. νέα exp. νεώματα, Novalia, Theophr. C. Pl. 3, 25. Οὐδὲ τὰ χεδροπὰ συμβάλλειν εἰς τὰς νέας: paulo post, Ἀγαθὴν δὲ οἴονται τὴν χιόνα ταῖς χειμεριναῖς νέαις, καὶ οὐχὶ τὴν πάχνην εἶναι: su- B baudiri autem hic potest ἄρουρα. Interdum subauditur ἡλικία: Synes. Ep. 68. Ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ, Ab ineunte ætate, A puero. || Νέα alias est etiam Nomen proprium loci cujusdam in Lemno, Hes. et cujusdam arcis in Mysia, Suid. Item Νέαι, Insula quædam prope Lemnum, Suid.: quæ ead. cum Νέα Hesychii esse videtur. Plin. Neæ insulæ, et Neæ oppidi meminit. [" Jacobs. Anth. 7, 217." Schæf. Mss. Vide Νέος.]

Compar. EST Νεώτερος, Novior, Recentior, Junior. Quorum exempla habes in utroque vocabuli Νέος tmemate. Sed addenda hæc illis: Νεώτερα πρήσσειν πράγματα, ex Herod. (5, 19.) Res novas moliri. Et Νεώτερα βουλεύειν περὶ σέο, Aliquid novi machinari: itidemque in Phal. Ep. νεώτερα φρονεῖν. At in VV. LL. Νεώτερον, τὸ, Novitas, Insolentia, Juventus. [Vide Νέος.] Ab illo autem gen. loquendi, νεώτερα πράσσειν πράγματα, EST Νεωτεροποιὸς, Qui res novas molitur, rebus novis studet, Novarum rerum studiosus, Thuc. 1, (70.) Οἱ μέν γε, νεωτεροποιοὶ, καὶ ἐπι- C νοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ, ὃ ἂν γνῶσι, i. e. οἱ νεωτέρων πραγμάτων ἐφιέμενοι, Schol. [" Steph. Dial. 38." Schæf. Mss.] Νεωτεροποιΐα, Studium rerum novarum, Thuc. 1, (102.) Δείσαντες τῶν Ἀθηναίων τὸ τολμηρὸν καὶ τὴν ν., Rerum novandarum studium, Philo V. M. 3. Αἱ ἀπροσδόκητοι ν. καινοὺς νόμους εἰς ἀνακοπὴν ἁμαρτημάτων ἐπιζητοῦσι, Rerum necopinata insolentia, Turn. Νεωτεροποιέω, Res novas molior, Innovo, ut ap. Gal. accipitur. Citatur vero et pro Commoveo ex Aphor. Hippocr. (1245.) Μὴ νεωτεροποιεῖν τὰ κεκριμένα: idem QUOD Νεωτερίζω, et καινοτομέω: quorum duorum postremorum exempla habes ap. Bud. 846. Thuc. 1, (58.) Μὴ σφῶν πέρι νεωτερίζειν, i. e. νεώτερα ποιεῖν: (97.) Πρὸς τοὺς σφετέρους ξυμμάχους νεωτερίζοντες, Adversus socios suos rebus novis studentes. Xen. Ἑλλ. 2, (1, 4.) Ὅπως οἱ ναῦται λάβωσι μισθὸν, καὶ μὴ νεωτερίσωσι, Dem. (160.) Ἂν ἐκεῖνός τι νεωτερίζῃ, Si quid rerum novarum moliatur, s. κινῇ τι τῶν καθεστηκότων, Herod. 1. Δεδιὼς τοῦ δήμου κίνησιν, μή τι καὶ περὶ αὐτοῦ νεωτερίσειεν, Ne quid fortasse populus contra D se quoque novi moliretur, Philo V. M. 3. Ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἰδίᾳ γνώμῃ νεωτερίζειν, Ne sua privatim sententia rebus novis studere videretur. Sicut vero Thuc. dicit νεώτερόν τι ποιεῖν εἴς τινα, sic etiam 2, (3.) Εἰς οὐδένα οὐδὲν ἐνεωτέριζον, Nihil in quenquam admittebant. Interdum usurpatur pro Innovo, Immuto, Thuc. 2. Ὤμοσαν μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν, Innovare, Mutare: 1, (115.) Ἄνδρες ἰδιῶται νεωτερίσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν, Innovare remp., Res novas in rep. moliri: sicut Lucian. (1, 194.) Νεωτερίσαι τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους, et (190.) Τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, Res novas inter homines moliri, Innovare et immutare res humanas. Et 3. Βεβαιότεροι ἂν ἡμῖν ἦσαν μηδὲν νεωτερίζειν. Rursum 1, (102.) Μή τι ὑπὸ τῶν ἐν Ἰθώμῃ πεισθέντες νεωτερίσωσι. Anni quoque tempus mutatum hominem εἰς ἀσθένειαν νεωτερίζειν dicitur, cum mutatione illa novos morbos invehit. Thuc. 7, (87.) p. 263. Καὶ αἱ νύκτες ἐπιγιγνόμεναι τοὐναντίον μετοπωριναὶ

καὶ ψυχραὶ, τῇ μεταβολῇ εἰς ἀσθένειαν ἐνωτέριζον. Cujus imitatione Philo V. M. 1. dixit, Νεωτερίσαντος ὡς οὔπω πρότερον τοῦ ἀέρος, Aëre suo more insolescente ut nunquam antea, Turn. || Νεωτερίζειν dicitur etiam sequi vel loqui τὰ τῶν νέων: ut Plutus Aristophanis νεωτερίζει κατὰ τὸ πλάσμα, i. e. τὰ τῆς νέας κωμῳδίας ἔχει. Bud. Aliquando Juniorum mores imitor: ut νεωτέρισον ap. Hes. ἀνάστηθι πρεσβυτέρῳ: id enim bene morati faciebant juvenes. [" Diod. S. 1, 470. (471.) Steph. Dial. 38." Schæf. Mss.] Νεωτερισμὸς ET Νεωτεριστὴς, ὁ. Est autem νεωτερισμὸς Rerum novarum studium, Innovatio. Exemplum e Plut. Galba, habes ap. Bud. 846. Exp. etiam Insolentia. Philo V. M. 2. Ἃ νεωτερισμῷ τύχης κατασκήπτει, Quæ fortunæ insolentia invexerit. Idem eod. aliquanto post, Οἱ (κίνδυνοι) κατὰ τὸν τῶν στοιχείων νεωτερισμὸν τοῖς πανταχοῦ πᾶσιν ἐπετειχίσθησαν, Ex elementorum insolentia, Turn. [Lucian. 1, 839. Plut. 9, 280. Theseo 32. Lysandro 24.] Νεωτεριστὴς autem idem est cum νεωτεροποιὸς, Rerum novarum studiosus, cupidus, Qui res novas molitur, Plut. Phocione 246. Νεωτερισταὶ καὶ πολυπράγμονες, [Cimone 17. Artax. 6. * " Νεωτεριστικὸς ῥήτωρ, J. Poll. 4, 36." Routh. Mss. * Ἐκνεωτερίζω, Phot. Bibl. p. 273. 277. * Συννεωτερίζω, Strabo 6. p. 439., 14. p. 985. * " Νεωτεριέω, Ind. Hasii ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 70." Boiss. Mss. Affert Schn. Lex. * Νεωτερέω, e Plut. 9, 34. H., sed suspectum habet.] Νεωτερικὸς, Juvenilis: item Stultus: quod juvenilis ætas stultis affectibus sæpe ducatur. VV. LL. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 188. Heind. ad Plat. Phædr. 268. ad Charit. 6. Valck. Hipp. p. 301. * Νεωτερικῶς, T. H. ad Plutum p. 337." Schæf. Mss. Plut. Dione 4. " Suid. v. Ὡρικῶς, Lex. Anon. in meis ad Eunap. Notis p. 298." Boiss. Mss.] Νεωτέρως, Nove: ut ν. λέγειν ap. Plat. de LL. 10. Nova quadam ratione dicere, VV. LL. Accipitur etiam pro Recentiorum more. SUPERL. Νεώτατος, præter signif. in Νέος positas habet etiam quandam peculiarem, ut sc. ponatur pro Ultimus. Sic Hes. νεωτάτῃ exp. ἐσχάτῃ, et τῇ ἐπιγενομένῃ, τῇ ἐχομένῃ. Lat. quoque Novissimus usurpant pro Ultimus, Cic. Qui ne in novissimis quidem histrionibus erat, ad primos pervenit, Cæsar, Novissimus venit. [Νεώτατα, adv., Thuc. 1, 7.]

Νέον, Nuper, Recens, Od. Τ. (400.) Παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς, i. e. νεογνὸν s. νεογενῆ, Nuper natum: Υ. (191.) Τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε, συβῶτα; Θ. (289.) Ἡ δὲ νέον παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος Κρονίωνος Ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἕζετο, Recens, Modo. Il. Ω. (475.) νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι τε [καὶ] παρέκειτο τράπεζα. In quibus de breviori præteriti temporis spatio dicitur, sicut et ἄρτι: ac cum præs. cohæret, significans Paulo ante, Nunc primum. Sic et Apoll. Rh. 2, (494.) Ῥέζον ἐπ' ἐσχαρόφιν νέον ἤματος ἀνομένοιο, Cum primum dies illuxisset, s. ὑπὸ τὴν πρωΐαν αὔξησιν τῆς ἡμέρας λαμβανούσης. At Hesiod. Ἔργ. (2, 187.) dicit, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, quod Lat. Novo s. Ineunte vere. [Vide Νέος.]

Νέως, Nuper: pro quo dicitur POTIUS Νεωστὶ, more Attico, Suid., sicut μεγαλωστὶ pro μεγάλως. Redditur vero non tam Nuper, Recens, quam A paucis diebus, Non ita diu, Paulo ante. Xen. Κ. Π. 3, (3, 18.) Οὓς νεωστὶ συμμάχους ἔχομεν, Aristot. Rhet. 2. Διαφέρει δὲ τοῖς νεωστὶ κεκτημένοις καὶ τοῖς πάλαι τὰ ἤθη. Eod. l. aliquanto ante, Μᾶλλον λυποῦσιν οἱ νεωστὶ πλουτοῦντες τῶν πάλαι, ubi νεωστὶ et πάλαι sibi opp. sicut νέος et παλαιός. [" Heindorf. ad Plat. Charm. 61. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 93. Valck. Phœn. p. 69. 501. Toup. Opusc. 1, 393. De longiore tempore, Heindorf. ad Plat. Gorg. 195. * Νεόθεν, Soph. Œd. C. 1447." Schæf. Mss.]

Νεόω, Novo, Innovo, Renovo, Aristoph. N. (1117.) ἢν νεοῦν [νεᾶν] βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγροὺς, Agros renovare aratro, ut Ovid. qui dicit etiam Renovatus ager pro Novale, et νεοῦν pro Novale facere. Greg. Ἐνεώσαμεν ἑαυτοῖς θεῖα νεώματα. Ejusd. signif. est νεάω. [Æsch. Suppl. 543. " Eldik. Suspic. p. 17. ad Charit. 327. Brunck. Trach. 396. Wakef. Trach. 395."

A Schæf. Mss.] Νέωμα, τὸ, Novale, Veruactum, Ager novatus s. renovatus, Greg. de Theolog. Ἐνεώσαμεν ἑαυτοῖς θεῖα νεώματα, ὥστε μὴ σπείρειν ἐπ' ἀκάνθαις. Idem dicitur νέατος, s. νεατὴ, νεὸς, s. νειός. Rursum Greg. Νεώσαντες ἑαυτοῖς νεώματα, καὶ σπείροντες εἰς δικαιοσύνην. [" Wakef. Eum. 863." Schæf. Mss.] Νέωσις, ἡ, Novatio, Renovatio. Gaza νεώσεις et γυρείας dixit quod Cic. de Senect. Repastinationes. Νέωτος, ὁ, Novatio s. Renovatio agrorum; at νεωτὸς, Tempus renovandi agros; nam annotat Bud. νέωτος dici ut ἄροτος, τρύγητος, ἄμητος: νεωτὸς autem ut ἀμητὸς, τρυγητὸς, πυραμητός: quorum illa actionem, hæc tempus actionis istius denotant. In Comm. autem scribit Νέατος et Νεατὸς, a νεάω. Ἀνανεόω, Renovo. Et Ἀνανεόομαι pro eod., Isocr. Paneg. Τάς τε παλαιὰς ξενίας ἀνανεώσασθαι. || Restauro, Herod. Προσήκειν οὖν αὐτῷ Πέρσαις ἀνανεώσασθαι πᾶσαν ὁλόκληρον, ἣν πρότερον ἔσχον ἀρχὴν, Cyri imperium instaurare ac restituere. Et ἀνανεώσασθαι τὴν μάχην, Herodian. 4, (15, 16.) || Ἀνανεοῦμαι τῇ
B μνήμῃ τόδε, pro ἀναπεμπάζομαι et εἰς μνήμην λαμβάνω, In memoriam reduco et revoco: ad verbum, Memoriam renovo, ut loquitur Quintil. Lucian. (2, 405.) Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος, i. e., Bud. interpr., In memoriam reducens et revocans nova lectione. [" Diog. L. Cleobulo p. 33. HSt." Seager. Mss. " Paus. 1, 331. ad Xen. Eph. 163. Lennep. ad Phal. 21. Valck. Diatr. 214. Brunck. Trach. 396. Wakef. ibid. Pierson. ad Mœr. 17. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. lxi. Abresch. Lectt. Aristæn. 260. Toup. Opusc. 2, 273. Thom. M. 57. 332. Diod. S. 1, 134. 654. 2, 234. 619. 622. Conf. c. ἀνασώζω, ad 2, 316. (Dionys. H. 1, 220.?) Med., Meminisse, Diod. S. 2, 637. Dionys. H. 2, 849. 3, 1501. Commemorare, 2, 964. 3, 1501." Schæf. Mss. * Ἀνανεωτέος, Gl. Instaurandus, Irreparabilis. * Ἀνανέωμα, Euseb. H. E. p. 314.] Ἀνανέωσις, Renovatio. || Restauratio, Athen. [" Diod. S .1, 384." Schæf. Mss. * Ἀνανεωτικὸς, Joseph. A. J. 11, 4, 7. * Ἐξανανεόω, Renovo, affertur e Strab. l. 9. Schneidero suspectum est.]
C Ἐπανανεόω, Renovo, Redintegro, Plato de Rep. 2. Οὐκ ἐπανανεώσομαι τὸν Θρασυμάχου λόγον, Redintegrabo. [" Thom. M. 332." Schæf. Mss. * Ἐπανανέωσις, Cyrill. in Jo. 4. p. 572.] Προσανανεόω, Insuper renovo, Insuper memoriam renovo. Et Προσανανεώσασθαι ap. Suid. Ὁ δὲ Μάρκος προσανανεωσάμενος τὴν τοῦ τείχους ταπεινότητα, ἐπεβάλλετο καταπειράζειν τῆς ἐλπίδος, i. e. ἀναμνησθεὶς, εἰς ἔννοιαν ἐλθὼν, ut ipse exp. in Ἀνανεόω. [Vide Polyb. Spicil. l. 8. num. 2, 2. not. * Ἐννεόω, Geop. 3, 1, 9.]

Νεάω, Novo, Renovo, i. q. νεόω, plerumque de agro dicitur, Hesiod. Ἔργ. (2, 80.) θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει. Et in act. voce et signif. ap. Theophr. C. Pl. 3, 25. de cura novalium, Ἡ δὲ κατεργασία ἐν τῷ νεᾶν κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὥρας καὶ θέρους καὶ χειμῶνος: paulo post, Καὶ ὅταν μετὰ τοὺς πρώτους ἀρότους νεάσωσι, πάλιν τοῦ ἦρος μεταβάλλουσιν, ὅπως τὴν ἀναφυομένην πόαν ἀπολέσωσιν· εἶτα θέρει ἀροῦσι. Quid autem sit νεᾶν, vide Νεατός. [Gl. Novello. " Porson. in Toup. 4, 488. Brunck. Trach. 396." Schæf. Mss.]
D Νέασις, ἡ, Novatio, Renovatio, ut Renovatio agri. Sic scribendum quidam existimant ap. Theophr. C. Pl. 3, 15. Οὐδὲ τὰ χεδροπὰ συμβάλλειν εἰς τὰς νέας, ἐὰν μήτε σφόδρα πρώϊον, ὅπως μὴ κωλύσωσι τὴν θερινὴν νέασιν. Sed habent ibi vulg. Edd. νέανσιν, a NOM. Νέανσις: quod si mendosum non est, erit a VERBO νεαίνω, quod idem significabit cum νεάω et νεόω: quia vero bis ibi utitur verbo νεᾶν, emendatio ista rationi magis consentanea videtur. || In Pand. Gr. accipitur etiam pro Novali s. Agro renovato, ut in Νεατὸς videbis. [Νέασις, Gl. Novalis, Novalis terra: * Νεάσιμον· Novale.]

Νεατὸς, Novatus, Renovatus, Novalis: γῆ, Tellus renovata. Novalis, inquit Paul. Jurecons. in c. 30. tit. de Verb. Signif., est terra proscissa, quæ anno cessat, quam Græci νεατὴν vocant. Pandectæ Græcæ appellant νέασιν: nam ita habent, Νεατὴ γῆ ἐστιν ἡ προτμηθεῖσα ἢ ἐπὶ ἐνιαυτὸν ἀργήσασα, ἣν οἱ Γραικοὶ νέασιν καλοῦσι. || Novatio, Ipsa actio renovandi agrum, Xen. (Œc. 7, 20.) Καὶ γὰρ νεατὸς καὶ σπόρος

καὶ φυτεία καὶ νομὴ, ὑπαίθρια ταῦτα πάντα ἔργα ἐστί: solet tamen potius cum oxytonωs scribitur νεατὸς, significare Tempus renovandi agrum: cum autem proparoxytonωs DICITUR Νέατος, accipi pro Ipso novali, ut Bud. annotat, vel etiam pro Ipsa renovatione telluris: sicut ἀροτὸς Tempus arationis, ἄροτος autem Ipsam arationem denotat: quibus similia sunt ἀμητὸς et ἄμητος, τρυγητὸς et τρύγητος, et alia quædam. || Alias νέατος capitur etiam pro Novissimus, i. e. Ultimus, Soph. Aj. (1185.) Τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε λήξει Πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς, Τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ Δορυσσόντων μόχθων Ἄταν ἐπάγων; i. e. ἔσχατος. Itidem Il. I. (295.) Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος, quidam exp. ἔσχαται, ὡς ὁμοροῦσαι τῇ Πύλῳ: nonnulli vero, κατοικοῦνται ἄγχι τῆς κατὰ Πύλον θαλάσσης, qui sync. esse volunt, et factum e præt. pass. νεναίαται, i. e. οἰκοῦνται, teste Eust. Item ap. Musicos νέατοι φθόγγοι, Sonitus quos ultima s. ima chorda reddit, quæ νεάτη dicitur ad differentiam τῆς ὑπάτης et μέσης. E quo νεάτη per contr. FIT Νήτη, ἡ, itidem de Novissima s. Ultima Imave chorda: quod et Soph. Schol. annotavit, his verbis, Καὶ νεάτη, ἡ ἐσχάτη· ἀφ' ἧς νήτη κατὰ κρᾶσιν, ἡ τελευταία χορδὴ τῆς μουσικῆς. Utroque horum vocabulorum, sc. et νεάτη et νήτη, utitur Plut. de Musica, Τὴν μὲν νεάτην τῆς μέσης τῷ τρίτῳ μέρει τῷ αὐτῆς ὑπερέχουσαν, τὴν δὲ ὑπάτην ὑπὸ τῆς παραμέσης ὑπερεχομένην ὁμοίως: paulo ante, Τὸν νέατον φθόγγον πρὸς τὸν ὕπατον ἐκ διπλασίου λόγου ἡρμοσμένον, τὴν διὰ πασῶν συμφωνίαν ἀποτελεῖν. Ibid. dicit, Διάστημα ἀπὸ ὑπάτης μέσων ἐπὶ νήτην διεζευγμένων. Ibid. dicit νήτην συνημμένον. Quæ vero tum ab Eod. ibid., tum ab Aristot. l. 19 Probl. VOCATUR Παρανήτη, videtur esse penultima, s. imæ i. e. τῇ νήτῃ proxima: Latini quoque Paraneten dicunt, ut et Neten; nec tam pro chordis quam sonis quos pulsatæ reddunt. Vitruv. 5, 4. enumerans sonos stantes, Proslambanomenos, hypate hypatωn, hypate mesωn, mese, nete synemmenωn, paramese, nete diezeugmenωn, nete hyperbolæωn. Ibid. vocabula mobilium sonorum recensens, Parhypate hypatωn, lichanos hypatωn, parhypate mesωn, lichanos mesωn, trite synemmenωn, paranete synemmenωn, trite diezeugmenωn, paranete diezeugmenωn, trite hyperbolæωn, paranete hyperbolæωn. Ceterum sicut νήτη pro νεάτη, ita DICITUR Νῆτος etiam pro νέατος, Hes., qui νῆτος exp. non solum ἔσχατος, sed etiam πολὺς, σεσωρευμένος: pro quo postremo scr. νητός. [Νεατὸς, νέατος, Spohn. Niceph. Blemm. n. 298. " Νεατὸς, ὁ, Schneid. ad Xen. Œc. p. 45. De acc., Reiz. de Acc. p. 112. Νέατος, η, ον, ad Il. I. 153. Heyn. Hom. 5, 560. 6, 248. 7, 220. 544. ad Charit. 522. Jacobs. Anth. 7, 323. Mœr. 268. et n. Νεάτη, ἡ, Valck. Phœn. p. 730. Thom. M. 627. 628. Νῆτος, 627. Νήτη, 627. 628. Valck. l. c. Phryn. Ecl. 14. Huschk. Anal. 244. Strato 29." Schæf. Mss. Phot. Νεάτην· οὐχὶ νήτην λέγουσιν· καὶ * παρανεάτην καὶ * τρισνέατον· Κρατῖνος Νόμοις. * " Νητοειδὴς, Nicomachi Musica, Τὸ ν. τῆς φωνῆς." Schn. Lex. * Νεατὶς, Gl. Vervactum.]

" Νήϊστα, Hesychio ἔσχατα, κατώτατα, Extrema, " Ima."

[* Ἐννεάομαι, Schol. Eur. Hipp. 1096.] Ὑπονεάω, Subtus terram renovo, Aliquantum renovo, Aliquatenus renovo, Theophr. (H. Pl. 3, 1, 6.) Ἐν δὲ τοῖς ἡμιβρόχοις ἐὰν ὑπονεάσῃ, φαίνεσθαί φασι τρίβολον.

Νεὸς, ἡ, Novalis, Novale, Ager proscissus et novæ relictus sementi: solet is alternis tantum annis conseri, et ante sementem jactam aratro proscindi: idem cum νέα, νειὸς, νεατὴ, et νέωμα. Xen. (Œc. 16, 10.) Τοῦτο γὰρ οἶσθα, ὅτι τῷ σπόρῳ νεὸν δεῖ ὑπεργάζεσθαι: (12.) Εἰ μέλλει ἀγαθὴ ἡ νεὸς ἔσεσθαι, ὕλης τε καθαρὰν εἶναι δεῖ καὶ ὀπτὴν πρὸς τὸν ἥλιον. Apud Theophr. aliquoties reperitur νέος, paroxytonωs, idque cum articulo masculino, ubi subaudiri potest ἀγρὸς, aut tale quid, C. Pl. 4, 9. Ταχὺ δὲ ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη, καθάπερ ὁ ἐρέβινθος· διὸ καὶ μόνον οὐ ποιεῖ νέον: 5, 19. Τμητικωτέρα δοκεῖ ἡ πάχνη τῆς χιόνος εἶναι· διὸ καὶ τοὺς νέους οἴονταί τινες βελτίους ταύτην ποιεῖν: supra vero in Νέα dicitur ἡ πάχνη οὐκ ἀγαθὴ εἶναι ταῖς χει-

A μεριναῖς νέαις. [" Wakef. Eum. 863." Schæf. Mss.]

Νέωτα, cum præp. εἰς, ut εἰς νέωτα, In annum novum, i. e. venturum: pro quo Virg. dicit In annum venientem: Liv. Anno insequenti. Theophr. H. Pl. 7, 12. Ἴδιον τοῦτο τοῦ βολβοῦ λέγεται, τὸ μὴ ἀπὸ πάντων βλαστάνειν ἅμα τῶν σπερμάτων, ἀλλὰ τὸ μὲν αὐτοετὲς, τὸ δὲ εἰς νέωτα, ubi observa, opponi sibi αὐτοετὲς, Eod. anno, et ἐς νέωτα, Anno sequenti. Sic 9, (12.) Τὰ δὲ νῦν, τὰ δ' εἰς νέωτα, Alia hoc anno, alia insequenti: 3, 21. Τῶν βλαστῶν, ἐν οἷς ἄρχεται γονεύειν τὸν εἰς νέωτα καρπόν. Et alibi ἡ εἰς νέωτα κάχρυς, Hordeum anno insequenti proventurum. Aristot. Œc. Ἐς νέωτα ἀποδώσειν. Apud Suid., Ὧδε τὰ καθ' ἑαυτὸν διετίθει ὡς πολεμήσων εἰς νέωτα. Item, Ἀνάζευξις παρηγγέλλετο ὡς ἐς νέωτα παρεσομένων αὖθις ἐν τοῖς ὅπλοις, Anno insequenti, s. εἰς τοὐπιὸν, ut ipse Suid. et Hes. exp. [" Ad Dionys. H. 1, 314. 4, 2139. Mœr. 268. et n., Bergler. Alciphr. 384. Thom. M. 371. Leon. Alex. 17. ad Lucian. 1, 743. 2, 318. Ἐς ν., Valck. Adoniaz. p. 414. Wessel. Ep. ad Ven. B p. 25. Εἰς ν. πλούσιοι, Casaub. ad Athen. 95. Simonid. 4, 9. Achill. Tat. p. 13. vertitur Non ita multo post." Schæf. Mss.]

" Νεώσσει, Hesychio καινίζει, Innovat. Unde " νεοχμός."

Νεοχμὸς, ὁ, Novus, Aristoph. (Θ. 701.) τέρας νεοχμὸν, Portentum novum et invisum, Lucian. (2, 318.) Γράμμα ἐστὶ τηγινόν τι τῶν ἐμῶν νεοχμὸν, Novum vel Recens, aut ἀρτιγραφὲς, ut ibid. appellat: νεοχμόν τι ποιοῦμαι, Aliquid novarum rerum molior, Aliquid innovo: ut supra νεώτερα πράττειν πράγματα, in malam partem. Eur. autem μέσως dicit, Εἴς τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα, Ad rem novam parati sumus. || Recens, Soph. Ant. (156.) Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς Νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις Χωρεῖ, i. e. νεωστὶ κατασταθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα, s. ὁ νεωστὶ καινὸς βασιλεὺς τῆς χώρας γενόμενος, Qui nuper ad regni administrationem venit, Novus rex. Sicut vero Ovid. Equos recentes dicit eos qui nondum delassati sunt, sed integris adhuc viribus, ita νεοχμὸν C Hes. exp. non solum νέον, νεωστὶ εἰργασμένον, πρόσφατον, sed etiam ἄπονον, ἄκοπον: et Suidæ itidem νέος est νέαν καὶ * ἀκαταπόνητον δύναμιν ἔχων. || Item ὁ νεοχμὸς, ut quidem tradunt VV. LL., subst. Novitas, Innovatio, [Dio Cass. 38, 3.] pro quo diceretur potius τὸ νεοχμὸν substantive. [Æsch. Pr. 150. Pers. 695. " Ad Herod. 737. ad Diod. S. 1, 409. Musgr. Tro. 260. ad Eur. El. 1108. * Νεόχμιος, ad Herod. l. c." Schæf. Mss.] Reperitur ETIAM Νεωχμὸς per ω in penult.: ut ap. Erot. Lex. Hippocr. Νεωχμὸν, νεώτατον, ὡς καὶ Ἀλκμὰν ἐν ᾱ Μελῶν. Et ap. Hes. νεωχμοτάτην, ita enim repono pro νεωχμάτην, νεωτάτην. A νεοχμὸς SUNT Νεοχμῶς, Nove, Recenter, Phryn. Epist. [p. 4.] Νεοχμία, Novatio, Rerum novarum molitio, pro quo Ionice dicitur νεοχμίη, Hesychio κίνησις πρόσφατος. [* Νεοχμὴ, Dio Cass. 1272, 35. perperam pro νεοχμίῃ.] Νεοχμέω SIVE Νεοχμόω, Innovo, Res novas molior, Novis rebus studeo. Prioris verbi νεοχμέω hoc ap. Suid. exemplum habetur, Μὴ παρόντων ἐς τὰς ἀρχὰς ἀν- D δρῶν τῶν διέπειν ταύτας δυναμένων, πολλὰ νεοχμεῖσθαι ἐν τοῖς πολιτικοῖς. Sed frequentiori in usu est νεοχμόω. Aristot. de Mundo, (7, 1.) Εἷς δὲ ὢν ὁ θεὸς, πολυώνυμός ἐστι, κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι πᾶσιν ἅπερ αὐτὸς νεοχμοῖ, Quæ nova ipse edit et designat. Bud. ibi vertit, Ab iis utique suis omnibus effectibus denominatus, quorum specimen ipse edere solet: qualia sunt, Ζὴν Ἀστραπαῖος, Βρονταῖος, Αἴθριος, Κεραύνιος, Ὑέτιος, Ἐπικάρπιος, et hujusmodi alia. Sed in malam plerumque partem capitur pro νεωτερίσαι, νεωτεροποιῆσαι, Res novas moliri, νεωστὶ κινῆσαί τι, ut exp. is qui de Dialectis scripsit, annotans Ionicum esse verbum: [Greg. Cor. Dial. Ion. §. 151.] ac certe ap. Herod. non infrequens est: [4, 201. 5, 19.] Similiter et Suid. νεοχμῶσαι exp. νεωτερίσαι, καινόν τι ἐργάσασθαι, hoc addens exemplum, Ἀσχόλους τε γὰρ αὐτοὺς ὄντας διὰ τὸν πόλεμον, μηδὲν νεοχμῶσαι. Item, Ὁ δὲ φυλάσσειν τῶν καθεστώτων οὐδὲν ἠξίου, πάντα δὲ νεοχμοῦν ἐσαεὶ ἤθελε, i. e. καινοτομεῖν, νεώτερα ἐργάζεσθαι, Innovare, Novas ali-

quas res moliri. Utitur hoc verbo et Theodorit. A H. E. 2. Πολλὰ δὲ τοιαῦτα πολλαχοῦ γῆς ἐνεόχμωσαν, κρατῦναι πειρώμενοι τὴν ἀσέβειαν. Et in pass. ap. Hes. νεοχμούμενοι, μετακοσμούμενοι, νεωτεριζόμενοι. [" Νεοχμόω, Koen. ad Greg. Cor. 256. Toup. Opusc. 2, 198. T. H. ad Lucian. Dial. p. 90. Wakef. S. Cr. 4, 16. Dionys. H. 2, 1025. * Νεωχμόω, Koen. l. c." Schæf. Mss. * Νεόχμησις, ad Greg. Cor. 545.] Νεόχμωσις, Novatio, Rei novæ designatio, Aristot. de Mundo, Τούτου καὶ αἱ παράδοξοι νεοχμώσεις ἀποτελοῦνται, ubi exp. Ex hoc miracula rerum existunt. Item, Molitio rerum novarum, Studium rerum novandarum: sicut et Hes. νεόχμωσιν exp. * νεοκίνησιν, μετακίνησιν. Item aliud VERB. Νεοχμίζω, i. q. νεοχμῶ: unde Hes. νεοχμιζομένου, καινουργουμένου.

Νεαρὸς, Novus, Recens, i. q. νεοχμὸς, Plut. Symp. 2. περὶ τῆς ὀπώρας loquens, Τῷ κενοῦσθαι τὸ σῶμα νεαρὰς ὀρέξεις ἀεὶ παρασκευάζουσαν, Novos appetitus afferentem. Fortasse autem reddi etiam possit, Renovantem appetitum. Et στέαρ νεαρὸν ap. Diosc. 2. quod paulo post πρόσφατον vocat, i. e. Recens. Ab B Eod. νεαρὸν opp. salso, ut paulo post in Νεαλὴς videbis. Soph. Ant. (157.) Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς Νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις Χωρεῖ, i. e. τῇ προσφάτῳ παρὰ θεῶν αὐτῷ δεδομένῃ ἐπιτυχίᾳ. Et Epigr. νεαρῶν ἀοιδῶν, Plut. (6, 553.) Εἰ νῦν ἐπὶ προσφάτοις οὕτω καὶ νεαροῖς (πράγμασι) λόγοι ψευδεῖς συντεθέντες ἔχουσι πίστιν, In re recenti adeo et nova. Et νεαρὸν ὕδωρ, Aqua recens: cui Eust. inesse aliquid dicit e verbo ἀρύω, ut νεαρὸν ibi sit Recens haustum. Et Ammon. inter νεαλὲς et νεαρὸν distinguens, ait itidem νεαρὸν esse τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ: quoniam ἔγκειται τῇ λέξει τὸ ἀρύειν: sicut in πρόσφατον κρέας, τὸ φάσαι i. e. φονεῦσαι. Dicitur etiam Recens, ut νεοχμὸς paulo ante, Qui integris adhuc viribus est, necdum lassatus: Greg. Naz., N. καὶ πρόθυμοι. Sic Herodian. 3, (7, 12.) Τοῦ Λαίτου ἐπιφανέντος σὺν νεαρῷ τῷ στρατῷ. || Juvenis, Juvenilis: ut νέος. Il. B. (289.) ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες, ubi de minore ætate dicitur: nec male reddideris Teneri, C sicut Cic. νέος interpr. aut etiam Recentes, sicut Horatio Recentes homines dicuntur recens nati, et Columellæ Pullus asininus a partu recens. Itidemque Xen. K. (9, 10.) de cervorum hinnulis, Τὰ γὰρ σώματα αὐτῶν διὰ τὸ ἔτι νεαρὰ εἶναι, τῷ πόνῳ οὐ δύνανται ἀντέχειν. Et Diocles ap. Athen. (320.) ait Τῶν νεαρῶν ἰχθύων ξηροτέρας εἶναι τὰς σάρκας. Item Puerilis, in vituperio: Παίδων νεαρώτεροι, Pueris pueriliores, i. e. stolidiores. Apud Suid. Παίδων νεαρώτεροι οἱ λέγοντες μὴ ἐφορᾷν τὰ τῇδε τὸ θεῖον. Et Aristot. Eth. 1, 3. Διαφέρει δ' οὐδὲν νέος τὴν ἡλικίαν, ἢ τὸ ἦθος νεαρός. [Lobeck. Phryn. 42. " Zeun. ad Xen. K. Π. 52. Brunck. Œd. C. 475. ad Eur. Hipp. 1353. Musgr. 1343. Valck. p. 310. Diatr. 213. Toup. Opusc. 1, 291. Emendd. 1, 49. Ammon. 97. Jacobs. Exerc. 2, 53. Anth. 9, 138. Phryn. Ecl. 14. 164. Thom. M. 864. Aristoph. Fr. 264. ad Lucian. 2, 224. ad Dionys. H. 5, 185." Schæf. Mss. Ἐάν τι νεαρὸν γένηται, Polemo Macrobii 5, 19. * Νεαροποιέω, Plut. 8, 807. * Νεαροπρεπὴς, Aristid. Rhet. D 2, 527. Bast. Ep. Cr. 163. " Procl. in Plat. Crat. 2." Boiss. Mss. * Νεαροφόρος, Gl. Recentaria.] Νεαρῶς, Juveniliter, More juvenum. Exp. Juveniliter in Luciano (2, 61.) Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσθω, μηδ' ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ ν., ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω. Et in laude ap. Isocr. Panath. de adolescentibus, Ἐμὲ μὲν ἐπῄνεσαν ὡς διειλεγμένον τε νεαρώτερον ἢ προσεδόκησαν, ἠγωνισμένον τε καλῶς, Juvenili magis robore atque ingenio quam expectassent.

Νεαλὴς, ὁ, ἡ, idem plerumque cum νεαρός. Ammonius tamen discrimen inter hæc duo statuit, ac νεαλὲς esse vult τὸ νεωστὶ ἑαλωκὸς, Quod nuper captum est, ut piscis: vel τὸ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένον, Nuper sale conspersum. Idem et ap. Eust. habetur: exempla tamen ostendunt nihil plerumque aut certe parum inter hæc esse discriminis; sicut enim Greg. supra copulavit νεαροὶ et πρόθυμοι, sic et Plut. Symp. 4. de acribus et salsis, Γίνεται γὰρ φίλτρα ταῦτα τῇ ὀρέξει πρὸς τὰ ἄλλα ὄψα, καὶ δελεασθεῖσα διὰ τούτων ἐπ' ἐκεῖνα πρόσεισι νεαλὴς καὶ πρόθυμος, Recens: eo modo, quo Ovid. Recentes equos dixit viribus adhuc integris nec lassatos cursu: itidemque ν. στρατιώτης, Miles recens et integer, qui necdum depugnarit. Integer atque intactus, Livio. Appian. Καὶ τοῖς πονουμένοις ἑτέρους νεαλεῖς ἐπιπέμπειν: [cf. B. C. 1, 58.] Polyb. Τοὺς πολεμίους ἀκεραίους ὄντας καὶ νεαλεῖς. Sic Plut. Antonio (39.) Τέλος δὲ ἐντυχόντες πᾶσι (τῶν πολεμίων) ὥσπερ ἀηττήτοις καὶ νεαλέσι, προσβάλλουσι πανταχόθεν, Recentibus, Integris, Nondum fessis. Est tamen ubi opp. τῷ τεταριχευμένῳ, ut ap. Dem. (788.) teste Bud. Similiter et Lucian. (1, 476.) de mortuis, Τοὺς μὲν, παλαιοὺς καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὥς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνοὺς, τοὺς δὲ, νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας, Nuper salsos, Bud. Veruntamen non tam opp. τῷ τεταριχευμένος quam τῷ παλαιός: atque adeo νεαρὸς in simili loquendi genere eod. modo usurpatur. Diosc. 2. de caseo, Ὁ δὲ νεαλὴς, εὐτροφώτερος ἐσθιόμενος· ὁ δὲ παλαιότερος, κοιλίας σταλτικός: et initio capitis, Τυρὸς νεαρὸς δίχα ἁλῶν ἐσθιόμενος, τρόφιμος: ubi annota νεαρὸν quoque opponi τῷ ἁλιπάστῳ. Plin. 28, 9. itidem de caseis, Stomacho utiles qui non sunt salsi, i. e. recentes: veteres alvum sistunt. Et νεαλεῖ πάτῳ ap. Nicandr. (Θ. 933.) Recenti, νεαρῷ. Item ν. μόσχος, (Ἀ. 358.) Novella vitula, in Μόσχος: Schol. exp. νεαρά. Possunt igitur νεαρὸς et νεαλὴς esse tam παραγωγικὰ duntaxat esse quam compp. [" Segaar. Epist. ad Valck. p. 7. Ammon. 97. Phryn. Ecl. 164. Villoison. ad Long. 196. ad Lucian. 1, 683. 2, 224. Diod. S. 2, 439. 500." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 52. 109. Phot. Νεαλής· ἐκτείνεται τὸ ᾱ. Ἀριστοφάνης Λημνίαις· Ἕως νεᾶλὴς ἐστιν αὐτὴν τὴν ἀκμήν· Μένανδρος.]

" Νεωρὴς, Scholiastæ Soph. νεωστὶ ἠρτημένος, in " Electra (901.) Ὁρῶ νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον:" [Œd. C. 730.]

" Νηγάτεος, quasi νεήγατος, signif. νεωστὶ γενόμε-" νος, teste Eust., h. e. Recens factus, Il. B. (43.) ἔν-" δυνε χιτῶνα Καλὸν, νηγάτεον." [" Heyn. Hom. 4, 202. 6, 562. Wakef. Ion. 88. Ruhnk. Ep. Cr. 92. Ilgen. ad Hymn. 425." Schæf. Mss. Buttmann. Lexil. 203. Apoll. Rh. 1, 775.]

Derivata a posteriori Νέος.

Νεότης, ἡ, Juventus, i. e. Ætas juvenilis, Adolescentia: sicut νέος Cic. vertit Adolescens. Aristot. Rhet. 2. Ἡλικίαι δέ εἰσι, νεότης καὶ ἀκμὴ καὶ γῆρας. Thuc. 6, (18.) p. 204. Νομίσατε νεότητα μὲν καὶ γῆρας ἄνευ ἀλλήλων μηδὲν δύνασθαι. Sic Plut. An Seni Capess. Resp. Πειθαρχικὸν γὰρ ἡ νεότης, ἡγεμονικὸν δὲ τὸ γῆρας. Athen. 4. Ἐν τῇ νεότητι τὰ τοῦ γήρως ἐφόδια προκαταναλίσκοντες: quibus in ll. νεότης et γῆρας sibi opp., sicut supra γηραιοὶ et νέοι. Similiter et a Xen. K. Π. 8, (7, 3.) opp. νεότης τῷ γήρᾳ, cujus verba habes p. 133. mei Lex. Cic., ubi a Cic. νεότης redditur Adolescentia, γῆρας Senectus. Item Plato Apol. (14.) Ἀτεχνῶς τὴν γραφὴν ταύτην ὕβρει τινὶ καὶ ἀκολασίᾳ καὶ ν. γράψασθαι: in malam partem. Sæpe νεότης dicuntur Ipsi juvenes s. adolescentes, Juvenum multitudo, νέων πλῆθος, Thuc. Schol. Sic Plaut. Nemo juventute ex omni Attica, Cic. Juventutem laboribus erudiunt: quo modo et Pubes capitur: ut Agrestis pubes, ap. Virg. Omnis Italiæ pubes, Cic. Pubes Albana, Liv. Apud Xen. [Thuc.] 2, (20.) de Atheniensibus, Ἀκμάζοντάς τε νεότητι πολλῇ: paulo ante, N. πολλὴ οὖσα ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Philo V. M. 1. Τὴν ἐκ τῶν πόλεων ν. ἀναστήσας, Excita ex urbibus juventute. Et Pericles ap. Aristot. Rhet. l. 2. ait, Τὴν ν. τὴν ἀπολομένην ἐν τῷ πολέμῳ, οὕτως ἠφανίσθαι ἐκ τῆς πόλεως ὥσπερ εἴ τις τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξέλῃ. Sic et Gallice dicitur La jeunesse, Juventus, pro Juvenibus. [" Bibl. Crit. 3, 2. p. 56. ad Charit. 211. Plut. Mor. 1, 16. Thom. M. 312. Sine artic., Boiss. Philostr. 599. Plur., Jacobs. Anim. 275. Metrodor. Ep. 1." Schæf. Mss.] Νεοτήσιος, ὁ, ἡ, Juvenilis, Phocyl. (201.) νεοτήσιος ὥρα, Juvenilis forma s. pulcritudo. [" Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss. " Jacobs. Exerc. 2, 29. ad Charit. 298." Schæf. Mss. Clem. Alex. 940." Wakef. Mss. Callistratus 897. 903.]

Νεολαία, ἡ, i. q. νεότης in posteriori signif., i. e. Juvenum multitudo, Juventus, Pubes, τὸ τῶν νεανίσκων πλῆθος, J. Poll. 4, (9, 7.) Herodian. Πᾶσαν τὴν νεολαίαν ἔς τι πεδίον κελεύει συνελθεῖν, Universam juventutem: 3, (4, 2.) Πολύ τι πλῆθος καὶ σχεδὸν πᾶσα ἡ ν. τῶν Ἀντιοχέων. Itidemque de Virginum juvencularum multitudine ap. Theocr. 18, (24.) Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία. Item νεολαία γυναικῶν, Eur. [Alc. 103. Æsch. Pers. 672. Suppl. 695. Lobeck. Phryn. 404. "Ad Charit. 208. 211. Alciphr. 24. Toup. Opusc. 1, 258. Musgr. Alc. 103. Wakef. 102. Jacobs. Anim. 30. Thom. M. 653." Schæf. Mss.] "Νεηλαίη, Hesychio νεότης πᾶσα." [Lobeck. Phryn. 404. Νεελαία, Ignat. Epist. 9. p. 196. perperam pro νεολαία.]

Νεοίη, ἡ, Juventus, Juvenilis ætas, Il. Υ. (604.) οὔ τι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων Ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη: ubi de Stultitia juvenili dicitur, sicut νεότης paulo ante in l. ex Isocr. c. Eust. hoc νεοίη videtur accipere adjective, derivans a νεοῖος ut ἀλλοίη ab ἀλλοῖος: exponensque νηπιέη, ἡ νεωτερικὴ κατάστασις, s. νεωτερικὸς νοῦς, ἡ νεάζουσα φρήν. ["Heyn. Hom. 8, 475. Valck. Adoniaz. p. 245. Toup. Opusc. 2, 256. * Νεοεία, Heyn. l. c." Schæf. Mss.] Νεάζω, F. άσω, Juvenesco, J. Poll. Καὶ εἰς μειρακίων ἡλικίαν ἐξαλλάττειν, ἀκμάζειν, σφριγᾶν, νεανιεύεσθαι, Juvenilem ætatem agere, Adolescere, Epigr. in Anum, ὡς ὁ παλαιὸς Ἐλπίζεις Πελίας ἑψομένη νεάσαι, Philo V. M. 3. Μὴ χρόνου μήκει μαραινόμενον, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐγχρονίζει, καινούμενον καὶ νεάζον, Quanto magis inveterascit, renovatur ac juvenescit, Greg. Ὧν τὰ σώματα χρόνῳ κέκμηκεν, αἱ δὲ ψυχαὶ θεῷ νεάζουσι. Item τὸ νεάζον ap. Soph. (Tr. 144.) pro ἡ νέα ἡλικία, Schol. Item, Juventutem transigo, consumo, Herodian. 3, (14, 4.) Ἂν νεάζοιεν ἐν στρατιωτικῷ βίῳ καὶ σώφρονι, Si militari vitæ ac sobriæ juvenes insenescerent, Polit. Item, Juvenis sum, robustus et vegetus. Hes. νεάζων exp. μειρακιευόμενος: et νεάζομεν, ἀφικνούμεθα, ἢ νεωστὶ ἥκομεν. Item Juveniliter ago, sapio: ut νεάζουσα φρὴν, Eust. [Æsch. Ag. 773. Suppl. 110. "Pierson. Veris. 43. Toup. Opusc. 1, 442. 2, 117. Valck. Anim. ad Ammon. 175. ad Phalar. 350." Schæf. Mss. * Νεασμὸς, Geopon. 2, 23, 6.] Comp. Ἀνανεάζω, et Ἐκνεάζω, et Ἐννεάζω, et Συννεάζω, et Ὑπονεάζω. Est autem Ἀνανεάζω, Rejuvenesco, Iterum juvenis fio, i. q. ἀνηβῶ. Suidæ enim ἀνηβῶν est ὁ ἀνανεάζων. Accipitur etiam transitive pro Rejuvenescere facio, Renovo, Instauro, ἀναθάλλειν ποιῶ, Aristoph. (B. 590.) Νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ τὴν στολὴν εἴληφας, ἥν Εἶχες σύ γ' ἐξ ἀρχῆς, πάλιν Ἀνανεάζειν σαυτὸν αἰεί: ubi exp. etiam Juvenilem animum ostendere s. παρέχειν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα. Apud Dionys. Areop. sæpe usurpari pro Renovare, testatur Bud. Secund. comp. est Ἐκνεάζω, q. d. Juveniliter excresco, Lucian. (2, 434.) Σπόρον πυροῦ κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα, Instaurabilem, Renovabilem, Bud. [* Ἐκνεασμὸς, Simplicius Stobæi 7. p. 204. Schw. et ad Epict. 135.] Tert. Ἐννεάζω, Juvenesco in, Juventutem ago s. transigo in, Adolescentiam tero in, Hippocr. Aphor. sect. 2. ar. 54. Μεγέθει δὲ σώματος ἐννεάσαι μὲν, ἐλευθέριον καὶ οὐκ ἀειδές· ἐγγηράσαι δὲ, δύσχρηστον, καὶ χεῖρον τῶν ἐλασσόνων. Unde Cels. 2, 1. Nam longa statura ut in juventa decora est, sic matura senectute conficitur. ["Thom. M. 312." Schæf. Mss. * Ἐπινεάζω, J. Poll. 10, 53.] Quart. Συννεάζω, Una juvenesco s. adolesco, Una cum aliquo juventutem s. adolescentiam transigo, Alciphr. (2, 3.) Καὶ συννεάσαιμεν ἀλλήλοις καὶ συγγηράσαιμεν, καὶ νὴ τοὺς θεοὺς συνθάνοιμεν. ["Ad Charit. 351." Schæf. Mss. Philostr. Soph. 2, 10.] Quint. Ὑπονεάζω, q. d. Subjuvenesco, Subnovor, Gaza, VV. LL. Fortassis tamen intellexerunt illa l. supra in Ὑπονεάω c. ["Boiss. Philostr. 488." Schæf. Mss.]

Νέαξ, Juvenis, Adolescens, Qui juvenilem ætatem agit, J. Poll. 2. Νεανίσκος, νεανίας· ὁ δὲ νέαξ, εἰ γὰρ τῶν εἰρημένων ἐστὶν, ἀλλὰ κωμικώτερον ἂν εἴη. ["Ruhnk. Ep. Cr. 154. ad Mœr. 419. ad Timæi Lex. 282. Callim. 1, 456. Musgr. Suppl. 44." Schæf. Mss.]

Νεὰν, ᾶνος, ὁ, idem: quod Eust. ita a νέος derivari A scribit ut μεγιστὰν a μέγιστος: cujus tamen nullum affert exemplum. Meminit hujus νεὰν Suid. quoque, itidemque e νέος derivari annotat, sicut Ἀλκμὰν ex ἄλκιμος, facta sync. ["Phryn. Ecl. 85." Schæf. Mss.] Deducuntur inde νεᾶνις, νεανίας, et νεανίσκος. Est autem Νεᾶνις, Juvencula, Adolescentula, Puella juvenilis ætatis, Eur. Med. (1150.) πόσις δὲ σὸς Ὀργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεανίδος: de filia Creontis nova nupta Jasonis. [Æsch. Pr. 703. Eum. 961. "Brunck. ad Eur. Hipp. 1353. Pierson. Veris. 78. Valck. Phœn. p. 287. Bentl. Opusc. 77. Toup. Opusc. 1, 293. Thom. M. 672. Markl. Iph. p. 86. Musgr. 615. Ion. 489. Jacobs. Anth. Proleg. 58. Lobeck. Aj. p. 270. Adj., Musgr. ad Phœn. p. 208. Toup. Opusc. 1, 272. * Νεανίδης, ibid." Schæf. Mss. Vide nott. ad Eur. Iph. A. 615.] Νεανίας, Adolescens, Juvenis: ut νέος supra. Herodian. 3, (11, 1.) de Antonino, Ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν ν., Ferocem audacemque juvenem. Pythag. νεανίαν vocat quem alii ἄνδρα, ut videbis in Νεηνίης. || Νεανίαν etiam pro Audaci et pro Strenui spiritus homine acrique dicunt, Dem. (329.) Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας, καὶ πηνίκα λαμπρός; Bud. 934. Sic Xen. K. Π. (2, B 2, 2.) Νεανίας ἀνήρ. Et quoniam juvenes feroces et protervi utplurimum sunt, hinc fit ut interdum usurpetur pro Ferox et protervus, Juvenili protervia et ferocia præditus. Aristoph. Σφ. (1332.) Ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην Ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας. || Accipitur etiam adjective pro νεανικὸς, Juvenilis: Eur. (Alc. 682.) νεανίας λόγους dixit Sermones juveniles et audaces, τολμηρούς. ["Eur. Hel. 211. 1578. Phœn. 1369. Brunck. ad Hipp. 1353. Abresch. Lectt. Aristæn. 129. Ammon. 36. Eran. Philo 165. ad Xen. Eph. 253. Wyttenb. Select. 374. ad Charit. 371. Markl. Suppl. 190. 580. Boiss. Philostr. 392. Filius juvenis, Plato Gorg. 116. Adj., Valck. Phœn. p. 38. Musgr. p. 208. Herc. F. 179. 1098. Lobeck. Aj. p. 270. Toup. Opusc. 1, 272. Brunck. Or. 1397. De quant., Toup. Opusc. 1, 271. N. εἰσιδεῖν, Valck. Phœn. p. 56." Schæf. Mss. * "Συννεανίας, Nicet. Eugen. 3; 109. 9, 45. * Νεα- C νιότης, Philo Carpas. in Cant. Cantic. p. 20." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Νεανικὸς, Juvenilis, ut φρόνημα, Juvenilis et strenuus animus, Dem. (37.) Ἔστι δ' οὐδέποτ' οἶμαι μέγα καὶ ν. φρόνημα λαβεῖν, μικρὰ καὶ φαῦλα πράττοντας, Athen. (448.) e Comico quodam, δρᾷ τι καὶ νεανικὸν Καὶ θερμόν. Metaphorice enim ut plurimum capitur pro Strenuus, Animosus, Virilis, etiam Audax; nam talis juvenilis esse animus consuevit. Herodian. 6, (8, 8.) Ὅτι μηδὲν ἀνδρεῖον μηδὲ νεανικὸν παρέχοιτο εἰς Γερμανοὺς ἐλθὼν, Nullum adhuc forte virileve facinus. Synes. Epist. 47. Ἀλλ' οὗτός ἐστι νεανικώτερος ἐκείνου τἀνδρός. Aristoph. Σφ. (1205.) Ἐγῷδα τοίνυν τό γε νεανικώτατον, Fortissimum facinus. Et Plut. (6, 15.) Ἤδη δέ τινες καὶ τῶν νεανικωτέρων ἅπτονται κακῶν, Audaciora attingunt mala. Item e Plat. ν. φύσις, Acre et elatum ingenium. Addi his potest, quod Aristot. in Physiogn. de leone dicit, στῆθος ν. καὶ βάσιν νεανικήν: est enim id animal generosum et virili animosi- D tate præditum. E Plat. vero Epist. νεανικὸς κολοφὼν, Finis gloriosissimus. Interdum pro Validus, Robustus, Vehemens; nam et talis esse juvenilis ætas solet: ut ν. ἐπιθυμία ap. Aristot. Eth. 7, 4. sicut ibid. λύπη ἰσχυρά. Et ν. κίνησις, et ap. Theophr. (C. Pl. 1, 17, 2.) φορά. Rursum ex Aristot. βροντή: et ex Ejusd. H. A. πόρος, Validus meatus: et ex Eur. (Hipp. 1204.) φόβος, Vehemens metus. In quorum locorum quibusdam redditur etiam Magnus, Permagnus: sicut et ap. Synes. Ep. 125. Καὶ περιαγγελθῇ ν. τις συστᾶσα περὶ ἐμὲ δύναμις, Magna manus. Ubi etiam reddere posses Valida. Item ν. κρέας de Portione carnis magna et quæ vel juvenem exatiet, Schol. accipit ap. Aristoph. Πλ. (1137.) Δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικόν: quidam tamen ibi accipiunt pro Carne robusti et validi animalis. Pro Magnus accipi potest et in h. l. Alexidis ap. Athen. (170.) ὑποτίθει εἰς λοπάδα νεανικήν, In magnam et quasi strenuam patellam. Et in compar. νεανικώτερα, Aliquid juvenilis levitatis s. temeritatis habentia. Lu-

cian. (3, 419.) Νεανικώτερα ἡμᾶς ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταῦτα A πρὸς τοὺς πολλούς. [" Heind. ad Plat. Theæt. 370. Lys. 7. Gorg. 214. Fischer. Prolus. ad Palæph. 46. Casaub. ad Athen. 132. Plut. Mor. 1, 16. ad Xen. Eph. 253. Wyttenb. Select. 374. ad Diod. S. 1, 119. 517. ad Charit. 371. Plut. Alex. 138. Schm., T. H. ad Plutum p. 434. Kuster. Aristoph. 17. ad Lucian. 3, 725. Boiss. Philostr. 484. Vehemens, Villoison. ad Long. 66. Νεανικώτερος εἰπεῖν, Heind. ad Plat. Apol. p. xviii." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Νεανικῶς, Juveniliter; Valide, Strenue: qua signif. ap. Ovid. legitur, Jecit ab obliquo nitidum juveniliter aurum. Aristoph. Σφ. (1362.) ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς, Strenue: (1307.) Κἄτυπτε δή με νεανικῶς, Fortiter, ἰσχυρῶς, γενναίως, Plut. vero Symp. 4. dicit ἡμᾶς εἰστία νεανικῶς, pro Opipare s. Laute. [" Xen. Eph. 88. Villoison. ad Long. 66. * Νεανικέω, Toup. Emendd. 4, 460. * Νεανικόω, Lobeck. Aj. p. 271." Schæf. Mss. Phot. v. Νεανισκεύεται. * Νεανικότης, Schleusner. Lex. V. T. Epiph. 1, 610.] Νεανιεύομαι, Juvenesco, Juveniles annos ingredior; i. q. B νεάζω: sic enim J. Poll. 2. Ἡβᾶν καὶ ἡβάσκειν καὶ εἰς μειρακίων ἡλικίαν ἐξαλλάττειν, ἀκμάζειν, σφριγᾶν, νεάζειν, νεανιεύεσθαι. Ξενοφῶν δὲ καὶ νεανιτεύεσθαι ἔφη. || Aristoph. autem νεανιεύομαι usurpavit pro τολμῶ, Poll. ibid. Sed significat potius Juvenili quadam animi ferocia audeo, Juvenili animi robore suscipio, *Juvenile facinus edo*, νέον ἔργα ποιῶ, ut Hes. et Suid. exp. interdum in bonam partem, Philo V. M. 1. Αἱ μὲν κόραι νεανιεύονται, μηδὲν ὀκνοῦσαι τῶν πρακτέων, Juvenilem virtutem præstant. Idem eod. l. dicit νεανιεύεσθαι νεανείαν, Juvenilis audaciæ facinus edere. Eod. l. Καὶ τῆς ὑπούσης δυνάμεως ἐστὶν ὅτε πλέον ἐνεανιεύετο, Quædam supra vires interdum audebat. Plut. (6, 617.) Τοιαῦτα νεανιεύονσι, Juvenili quadam audacia ejusmodi facinora edunt: de delphinibus qui Arionem vexerant. Quibus addi potest quod Bud. 934. e Dem. (536.) affert, Οὐδ' ἐνεανιεύσατο τοιοῦτον οὐδὲν, pro Nec strenua liberalitate in remp. usus est: i. e., non se obtulit χορηγήσοντα, ut ego feci. Interdum in malam partem pro Juvenili C ferocia et temeritate aut petulantia audeo, vel ago, Temere et confidenter aliquid audeo, Dem. (520.) Δύο ταῦτα ὡσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νεανιευομένοις ἐπέθηκε, Hæc duo facinora flagitiosis audacibusque factis addidit, ubi passive capitur. Aliud exemplum e Greg. habes ap. Bud. 934. Τί δ' οὐκ ἀκούων οἷς οὗτοι νεανιεύονται, Petulanter agunt. Item, Juvenili quadam ferocia jacto, jactantia dico, Gloriabundus dico. Exempla e Dem. habes ap. Bud. l. c. Et in pass. ap. Plut. (Mario 29.) Μακρὰ χαίρειν φράσας τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιευθεῖσι, Valere jubens ea quæ præclare et strenue in senatu dixerat. Bud. ibid. Horatius dicit Juvenari versibus pro Juveniliter exultare, exprimere volens, ut existimo, Græcum verbum νεανιεύεσθαι, quod simili constr. usurpatur a Greg. Vide Νεανίζειν. Apud Hes. activa etiam terminatio est Νεανιεύων, pro μειρακευόμενος. [" Act. Traj. 2, 309. Abresch. Lectt. Aristæn. 349. Valck. Anim. ad Ammon. 226. Wyttenb. Select. 245. 373. 414. Plut. Mor. 1, 314. Zeun. ad Xen. K. Π. 28. D Heind. ad Plat. Gorg. 118. Wakef. S. Cr. 4, 143. Aristoph. Fr. 279. ad Lucian. 2, 307." Schæf. Mss.] Νεανίευμα, τὸ, Juvenilis audaciæ facinus, Egregium strenuumque factum, Juvenile et audax facinus; etiam Juvenilis jactantia, dicitur enim aliquis tam dictis quam factis νεανιεύεσθαι. [Lucian. 1, 774. * Ἐπινεανιεύομαι, Plut. 10, 446. J. Poll. 3, 121. Basil. 3, 222.] " Καταναεανιεύομαι, Juveniliter glo- " rior: vel etiam Juvenili robore prævaleo. Hes. " enim καταναεανιευόμενος exp. et κατακαυχώμενος et " κατισχύων. Itidemque Suid." [* Προσνεανιεύομαι, Dio Cass. 504. * Συννεανιεύομαι, 638. 1206.] Νεανιτεύομαι, ejusd. signif. cum νεανιεύομαι, ut J. Poll. paulo ante in Νεανιεύομαι docet, citans auctorem Xen., ap. quem tamen cum νεανισκεύομαι in ea signif. reperiam, hoc νεανιτεύομαι suspectum habeo: quod alioqui a νεὰν vel a νεανίας derivari potest. AT Νεανεύω, quod Erasmus habet in suis Chiliadibus, ut mox in Νεανίζειν videbis, sine Auctore tamen et

exemplo, commodius a νεὰν deducetur: significabit autem hoc νεανεύομαι, sic enim malo quam νεανεύω cum Erasmo, idem cum νεανιεύομαι, Juvenis sum, fio: Juvenili quadam audacia dico, facio. Νεανεία, Juvenilis audaciæ facinus, i. q. νεανίευμα, Philo V. M. 1. (2, 306.) Ἐνεανιεύσατο νεανείαν ἀνδρὶ καλῷ κἀγαθῷ προσήκουσαν, Juvenilis audaciæ memorabile facinus viroque dignum forti edidit. Ceterum quamvis hoc nomen νεανεία a Νεανεύομαι formatum videri possit, suspectum tamen mihi est hoc verbum, existimanti potius dici νεανεία pro νεανιεία. [" Herodian. Epimer. Mss." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Ejusd. cum præcedentibus et significationis et originis EST Νεανίζω. Juvenari, inquit Erasm. Chiliad., dixit Horat. tum nove, tum Proverbialiter, in Arte Poëtica. Græci item νεάζειν, νεανίζειν, νεανεύειν, consimili modo usurpant pro eo quod est, Juvenum more, jactantius, inconsideratius, inconsultius agere, aut si quid aliud ei ætati peculiare videtur. Quod quo longius traducatur, hoc fuerit venustius: ut si quis orationem floridam phaleratamque dicat νεανίζειν. Verba Horatii sunt, Sylvis deducti caveant, me judice, Fauni Ne, velut innati triviis, aut pene forenses, Aut nimium teneris juvenentur versibus unquam, Aut immunda crepent ignominiosaque dicta. [Plut. Flamin. 20. Νεανίζοντι τῷ πάθει, i. e. νεανικῷ: cf. J. Poll. 4, 136. Νεανιζομένον, Photio καινουργουμένον, sic leg. pro vitioso νεκνιζομένον.] In VV. LL. ponitur ETIAM Νεανόομαι, Juvenesco, Pubesco. [Apud Dionys. Hal. Epitome 18, 3. est * Νεανιόομαι, Καί τι καὶ νεανιούμενος περὶ τῆς ἑαυτοῦ ῥώμης, Schneidero autem leg. videtur νεανιευόμενος.]

Dimin. nominis Νεὰν EST Νεανίσκος, Juvenis, Adolescens, i. q. νέος et νεανίας, Aristot. Polit. 5. Δύο νεανίσκων στασιασάντων. A Plut. opp: νεανίσκοι et πρεσβύτεροι, sicut supra νέοι et πρεσβύτεροι. Ab J. Poll. νεανίσκος collocatur in quarta ætatum hebdomade, quæ sc. a 21 anno ætatis incipiens, 28 terminatur. Vide et Νεηνίης. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 129. Add. 133. Ammon. 36. Eran. Ph. 165. ad Xen. Eph. 253. Boiss. Philostr. 392. Puer, Servus, Lucian. 2, 257. Conf. c. νεανικὸς, ad Plut. 4, 53. Reisk." Schæf. Mss. * Νεανισκάριον, Arrian. Diss. Epict. 2, 16.] Νεανισκεύω, Juvenesco, Pubesco, Juvenilem ætatem ago, Eupolis ap. Suid. Γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλήντε κἀγαθήν. Αὕτη νεανισκεύοντος [νεανικοῦντος Phot.] ἐπεθύμησέ μου. Hoc tamen νεανισκεύειν idem Suid. annotat ἰδίως ab eo Poëta ἐσχηματίσθαι: quippe pro quo frequentius dicatur νεανισκεύεσθαι tum ab Eod., tum ab Amphide et Posidippo. Utitur eo et Xen. K. Π. 1, (2, 15.) p. 4. Οἳ δ' ἂν παιδευθῶσι παρὰ τοῖς δημοσίοις διδασκάλοις, ἔξεστιν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι, Juvenilem ætatem transigere s. adolescere inter ephebos. Videtur etiam accipi in posteriori signif. verbi νεανιεύομαι. ["Toup. Opusc. 1, 271. 546. Wyttenb. Select. 373." Schæf. Mss.] Νεανίσκευμα, τὸ, VV. LL. exp. Superbia, Incontinentia: quale quid et νεανίευμα significat.

Porro pro Νεᾶνις et Νεανίας et Νεανίσκος Ionice DICITUR Νεῆνις, ET Νεηνίης ET Νεηνίσκος, Od. H. (20.) Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, Il. Σ. (418.) Χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι, Juvenculis s. Puellis juvenilis ætatis. Idem Hom. utitur etiam τῷ νεηνίης, idque cum ἀνὴρ conjungit, pro Juvenis, Od. K. (278.) νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη: Ξ. (524.) τοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς Ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι. Ceterum Pythagoras νεανίαν vocat, quem alii ἄνδρα, i. e. Virum, Qui virilis et constantis ætatis est: Juvenem autem s. Adolescentem, νεηνίσκον vocat, forma dimin. ut docet Diog. L. in Pythag. 408. his verbis, Διαιρεῖται δὲ τὸν τοῦ ἀνθρώπου βίον οὕτως· παῖς, εἴκοσι ἔτεα· νεηνίσκος, εἴκοσι· νεηνίης, εἴκοσι· γέρων, εἴκοσιν· αἱ δὲ ἡλικίαι πρὸς τὰς ὥρας ὧδε σύμμετροι· παῖς, ἔαρ· νεηνίσκος, θέρος· νεηνίης, φθινόπωρον· γέρων, χειμών· ἔστι δὲ αὐτῷ ὁ μὲν νεηνίσκος, μειράκιον· ὁ δὲ νεηνίης, ἀνήρ: quod tamen discrimen ab aliis non observatur. Hippocr. Aphor. sect. 3. art. 29. Τοῖσι δὲ νεηνίσκοισι αἵματος πτύσιες, φθίσιες, πυρετοὶ ὀξέες, ἐπιληψίαι. Unde Cels. 2, 1. 1. Adolescentia morbis acutis, item

comitialibus tabique maxime objecta est; fereque juvenes sunt qui sanguinem expuunt: ubi quos νεηνίσκους vocavit, ibid. ἡβάσκοντας appellat: uno gradu τὰ παιδία præcedentes, at duobus gradibus τοὺς πρεσβύτας sequentes.

¶ Νεῖος, Novus, Novellus, Recens, Ionice pro νέος, Gal. Lex. Hippocr., qui νεῖον exp. τὸ νέον. UNDE Νειότατος, superl., Novissimus, Infimus, Imus, sicut Hes. νειότατον exp. κατώτατον. E quo per sync. FIT Νείατος, SICUT Νέατος e νεώτατος, de quibus duobus supra. Utitur hoc νείατος in ea signif. Il. Θ. (478.) οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι Γαίης καὶ πόντοιο: Z. (295.) de peplo, ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων: E. (857.) ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην: itidemque Nicand. (Ἀ. 120. 190.) νείατα dixit τὰ ἔσχατα. [" Νείατος, Heyn. Hom. 5, 104. 158. 561. 7, 339. Il. E. 293. Julian. Æg. 48. Jacobs. Anth. 7, 313. Musgr. Rhes. 794. ad Mœr. 268. Toup. Opusc. 1, 152. Ilgen. Hymn. 105. Valck. Callim. 241. ad Charit. 788. * Νειάτιος, ibid." Schæf. Mss. Manetho 6, 738.] Sicut vero νείατος pro νειότατος per sync. dicitur, ITA Νειόθεν ET Νειόθι Eust. dici annotat PRO νειατόθεν ET νειατόθι: addens tamen, εἰ μή τι ἄρα προϋπάρχει αὐτοῦ τὸ νεῖον, ἐξ οὗ παρῆκται τὸ νείατον ὁμοίως τῷ τρίτατον. Est autem Νειόθεν, Ex imo, Ex imo fundo, loco. Il. K. (10.) Ὣς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστονάχιζ' Ἀγαμέμνων Νειόθεν ἐκ κραδίης, Apoll. Rh. 1, (1196.) χαλκοβαρεῖ ῥοπάλῳ δαπέδοιο τινάξας Νειόθεν ἀμφοτέρῃσι περὶ στύπος ἔλλαβε χερσὶν Ἠνορέῃ πίσυνος, ubi ante δαπέδοιο subaudiendum ἐκ, ut in loco Homerico: ut sit Ex imo solo, soli fundo. Utitur eo et Lucian. (3, 330.) Τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νειόθεν αὐτὸ δρῶν, Non e summis labris, sed ex imo pectore, Bud. Videtur autem allusisse ad Hom. illud, Νειόθεν ἐκ κραδίης, quod jam citavi. [" Wakef. S. Cr. 3, 157. ad Charit. 210. Heyn. Hom. 6, 9." Schæf. Mss.] AT Νειόθι, In imo, In imo fundo, In ima parte, Il. Φ. (317.) τά που μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, Hesiod. Θ. (567.) de dolo Promethei, δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ, Apoll. Rh. (1, 63.) νειόθι γαίης, (990.) πέτρης, ubi simpliciter etiam reddi potest Sub.

Νεῖον, Nuper, Ionice pro νέον, Apoll. Rh. Νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίης Λυγκήϊον Ἄργος ἀμείψας, i. e. νεωστὶ, Schol. [" Jacobs. Anth. 7, 241. Ruhnk. Ep. Cr. 198. ad Mœr. 194. 270." Schæf. Mss.]

" Νειόφατον, Hesychio νεόκρατον."

Νειαρὸς, i. q. νείατος, VV. LL. Potest tamen accipi et pro νεαρός. AT Νείαρα SIVE Νέαιρα, quorum utrumque habetur in Lex. meo vet., τὸ ἔσχατον μέρος τῆς κοιλίας, ut ibid. exp. J. Poll. 2. Καλεῖται κῶλον καὶ κάτω κοιλία, ἣν νειαίρην Ὅμηρος καλεῖ: itidemque Bacchius ap. Erot. νείαραν exp. τὸ κῶλον, quod quidam vocant τὴν κάτω κοιλίαν. Erot. autem γαστέρα: sed major pars in eo consentit, νείαιραν esse Imum ventrem, qui et λαγὼν, a λήγω, ut Etym. tradit. Quamvis vero hi Lexicogrr. νείαιραν simpliciter exp. Imum ventrem, ap. Hom. tamen et alios Poëtas solet adjunctum habere γαστὴρ, Il. E. (539.) Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν: (616.) Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος: itidemque Π. (465.) Τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα. Duplex vero etymon traditur a Gramm., cujus et Eust. meminit, Νείαιρα γαστὴρ, οὐ μόνον δι' ἧς τὰ σιτία νέονται, ὅ ἐστι πορεύονται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐσχάτη· ὅθεν καὶ ἡ γυναικεία ὑστέρα μετείληπται. Alibi vero annotat, sicut Νέαιρα Nomen proprium est a νέα, i. e. νεαρὰ, sic et νέαιραν γαστέρα posse ἀστείως indidem derivari, διὰ τὸ ἐνδελεχῶς νεάζειν αὐτὴν εἰς ὄρεξιν. [" Νειαίρη, Heyn. Hom. 5, 104. 158. 7, 220. 339. Musgr. Rhes. 794. Wakef. S. Cr. 5, 54. Heringa Obss. 8. 106. ad Mœr. 268. Valck. Callim. 230. 241. Νείερα, Musgr. l. c. Νείαρα, ibid. Wakef. S. Cr. 4, 61. Νείαιρος, Toup. Opusc. 2, 159. ad Il. Π. 465." Schæf. Mss.] " Νεῖραι, Hesychio κατώταται, Infimæ: aliis κοιλίας " τὰ κατώτατα, Infimæ ventris partes. Hoc ipsum " mox ὀξύνει: afferens nimirum νειρὴ pro κοιλία " ἐσχάτη, Extremus s. Imus venter: item νειρὸν pro " ἔσχατον, Extremum s. Imum: addens etiam σφο-

A " δρὸν, Vehemens." [Νείρη, Infima pars ventris, Viscera, Æsch. Ag. 1455. " Musgr. Rhes. 794. Νεῖρος, ibid. Νειρὸς, ibid. Iph. T. 298. ad Charit. 732." Schæf. Mss. " Vehemens, Profundus, Fabric. B. Gr. 2, 644. (Poëta vet. de Herbis 94. βῆχα ν.) * Νειρὶς, Neptunus, 648." Wakef. Mss.]

¶ Νειὸς, ἡ, Novale, Novalis ager, Ager renovatus, i. q. νέα et νεὸς, unde etiam fit, Ionice inserto ι, et νεατὴ, quod vide, Od. E. (127.) Ἰασίωνι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, de Cerere frugum et agrorum præside. De qua et Hesiod. Θ. (971.) Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. Eustathio est ἡ ἄρτι ἀνανεουμένη γῆ, Ager novatus, Cic.: Hesychio ἡ νεωστὶ μεταβεβλημένη, i. e. ἠροτιωμένη γῆ. Utitur hoc vocabulo et Theophr. C. Pl. 4, 9. de leguminibus, Αἴτιον τοῦ θᾶττον ἐκτελοῦν καὶ μὴ καρπίζεσθαι τὴν γῆν, ἀλλὰ νειὸν ποιεῖν. Ex Ejusd. H. Pl. 8, (7.) Μὴ ποιεῖν νειὸν καρπὸν, Novalibus ineptum esse, VV. LL. e Gaza. Ab Hesiodo dicitur ἀλεξιάρη, Ἔργ. (2, 82.) Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρου- B ραν. Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα: paulo ante dicit νεωμένη ἄρουρα. [" Dionys. H. 4, 2032. Heyn. Hom. 6, 75. 7, 544. Il. K. 353. Σ, 541. ad Charit. 235. Apoll. Rh. 3, 411. Jacobs. Anth. 9, 383." Schæf. Mss.] Νειοποιέω, Novale facio, Terram s. Agrum renovo, quod Theophr. divisa voce νειὸν ποιεῖν dicit, Xen. Œc. (11, 16.) Ἥντε μὴ φυτεύοντες τυγχάνωσιν, ἥν τε νειοποιοῦντες, ἥντε σπείροντες, ἥντε καρπὸν προσκομίζοντες. Νειοτομεὺς, in Epigr. (Agathiæ 30.) q. d. Novalicida, h. e. Qui novale aratro scindit, proscindit, findit. Sic enim et Lat. Poëtæ.

ΝΕΟΣΣΟΣ, ὁ, Pullus, Recens a partu avicula; sic enim exprimi potest etymon, a νέος. Il. I. (323.) Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι Μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι: B. (311.) Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα, ubi Cic. vertit Pulli, p. 65. mei Lex. Cic. sicut et supra in quodam l. in Ἐκκολάπτω c., pro eo, quod Varro dicit Pullus, in Geop. habetur νεόττια. Ad priorem Homeri l. alludens Plut. de Aud. (174.) dicit, Ὥσπερ ἀπτῆνες νεοσσοὶ ἀεὶ πρὸς τὸ C ἀλλότριον κεχηνότες στόμα: Probl. Rom. de avibus autumnalibus, Οἱ μὲν, ἀσθενεῖς καὶ νοσώδεις, οἱ δὲ, νεοσσοὶ καὶ ἀτελεῖς. Athen. 14. Νομάδα παχεῖαν ἕψε καὶ νεοσσοὺς τῶν ἤδη κοκκυζόντων. Sunt qui compositum hoc vocab. dicant παρὰ τὸ νεωστὶ ὄσσεσθαι, i. e. βλέπειν, σεύεσθαι, i. e. κινεῖσθαι. || Affertur et νεοσσὸς e Xen. (Œc. 7, 34.) pro Apicula, sicut Joseph. apibus itidem νεοσσιὰν tribuit: quam apum fœturam, cum formata est, Plin. vocari tradit Nymphas. Pullos et hic interpretari poterimus, sicut iisd. a Colum. pullities tribuitur, 9, 11. Cum primo vere in eo vase nata est pullities, novus rex eligitur. [" Valck. ad Ammon. 145. ad Herod. 76. 252. Callim. 133. Toup. Opusc. 1, 273. Wakef. S. Cr. 4, 18. Alc. 410. Phryn. Ecl. 88. Thom. M. 626." Schæf. Mss. " Proles hominis, Æsch. Choëph. 499. * Νεοσσοκόμος, Pullos nutriens, Antip. Sid. 63." Wakef. Mss. * Νεοσσοκομέω, s. * Νεοττοκομέω, Pullos alo, curo, Cyrill. in Esai. 31. p. 439. * Νεοσσοποιέω, (vide Νεοττοποιέω,) unde] Νεοσσοποιΐα, Nidulatio, D Diosc. Cunabula, Plin.: Cic. de Orat. Volucres videmus procreationis suæ atque utilitatis causa effingere et construere nidos. Hæc Bud. Videtur tamen potius hoc vocabulo significari Pullorum procreatio. [Lobeck. Phryn. 207. * Νεοσσοτροφέω, unde * Νεοσσοτροφία, M. Anton. 9. p. 269.] Νεοσσοτροφεῖον, Locus ubi pulli aluntur, Aviarium. Utitur eo vocab. Colum. 8, 15. Neossotrophii cura similis, sed major impensa est; nam clausæ pascuntur anates, querquedulæ, boscides, phalerides, similesque volucres, quæ stagna et paludes rimantur. Et sub fin. capitis, Antiquissimum est, cum quis νεοσσοτροφεῖον construere volet, ut prædictarum avium circa paludes, in quibus plerumque fœtant, ova colligat, et cohortalibus gallinis subjiciat; sic enim exclusi educatique pulli deponunt ingenia sylvestria, clausique vivariis haud dubitanter progenerant. Νεοσσία, ἡ, Nidus, Pullorum cubile, ἡ καλιὰ τῶν στρουθίων, Suid. Scribitur ET Νεοσσιὰ, oxytonως, quod et de Apum alveari dicitur, quas Xen. quoque νεοσσοὺς appellavit,

ut habetur in VV. LL. Joseph. in Macc. Μέλισσαι A περὶ τῆς κηρογονίας ἀπαμύνονται τοὺς προσιόντας, καὶ καθάπερ σιδήρῳ, τῷ κέντρῳ πλήσσουσι τοὺς προσιόντας τῇ νεοσσιᾷ αὐτῶν, καὶ ἐπαμύνονται ἕως θανάτου: ubi νεοσσιὰν vocavit Alveare in quo teneram suam sobolem fovent veluti volucres suos pullos in nidis: sunt tamen qui νεοσσιὰν hic acceperint pro Ipsa apum pullitie. [" Valck. ad Ammon. 145. Phryn. Ecl. 88. Thom. M. 626. * Νεόσσιον s. * Νεοσσίον, ibid. Phryn. l. c. * Νεόσσαξ, * Νεοσσάκιον, ibid. * Νεοσσεύω, Thom. M. l. c. ad Diod. S. 1, 365. ad Herod. 76." Schæf. Mss.]

Νεοττὸς, ὁ, Att. pro νεοσσὸς, Lucian. (1, 354.) Καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς ὑποκρώζων, Aristoph. Ὄρν. (835.) Ἄρεως νεοττὸς, Martis pullus: de gallinaceo, ave Martia: quibus subjungit Pisthetærus, ὦ νεοττὲ δέσποτα. Annotat ibi Schol. gallinaceos quosdam vocari νεοσσοὺς, sicut quosdam Μηδικούς: nisi forte pulcri pueri nomen sit, ad quod alludat. Per jocum femina etiam aliqua aut masculus νεοσσὸς dicitur cum teneræ s. virentis adhuc ætatis est, sicut B μόσχος et πῶλος ab Eur. Epicrates ap. Athen. (570.) de Laide, quam aquilæ comparat, Αὕτη γὰρ ὁππότ' ἦν νεοττὸς καὶ νέα, Ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηγριωμένη. " Νεοττὸς dicitur etiam ἡ τοῦ ὠοῦ λέκιθος, s. " τὸ πυῤῥὸν, Vitellus ovi, Luteum ovi. Cujus signif. " exempla habes e Menandro et Chrysippo ap. Sui-" dam: necnon hoc. Videbat quidam in somnis ova " e suo lecto suspensa esse: deque eo viso vatem " consulebat: jubet is eo loco fodere: inventurum " enim thesaurum: cumque hic doliolum invenisset " in quo aurum et argentum erat, et tantum argenti " quiddam vati attulisset, respondit is, τοῦ νεοττοῦ " οὐδέν μοι δίδως, Nil mihi das e vitello: aurum eo " nomine significans. Itidem DIMIN. Νεόττιον usur-" pat Diphilus, dicens, Ὠῶν δ' ἐν αὐτῇ διέτρεχεν " νεόττια." [" Νεοττὸς, Phryn. Ecl. 88. Thom. M. 626. T. H. ad Plutum p. 363. Villoison. ad Long. 195. Jacobs. Anth. 11, 154. 334. * Νεοττοποιέω, (Gl. Nidulor,) Ruhnk. ad Rutil. 91. ad Longin. 266. (c. 44, 7.)" Schæf. Mss. " Æsop. Fab. 2. p. 122. Ed. C Genev. 1628." Seager. Mss. Philes de Anim. Propr. 23, 12. p. 78. Vide Schn. Lex. Suppl. * " Νεοττοτρόφος, Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss.] Νεοττοτροφέω, Pullos alo. Et metaph. dicitur aliquis νεοττοτροφεῖσθαι pro A pueritia educari veluti pullus, Veluti pullus ali et nutriri. Aristoph. N. (999.) Μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης. [" Philo J. 2, 200. Schol. Od. N. 106." Wakef. Mss. * Νεοττοτροφία, Inc. Job. 39, 16.] Νεόττιον, τὸ, Pullulus, h. e. Pullus tenellus et recens, Aristot. H. A. 9. Exemplum cum Lat. interpr. habes in Ἐκκολάπτω. [Vide Νεοττός. Aristoph. Ὄρν. 547. 767. * " Νεοττίον, Phryn. Ecl. 88. Thom. M. 626." Schæf. Mss.] Νεοττὶς, ίδος, ἡ, Pullastra, Gallina juvenca, Aristot. Τῶν ἀλεκτορίδων αἱ νεοττίδες πλείω τίκτουσιν ἢ αἱ πρεσβύτεραι· ἐλάττω δὲ τῷ μεγέθει τὰ ἐκ τῶν νεωτέρων. Unde Plin. E gallinis juvencæ plura pariunt quam veteres, sed minora. Pullastram vero Varro dicit 3, 9. Ea, quæ subjicias, potius e pullastris quam e vetulis. Rursum Aristot. D H. A. 6. Νεοττίδες ἀλεκτορίδων καὶ χηνῶν, Pullastræ et anseres juvenci. [T. H. ad Plutum p. 362.] Νεοττία, s. Νεοττιὰ, ἡ, Nidus, Pullorum cubile s. cunabula, i. q. νεοσσία s. νεοσσιὰ, Xen. Ἑλλ. 7, (5, 10.) Προσιὸν τὸ στράτευμα ἔλαβεν ἂν τὴν πόλιν ὥσπερ νεοττιὰν παντάπασιν ἔρημον τῶν ἀμυνουμένων, Plut. Probl. Rom. Οὐδὲ γὰρ νεοττιᾷ γυπὸς ἐντυχεῖν ῥᾳδίως ἐστί. Animadverte autem oxytonως scribi ap. Xen., paroxytonως ap. Plut., sicut et in l. Aristot. habes in Ἐκκολάπτω. [Aristoph. Ὄρν. 641. " Phryn. Ecl. 88. Thom. M. 626." Schæf. Mss.] Νεοττεύω, Nidulor, Nidifico, Cunabula facio, Athen. (65.) ex Alexandro Myndio, de turdo, Ἦν καὶ συναγελαστικὴν εἶναι, καὶ νεοττεύειν, ὡς καὶ τὰς χελιδόνας, Aristot. H. A. 7, 1. de cuculo, Ἐν οἰκίᾳ νεοττεύει καὶ ἐν πέτραις. Ibid. legitur, Ἐπὶ τῆς γῆς νεοττεύει. [Aristoph. Ὄρν. 699. Lucian. 2, 95. 3, 532.] Νεόττευσις, Nidificatio, Nidulatio, Aristot. H. A. 7, 1. Ταῦτα μὲν οὖν ὑπηνέμους ποιεῖται τὰς νεοττεύσεις, ubi νεοττεύσεις ποιεῖν dicit quod ibid. νεοττείας ποιεῖν, Nidulos facere, Construere cunabula. Νεοττεία, ἡ, i. q. Nidus, Cunabula, Aristot. l. c. Τίκτουσι δὲ τὰ μὲν ἄλλα ἐν νεοττείαις, τὰ δὲ μὴ πτητικὰ, οὐκ ἐν νεοττείαις, οἷον αἵ τε πέρδικες καὶ οἱ ὄρτυγες, ἀλλ' ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμενα ὕλην: paulo post, de epope, Οὐ ποιεῖται νεοττείαν τῶν καθ' ἑαυτὸν νεοττευόντων, ubi νεοττεῖαν ποιεῖσθαι dicit quod ibid. νεοττεύειν. Lucian. (1, 178.) de alcyone, Ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου νεοττείᾳ καὶ τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Ubi potius accipitur pro νεόττευσις, i. e. Nidulatio: adeo ut et Actionem nidi construendi significet hæc vox, et Ipsum opus effectum, i. e. Nidum. Ἀπονεοττεύω, pro simpl. νεοττεύω, Nidifico. || Exp. alicubi et Nidificationem relinquo. Quinetiam hic locus Aristot. H. A. 6, (4.) Ἀπονεοττεύουσα ἡ περιστερὰ τίκτει πάλιν ἐν τριάκοντα ἡμέραις, sic exp., Columba citra dies triginta prole expedita a superiore, parit. Cum qua interpretatione convenit illa Gazæ, simplex νεοττεύω exponentis Fœtifico. [* Ἐκνεοττεύω, Aristot. Mirab. c. 138.] Ἐννεοττεύω, Nidifico in, In nido nutrio, Plato de LL. 12. p. 354. Sic in 1 Alcib. fin. Παρά σοι ἐννεοττεύσας ἔρωτα ὑπόπτερον. Bud. [Aristoph. Ὄρν. 1108.]

" Νοσσὸς, per sync. pro νεοσσὸς, Pullus, dicitur." [" Phryn. Ecl. 88. Thom. M. 626. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 80. Ammon. 145. Valck. ad Herod. 76." Schæf. Mss. * Νοσσοειδὴς, Eust. Od. B. p. 104, 46. * Νοσσοποιέω, LXX. Es. 13, 22. * Ἐννοσσοποιέω, Joseph. de Maccab. c. 14. * Ἐπινοσσοποιέω, Democriti Fragm. ap. Fabric. Bibl. Gr. 4. p. 338. Γῦπες ὄρεσιν οὐκ ἐπινοσσοποιήσονται.] " Νοσσοτροφέω, Pullos avium alo, Epigr." [" Jacobs. Anth. 8, 266. Brunck. ad Hippol. p. 374." Schæf. Mss.] " Νόσ-" σαξ, Νόσσιον, et Νοσσὶς, diminutive i. q. νοσσὸς, " Pullus. Diosc. 2, 53. Ὁ ζωμὸς τοῦ νόσσακος, Jus e " pullo gallinaceo." " Νόσαξ, perperam quidem " Codd. habent pro νόσσαξ." " David Psalmo 83, " (3.) Στρουθίον εὗρεν ἑαυτῷ οἰκίαν, καὶ τρυγὼν νοσ-" σιὰν ἑαυτῇ οὗ θήσει τὰ νόσσια ἑαυτῆς, Et turtur in-" venit sibi nidum in quo collocet pullos suos." [Cf. Matth. 24, 37. et ad h. l. Alberti p. 138.] " Νοσ-" σὶς vero metaph. in Epigr. pro Puella." [" Antip. Th. 32. Νόσσαξ, * Νοσσάκιον, Phryn. Ecl. 88. * Νοσσίον, ibid. Thom. M. 626. * Νοσσάριον, ibid. Phryn. l. c. * Νοττάριον, T. H. ad Plutum p. 363. * Νοσσάδες ὄρνεις, ibid." Schæf. Mss. Panyasis ap. Athen. 172.] " Nota vero ET Νοσσιὰ in præced. l. " positum pro νεοσσιὰ, Nidus, Domicilium in quo " avis pullos suos collocat." " Νοσιὰ, perperam in " quibusdam Codd. pro νοσσία." [" Fac. ad Paus. 3, 93. Phryn. Ecl. 88. Thom. M. 626. Ammon. 145." Schæf. Mss.] " Ita ETIAM Νοσσεύω pro " νεοσσεύω dicitur, Nidulor, Nidifico. Pass. νοσσεύ-" εσθαι dicuntur pulli pro In nidis generari: ut ex " Herod. 1, (159.) affertur, Νενοσσευμένα ὀρνίθων " γένεα ἐν τῷ νηῷ, pro Genera avium quæ genitæ " fuissent in templo." [" T. H. l. c. Phryn. l. c. Ammon. 145. ad Diod. S. 1, 238. * Νοττεύω, T. H. l. c." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Ἐκνοσσεύω, Jo. Malal. 2, 57." Elberling. Mss. " Hes. v. Κράνων." Boiss. Mss.] " Ἐννοσσεύω, Nidifico s. " Pullos procreo in." [Lobeck. Phryn. 207.]

" Νῆσορ, Hesychio νεοττὸς, Pullus."

" ΝΕΡΤΟΣ, ἱέραξ, Avium species sunt ap. Ari-" stoph. Ὄρν. (303.) teste Hes. etiam."

ΝΕΥΩ, a quo vet. verbum Lat. Nuo: cujus composita in usu manserunt, cum alia, tum Innuo et Annuo, pro Nutu utor, Nutum do: ut quidam exp. Apud Cic. Annuere aliquem pro Nutu significare. Item, Significare aliquid et annuere, Od. Π. (283.) Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ. Sæpius autem utitur composito ἐπινεύω, ut infra docebo. Itidem vero solutæ orationis scriptores compositis utuntur potius. Thuc. certe 1, (134.) per periphrasin dixit Νεύματι ἀφανεῖ χρησαμένου, pro ἀφανῶς νεύσαντος, Schol. || Annuo, i. e. Promitto, Apoll. Rh. 2, (949.) νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ Δωσέμεναι. At Epigr. ἔνευσε cum infin. quidem, sed pro Monuit nutu, ubi tamen exp.

itidem Annuit, et Submonuit. Sic Plaut. Venturum annuo. Virg. autem cum accus. cœli quibus annuis arcem. || Nuto, Vergo, Propendeo, Inclino, Theophr. H. Pl. (4, 11.) Ὁ δὲ τρίβολος αὐτὸς ἐν τῷ ὕδατι νεύει εἰς βυθὸν, Philo de brutis animalibus dicit νένευκε πρὸς χέρσον, Prona spectant terram, ut locutus est Ovid.: et contra τὰς ὄψεις hominis Deum ἀνορθῶσαι, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾶται. Ita enim ille, Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων τὰς ὄψεις περιήγαγε κάτω κύψας· διὸ νένευκε πρὸς χέρσον· ἀνθρώπου δὲ ἔμπαλιν ἀνώρθωσεν, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾶται: Siquidem cum aliorum animalium facies ita circumegisset, deorsum ut vergentes in humum procumberent, versa ille vice humanam faciem rectam voluit esse, ut cœlum suspiceret, Bud. Quomodo autem hoc memorabile dictum ex Ovidii quoque ore prodierit, docere non pigebit: ita igitur ille circa principium suæ Metamorph. canit, Pronaque cum spectent animalia cetera terras, Os homini sublime dedit, cœlumque tueri Jussit, et erectos ad sidera tollere vultus. Cum autem in illo Philonis l. πρὸς χέρσον nihil aliud sit quam πρὸς γῆν, τὴν γῆν, sciendum est tamen νεύειν πρὸς s. εἰς τὴν γῆν, sæpe dici potius de illis qui præ pudore aut mœstitia defixos in terram oculos habent, s. terram intuentur, ut vertit Polit. in Herodiano 4, (3, 16.) Οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποῖς προσώποις ἐς γῆν ἔνευσαν. Necnon in 1, (6, 10.) Οἱ μὲν ἄλλοι συνεστάλησάν τε εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ σκυθρωπαῖς ταῖς ὄψεσιν εἰς γῆν ἔνευσαν. A Poëtis autem pro ἐς τὴν γῆν dicitur etiam ἐπὶ χθονὸς cum hoc verbo. Apoll. Rh. 2, (683.) Στὰν δὲ κάτω νεύσαντες ἐπὶ χθονός. Hesiod. autem usus est adverbio ἔραζε illud ipsum significante, (Ἔργ. 2, 91.) στάχυες νεύοιεν ἔραζε. Ceterum ead. constr. dixit Arat. (58.) νεύοντι δὲ πάμπαν ἔοικεν Ἄκρην εἰς Ἑλίκης οὐρήν: ubi itidem illam Propendendi signif. habet, quam supra in νεύειν εἰς τὴν γῆν: unde Cic. ita reddidit, Obtutum in cauda majoris figere dicas. Cum illo autem adverbio κάτω frequens est et in prosa: utunturque ita cum alii, tum Lucian. (1, 821.) Καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ καὶ καμάτῳ καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα. Dicitur vero et νεύειν ἐπὶ τὸ κάτω ab Alex. Aphr. Probl. Denique invenitur et cum dat. in Epigr. Ceterum quamvis νεύω in ista Vergendi s. Propendendi signif. frequens sit, atque adeo multo frequentius quam in ea cui primum locum dedi, non putavi tamen dubitandum, quin prius significarit Nuo, ut antiquo utar verbo, quam Vergo, etc. Argumento autem mihi fuerunt cum alia, tum vox Lat. Nuto: quam cum a verbo Nuo esse constet, accepta forma frequentativa, sumi itidem pro Vergo, Deorsum vergo, Propendeo, non ignoratur. || Νεύειν cum accus. etiam pro Inclino, Demitto: cujus usus exempla hæc Bud. affert ex Aristot. περὶ Ἀναπνοῆς, Ἡι γὰρ νεύουσι τὰς κεφαλὰς, ἐνταῦθα ἡ καρδία τὸ ὀξὺ ἔχει. Item ex alio, quem non nominat, Τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύων, Oculos demittens, Aciem præ pudore deflectens. || Νεύειν, Vertere se, Cam. in Theocr. 7, (109.) Εἰ δ᾽ ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ᾽ ὀνύχεσσι Δακνόμενος κνάσαιο, Si alio te verteris. Idem interpr. Tendere in Polyb. 1. Ἡ τύχη πάντα νεύειν ἠνάγκαζε πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, Tendere ad unum finem. || Νεύειν pro Pertinere, Spectare, Bud. affert ex Aristot. de Mundo, Τά τε περὶ τὰς μοίρας εἰς τουτό πως νεύει, Quæ de Parcis dicuntur, huc pertinent, huc spectant. Affertur vero et pro Spectare in alio genere loquendi, cui non possit itidem adhiberi verbum Pertinere, ex Alex. Aphr. Ἐκεῖσε νεύει καὶ ἐστραμμένος ἐστὶ, Eo spectat et conversus est. || At Νεύειν pro Natare, vide post Νέω. [" Heyn. Hom. 8, 40. Alciphr. 164. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 117. Ruhnk. et Ilgen. ad H. in Cer. 445. Pierson. ad Mœr. 52. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 118. Abresch. Lectt. Aristæn. 101. Jacobs. Anth. 7, 188. 196. 216. 8, 46. 11, 17. Dioscorid. 11. Epigr. adesp. 616. Leon. Tar. 14. Huschk. Anal. 93. Wakef. Alc. 999. S. Cr. 4, 9. 5, 64. Georg. p. 92. Villoison. ad Long. 268. ad Charit. 585. 657. 667. N. κάτω, ad Lucian. 1, 196." Schæf. Mss.] Νεῦμα, Nutus: ut νεύματι χρῆσθαι, Thuc. (1, 134.) Nutu uti, significare: de quo l. dixi

A supra in Νέω. [Æsch. Suppl. 378. Polyb. 5, 26, 13. 22, 21, 9. " Jacobs. Anth. 7, 15. 8, 64. 11, 44. Huschk. Anal. 278. Boiss. Philostr. 565. Lobeck. Aj. p. 219. Ἀπὸ νεύματος, Wyttenb. Select. 414." Schæf. Mss. Dionys. P. 517. λαιῆς ὑπὸ νεύματι γαίης.]

[* "Ἀμφινεύω, Nicet. Eugen. 2, 183. Philipp. ap. Jacobs. Anth. 13, 672." Boiss. Mss. "Huschk. Anal. 206." Schæf. Mss.]

Ἀνανεύω, Renuo, Abnuo, Nutu significo vel innuo non esse faciendum aliquid; brevius, Nutu veto: Od. I. (468.) Ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐκ εἴων, ἀνὰ δ᾽ ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ Κλαίειν, ubi falso redditur Innuebam lugere, pro Innuebam ne lugeret. Sic Il. X. 205. Λαοῖσιν δ᾽ ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς. Ut autem expono hic Nutu veto, sic Eust. κωλύω ἀνανεύων in Od. Φ. 129. Ἀλλ᾽ Ὀδυσεὺς ἀνένευε, καὶ ἔσχεθεν ἱέμενόν περ. Nutu recuso, denego, Nutu ostendo me recusare, denegare, Il. Π. (250.) Τῷ δ᾽ ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ᾽ ἀνένευσε. Item ἀνανεύειν πρὸς τὴν εὐχὴν,
B VV. LL. e Batrachom. pro Abnuere votis: qui usus verbi Abnuo, haud scio quo possit teste confirmari. Itidem vero in soluta oratione cum accus. pro Renuo, Abnuo. Interdum vero et cum infin. pro Nego: qua in signif. Nonnus addidit et particulam μὴ, cum dixit, οὐδὲν ἔχειν ἀνένευον. Apud Xen. quoque (K. Π. 1, 6, 12.) ἀνανεύειν et ἀποφῆναι pro eod. habentur. Plato ἐπινεύειν et ἀνανεύειν inter se opp.: item κατανεύσομαι et ἀνανεύσομαι: quæ pass. futura sunt etiam observanda. || Ἀνανεύω, Sursum reflecto caput, oculos, ut νεύω contra sumitur pro Deorsum flecto, Resupino me, Lucian. (1, 462.) Ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν, ubi tamen Bud. existimat verti posse Annuens, s. Innuens, et Renuens. Idem a Dionys. Areop. poni ait ἀνανεύειν pro Sursum erigi, Cœlestia suspicere. E Diosc. affertur ἀνανενευκυίας ἐξοχὰς, pro Sursum spectantes. [" Jacobs. Anth. 7, 196. Cattier, Gazoph. 65. Heyn. Hom. 4, 141. 5, 258. ad Ammon. 58. ad Charit. 302.
C Valck. ad Xen. Mem. 249. ad Lucian. 1, 196. 233. Villoison. ad Long. 43. Ruhnk. ad H. in Cer. 194. Abresch. Lectt. Aristæn. 100. Tyrwh. ad Aristot. 195. Active, T. H. ad Plutum p. 204." Schæf. Mss. * Ἀνάνευμα, Strabo 17. p. 591. Sieb., hodie ἀλλὰ νεύμασι pro ἀνανεύμασι.] " Ἀνάνευσις, Renutus, ut " Plin. loquitur. Exp. etiam Repulsa: ab Hes. " ἀνάπαυσις, necnon * ἀνάνηψις, ἀναβίωσις, in qua po- " steriore signif. diceretur potius ἀνάπνευσις." [Vide Schleusn. Lex. V. T. " Cattier. Gazoph. 65. Wakef. S. Cr. 4, 211." Schæf. Mss. * Ἀνανευστικὸς, Arrian. Epict. 1, 14. * Ἀνανευστικῶς, 3, 24." Kall. Mss. * Προσανανεύω, Hes. 791. Phav. 628.]

Ἀπονεύω, Abnuo, Respuo, Aversor quasi respuendo. Sed ap. Bas. cum gen. scribentem, Ἔχει δὲ ἐξουσίαν καὶ ἀπονεῦσαί ποτε τοῦ καλοῦ, ubi Bud. exp. etiam Abscedere. || Citatur præterea ἀπονεύω pro Nuto, Ad ruinam inclino, ex Epigr. || Vergo, Inclino, Philo de Mundo, Bud. teste, dixit ἀπονεύειν πρὸς αἰθέρα pro Contueri æthera: Εἴδωλον ἐναργὲς ἀειδοῦς ὄμματος τὰ τοῦ σώματος ὄμματα ποιεῖ δυνάμενα πρὸς
D αἰθέρα ἀπονεύειν. Citatur item e Plut. Galba, Ἀπονεύοντος φορείου, pro Lectica se inclinante. || Declino, Deflecto, Cam. ap. Plat. Theæt. Πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπενεύσαμεν. Est etiam, secundum Bud., Inclino et transeo in partes, Polyb. 3, (67, 8.) Τούτων ἐπιγεγονότων, πάντας τοὺς πέριξ Γαλάτας συμβήσεται πρὸς τοὺς Καρχηδονίους ἀπονεύειν. Similem autem habes signif. in h. quem Suid. citat. l., Συνέβαινε τοὺς Αἰνίους πάλαι μὲν στασιάζειν, προσφάτως δὲ ἀπονεύειν, τοὺς μὲν πρὸς Εὐμένη, τοὺς δὲ πρὸς Μακεδονίαν. In Αἴνιον tamen, ubi idem locus ab eo citatur, habet κατανεύειν. Ex Ejusd. 16, (6, 7.) affert Bayfius, Ἀφέμενοι τοῦ διώκειν, ἀπένευσαν ἐπὶ τὴν τούτων ἁρπαγὴν, ubi vertit Conversi sunt. [" Plato Theæt. 358. Cattier. Gazoph. 70. Villoison. ad Long. 137. Antiphil. Byz. 2. Jacobs. Anth. 11, 313. Fischer. ad Palæph. 71. Abresch. Lectt. Aristæn. 100." Schæf. Mss. * Ἀπόνευμα, i. q. ἀπόκλιμα, Suid. 1, 277. * Ἀπόνευσις, Themist. 236. " Tzetz. Exeg. in Il. 129,

14." Schæf. Mss.] "Συναπονεύω, Simul innuo, nuto. Affertur e Thuc." [7, 71. J. Poll. 4, 95. "Philostr. Jun. Icon. 14. p. 886." Boiss. Mss.]

"Διανεύω, Innuo, Nutu indico. Athen. l. 2. Ἐμοὶ "λαλῶν ἅμα καὶ διανεύων. Et διανεύομαι pro eod. Af-"fertur enim ex Epigr. διανευόμενος ἔργα pro Innuens, "Nutibus indicans:" [Anal. 2, 457. ἔργα σαοφροσύνης διανεύμενος, a Διανέομαι.] "|| Διανεύει ab Hes. exp. "στρέφει, κυκλεῖ, Vertit, In orbem agit, Circumagit. "Diodorus sane etiam διανεύειν pro δινεύειν usur-"passe dicitur: ut in libro de Reb. gestis Philippi, "Διά τινος μηχανῆς διανεύοντες. Et rursum, Διά τι-"νῶν ὀργάνων διανεύοντες, Quibusdam machinis ver-"santes. Mihi tamen ea scriptura non probatur." [" Lucill. 86. Brunck. Aristoph. 3, 180. ad Diod. S. 2, 192. Heyn. Hom. 5, 567. Wyttenb. Select. 269. ad Plut. de S. N. V. 31. ad Timæi Lex. 79. Abresch. Lectt. Aristæn. 6. Valck. Anim. ad Ammon. 135. Alciphr. 2, 222. Cum acc. rei, Diod. S. 1, 187. et n." Schæf. Mss. Διανεύειν τι, i. q. ἐκκλίνειν, Vitare, Declinare aliquid, Polyb. 1, 23, 8. * Διάνευμα, Aristoph. Θ. 122. Χαρίτων, Brunck. suspicatur leg. δινεύματα. * Συνδιανεύω, Plut. 6, 232. Polyb. 1, 23, 10. 3, 38, 5.]

Ἐκνεύω, Nutu significo, jubeo, Eur. Iph. T. (1330.) ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω, Nutu jussit absistere procul, Cam., sic autem et ἐπινεύω accipi docui paulo post. Exp. autem et Negare, Nutare, afferens e Phœn. (927.) Ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔτ' αὐτὸς ἐκνεύει πάλιν, pro Sententiam hic vir non magis mutat suam. Vertit et Declino, de qua signif. dicam paulo post. || Propendeo, Emineo, Projectus sum, in Hippiatria, ubi περὶ τοῦ χαλάσματος τοῦ ὤμου agitur, Ὅταν ἄνωθεν παρηγμένον ἐκνεύῃ τὸ ἄρθρον βαδίζοντος, Bud. || Evito, Declino, [" Suidas in Κωμάσαι et in Ἀνδρωνῖτις: Ὁ δὲ Μάρκος ἐβούλετο, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐκνεύσας τὴν ἀνδρωνῖτιν, εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κωμάσαι. Vide Polyb. T. 5. p. 62. Ed. meæ." Schw. Mss.] Sed hæc signif. haud video quomodo convenire possit huic verbo, si deducatur a νεύω, Innuo; at deducendo a Νεύω, Nato, non adeo aliena esse videtur hæc signif. compositi ἐκνεύω: ut sc. cum ἐκνεύω significet Enato, sic ἐκνεύω proprie Enatando evito, effugio: deinde vero accipitur generalius pro Evito. [" Eur. Iph. T. 1186. Markl. Suppl. 692. Wakef. S. Cr. 2, 97. 5, 64. Brunck. ad Apoll. Rh. 27. Porson. Phœn. 1176. (1274.) Diod. S. 2, 71. 228. Epigr. adesp. 417. Dionys. H. 5, 124. Jacobs. Exerc. 2, 167. ad Charit. 273. Alio derivo, de fluvio, ad Diod. S. 1, 132." Schæf. Mss.] " Ἔκνευσις, Declinatio: ut cum in-"clinato capite aliquis ictum declinat: quo modo "Plato usus est h. v. Affertur et ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν "pro Deverticula viarum, i. e. ἐκτροπαί, Deflexus." [" Ad Diod. S. 1, 184." Schæf. Mss. " Dionys. Alex. in Routhii Reliqq. SS. 357." Routh. Mss. * " Παρεκνεύω, Aberro, Eust. Il. 845, 48. ad Dionys. P. 85. 926." Wakef. Mss. " Porphyrog. de Imag. Edess. 100." Boiss. Mss.]

" Ἐννεύω, Innuo, Nutu indico: vel etiam Nutu et "signis peto: ut Luc. 1, 62. Ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ "αὐτοῦ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν; nam obmu-"tuerat et loqui non poterat." [" Aristoph. Fr. 224. (Βαβυλων. Fr. 22.) ad Lucian. 3, 311." Schæf. Mss. * Ἔννευμα, Schleusn. Lex. V. T.]

Ἐπινεύω, Innuo, Nutu significo faciendum esse aliquid, Nutu jubeo, ut contra ἀνανεύω pro Nutu veto interdum accipi dictum est, Il. I. (616.) Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος. Sed et sine infin. ap. Eund. pro simplici νεύω, s. νεύματι χρῶμαι, ut loquitur Thuc., quod est ad verbum, Utor nutu. Od. Π. (164.) Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς. || Sæpe vero iisd. utitur verbis pro Annuit: Il. A. (528.) Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων: qui versus habetur et alibi. Sic et ap. Plat. ἐπινεύειν pro Annuere, Assentiri: opp. τῷ ἀνανεύειν, ubi scribit, Πάνυ ἄγαμαι, ὦ Θρασύμαχε, ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνῃ πάνυ καλῶς. Et cum accus. ap. Dem. 138(=232.) Μὴ δῆτ', ὦ πάντες θεοί, μηδεὶς ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειεν. Philo junxit dativo A rei, dicens, Ὁ δ' ἐπινεύει ταῖς εὐχαῖς, Votis annuit. || Ἐπινεύω, sicut et νεύω, Vergo s. Deorsum vergo, Propendeo, etc. Lucian. (1, 186.) Ἀπρόσβατοι γὰρ αἱ πέτραι, πανταχόθεν ἠρέμα ἐπινενευκυῖαι, ubi exp. Sensim depressæ, Declives, Clivosæ: quibus et Bud. utitur. [Aristoph. Ἱππ. 657. " Wakef. Alc. 999. S. Cr. 4, 165. 5, 64. Jacobs. Anim. 91. Anth. 7, 196. 9, 78. Heyn. Hom. 4, 138. 140. Villoison. ad Long. 43. Ruhnk. ad H. in Cer. p. 2. Abresch. Lectt. Aristæn. 34. 101. ad Charit. 302. ad Il. Υ. 162. ad Callim. 1, 225. ad Diod. S. 1, 183. Ilgen. Hymn. 668. Mitsch. H. in Cer. 222. * Ἐπίνευσις, ad Diod. S. 1, 183." Schæf. Mss. Athen. 66. Strabo 10. p. 717. * Κατεπινεύω, Strabo 17. p. 1159. * Προσεπινεύω, Osann. Anal. 90. " Pseudo-Did. ad Il. E. 290." Boiss. Mss.] Συνεπινεύω, pro Annuo, Assentior, e Plut. Apophth. Συνεπινεύει τῇ φθορᾷ: [cf. 6, 172. 194. 213. 753.]

Κατανεύω, Annuo, Nutu aliquid confirmo, Il. A. (524.) Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποί-
B θῃς. Et paulo post cum accus., ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω, Nutu pollicitus fuero. Alibi autem et cum infin., Il. B. (112.) πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. Lucas 5, (7.) usus est pro Innuo, Nutu aliquid significo, pro quo Hom. dicit ἐπινεύω, ut antea docui. Vide et Ἀπονεύω. [" Jacobs. Anim. 91. Anth. 7, 196. 9, 376. Cattier. Gazoph. 80. Wakef. S. Cr. 5, 64. Heyn. Hom. 4, 138. 147. Villoison. ad Long. 43. Ruhnk. ad H. in Cer. 445. ad Charit. 3. Abresch. Lectt. Aristæn. 101. Fut., Steph. Dial. 15." Schæf. Mss. Quint. Sm. 2, 148. Geopon. 2, 4, 2.] " Κα-"νεῦαι pro κατανεῦσαι dici, auctor Hes." " Καται-"νεῦσαι, Hesychio συγκαταθέσθαι: poëtice pro κατα-"νεῦσαι, Annuere, Nutu affirmare s. approbare." " Καννεύσας, Æolica et poëtica syncope pro κατανεύ-"σας, a καννεύω posito pro κατανεύω, Annuo. Od. "O. (463.) Ἦτοι ὁ καννεύσας κοίλην ἐπὶ νῆα βεβήκει: "postquam dixit, ὁ δέ τοι κατένευσε σιωπῇ." Κατάνευσις, Actio ipsa annuendi, quo utitur Eust. de illo
C Homeri loquens versu quem ex Il. A. protuli. [* Κατανεύσιμος, Cyrill. c. Julian. 4. p. 136. * " Ἐπικατανεύω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 129." Boiss. Mss.] " Συγκατανεύειν, Annuere, "Assentiri, Consentire, Polyb. (3, 52, 6.) Συγκατέ-"νευσε τοῖς λεγομένοις:" [7, 4, 9. 30, 1, 9. " Ad Charit. 447. Agathias 21. * Συγκατανευσιφάγος, Stob. Serm. 14. p. 326. Schow." Schæf. Mss.]

[* " Παρανεύω, et * Συμπαρανεύω, Partim assentior, partim dubito: quod fit, cum assentitur aliquis, et non intelligit quid dicatur, Aristot. Rhet. l. 5. (l. 3. c. 5.)" Lex. Scapulæ, Ed. Elzev. 1652.]

[* Περινεύω, Prospecto, Appian. B. C. 4, 46. Strabo 7. p. 449. " Phryn. Bekkeri 23." Boiss. Mss.]

Προνεύω, Promineo, Propendeo, quam signif. et composito ἐκνεύω dat Bud., unde προνενευκὼς exp. etiam προβλὴς et προβεβλημένος. In h. autem Xen. l. Œc. (8, 8.) Διὰ τί δὲ ἄλλο ἄλυποί εἰσιν ἀλλήλοις οἱ ἐμπλέοντες, ἢ διότι ἐν τάξει μὲν κάθηνται, ἐν τάξει δὲ προνεύουσιν, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσι; Bud. προ-
D νεύειν vertit Incumbere; ita enim interpr. hæc verba, Vicissim et recte atque ordine incumbunt in remos et rursus resupinantur. Sed hoc sciendum est, legi προσνεύουσιν ap. Xen., non προνεύουσιν, in vulg. Edd., et quidem in mea etiam; sed ut in Annotationibus, quas calci ejus subjunxi, admonui, sic admoneo et nunc, me Bud. sequi, legentem προνεύουσι. Libet vero et quæ Cam. de hoc ipso l. scribit, addere, In Œconomico autem, inquit, προσνεύειν est nauticum verbum, Ἐν τάξει μὲν προσνεύουσιν, ἐν τάξει δὲ ἀναπίπτουσι. Nisi forte verum est προνεύουσι, ut esse suspicor, i. e. Proclinantur et reclinantur. Atque ead. verba reponenda esse puto in Polyb. 1, (21, 2.) ubi hæc leguntur mendose, etiam in manuscripto, ut verum fatear, libro: Καθίσαντες ἐπὶ τῶν εἰρεσιῶν ἐν τῇ χέρσῳ τοὺς ἄνδρας, τὴν αὐτὴν ἔχοντας τάξιν ταῖς ἐπ' αὐτῶν τῶν πλοίων καθέδραις, μέσον δ' ἐν αὐτοῖς στήσαντες τὸν κελευστήν, ἅμα πάντας ἀνάπτειν ἐφ' αὐτοὺς ἄγοντας τὰς χεῖρας, καὶ πάλιν προνομεύειν ἐξωθοῦντας ταύτας, συνειθίζον κ. τ. λ.: ubi leg. esse existimo ἀνα-

πίπτειν, non ἀνάπτειν: et προνεύειν, non προνομεύειν. Est autem elegans descriptio remigationis, quam nos ita reddidimus Latine, Ad remigia collocatis quibusdam in litore, eo ordine quo in navigiis considere solent, statuerunt in medio celeustem, et reclinari simul omnes adducentes manus ad sese, ac rursum proclinari, illos extendentes, assuefaciebant etc. Hæc ille: e quo totum locum ascribere libuit, non solum propter ea quæ de v. Προνεύω dicuntur, sed et ob VERBUM Ἀναπίπτω: minime enim dubium est, quin utraque emendatio vera sit. Poterit autem, meo quidem judicio, alteram confirmare et Plut. (8, 706.) Οὕτως ἡμῶν ἕκαστον ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπὶ στόμα προνεύειν, ἀποβλέποντας πρὸς τὴν τράπεζαν. Addo autem et hoc, videri mihi nomen Lat. Pronus, esse ab h. v. Προνεύειν. [Xen. Ἱππ. 8, 7. "Toup. Opusc. 1, 375. Wakef. Alc. 931. Trach. 976. De remigibus, Athen. 1. p. 37." Schæf. Mss. * Ἐπιπρονεύω, Opp. K. 4, 122. Nicand. Θ. 374. al. * Ἀμφιπρονεύω.]

Προσνεύω, Innuo. At in VV. LL. Annuo, sed nullum affertur hujus signif. exemplum. E Xen. autem affertur προσνεύουσι de remigibus, ubi reponendum esse προνεύουσι docui in Προνεύω. [* Πρόσνευμα, Arrian. Epict. 3, 24. * "Πρόσνευσις, Tzetz. Exeg. in Il. 129, 14." Schæf. Mss.]

Συννεύω, In me vergo, Contrahor, Bud. ap. Alex. Aphr. cujus locos ap. eum vide, p. 529. Idem in Lex. suo scribit, a Plut. dici de re quæ in altitudinem aut in longitudinem paulatim gracilescit et contrahitur, Εἰς κορυφὴν συννεύουσαν ταῖς ἄνω πλευραῖς στενοτέραν τῆς βάσεως. In VV. LL. perperam habetur συννεύειν unico ν scriptum, manavit autem hic error e primo omnium Lex., in quo est quidem συνεύω unico ν, sed ita ut decidisse alterum manifestissimum sit artis typographicæ peritis, utpote spatio, in quo positum id fuerat, manente vacuo, exp. autem et ibi Vergere, Deorsum aspicere, e Basil. Εἰς γῆν συννενευκὸς ὄμμα: et e Luciano (2, 884.) Ὠθοῦσιν ἀλλήλους συννενευκότες. Ibid. simpliciter pro Respicere: ex Epigr. συνένευκεν ἐπὶ ξίφος: et e Plut. Numa, Συννεύει εἰς ἓν ἐκ τῆς περιφερείας κέντρον. Sed et cum accus. pro Demittere, Deorsum vertere, e Luciano (3, 584.) Τὰς ὀφρῦς κάτω συννένευκας. Et ex Alex. Aphr. Οἱ αἰδούμενοι τοὺς ὀφθαλμοὺς συννενεύκασι. Ceterum in his omnibus ll. ibi servatur idem ille scripturæ error, sc. habentis unicum ν: scribi enim debet duplici, præterquam in illo ex Epigr. l.: ibi enim propter versum, ablatum esse alterum credibile est, si tamen cetera verba ibi ita habentur: nam quoto Epigr. l. id legatur, ascriptum non est. || Descendo, ibid. ex Alex. Aphr. Κατ' ὀλίγον συννεύει κατὰ βάθος, Paulatim in anteriorem partem descendit. || Consentio, Conspiro, Bud. e Dionys. Areop. Itidem vero pro Consentio affertur in VV. LL. e Plut. ["Ad Mœr. 310. Toup. Opusc. 1, 277. Diod. S. 1, 211. Thom. M. 700. T. H. ad Plutum p. 46." Schæf. Mss.] Σύννευσις, ἡ, itidem in Vergendi signif.: Alex. Aphr. Probl. 2. Πρὸς μέγαν κανθόν ἐστι σύννευσις τῆς κόρης, exp., Ad angulum magnum oculi vergit pupilla. || Consensus, Conspiratio, Bud. e Dionys. Areop., ut συννεύω pro Consentio, Conspiro, ex eo protuli paulo ante. [Polyb. 2, 40, 5. "Thom. M. l. c. T. H. l. c." Schæf. Mss.]

[* Ὑπονεύω, Innuo, Nutu significo, Orph. de Lapid. 9.]

¶ Νευστάζω, Nuto, Il. Υ. (162.) Αἰνείας δὲ πρῶτον ἀπειλήσας ἐβεβήκει Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ, Od. Ζ. (153.) Νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός: Plaut. Capite nutat; non placet quod reperit. Ubi de concussione s. quassatione capitis dicitur. || Exp. etiam in VV. LL. Nutu admoneo: ut et verbum Lat. ap. Plaut. Nutat ne loquar. Item, Me isti non nutasse credis? Quo referri potest, quod J. Poll. ex (Od. M. 194.) citat, ὀφρύσι νευστάζειν, i. e. ὀφρυάζειν, νεύειν, de oculorum nutu: de quo dicitur et Nictare: Plaut. Neque illa ulli homini nutet, nictet, annuat. ["Heyn. Hom. 4, 140. 8, 40. Valck. ad Theocr. p. 264. (25, 260.)" Schæf. Mss. Bion 3, 3. Opp. K. 2, 466.]

A ΝΕΥΡΟΝ, τὸ, Nervus. Est pars simplex, spermatica, exsanguis, sensu tantum aut etiam motu prædita. Ut enim arteria et vena, sic nervus inter prima et simplicissima humani corporis elementa censetur l. 1. de Elementis, et inter partes similares numeratur. Hæc inter alia Gorr. Quibus addit, Ceterum non omittendum est, quod scribitur a Gal. initio l. 15. de Usu Partium, disserente de pudendi substantia, νεῦρον tribus modis dici, uno quidem proprie, Genus illud totum quod a cerebro et spinali medulla est: altero, Id quod a musculis oritur, et τένων, h. e. Tendo, ab Hippocr. dicitur; tertio autem, quod Hippocr. σύνδεσμον, i. e. Ligamentum, Medici vero post eum νεῦρον συνδετικὸν, i. e., Nervum colligantem, nuncuparunt. Quod autem ad etymon hujus nominis attinet, addit Idem, Dictum est Græcis νεῦρον a v. νεύειν, quod Nutare et Flectere significat, ut scribit Gal. init. libri de Motu Musculorum. Hæc ille. At verba Galeni sunt hæc, Νεῦρον δὲ καὶ τόνος ἐξ ἐγκεφάλου ἢ νωτιαίου φύεται· κέκληται δ' ἀπ'
B αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν δυοῖν ὀνόμασιν ἓν ὄργανον, ὅτι νεύειν καὶ τείνειν πέφυκεν. Plut. (8, 588.) inter incommoda quæ vinolentis accidunt, Ἔντασις τῶν περὶ τοῖς ἄκροις νεύρων καὶ ἀπονάρκωσις. Athen. (24.) de aqua marina, Μάλιστα τοῖς ν. ἐστὶ πρόσφορος, Lucian. (1, 334.) N. ἔντονα ἢ ὦμοι καρτεροί. Item ap. Rufum Ephes. N. πρακτικὰ, αἰσθητικὰ, προαιρετικὰ, συνδετικά. Et νεῦρα ἔχειν dicitur, Qui nervorum robore pollet, s. robustus est et viribus pollet. Accipitur etiam metaphorice pro Robur, Vires: ut Dem. νεῦρα πολέμου vocavit τὰ χρήματα, sicut Cic. vectigalia Nervos reip. et itidem, Nervos belli, pecuniam infinitam. Sic Æschin. (77.) Ὑποτέτμηται τὰ ν. τῶν πραγμάτων. Et Plato ap. Plut. de Virt. Mor. νεῦρα τῆς ψυχῆς appellavit τὸν θυμὸν, ὡς ἐπιτεινόμενόν τε πικρίᾳ, καὶ πραότητι χαλώμενον: cujus rei meminit idem Plut. περὶ Ἀοργ. || Νεῦρα dicuntur etiam Nervi extracti, et qui chordarum usum præstant, Hesiod. Ἔργ. (2, 162.) Δέρματα συρράπτειν νεύρῳ βοὸς, Nervo bovino consuere: itidemque Il. Δ. (122.) de Pandaro
C arcum tendente, Ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια. Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον: ubi νευρὰν et νεῦρον pro eod. usurpavit: sic Ovid. Equino nervo intentus arcus. At paulo post de Menelao vulnerato, Ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας, esse νεῦρον dicitur, ἐν ᾧ δέδεται τὸ σιδήριον τοῦ βέλους πρὸς τὸν κάλαμον. || A Lat. Nervi dicuntur Fides etiam s. Chordæ in instrumentis musicis, quæ tensæ sonum edunt: Quintil. Lyra intenta nervis. Utuntur vero et Ovid. ac Propert. atque adeo Cic. At Zeno vocat νεῦρα λόγου καὶ ἀριθμοῦ μετασχόντα καὶ τάξεως: nam ap. Plut. de Virt. Mor. cum suis discipulis in theatrum ingrediens quodam citharœdo citharam pulsante, ait, Ἴωμεν ὅπως καταμάθωμεν οἵαν ἔντερα καὶ νεῦρα καὶ ξύλα καὶ ὀστᾶ, λόγου καὶ ἀριθμοῦ μετασχόντα καὶ τάξεως, ἐμμέλειαν καὶ φωνὴν ἀφίησι. || Ab Aristoph. Ὀρν. penis quoque νεῦρον vocatur: sicut et Nervus ab Juv. de eod. usurpatur. || Hippocr. autem νεῦρον ἔναιμον vocat τὴν φλέβα, Erot. Pertinet huc, quod
D ap. Ruf. Ephes. legimus, Τὰς δὲ ἀρτηρίας τὸ ἀρχαιότατον φλέβας ὠνόμαζον· ἔλεγον δὲ καὶ ἀορτὰς καὶ πνευματικὰ ἀγγεῖα καὶ σήραγγας καὶ κενώματα καὶ ν. ["Toup. Opusc. 1, 551. Emendd. 2, 355. Valck. Callim. p. 28. Heyn. Hom. 5, 472. 728. 7, 193. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 323. Jo. Fr. Harles. Neurologiæ Primordia, Erlang. 1795. vide A. L. Z. 1796. N. 162. Fides, Fischer. ad Anacr. p. 5. Id quo cuspis sagittæ illigatur calamo, Heyn. Hom. 4, 586. Penis, Casaub. ad Athen. 19. Valck. Phœn. p. 22. Νεῦρα, metaphor., Koen. ad Greg. Cor. 22. Διατέμνειν τὰ ν., Heyn. ad Apollod. 1398." Schæf. Mss.]

Νευροβάτης, Qui nervis s. funibus nerveis inambulat, Jul. Firm. Funambuli, neurobatæ. ["Ad Diod. S. 2, 607." Schæf. Mss.] AT Νευρόβατος Nervis se movens, VV. LL. Νευροειδὴς, Nervo similis. Neuroïdes Herbæ nomen. Plin. 20, 8. Beta sylvestris, quam Limonion vocant, alii Neuroïdes. Diosc. 4, 16. Λειμώνιον, οἱ δὲ νευροειδές. Νευρόκαυλος, Cui ner-

vosus cauliculus est. [Theophr. H. Pl. 6, 1, 4. ubi libri optimi habent *Ἐννευρόκαυλος.] Ἐκνευρόκαυλος, pro eod. Exemplum cum Plinii interpretatione habes in Μυοφόνος. "Gaza ap. Theophr. (H. Pl. 6, 2, " 9.) exp. Nervicaulis," [ubi etiam leg. ἐνν.] Νευροκοπέω, Nervos incido. Construitur cum accus. personæ, Josuæ c. 7. Τοὺς ἵππους αὐτῶν ἐνευροκόπησαν. Et metaph. ap. Hermog. Νευροκοποῦσί μου τὴν ψυχὴν, Animi mei nervos incidunt, h. e. Animum meum enervant. Sic Cic. Incidere nervos virtutis, Incidere nervos pop. Romani. [Strabo 16. p. 1117. Diod. S. 3. p. 112, 31.] Νευρολάλος, Per nervos loquens: de modulatis nervis, ut Ovid. appellat. In Epigr. νευρολάλος χορδή. [Anal. 2, 281.] Νευρομήτρα, Nervorum matrix, s. mater: νευρομῆτραι et ψόαι s. ψύαι dicuntur duo maximi musculi in interna lumborum regione siti, qui et ἀλώπεκες. Athen. (399.) e Clearcho, Σάρκες μυῶται καθ' ἑκάτερον μέρος, ἃς οἱ μὲν ψύας, οἱ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νευρομήτρας καλοῦσι. J. Poll. 2. Οἱ δὲ ἔνδοθεν κατὰ τὴν ὀσφὺν μύες καλοῦνται ψόαι καὶ νευρομῆτραι καὶ ἀλώπεκες· ὁ δὲ Κλέαρχος τοὺς ἔξωθεν κατὰ τῆς ῥάχεως μῦς οὕτως ὀνομάζει. Esse autem musculos veluti matres nervorum, supra quoque videre est in Μῦς. Apud Hes. vero ex his duobus J. Poll. et Athen. ll. pro ψυχὴν reponendum videtur ψύαν: ap. illum enim ita legitur, Νευρομήτρα, μέρος τι τοῦ σώματος· οἱ δὲ ψυχήν. Sed Camerario scr. VIDETUR Νεφρομῆτραι, quoniam ibi renes insunt, et his pulpis teguntur, quam scripturam alibi non reperi. Iid. musculi a Rufo Ephes. VOCANTUR Νευρομήτορες: sic enim ait, Οἱ δὲ μύες οἱ ἔνδοθεν τῆς ὀσφύος, ψόαι, οἵπερ καὶ μόνοι τῆς ἄλλης ῥάχεως τῇ ὀσφύϊ παραπεφύκασιν· ἄλλοι δὲ νευρομήτορας καλοῦσιν, ἄλλοι δὲ ἀλώπεκας. Et mox, Κλείταρχος δὲ τοὺς ἔξω κατὰ τῆς ῥάχεως μύας, ψόας, καὶ νευρομήτοράς φησι καλεῖσθαι, οὐκ ὀρθῶς. [" Νευρομήτρα, Phryn. Ecl. 132. * Νευρονόσος, ad Charit. 265." Schæf. Mss. Manetho 4, 501. * Νευρόπαχυς, Lobeck. Phryn. 535. Hippocr. de Ven. c. 22. (p. 278, 49.) leg. * Νευροπαχής. * " Νευροπλεκής, Jacobs. Anth. 8, 25. 9, 147." Schæf. Mss.] Νευρορράφος, Qui nervis consuit, Hesiod. (Ἔργ. 2, 162.) Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοός: unde discimus nervos bovinos antiquis usum præstitisse funiculorum s. chordarum. Νευρορράφοι a Plat. de Rep. 4. inter artifices viliores numerantur: Themist. Sophista, (263.) Οἱ ν. καὶ βαλανεῖς καὶ σκυτοτόμοι. [Aristoph. Ἱππ. 739. Schol. Plat. p. 158.] Νευρορραφέω, Nervis consuo, Plato Euthyd. Ἦ καὶ νευρορραφεῖν δυνατόν ἐστι: ubi respondet alter, καὶ μὰ Δία καττύειν. Xen. K. Π. 8, (2, 4.) Ἔστι δ' ἔνθα ὑπόδημα ὁ μὲν νευρορραφῶν μόνον τρέφεται, ὁ δὲ σχίζων: de sutore calceario. Scribitur tamen ibi unico ρ, sicut et ap. J. Poll. (7, 81.) a quo hic ipse Xen. l. citatur. [" Toup. Opusc. 1, 551." Schæf. Mss.] Sicut ET Νευροραφικὸς ap. Eund., Ad ejusmodi sutorem pertinens. Νευρόραφος, Nervis consutus, VV. LL. Sed frequentior est altera scriptura. [* " Νευροσιδηροῦς, Nervos habens ferreos, Chrys. in Esaiæ c. 8. T. 1. p. 1083, 6. Ἔγνων ὅτι σκληρὸς εἶ, ν. ὁ τράχηλός σου." Seager. Mss.] Νευροσπαδὴς, Nervo tractus. Apud Soph. Philoct. (290.) νευροσπαδὴς ἄτρακτος, Sagitta nervo intento emissa, ὅ μοι βάλοι Νευροσπαδὴς ἄτρακτος. [" Const. Manass. Amat. 7, 12." Boiss. Mss.] Νευρόσπαστος, Nervis tractus, Qui nervorum tractu movetur, sed alienorum: Horat. Sat. 2, 7, (82.) Tu mihi qui imperitas, aliis servis miser, atque Duceris ut nervis alienis mobile lignum: quo loco respexit ad ea, quæ νευρόσπαστα ἀγάλματα a Græcis appellantur. Erant autem ea, Parva quædam animalium simulacra, quorum vel singula vel universa membra certis nervis aut fidiculis in hanc vel illam partem cum quadam venustate et convenientia, sua sponte movebantur: quæ ETIAM Αὐτόματα ET Αὐτοκίνητα dicuntur a Græcis, quod sua sponte moveantur. Qui hujusmodi simulacra vulgo ostentabant, DICEBANTUR Νευροσπάσται, ut intelligere licet ex Aristot. de Mundo, (c. 6.) Καὶ οἱ νευροσπάσται μίαν μήρινθον ἐπισπασάμενοι, ποιοῦσι καὶ αὐχένα κινεῖσθαι καὶ χεῖρα τοῦ ζώου, καὶ ὦμον καὶ ὀφθαλμὸν, ἔστι δ' ὅτε πάντα τὰ μέρη, μετά τινος εὐρυθμίας. Unde Apul. de Mundo,

A Etiam illi qui in ligneolis hominum figuris gestus movent, quando filum membri, quod agitare solent, traxerint, torquebitur cervix, nutabit caput, oculi vibrabunt, manus ad ministerium præsto erunt, nec invenuste totus videbitur vivere. De hujusmodi simulacris Herod. 2, (48.) Ἀντὶ δὲ φαλλῶν ἄλλα σφι ἐστὶ ἐξευρημένα ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας γυναῖκες, Pro phallis autem alia sunt eis inventa cubitalia simulacra nervis tractis sua sponte mobilia, quæ circumferunt per vicos mulieres. De his et Lucian. (3, 463.) Φαλλοὺς Ἕλληνες τῷ Διονύσῳ ἐγείρουσιν, ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φορέουσι, ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας· καλέεται δὲ τάδε νευρόσπαστα. Vide et Bud. 890. ubi νευροσπάστας esse dicit Circulatorum et præstigiatorum genus, qui imaguncularum motus et lusiunculas fidiculis moliuntur, ita ut saltare et osculari invicem sigilla ipsa et amplecti se videantur. Fiebant etiam aliæ icunculæ hydraulica ratione, quæ coacto spiritu pressionibus aquarum voces edebant:
B Merulas vocat Vitruv.: item Engibata ab eo dicta, quæ motum incessumque ementiebantur. || Νευρόσπαστος, est et Fruticis nomen. Plin. 24, 14. Cynosbaton, alii Cynospaston, alii Neurospaston vocant: folium habet vestigio hominis simile: fert et uvam nigram, in cujus acino nervum habet: unde Neurospastos dicitur. [Cœl. Rhodig. Lectt. Antiq. 7, 16. Gataker. ad M. Anton. 7, 3. Xen. Σ. 4, 55. " Νευρόσπαστος, ad Diod. S. 2, 607. (ubi de Νευροσπαστικός.) Pro νευροσπάστης, Athen. p. 19. Νευρόσπαστα, Valck. Adoniaz. p. 246. ad Herod. 127. * Νευρόσπασμα, ad Timæi Lex. 140. Schleusn. Cur. Noviss. c. 66." Schæf. Mss. et ad Aristoph. Πλ. 532.] AT Νευροσπαστικὸν, Pars animæ ὑπηρετικὴ, cujus ἡγεμονική ἐστι τὸ ὁρμητικὸν καὶ ὀρεκτικὸν, Alex. 143. Bud. Νευροσπαστέομαι, Nervis fidiculisque trahor, attrahor, Athen. (391.) docens quomodo αἱ ὠτίδες capiantur, Ἐν γοῦν τῇ θήρᾳ αὐτῶν ὁ ἐπιτηδειότατος ὀρχεῖται στὰς κατὰ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ τὰ ζῶα βλέποντα εἰς τὸν ὀρχούμενον, νευροσπαστεῖται, Fidiculis
C extentis trahuntur s. implicantur: loquitur vero ibi περὶ τῶν νευροτενῶν παγίδων, ut in Epigr. vocari hos laqueos mox dicetur. Sed perperam legitur in vulg. Edd. Athen. νευρωσταγεῖται. [" Ad Diod. S. 2, 607. ad Timæi Lex. 141." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 598." Wakef. Mss. * Νευροσπαστεία, M. Anton. 6, 28. * Νευροσπαστία, 7, 29.] Νευροστάτης, Qui nervis intentis aliquid erigit. Ponitur ab J. Poll. 7. tit. περὶ Ποιητικῶν Τεχνῶν, non tamen exp. [* Νευροσύμφορος, vide Ἀβροθυμοέγκαυστος.] Νευροτενὴς, Nervis intentus s. contentus: νευροτενεῖς παγίδας, Epigr. Laqueos nervis extentatos. [" Antip. Sid. 17. * Νευροτόμος, Wakef. S. Cr. 4, 192. ad Charit. 227." Schæf. Mss. Manetho 5, 221. * Νευροτομέω, Antyllus Oribasii p. 286. Matth., Τοῖς τόνοις οἷον νευροτομεῖσθαι.] Νευρότρωτος, Qui vulneratos s. saucios nervos habet. [Galen. Comp. Med. sec. Gen. 2. p. 346. " Phot. 288." Wakef. Mss. * Νευροχαρὴς, vide Νεβροχαρής. * " Νευροχονδρώδης, Theophil. de Corp. Fabr. 1, 21." Boiss. Mss.]

D Ἄνευρος, ὁ, ἡ, Nervos nullos habens, Enervis, Invalidus. [" Casaub. ad Athen. p. 19." Schæf. Mss. * Ἔκνευρος, Gl. Enervus. * Κοιλονεύριος, Hippocr. Loc. in Hom. c. 3. vox susp. * Παχυνευρέω, Strabo 14. p. 700=990. " Ad Hesych. 2, 896, 20." Dahler. Mss.] " Πολύνευρον, dicitur a quibusdam τὸ ἀρνό" γλωσσον, Plantago, ut est in Append. Diosc." [" Notha 445." Boiss. Mss.] " Habet enim multas " fibras et veluti nervos, præsertim minor." [* Χονδρονευρώδης, Hippocr. 842.]

Νευρώδης, ὁ, ἡ, Nervosus: ῥίζαι, Radices nervosæ, ut Plin. interpr. paulo post in Νευράς. Et αἰδοῖον νευρῶδες dicitur paulo infra in Νευρά. Νευρῶδες, inquit Gorr., Nervosum: est Corpus spermaticum et exangue, ad nervi naturam similitudinemve accedens. Tria ejus genera Gal. esse dicit initio libri 15 de Usu Partium, et Comm. 1. in l. 6. τῶν Ἐπιδημιῶν: unum, eorum qui proprie Nervi appellantur, et prodeunt e cerebro aut spinali medulla: secundum, eorum qui a musculis oriuntur, et τένοντες ab Hippocr. appel-

lantur, ab aliis autem ἀπονευρώσεις: si quidem nervosæ partes musculorum Tendines vocantur: tertium vero eorum quæ συνδέσμους Hippocr. vocavit, recentiores autem Medici νευρὰ συνδετικὰ, Nervos colligantes. At vero præter hæc genera, sedes etiam, uterus, vesica, et pudendum, Nervosa dicuntur, cum tamen nullo trium generum componantur, sed quod nervosorum corporum similitudinem gerant: si quidem latissime distenduntur, contraque in brevissimum spatium contrahuntur: quod nulli membro aut pingui accidit. Itaque partes illas nervosas e quadam similitudine dicimus, ut et reliqua omnia alba et exangui materia prædita, quoniam plurimum extendi rursumque in se ipsa retrahi et subsidere videntur, ut eo Comment. Gal. annotavit. Gal. ap. Athen. (26.) de vino Falerno quod vigesimum excessit annum, Κεφαλαλγικὸς καὶ τοῦ νευρώδους καθάπτεται, [Afficit, Tentat systema nervosum. " Wakef. Ion. 779." Schæf. Mss. * Νευριώδης, Gl. Nervosus.] Νευρώεις, Nervosus, Validus: Hes. νευρῶεν, δυνάμενον, ἐνισχύον. Dicitur autem νευρώεις ut κηώεις, κητώεις, ὠτώεις. Νευρικὸς, Nervorum vitio laborans, Bud. e Diosc. Utitur hac voce et Vitruv. 8, 3. de aquis calidis, Per potiones cum in corpus ineunt, et per venas permanando nervos attingunt et artus, eos durant inflando. Igitur nervi inflatione turgentes, e longitudine contrahuntur, et ita aut neuricos aut podagricos efficiunt homines. Νεύρινος, Nerveus: ut νευρίνη χορδὴ, Chorda nervea, Fidicula. [Strabo 3. p. 231. ult. " Wessel. ad Diod. S. 1, 20." Schæf. Mss.]

Νευρίον, Fidicula, Chordula, Epigr. [" Jacobs. Anth. 11, 96." Schæf. Mss.]

Νευρία, ἡ, Funis e nervis tortus, Bud. ex Judic. [16, 7. 8.]

Νευρὶς, ίδος, ἡ, i. q. νεῦρον, ut quidem in VV. LL. habetur. || Νευρὶς est etiam Nomen Herbæ vel potius Fruticis surculosi. Plin. 21, 31. de strychni specie tertia, Hoc est venenum, quod innocentissimi Auctores simpliciter Dorycnion appellavere, ab eo quod cuspides in præliis tingerentur illo passim nascente. Qui parcius spectarant, Manicon cognominavere: qui nequiter occultabant, Erythron aut Neurida: ut nonnulli Perisson, ne cavendi quidem cura curiosius dicendum. AT Νευρὰς est et ipsa quidem, herba, sed diversi generis. Plin. 25, 10. Auxiliatur eis Phrynion in vino pota: aliqui Neurada appellant, alii Poterion: floribus parvis, radicibus multis, nervosis, bene olentibus. Idem 27, 12. Poterion, alii vocant Phrynion, vel Neurada, large fruticat. Et mox, Radices habet duas aut tres, binum cubitorum in altitudine, nervosas, candidas, firmas. Diosc. 3, 17. ποτήριον. Ἴωνες δὲ νευράδα καλοῦσι· θάμνος ἐστὶ μέγας. Et mox, Ῥίζαι δὲ ὕπεισι πήχεων δύο ἢ τριῶν, ἰσχυραὶ, νευρώδεις: quibus verbis nominis rationem reddere videtur. [" Νευρὰς, Paronychia, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss.] RURSUM Νευρὶς est Regio quædam Sarmatarum: cujus Incolæ DICUNTUR Νευροὶ ET Νευρῖται, ut Suid. tradit, ap. quem hoc hemistichium habetur, Νευροί θ' Ἱππόποδές τε. Idem et ap. Steph. B. Neurorum Scythiæ populorum meminit et Plin. 4, 12. Eid. vero Plinio Neuris insula est, l. 6. in fine, In Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus: unde Cyzicenum marmor: eadem Neuris et Proconnesus dicta.

Νευρίτης, ου, ὁ, SIVE Νευρῖτις, ιδος, ἡ, Neurites, Lapidis nomen ap. Orph. περὶ Λίθων, circa fin., βακχικὰ νευρίταο Δῶρα λίθου. Et mox, ὀδυνήφατος ἔσσεται Νευρῖτις.

Νευρόω, Nervos adhibeo alicui, Nervos affero, i. e. Confirmo, Roboro, Damasc. 89. 90. teste Bud. Sic Philo V. M. 1. Νευρωθέντες οὖν ταῖς παραινέσεσιν ἐκεῖνοι, His illi vocibus confirmati. [" Casaub. ad Athen. 19. Alciphr. 386. (3, 49.) Matth. ad Gloss. Gr. 2. p. 25." Schæf. Mss.] Ἀπονευρόω, Enervo, Nervos incido s. frango: Quintil., Nervos omnes et mentis et corporis frangit. Unde in partic. pass. ap. Suid., Ἀπονευρούμενος, quod exp. τὰ νεῦρα κοπτόμενος: est igitur ἀπονευρόω idem cum νευροκοπέω, quod vide. Ἀπονεύρωσις, Nervorum abscissio, incisio:

A sequendo signif. verbi ἀπονευρόω. Apud Gal. vero in longe diversa signif. accipitur: si quidem Bud. pro Coitione multorum nervorum ab eo usurpari annotat, ut de peritonæo, Ἀπονεύρωσις μυῶν ἐγκαρσίων. Ἀπονεύρωσις, inquit Gorr., est Nervosum quid, tenue et latum, e musculo exoriens: nervus quidem non est, sed corpus inter ligamentum atque nervum natura medium, latum semper, et aliquando tam tenue ut membrana videri posset, nisi fibris quibusdam intercurrentibus ab ea distingueretur. E musculo ducit originem, vel potius, ut quibusdam anatomes peritis visum est, extremitas est musculi, in eam enim musculus desinit, alibi magis nervosa. Has enim duas differentias faciunt τῆς ἀπονευρώσεως, hanc σαρκώδη, illam νευρώδη ἀπονεύρωσιν appellantes. Dici eo etiam nomine ab Hippocr. τὸν τένοντα, h. e. Tendinem, scribit Gal. Comm. 2. εἰς τὸ περὶ Ἄρθρων. Hæc ille. [Oribasius p. 104. Dundas., Πλατὺς καὶ λεπτὸς τένων, ἢ ἑαυτῶν (μυῶν) ἀπονεύρωσις. * Διανευρόω, Cyr. in Isai. p. 671. in Hose. p. 197. (14. p.
B 194.) * Ἐκνευρόω, Chrys. Hom. in Ψ. 6. p. 8. Cotel. * " Ἐκνευρωτὴς, Qui enervat, Pseudo-Chrys. Serm. 22. T. 7. p. 306. Τῆς πεσούσης φύσεως * ἀνορθωτὴν ἀγαπήσωμεν, τὸν τοῦ κοινοῦ δυσμενοῦς ἐκν. ἀσπασώμεθα." Seager. Mss.] " Συννεύρωσις, Siccorum et durorum " ossium σύμφυσις, nervorum interventu. Nervos " autem intelligere oportet, non veros, quoniam " nulla ossa, eorum interventu, opinor, coalescunt, " sed tendones, ligamenta, et alia nervosa membra- " nosaque corpora. Gorr."

[* " Νευρίζω, unde * Νευριστικὸς, Hes. v. Ναίρας." Wakef. Mss.] Ἐκνευρίζω, Enervo, Dem. (37.) Ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι, καὶ περιῃρημένοι χρήματα, συμμάχους. Animos enervare dicit Ovid., Vires enervare Horat. Et Enervatus itidem dicitur qui viribus omnibus fractus est. Cic. simili metaph. Legionum nostrarum nervos his consiliis incidemus. Παρανευρίζω, Nervos resolvo, Enervo, VV. LL. || Aristot. autem H. A. 7. init., παρανενευρισμένας χορδὰς vocat Male intentas, Quæ malæ intenduntur et inter contenden-
C dum laxantur, ac falsum sonum edunt: de voce eorum qui hirquire dicuntur in adolescentia, Οὔτε τι ὀξεῖα οὖσα, οὔτε πω βαρεῖα, οὔτε πᾶσα ὁμαλὴ, ἀλλ' ὁμοία φαινομένη ταῖς παρανενευρισμέναις καὶ τραχείαις, ὃ καλοῦσι τραγίζειν. Gaza vertit Incontentis, imitatus Cic., qui ait, In fidibus pluribus, si nulla earum ita contenta numeris sit ut concentum servare possit, omnes æque incontentæ sunt. [* Ὑπονευρίζω, Gl. Subnervo.]

¶ Νευρὰ, ἡ, Nervus, peculiariter ille quo arcus intenditur, Il. Δ. (125.) Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστός: sicut ap. Virg. nervo stridente sagitta Hyrtacidæ juvenis volucres diverberat auras. Il. Θ. (324.) φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστὸν, Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ: pro quo Δ. (118.) ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστόν. Sic Virg. Æn. 10. nervoque aptare sagittas. Od. Φ. (96.) ἐώλπει Νευρὴν ἐκτανύσειν, Nervum intensurum se: Ovid. Equino nervo intentus arcus. Il. Λ. (476.) ὅν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς. Ubi ἀπὸ νευρῆς dicit quod alibi ἀπὸ νευρῆφι: Φ. (113.)
D Ἤ ὅγε δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ: Θ. (309.) Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν: Ο. (313.) ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ Θρῶσκον: Virg. erumpunt nervo pulsante sagittæ: (469.) ὅ, τέ μοι βιὸν ἔκβαλε χειρὸς, Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον. Sic accipitur etiam in prosa. Aristot. Τὸ δ' αἰδοῖον ἔχει ὁ κάμηλος νευρῶδες οὕτως ὥστε καὶ νευρὰν ἐκ τούτου ποιεῖσθαι τοῖς τόξοις. Unde Plin. Camelino genitali arcus intendere orientis populis fidissimum. In hac signif. usurpari νεῦρον quoque, supra dictum fuit. Lucian. (1, 77.) Οὐ μὴν πάντες εὔστοχα τοξεύουσιν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείνοντες, εὐτονώτερον τοῦ δέοντος ἀφιᾶσι. || Sicut vero prædictum νεῦρον de Musicorum quoque instrumentorum nervis dicitur, ita et hoc νευρά: Alex. Aphr. Probl. 2. Ἐπὶ κιθάρας ἡ μὲν παχυτέρα νευρὰ ἄλλον φθόγγον ἀποτελεῖ. [" Fischer. ad Anacr. p. 5. Toup. Opusc. 1, 529. ad Callim. 1. p. 69. Valck. p. 27. Heyn. Hom. 5, 472. 728. Wakef. Eum. 302. Nervus, quo arcus intenditur, Ruhnk. Ep. Cr. 76." Schæf. Mss. * Νευρειὴ, i. q. νευρὰ, Theocr. 25,

213. Δὴ τότε τόξον ἑλὼν, στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ Νευρειήν.]

ΝΕΦΟΣ, τὸ, Nubes, Nebula, Aristot. de Mundo, Νέφος δέ ἐστι πάχος ἀτμῶδες συνεστραμμένον, γόνιμον ὕδατος. Unde Apul. de Mundo, Aër actus in nubem, nubilum densat, et ea crassitudo aquarum fœtu gravidatur. Et paulo ante, Γίνονται δὲ ἀπὸ μὲν ταύτης (τῆς νοτερᾶς καὶ ἀτμώδους ἀναθυμιάσεως) ὁμίχλαι καὶ δρόσοι καὶ πάγων ἰδέαι, νέφη τε καὶ ὄμβροι καὶ χιόνες καὶ χάλαζαι. Unde idem Apul. ibid., Et ex hac quidem nebulæ, rores, pruinæ, nubila, imbres, nix atque grando generatur. Il. M. (157.) ἄνεμος ζαὴς νέφεα σκιόεντα δονήσας. Umbrosas itidem nubes Val. Flaccus dicit. Et Hesiod. Ἔργ. (2, 171.) Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος, Il. E. (525.) οἵ τε νέφεα σκιόεντα Πνοιῇσι λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες, Od. E. (293) I. (68.) σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, Il. Ξ. (343.) τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω, Σ. (205.) Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων. Sic Virg. Æn. 1. de Ænea et Achate, nube cava amicti. Il. O. (668.) Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη: contra ap. Ovid. Objicere nubem oculis. Et νέφος ὄμβριον ἀποσεισάμεναι, Aristoph. N. (288.) Discutientes aquosas nubes, ut Ovid. loquitur. At ap. Arat. (416.) Κυμαίνοντι νέφει πεπιεσμένον, Cic. vertit, Obscura caligine tectum. || Item metaph. Il. P. (243.) πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει Ἕκτωρ. Sic Stat. Pulveream bellorum nubem, et Armorum nubem; et ante eum Virg. Belli nubes. Il. Π. (350.) θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. Sicut Statius, mortis opaca Nube gravis vultus. Item νέφος ὀφρύων. Eur. Hipp. (173.) de Phædra animo valde turbata, Στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὐξάνεται. Sic Cic. Frontis tuæ nubeculam permitescerem, Horat. ad Loll. Deme supercilio nubem, Claud. de Raptu Proserpinæ, sublime caput mœstissima nubes Asperat, et diræ riget inclementia formæ: unde συννεφής. || Dicitur etiam νέφος πεζῶν de Ingenti et conferta multitudine, Il. Δ. (274.) Τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν: Ψ. (133.) Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν, Μυρίοι. Sic Liv., Peditum equitumque nubes jactat et consternit maria suis classibus, Virg. Nimbum peditum dicit et nubem cygnorum. Et sine gen., ap. Eur. Phœn. (1321.) ἣν (πόλιν) πέριξ ἔχει νέφος Τοιοῦτον, Tanta hostium nubes. Ead. metaphora ad Hebr. 11, (1.) Τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων. || Νέφη dicuntur etiam λίνα θηρατικὰ, si Hesychio credimus. Sic accipiunt quidam locum illum Od. X. (304.) de avibus, Ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται: et Gramm. vett., teste Eust., ibi δικτύων εἶδος intellexerunt, sicut et νεφέλας ap. Aristoph. ut mox dicetur: ipse tamen Eust. annotat, posse etiam accipi τὸν νεφῶν τόπον. Ceterum quod ad etymon attinet, sunt qui compositum esse dicant e νε particula privativa, et φάος: alii a νείφειν, τὸ βρέχειν: si tamen compositum esse dicendum est, prius etymon rationi et vero magis consentaneum est, ac comprobatum etiam a Plut. de Primo Frig. Καὶ νέφος ὁ συμπεσὼν καὶ πυκνωθεὶς ἀὴρ, ἀπόφασις φωτὸς κέκληται, i. e. Νέφος, Glomeratus et densatus aër, tanquam lucis negatione dicitur. [" Heyn. Hom. 7, 149. 329. 398. 8, 385. Pierson. Veris. 139. Valck. Hipp. p. 183. ad Charit. 343. Alciphr. 398. Jacobs. Anth. 6, 233. 279. 11, 193. 12, 178. Antip. Sid. 78. Wakef. S. Cr. 5, 150. Georg. p. 20. Herc. F. 1143. Ingens et conferta multitudo, Steinbr. Mus. Tur. 1, 308. ad Diod. S. 1, 195. ad Herod. 612. 670. Timon Phlias. 21. Jacobs. Anth. 12, 243. Rete, 8, 263. Wakef. Trach. 831. N. πολέμου, Heyn. Hom. 7, 190. N. ἀλαὸν, τυφλὸν, Musgr. ad Hec. 1068. * Νεφοδιώκτης, Tiliobr. ad Statium p. 503. * Νεφοειδής, Jacobs. Anth. 8, 263. Paul. Sil. 72." Schæf. Mss. * Νεφοποίητος, Damascius Photii p. 1042.]

Ἀγχινεφής, ὁ, ἡ, Nubibus propinquus, Qui altitudine sua nubes attingit, Excelsus, Epigr. ἀγχινεφὴς σκόπελος. [Anal. 2, 13.] " Ἀεινεφὶς, Etymologo τύ-" φλωσις, Cæcitas cum alicui oculi semper nubecula " aliqua obducti sunt. Apud Hes. vero legitur " Ἀεινεφεῖς, τυφλώσεις: quam scripturam confirmat " Lex. meum vet., in quo legitur Ἀεινεφὴς, τύφλωσις. " Rara tamen sunt substantiva primæ declinationis " contractorum oxytona, et ἀεινεφὴς significare po-" tius videtur Semper obductus nubibus." [* Δυσνεφής, Diog. L. 613.] Ἐπινεφής, Nubibus tectus s. obductus, Obnubilus, Nubilus. Vide Νεφώδης. [Theophr. C. Pl. 5, 12, 2. Fr. 5, 4. 51.] Ἐπινεφέω, Nubibus tego s. obduco, Obnubilo. [Aristot. Probl. 26, 41. Theophr. C. Pl. 3, 24. 4, not., Fr. 5, 61. Alexis Suidæ et Photii v. Μᾶλλον, Πῶς ἐπινεφεῖ τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ. " Ἐπινέφω, Aristoph. Fr. 257." Schæf. Mss.] Ἐπίνεψις, quod tamen est tanquam ab Ἐπινέφω, barytono, Actio illa tegendi s. obducendi nubibus: quasi Obnubilationem dicas. Horum trium exempla habemus ap. Aristot. Probl. 38. s. 26. Διὰ τί οἱ νότοι μικρὰ μὲν πνέοντες οὐ ποιοῦσιν ἐπίνεψιν, ἤτοι συννέφειαν, μεγάλοι δὲ γενόμενοι ἐπινεφοῦσιν. Et mox, Διὸ δοκοῦσι μᾶλλον ἐπινεφεῖν. Ibid. pro ἐπινεφεῖν dicit νέφη ποιεῖν. [* " Ἰσονεφής, Basil. Sel. Thecl. V. 294." Boiss. Mss. * Μελανονεφής, Schol. Il. B. 412. * Ὀρσινεφής, Pind. N. 5, 62.] Συννεφής, Collectas nubes s. coactas et congregatas habens, Herodian. 1, (6, 3.) Ὥρα κρυερὰ ἀεὶ καὶ σ., Quæ perpetuis rigoribus nubibusque obtinetur, Polit. Homo autem συννεφὴς dicitur, Cujus frons s. supercilium tetricis obductum est nubibus, Cujus frontem mœstissima nubes asperat: qua metaph. νέφος quoque usurpari dictum est. Eur. Phœn. (1318.) Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ Πρὸς δόμους στείχοντα. At Deut. 33, (28.) Καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτῷ συννεφὴς δρόσῳ, exp. Cœlum caligans rore: sicut Ciceroni νέφος est Caligo. [" Ad Timæi Lex. 169. Jacobs. Anth. 6, 63. Ruhnk. ad Rutil. 122. Tristis vultu, Valck. Phœn. p. 442. Hipp. p. 183." Schæf. Mss. * Ἀσυννεφής, Theophr. de Ventis 404. perperam pro * ἀσυνεχὴς s. οὐ συνεχής.] Συννέφεια, Nubium congregatio s. collectio in unum. Paulo ante post ἐπίνεψις, vehementes noti dicuntur facere ἐπινέφειαν, cogere s. colligere nubes, quarum collectionem ut plurimum sequitur pluvia: Virg. G. 1. Et fœdam glomerant tempestatem imbribus atris Collectæ ex alto nubes. [Job. 3, 5. Schol. Aristoph. N. 582. Aristot. Probl. 26, 41. * Συννεφία, Obnubilatio, Nemes. 81= 112.] ET Συννεφέω, Nubes cogo, colligo, συννέφειαν ποιῶ, ut Aristotelem loqui dictum est. Citatur ex Aristoph. (Ὄρν. 1505.) Sic Genes. 9, (14.) Καὶ ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, Cum super terram nubes congregavero, Cum coactis nubibus cœlum obduxero. Accipiturque active ut præcedens ἐπινεφέω. Capitur etiam neutraliter, pro Coactis nubibus obscuror, Obnubilor, Nubilo, ut Varro dicit, Nubilat aër; Nubilor, quo idem Varro utitur. Aristot. Rhet. 2. Εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς ὕσαι, Si nubes cogantur, verisimile est consecuturam pluviam. Item Obfuscor, Obtenebror, Caligine obducor: sicut et Obnubilari de aliis rebus quam de cœlo dicitur. Plut. (8, 540.) Τοῖς ἐπὶ τῶν λύχνων φαινομένοις μύκησι συγχεῖσθαι καὶ συννεφεῖν τὸ περιέχον. [" Toup. Opusc. 1, 261. Valck. Diatr. 6. * Συννέφω, unde συννένοφα, Aristoph. Fr. 220. 257. Crusius ad Sueton. p. 398. Toup. Opusc. 1, 280." Schæf. Mss. Eurip. Stobæi Phys. p. 218.] Reperitur ETIAM Συννεφόω, Coactis nubibus obscuro, in metaphorica signif., ut συννεφής, paulo ante, de eo cujus frons s. supercilia veluti coactis nubibus caligant: ut contra serenus vultus homini minime perturbato nec mœsto tribuitur, Eur. El. (1078.) συννεφοῦν ὄμματα. De ejusmodi nube vultus in Νέφος quoque dictum est, et in Νεφέλη dicetur. " Ὑπερνεφής, Qui est ultra nubes, Excedens " nubes." [" Greg. Naz. Stel. 1. p. 74. Montac., Const. Manass. Chron. p. 10." Boiss. Mss. Eust. 127, 23. Suid. v. Ἄλπειον. * Ὑπερνεφέω, Supra nubes me effero, Schneidero auctoritate carere videtur. * Ὑψινεφής, Pind. Ὀ. 5, 39.]

Ἐκνεφίας, ου, ὁ, ut ἄνεμος, Nube rupta exoriens ventus. De quo ventorum genere Aristot. de Mundo, Οἱ κατὰ ῥῆξιν νέφους γενόμενοι ἄνεμοι, καὶ ἀνάλυσιν τοῦ πάχους πρὸς ἑαυτοὺς ποιούμενοι, ἐκνεφίαι καλοῦνται, Qui in fractura nubis resolvendaque ejus crassitudine

colliduntur inter se, quasi quidam nubigenæ, ἐκνεφίαι A dicuntur, Bud. Plin. 2, 48. de repentinis flatibus, Majori vero illati pondere incursuque, si late siccam ruperint nubem, procellam gignunt, quæ vocatur a Græcis ἐκνεφίας: sin vero depresso sinu arctius rotati effregerint, sine igne, h. e. sine fulmine, vorticem faciunt, qui τύφων vocatur, i. e. vibratus ἐκνεφίας. Alexis ap. Athen. (338.) Ἐὰν γὰρ ἐκνεφίας καταιγίσας τύχῃ Ἐς τὴν ἀγορὰν, τοὖψον πριάμενος οἴχεται, [velut procella in forum irrumpens.] Hesychio est etiam ὄμβρος s. βροχὴ ἐκ νεφελῶν. Sic et ἐκνεφίας ὄμβρος ap. Hippocr. est Imber cum sole factus, ὁ μετὰ ἡλίου γενόμενος, Gal. Lex. Hipp. Et ἐκνεφίας πυρετὸς, Febris humida, simulque inflammatoria, sicut et ἥλιος ἐκνεφίας dicitur: qui infra ἐκνέφελος: ait enim Gal. ibid., Ἐκνεφίας πυρετὸς, ὁ ὑγρὸς ἅμα καὶ πυρώδης, ὥσπερ καὶ ὁ ἥλιος ἐκνεφίας. [" Thom. M. 565. Callim. 1, 427. Diod. S. 2, 469. Voss Myth. Br. 1, 238." Schæf. Mss.]

[* " Νεφόθεν, Const. Manass. Chron. p. 110." Boiss. Mss.]

Νεφώδης, Nubilus, Nubibus obductus, i. q. ἐπινεφὴς, ἐπινέφελος, Aristot. Διὰ τί ὁ νότος ὅταν μὲν ἐλάττων ᾖ, αἴθριός ἐστιν· ὅταν δὲ μέγας, νεφώδης. Vide Ἐπινεφής. [" Strabo p. 214. Hippocr. * Νεφόεις, Nonn. D. p. 16." Wakef. Mss.]

[* Νεφίον, Gl. Nubecula: * Ὑπονέφιον· Nubilarium.]

Νεφόω, Nubes cogo, Nubibus coactis obscuro, Obnubilo. Et pass. νεφούμενος, Nubibus obductus. Basil. in Hexaëm. Et Chrys. ad Ephes. 4. Ὅταν ὁ ἥλιος τὸ νεφωθὲν τοῦ ἀέρος καὶ πυκνωθὲν μὴ ἀρκέσῃ διασκεδάσαι. [" Porph. A. N. 25." Wakef. Mss. Manetho 4, 518. νενεφωμένα βουλεύοντας.] Νέφωσις, Nubium coactio, Nubila s. Nubes coactæ, Philo V. M. 1. Ταῖς θεριναῖς τροπαῖς πλημμύρων ὁ ποταμὸς προαναλίσκει τὰς νεφώσεις, Nubila absumit. Eod. l. aliquanto ante, Νέφωσιν μεταβάλλει εἰς αἰθρίαν, Nubilum in sudum convertit. [" Valck. Hipp. p. 183." Schæf. Mss. Heliod. 362. Philo de Opif. Mundi p. 26. Cf. Abresch. Diluc. Thuc. p. 176. * Ἐκνεφόω, C Theophr. de Ventis p. 403. * Κατανεφόω, Plut. Timol. 27.]

[* Νέφω, Eust. in Il. A. p. 96, 14.]

¶ Νεφέλη, ἡ, Nubes, Il. E. (522.) Ἀλλ' ἔμενον νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων Νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν Ἀτρέμας: B. (146.) εὖρός τε νότος τε Ὤρορ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων. Aristoph. in Comœdia illa quam Νεφέλας inscripsit, Νεφέλας vocat παρθένους ὀμβροφόρους: de quibus (370.) ποῦ γὰρ πώποτ' ἄνευ νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι; (265.) Λαμπρός τ' αἰθὴρ σεμναί τε θεαὶ νεφέλαι βροντησικέραυνοι: (376.) Socrates, cum dixisset eas βροντᾶν κυλινδομένας, subjungit, Ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι, Κᾆτα κρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσι: quod mox repetit. Apud Hom. dicitur etiam aliquis νεφέλῃ καλύπτεσθαι, sicut et νέφεϊ, paulo ante. Od. Θ. (562.) Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι. At Il. O. (308.) Εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην: Υ. (150.) Ἀμφὶ δ' ἄρ ἄῤῥηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο: P. (551.) πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτήν: Υ. (417.) νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε Κυανέη. Philostr. Epist. 56. Οὐ πρέπει δ' οὐδὲ ἡλίῳ τοῦ προσώπου νεφέλην προβάλλεσθαι, Plut. (9, 111.) Ὁ Ἰξίων διώκων τὴν Ἥραν ὤλισθεν εἰς τὴν νεφέλην: quam Junonem, Servius quoque Ixioni nubem in suam formam conversam obtulisse scribit. Sunt etiam qui νεφέλην interpr. Nebulam: licet hæc magis proprie esse ὁμίχλη existimetur. Virg. certe imitans ista Homeri νέφεϊ καλύπτεσθαι et νεφέλην ἕσσασθαι, utroque vocabulo est usus: quippe qui non tantum dixit Æn. 1. nube cava spectantur amicti, sed etiam, obscuro gradientes aëre sepsit, Et multo nebulæ circum dea fudit amictu. Itemque Ovid. nebula velatus. || Νεφέλη, ut νέφος supra tribuitur etiam fronti s. supercilio contracto et mœsto, Il. Σ. (22.) τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα, i. e. ἡ ἐκ λύπης συνοχὴ καὶ πύκνωσις, Eust. Latinum quoque vocab. simili metaphora usurpari, in Νέφος dictum est. Similiter et ap. Soph. Ant. (528.) de Ismena plorante, Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱματόεν Ῥέθος αἰσχύνει, Τέγγουσ' εὐῶπα παρειὰν, i. e. ἡ στυγνότης ἡ ὑπεράνω τῶν ὀφρύων: ubi et in dat. legitur νεφέλῃ, Schol.: est autem metaphora a nubibus, quibus obductum cœlum στυγνὴν καὶ ὁμιχλώδη τὴν ἡμέραν ποιεῖ. || Nubes, Nubecula: ap. Hippocr. id dicitur, quod in urinis pendet eod. modo quo nubes in aëre. Gal. ἐναιώρημα appellat Comm. 2. εἰς τὸ Προγνωστικὸν, scribens νεφέλην et ἐναιώρημα idem esse, aut νεφέλην speciem esse τοῦ ἐναιωρήματος: legitur enim ap. Hippocr. ἐναιώρημα duplex, γονοειδὲς et νεφελοειδὲς s. ἐπινέφελον: quorum illud, crassius, candidius, compactius et rotundius est: hoc vero, minus candidum, rarius, magisque diffusum. Ut enim aër nubilosus dicitur non qui atris nubibus condensatus est et caliginosus, sed qui serenus purusque nubes aliquot per eum sparsas habet, sic οὖρον νεφελοειδὲς s. ἐναιώρημα ἐπινέφελον appellare Hippocr. videtur quod nec colore est album, nec etiam plane nigrum, B sed horum medium, ut docet Gal. Comm. 1. εἰς τὸ γ τῶν Ἐπιδημιῶν. Ceterum id omne crudum esse et a flatuoso spiritu in altum efferri, Gal. docuit. Gorr. || Νεφέλη tropice de morte dictum affertur e Soph. Tr. (833.) Sic supra Hom. θανάτοιο νέφος usurpat. || Νεφέλαι dicuntur etiam Laquei quibus aves tanquam illa Homerica νεφέλῃ ἀμφικαλύπτονται: sicut et νέφη supra a vetustis Gramm. accipi annotatum fuit: pro quo usu Eust. ex Aristoph. citat, μὰ νεφέλας, μὰ παγίδας: q. l. ita habetur Ὄρν. (194.) Μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα. Sic accipitur et ap. Athen. (25.) Οὐδὲ τὸν ἀέρα δ' ἥρωες τοῖς ὄρνισιν εἴων ἐλεύθερον, παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ ταῖς κίχλαις καὶ πελειάσιν ἱστάντες. Et sing. num. in Epigr. λεπτόμιτον νεφέλην. || Nomen proprium Matris Helles et Phrixi, Eust. [" Valck. Hipp. p. 183. Wakef. Herc. F. 1143. Phil. 830. Jacobs. Anth. 6, 233. 279. Heyn. Hom. 7, 149. Rete, Wakef. Trach. 831. Jacobs. Anth. 8, 263. 9, 303. Huschk. Anal. 136. Brunck. Aristoph. 2, 144. (Ὄρν. 528.) ad Od. X. 304. N. ἄχεος, Heyn. Hom. 5, 437." Schæf. Mss. Opp. Ixeut. 3, 9.] Νεφεληγερέτης, Nubes excitans s. cogens. Apud Hom. frequens est vocativus νεφεληγερέτα pro nomin. νεφεληγερέτης: et Jovis epith., ut cum alibi, tum Il. A. (511.) τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς: de quo Od. E. (303.) Οἵοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν Ζεύς: paulo ante tamen de Neptuno quoque dicit, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον: ut mox, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον: adeo ut et ipse νεφεληγερέτης dici posse videatur: veruntamen Poëta Jovi peculiariter id epith. tribuit. Empedocles vero ap. Plut. (8, 722.) ἀέρα vocat νεφεληγερέτην. [" Verb. ad Anton. Lib. 292. Wolf. ad Hesiod. p. 134." Schæf. Mss. * Νεφεληγερής, Quint. Sm. 4, 80.] Νεφελογενὴς, Nube genitus, Nubigena: quod epith. est Centaurorum, item Phrixi et Helles: quorum illi e nube qua Ixion deceptus est, hi e Nephele nati fuerunt: utriusque νεφέλης mentio facta est in Νεφέλη. Νεφελοειδὴς, Nubis speciem habens, Nubilus: Νεφελοειδὲς οὖρον vide in Νεφέλη. D [Plut. 9, 536. 540. Contracte * Νεφελώδης, Gl. Nubilosus, " Orion Theb. Etym. p. 6. Planud. Ovid. Met. 2, 226." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 2, 349. ad Mœr. 162." Schæf. Mss.] Νεφελοκοκκυγία, Urbs avium ap. Aristoph. Ὄρν. (819. 821.) παρὰ τὰς νεφέλας καὶ τὸν κόκκυγα. [* Νεφελοκοκκυγιεὺς, 1035. * Νεφελοστασία, Locus ubi retia tensa stant, Schol. Aristoph. * Νεφελοσύστατος, Athanas. 2, 388. * " Νεφελοφόρος, Bredow. Epist. Par. p. 68." Schæf. Mss.]

" Ἀνέφελος, Non nubilus, s. Innubilus, ut Lucr. " loquitur: Innubis, ut Seneca: Serenus. Aristot. " de Mundo, Ἀνέφελος ἀήρ." [Soph. El. 124. 6.] " Ἀννέφελος, Hesychio est ἄνευ νεφέλης, h. e. αἰθρία, " Innubis, s. Innubila, Nubibus non obducta: ideo" que Serena: (Od. Z. 45.) ἀλλὰ μάλ' αἴθρη Πέπτα" ται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Metri " vero gratia duplicatum hic ν est a Poëta: alioqui " enim unico ν ἀνέφελος dicitur in prosa." Ἐκνέφελος, E nube prorumpens, Theophr. H. Pl. 8, 10. Διαπόλλυσι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος, Nocet et sol

creber e nube, Plin. 18, 17. Ἐπινέφελος, Nubibus tectus s. obductus, Obnubilus, i. q. ἐπινεφὴς, Aristot. Probl. Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψῦχος γίνεται ἢ ἐπινεφέλων ὄντων. Idem, Διὰ τί τὰ ἐπινέφελα ἀλεεινότερα τῶν αἰθρίων: ubi ἐπινέφελα et αἴθρια opp., sicut alibi ἐπινέφελον ἄνεμον et αἴθριον. Sunt qui ἐπινέφελον interpr. Nubilosum, Per quod nubes aliquot sparsæ sunt. Et ἐπινέφελον ἐναιώρημα in urina, medium inter album et plane nigrum, Gorr. e Gal. [Hippocr. Aphor. 4, 70.] Vide Νεφέλη. [" Ἐ. ἀὴρ, Hes. v. Κνυζόν." Boiss. Mss. " Τὰ ἐ., Cælum nubibus obductum: ἐπινεφέλων ἐόντων ante Aristot. dixit Herod. 7, 37." Schw. Mss. * Ἐπινεφελὶς, ἡ, i. q. νεφέλιον, Alex. Trall. 2. p. 49=150. * Παννέφελος, Orph. H. in Jov. Ton. 4. in Aquilon. 3. * " Παχυνέφελος, Const. Manass. Amat. 3, 22." Boiss. Mss.] Περινέφελος, Nubibus circumdatus, Nubilus, [Aristoph. Ὄρν. 1192. * Πολυνέφελος, Schol. Pind. N. 3, 16. Phav. 5. * Πολυνεφέλης, Schol. Eurip. Hec. 684. * Συννέφελος, Alciphr. 1, 10. J. Poll. 1, 113. * Ὑπερνέφελος, Lucian. 2, 753. " Eumath. 321." Boiss. Mss.] Ὑπονέφελος, Subnubilus, VV. LL. [Lucian. 3, 378.]

[* " Νεφεληδὸν, Nonn. Jo. 3, 135. D. 15, 1." Wakef. Mss.]

Νεφέλιον, Nubecula. Est in nigro oculi exulceratio superficiaria ab humoris distillatione facta: caligine, ἀχλὺν dicunt, profundior, minor et candidior. Gorr. In Def. Med. νεφέλιον esse dicitur ἀχλὺς ἢ ἕλκωσις ἐπιπόλαιος ἐπὶ τοῦ μέλανος. P. Ægin., inquiunt VV. LL., albugines et cicatrices ita distinguit, ut has in superficie consistere dicat, et non solum οὐλὰς, sed et νεφέλια appellari: illas vero, λευκώματα dictas, altius progressas cicatrices esse. || Νεφέλια dicuntur etiam τὰ ἐπιφαινόμενα τοῖς ὄνυξι, Quæ in unguium superficie nubecularum speciem repræsentant, in quarum radice ἀνατολὴ vocatur τὸ λευκὸν, alba illa quasi lunula. || In urinis νεφέλιον etiam dicitur, quod νεφέλη supra, Alex. Aphr. Probl. 2. 20. Ποιεῖ τὸ νεφέλιον κατὰ μέσον τῶν οὔρων ἱστάμενον. [Plut. 9, 523.]

[* Νεφελόω, Eust. Il. A. p. 96, 7=127, 21. * " Νεφελωτὸς, Lucian. 2, 85. * Νεφελίζω, Heyn. Hom. 7, 776." Schæf. Mss.]

" ΝΕΦΡΟΣ, ὁ, Ren, Athen. l. 2. Ἀδικεῖ νεφροὺς " καὶ κύστιν:" [p. 384. " Phryn. Ecl. 132." Schæf. Mss. " Deus dicitur νεφρῶν μάρτυς, h. e. Animi cogitationum et moliminum testis, cf. Ps. 7, 10. Jerem. 20, 12. Suidas e Theodoreto ad Ps. 7, 9. Νεφροὶ, οἱ λογισμοὶ, ἐπειδὴ τὰς ὑπογαστρίους ὀρέξεις οἱ νεφροὶ διεγείρουσιν, καὶ ἐντεῦθεν κινοῦνται τῆς ἐπιθυμίας οἱ λογισμοί." Schleusn. Lex. V. T. " Festus: Nefrendes — sunt qui nefrendes testiculos dici putent, quos Lanuvini appellant Nebrundines, Græci νεφροὺς, Prænestini Nefrones." Schn. Lex.] " Νεφροειδὴς," [s. * Νεφρώδης,] " Renum speciem gerens, Renibus si- " milis." [Aristot. H. A. 1, 792. 881.] " ET Νε- " φρομῆτραι, Renum matrices: de quo vide Νευρομή- " τρα." " Περίνεφρος, Pinguis circa renes, Cui renes " pingui obducti sunt. Aristot. H. A. 3, 17. Περὶ " νεφρὰ δὲ γίνεται τὰ στεατώδη μᾶλλον, καὶ μάλιστα " τῶν ζώων πρόβατον· τοῦτο γὰρ ἀποθνήσκει τῶν νε- " φρῶν πάντη αὐτῷ καλυφθέντων. Ut et paulo ante " dixerat, Τῶν δὲ σπλάγχνων περὶ τοὺς νεφροὺς μάλιστα " πίονα γίνεται τὰ ζῶα. Unde Plin. 11, 38. Animalia " in renibus pinguissima: oves quidem lethaliter, " circum eos concreto pingui. Rursum Aristot. ibid., " Γίνεται δὲ περίνεφρα δι' εὐβοσίαν." [* Νεφριαῖος, Diosc. 2, 87. στέαρ.] " Νεφρίδιος δημὸς, Pinguedo " quæ circa renes est." [Lobeck. Phryn. 557. * Νεφρίδιον, τὸ, Hippocr. 661, 38.] " Ἐπινεφρίδιον λίπος, " Pinguedo quæ est in renibus: ut ἐπινεφρίδιος sit " adjectivum. Cum tamen Hes. et Suidas ἐπινεφρί- " διον esse scribunt τὸ ἐπὶ τῶν νεφρῶν λίπος, dubitari " potest an adjective accipiant." [" Heyn. Hom. 8, 152." Schæf. Mss.] ET Νεφρίτης σπόνδυλος, ap. J. " Poll. Vertebra quæ prope renes est: quam primam " esse dicit vertebrarum lumbi. Necnon Νεφρῖτις, " sc. νόσος ἢ διάθεσις, Morbus s. Affectus renum, i. e.

A " quo renes infestari solent, Renum dolor. Thuc. " (7, 15.) Διὰ νόσον νεφρῖτιν παραμένειν ἀδύνατος. " Eo vitio qui laborat, DICITUR Νεφριτικὸς, Latinis " etiam Nephriticus." [Alex. Trall. 8. p. 147. * " Νέφριον, Elaphoboscum, Diosc. Notha 455." Boiss. Mss.]

ΝΕΩ, ήσω, No, Nato. Apud Eust. Ποταμοῦ κατὰ στόμα ἷξε νέων, Thuc. 7, (30.) p. 242. Οὔτε ἐπισταμένους νεῖν, Lucian. (1, 806.) Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν, Arrian. (Ind. 24, 5.) Τοῦ νεῖν δαημονέστατοι, Plato de Rep. Ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἧττον. Utitur hoc verbo Hom. quoque Il. Φ. (11.) de Trojanis ab Achille in Scamandrum compulsis, Ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας, i. e. ἐνήχοντο, Nabant s. Natabant: est autem duplicatum ν metri gratia. Ceterum hoc νέω formare fut. in ήσω, testatur Eust., et confirmat derivatum v. νήχομαι. Et νεόμενον ap. Gal. Lex. Hippocr. τὸ νηχόμενον. [" Mœr. 267. et n., ad Lucian. 1, 306. Thom. M. B 624. 719. 729. ad Dionys. H. 2, 901. Νεῖ, imperat., ad Lucian. 2, 338. Fut. νεύσω, Buttm. ad Gorg. 522. Νεῖν ἐν ταῖς ἐμβάσιν, Kuster. Aristoph. 107." Schæf. Mss. * Ἀνανέω, Emergo, Ælian. H. A. 5, 20.] " Διανέω, Trano, Transnato, unde διανεῦσαι, διακο- " λυμβῆσαι, in hoc ap. Suidam l., Καὶ διανεῦσαι ἐθέ- " λοντες ἐβαπτίζοντο ὑπὸ τῆς πανοπλίας. Sic idem " Suid. διανενεύκαμεν exp. διεπεραιώθημεν." [Themist. Or. 23. p. 297. " Ælian. H. A. 133. Enato, Herod. 8, 89. Evado periculum, Plut. ap. Stob. 175, 45." Wakef. Mss. " Ad Lucian. 1, 306. 2, 323. ad Timæi Lex. 79. Valck. Hipp. p. 252. Heind. ad Plat. Phædr. 307(=264. Διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον, ubi H. Steph. corr. διανύειν.)" Schæf. Mss.] Εἰσνέω, Innato, Adnato, [" Ælian. H. A. 727." Wakef. Mss.] Commeo, VV. LL. " Ἐσνέω, Innato, Natando in- " gredior, εἰσκολυμβάω." [* " Ἐννέω, Heyn. Hom. 8, 116." Schæf. Mss.] Ἐπινέω, Supernato, In summo s. superficie aquæ nato, Theophr. H. Pl. 5. Ὑπερέχει δὲ οὐδὲν αὐτοῦ πλὴν αὐτὰ τὰ φύλλα ὥσπερ C ἐπινέοντα, i. e. ἐπιπολάζοντα, Superficiei innatantia. Et 4. Ξηραινόμενον δὲ ἀναφέρεται καὶ ἐπινεῖ. Pro Adnato etiam affertur ex Aristot. [" Thom. M. 624." Schæf. Mss.] Παρανέω, Ad latus nato, Juxta nato, Præternato, Præterfluo, [Lucian. 1, 309. Παρανέων τῷ σκάφει.] Περινέω, Circumnato, Circumluo; nam Galen. ap. Hippocr. περινεῖ exp. περινήχεται, περικλύζει. Περίνημα, quod Gal. exp. περίκλυσμα, Circumluvio, Gell. [" Προσνέω, Adnato, ad Lucian. 1, 306. * Συννέω, Simul nato, ad Xen. Eph. 219." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 23." Wakef. Mss. * Ὑπερνέω, Supernato, Schol. Lucian. Jov. Trag. 47.] Ὑπονέω, Subtus nato, Subter aquas nato, Aquas subeo. Unde ap. Hipp. [T. 1. p. 310. Lind.] ὑπονησαμένη, quod Gal. Lex. Hipp. exp. * ὑποκολυμβήσουσα, ὑπελθοῦσα. [Vide Schn. Lex. Suppl.]

" Νηρίτης, ου, ὁ, Nerítes: Concha quædam natalis, " quam Naticem interpretatus est Gaza ap. Aristot. " de Partib. Anim. 4, (4.) Meminit et Ælian. (14, " 28.) Necnon Plin. 9, 33. de conchis, Navigant ex D " his neritæ, præbentesque concavam sibi partem, " et alteram auræ opponentes, per summa æquo- " rum velificant." [" Valck. Callim. 119." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 1, 315. * Νειρίτης, Lycophr. 238.] " Νήριτος Hesychio est etiam ὁ νηρίτης: q. e. κογχύ- " λιον κοχλιῶδες, ποικίλον." [" Musgr. Phœn. p. 189." Schæf. Mss.] " Ἀναρίτης, Hesychio ζῶον κο- " χλιῶδες, Animal e cochlearum genere: ut Athen. " quoque l. 3. (p. 86.) ἀναρίτην esse dicit κογχῶδες " ὄστρεον, προσεχόμενον ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπάδες, " afferens ex Heronda, Προσφὺς ὅκως τις χοιράδων " ἀναρίτης. Meminit hujus ἀναρίτου Ibycus quoque " et Epicharmus. Æschylus vero in Persis νήσους " ἀναριτοτρόφους dixit, teste eod. Athen. h. e. Altri- " ces s. Nutrices anaritarum. Sunt qui κατὰ στέρη- " σιν existiment ἀναρίτην dici quasi οὐ νηρίτην, quo- " niam scopulis tantum adhæreseat, nec ut neritæ " innatet: ut et ἀνηρίτης Etym. a Νηρεὺς derivatum " ait. Vocatur etiam Ἀνάρτας, ut Athen. ibid. " annotat: quod Doricum est pro Ἀνάρτης." " Ἀνη-

" ρίτης, ut Etym. refert, κοχλίδιον est, κατὰ παραγω- A
" γὴν dictum ἀπὸ νηρέως τοῦ θαλασσίου δαίμονος."

¶ Νεύω, Fut. εύσω, Nato, No, i. q. νέω, a quo et originem traxit. Unde aor. 1. νεῦσαι, Natare. Et gerund. νευστέον, Natandum. Plato de Rep. 5. (p. 653.) Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου: cui l. similis est, quem e Luciano in Νέω citavi. Possent tamen hæc alicui videri derivanda a νέω, cujus fut. esset νεύσω, sicut πλεύσω, fut. verbi πλέω. || Hes. νεύει exp. etiam φεύγει: quod erit pro ἐκνεύει. Et in pass. ap. Eund., νευσόμεθα, νηξόμεθα. Νεῦσις, Natatio, πλεῦσις, Hes. || At Νεῦσις ab altero Νεύω, Nutus, i. e. Devergentia: Cic. In terram feruntur omnia nutu suo pondera. Et alibi, Suopte nutu et suopte pondere in terram feruntur. Plut. Ῥοπῆς ἐν τῷ ἡγεμονικῷ καὶ νεύσεως γενομένης. Alex. Aphr. Probl. 1. Πρὸς γῆν τὴν νεῦσιν ἔχειν, In terram suo pondere et nutu ferri. Item ap. Greg. Naz. Πρὸς Θεὸν νεύσει, Inclinatione ad Deum. [Aristot. H. A. 5, 6. " Ad Lucian. 1, 306. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 118. Boiss. Philostr. B 565." Schæf. Mss.] Νευστικὸς, Natatilis, Qui nare potest: cui opp. πορευτικός. [" Ad Lucian. 1, 303. 306." Schæf. Mss.] || Deorsum vergere aptus et gravis, Libramentum habens, Philo, Τὸ μὲν δὴ πυρῶδες συννέλκον γῆν, ὑπὸ τοῦ περὶ αὐτὴν νευστικοῦ βρίθειν ἀναγκάζεται, A terreno degravante deorsum vergere cogitur, Bud. Νευστὸς, Natatilis, Natans, ut νευσταὶ ἐλαῖαι, quæ infra νηκτρίδες, Lucian. Lexiph. (13.) Ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγῖσι θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστάς. [Cf. Κολυμβάς, et Νηκτρίς.] Νευστὴρ, ῆρος, ὁ, Natator, κολυμβητὴς, Hes. Sed ibi perperam νευτήρ. Ἐκνεύω, [s. Ἐκνέω,] Enato, Thuc. 2, (90.) Ὅσοι μὴ ἐξένευσαν αὐτῶν, Qui non enataverant, Lucian. (1, 306.) Ἀλλ' ἤδη διεπέρασε καὶ ἐξένευσεν εἰς τὴν γῆν, Enatavit. Metaphorice quoque capitur pro Expedire se e re aliqua difficili, et quasi Enatando eluctari ac effugere fluctus, Eur. Hipp. (470.) εἰς δὲ τὴν τυχὴν Πεσοῦσ' ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; Sic Cic. Reliqui se habere videntur angustius, enatant tamen. C Hinc autem apparet quod fallatur Erasm. deducens ἐξένευσεν a Ξενεύω, Jo. 5, (13.) Ceterum ἐκνεύω ab altero νεύω deductum exponeretur Capite nutante evito, declinato effugio. [" Ad Charit. 273. Valck. Hipp. p. 219. 252. ad Lucian. l. c. Markl. Suppl. 692." Schæf. Mss. * Ἐκνευστὸς, unde * " Δυσέκνευστος, E quo enatari vix potest, Max. Tyr. 17, 10. fin." Wakef. Mss.]

ΝΗΧΩ, ἥξω, Nato, i. q. νέω, unde et derivatum est, Od. H. (280.) Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον Ἐς ποταμὸν, Retrorsum natabam: E. (375.) Αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἁλὶ κάππεσε χεῖρε πετάσσας, Νηχέμεναι μεμαώς. Hesiod. Ἀ. (317.) οἵ ῥά γε πολλοὶ Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ. Sed frequentiori in usu est vox pass.: significatione tamen activa. Od. Ξ. (352.) χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι Νηχόμενος: Ψ. (233.) Ὡς δ' ὅταν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείῃ. In prosa quoque usitatum, Plut. de Socr. Dæmonio, Τῶν νηχομένων ἐν θαλάττῃ. Idem, Κατὰ ἄνεμον καὶ ῥοῦν νήχεσθαι, Secundo flumine natare. Athen. (311.) D ex Alcæo, Μετέωρον νήχεσθαι. Item νηχόμενα dicuntur Natatilia, Pisces. In Epigr., i. e. τῇ ῥινὶ δὲ προσθεὶς Ἄγκιστρον, σύρει πάντα τὰ νηχόμενα, Greges piscium natantium. [" Ad Mœr. 267. Thom. M. 624. Act., Paus. 3, 218. Νήχομαι πυρὶ, Toup. Opusc. 2, 80. Emendd. 2, 521." Schæf. Mss.] Νῆξις, Natatio, Natatus, Plut. (6, 620.) Χαίρει δὲ καὶ νήξεσι παιδίων καὶ κολύμβοις ἁμιλλᾶται. Usus est hoc verbali et Hom., quippe qui dicit (Batrach. 67.) Νήξει τερπόμενος, Natatu gaudens. Νηξίπους, Natatu quasi pedibus incedens. Dicuntur νηξίποδες pisces, qui et νέποδες. [" Cattier. Gazoph. 97." Schæf. Mss.] Νηκτὴς, Natator, Epigr. Νηκτικὸς, Natatilis, ut quidam exp., i. e. Qui nare potest, Basil. Πᾶν νηκτικὸν κἂν ἐπιφανείᾳ τοῦ ὕδατος ἐπινήχηται. [* Νηκτικῶς, Phile de Eleph. 117.] Νηκτὸς, Natans, Natatilis, Plut. de Solert. Anim. Οὐδὲν γὰρ οὕτως εὐχείρωτον ἀνθρώπῳ νηκτὸν, E genere eorum quæ natant, i. e. piscium, Greg. Σκέψαι μοι καὶ νηκτὴν φύσιν τῶν ὑδάτων διολισθαίνουσαν. [" Jacobs. Anth. 11, 338. ad Charit. 215. Νηκτὸν, Potestas natandi, Scheller. Præf. ad Ælian. p. ix. ad Anacr. p. 8. Fischer. * Νήκτωρ, ad Charit. 224. An sic leg. in Maneth. (4, 397.) ap. Wessel. ad Diod. S. 2, 469.?" Schæf. Mss.] Νηκτρὶς, ίδος, ἡ, Natatrix: ἐλαῖαι, Olivæ conditaneæ, ita dictæ quod τῇ ἅλμῃ, i. e. Muriæ, qua condiuntur, innatent: quæ et κολυμβάδες Athenæo et Dioscoridi, et Plinio itidem Colymbades: alio nomine ἁλμάδες. [" Callim. 1, 433. Phryn. Ecl. 46." Schæf. Mss.] Sed ap. J. Poll. perperam SCRIBITUR Νυκτρίδες in quibusdam exempl. In Lexiph. Luciani (c. 13.) vocantur νευσταί. Σφαλερόνηκτος, Natatoribus periculosus, In quo natare periculosum est. [J. Poll. 3, 103. ποταμός.] Νηχοτάλαντοι, Loca et urbes circa mare, VV. LL. Aliter autem accipitur ap. Plut. (7, 377.) Ὅλαι μὲν πόλεις αὐτῶν εἰσὶ καὶ νῆσοι καὶ νηχοτάλαντοι, καὶ δήμων ἀποικισμοὶ μυρίανδροι: [leg. ναοὶ χιλιοτάλαντοι: vide not. ad Plut. Pericl. 12. * Μακρονηχία, Hes., Spohn. de Extr. Od. Parte 140. * Νηχαλέος, Xenocr. de Alim. ex Aquat. c. 1. * Νηχεῖον, Gl. Natabulum.]

Ἀνανήχομαι, Supernato, Enato, Emergo, ap. Philon.: Opp. Ἁλ. 1, (119.) Λάβραξ δ' οὔτ' αὐτῶν πυραμῶν ἀπολείπεται ἔξω Ἐκ δ' ἁλὸς ἐς προχοὰς ἀνανήχεται, Natando ascendit, Subnatat: si Subnatare pro Sursum natare dici posset, ea forma qua Subvolare. Hes. ἀνανήξασθαι exp. ἀνακολυμβῆσαι. Idem partic. activæ vocis ἀνανήξας exp. διαπλεύσας. [" Ἀνανήχω, act., Orac. Sibyll. 5, 573. Gall." Kall. Mss.] || Apud Paus. autem pro Emergo, metaph. i. e. Recreor e calamitate, Bud. " Ἀνήξεις, Hes. affert pro κολυμ-" βήσεις: sed forsan gemino ν scrib. ἀννήξεις, ut sit " Æolica sync. pro ἀνανήξεις." [" Ad Timæi Lex. 79. Cattier. Gazoph. 66. * Ἀνάνηξις, ibid." Schæf. Mss.] " Ἀντινήχομαι, Nato contra s. adversum, Plut. " (10, 74.) Ἀεὶ πρὸς κῦμα καὶ ῥοῦν ἀντινήχονται." Ἀπονήχομαι, Nato: ut, Ἀπονήχονται ἐπὶ τούτων. Item, Enato, Adnato, Natando pervenio: ut ἀπονήχεσθαι πρὸς τὴν γῆν. Et ap. Plut. Popl. Ὁρμὴν ἔσχον ἀπονήξασθαι πρὸς ῥεῦμα πολὺ καὶ δίνας βαθείας, exp., Natando superare magnos fluctus. [" Wakef. Trach. 992. Jacobs. Anth. 7, 284." Schæf. Mss.] Διανήχομαι, Natando pertranseo, Natando transmitto; Transno, Cic. Gangem transnare. [" Fischer. Ind. Palæph., ad p. 73. ad Timæi Lex. 79. ad Xen. Eph. 170. Toup. Emendd. 1, 20. Valck. Hipp. p. 252. ad Herod. 422. Jacobs. Anth. 7, 75. Junii Anim. p. 82." Schæf. Mss. * " Διανήχω, act., Method. 422." Kall. Mss. * Διάνηξις, Stob. Ecl. Phys. 944. * " Συνδιανήχομαι, Sotion Stobæi S. 14. p. 324. Schow." Boiss. Mss. * Εἰσνήχομαι, Ælian. H. A. 14, 24.] Ἐκνήχομαι, Enato, Aristot. de Mundo, Εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται, Eo enatabit, ubi commodum ei est vivere. [" Ad Lucian. 1, 306. Valck. Hipp. p. 252." Schæf. Mss. * Συνεκνήχομαι, Simul enato, Basil. de Leg. Scr. Gr. T. 3. p. 471. Ed. Par.=p. 51. Ed. Sturz. * Ἐννήχομαι, Liban. 4, 832. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. p. 164." Boiss. Mss. " Origen. c. Cels. 4, 29." Routh. Mss.] Ἐπινήχομαι, Innato s. In superficie nato, ut ἐπινέω, Hom. in Batrach. μέσσῳ δ' ἐπενήχετο πόντῳ. Diosc. (106.) 1, 100. Ἐπινήχεται ταῖς κρήναις, Fontibus innatat, de bitumine Agrigentino, Alex. Aphr. Probl. 1. Τοῖς ὑγροῖς ἐπινήχεται, In humore fluitat, ἐπιπλεῖ, ἐπιπολάζει, Herodian. (8, 4, 6.) Οἰόμενοι δὲ ῥεύματα ἐπινήχεσθαι σχολαίτερα τοῖς πεδίοις, Non esse profunda, sed illabi tantum summis campis: (11.) Ἅπερ ὄντα κοῖλα δίκην νεῶν, ἐπινήξεσθαι μὲν ἔμελλεν ὥσπερ σκάφη, μὴ παρενεχθήσεσθαι δέ. [" Ad Lucian. 1, 314. Dioscorid. 22. Leon. Alex. 15." Schæf. Mss. * Συνεπινήχομαι, Simul in superficie nato, Aristæn. 1, 3. p. 14. * Κατανήχομαι, Gl. Denato, Schol. Apoll. Rh. 4, 937.] Παρανήχομαι, Nato juxta s. ad latus, etiam Præternato, Natando prætervehor, Plut. Them. Παρανήχομαι τῇ τριήρει, Natando triremem assequor, [Timol. 19.] " Συμπαρανήχομαι, Simul " nato, s. Una ad latus nato," [Lucian. 2, 46. " Ad Xen. Eph. 219." Schæf. Mss.] Περινήχομαι, Circumnato, i. q. περινέω, quod vide. [" Quint. Sm.

14, 547." Wakef. Mss. * Προνήχομαι, Plut. 10, 80. 93. Ælian. H. A. 10, 8.] Προσνήχομαι, Adnato. [" Ad Diod. S. 1, 189." Schæf. Mss. * Προσνήχω, Theocr. 21, 18. προσέναχε θάλασσα. * Συννήχομαι, Gl. Connato, Aristoph. Ἐκκλ. 1104. Lucian. 2, 96.] Ὑπερνήχομαι, Supernato. [Suid. * Ὑπονήχομαι, Ælian. H. A. 2, 6. 5, 33. Manetho 5, 157. J. Poll. 1, 97.]

ΝΗΣΣΑ, SIVE Νῆττα, ἡ, Anas: ἀπὸ τοῦ νεῖν, sicut Varro Lat. Anas a nando dictum scribit: contra tamen Athen. (395.) Τῆς νήττης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ κολυμβᾷν: l. 4. Ὄρνεις τε καὶ νῆσσαι, προσέτι δὲ καὶ φᾶτται καὶ χήν. || Nom. propr., ut Suid. tradit. [" T. H. ad Plutum p. 361. Kuster. Aristoph. 125. ad Lucian. 1, 66. 314. Anton. Lib. 64. Verh., Callim. 1, 468. Νήσσας, νῆας, Heyn. Hom. 4, 321." Schæf. Mss. Νᾶσσα, Dorice, Aristoph. Ἀ. 875. * Νησσοειδής, Eust. Od. p. 1451, 60. * Νηττοκτόνος, Philes de Anim. Propr. 14, 6. p. 58.] Νηττοφόνος, Anates occidens: ἀετὸς, Aquila anataria. Aristot. H. A. 9, 32. Ἕτερον δὲ γένος ἀετοῦ ἐστὶν ὃ πλάγκος καλεῖται, ἐπικαλεῖται δὲ ν. καὶ μορφνός· οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται. Unde Plin. 10, 3. Morphnos, quam Hom. et Percnon vocat, aliqui et Plancum et Anatariam. [" Heyn. Hom. 8, 661." Schæf. Mss. * Νηττοφύλαξ, Gl. Anatarius.] DIMIN. Νησσάριον, ET Νήττιον, τὸ, Anaticula, ut Plaut. et Cic. vocant. Nicostr. ap. Athen. (65.) καὶ νήττια, Ὁπόσα σὺ βούλει, καὶ κίχλας. [* Νηττάριον, Bast. Ep. Cr. 195. " T. H. ad Plutum p. 360. (1011.)" Schæf. Mss. * Νησσαῖος, Qui anatis est, Arat. D. 250. ὄρνιθες, quo in l. Schneidero leg. videtur Νησαῖος, conferenti Theophr. de Signis Pluviarum p. 418. Ὄρνιθες, οἳ βιοτεύουσιν ἐν νήσῳ.]

ΝΗΣΟΣ, ἡ, Insula: a νῶ: i. e. κολυμβῶ dicta, quia mari, a quo cingitur, innatare videtur et in eo velut fluitare: Plin. Quædam insulæ semper fluitant. Aristot. de Mundo, Τὴν μὲν οὖν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλεν, ἀγνοῶν ὅτι καὶ ἡ σύμπασα, μία νῆσός ἐστιν ὑπὸ τῆς Ἀτλαντικῆς καλουμένης θαλάσσης περιῤῥεομένη. Unde Apul. de Mundo, Plerique terrarum orbem ita diviserunt, partem ejus insulas esse, partem vero, continentem vocari: nescii hanc terrenam immensitatem Atlantici maris ambitu coërceri, insulamque hanc unam esse cum insulis suis omnibus. Et paulo post, Μεγάλαι νῆσοι μεγάλοις τισὶ περικλυζόμεναι πελάγεσι. Od. Δ. (354.) de Pharo, Νῆσος ἔπειτά τίς ἐστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ: (844.) de Asteride insula, Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα. Hesiod. Ἔργ. (1, 169.) Ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην. Plin. Insulas fortunatas vocat. Xen. Ἑλλ. (6, 1, 4.) Οὐ νήσους, ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος, Thuc. 2, (102.) Μέγας ὢν ὁ ποταμὸς προσχοῖ ἀεὶ, καὶ εἰσὶ τῶν νήσων, αἳ ἠπειροῦνται: ut Plin. Abstulit insulas mari, junxitque terris. Plut. de Orac. Ἐκ βυθοῦ νῆσον ἀναδῦναι, ut Plin. Insulæ sponte enatæ, quæ repente in aliquo mari emergunt, ut ea quæ Automate vocatur. [" N. Siciliæ κατ' ἐξοχὴν, ad Charit. 541. Jacobs. Anth. 11, 178. N. appellat Euripides Tyrum, Valck. Phœn. p. 5. 75. Peninsula, Musgr. p. 188. Misc. Obss. Nov. 5, 441. Geschichted. Paris. Acad. xi. p. 52. Abusive, ad Diod. S. 1, 532. Subaud., Fischer. Ind. Palæph. v. Γαδειρεῖς. Νᾶσος, κατ' ἐξοχὴν, quæ? Ilgen. ad Hymn. 193. Νᾶσος, ναῦσος, Valck. Adoniaz. p. 380. 385. Νῆσοι πλωταὶ, ad Herod. 180. Νῆσοι μακάρων, 207. ad Anton. Lib. 222. Verh., Græv. Lectt. Hes. 529. Nom. propr., ad Diod. S. 2, 496. De compp. h. v., Boiss. Philostr. 541. * Νήση, ad Callim. 1, 159. (H. in Del. 66.)" Schæf. Mss.] || Νῆσος ET Περίννησσον, Vestis purpurea in orbem fimbriata, quam undique purpura ambit, veluti mare insulam: cujusmodi quid est et ἔγκυκλον, et Lat. Prætexta, inde dicta quod ei purpura circum texeretur. J. Poll. 7, (52.) Τὰ δὲ περίνησσα, * ὑπόκροσσόν ἐστι περίβλημα, ἔχον τὰ νήματα ἐξηρτημένα, ἢ πορφυρᾷ κύκλῳ τὰ τέλη τοῦ ὑφάσματος· περιέρχεται νήσου σχῆμα ποιοῦσα τῇ περιφορῇ τοῦ χρώματος: quam, inquit, Anaxilas νῆσον appellasse videtur: nisi forte aliud ὑφάσματος genus intellexit, ubi ait, Καὶ πῶς γυνὴ ὥσπερ θάλασσαν νῆσον ἀμφιέννυται; Apud

A Hes. uno σ scribitur, sed accentu in penult. περινῆσον, ἱμάτιον ἔχον πορφύραν κύκλῳ. Περινήσσαια ap. Eund. de eod. vestium genere, περιβόλαια, οἷς ἐν κύκλῳ πορφύρα παράκειται. At περίλευκα dicuntur Quæ candida ambit fimbria. [Phot. Περίνησα· περιβόλαια περιφερῆ καὶ νησοειδῆ· ὅμοια ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμέναις χλαίναις. Μένανδρος Βοιωτίᾳ· Πεντεκτένους μὲν καὶ περίνησα πορφυρᾶ. " Bentl. ad Menandr. p. 22." Boiss. Mss. * Νησοειδής, Strabo 3. p. 204. * Νησομαχία, Lucian. 2, 104. * Νησοποιέω, Œnomaus ap. Euseb. 5, 26. * Νησοφύλαξ, Diod. S. 1, 206. * Ἑκατόννησοι, Strabo 13. p. 919. Eust. Il. A. p. 37, 11. * Εὔνησος, Nonn. D. 42. p. 1052. * " Τρινήσαρχος, Tzetz. Chil. 2, 328." Boiss. Mss.]

Νησίον, τὸ, Parva insula, simpliciter Insula: unde derivari possunt νησίαρχος et νησιώτης. Suid. habet νησίον· καὶ νησιώτης, ὁ ἀπὸ νήσου. [" Heliod. Æsch. 12." Wakef. Mss.] Est AUTEM Νησίαρχος SIVE Νησιάρχης, Insulæ præfectus, Qui insulæ alicui vel insulis præest, Plut. (9, 274.) de adulatoribus Demetrii, Τὸν μὲν Σέλευκον, ἐλεφαντάρχην προσηγόρευον· τὸν δὲ Λυσίμαχον, γαζοφύλακα· τὸν δὲ Πτολεμαῖον, ναύαρχον, τὸν δὲ, Ἀγαθοκλέα νησιάρχην: Antiph. ap. Athen. (343.) Τί οὖν ὄφελος τῶν νησιαρχῶν ἐστί; νησίαρχος autem e Dione citatur. AT Νησιώτης, Insularius, Ex insula oriundus, Insulæ incola, Thuc. 5, (97.) p. 194. Ἄλλως τε καὶ νησιῶται ναυτοκρατόρων, καὶ ἀσθενέστεροι ἑτέρων ὄντες: [cf. 99.] Plut. de Sol. Anim. Ἡμῖν τοῖς ἐνάλοις καὶ νησιώταις. Eodem l. Τοὺς νησιώτας καὶ παραλίους. [Æsch. Pers. 390. Thuc. 1, 12. Lobeck. Phryn. 700. " Ad Charit. 558. Musgr. Andr. 14. Casaub. Athen. 1, 94. Abusive, ad Diod. S. 1, 532." Schæf. Mss.] Fem. gen. EST Νησιῶτις, Insularia, Plut. (8, 377.) Οὐ καθαρὰν παρεῖχον οὐδὲ ἀκύμονα τὴν νησιῶτιν ἡσυχίαν. Ab eod. νησιώτης est ET Νησιωτικὸς, itidem Insularius, s. Insularis, Athen. 12. Παντοδαπὰς ἐλαίας καὶ τυρὸν νησιωτικόν: 9. Καθ' ὃν χρόνον θαλασσοκρατοῦντες οἱ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον εἰς ἄστυ τὰς νησιωτικὰς δίκας. Plin. Insularem morbum in urbem invexit. C Et νησιωτικὸς δόμος, ex Eur. [Andr. 1262. Hel. 148. Aristoph. Ὀρν. 1422. " Lesbon. de Schem. 178. 181. Diod. S. 1, 330. * " Νησῖτις, (fem. a * Νησίτης,) Jacobs. Anth. 7, 349. 8, 64. Νησαῖος, 9, 65. 363. Musgr. ad Phœn. p. 189. ad Callim. 1, 159." Schæf. Mss.] " Νησαίη λίθος, quibusdam Sardia " gemma, aliis Smaragdus, Hes." [* " Νησεύομαι, Insula sum, Etym. M. 25, 48. * Νησιὰς, Insula, Dionys. P. 570." Wakef. Mss. * Νησόω, Suid. v. Ἠιόμεν. * " Toup. Ind. ad Longin. v. Ἠπειρούμενος. * Νησίζω, ad Diod. S. 1, 38. Beckm. ad Marbod. 151. * Νησιάζω, Valck. Phœn. p. 595." Schæf. Mss. Strabo 1. p. 157=101. vide nott.] Νησὶς, ίδος, ἡ, Parva Insula, i. q. νησίον, Plut. Alex. (60.) 228. Ἀπὸ τῆς νησίδος ἄρας προσφέρεσθαι ταῖς ἀντιπέρας ὄχθαις, [Anton. 19.] Paus. Att. Ἀπεῤῥώγασι δ' ἀπ' αὐτῆς νησῖδες. [" Casaub. Athen. 1, 21. Ammon. 103. ad Charit. 541. Quint. Mæc. 8. Antiphil. 28. Müller. ad Lycophr. p. 692." Schæf. Mss.] Νησίδιον ET Νησύδριον, Parva insula, dimin. e dim. Thuc. 8, (11.) D p. 267. Ταῖς δὲ λοιπαῖς πρὸς τὸ νησίδιον ὁρμίζονται. [Plut. Othone 10.] Isocr. ad Phil. Ἐν μικροῖς πολιχνίοις καὶ νησυδρίοις τὰς ἀρχὰς κατασχόντας: [Panath. 26. Xen. Ἑλλ. 6, 1, 4.]

ΝΕΩ, Eo, Redeo, [Venio,] i. q. νοστῶ, teste Eust. Itidemque Suid. Νέω, inquit, τὸ κολυμβῶ καὶ τὸ πορεύομαι. Activæ signif. nulla reperi exempla. [" Offert vero Sophron Mimographus ap. Athen. 86. Μελαινίδες νησοῦντι ἐμὶν (Dorice pro νήσουσί μοι) ἐκ τοῦ μικροῦ λιμένος, Melænides (conchæ) veniunt mihi e minore portu." Schw. Mss.] Sed PASS. Νέομαι ap. Poët. non infrequens est. Il. B. (236.) Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα: Φ. (598.) Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι: Od. O. (88.) βούλομαι ἤδη Νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα, Redire ad nostra: Ξ. (152.) οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ Ὡς νεῖται Ὀδυσεύς: Υ. (156.) Οὐ γὰρ δὴ [δὴν] μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο, Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται. Il. Ξ. (335.) οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην. In quibus posteriori-

bus ll. futuri significationem habere observandum est, sicut εἶμι. Gal. Lex. Hipp. νεόμενον exp. et νηχόμενον et παραγινόμενον, ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι, ambo l. 1. τῶν Γυναικ.: sed unum ἐπὶ τοῦ χωρίου, alterum ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου. Facta contractione pro eod. DICITUR, Νεῦμαι, quod Hes. exp. etiam ἥξω et ἐπανήξω. [" Νέομαι, Ruhnk. Ep. Cr. 204. Valck. Phœn. p. 419. Callim. 282. Toup. Opusc. 2, 254. Zeun. ad Xen. K. Π. 332. Gesner. Ind. Orph. et v. Νόστος, Brunck. Apoll. Rh. p. 7. Jacobs. Anth. 8, 18. Heyn. Hom. 4, 504. 6, 572. Νέω, Eo, Jacobs. Anth. 11, 372. Νέηαι, Il. A. 32. Νεῖαι, ad Od. A. 113. ad Callim. 1, 122. Νεῖται, Mnasalc. 12. Diodor. Sard. 6. Νέηται, Jacobs. Anth. 7, 148. Νέαται, Heyn. Hom. 5, 560. Νεῖο, imperat., Jacobs. Anth. 7, 126. Νείσθω, Epigr. adesp. 203. Νεέσθων, Heyn. Hom. 4, 505. Νεῦμαι, 7, 449. Brunck. Apoll. Rh. 147. 237. Νεύμενος, Antip. Th. 46." Schæf. Mss. * " Νηέομαι, pro νέομαι, Opp. 'A. 2, 216." Wakef. Mss.]

" Ἀννέομαι, Exorior: Hes. enim ἀννεῖται pro ἀνατέλλεται et ἀναφέρεται accipi testatur. Scribo autem B ἀννεῖται, quoniam ν geminandum ap. eum esse, alphabetica series arguit, atque adeo ipsa ejus origo: nam Æolica et poëtica syncope positum est pro ἀνανεῖται s. ἀνανέεται, q. e. ἀνέρχεται, ἀναστείχει, comp. ex ἀνὰ et νέομαι. Legitur autem ap. Od K. (192.) Οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσιν ὑπὸ γῆν, Οὐδ' ὅπου ἀννεῖται." " Ἀπονέομαι, Abeo: vel Redeo, Revertor: ut Hes. quoque ἀπονέοντο exp. ἀπήρχοντο: et ἀπονέεσθαι, ἐπανελθεῖν. Il. B. (113.) Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. Ἀπονέω, exp. non solum Abeo, Redeo, sed etiam Destruo. Sed in priori signif. non nisi pass. et med. vox usitata est. Ac passivæ quidem exempla habes in Ἀπονέομαι paulo ante: mediæ autem, est aor. 1. ἀπονήσασθαι, quem Hes. exp. ἀφίξεσθαι, ἀνελθεῖν. Idem et posterioris signif. meminit, afferens ἀπονησαμένη, quod exp. ἀποσωρεύσασα. Meminit vero et tertiæ signif., afferens nimirum ἀπονήσεται pro ὄνησιν λήψεται: quod pertinet ad ἀπόναμαι s. ἀπόνημι." [* Ἐξαπονέομαι, Il. Π. 252. μάχης ἐξαπονέεσθαι, al. divisim. * " Διανέομαι, Aristot. de Mirab. Aud. p. 119." Kall. Mss. * " Εἰσνέομαι, Antip. Th. 19. * Ἐκνέομαι, unde] Παρεκνέομαι, Prætervehor, Prætereo, Transmitto, Apoll. Rh. 2, (941.) παρεξενέοντ' Ἐρυθινούς. Κατανέομαι, SIVE Κατανεῦμαι, Venio de, Descendo, e Nonno (Jo. 11, 9.) κατανεύμενον κόλπων, De sinibus descendens. [* Μετανέομαι, Adeo, Accedo, unde μετανεύμενος, Musæus 205.] Παρανέομαι, Prætereo, Prætervehor, Apoll. Rh. 2, (357.) πολέας παρανεῖσθε κολωνούς, ubi exp. παραπλέετε, Præternavigate: adeo ut ad præcedens etiam Νέω hoc referri possit. [* Προνέομαι, Prodeo, Progredior, Opp. 'A. 3, 238. * Ἐπιπρονέομαι, Apoll. Rh. 4, 1588. * " Ὑπονέομαι s. Ὑπονείομαι, unde ὑπενείατο, Subiit, Nicander 'A. 190. ubi perperam ὑπὸ νείατα." Schn. Lex.]

Νείσσομαι SIVE Νίσσομαι, i. q. νέομαι: ac inde derivatum, ut Eust. præter alios tradit, annotans νείσσομαι per ει antiquiorem esse scripturam. Accipitur etiam pro Eo, Vado, Proficiscor, ut et νέομαι. D Il. O. (577.) Νισσόμενον πόλεμόνδε βάλε στῆθος, Apoll. Rh. 2, (199.) τρέμε δ' ἄψεα νισσομένοιο. In fut. scribitur uno σ, teste Eust., ut Il. Ψ. (76.) οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις Νίσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε, Non amplius redibo. Annotant tamen VV. LL. promiscue uno σ reperiri etiam in aliis temporibus. Scripturam vero, cujus Eust. l. c. meminit, sequitur et meus Hom. Ms. [" Νείσσομαι, s. Νείσομαι, Bentl. ad Horat. Carm. 1, 25, 7. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 106. Phœn. p. 420. Musgr. p. 221. Porson. 1249. Jacobs. Anim. 248. Anth. 6, 413. 7, 41. 124. 9, 356. 11, 240. Brunck. Apoll. Rh. p. 7. 11. 106. Heyn. Hom. 6, 294. Νίσσομαι, Valck. l. c. Bentl. l. c. Bibl. Crit. 2, 4. p. 93. Wolf. ad Hesiod. 73. Wakef. Alc. 456. Musgr. 451. Jacobs. Anth. 6, 413. 12, 75. 90. 124. Brunck. Apoll. Rh. p. 7. 11. 33. 39. 84. 106. 130. 273. 163. 199. Heyn. Hom. 5, 607. 6, 294. 403. 7, 96. 268. 550. 8, 370. Νίσσομαι, Νίσομαι, Valck. Phœn. p. 420. ad Od. I. 58. ad Callim. 1, p. 9. Brunck. Œd. C. 689. ad Phœn. 1244.; — " Νίσσεσθε. Glossa ἐπανέρχεσθε. Præsens est imperativi. Vulgatum νείσεσθε, ut νίσεσθε non aliter adhibetur, quam futuri significatione. Sed nihil est, in quo sibi minus constent librarii et Grammatici, quam in temporum h. v. scriptura.'" Schæf. Mss. * Ἀνανίσσομαι, Poët. pro ἀναβαίνω, Opp. 'A. 5, 410. * Ἀπονίσσομαι, Theogn. 540. Apoll. Rh. 3, 899. * " Διανείσσομαι, Orphei Progn. 56. in Mattairii Misc." Kall. Mss. * Διανίσσομαι, Pind. Π. 12, 43. Synes. p. 324. Opp. 'A. 1, 550. * " Ἐπινείσσομαι s. * Ἐπινίσσομαι, Pervado, Transeo, Vado super, Soph. Œd. C. 689=721. πεδίων ἐπινίσσεται, olim ἐπινείσεται, Pervadit campos, Per campos labitur, nempe Ilissus fluvius." Schw. Mss. Apoll. Rh. 4, 817.] Κατανείσσομαι SIVE Κατανίσσομαι, Venio de, Descendo, Apoll. Rh. 2, (976.) ἐξ ὀρέων κατανίσσεται. Μετανείσσομαι SIVE Μετανίσσομαι, Mutato loco vado, Transeo, Od. I. (58.) Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, i. e. μετῆλθε, ἐπορεύθη. [" Accerso, Eur. Tro. 131." Seager. Mss. * Παρανίσσομαι, Apoll. Rh. 2, 1031.] " Περινίσσομαι, Circumeo, Epigr. Supra περιΐσσομαι." [" Wakef. Alc. 456. Musgr. 451. De poculis, ad Thom. M. 102." Schæf. Mss. * Προσνίσσομαι, Soph. Antig. 129.] " Ποτινίσσομαι, Dorice pro προσνίσσομαι, h. e. προσέρχομαι, Advenio, Accedo. Il. I. (381.) Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας, Quæ Orchomenum veniunt, s. Quæ Orchomenum afferuntur: alii exp. etiam ἀνάκειται."

ΝΕΩ, Neo, Filum e colo duco s. torqueo, i. q. κλώθω et νήθω, quod hinc derivatur. Atticum autem esse testatur J. Poll. 7. Οἱ Ἀττικοὶ τὸ νήθειν, νεῖν λέγουσι. Hesiod. (Ἡμ. 13.) νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης. Item νήσαντο pro ἔνησαν, quod vide in Κατακλῶθες. J. Poll. quamvis agnoscat νεῖν, tamen in 3 plur. præs. indic. habet νῶσι, non νοῦσι, ut videre est in Ἐπίνητρον. [" Valck. Phœn. p. 66. ad Mœr. 234. ad Callim. 1, 225." Schæf. Mss.] Νῆμα, τὸ, Quod nendo e colo deductum est, Filum, Stamen. C Exemplum habes in Νέω. Epigr. νήματι τῆς ἀράχνης, Stamini araneæ, Philo V. M. 3. Πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας καταρμηθέντα, πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο. Et σηρικὰ ν., Chrys. Stamina s. Telæ sericæ. Sic et Od. B. (98.) μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄληται, ajunt poni pro στήμονες, ὑφάσματα. || Exp. etiam Latex, νᾶμα: et ab Hes. ὕδωρ. [Gl. Netum. " Valck. Adoniaz. p. 372. Alciphr. 20. Wessel. Diss. Herod. 159. ad Thom. M. 108. Koen. ad Greg. Cor. 149. Jacobs. Anth. 7, 82. 146. 8, 29. Heyn. Hom. 8, 512." Schæf. Mss. * Χρυσόνημα, Paul. Æg. 6, 92. * Χρυσόνημος, Schneidero susp.] Νηματώδης, Aptus duci instar fili, Ad nendum aptus. [Plut. 7, 708. " Meurs. ad Apoll. Dysc. 82." Schæf. Mss. * Νηματίζω, unde * " Προνηματίζω, Diod. S. 14, 13." Boiss. Mss.] Νῆσις, ἡ, Ipsa nendi actio, et fili ductio, Plato, (de Rep. 8.) Αὖθις ἐπὶ τὴν Ἄτροπον ἄγειν νῆσιν. Hes. exp. non solum κλῶσις, sed etiam σώρευσις, Accumulatio: quod posterius ad sequens Νέω pertinet. || Affertur etiam ex Hippocr. περὶ Τόπων, de D morbo quodam, Ἐπὴν πολλὰς ἡ νῆσις ἔχῃ, ἰατέον: ubi videndum an non scribi debeat νῆστις. [" Heyn. Hom. 8, 120." Schæf. Mss.] Νητὸς, E colo ductus, Instar fili ductus, tortus, textus. " Εὔνητον, Hesychio εὖ κατεσκευασμένον: afferenti itidem εὐνήτων pro καλῶς νενησμένων. Legitur autem ap. Hom. hoc εὔνητον s. ἐΰνητον, Bene filatum, et ideo Bene textum. Il. Ω. (580.) Κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε' ἐΰνητόν τε χιτῶνα. Od. H. (97.) ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι Λεπτοὶ ἐΰνητοι:" [Il. Σ. 595.] " Νῆτρον, Suidæ τὸ * κλωστήριον." [* " Νητική, ἡ, Ars textoria, Orig. c. Cels. 214." Wakef. Mss. Phot. Νητικήν· ἄνευ τοῦ σ· τὴν περὶ τὸ νήθειν τέχνην.]

Νήθω, ήσω, Neo, i. q. νέω, ex eoque derivatum, Epigr. Ἡ δ' ἀράχνη νήθουσ' αὐτὸν ἀπεκρέμασεν. Et voce pass. sign. act. νήσαντο: quod vide in Κατακλῶθες. [" Heyn. Hom. 8, 35. 119. ad Mœr. 234. Valck. ad Herod. 95. 376. Jacobs. Anth. 7, 14. 8, 31. 65." Schæf. Mss. * Νήστης, Gl. Staminarius. * Νηστὸς, Netus, LXX. Exod. 31, 4. vide Schleusneri Lex.] Νηστικὸς, Pertinens ad

eos qui nent, Nendi peritus. Νηστική, ἡ, Ars nendi, s. Nendi peritia. Plato Pol. Καὶ μὴν ξανθική γε καὶ ν. καὶ πάντα αὖ τὰ περὶ τὴν ποίησιν τῆς ἐσθῆτος, μία τίς ἐστι τέχνη τῶν ὑπὸ πάντων λεγομένων ἡ ταλασιουργική.

[* Διανέω, s. Διανήθω, Neo, Fila traho, Inc. Exod. 27, 16. διανενησμένα. * Διάνημα, Plato Polit. 309. Κροκώδει διανήματι προσχρώμενος, nisi leg. cum Coraio νήματι.] Ἐπινέω, SIVE Ἐπινήθω, i. q. ἐπικλώθω, Fatalibus filis attribuo, Fatalia fila nens tribuo s. destino, Il. Ω. (210.) τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή, Tibull. Nentes fatalia stamina Parcæ. Aliud exemplum ex eod. Hom. habes in Κατακλῶθες. Ælian. Ὅτε ἔμελλε τὴν ἐπινηθεῖσάν οἱ καὶ τελευταίαν ὁδὸν ἀπιέναι, Lucian. (3, 599.) Ἐπινενησμένα ἐς ἅπαντας τὰ τῶν μοιρῶν: i. e., ἐπικεκλωσμένα, Fata, quod partic. est verbi ἐπινήθω. Ad Ἐπινέω vero referendum est VERBALE Ἐπίνητρον, τὸ, Id supra quod fila e colo deducta glomerantur, i. e. Fusus s. Fusum, J. Poll. 7. Ἐφ' οὗ δὲ νήθουσιν ἢ νῶσιν, οἱ Ἀττικοὶ γὰρ τὸ νήθειν, νεῖν λέγουσιν, ἐπίνητρον καλεῖται, καὶ ὄνος. Et 10. Καὶ ὄνον, ἐφ' οὗ νῶσι, καὶ ἐπίνητρον, ἄτρακτον, καὶ σφόνδυλον. Hesychio ἐπίνητρον est, ἐφ' ᾧ τὴν κρόκην τρίβουσι. [* Συννέω, s. * Συννήθω, M. Anton. 4, 34. * Σύννησις, 40. Σ. καὶ συμμήρυσις.]

[* " Νάω, i. q. νέω, Neo, ad Mœr. 234. Valck. ad Herod. p. 95." Schæf. Mss.] " Νάθμους, Hes. τὰς χοιράδας: addens, poni etiam ἐπὶ τῶν στημόνων."

ΝΕΩ, Glomero, Acervo, Cumulo. Metaphora esse videtur ab iis sumta, qui fila colo deducta super fuso glomerant: unde Suid. Νῆσαι, σωρεῦσαι καὶ νήσουσι, σωρεύσουσι. Eust. 1448. Νητὸς δὲ χρυσὸς, ὁ σεσωρευμένος εἰς πλῆθος, παρὰ τὸ νῶ, νήσω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπενήνεον. Ceterum reperiuntur tempora non tantum ab hoc νέω, sed etiam ab alio VERBO Νήω, quod ejusd. signif. est, sc. In cumulos aggero, Cumulo. Plut. Cæs. de cadavere Cæsaris, Ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων τὰ βάθρα καὶ τὰς τραπέζας ἀνασπῶντες καὶ συγκομίζοντες εἰς ταυτὸ, παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν, Ingentem rogum congesserunt, struxerunt. Xen. (K. A. 5, 4, 16.) Εὕρισκον θησαυροὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ἄρτων νενημένων. At νενησμένοι cum σ legitur ap. Aristoph. N. (1203.) ἀμφορῆς νενησμένοι: i. e. σεσωρευμένοι. [" Νέω, Ruhnk. Ep. Cr. 258. Toup. Opusc. 1, 233. Emendd. 1, 353. Locella Bibl. Philol. 1, 186. Valck. Diatr. 165. ad Herod. 23. Phryn. Ecl. 82. Thom. M. 627. Brunck. Soph. 3, 510. Bast Lettre 181. 188. Boiss. Philostr. 492. 519. 622. Πυρὰν νῆσαι, Lennep. ad Phal. 25. ad Xen. Eph. 250. Musgr. Cycl. 386. Νενημένος, νενησμένος, T. H. ad Plutum p. 274. Brunck. Aristoph. 2, 116. 3, 199. 208. Kuster. 62." Schæf. Mss.] UNDE Νῆσις, de quo in Νέω dictum fuit. ITEM Νητὸς, Accumulatus, Acervatus, In cumulum s. acervum congestus. Od. B. (338.) θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς Εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο, i. e. σεσωρευμένος εἰς πλῆθος, ut Eust. exp. s. σεσωρευμένος, πολὺς, ut Hes., in cujus tamen Cod. νῆτος scribitur, et confunditur cum νῆτος pro νέατος. " Νῆττον, Hesychio πλῆρες, μεστὸν, Plenum, Refertum."

Ἐπινέω, SIVE Ἐπινήω, In cumulos s. acervos aggero, Accumulo. Apud Suid. Φρύγανα πρὸ τοῦ τείχους καὶ παντοδαπὸν φορυτὸν συγκομισάμενοι, καὶ ἐπινήσαντες κόπρον, πῦρ ὑπέβαλλον. Herod. (4, 62.) Ἐπινήουσι ἁμάξας φρυγάνων, Aggerunt plaustra sarmentorum: [Ælian. H. A. 7, 1.] " Καρανῆσαι, Aggerare, Extruere, Herod." [6, 97.] Παρανέω, SIVE Παρανήω, Juxta aggero et acervo, Ad latus accumulo: unde παρένησαν, quod simpliciter exp. Coacervarunt, Congesserunt, Acervum fecerunt. Ἐπιπαρανέω, SIVE Ἐπιπαρανήω, Insuper accumulo, Thuc. 2, (76.) p. 73. Ταχὺ δὲ πλήρους γενομένου (sc. fasciculorum congestorum,) διὰ πολυχειρίαν, ἐπιπαρένησαν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως ὅσον ἐδύναντο ἀπὸ τοῦ μετεώρου πλεῖστον ἐπισχεῖν· ἐμβαλόντες δὲ πῦρ ξὺν θείῳ καὶ πίσσῃ ἧψαν τὴν ὕλην: Schol. συνῆξαν, Congesserunt. Περινέω, SIVE Περινήω, Circumcirca accumulo, acervos aggero, In orbem aggero. Apud Suid. Οἱ δὲ βάρβαροι πολὺ περινήσαντες πῦρ, συνέφλεξαν ἅπαντας, i. e. περισωρεύσαντες, ut ipse exp. Plut. 436(=7, 7.) meæ Ed. Τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα τοῖς τέκνοις εἰς ἕνα που τόπον συναγαγόντας ἐξ ἁπάσης τῆς Φωκίδος, ὕλην τε περινῆσαι ξύλων, καὶ φυλακὰς καταλιπεῖν, πρόσταγμα δόντας, ἂν αἴσθωνται νικωμένους αὐτοὺς, κατὰ τάχος τὴν ὕλην ἀνάψαι. Item cum dat. instrumenti, Herod. (6, 80.) Περινέειν ὕλῃ τὸ ἄλσος, Lucum materia circumdare: [4, 164.] Et ap. Aristot. H. A. 9. περινέουσι, Lustrantes circumvallant, Gaza interpr. [* " Προνέω, Prius accumulo, Appian. 2, 632." Wakef. Mss. * Προσνέω, Aggero, de lignis structis, Plut. 9, 103. Ælian. V. H. 1, 1. Etym. M. 598, 17. 39. 309. Schn. Anal. Cr. 72.] Συννέω, SIVE Συννήω, In unum acervum seu cumulum congero, Coacervo, Eust. 689. ex Herod. (4, 62.) Συννενέαται φρυγάνων φάκελλοι, In acervum congesti sunt: [2, 135.] Est autem ibi præt. perf. Ion. pro συννένηνται, sicut εἰρέαται pro εἴρηνται. In VV. LL. perperam συνενέαται scribitur uno ν, et exp. Aggeruntur. [Arrian. Exp. Alex. 5, 24, 1. * Ἐπισυννέω, Dio Cass. 122. * " Ὑπονέω, i. q. ὑποσωρεύω, Valck. Diatr. 164." Schæf. Mss.]

Νηέω SIVE Νηνέω, i. q. νέω s. νήω, ac inde derivatum, Il. Ω. (276.) Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐϋξέστου ἐπ' ἀπήνης Νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα, i. e., συνῆγον, ἐσώρευον. Item πῦρ νηῆσαι, Ignem struere, congestis lignis, ut Plut. supra dicit πυρὰν νῆσαι. Od. O. (321.) Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι, i. e. ἐκ σπινθήρων σωρεῦσαι, καὶ οὕτως ἄναμμα πυρὸς διὰ ξύλων ποιήσασθαι, Eust. annotans quosdam scribere εὐνῆσαι: quod tamen versus mensura non fert. Item voce med. signif. act., νηήσασθαι, pro νηῆσαι, idque cum gen. rei. Il. I. (137.) Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω Εἰσελθὼν, sc. Troja expugnata, i. e. σωρευσάτω, Acervis auri ærisque congestis impleat. Verbi autem νηνέω hoc exemplum extat, Il. Ψ. (139.) in funere Patrocli, Κάτθεσαν, αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήνεον ὕλην, i. e. ἐσώρευον, In acervum congerebant. In Odyss. ἐπὶ ἄρτων, quoque νήνεον dici Eust. annotat. [" Νηέω, Heyn. Hom. 5, 381. 554. 601. 8, 387. 392. Locella Bibl. Philol. 1, 186. ad Xen. Eph. 250. ad Callim. 2. p. 6. Valck. Diatr. 165. ad Herod. 23. Ruhnk. Ep. Cr. 258. Thom. M. 627. Bast Lettre 181. 188. Νηνέω, Heyn. Hom. 5, 381. 8, 387. 652. * Νήησις, Toup. Emendd. 1, 353. * Ἀπονηέω, Apoll. Rh. 1, 364." Schæf. Mss.] Ἐπινηνέω, Cumulatim aggero, Accumulo, Il. H. (428.) οἱ δὲ σιωπῇ Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ, i. e. ἐπεσώρευον εἰς πῦρ καϊάν. Et alibi, ἐπενήνεον ἐν κανέοισι, quod Eust. citat. Παρανηνέω, Juxta cumulo s. acervatim aggero, Od. A. (147.) Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισι, ubi exprimit τὸν πληθυσμὸν τοῦ σίτου, Acervatim apponebant. Sic Π. (51.) Σῖτόν τ' ἐσσομένως παρενήνεεν ἐν κανέοισι, pro παρετίθει συνάγων, Eust. [* Περινηέω, Herod. 2, 107. Cf. Quint. Sm. 5, 619.]

" ΝΗ, Privandi particula in comp. T. 1. c. 1879. " Νὴ, intendendi, ib. || Est etiam Particula concedentis affirmantisque, et quidem cum juramento: subjungitur enim ei accus. vel Dei in genere, vel Dei alicujus specialis, interdum et alius rei: redditurque vel Ita per, vel Utique per, Sane per: vel etiam Ita profecto per: quemadmodum et ναί: ut νὴ τὼ θεὼ, ap. Phrynich., Næ per gemellos: νὴ τοὺς θεοὺς, ap. Plat. νὴ τὴν Ἥραν, Xen. (Ἀπ. 1, 5, 5.) Νὴ τὸν ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, Lucian. Sed frequentissimum νὴ Δία: ac interdum quidem directe ad interrogationem: ut ap. Xen. K. Π. (1, 3, 6.) quærenti Cyro, Ἦ καὶ δίδως μοι, ὦ πάππε, ταῦτα; respondet Astyages avus, νὴ Δία ἐγώ σοι, ὦ παῖ, Ita per Jovem. Et ap. Ceb. Theb. Πότερον οὖν καὶ ὧδε εἰσπορεύονται; νὴ Δία καὶ ὧδε. Similiter ap. Xen. quoque roganti οὐκ οἶσθ' ὅτι; respondetur, νὴ Δία. Interdum post responsionem, sequente καὶ, ad asseverationem rei adhuc gravioris: velut ap. Plat. Apol. Socr. (24.) Μὴ ἀξιοῦτέ με τοιαῦτα δεῖν πρὸς ὑμᾶς πράττειν; μάλιστα πάντως· νὴ Δία μέντοι καὶ ἀσεβείας φεύγοντα ὑπὸ Μελίτου, Quinimmo et reum, s. Et quidem reum etiam impietatis factum a Melito. Interdum indirecte ponitur, nulla præ-

"cedente interrogatione pro Utique, Equidem, Profecto. Demosth. (93.) Οὐδὲν αὐτοὺς ἀπολωλέναι κωλύσει· νὴ Δία· κακοδαιμονοῦσι γὰρ, καὶ ὑπερβάλλουσιν ἀνοίᾳ. Nihil sane per Jovem. Idem, Ἀλλ' ὅμως ἐρεῖ, καὶ νὴ Δία εἰκότως γε, Veruntamen dicturus est, et quidem merito: vel Et merito utique. Νὴ Δία sequente ἀλλὰ est ἀνθυποφορικὸν, significans Aτ, Atenim. Demosth. Νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε. Atenim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Necnon posito γὰρ pro ἀλλά. Idem Demosth. de Male Obita Legat., Νὴ Δί', οἱ νέοι γὰρ ἡμῶν δι' ἐκεῖνον ἔσονται τὸν ἀγῶνα βελτίους, Atenim juvenes nostri ob illud judicium illamque animadversionem, ad frugem morum meliorem redigentur. Isæus, Ἴσως γὰρ νὴ Δία πάρεργον και φαῦλον. At fortasse nihil ad rem pertinebat et aspernandum erat. Plura vide ap. Bud. 897. 898. Servit ironicis etiam responsionibus, ut Credo, Nempe, Scilicet ap. Lat. Demosth. in Leptinem, Ἦν δὲ τοῦτό τις ἐρωτᾷ, τί πρὸς θεῶν ἐροῦμεν; ὅτι νὴ Δία ἦσάν τινες τῶν εὑρημένων τὴν ἀτέλειαν ἀνάξιοι; Quod si quis non roget, quid tandem per deos immortales respondebimus? quod nonnulli, credo, qui immunitatem civitatis beneficio consecuti fuerant, indigni erant eo beneficio? Interdum pro Atque adeo ponitur, præcedente καί. Lucian. (2, 927.) Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ φωνὰς ἀλλοκότους ἀφίησι. Aristoph. et imperat. adhibuit: (Ὄρν. 661.) νὴ Δία πιθοῦ. Et (B. 164.) νὴ Δία καὶ σύ γε Ὑγίαινε. Ubi recte ad verbum interpretaberis Per Jovem." [" Ad Ken. Mem. 2, 7, 4. K. Π. p. 60. Zeun. ad p. 78. Bergler. ad Alciphr. 244. ad Lucian. 1, 418. 3, 365. Thom. M. 590. Jacobs. Anth. 6, 85. 101. 117. Brunck. Aristoph. 3, 225. An in negativa phrasi adhibeatur, 2, 58. Conf. c. μὰ, ibid. In compos., Cattier. Gazoph. 94. Ruhnk. Ep. Cr. 92. Ἀλλὰ νὴ Δία, Xen. Mem. 1, 2, 9. Νὴ τὴν, Valck. Callim. 21. Νὴ—, ὡς—, Alciphr. 220. Νὴ, καὶ, Valck. Adoniaz. p. 286. Zeun. ad Xen. K. Π. 597." Schæf. Mss.] " Νήτην, Frustra, μάτην, Hes." [Leg. νὴ τὴν, μὰ τήν. * Νεὶ, Bœotice pro νὴ, Aristoph. Ἀ. 867. * Νηχὶ, i. q. ναὶ, μὴν, Hes.]

"Ναὶ, Næ, Ita, Etiam: Adverbium affirmantis et concedentis, ut οὐ negantis. Matth. 5, (37.) Ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν Ναὶ, ναί· Οὒ, οὔ: monens in congressibus et colloquiis ad interrogata respondendum simpliciter per Ita et Non: nullo adhibito juramento: quemadmodum et ap. Ceb. Theb. roganti πότερον καὶ αἱ δόξαι; respondetur simpliciter ναὶ, Næ, Etiam, Ita, vel etiam Utique, Imo. Apud Aristoph. N. (1468.) geminatum legitur. Ibi enim Phidippidi interroganti, Ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους; respondet Strepsiades Ναὶ, ναὶ, Ita, ita: s. Imo, imo. Et in Epigr. ναὶ ναὶ φίλος. Rursum ap. Aristoph. N. (783.) addito jurejurando, ubi Socrati quærenti, οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι; respondet Strepsiades ναὶ πρὸς τῶν θεῶν, Utique per deos, Imo per deos. Sic ap. Xen. (Ἱερ. 1, 16.) quidam respondet ναὶ μὰ Δία, Ita sane per Jovem. Et ap. Aristoph. rursum, (Σφ. 1438.) ναὶ τὰν κόραν. In indirecta etiam affirmatione ponitur, pro Utique, Sane. Greg. Ὡς εἶναι κενὰς ναὶ πάσας. Huic adde Homericum illud Il. A. (286.) Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρων, κατὰ μοῖραν ἔειπας, Equidem, Sane, Utique. Verum et hic juramentum additum reperitur: ut (235.) Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους Φύσει. Sic Athen. (370.) ex Ananio, Καί σε πολλὸν ἀνθρώπων Ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην, Utique per rhaphanum. Et Epicharm. ibid., ναὶ μὰ τὰν κράμβαν. Et ap. Suid., Ναὶ ναὶ μὰ μήκωνος χλόην: quem esse dicit ὅρκον ἐπὶ χλευασμῷ. Apud Eund., Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σῦφαρ ἐμόν. Idem Suid. dici tradit interdum ναὶ μὰ τὸν, et ναὶ μὰ τὰς, omisso accus. θεὸν et θεάς. Quod vero attinet ad illud jusjurandi genus, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, et similia, solitos fuisse antiquos οὐ προπετῶς κατὰ τῶν θεῶν ὀμνύειν, ἀλλὰ κατὰ τῶν προστυγχανόντων." [" Meleager 32. 43. 44. 57. 72. Thom. M. 590. ad Charit. 525. ad Diod. S. 1, 561. Jacobs. Anth. 6,
A 85. 101. 117. 7, 271. 12, 258. Musgr. Ion. 361. Wakef. Alc. 1141. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 308. Brunck. El. 1445. Or. p. 221. Aristoph. 3, 225. (ad Eip. 214.) Valck. Diatr. p. 7. Zeun. ad Xen. K. Π. 597. ad Herod. 452. Bergler. Alciphr. 359. Conf. c. καὶ, Wakef. Alc. 1141. Jacobs. Anth. 6, 351. 7, 32. Sylburg. not. ad Nonn. Paraphr. p. 148. Posidipp. 2 leg. εὔοπλος ναὶ κ. τ. λ. cf. Simon. Dial. p. 10. Ναὶ μὰ et νὴ conf., Schneid. ad Xen. Hier. 257. Extra versum, Brunck. Andr. 586. Markl. Iph. p. 320. Ναὶ obtestantis, Valck. Phœn. p. 557. Crenii Anim. 18. p. 46. Ναὶ, ἀλλὰ, argumentum occupantis, ad Diod. S. 1, 561. Huschk. de Archil. 236. Ναὶ μὴν, Ruhnk. Ep. Cr. 238. Bibl. Crit. 1, 2. p. 38. Wolf. ad Hesiod. p. 82. Opp. K. 1, 62. ad Diod. S. 1, 179. ad Charit. 768. 776. Wakef. Trach. 698. Jacobs. Anth. 8, 113. Epigr. adesp. 359. Ναὶ μὰν, Wakef. Alc. 767. Ναὶ μὲν δὴ, Meleager 128. Ναὶ μὰ, Eur. Cyclop. 555. 557. Zeun. ad Xen. K. Π. 78. 597. Valck. Callim. 283. Ναὶ μά σε, ad Charit.
B 338. Ναὶ μὰ τὸν, Valck. Callim. p. 21. Ναὶ τὰν, ibid. Ναὶ πρὸς τῶν γονάτων, Aristoph. Εἰρ. 1113." Schæf. Mss.] " Ναίμας, Hes. teste ὁμολόγησις est significans δὴ, Sane, Utique. Doricum forsan est pro ναὶ μὰν s. ναὶ μὴν, quod ab Eod. exp. ὄντως δὴ, a Suida ναὶ ὄντως." " Ναίχι, Suidæ ἐπίρρημα συγκαταθέσεως, Adv. affirmantis. Hes. Atticum esse dicit pro ναὶ, Næ, Ita, Etiam, Utique: sicut οὐχὶ pro οὐ quoque dici scimus." [" Jacobs. Anth. 7, 253. Callim. Ep. 8. Valck. p. 20. Soph. Œd. T. 684. ad Mœr. 276." Schæf. Mss.] " Ναειδαμῶς, Contrarium τῷ οὐδαμῶς, Hes."

" ΝΗΔΥΣ, ύος, ἡ, Venter. Hippocr. de Aëre, Aqu. et Loc. Αἵτε κοιλίαι ὑγρόταται πασέων κοιλιῶν αἱ κάτω· οὐ γὰρ οἷόν τε νηδὺν ἀναξηραίνεσθαι ἐν τοιαύτῃ χώρῃ καὶ φύσει. Idem, Ἔχει δὲ τὸ σῶμα οὐ μίαν νηδὺν, ἀλλὰ πλείους, ἃς ἴσασιν οἷσι τουτέων ἐμέλησεν: additque, Ὅσα γὰρ τῶν μελέων ἔχει σάρκα περιφερέα, ἣν μῦν καλέουσι, πάντα νηδὺν ἔχει: in-
C telligens νηδύος nomine Omne concavum in modum ventris conceptaculum quo humor alendis partibus idoneus continetur. Sed plerumque νηδὺς vocatur ἡ τὸν σῖτον δεχομένη. Od. I. (296.) Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν. Sic ap. Athen. (413.) Γνάθων τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος. || Significat etiam Uterus. Il. Ω. (496.) Ἐννέα καὶ δέκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν. Sic Hesiod. Θ. (460.) ὅστις ἕκαστος Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο. At Jurisconsulti Græci Alveum fluminis νηδὺν s. κοίτην interpretari dicuntur." [" Jacobs. Anth. 8, 160. 10, 245. Brunck. ad Eur. Hipp. 228. Eichst. de Dram. 141. Valck. Diatr. 12. 282. 286." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1263. Plur. νηδύσι, Nicander Θ. 467.] " Ὁμονήδυος, Suidæ ἀδελφὸς γνήσιος, Frater uterinus s. germanus. Synonymum ὁμογάστωρ s. ὁμογάστριος." [* " Νηδυόφιν, * Νηδυιόφιν, Valck. ad Moschum p. 371. (4, 78.)" Schæf. Mss.] " Νηδύϊα, τὰ, dicuntur τὰ ἐντόσθια, s. τὰ κατὰ νηδὺν, Interanea. Il. P. (524.) ἐν δέ οἱ ἔγχος Νηδυΐοισι
D μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα. Apoll. Rh. 2, (113.) Νηδυΐων ἄψαυστος ὑπὸ ζώνην θόρε χαλκός." [Νήδυιος, Lobeck. Phryn. 494.]

" ΝΗΡΕΥΣ, έως, ὁ, Nereus: Deus marinus. Cujus filiæ Νηρεΐδες, Poëtice Νηρηΐδες, et per contr. Νηρῇδες. Apud Athen. et Νήρεια τέκνα vocantur Pisces, quasi Proles Nerei: Μεστὴν ζεοῦσαν λοπάδα Νηρείων τέκνων." [Lennep. in Classical Journal 26, 417. " Νηρευς, Ruhnk. Ep. Cr. 127. Jacobs. Anth. 8, 364. Gen., Boiss. Philostr. 630. Νηρέως θυγατέρες, Ammon. 97. Valck. Anim. 161. Νηρηΐδες, Heyn. ad Apollod. 27. 214. ad Charit. 205. Toup. Opusc. 1, 375. Thom. M. 627. Wakef. Ion. 1100. Jacobs. Anth. 8, 207. 237. 270. Brunck. Aristoph. 3, 98. Soph. 3, 444. Ὀψωνεῖν τὰς Νηρηΐδας, Casaub. Athen. 397. Νηρῇδες, Steph. Dial. 18. T. H. ad Plutum p. 414. Valck. Phœn. p. 95. Callim. 119. ad Mœr. 301. ad Charit. 309. Νηρεΐδες, ibid. Ammon. 97. Valck. Anim. 161. Callim. 118.

Wolf. ad Hesiod. p. 91. ad Lucian. 1, 321. Thom. M. 627. Leon. Tar. 94. Jacobs. Anth. 6, 180. * Νηρείδης, Valck. Callim. 119. Νήρειος, Jacobs. Anth. 6, 180. Νηρήϊος, Musgr. Phœn. p. 189. * Νηρηΐνη, Valck. Anim. ad Ammon. 164." Schæf. Mss. I. q. Νηρηΐς, Opp. 'Α. 1, 386. sic 'Ωκεανίνη, et ap. Catull. 64, 28. Neptunine.]

ΝΗΦΩ, Sobrius sum, Epigr. Ἐν πᾶσι μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν, Sobrius et Siccus esse, Plut. ad Præf. indoct. (124.) Μόνος ἐφώδευε τὰ ὅπλα καὶ τὰ τείχη, νήφειν λέγων καὶ ἀγρυπνεῖν ὅπως ἐξῇ τοῖς ἄλλοις μεθύειν καὶ καθεύδειν, de Epaminonda. Idem de Loquac. Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος, ἐπὶ τῆς γλώττης ἐστὶ τοῦ μεθύοντος. Apud Eund. aliquot in ll. Μαινόμενον θεὸν ἑτέρῳ θεῷ νήφοντι κολαζόμενον σωφρονίζειν, e Plat. ἐπὶ τοῦ μιγνυμένου πρὸς ὕδωρ ἀκράτου: ibi enim, ut habet etiam Longin., νήφοντα θεὸν τὸ ὕδωρ λέγει, κόλασιν δὲ, τὴν κρᾶσιν. Ab Aristot. quoque μεθύων et νήφων opp. non semel, sicut et ab Isocr. et ab Athen. νήφων ac μεθυσκόμενος. Et ap. Dem. (538.) Ἐπ' ἐχθροῦ νήφοντος ἕωθεν, ὕβρει καὶ οὐκ οἴνῳ τοῦτο ποιοῦντος. Est vero ubi νήφειν dicitur de eo qui est vigilans, et providus, ac se caute gerit. Lubenter autem utor nomine Vigilans, quod Cic. id cum Sobrius junxerit, et Plut. itidem νήφων cum ἀγρυπνῶν. Epicharm. ap. Lucian. (1, 789.) et alios, νῆφε καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν. Plut. Polit. Præc. Ἀγρυπνῶν καὶ νήφων καὶ πεφροντικώς: Symp. 4. Ὅπως νήφων καὶ περισέχων ἑαυτῷ τὸν λόγον δέχηται, Sobrius et sibi attentus: de Fort. Alex. l. 1. Νήφοντι καὶ πεπνυμένῳ τῷ λογισμῷ πάντα πράττοντος. Herodian. 2, (15, 1.) Ἀνὴρ προμηθής τε καὶ νήφων, Providus ac sobrius: 3, (6, 14.) Ὑπὸ γενναίῳ καὶ νήφοντι ἀνδρὶ στρατηγουμένων. Sic Homo sobrius, Cor sobrium, Mens sobria. [" Valck. ad Il. 22. p. 64. Bergler. ad Alciphr. 53. Thom. M, 625. 628. ad Charit. 430. Sensu figurato, 235. Valck. Oratt. 407. ad Lucian. 1, 235. Toup. Opusc. 1, 274. Cum ἐκ, ut ἀνανήφω, Abresch. Add. ad Aristæn. 122. N. ἀπὸ οἴνου, Brunck. Soph. 3, 499. Νενηφὼς, Jacobs. Anth. 8, 20. Νήφοσι, Theogn. 481. Bekk. 627." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 100. * " Νηφόντως, Vigilanter, Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 27. T. 4. p. 569, 9." Seager. Mss. " Jo. Climac. p. 12. 419. 437." Boiss. Mss.] Νῆψις, Sobrietas. [Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 260. 261. " Ad Mœr. 61." Schæf. Mss. * Νήπτης, Sobrius, Polyb. 10, 3, 1. 27, 10, 3.] Νηπτικὸς, Qui sobrius esse solet, ὁ νήφειν εἰωθὼς, Plut. (8, 832.) Ὁ δ' ἀσυμφύλους καὶ ἀσυναρμόστους ἐπάγων, οἷον νηπτικῷ πολυπότας, καὶ λιτῷ ὑπὲρ δίαιταν καὶ ἀκολάστους καὶ πολυτελεῖς, ἢ νέῳ πάλιν ποτικῷ καὶ φιλοπαίγμονι πρεσβύτας σκυθρωπούς. VV. LL. exp. etiam Sobrietatem faciens.

Ἀνανήφω, Ad sobrietatem redeo, Ad sobrietatem me revoco: accipiendo Sobrietatem pro contrario Vinolentiæ: ut Sobrius Vinolento opp. Cic. Interdum additur ἐκ μέθης, Lucian. (1, 828.) Νυνὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων ὁρῶ, Tanquam e vinolentia s. ebrietate me recolligens. || Ad sobrietatem redeo, accipiendo Sobrietatem pro Sanitate mentis: si modo Sobrietatem ita liceat usurpare ut Sobrius. Exp. etiam Resipisco. Item, Ad me redeo. At ego malim, Ad bonam mentem redeo, vel Ad sanam mentem. Ceterum hisce modis redditur, cum absolute ponitur; at Paul. dixit (2 Tim. 2, 26.) Ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς παγίδος τοῦ διαβόλου, pro Resipiscendo se abstrahant a laqueo diaboli; ita enim satis commode locum illum reddere mihi videor, cum Resipiscere a laqueo diaboli nimis durum sit. Quidam et sic, non male expresso sensu, Elapsi e diaboli laqueo, mentis sanitatem recipiant. || Ἀνανήφω citatur etiam pro Resipiscere facio, e Luciano. [Joseph. A. J. 6, 11, 10. Porphyr. de Abst. 4, 20. " Ad Lucian. 1, 196. 2, 232. ad Charit. 430. 605. 680. Wakef. S. Cr. 4, 149. 192. * Ἀνάνηψις, 211." Schæf. Mss. " Andr. Cr. 286. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 174." Kall. Mss.] " Ἐξανανήφω, Resipisco, Ad me redeo." [* " Διανήφω, Athan. 1, 656." Kall. Mss. * Διάνηψις, Aret. 130. Hippocr. 427, sed Maittair. corrigit διήθησις, al. διάνιψις.] Ἐκνήφω, Sobrius fio ex, Edormiens crapulam resipisco, 1 Reg. 25, (37.) Ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου. Et metaph. ap. Paul. 1 ad Cor. 15, (34.) Ἐκνήψατε δικαίως, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε, Evigilate juste: de mentis sobrietate, ad quam vult illos redire, qui stultis speculationibus fuerant quodammodo inebriati. Proprie autem ἐκνήφειν de ebriis dicitur qui a somno demum sunt sobrii. [Lynceus ap. Athen. 130. Aret. 3, 5. 6, 3.] Ἔκνηψις, Cum quis eo modo ad sobrietatem redit. At e Thren. Jeremiæ 3, (49.) Τοῦ μὴ εἶναι ἔκνηψιν, affertur pro Quia non esset requies: [2, 18.] Ἐπινήφω, Sobrius sum. [Plut. 6, 325. * Ὑπονήφω, Joseph. B. J. 5, 6, 1.]

Νηφάλιος, Sobrius: interdum etiam Vigilans, Prudens, Attentus: sicut et Lat. Sobrius, et Νήφων paulo ante. Chrys. de Sacerd. Νηφάλιον εἶναι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ διορατικὸν, Plut. (8, 8.) Οὕτω τι βαθὺ καὶ μυστηριῶδες ἡ σιγὴ καὶ νηφάλιον: (6, 594.) Αἱ μοῦσαι, καθάπερ κρατῆρα νηφάλιον, ἐν μέσῳ προθέμεναι τὸν λόγον, Craterem sobrium. Propert. autem Sobria pocula de dilutis dicit, at ipse bibebam Sobria supposita pocula victor aqua. Et νηφάλιος θυσία, s. νηφάλια ἱερὰ, i. e. ἄοινα, quibus vinum non adhibebatur, sed litabatur aqua melle diluta, s. μελικράτῳ, i. e. aqua mulsa: Porphyrio ὑδρόσπονδα: quibus opp. τὰ οἰνόσπονδα: hæc Athenis fiebant Mnemosynæ, Auroræ, Soli, Lunæ, Nymphis, Veneri, et Uraniæ. Proverbialiter autem dicitur de Convivio abstemio, aut Vehementer frugali sobrioque, ut Erasm. e Suida tradit. Plut. (6, 502.) Αὐτῷ τῷ Διονύσῳ πολλάκις νηφάλια θύομεν, ἐθιζόμενοι καλῶς μὴ ζητεῖν ἀεὶ τὸν ἄκρατον. Aliud exemplum ex Eod. vide in Μελίσπονδος. Item νηφάλια ξύλα, q. d. Ligna sobria, i. e. quæ cremabantur in sacrificiis νηφαλίοις, s. ἀοίνοις: ut thymus. Νηφάλια ξύλα, inquit Suid., τὰ μήτ' ἀμπέλινα, μήτε σύκινα, μήτε μύρσινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγεται ὡς καιόμενα ὅτε μὴ ὕδωρ, ἀλλὰ οἶνος σπένδεται. Pro μύρσινα Hes. habet συκάμινα: sed perperam ap. eum scribitur οἰνίσποι pro οἰνόσπονδα. [" Wakef. Eum. 107. Stanl. ibid. Jacobs. Anth. 11, 151. Ἱερὰ νηφάλια, Heyn. ad Apollod. 865, Toup. Opusc. 1, 274. Plut. Mor. 1, 520, ad Mœr. 36. Callim. 1, 491. ad Dionys. H. 1, 86." Schæf. Mss. Diogenian. 6, 76, Philochorus Schol. Soph. Œd. C. 99. Verior forma est * Νηφαλέος, Gl. Sobrius, vide Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 260. " Moschop. π. Σχ. 172." Boiss. Mss. " Jacobs. Anth. 10, 412. ad Charit. 430." Schæf. Mss.] Νηφαλίως, Sobrie, ut νηφαλίως ἔχειν, ap. J. Poll. quod vide in Νηφαλεύω. [ITEM * Νηφαλέως, Barker. l. c. Aret. de Caus. et Sign. Morb. Diut. 1, 6. p. 32, 10. Ξυντελέσαι δόμον ν.] Νηφαλιότης, ἡ, Sobrietas. [Legitur et * Νηφαλεότης, Gl. Sobrietas, forsan rectius, vide Barker. l. c. A Νηφαλέος est etiam * Νηφαλέωσις, ἡ, q. v. affert Apollonius Archibii in Etym. Gud. v. Νήφω. Vide Schn. Lex. Suppl. * Νηφάλαιος, Gl. ὁ ἀπέχων οἴνου, Abstemis, Sobrius. Exstat etiam * Νήφαλος, et * Νηφάλιμος ap. Phlegont. Mirab. 3. sed Schneidero suspecta sunt. * Νηφαλιεὺς, Epith. Apollinis, Anal. 2, 518.] Νηφαλεύω, Sobria sacra celebro, J. Poll. 6, (26.) Νήφειν, Νηφαλίως ἔχειν, Νηφαντικὸν εἶναι· τὸ γὰρ νηφαλεύειν, [leg. * νηφαλιεύειν,] τὸ νηφάλια θύειν ἔλεγον, ὅπερ ἐστὶ τὸ χρῆσθαι θυσίαις ἀοίνοις, ὧν τὰς ἐναντίας θυσίας οἰνοσπόνδους ὠνόμαζον. Νηφαλίζω, idem, Sobriis sacris expio. A cujus pass. est νηφαλισμένον, ap. Hes. Ὕδατι, οὐκ οἴνῳ ἡγνισμένον: sed reponendum videtur νενηφαλισμένον. AT Νηφαλισμὸς Suidæ ἡ προσοχή. [* Νηφαλίων, Nom. propr., ap. Apollod.]

Νηφαίνω i. q. νήφω, s. potius Sobrium esse facio: quod tamen usitatum non esse tradit Eust. (Il. 1422, 7.) sed ab eo DERIVARI Νηφαντὸς, ut ὀσφραντὸς ab ὀσφραίνω: et ex Athen. citat, νηφαντὸν καὶ ἄοινον: ubi νηφαντὸν dici videtur eo sensu quo νηφάλιον. Apud eund. Athen. reperio ETIAM Νηφαντικὸς, et quidem cum ἄοινος itidem conjunctum; sed nescio an sit illud de quo Eust. loquitur, l. 10. Τὴν δὲ τῆς φρονήσεως νηφαντικὴν καὶ ἄοινον, αὐστηροῦ τινος καὶ ὑγιεινοῦ ὕδατος, ubi νηφαντικὸς active potius capitur pro Non inebrians, sed sobrium manere faciens. [" Platonis ista verba sunt, e Philebo T. 2. p. 61. Ed.

H. Steph. citata ab Athen. 423. Eademque ipsa verba respiciens Eust. ad Il. Ψ. pro νηφαντικὸν, sive memoriæ lapsu, sive suo arbitratu, νηφαντὸν scripsit." Schw. Mss.] J. Poll. tamen paulo ante in Νηφαλεύω dicit νηφαντικὸν εἶναι, ut νηφαλίως ἔχειν, et νήφειν, pro Sobrium esse, Sobrietatis studiosum esse. [" Porph. A. N. 19." Wakef. Mss.]

NIKAΩ, Vinco, Supero, Victor sum, Victoria potior, Il. Γ. (255.) Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἕποιτο: (71.) Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται. Et cum duobus casibus, accus. et dat.: Ψ. (756.) ὁ γὰρ αὖτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα. Sed jungitur et accusativo personæ: pro cujus constructionis exemplo affertur ex eodem Poëta, πάντα δ' ἐνίκα, pro ἐν παντὶ ἀγωνίσματι. Sic Epigr. Ἴσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα Ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην. Itidem vero construitur et in oratione soluta. Thuc. 1, (126.) Ὀλύμπια νενικηκότι: quo dicere modo possis, Qui vicit Olympia. At Paus. dicit etiam νικᾶν τὴν Ὀλυμπιάδα: 2 Eliac. (10, 2.) Ἐνίκα μὲν δὴ τὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα καὶ ἑξηκοστὴν ὁ Κλεοσθένης: sed et cum altero accus. in Phoc. (3, 1.) Ταύτην τὴν Ὀλυμπιάδα Πολυκλῆς ἐνίκα στάδιον Κυρηναῖος. Idem l. 2. Περὶ τῆς ναυμαχίας, ἣν ἐνίκησαν. Sic Xen., Νικᾶν τοὺς ἀγῶνας: (K. 'A. 6, 5, 14.) νικᾶν μάχην, μάχας. Isocr. Panath. Ἀλλὰ διὰ τὸ μάχας ποιησάμενοι πλείστας τῶν ἀνθρώπων κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, μηδὲ μίαν ἡττηθῆναι τούτων, ἡγουμένου βασιλέως, ἀλλὰ νενικηκέναι πάσας: ubi observa obiter et ἡττηθῆναι cum eod. accus. Dicitur ead. constructione, νικᾶν τὴν περίοδον: Athen. (415.) de Heroduro Megarensi, Ἐνίκησε δὲ τὴν περίοδον δεκάκις, Quinque certamina Græciæ obivit et vicit: quod loquendi genus afferam mox et e Plut. Sed et cum duplici accus., rei sc. et personæ, ap. Dinarch. c. Dem. Τιμοθέῳ τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντι τοὺς Λακεδαιμονίους. Sic etiam νικᾶν μάχην, et νικᾶν νίκην ap. Plut., adjecto personæ accus. Dicitur alioqui et νικᾶν μάχῃ τινὰ, item νικᾶν νίκῃ: utiturque illo dicendi genere et Thuc.: hoc autem Plato, non addito tamen accus. personæ, Ταῦτα τότε ἐνίκησε λεγόμενα, καὶ μάλα ἀτόπῳ τε καὶ αἰσχρᾷ νίκῃ τοῖς τῆς νίκης αἰτίοις: de usu autem quem habet hic verbum νικᾶν, dicam paulo post. Nonnunquam vero νικᾶν dativo jungitur velut instrumentali, ut cum dicitur aliquis νικᾶν ἵππῳ, ξυνωρίδι. Plato Apol. (26.) Ἵππῳ, ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπιάσι. Cum hujusmodi autem dativo, accusativum etiam habet ap. Plut. (9, 234.) Οὐ μόνον περίοδον νενικηκὼς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀγῶνας, οὐ παγκρατίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πυγμῇ καὶ δολιχῷ.

Et pass. Νικῶμαι, Vincor; Succumbo, Cedo. Il. Ψ. (663.) Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον. Et cum dat. νικηθεὶς μάχῃ, Thuc. 2. Et νικᾶσθαι τῇ ἡδονῇ, ex Alex. Aphr. Superari a voluptate, Succumbere voluptati et cedere. Dicitur etiam νικῶμαι τοῦτο, pro κατὰ, εἰς τοῦτο: et νικῶμαί σου τοῦτο. Item νικῶμαί σου, sine ullo accus. Affertur enim ex Aristoph. N. (1087.) Τί δῆτ' ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ; Et e Soph. Aj. (330.) Φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται φίλοι [λόγοις, Br.] pro Superantur ab amicis, i. e. Superari se sinunt, et illis cedunt. Sed aliam etiam lectionem aliumque simul sensum ostendent tibi meæ in hunc Poëtam Annotationes: (1353.) κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος. Quinetiam cum gen. rei, ex Eur. (Iph. A. 1357.) ἐνικώμην κεκραγμοῦ, pro Vincebar clamore. Apud Thuc. legimus cum præp. ὑπὸ, 2, (51.) Ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κακοῦ νικώμενοι, Cum magnitudine mali vincerentur, Cum magnitudini mali succumberent. Ibid. Ὑπὸ τοῦ κακοῦ νικώμενοι. At Paul. alio sensu dixit in fine c. 12. Epist. ad Rom. Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ.

Νικᾶν, interdum Vincere judicio: quem usum Bud. affert p. 96. e Dem. Ubi etiam, Οἱ νικῶντες γνώμας περὶ τούτων, e Plat. Gorgia. Quibus addo, sicut aliquis dicitur νικᾶν γνώμην, quo utitur et Aristoph. (Σφ. 594.) pro Vincere, i. e. Obtinere: sic etiam hoc verbum illi tribui: dicitur enim et ipsa γνώμη νικᾶν, et quidem a Thuc. quoque: 2, (12.)

A Ἦν γὰρ Περικλέους γνώμη πρότερον νενικηκυῖα. Tale ap. Dem. (55.) Νικῴη δ' ὅ, τι πᾶσιν ὑμῖν μέλει συνοίσειν. Et quod habes supra e Plat. Ταῦτα τότε ἐνίκησε λεγόμενα. Existimo autem hujus loquendi generis occasionem præbuisse Hom. cum dixit Od. K. (46.) βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἑταίρων. Sic Liv. sæpe Hæc vicit sententia: unde ἡ νικῶσα γνώμη non dubitarim reddere Victrix sententia. Legitur ap. eund. Poëtam non semel, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. Apud Thuc. vero (2, 54.) ἐνίκησε sine nominativo etiam, sed cum infin., quod imitatus Plut. dixit in Pompeio, Ὡς δ' οὖν ἐνίκα φεύγειν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ubi vertit Bayf. Ut igitur decretum est, fugiendum esse in Ægyptum. Sed non satis vim hujus verbi exprimit interpr. ista; exprimetur autem reddendo, At ubi vicit hæc sententia. Hoc sensu Gallice dicitur, J'ai gagné ce point, et On a gagné ce point: cum verbum illum Gagner sit νικᾶν in quibusdam etiam aliis loquendi generibus. || Dicitur præterea aliquis alium νικᾶν aliqua in re, pro Præstantior esse, Antecellere, qua in signif.
B frequentissima sunt ap. Lat. item verba Vinco et Supero, quo pertinent νικᾶν μύθοις, κάλλει, ap. Hom. [" Valck. Adoniaz. p. 389. Steinbr. Mus. Tur. 1, 177. ad Lucian. 1, 295. ad Charit. 296=513. ad Phalar. 352. Thom. M. 628. ad Diod. S. 1, 424. Markl. Suppl. 707. Simon. 52. 66. Jacobs. Anth. 7, 272. Valck. Phœn. p. 11. Cort. ad Plin. 138. Conf. c. κινέω, Bergler. Alciphr. 339. Brunck. El. 567. Toup. Emendd. in Suid. 2, 21. Oxon., Jacobs. Anth. 6, 69. 350. Musgr. Iph. A. 1249. Schweigh. E. P. M. 5, 119. Conf. c. κρατέω, Porson. Hec. p. 24. Ed. 2. Verbum forense, Valck. Diatr. 261. Subaud., Jacobs. Anth. 7, 304. Ruhnk. Ep. Cr. 174. De constr., Heyn. Hom. 8, 480. Cum inf., Schmied. ad Plut. Alex. 127. Testimonia Æsop. p. lvii. Ed. Lips. Cum duplici accus., Diod. S. 2, 319. Paus. 3, 131. 176. Cum triplici accus., Demosth. 1342. Νικῶν, Qui vicit, Xen. K. 'A. 2, 1, 8. Τὸ νικώμενον, Victi, Plut. Alex. p. 84. Schm. Νίκα, Parei Lex. Crit. 1299. Νικεῖς, Markl. Suppl. 694. Musgr. ibid. An
C pro νικηθείς; Valck. Hipp. p. 215. Fut. νικῶ, Jacobs. Anth. 10, 230. * Νικάζω, Koen. ad Greg. Cor. 140. Πολὺ νικᾶν, Schneid. ad Xen. Hier. 238. Polit. 307. N. γνώμην, Heind. ad Plat. Gorg. 32. Toup. Opusc. 1, 320. ad Herod. 29.: Ὀλύμπια, Toup. Emendd. 2, 587. ad Lucian. 1, 338.: ναυμαχίαν, Lennep. ad Phal. 155. Athen. 1. p. 7. Alciphr. 382.: πάντα, sc. ἆθλα, Heyn. Hom. 5, 150.: τέθριππον, στάδιον, ad Diod. S. 1, 600.: ἀγῶνας, ad 1, 496. 498. Krause ad Velleium p. xxxv. Ruhnk. p. 28. Antip. Sid. 40. Jacobs. Anth. 9, 312. Epigr. adesp. 118.: τινὰ, Epigr. adesp. 175.: ἐν τῇ μάχῃ, ad Diod. S. 2, 202.: παίδων, ad Charit. 235. Koen. ad Greg. Cor. 140. Νικᾶσθαι, de constr., omnino Valck. ad Hipp. p. 216. Cum gen., Markl. Suppl. p. 249. Lobeck. Aj. p. 413. Eur. Dan. 19. Cycl. 453. Valck. ad Xen. Mem. 246. * Νίκημι, Antip. Th. 63. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 100. Wakef. S. Cr. 2, 114. (7, 40.)" Schæf. Mss. * Νικητέος, Gl. Vincendus, Eur. Bacch. 951.] Νίκημα, τὸ, Victo-
D ria: sed dicitur νίκημα a νικάω ea forma qua dixeris Superamentum a Supero. Plut. in Lyc. Τρεψάμενοι δὲ καὶ νικήσαντες ἐδίωκον, ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων: de Herod. Ἀμφοτέροις ἐπίδικον εἶναι τὸ νίκημά φησιν. Cebes Theb. Ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις. Multo frequentius est νίκη. [" Diod. S. 1, 278. 309. 460. 2, 311. 445. Dionys. H. 1, 490. 507. 2, 1260. Plut. Mor. 1, 912." Schæf. Mss.] Νικητὴς, Victor. Apud J. Poll. 3. c. ult. est τμημάτιον inscriptum περὶ Νικητοῦ, quod ita inchoat, Ὁ δὲ νικήσας τὰ ἆθλα ἀνείλετο τὸν στέφανον, ἀνείλετο τὴν ῥάβδον τοῦ φοίνικος κ. τ. λ. Non est alioqui in frequenti usu hoc verbale, sed dicitur potius pro eo νικηφόρος, ac dubitari etiam possit an ibi ab ipso J. Poll. scriptum fuerit; nam aut omnes aut plerosque titulos non esse ejus, persuasum habeo. [Eust. 118, 42.] Νικατὴρ Dor., pro eod. Hes. autem νικατῆρες exp. οἱ ἀκμαιότατοι ἐν ταῖς τάξεσιν. [* Νικήτρια, Gl. Victrix.] Suid. habet etiam proprium NOMEN Νικήτας, quod esse Doricum ait; ac in eo mutari accentum, sicut et in Φιλήτας, ad differentiam adjecti-

vorum νικητὴς et φιλητής. Νικάτορες, Victores, VV. LL. [Apud Macedonios Nicatores sunt Cohors regia, Liv. 43, 19.] Νικητήριον, Victoriæ præmium, Palma: quo utuntur et Lat., ut Juv. Et ceromatico fert niceteria collo. Xen. K. Π. 8, (3, 14.) Τὸν μὲν οὖν βοῦν ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ ν.: Ἑλλ. 6, (2, 16.) Μέγα δὴ νικητήριον ἦν, τὸ πρώτους καὶ ὕδωρ λαβεῖν, καὶ κ. τ. λ. Apud Eund. itidemque ap. Plut. νικητήριον proponitur στέφανος. Idem Xen. K. Π. 2, (1, 11.) Προεῖπε δὲ νικητήρια καὶ ὅλαις ταῖς τάξεσι καὶ ὅλοις τοῖς λόχοις. Item νικητήρια φέρειν ap. Plat., sicut dicitur ἆθλον φέρειν. Dion de Cleopatra loquens, Ἐπεθύμει ζῶσάν τε συλλαβεῖν καὶ εἰς τὰ νικητήρια ἀναγαγεῖν, Ducere illam in triumphum inter cetera præmia victoriæ. Gaza, Νικητήρια πέμψαι ἀπὸ τῶν Σαβίνων, quod Cic. Triumphare de Sabinis. At νικητήρια ἑστιάσαι ap. Plut. Phocione (20.) Convivium ob victoriam dare, Bud. [" Musgr. Tro. 963. Jacobs. Anth. 9, 337." Schæf. Mss.] Dicitur ETIAM Νικητήριος adjective: unde νικητήρια ἆθλα, Plato de LL. Et νικητήρια φιλήματα, Xen. (Σ. 6, 1.) et Athen. [" Ad Charit. 662." Schæf. Mss.] Νίκεστρον pro eod., Hes. ET Νίκαθρον cum θ: sed MALO Νίκατρον cum τ. [" Casaub. ad Athen. 101." Schæf. Mss. * Νίκαστρον, Photio νικητήριον.] Νικητικὸς, Vincendi peritus s. Consequendæ victoriæ, Cui sæpe contingit vincere. Quidam interpr., Victoriosus, qua voce usum esse Catonem testatur Gellius. In VV. LL. legitur et νικηκώτατον, pro Artificium consequendi victorias. Sed non dubium est quin reponi debeat νικητικώτατον: atque adeo ita repono, et dico νικητικώτατον non accipi substantive pro Artificio consequendi victorias, sed potius adjective pro Eo cui maximum artificium et maximæ vires insunt ad consequendam victoriam; s. brevius, Quod maxime pollet arte vincendi. [Xen. Ἀπ. 3, 4, 11. * " Νικητικῶς, Heyn. Hom. 7, 16." Schæf. Mss. * Νικητὸς, unde] Ἀνίκητος, ὁ, ἡ, Invictus, Insuperabilis, Hesiod. (Θ. 489.) υἱὸς ἀνίκητος, Plut. Alex. ἀνίκητος εἶ, ὦ παῖ: 2 de Alex. Fort. (323.) Ὁ μὲν Φιλίππου, γέγονεν ἀνίκητος, ὁ δὲ Ἀπελλοῦ, ἀμίμητος. Plato de Rep. Ἄμαχον καὶ ἀ. θυμόν. Et ἀ. κακὸν, Malum ineluctabile. Item τὸ ἀ., substantive, Invicta virtus. [* " Ἀνίκητον, Anethum, Diosc. Notha 455." Boiss. Mss. * Δυσνίκητος, Dio Cass. 297.]

[* Ἀντινικάω, Æsch. Ch. 497.] Ἀπονικάω, Vinco, Supero: sicut et simplex νικῶ. In VV. LL. Exupero; sed nec ibi exemplum affertur. [Aristot. Mot. Anim. 10.] Ἐκνικάω, Vinco, Supero, pro simplici νικῶ, Plut. de Puer. Educ. Τὰ γὰρ τῶν ἡττωμένων ἐν ταῖς μάχαις ἀγαθὰ τοῖς ἐκνικῶσιν ἆθλα πρόκειται: de q. l. dicam et in Ἐκνίκημα. Synes. Οὐκ ἐξενίκησα τοῦ δήμου τὴν περὶ τὸν εὐλαβέστατον Παῦλον σπουδήν. || Evinco, quo utuntur JCti: unde ἐκνίκησις in Pand. Evictio. Dicitur vero frequentius ἐκνικῆσαι de re quæ in usum et morem recepta est, et quam consuetudo velut evicit et obtinuit; brevius, de re quæ obtinuit, invaluit. Thuc. 1, (3.) Καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι, Schol. ἐπικρατῆσαι, faciens nominativum τὸ καλεῖσθαι Ἕλληνας. Sic Bud. ἐκνικᾶν reddit Obtinere, Invalescere, afferens e Paus. Messen. (6, 1.) Μεσσήνιον δὲ, ἀπὸ τῶν συμφορῶν, καθὰ δὴ καὶ τὸν ἐπὶ Ἰλίῳ, κληθῆναι Τρωϊκὸν, καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν, ἐξενίκησε: Lacon. Τὸ δὲ οἰκετικὸν τὸ ἐπικτηθὲν ὕστερον Δωριεῦσι, Μεσσηνίους ὄντας, ὀνομασθῆναι καὶ τούτους ἐξενίκησαν Εἵλωτας. In h. autem Thuc. l. 1, (21.) Καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα, dicuntur ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα Quæ in fabulositatem evaluerunt, similem enim usum huic verbo tribuit Tac., i. e. de quibus tanquam fabulosis invaluit opinio s. obtinuit. [" Paus. 3, 109. Wakef. S. Cr. 4, 149. Jacobs. Anth. 12, 10. ad Cornel. Nep. 367. Obtineo, Wyttenb. Select. 360. ad Diod. S. 1, 376. Paus. 1, 421." Schæf. Mss.] Ἐκνίκημα, Quod quis vincendo obtinuit. A Bud. redditur Id quod bello et pugna comparatur, in Greg. Ἐμὸς ὁ πόλεμος, ἔστω σὸν τὸ ἐκνίκημα. Possit autem et ἐκνικᾶν fortasse itidem accipi pro Comparare pugna, bello, in eo Plut. l. quem paulo ante protuli. AT Ἐκνίκησις, Evictio in Pand., Bud. [* Ὑπερεκνικάω, Euseb. H. E. p. 255. * Ἐννικάω, Dio Cass. 25. * Ἐπινικάω, Esdr. 3, 9. "ad Hesych. 1, 1383, 9." Dahler. Mss. * Κατανικάω, Gl. Devinco, Soph. Aload. ap. Stob. 163. " Valck. Diatr. 15." Schæf. Mss. * Κατανικητὸς, unde * " Ἀκατανίκητος, Athan. 2, 365." Kall. Mss.] * Παρανικάω, Æsch. Choëph. 599.] " Προνικῶ, Ante vinco, e Thuc." [Diod. S. 15. p. 466, 17. 476, 9. 477, 14. * Προσνικάω, Hippocr. de Liquor. Us. c. 3. p. 828. * Συννικάω, Eur. Alc. 1103. Dio Cass. 39.] Ὑπερνικάω, Longe supero, ut quidam interpr. At in VV. LL. redditur Prævaleo. Hes. ὑπερνικᾷ exp. ἀντιμάχεται. Affert et pass. Bud. e Greg., Ψαλμῳδίαι θρήνοις ὑπερνικώμεναι. [Schleusn. Lex. V. T.]

AT VERO Νίκη, quod est Victoria, dubitari potest an sit a verbo Νικῶ, an contra; sicut et de aliis dubitatur: sed ut βοὴ post βοᾶν posueram, sic et Νίκη post Νικᾶν interim posui. Il. H. (312.) κεχαρηότα νίκῃ: N. (609.) O. (539.) ἔλπετο νίκην. Et ἀφείλετο νίκην, Π. (689.) Aliquoties vero dicit μάχης ἑτεραλκέα νίκην. Xen. K. Π. 4, (1, 8.) Πολλοὺς δὲ νίκης τυχόντας, ἑτέρας ἐφιεμένους, καὶ τὴν πρόσθεν ἀποβαλεῖν. Plut. νίκη vult dici παρὰ τὸ μὴ εἴκειν, ut docui in Νεῖκος, at Eust. παρὰ τὸ ἐνὶ εἴκειν: ap. quem, sicut et ap. Paus., vide de Νίκη Ἀθηνᾶ, quæ et Νίκη sine adjectione. [" Toup. Append. in Theocr. p. 35. Wolf. ad Hesiod. p. 118. Thom. M. 670. Wakef. Eum. 906. 977. Phil. 134. Ion. 469. 1551. Musgr. 457. 1529. Jacobs. Anth. 6, 237. 289. Minerva, Brunck. Phil. 134. N. ἄπτερος, Kuhn. ad Paus. 245. Jacobs. Anth. 12, 34. N. κατά τινος, Schol. Aristoph. Πλ. p. 165. Orell. ad Epist. Socr. p. 143. N. δήριος, Lobeck. Aj. p. 398. N. ἔχειν, Diod. S. 1, 684. Τὴν ν. ποιεῖν, 2, 414. Τὴν ν. τὴν ἐπ' αὐτοῖς ἔχε, Philostr. 176. Boiss. Τὴν ἐν Πλαταιαῖς κατὰ Μήδων γενομένην ν., Plut. Mor. 1, 919. Ruhnk. ad Timæi Lex. 157. N. κατάγω, Dionys. H. 3, 1759. Αἱ ν. ἦσαν κιθαρῳδίαι καὶ κήρυκες — ἐνίκα τραγῳδοὺς —, Crusius ad Sueton. 2, 115. 116." Schæf. Mss.] Reperiri autem ET Νῖκος, τὸ, pro Victoria, testatur Eust. [Æsch. Suppl. 958. Lobeck. Phryn. 647. " Ad Charit. 730. Athlet. Stat. 18. Heyn. Hom. 4, 561. 6, 249. 321. Heringa Obss. 289. ad Il. A. 720. ad Herod. 456. 611. (7, 225.) Harles. ad Theocr. 357. (22, 129.) Finis, Munck. ad Anton. Lib. 42. Verh." Schæf. Mss. * Νικοθόη, Harpyiæ nomen, Apollod. ap. Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T. * " Νικόλαος, Placentæ genus, Wakef. S. Cr. 4, 109. Bergler. ad Alciphr. 84. * Νικοκρέων, Nom. propr., Jacobs. Anth. 11, 354. ad Diod. S. 2, 420. * Νικομάχης, Brunck. Soph. 3, 488." Schæf. Mss. * Νικόμαχος, Nom. propr., Aristoph. B. 1506. * " Νικοποιὸς, Euseb. V. C. 1, 41." Boiss. Mss. Aquila Ps. 4, 1. * Νικοποιέω, Esdr. 3, 8. * " Νικοσύνθετος, Theodos. Diac. Acr. 1, 266." Boiss. Mss. * Νικοτελὴς, unde * " Νικοτέλεια, Rhianus ap. Steph. B. Δωτῇ — λείᾳ." Schn. Lex. Lobeck. Phryn. 538.] Νικηφόρος, q. d. Qui victoriam tulit, Victor, Plato in Phil. Sic ἀθλητὴς νικηφόρος, Plut. Et cum gen. Xen. (Ἀπ. 3, 4, 5.) Εἰκότως ἂν καὶ τούτου (τοῦ ἀγῶνος) νικηφόρος εἴη: sic et alibi cum gen. παγκρατίου. || Triumphans, Polit. et Bud. ap. Herodian. 3, (10, 2.) Νικηφόρος ὑπὸ τοῦ τῶν Ῥωμαίων δήμου μετὰ μεγάλης εὐφημίας τε καὶ θρησκείας ὑπεδέχθη. [Æsch. Ch. 146. Eum. 480. 780. Pind. Ὀ. 2, 9. 13, 17. N. 1, 9. 3, 117. Ἰ. 1, 29. " Timæi Lex. 215. et n., ad Herod. 739. Argum. Eur. Heracl. Abresch. Æsch. 2, 73." Schæf. Mss. Νικοφόρος, Lobeck. Phryn. 635. * Νικηφορέω, Eur. Bacch. 1145. * Νικοφορέω, Philo J. 1, 284. P. * Νικηφορία, Pind. Ὀ. 10, 71. N. 2, 6. 9, 116. 10, 76. * Νικηφόριος, Steph. B. 591. * " Νικηφόριον, ad Diod. S. 2, 573. 589." Schæf. Mss. * " Νικουργία, Acta Jun. Bacchi 62." Boiss. Mss.]

[* Ἐπίνικος, ὁ, ἡ, Aristid. 3, 646. Boeckh. ad Schol. Pind. p. 460. " Thom. M. 350. et Add." Schæf. Mss.] " Εὐνίκῳ Hes. affert pro πολὺ νικώσῃ: item pro " εὐκρινεῖ, ut εὐνικὲς pro εὐκρινὲς Idem attulerat." Καλλίνικος, Egregius victor, Qui egregiam victoriam s. egregias victorias adeptus est: unde et Hercules ita dictus est. Plut. Coriol. Καθάπερ Ἕλληνες ἐτίθεντο πράξεως μὲν ἐπώνυμον τὸν σωτῆρα καὶ

τὸν καλλίνικον. Ex Eur. (Med. 765.) affertur et cum gen., καλλίνικος γίγνομαι τῶν ἐχθρῶν: ubi potest esse simpliciter Victor. Sed et καλλίνικος στέφανος, ex (Iph. T. 12.) Item τὸ κ. φέρεσθαι e (Med. 45.) pro Victoriam ferre, s. potius Egregiam victoriam s. Insignem aut Præclaram. [* " Μεγαλόνικος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 161. Poëtaster ante Wernsdorfii Philen p. 84." Boiss. Mss. * Οὐρανόνικος, Æsch. Suppl. 173. * Παντονίκης, Dio Cass. 720. * Πολυνίκης, Lucian. 2, 333.] " Πολυνικέω, e Thuc. " affertur pro Longe vinco." [Schneidero susp.] Φερόνικος, Victor, νικηφόρος. [A Schneidero non agnoscitur. * " Φιλόνικος, Victoriæ cupidus. Vocab. hoc subinde, contra veterum librorum auctoritatem in locum τοῦ φιλόνεικος positum ab Editoribus monuimus supra in v. Φιλόνεικος. Recte vero et consentientibus libris φιλόνικοι editur ap. Aristot. Rhet. 3, 12. ubi de Juvenum moribus agens, ait, Καὶ φιλότιμοι μέν εἰσι, μᾶλλον δὲ φιλόνικοι· ὑπεροχῆς γὰρ ἐπιθυμεῖ ἡ νεότης· ἡ δὲ νίκη, ὑπεροχή τις." Schw. Mss. * Φιλονικέω, Dionys. H. 2, 269, 42. Xen. Ἀπ. 2, 3, 17. var. lect. * Φιλονίκημα, Phot. Bibl. p. 143. * " Φιλονικία, Plato Alcib. 1. c. 38. si Scholiastæ fides." Boiss. Mss. * Φιλονικηδὸν, Gl. Certatim.]

Ἐπινίκιος, ὁ, ἡ, Ad victoriam pertinens, Victorialis: ἀγὼν, Bud. ex Athen., Ludi ob victoriam. Sic ἐ. ὕμνος: item ἐ. θεαὶ, τιμαὶ, Herodian. (3, 10, 3. 4, 11, 4.) λόγοι, Greg. Naz. ἑορτὴ, Plut. (Rom. 29.) Gaza dixit et ἐ. πομπαὶ pro Triumphis. Interdum vero ἐπινίκια, Carmina de parta victoria: ut, Cantaturum epinicia, ap. Suet. At τὰ ἐ. ἑστιᾷν, Dem. (1356.) Epulum dare ob partam victoriam: sicut τὰ ἐ. θύειν, (380.) Sacra facere ob partam victoriam. Vocantur ἐπινίκια Munera etiam quæ dantur militi qui se strenue gessit, sicut νικητήρια, et ἀριστεῖα, J. Poll. Sic νίκαθρον exp. Hes. ἔπαθλον, ἐπινίκιον. [" Thom. M. 350. 730. Add. ad p. 351. ad Charit. 117. 120. 128. 136. 141. 777. Τὰ ἐ., ad Paus. 335. Diod. S. 2, 96. Aristoph. Fr. 261. Dionys. H. 1, 490. Ruhnk. ad Vell. p. 212." Schæf. Mss. * " Ἐπινικίως, Hes. v. Ἀλαλάζει." Boiss. Mss.]

[* " Νικήεις, Jacobs. Anth. 6, 136. * Νικαῖος, ad Charit. 580. Jacobs. Anth. 7, 411. * Νικαιεὺς, 8, 101." Schæf. Mss. * Νικαῖον, Templum Victoriæ, Dio Cass. 278.]

[* Νικάριον, Collyrii genus, Alex. Trall. 2. p. 132.]

[* ΝΙΚΙΑΣ, Nom. propr., unde] " Μελλονικιᾷν, " Niciæ modo cunctari, Niciæ in modum differre et " procrastinare. Aristoph. Ὀρν. (639.) Καὶ μὴν, μὰ " τὸν Δί' οὐχὶ νυστάζειν ἔτι Ὥρα 'στὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελ- " λονικιᾷν."

" Τελενικεῖν, Evacuare: a Telenico quodam pau- " pere. Vide Suid., ap. quem et Τελενίκειος ἠχώ. " At Hes. scribit, si mendo ejus exempl. carent, τε- " λενικῆσαι esse τὸ μὴ κενὸν ποιῆσαι. Etym. autem " eadem habet quæ et ap. Suid. leguntur: nisi quod " ap. illum est τελενικίσαι cum ι, in penultima quo- " que." [Phot. Τελενικίσαι· ἐν Σεριφίοις, τὸ κενῶσαι· ἀπὸ Τελενίκου τινὸς, ὡς τὸ εἰκὸς, πένητος παντελῶς· καὶ λέγεταί τις Τελενίκειος ἠχὼ, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων.]

" ΝΙΝ, ap. poëtas signif. αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, Ipsum, " Ipsam, Ipsum: ut μιν. Eurip. Or. (1633.) ἐγώ " νιν ἐξέσωσα, Ego ipsam servavi. Et rursum, (1665.) " Ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἐξηνάγκασα, Qui ipsum oc- " cidere matrem coëgi. Ibid. (1659.) Πυλάδῃ δ' " ἀδελφῆς λέκτρον, ᾧ ποτ' ᾔνεσας, Δός· ὁ δ' ἐπιὼν νιν " βίοτος εὐδαίμων μενεῖ: Schol. non ad Pyladem tan- " tum, sed et ad sororem sponsam referri νιν posse " existimat, et exponi αὐτούς: ut Soph. quoque pro " αὐτὰ usurpasse dicitur:" [" El. 436. 624. Pro αὐτοὺς, Soph. Œd. T. 868. Pro αὐτὰς, 1329." Seager. Mss. Heyn. ad Il. Δ. 480. Valck. Hipp. p. 299.]

ΝΙΠΤΩ, ψω, Lavo, Od. T. (505.) ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ: (376.) Τῷ σε πόδας νίψω, pro νίψω σου τοὺς πόδας. 1 Tim. 5, (10.) Πόδας ἔνιψεν. Frequentiori in usu est vox med. νίπτομαι pro act. νίπτω,

A Lavo. Od. B. (261.) Νιψάμενος χεῖρας πολιῆς ἁλὸς ηὔχετ' Ἀθήνῃ: Θ. (137.) ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος Νίψασθαι. Sic Athen. 4. Νιψάμενοι τὰς χεῖρας ἐστεφανούμεθα. Ita et λούσασθαι dicitur. Sed hoc νίψασθαι peculiariter de manuum lotione; idque ante cibum, ut videbis in Ἀπονίπτομαι. || At quod e Nicandro (Θ. 347.) affertur, δὴ γάρ ῥα πυρὸς ληΐστορ' ἔνιπτον, pro ἐλοιδοροῦντο, διεβάλλοντο, ad Ἐνίπτω pertinet, de quo supra. [Lobeck. Phryn. 241. " Heyn. Hom. 8, 656. Ammon. 83. Thom. M. 100. 311. et Add., Musgr. ad Hippol. 653. Markl. Suppl. 765. Iph. p. 357. Maledico, Kuster. Aristoph. 121. Metaph., Koen. ad Greg. Cor. 127. De act. et med., ad Il. Π. 229. Musgr. Andr. 284. N. ἐς, Cattier. Gazoph. 73." Schæf. Mss. Strabo 14. p. 531. Ποταμὸς, οὗ φασι νίψασθαι τὴν Λητὼ μετὰ τὰς ὠδῖνας.] Νίμμα, τὸ, Aqua qua manus ablutæ sunt: νίμματα, λουτρὰ, πλύματα, Hes. [Lobeck. Phryn. 193. " Thom. M. 100." Schæf. Mss. * Νιμμὸς, Lobeck. l. c. * Νίψις, Plut. Pompeio 73. ποδῶν.] Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ, Mallu-

B vium, Vas lavandis manibus: sicut Pelluvium, Pelvis, Pollubrum, in quo pedes abluuntur. Jo. 13, (5.) Βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα. [* " Νιπτρὶς, Valck. Diatr. 278." Schæf. Mss.] AT Νίπτρον, τὸ, Aqua lavandis manibus aut etiam pedibus, J. Poll. 10, (78.) Ποδονιπτὴρ, ὁ λέβης· τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ, νίπτρον, πλυντήριον, ἢ ποδόνιπτρον: 7. Τὸ τῶν ποδῶν νίπτρον· νίπτρα μὲν Αἰσχύλος, Ἀριστοφάνης δὲ ἀπόνιπτρον. Athen. 9. Ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν, σμήγμασιν ἰρινομίκτοις * χειροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες. [" Musgr. Ion. 1174. Jacobs. Anim. 135. Anth. 12, 373. Brunck. Soph. 3, 433. Aristoph. Fr. 247. Phryn. Ecl. 83. Thom. M. 510." Schæf. Mss.] AT Μετάνιπτρον, Poculum quod lotis a cibo manibus affertur, quod ET Μετανιπτρὶς κύλιξ, ET Ἐπινιπτρὶς, J. Poll. 6, (31.) Πότος μεταδόρπιος, καὶ κύλιξ μετανιπτρὶς, ἢ ἐπὶ πᾶσιν· εἴποις δ' ἂν τὴν αὐτὴν καὶ ἐπινιπτρίδα: l. eod., Ἡ δὲ μετανιπτρὶς, κύλιξ ἐστὶν ἣν μετὰ τὸ ἀπονίψασθαι ἐλάμβανον: observa autem in hoc posteriore l. distingui inter μετανιπτρὶς et κύλιξ. Athen.

C (486.) Μετάνιπτρον, ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὴν ἀπονίψωνται, διδομένη κύλιξ. Hesychio ὑστάτη πόσις: aliis autem ἡ μετὰ τὸ νίψασθαι πόσις. Exempla e diversis Poëtis habes ap. Athen. l. c., ubi et μετανιπτρὶς τῆς ὑγιείας: [vide Eund. p. 423. " Valck. Diatr. 278. Musgr. Ion. 1174." Schæf. Mss. * Νιπτὸς, unde] Ἄνιπτος, ὁ, ἡ, Illotus, Qui manus non lavit, Hesiod. Ἔργ. (2, 343.) Δὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον Χερσὶν ἀνίπτοισι: (358.) κακότητι δὲ χεῖρας ἄνιπτος. Item ἀνίπτοις ποσὶ, Illotis pedibus. Ἀνιπτόπους, Qui illotis pedibus est, Il. Π. (235.) ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι, Athen. (113.) ex Eubulo, ἀνιπτόποδες χαμαιευνάδες ἀερίοικοι. " Δύσ- " νιπτος, Qui ægre lavari vel elui potest, Pene illui- " bilis s. ineluibilis, ut Plaut. loquitur. Metaph. " Soph. Trach. (685.) Χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλ- " του γραφὴν, Veluti scripturam quæ e tabula ærea " elui delerique ægre potest: * δυσαπάλειπτον, Schol."

[* Ἀνανίπτω, Gl. Reluo.] Ἀπονίπτω, Abluo, vox pass. usitatior, sicut et νίπτομαι, Plato Symp. Ἐλθόντα εἰς Λύκειον, ἀπονιψάμενον, ὥσπερ ἄλλοτε, τὴν

D ἄλλην ἡμέραν διατρίβειν. Plerumque de manuum ablutione post cibum, sicut νίψασθαι ante, J. Poll. 6. Νίψασθαι μὲν, τὸ πρὸ τῆς τροφῆς· ἀπονίψασθαι δὲ, τὸ μετὰ τὴν τροφήν. Sic Athen. 9. Παρὰ γὰρ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου καὶ δείπνου, λέγεται κατὰ χειρός· τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἀπονίψασθαι: 4, Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιοῦντο, οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματτόμενοι τοῖς ψωμοῖς. [Hippocr. 515, 4. " Phryn. Ecl. 144. Thom. M. 100. 312. 510. Musgr. Ion. 1174. Markl. Suppl. 765. Ammon. 21. Brunck. ad Theogn. 977. Alciphr. 276. Villoison. ad Loug. 116. Heyn. ad Apollod. 469." Schæf. Mss.] Ἀπόνιμμα ET Ἀπόνιπτρον, Aqua qua manus lotæ sunt, quæ decidit post ablutionem manuum, Eust. Τὸ δὲ μετὰ τὴν κάθαρσιν καταπεσὸν ὑγρὸν, ἀπόνιπτρον ἐκαλεῖτο, ἤγουν χειρῶν καὶ ποδῶν ἀπόνιμμα, Athen. (409.) fin. Ἐκάλουν δ' ἀπόνιπτρον τὸ ἀπόνιμμα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Peculiariter autem dicitur ἀπόνιμμα ap. Atticos, inquit, ἐπὶ τῶν εἰς τιμὴν τοῖς νεκροῖς γινομένων. Putatur ἀπόνιπτρον accipi etiam pro Mal-

luvium, ut χειρόνιπτρον. [" Aristoph. 'A. 616. Eust. in Od. p. 1867, 25. * 'Απόνιψις, Ablutio, Chrys. Hom. 143. T. 5. p. 896, 16." Seager. Mss. "Const. Apost. 8, 11. Dionys. Areop. 1001." Kall. Mss.] 'Απαπόνιπτος, Qui se non abluit, ablui nequit, [Aristoph. 'Ιππ. 357. * " Εὐαπόνιπτος, Bekk. Anecd. 817." Boiss. Mss. * " 'Εναπονίπτω, Abluo in, Paus. 769." Wakef. Mss. * 'Εναπονιπτέον, J. Poll. 10, 77. * 'Εναπόνιψις, Ablutio in, Schn. Lex.] " Διανίπτω, Perluo, Eluo, Abluo, " Eubul. ap. Athen. (471.) Διένιψα δ' οὐδὲν σκεῦος οὐ-" δεπώποτε, Καθαρώτερον γὰρ τὸν κέραμον εἰργαζόμην, " "Η Θηρικλῆς τὰς κύλικας." [* Διάνιψις, Hippocr. 427. ubi perperam —νηψις: cf. p. 47.] 'Εκνίπτω, Eluo, proprie sordes manuum aut pedum: item pro Expio et Abstergo, ut et Eluo. Plato Ep. 8. Ταῦτα γὰρ ἀνίατα, καὶ οὐκ ἄν ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίψειε. Et voce med. ap. Dem. (274.) Οὐδέ ποτ' ἐκνίψῃ σὺ τἀκεῖ πεπραγμένα, Elues, Dilues. [" Wakef. S. Cr. 4, 149. Jacobs. Anth. 12, 10. Valck. Adoniaz. p. 259. 260. Paus. 1, 407. ad Herod. 480. Ruhnk. Ep. Cr. 275." Schæf. Mss.] "Εκνιψις, Elutio, * ἀπόσμηξις, κάθαρσις, Hes. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 38." Schæf. Mss. * 'Ανέκνιπτος, J. Poll. 1, 44.] Δυσέκνιπτος, Qui difficulter elui potest, i. q. δευσοποιὸς et δυσαπόπλυτος, Plato de Rep. 2. (p. 250.) dixit de iis quæ memoriæ infixa acrius hærent et ægre eluuntur: vide 'Αμετάστατος. [* Εὐέκνιπτος, J. Poll. 1, 44. * Επινίπτω, Theophr. H. Pl. 4, 14, 6. C. Pl. 5, 9, 13.] Κατανίπτω, Abluo: ut exp. ap. Lucian. Lexiph. (15.) 'Ανηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν καὶ κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας, Lingua abluturus, [al. a κατανίφω deducunt: vide nott., Hippocr. Prorrhet. 2, 115. * Κατάνιμμα, Ablutio, Athen. 18. Eust. Od. p. 34, 29. citat * 'Απόνισμα.] Κατανίπτης, Athenis in ministerio Palladis, ὁ τὰ κάτω τοῦ πέπλου τῆς 'Αθηνᾶς ῥυπαινόμενα ἀποπλύνων: vel ἐπώνυμόν τινος, Etym: [* Περινίπτω, Circum abluo, Il. Ω. 419. περὶ δ' αἷμα νένιπται.] 'Υπονίπτω, Subtus lavo, Aliquantum lavo, Athen. 13. 'Υπονίψαι τοὺς πόδας αὐτοῦ. [" Koen. ad Greg. Cor. 91." Schæf. Mss.]

¶ Νίζω, pro νίπτω, lingua Tarentinorum, ut docet Eust. ex Æolico νίσσω, Il. H. (425.) ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βρότον αἱματόεντα: sed hic per tmesin dictum est, pro ἀπονίζοντες, Abluentes. [Lobeck. Phryn. 241. " Ad Mœr. 201. Toup. Opusc. 2, 91. Bibl. Crit. 1, 4. p. 93. Thom. M. 311. et Add. Cum accus., Lobeck. Aj. p. 279." Schæf. Mss.] NAM 'Απονίζω signif. Abluo, Abstergo, Plut. (7, 24.) "Αχρι καὶ τοὺς πόδας ἀπονίζειν, Plato Symp. Καὶ ἐμὲ ἔφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα, Jussit ministrum dare mihi aquam. Bud. 'Εναπονίζω, Abluo in: cujus pass. affertur ex Herod. [1, 138. 2, 172.] " 'Εξαπονίζω, " Abluo, Eluo, Od. T. (387.) Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν." " Διανίζω, Perluo s. Eluo aut Abluo. Hesychio δια-" κλύζω, πλύνω, διακαθαίρω. Apud Athen. l. 3. Τὸ " διανίζειν λοπάδας." [" Perluo, Extergo, sc. calicem, Cratinus ap. Athen. 267. ibique nott." Schw. Mss.] AT Κατανίζω, Diffundo, Transfundo, VV. LL. [Athen. 484.] Μετανίζω, Refundo in aliud vas, VV. LL. [* Περινίζω, Hippocr. 659. ult.]

ΝΙΦΩ, Ningo, Il. M. (280.) "Ηματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς Νιφέμεν. Sic Xen. K. (8, 1.) "Οταν νίφῃ ὁ θεὸς, Metagenes ap. Athen. (269.) νιφέτω μὲν ἀλφίτοις, Ψακαζέτω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνει. At νίφομαι, Nive conspergor, Xen. 'Ελλ. 2, (4, 2.) Οἱ δὲ νιφόμενοι ἀπῆλθον ἐς τὸ ἄστυ, Plut. Symp. 3. Οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι, Obtecti nivibus, Nivosi, Ninguidi. || Madefacio, Irrigo: βρέχω. [" Græv. Lectt. Hes. 570. Diod. S. 1, 349. ad Herod. 757. Jacobs. Anth. 7, 43. 8, 302. Νίφοντος θεοῦ, Wessel. Diss. Herod. 182." Schæf. Mss.] Pro quo scribitur ET Νείφω, sicut εἴλλω et ἴλλω, et alia διφορούμενα. Suid. tamen in hac signif. per diphthongum scribi debere annotat. [Schol. Ven. ad Il. A. 420.] Philo V. M. 3. Τῆς γὰρ χώρας οὐχ ὑετῷ, καθάπερ αἱ ἄλλαι, νιφομένης, Cum terra illa non irrigetur imbribus. [Fut. νίψω, Plut. 9, 738. Εἰ δὲ Νότος Βορέην προκαλέσσεται, αὐτίκα νίψει.] 'Επινίφω, Ningo super, Nive obruo, Xen. (K. 8, 1.) "Οταν δὲ ἐπινίφῃ καὶ ᾖ βορρεῖον, τὰ ἴχνη ἔξω πολὺν χρόνον δῆλα, Theophr. C. Pl. 5, (13.) 'Ροαὶ δὲ γίνεται ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, Cum nive opprimitur deflorescens. || In superficie irrigo, Philo V. M. 1. de Nilo, Καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ταῖς ἐπιβάσεσι πλημμυρῶν, ὅταν ἀρδεύῃ τὰς ἀρούρας, τί ἕτερον ἢ ὑετός ἐστι κάτωθεν ἐπινίφων; Imber ex imo profusus, Turn. [* " 'Επινείφω, Philo V. M. in Dahlii Chrestom. Philon. 176." Boiss. Mss.] Κατανίφω, Ningo deorsum, Aristoph. N. (965.) κεἰ κριμνώδη κατανίφοι, Etiamsi nix crassa decidat. Ex ('A. 138.) κατένιψε χιόνι: quod dubium est an in posteriori signif. τοῦ νίφειν capiatur. Et κατανιφόμενα ὄρη, Montes nivibus obtecti, Nivosi, ut νιφόμενοι supra; Qui a nivibus molestantur, Nivales, Plin. 'Υπονίφω, Aliquantum s. Leviter ningo, Thuc. 3, (23.) 'Η νὺξ τοιούτῳ ἀνέμῳ ὑπονιφομένη, Hoc vento leviter nivosa: [4, 103.]

Νιφὰς, ἄδος, ἡ, Nix acervatim s. confertim et cum vehementi impetu decidens, Imber nivalis, Il. T. (357.) 'Ως δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, M. (156.) νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε, Γ. (222.) ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσι, sc. διὰ τὸ τάχος τῶν νοημάτων, διὰ τὸ πυκνὸν, διὰ τὸ τῆς σαφηνείας διάλευκον, καὶ μὴν καὶ διὰ τὸ φρίκης γέμον, Eust. Et Epigr. χιόνεαι νιφάδες, Nivales imbres, ἀπόρροιαι χιόνος. Hom. vero dixit etiam νιφάδες χιόνος, Il. M. (278.) ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαί. [Herod. 7, 111.] Et metaph. Chrys. de Sacerd. Τῶν βελῶν τὰς νιφάδας, Sagittas confertim instar nivis decidentes. Pro νιφάδα autem Hesiod. ("Εργ. 2, 153.) per apoc. DIXIT Νίφα, teste Suida, ἀλευόμενοι νίφα λευκὴν, Nivem s. Nivalem imbrem. Νιφὰς dicitur etiam τὸ μικρότατον, quod et ψακὰς, ut Schol. Aristoph. tradit in Εἰρ. (121.) "Ενδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ἦν πάνυ πάμπαν. In VV. LL. dicitur esse Minuti numismatis genus, ex his verbis non bene intellectis. || Gutta; nam νιφάδες Suidæ sunt σταγόνες. Hesychio autem νιφάδες sunt non solum σταγόνες, ψεκάδες, sed et ἕλκη, τραύματα. [" Pierson. Veris. 139. Toup. Opusc. 1, 263. Jacobs. Spec. 36. Anth. 6, 233. 279. 7, 98. ad Herod. 555. Wakef. Phil. 293. ad Plin. p. 80. Cort., Heyn. Hom. 4, 499. 6, 300. 7, 35. Νιφάδες χιόνος, Scheller. Præf. ad Ælian. p. 27. N. χιόνεαι, ad Mœr. 383." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 197. Pind. 'I. 4, 26. Τραχεῖα ν. πολέμοιο. Adj., Soph. Œd. C. 1060. πέτρα.] Apud. Hes. reperio ETIAM Νίβα, χιόνα, κρήνην, a NOM. Νίψ. [" Græv. Lectt. Hes. 570. Νὶψ, * Νίφς, Markl. Suppl. p. 240." Schæf. Mss.] Νιφάτης, Mons Armeniæ, ut Suid. scribit, afferens hunc versum, Ταύρου πρυμνώρειαν εὐσκόπελόν τε Νιφάτην. Meminit et Plut. Alex. (31.) p. 223. Plinio quoque Niphates mons non incognitus. [" Toup. Opusc. 1, 274." Schæf. Mss.]

Νιφετὸς, ὁ, i. q. νιφὰς, Aristot. de Mundo, loquens de generatione τῆς χιόνος, Nivis, Σφόδρα δ' αὕτη (ἡ σύμπηξις τοῦ ἐνόντος ταῖς νέφεσιν ὑγροῦ) καὶ ἀθρόα καταφερομένη, νιφετὸς ὠνόμασται. Unde Apul. de Mundo, Hæc victis nubibus crebrior ad terram venit: eam tempestatem nos Ningorem vocamus. Od. Δ. (566.) Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος, i. e. τῆς χιόνος καταφορὰ, χιὼν λεπτὴ, ut Hes. exp. * ἡ κατάλεπτος καταφερομένη χιὼν, Suid. [" Dionys. H. 4, 1985. Heyn. ad Pind. p. 105. ad Plin. p. 80. Cort., Simonid. 106. Jacobs. Anth. 10, 5." Schæf. Mss.] Νιφετοβλήτης, Nivosus, Nivibus tectus, ex Epigr. Sed scr. potius foret νιφετοβλητὴς, aut νιφετοβλὴς, ἦτος. [* Νιφετώδης, Nivosus, Plut. Crasso 10. Joseph. A. J. 3, 6, 4. Aristot. Meteor. 2, 6.]

Compp. et derivata quasi a Νίφος, s. Νὶψ, νιφός.

Νιφοβλὴς, ῆτος, ὁ, (ἡ,) In quem nives jactatæ decidunt, Nivibus obrutus: "Αλπεις, Epigr. [" Jacobs. Anth. 9, 195. Græv. Lectt. Hes. 570." Schæf. Mss. * " Νιφόβλητος, Opp. K. 1, 428. 3, 314." Wakef. Mss.] Νιφόβολος, idem: ut νιφόβολον πεδίον [ὄρος], Plut. in Sertor. (17.) Et ap. Aristoph. "Ορν. (952.) Νιφόβολα πεδία πολύσπορα: ubi tamen paroxytonws νιφοβόλα scribitur etiam ap. Schol. bis terque: licet ita dicta scribat παρὰ τὸ βάλλεσθαι ὑπὸ νιφετοῦ. [" Toup. Add. in Theocr. 395. Eur. Phœn. 214."

Schæf. Mss.] Νιφόκτυπος, Nivis casu resonans, i. q. νιφόβολος. Apud Athen. (455.) de Pane, Σὲ, τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον Ναίονθ' ἕδος: quod mox repetitur. Νιφοστιβὴς, Nive calcatus, In quo nives calcantur, Nivosus, Soph. Aj. (670.) νιφοστιβεῖς Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει. [* Νιφοψυχὴς, Gl. Nivatus. Νίφαργος, Nive candens, Albeus e nive qua obrutus est: νιφάδι λελευκασμένος, Hes. In VV. LL. exp. Candidus instar nivis. [* Νιφαργης, Orph. Arg. 667. "Ruhnk. Ep. Cr. 252." Schæf. Mss.]

Ἀγάννιφος, ὁ, ἡ, Valde nivosus, s. nivalis, Il. A. (420.) Εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, Schol. τὸν ἄγαν νιφόμενον, Valde nivosum, Nivibus obrutum; sed addit, τὰ ὑπὸ τοῖς νίφεσιν μέρη, Ea parte quæ infra nubens sita; nam ejus τὰ ἄκρα, ubi deorum sedes est, ὡς ὑπερφερῆ καὶ ὑπερνεφῆ, οὐ νίφεται οὔτε κατομβρεῖται, sicut idem Hom. Od. (Z. 44.) testatur, Οὔλυμπόν θ' [δ'] ὅν φασι θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλά ποτ' αἴθρη Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Fortasse etiam reddi posset Supramodum niveum, sc. ob serenitatem; sed recte exponi Nivosus, e seq. Νιφόεις patebit. [* Δύσνιφος, Nonn. D. 13. p. 382. * Πολύνιφος, Phav. 5. Etym. M. * Πολυννιφὴς, Eurip. Hel. 1342.]

Νιφόεις, Nivosus, Nivalis, Ninguidus, Il. N. (754.) ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς, Od. T. (338.) Κρήτης ὄρεα νιφόεντα, Il. Σ. (615.) Ἡ δ' ἴρηξ ὣς ἆλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος, Hesiod. Θ. (117.) ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου: e quibus duobus ll. patet quomodo accipiendum sit ἀγάννιφος Ὄλυμπος: de quo et Aristoph. N. (270.) ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι. Ibid. Aristoph. dicit σκόπελον νιφόεντα. Item, Niveus; nam νιφόεσσα Ἑλένη ap. Ionem Comicum, ut Niveus Adonis ap. Propert. ob candorem corporis niveum. Nicand. Ἀ. (252.) ὀπῷ νιφόεντι κράδης, est enim lac ficulnum niveum colore: Θ. (881.) Σὺν καί που νιφόεν σκύλλης κάρα, i. e., λευκὸν, οἷός ἐστιν ὁ νιφετὸς, Schol. addens tamen, vel ὑγρὸν, vel ψυχρὸν, sicut et (291.) alibi νιφόεντα κεράατα hæmorrhoi serpentis exp. ψυχρὰ, quia omnes serpentes sunt ψυχροί. [" Heyn. ad Pind. p. 105. Toup. Opusc. 1, 263. Emendd. 1, 399. Wakef. Trach. 69. Antiphil. 8. Jacobs. Anth. 11, 232. Heyn. Hom. 6, 503." Schæf. Mss.]

ΝΟΟΣ, pro quo in soluta oratione DICITUR Νοῦς, per contr., Mens, Animus. Redditur vero et aliis nominibus Latinis, prout huic vel illi loquendi generi adhibetur, ut e seqq. patebit. Gen. νόος et νοῦ, dat. νῷ, et aliquando νοΐ, accus. νοῦν. Od. Ω. (473.) Εἰπέ μοι εἰρομένῃ τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει, Quid tibi mens intus tegat, vel animus, Σ. (282.) νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα. Et νόος ἐναίσιμος, ἀπηνὴς, πολυκερδὴς ap. Eund. Item ἀτάρβητος, Il. Γ. (63.) Ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστί. Alicubi autem Sententia: B. (192.) Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρείδαο, Tibi non est comperta sententia Agamemnonis. Quam signif. Mens itidem habet interdum. Est etiam ubi νοῦς redditur Cogitatio, ap. eund. Poëtam. Sic et a Græcis exp. ἔννοια s. νόημα, qui addunt τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ἐξ οὗ τὸ νόημα, poni ἀντὶ τοῦ νοήματος. At vero in Il. A. (132.) Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, Κλέπτε νόῳ, quidam νόῳ interpr. Solertia et Astutia. Horat. non dubitavit νόον Mores interpretari initio Od., cum hunc versum, qui habetur initio illius, Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω, reddidit, Qui mores hominum multorum vidit et urbes. Aliam autem hujus nominis eo in l. expositionem vide ap. Eust. Invenitur porro νοῦς et ap. Hom.: Od. K. 240. αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τοπάρος περ. Originem porro habere νοῦς, vel potius νόος, e quo νοῦς, a verbo νέομαι, quod est πορεύομαι, tradiderunt quidam Gramm.

Νοῦς in prosa dicitur, non autem νόος, atque ibi quoque redditur utplurimum quidem et proprie, Mens; sed interdum etiam nomine Cogitatio, Sententia: atque aliis, ut exempla declarabunt. Esse autem proprie νοῦς, quod Lat. dicitur Mens, testatur A Plut. (7, 124.) cum scribit Carmentam appellatam quasi νοῦ ἐστερημένην: intelligens sc. Carmentam sonare Carentem mente. In meo Lex. Cic. videbis νοῦν a Cic. reddi Mens, alibi Animus, alicubi Intelligentia: et νοῦν ἔχον, Intelligens, oppositum nomini ἀνόητον, quod exp. Non Intelligens. Vulgo autem redditur etiam Intellectus, cum ap. alios Philosophos, tum ap. Aristot. Poni autem ab eo διάνοιαν et νοῦν pro eod. i. e. pro Intellectu, testatur Bud. 118. A quo Aristotele νοῦς dicitur etiam ἄρχειν τῆς ὀρέξεως, Pol. 1. ubi scribit, Ἡ μὲν γὰρ ψυχὴ τοῦ σώματος ἄρχει δεσποτικὴν ἀρχὴν, ὁ δὲ νοῦς, τῆς ὀρέξεως, πολιτικὴν καὶ βασιλικήν. Quid autem sit νοῦς, ap. Eundem habes de Anima l. 1. p. 116. ex Anaxagora. Habet autem et Bud. de hoc nomine philosophica multa p. 116. 117. 118. Sed a Philosophis ad ceteros scriptt. veniendum, ap. quos redditur Mens, Cogitatio, Sententia: interdum Voluntas, Consilium. Aristoph. (B. 534.) νοῦν et φρένας copulavit, itidemque Dem. (332.) Μάλιστα μὲν καὶ τούτοις βελτίω τινὰ νοῦν καὶ φρένας B ἐνθείητε.

Jungitur autem hoc nomen cum aliis verbis, tum verbo ἔχω, idque variis modis. Dicitur enim ἐν νῷ ἔχω sequente infin. pro διανοοῦμαι: adeo ut Thuc. utroque in eád. signif. usus sit, ut ap. Plat. de Rep. 1. Ταῦτα εἰπὼν Θρασύμαχος ἐν νῷ εἶχεν ἀπιέναι, In animo habebat discedere, In animo illi erat, Cogitabat. Et in Euthydemo, Τοσόνδε μοι εἴπετον, εἰ ἐν νῷ ἔχετον ἐπιδεικνύναι ταύτην τὴν σοφίαν. Sic autem et plerisque aliis loquitur locis. Ita et Plut. Ἐν νῷ δ' ἔχων ἐπιθέσθαι τούτοις. Sed ap. eund. Plut. et sine infin., ut in Symp. Οὗτος, φάναι τὸν Σωκράτη, τί ἐν νῷ ἔχεις; ἐπὶ τὰ γελοιότερά με ἐπαινέσεις; ἢ τί ποιήσεις; ubi tamen dixerim videri posse subaudiendum infin. ποιεῖν, aut alium hujusmodi. Affertur etiam ἐν νῷ μοι γέγονεν, sequente infin. e Plat. pro In mentem mihi venit, ex Epist. 7. At junctum accus. νοῦν verbum ἔχειν, varia loquendi genera efficit. Dicitur enim τοῦτον ἔχω τὸν νοῦν, i. e. ad verbum, Hanc mentem habeo: pro quo dicitur potius C Hac sum mente, In ea sum sententia, Hæc est mea sententia. Interdum dicitur τοῦτον ἔχω τὸν νοῦν περὶ τούτων, Hæc est mea de istis sententia, Ita de his sentio. Et νοῦν ἔχω Τὸν αὐτὸν, ex Aristoph. (Πλ. 993.) Ead. sum mente, Sum eod. animo, Sum ejusd. animi. Ex Eod. (Ἐλπ. 104.) τίνα νοῦν ἔχων; Quid animi habens? Qua mente? Quo consilio? Sed de re aliqua dicitur, Τίνα νοῦν ἔχει, alia etiam significatione, ut docebo infra. Sæpe vero dicitur νοῦν ἔχω πρὸς τούτῳ, πρὸς τοῦτο, pro Habeo mentem ad hoc: pro quo dicitur Habeo mentem intentam huic rei, Adhibeo mentem huic rei s. adjicio, Animum ad hanc rem attendo s. adverto. Xen. (Ἑλλ. 7, 2, 5.) Τὸν νοῦν εἶχε πρὸς τούτοις. Synes. Πρός τινι μηχανῇ νοῦν ἔχοντι. Idem, Πρὸς ταῖς συμφοραῖς τὸν νοῦν ἔχειν. At Thuc. cum accus. potius νοῦν ἔχειν πρός τι: atque ita loquitur cum alibi, tum l. 7. et 8. p. 239. 266. Huc autem pertinet προσέχειν τὸν νοῦν, de quo vide in Προσέχω. Ultimum est νοῦν ἔχω sine adjectione pro Mente sum præditus, Sum mentis compos. Interdum vero Prudens sum, Sum cordatus. Dem. (312.) D Οὔτ' εἴ τις πενίαν προπηλακίζει, νοῦν ἔχειν ἡγοῦμαι. Plut. de Cohib. Irac. loquens de Philosophis, Οὔς φασι νοῦν οὐκ ἔχειν οἱ νοῦν ἔχοντες, Qui prudentes sunt, aliqua prudentia præditi sunt, sapiunt. Apud Eund. in Apophth. Ὀψὲ μὲν ἀμφοτέροι, ἀλλὰ νοῦν ἐσχήκαμεν, Tandem sapere cœpimus. Dicitur autem et per compositionem νουνεχόντως ac νουνεχὴς, de quibus suo loco, sc. inter compp. Sed additur etiam νοῦν ἔχει sequente infin., pro Prudentis est hominis, Prudentiæ est: Synes. Νοῦν ἔχει πολὺν οἰκειοπραγεῖν, Magnæ est prudentiæ agere negotia sua. At νοῦν ἔχον pro Intelligens vide supra.

Βάλλομαι τοῦτο εἰς νοῦν, vide in Βάλλω, et Ἐμβάλλομαι εἰς νοῦν in Ἐμβάλλω: sed hoc addo, quod ad istud posterius attinet, cum dicit Dem. (247.) Ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς ἐπιθυμῆσαι, καὶ τοῦτ' εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλέσθαι, simile esse ei, quod Gallice ad verbum dicimus, Mettre en son esprit, Mettre en sa fantaisie.

Εἰς νοῦν ἀναβαίνειν, ead. forma qua mei Galli

dicunt Cela m'est monté en l'entendement, vel en l'esprit; aut en la fantaisie, vel Cela m'est monté au cerveau; his enim omnibus uti solemus. Synes. Ep. 44. Καὶ μήποτε αὐτῶν ἐπὶ νοῦν ἀναβαίη τὸ κάλλιον εἶναι τὸν ἀδικοῦντα δοῦναι τιμωρίαν αὐθαίρετον. At Lat. dicerent, Ne unquam illis hoc in mentem veniat, Ne hoc in animum inducant. Huc pertinet, hoc enim obiter annotabo de VERBO Ἀναβαίνειν, utpote supra omissum, ἐπὶ καρδίαν ἀναβαίνειν ap. Paul. 1 ad Cor. Eodemque referendum, quod legimus ap. Luc. 24, (38.) Διὰ τί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; est enim pro εἰς τὰς καρδίας. Sic autem Gallice dixeris, Pourquoi telles pensées nous montent-elles au cœur? sicut et cum alio verbo, Pourquoi nous entrent-elles au cœur? At in illo Pauli ἐπὶ καρδίαν ἀναβαίνειν Hebraico loquendi genere, et aliquantum diverso sensu dicitur; nam ibi ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, sonat Nulli unquam homini in mentem venit cogitare de talibus, qualia sunt ea quæ etc. Vel, Nulla unquam subiit hominis ullius animum cogitatio de rebus hujusmodi, quales sunt etc. Perinde autem esse puto ac si diceret, Ne mente quidem unquam potuit quisquam comprehendere, concipere. Vel, Cogitatione comprehendere, complecti, consequi. Sciendum est porro, hæc verba esse Pauli, non Esaiæ, sicut ea quæ ibi proxime præcedunt.

Κατὰ νοῦν sonat q. d. Secundum mentem, pro Ex animi sententia, quod etiam brevius E sententia, Thuc. 4, (120.) p. 160. Εἰ τεθήσεται κατὰ νοῦν τὰ πράγματα, Si ex animi sententia res prospere cedant, Bud. Sic dicitur πρᾶξαι κατὰ νοῦν, Qui rem gessit ex animi sententia; unde et πεπραγμένα κατὰ νοῦν, Plut. de Propria Laude non odiosa, Αἱ τῶν εὐτυχῶς καὶ κατὰ νοῦν πεπραγμένων διηγήσεις. Itidem vero cum verbo εἶναι aut γίνεσθαι. Dicitur autem aliquid εἶναι κατὰ νοῦν s. γίνεσθαι, quod nobis est ex animi sententia, quod nobis placet, probatur. Plato de Rep. 2. Ἐμοὶ δ' οὔπω κατὰ νοῦν ἡ ἀπόδειξις γέγονε περὶ ἑκατέρου. Idem in Timæo, Ἐπεὶ δὲ κατὰ νοῦν τῷ ξυνιστάντι πᾶσα ἡ τῆς ψυχῆς ξύστασις ἐγεγένητο, μετὰ τοῦτο πᾶν τὸ σωματοειδὲς ἐντὸς αὐτῆς ἐτεκταίνετο. I. e., Cum autem animi totam coagmentationem e sententia confecisset is qui coagmentabat, tunc quicquid corporeum erat, intra eum condebat. Vel, quod tamen minus usitatum esse puto, Cum animi coagmentatio illi fuisset e sententia. Nisi quis malit, Cum illius animo satisfecisset, vel desiderio. Aut simpliciter, Cum illi placuisset. Cic. tamen hæc verba ita vertit, Animum igitur cum ille procreator mundi Deus e sua mente et divinitate genuisset, tum denique omne quod erat concretum etc. Ubi nisi dicamus aliam lectionem secutum esse Cic., non video qui hæc ejus interpretatio defendi possit. Aliter autem accipi κατὰ νοῦν vel potius κατὰ νόον ab Hom., docebo in proxime sequente tmemate.

Νοῦς, Sententia, Consilium, ut antea dictum est, quam signif. habet νόος interdum et ap. Hom.: Il. I. (104.) Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει Οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Et duobus interjectis versibus, Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. Ab Eod. νόος interdum jungitur cum μῆτις, item cum βουλή. Et νόῳ ap. Eund. exp. φρονίμως, Prudenter: vide Eust. ap. Plat. vicissim οὐδενὶ ξὺν νῷ pro Imprudenter, Inconsulte. Sic supra νοῦν ἔχειν pro Prudentem esse.

Νοῦς interdum Sensus. Aristoph. (B. 1439.) νοῦν δ' ἔχει τίνα; Quis est horum verborum sensus? Quid hæc verba sibi volunt? Lucian. (1, 27.) Καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ. Synes. Ep. 103. Ἀλλὰ σὺ κακῶς ἐξεδέξω τὸν νοῦν τῆς ἐπιστολῆς. || Apud Eund. exp. Ratio, Causa: veluti ubi dicit, Ἐπεὶ δ' οὖν συνήκαμεν τὸν νοῦν τῆς ἀπολήψεως τῶν πηδαλίων.

In prosa, uti dixi, non solum dat. νῷ, sed interdum et νοΐ: ut cum scribit Greg. Καὶ οὐκ ἔχομεν γυμνῷ τῷ νοΐ γυμνοῖς τοῖς πράγμασιν ἐντυγχάνειν. Item, Πῶς ὁ νοῦς ἐν σοὶ μένει, καὶ γεννᾷ λόγον ἐν ἄλλῳ νοΐ.

Pluralis quoque nominativus νόες, et accus. νόας, invenitur ap. Theologos, Dionys. Areop. et Greg. item Synes. in Hymnis, ac Damascenum, atque alios, qui etiam νοερὰς φύσεις ead. signif. dicunt. Damascenus de Angelis loquens, Νόες δὲ ὄντες, ἐν νοητοῖς καὶ τόποις εἰσί.

[" Νόος, νοῦς, Ilgen. ad Hymn. 447. Abresch. Lectt. Aristæn. 55. Ammon. 99. ad Herod. 149. Thom. M. 632. Musgr. Hel. 485. 1020. Ion. 742. ad Lucian. 2, 174. Lobeck. Aj. p. 287. Heyn. Hom. 8, 669. Zeun. ad Xen. K. Π. 448. ad Greg. Cor. 228. ubi et de νόοι, νοῖ. De gen., ad Thom. M. 141. cf. Tyrwh. ad Aristot. 163. Νόον et φρένας conf., Heyn. Hom. 5, 645. De Anaxagora, Timon Phlias. 9. Heind. ad Plat. Hipp. 127. De nominibus comp. c. νόος, Ruhnk. Orat. Gr. 42. Νοῦς ὀρῇ, Valck. Phœn. p. 481. N. καὶ λόγος, Plut. Mor. 1, 18. N. ἐπί τινι, Toup. Append. in Theocr. p. 33. Ἐξ ἅπαντος τοῦ νοῦ, Plato Gorg. 220. Σὺν νῷ, ἐν νῷ, ad Herod. 685. Ἐν νῷ ἔχειν, Bast Lettre 175. Seq. infin. fut., ad Herod. 6, 622. 734. Ἐν νῷ βάλλεσθαι, ad Charit. 605. Λαμβάνειν νῷ, ad Herod. 216. 686. Λαμβάνειν ἐπὶ νοῦν, Heyn. Hom. 5, 650. Νοῦν ἔχειν, Villois. ad Long. 116. Boiss. Philostr. 442. N. ἔχειν ἔν τινι, Toup. Opusc. 1, 251. Ἔχειν τὸν ν. πρὸς —, Schneid. ad. Xen. Œcon. p. 8. Κατ' ἐμὸν ν., Heyn. Hom. 5, 544. Κατὰ νοῦν χωρεῖν, Valck. Phœn. p. 652. Κατὰ ν., Fischer. ad Plat. Euthyphr. 15. Ποιῆσαι ἐπὶ νόον, Koen. ad Greg. Cor. 228. Νόον ῥίπτειν πρός τινα, Boiss. Philostr. 445. Ἐς νοῦν ἔρχεσθαι, Ad sanitatem redire, 176. Μὴ τὸν ἐμὸν ὤκει ν., ad Eur. Andr. 236. Οἱ νόες, Thucydidis Vita pag. penult. extr. in Ed. Æm. Porti. Νοὸς, Lobeck. Aj. p. 276." Schæf. Mss. Aristophanes ap. Porson. Tracts p. 268. Τοὺς νοῦς δ' ἀγοραίους ἧττον ἢ κεῖνος ποιῶ.]

Νοοβλαβὴς, ὁ, ἡ, Mente læsus, Cui læsa est mens, Læsam mentem habens. I. e. Qui non est sanæ mentis, sana mente, Mente captus. Ead. forma dicitur, qua φρενοβλαβὴς, sed non perinde est usitatum. [" Nonn. Jo. 12, 160." Wakef. Mss. * " Νοογάστωρ ἐστὶ, ὃς λογισμῷ συγγράμματα συντάττων, ἐξηγήσεις, καὶ στίχους, καὶ ποιήματα, τρέφει αὐτὸν ἐκ τούτων, Tzetz. Ch. 10, 776." Elberling. Mss. * " Νοοπλανὴς, Nonn. Jo. 3, 1. D. 4, 198. * Νοόπλαγκτος, 9, 254." Wakef. Mss. * Νοοπλὴξ, ῆγος, Tryphiod. 275. νοοπλήγεσσιν ἀτασθαλίῃσι δαμέντες. * Νοόπληκτος, Anal. 3, 84.] Νοοσφαλὴς, ut ὄμμα in VV. LL. Mente captus oculus, Oculus insaniam præ se ferens. [" Nonn. Jo. 3, 93. D. 17, 277." Wakef. Mss.]

Νουνεχόντως ET Νουνεχὴς, ITEM Νουθετῶ etc vide post cetera compp.

Quæ sequuntur composita, in οος ap. Poëtas, in ους ap. scriptt. solutæ orationis terminantur.

[* Ἀγλαόνους, ὁ, ἡ, Jo. Geom. Parad. 54. ubi Schol. Cod. Reg. λαμπρὸν νοῦν ἔχων." Boiss. Mss.] Ἀγχίνοος, Solers, Ingeniosus, Perspicax, Sagax, Qui cito quid percipit. Ad verbum, Qui in propinquo mentem habet, vel in proximo: q. d. Qui ingenium habet in promtu. Bud. autem in Lex. suo exp., Qui est præsentissimi consilii. Componitur ex ἄγχι et νοῦς, et contrarium habet, quod ad signif., βραδύνους, quod sc. idem valeat ταχύνους quod ἀγχίνους: proprie enim ταχύνους opponeretur τῷ βραδύνους. Od. N. (332.) Οὕνεκ' ἐπητής τ' ἐσσὶ καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων. Xen. K. Π. 1, (4, 3.) Ὅσα αὐτὸς ὑπ' ἄλλων ἐρωτῷτο, διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι, ταχὺ ἀπεκρίνετο. Comparativum habet, ἀγχινούστερος, Solertior: superl. ἀγχινούστατος, Solertissimus. || Ἀγχίνουν, genere neutro: substantive positum pro ἀγχίνοια, Solertia, in l. quem Suid. citat. [" Thom. M. 771." Schæf. Mss.] Ἀγχινόως, Solerter, Sagaciter, Ingeniose, Aristot. de prudentia, Τὸ συνιδεῖν τοὺς καιροὺς, τὸ ἀγχινόως χρήσασθαι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Formatur ab ἀγχίνοος integro, non ab ἀγχίνους contracto. Bud. ἀγχινῶς dixit, haud scio quo exemplo. [Ἀγχίνως legitur ap. Schol. Plat. p. 169. " Aristot. de Virtt. et Vitt. 222. J. Poll. 2, 230." Kall. Mss.] Ἀγχίνοια, ἡ, Solertia, Sagacitas, Ingenii acumen s. acrimonia, Alcidamas de Sophistis, Εὐλύτῳ τῆς ψυχῆς ἀγχινοίᾳ χρώμενον, ὑγιῶς καὶ φιλανθρώπως μεταχειρίζεσθαι τοὺς λόγους. Definitur ἀγχίνοια ap. Diog. L. Facultas naturalis inveniendi s. excogitandi quid deceat fieri:

ab Aristot. autem in fine Post. Anal. 1. εὐστοχία τις ἐν ἀσκέπτῳ χρόνῳ τοῦ μέσου: [cf. Eth. 6, 9. Lucian. 1, 562. " Ruhnk. Elog. Hemst. p. 12. Ep. Cr. 128. ad Diod. S. 1, 75. 347. *'Αγχινόεις, ad Charit. 341." Schæf. Mss. * " 'Αλλοτριόνοος, Jo. Climac. 420." Boiss. Mss. * 'Αμφίνοος λέσχης, Democritus ap. Timon. Phl. 29.] Ἄνοος, UNDE Ἄνους per contr., Amens, Demens, Stultus, Mente carens: νοῦς est Mens, hinc ἄνους Amens, litera α ut in Græca, sic et in Lat. voce vim privandi habente. Ac certe videri possint Latini in illo suo Amens imitati esse formam Græcæ hujus vocis. Il. Φ. (441.) Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες. In soluta etiam oratione ἄνους, quod Hes. exp. ἀσύνετος. Plato Ep. 8. Γυναικῶν καὶ παίδων ὧν λόγος ἄνους. [Æsch. Pr. 986. " Wakef. S. Cr. 4, 19. Compar., Brunck. Soph. 3, 447." Schæf. Mss. *Ἄνοιος, Schleusn. Lex. V. T.] Ἄνοια, ἡ, Amentia, Dementia, Stultitia, Isocr. Panathen. Καὶ τίς οὐκ ἂν καταγνοίη μου πολλὴν ἄνοιαν; ad Phil. Πολλῆς οὖν ἀνοίας ἂν εἴη μεστός: Panath. post ἄνοια subjungit μανία ad auxesin, Εἰς τοῦτ' ἦλθον οὐκ ἀνοίας, ἀλλὰ μανίαν. Sic Plato de Rep. 2. 'Αλλὰ δι' οἰκείων ἄνοιαν ἢ μανίαν ψεύδοιτο. Idem ibid. ordine inverso dixit μανίαν ἤ τινα ἄνοιαν. Est autem μανία Insania, Furor. [Æsch. Pr. 1078. S. c. Th. 408. " Eran. Ph. 159. ad Lucian. 1, 297. Brunck. Bacch. 310. Toup. ad Longin. 381. Ammon. 18. Thom. M. 30. Markl. Iph. p. 356. Jacobs. Anim. 249. Brunck. Soph. 3, 448. ad Diod. S. 2, 411. 549. Heind. ad Plat. Gorg. 59. 158. Homines stolidi, 59. Conf. c. ἄγνοια, Fac. ad Paus. 3, 230. ad Lucian. 1, 337. 511. 539. ad Phalar. 215. 228. Brunck. ad Poët. Gnom. 348. ad Herod. 469. Fischer. ad Plat. iv. Dial. p. 338. Boeckh. in Min. 173. ad Diod. S. 1, 566. 625. Ἡ περὶ ταφὴν ἄ., Vesana sepulturæ solicitudo, Valck. Phœn. p. 489." Schæf. Mss. *'Αντίνοος, Hippocr. 1184. 'Αντίνοον μὴ ὁμονοεῖν τῷ πάθει.] 'Αριστόνοος, Optima mente præditus. [" Jacobs. Anth. 12, 182." Schæf. Mss. * 'Αρτίνοος, Integra mente, Dio Cass. p. 796. * 'Αρτινοέω, Hippocr. 1, 810. Lind. *'Αὐτόνοος, Epiph. 1, 1029. " Procl. Theol. Plat. 5, 15. p. 275., Hœsch. ad Orig. c. Cels. 477." Kall. Mss. Plotin. ap. Wernsd. ad Himer. Ecl. 32, 12.]

[* Βαθύνοος, Anal. 1, 179. " Const. Manass. Chron. p. 94. 113. 529. Tzetz. Ch. 8, 535." Boiss. Mss.] Βραδύνοος, SEU Βραδύνους, Qui tarda est mente, tardo ingenio: cui opp. ἀγχίνους, ut paulo ante dictum est. [Cyrill. in Jo. 487.] Βραδύνοια, Tarditas mentis, s. ingenii: opp. τῇ ἀγχινοίᾳ a Diog. L. 353[=423.] Βριθύνοος, Gravem mentem habens, i. e. Prudentem: ut vicissim Levi mente esse dicitur qui est imprudens. In VV. LL. ex Epigr. βριθύνοος Apollo, Gravem mentem faciens et prudentem. [Anal. 2, 518.]

Διάνοια, Mentis agitatio, Cogitatio, inquit Bud. Multis certe in ll. commode reddi potest nomine Cogitatio. Thuc. 1, (130.) Καὶ κατέχειν τὴν διάνοιαν οὐκ ἠδύνατο: 6, (38.) Τὸν γὰρ ἐχθρὸν οὐχ ὧν δρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προσαμύνεσθαι χρή. Et τὰς τῶν φαύλων διανοίας, Isocr. ad Demon. init. Item διανοίᾳ θεωρεῖν, ap. Eund. Et διάνοιαν ἔχω, ἐν διανοίᾳ εἰμὶ, Thuc. sequente infin., pro διανοοῦμαι, Cogito. Sed interdum redditur Mens, Animus: Διάνοιαν ἔχω πρὸς τὸ καλὸν τῆς πράξεως, in VV. LL., Mentem habeo intentam honestis studiis. Et in h. l. Philonis de Mundo, 'Εξαίρετον γέρας ἔλαχεν ὁ ἄνθρωπος διάνοιαν. Quinetiam cum dicit Aristot. Eth. 10, 3. Οὐδεὶς τ' ἂν ἕλοιτο ζῆν παιδίον διάνοιαν ἔχων διὰ βίου, reddere possis παιδίου διάνοιαν, Puerilem mentem. Quidam vero cogitationem et mentem hic copularunt. Quod autem dicit Aristot. Περὶ τῶν ὁρισμῶν ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, Bud. vertit Incumbens animo ad definitiones explicandas, tractandas. Ceterum quid sit διάνοια ap. Philosophos cum de animæ facultatibus disserunt, et quem διανοίας usum esse velint, multis docet idem Bud. 117. 118. || Sententia, Sensus: διανοίας σχήματα, ap. Dem. Phal. et alios, quæ alio nomine ἐννοίας σχήματα. Fabius 9, 1. Inter plurimos enim quod sciam consensum est,

A duas ejus esse partes, διανοίας, i. e. mentis, vel sensus, vel sententiarum; nam iis omnibus modis dictum est, et λέξεως, i. e. verborum, vel dictionis, vel elocutionis, vel sermonis, vel orationis. Plut. in Symp. sep. Sap. Διάνοιαν δὲ τοιαύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα, Hæc erat sententia, Hic sensus. Basil. 'Ολίγα γὰρ ἦν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν παριστῶντα. Synes. Οἳ καὶ λέξεων ἐνίων μεμνημένοι, τὴν διάνοιαν ἤτουν αὐτοῖς παρ' ἡμῶν ἀνακαλύπτεσθαι. [" Toup. ad Longin. 395. ad Herod. 149. Plato Phædro 242. Thom. M. 281. Æsch. Eum. 1016. Significatio, Hemsterh. ad Hesych. Epist. ad Eulog. not. 25. Argumentum, Heind. ad Plat. Phædr. 193. Lys. p. 8. Δ. Aristotelis, Bergler. Præf. Od. p. 10. Opp. σῶμα, Heind. ad Plat. Phædr. 226. Charm. 69. De accentu, ad Mœr. 191. Ψυχῆς δ., Heind. ad Plat. Phædr. 254. 'Επὶ διανοίας, Boiss. Philostr. 359. Δ. λαβεῖν, ad Charit. 344. Τὴν δ. ἔχειν πρὸς, Toup. Emendd. 1, 380." Schæf. Mss.]

[* Διχόνους, Gl. Discors. " Musgr. Heracl. 416."

B Schæf. Mss.] Διχόνοια, ἡ, q. d. Duplicitas mentis, i. e., Duplex s. Bifaria sententia mentis, cum sc. mens unius aliud judicat quam mens alterius: unde exp. uno verbo Dissensio et Dissidium: ab Hes. ἑτερογνωμοσύνη et διχοστασία: sed perperam ap. eum scriptum est διχονία. [" Plut. Mor. 1, 266." Schæf. Mss.] Διχονοέω, Dissentio, Dissideo, διστάζω, Hes. [" Heyn. Hom. 8, 190." Schæf. Mss. * " Διχονοητικὸς, Eust. 126, 5." Seager. Mss. * Διχονοητικῶς, Gl. Discordale.] Δύσνοος, ET Δύσνους, q. d. Qui mala mente est adversus aliquem, i. e. infensa. Uno verbo, Malevolus, Infensus, Inimicus. Thuc. 2, (60.) Τῇ δὲ πόλει δύσνους. Sic quidam ἀνώνυμος ap. Suid., Ὁ δὲ ἦν δύσνους, βασιλεῖ καὶ 'Ρωμαίοις: ubi exp. ἐχθρός. [Lucian. 1, 792. " Toup. Opusc. 1, 58. Koen. ad Greg. Cor. 228." Schæf. Mss. * Δύσνως, pro * Δυσνόως, J. Poll. 2, 230. 5, 115.] Δύσνοια, Malevolentia, κακοβουλία, Hes. [Plut. 10, 160. Soph. El. 657. Eur. Hec. 963. Dio Cass. 41, 63. " Paus. 3, 42." Schæf. Mss.]

C Ἔκνοος, ET Ἔκνους, Demens, Amens, i. q. ἄνους: sed hoc fit ex α priv., illud e præp. ἐκ, sicut Amens ex A privante, at Demens, e præp. De privandi vim itidem habente, sicut habet Ex in Excors. Suid. ἔκνοον exp. ἔξω τοῦ νοὸς, item παρανενοημένον. At Hes. habet, ἔκνοον, ἔκνουν, ἀνόητον. In VV. LL. ἔκνοος εὐπαθὴς, Animo seductus ab affectione. "Ἔκνοια, " Amentia, Dementia, Delirium." [Aristot. de Somno 2.] " Παρέκνοος, affertur pro ἀνόητος, cum hoc " exemplo ex Il. K. (391.) Πολλῇσί μ' ἄτῃσι παρέκ-" νοον ἤγαγεν Ἕκτωρ. Sed aliud afferendum est ad " id probandum: in Homerico enim isto l. divisim " scrib. παρὲκ νόον, ut et paraphrasis ostendit, expo-" nens ἔξω τοῦ νοῦ."

Ἔννοος, ET Ἔννους, Mentis compos, Mente præditus: ead. forma qua dicitur ἔμφρων. Plut. Τότε δὲ ἔννους γενόμενος, Tunc mentis compos factus, s. animi, Tunc ad mentem et ad se reversus: ut vertit Bud. A Cic. redditur Intelligens in hoc Timæi Platonici loco, Ζῶον ἔμψυχον ἔννουν τε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν τοῦ

D θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν: cum paulo ante dixisset νοῦν ἔχον. Interdum vero Prudens, συνετός: vel Cautus et Circumspectus. Bud. 723. e Synes. Sic autem νοῦν ἔχων interdum simpliciter Mentis compos, interdum Prudens significare, admonui supra: sed fortasse ἔννους γενόμενος dici etiam potest Qui mentem ad rem aliquam adjecit, advertit, aut ad cogitationem aliquam. Vel, Cui aliquid in mentem venit: quam signif. sequuntur ἔννοια et ἐννοῶ. [Æsch. Pr. 443. Soph. Œd. T. 916. " Thom. M. 312." Schæf. Mss. * " Συνέμνους, Nicet. Eugen. 4, 372." Boiss. Mss.] Ἔννοια, ἡ, Mentis adjectio ad rem aliquam, Cogitatio: sequendo eam nominis ἔννους signif., de qua modo dixi. Actio ipsa concipiendi aliquid mente, aut etiam Conceptus mentis. Xen. K. II. init. Ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο ὅσαι δημοκρατίαι κατελύθησαν ὑπὸ τῶν κ. τ. λ. pro quo dicere possumus, ut opinor, Mentem aliquando ad hanc cogitationem appuli, adjeci, Animum appuli, adjeci. Vel, Subiit aliquando animum hæc cogitatio: quæ significantiora

sunt quam si uno verbo dicas Cogitavi: quamvis ipsemet paulo post verbo ἐνενοοῦμεν utatur, eund. sermonem prosequens. Ceterum ut Latine dicitur Cogitatio subire animum, sic Græce aliquando ἔννοια εἰσέρχεσθαι: item ἐπεισέρχεσθαι: Plut. (8, 313.) Ἔννοια πολλοῖς ἐπεισῆλθεν. Sed et mutata structura orationis dicitur aliquis ἔρχεσθαι εἰς ἔννοιαν alicujus rei. Dem. dixit etiam ἔννοιαν λαμβάνειν, in Or. ad Epist. Philippi, Ὧν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρὴ λαβόντας ἔννοιαν, καὶ λογισαμένους. Sed et in alia signif. accipi hoc nomen cum verbo λαβεῖν, docebo paulo post. Cum autem dicit Isocr. deos τοιαύτην ἔννοιαν ἐμποιεῖν videtur significare Deos hoc menti indere, ut loquitur Maro. || Ἔννοια redditur a Cic. Notio, Intelligentia. Et ἔννοιαι, Notiones, Notitiæ, Notitiæ rerum, ut videbis in meo Cic. Lex. E quo et hæc in Topicis, Notionem appello, quod Græci tum ἔννοιαν, tum πρόληψιν dicunt. Ea est insita et ante percepta cujusque formæ cognitio, enodationis indigens. Fortasse autem aliquo horum vocabulorum reddi potest in Plut. de Superst. Τοπαράπαν μήτε ἔννοιαν ἔχειν θεῶν, μήτε φαντασίαν, μήτε ἱστορίαν. In VV. LL. ex Ejusd. Camillo affertur pro Prænotione, Τῇ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐννοίᾳ. At ex Hermog. ἔννοιαι κοιναὶ pro Communes animi notiones et conceptiones. || Sententia, ut cum dicit Hermog. Λέξεως σχήματα καὶ ἐννοίας. Idem ἔννοιαν et νοήματα uno eodemque loco ead. signif. dixit, scribens, Ἡ τοίνυν γοργότης θεωρεῖται μὲν καὶ ἐν λέξει καὶ ἐν μεθόδῳ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, πλὴν ἐννοίας· εἰ μή τις ἄρα τὰ ὀξέα τῶν νοημάτων γοργὰ λέγοι. || Conjectura: Ἔννοιαν λαβεῖν ἀπὸ μέρους τῶν ὅλων, Polyb. 1, (4, 9.) Conjecturam capere totius de parte, Cam. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 21. 46. ad Xen. Eph. 235. Boiss. Philostr. 486. Conf. c. εὔν., ad Diod. S. 1, 686. 2, 626. Κοινὴ ἔνν., Thom. M. 80." Schæf. Mss. * " Ἐννοιόφατον θεώρημα, A theorem replete with intellectual conceptions, Nicomachus." Th. Taylor. Mss.]

Εὔνοος, ET Εὔνους, Qui est bene affecta mente erga aliquem, Benevolus, ut δύσνους, Malevolus, Qui bene cupit alicui, Thuc. 2, (35.) Εὔνους ἀκροατής, Aristoph. Σφ. (335.) Λέξον· πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις. A Xen. K. Π. 8. εὔνοις et δυσμενέσι opponuntur. Et gen. sing. εὔνου ap. Herodian. Ceterum quomodo differat εὔνους ab eo qui dicitur φίλος, docet Aristot. Eth. 8, 2. Τῷ δὲ φίλῳ φασὶ δεῖν βούλεσθαι τἀγαθὰ ἐκείνου ἕνεκα· τοὺς δὲ βουλομένους οὕτω τἀγαθὰ, εὔνους λέγουσιν ἂν μὴ τὸ αὐτὸ καὶ παρ' ἐκείνου γίγνηται: quibus subjungit ad nomen εὔνοια hinc formatum pertinentia, εὔνοιαν γὰρ ἐν ἀντιπεπονθόσι, φιλίαν εἶναι: et rationem affert, πολλοὶ γάρ εἰσιν εὖνοι, οἷς οὐχ ἑωράκασιν, ὑπολαμβάνουσι δὲ ἐπιεικεῖς εἶναι ἢ χρησίμους: vide et 9, 5. Dicuntur alioqui ipsi φίλοι esse εὖνοι ei, cui sunt φίλοι: Xen. Ἀπ. 1. Ἔφη δὲ καὶ περὶ τῶν φίλων αὐτὸν λέγειν, ὡς οὐδὲν ὄφελος εὔνους εἶναι, εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνήσονται. Affertur autem ex ejusd. Xen. Apol. pro Socrate, Τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπητέον, ubi malim τοῖς ἐμοὶ εὔνοις: dicitur enim εὔνους ἐστὶν ἐμοὶ, non εὔνους ἐστὶν ἐμὸς, quod sciam. Interdum τὸ εὔνουν substantive, pro εὔνοια, Benevolentia. Et compar. εὐνούστερος, Benevolentior, [et superl. εὐνούστατος, Aristoph. Ἱππ. 874.] || Εὔνους pro εὐνόητος καὶ σαφής, VV. LL. ex Hermog. [" Koen. ad Greg. Cor. 228. Plut. Mor. 1, 261. Jacobs. Anth. 11, 257. ad Diod. S. 2, 322. Εὖνοι, Oratt. Gr. 43. Sylburg. ad Clenard. 438. Heyn. Hom. 6, 78. Dionys. H. 2, 1192. Εὔνων, εὐνόων, ad Thuc. T. 2. p. 96. Baver." Schæf. Mss. Εὐνοώτερος, εὐνούστερος, Lobeck. Phryn. 143.] Εὔνοια, ἡ, Benevolentia, Thuc. 2, (8.) Ἡ δὲ εὔνοια παρὰ πολὺ ἐποίει τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους, Dem. (243.) Εὐνοίας ἧς ἔχων διατελεῖ εἰς τὸν δῆμον: pro quibus Cic. Benevolentiæ quam haberet erga populum. Itidem cum εἰς ap. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Πιστεύω τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ. Sæpe autem cum παρὰ, significante eum a quo benevolentia proficiscitur: ut in h. l., qui e Dem. (24.) affertur, Τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν ἔχειν, pro Deorum benevolentiam et gratiam inire; sed malim, Habere deos sibi benevolos. Lucian. (1, 870.) Ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὔνοια πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς: ubi observa εὔνοια παρά τινος πρός τινα. Item τὰ πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἐν εὐνοίᾳ, Cam. affert pro Conservare benevolentiam erga nos. Et cum dat. εὐνοίᾳ τῇ σῇ, ad verbum Tua benevolentia: pro Ob eam, qua te prosequor, benevolentiam. Gallice prope ad verbum, Pour l'amour de vous. Plato Gorgia, Καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς· εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ: i. e., inquit Bud., Vide ne mihi succenseas: quod enim dicturus sum, tua dicam benevolentia. H. e., Pro ea amicitia qua in te afficior. Cic. ita dixit, Pro amicitia tua: significans Pro amore quo te prosequor: vide p. 31. Nos certe in illo genere loquendi Pour l'amour de vous, utimur quidem itidem præpositione, sed nomine illo Amour exprimimus potius Græcum εὐνοίᾳ quam Lat. Amicitia. Ut autem dicitur εὐνοίᾳ σῇ, itidem εὐνοίᾳ σου dici possit: sicut ab eod. Plat. ἡ τῆς πατρίδος εὔνοια, pro εἰς τὴν πατρίδα, Benevolentia in patriam, Amor in patriam. Accus. autem εὔνοιαν jungitur non solum verbo illi ἔχειν, de quo dictum modo fuit, sed et τῷ παρέχεσθαι, item τῷ ἀπονέμειν, ap. Lucian. (3, 135.) Philostr. dixit etiam συνάπτειν εὐνοίᾳ, in Epist. 16. Συνάπτων εὐνοίᾳ καὶ τὰς νήσους ἀλλήλαις. [" Ad Charit. 328. Thom. M. 391. Soph. Phil. 1322. 1164. Diod. S. 2, 293. et var. l., Dionys. H. 5, 255. 257. Conf. c. φιλία, ad Diod. S. 2, 309. Cum gen., Philostr. 148. Boiss., Dionys. H. 2, 1208. Plur., Ruhnk. ad Velleium p. 143. Πάσαις εὐνοίαις, Phryn. Ecl. 147. Πρὸς εὔνοιαν, Diod. S. 2, 630. Εὐνοίη, Herod. 7, 104. Εὐνοΐα, Bibl. Crit. 2, 1. p. 83. * Εὔνοα, i. q. εὔνοια, Koen. ad Greg. Cor. 30." Schæf. Mss.] Εὐνόως, ET Εὔνως, Benevole, Amabiliter. Ab Hes. exp. προσηνῶς, ap. quem scriptum est εὐνοῶς cum accentu in ult. De εὔνως autem dicam in Εὐνοϊκῶς. Invenitur autem et superl. GRAD. Εὐνούστατα ap. Suid., expositum tamen positivo φιλίως. [Lobeck. Phryn. 141. 142.] Εὐνοέω, Benevolentia prosequor, Benevolus sum: vide post Νοῶ. Εὐνοϊκὸς, Ad benevolentiam pertinens. Benevolentiæ indicium habens. Benevolus, sicut εὔνους, Lucian. (1, 125.) Τοῦ γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη, ubi verba sunt Πλούτου: [cf. 587.] Εὐνοϊκῶς, Benevole, Xen. (Ἀπ. 2, 2, 12.) Εὐν. βοηθεῖν, Dem. (516.) Εὐν. ἀκοῦσαί μου λέγοντος: (227.) Τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐν. προσδέξεται. Et cum verbo ἔχω, pro εὔνους εἰμί. Isocr. Bus. Τοῖς εὐν. πρός τινας ἔχουσι. Sed et cum dat. εὐνοϊκῶς ἔχω σοι, [Dem. 197.] scribit enim Phrynichus, Ne dixeris εὔνως ἔχει μοι, sed εὐνοϊκῶς: unde etiam apparet fuisse aliquem usum hujus adverbii εὔνως. Non solum autem cum verbo ἔχω, sed et cum alio quolibet id improbari existimo. Invenitur etiam COMPAR. Εὐνοϊκωτέρως, Dem. (1228?) Εὐνοϊκωτέρως ἔχειν. Item SUPERL. Εὐνοϊκώτατα, Xen. K. Π. 8, (4, 1.) Καὶ τιμῶντες εὐνοϊκώτατα. [" Phryn. Ecl. 56. Jacobs. Anim. 258. Toup. Opusc. 2, 123. ad Charit. 279." Schæf. Mss.]

[* Ἰθύνοος, Paul. Sil. Ecphr. 601. * Ἱμερόνους, Orph. H. in Adonid. 8.]

" Κακόνοος, et per contract. Κακόνους, Malevolus.
" Demosth. Philipp. 4. Κακόνους μὲν καὶ ἐχθρός ἐστιν
" ὅλῃ τῇ πόλει. Xen. K. Π. 8, (2, 1.) Εὐνοεῖν τοῖς
" κακονόοις, Malevolis bene velle." [" Koen. ad Greg. Cor. 228. Κακόνος, κακόνοι, Ruhnk. Oratt. Gr. 43." Schæf. Mss. Superl. κακονούστατος, Demosth. 623.] " Κακόνοια, Malevolentia, Plut. Alcibiade, (36.)
" Ἐνδεικνύμενοι τὴν πρὸς ἐκεῖνον ὀργὴν καὶ κακόνοιαν.
" Xen. K. Π. 3, (1, 21.) Οὐ γὰρ κακονοίᾳ τινὶ τοῦτο ποι-
" εῖ, ἀλλ' ἀγνοίᾳ." [" Jo. Climac. p. 3. * Κακονόως, (s. * Κακόνως,) Schol. Eur. Or. 108." Boiss. Mss.] " Κα-
" κονοέω, Malevolus sum, Male cogito:" [" cf. Xen. Hier. 1, 15. Perperam intelligo, Syncell. Chron. p. 240. A. in marg." Schæf. Mss. * Κακονόητος, Polem. Phys. 200. * Καρτερόνους, Const. Manass. Chron. p. 100. * Κλυτόνοος, Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 624." Boiss. Mss.] " Κουφόνοοι ἔρωτες ap. Soph. Antig. (617.)
" quoniam amantium mens levis est et inconstans, et
" fallacia ac lubrica eorum cogitata." [Κουφόνους, Æsch. Pr. 383. Appian. 1, 464. * Κουφόνοια, Schol. Aristoph. A. 139. " Const. Manass. Chron. p. 27." Boiss. Mss. * Κουφόνως, Appian. 2, 691.]

Μεγαλόνοος, ET Μεγαλόνους, q. d. Magna mente A præditus. A Bud. exp. Mentis præstantia præditus, et animo magnifico: quem et μεγαλοφυῆ dici ait. Et τὸ μ. substantive, Mentis præstantia, Magnitudo animi. [Lucian. 2, 477. Μεγαλόνοες, Lobeck. Phryn. 453.] Μεγαλόνοια, Mentis præstantia, Magnitudo animi, Celsitudo animi, Schol. Aristoph. de Pericle loquens, Ἐπεὶ δὲ κατακρινόμενος ὡς πλεῖστα ἀναλώσας, ἠρωτᾶτο ποῦ ἀνηλώθη, ὑπὸ μεγαλονοίας ἔλεγεν, εἰς τὸ δέον ἀνήλωσα. Bud. exp. etiam Magnificus animus et ingens, ap. Basil. Ep. ad Hermog., ubi et μεγαλοφυΐαν ab eo vocari tradit. Exp. etiam Magni spiritus in Luciano (1, 592.) Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥ τε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωνία Ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον καὶ πειθοῦς μεστόν. Alibi vero de eod. Plat. loquens ei tribuit μεγαλοφροσύνην, ubi scribit, Ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὁμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης. || Μεγαλόνοια non solum est σύνεσις, Hes., sed et ὑπερηφάνεια, Superbia. [Ælian. H. A. 15, 22. " Greg. Naz. Ep. 55." Strong. Mss.]

Ὁμόνοος, ET Ὁμόνους, q. d. Parem s. Similem B mentem habens. Qua fere dicitur forma Unanimis. Respondet tamen ὁμόνους potius nomini Concors. [Gl. Concors. * Ὁμονόως, Concorditer, Xen. K. Π. 6, 4, 5. Ἀγ. 1, 37. Diog. L. 251.] Ὁμόνοια, ἡ, Concordia, Isocr. Areop. Εἰς τοιαύτην ἡμᾶς ὁμόνοιαν κατέστησαν. Et, Πᾶσιν αὐτοῖς ὁμόνοιαν ἐμβάλλειν, Xen. K. Π. 5, (5, 5.) || Deæ nomen ap. Apoll. Rh. 2. [" Jacobs. Anth. 11, 116. ad Charit. 248." Schæf. Mss.] Ὁμονοέω, Concors sum, Concorditer vivo, Consentio, Aristot. Eth. 9, (6.) Ἀλλὰ τὰς πόλεις ὁμονοεῖν φασιν ὅταν περὶ τῶν συμφερόντων ὁμογνωμονῶσι, καὶ τὰ αὐτὰ προαιρῶνται, καὶ πράττωσι τὰ κοινῇ δόξαντα. Dixerat autem antea, Οὐδὲ τοὺς περὶ ὁτουοῦν ὁμογνωμονοῦντας, ὁμονοεῖν φασιν· οἷον τοὺς περὶ τῶν οὐρανίων· οὐ γὰρ φιλικὸν τὸ περὶ τούτων ὁμονοεῖν. Apud Isocr., ὁμονοεῖν et τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν, pro eod. Et Xen. Ὁμονοοῦμεν ταῦτα pro ἐν τούτοις, K. Π. 4, [2, 20. Lys. 105. " Reisk. ad Charit. p. 5. ad Herod. 784." Schæf. Mss. Diogenes Athenæi 636. Αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς.] Ὁμονοητικὸς, Ad concordiam C efficiendam aptus, Ad concordiam pertinens, Ad concordiam propensus. Utitur Aristot. Polit. 2. A Plat. ei opp. στασιαστικός. [* Ὁμονοητικῶς, Plato de Rep. 2. p. 603., 3. p. 263. " Gemist. Pletho in Συλλογῇ Ἀνεκδότων edita a Mustox. Fasc. 3. p. 3." Boiss. Mss.]

[* Ὀξύνους, Basil. 3, 131. " Const. Manass. Chron. p. 116. Astrologus Anon. Ms." Boiss. Mss.] Ὀρθόνοος, Qui est recta mente, recta s. proba cogitat. [Clem. Alex. Pæd. 3, 11. Ὀρθόνους πρὸς τὸν λόγον ὀξύτης.]

[* Περίνοος, Philostr. Apoll. 6, 250. Sext. Emp. adv. Math. 7, 326. Lobeck. Phryn. 144. * Ποικιλόνοος, Schol. Aristoph. Θ. 469.] Πολύνοος, ET Πολύνους, Cui multum est mentis, i. e. prudentiæ, s. sagacitatis: ut cum ab Eust. hæc conjunguntur, πολύβουλος, πολύμητις, πολύνους, πολύτροπος. Item λόγος πολύνους, Oratio sententiosa: vide Πολύνοια. [" Hierocl. 294. Schol. Pind." Wakef. Mss.] Πολύνοια, ἡ, Multum mentis, s. prudentiæ; Mens cui multum D prudentiæ inest s. sagacitatis. Apud Plat. πολύνοια dicitur de oratione sententiosa, de LL. 1. (p. 641.) Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην, τὴν μὲν, βραχυλόγον, τὴν δὲ πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν. E q. l. intelligimus, inquit Bud., Atheniensium olim orationem πολυλόγον fuisse, Lacedæmoniorum, βραχυλόγον, Cretensium πολύνουν, Sententiosam. [* Πολύνως, pro * πολυνόως, J. Poll. 2. p. 263., 4. p. 362.]

[* Πραΰνοος, Orph. H. in Eum. 17.]

" Πρόνοος, et per contr. Πρόνους, Providens, Pru-" dens: unde compar. προνούστερος, Suidæ προμηθέ-" στερος, προνοητικώτερος, Soph. Aj. (119.) Τούτου τίς " ἂν σοι τἀνδρὸς ἦν προνούστερος, Ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑ-" ρέθη τὰ καίρια; Ubi Schol. quoque exp. προνοίας " μᾶλλον ἐχόμενος." " Προυνούστερος, Suidæ προνοη-" τικωτέρος: sed haud scio annon mendose pro " προνούστερος." [Πρόνους, Προνούστερος, * Προνουστικὸς, Lobeck. Phryn. 144.]

[* " Πρωτόνοια, Marcus Eremita 169. * Πτωχόνοια, Vita S. Nili Jun. p. 1." Boiss. Mss.]

[* Σοφόνοος, Sapiens, Lucian. 3, 18.]

" Σύννους, Cogitabundus, Meditabundus: quales " sunt homines tristes, aut graves, aut severi. Isocr. " tamen τὸν σύννουν distinguens ἀπὸ τοῦ σκυθρωποῦ, " scribit τὸν σκυθρωπὸν videri αὐθάδη: at τὸν σύννουν, " videri φρόνιμον. Ejus verba sunt in Oratione ad " Demonicum, (c. 4.) Ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρω-" πὸν, ἀλλὰ σύννουν· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ δὲ " τοῦτο φρόνιμος εἶναι δόξεις. Greg. autem τὸν σύννουν " opposuit τῷ γελοιαστῇ:" [cf. Γελοιαστής.] " Inve-" nitur et Græca expositio τοῦ σύννους, qua dicitur " esse ὁ νενηφὼς, καὶ ἀεί τι σκεπτόμενος, καὶ μὴ τὸν " νοῦν ἔχων διαχεόμενον. Sed VV. LL. hujus expo-" sitionis fines prætergredientia, σύννους exp. non " solum Cujus animus non vagatur: sed etiam Qui " secum est, Qui est ap. se, Ad se rediens, Mentis " compos." [" Ad Anton. Lib. 43. Verh., Plut. de S. N. V. p. 8. vide Wyttenb. p. 21. Ep. Cr. 29. Select. 332. 435. Abresch. Lectt. Aristæn. 100. ad Charit. 266. De tristi, Cic. Epist. T. 5. p. 318. Schutz." Schæf. Mss.]

Ταχύνοος, ET Ταχύνους, Qui celeri est mente: cui opp. βραδύνους. Ταχύνοια, Celeritas mentis: cui opp. βραδύνοια. Sed pro ταχύνους et ταχύνοια dicitur potius ἀγχίνους et ἀγχίνοια. [* " Τελεσσίνοος, Qui perfecit quæ voluit, Orph. Arg. 1308." Wakef. Mss.]

[* Ὑπέρνους, Creuzeri Initia Philos. ac Theol. 3, 168.] Ὑψίνοος, ET Ὑψίνους, Elatam mentem habens, Superbus, Nonn. Additur et τὸ ὑψίνοον substantive pro ea quam Cic. Animi celsitatem et magnitudinem appellat. [" Greg. Naz. Ep. 63. Τὸ τῆς ψυχῆς εὐφυὲς καὶ ὑψίνουν." Strong. Mss. Lobeck. Phryn. 685. " Sapient. Indor. p. 14." Schæf. Mss.]

[* Φαιδρόνους, Æsch. Ag. 1240. * " Χειρόνους, Const. Manass. Chron. p. 124. 125. * Χοιρόνους, 124. var. lect." Boiss. Mss. * Ὠκύνους, Opp. K. 1, 37. * " Ὠμόνους, Nicet. Eugen. 5, 92." Boiss. Mss.]

Compp. autem, quæ νόος et νοῦς non servarunt, sed νοῦς duntaxat, Quibus ideo locum seorsim dandum censui, sunt ea quæ habent verbum ἔχω, item quæ verbum θεῶ, quod in compositione tantum usurpatur pro τίθημι, item verbum βύω: de quibus compp. nunc agam.

Νουνεχόντως, q. d. Habendo mentem, More eorum qui mente præditi sunt. Sæpe ponitur pro Prudenter, Cordate, Considerate. Isocr. Panath. Οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ ν.: Areop. Οὐδὲ γὰρ τὰ περὶ τὰς θεωρίας, ὧν ἕνεκα τις ἦλθεν, ἀσελγῶς οὐδ' ὑπερηφάνως, ἀλλὰ ν. ἐποίουν. [Lobeck. Phryn. 604. Pro νουνεχόντως Plato 3. p. 126. dixit ἐχόντως νοῦν.] Affertur vero a quibusdam Gramm. partic. COMP. Νουνέχοντες i. significans q. νοῦν ἔχοντες, Prudentes, ut supra dictum fuit; item verbum Νουνέχω, in VV. LL.: sed horum exemplum desidero. Quinetiam quod eadem in Νοῦς e Bud. annotant, νουνεχεῖν dici posse unico accentu, nusquam ap. eum reperio. Νουνεχὴς, Prudens, Qui sapit, Cordatus. A quo superl. νουνεχέστατος, quod a Polyb. poni etiam pro Moderatissimus testatur Bud. [cf. 27, 12, 1. " Toup. Opusc. 2, 177. 185." Schæf. Mss.] Νουνεχῶς, Prudenter, Cordate, Polyb. N. ἐδόκουν πραγματεύεσθαι πρὸς τοὺς τότε καιρούς. Idem alicubi (2, 13, 1. 5, 88, 2.) copulat νουνεχῶς cum πραγματικῶς. [* Νουνέχεια, 4, 82, 3. al. * Νουνεχία. * " Νούνεχος, Tzetz. Chil. 3, 264." Elberling. Mss.]

Νουθετέω, q. d. Menti indo, impono, pro Moneo, Admoneo, Commoneo, Commonefacio: ut in his Menandri senariis, pulcram gnomen habentibus. Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοὶ, Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γινώσκομεν, quos ita Lat. versibus reddidi, Alios monere, si quid errent, novimus, Errata at ipsi nostra non cognoscimus. Non solum autem dicitur νουθετῶ σε, sed et νουθετῶ σε τοῦτο, cum duobus accus., uno personæ, altero rei. Soph. (Aj. 1156.) Τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει, Hæc eum monebat, His eum monebat, His monitis eum monebat: ut alicubi

Ovid. loqui memini. Sic Aristoph. Σφ. (731.) Εἴθ' ὤφελέν μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς Εἶναί τις, ὅστις δὴ τοιαῦτ' ἐνουθέτει. Lucian. (1, 161.) Τοιγαροῦν ἥκω ταῦτά σε νουθετήσων. Potest autem fortasse alicubi νουθετῶ σε ταῦτα reddi etiam Admoneo te de his. Νουθετῶ Bud. vertit etiam Reprehendo, Castigo, Increpo, in isto Plat. l. in Phædro, ubi tamen habetur pass. vox, non act. Ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων καὶ πρὸς τῷ θείῳ γιγνόμενος, νουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς. Quamvis autem ita interpretandum censuerit Bud., proprie tamen minus esse νουθετεῖν quam ἐπιτιμᾷν, Increpare, ostendunt cum alii ll., tum hic Synesii, Νουθετήσας οὐκ ἔπεισα, ἐπιτιμήσας ἠρέθισα. Idem vero apparet et ex Athen. Κολάζειν δὲ ἐν δίκῃ δούλους δεῖ, καὶ μὴ νουθετοῦντας ὡς ἐλευθέρους, θρύπτεσθαι ποιεῖν. Sed Plato addidit huic verbo et dat. πληγαῖς: cui simile est ap. Aristoph. Σφ. (254.) νουθετεῖν κονδύλοις. Est autem illud νουθετεῖν πληγαῖς ad verbum Commonefacere verberibus. I. e., Verberibus uti loco verborum ad commonefaciendum. || Νουθετοῦμαι, Moneor, Admoneor, Commonefio, Isocr. Busir. Ὅτι τοῖς πλείστοις τῶν νουθετουμένων ἔμφυτόν ἐστι μὴ πρὸς τὰς ὠφελείας ἀποβλέπειν. Vide et in Νουθετῶ exemplum e Plat. Phædro. [" Ad Lucian. 1, 419. Diod. S. 1, 203. Jacobs. Anim. 235. * Νουθετητέος, Eur. Ion. 448." Schæf. Mss.: Bacch. 1254.] Νουθέτημα, τὸ, Monitum, cujus tamen pluralis usitatior est Monita, ac præsertim dat. Monitis, Monitus, Monitio, Admonitio, Plut. (6, 256.) e quodam Poëta, Ἄγαν δὲ μωραίνοντι νουθετήματα, subaudi, sunt φάρμακον. [Æsch. Pers. 832. Soph. El. 343. " Thom. M. 630. ad Herod. 216." Schæf. Mss.] Νουθέτησις, idem; sed νουθέτημα proprie est potius Id ipsum, quod monentes dicimus, s. monendi causa; at νουθέτησις, Actio ipsa monendi. Utitur autem Aristot. Eth. [Plut. 6, 261. " Mœr. 270. et n., Thom. M. 630. Wakef. Herc. F. 1259. Musgr. ibid." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 512. * Νουθετήσιμος, 511. * Νουθετητὴς, 520. Philo Legat. ad Caium 999. " Ad Hesych. 2, 1337, 12." Dahler. Mss. * Νουθετητικὸς, Plato de LL. 5. p. 232. * Νουθετητὸς, unde * " Ἀνουθέτητος, Demosth. Epist. 3. p. 1477, 14." Seager. Mss. Clem. Alex. p. 35. " Basil. Sel. Thecl. V. 295. Γνῶμ. Μονοστ. 436. Georg. Lapitha Poëm. Mor. 140. * Δυσνουθέτητος, Theoph. Simoc. Ep. 29." Boiss. Mss.] Dicitur ETIAM Νουθεσία, Plut. de Virt. mor. Καὶ γὰρ ἡ ν. καὶ ὁ ψόγος ἐμποιεῖ μετάνοιαν καὶ αἰσχύνην: [cf. 6, 168. " Thom. M. 630. Wakef. Herc. F. 1259. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 9, 332. Brunck. Aristoph. 3, 190. ad Mœr. 29. 270. Alciphr. 72. Lennep. ad Phal. 13. Conf. c. νομοθεσία, ad Diod. S. 2, 8." Schæf. Mss.] Νουθετία ap. Plat., si J. Polluci credimus. [" Ad Mœr. 29. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 202." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 505. * Νουθετεία, 521. Porson. Advers. 271.] Νουθετικὸς, Monitorius, Admonitorius, Pertinens ad admonitionem: λόγοι Plato de LL. Verba monitoria, quibus aliquem monemus. Utitur et Xen. (Ἀπ. 1, 2, 21.) Ὅταν δὲ τῶν ν. λόγων ἐπιλάθηταί τις, ἐπιλέλησται καὶ ὧν ἡ ψυχὴ πάσχουσα τῆς σωφροσύνης ἐπιθυμεῖ. [" Kiessl. ad Jambl. V. P. 121." Schæf. Mss.] " Ἀντινουθετέω, Vicissim admoneo," [Plut. 6, 269. * Ἀπονουθετέω, Polyb. 15, 6, 6.] " Κατανουθετέω, " Monitis instituo et moderor, Præceptis tempero. " Bud. e Synesio, (277.) Κατανουθετήσει καὶ παιδα" γωγήσει σε ἡ ἐπιστολή. Possis etiam reddere Com" monebit, Commonefaciet." [* " Ὑπονουθετέω, Ælian. H. A. 403." Wakef. Mss.] Νουθετίζω, i. q. νουθετῶ, Moneo, UNDE Νουθετισμὸς, i. q. νουθεσία, Monitio: quo verbali usus est Menander, ut discimus ex J. Poll., (9, 139.) qui alioqui hanc vocem improbat. Nam ubi de νουθετῆσαι ac synonymis s. potius eod. pertinentibus verbis egit, subjungit, Τὰ δὲ πράγματα, νουθεσία· καὶ ὡς Πλάτων, νουθετία: quibus addit, Φαῦλος γὰρ ὁ Μενάνδρου νουθετισμός. [" Thom. M. 630." Schæf. Mss. * Νουθετησμὸς, Phot. v. Νουθετίαν.]

AT Νουβυστικὸς ET Νουβυστικῶς ap. Aristoph. Comicum leguntur, ab eo, ut opinor, ficta joculariter.

A Exp. autem νούβυστικὸν Schol. νοῦ πεπληρωμένον, Mente refertum, in Ἐκκλ. (441.) Γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυστικὸν Καὶ χρηματοποιόν. At Νουβυστικῶς legitur Σφ. (1294.) ubi quidam compellans χελώνας, Testudines, dicit, Ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος, Καὶ τρισμακάριαι τοὐπὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς, Ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς Κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε ταῖς πλευραῖς στέγειν: ubi Schol. νουβυστικῶς exp. νοῦ * πεπληρωμένως, συνετῶς, Prudenter: dicens esse derivatum a nomine νοῦς et verbo βύσαι, τὸ πληρῶσαι: affertque in exemplum, hemistichium istud, Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, ex Od. Δ. (134.) ubi Eust. βεβυσμένος exp. ὁ γέμων καὶ μετὰ ὠθισμοῦ τινος μεστὸς, a VERBO Βύω: unde Comicus, intelligit autem Aristoph. (Πλ. 379.), dicit τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. Addit Schol. Aristoph. præterea inveniri et in Comœdia quæ Ἐκκλησιάζουσαι inscribitur, intelligens, ut opinor, de l. illo quem modo protuli. Apud Suid. perperam scriptum est νουβιστικὸν et νουβιστικῶς, utrumque cum ι in secun-

B da syllaba. Existimo autem, uti dixi, esse fictum a Poëta ludente, ideoque ei, qui serio loqui vult, minime eo uti suaserim. [" Toup. Opusc. 1, 18." Schæf. Mss. Eupolis Suidæ v. Ξενοφάνης. " Diog. L. 519." Wakef. Mss.]

" Νοΐδιον, ut βοΐδιον, non νούδιον, diminutive a " νοῦς dici tradit Phrynichus" [p. 31=87. Lobeck.] " Utitur Aristoph. Ἱππ. (100.) Ἦν γὰρ μεθυσθῶ, " πάντα ταυτὶ καταπάσω Βουλευματίων καὶ γνωμιδίων " καὶ νοϊδίων: ubi Schol. exp. διανοημάτων, ut sit " Cogitatiuncularum." [" Porson. Hec. p. li. Ed. 2. Νοΐδιον, ad Mœr. 276. Bergler. Alciphr. 325." Schæf. Mss.]

Νοερὸς, q. d. Mentalis, Intellectualis: φύσεις et δυνάμεις, Dionys. Areop. et Greg. Naz. Naturæ intellectuales, quæ sc. sunt intelligentiæ abstractæ: ut Angeli. Hæc Bud., qui etiam docet νοερὰ et αἰσθητὰ a Dionys. Areop. opponi. Ab Hes. annotatur distinctio inter νοερὸν et νοητὸν, sed mendosus est ejus l. Vide Νοητός. [" Luzac. Exerc. 35. Ja-

C cobs. Anth. 10, 273. 287. 288." Schæf. Mss. * " Νοερητόκος νοῦς, de Deo, Synes. H. 2, 167. p. 322. * Νοερηφόρος ὁρμὴ, Impetus animi ad intellectualia, 1, 121. p. 315. * " Αὐτονόερος, Euseb. H. E. 384. cf. Vales." Kall. Mss.] Νοερῶς, q. d. Intellectualiter, Bud. e Gennadio, Ὁ θεὸς ζῇ νοερῶς, καὶ ἔστι νοῦς ἀτελεύτητος. [Psell. Schol. in Orac. Chald. p. 106. * Νοερότης, Cum quid intelligi tantum et mente concipi potest, nec sub sensus cadit. * Νοερωτὸς, i. q. νοερὸς, Sext. Emp. Pyrrh. 1, 224. Schneidero susp. * Νοηρὸς, Cod. Medic. Æneæ Tact. c. 28.]

" Νοαρέως, Hes. affert pro νουνεχόντως, Sapien" ter."

[* " Νοϊκὸς, Valentin. ap. Epiphan. Hær. 31, 6." Routh. Mss.]

" Ἀμερινοῦ, Hes. affert pro ἀποτυχόντος τοῦ νοῦ, " sed suspectum est."

Νοέω, Mente agito, In Animo verso, Cogito, Il. A. 542. οὐδέ τί πώ μοι Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ,ττι νοήσεις: quæ verba sunt Junonis ad Jovem. Is au-

D tem paulo post respondens dicit, Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι, sub. μῦθον. Et νόον νοεῖν ap. Eund.: Il. I. (105.) Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει Οἷον ἐγὼ νοέω. Et νοεῖν φρεσὶ, ap. Eund. (X. 235.) item (Od. E. 188.) νοέω καὶ φράσσομαι. Redditur autem In animum induco a Bud. in Il. Θ. (408.) Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ,ττι νοήσω: nam exp. Semper enim mihi solet obsistere et refragari, ubi quid in animum induxi. Alicubi redditur etiam In animo habeo. Item Animadverto: quo verbo possumus interpretari in Od. (Υ. 367.) ubi jungitur participio, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὕμμιν Ἐρχόμενον. Alibi commodius, Intelligo: Hesiod. Ἔργ. (1, 89.) Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος ὅτε δὴ κακὸν εἶχ' ἐνόησε. Sic autem interpr. et Cic. ap. Epicurum; nam hæc ejus verba, Οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθὸν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν ἡδονὰς, κ. τ. λ., quæ habes p. 52. mei Cic. Lex., ita reddit, Nec enim habeo quod intelligam bonum illud, detrahens eas voluptates quæ sapore percipiuntur. Idem ap. Plat. Τῷ γὰρ

τῶν νοουμένων καλλίστῳ vertit, Quod enim pulcerrimum in rerum natura intelligi potest. A Bud. redditur Mente concipio, in Greg. l. Οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι. Possit autem exponi itidem Mente concipere, aut certe Intelligere et in Herodiano (4, 7, 2.) Πλὴν νοῆσαι τὸ κρινόμενον εὐθὺς ἦν. At vero cum dicit (2, 9, 2.) Νοῆσαί τε ὀξὺς, καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ταχὺς, est νοῆσαι potius Excogitare. || Aliquam Cogitandi signif. habet, et cum dicitur ἐσθλά σοι νοῶ, ut sit ad verbum Bona tibi cogito, pro quo dicitur potius Latine, Bene tibi consultum cupio, Hesiod. Ἔργ. (1, 284.) Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω μέγα νήπιε Πέρση. Ut vicissim dicitur κακὸν νοεῖν τινι, quo utitur Xen. (Ἱερ. 1, 15.) et illuc quidem pertinet v. εὐνοεῖν, huc autem v. δυσνοεῖν. || Prudens sum, Sapio, sicut et νοῦν ἔχω hanc signif. interdum habere docui supra, Il. A. (577.) Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διῒ, At matri suadeo, quamvis sapiat et ipsa, ut patri caro Jovi gratificetur: nisi quis accusativum hic subaudiat cum νοεούσῃ, sc. τόδε, aut quempiam hujusmodi. B Sic Phocyl. (84.) Οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἱ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες. Hinc etiam νοήμων pro Eo qui sapit, prudens est. || Video, Cerno, Il. Γ. (30.) Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς Ἐν προμάχοισι φανέντα: cum pro eod. dixisset paulo ante ὀφθαλμοῖσιν ἰδών. Sic (21.) Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος: quibus tamen in ll. redditur etiam Animadvertere. Alicubi addit et dat. ὀφθαλμοῖσιν, sicut et νοῆσαι cum ἰδεῖν nonnullis in ll. copulat. || Dicunt etiam verba s. orationem alicujus τοῦτο νοεῖν, pro τοῦτον τὸν νοῦν ἔχειν, quam signif. nominis νοῦς exposui supra, i. e. Hunc sensum habere, Hanc esse ejus sententiam, Hoc significare, Hoc sibi velle. Νόον γὰρ λόγου, inquit Eust., φαμὲν, καθότι καὶ νοεῖν αὐτὸν λέγομεν· ὡς τὸ, Πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν ὅ,τι νοεῖ: i. e., ποταπὴν ἔννοιαν κρύπτει. Quod exemplum unde afferat, non addit: affert autem ex Aristoph. Πλ. (55.) ubi Schol. similem verbi hujus usum e Plat. affert. [" Barthel. Voy. 3, 342. Fischer. ad Palæph. 88. ad Mœr. 118. Abresch. Lectt. Aristæn. 205. ad Od. B. 117. 121. C Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 310. Heyn. Hom. 5, 121. 6, 106. 8, 290. 665. Excogito, Longus p. 59. Vill. Video, Christod. Ecphr. 321. 335. 372. Jacobs. Anth. 11, 22. Conf. c. φρονῶ, Brunck. Aristoph. 3, 75. Unde? Heyn. Hom. 4, 281. Cum inf. fut., Herod. 606, 46. 51. In νοέω et compp., act. et pass. promiscue usurpantur, Brunck. ad Eur. Med. 881. Soph. Œd. T. 1054. Toup. Opusc. 1, 395. * Νόημι, Greg. Cor. 294. Νώω, Wessel. Diss. Herod. 156. Dawes. M. Cr. 102. Valck. Diatr. 285. ad Callim. 1, 260. 2, 4. ad Charit. 275. ad Herod. 601. 717. Wakef. Trach. 1136. Brunck. Soph. 3, 522. Callim. 1, 553." Schæf. Mss.] " Ἐνένητο, per sync. pro " ἐνενόητο, ap. Hes." " Ἐνένωτο, et Ἐνενώκασι, ap. " Herod. (1, 77.) leguntur Ionica contractione pro " ἐνενόητο et ἐνενοήκασι: ut ἐνένωτο στρατεύειν. " Itidem Idem (7, 206.) dicit, Ἐνενῶντο τοιαῦτα ποιή" σειν, Ad talia patranda animati erant, s. Animus " eis erat talia facere: pro ἐνενόηντο, q. e. præt. D " plusquamp. pass. a th. act. νοέω." " Ἐνώσατο, " quod Hes. exp. διενοήθη, Ion. contractione factum " ex ἐνοήσατο." [" Νενωμένος, i. q. ἐννοήσας, Mente agitans, ap. Herod. 9, 53. ubi vide Interpr., qui et ex aliis Auctoribus Νένωται et Νωσάμενος citant, quæ alii ad verbum inusitatum * Νόω (* Νοόω, Eust. ad Il. A. p. 53.) referunt, alii rectius (ut videtur) ad v. Νοέω, ut νενωμένος, νένωται et νωσάμενος per crasin sic formata sint e νενοημένος, νενόηται, νοησάμενος." Schw. Mss. * " Νοητέον, Fr. Eurip. ap. Clem. Alex. p. 45. Ed. Par. Θεὸν δὲ ποῖον, εἰπέ μοι, νοητέον; Τὸν πάνθ' ὁρῶντα, καὐτὸν οὐχ ὁρώμενον. Just. Mart. Philemoni tribuit." Seager. Mss.]

Νόημα, τὸ, Quod mens agitat, agitavit, cogitat, cogitavit, Cogitatum, Cogitatio; Consilium. Od. H. (36.) Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, B. (363.) Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα Ἔπλετο; quod hemistichium in aliis etiam extat hujus Poëmatis ll.: sicut et hoc in aliquot, τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι A νόημα. Et Il. P. (409.) Ἦ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα. Sæpe etiam in plur. νοήματα: Σ. (328.) Ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ: ubi τελευτᾷν νοήματα est quod alibi dicit νοήματα ἐκτελεῖν, a Latinis autem dicitur Cogitata perficere. Legimus vero et νοήμασι κερδαλέοισι ap. Eund. ubi exponere possumus Consiliis, s. potius Consilio, ut sit plur. pro sing. Dicitur νόημα et quod Latine Inventum substantive; nam ἐφεύρημα Suid. exp. Est certe ubi νόημα redditur etiam Ingenium; sed et pro Mens positum censetur cum alibi, tum in Hesiodo Ἔργ. (1, 128.) Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα. || Νόημα in soluta oratione a Bud. redditur Sensum animi, s. Sensum, sine adjectione. Item Notio: τὰ πρῶτα ν., Themist. 93. Primæ notiones. Affert autem et ex Ammonio, Αἱ ψυχαὶ αἱ ἡμέτεραι γυμναὶ μὲν οὖσαι τῶν σωμάτων, ἠδύναντο δι' αὐτῶν τῶν ν. σημαίνειν ἀλλήλαις τὰ πράγματα· ἐπειδὴ δὲ σώμασι συνδέδενται, καὶ δίκην νέφους περικαλύπτουσιν αὐτῶν τὸ νοερὸν, ἐδεήθησαν τῶν ὀνομάτων δι' ὧν σημαίνουσιν ἀλλήλαις τὰ πράγματα. Sed in h. Ammonii l. Sensa potius quam Notiones interpretari debemus. Hac voce νόημα Omnem intellectum posse intelligi testatur Fabius, ut mox docebo. Est certe νοήματα frequens ap. Rhett. pro Sententiis, et iis etiam quæ alio nomine appellant ἐνθυμήματα. Dionys. H. de Isocr. Περιόδῳ τε καὶ κύκλῳ περιλαμβάνειν τὰ νοήματα πειρᾶται. Idem de Lysia loquens, Τίς δ' ἐστὶν ἣν φημι ἀρετήν; ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα οἰκεῖα πάνυ καὶ ἀναγκαῖα τοῖς δικανικοῖς λόγοις. Idem ead. de hoc ipso tradens, Ἐν δὲ τῷ συστρέφειν τὰ ν., καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν, ὡς πρὸς ἀληθινοὺς ἀγῶνας ἐπιτήδειον Λυσίαν ἀποδέχομαι. Quos ll. eo etiam lubentius protuli, quod faciant ad expositionem hujus loci Juvenalis, Sat. 6: Non habeat matrona, tibi quæ juncta recumbit, Dicendi genus, aut curtum sermone rotato Torqueat enthymema. Nec enim dubito quin Juvenalis ita locutus sit ad Græcum illud loquendi genus respiciens, et Torquere enthymema sermone rotato, sit συστρέφειν καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν. Sic porro νοήματα usurpavit et Plut. in Vita Homeri. Fabius autem 8, 5. postquam scripsit, ἐνθύμημα esse Omne quod mente concipimus, quod certe et voci νόημα convenire potest, si ejus derivationem consideremus, proprie tamen dici Eam sententiam quæ sit e contrariis, propterea quod eminere videtur inter ceteras, etc. non multis interjectis subjungit, Est et quod appellatur a nobis, (quidam autem Codd. habent, A novis,) νόημα, qua voce Omnis intellectus accipi potest; sed hoc nomine donarunt Ea quæ non dicunt, verum intelligi volunt: ut in eum, quem sæpius a ludo redemerat soror, agentem cum ea talionis quod ei pollicem dormienti recidisset, Eras dignus ut haberes integram manum: sic enim auditur, ut depugnares. || Apud Aristoph. Σφ. (1055.) τὰ νοήματα Schol. exp. τὰ ἐπινοήματα τῶν δραμάτων. [" Ad Od. B. 117. 121. Lennep. ad Phal. 166. Græv. Lectt. Hes. 524. Lobeck. Aj. p. 250. Lucian. Ep. 5. Conf. c. ὄνομα, ad Dionys. H. 5, 46. cf. Xen. de Ven. 419. Schneid. Θᾶττον νοήματος, Abresch. Lectt. Aristæn. 26. Valck. Hipp. p. 289. Διέπτατο δ' ὥστε ν., Heyn. Hom. 7, 22." Schæf. Mss.] " Νῶμα, Ionica contractione pro " νόημα dicitur: unde ab Hes. quoque exp. per νόημα " et ἐνθύμημα, Cogitatum. Idem νώματα esse dicit " etiam ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων τὰ γνωρίσματα: ab aliis " exp. θρέμματα." [" Wakef. Eum. 382. * Νοηματικὸς, Musgr. Rhes. 579." Schæf. Mss. " Hes. v. Δράστης. * Νοηματίζω, Eust. Od. 237, 49." Wakef. Mss.]

AT Νοήμων, ὁ, ἡ, Poëtis tantum usitatum pro Mentis compos, Prudens: [" imo vero habet etiam Herod. 3, 34. pro quo alibi φρενήρης." Schw. Mss.]. SICUT Ἀνοήμων, Non compos mentis, Minime prudens, Insipiens, Stultus, ἀνόητος, Il. Ψ. (612.) καὶ Ἀντιλόχοιο νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ Ἵππον ἄγειν. Od. (N. 209.) οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι Ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες. At vero ἀνοήμων habemus B. (278.) Ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων. [Lucian. 3, 60.]

Νόησις, ἡ, Cogitatio, Actio ipsa cogitandi, agitandi mente quidpiam. Cic. vertit Intelligentia in Plat. Timæo, Τὸ μὲν δὴ, νοήσει, μετὰ λόγου περιληπτὸν, Quorum alterum intelligentia cum ratione comprehenditur. Plut. (10, 10.) Ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰ περὶ τὰς νοήσεις, ἃς ἐναποκειμένας μὲν, ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένας δὲ, διανοήσεις: (605.) Διδασκαλίας, προλήψεις, νοήσεις, ὁρμὰς, συγκαταθέσεις, τοπαράπαν οὐδ' εἶναι λέγοντες. Sunt porro qui Pollucem reprehendant, quod νοήσιν dixerit esse σκληρότερον, quasi Platonem ipsum voce hac uti ignorarit; sed ipsimet ignorant qua in signif. J. Poll. σκληρότερον appellarit hoc vocabulum: nam de hac non intellexisse, apparet tum ex eo, quod ibi agitur de οἴησις, ὑπόληψις, ὑπόνοια, et similibus, tum etiam ex eo, quod non solum dicit esse σκληρότερον, sed addit καὶ ἀμφίβολον, respiciens sc. ad alterum hoc significatum, quod ap. Plat. ac Plut. habere ostendi. [" Ad Od. B. 121. *Νῶσις, (contracte, ut νῶμα,) Timon Phlias. 27." Schæf. Mss. AT] " Νῶσις Hesychio ῥέμβος, πτωχός."

Ut autem ἀνοήμων nomini νοήμων sic nomini νόησις opp. NOMEN Ἀνοησία: nam ἀνοησία sonat q. d. Inintelligentia, Intelligentiæ carentia, si ita loqui fas est; sed latius accipitur pro Insipientia, Stultitia: est autem rarus hujus vocis ἀνοησία usus, cum alioqui sit frequentissimus nominis ἀνόητος pro Insipiente. [" Aristoph. Fr. 280. (Bekk. Anecd. 404.) ad Mœr. 28. Thom. M. 30." Schæf. Mss.]

Νοητὸς, q. d. Intelligibilis, s. potius Mente perceptibilis, Qui intelligentia comprehenditur, Sub intelligentiam cadens, loquendo etiam Ciceroniane; nam in Plat. Timæo, Τῶν νοητῶν ἀεὶ ὄντων, Cic. vertit Sempiternarum rerum et sub intelligentiam cadentium. In alio autem ejus l. νοητὰ ζῶα reddit, Animantes eos qui ratione intelliguntur, ut videbis p. 16. et 24. mei Cic. Lex.: Plut. in Erot. 1362. meæ Ed. Ὡς δὲ γεωμέτραι παισὶν οὔπω δυναμένοις, ἐφ' ἑαυτῶν τὰ νοητὰ μυηθῆναι τῆς ἀσωμάτου καὶ ἀπαθοῦς οὐσίας εἴδη, πλάττοντες ἁπτὰ καὶ ὁρατὰ μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων προτείνουσιν: ubi ἁπτὰ et ὁρατὰ opp. τοῖς νοητοῖς. Sic autem et generaliter αἰσθητὰ ap. Philosophos opponi videmus τοῖς νοητοῖς: et nominatim ap. ipsum Plut., cum alibi, tum in Plat. Quæst. Idem de Primo Frigido, Ἀλλ' ἐπὶ τὰς νοητὰς ἀναφέροντες ἀρχὰς τὰ αἰσθητὰ, Sed cum res sub sensum subjectas ad principia, quæ intelligentia comprehenderentur, referrent, Turn.: Symp. 8. Τὸ τὰ αἰσθητὰ ποιεῖν ἐναργέστερα τῶν νοητῶν. Sic autem νοερὰ quoque opponi τοῖς αἰσθητοῖς a Dionysio Areop. e Bud. annotavi supra: cum tamen alioqui νοερὰ distinguantur ἀπὸ τῶν νοητῶν, significetque νοερὸν actionem potius, sicut νοητὸν passionem: quam distinctionem aperte declarat Synes., Ep. 154. Τῶν δὲ κατὰ νοῦν ἐπιβολῶν μόνοι δέχονται τὰς ἐκλάμψεις, οἷς ὑγιαίνουσι τὸ νοερὸν ὄμμα φῶς ἀνάπτει συγγενὲς ὁ Θεὸς, ὃς τοῖς τε νοεροῖς, τοῦ νοεῖν καὶ τοῖς νοητοῖς αἴτιος τοῦ νοεῖσθαι. [" Jacobs. Anth. 8, 124. Valck. Phœn. p. 260. Wakef. S. Cr. 3, 183." Schæf. Mss.] Νοητῶς, q. d. Intelligibiliter, Ita ut intelligentia comprehendatur, Ita ut mente percipiatur, percipi possit. [" Procop. 3 Reg. 8." Wakef. Mss. LXX. Prov. 23, 1.]

COMP. Ἀνόητος, ET Εὐνόητος, ET Δυσνόητος. PRIMUM Ἀνόητος accipiendo quidem passive, sicut νοητὸς accipi videmus, q. d. Inintelligibilis, i. e. Qui intelligi non potest, s. Intelligentia comprehendi; sed hujus signif. exempla non afferuntur: at vero signif. activæ, pro eo sc. Qui non intelligit, habemus ap. Plat. Timæo, ubi ἀνοητὸν opp. τῷ νοῦν ἔχοντι, ita scribens, Λογισάμενος οὖν, εὕρισκεν, ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὁρατῶν, οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος, ὅλον ὅλου κάλλιον ἔσεσθαί ποτ' ἔργον: quæ ita Cic., Cum rationem igitur habuisset, reperiebat nihil esse eorum quæ natura cernerentur, non intelligens, intelligente, in toto genere, præstantius, ubi etiam sequitur νοῦν, quod Idem vertit Intelligentiam. At vero in quopiam Luciani l. memini me observare nomen hoc ἀνόητος itidem quidem de non intelligente, sed ita accipiendo verbum intelligere, ut cum dicitur Intelligere

A aliquam linguam, aut aliquem sermonem; jungit enim ille cum gen. φωνῆς. || At vero frequentissimo et passim obvio usu ponitur ἀνόητος pro Eo qui nihil intelligit eorum quæ mente præditi viri intelligunt, et redditur Insipiens, Stultus, Demens, etc. Plato Philebo, Καὶ τούτων τῶν ἡδονῶν ἑκατέρας πῶς ἄν τις ὁμοίας ἀλλήλαις εἶναι λέγων, οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως; ibid. autem et ἀνοηταίνειν dicit, ut docebo in eo verbo. Plut. de Prud. Anim. Ἰχθῦς δὲ, τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνοήτους, λοιδοροῦντες ἢ σκώπτοντες, ὀνομάζομεν: de Exilio, Οἱ ἀνόητοι φυγάδες. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 31.) dixit etiam ταῖς ψυχαῖς ἀνόητοι. Usurpatur et de rebus, ut ἀνόητοι δόξαι καὶ ἐλπίδες, quæ in Ἀνοηταίνω e Plat. afferam. || Sed præter hanc signif., cujus passim occurrunt exempla, habet et aliam, si Suidæ credimus, s. potius Schol. Aristoph.: unde mutuatum esse Suid., sicut et alia plurima, existimo, scribunt enim τὰ ἀνόητα dicta fuisse τὰ ἀφροδίσια, Rem veneream, in Aristoph. N. (417.) Οἴνου τ' ἀπέχει, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων.
B Et ἀνοηταίνειν itidem dictum fuisse ἐπὶ τοῦ ἀφροδισιάζειν. Videor autem mihi et ap. Plut. τὰ ἀνόητα in hac signif. legisse. Huc certe pertinet, quod in Gallico sermone aliquando audimus, Une femme qui n'a jamais fait folie de son corps. [" Wakef. S. Cr. 4, 14. Brunck. Aristoph. 3, 202. Kuster. 57. Lucian. 2, 318. Lobeck. Aj. p. 336. Heind. ad Plat. Gorg. 158. ad Mœr. 180. Toup. ad Longin. 382. ad Charit. 283. ad Phalar. 102. 212. (sed malim ἀνόν.) Τὸ ἀ., Dionys. H. 2, 1177. 1179. 1188." Schæf. Mss.] Ἀνοήτως, q. d. Inintelligibiliter, Ita ut intelligi non possit. Sed potius pro Stulte, Insipienter, Lucian. (2, 51.) Τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα. Et ἀνοήτως διακεῖσθαι, Isocr. [Aristoph. A. 518. Xen. K. 3, 8. Plut. 6, 126. *Ἀνοητοτάτως, Plato Symp. p. 27. Ed. Wolf.] Ἀνοητία Attice, quod lingua communi ἀνοησία, Insipientia, Stultitia: quod Bud. e quodam Gramm. annotat, cujus nomen non profert. [" Mœr. 28. et n., Thom. M. 30." Schæf. Mss. Ἀνοητία, —σία, Lobeck. Phryn. 506.] Ἀνοηταίνω,
C Insipiens sum, Stultus, Stulte ago, me gero, Plato in quadam Epist., item in Philebo, circa princ. Ἥδεσθαι μέν φαμεν τὸν ἀκολασταίνοντα ἄνθρωπον, ἥδεσθαι δὲ καὶ τὸν σωφρονοῦντα, αὐτῷ τῷ σωφρονεῖν· ἥδεσθαι δ' αὖ καὶ τὸν ἀνοηταίνοντα καὶ ἀνοήτων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστὸν, ἥδεσθαι δ' αὖ καὶ τὸν φρονοῦντα, αὐτῷ τῷ φρονεῖν· καὶ τούτων τῶν ἡδονῶν ἑκατέρας πῶς ἄν τις ὁμοίας ἀλλήλαις εἶναι λέγων, οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως; Totum autem l. ideo protuli, quod prima fronte videri possit facere pro illa expositione τοῦ ἀνοηταίνω, quam modo e Suid. et Schol. Aristoph. protuli: ac certe Bud. cum eum non satis attente considerasset, dixit et ipse ἀνοηταίνειν et ἀκολασταίνειν hic conjungi: cum alioqui verbo ἀνοηταίνειν verbum φρονεῖν, illi autem ἀκολασταίνειν manifestum sit opponi σωφρονεῖν. At vero de ἀνοηταίνειν pro ἀφροδισιάζειν vide quæ in Ἀνόητος modo e duobus illis attuli. [" Heind. ad Plat. Gorg. 158. Kuster. Aristoph. 57." Schæf. Mss. " Theod. H. E. 4, 19." Mendham. Mss. * Ἀνοητέω, Epiph. 1, 585.]
D Ἀνοητεύω, pro eod.; sed nullum ex aliquo vet. Scriptore exemplum hujus affertur. [* " Τρισανόητος, Nicet. Eugen. 6, 328." Boiss. Mss. * Αὐτονόητος, Psell. in Orac. Chald. p. 108.] SECUND. comp. Δυσνόητος, Difficilis intellectu, Qui vix intelligi potest, Cujus sensum non facile quis assequatur. Usus est Petr. 2 Epist. 3, (16.) loquens de Paulo, Λαλῶν ἐν αὐταῖς περὶ τούτων, ἐν οἷς ἐστι δυσνόητά τινα, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν. [Diog. L. 9, 13.] Δυσνοήτως, Ita ut vix intelligi possit. TERT. Εὐνόητος, oppositum præcedenti, Facilis intellectu, Qui facile intelligi potest. Εὐνοήτως, Ita ut quis facile intelligat.

Νοητικὸς, Intelligendi facultate s. vi præditus. Ex Aristot. de Gen. Anim. 2. νοητικὴ ψυχὴ, q. d. Intellectualis anima. Et τὸ ν., Vis intelligendi, s. Facultas.

De compp. a v. Νοῶ.

E compositis a v. νοῶ quædam loco verbalis habeut nomen in οια, ut Ἀπονοοῦμαι habet Ἀπόνοια,

Προνοῶ s. Προνοοῦμαι, quod est multo frequentius, Πρόνοια: et Παρανοῶ, itidem Παράνοια, et Περινοῶ, Περίνοια: neque enim exemplum affertur horum verbaliter, ut ita dicam, formatorum, Ἀπονόησις, Προνόησις, Παρανόησις, Περινόησις. Sicut nec Μετανόησις a Μετανοέω. Partim autem hac de causa nomina illa Ἀπόνοια, Παράνοια, etc., in hunc locum servavi, partim etiam quod non habeant præcedens nomen in οος s. ους, ut his Ἔννοια, Εὔνοια, Δύσνοια, etc. quorum signiff. sequuntur et verba Ἐννοῶ, Εὐνοῶ, Δυσνοῶ, præeunt Ἔννους, Εὔνους, Δύσνους: sed et aliis quæ nullum suæ formæ verbum habent, præit tamen nomen in οος, s. ους: ut istis Μεγαλόνοια et Πολύνοια. Partim denique ut quæ inter nomina illa et verba est analogia quod ad signif. attinet, sub uno aspectu lectori ponerem. Alioqui certe hæc quoque nomina in superiorem ordinem retulissem: licet et ipse Bud. ἀπόνοια subjungat verbo ἀπονοεῖσθαι, itidemque πρόνοια verbo προνοοῦμαι.

" Ἀμφινέω, Ambigo, VV. LL. perperam pro ἀμφινοέω aut ἀμφιγνοέω. Utitur autem τῷ ἀμφινοέω in ea signif. Soph. Antig. (376.) Ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ Τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω, Τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην; licet Schol. ibi ἀμφὶ velit esse περισσόν."

[* " Ἀνανοέω, Xen. Eph. 1, 11. sed Jacobs. in Wolfii Anal. 3, 38. rescribit πολλὰ ἅμα ἐννοοῦντες." Boiss. Mss.]

Ἀπονοέομαι, οῦμαι, q. d. Mentem et intellectum ac rationem abjicio, Nihil pensi habeo, nullamque mei rationem, perinde ac si mentem amiserim, ac vecors factus sim. Vel, Vecordem quandam fiduciam concipio. His enim modis exprimendam puto vim hujus verbi, quæ certe major est quam ut eam unico verbo assequi possimus. Plut. in Sol. Ἐπὶ τούτοις δὲ πολλῶν νουθετούντων αὐτὸν ὡς ἀποθανούμενον ὑπὸ τοῦ τυράννου, καὶ πυνθανομένων τίνι πιστεύων, οὕτως ἀπονοεῖται, τῷ γήρᾳ, εἶπεν. Ubi tamen Interprr. aliis verbis utuntur, quæ non ita vim vocis hujus exprimunt, ut ea quibus modo sum usus. Unus enim sic vertit, Quærentibus qua re fretus ita pro salute desidiosus esset. Alter, Quærentibus qua re fretus ita confidenter nullum periculum horreret. Gallice certe ita redderem, Il se montre ainsi désespéré: vel, Il fait les actes d'un homme désespéré: licet non ignorem Gallicum Interpretem ita reddidisse, En quoi il se confioit pour parler ainsi audacieusement; sed ita uti nomine Desperatus, haud scio an Latinitas nobis concessura sit. Observandum autem est hic ἀπονοεῖται in præsenti: cum alioqui præteritum potius s. aoristus in usu sit. Xen. Ἑλλ. 6, (4, 23.) Οἴεσθαι οὖν χρὴ καὶ Λακεδαιμονίους ἄν, εἰ ἀναγκάζοιντο ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν, ἀπονοηθέντας διαμάχεσθαι. Plut. Φοβηθεὶς μὴ παντάπασιν οἱ τριακόσιοι ἀπονοηθῶσι κατὰ τῶν συγκλητικῶν. Et partic. ἀπονενοημένος a Bud. redditur Qui est cæcæ ac desperatæ mentis. Sed videtur mihi verti etiam posse, Vecordi quadam confidentia fretus: vel, Qui e desperatione vecors et amens factus est. Rursus Xen. Ἑλλ. 7, (5, 12.) Ἔξεστι δὲ λέγειν ὡς τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη. Lucian. (2, 592.) Τολμᾷ τόλμημα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου. || Ἀπονενόημαι, Vecors et amens factus sum, Vecors sum et amens, quasi mente omni abjecta, Vecordiam s. Amentiam in factis dictisve meis ostendo, Lucian. de eo loquens, qui amore Veneris Cnidiæ captus est, Πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν αὐτοῦ πόθων ἐπιτάσεις ἀπενοήθησαν: i. e., inquit Bud., In dementiam cesserunt, In temerariam et cæcam mentem evaserunt. Participium ἀπονενοημένος verti potest, si Budæo credimus, Vecors et amens, et deploratus profligatusque. Dem. (363.) Πῶς ἄνθρωποι κακίους ἢ μᾶλλον ἀπονενοημένοι τούτων γένοιντ' ἄν; Isocr. Symm. (31.) Πλὴν εἰ μή τις παντάπασιν ἀπονενοημένος ἐστὶ, καὶ μήθ' ἱερῶν, μήτε γονέων, μήτε παίδων, μήτ' ἄλλου μηδενὸς φροντίζοι. " Ἀπονενοημένος, dicitur Is qui ἀπονενόηται, Qui mentem ac intellectum amisit, Qui nihil pensi habet: ideoque Vecors, Amens, vel Inconsideratus, Stultus. Interdum etiam Qui de salute sua desperavit, Deploratus, Perditus, Profligatus. Interdum Qui et divinorum et humanorum curam abjecit, Qui deploratæ improbitatis est, s. Perditus et Deploratus: nam et ita hæc usurpantur vocabb. ap. Latinos." || Ἀπονοεῖσθαι et pro Insolescere Bud. e Chrys. affert. Ego non lubenter Insolescere interpretarer simpliciter, sed Vecorditer insolescere, Vesane, Vecordi quadam et vesana insolentia efferri. || Ἀπονενοῆσθαι citatur ex 2 Macc. 13, (23.) pro Rebellasse, Descivisse, ubi scribitur, Γνοὺς ἀπονενοῆσθαι τὸν Φίλιππον ἐν Ἀντιοχείᾳ τὸν ἀπολελειμμένον ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Quanquam non video quomodo etymologiæ hujus verbi consona possit esse hæc signif.: nisi eo respiciendo, quod qui rebellat s. desciscit a suo domino, is mentem mutat: et ita ἀπονενοῆσθαι esset quasi a priori mente discedentem rebellasse. Sed viderit ipse Auctor hujus libri, quo exemplo sic usus sit hoc verbo, si modo ita scriptum reliquit pro hac signif. [" Kuster. Aristoph. 71. Ἀπονοηθεὶς, Diod. S. 2, 130. 225. Dionys. H. 2, 712." Schæf. Mss. * Ἀπονοέω, Gl. Amento, Schleusn. Lex. V. T.]

B " Ἀπονούμενοι, Hesychio οἱ οὐ μνηστεύοντες: sed suspecta ea vox est." Ἀπονενοημένως, Amenter, Vesane, Vecorditer, Nulla sui ratione habita, ut faciunt vesani et desperati, Lucian. (1, 411.) Οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀ. προσεπήδησας, Isocr. in Archid. Ἀ. δὲ πρὸς τὸ ζῆν διακείμενοι, Nullam salutis suæ rationem habentes, tanquam vecordes. [Xen. Ἑλλ. 7, 2, 8.] " Galen. ap. Hippocr. (324, 40.) exp. ἀνεπιστρέπτως." " Ἀπενενοημένως ἔχειν, Despondere animum, VV. LL. perperam pro ἀπονενοημένως." [* " Ἀπονοησία, Argum. Aristoph. "Ορν." Schæf. Mss. * Συναπονοέομαι, Joseph. A. J. 5, 6, 4. Polyb. 2, 54, 14. 3, 68, 15.] " Ἀπονοητέω, transitive pro νοητὸν ἀπεργάζομαι καὶ φωτίζω videtur usurpatum, Eccles. cap. ult. Τὰ ἀγνοήματα αὐτῆς ἀπενοήτησα," [al. ἀπενόησα.] " Ibi enim interpr., Et ignorantias meas illuminavi. Sed Complut. Ed. ibi habet ἐπενόησα, Intellexi." Ἀπόνοια, quod alioqui est formatum a νοῦς potius quam a Νοέω, sicut ἄνοια, εὔνοια, ἔννοια, πρόνοια, et alia, cur autem hic sit a me positum, itidemque reliqua hujusmodi, docui in præfatiuncula

C compositis a Νοέω præfixa; Amentia, Vesania, Vecordia, Cæcitas mentis. Chrys. Ep. ad Rom. Ἀπόνοια ἐκπίπτουσα νοῦ· διὸ καὶ ἀπόνοια λέγεται, Dem. (310.) Οὔτ' ἀπόνοια Σωσικλέους, οὔτε συκοφαντία Φιλοκράτους, Plut. Alcib. (13.) Ὀλιγωρίᾳ δόξης, ἣν ἀναισχυντίαν καὶ ἀπόνοιαν οὖσαν, εὐτολμίαν ἔνιοι καὶ ἀνδρείαν καλοῦσι. Idem in l. de Virt. Mul., Phocensium decretum referens, de cremandis uxoribus et pueris, si Thessali victores fuissent, τὸ μὲν οὖν ψήφισμα Φωκέων ἀπόνοιαν οἱ Ἕλληνες ὠνόμασαν. || Bud. ἀπόνοιαν Galilæorum appellare ait Julianum flagitiosam vitam et vecordiam. || Citatur e Plut. Numa dat. pluralis ἀπονοίαις, Ἀπονοίαις καὶ θορύβοις περιέπιπτον. || Vesana quædam confidentia, Desperatio quædam vesana, Thuc. 1, (82.) Καὶ μὴ εἰς ἀπόνοιαν καταστήσαντας αὐτοὺς, ἀληπτοτέρους ἔχειν. Sic (7, 67.) Ἐς ἀπόνοιαν καθεστήκασι. || Vesana quædam insolentia, et animi elatio, Lucian. (1, 63.) de cœnipetis loquens et salutatoribus, Νῦν δὲ λατρεύοντες εἰς ἀπόνοιαν (τοὺς

D πλουσίους) ἄγουσι, Chrys. Εἰς ἀπόνοιαν αἴρονται πολλοὶ, καὶ εἰς ἀπόγνωσιν τῆς ἑαυτῶν καταπίπτουσι σωτηρίας. Sic autem exp. et in h. Ejusd. l. Ὑπὸ ἀπονοίας τινὸς φυσηθέντες: sed ego malim ὑπὸ ἀπονοίας vertere Præ vesania. [" Eran. Ph. 159. Lucian. 1, 47. 297. Plut. Mor. 1, 800. Fac. ad Paus. 1, 353. Coray Theophr. 197. ad Diod. S. 2, 411. 549. ad Dionys. H. 1, 290." Schæf. Mss.]

Διανοέομαι, Mente agito, Cogito, In animo habeo, Statuo, Thuc. 6, (93.) Διανοούμενοι μὲν καὶ αὐτοὶ πρότερον στρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, μέλλοντες δὲ ἔτι καὶ περιορώμενοι, Plut. Camillo, Διενοοῦντο μάχην συνάπτειν, In animo habebant prælium conserere, Cogitabant prælium conserere, de conserendo prælio. Cic. quoque διενοήθη vertit Cogitavit ap. Plat., sequente infin., ut videbis p. 28. mei Cic. Lex. Bud. exp. non solum Statuere, sed et In animum inducere, in Xen. (Ἀπ. 3, 6, 2.) Ὦ Γλαύκων, ἔφη, διανενόησαι προστατεύειν ἡμῖν τῆς πόλεως; Invenitur autem et cum fut. infinitivi ap. Thuc. locis aliquot, sed hi suspecti

mihi sunt. || Dicitur autem et sine infin. διανοοῦμαι τοῦτο, τοῦτο περὶ τούτου: aut etiam cum sola præp. περὶ habente suum gen. περὶ τούτου. Affertur vero et διανοοῦμαι πρὸς τοῦτο e Plat. pro Id cogitare, Mentem et animum ad id intendere. Sed suspecta est hæc constr.; at certæ passimque usitatæ illæ, in quibus exp. Bud. Animo versare, Commentari, Intelligere, Existimare, Judicare: ut videbis p. 117. 118. Sed redditur et verbo Sentire, itemque verbo Statuere ab Eod. in Isocr. in Symm. Περὶ ὧν ἂν δὲ βουλεύωνται, μὴ νομίζειν εἰδέναι τὸ συμβησόμενον, ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμένους, ὅ, τι ἂν τύχῃ δὲ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν, Sed ita de iis sentire et statuere, ut etc. Sic redditur et ap. Aristot. de Mundo, Ταῦτα χρὴ καὶ περὶ θεοῦ διανοεῖσθαι. Et ap. Plut. Διανενοῆσθαι ταῦτα περὶ τῆς γῆς. || Cum adverbio autem non uno modo jungitur; nec enim dicitur solum οὕτω διανοοῦμαι περὶ vel ὑπὲρ τούτου, et καλῶς διανοοῦμαι, vel κακῶς: Isocr. Κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων: et Lucian. Διανοηθεὶς κακῶς ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ, de quibus ll. dicam infra: sed etiam οὕτω διανοοῦμαι, sequente ὡς, et quidem cum partic. Cujus constructionis exemplum habes in Isocr. l. c. Ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμένους, ὅ, τι ἂν τύχῃ δὲ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν: item in Plat. Pol. 1. Ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε. Idem vero sine οὕτω, sed præpositione περὶ adjuncta particulæ ὡς, dixit, Ὡς περὶ καλοῦ ἄρα τινὸς ὄντος δεῖ τοῦ νόμου διανοεῖσθαι. Quibus in ll. οὕτω διανοεῖσθαι reddi etiam potest Ita sentire. At vero in isto Xenophontis, verbum διανοεῖσθαι adverbio χεῖρον jungentis, Καὶ ὁρᾷν καὶ ἀκούειν ἧττον, καὶ διανοεῖσθαι χεῖρον, Bud. vertit Animadvertere, Apprehendere animo et percipere. Sed in duobus illis, quos modo attuli, Isocratis et Luciani ll., διανοεῖσθαι longe secus interpretandum censeo; nam δ. κακῶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, τῶν ἑαυτοῦ, significare puto Malum de rebus suis consilium inire, Male de rebus suis consulere, s. potius per dat., Male rebus suis consulere: ac Lucianum in hoc loquendi genere Isocratem imitari voluisse mihi fit verisimile. || Διανοοῦμαι οὕτω πρὸς αὐτὸν, pro Eo sum animo erga illum, Ita sum animatus, Ita sum affectus. Quæ signif. videri nova possit, nec tamen aliam admittere videtur h. Platonis l., utpote qui διανοεῖσθαι et διατίθεσθαι pro uno eodemque usurpare videtur: Polit. 1. Καὶ δὴ καὶ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας, οἳ ὡς ἀληθῶς ἄρχουσιν, ἄλλως πως ἡγῇ διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ἢ ὥσπερ ἄν τις πρὸς πρόβατα διατεθείη; Ut autem novus videri possit hic verbi διανοεῖσθαι usus, sic et ille, quem supra dixi, ex eod. Plat. afferri, jungente hoc verbum cum ead. quidem præpositione, sed habente accus. rei, non personæ. [" Thuc. 1, 5. Alciphr. 20. Bergler. 305. Dawes. M. Cr. 100. De constr., Boeckh. in Plat. Min. 119. Cum inf., Thom. M. 163. 166. Δ. ὡς, seq. particip., Heind. ad Plat. Theæt. 337. ad Herod. 480. Μήτ' ἐργαζομένων, μήτε διανοουμένων, Dionys. H. 2, 1154." Schæf. Mss. * Διανενοημένως, Schol. Apoll. Rh. 1, 1336.] " Διανοητέον, Cogitandum," [Plut.] Διανόημα, τὸ, Quod mens agitat, agitavit, Cogitatum, Cogitatio, Commentatio, Sententia, ex Hermog., Bud. 117. [Xen. Ἑλλ. 7, 5, 19. Plut. 6, 145. 149.] Διανόησις, ἡ, Cogitatio: intelligendo pro Ipsa cogitandi actione: si quidem quam habet verbalis formam respiciamus. Plut. tamen διανοήσεις pro διανοίας dixisse mihi videtur (10, 10.) Τούτων γὰρ οὐδὲν ὅ, τι μὴ λογικόν ἐστι, καὶ πάντα τοῖς ζώοις ὑπάρχει πᾶσιν· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰ περὶ τὰς νοήσεις, ἃς ἐναποκειμένας μὲν, ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένας δὲ, διανοήσεις. [* " Διανοητής, Hes. v. Φρόνιμος." Wakef. Mss.] Διανοητικὸς, Ad cogitationem pertinens, In cogitatione et commentatione positus, Aristot. Eth. 2. init. duplicem ἀρετὴν esse dicit, unam διανοητικὴν, alteram ἠθικὴν: sic et l. 1. c. ult. Item Cogitatione et commentatione valens: unde a Bud. redditur etiam Commentator, et Ingeniosus. At τὸ δ., Vis animi commentatrix. I. q. τὸ διαλογιστικὸν, Damasceno. Bud. [Plut. 7, 771. Plato Tim. 88. * " Διανοητικῶς, Arrian. in Epict. 1, 14. p. 82. Stob. Ecl. p. 71." Kall. Mss.] Διάνοια vide supra inter nomina derivata a Νοῦς: at A verbale a Διανοοῦμαι est Διανόησις, quod habes paulo ante. [* Διανοητὸς, Aristot. Anal. Pr. 33, 3. * Διανοήτως, Eust. 25, 32.] Ἀδιανόητος, ὁ, ἡ, q. d. Cogitatione incomprehensibilis, Quem cogitatione comprehendere nemo potest, complecti, consequi. Fabius autem 8, 2. de quibusdum dictis loquens, Pessima vero sunt, inquit, ἀδιανόητα, Quæ verbis aperta, occultos sensus habent: ut, Conductus est cæcus secus viam stare: et, Qui suos artus morsu lacerasset, fingitur in scholis supra se cubasse. [Plato Soph. 238. Athen. 335. Diog. L. 400. * Ἀδιανοήτως, Schol. Aristoph. Eip. 1078. Dionys. H. 2, 107. * Δυσδιανόητος, Schol. Eur. Phœn. 30. * Εὐδιανόητος, Eust. Od. E. 235. p. 1535, 37. Symm. 1 Reg. 25, 3. * Ἐπιδιανοέω, Hippocr. Prænot. 28, 42.] Προδιανοέομαι, q. d. Præcogito, Ante cogito. [" Etym. M. 611, 41. Ocell. Luc. 33. Προδιανοέω, Prius considero, Aristox. 43." Wakef. Mss.] Προσδιανοοῦμαι, Insuper cogito, intelligo etc. sequendo signiff. τοῦ διανοοῦμαι. [Plut. 9, 714. * Προσ- B διανοητέον, Plato de LL. 740. * Ὑποδιανοῦμαι, Julian. Imp. Ep. 9. p. 378.]

Δυσνοέω, Malevolentia prosequor, Malevolus sum. Ut εὔνους, εὔνοια, et εὐνοῶ, sic δύσνους, δύσνοια, et δυσνοῶ, sed multo minus usitatum hoc verbum quam illud. [" Phal. Ep. 290." Wakef. Mss.]

Εἰσνοέω, unde aor. εἰσενόησα, quo utuntur Poëtæ interdum pro Animadverti, aut etiam Vidi: ut et simplex ἐνόησα hanc signif. interdum ap. eos habere dictum fuit. [" Agathias 18." Schæf. Mss.]

[* " Ἐκνοέω, (Dementem reddo,) Nonn. Synag. Hist. 1, 40." Boiss. Mss. Vide Ἐκνοσέω.]

Ἐννοέω, et interdum Ἐννοοῦμαι, Mente concipio, Cogito, Mecum reputo, Xen. K. Π. 2, (2, 10.) p. 29. Ἐννοῶ ὅτι ἐξεληλύθασι μὲν σὺν ἡμῖν οἱ μὲν καὶ βελτίονες, οἱ δὲ καὶ μείονος ἄξιοι· ἢν δέ τι γένηται ἀγαθὸν, ἀξιώσουσι κ. τ. λ. Idem voce passiva usus est 5, (3, 15.) Ἅμα δ' ἴσως καὶ ἐκεῖνο ἐννοεῖται, ὡς εἰ οἱ μὲν πρὸς ἡμᾶς ἀφιστάμενοι μηδὲν ὑπ' ἐκείνου κακὸν πείσονται κ. τ. λ., i. e. ἐνθυμεῖται, Bud. [" Ἐννώσας est C ap. Herod. 1, 68. per crasin pro ἐννοήσας." Schw. Mss.] || A Plat. Idem usurpari scribit non solum pro Animo voluto, et In mentem mihi venit, sed et pro Recordor, itidemque a Plut.; quorum locos ap. eum vide p. 723. Existimo autem ei, quem affert e Plat., adjungi hunc posse ex Eodem, in Minoë, Ἴσως οὐκ ἐννοεῖς· ἀλλ' ἐγὼ βούλει σε ὑπομνήσω; || IONICE dictum Ἐνενῶντο Bud. affert ibid. ex Herod. (7, 206.) habens itidem signif. τοῦ ἐνθυμεῖσθαι: ET Διενενῶντο, (ibid.) quod esse ait pro διενενοοῦντο. [" Ἐνένωντο et Διενένωντο scrib. penacute: pertinent hæc autem non ad Ἐννοέω, sed ad simpl. Νοέω, quod vide." Schw. Mss. " Porson. Med. p. 67. Brunck. et Musgr. ad v. 882. Thom. M. 312. Heind. ad Lys. 36. Fischer. ad Palæph. 88. et Ind. Abresch. Lectt. Aristæn. 205. 318. ad Xen. Eph. 163. 179. Ammon. 53. Intelligo, Plato 1, 115. Bip. Cum infin., Villoison. ad Long. 210. Soph. Antig. 664." Schæf. Mss.] " Ἐννοητέον, Cogitandum, In animo agitandum," [" Plato Clem. Alex." Wakef. Mss.] Ἐν- D νόημα, τὸ, Mentis conceptus, Cogitatum, Commentatio, Aristot. pro Conceptu mentis uti testatur Bud. [Prov. 12, 5. Sir. 21, 12. * Ἐννοηματικὸς, Just. Mart. Qu. et Respons. 437. * " Ἐννοηματικῶς, Etym. M. 336, 53." Wakef. Mss. * " Ἐννόησις, Brunck. ad Apoll. Rh. p. 3. Heyn. Hom. 5, 168." Schæf. Mss. * Ἐννοητικὸς, Aristot. Phys. 158.] Ἀνεννόητος, signif. activa, quod observandum est, Qui non intellexit, animadvertit, recordatur, Bud., afferens e Polyb. 2, (35, 6.) Ἵνα μὴ τελέως οἱ μεθ' ἡμᾶς, ἀνεννόητοι τῶν τοιούτων ὑπάρχοντες, ἐκπλήττωνται τὰς αἰφνιδίους καὶ παραλόγους τῶν βαρβάρων ἐφόδους: [11, 8, 3.] Ubi fortasse possit etiam exponi simplicius Ignari, sicut et in quibusdam aliis ll. ap. Suid., quem vide. [* Ἀνεννοήτως, Psell. Comm. in Orac. Chald. p. 92. " Niceph. Call. 1. p. 44." Kall. Mss. * Προανεννόητος, Epiph. 1, 212. 259. " Iren. 1, 5, 2. p. 5. Gr." Routh. Mss. * " Ἀπέννοια, Insania, Aqu. Ps. 138, 20. Ἀντιλέξουσί σοι εἰς ἀπέννοιαν: ubi tamen fortasse loco τοῦ ἀπέννοιαν, quo carent

Lexx. Græca, reponendum erit ἀπόνοιαν." Schleusn. Lex. V. T. * "Προεννοέω, Tzetz. Chil. 7, 621. unde * Προεννόημα, 619." Elberling. Mss. * "Προσεννοέω, Theod. Prodr. Rhod. 130. * Συνεννοέω, Nicet. Eugen. 6, 382." Boiss. Mss. * Συνεννοητέον, Eust. Il. B. p. 198, 32. * "Ὑπεννοέω, In animo meditor, Ælian. V. H. 346." Wakef. Mss.] At Ἔννοια, vide supra post Ἔννους.

Ἐπινοέω, Excogito, Comminiscor, Thuc. 1, (70.) Οἱ μέν γε, νεωτεροποιοὶ, καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσιν: unde etiam dicitur aliquid ἐπινοεῖσθαι pro Excogitari: Synes. Διὰ κακῶν ἐπινοηθέντων πρὸς τινῶν. Interdum vero Mente agito, Cogito: Thuc. 2, (8.) Ὀλίγον τε ἐπενόουν οὐδέν: quo genere loquendi utitur et alibi. Lucian. autem in hoc loquendi genere usus est nomine μικρὸν pro ὀλίγον, (1, 43.) Καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. At in VV. LL. affertur e Plut. Pericle, Οὐκ ἐπινοοῦσι τὴν τέχνην τὴν τῶν συμβόλων ἀθετοῦντες pro Non animadvertunt. Ex Herod. autem (1, 48. 3, 122.) in utraque voce cum infin., pro In animum induco, Destino. Præterea e Phalar. ἐπινοοῦμαί σοι pro Animum tibi intendo. [" Ad Diod. S. 2, 433. Boiss. Philostr. 537. Valck. ad Il. 22. p. 111. Diatr. 189. Toup. Opusc. 1, 571. ad Lucian. 1, 386. Fischer. Ind. Palæph. Lennep. ad Phal. 243. Med., Brunck. Soph. 3, 430." Schæf. Mss. * Ἐπινοητέον, Nicom. Geras. Harm. p. 9.] Ἐπινόημα, Quod quis excogitavit, commentus est, Commentum. [" Corai. Mus. Ox. 2, 7." Schæf. Mss. Polyb. 1, 8, 5. 2, 36, 4. Hippocr. 1271, 10.] Ἐπινοηματικὸς, de quo dicam in Ἐπινοητικὸς, quod proxime sequitur. [* Ἐπινόησις, Schol. Aristoph. Θ. 772. * Ἐπινοητὴς, Gl. Excogitator, M. Anton. 1, 16. " Jacobs. Anth. 12, 134. Brunck. Soph. 3, 521. ad Eur. Andr. 1117." Schæf. Mss. * " Ἐπινοήτρια, Inventrix, Excogitatrix, Pseudo-Chrys. Serm. 67. T. 7. p. 440." Seager. Mss.] Ἐπινοητικὸς, Qui promto est ad excogitandum ingenio, Præditus facultate excogitandi s. comminiscendi quod in rem sit. || Πόριμος ἀνὴρ, inquit Bud., dicitur ἐνθυμητικὸς, ἐπινοητικὸς, ποριστικὸς, Qui est acris commentationis ad excogitandum præsidium, subsidium. Sed Idem alibi habet etiam ἐπινοηματικός: scribens, Ἐπιχειρηματικὸς, Homo ingenii versatilis ad excogitandum quod opus est, εὐκίνητος, πολύτροπος, πολύνους, πολύμητις, Eust. qui etiam ἐπινοηματικὸς et ἐπινοητικὸς dici potest. Hæc ille: sed ego nullum hujus ἐπινοηματικὸς exemplum reperio. || Dicitur ἐπινοητικὸς, Orator etiam qui inventione valet. [Athen. 310.] Ἐπίνοια, ἡ, i. q. ἐπινόημα, sed ἐπίνοια tamen non est itidem verbale, ut docui in præfatiuncula his compp. præfixa, Quod quis excogitavit, Commentum: vel Solertia qua quis aliquid excogitat et comminiscitur. Aristoph. Σφ. (346.) ἀλλ' ἐκ τούτων ὥρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν, Greg. Ταύτης τῆς ἐπινοίας δέδοικα μὴ καὶ αὐτὸς ἐγενόμην πάρεργον· ἢ οὐκ οἶδ' ὅ,τι καὶ εἰπεῖν εὐπρεπὲς δεῖ, Vereor ne hac ejus solertia et hoc commento sedandæ discordiæ, mihi episcopatus delatus sit, Bud. || Cogitatio, Thuc. 3. Ὅπως μηδ' εἰς ἐπίνοιαν τούτου ἴωσι, Ut in cogitationem hujus rei non veniant, Ut de hac re ne cogitent quidem. At Polyb. magis nove dixit ἐπίνοιαν ποιεῖσθαι, 1, (20, 12.) Οὐδὲ ἐπίνοιαν ποιησάμενοι τῆς θαλάττης, Cum antea ne cogitassent quidem de mari. Synes. quoque ἐπίνοιαν dixit pro Cogitatione, Ep. 57. Οὐ γάρ ἐστιν ἐπίνοιαν ἀνθρώπου χωρῆσαι τίνα γένοιτ' ἂν τῷ Χριστοῦ προδότῃ τὰ κολαστήρια. [Soph. Ant. 389. Eur. Phœn. 411. Med. 764. Aristoph. Σφ. 1073. " Ad Lucian. 1, 458. 2, 208. Abresch. Lectt. Aristæn. 74. Toup. Opusc. 1, 296. 571. ad Charit. 220. 269. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. * Ἐπινοητὸς, unde] Ἀνεπινόητος, ὁ, ἡ, Qui excogitari non potest, cogitatione comprehendi non potest, vel mente concipi, ὃν ἐπίνοια ἀνθρώπου χωρῆσαι οὐ δύναται, ut loquitur Synes., l. c. [Diod. S. 2, 98. * Ἀνεπινοήτως, Theophyl. 3, 633. " Method. 395. * Ἀνεπινοησία, Sext. Emp. adv. Math. 3, 57." Kall. Mss. * Δυσεπινόητος, M. Anton. 6, 17. Julian. Orat. 1, 12.] Ἀντεπινοῶ, Contra excogito, vel Vicissim, Contra comminiscor, Vicissim comminiscor quod opponam commento alterius. [Joseph. A. J. 10, 8, 1. B. J. 5, 6, 3. * Κατεπινοέω, Basil. 3, 418. * Παρεπινοέω, Diod. S. 12. p. 295, 42. Schol. Aristoph. Ὀρν. 454. * " Προεπινοέω, Ante excogito s. destino, Chrys. in Ps. 101. T. 1. p. 937." Seager. Mss. M. Anton. 5, 12.] " Προσεπινοέω, Insuper excogito, Excogitatis adjicio." [" Philo V. M. in Dahlii Chrestom. Philon. 129." Boiss. Mss. * Προσεπινοητέον, Eust. Od. E. 249. p. 1533. Procl. Chrestom. 468. Gaisf. * " Συνεπινοέω, Simul intelligo s. cogito, Chrys. in Jo. Hom. 7. T. 2. p. 586, 5." Seager. Mss. " Erot. v. Ξυνιέναι p. 262." Boiss. Mss.]

Εὐνοέω, Benevolus sum, Benevolentia prosequor, Xen. K. Π. 8, (2, 1.) Οὐ ῥᾴδιόν ἐστι φιλεῖν τοὺς μισεῖν δοκοῦντας, οὐδ' εὐνοεῖν τοῖς κακονόοις. Ibid. copulavit φιλοῦσι et εὐνοοῦσι. Et pass. Εὐνοοῦμαι, quo usus et Menander, ut εὐνοοῦμαι ὑπό σου, Benevolentiam abs te habeo, s. potius, Habeo te benevolum. [" Ad Phalar. 244. 354." Schæf. Mss. * Εὐνόημα, Stob. Ecl. Eth. p. 192. cui OPP. * Ἀνόημα. * " Εὐνόησις, Artem. 97." Wakef. Mss. * Εὐνοητικὸς, unde * Εὐνοητικῶς, Stob. Eth. 204.] Ἀντευνοέω, Vicissim benevolus sum, benevolentia prosequor, Xen. K. Π. 8, (3, 19.) Οὓς γνοῖεν εὐνοϊκῶς ἔχοντας, τούτοις ἀντευνοοῦντας. [* " Ἀντεύνοια, Georg. Lapitha Poëm. Mor. 1351." Kall. Mss.]

[* " Ἰσονοέω, Aliquid tanquam simile s. par alii intelligo, Chrys. Hom. 106. T. 5. p. 693, 10." Seager. Mss.]

Κατανοέω, Animadverto, Intelligo, Perspicio; nam hæc Platonis, Ἔστι δ' ὅμως οὐδὲν ἧττον κατανοῆσαι δυνατὸν, Cic. ita vertit, Attamen illud perspici et intelligi potest. E Thuc. affertur cum partic., (2, 3.) Κατανοῶ ὄντας, pro Intelligo esse. Pro Intelligo, necnon pro Considero poni ab Aristot. scribit Bud. Affertur autem κατανοῶ et cum περὶ e Xen. (K. Π. 1, 6, 17.) Κατανοῶ περὶ τούτων. [" P. Abresch. Paraphr. 153. ad Diod. S. 1, 384. 2, 195. Herod. 115. Κατανοῶ περί τινος, Heind. ad Plat. Phædr. 329." Schæf. Mss. " Disco, Thuc. 1, (138.) Τῆς Περσίδος γλώσσης ὅσα ἠδύνατο, κατενόησε, Quicquid potuit linguæ Persicæ didicit." Brunck. Mss.] Κατανόημα, τὸ, Quod ab aliquo animadversum est, s. perspectum. Vel, ut scribit Bud., Quod est deprehensum et intelligentia cognitum. Vel, Commentum, Remedium excogitatum: cui interpretationi subjungit ex Aristot. in Polit. de Thalete, qui conduxit olearia prela, Τοῦτο γάρ ἐστι κ. τι χρηματιστικόν. Κατανόησις, ἡ, Animadversio, Deprehensio, Cognitio: ἡ τοῦ ἀληθοῦς κατανόησις, quod affertur e Greg. At e Plut. (Rom. 6.) Κατανόησιν ἑαυτοῦ πολλὴν παρέχει, pro Multa ingenii sui documenta præbet. Ad verbum, Multam sui cognitionem. I. e., Multos modos cognoscendi sui et perspiciendi: [cf. 27. Pomp. 37. * Κατανοητὸς, unde] Ἀκατανόητος, ὁ, ἡ, Qui animadverti non potest, perspici, intelligi. [Schol. Æsch. Pr. 153.] Δυσκατανόητος, Qui non facile animadverti potest s. intelligi. Vel, Qui vix potest animadverti etc. [Diod. S. 5. p. 205, 31.; 13. p. 348, 35. Plut. 6, 172.] Εὐκατανόητος, huic contr. [* " Προκατανοέω, Onesander 67." Boiss. Mss. Joseph. A. J. 17, 1, 1. * Προσκατανοέω, unde * Προσκατανόησις, Epicurus Diogenis 79.]

Μετανοέω, Post intelligo, sapio. I. e., Postquam res est facta, tum demum intelligens et mecum reputans qualis ea sit, meam de ea sententiam muto. Sed brevius reddi potest, Sententiam muto, Mentem muto; nam et Lat. Mentem interdum pro Sententia dicunt. Xen. (K. Π. 1, 1, 3.) Ἐκ τούτου δὴ ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν, μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων, οὔτε τῶν χαλεπῶν ἔργων ᾖ τὸ ἀνθρώπων ἄρχειν, ἤν τις ἐπισταμένως τοῦτο πράττῃ. Hic tamen non tam est Mutare sententiam, quam Sententia mutata cogitare: dixerat autem initio illius periodi, Ἐπειδὴ δὲ ἐνενοήσαμεν ὅτι Κῦρος κ. τ. λ. Interdum vero Μετανοῶ, Me pœnitet. Lucian. (2, 315.) Καὶ αὐτὸν μέντοι φασὶν ἀνανήψαντα οὕτω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης. Synes. Οὐ μετενόουν ἐφ' οἷς εὖ πεποιήκειν τὸν ἄνδρα. || Sed plerumque pro Mutata mente resipisco, simpliciter Resipisco, et veluti ad me redeo. Redditur etiam Ad sanam mentem redeo: vide in Μετάνοια cum alia, tum ea quæ e Lactantio afferam, Matth. 3. init., de Joanne Baptista, Κηρύσσων

ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας, καὶ λέγων, Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν: ubi vet. Interpres reddit Pœnitentiam agite: Erasm., Pœnitentiam agite vitæ prioris. At ego assentior potius reddentibus Resipiscite. Sic et ap. Marc. At vero Act. 8, (22.) præpositioni ἀπὸ jungitur, Μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας. In Apoc. 9, (20.) cum ἐκ. Invenitur autem et, Μετανοησάντων ἐπὶ τῇ ἀκαθαρσίᾳ, ap. Paul. 2 ad Cor. 12, (21.) quæ constructio durior est. || Μετανοῶ opp. τῷ προνοῶ, vide in Προνοῶ. [“ Ad Charit. 76. 119. Diod. S. 1, 432. 2, 307. 311. Abresch. Æsch. 2, 7. ad Mœr. 109. Cum infin., Lucian. 3, 662. Βραχυλόγως dictum, Heind. ad Plat. Gorg. 161.” Schæf. Mss. “ Οὐ μετανοεῖν, ἀλλὰ προνοεῖν χρὴ τὸν ἄνδρα τὸν σοφὸν, Epicharmus Stobæi c. 1.” Gataker. Mss.] Μετάνοια, ἡ, Mutata mens, s. sententia. Alia mens quam antea. Quo pertinet quod ap. Rutil. Lup. legitur, μετάνοιαν esse Schema, cum ipse se, qui loquitur, reprehendit, et id, quod prius dixit, sententia posteriori commutat. Sed ut plurimum redditur, ac certe reddi debet, Resipiscentia, alicubi vero et Pœnitentia. Lactant. 6, 24. Is enim, quem facti sui pœnitet, errorem suum pristinum intelligit; ideoque Græci melius et significantius μετάνοιαν dicunt, quam nos Latine possumus Resipiscentiam dicere; resipiscit enim ac mentem suam quasi ab insania recipit, quem errati piget, castigatque seipsum dementiæ, et confirmat animum suum ad rectius vivendum: tum illud ipsum maxime cavet, ne rursus in laqueos inducatur. Unde apparet et μετανοεῖν apte reddi Resipiscere. Quamvis autem in multis N. T. ll. apte reddatur Resipiscentia, est tamen et ubi ponatur pro Pœnitentia, quæ alioqui dicitur potius μεταμέλεια. Sic certe et ap. profanos Scriptt. utramque signif. habet. Plut. de Discern. Adul. Ὅταν δ' ἁμαρτάνωσι καὶ πλημμελῶσιν, ὁ μὲν ἐλέγχῳ καὶ ψόγῳ δηγμὸν ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν, ἐχθρὸς δοκεῖ καὶ κατήγορος: Pericle, Μετάνοια δεινὴ τοὺς Ἀθηναίους καὶ πόθος ἔσχε τοῦ Κίμωνος: Idem plurali utens dixit Symp. 7. Σωφρονισμοῖς τισιν ἢ μετανοίαις τῶν νέων. Paus. Att. Ἐς τοσοῦτον μετανοίας ἐλθεῖν. [Schleusn. Lex. N. T. * Μετανοητικὸς, Max. Tyr. 11, 3. * Μετανοητὸς, unde] “ Ἀμετανόητος, Quem non “ pœnitet, Qui pœnitentia non ducitur, Pœnitere ne-“ scius: ut in Ep. ad Rom. 2, (5.) Ἀμ. καρδίαν. “ Sic Bud. affert in Lex. suo, Ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου “ ἀμεταμέλητος, pro Sine pœnitentia excessit e vita.” [“ Lucian. Abdicat. c. 11. Marcus Eremita p. 50.” Boiss. Mss.]

Παρανοέω, q. d. Extra mentem sum. Sæpe redditur Deliro. Aristoph. N. (1480.) Ἐμοῦ παρανοήσαντος. Ex Eur. autem (Iph. A. 837.) pro Perperam intelligo. [“ Markl. Iph. p. 117. Lobeck. Aj. p. 276. Perperam intelligo, Boiss. Philostr. 386.” Schæf. Mss.] Παράνοια, Dementia, Delirium, Aristoph. N. (845. 1476.) et Plato de LL. [“ Toup. ad Longin. 217. Musgr. Ion. 1049. Actio dementiæ, Kuster. Aristoph. 60.” Schæf. Mss.]

Περινοέω, Mente complector, Animo concipio, Bud. e Plut. (7, 921.) Item pro Comminiscor et Excogito. Item pro περιττῶς νοῶ, vide exempla ap. Bud. 422. [“ Ad Lucian. 1, 386. Markl. Iph. p. 117.” Schæf. Mss. M. Anton. 1, 7. 7, 30.] “ Περι-“ νενοημένως, ex Hermog. (2, 246. 314.), affertur pro “ βαθέως, Alte, Profunde.” [* Περινόημα, unde * Περινοηματικὸς, Stob. Ecl. Eth. 2. p. 199. * Περινόησις, Plut. 8, 28. * Περινοητικὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 8. p. 231. Περινοητὸς, unde] * “ Ἀπερινόητος, Qui “ mente s. cogitatione comprehendi nequit, Damasc. “ de Deo.” [“ Chrys. in Esaiæ c. 2. T. 1. p. 1031, 6.” Seager. Mss. * Ἀπερινοήτως, Polyb. 4, 57, 10. * “ Δυσπερινόητος, Quod mens vix complecti potest, Chrys. in Ps. 103. T. 1. p. 944, 11.” Seager. Mss. “ Porphyr. V. P. 48.” Boiss. Mss. * Ἐμπερινοέω, Epicuri Fr. de Nat. 11. col. 9. Orell. * Συμπερινοέω, Una comprehendo, M. Anton. 8, 33.] Περίνοια, Mentis conceptus, comprehensio. Et Solertia, Vafrum commentum. Item Intelligentia singularis. Vide ibid. [“ Markl. Iph. p. 117. Boiss. Philostr. 470.” Schæf. Mss.]

Προνοέω, vel potius voce pass. Προνοέομαι, Ante
A percipio mente, Animo provideo, Futurum provideo s. Eventurum: πρότερον νοῶ, ut in Plat. Gorgia, ubi προνοεῖν et μετανοεῖν inter se opp., Ταῦτα γὰρ προνοήσασι μὲν, δυνατά· μετανοήσασι δὲ, ἀνίατα. Sic autem dixit Thuc. (3, 38.) ante Plat. Καὶ προνοῆσαι βραδεῖς τὰ ἐξ αὐτῶν ἀποβησόμενα. Alibi autem utitur potius pro Considerare. Sed ponitur sæpius pro Provideo, i. e. Prospicio, Providentiam ago, Curam gero, Consulo commodis alicujus. Lucian. (2, 190.) Καὶ τῆς νεολαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προὐνόουν. Usus est et Philo de Mundo, item Paul. Nullum vero ex antiquioribus testimonium affert Bud., invenitur tamen non semel ap. Xen. K. II. 8, (1, 1.) Οὔτε γὰρ πατέρες προνοοῦσι τῶν παίδων: (7, 3.) Ἑαυτοῦ τοι κήδεται ὁ προνοῶν τοῦ ἀδελφοῦ. Sed in hac signif. multo est frequentior pass. vox προνοοῦμαι. Thuc. 6, (9.) p. 200. Ὃς ἂν καὶ τοῦ σώματός τι καὶ τῆς οὐσίας προνοῆται. Idem utitur et sine casu pro Consulere. Sic προνοοῦμαί σου, Consulo commodis tuis. Bud. 722. e Xen. (K. Ἀ. 7, 7, 22.) ubi tamen et accus. rei habet,
B Ταῦτα ὡς φίλου ὄντος σου προενοούμην. At vero ap. Paul. ad Rom. 12, (17.) et 2 ad Cor. 8, (21.) Προνοεῖσθαι καλά: ubi aptius reddi videtur Procurare quam Providere. Neque enim Providere res honestas, s. quæ honesta sunt, dici æque commode potest ac dicitur Providere frumentum, pabulum. || Προνοεῖσθαι sunt qui posse etiam verti existiment Præcavere: e Diosc. Προνοητέον δὲ καὶ τῶν ἐπ' ὠφελείᾳ διδομένων· ἐπιφερόντων δὲ πολλάκις κίνδυνον, οὐχ ἧττον τῶν ἄλλων φαρμάκων: ut sit, Præcavendum etiam ab iis quæ etc. At Ruell. ita, Providendum etiam iis. Ego malim, Cautione utendum. Quæ interpr. eo etiam magis mihi placet, quod videam Cic. Cautionem et Provisionem copulare. || Προνοοῦμαι, Prudens et sciens facio, Proposito et de industria facio, Consulto aggredior, Bud. 722. ap. Lys. (150. 155.) exp. Dicitur et ἐκ προνοίας ποιῶ. [“ Valck. ad Xen. Mem. 249. ad Hipp. p. 239. Diod. S. 1, 330. 2, 375. Luzac. Exerc. 20.” Schæf. Mss. Προνοητέον, Providere oportet, Xen. Œc. 7, 36. * Προ-
C νόησις, Stob. Ecl. Phys. 1. p. 38.] Προνοητὴς, Provisor: quo nomine usus est Horat., Utilium tardus provisor. Greg. περὶ Φιλοπτ. p. 69. Προνοητὴς ὁ θεὸς τοῦ κόσμου, οὗ καὶ ποιητής ἐστι. [Gl. Providus. Cyrill. Catech. 4. p. 36.] Προνοητικὸς, Providendi solertiam habens, Ad providendum propensus. In VV. LL. προνοητικὴ δύναμις, q. d. Provisoria facultas: τὸ πρ., pro eod. At πρ. λόγος, e Thuc., Provida ratio. [Xen. Ἀπ. 1, 3, 9. 4, 3, 6. Plut. 10, 347.] Sic Προνοητικῶς, Provide, Prospicienter, e Gell. [Xen. Ἀπ. 1, 4, 6. Προνοητὸς, unde] “ Ἀπρονόητος, Non provisus, vel Qui “ providentia non regitur, Sine providentia guberna-“ tus. Bud. e Phil. de Mundo, Μὴ ἀπρονόητα εἶναι τὰ “ παρόντα νομίζωμεν διὰ τοῦτο. Et rursum, Διὰ τοῦτο “ πολλοὶ ἀπρονόητον εἶναι τὸν κόσμον νομίζουσι. Item “ act. signif. Improvidus, Imprudens, Futuri non “ providens: ut cum Xen. Ἑλλ. (5, 3, 7.) et in “ Cyneg. (Ἱππ. 6, 13.) dicit, Ἀπρονόητον γὰρ ἡ ὀργή: “ subjungit enim illic, ἡ δὲ γνώμη σκοπεῖ οὐδὲν ἧττον “ μή τι πάθῃ, ἢ ὅπως βλάψῃ τι τοὺς πολεμίους: hic vero,
D “ ὥστε πολλάκις ἐξεργάζεται ὧν μεταμελεῖν ἀνάγκη. “ Unde ADV. Ἀπρονοήτως, Improvide, Imprudenter, “ Incaute, Non præviso eventu. Xen. K. Π. 1, (4, “ 21.) Ὥσπερ δὲ κύων γενναῖος ἄπειρος, ἀ. φέρεται πρὸς “ κάπρον: 4, (5, 5.) Οὕτως ἀ. περὶ ἐμοῦ βουλεύεσθαι, “ Adeo imprudenter et temere.” “ Ἀπρονοησία, “ Imprudentia s. Improvidentia, Bud. ex Alex.” [“ Chrys. in Ephes. Serm. 19. T. 3. p. 858, 36.” Seager. Mss. * Ἀπρονοητέω, Lobeck. Phryn. 574.]

Πρόνοια, ἡ, Actio ipsa ante percipiendi aliquid mente, et providendi: unde redditur etiam Provisio, e Cic., qui interdum copulat hoc nomen et cum Cautio, Thuc. 6, (13.) p. 202. Γνόντας ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα: (4, 108.) βουλήσει ἀσαφεῖ et προνοίᾳ ἀσφαλεῖ inter se opp. Sed multo frequentius redditur Providentia: quo nomine Cic. quoque illud interpretatus est. Dicitur autem sæpe vel θεία πρόνοια, ut idem Cic. sæpe dicit Divinam providentiam, vel πρόνοια sine adjectione. Herodian. 3, (3, 13.) Ὡς προνοίᾳ θείᾳ ὁδηγούμενος: 4, (3, 12.) Οὕτω γὰρ ἔλεγον καὶ θείᾳ τινὶ προνοίᾳ τὰς

ἠπείρους διῃρῆσθαι τῷ Προποντίδος ῥεύματι. Et θεῶν πρόνοια, Plut., ap. quem et πρόνοια sine adjectione, sicut et ap. alios. At πρόνοια ἀνθρωπίνη, Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) quod existimo aptissima periphrasi reddi posse, Quantum mens hominis providere potest. || Πρόνοια cum gen., item Πρόνοιαν ποιεῖσθαι, ἔχειν, τίθεσθαι, Herodian. 2, (3, 2.) Οὐχ οὕτω προνοίᾳ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας, Non tam ut saluti suæ provideret. Ita enim reddere malo magis ad verbum, cum præsertim et Cic. ita sit locutus: quam cum Polit., Non de salute sua magnopere solicitum. Πρόνοιαν ποιεῖσθαι redditur non solum Providere, sed et Rationem habere, Bud. 722. At πρόνοιαν ἔχειν τινὸς dixit Thuc. (2, 89.) Providentiam habere, ad verbum, pro eo quod est Providere. Affertur vero et ex Isocr. Ὁ δαίμων ἔσχεν αὐτοῦ πρόνοιαν, pro Deus ei providit, prospexit, consuluit. Πρόνοιαν τίθεσθαι, Soph. (Aj. 536.) Sed dicitur etiam passive πρόνοια τινὸς, Cura qua rei alicui providetur, quæ de re aliqua geritur: Herodian. 1, (6, 23.) Καὶ διανείμας οἷς ἐδοκίμασε τῆς ὄχθης τοῦ Ἴστρου τὴν πρόνοιαν. Itidem πρόνοια πτωχῶν, Chrys. Ἐκ προνοίας τὶ ποιεῖν dicitur Qui prudens et sciens aliquid facit, facit de industria, dedita opera, consulto: et quod vulgo in Gallia dicimus De guet à pens. Plato de LL. 9. p. 315. Ἐκ προνοίας κτεῖνων. Hinc τραῦμα ἐκ προνοίας, ut 317. Τραύματα ἑκούσιά τε καὶ ἐκ προνοίας γενόμενα. Sic in cujusdam Orationis Lysiæ titulo, Περὶ Τραύματος ἐκ Προνοίας: utitur autem et dativo προνοίᾳ ipse in Oratione pro eod. Vide et Bud. 668. 722. || Πρόνοια dicta cognomento Ἀθηνᾶ, Minerva, ap. Delphos, ut testatur Æschin. (69. 70.) idque vel quia προὐνόησεν ὅπως τέκοι ἡ Λητὼ, vel διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι: utramque autem etymologiam refert Harpocr., sed in hac posteriore, cui tamen ille priorem dat locum, confundi puto Πρόνοια cum NOM. Προναία, quod habet Hes. vel potius a quo Hes. habet gen. Προναίας. De Πρόνοια Ἀθηνᾶ lege et Eust. [" Barthel. Voy. 3, 342. Valck. ad Phal. p. xxi. Lennep. 142. 339. Abresch. Lectt. Aristæn. 74. ad Charit. 273. ad Herod. 659. ad Eur. Or. 1407. Villoison. ad Long. 298. De accentu, ad Mœr. 191. Providentia Dei, Valck. Phœn, p. 244. Minerva Πρόνοια, ad Herod. 636. ad Diod. S. 1, 415. Stanl. Eum. 21. Bast Lettre 204. Πρόνοιαν ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 96. ad Diod. S. 2, 639. Ἐκ πρ., Heind. ad Plat. Phædr. 235. Προνοίην, Herod. Uran. 144." Schæf. Mss. * " Αὐτοπρόνοια, Nemes. 350." Kall. Mss.]

" Προσνοέω, Insuper considero et mente agito." [" Ad Diod. S. 2, 373. ad Lucian. 2, 243. Zeun. ad Xen. K. Π. 596. Ruhnk. Ep. Cr. 219." Schæf. Mss.]

" Συννοέω, q. d. Mecum ipse intelligo, Mecum " cogito, s. reputo, Apud me æstimo, Mente revol- " vo, Animadverto, Considero, Perpendo, Meditor. " Cujus verbi significationem ap. Plat. haberi, testa- " tur Bud., qui etiam tradit sonare quasi quis dicat " Mecum ipse intelligo. Idem e Synesio affert, " Συννενοηκότων δὲ ἡμῶν καὶ ἀνακεκραγότων, οὐ πρὶν " ἢ ἐν χρῷ γενέσθαι τοῦ κινδύνου, ubi vertit, Consi- " derantibus, Cogitantibus et intentis. Apud Plut. " autem, Οἱ δὲ συννοήσαντες, οὐκ ἠνέσχοντο λαβεῖν, " Re apud se æstimata et perpensa. Alicubi vero " Συννοῶ est Intelligo: ut ap. Plat. in Epinomide, " Τὰς δὲ ὁδοὺς τούτων οὐ ῥᾴδιον συννοεῖν. Invenitur " et pass. Συννοοῦμαι pro act. συννοῶ: Alcib. l. 2. " (init.) Φαίνῃ γέ τι ἐσκυθρωπακέναι, καὶ εἰς γῆν βλέ- " πειν, ὥς τι συννοούμενος." [" Abresch. Lectt. Aristæn. 100. Wyttenb. Select. 435." Schæf. Mss. * Συννοητὸς, Just. Mart. Dial. p. 152, 10.] " Σύν- " νοια, ἡ, Cogitatio ejus qui secum aliquid reputat, " vel Cogitatio intus condita, ut vertit Bud.: veluti " in Luciano (1, 582.) Καὶ ἐπὶ συννοίᾳ ἠρέμα βαδί- " ζουσα:" [cf. 3, 393. Ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα.] " Ex ejusd. Bud. Epist. prioribus affertur in VV. " LL. Εἰς σύννοιαν καθέστηκα pro Mentis compos " factus sum. At ἐπὶ συννοίας ἔχω, pro Mecum " considero, quod ibid. affertur sine Auctoris nomine, " magis cum illo Luciani loco convenit." [" Συννοίῃ ἐχόμενος, Cogitabundus, Herod. 1, 88." Schw. Mss.] " Accipitur autem σύννοια et pro Intelligentia, sicut

A " συννοῶ pro Intelligo, a Plat. Epinomide." [" Mœr. 105. Wyttenb. Ep. Cr. 29. Abresch. Lectt. Aristæn. 100. ad Charit. 266. Plut. Mor. 1, 551. Alciphr. 440. Eur. Heracl. 382." Schæf. Mss. " Greg. Naz. Stel. 2. p. 107. Montac. Ἀναλάβωμεν—σύννοιαν ἀντὶ γέλωτος." Boiss. Mss.]

[* Ὑπερνοέω, Ultra cogito, Insuper cogito, Soph. Œd. C. 1741.]

" Ὑπονοέω, Suspicor, Suspectum habeo. Ari- " stoph. Πλ. (361.) μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονοεῖ τοιοῦτο. " Thuc. 7. Ὑπονοήσας αὐτῶν τὴν διάνοιαν. Apud " Eund. cum genit. personæ, Ὑπονοήσας τῶν λεγόν- " των. Interdum ὑπονοῶ, Intelligo, ea signif. qua di- " citur, Hoc ita intelligo, In hunc sensum accipio. " Philo de Mundo, Βέλτιον δὲ ὑπονοεῖν τὸ πρότερον." [" Ad Charit. 223. Brunck. Aristoph. 1, 7. Soph. 3, 410. Schol. Aristoph. Πλ. p. 479. H., Heyn. Hom. 6, 650. Porson. ad Odyss. p. 78. Lips., Heind. ad Plat. Gorg. p. 28." Schæf. Mss. * Ὑπονοητέον, Alex. Trall. 1. p. 32. Strabo 16. p. 1131. * Ὑπονόημα, Hippocr.

B 84. * Ὑπονοητὴς, Gl. Suspiciosus, Polem. Phys. 1, 6. p. 202. Adamant. 1, 4. p. 331. * Ὑπονοητὸς, unde] " Ἀνυπονόητος, ὁ, ἡ, Non suspectus: s. Quem suspi- " cati non fuissemus, Quem suspectum non habuis- " semus: ut Bud. annotat Polyb. hoc vocabulo " usum pro παράδοξος. Alioqui active etiam pro Non " suspicans usurpatur ab eod. Scriptore, et quidem " cum genit.: ut 4, (10, 7.) p. 66. Ἀκμὴν ὀλίγοις οὖσι, " καὶ τοῦ μέλλοντος ἀνυπονοήτοις, Nec suspicantibus " quod eventurum erat. Et 5, (56, 2.) p. 95. Παρα- " καλῶν μὴ ῥαθυμεῖν μηδ' ἀνυπονόητον εἶναι τῆς Ἑρμείου " τόλμης, Nec non suspectum habere Hermeum au- " daciæ." [" Demosth. 1404, 22." Seager. Mss.] " Ἀνυπονοήτως, Non suspiciose. Item passiva si- " gnificatione, Non suspecte. Polyb. (1, 84, 9.) " Ἐπιστρατοπεδεύσας αὐτοῖς ἀ. ἐν τόποις ἀφνέσι, Tunc " cum nulla de eo esset suspicio: vel Non suspican- " tibus, Inopinantibus: quod Inopinato dicunt La- " tini." " Καχυπονόητος, i. q. καχύποπτος, J. Poll. " 2, (57.) e Plat." [Κακοϋπονόητος, Suid. 1, 638.

C Phav. 223.] " Ὑπόνοια, Suspicio, Plut. (8, 359.) " Ὁ δὲ εὐθὺς ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἐξενεχθεὶς τῇ ὑ- " πονοίᾳ. Dicuntur etiam παρ' ὑπόνοιαν λέγε- " σθαι quæ aliter dicuntur quam auditor expecta- " bat. At vero δι' ὑπονοίας λέγεσθαι dicunt quod " tropice et figurate dicitur. Nam ὑπόνοια est " Sensus reconditus, et in quo est allegoria. Vide " Bud. Ab Hesych. ὑπόνοια exp. ὑπερηφανία et θρά- " σος." [" Ammon. 139. et n., ad Herod. 265. Jacobs. Anth. 9, 443. Dionys. H. 1, 209. Heyn. Hom. 8, 569. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 23. Allegoria, Fischer. Præf. ad Rhetor. p. viii. Bibl. Crit. 2, 2. p. 97. Timæi Lex. 200. et n., Plut. Mor. 1, 73. Boiss. Philostr. 340. Heind. ad Plat. Phædr. 196." Schæf. Mss. * Προσυπονοέω, Eunap. V. Soph. 181. * " Προσυπονοητέον, Proclus 468. Gaisf." Boiss. Mss. * Συνυπονοέω, Polyb. 4, 24, 2. Aristot. Soph. Elench. 1, 301.]

¶ Ἀγνοέω, q. d. Non intelligo, vel Non perspicio, aut etiam Non cognosco: pro οὐ νοῶ, pleonasmo τοῦ γ, litera α significante privationem. Sed aptius

D uno verbo redditur Ignoro, ac tum præsertim cum accus. rei jungitur. Dem. pro Cor., Τὸ δ' αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς, Rationem non ignoras, vel Non incognitam habes. Isocr. ad Dem. Πολλοὶ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι, πρὸς δὲ τὴν δόξαν ἀποβλέπουσι, Veritatem ignorant, Veritatem non cognoscunt, s. non norunt. Ex Eod. in Symm. affertur cum περὶ, ubi scribit, Περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κατὰ θάλατταν ἀγνοοῦσι, καὶ μάχονται πρὸς ἀλλήλους. At cum accus. personæ ap. Hom. pro Non agnosco, Od. Ω. (217.) ubi ἐπιγνοίησι et ἀγνοίησι inter se opp., Αἴ κ' ἔμ' ἐπιγνοίη καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν, Ἠέ κεν ἀγνοίῃσι πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα. Apud Eund. tamen capitur et pro Non cognosco, Non novi. Animadvertendum est autem interjici ι ab Hom., sicut et a ceteris Poëtis, metri causa. Dicimur etiam ἀγνοεῖν τινα cujus ingenium perspectum non habemus, s. cujus mores sunt nobis incogniti, aut etiam vitæ conditio. Xen. autem videtur dixisse ἀγνοῶν ἐμαυτὸν eo sensu quo Cic. Ignoratio sui. Ita enim ille K. Π. 7, (2, 7.) p. 108. ubi Crœ-

sum inducit his verbis utentem ap. Cyrum, Ἀγνοῶν ἄνα ἐμαυτὸν, ὅτι σοι ἀντιπολεμεῖν ἱκανὸς ἔφην εἶναι, τοῦτον μὲν κ. τ. λ. Cic. autem sic Pro Cluentio, Quod erat odium, dii immortales, quæ superbia, quanta ignoratio sui, quam gravis atque intolerabilis arrogantia. Ideo autem hosce locos inter se confero.quod in utroque ignoratio dicatur de eo qui seipsum non satis cognitum habens, aut suas vires, s. conditionem suam, inde ad superbiam et arrogantiam prolabitur. Nam ad Ciceronis quidem locum quod attinet, ignorationem sui eo sensu ibi dici dubitari non potest, cum proxime præcedat Quæ superbia, et proxime sequatur, Quam gravis arrogantia. In Xenophonteo autem illo, præcedentia hæc verba id ostendunt, Ὑπὸ τοιούτων δὴ λόγων ἀναφυσώμενος κ. τ. λ. Sic certe Galli quoque utuntur verbo Méconnoître, quod ad verbum sonat ἀγνοεῖν, i. e. Non agnoscere : adeo ut ἀγνοῶν ἐμαυτὸν ibi reddi possit itidem Me méconnoissant. Ubi animadvertendum est etiam opponi ἀγνοῶ ἐμαυτὸν, et γινώσκω ἐμαυτόν: quod γινώσκω sumtum est ex illo celebri dicto Delphici templi foribus inscripto, Γνῶθι σεαυτόν. || Ἀγνοεῖν τὴν ἁμαρτίαν dicitur qui peccatum condonat, inquit Bud. non afferens ullum hujus loquendi generis testimonium. Sed non dubito quin hoc verbo in ista signif. aliquis e veteribus etiam Scriptoribus usus sit, atque adeo id imitati Latini dixerint ead. forma Ignoscere peccatum. Plane enim existimo dici Ignoscere peccatum, quasi Non agnoscere peccatum. || Ἀγνοῶν interdum redditur Per ignorantiam, s. Per imprudentiam : ut cum dicitur ἀγνοῶν ἔπραξα, vel πράττω. Interdum vero et versa vice verbum ἀγνοῶ in partic. mutatur: veluti si dicam, πράττω ἀγνοῶν: quo dictum est modo, ἀγνοοῦντες λαμβάνουσιν, pro Per imprudentiam, vel Imprudentes accipiunt. Quod eleganter etiam per nomen ἄγνοια exprimitur : ut, Δι' ἄγνοιαν λαμβάνουσι. Nonnunquam tamen ἀγνοοῦντα ποιεῖν et δι' ἄγνοιαν ποιεῖν distinguuntur, Aristot. Eth. 3. et 5. Inveniuntur autem opposita ἀγνοῶν et εἰδώς : Aristot. Rhet. 1. Ἢ καὶ ἀγνοοῦντος, ἢ ἄκοντος· ἢ ἑκόντος καὶ εἰδότος. Ceterum de differentia verborum ἀγνοεῖν et ἀμφιγνοεῖν, vide in Ἀμφιγνοῶ. || Ἀγνοέομαι, οὖμαι, Ignoror, Æsch. c. Ctes. Ἠγνοημένος ὅστις καὶ πῶς ποτε ἐστὶ βεβιωκώς: quo in l. de persona dicitur. At de re ap. Dem. (326.) Τὸν ἑκάστου καιρὸν οὐ παρεθέντα, οὐδ' ἀγνοηθέντα. Apud Isocr. ἀγνοούμενον opp. τῷ προδήλῳ, in Archidamo, Καὶ τοῦ μὲν ὄντος προδήλου, τοῦ δὲ ἀγνοουμένου. || Dici autem ἀγνοῶ tanquam a νοῶ, per pleonasmum literæ γ, docui paulo ante, sequens vulgo receptam sententiam ; sed hoc sciendum est, Eust. tradere Æolicum esse γνοῶ pro νοῶ, unde sit hoc ἀγνοῶ. Sed quid de ἄγνοια ille respondebit? [" Ad Charit. 722. Diod. S. 1, 283. Ammon. 3. Pecco, Erro, Diod. S. 1, 423. 438. 2, 217. Dionys. H. 3, 1364. Cum particip., Philostr. 160. Boiss. Cum gen., Plato Gorg. 243. Ἀγνοήσομαι, ad Thom. M. 7. ad Mœr. 184. Μὴ ἀγνοῶμεν, Marcell. de V. Thuc. 3. 5." Schæf. Mss. Antiphon. 7. p. 725. * Ἀγνοούντως, Inscite, Aristot. Top. 2, 9.] " Ἀγνοητέον, Ignorandum, Nesciendum."

Ἀγνόημα, τὸ, Ignoratio, Greg., Ἀγνόημα ἠγνόησε τῆς οἰκείας εὐσεβείας ἀνάξιον. Sic in l. incerti Auctoris ap. Suid. Ἀγνόημα τοσοῦτον ἠγνοηκότας, ὅσον κ. τ. λ. Sic autem dicitur ἀγνοεῖν ἀγνόημα, ut νοσεῖν νόσον, et Lat. Dolere dolorem. || Aliquando significat Peccatum per ignorantiam s. per imprudentiam commissum ; et ita non semel usurpatur a Dionys. Areop. [" Diod. S. 2, 581." Schæf. Mss. Strabo 7. p. 452. Dionys. H. 2, 113. Ep. ad Hebr. 9, 7.]

Ἄγνοια, ἡ, Ignoratio, cum gen.: Dem. pro Cor. Ἀγνοίᾳ τοῦ συνισταμένου καὶ φυομένου κακοῦ. Sic Dion Cass. Ἀγνοίᾳ τῶν χωρίων, Ob ignorationem locorum. Sic δι' ἄγνοιαν, Ob ignorationem, Plut. de Musica, non semel. Item Ignorantia, Imprudentia : sine casu sæpissime : ut c. Midiam, Ὁ τὸν θεσμοθέτην πατάξας τρεῖς εἶχε προφάσεις, μέθην, ἔρωτα, ἄγνοιαν. Sic δι' ἄγνοιαν, ap. Eund. pro Per imprudentiam: oppositum habens ἐξεπίτηδες: Philipp. 3. (p. 127.) A Ἢ γὰρ ἐξεπίτηδες, ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν, i. e., Aut dedita opera, aut per imprudentiam, sive imprudentes. Pro δι' ἄγνοιαν dicitur etiam ἀγνοίᾳ. Xen. K. Π. 3, (1, 23.) Ὁπόσα δὲ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι.

Ἄγνοια, inquit Suid., est Habitus quidam pravus et e falsitate: quod si quis ἄγνοιαν appellat Scientiæ privationem, errat. Hæc ille : videtur tamen ap. Athen. hoc modo usurpari l. 6. ubi dicitur, Ὢν ἰατρεῦσαι τὴν ἄγνοιαν οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γε νομίζω δεδόσθαι. Præterea Hes. ἄγνοιαν non solum ἀγνωσίαν exp., sed et ἀμαθίαν. Ceterum quamvis ἄγνοιαν propter significationem subjunxerim verbo ἀγνοῶ, verbale tamen non est, sicut et de aliis plerisque supra admonui, sed ut ἀγνοέω fit a νοέω, præfixo α priv., et inserto γ, νοέω autem fit a νοῦς: sic ἄγνοια factum fuisse manifestum est ad exemplum eorum quæ a νοῦς derivantur, veluti ἄνοια, ἀπόνοια. Vide quæ notavi paulo ante de Ἀγνοῶ ex Eust. [" Thom. M. 792. Wakef. Phil. 129. Jacobs. Anim. 54. 249. ad Diod. S. 1, 566. 625. 639. 2, 415. 563. Abresch. Lectt. Aristæn. 27. ad Lucian. 1, 511. ad Phalar. 216. 222. De accentu, ad Mœr. 191. Ἀγν. B et ἄνοια, ad Dionys. H. 1, 313. Ἀγν. et ἀμαθία, Boeckh. in Plat. Min. 173. Plur., ad Dionys. H. 1, 517." Schæf. Mss.]

" Ἀγνοιέω, poëtica epenthesi τοῦ ι metri causa pro " ἀγνοέω, Ignoro, Nescio : vel etiam Ionice, ut ποίη " iidem dicunt pro πόη. || Item Non agnosco s. co" gnosco, Non novi. Od. Υ. (15.) de cane, Ἀνδρ' " ἀγνοιήσασ' ὑλάει, μέμαέν τε μάχεσθαι: Ω. (217.) " πατρὸς πειρήσομαι ἡμετέροιο Αἴκ' ἐμ' ἐπιγνοίη καὶ " φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν, Ἤέ κεν ἀγνοιῇσι. Ubi nota " ἀγνοιῇσι Ionicam τοῦ σι paragogen habens pro " ἀγνοιῇ." [Il. B. 801. " Heyn. Hom. 4, 144. 405. 6, 399. Jacobs. Anth. 9, 15. Koen. ad Greg. Cor. 135." Schæf. Mss.]

¶ Ἀμφιγνοέω, Aliqua e parte cognosco, sed non omnino: ita ut dubitem an sit quod esse puto; nam ἀμφὶ in isto comp. sonare puto tale quid, quale ap. Lat. Circiter. Hujus autem expositionis occasionem C mihi præbet et Hes., ἀμφιγνοεῖν esse dicens τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν. Redditur alioqui unico verbo, sc. Dubito, Ambigo; et quidem sive accus. junctum, sive præpositioni περὶ habenti suum gen. Plut. Pelop. (20.) p. 92. Τῶν Σπαρτιατῶν ἀμφιγνοούντων τὸν τόπον, Dubitantibus de loco, Bud.; ubi tamen putem reddi etiam posse Non satis cognoscentibus. At juncto præpositioni περὶ huic verbo non itidem convenire hæc mea interpr. possit ; sed reddendum potius Dubito, Ambigo. Isocr. ad Nic., Ἵνα περὶ ὧν ἂν ἀμφιγνοῇς, ἔχῃς τοὺς συνδοκιμάζοντας. Plato autem dixit ἀμφιγνοεῖν ἐπί τινος, in Gorgia, Ἀμφιγνοῶ μέντοι, ὦ Πῶλε, ἐφ' ἑκάστου ὧν λέγεις. Sine præp. et sine casu in hoc Agathiæ loco, ap. Suid. Καὶ ὅπου δὴ ἕνεκα τοῦτο δράσειεν ἀμφιγνοιούντων. Cui loco subjungit, esse igitur ἀμφιγνοεῖν, vel ἀγνοεῖν, vel ἐνδοιάζειν: sed nequaquam illi assentior ἀμφιγνοεῖν confundenti cum ἀγνοεῖν : cum ex iis, quæ modo dicta fuerunt, non parum esse inter hæc discriminis manifestum D sit: quod tamen Ammonius non satis apte enucleare videtur, cum ἀμφαγνοεῖν exp. ἔν τισιν * ἐπιδιστάζειν. Ubi observa etiam ἀμφαγνοεῖν a TH. Ἀμφαγνοῶ, quod et alibi invenitur pro ἀμφιγνοῶ. Animadvertendum est autem, ἀμφαγνοῶ eand. signif. habere cum ἀμφιγνοῶ, licet hoc ex ἀμφὶ et γνοῶ, pro νοῶ, illud ex ἀμφὶ et ἀγνοῶ compositum sit. Hoc autem ideo fit, quia qui e parte aliquid cognoscit, e consequenti ignoret etiam e parte ; et qui dicitur ignorare s. incognitum habere aliquid e parte, is itidem e consequenti, e parte cognoscere intelligatur. Potest tamen et suspectum esse hoc ἀμφαγνοῶ. [" Cattier. Gazoph. 65. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 126. Valck. ad Ammon. 3. 4. Anim. 69. Thom. M. 43. Ἠμφεγνόησα edidit Bekkerus Plat. 2, 2. p. 152. 168." Schæf. Mss. Plut. 8, 373. Pomp. 79. Xen. Ἑλλ. 6, 2, 25. ἀμφιγνοηθεὶς διέφυγε.]

ΝΟΣΟΣ, ἡ, Morbus, Gal. Meth. Med. 2, 3. Τὴν ἐναντίαν ὑγείᾳ διάθεσιν, ὑφ' ἧς ἐνέργειαν λέγομεν

βλάπτεσθαι, νόσημα s. νόσον, ut in L. de Symp. Diff., μόνον προσαγορεύομεν, εἴτε πολυχρόνιος εἴτ' ὀλιγοχρόνιος, εἴτ' ἐν ἀκμαίῳ χρόνῳ γίγνηται, Dem. 1399. Νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, καὶ λύπων ἄπειροι τὰς ψυχάς, Xen. K. II. 8, 3, 16.) Νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς στρατιώταις. Simili loquendi genere, sed metaphorico, dixit Theodor. H. E. 5. Τὴν Μαρκιανοῦ νόσον κώμαις τισὶν ἐπισκῆψαι μαθών, Marcionis pestem incubuisse et gravari: de hæresi loquens. Thuc. 7, 77 Ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, Herodian. 3, (14, 4.) Ὑπὸ τῆς ἀρθριτίδος νόσου κάμνων, Synes. Ep. 37. Νόσῳ χαλεπῇ προσεπάλαισεν, Gravi morbo conflictatus est, Aristoph. N. (243. Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική, δεινὴ φαγεῖν, Plut. de S. N. V. 6, 1 . Ἀψαμένη νόσος καὶ καταγεμηθεῖσα τοῦ σώματος, ex ead. L. Νόσου ἄλλος ἄλλον οἱ πάντες θεραπευόμενοι, Xen. Επ. 6. Νόσων θεραπείαις, Idem, Νόσου διαλυθείσης, Soluto morbo. Xen. (K. II. 5, 1, 6.) Νόσου ἀπαλλαγῆναι, Isocr. Ἠσθένησε ταύτην τὴν νόσον, ἐξ ἧς ἀπέθανε, Herodian. (4, 8, 11.) Νόσῳ διαφθαρεὶς, Morbo absumtus. Ita enim malo quam cum Polit., Morbo interceptus. Et ἱεραὶ νόσοι, ap. Plut. Sacri morbi. Peculiariter autem ἱερὰ νόσος dicitur Epilepsia, de qua in Ἱερὰ. || Metaph. accipitur pro Vitium, Eur. Or. (10.) Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. Lucian. Lexiph. Ξένῃ περὶ τὴν φωνὴν νόσῳ ξυνόντα. Eur. ap. Suid., νόσον ἔχειν pro φαῦλον ἦθος ἔχειν: [cf. Med. 1361.] Et Herodian. 4, (12, 4.) Εἰς ἀνανδρίαν καὶ θηλείαν νόσον διέβαλλεν, de animo effeminato. Cum de malo graviori dicitur, reddi potest Pestis: ut paulo ante in loco Theodoreti, ubi hæresin vocat νόσον. Plato in Sophista νόσον et στάσιν idem esse dicit, ut et in Νοσέω infra repetetur. [" Act. Traj. 2, 302. Valck. Diatr. 80. ad Diod. S. 1, 469. Wakef. Phil. 39. Luzac. Exerc. 20. Heind. ad Plat. Theæt. 374. Heyn. Hom. 7, 706. Amor, ad Anton. Lib. 225. Verh., Musgr. ad Eurip. p. 194. N. μεγάλη, Bernard. Rel. 34. N. μακρά, Boiss. Philostr. 506. N. ἐκ θεῶν καλουμένη, Ἡρακλεία, ἱερά, ad Xen. Eph. 275. ad Herod. 211. N. κατ' ἐξοχὴν, Bernard. Rel. 75. Ἐν ν. εἶναι, Artemid. 383." Schæf. Mss.] Νοσογνωμονική, sub. τέχνη, ἐπιστήμη, Peritia cognoscendorum morborum, Cognitio morborum. A Platone ap. Diog. L. (217.) statuuntur τῆς ἰατρικῆς εἴδη πέντε, ἡ μὲν φαρμακευτική, ἡ δὲ χειρουργική, ἡ δὲ διαιτητική, ἡ δὲ ν., ἡ δὲ βοηθητική: quam νοσογνωμονικὴν dicit ἰᾶσθαι τὰς ἀσθενείας διὰ τοῦ γνῶναι τὸ ἀρρώστημα, p. 167. 168. [* Νοσογρ..., Poeta vet. de Herbis 39. Fabric. B. Gr. 2, 636.] Νοσοκόμος, Qui ægrotos curat, Ægrotis curandis præfectus: ut valetudinarii medici Jurisconsultis. [" Greg. Naz. Ep. 47. Ὃν καὶ γηροκόμον καὶ ν. γινώσκομεν." Strong. Mss.] Νοσοκομέω, Ægrotos curo, Ægrotis curandis præsum, ut valetudinarii medici, et ministri etiam qui ægris adsunt et subserviunt, Diog. L. in Bione 207. de ipso Bione, qui in morbum inciderat, Ἀπορίᾳ δὲ καὶ τῶν νοσοκομούντων δεινῶς διέκειτο, ἕως Ἀντίγονος αὐτῷ δύο θεράποντας ἀπέστειλε. Et Νοσοκομοῦμαι, Ægrotus curor ab eo s. ab iis qui ægrotantium curam gerunt, aut etiam ab alio quolibet, ap. Synes. Ep. 67. Καὶ νοσοκομούμενον ἔτι τὸ σῶμα πρὸς τοὺς πόνους ἐξελαυνόμενος, γέγονα κατὰ Παλαίβισκαν. E quo intelligitur Infirmum adhuc. [" Diod. S. 2, 613. Jambl. V. P. 384. Kiessl." Schæf. Mss. * Νοσοκόμησις, Nicet. Annal. 19, 1.] Νοσοκομία, Ægrotorum curatio, de iis qui ægris subserviunt, Infirmæ valetudinis cura, Greg. Ἰατρικὴν μὲν γὰρ ἡ τοῦ σώματος ἀρρωστία καὶ ν. ἀναγκαίαν αὐτῷ πεποίηκεν. Νοσοκομεῖον, τὸ, Locus in quo ægroti curantur, Valetudinarium: Colum. Si alter languidior est, in valetudinarium confestim deducat. Utitur h. v. Hieron. Epist. Νοσοποιὸς, Morbum afferens, incutiens, Plaut. Lucr. Ad verbum, Morbum faciens, Cels. Interest enim, fatigatio morbum, an sitis, an frigus, an calor, an vigilia, an fames fecerit: αἰτία, Alex. Aphr., Causa morbi, Quæ morbum fecit. Et ν. χυμὸς, Succus, qui morbum fecit; Morbidus, Lucr. ut morbidus aër. [Dionys. Antiq. 8, 90.] Νοσοποιέω, Morbum facio, affero, incutio, In morbum conjicio, injicio, Ceb. Theb. Ἐκβάλλειν πάντα τὰ νοσοποιοῦντα, Quæ morbum aliquem facere possint,

Omnia morbida s. Omnes morbi causas. Νοσοποιεῖν dixisse vere in ea signif. dixit Plato de Rep. 4. καὶ opp. ὑγιεινὰ ποιεῖν. [Plut. , 133.] Νοσοτροφία, ἡ, Morbi nutritio, cum quis morbum, curando corpore, producit, Longus morbus, Plato de Rep. 3 (p. 363.) Idem 6. p. 44. Ἡ δὲ τοῦ σώματος ν., ἀπεργάζεται αὐτὸν τῶν πολιτικῶν ἀπέχειν, Bud. [Cf. Ælian. V. H. 4, 15. * Νοσοτροφέω, Julian. Or. 6. p. 181. * " Νοσοφόρος, Jacobs. Anth. 9, 105. Theætet. 1." Schæf. Mss. * Νοσοφόρος, Marcell. Sid. 35.]

*Ἄνοσος, ὁ, ἡ, Qui nullo tentatur morbo, Qui morbidus s. morbosus non est, Immunis a morbis, seu, ut Cic. interpr. p. 1 . vet. Lex. Cic., Qui omni morbo caret. Athen. 537 Ἦν δὲ ἰσχυρότατος ἄνοσος διατελέσας, de Panaretio quodam. Philo de Mundo e Plat. Ἐν σῶμα δ. εἶναι καὶ μὴ φθειρόμενον, Ægrotationis expertem, Bud. Videtur autem Philo intellexisse locum illum qui habetur p. 18. vet. Lex. Cic., Ἵνα ἀγήρων καὶ ἄνοσον ᾖ, quæ Cic. ita interpr. Ne quis morbus eum possit aut senectus affligere. Thuc. 2, (49. Τὸ μὲν γὰρ ἔτος, ὡς ὡμολογεῖτο, ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐτύγχανεν ὄν, Minime morbidus, ut Lucretio Morbidus aër, Salubris. In quo posteriori l. ἄνοσος opp. τῷ νοσώδει. In VV. LL. ἄνοσοι κακῶν, A malis alienus. [Eur. Ion. 1220. * " Ἀνοσία, J. Poll. 3, 107." Kall. Mss.] Βαρύνοσος, Gravi morbo implicitus, Graves morbos incutiens. Ἐπίνοσος, Morbis obnoxius, opp. τῷ ἀνόσῳ: ut ἐπίνοσον σῶμα, quod etiam νοσηματικὸν et νοσηματῶδες, Morbidum s. Morbosum. Aristot. Lib. 3, 4. Ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων, τοῖς μὲν εὖ διακειμένοις ὑγιεινά ἐστι, τὰ κατ' ἀλήθειαν τοιαῦτα ὄντα· τοῖς δ' ἐπινόσοις, ἕτερα: ubi opp. τὰ εὖ διακείμενα σώματα, et τὰ ἐπίνοσα. Ἐπινοσία, Mors eorum qui morbis tentantur, J. Poll. [Hippocr. 942. * " Κακόνοσος, Const. Manass. Chron. (1941.) p. 40." Boiss. Mss. * Μακρονοσέω, unde * Μακρονοσία, Arrian. Epict. 3, 10.] Μακρονοσία, ἡ, Morbus longus s. diuturnus. [Diosc. 1, 183. Artemid. 1, 33. " Pseudo-Abgarus in Grabii Spicil. Patr. 1, 6. Anon. de Colore Sanguinis p. 40. post Psellum de Lap. Ed. Bernard. * Πανείνοσος, Epigr. ap. Jacobs. Anth. 11, 785. (Inscr. Eleusin.) * Πάννοσος, Schol. Lycophr. 136." Boiss. Mss. Strabo 15. p. 1031. * Πολυνοσία, Origen. 2, 724. * Ὑπόνοσος, Corai. ad Strab. 12. p. 860. * " Φιλονοσέω, Alciphr. 2, 2, 7. Hase Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.]

Νοσώδης, ὁ, ἡ, Morbosus, Morbidus: cui opp. ὑγιεινὸς ab Aristot. Dicitur vero tam de persona aliqua, quam de re. Plut. Apophth. Macedonum τινὶ ν. καὶ ἀνεπιφανεῖ: de S. N. V. (p. 227.) Ἐὰν ἐκ φαύλου γένηται χρηστὸς, ὥσπερ εὐεκτικὸς ἐκ νοσώδους. Lyc. (16.) Λέγεται γὰρ ἐξετασθῆναι τὰ ἐκλιπόντα καὶ νοσώδη πρὸς τὸν ἄριστον ἀποσφακελίζοντα· τὰ δὲ ὑγιεινά, μᾶλλον στερεοῦσθαι, καὶ ἀποτείνειν τὴν ἕξιν de Orac. Pyth. 354.) Ν. αὐτῷ χλωρότητα καὶ φθίσιν ἀπαλλάξ. Idem τὸ νοσῶδες quasi dicas Morbositas, de iis qui sunt νοσώδεις, Morbosi. Idem Symp. 4. (p. 631.) Κατηγορεῖ δὲ αὐτῶν καὶ ἡ ... τὸ ἐπίκηρον καὶ ν., Quam sint exposita et obnoxia morbis. Locus etiam aliquis νοσώδης dicitur pro νοσερὸς s. Morbidus, ut Morbidus aër Lucretio. Isocr. Τ... χωρίον ἐπιεικῶς ν. εἶναι. Sic Plut. Τὰ ν. χωρία φυλάττεσθαι. Idem περὶ Πολυπραγμ. (init.) de Empedocle loquens, Διακοψάντα βῆσσαν καὶ τὸ κατὰ τῶν πεδίων τὸν νότον ἐμπνέοντα. Ibid. dicit Ἀποφαίνειν ... εἶναι, ἃ ν. [Vide Brunck. ad Aristoph. Θεσ. 1378. " Musgr. Suppl. 429. Luzac. Exerc. 74. Boeckh. ad Sim. p. xiii." Schæf. Mss.] Νοσώδεις, More eorum qui morbosi s. morbidi sunt et valetudini obnoxii. Quod adv. Polluci (3, 105.) videtur esse ἐπίνοσον, ut in Νοσερῶς dicetur. [App. ad Bast. Ep. Cr. 6.]

Νοσέω, Ægroto, Ægrotus sum, ut Cic. interpr. p. 62. vet. Lex. Cic.; Æger sum, Male valeo. Plut. Παῖδες ἰατρὸν ... μὴ νοσεῖν τὸν ἀσθενοῦντα, νοσοῦντα δὲ μὴ ἀγνοεῖν ὅτι νοσεῖ. Idem, Φιλοσοφία παρατηροῦντες εὖ νοσοῦσιν, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ μὴ ... Idem, Ἐκ τοῦ σώματος νοσεῖν μηδ' ὅτι νοσοῦσιν αἰσθάνεσθαι

μενοι: sic Herodian. 5, (4, 20.) Νοσῶν χαλεπώτατα. Idem in Symp. 8. Ἐκ τούτων νοσοῦμεν οἷς καὶ ζῶμεν. Lucian. (Macrob. 22.) Ἀφ' ἵππου κατέπεσε, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας ἀπέθανε: de Saltat. Νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ubi etiam reddi posset In morbum incidere. Rursum Plut. Pericle, Ἀπέθανεν ἐν τῷ λοιμῷ νοσήσας. Idem, Νοσοῦμεν καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα, sicut Aristot. de Part. 3. Νοσῶ τοὺς νεφροὺς, Renum morbo s. vitio laboro. Et in partic. οἱ νοσοῦντες, Ægri, Plut. e Poëta quodam, Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες, Athen. 2. Παρηγορεῖσθαι τοὺς νοσοῦντας. Accipitur etiam metaph. Dicitur enim et mens νοσεῖν. Hippocr. Ὁκόσοι πονέοντές τι τοῦ σώματος, τὰ πολλὰ τῶν πόνων οὐκ ἀσθάνονται, τουτέοισιν ἡ γνώμη νοσέει, Celso interprete, Quibus causa doloris, neque sensus ejus est, his mens labat. Alias de leviore quoque animi ægritudine dicitur, Isocr. Symm. Νοσούσαις ψυχαῖς οὐδὲν φάρμακον πλὴν νόσος, Diphilus ap. Athen. (254.) Νῦν δὲ καὶ καχεξία τις Ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους. Αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι. Sed et is, qui hæresin aliquam imbibit, νοσεῖν dicitur, Chrys. in 1 ad Cor. 15. Ἄξιον δὲ ἀκοῦσαι τί ἐνταῦθα λέγουσιν οἱ τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες. Idem p. 239. Ταῦτά μοι εἴρηται κατὰ τῶν τὰ τοιαῦτα νοσούντων, Qui errore isto laborant, vel etiam sequuntur. Aliquando νοσεῖν accipitur pro Insano studio flagrare, Bud., qui e Plat. Phædro affert, Ἀπαντήσας δὲ τῷ νοσοῦντι περὶ λόγων ἀκοὴν, ἥσθη ὅτι ἕξοι συγκορυβαντιῶντα. Sic Plut. de Laude Propr. Τοῖς περὶ δόξαν νοσοῦσι. [Ead. notione etiam cum præp. ἐπὶ construitur ap. Athen. 175. Ἐπὶ τοῖς μέλεσι τοῖς Εὐριπίδου νοσοῦσι.] Νοσεῖν dicitur etiam ἐπὶ τοῦ θορυβεῖσθαι καὶ ταράσσεσθαι, J. Poll.: ap. Dem. pro Intestinis discordiis laborare, et malis consiliariis uti, magistratibusque corruptis: de civitatibus: 99(=240.) Αἱ δὲ πόλεις ἐνόσουν, τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασι. Hæc Bud. Sic Dem. (113.) Πυνθάνεσθαι γὰρ αὐτοὺς ὡς νοσοῦσι καὶ στασιάζουσιν ἐν αὐτοῖς: (123.) Ἐπειδὰν τούτοις κρατῶν πρὸς νοσοῦντας ἐν αὐτοῖς καὶ τεταραγμένους προσπέσῃ. Plato quoque in Sophista p. 136. νόσον et στάσιν idem esse dicit; atque Hes. quoque νοσοῦν exp. στασιάζειν: qui tamen infinitivus est a VERBO Νοσόω, [unde νενοσωμένος, Hippocr. 255, 24.] His addenda sunt et hæc de perturbato et malo urbium aut regionum statu. Thuc. 2. Ἀκμαζούσης ἔτι τῆς πόλεως καὶ οὔπω νενοσηκυίας, Necdum labefactata, Dem. (121.) Ὑφ' ὧν ἀπόλωλε καὶ νενόσηκεν ἡ Ἑλλὰς, ubi nota eum præponere quod majus et gravius est, postponere quod levius et ordine prius. Apum quoque alvearia νοσεῖν dicuntur, cum cibus eis deficit: ut e Plin. cognoscitur, qui h. Aristot. l., Ἤδη δὲ νοσήσαντός τινος σμήνους ἦλθόν τινες ἐπ' ἀλλότριον, καὶ μαχόμεναι νικῶσαι ἐξέφερον τὸ μέλι, ita interpr. Quod si defecerit alicujus alvei cibus, impetum in proximas faciunt rapinæ proposito. [" Brunck. Trach. 434. Markl. Iph. p. 354. Suppl. 228. Musgr. 250. Tro. 27. Hel. 587. Boiss. Philostr. 533. ad Diod. S. 1, 469. Wakef. Ion. 1545. Trach. 1235. Phil. 674. S. Cr. 4, 207. Jacobs. Anim. 200. Anth. 7, 314. Heind. ad Plat. Theæt. 374. Conf. c. νοῶ, ad Charit. 479. Markl. Iph. p. 354. Metaph., Dionys. H. 2, 1155. 1162. N. περί τι, Plato Phædr. 191. Heind. Vehementer cupio, Bibl. Crit. 2, 4. p. 73. N. νόσον, Steph. Dial. 21.: νόσον, νόσῳ, Brunck. ad Æsch. Pr. 384. Toup. Opusc. 1, 177. 474. Act. Traj. 2, 302. Ammon. 24. N. πρός τι, ad Diod. S. 2, 534. N. ταῖς ψυχαῖς, 608." Schæf. Mss. N. τὰς φρένας, τὸν νοῦν, τὴν ψυχὴν, Phrynichus Bekkeri p. 52. Pausanias ἐνόσει τὰ Περσικὰ, i. q. ἐπέρσιζε, Ælian. V. H. 3, 47. Νοσεῖ πόλις, Demosth. 240. Ἡμέρας τὰς νοσευμένας, Hippocr. 256.]

Νόσημα, τὸ, Morbus, i. q. νόσος, ut e Gal. verbis in Νόσος citatis manifestum est. In Definit. Stoicis, Ἀῤῥώστημα, ἐστὶ νόσημα μετὰ ἀσθενείας, i. e., interpr. Cic., Ægrotatio, morbus cum imbecillitate. Plut. Τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων. Sic Isocr. Symm. Τῶν περὶ τὸ σῶμα ν. πολλαὶ θεραπεῖαι. Rursum Plut. Symp. 8. Καινὰ καὶ ἀσυνήθη ν. φέρουσι, Morbos novos et insolentes afferunt. Lucian. (2, 1.) Ἀβδηρί-

A ταις ἐμπεσεῖν τι νόσημα, Isocr. Panath. Ἐπιγενομένου μοι νοσήματος, Xen. K. Π. (6, 2, 10.) Ὡς μὴ ἐξαπίνης ἄοινοι γενόμενοι νοσήματι περιπίπτωμεν, In morbum aliquem incidamus: Ἱππ. (4, 2.) Ἀρχόμενα πάντα εὐϊατώτερα ἢ ἐπειδὰν ἐνσκιῤῥωθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα. Plut. (de Adul. et Amic. Discr. 272.) Σκαμμωνίῳ λῦσαι τὸ ν. τοῦ κάμνοντος: de Curiositate, Πολλοὺς ἀποθανεῖν ἂν πρότερον ἢ δεῖξαί τι τῶν ἀποῤῥήτων νοσημάτων ἰατροῖς. Plin. Ægrotationem vertit, pro his Theophrasti, Καὶ τὰ μὲν ν. σχεδὸν ταῦτα, καὶ ἐν τούτοις, dicens, Et ægrotatio quidem fere in iis est: de arborum et seminum morbis. Metaph. quoque capitur ut νόσος et νοσέω, Plut. Pericle, Ἔοικε δ' ὥσπερ συγγενικὸν αὐτῷ προστρίψασθαι νόσημα τὴν φιλαργυρίαν: Lycurgo, Τὰ τούτων ἔτι πρεσβύτερα καὶ μείζω ν. πολιτείας, πλοῦτον καὶ πενίαν, ἐξελαύνων: Amore Frat. Φθόνους ἐμποιοῦσι καὶ ζηλοτυπίας, αἴσχιστα ν. καὶ κῆρας: de Orac. Pyth. Στάσεις οὐκ εἰσὶν, οὐδὲ τυραννίδες, οὐδὲ ἄλλα ν. καὶ κακὰ τῆς Ἑλλάδος. Thuc. vero 2, (53.) dixit etiam Ἀνομίας τὸ νόσημα. Et

B Plato Epist. 8. Εἰς τὸ τῶν προγόνων νόσημα ἐμπίπτειν, In majorum vitia incurrere. Item in Placitis Stoicorum, Νόσημα, οἴησις σφόδρα δοκοῦντος αἱρετοῦ: quod Cic. ita interpr. Animi ægrotatio, opinatio vehemens de re non expetenda tanquam valde expetenda sit, inhærens et penitus insita. [" Wakef. Ion. 1545. ad Diod. S. 1, 469." Schæf. Mss.] Νοσηματικὸς, ET Νοσηματώδης, Morbosus, Morbidus, i. q. νοσώδης: quod vide. Plut. (7, 8.) Τῷ σώματι νοσηματικῇ, Corpore valetudini obnoxio, morboso, ut Varro dicit Morbosum pecus, et Morbosum servum Cato: Morbidas apes Varro: Morbidum corpus, Plin. Νοσηματώδη dicuntur etiam Accidentia quæ ex ægrotatione manant, Quæ causam habent et originem a morbo. Exempla duo ex Aristot. habes ap. Bud. 132. Sic idem Aristot. Eth. 7, 5. Οἱ δὲ διὰ νόσους, (θηριώδεις γίνονται) οἷον τὰς ἐπιληπτικὰς, ἢ μανίας ν. [" Νοσηματικὸς, Plut. de S. N. V. 74. * Νοσηματικῶς, Schneid. Scriptt. R. 3, 2. p. 82." Schæf. Mss.] Νοσηματωδῶς, More eorum qui valetudini obnoxii sunt, qui sunt corpore morboso s. morbido: ν. ἔχειν, Aristot. Eth. 7, (5.) quod J. Poll. dicit ἐπινόσως ἔχειν. A νόσημα autem est et DIMIN. Νοση-

C μάτιον, τὸ, Morbus levior, Aristot. Rhet. 3, (2.) de ὑποκορισμῷ loquens, Ὃς ἔλαττον ποιεῖ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν, ex Aristoph. Babyloniis, ἀντὶ δὲ λοιδορίας, λοιδορημάτιον, καὶ ν.

[* Νοσητὸς, unde] Ἀνόσητος, ὁ, ἡ, i. q. ἄνοσος, VV. LL. [Soph. Pollucis 3, 107.]

Ἀνανοσέω, Rursus ægroto, Denuo ægroto, In morbum recido. [Joseph. B. J. 5, 6, 1. * Ἀπονοσέω, Hippocr. 256. * Διανοσέω, 75. 77. 78. * Ἐκνοσέω, Aristot. de Gen. Anim. " Eudocia p. 323. de Penelope: Καὶ ἐκνοσήσασα αὐτὴ μανίαν, ἠράσθη τοῦ τράγου. Hoc nihil signif. Nonnus 1, 40. quem exscripsit Eudocia, habet, Καὶ ἐκνοήσας (ὁ Ἑρμῆς) αὐτὴν μαγείᾳ, dum illam sensu privatam per magiam εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε. Vocem ἐκνοσέω nihili habeo. Ἐκνοέω etiam Lexicis deest." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Ἐπινοσέω, Hippocr. 77. * Προνοσέω, 206. * Συννοσέω, Eur.

D Andr. 948. Suppl. 228. Lucian. 1, 906. Dio Cass. 166, 89. * Ὑπονοσέω, Hippocr. 514, 51.]

[* Νοσηλὸς, Gl. Vitiosus. Νοσηλότερος, Hippocr. de Artic. 817.] Νοσηλεύω, Ægrum curo et ei subservio, officia necessaria præstans: νοσοῦντι ὑπηρετῶ, Hes.: i. q. νοσοκομέω: sic accipitur et θεραπεύω, quod vide. Isocr. Ægin. (13.) Ἐνοσήλευον αὐτὸν μετὰ παιδὸς ἑνός: paulo ante, Ἐπειδὴ ἠσθένησε ταύτην τὴν νόσον ἐξ ἧς ἀπέθανεν, οὕτως αὐτὸν ἐθεράπευσα ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποθ' ἕτερον: quem aliquanto post dicit se λειποψυχοῦντα ἀποκομίσαι ἐπὶ τὸ πλοῖον, μετὰ τοῦ θεράποντος τοῦ ἑαυτοῦ, φέροντα ἐπὶ τῶν ὤμων. Sic et Theod. H. E. 5. de uxore Theodosii, Τοὺς κλινοπετεῖς δι' ἑαυτῆς ἐνοσήλευεν, αὐτὴ καὶ χύτρας ἁπτομένη καὶ ζωμοῦ γευσαμένη καὶ τρυβλίον προσφέρουσα. Pass. νοσηλεύομαι, Æger curor ab eo qui ægrotantibus subservire et necessaria officia præstare solet: ut νοσοκομοῦμαι. Item pro Ægroto. Appian. Ὁ δὲ Καῖσαρ τινὰς ἡμέρας ἐνοσηλεύσατο: frequens ap. eum Scriptorem, Bud. Νοσηλεύω idem Bud. e Celso in-

terpr. Infirmo, et Valetudinarium reddo: citans ejus signif. usum e Chrys. Comment. in Epist. ad Hebr. p. 194. [" Ad Diod. S. 1, 138. Bibl. Crit. 3, 1. p. 106." Schæf. Mss. Hippocr. de Superfœt., c. 6.] Ἐκνοσηλεύω, Ægrum curo, i. q. νοσηλεύω, s. potius Ægrum diligenti cura et obsequiis officiisque necessariis e morbo ad pristinam valetudinem reduco, Theod. H. E. 3. "Ιν' ὥσπερ ἐκ μακρᾶς ἀῤῥωστίας ταῖς κατὰ μικρὸν ἐπιμελείαις τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες, πρὸς τὴν ἀρχαίαν τῆς εὐσεβείας ὑγίειαν ἐπαναγάγωμεν. Hesychio ἐκνοσηλεῦσαι est ἀναῤῥῶσαι. [" Philo J. 1, 631." Wakef. Mss.] Ab νοσηλεύομαι autem est VERBALE Νοσηλεία, ἡ, Ægrotatio in qua necessaria ægro officia præstantur: AT Νοσήλεια, τὰ, Ipsa illa officia aut remedia quæ in ejusmodi curatione ægro adhibentur. Suid. Νοσηλεία, ἀσθένεια· νοσήλεια δὲ, φάρμακα, τὰ θεραπευτικά. Est autem νοσηλεία a νοσηλεύομαι, τὸ νοσῶ οὐκ ἐπαχθῶς, ut idem Suid. exp. Veruntamen active etiam accipitur pro Curatio ægroti qua debita ei officia præstantur, sicut θεραπεία. Et est ab act. νοσηλεύω, quod idem Suid. exp., νοσοῦντα θεραπεύω, ut ap. Plut. Lycurgo (10.) p. 14. Μακρῶν μὲν ὕπνων, θερμῶν δὲ λουτρῶν, πολλῆς δὲ ἡσυχίας καὶ τρόπον τινὰ νοσηλείας καθημερινῆς δεόμενον. Pro Ægrotatione capi potest in h. ejusd. Plut. l. in libro An Seni capess. Resp. Ἐκ μακρᾶς οἰκουρίας, ὥσπερ νοσηλείας, ἐξανισταμένου καὶ κινουμένου γέροντος ἐπὶ στρατηγίαν ἢ πραγματείαν, E longo morbo s. diuturno. Sic et Soph. Phil. (38.) θάλπεται Ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα, i. e. νόσου βαρείας πεπληρωμένα, s. νοσοκομίας, vel τῆς ἐκ νόσου ἀκαθαρσίας: tot enim modis Schol. exp. [" Νοσηλεία, * Νοσηλία, ad Charit. 405. Valck. Diatr. 125." Schæf. Mss. * Νοσήλιος, Opp. Ἁ. 1, 301.]

Νοσηρὸς, Morbidus, Morbosus, i. q. νοσώδης, νοσηματώδης, νοσηματικὸς, ἐπίνοσος: ac sicut supra νοσώδη χωρία habuimus ex Isocr. et Plut., sic Xen. K. Π. 1, (6, 13.) Περί τε τῶν νοσηρῶν χωρίων καὶ τῶν ὑγιεινῶν. J. Poll. 3, (105.) Νοσηρότερον· ὅθεν καὶ νοσηρὸν χωρίον καὶ νοσῶδες· τὸ γὰρ νοσακερὸν, ἐσχάτως κωμικόν. Est autem hoc νοσηρὸς a νοσήσω, fut. verbi νοσέω, C AT Νοσερὸς, ab ipso νοσέω, teste Eust.: quod νοσερὸς ejusd. cum νοσηρὸς signif. est. Plut. Lyc. p. 18. Ὡς ἤθων οὐκ ἀναπλησθήσηται πονηρῶν ἢ σωμάτων νοσερῶν ἔξωθεν ἐπεισιόντων: supra νοσώδη et νοσηματικὰ σώματα, quæ Plin. Morbida, Cato et Varro Morbosa. [Aristot. Probl. v. αἷμα, θέρος.] Νοσερῶς, More eorum qui valetudini obnoxii sunt et morbidi, J. Poll. 3. Καματηρῶς, ἀῤῥώστως, ν., ἐπινόσως· τὸ δὲ νοσωδῶς, οὐκ εὐήκοον. Aristot. Polit. 6. Τὰ ν. ἔχοντα τῶν σωμάτων καὶ τὰ τῶν πλοίων ἐκλελυμένα. [* Νοσερότης, Gl. Infirmitas, ex emend. Vulcanii.] AT Νόσιμος, quod in VV. LL. exp. Ægrotus, mihi equidem suspectum est. Νοσακερὸς, i. q. νοσηρὸς et νοσερὸς, Morbidus, Morbosus: quod licet J. Poll. ἐσχάτως Comicum esse dicat, reperitur tamen ap. Aristot. Polit. 3, 4. de avaris qui magistratus habent quæstui, Βούλονται συνεχῶς ἄρχειν· οἷον εἰ συνέβαινεν ὑγιαίνειν ἀεὶ τοῖς ἄρχουσι, νοσακεροῖς οὖσι, Valetudinariis s. Valetudini obnoxiis. [" Schneid. ad Aristot. H. A. 532." Schæf. Mss. * Νοσακερῶς, Photio D * τρυφερωδῶς, μαλακῶς, νοσωδῶς.]

Νοσάζω, Ægrotum reddo, facio, cui opp. ὑγιάζω: Gal. αἴτιον νοσάζον, Causa morbi, quod et νοσῶδες et νοσοποιὸν dicitur: oppositum habens τὸ ὑγιάζον, ut Bud. tradit. Themist. Phys. 5. Ἐναντίον γὰρ δοκεῖ τὸ ὑγιάζεσθαι τῷ νοσάζεσθαι. [" Τὰς νοσαζούσας αἰτίας, Gal. de Sect. Opt. c. 10. et mox, Αἷμά ἐστι τὸ νοσάζον." Gataker. Mss.] Idem Bud. habet ET Νοσίζω, Ægrotum facio: e Gazæ interpr., cui itidem opponi dicit τὸ ὑγιάζω. [Aristot. Probl. 1, 3. Αἱ ὧραι τοὺς ὑγιαίνοντας νοσίζουσιν. * Νοσαίνω, unde * Νόσανσις, Aristot. Phys. Aud. 5, 5.]

[* Νοσεύω, Hippocr. p. 7, 21. * Νόσευμα, 282, 17.]

Νοῦσος, ἡ, Morbus, Ionice pro νόσος, Od. Λ. (171.) δολιχὴ νοῦσος, Longus morbus s. Diuturnus, Aretæo χρόνιον πάθος, Hesiod. (Ἔργ. 1, 92.) Νούσων τ' ἀργαλέων αἵ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν, Od. E. (395.) ὃς ἐν νούσῳ κεῖται, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, Δηρὸν τηκόμενος, Il. N. (667.) Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι, quod supra νόσῳ φθείρεσθαι, Od. O. (407.) Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι: Λ. (200.) Οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν. Et Il. A. (10.) de peste, ut et ap. Thuc. supra νόσος, Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν· ὀλέκοντο δὲ λαοί. Od. I. (411.) Νοῦσόν γ' οὔπως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι, Morbum ab Jove immissum, νόσον λοιμικήν. Frequens ap. Hippocr. et Herod. [" Ad Charit. 694. 727. 732." Schæf. Mss. * Νουσοκόμος, Nonn. Jo. 59, 3. 60, 10. * Νουσομελής, Manetho 4, 476.] Νουσοφόρος, Morbos afferens, νοσήματα φέρων, ut Plut. loquitur. Extat in Epigr. [" Jacobs. Anth. 8, 161." Schæf. Mss.] Νουσαχθὴς, Morbo gravatus, Æger, Opp. [Ἁ. 1, 298.] Ἄνουσος, Omni morbo carens, pro ἄνοσος, Od. Ξ. (255.) ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι. [* " Ἀπόνουσος, Synes. H. 8, 35." Kall. Mss.] Βαρύνουσος, Gravi morbo laborans. Νουσαλέος, Morbidus, Morbosus, Valetudinarius, simpliciter Ægrotus, Nonn. [Jo. 59, 13. 76, 21. 139, 12. 19. B * Νούσημα, Ionice pro νόσημα, Hippocr. 295, 54.]

ΝΟΣΤΕΩ, Redeo, Il. Σ. (330.) οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς, P. (636.) καὶ αὐτοὶ Χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενοίμεθα νοστήσαντες, Od. Υ. (332.) τόδε κέρδιον ἦεν Εἰ νόστησ' Ὀδυσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα. Νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν: (329.) ἐώλπει Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε. Plut. (7, 189.) Μήποτε νοστήσαιτε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν: quem versum scribit τοὺς ἀπάγοντας εἰς Κασσιοπαίαν τὸν βοῦν, ἐξ Αἴνου τὰς παρθένους προπεμπούσας solitas fuisse ἐπᾴδειν ἄχρι τῶν ὅρων. || Aliquando capitur pro Eo, Proficiscor, sicut et νέομαι et νείσσομαι, unde ipsum derivarunt quidam, Od. O. (119.) ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν Κεῖσέ με νοστήσαντα, Illuc profectum, Cum eo venissem. || Interdum et Advenio, Plato Epist. 7. νοστεῖν de mortuis dixit huc et illuc euntibus ac redeuntibus s. errantibus, Ὑπὸ γῆς νοστῆσαι πορείαν ἄτιμόν τε καὶ ἀθλίαν πάντως πανταχῇ, ubi exp. Sub terra passim turpiter misereque omnino circumferri. [" Eur. Hel. 435. 481. 897. Jacobs. Anim. 160. Aristoph. Ἁ. 29. Thom. M. 487. Barnes. Rhes. 427. Musgr. ibid. Gesner. Ind. Orph., Herod. 61. ad Od. O. 157.; Vauvill. ad Soph. Phil. 43. optima annotatio." Schæf. Mss. Νοστήσαιτο, Quint. Sm. 1, 269. Ὡς δ' ἐνόστησε τὸ ὕδωρ καὶ οὐκ ἔτι ἦν θάλαττα, Paus. 7, 2. * Νοστητὸς, unde] Ἀνόστητος, ὁ, ἡ, Unde rediri nequit, Unde aliquis redux esse s. fieri nequit, Epigr. Ἐς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβης ἐνέρων, Irremeabilem, Virg. [" Jacobs. Anth. 8, 104. Manetho 1, 193." Schæf. Mss.]

Νόστος, ὁ, Reditus: quod quidam Gramm. existimant esse verbale a νέομαι s. νείσσομαι, Redeo: unde alii ipsum verbum deduxerunt, ut dictum est. Od. A. (326.) Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε, Reditum Græcorum e bello Trojano: Σ. (241.) οὐδὲ νέεσθαι Οἴκαδ', ὅπῃ οἱ νόστος, Nec redire domum, quo redire animus ei est: Γ. (142.) Νόστου μιμνήσκεσθαι, Reditus meminisse: pro quo Il. I. (434.) dicit νόστον μετὰ φρεσὶ βάλλεσθαι, De reditu cogitare. Od. Λ. (109.) νόστοιο μέδεσθαι, A. (13.) νόστου κεχρημένος: pro quo Λ. (349.) μάλα περ νόστοιο χατίζων, O. (69.) οὔτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω Ἱέμενον νόστοιο, Ψ. (253.) Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ, I. (102.) Μήπω τις λωτοῖο φαγὼν, νόστοιο λάθηται, Reditus obliviscatur, Ψ. (68.) de Ulysse, Ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιΐδος, ὤλεσε [ὤλετο] δ' αὐτὸς, Reditum in Græciam, Ξ. (61.) ἢ γὰρ τοῦγε κατὰ νόστον ἔδησαν, M. (419.) Κύμασιν ἐμφορέοντο, θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον, Adimebat eis reditum: de sociis Ulyssis e navi in pelagus delapsis. Contra, Z. (14.) Νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα. Il. B. (155.) Ἀχαιοῖσιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη. Et νόστον ἀποίσεται, Eur. (Iph. T. 298.) Reditum auferet, h. e. Reditum nanciscetur, Redibit. Interdum additur epitheticῶς φίλος, γλυκερός: unde factum est, ut νόστιμος aliquando pro γλυκὺς s. ἡδὺς accipiatur. Od. X. (323.) Τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι, Il. Π. (81.) μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νό-

στον ἕλωνται, Reditum adimant: ut paulo ante, ἀποαίνυτο νόστον. Et Od. Λ. (99.) Νόστον δίζηαι μελιηδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, Τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός. Extant et libri tum Poëtarum, tum prosæ Scriptorum περὶ Νόστων, ut testatur Suid. Sic ap. Athen. (466.) Ἀντικλείδης ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ ἑκκαιδεκάτῳ Νόστων. Et ap. Hes. Νόστοις, βίβλοις οὕτω καλουμέναις. || Accipitur alicubi pro Dulcedo, Suavitas, Eust. 1383. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ βρῶμά φασι νόστιμον, καὶ νόστον δὲ τὴν ἡδύτητα, διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ Ὁμηρικοῦ νόστου. Præterea Hesychio νόστος est non solum ἡ εἰς τὸν οἶκον ἀνακομιδὴ s. ἐπάνοδος, sed etiam ἡ ἀνάδοσις τῆς γεύσεως. Et ap. Suid. Νόστος παρὰ τῇ συνηθείᾳ γλυκασμὸς, ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων, ὡς ἀπὸ τῆς οἴκαδε ἀναστροφῆς καὶ ἀνακομιδῆς, παρὰ τὸ τῆς πατρίδος γλυκύ. Idem tamen huic posteriori νόστος primum locum etiam tribuit: Νόστος, ἡ οἴκαδε ἐπάνοδος, παρὰ τὸ τῆς πατρίδος ἡδύ: sed minus recte. || Habet et aliam signif. Athen. (618.) e Tryphone, Ἱμαῖος, ἡ ἐπιμύλιος καλουμένη, (ᾠδὴ,) ἣν παρὰ τοὺς ἀλέτους ᾖδον· ἴσως ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος· ἱμαλὶς δ' ἐστὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλέτων: q. l. cum citasset Eust. 1885., subjungit, Λέγει δὲ νόστον ὁ ῥήτωρ ἐνταῦθα οὐ τὸν Ὁμηρικὸν καὶ συνήθη, ἀλλά τινα δαίμονα ἐπιμύλιον, ἔφορον τῶν ἀλετῶν, ὃς καὶ Εὔνοστος ἐλέγετο· οὗ παρώνυμον τὸ νόστιμον. Idem Eust. 1383. Καὶ νόστον δὲ τὴν ἡδύτητα, (subaudi appellant posteri Homeri,) διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ Ὁμηρικοῦ νόστου· ὅθεν καὶ εὔνοστος, φαῦλόν φασιν ἀγαλμάτιον παρὰ τοῖς μυλῶσιν· ἢ (ὡς ἐν ἑτέρῳ Ῥητορικῷ Λεξικῷ κεῖται,) Εὔνοστος, θεὸς ἐπιμύλιος, δοκοῦσα ἐφορᾷν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων. Est igitur sive Νόστος SIVE Εὔνοστος Deus Deave, Dei simulacrum, quod molendinis appositum, farinæ mensuram inspicere ac velut ei præesse credebatur. Idem et Hes. testatur, ap. quem ita habetur, Εὔνοστος, ἀγαλμάτιον εὐτελὲς ἐν τοῖς μύλωσιν, ὃ δοκεῖ ἐφορᾷν τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, ὅπερ λέγεται νόστος. [" Gesner. Ind. Orph., Valck. Hipp. p. 316. Vauvill. ad Soph. Phil. 43. Brunck. et Phil. ibid. Eur. Iph. A. 966. 1261. 1603. Markl. p. 165. 354. 360. 366. Suppl. 1209. Schol. Aristoph. Πλ. 121. Thom. M. 487. Barnes. Rhes. 427. Musgr. ibid. Jacobs. Anim. 160. Anth. 7, 234. Dulcedo, ad Charit. 518. De Νόστων scriptoribus, Lennep. ad Phal. 49.: Orph. Arg. 144. νόστον οἴκοιο, quod non mutandum, sic 200. πλόον Ἀξείνοιο, coll. 85." Schæf. Mss.]

Ἄνοστος, ὁ, ἡ, Reditus expers, Eur. Iph. T. (751.) Ἄνοστος εἴην. || Dulcedinis s. Suavitatis expers, Insuavis: a posteriori νόστος, Theophr. C. Pl. 4, (13, 1.) de leguminibus loquens, Περὶ δὲ τοῦ ἰσχυρότερα καὶ εὐχυλότερα, καὶ νοστιμώτερα ἢ ἀνοστότερα, καὶ πρὸς τὴν σίτησιν βελτίω ἢ χείρω, τὰ μὲν τοῖς τόποις διαφέρει: ubi Gaza etiam vertit, Quædam suaviora, quædam insuaviora. [Od. Ω. 527.] "Δύσνοστος νόστος, ap. " Eur. (Tro. 75.) Reditus difficilis et gravis: vel " etiam Reditus infaustus, felix." [* Πολύνοστος, Hippocr. Diæt. 2, 9. Theophr. H. Pl. 8, 8.]

Νόστιμος, ὁ, ἡ, Rediturus, Qui redire potest. Exemplum habes paulo ante in Νοστέω: ubi νοστῆσαι et οὐκέτι νόστιμον εἶναι sibi opp. Sic Od. Δ. (806.) ad Penelopen, ἔτι νόστιμός ἐστι Σὸς πάϊς, Adhuc filius tibi superest qui redire possit: de Telemacho, qui peregre iverat de patre resciturus e commilitonibus an adhuc viveret et reditum pararet. Sunt qui interpr. Redux: quod tamen potius de Eo dicitur, qui reductus est s. rediit. Cic. Reducem me esse voluistis: de exilio suo loquens. Terent. Reducem me in patriam facis. Virg., tibi reduces socios classemque relatam Nuntio. Dicitur et νόστιμον ἦμαρ, τὸ τῆς οἴκαδε ὑποστροφῆς, Dies reditus, h. e. Dies quo aliquis domum suam revertitur; seu, ut Hes. exp., τὸ σωτήριον καὶ * ἀνακομιστικόν. Od. Θ. (466.) Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι, Α. (168.) τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ: pro quo Ψ. (68.) Ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιΐδος, ὤλεσε [ὤλετο] δ' αὐτός. Et Α. (354.) Οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο, (9.) αὐτὰρ ὃ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ: pro quo Od. Μ. (418.) dicit, θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον. Et Il. Π. (82.) ἀπὸ νόστον ἕλωνται: accipiens nimirum νόστον et νόστιμον A ἦμαρ pro eod. Item Epigr. νόστιμος εὐπλοΐη. Eur. vero dixit etiam νόστιμον δόμον, de domo in quam quis redit, Alc. (1153.) Ἀλλ' εὐτυχοίης, νόστιμον δ' ἔλθοις δόμον [ὁδὸν,] Faxit Deus ut prospera utaris fortuna domumque redeas. || Νόστιμος e posteriori signif. τοῦ νόστος accipitur etiam pro Suavis, Dulcis, ut et Suid. testatur, cum ait, Ἐκ δὲ τοῦ κατὰ συνήθειαν, νόστου, quod sc. pro Dulcedo usurpatur, καὶ νόστιμον, τὸ ἡδύ. Eust. 214. de Homerico νόστος loquens significante Reditus, Διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ τοιούτου νόστου, καὶ νόστιμον ἔδεσμα λέγεται τὸ ἡδύ: 1383. Ὅμηρος μὲν ἦμαρ νόστιμον, τὸ τῆς οἴκαδε ὑποστροφῆς λέγει· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ βρῶμά φασι νόστιμον, καὶ νόστον δὲ τὴν ἡδύτητα. Occasionem igitur Hom. posteri hujus vocis ita usurpandæ ex ipso Hom. sumserunt, qui νόστον modo γλυκερὸν vocat, modo μελιηδέα, ut supra quoque dixi. Sic ν. σπέρματα ap. Theophr. quæ alibi γλυκέα, quibus opp. τὰ ἄνοστα, ut videre est in l. quem supra citavi e C. Pl. 4, 14. Ibid. Νοστιμώτερα ἐκ τῆς αὐτῆς παρὰ τὴν τοῦ ἀέρος B κρᾶσιν· οὐ γὰρ πάντως ὅταν πλεῖστος καὶ ἁδρότατος γένηται, καὶ νοστιμώτατος. Ibid. Δοκεῖ δὲ μεγάλα συμβάλλεσθαι καὶ ἡ σκάλσις πρὸς τὸ νοστιμώτερον ποιεῖν καὶ τὸ ἐγγύτερα θερίζειν, Ad seminis suavitatem, ut Gaza interpr. In quibus tamen ll. νοστιμώτερος et νοστιμώτατος per ο scribuntur in antep. Sic et ap. Plut. accipitur (8, 725.) ubi quæritur quare ficus, cum sit δριμυτάτη arbor, ferat γλυκύτατον fructum, Ὥσπερ γὰρ τὸ ἧπαρ, εἰς ἕνα τόπον τοῦ χολώδους ἀποκριθέντος, αὐτὸ γίνεται γλυκύτατον, οὕτω τὴν συκῆν εἰς τὸ σῦκον ἅπαν τὸ λιπαρὸν καὶ νόστιμον ἀφιεῖσαν, αὐτὴν ἄμοιρον εἶναι γλυκύτητος: unde patet et ipsum accipere νόστιμον pro γλυκύ. Dicitur etiam νόστιμον in aliqua re, Quod veluti ejus medulla et succus est, s. melior pars et veluti flos: cui plerumque opponuntur sordes et excrementa. Lucian. (2, 931.) Ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον. Ubi tamen Erasm. Id quod ex apparatu potissimum ad nos C redire debuerat. Diosc. 2. Ὅταν δὲ μαλακὸς γένηται, δεῖ πραέως τὸ ὕδωρ ἐκχεῖν χωρὶς τοῦ κινεῖν, ἵνα μὴ συνεκκλύζηται τὸ νόστιμον, Ne simul quod quæritur utile, effluat, Marcell. Rursum Diosc. 3, 97. de purgatione galbani, Οὕτω γὰρ τὸ νόστιμον ἀποτακήσεται ὡς δι' ἠθμοῦ, τὸ δὲ ξυλῶδες ἐν τῷ ὀθονίῳ μενεῖ, Quod utile est, Marcell. Et 5, 85. de lotura pompholygis, Οὕτω γὰρ τὸ μὲν ἰλυῶδες καὶ ν. αὐτῆς ἀπορρυήσεται, τὸ δὲ σκύβαλον πᾶν ἐν τῷ ὀθονίῳ μενεῖ, Quod in ea limosum est et utile, Marcell. non sequens eos qui interpretati sunt Pars dulcior, sapida; ac revera ea interpretatio magis consentanea loco illi videtur. || Νόστιμος, ὥριμος, Hes. [" Ad Eur. Alc. 1156. Wakef. 1175. Brunck. Aristoph. 2, 231. ad Lucian. 1, 699. Paul. Sil. 38. Jacobs. Anth. 8, 103. Suavis, ad Charit. 518. Corai. in Consp. Mus. Ox. 19." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 342. 615. Apoll. Rh. 1, 896. Callim. H. in Cer. 130.] Ἀνόστιμος, ὁ, ἡ, Qui non rediturus est, Cujus res eo loco sunt ut redire nequeat: οὐ νόστιμος, ut Hom. supra loquitur. Od. Δ. (182.) Ὃς D (Deus) κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκε: quod ipse aliis verbis diceret, Ὃς κείνῳ δυστήνῳ ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, vel ἀπὸ εἵλετο νόστον, aut ἀποαίνυτο νόστον: sic enim supra loquitur, ut prædixi. Παλινόστιμος, Iterum rediturus, Reversurus, Qui reversurus est, reverti potest, i. q. νόστιμος, nam πάλιν abundat. [" Nonn. Jo. 1, 72. D. 11, 413. Opp. Ἁ. 1, 616." Wakef. Mss.]

Ἀπονοστέω, Redeo, Revertor alicunde, Il. Α. (60.) Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Ἂψ ἀπονοστήσειν. Utitur et Arrian. (7, 4, 3. 17, 2.) hoc verbo, atque adeo (7, 4, 4. 12, 2.) ejus VERBALI Ἀπονόστησις, pro Reditu. [* " Ἐκνοστέω, Heyn. Hom. 6, 410. 7, 322. 8, 340. 741." Schæf. Mss. Il. Ρ. 207. al. μάχης ἐκ νοστ. * Κατανοστέω, Polyb. 4, 17, 10.] Παλινοστέω, Redeo, Revertor, i. q. νοστέω, adeo ut πάλιν supervacuum sit in hoc comp., nisi esse dicatur a νοστέω, signif. simpliciter Eo, Venio: ut sit quasi Rursum eo, Revenio: quo utitur Cic. post Plaut. Sed et Redeo dicitur quasi Reeo:

ap. Suid. παλινοστήσας, ἐπανελθών. [" Wassenb. ad Hom. 143." Schæf. Mss. " Παλιννόστησις, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 299. leg. * Παλινόστησις, aut divisim πάλιν ν." Boiss. Mss.] Παλίνοστος, [s. Παλίννοστος,] Qui redit s. revertitur, Recurrens, Reciprocus: ut παλίννοστος πορεία, Nonn. (Jo. 16, 24.) Reciproca via s. Iterata. Et παλίννοστος τοκετὸς, (28, 1.) Partus iteratus: (52, 13.) παλιννόστοισι κυπέλλοις, Reciprocantibus poculis: [Nonn. D. 6, 62.] De Παλινόστιμος autem paulo ante dictum est. Περινοστέω, Circumeo et oberro. Annotat Aristophanis Schol. proprie hoc verbo significari τὴν ἀπὸ ἀλλοδαπῆς οἴκαδε ἄφιξιν: καταχρηστικῶς autem, τὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετάβασιν καὶ πορείαν: proprie igitur περινοστεῖν de iis dicetur, qui ut domum redeant, omnia loca pererrant, et qua sibi via domum redeundum sit, explorant: sed frequentius accipitur pro Vagabundus circumeo et obambulo. Plut. de Chrysippo et ejus asseclis, Οἴονται φαῦλα δαιμόνια περινοστεῖν, οἷς οἱ θεοὶ δημίοις χρῶνται, Per orbem terrarum circumire, et omnia perlustrare. Dem. (421.) Κἂν πιλίδιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν περινοστῇς, καὶ ἐμοὶ λοιδορῇ, Oberres, Obambules, Expatieris per urbem. Synes. Theophilo, de vagis sacerdotibus, qui stipendia sua sequebantur, sacerdotia commutantes, Καρποῦνται δὲ τὰς τιμὰς, ἐκεῖ περινοστοῦντες ὅπου κερδαλεώτερον. Idem cum accus. junxit, Περινοστεῖ τὴν Αἴγυπτον μετ' ἐκείνου: Ep. 67. Περινοστοῦσί τινες βακαντίβοι παρ' ἡμῖν, Oberrant et vagantur quidam homines vacantes. Ii etiam περινοστεῖν dicuntur, Qui aliquid in orbem lustrant et inspiciunt, Plut. (6, 589.) Τὰ τεκτόνων καὶ λιθοξόων ἔργα περινοστεῖς, Lustras et circumspicis, Herodian. 8, (5, 3.) de Aquileiensibus obsessis, Ἐνυβρίζειν τῷ Μαξιμίνῳ περινοστοῦντι, Obeunti mœnia Maximino. [" Gesner. Ind. Orph. v. Νόστος, Homer. T. 1. p. 1. Ern., Bergler. Alciphr. 41. Toup. Opusc. 1, 453. Lucian. 1, 94. 800. ad Od. O. 119. T. H. ad Plutum p. 43. Markl. Iph. p. 366. Π. ἀπάτῃ τινὰ, Fab. Æsop. p. 90. Fur." Schæf. Mss.] " Ἐκπερινοστεῖν, Peragrare, Lustrare, " Synes. (140.) Ἀνεμέσητον δὲ ἐκπερινοστεῖν καὶ τὴν " Ἑλλάδα." [* " Ἐμπερινοστέω, Pallad. V. Chrys. p. 47." Boiss. Mss. * Συμπερινοστέω, Simul obambulo, Lucian. 2, 561. 3, 427. * Περινοστεύω, Epiph. 1, 312.]

Ὑπονοστέω, Retrorsum abeo, Clam me recipio: unde ὑπανοστήσας, Hesychio ἐπανελθὼν, ὑποστρέψας. Dicuntur etiam ὑπονοστεῖν ea quæ subsidunt, sidunt, Thuc. 3, (89.) p. 113. Καὶ κυματωθεῖσα, (ἡ θάλασσα) ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι, καὶ τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δὲ ὑπενόστησε: ubi posterius τὸ nominativus est, non accusativus, ut præcedens, ac dicitur ibi pars quædam illius soli ὑποκαθεσθῆναι καὶ ταπεινοτέρα γενέσθαι, Schol. Sic ap. Philon. de Mundo, Τὰ μὲν χειμάρροις ἀπερράχθαι, τὰ δὲ ὑπονοστήσαντα καχαλᾶσθαι, Alia suopte nutu subsidentia pessum ivisse, Bud.: de montibus excelsis. Et Aristot. Meteor. 3. de motu terræ, Ἔδει δὲ τούτου συμβαίνοντος ὑπονοστοῦσαν πολλαχοῦ φαίνεσθαι τὴν γῆν. Suidæ ὑπονοστῆσαι est ὑποκαταβῆναι: [" quæ interpr. pertinet ad Herod. 1, 190. ubi est ὑπονοστήσαντος τοῦ ποταμοῦ, de Recedente fluvio, in paludem derivato, et de Subsidente aqua in proprio illius alveo." Schw. Mss.] Pro Retro abeo accipitur ap. eund. Aristot. in h. l., Τὸν ἥλιον ἀχλυώδη καὶ ἀμαυρὸν ἀναγκαῖον εἶναι ὑπονοστεῖν ἀρχομένου τοῦ πνεύματος εἰς τὴν γῆν, Cessim eunte. Pro quo ibid. dicit, μεταρροίας εἴσω γινομένης τοῦ πνεύματος. Accipitur pro Retro abeo et vertor, in alio quoque loquendi genere. Plut. Pol. Præc. 159(=9, 234.) Καὶ τὸ θαυμαζόμενον αὐτοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιμελείας, εἰς χλευασμὸν ὑπονοστεῖ καὶ γέλωτα, In risum abit, convertitur. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 61. Toup. ad Longin. 277. 297. 298. Abresch. Lectt. Aristæn. 52. ad Od. O. 119. Dionys. H. 1, 179. Herod. 90. 309. ubi non bene vertitur." Schæf. Mss.] Ὑπονόστησις, ἡ, Qua quid retrorsum abit, et se clanculum recipit aut subsidit, Plut. Antonio (3.) p. 292. de Serbonide palude loquens, Τῆς δ' Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ὑπονόστησις εἶναι δοκεῖ καὶ διήθησις, Maris Rubri subterraneus meatus vel reciprocatio latens, Bud. [* " Ἀνθυπονοστέω, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 92." Boiss. Mss.]

[* " Νοστόω, Condio, Edulco, Pseudo-Chrys. Serm. 49. T. 7. p. 383, 12. Ἡ μήτηρ—τὰ λαχανικὰ βρώματα ἀρτύμασι νοστώσασα, καὶ πυρὶ τελειώσασα, ὑπηρέτις τῆς ζωῆς τῶν οἰκείων τέκνων γίνεται." Seager. Mss.]

ΝΟΣΦΙ, SIVE Νόσφιν, Seorsum, s. Seorsum ab, Il. B. (233.) Ἥν τ' αὐτὸς ἀπὸ νόσφι κατίσχεαι, Λ. (554.) Ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηκότι θυμῷ, Seorsum ab aliis ibat, h. e. Secedebat. Aut etiam Procul ab aliis secedebat. Sic ap. Hes. νόσφιν ἐὼν, pro χωρὶς ὑπάρχων. Il. Ω. (582.) Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ' ἀμφί τ' ἀλεῖψαι, Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱὸν, Seorsum: O. (244.) νόσφιν ἀπ' ἄλλων, Seorsum ab aliis: A. (541.) Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν, ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν, Seorsim a me. Od. K. (486.) Ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι ὅτε που σύ γε νόσφι γένηαι, Te absente. Jungitur et cum gen. pro Sine, (Od. Ξ. 9.) de subulco ædificante stabulum suo gregi, Νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος. At e Nonno, νόσφι δόμου, Extra domum. Hes. νόσφι exp. non solum χωρὶς, ἄνευ, δίχα, ἐκτός: sed etiam λάθρα, μακράν. [" Hymn. in Apoll. Del. 95. 105. Ilgen. p. 222. Ruhnk. Ep. Cr. 203. Toup. Opusc. 2, 134. Wakef. S. Cr. 4, 25. Paus. 3, 234. Heyn. Hom. 4, 556. 6, 366. 8, 138. 433. Conf. c. χωρὶς, 7, 352. Νοσφ', Ruhnk. Ep. Cr. 101. Νόσφιν ἀπὸ, Hesiod. Θ. 57. Heyn. Hom. 5, 60. Νόσφιν γ' ἢ, (Præterquam,) Theocr. 25, 197. * Ἀπονόσφι, Heyn. Hom. 4, 145. 241. 7, 92. 386." Schæf. Mss. O. 548. P. 664. Od. M. 33. Σ. 267. Apoll. Rh. 3, 9. 4, 735. * " Ὑπονόσφιος, Il. Φ. 397. secundum Antimachum. Heyn. Hom. 8, 193." Schæf. Mss.]

Νοσφίζομαι, Sum seorsum, pro νόσφιν εἰμί. Od. Ψ. (98.) Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν Ἑζομένη, μύθοισιν ἀνείρεαι, οὐδὲ μεταλλᾷς; Quid ita a patre te segregas? seu, ut Eust. exp., νόσφι γίνῃ, χωρίζῃ. Sic et Od. Λ. (73.) Μή μ' ἄκλαυτον, ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν, Νοσφισθεὶς, Idem exp., νόσφι γενόμενος, χωρισθεὶς, ὑποχωρήσας. Item Aversor. Sic Il. (B. 81.) Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον, i. e. Magis aversaremur, Magis ab eo credendo abhorreremus, s. μᾶλλον χωριζοίμεθα τῆς πίστεως τοῦ ὀνείρου, ut in meo Hom. Ms. exp. Sic posset et in præcedenti l. capi. || Destituo, Desero, et quasi seorsum relinquo. Od. T. (579.) Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην νοσφισσαμένη τόδε δῶμα. Sic Helena Δ. (263.) Παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένη, θάλαμόν τε πόσιν τε, T. (339.) ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα Νοσφισάμην, ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο, Reliqui. Quibus addi potest e Soph. Œd. T. (693.) εἴ σε νοσφίζομαι: ubi Schol., οὐ συγγίνομαί σοι, Te destituo: et εἴ σε ἐκτρέπομαι, vel ἀποκρύπτομαι: exp. etiam, εἰ ἀλλότριόν σε καὶ οὐκ οἰκεῖον νενόμικα. AT Νοσφίζω Homero ignotum est: νοσφίζεσθαι autem ab eo usurpari non tam pro νόσφι καὶ χωρὶς γίνεσθαι καὶ ἀφίστασθαι, quam etiam active pro χωρίζειν ac νόσφι καὶ πόρρω ποιεῖν, annotat Eust. In qua posteriori signif. accipi potest ap. Dionys. P. (684.) ubi de Achæis ad Trojam obsidendam proficiscentibus ait, Τούς ποτ' ἀπὸ Ξάνθοιο καὶ Ἰδαίου Σιμόεντος Πνοιαὶ νοσφίσσαντο νότοιό τε καὶ βορέαο. Ubi idem Eust. exp., νόσφι καὶ χωρὶς καὶ μακρὰν ἀπήγαγον καὶ ἀφωρίσαντο, Separarunt s. Sejunxerunt. Citatur pro activa voce ex Apoll. Rh. 2, (793.) ἐνόσφισάν μ' Ἡρακλῆος, Ab Hercule me separarunt: item sine expositione, ex Eur. (Andr. 1208.) νοσφίσας με ἄπαιδα: ubi videtur accipi pro Deserens, ut παῖδα ἐμὴν νοσφισαμένη paulo ante: id tamen incertum est, quia integer locus non ascribitur. || Νοσφίζω et Νοσφίζομαι a posteris Homeri usurpatur, et in diversa signif., sc. pro Privo, Aliquid alicui clam subtractum in commodum meum verto, ἰδιοποιοῦμαι, σφετερίζομαι, ut Eust. exp. Soph. Ph. (684.) οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας, Ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ, i. e. ἀποστερήσας, Schol. Νοσφίζεσθαι quoque eo modo dicitur: unde ap. Hes., Νοσφιζόμενος, στερῶν, κλέπτων: et ap. Suid. Νοσφιζόμενον, ὑφαιρούμενον, ἰδιοποιούμενον. Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Ὧν οὐκ ἀγνοῶ ὅτι δυνατὸν ἡμῖν κοινῶν αὐτῶν ὄντων τοῖς συγκατειληφόσι, νοσφίσασθαι ὁπόσα ἂν βουλώμεθα, Clam subducta in commodum

nostrum convertere, s. Surripere, Suffurari. Sic Act. 5, (2.) de Anania, Καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, Intervertit aliquid e pretio. Et in Epist. ad Titum 2, (10.) Μὴ νοσφιζομένους, ἀλλὰ πίστιν πᾶσαν ἐνδεικνυμένους ἀγαθὴν, Nihil intervertentes, sed omnem bonam fidem ostendentes. Itidemque νοσφίζεσθαι χρήματα ap. Plut. aliquot locis pro Intervertere accipi testatur Bud. Et in Fabulis Æsopi, Οὐ χρυσὸν ἐνοσφισάμην, Non interverti s. surripui. 2 Macc. 4, (32.) Νοσφισάμενος χρυσώματα, Aurea vasa furatus. Pro Aufero accipi potest ap. Apoll. Rh. 4, (181.) περὶ γὰρ δίεν ὄφρα ἑ μή τις Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν νοσφίσσεται ἀντιβολήσας: nam Schol. exp. ἀφαιρήσεται. Passive etiam usurpari a Chrys. in 2 ad Cor. p. 31. annotat Bud. Ab Æsch. quoque νοσφίζεσθαι passive capitur pro Vita privari, vel Dolose necari, Ch. (489.) Μέμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης πάτερ, Memento balnei quo periisti: ubi et Schol. exp. οἷς ἀπέθανες. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 92. Mitsch. p. 143. 190. 261. Valck. Oratt. 370. Wessel. ad Herod. 169. ad Od. A. 423. Polystrat. 2. Jacobs. Anth. 9, 18. 12, 436. Philipp. 52. ad Charit. 783. Musgr. Hel. 647. Wakef. Eum. 211. Abresch. Æsch. 2, 25. Apoll. Rh. 1, 187. Brunck. p. 151. Heyn. Hom. 4, 208. 8, 635." Schæf. Mss. Dionys. P. 19. 25. Archilochus Origenis c. Cels. 2. p. 74. Pind. N. 6, 106. Orph. Arg. 1339. Æsch. Choëph. 436. Quint. Sm. 13, 282.] Νοσφισμὸς, ὁ, Clandestina surreptio, Fraudatio. VV. LL. sine exemplo. [Polyb. 32, 21, 8.]

Νοσφιδὸν a νοσφίζομαι Eust. derivari scribit ut διακριδὸν a διακρίνομαι: non tamen exp.: sed videtur accipi pro Clanculum et furtim surripiendo, aut etiam Furtim, Clam. NAM Νοσφίδιον Hes. exp. κλοπιμαῖον, λαθραῖον, Furtivum, Clandestinum. [Hesiod. ap. Schol. Plat. p. 45.]

Ἀπονοσφίζω, Separo, Sejungo: ἀποχωρίζω, Dionys. P. [" Musæus 98. Soph. Œd. T. 480." Seager. Mss. Hom. H. 2, 559. " Ruhnk. ad H. in Cer. 92. 158. Mitsch. p. 261. Ilgen. p. 368. Brunck. ad Eur. Andr. 1202. Soph. Phil. 979. ad Charit. 498. 783. Med., Privo, Phalar. p. 100." Schæf. Mss.] Διανοσφίζω, Disjungo, Dirimo, Divido. Dionys. P. Ἄλλοι δ' ἠπείροισι διὰ χθόνα νοσφίζουσι, i. e. διαιροῦσι, inquit Eust. Est autem ibi tmesis. Aristot. vero de Mundo ait, Τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλεν. [" Diod. S. 2, 373." Schæf. Mss.] Ἐκνοσφίζω, Separo ex, Alieno, Rejicio. VV. LL. [Simmiæ Ovum 12. * Κατανοσφίζομαι, Dionys. H. 1, 208, 19.] Ἀποπρονοσφίζω, Separo a, Eur. (Iph. A. 1287.) μητέρος ἀποπρονοσφίσας, A mare separans: [al. ἀποπρὸ νοσφίσας.]

ΝΟΤΙΣ, ίδος, ἡ, Humor, Humiditas, Alexis ap. Athen. (383.) de olla sive testa igni excalfacta, Διάπυρος γὰρ οὖσ' ἔτι, Ἕλξει δι' αὐτῆς νοτίδα. Et mox, λήψεται διεξόδους Σομφὰς δι' ὧν τὴν ὑγρασίαν ἐκδέξεται: appellans ὑγρασίαν quam antea νοτίδα, sicut Plut. infra νοτερὸν et ὑγρὸν pro iisd. accipit. Eurip. ap. eund. Athen. (600.) Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖ', ὅταν ξηρὸν πέδον, Ἄκαρπον αὐχμῷ, νοτίδος ἐνδεῶς ἔχῃ, Humido indiget, i. e. Humida pluvia. In Geopon. Προσπνείσθω δὲ ὁ τόπος ἀπὸ μηδεμιᾶς αὔρας ἐχούσης νοτίδα, pro his Varronis, Ad quæ (granaria) nulla aura humida e propinquis locis aspiret. Gal. loquens de febribus, Ἐφ' οἷς αὐτίκα νοτίδες ἀπὸ παντὸς τοῦ σώματος ἢ ἱδρῶτες, Humore madet universum corpus et sudat. Vide et Νότος. [" Eur. Hec. 1245. Valck. Diatr. 51. Thom. M. 629. Humor, Longus p. 5. Vill." Schæf. Mss.]

Νότιος, Humidus, Humectus, Uvidus, i. q. νοτερὸς, Il. Λ. (810.) κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς Ὤμων καὶ κεφαλῆς: quod hemistichium habetur et Ψ. (715.) Od. Θ. (55.) Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνδ' ὥρμισαν, In humido mari, quod alibi ὑγρὰ κέλευθα appellat: loquitur autem ibi de navi, quam ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν. Et Δ. (785.) itidem, Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνδ' ὥρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοὶ, In altum humidi maris: itidemque præcedit, Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν: loquitur autem ibi de Telemacho nave conscensa peregre ituro μετὰ πατρὸς ἀκουήν. [" Valck.

A Diatr. 51. Thom. M. 629. 787. Heyn. Hom. 6, 264." Schæf. Mss. Eur. Chrys. Fr. 7, 3. Hipp. 150. Æsch. Pr. 401. Heracl. Pont. Alleg. Hom. 50.] AT Νότιον dicitur a quibusdam σίκυος ἄγριος, Cucumis anguinus, ut habetur ap. Diosc. [" Nothis 473." Boiss. Mss.] Gorr. [* Ἐννότιος, Humidus, Callim. Fr. 350.] Νοτία, ἡ, Humor, Humiditas, ὑγρασία, Suid. Unde νοτίῃσι ex (Il. Θ. 307.) pro δρόσοις. De quo vide et infra in Νότος. Suidæ νοτία est etiam ἡ θάλασσα, Mare: quod ὑγρὰ κέλευθα Hom. alicubi appellat. Sed videtur hoc θάλασσα strictius accipere ac intelligere de νοτίῃ θαλάσσῃ, ut Herod. infra appellat, i. e. Mari australi. [" Jacobs. Anth. 12, 250. Heyn. Hom. 5, 470." Schæf. Mss.] Νοτιάω, Humectus s. Humidus sum, Humeo, Aristot. Probl. Ξηραινόμενος γὰρ ὅλως, κενοῦται, νοτιῶν δὲ, ἐκφύεται. Νοτιώδης, Humectus, Uvidus, Alex. Aphrod. Νοτιώδης πυρετὸς, Humida febris: differentia febris ap. Hippocr. Epidem. 6. (p. 308, 23.) sumta a subjecto in quo calor febrilis accenditur. Id autem est humor:
B cujus quoniam variæ habentur in corpore differentiæ, ideo earum alias ἐξερύθρους, alias ἐξώχρους, alias πελιοὺς appellavit. Has febres Practici Humorales vocant. Gorr. [* Νοτιαῖος, Montf. Anal. Gr. 485. ubi male legitur νωτιαίῳ.]

Νοτίζω, Humecto, Madefacio. Unde νοτισθείη, Humectetur: νενοτισμένος, Humectatus: et ap. Aristot. νενοτισμένη, de Terra humectata s. humecta. Apoll. Rh. 1, (1005.) de Lignis recens cæsis et in mare conjectis, Ὥς κε νοτισθέντα κρατεροὺς ἀνεχοίατο γόμφους. Diosc. 2, 87. Κατάχεε εἰς θυΐαν νενοτισμένην σπόγγῳ, Madefactam spongia: et c. seq., Εἰς νενοτισμένην θυΐαν ἀπήθησον. Aliquando νοτίζομαι neutraliter potius redditur Humore madeo: Gal. Νοτιζόμενος ὁ κάμνων, sc. sudando. || Neutraliter etiam capitur pro Humeo, s. Humore madeo; affert enim Bud. e Plut. (9, 542.) Νοτίζουσαι ῥανίδες pro Rorantes, Præhumidæ. [" Thom. M. 629. Valck. Diatr. 53. Anal. 1, 4. Jacobs. Anth. 1, 20." Schæf. Mss. Meleager 4, 5. νενοτισμένα δάκρυα. * Νοτιστὸς,
C unde] Ἀνότιστος, ὁ, ἡ, Qui humectatus s. madefactus non est, Non humectus, s. humidus, i. e. Siccus, Diosc. in Præf. l. 1. de radicibus ad usum medicum collectis, Τὰς καθαρὰς αὐτόθι ξηραίνειν ἐν τόποις ἀνοτίστοις, Locis asperginem non redolentibus, Ruell. Humecta loca dicit Varro et Cato. [* Ἐκνοτίζω, ad Hesych. 1, 470, 15.] Ἐπινοτίζω, In superficie humecto. VV. LL. exp. Irroro, Inspergo; vel Aspergo. Diosc. 2, 105. de orbiculis ceræ, Ἡμέραν μὲν εἰς ἥλιον συνεχῶς ἐπινοτίζων αὐτὰ, νυκτὸς δὲ ὑπὸ τὴν σελήνην τίθει, Aspergens. [* Κατανοτίζω, Eur. Iph. T. 833. κατὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾷ, Τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον. * Περινοτίζω, Alex. Trall. 1. p. 27=74.] Προνοτίζω, Prius humecto, Ante madefacio, Diosc. 2, 105. l. c. Καινοῦ χυτριδίου τὸν πυθμένα προνενοτισμένον ὕδατι ψυχρῷ, Aqua frigida ante madefactum. Ὑπονοτίζω, Subtus vel Aliquantum humecto, Humorem s. Humiditatem suggero, Humecto, Greg. de Homine, Τοσούτων τοίνυν καθ' ἕνα χῶρον τῷ ὑγρῷ τρεφομένων, ἡ μὲν ὑπονοτίζουσα δύναμις, μία τις κατὰ
D τὴν φύσιν.

¶ Νοτέω, Humeo, Madeo, Humidus Madidusve sum, Nicand. Θ. (254.) de symptomatis quæ consequi solent eum qui a vipera ictus est, ὁ δὲ νοτέων περὶ γυίοις Ψυχρότερος νιφετοῖο βολῆς περιχεύεται ἱδρώς: ubi ab eo νοτέων ἱδρὼς dicitur, qui ab Hom. νότιος, Humidus, Schol. ὑγραινόμενος περὶ τοῖς μέλεσι: ['A. 24. 494. " Valck. Callim. p. 45. Ep. 16." Schæf. Mss. Nicander 'A. 494. Ὡσείπερ νοτέουσαν ὑπὸ τριπτῆρσιν ἐλαίην.]

Νοτηρὸς, Humectus, Bud. e Gazæ interpr. Quod ita a νοτέω derivatur ut νοσηρὸς a νοσῆσαι. ["Theophr. H. Pl. 3, 18, 11. et n.] Νοτερὸς, Humidus: a νοτέω, ut νοσερὸς a νοσέω. Thuc. 3, (21.) p. 89. Ὁπότε χειμὼν εἴη νοτερὸς, i. e. δίυγρος καὶ ὑετὸν ἔχων, Schol. Et Plut. Symp. 6. Μόνον δὲ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τὸ νοτερὸν (τοῦ ξύλου τοῦ καιομένου) ἀναλοῦται· τούτῳ γὰρ τρέφεσθαι πέφυκε: pro quo paulo ante, Τρέφεται μὲν γὰρ οὐδενὶ πλὴν ὑγρῷ: idem ergo signif. νοτερὸς et ὑγρός. [" Thom. M. 629. Markl. Suppl. 978. Iph. p. 357. (1042.) Jacobs. Anth. 7, 284. Toup. Opusc.

1, 9. 'Η νοτερὸς, Markl. Suppl. 41. * Νοτερῆς, Pierson. Veris. 45." Schæf. Mss.]

ΝΟΤΟΣ, ὁ, Notus, Auster, Gell. 2, 22. Meridies autem, quoniam certo atque fixo limite est, unum meridionalem ventum habet: is Latine Auster, Græce νότος nominatur, quoniam est nebulosus atque humectus: νοτὶς enim Græce Humor nominatur. Plin. 2, 47. A meridie Auster, et ab occasu brumali Africus: νότον et λίβα nominant. Aristot. de Mundo, Οἱ μὲν ἀπὸ ἀνατολῆς συνεχεῖς, εὖροι καλοῦνται· βορέαι δὲ, οἱ ἀπὸ ἄρκτου· ζέφυροι δὲ, οἱ ἀπὸ δύσεως· νότοι δὲ, οἱ ἀπὸ μεσημβρίας. Rursum Gell. l. c., Ex his octo ventis, alii quatuor detrahunt ventos, atque id facere se dicunt Homero auctore, qui solos quatuor ventos noverit, Eurum, Austrum, Aquilonem, Favonium. Versus Homeri sunt, (Od. E. 295.) Σὺν δ' εὖρός τ' ἔπεσε, ζέφυρός τε νότος τε δυσαὴς, Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων. Sic (331.) Ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι, Ἄλλοτε δ' αὖτ' εὖρος ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν. Plut. Alex. Εἰ πορευομένοις ἐπιπέσοι νότος. Athen. 1. Ὅταν ὑπὸ τὸν τρυγητὸν νότοι πνεύσωσι. Rursum Plin. l. c. de quatuor ventis, quos quidem euro, austro, aquiloni, et favonio interjecerunt, Item inter liba et noton compositum ex utroque medium, inter meridiem et hybernum occidentem, libonoton. Nec finis: alii quippe Mesen nomine etiamnum addidere inter boream et cæciam: et inter eurum et notum, euronotum. Et Aristot. de Mundo, Τῶν νότων ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ ἀφανοῦς πόλου φερόμενος ἀντίπαλος τῷ ἀπαρκτίᾳ, καλεῖται νότος· εὐρόνοτος δὲ, ὁ μεταξὺ εὔρου καὶ νότου· τὸν δὲ ἐπὶ θάτερα, μεταξὺ λιβὸς καὶ νότου, οἱ μὲν λιβόνοτον, οἱ δὲ λιβοφοίνικα καλοῦσι. || Aliquando νότος dicitur Ipsa australis pars cœli aut regionis urbisve, s. austrum versus sita, Thuc. 3, (6.) p. 85. Περιορμισάμενοι τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως, Ad australe latus, Claudian. Ceterum sunt qui νότον esse dictum putent quasi νόσον, alii a νῶ, τὸ βλάπτω, διὰ τὸ βλαπτικὸν τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωμάτων. Sed rectius cum Gell. eum ita dictum esse sentiemus διὰ τὸ νοτερὸν; est enim is ventus fere semper calidus, nunquam valde frigidus, et magna e parte humidus, pluviasque continentes ac leves inducens, ut et Hippocr. testatur, et Ovid, dies australibus humida nimbis. Itidemque ab Eod. Notus Aquaticus, Pluvius: a Virg. Humidus, a Seneca Madens, a Claudiano Madidus, ab Horat. Udus dicitur. Sed dubitarit aliquis sitne huic νότος primus dandus locus, et superiora omnia ab eo derivanda, præsertim cum Plautus dicat Austrati ad ignem sedent, pro νενοτισμένοι, Madefacti pluvia, aut pluvio austro. Interdum tamen et siccus notus est, QUEM Λευκόνοτον vulgus, Lat. Caurum appellant: et Hom. eam ob causam ἀργεστὰν νότον vocavit, quasi Purum et candidum austrum, quod imbribus careat. Id quod etiam indicavit Hippocr. Epidem. 1. describens statum, qui totus austrinus et squalidus fuit. Cum vero alter notus sit lenior et calidior, hic λευκόνοτος vehementior ac frigidior est, nec latet dum spirat, ut inter alia Gorr. tradit e Gal. De hoc noto Horat. Od. 1, 7, Albus ut obscuro deterget nubila cœlo Sæpe notus, neque parturit imbres Perpetuos. || Νότον Suid. exp. etiam καύσωνα: fortassis διὰ τὸ θερμὸν τοῦ ἀνέμου: nam et a Claudiano itidem Calidus notus vocatur, et ab Ovid. Æstibus spirans. [" Thom. M. 629. Boiss. Philostr. 360. Valck. Diatr. 53. Diod. S. 1, 184." Schæf. Mss. Διὸς ν., Pluvia, Æsch. Ag. 1400. * Νοτολιβυκὸς, melius * —ικὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 1, 21. p. 58., 2, 3. p. 86. 92. * Νοτόνδε, Ad Austrum, Aqu. Gen. 12, 9. 1 Sam. 20, 41.] Νοτόθεν, A latere australi, ἀπὸ νότου, Suid. [" Diog. L. 188." Wakef. Mss.]

Νότιος, Australis, Austrinus, Hippocr. Aphor. Ἢν μὲν ὁ χειμὼν αὐχμηρὸς καὶ βόρειος γένηται, τὸ δὲ ἔαρ ἐπόμβριον καὶ ν., i. e. Celso interpr., Si hyems sicca septentrionales ventos habeat, ver autem austros et pluvias exhibet. Aristot. Polit. 7. Καὶ περὶ τῶν πνευμάτων οἱ φυσικοὶ τὰ βόρεια τῶν ν. ἐπαινοῦντες μᾶλλον. Idem de anguillis, Βορείων μὲν ὄντων, πλείους (ζῶσιν ἡμέρας) νοτίων δὲ, ἐλάττους: quæ ita Plin. Aquilone spirante, pluribus: austro, paucioribus. Arat. (238.) Τῶν ὀλίγον κριοῦ νοτιώτεροι ἀστέρες εἰσὶν, Aries flamen ad austri Inclinatior, Cic. Et ap. Herod. (2, 11.) Νοτίη θάλασσα, Mare australe, s. Notium. [Opp. 'Α. 3, 68.] Plin. 3, 5. de mari Ligustico, Ab eo ad Siciliam insulam, Thuscum, quod e Græcis alii Notium, alii Tyrrhenum, e nostris plurimi Inferum vocant. Et ap. Suid. νότιον κλίμα, i. e. τὸ πρὸς νότον κείμενον. Sic Cic. Cingulus australis, Regio australis; Claudian. Australe latus; Seneca Polus australis. Iid. Latini dicunt Australis annus, Austrinus dies, Austrinum cœlum, Australes nimbi, Austrini calores, Australes morbi. In plur. τὰ νότια, sub. μέρη, Australe cœli latus, Philo V. M. 1. Καὶ μάλιστα ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη κατὰ τὰ νότια, Ad australem plagam pertinente. Cum vero absolute DICITUR Νοτία, subaudiendum venit πνοή. Sic intelligit Eust. h. l. Homeri, Il. Θ. (307.) de papavere, Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσι, i. e. inquit, νοτίαις πνοαῖς, vel ὑγρότησι ταῖς ἐκ νότου: et sic accipi etiam βόρειοι, ζεφύρειοι. Sed rectius sentire videntur, qui νοτίῃσιν exp. δρόσοις, s. ψεκάσι: a nom. νοτία, i. e. Humor, Humiditas. [" Boiss. Philostr. 360. N. τεῖχος, Aristoph. Fr. 273." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 5, 8, 5. * " 'Εννότιος, Eur. Iph. T. 433. Συριζόντων κατὰ πρύμναν Εὐναίων πηδαλίων Αὔραις ἐννοτίαις, ἢ Πνοαῖσι Ζεφύρου. Alii legunt disjunctim ἐν Νοτίαις, vacante ἐν, Markl. αὔραισιν νοτίοις, Heath. αὔραισιν νοτίαις." Seager. Mss. * 'Υπερνότιος, Strabo 1. p. 107. Eust. Od. A. p. 13, 22. " 'Υπερνότιοι, quasi Superaustrales populi, oppositi Hyperboreis, Herod. 4, 36." Schw. Mss. * 'Υπερνοτίη, Dionys. P. 151.] AT Νότιον, Ioniæ civitas est, Steph. B., dicens ejus Gentile ESSE Νοτιεύς. Suid. esse dicit χωρίον προκείμενον τῆς Κολοφωνίων πόλεως: quocum facit Thuc. 3, (34.) 'Ες Νότιον τὸ Κολοφωνίων. Meminit et Xen. 'Ελλ. 1, (2, 3.) 259. Plinio quoque Notium oppidum non incognitum. Gentili utitur Aristot. Pol. 5. Κολοφώνιοι καὶ Νοτιεῖς. [" Ad Diod. S. 1, 597." Schæf. Mss.]

[* Νοτινὸς, Gl. Australis.]

Νοτίζω, Australes tempestates imitor: νοτίζον θέρος, Æstas australis, i. e. in qua crebræ sunt tempestates australes s. australes nimbi, [Aristot. Probl. 26, 17.] || VV. LL. exp. etiam Australe facio.

ΝΥΜΦΗ, SIVE Νύμφα, ἡ, Sponsa, Nova nupta, Nupta. Festus, Nuptam a Græco dictam; illi enim Nuptam appellant νύμφην. Vide et Νυμφεῖα. Callim. Hymno in Del. (215.) Νύμφα Διὸς βαρύθυμε: de Junone, Eur. Or. (1136.) Νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων, Aristoph. Πλ. (529.) μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον, Xen. Σ. (2, 3.) Αἱ μέν τοι γυναῖκες, ἄλλως τε καὶ ἢν ὅταν νύμφαι τύχωσιν οὖσαι, μύρου μέν τοι καὶ προσδέονται: 'Ελλ. 4, (1, 4.) Ποίαν πώποτε νύμφην τοσοῦτοι ἱππεῖς καὶ πελτασταὶ καὶ ὁπλῖται προὔπεμψαν, Plut. Quæst. Rerum Gr., Διὰ κηρύκων ἔθος ἦν τὸ μετέρχεσθαι τὰς νύμφας. Et in Quæst. Rom. de Bœotis loquens, Καίουσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἁμάξης· ἐμφαίνοντες, δεῖν τὴν νύμφην ἐμβαίνειν, ὡς ἀνῃρημένου τοῦ ἀπάξοντος. Idem in Præc. Connub. (524.) 'Εν Βοιωτίᾳ τὴν νύμφην κατακαλύψαντες, ἀσφαραγωνίᾳ στεφανοῦσι. Ibid., paulo ante, 'Ο Σόλων ἐκέλευε τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ συγκατακλίνεσθαι μῆλον κυδωνίου κατατραγοῦσαν: quod in Quæst. Rom. dicit, Μῆλον κυδωνίου ἐντραγοῦσαν εἰς τὴν θάλαμον βαδίζειν. In iisd., Τὴν νύμφην εἰσάγοντες. Et in Lycurgo, Πρὸς τὴν νύμφην φοιτᾶν. || Cum vero νύμφη respectu τῆς πενθερᾶς dicitur, Nurum signif., ut Luc. 12, (53.) Μήτηρ ἐπὶ θυγατρὶ, καὶ θυγάτηρ ἐπὶ μητρί· πενθερὰ ἐπὶ τὴν νύμφην αὐτῆς, καὶ νύμφη ἐπὶ τὴν πενθερὰν αὐτῆς. Et Matth. 10, (35.) iisd. verbis. Et ex 1 Reg. 4, (19.) 'Η νύμφη αὐτοῦ γυνὴ Φινέες, Nurus ejus uxor Phinees. || Apud Hom. autem Νύμφα φίλη Eust. annotat esse λέξιν συγγενικήν. Il. Γ. (130.) Iris ad Helenam, Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι, sc. Trojanorum et Græcorum pugnantium. Et Od. Δ. (743.) Euryclea ad Penelopen, Νύμφα φίλη: in quorum locorum posteriori redditur Domina, in priore Nympha: fortassis non

male; nam et ap. Theocr. 3, (9.) pastor suam Amaryllidem vocat νύμφαν, utpote περικαλλῆ καὶ νύμφαις ἐοικυῖαν, Schol. quibus adde quod in VV. LL. habetur, ab Apollonio νύμφας vocari Juvenculas s. Puellas. Nisi in utroque Hom. l. malis exponere Nupta, ut dicatur de Ea quæ ante aliquot etiam annos nupsit, sicut infra ap. eund. Hom. exp. Νυμφίος, quod vide. || Sunt autem Νύμφαι, ut idem Schol. ibid. annotat, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια, non tantum vero in montibus, sylvis, et lucis, sed et in pratis, et circa fontes, ac fluenta ejusmodi spectra cernebantur: unde et eis præesse ea numina credebantur, quæ pastores præsertim colere solebant. Od. P. (211.) Βωμὸς νυμφάων: N. (350.) πολλὰς Ἕρδεσκες νύμφῃσι τελήεσσας ἑκατόμβας: Il. Υ. (8.) νυμφάων ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πείσεα ποιήεντα. Od. N. (348.) ἄντρον Ἱρῶν [Ἱρὸν] νυμφάων ταὶ ναϊάδες καλέονται, P. (240.) Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διός. Hesiod. Θ. (130.) Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα βησσήεντα: quæ alio nomine ὀρεστιάδες: Virg. Nymphæ agrestes; Lucr. Sylvestres. Ibid. (187.) νύμφας Μελίας memorat. Erant et ἀμαδρυάδες et λειμωνιάδες: quarum illas Hom. ἄλσεα νέμεσθαι, has πείσεα ποιήεντα paulo ante dicit. Credebantur esse Nutrices Bacchi, ut testatur et Theophr. ap. Bud. 872. quoniam vites aquis, quibus istæ deæ præsunt, uberiores fiunt. Paulo aliter Athen. (465.) ubi allegorice explicat, Λιμναῖον κληθῆναι τὸν Διόνυσον, ὅτι μιχθὲν τὸ γλεῦκος τῷ ὕδατι, τότε πρῶτον ἐπόθη κεκραμένον· διόπερ ὀνομασθῆναι τὰς πηγὰς νύμφας καὶ τιθήνας τοῦ Διονύσου, ὅτι τὸν οἶνον αὐξάνει τὸ ὕδωρ κιρνάμενον. Sic et in Epigr. itidem de Baccho, Χαίρει κιρνάμενος τρισὶ νύμφαις τέτρατος αὐτὸς, Tribus nymphis, h. e. tribus aquæ partibus. Hinc factum ut quidam νύμφην interpr. Lympham. Vide Νυμφόληπτος. Lydi autem Νύμφας vocant τὰς Μούσας, Schol. Theocr., sic accipi posse dicens ap. ipsum 7, (91.) πολλὰ μὲν ἄλλα Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βωκολέοντα Ἐσθλά. Sic et Virg. Ecl. 7. Nymphæ, noster amor, Libethrides, Serv. annotat Poëtam invocare nymphas, quod, secundum Varronem, ipsæ sunt Nymphæ quæ et Musæ: quippe ab eis petit, ut sibi carmen quale suo Codro concedant, qui proxima Phœbi versibus facit. Fontes quoque ipsos, quibus ea numina præerant, νύμφας dictos fuisse, liquet ex Athen. l. c.: et e Varrone, ap. quem nympha Juturna, Fontis nomen, inde dicti quia juvaret: quamobrem multi ægroti ex eo aquam petebant. || Hesychio ἡ τοῦ Διὸς μήτηρ, et ἡ ἐν τοῖς ἄστροις αἲξ ἡ Ἀμαλθείη, quæ et μοῦσα.

Νύμφαι, Formicæ alatæ, οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, Hes. quas Eust. νυμφαίους μύρμηκας appellat. Itidem νύμφαι dicuntur οἱ σκώληκες, οἱ πτεροφυοῦντες, οἱ ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν κυττάροις, teste eod. Hes.: Eust. vero νυμφαῖοι σκώληκες, οἱ ἐν κήποις. At Aristot. H. A. 19. paulo aliter, Οἱ τῶν μελιττῶν καὶ ἀνθρηνῶν καὶ σφηκῶν, (σκώληκες) ὅταν μὲν νέοι σκώληκες ὦσι, τρέφονται μὲν, καὶ κόπρον ἔχοντες φαίνονται· ὅταν δ' ἐκ τῶν σκωλήκων εἰς τὴν διατύπωσιν ἔλθωσι, καλοῦνται μὲν οὖν νύμφαι τότε. Plin. 11, 16. cum apum regem dixisset nasci, non vermiculum, sed statim pennigerum, addit, Cetera turba cum formam capere cœpit, Nymphæ vocantur, ut fuci, sirenes, aut cephenes. J. Poll. περὶ κυττάρων loquens et de apum cellulis, Οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς σκώληκες, ἢ σχαδῶνες, ἢ νύμφαι, ἐπειδάνπερ φυῶσι. Dicuntur ergo νύμφαι in apum, crabronum, et fucorum sobole, vermiculi illi, qui jam apum, crabronum, et fucorum formam assumserunt; vel, ut Suid. habet, σκώληκες οἱ ἐν τοῖς τῶν μελιττῶν κυττάροις, ὅταν ἤδη πτεροποιεῖν ἄρξωνται. Addit tamen, quosdam simpliciter accipere τοὺς πτερωτοὺς σκώληκας, Vermiculos alatos.

Νύμφαι dicuntur etiam τῶν ῥόδων αἱ μεμυκυῖαι κάλυκες, Calyces rosarum paululum se aperientes, Hes. Suid. Sed et πάντων τῶν καρπῶν αἱ ἐκφύσεις appellantur νύμφαι, si Suidæ credimus.

Νύμφη, Nympha: est Epiphysis cutacea, lata, intra pudendum muliebre, supra alarum commissuram, ad urinarum meatum sita. Gemina autem est, utrimque sc. una: data a natura tum ornamenti

A causa, (nam quod peni virili præputium est, id νύμφη utero est,) tum etiam ut uterum a pulvere, frigore, et aliis externis injuriis tueatur, ut uva pharyngi propugnaculum est: quæ cum naturæ modum excedit, et deformitatem pudoremque pudendo inducit, extra uterum propendens, ferro resecatur, ut ex Aëtio Gorr. tradit. Rufus Eph. de pudendo muliebri, Σχίσμα δὲ, ἡ τομὴ τοῦ αἰδοίου· τὸ δὲ μυῶδες ἐν μέσῳ σαρκίον, νύμφη καὶ μύρτον· οἱ δὲ * ὑποδερμίδα, οἱ δὲ κλειτορίδα ὀνομάζουσι. Idem habet J. Poll.: nisi quod post μέσῳ addit σκαῖρον, et pro ὑποδερμὶς habet ἐπίδερις: quod suspectum est. Oribasius ita appellari scribit, quia collo vesicæ subsultet ea caruncula. Suidas Samiorum id vocabulum esse tradit. || In labiis vero νύμφη dicitur τὸ ἐπὶ τῷ κάτω χείλει κοῖλον, Ruf. Ita et J. Poll. 2. Ἡ ἐν τῷ ἄνω χείλει κοιλότης, φίλτρον· ἡ δὲ ἐν τῷ κάτω, τύπος, ἢ νύμφη: quod clarius Hes. exp., cum esse dicit τὸ μεταξὺ τοῦ γενείου καὶ τοῦ κάτω χείλους ἐν μέσῳ κοῖλον. [" Videntur vero et aliæ Cavitates subinde Νύμφαι fuisse dictæ.
B Sic quidem ap. Athen. 197. νύμφαι videntur dici Cavitates in muro, s. Loculi excavati in pariete; Gallice Enfoncemens aut Niches." Schw. Mss.]

Νύμφη, Summa s. Extrema pars vomeris, J. Poll. 1. Τὸ δὲ ἀροῦν σιδήριον, ὕννις· ἧς τὸ ἄκρον, νύμφη. Itidem et Procl. in l. posteriorem τῶν Ἔργων Hesiodi, Ἔλυμά ἐστι τὸ ἐμβληθὲν εἰς τὸ τὴν ὕννιν κατέχον ξύλον κατὰ τὸ ἄκρον, ὃ καλοῦσι νύμφην.

Ceterum Νύμφη, quo significatur ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα, s. ἡ νεόγαμος κόρη, Eust. derivat a νέον et φαίνεσθαι, quoniam ταπρὶν θαλαμευομένη, νέον φαίνεται, ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας ἔαρ αὐτῇ ἐπανθεῖ: quasi νεόμφη, et Æolice νύμφη. Similiter et τὰς νύμφας dictas scribit διὰ τὸ ἀεὶ νέαι φαίνεσθαι: affert vero et alias allegoricas etymologias, quas ap. eum tibi videndas relinquo. Vide et Bud. 872.

[" Νύμφη, Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 94. ad Diod. S. 1, 229. Theocr. 3, 19. Toup. Opusc. 1, 30. 32. 64. Heringa Obss. 198. Villois. Prol. Hom. xi. Musgr. Herc. F. 482. Hec. 612.
C Wolf. Poëtr. viii. p. 76. Steinbr. Mus. Tur. 1, 201. Græv. Lectt. Hes. 560. Heyn. Hom. 5, 188. Meleager 113. Boiss. Philostr. 369. Jacobs. Anth. 7, 242. 9, 124. 240. 288. Epigr. adesp. 194. Filia, Ilgen. Hymn. 578.' Uxor, ad Horat. p. 12. Zeun., Eur. Phœn. 138. Callim. H. in Del. 215. Hegesipp. 5. Nicænet. 3. Sponsa, Nova nupta, Jacobs. Anth. 7, 239. ad Charit. 241. Mulier, opp. παρθένος, Jacobs. Anth. 7, 34. Puella, ad Charit. 260. Jacobs. Anth. 12, 289. Epigr. adesp. 754. Pupula, Jacobs. Anth. 8, 11. Puppa, ad Mœr. 234. ad Timæi Lex. 165. Toup. Opusc. 1, 405. 2, 130. Unde? Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Νύμφαι, Formicæ alatæ, Ruhnk. Diss. de Longino §. 14. Toup. p. 404. Aquæ, Opusc. 2, 57. 244. Heringa Obss. 184. Plut. Mor. 1, 583. Νύμφα, Wakef. ad Bion. 7, 28. Heyn. Hom. 4, 475." Schæf. Mss.]

[* Νυμφόβας, Phryn. Ecl. 610. " Musgr. Hel. 188. Toup. Opusc. 2, 82. * Νυμφογενής, Jacobs. Anth. 7, 353. 8, 311, Exerc. 2, 123. * " Νυμφογέρων,
D Theod. Prodr. Amar. 438." Elberling. Mss.] Νυμφοκόμος, ἡ, Quæ sponsam adornat, Pronuba, ἡ κοσμοῦσα τὴν νύμφην, νυμφεύτρια, Hes. [Eur. Iph. A. 1087.] Νυμφοκομέω, Novam nuptam adorno, τὴν νύμφην κοσμῶ, Schol. Eur. [Med. 985. " Musgr. Iph. A. 1087. Jacobs. Anth. 9, 47." Schæf. Mss. * Συννυμφοκόμος, Eur. Iph. A. 48.] Νυμφόληπτος, ὁ, ἡ, Nympharum spiritu correptus, Lymphatus, Varro de L. L. 3. Apud Pacuv., Flexamina tanquam lymphata: dicitur a lympha Nympha, ut ap. Græcos Thetis. In Græcia commota mente quos νυμφολήπτους appellant, ab eo Lymphatos dixerunt nostri. Ubi quidam Codd. habent λυμφολήπτους. Festus, Lymphæ dictæ sunt a nymphis: vulgo autem memoriæ proditum est, quicunque speciem quandam e fonte, i. e. effigiem nymphæ, viderint, furendi non fecisse finem: quos Græci νυμφολήπτους vocant, Lat. Lymphatos appellant. Hesychio quoque νυμφόληπτοι sunt οἱ κατεχόμενοι νύμφαις: sunt autem ii, inquit, μάντεις καὶ * ἐπιθειαστικοί. Sic Plato Phæd. Τῷ ὄντι γὰρ

θεῖος ἔοικεν ὁ τόπος εἶναι· ὥστε ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γίνωμαι, μὴ θαυμάσῃς· τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόῤῥω διθυράμβων φθέγγομαι. Alii autem Lymphatos dici existimant Eos qui metu et horrore quodam aquæ afficiuntur, adeo ut se sæpe in eam præcipitent: quos Græci ὑδροφόβους appellant. [Plut. Aristid. 11. "Porson. Med. p. 19. ad Lucian. 4, 290. Casaub. ad Inscr. Her. 356. Cren." Schæf. Mss.] Νυμφοληψία, ἡ, Lymphatio: Plin. Adversus lymphationes nocturnas. Est autem furor iste, quo corripitur qui effigiem nymphæ s. speciem e fonte viderit. Ipsum autem Lymphari Græce DICITUR Νυμφιᾶν, Furore corripi ob visam nymphæ effigiem, s. speciem e fonte; vel Corripi velut lymphato furore, Seneca. Verbo Latino utitur Plin. 24, 17. de * thalassægle herba, Hac pota lymphari homines, obversantibus miraculis. Græco usus est Aristot. de equabus lymphatis, i. e. in furorem quasi lymphatum s. lymphaticum actis, H. A. 8, 24. Τό, τε νυμφιᾶν καλούμενον, ἐν ᾧ συμβαίνει κατέχεσθαι, ὅταν αὐλῇ τις: ubi post αὐλῇ τις subaudiri puto τὸν ἱππόθορον λεγόμενον νόμον: de quo suo loco. Sed ibi perperam vulg. Edd. habent νυμφίαν. Nonnulli autem λυμφιᾶν reponunt, VV. LL. quod non probo. Νυμφοπόνος, ἡ, Quæ circa sponsam ornandam occupatur, ἡ περὶ τὴν νύμφην πονουμένη, Hes. Apud Athen. est Nomen Fabulæ Sophronis. [* Νυμφοπρεπής, unde * "Νυμφοπρεπεστάτως, Psell. in Cantic. Cant. 6. 4." Boiss. Mss.] Νυμφοστόλος, ὁ, ἡ, Qui sponso sponsam adducit, s. conciliat; nam Hes. et Suid. exp., νυμφαγωγὸς, qui et νυμφευτής: at πάροχος, et παράνυμφος, Qui eod. vehiculo cum sponso sponsam accersente sedet. Sed ita vocatur etiam Auspex nuptiarum, instructorque, et exornator. Greg. Ἐγὼ τούτου (τοῦ γάμου) συναρμοστὴς, ἐγὼ νυμφοστόλος, Ego auspex et auctor conjugii: Lucan. Junguntur taciti contentique auspice Bruto. Et in Vita Lucæ νυμφοστόλος dicitur Angelus Gabriel, qui etiam in somnis Josephum monuit, ne metueret παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν μνησθεῖσαν αὐτῷ. Cum vero fem. gen. dicitur, accipitur pro νυμφοκόμος. [Musæus 9.] ET, Νυμφοστολέω, Nuptam ad sponsum deduco, Sponsam deduco ad sponsum, Orno sponsam: Suid. νυμφοστολῆσαι exp. νύμφην κοσμῆσαι. Unde νυμφοστοληθεῖσα, Nova nupta dicitur, quæ ornata est et ad sponsum ducenda. Strabo 6. p. 114. de Dionysio tyranno Locros improbe vexante, Ἐκπεσὼν ἐκ τῆς Συρακουσίων, ἀνομώτατα πάντων διεχρήσατο· ὅς γε προεγάμει μὲν παρεισιὼν εἰς τὸ δωμάτιον τὰς νυμφοστοληθείσας: Ornatas, in thalamum clam irrumpens, nuptas stuprabat quasi maritus esset, Bud. [" Leo Philos. 4." Schæf. Mss. * Νυμφοστολία, unde * "Σεμνονυμφοστολία, Psell. in Cant. Cantic. Præf. et 1, 20. * Συννυμφοστολέω, Eumath. 437. * Νυμφοστολίζω, Psell. in Cant. Cantic. 1, 7." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 625. * Νυμφοστολικὸς, unde * "Νυμφοστολικῶς, Schol. Eur. p. 90. Matth." Schæf. Mss. * Νυμφότιμος, Æsch. Ag. 714. * Νυμφοτιμία, Phot. Bibl. 297. * Νυμφοτρόφος, unde * Νυμφοτροφέω, Themist. Or. 34. p. 64.]

Νυμφαγενὴς, Nymphis natus, satus, Athen. (616.) Ἐκ χερῶν βαλεῖν νυμφαγενεῖ * χειροκτύπῳ φηλὶ Μαρσύᾳ κλέος. [* Νυμφαγέτης, Epith. Neptuni, Cornut. c. 22. " Villois. Anecd. Gr. 1, 343." Wakef. Mss.] Νυμφαγωγὸς, ὁ, Qui sponsam sponso adducit ex ædibus paternis, Lucian. (1, 835.) Πάροχος δὲ καὶ ν. Ἡφαιστίων συμπάρεστι δᾷδα καιομένην ἔχων: paulo post, Ὑπὸ νυμφαγωγῷ βασιλεῖ. Plut. (7, 304.) Μιᾶς νυμφίος, πασῶν δὲ νυμφαγωγὸς ἅμα καὶ πατὴρ καὶ ἁρμοστὴς κατὰ ζυγὰ συνῆπτεν, Unius ipse sponsus, omnium vero auspex idem et conciliator, hos cum illis conjugio vinciebat. Bud. Νυμφοστόλος, inquit Idem p. 872., utroque genere dicitur: eodemque vocabulo Nuptiarum instructor exornatorque et exornatrix significatur. Sic etiam ὁ καὶ ἡ νυμφαγωγὸς legitur: quo vocabulo ὁ μετερχόμενος καὶ μνώμενος τὴν νύμφην intelligitur: atque etiam ἡ προμνήστρια, Matrimonii contrahendi amici, interpretes et conglutinatores. Sed proprie dicitur νυμφαγωγὸς, Qui sponsam ex ædibus paternis sponso jam secundas contrahenti nuptias adducebat; nec enim licebat

A τῷ πρότερον γεγαμηκότι μετελθεῖν τὴν νύμφην: si vero tunc primum ἐγάμει, cum amico quodam ipse sponsus sponsam μετήρχετο, qui amicus παράνυμφος et πάροχος dicebatur, diversus a νυμφαγωγὸς, ut et Hes. annotavit. Sic et Eust. 652. e veteribus, Νυμφαγωγὸς, ὁ τὴν νύμφην ἄγων ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας τῷ νυμφίῳ, καὶ μάλιστα ὁ τὴν κατὰ δεύτερον γάμον, καθ' ὃν οὐ θέμις τὸν νυμφίον μετιέναι, ἀλλ' ἀποστέλλεσθαι φίλον, ὃς οὕτω προσονομάζεται. Itidem vero et J. Poll. 3. Ὁ δὲ ἄγων τὴν νύμφην ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς οἰκίας, ὁπότε μὴ ὁ νυμφίος μετῄει· οὐ νενόμιστο δὲ μετιέναι τοὺς δευτερογαμοῦντας. [" Ad Charit. 214. 290." Schæf. Mss.] Νυμφαγωγέω, Sponsam ad sponsum deduco, Sponsam e paternis ædibus ad sponsum duco. Et νυμφαγωγεῖσθαι dicitur nova nupta, quam ὁ νυμφαγωγὸς a sponso missus ad sponsam deducit, et sponsus ad quem deducitur. Phalar. Teucro, Φίλτατα γὰρ τὰ χωρία τοῖς νυμφαγωγηθεῖσιν, ἔνθα αὐτὰ πρῶτα δεσμὰ ἀπόθωνται παρθενίας, Nuptis, Nuper nuptis. Plut. vero Solone (20.) p. 28. dixit
B Γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, pro Connubia coagmentans præter ætatem, i. e. vetulam dans juveni, Nuptias præter naturæ præscripta coagmentans, connubiaque conglutinans, et mulierem anum dans nuptum viro juveni. Ita Bud., partim in Lex., partim in Comm. 873. ubi integrum l. habes. [" Ad Charit. 4. 214. 290. Argum. Eur. Troad. Νυμφαγωγοῦσαι, an particip. fut.? Beck. ad Charit. p. 4." Schæf. Mss. * Νυμφαγωγία, Sponsæ deductio, Appian. 1, 520. Schw., Polyb. 26, 7, 8. Plut. 7, 304.] Νυμφηγενέη, Hesychio ἡ νεωστὶ νενυμφευμένη.

Ἄνυμφος, ὁ, (ἡ,) Qui sponsam non habet, Expers connubii. Sunt qui interpr. Innubus: quod haud scio an masc. gen. usurpetur. Suidæ, ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα. Itidem et J. Poll. Ἀνύμφους δὲ τοὺς ἀγάμους λέγουσι. Item ἡ ἄνυμφος, Illocabilis, Quæ nuptum dari nequit, nuptui collocari non potest, ἡ μὴ δυναμένη νυμφευθῆναι, Hes. Idem ἄνυμφον exp. τὴν κακόνυμφον, Infelicem nuptam, Infaustam sponsam, Quæ malis auspiciis nupsit. Eur. vero ἄνυμφον νύμφην
C dixit Eam quæ nuptui danda erat et jam desponsa, sed connubio frustrata postea fuit, Hec. (616.) de Polyxena, Νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον, ubi Schol. annotat, νύμφην dici ὡς μνηστευθεῖσαν τῷ Ἀχιλλεῖ, ἄνυμφον autem, ὡς τῆς μνηστείας μὴ τελεσθείσης: significat igitur ibi Infelicem sponsam; nam sponsa prius est quam nupta. At Soph. ἄνυμφα γάμων ἁμιλλήματα de Sceleratis et contra fas contractis nuptiis dixit: El. (492.) de Errinnye, Ἀλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα Μιαιφόνων γάμων ἁμιλ-λήμαθ', ubi Schol. δύσλεκτρα καὶ κακόνυμφα, pro, μὴ νενομισμένα, ἀλλὰ παράνομα διὰ τὴν μοιχείαν: de Scelestis Ægisthi et Clytæmnestræ nuptiis. [" Valck. Hipp. p. 226. Wakef. Trach. 942. T. H. ad Plutum p. 338. Heyn. Hom. 4, 458." Schæf. Mss.] Ἀπόνυμφος, (ὁ, ἡ,) SIVE Ἀπονύμφης, ὁ, Qui a contrahendis sponsalibus abhorret, i. e. a ducenda uxore, J. Poll. 3, (46.) Ἀπονύμφην δὲ καὶ ἀπόνυμφον, τὸν φιλόπαιδα καὶ γυναικείᾳ ὁμιλίᾳ δυσχεραίνοντα, ὃν καὶ μισογύνην ἐρεῖς. [* Ἀφθορονύμφη, Anon. H. in Virg. 1.] Δύσνυμφος,
D Qui inauspicatas contraxit nuptias, ex Eur. (Iph. T. 216. Tro. 145.) Infelix sponsus. Et in fem., Infelix sponsa. Κακόνυμφος, ἡ, Infelix nupta, h. e., Quæ infeliciter nupsit. Utitur eo Hes. in Ἄνυμφος, in quo nomine et alia signif. usurpatur a Schol. Soph. [Antig. 980. Vide supra. Eur. Med. 206. 990. Hipp. 757. * "Καλλινυμφία, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 213." Boiss. Mss.] Μελλονύμφη, ἡ, Quæ nuptura est, nuptui collocanda est, ἡ μέλλουσα γαμεῖσθαι, J. Poll. infra in Μελλονύμφιος. [* Μελλόνυμφος, ἡ, Sponsa, Soph. Ant. 633. Lycophr. 174. Dio Cass. 881, 68.: ὁ, sc. ὕμνος, Tr. 207.] Νεόνυμφος γυνὴ, Nova nupta, ἡ νέα νύμφη, ut Festus, Novam nuptam, νέαν νύμφην. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 201." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. B. 519. Lucian. 2, 603. * Ὁμόνυμφος, Orac. Sibyll. 1. p. 162.] Παράνυμφος, ἡ, Pronuba, νυμφεύτρια, Hes. [" Thom. M. 633." Schæf. Mss.] At ὁ παράνυμφος minus recte Is dicitur, qui παρανυμφίος. [" Ad Charit. 214. ad Mœr. 269." Schæf. Mss. * Πολύνυμφος, J. Poll. 3,

290. * Σύννυμφος, Gl. Consponsus, Janitrix, Hes. v. Εἰνάτερες et Ἰδὲ νυοί. Schleusn. Lex. V. T. * Συννύμφη, ibid.]

Νυμφικὸς, Sponsalis, Lucian. (1, 835.) Θάλαμός ἐστι περικαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφικὴ, καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται, πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου. Et ap. J. Poll. 3. Δᾳδες γαμικαὶ, Cerei, quibus prælucebatur nuptis. Item ibid. στέφανος νυμφικὸς, στολὴ νυμφική: ut ap. Plut. (9, 25.) ἱμάτιον νυμφικὸν περιβάλλεται cuidam adolescenti; et λουτρὰ νυμφικὰ ibid., quæ Athenis e Callirrhoë fonte, postmodum ἐκ τῆς ἐννεακρούνου afferri solebant. Suid. hæc esse dicit τὰ εἰς γάμους ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ κρήνης λαμβανόμενα. Et νυμφικαὶ μοῦσαι ap. Plat. de LL. Apud Eund. de LL. 7. τὰ νυμφικά: ut, Ἔλθωμεν δ' ἐπὶ τὰ νυμφικὰ, *exp. Res sponsales. [Æsch. Ch. 69. " Ad Mœr. 112. Toup. Opusc. 2, 118. ad Charit. 241. Myrinus 3. Epigr. adesp. 641. Bast Lettre 160. Νυμφικὸν, Brunck. Soph. 3, 509." Schæf. Mss.] Νυμφικῶς, Greg. Naz. de Baptism. N. ἐστολισμένος, Nuptiali veste indutus. [" Eust. 171, 26." Seager. Mss.]

Νύμφιος, accentu in prima, i. q. νυμφικὸς, ut habetur in Lex. meo vet. Et ap. Eur. νυμφίοις παρθένοις, Puellis nubentibus, Iph. A. (741.) Ἃ χρὴ παρεῖναι νυμφίοισι παρθένοις, Nubentibus s. Quæ nuptui dantur. Etymologistæ autem νύμφιος est ὁ νυμφικὸς οἶκος. Et in VV. LL. νύμφια, τὰ, Sponsalia. [" Ad Charit. 375. Toup. Emendd. 2, 544. Jacobs. Anim. 182. Anth. 6, 434." Schæf. Mss.]

Νυμφὶς, ίδος, ἡ, Sponsalis. In plur. νυμφίδες, Calceamenta muliebria, quæ sponsæ induuntur: ὑποδήματα γυναικεῖα νυμφικὰ, Hes. At Νύμφις, ιος, ὁ, Nomen proprium ap. Suid. et Athen. [536. 549.] " Ὑπο- " νυμφὶς, Schol. Aristoph. ἡ παρεστῶσα τῇ νύμφῃ " γυνὴ, quæ et δημιουργός." A νυμφὶς EST Νυμφίδιος, Sponsalis: θάλαμος, Epigr. Sponsalis thalamus. Νυμφίδιος Σαβῖνος, Nomen proprium ap. Plut. Galba. [Eur. Andr. 859. Alc. 249. 888. Hipp. 769. 1139. Aristoph. Ὄρν. 1730. " Ruhnk. Ep. Cr. 159. ad Mœr. 269. Mus. Turic. 1, 216. Toup. Opusc. 2, 40. 77. Valck. Hipp. p. 286. Eur. Alc. 902. Jacobs. Anth. 7, 105. Huschk. Anal. 272. Antip. Sid. 89." Schæf. Mss. * Ἐπινυμφίδιος, Soph. Ant. 825. Meleager 125.] Νυμφὼν, ῶνος, ὁ, Conclave s. Thalamus sponsi et sponsæ. Utitur Eust. paulo post in Νυμφίος. Item Matth. 9, (15.) et Luc. 5, (34.) Οὐ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν, Filii thalami, sc. sponsalis. Chrys., Αἱ τοῦ νυμφῶνος ἐξεβλήθησαν. [" Toup. Opusc. 1, 367." Schæf. Mss. " Nymphæa, Diosc. Notha 459." Boiss. Mss.]

Νυμφεύω, Nuptum s. Nuptui do, Nuptum s. Nuptui colloco, Plut. (1, 309.) Νυμφεύει πεπείρας καὶ ὀργώσας παρθένους, Eur. Iph. A. (885.) Ἀχιλλεῖ νυμφεύουσα παῖδα, Achilli nuptum dans, ut (687.) Μέλλων Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ἐκδώσειν ἐμήν: adeo ut idem sit νυμφεύειν et ἐκδοῦναι: ἅμ' ἕσπετο Θυγατρὶ νυμφεύουσα. At paulo post, Ἅιδης νιν, ὡς ἔοικε, νυμφεύσει τάχα, ubi videtur etiam accipi posse pro In uxorem accipiet s. Ducet: sicut ex (Alc. 414.) affertur ἀνόνατ' ἐνύμ-φευσας pro Stultas contraxisti nuptias, Inauspicato uxorem duxisti. Ex Eod. κύκνῳ Ζεὺς ὁμοιωθεὶς Λύδαν ἐνύμφευσε, ubi posset accipi pro ἐκόρευσε. Et ap. Athen. (568.) ex Eubulo, Ὅστις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρα, de mœchis qui furtim in alienos thalamos irrepunt. Pass. Νυμφεύομαι, Nuptui collocor, Eur. (Med. 1336.) νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ, Viro nupta, VV. LL. Item, Nuptui mihi datur, Accipio in uxorem, Areth. Apocal. 21. Τὴν ἐκκλησίαν τῷ οἰκείῳ αἵματι ἐνυμφεύσατο, Sponsam accepit, Bud. interpr. qui et νυμφευσάμενος τὴν γυναῖκα exp. Qui desponsus est. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 23. Mitsch. 126. Steinbr. Mus. Tur. 1, 201. Musgr. El. 1144. Jacobs. Anth. 6, 139. 12, 340." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 256.] Νύμφευμα, Connubium, γάμος, Soph. [Œd. T. 980. et] Schol. in Νυμφεῖα. [Eur. Phœn. 1210. Tro. 420. Andr. 20. 192. 1232. Iph. T. 365. " Musgr. El. 1261. ad Mœr. 269. Valck. Hipp. p. 317." Schæf. Mss.] Νύμφευσις, Elocatio, qua puella nuptui datur, [LXX. Cant. 3, 11.] Νυμφευτὴς, i. q. παρανυμφίος, Qui eod. curru cum

A sponso et sponsa sedens, eos deducit domum sponsi, J. Poll. 3. Ὁ δὲ καλούμενος παρανυμφίος, νυμφευτὴς ὀνομάζεται καὶ πάροχος, [" Ad Mœr. 269. Abresch. Æsch. 2, 111. Musgr. Ion. 913. * Νυμφέτης, ibid." Schæf. Mss.] AT Νυμφευτὴρ ab Oppiano accipitur pro Sponsus s. Maritus, K. 3, (356.) τίς ἂν τόδε πιστώσαιτο Θῆρες ὅτι δμηθεῖεν ὑπ' ἠέρι νυμφευτῆρι, Sub vento sponso: de equabus quæ congressu boreæ impletæ fuerant, quarum et Hom. Il. Ψ. meminit. [* Νυμφευτήριον, Eur. Tro. 252. " Ad Mœr. 270. Thom. M. 633." Schæf. Mss.] Νυμφεύτρια, ἡ, Pronuba, seu, ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος, Quæ sponsam e paternis ædibus ad ædes sponsi comitatur, Suid. Hes. Vel, Ea quæ adornat nuptias; ait enim J. Poll. 3. Ἡ δὲ διοικουμένη τὰ περὶ τὸν γάμον γυνὴ, νυμφεύτρια· ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θαλαμεύτρια. Plut. Lycurgo (15.) p. 15. Ἐγάμουν δὲ δι' ἁρπαγῆς, οὐ μικρὰς οὐδὲ ἀώρους πρὸς γάμον, ἀλλὰ καὶ ἀκμαζούσας καὶ πεπείρους· τὴν δὲ ἁρπασθεῖσαν ἡ νυμφεύτρια καλουμένη παραλαβοῦσα, τὴν μὲν κεφαλὴν ἐν
B χρῷ περιέκειρεν, ἱματίῳ δὲ ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνσκευάσασα, κατέκλινεν ἐπὶ στιβάδα μόνην ἄνευ φωτός. || Νυμφεύτρια Suidæ est etiam ἡ νεόγαμος, et quædam alia. [" Ad Mœr. 269. Valck. ad Il. 22. p. 62. Thom. M. 633." Schæf. Mss. * Νυμφευτὸς, unde] Ἀνύμφευτος, ἡ, Innuba, Innupta, Argent. Epigr. Αἴθ' ὄφελες καὶ ἄμικτος ἀνύμφευτός τε παρεῖναι, Ἄφθορος ὡς κούρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη, [Soph. Ant. 980. El. 166.] " Pro hoc Ἀνύμφευτος perperam in VV. " LL. habetur etiam ἀνύμφευτος." Δυσνύμφευτος χθὼν, Terra gravis nuptiis, VV. LL. [Anal. 2, 150. * Πρωτονύμφευτος, Stob. Serm. 173. * Ψευδονύμφευτος, Eur. Hel. 888. γάμος. * Ἐπινυμφεύω, Eumath. 426.]

[* " Νυμφεῖος, ad Mœr. 269. Toup. Opusc. 1, 276. Huschk. Anal. 212. Simonid. 97. Νυμφήϊος, Musgr. Bacch. 404." Schæf. Mss.] Νυμφεῖα, τὰ, Nuptiæ. Festus, Nuptias dictas esse ait Santra ab eo, quod νυμφεῖα dixerunt Gr. antiqui γάμον: inde Novam nuptam, νέαν νύμφην. Dejanira ap. Soph. Tr. (7.) Ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως Ναίουσ' ἐνὶ
C Πλευρῶνι, νυμφείων ὄκνον Ἄλγιστον ἔσχον, i. e. νυμφευμάτων φόβον, Schol. Idem Soph. Ant. (568.) Ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου dixit pro νύμφην, Sponsam filii tui. [" Ad Diod. S. 1, 370. Brunck. Trach. 922. Wakef. 920. Νυμφήϊα, Moschus 2, 155." Schæf. Mss.] AT Νυμφεῖον, τὸ, Thalamus sponsi et sponsæ, Thalamus in quem nupta deducitur, Eust. 652. Νυμφεῖον περιεκτικῷ λόγῳ ὁ τόπος ἐν ᾧ οἱ νυμφίοι. [Soph. Ant. 891. 1205. " Steinbr. Mus. Tur. 201. Toup. Opusc. 1, 367. ad Charit. 454. Musgr. Iph. T. 216." Schæf. Mss. Νυμφήϊον, Callim. H. in Del. 118.] In VV. LL. autem HABETUR Νυμφίον per ι, in penult., quod exp. Thalamus: [fals. lect. ap. Soph. Tr. 7.]

¶ Νυμφίος, paroxytonws, Sponsus, Alexis ap. Athen. (642.) Τοῖς νυμφίοις τὴν νύμφην μετιοῦσι λέγεις, Xen. K. Π. (4, 6, 2.) Νεκρὸν ἀντὶ νυμφίου ἐκομισάμην, Plut. Alcib. (8.) Τῆς θυγατρὸς Ἱππαρέτης ἐποιήσατο νυμφίον, Herodian. 4, (11, 4.) Δεξιούμενος νυμφίον μὲν τῆς θυγατρὸς, γαμβρὸν δὲ αὐτοῦ, Sponsum filiæ et
D generum suum. Ab Hom. autem νυμφίος dicitur etiam Qui ante annum unum aut plures uxorem duxit. Unde Hes. Νυμφίον καὶ νύμφην πάντα τὸν γήμαντα καὶ παιδοποιησάμενον, κἂν πολυχρόνιος ᾖ. Sic accipit Hes. h. l. Il. Ψ. (223.) Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων Νυμφίου: ubi tamen in meo Hom. Ms. exp. νεονύμφου. Sed manifestior est h. l. Od. H. (65.) Τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴαν παῖδα λιπόντα: ubi νυμφίον θανεῖν dicit τὸν οὐ πολὺ ἐπιβιόντα μετὰ τὸν γάμον, Qui nuptiis non diu supervixit, non tamen τὸν ἐπ' αὐτῷ τῷ νυμφῶνι θανόντα: siquidem filiam e se natam reliquit. [" Toup. Opusc. 1, 337. 363. 414. 510. Valck. Diatr. 273. Heyn. Hom. 8, 400. Maritus, Diotim. 7. Phædim. 4. Νυμφίοι de Sponso et Sponsa, Philostr. 42. Boiss." Schæf. Mss. * Κακονύμφιος, Nonn. D. 3, 308.] Μελλονυμφίος, Qui brevi sponsus futurus est, Cui brevi nuptum dabitur aliqua, J. Poll. 3. Ὁ δὲ μέλλων γαμεῖν, καὶ μ. ὑπ' ἐνίων ἐκλήθη, ὡς ὑπὸ Φρυνίχου τοῦ Κωμικοῦ, ὡσ-

περ ἡ μέλλουσα γαμεῖσθαι, μελλονύμφη: pro quo μελλονύμφη rectius a Soph. (Ant. 628.) dici ait ἡ μελλογάμος. Παρανυμφίος, Qui sponso assidens et sponsæ, eos domum sponsi deducit, s. potius Qui sponsum in ducenda domum sponsa comitatur, qui et πάροχος, diversus a superioribus duobus νυμφοστόλος et νυμφαγωγὸς, ut ex Hes. Eust. et J. Polluce etiam docui, i. q. νυμφευτὴς, teste Poll.: Eust. 652. Ὁ παράνυμφος εἰκαιότερον οὕτω λέγεται· ὀρθότερον γάρ ἐστι παρανυμφίον καλεῖσθαι τὸν συναπάγοντα τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην, ἢ πεζῇ ἢ ἐφ' ἁμάξης, ὡς παρ' Ἀθηναίοις· ὑφ' ὧν πάροχος καλεῖται διὰ τὸ μόνος αὐτὸς συναναβαίνειν, καὶ ὀχουμένῳ τῷ νυμφίῳ παροχεῖσθαι. Unde intelligitur eum rejicere παράνυμφος masc. genere usurpatum, licet eo utatur Hes. Καλεῖται πάροχος τῶν φίλων τις ὁ ἐπὶ τῷ ὀχήματι ἅμα τῇ νύμφῃ καὶ τῷ νυμφίῳ ὀχούμενος, οἷον παράνυμφος. Sed rectius alibi παράνυμφον exp. νυμφεύτριαν. Ceterum notandum ap. Eust. paroxytonως scribi παρανυμφίος, ap. J. Poll. autem proparoxytonως, ap. quem itidem μελλονύμφιος. [" Ad Charit. 214. ad Mœr. 269." Schæf. Mss. * Περινύμφιος, Sponsis s. Virginibus gratus, Eubulus ap. Athen. 679. " Jacobs. Anth. 11, 69. * Φιλονύμφιος, (Nuptiis gaudens, favens, Epith. Veneris,) Philodem. 24." Schæf. Mss.]

Derivata a Νύμφη, Nympha:

Νυμφαῖος, Qui nympharum est, Ad nymphas pertinens, est enim, ut et Steph. B. annotavit, νυμφαῖος κτητικὸν ἀπὸ τῶν νυμφῶν: κῆποι, Dem. Phal. || Antiquis autem νυμφαῖοι μύρμηκες dicti fuerunt οἱ πτερωτοὶ, καὶ οἱ ἐν κήποις δὲ σκώληκες, Eust.: vide supra secundum de vocab. νύμφη tmemation. [" Villoison. ad Long. 19. Pierson. Veris. 148. ad Mœr. 269. Toup. Opusc. 2, 94. ad Charit. 238. Musgr. El. 445. 447. Jacobs. Anth. 12, 10." Schæf. Mss.] AT Νυμφαία, Herbæ nomen, Plin. 25, 7. Nymphæa nata traditur nympha zelotypia erga Herculem mortua. Quare Heraclion vocant aliqui, alii Rhopalon, a radice clavæ simili: ideoque eos, qui biberint eam, duodecim diebus coitu geniturаque privari. Nascitur in aquosis, foliis magnis, in summa aqua, et aliis e radice prodeuntibus: flore lilio simili. Cetera vide ibid., ubi et aliam ejus speciem prodit. Vide et Theophr. H. Pl. 9, 13. Diosc. 3, 148. et seqq. ubi habet inter alia, Δοκεῖ δὲ ὠνομάσθαι νυμφαία, διὰ τὸ ἔνυδρον φιλεῖν τόπον: unde et vulgo rosa aquatica, s. lilium aquaticum appellatur. || Est et Nymphæa pteris herbæ nomen, Plin. 27, 9. de duobus generibus filicis, Alterum genus Græci Thelypterin vocant: alii Nymphæan pterin. Et Diosc. 4, 187. Θηλυπτερίς· οἱ δὲ νυμφαίαν πτέριν ὀνομάζουσι. [* Νυμφαιάριον, Salmas. de Homon. Hyles Iatr. p. 195. Vide Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 263.] Νυμφαῖον in agro Apolloniatarum dicta πέτρα quædam πῦρ ἀναδιδοῦσα, ὑφ' ᾗ κρῆναι ῥέουσι χλιαροῦ ἀσφάλτου, Strabo 7. Apud Eund. Νυμφαῖον, Urbis nomen est. Plin. quoque meminit Nymphæi Oppidi, Nymphæi Montis et Promontorii, Nymphæi Fluvii, et Nymphææ Insulæ. Steph. B. autem et Harpocr. Νύμφαιον scribunt, cum de Urbe dicitur: cujus Gentile EST Νυμφαιεὺς ET Νυμφαΐτης. RURSUM Νυμφαῖον Suidæ est Νυμφῶν ἱερὸν, Fanum s. Delubrum Nympharum. [" Jacobs. Anth. 8, 117. 11, 408. Longus p. 5. et Villois. 19. Musgr. Cycl. 292." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 371.]

Νυμφὰς, ἡ, Quæ nympharum est, Paus. Att. (44, 3.) p. 32. Πλησίον πυλῶν καλουμένων νυμφάδων. || Civitatis nomen, ut ex eod. Paus. (Arcad. 34, 3.) refert Steph. B. cujus Gentile EST Νυμφάσιος: ut Νυμφασία πηγὴ, [35, 2.] Νυμφεῖος οἶκος, in quo sunt Nymphæ, Suid. [Eur. Iph. A. 131. Lobeck. Phryn. 371.] Νυμφαιὼν, Nympharum sacrum, templum, VV. LL.

" ΝΥΝΝΙΟΝ, et Νύννιος, dici tradunt ἐπὶ τοῖς παιδίοις τοῖς * καταβαυκαλουμένοις, teste Hes. Forsan est Cantilena illa qua dum pueros in cunis agitant crebro accinunt νυννὶ, ut hodieque."

ΝΥΞ, νυκτὸς, ἡ, Nox, Od. Λ. (182.) ὀϊζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ, Dies noctesque, Il. Ω. (363.) Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι: pro quo K. (276.) dicit, Νύκτα δι' ὀρφναίην. Et Od. O. (50.) Νύκτα διὰ δνοφερήν: Il. Θ. (486.) Ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανοῦ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο Ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, (Od. Ξ. 457.) Νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος: pro quo dicit Il. Θ. (488.) ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή. Od. Λ. (605.) ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς, quam ap. Athen. 12. quidam μελάμπεπλον appellat. Quod Lat. dicunt Nocte, s. Noctu, Per noctem, id Græci variis modis. Hesiod. Ἔργ. (1, 102.) Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ Αὐτόματοι φοιτῶσι, Arat. (323.) καθαρῇ ἐπὶ νυκτὶ, Nocte serena, Cic.: Xen. Σ. (1, 9.) Ὅταν φέγγος τι ἐν νυκτὶ φανῇ. Et sine ἐν ap. Od. O. (34.) Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν. Alexis ap. Athen. 15. περιπατεῖν τῆς νυκτός. Et ap. Xen. K. Π. 1. p. 8. Ἐκ νυκτὸς, itidem pro Noctu: sicut ap. Horat., Ut jugulent homines surgunt de nocte latrones, ubi tamen scribitur etiam ἐν νυκτί. Sed lubenter retineo ἐκ νυκτὸς, ut Theogn. (460.) de muliere, quam ἀκάτῳ comparat, Πολλάκι δ' ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα. Dicunt præterea διὰ νυκτὸς, necnon ἀνὰ νύκτα, aut simpliciter νύκτα. Plato Pol. 1. Ἄλλο σκοπεῖν αὐτοὺς διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, Paus. Att. Ἀνὰ πᾶσαν νύκτα ἵππων χρεμετιζόντων, Per totam noctem. Hom. autem ἀνὰ νύκτα dixit pro Noctu s. νύκτωρ, Il. Ξ. (80.) Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα, Ne noctu quidem. Et sine ἀνὰ ap. Alex. Aphr. Probl. 1, 69. Νύκτα ὁρᾶν, pro νύκτωρ, Noctu. Dicitur alioqui potius cum ὅλην, et quidem pro Per totam noctem, Xen. K. Π. 2, (4, 17.) Πολλάκις ὅλην τὴν νύκτα ἄυπνος πραγματεύῃ. Apud Athen. 2. Στρέφοιθ' ὅλην τὴν νύκτα. Usurpatur et plur. accus. Il. I. (325.) πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον: quod Virg. Insomnem ducere noctem. Plut. de Laude propria, Τὰς νύκτας ἀγρυπνεῖ. Sicut vero dicitur De die in diem, De nocte in noctem, ita ap. Athen. (473.) in quodam Epigr. Ἐξ ἠοῦς εἰς νύκτα καὶ ἐκ νυκτῶν Πασισωκλῆς Εἰς ἠοῦν πίνει. Et in Axiocho (368.) Βαναύσους πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, A nocte in noctem, s. A tempore antelucano usque in crepusculum vespertinum. Lucian. (1, 750.) Ἐς μέσας νύκτας ἀποταθείσης τῆς συνουσίας, Thuc. 8, (201.) p. 295. Πρωΐτερον μέσων νυκτῶν, Ante mediam noctem, Xen. Μέσων νυκτῶν, Media nocte: et pro eod., (K. Π. 5, 3, 19.) Ἐν μέσῳ νυκτῶν. Plut. Περὶ μέσας νύκτας. [" Et nude τὰς ν., Noctu, Diphilus ap. Athen. 228. Ἡ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας, ἢ τοιχωρυχεῖν." Schw. Mss.] At νυκτὸς ἀκμαζούσης, Nocte intempesta: pro quo et νυκτὸς ἀωρίᾳ, et ἀωρίᾳ simpliciter. Et, Νυκτὸς ἤδη πολλῆς προϊούσης, Multa jam nocte. At νυκτὸς ἄκρας vide in Ἀκρόνυχον. || Νὺξ aliquando pro Mortis tenebris capitur, Il. E. (310.) ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε, X. (466.) Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε. Sic Virg. in æternam clauduntur lumina noctem. Catull. Dormienda nox est una perpetua. [" Ad Charit. 343. Toup. ad Longin. 363. Opusc. 1, 187. Emendd. 1, 282. Markl. Iph. p. 23. Heyn. Hom. 6, 353. 7, 238. Occasus Solis, Theocr. Epigr. 18. Græv. Lectt. Hes. 623. Non dicitur pro σελήνη, Eichst. Quæst. p. 15. cf. Eur. Phœn. p. 202. 204. et Valck. Unde? Cattier. Gazoph. 23. Dual., Anacr. p. lxvii. Fisch. Epitheta noctis, Ilgen. ad Hymn. 386. Mythologia Noctis, Eichst. Quæst. p. 15. De τ genitivi, Steph. Dial. 26. Νύχθ', non νύκθ', Musgr. Ion. 85. Ἡ ἡμέρα νὺξ γίνεται, de eclipsi solari, ad Herod. 528. Νυκτὸς, Thom. M. 630. ad Charit. 412. Ἐκ ν., Xen. K. Π. p. 51. ubi v. Zeun., Valck. Diatr. 273. Τῆς ν., ad Xen. Eph. 265. Zeun. ad Xen. K. Π. 330. Μέσης ν., Phryn. Ecl. 16. Thom. M. 609. 763. ad Diod. S. 1, 719. 730. 2, 199. 391. Νυκτὸς ἔτι πολλῆς, Dionys. H. 2, 664. Νύκτες Ἀθήνης, Toup. Opusc. 2, 372. Νύκτες μακάρων, Markl. Suppl. 993. Ἐκ τῶν ν., Zeun. ad Xen. K. Π. 779. Μέσαι ν., Dionys. H. 4, 2021. Ἐκ νυκτῶν, Eur. Rhes. 13. 17. Musgr. 691. Jacobs. Anth. 9, 243. ad Diod. S. 1, 707. Τῶν ν.,

Lucian. 3, 319. Πρὸ μέσων ν., Dionys. H. 1, 488. A 'Εν μέσῳ νυκτῶν, περὶ μέσας ν., Fischer. ad Anacr. p. 13. Xen. K. Π. 390. ad Herod. 713. Νυξὶ, ad Diod. S. 1, 609. Jacobs. Anth. 11, 184. Schneid. Ind. Græc. ad Aristot. H. A. 538. Orell. Suppl. ad Nic. 96. Crus. ad Suet. 2, 141. Οὔτε ἡμέρας, οὔτε ν., Plut. Marcello 6. Schol. Apoll. Rh. p. 600." Schæf. Mss.] " 'Απαράνυκτα, Extra tempus, VV. LL. sed " non sine mendo."

[* Νυκτοβατία, s. * Νυκτοβαδία, Iter nocturnum, Hippocr. Vict. San. 3, 2. Lobeck. Phryn. 521. * " Νυκτοβόα, Verh. ad Anton. Lib. 140. LB." Schæf. Mss.] Νυκτογραφέω, Noctu scribo, Lucubro, [Gl.] Νυκτογραφία, ἡ, Scriptio nocturna, Lucubratio, Plut. Pol. Præc. (205.) de Demosthene, Πρὸς τὸν αἰτίαν ἔχοντα κλέπτειν, χλευάζοντα δὲ αὐτοῦ τὰς νυκτογραφίας, Οἶδα ὅτι σε λυπῶ λύχνον καίων: Symp. 2. (p. 511.) *Αν σκώπτηται τοῦ φιλοσόφου παρόντος εἰς ἀνυποδησίαν ἢ νυκτογραφίαν: de Dem. 'Αγρυπνίαι καὶ ν. Νυκτοειδής, Noctis speciem habens: νυκτοειδὲς, Erot. ap. Hippocr. exp. μέλαν, Nigrum. [" Heringa B Obss. 46." Schæf. Mss. " Jambl. Protr. 155." Wakef. Mss. Contracte * Νυκτώδης, Eust. 1951, 37.] Νυκτοθῆραι, Qui noctu venantur, Venatores nocturni, Xen. 'Απ. 4, (7, 4.) de horis nocturnis et signis, Καὶ ταῦτα δὲ ῥᾴδια εἶναι μαθεῖν παρὰ τῶν ν. καὶ κυβερνητῶν καὶ ἄλλων πολλῶν οἷς ἐπιμελὲς ταῦτα εἰδέναι. [" Ad Charit. 538." Schæf. Mss.] Νυκτοκλέπτης, Fur nocturnus, Qui noctu furatur, Epigr. 'Ο νυκτοκλέπτης Αὖλος. [" Jacobs. Anth. 9, 175. Phryn. Ecl. 96." Schæf. Mss. * Νυκτοκλοπία, Orac. Sibyll. 3. p. 364. 410. * Νυκτοκόραξ, Gl. Bubo: * Νυκτολαμπίς, Noctiluca. * Νυκτόμαντις, J. Poll. 7, 188.] Νυκτομαχέω, Noctu pugno, Nocturnum prælium committo, Appian, (B. C. 5, 35.) 'Ο δὲ Λεύκιος, τοῦ λιμοῦ πιέζοντος, ἐνυκτομάχησεν αὖθις ἐκ τῆς πρώτης φυλακῆς ἐς ἕω: [cf. 108.] Et cum accus. VV. LL. e Plut., si mendo caret l., 'Ενυκτομάχησε τοὺς Κελτοὺς, Noctu adversus Gallos pugnavit: [Crasso 29. " Ad Charit. 420. Valck. Callim. p. 96." Schæf. Mss.] Νυκτομαχία, quod tamen est potius tanquam a νυκτομάχος, C Pugna nocturna, quæ noctu conseritur, Plut. (8, 883.) Τοῦτο μὲν, αἱ ν. καὶ νυκτοπορίαι τῶν μεγάλων στρατοπέδων ἐλέγχουσιν, οὐδὲν ἧττον ἠχωδεστέρας ποιοῦσαι τὰς φωνάς. Citatur e Thuc. quoque et Philostr. Her. Sic et Paus. (Phocic. 18, 3.) Νυκτομαχίᾳ Μολοσσοὺς νικήσαντες. [" Ad Mœr. 407. Heind. 36." Schæf. Mss. * " Νυκτονόμος, Schol. Od. E. 66." Wakef. Mss. * Νυκτοπεριπλάνητος, Aristoph. 'A. 264. * Νυκτοπλανής, Manetho 1, 311. " Wakef. S. Cr. 2, 106. * Νυκτοπλοέω, Montf. Bibl. Coisl. 521." Schæf. Mss. * Νυκτοπόλεμος, Pugna nocturna, Schneidero susp. * Νυκτοπόρος, Gl. Noctivagus, Oppian.] Νυκτοπορέω, Noctu proficiscor, iter facio, Xen. K. Π. 5, (1, 10.) Καὶ νυκτοπορεῖν καὶ κινδυνεύειν σὺν ἐμοὶ ἐθελήσατε. Utitur et Strabo 230. [Polyb. 5, 6, 6. 16, 37, 4. et n., Arrian. Ind. 43, 5.] In VV. LL. habetur ETIAM Νυκτοπορεύω, Noctu eo; sed sine Auctore et sine exemplo. [* Νυκτοπορεία, s. —ία, Polyb. 5, 7, 3. 5, 97, 5. et n., 9, 8, 9.] Νυκτοπορία, Iter nocturnum, Profectio nocturna, Plut. (6, 685.) de Alexandro, D "Εφη κρείττονας αὐτὸν ἔχειν ὀψοποιοὺς, πρὸς μὲν ἄριστον, τὴν νυκτοπορίαν· πρὸς δὲ δεῖπνον, τὴν ὀλιγαριστίαν: quod apophthegma habetur et in Vita Alexandri (23.) et (6, 483.) Aliud exemplum ex Eod. vide in Νυκτομαχία. [* Νυκτοπότιον, Poculum nocturnum, Symm. 1 Sam. 26, 11. * Νυκτοτῆραι, Observatores ignium præuunciorum, Custodes in speculis oræ, Schneid. ad Xen. 'Απ. 4, 7, 4. * " Νυκτοφαής, Nonn. D. 44, 216." Wakef. Mss. Νυκτοφαής, * Νυκτιφαής, Lobeck. Phryn. 686. * " Νυκτοφανής, Jacobs. Anth. 11, 270. * Νυκτοφαίνων, Munck. ad Anton. Lib. 193. Verh." Schæf. Mss. * Νυκτόφοιτος, * Νυκτίφοιτος, Lobeck. Phryn. 686. * Νυκτοφυγέω, unde Νυκτοφυγῶν, Gl. Noctifuga: (sic. leg. pro νηκτ.) * Νυκτοφύλαξ, Nocturnas excubias agens, Xen. K. 'A. 7, 2. 10. 3, 17. Lucian. 3, 350. Æsch. S. c. Th. 66.] Νυκτοφυλακέω, Noctu custodio, Nocturnas excubias agens custodio, Nocturnis excubiis custodio et asservo, Xen. K. Π. 4, (5, 1.) Τὰ μὲν ἔξω ὑμῖν ἡμεῖς νυκτοφυλακήσομεν. Νυκτοφυλάκησις, Custoditio s. Custodia nocturna. Et νυκτοφυλακήσεις, Excubiæ. [* Νυκτοφυλακίαι, Gl. Excubiæ. * " Νυκτοχειροποιητος, Const. Manass. Chron. p. 99." Boiss. Mss.]

[* Νυκτιδιέξοδος, Ptolemæus ap. Fabric. Bibl. Gr. T. 4. p. 429. Vide Schn. Lex.] Νυκτιδρόμος, ὁ, ἡ, Noctu currens, Viator nocturnus. Orph. H. (8, 2.) Ταυρόκερως μήνη, νυκτιδρόμε, ἠεροφοῖτι, 'Εννυχία. [Eur. Rhes. 552. cf. Νυκτιβρόμος. " Pierson. Veris. 34. * Νυκτικλέπτης, Jacobs. Anth. 9, 175." Schæf. Mss.] Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, Corvus nocturnus, Epigr. Νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον, ubi sunt qui interpr. Bubo: sed Bubo est potius βύας. Aristot. H. A. 8, 3. Τῶν νυκτερινῶν ἔνιοι γαμψώνυχές εἰσιν, οἷον ν., γλαὺξ, βύας. Ubi Gaza vertit Cicuma. [Strabo 17. p. 630. Sieb. " Jacobs. Anth. 10, 42. Thom. M. 935. Verh. ad Anton. Lib. 71. 140. Munck. 108." Schæf. Mss. * Νυκτικρυφής, Qui nocte absconditur, Suiceri Thes.] Νυκτιλαθραιοφάγος, Qui noctu clam vorat, nocturnis tenebris occultus vorat, Athen. (162.) in Epigr. quodam in Philosophos, Νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπάται πλάγιοι, Μειρακιεξαπάται. At νυκτιπάται suspectum est. [" Jacobs. Anth. 11, 348. * Νυκτιλάλος, 8, 69. Musgr. Hipp. 1135." Schæf. Mss.] Νυκτιλαμπής, Noctu lucens, Epith. lunæ, in quibusdam versibus qui reperiuntur ap. Dionys. H. [de C. VV. 434.] Quod exprimere voluisse videtur Horat. in Carmine sæculari, Rite Latonæ puerum canentes, Rite crescentem face noctilucam. [* Νυκτίλαμπτος, Schæf. ad Dionys. H. l. c.] Νυκτιλόχος, Qui noctu insidias struit, Latro s. Grassator nocturnus. Apud Aristoph. ponitur et pro ὁ νυκτὶ * περιπλανής, si Suidæ credimus. Idem vero νυκτιλόχοι exposuerat λῃσταὶ, sicut et Hes. νυκτιλόχους, τοὺς νυκτὶ ἐνεδρεύοντας, ἢ λῃστάς. [" Toup. Opusc. 2, 256. Valck. ad Bion. 335. Aristoph. Fr. 285." Schæf. Mss.] Νυκτίμαντις, Vates nocturnus, μάντεως εἶδος, Hes. Νυκτιμένη, Noctua, VV. LL. Item Nomen proprium puellæ in noctuam conversæ, Ovid. Met. 2. diro facta volueris Crimine Nyctimene. Et mox, Non audita tibi est patrium temerasse cubile Nyctimenen? avis illa quidem, sed conscia culpæ Conspectum lucemque fugit, tenebrisque pudorem Celat, et a cunctis expellitur æthere toto. Dicitur autem νυκτιμένη quasi Noctem manens. [* " Νυκτίμορφος, Nocti similis, Eust. Il. 622, 35." Wakef. Mss.] Νυκτίνομος, Qui noctu pascitur, pascua sectatur, Plut. (8, 477.) Τὰ νυκτίνομα τῶν ζώων. Apud Eund. scribitur etiam νυκτινόμος paroxytonws in ead. signif.: ut (7, 152.) 'Αετοὶ καὶ ἱέρακες, καὶ τα νυκτινόμα. [" Ad Anton. Lib. 127. Verh., Toup. Opusc. 2, 122. * Νυκτιπαραιπλάγιος, Jacobs. Anth. 11, 349." Schæf. Mss. * Νυκτιπήδηκες, J. Poll. 7, 94. * " Νυκτίπλαγκτος, Anim. 65. Wakef. S. Cr. 1, 62." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 12. 338. Ch. 522. 749.] Νυκτιπλανής, Noctivagus, Qui noctu vagatur, Opp. K. 3, (268.) loquens de hyæna, Τὴν δ' αὖ νυκτίπορον καὶ νυκτιπλανῆ γελέθουσαν [* νυκτιπλανῆτιν ἐοῦσαν, Schn.] Οὕνεκά οἱ διὰ νύκτα φάος, σκότος αὖτε μεθ' ἠῶ. Virg. dicit, Currus noctivagus Phœbes. [* Νυκτίπλανος, Lucian. 2, 258. * Νυκτιπλοέω, Nocte navigo, Chrysippus Zenobii 5, 32. * Νυκτίπλοια, Strabo 16. p. 1098. vide Eust. in Dionys. P. 907.] Νυκτιπόλος, i. q. νυκτιπλανής: unde νυκτιπόλοις ap. Hes. νυκτὸς ἀναστρεφομένοις καὶ περιϊοῦσι. [Eur. Ion. 718. 1049. Cretens. Fr. 2. Lucian. 3, 351. * Νυκτίπολος, Lobeck. Phryn. 666. * Νυκτιπολεύω, unde * Νυκτιπόλευτος, Orph. H. 77, 7.] Νυκτιπόρος, Qui noctu iter facit, circumit. Vide Νυκτιπλανής. [Lucian. 2, 128. Opp. K. 1, 441. * Νυκτιπορέω, Polyb. 16, 37, 4. et n. * Νυκτιπορία, Cod. Flor. 5, 97, 5. Lobeck. Phryn. 686. * Νυκτιπραξία, ibid. * Νυκτίσεμνος, Æsch. Eum. 108. " Abresch. Æsch. 2, 12. * Νυκτιφαής, Jacobs. Anth. 10, 197. Wakef. S. Cr. 3. Add." Schæf. Mss. Orph. H. 53, 10. " Nonn. D. 44, 277." Wakef. Mss.] Νυκτιφανής, Noctu apparens, Noctu lucens: ut Noctiluca ap. Horat. de luna, paulo ante in Νυκτιλαμπής. [" Jacobs. l. c." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 3, 7." Wakef. Mss. * Νυκτίφαντος, Eur. Hel. 576. " * Νυκτίφοιτος, Synes. Hymn. 2, 3."

Boiss. Mss. Æsch. Pr. 658. "Νυκτοφόρος, Noctem A afferens, Philo J. 1,535." Wakef. Mss. * Νυκτιφρούρητος, Æsch. Pr. 860. * Νυκτεχέοντες, Nonn. D. 12, 391. * "Νυκτίχροος, Theod. Prodr. Rhod. 81." Boiss. Mss.]

Νυκτιαίετος, ὁ, Aquila nocturna, ὄρνις ἱερὸς Ἥρας, ὁ καὶ ἐρωδιός, Hes. Νυκτάλωψ, ωπος, ὁ, Cujus oculi noctu cæcutiunt, Lusciosus, Qui interdiu videt, sole occidente obscurius, noctu omnino nihil; Qui noctu melius videt, interdiu minus, et, si luna lucerat, nihil cernit. Gal. Lex. Hippocr. exp. ὁ τῆς νυκτὸς ἀλαός. Hippocr. Prædict. 2. (§. 40. p. 517. Lind.) Οἱ τῆς νυκτὸς ὁρῶντες, οὓς δὴ νυκτάλωπας καλέομεν: [vide Corai. ad Eund. de Aere p. 46.] Auctor Isagoges, Νυκτάλωπας δὲ λέγουσιν, ὅταν ἡμέρας μὲν βλέπωσιν ἀμαυρότερον, δυομένου δὲ ἡλίου λαμπρότερον, νυκτὸς δὲ ἔτι μᾶλλον· ἢ ὑπεναντίως, ἡμέρας μὲν, ὀλίγα, ἑσπέρας δὲ ἢ νυκτὸς μηδ᾽ ὅλως· μύωπας δὲ λέγουσι τοὺς τὰ μὲν σύνεγγυς βλέποντας, τὰ δὲ πόρρωθεν μὴ ὁρῶντας. Festus, Luscitiosi sunt qui parum vident propter vitium oculorum, quique plus vesperi vident quam B meridie. Similiter Ælius Stillo, inquit Hermol., Nuscitiosos esse dixit, qui plus vident vesperi quam meridie. At Varro Disciplinarum 8. Vesperi non vident quos appellant Lusciosos. Nonius, Lusciosi ad lucernam non vident: et μύωπες minus videntes vocantur a Græcis. Plautus, Verbero, ædepol tu quidem cæcus, non lusciosus. Plin. Græcum vocabulum retinet; pro his enim Diosc. 2, 47. Τὸν δὲ ἧπατος τῆς αἰγὸς ὀπτωμένου ὁ ἀποῤῥέων ἰχὼρ ἐγχριόμενος νυκτάλωψιν ἁρμόζει, ipse ita habet, 8, 50. de capris, Tradunt et noctu non minus cernere quam interdiu: ideo si caprinum jecur vescantur, restitui vespertinam aciem his quos νυκτάλωπας vocant. Unde patet eum νυκτάλωπας accipere Qui interdiu quidem vident, sed noctu vesperive nihil, quos Varro Lusciosos, Nonius [Festus] Luscitiosos appellavit: id quod manifestius fit ex eod. Plin.: quippe qui 28, 11. dicat, Et quoniam noctu æque quoque cernunt, sanguine hircino sanari lusciosos putant, νυκτάλωπας a Græcis dictos: capræ vero jecinore in vino austero C decocto. Utitur hoc vocabulo etiam 32, 7.: similiter et Marcell. Empir. Actuar. quosdam et νυκτάλωπας ἐαρινοὺς vocat, Nuscitiosos vernos, ut Interpr. reddidit l. 2. περὶ Διαγν. Παθ. c. 7. Νυκτάλωπας δ᾽ ἐαρινοὺς φασιν, οἳ ὑπὲρ γῆν μὲν ὄντος τοῦ φωτὸς βλέπουσι, δυομένου δ᾽ ἀμβλυώττουσι· νυκτὸς δ᾽ ἤδη καταλαβούσης, μηδὲν ὁρῶσι: pro quo ἐαρινοὺς fortassis alicui videatur leg. ἑσπερινούς. ‖ Ipse etiam morbus Νυκτάλωψ dicitur, ITEM Νυκταλωπία ET Νυκταλωπίασις: Popilio Aurelio Nocturna cæcitudo, et Nuscitio. P. Ægin. 3, 22. Νυκτάλωπα λέγουσιν, ὅταν συμβῇ τὴν μὲν ἡμέραν βλέπειν, δυομένου δὲ ἡλίου ἀμαυρότερον ὁρᾷν, νυκτὸς δὲ γενομένης οὐδαμῶς ὁρᾷν. Et in Defin. Galeno ascriptis, Νυκτάλωψ ἐστὶ πάθος καὶ διάθεσις ὀφθαλμῶν δίχα φανερᾶς αἰτίας· συμβαίνει δὲ τοῖς οὕτω διακειμένοις ἡμέρας μὴ ὁρᾷν, νυκτὸς δὲ βλέπειν. At l. 2 Methodi idem Gal. νυκτάλωπα affectum ita dictum ait, ὅτι τῆς νυκτὸς ἀποφαίνει [sic] μὴ βλέποντας. Ulp. Digest. 21. De ædilitio edicto et redhibitione, De myope quæsitum est an sanus esset, et puto eum D redhiberi posse. Sed et νυκτάλωπα morbosum esse constat: i. e. ubi homo neque matutino tempore videt neque vespertino: quod genus morbi Græci vocant νυκτάλωπα. Luscitionem eam esse quidam putant, ubi homo lumine adhibito nihil videt. At Festo Luscitio est vitium oculorum, quod clarius vesperi quam meridie cernit. Oribas. ad Eunap. 4, 17. quod πρὸς τοὺς νυκταλωπιῶντας inscribitur, Νυκταλωπιῶσι δὲ ἐστιν, ὅταν τὴν ἡμέραν ἀμέμπτως βλέπωσιν· τῆς δὲ νυκτὸς προσαγούσης, χεῖρον. Est autem hoc verbale a VERBO Νυκταλωπιάω, Luscitiosus sum, Laboro luscitione, s. morbo eo quem Græci vocant νυκτάλωπα. [* Νυκταλωπάω, i. q. νυστάζω, Eust. Od. A. p. 21.] De hoc morbo intellexit Cels. 6.: Præter hæc imbecillitas oculorum est, e qua quidam interdiu satis, noctu nihil cernunt. Dicitur idem morbus ETIAM Νυκταλώπηξ ab Aristot. de Gen. Anim. 5, (1.) Τὸ μὲν γὰρ γλαύκωμα γίνεται μᾶλλον τοῖς γλαυκοῖς, οἱ δὲ νυκταλώπεκες τοῖς μελανοφθάλμοις. Dixerat autem paulo ante, Τὰ μὲν γλαυκὰ ὄμματα) μὴ εἶναι ὀξυωπὰ τῆς ἡμέρας· τὰ δὲ μελανόμματα, τῆς νυκτός: paulo post, Ὁ δ᾽ αὖ νυκταλωπιῶς, ὄγκου ἠρέμα πλεονασμός. Sed sunt qui hanc scripturam suspectam habeant. [* Νυκταλωπικά, τά, Hippocr. 1196.]

Νυκτεγερσία, Excitatio nocturna, qua sc. aliquis noctu excitatus surgit, ex Eur. Rheso, [in Argum.] Plut. in Vita Homeri, Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς νυκτεγερσίας ἀπαριθμούντων, Ab excubiis. Et Strabo 8. [" Heyn. Hom. 6, 5. 48 59. * Νυκτεγερσία, Ioop. Eunapd. 2, 18. Schæf. Mss.] Νυκτηγερσία pro eod. Festus, Egretus et Adgretus e Græco sunt ducta a surgendo et proficiscendo: unde et νυκτηγερσία quasi Nocturgium. [Gl. Excubiæ.] AT Νυκτήγρετον, Herbæ nomen, Plin. 21, 12. Nyctegretum inter pauca miratus est Democritus, coloris ignei, foliis spinæ, nec a terra se attollentem. Præcipuam in Gedrosia narrat erui post æquinoctium vernum radicitus, siccarique ad lunam triginta diebus, ita lucere noctibus: magos Parthorumque reges uti hac herba ad vota suscipienda: eand. VOCARI Χρεμύχον, quoniam anseres a primo conspectu ejus expavescant: ab ALIIS Νυκτίλοπα, quoniam e longinquo noctibus fulgeat. Νυκτεγερτέω, Noctu excitor et surgo, Excubias nocturnas ago, Plut. in Cæs. 237. Καὶ τειχομαχοῦντες καὶ νυκτεγερτοῦντες ἐξέλαμψαν ὑπὸ γήρως, i. e., inquit Bud., Noctu excubias obeuntes, Excubias agentes. [Themist. 260. Aristæn. 2, 13. Schol. Ven. Il. Σ. 491.] Νυκτηγερτέω, De nocte surgo ad obeundum aliquod negotium, Themist. Νυκτηγερτοῦντές τε καὶ διημερεύοντες ἐν ταῖς δίκαις. Dicitur autem νυκτηγερτέω pro νυκτεγερτέω, sicut νυκτηγερσία pro νυκτεγερσία. [Νυκτεγερτέω, Νυκτηγερτέω, Lobeck. Phryn. 701.] Νυκτέπαρχος, Præfectus vigilum, in Pand. De luna etiam dici potest. Bud. Νυκτηγορέω, Noctu aliquid nuntio, proprie de custodibus, Eur. (Rhes. 89.) φύλακες νυκτηγοροῦσι. [Æsch. S. c. Th. 29. * Νυκτηγορία, Eur. Rhes. 20. " Liban. cf. Abresch. ad Æsch. 1, 11. p. 71." Boiss. Mss.] Νυκτελέω, Noctu sacra perago: νυκτελεῖν, ἐν νυκτὶ τελεῖν, Hes. [Lobeck. Phryn. 670. " Fac. ad Paus. 1, 155." Schæf. Mss.] AT Νυκτέλιος dicitur Bacchus, cui noctu sacra fiebant, Plut. (7, 528.) Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Meminit et Paus. Att. (40, 6.) p. 30. Διονύσου ναὸς Νυκτελίου. Et Ovid. Met. 4, (15.) Nyctelinsque Eleleusque parens et Iacchus et Evan: de Arte Am. 1. Nyctelinmque patrem nocturnaque sacra precare. [" Jacobs. Anth. 10, 409." Schæf. Mss.] Sed et ipsa sacra nocturna DICUNTUR Νυκτέλια, Plut. Probl. Rom. (4, 5.) 259. de hedera. Καὶ νυκτελίοις, ὧν τὰ πολλὰ διὰ σκότους δρᾶται, πάρεστιν. De quibus Virg. Æn. 4. qualis commotis excita sacris Thyas, ubi audito stimulant trieterica Baccho Orgia, nocturnusque vocat clamore Cithæron. Νυχθήμερον, Nox et dies, Noctis diei que spatium, i. e. Dies viginti quatuor horarum, Justus dies, 2 Cor. 11, (25.) Νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, Noctem ac diem in profundo egi, Alex. Aphr. Probl. 2. Τὸ ν. μετρεῖται τῶν τεσσάρων ὡρῶν τὴν κρᾶσιν, Procl. in Timæo Platonis, Ἡ ἐν τῷ κέντρῳ θέσις τῆς γῆς ἀνάλογον ποιεῖ τὴν τῶν νυχθημέρων ἐξαλλαγήν. [" Thom. M. 419. ad Diod. S. 2, 331. Tzetz. Exeg. Il. 137. 138. De forma, Musgr. Ion. 85." Schæf. Mss. Νυκτήμερον, Gl. Die ac nocte. * Νυκτιαῖος, Nocturnus, Eur. Iph. T. 1278.]

Ἀκρόνυξ, Prima nox, Primum noctis tempus, τὸ ἄκρον τῆς νυκτός, Suid. i. q. ἀκρονυχία, de quo infra. [Anecd. Bekk. 372. Ἀκρόνυκτος, Procl. Paraphr. Ptolem., Paul. Alex. Apotelesm. F. 1. Vide Ἀκρόνυχος. * Ἀκρονύκτιος, i. q. ἀκρόνυχος, Manetho 5, 177. " Ad Charit. 703." Schæf. Mss. * Αὐτονυχί, Joseph. A. J. 17, 9, 5. " Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 637." Boiss. Mss. * Ἐκνύκτιος, Anal. 1, 221. * Ἰσονύκτιον, Gl. Æquinoctium. * Καθονυκτικόν, Suid. v. Γέρων. * " Καθισματικόν, τό, Sectio Psalterii Davidici, secundum consuetudinem Ecclesiæ Græcæ, quæ et κάθισμα aliquando dicitur. Vide plura ap. Suiceri Thes. v. Κάθισμα." Ind. Scap. Oxon.] Μεσονύκτιον, τό, Media nox, ἡ μέση νύξ, ut supra habu-

mus. Poëticam esse hanc vocem et oratoribus inusitatam annotat Phryn. ["Ecl. 16. Thom. M. 609. ad Diod. S. 2, 199. 442. ad Lucian. 2, 123. 133. Fischer. ad Anacr. p. 13. ad Charit. 260. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 105." Schæf. Mss.: Gl. Media nox, Intempesta nox, Concubium.] Dicitur et Μεσονύκτιος adj., ut Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις, Anacr. (3, 1.) Sic μ. ἐκλείψεων, Defectuum qui noctis medio incipiunt. Et μ. πνεῦμα, Ventus de media nocte surgens: Aristot. Probl. p. 90. Καὶ ἀκρόνυχον μὲν πνεῦμα γίνεται πρὸ τῶν μ. ἐκλείψεων, μεσονύκτιον δὲ πρὸ τῶν ἑώων. [" Fischer. l. c. ad Charit. l. c. (763.) Thom. M. l. c. Jacobs. Anth. 8, 200. ad Diod. S. 2, 442. Phryn. l. c." Schæf. Mss. * Ὁλονύκτιος, unde * Ὁλονυκτίως, Per totam noctem, Schol. Lycophr. 812. * Παννυχία, Epiph. Serm. 268. * " Προνύξ, Simonides περὶ Γυναικῶν 46. (Anal. 1, 126.) Τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ Προνὺξ, προῆμαρ· ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ." Seager. Mss. * Τετρανυκτία, Gl. Quadrinoctium. * Τρίνυκτον· Trinoctium.]

Ἐπινυκτὶς, ίδος, ἡ, q. d. Nocturna. || Cels. 5, 8, (2.) Pessima pustula est, quæ ἐπινυκτὶς vocatur: ea colore vel sublivida vel subnigra vel alba esse consuevit: circa hanc autem vehemens inflammatio est, et cum adaperta est, reperitur intus exulceratio mucosa: color est humori suo similis. Dolor ex ea supra magnitudinem ejus est; neque enim faba major est. Atque hæc quoque oritur in eminentibus partibus, et fere noctu: unde nomen quoque a Græcis ei ἐπινυκτὶς impositum est. Sic et Gal. At P. Ægin. et Aët. (13, 61.) eam non magnopere per diem excruciare, sed noctu gravissimum ciere dolorem scribunt, atque inde nomen habere. Vera autem est utraque ratio; nam qua hora orta est, ead. exacerbari verisimile est. In reliquis cum Celso consentiunt, scribentes ἐπινυκτίδας ulcuscula esse sponte erumpentia, phlyctænis similia, subrubra, e quibus ruptis, sanies cruenta effluit. Nec obest quod ille Pustulas, hi Ulcuscula dixerint; sunt enim et ipsæ pustulæ ulcuscula: nec similiter quod Celsus Varii coloris, hi Subrubra dixerint: quoniam sub istis et sublivida et subnigra comprehenduntur. Hæc inter alia e Gorr. ap. quem de earum colore reperies plura. J. Poll. cum hoc ἐπινυκτὶς subaudire videtur φλύκταινα, scribens, Ἐπινυκτὶς, φλύκταινα ὑποπέλιδνος, ὕφυγρος, ἔναιμος, περὶ κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ γενομένη. Diosc. 2. de porro, Τὰ φύλλα καταπλασθέντα καὶ ἐπινυκτίδας ἰᾶται. Unde Plin. 20, 6. Illitis foliis sanantur et ambusta et epinyctides: ita vocatur ulcus quæ et Syce, in angulo oculi perpetuo humore manans. Quidam eod. nomine appellant Pustulas liventes, ac noctibus inquietantes. In eo autem Plinii l., pro Ulcus quæ et Syce, in ang. quædam exemplaria habent, Ulcus aciem hebetans, et in ang. etc. || Ἐπινυκτὶς dicitur etiam Nocturna hominis rei custodia, s. φυλακὴ δοκοῦντι ἀδικεῖν, Hes. ap. quem perperam scribitur ἐπινεκτίς. || Ἐπινυκτὶς est etiam, ut annotat Bud., Commentarium nocturnum, ut ἐφημερὶς, Diurnum: quod et Diarium. Utitur Synes. [de Insomn. 152. 155. * Ἐπινυκτίδιος, Procop. Ædif. 1, 7. p. 19. Lobeck. Phryn. 556.]

Νυκταλὸς, Noctem amans, ὁ νύκτα φιλῶν. Apud Suid. de Diog. Cynico, Οὐδὲ γὰρ ἦν τις νυκταλὸς καὶ ὑπνηλός. Verba sunt Diog. L. (6, 77.) p. 296. [" Perperam pro * νυσταλὸς, Rossi Comment. Laërt. p. 98." Schn. Lex.]

Νύκτιος, Nocturnus, Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 94." Schæf. Mss. * Νύκτιμος, Nonnus 18, 22.]

Νύκτερος, ὁ, ἡ, Nocturnus, Noctivagus, Æsch. Pr. (796.) ἃς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται Ἀκτῖσιν, οὔθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ: quæ et νυκτίπορος et νυκτιλαμπὴς dicitur: [S. c. Th. 373. Pers. 176. Ag. 4. Soph. Aj. 217. El. 410. Eur. Hec. 831. Hipp. 1388. Rhes. 53. 87. 139. " Wakef. Ion. 1068. Phil. 797. Antip. S. 87. 97." Schæf. Mss. * Νυκτεροειδὴς, i. q. νυκτοειδὴς, Sext. Emp. adv. Math. 10, 184. Χρόνος ἐστὶν ἡμεροειδὲς ἢ ν. φάντασμα, sed cf. 187. * " Νυκτεροφεγγὴς, Manetho 3, 393. * Νυκτερόφοιτος, Wakef. Ion. 1068." Schæf. Mss. Orph. H. in Dian. 6. * Νυκτερωπὸς, Eur. Herc. F. 111. Plut. 10, 400. * Ἐπι-

A νύκτερος, Tzetz. Posth. 135. * Ὑπονύκτερος, Eudoc. p. 280. * " Νυκτέριος, Ruhnk. Ep. Cr. 275. 279. Wakef. Georg. 33. Eum. 52. Jacobs. Anth. 9, 223. 11, 131. Orph. Terr. Mot. 57. Lobeck. Aj. p. 312. Tzetz. Exeg. in Il. 56, 14." Schæf. Mss. Arat. D. 266. * Διανυκτέριος, Anal. 2, 192. " Andr. Cr. 224." Kall. Mss.]

Νυκτερινὸς, pro eod.: ut φυλακὴ νυκτερινὴ, ap. J. Poll., Custodia nocturna, Excubiæ. Arrian. (4, 13, 8.) Ὡς οὖν περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ ν. φυλακὴ, Postquam permutatis in orbem vicibus vigiliarum munus ad Antipatrum pervenit. Sic Herodian. (3, 11, 12.) Τὴν ν. φρουρὰν ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος, Cui nocturnæ excubiæ in orbem recurrentes cesserant. Xen. Ἑλλ. 7, (1, 5.) Ἡνίκα αἱ ν. φυλακαὶ ἤδη ἔληγον, Aristot. Polit. 5. Μὴ καταλύωσιν, ὥσπερ ν. φυλακὴν, τὴν τῆς πολιτείας τήρησιν, Plut. Symp. 7. N. σύλλογος τῶν ἀρίστων καὶ πολιτικωτάτων ἀνδρῶν: ut ap. Tac. Cœtus nocturni. Et ν. φάσματα, Spectra nocturna, Terricula et visa nocturna. Nonius, Lemures, larvæ nocturnæ et terrificationes imaginum et bestiarum. B Horat. dicit Lemures nocturni, Virg. Manes nocturni. Athen. 4. Τῶν ἐν τοῖς ἀμφόδοις γινομένων ν. φόβρων, Terriculamentorum nocturnorum. Cic. dicit Metus nocturnus. Rursum Xen. Ἑλλ. 5, (4, 10.) Ἐπεὶ ᾔσθετο τὸ ν. κήρυγμα: (K. Π. 8, 6, 9.) Τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸν ν. διαδέχεσθαι. Item ν. ὡρολόγιον, Horologium nocturnum, ut Cic. Horæ nocturnæ, Ovid. Umbræ nocturnæ. Athen. 4. N. ποιήσαντα ὡρολόγιον, ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν. Et νυκτερινὸς, de lupo noctivago, Opp. K. 3, (266.) Τὸν μὲν, (sc. λύκον) νυκτερινὸν διὰ γαστρὸς ἄφυκτον ἐρωὴν Ἀρνειῶν ἐρίφων τε πολύπλοκον ἁρπακτῆρα. Ibid. hyænam appellat νυκτιπλανῆ et νυκτιπόρον. Et ν. κύνες Suidæ et Hesychio οἱ λύκοι, Lupi. Sunt tamen qui esse velint εἶδος ὑποδήματος γυναικείου, ut idem Hes. annot. At ν. οἶνος, Vinum crassius ac proinde non pellucidum, VV. LL. ap. Plut., sicut Ead. νυκτερινὸς interpr. Obscurus noctis instar, in Symp. 6, 7. ubi quæritur quem colorem intellexerit Hom., cum dicit αἴθοπα οἶνον, ad quendam C qui nolebat διηθεῖσθαι τὸν οἶνον, Σὺ δ' ἀξιοῖς τοῦ ν. καὶ μελαναιγίδος ἐμφορεῖσθαι, καὶ ψέγεις τὴν κάθαρσιν: et paulo post, Αἴθοπα καλεῖ, οὐ τὸν ζοφερὸν, ἀλλὰ τὸν διαυγῆ καὶ λαμπρόν. Synonyma igitur facit ibi νυκτερινὸν et ζοφερὸν, opponens eis διαυγῆ et λαμπρὸν, Pellucidum et clarum. [* " Νυκτερικὸς, Verb. ad Anton. Lib. 71. LB." Schæf. Mss.] Νυκτερεύω, Noctu aliquid facio, J. Poll. 1. Τὸ μὲν νυκτός τι πρᾶξαι, νυκτερεῦσαι. Item Noctem duco s. transigo, Pernocto: Cic. de venatoribus, Pernoctant in nive. Xen. K. Π. 4, (2, 12.) Εἰ ἡδέως βουλοίμεθα καὶ δειπνῆσαι καὶ νυκτερεῦσαι καὶ βιοτεύειν τὸ ἀπὸ τοῦδε. Attici autem νυκτερεύειν usurpant pro ἀγρυπνεῖν, Insomnem ducere noctem, Vigilare, Hes. [Polyb. 16, 37, 2. * Νυκτέρευμα, τὸ, Stabulum ubi noctu stant pecora, 12, 4, 9.] Νυκτερευτὴς, Qui noctu aliquid agit. Apud Plat. de LL. 7. fin. accipitur pro Eo qui noctu in agris venatur, aut in flumine, Bud. Νυκτερευτικὸς, Aptus ad aliquid noctu agendum; νυκτερευτικαὶ κύνες, Xen. (Ἀπ. 3, 11, 8.) Canes nocturnæ venationi aptæ, Bud. D Νυκτερεία, Actio nocturna. Apud Plat. [de LL. 7. p. 393.] pro Venatione nocturna. Bud. [At * " Νυκτερεῖα, τὰ, Vigiliæ, Eunap. Proæres. (103.)" Schn. Lex.] Ἀπονυκτερεύω, Pernocto foris, Abnocto, i. q. ἀποκοιτέω, Plut. (6, 739.) Οὐ λέληθας παρὰ τὸν νόμον ἀπονυκτερεύων. Item cum gen. ap. Eund. in Fab. Ἀπονυκτερεύων τοῦ στρατοπέδου πολλάκις, Abnoctans a castris. Διανυκτερεύω, Per totam noctem aliquid ago, δι' ὅλης νυκτός τι πράττω, J. Poll. Item Noctem perago s. transigo, Pernocto, Herodian. (5, 8, 15.) Διανυκτερεύσας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ στρατοπέδου, Cum in templo castrorum pernoctasset: 8, (1, 11.) Διανυκτερεύσαντες ἐν τῇ πόλει ἐν ἀθύροις καὶ κοιναῖς πάντων οἰκίαις, Cum noctem exegissent. E Phal. Τῇ λώβῃ διενυκτέρευον, In fœdo cruciatu pernoctarunt. Ejusd. signif. est διαπαννυχίζειν, infra ap. Plut. qui (9, 742.) dicit, Ἐπιπολῆς διανυκτερεύουσιν, In summa pernoctant aqua. [Xen. Ἑλλ. 5, 4, 3. * Διανυκτέρευσις, Gl. Pervigilatio, Pernoctatio. " Const. Apost. 5, 49. Euseb. H. E." Kall.

Mss. " Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss 9, 174." Boiss. Mss. * Ἀντιδιανυκτερεύω, Appian. B. C. 4. p. 6 3. * Παιδιανυκτερεύω, Clem. Alex. Strom. 407, 21. * Συνδιανυκτερεύω, Plut. 5, 211. Basil. 3, 340. Euseb. V. Const. 458.] Ἐννυκτερεύω, Pernocto in, Noctem duco s. transigo in, Diosc. 2, 91. Ζῶσι εἶεν ἀθυλάσσῳ τε καὶ εἰωθει, εἶτα ἀνελ.μενος καὶ ἐννυκτερεῦσαι ἄφεις, Pernoctare sinens. [* Ἐννυκτερεύω, Per noctem aliqu o in loco permaneo, Plut. 5, 753.] Παρανυκτερεύω, Pernocto apud, Circum excubo, Plut. Graccho Ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν καὶ παρενυκτέρευον ἐπὶ τῶν θυρῶν, Excubias agebant, Excubabant, Bud.: [Arato 8. Eumene 8. * Νυκτερείσιος, Nocturnus, Aristoph. Θ. 2 14 ἀ γα, Schneidero susp * Νυκτερήσιος, Lucian. 2, 257. χορημος] Νυκτερὶς, Vespertilio, Animal e gen. τῶν νυκτινόμων, et γυμνόπτερον, lucifugum; nec enim nisi noctu videt. De quo Aristot. et Plin. 10, 61. Od. Ω (6.) νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο Τρίζουσαι ποτέονται. Auctor Philomelæ, Strix nocturna sonans et vespertilio stridunt. Od. M. (433.) Τῷ προσφὺς ἐχόμην ὡς νυκτερίς. Plut. (8, 244.) Καθάπερ μελίττας ἢ νυκτερίδας ἀνεχομένας καὶ τετριγυίας ὑπὸ μνήμης καὶ ὀργῆς ἐν ἑαυτῶν. || Piscis genus, cui inde nomen, quod interdiu quietem agat, noctu grassans saturandi ventris studio, Opp. 'A. 2, (200.) quam ob causam ἡμερόκοιτον quoque nomen invenit. || Νυκτερὶς dicebatur etiam Chærephon ἑταῖρος Σωκράτους, Schol. Aristoph. Suid. [Herod. 2, 76. " Ad Anton. Lib. 69. Verh., Wessel. Diss. Herod. 108. Brunck. Aristoph. 2, 89." Schæf. Mss.] " Μυκαρὶς, Hesychio νυκτερὶς, Vespertilio." AT Νυκτερίδιον, quod a νυκτερὶς derivatum videtur, aliam tamen signif. habet; nam a Bud. exp. Nocturnus in Theophr. (C. Pl. 2, 6, 1.) Ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ Διὸς ὑδάτων τὰ νυκτερίδια βελτίω καὶ βίαια: [Schn. νυκτερινά. * " Νυκτερίτις, Diosc. Notha 449." Boiss. Mss.]

Νύκτωρ, Noctu, Hesiod. Ἔργ. (1, 175.) οὐδέ ποτ' ἦμαρ Παύσονται καμάτου καὶ ὀιζύος, οὐδέ τι νύκτωρ Φθειρόμενοι, Plut. Symp. 6. Οἱ νύκτωρ διώκοντες, ἂν ἐπικαταδαρθῶσι, παύονται τοῦ δίψῆν μὴ πιόντες: ad Colot. Τὸν ἥλιον ἀμβλυωττοντων καὶ ι. βλεπόντων, ubi fortasse reponendum πρὸς τὸν ἥλιον. Et ὁ νύκτωρ, Epigr., Nocturnus. [" Ad Phalar. 244. Thom. M. 631. Abresch. Lectt. Aristæn. 150. Bergler. ad Alciphr. 252." Schæf. Mss.]

¶ Νύχος, Nox, Tenebræ; nam ab Hes. exp. non solum νὺξ, sed etiam σκότος. Sed notandum ap. eum scribi oxytonws νυχὸς, ap. Suid. vero [et Phot.] νύχος: quum scripturam secutus sum. Νύχα, Noctu, νύκτωρ, νυκτὶ, Hes. [" Musgr. Troad. 1070." Schæf. Mss. * " Νυχὶς, ίδος, ἡ, Etym. M." Wakef. Mss.] Νύχιος, Nocturnus, i. q. νυκτερινὸς s. νυκτερινὸς, Hesiod. Ἔργ. (2, 141.) de virgine, νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου, Soph. Phil. (858.) Ἀλλ' ὅμως ἐμ' ἢ ἂν ἀμπαρος Οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν, Ἐκτέταται νύχιος. Item νύχια θύεα, Sacra nocturna, Virg.: Apoll. Rh. 2 [4, 664. 685. 1463. cf. Ἐννύχιος. " Machon Comicus ap. Athen. 341. μοῖραν νύχιον dixit, Parcam nigram, s. Quæ in æternam noctem nos rapit." Schw. Mss. " Eur. Iph. T. 1273. Wakef. Phil. 858. Huschk. Anal. 127. Brunck. ad Æsch. Pers. 958, ad Eur. Med. 216. Musgr. 211. Schrader. Præf. ad Emendd. p. vi. Wolf. ad Hesiod. 140. Græv. Lectt. Hes. 630. Toup. Emendd. 3, 124. Wakef. S. Cr. 3, 58. Νυχίον, Noctu, Anton. Lib. p. 8. Verh., Munck. 226. * Νυχεγρεσία, Jacobs. Anth. 11, 131. cf. Ruhnk. Ep. Cr. 81. Toup. Emendd. 2, 18." Schæf. Mss.] Νυχινόμος, Noctu vorans, supra νυκτινόμος, Nicand. Θ. (446.) Βληχρὸν γὰρ μυὶ οἷα [illegible] ἐν [illegible] Εἴδεται: i. e., τοῦ ἐν νυκτὶ ἐσθίοντος ὅ ἂν εὕρῃ. Sed annotat scribi etiam * μυχηδόμου, i. e. τοῦ ἐν μυχοῖς ἐσθίοντος, Qui in cavernis s. latibulis comedit, a ΝΟΜ. Μυχηδίβρος.

Ἀκρόνυχος, ὁ, ἡ, Vespertinus, Qui est aut fit primæ noctis tempore, Nicand. Θ. (760.) τὴν περὶ λύχνους Ἀκρόνυχος δειπνηστὸς ἀπήλασε παιπάσσουσαν, Schol. ἑσπερινὸς. Et ἀ. πνεῦμα supra in Μεσονύκτιος, Ventus qui sub primam noctem spirare incipit. Et ἀκρόνυχοι stellæ appellantur Quæ cum prima nocte oriuntur, quæ ETIAM Ἀκρόνυκτοι vocantur. AT Ἀκρόνυχον, SIVE Ἀκρόνυχα, Prima nocte, Primæ noctis tempore, Tem[pore] quod inter vesperam et [illegible] noctem intercedit. A Suida ἀκρονυξ et [illegible] exp τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. Sunt [illegible] ligant intempestam noctem, quæ et [illegible] Conticinium et Silicinium [illegible] Aug., interim, ita valet [illegible]. Sed nimis generalem [illegible] signif. habet [illegible] noctis, quod et ante [illegible] [Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. p. [illegible] et ad S[oph.] Aj. 285.] Diversa autem esse [illegible] νυκτιον et [illegible] νυκτιον, apparet ex [illegible] Aratus [illegible] νυκτιον [illegible] Sed et Gaza ap. Arist. [illegible] χον vertit Initium noctis [illegible] Soph. Aj. 285 [illegible] νυκτα dixit de Silentio [illegible] tempestæ [illegible] ante [illegible] ἄκραι νυκτὸς [illegible] Summa nocte, cum vesperti[na] lumina [illegible] amplius ardebant. [" A[illegible] ad Hesiod. [illegible] 6.7, [illegible] Dahler. Mss.] " A[illegible] [illegible] excubiæ, VV. LL. perperam pro [illegible] Αὐτονυχεὶ, SIVE Αὐτονυχὶ, Ea ipsa nocte, [illegible] νυκτὶ, Hes. Suid.: Arat. (618.) Ἀμφ[illegible] [illegible] καὶ ἐξ ἑτέρης ἀνιόντα [illegible] αὐτονυχεὶ, [illegible] quæ Cic. ita vertit, Quem nocte extinctum atque exortum vidimus una. Apud Hes. in hac scribitur per ει, ap. Suid. per ι. Ἐννεάνυχες, Per novem noctes, ἐπὶ ἐννέα νύκτας, Hes. Il. I. (466.) Ἐννεάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ [illegible] Est autem Poeticum hoc ἐννεάνυχες PRO ἐννεάνυχες, ut Eust. annotat. Ἐννυχος, SIVE Ἐννύχιος, Nocturnus, [illegible] χιος, νυκτερινὸς, [illegible] Apoll. Rh. 2, 840 [illegible] χιοισιν ἀρεσσάμενοι θυέεσσι. Dicitur etiam aliquis agere aut aliquid pati ἔννυχος, pro Noctu, Il. Φ. (37.) Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς [illegible] ἔννυχος προμολὼν, Hesiod. Θ. (9.) κεκαλυμμέναι [illegible] πολλῇ Ἐννύχιαι στεῖχον, Od. Γ. (178. [illegible] ἐννύχιαι κατάγοντο, Arat. Μείων ἠπείτω, [illegible] ἐπὶ πλέον ἔννυχος [illegible], i. e., Cic. interpr., brevior clara cœli de parte videtur, Amplior infernas depulsus possidet umbras. [Ἔννυχος, Soph. Tr. 501. Ἐννύχιος, Aj. 1203. Œd. C. 1558. Opp. 'A. 1, 460. Apoll. Rh. 1, 122. 4, 1061. Arat. 135. Orph. H. 9, 3. 10, 6. Agath. Schol. Epigr. 8, 18.] AT Ἔννυχον, SIVE Ἐννύχιον, Nocte s. Noctu, ἐν νυκτὶ, Marc. 1, (35.) Καὶ πρωῒ ἔννυχον λίαν ἀναστὰς ἐξῆλθε, Mane valde multa nocte, s. Summo mane, Cum valde multa adhuc nox esset, Cum valde multum temporis adhuc quasi intra noctem lateret. Ubi quæ tam vet. exempl. habent ἔννυχα. A quo adverbio in VV. LL. est ἐννυχέστερον, Magis de nocte. Posterioris ἐννύχιον hoc exemplum extat ap. Athen. 344 in Epigr. quodam, Οἷος δ' ἐννύχιον [illegible] φοιτων [illegible] [" Ἐννυχωτέρω, Æsop. Fab. 79. Gener. 1578." Seager. Mss. * " Ἐννυχεῖ, Nuel. Eugen. 5, 145." Boiss. Mss. * Φιλέννυχος, Paul. Sil. Ecphr. 41. * " Μεσονυχὶ, Jacobs. Anth. 10, 344." Schæf. Mss.] Παννυχος, SIVE Παννύχιος, Pernox, Per totam noctem durans, Il. K. (159.) Ἔγρεο, Τυδέος υἱέ, τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Et πάννυχος στάσις, Greg. Naz. Item παννυχίη λύχνος ap. J. Poll. (ex Hesiod. 4, 1 [illegible]), Pernox lumen, ut dicitur Pernox luna, quæ per totam noctem lucet. Et in VV. LL. Παννύχιον [illegible] ἐλλύχνιον, Per totam noctem ardet. Dicitur etiam aliquis facere quid πάννυχος s. παννύχιος, pro Per totam noctem, Od. Ξ. (458.) [illegible] Ζεὺς πάννυχος, Il. P. (666.) Παννύχιοι ἐγρήσσοντες, B. 2. [illegible] παννύχιοι, Dormiebant perpetem noctem, Hesiod. A. (46.) Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο [illegible] [" Παννυχίη, Jacobs. Anth. 6, 258. Heyn. Hom. 6, 217. Lobeck. Aj. p. 374. Παννυχίοις, Ruhnk. Ep. Cr. 51. ad Charit. 358. Jac. [illegible] Anth. 7, [illegible] 8, 151. Heyn. Hom. 6, 5. Toup. Opusc. 2, 122. Musgr. ad Hipp. 1135." Schæf. Mss.] [illegible] vero paulo ante dictum est ἔννυχον sive ἔννυχα, et ἐννύχιον adverbialiter accipi pro Per noctem, Noctu, SIC ETIAM Πάννυχον SIVE Πάννυχα, ET Παννύχιον, Per totam noctem, Il. B. 24. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, Per totam noctem, ubi potest etiam esse accus. masc. generis, Soph. Aj. (930.) τοιά μοι Πάννυχα καὶ φαέθοντ' Ἀνε-

στέναζες, Ita noctem totam ac diem ingemiscebas, A κατὰ πᾶσαν τὴν νύκτα καὶ ἡμέραν. [“ Πάννυχον, Paul. Sil. 13.” Schæf. Mss. * “ Παννύχως, Nicet. Eugen. 2, 296.” Boiss. Mss. Philes Anim. 39, 33. * “ Παννυχίως, Etym. M.” Wakef. Mss. * “ Παννυχικὸς, Jacobs. Anth. 8, 152. Toup. Opusc. 2, 122.” Schæf. Mss. Athen. 414. * “ Φιλοπάννυχος, Philodem. 7.” Boiss. Mss.] Παννυχὶς, ίδος, ἡ, sc. ἑορτὴ, Festum pernox, quod per totam noctem celebratur, ἑορτὴ νυκτερινὴ σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ, Hes. Latini Pervigilium appellant, Liv. Tac. Suet. Gellius. Plato de Rep. 1. Παννυχίδα ποιήσουσιν, ἣν ἄξιον θεάσασθαι, Plut. (6, 289.) Συνουσίας μετ' ἀλλήλων ἔχοντες ἐχρῶντο κώμοις καὶ παννυχίσιν, Idem de Curiositate, Βακχεῖα καὶ χοροὺς καὶ παννυχίδας ἐξετάζων καὶ συκοφαντῶν, ubi sicut βακχεῖα et παννυχίδας conjunxit, ita Tac. Apud Vitellium omnia indisposita, temulenta, pervigiliis ac bacchanalibus quam disciplinæ et castris promtiora, Athen. 5. Ἐγένετο δὲ καὶ πεμμάτιά τινα ἐν ταῖς παννυχίσιν, ἐν αἷς πλεῖστον ὅσον χρόνον διηγρύπνουν χορεύοντες, l. 13. e Critia, Παννυχίδας δ' B ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσιν. Rursum Plut. (6, 612.) Τῇ τελευταίᾳ παννυχίδος οὔσης καὶ χορείας τινὸς καὶ παιδιᾶς πρὸς τὸν αἰγιαλὸν, Cum pervigilium esset, Herodian. 3, (8, 17.) Παννυχίδας ἐπιτελεσθείσας εἰς μυστηρίων ζῆλον, Pervigilia ad formam Cereris initiorum, Polit. [“ Ad Herod. 10. Toup. Opusc. 1, 174. Alciphr. 136. ad Xen. Eph. 13. 214. 259. ad Charit. 527. Musgr. Troad. 1073. Meleager 114. Jacobs. Anth. 7, 390. Schol. Aristoph. Πλ. 149.” Schæf. Mss.] Παννυχίζω, Pernocto, Totam noctem transigo, Totam noctem duco, Aristoph. N. (1069.) οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς, Οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν. Item Pervigilium celebro, Herodian. 4, (9, 1.) Ὁ δῆμος ὑπερέχαιρε παννυχίζων τε καὶ ἑορτάζων, Læti supramodum noctibus ac diebus totis festum celebrabant, Polit.: 5, (6, 14.) Εὐωχούμενον τὸν δῆμον καὶ παννυχίζοντα εὐφραίνειν ᾤετο, Epulis ac pervigiliis populum a se oblectari arbitrabatur. Et cum accus. 1, (17, 13.) Ποίαν μέλλομεν παννυχίζειν ἑορτὴν, Cujusmodi simus hac nocte festum celebra- C turi, Polit. [“ Ad Charit. 527.” Schæf. Mss. * “ Παννύχισμα, Secund. Sent. 22.” Wakef. Mss.] Παννυχισμὸς, Pervigilatio: Cic. Novos deos, et in his colendis nocturnas pervigilationes. [Gl. Pervigilium, Pernoctatio, Emansio.] Παννυχιστὴς, Qui per totam noctem aliquid facit, totas noctes pervigilat, in excubiis pervigilat: Liv. Pervigilando in armis. [Gl. Excubitor.] Διαπαννυχίζω, Totam noctem transigo, Pernocto, i. q. παννυχίζω, Plut. (9, 103.) Καθ' ἑαυτὰς ἐν ἀνδρῶνι μεγάλῳ διεπαννύχιζον, In magno quodam androne pernoctabant, Polit. [* Διαπαννυχισμὸς, Pervigilium, Dionys. Hal. Antt. 274. ubi perperam * Διαπαννυχιασμός. * “ Καταπαννυχίζω, Alciphr. p. 192.” Schæf. Mss. Suid. 1, 278.]

Νυχεύω, Noctu aliquid facio, Noctem transigo, Pernocto. Hesychio νυχεύει non solum est νυκτερεύει, sed etiam κρύπτει. [Eur. Rhes. 520.] “ Νύχευμα, “ Lucubratio s. Vigiliæ, Eur. Suppl. (1135.) τοῦ νυ“ χευμάτων χάρις;” Νυχεία, ἡ, Pernoctatio, Pervigilatio, * διανυκτέρευσις, Hes. quem perperam Νυχία. D Dicitur autem νυχεία, ut supra νυκτερεία. [At recte dicitur et Νυχία hypocoristice pro paragogico Νυχεία.] Ἐννυχεύω, Pernocto in, Noctem transigo in, i. q. ἐννυκτερεύω, Philostr. Her. Ἐννυχεύειν τῇ γῇ: [p. 643. Boiss.] Sic Plut. de Def. Orac. Ἐννυχεύσας ὁ ἄνθρωπος, ὥσπερ ἔθος ἐστὶ, τῷ σηκῷ, Cum in delubro incubuisset, ut consuetudo est, Turn. [Soph. Antig. 784.]

NYOΣ, ἡ, Nurus: Filii uxor, s. Fratris uxor. “ Hector ap. Il. Γ. (49.) Helenam vocat νυὸν ἀνδρῶν “ αἰχμητάων: quoniam Græci pro ea ceu pro fratris “ communis uxore recuperanda pugnabant. Et X. “ (65.) Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.” [“ Valck. Adoniaz. p. 371. Ruhnk. Ep. Cr. 54. Jacobs. Anth. 6, 96. Heyn. Hom. 4, 460.” Schæf. Mss.] “ Ἐννυὸς, dicitur ἡ νύμφη s. Nurus, J. Poll. “ 3, c. 10.”

NYΣΣΩ, SIVE Νύττω, Pungo, Fodico, Punctim cædo, vulnero, Il. Λ. (252.) Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν, Hasta sc., ubi Hes. ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν. Et aliquanto ante, μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ Νύξ'. Sic Il. M. (395.) Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας Νύξ', O. (278.) ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. Et in pass. Ξ. (26.) λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. Epigr. Νυσσόμενός τε τὸ πλευρὸν ἅτε ξιφέεσσιν ἀμυχθὲν, Cui latus assidue fodicabatur et lancinabatur, Aristoph. Πλ. (784.) Νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια. At metaph. N. (321.) γνωμιδίῳ γνώμην νύξασα, Confodiens et refellens. Et Gal. ad Gl. 1. dicit τὸ ῥῖγος in febri tertiana esse οἷον νυττομένου τοῦ χρωτὸς, Quasi pungeretur s. stimularetur. In præcedentibus ll. accipitur pro κεντεῖν s. τιτρώσκειν, sicut ap. Hom. Eust. exp. Interdum vero commodius redditur Pello, Impello, Pulso: ut aliquis dicitur νύσσειν quempiam ἀγκῶνι, cum eum cubito leviter impellit admonendi gratia. Od. Ξ. (485.) Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα, Ἀγκῶνι νύξας. Sic et Bud. in h. l. Plut. p. 69. Νύξας Ἴωνα τὸν Χῖον, Ὁρᾷς, φησὶν, οἷον ἡ ἄσκησίς ἐστι, interpr. Cubito digitove admonens. Equi etiam inter currendum dicuntur ungulis suis solum νύσσειν, Pulsare, s. Percutere. At Quatere, fortasse significantius est ap. Virg. Æn. 8. Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum. Hesiod. Ἀ. (62.) χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι Νύσσοντες χηλῇσι: pass. partic. Νυγεὶς, Percussus, Ictus, Punctus. Hesychio νύσσει est non solum παίει, sed etiam ῥήσσει. Apud Eund. reperio ETIAM Νύσσαι, quod exp. ἐκ χειρὸς πατάξαι, Manu ictum inferre, incutere: quod cæsim fit, non punctim: quod si mendosum non est, cum suo, h. e. alphabetico ordine positum sit, erit a VERBO Νύω, a quo derivari potest ET Νύρω AC Νυρίζω, idem cum præcedent. significans; nam Suid. νύρων exp. νύττων. Apud Hes. autem perispomenως, νυρῶν, νύσσων, ξύων: itidemque Νυρεῖ ap. Eund. νύσσει. Et Νυρίζει, νύσσει, ξύει, quod et Suid. habet. [“ Νύσσω s. Νύττω, Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. 29. Anth. 11, 96. Abresch. Lectt. Aristæn. 128. Wakef. S. Cr. 2, 106. Bast. Specim. 36. Phryn. Ecl. 95. ad Charit. 559. 680. Rhoer. ad Porphyr. p. 83. Musgr. Rhes. 870. El. 508. Porson. Med. 17. Dionys. H. 2, 795. Heyn. Hom. 6, 164. 524. 7, 257. Conf. c. ἀνοίγω, Wakef. S. Cr. 5, 91. Νένυχα, Heyn. Hom. 8, 74.” Schæf. Mss.]

Νύγμα, τὸ, Punctus, Punctum: ut Plin. de crabronibus, Ter novenis punctis interfici hominem. Idem, Mustelæ oculis punctu erutis. Scrib. Larg. c. 76. de emplastro viridi Glyconis, Punctus nervorum, musculorum, qui periculosissimi sunt, quos νύγματα Græci dicunt, sine incisione aut divisione sanat. [Punctura, Alex. Trall. 2. p. 43.] Νύγμα, inquit Gorr., Punctio, est solutio continuitatis in carne, incidente aliquo acuto et tenui facta. Vocatur ET Νύσις. Hæc ille. Dicitur et de Morsu muris, quem mus intulit, Nicand. Θ. (446.) de Draconis morsu s. ictu, Βληχρὸν γὰρ μυὸς οἷα * μυχηβόρου ἐν χροῒ νύγμα Εἴδεται, αἱμαχθέντος ὑπὸ κραντῆρος ἀραιοῦ: (363.) * μυδόεν τεκμήρατο νύγμα, Σηπεδόσι φλιδόωσα, ubi Schol. annotat scribi etiam δῆγμα. [“ Thom. M. 179. ad Charit. 559. Wakef. Trach. 987.” Schæf. Mss. “ Usus est vocabulo τὰ ν. Epicurus, de voluptate in motu loquens, teste Athen. 546.” Schw. Mss. “ Νύγμα, * Νύσμα, Nicet. Eugen. 2, 3.” Boiss. Mss.] Νυγματώδης, Pungens, Fodicans, Lancinans: ὀδύνη, Dolor punctorius, pungenti similis, qui circa membranas potissimum consistit, et ad eas proprie pertinet, ipsius affectus veluti radice eo loco fixa, ubi membrana pungitur, dolore vero circa locum punctum ad magnum spatium circumlatim se fundente. Hic in pleuritide manifestus est, et in hepate etiam et renibus, si eorum tunicæ inflammationes patiantur. Gorr. [“ Jacobs. Anth. 11, 96.” Schæf. Mss. Aristot. Probl.] Νυγμὴ, ἡ, Punctus, Stimulus; nam ab Hes. exp. κέντρον. [“ Musgr. ad Hipp. 505. ad Plut. 6, 160. Hutt.” Schæf. Mss.] Νυγμὸς, ὁ, Punctio, Punctura, Stimulus, VV. LL.

Gl. Punctio. "Ad Charit. 559. * Νύξις, Plut. de S. N. V. p. 8. 15. 20. Wyttenb., Thom. M. 320." Schæf. Mss. * Νύγδην, Punctim, Apollon. de Adv. 611. * "Ὀπισθονυγὴς, A tergo pungens, Jacobs. Anth. 9, 157." Schæf. Mss.]

[* " Ἀνανύσσω, Hes. * Ἀναννυγμὸς, Hes. (v. Ανυγμὸς,) Cyrilli Lex." Wakef. Mss.* Διανύττω, Nicet. Annal. 9, 4. Aristæn. p. 50. Abr. * Ἐκνύσσω, Gl. Expungo. * Ἐπινύσσω, Od. Δ. 342. Lucian. Lexiph. 529. 1 Macc. 6, 57. " Schol. Pind. Π. 1, 54." Boiss. Mss. Hesychio τιτρώσκω, * ἐπιτρίζω, συντρίβω: Ἐπινενύχθαι· παραφρονεῖν. * " Ἐπινύκτωρ, Wakef. S. Cr. 2, 106." Schæf. Mss. " Manetho 1, 310." Wakef. Mss.] Κατανύττω, Pungendo penetro, Compungo, ut Colum. Ne aculeis urticæ compungantur. Plin. Acu compunctus. Accipitur metaph., ut Act. 2, (37.) Ἀκούσαντες δὲ, κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ. Ea signif. Terent. Si id te mordet. Cic. Si qua sunt in tuis literis quæ me mordeant, Plaut. Cor pungit meum, Cic. Scrupulum qui dies noctesque stimulat ac pungit, Suet. Urebant anxiam mentem varia undique B convitia. Ead. metaph. κνήθειν et κνίζειν dicitur pro Stimulos cordi subdere, Stimulis pectus alicui fodere. || Hes. κατανένυγμαι exp. non solum λελύπημαι, sed etiam ἡσύχασα: itidemque κατανύγητε, λυπήθητε, et ἡσυχάσατε. Suid. autem καταννυγεὶς, λυπηθεὶς, μεταγνούς. Idem καταννυγῶ exp. σιωπήσω, in (Ps. 29, 15.) Ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου, καὶ οὐ μὴ καταννυγῶ. Isidorus autem (Ep. 4, 101.), ut Idem annotat, καταπλαγῶ, μεταστῶ. [" Phryn. Ecl. 94. Rhoer. ad Porphyr. p. 83. Heringa Obss. 110. ad Diod. S. 1, 170." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Κατάνυξις, (ἡ,) Compunctio, ut Plin. Laterum compunctiones tollit. Metaph. plerumque, ut et ipsum κατανύττειν, ac signif. Dolorem quo animus hominis ceu lancinatur. Apud Paul. autem ad Rom. 11, (8.) Ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, vet. Interpr. itidem reddidit Compunctio. Alii autem e collatione cum Hebr. verbis, malunt vertere Soporem, etiam Stuporem, Altissimum veternum, et qui omnem sensum adimat. C Hesychio certe κατάνυξις est non tantum λύπη, sed etiam ἡσυχία. Chrys. autem ibi signif. scribit τὴν περὶ τὸ χεῖρον ἕξιν τῆς ψυχῆς, τὴν ἀνιάτως ἔχουσαν καὶ * ἀμεταθέτως: quoniam David alicubi dicit (Ps. 29, 15.) Ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου, καὶ οὐ μὴ καταννυγῶ, i. e. inquit, οὐ μὴ μεταστῶ, οὐ μὴ μεταβληθῶ: quibus subjungit, Ὥσπερ γὰρ ὁ ἐν εὐλαβείᾳ καταvενυγμένος οὐκ ἂν εὐκόλως μεταστατίη, οὕτω καὶ ὁ ἐν πονηρίᾳ καταννυγεὶς, πάλιν οὐκ ἂν ῥᾳδίως μεταβάλοιτο· καταννυγῆναι γὰρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἢ ἐμπαγῆναί που καὶ προσηλῶσθαι· τὸ τοίνυν ἀνίατον τῆς γνώμης καὶ δυσμετάθετον δηλῶν, πνεῦμα κατανύξεως εἶπεν. [Schleusn. Lex. in N. et V. T. * " Καταννυκτὸς καρδία, Jo. Climac. Scala p. 413. * Εὐκατάνυκτος, 70. 372. Hist. Barlaami p. 16. Cod. 903. Symeon Abbas in Notis Possini ad Nili Epist. 348." Boiss. Mss. * Προκατανύττω, Dio Cass. 644.] Παρανύττω, Extimulo, Pervello, Astringo, VV. LL. [Lucian. Philop. p. 1126. * Προσνύσσω, Schn. Lex.] Ὑπονύσσω, Subtus pungo, Stimulos D subdo: ὑπονύσσεται, καταπονεῖται, Hes. [Theocr. 19, 3.]

" Νυκχάσας, Hesychio νεανιευσάμενος: aliis νύ-" ξας."

" Νύσσα, dicitur ὁ καμπτὴρ, Meta: ἀπὸ τοῦ ἐλθόν-" τας κατ' αὐτὸν, νύσσειν τοὺς ἵππους, quia solent cal-" caribus incitare equos cum ad metam aspirant ut " citatiore cursu eam assequantur: ut et Greg. in " Natalem Domini dicit, Κέντει τὸν πῶλον περὶ τὴν " νύσσαν: sed metaphor. pro σπεῦδε ἐπὶ τὸ προκείμε-" νον, Propera ad propositum tibi scopum. Utitur " Hom. vocabulo hoc Il. Ψ. aliquoties: ut v. 332. " 338. 758." [" Wakef. S. Cr. 1, 162. ad Charit. 226. (777. 788.) Bion p. 334. (15, 31.) Valck. Adoniaz. p. 281. Musgr. Iph. A. 215. Wakef. Herc. F. 869. Trach. 1171. Jacobs. Anth. 6, 146. Heyn. Hom. 8, 425. 506. 508. 509. 515." Schæf. Mss. Xen. Σ. 4, 6. Opp. Ἁ. 5, 642. Lycophr. 15. Manetho 6, 738. * " Νύσσαξ, Valck. Adoniaz. l. c." Schæf. Mss. * Νυσσήτης, fem. * Νυσσῆτις, Theolog. Arithm. p. 58. * Νυσσηὶς, Phot. Cod. 187. Vide Schn. Lex.]

ΝΥΣΤΑΖΩ, ξω, Dormito, proprie Dormito capite nutans, ἐπινεύω κάτω διὰ τὴν ἐπιγινομένην ἐκ τοῦ ὕπνου καταφοράν: nam a νευστάζω derivatum tradunt Gramm., exemto υ. Plato Apol. (18.) Ἀχθόμενοι ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι. Metaphorice plerumque capitur, sicut et ὑπτιάζειν, et Lat. Dormitare pro Negligentem esse, nec attendere: de Rep. 3. Μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ, Judice dormitante: de LL. 5. scientiam numerorum celebrans, Τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι τὸν νυστάζοντα καὶ ἀμαθῆ φύσει ἐγείρει, Dormitantem s. Somniculosum. Aristot. Rhet. 3. Τοῦτο δ' ἐστὶν, ὥσπερ ἔφη Πρόδικος, ὅτε νυστάζοιεν οἱ ἀκροαταὶ, παρεμβάλλειν τῆς πεντηκονταδράχμου αὐτοῖς. Quintil. 4, 1. Est interim prooemii vis etiam non in exordio; nam judices et in narratione nonnunquam et in argumentis ut attendant et ut faveant rogamus: quo Prodicus velut dormitantes eos excitari putabat. Plut. de Curiositate, Οὔτε νυστάζει, οὔτε ἀσχολεῖται, ἀλλά τε δίζετ' ἰὼν παρά τ' οὔατα βάλλει: Symp. 5, (2.) Χρὴ πολυμαθοῦς καὶ οὐ νυστάζοντος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἀνδρός. Idem ἀπονυστάζειν dicit quod Cic. in quodam suarum Epist. l., Demosthenem sibi videri dormitare. Et Horat., quandoque bonus dormitat Homerus. Sunt qui νυστάζειν exp. Connivere, ut in Καταννυστάζω dicetur, et in Νυστακτικῶς. [" Jacobs. Anth. 7, 36." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Greg. Naz. Ep. 62. Φαλακρὸς ὢν κατὰ κριοῦ μὴ νυστάζειν ἀντιπρόσωπος, Obversa fronte congredi." Strong. Mss. * Νύσταγμα, τὸ, Dormitatio, LXX. Job. 33, 15.] Νυσταγμὸς, ὁ, Dormitatio, ἡ ἐπιγινομένη ἐκ τοῦ ὕπνου καταφορὰ, [Ps. 131, 4. Prov. 6, 4. Sir. 31, 2.. Hesychio ὕπνος. " Ad Mœr. 102." Schæf. Mss. * " Νύσταξις, Hes." Wakef. Mss.] Νυστακτὴς, Dormitator, Capite nutante dormitans, Dormitare faciens, Caput inter dormiendum quassans et degravans, Aristoph. Σφ. (12.) Κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος. [Alciphr. 3, 46. * Νυστακτικὸς, unde] Νυστακτικῶς, More eorum qui nutante capite dormitant, quorum oculi somno connivent, Gal. Lex. Hippocr. Γλοιάζειν, τὸ ἐπιμύοντας * παραδινεῖν τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ τὸ γλοιωδῶς, ἀνάλογον, ὡς εἰ καὶ νυστακτικῶς ἔλεγον. [* " Ἀνύστακτος, Greg. Nyss. in Vita S. Ephraëm. Syri, 3, 602. Eust. Erot. 277. Cod. Par. 2667. v. Ἄβρικτον, τὸ ἀνύστακτον, f. exc. ex Etym. Sorbon. p. 23." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Νυσταλέος, Dormitator: ut, Homo dormitator, Plaut. Hesychio ὑπνηλὸς, Somnolentus. [* Νυσταλὸς, vide Νυκταλός.] Νυσταλογερόντιον, τὸ, Senex dormitator, Silicernium somnolentum. Ponitur ab Etym. et in Lex. meo vet., sed non exp. Νυσταλωπιάω, Capite nutante dormito ac oculis conniveo: νυκταλωπιᾶν, νυστάζειν, Dormitare, Hes. " Supra νυκτα-" λωπιᾶν."

Ἀπονυστάζω, Obdormisco, Dormito, Plut. Cicerone, Γράψας ἐν ἐπιστολῇ ἐνιαχοῦ τῶν λόγων ἀπονυστάζειν τὸν Δημοσθένην. Notandum est autem ita dici hic Demosthenem in aliquibus suarum Orationum ll. ἀπονυστάζειν, quemadmodum Horat. dixit, Indignor quandoque bonus dormitat Homerus. Et quemadmodum oscitanter Lat. dicunt interdum pro Negligenter, sic et ἀπονυστάζειν quandam ἀμέλειαν denotat, i. e. Negligentiam. Eust. in Il. Δ. (224.) Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον, Οὐδὲ καταπτώσσοντ', est, inquit, βρίζειν i. q. ἀπονυστάζειν. Et paulo post, Τὸ μὲν βρίζειν τὴν παντελῆ ἀμέλειαν ἀποφάσκει τοῦ βασιλέως, τὸ δὲ πτώσσειν, τὴν δειλίαν. Idem Eust. alibi, ad h. l. respiciens, scribit, Ἐν Ἰλιάδι μὲν τὸ βρίζειν ἐπὶ ἀμελείας ἔθετο, ὡς εἴ τις εἴποι ἀπονυστάζειν. [* " Ἀπονυστακτέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 9. p. 185." Kall. Mss. * Ἐννυστάζω, Cyrill. in Julian. 10, 341.] Ἐπινυστάζω, Capite declivi dormito, Insuper dormio. [Plut. Bruto 36. Schol. Aristoph. Σφ. 2. * Ἐπινύσταξις, Schleusn. Lex. V. T.] Καταννυστάζω, i. q. ἐπινυστάζω, Alexis ap. Athen. (34.) Ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς.

Κατανύστασον· παύσῃ γάρ: Dormias, Obdormiscas, Aliquantum dormias. J. Poll. κατανυστάζειν videtur accipere pro Connivere s. Nictare, 2. Καὶ συνελεῖν δὲ βλέφαρον, τὸ καταννστάξαι: paulo ante dicit συγκλεῖσαι, σκαρδαμύξαι: ut ap. Ovid. Oculi somno conniventes. Accipitur et metaphorice, ut νυστάζειν quoque et Dormitare paulo ante. J. Poll. 3, c. 25. quod περὶ Φιλοπόνου καὶ Ὀκνηροῦ inscribitur, Ὑπτιάζειν, ὀκνεῖν, κατοκνεῖν, καταννστάζειν: paulo ante, Ὀκνώδης, καταννστάζων, ἀποκαθεύδων, ὕπτιος, νωθρός. Sic Cic. In mediis vitæ laboribus obdormiscere, et ita conniventem somno consopiri sempiterno. [* Ὑπονυστάζω, Plato Symp. 1. p. 223. Philostr. Apoll. 2, 7.]

[* " Νυκτάζω, Nictito, Hippocr. Epid. 7. p. 356." Schn. Lex.]

" ΝΩΓΑΛΑ, Νωγαλεύματα, Νωγαλίσματα, a Poë-" tis, præsertim Comicis, appellata fuerunt Edulia " suavia et delicata, non famis sedandæ sed volupta-" tis percipiendæ gratia elegantius apparata: cujus-" modi erant λάχανα κνιστὰ et περικόμματα, et alia " hujusmodi περίεργα ἀρτύματα, necnon bellaria ex-" quisitiora. Istiusmodi edulium genus Græci alio " nomine χναύματα s. χναυμάτια, Latini Scitamenta " et Lenocinia coquorum appellant. Ararὼs ap. A-" then. (47.) Τὰ κομψὰ μὲν δὴ ταῦτα νωγαλεύματα. " Antiphanes ibidem, Βότρυς, ῥόας, φοίνικας, ἕτερα " νώγαλα. Ita enim legit Eust.: trisyllabωs nimi-" rum, non pentasyllabωs νωγαλεύματα, ut Athenæi " Codd. habent, repugnante lege metri. Tertium " νωγαλίσματα, ap. J. Poll. extat, 6, c. 9.: ejusque " verbo primitivo usus est Antiphanes, dicens, Θά-" σίοις οἰνάροις Τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος " Καὶ νωγαλίζει: solebant enim cum compotationes " producebantur, apponere ejusmodi scitamenta: " quæ inter potandum comedere, DICITUR Νωγα-" λεύειν ET Νωγαλίζειν. Eust. ex Athen. affert et " pass. ἐνωγάλισται, sed non exponit, nec integrum " locum citat." [" Versiculus est Eubuli Comici ap. Athen. 14. p. 622. Ἐνωγάλισται σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος, Abliguritum est insigne lucanicæ segmen." Schw. Mss.] " Apud Suid. ET Νωγαλέον legitur, " sed et ipsum sine expositione: tantum subjungit, " ap. Athen. reperiri, ap. quem et verbum νωγα-" λεύειν, et verbale νωγάλευμα, necnon νώγαλα."

ΝΩΤΟΣ, ὁ, [" Atticis Νῶτον, τὸ, teste Mœride et Thoma Mag. Cf. Schweigh. ad Athen. 580." Schw. Mss.] Dorsum, Tergum: tam in ceteris animalibus quam homine. Aristot. H. A. 1. ejus partes facit scapulas, spinam, et lumbos: itaque eo auctore νῶτος dicitur Pars tota posterior ab occipite ad extremum coccygem 34. vertebris compacta. Probo quoque Dorsum signif. Posteriorem corporis partem, eo quod devexa sit deorsum, inquit Festus. Unde et ea pars a Medicis carinæ navis comparatur. Ita quinque ejus partes erunt, collum, thorax, lumbi, os sacrum, et coccyx. Alii arctius accipiunt, dicentes esse Partem cervici subjectam, et duodecim utplurimum comprehensam vertebris. Vide plura ap. Gorr. Od. P. (463.) βάλε δεξιὸν ὦμον Πρυμνότατον κατὰ νῶτον, Xen. Ἱππ. (3, 3.) Πῶς ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται τὸν ἀναβάτην, Plut. Ἐπὶ τοῦ νώτου φέρων: quo loquendi genere utitur et Herodian. et ante eos Thuc. Athen. 13. (p. 580.) ἀνώμαλον Τὸν νῶτον εἶχε παντελῶς, [τὸ ν. e vet. membr. restituit Schweigh.] Thuc. 3, (108.) Ἐπιγινόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου, προσπίπτουσί τε καὶ τρέπουσιν, A tergo. Num. plur. genus mutat; quippe Νῶτα dicitur, ut ζυγὰ a ζυγὸς, et σταθμὰ a σταθμός. Il. B. (308.) δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, Σμερδαλέος, Soph. Tr. (1092.) Ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες: pro quibus Accius, O pectora, o terga, o lacertorum thori. Athen. 6. de mulierculis quibusdam quæ κλιμακίδες dicebantur, Ἐπὶ τοῖς νώτοις αὐτῶν τὴν ἀνάβασιν γίγνεσθαι: vide Κλιμακίς. Apoll. Rh. νῶτα βοὸς, Terga bovis, Athen. 10. Εἰς τὰ νῶτα καταπίπτουσι. Item, τὰ νῶτα ἐπιστρέφειν, Lucian. (1, 715.) Vertere terga, i. e. Fugere. Sic Herodian. 7, (11, 18.) Θεασάμενοι αὐτοὺς ἐπεστραμμένους καὶ τὰ νῶτα δεδωκότας. Et Plut. Fab. Γυμνὰ παρέχοντα τοῖς ἐνεδρεύουσι

A τὰ νῶτα. Lat. quoque dicunt Dare terga, et Dare terga cædenda hostibus. Hom. νῶτα dixit etiam τὰ νωτιαῖα μέρη, Portionem e tergore suis, quæ alicui in mensa apponitur. Od. Ξ. (437.) Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρε. Idem mari νῶτα tribuit. Il. B. (159.) ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Sic Virg. Æn. 1. Dorsum immane mari summo. In quo loquendi genere ἐπιφάνειαν signif., vel etiam πελάγη, ut vult Hes. Eod. sensu πεδιάδος νῶτα dici annotat Eust. a metaph. animalium quæ supina jacent: unde et ὑπτία θάλασσα, et λειμὼν ὕπτιος, et πεδίον ὕπτιον. Apud Lat. quoque Claud. dixit, Recurva dorsa campi, Horat. Nemoris prærupti dorsum, Plin. vero Junior, Editissimo dorso duos dirimit, pro Promontorio. E Plut. affertur pro Tumulo. Philostr. autem Ep. 51. dixit etiam, Ἦν αὐτῆς ὁ ἔρως τὰ οὐρανοῦ νῶτα ὁρᾷν. || Οἱ νῶτοι τῶν τροχῶν, Modioli rotarum, ex 3 Reg. 7, (33.) At ex 1 Reg. 4, (18.) Ὁ νῶτος αὐτοῦ συνετρίβη, pro Cervices ejus fractæ sunt. [Νῶτος, Νῶτον, Lobeck. Phryn. 290. " Ad Mœr. 232. 267. Herod. Phil.
B 435. et n., ad Herod. 151. ad Lucian. 1, 493. Phryn. Ecl. 126. Thom. M. 411. 637. Jacobs. Anth. 6, 399. 9, 248. Antip. Sid. 19. Aristoph. Fr. 279. Monthly Review Febr. 1799. p. 202. Lobeck. Aj. p. 270. Metaphor., Rittersh. ad Oppian. p. 169. Maris, Arnzen. ad Plin. Paneg. p. 67. ad Minuc. Felic. p. 29. Gronov., Heyn. Hom. 4, 225. Boiss. Philostr. 655. Serræ, Jacobs. Anth. 12, 360. N. δεικνύειν, 8, 44.: ἐπιστρέφειν, Kuster. Aristoph. 114. Κατὰ νώτου, Palæph. p. lxviii. Fischer., ad Herod. 435. Fac. ad Paus. 1, 348. ad Diod. S. 2, 177. 499. ad Lucian. 2, 334. ad Dionys. H. 1, 459. Νῶτα, ad 2, 1100. Bast Lettre 81. Νῶτα θαλάσσης, ad Mœr. 268. Νῶτα δοῦναι, Valck. Phœn. p. 252." Schæf. Mss. Νῶτα αἰθέρος, Aristoph. Θ. 1076.: ἅρματος, Eur. Tro. 571.]

[* Νωτοβάτης, unde * " Νωτοβατέω, Jacobs. Anth. 6, 65. Anim. 312. Strato 77. Epigr. adesp. 450." Schæf. Mss.] Νωτόγραπτος, ὁ, ἡ, Cujus dorsum notis aliquibus inscriptum est: ἰχθύες, Eust. οἱ
C ἔχοντες γραμμάς τινας περὶ τὰ νῶτα. Athen. (286.) ex Aristot. H. A. Νωτόγραπτα λέγεται βῶξ, * σκολιόγραπτα δὲ κολιάς: [" nisi leg. cum Gesnero * Κοιλιόγραπτος, In ventre striatus." Schw. Mss. * Νωτοκόπος, unde * Νωτοκοπέω, Dorsum s. Tergum ferio, Decervico, Theod. ad Exod. 13, 13.] Νωτοπλὴξ, Cujus dorsum verberibus concisum est, concidi solet, Verbero, Mastigia, Pherecr. ap. Suid. Καὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχέως διακονεῖν, i. e. τὸν εἰς τὰ νῶτα τὰς πληγὰς λαμβάνοντα, μαστιγίαν. Citat J. Poll. et ex Aristoph. [" Ad Thom. M. 24." Schæf. Mss. * Νωτοστρόφος, unde * Νωτοστροφέω, Gl. Tergiversor.] Νωτοφόρος, Qui dorso onus aliquod susceptum portat, dorso aliquid bajulat, Dossuarius, ut Varro, Asellis dossuariis comportant ad mare oleum, ὁ ἐπὶ νώτου φέρων, βαστάζων. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Ἔχειν δὲ χρὴ καὶ ἄμην καὶ σμινύην κατὰ ἅμαξαν ἑκάστην, καὶ κατὰ τὸ ν. δὲ ἀξίνην καὶ δρέπανον. Et ν. ἡμίονος. J. Poll. (2, 140.) ex Eod. [2 Paral. 2, 2. 11. 34, 13. " Mœr. 57. et n. * Νωτοφορέω, Diod. S. 1, 213." Schæf. Mss.
D " Dorsum præbeo ad bajulandum, Dorso bajulo, Chrys. in Ps. 103. T. 1. p. 946, 28." Seager. Mss. * Νωτοφορία, Diod. S. 3. p. 125.] Νωταγωγὸς, Dorso vehens, Dossuarius, ut νωτοφόρος, Hippiatr. Εἴωθε τοῖς ὑποζυγίοις πυρώματα γίγνεσθαι, καὶ μάλιστα τοῖς ν. [Νωταγωγέω, Bajulo, Athen. 258.] Νωτάρης, Qui dorso aliquid tollit, onus subit, ὁ ἐπὶ νώτου αἴρων καὶ βαστάζων, Suid. [" T. H. ad Plutum p. 482. * Νωτάριος, ibid." Schæf. Mss.]

Ἀντίνωτος, ὁ, ἡ, Oppositum tergum habens. Apud Ælian. ἀντίνωτοι, Aversi inter se, Tergis obversis, Bud. [" Diod. S. 1, 167. ubi glossema videtur invectum." Schæf. Mss.] " Βαρύνωτος, Gravi tergore " s. testa onustus, ap. Empedoclem de ostreo." [Plut. 8, 443.] " Βραχύνωτος, Brevis tergo, Breve " dorsum habens." [" Orac. ap. Strab. 6. p. 262." Boiss. Mss.] Ἐπινώτιος, Qui super dorsum situs est, J. Poll. 2. Τὰς δ' ὠμοπλάτας εἰσὶν οἳ καὶ ἐπινωτίους καὶ πλάτας ἐκάλεσαν. AT Ἐπινωτίδεα ET Νωτιδανὸν vocarunt Genus quoddam τῶν γαλεῶν, Piscium, ab

eminente dorso, Athen. (294.) ex Aristot. Ἐν πέμπτῳ Ζώων καὶ κεντρίνην φησί τινα γαλεὸν εἶναι καὶ νωτιδανόν. Ἐπαίνετος δ' ἐν Ὀψαρτυτικῷ, ἐπινωτίδεα καλεῖ. [* Ἐπινωτιδεὺς, Schn. Hist. Liter. Piscium p. 137.] AT Ἐπινωτίδιον, Mantica quæ tergo imponitur, Saccus, Pera hyberna, χείμαστρον, Epigr. [Anal. 3, 185.] " Εὔνωτος, Bonum habens dorsum, vel validum, Qui " bono validoque tergore est. Aristot. de leone, Τὸ " μετάπλευρον πλατὺ καὶ εὔπλευρον καὶ εὔνωτον ἐπιει-" κῶς." Εὐρύνωτος, Latum dorsum habens, Amplos et vastos humeros habens, Soph. (Aj: 1251.) οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι. [* Κακόνωτος, Ms. Ven. in Antiphan. Athenæi p. 304. Vide Schw. Nott. T. 4. p. 251.] " Κουφόνωτος, Qui levi " dorso est et agili tergore (Antiphanes ap.) Athen. " (623.) ἥ τε σύννομος Τῆς κουφονώτου:" [al. * κυφονώτου. * " Μεσάνωτος, Etym. M. 472, 8." Wakef. Mss.] Πλατύνωτος, i. q. εὐρύνωτος, e Geop. Ἐκλεκτέον πλατυνώτους, pro his Colum. Parandi sunt boves dorso recto planoque. Ex eod. l. Ἐκλεκτέον εὐστέρνους, πλατυνώτους, pro his ejusd. Colum. Parandi sunt boves pectore magno, armis vastis. [Batrach. 287.] Ποικιλόνωτος, Varium dorsum s. tergum habens, Eur. (Iph. T. 1245.) δράκων, Homero δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός: [Eur. Herc. F. 276. * Πορφυρόνωτος, Nonn. D. 44. p. 1140. * Πυρσόνωτος, Eur. Herc. F. 398. * Σιδηρόνωτος, Phœn. 1137. * Ὑψηλόνωτος, Schol. Æsch. Pr. 829. * Χαλκόνωτος, Eur. Tro. 1136. 1193. * Χαλκεόνωτος, Nonn. D. 10, 388.] Κατανωταῖος, Qui a tergo est, J. Poll. 1. Τῶν δὲ ἡνιῶν Αἱ μὲν κ. καλοῦνται, αἱ δὲ διὰ ῥυμῶν, Quæ per dorsum equorum jugalium transeunt. || Dossuarius, νωτοφόρος, VV. LL.

Νωτιαῖος, Ad dorsum pertinens: ἄκανθα, Aristot. Spina dorsi. Et v. θρὶξ ap. Suid. ἡ τῶν μεταφρένων. Apud Eust. νωτιαία φλέψ, quæ et κοίλη dicitur, Ἐκ δεξιῶν τῆς ῥάχεως ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἀνιοῦσα καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσα ἐπὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν τράχηλον: de qua Il. N. (547.) ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν Ἣ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει. Et v. μυελὸς, Medulla dorsi s. spinæ in dorso: pro quo et νωτιαῖος absolute dicitur, ut supra in Ἐγκέφαλος docui. Alex. Aphr. Probl. 2, 71. Τὰ αὐτὰ νεῦρα παρ' ἐγκεφάλου καὶ ν. μυελοῦ πέμπεται τοῖς μορίοις. Ubi tamen vulg. Edd. habent νωτίου, a Nom. Νώτιος: sed νωτιαίου reponendum e vet. libro. [" Casaub. ad Athen. 137. Heyn. Hom. 7, 367." Schæf. Mss. * Νωταῖος, Nicander Θ. 317. Lobeck. Phryn. 557.]

Νωτεῖς, sicut νωταγωγοὶ, Dossuarii, νωτοφόροι. Hes. Νωτεῖς, οἱ ἀχθοφόροι ἡμίονοι ἢ ἕλκοντες ζύγιοι. J. Poll. 2. Καὶ νωτεῖς δὲ τούτους (sc. ὄνους, vel ἡμιόνους νωτοφόρους,) ἐκάλουν, ὡς καὶ τοὺς ὑπὸ ζυγῷ, ζυγίους.

Νωτίζω, Terga do, verto, A tergo relinquo, J. Poll. 2. de iis quæ a νῶτος derivantur, Καὶ νῶτα δοῦναι, καὶ νωτίσαι, παρὰ τοῖς ποιηταῖς, τὸ κατὰ νώτου τι ἀπολιπεῖν. Suidæ νωτίζω est τὰ νῶτα μεταστρέφω. Apud Soph. autem Œd. T. (193.) πέμψον ἀλκὰν, — Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι Πάτρας ἄπουρον, Schol. exp. ἀπελάσαι, a metaph. τῶν τὰ νῶτα διδόντων ἐν ταῖς φυγαῖς: sensum ejus l. esse dicens, Πέμψον ἀλκὴν ὥστε παλινόρμητον αὐτὸν γενέσθαι τὰ νῶτα τῇ πόλει δόντα. Sed et Hes. νωτίζειν exp. διώκειν, τρέπειν, Facere ut adversarius terga fugæ det. Eid. νωτίσαι est τὸ κατὰ νῶτα λαβεῖν καὶ παραμείψασθαι φυγόντα. Eid. νωτίσασθαι dicitur ὁ μὴ ὑπὸ ζυγὸν, ἀλλὰ τῷ νώτῳ ἀχθοφορῶν ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος, Dorso susceptum ferre. || Ex Eur. Phœn. (657.) affertur pro σκεπάζειν, Tegere, Operire. [Æsch. Ag. 294. " Brunck. ad Eur. Bacch. 752. Valck. Phœn. p. 251. Musgr. p. 204. Beck. ibid. Alberti Peric. Cr. 84. Wakef. Herc. F. 361. * Νώτισμα, Valck. Diatr. 194. Porson. Phœn. 663." Schæf. Mss.] " Ἀμφινωτίζοντα, ap. Hes. legitur, expositum προσπελάζοντα, προσφερόμενον: pro quo videtur scrib. potius ἀμφινωτίζοντα, per ω: ut sit, Tergori admoventem s. applicantem." [* Ἀπονωτίζω, Eur. Bacch. 752. * " Ἐννωτίζομαι, Dorso gesto, Tzetz. Chil. 4, 5." Elberling. Mss. * Ἐπινωτίζω, Tergo impono, Eur. Herc. F. 362.] Κατανωτίζομαι, Dorso sublatum bajulo, Dorso fero s. porto, ut νωτίζομαι, Lucian. (2,328.) Εἶτα συντριβέντες καὶ ἀλλήλους κατανωτισάμενοι. [Κατανωτίζω, Schæf. ad Longum 340. * Κατανωτιστὴς παντὸς δικαίου, Qui omne justum contemnit et spernit, Dicæarchus p. 15. Huds. * " Ἐγκατανωτίζομαι, Dorso gesto, Tzetz. Chil. 6, 966." Elberling. Mss.]

DE VOCABULIS A LITERA Ξ INCIPIENTIBUS, ITIDEMQUE

A Σ, QUÆRENDIS NON IN ILLA, SED IN HAC LITERA.

SICUT Ξὺν dicunt Attici, quod Σὺν ceteri, qui lingua communi utuntur, ut Thuc. 1, (84.) p. 28. meæ Ed. Τῶν τε ξὺν ἐπαίνῳ ἐποτρυνόντων ἡμᾶς ἐπὶ τὰ δεινὰ, et paulo post, Καὶ ξὺν χαλεπότητι σωφρονέστερον, item (86.) p. 29. Ἀλλὰ ξὺν τοῖς θεοῖς ἐπίωμεν ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας, itidemque ap. Soph. (Ph. 1335.) Ξὺν τοῖσδε τόξοις ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς, item, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται: ita vocabula ex hac præp. composita quæ in lingua communi a litera σ incipiunt, ea in Attica incipere a ξ, tum Gramm. docent, tum Attici Scriptt. confirmant, et quidem antiquiores præsertim, Soph., Eur., Aristoph.: et ex orationis solutæ Scriptt., Thucydides, ap. quem magis etiam constanter servatam scripturam illam observasse mihi videor, quam apud quenquam alium, excepto Aristoph. Hoc autem cum ita sit, memineris lector, ubi ap. illos invenies Ξυνάγω, aut Ξυναγωνίζομαι, et Ξυναθροίζω, et Ξυνᾴδω, et Ξύμμαχος, quærere in Συνάγω, in Συναγωνίζομαι, in Συναθροίζω, in Συνᾴδω, in Σύμμαχος: idemque in ceteris omnibus facere. Ceterum quamvis ap. Thuc. constantius hanc scripturam per ξ observatam mihi videri dixerim quam ap. ullum alium, fateor tamen ap. illum quoque interdum et alteram haberi; ideoque Aristophanem excepi: sed tamen ne ap. hunc quidem desunt aliqua scripturæ alterius exempla: e quibus est συγκατεκλινόμην, N. (49.) Ταύτην ὅτ' ἐγάμουν συγκατεκλινόμην ἐγώ. Apud Soph. autem passim confunduntur hæ scripturæ; nam, verbi gratia, in Phil. (1366.) p. 429. habes Ξυμμαχήσων, non Συμμαχήσων, et Ξυνώμοσας, non Συνώμοσας, et tamen (†319.) legitur Συγγνώμην, non Ξυγγνώμην, et Σύμβουλον, non Ξύμβουλον, ut alia infinita harum scripturarum exempla omittam. Existimo autem hunc alterius scripturæ usum, ejus sc. quæ σ habet, incuriæ librariorum imputandum esse: sicut et in iis Scriptt. qui Ionica, in iis item qui Dorica dialecto utuntur, magna in scriptura cernitur inconstantia, quam eorum itidem negligentiæ acceptam ferri debere censeo.

Ξ.

" Ξ, Nota decimæquartæ ap. Græcos literæ, quam " vocant ξῖ. Ea affinis est τῷ κ: modo enim in κ mu- " tatur, modo κ in ipsam, ut patet ex ἐκ et ἐξ. Affi- " nis est etiam τῷ σ. Attici enim σ in eam vertunt, " ξὺν dicentes pro σύν. Iones vero ea utuntur pro " gemino σ, διξὸς et τριξὸς dicentes pro δισσὸς et " τρισσός: necnon κριξὸς pro κιρσὸς, ac similia. Est " etiam Numeralis nota, significans Sexaginta, hoc " modo, ξ': acuti autem accentus apice præfixa, " Sexaginta millia denotat, ͵ξ." [" Conf. c. Z, ad Charit. 585. (v. me ad 727.) 783. Abresch. Æsch. 2, 44.: cum Θ, ad Xen. Eph. 206.: cum κσ, Markl. Iph. p. 354. Musgr. Tro. 699. Jacobs. Anth. 12, 42. Schleusn. ad Iesaiam p. 338. Seidler. ad Eur. Iph. T. p. 138." Schæf. Mss.]

ΞΑΙΝΩ, ανῶ, αγκα, Carmino, Carpo, ea quidem certe signif., qua dicitur Carpere lanam, sicut et Carminare lanam, Lucian. (3, 371.) Ἔρια ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναιξὶ, ubi etiam docet quis sit τοῦ ξαίνειν usus. At in istis Cratetis versibus, ap. Plut. (9, 300.) cum gen. Attico, Τῶν ἐρίων ξαίνοντα, γυναῖκά τε συγξαίνουσαν, Τὸν λιμὸν φεύγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Testatur autem J. Poll. Aristophanem dixisse itidem ἔξαινε τῶν ἐρίων. Legitur vero ξαίνειν et sine adjectione, pro ξαίνειν ἔρια: ut in his Tragici cujusdam versibus, ubi objurgatur ab Ulysse Achilles ap. Scyrum inter puellas sedens, et ξαίνων una cum illis, Σὺ δ' ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους Ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς; Et tamen ap. Aristot. Polit. 5, 10. ubi de Sardanapalo dicit, Ξαίνοντα μετὰ τῶν γυναικῶν, quidam interpr. Nentem inter mulieres: quidam Inter mulieres pensa dividentem. At ego non video cur ab illa signif., quam huic verbo dedi, et quam primam ac propriam esse constat, discedendum sit in h. Aristot. l. Certe ut in illo Plut. l., quem modo protuli, dicitur Achilles ξαίνειν ἔρια sedens inter puellas, sic dicit ap. Plautum quidam, Inter ancillas sedere jubeas, lanam carpere. Et pass. Ξαί-

A νομαι, Carminor, Carpor, Strabo, Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, Quæ carminatur et texitur. At VV. LL. tradunt hoc ipsum ξαίνω accipi etiam pro Texo, sicut et pro Neo, sed exemplum nullum harum signiff. proferunt. Hes. tamen et Suid. ξαίνει exp. etiam νήθει: [vide Aristoph. Ὄρν. 827.] || Ξήνασα Eur. dixit metaphorice Or. (12.) pro προξενήσασα καὶ παρασχομένη, vel pro ἐριουργήσασα, κατασκευάσασα, Schol. Sic autem ibi Eur. Ὦι στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεά. Vide Ἐπικλώθω. || Ξαίνω, Cædo, ea signif. qua dicitur Cædere flagris. Inest autem quædam et hic Carpendi signif.; nam velut carpitur flagris corpus ejus qui cæditur. Unde et Discerpo alicubi redditur, item Lacero. Plut. Popl. (6.) Ῥάβδοις ἔξαινον τὰ σώματα. Et ξαίνεσθαι μάστιξι, Greg. Naz. Apud quem legitur etiam sine adjectione dativi, in Macc. Encom. Οὐ μέλη διασπώμενα, οὐ σάρκες ξαινόμεναι, ubi quidam interpr. Non artus distracti, non carnes laniatæ. Sed dicitur et ξαίνειν πληγὰς pro Infligere, Incutere plagas, Bud.
B in Dem. (403.) Εἰπούσης τι καὶ δακρυσάσης ἐκείνης, περιῤῥήξας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκέτης ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς. || At Ξαίνειν εἰς πῦρ, quod Proverbialiter dicitur de iis qui inanem operam sumunt, Erasm. reddit Ignem diverberare, alibi autem Ictum impingere in ignem: quam interpr. magis probo, licet quod ad sensum, parum aut nihil inter utramque sit discriminis, cum non dicatur ξαίνειν πῦρ, sed ξαίνειν εἰς πῦρ, tum a Plat., tum a Luciano, hoc Proverbiali dicto utentibus. Possimus vero fortasse, et illam Budæi interpr. paulo ante relatam imitantes, reddere Infligere s. Incutere plagas: perinde sc. ac si diceretur ξαίνειν πληγὰς εἰς πῦρ: hunc enim accus. aut alium hujusmodi subaudiri mihi fit verisimile. [" Brunck. Soph. 3, 522. Jacobs. Anth. 6, 409. 7, 363. 8, 24. 99. 118. 210. 9, 220. 11, 363. Aristoph. Fr. 282. ad Diod. S. 2, 599. Dionys. H. 1, 298. Boiss. Philostr. 650. Thom. M. 359. 638. Gronov. Obss. L. 4. p. 208. 430. Valck. Anim. ad Ammon. 117. Eichst. Quæst. 78. Musgr. Or. 12. Bergler. Al-

ciphr. 369. Pro τίλλω, Schol. Theocr. 2, 54. De fluctibus locum aliquem verberantibus, Ruhnk. Ep. Cr. 151. Toup. Opusc. 1, 376. 2, 60. Jacobs. Emendd. 26." Schæf. Mss. "Ξαίνειν εἰς πῦρ, cf. quæ de Steph. interpr. monet Casaub. in Casaubonianis p. 50." Boiss. Mss.] Ξάσμα, τὸ, Quod carminatum est. In VV. LL. e Soph. pro Carminatio; at J. Poll. (7, 30.) Sophoclem quidem eo uti docet, sed qua signif. non addit. [* " Ξάμμα, Hes." Wakef. Mss. * Ξάνσις, Gl. Carptus.] Ξάντης, Carminator, Plato, Ἡ τὴν ξαντικὴν τολμήσομεν ὑφαντικὴν, καὶ τὸν ξάντην ὡς ὄντα ὑφάντην καλεῖν. Apud J. Poll. autem legitur nomen PLUR. Ξαντεῖς post ξαντική: pro quo reponendum videri possit ξᾶνται, aut ξάντης, ex isto Plat. l.: nisi forte et nomin. sing. Ξαντεὺς in usu fuit. [* Ξάντρια, Gl. Putatrix. " Valck. Diatr. p. 11." Schæf. Mss.] Ξαντικὸς, Ad carminationem pertinens, et q. d. Carminatorius. At ξαντικὴ pro ξαντικὴ τέχνη, in l. Plat. quem protuli in Ξάντης, Carminandi ars: ut ὑφαντικὴ, Texendi ars, [" Valck. Anim. ad Ammon. 118." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 214." Wakef. Mss. * Ξαντὸς, unde * Εὔξαντος, Anal. 2, 41. * Νεόξαντος, Hippocr. 261, 17. * Πολύξαντος, Anal. 2, 100.]

Ξάνιον, τὸ, Instrumentum ad carminandum, κτένιον, Pecten, Hes. Suid. Itidem vero existimatur legendum ap. J. Poll. ξάνιον, non ξένιον, ubi dicit appellari a quibusdam κτένιον: scribens 5, 16. Τὸ δὲ ξένιον, ἣν μὲν καὶ αὐτὸ χρυσοῦν, κεφαλὴν κοσμοῦν· ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὸ κτένιον εἶναι νομίζουσι. Vide et Hes. ac Suid. [" Eust. 82, 38." Seager. Mss.] || Ξάνιον, Mensa coquinaria, supra quam carnes concidunt: quæ alio NOMINE Ἐπίξηνον, s. Ἐπίξηνος: deducto fortasse ab ἐπιξαίνω, sicut ἐπίκοπον s. ἐπίκοπος ab Ἐπικόπτω. Vide Ἐπικόπανον. Vide et Suid. et Hes., ap. quem pro ἐπίξειον repone ἐπίξηνον, et κρεώκοπτον pro κρόκοπτον. Aristoph. Ἀ. (318.) Ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν: [355. 358. 365. " Ad Lucian. 1, 370." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1286. ubi vulgo * Ἀντεπίξηνον.] " Ξηνὸς, Suidæ " κορμὸς, Truncus: qui et ἐπίξηνος."

Ἀναξαίνω, q. d. Recarmino, i. e. Rursum carmino. || Iterum discerpo s. lacero, Redulcero, Alex. Aphr. Probl. 1. Τὸ οὖρον δριμὺ ὂν ἀναξαίνει τὴν ἀπούλωσιν, Cicatricem redulcerat, rescindit: ut quidam dixit Rescissum vulnus. [Ἀναξαίνομαι, Recrudesco, Polyb. 27, 6, 6. * " Ὑπαναξαίνω, Const. Manass. Amat. 5, 15." Boiss. Mss. * Ἀποξαίνω, Rado, Carmino, Carpo, 4 Macc. 6, 61.] Διαξαίνω, pro simpl. ξαίνω, Carmino, Carpo. A cujus pass. Διαξαίνομαι est partic. διαξανθὲν ἔριον ap. Diosc. Carminata lana. [Aristoph. Λ. 578.] Ἐπιξαίνω, Exulcero, Bud. in Basil. 272. Μὴ ἐπιξάνῃς τραύματα τῶν κεκακωμένων μάστιξι. Καταξαίνω, et ipsum pro ξαίνω, Carmino; nam J. Poll. postquam scripsit Aristoph. dixisse ἔξαινε τῶν ἐρίων, addit καταξῆναι dixisse Platonem Comicum. Sed frequentius metaph. pro Cædo, ea signif. qua dicitur Cædere flagris: item Discerpo, Concerpo, Lacero, Lanio. Aristoph. Ἀ. (320.) Εἰπέ μοι τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, Μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; Schol. αἱμάσσειν αὐτὸν λίθοις, addens, ὥστε φοινικοῦν αὐτῷ ποιῆσαι τὸ σῶμα: quibus explicatur illud ἐς φοινικίδα. Subjungit et hæc, verbum καταξαίνειν dictum esse tanquam de lanis, ideoque additum ἐς φοινικίδα, ut de vestimento. Soph. certe hoc verbo ead. in re usus est, et quidem in voce pass., (Aj. 728.) πέτροις καταξανθεὶς pro Lapidatus. Alioqui potius dicitur in ea verbi Cædo signif. cujus modo memini, sicut ξαίνω, Chrys. Καὶ καταξάνας αὐτοῦ τὸ σῶμα ἅπαν. Interdum additur πληγαῖς, aut alius dat.: ut πληγαῖς καταξαινόμενοι, quod exp. uno verbo μαστιζόμενοι a Suida in hoc, quem affert, loco, non nominato Auctore, Πληγαῖς καταξαινόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχόντων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἔξωθεν ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀναιρούμενοι. Ego tamen Suidæ in hac expositione non assentior, quod πληγαῖς καταξαινόμενοι multo significantius esse existimem. || Attero, κατατρίβω: nam Suid. καταξαίνων exp. κατατρίβων, h. in l. Καὶ ἐν τούτοις τὸν ἅπαντα αὐτοῦ καταξαίνων βίον. Sic autem et pass. καταξαίνεσθαι existimo accipi posse

A pro κατατρίβεσθαι ap. Eur. (Med. 1030.) κατεξάνθην πόνοις. Nec male Latine, Attritus sum laboribus. [" Thom. M. 638. Markl. Suppl. 503. Musgr. Tro. 508. Porson. Med. p. 75. ad Diod. S. 1, 360. 2, 233. 599. Jacobs. Anth. 7, 363. 8, 99. Valck. Phœn. p. 398. ad Hippol. p. 192. ad Herod. 252. Villoison. ad Longum p. 74. Κατεξασμένος, Wakef. S. Cr. 4, 66. Κατεξαμμένος, Diod. S. 2, 215." Schæf. Mss. * Κατάξανσις, Laceratio per ungulas, Euseb. H. E. p. 319=261. * Προσκαταξαίνω, Lycophr. 173.] " Περιξαίνω, Circum carpo, s. Concerpo, Discerpo." [Joseph. B. J. 3, 9, 3. * Συγξαίνω, Plut. 9, 300.]

¶ Ξανάω, Carminandæ lanæ s. Carpendæ labore fatigor, delassor, lassesco. Exp. etiam generalius, Lanificio lassor, Manus lassor; nam J. Poll. ξανᾶν esse ait τὸ καμεῖν ἀπὸ τῆς ἐριουργίας τὰς χεῖρας: itidemque Suid. ξανᾶν esse πονεῖν τοὺς καρποὺς τὰς γυναῖκας τοὺς τῶν χειρῶν διὰ συνεχῆ τῶν ἐρίων ἐργασίαν. Idem, sicut et Hes., exp. simpliciter κοπιᾶν, Fatigari, Lassescere, Fatiscere; et affert e Soph. de Hectore B decertaturo adversus Græcos, Ἡδὺ ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέρα. [Nicander Θ. 383. ξανάᾳ κεχαλασμένα δεσμὰ, i. q. ναρκᾷ.] Ξάνησις, Defatigatio s. Lassitudo e carminatione lanæ. Significare autem et Lanificium quidam ex J. Poll. annotant: quod tamen ex ejus verbis colligi nullo modo potest. " Ἀποξανᾶν, Hesychio κακοπαθεῖν."

ΞΑΝΘΟΣ, Flavus. Exp. et Luteus, Rufus. Dicitur autem aliquis esse ξανθὸς, vel ejus κόμη esse ξανθή: ut ξανθὸς Μενέλαος ap. Hom., et ξανθὴ κόμη, quæ Achilli tribuitur, Il. Α. 197. Στῆ δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα: quod epith. interpretantes quidam Lat. Poëtæ vocarunt Achillem flavum. Sic autem quæ ab Hom. appellatur ξανθὴ Δημήτηρ, a Virg. et Tibullo Flava Ceres nuncupatur. Sed et quæ a Medicis Græcis ξανθὴ χολὴ, a Latinis Flava bilis nominatur. Lucian. (1, 333.) Ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστίν. Sic ξανθαὶ κόμαι, C Herodian. (4, 7, 4.) Dicitur autem et comp. voce ξανθοκόμας a Poëtis ὁ ξανθὴν κόμην s. κόμας ξανθὰς ἔχων, cui composito synonymum est ξανθόθριξ. Item puer ξανθὸς dicitur, et puella ξανθὴ ap. Philostr. Ceterum quod ξανθὴ κόμη ad pulcritudinem multum facere existimata sit, ideo fuerunt quibus ξανθὸς Μενέλαος libuerit exponere καλός: itidemque ξανθὴ κόμη Πηλείωνος, καλή: sed tamen, uti dixi, quidam Lat. Poëtæ, tanquam interpretantes ad verbum vocem Homericam, Flavum Achillem vocarunt: ad Menelaum autem quod attinet, sicut eum Hom. ξανθὸν, ita Theocr. ξανθότριχα vocavit, 18, 1. Ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ. Ceterum de hoc colore ita Plato in Timæo, Λαμπρόν τε ἐρυθρῷ λευκῷ τε μιγνύμενον, ξανθὸν γέγονε. De etymo autem lege Eust. || Ξανθὸς non tantum nomine Flavus posse reddi, sed et alias interprr. alicubi admittere, e seqq. Plinii ll. apparebit, verba Scriptorum Gr. interpr. cum igitur Aristot. de quodam aquilarum genere ita scripsisset, Ἔτι δ' ἄλλο γένος ἐστὶν ἀετῶν, οἱ καλού- D μενοι γνήσιοι, φασὶ δὲ τούτους μόνους γνησίους εἶναι· ἔστι δὲ οὗτος χρῶμα ξανθός: pro his Plin. ita, Hoc genus γνήσιον vocatur, velut verum solumque incorruptæ originis, colore subrutilo: Idem dixit merulam e nigra rufescere, cum Aristot. scripsisset, ἀντὶ μέλανος ξανθός. At hæc Theophrasti de fraxino, Τὴν δὲ, ταπεινοτέραν, καὶ σκληροτέραν, καὶ ξανθοτέραν, vertit, Fraxinum alteram fecere brevem, duriorem, fuscioremque. || Ξάνθος, retracto in priorem accentu, ap. Hom. Nomen equi a colore: Il. Π. (149.) Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους, Ξάνθον καὶ Βαλίον. Itidem vero et alibi hos duos conjungit. || Nomen fluvii Trojani, quod flavos reddat, qui eo se abluunt: ap. eund. Poëtam. Alio nomine Scamander. || Ξάνθος est et Nomen urbis Lyciæ, item urbis Lesbi; sed illa urbs Lyciæ a fluvio Xantho ita vocata creditur. Alii tamen contra fluvium illum Xanthum ab ea ut ortum, ita et nomen accepisse existimarunt, quæ ita nuncupata sit a Xantho conditore, Ægyptio, vel Cretensi. Vide Steph. B., nec-

non Eust. || Ξανθὴ, Nomen compositi medicamenti acris et exedentis, P. Ægin. [" Wakef. Herc. F. 232. 361. Abresch. Add. ad Aristæn. 121. Lectt. 38. Ilgen. Hymn. 610. Valck. Callim. 232. 234. De crine, Monthly Review Jan. 1799. p. 96. Brunck. Apoll. Rh. 213. Toup. Opusc. 1, 357. ad Xen. Eph. 135. Wakef. S. Cr. 2, 144. ad Diod. S. 1, 351. De sanguine, Wakef. S. Cr. 2, 112. De ape, Jacobs. Anth. 8, 246. Epith. Deorum, Nossis 10. (sed v. Jacobs.) Monthly Review Jan. 1799. p. 96. Ξ. χάριτες, Jacobs. Anth. 7, 139. Ξανθὸν ἐρεύθεσθαι, Antip. Sid. 3. et Jacobs." Schæf. Mss. * " Ξανθοαρχιγένειος, ὁ, ἡ, Jo. Malal. 1, 131." Elberling. Mss.] Ξανθόγεως, ω, Flavam terram habens s. Fulvam, ut alii interpr. [Lucian. 3, 456.] Ξανθόθριξ, ιχος, Qui est flavo crine, Flavos capillos habens, Qui est flava cæsarie, Epith. Menelai ap. Theocr. in versu quem protuli in Ξανθός. Ξανθοκάρηνος, Cui flavum est caput, i. e. Cui flavi sunt capitis pili. Invenitur alicubi [ap. Theætetum] dictum de Baccho. Ξανθοκόμης, Flavam comam habens s. cæsariem, sicut et duo præcedentia, Opp. K. 3, (24.) Ξανθοκόμαι τελέθουσι, καὶ οὐ τόσον ἀλκήεντες. Non dubitem autem Flavicomus reddere uno verbo, sicut dicitur Auricomus: licet hoc cum substantivo, illud cum adjectivo componi fatear. [* " Ξανθόλοφος, Etym. M. Suid. Hes." Wakef. Mss. * Ξανθόουλος, Liban. 4. p. 1011. * Ξανθοπλόκος, Pisid. Opif. 420. * " Ξανθοποιέω, Const. Apost. 1, 3." Kall. Mss. * " Ξανθοπώγων, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 307. * Ξανθοφανὴς, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss. * " Ξανθοφαὴς, Wakef. S. Cr. 2, 144. * Ξανθοφυὴς, Jacobs. Anth. 8, 357. 10, 59. * Ξανθοχάλινος, Toup. Opusc. 2, 295. * Ξανθοχίτων, Jacobs. Anth. 9, 162. * Ξανθόχολος, Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 99." Schæf. Mss. Schol. et Eust. ad Il. A. 197. * Ξανθοχολικὸς, Alex. Trall. 1. p. 95. * " Ξανθόχροος, Moschus 2, 84. * Ξανθόχρους, Nonn. D. 11, 179." Wakef. Mss. * Ξανθοχρὼς, Athen. 325. 330. * Ξανθωπὸς, Opp. K. 2, 382.]

Ἐπίξανθος, ὁ, ἡ, Aliquantum flavus, Subflavus, ead. sc. forma qua dicitur ἐπίλευκος pro Aliquantum albus, Albicans; nam ἐπὶ ibi vim intendendi habere quidam falso crediderunt, ut suo loco docui, idque e Plin. [Xen. K. 5, 22.] Ὑπόξανθος, Subflavus, Aliquantum flavus, sicut et ἐπίξανθος. Exp. et Flavescens. [" Polemon 191. Ælian. H. A. 693." Wakef. Mss.]

[* Ξανθότης, Color flavus, Strabo 7. p. 443. Athen. 2, 281.]

Ξανθίζω, Flavum reddo. Sed ap. Aristoph. 'A. (1047.) Ὀπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθίζετε, exp. πυῤῥὰ τῇ ὀπτήσει ποιεῖτε, plura Suid., Ita torrete ut reddantur rutila s. fulva. Quidam et Rufa interpr. Et pass. Ξανθίζομαι, Flavus reddor: Athen. 12. Τήν τε τρίχα τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ξανθιζόμενος. || Flaveo, Flavus sum: ξανθίζουσα θρὶξ, VV. LL. e LXX. Flavens s. Flavus crinis. ["Thom. M. 606. Jacobs. Anth. 7, 212. ad Dionys. H. 3, 1332. Abresch. Add. ad Aristæn. 124. Lectt. 38." Schæf. Mss.] Ξάνθισμα, Ipsa actio reddendi flavum: ut in h. Menandri l. Ἔρως γὰρ ἀργὸς κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ, Φιλεῖ κάτοπτρα καὶ κόμης ξανθίσματα, ubi tamen ego liberius ξανθίσματα reddidi Pictam comam: ita interpretans hosce duos versus, in libello quem edidi Sententiarum quæ e Græcis Comicis collectæ sunt, Piger amor est, et in pigris innascitur, Speculoque gaudet, gaudet et picta coma. Sed affertur ex Epigr. et pro Flavo colore, quem quidam putarunt posse vocari Flavorem. [" Jacobs. Anth. 11, 148. Valck. Phœn. p. 85. Pierson. Veris. 134. Toup. Opusc. 1, 357. Wakef. S. Cr. 2, 9." Schæf. Mss. * Ἐπιξανθίζω, unde ἐπεξανθισμένα, Athen. 269. * Ὑπερξανθίζω, Eust. Il. Ξ. p. 963, 41.]

" Ξανθοῦσθαι, Fieri ξανθὸν, Flavescere." [* Ξανθύνομαι, Theophr. H. Pl. 3, 15, 6.]

Ξανθίας, ὁ, Servi nomen a flavis capillis. Dicti sunt autem et πυῤῥίαι iid. qui ξανθίαι, Eust. [" Kuster. Aristoph. 120." Schæf. Mss. * Ξανθίδιον, Nom. propr., dimin. a ξανθίας, Aristoph. B. 590.] " Ξανθίας est et Piscis ap. Athen. l. 8."

Ξάνθιον, τὸ, Lappa. Planta est pinguibus locis nascens, et ubi lacus exaruerunt, caule cubitali, anguloso, pingui, alas plures fundente, folio atriplicis incisuras habente, odore nasturtii, semine rotundo s. grandiore oliva, spinoso: platani pilula, vestium, cum tangitur, tenaci: φιλάνθρωπος ob id a quibusdam dicta. Nomen habet, quod rufet capillum. Ab Herbariis Lappa minor et Lappa inversa nominatur. Gorr. [Diosc. 4, 138.]

Ξανθικὸς, Aprilis mensis ap. Macedones. [" Diod. S. 2, 299." Schæf. Mss.] Ξανθικὰ, τὰ, Festum eo mense celebrari solitum pro lustratione exercitus, Suid. Hesych. Sed ap. hunc ita leg. puto, Ξανθικὰ, ἑορτὴ Μακεδόνων, ἡ Ξανθικοῦ μηνὸς ἀγομένη· ἔστι δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων.

ΞΕΝΟΣ, ET Ξεῖνος ap. Poëtas, Peregrinus, Hospes, Od. P. (501.) Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα: (485.) Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι: Od. H. (32.) non contentus dixisse ξείνους ἀνθρώπους, addit, mutans numerum, ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι. Hesiod. (Ἔργ. 1, 223.) ξείνους et ἐνδήμους inter se opp.: in soluta autem oratione opponuntur ξένοι ἀστοῖς, s. πολίταις, ut ap. Cic. peregrini civibus. Thuc. 6, (16.) Τοῖς μὲν ἀστοῖς φθονεῖται φύσει, πρὸς δὲ τοὺς ξένους καὶ αὐτὴ ἰσχὺς φαίνεται. Sic Plut. Alcib. fem. gen. Ἑταίραις ξέναις καὶ ἀσταῖς συνόντος. Oppositum vero nomini πολῖται, Herodian. (8, 2, 9.) Οὐ πολιτῶν μόνον, ἀλλὰ ξένων τε καὶ ἐμπόρων. Aristid. in Panath. de hisce duabus appellationibus ita, Καὶ δυοῖν ὄντοιν ὀνομάτοιν, ἑκάτερον κύριόν ἐστι τῇ χώρᾳ διὰ τὸ ἕτερον, εἰκότως· οἵ τε γὰρ ξένοι διὰ τοὺς ἄλλους πολίτας γνησίους ὄντας ἐνέχονται τῷ προσρήματι, οἵτε πολῖται βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν τῷ καθαροὶ ξένων εἶναι τοεξαρχῆς: Et cum duo sint vocabula huic regioni, alterum ab altero nobis merito confirmatur, Bud. Namque ξένοι, Peregrini, qui dicuntur, hac utique appellatione continentur, propter eos qui πολῖται, Cives, germani sunt: qui utique ipsi eam appellationem eo ratam illis faciunt, quod ipsi jam inde ab initio puri et vacui peregrinorum communione fuerunt. Sic cum ap. alios vetustiores, tum ap. Aristot. ξένοι sæpe opp. πολίταις. At Lucian. nomini ξένοι juncto cum ἐπήλυδες opposuit αὐθιγενὴς, (1, 762.) Ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. Ab Herodiano (5, 7, 4.) opp. etiam ξένος et ἀλλότριος, a Synes. ξένοι et γνώριμοι. Quemadmodum autem in illo Luciani l. ξένοι cum ἐπήλυδες copulatur, sic alicubi cum μέτοικοι copulatum occurrit, Isocr. Symm. Μεστὴν δὲ γενομένην τὴν πόλιν ἐμπόρων καὶ ξένων καὶ μετοίκων, ὧν νῦν ἔρημος καθέστηκε, ubi observa et ἐμπόρων, quod in illo etiam Herodiani l. junctum cum ξένων modo vidisti. Sic Thuc. 4, (90.) p. 150. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἀναστήσας Ἀθηναίους πανδημεὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς μετοίκους, καὶ ξένων ὅσοι παρῆσαν. Plut. de Exilio, Καὶ νὴ Δία τὸν ξένον καὶ τὸν μέτοικον (λοιδόρημα ποιοῦνται). Quamvis autem alicubi ξένος non solum postponatur, ut in illo Thuc. l., sed præponatur etiam, latius tamen patere constat. Cic. certe videtur et ipse Peregrinum et Advenam copulasse tanquam ξένον et ἐπήλυδα, item Peregrinum et Incolam tanquam ξένον et μέτοικον, cum scripsit de Off. l. 1. Peregrini atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno inquirere, minimeque esse in aliena rep. curiosum. Fem. Ξένη, Peregrina, Hospes, ut in illo Plut. l. e quo protuli, Ἑταίραις ξέναις καὶ ἀσταῖς. Et in hoc ejusd. in Præc. Connub. (550.) Καὶ τὰ τῆσδε τῆς ξένης σηρικὰ λαβεῖν οὐκ ἔστιν. || Ξένων appellatione aliquando ap. vett. scriptt. intelliguntur Externi milites mercenarii; simpliciter Externi milites: cum satis intelligatur, velut e consequente, Mercenarii. Nisi quis malit Mercenarii milites, quod alioqui nomini Græco non jam ad verbum respondet, sicut exp. simpliciter voce μισθοφόροι ab Harpocr.: qui postquam tradidit ξενιτευομένους vocari τοὺς μισθοφοροῦντας, addit, Ξένοι δὲ, οἱ μισθοφόροι. Sic etiam Schol. Thuc. (2, 75.) ubi ξεναγοὶ ap. eum exp. οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες. Æschin. (74.) Τοὺς μυρίους ξένους ἐκμισθῶσαι. Dem. pro Cor. Ἢ γὰρ αὐτοὺς εἰσφέρειν καὶ ξένους τρέφειν

ἔφησαν δεῖν: Ol. (23.) Οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζαίτεροι. Qui ll. suspectum mihi reddunt hunc Ejusd. (153.) Οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν σατράπαι καθεστῶτες, ἔναγχος μὲν ξένους μισθοφόρους εἰσπέμψαντες ἐκώλυσαν ἐκπολιορκηθῆναι Πέρινθον: faciunt, inquam, ll. illi, ut suspicer hic vocem μισθοφόροι esse supposititiam, et e Scholio margini annotato in contextum irrepsisse: quod cum aliorum Auctorum scriptis, tum etiam Demosthenicis alibi accidisse constat. Ceterum ξείνους vocari etiam τοὺς μισθωτοὺς ab Hom. in Od. Ξ. (102.) Βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες, testatur Eust. Lacedæmonii autem ξένους appellabant quos alii Barbaros, Herod. || Ξένοι ut reddi potest Externi in ll. proxime cc., sic etiam cum dicitur ξένοι πόλεμοι, quibus opp. ἐμφύλιοι: Herodian. (1, 1, 5.) Οὔτε πολέμων ἐμφυλίων τε καὶ ξένων τύχας ποικίλας: 3, (15, 6.) opposuit ξένα τρόπαια τοῖς ἐμφυλίοις, scribens, Οὔτε γὰρ ἐμφύλια κατ' ἐχθρῶν, οὔτε ξένα κατὰ βαρβάρων τοσαῦτά τις πρὸ αὐτοῦ ἤγειρε τρόπαια. At cum dicitur ἡ ξένη subaudito nomine γῆ vel χώρα, Extera potius quam Externa reddiderim: ut Exteræ nationes non semel ap. Cic. Dixit tamen et Externæ gentes Ovid. Plut. de Socr. Dæm. Καὶ γὰρ ὁ Σιμμίας πολὺν χρόνον ἐπὶ τῆς ξένης γεγονώς: de Def. Orac. Θεοπρόπων γὰρ ἀπὸ ξένης παραγενομένων, Cum quidam e natione extera ad consulendum Oraculum venissent. Vel ita, Cum exteri quidam venissent etc. || Ξένον dicitur etiam esse aliquid pro Inusitatum, Inauditum. Nisi et Peregrinum quis ead. metaphora dici posse existimet. Lucian. (1, 507.) de Crœso et Solone loquens, Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης.ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσων. Sic (1.) Petr. 4, 12. Ἀγαπητοὶ μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένῃ, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος: ubi vet. Interpr. ξένον reddidit Novum. Sed Idem ad Hebr. 13, (9.) διδαχαῖς ξέναις vertit Doctrinis peregrinis: Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε. Gallice ξένον πρᾶγμα dicimus Une chose étrange, vocantes alioqui hominem ξένον, Peregrinum, potius Etranger quam Etrange.

Ξένος, Peregrinus hospitio exceptus, Hospes, Hesiod. Ἔργ. (1, 181.) Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ, Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται ὡς τοπάρος περ. Ad q. l. respiciens Ovid. et in duplici signif. nominis Hospes ludens, qualis et nominis ξένος, dixit, non hospes ab hospite tutus. Od. O. (74.) Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Itidem in prosa, Plut. Symp. Συνήθης μὲν ὢν Περιάνδρῳ διὰ τὴν τέχνην, ξένος δὲ Θάλεω. Idem, Καὶ τὸν ἑταῖρον ἡμῶν, Σόλωνος δὲ ξένον Ἐπιμενίδην. Herodian. 1, (16, 3.) Φασὶ γὰρ αὐτοῦ καὶ Κρόνον γενέσθαι ξένον. Sed ab Hom. passim ξένος alicui vel alicujus esse dicitur generalius is peregrinus, quocum nobis intercedit quædam velut hospitalis amicitia. Od. Θ. (208.) Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο; Il. Z. (215.) Ἦ ῥα νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός. Od. P. (522.) Φησὶ δ' Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώϊος εἶναι. At O. (196.) pro πατρώϊοι ξεῖνοι dicit ξεῖνοι ἐκ πατέρων φιλότητος, scribens, ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι Ἐκ πατέρων φιλότητος. Quinetiam alicubi ξεῖνος copulat cum ἕταρος. In soluta quoque oratione sæpe obvia est hæc nominis ξένος signif. Thuc. 2, (13.) Ὅτι Ἀρχίδαμος μέν οἱ ξένος εἴη, οὐ μέντοι ἐπὶ κακῷ γε τῆς πόλεως γένοιτο, Xen. Ἑλλ. 5, (2, 25.) Ξένος τῷ Πέρσῃ ἐπ' οὐδενὶ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος γεγενημένος εἴη: 4, (1, 18.) Ξένον σε, ἔφη, ὦ Ἀγησίλαε, ποιοῦμαι· ἐγὼ δέ γε δέχομαι. Sic autem ante illum erat locutus Herod., Ξεῖνόν τέ σε ποιεῦμαι ἐμόν, ubi tamen Bud. vertit simpliciter Hospitem. Interdum junguntur φίλοι et ξένοι: Dem. (241.) Ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων κ.τ.λ. (242.) Εἰ μὴ καὶ τοὺς θεριστὰς καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθοῦ πράττοντας, φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν τῶν μισθωσαμένων. Et tamen idem Orator alibi non copulativa, sed disjunctiva particula utens, dixit ξένος ἢ φίλος: (320.) Ἐκ ποίας ἴσης ἢ δικαίας προφάσεως, Αἰσχίνῃ τῷ Γλαυκοθέας τῆς τυμπανιστρίας ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος ἦν Φίλιππος; ubi observa etiam postponi φίλος contra quam in præcedentibus ejus ll. Dicam

A autem et in nomine Ξενία de signif. quam in ll. istis habet ξένος.

Ξένος, Qui peregrinum hospitio excipit, Hospes; nam Hospes quoque utramque signif. habere apparet e verbis Ovidii quæ protuli in principio præcedentis tmematis. Eust. 1399. Ὅτι δὲ καὶ ὁ ποιῶν τὴν ξενίαν καὶ ὁ πάσχων αὐτὴν, ξένοι ἀλλήλοις ἐλέγοντο, δηλοῦσι σαφῶς οἱ παλαιοί: 1413. Ξένος δὲ, φασὶν, οὐ μόνον ὁ καταγόμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποδεχόμενος αὐτόν. Ubi observa Eust. dicere φασὶ, tanquam exemplum hujus posterioris signif. in promtu non habentem. Rara certe, vel potius rarissima, nisi me memoria fallit, sunt exempla, ac præsertim præ alterius signif. exemplis. Suid. ubi dixit ξένος accipi pro ξενοδόχος, solo Pauli Apostoli loco id confirmat, qui in Epist. ad Rom. (16, 23.) legitur: Ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος ὁ ξένος μου καὶ τῆς ἐκκλησίας ὅλης: sed h. l. mendose ap. eum legitur. Aperte vero hanc signif. habet et ap. Diod. S. de Hephæstione ita scribentem, Τὸ μὲν οὖν πρῶτον οὗτος εὐδοκήσας τῷ ξένῳ παρ' ᾧ τὴν B ἐπισταθμείαν ἐπεποίητο κεχαρισμένως, τοῦτον ἐπεβάλετο κύριον ἀναγορεῦσαι τῆς πόλεως: Principio igitur Hephæstio benevolentiæ affectu propensus erga hospitem suum, ap. quem deversatus commode atque ex animi sui sententia fuerat, instituit regem ipsum civitatis suæ pronuntiare, Bud.

[" Ξένος, Eur. Iph. A. 1349. 1371. 1419. Markl. p. 345. Musgr. Heracl. 138. Ion. 184. Wakef. Herc. F. 967. S. Cr. 1, 14. Jacobs. Anth. 8, 6. 11, 33. 35. 46. Dionys. H. 4, 2137. Villoison. ad Long. 260. Thom. M. 640. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 13. Wessel. Diss. Herod. 136. Valck. ad Ammon. 100. 118. Eran. Philo 196. Fischer. ad Anacr. 18. ad Charit. 275. Brunck. Or. 1584. I. q. ξενοδόκος, Kuster. ad Jambl. p. 8. Is, cujus nomen ignoramus, Boiss. Philostr. 275. Sic dicunt Græci, quem ceteroquin notissimum nominare nolunt, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 113. Callim. 104. cf. Bernard. Reliq. p. 70. Brunck. Œd. T. 813. 924. Ξένοι, Mercenarii milites, H. Steph. Diatr. 167. Gron., Böttiger. Specim. 45. C Barbari ap. Lacedæmonios, ad Charit. 406. ad Herod. 696. 717. cf. Soph. Aj. 817. Sine articulo, Eur. Hec. 775. Ἡ ξένος, Markl. Suppl. 41. Ἡ ξένη. ad Charit. 297. Plut. Mor. 1, 970. Ἰδία ξ., Thom. M. 467. Ξ. ποιεῖσθαι, Boiss. Philostr. 322. Ὦ ξένε, Moschus 1, 5. * Ξέννος, Koen. ad Greg. Cor. 287. Ξεῖνος, Jacobs. Anth. 6, 224. ad Charit. 280. Valck. Hipp. p. 172. 319. Phœn. p. 100. Brunck. Œd. C. 928. Phil. 1202. Ξένη, ἡ, Markl. Iph. p. 310. Wakef. Trach. 300. Extera regio, ad Charit. 435. Paul. Sil. 82. Boiss. Philostr. 445. Dionys. H. 2, 1089. Valck. Phœn. p. 490. Adoniaz. p. 259. Hospes, ad Charit. 671. Ἐπὶ ξείνῃ, Jacobs. Anth. 12, 436." Schæf. Mss. " Ξένη, Exilium, Terra peregrina, ἐν ξ., Philostr. p. 29. ἐπὶ ξένης, Athan. 1, 562. 599. περὶ ξένης, 571." Elberling. Mss.] " Ξείνη, Ionice pro ξένη, Hospita, " Peregrina."

[* " Ξεινοδοτὴρ, Jacobs. Anth. 10, 412." Schæf. Mss. * " Ξενοδέχομαι, Eust. ad Il. Z. 121." Kall. Mss.] Ξενοδόχος, VEL Ξενοδόκος, at POET. Ξεινοδό- D κος, q. d. Hospitum receptor, susceptor, Hospes, Plut. Alex. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀποστραφεὶς πρὸς ξενοδόχον τὸν Καρδιανὸν, Od. Θ. (542.) ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες, Ξεινοδόκος [—οι] καὶ ξεῖνος. Sic et in l. Hesiodi quem protuli in Ξένος. Sed ξενοδόχος redditur etiam Caupo. [" Ξενοδόχος, T. H. ad Plutum p. 122. Thom. M. 640. 676. 743. Brunck. ad Gnom. 347. Villoison. ad Long. 111. Fem., ad Charit. 114. Ξενοδόκος, Villois. l. c. ad Charit. 246. ad Mœr. 271. Brunck. l. c. Thom. M. 493. 640. 676. T. H. l. c. Heyn. Hom. 7, 74. Ξενηδόχος, ad Od. Θ. 210. Brunck. l. c. Ξεινοδόκος, Toup. ad Longin. 383. Emendd. 1, 434." Schæf. Mss.] " Vide et Ξεινοδοκέω." [* Ξενοδόχη, Gl. Hospita.] Ξενοδοχία, Hospitum exceptio, susceptio, Xen. Œc. (9, 10.) Ὅσοις δ' εἰς ἑορτὰς ἢ ξενοδοχίας χρώμεθα, Athen. 14. Ταῖς ἱπποτροφίαις αὐτῶν καὶ ξ. [" Thom. M. 639. * Ξενοδοκία, ibid." Schæf. Mss. * " Ξενοδοχεία, Cyrill. Alex. 515." Kall. Mss.] Ξενοδοχεῖον, τὸ, VEL Ξενοδοκεῖον, Locus in quem hospites recipiuntur. Quidam in-

terpr. Hospitium. Potest autem ut ξενοδόχος alicubi Caupo, sic ξενοδοχεῖον reddi Caupona. Ξενοδοχεῖον, τὸ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενον, Suid. ["Thom. M. 640. ad Mœr. 271." Schæf. Mss. * "Ξενοδοχικὸς, Schol. Pind. 'O. 3, 68." Wakef. Mss.] Ξενοδοχέω, Hospites excipio, Hospitio excipio, i. q. ξενίζω, quo vett. Scriptt. usi sunt. [Eur. Alc. 555. "Thom. M. 640. 743. Mœr. 271. et n. Ξενοδοκέω, ibid. Thom. M. 640. Theætetus 2." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 307.] " Ξεινοδοκέω, Hospites s. Peregrinos recipio. " Herodotus (6, 127.) cum accus. etiam dixit ξεινοδο- " κέειν ἀνθρώπους, pro Peregrinos homines hospitio " excipere, s. Hospitalem esse erga homines pere- " grinos. Itemque ξεινοδόκος, est Exceptor peregri- " norum, Qui peregrinos hospitio recipit, Hospitalis: " ut ap. Od. O. (55.) Deus ἀνδρὸς ξεινοδόκου μιμνή- " σκεται. || Ξεινοδοκεῖν Simonides usurpavit etiam " pro μαρτυρεῖν, dicens ξεινοδόκησε Τελαμών. Item- " que Pindarus ξεινοδόκον pro ἐπιμάρτυρα, canens, " ξεινοδόκων δ' ἄριστος χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων. Ita " Etym." [Vide Heyn. ad Pind. T. 3. p. 86. * Ξενοδόχημα, Nicet. Annal. 20, 4. * Ξενοθρέπτης, Anon. H. in Virgin. 15. * Ξενοκρατέω, Æneæ Comm. Poliorc. 1662, 20.] Ξενοκτόνος, Hospitum occisor, interfector, Æschin. (85.) 'Εξελεγχθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, καὶ κληθεὶς ξενοκτόνος, [Lucian. 1, 244. Plut. Mario 8. Eur. Iph. T. 53. 776.] Ξενοκτονέω, Hospites occido, ead. forma qua dicuntur cum alia, tum ἀνθρωποκτονῶ, [Lucian. 1, 243. 274. Eur. Hec. 1247. Athen. 516.] " Ξεινοκτονέω, Hospitem s. Hospites occido, " Peregrinum s. Peregrinos interficio," [Herod. 2, 115.] Ξενοκτονία, Hospitum occisio, Plut. (9, 401.) Βούσιριν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξ.: [7, 103. 267. * Ξενολεκτέω, Epiph. 1, 208. * Ξενολεξία, 311. 321.] Ξενολόγος, Externorum militum collector, Qui cogit externos milites, ὁ ξένους στρατιώτας συλλέγων, Hes. Suid. Ead. forma qua dicuntur στρατολόγος et ἀργυρολόγος, atque alia. Vocari autem ξένους sine adjectione, Milites externos, docui supra. Plut. Dione 23. Polyb. 1, 32, 1. 5, 63, 9.] Ξενολογία, Externorum militum collectio, Aristot. Œc. 2. 'Αποστέλλειν ἐπὶ ξενολογίαν, Ad milites cogendos mittere. [" Ad Diod. S. 1, 680." Schæf. Mss.] At Ξενολόγιον affertur pro ξενικὸν, ut sit Externorum militum collectorum manus, exercitus, [Polyb. 29, 8, 6. 31, 25, 1. 5. 7.] Ξενολογέω, Externos milites colligo, cogo, Isocr. ad Phil. 'Εν ἐκείνοις δὲ τοῖς χρόνοις οὐκ ἦν ξενικὸν οὐδέν· ὥστε ἀναγκαζόμενοι ξενολογεῖν ἐκ τῶν πόλεων κ. τ. λ. [Polyb. 1, 9, 6. 31, 25, 8. 32, 1, 5. Plut. 7, 942. 10, 639. Artax. 4. Demosth. 1019. Ξεναλόγος, Lobeck. Phryn. 661.] Ξενομανέω, Peregrinis rebus et mercibus externis s. exoticis supra modum delector, Plut. (8, 92.) Γυναικὸς ὀφείλων παρελεῖν τὴν πορφύραν καὶ τὸν κόσμον, ἵνα παύσηται τρυφῶσα καὶ ξενομανοῦσα. Ξενομανία, Peregrinarum rerum et mercium externarum amor, Nimium et inconsultum externorum studium, Bud. Non est autem ξενομανία verbale a ξενομανῶ, licet huic illud subjungam; sed ea forma dicitur, qua δοξομανία. Ξενοπαθέω, Re aliqua tanquam peregrina et nova conturbor, Plut. Philopœm. "Ωσπερ οἱ πῶλοι τοὺς συνήθεις ἐπιβάτας ποθοῦντες, ἐὰν ἄλλον φέρωσι, πτύρονται, καὶ ξενοπαθοῦσι, Propter insolitam rem conturbantur, Bud. Affert autem et pro Quasi peregrinus conturbor, Deprehensus sum et territus. In VV. LL. ξενοπαθοῦντες esse dicuntur Qui tacent et stupidi fiunt ad ingressum externorum. Ibid. ξενοπαθοῦμεν redditur Hospites nobis esse videmur. Plut. cum δυσαρασχετεῖν copulavit in l. de Exilio, item cum ἀδημονεῖν in alio ejusd. libelli l. (p. 372.) Existimo autem esse aut id aut ei simile, quod dicimus S'effaroucher: præsertim cum de equis quoque nostrate hoc verbum dicatur, et quidem proprie, sicut in illo primo Plut. l. dicuntur πῶλοι πτύρεσθαι καὶ ξενοπαθεῖν. [* " Ξενοπρεπής, Peregrinus, Inusitatus, Dionys. H. 2, 1061." Wakef. Mss. * Ξενοπρεπῶς, Anna C. 355. * Ξενοπρόσωπος, Schol. Aristidis 2, 107. * " Ξενοραίστης, Lobeck. Aj. p. 289." Schæf. Mss. * " Ξενόσπορος, Pisid. Opif. 66. Theodos. Diac. Acroas. 5, 72." Boiss. Mss. * " Ξεινοσσόος, Nonn. D. 3, 176."

A Wakef. Mss.] Ξενόστασις, q. d. Hospitum statio, Locus in quem recipiuntur hospites, peregrini, Soph. Inacho, πανδόκος ξενόστασις: [Œd. C. 91. * Ξενότιμος, Æsch. Eum. 550. * Ξενοτόκος, Anon. Hymn. in Virg. 15. * Ξενοτρόπος, Pisid. Opif. 422. * " Ξενοτρόπως, Theodos. Diac. Acroas. 1, 108." Boiss. Mss.] Ξενοτρόφος, Externos milites alens; nam in hoc comp. et sequentibus quæ ad hoc pertinent, ξένοι peculiarem illam signif. habet. Exp. tamen VV. LL. generaliter Hospitum nutritor. Ξενοτροφέω, Externos milites alo, mercede conduco, Stipendiarios habeo; nam et his modis Bud. interpr. ap. Isocr.: Thuc. 7, (48.) dixit etiam χρήμασι ξενοτροφοῦντας. [Plut. 6, 804. Demosth. 157.] Ξενοτροφία, Ipsa actio alendi milites externos, et stipendia illis præbendi. Usus est Hyperides. [* " Ξενοφανής, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 128." Boiss. Mss.] Ξενοφόνος, i. q. ξενοκτόνος, Hospitis occisor, Plato, Ξενοφόνων ἀνδρῶν μισοῦντες τόλμας. [" Markl. Suppl. 646. 984. Iph. p. 325." Schæf.
B Mss. * " Ξεινοφόνος, Nonn. D. 9, 41." Wakef. Mss.] Ξενοφονέω, Occido hospites, Eur. [Iph. T. 1021. * Ξενοφυής, Schol. Lycophr. 77.] Ξενόφωνος, Peregrina voce utens. [J. Poll. 2. p. 211. * " Ξενοφωνέω, Inusitata loquor, Chrys. in Matth. Hom. 15. T. 2. p. 95, 44. Vide et in Ep. ad Hebr. Serm. 8. T. 4. p. 478, 6." Seager. Mss. "Scriptor ap. Euseb. H. E. 146." Boiss. Mss.] Ξενοφωνία, Peregrina vox, Peregrinum loquendi genus, et inusitatum. Quidam interpr. Peregrinitas, e Cic. Improbat autem J. Poll. nomen illud ξενόφωνος, at non hoc ξενοφωνία. Sic vero leg. existimo ap. eum, Καὶ ξενοφωνίαν, οὐ τὸν ξενόφωνον. [" Valck. ad Ammon. 177." Schæf. Mss.]

"Αξενος, vel "Αξεινος, Inhospitalis, Qui animo est alieno ab excipiendis hospitio peregrinis, Hesiod. "Εργ. (2, 333.) Μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Hoc nomi nevocatus fuit quondam Pontus, qui postea Euxinus dictus per εὐφημισμόν. Pontus Euxinus, inquit Plin., antea ab inhospitali feritate
C Axenus appellatus est. Lege de hac appellatione et Eust. in D. P. 30. Ed. patris mei. ||"Αξενος habet et pass. signif., si vera est hæc expositio Hesychii, "Αξενοι, οἱ μὴ ἔχοντες τὸν ξενιοῦντα. Fuerit enim ἄξενος Is quoque, cui non est ξένος a quo excipiatur. [" "Αξενος, Jacobs. Anth. 11, 314. Boiss. Philostr. 639. 651. Wakef. Phil. 217. Markl. Iph. p. 243. 258. 269. "Αξεινος, p. 242. 280. Jacobs. Anth. 8, 109. Diodor. Zon. 9. Boiss. Philostr. 639. Wessel. Obss. 88. 130. "Αξενος, ἄξεινος, Valck. Adoniaz. p. 226. Hipp. p. 269. Anim. ad Ammon. p. 5. Ruhnk. Ep. Cr. 192. Heringa Obss. 80. ad Charit. 280. ad Diod. S. 1, 44. 285." Schæf. Mss.] " 'Αξενία, Inhospitalitas." [Strabo 17. p. 1154.]

'Απόξενος, Inhospitalis, Inhospitus, pro ἄξενος: sic autem usurpatam ἀπὸ præpositionem pro α priv. in multis aliis vv. annotavimus. Est autem Poëtarum nomen hoc ἀπόξενος. Eust. de Ponto Euxino loquens, "Αξενος δὲ ἐλέγετο· ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ἀπόξεινος, κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. At vero ap. Soph. Œd. T.
D (196.) p. 159. meæ Ed. habes ἀπόξενον, non ἀπόξειινον, ubi Schol. δυσχείμερον. [Æsch. Ag. 1291. Ch. 1042. Eum. 887. " Wakef. Herc. F. 1283. Trach. 577." Schæf. Mss.] 'Αποξενόω, non sequendo modo dictam signif. nominis ἀπόξενος, secundum quam significaret Inhospitalem reddo, capitur pro Peregre abigo, expello, i. e. Expulsum abire peregre cogo; Peregrinari s. Migrare facio: ξένος est Peregrinus, Externus: unde ἀποξενοῦν de verbo ad verbum, si fas sit talem vocem fingere, sonat Abexternare, nihilque aliud significat quam significaret simplex ξενῶ, si in usu esset. || Apud Plut. significat Civitate privare in Philopœmene (13.) Χαλεπῶς δ' οὖν οἱ Μεγαλοπολῖται φέροντες ἐπὶ τούτῳ, καὶ προδεδόσθαι νομίζοντες, ἐπεχείρησαν ἀποξενοῦν αὐτόν. Interdum vero adjungitur genit. πατρίδος, aut alius hujusmodi, Plut. Alex. (69.) Διὰ μικρολογίαν ἀποξενώσαντα τῆς πατρίδος ἑαυτόν. || Abalieno, Alieno, Abdico, Bud. qui et citat Lucian. (3, 190.) 'Αγροικία δὲ πολλὴ καὶ ἀπειροκαλία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιοῦν

καὶ τῶν καλλίστων ἀποξενοῦν. Nostrates peregrinum (A) s. externum appellantes Etrangierum, inde ducto verbo Etrangiare haud absimili modo utuntur. Athen. 2. Κἂν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι, A poëta hos versus alienos esse dicant, putent, A poëtæ scriptis hos versus procul ablegent, amandent. Pass. vox est Ἀποξενόομαι, Migrare in externam regionem cogor, Amandor s. Ablegor peregre. Vel neutra signif. In externam regionem migro, In extera regione dego, Peregre dego vel Extra patriam: uno verbo Peregrinor. Plato de LL. 9. Ἔτι δὲ τοὺς χρόνους μὴ ἐθέλῃ πληροῦν ἀποξενούμενος τοὺς εἰρημένους. Sæpius adjungitur gen. aliquis, Eur. (Hec. 1221.) πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένος, Peregre agens procul a patrio solo, Procul a patrio solo in peregrinam regionem ablegatus. Sic Plut. Ἀποξενωθεὶς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος: [cf. Sertor. 1.] Greg. Μὴ ἀποξενωθῇς παραδείσου. Aliquando autem præfigitur huic genitivo vel ἐκ, vel ἔξω, Lucian. Τῶν περιλοίπων θεῶν ἐκ τῆς χώρας ὑμῖν ἀποξενωθέντων. Aristot. Polit. 2. Ἔξω γὰρ (B) τῆς οἰκίας διὰ τὰς στρατείας ἀποξενοῦντο πολὺν χρόνον. Interdum jungitur præpositioni aut adverbio motum ad locum significanti: Plato, Ἀποξενοῦσθαι ἑτέρωσε, In alienam patriam vel In aliam regionem migrare. || Ἀποξενοῦμαι, Reus agor peregrinitatis, ξενίας ἁλίσκομαι, J. Poll. || Ἀποξενοῦμαι, Externum s. Peregrinum me esse simulo, 3 Reg. 14, (5.) Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἰσέρχεσθαι αὐτὴν, καὶ αὕτη ἀπεξενοῦτο, Dissimulabat seipsam, Bud. [" Eur. Hec. 1207. Valck. Hipp. p. 281. Diod. S. 1, 215." Schæf. Mss. * Ἀποξενωτέος, Aret. 117.] Ἀποξένωσις, ἡ, Peregrinatio, Migratio in externam regionem, Commoratio in extera s. peregrina regione, Commoratio extra patriam, et natale solum, Plut. (Pomp. 80.) Ὡς μὴ κατὰ πάντα μέμφωμαι τὴν ἀ. Est ἀποξένωσις, inquit Bud., Peregre agentis et cui peregrinari contigit. [Plut. 8, 576. * " Συναποξενόω, Theod. Prodr. p. 14." Boiss. Mss. Ἀποξεινόω, Opp. Ἁ. 1, 272.]

Ἀστόξενος, q. d. ἀστὸς καὶ ξένος, Cujus majores erant cives, cum ipse sit peregrinus, Eust. 405. ex (C) Ælio Dionysio, Ἀστόξενοι δὲ, οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι, καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι. Et addit, Qualis Agamemnon in Lydia. Affert et alias expp. e Paus., et aliis, quas vide ibid.: item p. 485. Vide et J. Poll. [Æsch. Suppl. 361. Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 57. * Αὐτόξενος, J. Poll. 3, 59. " Moschop. π. Σχ. 119." Boiss. Mss.] " Αὐτοξενεῖν, i. q. προξενεῖν, teste " Hes." [" Ad Timæi Lex. 57." Schæf. Mss.] Δορύξενος, q. d. Hasta partus hospes, Qui in bello hospitalem quandam amicitiam contraxit cum aliquo: ut Glaucus cum Diomede, ap. Hom. Item, Qui mittitur legatus de redimendis captivis. Soph. El. (45.) p. 82. meæ Ed. ὁ γὰρ Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Habes autem (Œd. C. 632.) p. 292. ἡ δορύξενος ἑστία. Vide etiam J. Poll., item Hes., Suid., Eust. Sed et in Δόρυ plura de hoc nomine invenies. [* Δύσξενος, J. Poll. 9, 22.] Ἐθελόξενος, vide Ἐθελοπρόξενος post Πρόξενος. " Ἐπίξενος, Hes. exp. ἐπι- " χθόνιος: quæ expos. suspecta est." [Gl. Peregrinus. " Hospes, Amicus, Clem. Alex. 378." Elberling. Mss.] (D)

Εὔξενος, VEL potius Εὔξεινος, Hospitalis, Amicitiæ hospitalis cultor, Qui erga peregrinos hospitaliter se gerit. Peculiariter autem tributum fuit hoc nomen Ponto, qui antea ab inhospitali feritate Axenus appellatus fuerat, Plin. Sed et Ovid. merito dictum fuisse Axenum docet his versibus, in quibus et vis Græcæ appellationis exprimitur, atque adeo ipsum etymum: Trist. 4, 4. Frigida me cohibent Euxini litora Ponti. Dictus ab antiquis Axenus ille fuit. Nam neque jactantur moderatis æquora ventis, Nec placidos portus hospita navis habet. Sunt circa gentes quæ prædam sanguine quærunt, Nec minus infida terra timetur aqua. Idem 3, 13. ita claudit, Dum me terrarum pars pene novissima Ponti Euxinus falso nomine dictus habet. Rursum alibi, Quem tenet Euxini mendax cognomine Pontus. Alibi vocat et Mare Euxinum, item Euxinum litus, item Euxini Ponti deformia litora, et alibi Sæva litora, Dum miser Euxini litora sæva peto, ubi etiam observa Euxinum sine adjectione dici. Εὔξεινον non dubium est quin Hospitalem interpretandum censuerit Ammianus sicut ἄξεινον s. ἄξενον Inhospitalem est interpretatus, ita scribens 2. Heniochi, Sindi, et Achæi, intendente sævitiam licentia diuturna, indidere mari nomen inhospitali; et a contrario per cavillationem Pontus Euxinus appellatur. Sed mutatam hanc appellationem ἀξένου in εὔξεινον per εὐφημισμὸν, dicerent potius Gramm.: atque ita Eust. ipsum loqui docui in Ἄξενος. || Εὔξεινος SEU Ἐύξεινος Jupiter, Apoll. Rh. 2, (378.) qui magis usitato cognomine Ξένιος, Hospitalis Jupiter, Qui præest hospitibus et illis favet, Qui jura dat hospitibus, Virg. [" Ad Charit. 280. 385. Markl. Iph. p. 242. 258. 280. 406. Proclus Epigr. 5. Philostr. 248. Boiss." Schæf. Mss.] Εὐξείνως, Hospitaliter. Item generalius, pro Amice, Benevole; nam pro φιλοφρόνως ex Apoll. Rh. (1, 963. 1179.) affertur.

Ἰδιόξενος, Cui peculiariter est amicitia hospitalis cum aliquo, et non cum tota civitate communis: Ἰδιόξενοι, inquit Eust., οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες, Inter quos est hospitii necessitudo. Lucian. (2, 201.) Οὔτε Ἀκραγαντίνων πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, ubi animadverte quemadmodum omnium urbis civium dicitur aliquis πρόξενος, ita unius ἰδιόξενον appellari. Vide et J. Poll. Hes. Suid. Amm. [" Mœr. 202. et n., ad Timæi Lex. 57. Ammon. 118. Valck. Anim. 198. ad Charit. 304. ad Herod. 463. ad Diod. S. 1, 545. 2, 151. Thom. M. 466. Bast Lettre 183. Τῶν ἰδίων ξένων, Dionys. H. 3, 1315." Schæf. Mss. Ἰδιόξενοι, ἴδιοι ξ., Lobeck. Phryn. 382.] Ἰδιοξενία, Amicitia illa hospitalis, Jus illud hospitii, Necessitudo illa. [" Toup. Opusc. 1, 171." Schæf. Mss.] Κακόξενος, VEL Κακόξεινος, Qui male se gerit erga hospites, peregrinos, Qui malevolus est hospitibus, [Od. Υ. 376. * Κακοξενία, Plut. Cat. Min. 12. " Charond. ap. Stob. S. 42. p. 289." Kall. Mss. * Πάνξενος, Athen. 466.] " Παράξενος, Peregrinus, s. Aliquantum peregrinus. " Exp. etiam Ignobilis, Illegitimus: sed sine exem- " plo." [Aristoph. Ἀ. 518. Themist. Or. 21. p. 255. Palæph. Fr. Gal. p. 62. 63. * " Παραξενόω, Nonn. Ms. v. ad Eudociam 241. * Παραξενέω, Hephæstio p. 81. Ed. Pauw." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Περίξενος, Cyr. Hier. Catech. 233.] Πολύξενος, VEL Πολύξεινος, Qui multos hospites habet, multos excipit hospitio, Hesiod. Ἔργ. (2, 333.) Μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Ubi quidam exp. πολύφιλος, Multos habens amicos. Ex (340.) affertur δαὶς πολύξεινος pro Convivio, ad quod vocati sunt multi amici, in quod multi amici symbolas contulerunt. Legitur et πολύξεινος οἶκος, ap. Eur. [Alc. 571.] AT Πολυξένη, Polyxena, Filia Priami et Hecubæ, [Eur. Hec. 40. Tro. 40. * " Πολυξενόομαι, Passim ut hospes vagor, Clem. Alex. 622. ex Eur." Elberling. Mss.]

Πρόξενος, Qui peregrinos hospitio excipit, non suo peculiariter, sed totius civitatis nomine. Unde a quibusdam, e quorum numero est Bud., redditur Publicus hospes. Æl. Dionys. ap. Eust. Πρόξενοι οἱ ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται, καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. Sed ipse Eust. in alio l. dicit πρόξενος significare ὁ ὑπὸ πόλεως ἠξιωμένος ἐν τῇ σφετέρᾳ προΐστασθαι ξένων: qualis Antenor ap. Trojanos, et quales οἱ βασιλικοὶ διοικηταί. Vide de hoc nomine J. Poll. etiam, item Suid., et Ammon. Dicitur autem interdum quidem πρόξενος τῆς πόλεως, vel cum alio hujusmodi gen., interdum vero, πρόξενος sine adjectione. Thuc. 8, (92.) Καὶ Θουκυδίδου τοῦ Φαρσαλίου τοῦ προξένου τῆς πόλεως παρόντος, Plato de LL. Ἐπειδὰν ἀκούσωσιν ὅτι τινός εἰσι πόλεως πρόξενοι, Aristot. Pol. 5. Ἦρξε τῆς στάσεως, καὶ τοὺς Ἀθηναίους παρώξυνε, πρόξενος ὢν τῆς πόλεως, Æschin. (90.) Πρόξενος ὢν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Sed et πρόξενος Ἀθηναίων, vel Λακεδαιμονίων, vel Θηβαίων etc. Thuc. 3, (2.) Πρόξενοι Ἀθηναίων, Plut. in Alcib. Πρόξενος μὲν γὰρ ἦν ὁ Ἀλκιβιάδης τῶν Λακεδαιμονίων. Sic Lucian. (2, 201.) Οὔτε Ἀκραγαντίνων πρόξενος ὤν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος: de q. l. dixi et in Ἰδιόξενος. Affertur au-

tem ex Æschine et cum dat. Πρόξενος ὢν Θηβαίοις. A Sine adjectione vero, ut ap. eund. Thuc. 2. Οἱ Ἀθηναῖοι πρότερον πολέμιον νομίζοντες, πρόξενον ἐποιήσαντο. Dicuntur autem et urbes πρόξενοι esse inter se, quæ sibi vicissim illud hospitalitatis officium præstant. Ceterum sciendum est πρόξενος a Schol. Thuc. exponi etiam simpliciter φίλος in aliquot ejus ll. || Πρόξενος, metaph. Qui aliquid procurat s. procuravit cuipiam, et quidem aliquid vel boni, vel etiam mali. Eust. postquam priorem illam nominis πρόξενος signif. tradidit, quam supra ex eo attuli, subjungit, hinc per metaph. vocari, qui est καλοῦ τινος ἢ κακοῦ αἴτιος: ut ἀπωλείας πρόξενος, aut φθορᾶς, aut etiam σωτηρίας, vel ὑγείας. Sic autem appellatur, inquit, tanquam παρ' ἑαυτῷ ξενίσας τὸ πρᾶγμα, εἶτα ἑτέροις διαπεμψάμενος, Quasi qui rem illam hospitio exceperit, ac deinde ad alios transmiserit. Dico igitur πρόξενον alicui esse rei alicujus, dici Eum qui ei illam procuravit, s. Qui ei auctor est illius. Sed verbi Procuro usum sunt qui non probent. At Bud. πρόξενον interpr. Conciliativum, in Greg. Μυστήριον B ὑψηλόν τε καὶ θεῖον καὶ τῆς ἄνω λαμπρότητος πρόξενον. Eundemque usum habere ait in isto l. Τὰ δύσπεπτα τῶν σιτίων, νόσων πρόξενα γίνεται. [" Thom. M. 467. 743. ad Charit. 443. Wakef. Ion. 1058. Phil. 1095. Jacobs. Anim. 141. Anth. 7, 175. ad Diod. S. 1, 562. T. H. ad Plutum p. 285. Bast Lettre 184. Mori Ind. ad Xen. H. Gr., Paus. 1, 361. Alciphr. 34. 104. 450. Toup. Opusc. 1, 380. Ammon. 118. Valck. Anim. 198. Koen. ad Greg. Cor. 259. ad Herod. 463. 627. 684. Conciliator, Brunck. Aristoph. 2, 68. Πρ. ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 44. Ὀφθαλμὸς γὰρ φιλίας πρόξενος, Achill. Tat. 35." Schæf. Mss.] Προξενία, Hospitalis illa amicitia, Hospitii necessitudo, inquit Bud., et privata et publica, Dem. (475.) Προξενίαν, εὐεργεσίαν, ἀτέλειαν ἁπάντων. Apud Xen. Ἑλλ. 6, (3, 4.) Callias quandam suam ad Lacedæmonios orationem ita orditur, Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχων παρεδίδου τῷ γένει. Et in plur. ap. Æschin. (59.) Προξενίας τινὲς εὑρημένοι ἐν ταῖς ἔξω πόλεσι, διεπράττοντο ἀναγορεύεσθαι ὅτι C κ. τ. λ. Sed quod dicit Bud. privatam etiam necessitudinem hospitii ita vocari, aliorum locorum testimonio indigere videtur. [" Thom. M. 743. Bast Lettre 53. ad Xen. Eph. 252. ad Herod. 25. 627. Koen. ad Greg. Cor. 260. Locella ad Marbod. 155." Schæf. Mss.] Προξενέω, Sum πρόξενος, Hospes publicus, Hospitio excipio nomine civitatis, Dem. (252.) Καὶ τοῦ Φιλιστίδου τότε πρέσβεις παρά σοι κατέλυον, Αἰσχίνη, καὶ σὺ προὐξένεις αὐτῶν, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 24.) Ταῦτα δ', ἔφη, ἐγὼ προθυμοῦμαι, σῶσαι ὑμᾶς βουλόμενος, διά τε τὴν τοῦ πατρὸς φιλίαν πρὸς ὑμᾶς, καὶ διὰ τὸ προξενεῖν ὑμῶν, Quoniam hospitii necessitudo mihi vobiscum intercedit. || Προξενῶ σοι τοῦτο metaph., sicut et de πρόξενος dictum est, Hujus rei sum tibi auctor, Hanc rem tibi comparo, comparare conor, Lucian. (1, 550.) Ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν. In VV. LL. e Plut. Solone (2.) Προξενοῦσα φιλίας βασιλέων, Ad regum comparandas amicitias valens. Προξενῶ, inquit Bud., συνίστημι significat, et μνηστεύω: et dativo jungitur, ut D προξενῶ σοι τοῦτο, Stipulor s. Concilio tibi, et comparare contendo. Plut. Οἱ ταύτην Καίσαρι τὴν τιμὴν προξενοῦντες, Greg. Τί τὸ ταύτας σοι προξενοῦν τὰς μονάς; Mansiones cœlestes tibi concilians et comparans? Dionys. de Cœl. Hier. Τῆς σῆς δ' ἂν εἴη νοερᾶς καὶ διακριτικῆς ἐπιστήμης, ἢ παρ' ἑαυτοῦ τι τοῦ ὄντως ἀληθοῦς συγγενέστερον ἐξευρεῖν, ἢ παρ' ἑτέρου μαθεῖν, θεοῦ δηλαδὴ διδόντος τὸ ῥῆμα, καὶ προξενούντων ἀγγέλων. Quibus exemplis subjungit hoc e Dem. Ἐμεμφόμην αὐτῷ, λέγων οἷον ἄνθρωπον προὐξένησέ μοι, ubi προξενεῖν accipi ait pro Conciliare, et συνιστάναι, ac notum facere. Sed fortassis addere possimus Commendare. In illo autem Plut. l., Οἱ ταύτην Καίσαρι τὴν τιμὴν προξενοῦντες quidam interpr. Qui istum honorem Cæsari procurabant: verum sunt quibus non satis placeat hic verbi Procuro usus, sicut ante admonui. Ut autem πρόξενος dicitur aliquis rei non solum bonæ, sed et malæ, sic etiam

προξενεῖν aliquid mali dicitur, Greg. Naz. Προξενεῖν κίνδυνον τῇ πόλει. || Προξενῶ, Sum interpres et conciliator versurarum aliorumque contractuum, de quibus tractatus est brevis in Pand. sub titulo de Proxenetis, Dem. (1250.) Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν ἀρκέσαντι Παμβωτάδῃ [Ἀρκ. παμβ.] ὧν [ὃν] αὐτὸς οὗτος προὐξένησεν, Oppono igitur pignori cœnacularias ædes sedecim minarum nomine, quas Pambolades mihi suppeditavit, isto interprete versuræ faciendæ: (1237.) Ἐγὼ δὲ προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν, Sum proxeneta omnium negotiatorum Heracleensium. Hæc Bud., qui etiam priorem l. huic signif. verbi προξενῶ tribuit. Qua in re ab illo dissentio, cum videamus πρόξενος, a quo fit hoc verbum, generaliter accipi. [" Thom. M. 467. 743. Jacobs. Anim. 141. Longus p. 89. Vill., ad Mœr. 303. Græv. Lectt. Hes. 619. Valck. Anim. ad Ammon. 201. Soph. Œd. T. 1483. Trach. 726. Commendo, Plut. Mor. 1, 622. Γάμον ὁ πατήρ μοι προξενεῖ, Achill. Tat. p. 27. Πένθος αὐτῷ προξενεῖ, 29." Schæf. Mss.] " Προυξενεῖς, Hesychio ξενίζεις: quod " et προξενεῖς, rectius." [Προξένησις, Gl. Conciliatio.] Προξενητής, Proxeneta, Pararius, Qui est velut conciliator, interpres et internuntius ad paciscendum s. stipulandum. A Bud. exp. Conciliator et Interventor, quasique Conglutinator hominum inter se stipulantium et spondentium, aut quemvis contractum conventumque ineuntium. Apud Senecam Proxenetæ non semel pro Iis qui nominibus faciendis intervenire solent. Ulpian. Si proxeneta intervenerit faciendi nominis. Bud. in isto Demosth. l. Ἐγὼ δὲ προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν, vertit, Sum proxeneta omnium negotiatorum Heracleensium. [Gl. Conciliator, Proxeneta.] FEM. Προξενήτρια, Conciliatrix etc. Exp. et προμνήστρια. [Gl. Conciliatrix. " Schol. Eur. Hipp. 594. Suid. 3, 189." Wakef. Mss. * " Προξενητικός, Concilians, Cyrill. Hieros. 233." Elberling. Mss.] Προξενητικόν, Merces quæ proxenetis solvitur. [* Συμπροξενέω, Eur. Hel. 145. * " Προξενίζω, Buttm. Schol. Od. A. 277. Schol. Eur. Or. 13. 814. Phœn. 1569." Elberling. Mss. * " Προξένισις, non * Προξένησις, Schol. Metricus Pindari Ὀ.. 3. * Ἀπρόξενος, Extraneus, Æsch. Suppl. 247.] Ἐθελόπροξενος, Qui est publicus hospes, idque ultro, i. e. Qui ultro suscepit hoc munus excipiendi hospitio peregrinos, nomine civitatis, cum alioqui iis qui πρόξενοι dicuntur, demandari soleret a civitate, Thuc. 3, (70.) p. 107. Ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοῦ δήμου προειστήκει, ubi Schol. Ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος (sub. πρόξενος) καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐκ τῆς πόλεως. Et subjungit, Οἱ γὰρ πρόξενοι κελευόμενοι ἐκ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγίγνοντο: quæ verba Suid. quoque habet. Hes. exp. ἑκὼν πρόξενος. Sed nequaquam assentior iis qui Latine interpr. simpliciter Voluntarius hospes, cum e præcedentibus pateat πρόξενος non posse reddi simpliciter Hospes. AT VERO Ἐθελόξενος ap. J. Poll. (3, 59.) legitur, sed mendose, ut opinor, pro ἐθελοπρόξενος, præsertim cum e Thuc. afferat, ap. quem haberi ἐθελοπρόξενος docui modo. Adjuvat autem conjecturam meam et quod sequitur ap. Eund. Ποιεῖ δὲ ταῦτα καὶ ἐθελοπρόξενος: nec enim dubito quin utrobique eand. vocem ille scripserit. At quidam hunc errorem non animadvertentes, interpr. ἐθελόξενος, Qui voluntarie peregrinatur, ut qui legatione libera olim ap. Romanos regiones exteras invisebant. Et, quod ineptissimum est, a Thuc. ita usurpari tradunt.

[* Φιλόξενος, Gl. Hospitalis, Eur. Alc. 812. 833. Cycl. 125. Æsch. Choëph. 654. Suppl. 933. Aristoph. Σφ. 82. Xen. Ἑλλ. 6, 1, 3. " Ad Od. Υ. 376. * Φιλοξένη, Porson. Med. p. 64. Præf. ad Hec. p. xi. Lobeck. Aj. p. 242. * Φιλόξειος, Jacobs. Anth. 8, 358. 391. 9, 373." Schæf. Mss. * Φιλοξένως, Isocr. Paneg. p. 114, 8. Cant. * Φιλοξενέω, Strabo 10. p. 722. * Φιλοξενία, Gl. Hospitalitas, Apoll. Rh. 3, 1107. Herod. V. Hom. c. 7. Polyb. 4, 20, 1. Orph. Arg. 503. * " Φιλοξένημα, Theod. Prodr. 109. Nicet. Eugen. 6, 244. 7, 304." Boiss. Mss. * Ἀφιλοξενέω, Cyrill. in Jo. 4. p. 284. * Ἀφιλοξενία, Clem.

Rom. Ep. ad Cor. 1, 35. * Φιλοξένιος, J. Poll. 6, 78. * " Φιλοξενικὸς, Eust. 120, 4." Seager. Mss. * Φιλοξενίζω, Schol. Soph. El. 96. * Φυγόξενος, Pind. 'Ο. 11, 16.]

Compp. alia, in quibus nomen ξένος non manet integrum, præpositum alioqui, sicut et in compp. primæ classis, non postpositum.

Ξεναγὸς, ET Ξεναγωγὸς, Ductor hospitum, i. e. Qui hospitibus s. peregrinis dux viæ est, ad visenda singula urbium loca. A Bud. ξεναγωγοὶ esse dicuntur Qui hospites ad ea quæ visenda sunt ducere solent: quos Perductores appellant Plaut. et Cic. HINC Ξεναγέω, ET Ξεναγωγέω, Duco hospitem ad ea quæ visenda sunt, Charon ad Mercurium, ap. Lucian. (1, 488.) Αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἅιδου, ἐς τὸ φῶς ἀνελήλυθα· καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν· καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα: Deduces me locorum ignarum, quippe peregrinum, Bud. Menippus dicit Mercurio ap. eund. Lucian. (408.) Ποῦ δὲ B οἱ καλοὶ ἢ αἱ καλαί εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ, ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα; Deducito, Bud. Vide et Comm. 423. Ξεναγεῖν Hes. et Suid. volunt significare etiam ξενοδοχεῖν. Itidemque Bud. affert pass. ξεναγεῖσθαι pro Hospitio suscipi, e Greg. Ἐπειδὰν οὖν τις ἐπιστῇ τῶν νέων, πρῶτον μὲν ξεναγεῖται παρά τινι τῶν προειληφότων, ἢ φίλων, ἢ συγγενῶν. Idem h. l. Platonis Phædro, Ὥστε ἄριστά σοι ἐξενάγηται, vertit, Optime officio hospitis suscipiendi functus es. Sed in h. Ejusd. l., et quidem qui sumtus est ex eod. Dialogo, ξεναγουμένῳ vertit simpliciter Peregrino: Ξεναγουμένῳ γάρ τινι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. || Ξεναγῶ, Peregrinos instituo moribus patriis, Theodor. H. E. 1. Ἴβηρας δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γυνὴ δορυάλωτος πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐξενάγησεν, Edocuit Christianismon, i. e., ut ibid., ad Christianismon ἐγένετο ποδηγὸς, Bud. AT Ξεναγωγεῖν e Dionysio Areop. affert pro Hospitem suscipere, Hospitio suscipere, s. ὡς ξένον δεξιοῦσθαι. || Ξεναγὸς, ab ea nominis ξένοι signif., qua dicitur de externis militibus, Ductor s. C Dux externorum militum, Qui præest s. imperat externis militibus, Thuc. 2, (75.) Λακεδαιμονίων δὲ οἱ ξ. ἑκάστης πόλεως ξυνεφεστῶτες ἠνάγκαζον ἐς τὸ ἔργον, Schol. οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες. Observa autem gen. ἑκάστης πόλεως ita poni quasi præcederet τῶν ξένων, ita nimirum dicendo, οἱ τῶν ἑκάστης πόλεως ξένων ἡγεμόνες: adeo ut recte h. l. ita redditus sit, Lacedæmoniis qui peregrinis singularum civitatum militibus duces erant. Utitur et Xen. hoc nomine, (Ἑλλ. 5, 1, 30.) Διέπεμπε δὲ καὶ ξεναγοὺς ἐπὶ τὰς πόλεις: ibid. (2, 7.) Καὶ ἔπεμπον μὲν αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι κατὰ κώμην ἑκάστην ξεναγόν. Exp. autem Bud. et generalius nomine Dux. [" Ξεναγὸς, Porson. Or. 26. Timæi Lex. 186. et n., Valck. Phœn. p. 8. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 47. Ξεναγωγὸς, ibid." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 430. * " Ξενηγὸς, Porson. l. c. Ξεναγέω, ad Charit. 447. Heind. ad Plat. Phædr. 199. ad Timæi Lex. 186. Bergler. ad Alciphr. 104. ad Lucian. 1, 412. 491." Schæf. Mss. * Ξενάγησις, Appian. B. C. 5, 74.] Ξεναγία, Munus ejus qui est D dux militum externorum; sed ita vocatur etiam Certus militum numerus, de quo lege Ælian., item Tractatum de Vocabulis militaribus. [Anecd. Bekkeri p. 284. * " Ἀξενάγητος, Pseudo-Diog. Epist. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 262. * Ἀξεναγώγητος, Eust. p. 2." Boiss. Mss. * " Ξεναγίζω, ad Mœr. 271." Schæf. Mss. * Ξενακουστέω, unde *ξενηκούστησαν ap. Etym. Havn. Blochii et Mag. p. 980.] Ξεναπάτη, ἡ, VEL Ξεναπατία, Deceptio hospitis. Affert Bud. hoc ξεναπατία e Plat. Epist. 7. (p. 149.) scribens dici ead. forma qua δουλαπατία: at ξεναπάτη ex Eur. affertur ab J. Poll. " Ξειναπάτης, Io-" nice pro ξεναπάτης, Hospitum deceptor s. Pere-" grinorum deceptor, ap. Eur." [Med. 1392. Ξεναπάτης, Tro. 866. Sthen. Fr. 9. Pind. 'Ο. 10, 42. Anecd. Bekkeri p. 109. Vide Bentl. ad Mill. 469.] Ξενηλατέω, Peregrinos expello, Hospites expello, Expello tanquam peregrinum, Abigo ceu solent abigi peregrini. A Bud. exp. Externos ejicio, Ut alienos

A abigo, e Plut. (8, 903.) Τὴν γὰρ ἀηδόνα ταῖς αὐταῖς τραγῳδίαις ἔνοχον οὖσαν οὐκ ἀπείργουσιν, οὐδὲ ξενηλατοῦσιν. Pass. ex Aristoph. (Ὄρν. 1012.) ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι ξενηλατοῦνται. [" Diod. S. 2, 543." Schæf. Mss.] Ξενηλασία, ἡ, Peregrinorum expulsio, ejectio, Thuc. 2, (39.) Τήν τε γὰρ πόλιν κοινὴν παρέχομεν, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε ξενηλασίαις ἀπειργομέν τινα ἢ μαθήματος ἢ θεάματος, Plato de LL. 12. Ὀνομάσι τε χαλεποῖς ταῖς λεγομέναις ξ. χρωμένους, καὶ τρόποις αὐθάδεσι καὶ χαλεποῖς, Aristot. Polit. 2. Ξενηλασίας πεποίηκε. Sed additur sæpe gen. ut ap. eund. Thuc. (1, 144.) Ἢν καὶ Λακεδαιμόνιοι ξενηλασίας μὴ ποιῶσι μήτε ἡμῶν μήτε τῶν ἡμετέρων ξυμμάχων. Sed et rei alicujus ξενηλασία fieri dicebatur: Ξενηλασίαν τεχνῶν ἐποιεῖτο, Plut. Lycurgo (9.) Itidemque Ξενηλασίαν παιδευμάτων ἐποιοῦντο, ap. Eund. (6, 881.) Et in Apophth. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἁπάντων τῶν περισσῶν ξενηλασίαν ἐποιήσατο· διὸ οὔτε ἔμπορος, οὔτε σοφιστὴς, οὔτε μάντις ἢ ἀγύρτης, οὔτε τῶν κατασκευασμάτων δημιουργὸς εἰσῄει εἰς τὴν Σπάρτην. Idem (8, 90.) Ἀλλὰ χρυσοχόων καὶ τορευτῶν καὶ μυρεψῶν καὶ μαγείρων καλῆς καὶ σώφρονος γενομένης ξενηλασίας τῶν ἀχρήστων. Quibus in ll. dicitur de rebus quæ non secus expelluntur et rejiciuntur ac peregrini expelli submoverique solent. [* Ξενουργὸς, unde * " Ξενουργέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 168." Boiss. Mss. Pisid. Opif. 402. 416.]

Ξενοσύνη, VEL potius Ξεινοσύνη, cum Poëticum sit vocab., Hospitalis amicitia, Hospitii necessitudo, Hospitii jus, Od. Φ. (35.) Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν, Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος. In prosa dicitur ξενία.

Ξένως, Peregrine, Peregrinorum more: quod tamen dicitur potius ξενικῶς. || At vero ap. Plat. Apol. init. Ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως, cum dixisset, Νῦν ἐγὼ πρῶτον ἐπὶ δικαστήριον ἀναβέβηκα, ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα. Et quia dixerat ξένως ἔχω, subjungit, Ὥσπερ οὖν ἂν εἰ τῷ ὄντι ξένος ἐτύγχανον ὢν, ξυνεγινώσκετε δήπου ἄν μοι κ. τ. λ. ubi reddi posse existimo Peregrinus sum in hoc sermonis genere, hac sermonis forma, Peregrinus fuerim in utendo verbis hic usitatis: sicut Cic. dixit, Neque peregrinum ac hospitem in agendo esse debere; sed malim, inversa orationis structura, reddere, Peregrina mihi vestra ista sermonis forma. Quæ cum dico, non sum immemor loci cujusdam Ciceronis in quo dixit Aures peregrinari, sed huic minime illud genus loquendi convenire puto. [" Thom. M. 641. Valck. ad Ammon. 100." Schæf. Mss. * Ξείνηθεν, Opp. 'Α. 4, 153.]

Ξενόω, Hospitio excipio, suscipio. Sed usitatior est pass. Ξενοῦμαι, Hospitio excipior, Hospitor, Deversor, Xen. K. 'Α. 7, (8, 4.) Ἐνταῦθα δὲ ξενοῦται Ξενοφῶν παρ' Ἑλλάδι τῇ Γογγύλου μητρί. || Ξενοῦμαι, Hospitio jungor, conjungor, s. Hospitii necessitudine, (8, 3.) Καὶ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀφικνεῖται Βίτων καὶ ἅμα Εὐκλείδης χρήματα δώσοντες τῷ στρατεύματι, καὶ ξενοῦνται τῷ Ξενοφῶντι. [Soph. Ph. 303. Æsch. Ch. 700. Suppl. 934. " Thom. M. 338. Wakef. Ion. 838. Phil. 303. Musgr. Herc. F. 965. Fischer. ad Palæph. 40. 194. Ind. v. Ἐπιξ. Mœr. 167. et n., Valck. Hipp. p. 281. Diatr. 23. ad Herod. 447." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 361.] Ξεινοῦσθαι, ap. Herod. pro eod., sicut dicitur ξεῖνος pro ξένος, et alia, 6. Πόλιες γὰρ αὗται μάλιστα δὴ τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ἀλλήλῃσι ἐξεινώθησαν, Duæ enim illæ civitates, omnium quas novimus maxime inter se hospitio conjunctæ fuerunt, Bud. [* Ξένωσις, Eur. Herc. F. 965.] Ἐπιξενοῦμαι, Hospitio excipior, suscipior, Hospitor, sicut et ξενοῦμαι: sed minus usitatum hoc quam illud. Dem. (1224.) Διὰ γὰρ τὸ Πασίωνος εἶναι, καὶ ἐκεῖνον ἐπεξενῶσθαι πολλοῖς, Plut. Numa (4.) Σοφοκλεῖ τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπιξενωθῆναι λόγος ἐστὶ, Aristot. Polit. 7. Τὸ γὰρ ἐπιξενοῦσθαί τινας ἐν ἄλλοις τεθραμμένους νόμοις ἀσύμφορον εἶναί φασι πρὸς τὴν εὐνομίαν, Hospitaliter excipi, Hospitio conjungi, Bud. ubi tamen fortasse potest accipi simplicius, ut mox docebo. || Ἐπιξενοῦσθαι, Peregrinari, Peregre agere, Isocr. Epist. ad Jasonis Liberos (init.) Μάλιστα μὲν τὸ μὴ δύνασθαι πλανᾶσθαι, καὶ τὸ μὴ πρέπειν ἐπιξενοῦσθαι

τοῖς τηλικούτοις. J. Poll. quoque tradit ξενοῦσθαι vel ἐπιξενοῦσθαι esse ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν: qua ego in signif. dixerim potius accipiendum illud ἐπιξενοῦσθαι in l. c. Aristot. At vero in Synes. Ep. 4. Σὺ μὲν οὖν ἀρετῇ λογιῇ τὴν φιλοφροσύνην τῶν ἐγχωρίων, ἣν εἰς τὰς ἐπιξενουμένας ἐνδείκνυνται, Tu igitur virtuti tribues, vel acceptam feres, comitatem incolarum quam erga mulieres peregre advenientes exhibent, vel mulieribus quæ peregre advenerunt. Ita enim hic reddendum censeo hoc partic. Nisi quis uno verbo Peregrinas aut Exteras reddendum putet: ut ἐπιξενουμένας nihil aliud sit quam ξένας: sed mihi nequaquam hæc interpr. æque placuerit, licet eund. alioqui sensum efficiens, quod ἐπιξενοῦσθαι quandam Motus ad locum signif. includere videatur. [" Callim. 1, 474. Thom. M. 338. 639. Brunck. Soph. 3, 511. ad Mœr. 167. Diod. S. 1, 372. Fischer. Ind. Palæph. et ad p. 181. Sophronius." Schæf. Mss. * Ἐπιξεινόω, Apoll. Rh. 2, 764. * Ἐπιξένωσις, Philostr. Icon. 3, 13. Diod. S. 2, 582. * Προεπιξενόω, Lucian. 2, 799. * Καταξενόω, Æsch. Choëph. 704. * " Προσξενόω, Valck. Phœn. p. 7. Hipp. p. 281." Schæf. Mss.] Ξενὼν, ῶνος, ὁ, Hospitium, Deversorium, καταγωγὴ, καταγώγιον ap. Plat., ut testatur J. Poll.: quem et sequens locum hunc dedi isti nomini. Postquam enim dixit, Τὸ μέντοι ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν, Ξενοῦσθαι καὶ Ἐπιξενοῦσθαι ἔλεγον, subjungit, Ὅθεν καὶ τὴν καταγωγὴν, Ξενῶνα. Paulo post autem, Καὶ τὸ καταγώγιον, Ξενῶνα Πλάτων. [" Toup. Opusc. 1, 468. Emendd. 2, 236. Phryn. Ecl. 107." Schæf. Mss.] " Ξεινοῦσσαι, Hesychio sunt ξενῶνες."

Ξένιος, ὁ, VEL Ξείνιος, Hospitalis, Ad hospitem s. peregrinum pertinens, aut Ad hospites. Fem. ξενία, pro quo ξενίη Ionice ap. Hom., ut ξενίη τράπεζα, Hospitalis mensa, Mensa qua excipiuntur hospites: Od. Ξ. (158.) Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα: qui versus legitur et Od. Ρ. (155.) atque Υ. (230.) || Ξένιος Ζεὺς ap. Eund., itidemque ap. ejus posteros, Hospitalis Jupiter, Jupiter hospitum custos, In cujus tutela sunt hospites, Qui hospitibus præest. Possumus enim hisce omnibus modis circumloqui signif. illius epitheti. Quinetiam, e Virg., Qui jura dat hospitibus. Cic. Hospitalem vocavit de Fin. 3. Od. Ξ. (389.) Ἀλλὰ Δία Ξένιον δείσας, αὐτόν τ' ἐλεήσας, I. (270.) Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. Et alibi dicit, μῆνιν Διὸς Ξενίου. [" Ξένιος, Jacobs. Anth. 6, 238. 10, 327. Musgr. Cycl. 353. Pro ξένος, ad Herod. 402. Ζεὺς ξ., Aristotel. 1. Jacobs. Anth. 7, 240. ad Timæi Lex. 193. Toup. 2, 263. ad Lucian. 1, 322. Ξ. τράπεζα, Wakef. Diatr. 28." Schæf. Mss.]

Ξένιον VEL Ξείνιον substantive, AUT Ξεινήϊον Poëtice, Hospitale munus s. donum. Quod datur hospiti. Sæpe autem et in plur. Ξένια, item Ξεινήϊα. Od. Θ. (389.) Ἀλλ' ἄγε, οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὡς ἐπιεικές, (I. 268.) ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα Ἱκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον, ἠὲ καὶ ἄλλως Δοίης δωτίνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν. Ad quæ respondet Cyclops aliquanto post, Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι, Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι ξεινήϊον ἔσται. Quo e responso natum est Prov. Ἡ τοῦ Κύκλωπος δωρεὰ, Cyclopis donum. Animadverte autem, in hoc Proverbio ξεινήϊον exponi nomine δωρεὰ, alioqui generaliori. Eo autem usus est Lucian., et cum illum ipsum Homeri l. affert, (1, 636.) Οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖσθαι ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὖτιν κατέδομαι. At Plut. dixit Κυκλώπειον γέρας. Quod autem ibi Hom. dicit ξεινήϊον, id in prosa diceretur ξένιον: quo utitur Dem. Phal., de eod. loquens Homeri l., Τὸ οὖν, inquit, Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι, τοὺς δὲ λοιποὺς πρώτους, τὸ τοῦ Κύκλωπος ξένιον, ubi etiam facete hoc Cyclopis dictum appellat ἀστεϊσμόν. Synes. Ep. 4. Καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρὶ, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδὶ, φέρων ἀεί τι μοι ξένιον, ὁ μὲν ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. Frequens est et plur., uti dixi, ξένια s. ξείνια, vel ξεινήϊα, Il. Σ. (408.) Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλὰ, Od. Δ. (33.) Ἦ μὲν δὴ νῶϊ

A ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε Ἄλλων ἀνθρώπων κ. τ. λ. Alicubi vero et ξεινήϊα δῶρα dicit idem Poëta: Ω. (272.) Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα οἷα ἐῴκει. In soluta autem oratione plur. ξένια. Xen. Ἑλλ. 7, (2, 3.) Καὶ μὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἄλλως τε ἐτίμων αὐτοὺς καὶ βοῦν ξένια ἔπεμψαν. Sed alioqui fuisse alia quibus nomen ξενίων tributum sit, et quidem a pictoribus, docet Vitruv. 6, 9. qui postquam scripsit, Præterea dextra ac sinistra domunculæ constituuntur habentes proprias januas, triclinia, et cubicula commoda, uti hospites advenientes non in peristylia, sed in ea hospitalia recipiantur: subjungit, Nam cum fuerunt Græci delicatiores et a fortuna opulentiores, hospitibus advenientibus instruebant triclinia, cubicula, cum penu cellas: primoque die ad cœnam invitabant, postero mittebant pullos, ova, olera, poma, reliquasque res agrestes: ideo pictores ea quæ mittebantur hospitibus, picturis imitantes, ξένια appellarunt. Ita patres familiarum in hospitio non videbantur esse peregre, habentes secretam in his hospitalibus libertatem. Hæc ille. Dem. autem in Or. π. Παραπρ. appellavit

B ξένια, quæ Lat. Lautia dixerunt, sc. Dona legatis exteræ gentis dono missa: quam Lat. vocem et Plut. exponens, non dicit simpliciter ξένια, sed τὰ πεμπόμενα τοῖς πρέσβεσι ξένια. || Ξενίων τυχὼν ap. Herod. Hospitio exceptus, Bud. Affertur autem ex Eod., ἐπὶ ξείνια καλεῖν, pro Ad hospitium invitare, Hospitio invitare. [" Sic Herod. 2, 107. et sæpius alibi: cf. Schweigh. Var. Lectt. ad 5, 18." Schw. Mss.] Itidem vero et ceteri Scriptt. dicunt ἐπὶ ξένια καλεῖν: sed in quibusdam ll. legitur et ἐπὶ ξενίᾳ, ut docebo in Ξενία. At ἐπὶ ξένια δέχεσθαι Bud. ait videri positum pro Lautia præbere, ap. Xen. (K. Ἀ. 6, 1, 2.) || Idem ap. Plut. ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, exp. Qui est ab hospitiis, super hospitia comitatus, qui Mareschallus hospitiorum vulgo appellatur, inquit. || Ξένιον, Lenticulæ species, sed rarior, cum tamen vari lenticulæque ceteræ vulgo notæ sint. Est autem rubicundior et inæqualior, Cels. 6, 5. Fortasse vero ex eo, quod non sit frequens nec ita nota ut ceteræ, nomen hoc accepit: quasi præ ceteris quodammodo sit pere-

C grina. Quod tamen ego e sola conjectura habeo. [" Philostr. 18. Boiss., ad Charit. 438. Wolf. in Add. ad Xen. Ἑλλ. Schneid. p. 114. Valck. Phœn. p. 428. Ξένια, Musgr. Hel. 1685. Wakef. Trach. 577. Jacobs. Anth. 6, 401. ad Lucian. 2, 239. Toup. Opusc. 1, 469. ad Od. Ο. 513. ad Herod. 348. Ξείνια, Jacobs. Anth. 6, 401. 10, 406. 11, 352. Δῶρα καὶ ξένια, Plut. Mor. 1, 684. Wolf. ad Xen. Hell. 114. Ἐπὶ ξένια καλεῖν, ad Diod. S. 1, 608. Jacobs. Anth. 10, 142." Schæf. Mss.]

Ξενία, ἡ, Peregrinitas: οἱ ξενίας διωκόμενοι s. φεύγοντες, Peregrinitatis rei: i. e. Qui ob id rei sunt, quod se pro civibus gesserint, juraque civilia usurparint, cum essent peregrini, Bud. Tale est ξενίας ἁλίσκεσθαι ap. Lucian. (3, 232.) J. Polluci ξενίας γραφὴ est κατὰ τῶν παρεγγεγραμμένων: et δωροξενίας quoque, ἂν διαφθείρωσι τοὺς δικάζοντας. || Ξενία, ET Ξεινίη Ionice, Hospitii necessitudo, Hospitalis amicitia, Hospitii jus. Sed et una voce Hospitium reddere non dubitarim, idque e Cic., ut paulo post do-

D cebo. Thuc. 8, (6.) p. 266. meæ Ed. Ξυνέπρασσε γὰρ αὐτοῖς καὶ Ἀλκιβιάδης, Ἐνδίῳ ἐφορεύοντι πατρικὸς ἐς τὰ μάλιστα ξένος ὤν· ὅθεν καὶ τοὔνομα Λακωνικὸν ἡ οἰκία αὐτῶν κατὰ τὴν ξενίαν ἔσχεν. Plut. (9, 249.) Ἐπεὶ γὰρ ἑλὼν Πραίνεστον ὁ Σύλλας ἔμελλε τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἀποσφάττειν, ἕνα δὲ ἐκείνων ἠφίει διὰ τὴν ξενίαν. Herod. Ξεινίην τῷ βασιλεῖ συνεθήκατο: [cf. 1, 27.] Et ξεινίην διαλύεσθαι ap. Eund. quod exp., Jus hospitii dissolvere. Interdum vero copulatur ξενία cum nomine φιλία: Dem. pro Cor. Προσεποιοῦ φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναί σοι πρὸς αὐτόν. Sic autem et in alio ejusd. Orationis l. Possumus autem, ut opinor, ξενία μοι ἐστὶ πρὸς αὐτὸν, reddere e Cic. Hospitium mihi cum eo est, intercedit; Junctus sum illi hospitio, quod et κοινωνῶ ξενίας αὐτῷ dixit Plut. Quinetiam ut ἀνανεώσασθαι τὰς παλαιὰς ξενίας dixit Isocr., sic Renovare vetus hospitium, Ciceronem dixisse videmus, pro Deiotaro. Idem nomen Amicitia cum nomine Hospitium copulat, ut φιλία cum ξενία

copulari docui paulo ante. Sciendum est porro sæpe dici de eo, cui est hæc ξενία πρός τινα: unde sicut φιλία et ξενία, sic φίλος et ξένος aliquis esse dicitur: sic tamen ut ξένον esse plus sit quam esse φίλον, et quicunque est ξένος, idem sit etiam φίλος, at non contra: unde cum dicit Demosth. φίλους καὶ ξένους particula καὶ valet i. q. Atque adeo: perinde ac si diceret Non solum φίλους, sed ξένους etiam. Sic vicissim de eo, cui negat ullam prorsus amicitiam aut necessitudinem intercessisse cum alio, dicit, Quomodo illi erat ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος; q. d. Quomodo ξένος, aut saltem φίλος, aut etiam, quod his minus est, γνώριμος? Idem vero de φιλία καὶ ξενία, et ξενία ἢ φιλία sentiendum est. Sed hoc addo, sicut ξένος generalius interdum poni videtur pro Amico, sic et ξενίαν alicubi generalius pro Amicitia positum videri; atque ita exp. Bud. ξεινίην ap. Herod. In illo tamen Thuc. 1., quem paulo ante protuli, non lubenter assentior ejus Scholiastæ ξενίαν exponenti simpliciter φιλίαν, Amicitiam. || Sicut autem ἐπὶ ξένια καλεῖν dici docui pro Hospitio invitare s. Ad hospitium, sic et ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν alicubi legitur in ead. signif.; sed ego ll. hosce suspectos habeo, et vel ἐπὶ ξένια, a nominativo sing. ξένιον, vel ἐπὶ ξενίαν reponendum censeo: quod ap. Philon. legitur, alioqui tamen rarum. [" Thom. M. 639. ad Charit. 438. 780. Jacobs. Anth. 10, 400. Bentl. ad Callim. p. 28. Paus. 1, 313. Toup. Opusc. 2, 137. Herod. 349. 556. ad Diod. S. 1, 357. Accusari ξενίας, Ruhnk. ad Rutil. p. 40. Ξενίαν συντίθεσθαι, Koen. ad Greg. Cor. 236. ad Herod. 215. Ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν, Jacobs. Anth. 10, 142. ad Diod. S. 1, 322. 608. 2, 618. Marcell. de V. Thuc. p. 2. ad Dionys. H. 1, 101. Apollod. 223. ad Herod. 348. 379. Ἐπὶ ξενίᾳ, ξενίαν καλεῖν, Thom. M. 639. ad Charit. 438. v. ad Xen. Mem. 1, 7, 1. * Ξενεία, Wessel. ad Herod. 215." Schæf. Mss.]

Ξενικὸς SIVE Ξεινικὸς, Peregrinus, Exterus, Qui peregrinorum et exterorum est: Ξενικῇ τῇ φωνῇ χρῆσθαι, ap. Isæum, Peregrino sermone uti, Barbare loqui. Item ξ. ὄχλος et ξ. ἐπικουρικὸν, de Peregrino milite qui ad auxilium ferendum e terra peregrina accersitur mercede, qui supra ξένοι. Thuc. 3, (109.) Βουλόμενος ψιλῶσαι τοὺς Ἀμπρακιώτας τε καὶ τὸν μισθοφόρον ὄχλον τὸν ξενικὸν, Multitudinem peregrinorum militum: 8, (25.) p. 271. Καὶ Τισσαφέρνους τι ξενικὸν ἐπικουρικὸν, ubi ξενικὸν dicit pro ξενικῶν μισθοφόρων σύστημα, aut tale quid. Et ξ. μισθοφόροι ap. Suid. Apud Eund. Ἄγαλμα ξ. καὶ ἱερουργία οὐκ ἐπιχώριος. Apud Plut. (6, 570.) Ἀφαιροῦσα περιεργίας ὄψων καὶ μύρα ξενικὰ, Unguenta peregrina. Item e Plat. de LL. ξ. ἁμαρτήματα, In peregrinos commissa peccata. Ex Eod. ξ. ὁμιλήματα, Officia in peregrinos. At ξ. λόγοι dicuntur vel οἱ ἀλλότριοι καὶ μηδὲν προσήκοντες, vel οἱ ἀπὸ τῶν ξένων πρέσβεων λεγόμενοι, ut exp. ap. Aristoph. Ἀ. (634.) Παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι. Rursum ap. Suid. est Ξ. ἐμπόριον, ὅπου οἱ ξένοι ἐμπορεύονται, ὥσπερ ἀστυκὸν, ὅπου οἱ ἀστοὶ, Mercatus emporiumque peregrinorum. Et ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ ap. Eund. et Harpocr., cujus mentio fit in Dem. Phil. 1. Apud Aristot. Polit. 7. ξ. βίος, Vita a Reip. negotiis aliena, qualis esse solet hominis peregrini, Ὁ ξ. βίος καὶ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ἀπολελυμένος: cui opp. τὸν διὰ τοῦ συμπολιτεύεσθαι καὶ κοινωνεῖν πόλεως. Est et quoddam venenum ξ., cujus meminit Aristot. de Aud. Mirab. Ξενικὸν adverbialiter PRO Ξενικῶς, More peregrinorum. Apud Athen. (431.) δίκαιον τοὺς ξένους Πίνειν ξενικὸν, τοὺς δ' ἐγγενεῖς ἐπιχώριον. Sed videtur subaudiri posse accus. τρόπον. Plato Crat. Τῷ ἃ ξενικῶς ἀντὶ τοῦ ἢ χρησάμενος. [" Valck. Anim. ad Ammon. 100." Schæf. Mss.] || Interdum redditur potius Hospitalis, Aristot. Eth. 8, 12. ξ. φιλία, Amicitia hospitalis, quæ sc. hospiti cum hospite intercedit. Et ξ. τράπεζα, Hospitalis mensa, ut Cic. dicit Hospitalis sedes, et Liv. Hospitale cubiculum. Mensa qua hospites peregre advenientes recipiuntur: ξενίῃ τραπέζῃ Homero. Athen. 4. Κατὰ δὲ τὸν συσσιτικὸν οἶκον πρῶται μὲν κεῖνται δύο τράπεζαι ξ. καλούμεναι. Æschin. (85.) Ἔφησθα γὰρ τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης. Et

A e Plat. Ξ. συμβουλὴν συμβουλεύειν, Consilium ut hospitalitas postulat dare. [" Ad Charit. 406. Eur. Ion. 734. Jacobs. Anth. 10, 235. Brunck. Aristoph. 1, 267. Villoison. ad Long. 260. ad Timæi Lex. 151. Valck. ad Ammon. 100." Schæf. Mss.]

[* " Ξενόεις, Musgr. Iph. T. 1282. Markl. p. 392. * Ξένεος, ad Charit. 252. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 113. (7, 73.)" Schæf. Mss.]

Ξενὼν, ῶνος, ὁ, Locus hospitibus peregre advenientibus destinatus, Locus ad quem devertunt hospites, Hospitium, κατάλυμα, Hes. qui etiam annotat ξενῶνας a Phrygibus vocari τοὺς ἀνδρῶνας. Athen. 5. Τῶν δὲ ἡρωϊκῶν οἴκων τοὺς μείζονας Ὅμηρος μέγαρα καλεῖ καὶ δώματα καὶ κλισίας, οἱ δὲ νῦν ξενῶνας καὶ ἀνδρῶνας νομίζουσι. Significat ξενὼν præterea νοσοκομεῖον, ut et Suid. testatur his verbis, Ξενῶνος, δόμου ὑποδεχομένου τοὺς ξένους καὶ ἀῤῥωστοῦντας. At Ξένων est Nomen propr. [Vide supra post Ξενόω.]

Ξενύλλιον, τὸ, forma dimin., Hospes qui peregre advenit, Peregrinus. Sed sonat q. d. Peregrinellus. B Plut. (6, 893.) Καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξ., ἐὰν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλῃς: ubi videtur per contemtum dici. [* " Ξενύδριον, i. q. ξενύλλιον, Menander ap. Athen. 132. Νησιωτικὰ ταυτὶ ξ., Hospitelli hi insulares." Schw. Mss.]

Ξενεύω, Peregrinus et ignarus sum, VV. LL.

Ξενίζω, SIVE Ξεινίζω, Hospitio excipio, Peregre advenientem hospitio recipio, ξενίας χάριν τινὰ ὑποδέχομαι, ut Suid. exp. Od. H. (190.) Ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν, Il. Γ. (207.) Τοὺς δὲ ἐγὼ ξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα, Od. Ω. (287.) Πόστον δὴ ἔτος ἐστὶν ὅτε ξείνισσας ἐκεῖνον, Τ. (194.) Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα, Aristoph. B. (1480.) Ἵνα ξενίσω σφὼ πρίν γ' ἀποπλεῖν. Dixerat vero paulo ante, Χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ' ἔσω. Interdum cum dat. construitur: Xen. K. Π. 5, (3, 2.) Ἐξένισεν ἡμᾶς ἅπαντας πολλοῖς ἀγαθοῖς ὁ Γωβρύας, Multis beneficiis nos hospites affecit, Multis bonis nos quasi excepit. Themist. ad Nic. Ξενίζειν ἐπιχειροῦντος οὐ λίαν κεχαρισμένοις ξενίοις, Xeniis excipere simplici- C bus et usitatis. In Hippiatr. Οὐ χρὴ δὲ τὰς κυούσας ποικιλίᾳ τῶν νομῶν καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν· ἀμβλίσκουσι γὰρ ἐπὶ τοιούτοις ξενισμοῖς: Excipere variis novisque pascuis et aquis. Potes tamen et in alia signif. hic accipere, ea sc., cui postremum locum dabo. Pass. Ξενίζομαι, Hospitio excipior, Hospitalibus muneribus afficior, τὰ ξένια δέχομαι καὶ λαμβάνω, Xen. Ἑλλ. 3, (1, 21.) Αἰσχρὸν ἐμὲ τεθνκότα ξενίζεσθαι ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ μὴ ξενίζειν σε: (K. Π. 3, 1, 24.) Τότε μὲν δὴ ξενισθέντες οἱ στρατιῶται ἐκοιμήθησαν: paulo ante vero dixerat, Κύρῳ μὲν καὶ τῇ στρατιᾷ πάσῃ ξένια ἔπεμπεν. Bud. 1095. Alias ξενίζομαι neutraliter quoque redditur Hospitor, Deversor, Act. 10, (6.) Ξενίζεται παρὰ Σίμωνι, Deversatur ap. Simonem, Hospitatur, Plin. et Seneca. || Neutraliter etiam usurpatur pro τὰ ξένα φρονῶ καὶ φθέγγομαι, s. ξένῃ χρῶμαι φωνῇ ἢ ξενικοῖς ἐπιτηδεύμασι, Lucian. (2, 730.) in persona Pythagoræ, Ὅσῳ δ' ἂν ξενίζοιμι, καινότερος ᾤμην αὐτοῖς ἔσεσθαι, Quo magis nova et peregrina instituerem ac inaudita: cui ξενίζειν opp. D τὰ συνήθη καὶ ταυτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζειν. Basil. Meletio, Ἤδειν ὅτι ξενίσοι τὴν ἀκοήν σου τὸ νῦν ἐπιφυὲν ἔγκλημα τῷ Ἀπολλιναρίῳ, Sciebam rem tibi inauditam futuram, Noveram quod hujusmodi criminatio in stuporem te adduceret propter rei novitatem. Chrys. 1 ad Cor. 2. Καινοτομεῖν τι καὶ ξενίζειν, Rem novam moliri et a consuetudine alienam. Hæc et alia Bud. 1095. ubi ξενίζειν dicit opponi τῷ ἐθίζειν. Luciani loco simili est hic (1, 736.) Γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων: (2, 58.) Ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα. Sic supra ξενικῇ φωνῇ χρῆσθαι, ut Quintil. Sonus peregrinus, pro Uti novo et inusitato loquendi genere. Idem Lucian. (2, 34.) cum dat. dixit θάνατόν τινα ἐπινοῆσαι τραγικὸν καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα, Novæ et inauditæ audaciæ. Similiter Hes. ξενίζειν exp. non solum ξένῃ χρῆσθαι φωνῇ, ἢ ἤθεσι ξένοις, sed etiam ξενίζουσαν, νεαράν. Verum

Suid. annotat ξενίζειν quibusdam esse ξένη διαλέκτῳ χρῆσθαι, aliis ἐν τῇ ξένῃ διατρίβειν, ut ξενιτεύειν, Apud exteros degere et peregrinari. Sic Bud. ex Alex. Aphr. ξενίζεσθαι interpr. In alieno et insolito versari: cui opponi dicit ἐθίζεσθαι, p. 12. || Rursum ξενίζω active capitur pro Peregrina quasi novitate turbo, Rei novitate quasi peregrina obstupefacio: quo modo accipi potest Bud. l. c. e Basil. Comm. citatus. Et quod in Lex. suo habet, ὁ δεῖνα τοῖς λόγοις ξενίζει ἡμᾶς, pro ξένα τινὰ πρὸς ἡμᾶς φθέγγεται, Aliena et peregrina objicit nobis s. apponit, etc., Rei novitate atque insolentia deterreo et a meo. Sic Geop. 2, 46. Ξενίζει γὰρ καὶ ταράττει ἡ περὶ τὰ χωρία μεταβολὴ τοὺς μεθισταμένους. Et in prooem. Geop. 9, 5. Ἵνα μὴ ξενίζηται τὸ μέλλον ἐν αὐτῷ καταφυτεύεσθαι φυτόν, Ne ob novitatem abalienetur atque solum aversetur. Et ap. Alex. Aphr. Τῇ αφεσει μετα βιας ξενίζεται ἡ φύσις. Idem, Ξενιζ. μεθα ... Rei novitate turbamur, ut minus cernere ex æquo valeamus. Idem, Τὰ βρέφη γεννηθέντα παραυτίκα κλαίει, διότι τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν φύσιν ξενιζομένην ἔχει, Peregrinam et lucis insolentem, Bud. Sic ap. Polyb. 1, (23, 5.) Ξενιζόμενοι ταῖς τῶν ὀργάνων κατασκευαῖς. Et 5. Ξενισθεὶς καὶ διαπορήσας ἐπὶ πολὺν χρόνον διὰ τὸ παράδοξον: quæ duo exempla affert Bud. 1. 86. ubi ξενίζεσθαι interpr. Stupere, et rem ut insolitam inauditamque admirari et peregrinam: insolitam, lingua vernacula Peregrinum vocari insuetum nec opinatum. Sed ξενίζεσθαι in ejusmodi ll. potius passive reddendum In admirationem et stuporem adduci ob rei novitatem, ut et 1 Petri 4, 12. Ἀγαπητοί, μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένῃ, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος, Ne commoveamini et obstupescatis perinde ut re nova et insolita iis qui peregre in aliquem locum venerunt. [" Thom. M. 338. 639. Wolf. Prol. 239. Wakef. Herc. F. 967. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 115. ad Lucian. 1, 681. Kuster. Aristoph. 118. Boiss. Philostr. 331. Ammon. 99. Fischer. ad Palæph. p. 40. 181. 194. et Ind. s. Ἐκξ. Musgr. Alc. 82. Mœr. 167. et n. Rei novitate in admirationem adduco, ad Il. B. 353. Admiror, Schol. Soph. Antig. p. 196. Erf. De constr., Kiessl. ad Jambl. V. P. 201. I ξενίζον, opp. τὸ σύνηθες, Longus p. 123. Vill. Ἡρακλῆς ξενίζεται, Brunck. Aristoph. 1, 61." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 361. * " Ξενιστέον, Theod. Prodr. 413. * Ξένισμα, i. q. ξένια, 109." Elberling. Mss.] Ξενισμός, Hospitalitas s. potius Hospitum susceptio, Plut. (6, 602.) Συναναιρεῖται γὰρ αὐτῇ τῇ οἰκου διαλύσει) πῦρ ἑστιοῦχον, ἑστία, τράπεζαι, ὑποδοχαί, ξενισμοί, φιλανθρωπότατα καὶ πρῶτα συνουσιάσματα πρὸς ἀλλήλους: ubi nota eum discrimen facere inter ὑποδοχάς, quæ convivarum sunt, et inter ξενισμούς, qui sunt hospitum peregre advenientium. Sic Lucian. (2, 295.) Τὸν Πάριδος ξ. καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγήν. Rursum Plut. Demetr. Γράφει γὰρ δέχεσθαι Δημήτριον ὁσάκις ἂν παραγένηται, τοῖς Δήμητρος καὶ Διονύσου ξ., Ut xenus deorum exciperetur, Ut deorum lautia ipsi decernerentur. Sic Bud. 11 6. Ξενισμὸς a postrema τοῦ ξενίζειν signif., Mutatio s. Perturbatio, quæ fit peregrina et insolita rei novitate, Hippiatr. Οὐ χρὴ δὲ τὰς κυούσας παντοία τῷ χόρτῳ καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν· ἀμβλίσκουσι γὰρ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ξενισμοῖς: Pabuli novitate et aquæ potu insueto afficiuntur, et abortus pariunt, Bud. Sic Diosc. 2, 182. de allio, Καὶ πρὸς τοὺς ξ. τῶν ὑδάτων ἁρμόζει. Unde Plin. 20, 6. Allio magna vis, magnæ utilitates contra aquarum et locorum mutationes. [" Musgr. Hel. 1685. Toup. Emendd. 2, 617. Diod. S. 1, 1. " Schæf. Mss.] Ξενισμός, i. q. ξενισμὸς in prima sign. f. Thuc. 6, (46.) p. 213. Καὶ ἰδίᾳ ξενίσεις ποιούμενοι τῶν τριηριτῶν, Schol. φιλοφρονήσεις. [" Thom. M. 639. ad Charit. 438." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 351. * " Ξενιστής, Theod. Prodr. Rhod. p. 86. 109. 382. 410. * Ξενίστρια, 382." Elberling. Mss. * Ἀντιξενίζω, Eust. 1961, 37. * Ἀπεξενίζω, Athan. ad Serap. 1. p. 182. 203. * Ἐπιξενίζω, Schol. Lycophr. 717.] Ὑποξενίζω, Aliquatenus peregrino sermone utor, Peregrina commemoro, Lucian. 2, 752.]

Ξενιτεύω, Peregre dego, Peregrinor, In peregrina sum hospitor, Bud. interpr. Extra patriam dego, Vagabundam vitam ago: hæc posteriora exempla. Lucian. [illegible] Strabo 14. [illegible] Liberi ut peregre vivunt [illegible] de Mund. [illegible] peregre esse [illegible] hospitium devertat qui vulcant [illegible] peregrini, qui alias in loca habitant [illegible] Dicitur etiam pass. Ξενιτεύομαι pro [illegible] vel In alieno solo [illegible] ad Phil. Epist. 2. p. 413. [illegible] [" Phryn. [illegible] ad Chart. [illegible] Schæf. Mss.] Ξενιτεία, ἡ, Peregrinatio, Absentia a patria, Chrys. Epist. [illegible] Pro Hospitio affertur e Sapient. 18, 3. " Thom. M. [illegible] Phil. [illegible] ad Charit. [illegible] Schæf. Mss. [illegible] perperam pro ξενιτεία, ap. Amicam de LXX Interpr. p. 110. * " [illegible] Schol. [illegible] * [illegible] Nicet. Eugen. 9, 218. Boiss. Mss. " Chrys. in Ep. 1 ad Tim. Serm. 14. [illegible] p. 17, 4. Seager Mss.]

ΞΥΩ, ξύω, Rado, Polio, Scalpo: quæ de lapidibus magis proprie dici putantur. Cic. E saxo scalptus aut e robore dolatus. Horat. Infabre sculptum, aut lusum durius. Accipitur etiam pro Dolo, cum sc. de lignis dicitur. Od. P. (341.) Κλισμῷ ἐπὶ σταθμὸν κυπαρίσσινον, ὅν ποτε τέκτων ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ σταθμὸν ἴθυνε. Sic E. (245.) de lignis cæsis, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ ξέσσε δ' ἐπισταμένως. Hesychio ξέσσε est τεμεῖν, [illegible] ἔξεσται [illegible] || At ἐξεσμένον [illegible] dicitur [illegible] Interlita [illegible] inducta [illegible] Oblitterata intentio, Judicium oblitteratum et circumductum, Bud. 161. Sic ap. Hes. [illegible] verbi [illegible] quod Idem exp. [illegible] Gaza interpr. Dilaniata lana. Fuerit igitur hic ξέειν i. q. supra ξαίνειν, Carpere s. Carminare. [illegible] Hes. " Plato Theage 4." Boiss. Mss. " Thom. M. 371. 641. Jacobs Anth. 6, 412. 11, 161. Aristoph. Fr. 293. Ind. Hom. s. Ξέω. De lapidibus, ad Lucian. 1, [illegible] Bast Lettre 43. Schæf. Mss.] Ξέσμα, τό, Ramentum: cujus signif. exemplum vide in Ξύσμα. Id ipsum quod e saxo scalptum aut e ligno dolatum est. [illegible] Hes. " Musgr. Ipl. T. 11. Jacobs Anth. 9, [illegible] Bast Lettre 83. Wakef. S. Cr. [illegible] Heringa Obss. [illegible] ad Charit. [illegible] ad D. [illegible] Il. Hom. p. 83. * Ξεσμή, Lectio [illegible] Mss.] [illegible] Instrumentum ad [illegible] Wakef. S. Cr. 3, 112. Schæf. Mss. [illegible] Mss.] Ξέστ., Rasura, Scalptura, Ipsa actio radendi, scalpendi, [illegible] The phr. [illegible] Ξέστης, [illegible] Scalpendo, Dolando [illegible] Sic Od. [illegible] K. 211. Ἐν ...

δ' ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης Ξεστοῖσιν λάεσσι. Il. Υ. (11.) Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, i. e. ἐκ λίθων ἐξεσμένων πεποιημέναις. De lignea etiam materia dicitur; ac tunc redditur potius Dolatus s. Dolando politus et fabrefactus. Od. Δ. (272.) Ἵππῳ ἐνὶ ξεστῷ, de equo illo durio s. ligneo, Il. Ω. (322.) ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρον, Od. O. (137.) ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν, M. (172.) οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ Ἑζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσι, Hesiod. 'A. (133.) Μέσσοι δὲ ξεστοὶ περιμήκεες. Sed et corneæ materiæ hoc epith. tribuitur, Od. T. (566.) Οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε, Per januas s. fores e cornu rasura polito fabricatas. Præterea ap. J. Poll. Δρόμοι ξεστοὶ, ἐν οἷς αἱ ἀσκήσεις. Vide Ξυστός. [Schæf. Melet. ad Dionys. H. de C. VV. 91. "Heyn. Hom. 5, 242. 8, 503. Musgr. Iph. T. 1040. Rhes. 372. 374. Hipp. 1189. Brunck. p. 374. Wakef. Herc. F. 784. Jacobs. Anth. 7, 170. Brunck. ad Eur. Hipp. p. 374. Toup. Opusc. 2, 188. Valck. Anim. ad Ammon. 170. Ilgen. ad Hymn. 304. De lapide, e quo pons extructus est, Longus p. 3. Vill." Schæf. Mss. * Ξεστουργὸς, unde] B Ξεστουργία, ἡ, Ars poliendi lapides et ligna, Ars polituræ, Plin. [" Ad Diod. S. 1, (63.) 72." Schæf. Mss.] AT Ξέστρον, in VV. LL. exp. Rasura. Ἄξεστος, Qui radendo scalpendoque politus non est: λίθος, Epigr. [Schæf. Meletem. ad Dionys. H. de C. VV. 91. * " Αὐτόξεστος, Isid. Epist. 3, 48." Elberling. Mss.] Εὔξεστος, Bene rasus, Radendo scalpendove eleganter politus, Dolando probe politus, Politus: tam de lignea quam saxea materia. Od. O. (332.) εὔξεστοι τράπεζαι, Il. Ω. (271.) κατέθηκαν εὐξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ, (275.) φέροντες ἐϋξέστου ἐπ' ἀπήνης, (280.) ἀτίταλλεν ἐϋξέστῳ ἐπὶ φάτνῃ, Od. N. (10.) εὐξέστῃ ἐνὶ χηλῷ Κεῖται, i. e. καλῶς ἐξεσμένῃ, καλῶς εἰργασμένῃ, Schol. Od. Ξ. (225.) ἄκοντες εὔξεστοι. [" Nicet. Eugen. 1, 101." Boiss. Mss. * Νεόξεστος, Nuper politus, affertur e Tryphiod. * Πολύξεστος, Schol. Soph. Œd. C. 1638.]

Quæ videri possunt derivata a præt. med. ἔξοα:

" Ἀμφίξοος, ὁ, ἡ, et per contr. Ἀμφίξους, Utraque " parte radens: ut in Epigr. ἀμφίξουν τε σκέπαρνον, C " quod Suid. exp. καλῶς ξέον." [" Leon. Tar. 4. ad Herod. 573." Schæf. Mss.] Ἀντίξοος, et per crasin ἀντίξους, Oppositus, Adversus, Contrarius, Aristot. Eth. 8, (1.) Καὶ Ἡράκλειτος τὸ ἀντίξουν ξυμφέρον ἔφη. Esse autem putatur ἀντίξους proprie Ita politus ut alteri commissus ei ex opposito respondeat. Apoll. Rh. 2, (79.) δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις: i. e., inquit Schol., * ἀντεξεσμένα ἀλλήλοις, ὥστε ἡνίκα συμβάλλονται ἐναντία, συναρμόζειν ἀλλήλοις: vel, ut Idem ait, τὰ ἀντικείμενα τοῖς σφησίν· εἰς γὰρ τὰ πλάγια τῶν σανίδων τιθέασι τοὺς σφῆνας πρὸς ἀσφάλειαν. Apud Herod. ἀντίξοος γνώμη exp. Adversans s. Repugnans, Ἐν μορίῃς γνώμησι μίην οὐκ ἔχω ἀντίξοον, μὴ οὐκ ἂν ποιῆσαι βασιλῆα τοιόνδε. Alii tamen aliter etiam exp.: ἀντίξους, inquit Bud., Adversus, Non secundus: ut ἀντίξους καιρὸς et ἀντίξουν πρᾶγμα. Synes. Ἀλλὰ γὰρ δυσημερία πρᾶγμα δεινὸν, ὅταν ἥκῃ τινὶ χρόνος ἀντίξους. || Ἀντίξουν pro ἁρμόζον etiam ponitur, secundum aliam etymologiam, quasi ἀντισούμενον, posito ξ pro σ, more Att. Vide Etym. [" Ad D Thom. M. 16. 76. ad Herod. 403. 441. 533. 573. 595. 676. Phryn. Ecl. 88. Lucian. 3, 655. 661. Heind. ad Plat. Lys. 30. Schneider. ad Epicur. 107." Schæf. Mss. * Ἀντιξόως, Philostr. Apoll. 7, 315.] Ἀντιξοεῖν, Contrarium esse, ἐναντιοῦσθαι, ἀντικεῖσθαι, [Pind. 'O. 13, 47.] Ἄξοος, ὁ, ἡ, Qui radendo scalpendove politus non est, Impolitus. Ἄξοον Hesych. et Suid. exp. ἄτμητον. [" Toup. Opusc. 2, 219. Valck. Diatr. 215." Schæf. Mss.] " Ἀόξοος, " Impolitus: * ἀδιάγλυφον autem Hes. Sed videtur " perperam scribi pro ἄξοος. Cujus neutrum ἄξοον " habet idem Lexicographus, exponens ἄτμητον." Εὔξοος, Bene rasus s. scalptus, Radendo scalpendoque bene politus aut complanatus, i. q. εὔξεστος, Il. A. (628.) τράπεζαν Καλὴν, κυανόπεζον, εὔξοον, B. (390.) εὔξοον ἅρμα τιταίνων. Item, Qui rasura et scalptura facile poliri potest, Politu facilis: unde εὐξοώτερος, Qui polituræ facilioris est, Qui facilius dolari et complanari potest. Exemplum e Theophr.

A habes in Ξέσις, Sculpturæ facilior, Gaza, ut Plin. 16, 40. itidem de materia, Habet in sculpturis facilitatem.

Ξοὸς, ξυσμὸς, Rasura, ὁλκὸς, Hes.

Ξοὶς, ἴδος, ἡ, Instrumentum ad scalpendum s. radendum, Scalprum, μεταλλικὸν σκεῦος καὶ λιθουργικὸν, Hes. [Lobeck. Phryn. 88. " Jacobs. Anim. 217. Anth. 11, 421." Schæf. Mss.]

Ξόανον, τὸ, Id quod rasura s. scalptura politum est, quod e saxo sculptum aut e ligno dolatum est: unde Hes. Ξοάνων, προθύρων ἐξεσμένων. Sed frequentius ξόανα dicuntur ἀγάλματα, εἴδωλα, ζώδια, ac proprie τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα ἢ λίθων, ut idem Hes. tradit, Simulacra e saxo sculpta aut ligno fabricata. Serv. in Æn. 4. delubra adeunt, Simulacrum, ligneum delubrum dicimus, e libro h. e. raso ligno factum, quod Græce ξόανον dicitur. Idem in Æn. 6. agitatque numina Trojæ, Aut mecum vexata: aut certe ξόανα dicit, i. e. Simulacra brevia, quæ portabantur in lecticis, et ab ipsis mota infundebant vaticinationem. J. Poll. 1. Αὐτὰ δὲ ἃ θεραπεύομεν, ἀγάλματα, ξόανα, ἕδη θεῶν, εἰκάσματα θεῶν, εἰκόνες, μιμητὰ τυπώματα: rejicit autem δείκηλον et βρέτας. Ammon. vero discrimen facit inter ξόανον, βρέτας, et ἄγαλμα: nam ξόανον esse dicit τὸ ἐξεσμένον λίθινον ἢ ἐλεφάντινον· βρέτας autem, τῷ βροτῷ ὅμοιον, sive æreum illud sit, sive e simili materia confectum: ἄγαλμα autem, τὸ πώρινον, aut ex alio aliquo lapide. Non incommode reddes Sculptum s. Scalptum simulacrum, Sculptile signum. Philo V. M. 3. Ξοάνων γὰρ καὶ ἀγαλμάτων καὶ τοιουτοτρόπων ἀφιδρυμάτων ἡ οἰκουμένη μεστὴ γέγονεν, Paus. Att. Ἐν τούτῳ τῷ πεδίῳ ναός ἐστι Διονύσου, καὶ τὸ ξ. ἐντεῦθεν Ἀθηναίοις ἐκομίσθη τὸ ἀρχαῖον. Aliquanto post, Ξόανον ἀνέθηκεν ἀποκεκρυμμένον. Idem Paus. (1, 18.) Μόνοις τοῖς Ἀθηναίοις τῆς Εἰλειθυίας κεκάλυπται τὰ ξ. Idem, Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦτο, ξ. ἐστὶ, πρόσωπόν τε καὶ χεῖρες καὶ ἀκρόποδές εἰσι λευκοῦ λίθου, Signum autem hoc, s. simulacrum, scalptum est s. sculptile. Idem p. 198. pro Statua hominis usurpavit. [" Wolf. ad 8 Poëtr. p. 94. ad Dionys. H. 3, 1637. ad Paus. 1, 192. 221. 365. Brunck. Soph. 3, 413. Bast Lettre 23. ad Charit. 205. Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 6. Ammon. 99. Valck. Anim. 169. Jacobs. Exerc. 2, 46. Valck. Diatr. 216. Toup. Emendd. 2, 527. ad Callim. 1, 137." Schæf. Mss.] " Ζόαναι, Sacrati homines, ut " quidem refert Cæl. Rhod. Antiqu. Lect. 12, 11. " Ibidem Delubrum, i. e. Ligneum simulacrum, " Græce Ζόανον dici annotat, s. Ξόανον, ut alii scri- " bere malunt. De sacris autem hominibus vide " plura ibid." Ξοανογλύφος, Qui simulacra sculptilia scalpit. [Eust.] Ξοανοποιΐα, ἡ, Simulacrorum sculptilium confectio, Strabo de diis loquens ἀνθρωπομόρφοις. [" Wakef. S. Cr. 4, 95." Schæf. Mss. * " Ξοανηφόρος, Soph. Schol. Æsch. S. c. Th. 310." Boiss. Mss. * Ξοανουργὸς, unde * Ξοανουργία, Lucian. 3, 480.] Ἀξόανος, Sculptili simulacro carens, Lucian. (3, 452.) Τὸ δὲ παλαιὸν καὶ ἀξόανοι νηοὶ ἦσαν. * Εὐξόανος, Manetho 4, 569.]

[* Ἀμφιξέω, Circumrado, Schn. Lex. ἀμαρτύρως: cf. Ἀμφίξοος. * " Ἀναξέω, Amphil. 161. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 130." Kall. Mss. * Ἀντιξέω, Andr. Cr. 232. Schol. Apoll. Rh. 2, 79.] Ἀποξέω, Abrado, Rado. Apud Hom. pro Facile abscindo, quasi abradens. Il. E. (81.) ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν, ubi Eust., ἀπέξεσεν, inquit, pro ῥᾷστα ἀπέκοψεν. Facilius enim est ξέειν quam κόπτειν: hoc autem dicitur et σπαράσσειν. || Expolio, Polio, proprie abradendo. Sed capitur et generaliter pro Polio. Greg. Ὅτι μάλιστα εἰς κάλλος ἑαυτοὺς ἀποξέοντες. || Ἀποξέομαι, Pass. Abrador, Rador. || Expolior per abrasionem. Hinc ἀπεξεσμένον ἦθος, Mores expoliti, inquit Bud., Limati, Exacti, et in quibus nihil reprehensionis esset: ap. Greg. Naz. de Basilio loquentem, Ἀλλ', οἶμαι, τὸ τοῦ ἤθους εὐσταθὲς καὶ βεβηκὸς καὶ ἀπεξεσμένον, τύφον ὠνόμασαν. Suid. ἀπεξεσμένον exp. ἠκριβωμένον. || In VV. LL. citatur ex eod. Greg. Or. de Baptismo, Ἀπεξέσθης τῆς κακῆς οὐλῆς, pro Mala cicatrix tibi abducta est. Quam interpr. non temere admiserim. [" Musgr. Herc. F. 945. ad

Lucian. 1, 803. T. H. ad Dial. p. 118. Valck. Phœn. p. 549. ad Charit. 298. Bergler. ad Alciphr. 277. 361. ad Herod. 660. Bentl. ad Horat. A. P. 441. Ἀποξέω γῆρας, Jacobs. Anth. 12, 82. * Ἀπεξεσμα, Brunck. Aristoph. 1, 244. Lobeck. Aj. p. 281." Schæf. Mss. Galen. de Opt. Sect. c. 18. Πυριάμασι, γογγλίσι, scr. γογγυλίσι, ἀποξέσμασι, nisi forsan fuerit * ἀποξέμασι. * "Ἐναποξέω, Theod. Prodr. 177." Elberling. Mss. * Προσαποξέω, Liban. 4, 810. * " Διαξέω, J. Poll. 1, 13." Kall. Mss.] " Ἐγξέω, Intus rado. Item Insculpo s. Inscalpo." [* " Ἐκξέω, Abstergo, Tzetz. ad Lycophr. 874." Elberling. Mss.] Ἐπιξέω, In superficie rado, scalpo, ex Aristoph. ἐπέξεσεν ὑμῖν, pro Vos notavit, Vobis inscripsit. [" Ad Charit. 233. ad Lucian. 1, 57. Apoll. Rh. p. x." Schæf. Mss. * Ἐπιξεστὸς, unde] Ἀνεπίξεστος, Radendo s. Scalpendo aut Dolando non perfectus, Dolando et complanando non perpolitus, Hesiod. Ἔργ. (2, 364.) Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπίξεστον καταλείπειν, ubi exp. ἀτελῆ καὶ ἀκόσμητον. [* Ἐπιξεστικὸς, adv. * " Ἐπιξεστικῶς, Heyn. Hom. 8, 143." Schæf. Mss.] Καταξέω, Derado, Deradendo et scalpendo polio, Plut. (9, 753.) Ὅταν δὲ πρισθῇ καὶ καταξεσθῇ (τὰ κέρατα,) γίνεται διαφανῆ, Secta vel Rasa cornua pellucida redduntur. [* Ἀκατάξεστος, Phav. 7.] Παραξέω, Adrado, VV. LL. ex Epigr. [" Eust. 61, 35." Seager. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 400. " Leon. Tar. 67. Musgr. Tro. 39. Brunck. Œd. T. 1396. Wolf. Prol. Hom. 84. * " Περιξέω, Matth. ad Gloss. Min. p. 27. (Theocr. 22, 50.) * Περιξεστὸς, ad Od. M. 79." Schæf. Mss. * Συξέω, Dionys. H. 6. p. 1076. Plut. 9, 389. " Alcidamas περὶ Σοφ. 85, 19. Reisk." Seager. Mss.] Ὑποξέω, Subtus rado s. scalpo, Leviter scalpendo et radendo polio. At VV. LL. exp. Perfecte sculpo.

ΞΥΩ, ξύσω, i. q. ξέω, ac inde derivatum, ut χύω e χέω, et φορύω e φορέω, Rado, Scalpo, Radendo et sculpendo polio, Theophr. H. Pl. 5, 2. cum dixisset abietem esse πολύλοπον veluti cæpe, Διὸ καὶ τὰς κώπας ξύοντες, ἀφαιρεῖν πειρῶνται καθ' ἕνα καὶ ὁμαλῶς, Qui remos dolant, Gaza. Et ξύομαι, Rador. E Theophr. H. Pl. 9. Ξυόμενος εἰς ἔλαιον, In oleo rasus, Gaza. Item Act. Rado s. Radendo polio, Xen. K. Π. 6, (2, 11.) p. 96. Ὅστις δὲ πεπαίδευται καὶ παλτὸν ξύσασθαι, ἀγαθὸν καὶ ξυήλης μὴ ἐπιλαθέσθαι· ἀγαθὸν δὲ καὶ ῥίνην φέρεσθαι, Qui vibratile telum radere didicit, bene faciet si radulam secum ferre non obliviscatur. || Scalpo, Scabo. Ex Aristide, Τὸν ξύοντα ἀντιξύει ὄνος: ut Varro dicit Mutuum muliscabunt. Et ξύομαι, Scalpo s. Scabo me, Lucian. (2, 328.) Ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ· καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην: Aristot. H. A. Αἰγίθῳ δὲ καὶ ὄνῳ πόλεμος, διὰ τὸ παριόντα τὸν ὄνον ξύεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας τὰ ἕλκη: pro quibus Plin., Ægithus avis minima dissidet cum asino; spinetis enim se scabendi causa atterens, nidos ejus dissipat. Sic accipi potest in Aristot. Probl. 1, 29. Καὶ ἔτι πρὶν δύνασθαι προΐεσθαι σπέρμα, γίνεταί τις ἡδονὴ ἐπὶ παισὶν οὖσιν, ὅταν ἐγγὺς ὄντες τοῦ ἡβᾷν, ξύωνται τὰ αἰδοῖα δι' ἀκολασίαν: ubi Gaza ξύεσθαι vertit Prurire, quod et κνᾶσθαι ac κνήθεσθαι dicitur: sic vero infra ξυσμὸς exp. κνησμός. Bud. ex Hesych. Δέφεσθαι, i. e. ἀποδέρειν τὸ αἰδοῖον διὰ κνησμόν. In quibusdam tamen ll. non tam commode reddi potest Scabo, quam Scalpo, Depecto, Stringo, Distringo. Sicut vero paulo ante dixi κνᾷν et ξύειν idem esse, ita et Herodian. ap. Eust. ξύειν et κνᾷν, i. e. κόπτειν, Idem esse docet, his exemplis, Ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων, i. e. κνῶμαι. Et e Sophrone, Βαιὰ δ' ἔξυσμαι ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλὴν, i. e. κέκνησμαι: et e Democrito, Ξυόμενοι ἄνθρωποι ἥδονται, καί σφι γίνεται ἅπερ τοῖς ἀφροδισιάζουσι: quibus addit Eust. Καὶ ξύσιλον δέ φησιν ἀποφαίνεταί τινα, ἐκ τοῦ συνεχοῦς ἐν τῷ γήρᾳ κνησμοῦ. Locum Sophronis habes paulo post. Hes. ξύει exp. τρίβει. Et ξύσαι, Eid. est χαράξαι, ἐπιγράψαι. Idem ξύει ab Hom. accipi ait pro γράφει: ac inde ξύσματα dici τὰ γράμματα. Sed proprie fuerit Insculpere literas. || In h. autem l. Il. Ξ. (179.) Ἀμφὶ δ' ἄρ ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ' ὅν οἱ Ἀθήνη Ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ, Eust. annotat vett. exp. ἐπέρκισε: quoniam ξύουσι τὴν κρόκην πρὸς τὸ πυκνωθῆναι: sed exponi etiam posse vel ἐλέαινεν, a metaphora lignorum, quæ complanando et poliendo lævigantur: vel ἔγναμψε μετὰ τὸ ὑφῆναι. At in meo Ms. Hom. exp. εἰς λεπτὸν εἰργάσατο μετ' ἐπιμελείας κατασκευάσασα. [Euclid. Phænom. Introd. 560. Oxon. " Huschk. Anal. 207. Jacobs. Anth. 10, 187. Heyn. Hom. 6, 559. Scribo, Toup. Opusc. 2, 38. Valck. Anim. ad Ammon. 55." Schæf. Mss.]

Ξύσμα, τὸ, Ramentum, Quod radendo detractum est, ut ξύσμα ἢ τίλμα τῶν ὀθονίων, quod Plin. dicit Derasa linteorum lanugo. Sic Erot. Ἄχνη ὀθονίου, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ξύσμα· ἐξ οὗ γίνεται μοτὸς ὁ καλούμενος ξυστός. Et Gorr. ξύσματα, Linamenta linteolis derasis concinnata, quæ proprie μοτοὺς ξυστοὺς Chirurgi appellant. Ab horum similitudine Aristot. de Anima 1. ἀτόμους Democriti ξύσματα vocasse videtur, quisquilias instar lanuginis, quæ linteis deradi solet, Οἷον ἐν τῷ ἀέρι τὰ καλούμενα ξ., ἃ φαίνεται ἐν ταῖς τῶν θυρίδων ἀκτῖσιν. Et rursus paulo post. Itemque in Probl. s. 14. sub fin. Διὰ τὸ κινεῖσθαι τὰ ἐν τῷ ἀέρι, καλεῖται δὲ ξ., φανερὰ δὲ ἔσται ἐν ταῖς ἀκτῖσι ταῖς διὰ τῶν θυρίδων· ταῦτα δὲ κινεῖται κἂν νηνεμίᾳ. || Ξύσματα, Strigmenta proprie dicebantur antiquis ea, quæ oleo illitis corporibus, post sudorem una cum sudore reliquisque humani corporis sordibus destringebantur. Est autem Destringere, lacinia, strigilive, aut tota manu, quæ corpori hærent, abradere et exterere. Ea ex oleo, sudore, et sordibus humani corporis concreta et in balneorum pavimentis relicta, in multos usus servabantur. Gorr. Hæc strigmenta Diosc. 1. vocat ῥύπον βαλανείων, ῥύπον ἐκ τῆς παλαίστρας, ῥύπον γυμνασίων: alii vero πάτον. Dicitur etiam ξύσμα, quod distringitur fructibus et quod pomorum appellatione continentur. Diosc. 2, 162. de cucurbita, Ὁ δὲ χυλὸς τῶν ξ. θλιβέντων πρὸς ὠταλγίας καθ' ἑαυτὸν καὶ μετὰ ῥοδίνου ἐγχυματιζόμενος ὠφελεῖ, καὶ πρὸς καυσουμένην ἐπιφάνειαν ἐγχριόμενος: Plin. 20, 3. Succus e strigmentis illitus cum rosaceo et aceto, febrium ardores refrigerat. Diosc. ibid., Τὸ δὲ ξύσμα παιδίοις σιριῶσιν ὠφελίμως κατὰ τοῦ βρέγματος καταπλάσσεται, καὶ πρὸς ὀφθαλμοῦ φλεγμονὰς καὶ ποδαγρικὰς ὁμοίως. Unde Plin. ibid. Necnon ramentis corticis recentes podagras refrigerat, et ardores capitis, infantium maxime; et ignes sacros destrigmentis, vel his impositis, vel seminibus. Possumus igitur, imitatione Plinii, in eo loquendi genere ξύσματα reddere, Ramenta, Destrigmenta, Strigmenta. In posteriori Diosc. l. vulg. Edd. habent ξέσμα, vet. libri ξύσμα. Rursum ξύσματα in excrementis quoque dicuntur, Diosc. 4, 178. de pilulis colocynthidis, Ἄγουσαι φλέγμα καὶ χολὴν καὶ ξ. Et mox, Καθαίρει πάχος καὶ ξύσμα, Strigmenta, Ruell. Sic et Marcellus, annotans ibi significari Carnis adipisque minuta ramenta, quæ in excrementis vi purgationis pelluntur, et quasi stringendo derasa detritaque trahuntur; quod enim e rasura alicui rei ramentum exteritur, id Græcis ξύσμα, Latinis vero, præsertimque Celso, (2, 8.) strigmentum esse. || Ex Epigr. ξυσμάτων affertur pro Rasurarum et liturarum, quæ fiunt, dum scripta corriguntur. Hes. vero ipsa etiam γράμματα et characteres ceræ aut libro quasi insculptos ξύσματα vocari scribit, ut in Ξύω annotavi. || Eid. Hes. ξύσμα est κνηφὴ, λέπρα. [" Toup. Opusc. 2, 104. Scriptum, ibid. 38." Schæf. Mss. * Ξυσμάτιον, Hippocr. 1231.] Ξυσματώδης, Strigmentis s. Destrigmentis et ramentis similis. Et ξυσματώδη, Quæ strigmentis similia sunt. Hippocr. (1230.) Κοιλίη ξυσματώδεα διαχωρέουσα: pro quibus Celsus, Alvus, quæ strigmentum repræsentat.

Ξυσμὸς, Pruritus, κνησμὸς, Erot. ap. Hippocr. [de Diæta 3, 3. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 136. Valck. Anim. ad Ammon. 55." Schæf. Mss.] E quo Hippocr. Gal. affert ETIAM Ξύμη, itidem pro κνησμὸς, Pruritus. Apud Eust. ETIAM Ξυσμὴ, quod a ξύω quidem derivari scribit, sed non exp. Videtur vero et ipsum aut Rasuram Sculpturamve aut Pruritum significare. [Eupith. 2. ibique Jacobs.] Ξύσις, Rasura, Pruritus commotio. [" Valck. Anim. ad

Ammon. 55." Schæf. Mss.] Ξύσιλος, Sophron in Mimis, Τί μὰν ξύσιλος, τί γὰρ σύφαρ ἀντ' ἀνδρός; ubi Erasm. annotat ξύσιλον appellari Aridum et pruriginosum senem, παρὰ τὸ ξύειν: at σύφαρ, quasi jam non hominem ipsum, sed Pellem duntaxat exuccam et inanem. Vide et Ξύω. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 58." Schæf. Mss. * Ξυστὴς, Rasor, Scalptor, 2 Reg. 12, 12. Ed. Compl.]

Ξυστὴρ, Rasor, Scalptor. Hermog. Rhetor cognomento ξυστὴρ dictus fuit, Suid. || Scalprum chirurgicum radendo idoneum, quo se ad rimas usum Gal. prodidit; sed quæ fuerit ejus figura non explicat. Dicitur et ξύστρα, Strigilis. Gorr. Ξυστὴρ ET Ξυστήριον, inquiunt VV. LL., Scalper, Scalprum, Scalpellus, Scalper excisorius, Cels.: ut scalpro medicinali dentes exesos excindere jubet Scrib. Largus. P. Ægin. Καὶ τὰς προσκειμένας τοῖς ὀδοῦσι λεπίδας τῷ κυαθίσκῳ τῆς σμίλης ἢ ξυστηρίῳ ἢ τῷ ῥιναρίῳ καθαίρωμεν. Supra in Κολαπτὴρ, habes ξυστὴρ usurpatum pro Scalpro lapicidarum, quo lapides scalpunt ac complanant. || Ξυστὴρ dicitur etiam Collyrium τραχωματικὸν, cujus variæ habentur compositiones. Unam recenset Paulus, Aëtius duas. Dicitur ἀπὸ τοῦ ξύειν, quod palpebræ asperitates abradat. Gorr. || Ξυστὴρ est etiam Auris pars, Cam. ex Isagoge, quæ Galeno ascribitur, Quæ panduntur, πτερυγώματα, quasi Pinnæ, appellantur: quæ vero reflectuntur et cum extremo ambitu intorquentur, κυρτοειδῆ, Gibbosæ partes: intra quas veluti dimidiatus orbis extat, quem ξυστῆρα dixere: et interius cavum, κογχίον: in medio foramen teres, πόρος ἀκουστικὸς est, Meatus vocis. [" Valck. Anim. ad Ammon. 35. ad Diod. S. 2, 201. Thom. M. 643. Leon. Tar. 4. Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss. * " Ξύστωρ, i. q. ξυστὴρ, Buttm. Schol. Od. X. 455." Boiss. Mss.]

Ξύστρα, ἡ, Strigil, Instrumentum, quo se in balneis destringebant, aut in palæstra et gymnasiis, J. Poll. 3. fin., de gymnastis, et quæ ad eos pertinent, Λήκυθον ἂν εἴποις καὶ στλεγγίδα· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ πλεγγὶς καὶ ξύστρα καὶ σπαθίς. Supra in Ξύομαι habes e Luciano ὀδοντωτὴ ξύστρα, Strigil dentata, qua caput sibi scalpebat et destringebat. Artemid. 1, 66. Ἰδίως δὲ αἱ ξ. καὶ βλάβης εἰσὶ σημαντικαὶ, διὰ τὸ ἀποξύειν τὸν ἱδρῶτα καὶ μὴ προστιθέναι τι σώματι: paulo ante, Στλεγγίδες καὶ ξ. καὶ * καταμαγεῖα θεράποντας σημαίνουσι. De his Martial. 14. Pergamus has misit curvo distringere ferro. Apud Hes. autem mendose ita LEGITUR, Ξώστρα, ψυκτρὶς, ψυκτρία: pro quibus ita reponendum, ξύστρα, ψηκτρὶς, ψήκτρια. [" Phryn. Ecl. 130. 204. ad Diod. S. 2, 201. Valck. Anim. ad Ammon. 35. Herodian. 468. et n." Schæf. Mss. Schn. Lex. Suppl. * Ξυστροειδὴς, Philin. ap. Erot. v. Ἄμβην. " Basil. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 138." Boiss. Mss.] Ξυστρολήκυθος, Qui strigilem et lecythum in balneum aut gymnasium fert: qui et στλεγγιδολήκυθος. [J. Poll. 3, 154. * Ξυστροποιὸς, Gl. Strigilarius. * Ξυστροφύλαξ, Artemid. 1, 66.] Ξυστρὶς, ίδος, ἡ, i. q. ξύστρα, Hesych. στελγὶς, ξυστρίς. [" Phryn. Ecl. 205." Schæf. Mss.] Ead. signif. dicitur ETIAM Ξυστὶς, ίδος, ἡ, J. Poll. 10, c. 16. quod περὶ τῶν ἐν τῷ Γυμνασίῳ Σκευῶν inscribitur, Καὶ ληκύθιον καὶ στλεγγίδες· καὶ ξυστίδας δ' αὐτὰς ἄν τις εἴποι: nam ap. Epicharmum reperiri hoc vocab. dicit, et ap. Diphilum, e quo h. l. citat, ξυστίδ' ἔχων, ἐγὼ δὲ καὶ λήκυθον, ubi ξυστὶς et λήκυθος copulantur ut ap. Plaut. Rubiginosam strigilem, ampullamque rubidam. Sed sunt quibus in eo Poll. l. reponendum videatur ξυστρὶς, quod ap. Hes. legitur. Nam ξυστὶς plerumque significat Vestem crocei coloris, quam aurigæ in pompis gestare solebant: fortassis ea, quam βατραχίδα appellat Dion: Τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον, inquit Suid., ὃ οἱ ἡνίοχοι μέχρι τοῦ νῦν φοροῦσι πομπεύοντες. Idem habent et Scholia in Aristoph. N. (70.) sed annotatur paroxytonως scribi ξύστις: et exp. etiam πορφυρὶς, quoniam usque ad id tempus οἱ εἰσελαύνοντες ἀθληταὶ τοιούτῳ κοσμηθέντες σχήματι καὶ ἅρματος ἐπιβάντες, διὰ μέσης ἐπόμπευον τῆς πόλεως. Verba Aristoph. sunt, Ὅταν σὺ, μέγας ὢν, ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν, Ὥσπερ Μεγακλέης, ξυστίδ' ἔχων. Quosdam vero ibi intellexisse ἀκόντιον,
A annotat Suid. Utebantur ξύστιδι veste reges etiam, Aristoph. Schol. Suid. Trabeam nonnulli interpr., quæ regibus ap. Lat. tribuitur. Utebantur et Comici ac Tragici, ut testatur Hes. quoque, qui ξυστίδας exp. χλανίδας κωμικάς: et ξυστὶς, τραγικὸν ἔνδυμα. Suid. quoque annotat esse ἰδίως τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα, et usos ea etiam fuisse τοὺς τραγικοὺς βασιλεῖς: item, τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα. Exemplum habes in Στατὸς, ubi Callippidi Tragœdo tribuitur. Rursum Hesychio est χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος: et ξυστίδες, ποδήρη ἐνδύματα. Sic accipi potest ap. Theocr. 2, (74.) βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα, Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας: nam Schol. quoque ibi esse dicit γυναικεῖόν τι ἔνδυμα λεπτὸν πεποικιλμένον. Fuisse autem Delicatum et molle vestimenti genus, e Plut. apparet, qui de Orac. Pyth. ait, Ἐξωθοῦσα τὸ περιττὸν ἡ χρεία, κρωβύλους τε χρυσοῦς ἀφῄρει καὶ ξυστίδας μαλακὰς ἀπημφίαζε. Apud Athen. 12. περὶ ἐξαλλαγῆς πατρίου στολῆς, de Dionysio Siciliæ tyranno,
B Ξυστίδα καὶ χρυσοῦν στέφανον ἐπὶ περόνῃ μετελάμβανε τραγικόν. Theopomp. ap. Longin. (43, 2.) de iis, quæ ad regem Persarum mittebantur, Πολλαὶ δὲ καὶ ξυστίδες καὶ κλίναι πολυτελεῖς. Hes. et Suid. ξυστίδα exp. etiam λεπτὸν ὕφασμα: item τὸ λεπτὸν, παρὰ τὸ ἐξύσθαι. || Ξύστις, Urbs Cariæ, Steph. B., Plin.: cujus gentile Ξυστιανός. [" Ad Herodian. 468. Toup. ad Longin. 369. Append. in Theocr. p. 8. et Ind., Timæi Lex. 188. et n., Valck. Phœn. p. 689. ad Lucian. 1, 244." Schæf. Mss.] Ξύστρον, τὸ, i. q. λίστρον, Plana ferrea, ad everrendum et complanandum, Diod. in Hist. Alex. Τούτων γὰρ ἑκάστου παρ' ἑκάτερον τῶν σειροφόρων ἱππέων ἐξέκειτο προσηλωμένα τῷ ζυγῷ ξύστρα παραμήκη, τρισπίθαμα, Bud. Eid. est Strigil. [" Ad Diod. S. 2, 201. Thom. M. 643." Schæf. Mss. * Ξυστρόω, unde * Ξυστρωτὸς, Gl. Striatus, Didymus Mediolan. de Mensuris §. 57. Schleusn. Lex. V. T. " Ad Hesych. 1, 880, 21." Dahler. Mss.] Ἀποξυστρόω, Bud. interpr. Hebeto, ut sit proprie Hebeto aciem auferendo, ne radere possit, e Polyb.
C (2, 33, 3.) p. 29. Αἱ γὰρ μάχαιραι (τῶν Γαλατῶν) ταῖς κατασκευαῖς μίαν ἔχουσι τὴν πρώτην καταφορὰν καιρίαν· ἀπὸ δὲ ταύτης εὐθέως ἀποξυστροῦνται, καμπτόμεναι κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε, ἂν μὴ δῷ τις ἀναστροφὴν τοῖς χρωμένοις, ἐρείσαντες πρὸς τὴν γῆν ἀπευθῦναι τῷ ποδὶ, ταχέως ἄπρακτον εἶναι τὴν δευτέραν αὐτῶν πληγήν: q. l. a Suida quoque citatur, qui ἀποξυστροῦνται exp. ibi ἐπικάμπτονται, ἐπιστρέφονται, et Cam. cum eo, ἀποξυστροῦνται καμπτόμεναι, Incurvantur et deflectuntur.

Ξυστὸς, Rasus, Scalptus, ὁ ἐξυσμένος, Suid. Item Derasus: ut μοτὸς ξυστὸς, Linamentum rasile, quod vulneribus inditur. Vide Μοτὸς, Ξύσμα. Item ξυστὸν δόρυ, Hastile rasum et ferro præfixum: ipsum tamen ξυστὸν absolute potius dicitur quam δόρυ ξυστόν. Suid. et Hes. exp. ἀκόντιον: Suid. præterea * δορύλλιον, vel etiam δόρυ τέλειον, et Hes. δόρυ κατεσκευασμένον. Eust. annotat ξυστὰ dici δόρατα ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὰ δευτέρου πόνου: postquam enim cæsa sunt hastilia, primum δέρεσθαι, unde et δόρατα vo-
D cari: deinde ξύεσθαι δι' ὀρθότητα καὶ ἐλαφρότητα: dicuntur igitur ξυστὰ Hastilia radendo polita et ferro præfixa. Sunt qui interpr. Spicula. Il. O. (388.) οἱ μὲν ἀφ' ἵππων Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμελαινάων ἐπιβάντες Μακροῖσι ξυστοῖσι, Λ. (564.) νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος. Aliud exemplum ex eod. Poëta habes in Ναύμαχος. Xen. K. Π. 4, (5, 19.) Τοὺς θώρακας καὶ τὰ ξ. ἔχοντας ἀεὶ ἐπὶ τῶν ἵππων ὀχεῖσθαι, Plut. Alex. 224. Τὸ ξυστὸν ἐπὶ τὴν ἀριστερὰν μεταβαλὼν, τῇ δεξιᾷ παρεκάλει τοὺς θεοὺς, 220. Τῷ ξυστῷ διελάσας μέσον, de Deo Socr. Ἅμα δὲ τῷ λόγῳ ξυστὸν ἱππικὸν ἔχων διῆκε τῶν πλευρῶν. Sic Arrian. Τὰ σημεῖα τῆς ἐπιλέκτου στρατιᾶς, ἀετοὶ, εἰκόνες βασίλειοι στέμματα πάντα χρυσᾶ ἀνατεταμένα ἐπὶ ξυστῷ ἠργυρωμένῳ, q. l. Suid. citans in sequenti signif. accipere videtur. UNDE Ξυστοβόλος, ὁ, ἡ, Qui ejusmodi hasta s. spiculo jaculatur, Epigr. Ξυστοβόλος Βάκχος. [" Jacobs. Anth. 10, 409." Schæf. Mss.] ET Ξυστοφόρος, Qui ejusmodi hastam gerit, Spiculator, Xen. K. Π. 7, (5, 16.) Περιστησάμενος τῶν ξυστοφόρων Περσῶν κύκλον

μέγαν, 8, (3, 8.) Ἐπὶ δὲ τούτοις δισχίλιοι ξυστοφόροι. || Ξυστὸς s. Ξυστὸν dicitur etiam Locus, in quo athletæ exercentur, Hes. Suid. Sic Vitruv. 5, 11. Hæc autem porticus ξυστὸς ap. Græcos vocitatur, quod athletæ per hyberna tempora in tectis stadiis exercentur. Faciunda autem xysta sic videntur, ut sint inter duas porticus sylvæ aut platanones, et in his perficiantur inter arbores deambulationes, ibique ex opere signino stationes: proxime autem xystum et duplicem portum designentur hypæthræ ambulationes, quas Græci περιδρομίδας, nostri Xysta appellant: in quas per hyemem e xysto sereno cælo athletæ prodeuntes exercentur. Idem 6, 9. de ædificiorum ap. Græcos dispositione, et nominibus, quæ ab Italicis moribus et usibus discrepant, Ξυστὸς enim Gr. appellatione est Porticus ampla latitudine, in qua athletæ per hyberna tempora exercentur: nostri autem hypæthras ambulationes, Xysta appellant, quas Græci περιδρομίδας dicunt. Xen. Œc. (11, 15.) Εἰ ἐν τῷ ξυστῷ περιπατοίην. Sic Cic. Cum ambularem in xysto, et essem otiosus domi. Idem, Cum pauca in xysto locuti essemus, tum eod. in spatio consedimus. Hos ξυστοὺς J. Poll. vocat ξυστοὺς δρόμους, item ξεστοὺς δρόμους, ἐν οἷς αἱ ἀσκήσεις: citat autem ex Aristea, Ἦν μοι παλαίστρα καὶ δρόμος ξυστὸς πέλας. UNDE Ξυστικὸς, Qui in xysto se exercet, Suet. Aug. Nec tamen eo minus xysticorum concertationes aut gladiatorum pugnas severissime semper exegit. || Alias signif. etiam Radendi et destringendi vim habens s. Astringendi, VV. LL. in Athen. (81.) de pomis, Τὰς δὲ δυνάμεις ἔχει τῶν ὑγρῶν· τὰ μὲν ὀξέα καὶ μήπω πέπονα, στρυφνοτέρας καὶ πόσεως [ποσῶς] ὀξείας· χυμόν τε ἀναδιδῶσιν εἰς τὸ σῶμα τὸν καλούμενον ξυστικόν: quæ interpretatio non inconveniens videtur, cum Diosc. quoque 1, 60. dicat, Ὁ καρπὸς (τῆς μηλέας) ἔνωμος μὲν, στυπτικὸς καθέστηκε· πεπανθεὶς δὲ, οὐχ ὁμοίως. Itaque ap. Athen. μήπω πέπων et ξυστικὸς exponi e Diosc. possunt ἔνωμος et στυπτικός: significat autem στυπτικὸς, Astringendi vim habens. [Alex. Trall. 7. p. 100.] || Ξυστὸν Etymologistæ est etiam χιτὼν γυναικεῖος: at, secundum alios, τραγικὸν ἔνδυμα: qua signif. paulo ante ξυστίς. ["Ξυστὸς, Aristoph. Fr. 260. Heind. ad Plat. Theæt. 291. ad Diod. S. 2, 175. Ammon. 100. Valck. Anim. 170. Toup. Opusc. 1, 334. et Ind., Emendd. 1, 428. Ξυστὸν, ibid. Opusc. 1, 281. 334. et Ind., Ammon. et Valck. ll. cc. Wessel. ad Herod. 24. Heyn. Hom. 6, 462. 7, 115. Thom. M. 641. ad Charit. 690. ad Diod. S. 2, 175. Eur. Hec. 910. Ξυστὰ ἀκόντια, ad Herod. 137." Schæf. Mss. *"Αξυστος, Schol. Soph. Œd. C. 102. Athan. 1, 12. * Εὔξυστος, Gl. Rasilis, Hippocr. 911.]

Ἀναξύω, Abrado, Abstergo, Antipho (726.) Τά τε ἐν τῇ γῇ ὄντα (σημεῖα) ἀναξῦσαι, καὶ τὰ ἐν τῷ πλοίῳ ἀποσπογγίσαι, Indicia cædis, sc. sanguinem, abstergere. Ἀναξύομαι, pass. Abrador; Expolior, unde ἀναξυσθεὶς λίθος, Lapis expolitus; nam radi et limari solent, quæ poliuntur: unde Liber rasus, lima, Ovidio. Ἀντιξύω, Vicissim scalpo, destringo, Mutuum scabo: ut in Prov. Ἀντιξύειν τὸν ξύοντα, at Eust. 863. Ξύειν τὸν ἀντιξύοντα, Suid. e Sophr. "Ἄν τις τὸν ξύοντα ἀντιξύῃ. Simile est, quod Bud. habet, Ἐπὶ σαρκὸς τὸν ξύοντα ἀντιξύειν. Simile itidem, quod supra in Ξύω citavi. ["Thom. M. 641. Τὸν ξύοντα ἀντιξύειν, Jacobs. Anth. 10, 116." Schæf. Mss.] Ἀποξύω, Abrado, Derado, Alciphron in Epist. halieutica, Δι' ἡμέρας μὲν ὑπὸ τῆς ἀέλλης φλεγομένοις, νύκτωρ δὲ ὑπὸ λαμπάσι τὸν βυθὸν ἀποξύουσι. Exp. etiam Destringo, Abstergo, Lævigo. Ἀποξύω, inquit Bud., Extenuo, Derado, Acuo, Lucian. (1, 293.) Ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα. Sed videndum est an ἀποξύω possit etiam pro ἀποξύνω accipi, Acuo, Exacuo. Certe alteri composito ἀναξύω non memini datam hanc signif. Ἀποξύω generaliter pro Detraho; cum proprie sonet Detraho quasi abradendo. Il. I. (446.) Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα. Proprie est, Abrasa senectute: si liceat de senectute loqui tanquam de pilis. Suid. vocem pass. ἀποξύονται exp. ἀποτίθενται. [" Jacobs. Anth. 10, 405. ad Lucian. 1, 803. 2, 126. T. H. ad Dial. p. 118. Alciphr. p. 10. Bergler. 277. Detraho, ut γῆρας, Jacobs. Anth. 7, 221. 11, 26. T. H. ad Lucian. Dial. p. 26. Bergler. Alciphr. 361. Argum. Eur. Med." Schæf. Mss.] "Ἀποξυνέω, VV. LL. afferunt pro Abrado: sed viderint " quam vere." Ἀπόξυσμα, Quod abrasum est, Ramentum: ἀποξύσματα in VV. LL. esse dicuntur Minuta quædam frustula inhærentia intestinis, quæ nonnulli Strigmenta vocant. [" Jacobs. Anth. 8, 119." Schæf. Mss. * " Ἀπόξυσις, Geop. 10, 75." Kall. Mss. * Ἐναποξύω, Clem. Alex. Strom. 6, 15. p. 673. * Προαποξύω, Diosc. Parab. 1, 175. * Συναποξύω, Themist. 223.] Διαξύω, Radendo induco, ut scriptura in cerea tabella, Deleo, Oblitero. In ea signif. usurpatur ab Hes. supra in Ξέω, ubi de ἐξεσμένη δίκη. [" Ad Timæi Lex. 81. ad Lucian. 1, 352. * Διάξυσμα, ad Diod. S. 1, 607." Schæf. Mss. * " Ἐγξύω, Eurip. Fr. Belleroph. 60. ap. Stob. Tit. 90. Οὐκ ἂν γένοιτο τραῦμα, εἴ τις ἐγξύσῃ Θάμνοις ἐλείοις, Heath. legit ἐγξέσῃ, quod ἐγξύσῃ penultimam producat." Seager. Mss. * Ἐκξύω, Gl. Erado.] Ἐπιξύω, In superficie rado, Arat. (650.) ὁ δὲ ζώνῃ τότε Κηφεὺς Γαῖαν ἐπιξύει, Terram radit et contingit, Cic. extremas contingit corpore terras. Et ἐπιξύειν τυρὸν αἴγειον ap. Athen. 1. ut supra ap. Hom. ἐπικνῆν. Καταξύω, Derado, Abrado, Radens oblitero, Litura induco: qua signif. κατεξυσμένον ἔγκλημα supra in Ξέω. Item Incido et scarifico, καταμύσσω, κατασχάζω, καθαιματῷ. Lucian. (1, 67.) Οἱ δὲ μαστιγοῦντες, οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες, Gladiis carnem summam inscribentes, Bud. Καταξυσμὸς, ὁ, Scalptura, VV. LL. [* " Καταξυσμὴ, ad Hesych. 1, 1038, 31." Dahler. Mss. " Musgr. ad Eurip. p. 229." Schæf. Mss. * Κατάξυσις, Apollon. Lex. 209. * Καταξυστικὸς, unde Adv. * " Καταξυστικῶς, Schol. Nicandri Θ. 131." Boiss. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 368." Schæf. Mss. * Ἐπικαταξύω, Osann. Philem. 219. Apollon. Lex. 283. * Προσκαταξύω, Phav. 342, 3. " Etym. M. 412. cf. Valck. Adoniaz. p. 373." Boiss. Mss.] Παραξύω, Adrado, VV. LL. [" Jacobs. Anth. 8, 163. Paul. Sil. 51." Schæf. Mss. Longin. 31, 5.] Παράξυσμα, τὸ, Quod in scalptura supervacaneum quasi appendix additur, Dem. Phal. (55.) Τοῖς δὲ παραπληρωματικοῖς συνδέσμοις χρηστέον οὐχ ὡς προσθήκαις κεναῖς καὶ οἷον * προσφύμασι καὶ π. Περιξύω, Circumrado, Circumscarifico, Plin.: περιξύσας, Gal. ap. Hippocr. exp. ἐν κύκλῳ περιαμύξας. Et περιξύομαι, Circumrador, Circumscarificor, Circumcirca me rado, Circumcirca me scalpo s. scabo. [Opp. Ἁ. 3, 525. * Περιξυστὴρ, Chirurg. Vett. p. 94. * Καταπεριξύω, unde Καταπερίξυσις, Schol. Od. Ω. 228. * Συνξύω, Gl. Conrado, Hippocr. 893.] Ὑποξύω, Subtus rado, Leviter rado, scalpo. [" Eust. 139, 23." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 10, 401. Arnzen. Epist. p. 58. De fluctibus, Ruhnk. Ep. Cr. 151." Schæf. Mss.]

Ξυόεις, Radendo s. Scalpendo politus i. q. ξεστὸς et ξυστός: unde fem. ξυόεσσαν, ap. Hesych. quod exp. εὖ ἐξεσμένην.

Ξυήλη, ἡ, Radula, Instrumentum, quo aliquid raditur. Exemplum e Xen. habes Ξύω. Vulgo DICEDATUR Ξυάλη, ut e Suida et Hes. patet: Attice autem κνῆστις, de quo suo loco. At vero illud ξυάλη Doricum esse annotatur. Est etiam ξιφίδιόν τι, quod δρέπανον nonnulli vocant, Hes. Unde colligimus parum inter se differre ξυήλην et κοπίδα: nam κοπίδας Curtius vocari ait Gladios leviter curvatos falcibus similes. Suid. e Xen. K. Ἁ. (4, 7, 11.) Εἶχον δὲ καὶ κράνη καὶ περὶ τὴν ζώνην μαχαίριον ὅσον ξυήλην Λακωνικήν: quæ et ap. Eust. leguntur p. 872. Idem Suid. ex (8, 18.) Δρακόντιος ἔφυγεν ἐκ Σπάρτης παῖς ἔτι ὢν, ἀποκτείνας ξυήλῃ Λακωνικῇ παῖδα. [Barker. ad Etym. M. 1108. " Toup. Emendd. 1, 275. Thom. M. 641. Heyn. Hom. 6, 233. Lobeck. Aj. p. 350." Schæf. Mss.] Pro ξυήλη ap. J. Poll. HABETUR Ξυίνη, 1, (137.) de Nominibus Armorum, Δρεπάνη, δορυδρέπανον, πέλεκυς ἀμφίστομος, ἑτερόστομος· τάχα δ' ἂν προσθείη τις τούτοις καὶ τὴν ξυίνην τὴν Λακωνικήν.

Ξυηρὸς, Lævigatus, VV. LL. [Xen. K. 10, 3. al. ξυρήκης.]

Ξυρὸς, Acutus, Ad radendum et scalpendum aptus.

Hes. ξυρὸν exp. τομὸν, ὀξὺ, ἰσχνόν. CONTRA Ἄξυρος SIVE Ἀξυρὴς, Retusus, Hebes, Qui acutus non est: ἀξυρὲς, eid. Hesych. ἄξυρον, ἄτομον, ἄστομον, ἀμβλύ. A || Ξυρὸς substantive frequentius usurpatur pro Cultro rasorio s. tonsorio, i. e. Novacula. Apud Athen. (565.) Ἐν Βυζαντίῳ δὲ ζημίας ἐπικειμένης τῷ ἔχοντι κουρεῖ ξυρὸν, οὐδὲν ἧττον πάντες χρῶνται αὐτῷ, Aristoph. Θ. (219.) Χρῆσόν γε νῦν ἡμῖν ξυρόν: cui respondetur, αὐτὸς λάμβανε Ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυροδόκης. Et Proverbialiter ap. Suid. Ξυρὸς εἰς ἀκόνην, in eos, qui consequuntur quæcunque volunt: cui similis Parœmia, Ὄνος εἰς ἄχυρα. Item in alio Prov. Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, In novaculæ acie sita res est, pro In summo discrimine est: sumta metaph. a circulatoribus, qui in cuspide gladiorum ingrediuntur, aut ab iis, qui ferrum manu contrectant, ut e Schol. Theocr. annotat Erasm., ap. quem plura reperies. Il. K. (173.) Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἠδὲ βιῶναι, Theocr. 22, (6.) de Menelao ac Paride singulari certamine de Helena decernentibus, Ἀνθρώπων σωτῆρας B ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων. In Epigr. quodam vet., quod habetur in Anthol. Ἀκμῆς ἑστηκυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν. Sic Soph. Antig. (996.) Φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης: verba Tiresiæ Creontem monentis, ut sapiat in tanto constitutus periculo. Triclin. ap. Soph. annotat, pro hoc Prov. Ἐν ξυρῷ ἵσταται τὸ πρᾶγμα, dici etiam ξυρεῖ ἐν χρῷ. Synes. dixit, Ἐν χρῷ τοῦ κινδύνου γίνεσθαι, Proximum esse periculo. Aliquando cum ἐπὶ ξυροῦ infinitivus copulatur. Greg. in Epitaph. Patr. Ἐπὶ ξυροῦ δὲ ἡ πόλις ἢ μηκέτ' εἶναι μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἢ περισωθῆναι. Sic Theodorit. H. E. 4. init. Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, ἢ εἶναι ἐλευθέροις ἢ δούλοις, In summo discrimine res nobis sitæ sunt, Bud. Pro ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, Theocr. (14, 9.) dicit θρὶξ ἀνὰ μέσσον. Solebant etiam ξυροῖς uti ad amputandas cervices, Plut. Artax. p. 309. Τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ δραξάμενος τῆς κόμης αὐτοῦ, καὶ καταγαγὼν, ἀπέτεμε τῷ ξυρῷ τὸν τράχηλον. Ibid., de carnifice, Ἧκε μὲν ξυρὸν ἔχων ᾧ τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνουσι τῶν κολαζομένων. Ceterum C masc. gen. dici ξυρὸς patet e Prov. supra citato Ξυρὸς εἰς ἀκόνην, quod ap. Suid. habetur, et ap. Eust., qui et ipse utitur nominativo ὁ ξυρός. Sic Epigr. Καὶ τάχα νικῶσιν τὸν ξυρὸν αἱ ῥαφίδες. Apud J. Poll. tamen reperio etiam NEUTRO gen. τὸ ξυρόν: 2, ubi ait, Τοὺς δὲ κουρέας, καὶ κορσωτῆρας ἐκάλουν· ὧν τὰ ἐργαλεῖα, κτένες, ξυρόν. [" Ξυρὸς, Brunck. Aristoph. 2, 7. H. Steph. Diatr. in Horat. p. 508. ad Dionys. H. 1, 591. Abresch. Lectt. Aristæn. 92. Ξυρὸν, Toup. Opusc. 1, 450. Jacobs. Anth. 6, 225. 279. 8, 146. Brunck. Aristoph. 1, 6. 2, 7. ad Dionys. H. 1, 591. Musgr. Herc. F. 632. De quant., Mœr. 272. Ξυροῦ ἀκμὴ, Jacobs. Anth. 11, 275. Heyn. Hom. 6, 35. 624. Ἐπὶ ξυροῦ εἶναι, Harles. ad Theocr. 343. Valck. Phœn. p. 706. Toup. Opusc. 1, 408. ad Herod. 443. Brunck. Antig. 996." Schæf. Mss.] Ξυροδόχη, [s. * Ξυροδόκη,] ET Ξυροθήκη, Capsula, in qua reponuntur novaculæ, J. Poll. l. 2. (10, 140.) de novacula loquens, Ἡ δὲ θήκη, ξυροθήκη ἢ ξυροδόχη παρὰ Ἀριστοφάνει καλεῖται: verba Aristoph. habes in Ξυρόν. D [Eust. ad Hom. p. 130. extr. "Thom. M. 494. Kuster. Aristoph. 218." Schæf. Mss. * Ξυροφορέω, Aristoph. Θ. 218. * " Ἐπιξύριος, Jacobs. Anth. 8, 170. 12, 465. Toup. Opusc. 1, 451." Schæf. Mss.]

Ξύρομαι, Rador, Me rado, Radendum mihi curo. Proprie autem ea signif. Radendi dicitur, qua accipitur pro Novacula radere; et plus est quam tondere: Suet. Barbam posuisse, et uxorum capita rasisse. Radere genas, ap. Cic. Rasitare barbam, ap. Gellium. Plut. de Fort. Alex. l. 2. de Nicomede rege, Τὴν κεφαλὴν ξυράμενος καὶ πίλιον ἐπιθέμενος, ἀπελεύθερον ἑαυτὸν Ῥωμαίων ἀπηγόρευσεν, Athen. (565.) Ἐν Ῥόδῳ δὲ νόμου ὄντος μὴ ξύρεσθαι, οὐδὲ ὁ ἐπιληψόμενος οὐδεὶς ἐστι, διὰ τὸ πάντας ξύρεσθαι. Ibid., Τὸ ξύρεσθαι τὸν πώγωνα, κατ' Ἀλέξανδρον προῆκται, Rasitare barbam, i. e. Rasitandam sibi curare. In h. autem l., quem Bud. e Plut. affert, ξύρεσθαι de ipso tonsore dictum videtur active pro Radere s. Tondere, (Anton. 1.) Καὶ ὡς ξύρεσθαι μέλλων κατέβρεχε τὰ γένεια. [" Thom. M. 643. ad Charit. 761. Villoison. ad Long. 259. Bast Lettre 160." Schæf. Mss. * Ξύρω, Lobeck. Phryn. 205.]

Ξυράω SIVE Ξυρέω, Rado, Novacula rado, Ad cutem tondeo, ut Cels. dicit Caput ad cutem tondendum, diuque quotidie jejunis perfricandum, ἐν χρῷ κείρω, Plut. (6, 685.) Ξυρᾷν τὰ γένεια τῶν Μακεδόνων. Et, Ξυρεῖ ἐν χρῷ Proverbialiter pro Periculum est, Metuendum est: quasi novacula ad ipsum vivum penetret: παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς βάθος ἀπτομένων λεγομένη καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων: quo sensu supra, Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς: quod sicut aliquando infinitivum sibi copulatum habet, ita et hoc: Soph. Aj. (786.) Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μή χαίρειν τινά. Radit enim ad vivum hoc, quo minus quis gaudeat: pro Summum periculum est, Summopere metuendum ut non gavisurus sit aliquis ob ea, quæ hic nuntiat. Item alio Prov. Ξυρεῖν λέοντα, Leonem radere, pro Rem difficillimam aggredi. Plato de Rep. 1, (p. 341.) Οἴει γὰρ ἄν με οὕτω μανῆναι ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα καὶ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον; Ut leonem radere coner et dolis capere Thrasymachum in sermone? salse dictum a Socrate. ET Ξυράομαι s. Ξυροῦμαι, Rador novacula s. Radendum curo, i. q. ξύρομαι, 1 Cor. 11, (6.) Εἰ δὲ αἰσχρὸν τῇ γυναικὶ τὸ κείρασθαι ἢ ξυρᾶσθαι, κατακαλυπτέσθω, Act. 21, (24.) Ἵνα ξυρήσωνται τὴν κεφαλὴν, Athen. (12. p. 518.) de barbaris occidentalibus, Πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα. Idem 13. (p. 565.) ex Alexide, Πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ ξυρούμενον ὁρᾷς: paulo ante, Ξυρουμένους τὰ γένεια περιφέρεται τοὺς ἐρωμένους. Idem 6. Ξυρούμενοι καὶ λεαινόμενοι διετέλουν, ἄνδρες ὄντες. Lucian. (1, 652.) Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλάς. Artemid. Onirocr. 1. Ναυαγήσαντες μὲν γὰρ ἢ ἐκ μεγάλης σωθέντες νόσου ξυρῶνται οἱ ἄνθρωποι. [" Forma Ξυρέω Ionibus maxime propria est. Sic ξυρεῦνται, Herod. 2, 36. 37. ξυροῦντες, 65. ξυρέονται, 66." Schw. Mss. " Ξυράω, Thom. M. 642. Villoison. ad Long. 259. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. A κείρω differt, Toup. Opusc. 1, 476. Ξυρέω, Schweigh. Emendd. in Suid. p. 5. ad Herod. 120. 199. Brunck. Antig. 996. Thom. M. 642." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 205.]

Ξύρησις, Rasura quæ fit novacula, Tonsura ad cutem. Alex. Aphrod. Probl. 2. Ξύρησις ὠφέλιμος ἐπ' ὀφθαλμίᾳ, In lippitudine caput tondere ad cutem juvat. [Plut. 7, 389. * Ξυρησμὸς, i. q. ξύρησις, Herodian. Epimer. 180.] Ξυρήσιμος, ὁ, ἡ, ET Ξυρήκης, ὁ, ἡ, Qui radi potest et ad cutem tonderi, Cui opus est ut radatur s. ad cutem tondeatur, Eust. 939. Ξυρήκης ὁ ξυρήσιμος καὶ κουριῶν, ex Ælio Dionys.: ubi etiam annotat βαρύνεσθαι hanc vocem ut νεήκης, εὐμήκης. Eur. Alc. (429.) Πένθος γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω, Κουρᾷ ξυρήκει καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ, Tonsura ad cutem et pulla veste. Solebant enim in luctu radi, ut et ap. Suet. in Calig. Regulos quosdam barbam posuisse, et uxorum capita rasisse, ad indicium maximi luctus. [" Ξυρήκης, Eur. El. 335. Wakef. Alc. 434. Lobeck. Aj. p. 287. * Ξυρηκὴς, Rasus, Valck. Phœn. p. 113. 135. * Ξυροήκης, Lobeck. l. c." Schæf. Mss. * Ξυρητὸς, unde] Ἡμιξύρητος, ὁ, ἡ, Semirasus, Bud. e Diog. L. [331.]

Ἀποξυράω, SIVE Ἀποξυρέω, Novacula abrado; ἀποξυρᾷν τὴν κεφαλὴν, Novacula abradere capitis pilos, radere caput, Ad cutem tondere caput. Pass. Ἀποξυράομαι, s. Ἀποξυρέομαι VEL Ἀποξύρομαι, Novacula rador, Novacula mihi abraduntur pili, Ad cutem tondeor. Synes. Ἀπεξυρημένος τὴν κεφαλήν. Et ap. Xiphilinum in Apophthegm. Tiberii Cæsaris, Κείρεσθαί μου τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξύρεσθαι βούλομαι, Tonderi pecus meum, non ad cutem tonderi et radi volo: quod ita Suet. in Tib. Præsidibus onerandas tributo provincias suadentibus rescripsit, boni pastoris esse tondere pecus, non deglubere. Sed non idem signif. ἀποξυρᾷν et Deglubere; nam deglubere proprie pellem vel corticem dicimur: ἀποξυρᾷν autem cum novacula pilos abradimus, et aliquem ad cutem tondemus. [Lucian. 1, 539. " Arrian. Epict. 1, 2, 29." Kall. Mss.] " Ἀποξύρω, i. q. " ἀποξυράω s. ἀποξυρέω. Unde Pass. ἀποξύρομαι. " Exp. vero non solum Abrado, sed etiam Detergo, " Abstergo." [* Ἀποξύρησις τῶν τριχῶν, Oribas.

Cocchii 89, 12.] Ἀπόξυρος, Abrasus, Ad cutem rasus: ἀπόξυροι πέτραι, Scopuli exesi, e Luciano (3, 254.) metaph. ut Epigr. Ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, Radit saxa. [* " Διαξυράομαι, i. q. simpl. ξυράομαι, Rado mentum, Pono barbam, Epict. Diss. 1, 2, 29." Schw. Mss. * " Ἐγξύρω, Tzetz. Ch. 3, 512." Elberling. Mss. * Καταξυράω, Athen. 529. * Παραξυράω, Hippocr. 469, 40.] Περιξυράω, SIVE Περιξυρέω, In orbem novacula rado, Circumcirca ad cutem tondeo, [Lucian. 1, 691. * Προξυράω, s. * Προξυρέω, Lucian. 2, 223. Alex. Trall. 1. p. 2. * " Συξυρέω, Theod. Prodr. Amar. 450." Elberling. Mss. " et in Notit. Mss. 8, 119." Boiss. Mss. Ὑποξυρέω, Subtus rado, Leviter novacula rado, [Lucian. 1, 133. 362. 379. 863. " Archiloch. 9. Villoison. ad Long. 259. Valck. Diatr. 253." Schæf. Mss.] Ὑπόξυρος, Subrasus, VV. LL. At Gal. in Lex. Hippocr. ὑποξύρους exp. ταπεινοτέρας, προσεσταλμένας, annotans ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ dici ἐπὶ τῶν γαστέρων. Eid. ibid. ὑπόξυρος est ὁ γρυπὸς τὴν ῥῖνα, διὰ τὸ ταπεινότερα τὰ πέριξ εἶναι τοῦ ὑψώματος. Sed et diversa scriptura, eod. sensu, ὑπόξηρα ibi exp. ὑπόκοιλα, ταπεινότερα, Subcava, Humiliora: a NOM. Ὑπόξηρος: quam scripturam puto esse veriorem; nam alibi ap. eum reperio, στιφραὶ, ξηραὶ, προσεσταλμέναι: ut ὑπόξηρος sit Qui attrahitur, s. contrahitur, eo quod subaridus sit. Quæ autem ita attrahuntur, ead. et deprimi ac humiliora fieri solent. Apud Erotian. reperio ὑπόξηρα, τὰ ἐκ πλάτους εἰς μείουρον ἠγμένα. Sic et Gorr. e Gal. Comm. 3. εἰς τὸ κατ' Ἰητρεῖον, annotat ὑπόξηρα μόρια appellari ab Hippocr. Partes corporis quæ in extremitate tenuantur, cujusmodi brachium est juxta primam palmæ partem, et crus juxta pedem. [Vide Ephippum Comicum ap. Athen. 11. p. 509. d. * Ὑποξύριος, Phaniæ Epigr. 6.]

[* " Ξυριᾶν, Sese tondere velle, ap. Nicet. Annal. 19, 4. Schneiderus in Lex. hoc dubium censet; quare nescio." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

[* " Ξυρίζω, Bast Lettre 143. Alciphr. 438." Schæf. Mss. Pallad. H. Laus. 120. Athanas. ap. Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 317. Ξύρισον αὐτὸν καὶ ὀνύχισον, al. ξύρησον. Vide Schn. Lex. Suppl. * " Ξύρισμα, Rasura, Tzetz. Chil. 2, 537." Boiss. Mss. * Προξυρίζω, Alex. Trall. 1. p. 3.]

[* Ξυραῖος, Derasus, Synes. 71.]

Ξυρίας, Ad cutem tonsus, Rasus, VV. LL. Apud J. Poll. est persona tragica, Ὁ δὲ ξυρίας, inquit, πρεσβύτατος τῶν γερόντων, λευκότατος τὴν κόμην· προσκείμεναι τῷ ὄγκῳ αἱ τρίχες. AT Ξύριον, τὸ, Novacula, VV. LL. [" Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 139. 140." Boiss. Mss. * Ξυράφιον, Gl. Novacula, " Lobeck. Aj. p. 350." Schæf. Mss.]

ΞΥΛΟΝ, τὸ, Lignum, Il. Θ. (547.) ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο, Od. T. (64.) ἐπ' αὐτῶν Νήησαν ξύλα πολλὰ, O. (321.) Πῦρ τ' εὖ νῆσαι, διά τε ξύλα αὖα [δανὰ] κεάσσαι, Υ. (161.) Εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα, Σ. (307.) περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν Αὖα πάλαι, Thuc. (7, 25.) et Xen. (K. 'A. 6, 4, 3.) ξύλα ναυπηγήσιμα. Plut. Symp. 5. de picea et pinu, Ξύλων παρέχει τὰ πλωϊμώτατα: item ξύλα καύσιμα et ἐρέψιμα. Paus. Attic. Ξύλα ἡμίεργα. Plut. (8, 504.) Ἄκαπνα ξύλα, Ligna quæ, cum cremantur, non fumant, Athen. 7. Εὐσηπτότερα τῶν ξύλων τὰ πρὸς τὸ σελήνιον κοπτόμενα, Plut. (8, 615.) Τῶν ξύλων τὰ τεμνόμενα ταῖς πανσελήνοις ἀποβάλλουσι οἱ τέκτονες, ὡς ἁπαλὰ καὶ μυδῶντα ταχέως, δι' ὑγρότητα: (6, 179.) Οἱ θρίπες ἐμφύονται μάλιστα τοῖς ἁπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις. Xen. Ἑλλ. (6, 1, 4.) Ἔνθεν καὶ Ἀθηναῖοι τὰ ξύλα ἄγονται. In quorum locorum aliquibus ξύλα reddere possumus non solum Ligna, sed etiam Materies. Sic pro his Theophrasti, de larice et abiete, Ἔστι δὲ τὰ ξύλα τῆς θηλείας μαλακώτερα, Plin. Lignum feminæ mollius est. Et pro his ejusd. Theophr., Τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν σχιστὰ, idem Plin., Finduntur materiæ aliquæ sponte. Quod vero Athen. dicit Spartanos ἐπὶ ξύλων κατακεῖσθαι, Cic. In robore accumbere. || Aliquando ξύλα dicuntur Quæ e lignea materia sunt, et tunc periphrasi utendum est, aut alio vocabulo. Aristoph. N. (1431.) de gallinaceo, ἐπὶ ξύλου καθεύδεις, Super palo ligneo: ut Varro dicit in parietibus debere esse palos ubi aves assidere possint, Diosc. 3, 9. Συστρέφουσι κινοῦντες ξύλῳ, Lignea rude, s. simpliciter Rudicula. Lucian. (2, 392.) Ξύλοις συντρίψαι, Fustibus comminuere caput alicui. Sic Matth. (26,) 47. Μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων. Pro Baculo accipitur in l. quodam Luciani infra in Ξυλοφόρος. Plut. Lyc. (30.) de Hercule, Δέρμα καὶ ξύλον ἔχων, Pellem et clavam. || At in Prov. Ἐξ ἀξίου ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, exponere possumus vel Lignum, s. Arborem, aut Palum: de quo Prov. vide Erasm. Quo pertinet quod Act. 10, (39.) legimus, Ὃν ἀνεῖλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου: Galat. 3, (13.) Ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου, Palo s. Cruce cui sontes affiguntur: qui σταυρὸς quoque nominatur. Herod. (6, 75.) Ἐν ξύλῳ ἔδησαν, Soleis ligneis illigarunt, VV. LL. Sic ap. Cic. 1 ad Herenn. de quodam qui matrem necasse judicatus fuerat, Ei damnato statim folliculo lupino os obvolutum est, et soleæ ligneæ pedibus inductæ sunt, et in carcerem ductus est, quo nomine intelliguntur κλοιοὶ, sive ποδοστράβαι et ποδοκάκαι, Schol. Aristoph. Ἱππ. (705.) Ἐν τῷ ξύλῳ δήσω σε, νὴ τὸν οὐρανόν: (367.) Οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ. Plut. de Deo Socr. Τοὺς πόδας ἐν τῷ ξύλῳ δεδεμένοι. Ubi potes reddere Ligneis pedicis, compedibus: Demosth. Δησάντων οἱ ἕνδεκα ἐν τῷ ξύλῳ. Et in Act. 16, Τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. At in hoc Aristoph. loco, εἶτα φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα, reddes Ligneo collari, Lignea collaria. Sic enim Lucilius et Plautus. Apud Basil. pro Tormenti quoque genere ponitur, Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ κατατεινέσθω, ἐπὶ τοῦ ξύλου στρεβλούσθω. Ξύλον pro Subsellio quoque s. Scamno accipitur, J. Poll. de theatro, Πρῶτον δὲ ξύλον ἡ προεδρία, Primum scamnum s. subsellium: pro quo ibid. βάθρον dicit et ἑδώλιον. [Aristoph. Σφ. 90.] Hippocr. suum quoque Organum ad restituenda omnia luxata idoneum ξύλον appellavit: recentiores βάθρον vocarunt. Rursum J. Poll. annotat τράπεζαν quoque a Demosth. vocari ξύλον. || Ξύλον significat etiam Lignum trium cubitorum mensuræ, Hermol. Barb. e Didymo Alexandrino de Marmoribus. Ceterum ξύλον derivari a ξύω cum Etym. tradit Eust.: quoniam eo nulla materies πρὸς ξύσιν ἐπιτηδειοτέρα. || Ξύλον est et Fruticis nomen, Plin. 19, 1. Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem quem aliqui Gossipion vocant, plures Xylon, et ideo lina inde facta Xylina. Parvus est, similemque barbatæ nucis refert fructum, cujus ex interiore bombyce lanugo netur, nec ulla sunt eis candore mollitiave præferenda. Vide et J. Poll. 7, 12. [" Apud Plin. vide ne Lana, non Lina, xylina scriptum oportuerit: certe εἴρια ἀπὸ ξύλου dixit Herod. 3, 47. ubi quidem ξύλον non videtur Propr. nom. arboris cujusdam esse; sed Lanam de arbore dicit, quo ab ovium lana distinguatur." Schw. Mss. " Thom. M. 200. 641. ad Charit. 690. Jacobs. Anth. 9, 55. 10, 48. Kuster. Aristoph. 108. Moldenh. Tent. in Hist. Pl. Theophr. 121. Omni sensu privatus, Jacobs. Anth. 12, 139. Penis, Valck. Diatr. 204. De vinculo, ad Charit. 372. Δρυὸς ξ., Toup. Opusc. 1, 285. Ἀπὸ καλοῦ ξ. κἂν ἀπάγξασθαι, Brunck. ad Aristoph. 1, 184. Πρῶτον ξ., Kuster. p. 117. Τὼ ξύλω, Brunck. 1, 25. Ξύλα, Arbores, ad Anton. Lib. 147. 233. ad Timæi Lex. 187. ad Diod. S. 1, 232. ad Herod. 540. An Frutices? Schweigh. ad Appian. 3, 173. Forum lignarium, Toup. Opusc. 2, 213." Schæf. Mss.]

Ξυλοβάλσαμον, Lignum balsami, seu quod e balsamo cæditur, ut sarmenta et surculi. Vel Ipse etiam frutex integer. Plin. 12, 25, de balsamo, Et sarmenta quoque in mercede sunt: DCCC amputatio ipsa surculusque venit intra quintum demum annum: Xylobalsamum vocatur, et coquitur in unguentis. Diosc. 1, 18. itidem de balsamo, Τὸ δὲ ξύλον, ὃ καλεῖται ξ., δόκιμόν ἐστι τὸ πρόσφατον καὶ λεπτόκαρφον. [" Const. Apost. 307." Wakef. Mss. * Ξυλόγλυκον, Gl. Siliqua.] Ξυλοειδής, Ligni formam habens, Lignosus, [Theophr. H. Pl. 7, 9, 3. Athen. 655. * Ξυλοεργὸς, unde * Εὐξυλοεργὸς, Manetho 4, 324.] Ξυλοθήκη, ἡ, Locus ubi ligna reponuntur, Repositorium lignorum, Athen. (208.) de navi Hieronis, Ἐφ'

ὧν κατεσκευασμέναι ἦσαν ξ. καὶ κρίβανοι καὶ ὀπτανεῖα καὶ μύλοι, καὶ πλείους ἕτεραι διακονίαι. [* " Ξυλόκαστρον, Etym. M. 681, 21. * Ξυλοκατάσκευος, Schol. Opp. 'Α. 1, 358. Schol. Æsch. Pr. 450." Wakef. Mss.] Ξυλοκέρατα, Siliquæ. Sic vocantur a recentioribus Græcis, quæ veteres κεράτια vocarunt. Sunt qui peculiariter Arboris ceratoniæ siliquas hoc nomine nuncupari tradant, quæ vulgo corrupta voce Xylocaracta dicunt. Gorr. Ξυλοκέρατα ET Ξυλόκοκκα, inquiunt VV. LL., vocat Nicol. Myrepsus Interna siliquarum granà, a lignoso cortice illa semina vestiente, κεράτια Dioscoridi : quæ Nicandri Schol. ἰδιωτικῶς appellari κόκκια annotavit. [* " Ξυλόκερκος, Jacobs. Anth. 11, 256." Schæf. Mss.] Ξυλοκιννάμωμον, Lignum cinnamomi, ut ξυλοβάλσαμον lignum balsami. Plin. 12, 19, de cinnamomo, Ipsum vero lignum in fastidio est propter origani acrimoniam: Xylocinnamomum vocatur. Vide et Diosc. 1, 14. [* Ξυλοκλασίαι, Tribuli, Anna Comnena Alex. 13. p. 389.] Ξυλοκόλλα, ἡ, Gluten quo ligna sociantur. Vide Κόλλα. Ξυλοκόπος, ὁ, ἡ, Qui ligna cædit, Ad ligna cædenda aptus, ut πέλεκυς: quod J. Pollux e Xen. citat; sed perperam in ejus Cod. inter πέλεκυς et ξ. distinguitur: quod non viderunt qui in VV. LL. ξ. exposuerunt Dolabra, Ascia. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) 96. Πέλεκυν ἔχοντας ξυλοκόπον: ubi scribitur etiam ξυλοτόμον, a NOMIN. Ξυλοτόμος, Ligna secans s. Lignis secandis aptus. Sunt et ξυλοκόποι Quædam aves quæ rostro arbores tundunt, vel, ut VV. LL. exp., Quæ ligna rostro cædunt, atque defringunt ramusculos et cremia. Gaza interpr. Lignipetæ. Aristot. H. A. 8, 3. de colio ave, Ἔστι δὲ ξυλοκόπος σφόδρα, καὶ νέμεται ἐπὶ τῶν ξύλων τὰ πολλά: paulo post, de κνιπολόγῳ ave, Ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ξυλοκόπον: paulo ante δρυοκολάπτας quoque dicit νέμεσθαι πρὸς τὰ ξύλα προσπετομένους. Alicubi poni etiam posset pro Qui fuste cædit, SICUT Ξυλοκοπέω significat Fuste cædo. Polyb. (6, 37, 1.) p. 187. Κἂν καταδικασθῇ, ξυλοκοπεῖται: [38, 1. 3.] Ξυλοκοπία, Ipsa actio cædendi fustibus, Polyb. (6, 37, 2.) ubi pro ξυλοκοπεῖν dicit etiam ξύλοις τύπτειν. Ictus fuste illatos Lat. Fustuarium appellant. Cic. Fustuarium meruerunt legiones quæ consulem reliquerunt. Liv. Fustuarium meretur qui signa relinquit. Ξυλοκύμβη, scommate dicitur ἐπὶ γυναικῶν, αἷς οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ, οὔτε σύμμετρον μέγεθος, Eust. 584. [* Ξυλολάτρης, unde * " Ξυλολατρέω, Nicet. Paphl. p. 8. in Martyrum Triadi edita a Combef. Paris. 1666." Boiss. Mss. * " Ξυλολεπής, Schol. Nicandri 'Α. 108." Wakef. Mss.] Ξυλολυχνοῦχος, Candelabrum ligneum, Athen. (700.) Ξυλολυχνούχου δὲ μέμνηται Ἄλεξις· καὶ τάχα τούτῳ ὁμοιόν ἐστι τὸ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκολύχνιον. Sic et Eust. 1571. [* " Ξυλόλωτος, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. * Ξυλομάκερ, Rheum barbaricum, Alex. Trall. 7. p. 130. * Ξυλομανής, unde] Ξυλομανέω, Insanio gignendis sarmentis: ap. Theophr. ξυλομανεῖν pro Sylvescere capitur, diciturque de vitibus et arboribus, quando propter ramorum foliorumque copiam luxuriant. Ξυλομάχαιρα, Ensis ligneus : ut ξ. ἐλεφαντόκωπος, J. Poll., Ensis ligneus eburneo capulo. Vide Ξιφομάχαιρα. Ξυλομιγής, Ligno permistus, Qui permistum lignum habet, Strabo 12. [p. 856. * Ξυλοπαγής, 5. p. 327. * Ξυλοπέδη, Gl. Nervus, Aqu. Job. 13, 27. " Kuster. Aristoph. 108." Schæf. Mss. * " Ξυλοπέταλον, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss.] Ξυλόπους, Qui ligneum pedem habet : ut ap. Herod. 9, (37.) Hegesistratus, ὁ ἔχων ξύλινον πόδα. [* " Ξυλοπόδης, Herodian. Epimer. 212." Boiss. Mss. * " Ξυλοπριστικός, Coteler. Eccl. Gr. Monum. 4, 313." Schæf. Mss. * Ξυλόπυργος, Anna C. 385. * Ξυλοπώλης, Gl. Lignarius. * Ξυλόσπογγος, s. * Ξυλοσπόγγιον, Hippiatr. 187. exp. Penicillus in fuste alligatus, ap. Veget. Mulom. 5, 70, 3. * Ξυλόστεγος, Codin. Orig. p. 8. * " Ξυλοστεγής, Const. Manass. Chr. p. 9(=17.)" Boiss. Mss. * " Ξυλοσχιστής, ad Lucian. 1, 195." Schæf. Mss. Apud Schn. Lex. Ξυλοσχίστης, e Procli Paraphr. 250. * Ξυλότονος, Schn. Lex. * Ξυλοτρόφος, Chrestom. Strabonis p. 335. Cor. * " Ξυλοτρώκτης, Suid. 3, 449." Wakef. Mss.] Ξυλοφάγος, Qui ligna exedit, ut vermiculi qui θρίπες vocantur : quos generare ligna quædam apparet e l. Plut. in Ξύλον c. Hieronymo contra Jovinianum, ξυλοφάγος est Vermiculus Phrygiæ et Ponto in deliciis, albus, obesus, nigello capite, nascens in carie lignorum. Quem existimo esse Cossum Plinio 17, 24. Idem Plin. tineam quoque scribit materiam rodere, quam Termitem vocat Vitruv. [" Anton. Lib. 147. 148. Verh. * Ξυλοφανής, Diod. S. 2, 476." Schæf. Mss. * Ξυλοφάνιον, Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 133. " Ad Hesych. 1, 87, 10." Dahler. Mss.] Ξυλοφθόρος, Qui ligna corrumpit, ut vermes exedendo, quasi Ligniperdus dicas. Aristot. H. A. 5, 32. Ἔστι δέ τι σκωλήκιον, ὃ καλεῖται ξυλοφθόρον. [* " Ξυληφθόρος, Schneid. ad Aristot. H. A. 392." Schæf. Mss.] Ξυλοφόρος, Qui ligna fert, portat, Calo, Athen. (143.) e Dosiade, Ἑκάστῳ δ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο θεράποντες ξυλοφόροι· καλοῦσι δ' αὐτοὺς καλοφόρους. Hesychio est etiam ζῶόν τι, quod esse dicitur σκωλήκιον : pro quo haud scio an potius scr. sit ξυλοφάγος. Item, Qui fustem s. baculum manu gestat. Ξυλοφορέω, Ligna fero, porto; Fustem gesto: ξυλοφοροῦντες, Baculum ferentes, ut Diogenes et ejus sectatores. Bud. e Luciano (1, 594.) qui de Cynico ait, (3, 340.) Καὶ πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, ubi ξύλον dicit, quod alibi βακτηρίαν, Baculum. Ξυλοφόριος, ut ἑορτὴ ap. Joseph. de Festo quodam Judæorum : i. e. de Festo τῶν σκηνῶν, quo ramos virentes gestabant. Levit. 23, [40.] AT Ξυλοφορία, Lignorum portatio, J. Poll. e Lys. [Fr. 36. LXX. Nehem. 10, 34. * Ξυλοφορτηγός, i. q. ξυλοφόρος, Schneidero susp.] " Ξυλόφρακτος, Lignis septus s. circumseptus." [Dionys. Hal. Ant. 5, 24.] Ξυλοχάρτια, Chartæ ligneæ, Libri, Codices. Eust. de libris qui ἀπὸ βύβλων Αἰγυπτίων et παπύρων fiunt, Ὑποκείμενα τοῖς γραφεῦσι * χαρτάρια, ὁποῖα ἴσως καὶ τὰ ὕστερον ἰδιωτικῶς λεγόμενα ξυλοχάρτια.

Ξυλαλόη, ἡ, Lignum aloës, quod proprio nomine ἀγάλλοχον appellatur, Gorr. Ξυληβόρος, Qui lignum vorat s. exedit, ut vermes, ξυλοφάγος, Hes. Ξυληγὸς, Qui ligna vehit, Lignator; Qui ligna bajulat. Et ξυληγοὶ naves ap. Ulpian. Naves lignariæ, quæ ligna convehunt. Ξυληγέω, Ligna veho vel porto, conveho, bajulo, J. Poll. 7. Ὑλοφόροι, καὶ ὑλοφορεῖν· πλινθοφόροι, πλινθοφορεῖν· πηλοφόροι, πηλοφορεῖν· ξυληγοί, ἀφ' ὧν καὶ τὸ ξυληγῶν εἴρηκε Δημοσθένης (376.) In VV. LL. annotatur ξυληγεῖν significare nonnunquam Quælibet onera portare. Ξυλουργὸς, Faber lignarius, Materiarius Plauto: qui et ὑλουργὸς, s. ὑλησυργός. Ξυλουργικὸς, Ad fabrum lignarium pertinens. Et ξυλουργικὰ, Opera lignaria, a lignario confecta, Eur. ap. Plut. (9, 238.) Τέκτων γὰρ ὢν ἔπραττες οὐ ξυλουργικά. Ubi tamen et priorem signif. habere potest. [Ξυλουργικὴ, sc. τέχνη, Plato Philebo p. 56.] Ξυλουργέω, Exerceo artem fabri lignarii, Materiariam facito. [* Ξυλουργία, Æsch. Pr. 450.]

Ξύλοχος, ἡ, Ligna habens, Lignis s. Arboribus consita. Apud Hom. absolute usurpatur pro Loco arboribus fruticibusque s. arbustis condenso, τόπος σύνδενδρος, δρυμὸς, τόπος ὑλώδης, ξυλώδης, Hes.: Eust. exp. ὑλώδης τόπος καὶ δασὺς καὶ ξύλα ἔχων, ac subaudiri posse dicit ὕλη : exp. etiam συνέχεια ξύλων : sic supra λόχμη. Il. Λ. (415.) de apro, ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο Θήγων λευκὸν ὀδόντα. Od. Τ. (445.) ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο, sc. prodibat: itidem de apro, de quo paulo ante dixerat, Ἔνθα δ' ἄρ ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς: unde patet eum λόχμην et ξύλοχον pro eod. usurpare. Il. Ε. (162.) Πόρτιος ἠὲ βοὸς ξύλοχον καταβοσκομενάων. Od. Δ. (335.) et Ρ. (126.) ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας : ubi λέοντος ξύλοχον dicit Latibulum s. Lustrum leonis, κοίτην, ὀρεινὴν κατάδυσιν. [" Fruticetum, Anacr. 8, 111." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 5, 32. Jacobs. Anth. 7, 92. 108. Exerc. 2, 168. Perses 7. Brunck. Apoll. Rh. 141. Fischer. ad Palæph. 71. Toup. Opusc. 2, 174. 257. Musgr. ad Hipp. 148." Schæf. Mss.] Apud Hesych. habetur ETIAM Ξύλαχος itidem pro σύνδενδρος τόπος, idque suo loco, h. e. ordine alphabetico. [* Ξυλοχίζομαι, Dor. Ξυλοχίσδομαι, Ligna cædo, Theocr. 5, 65.]

Ἄξυλος, ὁ, ἡ, Non lignosus, Lignis carens, Lignorum expers, Strabo 12. et Herod. p. 60. (4, 61. 185.) Item Epigr. πυρκαϊὴν ἄξυλον ἐκ σταχύων, Sine lignis. Item Lignis plenus, E quo nemo ligna petiit. Il. Λ. (155.) Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει· οἱ δέ τε θάμνοι Πρόῤῥιζοι πίπτουσι: i. e. δασείᾳ καὶ πολυξύλῳ ὕλῃ κατ' ἐπίτασιν: vel, ut Porphyrius exp., ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο, In quam nemo lignatum ivit: quam alibi ξύλοχον appellat, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πυκνὴν τῶν ξύλων συνέχειαν: ut sc. sit ἀξύλευτος, e quo intelligatur ἡ πολύξυλος. Hesych. ἄξυλον exp. etiam ὅθεν οὐδεὶς ξυλοφορεῖ, unde nemo ligna petit s. aufert: vel ἱερὸν τόπον: ut sunt luci diis sacri, e quibus arbores succidere nefas est. [" Valck. Adoniaz. p. 213. 215. ad Mœr. 358. ad Herod. 74. Musgr. Iph. T. 134. Heyn. Hom. 4, 277. 6, 150. 378." Schæf. Mss.] Ατ Ἀξυλία, Lignorum inopia, ἡ ἔνδεια τῶν ξύλων, Suid. [" Heyn. Hom. 6, 150." Schæf. Mss.] Αὐτόξυλος, Ex ipso ligno adhuc rudi confectus. Sed exp. etiam Qui est e vernaculo ligno, ut VV. LL.: Epigr. αὐτόξυλος Πὰν, E rudi ligno confectus, simpliciter Ligneus. Strabo 11. Οὐ σιδήρῳ τμηθεῖσαν ἀλλ' αὐτοξύλῳ ἀρότρῳ. [Soph. Ph. 35. * " Αὐτοξυλόπλοος, Const. Manass. Chron. 3744. p. 145(=77.)" Elberling. Mss.] Βαθύξυλος, Profundus lignis, Opacus: δρυμὸς, Aristot. Sylva opaca. [Eur. Bacch. 1136. * Διάξυλον, Mathem. Vett. 33. " Diosc. Notha 441." Boiss. Mss. * Ἔγξυλος, Ligneus, Æneas Tact. c. 31. δέλτος. " Vide me in Ind. ad Porsoni Advers. 338." Schæf. Mss.] " Εὔξυλος, Cujus bona probaque est materies: " ut εὐξυλής." [Theophr. H. Pl. 4, 4, 6. " Toup. Opusc. 2, 87." Schæf. Mss. " Appian. 1, 300." Wakef. Mss. * " Καταξυλος, Valck. Adoniaz. p. 213." Schæf. Mss. * " Λιπόξυλος, Empedocles Simplicii, Εἰ δέ τισιν περὶ τῶνδε λιπόξυλος ἔπλετο πίστις: Idem, Ἀλλ' ἄγε τῶνδ' ὀάρων προτέρων * ἐπιμάρτυρα δέρκευ, Εἴ τι καὶ ἐν προτέροισι λιπόξυλον ἔπλετο μορφῇ, ubi Sturz. scripsit λιπόζυγον." Schn. Lex.] Μονόξυλος, Ex unico ligno confectus, Plato de LL. 12. Ξύλου δὲ, μονόξυλον ὅ, τι ἂν ἐθέλῃ τις, ἀνατιθέτω, Ligneum autem quodque voluerit, uno e ligno dedicato, Cic. Et μονόξυλα πλοῖα, Arrian. (1, 3, 7.) Navigia singula e singulis arboribus s. trabibus cavata. Qua voce utuntur et Lat. Plin. 6, 23. Regio autem, e qua piper monoxylis lintribus Becaren convehunt, vocatur Cottona. Quos denotat Liv., cum ait, Novasque alias primum Galli inchoantes cavabant e singulis arboribus. [* Ὀλιγόξυλος, Suid. v. Ἀμπεχεών. Osann. Philem. 142.] " Ὄξυλον, Hesychio * ἰσόξυ- " λον, ὅμοιον ξύλῳ: ut ὄτριχες, ὅπατρος." [* Πολύξυλος, Schol. Il. Λ. 155. Suid. 1, 8. Harpocr. 1. " Const. Manass. Chron. p. 6. 14. Bekk. Anecd. 413." Boiss. Mss.] Ὑπόξυλος, Subtus ligneus, Intus ligneus et nihili, Qui intus quidem ligneus est, foris autem alia materia inductus aut fucatus: unde etiam exp. ὁ μὴ γνήσιος. Xen. Œc. [10, 3. cf. J. Poll. 3, 56. " Polemon Athenæi 472. Χρυσᾶ θηρίκλεια ὑπόξυλα. Et metaph. ap. Eund. 385. homines nonnulli ab Alexide memorantur ἀκρολίπαροι, τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ὑπόξυλον, In superficie quidem nitentes, intus vero lignei." Schw. Mss.]

Εὐξυλής, Qui est probæ materiæ, VV. LL. [Theophr. C. Pl. 1, 20, 3. εὐξυλῆ καὶ εὔτροφα, nisi leg. εὐαυξῆ. * " Εὐξυλεία ἀγρὸς, Inscr. Phocensis ap. Walpole p. 460." Schn. Lex. Suppl.]

Ξυλώδης, Lignosus, Theophr. C. Pl. 1. Τὰ ξηρὰ καὶ ξ., Sicca et lignosa, Plut. (9, 754.) Οὕτως ἐγένοντο διὰ τὸν πάγον σκληραὶ καὶ ξ. αἱ χλαμύδες, Ita e gelu pallia obduruerunt et tanquam in lignum obriguerunt. Item Surculosus, Surculaceus, Theophr. (H. Pl. 8, 2, 3.) Ῥίζαν δὲ ἔχει τὰ χεδροπὰ πάντα ξ. καὶ μίαν. Pro quibus Plin. Legumina omnia singulas habent radices, easque surculosas. Idem Theophr. Καὶ τοῖς χρώμασιν ὁμοίως τὰ μὲν μέλανα, τὰ δὲ λευκότερα, τὰ δὲ ξυλώδη. Pro quibus idem Plin., Semina differunt et colore nigro candidoque, item duritie surculacea. Idem Plin. dicit Arbor radice lignosa.

Ξύλινος, Ligneus, Xen. Ἑλλ. 2, (4, 15.) Ὅπλα ξύλινα, Athen. 11. Ξύλινον ποτήριον, Plut. de Frat. Am.

A Πόδα ξύλινον προσεποιήσατο, de Hegesistrato lignipede, cujus et Herod. (9, 37.) meminit. Herodian. 4, (7, 8.) Ξυλίνοις ἐς ποτὸν καὶ ἐδέσματα χρώμενος σκεύεσι, Lucian. (2, 388.) Ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς. Et σκορπίος ξ., Plut. (8, 505.) Et Apocal. 9, (20.) Εἴδωλα λίθινα καὶ ξύλινα. Item ap. Plut. de non Fœner. ξ. τεῖχος. Et ξ. κύων, Plut. Probl. Hellen. et ap. Athen. (70.) pro Sentis canina, Rubus caninus, κυνόσβατος. Item ξ. πῦρ, Ignis qui e ligno fit. Et ξ. καρποὶ, Fructus qui e ligno nascuntur, s. τὰ ἀκρόδρυα. Athen. (78.) Πάντων τῶν καλουμένων ξυλίνων καρπῶν ὠφελιμώτερά ἐστι τοῖς ἀνθρώποις τὰ σῦκα. Hes. ξ. καρπὸν exp. τῶν δένδρων, Fructum arborum. [Strabo 15. p. 38. Sieb.] At ξ. λίνα vide in Ξύλον quod Gossipium significat. [" Jacobs. Anth. 9, 493. 10, 47. 11, 93. ad Herod. 540. Ξ. τεῖχος, Heyn. Hom. 7, 94.: λόχος, τεῖχος, Valck. ad Herod. 225. Καρποὶ ξ., ad Diod. S. 1, 232. Ξύλινος, ἡ, ad Dionys. H. 1, 154. 283." Schæf. Mss.] Ξυλικὸς, Ligneus, E materia, ligno fabricatus. [Arte-
B mid. 2, 37. καρπός. Τάλαντον ξ., Hero Ms. ap. Scalig. de Re Numaria p. 44.]

Ξυλίτης, Piscis quidam, Hes.: fortassis a lignea duritie, ut salpa.

Ξυλόω, In lignum verto, muto. Pass. Ξυλοῦσθαι, In lignum abire, mutari, Lignum s. Lignosum fieri. Theophr. H. Pl. (1, 2, 6.) Ξύλον μὲν γίνεται ἐξ ἰνὸς καὶ ὑγροῦ, καὶ ἔνια σαρκός· ξυλοῦται γὰρ σκληρυνόμενα οἷον ἐν τοῖς φοίνιξι καὶ νάρθηξι, καὶ εἴ τι ἄλλο ἐκξυλοῦται: ubi ξύλον γίνεσθαι, ξυλοῦσθαι, et ἐκξυλοῦσθαι pro eod. usurpavit. || At Paralip. 2, (3, 5.) Οἶκον ἐξύλωσε ξύλοις κεδρίνοις, pro Domum texit tabulis cedrinis. Bud. eo in l. ξυλοῦν interpr. Contignare. Posset etiam reddi Materiationem collocare, Materiaturam imponere: quid autem materiatura sit, vide in Ξύλωσις. Et pass. ξυλοῦμαι, Materiatura mihi imponitur, Jerem. (22, 14.) Ἐξυλωμένα ἐν κέδρῳ ὑπερῷα, Cœnacula cedro contignata, Cedrinis tignis tecta, Quibus cedrina materiatura imposita erat, aut cedrina contignatio et trabes. Cic. dicit Ædes male
C materiatas, τὰς κακῶς ἐξυλωμένας, s. quarum ξύλωσις vetustate labefactata est. Ξύλωσις, ἡ, Materiatio, s. Materiatura; sic enim Vitruv. appellat Ligna quæ in ædificiis lapideis adhibentur, ut sunt trabes, tigna, et hujusmodi. Alii interpr. Contignatio, non male; sicut enim J. Poll. annotat Thuc. ξύλωσιν dixisse τὰ ἐρέψιμα ξύλα, ita Plin. ὀροφὴν vertit Contignatio: inter ὀροφὴν autem et ἐρέψιμα ξύλα parum interest. Thuc. 2, (14.) Καὶ αὐτῶν τῶν οἰκιῶν καθαιροῦντες τὴν ξύλωσιν: 4, (48.) Διελόντες τὴν ὀροφὴν, Schol. τὴν ἀπὸ ξύλων κατασκευὴν, dicens esse Thucydidis ἰδίαν λέξιν. Sic ξυλεία infra. [" Thom. M. 641." Schæf. Mss. * Ξυλωτής, Gl. Lignator. * " Ἀναξυλόω, Lignesco, Sirmond. ad Method. 320. * Ἀποξυλόω, ibid." Kall. Mss. Geopon. 17, 2, 1. 19, 2, 5.] Ἐκξυλόω, Ex alia materia in lignum verto, E tenero et molli lignosum reddo. Pass. ἐκξυλοῦμαι, Lignum fio, In lignum mutor, ex alia sc. materia. Exemplum habes in Ξυλόω. [* Καταξυλόω, unde * Καταξύλωσις, Gl. Lignatio.]

D Ξυλεύομαι, Lignor, Materior, Liv., Procul a castris lignatum pabulatumque profectos. Idem, Respondentibus lignatum se ire. Plaut. Lignatum mittimur. Cæs. Materiari et frumentari. Ligna peto s. conveho, Ligna colligo: idem cum seq. Ξυλίζομαι, Hes. Ξυλεὺς, έως, ὁ, Lignator, Lignarius, Qui lignatum it, ligna colligit, ὁ ξύλα παρέχων δοῦλος, Hes. qui supra ξυλοφόρος, Calo, Qui ligna convehit, domum deportat. Pro Lignatore citat Bud. e Paus. 127[=407. * Ξυλευτής, i. q. ξυλουργὸς, Schn. Lex.] Ξυλεία, ἡ, Lignatio, Cæs. Qui lignationis causa in sylvas discessissent. At Colum. Lignationem dixit ipsum locum in quem lignatum itur, Sit lignatio pabulumque vicinum, Lignorum collectio. Suidæ est ἡ τῶν ξύλων τῶν ναυπηγησίμων συλλογή, Materiæ navalis collectio. || Ipsa Ligna, vel Ligna quæ collecta sunt ab iis qui lignatum iverunt, aut a ξυληγοῖς, Plut. (10, 575.) Τὸ πεφυκὸς αὐτὸ, φύσιν, καὶ τὸ γεγονὸς γένεσιν ὀνομάζουσιν, ὥσπερ οἱ ξυλείαν τὰ ξύλα, καὶ συμφωνίαν καλοῦντες * ἐκφορικῶς τὰ συμφωνοῦντα. Scribitur

tamen ibi ξυλίαν per ι, a NOM. Ξυλια: [et ap. Polyb. 10, 27, 10.] Hac signif. usurpatur ab Herodiano (7, 12, 13.) Ῥᾷστα δὲ διὰ πυκνότητα τῶν συνοικιῶν ξυλείας τε πλῆθος ἐπάλληλον μέγιστον μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐνεμήθη, ubi ξυλεία a Polit. redditur Lignea materia: (8, 4, 22.) Τῇ τε ξυλείᾳ τῶν οἰκοδομημάτων εἰς τὰς μηχανὰς κατακέχρηντο, Materiaque omni ad machinas utebantur. In quibus ll. ξυλείαν vocat, quam Thuc. ξύλωσιν supra. [“Thom. M. 641. Athen. p. 25.” Schæf. Mss. Ξυλία, Gl. Lignatio. * Ξυλευτὸς, unde] Ἀξύλευτος, ut ὕλη, In quam nemo lignatum ivit, E qua nemo ligna collegit aut colligit. Habes in Ἄξυλον. Ξυλίζομαι, i. q. ξυλεύομαι, ut et Hes. testatur, qui ξυλιζομένην exp. ξύλα συλλέγουσαν, Philo V. M. 3. Ὕλη δὲ ξύλα πυρὸς, ὥστε τὸν ξυλιζόμενον ἀδελφὸν καὶ ξυγγενὲς ἁμάρτημα τῷ καίοντι δρᾷν, Ita ut qui lignatur, crimen affine et cognatum accendenti perpetrare videatur, Plut. Artax. (25.) p. 308. Ἐκ τοῦ παραδείσου ξυλίζεσθαι, τὰ δένδρα κόπτοντας, μήτε πεύκης, μήτε κυπαρίττου φειδομένους. Sic φρυγανίζομαι. At metaph. ap. Alciphr. Ὀλίγα ξυλισάμενοι κομμάτια, Veluti assulas legentes, Bud. [“Thom. M. 642. Alciphr. p. 4.” Schæf. Mss.] Ξυλισμὸς, Lignatio, ut ξυλεία: s. ἡ τῶν ξύλων συλλογὴ, Bud. [“Thom. M. 641. * Ξυλιστὴς, Ruhnk. ad Velleium p. 8.” Schæf. Mss. * Ξυλιστὸς, unde] Ἀξύλιστος, Unde nemo ligna petiit, Quo nemo lignatum ivit, ἐξ οὗ οὐδεὶς πω ἐξυλεύσατο: ut i. sit q. ἄξυλος et ἀξύλευτος. Hes. ἀξύλιστον exp. ἄκοπον. AT Ἀποξυλίζω, Lignum detraho, Detraho quod est ligneum, Ligno spolio, Aristot. Probl. 3, (18.) Ἀποξυλίζοντες κράμβην, exp. Brassicam caule purgantes: [sed leg. ἀποχυλίζοντες.]

[* Ξυλὼν, Gl. Lignile.]

Ξυλάριον ET Ξυλήφιον, τὸ, Parvum lignum, Diosc. 1, 90. de lentisco, Τὰ δὲ ξυλάρια χλωρὰ ἀντὶ καλαμίδων παρατριβόμενα τοῖς ὀδοῦσι, σμήχει τούτοις, Virentes surculi, Ruell. Assula, Tabella, Tessella, Bud. in Polyb. (6, 35, 7.) Ὁ δὲ δίδωσι τούτοις πᾶσι ξυλήφια κατὰ φυλακὴν βραχέα τελέως ἔχοντα χαρακτῆρα, ubi ξυλήφιον et πλατεῖον pro eod. poni annotat, i. e. pro σύνθημα. Lascaris vertit Taleola. Scribitur ETIAM Ξυλύφιον per υ, ap. Suid.: idque in Ms. exemplari, ut de Diocle Atheniensi, Πρῶτος εὗρε τὴν ἐν τοῖς ὀξυβάφοις ἁρμονίαν ἐν ὀστρακίνοις ἀγγείοις, ἅπερ ἔκρουον ἐν ξυλυφίῳ. Sed et ξυλήφιον per η in antep. in Mss. itidem reperitur, ut in quodam meo vet. Lex. ξυλήφιον, ὑποκοριστικῶς· δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλήριον καὶ ξυλάριον: quæ et ap. Etym. leguntur. Sed tamen HUJUS Ξυλήριον nulla ap. alium Gramm. aut Lexicographum mentio fit, quod quidem sciam. [Hippocr. 678. περὶ ξυληρίοισι, sed optimi Codd. exhibent πέριξ εἰρίοισι. “Ξυλάριον, Thom. M. 642. Ξυλήριον, ibid. * Ξυλάφιον, ibid. Lobeck. Aj. p. 350. Ξυλήφιον, ibid. Wakef. Ion. 1165. Bast Lettre 159. ad Diod. S. 1, 320. Ξυλύφιον, Thom. M. l. c. Bast. l. c.” Schæf. Mss.] “Ξυλίφιον, alicubi reperitur pro ξυλήφιον s. ξυλύ“φιον.” [Suid. v. Γρυπαίνειν, Diod. S. 192, 34. “Ξυλάφιον, Herodian. Epimer. 96.” Boiss. Mss. Osann. Philem. 82. Ξυλάφιον, Ξυλήφιον, Ξυλάριον, Ξυλήριον, Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 133-5. Ξυλήφιον, Ξυλίφιον, Ξυλύφιον, Lobeck. Phryn. 78. Vide Θρανίον.]

ΞΗΡΟΣ, Aridus, Siccus, cui opp. ὑγρὸς, νότιος, et χλωρὸς, Athen. 2. Λυπεῖ δ' ἧττον τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν, καὶ τὰ βεβρεγμένα τῶν ἀβρόχων, Plut. Alex. (4.) Οἱ ξηροὶ καὶ διάπυροι τόποι τῆς οἰκουμένης. Sic Greg. Naz. de Baptism. Πορεύεται δι' ἀνύδρων τόπων καὶ ξηρῶν θείας ἐπιῤῥοῆς, ubi nota gen., pro Non irrigatos divino imbre. Et ξηραὶ τροφαὶ, Athen. 2. 11. Cibi sicci. At diversa signif. Cic. In rusticis moribus, in victu arido, in hac horrida incultaque vita: ubi metaphora est. Item μέτρα ξηρὰ ap. Plat. de LL. Mensuræ aridorum, ut frumenti et quæ ejusmodi sunt. Et ξ. ἱδρὼς ap. Eust. 764. ὁ μὴ ὑπὸ λουτροῦ ἀλλ' ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων γενόμενος. Item ξ. θόλος, Laconicum siccum. Alex. Aphr. Καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξ. θόλου, Præsertim si in Laconico sicco non distabuerint immodica suda-

A tione, Bud. Et ap. Medicos ξ. πυρετὸς, Febris sicca: in qua sitis vehemens per initia, lingua arida, cutis dura in modum corii, et squalor plurimus in toto corpore: cui opposita est humida febris. Præterea ξ. λίθος in structura dicitur Saxum compactum sine calce aut luto, ut in maceria: ὁ ἄνευ πηλοῦ κτιζόμενος, ut Suid. exp., h. l. afferens, Ἦν γὰρ λίθῳ ξηρῷ διεσκευασμένον τὸ φρούριον, ἐκ μεγάλων λίθων συνηρμοσμένων. Dicitur et homo aliquis aut membrum ejus aliquod ξηρὸν, cum naturalis facultas ejus exaruit. Et τὸ ξ., Locus siccus, Loca sicca, Athen. 7. Περὶ τῶν ἐν τῷ ξηρῷ διατριβόντων ζώων. At Thuc. 8, (105.) p. 296. Ἐξέωσάν τε ἐς τὸ ξηρὸν τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐς τὴν γῆν ἐπεξέβησαν. Et 1. Τάς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε. In sicco statuit: ut Virg., cumque marinæ In sicco ludunt fulicæ. Et Plin. Non reversum in maria, atque in sicco expirasse. || Metaph. quoque usurpatur, Aristoph. Σφ. (1452.) Ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας Τὸν πρέσβυν οἷ μετέστη Ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς. Cic. quoque Aridum vi-
B ctum et vitam aridam dicit, ut paulo ante annotavi. Idem hominem Siccum opponit Vinolento. Cui ξηρᾷ βιοτῇ mox opp. τὸ τρυφερὸν καὶ μαλακόν. Dem. Phaler. (§. 4.) Οὔτε ἡ μικρότης (sc. τῶν κώλων πρέπουσα τοῖς λόγοις,) ἐπεί τοι γίνοιτ' ἂν ἡ λεγομένη ξηρὰ σύνθεσις: qualem esse dicit in h.l. Hippocr., Ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρὰ, ὁ καιρὸς ὀξύς. Idem, Παράκειται δὲ τῷ ἰσχνῷ διημαρτημένος χαρακτὴρ, ὁ ξηρὸς καλούμενος. Idem ibid. Περὶ δὲ τὴν λέξιν γίνεται τὸ ξηρὸν, ὅταν πρᾶγμα μέγα σμικροῖς ὀνόμασιν ἀπαγγέλλῃ. Sic Cic. de Orat. Genus sermonis affert non liquidum, non fusum, ac profluens, sed exile, aridum, concisum ac minutum. Sic Quintil. Narratio arida et jejuna. Idem dicit Magister aridus. Rursum Cic. Neque enim flumine conturbor inanium verborum, nec subtilitate sententiarum, si orationis est siccitas. Femin. DICITUR Ξηρὰ pro Terra, more Hebræorum, ut vicissim Homer. ὑγρὴν dicit mare: Il. Ξ. (308.) οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Matth. (23, 15.) Περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Sic ad Hebr.
C 11, (29.) Πίστει δὲ διέβησαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ὡς διὰ ξηρᾶς. Paulo ante habuimus ἐν ξηρῷ, In sicco, itidem pro Super terram; est enim terra sua natura sicca. [“Ξηρὸς, Wakef. Phil. 954. Jacobs. Anim. 320. Anth. 6, 432. 10, 211. 381. 11, 63. Lobeck. Aj. p. 317. Quint. Mæc. 7. Brunck. Apoll. Rh. 189. Toup. ad Longin. 281. Opusc. 2, 13. Lennep. ad Phal. 71. Musgr. Andr. 784. 1260. Inanis, Ernest. ad Callim. 253. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 16. 292. De fluvio, opp. ἀέννaος, Wessel. Diss. Herod. 184. ad p. 393. Ἱδρὼς ξ., Heind. ad Plat. Phædr. 228. Ξ. λέξεις, Marinus p. xxxii. Boiss. Ξηρὰ, Boiss. Philostr. 369.” Schæf. Mss. Ξηρὴ, Terra, Arat. 913. Ξηρὸς, de oculis, Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 693. “Ξηροὶ λόγοι, Nuda verba, Suid. 1, 600.” Wakef. Mss.]

[* Ξηροάμυλον, Geopon. 20, 26.] Ξηροβατικὸς, Qui in sicco graditur, Athen. (99.) Διὰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ὁ θαυμάσιος Πλάτων ἐν τῷ Πολιτικῷ (§. 8.) εἰπὼν ξηροβατικά τινα ζῶα καὶ ὑδροβατικὰ ἄλλα, ξηρο-
D τροφικόν τε καὶ * ὑγροτροφικὸν καὶ ξηρονομικὸν, ἐπὶ ζώων χερσαίων καὶ ἐνύγρων καὶ ἐναερίων ἐπιλέγει: dicit autem eum usum ibi esse καινῇ ὀνοματοποιΐᾳ. Ξηροβιωτικὸς, Qui in sicco vivit, Terrestris, e Plat. [Aristot. H. A. 6, 2. sed optimi Codd. ξηροβατικῶν.] Ξηροκακοζηλία, Arida et jejuna affectatio, Dem. Phaler. (239.) Ἡ σύνθεσις δὲ συσταλεῖσα κλέπτει μέν πως τὴν ἄδειαν τοῦ πράγματος, ποιεῖ δὲ τὴν νῦν ὄνομα ἔχουσαν ξ., συγκειμένην ἐκ δυοῖν κακῶν, ἐκ μὲν τῆς κακοζηλίας, διὰ τὸ πρᾶγμα, ἐκ δὲ τοῦ ξηροῦ, διὰ τὴν σύνθεσιν. Ξηρόκαρπος, Aridum s. Siccum fructum pariens, [Theophr. C. Pl. 2, 8, 1.] Ξηροκέφαλος, Qui capite est sicciore, Alex. Aphr. (Probl. 1, 2.) cui opp. ab Eod. ὑγροκέφαλος. Ξηροκόλλα, Gluten siccum, aurificum, et Ferruminatura, σύνθεσίς τις παρὰ τοῖς χρυσουργοῖς, Hes. Ξηροκολλούριον, Collyrium ex aridis medicamentis præsertim metallicis, constans, exceptis unitisque vel succo vel melle vel humore aliquo. Quamvis enim liquore aliquo colligantur, non desinunt arida collyria esse, propterea quod ipsorum denomi-

natio non est ab eo, quod ea colligit atque coadunat, sed ab ipsa materia quâ maxima e parte constant. Siquidem ab eo, quod magis in ipsorum compositione pollet, vel ξηροκολλούριον vel ὑγροκολλούριον appellatur. Gorr. Varias eorum compositiones habes ap. Aët. 7. Græco vocabulo utitur Marc. Empir. quoque, Xerocollyrium ad lippitudinis initia. [* "Ξηρόκοπτον, * Ξηροκόπιον, ad Hesych. 2, 18, 25." Dahler. Mss. * Ξηρολουτρέω, Lobeck. Phryn. 594. Perperam * Ξηραλουτρέω ap. Hes. * "Ξηρόλοφος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 244." Schæf. Mss.] Ξηρόμυρον, Unguentum siccum: est compositio odorifera, siccis aromatibus constans: ad varios usus antiquis apparabatur; ad suffitus odoris gratia, ad amuleta, præsertim pestilentiæ, ad exsiccationem fluxionis alicujus, adversus hircosum odorem axillarum et reliqui corporis: itaque pro vario usu diverso modo effornabatur. Aët. 6. describens pulveres inspersiles caput densantes, describit ξηρόμυρον, siccis omnibus contritis, et in tenuem pulverem redactis, quem capiti prius oblito vino austero, inspergendum consulit. Hæc inter alia Gorr., cui dubium non videtur, quin massam in unam componi possint in mali modum, quod pomum odoriferum vocari queat, quale hodie a plerisque gestatur, tum ad venustatem, tum ad arcendum pestilentiæ periculum. [Gl. Rosmarinum.] Ξηρονομικὸς, Qui in sicco pasci solet. Vide Ξηροβατικός. [Athen. 3. * Ξηροποιὸς, Eust. 871, 3. Phav. v. Πολυκαγκέα δίψαν.] Ξηροποιέω, Siccum reddo, Sicco. [* Ξηροπόταμος, Gl. Torrens. "Ad Herod. 393." Schæf. Mss.] Ξηροπυρία, Balneum siccum; in quo quis tantum desudat, non etiam abluitur aqua; Sudatio quæ fit ἐν ξηρῷ θόλῳ. Utitur Schol. Nicandri 'A. (600.) Ἐν πίθῳ διθύρῳ ξηροπυρίαν λαμβάνειν, ὥσπερ οἱ ὑδρωπικοί: pro his Nicandri, Ἠὲ πίθον φλογιῇ θάλψας κύτος αἰὲν ἐναλθῆ [ἀναλθῆ] Ἀνέρα θερμάσαιο· χέαι δ' ἀπὸ [ἄπο] νήχυτον ἱδρῶ. Ξηροπυρίτης ἄρτος, Panis cibarius, cui nihil furfuris ademtum est, Athen. (114.) Ἀμερίας δὲ καλεῖ ξηροπυρίταν τὸν αὐτόπυρον ἄρτον. [" G. Olear. Nott. ad Suid. 321." Schæf. Mss.] Ξηρόσαρκος, Siccam carnem habens, Cujus caro sicca est, [Diocles ap.] Athen. 7. (p. 321.) Τὰς δὲ τρίγλας ἧττον τούτων ξηροσάρκους. [* Ξηροτριβέω, Hes. v. Ξηράλειψις. * Ξηρυτρίβω, Phot. v. Ξηραλοιφεῖν, Brunck. Lex. Soph.] Ξηροτριβία, Frictio sicca, Cum aliquis deterso post sudorem corpore fricatur, Aristot. Probl. s. 37, (6.) Διὰ τί αἱ ξ. στερεὰν τὴν σάρκα παρασκευάζουσιν: quibus verbis subjicit, Διὰ τὴν τρῖψιν τῆς θερμασίας ἐπιγινομένης, τὸ ὑγρὸν καταναλίσκεται· πρὸς δὲ τούτοις ἡ σὰρξ τριβομένη πυκνοῦται. [* "Προξηροτριβέω, Diosc. Notha 449." Boiss. Mss.] Ξηροτροφικὸς, Qui in sicco alitur, vivit. Vide Ξηροβατικός. Ξηροφαγέω, Arida epulor, Comedo quæ siccandi vim habent, Cibis siccioribus utor, Diosc. 2.: Epigr. Μὴ κληθεὶς Αὖλος ξηροφαγεῖ καθίσας, Sicco pane contentus accumbit. [" Jacobs. Anth. 9, 453. * Ξηροφαγία, 10, 210." Schæf. Mss. Athen. 113. "Chrys. Hom. 106. T. 6. p. 921, 34." Seager. Mss. * Ξηροφλοιὸς, Geopon. 9, 16. * Ξηροφορέω, Epiph. 1, 204. Iren. p. 52. * "Ξηρόφωνος, Schol. Il. N. 41. cf. M. 160. Virg. Georg. 1, 358." Wakef. Mss. Eust. ad Od. Φ. 767, 19. * "Ξηροχειμάῤῥους, Coteler. Eccl. Gr. Monum. 4, 310." Schæf. Mss. * Ξηρόχειρ, Theod. Prodr. Ep. 46.]

Ξηρανθισμὸς, ὁ, Eruptio sicca, ut exp. quidam ap. Diosc. 2, 101. de melle, Τὸ δὲ χειμερινὸν, παχύτερον ὂν, χεῖρον, καὶ ξηρανθισμοὺς ποιοῦν: ubi tamen annotatur, in vet. libris scripturam esse ita depravatam, ut non facile sit eam restituere: sed e Plin. conjici posse, hanc fuisse vet. scripturam, καὶ ἐρείκην ὄζον: cujus tamen verba unde id colligunt, non proferuntur: puto intellexisse ex 11, 15. Ruellius vertit, Hybernum vero, utpote quod crassius constet, deterrimum reputatur, et ceraginis halitum expirat: videntur ergo legisse ἐξαρμισμούς. Utut leg. sit, hæc vox ξηρανθισμοὺς mihi plane suspecta est. [Hodie legitur ἐξανθισμός.]

[* "Ἀπόξηρος, ad Lucian. 1, 828. 2, 126." Schæf. Mss. * Αὐτόξηρον vult Abresch. ad Chrys. 3, 300. * Διάξηρος, Geopon. 6, 2, 4. * Ἐπίξηρος, Hippocr. 1080. Aret. 44. * "Ἡμίξηρος, Jacobs. Anth. 9, 326." Schæf. Mss. "Monum. Eccl. 2, 218. Cotel." Boiss. Mss.] Κατάξηρος, Siccus, Aridus, Peraridus, Plut. (6, 27.) Οὕτω δὲ ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον ὡς μὴ καταξήρους γινομένους, πρὸς τὴν τῆς παιδείας ἐπιμέλειαν ἀπαγορεύειν. [* Ὀλόξηρος, Penitus siccus, Symm. Ps. 57, 10. * Παράξηρος, Strabo 17. p. 1196. * Περίξηρος, Nicand. 'A. 697. * Πολύξηρος, Hesych. 776. Etym. M. 681, 39.] Ὑπέρξηρος, Supramodum siccus, aridus, Aridissimus, Diosc. 2. de propoli, Μαλακήν τε ἐν τῷ ὑ. καὶ μαστίχης τρόπῳ ἐφελκομένην, In summa ariditate mollem.

Ξηρότης, ἡ, Siccitas, Ariditas, Plut. (8, 743.) Πρὸς μὲν γὰρ τὰς ξ. ἀρδείαις ποτιζόμενα καὶ ψυχόμενα μετρίως, ὅταν φλέγηται: [cf. 6, 518.]

[* Ξηρώδης, Etym. M. v. Λάσιος.]

Ξήριον φάρμακον, Medicamentum aridum, quod in pulveris modum inspergitur, ideoque et κατάπασμα alio nomine appellatur. Constare potest diversa materia ad usum diversum; nam aliud cuti, aliud ulceribus inspergitur. Quam autem vim habeant quæ cuti insperguntur, et quam ea quæ ulceribus, vide ap. Gorr.: P. Ægin. 7, 13. Τῶν ξηρίων φαρμάκων, ἃ δὴ καὶ καταπάσματα καλεῖται, τὰ μὲν ἕλκεσιν ἁρμόττει, τὰ δὲ τῷ δέρματι προσφέρεται. Ubi additum habet substantivum φάρμακον: ab aliis absolute ξήριον dicitur, s. ξηρίον: nam utraque scriptura reperitur: ut ap. Aët. 6, 92. Ξηρίον πρὸς πολύποδας καὶ ὀζαίνας: alibi ξηρὸν φάρμακον dicit. VV. LL. annotant ξηρία ab Actuario vocari Omnia medicamenta arida et sicca, quæ hodie facientes medicinam pulveres nominant. [Ξηρίον, * Ξυρίον, Alex. Trall. 2. p. 48.] Ξηράφιον, i. q. ξηρίον, Gorr. Apud Aët. 10, 13. Medicamentum resiccans thymos, ξηράφιον appellatum.

Ξηραίνω, Sicco, Arefacio, Il. Φ. (347.) ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν Αἶψ' ἂν ξηράνῃ. Et pass. Ξηραίνομαι, Siccor, Desiccor, Aresco, Inaresco: (345.) Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ. Theophr. (H. Pl. 6, 4, 8.) Τὸ μὲν κυοῦν, τὸ δ' ἀνθοῦν, τὸ δὲ σπέρματος μὲν μικρὰν ἰκμάδα καὶ μέτρον ἔχον· ξηραινόμενον δὲ τὸ φύλλον διαχεῖται καὶ οὐκέτι κεντεῖ: Plin. Aliud floret in eo genere, aliud concipit, aliud parturit; aculei arescente folio desinunt pungere. Apollonius, Οὐδὲν θᾶσσον ξηραίνεται δακρύου: quod Quintil. dicit, Nihil facilius inarescere quam lacrymas. Alvus quoque ξηραίνεσθαι dicitur, cum astringitur. Hippocr. Ὁκόσοισι δὲ νέοισι ἐοῦσι αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισι ἀπογηράσκουσι ξηραίνονται· ὁκόσοισι δὲ νέοισι ἐοῦσι αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισι ὑγραίνονται: Cels. Quibus juvenibus fluxit alvus, plerumque in senectute contrahitur; in quibus in adolescentia fuit astricta, sæpe in senectute solvitur. [Dionys. H. de C. VV. 91. "Heyn. Hom. 7, 788. Wakef. Phil. 954. S. Cr. 5, 55. Lennep. ad Phal. 71. Koen. ad Greg. Cor. 228. De part. perf. pass., ad Herod. 87. 554." Schæf. Mss. De forma ξηρᾶναι, ἀναξηρᾶναι, v. Lobeck. Phryn. 25.] "Ξηραντέον, Siccandum." [" Geopon. 1, 243." Wakef. Mss. * "Ξηρασμὸς, Erot. v. Αὐασμὸς, p. 44." Boiss. Mss.] Ξήρανσις, ET Ξηρασία, Siccitas, Ariditas, Ariditudo: nisi potius velis Ipsa siccandi et arefaciendi actio, ut aliquid intersit inter ξηρασία et ξηρότης. Athen. 1. Τὰ δ' ἀντιτείνονθ' οἱονεὶ δίψαν τινὰ ἢ ξηρασίαν ἔχοντα. Aliud exemplum ex Aristot. habes ap. Bud. 294. Dicitur autem ξήρανσις et ξηρασία, ut θέρμανσις et θερμασία. [Plut. 8, 481.] || Ξηρασία, Vitium capillorum, ut scribit Defin. med. Auctor, cum ii similes lanugini apparent: perinde ac si pulvere conspersi essent. Species alopeciæ censeri potest, quæ ita dicta sit propter alimenti pilorum defectum, et ariditatem cutis. [Ξηρασία, Theophr. H. Pl. 7, 2, 2. * Ξήρασις, Gl. Siccitas, Lobeck. Phryn. 117. 502. Hippocr. 453, 47.] Ξηραντικὸς, Siccandi vi præditus, Desiccandi vim habens, Siccans, Siccificus, ut Macrob. loquitur, Plut. (8, 470.) Τὸ γὰρ τῇ γεύσει πικρὸν, τῇ δυνάμει ξηραντικόν. Sic Athen. 2. Ἡ τῆς πικρότητος δύναμις ξ. καὶ δάπανος ὑγρῶν οὖσα. Idem 1. Ὁ δὲ κιῤῥὸς πέττει ῥᾷον ξηραντικώτερος ὤν. [* "Ξηραντὸς, unde * Ἀξήραντος, Etym.

M." Wakef. Mss.] Δυσξήραντος, Qui difficulter inarescit, Difficilis siccatu, "exsiccatu, Qui ægre sic- " catur," [Theophr. H. Pl. 7, 3, 3. C. Pl. 1, 4, 3.] "Εὐξήραντος, Exsiccatu facilis, Facile siccescens," [1, 2, 4.]

Ἀναξηραίνω, Resicco, Iterum sicco, pro simpl. ξηραίνω, Sicco, Exsicco. [" Greg. Naz. Or. 3. p. 60." Strong. Mss. Callim. H. in Cer. 114.] Ἀναξήρανσις, Resiccatio, vel Siccatio. [Theophr. H. Pl. 3, 1, 2: * Ἀναξηρασία, Idem Fr. 12, 12. * " Ἀναξηραντικὸς, Cassii Probl. 15. Theoph. Nonn. Epit. 193." Kall. Mss. Plut. 8, 470. Diosc. 1, 6. * " Προαναξηραίνω, Zosimus Chemicus p. 11. Gruner." Boiss. Mss.] Ἀποξηραίνω, Desicco, Exsicco, Arefacio. Pass. Ἀποξηραίνομαι, Siccor, Desiccor, Arefio, Inaresco. Diosc. 2. de telephio, Αἴρει δὲ καὶ ἀλφοὺς ἐπιχρισθέντα σὺν ὄξει ἐν ἡλίῳ· δεῖ μέντοι, μετὰ τὸ ἀποξηρανθῆναι, αὐτὰ ἀποψᾶν: unde Plin. 2, 13. Illinitur lentigini, et cum inaruit, teritur. Partic. pass. ἀπεξηρασμένος vel ἀπεξηραμμένος, Siccatus, Desiccatus, Qui inaruit. [" Greg. Naz. Or. 11. p. 189." Strong. Mss. * Προαποξηραίνω, Hippocr. 453, 46. * " Διαξηραίνω, Planud. Ovid. Met. 13, 931." Boiss. Mss. Diod. S. 1, 10. * " Διαξηρανσία, Stob. Ecl. Phys. p. 68." Kall. Mss. * Ἐγξηραίνω, Hippocr. 636.] Ἐπιξηραίνω, In superfici esicco, Exsicco, Desicco. [Hippocr. 89. 388. 966. * Ἐπιξηρασία, 1169.] Ἐπιξηραντικὸς, Desiccandi s. Exsiccandi vim habens. Καταξηραίνω, Desicco, Exsicco, Theophr. C. Pl. 6, 23. Ἐνιά γε τῶν εὐωδῶν ἄγαν καταξηραινόμενα, χεῖρους ἴσχει τὰς ὀσμάς. Ibid. dicit, Διατηρεῖ τὴν εὐοσμίαν ἀποξηραινόμενα: paulo post, Ποῖαι ξηραινομένων εὐοσμότεραι: [cf. Fr. 7, 5.] Περιξηραίνω, In orbem desicco, Circumcirca exsicco. [Περιξηραίνομαι, Gl. Obaresco. * Προξηραίνω, Diosc. 5, 86. * " Προσξηραίνω, ad Hesych. 1, 1459, 13." Dahler. Mss. "Etym. M. 384." Wakef. Mss. * Ὑπερξηραίνω, Hippocr. 364, 30. 365, 25. 446, ult. 454, 21. 516, 16. * Ὑπερξηρασία, 460, 2. * Ὑποξηραίνω, 452. 17. 496, 32. Alex. Trall. 1. p. 9. Schol. Lycophr. 1424. * Ὑποξηρασία, Hippocr. 543, 12.]

Ξηρᾶσθαι legitur ap. Theophr. C. Pl. 2, 13. Συμμύει γὰρ μᾶλλον, εἰ μὴ ἄρα τῷ ξηρᾶσθαι διαχάσκει: ubi Gaza vertit, His enim magis se comprimunt: nisi forte, quod his siccetur, dehiscere arbitrandum sit. E quibus verbis patet ipsum quoque hoc ξηρᾶσθαι agnovisse a VERBO Ξηράομαι: malim tamen legere ἐξηράσθαι, ut sit a ξηραίνομαι: [in Codice ξηραίνεσθαι.]

[* Ξηρόω, unde * Ξήρωσις, Hippocr. 189.]

" Ξήριγγοι, ex Hes. affertur pro Fluvii perennes: " ap. quem tamen ξύριγγοι scriptum, sed in serie " τοῦ ξη."

¶ Ξερὸς, Siccus, Aridus, i. q. ξηρὸς, ex eoque factum per συστολὴν, ut nonnullis placet. Alii contra huic ξερὸς primum locum tribuunt, derivantes a ξέω, quoniam εὐφυῶς ἔχει πρὸς ξέσιν λείαν τὰ ξηρὰ, et ex hoc ξερὸς postea, verso ε in η, factum dicunt ξηρός. Od. E. (402.) Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο Δεινὸν ἐρευγόμενον. [Dionys. H. de C. VV. 193. 194. " Jacobs. Anth. 8, 172. Heroic. adesp. 28. Toup. Opusc. 2, 15. Greg. Cor. 217." Schæf. Mss.] " Σχερὸς, Litus, Hes." [Vide Schn. Lex.]

ΞΙΦΟΣ, τὸ, Ensis, Gladius, Il. A. (194.) Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, Υ. (284.) Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ, Od. K. (294.) ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Sic ap. Aristoph. B. (264.) Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν. Lat. Distringere ensem, Ducere s. Educere s. Eripere s. Exuere vagina, Od. Λ. (530.) ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, Il. Π. (332.) πλῆξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι, Od. X. (443.) Θεινέμεναι ξίφεσι ταναήκεσι, Il. Π. (333.) et Υ. (476.) Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, Od. Λ. (97.) ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον Κουλεῷ ἐγκατέπηξα, Condere in vagina ensem, Recludere, Referre vaginæ, Lat. Poëtæ dicunt. Usus hujus vocabuli in prosa quoque non minus creber. Athen. 4, Θαυματουργοὶ γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. Sic ap. Xen. Σ. (2, 11.)

A Κύκλος εἰσηνέχθη περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν εἰς ἃ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυβίστα: (12.) Τολμηρῶς εἰς τὰ ξίφη ἵεται. Herodian. 3, (14, 14.) Ξίφος παρηρτημένοι γυμνοῦ σώματος, Plut. de Deo Socr. (352.) Ξίφος ἔχων, καὶ θώρακα σιδηροῦν ὑπενδεδυμένος. Aliquanto post, Τὴν χεῖρα τῇ λαβῇ τοῦ ξίφους ἐπιβεβληκώς. Ibid. Τὸ ξίφος ἀνέλκων, Ensem vagina educens: Seneca, aptat impiam capulo manum, Ensemque ducit. Idem Plut. in Crasso, Γυμνοῖς τοῖς ξίφεσιν ὠθουμένους, Nudatis ensibus impressione facta. Item πρόστομον ξίφος, Ensis mucronatus et acutus: cui opp. ἀπρόστομος, Obtusus. Differre autem ξίφος a μάχαιρα, patet e l. Xen. supra in Μάχαιρα c.; ex eo enim colligimus ξίφος rectius exponi Ensis: μάχαιρα vero Gladius, vel Gladius brevior: ut est Sica, Gladius falcatus, κοπίς: et illud minus esse latum, et ad ictus punctim inserendos magis idoneum: hæc latiora, ad plagam cæsim inferendam. Plut. tamen (Cæsare 66.) ἐγχειρίδιον et ξίφος vocavit Pugionem, quo Casca Cæsarem percussit. Itidemque Herodian.

B (7, 11, 6.) ξίφος ὑποκόλπιον appellat Sicam. || Ξίφος dicitur etiam Mucronatum xiphiæ piscis rostrum, Athen. (314.) de xiphia pisce, Τοῦτον Ἀριστοτέλης φησὶν ἔχειν τοῦ ῥύγχους τὸ μὲν ὑποκάτω, μικρόν· τὸ δὲ καθύπερθεν ὀστῶδες, μέγα, ἴσον τῷ ὅλῳ αὐτοῦ μεγέθει· τοῦτο δὲ καλεῖσθαι ξίφος. In VV. LL. autem ξίφος, Gladiolus, dicitur esse Pars quædam solida in loligine, ap. Aristot. de Part. An. 2. 4. || Ξίφος dicitur etiam Herba quædam, Theophr. H. Pl. 7, 12. Τὸ δὲ φάσγανον, ὑπό τινων δὲ καλούμενον ξίφος, ξιφοειδές· ὅθεν ἔσχε καὶ τοὔνομα: paulo post ξιφίον appellat, ut et Diosc. et Plin. A Gaza redditur Pugio. Sed Gladiolum potius cum Plin. interpretabimur, si Gr. vocem cum eo retinere nolimus. [" Ad Charit. 610. 660. Wolf. Prol. 207. Ξ. ξύλινον, Jacobs. Anth. 8, 120." Schæf. Mss. * Ξύφος, i. q. ξίφος, Etym. M.] Ξιφοδρέπανον, τὸ, Ensis s. Gladius falcatus, ἡ λεγομένη ἅρπη, ὅπλον, Hesych. Ξιφοειδὴς, Ensis formam gerens, Ensem sua forma repræsentans, Gladii præbens speciem, ut herba quæ ξίφος dicitur. Exem-

C plum e Theophr. habes in Ξίφος. At ξ. ἐπίφυσις dicitur Cartilago triangula parti infimæ sterni adnata, gladii effigie. In hanc enim sternon exacuitur et desinit: non est autem semper simplex et acuminata hæc cartilago, sed non raro in fine lata, sæpe bifida: unde et vulgo Furcella dicitur. Sæpe tota est latissima et plane ossea, unde Galeno os aliquando dicitur, quod ætatis aut temperamenti siccioris occasione in os degenerat, præsertim parte anteriore; nam posteriore diutius cartilaginosa est, et intima semper. Quidam Mucronatam cartilaginem vocant, vulgo Malum granatum. Sunt vero qui non eam cartilaginem, sed totum ipsum sternon cum ea ξιφοειδὲς nuncupent, ut ait Gal.; nam sternon manubrio, cartilago vero gladio plerumque similis videtur. [* " Ξιφοειδῶς, Saracenica Sylb. 73." Boiss. Mss.] Ξιφοθήκη, Theca in qua ensis conditur, Vagina ensis, βελοθήκη, Pharetra, Hes. Ξιφοκτόνος, Qui ense interficit, ut Soph. Aj. (10.) χέρας ξιφοκτόνους dixit τὰς διὰ ξίφους φόνον εἰργασμένας. At ξιφόκτονος, proparoxytonos,

D Qui ense peremtus est, Gladio necatus. [Eur. Hel. 360.] Ξιφοκτονέω, Gladio perimo, Ense necem infero: ξιφοκτονεῖ, ξίφεσιν ἀναιρεῖ, Suid. Ξιφομάχαιρα, ἡ, Ensis, Magnus gladius, ἡ μεγάλη μάχαιρα, Hes. Sic J. Poll. 7. Εἴρηται δὲ καὶ ξ., ἡ μεγάλη μάχαιρα, ἐν Θεοπόμπου Καπηλίσιν, Ἐλεφαντοκώπους ξυλομαχαίρας καὶ δόρυ· ἔνιοι γὰρ οὕτως εἰρῆσθαι τὰ δόρατά φασι. Sic ap. J. Poll. habetur, sc. ξιφομάχαιρα, et postea in l. Theopompi quem citat, ξυλομαχαίρας: quæ scriptura an rejicienda sit, nescias, quoniam subjungit, sic vocata fuisse τὰ δόρατα, sc. ξυλομαχαίρας, Ligneos enses. [" Lobeck. Aj. p. 358." Schæf. Mss. Ξιφομάκαιρα, Aristoph. Θ. 1127. * Ξιφοποιὸς, Gl. Gladiarius: Ξιφοφόρος· Sicarius. " Jacobs. Anth. 12, 48." Schæf. Mss.] Ξιφηφόρος, Ensifer, Ovid. Ensifer Orion, Qui ensem gestat, Ense armatus, Herodian. 7, (10, 13.) Στρατιώτας περιστήσαντες αὐτοῖς ξιφηφόρους, Antiphanes ap. Athen. (623.) ἥ τε σύννομος Τῆς κυφονώτου σῶμ' ἔχουσα σηπίας Ξιφηφόροισι χερσὶν ἐξωπλισμένη, de loligine, cui ab Aristot. quoque ξίφος tribui supra annotatum fuit. Sunt et Cometæ quidam

ξιφηφόροι, Plinio ξιφίαι. Theon ap. Arat. Τοὺς μὲν ἄνω τῶν ἀστέρων ἔχοντας τὴν κόμην, κομήτας ἐκάλεσαν· τοὺς δὲ κάτω, πωγωνίας· ξιφηφόρους δὲ, τοὺς κάτωθεν. Potest autem ξιφηφόρος de muliere etiam dici. [Æsch. Ch. 582. Eur. Or. 1504. Hel. 1078. Herc. F. 730. Ion. 980. " Ad Charit. 657. Heyn. Hom. 5, 100. Mitsch. H. in Cer. 106." Schæf. Mss.] Ξιφηφορέω, Ensem gesto, Ense armatus sum, Herodian. 7, (11, 7.) Πάντες γὰρ διὰ τὴν οὖσαν στάσιν τε καὶ ταραχὴν, οἱ μὲν φανερῶς, οἱ δὲ κρύβδην ἐξιφηφόρουν, ἀμυντήρια δῆθεν φέροντες ἑαυτῶν, ubi κρύβδην ξιφηφορεῖν, de sicis intelligendum, quæ ὑποκόλπια ξίφη appellantur ab Eod. [Lobeck. Phryn. 678. 681. Ξιφοφορέω, ibid.] Ξιφηφορία, ἡ, Gladii s. Ensis gestatio, τὸ φέρειν τὰ ξίφη, Suid.

Ξιφήρης, Qui gladio manum aptat, ut is qui vagina ensem educturus est, ὁ ξίφει ἡρμοσμένος τὴν χεῖρα, τῇδε κἀκεῖσε περιφέρων καὶ περιάγων, Schol. Eur. ὁ ξίφος ἔχων, ξιφηφόρος, Suid. Hes. Budæo est ὁ πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, Manu tenens pugionem, et stringendi occasionem expectans: ap. quem p. 796. 797. duo habes exempla ex Herodiano. Sic idem Herodian. 7, (5, 10.) Ξιφήρεις ἐνέκειντο, Polit. Instabant nudos manu gladios tenentes. Eur. dicit etiam ξιφήρη χεῖρα, Manum capulo admotam, Manum ensis capulo aptatam, ut Seneca supra in Ξίφος loquitur, Phœn. (366.) Ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων, δι' ἄστεος Κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον. [" Wakef. Ion. 1172. Mitsch. H. in Cer. 107." Schæf. Mss. * Ξιφηρέω, Socr. Hist. Eccl. 7, 33.]

Ξιφουλκία, ἡ, Gladii s. Ensis e vagina eductio, Ensis evaginatio, Plut. Camillo (29.) Πρὸς ταῦτα θορυβηθεὶς ὁ Βρέννος, ἥψατο μὲν ἀψιμαχίας, καὶ παρῆλθον μέχρι ξιφουλκίας ἑκάτεροι καὶ διωθισμῶν, Gladios stringere utrique cœperunt, Nudo ferro concurrere inceperunt, Ad enses evaginandos ventum est: ut fieri solet post tela vel pila emissa. Utitur eod. vocab. idem Plut. Aristide: [Pompeio 69.] In VV. LL. habetur ETIAM Ξιφουλκὸς, Qui strinxit gladium, ensem vagina eduxit, [Æsch. Eum. 595. Barker. Aristarcho Anti-Blomf. 88. 111.] Ξιφουργὸς, Ensium fabricator, Qui enses fabricatur. [Aristoph. Εἰρ. 546.]

[* Ἄξιφος, Inermis, Lycophr. 50. δόλος. * " Ἀξιφεὶ, Herodian. Epimer. 257." Boiss. Mss. * Ἔγξιφος, Hermann. Lex. Prosod. p. 462. " Theodos. Diac. Acr. 1, 51." Boiss. Mss.]

Παραξιφὶς, ίδος, ἡ, Gladiolus, Pugio, quasi Ensi adjunctus: ut παραζώνιον s. παραζωνίδιον, Gladiolus quo aliquis accingitur: μάχαιρα, Hes.: Hieron. in c. 5. Micheæ, Rursum in eo ubi ego et Aquila transtulimus, In lanceis ejus, ut subaudiatur, Terræ Nemroth: Symmachus vertit, ἐντὸς πυλῶν αὐτῆς, Intra portas ejus: Theodotio, In portis eorum: quinta Editio, ἐν παραξιφίσιν αὐτῶν, quod nos possumus dicere, In sicis eorum. LXX. Interprr. habent ἐν ῥομφαίᾳ αὐτῶν. Sed perperam ap. Hieron. scribitur παραξίφεσιν. [Schleusn. Lex. V. T. * Παραξιφίδιον, Gl. Pugio.]

Ξιφίδιον, (τὸ,) Ensiculus, e Plauto, Gladiolus, Pugio, Herodian. 7, (9, 12.) Ἕκαστος δὲ ἐπεφέρετο οἴκοθεν ἢ ξιφίδιον ἢ πέλεκυν, δοράτιά τε ἐκ κυνηγεσίων, Xen. Ἑλλ. 2, (3, 16.) Ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας παραγενέσθαι, Pugiones, Sicas: quæ Herodian. ὑποκόλπια ξίφη appellat. Utitur et Thuc. 3, (22.) Ψιλοὶ δώδεκα ξὺν ξιφιδίῳ καὶ θώρακι ἀνέβαινον, Brevioribus gladiis s. sicis succincti. Apud Diod. S. 12. p. 199. scribitur ETIAM Ξιφείδιον, per ει, in antep., idque bis. [" Ad Diod. S. 1, 491. ad Lucian. 2, 34. Longus p. 4. 15. Vill., Xen. Eph. 55." Schæf. Mss. " Diosc. Notha 453." Boiss. Mss. * " Ξιφύδριον, dimin. a ξίφος, Dorice * Σκιφύδριον." Schn. Lex.]

Ξιφίον, τὸ, Gladiolus, Xiphion, Nomen herbæ, quæ et ξίφος supra a Theophr. nominatur, Diosc. 4, 20. Ξιφίον· οἱ δὲ φάσγανον, οἱ δὲ μαχαιρώνιον καλοῦσι, διὰ τὸ τοῦ φύλλου σχῆμα· ἔοικε γὰρ ἴριδι, ἔλαττον μέν τοι καὶ στενώτερον καὶ ἀποξὺ ὡς μαχαίριον. Plin. 25, 11. Lonchitis non, ut plerique existimarunt, ead. est quæ Xiphion aut * Phasganion, quanquam cuspidi similis semine. Et mox, E diverso Xiphion et * Phasganion in humidis, cum primum exit, gladii præbet

A speciem. Idem Plin. alibi Gladiolum appellat. [Theophr. H. Pl. 6, 8, 1. 7, 13, 2. * Κίφος Dorice Messenii Coronam e xiphio vocabant, teste Pausania 3, 26, 7.]

Ξιφίας, ὁ, ut κομήτης, Cometes mucronatus, quem Theon supra ξιφηφόρον appellat, Plin. 2, 25, (23.) Easdem (stellas crinitas) breviores et in mucronem fastigiatas, Xiphias vocavere, quæ sunt omnium pallidissimæ, et quodam gladii nitore, ac sine ullis radiis. || Piscis quidam, Plin. 32. fin. Tomus thurianus: quem alii Xiphian vocant. Eod. l. c. 2. e Trebio Nigro, Xiphiam, i. e. Gladium, rostro mucronato esse: ab hoc naves perfossas mergi in oceano. Denominatus autem is piscis est a mucronato isto rostro, quod ξίφος appellatur, ut in Ξίφος dictum fuit. Archestr. ap. Athen. (314.) Ἀλλὰ λάβε ξιφίου τέμαχος Βυζάντιον ἐλθών. Hos ξιφίας a Strabone vocari etiam γαλεώτας testatur Eust. [" Toup. Emendd. 4, 505." Schæf. Mss.] Pro Ξιφίας dicitur ET Ξιφιὸς, teste Hesych.

B Ξιφίζω, Manu in altum sublata salto; nam ξιφίζειν Hes. exp. ἀνατείνειν τὴν χεῖρα καὶ ὀρχεῖσθαι. Suidæ autem et Eust. ξιφίζειν est χειρονομεῖν, παραπλήσιον ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα. [Anecd. Bekkeri p. 432.] Ξιφισμὸς, ὁ, ET Ξίφισμα, τὸ, Saltatio ejusmodi. Hesychio ξιφισμὸς est σχῆμα ὀρχηστικὸν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως: qui ξιφισμάτων exp. simpliciter * ὀρχησμάτων. Eust. 1167. e Pausania, Ὀρχήσεως εἶδος καὶ ὁ ξ. καὶ σχῆμα ἐμμελείας, ὅθεν ἀποξιφίσασθαι, τὸ ἐξορχήσασθαι, ὥσπερ καὶ ἀποφοιτᾶν παρὰ Λυσίᾳ τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθάνοντα. Sed et Suidæ est σχῆμα ἐκ τῆς ἐμμελείας καλουμένης. Ab Athen. quoque (629.) inter σχήματα ὀρχήσεως numeratur. Ξιφιστὴς, φορεὺς, τελαμὼν, Balteus, Cingulum, e quo ensis suspenditur, Hes. AT Ξιφιστὺς, ύος, ἡ, Dimicatio s. Pugna, quæ ensibus fit, * μαχαιρομαχία, μάχη ἐκ χειρῶν, Hes. Ξιφιστὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ξιφιστὴς, Plut. in Pomp. (42.) p. 210. de Mithridatis balteo, Τὸν μὲν ξιφιστῆρα πεποιημένον ἀπὸ τετρακοσίων ταλάντων. VV. LL. ξιφιστὴρ
C exp. Vagina. [Heliod. 9. p. 446.] Ἀποξιφίζω, Desino ξιφίζειν, ut Eust. exp. paulo ante in Ξιφίζω. Hesychio autem i. est q. ξιφίζειν: ait enim, ἀποξιφίζειν, ὀρχεῖσθαι ποιὰν ὄρχησιν: nam ξιφισμὸν esse dicit σχῆμα τῆς ἐμμελείας, τραγικῆς ὀρχήσεως. Apud Eund. reperio etiam ἀποξίφισται pro ἀποδεδοκίμασται. Διαξιφίζω, Digladior, Gladio s. Gladiis decerto, Aristoph. Ἱππ. (781.) Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι, Cum Medis digladiatus es. Schol. exp. ἐπολέμησας πρὸς τοὺς Μήδους, τοῖς ξίφεσι κατ' αὐτῶν ἐχρήσω. [* Διαξιφισμὸς, Digladiatio, Plut. 8, 359. * Ἐκξιφίζομαι, Tzetz. Ch. 3. p. 41.] " Ἐπιξιφίζω, " Protentis ensibus salto, ut interpr. VV. LL. In " quibus additur, ab Eust. exponi ἐξορχοῦμαι."

" Ξίφαι, Hesychio τὰ ἐν ταῖς * ῥυκάναις δρέπανα s. " σιδήρια."

" ΞΟΥΘΟΣ, i. q. ξανθὸς, Flavus: item πυῤῥὸς, " Rufus, teste Hes. A quibusdam exp. etiam ταχὺς, " Celer. Utroque modo accipi potest ξουθαὶ μέλισ-
D " σαι in Epigr. Et τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος, ap. " Athen. l. 5. Sic in Epigr. rursum, Ξουθῶν ἐκ " πτερύγων ἡδὺ κρέκουσα μέλος: nimirum et pro Fla- " vus s. Rufus, et pro Celer, ξουθὸς hic accipi po- " test. At ap. Athen. l. 13. (p. 608.) Ξουθοῖσιν ἀνέ- " μοις φορούμενοι tantum exposueris Celeribus, Per- " nicibus." [" Quo spectat quod Suidas Ξουθὸν interpr. ὀξὺ, ταχύ." Schw. Mss.] " Quomodo accipi " potest et quod ex Epigr. affertur ξουθὰ μαινομένη, " et ξουθὰ λαλεῦντα. quod tamen posterius quidam " interpr. Argute. At Ξοῦθος, Nom. propr." [" Ruhnk. Ep. Cr. 80. Ilgen. Hymn. 583. Epith. apis, Valck. ad Phœn. p. 622. Jacobs. Anth. 8, 246. Exerc. 2, 101. ad Diod. S. 1, 380. Argutus, Jacobs. Anth. 12, 109. Conf. c. ξανθὸς, 8, 255. Ἡ ξουθὸς, Valck. Phœn. p. 622." Schæf. Mss. Phot. Ξουθόν· λεπτόν· ἁπαλόν· ἐλαφρόν· χλωρόν· ὑγρόν· ξανθόν· καλόν· πυκνόν· ὀξύ· ταχύ· οἱ δὲ ποικίλον· εὐειδές· διαυγές. * Ἐπίξουθος, Subflavus, Arat. 1028. μέλισσαι, Schneidero falsa videtur lectio pro ἐπὶ ξουθαί. * " Ξουθὶς, Lycophr.

987." Kall. Mss. * " Ξουθίδης, Koen. ad Greg. Cor. A
p. 4." Schæf. Mss.]

" ΞΥΝΟΣ, Communis: i. q. κοινός. Il. Π. (262.) " ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι. Et ap. Tragicos " ξυνὸν δόρυ, Communis s. Socia hasta. Rursum Il. " Σ. (309.) Ξυνὸς ἐνυάλιος, Communis Mars est: pro " anceps et ἀλλοπρόσαλλος: unde subjungit, καί τε " κτανέοντα κατέκτα." [" Herod. 4, 12. Ξ. λόγος Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων: et 7, 13. Ξ. ἀγαθὸν, Commune bonum." Schw. Mss. " Ad Charit. 756. Jacobs. Anth. 7, 187. 9, 304. Archiloch. 31. et Jacobs., Cattier. Gazoph. 55. Wakef. Georg. p. 49. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 114. 175. Heyn. Hom. 4, 615. 5, 622. 7, 476. Lobeck. Aj. p. 246. Toup. Add. in Theocr. p. 404. Opusc. 1, 366. 2, 224. Emendd. 2, 88. Valck. Adoniaz. p. 226. ad Il. 22. p. 81. Hipp. p. 187. Ruhnk. Ep. Cr. 234. Wessel. Diss. Herod. 142. Τὸ ξ., ibid. Respublica, Toup. Add. in Theocr. p. 406. Conf. c. ξεῖνος, Jacobs. Anth. 8, 366. * Ξυνοτάφιον, Toup. Opusc. 1, 366. B
* Ξυνόφρων, * Ξυνοχαρὴς, Hymn. in Apoll." Schæf. Mss. * Ἄξυνος, Suid.] " Ἐπίξυνος, Communis, Promiscuus, ut dicitur ἐπίκοινος." [" Heyn. Hom. 6, 346. * Ξυνῶς, ad Charit. 731." Schæf. Mss.] " Ξυνῇ, " Communiter, κοινῇ, ap. Apoll. Rh. 2," [802. " Lobeck. Aj. p. 246. * Ξυνία, ad Charit. 780." Schæf. Mss.] " Est inde et ADJ. Ξυνήϊος, i. q. ξυνὸς, " Communis, Il. A. (124.) Οὐδέ τι πω ἴδμεν ξυνήϊα " κείμενα πολλὰ, i. e. πολλὰ κοινὰ, sub. χρήματα. " ET Ξυνήων, ονος, ὁ, ἡ, pro eod. ap. Nonn.: Hesiod. " vero, (Θ. 595. 601.) κακῶν ξυνήονας ἔργων, pro " Participes malorum operum, Socios malefactorum." [" Christod. Ecphr. 207. Ξυνήων, Dor. ξυνάων, Wolf. ad Hesiod. p. 115. * Ξυνεὼν, Jacobs. Anth. 7, 241. * Ξυνὼν, Lobeck. Aj. p. 246. Ξυνήων, Ξυνάων, Ξυνεὼν, Ξυνὼν, Valck. Adoniaz. p. 227. Phœn. p. 161." Schæf. Mss. Ξυνάων, Pind. P. 3, 84. Ξυνᾶνα, pro ξυνάονα, N. 5, 50. Ξυνῆνες Hesychio κοινωνοί. * Ξυνωνὸς, Synes. Hymn. p. 341. * " Ξυνωνία, Jacobs. Anth. 12, 390. Ξυνωνίη, Ammon. 7. Valck. Anim. 16. Archiloch. 38. (ap. Eust. Od. 556, 37.)" Schæf. Mss.] " Quin ET Ξυνήβιος hinc derivatum videtur, " ut sit Communem cum aliquo vitam degens, Con- " victor. Hesychio συμπότης, Compotor. Sed Idem " exp. etiam συνῆλιξ, Coætaneus, Æqualis. Est " præterea inde VERB. Ξυνόω, Conjungo, Consocio. " Frequenter hoc verbo Nonn. utitur: ut, τόδε πάν- " τες ἐνὶ ξυνώσατε μύθῳ, pro Hoc omnes communi " ore dixistis, s. Uno eodemque. Et Υἱέϊ καὶ γενε- " τῆρι μίαν ξυνώσατε τιμήν, Communi filium et pa- " trem honore sociate. Rursum, Εἰ δέ με πιστοτάτης " φιλίης ξυνώσατε θεσμῷ, Si me communi omnes et " fido amore prosecuti estis. Item pro Communico, " ap. Eund., μίαν ἀμφοτέροις ξυνώσατο φωνήν." [" Ad Charit. 289. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 114." Schæf. Mss. * " Ἀναξυνόω, Suid. v. Ἀνακοινώσασθαι (e Xen.) et v. Ἀνεξυνοῦτο." Kall. Mss. * Ἐπιξυνόω, Apoll. Rh. 3, 1162. 4, 436. Nonn. D. 26. p. 694. * Ξυνάω, Lobeck. Phryn. 197.] " Affertur " ET Ξυνίζω pro ξενίζω: ut sit Hospitium com- " munico."

O.

" O, Decimaquinta Græcorum litera, quæ *ο μικρὸν* dicitur: e qua geminata fit *τὸ ω*, ut ex hac " ejus figura veteri apparet ∞: atque adeo *ω μέγα* " dicitur quoniam e duobus parvis conflatum est. " Veteres eam vocarunt etiam *οὖ*, ut *τὸ ε* nominarunt *εἶ*, sed metri causa in carmine: ut in Argumento *τοῦ* O Iliadis, Οὖ, Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ. Dorice vertitur in *ε*: dicunt enim " Ἀπέλλων pro Ἀπόλλων. Æolice in *υ*: ut qui " *ὄνυμα* et *ὀνυμαίνω* dicant pro *ὄνομα* et *ὀνομαίνω*. " Est et Numeralis nota, significans Septuaginta, hoc " modo, *ο'*: at acuti accentus nota præfixum Septuaginta millia denotat, sic ,*ο*." [" O et Σ conf., Porson. Phœn. 213. ad Hesych. 1, 165. De vi hujus literæ ap. Græcos vetustissimos, Clark. ad Il. A. 342. ubi etiam de loco Athenæi." Schæf. Mss. Plato Cratylo §. 93. 107. p. 146. Heind., Zosim. 4, 13. not.]

Ὁ cum sola aspirationis nota, est *ἄρθρον προτακτικὸν*, Articulus præpositivus, Gall. Le: ut *ὁ δεσπότης*, Le maître. In fem. *ἡ*: ut *ἡ δεσπότις*, s. *ἡ δέσποινα*, La maîtresse. At neutro genere *τό*: ut *τὸ ξύλον*, Le bois. Utor autem vernaculæ linguæ exemplis ad exponendum Gr. articulum, quod nullum Latina habeat. Quod autem scripserunt quidam, Latinos utcunque articuli vim exprimere pronomine Ille, de certo quodam et insigni, id non ubique verum comperietur. Neque enim si cui dixerim *ἦλθεν ὁ ποιητὴς*, ut Gallice Le poëte est venu, intelligens de quodam poëta, qui notus sit utrique nostrum, aut etiam cujus facta fuerit a nobis antea mentio, s. de quo fuerit aliquis inter nos sermo: tunc habere locum poterit pronomen Lat. Ille, tanquam de certo quodam et insigni dictum: at si dixerim *τοῦτο εἶπεν ὁ ποιητὴς*, Le poëte a dit cela, intelligens de Homero, tunc aliquem locum pronomen Ille habebit, utpote cum non de certo quodam duntaxat, sed et de insigni ac eximio loquar. Quanquam ne hic quidem videtur posse adhiberi pronomen Ille sine adjectione, ita loquendo sc., Ut dixit ille poëta, alium enim id sensum haberet: veluti cum dicimus, Ut conqueritur senex ille ap. Terent., sed addendum ei Eximius, Magnus, Summus, Præstantissimus, Præstantissimus omnium: ita loquendo, Ut dixit eximius ille poëta, vel magnus ille etc. Huc autem pertinent ista, quæ partim e Bud., partim ex Erasmo annotata reperi, Cum Aristot. in genere de quolibet agit bono, *ἀγαθὸν* vocat; at cum unicum illud ac summum bonum intelligi vult, addito articulo dicit *τὸ ἀγαθόν*. Sic *καλὸν* a Philosophis de Quovis pulcro dicitur, at *τὸ καλὸν* appellatur Eximium illud ac vere pulcrum, quod a virtute proficiscitur. Sic in l. quem Jo. 10, (34.) e Davide (Ps. 81, 6.) affert, Ἐγὼ εἶπα, Θεοί ἐστε, de amicis Dei: at quoties verus ille ac solus Deus significatur, semper addito articulo dicitur *ὁ Θεός*. Itidemque Christus se appellat *τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ*: ac plane tantum habet momenti hoc loco prætermissus aut additus articulus, ut Chrys. et Cyrillus hoc potissimum argumento rejiciant hæresin quorundam, qui negabant Christum illud esse Verbum, quod ab initio fuerat in Patre. Hactenus ex illis. Sciendum est porro, non solum cum nominibus appellativis, sed et cum propriis interdum Græcos articulo suo uti: veluti, Ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος, Sicut dixit præstantissimus ille Homerus, vel sapientissimus ille: quem usum frequentius etiam habet Ille ap. Lat., cum nomine proprio, inquam: ut cum Cic. dicit M. Catonem illum sapientem, clarissimum virum. Invenitur tamen et sine adjectione, ut, sic Jupiter ille A monebat, Virg.; nam esse hic Ille emphaticum quidam Gramm. censuerunt: at Servius dicit Ille, qui per harpyiam vaticinatus est. Legitur vero ap. Eund., Sic pater ille Deum faciat, sic altus Apollo. Quinetiam in Æn. 12. init., Pœnorum qualis in arvis Saucius ille gravi venantum vulnere pectus Tum demum movet arma leo, ponitur Ille *κατ' ἐξοχὴν*, si Servio credimus, intelligiturque princeps ferarum. Sed non dubium est quin et alium usum habere hic pronomen Ille, dicere aliquis possit. Ac profecto non B video quid obstet, quominus *ὁ*, ubi *ἐξοχὴν* denotat, itidem pronomine Ipse reddatur, cum usitatior etiam sit ei hæc significatio. Unde et in illo, quem modo protuli, loco, sic Jupiter ille monebat, quædam exempl. pro Ille habent Ipse. Libet autem et hoc de articulo nostro addere, eum quoque aliquando *ἐξοχὴν* indicare; sicut enim Græci, cum de rege Persarum loquebantur, dicebant *ὁ βασιλεύς*, ita Galli si quem regem significare vellent ceteris omnibus potentiorem, dicerent Le roi: licet alioqui hodie Galli quidem inter se colloquentes, regem suum nominent Le roi, articulo non tam *ἐξοχὴν* indicante, quam esse sermonem de certo ac noto atque adeo suo significante. Quem autem voco articulum *ἐξοχὴν* indicantem, sunt qui appellent articulum *ἀντωνομαστικῶς* positum, idque eod. sensu. Sic certe et Hebræi suo ה utuntur.

Sed quod ad alterum articuli usum attinet, qui multo est usitatior, ut sc. cum dico, *ἦλθεν ὁ ποιητὴς*, de certo et noto Poëta loquens, ei certe exprimendo si adhibeatur pronomen Ille, tunc *ἔλλειψις* futura esse videtur. Nam si, verbi gratia, *ἦλθεν ὁ ποιητὴς*, reddam, Venit ille poëta, i. e. *ἦλθε ποιητὴς ἐκεῖνος*, vel C *ἦλθεν ἐκεῖνος ὁ ποιητὴς*, putabimus relinqui aliquid subaudiendum. Fateor tamen esse, ubi hoc pronomine uti cogamur ad Gr. articulum interpretandum, vel potius ad vim ejus exprimendam. Sed alicubi quædam apte adduntur, ut si dicam, Venit noster *ille* poëta. Vel, Venit tuus ille poëta. Est autem ubi *ὁ* dicitur vim habere *διακριτικὴν*, i. e. poni ad distinguendum unum ab altero, cui etiam exponendæ sunt, qui adhibeant pronomen Ille. Bessario ap. Bud. Comm. 1104. Tum etiam ad rem cognitam jam ei, ap. quem loquor, tendit usus articuli: ut si discipuli inter se de suo doctore loquantur, cum articulo nominent necesse est *ὁ διδάσκαλος*: res enim alteri cognita ab altero nominatur. Alia autem de articulo vide ead. p. necnon proxime seq. Quibus et hoc addere potes, alicubi *ὁ* reddi particula Videlicet: ut in Matth. 19, 17. Οὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεὸς, Unus est bonus, D videlicet Deus. Ubi tamen possit etiam jungi *εἷς* cum *ὁ Θεὸς*, ac verti simplicius, Nisi solus Deus. Multis autem ll. adhibetur articulus, ubi nullum e præcedentibus usum habet, sed vacat, vel potius ad ornatum ponitur: qua de re lege Bud. 1106. Idem vero p. præcedente exempla profert articuli nominibus interrogativis juncti: quibus addi potest ex Il. A. (552.) *ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες*; || Sciendum est porro jungi nominativo, sequente etiam imperativo: Aristoph. (Ἀ. 155.) Οἱ Θρᾷκες, ἴτε δεῦρο: pro *ὑμεῖς οἱ Θρᾷκες*. Sic *ὁ παῖς φέρε*, pro *σὺ, ὦ παῖ*. Q. l. aperte ostendit, in altero illo esse *Θρᾷκες* nomin. itidem, non vocativum. Sunt et alia de articuli usu dicenda, non solum præter illa, quæ jam dicta sunt, sed et præter illa, quæ mox dicentur: reliqua autem in aliud tempus servare me cogunt temporis angustiæ, et in aliud opus, ubi et de ceteris linguæ Græcæ particulis fuse lateque dicere constitui: et quidem de multis admonens ad earum usum pertinentibus, a nemine antea annotatis.

'O interdum l. valet q. ὁ παῖς, υἱὸς, Filius: Κῦρος ὁ Καμβύσου, Δαρεῖος ὁ 'Αρταξέρξου: Thuc. (8, 5.) Βασιλεῖ Δαρείῳ τῷ 'Αρταξέρξου. Apud Eund. (8.) Κλέαρχος ὁ 'Ραμφίου: itidem vero cum additur matris nomen. Sed interdum non additur articulus: Thuc. 8, (15.) Στρομβιχίδης Διοτίμου. Inveniuntur autem et aliqui ll., in quibus aliud quam υἱὸς subaudiendum esse videatur, e quibus est unus ap. Herod., si bene memini.

'O præfixus adverbio dat illi nominis adjectivi signif., ut ὁ πάλαι pro ὁ παλαιὸς, Priscus, Antiquus. Sic τοῦ πάλαι, Prisci, etc. Itidem ὁ πλησίον pro ὁ πλησίος, pro quo et ὁ πέλας, Propinquus. Quibus in ll. subaudiri puto ὤν, aut etiam γεγονὼς s. γενόμενος, veluti cum jungitur articulus adverbio illi πάλαι, aut alii hujusmodi. Tale est ὁ ἄνω pro Supernus, et vicissim ὁ κάτω pro Infernus. Sed et cum alius generis adverbiis, ut ὁ πάνυ, pro Insignis. Cui simile est ὁ ἄγαν.

'O cum partic. resolvitur in articulum postpositivum cum præs. aut præt. imperf.: ut ὁ λεγόμενος B pro ὃς λέγεται, vel ὃς ἐλέγετο, Qui dicitur, dicebatur. Plato Epist. ad Dionis propinquos, 'O λεγόμενος βίος εὐδαίμων: Cic. Vita illa beata, quæ ferebatur.

'O cum particulis μὲν et δὲ alium usum habet; dicitur enim ὁ μὲν, et ὁ δὲ pro Hic quidem, Ille vero. Vel, Unus quidem, Alter vero: aut etiam omissis particulis Quidem et Vero. Refertur autem ὁ μὲν ad propinquius, ὁ δὲ ad remotius: qui tamen ordo interdum immutatur, ut ostendit Bud. 1039. ex Aristot. Sic autem et ap. Plut. alicubi. Quinetiam ex Hom. affertur ὁ μὲν pro Ille, at ὁ δὲ pro Hic. Sed de ὁ δὲ dicam et in "Οδε. Sciendum est autem alicubi articulum pluralem cum μὲν et cum δὲ reddi Partim: qua interpretatione usus est Plin., cum hæc Theophrasti, 'Εὰν αἱ ἀκτῖνες αἱ μὲν πρὸς βορρᾶν, αἱ δὲ πρὸς νότον σχίζωνται, τούτου μέσου ὄντος κατ' ὄρθρον κοινὸν ὕδατος καὶ ἀνέμου σημεῖόν ἐστι, ita vertit, Si in exortu spargentur radii, partim ad austrum, partim ad aquilonem, pura circa eum serenitas sit licet, pluviam tamen ventosque significabunt. Est vero et ubi οἱ C μὲν, οἱ δὲ, redditur Alii quidem, alii vero. At de τὸ μὲν, τὸ δὲ, et τὰ μὲν, τὰ δὲ, vide Bud. 1061.

'O αὐτὸς, Idem: de quo dixi in Αὐτός: sed illis addo hic, mihi videri Latinos, cum dixerunt Hic ipse pro Idem, ad hoc Gr. ὁ αὐτὸς respexisse: quamvis enim soluta oratio non utatur hoc nominativo ὁ pro οὗτος, usurpare accus. ejus τὸν pro τοῦτον itidem, et plur. dat. τοῖς pro τούτοις, exemplis docebo. Quod si etiam seorsim positus articulus nullum hujusmodi usum haberet, mirum non esset eum illi dari, ubi alii vocabulo jungitur: sicut videmus cum μὲν et cum δὲ novam signif. accipere. Usi sunt autem duabus illis vocibus Lat. pro Idem, cum alii, tum Ovid.

GEN. Τοῦ, tanquam a nomin. Τὸς, de quo dicam in Τοὶ, Poëtico articulo præpos. nomin. sing. pro οἱ, Gall. Du: ut τοῦ δεσπότου, Du maître. || Est autem observandum in hoc genitivi casus articulo, interdum ita gen. jungi ut sit ἔλλειψις, quemadmodum et in nomin., sed quæ fallat lectorem facilius quam in aliis casibus. Verbi gratia, Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου D nonnulli exp. Eusebii Pamphili, perinde ac si diceretur in nomin. Εὐσέβιος ὁ Πάμφιλος: cum contra dicatur Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, subaudito nomine υἱὸς, de qua subauditione dictum antea fuit, itidemque Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου, jungendo τοῦ cum subaudito gen. υἱοῦ. Ideo autem hoc exemplum affero, quod aliud mihi in præsentia non succurrat: cum sciam alioqui fuisse qui contra Suid. Εὐσέβιος ὁ Πάμφιλος, non Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου vocatum crediderint. Utut sit, exemplum a me prolatum fuerit hujus genitivi articuli de usu, quem non animadversum multis imposuisse scio. || Nec vero illud solum ἐλλείψεως, genus invenitur in usu hujus genitivi; quæ et ceteris casibus communis est, cum itidem dicatur τῷ Παμφίλου, et τὸν Παμφίλου; sed et alia, per quam sc. relinquitur subaud. articulus ἕνεκα: Greg. Τοῦ μὴ δοκεῖν pro ἕνεκα τοῦ μὴ δοκεῖν: itidemque τοῦ ἀπολέσαι pro ἕνεκα τοῦ ἀπολέσαι, Matth. 2, (13.) Μέλλει γὰρ 'Ηρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό.

A At IONICE Τοῖο, pro τοῦ, quo utuntur Poëtæ: et quidem tam pro τοῦ articulo quam pro τοῦ significante τούτου, s. αὐτοῦ. Apud Hom. certe τοῖο γέροντος utroque modo exp. sc. et τοῦ γέροντος, et τούτου τοῦ γέροντος. E quo (Il. A. 493.) affertur etiam ἐκ τοῖο pro ἐξ ἐκείνου, subaudito subst. χρόνου. Ex Hesiodo autem ('A. 337.) κλυτὰ τεύχεα τοῖο, pro αὐτοῦ.

Τοῦ ap. Poëtas interdum pro τούτου, αὐτοῦ, ἐκείνου, Hujus, Ipsius, Illius, sequendo usum, quem iidem dant nominativo ὁ, vel potius ὃ adjecto accentu. Od. Ξ. (61.) ἢ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν. Arat. initio sui Poëmatis, Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν. || Τοῦ est etiam οὗ, Cujus: ut τῷ paulo post habes pro ᾧ, Cui, ex Hom. et Herod.

Τοῦ pro τίνος, Cujus, ET Του sine accentu pro τινὸς, Alicujus, et quidem tam in fem. quam in masc. Aristoph. Πλ. (827.) ἔπειτα τοῦ δέει; Quo eges? (1135.) Εἴ του δέει, Si quo eges, Si qua re eges. Soph. (Aj. 800.) τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών. Apud Eund. (290.) in fem., οὔτε του κλύων Σάλπιγγος, Neque ullam tubam audiens. Alia autem exempla hujus του feminino genere positi ab Eod. exhibebunt meæ in illum Annotationes. At DORICE Τεῦ pro τίνος, ET Τευ sine accentu pro τινός. Exemplum illius est Od. O. (508.) τεῦ δώμαθ' ἵκωμαι; Et Epigr. ἄχρι τεῦ; Quousque? At exemplum hujus, Od. Ξ. (510.) Τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τευ ἄλλου. || Sed τεῦ est etiam pro τεοῦ, quod signif. σοῦ, Tui.

DATIVUS Τῷ, ut τῷ δεσπότῃ, Au maître. Et ἐλλειπτικῶς e Dem. (419.) Πρὸς τῷ τοῦ "Ηρωος τοῦ ἰατροῦ, subaudiendo τεμένει, aut alium hujusmodi dativum. Sæpe et cum adverbio, ut ἐν τῷ αὐτίκα: item ἐν τῷ τότε: quibus in ll. subaudiri potest χρόνῳ.

Τῷ, Poëtice pro τούτῳ, etc. ut supra τοῦ pro τούτου etc. || Sed interdum pro τούτῳ τῷ τρόπῳ, Hoc modo, Ita, Sic: ut τῷ κεν ap. Hom. pro οὕτως ἄν, et τῷ κέ τοι pro οὕτως ἄν σοι. || Ex Hesiodo autem affertur τῷ μὲν et τῷ δὲ, pro Hoc in loco, Illo in loco, Hic quidem, Illic autem: Θ. (538.) Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ 'Εν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ. Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα κ. τ. λ. || Pro ᾧ, Cui, Od. K. (494.) Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια. Sic Herod. 4, (184.) Οὔρος τῷ οὔνομα "Ατλας.

Τῳ pro τίνι, Cui, et τῳ sine accentu pro Alicui, sicut τοῦ pro τίνος et του pro τινὸς, Xen. ('Aπ. 4, 5, 10.) Τῷ γὰρ ἂν ἧττον φήσαιμεν τῶν τοιούτων προσήκειν ἢ ᾧ ἥκιστα ἔξεστι τοῦτο πράττειν; Aristoph. (Πλ. 48.) Τῷ τοῦτο κρίνεις; Dem. Τῷ τοῦτο δῆλον; Qua re hoc probatur? vel, Quomodo id constat? Bud. Sic Lucian. (1, 222.) Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις; Observandum est autem quod ad tria ista exempla attinet, adhiberi τῷ in tribus similibus loquendi generibus, i. e. eod. pertinentem significationem habentibus. A quibus remota non sunt hæc duo, Φέρε τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν; quod est Aristophanis (N. 385.) et Τῷ ποτὲ χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς; quod est Luciani. Et τῷ τρόπῳ Quo pacto, ap. Eund. (1, 571.) Τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; Sed et τῷ sine adjectione Bud. alicubi exp. itidem Quo pacto? Quomodo? ut in l. Dem. paulo ante c.: et in illo Aristophanis, Τῷ τοῦτο κρίνεις; Quo pacto hoc conjicis? || At Τῳ sine accentu pro τινὶ, ut Xen. (Œc. 5, 9.) 'Εν χώρῳ τῳ, In aliquo loco, Andoc. 'Εν ἑτέρῳ τῳ πράγματι. Sed ap. Poëtas legitur ETIAM Τέῳ pro τινὶ, estque usus illius et ap. Hom. [Od. A. 501.] sicut τέων pro τινῶν. Sed ut τέων invenitur et pro τίνων interrogativo, sic et τέῳ pro τίνι quoque positum fuisse existimandum est. [" Sciunt Græce docti του, τῳ indefinita, eademque accentu notata et interrogantia, omnium esse generum. Æsch. S. c. Th. 474. Πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ. Ad q. l. vide quæ notavi. Eur. Andr. 567. οὔτε τῳ δίκῃ Κρίναντες. Soph. Œd. T. 1107. Εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμφᾶν: 1435. Καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;" Brunck. ad Aristoph. Θ. 430.]

Τῷ, adverbialiter pro Quia, Quoniam, διὰ τὸ, sequente infin. Theophr. Δυσκατέργαστοι καρποὶ, τῷ εἶναι τοιοῦτοι. Idem, Τῷ γεώδεις ἢ ξηροὶ ἢ λιπαροὶ

τὴν φύσιν εἶναι: [C. Pl. 1, 16.] || Interdum et pro Igitur, Quare: qua in signif. et τῷ τοι a Themistio ponitur. Sed et ap. Hom. τῷ non solum exp. οὕτως, cujus signif. supra admonui, sed etiam ἐφ' ᾧ, et ὅτου χάριν: item διό: Il. B. (354.) Τῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι.

Accus. Τὸν, Gallice Le, ut τὸν δεσπότην, Le maître. Sed ut τοῦ pro τούτου, s. αὐτοῦ, ac τῷ pro τούτῳ s. αὐτῷ, usurpant Poëtæ, sic τὸν pro τοῦτον non ap. eos duntaxat legimus, sed et ap. Xen. 4. p. 55. meæ Ed., Καὶ τὸν ἀποκρίνασθαι λέγεται, Ἐννοῶ γὰρ κ. τ. λ.: quem l. cum excuderem, diligenter exemplaria consului, sed ea in plurimis aliis a se dissentientia locis in hoc omnia consentire observavi. Imitatus autem ante eum Greg. dixit, Καὶ τὸν εἰπεῖν, πῶς καὶ τίνα. Legitur certe et τὸν καὶ τὸν ap. Lys., pro Hunc et illum, (659.) Καί μοι κάλει τὸν καὶ τόν: quod diceretur etiam τόνδε καὶ τόνδε. Invenitur autem et τὸ καὶ τὸ, itidem pro τόδε καὶ τόδε. Jam vero ut τὸν pro τοῦτον, sic etiam τοῖς pro τούτοις in prosa quoque inveniri docebo suo loco.

At plur. nom. Οἱ, Les, ut οἱ δεσπόται, Les maîtres. Sciendum est autem, quibusdam loquendi generibus adhiberi frequentius quam singularem, nonnullis vero solum etiam. Cujusmodi sunt οἱ ἐν τέλει, Proceres s. Principes: et οἱ πρὸς αἵματος, ἐν αἵματι, Consanguinei: et οἱ περὶ αὐτὸν, Familiares aut Amici ejus. Quod tamen et de ministris intelligi potest. Aliorum autem hujusmodi loquendi generum singula in singulis præpositionibus vide, aut in nominibus, quæ iis adhibentur. "Οἱ, articul. "præpos. masc. gen. plur. num. redditur per Qui: "ut οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους, Qui versantur circa literas, "Literati: οἱ ἐπ' ἐξουσίας, Qui cum potestate sunt, "Magistratus: qui et οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, et οἱ ἐν τέλει. "Et οἱ ἐπὶ οἰωνοῖς ἱερέων, Sacerdotes qui auguria "observant, Augures, Auspices. Et οἱ ἐν ὥρᾳ, Qui "in ætatis vigore sunt: οἱ ἐν νοσήμασιν ἐχόμενοι, "Qui morbis correpti sunt, ap. Plat. Sic οἱ ἀπὸ "ξένης, Qui e peregrino sunt territorio: οἱ ἐγγὺς, "Qui prope sunt, Propinqui: οἱ ἐν αἵματι, Qui "ejusdem sanguinis sunt, Consanguinei. At οἱ en"cliticum vide in Οἵ."

Sed poetæ Τοὶ dicunt et pro hoc præpositivo articulo οἱ, tanquam a nominativo singulari Τὸς, cujus tamen nullus est usus, Il. Ω. (686.) Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι: ubi Eust. scribit τοὶ Dorice factum esse pro οἱ, præpositivo plurali articulo: ut sit οἱ ἔτι ζῶντες. Addit tamen, εἰ μὴ ἄρα ἐγκλιτικῶς γράφουσι παῖδές τοι. || Est tamen, quantum meminisse possum, frequentius in aliis duabus signiff., sc. pro οἳ postpositivo articulo: vel pro οὗτοι, s. αὐτοὶ, aut ἐκεῖνοι. Od. A. (23.) Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. Et Ξ. (394.) θεοὶ τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσι. Quibus in ll. significat οἳ, s. οἵτινες, Qui. At Il. A. (447.) τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην Ἑξείης ἔστησαν: pro αὐτοὶ, s. ἐκεῖνοι, Ipsi, Illi. Sic Hesiod. Ἔργ. (1, 121.) pro αὐτοὶ, vel οὗτοι, Τοὶ μὲν, δαίμονές εἰσι, (140.) Τοὶ μὲν ἐποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται, (151.) Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες. Sed quod ad illud Τὸς attinet, sciendum est, quamvis in usum receptum non sit, ab eo tamen non solum obliquos casus formari, Τοῦ, Τῷ, Τὸν, et in plur. Τοὶ, Τῶν, Τοῖς, Τούς: sed derivari etiam Θάτερος: est enim, ut tradit e vett. Gramm. auctoritate Eust., quasi Τὸ ἅτερος, abjecto sc. ς e Τὸς, quod Idem appellat Doricum articulum, cum alio in loco non hunc singularem, sed plur. Τοὶ Doribus ascribat, atque cum hic, tum alibi singularem illum in usu esse negat.

Gen. Τῶν, Gallice Des: ut τῶν δεσποτῶν, Des maîtres. || Apud Poëtas autem et pro Quorum: item pro τούτων, s. αὐτῶν. Pro quo ab illis etiam Τέων Ionice, item Τάων, in fem., Dorice. Et τέων quidem legitur ap. Nicandr. Ἀ. init. τέων ἀνεδέγμεθα βλάστας, pro τῶν significante ὧν, Quorum: de quo l. dicam et infra. At τάων ap. Hom. Il. Υ. (223.) Τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων. Sed accipitur τέων et pro τίνων: atque adeo hunc verum esse ejus usum existimans Schol. Nicandri, eum repre-

A hendit tanquam eo abutentem pro ὧν. In quo tamen illius reprehensio digna reprehensione mihi videtur; cum enim τέων sit pro τῶν, hoc autem accipiatur passim pro ὧν, quidni et τέων hanc signif. habebit? Locus autem, quem ex Hom. affert, ubi τέων ponitur pro τίνων, est hic, (Il. Ω. 387.) τέων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων. Sed τέων ab illo poni et pro τινῶν, sicut τέῳ pro τινὶ, auctor est Eust., annotans hæc esse facta per pleonasmum literæ ε.

Dativus Τοῖς, Gallice Aux: ut τοῖς δεσπόταις, Aux maîtres. || Accipitur autem et pro οἷς, item pro τούτοις, s. αὐτοῖς, a Poëtis: qui et in aliis casibus et in altero etiam numero hanc isti articulo significationem tribuunt, ut antea dictum est. Sed et solutæ orationis Scriptt. τοῖς interdum ponunt pro τούτοις, sicut τὸν pro τοῦτον. Dixit enim Thuc. ἐν τοῖς pro ἐν τούτοις: itidemque Plato Euthyd. ἐν δὲ τοῖς, pro ἐν δὲ τούτοις: Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα καλὰ οἱ λόγοι ὑμῶν ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον.

B Τοῖσι pro τοῖς articulo, passim ap. Poëtas, itidemque ap. Herod. et Hippocr., ceterosque Ionica dialecto utentes. Sed utuntur Poëtæ et in aliis duabus signiff., sc. pro οἷς et τούτοις, s. αὐτοῖς: sc. sequendo signif. ceterorum casuum. Certe pro οἷς et ap. Herod. (1, 18. 34.) legitur, sicut τῶν pro ὧν, et τοὺς pro οὕς.

Accus. Τοὺς, Les: ut τοὺς δεσπότας, Les maîtres. || Item in ceteris signiff. i. e. quæ sequuntur analogiam significationis ceterorum casuum: sc. pro οὕς, Quos: et pro τούτους s. αὐτοὺς, Hos, Ipsos. Od. Ξ. (17.) τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες, pro τούτους. Apud Herod. quoque pro οὕς: 4. Θύουσι μὲν τῇ παρθένῳ τούς τε ναυηγοὺς, καὶ τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων ἐπαναχθέντας, τρόπῳ τοιῷδε: ita enim leg. ibi est, non ἐπαναθέντας. Observa autem Τοὺς pro οὕς, cum alioqui proxime præcedat τοὺς primam suam signif. habens. i. e. pro articulo præpositivo positum.

FEM. GEN. ARTICULUS.

Fem. generis artic. signiff. articuli masc. sequitur. C Sed sciendum est dativum Τῇ præterquam quod articuli præpositivi fungitur officio, et pro ᾗ, item ταύτῃ s. αὐτῇ, ponitur: accipere etiam signif. adverbii in loco, et per locum: necnon adverbii ad locum; ponitur enim pro Hic, et pro Hac, item pro Huc: aut etiam pro Illic, Illac, Illuc. [Od. Θ. 556.] At sequente μὲν et δὲ pro Hic, Illic. Vel, Una quidem parte, Ab una quidem parte, altera autem: Aristot. de Mundo, Συνεχὲς δὲ αὐτῷ τῇ μὲν τὸ Αἰγύπτιον, τῇ δὲ τὸ Αἰγαῖον. Sed τῇ μὲν, τῇ δὲ capitur etiam pro Partim quidem, Partim vero, vel Cum et Tum. In ea autem signif. poni Qua et qua a Cic. pro Plancio, Bud. tradit. Apud Hesiod. (Ἀ. 210.) τῇ καὶ τῇ et pro Hac illac: Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον. Apud Eund. (206.) pro Illuc, Eo: Τῇδ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἄγω. Sic τῇ ἴμεν ap. Hom. e quo affertur et pro ἐνταῦθα, et pro ἐκεῖσε.

At de gen. plur. fem. τάων dictum fuit supra in Τῶν.

NEUTR. GEN. ARTICULUS.

Neutrius generis articulus signiff. articuli masc. et D fem. generis sequitur. Nam Τὸ præterquam quod nominibus præfigi neutris solet, sicut ὁ masculinis, et ἡ femininis: capitur etiam pro ὃ, Quod: item pro τοῦτο, αὐτὸ, ἐκεῖνο, Hoc, Ipsum, Illud. Itidemque plur. Τὰ, easd. signif. accipit. Il. Ξ. (411.) τά ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῶν ἓν ἀείρας Στῆθος βεβλήκει: animadverte autem in primo quidem versu τὰ significare ἃ, at in secundo, τῶν esse τούτων, ἐκείνων. Sed interdum et in uno eodemque versu utramque signif. habet: Od. Ξ. (227.) Αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε τά που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκε, Il. A. (125.) Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται, ubi τὰ priore loco est Quæ, posteriore autem Ea: cum contra in præcedente versu exponatur. Sed alium quoque usum habet τὸ, s. potius alios usus. Ac primum quidem dicitur τὸ καὶ τὸ, eod. modo, quo Gallice Cela et cela: Dem. (308.) Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὑτοσὶ, οὐκ ἂν ἀπέθανε, Si cet homme eut fait cela et cela, il ne fût pas mort: vel, S'il eut fait telle chose et telle. Latine dixeris, Hoc et illud. In quo usu ad unam e

præcedentibus signif. referri potest. || Tò infinitivo etiam jungitur, sicut et articulus Gall. Le, quæ articuli cum infin. copulatio vim nominis habet: ut Tò πιεῖν, φαγεῖν, Le boire, Le manger. At Lat. infin. jungunt interdum, non cum articulo, cum eo destituantur, sed cum pronomine: quale est hoc Persii, Velle suum cuique est. Item, Scire tuum nihil est, nisi te scire hoc sciat alter. Item, Quando ad canitiem et nostrum istud vivere triste Aspexi. || Tò ap. Gramm. τεχνικῶς positum, vel, ut quidam loquuntur, materialiter, ut cum dicimus τὸ ἀρετὴ opp. τῷ κακία, pro Vocabulum hoc ἀρετή. Sic τὸ τύπτω verbum istud τύπτω. Item, τὸ χρῶμαι οἷς ἔχω, Ἀττικόν ἐστιν, oratio hæc, χρῶμαι οἷς ἔχω est Attica, sive constructio hæc. || Tò interdum pro Quapropter, Quamobrem: διό: Il. Γ. (176.) Ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα, (T. 213.) τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλε. [Tò adverbiis temporal. præfixum, Lobeck. Phryn. 50.]

At de Ὁ significante Ipse, etiam Qui, dicam post Ὅς, cum ab hoc sit, non autem ex articulo præpositivo fiat, assumto accentu.

[" Ὁ, ad Charit. 695. Wakef. Trach. 476. Porson. Or. 412. Pro οὗτος, 729. 748. Brunck. Œd. T. 1082. 1102. 1466. Markl. Suppl. 145. 207. Musgr. 145. Rhes. 600. Wakef. Alc. 900. Jacobs. Anim. 137. Anth. 6, 371. 395. Nossis 5. Brunck. Apoll. Rh. 188. 213. Aristoph. 2, 17. Wassenb. ad Hom. 37. Toup. Opusc. 2, 285. Valck. Hipp. p. 207. Heyn. Hom. 5, 566. Pro οὗτος, αὐτὸς, ad Xen. Eph. 195. 281. Bergler. ad Alciphr. 155. Bernard. Reliq. 21. 39. Pro αὐτὸς, Musgr. Suppl. 469. Jacobs. Anth. 6, 371. Brunck. Aristoph. 2, 17. Pro τις, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 326. Schneid. ad Xen. Œcon. p. 15. Heind. ad Plat. Phædr. 191. Wolf. ad Reiz. Acc. 76. P. Abresch. Paraphr. 176. Pro ὅς, Qui, Brunck. Aristoph. 2, 17. Pierson. Veris. 74. Articulus a nomine per plura interjecta sejunctus, Dioscorid. 37. Diocles 2. ad Ammian. Marc. 1, 481. Wagn., Longus p. m. 27. Demosth. 72. Tragicis omissus, Markl. Iph. p. 294. Brunck. Phil. 900. Valck. *Phœn.* p. 451. Dawes. M. Cr. 323. 329. An et Comicis? Brunck. Aristoph. 1, 5. 15. 2, 37. 3, 175. Comici nonnunquam omittunt articulum ante nomina appellativa, Markl. Suppl. 702. Aristoph. A. 127. Articulum sine emphasi positum in odis Choricis raro invenias, Musgr. Herc. F. 660. Articulus in melicis Tagicorum, Porson. Or. 1297. Med. p. 72. Homericus articuli usus, Reiz. Acc. 74. Wolf. Proleg. 206. Præf. ad Il. p. lxxiv. Ed. Lips., Schol. Il. Φ. 252. Ω. 315. Heyn. Hom. 4, 12. 95. 124. 161. 250. 334. 453. 562. 681. 5, 79. (coll. Il. E. 414.) 231. 278. 362. 461. 509. 540. 553. 576. 6, 53. 67. 69. 77. 83. 99. 104. 105. 148. 175. 226. 243. 255. 324. 441. 584. 610. 7, 141. 176. 197. 422. 626. 644. 675. 797. 8, 38. 81. 173. 240. 243. 253. 389. 624. 639. 641. 657. 662. 663. 676. 682. 718. 738. 754. Comm. Phil. Lips. 4. p. 118. Il. A. 54. 70. B. 217. 281. Γ. 225. 259. Δ. 260. H. 248. I. 469. Λ. 571. In vetere Attica loquela articuli sæpissime non exprimuntur, ut ex Herodoto videre licet, Markl. Suppl. 702. Attici in accus. nonnunquam ponunt articulum πλεονάζοντα, 306. Iph. p. 376. Articulus neglectus, ubi eum desideres, Suppl. 207. 940. ad Charit. 418. Eur. Med. 81. A librariis omissus, ad Charit. 448. Præpositus propriis nominn., Markl. Suppl. 127. 702. 940. Iph. p. 411. Musgr. Rhes. 477. Tro. 72. ad Diod. S. 2, 430. 464. 487. Boeckh. ad Sim. p. xl. Porson. Phœn. 145. De vi articuli pronomini subjecti, ut σὲ τὸν σοφιστὴν λέγω, Valck. Phœn. p. 552. ad Xen. Eph. 271. Lennep. ad Phal. 94. Markl. Suppl. 110. 804. 840. Iph. p. 45. 70. 90. 111. 249. 307. Iph. T. 1431. Bast. Specim. 43. Zeun. ad Xen. K. Π. 607. Wakef. Herc. F. 976. In talibus etiam pronomen omittitur, Eur. Hec. 328. Proverbialiter dicta articulo præpositivo, substantivorum instar, designantur, Luzac. Exerc. 93. Articulus loco non suo positus, Jacobs. Anth. 9, 146. Philippus 5. et Jacobs., Erfurdt. ad Soph. Antig. p. 311. Num articulus præpositivus contra naturam suam possit postponi, Reiz. Acc. 75. Brunck. ad

A Poët. Gnom. 313. Male omissus, 336. De vi articuli in talibus, ἑάλως ὁ γενναῖος etc. ad Lucian. 1, 442. Sed ἄθλιος (quod ibi offendit T. H.,) sine articulo ὁ legas etiam p. 510. 514. ubi nihil monetur. Brunck. Bacch. 1091. Med. 977. 989. Andr. 832. Or. 86. Alciphr. 444. Jacobs. Anth. 6, 55. Articulus post præpositiones ante urbium s. regionum nomina, ad Xen. Eph. 223. Non vocibus, quas interpretantur, sed earum interpretamentis articulum præfigunt Grammatici, Valck. Phœn. p. 755. Toup. Opusc. 2, 87. Koen. ad Greg. Cor. 237. 267. ad Herod. 292. 375. 399. 410. De articulorum usu vide quid dicat Plutarchus Op. Mor. 1848. Musgr. ad Hec. 454. Herc. F. 660. cf. ad Il. Υ. 147. In usu articuli millenis fuit vicibus peccatum: de duabus vocibus cui præfigitur, multum interest, Valck. Oratt. 338. ubi v. exempla. Agitur ibid. etiam de his, ἡ γυνὴ ἡ καλή: vide ibid. 384. ad Herod. 202. 451. De vi articuli, Toup. Opusc. 1, 114. 568. ad Xen. Eph. 206. Dawes. M. Cr. 203. 212. 258. Burgess. Præf.
B p. xv. Bergler. ad Alciphr. 61. ad Mœr. 256. Bibl. Crit. 3, 2. p. 31. Act. Traj. 1, 205. Valck. ad Phalar. xiii. Phœn. p. 630. 651. Articulus Poëtis male illatus, Bibl. Crit. 1, 2. p. 32. Omissus ap. Poëtas, Valck. Phœn. p. 264. Vim addit et affectum auget articulus, Brunck. ad Eur. Med. 977. Hec. 210. Phœn. 729. Hipp. 1077. Bacch. 1091. Per Nempe, Scilicet vertendus, Valck. Oratt. 337. Subjectum articulo insignitur, ad Chrys. 48. ad Herod. 85. Ὁ iteratum in Poëtis, Wolf. ad Hesiod. 108. De accentu articuli pro τὶς, τίς, positi, ad Lucian. 1, 223. Bipont., ad 1. p. xxxiii. 179. 207. De sede, Doun. Prælect. 134. Lips., Bergler. ad Alciphr. 6. Μὲν et δὲ fere articulo postponuntur, raro præponuntur, ad Xen. Mem. 3, 1, 8. Inter ὁ δὲ et subst. multa interjecta, Eur. Herc. F. 1041. ubi offendit Wakef. Sed sic Homerus sæpissime. Cf. Eur. El. 781. Soph. Phil. 371. Apoll. Rh. 1, 388. Lucian. 3, 481. Ὁ δὲ, usus Homer. etc. Jacobs. Anth. 6, 276. Lucian. 1, 767. 768. 3, 198. 387. 624. 629. Schol. Soph.
C Antig. p. 195. Erf., Heyn. Hom. 5, 471. 437. 7, 29. 209. 221. 8, 118. Philostr. 100. Boiss. Ὁ, ὅ, Heyn. Hom. 4, 320. Ὁ καὶ, ἡ καὶ, Jacobs. Anth. 12, 273. Ὁ δὲ, pro αὐτὸς δὲ, ad Lucian. 1, 514. Ὁ μὲν, ὁ δὲ, Interprr. ad Thom. M. p. 1. Ὁ μέν τις — ὁ δὲ —, Bergler. ad Alciphr. 89. Dawes. M. Cr. 196. 198. Ὁ μὲν — ὁ δὲ —, ad quæ in antecedentibus referenda, Valck. Diatr. 13. Wessel. ad Herod. 26. Koen. ad Greg. Cor. 34. Ὅ,τε ὁ οὐρανὸς — καὶ ἡ γῆ —, Wessel. Diss. Herod. 110.: Il. X. 157. Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων, suppl. ante φ. ὁ μὲν, Hoogev. p. 169. Ed. Sch. 1. Similia loca in Lat. Scriptt., cf. Oberlin. ad Cæs. B. G. 3, 25. Zeun. ad Xen. K. Π. 442. Sylb. ad Pausan. 26. 121. 357. Pausan. p. 90. (qui hinc corrigendus p. 116. in,) 237. 251. 274. Porson. Or. 891. Lucian. 2, 321. Musgr. Iph. T. 1350. Markl. p. 410. Musgr. Hel. 1620. Herc. F. 637. 1038. Wakef. 637. Trach. 116. Fischer. ad Weller., Gr. Gr. 3, 1. p. 267. Xen. T. 3. p. 17. Thiem., Heyn. Hom. 5, 378. De talibus,
D Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν, ὁ δ' ἡνίοχον, ad Il. Θ. 119. cf. 387. Lucian. 1, 87. Ilgen. Hymn. 606. qui fallitur: vide quæ ascripsi: Herod. 516. 560. 602. 617. 637. 674. 742. Eur. Or. 35. Τοῦ pro τίνος, Markl. Suppl. 131. p. 251. Iph. p. 218. Heracl. 92. Hel. 466. Wakef. Trach. 187. Eum. 596. ad Lucian. 3, 850. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 220. Brunck. Aristoph. 1, 106. ad Paus. 363. Eur. Phœn. 736. Timæi Lex. 188. et n., Valck. Hipp. p. 176. Του pro τινὸς, Lennep. ad Phal. 127. ad Herod. 417. Soph. Œd. T. 1107. Œd. C. 371. Eur. Or. 1361. Hec. 370. Bergler. ad Alciphr. 6. ad Diod. S. 1, 27. Του et τοῦ conf., Heind. ad Plat. Apol. p. xxii. Τὸ τοῦ παντὸς, Ruhnk. ad Vell. 473. Ἐκ τοῦ, ad Herod. 476. Τοῖο pro τούτου, τοῖς pro τούτοις, ad Charit. 230. Του, ad Phalar. 366. Thom. M. 483. Markl. Suppl. p. 251. Schol. Il. Φ. 252. Eur. Ion. 336. Wakef. Phil. 39. 196. S. Cr. 5, 95. ad Lucian. 3, 850. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 261. 2, 220. ad Iliad. p. 736. Cant., Brunck. Aristoph. 1, 106. 184. 263. 2, 32. Fragm. 219. 242. Porson. Hec. p. 82. Ed. 2. Bast

Lettre 176. Οὔτε του, Soph. Antig. 249. 257. 917. Ἐκ θεῶν του, Toup. Opusc. 2, 264. Emendd. 1, 431. 2, 400.: Eur. Hec. 374. Οὔτ' ἐλπίδος γὰρ, οὔτε του δόξης ὁρῶ, ubi Porson.:—' Τις eod. modo collocatur in Æsch. Pr. 21. Ἵν' οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν Ὄψει. Soph. Trach. 3. οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός.' De του, τῳ, v. ad Xen. Mem. 2, 2, 12. 2, 8, 3. Munck. ad Anton. Lib. 74. 139. Verb., ad Charit. 219. Valck. Oratt. 406. Phœn. p. 542. ad Phalar. p. xix. Τευ pro τινὸς, Reiz. Præf. ad Herod. p. viii. Τεο pro τινὸς, Herod. 27. Τῷ, Propterea, Valck. Phœn. p. 53. Harles. ad Theocr. 286. Hesiod. Θ. 466. ubi male Wolf., ad Xen. Eph.: 168. Pro τινι, Markl. Suppl. 133. p. 251. Eur. Hel. 1211. 1250. Ion. 563. ad Lucian. 3, 850. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 220. Brunck. Aristoph. 1, 106. Εἰρ. 1052. ad Paus. 363. Heind. ad Plat. Phædr. 344. Plut. 1, 102. Cor. Valck. Phœn. p. 154. Reiz. Acc. p. 71. Pro τινὶ, ad Lucian. 1, 299. Ἐν τῷ πράγματος, Lobeck. Aj. p. 269. Τῷ, i. q. παρὰ τὸ, Grammat., Act. Traj. 2, 151. Τῳ, Thom. M. 229. Markl. Suppl. p. 251. ad Lucian. 2, 148. 3, 850. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 261. 326. 2, 220. Brunck. Aristoph. 1, 106. 252. 255. 2, 197. Soph. 3, 452. ad Pausan. 378. Porson. Hec. p. 82. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 91. (Sic leg. ap. Aristoph. Εἰρ. 848.) Eur. Andr. 567. ad Alcest. 568. An τῳ possit versus inchoari, Toup. Emendd. 4, 500. Τῳ pro τινι Atticorum, non Laconum est, Idem Add. in Theocr. 390. Μή τε τῳ, Soph. Antig. 266. Παντί τῳ, ad Dionys. H. 5, 374. Τῳ ἄλλῳ, Lucian. 2, 62. Bast Lettre 187. Heind. ad Plat. Apol. p. xxii.: Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 474.:—' Σὺν τύχῃ δέ τῳ, i. e. τινί. Male hæc vulgo accepta. Του, τῳ indefinita, omnis sunt generis; nec eo significatu της, τῃ adhibentur. Soph. Aj. 290. οὔτε του κλύων σάλπιγγος: Phil. 39. Ῥάκη βαρείας του νοσηλείας πλέα: 771. μήτε τῳ τέχνῃ Κείνοις μεθεῖναι ταῦτα: Antig. 249. Ubivis exempla obvia. Perinde est in τοῦ, τῷ interrogantibus. Quin plurali etiam serviunt numero. Eur. Suppl. 135. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν; Plane ut nos, A qui avez-vous marié vos filles? Nescio quid argutatur ad h. l. Marklandus, cui absurda immerito videtur illa lectio.' Cf. Toup. Opusc. 2, 284. Soph. Œd. T. 1435. Τόν με κύνα, Jacobs. Anth. 9, 339. ad Anthol. Palat. 232. Epigr. adesp. 451. Κοῦροι τὸν φιλέουσιν, Quem pueri amant, Valck. Callim. 203! Τὸν pro τινὰ, Zeun. ad Xen. K. Π. 386. Pro τοῦτον, Heyn. Hom. 7, 625. Τὼ in fem., 23. 631. cf. Brunck. ad Æsch. Pers. 183. ad Lucian. 1, 180. Fischer. ad Plat. iv. Dial. p. 300. Valck. Hipp. p. 163. 205. Abresch. Lectt. Aristæn. 250. Koen. ad Greg. Cor. 304. Οἱ αὐτοῦ, οἱ ἑαυτοῦ, Valck. Oratt. 353. Οἵ με φίλοι —, Theogn. 575. Bekk. 813. Hom. Hymn. in Bacch. 2. Οἱ αὐτῇ Τελφούσῃ, Hymn. in Apoll. 275. Οἱ δὲ, pro τινὲς δὲ, etiam ubi οἱ μὲν non præcedit, Valck. Oratt. 350. ad Charit. 285. Οἱ μὲν solum positum, non sequente οἱ δὲ, ibid. Τῶν et τὸν conf., Jacobs. Anth. 9, 175. Λήματι τῶν, Quorum fortitudine, Huschk. Anal. 201. Τῶν μέμνηται, ὃ —, Heyn. Hom. 5, 478. cf. 678. Il. P. 207. Τῶν ὅσοι —, Plut. Mor. 1, 5. Oxon., ad Ammon. 56. 148. Τῶν pro τίνων, ad Hesiod. p. 147. Wolf. An τοῖς pro τίσι? Markl. Suppl. 133. Sic Soph. Trach. 984. Παλαιοτάτοις νόμοις χρῶνται et π. τοῖς ν. χρ., Boeckh. ad Sim. p. xxii. Τοὺς et τῶν conf., Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 109. Τοὺς pro τινὰς, Valck. Diatr. 6. Zeun. ad Xen. K. Π. 235. ubi et de τὸν pro τινά. Τοὺς τὰς τῶν —, Thom. M. 370. cf. Rhodom. ad Diod. S. 1, 197. Idem 1, 31. 207. 716. 2, 90. ad Lucian. 1, 719. Artemid. 439. Weisk. ad Longin. 329.: Eur. Or. 407. P. Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους, pro τοὺς δ. εἰρ. Ἡ. et οἱ conf., Bast Lettre 43. Gail. ad Thuc. 1, 141, 6. Ἃ δ' ἐγὼ ἁ τλάμων ἀρετὰ, ad Mœr. 66. Theocr. 4, 21. ad Charit. 224. Valck. Hipp. p. 279. Ἁ Dorice pro ἡ positum corripitur, Beck. ad Eurip. 232.: Eur. Ion. 327. Matth., Τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσα, pro ἥ σε τ. cf. 673. Xen. K. Π. 5, 3, 19. Τῆς εἰς τίνας; Epigr. adesp. 350. Τῃ an dicatur pro τινί? Brunck. Aristoph. 1, 105. Τὴν pro τινα, Er- nest. ad Il. Ἀ. 41. (errat.) Τὴν et τῆς conf., Markl. Iph. p. 123. Τὴν pro ἥν, Jacobs. Anth. 7, 124. 9, 61. An τὴν ἔχων κεφαλὴν dicatur? Brunck. Aristoph. 3, 118. Τήν μοι ἐρωτικὴν τέχνην, Plato Phædro 284. Τὰς ἡμέρας pro ἡμ. τινὰς, Fischer. ad Palæph. 147. Τὸ, Heyn. Hom. 4, 484. Τὸ pro δι' ὃ, 6, 274. Ideo, Buhl. ad Arat. p. 383. Antagor. 2. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 383. Τὸ μὲν, τὸ δὲ, Partim, partim, Cum, tum, Jacobs. Anth. 8, 312. Toup. ad Longin. 300. Reiz. Acc. 12. Ἤκουε τὸ — et ἠκούετο conf., Villois. ad Long. 244. Τὸ seq. inf., i. q. ὥστε, Brunck. ad Eur. Hipp. 49. Τὸ παρὰ, τὸ ἀπὸ, ad Charit. 267. Τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, aliis vocab. interjectum, Bergler. ad Alciphr. 180. 184. 186. De talibus, Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. Τὸ τῆς τύχης, Musgr. Iph. A. 1090. Tro. 27. Ion. 755. Herc. F. 503. Wakef. Trach. 196. Phil. 674. Eum. 142. T. H. ad Plutum p. 462. Diod. S. 1, 697. ad 2, 384. Lucian. 2, 160. 178. Pausan. 3, 41. Dionys. H. 2, 1135. Heind. ad Plat. Phædr. 248. 261. Theæt. 324. Τὸ τοῦ παντὸς, Ruhnk. ad Vell. 473. Τὸ τῆς φράσεως, Koen. ad Greg. Cor. 48. Ed. Lips. Τὸ μηδόλως, ad Charit. 278. Τὸ κεῖσε, Soph. Trach. 929. Ambigo, τὸ θέλει τὸ ἔπος εἶναι, Herod. 454. ubi v. Wess. Τὸ τῆς εἰρήνης, pro ἡ εἰρ., Fischer. ad Palæph. 187. Sic et τὰ usurpatur, ad Charit. 255. Τὰ, Nunc, Hermann. Obss. p. 62. Pro τινὰ, Koen. ad Greg. Cor. 95. cf. Reiz. Acc. 13. Τὰ γυναικῶν, i. e. γυναῖκες, ut τὰ θεῶν, Dii, Markl. Iph. p. 352. Wakef. S. Cr. 4, 84. Phil. 497. Platonius, Duker. ad Thuc. 551. Cattier. Gazoph. 15. Τὰ τῶν θεῶν, i. q. οἱ θεοὶ, Soph. El. 261. Eur. Bacch. 1139. Cycl. 603. Beck. in Bibl. Philol. 1, 74. ad Charit. 273. Plut. Mor. 1, 909. Diod. S. 1, 342. Τὰ τῆς ὀργῆς, ad Charit. 690. Τὰ ἑαυτοῦ, Athen. 1. p. 3. Τὰ Πελοποννησιακὰ, τὰ ἐπὶ Λυσάνδρου, T. H. ad Plutum p. 438. Τάδε καὶ τὰ, Pind. Ἰ. 5, 66. Τὰ καὶ τὰ, Thom. M. 635. Heyn. ad Pind. 1, 34. Brunck. Soph. 3, 486. Ἐπὶ τὰ καὶ ἐπὶ τὰ, Coray in Consp. Mus. Oxon. p. 15. Τὰ μὲν — τὰ δὲ —, τὰ μὲν — τὸ δὲ —, ad Xen. Eph. 287. De talibus, ad Charit. 281. Τὰ φρονέων, ἵνα, Il. E. 564. Heyn. Hom. 5, 701. Τὰ φρονέων, ὃ —, Il. I. 493. v. Heyn. not. Τὰ κατὰ τὴν σύνθεσιν, Heyn. Hom. 7, 43. Τάπερ Ion., ἅπερ Att., Toup. Opusc. 1, 123." Schæf. Mss.]

ὍΓΕ, vel Ὅ γε, ut quidam malunt, interdum simpliciter pro ὁ, Plato de LL. 4. Ἀκάθαρτος γὰρ τὴν ψυχὴν ὅγε κακὸς, καθαρὸς δὲ ὅγ' ἐναντίος. Idem, Μετὰ θεοὺς δὲ τούσδε καὶ τοῖς δαίμοσιν ὅγ' ἔμφρων ὀργιάζοιτ' ἄν. Idem in Politico, Οὐδὲν διαφέροντι τῶν ἄλλων· οὐδ' εἰ τοὔνομα ἤδη διπλοῦν ἐστὶ ταύτης, ἀλλὰ τόγε κατὰ νόμους ἄρχειν καὶ παρανομεῖν, ἔστι καὶ ταύτῃ καὶ ταῖς ἄλλαις. Quibus in ll. ὅ γε et τό γε simpliciter poni pro ὁ et τὸ, putat Bud., et quidem divisim scribens. Addit autem et h. Chrys. l., in quo ὅγε esse itidem simpliciter ὁ, existimat: cum alioqui mihi particula γε ibi non omnino vacare videatur. Ita enim ille in 1 ad Cor. 15. adversus Manichæos disputans, Εἰ δὲ ἀναμάρτητος ὢν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν, οὐ τὸν τῆς ἁμαρτίας θάνατον, πῶς γὰρ ὅγε ἀναμάρτητος; ἀλλὰ τὸν τοῦ σώματος.

Ὅγε, Hic: qua forma sæpe dicitur et ὅδε in hac ead. signif. Sic ἥγε, Hæc, τόγε, Hoc. Nec vero ὅγε exponi duntaxat potest Hic, sed et Is, s. Ille. Il. A. (68.) Ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο, (93.) Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης. Interdum et proxime subjungitur antecedenti, (64.) Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων· Εἴτ' ἄρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, (96.) Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει· Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, (120.) Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.

[" Ὅγε, ad Eur. Iph. A. 1234. Markl. p. 204. 369. ad Tro. 722. Wakef. Trach. 1128. Eum. 755. 830. Brunck. Apoll. Rh. 5. 131. 142. 187. Aristoph. 2, 152. Heyn. Hom. 5, 25. ad Xen. Mem. 1, 6, 11. Valck. ad Röv. p. 51. Harles. ad Theocr. 349. De Homerico ἤ ὅγε, Bentl. ad Horat. Carm. 1, 9, 16. ad Il. Γ. 409. cf. ad Il. B. 664. Δ. 389. E. 673. M. 240. Ψ. 332. Od. B. 327. Γ. 217. Θ. 438. Heyn.

A Hom. 4, 537. Herod. 188. 514. Ilgen. ad Hymn. 362. ad Callim. 1, 122. Hesiod. Ἔργ. 229. 295. Soph. Œd. T. 1101. Auger Discours 1, 319. Apoll. Rh. 1, 308. Jacobs. Anth. 8, 109. Antip. Th. 56. 66. Conf. c. ὅδε, Heyn. Hom. 4, 534. 5, 35. 43. 57. 226. 441. 444. 664. 719. 6, 85. 92. 107. 292. 637. 7, 31. 351. 352. 450. 603. 607. 8, 242. 320. 391. 631. 677. 678. Ὄγ' ἥρως, Il. E. 308. Τόνγε ἄνακτα, 794. Τόγε, Nunc, Heyn. Hom. 5, 153. Τοῖσγε et τοῖσι conf., 6, 516." Schæf. Mss.]

ὍΔΕ, Hic. Et in fem. ἥδε, Hæc. In neutro τόδε, Hoc. Pro quibus dicitur etiam, et quidem sæpe, οὗτος, et αὕτη, et τοῦτο. Il. Ω. (398.) Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, Dem. pro Cor. Τοῦτο δὴ δεῖ σκοπεῖν, οὐχ ὡς ὅδε Φωκέας ἀπώλεσε καθ' ἑαυτὸν, Aristides, Καὶ ζεύγνυσιν ἐν τῇδε τῇ γῇ πρῶτος ἀνθρώπων ὁ τῆσδε τῆς θεοῦ πάρεδρος ἅρμα τέλειον. Idem, Ἐν τῇδε τῇ πόλει. At Lucian. dicit etiam (1, 660.) Ἐπὶ τήνδε ῥᾴστην οὖσαν τὴν μισθοφορὰν ἀπηντηκέναι, pro ἐπὶ τήνδε τὴν μισθοφοράν. Interdum cum μὲν et δέ: Aristot. de Gener. An. 2. Ἐνδέχεται δὲ τόδε μὲν, τόδε κινῆσαι· τόδε δὲ τόδε. At in plur. ἐπὶ τάδε μὲν, et ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, pro ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δέ. Bud. || Apud Hom. legitur ὅδε, sequentibus etiam aliis duobus pronominibus, αὐτὸς ἐγὼ, Od. Φ. (207.) Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ: quæ Eust. poni ἐκ παραλλήλου ait πρὸς ἔνδειξιν σαφοῦς ἀναγνωρισμοῦ. Apud Soph. autem ὅδε sine adjectione usurpatur et de prima persona, pro ἐγώ: Aj. (445.) p. 27. meæ Ed. Νῦν δ' αὔτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας Ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη. Sic (822.) p. 49. Εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν. Sed et (78.) p. 9. Ἐχθρός γε τῷδέ τἀνδρὶ καὶ τὰ νῦν ἔτι, ubi tamen et aliter accipi potest. Sic autem et Latinos uti suo pronomine Hic, alibi docui. Extra compositionem autem ὁ δὲ, præcedente ὁ μὲν, pro Hic quidem, Ille vero, ut antea dictum fuit in Ὁ. Sed et præcedente μὲν sine ὁ, subjungitur ὁ δὲ, pro ὅδε δὲ, s. οὗτος δὲ, Hic vero, autem, Ipse autem. Pausan. Ἀφικομένων δὲ τῶν ἀγγέλων, ὡς οὖν τὰ γράμματα ἀπεδόθη, ὧν μὲν εἶχε τὰ βιβλία, ἀνεγίνωσκεν οὐδὲν, ὁ δὲ ἥξειν τὴν ξυμμαχίαν ἔλεγε. Invenitur tamen ὁ δὲ positum etiam simpliciter pro ὅδε, Hic, potius Ipse, Ille. Basil. in Or. πρὸς τοὺς Πλουτοῦντας scripta, Δέον γὰρ εὐφραίνεσθαι καὶ χάριν ἔχειν τοσούτων ὄντας εὐπορωτέρους· οἱ δὲ δυσφοροῦσιν ὅτι ἑνός που τῶν ὑπερπλουτούντων ἀπολιμπάνονται.

Τόδε ap. Hom. pro Huc, cum verbo ἱκάνειν, ubi subaudiri putatur subst. Ex Epigr. affertur et pro Hic. At in prosa dicitur μέχρι τοῦδε, i. e., Huc usque, pro Ad hoc usque tempus, Ad hæc usque tempora. || Affertur τόδε et pro Ideo, Propterea.

Ὅδε τις, et Τόδε τι, vide ap. Bud. 965. sed et in Τὶς, de iis dicendum erit.

" Οἵδε, Hi, οὗτοι, Od. Ξ." [89. A. 76. Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι.]

[" Ὅδε, Markl. Iph. p. 204. 300. Wakef. Trach. 391. ad Lucian. 1, 765. Jacobs. Anth. 12, 449. Valck. Phœn. p. 488. Toup. Opusc. 1, 240. 283. Zeun. ad Xen. K. Π. 169. 188. 545. Reiz. Acc. 7. ad Herod. 219. 538. Bergler. Præf. ad Il. p. 3. ad Diod. S. 1, 292. Brunck. Œd. C. 1148. Heyn. Hom. 8, 118. Ὅδε, ὁ δὲ, Boiss. Philostr. 322. 452. 524. 535. 564. 609. Heyn. Hom. 6, 192. Wolf. Præf. ad Odyss. p. 33. Ed. 2. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 131. 331. Diatr. 98. Abresch. Æsch. 2, 123. 131. ad Charit. 224. ad Il. H. 165. Θ. 160. 261. Ὅδε, Ego, Eur. Alc. 1111. cf. 1150. Wakef. Trach. 295. 1013. 1059. Jacobs. Anim. 128. Coray Theophr. 196. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 270. 273. 278. 300. Brunck. Aristoph. 3, 99. Boeckh. in Plat. Min. 99. Ὅδε, En, Eur. Andr. 411. Musgr. Or. 348. Valck. Hipp. p. 183. 294. 310. 311. Toup. Append. ad Theocr. p. 22. Soph. Œd. C. 32. Brunck. ad 111. Abund., Markl. Suppl. 392. Hipp. 1200. ap. Musgr. Brunck. Soph. 3, 393. ad Charit. 288. Cum articulo, Brunck. Aristoph. 1, 35. 3, 107. ad Lucian. 1, 197. 2, 70. 199. ad Dionys. H. 1, 578. Tzsch. ad Strab. 4. p. 351. Schneid. Anab. 443. H. Steph. ad Dionys. Legat. 44. ad Charit. 224. Toup. Emendd. 4, 467. Dawes. M. Cr. 301. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. Add. p. 322. Valck. ad Theocr. 302. ad Herod. 374. Δεικτικῶς, Markl. Suppl. 842. Iph. p. 172. Wakef. Herc. F. 232. Phil. 266. Eum. 103. Musgr. El. 84. Brunck. Phil. 1330. An ὅδε γε? Wakef. Ion. 325. Sic Soph. Phil. 23. 471. et Wakef. ad 468. Conf. c. οὗτος, Wakef. Phil. 141. Jacobs. Anth. 7, 253. Brunck. Aristoph. 1, 192. 2, 125. Bentl. 324. Porson. Phœn. 1597. Hec. p. xxxviii. Ed. 2. Schneid. Anab. 444. Pro ἐκεῖνος, Soph. Trach. 346. Pro ἠδὲ, Heyn. Hom. 8, 118. Ὅδε et ὁδὶ, Ammon. 100. Ὅδ' ἐγὼ, Jacobs. Anth. 7, 383. Ἐγὼ ὅδε, seq. infin., Heyn. Hom. 7, 638. 8, 213. Ὅδε δὲ, 587. Brunck. Apoll. Rh. 226. Porson. Phœn. 638. 1255. 1601. Ὅδε σοὶ, Villois. ad Long. 266. Ἀγὼν ὅδ', Æsch. Ag. 1388. Ὅδε παιδαγωγὸς, Heind. ad Plat. Lys. 16. Τοῦδε σώματος, Mei ipsius, Wakef. Alc. 647. Porson. Med. p. 37. Παιδὸς τοῦδ', Soph. Antig. 1012. 1034. Τοῦδ' ἀνδρὸς, Œd. T. 1464. Eur. Alc. 701. Περσικοῦ στρατεύματος τοῦδε, Æsch. Pers. 114. Ἐκ τοῦδε, B ad Herod. 476. Τοῦδε et τῶνδε conf., ad Eur. Rhes. 64. Ἐν τῷδε, Tunc, Eur. Iph. A. 1590. T. 281. 301. 1379. Τὸν δ' ἀγῶν', Herc. F. 1232. Τὸν βουκόλον τόνδε, Herod. 1, 117. cf. Boiss. Philostr. 309. Τοὺς μὲν τόνδε τρόπον διαπαίζων, τοὺς δὲ τόνδε, Casaub. Athen. 1. p. 61. Τὸν ἄνδρα τόνδε, Me, Barnes. Heracl. 529 El. 43. Musgr. ibid. Wakef. Herc. F. 434. Wakef. Phil. 1036. 1375. Trach. 1238. (1073. 1201. 1256.) Eum. 317. cf. El. 956. Eur. Med. 1337. Andr. 64. 313. ad Or. 491. Alc. 332. 639. et Musgr., 693. 722. 739. 1087. 1093. 1097. 1105. 1115. 1131. (Sic Terent. Heaut. 2, 3, 115.) Τήνδ' ὁρᾷς δάμαρτα σήν, Quam hic vides mulierem, conjux tua est, Wakef. Alc. 1148. De talibus, Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xvii. Anim. 37.: Eur. Iph. T. 268. δαίμονές τινες Θάσσουσιν οἵδε, Hic sedent. Hinc vindicanda lectio Mnasalcæ perversa ab Eichst., cujus conjecturam temere probavit Jacobs. Anth. 6, 410. cf. ad Iph. T. 343. 460. 1222. Rhes. 85. 613. 627. Ion. 79. Herc. F. 1135. El. 216. 549. Jacobs. Anth. 6, 398. C 402. 12, 288. 329. Aristoph. A. 65. Toup. Append. in Theocr. p. 22. Soph. Aj. 898. 1168. 1224. Phil. 36. Τόδε, Huc, Heyn. Hom. 6, 589. 654. 8, 627. Ilgen. Hymn. 363. 408. Damn. Lex. p. 511. Matthiæ Hymn. 214. Conf. c. τὸ δὲ, ad Dionys. H. 5, 306.; cum τάδε, ad 5, 36. Brunck. Phil. 1362. 1366. 1384. El. 1124. Andr. 257. Markl. Iph. p. 198. Musgr. Heracl. 394. 396. Porson. Med. p. 11. 23. 68. 98. Τόδε ἡμέρας, pro ἥδε ἡμέρα, Eur. Phœn. 428. Markl. Iph. p. 282. Ion. 254. Wakef. Herc. F. 698. (sed v. Musgr.) 1130. 1284. Trach. 116. Diotim. 6. Dionys. H. 1, 44. 96. 156. ad 504. 2, 1068. Τόδε τι, Hoc vel Illud, Toup. ad Longin. 311. Καὶ τόδε καὶ τόδε, Nunc hoc, nunc illud, ad Timæi Lex. 108. Τόδε cum gen., Toup. Opusc. 1, 486. Emendd. 2, 261. 4, 423. 476. Τόδ' ἱκάνεις, Od. K. 75. T. 407. Hymn. in Merc. 32. 155. Δεῦρο τόδ' ἵκετο, Od. P. 524. Il. Ξ. 309. Τόδε γε, Plato Phædro 308. Heind. Εἰς τόδε καὶ εἰς τόδε, T. H. ad Plutum p. 454. Ἐς τόδε, Herod. 524. 528. 532. 553. 556. Eur. Dan. D 65. Suppl. 1089. Τόδε χρόνου, Dionys. H. 3, 1487. 4, 2328. Τάδε, Præsens status reipublicæ, Markl. Suppl. 1184. Musgr. ibid. Conf. c. τὰ δὲ, Musgr. Herc. F. 1037.; cum κακὰ, Porson. Hec. p. 75. Ed. 2. Valck. Phœn. p. 158. Pro τόδε, ibid. v. me ad Eur. Andr. 270. (691.) Markl. Iph. p. 10. Musgr. Iph. A. 57. Eur. Hel. 896. Cum gen., Wakef. S. Cr. 4, 123. Τάδε τῆς πόλεως, Citeriores urbis partes, Toup. Opusc. 1, 381. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Erfurdt. ad Soph. Œd. T. 1326. cf. Eur. Andr. 168. Cycl. 63. 204. Thuc. T. 2. p. 114. Baver., Benedict. ad Thuc. p. 146. (6, 77.) Τῶνδε et τήνδε conf., Brunck. Andr. 891. Musgr. Alc. 23. 300. 886. El. 489. Markl. Iph. p. 120. 346. Wakef. Trach. 363. Τῶνδε ἕνεκα, Ob hoc, Xen. K. Π. 3, 3, 10. Heyn. Hom. 8, 34. Τοῖσδεσι, 6, 92. Barnes. Hel. 451. Lucian. 1, 544. Τοίσδεσσι, Od. B. 47. 165. K. 268. 462. N. 258. Φ. 93. Bergler. Præf. ad Il. p. 3. Xen. Eph. 11. Τοισίδε, Markl. Iph. p. 320. Musgr. Heracl. 146. 252. 965. Hel. 320. Barnes. 451. Herc. F.

409. Wakef. Ion. 325. Porson. Med. p. 89. Τοιῶσδε, Musgr. Iph. A. 435. De acc., Reiz Præf. ad Herod. p. vii. Iones τοιῶδε usurpasse negat: eum semper τοιόσδε dixerint, Bergler. Præf. II. p. 3." Schæf. Mss.]

Τῇδε, Dativus adverbialiter positus, aut etiam Adverbium. Hoc modo, Hac ratione, Hac via, Sic, Ita. Plato de Rep. 3. Ἴσως οὖν τῇδε μᾶλλον εἴη. L. 1. Ἐπιθυμῶ τῇδε τῇ σκεψασθαι. | Τῇδε, Hic, Hoc in loco. Affertur vero et pro Istic, e Plat. Πάντες τῇδε λέγουσιν. Item, Ἡμεῖς δὲ πολλὰ ἀκούοντες περὶ τῶν τῇδε. Quinetiam cum αὐτοῦ ex Eod., Ὅτε νῦν γέγονε τῇδε αὐτοῦ περὶ Σικελίαν. Sic ex Herod. Αὐτοῦ τῇδε προσμένων, sed in isto L. pro Hic, non pro Istic. Quinetiam pro Illic, ubi sc. geminatur, e Greg. Naz. Νῦν μὲν τῇδε, νῦν δὲ τῇδε ἐνεργεῖν. Exp. enim Nunc hic, nunc illic agere. Fortasse tamen si locus adeatur, compererit et aptior esse hæc exp., Nunc hoc, nunc illo modo agere. Item pro Huc. Alex. Aphr. Τῇδε κἀκεῖσε περιφέρειν, Huc et illuc circumagere. [" Thom. M. 77. 315. ad Charit. 531. 726. Markl. Iph. p. 354. Musgr. Rhes. 689. Heracl. 398. Herc. F. 680. Wakef. Ion. 191. 706. Trach. 554. Phil. 29. 204. Eum. 45. 893. Jacobs. Anth. 7, 317. 12, 417. Hutchins. Anab. 368. Callim. 1, 518. cf. Boiss. Philostr. 309. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 90. 399. Phœn. p. 96. 183. 361. ad Roever p. xxxii. Herod. 533. Kuhn. ad Paus. 233. Toup. Opusc. 1, 381. 2, 195. Emendd. 2, 131. Koen. ad Greg. Cor. 295. Ideo, Dionys. H. 2, 1184. Huc, Epigr. adesp. 185. Plut. 2, 263. Cor. Sic, Eur. Hec. 917. Ammon. 67. Valck. 37. Cum gen., Pierson. Veris. 90. Τῇδε et τῇγε, Heyn. Hom. 5, 277. Τῇδε καὶ τῇδε, Alciphr. 192. Τῇδε κἀκεῖσε, Theodorit. p. 70. Brunck. Aristoph. 2, 29. Τὰ τῇδε; 3, 147. Οἱ τῇδε, Plato Phædro 253. Τῇδι, Aristoph. Eq. 1232. " Τῇδεν, vox non Græca, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 73." Schæf. Mss.]

Ὧδε, Adv., Hoc modo, Hunc in modum, Sic, Ita, Il. A. (574.) ἐριδαίνετον ὧδε, Ita contenditis, Il. (178.) Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν: quod hemistichium et alibi habetur. Alicubi vero sequente ὡς, ut Latine Ita sequente Ut: Θ. (513.) Ὧδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω: alicubi autem contra ὡς præcedit, sequitur ὧδε: Il. Ω. (398.) Ἀφνειὸς μὲν ὅ γ' ἐστί, γέρων δέ τοι ὡς σύ περ ὧδε, pro οὕτως ὡς σύ, Eust. qui in alio ejusd. Poetæ loco ὡς σύ περ ὧδε, scribit non itidem σαφῶς ἔχειν. In soluta quoque oratione usus est hujus adverbii: veluti cum dicitur ὧδε εἰπεῖν, Ut ita loquar, dicam. Interdum et cum particula πως: Xen. Ὧδέ πως εἶπεν, In hanc sententiam locutus est. Vel potius, In hanc fere sententiam locutus est. Idem, Ἠρόμην αὐτὸν ὧδέ πως, Hoc ferme modo. Vide Ὧδί πως in Ὧδί. || Ὧδε sicut τοσως, pro Ita significante Adeo. || Ὧδε pro Hic etiam positum invenitur: quæ signif. in N. T. infrequens non est. Sed accipitur et pro Huc: Act. 9, 21. Ὧδε ἐληλύθει. Sic cum dicitur ὧδε κἀκεῖσε, Huc et illuc. Quinetiam ex Aristoph. affertur ὧδε δεινὸς, tanquam his duobus ἐκ παραλλήλου positis. At vero ap. Hom. usquam esse Loci adverbium negat Eust., negat item Etym.: addens ubique ab eo accipi pro οὕτως. Cui tamen repugnat quod paulo ante dixerat, sc. inveniri pro νῦν, i. e. Nunc, in isto ejus L. (Il. B. 258.) Εἴ κέ τι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι [—ήσωμαι] ὥς νύ περ ὧδε. [" Musgr. Heracl. 189. Heyn. Hom. 4, 244. 515. 6, 337. 339. 7, 80. Thom. M. 313. Reiz. Acc. p. 29. Thom. M. 77. Mœr. 427. et n., Abresch. Lectt. Aristæn. 29. ad Herod. 421. Matti. ad Gloss. Min. p. 42. ubi et de ὡδί. Huc, Musæus 7. Archias 34. Lucillius 25. Brunck. Apoll. Rh. 222. Theocr. 1, 151. 15, 78. Valck. p. 133. ad Od. A. 182. Brunck. Œd. T. 1121. Hic, Diod. S. 2, 73. Athen. 1. p. 11. Sic, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 14. Diatr. 74. 102. Brunck. Andr. 872. Illic, Theocr. 1, 106. i. q. τηνεῖ, sed v. Eichst. Quæst. p. 42. Tum, ad Herod. 685. I. q. λίαν, Heyn. Hom. 6, 611. Conf. c. οὕτω, Porson. Hec. p. xxxviii. Ed. 2. Boiss. Philostr. 538. Pro τοῦτο, Scheller. Præf. ad Ælian. xi. Seq. gen., Valck. Phœn. p. 130. Abund., Heyn. Hom. 5, 458. Ὧδε κἀκεῖσε, Diod. S. 2, 55. Ὧδε [illegible] ἐπιλεγόμενος, Eust. Lettre 3. Ὧδέ πως, ὧδί πως, Aristoph. [illegible] Ὧδέ πως ὧδε, [illegible] Antimach. [illegible] Ὧς σύ περ ὧδε, [illegible] Heyn. Hom. 5, [illegible] Ὧδε scribit Ruhnk. ad H. in Cer. [illegible] Heyn. Hom. 7, [illegible] Brunck. ad Soph. Œd. T. p. [illegible] Ed. 1st min. [illegible] εἶπε δὲ γλαυκῶπις ὧδε, cf. Il. B. [illegible] Schæf. Mss.]

¶ Ὧδ' Attica terminatione, [illegible] ὧδε, [illegible] pro τῇδε, [illegible] Mœr. [illegible] μὲν γὰρ ἔχεις [illegible] τῇδε [illegible] Item [illegible] ἡ τῇδε [illegible] Idem, [illegible] Sic τῇδε pro τῇδε Attici [illegible] ap. Themist. [illegible] pro ὧδε [illegible] Steph. Dial. Att. p. 14. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 144. Brunck. Aristoph. [illegible] Koen. ad Greg. Cor. [illegible] Brunck. Arist. [illegible] Jacobs. Exerc. 2, [illegible] Brunck. Aristoph. 2, 141. Antiatticum, Porson. Med. p. [illegible] Brunck. Aristoph. [illegible] 2, 141. 214. [illegible] 200. Musgr. Ion. [illegible] Herc. [illegible] Antiatticum, Porson. Med. p. [illegible] Brunck. Aristoph. 3, 22. [illegible] Valck. Diatr. 279. Brunck. [illegible] Musgr. Med. [illegible] Brunck. Aristoph. [illegible] fragm. [illegible] Brunck. Aristoph. [illegible] Schæf. Mss.]

[illegible] itidem invenitur pro τῇδε, de quo dictum modo fuit post Ὧδε.

Ὧδί itidem pro ὧδε, Ita, Sic, Aristot. [illegible] Ἀλλὰ [illegible] ὧδί [illegible] Greg., ut supra ὧδέ πως, ὧδί πως [illegible] ubi tamen Bud. exp. similiter Hoc modo, non Hoc ferme modo, ut supra exponit ὧδέ πως ap. Xen. [" Brunck. Aristoph. 1, [illegible] ad Mœr. [illegible] Toup. Opusc. 1, 98. Ὧδί, Plato Alcib. p. 134. [illegible] Schæf. Mss.]

" ΩΑΡ, i. q. ὄαρ, Uxor, Conjux. [illegible] " [illegible] ut tradit Etym. ut sup. per meta" thesin dictum sit pro ὄαρ. Verum [illegible] Hesych. " auctore non solum [illegible] dicuntur, sed etiam " tripodes quidam, ut et ap. Hom. [illegible] " ubi dicit [illegible] " [illegible] interpretantur non modo [illegible] " [illegible] verum etiam " [illegible] " Tripodes habentes auriculas e quibus tolli et suspendi queant. Rursum tamen idem Hesych. [illegible] " masculinum accipit [illegible] " [illegible] neutrius potius generis sit, " ut docuit [illegible] Ὄαροι idem Hesych. non " [illegible] tantum exp., sed [illegible] etiam, Suptas " [illegible] " [illegible] et copulant conjungit. [" Heyn. Hom. 5, [illegible] Jacobs. Anth. [illegible] Colloquium, ad Mœr. [illegible] Schæf. Mss.] " Ὤρες, per contractionem pro [illegible] Conjuges, Uxores. " Il. [illegible] " [illegible] At [illegible] ap. Hesych. [illegible] " Ὄαροι dicitur pro [illegible] teste " Etym. [illegible] " Hom. ex Il. [illegible] " [illegible] " [illegible] " [illegible] " [illegible] " Ὄαροι, [illegible] Hesych. [illegible] " [illegible] " Ξανθάνω, Hesych. [illegible]

" γαμετὴν, Uxorem : quæ et ξυνάορος." " Ὀαρίζω, " Confabulor, Colloquor. Il. Z. (516.) Στρέψεσθ' ἐκ " χώρης ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικὶ, X. (128.) Τῷ ὀαριζέμε- " ναι ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε, Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζε- " τον ἀλλήλοισι, Ut virgo et juvenis inter se confa- " bulantur." [" Ruhnk. Ep. Cr. 30. ad Mœr. 77. Heyn. Hom. 5, 294. 8, 264." Schæf. Mss. * Ὀάρισμα, Opp. K. 3, 23.] " Ὀαρισμὸς, Confabulatio, Col- " loquium. Hesiod. (Ἡμ. 25.) φιλέει δέ τε κέρτομα βά- " ζειν, ψευδέα θ', αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀα- " ρισμούς." [" Jacobs. Anth. 9, 30." Schæf. Mss. Quint. Sm. 7, 316.] Ὀαριστὴς, Confabulator. Od. T. " (179.) ἔνθα τε Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε, Διὸς με- " γάλου ὀαριστής: i. e. συνουσιαστὴς τοῦ Διὸς ἐν λόγοις, " quoniam ὄαροι sunt οἱ λόγοι, inquit Plato in Minoë: " ubi eum scribit φοιτῆσαι εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Διὸς, ac " ibi cum eo collocutum." [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 24. Timon Phlias. 22. Simon Dial. p. 19." Schæf. Mss.] " NECNON Ὀαριστὺς, ύος, ἡ, " i. q. ὀαρισμὸς significans, h. e. Confabulatio, Col- " loquium, et peculiariter quale est maris cum femi- " na secretius. Il. Ξ. (216.) Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' " ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς. Idem dicit πολέμου ὀαριστὺς " pro Conversatio et commercium cum bello : Il. P. " (228.) ἢ ἀπολέσθω, Ἠὲ σαωθήτω· ἣ γὰρ πολέμου " ὀαριστὺς, ita enim cum bello conversari datur. " Hesychio vero ὀαριστὺς est non solum ὁμιλία, " sed etiam παραλογιστικὴ διήγησις et ἀδολεσχία." [" Heyn. Hom. 6, 420. 570. 7, 326. ad Mœr. 77." Schæf. Mss. Il. N. 291. * Ἐποαρίζω, Theod. Prodr. Ep. 5.] " Apud Hes. reperio ET Ὀαριστήνην, μά- " χην : sed suspectum mihi est."

" Ὄβρυζον χρυσίον, Aurum obryzum," [Plin. 33, 3.] " i. e. purum e crebra coctione. Ita Schol. Thuc. (2, " 13.) p. 53. χρυσίου ἀπέφθου exp. πολλάκις ἑψηθέντος " ὥστε γενέσθαι ὄβρυζον." [" Hieronymus dictum putat quasi Ophirisum, quod ex Ophir insula præstantissimum aurum soleat advehi." Scapulæ Lex. " Ad Lucian. 1, 630. Eckhel. Doctr. Num. 1. p. xxiii." Schæf. Mss. * " Ὀλόβρυζον νόμισμα, Christophori Alexandrini Homilia in Fabric. Bibl. Gr. 12. p. 660. Cf. Lat. Obrussa." Schn. Lex. Vide Torrent. ad Suet. Ner. 44. " Ὄβρυζος χρυσὸς, Andr. Cr. 73. Ὀβρυζώτερος, 246." Kall. Mss.]

ὌΓΚΟΣ, ὁ, Tumor. Significatur enim hoc vocabulo ἄρσις σωματικὴ, ut Eust. e vet. Gramm. annotat : itidemque ab Hes. ἔπαρσις exp.: ὄγκος τῆς πομφόλυγος, Tumor bullæ, Bud. Sæpe reddi commode potest nomine Moles : Synes. Ep. 105. Πῶς οὖν οὐκ εἴη εὐμεγέθους ψυχῆς καὶ κρατίστης ἐνέγκαι τοσοῦτον ὄγκον φροντίδων ; Tantam molem curarum ? Pro Mole et massa accipi potest et in Luciano (1, 181.) Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκον μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις: ubi etiam redditur Corpus a Bud. quomodo et ap. Plat. accipi annotat. Pro Mole accipitur et in Aristot. Eth. 10, 7. de mente, Εἰ γὰρ καὶ τῷ ὄγκῳ μικρόν ἐστι, δυνάμει καὶ τιμιότητι πολὺ μᾶλλον ὑπερέχει πάντων, Etsi mole parva est. Itidemque ὄγκος σώματος, ap. Athen. 12. Εἰ ἦν τὸ σχῆμα ἀνανδρότερον ἔχων ἢ τὸν ὄγκον τοῦ σώματος προπετὴς ἐφαίνετο. Crassa mole leo, dicit Claud. et Virg. Vasta se mole movens, de cyclope. || Eminentia, Prominentia. Sic ὄγκοι ap. Hom. in sagittis dicuntur αἱ ἐξοχαὶ καὶ γωνίαι τῶν ἀκίδων, καὶ πώγωνες τοξικῶν βελῶν, Hes. Itidem et J. Poll. 7. Βέλους δ' αἱ ἀκίδες, ὄγκοι καὶ πώγωνες καλοῦνται, Il. Δ. (214.) de jaculo, quod e Menelai corpore extrahebatur, Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, ubi et in meo Ms. Hom. exp. αἱ ἐξοχαὶ τοῦ βέλους. Et (151.) Ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας. Nonnulli ibi ὄγκοι interpr. Unci, Uncini : ut i. sit q. ὄγκινοι. Sic Bud. ap. Athen. 5. (p. 208.) de navi Hieronis, Ἄτλαντές τε περιέτρεχον τὴν ναῦν ἐκτὸς ἐξαπήχεις, οἳ τοὺς ὄγκους ὑπειλήφεισαν τοὺς ἀνωτάτω καὶ τὸ τρίγλυφον, interpr. Atlantes novenumpedum altitudinis certis insterstitiis firmatos, ut scalpturas prominentes summæ contignationis mutulorum vice fulcirent :

A paulo post, Πύργοι τε ἦσαν ἐν αὐτῇ ὀκτὼ σύμμετροι το μέγεθος τοῖς τῆς νεὼς ὄγκοις. Polluci in homine ὄγκος dicitur τὸ ὑπὲρ τὸ πρόσωπον ἀνέχον εἰς ὕψος, λαβδοειδεῖ τῷ σχήματι. Item, Amplitudo, μέγεθος, Hes. In Geop. Τοῖς ὄγκοις μεγάλαι καὶ περιττοδάκτυλοι, pro his Varronis, Gallinæ specie quam amplissimæ, nec paribus ungulis. Aristot. de Mundo, loquens de grandine, Παρὰ δὲ τὰ μεγέθη τῶν ἀπορρηγνυμένων θραυσμάτων, οἵ τε ὄγκοι μείζους, αἵ τε καταφοραὶ γίνονται βιαιότεραι, Interea pro fragmentorum magnitudine, quæ abrumpuntur, tum corpuscula majora grandinis, tum delapsus violentiores fiunt, Bud. || Gravitas, Pondus, βάρος * σταθμικὸν, Eust.: βάρος a Suida quoque exp. in Soph. El. (1142.) Μικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει, de Orestis mortui cineribus. Sic accipi videtur et ap. Plut. Phoc. p. 243. Ὡς γὰρ ἡ νομίσματος ἀξία πλείστην ἐν ὄγκῳ βραχυτάτῳ δύναμιν ἔχει, οὕτω λόγου δεινότης ἐδόκει πολλὰ σημαίνειν ἀπ' ὀλίγων. Quo genere loquendi utitur Idem et in l. de Orac. Pyth. Θαυμάζειν οὐχ ἥκιστα

B διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ. Et Lycurgo (14.) p. 14. de numismate ferreo, Καὶ τούτῳ δὲ ἀπὸ πολλοῦ σταθμοῦ καὶ ὄγκου δύναμιν ὀλίγην ἔδωκεν. Posset tamen in his ll. ὄγκος accipi etiam pro Ipsa mole. || Metaph. quoque usurpatur : itidem pro Tumor, h. e. Fastus, s. Animus elatus et inflatus: unde ab Hes. exp. ὑπερηφανία, φύσημα. Plut. (6, 142.) Δεῖ τῶν νέων μᾶλλον ἐκπνευματοῦν τὸ οἴημα καὶ τὸν τύφον, ἢ τῶν ἀσκῶν τὸν ἀέρα, τοὺς ἐγχέαι τι βουλομένους χρήσιμον· εἰ δὲ μὴ, γέμοντες ὄγκου καὶ φυσήματος, οὐ προσδέχονται. Idem Coriolano p. 70. Μεστὸς ὢν ὄγκου, καὶ μέγας γεγονὼς τῷ φρονήματι: Pericle p. 49. Μάλιστα περιθεὶς ὄγκον αὐτῷ καὶ φρόνημα δημαγωγίας ἐμβριθέστερον, ὅλως τε μετεωρίσας καὶ συνεξάρας τὸ ἀξίωμα τοῦ ἤθους. Et βασιλικὸς ὄγκος, Tumor et fastus regius. Apud Suid. de Cratero Macedone, Μέγιστός τε ὀφθῆναι καὶ οὐ πόρρω ὄγκου βασιλικοῦ. Philo V. M. 1. Ἐν μὲν ἐσθῆτι καὶ τροφαῖς οὐδὲν ἐπιτραγῳδῶν πρὸς σεμνότερον ὄγκον, Nihil ad fastum et

C speciem ambitiose exquirens, Turn. Alicubi in bonam partem interpretari possumus Gravitas, Amplitudo, Majestas: ut et præcedentium ll. quidam accipiendi videntur. Item ὄγκος φρονήματος, pro Animo elato et inflato s. tumido. Apud Suid., de Mauricio rege, Συνεκέρασεν ἐν ἑαυτῷ ἄμφω τὰ ἐναντίως ἔχοντα ἀλλήλοις, ὄγκον φρονήματος καὶ πραότητος. Et δόξης ὄγκος pro Magna et ampla gloria. Apud Athen. 1. Φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοισιν εὖ δόξης τιν' ὄγκον. At Plato de LL. Ὄγκον μέγαν ἔχθρας ἐντίκτειν, pro Magnas parere inimicitias. || Oratio quoque ὄγκον interdum habet, Dionys. H. Ὁ γὰρ ὄγκος καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως ἅπαν ἀνηθοποίητον, Quod enim vel elate vel affectate enuntiatur, id omne sine morum expressione affectuumque dicitur, Bud. Sic Aristot. Rhet. 3. Εἰς ὄγκον δὲ τῆς λέξεως συμβάλλεται τάδε. Plut. de Dem. Ὑπερβαλλόμενος ὄγκῳ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ τοὺς ἐπιδεικτικοὺς, Gravitate orationis. [" Markl. Suppl. 737. Iph. p. 66. Musgr. Iph. T. 485. Ion. 15. Cycl. 585. Wakef. Phil. 1080.

D Brunck. Aristoph. 3, 132. Eur. Rhes. 760. Jacobs. Anth. 7, 120. 396. 9, 126. 11, 35. Diod. S. 2, 335. bis: ad Dionys. H. 2, 704. ad Charit. 232. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 23. Emendd. 40. Exerc. 1, 101. 113. Casaub. ad Athen. 61. Huschk. Epist. in Propert. p. 55. Ruhnk. ad H. in Cer. 239. Verh. ad Anton. Lib. 92. LB., Alciphr. p. 8. Brunck. Œd. C. 1341. Corpus, Diod. S. 2, 289. Figura solida, Geom., ad Charit. 229. Majestas, nominatim orationis, Plut. Mor. 1, 60. Wyttenb. Select. 331. Splendor, Dionys. H. 4, 2333. paulo ante ἀξίωσις. Sagittæ, Heyn. Hom. 4, 586. 599. Conf. c. ὅρκος, Tittm. Lex. Gr. 1, 884. Ὄγκος δόξης, Athen. p. 21." Schæf. Mss. * Ὀγκότερος, Aristot. Probl. 38, 3. σάρξ. * Ὀγκότατος, Strato Epigr. 29.]

Ὀγκολογέω, Cum fastu dico, Tumido sermone jacto : ὀγκολογῆσαι, γογγύσαι, Hes. Apud Eund. LEGITUR Ὀγκοπελεθίαν, πέλεθον οὖσαν : cui expositioni vocab. aliquod deesse videtur a librario omissum. [* Ὀγκοποιέω, Gl. Tumefacio. * " Ὀγκόμματος, Is.

Porphyrog. in Allatii Exc. 3, 16." Boiss. Mss.] ·[* "Ἄογκος, Porphyr. Sent. 39. p. 94. Holst." Boiss. Mss. "Hippocr. de Nat. Hum. T. 1. p. 274. Lind. Sect. 3. p. 8. Foës. Σῶμα ὡς ἀογκότατον, in quibusdam Codd. εὐογκ. Cf. Galen. Comm. T. 5. p. 10, 31. Ald. 18, 28. Bas." Schn. Lex. Suppl.] " Δύσογκος, Male s. Valde gravis et onerosus," [Plut. Æmil. 12. πλοῦτος. *Ἔπογκος, Jambl. Pythag. §. 194. γυνή, nisi leg. ἔγκυος. *Ἐπίσογκος, Strabo 13. p. 414. ὕδωρ, pro quo Corai. ἐπίσου ὄγκου rescribit.] Εὔογκος, Amplæ molis vel compactæ, etiam Justæ molis, Aristot. Meteor. 4. Τοιοῦτον γὰρ ἀποτελεῖ τὸ θερμὸν, εὐογκότερον καὶ παχύτερον καὶ ξηρότερον, Firmius, Magis compactum, Bud. At in VV. LL. habentur et hæc, Εὔογκος τῷ πλήθει, Se coacervans, [Aristot. Gen. Anim. 4, 1.] Εὔογκος καὶ μικρὸς, Contractus et parvus, Theophr. H. Pl. 9, (17.) Significat tamen potius εὔογκος Non nimius mole. A Suida exp. εὐβάστακτος, Portatu facilis, Minime gravis. Cibi quoque εὔογκοι dicuntur Qui vel non nimium inflant corpus, aut suo pondere non gravant. Athen. 7. Τὰ πετραῖα εὔογκά ἐστι καὶ τρόφιμα, καὶ πέττεται ταχέως. Paulo post subjungit, πνευμάτων τε οὐκ ἔστι περιποιητικά. [* Εὐογκία, * Μεγαλογκία, Democritus Stobæi Serm. 249. * Περίογκος, Aristot. Phys. c. 6.] Ὑπέρογκος, Supramodum tumidus et turgidus, Nimia mole turgens, Plut. (6, 21.) Ἡ μὲν γὰρ (λέξις) ὑ., ἀπολίτευτός ἐστιν· ἡ δὲ ἰσχνὴ, λίαν ἀνέκπληκτος. Plato Epist. Τὰς μεγάλας οὐσίας καὶ ὑ., Ingentes et nimias opes. Et ap. Arrian. Ὑπέρογκον καὶ δυσέφικτον, Elatum supra modum, Immensum, Excellentem, Bud.: [cf. 3, 10, 4. 4, 11, 6. 7, 29, 1.] Item Gravis et magnificus, e Basil. VV. LL. exp. etiam Superbus, Valde fastuosus, ἀλαζὼν, σοβαρός. Hes. autem ὑπέρογκον exp. μέγα, ὑψηλὸν, ὑπέρμετρον. [Ὑπέρογκον φρονέω, Jambl. Protr. 226. Kiessl. * " Ὑπερόγκως, Plut. Demetrio 30. Epiph. 1, 471. Planud. Ovid. Met. 8, 396. * Ὑπερογκία, Georg. Lapitha Poëm. Mor. in tit. ad v. 526." Boiss. Mss.]

Προσογκὴς, In molem amplam distentus, VV. LL.

Ἐπόγκιαι, Sarcinæ et onera navis, αἱ τοῦ πλοίου παραθῆκαι, Hes.

Ὀγκώδης, Tumidus, Inflatus, Magna mole assurgens, Xen. Ἱππ. (1, 12.) Καὶ πλευρὰ δὲ ἡ βαθυτέρα καὶ πρὸς τὴν γαστέρα ὀγκωδεστέρα, Athen. (20.) Ἦν δὲ ἡ Πυλάδου ὄρχησις ὀγκώδης, παθητική τε καὶ πολύκοπος, ubi exponi etiam posset Gravis. [Plut. Lycurgo 17. *Ὀγκώλης, Gl. Tumidus, f. perperam pro ὀγκώδης.] Ὀγκηρὸς, Tumidus, Magnæ molis, Aristot. Eth. 4, 7. Οὐ γὰρ κέρδους ἕνεκα δοκοῦσι λέγειν, ἀλλὰ φεύγοντες τὸ ὀγκηρὸν, ubi redditur Elatio animi jactatioque. Sed quædam exempl. habent ὀχληρόν. Bud. exp. Fastuosus in Xen. Ἑλλ. 3, (4, 8.) Ὡς παράνομα ποιοίη Λύσανδρος, τῆς βασιλείας ὀγκηρότερον διάγων. [" Ad Aristot. Nicom. p. 193. Wilkins., Casaub. ad Athen. p. 52." Schæf. Mss.]

Ὀγκόω, Tumidum reddo, Tumefacio, Amplifico. Et ὀγκοῖ, in VV. LL. Tumefacit, Mensuram auget. Metaph. plerumque capitur itidem pro Tumidum reddo, Effero, Inflo, Aristoph. Σφ. (1024.) Ἀρθεὶς δὲ μέγας καὶ τιμηθεὶς ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν, Οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς, οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα, Neque animum sustulisse, Spiritus tumidos sumsisse. Et Ὀγκόομαι, Tumidus reddor, Tumesco, Molem capio magnam. Et metaph. Efferor, Inflor, Aristoph. B. (703.) Εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα κἀποσεμνυνούμεθα, Schol. ὑπερφρονήσωμεν, ἀλαζονευθῶμεν, μεγαλαυχήσωμεν. Et ὠγκωμένος ἐπὶ γένει, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 25.) Inflatus ob genus. [" Thom. M. 904. Wakef. Ion. 400. Herc. F. 1335. Musgr. El. 381. Jacobs. Anth. 7, 179. 243. 9, 273. 12, 309. Huschk. Anal. 130. Porson. Or. 396. Brunck. Soph. 3, 469. Toup. ad Longin. 334. Opusc. 2, 137. Eur. Hec. 623." Schæf. Mss. * " Ὄγκωμα, Liban. 119." Wakef. Mss. Eust. Od. A. p. 28, 13.] Ὄγκωσις, Inflatio, Tumor, vel Amplificatio. Ὀγκωτὸς, Tumefactus, Elatus, Magna mole assurgens, Epigr. ὀγκωτοῦ τάφου, In tumulum congesti sepulcri. [" Jacobs. Anth. 9, 273. Huschk. Anal. 130." Schæf. Mss. * Ἀπογκόω, Theophrastus Porphyrii de Abstin. 2, 30.] Διογκόω, Tumefacio, Inflo, Magna mole distendo, Majus et grandius facio, Extollo. Apud Hermog. dictio aliqua διογκοῦν τὸ στόμα dicitur Quæ ore grandiore et apertiore pronuntiatur, Λέξις δὲ σεμνὴ, πᾶσα μὲν ἡ πλατεῖα καὶ διογκοῦσα κατὰ τὴν προφορὰν τὸ στόμα, ὥστε στομφάζειν. Et rursus, Μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τὸ ω καὶ τὸ ᾱ διαίρει τε καὶ διογκοῖ τὸ στόμα. Aliud exemplum ex Eod. habes ap. Bud. 95. [" Ad Il. Δ. 442." Schæf. Mss.] " Διόγκωσις, Tumefactio. Methodici " sic vocabant Corporum distentionem vel a coacer- " vatis excrementis factam, vel a diffusis humoribus, " ac veluti inundantibus, Galen." [Plut. 9, 88.] " Διωγκέω, Pertumeo, VV. LL. Sed viderint: nam " per ο tantum ὄγκος dicitur Tumor: et Διογκόω, " Pertumefacio, Tumore distendo." Ἐξογκόω, Tumidum reddo, In magnam molem eveho, ex Eur. (Hipp. 938.) ἐξογκώσεται, Crescet, Magna mole assurget. At ex Herod. Ἐξώγκωταί μοι ἡ νηδὺς, Onusta facta est mihi alvus, etiam Turgida facta est, Intumuit, Inflata est. Metaph. quoque ἐξογκοῦσθαι, Inflari, Turgescere, Evehi: Basil. Καὶ τοὐναντίον ἐκ ταπεινότητος εἰς ὕψος αἴσιον ἐξογκούμενοι. [*Ἐξόγκωμα, Eur. Herc. F. 1332. Hipp. 1017. *Ἐξόγκωσις, Eust. in Dionys. P. 285. * " Ἐπογκόω, ad Lucian. 1, 498." Schæf. Mss. * " Κατογκῶμαι, Tzetz. in Il. p. 155." Schæf. Mss. * Συνογκόω, Leo Allat. 248. * Ὑπερογκόω, J. Poll. 4, 178. * Ὑπογκόω, 187.]

[* Ὀγκέω, unde * Ἀπογκέω, Hippocr. Affect. c. 2. p. 517, 28. Οἷον πρῆσμα πνέεταί τε καὶ ἀπογκέει. * Ἐξογκέω, Idem p. 787. Ἢι ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος ἐξογκέει, Eminet, Foësio interpr.: cf. 824. 828. Aret. 88. * Προσογκέω, Aristot. Probl. 34, 11. * Ὑπερογκέω, Hippocr. 819.]

Ὀγκύλλομαι, Efferor, Turgeo, et magnam molem præ me fero. Hesychio ὀγκύλλεσθαι est ἐπαίρεσθαι et ὄγκον περιβεβλῆσθαι. Apud Aristoph. Eip. (465.) Ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσι κάλῳς. Qui cum postea non traherent, sed se trahere simularent tumidum quasi nixum præ se ferentes, Trygæus dicit, οὐχ — Οὐ ξυλλήψεσθ' οἵ' ὀγκύλλεσθ'; i. e., inquit Schol., οἷα ἐπερείδεσθε μὲν τῷ σχοινίῳ προσποιούμενοι ἕλκειν, οὐχ ἕλκετε δέ: vel, τὸν ὄγκον περιβάλλεσθε καὶ ἀλαζονεύεσθε. In dictis quoque et factis ὀγκύλλεσθαι dicitur qui effertur, et sese jactitat, Athen. (382.) Κόροιβος ὁ Ἠλεῖος μάγειρος ἦν, καὶ οὐχ οὕτως ὠγκύλλετο ἐπὶ τῇ τέχνῃ ὡς ὁ παρὰ Στράτωνι μάγειρος, Non usque adeo se efferebat, etiam superbiebat, Cervice elata erat: ut Hes. ὀγκύλλεσθαι exp. etiam ὑψαυχενεῖν, et Suid. σεμνύνεσθαι, Eust. καυχᾶσθαι. || Ὀγκύλλεσθαι, inquit Erot. Lex. Hipp., Ἀττικῶς λέγεται τὸ ἐπηρμένα καὶ μέγα φρονεῖν· ὁ δ' Ἱπποκράτης ὀγκυλλομένην λέγει κοιλίαν, τὴν ταχέως εἰς ὄγκον αἰρομένην: Quæ subito intumuit: ut idem sit cum ἐξογκοῦσθαι, Attolli in tumorem: sicut Herod. dicit Ἐξώγκωταί μοι ἡ νηδύς. Sed notandum, ap. Erot. scribi ὀγκυλωμένην, uno λ, et per ω in penult.: quam scripturam memini me videre et in alio Ms. [" Timæi Lex. 64." Schæf. Mss. * Ὀγκυλόω, unde Ὠγκυλωμένος, Photio ὑπερήφανος. * Διογκύλλομαι, Append. 18. ad Bastii Ep. Cr. Eunap. V. Soph. 184. Οἰδοῦντος καὶ διωγκυλωμένου, a * Διογκυλόω, sed melius legitur διογκυλλομένου. * " Ἐξογκυλόω, Tzetz. Chil. 2, 723." Boiss. Mss.]

Ὀγκύλος, Tumidus, Inflatus, Superbus: ὀγκύλον, σεμνὸν, γαῦρον, Hes.

¶ Ὄγκη, ἡ, γωνία, μέγεθος, Hes. Angulus, Uncus, Magnitudo, Amplitudo. Ὀγκίαι, Acervi, Tumuli, θημῶνες, χώματα, * σιδηροθήκη, Hes. quod potius ὄγκιον. Ὄγκιον, SIVE Ὀγκίον, AUT Ὄγκαιον, Vas, in quo aliqua reponuntur, ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἀποτίθενταί τινα, inquit Etym., παρὰ τὸ ὀγκοῦσθαι πληρούμενον: vel, ὅπου ἀποτίθενται τὰ σίδηρα τῶν βελῶν: nam ὄγκους appellant τὰς ἀκίδας καὶ ἐξοχὰς τῶν βελῶν. Similiter et Hesychio ὀγκίον est ἀγγεῖον, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες. Et Eust. ὄγκιον, ἡ θήκη τῶν ἀκίδων, παρὰ τὸ ὀγκῶδες εἶναι. Idem e Lex. Rhet. Ὄγκοι, γωνίαι· καὶ ὄγκαιον, ἀγγεῖον πλεκτὸν, οἷον σπυρὶς, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν, αἳ καὶ ὄγκοι. Hesychio ὀγκίον est etiam πλέγμα κιστοειδὲς, ἐν ᾧ ἀπέκειντο οἱ πελέκεις. Similiter et [Hermippus ap.] J. Poll. 10, (165.) Τὸ δὲ ὄγκιον, σκεῦος πλεκτὸν εἰς ἀπόθεσιν σιδήρου ἢ

ἄλλων τινῶν· παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, τῶν Ὀδυσσέως πελέκεων. Locus est Od. Φ. (61.) Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός. [" Toup. Opusc. 1, 173. Lobeck. Aj. p. 348." Schæf. Mss.]

Ὄγκινος, Uncus, Uncinus, Hamus. Apud Schol. Aristoph. ὀβελίσκον κάμψας, ὥσπερ ὄγκινον ποιήσας. In sagittæ quoque cuspide sunt ὄγκινοι, Hami s. Unci. J. Poll. 1. Τοῦ βέλους τὸ μὲν ἐπτερωμένον, εἴποις ἂν κεφαλὴν βέλους· ὁ δὲ σίδηρος, ἀκίς· καὶ τῆς ἀκίδος ὄγκινοι μὲν, οἱ πρὸς τῷ καλάμῳ· γλωχῖνες δὲ, αἱ πρὸς τῇ ἀκμῇ προσβολαί. Sic Ovid. Sagittæ hamatæ, Arundo hamata. [" Valck. Anim. ad Ammon. 34. Phryn. Ecl. 136. T. H. ad Plutum p. 124." Schæf. Mss.]

Ὀγκὶς, ὄγκος, VV. LL.

" ὈΓΚΑΟΜΑΙ, Rudo, asini proprium, βρωμῶ." [" Mœr. 98. et n., Koppiers. Obss. 110. Valck. Anim. ad Ammon. 231. Thom. M. 173. 904. Jacobs. Anth. 11, 10." Schæf. Mss. * Ὄγκημα, Gl. Rugitus.]

" Ὀγκηθμὸς dicitur ἡ βρώμησις τοῦ ὄνου, quasi Rudi-" tus." [" Valck. ad Röv. p. xliii." Schæf. Mss. * Ὄγκησις, i. q. ὀγκηθμὸς, Ælian. H. A. 5, 50. 51.]

" Ὀγκηστὴς, ὁ, in Epigr. dicitur ὁ ὄνος quasi Rudi-" tor." [" Jacobs. Anth. 11, 10. v. me, ad Anthol. Palat. Jacobs. 4, 525. Thom. M. 173. * Ὀγκαστικὸς, (s. * Ὀγκηστικὸς,) ibid. Schol. ad Nicandri Θ. (357.) p. 74. Schn." Schæf. Mss. * Καταγκάομαι, Tzetz. Epexeg. Il. 155. * Προογκάομαι, Lucian. 2, 595. al. * Προσογκάομαι. * " Συνογκάομαι, Arrian. Epict. 2, 24. p. 337." Kall. Mss.]

ὉΔΟΣ, ἡ, Via, Iter, Od. (Ζ. 261.) ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω, Dux viæ ero, vel etiam itineris, (Μ. 26.) ἐγὼ δείξω ὁδὸν, ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω, Δ. (389.) Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου, Il. Ζ. (15.) ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων, Π. (261.) ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντες, Hesiod. Ἔργ. (2, 347.) Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. Dem. (1274.) Τὸ καταρρέον ὕδωρ τῇ μὲν εἰς τὴν ὁδὸν, τῇ δὲ εἰς τὰ χωρία συμβαίνει φέρεσθαι, Aqua defluens, partim in viam publicam, partim in fundos deferri solet : (ibid.) Ἤ μὲν ἂν εὐοδῇ, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδὸν, In viam publicam. Xen. K. Π. 8, (3, 5.) Στίχοι εἱστήκεσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ, (1, 6, 19.) Στενὰς ἢ πλατείας ὁδοὺς, ἢ ὀρεινὰς, ᾗ πεδινάς. Et Prov. Ὁδὸς σκληρὰ, Via salebrosa : itidemque δύσβατος καὶ πετρώδης ὁδὸς, quam ἀπόκροτον vocat Thuc. Et ap. Dem. Phal. τραχεῖα ὁδὸς, et ἀνώμαλος ὁδός. At metaph. Xen. K. Π. 1, (3, 4.) Ἁπλουστέρα καὶ εὐθυτέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδός. Dem. Phal. Αἱ πολλὰ σημεῖα ἔχουσαι ὁδοὶ καὶ πολλὰς ἀναπαύλας, Herodian. (8, 5, 12.) Λεωφόροι ὁ., Viæ publicæ s. regiæ: quæ absolute quoque λεωφόροι. Et βασιλικαὶ ὁ., eæd. quæ λεωφόροι, Regiæ. Plut. Demetr. 290. Sic Greg. Διὰ τῆς λείας ὁ. φέρων καὶ ἄγαν εὐπόρου καὶ βασιλικῆς ὄντως. Et ἱερὰ ὁ. ap. Paus. Att. p. 26. Via sacra, quæ Eleusinem ferebat. At vero βραχεῖα ὁ., cui opponitur μακρὰ, ap. Lat., Via brevis et longa : vel etiam Iter breve aut longum. Item ap. Athen. 12. Τῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς φερουσῶν ὁδῶν. Itidemque ap. Philon. V. M. 3. Ἧι τὴν πρὸς εὐδαιμονίαν ἄγουσαν ἀνατέμνει ὁδόν. Thuc. 4, Ἐχώρουν ἀθρόοι τὴν εἰς Θήβας φέρουσαν ὁδόν. Sic Virg., quo via ducit in urbem. Idem, via Tartarei, quæ fert Acherontis ad undas : qua loquendi forma utitur et Livius, ut Bud. quoque annotavit p. 372. Gr. etiam exempla e Xen. et Paus. proferens. Xen. K. Π. 5. Τῆς πρὸς ἐμὲ ὁδοῦ, Ἑλλ. 7, (1, 19.) Ἀποκλείσοντες αὐτὸν τῆς ἐπ' οἶκον ὁδοῦ, ubi subauditur ἀγούσης s. φερούσης, ut in præcedentibus. Legitur præterea τὴν ὁδὸν τέμνειν ap. Thuc., quod Philo paulo ante ἀνατέμνειν dicit, pro Findere, Facere viam, qua iri queat. Sic idem Thuc. (2, 100.) Ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε, Vias rectas fecit. Xen. K. Ἀ. (5, 1, 8.) dicit ποιεῖν τὰς ὁδοὺς, quod Lat. ad verbum Facere viam, et Græci comp. ὁδοποιεῖν. Sic Hippocr. Τὸ πνεῦμα ὁδὸν ποιέεται, καὶ χωρεῖ ἔξω, Spiritus sibi viam facit, atque erumpit. At metaph. ap. Demetr. Ὁδὸν τοῖς μείζοσι πονηροῖς ἀνοιγνύουσιν. Sic Virg. Aperire viam. Et ap. Plut. de Fort. Alex. 2. Ποῦ σὺ καὶ πότε ταῖς Ἀλεξάνδρου πράξεσιν ὁδὸν ἔδωκας; Sic Cic. dicit, Dare viam alicui

A per fundum suum. Et, Nullas dans vias nobis ad significationum scientiam : cui contr. ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ, quod e Xen. attuli. Item, ἐκνεύειν τῆς ὁ., Deflectere s. Declinare a via, ap. Plut. (8, 285.) Et ἐξίστασθαι τῆς ὁ., Decedere de via. Apud Athen. 13. Εἰ μὴ θᾶττον ἐκστήσῃ ποτὲ Ἐκ τῆς ὁ. Sic Xen. Σ. (4, 31.) Ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων, καὶ ὁδῶν ἐξίστανται : K. Π. 8, (7, 3.) Πολίταις καὶ ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπείκειν. Idem (1, 6, 19.) τὰς ὀρεινὰς ὁ. ἄγειν στρατιὰν, Per vias montosas, seu ut alii Montosis itineribus ducere exercitum. Item ap. Thuc. 1, (106.) Διαμαρτὼν τῆς ὁ., 3. Τῶν ὁδῶν ἁμαρτάνοντας καὶ εἰς τὴν ὕλην ἐσφερομένους. Virg. et Terent. quoque dicunt Errare via. Contra ap. Lucian. (1, 742.) Τῆς ὁ. τυγχάνειν, pro Invenire viam. Xen. Ἀπ. 2, (1, 27.) Εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο : (23.) τρέπεσθαι ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον, quod Cic. vertit, Vivendi viam ingredi : qui ap. Plat. ὁδὸν πορεύεσθαι itidem interpr. Viam ingredi. Plut. Polit. Præc. Μίαν ὁδὸν πορεύεσθαι τὴν ἐπὶ τὸ βῆμα, quod Thuc. paulo ante χωρεῖν ὁδόν.

B Idem Symp. 8. Κοινήν τινα καὶ πάτριον ὁδὸν βαδίζειν. Et Thuc. 3, (64.) Μετὰ γὰρ Ἀθηναίων ἄδικον ὁδὸν ἰόντων ἐχωρήσατε. Philo V. M. 1. Τριῶν ἡμερῶν ἔξω τῆς χώρας προελθών : ut Cic. Cum progressus esset multorum dierum viam. Et Cæs. Tridui viam a suis finibus processisse. Plato de Rep. 1. Ὁδὸν προεληλυθότων, ἣν καὶ ἡμᾶς ἴσως δεήσει πορεύεσθαι. Apud Eund. Ὥσπερ τινὰ ὁ. προεληλυθότων, Cic. vertit Tanquam longam aliquam viam confeceris. Xen. K. Π. 5, (5, 13.) Ὁδὸν μακρὰν ἥκων. Sicut vero Lat. dicunt non solum Ire viam, Insistere viam, sed etiam Ire via, Insistere viæ, ita Græci non solum βαδίζειν ὁδὸν, sed etiam βαδίζειν ὁδῷ, necnon ἐν ὁδῷ : sicut ἐν τῇ ὁδῷ πορεύεσθαι ap. Thuc. Lucian. (1, 739.) Ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις : (831.) Ἄν ποτε φιλοσόφῳ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω. At Thuc. 2, (3.) Ὅπως μὴ διὰ τῶν ὁδῶν φανεροὶ ὦσιν ἰόντες, Ne per vias proderentur. Plut. de Orac. Δείκνυσι τὴν ὁδὸν, ᾗ βαδίζει τὸ πεπρωμένον, Qua via it, Cui viæ insistit. Aliquando vero ὁδῷ βαδίζειν est Recta via progredi :

C cujus signif. exempla habes ap. Bud. 336. Sic Theodor. Provid. 2. Ὁδῷ τοίνυν βαδίζοντες ἐξετάσωμεν τοῦ ἀέρος τὴν φύσιν. Idem l. 1. Τέως δὲ ὁ λόγος ὁδῷ βαδιζέτω, Interrupto cursu progrediatur. Plut. Lyc. Ὁδῷ βαδίζει καὶ ἐν ἔργῳ γίνεται, Cursum suum agit. Itidemque ὁδῷ προϊέναι, Progredi, Proficere, Promovere. Aristid. Ὁδῷ προῄεσαν αὔξοντες φιλοτιμίαν. At ὁδῷ προβαίνων, Bud. e Chrys. ad Cor. 46. affert pro Sensim progrediens. Item πρὸ ὁδοῦ γενέσθαι, Progredi. Il. Λ. (382.) Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο, ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο. Et ap. Lucian. (1, 739.) Ἀεὶ σπουδαῖόν τι πράττων καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα, Et cujus beneficio in bonis disciplinis progrediaris; etiam, Quod utile et commodum esse possit. Apud Synes. autem Epist. 125. Ἐπειδὰν πρὸ ὁδοῦ γενώμεθα, redditur, Ubi parati ad viam fuerimus. Πρὸ ὁδοῦ ἔσται, Opportunum et commodum erit. Bud. 715. ex Aristot. de Gen. Anim. 1. Πρὸ ὁδοῦ γὰρ οὕτως ἔσται. Alibi vero πρὸ ὁδοῦ εἶναι dicitur pro eo, quod in promtu est, obvium occurrens. Et ex H. A. 4. Συμ-

D βαίνει πρὸ ὁδοῦ πρὸς τὴν ὀχείαν, Ad proclivitatem coitus confert. Ὁδοῦ πάρεργον, Obiter. Themist. in 3 Phys. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὁδοῦ, φασὶ, πάρεργον εἰρήσθω. Cic. ad Att. Nam ὁδοῦ πάρεργον volo te hoc scire : i. e., ut interim a proposito digrediar. Bud. 843. || Via et ratio, μέθοδος, Bud. 336. ex Aristot. Sic Dem. (31.) Τὴν τοῦ τὰ βέλτιστα λέγειν ὁδὸν παράσχητε ἀσφαλῆ. Isocr. ad Demon. Ὅσοι τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁ. ἐπορεύθησαν, Qui hanc vitæ viam instituunt. Xen. K. Π. 1, (6, 13.) Τίνα δὲ ὁδὸν ἰὼν τοῦτο πράττων ἱκανὸς ἔσομαι; Plut. Lyc. (9.) Ἑτέρᾳ προῆλθεν ὁδῷ, καὶ κατεπολιτεύσατο τὴν ἐν τούτοις πλεονεξίαν. Aristoph. N. (75.) Νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ, Μίαν εὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ. Apud Lat. quoque Invenire viam eod. modo dicitur; itidemque ap. Thuc., Ὁδοὶ πολέμου πολλαὶ, pro πορισμοί : [cf. 1, 122.] Et δαΐαν ὁδὸν, in VV. LL. Rationem contentiosam et pugnacem. Huc pertinere videtur καθ' ὁδὸν pro Recte, Plato de Rep. 4. Καθ' ὁδόν τε λέγεις, καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτως. || Ὁδοὶ Θεοῦ dicuntur Via et

ratio, qua Dei providentia omnia regit et gubernat, ad Rom. 11, (33.) Ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁ. σου, [αὐτοῦ,] Viæ tuæ, Apoc. 15, (3.) Δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁ. σου. Alias ὁδὸς Θεοῦ dicitur Via, qua ad eum itur, Matth. 3, (3.) Ἑτοιμάσατε τὴν ὁ. Κυρίου, Jo. 1, (23.) Εὐθύνατε τὴν ὁ. Κυρίου, Matth. 22, (16.) Τὴν ὁ. τοῦ Θεοῦ διδάσκεις. Hebræorum more ὁδὸς dicitur etiam Vitæ institutum, Secta, αἵρεσις, Act. 19, (9.) Κακολογοῦντες τὴν ὁ. ἐνώπιον τοῦ πλήθους, Christianismum, Viam Domini, salutis: 9, (2.) de Paulo, Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁ. ὄντας, Si quos invenisset hujus sectæ, Si quos inveniret, qui eam vitæ fideique viam sequerentur. || Auxilium viæ, Virg., quod latius extendi potest quam Viaticum, Il. I. (42.) Εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι, Ἔρχεο· πάρ τοι ὁδὸς, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης: nam ibi Schol. exp. πάρεστί σοι τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἡτοιμασμένα. Mallet tamen fortassis aliquis, Via patet, Ire licet. || Insidiæ, quæ juxta viam struuntur, Il. A. (151.) Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι: quod alibi (227.) dicit, Οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν Τέτληκας θυμῷ. Ubi annotat Eust. vett. ὁδὸν ἐλθεῖν exp. εἰς λόχον ἀπελθεῖν, afferentes similem vocabuli ὁδὸς usum e Dem. (637.) Ἐν ὁδῷ καθελὼν, i. e. ἐν λόχῳ. Sed Eust. et aliter accipi posse tradit, ut sc. ὁδὸς ibi πλατυκώτερον dicatur πρὸς διαστολὴν ἀντιπροσώπου παρατάξεως: ut sunt τὸ ἐπὶ λείᾳ ἀπελθεῖν που, et τὸ ἐπὶ * κατασκοπεύσει λαοῦ, ἢ τείχους ἀναμετρήσει: posse etiam dici de legatione. Alibi tamen Idem rursus annotat, illud hemistichium, Οὐδὲ λόχονδ' ἰέναι, esse παραφραστικὸν s. ἑρμηνευτικὸν hujus, ὁδὸν ἐλθέμεναι. Sic in VV. LL. ἐνεδρευθεὶς καθ' ὁδὸν, pro ὁ λοχώμενος, Qui in insidiis subsidet, in subsessis delitescit; Insidiator viæ, Subsessor, Cic. et Serv.: qui et ὁδοιδόκος et ὁδούρης. Qui tamen l., sicut et is, qui e Dem. affertur, in propria etiam signif. accipi potest. || Alicubi reddi potest etiam Iter, ut dictum est, Profectio, Od. Δ. (483.) Αἴγυπτόνδ' ἰέναι δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε, Longo ac difficili itinere in Ægyptum ire, K. (490.) Ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, καὶ ἱκέσθαι Εἰς Ἀΐδαο, Aliud prius iter faciendum est, Od. A. (309.) Ἀλλά γε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, Δ. (733.) ἔμεινε καὶ ἐσσυμένος περ ὁδοῖο, A. (315.) Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο, Dem. (293.) Τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς τῆς μάχης γεγενημένης, Xen. K. Π. 3, (3, 12.) Δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδὸν, Plut. Alex. Εἰ ὁδὸν βαδίζοι μὴ λίαν ἐπείγουσαν, Herodian. 3, (6, 21.) Αὐτὸς δὲ τῆς ὁδοῦ εἴχετο, μηδεμίαν ἀνοχὴν ἀναπαύλης διδοὺς, Iter faciebat sine intermissione: (18.) Τῆς ἐπὶ τὸν Ἀλβῖνον ὁδοῦ εἴχετο, Intendebat iter adversus Albinum susceptum. Lys. (746.) Ῥαστώνην ἐμαυτῷ ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁ. τὰς μακροτέρας, Facilem modum inveni longioris itineris conficiendi. Synes. Ep. 54. Ὀνήσομαι τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁ., Hoc boni consequar e profectione mea, Plut. (8, 323.) Ἐπαρωμένη κακὰς ὁ., κακὰς δ' ἐπανόδους. Et ἐν ὁδῷ εἶναι, quod Cic. quoque dicit Esse in itinere. Thuc. Ὁρῶντες ἤδη σφᾶς ἐν ὁδῷ ὄντας. Sic accipi possunt et primi tmematis loci quidam. Usurpatur enim Via interdum pro Iter; et rursum Iter nonnunquam pro Via. || Ὁδὸς Eust. derivat ab ἕω signif. πορεύομαι. [" Wakef. Alc. 211. Phil. 43. Jacobs. Anth. 7, 134. 411. 11, 100. Heyn. Hom. 6, 59. ad Charit. 522. 570. Markl. Iph. p. 360. Musgr. Heracl. 38. 237. Xen. Mem. 2, 2, 4. Gesner. Ind. Orph., ad Lucian. 1, 287. 787. Ilgen. ad Hymn. 380. ad Eur. Or. 632. ad Phalar. 230. Agendi modus, Abresch. Æsch. 2, 108. (Via consilii, Liv. 2. p. 24.) Modus, Ratio, Brunck. Œd. R. 311. Aristoph. 3, 139. Kuster. 114. Insidiæ, Soph. 3, 522. Heyn. Hom. 4, 60. Iter pedestre, opp. Navigationi, Herod. 676. cf. 675. Villois. ad Long. 133. De carminibus, ad Callim. 1, 30. Periphrast., Heyn. ad Paris. Abhandl. p. 92. Subaud., ad Diod. S. 1, 644. ad Charit. 644. Bergler. ad Alciphr. 72. Valck. Phœn. p. 679. Zeun. ad Xen. K. Π. 231. ad Herod. 200. Seq. infin., Xen. K. Π. 123. ubi errat Zeun. Ὁδῷ, Aristoph. Fr. 272. Heind. ad Plat. Phædr. 305. Prospere, Feliciter, Musgr. in Theocr. Warton. 2, p. 411. Ὁδῷ βαδίζειν, Plut. 3,

A 7. extr. Hutt. Ὑστάτη ὁδὸς, Wakef. Alc. 62. Ὁδὸς θεσφάτων, λογίων, Valck. Phœn. p. 338. Πρὸ ὁδοῦ, Steph. Dial. 26. ad Lucian. 1, 739. Heyn. Hom. 4, 626. 7, 540. Bibl. Crit. 1, 1. p. 47. ad Mœr. 383. Εἰς ὁδὸν, Musgr. El. 662. Καθ' ὁδὸν γίνεσθαι, Plut. Mor. 1, 584. Ἡγεῖσθαι ὁδὸν, ὁδοῦ, ad Timæi Lex. 186. Τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, Aristoph. Ecc. 1155. Boiss. Philostr. 280. Ὁδοὶ νυκτὸς, Epigr. adesp. 756. Toup. Opusc. 2, 195. Emendd. 2, 131. Ὁδοὶ τοῦ πολέμου, ad Il. Δ. 371." Schæf. Mss.]

[* " Ὁδολόχος, Valck. ad Bion. 325. * Ὁδομέτρης, Tzetz. Chil. 11, 381. v. 605." Schæf. Mss. * Ὁδόμετρος, Epith. cursoris insignis, quasi viam aut iter emetientis, Schol. Aristoph. Ἀ. 213. * Ὁδόμετρον, τὸ, Hero de Dioptra; vide Schn. Lex.] Ὁδοποιὸς, Qui viam facit, h. e. Qui viam s. vias munit et sternit, Cujus munus est facere vel etiam reficere vias aut publicas aut militares, Æschin. (57.) Ἦσαν δὲ καὶ ὁ., καὶ σχεδὸν τὴν ὅλην διοίκησιν εἶχον τῆς πόλεως. Et in exercitu ὁδοποιοὶ, Qui vias muniunt,
B Xen. K. Π. 6, (2, 11.) p. 96. Ὑμεῖς οἱ τῶν ὁ. ἄρχοντες, Vos, qui præestis iis, qui viam muniunt exercitui. Bud. 795. Magistratum illum Athen., quem Æschin. paulo ante ὁδοποιὸν vocat, sicut et Demosth., Latine dici posse Viatorem scribit. [Cf. Grot. ad Luc. 3, 5.] Ὁδοποιΐα, ἡ, Viarum munitio, Ipsa actio vel Munus faciendi s. muniendi viam vel vias, Xen. K. Π. 6, (2, 11.) p. 96. Τούτους δ' ἔχοντας ταῦτα πρὸ τῶν ἁμαξῶν κατ' ἴλας πορεύεσθαι, ὅπως ἤν τι δέῃ ὁδοποιΐας, εὐθὺς ἐνεργοὶ ἦτε, Si vias facere et munire opus sit. [Plut. C. Graccho 7.] Ὁδοποιέω, Viam facio, Viam munio, Transitum præstruo, ὁδὸν ποιοῦμαι, ut supra habuimus, Lucian. (2, 375.) Ἡ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα, ubi nota accus. Est enim ibi ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, Viam faciens per invia, Viam patefaciens, Dem. (1274.) Τὸ ὕδωρ τά τε χωρία ἐλυμήνατο καὶ μᾶλλον ὡδοποίει, Corrumpebat fundum et reddebat pervium magis, Herodian. 3, (3, 11.) Τὸν δὲ τόπον ὁ χείμαῤῥος ἀνοίξας ὡδοποίησεν. Et cum dat. personæ ap. Greg. Σφηκίαι προ-
C δραμοῦνται, ὁδοποιοῦσαι τῷ Ἰσραὴλ, quasi Viam præeuntes, et transitum aperientes. Aristot. Metaph. 1. Προϊόντων δ' οὕτως, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησεν αὐτοῖς, καὶ συνηνάγκασε ζητεῖν, Res ipsa eos produxit et progredi coegit. Sic Idem in Rhet. 3. Ὅπερ ὥσπερ ὁδοποιεῖ τῷ ὑποκρίνεσθαι. Lat. quoque dicunt in metaph. signif. Facere viam alicui, Patefacere viam alicui ad aliquam rem, Sternere viam, Aditum patefacere. Interdum dativo personæ additur accus. rei. Damasc. de Christo orante loquens, Προσεύχεται, ἡμῖν ὁδοποιῶν τὴν πρὸς θεὸν ἀνάβασιν. Sic Greg. de Homine, Δι' ὑψηλοτέρας δυνάμεως ὁδοποιεῖ τοῖς ἀνθρώποις τὴν περὶ τῆς ἀναστάσεως πίστιν, Viam ad fidem resurrectionis munit, Aditum ad fidem patefacit, Bud. Pass. Ὁδοποιοῦμαι, Via mihi fit s. patefit, Via mihi aperitur s. sternitur. Bud. interpr. Progredior, Promoveo, Proficio, e Greg. afferens, Ἡ κακίας ἐγκοπτομένης δυσπαθείᾳ τῶν πονηρῶν, ἢ ἀρετῆς ὁδοποιουμένης εὐπαθείᾳ τῶν βελτιόνων, ubi ὁδοποιεῖσθαι opposuit τῷ ἐγκόπτεσθαι, Interpellari, Interrumpi quo
D minus ad exitum perveniat, et cursum intercidi, τὴν ὁδὸν ὑποτμηθῆναι, Bud. || Ὁδοποιεῖν, Redigere ad methodum; nam ὁδὸς interdum Methodum s. Rationem et velut artificium signif. Sic exp. h. l. Aristot. Rhet. 1. Ἐπεὶ δὲ ἀμφοτέρως ἐνδέχεται, δῆλον ὅτι εἴη ἂν αὐτὰ καὶ ὁδοποιεῖν. [" Diod. S. 2, 422. Wyttenb. Select. 389. Zeun. Ind. ad Xen. Anab. De augm., ad Lucian. 1, 742." Schæf. Mss.] Ὁδοποίησις, Viarum munitio, stratura, Suet. Claudio; Munus vias sternendi, quæ et ὁδοστρωσία, et ὁδοποιΐα. Metaph. accipitur pro Patefactione aditus, ut ita dicam, Aristot. Rhet. 3. Τὸ μὲν οὖν προοίμιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, ἐν αὐλήσει προαύλιον· πάντα γὰρ ἀρχαὶ ταῦτ' εἰσὶ καὶ οἷον ὁδοποίησις τῷ ἐπιόντι. Cic. etiam de Orat. 2. dicit principium s. prooemium habere debere aditum ad causam et communitionem. [Paul. Æg. 6, 114.] Ὁδοποιητικὸς, Qui viam facere et aditum patefacere ad aliquid potest: Aristot. Eth. Ἕξιν ὁ. μετὰ λόγου, Habitum animi ratione viam facientem s. munientem. [* Διοδοποιέω, Theophr. Fr.

3, 59. * "Προοδοποιὸς, Thom. M. 879. T. H. ad Plutum p. 448." Schæf. Mss.] Προοδοποιέω, Viam præstruo, patefacio, præbeo, Aristot. Προωδοπεποίηκε γὰρ τῷ φόβῳ, Viam metui patefecit. Idem in 7 Polit. Πάντα γὰρ δεῖ τὰ τοιαῦτα προοδοποιεῖν πρὸς τὰς ὕστερον διατριβὰς, Hæc jam antegredi oportet in infantia, ut iis assuefacti pueri paratiores sint et opportuniores ad majoris ætatis instituta; προοδοποιεῖν enim signif. etiam Præparare et quasi imbuere, ut ap. Eund. in sect. 2 Probl. Τὸ μὲν οὖν ὀλίγον πῦρ μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προωδοποίησε καὶ παρεσκεύασε τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἱδροῦν. Hæc inter alia Bud. 715. ubi προοδοποιῶ σοι τοῦτο interpr. Sum tibi auctor, et exemplum præbeo. Quo pertinet hic Plut. in Sol. (12.) Πολλὰ προσυπειργάσατο καὶ προωδοποίησεν αὐτῷ τῆς νομοθεσίας, Multorum ei adjutor fuit ad condendarum legum rationem. Primo Aristot. loco similis est hic Plut. (8, 636.) Προσφύεται γὰρ ὀργῶντι καὶ δεχομένῳ τῷ σώματι τῆς ὄψεως προοδοποιούσης, Viam patefaciente s. muniente: pro Præparo accipitur ap. Plut. quoque in Lyc. (4.) Προοδοποιεῖ τῷ Λυκούργῳ τὴν παίδευσιν αὐτῶν, Eos Lycurgi institutis præparat. Est etiam προοδοποιῶ, inquit Bud. ibid., i. q. προοδοποιοῦμαι. Aristot. Rhet. 2. Ὥστε προωδοποίησε τὸ γῆρας τῇ δειλίᾳ, Propensa est senectus ad timiditatem. Προοδοποιοῦμαι, Proclivis sum, Præparatus sum, Aristot. de Part. 2. Προοδοποιεῖται οὖν τῷ πάθει τὰ τοιαύτην ἔχοντα ἐν τῇ καρδίᾳ κρᾶσιν, Suapte natura proniora sunt et magis obvia. Idem, Τὰ δ' ὀλίγαιμα ἤδη προοδοποιεῖται πρὸς τὴν φθορὰν, Opportuniora sunt ad interitum. Hæc Bud. l. c.: ubi et aliud ex eod. Aristot. exemplum profert. Pro Pronus et propensus sum accipitur ap. eund. Aristot. Προοδοποιεῖται πρὸς τὴν τερατοτοκίαν, Propensus est ad monstrosam partionem. Et Probl. s. 6. Προοδοποιεῖται ὑπὸ τῆς φύσεως πρὸς τὸ καταψύχεσθαι, Ad refrigerandum sua natura habilis redditur. Ex Ejusd. de Part. Anim. 3. Προοδοποιεῖται πρὸς τὸ ἄνω, Vergit ad situm superiorum, Gaza. Προωδοπεποιημένος, Præparatus, In quo vel Ad quem via jam quasi facta s. patefacta est, Aristot. 2. Σχολάσαντες δὲ αὐτοὺς μὲν παρεῖχον τῷ νομοθέτῃ προωδοπεποιημένους διὰ τὸν στρατιωτικὸν βίον. [" Schol. Pind. 'O. 6, 37." Elberling. Mss. " Thom. M. 879. T. H. ad Plutum p. 473. ad Lucian. 1, 739. 2, 347. Eur. Phœn. p. 43. Valck." Schæf. Mss. * " Προοδοποίησις, Viæ præstructio, Viæ munitio quæ ante fit, Chrys. in Jo. Hom. 16. T. 2. p. 619, 14." Seager. Mss. " Andr. Cr. Hom. 1. in Fabr. B. Gr. 10, 141." Kall. Mss. * Προοδοποιητικὸς, Prævius, Viam præstruens.] Ὁδοσκοπέω, Vias observo, vide Ὁδοιδοκέω. [" Ad Diod. S. 2, 601." Schæf. Mss.] Ὁδοστάτης, Stationarius, Viarum custos, Bud. [Philes de Anim. 30, 4. de Plant. 32. p. 98. Wernsd. * Ὁδοστατέω, 101, 9. p. 338. * Ὁδοστρωτὸς, unde] Ὁδοστρωσία, ἡ, Viarum stratura, Munus sternendæ viæ, Justinian. Ὁδοστρωσίας ἢ γεφυρῶν οἰκοδομῆς. Ὁδοφύλαξ, Viæ custos, Qui viatores in via observat, vide Ὅδουρος, [Herod. 7, 239. " Ad Diod. S. 2, 601." Schæf. Mss. * Ὁδοφυλακέω, Lobeck. Phryn. 575.]

Ὁδοιδόκος, ὁ, (ἡ,) Qui vias insidet et viatores intercipit, in via excipit viatores, Viarum obsessor; Insidiator viæ, Cic. Hesychio * ἔνοδος λῃστὴς, * ἐνεδρευτὴς, κλὼψ, πανοῦργος. Suid. ὁ ἐν ταῖς ὁδοῖς πανοῦργος, κλώψ. Ead. vox et ap. Festum reperitur, qui exp. Latro atque obsessor viarum, Athen. (214.) Ἐξαπέστειλε δὲ καὶ ἐπὶ τὴν χώραν ὥσπερ ὁδοιδόκους τῶν ἀποχωρούντων, οἵτινες αὐτοὺς ἀνῆγον ὡς αὐτὸν, καὶ ἀκρίτους ἀπώλλυε * προσβασανίσας [f. προβ.] καὶ στρεβλώσας. Eust. annotat euphoniæ gratia ι inseri, sicut et in ὀλοοίτροχος. [Polyb. 13, 8, 2. Lobeck. Phryn. 647. " Herodian. Epimer. p. 97." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 2, 601." Schæf. Mss.] Ὁδοιδοκέω, In via viatores excipio, Vias insideo. Eust. ὁδοιδοκεῖν exp. ὁδοσκοπεῖν, sicut Hes. et Suid. τὰς ὁδοὺς ἐπιτηρεῖν, Vias observare. [" Ad Diod. S. 2, 601. * Ὁδοιπλανὴς, Joann. Barbuc. 10." Schæf. Mss.] Ὁδοιπλανέω, Errabundus iter facio, Erro, Pererro, Aristoph. ('A. 69.) ἐτρυχόμεθα διὰ τῶν Καϋστρίων Πεδίων ὁδοιπλανοῦντες. [Vide Brunck. de Ὁδοιπλανέω, * Ὁδοιπλανάω. Lobeck. Phryn. 630. * Ὁδοιπλανία, Maxim. de

A Electr. 55.] Ὁδοιποιέω, Viam facio s. munio, VV. LL. Supra Ὁδοποιέω. [Gl. Iter facio.] Ὁδοιπόρος, Qui per viam iter habet, Viator, Plut. (8, 573.) Ὥσπερ ὁδοιπόρου δι' ἀσθένειαν πολλάκις ἀποκαθίζοντος, εἶτα πάλιν ἐρχομένου: (122.) Οἱ λίθῳ προσπταίσαντες ὁδοιπόροι. Hom. autem usurpavit pro Comes, σύνοδος, ut exp. Il. Ω. (375.) Ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι. [Æsch. Ag. 910. Soph. Œd. T. 292. Aristoph. 'A. 205.] Ὁδοιπορέω, Iter facio, Philo V. M. 1. Ἄραντες δ' ἀπὸ θαλάττης μέχρι μέν τινος ὡδοιπόρουν, Aliquandiu iter fecerunt, Herodian. 8, (6, 10.) Ὁδοιπορήσαντες μετὰ πάσης ἐπείξεως, 3, (6, 22.) Ὑπὸ νιφετοῖς καὶ χιόσιν ἀκαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ ὡδοιπόρει. [Lucian. 1, 742. 770. Soph. Œd. T. 801. 1027. Aj. 1252. El. 1099. " Xen. Eph. 54." Schæf. Mss.] Ὁδοιπορία, ἡ, Profectio, Iter, ut Cic. ὁδοιπορίας ap. Xen. interpr. Itinera, p. 47. mei Cic. Lex. Xen. Œc. (20, 18.) Ἐν ταῖς ὁ., In itineribus conficiendis, Herodian. 2, (15, 11.) Τῆς ὁ. τοὺς σταθμοὺς, Quibus locis itinere illo remoratus sit: 3, (7, 17.) Ὁδοιπορίας μήκει
B καὶ τάχει, Habita ratione itinerum longitudinis et celeritatis, 4, (12, 11.) Τῷ συνήθει τάχει τῆς ὁ. χρησάμενος, (2, 11, 1.) Τῆς ὁ. εἴχετο, pro quo aliquando dicit τῆς ὁδοῦ εἴχετο, Intendebat susceptum iter: (3, 6, 22.) Διὰ τῶν δυσχειμέρων ὀρῶν τὴν ὁ. ποιούμενος, Iter faciens. Sic 7, (8, 24.) Σχολαιτέραν τὴν ὁ. ἐποιεῖτο, Tardius iter faciebat. Contra 3, (8, 5.) Ἀνύσας δὴ πολλῷ τὴν ὁ. τάχει, Confecto magna celeritate itinere. [* Ὁδοιπορεία, LXX. Sap. 19, 5.] Ὁδοιπορικὸς, Qui viatoris est, Ad viam pertinens, Viatorius: ut Plin. dicit Viatoria vasa et Viatoria cubilia. Herodian. 5, (4, 12.) Ἐσθῆτα ὁ. λαβὼν, Vestem itinerariam, Polit. Item ὁδοιπορικὸν, Itinerarium, Suet.: i. e. Libellus iter aliquod describens. [Polyb. 31, 22, 6. * Ὁδοιπορικῶς, Plut. Arato 21.] AT Ὁδοιπόριον dicitur Merces s. Donum, quod comiti aut duci itineris, et cuicunque, qui deduxit, datur, Od. O. (505.) Ἠῶθεν δέ κεν ὔμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην Δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο, i. e. inquit Eust. μισθὸν ἢ ἀμοιβὴν ὑπὲρ τοῦ πλεῦσαι: annotans ibid., καὶ πᾶν δῶρον τὸ ὑπὲρ * συνοδεύσεως
C recte dici posse ὁδοιπόριον. [* Ὁδοιπόριστος, Basil. Epist. 3, 467.] Διοδοιπορέω, Iter facio per, Permeo. [Herod. 8, 129.] Ἐξοδοιπορέω, Iter facio, Proficiscor ex aliquo loco, Exeo, [Soph. El. 20. * " Καθοδοιπορέω, Glossator Hippocr. ap. Foës. ad Hippocr. de Arte. * Παροδοίπορος, Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 788." Boiss. Mss. * Περιοδοιπορέω, Hippocr. 85.] Προοδοιπόρος, Qui in itinere præit, Hes. v. Ὁδοῦρος. [* Προοδοιπορέω, Lucian. 1, 327. 766. * Προσοδοιπορέω, Aret. Chron. 1, 52.] ET Συνοδοιπόρος, Comes, pro quo Hom. dicit ὁδοιπόρος. Utitur Hes. cum σύνοδος exp. συνοδοιπόρος. [Lucian. Dial. Mort. 1, 317. 2, 90. " Themist. p. 46." Boiss. Mss. * Συνοδοιπορέω, Lucian. 1, 752. " Idem verbum Eidem restituit Græv., qui cum in Hermotimo 513. * Ἐπισυνοδοιπορέω servatum fuisset, συνοδοιπορέω substituit in Notis 973., idque fide manu exarati Codicis." Jo. H. Maii Obs. SS. 4, 223.]

Ὁδηγὸς, ὁ, (ἡ,) Dux viæ s. itineris, Plut. Alex. Τῶν ὄρων οἵπερ ἦσαν τοῖς ὁδηγοῖς, συγχυθέντων. Liv.
D Ducem simpliciter dicit, subaudita tamen voce Viæ, ut supra videre potes in Ἀνασταυρόω. [Polyb. 5, 5, 15. Matth. 15, 14. 23, 16. 24. ad Rom. 2, 19.: Dionys. H. 6, 746. Reisk. τέχναις, Lobeck. Phryn. 429. " Jacobs. Anim. 133. ad Thom. M. 11. Valck. Phœn. p. 570. Porson. Or. 26. * Ὁδαγὸς, ibid." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 429.] Ὁδηγέω, Dux itineris sum, Duco: τὴν ὁδὸν ἄγω, ut supra habuimus. Phocyl. (22.) τυφλὸν ὁδήγει. Act. 8, (31.) Ὁδηγήσῃ με, Mihi dux viæ fuerit. Greg. Naz. Φῶς τὸ ὁδηγῆσαν τὸν Ἰσραήλ. [Æsch. Pr. 727. " Ad Phalar. 257. Thom. M. 730. Xen. Eph. 14. 16. 71. 87. 233. Alciphr. 166. Phocyl. 22. Argum. Soph. Œd. C., Bentl. Opusc. 76. Ammon. 110. * Ὁδηγητὴρ, Epigr. adesp. 203." Schæf. Mss. * " Ὁδηγήτρια, Montf. Palæogr. 382. 383. 398. * Νεωδηγήτρια, 396." Kall. Mss. * Ὁδηγητὴς, i. q. ὁδηγητήρ. * Ὁδηγητικὸς, Suid. 3, 136. * " Ὁδηγησία, Hesych." Wakef. Mss.] Ὁδηγία, ἡ, Deductio, ἡ πομπὴ, Suid. [* Ὁδη-

γικὸς, Schæf. ad Apoll. Rh. 2, 373. p. 155.] Καθοδηγὸς, Dux viæ, Qui aliquem deducit, i. q. ὁδηγός. [“Schol. Il. B. 494. Clem. Alex. 102.” Wakef. Mss. Καθοδηγέω, Dux viæ sum, Deduco. [Plut. de S. N. V. p. 58.” Schæf. Mss. Apollod. 3, 4, 1.] Καθοδηγία, ἡ, Deductio, ut ὁδηγία. [“Bernard. Reliq. p. 111.” Schæf. Mss. * “Καθοδήγησις, Clem. Alex. 304.” Wakef. Mss. Theod. Jes. 38, 15.] Μεθοδηγέω, Aliter duco et monstro viam, Epigr. [Anal. 2, 196. Musgr. Tro. 569.” Schæf. Mss.] “Προοδηγὸς, “Prævius, Dux viæ. Aliis Perductor, e Plauto.” [Orac. Sibyll. p. 778.] Ὅδουρος, SIVE Ὁδούρης, Qui vias custodit; sed plerumque in malam partem capitur pro Latrone et obsessore viarum ut ὁδοιδόκος. Eust. 1445. Ὅδουροι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς οἱ κακοῦργοι ὁδοφύλακες, ubi proparoxytonωs scribitur: paroxytonωs autem ap. Hes. Ὁδοῦρος, * ἐνεδρευτὴς καθ' ὁδὸν, Viæ insidiator, Cic., ὁδοῦ κατάρχων, προοδοιπόρος, κακοῦργος: quod ὁδοῦρος Pind. Schol. annotat in frequentiori usu esse quam ὁδούρης, quod ab Hes. exp. ὁ τῆς ὁδοῦ ἄρχων ἢ κατάρχων, Qui iter auspicatur, in itinere præit. Idem ὁδούρεις exp. τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς κακουργοῦντας, Latrones et viarum obsessores. [Ὅδουρος, Pind. Π. 2, 54. “Wakef. Ion. 1639. Brunck. Soph. 3, 387. ad Diod. S. 2, 601. Valck. Anim. ad Ammon. 194.” Schæf. Mss. Phot. Ὁδουρούς· τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς κακουργοῦντας: * Ὁδουρεῖς· προπορευή: * Ὁδωρεῖν· * ὁδοφυλακεῖν.]

Ἄμφοδος, ἡ, Bivium, Circuitus, ut Cam. e Xen. K. Ἀ. (4, 2, 8.) Ἄ. χαλεπή: [nunc Ἄφοδος. “Aristoph. Fr. 250.” Schæf. Mss. Raphel. et Wetsten. ad Marc. 11, 4.] AT Ἄμφοδον, τὸ, Via urbis, i. e. Vicus, Platea: ἄμφοδον, apud Suid. ῥύμην, δίοδον: itidemque Hesychio ἄμφοδα, αἱ ῥύμαι, ἀγυιαὶ, δίοδοι. [J. Poll. 9, 35. “Ad Mœr. 252. ad Od. B. 388. Valck. Diatr. 62. Koen. ad Greg. Cor. 240.” Schæf. Mss. “Chrys. in Matth. Hom. 7. T. 2. p. 48, 6.” Seager. Mss.] Περιάμφοδος, Qui circum plateam est, plateam circumit, In circuitu situs: οἰκίαι, Budæo in Annot. post. Ædes principum a privatorum domibus distinctæ, quas Latini Insulas vocant. [* “Περιάμφοδον, Περιάμφοδος, Valck. Anim. ad Ammon. 45.” Schæf. Mss. * Πλατυνάμφοδος, Suid. 1, 907. Schol. Il. B. 12. Bekk. Anecd. 332. * Ἀμφοδικὸς, Manetho 4, 252. * Ἀμφιόδιος, In via jacens, Lex. Xen.] Ἀμφόδιον, τὸ, ap. Lucian. (3, 25.) Parvus vicus s. Parva platea, Angiportus. [“Ad Mœr. 252.” Schæf. Mss. Ἀμφόδια, Gl. Compitalia. * Ἀμφοδέω, unde] “Διαμφοδῆσαι, Deviare, s. In biviis a sese divelli. Eust. διαμφοδῆσαι veteribus esse dicit ὧδε καὶ ἐκεῖ παρατρέπεσθαι, καὶ ἀστοχῆσαι τῆς ὀρθῆς ἀμφόδου. Vide et Ἀβροτάξαι.” [“Schol. Il. K. 65.” Wakef. Mss. Cf. Sext. Emp. 556. * “Διαμφόδησις, Eust. 989.” Kall. Mss.]

Ἄνοδος, ἡ, Via quæ sursum fert, Ascensus, Herodian. (7, 10, 9.) Φράξαντες πᾶσαν τὴν εἰς Καπετώλιον ἄνοδον, Viam qua ascenditur ad Capitolium. Pro Ascensus, ἀνάβασις, affert Bud. e Xen. K. Ἀ. 2, (1, 1.) A Suida exp. * ἀνέλευσις, Reditus: quo sensu potius DICITUR Ἐπάνοδος. Herodian. 8, (7, 19.) Τὴν ἐς τὴν Ῥώμην ἐ. συγκροτεῖ, Romam reverti constituit: 7, (1, 16.) Οὐχ ὑπαρχούσης αὐτῷ ἐ., Reditu intercluso. Plut. (8, 323.) Ἐπαρωμένη κακὰς ὁδοὺς, κακὰς δ' ἐ. || Est etiam σχῆμα λέξεως ap. Rhett. Jul. Rufiniano ἐπάνοδος est cum duabus brevibus pluribusve propositis, ad singularem enarrationem recurritur: ut, divellimur inde, Iphitus et Pelias mecum: quorum Iphitus ævo Jam gravior. Latine dicitur Reversio, Regressio. || Iteratio, Repetitio brevis capitum et summæ eorum quæ dicta sunt, Peroratio. Exemplum e Plat. Phædro habes ap. Bud. 109. ubi ab ipso Plat. dicitur τέλος λόγων et τὸ ἐν κεφαλαίῳ ἕκαστα ὑπομνῆσαι ἐπὶ τελευτῆς τοὺς ἀκούοντας περὶ τῶν εἰρημένων. [* Ἀντάνοδος, Theoph. Simoc. 2, 11.] Ab Eod. ἄνοδος EST Δυσάνοδος, ὁ, ἡ, Ascensu difficilis, Ad quem ægre ascenditur, Arduus, simpliciter Accessu difficilis; nam δυσάνοδος τόπος in VV. LL. Locus ad quem non sit tutum accedere. [“Cebes.” Wakef. Mss.] Ἄνοδος, ὁ, ἡ, Invius, Per quem via non patet, iter fieri nequit, ἀδιέξοδος, Xen. (K. Ἀ. 4, 8, 8.) Τῇ μὲν γὰρ ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον εὑρήσομεν τὸ ὄρος. Eur. (Iph. T. 888.) ἄνοδοι δίοδοι, Via s. Transitus invius. In VV. LL. Ἀκρόπολις ἡ τοῦ Διὸς ἄνοδος, Arx Jovis in edito sita: non nominato Auctore. Ἀνοδία, ἡ, Via invia, Iter impervium: quorum illo Virg., hoc Tacit. utitur. Philo V. M. 1 * Δυσπορεύτους καὶ μακρὰς ἀ. ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ἀνευρίσκοντες, Avios ineunt calles longos et impeditos, Turn. Eod. l. Θεασάμενος ἀνοδίᾳ χρωμένους. Paulo post dicit, Διὰ τραχείας καὶ ἀτριβοῦς ἐρήμης βαδίζοντας: et, Διέξοδον οὐκ ἔχοντας. Plut. (Anton. 47.) Διὰ πεδίων ἀνοδίας καὶ πλάνας. Interdum ἀνοδίᾳ adverbialiter capitur, ut et Suid. annotat, h. l. citans [e Polyb. 3, 19, 7.] Οἱ δὲ πλείους ἀνοδίᾳ καὶ κατὰ τὰς νήσους διεσπάρησαν, Per loca invia s. avia. Sic ap. Cebetem, Ἀνακάμπτουσι καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ. Et Plut. de Loquac. Φυγὼν ἵππῳ μετὰ τριῶν ἢ τεττάρων ἀνοδίαις καὶ πλάναις πολὺν δρόμον, Per loca invia. [“Ad Diod. S. 2, 321. 393.” Schæf. Mss.]

“Αὐτόδιον, Hes. exp. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐληλυθότα, “Ex ipso itinere appulsum, i. e. Statim, Extemplo, “Evestigio. Od. Θ. (449.) Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη “λούσασθαι ἄνωγεν.”

Ἄφοδος, ἡ, Discessus, Digressus: ἄφοδος, est ἀποχώρησις, ut contra ἔφοδος est * ἐπέλευσις: auctores Suidas et Etym.: sed hic ἀναχώρησις habet pro ἀποχώρησις. Accipitur autem in hac signif. cum ap. alios, tum ap. Athen. Sic et ap. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 20.) Ὅμως ἐκεῖ κατέμεινε τρεῖς ἡμέρας, ὅπως μὴ δοκοίη φοβούμενος σπεύδειν τὴν ἄ. || Apud Eund. est ἀναχώρησις, Reditus: Ἱππ. (3, 4.) ubi de equis contumacibus loquens, scribit, Καὶ πρὸς τὰς οἴκαδε ἀ. φεύγουσιν ἐκ τῶν ἱππασιῶν: Α. (5, 7.) Περιπατεῖν τε γὰρ ἀναγκάζονται ἐν τῇ οἴκαδε ἀφόδῳ. Sic et Herod. ἄποδος, Ionice pro ἄφοδος, 4, (97.) Καὶ ἤν τε κατὰ νόον πρήξομεν εὑρόντες Σκύθας, ἔσται ἄποδος ἡμῖν· ἤν τε καὶ μὴ σφεας εὑρεῖν δυνώμεθα, ἥ γε ἄποδος ἡμῖν ἀσφαλής. || Pars fabulæ, Vict. in Aristot. Poët. Cum chorus e theatro non rediturus discedit, discessus ipsius, ut testatur J. Poll., ἄφοδος, non ἔξοδος appellatur. || Peculiari signif., et quidem non minus usitata, Recessus, Digressus, Secessio ad exonerandam alvum: ἀποχώρησις ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι, Hes. Sed accipitur etiam pro Latrina, i. e. Loco ad exonerandam alvum apto: qua in signif. utitur Lucian.; et ita debet intelligi in h. quoque Antiphanis l. ap. Athen. (444.) Ὅστις δὲ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ, Μικρῷ πεποιθὼς ἀθλίῳ νομίσματι, Εἰς ἄφοδον ἐλθὼν, πᾶσιν αὐτὸν ὄψεται Ὅμοιον. Latrinam quidam interpr. in eo sensu. || Capitur etiam, et quidem frequentissime, pro Ipsis excrementis, Stercore. Nec solum Stercus humanum signif., sed et Quodvis aliud, cum ap. alios, tum ap. Diosc. passim: 2. Ἡ προβάτων ἄφοδος, Stercus ovillum. Alibi, Ἄφοδος πυῤῥὰ ὀρνίθων. Alibi, Περιστερῶν ἄφοδος ξηρά. Ceterum notandum est, in ἄφοδος hanc postremam signif. habente, aliter Eust. et Etym. accipere præp. ἀπὸ quam cum alias signiff. habet. Ἄφοδος, inquit Etym., ὁ ἀπόπατος, οἱονεὶ ἔξω τῆς ὁδοῦ γινόμενος· πάτος γὰρ ἡ ὁδός. Eust. autem, Quoniam, inquit, idem valent πάτος et ὁδὸς, ut ab ὁδὸς fit ἀφοδεύειν, sic ἀποπατεῖν a πάτος, quod Hesiod. dixit ἐκτὸς ὁδοῦ. His assentitur et Nicandri Schol., exponens vocem ἀφόρδια. [“Valck. ad Phal. p. xxi. Toup. Opusc. 1, 566. * Ἄφοδον, ad Mœr. 252.” Schæf. Mss. Ad Greg. Cor. 506.] Ἀφόδιον, τὸ, Excrementum, Stercus. Existimo autem ἀφόδιον pro ἄφοδος forma dimin. dici. [“T. H. ad Plutum p. 371.” Schæf. Mss.] Nicander DIXIT Ἀφόρδια, inserto ρ, Θ. (692.) Τῆς δ' ἐξ ἔγκατα πάντα βαλὼν καὶ ἀφόρδια γαστρὸς, i. e. σκύβαλα, Schol. Et Ἀ. (140.) τὰ δ' ἤλιθα γαστρὸς ἀφόρδια κεινώσειας, Schol. τὰ ἀφοδεύματα: addens, οἱονεὶ τὰ ἄποθεν τῆς ὁδοῦ· ὥσπερ ἀποπατήματα τὰ ἄποθεν τοῦ πάτου, ἤτοι τῆς ὁδοῦ. At Etym. et Suid. habent, ἀφόρδιον, i. e. ἀκαθαρσίαν, dici ab ἀφορίζω. Etym. tamen addit postremo, ἢ ἀφοδιὰ καὶ ἀφορδιά. Ubi retracto in antep. accentu leg. puto ἀφόδια et ἀφόρδια: ut sentiat, secundum aliorum opinionem, ἀφόρδια pro ἀφόδια usurpari. [Ad Greg. Cor. 506. 902.] Ἀφοδεύω, ab ἄφοδος deductum significante Excrementum s. Stercus, Excerno, Caco, Alvum

exonero. UNDE Ἀφόδευμα, τὸ, Excrementum, Stercus, A ["Ruhnk. Ep. Cr. 136." Schæf. Mss. "Schol. Nicandri Ἀ. 140." Wakef. Mss.] ITEM Ἀφοδευτήριον, τὸ, q. d. Stercorarium. Latinis est Latrina. ["T. H. ad Plutum p. 463." Schæf. Mss.] At nonnulli ἀφοδεύω exp. Secedo ad exonerandam alvum, vel ad dejiciendum, vel ad desidendum: quibus modis loquitur Celsus, sequentes fortasse expositionem illam nominis ἄφοδος quæ est ap. Hes., ἀποχώρησις ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι. Sed viderint quæ exempla proferre possint hujus signif. verbi ἀφοδεύω, cum alioqui non negem hoc sonare, respiciendo derivationem. || Sunt etiam qui ἀφοδεύω velint interdum generaliter pro ἀποχωρῶ vel ἀναχωρῶ sumi, ut ἄφοδος prima signif. pro ἀποχώρησις accipi diximus. [Lucian. 2, 89. Schæf. Æsop. 149. "Toup. Opusc. 1, 565." Schæf. Mss. * Ἀφόδευσις, Barnab. Epist. ap. V. Dale de Aristea p. 111. "Spanhem. ad Aristoph. Πλ. 819. Clem. Alex. Pæd. 3, 10. p. 188. Erotian." Kall. Mss. "Ἀφοδευτήριος, sc. δίφρος, Hes. v. Λάσανα. * Ἀφοδευτικὸς, Gal. v. Δίφρον." Wakef. Mss.] B "Προσαφοδεύω, affertur pro Proluviem alvi proji- "cio." ["Aristot. Mir. Ausc. 1. Antig. Car. 58." Boiss. Mss. "Aristot. H. A. 9, 45. Ἀμύνεται δὲ λακτίζων καὶ προσαφ., de Bonaso loquens." Seager. Mss.]

Δίοδος, ἡ, Via quæ per aliquem locum fert, Transitus, (75.) Αἰτήσοντας Θηβαίους δίοδον ἐπὶ Φίλιππον, Petituros ut transitus sibi detur. Sic Aristoph. (Ὄρν. 189.) ἢν ἱέναι βουλώμεθα Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα, Petimus commeatum, Ut transire liceat. Thuc. (2, 4.) Ἄπειροι ὄντες οἱ πλείους, ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ, τῶν διόδων, Herodian. 3, (14, 15.) Ἐμπόδιον νομίζοντες πρὸς τὴν δίοδον τῶν ἑλῶν, Impedimentum esse transgrediendis paludibus, 8, (1, 15.) Πεφράχθαι τὰς διόδους εἰς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως, Philo V. M. 1. dicit διέξοδος. In posteriore autem Herodiani l. dicitur potius de Ipsa via qua per aliquem locum itur. Apud Aristoph. Ἐκκλ. (693.) διόδους quidam exp. simpliciter Vias, κατὰ τὰς διόδους προσπίπτουσαι. ["Ruhnk. Ep. Cr. 298. Wyttenb. Select. 433. ad Herod. 738. Dionys. H. 2, 927. Markl. Iph. p. C 337. Musgr. ad h. l. ad Diod. S. 1, 534." Schæf. Mss. * Διοδία, Gl. Bivium. * Δυσδιόδος, Polyb. 3, 61, 3. 5, 7, 10.] Εὐδίοδος, Transitu facilis, Facile pervius, Permeabilis. [Theophr. Fr. 4, 62.]

Δύσοδος, ὁ, ἡ, Per quem difficilis via fert, Per quem iter habere difficile est, etiam Invius, Avius, pro ἄνοδος, Thuc. 1, (107.) Δύσοδός τε γὰρ ἡ Γεράνεια, καὶ ἐφρουρεῖτο ἀεὶ ὑπὸ Ἀθηναίων, Schol. * δυσπόρευτος. ["Thom. M. 255. Wakef. Herc. F. 673." Schæf. Mss.] || Via difficilis, substantive; nam δύσοδον Hes. exp. φαύλην ὁδὸν, κακὴν ὁδόν: similiter et ap. Suid. reperio, Δύσοδος καὶ δυσόδης, ὁδὸς τραχεῖα, δυσχερῆ διάβασιν ἔχουσα: sed alibi, Δύσοδος, τραχεῖα, δυσχερῆ διάβασιν ἔχουσα: ita ut illud δυσόδης suspectum sit, atque adeo fortasse ipsum etiam δύσοδος substantive pro Via difficilis. NAM Δυσοδία potius dicitur, quod ab eod. Suid. exp. κακὴ ὁδός: vel etiam Via invia, Iter impervium, ut idem significet cum ἀνοδία. Philo V. M. 1. Μόνοις δὲ ἡμῖν ἄβατος ἐρημία καὶ δ., Inaccessa et invia solitudo, Turn. ["Appian. D 1, 565. Plut. 2, 448." Wakef. Mss.] "Δυσοδέω, "Ægre iter facio, s. Malam et difficilem viam nactus "sum." ["Male, s. Moleste, s. Parum secunde progredior, Epict. 3, 19. Ὥσθ' ὅταν δυσοδῶμεν, αὐτοὺς αἰτιᾶσθαι." Gataker. Mss. "Philo J. 2, 563. Plut. (Pyrrho 32.)" Wakef. Mss. * Δυσοδοπαίπαλος, Æsch. Eum. 390. "Wakef. ibid. Abresch. Æsch. 2, 55." Schæf. Mss.]

Εἰνόδιος, In via positus s. situs, In via habitans, Il. Π. (259.) Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις, i. e. ὧν οἱ φωλεοὶ ἐπὶ ὁδῷ πεποίηνται, et quos irritari dicit a pueris, qui ὁδῷ ἐπὶ οἰκί' ἔχουσι: ut εἰνόδιος sit i. q. ὁδῷ ἐπὶ οἰκία ἔχων, ὁδῷ ἐπὶ οἰκία ναίων, ut alibi loquitur. Est etiam Epith. Dianæ s. Hecates in Epigr., quoniam in triviis coli solebat. Forsan etiam Compitalis reddi posset, ut Suet. Lares compitales, qui compitis præsunt et quibus in compitis etiam sacra fiunt. ["Brunck. ad Eur. Hec. 39. ad Charit. 643. Phanias 5. Epigr. adesp. 678. Wakef. Ion. 1067. Jacobs. Anim. 197. 204. Anth. 8, 408. Huschk. Anal. 232. Heyn. Hom. 7, 186. Brunck. Soph. 3, 443. Εἰνόδιος, Εἰνοδία, Valck. Anim. ad Ammon. 154. Diatr. 138. 166. Εἰνοδία, Jacobs. Anth. 9, 40. Epigr. adesp. 163." Schæf. Mss. Orph. Εὐχ. 45.] In prosa DICITUR Ἐνόδιος: ἐνόδια λίνα, δίκτυα, Retia quæ in via tenduntur: quæ frequentius absolute ἐνόδια vocantur. J. Poll. 5, (27.) Δίκτυα μὲν καλεῖ, τὰ ἐν τοῖς ὁμαλοῖς καὶ ἰσοπέδοις ἱστάμενα· ἐνόδια δὲ, τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς: loquitur autem de Xen. ap. quem (6, 9.) hæc leguntur, Τὰ δὲ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδούς. Ubi suspectum est ἀπέδοις, si verum est quod J. Poll. scribit. || Ἐνόδια dicuntur etiam Quæ in via occurrunt, Quæ in via se offerunt, ut οἰώνισμα ἐνόδιον, Divinatio de eo quod in itinere observatur, Auspicium, Cam. [Soph. Ant. 1399. Eur. Hel. 575. "Fac. ad Paus. 1, 381. Kuhn. p. 243. Brunck. ad Eur. Hec. 39. Toup. Opusc. 2, 104. ad Charit. 265. T. H. ad Plutum p. 448. Ἐνοδία, Fac. ad Paus. 1, 392. Kuhn. 243. Casaub. ad Inscr. Herod. 348. Cren., Valck. Diatr. 138. 166. Musgr. Hel. 576. ad Charit. 524. Ὅπλα ἐ., Dionys. H. 2, 761." Schæf. Mss. "Ἐνοδία, Hecate, Philostr. 140. Montf. Palæogr. 141." Kall. Mss. Vide Ὅδιος. * Ἐνοδίτης, et fem. * Ἐνοδῖτις, Vialis dea, Præses viæ, Dux viæ, Orph. H. in Fortun. 2.]

Εἴσοδος, ἡ, Ingressus, Introitus, Via qua introitur, quæ in locum aliquem fert, Od. K. (90.) ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστι, Plut. Alex. (16.) Μάχεσθαι μὲν ἴσως ἀναγκαῖον ἦν, ὥσπερ ἐν πύλαις τῆς Ἀσίας περὶ τῆς εἰσόδου. Ædium quoque vestibula et aditus et januæ per quas intratur, ab Aristoph. εἴσοδον dicuntur. [Eur. Ion. 104.] || Budæo Honorarium, quod pro introitu datur, vide Εἰσόδιον. || Reditus, Tributum, Vectigal quod penditur, ἡ εἰσφορὰ, Suid. Qua signif. citatur e Polyb. (6, 13, 1.) et e Can. 15. Concilii Ancyrani. ["Abresch. Æsch. 2, 3. Jacobs. Anim. 100. Reditus, Valck. Adoniaz. p. 339. T. H. ad Plutum p. 111. Pars theatri, Porson. Hec. p. liv. Ed. 2. Εἴσοδος chori, Casaub. ad Athen. 114." Schæf. Mss. Ἔσοδος, Herod. 1, 9. * Ἀνείσοδος, Plut. Dione 7.] Εἰσόδιος, ut λόγος ap. Suid. ὁ εἰσιτήριος, Quæ in introitu alicujus habetur oratio: et εἰσόδιον ἄνθος ap. Greg. Flos qui spargitur ingredienti, Bud. AT Εἰσόδιον, τὸ, Reditus, i. q. εἴσοδος in posteriori signif. Ab Hes. εἰσόδια exp. πρόσοδοι, ἀναλώματα. Honorarium, inquit Bud. de Asse, appello, quod Græci εἰσόδιον et εἴσοδον, Xenium adventitium quod datur ingredienti quamque urbem magistratui, ut hodie principibus nostris cum primum urbes pompatice ingrediuntur. ["T. H. ad Plutum p. 111." Schæf. Mss.] "Ἰσόδιον, Xenium adventi- "tium quod dabatur ingredienti quamque urbem "magistratui, ut hodie principibus. Latini Hono- "rarium appellant. Ita VV. LL., sed perperam, pro "εἰσόδιον." Εἰσοδιάζομαι, Redeo, Inferor: ut pecunia s. proventus redire et inferri dicuntur, 4 Reg. 12, (4.) Εἰσοδιαζόμενον ἀργύριον, Pecunia quæ infertur a transeuntibus: itidemque 2 Paral. 15. Εἰσοδιασθὲν ἀργύριον, εἰς οἶκον Κυρίου, Pecunia illata in domum Domini. ["T. H. l. c. * Εἰσοδιάζω, * Εἰσοδιασμὸς, Valck. Adoniaz. p. 339." Schæf. Mss. * "Παρεισοδιάζω, Eust. 100, 40(=75, 42.)" Seager. Mss.] Ἐπείσοδος, ἡ, Ingressio, Aggressio; VV. LL. Ingressio qua quis obiter irrepit. ["Toup. Opusc. 2, 42. Emendd. 4, 487. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 370." Schæf. Mss.] Ἐπεισόδιος, ὁ, ἡ, Superinductus, Qui supervenit, Adventitius: ut quæ adhibentur non necessitatis, sed exornationis gratia. In Epigr. γύψου Χρίσματα καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον, Fuci flos adventitius. Et ἐ. στροφὴ καὶ ᾠδὴ ap. Schol. Aristoph., Quæ in dramate adhibetur κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος. Sed et Quævis adventitia dicuntur ἐπεισόδια, Plut. de Virt. Mor. Σύμφυτον ἔχει τὴν τοῦ πάθους ἀρχὴν, οὐκ ἐπεισόδιον: de Deo Socr. (p. 311.) Ἐ. καὶ περιτταῖς ἐπιθυμίαις. ["Jacobs. Anth. 10, 56. 163." Schæf. Mss.]. Ἐπεισόδιον, τὸ, Pars Fabulæ quasi adventitia, Aristot. Poët. (12.) Ἐπεισόδιον δὲ, μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ

μεταξὺ ὅλων μελῶν. Ubi annotat Petr. Vict. eum A ἐπεισόδιον vocare Quidquid inclusum est in medio duarum chori cantilenarum. J. Poll. autem ἐπεισόδιον in Tragœdia nominari ait πρᾶγμα πράγματι συναπτόμενον, Cum alicui rei, quæ sua propriaque sit ejus facti, adjungitur alia atque applicatur, quæ supervenerit, ac sine qua factum illud prius manebat. Id vero a Poëtis fit exornandæ et producendæ fabulæ causa; nam argumentum fabulæ factumque illud simplex, quod refertur, pusillum est, paucisque commemoratur. Hæc inter alia e Victorio, ap. quem tibi plura videnda reliqui. Non tam vero Tragœdiæ et Comœdiæ quam Epopœiæ hæc conveniunt, ut testatur ipse etiam Aristot.: qui talem esse dicit ap. Hom. Navium Catalogum. Suid. ἐπεισόδιον esse ait τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος, ex Eunapio proferens, Καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ, τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκε. Ponitur ἐπεισόδιον, inquit Bud. 103., pro Omni adventitio acroamate jucundoque, Plut. ap. Hom. Ἔστι B δὲ παρ' Ὁμήρῳ ἐπεισόδιά τινα γέλωτα ἐμποιοῦντα, ὡς Ἥφαιστος χωλεύων καὶ οἰνοχοῶν. Similis est Thersitæ descriptio in secundo Iliadis, clamosaque contentio et convitium Agamemnoni ab eo factum, et postremo ab Ulysse ejus vapulatio. Greg. Γένοιτο γὰρ ἂν τοῦτο οὐ φαῦλον ταῖς ἀκοαῖς ἐπεισόδιον, Acroama extrinsecus et obiter assumtum et inductum; est enim ἐπεισόδιον Suidæ πᾶν τὸ ἐπιφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν, ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν, et in universum πᾶν τὸ ἐξαγώνιον πρᾶγμα. Athen. (459.) Κατ' ἐπεισόδιον μεταβαλῶ τὸν λόγον, Ut in alio libro quasi in alio actu, aliud genus disserendi afferam, vel aliud argumentum sermonis deipnosophistarum, introductis aliis rebus, quasi novis ferculis aliunde accersitis. Sic Plut. Symp. 2. (init.) in convivio ἐπεισόδια sunt τὰ γινόμενα ἡδονῆς ἕνεκα, χρείας μὴ συναγομένης, ὥσπερ ἀκροάματα καὶ θεάματα καὶ γελωτοποιός τις. At in Epigr. γέλγιθες, κόγχαι, ῥοιαί, σταφυλαί, dicuntur δαψιλὲς οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδιον. Parcius autem ἐπεισόδια in Fabulis docendis C facienda sunt: quare Aristot. ἐπεισοδιώδεις appellat, In quibus ἐπεισόδια frequentia sunt, quia tenorem fabulæ interpellant; ad hoc enim inventa sunt, ut actores scenici lassescentes reficiantur: alioqui præstaret inoffenso tenore fabulam peragere. || Ἐπεισόδια, Carmina quæ canuntur in imperatorem primum urbem ingredientem, VV. LL. [" Clav. Cicer. 502. ad Mœr. 391. ad Charit. 226. Tyrwh. ad Aristot. 137. 147. Brunck. ad Gnom. 333. Toup. Opusc. 1, 229. 2, 168. Jacobs. Anth. 8, 383. 10, 163." Schæf. Mss.] Ἐπεισοδιώδης, ut μῦθος, Fabula in qua crebra sunt ἐπεισόδια, quales Aristot. docet a malis Poëtis propter seipsos fieri, a bonis propter histriones: de Poët. Τῶν δὲ ἄλλων μύθων καὶ πράξεων αἱ ἐπεισοδιώδεις εἰσὶ χείρισται· λέγω δὲ ἐπεισοδιώδη μῦθον, ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μετάλληλα οὔτ' εἰκὸς οὔτε ἀνάγκη εἶναι, i. e. Cujus ἐπεισόδια nec verisimilem nec necessariam consecutionem habent, et unam argumenti compagem non faciunt. Ita Bud. 104. ubi ἐπεισοδιώδης interpr. Adventitius et extra argumentum assumtus, D Inductus, Accersitus, Non inhærens, connexus. Aristot. Metaphys. 11. Ἐπεισοδιώδη τὴν τοῦ παντὸς οὐσίαν ποιοῦσι, ubi, inquit Bud., ἐπεισοδιώδη appellat non consertam nec compactam nec aptam e sese et compactilem universi substantiam, ut adventitiæ personæ et acroamata, vel spectacula adventitia inter agendas fabulas inducta, argumentis ipsis non conserta, sed accersita. [" Porphyr. Sent. 39. p. 94. Holst." Boiss. Mss. " Tyrwh. ad Aristot. 147." Schæf. Mss.] Ἐπεισοδιόω, Tanquam ἐπεισόδιον interjicio atque insero, Aristot. Ἐπεισοδιοῦν καὶ παρενείρειν. Idem in Rhet. 3, (17.) Ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις: [Poët. 17. 24.] Hæc et alia fusius ap. Bud., 103. 104. [* " Ἐπεισοδιάζω, Eust. Il. Γ. 230. p. 883. Polit." Kall. Mss.] Ἀντεπείσοδος, ἡ, Mutuus s. Alternus ingressus, Plut. (9, 577.) Ἀντεπείσοδον παρέχει, Aditum vicissim præbet. [* Προεισόδιον, Heliod. p. 317. Cor., Œcum. in Act. Apost. p. 17. Veronæ 1532.]

Ἔξοδος, ἡ, Via quæ ex aliquo loco fert, qua alicunde exitur, Thuc. 1, (106.) Διαμαρτὸν τῆς ὁδοῦ ἐσέπεσεν ἔς του χωρίον ἰδιώτου, ᾧ ἔτυχεν ὄρυγμα μέγα περιεῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος, Herodian. 7, (12, 14.) Φυγεῖν μὴ δυνηθέντων διὰ τὸ τὰς ἐξόδους ὑπὸ τοῦ πυρὸς προκατειλῆφθαι, Januis quibus exitur igne occupatis, Philo V. M. 1. Οὐδενὶ παρεχώρησαν τὴν ἐπ' ἔξοδον φέρουσαν, Nulli concesserunt viam ad effugium ferentem. || Exitus, Ipsa exeundi actio, Egressio, Soph. Aj. (286.) ἀμφήκες λαβὼν Ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενάς, Quærebat exitus egredi frivolos: ἔξοδον ἐκ χώρης ποιεῦμαι, E regione exeo s. emigro. Item Liber Mosis, quo Hebræorum egressio ex Ægypto narratur. Et mulierum ἔξοδος dicitur, cum in publicum prodeunt e suo gynæceo cum aliquo comitatu. Dem. (1182.) Ἔχουσαν καὶ ἱμάτια καλὰ καὶ ἐξόδους λαμπράς, Splendide prodeuntem in publicum, Plato de LL. Τῶν ἐξόδων τῶν γυναικείων καὶ τιμῶν ἄμοιρος, Expers pomparum quibus mulieres in publicum emittuntur. Cum vero de exercitu dicitur, redditur Expeditio, Herodian. (3, 1, 1.) Ἡ τε ἐπὶ Νίγρον ἔξοδος, Adversus Nigrum eruptio, Thuc. 2. Ὅσπερ ἡγεῖτο τῆς ἐξόδου ταύτης, Qui dux erat hujus expeditionis. Aliquanto ante, Τά τε ἐπιτήδεια ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον, Ad longinquam expeditionem, Herodian. 3, (14, 4.) Ἐπαγγέλλει τὴν εἰς Βρεττανίαν ἔξοδον, Expeditionem in Britanniam edicit: quo loquendi genere crebro utitur. Et 6, (3, 1.) Ὅμως δ' ἔσχε περὶ ἔξοδον, Tamen ad expeditionem se comparat. Sic 5, (5, 1.) Οὐ πολλοῦ χρόνου διατρίψας εἶχε περὶ ἔξοδον. Itidemque e Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) Τὴν ἔξοδον ποιεῖσθαι, Ad bellum egredi. Sic et ex Herod. 7. Cam. affert, Τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξοδον ποιεύμενοι, Suscipientes expeditionem lethalem. Interdum etiam Excursio, Eruptio, itidem de militibus, Xen. Ἑλλ. 1, (2, 11.) Ἐξῆλθον δέ τινες τοῦ χειμῶνος καὶ ἄλλας ἐξόδους, Etiam alias quasdam illa hyeme excursiones fecerunt, Thuc. 3, (5.) Καὶ ἔξοδον μέν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο οἱ Μιτυληναῖοι ἐπὶ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, Eruptionem, 2, (21.) Ὡς αὐτῶν ἡ γῆ ἐτέμνετο ἐνῆγον τὴν ἔξοδον μάλιστα, Suadebant eruptionem. [" Expeditio militaris, Herod. 9, 26. Polyb. 3, 11. et alibi. Ἔξοδος est etiam Pompa, Multitudo hominum publice longa serie prodeuntium, Herod. 3, 14." Schw. Mss.] || Interdum Profectio s. Iter ex aliquo loco, Herodian. 2, (11, 1.) Τήν τε εἰς Ῥώμην ἔξοδον ἐπήγγειλε, Iterque ad urbem edicit. || In Fabula quoque dicitur, Aristot. Poët. Ἔξοδος δέ, μέρος ὅλον τραγῳδίας, μεθ' ὃ οὐκ ἔστι χοροῦ μέλος: Pars Tragœdiæ, post quam non est chori cantus. Post ultimam enim cantilenam chori, inquit Victor., Fabula jam ad exitum finemque properat; inde enim videtur potius vocata, quam quod statim chorus abeat: quamvis quod contrarium hujus est, a chori adventu Parodos appellata sit; nam in nonnullis Tragœdiis inducitur chorus tanquam persona aliqua quidpiam illic loqui, et in quibusdam etiam divisus in duas partes secum de aliqua re quærit: nec tamen unquam post terminum illum canit. Præterea cum chorus e theatro non rediturus discedit, discessus ipsius, ut testatur J. Poll., ἄφοδος, non ἔξοδος, appellatur. || Ἔξοδος dicitur etiam Cantilena quæ in exitu s. egressu alicujus cantatur, Aristoph. Σφ. (582.) τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσι. || De Exortu solis; nam Suid. in h. l. Davidis, (Ps. 74, 6.) Οὔτε ἐξ ἐξόδων οὔτε ἀπὸ δυσμῶν, exp. ἀνατολῶν. || Exitus, i. e. Finis, Thuc. 3, (14.) p. 169. Ξυνέβαινε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀργείους αὐτοῖς τὰς τριακονταετεῖς σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι, i. e. λήξει, Schol. Cam. Prope esse ut finirentur. Exitus, Finis vitæ, Mors, Greg. in sacrum Baptisma, Ἕως οὗ δάκρυα περί σε τῆς ἐξόδου μηνύματα. [Schæf. Meletem. Dionys. H. de. C. VV. 53. " Act. Traj. 1, 238. T. H. ad Lucian. 1, 218. ad Herod. 224. 462. Wakef. S. Cr. 5, 54. Kuster. Aristoph. 58. Egressio, nempe mulierum, Toup. Opusc. 1, 346. Finis vitæ, Valck. Phœn. p. 287. Impensæ, Adoniaz. p. 339. T. H. ad Plutum p. 110. Ἔ. τῆς Ἀττικῆς, Exitus ex, Marcell. de V. Thuc. p. 2. Ἔ. γυναικεία, Plato de LL. 236. Ast. Ἦν ὁ χειμὼν ἐπ' ἐξόδοις, Julian. p. 26. B." Schæf. Mss.] Ἐξόδιος, ut νόμοι, Modi qui in exitum alicujus ca-

nuntur, ut ἔξοδος paulo ante. Apud Suid. Ἐξόδιοι νόμοι, αὐλοὶ δι' ὧν ἐξῄεσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταί: Modi tibicini theatrici exeunte choro: quo modo hunc Cratini locum accipi dicit, Τοὺς ἐξοδίους ὑμῖν ἵν' αὐλῶ τοὺς νόμους. Hesychio autem ἐξόδιοι νόμοι sunt δι' ὧν πάντες ἐξελεύσονται: quibus verbis videtur signif. Modulos musicos qui in exitu s. fine fabulæ concinuntur. At ῥήματα ἐξόδια dicuntur Ultima morientis verba, quæ aliquis sub vitæ finem et exitum pronuntiat, Verba excedentis e vita, Gregor. post l. paulo ante in Ἔξοδος c., Γυνὴ καὶ παῖδες τὴν ἐκδημίαν μεθέλκοντες, καὶ ζητοῦντες ἐξόδια ῥήματα: sic et in Epitaph. Sororis, ubi hæc ἐξόδια ῥήματα ponit, Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω: [" Greg. Naz. Or. 11. p. 189." Strong. Mss.] AT Ἐξόδιον, τὸ, dicitur Carmen quod in exitu Fabulæ canitur, Hesychio paulo ante ἐξόδιοι νόμοι, J. Poll. 4. Καὶ μέλος δέ τι ἐξόδιον, ὃ ἐξιόντες ᾖδον. Ubi etiam adjective accipi potest. || Alias ἐξόδιον substantive capitur pro Exitu et fine, sicut et ἔξοδος paulo ante. Similiter et Festus Exodium interpr. Exitum: itidemque Nonio Exodium est Finis, a Græco tractum, quasi ἔξω τῆς ὁδοῦ, Extra viam. Varro; Cum in vinculis publicis esset, et bibisset jam κώνειον in exodium vitæ. Idem, Vitæ cursum ut cognoscere possem, et quæ servitutis et libertatis, ab origine ad exodium ductæ. Idem, Quod cœperas modo in via narrare, ut ad exodium ducas. Hæc ille, e quibus cognoscimus Latinos quoque usos esse hac voce: ut et Apul. Nullum ego ejus rei exodium inveniebam. Sed metaphoram a Fabularum exodiis sumtam esse discimus e Plut. Philop. 94. et in Alex. circa fin. Ἀλλὰ ταῦτα μέν τινες ᾤοντο δεῖν γράφειν ὥσπερ δράματος μεγάλου τραγικὸν ἐξόδιον καὶ περιπαθὲς πλάσαντες. Itidemque in Crasso, (33.) Εἰς τοιοῦτό φασιν ἐξόδιον τὴν Κράσσου στρατηγίαν τελευτῆσαι. Eadem metaph. Catastrophe dicitur. Et de vitæ exodio, ut Varro paulo ante loquitur, ap. Greg. Τί κριτικὸν ἱδρῶτα ἀναμένεις, ἴσως παρεστῶτος τοῦ ἐξοδίου; Porro Fabularum ἐξόδια in risum desinere solita fuisse, præsertim Atellanarum, tum ex Juven. et Suet. tum e Livio quoque discimus; qui l. 7 ab urbe cond. ait, Postquam lege hac Fabularum, a risu ac soluto joco res avocabatur, et ludus in artem paulatim verterat, juventus histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridicula intexta versibus jactitare cœpit: quæ inde Exodia postea appellata, consertaque Fabellis potissimum Atellanis sunt. In quo Livii l. itidem μέλη s. carmina subaudiri potest. || In V. autem T. ἐξόδιον erat Festum quoddam, quod celebratum videtur in memoriam τῆς ἐξόδου τῆς ἐξ Αἰγύπτου: nam Deut. 16, (3.) cum Dominus præcepisset ut in festo Paschatis comederent panes azymos, et addidisset, Ἵνα μνησθῆτε τὴν ἡμέραν τῆς ἐξοδίας ὑμῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου: aliquanto post subjungit, Ἓξ ἡμέρας φαγῇ ἄζυμα, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἐξόδιον, ἑορτὴ Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου. Attamen Levit. 23, (36.) octavo die post festum σκηνοπηγίας, itidem præcipitur ut festum hoc agitent, Προσάξετε ὁλοκαυτώματα Κυρίῳ· ἐξόδιόν ἐστι: nisi quis et tunc Ægyptiacæ ἐξοδίας memoriam eo festo eis renovatam fuisse credat. Vulgata interpr. pro hoc ἐξόδιον alicubi habet Collecta, alicubi Cœtus, alicubi Congregatio: ut hoc nomine etiam intelligi possit Congregatio qua domo sua exeuntes in certum locum coibant. [" Ad Herod. 462. ad Diod. S. 2, 252. ad Charit. 443." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ἐξοδία, ἡ, i. q. ἔξοδος, Exitus, Egressio: cujus exemplum proxime habes in Ἐξόδιον, e Deut. 16. Sic et 2 Reg. 11. || Ἐξοδία, Hes. ἐκστρατεία: Suidæ ἔξοδος, Expeditio, Eruptio. In quem sensum e Polyb. (8, 26, 1.) citat Suid. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὡς ἐπ' ἐξοδίαν ὁρμήσαντες ἐκ τῆς πόλεως παρὰ τὴν ὁδὸν ἔμειναν. Sic accipitur et hic ap. eund. Suid. locus, Πάνδημον ἐξουσίαν ποιησάμενοι καθῆκαν ἐνέδραν. Thuc. supra dicit, Ἔξοδόν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο. [Herod. 6, 56. " Ad Charit. 524." Schæf. Mss.] Ab ἔξοδος est ETIAM Ἐξοδικὸς, Ad exodum pertinens: ut μέλη, quæ paulo ante ἐξόδια. Aristoph. Schol. Τὰ δὲ ἐξοδικὰ ἢ ὑποχωρητικὰ, ἅπερ ἐπὶ ἐξόδου τοῦ δράματος ᾄδεται: ubi tamen SCRIBITUR Ἐξῳδικὰ, sicut paulo ante προσῳδικὰ, μεσῳδικὰ, ἐπῳδικά: sed propter ἔξοδος, unde et ipse derivat, dubium non est quin scr. sit ἐξοδικά: ceterorum autem alia ratio est. Veruntamen ap. Hes. reperio ETIAM Ἐξώδια, ἔξοδος, ἐξόδια: eaque suis locis, h. e. ordine alphabetico. [" Ἐξοδικὸς, Greg. Nyss. 3, 521. Villois. Anecd. Gr. 2, 112. * Ἐξοδικῶς, Obiter, Per digressionem, Diog. L. 581. (9, 64.)" Wakef. Mss.] AT Ἐξοδιάζω exp. Expendo, Impendo, 4 Reg. 12, (12.) Ἐξωδίασαν αὐτὸ τοῖς τέκτοσι τῶν ξύλων καὶ τοῖς οἰκοδόμοις. Et mox, Εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τὸν οἶκον, τοῦ κραταιῶσαι αὐτόν: paulo ante vero εἰσοδαζόμενον ἐν οἴκῳ Κυρίου ἀργύριον, Pecunia in domum Domini illata ad structuram templi, quæ postea fabris ἐξωδιάζετο ad comparandam materiam et alia ædificio necessaria. [" T. H. ad Plutum p. 110. Erogo, Expendo, Valck. Adoniaz. p. 339. Fut. ξω, ad Röv. p. 70. Toup. Emendd. 4, 472." Schæf. Mss. " Exire facio, Galen. 1, 352, 37." Wakef. Mss.] Ἐξοδίασις, Bud. ex Eccl. Hist. 22. fin., sed non interpr. [" Est etiam nomen * Ἐξοδιασμὸς, quod Expensam interpr. Schneid. in Lex. Crit., nescio a quonam Auctore hac notione usurpatum. Sed ap. Polyb. 23, 6. (Legat. 40.) idem valet ac Ἐξοδία, Expeditio militaris, Excursio hostilis, Invasio alienæ ditionis." Schw. Mss. Exp. autem in Lex. Polyb., Exactio tributi. Gl. Erogatio. " Melamp. 481." Wakef. Mss. " Toup. Emendd. 2, 180. T. H. ad Plutum p. 111. * Ἐξοδιαστὴς, 110. (* Ἐξοδιαστὸς, unde) * Ἀνεξοδίαστος, Toup. Opusc. 1, 429. Emendd. 2, 180. 4, 472." Schæf. Mss.] Ἀνέξοδος, Unde exiri non potest, Vias nullas habens per quas exiri queat. || At ἀνέξοδος ἡμέρα dicitur Dies qua non exitur, vel expeditio suscipitur: Dies atra et religiosa, ut Bud. interpr. Probl. Rom. (p. 92.) Τὴν μετὰ καλάνδας ἡμέραν καὶ νόννας καὶ εἰδοῦς ἀνέξοδον καὶ ἀνεκδήμητον τίθενται. || Ἀνέξοδος dicitur etiam Is cui exitus non datur, exire non permittitur, Plut. de Def. Orac. Οὐ γὰρ ὡς σμήνους ἡγεμόνας δεῖ ποιεῖν ἀνεξόδους, οὐδὲ φρουρεῖν συγκλείσαντας τῇ ὕλῃ. Aristot. quoque H. A. 9, 40. Τοὺς βασιλεῖς τῶν μελισσῶν scribit οὐχ ὁρᾶσθαι ἔξω ἄλλως ἢ μετ' ἀφέσεως: itidemque Plin., non procedere foras nisi migraturo agmine, 11, 17. [" Valck. Adoniaz. p. 232. ad Lucian. 1, 364. Theocr. 195. Harles., ad Dionys. H. 1, 165." Schæf. Mss. * " Δυσέξοδος, Lycophr. 1099." Kall. Mss. Diod. S. 19. p. 684, 32. Joseph. B. J. 7. p. 425. Athen. 408. Lucian. Aristid. 1, 555.] CONTRA Εὐέξοδος, Unde exire facile est. [Æsch. Pers. 690.] Διέξοδος, ἡ, Via qua ex aliquo loco per alium transitur, Exitus; Transitus, i. q. δίοδος. Philo V. M. 1. Νομίσας συγκεκλεῖσθαι, διέξοδον οὐκ ἔχοντας, Velut indagine inclusis nullum patere exitum, Thuc. 3. Τοὺς δὲ πλείους τῶν ὁδῶν ἁμαρτάνοντας καὶ ἐς τὴν ὕλην ἐσφερομένους, ὅθεν διέξοδοι οὐκ ἦσαν: cui similem l. ex eod. Thuc. habes in Ἔξοδος. Herodian. 8, (1, 13.) Τὰς δ. ἐστένωται, Greg. Εὐκολίαν τινὰ τῇ διεξόδῳ τοῦ πνεύματος μεμηχανημένη ἡ φύσις, Commoditatem commeandi spiritui moliens natura, Turn. In h. autem l. Philonis V. M. 3. Χεὶρ δ' ἔργου σύμβολον, διεξόδου δὲ τῆς περὶ τὸν βίον, πούς, idem Turn. interpr. Omnis in vita ingressionis pes nota est. Ubi accipi etiam potest pro Percursione et transactione vitæ, s. pro Curriculo vitæ. Nam διέξοδος interdum significat Actionem percurrendi; et metaph. Explicationem qua rem aliquam percurrimus, τῷ λόγῳ διεξιέναι s. διελθεῖν. Bud. 332. interpr. Explicatio atque enarratio fusa, e Galeno hoc exemplum subjungens, Ἐν τῇ διεξόδῳ ταύτῃ τοῦ λόγου, In explicatione. Itidemque Turn. h. l. Philonis V. M. Καὶ μουσικὴν τὴν σύμπασαν διά τε χρήσεως ὀργάνων καὶ λόγων τῶν ἐν ταῖς τέχναις καὶ δ. τοπικωτέραις Αἰγυπτίων οἱ λογιώτεροι παρέδοσαν, vertit, Instrumentorum usu et præceptione artium explicationeque locorum. Aristot. autem de Mundo διεξόδους τῶν πλανητῶν appellat Cursus lunæ et aliarum errantium stellarum, quasi permeationes. Bud. ibid. Quæ signif. τοῦ διέξοδος propria, non metaphorica est: sicut et in Soph. ap. Plut. (8, 865.) Λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι Θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ, Aves ventorum tum demum vias sentire, cum instat partus, Cam. Et διέξοδοι ὑδάτων, Rivuli aquarum, οἱ ὀχετοί: me-

taph. ap. (Ps. 118, 135.) Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, pro κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. In VV. LL. autem habentur et hæc, Διεξόδους βουλευμάτων ἔχεις, Scis quo tendant eorum consilia. Et e Plat. διέξοδοι πολιτικαί, Acierum ordinationes, Aciei lustrationes et recensiones. Ex Eod. διεξόδων ἅπτεσθαι, Castra movere. ["Οἱ ἐν διεξόδῳ λόγοι, Diog. L. Zenone 253. HSt." Seager. Mss. "Euseb. H. E. 5, 1. ubi vide Vales." Mendham. Mss. "Διανοητικῆς δ., M. Anton. 6, 26." Gataker. Mss. "Iter, Via qua quis iter facit, Herod. 4, 140. Simpliciter Via, 1, 199. De Orbita solis, s. Via diurna quam ille in cœlo conficere videtur, 2, 24. et per metonym. Regiones quarum super vertice sol transit, 26. Διακαίων (ὁ ἥλιος) τὴν δ. αὐτου." Schw. Mss. "Diod. S. 1, 280. 2, 212. 226. Valck. Callim. 200. Ammon. 44. 59. Wyttenb. Select. 356. ad Herod. 615. Brunck. Soph. 3, 437. Dawes. M. Cr. 346. Wakef. Herc. F. 869. Ruhnk. Præf. ad Rutil. p. xvii." Schæf. Mss.] Διεξοδικὸς, ut λόγος, Oratio qua aliquid percurritur et explicatur fuse. Duo exempla habes ap. Bud. 332., alterum ex Alex., alterum ex Athen. Itidemque ap. Plut. in Fab. (16.) Διεξοδικὰς γράψαντες ἱστορίας. Camerario δ. λόγοι, Copiosa oratio, qualis est oratoria : non concisa neque brevis, qualis dialectica. || Alias accipitur etiam pro Pervius, Per quem transiri potest, Spatiosus. Et ap. Aristot. de Part. Anim. τὸ δ. dicitur Pars corporis per quam excrementa transeunt et ejiciuntur: tunc autem pass. signif. habet. ["Timæi Lex. 228." Schæf. Mss. "Joseph. 956, 11. Clem. Alex. 339." Wakef. Mss. "Διεξοδικώτερος, Athan. 1, 814. Dionys. Areop. 70. 312." Kall. Mss.] Διεξοδικῶς, Pertranseundo, Percurrendo : Δ. ποιεῖσθαι τοὺς λόγους περί τι, Fuse, Copiose, Bud. 332. ex Alex. Aphr. Ibid. δ. interpr. Vage, Plene, Fuse, e Dionys. Areop. proferens, Δ. μὲν καὶ κύκλῳ περὶ τὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν περιπορευόμεναι, Non compendiose, sed expatianter, et quod dicitur Longe lateque. Vide alia exempla ibid. ["Athan. 1, 744. Dionys. Areop. 167. 194. 235. Διεξοδικώτερον, Fusius, 70. 312. Athan. 1, 814." Kall. Mss. "Ammon. 57. Eran. Philo 167." Schæf. Mss.] Ἀδιέξοδος, ὁ, ἡ, Per quem transiri nequit, Unde exire non est, Impervius, Invius, etiam Qui transire exireve nequit, Viam non inveniens. Epigr. ["Nicarchus 20." Schæf. Mss. "Appian. 1, 792." Wakef. Mss.] Δυσδιέξοδος, Per quem difficulter transiri potest, Ægre pervius, Unde exire difficile est: λαβύρινθος, Greg. Labyrinthus inexplicabili ambagum perplexitate sinuosus, Labyrinthus, e quo ægre exiri potest. ["Diod. S. 1, 358." Wakef. Mss. * Εὐδιέξοδος, Hippocr. 298, 14. 339, 2. * "Διεξοδέω, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 228." Kall. Mss.] "Ἐπέξοδος, Exitus "adversus aliquem, Eruptio." [Dio Cass. 191, 74. * Ἐπεξόδιος, unde Ἐπεξόδια, τὰ, Sacra ob felicem itineris vel expeditionis contra aliquem suscipiendæ eventum, Xen. K. Ἀ. 6, 5, 2. * Ἀντεπέξοδος, Dio Cass. 517, 94. * "Παρέξοδος, Digressio, Deviatio, Greg. Naz. Carm. p. 18. Cyrill. Hier. 96." Kall. Mss. Hippocr. 24. * Ὑπέξοδος, 106. * "Φιλέξοδος, Toup. Emendd. 2, 60." Schæf. Mss.]

Εὔοδος, ὁ, ἡ, Per quem iter haberi facile potest, Pervius : cui opp. ἄνοδος a Xen., ut suo loco dictum est. || Expeditum iter habens, Athen. (92.) Τροφήν τε δίδωσιν ὑγράν τε καὶ δύσπεπτον ἅπαν ὄστρεον, καὶ πρὸς τὰς οὐρήσεις ἐστὶν οὐκ εὔοδα, Nec facilem urinæ transitum præbent. || Prosperi in itinere successus; generalius et metaphorice Qui prospero successu utitur. Hesychio est ἀγαθή. || Nom. proprium Rhetoris ap. Suid. [Epicuri Fr. Ed. Orell. "Brunck. Œd. T. 267. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 416." Schæf. Mss. * Εὐοδὴς, Hippocr. Εὐσχημ. c. 2. εὐοδέα τέχνην, al. εὐαδέα, al. εὐαλδέα.] Εὐόδως, Facili via, Expedite, Itinere prospero. At e Greg. Naz. Ἃ εὐόδως πορεύεται, Quæ recte ingrediuntur. Item Prospero successu, Prospere. [Prov. 30, 29.] Εὐοδία, ἡ, Facilis via, Suid. καλὴ ὁδὸς, Suid. Pulcra via ; Iter prosperum, qua signif. Bud. affert ex Esdr. 8. Ζητῆσαι εὐοδίαν ὑμῖν καὶ τοῖς συνοῦσι. Et sic sæpe usurpari scribit. Similiter et ap. Aristoph. B. (1528.) εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ Κ' ἐς φάος ὀρνυμένῳ δότε δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν, i. e. εὐκολίαν περὶ τὴν ὁδόν. Metaph. accipitur etiam pro Prospero rerum successu : sicut et ab Hes. exp. εὐπραξία. || Suidæ Nom. proprium, sicut et Εὐοδίας. Habes autem accus. Εὐοδίαν, Epist. ad Philipp. 4, [2. Eur. Bell. Fr. 1. "Toup. Opusc. 2, 275. Jacobs. Anim. 204. Specim. p. 11. ad Charit. 291. Kuster. Aristoph. 75. Brunck. 2, 233." Schæf. Mss. * Εὐοδιάζω, Strabo 15. p. 1050. Paul. Ægin. 6, 59. * Εὐοδιασμὸς, ibid.] Εὐοδέω, Prospero itinere utor, Facili via feror, Expedite progredior, Dem. (1274.) de aqua, Ἧι μὲν ἂν εὐοδῇ, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδόν· ᾗ δ' ἂν ἐνεστῇ τι, τηνικαῦτα τοῦτ' εἰς χωρία ὑπεραίρειν ἀναγκαῖον : ubi nota opponi sibi mutuo τὸ εὐοδοῦν et ᾧ ἐνίσταταί τι. Sed sciendum, in antiquis libris reperiri et aliam scripturam, sc., εἰ μὲν ἂν εὐοδωθῇ. Aristot. de Gener. Anim. 1. Ῥεῖ ὅπου ἂν εὐοδήσῃ τοῦ σώματος, Qua viam sibi patefecerit, vel potius Qua viam patefactam nactum sit. Radices etiam εὐοδεῖν dicuntur Quæ sine impedimento in ima terræ viscera descendunt, s. Quæ facilem descendendi viam nanciscuntur. Theophr. H. Pl. 1, 9. Αἱ μὲν, εὐθεῖαι καὶ ὁμαλεῖς, αἱ δὲ, σκολιαὶ καὶ παραλλάττουσαι· τοῦτο γὰρ οὐ μόνον συμβαίνει διὰ τοὺς τόπους, τῷ μὴ εὐοδεῖν, ἀλλὰ καὶ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐστιν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς δάφνης καὶ ἐλαίας. Unde Plin. 16, 31. Aliis recto meatu radices descendunt, ut lauro oleæ : aliis flexuoso, ut fico. Quibus tamen verbis interpretatur potius εὐθεῖαι: itidemque idem Theophr. C. Pl. 5, (7.) Εὐοδοῦσαι γὰρ καὶ ἔχουσαι τροφὴν, αὔξονται μᾶλλον καὶ εἰς μῆκος καὶ εἰς πάχος : ibid. (3.) dicit Εὐθυπορούσης τῆς τροφῆς. Ipsæ etiam plantæ εὐοδεῖν dici possunt, cum prospero successu crescunt. Pass. etiam voce ex Aristot. affertur, Εὐοδεῖται τῷ σπέρματι, Semen dirigitur et juvatur : pro quo potius scr. videtur εὐοδοῦται : cum εὐοδεῖν neutrum sit. ["Toup. Opusc. 2, 275. Ammon. 122. Heyn. Hom. 6, 418." Schæf. Mss. * "Κατευοδέω, Herodian. Epimer. 251." Boiss. Mss. "Ps. 45, 5. Andr. Cr. 34." Kall. Mss.]

At Εὐοδόω activum est, Prosperum iter s. Facilem viam præbeo, Prosperum successum do, Promoveo, etiam Dirigo : sicut Hes. εὐοδώσει exp. κατευθυνεῖ. 3 Reg. 22, (12.) Ἀνάβαινε καὶ εὐοδώσει σε ὁ Κύριος, Ascende, et prosperum iter dabit tibi Dominus. Theophr. C. Pl. 5, 6. Ἡ τροφὴ κωλυομένη καὶ ἀποστεγομένη τῷ πέριξ, φέρεται πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ εὔοδον· οἷον γὰρ ὀχετεία τίς ἐστι: Ea fertur qua meatum invenit, s. potius Fertur ad id quod meatum ei præbet. Paulo ante dicit, Ἡ δ' αὔξησις εἰς μῆκος, καὶ διὰ τὸ εὑρεῖν τροφὴν εὐθυπυροῦσαν, καὶ διὰ τὸ μηδὲν ἀντισπᾶν. Greg. Naz. Ἐπειδὰν εὐοδώσῃ τὸν λόγον ὁ λόγος, Cum Verbum Dei successum orationi nostræ dederit. Idem, Ὅπως εὐοδώσῃ τὴν κακίαν, Ut successum det malitiæ. Bud. Et Sap. 11, (1.) Εὐώδωσεν τὰ ἔργα αὐτοῦ, Direxit opera ejus, Felicem successum largitus est, Promovit felicem successum dando. || Neutrali quoque signif. Bud. in suo Lex. habet, Ἐὰν εὐοδώσῃ, Si bene cesserit, Gaza. Idemque ex Aristot. affert, Πολὺ γὰρ καὶ ἄχρηστον περίττωμα τῷ σπέρματι συμμίγνυται, ὥστ' ἐνίοις γίνεσθαι ἀρρώστημα, ὅταν αὐτῶν μὴ εὐοδώσῃ ἡ ἀποκάθαρσις. Ubi tamen ei scr. videtur εὐοδήσῃ. Pass. Εὐοδοῦμαι, Prosperum iter mihi datur, Prosperam viam nanciscor, Prosperum iter a Deo obtineo, i. q. εὐοδέω. Ad Rom. 1, (10.) Πάντοτε ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου δεόμενος εἴπως ἤδη ποτὲ εὐοδωθήσομαι ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ, ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, Si quo modo tandem aliquando prosperum iter detur e voluntate Dei. Metaph. capitur pro Feliciter mihi succedunt res, Felices successus mihi dantur, Herod. (6, 73.) Εὐωδώθη τῷ Κλεομένει τὸ ἐς τὸν Δημάρητον πρῆγμα, Cleomeni in Demaratum bene cessit. Et εὐοδούμενος, inquit Bud., Cui omnia prospere cedunt, Qui tenorem institutum asservat, Greg. de Homine p. 32. Basil. Ὅταν ἴδω τὸ κακὸν εὐοδούμενον, καὶ τὴν ὑμετέραν εὐλάβειαν κεκμηκυῖαν. Rursum 124. Διὰ τὸ μὴ εὐοδοῦσθαι τὴν διάνοιαν ἐπὶ τῶν παρὰ φύσιν διακειμένων τὰς μήνιγγας, Mentem non constare, Non sanam esse. At 1 Cor. 16, (2.) Ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ τιθέτω, θησαυρίζων

ὅ,τι ἂν εὐοδῶται, Quod pro Dei benignitate licuerit; Quicquid commodum fuerit, Erasm. Quorum verborum sensus est, Ut quisque conferat pro ratione prosperitatis, quam a Deo obtinuerit. Quædam exempl. habent εὐοδωθῇ· Hes. εὐωδώθη exp. ἑτοιμάσθη, pro quo potius ἡτοιμάσθη. [Soph. Œd. T. 1435. "Brunck. 267. 690. ad Herod. 471." Schæf. Mss. * "Εὐόδωσις, Hasii Ind. ad Leon. Diac. 205." Boiss. Mss. * Εὐοδωτὸς, unde * Ἀνευόδωτος, Qui non prospere agit, Inc. Jerem. 22, 30. ubi v. L. Bos.] "Κατευοδοῖ ἡ ὁδὸς ἡμῶν ἣν πορευόμεθα ἐπ' αὐτὴν, Prospere succedit iter nostrum quod inimus, Judicum 18, (5.) Pro quibus quædam Edd. habent, εἰ κατευοδοῖ, sub. ὁ Θεὸς, τὴν ὁδὸν ἡμῶν, Si Deus prosperat iter nostrum, h. e. Prosperum nobis iter concedit s. dat. Unde κατευοδώθη, Prosperatum est." [Prov. 17, 23. Ps. 67, 21. Κατευοδουμένων πάντων πραγμάτων, Nili Sent. 248. Orell. * Κατευόδωσις, Gl. Prosperatio.]

Εὐρυόδειος, ὁ, ἡ, Per quem latæ patent viæ, Late patens, εὐρύχωρος, μαγαλάμφοδος, ut a vett. exponi testatur Eust. Est AUTEM Μεγαλάμφοδος, Amplos circuitus habens. Od. Γ. (453.) ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. Eust. annotat ει in hoc comp. esse ex ὁδεύω: itaque fuerit Quæ late circumit s. cingit omnia quæ in ea comprehenduntur, [K. 149. Λ. 52.] || A Suida substantive exp. ἡ πλατεῖα ὁδὸς, Via lata. ["Εὐρυοδείη, Hesiod. Θ. 119. Græv. Lectt. Hes. 620. * Εὐρύοδος, Εὐρυόδειος, Heyn. Hom. 5, 210. 7, 67. 245." Schæf. Mss.]

Ἔφοδος, ἡ, Via qua aliquo acceditur, Aditus, Thuc. 7, (51.) p. 250. Οὔσης δὲ στενῆς τῆς ἐφόδου, οἱ Ἀθηναῖοι ἵππους τε ἑβδομήκοντα ἀπολλύουσι, καὶ τῶν ὁπλιτῶν οὐ πολλούς. Hippocr. autem ἐφόδους vocat Quæ aperta sunt ut meatus, Epid. 6. Τὰς ἐφόδους ἀναστομοῦσθαι οἷον ῥῖνας, Meatus aperiri, ut sunt narium, Cam. Metaph. autem pro Via et ratio, Diosc. 6, 1. Ἡ μὲν πρὸς τὸ μὴ εὐχερῶς ἁλίσκεσθαι πλανωμένους, ἔφοδος αὕτη, Ne facile decipiamur et in errorem impellamur hæc ratio est. Quibus subjungi potest ἔφοδος, quod Greg. pro ἐπιχείρημα usurpavit, ut Budæo videtur: Τί γάρ ποτε ὑπολήψῃ τὸ θεῖον, εἴπερ ὅλως ταῖς λογικαῖς πιστεύεις ἐφόδοις; Si argumentis speras Deum comprehendere te posse? Aliud e Philop. exemplum habes ap. eund. Bud. 759. Hermog. autem μελετητικὰς ἐφόδους vocat, ut ejus Schol. putare se scribit, τὰς ἐργασίας καὶ τὰ ἐνθυμήματα, et alia similia: de Invent. 4. cap. ult. Χρησόμεθα δὲ τοῖς ἐπιχειρήμασι καὶ ταῖς ἐφόδοις μελετητικαῖς. At 1 ad Herenn. Exordiorum duo sunt genera: Principium, quod Græce προοίμιον appellatur: et Insinuatio, quæ ἔφοδος nominatur. Insinuatio autem est oratio quadam dissimulatione et circuitione obscure subiens auditoris animum. || Accessus, Adventus: plerumque infestus et hostilis, sicut et a Schol. Thuc. exp. ἐπίθεσις πολεμική. Bud. p. 758. interpr. Impetum aggressorium et incursum infestum, exempla ejus signif. e Polyb. proferens: quæ ibi vide. Sic Thuc. 1, (93.) Ἰδὼν τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὖσαν, Commodius et facilius esse regi mari quam terra adventare. Vel etiam, Regii exercitus maritimam expeditionem faciliorem esse quam terrestris: sicut 2, (95.) Ἀμφοτέρων οὖν ἕνεκα τὴν ἔφοδον ἐποιεῖτο, Utraque de causa expeditionem suscipiebat: 3, (56.) Τὰ ξύμφορα πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτοῖς ἀσφαλείᾳ πράσσοντες, Adversus aliam incursionem. Eod. 1. Ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας, ὅπως μὴ ᾖ ἔφοδος, Ne fieret impetus: 4, (126.) Τὴν πρώτην ἔφοδον δεξαμένοις, Primum impetum excipientibus, Primum incursum sustinentibus. Sic Herodian. 8, (1, 10.) Οὐχ ὑπομένοντας τὴν ἔφοδον αὐτοῦ, 7, (2, 10.) Ὡς ἐκεῖ τὰς μάχας καὶ τὰς ἐφόδους ποιοῖντο, Ut inde eruptionem in hostem facerent. Lucian. de Calumn. Ἐκπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντιτασσομένου, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθομένου. Rursum Herodian. 1, (6, 25.) Δι' ἐπιδρομῆς καὶ ἐφόδου τὸ χρειῶδες πρὸς τὸν βίον πορίζονται, Incursibus populationibusque victum parant, Polit. Et Ἐξ ἐφόδου, Primo impetu ac ex itinere: ἐκ παρατάξεως vero, Acie instructa. Exempla ap. Bud. habes p. 758. ubi inter alia e Polyb. (3, 14, 1.) affert, Ἑλμαντικὴν μὲν, ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολὰς, κατέσχεν, Cum statim adveniens oppugnare adortus esset. Sic idem Polyb. 5. Συνάψαντες τοῖς πολεμίοις καὶ συμμίξαντες ἐξ ἐφόδου, Statim, Recta, ut Cam. Idem, Πόλεις ἐξ ἐφόδου παρελάμβανε, Capiebat oppida prima aggressione. Arrian. Ἐξ ἐφόδου προσβάλλειν. Affert et e Plut. in Alex. Τοῖς περὶ αὐτὸν ἐφόδου διδοὺς σημεῖον, Ineundæ pugnæ signum, Impetus in hostem dandi. Et ibid. ex Arriano, Ἅμα τῇ ἐφόδῳ τῶν πεζῶν, Una cum peditatu impetu in oppidum irruente. Item de accessu s. adventu hostis magno adhuc intervallo distantis, Herodian. 2, (11, 6.) Πυνθανομένας τοσαύτην ἔφοδον στρατοῦ, Tantum adventare exercitum. Cui non dissimilis quidam e Thuc. paulo ante citatus locus. Alias etiam simpliciter pro Accessu s. Itione ad aliquem locum accipitur, Thuc. 1, (6.) Διὰ τὰς ἀφράκτους τε οἰκήσεις καὶ οὐκ ἀσφαλεῖς παρ' ἀλλήλους ἐφόδους, Nec tutas profectiones aliorum ad alios. Sic 5, (35.) Ἡσυχία ἦν καὶ ἔφοδος πρὸς ἀλλήλους, Erat quies et commeatus ipsis inter se. Quibus subjungi potest, quod ap. Aristot. Topic. 1. legimus, Ἐπαγωγὴ δὲ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος, De singulis ad genus progressio. Cam. At paulo alio sensu ἔφοδος usurpatur ab eod. Thuc. 3, (11.) Εὐπρεπείᾳ τε λόγου, καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτὰ, Honesta quadam ratione, et animi magis conatu s. solertia. Schol. ibi exp. μεθόδῳ. Habet tamen Idem et aliam paraphrasin, sc. Χρώμενοι λόγῳ εὐπρεπεῖ, ἵνα ἔχωσιν ἡμᾶς ὡς παράδειγμα καὶ ἐφόδιον τῆς τε γνώμης καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, i. e. συνεργούς. || Ἔφοδος, inquit Bud. 759., sic etiam dicitur ut διέξοδος: quia ἐπιέναι, Narrare, Recitare, Disserere, Percensere significat. Polyb. (3, 1, 11.) Περὶ ὧν ἀπὸ τῆς ἑκατοστῆς καὶ τετταρακοστῆς Ὀλυμπιάδος ἀρξάμενοι τοιάνδε τινὰ ποιησόμεθα τὴν ἔφοδον τῆς ἐξηγήσεως, Expositionis cursum et progressum: 5, (40, 4.) itidem, Ἀπὸ τούτων τῶν καιρῶν ποιησόμεθα κεφαλαιώδη τὴν ἔφοδον. Quæ exempla ap. Bud. permixta sunt exemplis præcedentis signif. || Apparatus et instrumentum, Bud. Hesychio autem ἔφοδος non solum ἄφιξις, παρουσία, item ὁρμὴ, ἐπιδρομὴ, sed etiam βλάβη. || Ἔφοδος, ὁ, ἡ, Ad quem via patet, Qui adiri potest, Thuc. 6, (66.) p. 219. Ἔρυμά τε, ᾗ ἐφοδώτατον [εὐεφ.] ἦν τοῖς πολεμίοις, λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις διὰ ταχέων ὤρθωσαν, Schol. προσβῆναι δυνατόν. || Ἔφοδοι, inquit Bud. 758., dicuntur etiam οἱ ἐφοδεύοντες, quos Circuitores Lat. vocarunt: Vigiliarum recognitores. Polyb. (6, 36, 6.) Τῶν δὲ ἐφόδων ἕκαστος ἅμα τῷ φωτὶ πρὸς τὸν χιλίαρχον ἀναφέρει τὸ σύνθημα. ["Diog. L. Platone 117. HSt." Seager. Mss. Æsch. Eum. 372. "Nunnes. Præf. ad Phryn., Kuhn. ad Paus. 20. Heind. ad Plat. Hipp. 168. Wakef. Ion. 1068. Musgr. 1049. Coray Theophr. 256. Diod. S. 1, 616. 652. ad 2, 396. Hostilis impetus, 1, 465. 467. Ἐξ ἐφ., Impetu, Ipso adventu, Bibl. Crit. 3, 2. p. 28. Toup. Opusc. 2, 198. Plut. Mor. 1, 820. Dionys. H. 3, 1922. Diod. S. 1, 291. 622. 2, 275. 375. 376. 411. 426. Ἐξ ἐφ. κατὰ τὸ συνεχὲς, Polyb. 2, 144. Ἐφ. ὑπό τινος, Dionys. H. 1, 485. Αὐτῇ ἐφ., 413. 2, 768. 769. Ὁ ἐφ., Schneid. Anab. p. 4. Polyb. 2, 532. * Δυσέφοδος, ad Diod. S. 1, 66." Schæf. Mss.] Εὐέφοδος, Ad quem facilis patet aditus, Aditu facilis, [Thuc. 6, 66. Polyb. 1, 26, 2. 3, 100, 8. 14, 1, 15. * Πανευέφοδος, 4, 56, 6. * Ψευδέφοδος, Polyæn. 3, 9, 32. * "Ἐφόδιος, ad Mœr. 222. Toup. Opusc. 2, 115. * Ἐπιόδιος, ibid." Schæf. Mss.] Ἐφόδιον, τὸ, Quod ad iter conficiendum aliquis accipit, Sumtus s. Auxilium viæ, Virg. Auxiliumque viæ veteres tellure recludit Thesauros, Commeatus, Viaticum, Thuc. 2, (70.) Καὶ ἀργύριόν τι ῥητὸν ἔχοντας ἐφόδιον, ubi etiam adjective capi potest, sicut et ap. Synes. Ep. 18. Ἐδεήθησαν ἐμοῖς ἐφοδίοις γράμμασι πρὸς ὑμᾶς πέμψαι. Substantive autem ap. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 16.) Ἐφόδιον δυοῖν μηνοῖν. Et Dem. (34.) Δι' ἀπορίαν ἐφοδίων τοῖς στρατευομένοις, Plut. Apophth. Ἐφόδιον τῆς στρατιᾶς, Herodian. 2, (11, 1.) Νομάς τε δοὺς καὶ ἐφόδια. Vide et Ἐφοδιάζω. Metaph. autem ἐφόδιον dicitur Omne illud cujus auxilio ad aliquid pervenimus, Adminiculum, Plut. de Educ. Lib. Ἐν νεότητι τὴν εὐταξίαν

καὶ τὴν σωφροσύνην ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεσθαι. Idem in Symp. Sept. Sap. (609.) Μὴ μόνον τοῦ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀποθνήσκειν ἐφόδιον οὖσαν, Viaticum non solum vitæ sed etiam mortis. Sic in Alex. Τὴν μὲν Ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων. Herodian. 2, (10, 11.) Εἰς ἀνδρείαν ὑπάρχει γενναῖα ἐφόδια, 7, (5, 12.) Ἐφόδια εἰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. Synes. Ep. 57. Μέγιστον εἰς τὸ κατορθοῦν ἐφόδιον. Apud Suid. Ἔχειν πλοῦτον εἰς ἐφόδιον ἀδικίας. Apud Eund., Ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος: Plato Epist. Ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος καὶ κακίας. Latini quoque metaphorice Viaticum dicunt, ut Horat. collecta viatica multis ærumnis. Vide et Ἐφοδιάζω, et Συγκολυμβάω. Bud. 759. interpr. etiam Occasionem atque proclivitatem ad aliquid, ἀφορμὴν πρός τι, e Libanio exemplum proferens. Ibid. e Dem. (917.) Ἐφόδιον λαβὼν τὸ τὴν συγγραφὴν τοῦτο κελεύειν, Ansam et occasionem causamque arripiens e syngraphæ verbis. [Plut. Cimone 10. " Diog. L. Aristotele 172. HSt." Seager. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 320. ad Lucian. 1, 168. ad Xen. Eph. 226. ad Charit. 295=644. Achill. Tat. 35. Phryn. Ecl. 106. Thom. M. 397. 795. Luzac. Exerc. 146. Heyn. Hom. 5, 65. Ἐπόδιον, ad Herod. 370." Schæf. Mss.] Ἐφοδιάζω, Ad viam instruo et viatico dono, Bud. ibid., afferens ex Herod. exemplum. Pass. ἐφοδιάζομαι, Viatico donor, Viaticor, h. e. Viaticum sumo vel accipio. Basil. Ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐφοδιάσθητι. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 8.) Ἐκ Χίου πενταδραχμίαν ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος, Pro viatico exigens. Ita Bud. l. c., subjungens h. l. Plauti, Æstive admodum viaticati sumus, pro ὡς ἐν θέρει ἐφωδιασάμεθα. || Ἐφοδιάζω metaph. quoque capitur pro Instruo quasi viatico, Gell. 17, 2. postquam e Q. Claudii Annalibus attulit hunc locum, Simul forma, factis, eloquentia, dignitate, acrimonia, confidentia pariter præcellebat: ut facile intelligeretur magnum viaticum, subjungit, Magnum viaticum, pro magna facultate et paratu magno, nove positum est: videturque Græcos secutus, qui ἐφόδιον sumtum viæ ad aliarum quoque rerum apparatus traducunt, ac sæpe ἐφωδίασον pro eo dicunt, quod est Institue et instrue. Et ap. Bud. 759. in quodam l. Basilii pater nimias opes liberis relinquens dicitur eos ἐφοδιάζειν pro Censu et facultatibus immodicis quasi viatico vitæ munire. Plut. (9, 297.) Σωφροσύνης, ἀνδραγαθίας, οἷς αὐτὸν ἐφωδίαζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν, Instruebat ad hanc expeditionem obeundam. Sic Idem in Coriol. (16.) Εἰς κοινὸν ὄλεθρον τὴν ἀπείθειαν αὐτῶν ἐφοδιάζειν. [Jambl. V. P. 34. Protr. 324. 348. Keissl. " Ad Charit. 295. ad Diod. S. 1, 357. Thom. M. 398." Schæf. Mss. Ἐποδιάζω, Herod. 9, 98. * Ἐφοδιαστής, Gl. Invasor. * Ἀντεφοδιάζω, Joseph. A. J. 15, 9, 1. 8.] " Προεφοδιάζω, Viatico ante instruo, " Philo V. M. l. 1. (2, 93.) Ἔχων παρ' ἑαυτῷ τὰ τῶν " τεράτων ὄργανα, τήν τε χεῖρα καὶ τὴν βακτηρίαν, οἷς " προεφωδιάσθη, Quo tanquam viatico ante instructus " erat."

Ἡμιόδιος, Qui dimidia e parte præest itineribus, ut exp. ap. Aristot. Œc. 2. Ἀντιμένης Ῥόδιος ἡμιόδιος γενόμενος Ἀλεξάνδρου περὶ Βαβυλῶνα. [Schneidero susp. * Ἡμιώδιον, Gl. Semita.]

Κάθοδος, ἡ, Descensus, Migratio ex aliquo loco: qua signif. accipitur a Plut. in Vitis decem Oratorum || Reditus: plerumque exulum. Thuc. 8, (81.) Ψηφισαμένων αὐτῶν Ἀλκιβιάδῃ κάθοδον καὶ ἄδειαν, Facto decreto de reditu Alcibiadis et impunitate, Xen. Ἑλλ. 1, (1, 22.) Παρεσκευάζετο πρὸς τὴν ἐς Συρακούσας κάθοδον ξένους τε καὶ τριήρεις, Ad reditum in patriam comparabat milites et naves, de Hermocrate, Cam. Rursum Thuc. 3, (85.) Ἐπρεσβεύοντο περὶ καθόδου, De restitutione, Plut. Cicer. Πράττων αὐτῷ κάθοδον, Conficiens reditum ab exilio. Ionice autem pro κάθοδος DICITUR Κάτοδος, sicut ET Ἄποδος pro ἄφοδος, Herod. [1, 60. 61. 5, 62. " Ad Mœr. 223. Valck. ad Eurip. Ph. 169. Thom. M. 487. Musgr. Herc. F. 19. ad Pausan. 328. Reditus, Porson. Med. p. 74. ad Phalar. 216." Schæf. Mss. * Δυσκάθοδος, Conon Narr. 35.]

Μέθοδος, ἡ, Via, Compendium, Ratio, Celsus in
A præf. 1. Horum observationem, medicinam esse, quam ita definiunt ut quasi viam quandam, quam μέθοδον Græci nominant, eorumque, quæ in morbis communia sunt, contemplatricem esse contendant. Pro Brevitate et contractione viæ, inquit Bud. in Pand., μέθοδον et Græci dicunt, et Lat. Compendium. Plato de LL. 1. Πειρώμενος ἂν δύνωμαι τὴν περὶ ἁπάντων τῶν τοιούτων ὀρθὴν μέθοδον ὑμῖν δηλοῦν, Veram rationem et viam. Et ap. Gal. ad Gl. Φαρμάκων μέθοδος συνθέσεως, Medicamentorum componendorum ratio. Et μ. θεραπευτικὴ ap. Eund., Ratio et via artis medicæ. Et μ. ἡ καθόλου, Ratio quæ in universum docet, e Gazæ interpr. Budæo μέθοδος est etiam Ratio commentandi et deprehendendi aliquid, in Plat. de Rep. 4. Ἀκριβῶς μὲν τοῦτο ἐκ τοιούτων μ. οἵαις νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρώμεθα, οὐ μή ποτε λάβωμεν, ἀλλὰ μακροτέρα καὶ πλείων ὁδὸς ἡ ἐπὶ τοῦτο ἄγουσα: quibus posterioribus verbis quid μέθοδος sit, explicat. Idem in Phædro de rhetorica, Ὅσον δὲ αὐτοῦ τέχνη οὐχ ᾗ Λυσίας καὶ Θρασύμαχος πορεύεται,
B δοκεῖ μοι φαίνεσθαι ἡ μέθοδος. Ab eod. Bud. exp. Via et ratio qua aliquid investigamus: citante e Plat. Sophista, Μήποτε ἐκφύγῃ τὴν τῶν οὕτω δυναμένων μετιέναι καθ' ἕκαστα καὶ ἐπὶ πάντα μέθοδον. Videtur autem metaph. esse sumta ab iis qui persequendo investigant: a μέθοδος, Persecutio, ut μεθοδεύειν, Persequi, quasi Via s. Iter post aliquem. Ab Eod. exp. Ratio et via docendi ac discendi, ap. Aristot. de Part. Anim. init. Περὶ πᾶσαν θεωρίαν καὶ μέθοδον. Quibus subjungit e Cic. Bruto de Hermagoræ præceptis, Habent enim quasdam in discendo non patientes errare vias. Μέθοδος dicitur etiam Artificiosa et compendiosa ratio tractandi de re aliqua. Cujus tres statuuntur species, συνθετική, ἀναλυτική, et διαιρετικὴ s. ὁριστική: de quibus Gal. in initio Artis parvæ. Sed et Tractatus aliquis ac liber μέθοδος dici putatur, Aristot. Polit. 6. Καθάπερ εἴρηται πρότερον ἐν τῇ μ. τῇ πρὸ ταύτης, in præcedenti libro. Sic de Gen. Anim. 5. Τίνων δὲ ὑπαρχόντων συμβαίνει τούτων ἕκαστον, δηλῶσαι τῆς μ. τῆς νῦν ἐστι.
C Bud. Sic Polit. 4. Ἐν τῇ πρώτῃ μ. περὶ τῶν πολιτειῶν. Pro Ars quoque accipitur: Plut. Ἁπτόμενος τῆς περὶ τὸν πίνακα μ., Mathematicus et supputator, Abaci peritus, Bud. Similiter et Cam. ap. Aristot. Top. 1. de dialectica, Ἐξεταστικὴ οὖσα πρὸς τὰς ἁπασῶν τῶν μ. ἀρχὰς ὁδὸν ἔχει, Vestigatrix cum sit, ad omnium artium initia ac causas deducit. || Pro Fictio, Ludificatio, Illusio, affertur e Can. Concilii Ancyrani. [Calliditas, Plut. 6. 671. " Ad Charit. 419. 644. Toup. Opusc. 2, 161. M. λιμοῦ, Tzetz. ad Lyc. p. 1025." Schæf. Mss.] Ἀμέθοδος, ὁ, ἡ, Via et compendio carens: sequendo signif. τοῦ μέθοδος. [* " Ἀμεθόδως, Eust. 124, 11." Seager. Mss.] CONTRA Ἐμμέθοδος, In quo methodus est, Compendiosus, Artificiosus, Philo de Mundo, Λογικῇ φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον, Quod artificio constat, rationali naturæ est accommodatum. Ἐμμεθόδως, Via et ratione compendiaria, Artificiose, μεθοδικῶς, Alex. in Top. 142. [* Εὐμέθοδος, Alex. Trall. 1. p. 15.] " Εὐμεθόδως, Compendiose,
D " Facili via: ut, Ὅπως ἂν εὐμ. καὶ ἐν τάχει πρὸς τὸ " τῆς εὐζωΐας τέλος ἀφίκοιο." [Eust. ad Il. p. 203. " Aristæn. 1, 13." Boiss. Mss. " Æsop. Fab. 68. p. 205. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss.] A Μέθοδος derivatum est ETIAM Μεθοδικὸς, i. q. ἐμμέθοδος. Item Qui artificiosam viam et compendium sequitur. Et μεθοδική, ap. Quintil. Ratio loquendi, 1, 15. Et finitæ quidem sunt partes duæ, quas hæc professio pollicetur: i.e., ratio loquendi, et enarratio auctorum: quarum illam μεθοδικήν, hanc ἱστορικὴν vocant. Aristot. autem libros de Disserendi Ratione Μεθοδικὰ inscripserat, de quibus Simplicius, Diog. L. et vero ipse etiam Rhet. 1. Apud Gal. quoque μεθοδικὴ Ratio quædam investigandi et cognoscendi, in l. περὶ Ὅρων, ubi ait, Μεθοδική, ἐστὶ λόγος ἀπὸ φαινομένου ὁρμώμενος καὶ ἀδήλου κατάληψιν ποιούμενος: quale est, εἰ ἱδρῶτές εἰσι, πόροι εἰσί. Apud Eund. μεθοδικὴ αἵρεσις, quam omnia medicinæ dogmata corrupisse scribit. Et μεθοδικοί, Medici methodicæ sectæ addicti, quam illi definiebant esse cognitionem

apparentium communitatum ad sanitatis finem spectantium. Qui, ut Celsus tradit in præfat. l. 1., contendunt nullius causæ notitiam quidquam ad curationes pertinere, satisque esse quædam communia morborum intueri: siquidem horum tria esse genera: unum, astrictum; alterum, fluens; tertium, mixtum. Vide plura ibid., et ap. Gorr. [Polyb. 1, 84, 6. 9, 12, 6. 14, 1. 10, 47, 12. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 1. ad Diod. S. 1, 200." Schæf. Mss.] Μεθοδικῶς, Artificiosa ratione et via, κατὰ μέθοδον, ut ap. Polyb. exp. Suid. proferens exempla, [5, 98, 10. 9, 2, 5. Fr. Gr. 92.] Μεθοδίτης, Artifex; nam Hesych. μεθοδίτας exp. τεχνίτας: vel etiam Doli fabricator. [" Ad Charit. 644." Schæf. Mss.] A Μέθοδος descendit et VERB. Μεθοδεύω, Methodo et via prosequor ac tracto, Diog. L. Archyta, Οὗτος πρῶτος τὰ μηχανικὰ μηχανικαῖς προσχρησάμενος ἀρχαῖς ἐμεθόδευσε. Et μεθοδεύειν τὸν λόγον, Artificiose tractare, Chrys. 1 ad Cor. 15. Philo, Δίχα γὰρ τοῦ μεθοδεύοντος οὐκ εἶναι καθ' αὐτὴν ἰδεῖν ἐπιστήμην, Sublato artifice tolli ac perire artem, quæ per se non subsistit. Hæc Bud., qui μεθοδεύειν interpr. etiam Indagare, Investigare, ap. Themist. 1Γ. in Post. Anal. Et pass. μεθοδεύομαι. Gal. Therap. 14. Κολοβώματα ὀνομάζουσι τὰ κατὰ χεῖρος ἢ πτερύγιον ἢ οὖς ἐλλείποντα· μεθοδεύεται γάρ πως καὶ ταῦτα: Certa quadam methodo curantur, Arte tractantur: ut Hermog. περὶ Ἰδεῶν, 2. p. 206. Ἀλλὰ μεθωδεύθη ἄλλο τι ὄν, ὥστε εἰς τοῦτο ἀφικέσθαι, Artificiose aliud agitatum est vel actum, ut huc perveniretur, Bud. || Persequor, in Pand. Ἀγωγὴ μεθοδεύουσα τὸ τίμημα, Persecutoria pretii. Alibi, Τὸν πατέρα, πρὸς ὃν ἡ προῖξ ἐπανῆλθε, νομίμως μεθοδεύεις, Jure convenis. Cod. Hæc Bud. Hesychio est μετέρχεσθαι et διέρχεσθαι: et μεθοδευσάτωσαν, διελθέτωσαν. || Μεθοδεύειν, Machinari et architectari, Cam. sicut et Suid. μεθοδεύει, τεχνάζεται, ἀπατᾷ. Vide Μεθοδεία. [In dicendo utor artificiis ad fallendos auditores, Polyb. 38, 4, 10. Argum. Orat. Demosth. in Everg. p. 1138. " Ad Charit. 644. 709. Wakef. S. Cr. 4, 160. Lobeck. Aj. p. 410. ad Lucian. 1, 266. Diod. S. 1, 91." Schæf. Mss. * Μεθοδευτέον, Aristot. Topic. 4, 6. * Μεθόδευμα, Nicet. Annal. 21, 3. * Μεθοδευτής, Eust. Proœm. p. 1, 38. * Μεθοδευτὸς, unde * Ἀμεθόδευτος, Alex. Trall. 12. p. 225. " Stob. Ecl. Phys. 976." Kall. Mss. * Μεθοδευτικὸς, Dionys. H. de C. VV. 120. Agatharchides de Mari Rubro p. 50. Hudson.] Μεθοδεία, ἡ, inquit idem Cam., Occulta et fraudulenta circumventio, P. Ephes. 6, (11.) Πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μ. τοῦ διαβόλου: ubi vett. Interprr. ἐπιβουλὰς, ἐνέδρας, δόλους, Mala consilia, insidias, fraudes. Hæc ille Bud. quoque interpr. non solum Insidiæ, ut Greg. Δέον τῷ θυρεῷ φραξαμένους τῆς πίστεως, στῆναι πρὸς τὰς μ. τοῦ πονηροῦ: sed etiam Fraus, ap. Basil. Et alibi, Τοιαύτη γὰρ ἡ μ. τοῦ διαβόλου. Chrys. exponens locum Pauli ante citatum, Τί ἐστι μεθοδεία; μεθοδεῦσαί ἐστι τὸ ἀπατῆσαι καὶ διὰ συντόμου ἑλεῖν· ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν τεχνῶν γίνεται καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν παλαίσμασιν ἐπὶ τῶν παραγόντων ἡμᾶς. Exempla ejus diaboli μεθοδείας ibid. profert. || Hes. μεθοδείας exp. non solum τέχνας, sed etiam ἐφόδια, Viatica, Viæ sumtus et auxilia. Similiter ap. Suid. Μεθοδείας, τέχνας ἢ δόλους, ἢ μεθόδιον. [Schol. Aristoph. Πλ. 109. Artemid. 3, 25. " Μεθοδεία, * Μεθοδία, ad Charit. 524. 644." Schæf. Mss. " Καταμεθοδεύω, ap. Fabric. B. Gr. 6, 376." Kall. Mss.] Est AUTEM Μεθόδιον, Viaticum: Μεθόδιον, ὃ ἡμεῖς ἐφόδιον, Hes. [Marm. Oxon. p. 8.]

Μίξοδος, ἡ, ET Μιξοδία, SIVE Μισγοδία, ἡ, Mixtio viarum, Ubi tres pluresve viæ miscentur. Apud Hes. Μιξοδίη, τρίοδος. Et, Μίξοδος, ὁδὸς ἣ εἰς ἑτέραν συμβάλλεται. Et, Μισγοδίη ὅπου ἂν ὁδοὶ μίγνυνται. Sed scribitur ap. eum μισγοδείη per ει in penult.: quam scripturam heroicum metrum non fert. Ab Hom. autem et Apoll. Rh. 4, (921.) μιξοδίη vocatur Locus inter Scyllam et Charybdin, ubi ἀντικρὺ ἀλλήλων εἰσί.

[* Παλινοδέω, Lucian. Apolog. pro Merc. Cond. c. 1. Scholiastæ ἐναντίως ὁδεύειν, sed perperam pro — ᾠδεῖν. " Theolog. Arithm. p. 22. Πάντες ἀριθμοὶ * δευτεροδούμενοι καὶ ἐπ' ἄπειρον παλινοδούμενοι. Legitur et * Διπλοδέω ap. Theon. Smyrn. Music. p. 145. et * Τριοδέω, ap. Jamblichum et Nicomachum." Schn. Lex. Cf. Δευτεροδέω. " Jambl. Arithm. p. 124. Ὁ ρ̅ ἀριθμὸς μονὰς * τριωδουμένη καλούμενος πρὸς τῶν Πυθαγορείων, ὥσπερ καὶ ἡ δεκὰς * δευτερωδουμένη μονὰς, καὶ χιλιὰς * τετρωδουμένη μονὰς, quod Tennulius exp. Unitas secundi, tertii, quarti limitis: p. 126. Ἀριθμὸς ὁ τῶν μυρίων ἢ * πεντωδουμένη μονάς." Schn. Lex. Suppl.]

Παλινοδία, ἡ, Iter reciprocum, ἐναντία ὁδὸς, παλινῳδία vero ἐναντία ᾠδὴ, Suid. AT Πληνοδία VV. LL. interpr. Erratio, Error, Iter devium, ex Hes., cujus tamen verba corrupta sunt, ac potius accipere videtur adjective pro Quæ a recta via aberravit, ἡ πεπλανημένη τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, et ἄδικος: ut sc. illud πληνοδία Ionice dicatur pro Πλανοδία, a NOMIN. Πλανόδιος, Via errans. Hom. H. in Merc. (75.) Πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετέμνετο βοῦς ἐριμύκους, Πλανοδίας δ' ἤλαυνε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον, Ἴχνη ἀποστρέψας.

Πάροδος, ἡ, Via ad aliquem locum ducens, Aditus, Xen. K.'A. 4, (7, 3.) Μία αὕτη ἐστὶ πάροδος, ἣν ὁρᾷς· ὅταν δέ τις ταύτῃ ἐπειρᾶτο παριέναι, κυλινδοῦσι λίθους: h. e. εἴσοδος, ut ibid. loquitur: (Ἑλλ. 6, 4, 27.) Ἀναπεπταμένης ταύτης τῆς παρόδου, Aperto s. Patefacto hoc aditu. Dem. Phil. 3. Κύριος δὲ πολλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων ἐστί. Plut. de Herod. Ἐπεὶ δὲ τῶν π. κρατήσας ὁ βάρβαρος ἐν τοῖς ὅροις ἦν. Aliquanto post, Ἐντὸς Πυλῶν τοῦ πολέμου γεγονότος, καὶ Ξέρξου τῶν π. κρατοῦντος. Ubi π. vocant Angustias ad aliquem locum ferentes. In navi autem π. dicitur ἡ περὶ [imo ἡ παρὰ] τοὺς θρανίτας ὁδὸς, quæ et παράθρανος, J. Poll. Ubi itidem aditum reddere possumus, ut Bayf. in Athen. l. 5. de navi Philopatoris, Μῆκος ἔχουσαν ὀκτὼ καὶ τριάκοντα πηχῶν ἀπὸ παρόδου ἐπὶ πάροδον, Ab aditu in aditum. [" Locus Athenæi est p. 203. f. ubi quidem illi triginta octo cubiti non ad longitudinem navis (τὸ μῆκος) spectant, sed ad latitudinem ab uno latere navis ad alterum: longitudo enim (τὸ μῆκος) erat 280 cubitorum. Recte autem monuit Casaub. ad Athen. l. c. τὴν πάροδον hic non tam Aditum debuisse reddi, quam Viam, quæ secundum navis longitudinem patet. Ad hunc usum hujus vocab. pertinet COMP. * Τριπάροδος, sc. ναῦς, Navis tres ejusmodi vias, tres foros, tria tabulata habens, ap. eund. Athen. 207." Schw. Mss.] Rursum ap. J. Poll. in theatro duplex πάροδος, Dextra et sinistra: quæ, inquit Cam., erit εἴσοδος. [" In theatris αἱ π. ab utroque latere erant. Hinc ἐκ π. παρέρχεσθαι est A latere prodire s. introire, cui opp. κατὰ μέσας τὰς θύρας παρέρχεσθαι, ap. Athen. 622." Schw. Mss.] || Aliquando Aditus, Ipsa sc. actio adeundi, Ingressus, Introitus, εἴσοδος ut Suid. exp. in his a se cc. ll., Ὁ δὲ δευτεραῖος ἀφίκετο, οὐ μὴν παραυτίκα γε παρόδου ἔτυχε. Et e Prisco, Οἱ δὲ πεμφθέντες παρόδου ἐς τὴν πόλιν οὐκ ἔτυχον, ὑστερήσαντες: ubi exp. etiam ἀφίξεως. Et metaph. ap. Plut. de Def. Or. Τοῖς τότε λόγοις ἀρχήν τινα καὶ π. ἐνδέδωκας, Principium et ingressum præbuisti. Et Chrys. Δοῦναι πάροδον ἐπὶ τὴν διάνοιαν. Dicitur etiam πάροδος, Cum quis in theatrum prodit ostentandi ingenii causa, Cum quis in medium procedit verba facturus. In Epigr. Καὶ ζῇ καὶ πλουτεῖ καὶ μετὰ τὴν πάροδον, Post declamationem, μετὰ τὴν ἐπίδειξιν. Videtur autem sumta metaph. ab histrionica παρόδῳ, cum fabulam acturi in theatrum ingrediuntur, et se ostentant populo. Plut. Polit. Præc. Λαμπρὰν ποιεῖται τὴν π. ὥσπερ δράματος τῆς πολιτείας. Est eadem signif. et χορικοῦ πάροδος. Aristot. Poët. (12.) Χορικοῦ δὲ πάροδος μὲν, ἡ πρώτη λέξις ὅλου χοροῦ, Prima dictio totius chori. Unde concludit Victorius, cum una aut altera persona ex integro choro cum histrione aliquo sermonem instituit, non protinus πάροδον vocari, sed cum totus chorus in scenam adveniens canit. Quod tamen cum fit, non videtur commode apteque primus cantus totius chori, quod ad vim nominis facit, πάροδος appellari; necesse enim est prius venerit in scenam chorus, si prius sermonem cum aliquo histrione instituit, aut

secum de aliqua re subtiliter disputavit. Sic Plut. Pol. Præc. πάροδον vocat in Œdipo Col. Sophoclis Cantum illum qui continet laudes Athenarum, cujusque initium est, Εὐίππου ξένε τᾶσδε χώρας: illic enim primum chorus canere incepit, cum tamen antea multa cum calamitoso illo sene locutus fuisset. Cum vero contingit aliquando ut chorus e scena exeat, rei alicujus administrandæ causa quæ serviat fabulæ, reditus postea ipsius in scenam VOCATUR Ἐπιπάροδος, secunda et repetita parodos. J. Poll. 4, (108.) Καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ, π. καλεῖται· ἡ δὲ κατὰ χρείαν, ἔξοδος, ὡς πάλιν εἰσιόντων, μετάστασις· ἡ δὲ μετ' αὐτὴν εἴσοδος, ἐ. [" Soph. Aj. p. 44. 365. Lob." Schæf. Mss.] Budæo itidem πάροδος est Progressus in medium, qui et addit, a Chrys. in 1 ad Cor. p. 121. poni pro παραγωγή, de rebus in naturam rerum productis. Πάροδος exp. etiam Ingressio ap. Synes. de Insomn. Μία μὲν πᾶσαι κατὰ τὴν κοινὴν ῥίζαν, πολλαὶ δὲ κατὰ τὴν π., E progressione. || Transitus: πάροδον παρασχεῖν, Transeundi copiam facere. Aristot. autem de Gener. Anim. 3. Τοῖς ἐκ παρόδου θεωροῦσι, dixit Qui fortuito et quasi transeuntes s. per transennam contemplantur. Id quod est etiam ὁδοῦ παρέργως s. πάρεργον. Aliqui in Lat. lingua Obiter dixerunt. Hæc Cam. Pro Transitu a Thuc. quoque usurpatur: 3, (21.) Ὥστε πάροδον μὴ εἶναι παρὰ πύργον, ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῄεσαν, Ita ut transitus non esset prope turrim: 1, (126.) Καθεζομένους δέ τινας καὶ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἐν τοῖς βωμοῖς, ἐν τῇ π. διεχρήσαντο, In ipso transitu obtruncarunt. Dicitur autem πάροδος Transitus qui prætereundo fit. In VV. LL. habetur etiam ἐν παρόδῳ pro Obiter: quod Plin. dicit In transcursu. Eademque signif. e Græco Rhasis Interprete de Peste, Κατὰ πάροδον καὶ ἐκ τοῦ προσήκοντος, In transitu, Obiter. Hes. παρόδους exp. διαβάσεις. || Πάροδος, ὁ, ἡ, Qui juxta viam situs est, Dem. 199(=276.) Εἴ τις ὑμῶν ἑώρακεν ἢ ἀκήκοε πώποτε πάροδον [παρ' ὁδὸν] χαράδραν οὖσαν. || Πάροδος, ὁ, pro Transeunte et viatore, Ezech. (16, 25.) Παντὶ π., Bud. [" Asclepiad. 28. Jacobs. Anth. 9, 219. 404. Diod. S. 2, 333. 600. ad Lucian. 1, 218. 2, 253. Toup. Opusc. 2, 13. Plut. Mor. 1, 47. Beck. ad Phœn. p. 187. Brunck. Œd. C. 668. Eichst. de Dram. 64. Ἐκ π., Schneid. ad Aristot. H. A. 519. Ἐν π., ad Diod. S. 1, 680. 2, 44. 483." Schæf. Mss. * Δυσπάροδος, Athen. 682. * Εὐπάροδος, Strabo 3. p. 397. εὐπαροδωτέρα, olim εὐπαραδοξωτέρα.] Παροδικὸς, ut μέλος, Carmen quod chorus in parodo canebat, totus chorus in theatrum veniens canebat. Vide Προσόδια μελη. In Argumento Persarum Æschyli, Τῶν δὲ χορῶν τὰ μέν ἐστι παροδικὰ, ὡς ὅτε λέγει δι' ἣν αἰτίαν πάρεστιν, ὡς τὸ, Τύριον οἶδμα λιποῦσα· τὰ δὲ, στάσιμα, ὡς ὅτε ἵσταται καὶ ἄρχεται τῆς συμφορᾶς τοῦ δράματος· τὰ δὲ, κομματικὰ, ὅτε λοιπὸν ἐν θρήνῳ γίνεται. [Gl. Transitorius " Greg. Nyss. 3, 243. (ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 34.) * Παροδικῶς, Hes." Wakef. Mss. Gl. Transeunter. " Andr. Cr. 158." Kall. Mss.] Παροδίτης, ὁ, Qui per viam transit, Viator, Epigr. ὦ παρόδιτα, [Hippocr. Epist. 1280, 16. LXX. 2 Sam. 12, 4. " Ad Charit. 446=313. Adj., Jacobs. Anth. 7, 363. ὦ παροδῖτα, Gioven. ad Liv. p. 40. * Παροδείτης, ibid." Schæf. Mss.] Et fem. GEN. Παροδῖτις ἀηδὼν, Luscinia quæ secus viam est aut in via, Epigr. [" Jacobs. Anth. 7, 363. 12, 109." Schæf. Mss.] AT Παρόδιος in primis Lexx. Gr. exp. Qui viam respicit, qua signif. et πάροδος paulo ante. Bud. e Basil. 231. affert παροιμία, παρόδιος λόγος, sed sine interpretatione. [Plut. 8, 70. " Heyn. Hom. 5, 491." Schæf. Mss. * " Παροδέομαι, * Παροδία, i. q. παροιμία, Hesych." Wakef. Mss.]

Περίοδος, ἡ, Via circum aliquid ducens, Ambitus, Circuitus, ut Cic. interpr. p. 27. et 34. mei Lex. Cic., item Conversio, p. 20. et 33. Aristoph. N. (206.) Αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης, Ambitus s. Circuitus totius terræ. Item Circuitus, i. e. ipsa Circumeundi actio, Aristot. Rhet. 3. Πρὸς μὲν τὴν νομοθεσίαν αἱ τῆς γῆς π. χρήσιμοι, Circumire et lustrare orbem terrarum. Similiter et Hesychio περίοδος est ἡ τῆς γῆς περιήγησις. Sic accipi videtur quod ex
A Aristide affertur, ἡ τῶν κηρύκων περίοδος. Et e Plut. Solone, ἡ τρίποδος περίοδος, Tripodis circumlatio: qua sc. in orbem huc illuc deportatur. Synes. περιόδους dixit etiam Ambitus, h. e. Prehensationes, cum quis circumiens prehensat populum, et favores colligit: Ep. 57. Δίχα τῶν ἀνθρωπίνων π. τε καὶ σπουδῶν, Absque humanis prehensationibus et studiis. At περίοδον νικᾷν, Omnia certamina obire, et victorem evadere, ut in Νικάω dictum fuit, ubi duo habes exempla, alterum ex Athen., alterum e Plut. [Hoc sensu usurpatur COMP. * Περιοδονίκης, Dio Cass. 724. Gruteri Inscr. 313. et al. " Baxter. ad Horat. 645. Crus. ad Sueton. 2, 115." Schæf. Mss.] Dicitur et περίοδος hostium cum circumveniuntur, h. e. cum ab adversa parte circumdantur. Thuc. 4, (35.) p. 133. Περίοδον μὲν αὐτῶν καὶ κύκλωσιν χωρίου ἰσχύϊ οὐκ εἶχον, Plut. de Herod. Ἐπεὶ ἐπύθοντο νύκτωρ τὴν π. τῶν πολεμίων, Se ab hostibus esse cinctos; quam paulo post κύκλωσιν appellat. Capitur et pro Cursu in orbem facto, s. circulari, Plut. de
B Soler. anim. Τὸν κύκλον τοῦτον καὶ τὴν π. ταῖς κατ' ἀλλήλων διώξεσι καὶ φυγαῖς, de Def. Orac. Ταῖς κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεσι καὶ π. Cœlestibus vicissitudinibus et conversionibus, quæ et κυκλικαὶ φοραὶ dicuntur. Sic Cic. Circuitus solis, et Plin. Circuitus mundi. Ita dicuntur et temporum περίοδοι, Aristot. de Gener. Anim. 4. in fine, Λέγω δὲ περίοδον, ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτὸν, καὶ τοὺς χρόνους μετρουμένους τούτοις. Quibus subjungit, Εἰσὶ δὲ καὶ π. σελήνης, ut Cic. Circuitus solis, et Greg. κυκλικὴ ἀστέρων περίοδος. Plut. de Def. Orac. (635.) Ὁ δὲ Ἡσίοδος οἴεται καὶ π. τισὶ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελευτὰς, Certis temporum curriculis dæmonas interire, Philo V. M. 2. Ὡς καιρῶν περιόδοις τοὺς μὲν κατακλυσμοῖς φθαρῆναι, Volventibus annis, Philo de Mundo Μακραῖς ἐνιαυτῶν περιόδοις, Longis annorum circuitibus: itidemque eod. l. Μακραῖς ἐτῶν π. Cic. ἐνιαυτῶν περίοδοι interpr. Annorum conversiones, p. 39. mei Lex. Cic. Et Herodian. 1, (9, 5.) Οὓς ἐκ περιόδων χρόνου ἡ τάξις καλεῖ. Sic (3, 11, 12.) Ἅτε τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν
C ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος, Ut cui nocturnæ excubiæ in orbem recurrentes cessissent. Liv. de fascibus dicit, Cum in orbem suam quisque vicem per omnes irent. Est et in morbis περίοδος, Circuitus, i. e. morbi ab iisd. in ead. per circulum eodemque ordine reversio, ut Gal. de Morb. Temper. definit. Sic enim singulis accessionibus recurrit morbus ut redintegrari innovarique videatur. Plura ap. Gorr. vide, qui ab Hipp. dicit περίοδον dividi in duas partes, παροξυσμὸν καὶ ἄνεσιν, Accessionem et remissionem. Dem. (118.) Ὥσπερ περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ ἤ τινος ἄλλου κακοῦ καὶ τῷ πάνυ πόρρω δοκοῦντι νῦν ἀφεστάναι προσέρχεται. Sic Cels. Longiore circuitu quædam febres redeunt. Et, Quarum certus circuitus est et finis integer: de tertiana et quartana. Et Plin. Quadrini circuitus febris. Habet oratio quoque suas περιόδους, Ambitus, Circuitus, ut et Lat. vocant. Cic. appellat Comprehensionem et ambitum verborum: Quintil. Ambitum, Circumductum, Continuationem, Conclusionem, ut plenius ex ipsorummet
D verbis in Κῶλον et Κόμμα citatis cognosces. Cic. in Or. ad Brutum, In quo quæsitum est in totone circuitu illo orationis, quem Græci περίοδον, nos tum Ambitum, tum Circuitum, tum Comprehensionem aut Continuationem, aut Circumscriptionem dicimus. Dem. Phal. Ἡ μὲν π., σύνθεσίς τίς ἐστι περιηγμένη, ἀφ' ἧς καὶ ὠνόμασται: sic Quintil. Circumductum vocat. Idem, Ἔστι γὰρ περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων * εὐκαταστρόφων, πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένον. Affert ibid. et hanc Aristot. definitionem, quæ habetur l. 3. Rhet. Περίοδός ἐστι λέξις, ἀρχὴν ἔχουσα καὶ τελευτήν: dicit autem, metaphora sumta a cursorum circulari cursu περίοδον appellatum esse hunc ambitum, subjungens, Ἔνθεν καὶ περίοδος ὠνομάσθη, ἀπεικασθεῖσα ταῖς ὁδοῖς ταῖς κυκλοειδέσι καὶ περιωδευμέναις. Et aliquanto post, Γίνονται δὲ καὶ τρίκωλοί τινες καὶ μονόκωλοι, ἃς καλοῦσιν ἁπλᾶς περιόδους. Et aliquanto post tria periodorum genera facit, ἱστορικὸν, διαλογικὸν, et ῥητορικόν. Et ap. Aristot. περίοδοι μακραί: quibus opp.

μείουροι, de quibus Cic. de Claris Orat. Quæ membra A si in extremo breviora sunt, infringitur ille quasi verborum ambitus; sic enim has orationis conversiones Græci nominant, sc. *περιόδους*. Lucian. (2, 56.) *Κάρχαρον καὶ συνεχῆ ταῖς π.* || Dicitur et *περίοδος* cum in orbem verba fiunt, Xen. Σ. (6, 64.) *Αὕτη μὲν δὴ ἡ π. τῶν λόγων ἀπετελέσθη*, Quisque vicissim verba fecit, Bud. At Cam. Hæc comprehensio s. hic cursus orationis isto fine constitit. *Περίοδος καθεστηκυῖα*, Plato de Rep. 3. p. 40(=407.) eid. Bud. esse videtur Spatium vitæ fatale. Sic et Cam. *περιόδους* interpr. Fatalia tempora conversionum ap. eund. Plat. de Rep. 8. *Ἔστι δὲ θείῳ μὲν γενητῷ περίοδος, ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος*, Divinæ soboli fatale tempus convertitur. || *Ὠιδή* quædam et *μέτρον τι τῶν μετάλλων*, Hes. [" Circuitor, Angl. A Patrol, Æneas Poliorc. c. 22." Seager. Mss. " Thom. M. 496. Schol. Aristoph. Πλ. 802. Plato Phædro 339. Ruhnk. Ep. Cr. 112. ad Mœr. 46. Demetr. §. 10. ad Timæi Lex. 154. Schweigh. Emendd. in Suid. 64. ad Lucian. 1, 261. ad Herod. 149. 394. 607. Periodus, Dionys. H. 5, 9. 48. 51. 116. Rutil. 159. 161. B * *Ἀπερίοδος*, Dionys. H. 5, 218. * *Ἐμπερίοδος*, ibid. 51." Schæf. Mss. * *Ἐμπεριόδως*, Cornut. c. 27. * *Περιοδία*, Gl. Circuitus, Circitura, " Dionys. H. in Routhii Reliqq. SS. 4, 357." Boiss. Mss. " Æneas Comm. Poliorc. c. 1." Seager. Mss. " Athan. 1, 572. Lustratio, 614. * *Περιόδιος*, Arrian. in Epict. 2, 1. p. 173." Kall. Mss.] *Περιοδικὸς*, ut *ἱστορία*, quam quis, orbem terrarum peragrans collegit, quasi Peragratoria, Bud. citans e Ptolem. 4. *Ταύτης δὲ μεθόδου τὸ προηγούμενόν ἐστιν ἱστορία π.* Et *π. νόσοι* ap. Medicos, Quæ certo circuitu redeunt, Quarum certus est circuitus, ut Celsum loqui paulo ante dictum fuit, quales febres sunt quæ certis diebus recurrunt, ut tertianæ, quartanæ; sunt enim et *πλάνητες*, Vagæ: Π. *νοσήματα*, inquit Suid., *καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὰ τεταγμένως ἀνιέμενα καὶ αὖθις ἐπιγινόμενα οἷον τριταῖα, τεταρταῖα, καὶ τὰ ὅμοια.* Et ap. Diosc. *π. πυρετοὶ*, Febres quarum certus est circuitus; *π. ῥίγη*, Horrores certo circuitu redeuntes. Dicitur et *π.* C *λόγος* ap. Rhett. Oratio longis verborum ambitibus circumducta. [Π. *σελήνης*, sc. *ἀριθμὸς*, Plut. 10, 226. *π. μέτρον*, 809. " Timæi Lex. 154." Schæf. Mss.] *Περιοδικῶς λέγειν* ap. Hermog. Longis verborum ambitibus orationem circumducere, Longis verborum ambitibus in dicendo uti. [Plut. 9, 449.] A *Περίοδος* est etiam VERB. *Περιοδίζω*, Certo circuitu redeo: ut *περιοδίζοντες πυρετοί*, ap. Gal. Therap. 9. Qui certo ambitu repetunt, Bud. [" Phrynich. Ecl. 29." Schæf. Mss.]

" *Πολυοδία*, Multæ viæ, s. Multa via, Multum " itineris." [LXX. Jes. 57, 10.]

Πρόοδος, ἡ, Prodeundi s. Exeundi actio, frequens ap. Dionys. Areop. teste Bud. Sic Chrys. de Sacerd. *Οὐ δεῖ παρθένον πρ. περιττὰς ποιεῖσθαι καὶ πολλὰς*, Non oportet virginem multum prodire et cum opus non est. || Processus, Progressus, quo sc. ulterius pergitur, Xen. Ἑλλ. (3, 4, 15.) *Θυομένου Ἀγεσιλάου ἐπὶ προόδῳ* de progressione, Cam. Metaphorice etiam capitur ut Lat. Processus et Progressus, pro D Incrementum, Lucian. (1, 13.) *Ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν πρ.*, Viles erunt tui progressus, h. e. Incrementa tua, Greg. de Spiritu S. *Ἵνα ταῖς ἐκ δόξης εἰς δόξαν πρ. καὶ προκοπαῖς τὸ τῆς τριάδος φῶς ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις.* Et ap. Dionys. Areop. sæpe pro Progressu temporis, quem et *συνέλιξιν* vocat, Bud. || *Πρόοδος, ὁ, ἡ*, Qui viam præit, Xen. Ἱππαρχ. (4, 5.) *Ἦν δὲ ἐπικινδύνως ἐλαύνητέ που, φρονίμου ἱππάρχου τὸ τῶν προόδων ἄλλους προόδους διερευνωμένους προηγεῖσθαι*, Bud. [" Thom. M. 729. 753. Jacobs. Anth. 9, 404. ad Diod. S. 1, 680. ad Charit. 699. ad Lucian. 1, 187. 217. ad Mœr. 383. Abresch. Lectt. Aristæn. 25." Schæf. Mss. * *Προόδιος*, unde *Προόδια*, Gl. Prævia. * *Προοδικὸς*, unde Adv. * " *Προοδικῶς*, Progrediendi modo, Athan. 1, 447." Kall. Mss.]

" *Φροῦδος, ου, ὁ*, factum e *πρὸ ὁδοῦ*, quasi *πρόοδος*, " Qui abiit, Qui disparuit, Qui evanuit, Evanidus." [Cf. Il. Δ. 382. *Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο, ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο.*] " Redditur etiam Vanus, Irritus, Eurip. " *φροῦδος ὢν οὐ φαίνεται.* Idem (Iph. T. 1294.) *φροῦ-* " *δος ἐκ ναοῦ συθείς*: (1289.) *Βεβᾶσι φροῦδοι.* Apud " Aristoph. B. (305.) fem. *φρούδη*, pro Abiit, s. Dis- " paruit, de Empusa. In uno eodemque loco Nu- " bium Ejusd. sæpius repetitur (717.) *Καὶ πῶς ὅτ'* " *ἐμοῦ Φροῦδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιά, Φρούδη* " *ψυχή, φρούδη δ' ἐμβάς. Καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι* " *κακοῖς, Φρουρᾶς ᾄδων, Ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.* " Sed postremo loco ludit in voce *φροῦδος*, ut docet " Schol. quem vide. Apud Lucian. pro Evanido non " semel. Sæpe autem dicitur *φρούδη ἐλπὶς*, Spes " vana, Spes irrita. Sic Greg. *Τὰ δὲ τῶν ἐλπίδων* " *φροῦδα.* Dictum autem fuit obiter de hac voce et " T. 2. c. 1256." [" Bentl. Opusc. 68. ad Mœr. 329. 383. Valck. Diatr. 236. Phœn. p. 99. Eur. Hec. 335. Or. 390. 1373. Tro. 1130. Heyn. ad Apollod. 1161. Matth. ad Gloss. Min. p. 20. Thom. M. 902. Musgr. Ion. 806. (817.) Wakef. Herc. F. 507. Alc. 832. Phil. 561. S. Cr. 4, 84. Jacobs. Anth. 8, 363. Kuster. Aristoph. 65. Monthly Review Aug. 1799. p. 436." Schæf. Mss. Eur. Andr. 1075. *Φρουδὴ μὲν αὐδή.* * *Φρούδως*, Gl. Incassum.]

Πρόσοδος, ἡ, Adventus, Accessus, i. q. *ἔφοδος, εἴσοδος, παρουσία*, Suid.: qua signif. usurpatum dicit tum a Thuc., tum ab aliis: subjungens et h. l. *Ὁ δὲ Καῖσαρ ἐκ τῆς πρ. μόνης τούτους κατέπληξε*, i. e. *παρουσίας*, Solo suo adventu et præsentia. Et *πρόσοδον δοῦναι*, Accessum s. Aditum præbere, Admittere, Plut. Symp. 7 Sapp. *Δοκεῖ μοι τοὺς μὲν ὑμετέρους λόγους οἷον ἐπιχωρίους καὶ συνήθεις βραχὺν χρόνον ἐπισχεῖν, πρόσοδον δ' ὥσπερ ἐν ἐκκλησίᾳ δοῦναι τοῖς Αἰγυπτίοις ἐκείνοις καὶ βασιλικοῖς.* Sicut vero *ἔφοδος* interdum dicitur de Infesto et hostili impetu s. impressione, ita et *πρόσοδος*. Cam. ex Herod. 7, (223.) *Ἐς ἀγορῆς κου μάλιστα πληθώρην πρόσοδον ἐποιέετο*, Quo tempore forum plenum esse solet, eo impressionem fecit. Alibi ex Eod. *Πρόσοδον ἐποιέετο*, Hostes adoriri cœpit: [cf. 9, 101.] || *Πρόσοδοι* dicuntur etiam Supplicationes quibus ad deorum templa et aras itatur, Aristoph. N. (308.) *Καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται, Εὐστέφανοί τε θεῶν Θυσίαι θαλίαι τε*, Schol. *θρησκεῖαι περὶ τοὺς βωμοὺς, πρόσοδοι τοῖς θεοῖς καὶ προσελεύσεις.* Bud. 125. *πρόσοδοι*, inquit, vocantur a Græcis, quas Lat. Supplicationes dicunt, et ad altaria pulvinariaque obsecrationes, Plato de LL. 7. *Πᾶσι θεοῖς προσόδους τε καὶ πομπὰς ποιουμένους.* Aliud e Dem. exemplum habes itidem. *Πρόσοδον* Christiani etiam Auctt. appellarunt Religiosum aditum ad sacrosanctum epulum, quam populus ad eucharistiæ sacrum convenit; tunc enim supplicantes *προσέρχεσθαι* et *προσιέναι* dicuntur. Exemplum e Chrys. habes ap. Bud. l. c. ubi pro *πρόσοδος* dicit etiam *προσιέναι* et *προσέρχεσθαι*. ||Hesychio *πρόσοδος* est *ἔντευξις*, Congressus et colloquium cum aliquo. Cui signif. *πρόσοδος* subjungi potest, quod pro Concione ponitur, cum sc. aliquis ad populum accedit verba facturus. Bud. interpr. Conventum et concilium, quasi *σύνοδον* et *πανήγυριν*: et advocatam concionem. Sed legitur etiam non tam de Convocatione s. Advocatione concionis, quam etiam de Verbis ipsis quæ ad populum facit, Isocr. Areop. (5.) *Ὑπὲρ ἧς ἐγὼ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρ. ἀπεγραψάμην*, Concionem me habiturum proscriptione professus sum, h. e., programmate edito. Et in fine Orationis, *Τήν τε πρ. ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους.* Paus. *Ἐφ' ὅτῳ ποιεῖται τὴν πρ.*, pro *συνέδριον*, Conventum. Habes hæc prolixius ap. Bud. 125. || Quod ad aliquem redit e possessionibus elocatis, aut pecuniis mutuo datis, Id quod summæ capitali accedit, Reditus, Proventus, quod et aliis vocabulis, *λῆμμα, πόρος, προσφορὰ, ἐκφόριον.* Herodian. 7, (12, 13.) *Ἀποβαλόντας θαυμαστὰ καὶ ἀμφιλαφῆ κτήματα, ἔν τε πρ. πλουσίαις καὶ ἐν ποικίλῃ πολυτελείᾳ τίμια*, Proventu uberrimis. Æschin. (68.) *Ὑπέθεσαν αὐτῷ τοῦ ταλάντου τὰς δημοσίας πρ., καὶ τόκον ἤνεγκαν τῷ Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν*, Pignori supposuerunt publicas obventiones. Idem et *ἐπικαρπία* dicitur: (78.) *Τὸ κεφάλαιον, τὸν βίον οὐκ ἐκ τῶν ἰδίων πρ. πορίζεται.* Nec ejusmodi tantum reditus *πρόσοδοι*

dicuntur, sed etiam quæ ad aliquem ex officii publici administratione redeunt; item quæ ad urbem aliquam aut principem ex administratione alterius urbis, aut regionis: qualia sunt, tributa, vectigalia, census. Dem. (386.) dicit legatis illis τὰς τῶν συμμάχων συμφορὰς πρ. γεγενῆσθαι, Lucrosas fuisse. Polyb. 5. Συναχθείσης προσόδου καὶ χορηγίας ἱκανῆς, Coactis reditibus et copiis satis magnis, Strabo 17. Τῆς Αἰγύπτου τὰς πρ., Xen. K. Π. 8, (1, 3.) Προσόδων ἀποδεκτῆρες, καὶ δαπανημάτων δοτῆρες, Aristot. Rhet. 1. Τὰς πρ. τῆς πόλεως, Thuc. 1. Εἰ μὴ τὰς πρ. ἀφαιρήσομεν, ἀφ' ὧν τὸ ναυτικὸν τρέφουσι. Apud Eund. frequentissimum πρόσοδοι χρημάτων: 2, (97.) Μεγίστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ. Et aliquanto ante, Λέγων τὴν ἰσχὺν αὐτοῖς ἀπὸ τούτων εἶναι τῶν χρημάτων τῆς πρ. Et 3. Ἔστι δὲ τῶν χρημάτων ἀπὸ τῶν ξυμμάχων ἡ πρ., Proventus e sociorum fortunis. Προσοδεύομαι, Reditus percipio, Emolumenta ad me redeunt, Strabo 17. Τοσαῦτα προσωδεύετο. Alibi de Laodicea loquens, Οἵπερ προσοδεύονται λαμπρῶς ἀπὸ τῶν ἐρίων, Large reditus percipiunt, Bud. 124. et 125. Et ex Ulp. Demosthenis enarratore, Προσοδευόμενα χρήματα, Pecuniæ quæ e vectigalibus proveniunt. At metaph. ap. Philon. de Mundo, Ἵνα μὴ πατὴρ καὶ μήτηρ προσοδεύεσθαι δοκῶσι τὰ ἐπὶ ὠκυμόροις τέκνοις ἀπαρηγόρητα πένθη, Ne pater et mater ex acerbo natorum interitu insolabilem luctum percipere videantur. [" Heyn. Hom. 5, 607. Wakef. S. Cr. 3, 169. Schol. Il. I. 381." Schæf. Mss. Clem. Alex. Strom. 4. p. 566. Strabo 12. p. 236. S., Jambl. Pyth. §. 74. Ἐκ ποικίλων θεωρημάτων προσοδεύσαντες. * Εὐπροσόδευτος, Bono reditu, Geopon. 10, 5, 3. "Πρόσοδος, ad Phalar. 356. Thom. M. 254. 752. Abresch. Æsch. 2, 3. ad Diod. S. 1, 680. Jacobs. Anth. 12, 191. ad Lucian. 1, 187. 218. 525. Xen. K. Π. 1, 6, 10. Valck. Anim. ad Ammon. 201. Plut. Mor. 1, 595. Herod. 458. Πρόσοδοι, Diod. S. 2, 615. Πόθοδος, Valck. Diatr. 285. Koen. ad Greg. Cor. 125." Schæf Mss. " Reisk. ad Dem. 265, 8." Seager. Mss. * " Ἀπρόσοδος, Bekk. Anecd. 345." Boiss. Mss. " Schol. Apoll. Rh. 1, 660. Procop. Hist. 2, 4. Phrynichus Bekkeri p. 25." Kall. Mss.] Δυσπρόσοδος, Aditu difficilis, Ad quem ægre acceditur, vix aditus patet: οἰκία πελάσαι, Plut. Popl. (10.) Domus difficilis accessu.' Sic Thuc. 5, (65.) p. 186. Χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον, i. e. δυσέμβατον. Cum vero homo aliquis δ. dicitur, signif. morosum et δύσκολον, s. δυσέντευκτον, quem accedere et affari vix audeas, quod omnes fastidiat: qualis ap. Virg. Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli. [Polyb. 1, 26, 10. 2, 65, 12. 4, 75, 2. Dionys. H. 253, 42.] CONTRA Εὐπρόσοδος, Accessu facilis, Ad quem facilis patet aditus, Xen. K. Π. 6, (1, 14.) Ἐκάθισε μὲν τὸ στράτευμα, ἔνθα ᾤετο ὑγιεινότατον εἶναι καὶ εὐπροσοδώτατον: Ἑλλ. 6, (5, 24.) Φρουρὰς δὲ καθιστάναι ἐνόμιζον ἐπὶ τοῖς εὐπροσοδωτάτοις. Homo etiam aliquis εὐπρόσοδος dicitur, Ad quem aditus patet, et quocum colloqui possis, si opus sit: qui Affabilis appellatur a Terentio: itidemque a Cic. In omni sermone omnibus affabilem et jucundum se esse vellet. Plut. Popl. (4.) Εὐπρόσοδος ἦν τοῖς δεομένοις, Ad eum facilis erat aditus eo indigentibus, Omnibus qui ipsius consilio et opera indigerent, fores ejus patebant. [Dionys. H. 4, 2036. * Εὐπροσόδως, J. Poll. 5, 139.] A πρόσοδος, quo signif. Supplicatio, EST Προσόδιος: ut προσόδια μέλη, Carmina quæ canuntur cum diis supplicatur, et ad eorum altaria ac pulvinaria preces fiunt, Quæ in solemnibus supplicationibus et pompis deorum canebantur. Athen. (253.) de Atheniensibus Demetrio adulantibus, Εἰς αὐτὸν τὸν Δημήτριον παιᾶνας καὶ προσόδια ᾄδοντες. Ibid., Προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως, ubi per o scribi debet, licet aliquando προσῴδιον legatur. Sic dicitur ut ἐξόδιον, et ut ἐξοδικὸν μέλος et παροδικόν: ἐξοδικὸν autem ἐν τῇ ἐξόδῳ τοῦ χοροῦ· παροδικὸν vero ἐν τῇ παρόδῳ canebatur: i. e., cum in medium prodibat. Dicitur etiam παρῳδικόν. Hæc Bud. 125. Apud Triclin. legitur ETIAM Προσοδιακόν, pro προσοδικόν, idque non semel, ut p. 435. meæ Ed., ubi de metris agit, quibus

A Soph. Aj. usus est, Καλεῖται δὲ οὕτως τὸ πρ. μέτρον, ὅτι ἐν ταῖς ἑορταῖς, ἐν αἷς πρόσοδοι ἐγένοντο, τοιούτοις μέτροις ἐχρῶντο. Altero autem προσόδια utitur ipse Aristoph. Ὄρν. (853.) Προσόδια μεγάλα Σεμνὰ προσιέναι θεοῖσι, ubi annotat Schol. ita ἀπὸ τῶν προσόδων vocari solitas fuisse τὰς προσαγομένας τοῖς θεοῖς θυσίας: et προσόδια præterea a Lyricis appellari τὰ εἰς πανηγύρεις τῶν θεῶν ποιήματα. [" Προσόδια μέλη, Jacobs. Anth. 6, 237. Fac. ad Paus. 1, 361. 465. Thom. M. 753. Προσόδιον, Brunck. Soph. 3, 438. Heyn. ad Apollod. 983." Schæf. Mss. * Προσοδιάζομαι, Eust. Il. Υ. p. 1281, 48.]

Σύνοδος, ἡ, Coitus, Congressus, Conventus: quæ diversis signif. dicuntur: ut σύνοδος solis et lunæ, Lat. Coitus. Plut. Solone, Τὸ πρὸ συνόδου μόριον, Pars quæ solis et lunæ coitum antecedit, ejus sc. diei quæ ἕνη καὶ νέα ab Atticis dicebatur. Et idem Plut. in Romulo (12.) σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον, Luna in coitu et congressu cum sole deficiens: quod et συνόδιον. Et ξύνοδοι μηνῶν ap. Cam. ex Aristot.
B de Gen. Anim. 2. Interlunia. Item ap. Synes. Μελλούσης εἰς ταὐτὸ συνδραμεῖσθαι τῆς σ. τῶν ἀστέρων. Maris quoque et feminæ σ. dicitur, quod Coitus etiam Latinis. Lucian. ἡ πρὸς γυναῖκας σ. Dicuntur etiam σύνοδοι, Cœtus et congressus celebres, ut sunt vel sacrificiorum vel conviviorum, Dem. c. Mid. Ἀποκτείνοντα Βοιωτὸν ἐν δείπνῳ καὶ συνόδῳ, Inter epulas in conventuque publico, Thuc. 3, (104.) Τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν, ὅτι ἦν καὶ τοπάλαι μεγάλη ξύνοδος καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ Δήλῳ, Conventus et celebritas, Aristot. Eth. 8, 9. Αἱ γὰρ ἀρχαῖαι θυσίαι ξύνοδοι φαίνονται γίνεσθαι μετὰ τὰς τῶν καρπῶν συγκομιδάς. Et ap. Diog. L. in Epicuri Testamento, Καὶ εἰς τὴν γινομένην σύνοδον ἑκάστου μηνὸς ταῖς εἰκάσι τῶν συμφιλοσοφούντων ἡμῖν εἰς τὴν ἡμῶν τε καὶ Μητροδώρου κατατεταγμένην. Quæ Cic. ita reddidit, Itemque omnibus mensibus vicesimo die lunæ dent ad eorum epulas, qui una secum philosophati sunt, ut et sui et Metrodori memoria colatur. Vocatur præterea σύνοδος Cœtus et conciliabulum deliberandi
C aut decernendi causa institutum, Thuc. 1. Ἐλθόντων τῶν πρέσβεων ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας, καὶ ξυνόδου γινομένης, Cum concilium haberetur: 1, (96.) Ξύνοδοι ἐς τὸ ἱερὸν ἐγίγνοντο: (97.) Ξύμμαχοι ἀπὸ κοινῶν ξυνόδων βουλεύοντες, In communibus conventibus deliberantes. Et ap. Cam. ex Eod., Ἐκ τῶν ξυνόδων, Per congressus s. conventus. Et ex 8, (79.) Δόξαν αὐτοῖς ἀπὸ ξυνόδου ὥστε διαναυμαχεῖν, Cum placuisset, habito conventu, navali prælio decernere. Aliquando vero ἀπὸ ξυνόδου redditur Concorditer, Uno totius conciliabuli consensu, ἀπὸ ὁμονοίας. Nonnunquam accipitur pro Conjunctio qua animi aliquorum coëunt et sociantur. E Greg. Naz. Συνόδῳ τούτων, Horum conjunctione. Sic accipiendum videtur et ap. Isocr. ad Nic. Ἑταιρείας μὴ ποιεῖτε μήτε συνόδους ἄνευ τῆς ἐμῆς γνώμης. ‖ Congressus hostilis s. Conflictus, Cam. e Thuc. 5, (70.) Καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ξύνοδος ἦν, Posthæc prælium committebatur, Herodian. 3, (4, 7.) Συνέβη δὲ καὶ τῶν στρατοπέδων τοῦ Σεβήρου τε καὶ Νίγρου μὴ τὴν σ. μόνον κατ' ἐκεῖνο γενέσθαι τὸ χωρίον, ἀλλὰ καὶ τὴν τύχην ὁμοίαν τῆς τύχης,
D Congressum in eo loco. [" Sunt vero etiam χρημάτων σύνοδοι, i. q. πρόσοδοι, Reditus pecuniarum, ap. Herod. 1, 64." Schw. Mss.] ‖ Σύνοδος, ὁ, ἡ, Comes itineris, Qui cum aliquo iter facit, συνοδοιπόρος, Hes. Per hoc exp. itidem ὁδοιπόρος ap. Hom. [" Vide ne rectius acute scribatur ὁ Συνοδὸς, Viæ comes, sicut τὸν συνοδὸν habent scripti libri omnes ap. Epictet. Diss. 2, 14. ubi quidem cf. quæ notavit Schweigh." Schw. Mss. " Ad Charit. 739. 750. 753. Jacobs. Anth. 9, 67. 10, 150. 11, 212. 12, 237. Bibl. Crit. 2, 1. p. 78. Wessel. de Jud. Arch. 16. Valck. ad Ammon. 12. Diatr. 53. Toup. Opusc. 1, 544. ad Diod. S. 1, 251. ad Herod. 704. Concubitus, Ad Phalar. 369. Wakef. Eum. 213. Jacobs. Anth. 8, 303. 9, 173. Toup. Opusc. 1, 221. Emendd. 1, 408. ad Charit. 325. Ἐν καλλίστῃ κεῖσθαι σ., seq. dat., Dionys. H. 3, 1512." Schæf. Mss.] Συνοδία, ἡ, Conjunctio in via vel Iter commune, Cam. Suidæ τὸ μετά τινος * συμπεριπατεῖν, Comitatus. In

Jambo gnomico, 'Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεί: ubi etiam reddi potest Congressum, Commercium, Colloquium. [Appian. B. C. 1, 96. Plut. 6, 175. 9, 131. " Ammon. Monach. 89. Combef." Boiss. Mss. " Matth. ad Gloss. Min. 55. Poët. Gnom. 240. Συνοδία, * Συνοδεία, ad Charit. 524." Schæf. Mss. Strabo 4. p. 314. 11. p. 800. Cic. Att. 10, 7.] Συνοδίτης, ὁ, Comes, i. q. σύνοδος, Epigr. At l. 6. Cod. de Episc. συνοδῖται dicuntur Monachi. VV. LL. [" Jacobs. Anth. 12, 337. Cod. Theod. 11, 30, 57." Schæf. Mss. Damascius Photii p. 1066.] A Σύνοδος, cui primum locum dedi, est ETIAM Συνόδιον, τὸ, Coitus lunæ cum sole, Interlunium, i. e. Tempus illud quo luna nec interdiu nec noctu apparet; tunc enim cum sole coire fingitur. Plin. 16, 39. Inter omnes convenit, utilissime in coitu lunæ: quem diem alii Interlunium, alii Silentis lunæ appellant. Varro Intermenstruum appellat: quo tempore illunes noctes sunt. Virgilio Silentia lunæ: Apuleio Noctis illuminum tempus, et illuna caligo. Sed et Ipsa luna DICITUR Συνοδικὴ, cum in congressu s. coitu est, s. quando in ead. cœli parte et eod. signo soli subjicitur. Julio Materno Synodica itidem dicitur. [" Ad Charit. 763." Schæf. Mss. Νὺξ σ., Synes. Epist. 4. * " Συνοδικῶς, Justin. Epist. p. 94." Kall. Mss.]

[* Τετράοδος, Orac. Pausaniæ Arcad. 9. * Τετραοδία, * Τετράοδον, Gl. Quadrivium.]

Τρίοδος, ἡ, Trivium, Theophyl. Ep. 16. Περισκοπεῖς τὰς τρ., Epigr. ἐκ τριόδου ξύλον, E trivio, i. e. Baculum qui primus occurrebat, In quem primum incidebat. Sic Lucian. (2, 25.) Οἷα ἐκ τριόδου, Quasi e trivio, s. e quibusvis compitis. Et ap. Hes. ac Suid. Ἐν τριόδῳ εἶναι λογισμῶν, Proverbialiter ἐπὶ τῶν ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων, Dubium et ancipitem esse; nam in trivia qui incidit, dubitat et hæsitat quæ potissimum e tribus illis via tenenda sit. Vide Erasm. Chil. In trivio sum. [" Jacobs. Anth. 10, 261. Anyte 9. Aristoph. Fr. 240. Markl. Suppl. 1212. Phryn. Ecl. 80. Valck. Diatr. 167. Phœn. p. 17. ad Mœr. 284. ad Lucian. 1, 481. Toup. Emendd. 4, 423. Conf. c. τριόδους, Schleusn. ad Phot. c. 17. 29." Schæf. Mss. * " Τριόδιον, Ruhnk. ad Tim. p. 166. Ἀλλ' ἀλφ. ἐπὶ τῶν τριοδίων. Coraius ad Isocr. p. 232. corr. τριόδων. Ego scribo τριοδιῶν, a * Τριοδία. Τριόδιον est suspectum." Bast. ad calcem Scap. Oxon. Cf. Bast. Ep. Cr. 196. Τριοδία, Gl. Compitus, Trivium: Τριόδια· Trivia.] Τριοδίτης, ὁ, Qui in trivio est, In trivio constitutus. [" Const. Manass. Chron. 5631." Kall. Mss.] FEM. τριοδῖτις, de Hecate, s. Diana. In Theocr. Schol. legimus Hecaten Jovis et Phereæ filiam fuisse, quam in triviis a matre abjectam pastores suscepisse et nutrisse, atque ideo in triviis cultam et nuncupatam fuisse. At Varro, Diana ab eo Trivia dicta est, quod in trivio ponitur fere in oppidis Græcis; vel quod luna dicitur esse, quæ in cœlo tribus viis movetur, in altitudinem et latitudinem et longitudinem. Cornut. Ἐντεῦθεν δ' ἤδη καὶ Τρ. ἐπεκλήθη, καὶ τῶν τριόδων ἐπόπτις ἐνομίσθη, διὰ τὸ τριχῶς μεταβάλλειν ὁδεύουσαν διὰ τῶν ζώων. Virg. Triviam Proserpinam dicit, Catullus lunam. Chariclides ap. Athen. (325.) Δέσποιν' Ἑκάτη, τριοδῖτι, Τρίμορφε, τριπρόσωπε. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 37. Toup. Opusc. 1, 492. ad Callim. 1, 77. ad Lucian. 1, 469. Markl. Suppl. 1212. Wakef. Ion. 1067." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri p. 309. Τριοδ. σοβὰς, Meretrix trivialis, Philo J. de Profug. 369. Ed. Genev.]

Ὅδιος, Faustus, Auspicatus ad iter: ὅδιος οἰωνὸς, αἴσιος, Hes. Est et Mercurii epith., ut Idem testatur et Steph. B., ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, A viis et semitis, quod in viis statueretur ad semitas monstrandas: UNDE Ἐνόδιος etiam nuncupatus, iisd. et Cornuto testibus. Apud Cornutum tamen in Aldino etiam Cod. non ἐνόδιος, SED Εὐόδιος legimus: quod mendosum esse puto: alioqui significaret Bonam viam parans, Prosperum iter præbens. Cornutus, Ἵδρυται δὲ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ ἐνόδιος λέγεται. Apud Hes. ἐνόδιος, Ἑρμῆς Πάρῳ. Erat vero et Diana s. Hecate Ἐνοδία. Cornut. Ἐνοδία δέ ἐστιν οὐ δι' ἄλλο τι ἢ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος Ἀγυιεὺς, Non aliam ob causam Ἐνοδία
A dicitur quam Apollo et Jupiter Ἀγυιεὺς, qui compitis præest. Festus Viarum deam appellat. Et ὁδία quoque ap. Hes. ἡ Κόρη θεὸς, Proserpina. Esse autem putatur Proserpina ead. quæ Hecate et Diana jam Ἐνοδία dicta. AT Ὀδίος, Nom. proprium ap. Eust. [Æsch. Ag. 104. 165. vide Brunck. ad Aristoph. B. 1276. " Wakef. Ion. 101. Musgr. ibid. Iph. A. 255." Schæf. Mss. Ὁδαῖος Ἑρμῆς, Phot. ὁ ἐνόδιος.]

Ὁδίτης, Viator, i. q. ὁδοιπόρος. Apud Hom. sæpe, ἄνθρωπος ὁδίτης. Et Od. H. (204.) μοῦνος ἰὼν ὁδίτης, P. (211.) βωμὸς Νυμφάων ὅθι πάντες ἐπιρέζεσκον ὁδῖται, Nicand. Θ. (180.) ὅτ' ἀντομένοισιν ὁδίταις Ἀΐδα προσμάξηται, ubi annotat Schol. scribi etiam ὁδούροις, i. e. ὁδοιπόροις. Tunc AUTEM Ὁδοῦρος longe alia signif. acciperetur quam supra; nam ὅδουροι s. ὁδουροὶ aut ὁδοῦροι plerumque dicuntur Subsessores viarum, ut dictum fuit: quo sensu accipitur in h. l., qui ex Eur. Archelao (Fr. 28.) adducitur, Ἔπαυσ' ὁδουροὺς λυμεῶνας, Sustulit viarum pestiferos subsessores: [Ion. 1617.] Ab Hes. exp. quidem etiam
B προοδοιπόρος et ὁδοῦ κατάρχων, quo significatur Prævius, Qui in via præit; sed non ὁδοιπόρος. [Ὁδίτης, Soph. Phil. 147. Nonn. Jo. 160, 3. Schæf. ad Longum p. 408. " Jacobs. Anth. 7, 361. * Φιλοδίτης, Philippus 20." Schæf. Mss. * Ὁδοίτης, pro ὁδίτης, Schneidero susp.] Apud eund. Hes. reperio ETIAM Ὁδανὸς, quod exp. ὁδηγὸς, Dux viæ: [leg. Ὁδαγός.]

Ὁδεύω, Iter facio, Proficiscor, Eo, Musæus Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Ἕλκος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει. Magis proprie Herodian. 7, (3, 9.) Ὀχήμασιν ἐπιτεθέντας ἄγεσθαι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ὁδεύοντας ἐξ ἀνατολῶν εἰς Παίονας, Vehiculo impositos diu noctuque iter facere ab oriente in Pannoniam. Basil. Χρῆσαι παρ' Αἰγυπτίων σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ· μετὰ τούτων ὅδευσον· ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐφοδιάσθητι. Nonn. autem γαῖαν ὁδεύειν dixit pro Iter facere per terram. At Greg. Naz. Ὁδευτέον τὰς ὁδούς. Cam. annotat ὁδεύειν improbari, ut veteribus doctis inusitatum.
C || Hes. ὁδεύει exp. περιπατεῖ, ἀπέρχεται. [" Wakef. Phil. 781. S. Cr. 3, 162. ad Charit. 522. 759. Jacobs. Anim. 248. 304. Brunck. Soph. 3, 527. ad Diod. S. 2, 347. Xen. Eph. 66." Schæf. Mss. Ὁδεύω et διοδεύω, cf. Barker. ad Etym. M. 788. Ὁδευτέον, Orig. c. Cels. 391. * Ὅδευμα, Strabo 17. p. 1169. * Ὅδευσις, unde * Ὁδεύσιμος, Gl. Pervius, Strabo 11. p. 778.] Ὁδευτὴς, ὁ, Qui iter facit, Viator, ὁδίτης. [Gl. Ambulator. * Ὁδευτὸς, unde * Ἀνόδευτος, Gl. Impenetrabilis, Avius, Strabo p. 683. Ed. Cas. * Δυσόδευτος, Gl. Devius. " Difficulter pervius, Appian. 1, 564." Wakef. Mss.] Ὁδεία, ἡ, Profectio, Iter. [* Ἀμφοδεύω, Æsop. Fab. 274=149. Schæf.] Ἀνταμφοδεύω. Bud. tradit ἀνταμφοδεύειν de duobus dici, cum obviam sibi euntes aberrant. [* Ἀνοδεύω, unde * Δυσανόδευτος, Theophyl. 1, 673. * " Ἐπανοδεύω, unde * Ἐπανοδευτέον, Hesych." Wakef. Mss.] Διοδεύω, Iter facio per, Permeo: ut διοδεύω τὴν Ἰταλίαν, Iter facio per Italiam. Et, Τοσαύτην γῆν διοδεύσας, Tantam viam permensus. Synes. Ep. 67.
D Διοδεύσας τὴν ὕποπτον ὡς ἀνύποπτον, Peragrans suspectam regionem. [" Jacobs. Anth. 9, 202. Heyn. Hom. 5, 243. ad Xen. Eph. 246." Schæf. Mss. Polyb. 2, 15, 5. * Διόδευσις, Hippocr. 298, 42.] Διοδεύσιμος, ὁ, ἡ, Per quem iter haberi potest, Pervius, Permeabilis. * Διοδευτὸς, unde] Ἀδιόδευτος, Impervius, [Schol. Soph. Phil. 1. " Charit. 601." Schæf. Mss. * Δυσδιόδευτος, Hes. v. Δυσδιήλυτος. * " Διοδεία, Artemid. 18." Wakef. Mss. * " Εἰσοδεύω, Andr. Cr. 86." Kall. Mss.] " Παρεισοδεύω, Obiter s. " Præter alia ingredior. Exp. etiam simpl. Ingre- " dior et Incedo," [Lucian. 3, 598.] Ἐξοδεύω, Iter facio ex aliquo loco, Exeo, Excedo, Polyb. 5, (94, 7.) Ὁ τῶν Ἀχαιῶν ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μολυκρίαν, Profectus Molycriam, Copiis adductis Molycriam, Cam.: [95, 6. 4, 54, 1.] Ἐξοδεύειν dicitur etiam pro Excedere e vita. Sic Can. 13. Concilii Nicæni. Eodemque modo ἔξοδος et ἐξόδιον de Excessu ex hac vita. [Joseph. 17, 8, 3. " Diod. S. 2, 367. 521."

Schæf. Mss.] Ἐξοδεία, ἡ, Exitus: supra ἐξοδία A etiam habuimus. [Strabo 5. p. 382.] Διεξοδεύω, Exeo per, s. Permeo: ut διέξοδος nonnunquam signif. i. q. δίοδος. [LXX. Dan. 3, 48. Phav. v. Ἀγαθίς. Metaph., Eust. Il. A. p. 79, 45. "Aliquoties ap. Theoph. Simoc., teste Abreschio Suppl. ad Aristæn. 2, 10." Boiss. Mss. * Διεξόδευσις, Eust. in Dionys. P. p. 10. * Διεξοδευτὸς, unde * Ἀδιεξόδευτος, E quo evadi non potest, Chrys. in Ps. 124. "Sarac. Sylb. p. 69. Basil. Cæs. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 128. * Δυσδιεξόδευτος, ibid. Hermes Pœmand. 112. Ed. 1554." Boiss. Mss. "Difficilis transitu, E quo vix evadas, Chrys. in Ep. 2. ad Cor. Serm. 12. T. 3. p. 614, 40." Seager. Mss. * "Διεξοδευτικὸς, Etym. M. 692, 52." Wakef. Mss. * "Προδιεξοδεύω, Antea percenseo, enarro, Euseb. H. E. 171. 368." Kall. Mss. Sext. Emp. adv. Matth. 7, 188. * Παρεξοδεύω, unde * Παρεξοδευτὸς, e quo * Ἀπαρεξόδευτος, Basil. 3, 16.] "Προεξοδεύω, Prior "egredior, al. Præeo." [Joseph. B. J. 7, 5, 4. * Συνεξοδεύω, Athen. 248.] Ἐφοδεύω, Obeo, Percurro, B Lustro, Xen. K. Π. 8, (6, 8.) Ἐφοδεύει γὰρ ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν, ἀεὶ στράτευμ' ἔχων, Satrapias ditionis Persicæ obit: hunc postea ἔφοδον vocat, quasi Inspectorem rerum et lustratorem. Plut. Ἐφοδεύων τὴν φάλαγγα καὶ καθιστὰς τὴν τάξιν. Hæc et alia Bud. 758. Habes et aliud exemplum ex eod. Plut. in Νήφῳ. Sic Polyb. (6, 35, 11.) Ἐπειδὰν διαλάχωσι τὰς φυλακὰς, πορεύονται πρὸς τὸν χιλίαρχον, καὶ γραφὴν λαμβάνουσι, πόστην καὶ πόσας ἐφοδεῦσαι δεῖ φυλακάς. Sallust. dicit Circumire vigilias. Bud. interpr. etiam Recognoscere vigilias. Et Greg. Naz. Ἐφοδεύει πάντα, Omnia obit et lustrat. Pass. ἐφοδεύομαι, i. q. ἐφοδεύω, Xen. Ἑλλ. 2, (4, 15.) Δι' ἀπιστίαν ἐφωδεύοντο κατὰ τὰ τείχη, Circumibant s. Obibant, ut faciunt qui noctu vigilias obeunt, Bud. Idem exposuerat etiam, Stabant in armis et instructi accinctique. || Suid. ἐφοδευσάτωσαν exp. quidem κατασκοπησάτωσαν: ἐφοδεύεται autem, διοδεύεται. || Bud. Ἐφοδεύω pro Instruo affert e Plut. 74. Fuerit igitur ἐφοδεύω cum ἐφοδιάζω. [" Hermann. Obs. p. 110. C Coray Theophr. 201. ad Diod. S. 2, 417. * Ἐφοδευτέον, Manetho p. 40." Schæf. Mss. Sext. Emp. 111. * Ἐφοδευτὴς, Explorator, Aqu. Gen. 42, 9. * Ἐφοδευτικὸς, unde * Ἐφοδευτικῶς, Sext. Emp. adv. Math. 8, 307. 308. 309.] Ἐφοδεία, ἡ, Lustratio quæ obeundo fit, Munus obeundi vigilias et excubias inspiciendi, Polyb. de stativis Romanis loquens, (6, 35, 8.) Ἡ δὲ τῆς ἐφοδείας πίστις εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται, Vigiliarum autem circuitus fidei equitum committitur, Bud.: [36, 9. 10, 15, 1. "Ἐφοδεία, * Ἐφοδία, ad Charit. 524. ad Diod. S. 2, 417." Schæf. Mss. * Ἀντεφοδεύω, Suid. 1, 220. * Προεφοδεύω, Strabo 12. p. 860.] Παροδεύω, Prætereo, Prætergredior, Iter habeo præter. VV. LL. exp. etiam Transeo, et, Παροδεύσας τὴν πόλιν, Per urbem ambulans. Pro Prætereo accipitur in Sapient. 5, (14.) Ὡς μνεία καταλύτου μονοημέρου παρώδευσε, Tanquam memoria hospitis diurni præteriit. [Lucian. 1, 57. 78. Joseph. B. J. 5, 10. p. 351. "Valck. Adoniaz. p. 356." Schæf. Mss. * Παρόδευσις, Procl. Paraphr. D Ptol. 3, 15. p. 200. * Παροδεύσιμος, ad Callim. 1, 269." Schæf. Mss. * Παροδευτὸς, unde * "Ἀπαρόδευτος, Wolf. Anecd. Gr. 3, 16." Kall. Mss. * "Δυσπαρόδευτος, Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 6, 411." Boiss. Mss. * Εὐπαρόδευτος, Suid. 1, 332. * Ἀντιπαροδεύω, Appian. 1, 454. 2, 251.] Περιοδεύω, Circumeo, In orbem obeo. Plut. Camillo, Περιοδεύοντες τὸ Παλάτιον, Circumeuntes Palatium. Et ὁδοὶ περιοδευόμεναι, Viæ quæ circumeuntur, in orbem obeuntur. Exemplum habes in Περίοδος. Budæo etiam Mente perlustro et peragro, e Plut. afferenti, (9, 536.) Περιωδευκὼς ἐν ἐπιτομῇ τὸν περὶ οὐρανίων λόγον, Comprehenso paucis cœlestium tractatu, s. potius Circumscripto, ut postea dicit. || Longis verborum ambitibus utor, h. e. Longis periodis, Dem. Phal. (§. 11.) Γελοῖον γὰρ περιοδεύειν ὥσπερ οὐκ ἐπιστολὴν, ἀλλὰ δίκην γράφοντα. Bud. autem ex Hermog. affert Περιοδεύειν τῷ λόγῳ, pro Uti periodis. || Circumvenio, Circumscribo, i. e. Fallo, Joseph. A. J. Περιώδευσέ με Ἀντίπατρος, Me circumvenit, etiam ἐκύκλωσε. || Pro Ratiocinor affertur ex Epicteto. [" Man. c. 35." Seager. Mss.] || Transitiva etiam signif. Bud. ex Hippiatr. affert, Τοὺς δὲ λεπτοὺς δίχα τῆς ἀφαιμάξεως περιόδευε, Circumage, i. e. Exerce. [" Ad Lucian. 2, 339. Wakef. S. Cr. 28. Coray Theophr. 201. Valck. Diatr. 133." Schæf. Mss.] Περιωδευμένως, Circuitu et circumductione, Per ambages, Plut. (8, 127.) Πολυμερῶς καὶ π. ἐξεμόρφωσε, Multis modis et longo ductu. Περιοδευτὴς, Circuitor, ut Ulpian. loquitur, Circulator, ἀγύρτης. [" Ad Lucian. 1, 261. * Περιοδευτὸς, ad Od. Ξ. 7." Schæf. Mss. * Δυσπεριόδευτος, Schol. Soph. Œd. T. 1340. * Μακροπεριόδευτος, unde * Μακροπεριοδεύτως, Fusius, Longis ambagibus, Apoll. Dysc. de Pron. 261.] Περιοδευτικὸς, Circumire solens, Circumiens, Circularis, Diosc. in Præf. l. 7. Τὸν μὲν περὶ τῶν ἰοβόλων ζώων καὶ θανασίμων φαρμάκων λόγον προτιθέμεθα διελθεῖν εἰς συμπλήρωσιν τοῦ π. τόπου, Ut tota curationis remediorumque ratio ad umbilicum perducatur, Ruell. Ubi quidam pro τόπου legunt τρόπου, et interpr. Circularis ratio. Περιοδεία, SIVE Περιόδευσις, Circuitus, Circuitio, Suid. [Strabo 8. p. 567. * Περιοδεύσιμος τόπος, Gl. Amfragosus, Amfractus, Ambago. * Ἐκπεριοδεύω, Plut. 8, 818. Sext. Emp. 7, 188. Joseph. A. J. 3, 8, 5. B. J. 3, 6, 8. * Προσπεριοδεύω, Strabo 10. p. 748. * Συμπεριοδεύω, 17. p. 1133. 1176. * " Προοδεύω, Euseb. H. E. p. 6. Stroth." Schæf. Mss. " Const. Apost. 7, 33. de Gestis Petri, Coteler. Patr. Apost. 1, 813. Clem. Hom. 2, 18. Symm. Ps. 83, 7." Kall. Mss. * Προόδευσις, Eust. Il. A. p. 38, 45. * Προσοδεύω, Accedo, unde * Προσοδευτὸς et] " Ἀπροσόδευτος, " Qui nullis adiri viis potest, Inaccessus, Diod. S." Συνοδεύω, Itineris socius sum, Una iter facio, Comes sum, Comitor. VV. LL. exp. etiam Concurro. || Luna etiam συνοδεύειν dicitur, quando cum sole coit, s. cum in coitu est, Theon Schol. Arati, Συνοδεύουσα γὰρ, πλησίον τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν ἑσπέραν φαίνεται. [Plut. 8, 319. 404. Anton. 13. * " Συνοδευτὴς, Hesych." Wakef. Mss. * Συνοδευτὸς, unde Ἀσυνόδευτος, Clem. Alex. in Job. 1. p. 59.]

Ὁδόω, Duco, Præeo, ex Æsch. (Pr. 497. 812. Ag. 184.) ut sit i. q. ὁδηγέω. Et Ὁδοῦμαι, Ducor viam, Præitur mihi, Via mihi ostenditur: quo modo ab Herod. usurpatur, [" 4, 139. Τὰ ἀπ' ὑμέων ἡμῖν χρηστῶς ὁδοῦται, ubi quidem ὁδοῦται intelligendum videtur Proficiscuntur, Procedunt, Geruntur; quemadmodum 6, 72. habes εὖ ὡδώθη, sive uno vocab. εὐωδώθη, τὸ πρᾶγμα, Res bene processit, recte successit." Schw. Mss.] Hesych. autem ὁδοῦται exp. καθ' ὁδὸν πορεύεται. [Eurip. Ion. 1050. * Ὀδωτὸς, Œd. C. 495. Dio Chrys. 1. p. 145. Γῆν ὁδωτὴν ἐποίησε. * " Ἐφοδόω, Ionice Ἐποδόω, Brunck. ad Æsch. Pers. 653. Ἐφοδόω, Jacobs. Anth. 11, 83. Ἐποδόω, Lobeck. Aj. p. 346." Schæf. Mss.]

[* Ὁδάζω, i. q. ὁδόω, Schn. Lex. sed ἀμαρτύρως. * Ὁδίζω, unde * Ὅδισμα, Æsch. Pers. 72. " Ad Herod. 628." Schæf. Mss.]

Ὁδάω, SIVE Ὁδέω, Viatico instruo, ἐφοδιάζω. VV. LL. Τὸν ὁδηθέντα, inquit Cam., interpretantur Venundatum: in Eur. Cycl. (12.) ὡς ὁδηθείης μακράν. Et accipi hoc potest, Ut in longinquas regiones abductus venires; nam postea significat verbum plane Venditionem, (98.) εἴτε τις θέλει Βορὰν ὁδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις, Seu quis forte vult Venundare indigentibus nautis cibos. Et mox, (133.) Ὅδησον ἡμῖν σῖτον ᾧ σπανίζομεν: copiam sibi fieri cupit frumenti, cujus penuria laborarent. Hæc Camer. Utrumque verbum agnoscit Hes., quippe ap. quem reperitur, ὁδεῖν, πωλεῖν: et ὅδησον, πώλησον: et ὁδῆσαι, ἀποδόσθαι. Sed Idem ὁδῆσαι exp. etiam πρίασθαι, ὠνήσασθαι: et ὁδηθείης, ληφθείης, πραθείης, adeo ut secundum eum ὁδῆσαι significet et Vendere et Emere. Videtur tamen idem Hes. ὁδῆσαι accipere etiam pro ὁδεῦσαι, Iter facere, Proficisci, Ire; quippe qui ἐξοδῆσαι exponat ἐξοδεῦσαι: a VERBO Ἐξοδάω SIVE Ἐξοδέω, ut id significet Exeo, Excedo, Proficiscor e, sicut ἐξοδεύω. Alias ἐξοδᾶν sequitur signif. præcedentis ὁδᾶν, Vendere. Eur. Cycl. (266.) μὴ τάδ' [τὰ σ']

ἐξοδᾷν ἐγὼ Ξένοισι χρήματ᾽: quibus verbis negat se facultates Cyclopis distraxisse et vendidisse illis hospitibus. Ceterum pro Ὀδῆσαι dicitur ETIAM Οὐδῆσαι, quod Hes. exp. ἀποδόσθαι, πρίασθαι, similiter ut ὀδῆσαι: sed tenui spiritu ap. eum notatur, perinde ut οὐδὸς pro ὁδὸς, itidem tenuatur. Ab eod. sive Ὀδάω sive Ὀδέω EST Ὀδαῖος SIVE Ὀδέος, Vendibilis, vel Emtitius, Qui emi potest; Ad iter conficiendum idoneus, i. q. ἐφόδιος adjective posito. Utraque expositio ap. Hes. habetur: Ὀδαῖον, inquit, πράσιμον, καὶ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον. Et, Ὀδαίων, ὠνίων· ὀδῆσαι γὰρ τὸ ὠνήσασθαι. Et aliquanto post, sc. ordine alphabetico, Ὀδέον, πράσιμον, ἢ καὶ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον. Suspectum tamen haberi potest hoc posterius ὀδέον per ε. Apud Suid. ὀδαῖον tantum invenio, quod exp. ἐφόδιον, Viaticum, Sumtus viæ, etiam Auxilium viæ, Virg. Rursum ap Hes. reperio ὀδαῖος, πράσιμος, ὠνήτης: item, ὀλίγος, ἀτερπὴς, πονηρός: item φορτηγός: ET Ὄδα, φορτία, [leg. Ὄδαια, cf. Od. Θ. 163. Φόρτου τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ᾖσιν ὀδαίων.] de quo et alia ap. eum vide. Hoc tamen postremum ὀδαῖος in ejus Cod. suo loco non est. [Od. Ο. 444. ἐπείγετε δ᾽ ὦνον ὀδαίων, Viaticorum.]

Quod si vero IN Οδὸς tenuetur prima syllaba, significat βαθμὸν, inquit Suid. Idem ὁδὸς exp. οὐδὸς, in h. l. Soph. (Œd. C. 1590.) Ἐπεὶ δ᾽ ἀφῖκτο τὸν καταῤῥάκτην ὁδὸν, i. e. φλιὰν, inquit: de ædibus Plutonis. Similiter Eust. 156. Ὅτι δὲ οὐδὸς παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι γίνεται, δηλοῦσι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων, ὁδὸν δίχα τοῦ υ γράφοντα τὸν οὐδὸν, ἐν τῷ, Ἐπεὶ δ᾽ ἀφῖκτο τὸν καταῤῥάκτην ὁδὸν Χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον. Q. l. habetur p. 322. meæ Ed., ubi et Schol. exp. οὐδόν: annotatque, quem initio χαλκόπουν οὐδὸν Soph. vocavit, eum nunc e scena et theatro submovere, et καταῤῥάκτην propterea nominare, quod illa descensus esse ad inferos crederetur. Veruntamen idem Schol. (ib. 57.) p. 272. ubi habetur, ὃν δ᾽ ἐπιστείβεις τόπον, Χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδὸς, non amplius exponit οὐδὸς, sed in propria signif. accipit, et ex Apollodoro tradit δι᾽ αὐτῆς κατάβασιν εἶναι εἰς ᾅδου: vocari autem χαλκόπουν, quoniam ærifodinæ ibi erant. Contra vero hanc expositionem, sc. οὐδὸς, videntur confirmare verba, quæ ex Oraculo affert, Βοιωτοὶ δ᾽ ἵπποιο ποτιστείχουσι Κολωνὸν, Ἔνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος οὐδός. Itaque ὁδὸς per systolen dictum est PRO Οὐδὸς, ὁ, Limen, Lignum s. Saxum in ima januæ parte qua in ædes intratur. Eust. l. c., Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι, ὡς καὶ οὐδὸς παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι. Od. H. (87.) Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, A limine usque in domus penetralia, (A. 103.) ἐνὶ προθύροις Ὀδυσῆος Οὐδοῦ ἐπ᾽ αὐλείου, Il. Θ. (15.) Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Auratum limen dicit Seneca, Ferreum Lucanus, Marmoreum Horatius. Similiter Od. H. (89.) Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ, Π. (41.) Αὐτὰρ ὅγ᾽ εἴσω ἴεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν, Transibat limen marmoreum, Ovid. Transire limen cautius: N. (63.) Ὣς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο, Δ. (680.) Τὸν δὲ κατ᾽ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια, Accedentem ad limen, Appropinquantem ædibus. Insistere limen dicit Virg. Exire limen, Terent. Est et in prosa hujus vocabuli usus: Plut. (7, 98.) Τὴν γαμουμένην οὐκ ἐῶσιν αὐτὴν ὑπερβῆναι τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, ἀλλ᾽ ὑπεραίρουσιν οἱ προπέμποντες. Metaph. quoque γήραος οὐδὸς dicitur, ut Lucr. Limen lethi; ibi enim limen accipitur pro Aditu s. Introitu, ut et Plin. Limen interni maris, Virg. Limina portarum, Cic. Limen cubiculi, Ostium limenque carceris: quibus in ll. Limen est, quod εἴσοδον Græci dicunt. Il. X. (60.) ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, Od. O. (246.) οὐδ᾽ ἵκετο γήραος οὐδόν: (347.) ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Sic Phocyl. (217.) μέχρι γήραος οὐδῷ, Usque ad senectutis limen, exeuntem senectutem: si ita dici potest ut Ab ineunte ætate. Utuntur et prosæ Scriptt. hac metaph. imitatione Poëtarum: Plato de Rep. 1. Ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας ὃ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῷ φασὶν εἶναι οἱ ποιηταί. Antiphon, Τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοῦ στρατεύεσθαι ὑπὸ τῶν νόμων ἀφειμένους ἰδεῖν ἢν καθ᾽ ὅλην τὴν

A πόλιν ἐπὶ γήρως οὐδῷ διαφθειρομένους. Lucian. Περὶ τὸν οὐδὸν γήρως. Vide ap. Erasm. Limen senectæ. Sed notandum est in hisce ll., ubi γήραος οὐδὸς dicitur, non semper significari τὴν εἴσοδον, cum aliquis sc. τὸ γῆρας quodammodo ὑπεισέρχεται, ut οἱ ὠμογέροντες: sed plerumque capi pro ἔξοδος, ut is qui dicitur esse ἐπὶ γήραος οὐδῷ intelligatur ὑπέργηρως καὶ ἤδη καὶ αὐτὸ τὸ γῆρας ὑπεξιὼν, καὶ πρὸς τῷ θανάτῳ ὤν: nam οὐδὸς subservit non tam intrantibus, quam exeuntibus etiam, Eust. || Οὐδὸς accipitur etiam pro ὁδὸς, Via, Od. P. (196.) Δὸς δέ μοι εἴ ποτέ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστὶ, Σκηρίπτεσθ᾽, ἐπειὴ φάτ᾽ ἀρισφαλέ᾽ ἔμμεναι οὐδὸν, Lubricam esse viam, ubi Eust. annotat οὐδὸς Æolice dictum pro ὁδὸς, inserto υ, ac semel ap. Hom. in ea signif. reperiri: atque hoc οὐδὸς dedisse occasionem derivandi οὐδὸς, quo Limen significatur, ab ὁδὸς, quippe quod sit ὁδὸς ἐς οἶκον. Similiter et Hesychio οὐδὸς est non solum βατὴρ ὁ πρὸ τῆς θύρας, sed et etiam ὁδός. [“ Sic οὐδὸς de Via s. Itinere, reperitur etiam ap. Herod. 2, 7. 3, 126.”
B Schw. Mss.] || At Suid. οὐδὸς exp. non tantum φλιὰ, βατὴρ s. βαθμὸς, τὸ κάτω τῆς θύρας, sed etiam ἔδαφος, Solum, Pavimentum: quod et οὖδος s. οὖδας dicitur. Apud Eund. pro οὐδὸς εἰς λαύρην, quod exp. στενὴ ὁδὸς, reponendum ὁδὸς, ut disces e l. Hom. in Λαύρα c. [“ Jacobs. Anth. 9, 428. 10, 197. ad Lucian. 1, 488. 678. 820. Heyn. Hom. 5, 267. 6, 352. Ruhnk. ad H. in Cer. 88. ad Herod. 201. ad Charit. 237. Ilgen. Hymn. 303. Græv. Lectt. Hes. 544. Via, ad Herod. 106. Musgr. Iph. T. 477. Γήραος οὐδὸς, Jacobs. Anth. 7, 133. 11, 64. ad Lucian. 1, 712. Ἐπὶ γήρως οὐδοῦ, Dionys. H. 3, 1585. Heyn. Hom. 8, 248. 256.” Schæf. Mss.] “ Ὠδῶν, Hesychio οὐδῶν, “ Liminum. Doricum id est, ut μωσῶν pro μουσῶν.” SED ET Οὖδος, τὸ, ET Οὖδας, quibus significatur Solum, Pavimentum, Humus, Terra, ab ὁδὸς eod. modo, quo præcedens, derivata esse dici possunt; quoniam sc. in solo inambulamus et incedimus: nisi malis dicere hæc duo οὐδὸς et οὖδας una cum ὁδὸς ab ἕω originem traxisse, a quo Eust. quoque
C ὁδὸς derivat. Ceterum οὖδος esse nominativum inus. annotat Eust., et ab eo esse dat. οὔδει: sicut vicissim οὖδας in solo nomin. et accus. usitatum est, in reliquis casibus ἄκλιτον. Il. H. (145.) et M. (192.) ὁ δ᾽ ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη, Τ. (92.) ἐπ᾽ οὔδει πίλναται, Apoll. Rh. 2, (827.) οὔδει πέσε, In terram cecidit, h. e. τῇ γῇ, τῷ ἐδάφει. Rursum Il. P. (437.) Οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα, Τ. (61.) ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας, (406.) οὖδας ἵκανεν, Humum s. In terram, Od. N. (395.) Αἵματί τ᾽ ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας. [“ Οὖδος, Heyn. Hom. 8, 704. Οὔδεος, ad Charit. 507. Wakef. Phil. 226. Οὖδας, 691. T. H. ad Plutum p. 260. Brunck. Med. 1195.” Schæf. Mss.] “ Ὤδας, Hesychio οὐδὸς, Limen.” In VV. LL. habetur ETIAM Οὐδὴ, ἡ, itidem pro Pavimentum, Solum, Terra; sed sine Auctore et exemplo. [“ Planud. Ovid. Met. 8, 160.” Boiss. Mss.] In VV. LL. reperio ET Οὐδίζω, Humi allido, Affligo ad terram, Plaut.; sed et hoc sine Auctore ac exemplo. NAM Προσουδίζω, potius dicitur, Plut. Galba, Προσουδί-
D σαντος τὸν Γάλβα εἰκόνα, Galbæ statuam humi prosternente, simpliciter Dejiciente. Itidemque ap. Suid., Ὁ δὲ ἄρας μετέωρον προσουδίζει τε καὶ ἀποκτείνει. Item, Ἐκ τοῦ ἵππου ῥίψας προσουδίζει χαμαὶ, i. e., τῷ ἐδάφει προσκρούει, πρὸς τὸ ἔδαφος ῥιπτεῖ. [“ Οὐδίζω, Brunck. Soph. 3, 451. Προσουδίζω, Markl. Iph. p. 160. Musgr. 1151. Valck. ad Röv. 63. Jacobs. Exerc. 1, 108. ad Herod. 420.” Schæf. Mss. “ Ποτουδίζω, ad Hesych. 1, 1406, 25.” Dahler. Mss.] “ Ἐποτουδίζειν, In terram dejicere, prosternere, simpl. Prosternere. Sed fortasse scr. potius “ ἐπουδίζειν, ex ἐπὶ et οὖδας. Nititur tamen lectio “ illa auctoritate Hesychii: ap quem legitur, ἐποτούδιζε, κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. Sed aliud est Hesychii, “ aliud Editionum Hesychiani Lex. auctoritas. Cum “ illo certe ἐπουδίζειν plane et compositione et signif. convenit Gall. Atterrer: nam A terre, est “ ἐπ᾽ οὖδας.” Ab eod. οὖδας derivatum EST Οὐδαῖος, Humilis, Terrestris, ἐπίγειος, Qui super terram est: πίδαξ οὐδαία, Nonn. (Jo. 43, 24.) Terrestris fons,

E terra scaturiens. At οὐδαῖος Κρονίδης ap. Dionys. ὁ χθόνιος s. καταχθόνιος, pro Plutone: ut οὐδαῖος ibi signif. i. q. COMP. Ὑπουδαῖος, Subterraneus. || Nom. proprium filii Cadmi ap. Schol. Apoll. || Liminaris, VV. LL. in qua signif. fuerit a nomine οὐδὸς, Limen. Sed nullum significationis illius affertur exemplum. [" Wakef. Alc. 445. Jacobs. Anth. 10, 349." Schæf. Mss. * Ἐπουδαῖος, Hesychio ἐπιχθόνιος.] " Κατουδαῖος, Subterraneus: καταγειος, καταχθόνιος. Hesychio κατουδαῖοι sunt non solum καταγειοι, sed etiam νεκροί: quoniam defuncti sub terra habitare credebantur." [" Sic κατουδαῖοι φόβοι ap. Athen. 98. sunt οἱ φόβοι ἀπὸ τῶν κ., Terrores quos incutiunt inferi s. mortui." Schw. Mss. * Ἐπούδειος, Leon. Tar. 65. ap. Anal. 1, 237. olim ἐπ' οὔδεος. * Οὐδήεις, ad Od. E. 334. Schn. Lex. v. Αὐδήεις.

[* Οὐδὼν, Udo, J. Poll. 10, 50.]

ὈΔΥΝΗ, ἡ, Dolor, Il. Λ. (398.) ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή, E. (417.) Ἄλθετο χείρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι, Graves dolores: Δ. (191.) ἐπιθήσει Φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων, de vulnere Menelai loquens. Sic O. (394.) ἕλκεϊ λυγρῷ Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων. Rursum Δ. (117.) de sagitta Menelai corpori infixa, μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων, Fundamentum s. Fulcrum sævorum dolorum, i. e. Causam. Π. (518.) ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ Ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται. Et mox ad Appollinem, τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι, Κοίμισον [Κοίμησον] δ' ὀδύνας: quem exaudiens Apollo, Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας. Sopire et sedare dolorem Lat. quoque dicunt: item Inhibere, Levare. Il. Λ. (268. 272.) Ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο, vulnerati sc.: E. (354.) de Venere a Diomede vulnerata, Ἀχθομένην ὀδύνῃσι, M. (206.) de aquila a dracone icta, Ἀλγήσας ὀδύνῃσι: Od. I. (415.) de Cyclope, cui oculum effoderat Utis, στενάχων καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι. Il. E. (399.) Κῆρ' ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος: de quodam, quem adversarius sagitta βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, Dolorem intulerat, fecerat: contra Cic. dicit Dare alicui dolorem, pro ὀδυνᾷν. Eod. genere loquendi, Od. P. (567.) Οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. Utuntur et prosæ Scriptt.: Xen. Ἑλλ. 5, (4, 58.) Γενομένης δὲ τῆς κνήμης ὑπερόγκου καὶ ὀδυνῶν ἀφορήτων. Plato Symp. de quodam a vipera morso, Πᾶν ἐτόλμα δρᾷν τε καὶ λέγειν ὑπὸ τῆς ὀδύνης, Plut. Coriol. (24.) Στροφάς τε παντοδαπὰς ὑπ' ὀδύνης στρεφόμενον, Præ dolore. Et ap. Theophr. H. Pl. 9, 12. γαστρὸς ὀδύνη, Dolor ventris, Cic. Dolor articulorum, Horat. Dolor lateris, Gazæ Tormina ventris. Et in præcedentibus quidem ll. ὀδύνη de Corporis dolore dicitur: legitur vero et de Animi dolore dictum, i. e. Mœrore. Od. B. (79.) Νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ, Infertis s. Affertis dolorem, aut Afficitis mœrore: T. (117.) Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων Μνησαμένῳ, Δ. (812.) ὀδυνάων Πολλέων αἵ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, A. (242.) Οἴχετ' ἄϊστος ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε Κάλλιπεν. Cic. quoque copulat hæc duo, Meo dolore luctuque. Sic Xen Σ. (1, 15.) Ἀλλ' ἢ ὀδύνη σε εἴληφε; At Plin. dicit, Pedum dolore correptus est. Sed corporis proprie est ὀδύνη, Sensus tristis in corpore motionis, ut Gorr. definit: vel, secundum Cic., Motus asper in corpore, a sensibus alienus. Ubi Gorr. annotat magis proprie dici potuisse Sensus motionis quam Motus: defendi tamen Ciceronem posse, cum et Hippocr. aliquando dolorem sumat pro Dispositione ipsa quæ dolorem facit. Idem Gorr. pluribus ostendit dolorem omnibus sensibus accidere, et partibus sentiendi facultate præditis: causas quoque a quibus excitatur afferens. Ab Eod. hæ species ponuntur, ὀδύνη βαρεῖα, Dolor gravis, qui veluti cujusdam ponderis loco incumbentis sensum invehit: ἐμπεπαρμένη, Infixus, In quo ceu palus videtur infixus: ἡ μετὰ δήξεως, Mordax: λαπαρὴ, Laxus, Mollis, qui sine phlegmone et tensione est: νυγματώδης, Punctorius: ὀξεῖα, Acutus et pungens, cum ceu acu aut terebro perforante, aut palo impacto, pars divelli videtur: ὀστοκόπος, Ossium dolor: σφυγμώδης, s. σφυγματώδης, Pulsatorius, ut in

A arteriis et inflammationibus: τονώδης, Tensivus: de quibus omnibus fusius ipse disserit. Vide et P. Ægin. 2, 4. || Cic. interp. Ærumna, in Stoicis Defin. Ἄχθος, λύπη βαρύνουσα, ὀδύνη, λύπη ἐπίπονος, Angor, est Ægritudo premens: Ærumna, ægritudo laboriosa. [" Ad Charit. 785. Jacobs. Anim. 82. Anth. 11, 291. Conf. c. ὠδὶν, Brunck. ad Gnom. p. 347." Schæf. Mss. * Ὀδυνοποιὸς, Epiphan. 1, 302. * " Ὀδυνοσπὰς, Æschylus Plutarchi ap. Elmsl. ad Eur. Heracl. p. 116." Boiss. Mss.] Ὀδυνήφατος, Dolores pellens, Dolores abolens, et discutiens, Dolorem domans, et quasi perimens, ὀδύνης παυστικὸς, Eust. Il. E. (401.) Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων, Λ. (846.) ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν Χερσὶ διατρίψας ὀδυνήφατον, ἥ οἱ ἀπάσας Ἔσχ' ὀδύνας. [" Jacobs. Anth. 9, 203. Heyn. Hom. 5, 81. 6, 267." Schæf. Mss. * Ὀδυνηφόρος, Cornut. 30. p. 217.]

Ἀνώδυνος, ὁ, ἡ, Doloris expers, Dolorem nullum sentiens. Sic Gal. ἀνώδυνον vocat τὸν μὴ ὀδυνώμενον
B κάμνοντα. || At ἀ. φάρμακον dicitur Medicamentum mediocriter calidum, dolorem deliniens. Proprie autem dicitur Quod ita temperatum est calore, ut calori nostro nativo quamsimillimus sit, vel saltem intra primum ordinem excalfaciat. Tale namque esse oportet, ut demulceat deliniatque quodammodo exasperatas corporis nostri partes, dulcique sensu, quem movet, earum veluti tristitiam molestumque sensum aboleat: itaque proxime ad naturam τοῦ γλυκέος accedit. Sed et tenuium partium esse convenit, nihilque habere astrictionis. Aliud ab eo est τῶν ἀ. genus, quod revera ejusmodi non est, sed dicitur tantum, contrario temperamento præditum: ut quod refrigerando et obstupefaciendo doloris sensum tollat. Dicitur etiam id ἀνώδυνον, sed improprie, Quod affectum sanat, medeturque morbo a quo dolor excitatus est: eo namque sublato, protinus dolorem quoque sedari necesse est. Hæc inter alia Gorr. Sic Gal. Χρήσαιο καρωτικοῖς φαρμάκοις, ἃ καλεῖται ἀ. Alibi quoque ἀνώδυνα vocat τὰ ναρκοῦντα
C τὴν αἴσθησιν, τὰ τὰς ὀδύνας πραΰνοντα. Idem ad Gl. Καλεῖται μὲν οὖν ἀ. φάρμακα τὰ τοιαῦτα, τῷ παύειν τὰς ὀδύνας. Item, Ὑπνοποιὸν γάρ τέ ἐστι καὶ ἀ. Sic ἀ. κολλύρια, Diosc. 4, 69.: ibid., Ἔστι δὲ βέλτιον τοῦ ὀποῦ τὸ χύλισμα καὶ ἀνωδυνώτερον. Et mox, Τὰ δὲ πρόσφατα φύλλα καταπλασθέντα ἀνωδυνώτατα πρὸς πάντα πόνον, Ad omnes dolores mitigandos efficacissima. Cæl. Aurel. Chron. 2, 4. Ea medicamenta quæ Græci vocant ἀ., nos Indoloria dicere poterimus. Alibi autem ἀ. κάμνοντες, ut ante dixi. [Lobeck. Phryn. 712. " Ad Charit. 785." Schæf. Mss.] Ἀνωδύνως, Sine dolore, Plut. Ἀ. καὶ ἀπόνως τεχθῆναι τὸν Κικέρωνα λέγουσι: ubi fortasse aliquis malit ἀνωδίνως: [cf. Cic. 2. Cleom. 10. Hippocr. 205. 384.] Ἀνωδυνία, ἡ, Doloris carentia, Dolor nullus, Cum quis nullum doloris sensum percipit, [Plut. 6, 451. Pind. Π. 3, 9. * " Πολυανώδυνος, Diosc. Notha 468." Boiss. Mss.] " Ἀωδυνεῖν, ἀπονεῖν, ὑγιαίνειν, Hes. ad verbum Non dolere, Doloris esse expertem." In VV. LL. autem perperam SCRIBITUR
D Ἀνόδυνος. [" Ἀνοδύνως, Synes. de Febr. 286." Kall. Mss.] " Βαρυώδυνος, Qui graves dolores patitur s. affert." [" Nonn. Jo. 16, 74. D. 47, 163. * Διώδυνος, Soph. Tr. 790. * Ἐνώδυνος, Molestus, Andr. Cr. 282." Kall. Mss. " Jo. Cantacuz. 1, 7. p. 23. Ἐνόδυνος, Jo. Climac. 148. * Ἐνοδύνως, 161." Boiss. Mss.] Ἐπώδυνος, Dolorem afferens, Dolore afficiens, Dolorem faciens, efficiens, excitans. Bud. annotat a Plut. opponi τῷ ἀνωδύνῳ, quod duo significat, Eum qui dolorem non sentit, et Eum qui dolorem levat. Pro Crucians affert e Gal. [Plut. 6, 435. * Ἐπωδύνως, Hippocr. 979. * Ἐπωδυνία, Alex. Trall. 8. p. 444.] Ἐριώδυνος, Μεγαλώδυνος, Hes. Dubium autem est accipiatne pro Eo qui magno dolore cruciatur, an Eo qui magnos dolores facit. Κατώδυνος, Qui dolore afficitur, Quem cruciat dolor, Cujus animo infixus hæret dolor, 1 Reg. (1, 10) Αὐτὴ κατώδυνος ψυχῇ, Animo dolens, s. Ab animo, ut Plaut. loquitur: et Judic. 18, (25.) Κατώδυνοι ψυχὴν αὐτῶν. [Scribitur et Κατόδυνος, vide Schleusner.

Lex. V. T. " Κατωδύνως, Jo. Climac. 150. Planud. in Carm. Polit. Mss." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 712.] Νώδυνος, Dolore vacans, Nullum dolorem sentiens, i. q. ἀνώδυνος in prima signif. : oppositum præcedenti κατώδυνος. || Dolorem levans, domans, sedans, ut et ἀνώδυνος, Soph. Phil. (44.) Ἦ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που, ubi Schol. exp. παυσώδυνον. Hom. dicit ὀδυνήφατον ῥίζαν. Νωδυνία, ἡ, i. q. ἀνωδυνία, Nullius doloris sensus, ἀπονία, ἡ τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις, ut Epicurus in Ἀηδονία loquitur. Uno verbo reddere possumus Indolentia : Cic. Qui rem expectandam vel voluptate vel indolentia metiuntur. Pro quo Indolentia alicubi dicit Nihil dolere, alicubi Vacuitas doloris. Theocr. (17, 63.) καδδ' ἄρα πάντων Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν, Indolentia perfudit membra cuncta, i. e. Omnium membrorum dolores levavit, Omnia membra dolore levavit. Ovid. dicit, requie lenire dolorem. [* Πανώδυνος, Appian. B. C. 5. p. 710.] Παυσώδυνος, Qui dolorem sedat, ὁ παύων τὰς ὀδύνας, ut Hom. loquitur. Habes in Νώδυνος. Περιώδυνος, Qui circumcirca dolet, Cujus totum corpus dolor cruciat, Qui vehementer dolet: Περιώδυνος, inquit Bud., ut περιαλγὴς, et περιασθενής. Demosth. (1260.) pro Eo qui toto corpore vexatur et dolet, ut contusus verberibus. At τὸ π. substantive. Dolor qui aliquem vehementer cruciat. E Plat. de LL. Περιωδύνῳ ἀφύκτῳ προσπεσὼν, Qui in dolorem inevitabilem incidit. [" Brunck. Aj. 982. Lobeck. p. 378. ad Charit. 785. Porson. Med. 30." Schæf. Mss. * Περιωδύνως, Hesych. 756. Phav. 596. Περιοδύνως, Schol. Aristoph. Θ. 491.] A Περιώδυνος EST Περιωδυνία, ἡ, Circumfusus dolor s. Gravis et vehemens dolor, simpliciter Dolor, Plato de LL. 5. Ὅλην περιχάρειαν ἀποκρυπτόμενον καὶ περιωδυνίαν, εὐσχημονεῖν πειρᾶσθαι. Aliud ex Eod. exemplum adducam infra in Ὀδυνάομαι. Diosc. 2, 54. de ovo, Ἡ λέκιθος αὐτοῦ χρησίμη πρὸς ὀφθαλμίας. Unde Plin. 29, 3. Lutea ovorum dolores oculorum mitigant. Eod. l. c. 121. de herba sesami, Καθεψηθεῖσα ἐν οἴνῳ φλεγμοναῖς ὀφθαλμῶν καὶ περιωδυνίαις ἁρμόζει : de qua Plin. 22, 25. Oculis imponitur decocta in vino. Et 3, 25. περὶ τοῦ πηγάνου loquens, Τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς περιωδυνίας σὺν ἀλφίτῳ καταπλασθὲν πραΰνει. Marcellus alicubi vertit Gravis dolor, alicubi Gravissimus dolor; nam revera περὶ significationem intendit. Idem Diosc. in Præfat. l. 7. Περιωδυνιῶν καὶ ἀλγηδόνων καὶ πλείστων ἄλλων κακῶν ἀπαλλάσσεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, Cruciatibus, Ruell. Ubi tamen perperam SCRIBITUR Περιοδυνῶν pro περιωδυνιῶν. " Περωδυνία pro περιωδυνία habent Mss. etiam Plat. Codd., sed perperam." [Περιοδυνία, Chrys. Hom. 11. T. 5. p. 56." Seager. Mss.] Πολυώδυνος, Quem multi dolores exercent et premunt, Ærumnosus, etiam Multos dolores inferens, Multorum dolorum auctor et causa, [" Valck. Phœn. p. 52. Toup. Emendd. 1, 244. Jacobs. Spec. p. 69. Anim. 320. ad Charit. 786." Schæf. Mss. * " Πολυωδυνία, Eurip. Epist. 4." Boiss. Mss. Suid. 3, 146. * Ὑπερώδυνος, unde] " Ὑπερωδυνία, Dolor vehementissimus, vehemens supra quam dici possit. In VV. LL. male redditur Calamitas; afferturque et Gr. expositio λύπη, quæ vim illius vocab. non assequitur." [Perperam Ὑπεροδυνία ap. Suid. v. Ἀκληρούντων.]

Ὀδυνηρὸς, Dolorem afferens, Dolore afficiens s. crucians, Dolorem faciens s. efficiens, λυπηρὸς, ἐπίπονος, ut Hes. exp.: Aristot. Rhet. 2. Ὅσα τε γὰρ λυπηρῶν καὶ ὁ. φθαρτικὰ, πάντα ἐλεεινά. Et mox, Ἔστι δὲ ὀδυνηρὰ μὲν καὶ φθαρτικὰ, θάνατοι καὶ αἰκίαι καὶ σωμάτων κακώσεις καὶ γῆρας καὶ νόσοι καὶ τροφῆς ἔνδεια. Et ὁ. βίος, Aristoph. Vita acerba, ærumnosa: [cf. Πλ. 526.] Apud Greg. Naz. in sacrum Pascha, Γλυκεῖς οἱ ἧλοι, καὶ εἰ λίαν ὁ., Dulces clavi, etsi nimis gravi dolore crucient. Ὀδυνηρῶς, Dolenter, Moleste, Joseph. [Lucian. 2, 323. " Ad Charit. 352." Schæf. Mss. * Ὀδυνώδης, Hippocr. 684, 47.]

Ὀδυνάω, Dolore afficio, Dolorem affero, facio, λυπέω, Gal. Ὥστε τά γε συντείνοντα σφοδρῶς καὶ διὰ τοῦτο ὀδυνῶντα, πλεῖον ἀδικεῖ τοῖς ἀλγήμασιν ἢ ὠφελεῖ. Pass. Ὀδυνάομαι, Dolore crucior, premor, Doleo, Plato de Rep. 9. Οὐκοῦν καὶ τῶν περιωδυνίᾳ τινὶ ἐχο-

A μένων ἀκούεις λεγόντων ὡς οὐδὲν ἥδιον τοῦ παύσασθαι ὀδυνώμενον; Et ex Aristoph. (Ἀ. 3.) Ἃ δ' ὠδυνήθην, Quæ mihi dolorem attulerunt: [9. B. 650. Πλ. 722. Æsch. Ch. 372. " Valck. Hipp. p. 189. ad Charit. 237." Schæf. Mss. * Ὀδύνημα, Hippocr. 401, 49. 654, 10.] AT Ὀδύνω et ὀδύνομαι, quod in VV. LL. i. esse dicitur q. ὀδυνῶ et ὀδυνῶμαι, Dolore afficio et Doleo: mihi suspectum est, ac scr. puto ὠδίνω. [" Apud Epict. Diss. 4, 1, 112. habes μή τι ὀδυνήσῃ σε sive ὀδύνῃ σε, Ne quid te doleat; ubi vide quæ annotavit Schw., et cf. Ejusdem Ind. Gr. Epict." Schw. Mss. * Ἀντοδυνάω, Schol. Theocr. 3, 13. * Ἐξοδυνάω, Eur. Cycl. 656. * Ἐπωδύνω, Plutarchus Stobæi Serm. 93. p. 515. Ὀρθοῦσι καὶ μᾶλλον ἐπωδύνουσι μέριμναι.] Κατοδυνάω, Dolore conficio. Unde κατοδυνάομαι, Dolore conficior et crucior. [Ezech. 9, 4. Scribitur et Κατωδυνάω, Exod. 1, 14.] Περιοδυνάω, Dolore omni e parte crucio, Vehementem s. Gravem dolorem facio, Diosc. 3, 26. de absinthio, Ἀφεψόμενόν τε σὺν γλυκεῖ, κατάπλασμα
B ὀφθαλμῶν περιοδυνώντων ἐστί. Et Περιοδυνάομαι, Dolore omni e parte premor, Graviter doleo, simpliciter Doleo, Diosc. in Præf. l. 7. Τῶν κανθαρίδας εἰληφότων, μήπω δὲ περιοδυνωμένων ἢ δυσουρούντων, Sed nondum excruciantur et urinæ difficultate laborant. [Gal. 2, 188. Bas. * Περιοδυνέω, 5, 481. Vide Schn. Lex. Suppl.] Scribitur alicubi ET Περιωδυνάω, [" ad Charit. 785." Schæf. Mss. Hippocr. Aphor. 7. p. 1260. * Περιωδυνέω, Idem p. 56, 7. 11. 462, 23. * " Περιοδύνω, Hippocr. 1145." Wakef. Mss. Alex. Trall. 3. p. 175. * " Προσοδυνάω, Andr. Cr. 313." Kall. Mss. * Συνοδυνάομαι, Una dolore afficior, LXX. Sirac. 30, 10. * Ὑπεροδυνέω, s. * Ὑπερωδυνέω, Hippocr. Epidem. 6. T. 1. p. 804. Lind., Sect. 7. p. 268. Foës. Vide Schn. Lex. Suppl.]

ὨΔΙΝ, SIVE Ὠδὶς, ῖνος, ἡ, Dolor parturientis, Il. Λ. (271.) πικραὶ ὠδῖνες, quod vide in Ὠδίνω. Plut. Alexandro, Τῆς Δαρείου γυναικὸς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσι, Lycurgo, Μετὰ ῥώμης τοὺς τόκους ὑπομένουσαι, καλῶς ἅμα καὶ ῥᾳδίως ἀγωνίζοιντο πρὸς τὰς ὠδῖνας. In
C Eodem, Εἰσέπεμψε παρέδρους ταῖς ὠδῖσιν αὐτῆς καὶ φύλακας. Idem Symp. 3. Μαλθακωτέρας παρέχουσα τὰς ὠδῖνας. Aliud exemplum ex Eod. habes in Λοχεία. Sic Plato Theæt. (6.) Διδοῦσαί γε αἱ μαῖαι φαρμάκια καὶ ἐπᾴδουσαι, δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας καὶ μαλθακωτέρας, ὧν ἂν βούλωνται ποιεῖν, Lenire partus dolores. Sic Callim. (Del. 61.) Τειρομένην ὠδῖσι. || Metaph. autem Plato in quadam Epist. dicit, Ποῖόν τι τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἐρώτημα, ὃ πάντων αἴτιόν ἐστι, μᾶλλον δὲ ἡ περὶ τούτου ὠδὶς ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένη: quas autem ὠδῖνας intelligat, vide in Μαιωτικός. Sed et ab aliis pro ὀδύνη usurpatur, i. e. Dolor, s. potius Dolor qualis parturientium est, i. e. vehementissimus: Act. 2, (24.) Τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, Dolores mortis. Deut. 2, (25.) Ταραχθήσονται καὶ ὠδῖνας ἕξουσιν ἀπὸ προσώπου σου, Terrebuntur, et conspectu tuo ita indolescent ut femina parturiens. Ceterum ὠδὶν ab ὀδύνη derivari testatur Eust. [" Thom. M. 794. ad Charit. 785. Markl. Iph. p. 364. Musgr. Iph. T. 1101. Wakef. Ion. 464. Herc. F. 863. 1042. S.
D Cr. 1, 36. 2, 113. 4, 66. 5, 40. 103. Jacobs. Anim. 105. Anth. 6, 120. 415. 9, 10. Nicias 3. Leon. Alex. 16. Philipp. 71. Valck. Phœn. p. 14. Ilgen. Hymn. 221. ad Callim. 1, 169. Valck. 294. Toup. Opusc. 2, 269. Vehementissimus dolor, Bibl. Crit. 3, 2. p. 100. Conf. c. ὀδύνη, Porson. Hec. p. 49. Ed. 2. Ὠδῖνες, Carmen, Jacobs. Anth. 7, 347. Pulli, 8, 59." Schæf. Mss.] Ὠδινολύων, Partus dolores solvens s. levans, Plin. 32, 2. de echeneide pisce, E Græcis alii lubricos partus atque procidentes contineri ad maturitatem, alligato eo prodiderunt; alii sale asservatum adalligatumque gravidis partus solvere: ob id alio nomine Odinolyontem [al. Odinolyentem, Harduin. * Odinolyten] appellari. In VV. LL. perperam SCRIBITUR Ὀδυνολύων.

Ἀνώδινος, ἡ, Quæ partus dolores non sentit, sine dolore parit, generaliter Doloris expers, Dolorem non sentiens. || Res autem aliqua ἀ. dicitur, Quæ nullo cum dolore conjuncta est, Nullum dolorem faciens, afferens, Soph. Aj. (555.) Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ'

ἀνώδινον κακόν: quod Eur. (Med. 48.) dicit, νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Sed melior ea scriptura est, quæ ἀνώδυνον habet. || E Diosc. 1. ἀ. τροχίσκοι, Pastilli qui sensum doloris auferunt. Pro quo malim ἀνώδυνοι: quæ autem ἀνώδυνα nominantur φάρμακα, supra dictum fuit. " Ἀνώδινα, Innocue, VV. " LL. Sonat tamen potius Sine dolore, et quidem " peculiariter in partu." Ἀνωδινία, ἡ, Doloris vacuitas, Nullus dolor. E Diosc. 4. Ἀνωδινίαν ποιεῖ, Finit dolorem, Levamentum doloris affert; sed malim ἀνωδυνίαν. " Βαρυώδινος, Qui graves in partu " dolores patitur aut facit, ap. Nonn. (Jo. 203, 7.) " Ὤρην γὰρ τρομέει βαρυώδινον. Ubi malim scribere " βαρυώδυνον per υ: quia τὸ ι in ὠδὶν produci solet." [* " Δυσώδινος, Jacobs. Anth. 7, 60. 9, 290. Epigr. adesp. 114." Schæf. Mss.] " Εὐώδιν, ινος, ἡ, Partu " felix. Apud Nonn. εὐώδινος θαλάσσης pro Fœcundi " maris:" [D. p. 609. * " Εὐῶδις, Jo. Geom. Hymn. 2, 48. * Ἀπευώδιν, Nonn. D. 16, 152. (Ἀθήνη.)" Kall. Mss.] " Λειπώδινος, Suida teste gen. est " e nom. λειπώδιν. Videtur signif. Quem dolores re- " liquere, Doloribus exemtus, et quidem partus do- " loribus."

Ὠδινηρῶς, Summo cum dolore in parturiendo, Aristot. Ὠ. τίκτει, Parit summo cum dolore. [Schneidero videtur corruptum ex ὀδυνηρῶς.]

Ὠδίνω, A partu doleo, Partus doloribus crucior, Parturio, ἐπὶ τόκῳ ἀλγῶ, Il. Λ. (269.) Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, Δριμὺ, τό, τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι· Ὡς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο. Et metaph. ap. Plut. (8, 319.) Ὤιμην αὐτοῦ τὴν οἰκίαν ὠδίνειν ὥσπερ κύουσαν. Accipitur etiam pro Vehementi dolore crucior, instar parturientis, ὑπερβολικῶς λυποῦμαι, Od. Ι. (415.) de Cyclope, cui oculum eruerat Ulysses, στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι, ubi nota etiam dat. ὀδύνῃσι, Philo V. M. 1. Ὤδινεν ἐν ἑαυτῷ, Intimis doloribus angebatur. Itidem Soph. Aj. (794.) Καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῄς: i. e. ὀδυνᾶσθαι, ἀλγεῖν: metaph. sumta a mulieribus parturientibus: χαλεπώτατον γὰρ τῶν γυναικείων πόνων ἡ ὠδίς. Itidem et Eur. Hipp. (258.) Τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν Ψυχὰν, χαλεπὸν βάρος. Et Greg. Τῶν κατ' αὐτὸν ὠδινόντων τε καὶ ταρασσομένων. Sed et res alicujus ὠδίνειν dicuntur cum Male habent s. laborant. Greg. Naz. Stel. 2. Ἐγχειρεῖν ἀπερισκέπτως τοῖς ἐγνωσμένοις, ἔτι τῶν Ῥωμαϊκῶν ὠδινόντων αὐτῷ καὶ κακῶς διακειμένων, Nondum pacatis rebus domi bellum Persicum suscepisse, Bud. || Interdum casum adjunctum habet, et signif. Parturio, Pario; e consequenti; vel etiam Cum dolore enitor. Eur. Iph. Aul. (1234.) πρὶν ὠδίνουσ' ἐμὲ Νῦν δευτέραν ὠδῖνα τήνδε λαμβάνει. Et metaph. ad Gal. 4, (19.) Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, Quos iterum parturio. Itidem ap. Plat. Theæt. Ὠδίνεις γὰρ διὰ τὸ μὴ κενὸς, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι. Chrys. Ἐπὶ τῆς εὐνῆς, ἧς ἡμᾶς ὤδικεν, Peperit. Idem, Ἀθρόως, ἣν πάλαι ὤδικεν ἐπιθυμίαν, ἀπέτεκε. Apud Suid. Ὠδίνων τὴν καθ' ἡμᾶς λοιδορίαν, ἄθρουν ἐξέχεας. Greg. Naz. Stel. Ὃν ὤδινε πόῤῥωθεν ἐν ἑαυτῷ βασιλίσκον τῆς ἀσεβείας, ἀναῤῥήξας ἀθρόως ἐπειδὴ καιρὸν ἔλαβε. Rursum ap. Suid. Οἱ πολῖται ὤδινον κατ' αὐτοῦ φθόνον γενναῖον. Synes. autem cum infin. junxit pro Gestio, Glisco, ut Bud. interpr. Ἐνόντας μοί τινας τῇ ψυχῇ λόγους καταχέαι μὲν ὠδίνω τῆς ἐπιστολῆς, οὐ μὴν τοῦτο ποιήσω: ut metaph. sit a parturientibus, quæ magno desiderio enitendi fœtus tenentur, et dolore quo premuntur se eximendi. [Heliod. 81. Ὠδίνω καὶ αὐτὸς πρός τινα ἐξειπεῖν.] Pass. Ὠδίνομαι, Parturior, Parior, Greg. Ἐξ ὧν πολλὰ καὶ δεινὰ, τὰ μὲν συνέβαινεν ἤδη, τὰ δὲ ὠδίνετο, Parturiebantur factiones et dissidia, Bud. [" Ad Charit. 730. 785. Wakef. Trach. 325. S. Cr. 5, 103. Jacobs. Anth. 6, 121. 8, 71. 10, 316. 322. 11, 35. 212. ad Paus. 373. Brunck. Soph. 3, 464. Ilgen. Hymn. 205. ad Herod. 593. Bergler. Alciphr. 114. 190. Ὠ., τί —, Lobeck. Aj. p. 338." Schæf. Mss. Heliod. 220. Κόρης ὠδινούσης εἰς τὴν βοήθειαν. " Ὠδείνω, Manetho 1, 49." Kall. Mss. * Ἀνωδίνω, unde Ἀνωδίνεσκε, Nonn. D. 41, 167. * " Ἀντωδίνω, Andr. Cr. 146." Kall. Mss. * Ἐπωδίνω, Hom. Hymn. in Apoll. 45. al. ἐπ' ὠδίνουσα. * Συνωδίνω, Eur. Hel. 732. * Ὠδινάω, fut. ὠδινήσω, LXX. Interpr. * Ὠδίνημα, Eust. Erot. 357. * Ὠδίνησις, Philo J. 1, 164. sed hodie legitur ὠδίς.]

ὈΔΥΡΟΜΑΙ, Lamentor, Ploro, Gemo, Il. Σ. (32.) ὀδύρετο δάκρυα λείβων, Od. Ξ. (129.) Καὶ οἱ ὀδυρομένῳ βλεφάρων ἀπὸ δάκρυα πίπτει, Κ. (454.) Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, Λ. (213.) Π. (195.) ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω, Il. Ι. (608.) Ω. (128.) Od. Δ. (100.) ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, Κ. (485.) οἵ με [μεν] φθινύθουσι φίλον κῆρ' Ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, de sociis Ulyssis, qui reditum cum lacrymis urgebant. Sed et de ipso Ulysse, Θ. (33.) Ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς, Δ. (800.) Εἵπως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν Παύσειε κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος. Et cum infin. Il. Β. (290.) Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι, Comploratione desiderant domum redire: q. l. explicari potest hic Od. Ε. (153.) κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ, Reditum cum lacrymis desideranti s. petenti. Alias ὀδύρομαι cum accus. significat Deploro, Defleo; s. itidem Lamentor, Plaut. Matrem lamentari mortuam. Il. Ω. (714.) Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων, Β. (315.) Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα, Od. Α. (55.) Οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενον στεναχίζω Οἶον. Sic et Dem. pro Cor. Ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος νῦν πάθη, καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά. Isocr. Paneg. Εἰ δυστυχίαν ἀνδρῶν ἐν τοιούτοις καιροῖς ὀδυροίμην. At Dionys. H. addidit et gen. rei accusativo personæ, l. 8. Ἄνδρα τῆς τύχης ὠδύροντο, Deplorabant ob infelicem sortem, Deplorabant viri fortunam. Hom. vero ὀδύρομαί τινος dicit pro Ploro et lamentor alicujus causa, nam subauditur ἕνεκα, i. e. Ploro, dolens alicujus vicem, Gemo, deplorans etc. Od. Ξ. (40.) ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Ἧμαι, Δ. (819.) Τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤπερ ἐκείνου, Φ. (250.) Οὔτι γάμον τοσοῦτον ὀδύρομαι. At Ξ. (142.) huic genitivo addidit et infin. Οὐδέ τι τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, Horum videndorum causa ploro. Idem Hom. dicit etiam ὀδύρεσθαι κατὰ θυμὸν, Θ. (577.) κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ, Il. Ω. (549.) ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμὸν, de iis qui lacrymas quidem non fundunt, intimo tamen pectore ingemiscunt. Fut. est ὀδυροῦμαι, quo Dem. utitur (574.) Τὰ παιδία ἔχων ὀδυρεῖται, καὶ πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινοὺς ἐρεῖ, δακρύων: mox dicit, Τὰ παιδία παραστησάμενος κλαίειν καὶ δακρύειν. || Ὀδύρομαι junctum dativo sunt, qui exp. Plorans et lamentans expono, Cum lacrymis et lamentis narro, Od. Δ. (740.) Εἰ δή που τινὰ κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῦθον ὑφήνας Ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται. [" Jacobs. Anth. 7, 150. Porson. Hec. p. xxvi. Ed. 2. Brunck. ad Æsch. Pers. 581. ad Anacr. p. 112. Lucian. 1, 539. Cum gen., Heyn. Hom. 8, 325.: Porson. ad Hec. 734.: 'Ὀδύρῃ Aldus et omnes Mss. quod cum metro repugnaret, sensus jactura in ὀδυνῇ mutavit King. Debebat saltem ὀδυνᾷ. Sed recte Musgr. δύρῃ, advocato Hesychio, δύρεσθαι, ὀδύρεσθαι. Hesychium frustra erroris insimulat Taylor. Lect. Lys. c. 9. Eadem opera accusare Etymologum debebat p. 192, 43. 291, 23. Nec magis mirum utrumque δύρεσθαι et ὀδύρεσθαι Atticis in usu fuisse, quam utrumque κέλλειν et ὀκέλλειν. Æsch. Pr. 271. Καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη. Male ibi elisionis, qualem nesciunt Attici, signum apponunt Editiones. Apud Eund. in Pers. 584. metrum flagitat, Δυρόμενοι γέροντες. In Nostri Med. 159. 'δυρομένα edidit Brunck., quasi ο ab ου elidi posset. Initium est versus Eur. Andr. 397. Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι; cui simillimus alter e Neophronis Medea ap. Stobæum Grotii p. 107. Καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι; Quidni, inquies? Quoniam Tragici nunquam ita senarium disponunt, ut pedes tertius et quartus unam vocem efficiant. Leg. igitur cum in Eur., tum in Neophrone, δύρομαι.'" Schæf. Mss.] " Δύρεσθαι, Hesychio et Etym.. ὀδύρεσθαι, κλαίειν, " θρηνεῖν, Lamentari, Flere, Plorare." [" Brunck. ad Æsch. Pers. 581. ad Eur. Hec. 730. Musgr. 740. ad Med. 158. Kuster. Bibl. Chois. 100. Jacobs. Anth. 10, 196. * Ὀδυρέσκομαι, Wessel. Diss. Herod.

p. 144." Schæf. Mss.] Ὄδυρμα, τὸ, Lamentum, Soph. Tr. (50.) πανδάκρυτ' ὀδύρματα: [938.] Utitur et Eur. [Tro. 1227. Hec. 297. Phœn. 1737. Æsch. Ch. 506.] Ὀδυρμὸς, Lamentatio, Ploratus, Fletus, κλαυθμὸς, Hes. [Æsch. Pr. 33. Eur. Hec. 156. Phœn. 1078. 1519. Med. 112. Lucian. 1, 623. " Musgr. ad Hec. 297. Θρήνων ὀδυρμοὶ, Tro. 605." Schæf. Mss. * Ὀδύρτης, Adamant. Phys. 2, 16. p. 396.] Ὀδυρτικὸς, Qui frequenter lamentari et plorare solet, Proclivis ad lamenta et lacrymas, Querulus, Aristot. Rhet. 2. loquens de senibus ad misericordiam propensis, quoniam omnia ἐγγὺς εἶναι αὐτοῖς παθεῖν existimant, Ὅθεν ὀ. εἰσὶ, καὶ οὐκ εὐτράπελοι, οὐδὲ φιλογέλοιοι. Et τὸ ὀ., Proclivitas ad lamenta et lacrymas, Aristot. ibid., Ἐναντίον γὰρ τὸ ὀ. τῷ φιλογέλωτι. || Flebilis, Lacrymosus, Lamentabilis: Cic. Lamentabilis gemitus, Lamentabili voce deplorare. Plut. (9, 9.) Ἀπορούμενοι δὲ πολλάκις ἀναφθέγγονταί τι λιμῶδες καὶ ὀ. Ὀδυρτικῶς, More eorum qui ad lamenta et lacrymas proclives sunt, Querule, Dem. Phal. Ἐμπαθῶς ἂν εἰρηκὼς εἴη καὶ ὀ. Et compar. ap. Arist. Polit. 8. (p. 455.) Πρὸς μὲν ἐνίας (ἁρμονίας οἱ ἀκούοντες διατίθενται) ὀδυρτικωτέρως, καὶ * συνεστηκότως μᾶλλον, οἷον πρὸς τὴν μιξολυδιστὶ καλουμένην, πρὸς δὲ τὰς, * μαλακωτέρως τὴν διάνοιαν, οἷον πρὸς τὰς ἀνειμένας. [* Ὀδυρτὸς, Lugubris, Plut. 7, 946. " Aristoph. Ἀ. 1226. Λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτή, Suidæ θρῆνον ἐμποιοῦσα καὶ ὀδυρμόν.] Πανόδυρτος, ὁ, ἡ, Omnino flebilis, Plane lamentabilis, ut πανδάκρυτος, 3 Macc. πανόδυρτος βοή, Vox prorsus lamentabilis: Cic. Lamentabili voce deplorare. Apud Eund. Flebiles voces refert, Flebiles gemitus. Pro Omnino lugendus affertur ex Epigr. At Sophocli (El. 1077.) πανόδυρτος ἀηδὼν, Luscinia omnino flebili voce canens, lamentabili gemitu cantans. [Æsch. Pers. 945. * Φιλόδυρτος, Suppl. 71.]

Ἀνοδύρομαι, Sublata voce lamentor, Vehementer lamentor et ingemisco; nam præpos. significationem simplicis intendit. Apud Suid. Ὁ δὲ ἀνωδύρετο τὴν συμφορὰν, ἐπιδακρύων τῷ πάθει, ubi Suid. simpliciter exp. ἐθρήνει, ἔκλαιε. [Plut. 6, 469. * Ἀνόδυρτος, Lamentabilis, Poëta ap. M. Anton. 7, 51. ubi v. Gat. * Ἀντοδύρομαι, Eust. 6. p. 217.] Ἀποδύρομαι, Lamentor, Lamenta effundo, Graviter conqueror; significantius est enim quam simplex ὀδύρομαι: unde quidam vertunt Delamentor: Ovid. natam delamentatur adeptam. Ponitur aliquando sine casu, aliquando cum accus.: ut et simplex ὀδύρομαι. Lucian. (1, 122.) Ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρός με, Deflebas, s. Lamentans referebas mihi, Mihi cum lacrymis exponebas. [Plut. 6, 197. 8, 12. Alex. 10. * Ἀποδυρμὸς, Gl. Deploratio. * Συναποδύρομαι, Joseph. c. Apion. 2, 26. * " Διοδύρομαι, Reisk. ad Dem. 1248, 19." Seager. Mss.] Ἐποδύρομαι, Fleo super, Defleo, Deploro, Delamentor, [" Huschk. Anal. 57." Schæf. Mss.] Καποδύρομαι, Defleo, Deploro, Delamentor. Et pass. καποδυρθεὶς, Defletus. VV. LL. [" Wakef. S. Cr. 3, 66. Xen. Eph. 89. Diod. S. 2, 408." Schæf. Mss. * Παροδύρομαι, Dio Cass. 42. p. 223. * " Προοδύρομαι, Schol. Eur. Med. 1016." Kall. Mss. * Προσοδύρομαι, LXX. Sap. 19, 3. * Συνοδύρομαι, Una lamentor, Plato Menex. 2. p. 247. Plut. 6, 205.]

" ὈΔΥΣΣΩ, Irascor, Succenseo: verbum in ceteris " temporibus inusitatum, usitatissimum in aor. 1 " med. ap. Poëtas. Hesiod. Θ. (617.) πατὴρ ὠδύσσατο " θυμῷ Βριάρεῳ. Sic Od. T. (275.) ὀδύσαντο γὰρ " αὐτῷ Ζεύς τε καὶ ἠέλιος: Α. (62.) τί νύ οἱ τόσον " ὠδύσατο Ζεύς; Sunt qui thema faciant ὀδύζομαι: " ego secutus sum Eust." [Possit quoque ὀδύω pro radice assumi, unde etiam ὀδύνη, et ὀδύρομαι. " Heyn. Hom. 5, 420. Valck. Phœn. p. 243. De constr., Jacobs. Anth. 9, 274." Schæf. Mss. Od. E. 423. Οἶδα γὰρ, ὥς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.] " Ὠδυσίη, " et Ὤδυσις, Hesychio ὀργὴ, μέμψις, Ira, Indignatio, " Increpatio: παρὰ τὸ ὀδύσασθαι, q. e. ὀργίζεσθαι, " ἄχθεσθαι, μέμφεσθαι. Sunt et qui ὠδύζεσθαι " per ω scribant pro ὀδύζεσθαι." [Lobeck. Phryn. 701.]

A ὈΖΟΣ, ὁ, Nodus arboris, et ipse etiam Ramus inde exoriens, ut nonnullis placet. Pro Ejusmodi nodo accipi potest ap. Theophr. H. Pl. 5, 3. ubi tradit quid σπεῖρα sit: cum quibus cf. quæ Plin. habet 16, 39. itidem in definitione spiræ, ubi et ipse vocabulo Nodus utitur. Loquuntur autem de materia quæ operi seligitur: in qua et οὐλότης et περίφυσις quædam. Sed et tunc ὄζον reddi posse Ramum, patebit ex iis quæ in Ἄοζος ac Ὀζώδης proferam. Verum plerumque Ὄζοι dicuntur s. Rami, s. Brachia, utroque vocabulo Plin. appellat, in quæ truncus arboris dividitur: e quibus, qui pullulant ramusculi, κλάδοι vocantur. Theophr. H. Pl. 1, 2. de partibus arborum et ceterarum plantarum loquens, Ἀκρέμονας δὲ λέγω τοὺς ἀπὸ τούτου (καυλοῦ et στελέχους) σχιζομένους, οὓς ἔνιοι καλοῦσιν ὄζους· κλάδον δὲ, τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τούτων. Similiter et ap. Hes. Ὄζος ὁ ἀπὸ τοῦ στελέχους σχιζόμενος ἀκρέμων. Aristot. Ἔστι γὰρ ἀρχή τις ὁ ὄζος τοῦ κλάδου, ἅμα δὲ καὶ μέσον. Est vero et quædam τῶν ὄζων differentia, quam Theophr. H.
B Pl. 1, 13. his verbis tradit, Εἰσὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν τυφλοὶ, οἱ δὲ γόνιμοι· λέγω δὲ τυφλοὺς, ἀφ' ὧν μηδεὶς βλαστός· οὗτοι δὲ καὶ φύσει καὶ πηρώσει γίνονται. Unde Plin. 16, 30. Ramorum aliqui cæci, qui non germinant: quod natura fit, si non evaluere: aut pœna, cum deputatos cicatrix hebetavit. Theophr. ibid. Γίνονται δὲ μᾶλλον ἐν τοῖς παχέσι τῶν ἀκρεμόνων, ἐνίων δὲ καὶ ἐν τοῖς στελέχεσιν· ὅλως δὲ καὶ τοῦ στελέχους καὶ τοῦ κλάδου, καθ' ὃ ἂν ἐπικόψῃ ἢ ἐπιτέμῃ τις, ὄζος γίνεται. Ubi observa quod dicit, non solum ἐν στελέχει, sed et ἐν ἀκρέμοσι et κλάδοις ὄζους fieri: ubi sc. σχίζονται, et quasi in furcas finduntur: quo genere loquendi uti Plinium videbis in Δίοζος. Et paulo ante, Τῆς μὲν ἐλάτης ὀρθοὶ καὶ οἱ ὄζοι καὶ οἱ κλάδοι: Plin. l. c. Abieti quidem subrecta divisura, ramique in cœlum tendentes, non in latera proni. Et paulo ante, Εἰσὶ δὲ τῶν μὲν ἄτακτοι καὶ ὡς ἔτυχεν οἱ ὄζοι· τῶν δὲ τεταγμένοι, καὶ τῷ διαστήματι καὶ τῷ πλήθει. Pro quibus Plin. ibid., Quibusdam ramorum ordo, sicut piceæ, abieti; aliis inconditus, ut robori,
C malo, pyro. Ibid. Theophr. dicit in calamo τὸ γόνυ esse καθάπερ ὄζον. Et aliquanto post, Ὡς γὰρ ὁ ὄζος ἐν τοῖς ἄλλοις, οὕτω καὶ ὀφθαλμὸς ἐν ἀμπέλῳ, καὶ ἐν καλάμῳ γόνυ. Unde Plin. l. c., Quæ dividuis in ramo natura est, hæc viti in oculo, arundini in geniculo. Hom. videtur uti hoc vocab. non tantum cum Majores illos ramos et brachia significare vult, sed etiam cum Minores: unde et per κλάδος ap. eum exponitur. Il. Π. (768.) de fago, fraxino, et corno, πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους, Od. M. (435.) Ῥίζαι γὰρ ἑκὰς εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι, Μακροί τε μεγάλοι τε, Il. Δ. (484.) de populo nigra, ἀτάρ τε οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι, Κ. (467.) Συμμάρψας δόνακας μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους, (Ζ. 39.) Ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳ, Α. (234.) οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους Φύσει. || Ab eod. Hom. metaph. ὄζος Ἄρηος dicitur ὁ πολεμικὸς ἄνθρωπος, Homo bellicosus, quasi Ramus e Martis stirpe prognatus, Il. B. (540.) Τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ ὄζος ἄρηος. Sic alibi etiam. || Ὄζος pro Clava affertur ex Epigr. [" Thom. M.
D 644. Markl. Suppl. 48. Wakef. Trach. 12. Abresch. Æsch. 2, 125. Jacobs. Anth. 9, 185. Exerc. 1, 6. Brunck. Aristoph. 3, 168. Heyn. Hom. 4, 356. 377. 389. Metaph., 4, 314. T. H. ad Plutum p. 471. Eur. Hec. 121. Steinbr. Mus. Tur. 1, 166. Græv. Lectt. Hes. 603. Ὄζος Ἄρηος, Wolf. ad Hesiod. 100. Ὄζον ἀπ' ὄζου, Epigr. adesp. 397." Schæf. Mss.]

Ἄνοζος, ὁ, ἡ, Qui ramosus non est, In nullos dispersus ramos, Enodis, Non nodosus: δένδρα, Theophr. H. Pl. 1, 3. quibus opp. τὰ ὀζώδη: quæ autem intelligat per ἄνοζα, ipse declarat his verbis, Ἀ. δὲ λέγω, οὐχ ὥστε μὴ ἔχοντα ὅλως, (οὐδὲν γὰρ τοιοῦτο δένδρον,) ἀλλ' εἴπερ ἧττον ἄλλων· οἷον σχῖνος, τίφη, κύπειρος: paulo post, Ἔτι καὶ κατὰ τὴν φυτείαν τὰ μὲν πυκνά, ἃ. καὶ ὀρθά· τὰ δὲ μανὰ, ὀζωδέστερα καὶ σκολιώτερα: mox, Εἴ τι διὰ πυκνότητα παντελῶς ἄνοζον ἢ ὀλίγοζον· οἷον πύξος, λωτός. Unde Plin. 16, 30. In quibusdam omnino nullus ramus, ut in suo genere buxo, loto transmarinæ. Alia exempla videre poteris in Ὀζώδης. [Lobeck. Phryn. 730.] Ἄοζος, i. q. ἄνοζος, Theophr. H. Pl. 3, 8. de abiete,

A Ἔχει γὰρ στέλεχος μέχρι τινὸς λεῖον καὶ ἄοζον, Plin. l. c. de pinu, In cacumine ramosa: et c. 39. Abietis, quæ pars a terra fuit, enodis est; superior pars, nodosa, duriorque. Et 5, 3. Ἰσχυρότατα δὲ τῶν ξύλων τὰ ἄοζα καὶ λεῖα, Quæ ramosa non sunt, vel enodia. Et paulo post, de spira loquens, quam nec ὄζον, nec οὐλότητα esse dicit, Χαλεπώτερον δὲ τοῦτο πολὺ καὶ δυσεργότερον τῶν ἀόζων. || Ἄοζοι a Suida exp. etiam πολύοζοι, Ramosi, Nodosi. || Eid. Suidæ ἄοζοι sunt οἱ πολλὰ ξύλα καίοντες, sc. μάγειροι. Pro quo ἄοζοι, ap. Hes. mutata una litera et accentu REPERIO Ἀοξοὶ, quod itidem ab eo exp. μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι: qua signif. e Callim. citat. [Lobeck. Popa, Sacerdotum minister qui victimas feriebat, Phryn. 730. Æsch. Ag. 239.] A quo sive Ἄοζος, sive Ἀοξὸς, est VERBUM Ἀοζέω, SIVE Ἀοξέω, Ministro. Apud Suid., Ἀοζήσω, διακονήσω, ὑπηρετήσω, ὑπουργήσω. Apud Hes. vero, Ἀοξήσω, διακονήσω, ὑπουργήσω: ex Æschyli Eleusiniis. Apud Eund., Ἀοξέον, ἐθεράπευον. Quarum scripturarum veriorem eam esse puto, quæ ap. Suid. extat, præser-
B tim cum eam et in duobus Mss. Lexx. quæ habeo, reperiam: in quorum altero sic, Ἄοζοι, πολύοζοι, πολλὰ ξύλα καίοντες· λέγει δὲ τοὺς μαγείρους· ὄζος γὰρ ὁ κλάδος: in altero vero ita, Ἀοζήσω, διακονήσω, ὑπουργήσω· καὶ ἄοζος, ὁ ὑπηρέτης. Eadem et ap. Etym. habentur, sed inversa. Apud Hes. reperio ETIAM Ὀζεία, quod exp. θεραπεία, a v. ὀζεύω: quod an ab ὄζος aliam signif. habente derivetur, incertum est.

Δίοζος, Qui in duos ramos spargitur, Theophr. H. Pl. 1, 13. Ἔστι δὲ τὰ μὲν, δίοζα, τὰ δὲ τρίοζα, τὰ δὲ πλείους ἔχοντα· ἔνια δὲ πεντάοζά ἐστι: Plin. 16, 30. Quædam bifurcæ atque etiam in quinas partes diffusæ. Quæ Plinii interpr. movere aliquem possit, ut ap. eund. Theophr. H. Pl. 5, 2. ubi LEGITUR Δίζοος, ET Τετράζοος, ET Μονόζοος, suspicetur SCR. Δίοζος, ET Τετράοζος, ET Μόνοζος. Quod ex ipsius etiam Theophr. definitione colligi posse videtur; nam τε-
C τράοζα vocari tradit ὅσοις ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης δύο κτηδόνες εἰσί. Ab Hes. autem κτηδόνες esse dicuntur τριόδοντες: qua voce et Furcæ significantur. Pliniusque item, quæ a Theophr. appellantur δίζοα, interpr. Venarum cursus bifidos habentia: ita ut ὄζοι ab exteriore trunci parte dicantur Furcæ in quas dividitur et finditur, ab interiore vero κτήδονες, Furcæ quas venarum cursus facit; nam venas in furcas quasi dividi notum est. Verba Theophr. subjungam, retinens tamen scripturam quam in vulg. Edd. reperi. Is de picea et abiete loquens, et his quæ ambabus communia sunt, ait, Ἔστι γὰρ ἡ μὲν τετράζοος, ἡ δὲ δίζοος· καλοῦσι δὲ τετραζόους μὲν, ὅσαις ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης δύο κτηδόνες εἰσὶν, ἐναντίαν ἔχουσαι τὴν φύσιν· τὰς δὲ τοιαύτας ἐλάτας καὶ πεύκας τετραζόους καλοῦσιν· εἰσὶ δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐργασίας αὗται κάλλισται· αἱ δίζοοι δὲ κτηδόνα μὲν ἔχουσι μίαν ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης, ταύτας δὲ ἐναντίας ἀλλήλαις· μονοζόους δὲ καλοῦσι τὰς ἐχούσας μίαν μόνον κτηδόνα. Hæc Theophr. ibi, interjectis tamen nonnullis, quæ omisi. Unde Plin. 16, 39. Communia his (abietibus) pinoque, ut quadripartitos venarum cursus bifidosque habeant, vel omnino simplices.
D Optima quadripartitis materies et mollior quam ceteræ. De fluviata vero abiete quæ dicit, cf. cum iis quæ Vitruv. habet 2, 9., ubi eam excisam quadrifluviis disparari dicit. Sed notandum hoc est, Aldinam Theophr. Edit. in tertia periodo verborum a me citatorum, quæ sc. sic incipit, Τὰς δὲ τοιαύτας ἐλάτας, pro τετραζόους habere τετραξόους: sicut et in eod. c. aliquanto post, Ἀλλ' ἔστι τετράξοα μὲν ὀλίγα, μονόξοα δὲ πλεῖω τῶν ἄλλων. Quæ scriptura aliam mihi suspicionem movet, ut sc. credam hanc scripturam veriorem esse, et derivari hæc a ξέσαι, quod Hes. exp. τέμειν, κόψαι, quemadmodum in Ξέω annotatum fuit: a ξέσαι inquam, eo modo quo ἀντίξοος et ξοΐς, quæ a præt. med. ἔξοα formata sunt. Atque ITA Δίξοος fuerit Bifurcus, Bifidus: ET Τετράξοος, Quaternas furcas s. fissuras habens: AT Μονόξοος, Unicam et simplicem. ET Ἀντίξοος, In contrariam partem fissus s. scissus: generaliter autem Contrarius, Adversus. Qui vero his certiora reperiet, ea sequi poterit. Nonnulli superiora illa composita esse crediderunt e ζοὴ Ionice posito pro ζωή: ut nomine ζοὴ significetur Venarum in arboribus cursus: quia hæ fibræ et venæ sunt causæ adjuvantes vitæ in plantis. In arboribus, inquiunt, τῆς ζωῆς συναίτια sunt ἶνες καὶ φλέβες, Fibræ et venæ, quarum discursus κτηδόνες dicuntur, Plinio pectines. Horum e contextu simplici aut duplici aut quadruplici, δένδρα μονόζοα et δίζοα vel τετράζοα appellantur: quo fit ut pectinum varietate, varia sit πελέκησις, multisque modis materia securi disparetur. Ita autem hæc a ζωὴ derivata existimant, ut φυσίζοος: volunt enim Gramm. ζωὴ esse a ζέω, et inde postea factum ζωή.

Ὀλίγοζος, Paucos ramos habens, In paucos ramos divisus, Paucos nodos habens, vide Ἄνοζος. Πεντάοζος, SIVE Πέντοζος, Qui in quinos ramos dispergitur, In quinque partes diffusus, ut Plin. interpr. in Δίοζος. Ab Hesiodo autem πέντοζος dicitur ἡ χείρ, Manus, quoniam in quinque digitos divisa s. fissa est, ceu arbor cujus truncus in quinque ramos et veluti brachia dispergitur: Ἔργ. (2, 360.) Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ, ubi vetat ungues manus præcidere in solemni deorum festo: αὖον appellans Ungues siccos, χλωρὸν autem, Carnem sub unguibus: πέντοζον vero manum τὴν πέντε δακτύλους ἔχουσαν οἳ ὄζοις ἐοίκασι. Sic Moscop. Proclus et Tzetzes. Πολύοζος, In plures dispersus ramos, Qui in multos ramos spargitur, In plures partes diffusus. Quibus loquendi generibus utitur Plin. 16, 30. 31. Theophr. H. Pl. 1, 13. [3, 13. 7, 3.] Οἱ κλάδοι φαίνονται πολυοζότεροι: Πολυοζία, ἡ, In plures ramos dispersum esse, In multas partes esse diffusum, etiam Multos habere nodos, Theophr. H. Pl. 5, 3. Τὴν πολυοζίαν εἶναι ἔνδειαν εὐτροφίας. Τρίοζος, In tres ramos divisus s. fissus, Tres ramos habens vel etiam nodos, Trinodis: vide Δίοζος.

Ὀζώδης, Ramosus, Nodosus: cui opp. ἄνοζος, ut suo loco videre est. Theophr. H. Pl. 1, 13. Καὶ τὰ ἄρρενα δὲ τῶν θηλειῶν ὀζωδέστερα: ut Plin. de tilia, Materies maris dura, rufiorque, ac nodosa. Et paulo ante, Τὰ μὲν γὰρ ἀνοζότερα, τὰ δὲ ὀζωδέστερα τῶν ὁμογενῶν: paulo ante, Ἔστι γὰρ τὰ μὲν, ὀζώδη, τὰ δὲ ἄνοζα, καὶ φύσει καὶ τόπῳ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον. Et mox, Ὀζῶδες δὲ, ἐλαία, πεύκη, κότινος. Plin. 16, 30. Quædam individuæ, ramosæ, ut piceæ. In hisce exemplis de arboribus s. truncis stipitibusve dicitur. Legitur et de lignis ex arbore cæsis, et quæ dolantur, ap. eund. Theophr. H. Pl. 5, 3. Καὶ πολλάκις ἔξωθεν μὲν λεῖον τὸ ξύλον, διαιρούμενον δὲ, ὀζῶδες ἐφάνη: ubi observa ὄζους dici de Ramis s. Nodis in ipsa materia latentibus. Quibus subjungit, Διὸ καὶ σκοποῦνται τῶν σχιστῶν τὰς μήτρας· ἐὰν γὰρ αὗται ἔχωσιν ὄζους, ὀζώδη καὶ τὰ ἐκτός. Paulo ante, Χειριστὴν δὲ (τῆς ὕλης εἶναί φασι) τήν τε Παρνασιακὴν καὶ τὴν Εὐβοϊκήν· καὶ γὰρ ὀζώδεις καὶ τραχείας, καὶ ταχὺ σήπεσθαι. Unde Plin. 16, 39. Pessimæ materiæ Parnasia et Euboica, quoniam ramosæ ibi et contortæ, putrescentesque facile. Unde patet ὄζον imitatione Plinii Ramum reddi posse non solum cum de arbore et trunco sermo est, sed etiam cum de materia ad ædificandum cæsa. [* "Ὀζαλέος, Jacobs. Anth. 9, 222." Schæf. Mss. * "Ὀζήκης, ad Hesych. 2, 718, 27." Dahler. Mss.]

Apud eund. Theophr. reperitur ETIAM Ὀζώμενος, quod exp. itidem Ramosus, Nodosus, Nodatus, perinde ut præcedens Ὀζώδης, C. Pl. 3, 6. Τότε γὰρ λεῖον, ὥσπερ ὑγιὲς καὶ ἀπήρωτον· τὸ δὲ τραχὺ καὶ ὀζώμενον, ἄλλως τε τυφλοῖς ὄζοις ὥσπερ πεπηρωμένον: ubi fortassis alicui leg. videatur ὠζωμένον, ut sit partic. præt. perf. a v. ὀζοῦσθαι, In materiam ramosam et nodosam converti, ut ξυλοῦσθαι a ξύλον, et λιθοῦσθαι a λίθος. [*Ὀζωτὸς, Odoriferus, Theophr. H. Pl. 1, 3, 1. Perperam pro *Ὀζωτὸς, ap. Diog. L. Vita Polemonis.] " Inde Διοζοῦσθαι dicitur quod in duos " veluti ramos finditur s. dividitur, Hippocr. de Nat. " Infant. (4.) Καὶ δὴ καὶ διοζοῦται, sub. τὰ ὀστέα, ὡς " δένδρον, i. e. fiunt δίοζα."

ὌΖΩ, Oleo, ὀζήσω, ὀζέσω, teste Eust., qui ὀζήσω

ex Aristoph. Σφ. (1059.) affert. At futuri ὀζέσω exemplum habes in Ἐπόζω et Προσόζω. Præt. ὄζηκα: præt. med. ὦδα, ET Ὄδωδα, Attice, ut ὄλωλα: quod tamen præter. med. sæpius pro præsenti capitur. Est autem mediæ signif. hoc verbum: sicut et Lat. Oleo: ac pro loco additur Bene oleo, Male oleo, quod et Fœteo. Od. E. (60.) τηλόσε δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Δαιομένων, Fragrabat, Suaviter et bene olebat; nam inter odores urebantur hæ plantæ in deliciis Circes, ut Plin. in Θύον supra loquitur. Cratinus ap. Athen. (661.) Ὡς γλυκὺ Ὄζει· κάπνος τ' ἐξέρχετ' εὐωδέστερος. Cic. dicit Bene olere, Plin. Jucunde olere. Rursum Cic. Male olere. Et Horat. Deterius olet herba Libycis lapillis. Theophr. C. Pl. (6, 14, 11.) loquens περὶ τῶν ἴων, i. e. De violis, Τὰ μὲν χλωρὰ πόῤῥωθεν ὄζει: Plin. 21, 7. Rosa recens a longinquo olet. Aliquando cum gen. construitur; Lat. vero Oleo cum ablativo et accus.: Propert. Cur nardo flammæ non oluere meæ? Plaut. Stabulum olent, Plin. Temetum olere, Martial. olent tua basia myrrham, Horat. Hircum olere, et Pastillos olere, Aristoph. N. (51.) Ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας, Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλιάδος, γενετυλλίδος, Hermipp. ap. Athen. 1. (p. 29.) de vino quodam, quod σαπρίαν appellat, Ὄζει ἴων, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου. Apud eund. Athen. 3. Ὄζειν καπνοῦ. Et ap. Plut. (6, 693.) Περιζώματος ὄζειν, Olere s. Redolere subligaculum. Et ap. Aristoph. (Ἀ. 852.) Ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν Πατρὸς Τραγασαίου. Apud Eund. (Ἱππ. 892.) βύρσης κάκιστον ὄζων, Corii teterrimum odorem edens. Idem Aristoph. (Ἐκκλ. 524.) dixit etiam ὄζω μύρου τῆς κεφαλῆς, Caput meum redolet unguentum. Præterea ὄζειν νηστείας, Jejunium redolere: de fœtore quodam animæ, qui non vitio aliquo oris provenit, sed in omnibus fere est, qui nihil gustarunt. Aristot. Probl. Διὰ τί τὰ στόματα μηδὲν ἐδηδοκότων, ἀλλὰ νηστευσάντων ὄζει μᾶλλον, ὃ καλεῖται νηστείας ὄζειν, φαγόντων δὲ, οὐκέτι; ut illa Lucilliana ap. Gellium et Non., suavium dat jejuna anima. Et φόνου ὄζειν, Graviter olere cadaveris modo, Gravem fœtorem edere, et veluti cadaverosum, si ita loqui licet. Theophr. H. Pl. 3. c. ult. de evonymo arbore, Ὄζει δὲ δεινὸν ὥσπερ φόνου: de qua Plin. 13, 22. Statim pestem denuntians. Sed rectius ex eod. Theophr. exponere possumus, Ἔχει δὲ τὴν ὀσμὴν δεινὴν καὶ φονώδη: sic enim loquitur H. Pl. 6, 4. de atractylide, Αἱματώδη ποιεῖ τὸν χυλόν· διὸ καὶ φόνον ἔνιοι καλοῦσι τὴν ἄκανθαν ταύτην· ἔχει δὲ τὴν ὀσμὴν δεινὴν καὶ φονώδη. Unde Plin. 20, 16. Sanguineum succum fundit: qua de causa φόνος vocatur a quibusdam: odore etiam gravis. Sic ap. Dem. Phal. Οὐ τέθνηκεν Ἀλέξανδρος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· ὦζε γὰρ ἂν ἡ οἰκουμένη τοῦ νεκροῦ: ubi ait, ὦζε positum pro ᾔσθάνετο, esse et ἀλληγορικὸν et ὑπερβολικόν. De ejusmodi cadaverum fœtore Lucan. 7. fin., Tu, cui dant pœnas inhumato funere gentes, Quid fugis hanc cladem? quid olentes deseris agros? Et mox, Sed tibi tabentes populi Pharsalica rura Eripiunt, camposque tenent victore fugato.—funesta ad pabula belli Bistonii venere lupi, tabemque cruentæ Cædis odorati Pholoën liquere leones. —obscœni tecta domosque Deseruere canes, et quicquid nare sagaci Aëra non sanum motumque cadavere sensit. Ubi Agros olentes cædem dixit τοῦ φόνου ὄζοντας, et in reliquis φονώδη ὀσμὴν veluti naribus admovit. ‖ Metaph. quoque ὄζειν dicitur: (6, 693.) Οἱ λόγοι σου περιζώματος ὄζουσι: (9, 202.) Pytheas dicit τὸν Δημοσθένους λόγον ἐλλυχνίων ὄζειν καὶ σοφιστικῆς περιεργίας. Apud Eund. Οὐκ ὄζει τόκου βαρὺ καὶ δυσχερὲς, Non redolet usuram. Et (8, 890.) Οὐχ ἱστορίας, οὔτε περιηγητικῶν ὄδωδε βιβλίων. Sic Aristoph. N. (398.) σὺ κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε, Antiquitatem redolens. Apud Plut. (9, 491.) Ὄζει λήρου βεκκεσελήνου. Similiter ap. Lat. Oleo: Plaut. Olet furtum, Cic. Olet peregrinum, Antiquitatem redolet. Sed alia metaphora iidem Lat. dicunt Resipit. [Ὄζω cum accus. etiam construitur, sicut Lat. Oleo et Redoleo, Diosc. 4. Ὄζουσα γεῶδες, Terram olens, Epigr. ταυτὸν ὄζει, Idem olet. Sic

A etiam supra accipi potest, quod ex Athen. attuli, γλυκὺ ὄζει. Et Theophr. Ἥδιστον ὄζει. Plut. Ὀδώδει θεσπέσιον οἷον ὑπὸ ἀρωμάτων. At Aristoph. Πλ. (1020.) dicit χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη, Ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου, Suavem esse odorem corporis mei. Præt. medii Attici ὄδωδα exempla aliquot habuisti in præcedentibus; sed et alterius usus aliquis est, ap. Poëtas tamen. Anaxilas ap. Athen. (68.) Τὰ δὲ σφύρ' ὦδει μᾶλλον ἢ σίκυος πέπων, Magis olebant. Ex Epigr. vero affertur etiam ὤδοδα, "Olui, " metri causa, pro ὄδωδα. Ὤδωδε, Oluit s. Olet, pro " ὄδωδε, ap. Hes." Ceterum ὄζειν alicubi et Spirare reddi potest: ut dicitur Jucundum spirat odorem: ἀναδίδωσι, πνέει, ut Græci quoque Gramm. exp. [" Antip. Sid. 76. Schol. Aristoph. Πλ. 515. T. H. p. 370. Kuster. Aristoph. 119. Εἰρ. 529. Bast Lettre 97. Boiss. Philostr. 315. 375. Schneid. ad Xen. Pol. 345. Thom. M. 621. Luzac. Exerc. 112. Coray Theophr. 244. Jacobs. Anth. 7, 232. Huschk. Anal. 160. Athen. 1, 48. Dionys. H. 4, 1986. et n.
B Conf. c. νομίζω, Coray Theophr. 243. Ὄζω κακὸν, καλὸν, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 158. Ὄζω κακὸν τῶν μασχαλῶν, Toup. Append. in Theocr. p. 36. Ὄζουσα τῶν Ὡρῶν λοπὰς, Jacobs. Anth. 7, 322. Ὄζει, impers., Zeun. ad Xen. K. Π. 85." Schæf. Mss.] Dorice pro Ὄζω DICITUR Ὄσδω, Theocr. 1, (149.) ὡς καλὸν ὄσδει, Quam bene olet.

Ἀπόζω, Redoleo, Oleo, ut sit i. q. simpl. ὄζω: ac sicut ὄζω cum gen. construi dictum est, ita et ἀπόζω. Lucian. (1, 291. 2, 802.) Κινάβρας ἀπόζων. Sic ἀπόζειν βοτρύων, et ἀπόζειν πίτυος, Diosc., Redolere pinum, Odorem pinus referre. Quidam vertunt etiam Resipere pinum. At Herod. alia forma dixit Ἀπόζει τῆς χώρης θεσπέσιον ὡς ἡδύ. Suid. ἀπόζων exp. ἀποπνέων. [Plut. 6, 46. Schæf. ad Longum p. 392. * " Δυσόζω, verbum nihili, Dioscoridis Cod. Palat. No. xvi. et Sambuci Exc. Diosc. p. 413. δυσοδωδέναι, ubi Sarac. habet δυσωδία ὀδωδέναι." Schn. Lex. Suppl. * Ἐξόζω, Theophr. de Odor. 20. 47. 54. 57. 69. Dorice Ἐξόσδω, Theocr. 20, 10.
C * Συνεξόζω, Theophr. de Odor. 62.] Ἐπόζω, Oleo, Suboleo, Exod. 7, (18.) Οἱ ἰχθύες ἐν τῷ ποταμῷ ἐτελεύτησαν καὶ ἐπώζεσεν ὁ ποταμός: ubi tamen redditur Computruit. Sed ὄζειν consequens est τῶν σαπέντων. Fortassis tamen hoc ἐπόζειν suspectum alicui esse possit, cum paulo ante legatur in Complut. Edit. Οἱ ἰχθύες οἱ ἐν τῷ ποταμῷ τελευτήσουσι, καὶ ὑποζέσει ὁ ποταμός: ut hinc ὑπώζεσεν leg. videri possit ibi potius quam ἐπώζεσεν, a VERBO Ὑπόζω, Suboleo: sicut Plaut. Corrumpitur cœna, hem subolet. Sed verbo ὑπόζω utitur et Gal. in Ἐπώδης infra. [* Κατόζω, Odore afficio, Arrian. Ep. 4, 11, 6.] Προσόζω, Oleo, Odorem perfero ad, Greg. Naz. Ὧι τῆς κακίας προσώζεσαν οἱ μώλωπες. Et ap. Suid. προσώζεσαν et προσοδώδεσαν pro eod. [Aristoph. Fr. Danaid. ap. Suid. v. Τοῦ. " Philemon ap. Athen. 133. Λοπάδος πρόσωζεν, Patinam redolebat." Schw. Mss.] " Ποτόσδω, Dorice pro προσόζω, Oleo " s. Redoleo." [Theocr. 1, 28.] Συνόζω, Una redoleo, [Aristot. Probl. 12, 4.]

D Ὀσμὴ, ἡ, Odor, Vocabulum medium, ut et verbum ὄζω: alii enim odores beneolentes, alii graveolentes dicuntur: illos εὐώδεις Græci, hos δυσώδεις nominant: ac beneolentes quidem suaves sunt ac grati, graveolentes autem insuaves ingratique. Ceterum hoc vocabulo ὀσμὴ utuntur potius prosæ Scriptt.: Poëtæ autem ὀδμὴ dicunt. Thuc. 7, (87.) p. 263. Ὀσμαὶ ἦσαν οὐκ ἀνεκτοὶ, Xen. Σ. (5, 6.) Τὰς πάντοθεν ὀσμὰς προσδέχεσθαι, Plut. Symp. 1. Αἱ τῶν ἀνθῶν ὀσμαὶ πόῤῥωθεν εὐωδέστεραι προσπίπτουσιν· ἂν δὲ ἐγγύθεν ἄγαν προσάγης, οὐχ οὕτω καθαρὸν οὔτε ἄκρατον ὀδώδασι. Idem, Οἱ γύπες ἐπὶ τὰς ὀσμὰς τῶν διεφθορότων σωμάτων φέρονται. Athen. 2. Τὴν ὀσμὴν ἔχειν κρεώδη. At ὀσμὴν ἔχει in malam partem pro Graviter olet, Fœtet. Est tamen et ap. Poëtas hujus vocabuli usus; nam Hermippus ap. Athen. 1. dicit, Ὀσμὴ θεσπεσία. Eubulus ap. Eund. 3. (p. 108.) Ὀσμὴ δὲ πρὸς μυκτῆρας ἠρεθισμένη Ἄσσει. ‖ Hesychio ὄσφρησις, Odoratus. [" Phryn. Ecl. 30. Thom. M. 659. Koen. ad Greg. Cor. 276. ad Diod. S. 1,

213. ad Mœr. 59. Zeun. ad Xen. K. Π. 140. Ruhnk. ad Xen. Mem. 234." Schæf. Mss.] "In "VV. LL. habetur ETIAM 'Οσμὸς, Odor," [" Diosc. Notha 453." Boiss. Mss.]

Ἄνοσμος, SIVE *Ἄοσμος*, ὁ, ἡ, Odoris omnis expers, Odorem nullum habens, Nihil olens, Cic.: Inodorus, Pers.: Theophr. C. Pl. 6, 26. *Τὸ ἡμῖν κακῶδες καὶ ἄοσμον, ἐκείνοις εὔοσμον γίνεται*, Bud. interpr. Quod nihil redolet. Lucret. Olivi inolentis, pro Inodori. [Lobeck. Phryn. 730.] *'Ἀοσμία*, ἡ, Odoris carentia, Odor nullus, Malus odor, Fœtor, Theophr. *Τὰ ἐν τῇ γῇ τῇ αὐτῇ γινόμενα ποιεῖ τινὰ παραλλαγὴν εὐοσμίας καὶ ἀοσμίας*: [C. Pl. 6, 16, 3.] *Βαρύοσμος*, Graviter olens, Diosc. 3, 124. *Βαρύοσμον πόλιον μετὰ ποσῆς εὐωδίας*, Polium graviter, cum suavitate tamen aliqua, olet. Alii, Graviter cum suavitate aliqua odoratum. [Plut. 6, 201. " Aristot. Mir. Ausc. 17." Boiss. Mss. *Βαρυοσμότερος*, Diosc. 3, 136.] " *Δίο-*" *σμος*, ap. Theophr. esse dicitur Vis illa quæ odo-" rum sensum ad odoratum transmittit, *δύναμις πορ-*" *θμευτικὴ τῶν ὀσφραντῶν*: non esse autem Odorandi " instrumentum *καὶ αἰσθητήριον* naris, sed cerebri *ἡ* " *μαστοειδὴς ἀπόθεσις*." [" Etym. M. 136, 23." Wakef. Mss. " *Διὰ τὴν δ. τοῦ ἀέρος δύναμιν*, Philoponus." Schn. Lex.] *Δύσοσμος*, Malum odorem spirans, Male olens, Olidus, Fœtidus, [Xen. K. 5, 3. J. Poll. 5, 12. cf. 2, 75. et Thom. M. v. *Ἄχαρις*. * " *Δύσοσμον*, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.] *Δυσοσμία*, ἡ, Malus odor, Fœtor, Schol. Aristoph. de Tragasæo, *'Ἐπὶ δυσοσμίᾳ διεβάλλετο διὰ τὴν τράγων δυσωδίαν*. [" Manetho 4, 270. (* *Δυσοσμέω*, unde) * *Δυσοσμητικὸς*, Schol. Opp. 'A. 3, 434." Wakef. Mss.] *Εὔοσμος*, Bonum odorem spirans, Bene olens, Fragrans, Odoratus ; nam Plin. Odoratos flores dicit pro Bene olentes. Vide *Ἄοσμος*. [Theophr. C. Pl. 6, 9, 4. 11, 3. Lobeck. Phryn. 89. " Athan. 2, 58." Kall. Mss.] *Εὐοσμέω*, Bene oleo, Odorus s. Odoratus sum, Fragro, Theophr. (C. Pl. 6, 16, 1.) *Διὰ πέψιν γινομένης τῆς ὀσμῆς προσῆκεν εὐοσμεῖν τὰ μάλιστα πεπεμμένα*. *Εὐοσμία*, ἡ, Bonus odor, Fragrantia, vide *'Ἀοσμία*, [Theophr. C. Pl. 6, 16, 3. 14, 4. * *Πανεύοσμος*, Theophr. de Odor. 66. vox vitiosa, vide nott.] *'Ηδύοσμος*, Jucunde olens, Plin. Suaves expirans odores, Catull. ‖ *'Ηδύοσμος* s. *ἡδύοσμον* dicitur etiam Mentha, ab odoris suavitate, Diosc. 3, 41. *'Ηδύοσμος, οἱ δὲ μίνθην, γνώριμον βοτάνιον*: ubi *περὶ ἡμέρου ἡδυόσμου* loquitur. Est vero et *ἄγριον ἡδύοσμον*, Latinis Menthastrum. Diosc. ibid., *Τὸ δὲ ἄγριον ἡδύοσμον γίνεται δασύτερον τοῖς φύλλοις, καὶ πάντη μείζων σισυμβρίου, ἐν ὀσμῇ δὲ βρωμωδέστεραν*. Plin. 19, 8. Menthæ nomen suavitas odoris ap. Græcos mutavit: unde veteres nostri nomen declinaverunt. Grato mentha mensas odore percurrit in rusticis dapibus. Theophr. alicubi *ἡδύοσμον* dicit, ut H. Pl. 7, 7.: alicubi *μίνθην*, ut C. Pl. 6, 22. Gal. Simpl. 6. *'Ηδύοσμον, ἔνιοι δὲ μίνθην προσαγορεύουσιν· ἔστι γὰρ ἑτέρα τις οὐκ εὐώδη μίνθη*, quibus verbis annotant VV. LL. Menthastrum significari, *ἡδύοσμον ἄγριον* Dioscoridi, *ἣν καὶ καλαμίνθην καλοῦσι*. Diversa tamen Calamintha et Menthastrum. Colum. dicit etiam Menthastrum sylvestre. ‖ *'Ηδύοσμος, ὁ ἀρωματίτης κάλαμος*, Hes. Calamus aromaticus: et ipse ab odoris suavitate dictus. [" Toup. Opusc. 1, 150. T. H. ad Plutum p. 96. Aristoph. Fr. 277. Thom. M. 617." Schæf. Mss.] Ceterum ab adjectivo nomine *'Ηδύοσμος* EST *'Ηδυοσμία*, Odoris suavitas, ut Plin. paulo ante, Odor jucundus. *Κακόοσμος*, Malum odorem spirans: qua dictione Hes. exp. *δυσώδης*. Sed malim *κάκοσμος*, a QUO *Κακοσμία*, Malus odor, Fœtor. J. Poll. 2. [*Κάκοσμος*, Lobeck. Phryn. 677. " Athen. 1. p. 28." Schæf. Mss. * *Πανόσμιος*, ὁ, Flos quidam, Nicander Athenæi 684. * " *Περίοσμος*, Suid. v. *'Ἀνθοσμίας*, Schol. Aristoph. Πλ. 808." Kall. Mss.] *Πολύοσμος*, Multos odores expirans, Multis odoribus fragrans, [Theophr. C. Pl. 6, 16, 6. Vide *'Οδμηνός*.] *Πολυοσμία*, Multus odor, Odoris copia s. multitudo, [Theophr. C. Pl. 6, 16, 7. * *Ὕποσμος*, Aristot. de Anima 2, 9. Metaph. *ὁ ὑπονοῶν τι καὶ ὑποπτεύων*, Phot.]

'Οσμηρὸς, SIVE *'Οσμήρης*, Olidus, Mart. Olidæ
A vestes murice, Fragrans, Odorus, Eust. 1504. e Nicandro (Fr. 2, 57.) *σισύμβριον ὀσμηρόν*: ab *ὀσμὴ* derivans. Idem Nic. utitur et altero derivato *ὀσμήρης*, 'A. 237. *ὀσμήρεα γληχὼ*, i. e. *ὀδμὴν ἔχουσαν εὐώδη*, inquit Schol. [" Ad Thom. M. 155." Schæf. Mss.] *'Οσμώδης*, Odoratus, Odorus, i. q. præcedens, Theophr. *Ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη*: quod Plin. de vermiculatione loquens, Minus hoc sentiunt arbores quæ amaræ sunt et odoratæ: [H. Pl. 5, 4, 5. C. Pl. 2, 10, 1. * *Εὐοσμώδης*, olim ap. Theophr. C. Pl. 6, 16, 7. Schn. dedit *εὐόσμων*.]

'Οσμάομαι, Odoror, Olfacio. Unde *ὀσμησάμενοι* in Epigr. [Lucill. 89.] Qui odorati sunt s. senserunt. Utitur hoc verbo et Hes. *ὀσφραίνεται* exponens *ὀσμᾶται*. J. Poll. 2. *'Οσφραίνεσθαι, ὀσφρᾶσθαι· ὀσφρώμενος, ὀσμώμενος*. [" Aristot. Probl. s. 13." Seager. Mss. " Brunck. Soph. 3, 406. Kuster. Aristoph. 117. Valck. Phœn. p. 437." Schæf. Mss. * *Ὄσμησις*, Odor, affertur ex Aretæo. * *'Οσμητὸς*, Theophr. Fr. 1, 90.]

B *'Οσμύλη*, SIVE *Ὄσμυλος*, Ozæna, Polypi genus, a capitis odore gravi dictum, Athen. (318.) *Εἴδη δ' ἐστὶ πολυπόδων, ἐλεδώνη, πολυποδίνη, βολβοτίνη, ὄσμυλος, ὡς Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ καὶ Σπεύσιππος· ἐν δὲ τῷ περὶ Ζωϊκῶν Ἀριστοτέλης μαλάκιά φησιν εἶναι πολύποδας, ὀσμύλην, ἐλεδώνην, σηπίαν, τευθίδα*. Teste igitur Athen., utroque genere utitur Aristot., *ὄσμυλος* et *ὀσμύλη*. [" *'Οσμύλη*, Aristoph. Fr. 241." Schæf. Mss. *'Οσμύλος*, Opp. 'A. 1, 307. 310. Ælian. H. A. 5, 44. 9, 45.] *'Οσμύλιον*, forma dimin. Parva ozæna, quasi Ozænulam dicas, Hes. *'Οσμύλια, τῶν πολυπόδων αἱ ὄζαιναι λεγόμεναι, καὶ ἰχθύδια ποιὰ, ἀλλ' εὐτελῆ*, [" Callim. 1, 428. Aristoph. Fr. 241." Schæf. Mss.] Apud Eund. reperio ETIAM *'Οσμύναι, βολβιτίναι θαλάσσιαι*. Apud J. Poll. vero *'Οσμυλία* nominativi singularis esse videtur: 2. *'Οσμυλία, ἰχθύων τι γένος, ἡ ὑπὸ πολλῶν ὄζαινα καλουμένη· πολύποδος δέ ἐστιν εἶδος, ἔχον μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν πλεκτανῶν αὐλὸν δυσῶδες πνεῦμα ἀφιέντα*. Apud Eund. ibid. forma DIMIN. *'Οσμυλίδιον* ex Aristoph.,
C *τραπόμενον εἰς τὸ ὕψος λαβεῖν ὀσμυλίδια, καὶ μαινίδια καὶ σηπίδια*.

AT *'Οσμὰς*, Herba quædam dicitur, quæ et Ononis, s. Anonis, Diosc. 3, 147. *Ὄνοσμα· οἱ δὲ ὀσμάδα, οἱ δὲ φλονῖτιν, οἱ δὲ ὄνωνιν καλοῦσι*. Dicta autem ab odoris suavitate: siquidem idem Diosc. 3, 21. anonidis folia esse dicit *εὐώδη, οὐκ ἀηδὲς ὄζοντα*, sicut Plin. 27, 4. Odore jucundo. *'Οσμὰς* J. Poll. 2. citat ex Antiphonte, sed non addit qua signif. * "*Ὄ-*" *νοσμα, τὸ*, Onosma, Herba, quæ alio nom. *ὀσμὰς* " dicitur, et *φλονῖτις* et *ὄνωνις*, teste Diosc. 3, 147. " ubi descriptionem ejus vide. Apud P. Ægin. scri-" ptum est *ὄνομα* et *ὀνομὶς*, sed perperam; habet " enim et Gal. *ὄνοσμα*, Simpl. Medic. l. 8. Itidem-" que Plin. 27, 12. Onosma longa folia habet, fere " ad tres digitos in terra jacentia, tria, ad similitudi-" nem anchusæ incisa, sine caule, sine flore, sine se-" mine."

Compp. et alia derivata a præt. med.
ὦδα s. *ὄδωδα*.

D *'Αώδης*, ὁ, ἡ, Inodorus, Inolens, Nihil olens, i. q. *ἄνοσμος*, Plut. (10, 213.) *Εἰκάζεσθαι δὲ ἀώδεσιν ἐλαίοις ἃ πρὸς τὰς βαφὰς οἱ μυρεψοὶ λαμβάνουσι*, Oleo inolenti comparari, quod ut imbuatur, ab unguentariis sumitur. Sic Turn. imitatione Lucretii, qui Olivi inolentis dixit, ut in *Ἄοσμος* annotavi. [* *Βαρυώδης*, Nicander Θ. 895.] *Δυσώδης*, Male olens, Malum spirans odorem, Fœtidus, i. q. *δύσοσμος*: ut, *Δυσῶδες καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες*, Graveolentem et acrem spiritum ructantes. Plut. (7, 181.) *Ταπλεῖστα συνόντας αἰπολίοις γενέσθαι δυσώδεις*. Et Thuc. 2, (49.) *Πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυσῶδες ἠφίει*, Halitum tetrum et graveolentem emittebat, Halitum tetrum et fœtidum expirabat. [" Athan. 2, 53." Kall. Mss.] *Δυσωδία*, ἡ, Malus odor, Odoris gravitas s. insuavitas, Fœtor. Metaph. ap. Plut. de Virt. Mor. *Δυσωδίαν τῷ λόγῳ παρέχουσι καὶ δυσκολίαν*: [cf. 6, 335. 668. 8, 506. " Athan. 1, 331. Andr. Cr. 69." Kall. Mss.] *Ὑποδυσώδης*, Qui subolet, Aliquatenus olidus, Qui aliqua e parte male

olet, Diosc. 4. [* Δυσωδέω, Gl. Fœteo.] Ἐπώδης, A Olidus, Male olens, Fœtidus, Gal. Lex. Hipp. Ἐπῶδες, δυσῶδες, τὸ οἷον ἐπόζον.. Εὐώδης, Bene olens, Bonum odorem spirans, Odorus, Odoratus, Fragrans, Il. (Γ. 382.) ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι: Catull. Argon. suaves expirans castus odores Lectulus. Od. E. (64.) εὐώδης κυπάρισσος, Plut. ad Col. (p. 562.) Τὸ μύρον καὶ τὸ βούτυρον μὴ μᾶλλον εὐῶδες ἢ δυσῶδες, Sympos. 4. Τὸ καθάριον καὶ τὸ εὐστόμαχον καὶ τὸ εὐῶδες, καὶ ὅλως τὸ ἥδιον ἐφέλκεται. [Athen. 514. " Ad Mœr. 72. Wessel. Probab. 205. ad Thom. M. 73. T. H. ad Plutum p. 275. ad Charit. 785. Jacobs. Anth. 9, 42." Schæf. Mss.] Εὐωδία, Bonus odor, Fragrantia, εὐοσμία, Herodian. 1, (12, 3.) Εὐωδία τῆς των δαφνῶν ἀποφορᾶς καὶ τῆς τῶν δένδρων ἡδείας σκιᾶς, 4, (2, 16.) Πρὸς εὐωδίαν ἀνακομίζονται, Boni odoris excitandi causa: (8, 19.) Ἀρωμάτων δὲ παντοδαπῶν καὶ θυμιαμάτων ἀτμίδες εὐωδίαν παρεῖχον ταῖς εἰσόδοις, Aditus cunctos optimis replebant odoribus. Plut. de Def. Orac. Φθεγγομένου δὲ, τὸν τόπον εὐωδία κατεῖχε, τοῦ στόματος ἥδιστον ἀποπνέοντος, Eoque loquente, mirifica odoris suavitas ex ore toto B loco spargebatur. [Schleusn. Lex. V. T. * " Εὐωδεία, Dionys. Areop. Hier. 1, 3. (112.)" Kall. Mss. * " Εὐωδέω, Wyttenb. Select. 376." Schæf. Mss.] AT Εὐωδιάζω in VV. LL. exp. Odoratum reddo, Sum boni odoris; et εὐωδιάζεσθαι, Bene odorari: sed sine Auctore et exemplo. Aliud autem signif. εὐοδιάζω. [Vide Schleusner. Lex. V. T. " Andr. Cr. 144. 178. 256. Dionys. Areop. 109. 111. Clem. Alex. 787(= 933, 12.)" Kall. Mss. * Εὐωδίζω, Sext. Emp. 11, 227. * Εὐωδιὸς pro εὐώδης, Arcad. 39. Cf. Struv. ad Fabric. Cod. Ps. V. T. 621.] Κακώδης, Male olens, Malum odorem expirans, Fœtidus, i. q. δυσώδης, Theophr. H. Pl. 6. Κακώδης καρπός. Idem, Κακωδέστερον ἔλαιον, Oleum deterius olens. Et Aristot. Κακωδεστέρα ὀσμὴ, Odor fœdior, ut Cels. Fœdi odoris sanies, Virg. Teter odor. [" Hippocr. 671." Wakef. Mss. * Κακωδία, Malus odor.] Προσώδης, Olidus, Fœtidus, Male olens. Sin προσῴδης scribatur, subscripto ι, signif. Tumidus, Inflatus, ut Gal. Lex. Hippocr. (550.) testatur, Προσωδέστερον, δυσωδέστε- C ρον, ἄνευ τοῦ ι· τὸ δὲ μετὰ ι τὸ προσῳδέστερον, παρὰ τὸ οἴδημα γεγονὸς, τὸ ὀγκωδέστερον δηλοῖ: quo modo 2 Περὶ νόσων accipi scribit.

Ὀδωδὴ, Odor, ὀσμὴ, Hes. [" Conf. c. ὀπωπὴ, Jacobs. Anth. 12, 66." Schæf. Mss. Plut. 8, 568. Clem. Alex. Pæd. 2. p. 212.] Apud Eund. reperio ETIAM Ὀδωδὸς, quod exp. ὄζων, Olens: quod mendosum puto, et scr. ὀδωδώς: aut ὀδωδὸς, ὄζον: ut sit partic. a præt. med. Att. Sic enim ap. Suid. Ὀδωδὼς, ὄζων, καὶ ὀδωδότι. [* " Ὀδωδιὸς, Fœtidus, Suid. v. Ἀδαῆ." Kall. Mss. * Ὀδώδης, Hippocr. 295. Ὕδατα κρηναῖα καὶ στάσιμα καὶ ὀδώδεα, ubi tamen leg. est ὀλώδεα secundum Gal. Gloss.: vide Heringæ Obs. p. 52.]

Alius formæ EST Ὀδμὴ, ἡ, Odor, i. q. ὀσμὴ, sed Poëticum magis et Ionicum, ut nonnulli vett. Gramm. annotarunt: sicut et dici ὀδμὴ quasi ὀζμή: quoniam tamen de illis duobus ὀσμὴ et ὀδμὴ vix quicquam satis certi affertur, si quis ex altero factum contendat, non valde repugnabo. Licet vero D femin. sit ap. ceteros Scriptt., ab Hom. tamen cum masculino epitheto copulatur: Od. Δ. (406.) Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμὴν, (442.) τεῖρε γὰρ αἰνῶς Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμὴ, (446.) Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα Ἡδὺ μάλα πνείουσαν· ὄλεσσε δὲ κήτεος ὀδμήν. Hermippus ap. Athen. (29.) de vino Thasio, τῷ δὴ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμή. Xenophanes ap. Eund. (526.) Ἀσκητοῖς ὀδμὴν χρίμασι δευόμενοι. Utuntur hoc vocab. prosæ quoque Scriptt. Plut. Connub. Præc. Τὸν αἴλουρον ὀδμῇ μύρων ἐκταράττεσθαι καὶ μαίνεσθαι λέγουσι. Athen. 12. de rege Persarum, Θεραπευτῆρας τῆς περὶ τὸν χρῶτα αὐτοῦ ὀδμῆς, Qui corpus ipsius colunt, et odoratis unguentis perungunt: (626.) de styrace in orchestris suffito, tempore Bacchanalium, Φρύγιον ποιεῖν ὀδμὴν τοῖς αἰσθανομένοις. Sed et Lucian. utitur (2, 396.) Ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει, Cum cadaver meum olebit, sepeliar. Ad verbum, Odor me sepeliet, pro Fœtor cadaveris mei adiget prætereuntes ad me humandum. [" Phryn. Ecl. 30. Thom. M. 659. Musgr. ad Hipp. 1391. Wessel. ad Herod. 40. Koen. ad Greg. Cor. 276. ad Diod. S. 1, 161. 213. ad Mœr. 59. Zeun. ad Xen. K. Π. 140. Ruhnk. ad Mem. 234." Schæf. Mss. * " Ἀμβροσίοδμος, Philoxenus Athenæi 9, 77." Boiss. Mss.] Ἄνοδμος, ὁ, ἡ, i. q. ἄνοσμος et ἀώδης, Odore carens, Inodorus, [Porph. Pyth. 50.] Ἄοδμος pro eod., ut supra ἄνοσμος et ἄοσμος, Theophr. Εἶναι δὲ τὸν μὲν ἐκ τῶν νέων λιβανωτὸν, λευκότερον καὶ ἀ.: Plin. 12, 14. Creditur et novellæ arboris candidius, sed veteris odoratius. Βαρύοδμος, Graveolens. Alex. Aphr. Supra Βαρύοσμος. [" Nicander Θ. 51." Wakef. Mss. * Βαρυοδμία, Aret. 1.] Δύσοδμος, Male olens, Fœtidus: i. q. δύσοσμος, [Aristot. π. Ἐνυπν. 2. * Δυσοδμία, Philes de Anim. 1, 27.] " Ἔνοδμος, In quo " odor inest, Odorus, Nicand. Θ. 41. μίσγε δ' ἔνο- " δμον Ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι νέον κέρας ἀσκελὲς ἱστὰς, " Recens et nondum male olens." Εὔοδμος, Bene olens, Bonum odorem spirans, Fragrans, εὐώδης, Hes. Idem εὐόδμων exp. etiam ἡδέων. Dionys. P εὔοδμος κάλαμος, Calamus odoratus, Plin. [Theophr. H. Pl. 9, 13, 3. Lobeck. Phryn. 89. " T. H. ad Plutum p. 275." Schæf. Mss.] Εὐοδμία, Bonus odor, Bonitas odoris, Fragrantia, J. Poll. 2. [" Koen. ad Greg. Cor. 277." Schæf. Mss. * Ἡδύοδμος, Hippocr. 668, 52. * Πολύοδμος, Orph. Hymn. 42, 4.]

Ὄδμηνος, Odoratus, Odorus, Fragrans, πολύοσμος, εὔοσμος, Hes. [" Forsan leg. * Ὀδμηρός." Schn. Lex.] Ὀδμήεις, Olidus, ὀζώδης, Nicand. Ἀ. (437.) Ἀμφὶ δὲ ὀδμήεις καμάτῳ περιλείβεται ἱδρώς. Ὀδμώδης, Odorus, Odoratus, Fragrans, Theophr. Τὰ δὲ ἔγχυλα καὶ ὀδμώδη καὶ παχύτερα δέχεται. Bud. [* Ὀδμαλέος, Hippocr. 514, 17. 590, 39. 594, 26.]

[* Ὀδμάω, Lobeck. Phryn. 89. " Ὀδμάομαι, Olfacio, Odoror, Athan. 1, 26." Kall. Mss. Odorem sentio, Nicander Θ. 47.]

Habet vero et præsens ὄζω quædam sua compp. ac derivata; compositum enim inde EST Ὀζοθήκη, ἡ, Oletum, Cloaca, ubi olidum ventris onus deponitur, e Cyrillo, Τὴν ὀζοθήκην τῆς κοιλίας. Ὀζόστομος, Cui os fœtet, Epigr. [Anthol. 2. p. 207. Lucian. 3, 681. M. Anton. 5, 28. * Ὀζόχρωτος, Gl. Hircosus.] Βαρύοζος, quod VV. LL. interpr. Graveolens, Olens virus: sine Auctore tamen et exemplo. [Diosc. 5, 123.] A præsenti est ETIAM Ὀζώδης, Olidus, Fœtidus, i. q. ὀσμώδης et ὀδμώδης: quæ sicut mediæ signif. sunt, ita et hoc ὀζώδης. Theophr. Τὸ τοῦ ἄῤῥενος ξύλον ὀζωδέστερον. Pro quo Plin. de tilia, Materia maris odoratior. [" Schol. Nicandri Ἀ. 436." Wakef. Mss.] Ab eod. præsenti est PRÆTEREA Ὄζη, UNDE Ὄζαινα. Est autem ὄζη, Fœtor. Cels. 3, 11. Fœtorem quendam oris, quem ὄζην Græci vocant, minuit. || Suidæ vero ὄζαι sunt τὰ δέρματα τῶν ὀνάγρων, Coria onagrorum: fortassis a fœtore vocata, ut Aristoph. dicit βύρσης κάκιστον ὄζων. AT Ὄζαινα, Narium ulcus putridum, ab humorum acrium defluxu. Ex ulcerum genere esse Gal. κ. Τόπ. 5. ostendit: eoque inter alia a polypo differt, qui in tumorum tantum genere est. Putrilago vero graveolentiam et fœtorem inducit: unde morbo nomen veteres indidere. Hæc inter alia Gorr. Cels. 6, 8. Sin autem ea ulcera circa nares sunt, pluresque crustas et odorem fœdum habent, quod genus Græci ὄζαιναν appellant, sciri quidem debet vix ei malo posse succurri. Scrib. Larg. 9. Ad gravem odorem narium: ὄζαιναν Græci hoc vitium vocant. J. Polluci est ἕλκωσις ἐν τῷ βάθει τῶν μυκτήρων, μέχρι τῶν καλουμένων ἠθμοειδῶν ὀστῶν, πυρῶδες καὶ δυσῶδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, τὴν αἴσθησιν ἐμποδίζουσα. Sunt qui Ovid. 1 de Ponto, Eleg. 1. de hoc vitio intellexisse dicant, ubi ait, Estur ut occulta vitiata putredine naris. Sed ii Naris reponunt prō Navis, ut vulg. Edd. habent. Plin. hoc vocabulo utitur ut Latino, 24, 13. Sanat tetra oris ulcera et ozænas. || Piscis, [" Athen. 329. J. Poll. 2, 76." Schw. Mss.] Plin. 9, 30. Polyporum generis est Ozæna, dicta a gravi capitis odore, ob hoc maxime murænis eam consectantibus. Supra dicitur ὀσμύλη

et ὀσμυλία, ut ex J. Poll. docui. [" Callim. 1, 428." Schæf. Mss.] Ὀζαινῖτις, Ozænas redolens, etiam Graveolens: ut ὄζαινα generalius pro Fœtore accipiatur. Plin. 12, 12. de nardo, Alterum genus ejus ap. Gangem nascens, damnatur in totum ozænitidis nomine, virus redolens. Ὀζανικὸς, Ozænicus, Diosc. 4, 140. de bromo, Καὶ ποιεῖ ἐπὶ τῶν ὀ., εἰ βρέχων ὀθόνην προστιθῇς τῷ μυκτῆρι, Facit ad ozænas, Linteum eo humore imbutum, et naribus inditum, contra graveolentiam ulcerum efficax est, Ruell. Sed fortassis malit aliquis scribere ὀζαινικὰ, ut φαγεδαινικά.

Ab ὄζω dicta est ETIAM Ὄζολις, Polypi species, ut et ὄζαινα paulo ante. Sed Gaza discrimen facit inter hæc duo: siquidem ὄζαινα interpr. Bolitæna, ὄζολις autem Ozole. SED ET Ὀζόλαι ab ὄζω dicti sunt. Sic vero cognominantur Locrorum quidam, ut nonnullis placet, διὰ τὸν Νέσσον, ut aliis, διὰ τὸν Πύθωνα δράκοντα, ἐκβρασθέντας ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ σαπέντας ἐν τῇ αὐτῶν χώρᾳ: ut aliis, quoniam κώδια καὶ τραγέας οἱ ἄνθρωποι φοροῦντες, καὶ τὰ πλεῖστα συνόντες αἰπολίοις, ἐγίνοντο δυσώδεις. Alii contra dicunt, πολυάνθεμον τὴν χώραν οὖσαν ὑπ' εὐωδίας τοὔνομα λαβεῖν. Sic Plut. (7, 181.) Servius non Ozolas, ut Plin., sed Ozolos appellat, etiam ipse nominis rationem reddens, Ozoli, inquit, a putore paludis vicinæ. Regio autem eorum DICITUR Ὀζολὶς, Steph. B. [* "Ὄζολοι, Toup. Emendd. 2, 521." Schæf. Mss.]

"ὌΘΗ, Hesychio φροντὶς," [ὥρα, φόβος,] " λόγος, Cura, Ratio," [Schutz. ad Æsch. Pers. 135. Ed. 2.] " UNDE Ὀθέω et Ὀθεύω, Curo, Rationem habeo. Hes. enim ὀθεύει affert pro " [ἄγει,] " φροντίζει, et ὀθέων pro φροντίζων. NECNON Ὄθομαι dicitur pro Curo, Rationem habeo, φροντίζω, ἐπιστρέφομαι, ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι, Il. A. (181.) σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος: O. (106.) ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει Οὐδ' ὄθεται." [Ὄθεσθαι, Hesychio μέμφεσθαι.] " Suid. et act. Ὄθω affert, itidem pro ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι. Meminit et Eust. exponens κινῶ, Moveo: et pass. ὄθομαι, μετακινοῦμαι, Moveor." [Apoll. Rh. 1, 1267. 3, 94. Vide Buttm. Lexil. 270. " Callim. 1, 547. Heyn. Hom. 5, 82. 7, 27. 35." Schæf. Mss. * Ὀθύλλομαι, unde Ὠθύλλετο, Hesychio διενοεῖτο. * Ὄθημον, Eid. * ὑστερινόν.]

"ὈΘΛΕΙΣ, plantæ sunt, ut ἄγνοι et κάλαμοι, quas οἱ ὑδροσκόποι observant; ubi enim eæ nascuntur, aquas ibi esse colligunt. Geop. 2, 3." [" Codd. ἤθλεις et ἤθλοις. Forsan ὁ φλεώς." Schn. Lex.] " Vide et Vitruv. ea de re 8, 1."

" ὈΘΟΝΗ, ἡ, Linteum, λινοῦν ὕφασμα, Il. Γ. (141.) ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι, Σ. (595.) Τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας Εἴατ' εὐνήτους, Lucian. Ὡραῖον μειράκιον τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκώς. Velum etiam nauticum ὀθόνη dicitur, Linteum et ipsum. Lucian. (2, 693.) Ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ." [" Wakef. Phil. 142. Jacobs. Anth. 12, 346. Heyn. Hom. 4, 476. 7, 563. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 6. Velum nauticum, Meleager 80. Musgr. ad Hec. 1081. Toup. Emendd. 1, 190." Schæf. Mss.] " Ὀθονοποιὸς, ὁ, Qui linteos pannos conficit, Linteo, Diosc. 5, 152. de morochtho lapide, Ὧι καὶ οἱ ὀθονοποιοὶ πρὸς λεύκωσιν τῶν ἱματίων χρῶνται: pro quo Gal. dicit, ᾧ χρῶνται οἱ στιλπνοῦντες τὰς ὀθόνας." [* Ὀθονοσκεπὴς, Nicet. Annal. 3; 3. 20, 5.] " Ὀθόνιον, τὸ, Panniculus lineus, Linteolum, Theophr. H. Pl. 7, 3. Οὕτω γὰρ τὸ τοῦ πράσου καὶ τὸ τοῦ σελίνου τιθέασιν, ἀποδήσαντες εἰς ὀ.: Plin. 19, 7. Ita certe porrum et apium serunt in laciniis colligatum. Apud Medicos ὀ. modo ponitur pro Panniculo lineo, Fascia linea, ad obliganda vulnera aut alia: modo pro Linteolo, quo medicamentum excipitur." [" Ad Diod. S. 1, 339." Schæf. Mss. " Diosc. Notha 450." Boiss. Mss. " Ὀθόνια βύσσινα τὰ εἰς τὸ βασιλικὸν συντελούμενα ἐν τοῖς ἱεροῖς, Inscr. Rosett." Schn. Lex. Hippocr. 680, 50. Ὀ. βύσσινον. * Ὀθονιοπώλης, Gl. Lintea- A rius: * Ὀθονιακός· Lintearius. * Ὀθόνινος, Linteus, Lucian. 2, 220. 224. * " Ὀθόνιος, Artemid. 2, 3. ἱμάτια. (Forte leg. ὀθόνινα.)" Elberling. Mss. * Ὀθόνειον, i. q. ὀθόνιον, Gal. de Comp. Med. sec. Loc. I. 2. p. 101, 43. Ald.]

" OI, interjectio s. ἐπίφθεγμα est τῶν δυσχεραινόντων, ὀδυρομένων καὶ φοβουμένων, Ægre ferentium, illacrymantium et timentium: ut Lat. Hei et Heu. Soph. Aj. (803.) Οἴ ἐγὼ φίλοι, Hei mihi, amici, Eur. οἴ ἐγὼ μελέα, Hei mihi miseræ, O me miseram. In Epigr." [Antip. Th. 35.] " cum accus. οἴ ἐμὲ δειλήν, O me miseram. Sed frequentius cum dat. dicitur οἴμοι, Heu mihi. Apud Synes. ex Eur. Belleroph. Οἴμοι· τί δ' οἴμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν. Item cum nomin. casu, Aristoph. (Πλ. 169.) Οἴμοι τάλας, Heu mihi misero, O me miserum. Addunt etiam gen. huic οἴμοι, subaudito ἕνεκα vel simili particula. Aristoph. (389.) οἴμοι τῶν κακῶν, Heu mihi ob mala, Idem N. (1323.) Οἴμοι κακοδαί- B μων τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς γνάθου, O miserum me ob caput et maxillam: (925.) Οἴμοι σοφίας, ἧς ἐμνήσθης, ubi non ἐπὶ λύπης positum, sed potius ἐπὶ θαυμασμοῦ, ut et cum dicit N. (773.) οἴμ' ὡς ἥδομαι, Heu mihi quam lætor. Pro eod. dicitur ᾦ: ut ᾤμοι ἐγὼ passim ap. Hom., Hei mihi. Eust. e Suida affert etiam Ὄϊ, dicens esse κοινότερον τοῦ ὠή: solere autem ἐπιφθέγγεσθαι ὑπὸ δυσχεραινόντων, φοβουμένων καὶ ὀδυρομένων: recte; ita enim scriptum habet et Ms. ejus Codex, non item vulgati." [" Οἴ, Abresch. Æsch. 2, 115. Porson. Phœn. 384. Οἴ ἔγω, Markl. Suppl. 109. Οἴ ἐγὼ, οἴ 'γὼ, Brunck. ad Æsch. Pers. 515. Eur. Phœn. 1284. Οἴ μοι, Wakef. Trach. 375. 986. Valck. Hipp. p. 321. Οἴ μοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν, Eur. Phœn. 376. Ὄϊ, Aristoph. Eip. 933. * Οἶ, Abresch. l. c. Æsch. Eum. 844. Οἴμοι, Brunck. Aristoph. 2, 103. 128. 3, 49. Schol. ad Lycophr. p. 536. Lips., Casaub. ad Athen. 68. Toup. Opusc. 1, 22. Brunck. Œd. C. 820. Eur. Phœn. 1354. Cum gen., T. H. ad Plutum C p. 425. Bergler. ad Alciphr. 185. Koen. ad Greg. Cor. 59. Soph. Antig. 82. De spiritu, Porson. Hec. p. 16. Ed. 2. Οἴμοι τάλας ἔγωγε, Wakef. S. Cr. 1, 45. Οἴμοι κακοδαίμων, Koppiers. Obss. 58. Οἴμ', Brunck. Aristoph. 3, 81. 155. ('A. 590.)" Schæf. Mss.] " Ὤιμοι, pro οἴμοι dicitur, quod est Hei mihi, Heu mihi: Adverbium s. ἀναφώνημα λύπης δηλωτικὸν, dolentis. Construitur cum gen., subaudita particula ἕνεκα. Apoll. Rh. (1, 290.) Ὤιμοι ἐμῆς ἄτης, Soph. (Aj. 980.) Ὤιμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης, Aristoph. N. (925.) Ὤιμοι σοφίας ἧς ἐμνήσθης. Hic enim expones Hei mihi ob, nisi malis reddere per O habens accusativum: ᾤμοι ἐμῆς ἄτης, O calamitatem meam. Construitur cum nomin. etiam, Od. E. (299.) Ὤιμοι ἐγὼ δειλὸς, Aristoph. (Θ. 241.) Ὤιμοι τάλας, (N. 1323.) Ὤιμοι κακοδαίμων, Soph. ᾤμοι τάλαινα. Lat. dicunt et O misera ego, et O miseram me, seu, Heu me miseram. Necnon cum vocativo, Il. A. (149.) Ὤιμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, O impudens, O hominem impudentem. D Etym. et sine ι scribi posse ait, et derivari ex ὦ σχετλιαστικῷ." [" Brunck. Œd. C. 820. Aristoph. 2, 103. 128." Schæf. Mss.] " Αἴμοι pro οἴμοι, etiam in admiratione usurpari tradunt. Supra αἰβοῖ ead. signif."

" Οἰμώζω, Ploro, Ejulo, Verbum factum παρὰ τὸ οἴμοι λέγειν, ut αἰάζω derivatum παρὰ τὸ αἲ αἲ λέγειν, Il. O. (397.) Ὤιμωξεν δ' ἄρ ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρὼ Χερσὶ καταπρηνέεσσ': his verbis immediate subjungens, ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα: indicansque οἰμώζειν et ὀλοφύρεσθαι esse synonyma. Et Il. X. (408.) Ὤιμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατήρ. Soph. (Aj. 962.) cum accus. pro Defleo, Deploro, Ejulatu et lamentis prosequor: ἴσως τοι κ' εἰ βλέποντα μὴ πόθουν, Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν. At cum aliquis alicui οἰμώγειν λέγει, imprecatur ei ut pœnas luat: quia fletus et ejulatio pœnas consequitur. Aristoph. Πλ. (58.) Ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι: pro quo mox ead. signif. κλαίειν ἔγωγέ σοι λέγω: (111.) οἰμώξει μακρὰ, Pœnas dabis, et non leves. Sic

" Plut. Artax. Οἰμώξεται μέντοι τούτων ὃς ἂν ἐμοὶ " προσαγάγῃ τὰς χεῖρας. Et Xen. Ἑλλ. 2, (3, 24.) " Theramenes Satyro dicenti sibi ὅτι οἰμώξοιτο εἰ μὴ " σιωπήσειεν, per interrogationem respondet, Ἂν δὲ " σιωπῶ, οὐκ ἄρα οἰμώξομαι; Quod si taceam, an " pœnas non dabo? Sic Diogenes in Epist. quadam " ad Græcos, Διογένης τοῖς καλουμένοις Ἕλλησιν οἰ- " μώζειν: licet ibi et in propria signif. accipi queat, " utpote oppositum τῷ χαίρειν." [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 120. Brunck. Aristoph. 1, 236. Fr. 218. Palladas 25. et Jacobs., Thom. M. 646. Jacobs. Anth. 6, 301. 11, 46. Longus p. 82. Vill., Athen. 23. Valck. Hipp. p. 306. Diatr. 21. ad Lucian. 1, 103. 333. 402. Brunck. Œd. C. 820. Musgr. Med. 207. Heyn. Hom. 8, 331. Med., Steph. Dial. 65. Brunck. Aristoph. 3, 140. * Οἰμοῖζω, Valck. Diatr. 21. * Οἰμώττω, Koen. ad Greg. Cor. 67. * Οἰμώσσω, Thom. M. 646." Schæf. Mss. Symm. Mal. 2, 13. 4 Macc. 12, 15. Οἰμώζω, Orac. Sibyll. 5. p. 607. Οἰμώξομαι, Demosth. 937. ult. Οἰμωζέτω, Cic. ad Quint. Fr. 3, 9. * Οἴμωγμα, Æsch. S. c. Th. 7. 1031. Ag. 1375. 1393. Eur. Bacch. 1110. * Οἰμωγμὸς, Soph. Stobæi Flor. 63. p. 239. " Valck. Hipp. p. 202." Schæf. Mss.] " Οἰμωκτὸς, Deplorandus, " Lamentabilis, Lacrymabilis, Aristoph." ['A. 1194. Οἰμωκτεὶ, s.] " Οἰμωκτὶ, Cum ploratu et ejulatu." [* Ἀνοίμωκτος, Æsch. Choëph. 431. 509.] " Ἀνοι- " μωκτεὶ, s. Ἀνοιμωκτὶ, Sine ejulatu et fletu, ἄνευ " οἰμωγῆς, Suidæ ἀστενάκτως, Sine gemitus emissione: " aliis etiam ἀτιμωρητὶ, Impune: quoniam sc. pœnas " sequitur ἡ οἰμωγή: Soph. Aj. (1227.) p. 68. Σὲ δὴ " τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι Τλῆναι καθ' ἡμῶν " ᾧδ' ἀνοιμωκτεὶ [— τὶ, Br.] χανεῖν." " Οἰμωγὴ, Plo- " ratus, Ejulatus, Il. Δ. (450.) Θ. (64.) Ἔνθα δ' ἅμ' " οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν Ὀλλύντων τε " καὶ ὀλλυμένων: X. (409.) ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ τ' " εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. Xen. Ἑλλ. 2, (2, 2.) " Οἰμωγὴ ἐκ τοῦ Πειραιῶς διὰ τῶν μακρῶν τειχῶν εἰς " ἄστυ διῆκεν. Herodian. 7, (9, 19.) Πολλὴ δὲ οἰμω- " γὴ κατὰ τὴν πόλιν γυναικῶν τε καὶ παιδίων. Et " Synes. Ep. Ἦν ἄκουσμα σκυθρωπὸν, ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, " γυναικῶν ὀλολυγαὶ, παίδων ὀλοφυρμοί. Ubi quidam " οἰμωγὰς volunt esse Gemitus; et ὀλολυγὰς, Ulula- " tus." [Gl. Ululatus. " Wakef. Phil. 190." Schæf. Mss.] " Apud Hes. legitur et Οἰμωξία, exposi- " tum τὸ οἰμῶξαι." [Phot. * Οἰμωκτίαν· ἀντὶ τοῦ * οἰμώξειαν.] " Κλυτοιμωγεῖς, Hesychio sunt ἀκου- " σταὶ θρήνου." [" Heyn. Hom. 8, 340." Schæf. Mss.] " Ἀνοιμώζω, In ejulatus et fletus erumpo, Ejulo: ut " Hes. quoque ἀνοιμῶξαι exp. ἀναστενάξαι, ὀλολύξαι, " Ingemiscere, Ululare. Suid. autem ἀνοιμώξατε ne- " scio quam recte exp. ἀλαλάξατε: nam ὁ ἀλαλαγμὸς " Bellicus clamor est, ἀνοιμωγμὸς autem Vociferatio " ejus qui verberatur." [Ἀνοιμώζω, Æsch. Pers. 465. Herodian. 1, 17, 9. " Valck. Phœn. p. 473." Schæf. Mss. * Προσανοιμώζω, Polyb. 5, 16, 4. * Συνανοιμώζω, Appian. 1, 53.] " Ἀποιμώζω, Ejulo, " Lamentor. Item Defleo, Deploro, Antiphon, Καὶ " τὸ τελευταῖον ἀπῴμοξεν ἐμέ τε καὶ αὐτὸν, ὡς ἀδίκως " ἀπολλυμένους." [Eur. Med. 31. Alc. 638.] " Ἐ- " ξοιμώζω, Ejulo, Ejulatus emitto, In ejulatus erum- " po, ἐξάκουστον οἰμώζω, Soph. Aj. (317.) εὐθὺς ἐξῴ- " μωξεν οἰμωγὰς λυγράς." " Ἐποιμώζω, Allamentor, " Adgemo." [Æsch. Choëph. 845.] " Κατοιμώζοντες, " Ejulantes, στενάζοντες, Hes." [Eur. Andr. 1160. * Προσοιμώζω, Joseph. B. J. 1, 17, 3. Liban. 4. p. 225. " Nilus Narr. p. 2." Boiss. Mss. * Ὑποιμώζω, Lucian. 1, 686.]

" ΟΙΖΥΣ, ύος, ἡ, Ærumna, Miseria, κακοπάθεια, " ταλαιπωρία, Od. P. (563.) ὁμὴν ἀνεδέγμεθ' ὀϊζὺν, " H. (270.) ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ Πολλῇ, τήν " μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων, Il. N. (2.) πόνον τ' ἐχέμεν " καὶ ὀϊζὺν Νωλεμέως. Sic Od. Ξ. (415.) οἰζὺν Δὴν " ἔχομεν, πάσχοντες ὑῶν ἕνεκ': Δ. (35.) αἴκε ποθι " Ζεὺς Ἐξοπίσωπερ παύσῃ ὀϊζύος: (E. 289.) Ἐκφυγέειν " μέγα πεῖραρ ὀϊζύος. Item Hesiod. (Ἔργ. 1, 175.) " Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος." [" Ad Mœr. 276. Attici semper οἰζὺς dicunt, Porson. Præf. ad Hec. p. xi. et ad v. 944. Wakef. Diatr. p. 6. Hermann. Obs. p. 58." Schæf. Mss. Jacobs. Obs. Crit. ad Anthol.

A p. 12. Acc. ὀϊζύα, Quint. Sm. 2, 88. * Παροϊζὺς s. * Πανοιζὺς, Æsch. Choëph. 47. * " Ὀϊζυος, Theocr. 27, 13. Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς. K. Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον· ὀϊζυον οὐδὲν ἀρέσκει: Miserum, eo sensu quo dicit Virgil. Miserum disperdere carmen, Anglice, A sorry song." Seager. Mss.] " Ὀϊζυρὸς, Ærumnosus, Calamitosus, Miser, " Il. P. (446.) Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον " ἀνδρὸς, (Od. Y. 140.) ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ " ἄποτμος, Hesiod. Ἔργ. (2, 257.) ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ. " Rursum Hom. (Od. Λ. 182.) ὀϊζυραὶ νύκτες dicit, " et ὀϊζυρὸς πόλεμος. Il. Γ. (112.) παύσεσθαι ὀϊζυροῦ " πολέμοιο." [" Wakef. Herc. F. 1349. Alc. 992. Jacobs. Anth. 7, 80. 12, 251. 427. Brunck. Aristoph. 1, 62. Theogn. 65. ad Od. Δ. 197. ad Mœr. 276. Attici semper οἰζυρὸς dicunt, Porson. l. c. Hermann. l. c. ad Herod. 729." Schæf. Mss. Ὦ 'ζυρὲ, Aristoph. N. 655. Phot. Ὦ 'ζυροί· κρᾶσις Ἀττική. * Ὀϊζυρῶς, Quint. Sm. 3, 363. 481.] " Ὀϊζύω, Æ- " rumnas et miserias perpetior, κακοπαθῶ, ταλαιπω-

B " ρῶ, Od. Ψ. (307.) ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε: Il. " Γ. (408.) Ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε καὶ ἐφύλασσε:" [Ξ. 89. Od. Δ. 152. Apoll. Rh. 4, 1324. 1374.] " Apud Hes. legitur etiam Ὀϊζεύει, μογεῖ, πάσχει: " sed haud scio an perperam pro ὀϊζύει." [* " Οἴζω, Valck. Diatr. 21." Schæf. Mss. Fut. οἴξω, unde οἶκτος. Cf. Ὤζω.] " Ὠϊζύος, Hes. affert pro ταλαι- " πωρίας: et ὠϊζυρὰ pro μοχθηρά. Quæ frequentius " scribuntur per ὀ μικρόν." " Ὤμιζος affertur pro " Miser: sed ἀμαρτύρως."

[* ΟΙΒΟΣ, Pars optima in cervice tauri, ap. Lucian. 2, 324.]

ΟΙΓΩ, SIVE Οἰγνύω, Aperio, Hesiod. Ἡμ. (55.) Τετράδι δ' οἶγε πίθον, Aperi s. Resera dolium. Utrumque thema agnoscit Hes., in cujus Lex. habetur, οἰγνύει, ἀνοίγει, quod et ap. Suid., et οἰγόμενος, ἀνοιγόμενος. Pass. Οἴγνυμαι Hom. utitur Il. Θ. (58.) Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός. Idem Od.

C (Γ. 392.) utitur aor. 1. ὤϊξε, de dolio, ut Hesiod. paulo ante οἶγε. Et (A. 436.) Ὤϊξεν δὲ πύλας θαλάμου. A quo aor. est pass. ὠΐχθην, Apertus sum. Præt. MED. Ἔῳγα, Aperui. || Ὤϊξα Erot. ap. Hippocr. exp. non solum ἀνέωξα, sed etiam ἔτεμον. " Ὠΐγνυντο, Aperiebantur: ab οἴγνυμι q. e. ἀνοίγω. " At Ὤιγον, Aperiebam, ab οἴγω. Ὠΐγνυντο, poëtice " pro ᾤγνυντο s. οἴγνυντο, ab οἴγνυμι, Aperio. Il. B. " (809.) Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι." " Ὦιχα, Aperui, " præt. perf. act. ab οἴγω." [" Wakef. Herc. F. 1133. Jacobs. Anim. 100. Anth. 9, 96. 12, 170. Heyn. Hom. 6, 555. Wakef. S. Cr. 1, 119. Removere operculum, obicem, Heyn. Hom. 7, 180. De augm., Thom. M. 403. ad Diod. S. 1, 528. Ὤϊξε, Ruhnk. Ep. Cr. 247. 258. 269." Schæf. Mss.]

Ἀνοίγω, SIVE Ἀνοιγνύω, Aperio, Resero, i. q. οἴγω: ut ἀνοίγειν τὰς θύρας, πύλας, Aperire fores, portas. Xen. K. Π. 7, (5, 10.) Ἐκθέουσί τινες ἀνοίξαντες τὰς πύλας, Chrys. Τὰς θύρας ἀνέωξε. Dicitur enim ἀνέῳξα pro ἤνοιξα. || Ἀνοίγειν quasi In aper-

D tum mare prodire; nam Aperire Lat. nauticum quidem est verbum interdum, sed paulo alium usum habens. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 15.) Τῶν δ' ἐφορμούντων, ὡς ἕκαστοι ἤνοιγον, τάς τε ἀγκύρας ἀποκόπτοντες καὶ ἐγειρόμενοι ἐβοήθουν, (5, 7.) Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τοῦ Νοτίου καθελκύσαντες τὰς λοιπὰς τριήρεις, ἀνήχθησαν, ὡς ἕκαστος ἤνοιξε. Utitur et 1, (1, 2.) At Bud., a quo prorsus dissentio, vertit Cuique promtum fuit. || Ἀνοίγομαι, Aperior, Reseror, Epigr. Λειμῶνες γελόωσιν ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο, Cum aperitur et expanditur, Cum e calyce rosa exeritur. Phrynich. ait ab Atticis dici ἀνέῳκται ἡ θύρα, pro Aperta est janua: non ἀνέῳγεν ἡ θύρα. Aristot. de Mundo, Στόμια ἀνέῳκται, Lucian. (1, 299.) Οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες; Sic ἀνεῳγμένη οἰκία, Domus aperta, Matth. 7, (7.) Κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν, Pulsate et aperietur vobis. Pulsate, sc. τὴν θύραν, Januam. Invenitur ἀνοιχθεὶς expositum et Dehiscens; nam quæ dehiscunt, aperiuntur. Dicitur interdum a Poëtis ἀνωΐχθην pro ἀνῴχθην, ι

quod erat subscriptum ipsi ω, ascripto lateri. Invenitur autem et ἀνεῴχθην. || Ἀνέῳγα, Præt. med. Atticum pro ἀνῷγα, sæpe usurpatur, i. valens qu. ἀνέῳγμαι, licet Phryn. tradat Attice ἀνέῳκται ἡ θύρα, non ἀνέῳγε, dici. Invenitur ἀνεῳγόσιν ὀφθαλμοῖς, et ἀνεῳγόσι τοῖς ὄμμασι, pro ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς, quod e Luciano modo attuli. Apud Plut. ἀνεῳγὼς πίθος, Apertum dolium. Gaza ap. Cic. Existit vertit ἀνέῳγεν: nam hæc Cic. Cat. Maj. verba, Tanquam ex articulis sarmenti existit ea quæ gemma dicitur, interpr. ἀνέῳγεν ὁ καλούμενος ὀφθαλμός. Invenitur et ἀνεῴγοντο ap. Thuc. 4, (111.) p. 157. Αἱ πύλαι ἀνεῴγοντο. || Duplici etiam augmento DICITUR Ἠνοίγη, Apertus est, Act. 8, (32.) Ἠνοίγη [Ἀνοίγει] τὸ στόμα αὐτοῦ, Apertum est os ejus, Aperuit os suum. Sic supra ἤνοιξε: pro quo dicitur etiam ἠνέῳξε: unde pass. ἠνεῴχθησαν, Aperti sunt. Et ἠνεῳγμένος, Apertus: quod legitur ap. Jo., et ap. Alex. Aphr. Necnon ἠνεῳγὼς, præt. med. Apertus, Patulus. [" Ἀνοίγω, Phryn. Ecl. 95. Wakef. Ion. 1585. Musgr. 1563. Wakef. Herc. F. 1133. S. Cr. 4, 5. 10. Jacobs. Anim. Specim. 35. Anth. 6, 120. 12, 170. Brunck. Aristoph. 1, 16. Œd. C. 515. Heyn. Hom. 6, 555. ad Corn. Nep. 135. Stav., Wessel. Diss. Herod. 84. Musgr. Hec. 1040. Abresch. Lectt. Aristæn. 292. Thom. M. 71. 75. Fischer. ad Anacr. p. 15.: ad Charit. 255. ad Herod. 307. 373. ad Dionys. H. 3, 154. Ἀνοιγνύω, Wakef. Ion. 941. Herc. F. 1133. Ἀνοίγνυμι, Thom. M. 75. Paus. 3. p. 50. Reiz. Belg. Gr. 630. Aristoph. Ἱππ. 1326. De augm., Heyn. Hom. 4, 554. Amoveo, ut aperiam, 8, 635. Ἀνοίγειν χιτῶνα, Bos. Proleg. ad V. T. ***** 2. Ἀνοιγνύτω, ἀνοιγέτω, Mœr. 30. et n. Ἀνέῳγον, Schneid. Anab. 295. Heyn. Hom. 6, 555. 7, 180. Ἠνεῳγμένος, Villoison. ad Long. 235. Ἀνέῳγα, ἀνέῳγμαι, Phryn. Ecl. 60. Thom. M. 403. 763. ad Charit. 481. Epigr. adesp. 376. ad Lucian. 3, 575. Ἀνεωγὸς, Bergler. Alciphr. 380. Ἀνεῴχθησαν, Koppiers. Obs. p. 10. Ἀνῴχθησαν, Ruhnk. Ep. Cr. 130. ubi et ἀνηώγνυντο." Schæf. Mss. Ἀνέωγον, ἀνέωξα, ἀνέωγα, Bekk. Anecd. 1, 399. Plut. 8, 348. " Andr. Cr. 171. Clem. Alex. 768." Kall. Mss. Eur. Ion. 923. Joseph. A. J. 18, 2, 2. * Ἀνοικτέον, Eur. Ion. 1387. * Ἀνεῳγότως, Gl. Patule.] Ἄνοιγμα, τὸ, Aperimentum, Apertio, pro ἄνοιξις, Ostium, 1 Reg. 14, (6.) Εἰσερχομένης αὐτῆς ἐν τῷ ἀνοίγματι. Alicubi exp. etiam Foramen. [" Schol. Aristoph. Πλ. 714. Etym. M. 349, 54." Schæf. Mss. * " Ἀνοιγμὸς, Rei Accip. Scriptt. 66." Wakef. Mss.] Ἄνοιξις, ἡ, Apertio, Reseratio, Basil. Δώσει λόγον ἡμῖν ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος ἡμῶν, [Plut. 8, 944. ad Ephes. 6, 19. * " Ἀνοιγὴ, Dilatatio, Expansio, Explicatio, Chrys. in Ps. 103. T. 1. p. 950, 37. Ἀνοιγὴν δὲ χειρῶν αὐτοῦ, καὶ τὴν τοῦ σταυροῦ ἔκτασιν χρὴ λογίζεσθαι, ἀφ' ἧς πάντα ἐπλήσθη χρηστότητος." Seager. Mss. * " Ἀνοιγεὺς, Reserator, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 260." Kall. Mss. * "Ἀνεῴκτης, Apertor, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 499, 25." Seager. Mss.] Ἀνοικτὸς, accentu in ult. Apertus, s. potius Apertilis, Adapertilis, quo utitur Ovid. [* Ἀνοικτόκλειστος, Pisid. 427. * " Δυσάνοικτος, Pseudo-Diog. Ep. 21. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 277." Boiss. Mss.] Εὐάνοικτος, Apertu facilis, Qui facile aperitur, panditur, reseratur. [* Ἀνοικτήριον, ab * Ἀνοικτὴρ, Classical Journal 44, 368. * Ἀντανοίγω, Longin. 34. * Ἀπανοίγω, Greg. Naz. 2, 269.] " Διανοίγω, Adaperio, Patefacio, Aperiendo diduco. Διανεῳγὼς, Apertus." [Schleusn. Lex. V. T. " Ad Charit. 28. 257. * Διάνοιξις, 257." Schæf. Mss. " Var. lect. ap. Clem. Alex. 454." Wakef. Mss. * " Προδιανοίγω, Method. 404. Athan. 1, 815." Kall. Mss.] " Ἐξανοίγω, Aperio, Aristoph." ['Α. 391. * Ἐξάνοιξις, Strabo 16. p. 1075.] " Συνεξανοίγω, Simul aperio." [* Ἐπανοίγω, Gl. Recludo, Adaperio, Effringo, " Athan. 1, 657." Kall. Mss. * Ἐπανοίκτωρ, Manetho 1, 310. cf. 4, 483. * Καταναοίγω, Philostr. Ep. 913. " Athan. 1, 60." Kall. Mss. * " Παρανοίγω, Aliquantulum aperio, Chrys. in Es. c. 2. T. 1. p. 1032, 30. Demosth. 778, 12." Seager. Mss. * " Παρανοιγνύω, Philostr. 104. Chrys. in Gen. 152." Kall. Mss. * " Παρανοίγνυμι, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 5, 731." Elberling. Mss. * Παρανοικτὸς, unde * " Ἀπαράνοικτος, Non adapertus, Inapertus, Pseudo-Chrys. Serm. 102. T. 7. p. 556, 13." Seager. Mss. * " Προανοίγω, Andr. Cr. 17. 292." Kall. Mss. * " Προανοίγνυμι, Theod. 1, 591." Wakef. Mss. * Προσανοίγω, Plut. 6, 131. * Συνανοίγω, Themist. 235. Epiph. 2, 98.] " Ὑπανοίγω, Subaperio." [" Andr. Cr. 171." Kall. Mss. " Demosth. 889, 28." Seager. Mss. * Ὑπανοίγνυμι, Athen. 29. 642. * " Ἀποίγω, Heyn. Hom. 6, 336." Schæf. Mss.] Διοίγω, Aperio, Pando, Resero, i. q. ἀνοίγω, Tecmessa ap. Soph. Aj. (346.) Ἰδοὺ διοίγω, ad Chorum, qui dixerat, ἀλλ' ἀνοίγετε Τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι: pandi sibi portas jubens ut ingrederetur: [Od. T. 1287. 1295.] Pro eod. dicitur ETIAM Διοίγνυμι, SIVE Διοιγνύω, ut οἴγω et οἰγνύω. [Aristoph. Ἐκκλ. 852. * Διοιγμὸς, Æsch. Choëph. 24.] Δίοιξις, Apertio, Patefactio, ut ἄνοιξις, [" Clem. Alex. 454." Wakef. Mss. * Ἐκδιοίγω, Hippocr. de Arte c. 8. in Codd. rectius διοίγω.] " Ἐξοίγω, " Aperio, Hippocr. de Loc. in Hom. (p. 417, 35.) " Τὰ οἰδέοντα καὶ ὕδατος ἔμπλεα ἐξοίγειν μαχαιρίῳ." [* Διεξοίγνυμι, Quint. Sm. 13, 41. * " Ἐποίγω, Heyn. Hom. 6, 335. (Il. M. 340.)" Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.] Παροίγω, Parum aperio, Schol. Aristoph. [et ipse Εἰρ. 30.] Gallice dicimus Entr'ouvrir. Προσοίγω, Adaperio: unde προσέῳξα, Adaperui. [" Chrys. in Gen. Hom. 43. T. 1. p. 354, 32." Seager. Mss. * Ὑποίγω, s.] Ὑποίγνυμι, Clam aperio, [Athen. 441. Aristoph. Θ. 424.]

ΟΙΔΕΩ, SIVE Οἰδάω, Tumeo, Inflatus sum. Sic accipitur Od. E. (455.) Ὤιδεε δὲ χρόα πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ Ἀν στόμα τε ῥῖνάς τε: nam Eust. ibi exp. ἐξώγκωτο. Sed annotat, in antiquis libris reperiri etiam positum pro ᾤδεεν, a v. οἰδέω, mutato sc. ε in δ. Plut. (7, 774.) Οἰδῶντι γὰρ ἔοικε καὶ φλεγμαίνοντι σώματι τὸ περιαλγοῦν καὶ περιχαρὲς καὶ περίλυπον τῆς ψυχῆς. Ubi οἰδῶντι est a verbo οἰδάω. Fortasse tamen aliquis malit scribere οἰδοῦντι. || Metaph. vero negotia aliqua οἰδεῖν dicuntur, ut Cic. ad Att. Tument negotia, sumta autem metaph. a tumoribus corporis humani, sicut alia metaph. res Exulceratæ dicuntur. Οἰδοῦντα πράγματα, inquit Bud. in suo Lex., ut φλεγμαίνοντα. Sic leg. ap. Herod. (3, 76.) p. 48. Ἀμφὶ τὸν Ὀτάνην πάγχυ κελεύοντες ὑπερβαλέσθαι, μηδὲ οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων ἐπιτίθεσθαι, Tumentibus rebus, i. e. In bellum et tumultus vergentibus. Virg. Operta tumescere. Vulg. Edd. ibi habent οἱ δεόντων: sed Budæi emendationem confirmat vet. exemplar, et alius ipsius Herodoti l. infra in Οἰδαίνω citandus. Præt. perf. est ᾠδηκὼς, Tumidus, Inflatus, πεφυσημένος, Hes.: quod alia quoque metaphora accipitur, ut Lat. particip. Turgens, Turgidus, Tumidus, Inflatus, pro eo qui superbit. Sic ap. Suid. Ὠδηκὸς ἦθος ὑπὸ πλούτου. Metaph. itidem ap. Aristoph. B. (940.) τέχνην Οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν. || Idem Suid. ᾠδηκὼς exp. non solum πεφυσιωμένος, φλεγμαίνων, sed etiam φυσήσας, in qua signif. erit μεταβατικόν. [" Οἰδέω, Jacobs. Anth. 9, 329. Pierson. Veris. 234. Toup. ad Longin. 280. ad Herod. 236. 261. 529. De ira, Segaar. in Daniel. 78. De augm., Phryn. Ecl. 60. Οἰδηκὼς, ᾠδηκὼς, Mœr. 423. et n." Schæf. Mss. Οἰδουμένη τῷ χόλῳ, Heliod. p. 62. Cor.] Οἴδημα, τὸ, Tumor. Apud Hippocr. aliosque omnes vett. idem plane significabat quod ὄγκος, Tumor, cujuscunque generis ille esset: verum juniores Medici nominis hujus significationem postea contraxerunt ad eum tumorem designandum, quem pituita committit. Sicut enim qui e sanguine fit, phlegmone; e biliosa fluxione, erysipelas; e melancholico succo, scirrhus nascitur: ita tumori illi, quem pituita creat, οἰδήματος nomen proprium esse voluerunt. Verum autem tumoris genus est, quod naturalis pituita in partem aliquam abscedens committit, molle, laxum, digito prementi cedens, indolens, album, minimum calens, et aliis breviter notis præditum quæ pituitam solent consequi. Non verum autem est, quod fit a pituita non

naturali sive per alterationem talis evaserit, sive per alterius humoris mixtionem. Præterea omne οἴδημα, quod proprie et simpliciter οἴδημα dicitur, certo loco definitum, circumscriptumque est: ab ejus tamen similitudine οἴδημα etiam dicitur Tumor ille pituitosus, qui nonnunquam in pedibus et cruribus eorum oritur, qui aqua intercute et phthisi et cachexia laborant, quique etiam in leucophlegmatia occupat corpus universum. Hæc Gorr. inter multa alia. Gal. scribit Hipp. οἰδήματα nominare solere τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους: posteros autem ejus in φλεγμονὰς et scirrhos, et ea, quæ peculiariter ab ipso οἰδήματα vocantur, divisisse. Idem Gal. Comm. 5. in Aph. Sect. 65. Τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους ἅπαντας ὁ Ἱπποκράτης οἰδήματα προσαγορεύει, περιεχομένων ἐν αὐτοῖς δηλονότι καὶ τῶν φλεγμονῶν: C. 4. in Aph. Sect. 34. dicit a veteribus οἰδήματα appellari ὄγκους τοὺς χωρὶς ὀδύνης καὶ μαλακούς. Actuar. π. Δ. Π. 2. c. 49. Οἴδημα δέ ἐστιν ὄγκος λευκὸς ἀνώδυνος, ἐπὶ φλέγματι συνιστάμενος, ὥσπερ καὶ τὸ ἐμφύσημα ἐπὶ ψυχρῷ καὶ παχυτέρῳ πνεύματι συνίσταται· καὶ ῥᾴδιον γνωρίζειν τῇ ἁφῇ· ῥᾳδίως γὰρ ὑπείκει τὰ οἰδήματα, μήτε ζέοντα, μήτε ὀδυνῶντα, μήτ' ἠλλοιωμένα ὄντα τῷ χρώματι. Ibid. discrimen inter οἰδήματα et ἐμφυσήματα ponit. At 2, 7. agit de oculorum œdematis, itidem ab emphysematis distinguens. Οἴδημα Celsus interpr. Tumor, ut et Plin. qui tamen et aliter vertit, ut e seqq. apparebit. Hippocr. Ἢν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ, οἰδήματος μὴ ἐόντος, ἐν τῇ φάρυγγι πνὶξ ἐξαίφνης ἐπιγίγνεται θανάσιμον. Quæ sic Celsus, Neque is servari potest qui sine ullo tumore febricitans subito strangulatur. Diosc. 3, 93. de melanthio, Αἴρει καὶ οἰδήματα παλαιὰ καὶ σκληρίας καταπλασθέν: de quo Plin. 20, 17. Discutit duritias tumoresque veteres et suppurationes. Rursum Diosc. de radice smyrnii, Τὰ πρόσφατα οἰδήματα καὶ φλεγμονὰς καὶ σκληρίας διαφέρει: de qua idem Plin. Collectiones et suppurationes non veteres, item duritias discutit illita. Rursum Diosc. Διαφορεῖ δὲ τὸ ἄλευρον κριθῆς ἑψηθὲν οἰδήματα καὶ φλεγμονάς. Pro quibus idem Plin., Farina ex hordeo decocta collectiones impetusque discutit. Apud Suid., Συνέβη δὲ τὸν πόδα αὐτοῦ εἰς οἴδημα ἀρθῆναι καὶ φλεγμήναντα σφακελίσαι. Plut. Οἴδημα σπληνὸς, in l. περὶ Ἀοργ. || Suid. οἰδήματα exp. ἐπάρματα, φυσήματα, in h.l., Λόγοις ἐχέφροσι κατηύναζεν ὁ στρατηγὸς τὰ τοῦ στρατιωτικοῦ θράσους οἰδήματα. Ovid. Ora tument ira, Virg. Corda tument rabie. Plut. Coriol. (15.) Τῆς ψυχῆς ὥσπερ οἴδημα τὸν θυμὸν ἀναδιδούσης. Dicitur etiam ἐπὶ τῆς ἐπάρσεως καὶ φυσιώσεως, ut idem Suid. annotat: metaph. a corporibus itidem sumta: τῆς δὲ εἰς οἴδημα ἀρθείσης φρονήσεως. Cic. dicit itidem Inflatus ac tumens animus. || Hesychio οἴδημα est non solum ὄγκωμα et ἀπόστημα, sed etiam ταραχὴ κυμάτων: quod οἶδμα dicit Hom. Virg., maria alta tumescunt. Idem, Mare tumidum, Tumidum pelagus. [Lucian. 3, 37. 588.] Οἰδηματώδης, Tumore referens, Tumidus. Apud Gal. et Actuar. οἰδηματώδεις ὄγκοι, ipsa οἰδήματα. ["Casaub. ad Athen. 111." Schæf. Mss. * "Οἰδημάτιον, Hippocr. 754." Wakef. Mss.] Pro οἴδημα per sync. DICITUR Οἶδμα, Poëtis tantum usitatum. Hes. exp. ἔπαρμα, κῦμα, ῥεῦμα, αὔξημα. Frequenter οἶδμα θαλάσσης, tum ap. Hom., tum alios. Greg. Naz. ἄγριον οἶδμα θαλάσσης. Et Hesiod. (Θ. 109.) πόντος ἀπείριτος οἴδματι θύων, Tumidis fluctibus æstuans. Sic ap. Hom. itidem aliquoties, οἴδματι θύων. Dicitur autem et generaliter de fluctu. || Pelagus, Æschyl. [Eur. Phœn. 210.] Τύριον οἶδμα λιποῦσα. Pro Tumore et elatione usurpavit hoc vocab. Greg. Carmin. p. 66., Bud. ["Luzac. Exerc. 50. 162. Arion. Simonid. 86. Huschk. Anal. 115. Jacobs. Anth. 9, 299. Brunck. Apoll. Rh. 189. 198. Wakef. S. Cr. 3, 141. Valck. Diatr. 201. Bentl. ad Horat. Carm. 1, 319. Act. Traj. 1, 241. Toup. Opusc. 2, 257. Pelagus, Valck. Phœn. p. 75. Musgr. ad Hec. 633." Schæf. Mss. * Οἰδματόεις, per sync. pro * οἰδηματόεις, Opp. 'A. 5, 273. Æschylus Athenæi 469.] Οἴδησις, Tumor, Inflatio, φλεγμονή, φύσημα, Suid.

Οἶδος, Tumor, i. q. οἴδημα, ut Erot. Lex. Hippocr. testatur, [Nicander Θ. 188. 237. 426. 743. * Οἰδοποιέω, Gl. Tumefacio.] Οἰδίπους, οδος, ὁ, Cui pedes A tument. Est Nom. proprium omnibus notum. Ad nomen allusit Eur. quoque et Seneca, ubi ait, Forata ferro gesseras vestigia, Tumore nactus nomen a vitio pedum. Accus. est Οἰδίπουν ET Οἰδίποδα, quo Plut. et Paus. utuntur. Dicitur ET Οἰδιπόδης, ET Οἴδιπος, Epigr., ut Lat. Œdipus, Œdipi. ["Οἰδίπους, Thom. M. 644. Jacobs. Anth. 6, 136. Alc. Mess. 21. Leon. Alex. 33. Porson. Phœn. 816. De gen., Valck. Diatr. 152. De accus., Mœr. 282. et n., ubi et de formis Οἴδιπος, Οἰδιπόδης. De vocat., Valck. Diatr. 193. Porson. Phœn. 1440. Οἰδιπόδης, Valck. Phœn. p. 301. 306. Brunck. Œd. C. 222. Quomodo et ubi mortuus, Valck. Phœn. p. 569. * Οἰδιποδάγονοι, 713. * Οἰδιποδία, 792." Schæf. Mss.] Οἰδιπόδειος, Ad Œdipum pertinens: ut Οἰδιπόδειον ἱερὸν, Schol. Soph. e Lysimacho; p. 274. meæ Ed. [Plut. Sylla 19.]

Ἀνοιδέω, Intumeo, Intumesco, Turgeo. || Capitur etiam metaph. pro Irascor, ut et Lat. Intumeo: ut ἀνοιδέει θυμὸς, Herod. 7, (39.) Καὶ νῦν τοῦτό γε ἐξε- B πίστησο, ὡς ἐν τοῖσιν ὠσὶ τῶν ἀνθρώπων οἰκέει ὁ θυμὸς, ὃς χρηστὰ μὲν ἀκούσας, τέρψεως ἐμπιπλέει τὸ σῶμα, ὑπεναντία δὲ τουτοισὶ, ἀνοιδέει, i. e., Erasmo interpr., Et nunc illud sane discito, quod in auribus hominum habitet animus, qui cum bona audierit, voluptate corpus implet; cum his diversa, molestia afficit. Sed non debuit Erasm. verbo ἀνοιδέει, activam signif. dare: quem fefellit fortasse præcedens ἐμπιπλέει: quanquam nec satis commode verteris, Molestia afficitur: longe aptius ad verbum, Intumescit. Ovid., Met. 2, (508.) Intumuit Juno postquam inter sidera pellex Fulsit. Idem dicit et Intumescere alicui pro Irasci alicui. [Theophr. C. Pl. 5, 13, 6. "Jacobs. Anth. 6, 149. Bergler. Alciphr. 38. Pierson. Veris. 233. ad Herod. 529." Schæf. Mss.] "Ἀνοιδείω, Ion. et poëtice " pro ἀνοιδέω, Intumesco, Nicander Θ. (855.) de caprifici fructibus, οἵ τε πρὸ ἄλλης Γόγγυλοι ἐκφαίνουσιν " ἀνοιδείοντες ὀπώρης." Ἀνοίδησις, ἡ, Tumor, οἴδησις. Aristot. de Mundo, ἀνοιδήσεις θαλάσσης appellat Tumidos æstus: sic et Lat. Mare intumescere et intur- C gescere, inturgescere et intumescere, Mare tumidum et turgidum dicunt. [* Ἐξανοιδέω, Aristot. Meteor. 2, 8.] Ἐπανοιδέω, Intumesco, In superficie tumeo, [Hippocr. 563, 38. 577, 2. Aristot. H. A. 4, 821. * Ἀποιδέω, Hippocr. 609, 52. * Ἀποίδησις, Strabo 2. p. 144. S.] Διοιδέω, Intumesco, Lucian. (1, 481.) Διῳδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας δὴ τὰ σκέλη, Intumuerant ex hausto veneno crura, Ovid. corpus tumet omne veneno: [2, 716. "Kuster. Aristoph. 216." Schæf. Mss. * Διοιδὴς, Nicander 'A. 90. * "Ἐνοιδέω, ad Mœr. 147." Schæf. Mss. * Ἐνοιδὴς, Nicander 'A. 422. Schol. Soph. Œd. C. 27.] Ἐξοιδέω, Extumesco, ut Plin. loquitur, ["Boiss. Philostr. 500. Valck. Phœn. p. 13. Pierson. Veris. 234. * Ἐξοιδάω, Wakef. Trach. 1089." Schæf. Mss. * "Ἐξοίδησις, Aster. Hom. p. 69. Rub." Boiss. Mss. * Διεξοιδέω, Philostr. 784.] Ἐποιδέω, Intumesco, In superficie tumeo, Diosc. 4. Ἐποιδεῖ τὸ πρόσωπον, Intumescit vultus. Et ἐπῳδηκὼς, Qui intumuit, Tumens, Tumidus. [* Παροιδέω, Diosc. Alex. 27. * Περιοιδέω, D Hippocr. 374, 20.] Συνοιδέω, Una intumesco, Philo V. M. l. 1. (2, 101.) Τὰ σώματα εὐθὺς συνῴδει ταῖς ἐξανθήσεσι, In tumore erant, Turn. [* Ὑπεροιδάω, Lucian. 2, 457. * Ὑποιδέω, Hippocr. 137. 262. "Philostr. 133." Kall. Mss.]

Οἰδαίνω, SIVE Οἰδάνω, Tumefacio, οἰδεῖν ποιῶ, ut Suid. exp. Il. I. (550.) ὅστε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων, Tumefacit, h. e. Facit ut ira intumescat. Sic autem supra a Suida videmus exponi ᾠδηκὼς φυσήσας. Pass. Οἰδαίνομαι s. Οἰδάνομαι, Tumefio, Il. I. (642.) Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ ὁππότ' ἐκείνων Μνήσομαι. Quæ Cic. ita vertit, Corque meum penitus turgescit tristibus iris. Imitatione prioris l. Homerici dixit Apoll. Rh. 1, (478.) Ἠέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ Οἰδάνει ἐν στήθεσσι, Tumefacit et animat, θαρσύνει, ut mox loquitur. Schol. exp. ἐπαίρει, μετεωρίζει, θρασύνει. Seneca dicit Cor tumefactum, Ovid. Corda tument ira. || Alias οἰδαίνω neutraliter potius capitur pro οἰδέω, Tumeo. Sic Hes. quoque οἰδαίνουσι exp. non solum φυσῶσι, sed etiam φλεγμαίνουσι: iti-

denique οἰδαίνει, οἰδεῖ, ἐπαίρεται. Arat. οἰδαίνουσα θάλασσα, Inflatum mare, Cic. Tumidum mare, pelagus, Virg. || Οἰδαίνειν dicitur et is qui animo tumet et inflatus est, ut et οἰδέω, s. ἐπαίρομαι, φυσῶμαι, ut Bud. accipit h. Greg. l., Τήκειν μὲν τὰς σάρκας δι' ἐγκρατείας, τὴν ψυχὴν δὲ οἰδαίνειν κενῷ φρυάγματι: ubi tamen active potius dici videtur οἰδαίνειν pro Inflare, et Turgidum reddere, sicut paulo ante. Res etiam οἰδαίνειν dicuntur ead. metaph. qua Cic. dixit, ut quidam exp., Tumere negotia, et Virg. operta tumescere bella. Herod. (3, 127.) Ἄτε οἱ οἰδαινόντων ἔτι τῶν πρηγμάτων, Tumentibus adhuc rebus, Nondum satis fundatis, Æstuantibus, Fluctuantibus, Nondum compositis et pacatis: ut sit metaph. ab οἴδματι θαλάσσης aut etiam animi ira tumentis. Supra idem Herod. usus est verbo οἰδεῖν simili modo. [" Et οἰδεόντων, 3, 76.: sic etiam altero loco 3, 127. præeuntibus Codd. nonnullis edidit Wess. pro olim vulgato οἰδαινόντων, quod et ipsum quidem locum suum potuerat tueri." Schw. Mss.] Suid. οἰδαίνων exp. non solum φλεγμαίνων, sed etiam ψύχων. Eid. οἰδανεῖ est αὐξάνει. [" Οἰδαίνω, Porson. Phœn. 1398. ad Herod. 261. 529. Bergler. Alciphr. 38. Toup. Longin. 280. Οἰδάνω, ibid. Wakef. Trach. 1089. Jacobs. Anth. 6, 149. Porson. l. c. Heyn. Hom. 5, 657. 6, 534. ad Herod. 529. Active, Brunck. ad Aj. 40." Schæf. Mss.] Ἀνοιδαίνω, Tumefacio, Epigr.; etiam Tumeo, Intumesco, ut ἀνοιδῶ. [" Ad Herod. 529." Schæf. Mss. " Stob. 173, 37." Wakef. Mss.] Διοιδαίνω, Intumesco, Turgesco. Cum vero animus alicujus οἰδαίνειν dicitur, accipitur pro Turgescere ira, ut Cic. in Οἰδαίνω loquitur. Sic Ovid. Ora tument ira, Virg. Intumuit Juno. Et cum dat., Ovid. Intumuit vati non tamen Ascra suo: pro Succensuit. Herodian. 8, (8, 2.) Οἱ μέν τοι στρατιῶται διοίδαινον τὰς ψυχάς: 7, (3, 16.) Κατά τε πόλεις καὶ κατὰ ἔθνη διοίδανον τῶν ὄχλων αἱ ψυχαὶ, Popularium animi intumuerant, (8, 3.) Διοίδαινον πᾶσιν αἱ ψυχαὶ τηλικούτων ἔργων εὐτόλμων καινοτομίᾳ, Animi omnium exulcerati tantarum rerum audacia ac novitate intumuerant. [" Clem. Alex. 170." Kall. Mss. * Εἰσοιδαίνω, Aret. 117. * Ἐξοιδαίνω, 76. * Ἐποιδαίνω, Nicander Ἀ. 477.] " Παροιδαίνειν τὰ παρίσθμια ap. J. Poll. 2. " de tonsillarum tumore ex inflammatione." [Ἢν τὸ πᾶν παροιδαίνῃ σκέλος, Aret. * " Περιοιδαίνω, Greg. Nyss. in V. Greg. Thaum. 277. Voss." Boiss. Mss. * Ὑπεροιδαίνω, Suid. 1, 907. * Ὑποιδαίνω, Ælian. V. H. 14, 7.]

Οἰδαλέος, Tumidus, Turgidus, ὑγρὸς, Suid. Humidus. [" Jacobs. Anth. 6, 149." Schæf. Mss. Οἰδαλεότερος, Alex. Trall. 12. p. 213. * Ἐποιδαλέος, Hippocr. 544, 46. * Ὑποιδαλέος. 479, 33. 537, 34.]

Οἰδίσκω, Tumefacio, i. q. οἰδαίνω, Alex. Aphr. Probl. Οἰδίσκον πνεῦμα, Tumefaciens spiritus, Gaza. Pass. οἰδισκόμενον, Quod tumefactum est, intumuit, Inflatum. || Οἰδίσκω, Bud. interpr. etiam Intumesco. Ἀνοιδίσκω, i. q. οἰδίσκω, Theophr. C. Pl. 4, 15. Καὶ ἔτι πρὸς τούτοις ἡ ἐμβαλλομένη γῆ καὶ ἄκοπον παρέχουσα (sc. τὸν σῖτον) καὶ ἀνοιδίσκουσα. Tumefaciens, Acervos ejus turgidiores reddens. Paulo ante dicit, Ἀδρύνει τοὺς ὄγκους, et ἐπίμετρον ποιεῖ. [* Ἐπανοιδίσκω, Hippocr. 904. * Ἀποιδίσκομαι, 554. * Ἐνοιδίσκω, Barker. ad Etym. M. 1091.] Ἐξοιδίσκω, Tumefacio, Facio ut extumescat, [Hippocr. 482, 4.] Ἐποιδίσκω, i. q. ἐξοιδίσκω, In superficie tumefacio. Et pass. ἐποιδίσκομαι, Tumefio, Intumesco. Gal. Τὰ ἐποφθάλμια ἐποιδίσκεται. [" Hippocr. 1148." Wakef. Mss. * Παροιδίσκω affertur ex Aretæo.]

" Οἴδακες, οἱ λεγόμενοι φήλικες, Suid." [φήληκες,] " et πάντα τὰ μὴ πέπειρα ἀκρόδρυα." [Apud J. Poll. 6, 81. est οἴκαδες perperam pro οἴδακες.]

¶ Οἶδνον, τὸ, Tumor terræ; nam Suidæ οἶδνα sunt οἰδήματά τινα γῆς. Lat. Tubera appellant. Theophr. H. Pl. 1, 2. Οὔτε γὰρ ῥίζαν πάντ' ἔχει, οὔτε καυλὸν, οὔτε ἀκρέμονα, οὔτε κλάδον, οὔτε φύλλον, οὔτε ἄνθος, οὔτε καρπὸν, οὔτ' αὖ φλοιὸν, ἢ μήτραν, ἢ ἶνας, ἢ φλέβας· οἷον μύκης, οἶδνον. Plin. 19, 2. Et quoniam a miraculis rerum cœpimus, sequemur eorum ordinem, in quibus vel maximum est, aliquid nasci aut vivere sine ulla radice. Tubera hæc vocantur, undique

A terra circumdata, nullisque fibris nixa, aut saltem capillamentis, nec utique extuberante loco in quo gignuntur, aut rimas agente: neque ipsa terræ cohærent. Cortice etiam includuntur, ut plane nec terram esse possimus dicere, nec aliud quam terræ callum. Ceterum pro οἶδνον scribitur ETIAM Ὕδνον, quod et Hes. agnoscit. Plut. (8, 637.) Διὰ τί τὰ ὕδνα δοκεῖ τῇ βροντῇ γενέσθαι; Juv. raduntur tubera si ver Tunc erit, et facient optata tonitrua cœnas Majores. Diosc. 2, 175. Ὕδνον, ῥίζα ἐστὶ περιφερὴς, ἄφυλλος, ἄκαυλος, ὑπόξανθος· ἔαρος ὀρυττομένη· ἐδώδιμος δέ ἐστιν ὠμή τε καὶ ἑφθὴ ἐσθιομένη. Athen. (62.) e Theophr., Τὸ ὕδνον ὃ καλοῦσί τινες γεράνειον, καὶ εἴ τι ἄλλο ὑπόγειον. Et mox e Lynceo Samio, Ἀκαλήφην ἡ θάλασσ' ἀνίησιν, ἡ δὲ γῆ ὕδνα. [" Casaub. ad Athen. 126. Apoll. Dysc. 97. et n., ad Mœr. 397. Ὕδνα maris, Casaub. l. c. 128." Schæf. Mss.] Ὑδνόφυλλον, Folium tuberis, i. e. Herba quæ tuberi superinnascitur, ἡ ἐπὶ τοῖς ὕδνοις φυομένη πόα, Hes. Sic Athen. (62.) e Pamphili Glossis, Ὑδνόφυλλον, ἡ φυο-
B μένη τῶν ὕδνων ὕπερθε πόα, ἀφ' ἧς τὸ ὕδνον γινώσκεται. [" Casaub. 129." Schæf. Mss.]

ΟΙΚΟΣ, ὁ, Domus. A Poëtis οἶκος aliquando vocatur ἡ οἰκία, aliquando ἡ οὐσία, inquit Plut. afferens illius quidem signif. exemplum, Οἶκον ἐς ὑψόροφον: hujus autem, Ἐσθίεταί μοι οἶκος: qui duo loci sunt Homeri. Possunt autem addi his exemplis alia plurima: sed quod ad priorem illam signif. attinet, adjungam duntaxat οἰκόνδε ex Eod. Poëta, quod adverbialiter ponitur pro πρὸς οἶκον, Latine Domum, non adjecta præpositione. Il. A. (606.) Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος, Cubitum iverunt, domum quisque suam, B. (158.) Οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Est autem hoc vocabulum Poëtis commune cum Oratoribus, cum alioqui δόμος illis sit peculiare, sicut et δῶμα: licet δόμος ap. Herod., significatione etiam paulum diversa reperiatur. Xen. K. Π. 4, (6, 4.) Τὰ μὲν τείχη, ὅταν θέλῃς, οἰκόν
C σοι παρέξω, 8, (6, 3.) Ἔδωκε πολλοῖς τῶν φίλων κατὰ πάσας τὰς καταστραφείσας πόλεις, οἴκους. Et οἶκος βασίλειος, Domus regia, s. potius Regia, sine adjectione. Cum præpp. ἐν et ἐπί. Est autem ἐν οἴκῳ, quod Lat. dicunt Domi, ἐπ' οἶκον autem, Attice pro ἐπ' οἶκον, quod illi dicunt Domum, pro quo Hom. οἰκόνδε, ut docui modo. Sed pro Domi dicitur et οἴκοι, quod adverbium est. Plut. (6, 538.) Ταῖς Αἰγυπτίαις ὑποδήμασι χρῆσθαι πάτριον οὐκ ἦν, ὅπως ἐν οἴκῳ διημερεύωσι. Et pro Domi, generaliore signif. veluti cum dicitur Domi, Foris. Xen. (Ἑλλ. 1, 5, 10.) Οἱ δὲ ἐν οἴκῳ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ ἠγγέλθη ἡ ναυμαχία. Alicubi vero οἱ ἐν οἴκῳ, redditur Domestici. At cum ἐπί: ut, Ἀπεχώρησαν ἐπ' οἶκον, Thuc. (1, 87.) Ἀπῆλθον ἐπ' οἶκον, (108.): qui dixit etiam Νῆες ἐπ' οἶκον ἀνακομιζόμεναι: [cf. 2, 31.] Sed et cum præp. κατά. Dicitur autem οἱ κατ' οἶκον pro Domestici: itidemque τὰ κατ' οἶκον, Domestica, Res domesticæ. Thuc. 2, (60.) Ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις, Domesticis calamitatibus. Interdum vero κατ' οἶκον, s.
D κατ' οἴκους adverbialiter redditur Domesticatim, vel Per unamquamque domum, s. potius Per singulas domos. Invenitur autem junctus hujus nominis gen. et præpositioni ἐπί: Thuc. 1, (99.) Ἵνα μὴ ἀπ' οἴκου ὦσι, quod exp. Ne peregre proficiscerentur. || Domus pars, μέρος τι τῆς οἰκίας, Hes. afferens ex (Il. Z. 490.) Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Apud Athen. itidem οἶκος est Certa pars domus, ut et ap. Vitruv. Qui œcos facit majores tricliniis, Bud. addens etiam οἶκον esse Triclinium prægrande ad convivia. Idem alicubi αὐλὴν et οἶκον pro eod. accipi tradit ap. Athen. Quinetiam pro Cubiculo poni a Luciano tradit. Vide Vitruv. cum alibi, tum 6, 5. || Οἶκος νεὼς, q. d. Domus navis, vide Νεώσοικος, quod usitatius est, VV. LL. e Schol. Aristoph., οἶκος νεὼς, Statio navis. || Οἶκοι πλανητῶν, Domicilia planetarum, Sedes s. Regiones assignatæ planetis: unde dicuntur οἰκοδεσποτεῖν. || Domus, i. e. Familia, Thuc. (1, 137.) Ὃς κακὰ μὲν πλεῖστα Ἑλλήνων εἴργασμαι τὸν ὑμέτερον οἶκον, Dem. Ὁ γὰρ μήπω ἐν τῷ οἴκῳ τῷ

'Αρχιάδου ὤν, Athen. (560.) 'Ανετράπησαν δὲ καὶ ὅλοι A οἶκοι διὰ γυναῖκας. Sic et ap. Hom. exp. alicubi. Bud. πατρῷον οἶκον vertit Gentilitatem, in isto Isæi l. (177.) Μητρὸς δὲ οὐδεὶς ἐστιν ἐκποίητος, ἀλλ' ὁμοίως ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα, κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθείη. Ita enim hæc reddit, A matre nullus per adoptionem alienus esse potest, neque matrem habere potest nisi propriam, sive in gentilitate maneat, s. inde migret. || Bona, Facultates, οὐσία, ut dixi exponere Plut. in isto Hom. l. 'Εσθίεταί μοι οἶκος. Quod hemistichium extat Od. Δ. (318.) ubi ista verba absolvunt versum, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα. Addi autem possunt huic exemplo, quod Plut. protulit, etiam ista, τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες Οἶκον ἐμὸν, Od. A. (250.) Et, Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον, (248.) Et Π. (431.) Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις. Sic et ap. Dem. (833.) accipi tradit Bud. itidemque Xenophonti (Œc. 1, 5.) esse τὴν σύμπασαν κτῆσιν. [Valck. ad Herod. 7, 224. " Jacobs. Anth. 9, 243. 12, 130. Heyn. Hom. 5, 240. Zimmer. ad Od. A. 356. ad Callim. 1, 244. ad Charit. 372. Heyn. ad Apollod. 163. 291. Abresch. Lectt. Aristæn. 27. Valck. Anim. ad Ammon. 153. Ammon. 102. Plut. Mor. 1, 84. Musgr. Or. 964. Alc. 438. Dionys. H. 4, 2271. Facultates, Boiss. Philostr. 413. Res familiaris, Harles. Ind. Theocr. Valck. Diatr. 203. Mimnerm. 2, 11. Valck. ad Herod. 223. Familia, Anton. Lib. 78. Verh., Ammon. p. 3. Ind. ad Justin. Fischer. v. Domus. Templum, Eur. Phœn. 1382. ad Herod. 689. Triclinium, Musgr. Herc. F. 954. Diod. S. 2, 516. Cavea, ad 1, 607. Jacobs. Anth. 11, 114. Cubiculum, Heyn. Hom. 5, 288. Subaud., Brunck. Aristoph. 1, 32. 237. Jacobs. Anth. 10, 205. Boiss. Philostr. 633. Valck. Adoniaz. p. 322. Bergler. ad Alciphr. 12. Valck. Oratt. 391.: —' J. Piscator, vir egregius, scr. putabat, εἰς τὴν Λυδίας, nempe οἰκίαν: in talibus articulus non adhibetur: εἰς Λαμνίππου, εἰς 'Αρχίνεω τοῦ ναυκλήρου, sunt Oratoris Lysiæ p. 195. et 196. ἐν Φαίακος, Eubuli Com. ap. Athen. 3. p. 106. B. ap. quem In Museo Alexandrino dicitur ἐν Μουσῶν, 15. p. 677. F. Proverbium dat Zenobius Cent. 2, 46. 'Ακλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι, ibid. 42. 'Αεί τις ἐν Κόδωνος. Aristoph. Πλ. 84. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι.' Cf. Idem. ad Ammon. 102. Animadv. 180. Musgr. Cycl. 582. "Ερημος οἶκος, Markl. Suppl. 1133. Οἶκος λαμπρὸς, ad Thom. M. 138. Οἶκος βασιλέως, ad Herod. 386. 'Εξ οἴκου, ad Od. P. 455. 'Επὶ οἶκον, ad Charit. 413. Εἰς οἶκον, Ammon. 102. Eran. Philo 172. 'Απελθεῖν οἶκον, Diod. S. 2, 497. Οἶκοι πλανητῶν, ad Charit. 744. 758. Οἴκοις, Apud seipsum, Markl. Suppl. 183. sed v. Wakef. Trach. 730. 'Εν οἴκοις, ibid. Εἰς οἴκους, Markl. Iph. p. 74." Schæf. Mss. Inde Lat. Vicus, ut ab οἶνος Vinum, Corai. ad Plut. Lucull. 27.]

Οἰκογενὴς, ὁ, ἡ, Domi nostræ natus, Non emtitius s. adventitius, Vernaculus, Plut. (7, 874.) Κύων τις οἰκογενὴς παρορώμενος καὶ ἵππος ἅπτεται φιλοστόργων γερόντων, Epigr. Οἰκογενὴς αἴλουρος ἐμὴν πέρδικα φαγήσας, i. e. ἐν οἴκῳ γενηθείς. Et οἰκογενὴς ἀλεκτορίδες, D Gallinæ domi natæ, Vernaculæ. Gaza vertit Cohortales, i. e. Quas domi cohors nostra alit: H. A. 6. init., Τίκτουσι δὲ καὶ οἰκογενεῖς ἔνιαι δὶς τῆς ἡμέρας. Sunt et Varroni de Re Rust. Vernaculæ aves, ut gallinæ, columbæ: quibus opponit advenas, ut hirundines, grues. Interdum οἰκογενὴς absolute dicitur pro οἰκογενὴς δοῦλος, Servus vernaculus, Verna. Apud Suid. Κανθάρου τινὸς οἰκογενής. Plut. (7, 120.) Τῇ 'Εκάτῃ κύνα 'Ρωμαῖοι θύουσιν ὑπὲρ τῶν οἰκογενῶν. Sed notandum in h. posteriori Suidæ l. SCRIBI Οἰκογεννὴς duplici ν. || Hesychio οἰκογενὴς est non solum δοῦλος, Verna, sed etiam συγγενὴς, Cognatus, Propinquus, etiam Domesticus. [Polyb. 40, 2, 3. Aristoph. Eip. 788. " Phryn. Ecl. 86. Thom. M. 645. Crinagor. 42. Toup. Opusc. 1, 284. Emendd. 2, 344. Valck. Anim. ad Ammon. 173. ad Charit. 278." Schæf. Mss. Chandler. Inscr. 150. Σῶμα γυναικεῖον, οἰκογενὲς, ᾧ ὄνομα Σωτηρίς. * Οἰκογένεια, Gl. Dominatus.]

Οἰκοδεσπότης, ὁ, Dominus domus, Herus, Paterfamilias, quo usus est Alexis; sed Phryn. magis probat οἰκίας δεσπότης. Frequens vocab. in N. T., ubi et (Luc. 22, 11.) Τῷ οἰκοδεσπότῃ τῆς οἰκίας. Aliud exemplum e Plut. adducam mox in Οἰκοδέσποινα. Utitur et Alexis, teste J. Poll. (10, 21.) qui tamen non probat nec οἰκοδεσπότης, nec οἰκοδέσποινα, licet magis τεθρυλλημένα: dicens esse καινότατα: vocari autem τὸν τοῦ παντὸς οἴκου δεσπότην, ναύκληρον, Dorice ἑστιάμονα, vel ἑστιοπάμμονα, ut alibi: item στέγαρχον, στεγανόμον. || Οἰκοδεσπότης ap. Genethliacos Genituræ dominus, quem Præsidem domicilii vocant. [" Thom. M. 182. 645. Phryn. Ecl. 162. (Lobeck. 373.) ad Charit. 736=325." Schæf. Mss.] Οἰκοδεσποτικὸς, Ad patremfamilias pertinens. Bud. interpr. Rei familiari conveniens, Homini frugi congruens. Reddere etiam possumus Patremfamilias decens. Cic. ad Att. 43. Illa Silii et Drusi non satis οἰκοδεσποτικὰ mihi videntur: quid enim sedere totos dies in villa ista? Οἰκοδεσποτέω, Sum paterfamilias, Domui præsum, Familiam rego, Rem familiarem ad- B ministro: tam de hera, quam de hero, 1 Tim. 5, (14.) Βούλομαι οὖν νεωτέρας γαμεῖν, τεκνογονεῖν, οἰκοδεσποτεῖν. || Planetæ etiam οἰκοδεσποτεῖν dicuntur quasi Domini esse domicilii, Eust. p. 162. Δέδονται τόποι τινὲς τοῖς πλανήταις, οὓς οἴκους αὐτῶν καλοῦσιν οἱ νεώτεροι· ἐν οἷς αὐτοὺς ὄντας καὶ οἰκοδεσποτεῖν λέγουσιν. Quo verbo utitur Plut. de Placit. Philos. 5, 18. p. 1672. meæ Ed. Τὰ δὲ ἀσύνδετα ζώδιά ἐστιν ἐὰν τῶν οἰκοδεσποτούντων ἀστέρων τυγχάνῃ. [Lucian. 2, 368. * Οἰκοδεσποτεία, Procl. Paraphr. Ptolem. p. 57. 58. 60. 61. 66. 88. * Συνοικοδεσποτέω, 58. 85. 86. 89. 157. * Συνοικοδεσποτεία, 56. 58.] FEM. Οἰκοδέσποινα, ἡ, Hera, Materfamilias, ad verbum, Domina domus, Plut. Probl. Rom. "Οπου σὺ κύριος καὶ οἰκ., καὶ ἐγὼ κυρία καὶ οἰκοδέσποινα: [cf. 6, 530. 534. 536.] J. Poll. improbat hoc vocab., ut in Οἰκοδεσπότης dictum est. [" Phryn. Ecl. 163. Eur. Med. 692. Porson., ad Charit. 325." Schæf. Mss.] AT nominis Οἰκοδεσπότις nullum exemplum affertur.

Οἰκοδόμος, ὁ, Ædificator: qua voce Cic. post Ca- C tonem utitur, dicens, Ædificator et opifex mundi domus. Xen. ('Ελλ. 7, 2, 20.) Χωρίον ἡμῖν τειχίζουσιν, οἰκοδόμους πολλοὺς ἔχοντες. Aliud exemplum ex Eod. habes supra in Μισθός. Plut. Symp. 1. Οὐδὲ γὰρ ὁ οἰκοδόμος τὸν 'Αττικὸν λίθον ἢ τὸν Λακωνικὸν πρὸ τοῦ βαρβαρικοῦ τὴν εὐγένειαν τίθησι. Christodulus hoc vocab. rejicit, et dicendum potius ait οἴκων ἐργάτης, τέκτων. Utitur tamen eo non solum Xen. et Plut. ut e præcedentibus patet, sed et Plato de Rep. 2. et Aristoph. Gerytade, teste J. Poll. [Plut. Ages. 26. Lucian. 2, 774. " Thom. M. 645. Aristoph. Fr. 231. Valck. Oratt. 380." Schæf. Mss.] " Φιλοικόδομος, Qui ædificare amat, Qui amat τὰς " οἰκοδομὰς, Xen. Œc." [20, 29.] Οἰκοδομικὸς, Ad ædificatorem pertinens. Et οἰκοδομικὴ, sub. τέχνη, Ars fabricandarum et struendarum domuum, Peritia ædificandi. At οἰκ. ὕλη, Materia ædificandis domibus apta, Theophr. || Οἰκοδομικὸς vero homo aliquis dicitur, Qui ædificandarum domuum peritus est, Struendarum ædium peritus artifex, Plato de Rep. 1. Εἰς πλίνθων καὶ λίθων θέσιν ὁ δίκαιος χρησιμώτερός τε καὶ ἀμείνων κοινωνὸς τοῦ οἰκοδομικοῦ. [Plut. 8, 260. " Ad Charit. 255." Schæf. Mss.] Οἰκοδομικῶς, More eorum qui ædificandarum domorum periti sunt, More ædificatorum. Οἰκοδομία, Ædificatio, Ædium structura, simpliciter Structura, Thuc. 1, (93.) p. 30. Καὶ δήλη ἡ οἰκοδομία ἔτι καὶ νῦν ἐστὶν ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο. Et Democritus ap. Plut. de Solert. Anim., dicit nos esse discipulos ἀράχνης ἐν ὑφαντικῇ καὶ ἀκεστικῇ, χελιδόνος ἐν οἰκοδομίᾳ. Ubi potest accipi non solum pro Ædificatione, sed et pro Ædificandi peritia, quæ et οἰκοδομική. [Xen. 'Απ. 3, 1, 7. Polyb. 9, 21, 8. 10, 22, 7. Lucian. 2, 6. " Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 645. Diod. S. 1, 322. 435." Schæf. Mss.] Οἰκοδομέω, Ædifico, Domum struo s. fabricor, J. Poll. 7. Τὸ δὲ τοῖς οἰκοδόμοις ἔργον, οἰκοδομεῖν, ἐποικοδομεῖν, διοικοδομεῖν, λίθους ἁρμόττειν, συναρμόττειν, Plut. (8, 83.) de Stratonico loquens, Τοὺς μὲν 'Ροδίους ἐπέσκωπτεν εἰς πολυτέλειαν, οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἀθανάτους λέγων,

ὀψωνεῖν δὲ ὡς ὀλιγοχρονίους, Dem. (566.) Εἴ τις οἰκοδομεῖ λαμπρῶς, Si quis splendide et laute ædificet. Pass. Οἰκοδομοῦμαι, Ædificandum mihi curo, Ædificandum loco, Bud. 762. Οἰκοδομεῖ ὁ οἰκοδόμος, οἰκοδομεῖται δὲ ὁ δι' ἑτέρου οἰκοδομῶν, καὶ ὁ τὸν μισθὸν διδούς: e Luciano hoc exemplum inter alia adducens, Ὁ τὴν οἰκίαν οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων. Ea tamen differentia non semper observatur: οἰκοδομεῖν enim dicitur non solum faber, sed et is qui ædificandam domum locat, ut e prædictis manifestum est: et vicissim οἰκοδομήσασθαι dicitur etiam faber, ut e seqq. cognoscetur. Οἰκοδομέω, et οἰκοδομέομαι interdum accus. habent ejus rei quæ ædificatur, i. e. struitur: tunc autem καταχρηστικῶς capitur, Thuc. 3. Νεὼν ἑκατόμπεδον λίθινον ᾠκοδόμησαν αὐτῇ, Æschin. de Male gesta Leg. Ἑκατὸν δὲ τριήρεις ἑτέρας ἐναυπηγησάμεθα, καὶ νεωσοίκους ᾠκοδομήσαμεν. Cic. quoque dicit Ædificare domum de eo qui ædificandam curat. Et οἰκοδομεῖν θριγκὸν, ac οἰκοκοδομεῖν αἱμασίαν, quod habes supra in Θριγκός. Legimus rursum ap. Thuc. 2, (100.) Τὰ νῦν ὄντα ἐν τῇ χώρᾳ ᾠκοδόμησε, καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε. Activa etiam signif. Chrys. de Sacerd. dicit οἰκοδομήσασθαι οἰκίαν, ut Cic. Ædificare domum, villam, porticum, urbem. Sic Plato de Rep. 2. Σῖτόν τε ποιοῦντες καὶ οἶνον καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, καὶ οἰκοδομησάμενοι οἰκίας. Lucian. H. S. 2. Τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκοδομήσασθαι τὴν ὕλην, Struere materiam ut convenit. Greg. vero dixit etiam ἰξευτὴς καλάμους οἰκοδομεῖ, pro Struit, Aptat: sc. ad capiendas aves. Et pass. signif. Aristot. Probl. Τὰ ἄριστα ᾠκοδομημένα τοῦ σώματος, Partes corporis optime ædificatas et coagmentatas. Scriptor quoque aliquis οἰκοδομεῖν dicitur, cum opus aliquod veluti struit. Aristot. Poët. loquens de Eurip. Εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ εὖ οἰκοδομεῖ, ἀλλὰ τραγικώτατός γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. Alia autem metaph. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) p. 139. Ἐπὶ ταῦτα εὐθὺς οἰκοδομεῖ τε ἄλλα φιλικὰ ἔργα, His superstruite, veluti fundamento, alia amicitiæ et benevolentiæ opera, ad conservandam sc. οἰκειότητα: ubi ad οἶκον alludit. [" Ad Diod. S. 1, 362. 435. Herod. 652. ad Charit. 653. Jacobs. Anth. 10, 331. Conf. c. οἰκονομέω, ad Herod. 57. 159. Act. et med., 550. Thom. M. 509. Ammon. 43. Med., Thuc. T. 2. p. 180. Baver. De augm., Phryn. Ecl. 60." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 490. " Οἰκοδομεῖσθαι, Ædificari, sensu Christiano, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 54." Boiss. Mss.] Οἰκοδόμημα, τὸ, ET Οἰκοδομὴ, ἡ, Ædificium, Structura: quod posterius οἰκοδομὴ Phrynich. rejicit, ac pro eo usurpandum οἰκοδόμημα dicit. Dem. (36.) Ἔνιοι δὲ τὰς ἰδίας οἰκίας τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας εἰσὶ κατεσκευασμένοι, Aristot. Polit. 6. Τὴν πόλιν ὁρῶν κοσμουμένην τὰ μὲν ἀναθήμασι, τὰ δὲ οἰκοδομήμασι. Ibid. Τῶν πιπτόντων οἰκ. καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις. Et mox, Ἀνορθοῦσθαι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, Erigere ædificia ruinam minantia. Herodian. (8, 4, 12.) Τὰ μὲν οἰκοδομήματα τῶν προαστείων ἔρημα εὕρισκον, Ædificia suburbana. Aliud exemplum ex Eod. habes in Ξυλεία. At οἰκοδομὴ usitatius in N. T. interdum pro Ædificio, interdum pro Structura et ædificatione, tam metaphorice quam proprie, 1 Cor. 3, (9.) Θεοῦ γεώργιον, θεοῦ οἰκοδομή ἐστε, Dei ædificium: eod. c. dicit, Ναὸς Θεοῦ ἐστέ. Et 2 Cor. 6, (16.) Ναὸς Θεοῦ ἐστὲ ζῶντος: οἰκοδομὴν et ναὸν de re ead. dicens. Matth. 24, (1.) Ἐπιδεῖξαι αὐτῷ τὰς οἰκοδομὰς τοῦ ναοῦ, [ἱεροῦ.] Ephes. 2, (21.) Ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ, Totum ædificium congruenter coagmentatum, Tota structura, 4, (12.) Εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, 1 Cor. (14, 12.) Πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας, Ad ædificationem Ecclesiæ. Propria autem signif. usurpatur Geop. Πρὸς οἰκοδομὴν ξύλα τέμνειν, pro his Varronis, In ædificia succidere arborem. [" Οἰκοδόμημα, Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 645. ad Charit. 653. Valck. ad Eran. Ph. 173. Οἰκοδομὴ, Phryn. l. c. Thom. M. l. c. Οἰκοδομά σε λάβοι, Kuster. Aristoph. 51." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 421. 487. " Ædificatio, sensu Christiano, Nicet. Paphlag. Laud. S. Eust.

A p. 47." Boiss. Mss. " Vocab. οἰκοδομὴ olim legebatur ap. Herod. 2, 127. Sed ibi pro οἰκοδομῆς, quod quidem libri dederant omnes, recte nunc οἰκοδόμησις legitur." Schw. Mss.] Οἰκοδόμησις, ἡ, Ædificatio, Structura. Thuc. 3, (21.) Τὸ δὲ τεῖχος ἦν τῶν Πελοποννησίων τοιόνδε τῇ οἰκοδομήσει, Talis erat structura, s. Hoc modo structus erat murus, vel Ita ædificatus erat. [Lobeck. Phryn. 421. " Thom. M. 645. * Οἰκοδομητὸς, ad Timæi Lex. 142." Schæf. Mss. " Eust. 77, 41. Rom." Seager. Mss. Strabo 3. p. 233., 8. p. 567. * Ἀνοικοδόμητος, Orac. Sibyll. 5. p. 624=355. Opsop. * Νεοικοδόμητος, Recens ædificatus, Schneidero susp.] Οἰκοδομητικὸς, Ad ædificatorem pertinens, Plato de Rep. 1. Οἰκοδομητικὴ τέχνη, Ars s. Peritia ædificandarum domuum, Architectonice. Supra οἰκοδομική. [Lucian. 1, 496.] Ἀνοικοδομέω, Reædifico, Restauro, Restituo: Tacit. Ædem vetustate delapsam restaurari, Cic. Si ædes exesæ corruerunt, hæres restituere non debet. Act. 15, (16.) e Propheta Amos (9, 11.) Ἀνοικοδομήσω

B τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω, καὶ ἀνορθώσω αὐτὴν, Restaurabo tabernaculum Davidis collapsum, Reædificabo: quo verbo Cic. quoque utitur, sed in metaph. signif. Herodian. 8, (2.) Τὰ ἐρείπια ἀνοικοδομῆσαι. [Aristoph. Σφ. 802. Εἰρ. 100. " In Plut. Cæs. 24. legitur τὰς πύλας ἀνοικοδομεῖν, pro quo Xylander posuit Obstruere portas; recte, e Cæs. B. G. 5, 50. Sed in Gr. exemplo utique ἀποικοδομεῖν videtur scriptum oportuisse." Schw. Mss. * " Ἀνοικοδόμησις, Theophyl. Bulg. Epist. * Ἀνοικοδομὴ, Instauratio, Jo. Malal. 1, 204." Elberling. Mss. * Προσάνοικοδομέω, Schleusn. Lex. V. T. * Ἀντοικοδομέω, Polyb. 1, 42, 16. 16, 30, 6. Joseph. B. J. 6, 1, 4. 7. Arrian. 1, 46, 20. 47. ult. * Ἀντοικοδομία, Polyb. 1, 48, 1.] Ἀποικοδομέω, Obstruo: Ἀποικοδομῆσαι τὰς ὁδοὺς, Thuc. (7, 73.) ubi Schol. ἀποφράξαι διά τινος οἰκοδομῆς. Idem Thuc. 1, (134.) Μετὰ δὲ τοῦτο, τοῦ τε οἰκήματος τὸν ὄροφον ἀφεῖλον καὶ τὰς θύρας, ἔνδον ὄντα τηρήσαντες αὐτὸν, καὶ ἀπολαβόντες, εἴσω ἀπῳκοδόμησαν,

C Schol. τειχίσαντες τὰς θύρας ἀπέφραξαν. Exp. etiam Demolior, Diruo, Ædificatum destruo. [* Ἐναποικοδομέω, Polyæn. 8, 51.] Διοικοδομέω, Inter ædificandum separo et discrimino, divido, Plato Tim. 168. de anima et ejus partibus, cujus animæ domicilium appellat corpus, Καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲν ἄμεινον αὐτῆς, τὸ δὲ χεῖρον πεφύκει, διοικοδομοῦσι τὸ θώρακος αὖ τὸ κύτος, διορίζοντες οἷον γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησιν, τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. [" Ad Diod. S. 1, 586. 2, 140." Schæf. Mss. * Διοικοδομὴ, Aristeas de LXX. Interprr. 260.] Ἐνοικοδομέω, Ædifico in, Thuc. 3, (51.) Ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ πύργον ἐνοικοδομήσαντες οἱ Μεγαρεῖς φρουρίῳ, Turrim in ea ædificantes, Inædificantes: Cæs. Portas plateasque inædificant. Et pass. 8, (84.) p. 288. Τὸ ἐν Μιλήτῳ ἐνῳκοδομημένον τοῦ Τισσαφέρνους φρουρίον, In Mileto ædificatum. Sic et 6, (51.) p. 214. || Ἐνοικοδομοῦμαι, Ædificandum mihi curo in, sicut οἰκοδομοῦμαι signif. Ædificandum mihi loco, Lucian. (2, 97.) Λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐπεποίητο δὲ αὐ-

D τάρκη, καὶ στιβάδας ἐνῳκοδόμητο, καὶ τἄλλα ἐξήρτιστο, vel ἐξήρτυτο. [Thuc. 3, 85. " Obstruo, Diod. S. 3. Ἐνῳκοδομημένην φάραγγα dicit Quæ a venatoribus obstructa erat: 11. Ἐνοικοδομῆσαι τὴν εἴσοδον: eodem libro hoc verbum restituendum est loco, ubi male ἀνοικοδομεῖν legitur, Ὁ μὲν Γέλων ἁπάσας τὰς πύλας, ἃς διὰ φόβον πρότερον ἀνῳκοδόμησαν οἱ περὶ Θήρωνα, ταύτας τοὐναντίον διὰ τὴν καταφρόνησιν ἐξῳκοδόμησεν, Qua Theron obstruxerat, aperuit." Brunck. Mss.] Ἐξοικοδομέω, VV. LL. exp. Destruo. Videtur tamen potius significare Exædifico, Inceptum ædificium perficio. [Munire viam per præcipitium, Polyb. 1, 48, 11. 3, 55, 6. Vide Ἐνοικοδομέω. * Ἐξοικοδόμησις, Joseph. A. J. 19, 7, 2.] Ἐποικοδομέω, Ædifico super, Superstruo, Chrys. Δεῖ τὴν κρηπῖδα πήξαντας ἐποικοδομεῖν, Jacto fundamento superstruendum est: Ἐποικοδομοῦντες ἐπὶ θεμέλιον ἀλλότριον, Super alienum fundamentum ædificantes. Et in Ep. Judæ (20.) Τῇ ἁγιωτάτῃ πίστει ὑμῶν ἐποικοδομοῦντες. Pass. Ἐποικοδομοῦμαι, Ædificor super, Superstruor, Ephes.

2, (20.) Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, Ædificati super fundamentum Apostolorum et Prophetarum, i. e. Christum. [Xen. K. Ἀ. 3, 4, 6. Ἑλλ. 6, 5, 12. Demosth. 1278. Plut. 9, 285. * Ἐποικοδόμημα, Gl. Superficium, Clem. Alex. Str. 5. p. 660. Oxon.] Ἐποικοδόμησις, ἡ, Ædificatio super. Apud Rhett. Exaggerationem significat: cum posito fundamento superingerunt et exaggerant suum veluti ædificium. Quintil. Superstructionem appellat. [Longin. 39, 3. * Ἐποικοδομή, Plato de LL. 5. p. 736.] Κατοικοδομέω, Ædifico, Inædifico, [" Isæus 225." Wakef. Mss.] Ἐγκατοικοδομέω, Ædifico in, Ædificio includo, Plut. Lyc. (9.) Ἐγκατοικοδομουμένη εὐπορία, Opes quæ domi concluduntur, [Schol. Thuc. 1, 93. * Μετοικοδόμος, Qui domicilium mutat, Æsch. Ch. 971. vox susp.] Μετοικοδομέω, Ædificatum muto, Quod ædificatum fuerat demolior, et alio modo ædifico, Plut. (Cæs. 51.) Μετοικοδομῶν τὴν Πομπήϊον οἰκίαν. [Epict. 3, 24.] Παροικοδομέω, Juxta ædifico, extruo, πλησίον οἰκοδομῶ, Astruo, Thuc. 7, (11.) Παρῳκοδομήκασιν ἡμῖν τεῖχος ἁπλοῦν, Murum juxta nos excitaverunt, ædificarunt, ut Ovid. Ædificare muros. Et 2, (75.) Παρῳκοδόμουν ἑκατέρωθεν, Ex utraque parte ædificabant, ubi παρὰ amittit suam vim propter adv. ἀμφοτέρωθεν. [Obfirmare, Munire aliquid, operibus præstruendis, Dem. 1276, 10.] Παροικοδόμημα, τὸ, Ædificium alii ædificio astructum, Aristot. de præcordiis, Οἷον παροικοδόμημα ποιήσασα καὶ φραγμὸν τὰς φρένας, Septum et structuram intersepientem. Bud. Περιοικοδομέω, Circum ædifico, In orbem struo, J. Poll. 7. Περιοικοδομεῖν θρίγκους, περιβόλους: quod uno verbo θριγκῶσαι. Item, Ædificiis excitatis circumvallo s. circumcludo, Thuc. 3, (81.) p. 109. Οἱ δέ τινες καὶ περιοικοδομηθέντες ἐν τοῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον, Schol. κτίσμασι περιληφθέντες. [Xen. K. Π. 1,* 4, 11.] Προοικοδομέω, Ædifico s. Struo ante, Præstruo: Προοικοδομεῖν γεῖσα s. γεισίποδας, Suggrundia ædibus præstruere, J. Poll. [" Ad Lucian. 2, 221." Schæf. Mss.] Προσοικοδομέω, Astruo, Ædificatis addo, [" Dionys. H. 1, 203." Schæf. Mss.] Συνοικοδομέω, Una ædifico, Ephes. 2, (22.) Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ, In quo et vos una ædificamini. [" D. R. ad Longin. 254. Diod. S. 1, 203." Schæf. Mss.] Ὑπεροικοδομέω, Ædifico super, Superstruo: qua signif. supra ἐποικοδομέω. [" Joseph. 695, 28." Wakef. Mss. * Ὑποικοδομέω, Lucian. 2, 4.]

Οἰκόθουρος, Hesychio ὁ οἰκουρὸς κύων, Canis qui domum custodit. Forsan quia ex ædibus impetum dat in ignotos qui accedunt. [* Οἰκόθρεπτος, Lobeck. Phryn. 577. Phot. v. Οἰκογενές. * Οἰκοκρατέω, Eust. Od. I. 106. p. 1618, 20.] Οἰκομανία, ἡ, Insanus ædium, sc. ædificandarum, amor, Bud. Quo vitio qui laborat, a Colum. Ædificator dicitur, ubi ait, Eleganter igitur ædificet agricola, nec sit tamen ædificator, i. e. Ædificandi nimis studiosus. Οἰκονέμων, Tragicis ὁ οἰκονόμος, pro quo ap. J. Poll. (6, 11.) perperam SCRIBITUR Οἰκοδέμων, VV. LL.: J. Poll. synonymum facit τῷ ἑστιάτωρ, ξενίζων, συμποσίαρχος, συνιστὰς τὸ συμπόσιον: [leg. * Οἰκοδέγμων.] Οἰκονόμος, ὁ, Domus s. Rerum ad domum pertinentium administrator, Qui domi omnia dispensat, Dispensator rei familiaris: Cic. Dispensare res domesticas. Et Plin. Dispensator belli Armeniaci. Vide et Ἀστυνομία. Aristot. Polit. 5, 11. de principibus qui rerum publicarum curam aliquam gerunt, rationesque reddunt acceptorum et expensorum, Οὕτω γὰρ ἄν τις διοικῶν, οἰκονόμος, ἀλλ' οὐ τύραννος εἶναι δόξει, Dispensator civitatis. Et c. ult. Ep. ad Rom. (23.) Ἔραστος ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως, vet. Interpr. Arcarius, dicitur autem Arcarius in Pand. Qui publicam vel privatam asservat pecuniam. Erasm. Quæstor ærarii: alii Procurator. Et Θεοῦ οἰκόνομος, ad Tit. 1, (7.) Qui in domo Dei omnia dispensat. Proprie autem accipitur Luc. 16, (1.) Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, ὃς εἶχεν οἰκονόμον: qui postea jubetur ἀποδοῦναι λόγον τῆς οἰκονομίας αὐτοῦ, Reddere rationem dispensatæ rei domesticæ. Interdum accipitur pro Distributor, ut et Lat. Dispensator, 1 Petri 4, (10.) Ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος, Ut boni dispensatores variæ Dei gratiæ. Aristot. Rhet. 3. ex Alcidamante, Πανδήμου χάριτος δημιουργὸς καὶ οἰκονόμος τῆς τῶν ἀκουόντων ἡδονῆς, ubi videtur dicere, Scire quando auditores oblectandi sint, ut bonus rerum domesticarum dispensator, quando aliquid expendendum. [Æsch. Ag. 160. " Thom. M. 832. Callim. 1, 503. ad Diod. S. 2, 534. Mœr. 372. et n., ad Charit. 276. 294. 296. 372." Schæf. Mss. * Κακοικόνομος, Lobeck. Phryn. 677. " Philo J. 2, 269. Hes." Wakef. Mss.] Οἰκονομικὸς, Qui est dispensatoris rei domesticæ, Pertinens ad dispensatorem rei familiaris: τέχνη, ἐπιστήμη, Aristot. Eth. 1, 1. Scientia dispensandi res domesticas: cujus finem esse dicit πλοῦτον: quam in Polit. absolute οἰκονομικὴν appellat, sed subaudito horum altero, vel ἐπιστήμη, vel τέχνη. Polit. 3, 11. Ὥσπερ γὰρ ἡ οἰκονομικὴ βασιλεία τις οἰκίας ἐστὶν, οὕτως ἡ βασιλεία, πόλεως καὶ ἔθνους ἑνὸς ἢ πλειόνων οἰκονομία. Et 1, 5. Οὐχ ἡ αὐτὴ οἰκονομικὴ τῇ χρηματιστικῇ· τῆς μὲν γὰρ, τὸ πορίσασθαι· τῆς δὲ, τὸ χρήσασθαι. Hanc οἰκονομικὴν Cic. vocat Privatæ vitæ rationem, cum ait, Cum autem tertia pars philosophiæ bene vivendi præcepta quæreret, ea quoque ab iisdem non solum ad privatæ vitæ rationem, sed etiam ad rerump. rectionem relata: i. e. οἰκονομικὴν et πολιτικήν. Eod. l. c. 8. tres partes facit τῆς οἰκονομικῆς, sc. δεσποτικὴν, πατρικὴν, γαμικήν: ubi cum οἰκονομικὴ subaudiendum ἀρχὴ, ut e seqq. patet; nam οἰκονομικὴν ἀρχὴν patrifamilias tribuit triplicem, δεσποτικὴν, qua servis præest, ut herus: πατρικὴν, qua filiis, ut pater, quam regiam esse dicit, et γαμικὴν, qua uxori, ut maritus: quam πολιτικὴν appellat. Aliquando οἰκονομικὸν reddere possumus Quod ad rem familiarem tuendam aut locupletandam confert, imitando Cic. qui ita de Senect. Quam copiose ab eo agricultura laudatur in libro qui est de Tuenda Re familiari, qui Οἰκονομικὸς inscribitur. At Xen. K. Π. 8, (1, 5.) p. 120. οἰκονομικὰ videtur accepisse pro Ipsa dispensatione rei familiaris, aut etiam Ipsa re familiari, Σκοπῶν ὅπως ἂν τὰ οἰκονομικὰ καλῶς ἔχοι. Οἰκονομικὸς dicitur etiam Is qui dispensandæ et tuendæ rei familiaris peritus est, Peritus rerum domesticarum dispensator, Plut. π. Πολυπρ. loquens de Xen. Λέγει τοῖς οἰκονομικοῖς ἴδιον εἶναι τῶν ἀμφὶ θυσίαν σκευῶν, ἴδιον τῶν ἀμφὶ δεῖπνα τόπον, ἀλλαχοῦ κεῖσθαι τὰ γεωργικὰ, χωρὶς τὰ πρὸς πόλεμον. Athen. 3. Βουλόμενοι οἰκονομικώτεροι εἶναι. Sic Aristot. de polypo, Ἀνόητος μέν ἐστιν, οἰκονομικὸς δ' ἐστίν. Unde Plin. Cum alioqui brutum habeatur animal, in re quodammodo familiari callet: omnia in domum comportat. [Schol. Eur. Hipp. 521. Dio Cass. 814.] Οἰκονομικῶς, More dispensatorum rei familiaris, More eorum qui dispensandæ et tuendæ rei familiaris periti sunt, Budæo Non sine mysterio et certa ratione, et ut res, quæ gerebatur, poscebat, in Damasc. 3. de Christo, Εἰ καὶ οἰκ. ἑαυτὸν συνέστελλε πολλάκις· οὐ γὰρ ἠγνόει τὸν καιρόν: Etiamsi sæpe Judæis male cogitantibus se subduxit, quando ita mysterium futuri supplicii poscebat, cujus tempus nondum venisse sciebat. Videtur autem metaph. esse a providis rerum domesticarum dispensatoribus, qui sciunt quo quælibet tempore agenda sint, et quando expensæ faciendæ. Cum vero Scholiastæ Poëtarum dicunt οἰκονομικῶς λεχθὲν, intelligunt de ea Poëtarum οἰκονομίᾳ, de qua aliquanto post dicetur. [" Valck. Hipp. p. 241." Schæf. Mss. * Ἐνοικονομικὸς, Diphilus Athenæi 80.] Οἰκονομία, ἡ, Dispensatio rei familiaris, rei domesticæ, Rei familiaris cura et administratio, Luc. 16, (2.) homo quidam locuples ad suum dispensatorem, qui insimulatus fuerat quod bona ipsius dissiparet, Ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας σου, Redde rationem dispensationis tuæ. Pro administratione rei familiaris accipitur et in hh. ll. Aristot. Pol. 3. Οἰκονομία ἑτέρα ἀνδρὸς καὶ γυναικός· τοῦ μὲν γὰρ, κτᾶσθαι· τῆς δὲ, φυλάττεσθαι ἔργον ἐστί. Plut. Lycurgo, de adolescentibus Spartanis, Διὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ἐραστῶν ἐποιοῦντο τὰς ἀναγκαίας οἰκονομίας, Necessaria in rei familiaris administratione negotia conficiebant. Alii autem οἰκονομίας hic simpliciter et generaliter interpr. Negotia. Sic Plato

Apol. (26.) Ἀμελήσας χρηματισμοῦ καὶ οἰκονομίας, Rei familiaris negligens dispensator, administrationem negligens. Cui opp. ὁ τῆς οἰκονομίας κατορθωτικὸς, Boni et frugi paterfamilias. Sunt vero et urbium οἰκονομίαι, Administrationes: tunc autem ἀκύρως et καταχρηστικῶς hoc vocab. capitur: ut Aristot. in l. quodam paulo ante in Οἰκονομικὸς c., βασιλείαν esse dicit πόλεως καὶ ἔθνους ἑνὸς ἢ πλείονος οἰκονομίαν, Urbis gentisve unius aut plurium administrationem. Sic Turn. in Polyb. Τὴν μὲν οἰκονομίαν καὶ τὸν χειρισμὸν ποιοῦνται τούτων αὐτῶν, vertit, Eorum administratio curaque ad eos pertinet. Itidem Herodian. 6, (1, 2.) Ἡ μέν τοι διοίκησις τῶν πραγμάτων καὶ ἡ τῆς ἀρχῆς οἰκονομία ὑπὸ ταῖς γυναιξὶ διῳκεῖτο, Negotiorum administratio ac principatus gubernacula mulieribus incumbebant, Polit. Sed et Deo οἰκονομία tribuitur, quæ est vel Providentia, vel Providens rerum omnium administratio in hoc mundo, velut domo sua, Chrys. in 2 Ep. ad Col. 2. Τὸν πατέρα ἠπάτηκεν ὁ Ἰακώβ· ἀλλ' οὐκ ἀπάτη, ἀλλ' οἰκονομία ἦν, Divino id numine agebatur, Bud. Sic accipi potest et Coloss. 1, (25.) Ἐγὼ διάκονος κατὰ τὴν οἰκ. τοῦ Θεοῦ, Ita dispensante divina providentia, E dispensatione Dei, ut alii. Alibi dicit se vocatum esse Apostolum διὰ θελήματος Θεοῦ, et διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ Πατρός. Greg. quoque οἰκονομίαν vocat Providentiæ divinæ administrationem, Bud. At Suidæ est quidam τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας τρόπος, quem triplicem constituit, ut ap. eum videbis. Alias Theologi vocant Christi incarnationem: ut et Hieron. testatur in Epist. ad Pammachium et Oceanum, de Apollinari loquens, Is dimidiatam Christi introduxit οἰκονομίαν, i. e. ἐνανθρώπησιν, ex eo sc., quod divinam personam Christo homini sustulit et unam tantum naturam tribuit. Bud. 299. annotat vitam Christi et ejus theurgiam totam vocari οἰκονομίαν. Ibid., cum e Damasc. citasset, Τὸ τῆς οἰκ. μυστήριον, itidemque a Bas. usurpari indicasset, subjungit, Est enim οἰκονομία Provincia Christo a Deo Patre injuncta et mandata. Exempla autem alia, quæ affert, ibi videnda tibi reliqui. || Rursum Dispensatio et distributio: οἰκονομία τῶν χρημάτων, Chrys. Ephes. 3, (2.) Τὴν οἰκ. τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Est et in architectorum opere οἰκονομία, Distributio. Vitruv. 1, 2. Architectura autem constat ex ordinatione, quæ Græce τάξις dicitur, et e dispositione, hanc autem Græci διάθεσιν vocant, et eurythmia et symmetria, et decore, et distributione, quæ Græce οἰκονομία dicitur. Et sub fin. capitis, Distributio autem est copiarum locique commoda dispensatio, parcaque in operibus sumtus cum ratione temperatio. Et aliquanto post, Omnino faciendæ sunt aptæ omnibus personis ædificiorum distributiones. Habent et Oratores ac Poëtæ suam in scribendo οἰκονομίαν, de qua Cic. intellexisse videtur, cum l. 1. de Oratore ait, Inventa non solum ordine, sed etiam momento quodam atque judicio dispensare atque disponere. Bud. οἰκ. interpr. Distributionem et dispositionem oratoriam. Quintil. 3, 3. de partibus rhetorices, Hermagoras judicium, partitionem, ordinem, quæque elocutionis sunt, subjecit œconomiæ: quæ Græce appellata e cura rerum domesticarum, et hic per abusionem posita, nomine Lat. caret. Pro hac œconomia alii ponunt Dispositionem, ut ibid. docet Cic. ad Att. 6, 1. Nec οἰκονομίαν meam instituam, sed ordinem conservabo tuum: sc. in respondendo literis tuis. Aliquanto post, Sedenim οἰκονομία si perturbatior est, tibi assignato; te enim sequor σχεδιάζοντα. Apud Athen. in præf. libri 1. Καί ἐστιν ἡ τοῦ λόγου οἰκ. μίμημα τῆς τοῦ δείπνου πολυτελείας, καὶ ἡ τῆς βίβλου διασκευὴ, τῆς ἐν τῷ λόγῳ παρασκευῆς. Ibid. Athen. dicitur θαυμαστὸς τοῦ λόγου οἰκονόμος. Est et Poëtarum οἰκονομία, quam in Poëmatis suis sequuntur. Sic Serv. in Virg. Bona œconomia et rei futuræ præparatio. Et alibi, Hoc loco ab Homeri œconomia recessit. Quintil. 1, 8. de veteribus Comicis ap. Lat., Œconomia quoque in his diligentior quam in plerisque novorum erit, qui omnium operum solam virtutem sententias putaverunt. Et aliquanto post, tradens quæ puer in lectione observare debeat,

A Præcipue vero illa infigat animis, quæ in œconomia virtus, quæ in decoro rerum, quid personæ cuique convenerit. Athen. (21.) e Chamæleonte de Æschylo, Πρῶτον αὐτὸν σχηματίσαι τοὺς χορούς, ὀρχηστοδιδασκάλοις οὐ χρησάμενον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῖς χοροῖς τὰ σχήματα ποιοῦντα τῶν ὀρχήσεων, καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγῳδίας οἰκ. εἰς ἑαυτὸν περιϊστᾷν. Sic Schol. Soph. 129. Θαυμαστὴ δὲ ἡ οἰκ. τοῦ ποιητοῦ, μὴ ἅμα τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ θανάτου κομίσαι τὰ λείψανα. Et alibi in Œd. C. Καλῶς δὲ τὰ τῆς οἰκ. ἔχει, ἵνα μὴ μόνος ὁ Οἰδίπους ἀπολειφθῇ. Donat. in hæc Andriæ Terent. Audivi Archillis, Hæc sunt inventionis poëticæ, ut ad œconomiam facetiæ aliquid addant; nam οἰκονομία est ut accersatur obstetrix, et conveniatur Pamphilus. Apud Serv. autem ETIAM Προοικονομία, in hæc Æn. 12. dextræ mucronem extorquet et alto Fulgentem tinxit jugulo, Quasi proœconomia est, ut non eum suo interminat gladio, ne agnoscat quod Metisci est, et jam nunc suum requirat: quo facto perire poterat sequens fracti gladii œcono-

B mia. Et alibi, Pulcra proœconomia, i. e. dispositio carminis. Ab Οἰκονομία EST Οἰκονομιαστὴς, ὁ, Dispensator, Administrator, Gubernator, VV. LL. Οἰκονομέω, Rem familiarem administro, Res domesticas dispenso, ut Cic. loquitur. Luc. 16, (2.) herus ad suum dispensatorem, qui ap. eum delatus fuerat quod dissiparet ipsius bona, Ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκ., οὐ γὰρ δυνήσῃ ἔτι οἰκονομεῖν. Aliquando accus. additur, et tunc simpliciter pro Administro capitur. Harpocr. Ἔστι δὲ ληξιαρχικὸν, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ τελεσθέντες τῶν παίδων, οἷς ἐξῆν ἤδη τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν, Liber in quem puerorum nomina referebantur, qui jam tutelæ suæ facti erant, et quibus rem familiarem administrare licebat. Isocr. autem dixit etiam οἰκονομεῖν τὸν ἑαυτοῦ βίον, pro Instituere vitam suam, ad Demon. (2.) Τίνων ἔργων ἀπέχεσθαι, καὶ ποίοις τισὶν ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, καὶ πῶς τὸν ἑαυτῶν βίον οἰκονομεῖν. Nisi ibi malis Regere: Aristot. de Mundo, Ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν, Lex regit omnia ad remp. pertinentia, Bud.

C Alicubi Dispenso, Dispono, Constituo, 2 Macc. 3, (14.) Οἰκονομήσων τὴν περὶ τούτων ἐπίσκεψιν, De his constituturus, Hæc ordinaturus. Sic Bud. οἰκονομούμενον interpr. Recte constitutum atque dispensatum. Pro Constituere et corrigere accipitur et in Synes. Ep. 67. Οἰκονομήσασθαι δὲ ἔν τι λοιπὸν, καὶ λόγου πεπαύσομαι. Dii etiam οἰκονομεῖν dicuntur, cum res humanas dispensant: Ovid. dispensant mortalia fata sorores. Lucian. in Jove Trag. Τὰ ἐν κόσμῳ ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα οἰκονομούμενοι. Est aliequi, inquit Bud. 299., οἰκονομεῖν verbum Theologicum, et significat moliri, Struere, Instituere, Damasc. Ὀρθοδ. 4. de fletu et somno et morte Christi loquens, et aliis affectibus humanis, Οὐδὲν τούτων τοῦ θείου πάσχοντος, δι' αὐτῶν δὲ τὴν ἡμῶν οἰκονομοῦντος σωτηρίαν. Vide et alia ibid. || Dispenso et Distribuo, verbum Medicorum, Gal. Ἀνάδοσις, ἐστὶν ὁλκὴ τῆς πεφθείσης καὶ οἰκονομηθείσης τροφῆς εἰς πάντα τοῦ σώματος μόρια, Distributi alimenti et digesti, Bud. [Soph. El. 190. Menander. " Marcell. de V.

D Thuc. p. 2. Ordine dispono, Valck. ad Il. 22. p. 102. Conf. c. οἰκοδ., Thom. M. 509. ad Charit. 653. ad Lucian. 2, 63. Οἰκ. οἶκον, Koppiers. Obs. 83. Οἰκ. τι πρός τι, Heyn. Hom. 6, 632. * Οἰκονόμημα, ad Eran. Phil. 173. ad Charit. 653." Schæf. Mss. * Οἰκονομητὸς, unde] Ἀνοικονόμητος, Non dispositus, distributus, dispensatus, Male dispositus, distributus, dispensatus, In quo nulla est οἰκονομία: Quint. 8, 3. Sunt inornata et hæc, Quod male dispositum est, id ἀνοικονόμητον: quod male figuratum, id ἀσχημάτιστον: quod male collocatum, id κακοσύνθετον vocant. [Athen. 341.] " Δυσοικονόμητος, Dispensatu " difficilis. Item cibus δ. dicitur pro Digestu diffi- " cilis, Athen. (p. 74.) de cucumere, Δ. ἐστὶ καὶ δυ- " συποβίβαστος. Sic et" [p. 70. e Diphilo. " Xenocr. de Aquat. 73." Boiss. Mss.] " Εὐοικονόμητος, Dis- " pensatu et distributu facilis; Digestu facilis, ap. Me- " dicos. Athen. (115.) Οἱ ἐκ πυρῶν ἄρτοι κριθίνων πο- " λυτροφώτεροι καὶ εὐοικονομητότεροι, καὶ τὸ ὅλον κρείτ- " τονες. Ibidem, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἄρτος, βαρὺς, δυσοικο-

“ νόμητος, διὰ τὸ ἀνομάλως ὀπτᾶσθαι.” [“ Schol. Eur. Or. 474.” Boiss. Mss. * Εὐοικονομήτως, Eust. 1950, 25. et sæpius, Osann. Anal. p. 98. * “ Οἰκονομητικὸς, Zeun. ad Xen. K. Π. 183. (2, 2, 7.)” Schæf. Mss.] Ἀποικονομέω, Dispenso, ut nonnulli interpr. idem significare volentes cum simpl. οἰκονομέω. [Hierocles Stobæi Serm. 37. Ecl. Eth. 214. Bas. in Attende tibi p. 344.] Itidemque VERBALE Ἀποικονόμησις reddunt Dispensatio, [Cass. Probl. 70.] Alii contra putant ἀποικονομεῖν nusquam habere omnino signif. sui simplicis οἰκονομέω. Sed ET Ἀποικονομία redditur Dispensatio, sicut ἀποικονόμησις. Apud Alex. Aphr. autem περὶ Ψυχῆς l. 2. opponitur τῇ ἐκλογῇ, ubi scribit, Καὶ ἔτι εἰ περὶ τὴν τῶν κατὰ φύσιν καὶ οἰκείων ἐκλογὴν ἡ ἐνέργεια τῆς ἀρετῆς, καὶ περὶ τὴν ἀ. καὶ ἔκκλισιν τῶν τούτοις ἐναντίων, δεῖ δηλονότι παρεῖναι, ἃ ἐκλέξεται. Ubi videtur opponi τῇ οἰκονομίᾳ, ut ἀποικοδομέω opp. τῷ οἰκοδομέω. [“ Alex. Aphr. ad Libr. Non suff. Virt. ad Felic. 249. 254.” Kall. Mss. * “ Ἀποικονόμητος, Trajiciendus, Propulsandus, Epictet. Diss. 4, 1, 44. Τίς οὐκ ἔχει κακοῦ πρόληψιν, ὅτι βλαβερόν ἐστιν, ὅτι φευκτόν ἐστιν, ὅτι παντὶ τρόπῳ ἀ. ἐστί;” Schw. Mss.] Διοικονομέω, Persevero in administrando et regendo, Aristot. Ἡγουμένου δὲ τούτου πᾶς διοικονομεῖται ὁ κόσμος, Bud. [* “ Προδιοικονομέω, Bekk. Anecd. 743.” Boiss. Mss.] Ἐποικονομέω, Accuro, Aristot. Œcon. 2. Ὃ πάσαις ἐποικονομεῖται ταῖς οἰκονομίαις, Quod in omnibus rei domesticæ curandæ generibus providetur, VV. LL. [Perperam pro ἐπικοινωνεῖται, quod exhibet Codex Camerarii. * Ἐποικονομία, Distributio, Partitio, Longin. 11, 2. sed leg. * Ἐποικοδομία.] Κατοικονομέω, Dispenso, Plut. (Bruto 36.) Κατοικονομεῖν τὴν περὶ ταῦτα χρείαν, Tempora rerum agendarum partiri et dispensare, Bud. Προοικονομέω, Præstruo, Præmolior, Bud. in duobus ll. Aristot. et Synes., Comm. 299. Quibus subjicit et hæc, Cic. ad Qu. Fratr. 2. Eo die προῳκονομήσαμεν quædam εὐκαίρως de iis quæ in Sextium apparabantur crimina, et eum ornavi veris laudibus, i. e., quædam præstruxi in defensione Bestiæ, quæ ad Sextii defensionem spectabant. [“ Ad Lucian. 2, 221. Heyn. Hom. 6, 625. Schn. ad Xen. Œc. 48.” Schæf. Mss.] Προοικονομικὸν dicitur Quod præstruit et viam facit ad sequentia. Hæc ibi Bud. [* Προοικονομικῶς, Schol. Soph. El. 451. * Προοικονομίζω, Schol. Eur. Hipp. 23. Osann. Anal. 98. * Προσοικονομέω, Joseph. B. J. 7, 8, 2. Clem. Alex. Str. 820, 34. * Συνοικονομέω, Max. Tyr. 22. Longin. 10, 7.]

Οἰκόπεδον, τὸ, Area domus, Solum supra quod domus diruta stetit aliquando, Diosc. 3, 119. de marrubio, Φύεται περὶ τὰ οἰκ. καὶ ἐρείπια, Circa areas domorum et rudecta. Bud. interpr. Area ædificii quod corruit, ap. Æschin. (26.) Τῆς οἰκίας ταύτης ἕστηκε τὰ οἰκ. Reliqua est area domus illius collapsæ, Xen. (Πορ. 2, 6.) Πολλὰ οἰκιῶν ἔρημά ἐστιν ἐντὸς τῶν τειχῶν καὶ οἰκόπεδα. In h. autem Aristot. l. Polit. 2. Καὶ τὴν τῶν οἰκ. διαίρεσιν δεῖ σκοπεῖν, μή ποτ' οὐ συμφέρῃ πρὸς οἰκονομίαν, accipitur potius pro Area domus ædificandæ. Aliud exemplum e Plat. habes in Γήπεδον. [Plut. Anton. 71. Thuc. 4, 90. “ Ad Diod. S. 1, 382. Lennep. ad Phal. p. 18. Dionys. H. 4, 2076. * Οἰκοπίναξ, Abresch. Lectt. Aristæn. 210. (2, 5, 8.)” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 373.] Οἰκοποιὸς, sequendo signif. aliorum a ποιῶ compositorum, accipiendum esset pro Domus fabricator, Ædificator: Soph. tamen usurpavit pro Eo qui in ædibus factus est, Domi apparatus. In Phil. (32.) p. 379. Οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή; i. e. ἡ ἐν οἴκῳ γενομένη, Schol. [* Οἰκοποιέω, Cæsar. Dial. 1, 30.] Οἰκοπορεῖα, τὰ, Vasa domestica, τὰ κατ' οἰκίαν σκεύη, Suid.

Οἰκόσιτος, ὁ, Qui domi suæ cibum sumit, e suis facultatibus vivit: cui opp. παράσιτος, et is cui civitas victum subministrat. Athen. (247.) Καλεῖται δὲ οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ, ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν: ut ἐκκλησιαστὴς οἰκόσιτος, quod ex Antiphane affert. Ibid. οἰκόσιτος νυμφίος, Qui paternis bonis sustentare se potest, nec dote indiget. Menander, Οἰκόσιτον νυμφίον, οὐδὲν δεόμενον προικὸς ἐξευρήκαμεν. A Luciano οἰκόσιτος dicitur Qui domi patris adhuc alitur, (1, 2.) Εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων
A ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικοῦτος ὤν: item οἰκόσιτοι μαθηταὶ dicuntur Discipuli, qui quidem magistri ædes discendi causa frequentant, sed non ab eo aluntur, verum domi patris sui. Menander in Citharista, Οὐκ οἰκοσίτους τοὺς ἀκροατὰς λαμβάνεις. Ab Eod. (1, 533.) οἰκόσιτοι dii dicuntur Qui in cœlo cibum capiunt, nec in sacrificiis nidore victimarum crematarum vescuntur, et sanguinem per altaria sparsum lambunt, Ἦν δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. At nuptiæ οἰκόσιτοι, Quæ domi celebrantur, Quibus domi et privatim familiares excipiuntur, non publice tota multitudo. Menand. ap. Athen. (248.) μὴ Συνάγειν γυναῖκας, μηδὲ δειπνίζειν ὄχλον, Ἀλλ' οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποιηκέναι. [Οἰκ. μῦς, Fabula Æsopia ap. Tyrwhitt. de Babrio p. 14. “ Valck. Anim. ad Ammon. 173. Thom. M. 178. Phryn. Ecl. 86.” Schæf. Mss.] Οἰκοσιτία, Cum quis domi suæ victitat, Domicœnium: ut Mart. loquitur 5. Si tristi domicœnio
B laboras Torani, potes esurire mecum. Et 12. trinoctiali Affecit domicœnio clientem. [* Οἰκοσκευή, Gl. Supellex, Arcad. 103.] Οἰκοσκοπικὸν dicitur Quoddam vaticinationis genus, cum ex iis, quæ in ædibus contingunt, auguramur: ut, verbi gratia, quid significet si felis aut serpens in tecto conspiciatur, si oleum aut mel effusum sit, et hujusmodi alia. Vide Suid. in Οἰωνιστικὸν, [et Ξενοκράτης, Osann. Anal. 98. * Οἰκοσκοπέω, * Οἰκοσκόπησις, * Οἰκοσκοπητικὸς, unde * Οἰκοσκοπητικὸν, τὸ, Eudocia p. 41. Nonn. ad Greg. Naz. Stelit. p. 160. “ Nonn. Hist. Synag. 1, 72.” Boiss. Mss. * Οἰκοσσόος, Nonn. D. 21, 270. Maximus v. 98.]

Οἰκοτραφὴς, Domi nutritus, Verna, οἰκογενής, [“ Phryn. Ecl. 87. Thom. M. 645. Brunck. Lex. Soph. v. Ἦ, ad Œd. T. 1123. ad Mœr. 283. Valck. Anim. ad Ammon. 173.” Schæf. Mss.] Οἰκότριψ, ET Οἰκοτρίβης, Verna, Servus vernaculus, et non nunc primum emtus, sed diu domi nostræ versatus aut etiam e parentibus servis natus, ὁ ἀπὸ γονέων δοῦλος, qui et θρεπτός: qua re ab eo, qui οἰκέτης dicitur, dif-
C fert. Ammon. Οἰκότριψ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν· οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός: quibus verbis Servum recens emtum s. Novitium significat. Hes. οἰκοτρίβης, οἰκογενὴς δοῦλος. Sic exp. Suid. in Agathia, Εἵπετο δὲ καὶ τῶν οἰκοτρίβων ὀπαδῶν ὁ προστάτης, καὶ ὅσον ἄλλο οἰκετικὸν, καὶ ὅσοι ταμίαι κατευναστῆρες. Philo V. M. 1. Ὡς πριάμενος παρὰ δεσποτῶν, οἷς ἦσαν οἰκότριβες, ὑπήγετο, καὶ δούλους ἀπέφαινε, Tanquam vernas de justo domino emtos. Erasm. Chil. Lacedæmonii vernas, h. e. servos domi natos, μόθωνας appellant, aut eos qui ingenuorum filios instituunt, quos Athenienses vocant οἰκότριβας. [Aristoph. Θ. 426. Lucian. 1, 720. Plut. 9, 301. “ Phryn. Ecl. 86. Thom. M. 645. Ammon. 101. Valck. Anim. 43. 172. Mœr. 283. et n., ad Lucian. 1, 367. Brunck. Œd. T. 1123.” Schæf. Mss. Posidon. Athenæi 213. Lobeck. Phryn. 203. Barker. ad Etym. M. 1097-8. Apud Dion. Orat. 78. p. 429. extat vitiose οἰκειότριβας, ab * Οἰκειότριψ.] Οἰκοτρίβαιον, sub. παιδίον, Puer e verna natus, J. Poll. 3,
D (76.) Τὸ δὲ παιδίον τὸ ἐκ τῶν οἰκοτριβῶν, οἰκοτρίβαιον ὠνόμαζον, Qui jam inde ab avo suo servit. Apud Hes. habetur ETIAM Οἰκοτρύβλιον, τὸ ἐκ δούλου δοῦλον, nisi scr. τὸν, et ap. Eust. [Od. A. 356. p. 1423. et Phot.] τὸ οἰκογενὲς παιδάριον. [* “ Οἰκοτρίβων, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 92. Παρὰ τοῖς οἰκοτρίβωσι τῷ βασιλικῷ δαπέδῳ.” Elberling. Mss. * Οἰκοτρίβω, * Οἰκοτριβία, Schol. Aristoph. Θ. 426. * Οἰκοτριβικὸς, Gl. Vernalis. Οἰκοτριβὴς, i. q. οἰκοφθόρος, Critias Athenæi 432. * Οἰκότροφος, Valck. Diatr. 202. * Οἰκοτύραννος, Pallad. 112.” Schæf. Mss.] Οἰκοφθόρος, Domuum pernicies, Qui domos pessundat, Qui familiam aliquam evertit, Bona domestica dilapidat. || Hes. οἰκοφθόρους exp. μοιχούς. [Eur. Fr. inc. 48. “ Bast Lettre 54.” Schæf. Mss. Ignat. Ep. ad Eph. 5. 16.] Οἰκοφθορία, Domus s. Familiæ eversio, Rei familiaris dilapidatio, Rei domesticæ jactura, Plato, Οἰκοφθορίαν καὶ πενίαν φοβούμενοι, [Plut. 6, 40. “ Ad Herod. 688. Dionys. H. 1, 60.” Schæf. Mss.] Οἰκοφθορέω, Domum s. Familiam

pessundo, Rem familiarem dilapido, Plato de LL. 11. (p. 156.) Ἐὰν δέ τίς τινα νόσος ἢ γῆρας ἔκφρονα ἀπεργάζηται, καὶ λανθάνῃ τοὺς ἄλλους πλὴν τῶν συνδιαιτωμένων, οἰκοφθορῇ δὲ ὡς ὢν τῶν αὐτοῦ κύριος, Bona sua dilapidet, Rem familiarem absumat. Et pass. ap. Herod. (5, 29.) οἰκοφθορημένοι, Quorum familiæ ad egestatem sunt redactæ, Bud. p. 47. locum ibi proferens, Quorum domus eversæ sunt. Ex (1, 196.) οἰκοφθορήθησαν, Rem domesticam absumserunt. [" Ad Dionys. H. 1, 37." Schæf. Mss. Plato de LL. 12. p. 213. Οἰκοφθόρησε, Lobeck. Phryn. 155.] Κατοικοφθορέω, Domum et familiam penitus everto, Domum meam depaupero, ut Horatiano verbo utar, Rem familiarem exhaurio. Ἀκύρως autem Plut. Alcib. (23.) dixit, Κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν, Exhausit et accidit res civitatis, Bud. [* Οἰκοφόρος, Scymni Chii Fr. 116.] Οἰκοφύλαξ, ὁ, Domus custos, Epigr. [Nossidis 9. Æsch. Suppl. 27.] Οἰκοφυλάκιον, Præmium custoditæ domus, vide Οἰκούριον. [Eust. Od. A. 356. p. 1423. Οἰκοφυλάκια, τὰ ὑπὸ μητέρων παιδίοις ὑπολειπόμενα παίγνια.] Οἰκοφυλακέω, Domum custodio. [* Οἰκουργὸς, unde * " Οἰκουργέω, Clem. 1 ad Cor. 1." Routh. Mss.] Οἰκουρὸς, i. q. οἰκουργὸς, ab οὐρέω, Custodio. Sic οἰκουρὸν ὄφιν dixit Poëta quidam draconem, qui Palladis ædem custodiebat, s. τὸν τῆς πολιάδος φύλακα δράκοντα, τὸν τῆς ἀκροπόλεως φύλακα, ut Hes. exp., ap. quem plura de hoc serpente reperies. Plut. Τὸν οἰκουρὸν ἀλεκτρυόνα. Et Athen. (611.) de cynico, quem cani confert, Τό, τε συνανθρωπίζον καὶ οἰκουρὸν καὶ φυλακτικὸν τοῦ τῶν εὖ δρώντων βίου. Et Nicand. (Fr. 3, 6.) de rapis, Προσφιλέας χειμῶνι καὶ οἰκουροῖσιν ἀεργοῖς, Otiosis ædium custodibus, Qui otiosi domi latitant. Cum vero homo aliquis οἰκουρὸς dicitur, signif. Eum qui domi manet et res domesticas curat: Suidæ οἰκονομικὸς, cui opponitur Qui frequenter in foro ac publico versatur, Quive peregrinatur aut militat. Paul. ad Tit. 2, (5.) de juvenculis uxoribus, Φιλοτέκνους, σώφρονας, ἁγνὰς, οἰκουρούς. At οἰκουρὸν γραΐδιον, quod J. Poll. 4. in personis Comicis numerat, dici potest anicula, quæ et domum simul custodit, et res quoque domesticas curat; nam vetulas ad rem attentas esse notum est. Aliquando in malam partem accipitur pro Eo, qui domi semper desidet, nec civilia aut bellica negotia capessit, Plut. Pericle. In sermone vernaculo ita usurpatur Casanier. Item οἰκουρὸς κύων dicitur Canis, qui domi ignave latitat nec venatum exit, Aristoph. Σφ. (970.) Ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρὸς μόνον. Αὐτοῦ μένων γὰρ, ἅττ' ἂν εἴσω τις φέρῃ, Τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος. Cui opp. alter qui comedit τραχήλια Καὶ τὰς ἀκάνθας, κοὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένει. At Plut. (9, 753.) Οἰκουρὸς καὶ ὑπωρόφιος ἀὴρ, Domesticus tectisque clausus aër. Eust. annotat quosdam etiam περισπωμένως SCRIBERE Οἰκοῦρος. [Æsch. Ag. 1234. 1635. " Ad Phalar. 253. ad Diod. S. 2, 521. Eur. Hec. 1263. Toup. Opusc. 2, 191. Valck. Adoniaz. p. 289. Hipp. p. 248. ad Herod. 638. ad Eur. Or. 926. Toup. ad Longin. 277. Οἰκ. ὄφις, Brunck. Aristoph. 1, 55." Schæf. Mss.] " Οἰχῶρος, οἰκουρὸς, Hes." [* Οἰκουρεὶ, Lobeck. Phryn. 153. * Οἰκουρότης, var. lect. ap. Nicet. Ann. 20, 1.] Οἰκουρία, ἡ, Domus custodia, Cum quis domi manet et domestica negotia curat: quod in mulieribus laudatur, quas Paulus quoque Apostolus jubet esse castas et οἰκουρούς. Plut. περὶ Εὐθυμίας, p. 827. meæ Edit. Οἰκουρίᾳ τὰ πολλὰ συνούσας, Utpote quæ domi majorem vitæ partem transigant: Probl. Rom. 484. meæ Ed.(=101.) Ἔκειτο δὲ πάλαι καὶ σανδάλια καὶ ἄτρακτοι· τὸ μὲν, οἰκουρίας αὐτῆς, τὸ δὲ, ἐνεργείας σύμβολον: Præc. Connub. (538.) Τὴν Ἠλείων ὁ Φειδίας Ἀφροδίτην ἐποίησε χελώνην πατοῦσαν, οἰκουρίας σύμβολον ταῖς γυναιξί. Accipitur et in malam partem pro Desidia, qua quis domi manet, nec civilia aut bellica negotia suscipit, Plut. Coriol. Οἵαν οἰκουρίαν ἡμῖν ἡ σὴ φυγὴ περιεποίησεν. [Eur. Herc. F. 1373. " Toup. Opusc. 1, 25. Wakef. Herc. F. 1376. Villoison. ad Long. 180. Conf. c. ἐπικ., 161." Schæf. Mss.] Οἰκουρικὸς, Domi manere solitus, Qualis est eorum, qui domi manent: ἡδυπάθεια, quod tamen Bud. vertit, Domestica voluptas. Lucian. (3, 373.) substantive τὸ οἰκ. pro οἰκουρία, Sedulitas in domo custodienda et tractandis negotiis domesticis. Οἰκουρέω, Domum custodio, Domi maneo, me contineo, vide Λυχνοφόρος. Interdum in malam partem pro Domi desideo, latito, Lucian. (1, 57.) Τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικώδη καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος. Plut. de Herod. Οἰκουρεῖν καὶ ἀμελεῖν Ὀλύμπια καὶ Κάρνεια πανηγυρίζοντας: Pericle (11.) p. 50. de Thucydide, Ἧττον μὲν ὢν πολεμικὸς τοῦ Κίμωνος, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικὸς μᾶλλον, οἰκουρῶν ἐν ἄστει. Sic in eod. Pericle p. ead. Et in Camillo, Ἕβδομον γὰρ ἐκεῖνον οἰκούρουν μῆνα πολιορκοῦντες, Septimum illum mensem in obsidione agebant. [Æsch. Ag. 818. Soph. Œd. C. 343. Ph. 1328. " Ad Phalar. 253. 362. Boiss. Philostr. 598. ad Herod. 331. ad Lucian. 1, 255." Schæf. Mss.] Οἰκούρημα, τὸ, Quod domum custodit s. domi manet. Pro muliere domus custode usurpatur ab Eur. Or. (926.) οἰκουρήματα φθείρειν, i. e. τὰς οἰκουρούσας γυναῖκας. Ubi quidam interpr. Ancillas domesticas. || Οἰκούρημα a Soph. accipitur etiam pro Domus custodia, φυλακὴ, παρουσία, Schol. in Philoct. (868.) p. 414. Ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό,τ' ἐλπίδων Ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων. [" Valck. Hipp. p. 248. Brunck. Antig. 756." Schæf. Mss.] AT Οἰκούριον, τὸ, Præmium, quo afficitur is, qui domum custodiit et rem familiarem alio absente administravit, Soph. Tr. (542.) p. 350. τοιάδ' Ἡρακλῆς Ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς τελούμενος Οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου, i. e., τῆς οἰκουρίας δῶρα, εὐχαριστήρια τῆς πολυχρονίας ἡμῶν οἰκουρίας, Schol. τοὺς ὑπὲρ οἰκουρίας μισθοὺς, Eust. || Οἰκούρια dicuntur etiam Crepundia et Ludicra, quæ matres infantibus domi manentibus relinquunt, Eust. 1422. de οἰκουρεῖν loquens, Ὅθεν οἰκούρια παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς οἷον οἰκοφυλάκια, τὰ ὑπὸ μητέρων παιδίοις ὑπολειπόμενα παίγνια. Hes. τὰ ὑπὸ τῶν μητέρων προσφερόμενα τοῖς νηπίοις παίγνια: quæ ejus verba videntur signif. Crepundia et ludicra, quibus matres solent domi pueros continere, in ludendo sc. occupatos. [* Οἰκόριος, pro οἰκούριος, Pind. Π. 9,35. οἰκοριᾶν μεθ' ἑταιρᾶν.] Habet Οἰκουρὸς ac Οἰκουρέω sua etiam bicomposita. Ἐνοικουρέω, Domum custodio, Domi maneo, etiam Maneo in. VV. LL. interpr. Inhabito. [Lucian. 3, 65.] Ἐποικουρέω, quod VV. LL. exp. itidem Inhabito, afferentia e Plut. Camillo locum quendam in Ὑποικουρέω citandum. Συνοίκουρος, Socius in custodienda domo. At Euripidi (Hipp. 1069.) σ. κακῶν, quasi Contubernalis malorum, i. e. Consors malorum. [* Συνοικουρέω, Dionys. H. 1, 497, 29.] Ὑποικουρέω, Domi latito: et veluti Imos ædium recessus custodio: sic Hes. ὑποικουροῦσα exp. εἰς βάθος οἰκοῦσα. Idem ὑποικουρεῖ annotat accipi etiam pro συνέστη καὶ γεγάμηται. || Bud. ὑποικουρεῖν interpr. Subire, Clanculum irrepere, Penitus insidere, e Basilio afferens, Ἁμαρτία εἰς βάθος ὑποικουροῦσα. Dicitur etiam morbus aliquos ὑποικουρεῖν, cum eis velut obrepit, aut eorum intestina veluti subit. Plut. Camillo p. 45. Καὶ νόσος ὑποικούρησεν αὐτοὺς, ἐν νεκρῶν πλήθει καὶ χύδην καταβεβλημένων σκηνοῦντας ἐν ἐρειπίοις: q. l. ita exp. E multitudine cadaverum hinc inde abjectorum per urbem, ipsos in ruderibus habitantes pestis intestina urgebat. Dicitur etiam aliquis exercitum ὑποικουρεῖν, cum ei obrepit et clanculum solicitat. Plut. Lucullo, de collega Luculli, Ὑποικούρει τὴν Φιμβριανὴν στρατιὰν, καὶ παρώξυνε κατὰ τοῦ Λουκούλλου. Pro Clandestina consilia miscere accipi potest ap. Eund. Othone, 340. Ὀλίγους δέ τινας οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ φήσας ὑποικουρεῖν, διαβάλλοντας αὐτοῦ τὴν μετριότητα. Pro Latito sub, accipi potest in his ll. a Suida cc. Λεληθός τι μῖσος ὑποικουροῦν, ubi exponit τρεφόμενον καὶ ἐνδομυχοῦν. Et, Ὅμως εἰ καὶ μηδὲν ὑποικουροῦν ἦν καὶ ὑπελάνθανεν, ἐξ ὧν προεῖπεν ὁ Τύλλος, ὑπεταράσσοντο. [Aristoph. Θ. 1168. " Diod. S. 2, 583." Schæf. Mss.] Οἰκωφελὴς, Domui s. Familiæ utilis, Toti familiæ utilitatem afferens, [Theocr. 28, 2.] Οἰκωφελῶς, Cum utilitate totius familiæ, Ita ut ad totam familiam utilitas perveniat, Dion. Οἰκωφελία, ἡ, Frugalitas toti familiæ utilitatem afferens, Od. Ξ.

(223.) Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, Οὐδ' οἰκωφελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ δῶρα, ubi Eust. οἰκουρία καὶ ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου διὰ γεωργίας τυχὸν ἢ τοιούτου τινός: vel πορισμὸς βίου εἰρηναίου: vel, οἰκουρικὴ οἰκονομία. Bud. scribit opponi τῇ οἰκοφθορίᾳ, paroxytonως autem dici, ut κοινωφελία, δυστυχία. [Plut. 2, 612. Naumach. 20.]

" Αἰένοικος, Etymologo ἀΐδιος οἶκος καὶ ἀδιάλειπτος, Domus perpetua et quæ sine intermissione " habitatur." "Ανοικος, SIVE "Αοικος, ut ἄνοζος et ἄοζος, ὁ, ἡ, Domum non habens, Extorris. "Ανοικος affertur ex Herod. (3, 145.) Sed ἄοικος frequentius est, ac pro Eo, cui domus non est, accipitur a Luciano (1, 534.) Ναοὺς ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι μηδ' ἀνέστιοι δῆθεν ὦσι. Ab aliis latius extenditur pro Eo, qui ædes cum non habeat, oberrat ac pauper est. Plato Symp. de Amore Πόρου et Πενίας filio, Σκληρὸς καὶ αὐχμηρὸς καὶ ἀνυπόδητος καὶ ἄοικος, χαμαιπετὴς ἀεὶ ὢν καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος, ἀεὶ ἐνδείᾳ ξύνοικος. Aliud exemplum e Greg. Naz. habes in Παρεπίδημος. Dicuntur B et ἄοικοι πόλεις, in quibus aut nullæ aut paucæ certe ædes s. familiæ sunt. Plut. ad Colot. Πόλεις ἀτειχίστους, ἀγραμμάτους, ἀβασιλεύτους, ἀοίκους, ἀχρημάτους. Hesiod. autem θῆτα ἄοικον dicit Famulum, cui nec domus nec familia est, Qui nec uxorem habet nec liberos, "Εργ. 2, (220.) Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι καὶ ἄτεκνον ἔριθον Διζέμεναι κέλομαι. [" "Ανοικος, Jacobs. Anim. in Eur. p. 6. "Αοικος, Anth. 7, 200. Monthly Review Febr. 1799. p. 198. ad Diod. S. 1, 453. Wakef. Phil. 534. Thom. M. 81. Toup. Add. in Theocr. 407. Ruhnk. Ep. Cr. 105." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 731. * Δύσοικος, i. q. ἄοικος, Schol. Soph. Phil. 551.] "Εξοικος, E domo sua ejectus, Exul et extorris a domo sua, etiam Qui ex ædibus suis migravit, ut sequatur verbi ἐξοικέω signif. [Schleusner. Lex. V. T. * 'Εξοικία, Polyæn. 4, 2, 12. Schneidero susp. * Εὔοικος, Opp. 'A. 3, 370. Dio Cass. 44, 39. Athen. 267.] " Πανοικεί, " Cum tota domo, familia, σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ. Apud " Suid. πανοικὶ scriptum, simplici ι, ut et Act. 16, C " (34.) 'Ηγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ θεῷ, " Exultavit quod cum tota domo credidisset Deo." [Vide Schleusn. Lex. N. T.] " Ead. signif. dicitur " Πανοικίᾳ, et Ionice Πανοικίῃ, Herod. (8, 106.) Πανοικίῃ μιν περιέλαβε, Eum cum tota domo adeptus " est, vel Cum tota familia, re familiari. Et rursum, " (7, 39.) Τὸν χρὴ πανοικίῃ αὐτῇ γυναικὶ ξυνέπεσθαι, " Cum universa familia et uxore me sequi s. comi" tari: [9, 109.] Necnon Πανοικεσίᾳ dicitur pro Cum " universa familia, Greg. in Macc. Enc., de matre " septem illorum filiorum, 'Ημῖν δὲ τοῦτο ἐμπεπήχθω " πᾶσιν ὁμοίως, πανοικεσίᾳ στεφανωθῆναι. Pro eo ap. " Thuc. scriptum est πανοικησίᾳ, 2, (16.) p. 54. de " Atheniensibus, Π. γενόμενοί τε καὶ οἰκήσαντες ἐν " τοῖς ἀγροῖς, οὐ ῥᾳδίως τὰς μεταναστάσεις ἐποιοῦντο, " Quum cum tota familia fuissent et habitassent in " agris, ægre demigrabant: 3, (57.) 'Υμᾶς δὲ ἐκ παντὸς τοῦ 'Ελληνικοῦ π. διὰ Θηβαίους ἐξαλεῖψαι, Cum " universis familiis et penatibus delere: nisi malis " Cum universis habitationibus habitatoribusque. D " ITEM πάνοικος ἀπολλύεται, Qui cum tota domo s. " familia perit." [" Πανοικί, Thom. M. 676. ad Diod. S. 1, 729. Lobeck. Aj. p. 403. Mœr. 320. et n. Πανοικίᾳ, Thom. M. l. c. Πανοικίῃ, Fischer. Præf. ad Anacr. p. XV. ad Mœr. 320. Πανοικησίᾳ, Πανοικεσίᾳ, 48. 320. Thom. M. l. c. Dionys. H. 3, 1355. * Πανοίκιος, ad Diod. S. 1, 346. 729. 2, 168. 277. 601. Toup. Opusc. 1, 210." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 514. 515. " Strabo (438=)689. Πανοικεσίᾳ, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 65. Πανοικεί, 52." Boiss. Mss. * Πανοικία, Philo de Migrat. Abraham. 412. Πᾶσα ἡ π. αὐτοῦ. * Πανοικησία, Dio Cass. 41, 7. Max. Tyr. Or. 19. p. 359. Vide omnino Schn. Lex. Suppl.] Περίοικος, ET Περιοίκιον, τὸ, Locus domum urbemve ambiens. Περίοικος, inquit Suid., ὁ περὶ τὴν οἰκίαν ἢ τὴν ἔπαυλιν τόπος. Apud Hes. autem sic, Περιοίκιον, ὁ περὶ τὴν πόλιν ἢ τὴν ἔπαυλιν τόπος· τινὲς δὲ περίβολον. Signif. autem περίβολος et ambitum et septum. Pro Casa parva, οἰκίδιον, affertur e Demosth. [Aristides 1, 359.] || Isæum autem in h. l. Καὶ τὸ περιοίκιον καὶ τὴν οἰκίαν, Harpocr. suspicatur περιοίκιον dixisse, quod alias ἐνοίκιον. [Phot. Περιοίκιον· ὁ περὶ τὴν πόλιν, ἢ ὁ περὶ τὴν ἔπαυλιν τόπος. 'Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Μενεκράτην· καὶ τὸ περιοίκιον καὶ τὴν οἰκίαν· μήποτε ὃ ἡμεῖς λέγομεν ἐποίκιον. * Προοικία, Suggrunda, Schneidero susp. * Φίλοικος, Aristot. de Virt. 2, 296. nisi leg. φιλοίκειος.]

[* " 'Ενοικίδιος, ὁ, ἡ, Domesticus, Clem. Alex. 161. σκεύη." Elberling. Mss. * 'Ενοικάδιος, i. q. κατοικίδιος, Aret. 122. Οἱ ἐ. γαλεοί.] Κατοικίδιος, Domesticus, Domi nostræ degens: ὄρνις, Gallina domestica, cohortalis, Colum.: Alex. Aphr. Probl. 1. "Ορνις δὲ κατοικίδιος ὠὸν τεκοῦσα, τοῖς κάρφεσιν ἑαυτὴν ἀποκαθαίρει πανταχόσε τοῦ σώματος, Villaris gallina edito ovo circumacta sese purificat festucis et lustrat, Gaza: imitatus Plin., cujus verba in Περικαρφισμὸς citavi. Apud Lucian. autem (2, 49.) Τῶν κατοικιδίων τις, Ex eorum numero, qui domi se continent, qui domi semper latitant: ut οἰκουροὶ supra. [" Apoll. Dysc. 96. Scrib. Larg. 35. Bernh., Herod. Philet. 446. Toup. Opusc. 1, 271. 285. Valck. Hipp. p. 248. Diod. S. 1, 220. Heyn. Hom. 6, 70. Thom. M. 362. Wakef. Eum. 869. Longus p. 69. Vill., Callim. 1, 447. Glossar. Steph. 420. ad Dionys. H. 2, 672." Schæf. Mss.] Est autem derivatum a NOM. Κατοικίς, ίδος, ἡ, idem signif. cum κατοικίδιος: nam Nicand. κατοικίδα ὄρνιν dicit, quam Alex. Aphr. in præcedentibus κατοικίδιον, Θ. 557. ἐγκεφάλοιο πέριξ μήνιγγας ἀραιὰς "Ορνιθος λάζοιο κατοικίδος: quod vocab. et ap. Schol. legitur. Apud Eund. habetur ETIAM Κατοικάς, ead. signif. 'A. 60. "Ορνιθος στρουθοῖο κατοικάδος εὖθ' ὑπὸ χύτρῳ Γυῖα καταθρύπτῃσι, ubi tamen ap. Schol. non κατοικάδος habetur, sed κατοικίδος, ut in præcedenti l.: sic enim ibi, Κελεύει τὴν κατοικίδα ὄρνιν ἕψεσθαι. Et alibi (535.) 'Ηὲ πάτον στρουθοῖο κατοικάδος. [* " Κατοικιτίδιος, Heyn. Hom. 4, 217." Schæf. Mss.]

Seqq. autem compp., forma quidem compositionis ad Οἶκος pertinent, significatione vero potius ad verbum Οἰκέω.

"Αντοικος, ὁ, ἡ, q. d. Ex adverso domum habens, Cui domus est ex adverso, s. opposita, Ex adverso habitans, vel E regione: ἄντοικοι Martiano sunt ἀντίχθονες, ut oppositam nobis terræ partem habitantes. Macrob. in Somn. Scip. 2, 5. Hi, quos separat a nobis perusta (zona,) quos Græci ἀντοίκους vocant, similiter ab illis, qui inferiorem zonæ suæ incolunt partem, interjecta australi gelida separantur. [Plut. 9, 557.]

"Αποικος, ὁ, ἡ, q. d. Qui est extra domum suam, aut procul a domo, Colonus, In coloniam missus. Schol. Thuc. ait ἀποίκους dici Qui mittuntur ad habitandum locum desertum, at ἐποίκους ad habitandas urbes. Et a quibus mittuntur, illorum ἄποικοι esse dicuntur, ut ἄποικοι Atheniensium dicebantur Eretrienses, Chalcidenses, Styrenses, Carystii, aliique multi, qui a Schol. Thuc. enumerantur. Sic ap. Lucian. (1, 90.) πολίχνιον quoddam dicitur Atheniensium esse ἄποικον. Dicebatur autem ἄποικος 'Ελλὰς Ionia, et reliquæ Græcæ urbes Asiæ. Aristid. "Ωστε καὶ ἐπὶ τὴν ἀντιπέραν προὐβάλετο ἑτέραν 'Ελλάδα ἄποικον ἑαυτῆς. [Æsch. S. c. Th. 734. Soph. Œd. T. 1518. Plut. 8, 660. " Ad Charit. 528. ad Diod. S. 1, 337. 2, 414. ad Dionys. H. 1, 313. 348." Schæf. Mss.] 'Αποικίς, ίδος, ἡ, fem. gen. i. q. ἄποικος: nam ἀποικίδα πόλιν vocant Coloniam. Plut. Coriol. (28.) 'Εχώρει πρῶτον ἐπὶ Κίρκαιον πόλιν ἀποικίδα 'Ρωμαίων. Sic et in Timol. ἀποικίδας πόλεις vocat Colonias. Sed et Appian. (B. C. 3, 31. 5, 31.) eod. modo utitur. Herod. vero (7, 167.) ante hos omnes usus est. 'Αποικία, ἡ, Colonia: ἀποικίαν ποιεῖσθαι, Coloniam deducere, Plato de LL.: quod dicit Thuc. (1, 12.) ἐκπέμπειν, Emittere, ad verbum. Habent autem quandam inter se relationem ἀποικία et μητρόπολις, ut apparet e Thuc. (1, 34.) 'Αποικία εὖ μὲν πάσχουσα τιμᾷ τὴν μητρόπολιν, ἀδικουμένη δὲ ἀλλοτριοῦται. Aristot. Pol. 1. Μάλιστα δὲ κατὰ φύσιν ἔοικεν ἡ κώμη ἀποικία οἰκίας εἶναι. [Æsch. Pr. 813. " Baxter. Præf. ad Anacr. p. 53. ad Herod. 72. ad

Diod. S. 1, 329. 'Αποικίαν θέσθαι, Schol. ad Callim. 1. p. 30." Schæf. Mss. * 'Αποίκιος, unde ἀποίκια, sc. γράμματα, Harpocr., cf. Heyn. Opusc. 1, 324.]

"Ενοικος, Incola, Qui domum aliquo in loco habet, Strabo 6. Ἦσαν δὲ τῶν βαρβάρων οἱ μὲν, ἔνοικοι· τινὲς δ' ἐκ τῆς περαίας ἐπῄεσαν: Quidam insulam incolebant, insulæ incolæ erant, Quidam e continente eam invaserant, Bud. Sic Aristides in Encomio Romæ, 'Αλλ', ὦ μεγάλης ἔνοικοι πόλεως, συνάρασθε τῷ τολμήματι, Magnæ incolæ urbis. Sic de Demonacte, 'Ωνείδιζε τοὺς τῶν σωμάτων ἐπιμελουμένους, ἑαυτῶν δὲ ἀμελοῦντας, ὡς τῶν μὲν οἴκων ἐπιμελουμένους, τῶν δὲ ἐνοίκων ἀμελοῦντας. Metaph. autem Greg. de Juliano, Τὸν ἔνοικον αὐτῷ πονηρὸν τῆς πολυτεχνίας μιμούμενος, Quem in pectore habebat, Bud. At e Basil. Epist. ἔνοικα πάθη, Domesticæ perturbationes. In VV. LL. "Ενοικος exp. Inquilinus, i. e. Qui in aliena et conducta domo habitat. Suet. Inquilinos privatarum ædium atque insularum, pensionem annuam repræsentare fisco. Quæ interpretatio aspernanda non videtur, si ad ἐνοίκιον respicias. [" Fac. ad Paus. 1, 86. Wakef. Eum. 420. Abresch. Æsch. 2, 119. * 'Ενοίκιος, ibid. Wakef. Eum. 869. Valck. ad Ammon. 85." Schæf. Mss.]

'Ενοίκιον, τὸ, Pensio illa annua, quam inquilinus repræsentat, seu, ut Bud. interpr., Merces domus conductæ, Dem. 162(=1179.) Διὰ τί σὺ οὐδεπώποτέ μοι ἔλαχες ἐνοικίου δίκην τῆς οἰκίας ἧς ἔφασκες μισθῶσαί μοι ὡς σαυτοῦ οὖσαν; Lucian. (3, 297.) Ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Si merces conductæ domus a nobis exigatur. Metaphorice autem Theophr. ap. Plut. (6, 514.) dicit, Πολὺ τῷ σώματι τελεῖν ἐνοίκιον τὴν ψυχήν. J. Poll. ἐνοίκιον videtur accipere etiam pro Ea mercede, quæ hospiti datur, ad quem devertimus: 10. Τὸ ἐνοίκιον οὐ ναῦλον μόνον, ἀλλὰ καὶ στεγανόμιον ἔχεις προειρημένον. Et 1. Τὸν ὑπὲρ τῆς καταγωγῆς μισθὸν, ναῦλον, ὥσπερ ἐνοίκιον· ἐνίοις δὲ καὶ στεγανόμιον. [" Thom. M. 762. Markl. Suppl. 535. Abresch. l. c. Jacobs. Anth. 10, 21. 42. ad Diod. S. 2, 151. Ammon. 120. Plut. Mor. 1, 532." Schæf. Mss. I. q. οἶκος, Dionys. P. 668. * 'Ενοικιολόγος, Artemid. 3, 41. * 'Ενοικολόγος, Gl. Insularius, Villicus, "ad Mœr. 372." Schæf. Mss.]

"Εποικος, Advena. Sequitur, inquit Bud. in Annot. post. in Pand., eod. c., Advena est quem Græci appellant. Lego, Quem Græci ἔποικον appellant, ejusd. exemplaris fide adductus. "Εποικοι, i. e. Advenæ et coloni, duorum sunt generum. Quidam enim indigenis exactis ad incolendum civitatem quampiam veniunt, ut Thuc. 'Εποίκους ἑαυτῶν ἔπεμψαν 'Αθηναῖοι, E corpore suo miserunt Athenienses, qui in urbe exhausta habitarent. Quidam autem ideo mittuntur, ut tanquam supplementum sint semiplenæ civitatis, ut Aristot. Polit. 'Απολλωνιᾶται ἐποίκους ἐπαγαγόμενοι ἐστασίασαν, Apolloniatæ, cum advenas in suam urbem ascivissent, seditione agitati sunt. Hæc ibi. Et alibi, Qui urbes eversas et restitutas incolere incipiunt, ii non ἄποικοι, Coloni, sed ἔποικοι dicuntur, quasi Incolæ immigrantes, quanquam et hoc verbum interdum pro Colonis accipitur et pro iis, qui indigenis superinducuntur, ut in l. Aristot. ante c. Philostr. Ep. 47. Μένεις ἑδραῖος, κατὰ τοὺς δεινοὺς ἐποίκους, οἳ χώραν ἅπαξ ἀλλοτρίαν καταλαβόντες, οὐκ ἔτι δέχονται τὴν ἐπανάστασιν. Rursum Aristot. Eth. 5. "Οσοι ἤδη συνοίκους ἐδέξαντο ἢ ἐποίκους, οἱ πλεῖστοι ἐστασίασαν. De iis autem, qui habitatum mittuntur in urbem dirutam, accipitur in seqq. ll. Thuc. 2, (70.) Καὶ ὕστερον ἐποίκους ἑαυτῶν ἔπεμψαν εἰς Ποτίδαιαν, καὶ κατῴκισαν, Paus. Att. p. 34. Κόρινθον δὲ οἰκοῦσι Κορινθίων μὲν οὐδεὶς ἔτι τῶν ἀρχαίων, ἔποικοι δὲ ἀποσταλέντες ὑπὸ 'Ρωμαίων. De ead. Corintho Strabo, Πολὺν δὲ χρόνον ἐρήμη μείνασα ἡ Κόρινθος, ἀνελήφθη πάλιν ὑπὸ θεοῦ Καίσαρος, ἐποίκους πέμψαντος τοῦ ἀπελευθερικοῦ γένους. Thuc. Schol. inter ἐποίκους et ἀποίκους ita distinguit, "Αποικοι μὲν, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι· ἔποικοι δὲ, οἱ εἰς πόλεις, p. 57. [" Anton. Lib. 24. 28. 103. ad Diod. S. 1, 374. Heyn. Hom. 5, 634. Thom. M. 361. 565. Callim. 1, 565. ad Dionys. H. 1, 438. 521. 'Επίοικος, ad 3, 1584. 4, 2327." Schæf. Mss. Schleusn.

A Lex. V. T. * 'Εποικία, Colonia, Appian. B. C. 2, 135. ubi Schw. dedit ἀπ. I. q. ἔπαυλις, Geop. 10, 1.] AT VERO 'Εποίκιον in Pand. Supellex. Οἱ ληφθέντες καρποὶ οὐκ εἰσὶ τοῦ ἐποικίου. Differt τῆς ἐξοπλίσεως, i. e. τῆς κατασκευῆς, Instrumenti fundi. Bud. || Pro Villa affertur ex Josue (18, 24.) Apud Apoll. vero ἐποίκια pro Domiciliis accipi nonnullis videntur. Pro Villa aut Casa sumi potest in h. ap. Suid. l., quem tamen non exp. Τινὲς δὲ ἔμενον ἐν τοῖς ἐποικίοις ἐκ τῶν ποιμένων κατὰ τὴν χώραν. [" Valck. Adoniaz. p. 259. Heyn. Hom. 5, 634." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 410. Tab. Heracl. 1, 98. 'Ες δὲ τὰ ἐ. χρήσονται ξύλοις: Dionys. Thrax ap. Schæf. ad Greg. Cor. 29.] In Corintho AUTEM 'Εποικιδία Ceres colitur, h. e. Quæ rem domesticam curat, [Hes.] Ead. et εὐάνασσα, Bona regina. Gyrald. [" Schol. Pind. Π. 1, 188." Wakef. Mss.]

Κάτοικος, Incola, Qui locum habitat et incolit, Colonus, Polyb. 5, (65, 10.) p. 97. Aristot. 2 Œcon. Οἱ δὲ ἱερεῖς καὶ οἱ κάτοικοι εἰσενέγκαντες χρήματα ἔδω-
B καν, ἵν' ἐᾷ κατὰ χώραν τὸ ἐμπόριον. Bud. [" Musgr. Ion. 553. ad Dionys. H. 1, 212. Wakef. Trach. 298." Schæf. Mss.] Κατοικία, ἡ, Habitatio, i. e. Habitandi locus, Bud. e Gaza interpr. Sic accipit ap. Dionys. Areop. "Ινα ᾖ πάντων εὐφραινομένων κατοικία: itidemque Greg. τὴν ἄνω κατοικίαν vocat Cælum. Itidem Strabo 5. de Heracleo castello, 'Εκκειμένην ἐς τὴν θάλασσαν ἄκραν ἔχον, καταπνεομένην λιβὶ θαυμαστῶς, ὥσθ' ὑγιεινὴν ποιεῖν τὴν κατοικίαν. Hactenus Bud. || Κατοικία eid. Budæo est Colonia, Præfectura, Oppidum, Pagus, Strabo identidem, ut p. 112. 109. Νουκερία, Νῶλα, 'Αχέραι, 'Αβέλλα, καὶ ἄλλαι ἔτι τούτων ἐλάττους κατοικίαι. Et alibi, Εἶθ' ἑξῆς μὲν ἀπ' αὐτῆς τῆς Λατίνης εἰσὶν ἐπίσημοι κ. καὶ πόλεις, Φερέντιον, Φορούσινον, Φαβρατερία, Oppidula, Pagi, Castella. Et 6. Πάνορμος δὲ καὶ 'Ρωμαίων ἔχει κατοικίαν, Conventum, Coloniam. Sed et ab Appiano pro Colonia usurpatur. Sic Plut. Antonio (16.) de Octaviano, Αὐτὸς δὲ τοὺς στρατιώτας ἀπὸ τῶν κατοι-
C κιῶν συνῆγε, E coloniis evocabat: (ibid.) Τὸ μὲν ἱδρυμένον ἐν ταῖς κ. τοῦ στρατιωτικοῦ. Item Colonia, pro Coloniæ deductio, Plut. Pomp. (47.) Εὐθὺς δὲ θεραπεύων τὸν ἄπορον καὶ πένητα, κατοικίας πόλεων καὶ νομὰς ἀγρῶν ἔγραφεν. Et Polyb. in 5. p. 99. in fine, itemque Strabo et Appian. B. C. 4. Hæc Bud. [" Ad Charit. 631. ad Diod. S. 1, 326. 2, 340. Heyn. Hom. 4, 425." Schæf. Mss. * 'Εγκάτοικος, Schol. Æsch. Pr. 411. 415.] " Νεοκάτοικος, vide Νέοικος." [* 'Ομοκάτοικος, Schol. Opp. 'Α. 5, 418. * Συγκάτοικος, Theod. Prodr. 41. * 'Υλοκάτοικος, Gl. Sylvicola.]

Μέτοικοι, Qui principum jussu in aliam civitatem pœnæ causa transferuntur, et quorum prædia publicantur: quo vocabulo etiam ἀνάσπαστοι qui dicuntur, significantur, ut mea fert opinio. Sic Bud. 206. Quam suam interpretationem desumsit e l. 10 Codic. tit. 4, ubi sic legimus, Certa forma super metœcis data est, qui jussu principis in aliam civitatem translati sunt; nam prædia eorum, quæ antequam demigrarent, habuerint, si ab eis distracta non essent, fisci rationibus vindicari, jam pridem decre-
D tum est. Sic et μετανάσται. Idem Bud. in Pand. Μέτοικοι sunt, qui Latine dicuntur Incolæ, qui in aliena civitate longæ moræ causa habitant, nec habent jus civitatis, nec honores civiles capiunt, tributum tamen pendunt, quod μετοίκιον dicitur. Plut. (6, 135.) Τῶν ἐγγραφομένων εἰς τὰς πολιτείας, οἱ μὲν ἀλλοδαποὶ καὶ ξένοι κομιδῇ πολλὰ μέμφονται καὶ δυσκολαίνουσι τῶν γινομένων· οἱ δ' ἐκ μετοίκων σύντροφοι καὶ συνήθεις ὄντες τῶν νόμων, οὐ χαλεπῶς προσδέχονται τὰ ἐπιβάλλοντα. Dem. 236(=567.) Τὸν μέτοικον ἐξέπεμψε, τὸν Αἰγύπτιον Πάμφιλον. Isocr. Symm. (9.) Μεστὴν γενομένην τὴν πόλιν ἐμπόρων καὶ ξένων καὶ μετοίκων. Ubi copulavit ξένων καὶ μετοίκων, sicut Cic. Off. 1. Peregrini autem atque incolæ officium est nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno inquirere, minimeque esse in aliena rep. curiosum. Aristot. Polit. 3. 'Ο δὲ πολίτης ἐν τῷ οἰκεῖν ποῦ πολίτης ἐστί; καὶ γὰρ καὶ μ. καὶ δοῦλοι κοινωνοῦσι τῆς οἰκήσεως, Xen. 'Αθ. (1, 12.) 'Ισηγορίαν καὶ τοῖς δούλοις πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, καὶ τοῖς μ. πρὸς τοὺς

ἀστούς. Aristoph. (Ἀ. 508.) μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω. Rursum Aristot. Polit. 3. Πολλοὺς ἐφυλέτευσε ξένους καὶ δούλους μ. Turn. interpr. Inquilinos, sic vertens h. l. Philonis V. M. 2. Τῶν μ. εἰωθότων ἀσφαλείας ἕνεκα τὰ ξενικὰ τιμᾶν, Cum tamen inquilini ad securitatem soleant in peregrina studia degenerare. Sic redditur et in Dem. (462.) Αἱ τῶν μ. λειτουργεῖαι καὶ αἱ πολιτικαὶ, Inquilinorum functiones et civium. Metaph. autem Lucian. Herculem, Liberum, Ganymedem, μ. θεοὺς vocat, quasi Incolas advenasque deos: h. e. Ascitos, ascriptitios, adoptivos: quos et παρεγγεγραμμένους appellat. Bud. Pand. Quid vero discriminis sit inter μέτοικον et ξένον, patet ex Harpocr. Μέτοικος, ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ, καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον, ὡς ξένος ἐπιδημῶν, ἀλλὰ τὴν οἴκησιν αὐτόθι κατακτησάμενος. Hos μετοίκους Comici σκαφέας vocabant, quoniam ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον, ut idem Harpocr. inter alia multa tradit. Itidemque J. Poll. eos nominatos fuisse σκαφηφόρους, annotat, et uxores eorum ὑδριαφόρους, utrosque ἀπὸ τοῦ ἔργου. Soph. autem Schol. in Œd. C. dicit μετοίκους ab aliis quidem nominari τοὺς ἀπὸ ἑτέρας χώρας μεταβαίνοντας καὶ κατοικοῦντας ἐν ἑτέραις, a Soph. autem μέτοικον vocari τὸν ἔνοικον, h. l. (934.) p. 302. Τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινὰ, Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις Εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών: itidemque Æsch. Agam. de avibus dixisse, τῶνδε μετοίκων, accipientem μετοίκους pro ὑψηλῶν τόπων ἐνοίκους: (58.) p. 178. de vulturibus pullos sibi surreptos deplorantibus, et suos nidos circumvolitantibus, Ὕπατος δ' ἀΐων, ἤ τις Ἀπόλλων Ἢ Πὰν ἢ Ζεὺς * οἰωνόθροον Γόον * ὀξυβόαν Τῶνδε μετοίκων, * ὑστερόποινον Πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν: sed Æschyli Schol. in propria signif. exp. τῶν μετοικισθέντων νεοσσῶν. [" Ad Diod. S. 1, 437. 620. Markl. Suppl. 969. ad Xen. Œc. 2, 6. Valck. Adoniaz. p. 230. 343. Bergler. Alciphr. 25.: ad Mœr. 199. ad Timæi Lex. 151. Ammon. 75. 92. Valck. Anim. 109. ad Herod. 404." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 554. Pers. 319. Choëph. 682. Eum. 1014. Suppl. 1001.] " Πεδοίκους, Hesychio μετοίκους, Inquilinos; " afferenti itidem πεδοίκον χελιδόνος ex Æschyli " Τροφοῖς pro συνοίκου." [* Μετοικοφύλαξ, Inquilinorum curator et patronus, Xen. Πορ. 2, 7. cf. Suid. v. Προστάτης, et Terent. Eun. 5, 8, 8. " Ad Hesych. 2, 792, 16." Dahler. Mss.]

" Νέοικος, ap. Epicharmum: et νεοκάτοικος, ap. " Eupolim, J. Poll. idem esse vult quod νεαπολίτης " ap. Plat.: vide Νεοπολίτης." [Pind. Ὀ. 5, 19. νέοικος ἕδρα.]

[* Ὁμόοικος, Suid., Hes., Zonaras, Phot. v. Ὁμέστιος.]. Μετοικικὸς, Ad incolas pertinens. Per jocum autem Lucian. (2, 349.) dicit, Τὸ Ἵππατο καὶ τὸ Ἀπαντώμενος καὶ τὸ Καθεσθεὶς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς: q. d. Ne incolarum quidem jure in Attica lingua donari possint: usqueadeo peregrinum olent: [802.] Et μ. ἄνθρωπος, i. q. μέτοικος, ut Demosth. vocat. Plut. Alcib. (5.) Ἕνα μετοικικὸν ἄνθρωπον, οὐ πολλὰ κεκτημένον. [" Charit. 620." Schæf. Mss.] Μετοικία, ἡ, Incolatus, Incolam esse, Sua urbe relicta in aliena habitare, Plato de LL. 8. fin. Παισὶ δὲ μετοίκων δημιουργοῖς οὖσι, καὶ γενομένοις ἐτῶν πεντεκαίδεκα, τῆς μὲν μ. ἀρχέτω χρόνος ὁ μετὰ τὸ πέμπτον καὶ δέκατον ἔτος. Incolatum autem dicit Modestinus Dig. l. 50. de Mun. et Hon. Incola jam muneribus publicis destinatus, nisi perfecto munere, incolatui renuntiare non potest. [Æsch. Eum. 1021. Soph. Ant. 890. Xen. Πορ. 2, 7.] Μετοίκιον, τὸ, Pensio, quam incolæ quotannis repræsentabant: summa duodecim drachmarum, Harpocr. Sed addit Idem, ex Isæo colligi, viros quidem duodecim drachmas pendere consuevisse, mulieres autem, sex: et qui eam pecuniam non contulissent, adduci ad cives solitos, convictosque venundari. Vide et alia ap. Eund. et ap. Jurisconsultos. J. Poll. τὸ μετοίκιον fuisse ait τῷ δημοσίῳ δραχμὰς δυοκαίδεκα, καὶ τῷ γραμματεῖ τριώβολον. Quod vero peregrini persolvebant, ξενικὸν dicebatur: quorum hoc habes ap. Dem. 213(=1309.) illud 215(=1315.) Diog. L. in Xenocr. 187. Αὐτὸν ἐπίπρασκόν ποτε τὸ μετοίκιον ἀτονοῦντα θεῖναι. Plut. Phocione (29.) p. 246. μετοίκιον τελεῖν, Tributum incolatus persolvere, Bud. Incolatus vectigal solvere, ut alii. Lucian. (3, 529.) μετοίκιον καταβάλλω. || Apud Plut. autem in Theseo (24.) μετοίκια Sacrum esse tradunt a mutatis civium sedibus dictum: alii Ferias ob receptos in urbem incolas, p. 3. Ἔθυσε δὲ καὶ μετοίκια τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ ἑκατομβαιῶνος, ἣν ἔτι νῦν θύουσι. [" Ad Diod. S. 1, 437. ad Timæi Lex. 151. Ammon. 75. Valck. Anim. 112. Toup. Emendd. 2, 215. Μετοίκια, Potter's Archæol. 1, 23." Schæf. Mss.]

Πάροικος, Qui domum habet apud, Qui habitat juxta, Accola, Thuc. 4, (8.) p. 123. Οἱ Σπαρτιᾶται καὶ οἱ ἐγγύτατα τῶν π.: 3. p. 120. Ἔδεισαν μὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἔχοντες αὐτὴν, χαλεπώτεροι σφίσιν ὦσι. Itidem in Orat. Herodis, Χώραν γὰρ ἔχομεν πλείστην τῶν Ἑλλήνων, καὶ πλεῖστα δυναμένην παρέχειν οὐ μόνον τοῖς ἐνοικοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς παροίκοις, Non incolis solum, sed et accolis. Alia autem signif. Incolis ibi capitur quam cum pro μέτοικος usurpatur. Idem paulo post, Χαρίζεσθαι δὲ τοῖς παροικοῦσιν οὐ 'μὸς λόγος κελεύει: quos paulo post τοὺς πλησίον vocat. || Qui habitatum aliquo venit, ac sedem ibi fixit. Advena autem, qui Græcis προσήλητος et παρεπίδημος, minus aliquid significat. Cic. Hinc Roma qui veneramus, non jam hospites, sed peregrini atque advenæ nominabamur. Pomponius de Verb. Sign. 50 Digest. c. 239. Incola est, qui aliqua regione domicilium suum contulit, quem Græci πάροικον appellant. Nec tantum hi, qui in oppido morantur, incolæ sunt, sed etiam qui alicujus oppidi finibus ita agrum habent, ut in eum se quasi in aliquam sedem recipiant. Ita μέτοικος et πάροικος idem signif.: ac μέτοικος quidem dicitur respectu mutatarum sedium, e quibus aut sponte aut ejectus migravit: πάροικος autem, respectu loci, ad quem venit. Hujusmodi incola fuit Abraham in terra promissionis: Πίστει παρῴκησεν εἰς γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Quare ad Ephes. 2, (19.) ait Paulus, Οὐκ ἔτι ἐστὲ ξένοι καὶ π., ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ, Jam non estis hospites et incolæ, sed estis cives sanctorum et domestici Dei; ad verbum, Jam non estis peregrini et incolæ, sed municipes estis sanctorum et in familia Domini, Bud. Copulavit autem ibi Apostolus ξένοι et πάροικοι, ut Cic. Peregrinus et incola, in l. quodam supra in Μέτοικος c. || Qui ap. aliquem habitat, i. e. in ædibus alicujus, Inquilinus. Reprehendit tamen Ulpianus Labeonem, quod Inquilinum dixisset eum, qui cum aliquo habitat. Sed ita et Martial. usus est, Vicinus Novio vel inquilinus Sit, si quis Novium videre non vult. Levit. 21. Πάροικος ἱερέως, ἢ μισθωτὸς, οὐ φάγεται ἅγια. [Diog. L. 1, 82. Æsch. Pers. 871. "Phryn. Ecl. 195. Huschk. Anal. 36. ad Diod. S. 1, 315. 2, 466. Bergler. Alciphr. 323. ad Herod. 615." Schæf. Mss. Soph. Antig. 1169. Inquilinus, Psephisma Sigæens. v. 31.] Παροικία, ἡ, Incolam esse, i. q. μετοικία, Bud. 237. Κατοικία significat etiam Habitationem stabilem et perpetuam: quæ ideo differt ἀπὸ τῆς παροικίας, quæ est temporaria, ut incolarum et inquilinorum. Exemplum e Greg. ibid. affert. Idem 212. Παροικίαν nos Parœciam dicimus, h. e. Curiam, unde olim Curiones dicti: pro quo Parochia absurde obrepsit, cum Parœcia Viciniæ conventum significet. Idem in Pand. cum πάροχον exposuisset Convivatorem, Sunt qui Parochias inde appellatas censeant, quibus singulis sacerdotes sui destinati sunt: ab exhibitione sc. sacrosancti panis. Ego vero non Parochias primum, sed Parœcias appellatas esse censeo: πάροικοι enim sunt Accolæ: quare qui fanum aliquod accolunt, Parœci dicti sunt, ejusd. sc. fani consortes: et Parœcia, accolarum conventus et accolatus, sacraque vicinia; nam πάροικοι dicuntur etiam οἱ πρόσοικοι, Vicini. Hæc ille. || Παροικία pro Ecclesia affertur e Can. 18 Conc. Ancyr. [" Greg. Naz. Or. 10. p. 162. Ἐκ τῆς παροικίας εἰς τὴν κατοικίαν, Angl. From a temporary to a permanent habitation." Strong. Mss. * Παροικικὸς, Theophyl. 3, 666. * Παροικὶς, Strabo 5. p. 363.] " Συμπάροικος, Contubernalis, ex J. Poll."

Περίοικος, Vicinus: περίοικοι dicuntur Qui circum

aliquem locum habitant, Quorum domicilia aliquem locum cingunt, Qui circumcirca habitant: ii autem Vicini sunt, vel etiam Accolæ, qui paulo ante πάροικοι. Græcis alio nomine περίχωροι. Thuc. 1, (101.) Τῶν π. Θουριᾶταί τε καὶ Αἰθεεῖς εἰς Ἰθώμην ἀπέστησαν, E finitimis. Sic Herodian. 6, (2, 3.) Πάντα τὰ π. βάρβαρα χειρώσασθαι; Circumvicinos barbaros. Sed Suid. cum Ἀμφικτυόνας dictos scribit ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι Δελφῶν τοὺς ἐν τῷ αὐτῶν συνεδρίῳ συναχθέντας, accipit potius pro Habitantes circum Delphos. Thuc. utitur etiam sing. num. περίοικος, ac tunc videtur signif., Qui est e finitima regione aut agro: 8, (22.) p. 270. Ἦρχε δ' αὐτοῦ Εὐάλας Σπαρτιάτης, τῶν δὲ νεῶν Δεινιάδας περίοικος. Sic (6.) p. 266. de Spartanis, Κατάσκοπον εἰς τὴν Χῖον πέμψαντες Φρύνιν, ἄνδρα π., Hominem ex agro circa Lacedæmonem sito. Quam meam interpr. confirmabunt, quæ mox in Περιοικὶς dicentur. Similiter Bud. περίοικοι interpr. Suburbani, Rustici, ap. Aristot. Polit. 2. Οἱ π. γεωργοῦσι τοῖς Κρησὶν, ὥσπερ οἱ εἵλωτες τοῖς Λάκωσι. [Xen. Ἑλλ. 1, 3, 10. 3, 3, 6. 6, 5, 21. Isocr. Paneg. 36. Panath. 73. "Schn. Bibl. Philol. 1, 137. ad Herod. 464. 667. 696." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Sensu Geographico, Cleomedes 1, 3.]

Περιοικὶς, ίδος, ἡ, ut χώρα, Regio circa nostram sita, Finitima. Plerumque περιοκὶς absolute ponitur pro Agro circum urbem aliquam sito. Thuc. 3. Τὴν π. αὐτῶν πορθοῦσαι, Fines s. Agrum eorum vastantes, Synes. Ep. 67. Παρῆν ὅμιλος ἐπισκόπων ἐκ τῆς π., ἄλλον κατ' ἄλλην χρείαν κατειλεγμένων: ubi tamen exp. E finitimis regionibus. Sed malim cum Bud. E vicina regione: sicut Schol. Thuc. 2, (25.) p. 57. Τῶν αὐτόθεν ἐκ τῆς π. Ἠλείων, exp. ἐκ τῆς περιχώρου, subaudiens χώρας: sed ibi χώρα accipiendum potius pro eo, quod Agrum Lat. appellant: Agrum capientes pro Ipsis villis s. pagis circum urbem sitis: sicut Aristot. Poët. (2.) Οὗτοι μὲν γὰρ (Peloponnesii) κώμας τὰς π. καλεῖν φασί. Idem igitur signif. κῶμαι et περιοκὶς s. περιοικίδες, Villæ s. Vici circumjacentes. Sic accipi potest ap. eund. Aristot. Polit. 6, 5. de Carthaginiensibus, Ἀεὶ γάρ τινας ἐκπέμποντες τοῦ δήμου πρὸς τὰς π. ποιοῦσιν εὐπόρους: nam huic loco similem esse Bud. annotat eum, quem paulo ante in Περίοικος ex 2 Polit. citavi. [Strabo 10. p. 48.] Περιοικία, ἡ, i. q. περιοικὶς, Locus suburbanus, Vici circumjacentes, Ager circum urbem situs, Strabo 6. (p. 228.) Ἴσχυσε δὲ μέγιστον ἡ τῶν Ῥηγίνων πόλις, καὶ περιοικίας [al. περιοικίδας] ἔσχε συχνὰς, Pagos et oppidula in circuitu, Bud. [Cf. Aristot. Polit. 2, 5.]

[* Πλησίοικος, Vicinus, affertur e Dione Cassio.]

Πρόσοικος, Qui domum nostram s. sedes nostras attingit, Accola, Vicinus, ὁ πλησίον οἰκῶν, Finitimus, i. q. πάροικος. Herodes in Orat. Λέγουσι γὰρ ὡς κρείσσων Ἀρχέλαός ἐστι, καὶ τοιοῦτος ὢν πρ. μᾶλλον ἢ Πελοποννήσιοι. Bud. Vide et Παροικία. Et πρ. ἤπειρος, Proxima continens. At ex Aristide, Πρὸς τὰς τῷ τόπῳ προσοίκους θεὰς, affertur sine interpr. Ubi fortassis Propinquas signif. [" Ad Lucian. 2, 216. Alciphr. 44." Schæf. Mss.]

Σύνοικος, Ejusd. domus particeps, Qui cum aliquo habitat, Contubernalis, Aristoph. (Πλ. 1147.) Ἀλλὰ ξύνοικον πρὸς θεῶν δέξασθέ με, Me contubernalem suscipite, Domus vestræ participem me reddite, Plut. de Deo Socr. loquens de paupertate, Ῥᾴστη φέρειν ἡμῖν καὶ φίλη σ. Herodian. 1, (12, 6.) Ζώων τοῖς ἀνθρώποις συνοίκων, Animantium quæ inter homines agitant. Sed magis proprie Helena ap. Isocr. Menelaum θεὸν ἀντὶ θνητοῦ ποιήσασα, σύνοικον αὐτῇ καὶ πάρεδρον εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα κατεστήσατο, Perpetuo quasi contubernio sibi devinxit. Idem in Panath. dixit, Συνοίκους ἔχειν τῇ πόλει τοὺς στασιάσαντας καὶ κοινωνοὺς ἁπάντων πλὴν τῶν ἀρχόντων. Plato supra in Ἄοικος dixit etiam ἐνδείᾳ σ., Qui in pauperie versatur, et Epist. 7. Ἡδ' αὐθάδεια ἐρημίᾳ ξύνοικος, Solitudinis quasi contubernium amat. || Σύνοικοι, inquit Bud. in Pand., sunt Convenæ, diversis e locis eod. coëuntes ad urbem conjunctis ædificiis condendam: qui alio nomine σύγκλυδες appellantur: quare συνοικίαν Plato Civitatem appellat, propter domiciliorum conjunctionem. Alias tamen σύνοικοι dicuntur Qui in ead. regione aut urbe habitant, A Thuc. 4, (64.) p. 142. Γείτονας ὄντας καὶ ξυνοίκους μιᾶς χώρας, Cohabitatores unius ejusdemque regionis: 2, (68.) Ἀμπρακιώτας ὁμόρους ὄντας τῇ Ἀμφιλοχικῇ, ξυνοίκους ἐπηγάγοντο, ubi redditur, Municipes asciverunt. Paus. Ἀνάσταντες δὲ σύνοικοι γεγόνασιν Ἀργείοις, q. d. Contubernales, Cohabitatores. At Bud. simplicius interpr., Sedibus suis exciti, Argos migrarunt. ["Thom. M. 207. ad Charit. 527. 710. Jacobs. Anth. 6, 309. 9, 381. Huschk. Anal. 37. 41. Munck. ad Anton. Lib. 183. Verh., ad Herod. 542. De constr., Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 97." Schæf. Mss.] Συνοικία, ἡ, Contubernium, Plures domus eod. loco conjunctæ; significat enim πλῆθος τῶν οἰκοδομημάτων. Plato autem Civitatem appellavit συνοικίαν propter domiciliorum conjunctionem: quod Juv. expressit, Sat. 15. Ædificare domos, laribus conjungere nostris Tectum aliud, tutos vicino limine somnos Ut collata daret fiducia. Plato inquam, de Rep. 2. Πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνούς τε καὶ βοηθοὺς, ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. B Συνοικία, inquit Bud. 156., etiam διαφέρει τῆς περιαμφόδου οἰκίας καὶ τῆς διαλαύρου, ut Latine Domus ab Insula urbana. Locum autem, quem ibi ex Herodiano affert, de urbe Roma, habes supra in Ξυλεία: ubi tamen Polit. Διὰ πυκνότητα τῶν ξυνοικιῶν, ξυλείας τε πλῆθος ἐπάλληλον, vertit, Partim crebritate insularum, partim lignea materia: συνοικίαν sc. accipiens pro Insula urbana. Bud. autem pro Pluribus ædibus conjunctis, quas nullus vicus separat, s. domibus contiguis, ut alii appellant: sicut et Thuc. 3. Ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς καὶ τὰς σ. || Cœnacularia domus, ut quæ sigillatim inquilinis locetur, Bud. 156. afferens etiam exempla duo ex Athen.: Æschin. (17.) clare docet quid συνοικία sit, Ὅπου γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν, διελόμενοι ἔχουσιν, συνοικίαν καλοῦμεν, ubi videtur accipere potius pro Ipso contubernio, i. e. Contubernalium cohabitatione: ita ut non solum signif. eam Contubernalium conjunctam habitationem, sed etiam Domum ipsam in qua plures inquilini sunt contubernales: C talis autem est Cœnacularia domus. Dem. (1250.) Τίθημι οὖν τὴν σ. ἑκκαίδεκα μνῶν ἀρκέσαντι Παμβωτάδῃ ὧν αὐτὸς οὗτος προὐξένησεν, Oppono igitur pignori cœnacularias ædes sedecim minarum nomine, quas Pambotades mihi suppeditavit, isto interprete versuræ faciendæ, Bud. Peculiariter vero συνοικίαν esse volunt Imam domus ejusmodi partem: AT Διῆρες, Summam; sic enim Bud. e quodam Gramm. Διῆρες, Ἀττικῶς τὸ ὑπερῷον· τὸ δὲ κατώγαιον, ξυνοικία λέγεται: [v. Schol. Eur. Phœn. 90.] Isæus, inquit idem Bud. l. c., p. 53(=134.) pro Caupona posuisse videtur, Ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τῆς παρὰ τὴν πυλίδα, οὗ ὁ οἶκος ὤνιος. Ead. p. Τὰ πολλὰ διέτριβεν ἐν τῇ σ. Apud eund. tamen Isæum p. 49(=104.) συνοικία pro οἶκος accipi videtur, ubi ait, Ἠξίουν παραδιδόναι αὐτῷ τὴν σ., ἣν εἶχεν ἀντὶ τῆς προικός: nam paulo ante dicit, Ἀντὶ δὲ τῆς προικὸς τὴν οἰκίαν αὐτῷ τὴν ἐν Κεραμεικῷ παρέδωκε. [Æsch. Eum. 919. Suppl. 275. Brunck. ad Aristoph. Ἱππ. 100. "Thom. M. 623. Villois. ad Long. 207. D Aristoph. Fr. 228. Heyn. ad Apollod. 661. Ammon, 97. 102. Valck. ad Herod. 48. Alciphr. 388. Contubernium, Oppidum, Toup. in Schol. Theocr. p. 220." Schæf. Mss. Συνοικίαι, i. q. καπηλεῖα, Æneas Tact. 30.] AT Συνοίκια Athenis Festum erat in honorem Thesei, quod ceterorum oppidorum conciliabulis et magistratibus abolitis, Athenis uno instituto concilio et una curia, cunctos collocasset, Thuc. 2, (15.) p. 54. Καὶ ξυνοίκια ἐξ ἐκείνου Ἀθηναῖοι ἔτι καὶ νῦν τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι, q. d. Contubernia s. Contubernalia. Συνοίκια pro Contuberniis videtur accepisse Athen. (276.) de festo quodam loquens, quod λαγυνοφορία dicitur, in quo δειπνοῦσι κατακλιθέντες ἐπὶ στιβάδων, καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαγύνον παρ' αὐτῶν φέροντες πίνουσι: ex Eratosthene, Συνοίκιά γε ταῦτα ῥυπαρά· ἀνάγκη γὰρ τὴν σύνοδον γίνεσθαι παμμιγοῦς ὄχλου, θοίνην ἕωλον καὶ οὐδαμῶς εὐπρεπῆ παρατιθεμένων. [Plut. Thes. 23.]

Ὑπέροικος, Qui in superiori parte habitat: ὑπέροικοι τῆς χώρης, Supremi regionis incolæ. ["Wessel. ad Herod. 248. (4, 7.)" Schæf. Mss.]

Οἰκικὸς, Domesticus, e Can. ult. Conc. Antioch. A

Οἰκία, ἡ, Domus, Ædes, i. q. οἶκος, Plut. (8, 47.) Ἄπνουν ἢ σκοτεινὴν ἢ δυσχείμερον οἰκίαν ἢ νοσώδη, Thuc. 2, (52.) Οἰκιῶν γὰρ οὐχ ὑπαρχουσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων, Lucian. (1, 549.) Τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, Plut. οἰκίας ἱεροῖς γειτνιώσας, Idem, Τῆς οἰκίας αὐτοῦ πολλὰ μέρη κάτοπτα τοῖς γειτνιῶσιν ἐχούσης. Sic Idem in Polit. Præc. Ὅλην μου ποίησιν τὴν οἰκίαν καταφανῆ, Totam conspicuam. Aristoph. N. (123.) ἐξελῶ ἐκ τῆς οἰκίας, Ejiciam domo: cui opp. ἀναλαβεῖν εἰς τὴν οἰκίαν, ap. Athen. 13. Dipn. Polit. 2. Οἰκίας δύο οἰκεῖν. Sic Athen. 13. Διογένους οἰκίαν οἰκεῖν, ἐν ᾗ πρότερον ᾤκησαν ἄλλοι. Et οἰκίαν ποιεῖν τινι, Ædificare alicui domum, supra in Μισθός. Et Athen. 12. Καλλίονας τὰς οἰκίας ποιῆσαι τῶν ἱερῶν: cui similem l. e Demosth. habes in Οἰκοδόμημα. Idem Athen. 11. Οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεποιημένας, Thuc. 8. Τὴν γῆν αὐτῶν καὶ οἰκίας νειμάμενοι, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 27.) Κάοντες καὶ πορθοῦντες πολλῶν κἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας. Plut. Probl. Rom. Τὴν οἰκίαν κατέσκαψεν. At θεῖναι οἰκίαν dicitur τὸ δοῦναι εἰς ἀποθήκην: θέσθαι autem, τὸ λαβεῖν εἰς ἀποθήκην, J. Poll. || Suid. οἰκίαν interpr. ὀσπήτιον. || Οἰκίαι dicuntur etiam Avium domicilia et nidi, proprie καλιαὶ et νεοσσιαί. || Familia, Gens, sicut et οἶκος, Dem. (1358.) Τὰ ἐπιτήδεια ταύτην ἐργασομένην, καὶ τὴν οἰκίαν θρέψουσαν, Victum ipsum quæsituram, familiamque eo alituram. [" Bast Lettre 163. ad Charit. 654. Villoison. ad Long. 117. ad Diod. S. 2, 271. Ammon. 102. ad Herod. 54. 85. Græv. Lectt. Hes. 520. Musgr. Alc. 438. Familia, Plato Charm. p. 60. Heind., Longus p. m. 51. An de Regione? Fischer. ad Palæph. p. 18. Conf. c. συγγένεια, ad Diod. S. 2, 420. Subaud., Ruhnk. ad H. in Cer. 153. Οἰκία et συγγένεια juncta, Plato Gorgia §. 20. Οἰκία, Οἰκεία, ad Dionys. H. 1, 465. Wyttenb. Select. 419. Ἐπὶ τῆς οἰκίας, Ruhnk. ad Vell. p. 39." Schæf. Mss. Philostr. 517. Ἀπολαβεῖν τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον, ἀνέντα μὲν αὐτῷ μέρος τῆς οἰκίας.] Οἰκιακὸς, Qui in domo est, Domesticus, [" Wakef. Trach. 562." Schæf. Mss. " Eust. 124, 34." Boiss. Mss.] C " Infra Οἰκειακός."

Οἰκίον, τὸ, i. q. οἰκία et οἶκος: sed Poëticum. Il. Π. (261.) ὁδῷ ἔπι [ἔπι] οἰκί' ἔχοντες, Z. (15.) ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων, N. (664.) Κορινθόθι οἰκία ναίων, Corinthi domum habitans, Corinthi habitans. Sic P. (584.) Ἀβυδόθι οἰκία ναίων, Od. Υ. (288.) Σάμῃ ἔνι οἰκία ναίων, Il. M. (221.) φίλα οἰκί' ἱκέσθαι, Caram domum, s. nidum, καλιὰν, de aquila, ut Eust. annotat: B. (750.) οἰκί' ἔθεντο, Sedes collocarunt, οἴκησιν ἐποιήσαντο. Od. Ξ. (210.) οἰκί' ἔνειμαν, Tecta dederunt. Utitur et Hesiod. Θ. (744.) νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινά. Hoc autem οἰκίον non esse dimin., sed παραγωγικὸν, testatur Eust. Attamen Suid. οἰκίον exp. τὸ μικρὸν οἴκημα, ap. quem hoc hemistichium, οἰκίον εὖτε δέμοιμι, i. e. εὖ οἰκοδομοίην. [" Est autem revera τὸ οἰκίον dimin. forma vocabuli οἶκος. At plurali num. τὰ οἰκία utuntur non Poëtæ modo, sed Ionici omnino Scriptt., etiam in soluta oratione, pro ὁ οἶκος, quemadmodum Latine Ædes plurali numero dicimus. Sic Herod. 1, 35. 41. 59. 109. 119. et sexcenties alibi, D constanter plur. numero, nunquam singulari." Schw. Mss. " Callim. 1, 514. ad Anton. Lib. 30. 38. 99. ad Herod. 55. 59. 85. 141. 166. 178. 226. 228. 272. 274. 557. 635. Wessel. Diss. Herod. 142. ad Charit. 250. Burm. ad Phædr. p. 16. Mit., Toup. Opusc. 1, 286. De sepulcro, Huschk. Anal. 129. Οἰκία, Nidi, Jacobs. Anim. 112. Anth. 9, 46. Epigr. adesp. 452. Οἰκία, Οἰκεῖα, Bast Lettre 80. 113. 116. Οἰκία θέσθαι, Ernest. ad Hom. Hymn. p. 5." Schæf. Mss.]

Οἰκίσκος, ὁ, Parva vel Vilis domus, Parvum domicilium, Ædicula, Cellula, Dem. pro Ctes. (258, 21.) οἰκίσκῳ, pro μικρῷ τινι οἴκῳ, Harpocr. Pro Cellula et cubiculo accipitur ab. Herodiano 7, (9, 20.) Εἰσελθὼν μόνος εἰς τὸν οἰκίσκον ὡς δὴ καθευδήσων, In cubiculum. Sic δωμάτιον quoque usurpatur. Just. Martyr οἰκίσκους vocavit Cellulas LXXII Interpretum. || Avium quoque cellulæ et domicilia οἰκίσκοι dicuntur. Annotat enim Harpocr. Atticos οἰκίσκον dicere, quod lingua communis ὀρνιθοτροφεῖον, Caveam, Aviarium. Quod Didymo dedisse occasionem perperam exponendi locum Demosthenicum. Sic J. Poll. ex Aristoph. οἰκίσκος ὀρνίθειος: et οἰκίσκος * περδικικός. Itidem Eust. 1423. Οἰκίσκος παρὰ Ἀριστοφάνει περδικοτροφεῖον· οἷον, τί δὲ τὸν ὀρνίθειον οἰκίσκον φέρεις; [Lucian. 2, 223. 3, 495. " Ad Charit. 633. Jacobs. Anth. 8, 402. ad Diod. S. 1, 607. 2, 550. Aristoph. Fr. 260. 261. Ammon. 102. ad Herod. 557." Schæf. Mss.] Οἰκίσκη, ἡ, itidem Parva domus, μικρὸν οἰκίδιον, J. Poll. (9, 39.) in Dem. c. Olympiod. (1170, 26.) Καὶ οὗτος εἵλετο τοὺς φαρμακοτρίβας καὶ τὴν οἰκ., ἐγὼ δ' ἔλαβον τοὺς σακκυφάντας καὶ τὴν οἰκίαν, ubi forsan pro Cellula s. Cubiculo accipitur.

Οἰκίδιον, τὸ, Parva et vilis domus, Ædicula, Casa, Gurgustium, Dem. (1319.) Τινὲς ἐπὶ τὸ οἰκ. ἐλθόντες ἐν ἀγρῷ νύκτωρ ἐπεχείρησαν διαφορῆσαι τἄνδοθεν, In gurgustium agreste invaserunt, Bud. Pro Parva et vili domo s. Ædicula usus est Aristoph. (N. 92.) Ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῳκίδιον; Apud J. Poll. οἰκίδια etiam sicut οἰκίσκοι de Bestiarum, quæ domi aluntur, cellulis et aviariis: ut, περὶ Οἰκιδίων, ἐν οἷς τρέφεται τὰ Ζῷα. [Lucian. 2, 569. 570. Plut. Æmilio Paulo 5. Polyb. Fr. Hist. 22. Τὰ οἰκ. τῶν ἐλεφάντων, Turriculæ dorsis elephantorum impositæ. " Ad Charit. 680. Toup. Opusc. 1, 41." Schæf. Mss.] AT Οἰκίδιος, Domesticus, Privatus, Greg. Naz. Δημοσίας ἑστιάσεις καὶ οἰκιδίας, Bud. [" Opp. K. 1, 472." Wakef. Mss.]

Οἰκάριον, τὸ, Parva domus, Ædicula, Cellula, J. Poll. (9, 5.) e Lysia (Fr. 33.) Εἰς τὸ οἰκ. τὸ ὄπισθε τῆς γυναικωνίτιδος, ubi videtur accipere pro Cellula s. Cubiculo, quod Vitruv. Œcum nominare solet.

Οἰκανὸς, Domesticus; nam οἰκανὸν, τὸ οἰκεῖον, Hes.

Οἴκαδε ET Οἰκόνδε, Domum, εἰς τὰ οἰκεῖα.* Est autem οἰκόνδε Poëticum tantum adv., οἴκαδε vero prosæ Scriptoribus cum Poëtis commune. Apud Hom. aliquoties οἰκόνδε νέεσθαι. Od. E. (220.) Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι, Θ. (102.) Οἴκαδε νοστήσας, Domum reversus: Λ. (431.) Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι, K. (42.) Οἴκαδε νισσόμεθα, Π. (370.) et alibi, ἀπήγαγεν οἴκαδε. Plato de Rep. 1. Ἦμεν οὖν οἴκαδε εἰς τὸ Πολεμάρχου, Xen. Ἑλλ. 7, (2, 19.) Οἴκαδε καὶ ἑαυτοὺς καὶ ἃ ἤγαγον ἀπέσωσαν. Ex Eod. (1, 1, 21.) Τὰ οἴκαδε ποθῶ, Res domesticas desidero, s. potius Domum redire et domestica visere desidero. [" Οἴκαδε, Eur. El. 1285. Heyn. Hom. 5, 441. Xen. K. Π. 34. Ammon. 102. Eran. Ph. 172. ad Greg. Cor. 72. 166. Wyttenb. Select. 374. Domi, ad Lucian. 3, 510. Οἰκόνδε, Toup. Emendd. 2, 461." Schæf. Mss. Οἴκαδε τῆς ἑταίρας, Aristæn. p. 56. Abr. * Οἴκοσε, pro οἴκαδε, Apollon. de Adv. 607.] Dorice autem pro Οἴκαδε DICITUR Οἴκαδες, Aristoph. Ἀ. (742.) Ὡς ναὶ τὸν Ἑρμᾶν εἴπερ ἵξετ' οἴκαδες, Τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ, i. e. εἰς τὸν οἶκον ἀφίξεσθε: [779. utroque loco Brunck. legit * Οἴκαδις. " Heringa Obs. 300. Toup. Add. in Theocr. 406. Koen. ad Greg. Cor. 106. 167." Schæf. Mss.] AT Οἰκάδες dicuntur Ficus immaturi, Grossi, J. Poll. Τὰ δὲ οὔπω πέπειρα τῶν σύκων, οἰκάδες καλοῦνται παρὰ Λάκωσι, καὶ φίληκες παρ' Ἀθηναίοις. [Vide Οἶδαξ.] Οἴκοθι, Domi, Od. Φ. (398.) τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται, Domi jacent. Sic alibi. Hes. οἴκοθι exp. non solum ἐν οἴκῳ, sed etiam ἐξ οἴκου, Domo, quod οἴκοθεν potius dicitur. Est autem hoc οἴκοθι Poëtis tantum usitatum: SED Οἴκοι prosæ Scriptoribus cum Poëtis commune, Il. Ω. (240.) καὶ ὑμῖν Οἴκοι ἔνεστι γόος, Hesiod. Ἔργ. (1, 363.) Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι, Plut. Polit. Præc. Οἷς οὐδέν ἐστιν οἴκοι χρηστὸν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβουσι. Et ὁ οἴκοι, Qui domi est, Domesticus, Isocr. ad Philipp. Τῶν οἴκοι τιμῶν ἀπεστερήθη, Plato de Rep. 2. Τὰ οἴκοι ἑαυτοῖς ποιεῖν ἱκανὰ, Rem familiarem, quæ sibi sufficiat, parare. [" Wakef. Trach. 730. Jacobs. Anth. 7, 271. Xen. Mem. 1, 1, 2. Greg. Cor. 72. Koen. 169. Dionys. H. 3, 1840. sed al. ἐπ' οἴκου. Οἴκ. μένειν, ad Phalar. 253. Toup. Opusc. 2, 165. Emendd. 3, 23. Ἡ οἴκ. πόλις, Brunck. Œd. C. 759." Schæf. Mss.] Οἴκοθεν, [s. Οἰκόθεν,] Domo, Il. Ψ. (558. 592.) Sic Soph. (Aj. 1052.) οἴκοθεν ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχον, Domo adducere Achivis socium. || Aliquando accipitur pro ἀφ' ἑαυτοῦ, ut idem Schol. Soph. usurpari annotavit: Per se, E se, Suopte ingenio, impulsu, Suapte sponte.

Pro loco autem et aliter reddes. [Lucian. 1, 851. 882. 2, 45. 680. 3, 120. " Musgr. El. 190. Wakef. Eum. 475. Jacobs. Anim. 228. Greg. Cor. 72. Valck. Hipp. p. 174. ad Herod. 239. Toup. Opusc. 1, 457. ad Lucian. 1, 338. Wyttenb. Select. 374. Markl. Suppl. 183. De acc., ad Od. Θ. 515. Οἴκ. οἴκαδε, Pindar. p. 26. 28. Boeckh. Οἴκ. ἐξ Ἐφέσου, Plato Ion. init." Schæf. Mss.]

¶ Οἰκέτης, ὁ, Domesticus: cujus fem. GEN. Οἰκέτις, ιδος, ἡ, Domestica: quam tamen signif. ap. Poëtas usitatiorem esse testatur J. Poll. 3. ubi ait, Οἱ μέν τοι ποιηταὶ καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους, οἰκέτας ὠνόμαζον, ὅπου γε καὶ περιστερὰν οἰκέτιν λέγουσι. Similiter ap. Hes. Οἰκέται, οἱ κατὰ τὸν οἶκον πάντες. Itidemque Suid. Οἰκέται, οὐ μόνον οἱ θεράποντες, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν, citans ex Aristoph. N. (5.) Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσι, Omnes domestici, Tota familia. Est autem locus is, in Prologo Nubium. Hes. habet et FEM. οἰκέτις, quod exp. κατοικίδιος: ut supra κατοικίδιος ὄρνις, Gallina domestica s. cohortalis. [" Non modo Poëtæ, sed et prosaici Scriptt., Ionici certe, οἰκέτας non modo Famulos, sed et Matresfamilias et Liberos intelligunt. Sic quidem frequenter Herod., ubi v. Wessel. ad 8, 4." Schw. Mss.] || Οἰκέτης plerumque capitur pro Famulo s. Servo domestico; sed differt ab οἰκογενὴς et οἰκότριψ, quod hæc duo de verna dicuntur: οἰκέτης autem de Novitio etiam servo, i. e. aut recens emto, aut qui non ita pridem bello captus est. Hes. Ὁ μὲν οἰκότριψ, ἀπὸ γονέων δοῦλος· ὁ δὲ οἰκέτης, οὐ πάντως, ἀλλὰ καὶ ὁ αἰχμάλωτος καὶ ὁ ἐν οἴκῳ ὤν. Lucian. (2, 28.) Οἰκέτῃ νεοπλούτῳ ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, Herodian. 1, (12, 8.) Οἰκέτης βασιλικὸς γενόμενος, Cum in domum imperatoriam servitio esset traditus, Plut. Symp. 5. Οἰκέτας ἐκεῖθεν ὠνίους ἐξάγοντες, Plut. Apophth. Μόλις οἰκέτας δύο τρέφειν, Athen. 12. Πλείστους οἰκέτας ἔχοντα. Et 6. Πολλοὺς οἰκέτας κτωμένων. Eod. l. Χιλίους συνεπήγετο οἰκέτας. Plut. Symp. 6. Τῶν οἰκετῶν ἕνεκα τύπτοντες ἀγυίαις ῥάβδοις. Idem in l. περὶ Ἀοργησίας, ex Aristot. Ἐν Τυῤῥηνίᾳ μαστιγοῦσθαι τοὺς οἰκέτας πρὸς αὐλόν. Idem, Ἂν οἰκέτας καὶ θεραπαινίδας κολάζωσιν ἀμέτρως. Ceterum esse aliquam etiam differentiam inter οἰκέτην et δοῦλον tradit Athen. 6. (p. 267.) e Chrysippi περὶ Ὁμονοίας l. 2., nam τοὺς ἀπελευθέρους quidem, δούλους adhuc esse, οἰκέτας autem, τοὺς μὴ τῆς κτήσεως ἀφειμένους: nam ὁ οἰκέτης, inquit, δοῦλός ἐστι κτήσει κατατεταγμένος: quæ distinctio confirmari fortasse possit hoc loco Isocr. Panath. Παραπλήσιον ἐποίησαν τοῖς παρὰ μὲν τῶν ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένοις, σφίσι δ' αὐτοῖς δουλεύειν ἀναγκάζουσι. Vult igitur Chrysippus δούλους quidem esse Servos s. Mancipia quæ aliquando rudi donentur, aut etiam vendantur: οἰκέτας autem, Servos perpetuos, qui nunquam manu mittantur ab eo in cujus ministerio sunt. Pro δοῦλος tamen usurpari vult Athen. (ibid.) in h. l. Ionis, οἴμοι Δόμον, οἰκέτα, κλεῖσον ὑπόπτερος, μήτις ἔλθῃ βροτῶν. Sed notandum, utplurimum οἰκέτης honestius esse vocabulum, et fortasse melius reddi Famulus domesticus, quam Servus domesticus: ut et Aristoph. Gramm. ap. Eust. 566. ait οἰκέτας vocatos fuisse non solum τοὺς κατ' ἀγροὺς ὑπουργοὺς, sed etiam τοὺς ἐν οἰκίαις ἐλευθέρους. Pro Domesticis certe accipi potest et in Xen. K. Π. 8, (3, 16.) Ἐμὲ πολλοὶ μὲν οἰκέται σῖτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πιεῖν. Vide et Οἰκεύς. Fem. etiam οἰκέτις exp. Famula domestica, Ancilla. [" Οἰκέτης, Phryn. Ecl. 87. Thom M. 249. 440. 644. Wakef. Ion. 1393. Simonid. 15. Hutchinson. ad Xen. K. Π. p. 193. Ed. 8°. Zeun. Ind. Musgr. Alc. 439. Abresch. Add. ad Aristæn. 145. Ammon. 45. 69. 100. 101. Valck. Anim. 172. Diatr. p. 4. Eran. Ph. 165. ad Herod. 56. 621. 646. 654. 668. 671. 689. (8, 41. 106.) Adj., Musgr. ad Hec. 137. Etiam de Famula, Eur. Med. 772. coll. 816. Οἰκέτις, Brunck. Soph. 3, 484. Materfamilias, Theocr. 18, 38. Villoison. ad Long. 208." Schæf. Mss. * Οἰκετίδιον, Theod. Prodr. Ep. 93.] SED ET Οἰκιητὴς ap. Hes. ὠνητὸς δοῦλος, Emtitius servus; s. potius Servus aut Famulus domesticus: ut οἰκέτης. In VV. LL. vero οἰκητής. [Οἰκιήτης, Lobeck. Phryn. 700. Forma Ionica, Append. 48. ad Bast. Ep. Cr. * Οἰκετιεὺς s. * Οἰκιτιεὺς, i. q. οἰκέτης, Bion Athenæi 162.] Οἰκετικὸς, Servilis, Famularis: Cic. Famulari veste. Stat. Turba famularis mensas instruit. Aristot. Polit. 2. Ἐν ταῖς οἰκ. διακονίαις οἱ πολλοὶ θεράποντες ἐνίοτε χεῖρον ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων. Et ap. J. Poll. οἰκ. ὀνόματα, Nomina diversa quibus famuli appellantur: cujusmodi multa ap. Athen. leguntur l. 6. At τὸ οἰκ. dicitur Famulitium domesticum, Servitium s. Ministerium domesticum: h. e. Ipsi ministri s. famuli domestici, οἱ οἰκέται: sicut τὸ ξενικὸν dicuntur Milites mercede conducti, ipsi ξένοι: et δορυφορικὸν, ipsi δορυφόροι. Plut. (Sulla 9.) Τὸ οἰκ. ἐκάλει ἐπ' ἐλευθερίαν, Totum famulitium domesticum s. Totam turbam famularem vocabat ad pileum. Aliud ex Agathia exemplum habes in Οἰκότριψ. [" Paus. 1, 421. Diod. S. 1, 161. Τὸ οἰκ., 339. 2, 536." Schæf. Mss.] Οἰκετία, ἡ, Familia, ex Epicteto. Sic accipi posse videtur et in h. ap. Suid. l., cui tamen nullam expositionem addit, Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει τὰς τῶν γε ἐπιφανεστάτων οἰκετίας ἠθροῖσθαι ἔφασκον, Familias, etiam Domesticos, οἰκέτας. [" Ad Lucian. 1, 670." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 8, 6. Euseb. Hist. Eccl. 8, 11. Strabo 14. p. 677. Sieb. Οἰκετίαις ἐχρῶντο πολλαῖς, al. οἰκετείαις, al. οἰκεσίαις. Οἰκετία, * Οἰκεσία, Lobeck. Phryn. 505. * Οἰκέσιον, 516. Eust. 1751. conferens cum ὀφειλέσιον.] In VV. LL. habetur ETIAM Οἰκετεία, Familia, Domicilium, [" Jacobs. Anth. 6, 308. ad Lucian. 1, 670. Brunck. ad Anacr. p. 139." Schæf. Mss.] AT Οἰκετεύομαι, Domesticus sum, Famulus domesticus sum, Famulor. Hes. οἰκετεύεται, exp. συνοικεῖ. Famuli autem domestici συνοικοῦσιν et ipsi. [* Οἰκετεύω, i. q. οἰκέω, Eur. Alc. 439. vide nott. * " Μετοικετεύω, Wakef. S. Cr. 2, 105." Schæf. Mss.] " Μεσοικέται, μέτοικοι, οἱ τὰς λαγόνας οἰκοῦντες, Hes." [Item * Μετοικέτης, ap. Eund. a μέτος pro μέσος.]

¶ Οἰκεὺς, έως, ὁ, Domesticus famulus, Minister domesticus, i. q. οἰκέτης, Qui in domestico ministerio est. Honestius vocabulum quam δοῦλος, quod et de οἰκέτης tradunt Gramm. Il. E. (413.) μὴ — Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείροι, ubi annotat Eust. e vett., Homerum eo vocab. non intelligere τοὺς δούλους, Servos, sed simpliciter τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, s. τοὺς οἰκείους: ideoque addidisse epith. φίλους. At Z. (365.) ubi Hector ait, Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρ' ἂν ἴδωμαι Οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην, Idem e vett. itidem annotat οἰκῆας ibi vocari non solum τοὺς δούλους, sed Omnes in genere domesticos, πάντας ἁπλῶς τοὺς ἐν οἴκῳ: itidemque et Od. Ξ. (63.) Οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν, observandum docet, οἰκέα vocari non δοῦλον tantummodo, sed etiam τὸν κατ' οἶκον φιλητόν. Rursum in Od. P. (533.) Σῖτος καὶ μέθυ ἡδὺ, τὰ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν, eid. Eust. οἰκῆες sunt πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, πάντες οἱ οἰκιακοί. Alibi dicit medium esse vocabulum, et tam Servum signif., quam Eum qui in domestico ministerio est, sed liber tamen, 1024. Ἔχει καὶ ἡ λέξις αὕτη μέσως, καθὰ καὶ οἰκεὺς καὶ οἰκέτης· οἵπερ οὐδ' αὐτοὶ ἐξ ἀνάγκης δούλους δηλοῦσιν. Ἀχαιὸς γοῦν ὁ ποιητὴς διαστέλλων λέγει περί τινος, ὅτι χρηστὸς εἰς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας· εἰσὶ δὲ, φασὶν, οἰκέται οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν διατρίβοντες, κἂν εἶεν ἐλεύθεροι. At paulo aliter p. 1423. Οἰκεὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀθηναίοις ὁ οἰκογενὴς οἰκέτης, καὶ οἰκέται οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν ἅπαντες: synonyma faciens οἰκογενῆ, Vernam, et οἰκέα: at discrimen statuens inter οἰκέτην et οἰκέα, quæ tamen antea synonyma esse dixerat. Similiter et Ammon. annotat τὸν οἰκότριβα a Solone ἐν τοῖς ἄξοσι vocari οἰκέα: synonyma autem sunt οἰκότριψ et οἰκογενὴς, Verna. Hesychio οἰκεὺς est ὑπόχρεως οἰκέτης. [" Phryn. Ecl. 87. Markl. Iph. p. 120. Heyn. Hom. 5, 84. 267. Ammon. 100. 102. Valck. Anim. 31. 174. Toup. Opusc. 2, 258. Emendd. 1, 94. Brunck. Œd. T. 1123. Οἰκέων et οὐκ ὢν conf., ad Herod. 174. 180." Schæf. Mss.]

Οἰκέω, Habito, Domum s. Mansionem habeo (alicubi,) Xen. Ἑλλ. 1, (2, 7.) Οἰκεῖν ἀτέλειαν ἔδοσαν τῷ βουλομένῳ: (6, 7.) Οἰκοῦντας ἐν βαρβάροις. Thuc. 2, (27.) Ἐκπεσοῦσι δὲ τοῖς Αἰγινήταις οἱ Λακεδαιμό-

νιοι ἔδοσαν Θυρέαν οἰκεῖν, καὶ τὴν γῆν νέμεσθαι, Habitandam s. Incolendam dederunt. Dem. Οἱ ἐν τῷ ἄστει οἰκοῦντες, In urbe habitantes, Qui urbem incolunt. Supra autem in Οἰκία habes οἰκίαν οἰκεῖν, et ἐν οἰκίᾳ οἰκεῖν. Sic Lucian. (1, 549.) Τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. Plato Apol. (13.) Οἰκεῖν ἐν πολίταις χρηστοῖς, Habitare inter cives probos, Dem. (50.) Οἱ χωρὶς οἰκοῦντες, Qui seorsim habitant, Inquilini, Incolæ, ut nonnulli volunt. Pisces quoque flumina et maria οἰκεῖν dicuntur, sicut Hom. aquilæ οἰκία tribuit. Apud Eust. 900. Ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις ἑρμήνευσεν ἄν. Similiter et Cic ἐπὶ θαλαττίου διατριβῆς dixit Aquarum incolæ bestiæ nantes. Pass. Οἰκέομαι, Habitor, Inhabitor, Incolor, Xen. K. Π. 4, (4, 2.) Οἰκουμένη μὲν γὰρ χώρα, πολλοῦ ἄξιον κτῆμα· ἐρήμη δ' ἀνθρώπων οὖσα, ἐρήμη καὶ τῶν ἀγαθῶν γίγνεται, ubi nota sibi opponi οἰκουμένην et ἐρήμην. Sic et Il. Δ. (18.) Ἤτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος, Αὖτις δ' Ἀργείην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο, Habitetur et incolatur, Pacifice habitari et incoli sinatur, Non expugnetur et diruatur. Absolute AUTEM Οἰκεομένη SIVE Οἰκουμένη dicitur Orbis terrarum, ut Apul. in Νῆσος supra interpr. Proprie autem sonat Ea totius mundi pars quæ habitatur, habitabilis est, ut continens, insulæ. Lat. autem dicere solent Terrarum orbem. Dem. (242.) Πᾶσα οἰκουμένη μεστὴ γέγονε προδοτῶν, Totus terrarum orbis. Sic Æschin. (77.) Ἔξω τῆς ἄρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν πάσης. Plut. de Alexandro, Εἰς ὃν ἡ οἰκουμένη νῦν ἀποβλέπει. Apud Athen. autem (20.) Philippus γελωτοποιὸς Romam οἰκουμένης δῆμον appellat. Herodian. vero (5, 2, 5.) ἡ ὑπὸ Ῥωμαίους οἰκουμένη, Romanum imperium, Bud. UNDE Οἰκουμενικὸς, Ad orbem terrarum pertinens: σύνοδος, Concilium in quod totus terrarum orbis coit. Damasc. p. 37. de Chalcedonensi Concilio, Τὴν παροῦσαν ταύτην ἁγίαν καὶ οἰκ. σύνοδον κατ' οὐδὲν ἐλάττω ἡγοῦμαι τῶν προλαβουσῶν ἁπασῶν. AT Οἰκουμενικῇ, adv., Per universum terrarum orbem. || Οἰκέω, interdum commodius redditur Vivo, Dego, Isocr. Πολὺ γὰρ ἀθλιώτερον παρὰ τοῖς αὑτοῦ πολίταις ἠτιμωμένον οἰκεῖν, Longe miserius est ap. suos cives ignominiosum vivere. Idem in Areop. Τὴν εὐδαιμονίαν ἐδοκίμαζον ἐκ τοῦ σωφρόνως οἰκεῖν: Panath. Τούτους ἐν ἁπάσαις ταῖς πολιτείαις καλῶς οἰκήσειν, καὶ πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους. Οἰκέω ponitur etiam pro Διοικέω, Administro, Rego, Plut. Apophth. εὖ οἰκεῖν οἶκον, Bene domum suam gubernare, Bene rem familiarem administrare, Thuc. 3. Ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις, Melius administrant civitates. Idem οἰκεῖν etiam absolute dixit pro οἰκεῖν τὴν πόλιν: 2, (37.) Καὶ ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν, δημοκρατία κέκληται, Quod remp. gerimus non ad paucorum commodum, sed ad plurimorum utilitatem. Et in pass. οἰκέομαι, Administror, Regor, Thuc. 8, (67.) p. 283. Γνώμην ἐσενεγκεῖν καθότι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται, Plato de Rep. 2. Ὀρθῶς οἰκουμένη πόλις, Bene instituta civitas, Aristot. Polit. 3. Τῇ μελλούσῃ καλῶς οἰκήσεσθαι πόλει, Isocr. Areop. Τά γε πλήθη καὶ τὰς ἀκριβείας τῶν νόμων σημεῖον εἶναι τοῦ κακῶς οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν. Dem. οἰκεῖσθαι νόμοις, Legibus regi. [" Thom. M. 645. Markl. Suppl. 1231. Musgr. Iph. A. 662. 706. ad Anton. Lib. 219. Verh., Ilgen. Hymn. 242. Valck. Hipp. p. 244. Xen. K. Π. 400. Zeun. ad 402. 707. ad Herod. 286. Οἰκεῖν, Situm esse, ad 185. 634. Pro διοικεῖν, Brunck. Œd. C. 1535. De sepulcro, Huschk. Anal. 129. Οἰκέω et οἰκίζω conf., ad Herod. 26. 179. 274. 286. 345. 392. 452. 585. Brunck. Andr. 293. ad Xen. Mem. 1, 1, 7. omnino ad Anton. Lib. 204. Verh., Act. Traj. 1, 92. Wassenb. ad Hom. 68. Οἰκῶν et οὐκ ὢν conf., Toup. Emendd. 1, 381. Cum gen., Bast Lettre 74. Οἰκεῖν οἶκον, Xen. Mem. 1, 1, 7. vide Zeun. Ind. et n. cf. Valck. Phœn. p. 178. Koppiers. Obs. 83. Toup. Opusc. 1, 294. Emendd. 1, 447. Chardon. Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 104. Οἰκ. εἰς, Schol. Apoll. Rh. p. 320. Paus. 1, 325. Valck. Phœn. p. 731. Οἰκ. ἀπό τινος ἑκαστέρω, Valck. Adoniaz. p. 238. Πόλις οἰκεῖ, Diod. S. 2, 24. Heyn. Hom. 4,

A 344. Maittair. Dial. 85. A. πόλις οἰκεῖται, Philostr. 154. Boiss. Οἰκεῖν ἐκείνῃ, Herod. 668. cf. 689, 33. Οἰκουμένη, Casaub. ad Athen. 51. Ammon. 84. ad Diod. S. 2, 160. Urbs populosa, H. Steph. ad Xen. Anab. Latin. p. 105. E. Τὸ οἰκούμενον, Astrologice, ut videtur, ad Mœr. 109. Οἰκημένος, ad Herod. 674. 727. Ὠκημένος, ad Dionys. H. 1, 232." Schæf. Mss. Οἰκείω, Hesiod. Θ. 330.]

Οἴκημα, τὸ, Locus habitandi, Habitaculum, Domus, Domicilium, Ædificium, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 14.) Ἅ μοι ὁ πατὴρ οἰκ. καλὰ κατέλιπεν, Plut. Artax. Τὴν αὐλαίαν ὑπολαβὼν ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ἐντὸς οἴκημα, In penetralia domus. Idem in Pericle, Ἐν οἰκ. μικροῖς καὶ σκηνώμασι πνιγηροῖς, (8, 5.) Οἰκημάτων μὲν ἀθύρων καὶ βαλλαντίων ἀδέσμων μηδὲν ὄφελος. Alibi autem pro οἴκημα ἄθυρον dicit οἰκία ἄκλειστος. Paus. (Phoc. 25, 1.) Οἴκημα γραφὰς ἔχον τῶν Πολυγνώτου, Domus picturas habens quasdam Polygnoti. || Peculiariter autem Atticis Domus in qua meretrices se exponebant, Lupanar, τὸ πορνεῖον, Hes. J. Poll.: B forsan δι' εὐφημισμόν. Athen. (569.) e Philem. Πρῶτος Σόλων διὰ τὴν τῶν νέων ἀκμὴν, ἔστησεν ἐπὶ οἰκημάτων γύναια πριάμενος. Et mox, Ἀφ' ὧν ἠργυρίσαντο αἱ προστᾶσαι τῶν οἰκημάτων. Idem alibi, Προεστηκυίας ἐπ' οἰκήματος, In fornice prostantes. Itidem ap. Suid. Ταῖς ἐπὶ τῶν οἴκ. ἑστώσαις ἀκωλύτως συνιέναι, i. e. χαμαιτυπείων. Sic et οἰκήσιμον. [" Vocabulo οἴκημα de Lupanari utitur etiam Herod. 2, 121. 126. Item de Officina, 2, 86." Schw. Mss.] || Sed et domus in quam sontes includebantur, i. e. Carcer, οἴκημα dicebatur, ad levandam nominis invidiam. Plut. Solone p. 27. de Atheniensibus, Τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας, ἀστείως ὑποκορίζεσθαι· τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας· τοὺς δὲ φόρους, συντάξεις· φυλακὰς δὲ, τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων· οἴκημα δὲ, τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας. Sic et οἰκήσιμον. || Tabernas etiam s. Cauponas οἰκήματα nominari posse innuere videtur J. Poll. 9, (45.) Τοῦ δ' ἐμπορίου μέρη, καπηλεῖα, καὶ πορνεῖα, ἃ καὶ οἰκήματα ἄν τις εἴποι. Nisi forte illud ἃ ad so- C lum πορνεῖα referendum est. || Pro loco redditur etiam Turris, Tabernaculum, Casa, Conclave, Cubiculum, Thuc. 2. Ἐμπρήσαντες τὸ οἴκημα, Incensa turri, Herodian. 4, (2, 12.) Ἐκ μόνης συμπήξεως ξύλων μεγίστων εἰς σχῆμα οἰκήματος, E lignorum ingentium materia compactum in tabernaculi formam, Polit.: Philo V. M. 2. Συνεχῆ κατασκευασάμενος ἔνδον οἰκ. Continentia conclavia architectatus. Quibus addere possumus ex Athen. 5. Κατεσκεύαστο δὲ καὶ οἰκ. πλείω τοῖς ἐπιβάταις, Habitationes et conclavia militibus destinata. E Dem. (542.) affertur etiam τὸ τῶν ἀρχόντων οἴκημα, pro Sedes magistratuum. Et ex Herod. (7, 119.) Ἐν οἰκήμασι ὄρνιθας τρέφει, In cortibus altiles habet aves: q. in l. οἰκήματα possent etiam accipi pro οἰκίσκοι, de quibus supra. [" Ad Charit. 633. Jacobs. Anth. 8, 8. ad Diod. S. 2, 550. Heyn. ad Apollod. 163. Ammon. 103. Valck. Anim. 176. Xen. Eph. 66. ad Herod. 78. 365. Wyttenb. Select. 356. Casaub. ad Suet. 443. Huschk. Anal. 238. et Ind. v. Τέγος. Lupanar, ibid. ad Justin. M. 44. D Heind. ad Plat. Charm. 84. ad Xen. Mem. 2, 2, 4. Toup. Opusc. 1, 63. ad Xen. Eph. 193. 273. ad Herod. 161. Villoison. Anecd. 2, 301. Carcer, Thom. M. 873. Heyn. Hom. 5, 75. ad Xen. Eph. 193. Valck. Diatr. 269. Templum, ad Herod. 689. Conclave, ad 143. Fac. ad Paus. 1, 399. Xen. Eph. 61. ad Callim. 1, 244. De cortibus avium, ad Herod. 557." Schæf. Mss.] Οἰκημάτιον, τὸ, Parva domus, Ædicula, Conclave, ut οἰκίσκος, Plut. (6, 548.) Γραφαῖς οἰκηματίων, καὶ χλιδώσεσιν ἡμιόνων. [" Xen. Eph. 143." Schæf. Mss. * " Οἰκηματικὸς, Domesticus, Diog. L. Theophrasto." Seager. Mss.]

Οἴκησις, ἡ, Habitatio, Thuc. 2, (16.) Αὐτονόμῳ οἰκήσει μετεῖχον, Liberam habitationem sibi usurpabant. Aliquanto post dicit, Εἶπον αὐτόνομοι οἰκήσειαν. Sic 6, (88.) p. 226. Τῶν τὴν μεσόγαιαν ἐχόντων αὐτόνομοι οὖσαι καὶ πρότερον ἀεὶ οἰκήσεις. || Habitatio, i. e. Habitandi locus, Domus, i. q. οἴκημα. Plato, ἑστία οἰκήσεως, Focus domiciliorum, ut Cic. interpr. p. 40. mei Lex. Cic. Idem Epist. 7. Οὐκέτι μετεπέμ-

ψατό με εἰς τὴν οἴκησιν, In ædes suas non amplius me accersivit. VV. LL. οἰκήσεις exp. etiam Penates. In Iisd. οἴκησις, Familia, Gens, Cognatio. [Æsch. Suppl. 1016. " Jacobs. Anim. 271. Valck. Diatr. 49. ad Diod. S. 1, 339. Conf. c. κίνησις, Kiessl. ad Jambl. Pr. 236. Οἰκ. ἀΐδιος, Huschk. Anal. 129." Schæf. Mss.] Οἰκήσιμος, ὁ, ἡ, Habitabilis. || At οἰκήσιμον, τὸ, Locus in quo habitari potest, Habitandi locus, Domus, Domicilium, Ædificium, i. q. οἴκημα. || Sicut vero οἴκημα pro Carcere et lupanari ab Atticis usurpari docui, ita et οἰκήσιμον accipi tradit, J. Poll. 10. Ἦν δὲ τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων καὶ εἱρκτὴ, καὶ δεσμωτήριον, καὶ οἴκημα, καὶ γοργύρα, ὡς Ἴωνες ἔλεγον: mox, Οὐ μόνον τὸ δεσμωτήριον οἴκημα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐστὶν εἰρημένον, μηδὲ τὸ πορνεῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ οἰκ. Quibus verbis subjicit sequentia exempla: Plato Protag. Ἦσαν ἐν οἰκησίμῳ τινὶ, ᾧ πρὸ τοῦ μὲν ταμιείῳ ἐχρῶντο: de LL. Δημοσίοις οἰκησίμοις ὑποδέχεσθαι. Et e Thuc. 3. Οἰκήσιμον ὃ ἦν τοῦ τείχους. Ubi tamen generalius accipi fortasse posset pro Domicilio, s. Ædificio, ut Idem dixit l. 2. Ἐσπίπτουσιν ἐς οἴκημα μέγα, ὃ ἦν τοῦ τείχους, In ingens ædificium, quod erat muri. [Arrian. de Exp. Alex. 6, 18, 1.]

[* Οἰκητὴρ, Œd. C. 627. Opp. Ἁ. 1, 325. * Οἰκηστὴρ, Æsch. S. c. Th. 19. var. lect. * " Οἰκητήριος, Toup. Opusc. 2, 162." Schæf. Mss.] Οἰκητήριον, τὸ, Locus ad habitandum commodus, Domus, Domicilium, Sedes, i. q. οἰκήσιμον, οἴκημα, Alex. Aphr. Οἰκητήριον τῶν δυνάμεων, Sedes et domicilium virium. Proprie autem Plut. (8, 377.) loquens de Naxo et Thuria, Ἐκείνη μὲν ἐχώρει τὸν Ἐφιάλτην καὶ τὸν Ὦτον· αὕτη δὲ τοῦ Ὠρίωνος ἦν οἰκητήριον. Et Symp. 4. de Galepso Eubœæ, Χωρίον κατεσκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις, κοινὸν οἰκητήριον ἀποδέδεικται τῆς Ἑλλάδος; Commune domicilium effectum est Græciæ. [* " Οἰκήτειρα, Orac. Sibyll. 252." Elberling. Mss.] Οἰκητὴς, ὁ, Habitator et incola. Apud Suid. Ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε Πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν. || VV. LL. exp. etiam Colonus, et Coloniæ deductor, sed sine Auctore et exemplo. [Soph. Œd. T. 1450. " Toup. Opusc. 1, 284." Schæf. Mss.] Οἰκητικὸς, Qui habitacula et domicilia sibi quærere solet: sicut et Gaza τὰ οἰκ. interpr. Quæ domicilia sibi faciunt. [Aristot. H. A. 1, 1. " Habitatus, Athan. 1, 616." Kall. Mss.]

Οἰκητὸς, Habitatus, Habitabilis, [Soph. Œd. C. 28. 39.] Ἀνοίκητος, ὁ, ἡ, Qui non habitatur, Inhabitabilis: ut Cic. dicit Regiones inhabitabiles atque incultas. In VV. LL. habetur ETIAM Ἀοίκητος, itidem Inhabitabilis et incultus: quod nescio an ita dici possit pro ἀνοίκητος ut ἄοικος pro ἄνοικος. [Patrimonii s. Foci proprii exors, Dem. 1123. " Diod. S. 1, 204. 453. Boiss. Philostr. 642. ad Herod. 294." Schæf. Mss. Ἀνοίκ., Ἀοίκ., Lobeck. Phryn. 731.] " Δυσοίκητος, Habitatu difficilis, Propemodum inhabitabilis, Xen. K. Π. 8, (6, 10.) Τούτων δὲ τὰ πέρατα τὰ μὲν, διὰ θάλπος, τὰ δὲ, διὰ ψῦχος, τὰ δὲ, διὰ ὕδωρ, τὰ δὲ, δι' ἀνυδρίαν δ." [* Εὐοίκητος, Philochorus ap. Harpocr. v. Οἷον. * " Μονοίκητος, Solitarius, Lycophr. 960." Kall. Mss.]

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, Habitator et incola, i. q. οἰκητὴς, Soph.: Plin. οἰκήτορας interpr. Oppidanos supra in Γενναιότης. Pro Colono usurpatur a Thuc. 2, (27.) Ἐξέπεμψαν ὕστερον οὐ πολλῷ ἐς αὐτὴν τοὺς οἰκ., Miserunt colonos. Sic 3. Ἐξέπεμψαν τοὺς οἰκ. αὐτῶν τε καὶ τῶν περιοίκων, Emiserunt colonos et e sua urbe et e finitima regione. Idem dicit etiam ἀποίκους πέμπειν et ἐποίκους πέμπειν, In urbem aut regionem habitatoribus et incolis vacuam. [Æsch. Pr. 351. Suppl. 959. Soph. Tr. 282. 1163. Aj. 396. 517. " Wagner. Alciphr. 2, 113. Musgr. Andr. 1090. Jacobs. Exerc. 1, 69. ad Herod. 575. Valck. Callim. 70. ad Diod. S. 1, 359. 391. 2, 201. Demosth. 1236, 22. Wakef. S. Cr. 5, 157." Schæf. Mss.] AT Θικητόρια, Hesychio Vasa domestica, Utensilia, σκεύη τὰ κατὰ οἶκον: [perperam pro οἰκητήρια, Alcæus Pollucis 10, 11.] qua signif. supra e Suida et Eust. HABUIMUS Οἰκοπορεῖα.

[* " Ἀντιοικέω, Euseb. in Ps. 201." Kall. Mss.

A * " Ἀντοικέω, Buttm. Schol. Od. Γ. 296. p. 102." Elberling. Mss.]

Ἀποικέω, Aliunde habitatum venio, Migro in coloniam, Isocr. Καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως τοὺς Ἴωνας ἀπέστησαν, ἐξ ἧς ἀπῴκησαν, E qua migrarunt in colonias, vel E qua in colonias deducti erant. Dicitur vero ἀποικεῖν ἔκ τινος τόπου, ut in exemplo proxime præcedente, et ἀποικεῖν εἴς τινα τόπον: ut ἀπῴκησαν εἰς Λευκωνίαν, In Leuconiam migrarunt, et in ea colonias constituerunt, coloni fuerunt. || Procul habito, Procul remotus sum ab aliquo, Thuc. 3, (55.) Δεομένων γὰρ ξυμμαχίας πρὸς Ἀθηναίους ἐκελεύετε τραπέσθαι, ὡς ἐγγὺς ὄντας, ὑμῶν μακρὰν ἀποικούντων. Interdum vero adjungitur huic verbo adverbium μακρὰν, aut πόῤῥω, Procul: et tunc ἀποικῶ pro simplici οἰκῶ accipitur. Sic e Plat. de LL. citatur μακρὰν ἀποικῶ: ex Aristot. Pol. 2. Ἀποικεῖν πόῤῥω τῶν διαφθειρόντων. In illo quoque Thuc. l. quem modo citavi, quædam exempl. μακρὰν habent ante ἀποικούντων. Xen. itidem dixit πρόσω ἀποικεῖν: ita scribens
B de rege Persarum ἐξέτασιν faciente, (Œc. 4, 6.) Τοὺς μὲν ἀμφ' αὐτοῦ οἴκησιν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν. [Soph. Œd. T. 998. " Valck. Adoniaz. p. 238. Anacr. p. lx. Fisch. Wessel. ad Herod. 48. Musgr. Herc. F. 557." Schæf. Mss.] Ἀποίκησις, Migratio in coloniam. At vero ἀποικία dicitur Ipsa colonia. Ab Hes. exp. μετανάστασις. [" Ad Dionys. H. 1, 312. 343." Schæf. Mss.] Ἀποικεσία, ἡ, I. q. ἀποίκησις: eod. modo quo μετοικεσία dicitur pro μετοίκησις. Citatur autem ἀποικεσία ex Esdra 2. [6, 16. 19. 20. 9, 4. 2 Reg. 24, 15. 47. " Ad Mœr. 320." Schæf. Mss.]

Διοικέω, Seorsim habito, Bud., nullum tamen hujus exemplum proferens. Sed huc referri potest, quod e Plat. Tim. citatur, Διῳκηκὸς οἰκήσεις ἰδίας, Proprias sedes habens et domicilia. || Active potius usurpatur. Signif. enim Digero per sua veluti domicilia et sedes. Ex Alex. Aphr. Τὸ ὑγρὸν μὴ διοικούμενον, Humor qui non digeritur. || Administro, Rego, Epicur. Τὰ μέγιστα ὁ λογισμὸς διοικεῖ, Maximæ res
C consilio ipsius et ratione administrantur, ut Cic. interpr. p. 54. mei Lex. Cic. Isocr. ad Nic. Κάκιστα διοικῆσαι τὴν πόλιν, Pessime administrare et gerere remp. Sic et οἰκεῖν supra. Dicitur aliquis etiam negotium aliquod aut munus publicum διοικεῖν, itidem Administrare, Gerere. Philo V. M. 1. Βασιλεὺς, ᾧ πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν μόνῳ θέμις τὰ σύμπαντα, Cui pro imperio universa administrare jus est. Dem. (832.) Τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, Civilia munera gerere. Idem, Οὗτος δὲ ἦν ὁ πάντα διοικῶν, Qui omnia administrabat. Sic in Pand. Ὁ τὰ τοῦ ἀπόντος διοικῶν, Qui absentis negotia gerit. Rursum Herodian. 3, (10, 3.) Δικάζων τε καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν, Jus dicens et civilibus negotiis gerendis intentus. Et Διοικέομαι passive itidem pro διοικῶ, Greg. Naz. de providentia divina, Ἐκ τῶν ἐναντίων πολλάκις τὰ βελτίω διοικουμένης, Ita administrantis res humanas ut e contrariis meliora eliciat et evenire faciat, Bud. 298. ubi et alia duo e Dem. profert exempla. || Διοικέω aliquando commodius redditur Constituo, Ordino: ut Polit. in seqq. Herodi-
D ani ll.: 3, (5, 1.) Διοικήσας δὲ ταῦτα ὡς ᾤετο ἄριστα, His optime pro suo judicio constitutis. Et paulo ante, Διοικήσας τὰ κατὰ τὴν Βρεττανίαν, Rebus Britanniæ ordinatis. Et 4, (8, 15.) Κἀκεῖσε διοικήσας τὰ πρακτέα, Ibique rebus compositis. Sic Idem et passivo usus est 5, (5, 1.) Διοικηθέντων αὐτῷ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῶν ἐπειγόντων, Ordinatis jam in oriente rebus quæ maxime urgebant. Ex Isocr. quoque affertur, Σκόπει πῶς ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ διῴκηκε, Vide quomodo sua constituit, Considera quomodo de rebus suis disposuit. Malim Instituit res suas. Sic dicitur aliquis διοικεῖν suam vitam, pro Instituere. Isocr. ad Philipp. Οὐ δυναμένους ἄνευ τῆς τοιαύτης δυναστείας διοικεῖν τὸν βίον τῶν σφέτερον αὐτῶν. Ad Demon. autem dicit, Τῶν ἑαυτῶν βίον οἰκονομεῖν, ut supra indicatum est. Pro Instituere aut etiam Administrare accipi potest in Dem. (118.) Εἴ τις υἱὸς ἐν οὐσίᾳ πολλῇ γεγονὼς γνήσιος, διῴκει τι μὴ καλῶς μηδ' ὀρθῶς. || Bud. Διοικεῖν interpr. non solum Procurare, sed etiam Statuere, Decernere: hunc Luciani

locum proferens, de plebiscito, Διῳκήθη μὲν οὖν τὰ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ τῶν πλουσίων. || Infans autem lacte διοικεῖσθαι dicitur pro Curari, h. e. Nutriri, Athen. 2. Τὰ γοῦν ὑποτίτθια γάλακτι διοικεῖται, καὶ πολλὰ δὲ ἔθνη γαλακτοποτοῦντα ζῇ. [" Διοικεῖν κρέα, Concoquo, Diog. L. Diogene 211. HSt." Seager. Mss. " Ad Xen. Mem. 2, 1, 34. Wyttenb. Select. 326. Alciphr. 208. Plut. Mor. 1, 372. Lennep. ad Phal. 150. 306. Athen. 223. Heind. ad Plat. Phædr. 249. Wakef. S. Cr. 4, 34. ad Diod. S. 2, 197. De augmento, Pierson. ad Mœr. 122. Ruhnk. ad Tim. 111. Koppiers. Obs. 9. Med., Dionys. H. 5, 302. 323. (324.)" Schæf. Mss. Δεδιοίκηται, Δεδιῴκηται, Lobeck. Phryn. 154. * Διοίκημα, Hes. et Suid. v. Ἀλογίου δίκη.] Διοίκησις, ἡ, Administratio, Æschin. Δ. τῆς πόλεως, Civitatis administratio. Et e Demosth. (238.) Ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, pro ὁ διοικητής, Administrator, Procurator. Herodian. 6, (1, 8.) Τάς τε πράξεις ἁπάσας καὶ τὰς διοικήσεις τὰς μὲν πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους ἐνεχείρισεν, Administrationes civiles ac forenses. Latini quoque utuntur hoc vocabulo : Diœceses vocantes quasdam quasi minores provincias, quas aliquis, qui eis præfectus est, administrat, et in quibus jus dicit : unde et Pontificum διοικήσεις ap. recentiores. Cic. l. 3. Ep. ad Fam. Ut me omnium illarum diœcesium quæ cis Taurum sunt, omniumque earum civitatum magistratus legationesque convenirent. Et l. 13. E provincia mea Ciliciensi, cui scis tres diœceses Asiaticas attributas fuisse. Sic alibi. || Hesychio ἡ ἀνάλωσις τῶν χρημάτων, forsan pro Dispensatio s. Expensio pecuniarum. [Reisk. ad Dem. 238. 265. 708. 730. 1111. 1346. 1474. " Ad Charit. 276. ad Phalar. 306. Jacobs. Anim. 271." Schæf. Mss.] Διοικητής, Administrator, Quem aliquis suis negotiis administrandis præfecit, vel, ut alii, Præfectus, Procurator, Dispensator, Plut. (6, 684.) de Alexandro, Ἀναξάρχῳ δὲ τῷ φιλοσόφῳ δοῦναι τὸν διοικητὴν ἐκέλευσεν ὅσον ἂν αἰτήσῃ. Διοικητής, inquit Bud., Procurator, in Pand. Ὁ ἐνταλθεὶς διοικεῖν τὰ τοῦ ἀπόντος πράγματα· λέγεται δὲ καὶ * ἐντολεὺς καὶ * διεκδικητής. Dicitur sic etiam negotiorum gestor. Bud. [" Ad Charit. 276. 294. 296. 372. ad Phalar. 306. Thom. M. 170. T. H. ad Plutum p. 308." Schæf. Mss.] Ὑποδιοικητής, Suppræfectus a Bud. itidem appellatur. [* Διοικήτρια, Schol. Aristoph. Ἐκκλ. 212. Schol. Eur. Hipp. 977=964. * " Διοικήτωρ, Hermes Pœmand. p. 4. 5." Boiss. Mss.] Διοικητικός, Administrativus, Quintil. Dispensatoris atque administratoris officio fungens, Ad administratorem et procuratorem pertinens. [Plut. 9, 507. " Toup. Opusc. 1, 372." Schæf. Mss. " Clem Alex. 817." Wakef. Mss. * Διοικητός, unde] " Ἀδιοίκητος, Non adminstratus, Administra- " tore carens, vel etiam Non dispensatus nec distri- " butus," [Dem. 709.] " Δυσδιοίκητος, Difficilis dis- " pensatu s. administratu," [" Xenocr. 31, 26." Boiss. Mss. * Δυσδιοικητικός, J. Poll. 5, 105. * Εὐδιοίκητος, Gl. Tractabilis, Schol. Eur. Phœn. 88. " Xenocr. 38, 33. 35. 73." Boiss. Mss.] " Παραδιοικεῖν, Per- " peram s. Male administrare, Synes. in Andron. " (Ep. 57.) Ὃς οὐδὲ διοικεῖν ἡμᾶς, ἀλλὰ παραδιοικεῖν " ἀξιοῖς. Et alibi, Μὴ παραδιοικεῖν μηδ' ἀσχημονεῖν." [Plut. 9, 255. * Προδιοικέω, Dem. 190. 431. " Προδιοικέομαι, Præcautionibus et machinationibus præviis aliquid efficere, emoliri, Æschines p. 151, 19." Seager. Mss. Dionys. H. 2, 98, 34. * Προδιοίκησις, 113, 15. * Προδιοικητικός, M. Anton. 1, 16. * Προσδιοικέω, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * " Συνδιοικέω, Theophr. Eth. Char. c. 21. Demosth. (482.) 750. Isæus 165, 13." Seager. Mss. Schol. Eur. Hipp. 294. Sallust. ap. Jo. H. Maii Obs. SS. 4, 209.]

Ἐνοικέω, Domicilium et sedes habeo in, Habito in, Inhabito, Appian. B. C. 2. Ἰγκοιλῖνον, ᾧ ῥήματι καλοῦσι τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν ἀλλοτρίαις οἰκίαις, Aristot. Polit. 7. Κατ' ἀριθμοῦ γὰρ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων τὴν πόλιν κρίνουσι τὴν μεγάλην, Eorum qui in ea habitant s. eam incolunt, Bud. Ἐνοικεῖν pro Habitare et obtinere locum Bud. e Strab. quoque affert. [" Musgr. Suppl. 535. Markl. ibid. ad Charit. 527. D. R. ad Longin. 257. Ἐνοικοῦντες, ad Diod. S. 2, 117. 121." Schæf. Mss. Aristot. de Gener. 1, 2. Οἱ ἐνῳκήκασι μᾶλλον ἐν τοῖς φυσικοῖς, Latine Habitare in philosophia.] Ἐνοίκησις, Inhabitatio, s. Habitatio in, [Thuc. 2, 17. Eust. Od. A. p. 20, 31. * Ἐνοικήσιμος, Schol. Soph. Œd. C. 27. * Ἐνοικητήρ, unde * Ἐνοικητήριον, J. Poll. 1, 73. * " Ἐνοικήτωρ, Incola, Steph. B. 550." Wakef. Mss.] " Προενοίκησις, Prior " habitatio s. inhabitatio, Thuc. 1, (25.) Κατὰ τὴν " τῶν Φαιάκων πρ. τῆς Κερκύρας, pro Ut Phæaces qui " priores Corcyram habitarunt. Reperitur et VERB. " Προενοικέω, Prius s. Ante inhabito, Synes. Ep. " 67. Ὧν ἐπεισελθόντων, κἂν συμβῇ προενῳκηκὸς, " ἐξοικίζεται." [" Philo J. 2, 132. Diod. S. 5. fin." Wakef. Mss. * Ἐνοικέτης, fem. * Ἐνοικέτις, Suid.]

Ἐξοικέω, Domicilio et sedibus meis discedo, Emigro. Ἐξοικῶ, inquit Bud., Ex ædibus migro. Dem. 30(=845.) Καὶ μονονοὺκ αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἐμπρήσας Μεγάραδ' ἐξῴκηκε. Itidem et Diog. L. [" Valck. Anim. ad Ammon. 112. ad Herod. 173. Kuster. V. M. 16." Schæf. Mss. " Habito, Thuc. 2, 31." Wakef. Mss.] Ἐξοίκησις, ἡ, Emigratio ex ædibus aut urbe : cui opp. κατοίκησις. Plato sub fin. l. 8. de LL. de incola loquens, cui exactis 20 annis emigrandum ex urbe est, Ἤ τινα ἀναβολὴν τῆς ἐξοικ. ἀξιῶν αὐτῷ γίγνεσθαι. [* Ἐξοικήσιμος, Soph. Œd. C. 27.]

Ἐποικέω, Aliis ejectis habito, Bud. Plerumque enim ἐποικεῖν dicuntur Qui e peregrina regione aut etiam finitima habitatum aliquo concesserunt, vel quod ejus loci habitatores et incolæ exacti essent, vel ipse locus plures habitatores et incolas desideraret. Xen. K. Π. 6, (2, 5.) Τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας σὺν Κροίσῳ ἠναγκάσθαι ἕπεσθαι, Synes. Οὐδενὸς τῶν Ἑλλήνων τῶν τὴν Λιβύην ἐπῳκηκότων θέλοντος εἰς τὴν παρ' ἡμᾶς θάλασσαν ἐκπέμπειν ὁλκάδας, Thuc. 7, (27.) p. 241. de Decelea, Ὕστερον δὲ φρουραῖς ὑπὸ τῶν πόλεων κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἐπιουσῶν τῇ χώρᾳ, ἐπῳκεῖτο, Oppugnata sc. Ex Aristide affertur τὸ ἐποικούμενον Αἰθιοπίας, Pars Æthiopiæ, quæ incolitur. || Ἐποικοῦντες πόλει in VV. LL. exp. ἐφεδρεύοντες. [" Paus. 1, 309. ibique Sylb., Ammon. 77. Zeun. ad Xen. K. Π. 150." Schæf. Mss. Lycophr. 926. * Προεποικέω, Strabo 5. p. 331., 12. p. 816.]

Εἰσοικέω, Habitatum aliquo migro : ἐσοικησάμενος, in VV. LL. habetur simpliciter pro Habitans. [" Ad Xen. Eph. 281. Jacobs. Anth. 7, 176. Kuster. V. M. 16. * Εἰσοίκησις, Soph. Phil. 534." Schæf. Mss.]

Κατοικέω, Inhabito, Incolo, simpliciter Habito, Thuc. Κατοικῶ παρὰ σοὶ, Domi tuæ habito, Isocr. Κατοικεῖν ἐν δημοκρατίᾳ : ubi etiam potest reddi Degere, Vivere, ut οἰκεῖν. Frequens est in N. T. : Apocal. (13, 8.) Οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς. Hebr. 11, (9.) Ἐν σκηναῖς κατοικήσας, Act. 17, (24.) Οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, Matth. 4, (13.) Ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς Καπερναούμ. Et cum accus. 23, (21.) Ὀμνύει ἐν τῷ κατοικοῦντι αὐτόν. Sic et Plut. Ταύτην τὴν γῆν κατοικοῦντας. At e Plat. de LL. κατοικοῦσα πόλις, Civitas sita, s. extructa. Pass. Κατοικοῦμαι, Habitor et incolor, Lucian. Κατοικούμεναι νῆσοι, Insulæ quæ habitantur et incoluntur, Insulæ habitabiles. Et κατοικουμένη πόλις, Urbs quæ jam habitari cœpit, s. habitatur : plusquam κατοικιζομένη, in qua nunc primum habitatores collocantur. Aristot. Polit. 2. Φησὶ γὰρ ἴσας εἶναι δεῖν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν· τοῦτο δὲ κατοικιζομέναις μὲν εὐθὺς οὐ χαλεπὸν ᾤετο ποιεῖν· τὰς δὲ κατοικουμένας, ἐργωδέστερον μὲν, ὅμως δὲ τάχιστ' ἂν ὁμαλισθῆναι. Dicitur autem in præt. de eo etiam qui alicubi sedem habet, et veluti collocatus est, Thuc. 3, (34.) Ἐς Νότιον τὸ Κολοφωνίων, οὗ κατῴκηντο Κολοφώνιοι : 5. Οἱ γὰρ πολλοὶ αὐτῶν ἐνταῦθα κατῴκηντο : 1, (120.) Τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους : (99.) Βραχὺ δέ τι αὐτῶν περὶ τὴν Φύσκαν κατῴκηται, Habitat. Itidem Herod. Κατοίκηνται ἐν τῇδε χώρῃ, In hac regione habitant : (2, 102.) At ex Isocr. Κατοικησάμενος εἰς Αἴγιναν, sicut paulo ante κατῴκησεν εἰς Καπερναούμ : ubi reddi potest Habitatum concessit s. Habitatum ivit. [" Ammon. 78. Wakef. S. Cr. 1, 113. ad Diod. S. 1, 302. 369. 373. 397. 398. 461. 2,

399. ad Herod. 739. Brunck. Andr. 293. Musgr. 1245. Iph. A. 706. Boeckh. in Plat. Min. 166. K. εἰς, Schol. Apoll. Rh. 579. Cum accus., Eur. Or. 1690. P." Schæf. Mss.] Κατοίκησις, ἡ, Habitatio, Habitandi locus, Domicilium, ut οἴκησις. Bud. citat e Pand. Item Marc. 5, (3.) Τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνημείοις, Domicilium et sedem habebat, i. e. Habitabat, κατῴκει. [Plut. Lysandro 28. Thuc. 2, 15. " Ammon. 77. Heind. ad Plat. Hipp. 134." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 526." Wakef. Mss.] Κατοικητήριον, τὸ, Locus in quo habitatur, habitari potest, Domicilium et sedes, i. q. οἰκητήριον, Apocal. 18, (2.) Ἐγένετο κατοικητήριον δαιμόνων, [Ephes. 2, 22. * Κατοικεσία, i. q. κατοίκησις, Eust. Il. A. 298. LXX. Ps. 106, 36.] Κατοικέσια, τὰ, putantur esse Feriæ quæ celebrari solebant ob loci alicujus habitationem; Festa quæ quotannis agebantur eo die quo quis habitatum aliquo venerat. Greg. Naz. in S. Baptisma, Γαμήλια καὶ γενέθλια καὶ ὀνομαστήρια, κουρόσυνά τε καὶ κατοικέσια καὶ ἐτήσια, ὅσα τε ἄλλα πανηγυρίζουσιν ἄνθρωποι. [* Κατοικητὸς, unde * Ἀκατοίκητος, Theophyl. 3, 470. * Εὐκατοίκητος, Schol. Eur. Or. 1621.] " Ἐγκατοικέω, Inhabito. Affertur et, " Ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, pro Inter illos habitans," [Themist. 51. " Eur. Fr. Antiop. ap. Stob. p. 369, 33. Gesner." Seager. Mss. * Εἰσκατοικέω, unde * Συνεισκατοικέω, Hippocr. 1289.] " Ἐκκατοικεῖ, quod " VV. LL. afferunt pro Incolit, Inhabitat, mendose " scriptum pro ἐγκ." " Ἐπικατοικέω, pro κατοικέω, " Inhabito, Incolo. Utitur Ceb. Theb." [* Συγκατοικέω, Soph. Œd. C. 1322. Plut. Pericle 20.]

Μετοικέω, Mutatis sedibus et domicilio commigro, Domo mea pulsus habito, Sum μέτοικος, i. e. Incola, Isocr. Πολὺ γὰρ ἀθλιώτερον παρὰ τοῖς αὑτοῦ πολίταις ἠτιμωμένον οἰκεῖν ἢ παρ' ἑτέροις μετοικεῖν, Longe miserius est ap. suos cives ignominiosum vivere quam ap. exteros exulare, nec jus civitatis habere, Paus. (Messen. 12, 4.) Λυκίσκου μετοικοῦντος ἐν Σπάρτῃ, Cum esset incola Spartæ e Messene profugus, Bud. 205. alia ibi exempla addens. Sic Dem. πρὸς Τιμόθ. 193. Ἄνδρα μὲν τὸ γένος Μεγαρέα, μετοικοῦντα δ' Ἀθήνησι. Bud. 206. Μετοικοῦντες, inquit, etiam dicuntur Qui patria pulsi aut alias migrantes, alio se contulerunt. Paus. Σικελοὺς ἐξαρχῆς ὄντας, Ἀκαρνανίαν μετοικῆσαι, Acarnaniæ incolas fuisse. [Æsch. Suppl. 617. " Valck. Hipp. p. 254. ad Lucian. 1, 336. ad Diod. S. 1, 255. ad Paus. p. 68." Schæf. Mss.] Μετοίκησις, ἡ, Incolatus, Sedis et habitationis mutatio, Migratio, Plato sub fin. l. 8. de LL. Ἰέναι δὲ τὸν βουλόμενον εἰς τὴν μ. ἐπὶ ῥητοῖς, ὡς οἰκήσεως οὔσης τῶν ξένων τῷ βουλομένῳ καὶ δυναμένῳ μετοικεῖν, τέχνην κεκτημένῳ καὶ ἐπιδημοῦντι. Idem in Apol. Socr. (32.) de morte loquens, Μεταβολή τις τυγχάνει οὖσα καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς τοῦ τόπου τοῦ ἐνθάδε εἰς ἄλλον τόπον, Migratio animi ex hoc loco in alium. [" Ad Diod. S. 1, 638." Schæf. Mss.] Μετοικεσία, ἡ, idem, Habitatio et mansio in peregrina regione, Matth. 1, (11.) Ἐγένησεν ἐπὶ τῆς μ. Βαβυλῶνος, Dum in Babylonio solo incolæ essent, Babylonia regione degerent Judæi, e sua patria eo deportati. Vel brevius, In deportatione Babylonica. [Anal. 1, 241. " Leon. Tar. 79. ad Mœr. 320." Schæf. Mss. * Μετοικέσιον, Hes. * Συμμετοικέω, unde * Συμμετοικία, Plut. Numa 21.]

Παροικέω, Habito apud, Accolo, Isocr. Ἀπὸ δὲ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι. Itidem Thuc. 3, (93.) p. 114. Φοβούμενοι μὴ σφίσι μεγάλῃ ἰσχύϊ παροικῶσιν, ἔφθειρον, καὶ διὰ παντὸς ἐπολέμουν ἀνθρώποις νεοκαταστάτοις, ἕως ἐξετρύχωσαν, Ne nimis potentes accolas eos nanciscerentur. Supra quoque in Πάροικος simile exemplum habes. Et alibi (1, 71.) Πόλει ὁμοίᾳ παροικοῦντες, Accolentes similem urbem. Et metaph. Synes. Ep. 142. Ἐκ γειτόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παροικοῦσαν τὴν ἀλαζονείαν ἐκφεύγει, Accolam arrogantiam fugit. Pass. quoque voce παροικηθῆναι ex Herod. affertur pro Accolere: ut παροικεῖσθαι dicatur, sicut κατοικεῖσθαι paulo ante. || Alias παροικέω significat etiam Incola sum, Peregre adveni aliquem in locum habitandi causa, Hebr. 11, (9.) de Abrahamo, Πίστει παρῴκησεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ὡς ἀλλοτρίαν: nisi malis, Incola fuit terræ promissionis ut soli alieni: ceu παροικεῖν εἰς dicatur sicut κατοικεῖν εἰς: nihil tamen impedit, quo minus motum ad locum significet. At Luc. 24, (18.) Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα; Budæus interpr. Tu solus peregrinus in Jerusalem? Aliis etiam sic verti posse videtur, Tu solus advena, hoc sc. die festo, Hierosolymam venisti, qui hæc non noris? Vel etiam, Tu solus accolis Hierosolymam, et hæc non nosti? quoniam in quibusdam Codd. non habetur ἐν. Qui vero interpr. Peregrinus es et hospes, respiciunt ad hoc Ciceronis, An vero judices vos soli ignoratis, vos hospites in hac urbe versamini, vestræ peregrinantur aures, neque in hoc pervagato civitatis sermone versantur? Apud Greg. Παροικοῦντες καὶ κατοικοῦντες ἐν Χριστῷ, Bud. 237. interpr. Et adhuc superstites, et cum e vita in cœlum migrarimus. [" Huschk. Anal. 37. ad Charit. 275. Wakef. S. Cr. 1, 113. ad Herod. 672." Schæf. Mss.] Παροίκησις, Habitatio propinqua, Incolatus, [LXX. Gen. 28, 4. 36, 7. Exod. 12, 40. Sirac. 21, 50. " Tzetz. Chil. 8, 431." Elberling. Mss.] Παροικεσία, Incolatus, VV. LL. [LXX. Ezech. 20, 38. * Προσπαροικέω, Suid. 1, 454.]

Περιοικέω, Habito circum, Circumcolo, Liv. Omnes qui circumcolunt Bœben paludem: Finitimus sum. Aristoph. (Ἱππ. 853.) Et περιοικοῦντες, Circumcolentes, Bud. ex Ulpiano. " Περιοίκημα affer- " tur pro Ædificium vicinum; sed ἀμαρτύρως."

[* Προοικέω, Ante habito, Diod. S. 15. p. 465.]

Προσοικέω, Domicilia et sedes conjunctas habeo, Habito apud, Accolo, ut παροικέω. Construitur et cum dat. et cum accus., ut ap. Plat. Tim. Προσοικεῖν τῷ ποταμῷ, Accolere fluvium. Herodes Orator, Πότερον οὐχ ὁρῶμεν τοὺς πλησιεστάτους ἡμῖν προσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων Φωκέας; alibi παροικοῦντας dixit. Cum accus. Aristot. Polit. 1. Ὅσοι λίμνας καὶ ἕλη καὶ ποταμοὺς ἢ θάλασσαν προσοικοῦσιν. Itidem Thucyd. Προσοικοῦσιν αὐτὴν πόλιν, Ipsam urbem accolunt, Ipsi urbi finitimi sunt. Aristid. autem p. 110. de regione etiam, Καὶ ὥσπερ πόλιν ἡ οἰκεία χώρα προσοικεῖ, οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασα ἡ Ἑλλὰς προσοικεῖ, pro Finitima est, Contingit ut Cæsar, Fines Arvernorum contingunt. Cic. dicit, Continentia fundo alicujus prædia atque adjuncta. Plin. Continentia usque Atho montem. [" Thom. M. 753. ad Lucian. 2, 216." Schæf. Mss. * Προσοίκησις, Pausan. 6, 25, 5.]

Συνοικέω, Una habito, Plut. Numa, Συνοικοῦσι τὴν πόλιν, Urbem simul habitant. Et pass. signif. συνοικουμένη χώρα, Regio non vasta aut deserta, sed frequentia habitatorum culta. Bud. 156. e Xen. (Œc. 4, 8.) Ad verbum sonaret, Quæ a multis simul habitatur, Quam frequentes incolæ habitant. " Συνοι- " κουμένη γῆ, Terra non vasta aut deserta, sed fre- " quentia habitatorum culta; simpl. Terra habitata, " Bud. in Xen. l. c. Καὶ οὓς μὲν ἂν αἰσθάνηται τῶν " ἀρχόντων συνοικουμένην τε τὴν χώραν παρεχομένους, " καὶ ἐνεργὸν οὖσαν τὴν γῆν, δώροις κοσμεῖ." Συνοικεῖν dicuntur etiam Qui ead. domo utuntur, Qui contubernales sunt, Qui in ead. domo habitant, et sibi familiari consuetudine devincti sunt. Plut. (6, 539.) Ὁ δὲ τῶν συγκαθευδόντων (sc. γάμος coaluit) ἐκ διεστώτων, οὓς συνοικεῖν ἄν τις ἀλλήλοις οὐ συμβιοῦν νομίσειεν. Metaph. autem dicitur aliquis συνοικεῖν alicui rei, in qua diu versatus est, quæ ei familiaris est. Ex Eur. (Hipp. 1220.) Πολὺς συνοικῶν ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι, Peritus disciplinæ equestris. || Συνοικεῖν etiam dicuntur Qui connubio juncti sunt; ac de uxore usitatius pro Nubere: sicut contra συνοικίζειν, Nuptum dare. Bud. 156. e Dem. Οὐκ ἐᾷ (sc. lex) τὴν ξένην ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὴν ἀστὴν τῷ ξένῳ. Aliud ibid. exemplum affert. Sic Lucian. Συνοικέουσα τῷ ἀνδρί. Plut. Pericle (24.) Συνῳκηκυῖαν τῷ Ἱππονίκῳ, Quæ Hipponico fuerat connubio juncta, Quam Hipponicus uxorem habuerat. Sic Isæus, Προσῆκον δ' αὐτῇ μετὰ τῶν χρημάτων τῷ ἐγγυτάτῳ γένους συνοικεῖν, πάσχει δεινότατα, Cum autem ipsa cum omni pecunia proximo agnato nubere jure deberet. Sic et Herodian. 6, (1, 19.) De viro autem ap. Demosth. in Neær. 230. Ἐὰν ξένος ἀστῇ συνοικῇ.

De marito ap. Isocr. quoque in Areop. dici testatur A Bud. || Exp. etiam Adhæreo, Implicor. [Æsch. Ch. 909. " Huschk. Anal. 37. Toup. Opusc. 1, 221. ad Xen. Eph. 189. Toup. Emendd. 1, 333. Valck. Callim. 176. Hipp. p. 295. ad Diod. S. 1, 32. 272. 275. 284. 296. 309. 317. 372. ad Lucian. 1, 254. ad Herod. 345. 351. (4, 159.) ad Eur. Orest. Argum. De conjugibus, Heyn. ad Apollod. 594. Paus. 1, 398. Eur. Hipp. p. 2. Valck., ad Xen. Eph. 164. Soph. Œd. T. 990. Diod. S. 1, 254. 2, 342. Plut. Mor. 1, 1. Oxon." Schæf. Mss. Vide Συνοικίζω.] Συνοίκημα, τὸ, Contubernium. Pro Cœnaculo et cœnacularia domo citat Bud. e Plut., quo sensu supra συνοικία. [" Ad Charit. 454. ad Herod. 239. 577." Schæf. Mss. " Metonymice pro οἱ συνοικήτορες posuit Herod. 7, 156. Νομίσας δῆμον εἶναι σ. ἀχαριτώτατον." Schw. Mss.] Συνοίκησις, ἡ, Habitatio conjuncta, Frequentia habitatorum, qua sc. multi simul habitant, Thuc. 3. Τήν τε ξυνοίκησιν καὶ τὴν παρασκευὴν διαλύειν, ubi exp. Frequentationem illam familiarum, Frequentiam habitatorum. Item Contubernium, Familiaris consuetudo, Consortium et Connubium, συνοίκησιν ποιεῖσθαι, Connubium quærere, VV. LL. B [" Max. Tyr. 22, 4." Wakef. Mss. * " Συνοικητὴρ, Simonid. de Mul. 102." Boiss. Mss. * " Συνοικήτειρα, Abresch. Æsch. 2, 114. * Συνοικήτωρ, ibid. Æsch. Eum. 836. Ammon. 101." Schæf. Mss. * Συνοικεσία, i. q. συνοίκησις, Greg. Naz. Epigr. 208. Murat.] Συνοικέσιον, τὸ, Connubium, Conjugium, Matrimonium, e Can. 27. Conc. Chalced. [Lobeck. Phryn. 516. Damascius Photii p. 1074. Eust. ad Il. A. 290. Socr. Hist. Eccl. 2, 43. Basil. M. Epist. ad Amphil. p. 30. Schol. Aristoph. Ἱππ. 399. " Chrys. in Gen. Hom. 26. T. 1. p. 196, 34." Seager. Mss.] Συνοικέτης, Qui in ead. domo habitat, Familiaris, Contubernalis, σύνοικος, Hes. " Προσυνοικήσασα, Quæ ante " cohabitavit et nupta fuit." [Προσυνῳκηκέναι, Plut. Demetrio 14. * Προσσυνοικέω, Thuc. 6, 2.]

Ὑπεροικέω, Habito super, Herod. (4, 21.) Τουτέων δὲ ὑπεροικέουσι, Super hos habitant. Idem, Ὑπεροικέειν αὐτῶν, Super hos incolere. Apud Eund. cum C dat., Ὑπεροικέουσι τούτοις, Supra hos habitant.

Ὑποικέω, Habito vel Latito sub, Subsum. Affertur enim ex Epigr. ὑποικεῖ, Habitat subtus, Subest. [" Glaucus 5. Jacobs. Anim. 320. Musgr. ad Eur. p. 193." Schæf. Mss.]

AT VERO Οἰκίζω, Ædifico, Struo, Condo: οἰκίσαι πόλιν, ex Aristot. Œcon. Et in pass. voce, e Plut. Solone, Ὠικισμένη πόλις ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος. Sed frequentius pro In ædibus loco, colloco, s. In aliqua sede. Unde exp. etiam Habitare facio. Sic pass. οἰκισθέντες, In sedibus collocati, Qui sedes collocarunt. Apud Eur. (Iph. A. 670.) autem simpliciter pro Loco s. Colloco, οἰκίζω ἐς ἄλλα δώματα. Et pass. in Axiocho, qui Platoni ascribitur, (371.) Εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν χῶρον οἰκίζονται, In piorum sede s. regione collocantur. Nisi quis malit reddere Piorum sedem incolunt, habitant. Alicubi vero ᾤκισται pro Sedem habet, Situs est, ut ap. Eur. Hec. init. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Λιπὼν, ἵν' ᾅδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν, q. in l. redditur etiam In sedibus collo- D catus est: a Schol. autem, non solum κατῳκίσθη, sed et κατοικεῖται. || A Thuc. dicitur aliquis locum quempiam οἰκίζειν, pro Colonos ibi collocare, et Coloniam eo mittere, Coloniam deducere, 1, (98.) Ἔπειτα Σκύρον τὴν ἐν τῷ Αἰγαίῳ νῆσον, ἣν ᾤκουν Δόλοπες, ἠνδραπόδισαν, καὶ ᾤκισαν αὐτοί. || Ab Isocr. usurpatur Οἰκίζω pro Constituo, et pro Habitabilem facio, Bud. [" Thom. M. 645. Musgr. Tro. 435. ad Diod. S. 1, 216. 396. 2, 150. Heyn. ad Apollod. 146. Valck. Adoniaz. p. 289. ad Herod. 26. 392. Wyttenb. ad Plut. 1, 771. Ammon. 101. Valck. Anim. 171. Toup. Emendd. 3, 41. Conf. c. οἰκῶ, ad Phalar. 312. Markl. Iph. p. 326. Jacobs. Anth. 8, 72. T. H. ad Plutum p. 262. Brunck. Aristoph. 2, 186. ad Diod. S. 2, 55. 637. ad Marcell. de V. Thuc. p. 2. Instauro, Diod. S. 2, 253. Οἰκ. ἀπό τινος, Paus. T. 2. p. 8. Οἰκίζεσθαι ἐς ——, Toup. Opusc. 2, 179. Οἰκίδδω, (Dorice,) Valck. Adoniaz. p. 289. ad Röv. 77." Schæf. Mss.] Οἰκισμὸς, ὁ, Ædificatio, Ipsa actio condendi, deducendæ coloniæ. Habes ex J. Poll. in seqq. [" Ad Diod. S. 1, 329. Differt a κτίσις, ad Dionys. H. 1, 187." Schæf. Mss. " Jambl. V. P. 60." Wakef. Mss.] Οἴκισις pro eod. Apud Thuc. Deductio coloniæ, 5, (11.) Καὶ τὴν ἀποικίαν ὡς οἰκιστῇ προσέθεσαν, καταβαλόντες τὰ Ἁγνώνεια οἰκοδομήματα, καὶ ἀφανίσαντες εἴ τι μνημόσυνόν που ἔμελλεν αὐτοῦ τῆς οἰκίσεως περιέσεσθαι. Q. l. fortasse intelligit J. Poll. Καὶ τὸ πρᾶγμα, οἰκισμὸς, καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οἴκισις, καὶ κατοίκισις: sed perperam in vulg. Edd. legitur οἴκησις, itemque κατοίκησις. [* " Οἰκιστὴρ, Epigr. adesp. 209. ad Callim. 1. p. 56., 2. p. 9." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 19. Pind. Π. 1, 58. 4, 10. Herod. 4, 155. * Οἰκιστήριον, i. q. οἰκητήριον, Schol. Aristoph. Ὄρν. 409. Schneidero susp.] " Οἴκι- " στρον, Hes. exp. non solum οἶκον, Domicilium, sed " etiam ἐλεεινὸν, Miserabilem, ac si esset ab οἶκτος: " verum id parum consentaneum est." Οἰκιστὴς, ὁ, Ædificator, Conditor, Qui sedes alicui dat, assignat, in sedibus locat. Item Deductor coloniæ. Thuc. 1. Τόν τε οἰκιστὴν ἀποδεικνύντες σφῶν ἐκ Κορίνθου ὄντα: 5, (11.) Καὶ τὴν ἀποικίαν ὡς οἰκιστῇ προσέθεσαν, ut vides in Οἴκισις, quod proxime præcedit. VV. LL. exp. etiam Qui habitare facit; nec solum Deductor coloniæ, sed et Auctor deducendæ coloniæ; item Conditor civitatis et institutor: e Plat. de Rep. 2. Οὐκ ἐσμὲν ποιηταὶ ἐν τῷ παρόντι, ἀλλ' οἰκισταὶ πόλεων. Et ex Isocr. οἰκισταὶ πόλεων. || Οἰκισταὶ, inquit Bud. ex Appiano B. C. 5, (14.) dicebantur et Qui assignabant κατοικήσεις militibus in urbes Italiæ missis ὡς εἰς ἀποικίας. [" Philostr. 111." Wakef. Mss. * Οἰκιστικὸς, unde] Οἰκιστικῶς, ap. J. Poll. (9, 7.), qui ejus usum non declarat. Fortassis autem dictum fuit pro More eorum qui urbem condunt, coloniam deducunt.

Ἀνοικίζω, Rursus condo s. ædifico, Reædifico, Instauro ædificium: ἀνοικίζω πόλιν, Restituo civitatem eversam: unde ap. Paus. ἀνοικίσαι πόλιν et ἀνάστατον ποιῆσαι opponuntur, Κόρινθον δὲ ἀνάστατον ποιήσαντος τοῦ Μεμμίου, ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα. Unde apparet fœdissimum esse mendum hic, ut infinitis aliis locis, in VV. LL., ubi ἀνοικίσαι exp. Funditus evertere. || Remigrare facio, Rehabitatum mitto, Relego in aliam regionem, Bud.: Paus. (Att. 25, 4.) Ὁπόσοι γὰρ μισθοῦ παρὰ Δαρείῳ ἐστρατεύοντο Ἕλληνες, ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα θελήσαντος Ἀλεξάνδρου, Λεωσθένης ἔφθη κομίσας ναυσὶν ἐς τὴν Εὐρώπην. || Ἀνοικίζομαι, Rursus condor, Instauror: qua in signif. dicitur πόλις s. οἶκος ἀνοικίζεσθαι. || Item ἀνοικίζεσθαι, aut per aor. med. ἀνοικίσασθαι, Migrare, Habitationem transferre, Thuc. (1, 58.) Καὶ οἱ μὲν ἀνῳκίζοντο καθαιροῦντες τὰς πόλεις: (ibid.) Καὶ Περδίκκας πείθει Χαλκιδέας τὰς ἐπὶ θαλάσσῃ πόλεις ἐκλιπόντας καὶ καταβαλόντας ἀνοικίσασθαι ἐς Ὄλυνθον, ubi Schol. ait i. esse q. τὴν οἴκησιν ἀναγαγεῖν εἰς τὴν Ὄλυνθον. || Ab Hes. ἀνῳκισμένος exp. ἄνω οἰκῶν, Superne vel In superioribus partibus habitans, In alto habitans: sicut e Thuc. citatur in VV. LL. ἀνῳκισμένοι εἰσὶ pro In alto habitant, sed Bud. interpr. Procul a mari sunt siti: qui et Synes. h. l. profert, Οὐ γάρ εἰμι γείτων θαλάττης, ἀλλ' ἀνῴκισμαι πρὸς νότον ἄνεμον Κυρηναίων ἔσχατος. [" Ad Mœr. 303. Wyttenb. Select. 65. et n., Valck. ad Herod. 289. Callim. 271. Philostr. 206. Boiss. Act. et med., Kuster. V. M. 16." Schæf. Mss.] Ἀνοικισμὸς, ὁ, Reædificatio, Instauratio, Herodian. (3, 6, 20.) Ἔπεμψε δὲ καὶ χρήματα πλεῖστα εἰς ἀνοικισμὸν τῶν πόλεων, Misit et magnam vim pecuniarum ad civitatum instaurationem. [" Fischer. Palæph. p. lxix." Schæf. Mss. * Ἀνοίκισις, Appian. Pun. 84. * Διανοικίζω, Philostr. V. Soph. 2, 583.]

Ἀποικίζω, Migrare in coloniam facio, In coloniam deduco, Coloniam colloco, deduco; aliquo in loco deductam colloco, Bud. in Paus. Phoc. (10, 3.) Τάραντα μὲν ἀπῴκισαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἰκιστὴς δὲ ἐγένετο Σπαρτιάτης Φάλανθος· στελλομένῳ δὲ εἰς ἀποικίαν Φαλάνθῳ λόγιον ἦλθεν ἐκ Δελφῶν. Puto autem Pausaniam imitari hic voluisse Thuc. 1, (24.) Ταύτην ἀπῴκισαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δὲ ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδου, Κορίνθιος γένος, τῶν ἀφ' Ἡρακλέους, Schol. ἀπῴκισαν, οὐχὶ ἀπανέστησαν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἀποικίαν πέμψαντες ᾤκισαν. Idem Schol. alibi annotat, ἀποικίσαι esse κτίσαι πόλιν ἐπ' ἐρήμῳ. Quidam

tamen in illo Thuc. l. putarunt non ἀπῴκισαν per ι, sed ἀπῴκησαν per η leg. esse. Isocr. Archid. (32.) Φωκαεῖς Μασσάλιον ἀπῴκισαν. || Proprie autem sumitur ἀποικίζειν generaliter pro Migrare facio, Amando, Procul habitare facio, Od. M. (135.) Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν, Xen. (Œc. 7, 34.) de rege apum loquens, Ἐπειδὰν δὲ ἀξιοεργοὶ οἱ νεοσσοὶ γένωνται, ἀποικίζει αὐτοὺς σὺν τῶν ἐπομένων τινὶ ἡγεμόνι: i. e., teste Bud., Abdicat, vel Emancipat: ut ἀποικισθὲν τέκνον, Filius emancipatus, s. potius abdicatus. Potest etiam exponi ἀποικίζει, Longe a domo abducit. || Ἀποικίζομαι, Pass. Mittor ad habitandum, In coloniam deducor, Plut. Timoleonte, Ἀπῳκισμένη πόλις ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, In coloniam deducta a Syracusanis, i. e. Colonia Syracusanorum: ἀπῳκισμένοι εἰς Ῥώμην, ap. eund. Plut. Numa, Romam missi ad habitandum, Romam amandati. Alii exp. Romam recepti ad habitandum. Capitur et pro Domo ejicior, vel ex aliquo loco tanquam e domo: Greg., Ἀποικισθέντες τοῦ παραδείσου. Plato de Rep. 7. de iis loquens qui in eruditione literaria et philosophia ad finem persistunt, et πολιτεύεσθαι recusant, Ἡγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ἔτι ζῶντες ἀπῳκίσθαι: quasi Seorsum habitare, Seorsum amandati esse, ut interpr. Bud. ἀπῳκισμένοι τῆς θαλάσσης ap. Joseph. dicuntur Qui in mediterraneis habitant, quasi summoti procul a mari. Dicitur etiam τέκνον ἀποικισθὲν ἀπὸ τοῦ πατρὸς, Filius emancipatus, et quasi domo paterna summotus. Itidem ap. Plut. (Æmil. P. 35.) Υἱὸς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένος συγγένειαν, Filius in adoptionem datus. [" Paus. 1, 294. Valck. Adoniaz. p. 238. ad Herod. 48. 416. Brunck. Aristoph. 2, 74. ad Diod. S. 2, 415. 422. ad Lucian. 2, 33. Jacobs. Anth. 12, 57. Heyn. Hom. 7, 264." Schæf. Mss. * "Ἀπῳκιστέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 10. (p. 199.)" Kall. Mss.] Ἀποικισμὸς, ὁ, Coloniæ deductio, Aristot. Pol. 5. Κατελύθη δὲ καὶ ἐν Ἡρακλείᾳ ὁ δῆμος μετὰ τὸν ἀ. εὐθὺς διὰ τοὺς δημαγωγούς. [Schleusn. Lex. V. T. * "Ἀποίκισις, ad Callim. 1. p. 57. Colonia, Dionys. H. 1, 504." Schæf. Mss. Appian. 2, 731.] Ἀποικιστὴς, ὁ, Coloniæ deductor, κατοικιστὴς, Hes. [Menand. Rhet. p. 85. * Προαποικίζω, Appian. 2, 341. * Συναποικίζω, Lucian. 2, 493.]

Διοικίζω, Incolas et habitantes dispergo, Habitationem dirimo s. Contubernium aut Sodalitatem, Dissocio, Aristot. Pol. 5, (9.) Καὶ τὸ κακοῦν τὸν ὄχλον, καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἄστεος ἀπελαύνειν καὶ διοικίζειν, ἀμφοτέρων κοινὸν, καὶ τῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῆς τυραννίδος. || Dissocio, Dirimo conjunctionem, Divido, Disgrego, Bud. e Synes. Et pass. ap. Plat. (Conviv. 16, 10.) Νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαιμονίων, Divulsi sumus, Contubernium nostrum diremtum. Bud. Comm. 157. 298. [" Ad Diod. S. 1, 142. 2, 129. Ammon. 101. Valck. Anim. 171. Pausan. 615." Schæf. Mss. Dissipo, Isocr. ad Phil. 214. τὰς πόλεις.] Διοικισμὸς, ὁ, Incolarum et habitantium dispersio, Dissociatio, Diremtio contubernii, Plato. [" Valck. Anim. ad Ammon. 171." Schæf. Mss. " Domus mutatio, Dionys. H. 1, 1225. Philo J. 1, 459. * Διοίκισις, Strabo 738." Wakef. Mss.]

Εἰσοικίζω, Domum introduco, recipio. Interdum etiam In urbem habitatum mitto: ut contra ἐξοικίζω, Domo expello. Polyb. 5, (100, 8.) Τοὺς μὲν ὑπάρχοντας οἰκήτορας ἐξηνδραποδίσατο, Μακεδόνας δ' εἰσοικίσας κ. τ. λ. Greg. Naz. Εἰσοικίσαντες ἑαυτοῖς ὅλον τὸν Χριστὸν, In suam domum intromittentes, recipientes. Et pass. ap. Eund. Χριστὸν εἰσοικισθέντα σοι διὰ τῆς χάριτος. In VV. LL. Ἐσοικισθέντες ἐς τοὺς Αἰθίοπας, Coloni ad Æthiopas collocati. Apud Basil. autem in Ep. ad Julittam, de columbis, Πρὸς δὲ τὰς εὐπνοούσας καὶ αἱ λοιπαὶ * συνεφέπονταί τε καὶ εἰσοικίζονται, exp. Idem tectum subeunt. Generalius autem accipitur interdum εἰσοικίζω pro Introduco, Recipio. || Εἰσοικίζομαι, activa signif. pro εἰσοικίζω, Bud. 237. e Bas. et Greg. In VV. LL. e Plut. (Solone 7.) Εἰσοικισάμενοι χώραν καὶ καταλαβόντες, pro Qui agrum invaserunt ac possident. [" Ad Xen. Eph. 281. Callim. 1, 483. Valck. 270. T. H. in Misc. Obs. 6, 349. Jacobs. Anim. 295. Anth. 6, 405. 7, 143. Brunck. Aristoph. 2, 9. Eur. Ion. 859. (993.) Med., Toup. Opusc. 1, 136. Valck. Callim. 267. 270. Act., med., Kuster. V. M. 15." Schæf. Mss.] Εἰσοικισμὸς, Introductio in ædes, Receptio in ædes, Ipsa actio introducendi, etc. [* Ἀντεισοικίζω, Theophyl. 3, 690.]

Ἐνοικίζω, Domi colloco, In ædibus colloco, In domum introduco s. In ædes, sicut εἰσοικίζω: in qua expositione non servatur quæ est inter præp. εἰς et ἐν differentia. E Sirac. (11, 34.) Ἐνοίκισον ἀλλότριον, pro Domo excipe alienum. Et pass. Ἐνοικίζομαι. Synes. autem dixit metaph. Ταῖς τῶν ἀνθρώπων οἷον φιλίαις ἐνοικίζονται, Quæ excipiuntur amicitia, i. e. Amice excipiuntur, recipiuntur, ad contubernium, contubernales futuræ. Sed possit ἐνοικίζονται hic reddi etiam verbo neutro: sicut ἐξοικίζονται redditur, quod ei est oppositum. Vide Ἐξοικίζω. [Joseph. A. J. 12, 3, 1. p. 596. Hav. " Beck. ad Eurip. p. 204. ad Xen. Eph. 257. 281. Valck. Diatr. 128. ad Herod. 629. T. H. in Obss. Misc. 6, 349. Jacobs. Anth. 7, 233. 9, 497. ad Diod. S. 2, 151. Ruhnk, ad Velleium p. 18. Wakef. Phil. 698." Schæf. Mss. * Ἐνοίκισμα, Suid. 1, 735.] Ἐνοικισμὸς, Ipsa actio collocandi aliquem in ædibus, Introductio in ædes, pro εἰσοικισμός: sicut ἐνοικίζω pro εἰσοικίζω poni dictum est. In VV. LL. exp. Inquilinatus. Additurque, usurpari ab Hermog. pro Instauratione ædificiorum et mœnium. [Menander Rhet. p. 85.]

Ἐξοικίζω, Domo expello, Domo ejicio. Opp. enim τῷ εἰσοικίζω, ut paulo ante dixi: item τῷ ἐνοικίζω. Atque ut illud εἰσοικίζω accipitur non solum pro Domum introduco, Domum recipio, sed et generalius pro Introduco, Recipio, sic ἐξοικίζω generalius pro Expello, Ejicio: Thuc. 1, (114.) p. 36. meæ Ed. Ἑστιαίας δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον: q. in l. Ἑστιαιέας potius leg. existimo, ut ibi docui. Male autem Bud. ἑστιέας scripsit, et interpr. Incolas et habitatores. Idem alibi opposuit ἐξοικίζειν verbo κατοικίζειν. E Dionys. H. [Ant. 5, 77.] Ἐξοικίζειν πόλεις ὅλας, Urbes vastare, incolis alio habitatum expulsis. Interdum cum præp. εἰς, Plut. (Rom. 24.) Εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε, Expulsos suis sedibus, Romam habitatum traduxit: perinde ac si dicas, ἐκεῖθεν ἐξοικισθέντας εἰσῴκισεν εἰς Ῥώμην. Et pass. Ἐξοικίζομαι, Domo expellor, generaliter Expellor, Ejicior, Synes. (Ep. 67.) Ὧν ἐπεισελθόντων, κἂν συμβῇ προενῳκηκὼς, ἐξοικίζεται, Expellitur. Interdum vero redditur potius Migro, Emigro, Demigro: ut in isto ejusd. Synes. l., Ἐμιμήσω τὰς χελιδόνας, αἳ ταῖς τῶν ἀνθρώπων οἷον φιλίαις ἐνοικίζονται μὲν μετὰ τοῦ φθέγγεσθαι, σιωπῶσαι δὲ ἐξοικίζονται. [" Ad Mœr. 303. ad Lucian. 1, 513. 2, 333. Eur. Hec. 877. Bergler. Alciphr. 364. ad Herod. 630. T. H. in Obs. Misc. 6, 349. ad Charit. 549. Kuster. V. M. 16." Schæf. Mss. * " Ἐξοικιστέον, Clem. Alex. 166." Kall. Mss.] Ἐξοικισμὸς, ὁ, ET Ἐξοίκισις, ἡ, Expulsio e domo, Ejectio. Generalius etiam pro Incolarum expulsio. Plato de LL. 4. (p. 162.) Παλαιὰ γάρ τις ἐξοίκισις [al. ἐξοίκησις] ἐν τῷ τόπῳ γενομένη τὴν χώραν ταύτην ἔρημον ἀπείργασται χρόνον ἀμήχανον ὅσον. [" Ἐξοικισμὸς, Philo J. 2, 52. * Ἐξοικιστὴς, Qui domo ejicit, Stob. 291, 29." Wakef. Mss.]

[* " Ἐποικίζω, Fabric. Bibl. Gr. 1, 330. ad Paus. 343. 347. Jacobs. Anth. 12, 57." Schæf. Mss. Dio Cass. 816, 56. * Ἐποικισμὸς, Gl. Domicilium. * Ἐποίκισις, Appian. B. C. 5, 137.]

Κατοικίζω, In domo colloco, In ædibus colloco. Ita quidem, si derivationem spectes; sed capitur generalius pro Colloco, Habitatum mitto, Habitare facio: Plato in Timæo, Κατοικίζειν εἰς ἄλλην οἴκησιν τὸ θνητὸν, In alia sede collocare. Et pro Habitatum deducere, reducere, e Plat. Epist. 8. Τοὺς ἔμπροσθεν οἰκητὰς τῶν Ἑλληνικῶν τόπων εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ πατρῴας οἰκήσεις κατοικίζειν. Item cum ἐκ et εἰς, Plut. Rom. (24.) Ἐκ Ῥώμης κατῴκισεν εἰς Καμερίαν. Itidem pass. Κατοικίζομαι, Habitatum mittor, Collocor. Sed κατοικισθεὶς et κατῳκισμένος sæpe redduntur Habitans, Incolens, Thuc. (2, 102.) Κατοικισθεὶς ἐς τό-

τους κ. τ. λ. Et Κατοικίσθησαν ἐν Αἰγύπτῳ, Herod. A At in VV. LL. κατοικίζομαι, Locum ad habitandum capio. Item οἱ κατοικιζόμενοι, Qui in novæ civitatis habitationem conveniunt. Κατοικιζόμενοι, inquit Bud., Milites quibus habitationes in urbibus cum agris distributæ erant: ex Appiano, Ἐχώρουν δὲ πρὸς Λεύκιον καὶ οἱ κατοικιζόμενοι τῶν στρατιωτῶν. || Dicitur vero et κατοικίζειν locum aliquem pro Incolis frequentare, Isocr. Ταύτην δὲ διὰ τριακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσιν. Sic κατοικίζειν Σικελίαν, Plato. Et, πόλεις τὰς ἐξηρημωμένας κατοικίζειν, ap. Eund. Redditur vero πόλιν κατοικίζειν etiam Condere civitatem, ap. Eund. Thuc. uno eodemque in l. utramque huic verbo constructionem dedit, sc. et cum accus. personæ et cum accus. rei, 6, (76.) p. 222. ubi etiam observandum opponi κατοικίσαι et ἐξοικίσαι, Καί μοι δοκοῦσιν οὐ Λεοντίνους βούλεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἡμᾶς μᾶλλον ἐξοικίσαι· οὐ γὰρ δὴ εὔλογον τὰς μὲν ἐκεῖ πόλεις ἀναστάτους ποιεῖν, τὰς δὲ ἐνθάδε κατοικίζειν. Bud. 237. alterum usum hujus verbi prætermittens, tradit κατοικίζειν esse Habitabilem facere locum, B Collocare civitatem Congregareque, afferens duos Plat. locos, quos ibi vide. Κατοικίζειν τὰς νήσους pro Colonias in insulas deducere, VV. LL. [" Valck. Phœn. p. 246. ad Mœr. 303. Ammon. 78. ad Diod. S. 1, 302. 369. 373. 398. 461. 2, 399. ad Herod. 739. Brunck. Andr. 293. Musgr. 1245. Æsch. Eum. 759. Bast Lettre 151. K. εἰς, Boeckh. in Plat. Min. 166. Κεκατῴκισται, Koppiers. Obs. 10." Schæf. Mss.] Κατοικισμὸς ET Κατοίκισις, Collocatio in ædibus, in domicilio, Actio ipsa collocandi quempiam in aliqua sede, s. mittendi habitatum. Apud Plat. κ. τῆς πόλεως, Ipsa actio condendi urbem. Vel, Collocatio et congregatio domorum atque hominum. Bud. [Κατοικισμὸς, Plut. C. Graccho 10. Κατοίκισις, Thuc. 6, 77. Appian. B. C. 5, 14. 19. 25. Plato de Rep. 5. p. 453. 702. "Ammon. 77. Heind. ad Plat. Hipp. 134. Conf. c. κατοίκησις, Boeckh. in Min. 166. K. εἰς —, ibid." Schæf. Mss. * Κατοικιστὴς, Hes. v. Ἀποικιστής.] Ἐγκατοικίζω, Colloco in, Colloco intus. Budæo Colloco intus, afferenti e Plut. C (9, 118.) Ὁ δ' ἐκ φιλοσοφίας τῷ ἄρχοντι πάρεδρος καὶ φύλαξ ἐγκατοικισθεὶς λόγος, ὥσπερ εὐεξίας, τῆς δυνάμεως τὸ ἐπισφαλὲς ἀφαιρῶν, ἀπολείπει τὸ ὑγιαῖνον. [" Lycophr. 1262." Kall. Mss.] Παρακατοικίζω, Juxta colloco, Habitatores juxta colloco, Isocr. 146. Νῦν δὲ τοὺς εἵλωτας ἡμῖν παρακατοικίζουσι, Habitatores juxta collocant, Bud. Affertur vero ex eodem Isocr. παρακατοικίζειν τὴν πόλιν. Item e Plut. Pericle (11.) Φρουρὰν, τοῦ μὴ νεωτερίζειν τὶ, παρακατοικίζων τοῖς συμμάχοις. [* Προσκατοικίζω, Arrian. Exp. Alex. 4, 22, 6.] Συγκατοικίζω, Una colloco habitatores, frequentem incolis reddo, Adjuvo in collocando. At in VV. LL. exp., non secus ac simplex, Colloco; Frequentem efficio; Incolo. [Thuc. 6, 79. Max. Tyr. 111. 112.]

Μετοικίζω, Transfero incolas, Migrare facio ab uno loco in alium, s. ab una urbe in aliam, Bud. ex Aristot. Œc. 2. Exp. etiam Habitationem mutare cogo, Plut. de Primo Frig., Ἡ δὲ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἡμᾶς μετάγουσα καὶ μετοικίζουσα χρεία. Illa consue- D tudo et usus, qui quotannis nos domicilii commutatione traducit, Turn. Sic Pass. Μετοικίζομαι, Transferor et migrare cogor, Migro, Lucian. (1, 535.) Τὸν Κρόνον καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον. Alia autem exempla vide ap. Bud. 206. [" Jacobs. Anth. 8, 297. ad Diod. S. 1, 255. 652. 722. Ruhnk. ad Vell. p. 14. Conf. c. μετοικῶ, ad Diod. S. 1, 723. 727. 2, 480. Jacobs. Anth. 11, 335.; cum κατοικίζω, ad Diod. S. 1, 723." Schæf. Mss.] Μετοικισμὸς, Translatio incolarum, Ipsa actio transferendi incolas, cogendi ex uno loco migrare in alium. In VV. LL. Habitatio ap. exteras gentes. [Plut. Agide 11. * " Μετοίκισις, ad Diod. S. 1, 638." Schæf. Mss. * Μετοικιστὴς, Plut. Thes. Comp. 5. * " Συμμετοικίζω, Eust. 77, 4." Seager. Mss.]

Παροικίζω, Juxta colloco, habitare facio: quæ signif. verbo παρακατοικίζω data paulo ante fuit. Affertur ex Epigr. pro Ad habitandum juxta admoveo. [" Thom. M. 694. Mœr. 303. et n." Schæf. Mss.]

[* Προσοικίζω, Accolam alteri facio, Accolam s. Colonum addo, Diod. S. 13. p. 373, 35.]

Συνοικίζω, Una colloco, habitare facio. Sed hoc verbum, magis quam cetera ejusd. ordinis, significationem ab οἶκος retinet interdum; quippe quod nonnunquam ponatur pro Ejusd. domus participem facio, In ead. domo habitare facio, Contubernio conjungo, mihi jungo, Contubernalem facio: et quidem peculiariter de contubernio conjugali: sicut et συνοικεῖν dicuntur maritus et uxor. Isocr. Ægin. (16.) Ἔτι δὲ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν, οὐ μόνον τῶν αὐτοῦ κυρίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐμῶν κατέστησε, τὴν μὲν ἐμοὶ συνοικίσας, τῆς δὲ υἱόν με εἰσποιήσας. Sic Greg. Ταύτην συνοίκισον σεαυτῷ, Hanc tibi junge matrimonio, connubio. Interdum vero et pro Nuptum dare, Polyb. Τὴν δὲ κόρην ἐκέλευσε συνοικίζειν ὁπόταν προαιρῆται, Nuptui dare, Bud.; sed malim uti verbo Collocare, utpote viciniore. || Urbem civibus frequento, Condo civitatem, Bud. e Plut. Et συνοικίζειν τὴν Λέσβον εἰς Μιτυλήνην, Incolas cogere in illam urbem. [" Thuc. 3, 2. cf. 2, 15. 6, 3." Schw. Mss.] Bud. 156. [" Sic vero etiam ap. Herod. 4, 159. vera videtur scriptura, quam exhibet Editio HSt. συνοικίσοντας, non συνοικήσοντας, Κυρηναίοισι Λιβύην, Cum Cyrenæis Libyam colonis frequentaturos, ubi συνοικίζειν idem valet ac συγκτίζειν, 4, 156." Schw. Mss. " Thom. M. 796. ad Diod. S. 1, 32. 461. 499. 515. 2, 266. 357. ad Charit. 631. Jacobs. Anth. 6, 98. 8, 314. Exerc. 2, 186. Monthly Review Jan. 1799. p. 101. T. H. ad Plutum p. 209. 262. Dionys. H. 1, 57. Heyn. ad Apollod. 798. 863. Hom. 7, 777. Casaub. ad Athen. 26. 48. Verh. ad Anton. Lib. p. 7. 205. Munck., Pausan. 1. c. 9. Valck. Phœn. p. 160. Hipp. p. 314. Toup. Opusc. 1, 221. Emendd. 1, 334. Ammon. 101. Valck. Anim. 171. Diatr. 275. ad Herod. 52. 345. 351. Eur. Hec. 1125. ad Xen. Eph. 189. Bergler. Alciphr. 208. ad Eur. Or. Argum. Nuptum do, ad Diod. S. 1, 119. 272. 275. 284. 296. 309. 372." Schæf. Mss.] Συνοικισμὸς, Cohabitatio, Contubernium, Philo de V. M. l. 3. Ὡς μηδ' ἴχνος ὑπολελεῖφθαι τοῦ πάλαι σ., ubi tamen redditur simpl. Cohabitationis. [Jambl. V. P. 498. Kiessl., Plut. Rom. 9. Polyb. 4, 33, 7. " Valck. Anim. ad Ammon. 171. * Συνοίκισις, ad Diod. S. 1, 515." Schæf. Mss. Sic leg. ap. Thuc. 3, 3. * " Συνοικιστὴς, Musgr. Or. 964. * Συνοικιστὴρ, Wessel. Obs. 208." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 6, 8. Lycophr. 964. * Ἐπισυνοικίζω, Strabo 5. p. 326. * Προσσυνοικίζω, Dio Cass. 668. M. Anton. 4, 21. al. * Προσυνοικίζω.]

[* Ὑποικίζομαι, i. q. ὑποικέω, Loll. Bass. 11. Anal. 2, 163.]

¶ Οἰκεῖος, Domesticus. Quæ signif. licet derivationi hujus nominis, quæ est a nomine οἶκος, maxime consentanea sit, minus tamen est frequens: quam alioqui ap. Herodian. non semel huic nomini tribuit Polit.: 4, (6, 1.) Εὐθὺς δὲ πάντες ἐφονεύοντο οἱ ἐκείνου οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι: hunc enim locum ita reddit, Continuo igitur cœpti occidi domestici fratris atque amici. Ibid. (5, 3.) Οὐκ ἀγνοῶ μὲν ὅτι πᾶς οἰκείου φόνος εὐθέως ἀκουσθεὶς μεμίσηται, Non me fugit, omnem domesticorum cædem, statim atque auribus inciderit, odiosam videri. Ut autem in illo priori l. οἰκεῖοι et φίλοι copulat, sic alibi εὔνουν et οἰκεῖον, sc. 3, (12, 8.) Ὡς τοιαῦτα κατασκευάσαντα κατὰ ἀνδρὸς εὔνου καὶ οἰκείου. Quinetiam conjungit alicubi συγγενεῖς et οἰκεῖοι, veluti 7, (3, 17.) Ὀνειδιζόντων αὐτοῖς ἐπιφθόνως συγγενῶν τε καὶ οἰκείων ὡς δὴ κ. τ. λ. Exprobrantibus invidiose consanguineis atque domesticis. Sic certe οἰκείους, ad Gal. 6, (10.) vet. etiam Interpres reddit, Ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως, i. e., ut ibid. exp., Eos qui per fidem sunt in eadem atque nos familia Domini. || Familiaris; Necessarius, Necessitudine conjunctus, Bud. afferens e Demosth. Οὔτε γὰρ οἰκεῖος, οὔτε συγγενὴς, οὔτε ἀναγκαῖός σοι τούτων οὐδείς. Ubi reddendum est potius Familiaris, cum addatur ἀναγκαῖος. Quo nomine interpr. Polit. in Herodiano 3, (6, 11.) Ἐχθρὸς μὲν ἀντὶ φίλου, πολέμιος δὲ ἀντὶ οἰκείου γενέσθαι προῄρηται. Sic et in isto, ubi gen. habet, (5, 3, 18.) Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν καὶ πρόσφυ-

γες οἰκεῖοί τε τῆς Μαίσης: itidemque in hoc (6, 9, 8.) Καὶ τοὺς οἰκείους Ἀλεξάνδρου. Idem hæc Scriptoris ejusd. verba (7, 3, 10.) Καὶ μέχρις οἰκείων ἔμενεν ἡ συμφορὰ, reddit, Neque calamitas extra ipsorum familiam egrediebatur. Apud Thuc. quoque οἰκεῖοι commode reddi videtur Familiares, 2, (51.) p. 64. in fine, Ἐπεὶ καὶ τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμνον. Nisi quis malit Domestici. Ab Eod. dicitur aliquis esse οἰκεῖός τινος: 4, (106.) p. 155. Καὶ τῶν ἔξω ληφθέντων συχνοὶ οἰκεῖοι ἔνδον ἦσαν: ubi sunt qui Necessarii, sunt et qui Propinqui exp. Ut autem οἰκεῖος redditur Familiaris, sic et Amicus alicubi: veluti in Herodiano (2, 2, 5.) Καὶ τοῖς οἰκείοις ἕκαστος διήγγελλε, καὶ μάλιστα τοῖς ἐπ' ἀξιώσεως, ἢ πλουσίοις: cum alioqui hic Scriptor, ut ante docui, οἰκεῖος alicubi cum εὔνους, alicubi et cum φίλος copulet: ut et Plato copulavit, Καὶ εἰς συμβουλὴν τούς τε φίλους ἂν παρεκάλεις καὶ οἰκείους, ubi Bud. οἰκείους reddit Necessarios. Plut. autem οἰκεῖοι junxit non solum cum φίλοι, sed et cum συνήθεις, medium sc. dans nomini οἰκεῖοι locum: Symp. 7. Ὧι δὲ πολλοὶ φίλοι καὶ οἰκεῖοι καὶ συνήθεις εἰσίν. Bud. ap. Dem. Οἰκειότερον ἐμοὶ ποιήσειεν, vertit, Amiciorem et majore necessitudine devinctum redderet. || Propinquus, Generis propinquitate conjunctus: ut Idem a Dem. aliquando accipi testatur. Sic vero in Thuc. l. c. a nonnullis accipi, modo admonui. Itidem vero κατὰ τὸ οἰκεῖον in alio ejusd. Scriptoris (1, 9.) redditur Ob propinquitatem, ubi τὸ οἰκεῖον substantive appellavit τὴν οἰκειότητα. Isocr. autem dixit, Πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους καὶ τῆς αὐτῆς συγγενείας μετέχοντας. Item, Ὅσοι μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειοτέρους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέσχον. Bud. οἰκείους vertit Gentiles in isto Dem. l., in Or. c. Neæram, Ἀλλὰ βιασθεὶς ὑπὸ τῆς νόσου, καὶ τῆς ἀπαιδείας, καὶ τῆς ἔχθρας τῆς πρὸς τοὺς οἰκείους, Sed vi morbi subactum odioque gentilium. || Οἰκεῖος, ad differentiam ejus, qui Externus appellatur: ut cum οἰκείους et ὑπηκόους copulat Herodian. 7, (3, 1.) Εἰ μὴ τοῖς οἰκείοις ἢ τοῖς ὑπηκόοις βαρύτερος ἐγεγόνει καὶ φοβερώτερος, Nisi gravior multo suis ac truculentior quam ipsis fuisset hostibus, Polit. Idem paulo post τοὺς οἰκείους interpr. Ditionis Romanæ homines. || Interdum etiam οἰκεῖοι opponuntur τοῖς ἀλλοτρίοις: ut in isto Greg. l. Ἐδίδου τῇ πολιᾷ τὸ ἐναυθεντεῖν ὡς οἰκείοις τοῖς ἀλλοτρίοις, Dabat hoc senectuti jam canæ, ut auctoritate non minus inter exteros quam inter cives suos valeret. Itidem vero aliquid dicitur esse οἰκεῖον, quod opponitur τῷ ἀλλοτρίῳ, alieno: Plut. Symp. 7. Ἀφαιρούμενον τῷ οἰκείῳ τὸ ἀλλότριον. Thuc. autem dixit 3, (13.) Νομίσῃ τε μηδεὶς ἀλλοτρίας γῆς πέρι οἰκεῖον κίνδυνον ἕξειν: 2. Οὐ χαλεπῶς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ τοὺς περὶ τῶν οἰκείων ἀμυνομένους μαχόμενοι, τὰ πλείω κρατοῦμεν. || Alicubi autem οἰκεῖον opp. τῷ κοινῷ: Isocr. Areop., ubi tamen superlativo utitur, Ἐπιμελεῖσθαι τῶν κοινῶν ὥσπερ οἰκειοτάτων. Thuc. vero οἰκεῖα et πολιτικὰ inter se opposuit, 2. Ἔνι τε τοῖς αὐτοῖς οἰκείων ἅμα καὶ πολιτικῶν ἐπιμέλεια. Denique οἰκεῖον pro loco possumus etiam reddere vel Privatum, vel Proprium, vel Suum. Sunt vero et loci in quibus uti possumus quo libuerit istorum. Exempla autem sunt in ll. Thuc. quos modo protuli; nam ubi dicit, Ἀλλοτρίας γῆς πέρι οἰκεῖον κίνδυνον ἕξειν, possumus οἰκεῖον reddere Privatum s. Proprium, aut etiam Suum. Sic l. 1. Δεδιότες (οἱ Κορίνθιοι) περὶ τῷ χωρίῳ, καὶ οἰκεῖον τὸν κίνδυνον ἡγούμενοι, Existimantes suum periculum: ap. Chrys. autem, Ἵνα πρὸς τὸν οἰκεῖον ζῆλον πᾶν τὸ ἐπιγινόμενον ἐπισπάσασθαι δυνηθῶσι, redditur πρὸς τὸν οἰκεῖον ζῆλον, Ad sui æmulationem, perinde ac si dictum esset πρὸς τὸν ἑαυτῶν ζῆλον. Rursum Thuc. Τοὺς περὶ τῶν οἰκείων ἀμυνομένους, Eos qui sua defendunt, vel Res suas. Apud Herodian. autem 2. Ὁ δὲ τῶν οἰκείων στερηθεὶς a Polit. redditur Qui vero suis exuitur bonis. Idem in quibusdam hujus Scriptoris ll. τὰ οἰκεῖα vertit Domum suam, Patriam suam, qua in signif. dicunt et τὴν οἰκείαν, subaudientes sc. γῆν: atque ita usus est et Thuc. In VV. LL. affertur e Xen. οἰκεῖα ποιεῖν pro Communicare s. Impertire: itidemque οἰκεῖα παρέχειν: ut, Τὰ μὲν ἑαυτῶν ἀγαθὰ τοῖς φίλοις οἰκεῖα παρέχειν: quod videtur esse, Exhibere ut tanquam suis utatur. Bud. ap. Dionys. Areop. οἰκεῖα παραδείγματα vertit Exempla e nostro usu petita. Interdum autem genitivo jungitur οἰκεῖον significans Proprium: Isocr. Οἰκεῖα τῶν καλῶς βασιλευόντων ἐστί. Et in Plat. de Rep. 1. Οἰκεία τοῦ πειθομένου καὶ ὑπηρετοῦντος βλάβη. || Aptus, Accommodatus, Cic. ap. Plat. κίνησιν οἰκείαν vertit Motum qui sit aptissimus. Item alibi οἰκεῖον, Accommodatum ad naturam, et Quod secundum naturam est, ut videbis in meo Lex. Cic. Jungitur autem interdum genitivo, cum Aptus s. Accommodatus aut Conveniens signif.: ut Aristot. Eth. 1. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως ἄλλης ἂν εἴη σκέψεως οἰκειότερον. Ibid. Διὸ τῆς πολιτικῆς οὐκ ἔστιν οἰκεῖος ἀκροατὴς ὁ νέος. At in VV. LL. e Plut. affertur, (Popl. 21.) Βίου πράου καὶ καθεστῶτος οἰκεῖον καὶ ἀθόρυβον, pro Placidæ vitæ quietæque studiosum, ac minime turbulentum. [" Jacobs. Anim. 136. ad Diod. S. 1, 353. 419. 443. 2, 356. ad Lucian. 2, 295. Thom. M. 734. Fischer. ad Palæph. p. 18. Xen. Mem. 4, 4, 17. Valck. Phœn. p. 159. Oratt. 353. 371. Ammon. 3. 100. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 82. ad Charit. 229. 250. Eldik. Suspic. 11. Toup. ad Longin. 384. Act. Traj. 1, 87. ad Xen. Eph. 284. ad Herod. 14. 239. 640. ad Lucian. 1, 120. Tyrwh. ad Aristot. 182. Plut. Mor. 1, 496. Accommodatus, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 47. Conf. c. δίκαιος, Toup. ad Longin. 384.; cum ἴδιος, ad Diod. S. 1, 707. 2, 36. ad Dionys. H. 2, 805. Müller. ad Tzetz. p. 826. b. De constr., ad Diod. S. 1, 615. 616. 2, 160. 372. Οἰκεία, ad 2, 55. Ἡ οἰκεία, ad 1, 115. 405. Valck. Adoniaz. p. 230. Fischer. ad Palæph. 18. Valck. ad Ammon. 84. ad Herod. 54. ad Charit. 297. Wyttenb. Select. 420. Οἰκεῖοι φίλοι, Cognati, Eur. Phœn. 377. Οἰκεῖοι λόγοι, Sermones familiares, Toup. ad Longin. 390. Opusc. 2, 165. Τὰ οἰκεῖα, Bast Lettre 177. ad Herod. 228. 272. 274. ad Diod. S. 1, 115. ad Lucian. 3, 468. 469. 488. 489. Domus, Patria, Res familiaris, Verh. ad Anton. Lib. 30. Munck. 38. Fischer. Ind. Palæph. v. Αὐτὸς, Wessel. Diss. Herod. 142. ad p. 55. 226. ad Charit. 250. Xen. Eph. 26. Οἰκειότερος, ἡ, ad Charit. 352." Schæf. Mss. Οἰκεία χεὶρ, Soph. Antig. 1176. Τὰ οἰκεῖα πράσσω, Lobeck. Phryn. 441. " Οἰκεῖα, Patria, Suid. v. Ἀνάστατος, Athan. 1, 562. cf. Lamb. Bos. Ellips. p. 36. 37." Kall. Mss.] Ἀνοίκειος, pro Minime aptus, Non conveniens, Alienus; pro Dissentaneus et Non congruens, Bud. e Plut. (6, 386.) et Synes. [Alex. Trall. 12. p. 224.] " Apud Suid. " sine diphth., sed perperam, scriptum est, exposi- " tumque itidem ἀπρεπής." " Ἀνοικείως, Non fami- " liariter, Synes. Ep. 84. Εἰ δὲ μὴ πρὸς τὸ ψεῦδος ἀ. " εἶχε, Si non familiariter uteretur mendacio, Si a " mendacio esset alienus, abhorreret: 57. Πρὸς σχο- " λὴν ἀ. ἔχει, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως τῷ σχολάζοντι χρή- " σαιτο." [Manetho 4, 608.] " Ἀνοικειότης, ἡ, Nulla " familiaritas, Mores a familiaritate alieni, Synes. " Ep. 84. Μῆκος ἐπιστολῆς ἀνοικειότητα κατηγορεῖ τοῦ " διακομίζοντος, Prolixitas epistolæ arguit ipsam " epistolam, quæ perfertur, non esse familiarem, sed " alienam." [* Πανοίκειος, Omnino domesticus, Schol. Eur. Alc. 814. pro quo Lobeck. legere vult πάνυ οἰκεία.] " Φιλοίκειος, Amator necessariorum, s. " propinquorum," [Plut. 6, 456. " Hippocr. Vita e Sorano." Boiss. Mss. * " Οἰκειοποιέω, Boiss. Philostr. 592." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 199. Phot. Bibl. 102. Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. 44. Schol. Thuc. 2, 33.] Οἰκειοπραγέω, Privata negotia ago, Mea negotia ago, non publica, Rem privatam ago, non publicam. Opp. τῷ πολιτεύεσθαι ap. Synes. (243.) Νοῦν ἔχει πολὺν οἰκειοπραγεῖν, ἀλλὰ μὴ παραδιοικεῖν, μηδ' ἀσχημονεῖν, ἀξιοῦντας ὠθίζεσθαι παρὰ τὸ τοῦ δεῖνος ἀρχεῖον. Apud Plat. autem opp. τῷ πολυπραγμονεῖν, Οἰκειοπραγία, Administratio suorum negotiorum, non alienorum; nam opp. τῇ πολυπραγμοσύνῃ ap. Plat. (de Rep. 4, 11.) qualis est ap. Horat. ejus qui aliena negotia curat, Excussus propriis. [* Οἰκειόχειρος, i. q. αὐτόχειρος, Niceph. Greg. 21, 5. Anna C. 13. p. 416. Lobeck. Phryn. 121. 515.]

Οἰκείως, Familiariter, Amice, Benevole, Isocr. Paneg. Τὴν τοίνυν ἄλλην διοίκησιν οὕτω φιλοξένως κατεσκευάσατο καὶ πρὸς ἅπαντας οἰκείως. Et οἰκείως ἀποδέχεσθαι, Benevole s. Animo benevolo excipere. Sæpe cum verbo ἔχω: diciturque οἰκείως ἔχω τινὶ, πρός τινα: quarum constructionum utramque usurpat idem Isocr. Paneg. Οἵ τε γὰρ ἀφεστῶτες πρὸς ἡμᾶς τε οἰκείως ἔχουσι καὶ Λακεδαιμονίοις σφᾶς αὐτοὺς ἐνδιδόασι: et in Ep. ad Phil. (33.) Παύσῃ ταῖς μὲν τῶν πόλεων οἰκείως ἔχων, πρὸς δὲ τὰς, ἀλλοτρίως διακείμενος. Xen. autem dixit ('Απ. 2, 7, 9.) Φιλικώτερόν τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε: quod quidam interpr. Inter vos conjunctius amabitis. Et, Οἰκείως εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς αὐτὸν, e Plut. Pericle, pro Lacedæmoniis necessitudo erat cum eo, et amicitia. Sed dicitur etiam οἰκείως χρῆσθαί τινι, quo et Lat. modo usurpant suum verbum Uti, cum dicunt Uti aliquo familiariter. Xen. 'Ελλ. 2, (3, 11.) Ἔτι γὰρ οἰκείως ἐχρῆτο τῷ Θηραμένει. Synes. Τὸ γὰρ ἀντικειμένως ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν πονηρίαν, οἰκείως ἐστὶν ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν ἀρετήν. || Apte, Accommodate, Convenienter. Interdum cum dat. Aristot., Δρώντων πάντων οἰκείως ταῖς σφετέραις κατασκευαῖς. [Aristoph. Θ. 198. " Thom M. 752. ad Diod. S. 1, 168. 345. 420. Jacobs. Anth. 8, 128. 9, 469. Steph. Dial. 44. ad Charit. 250. Apte, Clark. ad Il. A. 43. Cum gen., Diod. S. 2, 479. 529. 586. (ad Dionys. H. de C. VV. 186.) Οἰκ. ἔχειν, 1, 696. ad Dionys. H. 4, 2182." Schæf. Mss. Dio Cass. 40, 44. 78, 2. * Οἰκειοτέρως, Athen. 177.]

Οἰκειότης, ἡ, Domesticus usus et consuetudo, Familiaritas, Amicitia, Necessitudo. Aristot. Rhet. 2. tria facit genera φιλίας, Amicitiæ, ἑταιρίαν, οἰκειότητα, συγγένειαν, Plut. Popl. Ὑπῆρχεν αὐτῷ πρὸς Βροῦτον οἰκειότης. Thuc. copulat etiam φιλίαν cum οἰκειότητα, dicens 4, (19.) Καὶ ἄλλην φιλίαν πολλὴν καὶ οἰκειότητα ἐς ἀλλήλους. || Propinquitas, Cognatio, Bud. in Synes. Καταγινώσκω πενίαν τῆς φύσεως, καὶ ἀπογινώσκω εἰς ἥρωας οἰκειότητα, Naturam humanam ipse damno inopiæ, nec istam agnosco heroicam cognationem. Quod ideo dicit, quia cum Proteo comparatus fuerat. [" Ad Diod. S. 2, 222." Schæf. Mss. Isocr. Hel. 10. In Gloss. perperam: Οἰκιότης· Domitatio, Familia.]

Οἰκειόω, Familiarem reddo, Concilio: cui oppositum ἀλλοτριόω, Abalieno. Apud Diog. L. Τὴν πρώτην ὁρμὴν τὸ ζῶον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἑαυτὸ, οἰκειούσης αὐτῷ τῆς φύσεως ἀπ' ἀρχῆς. Quod Cic. de Fin. 3. dicit, Simulatque natum sit animal, ipsum sibi conciliari et commendari ad se conservandum. Quibuscum cf. et alia quæ habes p. 61. mei Lex. Cic. Sed et Thuc. utitur hoc verbo pro Conciliare et Adjungere, 3, (65.) p. 105. Τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριοῦντες, ἀλλ' εἰς τὴν ξυγγένειαν οἰκειοῦντες, ἐχθροὺς οὐδενὶ καθιστάντες, Non abalienantes, sed conciliantes. Sic et Cic. l. c. sibi opp. Conciliare et Abalienare. Vicissim aliquis dicitur se οἰκειοῦν alii, cum ei se adjungit et quasi familiarem reddit, Synes. Ep. 26. Πάντως γε ἡ τοῦ Θεοῦ σοι προσέσται χάρις, ᾧ σαυτὸν οἰκειοῖς τῇ κοινωνίᾳ τῆς εὐεργετικῆς προαιρέσεως, Cui teipsum conjungis et consocias. Pass. οἰκειοῦμαι, Familiaris reddor, Adjungor, Concilior, Thuc. 1, de oppido quodam, Μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦταί τε καὶ πολεμοῦται, Cum maximis momentis ad amicitiam adjungitur et infestum redditur. Aristot. Polit. 7, 17. Οἰκειουμένων ταῖς πρώταις ἀκοαῖς, Qui primo auditu capiuntur et nobis veluti adjunguntur: de spectatoribus. Diosc. in præf. l. 1. Πρὸς πάντας οἰκειούμενος, Nulli te non familiarem exhibens. Et e Plat. Ἀκούων τῶν περὶ φιλοσοφίαν λόγων οἰκειοῦσθαι καὶ ἐμοὶ συγγίνεσθαι, pro Uti familiariter. Οἰκειοῦμαι active etiam accipitur pro Concilio et adjungo, Plut. Oth. Οἰκειώσατο πρὸς αὐτὸν τοὺς πολίτας τοῦτο, Hoc ei conciliavit cives, Herodian. 1, (5, 2.) Ὡς μεγαλόφρονι ἐπιδόσει οἰκειώσηται τὸ στράτευμα, Ut pecuniis elargiendis velut auctoramento militum animos sibi adjungeret: (27.) Μεγαλόφροσι δωρεαῖς χρημάτων οἰκειωσάμενος τὸ στρατιωτικόν. Et 2, (15, 3.) Σοφίσματι οἰκειώσασθαι, Astu sibi adjungere: (3, 3.) Ὠικειοῦτο μεγάλαις ὑποσχέσεσι, πρὸς αὐτὸν ἀνέλκων, Magnis pollicitationibus sibi homines adjungens: 6, (8, 6.) Δώροις αὐτοὺς καὶ παντοδαπαῖς τιμαῖς ᾠκειώσατο, Muneribus omnique genere honorum sibi adjungebat et conciliabat: 3, (11, 8.) Πλείονι θρησκείᾳ ᾠκείωτο ἐκεῖνον. In his et similibus Herodiani ll. Bud. οἰκειοῦσθαι interpr. Auctorare, Sibi obæratum reddere, Beneficio obstringere. Idem οἰκειοῦν s. οἰκειοῦσθαι eod. modo interpr. quo ἐξιδιάζομαι, Amicum mihi peculiarem reddo, Familiarem mihi facio. Pro Adjungere sibi s. Asciscere et familiarem sibi reddere, potest et ap. Greg. accipi, qui de magnete lapide dicit, Ἀῤῥήτῳ φύσει τὸν σίδηρον ἕλκουσα καὶ τὸ στεῤῥότατον ἐν ὕλαις οἰκειουμένη. Item Concilio, Ascisco, Accommodo, in alio loquendi genere, Greg. in Epitaph. Patr. Καὶ τί ἂν πάσας ἀπαριθμοίμην τὰς προσηγορίας, ὅσας ἡ ἀρετή σοι πεποίηκεν, ἄλλη τις ἄλλην οἰκειοῦσά τε καὶ προσάγουσα; || Οἰκειόω, s. Οἰκειοῦμαι, Mihi vindico, Meum esse contendo, ἰδιοποιοῦμαι, προσποιοῦμαι. Chion Matridi, de anima loquens, Ἣν οὐδὲ τὸ περιέχον σῶμα ᾠκείωσε τῇ αὐτοῦ δουλείᾳ, Greg. Καὶ οὕτως οἰκειοῦμαι τὰ κατορθώματα, i. e. ἰδιοποιοῦμαι, Mihi vindico, Mea esse contendo, Bud. 789. Hac signif. usus est et Thuc. 1, (100.) Ὡς οἰκειοῦντες τὰς τότε καλουμένας ἐννέα ὁδοὺς, Sibi vindicantes. [" Ad Herod. p. 3. 194. ad Phalar. 100. ad Cornel. Nep. 188. Stav. Thom. M. 734. Marcell. de V. Thuc. p. 1." Schæf. Mss. * " Οἰκειωτέον, Clem. Alex. 254." Kall. Mss.]

Οἰκείωμα, τὸ, Quod accommodatum est, q. d. Accommodamentum, Strabo 118. Τοιοῦτον ἔχειν οἰκείωμα πρὸς τὴν ἄμπελον εἰκὸς τὴν Αἰτναίαν σποδὸν, Sic natura accommodam esse et utilem, Bud. [" Ad Dionys. H. 5, 275. * Οἰκειωματικὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 8." Schæf. Mss. " Relativus, Etym. M. 30, 6." Wakef. Mss.] Οἰκείωσις, ἡ, Familiaritas, ut exp. in h. l. Greg. Naz. Οἰκείωσις ἡ ἐξ ἀρετῶν: videtur tamen potius active capi pro Ipsa actione familiarem amicumque sibi reddendi, familiaritatem contrahendi. || Vindicatio, qua sc. nobis aliquid vindicamus et nostrum esse contendimus, Thuc. (4, 128.) p. 162. de jumentis, Τὰ μὲν ὑπολύοντες κατέκοπτον, τῶν δὲ οἰκείωσιν ἐποιοῦντο, Sibi vindicabant. [" Ammon. 115." Schæf. Mss. * Οἰκειωτικὸς, Plato Soph. p. 223. Plut. 9, 44. Alcin. Introd. 112. * " Οἰκειωτικῶς, Hesych." Wakef. Mss. * Οἰκειωτὸς, unde * " Ἀνοικείωτος, Nullo necessitudinis vinculo connexus, M. Anton. 12, 30." Kall. Mss.] Εἰσοικειόω, Concilio, Adjungo, Familiarem et amicum reddo, Ascisco, [Xen. 'Ελλ. 5, 2, 17. * Ἐνοικειόω, Plut. 10, 4. Schleusn. Lex. V. T.] Ἐξοικειόω, i. q. εἰσοικειόω, s. potius Perfamiliarem mihi reddo, ut præpositio signif. augeat. Itidemque ἐξοικειοῦμαι, In familiaritatem adduco, ut οἰκειοῦμαι. [" Bernard. Rel. 111." Schæf. Mss. Strabo 4. p. 279., 5. p. 383. Joseph. B. J. 1, 8, 9. 28, 1. M. Anton. 10, 30. * Ἐξοικείωσις, Gl. Emancipatio. * " Προοικειόω, Ante concilio, Ante mihi adjungo, familiarem reddo, Chrys. in Jo. Hom. 11. T. 2. p. 597, 20." Seager. Mss.] Προσοικειόω, Accommodo, Ascisco, Bud. in Plut. Antonio (60.) Προσῳκείου δὲ ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ γένος, καὶ Διονύσῳ κατὰ τὸν τοῦ βίου ζῆλον. Dicuntur etiam res προσοικειοῦσθαι, quæ accommodæ sunt et conveniunt, s. quæ consentaneæ sunt, Alex. Aphr. Τὸ φλέγμα προσῳκείωται τῇ φύσει μᾶλλον τῆς μελαίνης χολῆς. || Προσοικειοῦμαι, exp. etiam Mihi concilio et adjungo: ut οἰκειοῦμαι. [Strabo 5. p. 191. Προσῳκειωμένοι, Genere proximi, Diod. S. 103. * " Προσοικειωτέον, Clem. Alex. Str. 7, 16. p. 894." Kall. Mss.] Συνοικειόω, Familiarem reddo, Concilio, Benevolentiam alicujus comparo, Plut. Numa (8.) Συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ, Virum viro familiarem reddentes et adjungentes. Concilio redditur in Plut. ibid. Συνῳκείωσε τῇ τροφῇ τὸν ζῆλον τῆς πολιτείας. Similiter et Turn. interpr. Plut. (10, 210.) Ἔπειτα τὰς λέξεις ἐπάξω, συνοικειῶν ἅμα τὴν ἐξήγησιν καὶ τὴν ἀπόδειξιν, Deinde ad dictionem accommodabo, interpretatione pariter et argumentatione concilianda. Pass. Συνοικειοῦμαι, Familiaris reddor. In VV. LL. Sum addictus et peculiaris, Sum proprius, Accommodor. [" Diod. S. 2, 562." Schæf. Mss. Plut. Lycurgo 4. Pyrrho 7. Polyb. 5, 21, 5. 22, 3, 8.] Συνοικείωσις,

ἡ, Conciliatio. || Figura ap. Rhett., de qua Rutil. Lup. de Figur. Sent. 2, (9.) Hoc schema docet diversas res conjungere, et communi opinioni cum ratione adversari ; et habet magnam vim vel e laude vitium, vel e vitio laudem exprimendi. Exempla autem hujus schematis ex Hyperide, Lysia, et Dem. ibi profert. Quintil. 9, 3. Συνοικείωσιν vocant Quæ duas res diversas colligat, Tam deest avaro quod habet, quam quod non habet. Huic diversam esse volunt distinctionem, cui dant nomen παραδιαστολὴν, qua similia discernuntur.

IONICE Οἰκήϊος, Domesticus, Privatus, pro οἰκεῖος. Et τὰ οἰκήϊα, Res domesticæ. Hesiod. οἰκήϊα θέσθαι dixit pro Domi reponere, Domi condere, Ἔργ. (2, 75.) de lignis plaustro fabricando idoneis, Τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκήϊα θέσθαι, Ut domi recondas. [" Herod. 3, 81. Οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκήϊον." Schw. Mss. " Wessel. Diss. Herod. 142. Οἰκῆος, ad Herod. 507." Schæf. Mss. Οἰκηϊότης, Herod. 6, 54.] Οἰκηϊεύμενος κάρτα, Herod. (4, 148.) Valde frequentans, Frequentem reddens, VV. LL. : [1, 94. οἰκηϊοῦνται.]

" Οἰκειακὸς, Suidæ i. q. οἰκεῖος," [Gl. Honoratus, Domesticus, Familiaris, Plut. Cic. 20. " Amphiloch. 221. Athan. 1, 646." Kall. Mss.]

" Οἰκεῖλαι, Hesychio et Suidæ est ἐκβληθῆναι, " Ejici s. Ejectum esse. Videtur tamen signif. po- " tius Domo ejicere, οἴκου ἐξεῖλαι."

ΟΙΚΤΟΣ, ὁ, Misericordia, Commiseratio, Od. B. (81.) ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα, Misericordia captus et permotus est totus populus. Itidem ap. Suid. Οἶκτος δὲ νύμφας εἷλεν. Herodian. 4, (3, 21.) Πάντας δὲ οἶκτον καταλαβόντος διελύθη τὸ συνέδριον, Coorta miseratione: 6, (9, 6.) Πάντας εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον προσκαλούμενος. Cic. Concitare misericordiam populi, Implorare et exposcere memoriam alicujus, Misericordia permovere, In misericordiam inducere. Et ἔχειν οἶκτον, Miserari. Cic. dicit Impartiri misericordiam alicui, Misericordia capi et moveri. Soph. Aj. (525.) Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον, ὡς κἀγὼ, φρενὶ Θέλοιμ' ἄν. Et οἶκτον ἐξαιρεῖν, ut Cic. Hominibus lenissimis misericordiam ademit consuetudine incommodorum. Plut. (9, 89.) de uxore Julii Sabini, quæ in spelunca eum per aliquot annos nutrierat, et quam Vespasianus una cum eo occidebat, Οὐδὲ μᾶλλον ἑτέραν εἰκὸς ἦν καὶ θεοὺς καὶ δαίμονας ὄψιν ἀποστραφῆναι· καί τοι τὸν οἶκτον ἐξῄρει τῶν θεωμένων τὸ θαρραλέον αὐτῆς καὶ μεγαλήγορον. Apud Oratt. οἶκτοι dicuntur etiam cum in causæ peroratione misericordiam judicibus concitant sua commiseratione, Athen. (590.) de Hyperide, qui in defensione Phrynes dicendo nihil effecerat, Παραγαγὼν αὐτὴν εἰς τοὐμφανὲς, καὶ περιῤῥήξας τοὺς χιτωνίσκους, γυμνά τε τὰ στέρνα ποιήσας, τοὺς ἐπιλογικοὺς οἴκτους ἐκ τῆς ὄψεως αὐτῆς ἐπεῤῥητόρευσε. De hac commiseratione Auctor ad Herenn. Commiserationem brevem esse oportet; nihil enim lacryma citius arescit. || Οἶκτος pro Ejulatu affertur e Soph. (Aj. 895.) οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην, i. e. τῷ σχετλιασμῷ. [" Jacobs. Anth. 7, 234. Diod. S. 2, 627. Wakef. Trach. 298. 801. 1275. Phil. 1074. Eum. 518. Markl. Iph. p. 250. Ammon. 102. Brunck. Antig. 859. Ruhnk. Ep. Cr. 167. J. Gronov. ad Cebet. 139. Toup. Opusc. 1, 285. Ejulatus, Eur. Iph. T. 485. Musgr. Tro. 731. Conf. c. οἶκος, Jacobs. Anth. 12, 51. Δι' οἶκτον ἔχειν, ad Xen. Eph. 183. Εἰς οἶκτον ἔρχεσθαι, 46." Schæf. Mss. * Οἰκτόφωνος, Lobeck. Phryn. 685.] Ἄνοικτος, ὁ, ἡ, Immisericors, VV. LL. Fortassis tamen signif. etiam Nulli miserabilis, Qui commiseratione dignus non est. [Eur. Tro. 782. " Markl. Iph. p. 254." Schæf. Mss.] Ἀνοίκτως, Sine commiseratione, etiam Immisericorditer, Suid. exp. σκληρῶς, ἀνελεημόνως. Hes. ἀνηλεῶς, * ἀταλαιπωρήτως. [Eurip. Tro. 751. " Porson. Hec. p. 9. Ed. 2. Brunck. Œd. T. 180." Schæf. Mss.] Ἀνοικτεὶ, SIVE Ἀνοικτὶ, Sine commiseratione, χωρὶς οἴκτου : Aperte, VV. LL., tunc autem ad ἀνοίγω referendum esset. Ἀνοικτὴς, Non miserandus, Immiserabilis : Hes. ἀνοικτὲς, * ἀταλαιπώρητον. " Δύσ-

A " οικτος, Hesychio * δυσθρήνητος : aliis Immiseri- " cors. Apud Suid. vero legitur Δυσοίκτρον, * δυσ- " θρηνήτον." [* Ἔποικτος, Æsch. Aj. 1623. * " Μεγάοικτος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 164." Boiss. Mss.] Φίλοικτος, Qui commiserari amat, Misericors. [" Heyn. Hom. 7, 431." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 248. 1152.] UNDE Φιλοίκτιστος, Ad commiserationem pronissimus, Soph. (Aj. 580.) κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνὴ, i. e. συμπαθέστατον, Res ad commiserationem pronissima. At tunc κάρτα φιλοίκτιστος, tale fuerit fortassis quale ap. Lat. Longe vel Multo præstantissimus. Suid. φιλοίκτιστον in eo Soph. l. exp. ὀδυρτικὸν, θρηνητικὸν, forsan ab οἰκτίζω derivans : tunc autem positivus esset, non superlativus. [" Wakef. Herc. F. 537." Schæf Mss.]

[* Οἰκτοσύνη, Herodian. Epimer. 232.]

Οἰκτικὸς, ut ῥήματα, Verba commiserativa, Gaza.

Οἰκτίζω, Miseror, Commiseror, Miseret me. Construitur cum accus. : cui interdum gen. rei additur : sicuti verbo ζηλόω et μακαρίζω. Aristot. de Mundo,
B Τοὺς μετὰ σπουδῆς διαγράψαντας ἡμῖν ἑνὸς τόπου φύσιν οἰκτίσειεν ἄν τις τῆς μικροψυχίας. In his autem loquendi generibus subaudiri etiam potest ἕνεκα. Pass. οἰκτίζομαι, i. q. οἰκτίζω, Misereor, Eur. (Iph. T. 486.) οἰκτίζεται ᾅδην, Thuc. 2, (51.) Ἐπὶ πλέον δὲ ὅμως οἱ διαπεφευγότες τόν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονούμενον οἰκτίζοντο. Sicut vero οἰκτίζειν præter accus. personæ habet etiam gen. rei, ita et οἰκτίζομαι, Philo V. M. 1. Δεδακρυμένοι τὸν παῖδα ἐκτιθέασι περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, καὶ στένοντες ἀπῄεσαν, οἰκτιζόμενοι μὲν αὐτοὺς τῆς ἀνάγκης, αὐτόχειράς τε καὶ τεκνοκτόνους ἀποκαλοῦντες, Suæ conquerentes necessitudinis vicem, Turn. Oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur, cum et ipsi reum miserantur, et ipsos judices vel lacrymis vel οἰκτρολογίᾳ ad eum commiserandum permovent, Athen. (590.) post l. in Οἶκτος c., Καὶ ἀφεθείσης ἐγράφη μετὰ ταῦτα ψήφισμα, μηδένα οἰκτίζεσθαι τῶν λεγόντων ὑπέρ τινος, Miserari, Miserationem excitare, ut patroni in epilogis faciunt, Bud. Sic Dinarch. 93. Ὅταν Δημοσθένης ἐξαπατῆσαι ὑμᾶς βουλόμενος, οἰκτί-
C ζηται καὶ δακρύῃ. Bud. οἰκτίζομαι ex J. Poll. exp. ποτνιῶμαι, κατολοφύρομαι. Hesychio οἰκτίζει est θρηνεῖ. [Æsch. Pr. 68. 685. Eum. 518. Suppl. 647. " Jacobs. Anim. 87. Anth. 7, 284. Luzac. Exerc. 178. Philipp. 70. Callim. 1, 443. Musgr. Tro. 156. Hel. 1059. Wakef. Trach. 853. 1003. 1043. Porson. Med. p. 52. Hec. 715. Brunck. Œd. C. 242. Valck. Phœn. p. 722." Schæf. Mss. Οἰκτίσατο, ᾠκτίσατο, Lobeck. Phryn. 153. * Οἴκτισμα, τὸ, Eur. Heracl. 159.] Οἰκτισμὸς, ὁ, videtur esse Oratio, Verba ejus, qui οἰκτίζεται. Ammon. (102.) ita inter οἶκτος et οἰκτισμὸς distinguit, ut οἶκτος sit οἰκτιζομένου ἔλεος, οἰκτισμὸς autem, ὁ λόγος τοῦ οἰκτείροντος. [Æsch. Eum. 189. Xen. Conviv. 1, 16. " Phalar. p. 164. Abresch. Æsch. 2, 21. * Οἰκτιστὸς, unde * Ἀνοίκτιστος, Jacobs. Anth. 6, 373. Schol. Soph. Trach. 855. Erf." Schæf. Mss. * " Ἀνοικτίστως, Antiph. 618." Kall. Mss. * " Πανοίκτιστος, Anon. in Bandini Catal. 2, 45. Nicet. Eugen. 6, 322." Boiss. Mss.] Ἀντοικτίζω, Vicissim misereor, Vicissim miseror, commiseror,
D [Thuc. 3, 40.] Ἀποικτίζω s. Ἀποικτίζομαι, Miseror et defleo, Defleo miserabiliter, Deploro, Conqueror, Herod. (1, 114.) Ἀποικτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησε, Miserabiliter deplorabat, quæ a Cyro pertulisset. Ἐποικτίζω s. Ἐποικτίζομαι, Commiseror, Miserabiliter queror : ut ἐποικτισάμενος exp. Miserabiliter conquestus. [Soph. Œd. T. 1295. * Ἐποίκτιστος, Æsch. Ag. 1230.] Κατοικτίζω, s. Κατοικτίζομαι, Commiseror : κατοικτίζεσθαι exp. etiam Misericordiam implorare; sicut οἰκτίζεσθαι Oratores in epilogo dicuntur, cum οἰκτρολογίᾳ judices ad misericordiam permovent. Pro Commiseror s. Deploro, usus est Greg. de Homine, Ἐντεῦθέν μοι δοκεῖ ὁ μέγας Δαβὶδ, κατοικτιζόμενος τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀθλιότητα, τοιούτοις λόγοις καταθρηνῆσαι. [Eurip. Heracl. 153. Iph. A. 686. Æsch. Pr. 36. Pers. 1067. Eum. 121. Suppl. 910. Soph. Œd. T. 1178. C. 384. * Συγκατοικίζω, Soph. Tr. 535.] Συνοικτίζω, Commisero, ut συνοικτίζω σε, Xen. [K. Π. 4, 6, 2.]

Οἰκτείρω, Miseror, Commiseror, i. q. οἰκτίζω, Il. Ω.

(516.) Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον: alibi ἐλεαίρειν dicit et ἐλεεῖν. Soph. Tr. (1072.) οἴκτειρόν τέ με Πολλοῖσιν οἰκτρὸν, Miserare me multis miserabilem. Sicut vero οἰκτίζω cum accus. personæ habet etiam gen. rei, sic etiam οἰκτείρειν: Xen. K. Π. (5, 4, 15.) Τοῦ μὲν πάθους ᾤκτειρεν αὐτὸν, Casum ejus est miseratus: (Œc. 2, 4.) Οἰκτείρω σε ἐπὶ πενίᾳ, Miseret me tuæ egestatis, Miseret me tuæ paupertatis. Soph. cum infin. quoque in Aj. (652.) ait, οἰκτείρω δέ νιν Χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν, Adeo me ejus miseret, ut verear eam destituere, Miserum duco illam relinquere viduam. Οἰκτείρομαι, Sum miserabilis, Alios mei miseret, Xen. (Œc. 7, 40.) Reperitur fut. οἰκτειρήσω, ad Rom. 9, (15.) ex LXX. Καὶ οἰκτειρήσω ὃν ἂν οἰκτείρω. [" Markl. Iph. p. 174. Jacobs. Anth. 8, 155. Porson. Med. p. 52. Brunck. 1233. Lugeo, T. H. ad Lucian. Dial. p. 43. De constr., Longus p. 3. Vill., ad Xen. Eph. 84. 225. Οἰκ. πρός τι, Bast Lettre 105. Ὠκτείρησεν, Valck. Opusc. 2, 113." Schæf. Mss. Liban. 4. p. 1072. Οἰκτειρῆσαι, Lobeck. Phryn. 741. Fut. Οἰκτερῶ, Anal. 2, 51.] Οἰκτείρημα' ap. Hes. ἔλεος, Misericordia, Commiseratio, Miseratio, [LXX. Jerem. 31, 3.] In VV. LL. habetur Οἴκτειρμα, quod malim quam illud οἰκτείρημα: quod tamen dicere possumus formatum esse ab οἰκτείρημαι. [* " Οἰκτείρησις, Clem. Alex. 149(=127.)" Wakef. Mss.] Οἰκτιρμὸς, Miseratio, Commiseratio, Misericordia, quod plus esse volunt quam ἔλεος, 2 ad Cor. 1, (3.) Ὁ πατὴρ οἰκτιρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως, ad Rom. 12, (1.) Διὰ τῶν οἰκτιρμῶν Θεοῦ, ad Col. 3, (12.) Σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, Hebr. 10, (28.) Χωρὶς οἰκτιρμῶν ἀποθνήσκει. ["Abresch. Æsch. 2, 21." Schæf. Mss.] Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, Misericors, Epigr. ἰδὼν οἰκτίρμονι θυμῷ, Animo misericordi et benigno. Usus hujus vocabuli et in N. T., Luc. 6, (36.) Γίνεσθε οἰκτίρμονες, καθὼς ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί: Jac. 5, (11.) Πολύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων. [* " Ἀνοικτίρμων, Jacobs. Anth. 8, 98. Exerc. 1, 124. Brunck. Œd. T. 1296." Schæf. Mss. * " Πανοικτίρμων, Valde misericors, Andr. Cr. 335." Kall. Mss.] Φιλοικτίρμων, Qui libenter miseratur, Pronus ad misericordiam, ad miserendum, J. Poll. et Plut. [10, 4. * Φιλοικτιρμόνως, J. Poll. p. 857.] " Ἀφιλοικτίρμων, Qui non amat misereri, ideoque, Immisericors, Immitis: Hes. ἀφιλοικτίρμονες, ἀνελεήμονες." [* " Οἰκτιρμοσύνη, Tzetz. Ch. 8. tit. 173." Elberling. Mss. * Ἀντοικτείρω, Vicissim miseror, Eur. Ion. 312.] Ἐποικτείρω, Miseror, Commiseror, Soph. (Aj. 121.) ἐποικτείρω δέ νιν Δύστηνον, [Œd. T. 671. 1296. Ph. 318. 1071.] Arat. (412.) ἐποικτείρουσα πολυρροθίους ἀνθρώπους, quæ ita Cic. interpr. Commiserans hominum metuendos undique casus. Κατοικτείρω, Miseror, Commiseror. Ex Herod. Κατοικτείρετο affertur etiam pro Suam conditionem miserabatur, i. e. Deplorabat: [4, 167. 5, 92, 3. Xen. K. Π. 7, 3, 5. Fischer. ad Plat. Phæd. 66, 19. Soph. Œd. T. 13. * Κατοικτειρέω, unde fut. Κατοικτειρήσω, 4 Macc. 8, 19. 12, 2. " Const. Manass. Chron. 1947." Kall. Mss.] Κατοίκτιρσις SIVE Κατοίκτισις, ἡ, Commiseratio, Misericordia, Xen. K. Π. 6, [1, 24. * " Ὑπεροικτείρω, Mirum in modum misereor, Clem. Alex. 52." Kall. Mss.]

Οἰκτρὸς, Misericordia s. Commiseratione dignus, Miserabilis, Miserandus, οἴκτου ἄξιος, ut οἰκτρὰ τραγῳδία ap. Eust. in responso Philoxeni ad Dionysii Tragœdiam recitatam, ubi Dionysius οἰκτρὰ accipiebat pro οἰκτηρὰ, Miserabilis, ut Hom. dicit οἰκτρὰ κήδεα, quod in laudem Tragœdiæ alicujus dicitur; sed alio sensu Philoxenus dixerat, sc. pro οἴκτου ἀξία, h. e. μοχθηρὰ, sicut οἰκτρὸν ἀνδράποδον de mancipio deploratæ nequitiæ dicitur. || Hes. οἰκτρὸς exp. non solum ἐλέου ἄξιος, ἐλεεινὸς, sed etiam ἐλάχιστος, βραδὺς, δειλός. Suid. etiam ταπεινὸς et ἐλέους ἄξιος in h. l., Ἀνθρώποις οἰκτροῖς καὶ ἀτιμοτάτοις. ["Markl. Suppl. 179. Iph. p. 254. Hel. 463. Herc. F. 537. Wakef. Phil. 1167. Οἰκτρὸν, adv., Diod. S. 2, 170." Schæf. Mss.] AT Οἰκτρὰ adverbialiter signif. Miserabiliter, Od. Ω. (59.) Οἰκτρ' ὀλοφυρόμεναι. Pro quo forma adverbiali in prosa DICITUR Οἰκτρῶς, Suid. Νήπιος ὃς τῶν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται, i. e. ἐλεεινῶς, Miserabiliter. SUPERL. Οἰκτρότατος, Valde miserabilis, Quo nihil miserabilius, Plut. de Aud. Poëm. Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς Κασσάνδρης. [" Ad Mœr. 135." Schæf. Mss.] Alias pro οἰκτρότατος alia forma etiam DICITUR Οἴκτιστος, quo et Poëtæ et prosæ Scriptt. utuntur, Od. M. (258.) Οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι Πάντων ὅσσ' ἐμόγησα, Il. X. (76.) Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι, Apoll. Rh. (2, 782.) Οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται, Lucian. (1, 188.) Οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις, Spectaculum omnibus Scythis maxime miserabile. [" Ad Mœr. 135. Οἴκτιστος, rectius Οἰκτιστὸς, Lobeck. Aj. p. 387. An sit superl., Cattier. Gazoph. 102." Schæf. Mss.] UNDE Οἴκτιστα ET Οἰκτίστως, Ita ut miseratione dignissimum sit, Admodum miserabiliter. Apud Phalar. Οἰκτίστως, Admodum miserabili cruciatu. [Οἴκτιστα, Miserrime, Lycophr. 1077.] AT COMPAR. Οἰκτότερος, Miserabilior, affertur ex Herod. ["7, 46. ubi quidem pro olim vulgato οἰκτότερα, nunc præeuntibus optimis quibusque Codd. οἰκτρότερα legitur." Schw. Mss. * " Οἰκρότερος, Οἰκτότερος, Jacobs. Anth. 10, 249. * Οἰκτρογόος, Plato Phædro 320. Heind.(=267. Bip.)" Schæf. Mss. " Οἰκτρογόη, Orig. c. Cels. 3. p. 149(=154.)" Seager. Mss.] Οἰκτρογοέω, Miserabiles edo gemitus, Miserabiliter gemo: Hes. οἰκτρογοοῦντας, οἰκτιζομένους, ἐλεουμένους. [* Οἰκτρόλογος, unde] Οἰκτρολογία, ἡ, Commemoratio miserabilium, Oratio ad misericordiam concitandam composita, ἐλεεινολογία, ut Dem. pro Cor. Τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος νῦν πάθη καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά. [* " Οἰκτρομέλαθρος, Manetho 4, 33. ad Charit. 746." Schæf. Mss.] Οἰκτροχοέω, Miserabiliter fundo, Aristoph. Σφ. (555.) Ἱκετεύουσίν θ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες, Miserabilem vocem fundentes, s. Miserabiles sonos. Si vero sine casu dicatur οἰκτροχοεῖν, interpretabimur Miserabilia verba fundere, ut rei deprecantes. Ἄνοικτρος, ὁ, ἡ, Non miserandus, Immiserabilis, Horat. ex Eur. [Iph. T. 227. " Markl. p. 254. * Ἀνοίκτρως, Reiz. Belg. Gr. 630. Ἀνοικτρῶς (sic,) Anton. Lib. 264. Verh." Schæf. Mss. Append. 47. ad Bast. Ep. Cr. * " Κάτοικτρος, Wakef. Trach. 298. * Οἰκτρικὸς, ad Dionys. H. 5, 375." Schæf. Mss. * " Οἰκτρότης, Miseria, Schol. Eur. Or. 671." Kall. Mss.] Οἰκτρίζεσθαι, Bud. exp. ἐλεεῖσθαι. Sic ap. Hes. οἰκτριζόμενος, ἐλεούμενος.

ΟΙΜΟΣ, ὁ, ἡ, ET Οἴμη, ἡ, Via, Semita, i. q. ὁδὸς, Hesiod. Ἔργ. (1, 288.) de virtute, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον: paulo ante de vitio, ὀλίγη δὲ ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει. Fem. gen. usus est Alpheus Mityl. Ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέζευκται δορὶ Ῥώμης, Καὶ χθὼν· οὐρανίη δ' οἶμος ἔτ' ἔστ' ἄβατος, Via, qua ad cœlum ascenditur. Sic et ap. Suid. in quodam Epigr. Ἔργον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος, οἵ ποτ' ἄνακτι Δαρείῳ πυμάτην οἶμον ἐφεσπόμεθα. Priorem syllabam hujus vocabuli οἶμος aspirari a Chrysolora et Gaza tradunt VV. LL. Ac certe in Mss. etiam libris vidi scriptum οἵμη et οἷμος: rursum tamen in meo quodam Lex. vet. tenui accentu οἴμη et οἶμος: in quo οἶμος derivatur ab οἰμέω significante ὁρμῶ, quoniam ἐν αὐτῇ ὁρμοῦσί τινες καὶ ὁδεύουσι: aut etiam ab οἴσω fut. verbi φέρω, quoniam δι' αὐτῆς παντοίας φέρονται φορὰς οἱ κατ' αὐτὴν ὁδεύοντες τῇδε κἀκεῖσε. Malim tamen ego contra οἰμέω ab οἶμος s. οἴμη derivare, ut sit, Recta via impetum do in aliquem; nam qui impetu in aliquem feruntur, non quærunt ambages. Utitur hoc vocabulo Plato quoque, idque in utroque genere, de Rep. 4. Τὸν αὐτὸν οἶμον, ὡς ἐγᾦμαι, πορευόμενοι εὑρήσομεν ἃ λεκτέα. At in Phædro, Ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἁπλῆν οἶμόν φησιν εἰς ᾅδου φέρειν· ἡ δ' οὔτε ἁπλῆ οὔτε μία φαίνεται εἶναι. || Οἶμος, Virga, ῥάβδος, παρὰ τὸ ὁρμᾶν εἰς εὐθὺ ἐν τῷ φύεσθαι: sic in meo Lex. vet., ubi hoc additur exemplum, Τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν. Q. l. habetur initio Il. Λ. de thorace Atridæ, Τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο, Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, Eust. ζῶναι, ὁδοὶ, ῥάβδοι ὀρθαί: in meo Hom. Ms. ὁδοὶ μέλανος

σιδήρου, et στίχοι, quod posterius malim; significare enim videtur Quædam quasi lineamenta et strias per thoracem ductas. Suid. autem οἶμος exp. ῥάβδος κύκλου: κύκλον forsan accipiens pro Rota. Ab Eod. οἶμος exp. στίχος. || Hesychio autem οἶμος est non solum ὁδὸς, τρίβος, sed etiam κύκλος: quibus addit, ὅθεν καὶ τῆς ἀσπίδος κύκλους οἴμους ἐκάλεσαν. [" Ad Charit. 522=350. Wakef. Alc. 511. S. Cr. 4, 252. 5, 15. Jacobs. Anth. 7, 20. 8, 193. 12, 153. 191. Kuster. Aristoph. 114. Heyn. Hom. 6, 119. Ruhnk. Ep. Cr. 28. 191. Ammon. 102. ad Callim. 1. p. 30. Ilgen. Hymn. 384. 456. ad Eur. Orest. 632." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 2.]

Οἴμη idem esse cum οἶμος testatur Suid. et Hes., quippe quorum uterque οἴμη exp. ὁδός: sed scriptura tantum discrepant eorum Codd., habet enim Suid. οἴμη aspiratum: Hes. οἴμη: a quo exp. etiam κύκλος, itidem ut οἶμος. || Οἴμη, Hesychio ᾠδὴ, Cantus, ut Quintil. quoque infra in Προοίμιον interpr., derivanti inde προοίμιον, τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς. Itidem in meo Lex. vet. Οἴμη, ἡ ᾠδὴ, παρὰ τὸ ἐν ταῖς οἴμοις ψάλλεσθαι, τουτέστι ταῖς ὁδοῖς· ὅθεν καὶ προοίμιον ἐπὶ τῶν ποιημάτων. Od. Θ. 37. Μοῦσ' ἄρ ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν, Οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν ἵκεν: i. e. ᾠδῆς, vel διηγήσεως, Eust. || Hesychio οἴμη est etiam λόγος, ἱστορία, et φωνή. [" Wakef. Eum. 316. S. Cr. 5, 20. Kuster. Aristoph. 114. Ilgen. ad Hymn. 384. Ammon. 102. Οἴμη, Müller. ad Lycophr. p. 6." Schæf. Mss. Lex. de Spirit. p. 241.]

"Ἄοιμος, Carens via, Invius: ab οἴμη, Via. Sed " Hesychius, quem vide, tribuit et significationes, " quæ aliam derivationem poscunt." Δύσοιμος, Malam habens viam, δύσοδος, Hes. cui δύσοιμος est etiam ἐπὶ κακῷ ἥκουσα. [Æsch. Choëph. 945. " T. H. Auctar. ad Hesych. 2, 112." Schæf. Mss.] Πάροιμος, Qui juxta s. propter viam est, ut πάροδος, γείτων, Vicinus, Hes. AT Παροιμόω, A via deflecto; nam Idem παροιμώσαντες exp. ἐκτραπέντες τῆς ὁδοῦ. [* " Πολυοίμων, Dionys. Hymno in Apoll. πολυοίμονα κόσμον ἑλίσσων, vide Arat. p. 50." Kall. Mss.]

Παροιμία, ἡ, Proverbium, Adagium s. Adagio; Vulgare dictum, ut Plin. in Πολύμορφος interpr.: Donato est Accommodatum rebus temporibusque Proverbium: Diomedi, Proverbii usurpatio rebus temporibusque accommodata, cum aliud significatur quam dicitur: Erasmo autem, Celebre dictum, scita quadam novitate insigne. Græcorum nonnulli ita, Παροιμία ἐστὶ λόγος ὠφέλιμος ἐν τῷ βίῳ, ἐπικρύψει μετρίᾳ πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχων ἐν ἑαυτῷ. Alii ita, Λόγος ἐπικαλύπτων τὸ σαφὲς ἀσαφείᾳ. In quo præcipue requiritur, ut sit θρυλλούμενον, h. e. Passim per ora hominum obambulet: unde et ab οἶμος, Via, derivatur; atque adeo a Basilio παροιμία esse dicitur παρόδιος λόγος. Suidæ autem παροιμία καταχρηστικῶς πᾶν παροδικὸν διήγημα. Vide et alia ap. Erasm. in Proleg. in Chiliadas Adagiorum. Alii autem et Donati et Erasmi et Græcorum definitiones rejiciunt, dicuntque παροιμίαν esse Orationem vulgatam allegoricam, Orationem vulgatam alludentem s. innuentem; iique Adagium dictum volunt, quod e sua prima ac propria signif. agatur ad aliud indicandum. Iid. παροιμία non derivant ab οἶμος, Via, ut sit παροδικὸν, Tritum et vulgare; sed ab οἴμη, Verbum, ut prorsus respondeat Latino Proverbium. Plato de Rep. 1. Παλαιὰ παροιμία, quod Cic. Vetus proverbium, Athen. 10. Ἡ θρυλλουμένη παροιμία, Cic. Tritum sermone proverbium, Aristot. Rhet. 1. Ὅθεν καὶ παροιμίαι εἴρηνται, ὡς, Ἧλιξ ἥλικα τέρπει· καὶ, Ἀεὶ τὸ ὅμοιον. Sic Cic. Pares enim cum paribus veteri proverbio facillime congregantur. Athen. 7. Παρ' Ἀττικοῖς παροιμία ἐστί: quod Varro, Vetus adagio est. Cic., In proverbio est, Proverbii loco dici solet, Venit in consuetudinem proverbii. Plin. Cessit in proverbium. Athen. (307.) Ἡ λεγομένη παροιμία, Κεστρεὺς νηστεύει: (348.) Λεχθῆναι τὴν παροιμίαν ἀπὸ Στρατονίκου: l. 14. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀεὶ πρὸς τὸ χεῖρον αὐλούντων, Quod proverbii loco dici solet in eos, qui pejus semper tibias inflant. Et 5. Τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν, Μὴ παιδὶ μάχαιραν. Plut. Symp. Τὸ ἐν τῇ παροιμίᾳ λεγόμενον, Quod proverbio dici solet: Symp. 7. Τὸν ἐκ τῆς παροιμίας ἀποκείμενον ἰχθὺν οὐχ ἕλκομεν. Idem, Τὸ τῆς παροιμίας, Quod in proverbio est. Idem, Τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν. Sic Lucian. (1, 358.) Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα. Rursum Aristot. Τούτῳ μαρτυρεῖ ἡ παροιμία, Μή ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα. Et Plut. Συνήγορον ἔχουσα παροιμίαν. Item Soph. Aj. (664.) ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα. Citat Athen. quosdam etiam Παροιμιῶν scriptores: (285.) Κλέαρχος ἐν τοῖς περὶ Παροιμιῶν. Sic eod. (317.) Κλέαρχος ἐν δευτέρῳ περὶ Παροιμιῶν. Et (641.) Ἀριστείδης ἐν τρίτῳ περὶ Παροιμιῶν. || Jo. autem παροιμίαν dicit quod ceteri παραβολὴν, 10, (6.) Ταύτην τὴν π. εἶπεν αὐτοῖς. [" Phryn. Ecl. 75. Valck. Præf. ad Ammon. p. xiv. Ammon. 6. Valck. Anim. 14. Toup. Opusc. 1, 432. Eran. Ph. 162. Musgr. Alc. 630." Schæf. Mss. * Παροίμιον, Præceptum, sic vertit Cic.; v. Gottl. Ind. Menex. h. v.] Παροιμιογράφος, ὁ, (ἡ,) Proverbiorum scriptor. [* Παροιμιολογεῖν, Proverbia colligere et interpretari, Schneidero auctoritate carere videtur.] Παροιμιακὸς, ET Παροιμιώδης, Proverbialis, Qui in proverbio est, Plut. Hellen. (206.) Παροιμιῶδές ἐστι τὸ, Δεινότερα Σαμβίκου παθεῖν: Symp. 2. Τὸν κόσμον ἀντὶ τῆς παροιμιακῆς θύρας ἐπὶ σαυτὸν ἀνοίξας: 4. Ὁ λεγόμενος οὑτοσὶ καὶ παροιμιώδης βολβός. || Apud Schol. autem Aristoph. sunt et metra παροιμιακά: ut ἑφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται π., aliquot in locis. [* Παροιμιακῶς, Schol. Aristoph. N. 126. 1205. B. 105. Strabo 11. p. 761. " Eust. 795, 62. Suid. v. Παραλοῦμαι, Pallad. Epigr. 36. Basil. Schol. in Greg. Naz. T. 11. p. 88. * Παροιμιωδῶς, Hes. vv. Ἐλεύθεραι, Ἐννεάψυχος, Παραλύομαι, Eust. 898, 35. 1047, 47. Moschop. π. Σχ. 112. Schol. Aristoph. Πλ. 287." Schæf. Mss. " Heindorf. ad Plat. Phædr. 287." Schæf. Mss.] Παροιμιάζομαι, Proverbialiter loquor, Athen. 10. Διὸ καὶ καλῶς οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσι τὸν οἶνον οὐκ ἔχειν πηδάλια. Sic Arist. Eth. 5, 1. Καὶ παροιμιαζόμενοί φαμεν, Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετὴ 'στι. Sic e Plat. de LL. Παροιμιάζομαι τὸν θεὸν, Proverbio de deo loquor. At τὸ παροιμιαζόμενον, Quod in proverbio est, Plut. de Primo Frig., quod Idem alibi dicit τὸ τῆς παροιμίας. Sic Aristot. in Gener. Anim. 2. Λέγεται δὲ καὶ τὸ περὶ τῆς Λιβύης παροιμιαζόμενον, ὡς ἀεί τι τῆς Λιβύης τρεφούσης καινόν: quibuscum confer quæ ex Eod. in Πολύμορφος citavi una cum Plinii interpretatione. Sic Theophr. H. Pl. 7, 7. Παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ τὴν πικρότητα κόρχορος, Ob amaritudinem in proverbio est. Sic alibi, Παροιμιαζόμενον λέγεται, Proverbii loco dicitur. [" Brunck. Soph. 3, 472. Luzac. Præf. ad Valck. Callim. p. 42. Bergler. Alciphr. 40. * Παροιμιάζω, Plato Theæt. 351. Heind." Schæf. Mss. * " Παροιμιαστὴς, Proverbiorum auctor, Athan. 1, 850. Andr. Cr. 117. Const. Apost. 1, 6. Symm. Eccl. 12, 10." Kall. Mss. " Chrys. περὶ Παρθ. 34. T. 6. p. 203, 13." Seager. Mss.]

Προοίμιον, τὸ, Exordium, quo cantores ac citharœdi præludunt; Præcentio, Gell. post Cic.: Athen. 8. Τὸ προοίμιον ᾄσαντα κιθαρῳδὸν, i. e. τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς, ut Hes. et alii exp. ab οἴμη derivantes. Hymni etiam προοίμια dicuntur; nam ap. Thuc. 3, (104.) p. 117. Δηλοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖσδε, ἅ ἐστιν ἐκ προοιμίου Ἀπόλλωνος, ubi citantur quidam versus ex Hymno in Apollinem conscripto: ibid. et Schol. annotat, ἐκ προοιμίου, ἐξ ὕμνου· ὕμνους γὰρ τὰ προοίμια ἐκάλουν. Sed et Oratorum ac ceterorum Scriptt. exordia προοίμια dicuntur, metaph. a citharœdorum proœmiis sumta: nisi malimus προοίμιον tunc derivare ab οἴμη, λόγος. Quintil. 4, 1. Quod Principium Latine vel Exordium dicitur, majore quadam ratione Græci videntur προοίμιον nominasse: quia a nostris modo initium significatur, illi satis clare partem hanc esse ante ingressum rei, de qua dicendum sit, ostendunt. Nam sive propterea quod οἴμη Cantus est, et citharœdi pauca illa, quæ antequam legitimum certamen inchoënt, emerendi favoris gratia canunt, προοίμιον vocarunt: Oratores quoque ea, quæ priusquam causam exordiantur, ad conciliandos sibi judicum animos, præloquuntur, ead. appellatione signarunt: sive

quod οἶμον iidem Græci Viam appellant, id quod ante ingressum rei ponitur, sic vocare est institutum: Certe proœmium est quod ap. judicem dici priusquam causam cognoverit, possit. Ad citharœdorum προοίμιον Cic. quoque allusit, ubi ait in l. de Orat. Connexum autem ita sit principium consequenti orationi, ut non tanquam citharœdi proœmium affictum aliquod, sed cohærens cum omni corpore membrum esse videatur. Vide et Ἔφοδος. Aristot. Rhet. 3. Τὸ μὲν οὖν προοίμιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου· ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Idem eod. l. Οὐθὲν δεῖ προοιμίου, ἀλλ' ἢ ὅσον τὸ πρᾶγμα εἰπεῖν κεφαλαιωδῶς. Sic Lucian. Tim. (37.) Λέγε, μὴ μακρὰν μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες: 2. H. Scr. Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο: (16.) Τὸ προοίμιον ὑπόψυχρον ἐποίησεν: Demon. Τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Itidem Philo V. M. 1. Μετὰ προοιμίων καὶ ἐπιλόγων τὰ πλεῖστα πειρώμενος ὑφηγεῖσθαι, Præfationibus et perorationibus, Plut. Ταυτὶ μὲν οὖν ἔστω προοίμια τοῦ λόγου παντός. Transfertur ad alia quoque, Aristid. Καὶ ὥσπερ τι προοίμιον ᾆσαι τοῦ πολέμου, Velut præludium belli, Bud.: Plut. Symp. 2. Φιλικὸν καὶ συμποτικὸν προοίμιον εὐωχίας. Et Athen. 3. Προοίμιον δείπνου χαριέντως πεπρυτανευμένον. Sic et Xen. (Ἀπ. 2, 1, 27.) Οὐκ ἐξαπατήσω δέ σε προοιμίοις ἡδονῆς, exp. Non te fallam a voluptate ductis exordiis: secundum quam interpr. pertinebit ad Oratorum proœmia. Juven. dicit et Proœmia rixæ. Contra Greg. Τοῦτο ὑμῖν τῆς φιλίας προοίμιον. [" Ad Charit. 443. 557. Huschk. Anal. 95. ad Diod. S. 2, 530. Philostr. 148. Boiss. Ruhnk. ad Vell. 304. Ep. Cr. 8. Dionys. H. 3, 1328. T. H. ad Lucian. 1, 17. Bergler. Alciphr. 36. Mœr. 382. et n., Fabric. Bibl. Gr. 1, 343. Ilgen. Hymn. 350. Lennep. ad Phal. 141. Wolf. Proleg. 106. Ἀπὸ προοιμίου, Heyn. Hom. 8, 345." Schæf. Mss. Fischer. Plat. Phæd. 4, 3.] Προοιμιακὸς, Ad exordium s. proœmium pertinens, [Eust. Od. A. p. 6, 42. " Schol. Dem. c. Lept. init., Man. Palæol. in Lambecii Comm. de Bibl. Cæs. 7. p. 331." Boiss. Mss. * " Προοιμιώδης, Tzetz. in Il. p. 146." Schæf. Mss.] Προοιμιάζομαι, Proœmio utor, Proœmior: Plin. Ep. 27. Proœmiatur apte, narrat aperte. Aristot. Rhet. 3. de servis, Οὐ τὰ ἐρωτώμενα λέγουσι, ἀλλὰ τὰ κύκλῳ, καὶ προοιμιάζονται. Aliquando cum accus. construitur et signif. Exordior, Initium sumo, Greg. Naz. Ἐντεῦθεν γὰρ αὐτῷ τὰς μείζους ἀρχὰς ὁ βασιλεὺς προοιμιάζεται, Initium facit honorum conferendorum ab hoc magistratu. [" Ad Charit. 443. Luzac. Exerc. 178. ad Diod. S. 2, 530. Lucian. 1, 35." Schæf. Mss. " Προοιμιάζω, Schol. Theocr. 6, 20." Boiss. Mss. " Suid. v. Ἀμφιανακτίζειν, et Ἀνεβάλλετο. Alludo ad aliquid, cum acc., Method. 407." Kall. Mss. * " Προοιμιαστέον, Dionys. H. 5, 241." Schæf. Mss. * Προοιμιαστὸς, unde * Ἀπροοιμίαστος, Lucian. 2, 32. 63. * " Ἀπροοιμιάστως, Schol. Basil. Cæs. in Greg. Naz. p. 97. Matth." Boiss. Mss. * " Ἀναπροοιμίζομαι, Canendi initium facio, Suid. v. Ἀνακρονόμεθα." Kall. Mss. Leg. * Ἀναπροοιμιάζομαι, ut habet Phav. Lex.] Ceterum Attice pro προοίμιον DICITUR Φροίμιον, sicut φροῦδος pro πρόοδος, Lucian. (2, 63.) Καὶ τότε φροιμίῳ χρήσεται τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων: (20.) Ἐπὶ τέλει τοῦ φροιμίου, In fine exordii s. præfationis. Affertur ex Epigr. etiam. [" Ad Charit. 443. Thom. M. 563. ad Diod. S. 2, 531. Wakef. Eum. 142. Jacobs. Anth. 9, 22. 457. Brunck. Aristoph. 2, 144. Valck. Phœn. p. 452. Hipp. p. 258. Callim. 296. Eur. Hec. 179. Fabric. Bibl. Gr. 1, 344. Mœr. 382. et n." Schæf. Mss.] Φροιμιάζομαι, Exordio s. Principio utor, Proœmii loco dico, quod Plin. junior dicit Proœmiari, Præfor. Diciturque non de oratoribus solum, sed et Poëtis ceterisque Scriptoribus. Aristot. Rhet. 3. Τί φροιμιάζῃ; Poët. (24.) Ὁ δὲ ὀλίγα φροιμιασάμενος, εὐθὺς εἰσάγει ἄνδρα ἢ γυναῖκα, ἢ ἄλλο τι ἦθος: Polit. 7. præt. in pass. signif. Ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσοῦτον ἔστω πεφροιμιασμένα τῷ λόγῳ. Utitur et Lucian. (2, 63.) Ὁπόταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται. [* " Φρομιάζω, Φροιμιάζομαι, Wakef. Eum. 1. (20.) ad Diod. S. 2,

A 530. Heyn. Hom. 8, 821." Schæf. Mss.]

Συνοίμιος, ὁ, ἡ, Consonus, Qui uno concentu a multis canitur, Apoll. Rh. 2, (161.) Ὀρφείῃ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἀείδειν, Schol. * συνῴδιον, ab οἴμη derivans. Consonum hymnum Orpheæ citharæ, σύμφωνον, συνῳδόν. AT Συνοίμιον, τὸ, Suidæ προοίμιον est.

AT VERO Οἰμάω, s. Οἱμάω, a quo nonnulli derivant οἶμος, ego potius ab οἶμος deduxerim, ut in Οἶμος etiam dictum est. Signif. autem οἰμάω, Impetum do, Impetu feror, Irruo, Il. X. (140.) de circo ave, Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν: cui Achillem comparat, et de quo dicit, ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς: 308. Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥστ' αἰετὸς ὑψιπέτηλος: 311. Ὣς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξὺ, i. e. ὥρμησεν. Eust. hoc οἰμάω deducit ab ὁμῶ significante ὁμοῦ γίνομαι: dicens οἰμᾶν esse τὸ πυκνωθέντα τινὰ καὶ ὁμοῦ εἰληθέντα ἢ ἀλέντα, ὅ ἐστιν, ἑαυτὸν συστρέψαντα, ὁρμᾶν: idque manifestum esse ex hoc hemistichio, οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, quod e vet. exp. ἄθρουν

B συστρέψας ἑαυτὸν, ὥρμησεν. Scribitur autem οἴμησεν et οἰμᾶν ap. Eust. δασέως, utpote qui ab ὁμῶ derivet. In meo vero Lex. vet. et Hom. Ms., tenui spiritu, sicut et ap. Suid. et Hes., qui etiam οἰμᾶν exponit non solum ὁρμᾶν, sed et ὑποβρύχιον εἶναι, δύεσθαι. [" Wolf. Proleg. 242. Ruhnk. Ep. Cr. 31. Valck. ad Ammon. 102. ad Il. Φ. 252. Ilgen. ad Hymn. 384. Heyn. Hom. 7, 264. 8, 161. 164. 267. 303." Schæf. Mss.] Οἴμημα, τὸ, Impetus, qui in aliquem datur, ὅρμημα, Hes.: pro quo Οἴμημα per sync. DICI Οἶμα tradit Eust., sicut κῦμα pro κύκημα. Utitur autem hoc vocabulo οἶμα Hom. Il. Π. (752.) Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραΐζων Ἔβλητο πρὸς στῆθος, Φ. (252.) Αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος, i. e. ὁρμήματα, Schol. et Hes. [" Wakef. Trach. 528. 1020. S. Cr. 2, 152. Heyn. Hom. 4, 264. 5, 475. 7, 264. 8, 161. 303. Koen. ad Greg. Cor. 216. ad Il. Θ. 349. Musgr. Or. 1256." Schæf. Mss.]

ΟΙΝΟΣ, ὁ, Vinum, Od. E. (165.) οἶνον ἐρυθρὸν Ἐν-

C θήσω μενοεικέ', Il. E. (341.) οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον, Od. H. (182.) μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα, Γ. (391.) ἀνὰ κρητῆρα κέρασσε Οἴνου ἡδυπότοιο. Unde ap. Aristot. Plut. Athen. et alios, οἶνος κεκραμένος, μεμιγμένος, Vinum aqua mixtum. Od. B. (340.) Ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο Ἔστασαν, I. (516.) ἐπεί μ' ἐδαμάσσαο οἴνῳ, Γ. (139.) οἴνῳ βεβαρηότες, T. (122.) βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. Ovid. dicit, graves vino somnoque jacebant. Od. Σ. (330.) ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, Φ. (293.) Οἶνός σε τρώει. Xen. K. Π. 8, (8, 7.) Ἥττους τοῦ οἴνου ἐγίνοντο, Athen. 5. Ἐν οἴνῳ ὄντες, pro Compotantes. Sic Idem in pluribus ll., παρ' οἶνον, Inter scyphos. Apud Eund. οἶνον μὴ γεύσασθαι, et οἴνου ἀπέχεσθαι. Apud Eund. ἄπυρος οἶνος, i. e. ὁ οὐχ ἑψημένος: et πρόδρομος οἶνος, i. e. ὁ γλυκὺς, s. γλυκάζων, ut alibi. Et 1. (p. 30.) ex Aristoph. Οὔτε πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ. Alia ap. alios Scriptt. exempla occurrunt. Aristoph. οἶνον vocat Ἀφροδίτης γάλα: alii

D εὔφρονα καρπὸν ἀρούρης. Improprie autem ap. Athen. 10. (p. 447.) κρίθινος οἶνος: quem alio nomine ζῦθον s. βρῦτον appellabant. Sic Herod. 2, (77.) de Ægyptiis, Οἴνῳ δὲ ἐκ κριθέων πεποιημένῳ διαχρέωνται· οὐ γάρ σφί εἰσι ἐν τῇ χώρῃ ἄμπελοι. Variæ autem hujus vocabuli etymologiæ afferuntur, inter quas et hæc Platonis ap. Plut. Symp. 7. Ὅτι οἴεσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ τοὺς πίνοντας. [" Wessel. ad Herod. 121. Locus ubi vinum venit, Bentl. Ep. Cr. ad Hemst. 110. ad Mœr. 351. Græv. Lectt. Hes. 613. Aristoph. Fr. 246. De etymo, Casaub. Athen. 77. Conf. c. ὕπνος, Kuster. Aristoph. 57. cf. Xen. T. 5. p. 46. 59. Weisk., Plut. Alex. p. 56. Schm., N. Philol. Bibl. 3, 185. Erfurdt. Soph. Œd. R. p. 110. Ed. min., Plut. 3, 93. Cor. Subaud., Bergler. Alciphr. 148. Οἶνος καὶ ἀλήθεια, Plut. 5, 404. H. Οἶνος μένος ἐγείρει, Ruhnk. Ep. Cr. 243. Οἶνος κρίθινος, Jacobs. Anth. 10, 188.: παλαιὸς, Toup. Emendd. 1, 49.: ἐλεύθερος, Luzac. Præf. ad Valck. Callim. p. 43. Παρ' οἴνῳ, οἶνον, 15. 253. 262. ad Röv. 60. Diatr. 26. ad Diod.

S. 1, 308. Soph. Œd. T. 780. Ἐν οἴνῳ, Jacobs. Anth. 6, 172. 12, 444. 445. Aristoph. A. 1227. Plut. Alex. p. 117. Schm. Μετ' οἴνου, Cattier. Gazoph. 83. Thuc. 6, 28. Εἰς οἶνον γράφειν, Huschk. Anal. 64. Brunck. Soph. 3, 472. Valck. Callim. 198. Luzac. Præf. 10. 42. * Οἰνὸς, Fischer. Weller. Gr. Gr. 1, 113. ad Charit. 278." Schæf. Mss. Οἶνος * ἰάτος, Alex. Trall. 8. p. 114. * μυρσινάτος, 7. p. 124. * ῥεκεντάτος, 9. p. 163. * Σκυθοπολίτης, 8. p. 148. "Plur., Plato de LL. 1. p. 641. Strabo 945. Dioscor. 399." Wakef. Mss.]

Οἰνοβαρὴς, ὁ, ἡ, Vino gravis, ut Ovid. paulo ante in Οἶνος loquitur: οἴνῳ βεβαρηκὼς, ut Hom.: Virg. dicit etiam Vino gravatus, i. e. Ebrius, Il. A. (225.) Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων: de quo l. Plut. Symp. 5. Πρῶτον αὐτὸν οἰνοβαρῆ προσείρηκεν, ὡς μάλιστα τῶν νοσημάτων τὴν οἰνοφλυγίαν προβαλλόμενος. [Lucian. 3, 382. 494. "Jacobs. Anth. 7, 390." Schæf. Mss. * Οἰνοβαρέω, Schol. Il. A. 225.] Οἰνοβαρείω, Vino gravis sum, Ebrius sum, Vino sepultus sum, Od. K. (555.) Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων, I. (374.) ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων. [* Οἰνοβαφὴς, Nonn. D. 7, 15. λοιβῇ.] Οἰνοβρὼς, ῶτος, Nicand. Ἀ. (493.) Ἄλλοτε δ' οἰνοβρῶτα βορὴν ἐν κυρτίδι θλίψας, i. e. ἐν οἴνῳ τρωγομένην βορὰν, h. e. σταφυλὴν, Schol. Οἰνόγαλα, Potionis genus e vino et lacte mistis: cujus mentionem Hippocr. [Epidem. 7. p. 1230. cf. 629. 1235.] fecit, cedrim Creticam scribens feminarum incommodis auxiliari ἐν οἰνογάλακτι: id, quod tamen nonnulli Tepidum aut Egelidum interpretantur in modum lactis: id enim γαλακτῶδες videtur significare. Gorr. ["Villoison. ad Long. p. 52." Schæf. Mss.] Οἰνόγαρον, Garum vinosum, h. e. Garum mistum vino. Aët. 3, 85. refert compositionem οἰνογάρου καθαρτικοῦ: e qua tamen quodnam proprie fuerit gari et vini temperamentum, certo constare non potest. Gorr. Οἰνογευστέω, Vinum gusto, Potito, Athen. (380.) ex Antiphane, Οἰνογευστεῖ, περιπατεῖ ἐν τοῖς στεφάνοις, [Geop. 7, 7, 1. * "Οἰνογευστία, Philo J. 4, 228. * Οἰνογευστικὸς, Sext. Emp. adv. Math. 6, 33." Kall. Mss. * Οἰνοειδὴς, Hes. v. Οἰνωπόν.] Οἰνοηθητὴς, ὁ, Qui vinum colat, h. e. per colum transfundens purgat: a VERBO οἰνοηθέω, Vinum percolo: quod et καθυλίσαι τὸν οἶνον, et διηθεῖν s. ἠθεῖν τὸν οἶνον, ap. Athen. (608.) in Epist. Parmenionis de iis, quos e Darico exercitu ceperat, Ὀψοποιοὺς διακοσίους ἑβδομήκοντα ἑπτὰ, χυτρεψοὺς εἰκοσιεννέα, γαλακτουργοὺς τρεῖς καὶ δέκα, ποτηματοποιοὺς ἑπτακαίδεκα, οἰνοηθητὰς ἑβδομήκοντα. [* Οἰνοθήκη, Cella vinaria, Geop. 6, 2. "Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 25." Schæf. Mss.] Οἰνοθήρας, ὁ, Œnothera, Plantæ nomen, ad verbum Vini venator, de qua Theophr. H. Pl. 9, 21: Ἡ δὲ τοῦ οἰνοθήρα ῥίζα δοθεῖσα ἐν οἴνῳ, πραότερον ποιεῖ καὶ ἱλαρώτερον τὸ ἦθος: mox de ejus radice, Ὄζει δὲ ἀναθεῖσα ὥσπερ οἶνον, sic enim reponendum esse, e Plin. quoque patet, 26, 11. Œnothera s. * Onuris hilaritatem afferens in vino. Et mox de radice, Cum siccata est, vinum olente. De ead. Diosc. 4, 118. Ὀνάγρα, οἱ δὲ ὀνοθήραν, οἱ δὲ ὄνουριν: mox, de radice, Ἥτις ξηρανθεῖσα οἴνου ὀσμὴν ἀποδίδωσι. De ead. ita ap. Gal. Simpl. 8. * "Ὄναγρον, ἢ ὀνόθηρα, ἢ ὀνοθουρίς· τούτου ἡ ῥίζα ξηραινομένη οἰνῶδές τι ὄζει· ἔστι δὲ καὶ τῇ δυνάμει κατ' οἶνον μάλιστα. Sed hæc vocabula suspecta sunt. Itidem tamen ap. Ægin. 7. Ὀνάγραν, οἱ δὲ ὀνόθηραν, ἄλλοι ὀνοθοῦριν. Οἰνοθηρὶς, Herbæ nomen, Plin. 24, 17. Cratevas Œnotheridem, cujus aspersu e vino feritas omnium animalium mitigaretur. [Vide ad Theophr. p. 829. Sprengel. Hist. Rei Herb. 1. p. 89. 171. * "Οἰνόθρυπτος, Valck. Adoniaz. p. 324." Schæf. Mss.] Οἰνοκάχλη, Vino gaudens, Vinosa, J. Poll. 6, c. 3. [Theopompus Comicus ap. Eund. 2, 18. 6, 21. ubi Codd. habent * Οἰνομάχλη, quod legitur etiam ap. Clem. Alex. Pæd. 2. p. 187. "Jacobs. Anth. 10, 205." Schæf. Mss. * "Οἰνοκρέα, Jo. Malal. 2, 9.: Chilmead. conj. οἶνον, κρέα." Elberling. Mss.] Οἰνόληπτος, Vino sepultus, gravis, i. e. Ebrius, Ebriosus, Qui vino sepeliri solet, Plut. (6, 11.) Ἀνδράποδον οἰν. καὶ λίχνον, πρὸς πᾶσαν πραγματείαν ἄχρηστον. [* "Οἰνολογέω, Casaub. ad Athen. 57." Schæf. Mss.] Οἰνομανὴς, Insano vini amore captus, Athen. 11. Καὶ γὰρ ὁ φίλοψος καὶ ὁ ὀψοφάγος οἷον ὀψομανής ἐστι, καὶ ὁ φίλοινος, οἰν. ["Eust. Il. 584." Wakef. Mss. Valck. Adoniaz. p. 324. Toup. Opusc. 2, 8." Schæf. Mss.] Οἰνόμελι, Vinum mulsum: quod et simpliciter Mulsum dicitur: i. e., Vinum melle conditum: cujus condiendi diversæ rationes a Medicis traduntur. Mulsum vero, quod e musto fit, sunt qui νέκταρ vocari scribant: quanquam Constantinus Cæsar eo nomine Conditi mulsi genus quoddam appellari scribit, e variis aromatis, et sub caniculæ ortum per dies quadraginta insolati. Diosc. Οἰνόμελι τὸ ἐκ τοῦ αὐστηροῦ οἴνου καὶ μέλιτος ἐφθοῦ γινόμενον, ἧττον πνευματοῖ: Plin. Mulsum ex austero vino factum non implet stomachum, neque e decocto melle, minusque inflat. Vide Μελιτίτης. [Plut. 6, 742. 8, 925. Alex. Trall. 8. p. 149. Οἰν. * ἀνισάτον: Sext. Emp. adv. Math. 6, 44. Ignat. Ep. 2. p. 18. Pallad. Octobr. 17. Meleager 30. "Jacobs. Anth. 6, 51. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 380. ad Diod. S. 1, 350. ad Mœr. 254. ad Lucian. 1, 23. 214." Schæf. Mss. Athen. p. 7. Θριδακίνας οἰνομέλιτι ἐπότιζεν.] Οἰνομήτωρ, ορος, ἡ, Vini mater, Astydamas ap. Athen. (40.) θνητοῖσι τὴν ἀκεσφόραν Λύπης ἔφηνεν οἰνομήτορ' ἄμπελον. [* Οἰνόμορος, Nonn. D. 17, 174. ubi Græf. reposuit αἰν. * "Οἰνοπαὴς, Jo. Malal. 1, 132. 330. 336. 366." Elberling. Mss. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 305. 306. 308. 313." Boiss. Mss.] Οἰνόπεδον, τὸ, Campus vini ferax, * οἰνόφυτον πέδον, ἀμπελόφυτον χωρίον, Eustathio ἀμπέλων γῆ πεδινὴ, qui non ab οἶνος, sed οἴνη derivari vult, Il. I. (575.) τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, Ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. Ubi neutraliter οἰνόπεδον dici, ut θειλόπεδον et στρατόπεδον, annotat Eust. [Anal. 2, 519.] Alibi autem adjective idem Hom. DICIT Οἰνόπεδος, ὁ, ἡ, Od. A. (193.) Ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο: i. e. γῆς ἀμπελοφόρου, s. οἰνοφόρου, Campi viniferi. [Moschus 4, 100. Opp. K. 4, 331. οἰνοπέδησι φυτηκομίῃσι. "Ad Callim. 1. p. 124." Schæf. Mss.] Reperitur ET Οἰνοπέδη, itidem pro Campo vini ferace s. Vinea, Epigr. [Lentuli Gætul. 9.] σὲ δ' ὕδασιν οὐκ ἐμίηνεν, Ἀλλ' οἷος πρώτης ἦλθες ἀπ' οἰνοπέδης, Qualis a vinea venisti. Οἰνοπέπαντος, In quo vinum maturuit. Apud Suid. Βότρυες οἰνοπέπαντοι ἐϋσχίστοιο τε ῥοιῆς Θρέμματα. ["Toup. Opusc. 2, 168. Jacobs. Anth. 8, 381." Schæf. Mss.] Οἰνοπλάνητος, Vino errans, Eur. [Rhes. 363.] Οἰνοπληθὴς, Vino plenus, h. e. Vino abundans, Vini ferax, Od. O. (405.) de Syria insula, Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος. Οἰνοπλὴξ, ῆγος, Vino percussus, i. e. Ebrius. Sic Tibull. 2. Nec quisquam multo percussum tempora Baccho Excitet: ut habent quædam exempl. pro Perfusum, quod in vulg. Edd. legitur. Aliquando et Ebriosum signif. ["Jacobs. Anim. 266. Anth. 7, 96. 105. 8, 37. Lobeck. Aj. p. 270. Brunck. ad Hec. 880. El. 220. ad Thom. M. 24. * Οἰνόπληκτος, ibid." Schæf. Mss. Basil. 2, 126. 3, 12. 317.] Οἰνοποιὸς, Qui vinum conficit, [Athen. 27.] Οἰνοποΐα, ἡ, Vini confectio, Athen. (26.) de vino veteri loquens. ["Ad Diod. S. 1, 232." Schæf. Mss.] Οἰνοποιέω, Vinum facio, Plut. Symp. 3, 6. Αὐτὴν δὲ τὴν τοῦ μέλιτος φύσιν οὐχὶ πρὸς ὄμβριον ὕδωρ καὶ χιόνα συμμιγνύοντες οἰνοποιοῦσι, Athen. (33.) de vinis Italicis, Οἰνοποιητέον δὲ αὐτοὺς πρό τινος χρόνου, καὶ εἰς ἀναπεπταμένον τόπον θετέον. [* "Οἰνόπολος, Orac. Sibyll. 252." Elberling. Mss. * "Οἰνοπόρος, Nonn. D. 40, 238. * Οἰνοπορέω, Hes." Wakef. Mss.] Οἰνοποσία, ἡ, Vini potio s. potatio: ut οἰνοποσία μετὰ κράματος, Potio vini aqua mixti. [Philumenus Aëtii 9, 3. Lobeck. Phryn. 522. Eust. Od. Φ. p. 761, 43. Hippocr. 389, 44.] Οἰνοπότης, ὁ, Vini potor, ut Plin. loquitur, J. Poll. Item ap. Suid. in Epitaph. Anacreontis. Σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης. ["Ad Ammon. 114. Valck. Callim. 213. 260." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 82. Gl. Vinarius.] Οἰνοπότις, fem. gen. Vini potatrix, Bibacula; quod idem J. Poll. ex Anacr. affert. Habes etiam in Οἰνοπίπης. ["Brunck. Aristoph. 1, 103. (Θ. 393.) * Οἰνοποτὴρ, Jacobs. Anth. 7, 58. ad Charit. 217." Schæf. Mss. Od. Θ.

456.] Οἰνοποτέω, Vinum bibo, οἶνον πίνω, Vinum poto, Vino me ingurgito, Athen. 11. init., de ποτήριον loquens, Ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς πόσεως, ὡς τὸ ἔκπωμα οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ὑδροποτεῖν καὶ οἰνοποτεῖν [* οἰνοπωτεῖν Schw.] λέγουσι. Ubi simpliciter accipitur pro Vinum bibere. [" Valck. Callim. 253." Schæf. Mss. LXX. Prov. 23, 20.] Οἰνοποτάζω, Poët. pro οἰνοποτέω, i. e. Vinum poto, Vino me ingurgito, Od. Υ. (262.) μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων, Vinum potans, Il. Υ. (84.) Τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων, Inter scyphos. [Anacr. 84. Athen. 428. * " Οἰνοπώτης, Segaar. Ep. ad Valck. p. 9." Schæf. Mss.] Οἰνοπώλης, Vini venditor, Vinarius, Plaut. Suet. [Gloss. * " Οἰνόπωλις, T. H. ad Plutum p. 125." Schæf. Mss.] Οἰνοπωλέω, Vinum vendo, Aristot. de Mir. Aud. Καὶ ἐν Τάραντι δέ φασιν οἰνοπώλην τινὰ τὴν μὲν νύκτα μαίνεσθαι, τὴν ἡμέραν δὲ οἰνοπωλεῖν. AT Οἰνοπώλιον, τὸ, Taberna vinaria, Locus ubi vinum venditur, Caupona. [* " Οἰνόσπειστος, Ruhnk. Ep. Cr. 248." Schæf. Mss.] Οἰνόσπονδος, ὁ, ἡ, In quo vinum libatur: θυσίαι, ἐν αἷς οἶνος σπένδεται: quod vide in Νηφάλιος. [" Diogen. 6, 76." Wakef. Mss. * Οἰνότευκτος, Vino factus, A vino exortus, Schneidero susp. * Οἰνοτόκος, Nonn. D. 7, 89. 12, 24. et alibi. * Οἰνοτρόπος, Lycophr. 580. φάβας. * Οἰνοτρόπαι, αἱ, vocantur tres Filiæ Anii regis Deli, Œno, Spermo, et Elais, Tzetz. ad Lyc. et Dict. Cret. 3, 29. * Οἰνοτρόφος, Anal. 1, 6. * Οἰνοφαγία, Lucian. 2, 76. al. Οἰνοφλυγία.] Οἰνοφερής, Proclivis ad vini potum, Vinosus, πάροινος, Hes. [" Ad Charit. 748." Schæf. Mss.] Οἰνόφλυξ, υγος, Qui vino bullit, vinum eructat, i. e. Vinosus, Ebriosus, Vini avidus, Xen. (Ἀπολ. 19.) J. Poll. [Jambl. V. P. 414. Kiessl. " Valck. Adoniaz. p. 324. ad Mœr. 261. Herod. Philet. 432. et n." Schæf. Mss. Hippocr. 83.] Οἰνοφλυγία, ἡ, Vinolentia, Ebrietas, Aristot. Eth. 3, 5. Αἶσχος ἢ πήρωσις ἢ ἐξ οἰνοφλυγίας ἢ ἄλλης ἀκολασίας, Philo V. M. 1. Οἰνοφλυγίαι καὶ ὀψοφαγίαι καὶ λαγνεῖαι, καὶ ἄλλαι ἀπλήρωτοι ἐπιθυμίαι. Utitur et Antiphan. ap. Athen. (552.) τοῦτον οὖν Δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος, Ἀσκὸν καλοῦσι πάντες οἱ 'πιχώριοι. [Xen. Œc. 1, 22. Schleusn. Lex. V. T.] Οἰνοφλυγέω, Vinosus sum, Vino me ingurgito, Inebrior, Deut. 21, (20.) Οὐχ ὑπακούει τῆς φωνῆς ἡμῶν, συμβολοκοπῶν οἰνοφλυγεῖ. Habetur et ap. J. Poll. 6, 3. [" Philo J. 1, 361." Wakef. Mss.] Οἰνόφλυκτος, Temulentus, Ebrius, Bud. e Basil. [* " Οἰνόφλυξις, Aristot. Poët. c. penult." Routh. Mss. * Ἐνοινοφλύω, exp. In vino garrio, Lucian. Lexiph. 14.] Οἰνοφόρος, Vinum ferens, Vino ferendo aptus, Athen. (430.) e Critiæ elegiis, Πίνειν τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα. Lucill. quoque et Mart. ac Apul. Œnophorum usurpant pro Vase ad ferendum vinum apto: quod Herodian. 8, (4, 9.) οἰνοφόρον σκεῦος appellat. [Οἰνοφόρος γῆ, Gl. Vinifera terra: Οἰνοφόρον, Vinarium: * Οἰνοφορεῖον Vinarium: * Οἰνοφόριον Diota.] Οἰνοφύλαξ, Vini custos. Hoc vocabulo Schol. Aristoph. exp. οἰνόπτης. [* " Οἰνόφυτος, Dionys. H. 1, 93." Schæf. Mss. Nonn. D. 21, 172. Λύαιος, Strabo 12. p. 837. Κτήματα οἰνόφυτα.] Οἰνόφυτον, Locus in quo vinum nascitur. Nisi malis ab οἴνη derivare, et interpretari Locus vitibus consitus, i. e. Vinea. || Οἰνόφυτα, Nom. proprium loci cujusdam in Bœotia, Thuc. 1, (108.) p. 35. Aristot. Polit. 5. [" Ad Diod. S. 1, 467. * Οἰνοχαρής, Jacobs. Anth. 12, 278. * Οἰνοχάρων, 7, 359. ad Charit. 622." Schæf. Mss. * " Οἰνοχίτων, Hes. v. Δρύες, Ἐλάτας." Wakef. Mss.] Οἰνοχόος, Qui vinum infundit, Pincerna, Il. B. (128.) Πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο, Indigerent pincerna, Od. Σ. (417.) Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσι, Xen. Ἑλλ. 7, (1, 26.) Ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους, K. Π. 1. Οἰνοχόων βασιλικῶν, Athen. (125.) Τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνος. Adjective quoque usurpavit (463.) Xenophan. Coloph. [Ion Chius] Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες Κιρνάντων προχοαῖσιν ἐν ἀργυρέαις. [Gl. Pocillator. " Meleager 40. 41. Jacobs. Anth. 11, 144. Wyttenb. Select. 374. Zeun. ad Xen. K. Π. 37." Schæf. Mss. Fem. * Οἰνοχόη, Pocillatrix, Eccles. 2, 8. Vide Ælian. V. H. 13, 40. Schæf. Hom. 75.] Οἰνοχόη, Vas e quo vinum in pocula infunditur. Trullam nonnulli interpr. At Bud. Urceolum Latine dici annotat. Hesiod. (Ἔργ. 2, 362.) Μηδέποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν. Et Thuc. 6, (46.) p. 213. de templo Veneris, Ἐπέδειξαν τὰ ἀναθήματα, φιάλας τε καὶ οἰνοχόας καὶ θυμιατήρια καὶ ἄλλην κατασκευήν. [Plut. 6, 594. " Kuster. Aristoph. 52. 54." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 55.] Οἰνοχοέω, Vinum infundo, Od. O. (322.) Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι, Υ. (255.) ἐῳνοχόει δὲ Μελανθεύς, Xen. K. Π. 1, (3, 7.) Ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ. Ibid. de pincernis regiis, Κομψῶς τε οἰνοχοοῦσι καὶ καθαρείως ἐγχέουσι: ubi οἰνοχοεῖν videtur accipere pro Miscere vinum in pateras infundendum. Athen. (425.) Οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυτανείῳ τοῖς Μιτυληναίοις. Simili loquendi gen. utitur etiam 13. Plut. autem cum accus. in Pericle dixit, Πολλὴν καὶ ἄκρατον τοῖς πολίταις ἐλευθερίαν οἰνοχοῶν, metaphorice. In propria etiam signif. Il. Γ. οἶνον ἐῳνοχόει. Sic Epigr. ὑμῖν Αὔσονα Βάκχον Οἰνοχοεῖ κρήνης ἐξ ἀμεριμνοτέρης, Philostr. Ep. 10. Οἰνοχοούσας νᾶμα πότιμον. Pass. Οἰνοχοοῦμαι, Vinum mihi infunditur, Greg. de Ganymede et raptu ejus loquens, Ἵν' ὡς ἥδιστα συμποσιάζοιεν οἱ θεοί, τοῖς Διὸς οἰνοχοούμενοι παιδικοῖς. [" Musgr. Ion. 1172. Wyttenb. Select. 374. Tyrwh. ad Aristot. 209. De augm., Heyn. Hom. 4, 161. 554. ad Herod. 416. Ἐῳνοχόει, Dawes. M. Cr. 179." Schæf. Mss.] Οἰνοχόημα, τὸ, Id quod a pincerna infunditur, Plut. Phocione (6.) accepit pro Vino quod in epulis solennibus infunditur convivis, 243. Καὶ παρεῖχε καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν οἰνοχόημα ὁ Χαβρίας τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ βοηδρομιῶνος: ubi Interpr. vertit, Vinum dimensus est. De qua re (7, 379.) Ἕκτῃ δὲ μηνὸς οἰνοχοεῖται τῆς Χαβρίου περὶ Νάξον ἐπινίκια ναυμαχίας. " Διοινοχοέω, affert Bud. pro " Vinum fundo, Misceo: una cum h. l. Athenæi " (153.) Διοινοχοεῖται γὰρ οἰνόμελι." [In Ed. Schw. perperam legitur διοινοχεῖται. * " Οἰνοχοΐα, Vini fusio, Tat. ad Gr. p. 40. Dio Chrys. 2, 378." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 498. Heliod. 8, 1. p. 311. * Οἰνοχοϊκός, 7, 27. p. 397.] Ἐνοινοχοέω, Vinum infundo in. At cum accus. Od. Γ. (472.) Homerus dixit Οἶνον ἐνοινοχοεῦντες: sicut Il. (Δ. 3.) Νέκταρ ἐῳνοχόει. [* Παροινοχοέω, Quint. Sm. 4, 279.] Pro Οἰνοχοέω dicitur ETIAM Οἰνοχοεύω, Il. Υ. (234.) de Ganymede, Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. Ad q. l. respexit Aristot. Poët. Ὅθεν εἴρηται ὁ Γανυμήδης Διὶ οἰνοχοεύειν: quod Cic. dicit Jovi pocula ministrare. Οἰνοχοεία, ἡ, Vini infusio, Munus pincernæ, Suid. [" Ad Charit. 385." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 498. * Ἐπιοινοχοεύω, Hom. H. in Ven. 205. * Συνοινοχοεύω, Eust. 10. p. 377.] Ἀρχιοινοχόος, ὁ, Qui principem inter pincernas s. pocillatores locum tenet, [Heliod. 7. p. 347. Plut. Pyrrho 5. Alex. 74.] Ἀρχιοινοχοεία, Dignitas et officium ejus, qui principem inter pocillatores locum obtinet, [LXX. Gen. 40, 13.] Οἰνοχρὼς, ῶτος, Qui vinei coloris est, οἰνωπὸς, Theophr. H. Pl. 9, 13. Οἰνοχρῶτες καὶ ἐρυθραὶ, ubi tamen Gaza, Cæruleæ ac rubeæ. [* " Οἰνόχρους, Munck. ad Anton. Lib. 69. Verh. * Οἰνόχυτος, (Cui vinum infusum est,) Soph. Phil. 714. (πόμα.)" Schæf. Mss. " Qui vinum infundit, Nonn. D. 13, 246. 33, 74." Wakef. Mss.]

Οἰνάγρα, ἡ, Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 118. quæ et οἰνοθήρας: sed vulgati libri habent ὀνάγρα. Οἰναγωγὸς, ὁ, Vinum vehens, Vehendo vino aptus: πλοῖον, Navigium quo vinum comportatur, J. Poll. e Cratino. Sic Pherecr. ap. Athen. (481.) βαθείας κύλικας, ὥσπερ ὁλκάδας Οἰναγωγούς. Οἰναχθὴς, Vino gravis, Ebrius, i. q. οἰνοβαρὴς, Hesychio exp. μέθυσος, μεθύων. Οἰνέλαιον, τὸ, Vinum oleo mixtum. Οἰνέλαιον, inquit Gorr., Mistura vino et oleo constans, cujus mentionem Gal. fecit cum l. 1. τῶν κατὰ Γένη in descriptione emplastri, quod ex argenti spuma et œnelæo præparatur, tum in l. περὶ Εὐπορίστων, quo loco vetat ipsum dari phthisicis, sed eo calfacto stomachum fovendum præcipit. [* Οἰνέμπορος, Artem. 3, 8. * Οἰνηγὸς, unde * " Οἰνηγία, Vini importatio, Clem. Alex. 185." Wakef. Mss.] Οἰνήρυσις, ἡ, Vascu-

lum quo vinum hauritur: ut ζωμήρυσις, Cochlear quo jus hauritur. Aristoph. 'A. (1067.) φέρε τὴν οἰνήρυσιν Ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβὼν, Schol. τὴν τοῦ οἴνου κοτύλην, ᾗ ἀρύονται. Οἰνοπίπης, ὁ, Qui circumcirca vagis oculis investigat, quod potet: ut γυναικοπίπης, παρθενοπίπης, παιδοπίπης: ab ὀπιπεύω, Circumspicio, Observo, ἐπιτηρῶ, Intentis oculis capto. Suid. οἰνοπίπας fem. gen. accipit, et exp. τὰς τοὺς οἴνους περισκοπούσας, in Aristoph. Θ. (393.) Τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν, Τὰς οἰνοπίπας, τὰς προδότιδας, τὰς λάλους. Sed annotat etiam, κατὰ μίμησιν fictum esse hoc vocab. a πιπίζειν, τὸ μύζειν s. μυζᾷν, Sugere: quamvis πιπίζειν Atticis eo sensu usitatum non sit. In vulg. Aristoph. Ed. ibi non legitur οἰνοπίπας, sed οἰνοπότιδας: quam scripturam alteri longe præfero; nam οἰνοπίπας fem. gen. nescio an a quopiam usurpetur, cum similia ei composita παρθενοπίπης, γυναικοπίπης, et παιδοπίπης masculino tantum genere usurpata reperiam. [Vide Brunck. ad Aristoph. l. c.] Οἰνόπτης, ὁ, Vini inspector, Magistratus quidam Athenis, de quo Athen. (425.) Οἱ δὲ οἰνόπται οὗτοι ἐφεώρων τὰ ἐν τοῖς δείπνοις, εἰ κατ' ἴσον πίνουσιν οἱ συνόντες: quam ἀρχὴν dicit fuisse εὐτελῆ, ut et e verbis Eupolidis, quæ ibi citantur, manifestum est, Οὓς δ' οὐκ ἂν εἵλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ, Νυνὶ στρατηγοὺς λεύσσομεν. Athen. ibid. Τρεῖς ἦσαν οἱ οἰνόπται, οἵτινες καὶ παρεῖχον τοῖς δειπνοῦσι λύχνους καὶ θρυαλλίδας· ἐκάλουν δέ τινες τούτους καὶ ὀφθαλμούς. Itidem ap. J. Poll. 6, c. 3. de derivatis ab οἶνος, Καὶ οἰνόπτης τις, ὁ τὸν οἶνον ἐπιβλέπων· οὗτος δὲ καὶ λύχνους καὶ θρυαλλίδας παρεῖχε, καὶ τὴν ἐξ ἴσου πόσιν ἐφεώρα. Sed perperam ap. eum scribitur ἐπόπτησις pro ἐπόπτης τις. Ejusmodi οἰνόπτην volunt esse, quem Martial. Cœnarum magistrum appellat, Varro Modiperatorem. [Geop. 7, 7, 1. * Οἰνουργὸς, unde * " Οἰνουργέω, Schol. Pind. Π. 3, 177." Wakef. Mss. * Οἰνουργία, J. Poll. 7, 193.] Οἴνοψ, Cujus facies vinum repræsentat, Qui vinei coloris est, οἴνου ὄψιν ἔχων, Eust. Il. A. (350.) ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον. Sic Od. A. (183.) Πλείων οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους: Il. N. (703.) βόε οἴνοπε, i. e. οἱ οἰνώδεις ἰδεῖν, ac propterea μέλανες, Eust. At Od. N. (32.) ubi itidem habetur βόε οἴνοπε, idem Eust. exp. non solum μέλανες, διὰ τὸ, μέλας οἶνος: sed etiam πυρροὶ, διὰ τὸ, οἶνος ἐρυθρός. Alibi autem Hom. αἴθωνες βόες dicit, propter eosd. duos colores, vel etiam οἱ θερμοὶ ἐργάζεσθαι. [" Jacobs. Anth. 6, 312. 7, 81. 10. 153. Heyn. Hom. 4, 97. 6, 491. 8, 419. Alberti Peric. Cr. 84. Toup. Opusc. 1, 287. * Οἴνωψ, Valck. Hipp. p. 303." Schæf. Mss. * Οἰνὼψ, ὦπος, Soph. Œd. T. 211. C. 674.] Οἰνωπὸς, Qui vinei coloris est, s. potius Qui uvas maturas colore refert, ut discimus ex Aristot. de Color. Τὸ οἰνωπὸν χρῶμα γίνεται, ὅταν ἀκράτῳ τῷ μέλανι καὶ στίλβοντι κραθῶσιν αὐγαὶ ἠεροειδεῖς, ὥσπερ καὶ αἱ βοτρύων ῥᾶγες· καὶ γὰρ τούτων οἰνωπὸν φαίνεται τὸ χρῶμα ἐν τῷ πεπαίνεσθαι· μελαινομένων δὲ, τὸ φοινικοῦν εἰς τὸ ἀλουργὸν μεταβάλλει. Sunt qui interpr. Nigricans, ut ap. Eur. (Iph. T. 1245.) οἰνωπὸς δράκων, Nigricans draco. Et in Epigr. οἰνωπὸς βότρυς, Nigricans racemus: 3. Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος. Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, 16. et 17. vertit Fulvus. [" Stanl. Eum. 107. Jacobs. Anth. 9, 141. Brunck. ad Bacch. p. 397. Toup. Opusc. 1, 287. Wakef. S. Cr. 2, 146. Munck. ad Anton. Lib. 69. Verh., Valck. Adoniaz. p. 409. Phœn. p. 15. Toup. Opusc. 1, 200." Schæf. Mss. * Οἰνωπὴ, ἡ, Lobeck. Phryn. 106. Nicander 'A. 489. Scholiastæ εἶδος ῥοιᾶς καὶ οἰνάδος. * " Οἰνοπία, ἡ, ῥίζα, Galeni Quod Animi Mores etc. c. 3." Schæf. Mss. * Οἰνώνης, Phot. οἷον οἶνον συνωνούμενος.] " 'Ονόπη, Hesychio ἀμπέλου μελαίνης εἶδος."

Οἰνόχημα, τὸ, Omne vas vinarium, VV. LL. sine Auctore tamen et exemplo.

'Αλλοινία, ἡ, Varietas et mutatio vini, Bud. ap. Plut. Symp. 4, 1. Αἱ γὰρ ἀλλοινίαι λεγόμεναι τάχιστα μεθύσκουσι, Cum aliis aliisque vinis in ead. cœna utimur. Ἄοινος, ὁ, ἡ, Vino carens, Xen. K. Π. (6, 2, 10.) Μὴ ἐξαπίνης ἄοινοι γενόμενοι νοσήματι περιπίπτωμεν: ibid. Πολλὴ γάρ ἐστι τῆς ὁδοῦ ἄοινος. Et ἄοινος ὀπώρη, Nonn. (Jo. 19, 14.) Item ἄοινα ἱερὰ et ἄοινοι θυσίαι, Sacra abstemia, si ita loqui licet, ut Gell. 3, 29. Prandium autem abstemium, in quo nihil vini potatur, Caninum dicitur: quoniam canis vino caret. In quibus nullus vini usus est: alio nomine νηφάλια dicta: quibus opponuntur οἰνόσπονδα. Item in Prov. Ἄοινος μέθη, Temulentia citra vinum. [Lobeck. Phryn. 731. " Plut. Mor. 1, 3. Oxon., Toup. Opusc. 1, 274. Wakef. Eum. 107. 863. Stanl. ibid. Abresch. Æsch. 2, 117. Antip. Sid. 59. Villoison. ad Long. 123. Brunck. Soph. 3, 499. Boiss. Philostr. 295." Schæf. Mss. * 'Αοινέω, Hippocr. 490, 7. * 'Αοινία, Strabo 15. p. 1032. * " Ἄοινος, Herodian. Epimer. 216." Boiss. Mss. * 'Ανοινία, Lobeck. Phryn. 729. * Ἄποινος, unde * " 'Αποινέω, Deferveo, Stob. 584, 31." Wakef. Mss. Alexis Athenæi p. 38. ubi tamen al. ἀπανθήσαντα pro ἀποινήσαντα: vide Excerpt. Grotii p. 565. Schn. Lex. citat ἀποινίσαντα e Stob., ab * 'Αποινίζω, sed parum accurate.] Δύσοινος, J. Poll. 6, 3. de derivatis ab οἶνος, Δύσοινος, καὶ οἰνόφλυξ καὶ οἰνοφλυγία, οἰνοφλυγεῖν, καὶ οἰνοκάχλη: ubi incertum pro Vinosone et temulento accipiat, sicut sequentia, an alia significatione. Si de agro aut regione aliqua diceretur, *δύσοινος signif. Ubi malum vinum nascitur. Vel, Parum ferax vini. [* " Ἔνοινος, Villoison. ad Long. 74. Cattier. Gazoph. 76." Schæf. Mss. " Abresch. ad Æsch. 314." Kall. Mss. Chishull. A. A. 133. 135. Ἔνορκόν τε ἔστω καὶ ἔν., Virtute juramenti et libationis ratum.] Ἔξοινος, Qui vineum saporem perdidit. Hieron. in c. 10. Oseæ, Pro Vite frondosa Aquila interpretatus est ἔνυδρον, quam nos Aquosam, vel ἔξοινον possumus dicere, eo quod vini perdat saporem. || Alias ἔξοινος signif. Vino expletus, Ebrius: μεθύων, ut Suid. exp. in his ll. a se cc. 'Ο δὲ ἔξοινος ὢν καὶ ἡμικραίπαλος, ὑπὸ τοῦ ὕπνου διακοπτόμενος. Polyb. Ἔξοινοι γεγονότες καὶ κατὰ σκηνὰς ἐρριμμένοι πάντες: quod Ovid. dicit, somno vinoque sepulti. Sic ap. Athen. (613.) quidam, qui dixerat, ἔξοινος οὐκ εἰμὶ λέγων, exemplum hoc ex Alexide affert, Ἔξοινος ἐποίει ταῦτα, Ebrius, Potus, Cum perpotasset. Idem Athen. (34.) e Dione de Ægyptiis suum κρίθινον οἶνον potantibus, Οὕτως ἥδεσθαι τοὺς τοῦτον προσφερομένους, ὡς καὶ ᾄδειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ πάντα ποιεῖν ὅσα τοὺς ἐξοίνους γενομένους. J. Poll. 6, (21.) de derivatis ab οἶνος, scribit dici quidem ἔξοινος, sed NON ἐξοίνως, NEC ἐξοινία. [" Cattier. Gazoph. 73. ad Mœr. 261. Bergler. Alciphr. 192." Schæf. Mss. * 'Εξοινία, Temulentia, Athen. 548. * 'Εξοινέω, J. Poll. 6, 21. ubi * ἐξοινίσαι perperam extat: Hegesander Athenæi 478. ἐξοινῶν, pro quo Casaubon. legit ἔξοινος ὤν: P. Ægin. 1, 23. Κοιμώμενοι ἐπὶ πλεῖστον χρόνον, ὡς ἂν ἐξοινήσωσιν. * 'Εξοίνησις, Schol. Aristoph. Θ. 742. * 'Εξοινόω, Eur. Bacch. 812. Athen. 38. * " Ἔποινος, Ebrius, κἄποινος, Tzetz. Lyc. 206." Kall. Mss.] " 'Εποίνιος, Vinosus, q. d. ἐπ' " οἴνῳ ὤν: eod. plane modo, quo Gallice dicimus, " Qui est sur le vin, pro Qui est adonné au vin, " Vino deditus. A Suida exp. μέθυσος et ἐπιτρά- " πεζος." [Nonn. D. 11, 300. 17, 383.] " At 'Εποι- " νία, in VV. LL. exp. Commentum, absque ullo " testimonio. Videtur certe ἐποινία, si de Commento " dicatur, de Illo debere intelligi, quod quis inter " vina comminiscitur." ['Επιοίνιος, Theogn. 965= 949.] Εὔοινος, Bonum vinum ferens, Vino abundans, Vini ferax, Athen. (598.) ex Hermesian. Λέσβον ἐς εὔοινον. Sic ἄμπελοι εὔοινοι, J. Poll. 6, c. 3. [" Ruhnk. Ep. Cr. 293. Wakef. Phil. 548. Jacobs. Anth. 7, 76. 8, 15." Schæf. Mss.] Εὐοινία, ἡ, Vini abundantia et bonitas, Annus vini bonitate et copia insignis. " Steph. B. 416." Wakef. Mss.] Εὐοινέω, Vino abundo: vel Vinum bonum fero: εὐοινοῦσαι ἄμπελοι, eæd. quæ εὔοινοι. [Max. Tyr. 30, 4. 'Ο βότρυς εὐοινεῖ.] 'Ηδύοινος, Suave et jucundum vinum ferens: ut εὔοινοι ἄμπελοι, Xen. (K. 'A. 6, 4, 4.) J. Poll. 6, 3. Et ἡδυοινότερος καρπὸς, Fructus efficiens vini dulcioris, Theophr. C. Pl. 3, 20. [* 'Ηδυοινία, Geop. 5, 2, 19. * Κακόοινος, unde * Κακοοινία, ibid. 5, 4, 3. * Καλλίοινος, unde] " Καλλιοινία, Vini præstantia vel Co- " piosus proventus, e Geop. 6. Pro Vini bonitate et " præstantia vel etiam pulcritudine, accipitur c. 3.

" ejus l. ubi sc. Anatolius scribit, Τὰ δὲ μικρὰ ἀγ-" " γεῖα πολὺ καὶ πρὸς φυλακὴν καὶ κ. συμβάλλεται." Κάτοινος, Vinosus, Vinolentus, Ebrius, Vino obrutus, vide Οἰστρέω. [" Wakef. Ion. 565. Musgr. 553. Toup. Opusc. 1, 329. Diod. S. 1, 350." Schæf. Mss. *Νέοινος, unde *Νεοίνια, τὰ, Hesychio ἑορτὴ Διονύσου, nisi leg. Θεοίνια, τὰ κατὰ δήμους Διονύσια, Harpocr.] Πάροινος, Vinolentus, Temulentus, Ebrius : ἄνθρωπος πάροινος, Athen. (445.) ex Antiphane, ubi reddere etiam possis Vinosus. Item π. ὄρχησις ap. Eund. (629.) Et Plut. (8, 8.) et (860.) de Philosophis loquens, Ὀριζόμενοι τὴν μέθην, λέγουσιν εἶναι λήρησιν πάροινον. Fortasse tamen aliquis ὄρχησιν π. et λήρησιν π. simpliciter accipere malit pro ea, quæ παρ' οἶνον fit, i. e. inter scyphos. Sed amplius aliquid etiam significare apparebit e seqq. Πάροινος est etiam Cognomentum meretricis cujusdam ap. Athen. [583. " Thom. M. 693. Koppiers. Obss. 43." Schæf. Mss.] Παροίνως, Temulente, More eorum, qui e vinolentia lasciviunt, J. Poll. AT VERO Παροίνιος, non solum Temulentus, Petulans e temulentia, sed et Qui fit s. dicitur inter pocula, ad verbum, Inter vinum, s. Inter vina, ut loquitur Horat.: Lucian. (2, 288.) Τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ π. καὶ συμποτικὸν, μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα. Sic Athen. (629.) Ἦν δέ τις καὶ Ἰωνικὴ ὄρχησις π. Itidem ap. Hes. Ἀγγελίη, ὄρχησίς τις π.: quam Athen. l. c. ἀγγελικὴν vocat, nisi mendosum sit pro ἀγγελίη. Rursum Lucian. (1, 726.) Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη π. τρεπόμενοι: quale inter alia esse dicit, Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς. Et π. ᾄσματα ap. J. Poll. 6, c. 19. pro quo perperam in VV. LL. παροινήϊα, Cantilenæ, quæ inter scyphos canuntur, ut π. αὐλοὶ ap. Eund. 4, c. 10. Tibiæ, quæ παρ' οἶνον inflantur, i. e. inter pocula : Οἱ δὲ παροίνιοι, σμικροὶ μὲν, ἴσοι δ' ἄμφω, τὴν γὰρ ἰσότητα συμποσίῳ πρέπειν. In altera signif. Aristoph. Ἀ. (981.) Οὐδέ ποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι, Οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται Ξυγκατακλινεὶς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ, Post vinum petulans et injuriosus, μέθυσος καὶ ὑβριστὴς, Schol. itidemque Suid., ap. quem et hoc exemplum legitur, Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος καὶ παροίνιος. Εὐθὺς γὰρ ὡς ἐπέπληστο πολλῶν ἀγαθῶν, Ἐνήλατ', ἐσκίρτα, 'πεπόρδει, κατεγέλα. Quorum verborum aliqua sumta sunt ex Aristoph. Σφ. (1303.) sed παροίνιος ibi non habetur. [" Anacr. Fischer p. lxxvi. De carminibus, p. 3." Schæf. Mss.] " Μακροπαροίνιος affertur pro Longe contumeliosissi-" " mus : e temulentia sc." Παροινικὸς, i. q. παροίνιος, Temulentus et petulans, Aristoph. Σφ. (1300.) ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν, Καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος, Præ ceteris inebriabatur et petulans erat. [* " Παροινικῶς, Insolenter, quasi e temulentia, Cic. ad Att. 10, 10." Kall. Mss. " Elmsl. Auctar. ad Aristoph. Ἀ. 979." Boiss. Mss.] Παροινία, ἡ, Ebrietas, Petulantia quæ ebrietatem comitatur ; vel, ut Hermog. ap. Xen. Σ. (6, 1.) p. 520. exp., τὸ τοίνυν παρ' οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω παροινίαν. Hesychio est ἡ ἐκ τοῦ οἴνου ὕβρις. Bud. 77. interpr. Super mensam et vinum petulantia, proferens locum quendam e Dem., quem ibi vide. Idem p. 1075. Παροινία autem est Contumelia, Injuria, Petulantia in ebrietate admissa ; Ipsaque contumelia et probra sic petulanter admissa, πεπαρῳνημένα vel ἐμπεπαρῳνημένα vocantur : et homo ἐμπεπαρῳνημένος dicitur Qui injuriam s. contumeliam super convivium passus est. Athen. (421.) ex Amphide, Εὐτελὲς γὰρ δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν, Plut. (6, 456.) Προαπεφοίτησε τοῦ θνητοῦ βίου, καθάπερ ἐκ τοῦ συμποσίου, πρὶν εἴς τινα παροινίαν ἐμπεσεῖν τὴν τῷ μακρῷ γήρᾳ παρεπομένην, Herodian. 5, (8, 1.) Τῶν πάλαι δοκούντων σεμνῶν εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεβακχευμένων, Iis, quæ gravia olim honestaque censebantur, per omnem contumeliam ac temulentiam debacchantibus, Polit. Et 1, (14, 15.) Εἰς τοσοῦτόν τε μανίας καὶ π. προὐχώρησεν, Eo vecordiæ petulantiæque processit. Apud Arrian. autem 4, (8, 9.) de cæde Cliti, Ἐν τοιᾷδε παροινίᾳ, Bud. vertit, In ea temulenta jactatione.

A [" Thom. M. 693. ad Charit. 579. Boiss. Philostr. 424. Lucian. 1, 23. Lennep. ad Phal. 45. Conf. c. παράνοια, Markl. Suppl. 546. T. H. ad Plutum p. 25. Müll. ad Tzetz. p. 895.: cum παρανομία, ad Diod. S. 2, 127." Schæf. Mss.] Παροινιάσαι, ap. Hes., ὑβρίσαι, λοιδορῆσαι : quo sensu paulo post παροινῆσαι. AT Παροίνιον in VV. LL. exp. Convitium, Temere ac stulte dictum velut inter pocula, [Plut. Demosth. 4. " Jacobs. Anth. 6, 291. 302. 11, 207." Schæf. Mss.] Παροινέω, Ex ebrietate dico agove quæ dedecent ; vel, ut Bud. interpr., Pecco per vinolentiam, Per vinolentiam lascivio. Aristot. Probl. Διὰ τί ὁ ἀκροθώραξ μᾶλλον παροινεῖ τοῦ μεθύοντος μᾶλλον. Idem, Ὁ δὲ ἀκροθώραξ κρίνει τε· καὶ διὰ τὸν οἶνον κακῶς κρίνει, ὥστε παροινεῖ. Aliud ex Eod. exemplum habes in Ἀκροθώραξ, ubi παροινοῦσιν Cam. interpr. Debacchantur. Athen. (592.) de Demosthene, Ἀριστάρχου γοῦν τινὸς ἐρασθεὶς μειρακίου, καὶ δι' αὐτὸ παροινήσας εἰς Νικόδημον, ἐξέκοψεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, Plut. Alcibiade, Περιόψεται Λακεδαιμο-
B νίους ὑβρίζοντας καὶ τοὺς τριάκοντα παροινοῦντας. Idem copulavit παροινεῖν et ἐκβακχεύεσθαι, (7, 722.) Ἀλλὰ νῦν μὲν ἧττον οἱ αὐτοὶ, νῦν δὲ μᾶλλον ἐκβακχεύονται καὶ παροινοῦσι, Iidem modo remissius, modo vehementius, vel ad bacchationem incitantur vel ad temulentiam impelluntur, Turn. Pass. παροινοῦμαι, ut παροινουμένη γυνὴ, Dem. Mulier in convivio contumeliam passa. Et παροινούμενος, A temulento male acceptus. In Epistola Diogenis, Πεπαρῴνηται ἡ σοφία, A temulentis philosophi pulsantur; A temulentis philosophia pulsata est et sugillata, Bud. Item Lucian. Ἱκανά σοι πεπαρῴνηται πρὸς ἡμᾶς, Satis in nos debacchatus es : Cic. De perf. Orat. Furere inter sanos et quasi inter sobrios bacchari vinolentus videtur. Item Phalar. Παροινούμενος εἰς τὸ σῶμα ὑφ' ἑκάστου ὑμῶν. [" Thom. M. 693. 931. Jacobs. Anth. 7, 163. Aristoph. Fr. 241. ad Diod. S. 2, 289. 573. Lennep. ad Phal. 45. 141. De augm. perfecti, ad Mœr. 122. 332. Koppiers. Obs. 9. Valck. Diatr. 278." Schæf. Mss. Ἐπαροίνουν, Lobeck. Phryn. 154.] Παροίνημα,
C τὸ, Injuria s. Contumelia, qua aliquis ab homine temulento afficitur. Sed παροίνημα dicitur et Is, qui injuria s. contumelia a vinolento afficitur. Plut. (7, 381.) de Phocione Byzantiis auxilium ferente, Ἐκώλυσε τοὺς τῶν συμμάχων υἱοὺς ἐνύβρισμά τε καὶ παροίνημα γενέσθαι Μακεδόνων. [" Villoison. ad Long. 278." Schæf. Mss.] Ἐμπαροινέω, Temulentus injuriam s. contumeliam alicui infero, Lucian. (1, 215.) Μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς: verbis Junonis ob Ganymedem despectæ et ægre ferentis. Et pass. ἐμπεπαρῴνηται, pro ἐνύβρισται, ἐνησέλγηται, Per vinum et petulantiam injuria et probro affecta est, Bud. 77. Vide et Παροινία. Metaph. autem Joseph. Ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασι, pro ἐνυβρίζουσι, Suid.: Horat. de rebus etiam inanimatis, Qua parte debacchentur ignes. [" Euseb. H. E. 10, 8. Sozom. H. E. 2, 29." Mendham. Mss. " Lennep. ad Phal. 45. ad Lucian. 1, 367." Schæf. Mss. * Ἐμπαροίνημα, Ludibrium, de scorto masculo, Longus 4, 18. p. 415. Schæf.
D * Προσπαροινέω, Philostr. Icon. 2. p. 849.] Πολύοινος, Multum vini habens, Vino abundans : πολυοινότατον χωρίον, J. Poll. e Thuc. [1, 138. Xen. de Prov. 5, 3. Athen. 440. Ebrietas, Plut. 6, 888. * Πολυοινέω, Hom. H. in Merc. 91. ex emend. Ilgenii, quem vide p. 383.] Πολυοινία, Vini copia, Multum vini, Plato de LL. [* Ὑπέροινος, Polyæn. 8, 25.] " Ὕποινος, Vinolentus, μέθυσος, Suid." [Philostr. 810.] Φίλοινος, Vini amans, cupidus: in malam plerumque partem pro Vinosus, Bibax. Aristot. Rhet. 1. Οὐδεὶς γὰρ φ. ὁ μὴ χαίρων οἴνῳ, Plut. Symp. 3. Πρωϊαίτατα γηρῶσιν οἱ φ., Athen. 10. Φίλοινος δέ ἐστιν ὁ πρὸς οἶνον ἕτοιμος· φιλοπότης δὲ, ὁ πρὸς πότους· φιλοκωθωνιστὴς δὲ, ὁ μέχρι μέθης. [" Phryn. Ecl. 201. Marcus Arg. 21. T. H. ad Plutum p. 343. Porson. Med. p. 18. Toup. Opusc. 2, 242. ad Herodian. 201. Pauw. Φιλόοινος, Agathias 16." Schæf. Mss.] Φιλοινία, ἡ, Amor vini, Bibacitas, J. Poll. 6. c. 3. [Athen. 430. * Χρήστοινος, unde * Χρηστοινέω, Boni vini ferax sum, Strabo 14. p. 945.]

Οἰνώδης, ὁ, ἡ, Vinosus, Vinaceus, Vinum resipiens, redolens. Sic Vinosus sapor et Vinosus succus dicit Plin. Plut. Symp. 3. Καὶ τῶν ἄλλων δὲ καρπῶν τοῖς οἰνώδεσι μᾶλλον ὡς ψυκτικοῖς χρωμένους τοὺς ἰατροὺς ὁρῶμεν, ὥσπερ ῥοαῖς καὶ μήλοις. Plin. dicit Fructus vinosum succum habentes. Alex. Aphr. Αὐτὸ τὸ οἰνῶδες καὶ τρόφιμον, Pars illa vinacea et alimento idonea. [" Ad Lucian. 3, 479. Wakef. S.Cr. 3, 188. Casaub. ad Athen. 61. 68. 85. 87. coll. 42." Schæf. Mss. " Ad colorem referri videtur ap. Athen. 305. ubi κίχλην οἰνώδεα Rubentem turdum intelligunt VV. DD." Schw. Mss.]

Οἰνηρὸς, idem, Vinarius: ἀγγεῖον, Vas vinarium, sicut μελιτηρὸν, Mellarium. [" Herod. 3, 6. Κεράμιον οἰνηρόν." Schw. Mss.] Notandum autem ejusmodi οἰνηρὸν ἀγγεῖον significare non solum Vas in quo vinum asservatur, sed etiam Quod vinum resipit s. redolet, quod asservatum in eo fuerat, sicut μελιτηρὸν et ἰχθυηρὸν, et hujusmodi alia. Athen. 10. οἰνηρὸν ἀγγεῖον. Cratinus ap. Eund. (494.) Καὶ τἄλλα πάντ' ἀγγεῖα τὰ περὶ τὸν πότον, Κ' οὐδ' ὀξύβαφον οἰνηρὸν ἔτι κεκτήσεται, Oxybaphum vinarium: q. l. ab J. Poll, quoque citatur: sic κρωσσοὶ οἰνηροὶ, Cululli vel Urcei vinarii, J. Poll. 6, c. 3. ex Æschylo, μήτε κρωσσοὺς μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὑδατηροὺς λιπεῖν ἀφνεοῖσι δόμοισι, Nec urceos vinarios nec hydrias. Et οἰνηρὰ μέτρα, Mensuræ vinariæ, quibus vinum dimetiuntur, Aristot. Eth. 5, 7. Οὐ γὰρ πανταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ καὶ σιτηρὰ μέτρα. Et οἰνηρὰ ὑγρότης, Vinaceus humor. J. Poll. 6, c. 3. ex Anacr. citat etiam οἰνηρὸς θεράπων: quod tamen non exp. dubiumque est significetne Servum qui vina curet vel ministret, an Vinosum. || Οἰνηρὰ in VV. LL. exp. etiam Pampini, Frondes vitis: quæ potius οἴναρα. [" Phryn. Ecl. 178. Wakef. Ion. 1198. Jacobs. Anth. 8, 15. 79. 9, 240. Ruhnk. Ep. Cr. 293. Heringa Obs. 297. ad Herod. 196. Brunck. Aj. 1077." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 28.]

Οἴνινος, Vineus, E vino factus, Athen. (310.) ex Archestrato, Μήθ' ὕδατος πηγὴν, μήτ' οἴνινον ὄξος Συμμίξης.

[* " Οἰνικὸς, Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 25. Toup. Opusc. 1, 240. Wakef. S. Cr. 2, 81." Schæf. Mss. " Ad Hesych. 1, 96, 12." Dahler. Mss.]

Οἰνόεις, Vinosus, i. q. οἰνηρός. A cujus fem. genere οἰνόεσσα per contractionem DEDUCTUM Οἰνοῦττα, mutato σσ in ττ more Attico: sicut μελιτοῦττα e μελιτόεσσα, et similia alia. Est autem οἰνοῦττα, Maza vino subacta, Placenta e vino et melle confecta; annotat enim Schol. Aristoph. Πλ. οἰνοῦτταν vocari τὴν ἐν οἴνῳ πεφυραμένην μᾶζαν: vel, ut alii exp., εἶδος πλακοῦντος μετ' οἴνου καὶ μέλιτος γιγνόμενον. Polluci quoque 6, c. 3. οἰνοῦττα est μάζα οἴνῳ δεδευμένη, Vino madefacta. Aristoph. Πλ. (1121.) οἰνοῦτταν, μέλι, Ἰσχάδας. || Οἰνοῦττα, Herbæ nomen, qua gustata corvi et canes inebriantur, Athen. (429.) ex Aristot. l. quem περὶ Μέθης inscripsit, Μεθύσκονται δὲ κἂν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ὕες μὲν, σταφυλῆς στεμφύλων χορτασθέντες, καὶ τὸ τῶν κοράκων καὶ τῶν κυνῶν γένος, τὴν οἰνοῦτταν καλουμένην φαγόντα βοτάνην. [Ælian. V. H. 2, 40.] Ipsum ETIAM Οἰνοῦσσα, quod communis linguæ est, usurpatur; sic enim ap. Hes. Οἰνοῦσσα, μάζα οἴνῳ πεφυραμένη, ἢ ἡ διακονοῦσα τοῖς συμποσίοις. Sed perperam ap. eum οἰνοῦσα scribitur uno σ, sicut et οἰνοῦτα ap. Suid. uno τ. Cum vero hoc οἰνοῦττα s. οἰνοῦσσα sua natura adj. sit, subaudiri potest vel μάζα, vel aliquid simile. || Sunt et Œnussæ insulæ ap. Plin. Apud Steph. B. Οἰνοῦσσαι, UNDE Οἰνουσσαῖος et Οἰνούσιος, Ex iis insulis oriundus. [" Οἰνοῦττα, Thom. M. 607. Brunck. Aristoph. 1, 42. 286. 2, 89. ad Trach. 308. Οἰνοῦσσα, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 18. Nom. propr., ad Phœn. p. 370." Schæf. Mss.]

Οἰνὼν, ῶνος, ὁ, Cella vinaria, Colum.: J. Poll. 6, c. 2. Τὰς δὲ ἀποθήκας τοῦ οἴνου, Ξενοφῶν μὲν οἰνῶνας εἴρηκεν, Εὔπολις δὲ πιθῶνας, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 4.) Μεγαλοπρεπεῖς δὲ οἰκήσεις καὶ οἰνῶνας κατεσκευασμένους ἔχουσαν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. Utitur et Athen. 12. [p. 519. " Ad Mœr. 240." Schæf. Mss. Οἰνεὼν, Gl.
A Cella vinaria, Vinetum, Geop. 7, 7, 6. Lobeck. Phryn. 166.]

[* " Οἰνίον, Aristoph. Fr. 277." Schæf. Mss.]

Οἰνίσκος, ὁ, ET Οἰνάριον, τὸ, Villum, Eubulus ap. Athen. (29.) Ὁ Λευκάδιος πάρεστι καὶ Μιλήσιος Οἰνίσκος, Alexis ibid. paulo ante, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις Τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος Καὶ νωγαλίζει, Poliochus ap. Eund. (60.) Θλαστή τ' ἐλαία, καὶ πιεῖν οἰνάριον. Et (76.) ex Apollodoro, τὸ οἰνάριον πάνυ Ἦν ὀξὺ καὶ πονηρόν. Item Lucill. Ἐς βραχὺ σιταρίου κέρμα καὶ οἰναρίου, Ob exiguam pecuniolam pro emendo tritico et vino. || Gal. ap. Hipp. οἰναρίῳ exp. ἀμπέλου. [" Οἰνάριον, Ammon. 102. Valck. Anim. 175." Schæf. Mss.]

[* Οἰνία, Mustum, Aqu. Zach. 9, 17.]

Οἰνόω, Vinum facio, In vinum verto. Pass. οἰνοῦμαι, In vinum mutor, Vinum fio. Nonn. Νάματος οἰνωθέντος, Aquæ in vinum conversæ. || Alias signif. etiam Inebrio, μεθύσκω, Suid. Et Οἰνοῦσθαι dicitur homo aliquis cum vino expletur, inebriatur, Od. Π.
B (292.) T. (11.) Μή πως οἰνωθέντες ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν Ἀλλήλους τρώσητε, Aristot. Rhet. 2. Ὥσπερ γὰρ οἱ οἰνωμένοι, οὕτω διάθερμοί εἰσιν οἱ νέοι ὑπὸ τῆς φύσεως, Plut. (8, 671.) Μάλιστα μὲν πίνειν καὶ οἰνοῦσθαι παρακαλοῦντες ἀλλήλους. Sed minus esse οἰνωμένον quam μεθύοντα apparet e Zenone ap. Diog. L. Οἰνωθήσεσθαι δὲ τὸν σοφόν φασιν, οὐ μεθυσθήσεσθαι δὲ, Vino impleri, Bud. Sunt igitur Zenoni οἰνωμένοι qui Aristoteli ἀκροθώρακες, Appoti, Bene poti, et Qui inebriari jam incipiunt. In h. tamen l. Aristot. Eth. 7., ubi dicit τὸν καθεύδοντα καὶ μαινόμενον καὶ οἰνωμένον, Præditum quidem esse ἕξει, sed ea non uti, οἰνωμένος accipitur potius pro Eo, qui jam prorsus ebrius est: sicut Eust. quoque οἰνοῦσθαι ap. Hom., exp. μεθύσκεσθαι. Itidemque οἰνωθέντες e Gal. ad Gl. 1. affertur pro Inebriati. Et οἰνωμένοι, Temulenti, Ebrii. [" Ad Diod. S. 1, 67. Bergler. Alciphr. 416. Ilgen. Hymn. 383. Οἰνωμένος, Demetr. §. 15. Diod. S. 2, 216." Schæf. Mss.] Οἴνωσις, ἡ, Bene potum esse, Appotum esse, Incipere inebriari:
C minus quam μέθη, quo significatur Ebrietas. Sunt qui interpr. Vinositas. Vinosus tamen signif. potius Vini cupidus, φίλοινος. Plut. (8, 7.) cum citasset hos Homeri versus ex Od. Ξ. de vino, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, Καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον, scribit videri ibi Poëtam exprimere differentiam inter οἴνωσιν et μέθην, quæ a philosophis investigatur: Οἰνώσεως μὲν, ἄνεσιν, μέθης δὲ, φλυαρίαν. Et mox, Ἀλλ' ἡ μωρολογία μέθην ποιεῖ τὴν οἴνωσιν: nam μέθη est λήρησις πάροινος. Idem Plut. Symp. 3. init. citatis iisd. Homeri versibus subjungit, Οἰνώσεως ἐνταῦθα τοῦ ποιητοῦ καὶ μέθης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, διαφορὰν ὑποδεικνύντος· ᾠδὴ μὲν γὰρ καὶ γέλως καὶ ὄρχησις, οἰνουμένοις μετρίως ἔπεισι· τὸ δὲ λαλεῖν καὶ βλέπειν ἀβέλτερον, ἢ σιωπᾷν, παροινίας ἤδη καὶ μέθης ἔργον ἐστί. Similiter Zeno dicit hominem sapientem debere quidem οἰνοῦσθαι sed non μεθύσκεσθαι. [" Ammon. 85." Schæf. Mss. * Οἰνωτὸς, Vinosus, Plut. ap. Schn. Lex.] Διοινοῦσθαι, Vino imbui, Ine-
D briari: διοινωμένος, J. Poll. In VV. LL. ponitur etiam ACTIV. Διοινόω, Vino refercio. [Plato de LL. 6. p. 298. * Ἐξοινόω, vide Ἔξοινος.] Κατοινοῦσθαι, i. q. διοινοῦσθαι, quasi a VERBO Κατοινόω, Inebrio: cujus tamen nulla afferuntur exempla. Unde κατοινωμένος, quod e Plat. citat J. Poll. 6, c. 3. Ex eod. Plat. Bud. affert κατῳνωμένος, Vino obrutus: dicens simile in eo partic. augmentum esse ei, quod est in πεπαρῴνηται a παροινέω.

Οἰνίζω, Vinosum saporem refero; Vinum resipio, redoleo. Qua signif. Diosc. usurpavit hoc verbum, ap. quem similia alia frequenti in usu sunt, ut κυανίζειν, χλωρίζειν. || Suidæ οἶνον ἀγοράζω, Vinum emo: quod tamen οἰνίζομαι potius dicitur; nam οἰνίζεσθαι ab Hom. accipitur pro οἶνον πορίζεσθαι: sicut idem Suid. οἰνισάμενοι exp. οἶνον ἀγοράσαντες: et J. Poll. quoque οἰνίζεσθαι Poëtis dici scribit ἐπὶ τῶν τὸν οἶνον ὠνουμένων, nullam τοῦ οἰνίζειν mentionem faciens. Il. H. (472.) ἄγεμεν μέθυ χίλια μέ-

τρα. Ἔνθεν ἄρ οἰνίζοντο, Vinum emebant, οἶνον ὠνοῦντο. Dicit autem quosdam οἰνίσασθαι χαλκῷ, quosdam σιδήρῳ, h. e. ære et ferro, emisse vinum, s. permutasse æs et ferrum vino: nimirum alios æs, alios ferrum vino permutasse. Et Il. Θ. (546.) Hector ad milites Trojanos, Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα Καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε, Σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε. [" Apoll. Dysc. 89. ad Charit. 278. Ilgen. Hymn. 383. Heyn. Hom. 5, 390. ad Lucian. 2, 76." Schæf. Mss.] Οἰνίζειν Hesych. κατὰ γλῶσσαν scribit signif. μονάζειν. [Schol. Plat. 245.] Sic Idem οἰνῶντα exp. μονήρη, a VERBO Οἰνάω, Solitariam vitam dego, Solitarius ago. [* Οἰνιστὸς, unde * Εὐοίνιστος, i. q. οἰνόσπονδος, Orph. Arg. 601. λοιβαὶ, Schneidero susp. * Οἰνιστὴρ, unde] Οἰνιστήρια, Sacrificium quoddam, quo ephebi comam posituri libabant Herculi, Eust. 907. Οἰνιστήρια, σπονδὴ τελουμένη τῷ Ἡρακλεῖ ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρασθαι. Ubi tamen non οἰνιστήρια scribitur, SED Οἰνιαστήρια. Οἰνιστήρια vero scr. esse, ex Hes. patet, Ἀθήνησιν οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἀποκείρασθαι τὸν μαλλὸν, εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἴνου· καὶ σπείσαντες, τοῖς συνελθοῦσιν ἐπεδίδουν πίνειν· ἡ δὲ σπονδὴ ἐκαλεῖτο οἰνιστήρια. J. Poll. paulo aliter 3, (52.) Ἡ δὲ ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένων παιδίων οἴνου ἐπίδοσις, οἰνιστήρια ἐκαλεῖτο. Pamphilus autem ap. Athen. (494.) οἰνιστηρίαν accipit pro Poculo capaci, vino repleto, quo Herculi libabant, et cœtui potum præbebant, qui ex ephebis excedentes ponebant pendulas comas: Οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν, εἰσφέρουσι τῷ Ἡρακλεῖ μέγα ποτήριον, πληρώσαντες οἴνου, ὃ καλοῦσιν οἰνιστηρίαν, καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθοῦσι διδόασι πιεῖν. Ubi vulg. Edd. HABENT Οἰνηστηρία, non Οἰνιστηρία: sed et ap. J. Poll. οἰνηστηρία scribitur, sc. per η in antep. Apud eund. Poll. legitur ETIAM Οἰνίστρια, de ead. re, diversis tamen verbis ab iis quæ paulo ante ex eo citavi, 6, 3. de derivatis ab οἶνος, Ἡ δὲ οἰνίστρια, οἴνου δόσις ὑπὲρ τῶν παίδων ἐν τοῖς φράτορσιν, Vini donatio nomine puerorum, qui in phratrias cooptabantur. Pro quo reponunt alii οἰνιστηρία, mutato etiam accentu, qui ap. Eust. et Hes. et eund. Poll. in antep. collocatus est, cum ap. Athen. οἰνηστηρία legatur. [Phot. Οἰνιαστήρια· σπονδὴ τῷ Ἡρακλεῖ ἐπιτελουμένη ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρασθαι· Εὔπολις Δήμοις. * Παροινίζω, unde * " Παροίνισμα, Acta S. Philoromi p. 172. Combef." Boiss. Mss.]

Οἰνεύομαι, Poto vinum: οἰνεύεσθαι, Erot. ap. Hippocr. exp. πίνειν.

[* " Οἰνέω, Ruhnk. Ep. Cr. 31. Ilgen. Hymn. 383." Schæf. Mss.]

Οἰνὰς, άδος, ἡ, Columba sylvestris, dicta a colore uvis maturatis simili, Gazæ Vinago. Eust. 1712: Ἱστορεῖται δὲ ζωϊκῶς ὅτι περιστερῶν εἴδη πέντε· οἰνὰς, μείζων περιστερᾶς, οἰνωπὸς τὸ χρῶμα· φὰψ, μέση περιστερᾶς καὶ οἰνάδος· φάττα, μέγεθος ἀλέκτορος, χρῶμα δὲ αὐτῇ σποδιόν· καὶ τρυγὼν, πάντων ἐλάττων, ᾗ χρῶμα τεφρόν. Vide plura ap. Athen. (394.) in Φάσσα, et ap. Aristot., H. A. 9, 13. Apud J. Poll. reperio ETIAM Οἰνίας de ead. ave: 6, (22.) c. ubi derivata ab οἶνος recenset, Οἰνίας δὲ καὶ οἴνας, ἡ ἀγρία περιστερά: ubi sicut οἴνας perperam scribitur pro οἰνὰς, ut habetur tum ap. Hes. et Eust., tum Athen. et Aristot., ita οἰνιὰς pro οἰνίας reponendum existimo. Apud Hes. vero legitur ETIAM Οἰνιὰξ, εἶδος κόρακος: pro quo itidem reposuerim οἰνιάς. Nec obstat, quod Corvi genus esse dicit; nam et de οἰνὰς ait, γένος κόρακος· οἱ δὲ ἀγρίαν περιστεράν. || Οἰνὰς Xenophonti K. (7, 5.) est etiam Canis nomen. [* Οἰναδοθήρας, Ælian. H. A. 4, 38.]

Derivata quædam, quorum signif. remotior.

Οἴνη, ἡ, Vitis: ἡ οἰνομήτωρ ἄμπελος, ut Poëta quidam ap. Athen. appellat. Hecatæus ap. Athen. (35.) Τούτου δ' Οἰνεὺς ἐγένετο, κληθεὶς ἀπὸ τῶν ἀμπέλων· οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἕλληνες οἴνας ἐκάλουν τὰς ἀμπέλους. Utitur hoc vocabulo Hesiod. Ἔργ. 2, (188.) Τὴν φθάμενος οἴνας περιτεμνέμεν: paulo post, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων, ubi Procl. οὐκέτι καιρὸς τομῆς ἀμπέλων καὶ σκάφης: nam tunc propter æstum, quo tellus inarescit, σκάπτειν οὐκ ἐπιτήδειον. Idem Hesiod. Α. (292.) Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. || Οἴνας Ionica lingua vocat τοὺς κύβους, Suid. hoc Proverbium citans, Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς οἴνας. Sic in Κύβος supra ex Eust. attuli, Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους: ubi κύβον accipit non pro Ipsa tessera quæ jacitur, sed pro Unione s. Puncto tesseræ ab uno latere impresso. Vide et Hes. [" Leon. Tar. 61. Jacobs. Anth. 10, 87. Eur. Phœn. 236. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. ad Timæi Lex. 277. Ammon. 102. Valck. Anim. 175. Wakef. S. Cr. 3, 188. Musgr. Bacch. 535. Vinum, Leon. Tar. 35." Schæf. Mss.] || Οἴνη ap. Steph. B. urbs Argiva. Οἰναῖος, Gentile nomen, Qui ex Œna ortus est. Apud Hesych. vide Prov. οἱ Οἰναῖοι τὴν χαράδραν. Ab Oro hæc Οἴνη VOCATUR Οἰνώη. Cujus gentile EST Οἰνωάτης. Et fem. Οἰνωᾶτις: ut Οἰνωᾶτις Ἄρτεμις, Steph. B. ἡ ἐν Οἰνώῃ τῆς Ἀργείας ἱδρυμένη ὑπὸ Προίτου. De qua Eur. (378.) Herc. F. θηροφόνον θεὰν Οἰνωᾶτιν ἀγάλλει. Apud eund. Steph. est ETIAM Οἰνόη: cujus gentile Οἰνοαῖος. [* " Οἰνόη, ad Herod. 409. Οἰνηΐς, Heind. ad Plat. Gorg. 167. * Οἰνιάδαι, ad Diod. S. 1, 469. ad Paus. 341. * Οἰνεὺς, Toup. Opusc. 1, 203. * Οἰνωῶτις, Wakef. Herc. F. 376. Musgr. 379." Schæf. Mss.] Οἰνόπεδον et Οἰνόφυτον huc quoque referri possunt, ut Eustathio etiam videtur; est enim οἰνόφυτον i. q. ἀμπελόφυτον. De iis tamen inter composita ab οἶνος dictum fuit.

Οἰνάνθη, s. Οἰνάνθα, ἡ, Flos vitis, Uva germinans, Hesychio ἡ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου: Suidæ ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου: Ammonio ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις: Scholiastæ Aristoph., ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς: quo sensu exp. Ὄρν. (588.) τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται. Sic ap. Eurip. (Phœn. 236.) accipit, Οἴνανθ' [Οἴνα θ'] ἃ καθαμέριον Στάζει. Et, τὸν πολύκαρπον οἰ-Νάνθας ἱεῖσα βότρυν. Idem Schol. οἰνάνθην exp. τὴν πρώτην ἔκφυσιν τῆς ἀμπέλου, in B. (1320.) Οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου, Βότρυος ἕλικα πανσίπονον: afferens itidem ex Eurip. Hypsipyle (Fr. 2.) οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν. Theophr. C. Pl. 3, 19. Ὅσα καρπὸν ἔχει, τούτων ἐπικνίζειν τὰς κορυφὰς ἐν αὐταῖς ταῖς οἰνάνθαις, Cum uva floret, ut Gaza interpr. Et mox, Ἐπὶ ταῖς οἰνάνθαις αὔξει τὸν βότρυν. Sed major pars οἰνάνθην dicit esse Florem labruscæ s. vitis agrestis: vel Uvas e labrusca pullulantes. Diosc. 5, 2. Ἄμπελος ἀγρία διττή· ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οὐ περκάζει τὴν σταφυλὴν, ἄχρι δ' ἀνθήσεως ἄγει τὴν λεγομένην οἰνάνθην. Et c. 5. Οἰνάνθη καλεῖται ὁ τῆς ἀγρίας ἀμπέλου καρπὸς, ὅταν ἀνθῇ. Plin. l. 12. c. ult. Eod. et œnanthe pertinet. Est autem vitis labruscæ uva. Colligitur cum floret, i. e. cum optime olet. Itidem Ruell. ap. Diosc. 1, 57. οἰνάνθην τὴν ἐκ σταφυλῆς vertit, Œnanthen e labrusca: alii, Labruscæ vitis florem: in compositione olei œnanthini, quod Plin. quoque de œnanthe fieri scribit. Similiter et Gaza οἰνάνθης βοστρύχια vertit Racemuli labruscæ virentis, ap. Aristot. H. A. 5, 18. de ovo polypi, Ὅμοιον βοστρυχίοις οἰνάνθης καὶ λεύκης καρπῷ. Plin. 9, 51. itidem de polypis, Hyeme coëunt, pariunt vere ova tortili vibrata pampino. Sed et e Gal. l. 8. τῶν κατὰ Τόπους affertur, Οἰνάνθη, τὸ τῶν ἀγρίων ἀμπέλων ἐκβλάστημα σὺν τοῖς ἄνθεσιν, ἐξ οὗ ταῖς ἡμέραις ἡ σταφυλὴ γίνεται. || Polluci 6, c. 30. οἰνάνθαι, αἱ ἄμπελοι. || Οἰνάνθη est etiam Herbæ nomen, de qua vide Diosc. 3, 135. et Theophr. H. Pl. 6, 7. ubi dicit eam habere ἄνθος βοτρυῶδες καὶ λευκόν. Plin. 21, 11. et ipse Œnanthen appellat: scribens, odorem eund. ei esse, qui germinantibus uvis, atque inde nomen. || Οἰνάνθη est etiam Avis nomen ap. Aristot. H. A. 9, 49. Ubi Gaza, Œnanthe, quasi Vitifloram dixeris. [" Jacobs. Anth. 7, 361. 9, 405. 11, 322. ad Meleagr. p. 4. Brunck. Soph. 3, 414. Paraphr. ad Eur. Phœn. 238. et Valck. p. 85. 641. Ammon. 102. Valck. Anim. 175." Schæf. Mss. Pind. N. 5, 11. Geop. 5, 51. 7, 20. cf. Pallad. 7, 11. 11, 14. Vide Schn. Lex.] Οἰνάνθινος, Œnanthinus, De œnanthe factus: ἔλαιον, Diosc. 1, 57. Œnanthinum oleum, Plin. 23, 4. de quo Idem 15, 7. Œnanthinum fit de ipsa œnanthe, ut dictum est in unguentis. Et οἰν. μύρον, Unguentum œnanthinum. Et κηρωτὴ οἰν. Diosc. 1, 149. Ceratum œnanthinum. Et οἰν. οἶνος, 5, 33. Vinum œnanthinum, quod conficitur e flore τῆς ἀγρίας ἀμπέλου βρυούσης. Plin.

24, 16. Fit e labrusca, h. e. vite sylvestri, quod vocatur Œnanthinum. Flores ejus libris duabus in musti cado macerati post triginta dies mutantur. ["Casaub. ad Athen. 139." Schæf. Mss. * Οἰνάνθιον, Gl. Pampineum. * Οἰνανθάριον, i. q. οἰνάνθη, Alex. Trall. 7. p. 329=109.] Οἰνανθὶς, ίδος, ἡ, Flos vitis, Uva germinans: vide Οἰνάρεος. Οἶνον, τὸ, Folium vitis, Pampinus, licet Pampinus signif. potius Frondem viteum, Ramum vitis virentem: οἶνα Hes. exp. τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα, "quæ "et οἴναρα."

Οἴναρον, τὸ, idem. Theophr. H. Pl. 9, 14. de pentaphyllo, Ἔχει δὲ τὸ μὲν φύλλον ὥσπερ οἴναρον, μικρὸν δὲ καὶ τὴν χροιὰν ὅμοιον: C. Pl. 5, 3. Ἄμπελος διατηρεῖ τὸν καρπὸν ἄνευ οἰνάρων, Vitis sine foliis fructum servat. Eod. l. Αἱ ἀποψιλώσεις τῶν ἀμπέλων καὶ ἀποκνίσεις τῶν οἰνάρων τῶν μεγίστων. Item Xen. Œc. (19, 18.) Ἄμπελος περιταννύουσα τὰ οἴν. ["Timæi Lex. 190. et n., Toup. Opusc. 1, 286. Valck. ad Ammon. 102. Anim. 175." Schæf. Mss. Alciphr. 3, 22. Fragm. Babrii ap. Suid., in cujus Ed. prima erat οἰνάραις pro οἰνάροις. * Οἰνάρη, * Οἰναρέη, Kiessl. ad Theocr. 7, 34.] At Οἴναρος, Unedo, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 1, 15. Οἰνάρεος, ὁ, Pampineus, Pampinaceus, Pampinarius: Ovid. Frondes pampineæ, Colum. Pampinarius palmes. Athen. (601.) ex Ibyco, de tempore verno, Αἵ τ' οἰνανθίδες αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἕρνεσιν οἰναρέοις θαλέθουσι. [Hippocr. 668. Foës. * Οἰνάρεον, i. q. οἴναρον, Theocr. 7, 134.] Οἰναρίζω, Pampino, Pampinos decerpo, Inutilia vitis folia demo, Aristoph. Εἰρ. (1147.) Οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον, i. e. ἀποφυλλίζειν, φυλλολογεῖν, Pampinare. [Phanias ap. Schol. Theocr. 7, 134.] At Οἰναρὶς, Hesychio κληματὶς: quo nomine quidam Pampinarum palmitem accipiunt: et οἰναρίδες interpretantur, Pampini vitium, itidem ut οἴναρα. Gal. οἰναρίδων ap. Hippocr. [673. Foës.] exp. ἀμπέλου κλημάτων: itidemque Erot. οἰναρίδας Attice vocari scribit τὰ κλήματα τῶν ἀμπέλων, Palmites.

Οἰνὰς, άδος, ἡ, Locus vitibus consitus, Vinea: οἰνόπεδον s. οἰνόφυτον: nam οἰνάδες, Hesychio ἀμπελώδεις τόποι. Idem οἰνάδας ἀκτὰς dictas scribit pro Οἰνομαΐτιδας. Ion ap. Athen. (447.) Ἐξ οὗ βοτρυόεσσ' οἰνὰς ὑποχθόνιον Πτόρθον ἀνασχομένη θαλερῷ ἐπτύξατο πήχει, [ubi est i. q. οἴνη, Vitis. "Jacobs. Anth. 6, 234. 313. 7, 90. 11, 233. Simmias 6. Epigr. adesp. 412. Vitis, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 346." Schæf. Mss. "Vinum, Nicander Ἀ. 354. 443. Vino gaudens, Opp. K. 4, 233." Wakef. Mss.]

Οἴνωτρος, Palus, Pedamentum vitis, Vallus quo vitis ceu adminiculo fulcitur. Hes. οἴνωτρον Dorica lingua dici scribit χάρακα, ᾗ τὴν ἄμπελον ἱστᾶσι. || Οἴνωτρος, Nom. proprium viri ap. Plin. ["Valck. ad Ammon. 145." Schæf. Mss.]

"Κατοινύσαι, Hesychio κατακρύψαι, Abscondere, "Occulere."

ΟΙΣ, οἰὸς, SIVE Ὄϊς, ὄϊος, Ovis, in fem. g.: sin in masc. usurpetur Arietem significat. Disyllabi exempla primo loco ponam. Il. M. (451.) de pastore, πόκον ἄρσενος οἰὸς Χειρὶ λαβὼν, Od. Φ. (408.) ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰὸς, Il. (Γ. 198.) Ὥστ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων, Od. Ξ. (100.) τόσα πώεα οἰῶν, O. (385.) μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσίν. Utitur et Soph. infra in Οἰοπόκος. Theocr. φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ, Xen. (Ἀπ. 2, 7, 13.) Τὴν οἶν πρὸς τὸν δεσπότην εἰπεῖν, Ovem ad dominum dixisse. Idem, Οἶς θύουσι, Oves mactant et immolant. Masc. autem genere Aristot. de Gen. Anim. 4, 3. τὸν οἶν dixit Arietem, τὸν κριόν: ut, οἲ κηρύττοντι, Arieti cornibus ferienti. Trisyllabum autem Ὄϊς Ionicum esse, testatur ipse etiam Aristoph. Εἰρ.: οἶν vero et οἶς, aliique casus bisyllabi Attica sunt, ut Hes. et alii testantur. Il. Ω. (125.) Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο, (621.) ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Σφάξ', Δ. (433.) ὥστ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν, Ψ. (31.) πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες, Hesiod. (Ἡμ. 11.) Ἦ μὲν ὄϊς πείκειν. Quo accusativo utitur Plut. (7, 208.) Πρὸς τὸ τοῦ Ἀγήνορος

A τέμενος τὰς ὄϊς προσελαύνοντες οἱ Ἀργεῖοι βιβάζουσι. Et e Xen. (K. Π. 1, 4, 7.) ἄγριοι ὄϊες, Oves agrestes. Hippocr. ὄϊος στόμα, quod Erot. exp. γοῦλαν προβάτου. ["Thom. M. 624. 646. ad Charit. 423. Musgr. El. 324. Heyn. Hom. 4, 489. 6, 238. 352. 7, 59. 560. 769. T. H. ad Plutum p. 224. Jacobs. Anth. 11, 9. Aristoph. Εἰρ. 930. Schneid. Præf. Anab. xviii. Villoison. ad Long. 19. 47. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 442. Dawes. M. Præf. p. iv. Valck. Phœn. p. 361. ad Mœr. 274. 275. Attici semper dixerunt οἶς, Porson. Præf. ad Hec. p. xi. Conf. c. ἶς, Brunck. Aristoph. 2, 160. 3, 148. Fac. ad Paus. 3, 271. Οἶς, ὁ, Villoison. ad Longum 130. Brunck. Aristoph. 3, 148. Toup. Opusc. 2, 176. De gen. fem., Heyn. Hom. 5, 390. De digammo in ὄϊς, 6, 41. 238. Οἴϊες, 4, 523. (Callim. H. in Apoll. 53.) Ὄϊς, accus. plur., Aristoph. Fr. 245." Schæf. Mss. Ὄεσσι, pro ὄϊεσσι, Od. I. 418. * Οἶϊς, ἴδος, ἡ, accus. οἴϊδα, Theocr. 1, 9.] Οἰοπόκος, ὁ, ἡ, Lanam ovillam habens, Soph. Œd. C. (475.) p. 287. Οἰὸς νεαρᾶς οἰοπόκῳ μαλλῷ B λαβών. [Br. legit Οἰὸς νεογνῆς * νεοπόκῳ μαλλῷ βαλών.] "Οἰοπόλος, interdum signif. Qui circa oves "versatur: ut Schol. Apoll. Rh. 2. οἰοπόλοι exp. "αἱ περὶ τὰ πρόβατα πολοῦσαι. Interdum Solitarius, "Qui solus alicubi versatur. Dicitur etiam de loco "aliquo, vel eo in quo oves versari solent, vel eo in "quo non nisi solus versari queas, Desertus. Il. T. "(377.) τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ: Ω. (614.) ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισι." ["Jacobs. Anth. 6, 427. Brunck. Apoll. Rh. 186. 191. Heyn. Hom. 6, 459. ad Apollod. 1147. Valck. Callim. 288. Toup. Opusc. 2, 66." Schæf. Mss. Epith. Mercurii, Hom. H. in Merc. 314.] "INDE Οἰοπολεῖν, "Solitarium esse, Solum alicubi versari, In locis "solis versari, In solitudine degere, Epigr." [Eur. Cycl. 74. Oves pasco, Anal. 1, 246. "Leon. Tar. 98. Wakef. Trach. 675." Schæf. Mss.] Οἰοφάγος, Oves devorans: ut οἰοφάγῳ σιδήρῳ, inquit Hesych. Quasi * μηλοκτόνῳ, Oves occidente. Οἰοχίτων, Tunicam ovinam habens, e lana ovina, Hesychio * C προβατοχίτων, vel etiam μονοχίτων, Unicam tunicam habens, aut δίχα ἱματίου. [Nonn. D. 8, 16. Epith. Monachi, Greg. Naz. 2, 218. "Valck. Diatr. 171." Schæf. Mss.]

Ὀΐπτωτον, Excrementum ovis; Ovillum fimum, ut Plin. appellat. J. Poll. 5, (91.) περὶ ἀφοδευμάτων loquens, Τῶν προβάτων τὴν κόπρον, οἴπτωτον καλοῦσι: [at Codd. melius exhibent οἰσπώτην.] Οἰσπάτη, ἡ, Sordes ovium, ὁ τῶν προβάτων ῥύπος, Didym. ap. Hes.: ipse autem Hes. generalius exp. ῥύπος. Suidæ οἰσπάτη, ὁ ῥύπος τῶν ἐρίων, Sordes lanarum. Οἰσπώτη, ἡ, Ungula ovis, ὁπλὴ προβάτου, ut in meo Lex. vet. exp., derivaturque ab οἶς et πατέω, verso α in ω. Item Sordes ovium, Fimum ovillum: οἰὸς ῥύπος, τὸ τοῦ προβάτου * διαχώρισμα, ut in eod. meo Lex. vet. exp., prolato hoc Aristoph. loco, πρῶτον μὲν ἔχρη ὡσπερεὶ πόκον Ἐκπλύνοντα τὴν οἰσπώτην ἐκ τῆς πόλεως ἀποθοῦσαι. Qui locus e Lysistrata (575.) desumtus est; sed paulo aliter in vulgata Ed. legitur, ita sc. πρῶτα [—τον] μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ πόκον ἐν βαλᾷ [βαλανείῳ] D Ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλίνεις [—νεῖς] Ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηρούς: sed et his menda subsunt. Dio Cass. 46, (5.) in concione Caleni, exprobrantis Ciceroni quod fullonis esset filius et succidas lanas sordibus repurgasset, retrimentaque collegisset, Καὶ γυμνὸς ἐν γυμνοῖς αὐξηθεὶς καὶ οἰσπώτας καὶ ὑσπελέθους καὶ σπατίλας συλλέγων, Sordes lanarum succidarum et succerdas. Vel etiam Fimum ovillum, Stercora ovilla; ubi tamen vulgata Ed. habet οἰσπότη, quod et ap. Etym. legitur: sed est aut οἰσπώτη aut οἰσπάτη scr. ["Koen. ad Greg. Cor. 256." Schæf. Mss.]

Οἴσυπος, ὁ, SIVE Οἰσύπη, Sordes ovium, Fimum ovillum, ut οἴπτωτον. Erot. in Lex. Hippocr. οἰσύπη κυρίως λέγεται τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου: ab ὄϊς derivans. De masculino autem οἴσυπος vide ex Eod. in Οἰσυπηρός. Hippocr. (668.) καταχρηστικῶς dixit οἰσύπη αἰγὸς, pro τὸ τῆς αἰγὸς διαχώρημα, ut idem Erot. annotavit: pro quo Gal. habet οἴσπη. Hesychio tamen οἴσυπος est ὁ τῆς αἰγὸς ῥύπος. || Is, qui de

Dialectis scripsit, [Greg. Cor. 543. Schæf.] annotat, Ionica lingua οἰσύπην dici non solum τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου, sed etiam τὸ τῶν ῥυπαρῶν προβάτων ἔριον: quemadmodum et in Lex. Herod. οἰσύπη exp. ῥυπαρὰ προβάτων ἔρια: e quo Herodoto (4, 187.) eadem signif. Suid. CITAT Οἴσπη. Erit igitur οἰσύπη Lana sordida, succida. Sed frequentius οἰσύπη dicuntur Sordes s. Fimus ovillæ lanæ adhærens, præcipue circa nates; s. Sordes, quæ ovillæ lanæ e fimo adhærent. Suidæ ὁ ῥύπος τῶν ἐρίων: vel etiam Pinguedo, quæ ex iis sordibus exprimitur. Diosc. 2, 84. Οἴσυπος δὲ λέγεται τὸ ἐκ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπος. Plin. 29, 2. Quin ipsæ sordes pecudum sudorque feminum et alarum adhærentes lanis, Œsypum vocant, innumeros prope usus habent. Et mox de probatissimo œsypo, Lana ab his partibus recenti concerpta, aut quibuscunque sordibus succidis primum collectis, ac lento igni in æneo vase subfervefactis et refrigeratis, pinguique quod supernatet, collecto in fictili vase, iterumque decocta priori materia: quæ pinguitudo utraque frigida aqua lavatur. Ovid. Œsypa quid redolent, quamvis mittantur Athenis? Demtus ab immundæ vellere succus ovis. Ubi neutro gen. usus est, sicut et Plin. l. c., Probatissimum œsypum fit pluribus modis. Sed notandum, tam ap. Græcos quam Latinos Scriptt., librariorum vitio sæpe pro οἴσυπος s. οἴσυπον legi ὕσσωπος s. ὕσσωπον: nam utroque genere hæc usurpantur: Gal. de Med. simpl. 11. Τὰ δὲ πεπλυμένα ἔρια καὶ μηκέτι ἔχοντα τὸν ὕσωπον, pro οἴσυπον. Ibid. perperam itidem περὶ ἐρίων ὑσωπηρῶν pro οἰσυπηρῶν. Apud Eund. 13 Meth. τὸ Ἀττικὸν ὕσσωπον, itidem mendose pro οἴσυπον: nam et Plin. 29, 2. meminit œsypi, quod ex Atticorum ovium lanis colligitur, et Ovid. l. c. Similiter ap. Cels. 5, 19. in compositione emplastri enneapharmaci, Medulla vel cervina vel vitulina vel bubula, hyssopo, butyro: perperam itidem pro Œsypo. Sic etiam Herm. Barb. ap. Plin. 29, 6. pro, Ut omnia hysopo illinantur, restituit Œsypo. Et paulo ante, Hysopum cum myrrha calidum penicillo illitum, Idem reponit Œsypum e vet. Cod. Οἴσυπος, inquit Gorr., proprie dicitur Ovium sordes, earum lanis adhærescens: deinde vero pro Ipsa etiam lana adhuc sordida et illota dici cœpit. Sordes autem ea e sudore feminum et alarum colligitur, adhæretque lanis: quæ propterea quod οἴσυπον habent, οἰσυπηραὶ, ῥυπαραὶ, et ab Hippocr. πινόεσσαι ac πινώδεις appellantur; est enim πῖνος i. q. ῥύπος. Lat. Sordidas et Succidas vocant, quod tales sint, quales ubi primum succisæ detonsæque sunt. Diosc. œsypum appellavit Succidarum lanarum pinguitudinem, ejusque extrahendæ parandæque rationem l. 2. exp. Ex eo conficitur pharmacum a P. Ægin. descriptum l. 7. et ab Aët. 15. quod Græci alias οἴσυπον φάρμακον, alias οἴσυπον κηρωτὴν, alias οἴσυπον κηρωτοειδῆ, alias οἴσυπον ὑγρὸν nuncupant, ejusd. prorsus cum ipso œsypo facultatis. Hæc ille inter alia. Οἰσυπηρὸς, Œsypum redolens, Sordidus ex œsypo: ut ἔρια, de quibus dictum fuit in Οἴσυπος. Erot. in Lex. Hippocr. Οἰσυπηρὰ ἔρια, τὰ μετέχοντα τῆς οἰσύπης, ἢ τοῦ οἰσύπου, ἑκατέρως γὰρ λέγεται. Diosc. 2, 84. de œsypo, Λαβὼν ἔρια μαλακὰ οἰσυπηρὰ ἔκπλυνον, ἐστρουθισμένα θερμῷ ὕδατι, ἅμα ἐκθλίβων πᾶσαν ῥυπαρίαν: paulo post, Ἔστι δὲ βελτίων ἀστρούθιστος καὶ λεῖος, ὄζων ἐρίων οἰσυπηρῶν. Pro quo Plin. 29, 2. Probatio autem, ut sordium virus redoleat. Sicut vero pro οἴσυπος perperam alicubi scribi ὕσωπος prædictum fuit, ita et ὑσσωπηρὸς pro οἰσυπηρὸς, ut tum in l. quodam Galeni in Οἴσυπος c., tum ap. Alex. Trall. in c. de Podagra, Ἔρια ὑσσωπηρὰ pro οἰσυπηρά. [Aristoph. 'A. 1177. "Kuster. Aristoph. 126. Casaub. ad Athen. 78. ad Mœr. 228. Koen. ad Greg. Cor. 256. Act. Traj. 1, 241." Schæf. Mss.] "Ὀσσυπηρὸν, Hesychio ῥυπαρόν: quod potius οἰσυπηρόν." [* Οἰσυπόεις, i. q. οἰσυπηρὸς, unde οἰσυποῦντα ἔρια, Hippocr. 881. nisi sit particip. ab * Οἰσυπόω, Sordeo. "Wakef. S. Cr. 4, 66." Schæf. Mss.] Οἰσυπώδης, i. q. Οἰσυπηρὸς, [Hippocr. 876. 878. 879.] Οἰσυπὶς, ίδος, ἡ, i. q. οἴσυπος s. οἰσύπη: h. e., Sordes ovium, et Lana sordida s. succida; nam

A Gal. Lex. Hippocr. οἰσυπίδας exp. προβάτου ῥύπον, ἤγουν ἔριον ῥυπαρόν. Apud Eund. ibid. sic legitur, Οἰσυπίδες, προβάτου ῥύποι συνεστραμμένοι· δηλοῖ δὲ καὶ ἐρίου ῥυπαροῦ μαλίον. Quæ postrema vox mendosa est, ac scr. fortasse * μαλλίον, forma dimin. a μαλλός. [Hippocr. 877.] Apud Hes. legitur ETIAM Οἰσύπειον, ἔριον ῥυπαρὸν προβάτων, Sordida ovium lana. At οἰσύπειρον ap. Eund. mendosum esse puto pro οἰσυπηρόν.

Ceterum pro Οἰσύπη vel Οἰσπάτη legitur ETIAM Οἴσπη: quod Ionicum esse videtur; nam οἴσπη pro ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια Suid. affert ex Herod.: quo sensu paulo ante e Lex. Herod. attuli οἰσύπη. Itidem Gal. Lex. Hippocr. Οἴσπη αἰγὸς, ὁ παρὰ ταῖς θριξὶ τῆς αἰγὸς ἐγγινόμενος ἐν τῇ ἕδρᾳ ῥύπος, καὶ μάλιστα ταῖς κατὰ τὴν ἕδραν συνιστάμενος ῥύπος: pro quo Erot. habet οἰσύπη αἰγὸς, ut supra citavi. Itidem ap. Hes. Οἶσπαι, προβάτων κόπρος, ῥύπος.

Οἴα, ἡ, Pellis ovilla; nam οἶαι, Hesychio sunt διφθέραι, μηλωταί. Apud Eust. autem p. 1828. scri- B bitur tribus syllabis ὄϊαι, διφθέραι, μηλωταί: ac tunc erit a NOM. Ὄϊος, Ovillus; diceturque ὄϊα absolute, ut κυνέη, λεοντέη, ἀρκτέη, pro ὄϊα δορὰ, λεοντέη δορά. ["Græv. Lectt. Hes. 572." Schæf. Mss.] "Οἴας, "Hes. τῶν προβάτων τὰ σκεπαστήρια δέρματα, Pelles "ovinas: quæ et οἶαι." || Οἶαι dicuntur etiam Vici, Pagi, Apoll. Rh. 2, (139.) πέρθοντο γὰρ ἠμὲν ἀλωαὶ, Ἠδ' οἶαι: ubi Schol. Οἶαι δὲ, αἱ κῶμαι, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα βοτὰ νέμεσθαι. AT Οἴη, Scholiastæ Soph. est δῆμος τῆς Ἀττικῆς: UNDE Οἴηθεν, Adv. loci: ["Toup. Opusc. 2, 136. * Ὄαθεν, T. H. ad Plutum p. 352." Schæf. Mss.] ET Οἰάτης, Gentile, ut οἰνωάτης ab οἰνώῃ. [FEM. Οἰᾶτις.] In Œd. C. (1060.) p. 306. Τὸν ἐφέσπερον Πέτρας νιφάδος πελῶσ' Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ Πώλοισιν. Eust. autem p. 1164. οἰάτιδος νομοῦ exp. τοῦ ὑπὸ προβάτων κατανεμομένου, appellative, non proprie hoc vocabulum accipiens: itidemque Hes. in eod. l. οἰάτιδος ἐκ νομοῦ exp., τῆς προβατενομένης ἐκ νεμήσεως, rejiciens eos, qui δῆμον esse volunt, quoniam οὐκ ἐγγὺς κεῖται. C [Apud Phot. * Οἰήτας· τοὺς κωμήτας· Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ. Vide Οἰατής.]

Ceterum pro Οἴα reperitur ETIAM Ὄα sublato ι, et Ὦια, mutato ο in ω, et subscripto ι. J. Poll. 7, c. 13. Ὄα δὲ καλεῖται καὶ ἡ τοῦ προβάτου δορὰ ἡ σὺν τῷ ἐρίῳ. Sic ap. Hes. Ὄα, ἡ μηλωτὴ, ὄϊς δὲ τὸ πρόβατον, καὶ ἡ σὺν τοῖς ἐρίοις δορά· ἡ δὲ ἐν τοῖς ἱματίοις, ὦα. Hæc de ὄα in hac signif. reperi, quod ab οἴα factum volunt, ut χρόα a χροιά. De ᾠα autem sic ap. Eust. 1828. ex Ælio Dionys. Ὦια, μηλωτὴ, διφθέρα· οἶς γὰρ τὸ πρόβατον. Ibid. ex alio Gramm. ὄϊαι, διφθέραι, μηλωταί· οὗ ἐκτάσει καὶ συναιρέσει ᾠαι. Ibid. ex Aristoph. Gramm. Μῆλα ὁ ποιητὴς καλεῖ καὶ τὰς αἶγας, οἷον, Μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον· καὶ ἡμεῖς δὲ δήπου μηλωτὴν καλοῦμεν καὶ τὴν αἰγείαν δοράν· τὴν δὲ τῶν προβάτων ἔνιοι οἰέην· τῶν δὲ ἀρχαίων Ἀττικῶν τινὲς συναλοιφὴν ποιούμενοι, ᾤαν ἐκάλουν. Hæc ibi Gramm. ille, hujus usus hoc exemplum adducens ex Hermippo, Ὥρα μάττειν ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς, καὶ τὴν ᾤαν περιδεῖσθαι περὶ τὴν ὀσφύν: quæ Eust. ex D Eod. citat etiam p. 877. Sunt qui ὄαν s. ᾤαν interpr. Rhenonem, ut Cæsar vocat Vestem pelliceam cum sua lana et villis. Sed notandum in Mss. libris reperiri modo ᾦα paroxytonως, modo ᾠα, ac interdum subscribi ι, interdum non: sicut et ap. ipsum Eust., qui ex Od. affert ᾠα χρυσῆ. Ejusmodi ovina pelle pudenda velabant in balneo mulieres, et viri etiam, si cum mulieribus lavarentur, ut J. Poll. docet 7, c. 14. sed tunc addebatur epitheticως λουτρὶς, dicebaturque ᾠα λουτρίς: id, quod alio nomine περίζωμα appellatur, Lat. Subligaculum, Subligar. Idem Poll. 10, c. 47. Τὸ μέντοι δέρμα, ᾧ ὑποζώννυνται αἱ γυναῖκες λουόμεναι, ἢ οἱ λούοντες αὐτὰς, ᾤαν λουτρίδα ἔξεστι καλεῖν: quibus subjungit h. l. e Theopompi Fabula quæ Παῖδες inscribitur, Τήνδε περιζωσάμενος ᾤαν λουτρίδα, κατάδεσμον ἥβης, περιπέτασον. Et e Pherecr. Ἰπνῷ, ubi τὰ τῆς παιδοτριβικῆς ἐργαλεῖα recenset, Ἤδη μὲν ᾤαν λουομένῳ προζώννυνται. Quibus subjungit Poll. Οὕτω δὲ τὴν μηλωτὴν ἐκάλουν, ἴσως ἀπὸ τῆς ὄϊος. || Ὄα, Ὀὰ, vel

"Ὠια, dicitur etiam Fimbria vestimenti, Limbus et ora vestis. In Lex. meo vet. Ὄα ἀπὸ τοῦ οἵα γέγονεν· ἐξ οὗ καὶ τὸ ᾧα, διὰ τῆς ῳ διφθόγγου· δηλοῖ δὲ δῆμον Ἀττικῆς, καὶ τοῦ χιτῶνος τὸ ἄκρον. Eust. 1818. Ἐκ δὲ τῶν οἴων καὶ ὄα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐπὶ τοῦ ἱματίου, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Paulo post in anonymo Lex. Rhet. annotat scribi ὀξυτόνως καὶ συνεσταλμένως, ὀαὶ ἱματίων: ibique hoc afferri exemplum ex Aristoph. ὅτε τὰς ὀὰς ἐποιήσατο: dictas autem esse has ὀὰς ab ὄϊς, quoniam οἱ παλαιοὶ καὶ ταύταις οἰὸς δέρμα * προσέῤῥαπτον, ἵνα ἥκιστα τρίβοιντο τὰ κάτω τῶν ἱματίων. Ibid. ex alio Lex. Rhet., Ὦιαι, ἔσχαται ἄκραι. Et ap. Suid. ὦα, μηλωτή, διφθέρα· καὶ τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματος περὶ τὴν πέζαν. Et in meo Lex. vet., Ὦια σημαίνει τὴν ἀνάκλασιν τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου: in quo itidem ab ὄϊς derivatum esse dicitur, quoniam οἱ ἀρχαῖοι πρῶτον δέρματα ἐνέβαλον τοῖς τῶν ἱματίων κρασπέδοις. Sed et Superior vestis ora, s. Latius velut orificium, cui collum inseritur, ὦα s. ὄα dicitur: alio nomine βρογχωτήρ. Apud Suid., Τὸ περιστόμιον ὦαν ἐκάλεσεν ὁ Δαβὶδ, ὃ καλοῦμεν περιτραχήλιον· οἱ δὲ στόμα ἐνδύματος εἰρήκασιν· οἱ δὲ τὴν ἀνάκλασιν τοῦ ἱματίου. Hæc autem verba exempli loco subjungit, (Ps. 132, 3.) Ἐπὶ τὴν ὦαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ. Itidem ap. Hes. Ὦα τοῦ προβάτου, ἡ μηλωτή· ὦαι δὲ, τῶν ἱματίων· καὶ τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματος, καὶ τὸ περιστόμιον τοῦ ἱματίου. Utramque autem vestimenti oram, et summam, quæ collum cingit, s. cui collum immittitur, et imam, vocari ὦαν, ex J. Poll. manifestum est, qui sic ait 7, 13. Ὦα δὲ, τὸ ἐξωτάτω τοῦ χιτῶνος ἑκατέρωθεν· λίγνα δὲ, nisi forte reponendum hic est λέγνα pro λίγνα, τὰ ἐν τῷ ἱματίῳ ἑκατέρου μέρους, οὐχ ὅπου ἡ ὦα· τὴν δὲ ὦαν καὶ ὄαν λέγουσι. Hanc tamen vestis aperturam ac velut osculum, cui caput inseritur, nonnulli dictam volunt παρὰ τὸ ᾠῶδες σχῆμα. In qua signif. citatur e Psalmo (132, 3.) et Exod. 28, [28. " Ὄα, Pellis ovilla, ad Mœr. 287. Græv. Lectt. Hes. 572. Ὀὰ, Valck. Phœn. p. 465. Fimbria, Hipp. p. 223. Aristoph. Fr. 290. Ὦα, 286. Jacobs. Anth. 11, 225. Ὤια, Valck. Hipp. p. 223. Callim. 205. Græv. l. c. Ὦα, ᾧα, Villoison. ad Long. p. 18. ad Mœr. l. c. Toup. Opusc. 1, 333." Schæf. Mss. Moschus 2, 123.] " Ὤϊαι, Hesychio μηλωταὶ, " λέγνα, ἄκρα, ἔσχατα, Pelles lanatæ, Fimbriæ, Ex" tremæ oræ: quæ et ᾧαι." " Ὀεὰ, Hesychio μη" λωτὴ, Pellis ovina: quæ et ὄα ac ὦα. Ὄες, Eid. " κώδια, Pelles lanatæ, Vellera. Ὀέσχαι etiam affert " pro μηλωταὶ, βαῖται." [* " Ὠάριον, Fimbriola, Etym. M. Μίτραι, οἱ ἀπὸ φασκίων καὶ ὠαρίων γινόμενοι στέφανοι." Gataker. Mss.] Hes. ὦας exp. etiam τὰς κόμας. Sic Idem etiam οἴας exp. κόμας, a NOM. Οἴα. UNDE Οἰατὴς, Comatus, Crinitus; nam οἰατὰν Hes. exp. κομήτην: sed notandum ap. eum scribi οἱατὰν aspirate, et itidem οἷαι γὰρ αἱ κόμαι: nisi forte pro κόμαι scr. sit κῶμαι, et pro κομήτης itidem κωμήτης, Paganus: nam οἷαι s. οἶαι ap. Apoll. usurpari pro κῶμαι, Vici, supra e Schol. docui.

ALIAS Ὄα Arboris etiam nomen est, quæ ET Ὄη ET Οἴη appellatur: Lat. Sorbus. Hes. Ὄα, δένδρον κάρπιμον· καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ οὕτω καλεῖται ὄα. Suid. Ὄα, ἀκροδρύων εἶδος, μήλοις μικροῖς ἐμφερές· ὀπώρα ἡ ὄα. Theophr. C. Pl. 3, 1. Ὄης καρπὸς, Sorbi fructus, i. e. Sorbum. Et H. Pl. 3, 12. Ἀνάκανθον δέ ἐστι καὶ ἡ οἴη. [" Brunck. Soph. 3, 523." Schæf. Mss.] Dicitur ET Οὖα ead. arbor ab Eod. H. Pl. 3, 7. ubi ex Judæorum auctoritate refert τὴν οὔαν ἐπιπολαίους μὲν ῥίζας ἔχειν, ἰσχυρὰς δὲ καὶ παχείας. Fructus hujus arboris plur. num. DICUNTUR Ὄα ET Οὖα, Lat. Sorba, Gal. de Simpl. Pharm. Fac. 8, Ὄη τὸ δένδρον, ἧς ὁ καρπὸς ὄα καλεῖται, ὑπὸ δὲ τῶν πολλῶν οὖα, μετὰ τοῦ ῡ· στυπτικῆς μετέχει ποιότητος. Diosc. 1, 174. Οὖα τὰ μηλίζοντα καὶ μήπω πέπειρα. Theophr. quoque οὖα appellat Sorba: de quorum differentiis, quæ scribit H. Pl. 3, 12. cf. cum iis quæ Plin. 15, 21. Perperam autem Poll. 6, 11. Μέσπιλα, ἃ καὶ ὄα καλεῖται: magnum enim discrimen est inter sorba et mespila, ut e Theophr. etiam, Gal. et Diosc. ac Plin. discimus. [" Ὄα, τὰ, Toup. Opusc. 1, 465. Ὄα, ἡ, Ὄα, τὰ, Timæi Lex. 188. et n." Schæf.
A Mss.] Nomin. sing. ERIT Ὄον ET Οὖον, Sorbum: cujus tamen exempla nulla reperi.

AT VERO Ὦια neutro gen. et plur. num. signif. Superiores ædium partes, quales sunt ap. Hom. τέγεοι θάλαμοι, Thalami sub tecto domus. Eust. 1054. Τὰ μετέωρα τῶν οἰκημάτων, ᾦα καλοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι· ὅθεν ὑπερῷον, τὸ οἷον εἰπεῖν ὑπερύψηλον. Est igitur ᾦον, τὸ, Superior domus pars. [" Villoison. ad Long. 18. Heyn. ad Apollod. 719." Schæf. Mss.] Ὑπερῷος, Qui in summa ædium parte est: θάλαμος, Plut. in Pelop. (35.) p. 95. Θάλαμος, ἐν ᾧ καθεύδειν εἰώθεσαν, ὑπερῷος ἦν. Et ὑ. οἴκημα, Domicilium in summa ædium parte, vide Ἐπιῤῥακτός. Itidem Philo V. M. 2. Συνεχῆ κατασκευασάμενος ἔνδον οἰκήματα, ἐπίπεδα καὶ ὑπερῷα, τριώροφα καὶ τετρώροφα, Non solum in plano, sed etiam in edito, Turn. Sed plerumque absolute dicitur ὑπερῷον pro ὑπερῷον οἴκημα, vel ὑπερῷον τῆς οἰκίας μέρος, aut tale quid, Aristoph. Πλ. (811.) αἱ δὲ λήκυθοι Μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον, ἰσχάδων, Plut. (8, 723.) Οὕτω
B γὰρ ὑπέρθυρον καὶ ὑπερῷον καλεῖν ἡμᾶς: sc. ex ὑπὲρ, τὸ ἄνωθεν. Ita ὑπερῷον signif. τὸ ἀνώγαιον οἴκημα, ut est Cœnaculum, Tabulatum, et alia in editiore domus parte conclavia. Improprie autem Ps. 104. Τὰ ὑπερῷα τοῦ οὐρανοῦ dicuntur Supremæ cœli partes. Eust. 1420. ὑπερῷον esse dicit τὸ ὑπερκείμενον οἴκημα: quoniam ᾦα κατὰ γλῶσσαν τὰ οἰκήματα: quæ verba non consentiunt cum iis quæ supra ex Eod. citavi. [" Ὑπερῷος, T. H. ad Plutum p. 276. Fac. ad Paus. 2, 43. Brunck. Aristoph. 2, 244. Dionys. H. 1, 583. Heyn. Hom. 5, 243. Thom. M. 238. Ὑπερῷον, ibid. Musgr. Hel. 2. Huschk. Anal. 9. Kuster. Aristoph. 73. Heyn. Hom. 4, 303. 472. 5, 241. 7, 174. ad Apollod. 719. ad Od. A. 356. ad Charit. 239. Paus. 1, 397. Casaub. ad Athen. 117. ad Mœr. 131. 295. Valck. Adoniaz. p. 272. 326." Schæf. Mss.] AT Ὑπερῷα, s. Ὑπερῴη Ionice, dicitur Palatum: alio nomine οὐρανὸς s. οὐρανίσκος, quoniam summum in ore locum occupat. Il. X. (495.) Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, Plut. (6,
C 49.) Οἷς ὁ Κάτων ἔφη τῆς καρδίας τὴν ὑπερῴαν εὐαισθητοτέραν ὑπάρχειν. Gal. ad Gl. 1. Διὰ ῥινῶν καὶ ὑπερῴας καθαίρειν, Per nares et palatum purgare. Utitur item Aristoph. et Lucian. [Ad Dionys. H. de C. VV. 164. Schæf.] Ceterum pro ᾦα dicitur ETIAM Ὤϊα tribus syllabis; itidemque pro Ὑπερῷος LEGITUR Ὑπερώϊος. Athen. (57.) ubi de Ὠὸν sermo est, Ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ νῦν τῶν οἰκιῶν παρ' ἡμῖν καλούμενα ὑπερῷα, ὤϊα, φησὶ Κλέαρχος ἐν Ἐρωτικοῖς· τὴν Ἑλένην φάσκων ἐν τοιούτοις οἰκήμασι τρεφομένην, δόξαν ἀπενέγκασθαι παρὰ πολλοῖς ὡς ἐξ ᾠοῦ εἴη γεγενημένη. Nisi quis etiam ibi ᾦα scr. existimet: quod ᾦον vicinius sit vocabulo ᾠόν. Altero autem Ὑπερώϊον pro Ὑπερῷον, Summa ædium pars, utitur Hom. Od. O. (515.) de Penelope, οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ Φαίνεται, ἀλλ' ἄπο τῶν ὑπερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει, In summa ædium parte. Sic Il. B. (514.) Παρθένος αἰδοίη ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα Ἄρηϊ κρατερῷ. [" Koen. ad Greg. Cor. 207." Schæf. Mss.] Ὑπερωϊόθεν, E summa ædium parte, Od. A. (328.) Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν
D φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια, exp. E cœnaculo. Sed malim E conclavi supremæ domus, superioris ædium partis.

Ὀϊάτειον κρέας, Ovilla caro, Suid., ap. quem pro πρόβειον scr. videtur προβάτειον.

Οἴειος, Ovillus. Unde Οἰείη dicitur Ovilla pellis: ut λεοντείη, et ἀρκτείη: in quibus subauditur δορά. Pro quo Οἰείη legitur ETIAM Οἰέη, ut λεοντέη et ἀρκτέη: quo posteriori οἰέη utitur Aristoph. Gramm. in Ὦα et Ὄα paulo ante: prius autem οἰείη habetur in Lex. meo vet.

" Οἰωτὸς χιτὼν, Hesychio ὁ ἀπὸ ἐρίων, Tunica e " pellibus ovium, ut μυωτὸς χιτὼν, E pellibus mu" rium."

[* Οἴδια, Photio προβάτια.]

[* Κατοιὰς, Paus. 9, 13. Τοῖς βασιλεῦσιν αὐτῶν ἐς τὰς ἐξόδους πρόβατα εἵπετο θεοῖς τε εἶναι θυσίας, καὶ πρὸ τῶν ἀγώνων καλλιερεῖν· ταῖς δὲ ποίμναις ἡγεμόνες τῆς πορείας ἦσαν αἶγες· κατοιάδας οἱ ποιμένες ὀνομάζουσιν αὐτάς· τότε οὖν ὁρμήσαντες ἐς τὴν ποίμνην λύκοι,

τοῖς μὲν προβάτοις ἐγίγνοντο οὐδὲν βλάβος, οἱ δὲ τὰς A αἶγας τὰς καροιάδας ἔκτεινον." Ruhnk. Ep. Cr. 133." Schæf. Mss.]

ΟΙΣΤΡΟΣ, Asilus, Œstrus, Tabanus: de quo animali vide in Ἐξοιστρέω. Od. X. (300.) Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὣς ἀγελαῖαι, Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ; Plut. (6, 204.) Τοῖς ταύροις τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι περὶ τὸ οὖς λέγουσι, καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρότωνα. De hoc malo Virg. G. 4. Est lucos Silari circa, ilicibusque virentem Pluribus Alburnum volitans, cui nomen asilo Romanum est: œstron Graii vertere vocantes: Asper, acerba sonans, quo tota exterrita sylvis Diffugiunt armenta: furit mugitibus æther Concussus, sylvæque. Thynnus quoque piscis ejusmodi furoris quasi stimulo agitatur, Athen. (301.) de thynno, Ἔχει δὲ ὑπὸ τὰ πτερύγια τὸν λεγόμενον οἶστρον: ibid., Ὠνομάσθη δὲ θύννος ἀπὸ τοῦ θύειν τε καὶ ὁρμᾶν· ὁρμητικὸς γὰρ ὁ ἰχθὺς διὰ τὸ ἔχειν κατά τινα ὥραν οἶστρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Plura de hoc œstro ex eod. Athen. et Aristot. vide in Θύννος, ubi et Plinii interpretationem ascripsi. Sed et apes suos œstros habent, quibus exagitantur, Plin. 11, 16. Nascuntur aliquando in extremis favis apes grandiores, quæ ceteras fugant: Œstrus vocatur hoc malum. Clarius Colum. 9, 14. Progenerantur in extremis partibus favorum amplioris magnitudinis fœtus quam sint ceterarum apum: eosque nonnulli putant esse reges: verum quidam Græcorum Auctores οἴστρους appellant, ab eo quod exagitent, neque patiantur examina conquiescere. Metaph. quoque capitur pro Stimulo quasi furibundo, quo quis agitatur: ut Chrys. de Sacerd. Οἶστρον δαιμονικὸν ὑπομένειν, Diabolicis stimulis agitari. Plut. (10, 131.) Ὑμᾶς δὲ πῶς νυν τίς λύσσα καὶ τίς οἶστρος ἄγει πρὸς μιαιφονίαν; Et Nicand. Ἀ. (160.) παραπληγές θ' ἅτε βάκχαι Ὀξὺ μέλος βοόωσιν ἀταρμύκτῳ φρένας οἴστρῳ. Statius Poëticum quoque furorem œstrum vocavit, Theb. 1. Tempus erit cum laurigero tua fortior œstro Facta canam. Item Cupiditatum stimuli οἶστροι dicuntur, quibus quis quasi œstro agi- C tatur. Lucill. Epigr. 2. Μή σε γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων, Ne te capiat insana immensarum opum cupiditas. Eust. derivari scribit ab οἴω, Fero: fortasse quoniam ab œstro icti boves impetu feruntur. ‖ Οἶστρος est etiam Nomen avis ap. Aristot. H. A. 8, 3. [" Musgr. Iph. A. 547. Markl. p. 275. Musgr. Iph. T. 394. Med. 1260. Wakef. Herc. F. 864. 1147.; Georg. p. 90. Jacobs. Anth. 11, 79. 209. Boiss. Philostr. 471. Ammon. 92. Valck. Anim. 148. Fischer. ad Anacr. p. 17. Villoison. ad Long. 94. Conf. c. οἰστὸς, Jacobs. Anth. 7, 185." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 276. Senecæ Epist. 58. Blomf. ad Æsch. Pr. 583. * " Οἰστρόβολος, Wakef. Herc. F. 1147." Schæf. Mss.] Οἰστροβολέω, Œstro agito, Stimulo, Epigr. [Meleagri 54. Τρεῖς δέ με θηλυμανεῖς οἰστροβολοῦσι πόθοι. " Sed ibi leg. * οἰστοβολοῦσι: sequitur etiam Ἦ γάρ τοι τρία τόξα κατήρτισεν, (sic.)" Blomf. ad Æsch. Pr. 583.] Οἰστροδίνητος, ὁ, ἡ, Qui ab œstro ictus in gyrum se agit, Qui œstro agitante quasi rotatur. Dicitur de Ione Inachia, de qua et Virg. G. post l. D in Οἶστρος c., Hoc quondam monstro horribiles exercuit iras Inachiæ Juno pestem meditata juvencæ. Aristoph. autem οἰστροδίνητον μυχὸν dixit τὸν ὑπὸ ἀνέμου ἐλαυνόμενον, ut Suid. exp., (Θ. 322.) Σύ τε, πόντιε, σεμνὲ Πόσειδον Ἁλιμέδον, προλιπὼν Μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδίνητον: [* οἰστροδόνητον Br. Æsch. Pr. 591. * Οἰστρόδονος, Æsch. Suppl. 17. Οἰστροδόνητος, 582.] Οἰστροπλὴξ, ῆγος, Ab œstro ictus, Quem œstrus s. asilus percussit, Qui œstro agitatur, Qui furore agitatur; nam Suid. οἰστροπλῆγα exp. τῇ μανίᾳ πεπληγότα: itidemque Hes. οἰστροπλῆγος, τῇ μανίᾳ πληγείσης. Utitur Aristoph. et Soph. init. El. Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης, Schol. οἴστρῳ, ἤγουν μανίᾳ, πληγείσης. Vide et quæ in Οἰστροδίνητος e Virg. attuli super ead. re. [Plut. 10, 710. 724. 739. Æsch. Pr. 682. " Wakef. Herc. F. 1147. * Οἰστροφόρος, Paul. Sil. 32." Schæf. Mss. * Οἰστρήλατος, Æsch. Pr. 582.] Οἰστρηλασία, ἡ, Cum quis œstro agitatur, Stimuli œstri, quibus aliquis agitatur. Metaph. autem Joseph. in Macc. (2, 4.) Τὴν ἡδυπαθείας οἰστρηλασίαν ἐπικρατεῖ ὁ λογισμὸς, Voluptatis stimulos et irritamenta vincit ratio, Aculeos quibus aliquis velut œstro ad voluptates amplectendas impellitur, Insanas cupiditates quibus quis pellicitur. [Suid. 3, 286. Ἐκ πολλῆς ἀκολασίας καὶ οἰστρ.] Οἰστρηλατέω, Œstro agito. Pass. Οἰστρηλατέομαι, Œstro agitor, exerceor. Dicuntur etiam οἰστρηλατεῖσθαι, Qui furore et insania agitantur, velut œstro. Item Qui insanis cupiditatibus velut œstro perciti æstuant: unde οἰστρηλατούμενοι, Hesychio πυρούμενοι: Suidæ in præcedente loquendi genere ἐκμαινόμενοι. [" Theodoret. H. E. 1, 4." Mendham. Mss. * " Οἰστρηλάτημα, Nilus Narrat. p. 40." Boiss. Mss. * Ἄνοιστρος, Greg. Naz. Od. 2, 88. * Πάροιστρος, Furiosus, Orig. c. Cels. 97. 348. Simpl. ad Epict. 73. 293. * Φίλοιστρος, Orph. Hymn. 26, 13. 31, 9. 35, 5.] Φιλοιστρομανὴς, Insani œstri amans, Qui furore velut œstro agitari amat. Orph. Hymn. 13, (3.) * Τυμπανόδουπε, φιλοιστρομανὲς, χαλκόκροτε κού- B ρη. Est autem hoc bicomp. AB Οἰστρομανὴς, Qui insania velut œstro agitatur, Qui insano œstro concitatus furit. Cujus tamen exemplum non reperi. [Habet Nonn. D. 1, 282. 10, 36. 18, 59. ITEM * Οἰστρομανία, Hippocr. 1284, 20. τῆς ἀσελγείης.]

Οἰστρώδης, Quo quis velut œstro agitatur, si de re aliqua dicatur; sin de homine, Qui œstro agitatur, Œstro percitus, Furiosus, Insanus: ut οἰστρώδεις φέρονται: quod Gaza vertit, Gravi stimulo agitati feruntur. Et metaph. ap. Plat. in Tim. Οἷον ζῷον ἀνυπήκοον τοῦ λόγου, δι' ἐπιθυμίας οἰστρώδεις ἐπιχειρεῖ κρατεῖν. Appian. ap. Suid. Πᾶσιν οἰστρώδης ἐνέπιπτεν ὁρμὴ καὶ προθυμία κατὰ τῶν βαρβάρων. [Plut. 7, 755. 770. 9, 143.] Οἰστρήεις, Œstro percitus, Furiosus, Insanus, Nonn. [" Jo. 18, 13. Opp. K. 2, 423." Wakef. Mss.]

[* Οἰστρηδὸν, More eorum qui œstro agitantur, Furiose, Opp. Ἁ. 4, 142.]

Οἰστράω, ET Οἰστρέω, Œstro s. Asilo agitor, i. q. οἰστρηλατοῦμαι, Aristot. H. A. 8, 15. Πολλοὶ ἁλίσκονται διὰ τὸ οἰστρᾶν, Gaza interpr. Propter infesti asili stimulum. Aliud exemplum ex eod. Aristot. eod. l. habes in Θύννος, una cum Plinii interpr. Metaphorice autem Plato de Rep. 9. Τότε δὴ δορυφορεῖταί τε ὑπὸ μανίας καὶ οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς, Furit velut œstro percitus, Furore velut œstro agitatur, Theocr. 6, (27.) de amica zelotypa, ἐκ δὲ θαλάσσης Οἰστρεῖ, παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας, Velut œstro percita fertur, Eur. Iph. A. (77.) Μενέλαος οὖν καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας μόνος, Furens: sicut Hes. οἰστρεῖ exp. μαίνεται. ‖ Οἰστρέω active etiam capitur pro Œstro agito, exerceo, stimulo. Hes. οἰστρεῖ, οἰστρηλατεῖ, ἐκμαίνει, Œstro agitat, Furore percellit, Ad insaniam agit: itidemque Suid. οἰστρεῖ, ἐρεθίζει, ἐκμαίνει. Sed vulg. Ed. habet οἰστροῖ, per οι. Unde pass. Οἰστροῦμαι, Œstro agitor, οἰστρηλατοῦμαι. Apud Suid. Καὶ ταῦτα μὲν ἔδρασεν ὥσπερ οἰστρηθεὶς καὶ κάτοινος γενόμενος. Nonn. εἰς θεὸν οἰστρηθέντες, Contra deum œstro veluti perciti. Utitur et Soph. Tr. (655.) p. 354. Νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς Ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν, Furore velut œstro percitus. Ubi scribitur etiam οἰστρωθεὶς in quibusdam libris: quod est a VERBO Οἰστρόω, Œstro agito, exerceo, i. q. οἰστρέω, οἰστρηλατέω. Similiter et ap. Suid. legitur, Οἰστροῖ, ἐρεθίζει, ἐκμαίνει. [" Οἰστράω, Abresch. Æsch. 2, 29. Jacobs. Anim. 66. Anth. 11, 167. Præf. ad Exerc. 1. p. xviii. Lennep. ad Phal. 36. Timæi Lex. 190. et n. Οἰστρήσας, Markl. Iph. p. 13. Οἰστρέω, Jacobs. Anim. l. c. Anth. l. c. Toup. Append. in Theocr. p. 29. Villoison. ad Long. 94. Fischer. ad Palæph. 173. et Ind. v. Ἀπαγριοῦσθαι. Οἰστρόω, Jacobs. Exerc. 2, 192." Schæf. Mss. Οἰστρημένον ὑπ' ἔρωτος μειράκιον, Jambl. V. P. §. 195. Φλεγομένη οἰστρᾶται, Ælian. H. A. 14, 12.] Οἴστρημα, τὸ, ET Οἴστρησις, ἡ, Œstrum, Stimulus et aculeus quo quis velut œstro agitatur: οἴστρησις tamen signif. potius Ipsam passionem, hoc est Cum quis velut œstro agitatur, ut οἰστρηλασία. Metaph. οἰστρήσεις dicuntur etiam αἱ θηλυμανίαι, Insani mulierum amores, quibus sc. aliquis velut œstro ad eas amandas

impellitur. Apud Suid. Τὰς ὑπὲρ τῶν γυναικῶν οἰ- A
στρήσεις τε καὶ μανίας παρ' οὐδὲν ἐτίθετο. [Οἴστρημα,
Soph. Œd. T. 1318. " Jacobs. Anth. 9, 354. 11,
387." Schæf. Mss.] Ἀνοιστρέω, Instigo, Stimulo,
proprie Œstro immisso stimulo, Œstro exagito. Pass.
ἀνοιστροῦμαι: unde ἀνοιστρηθεὶς, Œstro percitus s.
exagitatus, Stimulatus quasi œstro immisso. [Eur.
Bacch. 977. " Wakef. Trach. 831." Schæf. Mss.
* Διοιστρέω, Diod. S. 4, 12. " Philostr. p. 42." Kall.
Mss.] Ἐξοιστράω, ET Ἐξοιστρέω, Œstro exagitor,
exerceor, Furore agitor, Furo. Verbo ἐξοιστράω uti-
tur Basil. 251. altero autem ἐξοιστρεῖν in neutr. signif.
Schol. Homeri, cum οἶστρον esse dicit ζῶον ὑπόχαλ-
κον τὴν μορφὴν, ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν,
ἐξοιστρεῖν ἀναγκάζει: pro quo Suid. μυῖα ὑπόχαλκος
ἐγχρίμπτουσα ἐν τῷ καύματι τοῖς βουσὶ καὶ ποιοῦσα
ἐλαύνεσθαι. Est igitur ἐξοιστρεῖν i. q. οἰστρηλατεῖ-
σθαι. || Alias ἐξοιστρεῖν transitive etiam capitur ut
οἰστρεῖν, pro οἰστρηλατεῖν, Œstro exagitare, exer-
cere, immisso fugare atque exagitare, Lucian. (1,
315.) de Latona, Τὸν δράκοντα, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν, B
φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, μέτεισι. Unde pass.
Ἐξοιστροῦμαι, Œstro exagitor, immisso exerceor, In
furorem agor, Stimulor velut immisso œstro. [" Fi-
scher. Ind. Palæph. et v. Ἀπαγριοῦσθαι. * Ἐξοι-
στρόω, Jacobs. Anth. 10, 234." Schæf. Mss. * Κα-
τοιστρέω, Eur. Iph. A. 77. καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας.]
Παροιστρέω SIVE Παροιστράω, Œstro exerceo, im-
misso fugo et exagito, Extimulo, Œstro velut im-
misso concito, Incito, i. q. οἰστρέω, οἰστρόω, nisi
forte præpositio vim diminuat. Item Neutraliter, ut
οἰστρέω, pro Œstro exerceor, immisso fugor et exa-
gitor, Extimulor, Œstro immisso velut concitor, Ir-
ritor. Utramque signif. agnoscit Hes. quippe ap.
quem hæc legantur, Παροιστρῆσαι, παροξῦναι, ἐρεθί-
σαι: et Παροιστρήσουσι μαίνονται: et Παροιστρῶσαι,
ἐρεθίζουσαι, ἐξεστηκυῖαι: itidem ap. Suid. παροι-
στρῶσα exp. ἐξεστηκυῖα, ἐρεθίζουσα. Accipi tamen
παροιστρᾷν neutraliter potius deberet, ut οἰστρᾷν
supra. [" Toup. Opusc. 1, 327." Schæf. Mss.,
Schleusner. Lex. V. T. * Παροίστρησις, Tzetz. Ch. C
10. p. 183. 184. * " Παροιστρίζω εἰς ἔχθραν κατά
τινος, Amphil. 98." Kall. Mss.]

" ΟΙΣΥΑ, ἡ, Eust. et Suidæ est ἱμαντῶδες φυτὸν,
" i. q. ἰτέα, Planta e vitilium s. viminum genere,
" Salix: de cujus generibus et usu hæc Plin. 16, 37.
" Et in proceritatem magnam emittunt jugis vinea-
" rum perticas, pariuntque baltheo corticis vincula:
" et aliæ virgas sequacis ad vincturas lentitiæ: aliæ
" prætenues, viminibus texendis spectabili subti-
" litate: rursus aliæ firmiores, corbibus ac plurimæ
" agricolarum supellectili: candidiores, ablato cor-
" tice, levique tractatu, vilioribus vasis quam ut e
" corio fiant. Ab J. Poll. (7, 176.) esse dicitur
" λύγος, Salix viminalis Plinii: h. e. ferens virgas
" sequacis ad vincturas lentitiæ." [Gl. Vimen. " Ad
Mœr. 56. Zeun. ad Xen. K. Π. 154." Schæf. Mss.]
" Οἰσυοπλόκος, eod. Poll. teste, dicitur ὁ τὰς οἰσύας
" πλέκων, Qui salices contexit. ET Οἰσυουργὸς ap.
" Eupolin, Qui vasa et instrumenta e salice texit. D
" Inde ET Οἰσύϊνος, Confectus e salice, Salignus,
" Vimineus; vimen enim est salix viminalis. Od. E.
" (256.) de rate Ulyssis, Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμ-
" περὲς οἰσυΐνῃσι, Virgis salignis, ῥάβδοις τῆς ἰτέας.
" Itidem ap. J. Poll. οἰσύϊνα σκεύη: ap. Eust. οἰσύϊ-
" νοι κόφινοι: ap. Suid. οἰσύϊνον σχοινίον ἰτέας. Fue-
" runt et arma quædam οἰσύϊνα. Thuc. (4, 9.) ap.
" Suid. Ναύτας ἐξώπλισεν ἀσπίσι φαύλαις καὶ οἰσυΐναις
" ταῖς πολλαῖς. Et Eunapius ibid., de Parthis, Οἰσυΐ-
" νας ἀσπίδας ἔχοντες καὶ κράνη οἰσύϊνα πλοκήν τινα
" πάτριον πεπλεγμένα. [Opp. Ἁ. 3, 372. " Jacobs.
Anth. 8, 238. 9, 73. ad Mœr. 56. Zeun. l. c. ad
Lucian. 1, 394. * Οἰσύϊος, Οἰσύϊνος, Toup. Append.
in Theocr. p. 28. * Οἰσύϊα, τὰ, Locus ubi vasa
viminea venum exponebantur, ibid." Schæf. Mss.
* Οἴσυνον, τὸ, Phrynichus Bekkeri p. 57. Lycurg.
Orat. 217. Παρὰ τὴν κρήνην τὴν ἐν τοῖς οἰσύοις. At
Glossæ: * Ὑσίον Vimen: * Ὑσιοπλόκος Vietor.]
" Affertur et Οἰσὺς, ύος, ἡ, pro feminino οἰσύα: sed
" sine ullo testimonio. Alioqui et Οἶσος s. Οἰσὸς
" dicitur ἡ οἰσύα teste Eust., ap. quem properispω-
" menως scriptum est: oxytonως ap. Theophr. H.
" Pl. 6, 2, (2.) ubi de cneoro dicit, Γλίσχρον δὲ σφό-
" δρα· διὸ καὶ χρῶνται πρὸς τὸ καταδεῖν καὶ προσλαμ-
" βάνειν, ὥσπερ τῷ οἰσῷ. Utroque modo ap. Hes."
[v. Οἰσυΐνοισι,] " οἰσοὶ, γένος σχοινίου. Et rursum,"
[Οἰσυΐνῃσι,] " πλέγμασι τοῖς ἀπὸ οἴσων γεγενημένοις."
[" Heyn. Hom. 6, 143. ad Mœr. 56." Schæf. Mss.
Varro de R. R. p. 312. Theophr. H. Pl. 3, 18, 1. 2.
Fr. 3, 37.] " Οἰσόκαρπον, Fructus s. Granum salicis,
" Eust. 834. de λύγος loquens, Φυτὸν ἱμαντῶδες καὶ
" ἁπαλὸν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν· ἐξ οὗ καὶ οἰσόκαρπον,
" τὸ κατά τινας * ἀγνόκοκκον." [Schol. Ven. Il. Λ.
105. Etym. M. v. Μόσχοισι. * Οἴσαξ, forte i. q.
οἰσύα, Geop. 2, 6, 24. * Οἰσιὰ, Salicetum, Arcad.
99.] " Οἶσον, Funis, σχοινίον, Hes. Proprie οἶσα
" esse dicuntur Funes nautici, Retinacula navium.
" Lycophr. (20.) οὖσα vocavit, Ionice, ut annotat
" Schol. ejus. Alioqui οἶσον est etiam aor. 1. imp.
" modi, Fer: a them. οἴω." " Οὖσον, Funis nau-
" ticus, ap. Lyc., teste Etym. Sic Hes. οὖσα exp.
" σχοινία, νεὼς ὅπλα."

" ΟΙΤΟΣ, ὁ, Ærumna, Calamitas, κακοπάθεια.
" Item Exitium: quemadmodum ab Hes. quoque
" exp. et πόνος ac κακοπάθεια, Labor, Ærumna,
" Mala, Miseriæ: et μόρος, ὄλεθρος, Infelix fatum,
" Fatalia mala, Interitus. Od. A. (350.) Τούτῳ οὐν
" νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν, Il. Ω. (388.)
" Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες, Θ.
" (34.) Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται,
" Od. Γ. (134.) τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέ-
" σπον Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης."
[" Musgr. Iph. T. 1091. Hel. 163. Jacobs. Anim.
238. Anth. 6, 382. 7, 234. 9, 430. Wakef. Georg.
162. Bast Lettre 189. Heyn. Hom. 5, 659. ad Callim.
1, 224. (L. P. 94.) Kuhn. ad Paus. 252. Ruhnk. Ep.
Cr. 166. 216. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xiv.
Brunck. Antig. 859. Casaub. ad Athen. 127. Conf.
c. οἶκτος, Heyn. Hom. 5, 732. Lobeck. Aj. p. 371."
Schæf. Mss. Democritus Stobæi p. 333. Schow. Οἱ
φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσσης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι
ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι, Sortem. * Οἰτόλινος, Paus. 9, 29.]
" Μεγάλοιτος, Admodum infortunatus et infelix,
" Theocr. 2, (72.) ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος Ὠμάρ-
" τευν."

" ΟΙΦΕΙΝ, Hesychio ὀχεύειν, Inire. Dicitur etiam
" Οἰφᾷν pro eod.: ut ap. Athen. l. 13. Ὄντως γὰρ
" ἄριστα χωλὸς οἰφᾷ. Eust." [Od. Θ. p. 310=463.]
" barytonως habet Οἴφειν et οἴφεσθαι, exponi dicens
" περαίνειν et περαίνεσθαι: indeque derivans οἰφόλης
" cum synonymo φιλοίφας. Sed perispωmenως po-
" tius dicendum videtur οἰφεῖν s. οἰφᾷν: ut et Schol.
" Theocr. (4, 64.) ait οἰφεῖν esse τὸ συνουσιάζειν,"
[ἀπὸ τοῦ ὀπιπεύειν, leg. ὀπυίειν,] " velut in Prov.
" Ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ: indeque ap. Theocr. esse
" φιλοίφα significans φιλοσυνουσιαστά: et ap. Ale-
" xandrinos κόροιφον hinc nominari τὸν κόρην οἰφώ-
" μενον: necnon οἰφωλὴς γυνή. Hæc ille. Sed pro
" isto οἰφωλὴς reponendum οἰφολὶς ex Hes., expo-
" nente καταφερὴς, μάχλος, πασχητιῶσα, Prona in
" venerem, Libidinosa, Virum appetens: nisi paroxy-
" tonως potius scr. οἰφόλις, ut in masc. gen. οἰφόλης,
" ap. Eust., quod magis probo: cum itidem κορυ-
" πτόλης dicatur a κορύπτω, et μαινόλης a μαίνω s.
" μαίνομαι. Sed miror cur idem Hes. cum οἰφολὶς
" exponat καταφερὴς, μάχλος, πασχητιῶσα, οἰφόλης
" contra esse velit ὁ μὴ καταφερὴς πρὸς γυναῖκα, ἀλλ'
" ἐγκρατὴς, Non pronus in mulieres, sed continens;
" parum enim hoc verisimile videtur: quare Eusta-
" thio potius assentior." [Sturz. de Dial. Maced. 77.
Etym. M. 531. " Οἰφάω, Οἰφέω, Οἰφόλης, Οἰφόλις,
Οἰφωλὴς, Toup. in Schol. Theocr. 212. 213. Οἰφό-
λης, ad Mœr. 279." Schæf. Mss. Plut. Pyrrho 28.
Οἶφε τὰν Χελιδονίδα, pro ὄπυιε.] " Μιξοιφία, Hesy-
" chio μίξις, πλησιασμὸς, Coitus."

ΟΙΧΟΜΑΙ, Abeo, Discedo, Proficiscor, Il. A.

(366.) Ὠχόμεθ' ἐς Θήβην, Thebas proficiscebamur, ibamus, ἤλθομεν, Eust. Od. O. init. ἐς Λακεδαίμονα παλλὰς Ἀθήνη Ὤχετ'. Dem. Ὤιχετο εἰς Θρᾴκην, In Thraciam profectus est. Xen. K. Π. 3, (2, 6.) Ὤιχετο ἐπὶ τὸν Ἀρμενίον ἄγγελος, Abiit s. Ivit ad, Aristoph. (Πλ. 32.) ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν, Ad deum proficiscebar, Deum adibam, Thuc. 3. Αἰσθόμενοι τάς τε Ἀττικὰς ναῦς προσπλεούσας, τάς τε τῶν πολεμίων οἰχομένας, Classem hostium discessisse. Frequenter cum partic. copulatur, et tunc interdum commodius οἴχομαι omitti potest in interpretatione: ut verbi gratia Il. B. (71.) ὣς ὁ μὲν εἰπὼν Ὤχετ' ἀποπτάμενος, Avolabat, potius reddemus quam Abibat avolans. Sic Z. (346.) Ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, Οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα Εἰς ὄρος, Abripuisse s. Asportasse. Sic Xen. K. Π. 5, (1, 1.) Πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ᾤχετο, Legatus abierat ad regem Bactrorum, etiam Legatione fungebatur apud. Et Ἑλλ. 1, (1, 12.) Τὰς δὲ ναῦς οἱ Ἀθηναῖοι ᾤχοντο ἄγοντες εἰς Προικόννησον: 4, (1, 11.) Ὤιχοντο ἀπιόντες εἰς Σάρδεις πρὸς Ἀριαῖον. Herod. ᾤχοντο ἀπαλλασσόμενοι. Ad quod loquendi genus sunt qui respexisse putent Cic. Confestim ad eum ire perreximus. Sic οἴομαι φεύγων, Aufugio, Fuga me proripio. Et e Soph. (Aj. (743.) οἴχεται τραπεὶς, Conversus est. Potest tamen ipsum etiam οἴχομαι interdum exprimi interpretando, ut tum in præcedentium locorum quibusdam, tum ap. Eur. ubi ait οἴχου λαβὼν αὐτὴν, Abiisti ea abrepta, vel etiam, Abripuisti eam et discessisti: sicut ap. Plut. Popl. Ὤχετ' ἐξαναστὰς, Surrexit et abiit. Res etiam aliquæ οἴχεσθαι dicuntur, cum a nobis recedunt, aut etiam cum nos deserunt et destituunt, Il. E. (472.) Ἕκτορ, πῇ δή τοι μένος οἴχεται ὃ πρὶν ἔχεσκες; Quo tibi abiit, Quonam a te recessit, Quonam se proripuit? Sic Ω. (201.) Οἴμοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ' ᾗς τὸ πάρος περ Ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους; Et N. (220.) ad Diomedem, ποῦ τοι ἀπειλαὶ Οἴχονται τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν; Musonius ap. Gell. Ἄν τι πράξῃς καλὸν μετὰ πόνου, ὁ μὲν πόνος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει. Quæ verba ibid. Cato Latine ita, Si quid vos per laborem recte feceritis, labor ille a vobis cito recedet: benefactum a vobis, dum vivetis, non abscedet. Aliquando etiam οἴχεσθαι dicuntur quæ evanuerunt, quæ perierunt, de quibus actum est, Synes. Ep. 59. Πάντα οἴχεται, πάντα ἀνῄρηται, Perierunt s. Interierunt omnia, Herodian. 1, (13, 4.) Οἴχεται δέ σοι ὅ, τε Ῥωμαίων δῆμος, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ στρατιωτικοῦ, Actum de populo Romano, actum etiam magna e parte de exercitu est. Cic. ad Att. 6. init., Quare non οἴχεται tua industria, quod vereris, sed præclare ponitur. Homo etiam aliquis οἴχεσθαι dicitur, Cum ex hac vita discedit, Cum e vivis excedit, Cum moritur. Eust. 119. de οἴχομαι loquens, Λαμβάνεται δέ ποτε ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ἀφανῶν γενομένων· οἷον, ὁ δεῖνα ποιήσας τόδε τι, ᾤχετο· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θανάτου, οἷον, πρὸ ὥρας ᾤχετο· ἐξ οὗ καὶ οἰχόμενος καὶ ἀποιχόμενος ὁ θανών: quomodo et φροῦδος usurpatur: quod factum est e πρόοδος. Sic interpr. nonnulli Od. Ξ. (144.) Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο, Mortui. Alii contra accipiunt pro Absentis, Qui olim hinc abiit necdum rediit, et sic interpr. eod. l. ἄχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, i. e. ἀπόντος. Itidemque ap. Plat. de Rep. 2, Διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου, De eo loqui tanquam qui non adesset: ubi etiam reddi posset, Loqui de eo velut qui abiisset: nisi malles, Qui mortuus esset. || Οἴχεσθαι ἀνὰ simpliciter ponitur pro Obire, Ire per: sicut Il. A. (53.) Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, Per novem dies exercitum obibant Apollinis sagittæ. H. e. per novem dies infestabant quasi obeundo exercitum. Schol. exp. ἐπῄει, ἐπήρχετο. || Mutuatur hoc verbum quædam tempora ab inus. Οἰχέομαι, fut. Οἰχήσομαι, quod et Hes. agnoscit, οἰχήσονται exponens non solum πορεύσονται, sed etiam ἀπελασθήσονται. Utitur eo fut. Plato Phædone (64.) Οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ, ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας, de Socrate morituro post haustum venenum: quod Cic. interpr. Hinc excedam, Hinc avolabo, p. 4. mei Lex. Cic. Præt. perf. ᾤχημαι, et sine augmento οἴ-

A χημαι. Invenitur autem ut PRÆT. Οἴχωκα, tanquam ab act. voce, quo Herod. utitur: unde οἰχωκῖαι, (8, 108.) Quæ abierunt. Apud Eund. sæpe οἰχώκεε, Abiit, Ivit: ut (4, 165.) Οἰχώκεε ἐς Αἴγυπτον, Abiit in Ægyptum, In Ægyptum se proripuit: (127.) Ὁ μὲν δὴ κῆρυξ οἰχώκεε ἀγγελέων ταῦτα Δαρείῳ, Abiit s. Ivit nuntiatum ista Dario. Idem, Οἰχώκεε φέρων, Abstulit. Et, (1, 189.) Ὑποβρύχιον οἰχώκεε φέρων. || Οἴχωκα, aliquando sonat Interii, Actum de me est, Soph. Aj. (896.) Οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι: verba Tecmessæ post cognitam Ajacis mortem. Putatur autem hoc οἴχωκα dictum pro ᾤχηκα, abjecto augmento, et verso η in ω, ut in μεμβλώκει pro μεμβλήκει. "Ὤιχωκεν, Abiit s. Periit: " pro ᾤχηκεν, τροπῇ τοῦ η, a th. οἰχῶ, ut Lex. meum " vet. et Etym. tradunt." [" Οἴχομαι, Musgr. Heracl. 14. Wakef. Herc. F. 621. Jacobs. Anth. 7, 197. Brunck. Aristoph. 1, 6. (A. 31.) Heind. ad Plat. Theæt. 355. Irmisch. ad Herodian. 1, 913. Munck. ad Anton. Lib. 42. Verh., Pierson. Veris. B 54. Decedo, Pereo, Bergler. Alciphr. 172. De mortuis, Markl. Iph. p. 23. Antip. Sid. 89. et Jacobs. Οἰχόμενοι, Mortui, Ruhnk. Ep. Cr. 286. Οἴχεσθαι et ἔχεσθαι conf., ad Charit. 661. Wessel. Diss. Herod. 109. ad p. 581. Brunck. l. c. Οἴχεσθαι et ἔρχεσθαι, Wakef. Herc. F. 621. Cum participio, Jacobs. Anim. 99. Scheller. Præf. ad Ælian. xv. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 42. De fut., Dawes. M. Cr. 321. Οἰχήσομαι, Brunck. Aristoph. 1, 34. 120. Οἰχόμενος, Probl. Arithm. 17. Οἴχεσθαι οἰχομένους, ad Herod. 450. Οἴχωκα, Perii, Koen. ad Greg. Cor. 27. Jacobs. Anth. 7, 342. Ὤικωχα, Brunck. Soph. 3, 413. Heyn. Hom. 4, 238. 6, 52. Lobeck. Aj. p. 371. Ὤικωχε, Valck. Phœn. p. 500. ad Herod. 581. Ὤικηχα, ad Dionys. H. 2, 833. Heyn. Hom. 6, 52. Lobeck. Aj. p. 371. * Οἴχειν, verbum antiquissimum Laconum, Toup. ad Schol. Theocr. 213. 222. Οἰχεῦμαι, Leon. Tar. 90. et Jacobs." Schæf. Mss. * " Οἰχητέον, Alciphr. 3, 42." Boiss. Mss.]

Ἀποίχομαι, Abeo, Absisto, Discedo. Interdum C cum gen., Epigr. ἀποιχόμενος βιότοιο, Qui excessit e vita. Capitur etiam ἀποίχομαι pro Absum peregre profectus; simpliciter pro Absum: unde et partic. ἀποιχόμενος pro Absens. Od. Ξ. (8.) ἀποιχομένοιο ἄνακτος, A. (253.) Ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος Δεύῃ, Φ. (70.) Ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον. || Ἀποιχόμενος dicitur etiam Mortuus, Plut. Anton. (31.) Ἐδόκει δὲ καὶ Φουλβίας ἀποιχομένης χηρεύειν Ἀντώνιος, Phocyl. (98.) Λείψαν' ἀποιχομένων. Alicubi additur gen. Epigr. ἀποιχόμενος βιότοιο, Qui excessit e vita, i. e. Mortuus. [" Heyn. Hom. 7, 681. Jacobs. Anth. 7, 197. Pierson. Veris. 247. Ἀποιχόμενος, Pind. Π. 3, 4. Ἀποιχόμενοι, Mortui, Toup. ad Longin. 349. cf. Theocr. 24, 73. Plut. 6, 100. Hutt. Ἀποιχήσομαι, Ἀποιχ., Ruhnk. Ep. Cr. 104." Schæf. Mss. * Συναποίχομαι, Simul discedo, affertur ex Aretæo.]

Διοίχομαι, Pereo, Intereo, Perii, Interii; nam ap. Soph. (Aj. 973.) Αἴας διοίχεται exp. διέφθαρται. [Eur. Or. 179. 845. Aristoph. Θ. 609. "Pierson. D Veris. 145. Markl. Suppl. 530. Musgr. ibid. Porson. Or. 1526." Schæf. Mss. " Item Prætereo, de tempore, Herod. 4, 136. Αἱ ἡμέραι τοῦ ἀριθμοῦ διοίχηνται, Numerus dierum præteriit." Schw. Mss.]

Ἐξοίχομαι, Excedo, Exeo, Abeo, Hom. [Il. Z. 379. 384. " Heyn. Hom. 7, 45. Aristoph. Fr. 231. Xen. K. Ἀ. 3, 1, 32. Ἑλλ. 6, 5, 12." Schæf. Mss. * " Προεξοιχέω, Nicet. Eugen. 6, 320. 9, 217." Boiss. Mss.]

Ἐποίχομαι, Eo adversum, Invado, Incesso, Il. A. (50.) de Apolline ad ulciscendam injuriam Chrysæ pestem Græcis immittente, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς: ut i. sit q. paulo post dicit, βέλη ἀφιεὶς ἔβαλλε, Venenatis et pestiferis sagittis impetebat. Nisi malis ᾤχετο ἀνὰ, ut ibid. Schol. certe ἐπῴχετο et ᾤχετο ἀνὰ, eod. modo exp., sc. ἐπῄει, ἐπήρχετο. Et Od. E. (123.) Ἄρτεμις ἁγνὴ Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Liv. dicit Incessere hostes jaculis et saxis ac pilis: sicut et Ovid. Lapidum jactu incessere aliquem. Ἐποίχεσθαι pro Incessere accipitur et in alio loquendi genere, ve-

luti cum Quintil. dicit Aspere aliquem incessere; A Sil. Monitis amaris incessere, Verbis amaris incessere. Il. P. (215.) Ὤτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι: (356.) Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο, πολλὰ κελεύων. Nisi malis ibi accipere pro Obibat. || Nam ἐποίχεσθαι pro Obire etiam ponitur, Percurrere, Od. A. (143.) θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων, Obibat vinum ministrans: alibi (Il. M. 340.) ἐπῴχετο πάσας, Omnes obiit et perlustravit, ubi exp. etiam Adiit. Item ἔργον ἐποίχεσθαι, Versari in aliquo opere, et id velut percurrere, ei incumbere, Od. A. (357.) ἀμφιπόλοισι κέλευε Ἔργον ἐποίχεσθαι, ubi exponi etiam posset, Accedere ad opus, Accingi ad opus. Et Ἱστὸν ἐπέρχεσθαι dicitur quæ texit, Il. A. (31.) Ἱστὸν ἐπερχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν: Virg. Arguto tenues percurrit pectine telas. Pindari vero Schol. annotat vett. solitos fuisse latiores ordiri telas, et quas propter latitudinem nonnisi alternis cursibus texere possent, h. e., modo ab hac parte, modo ab opposita: et tunc ἐποίχεσθαι in propria signif. acciperetur. || Adeo, Accedo: ut accipitur Od. A. (324.) Αὐτίκα B δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς, Adibat, s. Accedebat. Et alibi (N. 34.) δόρπον ἐποίχεσθαι, pro ἐπὶ δόρπον οἴχεσθαί, Ire ad cœnam. At κύπριν ἐπῴχετο, (Il. E. 330.) non capitur simpliciter pro Adibat, sed potius pro Irruebat, ἐπὶ ἀφροδίτην ὥρμα: nam ii, qui καταφερεῖς ad res venereas dicuntur, quasi impetu quodam infesto irruunt; et tunc ad primam signif. hujus verbi referendum est: qua etiam dicitur Il. K. (487.) Ὡς μὲν Θρήϊκας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱός, Ita irruebat in. Dixerat autem in altera comparationis parte, Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν, Αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι κακὰ φρονέων ἐπορούσῃ, ubi ἐποίχεσθαι, ἐπελθεῖν, et ἐπορούειν, idem significant: sc. Invadere, Irruere, Impetu ferri in, s. Impetum dare in. [" Heyn. Hom. 4, 678. 6, 336. Jacobs. Anth. 7, 225. Brunck. Apoll. Rh. 152. Ruhnk. Ep. Cr. 300. Valck. Adoniaz. p. 378. Palæph. p. lxx. Fischer., Il. A. 50. M. 340. Ilgen. Hymn. 407. Gesner. Ind. Orph. v. Ἱστόν. Ἐπῴχατο, Heyn. Hom. 6, 334. 639." Schæf. Mss.] C

Κατοίχομαι, Decedo, ea signif. qua Cic. Pater nobis decessit a. d. 8 Cal. Decembr., i. e. Excedo ex hac vita, Morior: unde ap. Hes. Κατοιχομένων, ἀπελθόντων, ἀποθανόντων, τεθνεώτων, νεκρῶν. Sed ejus Cod. habet κατοιχουμένων. In hac signif. usurpari a Dem. (1073. 1391.) et Greg. testatur Bud.

Μετοίχομαι, Eo post, Accerso, i. q. μετέρχομαι, Od. Θ. (47.) κήρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδὸν, Accersebat. Sic Gall. Aller après quelqu'un, de eo quem quærimus, accersere volentes. Ubi tamen Eust. μετοίχεσθαι accipi dicit pro εἴς τινα ἐλθεῖν. || Eo cum, Comitor, Od. T. (24.) Ἀλλ' ἄγε τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει. || Interdum et pro Transeo capitur. [" Eur. Iph. T. 1332. Heyn. Hom. 5, 198." Schæf. Mss.]

Παροίχομαι, Prætereo. Unde παροιχόμενος, quod potius capitur pro Præteritus. Phocyl. (49.) Μήτε παροιχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦτορ. Sic Xen. (Ἑλλ. 1, 4, 6.) Παροιχομένων κακῶν αἴτιος, Præteritorum s. Præcedentium malorum causa. Et ἐν τῇ D παροιχομένῃ νυκτὶ, Nocte præterita s. proxima. Item (Il. Δ. 272. 376.) παρῴχετο, Præteriit, παρῆλθεν. Duplex habet præt. hoc verbum, sc. παρῴχημαι et παρῴχηκα. Posteriori utitur Hom. Il. K. (252.) Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῴχηκε δὲ πλέον νὺξ Τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται: ubi παρῳχηκέναι et ἐπιλελεῖφθαι opp. [" Sic et Polyb. 8, 29, (9.) Ὁ θόρυβος ἤδη παρῳχήκει." Schw. Mss.] Utrumque præteritum suum habet partic.; nam παρῳχηκώς, pro Præteritus ap. Aphthon. reperitur: παρῳχημένος autem ap. Plut. Camillo, Παρῳχημένῃ νυκτὶ καθ' ὁδὸν βαδίζων. Sicut vero supra οἰχώκεε ap. Herod. usitatum esse dixi pro ᾤχηκε, sic et παροιχώκεε Idem (8, 72.) dicit pro παρῴχηκε, Præteriit. [" Dawes. M. Cr. 353. Wakef. S. Cr. 2, 134. ad Charit. 256. Παροίχομαι ἐς —, ibid. Dawes. M. Cr. 44. Παροιχόμενος, παρῳχημένος, Schneid. Anab. 109. Herod. 9, 58. 60. Παρῴχηκεν, Dionys. H. 4, 2170. Παρῳχηκώς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 1, 78. 2, 312. Heyn. Hom. 4, 238." Schæf. Mss. * Παροίχησις, Tzetz. Ch. 8. p. 149. * Συμπαροίχομαι, Sext. Emp. 10, 201. 202.]

[* Προοίχομαι, Præcedo, Xen. K. Π. 7, 4, 5. " Nicet. Eugen. 5, 179. 6, 78." Boiss. Mss.]

[* Προσοίχομαι, Accedo, Pind. Π. 6, 4. " Dawes. M. Cr. 353. 527. Προσοίχομαι ἐς —, Græcum esse negat Idem p. 44. sed v. ad Charit. 256." Schæf. Mss.]

[* " Συνοίχομαι, Nicet. Eugen. 6, 78. Planud. Laud. Diomedis Ms." Boiss. Mss.]

Οἰχνέω, i. q. οἴχομαι, ex eoque factum, ut ἱκνέω ex ἵκομαι: e quo Οἰχνέω, factum postea EST Οἰχνέσκω, i. e. Abeo, Discedo: interdum et Exeo, Prodeo: ut Il. E. (790.) Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων Οἴχνεσκον· κεῖνον γὰρ ἔδεισαν ὄμβριμον ἔγχος: ubi Eust. exp. ἤρχοντο: nam οἴχεσθαι quoque pro loco signif. ἔρχεσθαι. Et θυραῖον οἰχνεῖν, Foras ire, prodire, etiam Foris agere. Sicut vero οἰχόμενος dicitur Absens, ita et τηλωπὸν οἰχνεῖν, Longinquum abesse, vel etiam In longinquas regiones abiisse necdum rediisse, sed adhuc abesse: Soph. Aj. (564.) de Teucro, εἰ τανῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων, Longinquus abest; ubi τηλωπὸς οἰχνεῖ exp. etiam Foris degit, Peregre vivit, ἔκδημός ἐστι. Item Oberro, περιέρχομαι, ut Schol. accipit in Soph. El. (165.) p. 88. Ὃν ἔγωγ' ἀκάματα Προσμένουσ', ἄτεκνος, Τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ, Δάκρυσι μυδαλέα: ubi etiam reddi potest Versor domi, s. Vivo, Ago vitam. [" Ad Od. Σ. 157. Οἴχνεσκον, ad Il. O. 338. Heyn. Hom. 5, 147. 7, 60. 106. * Οἰχνεύω, Wyttenb. ad Plut. 1, 246. ad Od. Σ. l. c." Schæf. Mss.] Διοιχνέω, Eo per, Vagor per, Pererro, Permeo, Homer. Hymn. in Pana (10.) Ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ, Ἀκροτάτην κορυφὴν * μηλόσκοπον εἰσαναβαίνων. Paulo ante, Φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, eadem signif. accipiens φοιτᾶν διὰ et διοιχνεῖν. [" Wakef. Eum. 316. Abresch. Æsch. 2, 46." Schæf. Mss. * Εἰσοιχνέω, Æsch. Pr. 121.: Hes. Εἰσοιχνεῦσιν, εἰσπορεύονται, καὶ ἐνεδρεύονται.] Ἐξοιχνέω, Exeo: ἔξειμι, Il. I. (384.) de Thebis Ægyptiis urbe centum portis insigni, διηκόσιοι δ' ἂν ἑκάστην Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι, Exeunt s. Egrediuntur, ἐξίασι. Ἐποιχνέω, i. q. ἐποίχομαι. Attamen in VV. LL. ἐποιχνεῖν exp. Permeare, Transire. [Anal. 2, 46.] Περιοιχνέω, Circumeo, In orbem obeo, i. q. περινοστέω et περιστείχω, Athen. (376.) in fabula de Jove in Creta nato, ex Agathocle Babylonio, Λέγεται γὰρ ὡς ἄρα Διῒ θηλὴν ὑπέσχεν ὗς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνεῦσα [—χνέουσα,] τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφεος ἀνεπάϊστον τοῖς παριοῦσιν [παροῦσιν] ἐτίθει: sic enim reponendum ex Eust. 773., ut supra quoque in Κνυζηθμὸς annotavi: quidam e conjectura emendarant περιηχοῦσα.

ΟΙΩ, SIVE Ὀΐω, Puto, Existimo, Arbitror, Opinor, Reor. Disyllabi hæc sunt exempla, teste etiam Eust. Il. T. (71.) ἀλλά τιν' οἴω Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, Puto curvaturum genua, Ξ. (454.) Οὐ μὰν αὖτ' οἴω μεγαθύμου Πανθοΐδαο Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα, Hesiod. Ἀ. (111.) ἀλλά μιν οἴω Φεύξεσθαι, Opinor eum fugiturum. Trisyllabi hæc sunt exempla: Il. A. (60.) νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Ἂψ ἀπονοστήσειν: (170.) οὐδέ σ' ὀΐω Ἐνθάδε πλοῦτον ἀφύξειν, Neque te arbitror hic haustum esse opes: (296.) οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι ὀΐω. Quibus et hæc adduntur, (558.) Τῇ σ' ὀΐω κατανεῦσαι ἐτήτυμον ὡς Ἀχιλῆα Τιμήσῃς: nam et in meo Ms. Hom. ibi ϊ, non ι habetur. Et Od. O. (31.) Ἀλλὰ τά γ' οὐκ ὀΐω: tunc autem ι corriperetur: quod breve in aliis temporibus ap. Hom. non memini me legere; ac propterea sicut Eust. in secundo loco ex Hom. citato legit, οἴω, non ὀΐω, malim et ego in his duobus postremis scribere οἴω, sc. δισυλλάβως. Interdum ἀποστατικῶς ἐπεντίθεται, κατ' ἐνδοιασμὸν εὐλαβῆ, sicut Puto, Opinor, Reor, Arbitror, ap. Latinos, ut in Οἶμαι quoque dicetur. Od. Π. (309.) ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ' ὀΐω Γνώσεαι, Quo animo sim, postea etiam, arbitror, cognosces: pro Ut arbi-

tror, ὡς οἴομαι. Interdum Οἴω s. Ὀΐω commodius redditur Suspicor, Conjicio, στοχάζομαι: interdum et Spero. Apud Suid. περισπωμένως reperio ETIAM Οἰῶ, cum hoc exemplo, [ex Aristoph. Λ. 997.] ἀλλ' ἀρχὰ μὲν οἰῶ [οἴα Br.] Λαμπιτώ: pro, ὡς οἴομαι, ἀρχὴ τῆς μάχης ἡ Λαμπιτὼ, ita enim in vet. Cod., ut arbitror. E quo οἰῶ pass. οἴομαι mutuari dicemus futurum, et quæ inde formantur.

PASSIV. Οἴομαι SIVE Ὀΐομαι, i. q. οἴω s. ὀΐω: quorum hoc ὀΐομαι ap. Poëtas solummodo usitatum est, illud prosæ Scriptoribus cum Poëtis commune: οἴω autem et ὀΐω Poëtis peculiare. Il. T. (334.) Ἤδη γὰρ Πηλῆά γ' ὀΐομαι ἢ κατὰ πάμπαν Τεθνάμεν, Prorsus mortuum esse arbitror: Od. Ξ. (190.) πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι: Il. Δ. (12.) Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι, Cum se periisse existimaret; sed annotat ibi Eust. non solum active accipi posse pro νομίζοντα, verumetiam pass. pro νομιζόμενον, Qui credebatur interiisse. Od. K. (232.) Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν ὀϊσσάμενος δόλον εἶναι, Suspicans dolum subesse. Apoll. Rh. 2, (1136.) Μαντοσύνας Φινῆος ὀϊσσάμενος τελέεσθαι, Ratus, Lucill. Epigr. οἷον ἰδοῦσαν Τὴν Ἑκάτην αὐτὴν οἴομ' ἀπαγχονίσαι, Quo conspecto reor vel ipsam Hecaten se strangulaturam. Dem. Πότερα γὰρ ἂν οἴεσθε ῥᾷον τῷ πατρὶ, Utrum enim existimatis expeditius patri meo fuisse, Aristot. Rhet. 2. Ὁ γὰρ μηδένα οἰόμενος, πάντας οἰήσεται ἀξίους εἶναι κακοῦ, Plato Apol. (33.) Οἰόμενοι βλάπτειν τι: quæ ita Cic. Quod mihi nocere se crediderunt. Lucian. (2, 730.) Καινότερος αὐτοῖς ᾤμην ἔσεσθαι, Thucyd. (2, 89.) Οἴονται σφίσι τὸ αὐτὸ ποιήσειν, Opinantur, Arbitrantur, Isocr. Archid. Τίνα γὰρ οἰηθῶμεν αὐτοὺς γνώμην ἕξειν, ὅταν αὐτοὶ μὲν κακῶς πάσχωσιν, ἡμᾶς δὲ ποιεῖν μὴ δύνωνται, Arbitremur: ubi οἴεσθαι potest etiam accipi pro προσδοκᾷν. Herodian. 1, (13, 8.) Οὐδὲν μέν τοι εἰδότα τῶν ἀπηγγελμένων, οἰόμενον δὲ, Nihil jam certi scientem, sed aliquid tamen opinantem imperatori renuntiatum; Suspectantem, Polit. Et οὔποτε οἰόμενος, Qui nunquam putasset. Frequens etiam, ὡς οἴομαι, Ut arbitror, Meo judicio, Ut mea fert opinio, Thuc. 6, (40.) p. 211. Εἰ μή τι αὐτῶν ἀληθές ἐστιν, ὥσπερ οὐκ οἴομαι, Ut non esse opinor, Herodian. 7, (8, 6.) Ὡς δὲ ἐγὼ οἴομαι, οὐ θαύματος ἄξια, Ut ego existimo: 6, (5, 10.) Ὡς ᾤετο ἄριστα βεβούλευντο. Simile ex Eod. exemplum habes in Διοικέω. Interdum particula ὡς omittitur, ac οἴομαι ἀποσταγικῶς ἐπεντίθεται, sicut etiam οἴω et οἶμαι. Synes. Ep. 60. Ἐσιώπησα, πῶς οἴει καὶ τότε δακνόμενος; Quanta cum animi molestia me tunc tacuisse arbitraris? Lucian. in Gallo, Πολὺ χρυσίον εἶδον· πῶς οἴει καλόν; οἵαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; Et Plato de Rep. 6. Οὐκ, οἴει, ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὐτὸν μισεῖν; Annon tandem, tuo judicio, cogetur se odisse? Sic dicitur πῶς δοκεῖς; || Οἴομαι, Suspicor, Suspectum habeo, Il. A. (561.) Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω, Semper suspicaris. Itidem Hes. οἴεται exp. non solum νομίζει, sed etiam ὑπολαμβάνει, ὑπονοεῖ. Pro Suspicor s. Conjicio accipi potest et in Od. I. (339.) de Polyphemo suum pecus in speluncam compellente, nec quicquam foris relinquente, Ἤ τι ὀϊσσάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευεν. || Spero, Expecto, ἐλπίζω, προσδοκῶ, Od. Y. (224.) Ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον ὀΐομαι εἴ ποθεν ἐλθὼν Ἀνδρῶν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, i. e., ἐλπίζω, inquit Eust. Sic Ω. (400.) ad Ulyssem, νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν, Οὐδέ τ' ὀϊομένοισι, Summopere quidem cupientibus nobis rediisti, sed non sperantibus te unquam rediturum; Inopinantibus, Inopinato nobis reversus es. Longe autem diversa signif. accipitur K. (248.) ἐν δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὠΐετο θυμός. Exp. enim ibi quidam, Luctum arguebat animus. Schol. autem διενοεῖτο, προσεδέχετο. Eust. ἐφάνταζε: quod magis probo. || Οἴεται pass. etiam capitur pro Videtur, δοκεῖ: T. (312.) Ἀλλά μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται ὡς ἔσεταί περ, Sic mihi videtur. Ad verbum Sic mihi putatur, h. e., Sic existimo, auguror. Sic accipi etiam potest P. (586.) Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται, ὅσπερ ἂν εἴη, Non insipiens videtur peregrinus iste hospes, quisquis tandem ille sit. At vulg. interpr. habet, Non insipiens hospes, putat sicut est. " Ὠϊσάμην, Putavi, ab " ὀΐομαι, Epigr. Ab eod. est ὠΐσσατο, et pass. ὠΐσθη, " et ὤϊστο." " Ὠΐετο, Putabat. Ex Od. Y. (349.) " affertur pro Meditabatur, Animo moliebatur." De temporibus quæ οἴομαι ex οἰέομαι mutuatur, ut οἰήσομαι, ᾠήθην, et hujusmodi, dixi etiam in Οἰῶ circumflexo.

Ex Οἴομαι per contr. factum EST Οἶμαι, Puto, Existimo, Judico, Censeo, Credo, Arbitror, Opinor, Reor, et si qua alia sunt synonyma, Dem. Τὴν μεγίστην ἂν αὐτὸν δικαίως οἶμαι δίκην δοῦναι, Ingentes pœnas merito daturum arbitror. Plut. de Sol. Anim. Πολλῶν οἶμαι διηγημάτων διακορεῖς ὑμᾶς εἶναι. || Οἶμαι frequentius ἀποσταγικῶς ἐπεντίθεται κατ' ἐνδοιασμὸν εὐλαβῆ, sicut et οἴω ap. Hom. Dem. (362.) Τὰ τοιαῦτα ζηλωτά ἐστιν, οἶμαι, καὶ λαμπρά: ubi Bud. dicit παρέλκειν pro Utique, Nimirum. Lucian. (3, 84.) Φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Philosophiæ quoque, more gentis, studens, quantum conjicere licet. Sic ap. Thuc. et ceteros Scriptt. Quæ vox proprie hæsitatorum et scepticorum est, qui nihil temere asserere audent: ut ap. Xen. in responsionibus, (Ἀπ. 4, 6, 3.) Οἶμαι ἔγωγε, Sic arbitror. Et (ibid.) Οὐκ οἶμαι, ἔφη. Pro quo alibi dicit, ἔμοιγε δοκεῖ. Et, εἰκός γε, ἔφη. Chremylus ap. Aristoph. Πλ. (114.) Οἶμαι γάρ, οἶμαι· ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται. De ejusmodi responso Aristot. Rhet. 2. mores senum describens, Καὶ οἴονται, ἴσασι δὲ οὐδέν· καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ Ἴσως καὶ Τάχα, καὶ πάντα λέγουσιν οὕτω, παγίως δὲ οὐδέν. Et Cic. pro Fonteio, Qui primum illud verbum consideratissimum nostræ consuetudinis, Arbitror, quo nos etiam tum utimur, cum ea dicimus jurati, quæ comperta habemus, quæ ipsi vidimus, e toto suo testimonio sustulit, atque omnia se scire dixit. Interdum hoc οἶμαι ἀποσταγικὸν accipitur pro Nisi fallor, Si bene memini: Lucian. (1, 768.) de sagittario Homerico, Ὅς, δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι: (794.) Φασί γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. Sic et Plut. aliquot in ll. Nonnunquam hoc οἶμαι ἀποσταγικὸν ironice accipitur, ut Credo ap. Cic. Demosth. 165(=395.) Ἀλλ' οἶμαι περιῆσαν οὗτοί μου, At credo isti præstantiores se quam ipse me præbui. || Οἶμαι pro Ut existimo, aliquando in postremo periodi membro ponitur, ita tamen ut e præcedentibus pendeat, Greg. Naz. Οὕτω γὰρ ἐγὼ καλῶ τὰ ἐκείνων σεμνά· οἶμαι δὲ, τῶν εὐφρονούντων ἕκαστος: Sed et sapientissimus quisque, ut arbitror; etiam, Sicque sapientissimum quemque appellare existimo. Idem, Φῶς ἀειλαμπὲς, * τριλαμπὲς, ὀλίγοις ὅσον ἐστὶ θεωρούμενον· οἶμαι δὲ, οὐδὲ ὀλίγοις: Ac ne paucis quidem, opinor. Idem, Ὅπερ ἐπὶ σωτῆρος ἐγὼ θεωρῶ, οἶμαι καὶ τῶν σοφωτέρων ἕκαστος. Simili modo usurpari ab eod. Greg. Οὐ μόνον δὲ, suo loco indicavi, sc. in Μόνον.

Ex ἐγὼ autem et οἶμαι conflatum EST Ἐγῷμαι, Xen. ὡς ἐγῷμαι, Ut ego arbitror, Meo judicio, Plato de Rep. 2. Ὄντοιν δὲ τοιούτοιν, οὐδὲν ἔτι χαλεπὸν, ὡς ἐγῷμαι, ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἑκάτερος βίος ἐπιμένει. Et Xen. Ἔστιν, ὡς ἐγῷμαι, δῆλον.

[" Οἴω, Brunck. Aristoph. 1, 65. 76. 3, 179. ad Apoll. Rh. 226. ad Lucian. 2, 174. Heyn. Hom. 4, 64. 5, 52. 6, 400. 415. Bergler. Alciphr. 131. ad Mœr. 284. Ὀΐω, ad Od. T. 390. X. 210. De re certa, Brunck. Anacr. 3, 179. Οἴομαι, ad Herod. 338. Heyn. Hom. 6, 419. Οἴομαι et οἶμαι, Thom. M. 646. ad Mœr. 284. Zeun. ad Xen. K. Π. 173. 186. 226. 250. 397. 416. 452. Οἴομαι et οἶμαι conf., Brunck. Aristoph. 2, 113. Schneid. Anab. 106. Heind. ad Plat. Gorg. 19. Cum infin., Villoison. ad Long. 210. ad Diod. S. 2, 322. 424. Bast Lettre 178, 3. Schneid. Anab. 134. Thom. M. 167. Brunck. Apoll. Rh. 200. Οἴει intersertum, Heind. ad Plat. Theæt. 294. Τί οἴει; ad Hipp. 139. 162. Πῶς οἴει; Lucian. 2, 349. Toup. Opusc. 1, 381. De hoc similibusque, Valck. Eur. Hipp. p. 215. ad Lucian. 1, 475. Villoison. Long. 113. Οἴονται et οἷόν τε conf., Schneid. Aristot. H. A. 2, 270. 429. Πῶς

οἴεσθε; Theophr. p. 60. Ast. 'Ωιόμην, ᾤμην, Longus p. 120. Vill., ad Xen. Mem. 4, 2, 19. "Ωιετο μὴ δεῖν, Xen. K. A. 135. 'Οΐομαι, Jacobs. Anth. 11, 283. Heyn. Hom. 7, 125. De somniantibus, ad Herod. Philet. 145. Moschus 2, 8. 'Ωϊόμην, Huschk. Anal. 277. 'Ωϊσάμην, Jacobs. Anth. 9, 68. 12, 44. Macedon. 13. 23. 37. 'Οϊσσάμενος, Brunck. Apoll. Rh. 133. 141. Suspicatus, ad Od. A. 323. 'Οϊσθεὶς, Heyn. Hom. 5, 627. Οἶμαι, Wakef. Trach. 536. Fischer. Weller. Gr. Gr. 1, 101. ad Phalar. 535. Thom. M. 645. Nimirum, Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Conf. c. οἴ μοι, Wakef. Alc. 360. Abund., Brunck. Aristoph. 3, 179. Ceteris interjectum, ad Lucian. 1, 768. 815. 2, 31. 183. Boiss. Philostr. 397. 610. Xen. K. Π. 41. Ceteris præmissum, Plato Lys. p. 11. Gorg. 44. et Heind., Xen. K.'A. 2, 1, 16. Apoll. Rh. 3, 479. 4, 197. Quo loco inseratur, Heind. ad Plat. Gorg. 123. Interjectum dubitantis est, ad Lucian. 1, 301. An possit per ellipsin subaudiri? Bibl. Crit. 3, 1. p. 51. An cum particip.? Musgr. Hel. 401. De usu h. v. Attico, ad Xen. Eph. 188. B Brunck. Aristoph. 3, 179. Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, Valck. Phœn. p. 232. 'Εγῷμαι, Schneid. Anab. 148. Heind. ad Plat. Gorg. 263. ad Apol. p. xvi." Schæf. Mss. Οἰῶ, Laconice pro οἴομαι, Hermann. de Ratione emend. Gramm. p. 46. Οἰήσασθαι, Lobeck. Phryn. 719. * "Οἰομένως, Hieron. in Es. 53. vide Pierson. ad Ignat. Ep. p. 13." Kall. Mss.] "Οἰητέον, Putandum, Aristot." [Diosc. 5, 140. Schol. Hesiod. p. 278. "Dionys. Areop. 250." Kall. Mss.]

Compp. et derivata ab 'Οΐομαι et Οἴομαι.

"Οϊσμα, Gaza dicitur vertisse Elatio." [* 'Οϊστὸς, unde] 'Ανώϊστος, ὁ, ἡ, Inopinatus, s. Inopinus, Necopinatus, Cic. Improvisum et inopinatum hoc illi accidit, Liv. Inopinatum et insperatum accidit. Rursum Cic. Multa improvisa nec opinata nobis. Inexpectatus: Eveniens præter expectationem. Il. Φ. (39.) Τῷ δ' ἄρ ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος 'Αχιλλεὺς, i. e. ἀνέλπιστον, Eust. qui et ipse derivat ab ὀΐω, τὸ ὑπολαμβάνω et νοῶ, facta ἐκτάσει. Hes. quoque ἀνώϊστον exp. ἀπροσδόκητον. Pro Necopinatus Bud. ex C Herod. quoque citat. Ex eod. Herod. 'Ανώϊστος χρόνος, Tempus non intellectum obrepens; ut dicitur, obrepit non intellecta senectus. || Non suspectus, ex Herod. (6, 66.) 'Ανωΐστου γενομένου ἐς Πυθίην, Cum nihil suspicionis esset erga Pythiam. ["Rhian. 1. Epigr. adesp. 614. ad Herod. 76. 467. 752. Ilgen. Hymn. 105. Voss. Myth. Br. 1, 151." Schæf. Mss.] 'Ανωΐστως ET 'Ανωϊστὶ, Inopinato, Necopinato, Ex necopinato, Liv. Cum inopinato in castra irrupissent, Aliud novum malum necopinato exortum est, E necopinato hostem invadit; vel Insperato, Ex insperato, De improviso, Cum nemo putasset, nec expectasset. Apoll. Rh. 3, (6.) πυκινοῖσιν ἀνωΐστως δονάκεσσι Μίμνον ἀριστῆες λελοχημένοι, i. e. ἀννπονοήτως, 4, (1660.) δεδοκημένοι ἥντινα ῥέξει Μῆτιν ἀνωΐστως, Schol. ἐξαίφνης, ἀγνώστως: (1, 680.) ὅμιλον ἀνωΐστως ἐφίκανεν, Contra omnium opinionem et expectationem. Posteriore autem, ἀνωϊστὶ, Hom. utitur Od. Δ. (92.) τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε Λάθρῃ, ἀνωϊστὶ, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο, Tam latenter ut D nemo putasset, ὡς οὐκ ἄν τις οἴσαιτο, Eust. 'Ανωϊστὶ Hes. exp. non solum ἀπροσδοκήτως, sed etiam * ἀνυπομονήτως. Pro quo fortasse scr. ἀνυπονοήτως: nam in meo Lex. vet. ἀνώϊστος exp. ἀνυπονόητος, ἀπροσδόκητος, ab ὀΐω, τὸ ὑπονοῶ. "'Ανωΐστως, Hes. exp. "non solum ἀπροσδοκήτως, Inexpectato, Inopinato, "sed etiam ἀνυπομονήτως, itidemque Suid. Sed "puto eos scripsisse ἀνυπονοήτως: præsertim cum "idem Suid. ἀνώϊστος exp. ἀνυπονόητος: atque adeo "ad significandum ἀνυπομονήτως, dicendum foret "potius ἀνοίστως vel ἀνυποίστως." Apud Etym. autem perperam SCRIBITUR 'Ανόηστος, pro 'Ανώϊστος.

Οἴημα, τὸ, Id ipsum quod quis opinatur, Opinio animo concepta. Sed plerumque dicitur de Arroganti et stulta opinione quam aliquis de se concepit, Existimatio de se nimis arrogans. Bud. 891. interpr. Elatio, Arrogantia, τῦφος, e Plut. (10, 160.) afferens, de sophistis, quibus discipuli magna salaria A persolvebant, Οἰήματος ἐπληροῦντο καὶ δοξοσοφίας καὶ λόγων ζήλου. Et hanc e Diog. L. sententiam, Τοὺς μὲν κενοὺς ἀσκοὺς τὸ πνεῦμα διΐστησι, τοὺς δ' ἀνοήτους τὸ οἴημα. [Plut. 6, 142. 156. 159. 302. 304.] Οἰημάτιον, τὸ, quasi Arrogans opiniuncula quam quis de se concepit. Οἰηματίας, ὁ, Qui arrogantem de se opinionem concepit, Superbus et insolens, Bud. ἐπηρμένος, Suid.

Οἴησις, ἡ, Opinatio, Opinio, Plato Phædone (41.) "Αν περ μείνῃ ἥδε οἴησις, τὸ ἁρμονίαν εἶναι σύνθετον πρᾶγμα. Aliud exemplum præter hoc habes ap. Bud. 889. et supra in Νόσημα, ubi Cic interpr. Opinatio. || Item pro οἴημα ponitur, i. e. pro Arroganti existimatione sui: quo sensu tum ap. Dionys. Areop. usurpari testatur Bud., tum in quodam parænetico, e quo hæc affert, 'Η μὲν γὰρ σύνεσις τῆς ἀγνοίας τὴν ἐκ τῆς οἰήσεως ἐγειρομένην προπέτειαν ἐκκόπτει, i. e., inquit, Excitatam e stulta et arroganti existimatione sui. Aliud exemplum, quod huic subjungit, ibid. tibi videndum relinquo, sc. p. 890. init. In qua signif. utitur et Philo V. M. 1. "Αμα μὲν οἰήσει, μεγάλῳ κακῷ, πεπιεσμένος, Simul magno malo, persuasione sui, laborans, Turn. legens μεγάλῳ κακῷ pro μεγάλων κακῶν, ut vulg. Edd. habent: 3. Τὴν πρὸς ὕψος ἄλογον αἴρουσαν καὶ φυσῶσαν οἴησιν, ἀτυφίας ἔρωτι σὺν ἐπιστήμῃ στέλλειν, Persuasionem sui ad excelsitatem sine ratione erigentem et inflantem. || Hes. οἰήσεως exp. non solum νομίσεως, δοκήσεως, ἐπάρσεως, sed etiam ὑπονοίας, i. e. Suspicionis. [Plut. 6, 178. 241. "Heind. ad Plat. Phædr. 242. Wakef. S. Cr. 4, 185. ad Mœr. 65. Ammon. 11. Wyttenb. ad Plut. 1, 855." Schæf. Mss. * Οἰησικόπος, unde * "Οἰησικοπία, Eust. de Engastrimytho p. 407. Ed. Allatii, —τας ποιητικῆς εὕρεσις, Poëticæ imaginationis inventio." Schn. Lex. * Οἰησίσοφος, Clem. Alex. 456. Thalassius Cent. 4, 26. * Οἰησίφρων, Cyrill. Alex. in Jo. 1. p. 249.]

Οἰητὴς, ὁ, Opinator, VV. LL.: Hes. autem οἰητᾶν exp. κομητῶν, Comatorum, Crinitorum: quod Ionicum erit pro οἰατῶν, nam Idem οἰατὰν exp. κομήτην. C Pertinet igitur AD Οἰατὴς, de quo supra. [* Οἰητὸν, Gl. Rebile, leg. Reabile. * "Οἰητικὸς, Wakef. S. Cr. 4, 156." Schæf. Mss.]

[* 'Αντοίομαι, Contrarium puto, Plato Theæt. 178.] Καροίομαι, Arroganter de me sentio, ut exp. ap. Abacuc, 2, (5.) 'Ο δὲ κατοιόμενος καὶ καταφρονητὴς, ἀνὴρ ἀλαζὼν, οὐδὲν οὐ μὴ περάνῃ: ubi vulg. interpr. textus Græci habet, Qui autem arrogans est et contemtor, vir superbus, nihil perducit ad finem. Hieronymus autem Hebr. textum ita interpr. Et quo modo vinum contra potantem facit, sic vir superbus non decorabitur, nec voluntatem suam perducet ad finem, et, juxta Symmachum, οὐκ εὐπορήσει: h. e., in rerum omnium erit penuria. Unde patet Græcos Interprr. longe aliter verba Hebraica accepisse, ac, si in ceteris hæ versiones consentirent, aliquis fortasse suspicari posset scriptum fuisse κατοινούμενος. [Hes. Κατοιόμενος· ὁ μετὰ πληροφορίας πιστεύων, ἢ ὁ ἐν ὑπολήψει φερόμενος, καὶ ὁ ὑπερηφανευόμενος. Suid. Κατοιόμενος· ὁ νομίζων ἑαυτὸν μέγαν καὶ φυσῶν ὑπερηφάνως. Vide Schleusner. Lex. V. T. * Κατοίησις, D Opinio, Plut. 10, 602. * "Προοΐομαι, perf. προῴϊσμαι, vera lectio ap. Lucian. Parasit. 2. fin." Wakef. Mss.] Συνοίομαι, Una puto, Etiam ego sic arbitror, h. e. Assentior, Plato de Rep. 7. Συνοίομαι, ἔφη, καὶ ἐγὼ ὅν γε δὴ τρόπον δύναμαι. Et, "Ιθι δὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τόδε ξυνοιήθητι, Age igitur, et hoc quoque assentire, s. concede. Ita ξυνοίεσθαι et ὁμολογεῖν idem erunt. ["Plato Theæt. 379. Musgr. Ion. 694." Schæf. Mss.] 'Υπεροίομαι, Nimis magnam de me concipio opinionem, Nimium mihi arrogo. Unde ap. Hes. 'Υπεροιησάμενοι, ὑπερηφανοῦντες. Apud Suid. [et Phot.] reperio etiam ὑπεροιαζομένον, quod exp. ὑπερηφανευομένον: cujus vestigia et ap. Hes. conspiciuntur: quippe ap. quem post 'Υπέρογκον et ante 'Υπεροιησάμενοι, ita legatur, 'Υπεριζομένον, ὑπερηφανευομένον. Hoc ergo partic. erit a VERBO 'Υπεροιάζομαι, signif. i. q. ὑπεροίομαι, ac forsitan inde derivato. 'Υποίομαι, Suspicor. Unde ap. Hes., 'Υποίεσθαι, ὑπονοεῖν.

Est vero et ALIUD Οἴω, signif. Fero, Porto, Eust.

1161. ἀπὸ τοῦ οἴω, τοῦ κομίζω, de οἶστρος loquens. A Nullus tamen usus est nisi futuri et temporum quæ inde formantur, Od. Υ. (154.) μεθ' ὕδωρ Ἔρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἴσετε θᾶσσον ἰοῦσαι : ubi Eust. annotat esse fut. pro præsenti. Et X. (481.) iterum in imperativo, pro Fer, Porta, Οἶσε θέειον γρηῦ, κακῶν ἄκος· οἶσε δέ μοι πῦρ. Sed et ex Aristoph. (B. 482. 'A. 1099. 1101.) citatur οἶσε, φέρε, Fer. Pro quo Phalar. Epist. dicit οἶσον. At fut. οἴσει, Feret, ex (Il. B. 229. Φ. 125.) quoque affertur: sicut et Hes. οἴσομεν exp. κομίσομεν. Pass. οἰσθήσομαι, Ferar, citat Bud. ex Aristot. Phys. At voce med. οἴσομαι e Xen. Œc. (18, 6.) pro Ferar: e Thuc. (2, 11.) pro Feram. [Οἶσαι, Lobeck. Phryn. 733. Οἰσόντων, imper., Antim. Fr. 10. Οἰσέμεν, οἰσεμέναι, pro aor., Od. Γ. 429. Il. Γ. 120. pro fut., Il. A. 191. Οἴσειν, in præsenti, Pind. Π. 4, 181. Vide Buttm. A. Gr. 1, 419. "Οἴω, Valck. Adoniaz. p. 290. Οἴσω, Fischer. Weller. Gr. Gr. 2, 416. Heyn. Hom. 4, 52. 469. 5, 21. 43. 7, 124. Fero, Valck. Callim. p. 10. ad Herod. 76. Diatr. 244. Markl. Suppl. 561. Οἶσε, ad Mœr. 285. B ad Od. Θ. 255." Schæf. Mss.] Οἰστέος, Ferendus, Eur. (Or. 767. Alc. 742.) ET Οἰστὸς, Qui ferri potest, Tolerabilis, Thuc. 1, (122.) p. 39. Εἰ μὲν ἡμῶν ἦσαν ἑκάστοις πρὸς ἀντιπάλους περὶ γῆς ὅρων διαφοραὶ, οἰστὸν ἂν ἦν, i. e. ὑπομονητὸν ἂν ἦν, Tolerabile esset: (7, 75.) Ὅμως δὲ ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἔτι κινδύνου, οἰστὰ αὐτοῖς ἐφαίνετο, Tolerabilia videbantur. Idem, Καῦμα οὐδαμῇ οἰστόν. Utitur et Synes. [" Οἰστέον, ad Diod. S. 2, 65. Jacobs. Exerc. 1, 175. Οἰστὸς, Toup. Opusc. 2, 24." Schæf. Mss. " Euseb. H. E. 189." Kall. Mss. Compar. Οἰστότερον, Heliod. 2. p. 103.] Δύσοιστος, Quem difficulter ferre queas, Ægre tolerabilis; etiam Intolerabilis, δυσφόρητος, Suid. * δυσυπομόνητος, Hes. [" Wakef. Eum. 792. Abresch. Æsch. 2, 110. Jacobs. Anth. 6, 118. Valck. Diatr. 108." Schæf. Mss.] Δυσοίστως, Ita ut vix feras: δυσφόρως, J. Poll. [* " Οἰστικὸς, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 243." Kall. Mss. " Qui fert, Philo J. 1, 110. Qui producit, Stob. 546, 25." Wakef. Mss. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. C 3, 98. Orig. Philoc. c. ult. p. 438. Ed. Par., Niceph. Blemm. p. 31. "Ferax, Chrys. in Ps. 106. T. 1. p. 973. Ἡ τε τούτων χώρα καὶ πόλις, οἰστικὴ πρότερον οὖσα καρπῶν ἀγαθῶν, ἐκ τῆς εἰς Χριστὸν παροινίας ἄκαρπος ἔτι διατελεῖ." Seager. Mss. Cornutus de Nat. Deor. 28. p. 210. Schol. Plat. Ruhnk. p. 102. Ἰατρική ἐστιν ἀπούσης ὑγείας οἰστική. " Phryn. Ecl. 31. Toup. Opusc. 2, 24. * Οἰστικῶς, ibid." Schæf. Mss.] " Ἀνοίω, inusitatum in præsenti " thema, e quo synonymum ei ἀναφέρω, mutuatur " fut. 1. ἀνοίσω : indeque est ἄνοισις et ἀνοιστέον. " Apud Suidam ἀνοίσω σοι βόας, pro ἀνενεγκοῦμαι, " ut Hes. quoque exp. ἀναβαστάξω : iidem tamen et " per præsens ἀναφέρω exp." [Ἀνῷσαι, Ionice pro ἀνοῖσαι, Herod. 1, 157. Ἀνοίσειν, 7, 149.] " Ἀνοιστέον, Referendum, Adv. θετικὸν ex inus. th. ἀνοίω, " Theophr. C. Pl. 4, 12. Ἐπὶ τὴν χώραν ἀνοιστέον. " Ἀνοιστὸν autem, quod VV. LL. e Plut. de Sanit. " Tuenda afferunt, falsum est: proque eo leg. ἀνυστόν." [" Herod. 6, 66. Ἀνωΐστου δὲ γενομένου ἐκ D προνοίης τῆς Κλεομένεος ἐς τὴν Πυθίην, Re ergo de Cleomenis providentia ad Pythiam relata, ubi tamen melius forte legeretur ἀνοιστοῦ, vel ead. analogia qua ἀνῷσαι, ἀνῳστοῦ." Brunck. Mss.] Ἄνοισις, Revectio, * ἀνακόμισις, Hes. " Ἐπανοίσω, Referam, ab " inus. th. ἐπανοίω." [Polyb. 21, 2, 14. * Ἐπανοιστέον, 1, 37, 3.] " Ἀντοίω, inus. thema, e quo synonymum ἀντιφέρω mutuatur fut. 1. Unde ap. Hes. " ἀντοίσομεν, quod exp. ἀντιδώσομεν, Reddemus. " Sonat tamen potius Referemus." " Ἀποίω, inus. " th. e quo ἀποφέρω mutuatur fut. 1. ἀποίσω : signif. " autem Aufero, Asporto." [* Ἀποιστέον, Gl. Perferendum. * " Συναποίσω, Alciphr. 2, 3, 74." Boiss. Mss.] " Διοίσεται, ap. Soph. (Aj. 511.) Deportabitur: a th. διαφέρω, mutuante fut. 1. ab inus. v. " διοίω. Activo fut. utitur Aristoph. N. (503.) Οὐδὲν " διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν, pro Nihil ingenio " differes a Chærephonte." [Soph. Tr. 323. Eur. Or. 49. * Διοιστέον, Phœn. 272. * Εἰσοίω, unde]

" Εἰσοιστέος, Inferendus, Introducendus: νόμος, " Dem. (707.) Ferenda lex." " Ἐξοίσω, Efferam, ab " inus. th. Ἐξοίω, a quo ἐκφέρω mutuatur sua tempora." [Ἐξοίσων, Gl. Prolaturus. * Ἐξοιστέον, Eur. Phœn. 719. Plato Parmen. 128. * Ἔξοισις, Divulgatio, Schneidero susp. * Ἐξοιστὸς, Sext. Emp. 396.] " Ἀνέξοιστος, Non efferendus, Quem efferre non licet, h. e. eliminare et evulgare, Eust. 1788. Ἐκφέρει δέ τις καὶ μυστήριον, ὅπερ ἐχρῆν εἶναι ἀνέκφορον· " ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἀνέξοιστον." [Plut. 8, 907.] " Δυσέξοιστος, Elatu s. Expositu difficilis ; Hes. enim " δυσέξοιστον exp. non solum * δυσεκκόμιστον, sed " etiam δυσερμήνευτον." " Κατοίσειν χρήματα, Allaturum s. Numeraturum esse pecunias, a καταφέρω : " id enim fut. 1. mutuatur ab inus. th. κατοίω. Itidem " Hes. κατοίσεται affert pro κατάξει." [" Heyn. Hom. 8, 335." Schæf. Mss. * Μετοίω, unde Μετοίσω, Lucian. 2, 745. * Περιόιω, unde Περιοίσειν, Phot. τὸ περιέσεσθαι καὶ ἀνθέξειν· Θουκυδίδης ς̄. (28.) σημαίνει καὶ τὸ ἀνοίσειν ἐκ τῆς νόσου. * Περιοιστέος, Suid. 2, 4. 11. * Περιοιστικὸς, Photio ὁ φορητός. * Προοίω, unde * Προοιστέον, Schol. Ven. Il. B. 469. p. 71. * Προοιστὸς, Antepositus, Apollon. Pronom. 322. ad Greg. Cor. 162.] " Πρόσοιμα, ap. Hippocr. de Locis, est τὸ προσφερόμενον, Quod offertur, adhibetur, assumiturve :" [421, 51. 54. 422, 20. At Πρόσοισμα, Schn. Lex.] " ET Προσοιστέος, Afferendus, " Offerendus, Assumendus, Quem oportet προσφέρεσθαι," [Eur. Hec. 394. Athen. 642. Aristoph. Θ. 1142. Plato Phædro 272.] " ab inus. th. προσοίω, a " quo προσφέρω mutuatur fut. 1. et tempora quæ " inde formantur: Eur. (Hipp. 606.) μὴ προσοίσῃς " χεῖρα, Manum ne afferas, admoveas. Et voce " med. προσοίσομαι, Sumam, Assumam in cibo." [* Προσοιστὸς, unde] " Ἀπρόσοιστος, i. q. ἀνύποιστος, " Non ferendus, Intolerandus; nam οἴω, unde hæc " derivata sunt, Fero significat: Hesychio ἀνυπομόνητος : ap. quem tamen sine σ scriptum est ἀπρόσοιτος." [Æsch. Pers. 91.] " Inde ADV. Ἀπροσοίστως, Intolerabiliter, Ita ut sufferri nequeat, Isocr. " Evag. (20.) Ἀ. καὶ χαλεπῶς εἶχον, interpr. Feri et " immanes erant: quia subjungit, Ὥστε καὶ τῶν " ἀρχόντων τούτους ἐνόμιζον εἶναι βελτίστους, οἵτινες " ἂν ὠμότατα πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακείμενοι τυγχάνοιεν. Bud. exp. ἀμίκτως καὶ * ἐξηγριωμένως εἶχον, " Commercii ignari et efferati erant." [* Δυσπρόσοιστος, Soph. Œd. T. 1340.] " Εὐπρόσοιστος, Allatu " facilis, ex Eur. (Med. 279.) affertur pro Accessibilis, " Pervius, Expositus, Facilis." " Συνοίσει, fut. verbi " Συμφέρει, significantis Confert, Prodest, Utile est. " Apud Soph. autem in Ajace (431.) Αἶ αἶ, τίς ἂν " ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς " ἐμοῖς κακοῖς ; exp. Quadraturum esse, Conveniens " fore, q. d. Fore ut eod. tenderet. At pass. Συνοίσομαι, Congrediar: ap. Hesiod. (Ἀ. 358.) sequente " etiam infin. πτολεμίζειν. Ex Herod. autem affertur cum dat., (6, 50.) Συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ, " Occursurus magno malo. Ex Eod. pro alia signif. " affertur ; nam (4, 15.) Ἄμεινον συνοίσεσθαι αὐτοῖς, " redditur, Cum ipsis melius actum iri. Apud Aristoph. vero in N. (594.) Ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα " τῇ πόλει ξυνοίσεται, Res in reip. utilitatem vertetur." [* Ὑποίω, unde] Ὑποιστὸς, Sufferendus: vel Qui sufferri et tolerari potest: vel Qui in humeros sublatus ferri potest. Hes. ὑποιστὰ exp. φορητὰ, βαστακτά: itidemque Suid. ὑποιστὸν, φορητόν. Ἀνύποιστος, Qui sufferri nequit, Intolerabilis. [Athen. 519. M. Anton. 8, 36. Dionys. H. 1, 413, 45. Etym. M. 115, 18.] A QUO Ἀνυποίστως, ap. J. Poll. Ita ut sufferri et tolerari non possit, Intolerabiliter, ut Colum. loquitur. " Δυσύποιστος, Qui " ægre sufferri potest, Ægre tolerabilis, i. q. δύσοιστος et δυσφόρητος." [Joseph. A. J. 15, 7, 1. * Εὐύποιστος, Theodoret. H. E. 4, 19.]

ΟΙΣΤΟΣ, Sagitta, Jaculum. Eust. a præcedente οἴω, i. e. κομίζω, derivat: ut ἰὸς ab ἵημι. Arat. (598.) εὐποίητος ὀϊστὸς, Sagitta, ut Cic. interpr. p. 101. mei Cic. Lex. Frequens ap. Hom.: ut Il. E. (99.) διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. Od. Φ. (12.) de ἰοδόκῳ pharetra, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί. Il. Θ. (323.) φαρέ-

τρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστὸν, Ε. (393.) ὀϊστῷ τριγλώχινι A
βεβλήκει, Θ. (297.) προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστοὺς, Ν. (662.) προΐει χαλκήρε' ὀϊστὸν, Φ. (492.) ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοὶ, Ο. (313.) ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ Θρῶσκον. Et alibi (Λ. 478.) ὠκὺς ὀϊστός. Utitur et Lucian. (1, 775.) licet Poëtis hoc vocabulum sit peculiarius: [559. 688. " Wakef. Herc. F. 864. Monthly Review Jan. 1799. p. 84. Wessel. Diss. Herod. 41. ad Mœr. 275. Attici semper dixerunt οἰστὸς, Porson. Præf. ad Hec. p. ix. Ed. 2. Med. p. 51. Musgr. El. 324. Brunck. Aristoph. 2, 244. ad Mœr. 275. 387. Wakef. Diatr. 7. Herc. F. 510. Hermann. Obss. 58." Schæf. Mss. Aristot. Phys. 6, 9. Ἡ ὀϊστὸς φερομένη. * " Ὀϊστοβρύχιον, Eust. Il. 678, 18." Wakef. Mss. * Ὀϊστοδέγμων, Æsch. Pers. 1025.] Ὀϊστοδόκη, ἡ, Theca in qua sagittæ reponuntur: quæ ET Ὀϊστοθήκη. Cam. [Adj. ap. Apoll. Rh. 1, 1194. Ῥίμφα δ' ὀϊστοδόκην μὲν ἐπὶ χθονὶ θῆκε φαρέτρην. * " Ὀϊστοκόμος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 48, 360." Wakef. Mss. * Οἰστοφόρος, Tzetz. Posth. 46. 85. 159. Lobeck. Phryn. 654.] Ὀϊστοῦχος, Sagittas continens, vel Sagittas in se habens: ut ὀϊστοῦ- B
χος φαρέτρη ap. posteros Homeri pro eo quod Hom. dicit ἰοδόκος. Eust. Ὀϊστεύω, Sagitta peto, vel ferio, Jaculor, Sagittam emitto. Od. Μ. (84.) Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ Τόξῳ ὀϊστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο. Il. Θ. (269.) ἐπεὶ ἄρ τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ. Cum genit. construitur, Δ. (100.) Ἀλλ' ἄγ' ὀϊστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο: ubi subaudiri potest κατὰ, ut sit Sagitta impete, Sagittam immitte, Sagittam dirige contra. [" Wakef. Herc. F. 864. Heyn. Hom. 4, 571." Schæf. Mss.] Ὀϊστευμα, τὸ, Id ipsum quod jaculando emissum est, i. e. Sagitta, Jaculum: idem cum ὀϊστός: vel potius Sagitta excussa, Jaculum emissum. Plut. Apophth. Λέγοντός τινος, Ἀπὸ τῶν ὀϊστευμάτων τῶν βαρβάρων οὐδὲ τὸν ἥλιον ἰδεῖν ἐστί. Ὀϊστευτὴρ, ῆρος, Sagittarius, [" Nonn. D. 7, 271." Wakef. Mss. Anthol. 6, 569. * Ὀϊστευτὴς, Callim. H. in Apoll. 43. * " Ὀϊστευτὺς, Ruhnk. Ep. Cr. 132. Valck. ad Herod. 42." Schæf. Mss. * Ἀποϊστεύω, Anal. 2, 125.] Διοϊστεύω, Sagittam mitto per, Jaculo pertranseo. Od. Τ. (578.) Ὅς δέ κε C
ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων, Φ. (96.) ἐώλπει Νευρὴν ἐντανύσειν, διοϊστεύσειν τε σιδήρου. [* Ὑπεροϊστεύω, Eust. Od. Α. p. 41, 26.]

" ΟΙΑΞ, ακος, ὁ, Gubernaculum, Temo navis, " Clavus navis: ut et Vitruv. docet, 10, 8. Navis " onerariæ maximæ gubernator ansam gubernaculi " tenens, quod οἴαξ a Græcis appellatur. Plut. de " Deo Socr. (8, 326.) Ὁρῶντας ὑπὸ μικροῖς οἴαξι με- " γάλων περιαγωγὰς ὁλκάδων. Idem in l. an Seni " capess. Resp. Παρ' ἡνίαν καὶ παρ' οἴακα πολλάκις " στάς. J. Poll. non solum totum τὸ πηδάλιον vo- " cari οἴακα scribit, sed etiam τὸ ἄκρον τοῦ πηδαλίου, " Summam gubernaculi partem, i. e. Ansam guber- " naculi: sed crebrius de ipso gubernaculo dicitur, " ut tum in ante cc. ll., tum in metaphorico hoc " Theodoriti H. E. 2. Ἦν τῆς Ἀντιοχέων ἐκκλησίας " κατέχων τοὺς οἴακας." [" Jacobs. Anth. 1, 50. 84. 10, 285. Thom. M. 644. Markl. Iph. p. 400. Musgr. Iph. T. 1356. Wakef. S. Cr. 4, 252. ad Diod. S. 2, D
302. Brunck. ad Hippol. 1237. Bergler. ad Alciphr. 38. Toup. Opusc. 1, 61. 319. Valck. Phœn. p. 571. 615. Hipp. p. 296. Diatr. 234. Lennep. ad Phal. 87. ad Il. Ω. 269. Heyn. Hom. 8, 648. Græv. Lectt. Hes. 516." Schæf. Mss. Plato Polit. §. 16. Aristot. Mechan. 6. Polyæn. 3, 11, 4. * Οἰακονόμος, Æsch. Pr. 149.] " Οἰακοστρόφος, Qui gubernaculum manu " versat, Gubernator. Metaphor. Æsch. (Pr. 514.) Τίς " οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος; pro Quis est qui " necessitatem vertere pro arbitrio queat, ut guberna- " tor suum gubernaculum?" [S. c. Th. 62. Eur. Med. 523. Pind. Ἰ. 4, 120. " Valck. Hipp. p. 296." Schæf. Mss.] " Οἰακοστροφέω, Gubernaculum manu verso, " Clavum teneo regoque: Suidæ κυβερνῶ." [Æsch. Pers. 769. * " Οἰακοφόρος, Synes. 3, 287." Kall. Mss. * Οἰακηδὸν, Apollon. de Adv. 619.] " Οἰακίζω, " significans itidem Guberno, Rego, εὐθύνω: pro- " prie quidem navem, metaphorice vero et alia. He- " rod., Ἐώθεσαν ἀσπίσι χρέεσθαι, τελαμῶσι σκυτίνοισι " οἰακίζοντες, Regentes eas loris coriaceis. Aristot. " Eth. 10, 1. Διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους οἰακίζοντες " ἡδονῇ καὶ λύπῃ." [" Ad Diod. S. 1, 193. 2, 302. Heyn. Hom. 5, 449. 8, 648. Schneider. Bibl. Philol. 1, 159." Schæf. Mss. " De equo, Strabo 1124." Wakef. Mss.] " Οἰάκισμα, τὸ, Gubernatio: vel q. " d. Gubernamentum. Diog. L. (555.) Ἀκριβὲς οἰά- " κισμα πρὸς στάθμην βίου. Οἰακιστὴς, Gubernator: " κυβερνήτης, Suidæ." [* " Μετοιακίζω, Schneider. Bibl. Philol. 1, 159. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 125." Schæf. Mss. * Οἰακόω, unde * Οἰάκωσις, Aqu. Job. 37, 12.] " IONICE Οἴηξ dicitur pro οἴαξ, Guber- " naculum. Hom. οἴηκας vocavit κρίκους τοὺς συνέ- " χοντας τὸν ζυγὸν, Annulos qui jugum tenent: s. " κρίκους δι' ὧν ἐνείρονται αἱ τοὺς ἡμιόνους οἰακίζουσαι " ἡνίαι, Annulos per quos trajiciuntur mulos regentes " habenæ, teste Eust. qui οἴακας itidem vocari scri- " bit non solum τὰ πηδάλια, Gubernacula, verum " etiam Annulos per quos trajiciuntur lora in quibus " gubernaculum versari a gubernatore queat: atque " adeo suo tempore nautas οἰάκια appellasse ξυλήφιά " τινα δι' ὧν ἔστρεφον τεχνικῶς τὰ πηδάλια. Porro " locus Homeri, cujus mentio facta est, extat Il. Ω. " (269.) ζυγὸν ἡμιόνειον εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός. Inde " VERB. Οἰηκίζω, i. q. οἰακίζω, Guberno, Rego: " Herod. 1, (171.) Dicitur ETIAM Οἰήϊον pro οἴηξ " s. οἰάκιον, Gubernaculum, teste Eust. Utitur autem " eo Hom. Il. Τ. (43.) de gubernatoribus dicens, " ἔχον οἰήϊα νηῶν. Apud Hesych. legitur et Οἰνίαι, " expositum οἴακες, Gubernacula: sed mendi suspe- " ctum."

ΟΙΩΝΟΣ, ὁ, Avis, Volucris, Ales. Sed proprie dici putatur de majoribus avibus et carnivoris. Il. Α. (5.) αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, Οἰωνοῖσί τε πᾶσι, Od. Γ. (259.) τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ: Virg. Heu terra ignota canibus data præda Latinis Alitibusque jaces: Ξ. (133.) Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν, Canes celeresque volucres. Sic Il. Χ. (354.) Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται: (336.) σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς. Od. Γ. (271.) Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, Il. Θ. (379.) Ρ. (241.) Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, Λ. (454.) οἰωνοὶ Ὠμησταὶ ἐρύουσ', Dilacerabunt et discerpent crudivoræ volucres, Od. Λ. (604.) κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς, Ceu volucrium. Sic Od. Π. (216.) Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοὶ, Φῆναι ἢ αἰγυπιοί: traduntur autem esse ἀετώδη duo hæc avium genera. At Hesiod. Ἔργ. (1, 275.) Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς, Alitibus volucribus. Itidem Emped. Θῆρές τ' οἰωνοί τε καὶ ὑδατοθρέμμονες ἰχθῦς. Utitur et Plut. Romulo hoc vocabulo pro Volucris, Avis, Ales, Οἰωνοῖς καὶ θηρίοις ἐῤῥίφημεν, Alitibus ferisque præda projecta sumus. || Aliquando dicitur de Avi quæ in auspicio observatur, ac interdum reddi potest Augurium, Auspicium, Omen, Il. Ω. (292.) Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τέ οἱ αὐτῷ Φίλτατος οἰωνῶν, Ν. (823.) Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις Αἰετὸς ὑψιπετής· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν Θάρσυνος οἰωνῷ, Μ. (237.) Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις Πείθεσθαι, Od. Α. (202.) Οὔτέ τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, Nec vates, nec auguralis scientiæ peritus, Il. Μ. (243.) Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Unde Cic. de Senect. Augurque cum esset, dicere ausus est, optimis auspiciis ea geri, quæ pro reip. salute fierent. Plato Epist. 7. Νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν χάριν οἰωνοῦ, Bona ominemur felicis auspicii gratia, Xen. Κ. Π. 3, (3, 11.) Οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολεμίαν. Et ap. Suid. Ξὺν αἰσιωτέροις τοῖς οἰωνοῖς ἅψασθαι τοῦ πολέμου. Sic Horat. Secunda alite aliquid facere. Claud. Secundis alitibus procedere. Et ap. Cic. Solvere adversa avi. Ovid. Este bonis avibus visi gnatoque mihique. Idem Xen. Σ. (4, 48.) Σημαίνουσί μοι πέμποντες ἀγγέλους, φήμας, καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνοὺς, ἅ, τε δεῖ καὶ ἃ οὐ χρὴ ποιεῖν. Sic Κ. Π. 8, (7, 1.) Ἐσημήνατέ μοι καὶ ἐν ἱεροῖς καὶ ἐν οὐρανίοις καὶ ἐν οἰωνοῖς καὶ ἐν φήμαις ἅ τ' ἐχρῆν ποιεῖν καὶ ἃ οὐκ ἐχρῆν. Item ap. Plut. Probl. Rom. Ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι, Considere augurii agendi causa: Cic. Cum in arce augu-

rium augures acturi essent. Ibid. Οἱ ἐπὶ τῶν οἰωνῶν, Augures, (134.) Τῶν ἐπ' οἰωνοῖς ἱερέων, οὓς Αὔσπικας πρότερον, Αὔγουρας δὲ νῦν καλοῦσι. At de οἰωνὸς ἀριστερὸς vide ibid. plura. Idem, Πρὸς τῇ θέᾳ γενόμενος τῶν οἰωνῶν. Item τὸν οἰωνὸν δέχομαι, cui opponi potest ἀποδιοπομποῦμαι τὸν οἰωνόν, Plut. Æmilio, et in Apophth. Ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δέχομαι τὸν οἰωνόν. Sic Val. Flacc. Accipit augurium Æsonides, lætusque superbi Tecta petit Peliæ. || Interdum Omen et signum, Eur. Phœn. (865.) Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα τὰ [σὰ] στέφη, Ominatus sum nos esse victuros, Thuc. 6, (27.) p. 206. Τοῦ τε γὰρ ἔκπλου οἰωνὸς ἐδόκει εἶναι. || Nomen proprium filii Licymnii, Eust. [" Ad Phalar. 365. Markl. Iph. p. 185. Hel. 1496. Diod. S. 2, 251. Heyn. Hom. 4, 33. Ruhnk. ad H. in Cer. 46. Bibl. Crit. 3, 1. p. 62. Valck. Phœn. p. 549. Hipp. p. 257. ad Callim. 1, 28. ad Od. O. 531. Ilgen. Hymn. 432. Mitsch. H. in Cer. 128. ad Herod. 674. 733. Ern. Ind. ad Xen. Mem. et v. Φῆμαι, Σύμβολα. Augurium, ad Diod. S. 2, 236. 527. Casaub. ad Athen. 37. De modo auspicandi ap. vett., ad Il. M. 239. Οἰωνὸν τίθεσθαί τι, Valck. Phœn. p. 325. ad Herod. 590. 733. Casaub. ad Athen. 1, 47. Οἰωνοὶ φῆμαι, Musgr. Bacch. 1025." Schæf. Mss.] Οἰωνόβρωτος, Ab avibus devoratus, Quem alites depasti sunt: οἰωνοβρώτους, Hes. ὑπ' ὀρνέων βρωθέντας. Sed et Suidæ οἰωνόβρωτος est * ὀρνεόβρωτος. [2 Macc. 9, 15. 3 Macc. 6, 34. Strabo 6, 233. ubi al. * Οἰωνόβοτος. " Wessel. Diss. Herod. 169.] Οἰωνοθέτης, Qui prout alites videt vel volare vel pasci, vel garrire, οἰωνοὺς τίθεται, Qui ex avium volatu, pastu, aut garritu, auguria et omina accipit, Soph. Œd. T. (484.) de Tiresia augure, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας, ubi Tricl. ὁ τοῖς οἰωνοῖς τιθέμενος καὶ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς μαντείας, et, ὁ τὰς πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεὶς καὶ εὐκρινῶν. [T. H. ad Thom. M. 444. * Οἰωνοκτόνος, Æsch. Ag. 572.] Οἰωνόμαντις, ὁ, Qui ex auguriis s. auspiciis vaticinatur, qui et * ὀρνιθόμαντις Hesychio. [Eur. Phœn. 774.] Οἰωνομαντεία, ἡ, Vaticinatio vel Vaticinium ex auspiciis. Οἰωνομαντική, sc. ἐπιστήμη, Scientia auguralis, [" Dionys. H. 1, 587." Schæf. Mss. * Οἰωνόμικτος, Lycophr. 595.] Οἰωνοπόλος, Qui circa aves versatur, Augur, Auspex, ὁ ἐπ' οἰωνῶν, ut Plut. loquitur, Il. A. (69.) οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος. Esse autem μάντεων genus οἰωνοπόλους testatur et Plut. (8, 343.) ubi dicit Homerum τῶν μάντεων οἰωνοπόλους τινὰς καλεῖν, καὶ ἱερεῖς, καὶ ἑτέρους δὲ τῶν θεῶν αὐτῶν διαλεγομένων συνιέντας. [Æsch. Suppl. 59. " Heyn. Hom. 5, 196." Schæf. Mss. * Οἰωνοπολέω, unde * Οἰωνοπόλησις, Gl. Haruspicium: * Οἰωνοπολία· Oscinum.] Οἰωνοσκόπος, Auspex, Qui avium volatus et pastus inspicit, ex iisque auguria accipit, [Eur. Suppl. 500. " Ammon. 104." Schæf. Mss. " Anna C. 166." Elberling. Mss.] Οἰωνοσκοπικός, Ad auspicem pertinens, Auguralis. Et ἡ οἰωνοσκοπική, sub. ἐπιστήμη, Scientia auguralis. [Theodoret. Therapeut. 1. p. 6, 52. " Manetho 4, 212." Schæf. Mss.] Οἰωνοσκοπία, Auspicium, Augurium, h. e. Avium inspectio divinatioque ex earum volatu, garritu, aut pastu, [Plut. 10, 732. " Eust. 48, 18." Seager. Mss. " Segaar. Epist. ad Valck. 29. ad Diod. S. 2, 532." Schæf. Mss.] Οἰωνοσκοπεῖον, τό, Locus ubi auspices consident et augurium agunt, Auguraculum: quo tamen nomine proprie Romæ arx dicebatur, quod ibi augures augurium agerent: quod et οἰωνιστήριον. [" Valck. Phœn. p. 707." Schæf. Mss. * Οἰωνοσκόπιον, Gl. Auspicium: Οἰωνοσκοπέω, Gl. Auguror, Auspicor, Eur. Bacch. 347.] Οἰωνοσκοποῦμαι, Augurium ago: pro quo οἰωνοσκοπεῖσθαι Plut. dicit ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι. [Joseph. A. J. 18, 5, 3. * Οἰωνοσκόπημα, Auspicium, Augurium. * Οἰωνοσκοπητικός, Eust. Il. N. p. 943, 38.]

Οἰωνικός, Auguralis: οἰωνική, sub. ἐπιστήμη, Auguralis scientia, Augurum disciplina, VV. LL. Malim οἰωνιστική.

Οἰωνίζομαι, Auguror, Ominor, οἰωνὸν τίθεμαι, ut Eur. supra loquitur, Xen. Ἑλλ. 1, (4, 5.) Ὅ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει, Aristot. Polit. 5, 4. Οἰωνισάμενοί τι σύμπτωμα: ut Val. Flacc. longosque sibi non auguret annos. Et ap. Suid. Δαιμο-
A νίως πως οἰωνισάμενος τὸ μέλλον, sicut et Cic. dicit Futura augurari. Suid. exp. μαντευσάμενος. Plut. Polit. Præc., Τοῦ κρατῆρος αὐτομάτως ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς μέσον ῥαγέντος, οἰωνισάμενος, καὶ καταλιπὼν τὴν νύμφην, Augurio inde accepto; Velut quodam augurio, vel sinistro omine deterritus deseruit sponsam. Suid. οἰωνίζεσθαι exp. ἀποτρέπεσθαι ὡς κακῷ οἰωνῷ. In propria autem signif. idem Plut. Probl. Rom. dixit, de Qu. Metello Pontif. max. Ἐκώλυεν οἰωνίζεσθαι μετὰ τὸν Σεξτίλιον μῆνα τὸν νῦν Αὔγουστον προσαγορευόμενον, Augurari, h. e. Augurium agere, ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι, ut Idem loquitur. [Demosth. 794. " Heyn. Hom. 8, 387. Jacobs. Anth. 7, 337. ad Diod. S. 2, 108. 187. 413. Casaub. ad Athen. 36. 37. Xen. K. Π. 95. ad Mœr. 279. Valck. Callim. 176." Schæf. Mss.] Οἰώνισμα, τό, Auspicium, Augurium, Omen; Augurium, quod e volatu avium vel qualibet re accipimus: δεξιόν, Faustum omen, Bonum auspicium. Julian. Ἦν δέ μοι τοῦτο δεξιὸν οἰώνισμα καὶ χρηστῶν ἐλπίδων ἀρχή. Contra Herod. 1. Πρὸς τὸν μέλλον
B οἰωνίσματι καὶ φαύλῳ συμβόλῳ χρωμένους πάντας ἐτάραξεν, Pessimo augurio universos conterruit. Et οἰώνισμα ἐνόδιον, Augurium et divinatio de eo quod in itinere observatur. Item οἰώνισμα τὸ τῆς ὑγιείας, Augurium salutis. Dion 37. Τότε δέ οἱ Ῥωμαῖοι πολέμων ἀνάπαυσιν ἔσχον, ὥστε καὶ τὸ οἰώνισμα τὸ τῆς ὑγιείας ὠνομασμένον διὰ πάνυ πολλοῦ ποιῆσαι. De quo Tacit. 12. Salutis augurium quinque et viginti annis omissum repeti ac deinde continuari placitum. Et Cic. de Divin. 1. P. Claud. augur consuli nuntiavit, addubitato salutis augurio, bellum domesticum triste ac turbulentum fore. Dion ibid. Τοῦτο δὲ δὴ μαντείας τις τρόπος ἐστί, πίστιν τινὰ ἔχων εἰ ἐπιτρέπει σφίσιν ὁ θεὸς ὑγίειαν τῷ δήμῳ αἰτῆσαι· ὡς οὐχ ὅσιον οὐδὲ αἴτησιν αὐτῆς πρὶν συγχωρηθῆναι γενέσθαι· καὶ ἐτελεῖτο κατ' ἔτος ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ μηδὲν στρατόπεδον μήτε ἐπὶ πόλεμον ἐξῄει, μήτ' ἀντιπαρετάττετό τις, μήτε ἐμάχετο. [Chion Epist. 17. * Οἰωνισμός, ὁ, Gl. Auspicium, Plut. Numa 14. LXX. Num. 23, 23. Sirac. 34, 5. * Δυσοιωνισμός, Omen infaustum, Hes. v. Ἀ-
C πήχεια, Phav. 103. Harpocr. 34. * Εὐοιωνισμός, Schol. Lucian. Jov. Trag. 47. * Οἰωνιστήρ, UNDE * Οἰωνιστήριος ET Οἰωνιστήριον, τό, Unde augurium aliquod accipimus, Signum quale est omen, Xen. Ἀπολ. (12.) Καὶ γὰρ οἱ φθόγγοις οἰωνῶν, καὶ οἱ φήμαις ἀνθρώπων χρώμενοι, φωναῖς δήπου τεκμαίρονται· βρονταῖς μὲν ἀμφιλέξει τις ἢ μὴ φωνεῖν, ἢ μὴ μέγιστον οἰωνιστήριον εἶναι. || Locus in quo augures augurium agunt, Auguraculum, i. q. οἰωνοσκοπεῖον. Οἰωνιστής, ὁ, Augur, Aruspex, ὀρνεοσκόπος, Hes. [* Οἰωνιστός, unde] " Δυσοιώνιστος, Inauspicatus, Qui sini- " stri auspicii est, Lucian. (2, 355.) Δυσοιώνιστον " ἀποφαίνων καὶ δυσάντητον. Sic Hermog. Ἐρεῖ νύ- " κτωρ μεταιτεῖν, ὅτι οὐ βούλεται δυσοιώνιστος εἶναι " μεθ' ἡμέραν προσαιτῶν, τοῖς ἐντυγχάνουσι." [" Schol. Soph. Œd. T. 62. Callim. ap. Tzetz. in Lyc. 513." Boiss. Mss. " Ad Charit. 27. Valck. Diatr. 109. T. H. ad Lucian. Dial. 97. Lex. Herod. 174." Schæf. Mss. * Εὐοιώνιστος, Gl. Auspicatus, Zonaras 912. " Phryn. Σοφ. Προπαρ. 40." Boiss. Mss. Εὐοιώνιστον,
D τό, Diod. S. Exc. p. 629. Wess.] Οἰωνιστικός, Ad augurem s. auspicem pertinens, Auguralis: οἰωνιστικὸν μαντείας εἶδος, Auguralis divinatio, Divinatio ex auspicio: i. q. οἰωνοσκοπικὸν s. ὀρνεοσκοπικόν: sc. ὅταν πετομένου τοῦδε τοῦ ὄρνιθος ἔμπροσθεν ἢ ὄπισθεν, καὶ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ νεύοντος, εἴποι τις ὅτι τόδε σημαίνει, Suid.: ap. quem vide alia de οἰκοσκοπικῷ et χειροσκοπικῷ. Et οἰωνιστικὸν ἀξίωμα Gazæ pro eo, quod Cic. dicit Auguratus. Item ἡ οἰωνιστική, sc. ἐπιστήμη, Auguralis scientia, τὸ οἰωνιστικόν, Plut. (10, 59.) Οὐ γάρ τι μικρὸν οὐδὲ ἄδοξον, ἀλλὰ πολὺ καὶ παμπάλαιον μαντικῆς μόριον οἰωνιστικὴ κέκληται: sicut et Eur. θεῶν κήρυκας esse dicit τοὺς ὄρνιθας. [" Heyn. Hom. 4, 254." Schæf. Mss. * Δυσοιωνιστικός, Suid. v. Ἐς κόρακας. * Ἀποιωνίζομαι, Gl. Abominor: Ἀποιωνισθείς· Inauguratus. * Ἐξοιωνίζω, Abominor, Plut. 7, 262. Dem. 21. * Ἐποιωνίζομαι, Schol. Aristoph. Ὄρν. 447. Schol. Æsch. Pr. 927.] Κατοιωνίζομαι, Augurium capio, Auguror, Phalar. [365.] Μετοιωνίζομαι, Augurium muto, Aliis auspiciis suscipio, Felicioribus auspiciis iterum tento. Suid. μετοιω-

νίσασθαι exp. μεσαθέσθαι τὸν φαῦλον οἰωνόν. [Dinarch. 23.]

[* Δυσοιωνέω, Phrynichus Bekkeri 35. Dionys. H. de C. VV. 91. "Valck. Diatr. 109." Schæf. Mss.]

'ΟΚΛΑΖΩ, In genua procumbo, Flexis s. Submissis genibus subsido: quod Ingeniculari quidam Lat. dixerunt, teste Diomede, εἰς τὸ γόνυ κάμπτομαι, ut Suid. et Hes. exp. et Erot. paulo infra in Ὄκλασις. Bud. interpr. Genu succiduo submittor, Ingeniculo me. Ut, Herculem multitudine oppressum se ingeniculasse, multis jam vulneribus acceptis defessum. Plut. (6, 526.) Οἱ τοῖς ἵπποις ἐφάλλεσθαι μὴ δυνάμενοι, αὐτοὺς ἐκείνους ὀκλάζειν καὶ ὑποπίπτειν διδάσκουσι, Lucian. (1, 841.) de centauro, Ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὢν καμπύλος, ὑπεσταλμένη τῇ ὁπλῇ: (440.) Ὁ δὲ Θρᾷξ εἰς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν. Et 3 Reg. 8, (55.) Ὠκλακὼς ἐπὶ τὰ γόνατα. Rursum Plut. de Fort. Rom. Τὸν μὲν οὖν ἐρινεὸν Ῥουμινάλιν ὠνόμασαν, ἀπὸ τῆς θηλῆς, ὃν ἡ λύκαινα παρ' αὐτὸν ὀκλάσασα τοῖς βρέφεσι παρέσχε, Quam lupa ingeniculans infantibus submiserat. Et in Epigr. αὐχένα θὴρ ὑπὸ χερσὶ Δαμνάμενος κραταιραῖς ὤκλασεν εἰς τοπίσω. In alio Epigr. improprie, ὤκλασεν ὄγκος, Subsedit quasi flexis genibus. Construitur et cum accus. more activorum, Xen. (Ἱππ. 11, 3.) Ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια, ἐν τοῖς ἀστραγάλοις, αἴρει δὲ τὰ πρόσθεν, de equo: ubi tamen possit subaudiri præp. κατά. Cam. certe ap. Soph. Œd. C. (196.) p. 278. λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου Λάου βραχὺς ὀκλάσας, pro βραχὺς ὀκλάσας scr. dicit βραχύ σ' ὀκλάσας, Paulisper te inflectens: ὀκλάσαι proprie esse dicens jumentorum in crura incumbentium. Hunc eund. locum in Comm. utriusque Linguæ citans, eodemque modo scribens, Obliquum, inquit, jubet illum residere in summo saxo, leviter se recurvantem. [Brunck. dedit alteram lectionem, exponens Submissis modice genibus saxo innitens.] Metaph. autem Greg. Μή που ὀκλάσῃς τὸν λογισμὸν, Ne titubes animo et mente, Bud. ὀκλάζειν exponens etiam Succumbere, Labascere, ἀτονῆσαι. Metaphora autem ea sumta est ab jumentis, quæ præ pondere in genua incumbunt et subsident, s. quæ præ pondere labascunt et succumbunt. Idem Bud. ὀκλάζω interpr. etiam Deficio, Impar sum incepto, Non sufficio animo, e Clem. Alex. de Joanne afferens, Ψυχὴν ὀκλάζουσαν πρὸς δεύτερον φάρμακον, Cum deficeretur constantia iterum sumendi venenum. ["Jacobs. Anth. 11, 145. Exerc. 2, 33. Paus. 3, 254. Valck. Phœn. p. 245. Adoniaz. p. 290. Zeun. ad Xen. K. Π. 767. * Ὄκω, * Ὀκελὸς, * Ὀκλὸς, Ὀκλάζω, Ruhnk. Ep. Cr. 243. 244." Schæf. Mss. Heliod. p. 42. 48. 183. 203. 206. 353. Ælian. H. A. 7, 4. Arrian. Venat. 10, 2. Christod. Ecphr. 300. Irenæi Epigr. 3. Anal. 2, 212. Dio Chrys. 1, 69. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ὄκλασμα, τὸ, Genuum flexus. Est et Saltationis quoddam genus, forsan a genuum flexu dictum. J. Poll. 4, (100.) c. 14. Ἡδύκωμος, ἡδίων, καὶ κνισμὸς, καὶ ὄκλασμα· οὕτω γὰρ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ σύντονον. [Cf. Xen. K. Ἀ. 6, 1, 5. "Aristoph. Fr. 249. Zeun. ad Xen. K. Π. 767." Schæf. Mss.] Ὄκλασις, ἡ, Genuum flexus, curvatura, s. Cum quis flexis genibus subsidit; nam ὀκλάσαι, inquit Erot., hoc ὄκλασις ap. Hippocr. exponens, λέγεται τὸ ἐπὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς πτέρνας κάμψαντα τὰ γόνατα καθίσαι. ["Valck. Phœn. p. 245." Schæf. Mss.] Ὀκλαστὶ, Flexis genibus. Apud Suid. de ranis, βαθεῖαν εἰς ἰλὺν ὀκλαστὶ πηδώντων. Ὀκλὰξ, idem: ut ὀκλὰξ καθῆσθαι ap. Eust. 1769. i. e. ἐπὶ γόνυ, s. ἐπικεκαμμένως. Sic ap. Suid. ὀκλὰξ καθήμενος, itidem ἐπὶ γόνυ, Ingeniculans. Et Lucian. in Lexiph. (11.) Ὀ. παρακαθήμενος. Arat. (517.) Ταύρου δὲ σκελέων ὅσση περιφαίνεται ὀκλὰξ, Atque genu flexo taurus connititur ingens. Cic. interpr. Vel, hic tauri curvantur crura minacis, Festo Avieno. ["Valck. Phœn. p. 245. Brunck. Apoll. Rh. 140. ad Lucian. 2, 334. Heyn. Hom. 6, 418." Schæf. Mss.] Ὀκλαδὸν, Flexo genu, Curvatis cruribus, i. q. ὀκλαστὶ et ὀκλὰξ, Apoll. Rh. 3, (122.) ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλαδὸν ἧστο Σῖγα κατηφιόων, i. e. ὀκλάσας. Ὀκλαδία, ἡ, i. q. ὄκλασις, Suid.: i. e. Genuum flexus, Crurum curvatura, more jumentorum, quæ flexis genibus procumbunt. Ὀκλαδίας, ὁ, Qui genua flectit, et crura incurvans subsidit: δίφρος, Sella quæ complicari potest, cum vero explicatur, quasi subsidit: ὀκλαδίας θρόνος, inquit Hes., πτυκτὸς δίφρος, ταπεινὸς, ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις. Athen. (512.) Ὀκλαδίας τε αὐτοῖς δίφρους ἔφερον οἱ παῖδες, ἵνα μὴ καθίζοιεν ὡς ἔτυχεν, de Atheniensibus loquens: i. e., Sellas eis complicatiles pueri ferebant. Ὀκλαδίας δίφρος, inquit Cam., Sella quæ explicari et componi solet: quales et in nostra gente majoribus usitatæ fuerunt. Paus. Att. (27, 1.) Δίφρος ὀκλαδίας ἐστὶ Δαιδάλου ποίημα. Dicitur etiam ὀκλαδίας absolute, subaudito δίφρος, θρόνος, Aristoph. Ἱππ. (1384.) Ἔχε νῦν ἐπὶ τούτοις τουτονὶ τὸν ὀκλαδίαν. Sic mox ibid.: ubi Schol. annotat ὀκλαδίαν esse δίφρον συγκεκλασμένον, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενον, ποτὲ δὲ συστελλόμενον. Itidem Lucian. (2, 329.) Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι καὶ ἀσκάνται. ["Sella plicatilis, Fac. ad Paus. 1, 100." Schæf. Mss.] Ὀκλαδιάω, Genibus flexis subsido, i. q. ὀκλάζω, [Etym. M. * "Διοκλάζω, Anna C. 19." Elberling. Mss.] Ἐνοκλάζω, Genibus inflexis et incurvatis subsido in, Philostr. (Icon. 3, 3.) de cane ad epulantes intento loquens, Ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας ἀνέχει τὴν δέρην, ἐνδεχόμενος τὰ ἐς αὐτὸν ἀπορρίπτούμενα. [* Ἐποκλάζω, Heliod. 4, 17. * Κατοκλάζω, Opp. K. 3, 473. Κατοκλάζομαι, Strabo 3. p. 248. 436.] Μετοκλάζω, Ingeniculo me, Curvatis et flexis genibus subsideo, Il. N. (281.) Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς, Ἀλλὰ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει, Schol. * μετακαθίζει ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας: quia ὀκλὰξ signif. τὸ ἐπὶ γόνυ, h. e. ἐγκλίνει τὰ γόνατα διὰ δειλίαν μετακαθίζων. Hes. γονατίζει. Παροκλάζω, Ingeniculo me, Genibus flexis et curvatis me submitto: παροκλάζοντες, Hes. γονατίζοντες. Συνοκλάζω, Genibus flexis consido, Genuo succiduo me submitto, Basil. Homil. 9. de elephante, Συνοκλάζοντος καὶ διανισταμένου κουφίζει τὸ βάρος μὴ ἐξαρκούντων. || Hes. συνοκλάζει, ζεῖ, Fervet. ["Joseph. 1136, 40." Wakef. Mss. * "Ὑποκλάζω, Ruhnk. Ep. Cr. 243. Jacobs. Anth. 9, 269. 11, 145. Villoison. ad Long. 177. 309." Schæf. Mss. Herm. ad Orph. Add. p. xxix. * Ὑποκλαδὸν, Opp. K. 4, 205.]

"Ὀκκύλαι, Hesychio τὸ ὀκλάσαι καὶ ἐπὶ τῶν πτερνῶν καθέζεσθαι, Flexis genibus sidere," ["Ruhnk. Ep. Cr. 244. Jacobs. Exerc. 2, 33. * Ὄκυς, * Ὄκυλλος, * Ὀκύλλω, Ruhnk. l. c." Schæf. Mss.]

"Ἀποκλάνει, Hesychio ἀποκάμνει, Labore frangitur, Viribus concidit." [Forte leg. ἀποκλάζει.]

'ΟΚΝΟΣ, ὁ, Pigritia, Segnitia, Ignavia, Metus adeundi laboris. In Definit. Stoic. Ὄκνος, φόβος μελλούσης ἐνεργείας, i. e., Cic. interpr., Pigritia, Metus consequentis laboris. Eust. autem dicit Homerum innuere ὄκνον esse τὴν μετὰ κάματον ἀργίαν, hoc sc. loco Il. E. (817.) ubi Diomedes Palladi respondet, Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος, Ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ubi tamen accipi pro Metu adeundi laboris, h. e. Pigritia, manifestum est: adeo ut quod dicit Eust. de signif. hujus vocabuli, non intelligendum videatur simpliciter de Pigritia post laborem, sed de Ea pigritia, qua quis revocatur a subeundo labore, postquam aliquo defunctus est: quasi dicas, Pigritia repetendi laborem. Sic Il. N. (224.) Οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ Εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον, Nec est qui præ pigritia et ignavia bellum detrectet. K. (122.) Πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι, Οὔτ' ὄκνῳ εἴκων οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο, Nec ignaviæ et pigritiæ succumbens. Nisi malis Timori, Metui: sicut Suid. ibi ὄκνος pro φόβος accipi annotat. Sed Eust. ap. Hom. posteros ὄκνος pro φόβος frequentius usurpari testatur: apud quos tamen pro Pigritia etiam usitatissimum est. Isocr. ad Dem. Τὸν μὲν ὄκνον, ψόγον, τὸν δὲ πόνον, ἔπαινον ἡγουμένη, Demosth. (308.) Βραδυτῆτας, ὄκνους, ἀγνοίας. Thuc. 7, (49.) p. 250. Ὄκνος τις καὶ μέλλησις

ἐνεγένετο: 2, (40.) Τοῖς ἄλλοις αἰμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει: ubi nota sibi opponi θράσος et ὄκνον, Audaciam et ignaviam, s. Audaciam et timorem: 3, (39.) Παρέσχεν ὄκνον μὴ ἐλθεῖν εἰς τὰ δεινὰ, Pigriores et timidiores reddidit; in his enim duobus posterioribus ll. mixtam signif. habet, accipiturque tam pro Pigritia, quam pro Timore. Apud Soph. Œd. C. (652.) p. 293. τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει, accipitur pro Metus, φόβος, ut et Scholiastæ placet. Sed et Suid. tradit frequentissime ab eod. Soph. usurpari hoc vocab. ἐπὶ φόβου, ut et in Aj. (82.) οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ, Non consternarer metu. || Hesychio est non solum φόβος, sed etiam εἶδος ἐρωδιοῦ, Species Ardeæ, a pigritia dicta, ut testatur Aristot. H. A. 9, 18. Ὁ δ' ἀστερίας, ὁ ἐπικαλούμενος ὄκνος μυθολογεῖται μὲν γενέσθαι ἐκ δούλων τὸ ἀρχαῖον· ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τούτων ἀργότατος. Sed scribitur ibi Ὀκνὸς, accentu in posteriore: quemadmodum et is, qui collegit Vocabula pro diverso Accentu diversam Signif. habentia, vult ὀκνὸς, oxytonws, signif. Pigritia, Cunctatio: ὄκνος proparoxytonws, Piger. || Nom. proprium viri, de quo Prov. Συνάγει τοῦ ὄκνου τὴν θώμιγγα: in Ionia dici solitum in eum, qui πονεῖ ἐπὶ οὐδενὶ ὄνησιν φέροντι, Qui operam suam collocat in iis unde nullam utilitatem percipit, ut Paus. in Phoc. (29, 2.) tradit, p. 273. Fingitur autem ille ocnus πλέκων σχοινίον· παρεστηκυῖα δὲ αὐτῷ θήλεια ὄνος ἐπεσθίουσα τὸ πεπλεγμένον ἀεὶ τοῦ σχοινίου. De quo Propert. (4, 3, 22.) Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno, Æternusque tuam pascat, aselle, famem, Plin. 35, 11. de picturis Socratis, Et Piger, qui appellatur Ocnos, spartum torquens quod asellus arrodit. Hunc tamen Ocnum Paus. de quorundam sententia dicit fuisse hominem φιλεργότατον quidem, sed cujus uxor omnia absumeret quæ ipse conquisivisset. Vide et alia ap. Erasm. in Prov. Contorquet piger funiculum. Item Nom. proprium Conditoris Mantuæ ap. Virg. [" Musgr. Heracl. 246. Wakef. Trach. 7, 298. 801. Phil. 225. 1074. Jacobs. Anth. 11, 163. Heyn. Hom. 6, 27. Thom. Mag. 16. Species ardeæ admodum pigræ, Fac. ad Paus. 3, 252. Munck. ad Anton. Lib. 50. Verh." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 5, 36. * " Ὀκνόδρατος, Hesych." Wakef. Mss. * Ὀκνόφιλος, Cyrill. Alex. 4, 194.]

Ἄοκνος, ὁ, ἡ, Impiger, Non segnis, Alacer, Promtus ad aliquid agendum et minime tardus, Diligens. A quibusdam exp. etiam Intrepidus. Hesiod. Ἔργ. 2, (92.) ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγαν οἶκον ὀφέλλοι, Xen. K. Π. 2, (1, 16.) Προσέτι δὲ σφοδροὺς καὶ ταχεῖς καὶ ἀόκνους καὶ ἀταράχους. Apud Philon. de Mundo, Ἀοκνοτάτη σπουδὴ, Acerrimum studium. Τὸ ἄοκνον substantive pro ἡ ἀοκνία, Impigritia, Alacritas. [" Ad Lucian. 1, 302. Brunck. Trach. 843." Schæf. Mss.] Ἀόκνως, Impigre, Non segniter, Promte, vel Promto animo, Plato de LL. 2. Εἰπεῖν τε ἀόκνως ὁτιοῦν, ὡσαύτως δὲ καὶ πρᾶξαι. Compar. ἀοκνότερον, Impigrius, Alacrius: superl. ἀοκνότατα, Impigerrime, Cum summa alacritate s. promtitudine. Ἀοκνία, ἡ, Impigritas, Cic. Item ἀοκνία πόνων, Cum quis labores impigre adit. [" Plut. de San. ex Hippocr. Epid. 6, 4." Gataker. Mss.] Δύσοκνος, Piger, Segnis, Qui aliquid aggredi metuit et semper cunctatur. Δυσόκνως, Pigre, Segniter. Item Ægre, Gravatim: ut Δ. τε καὶ δυσαποσπάστως καταλιπόντες τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας. [M. Anton. 5, 1. * " Κάτοκνος, Wakef. Trach. 298." Schæf. Mss. * Πολύοκνος, Schol. Soph. Tr. 854.]

Ὀκνώδης, Piger, Segnis, Ignavus; Timidus, Cam. Ὀκνηρὸς, idem, Herodian. 8, (5, 1.) de exercitu Maximini, Ὀ. ἐγίγνετο, Minus jam alacer erat, Polit.: 2, (8, 4.) Τὸ πρὸς καλοῦντας καὶ δεομένους ὀκνηρὸν, ἀνανδρίας ἅμα καὶ προδοσίας φέρει διαβολὴν, Segniorem et tardiorem esse in ope ferenda iis qui implorant rogantque: 6, (9, 9.) Τὸ πρὸς τὰς ἐπιδόσεις ὀκνηρὸν, Quod in pecuniis erogandis minus promtus esset. In quibus ll. τὸ ὀκνηρὸν accipitur pro ὄκνος, Segnities, Cunctatio, Tarditas. Ὀκνηρὸς interdum Ignavus et timidus, Piger et meticulosus, Thuc. (1, 142.) Καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται, καὶ δι' αὐτὸ καὶ ὀκνηρότεροι. Sic et in VV. LL. exp. Qui timide aliquid aggreditur, ἐπίφοβος. [" Xen. K. Π. p. 54. Thom. M. 17. Conf. c. ὀχληρὸς, Coray Theophr. 277." Schæf. Mss. Theocr. 24, 35. Theano Epist. 1.] Ὀκνηρῶς, Pigre, Segniter, Basil. in quadam Ep. ad Greg. Καὶ διὰ τὸ πολλάκις ἀπατηθῆναι, ὀ. ἔχων πρὸς τὸ πιστεύειν, Quod sæpe deceptus, quasi segnior essem in credendo, i. e., Vix crederem, Herodian. 2, (2, 8.) de militibus, Μήπως ὀκνηρότερον ἐπακούσωσι τῇ Περτίνακος ἀρχῇ, Ne satis libenter imperatorem Pertinacem acciperent, Polit. Xen. K. Π. 1, (4, 6.) Ὀκνηρότερον προσῄει, exp. Remissius adibat et timidius. [* " Ὀκνειῶς ἔχω, Villoison. Schol. Il. E. 258. Falso lectum pro ὀκνηρῶς ἔχω. Bast. ad calcem Scap. Oxon.] Ὀκνηρία, ἡ, Pigritia, VV. LL. [et Gloss. * " Ὀκναλέος, Nonn. D. 18, 207." Wakef. Mss. * " Ὀκναλέως, Musæus 119." Kall. Mss.]

Ὀκνία, ἡ, Pigrities, Segnities, etiam Timor, Vocab. εὐτελὲς, teste J. Poll.

Ὀκνέω, SIVE Ὀκνείω, Poëtice inserto ι, Piger et segnis sum, Piget me laboris, Thuc. 1, (120.) Ὁ διὰ τὴν ἡδονὴν ὀκνῶν, τάχιστ' ἂν ἀφαιρεθείη τῆς ῥαστώνης τὸ τερπνὸν δι' ὅπερ ὀκνεῖ, εἰ ἡσυχάζοι, Qui ignavus est, Herodian. 6, (3, 12.) Μὴ δὴ μέλλωμεν μηδὲ ὀκνῶμεν, Ne segnes simus, h. e. Ne prælium detrectemus: (13.) de barbaro milite, Πρὸς ὑπείκοντα καὶ ὀκνοῦντα θαρσύνεται, Cedentibus detrectantibusque acriter instant. Possumus etiam alicubi reddere Pigror, Cic. Scribere ne pigrere. Sic et in Plut. Pericle, Ὤκνησε χαρίσασθαι τοῖς πολλοῖς, Pigrabatur multitudinis animos beneficiis sibi demereri; Segnior erat in demerendis sibi multorum animis. Interdum vero non tam reddi potest Piget me, quam etiam Vereor, Non audeo, Dubito, Gravor, Il. E. (255.) Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, Οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν· Ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, Sed vereor conscendere equos. Lucill. Epigr. Ὀκνῶν ἐξελθεῖν, ὡμολόγησε φόνον, Cum pigeret egredi, gravaretur egredi. Et ὀκνῶ λέγειν, frequentissimum, pro Vereor dicere, Non audeo dicere, Gravor dicere, Isocr. Panath. Ἀφρονεστέρους ὄντας τῶν μαθητῶν· ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν τῶν οἰκετῶν, Archid. Χαλεπὰ μέν ἐστιν ἃ μέλλω λέγειν, ὅμως δὲ οὐκ ὀκνήσω παῤῥησιάσασθαι περὶ αὐτῶν, Lucian. Οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν, Non verebor et hoc addere, (1, 472.) Μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. At Dem. Ὀκνῶ ὀνομάσαι, Piget nominare, vel Non audeo nominare. Aristot. Rhet. Ὀκνῶ γράφειν. Æschines, Οὐκ ὤκνησε κατήγορος γενέσθαι. Et ὀκνῶ ἄρξαι, Xen. Nec tantum Vereor reddi potest, sed etiam Timeo, Metuo: frequentissimum ap. Soph. ut in Aj. (81.) Μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν; i. e. φοβῇ. Sic accipit et Schol. in El. (320.) p. 98. Φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα: exponens eod. modo et Homeri l. supra c. Suidas vero ὀκνεῖν ibi accipit pro ἀναδύεσθαι, Detrectare. Sic et in Œd. T. (746.) p. 183. ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ, i. e. δέδοικα: ubi tamen etiam reddi potest Vereor, Non audeo. Imo Suid. annotat Oratores hoc verbum non usurpare ἐπὶ δειλίας καὶ ῥαθυμίας, sed ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι, hæc addens exempla. Antiphon, Εἰ ἀποῦσι μὲν καὶ μέλλουσι τοῖς κινδύνοις τῇ γλώττῃ θρασύνεται καὶ τῷ θέλειν ἐπείγειν, τὸ δὲ ἔργον ἂν παρῇ, ὀκνεῖν, Dem. (14.) Εἰ δὲ θατέρου τούτων ὀλιγωρήσητε, ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται, Metuo s. Vereor ne. Similiter annotat Eust. in locum Hom., quem citavi, Homerum quidem ponere hoc verbum ἐπὶ τοῦ ὀκνηρῶς ἔχειν, ut ὀκνεῖν sit quasi οὐκ ὀνεῖν, i. e. ἐνεργεῖν: sed ap. Hom. posteros utplurimum usurpari ἐπὶ φόβου. Reperitur etiam cum accus. ap. Dem. (294.) Οὐδένα κίνδυνον ὀκνήσας ἴδιον, οὐδ' ὑπολογισάμενος, ubi reddi potest, Suscipere timens, Detrectans. Pass. Ὀκνέομαι, itidem Vereor, Timeo; nam Erot. in Lex. Hippocr. ὀκνήθῃ exp. ηὐλαβήθη. || Nequeo, Non potis sum; nam idem Erot. in eod. Lex. ὀκνέειν exp. μὴ δύνασθαι, hoc addito exemplo, Οὗτοι κατοκνέουσι ὀρθοῦσθαι. [" Ὀκνέω, ad Phalar. 267. Wakef. Trach. 298. Phil. 1074. S. Cr. 4, 114. Jacobs. Anth. 7, 290. Ernest. ad Callim. 336. Act. Traj. 1, 242. Thom. M. 96.

Lesbon. 187. Eichst. de Dram. 142. Timæi Lex. 190. et n. Vereor, Toup. ad Longin. 312. Cum infin., Thom. M. 164. Wakef. Phil. 13. Jacobs. Anim. 31.: Lucian. 3, 518. 'Οκνῶ, μὴ—ἂν κατέστησε —. 'Οκνείω, Heyn. Hom. 5, 46." Schæf. Mss.] " 'Οκνητέον, " Pigrandum, Reformidandum, Plato" [de LL. 891. Polyb. 1, 14, 7.] 'Αποκνέω, Pigror, Metu aliquo deterreor, Reformido, Non audeo. Proprie, Per ignaviam s. inertiam detrecto, refugio, aggredi recuso. Pigritia impedior a re quapiam facienda; nam ὄκνος est Pigritia: a quo et simplex ὀκνῶ. Unde fit non solum hoc comp. ἀποκνῶ, sed et κατοκνῶ. Ceterum ἀποκνῶ construitur interdum cum infin., interdum cum accus., vel præfixa præp. πρὸς, vel absque illa. Plato de Rep. 1. 'Αλλ' οὐ μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ, ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπούμενον, Isocr. Symm. Οὐκ ἀποκνητέον ἀποφήνασθαι καὶ περὶ τούτων, Thuc. (3, 30.) Καὶ μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον. At cum πρὸς, ut hoc loco, Πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα. Dicitur etiam, Οὐκ ἀποκνητέον πρὸς ταῦτα, et pro eod. Οὐκ ἀποκνητέα ταῦτα: ut, Οὐκ ἀποκνητέα τὰ καλὰ, Non sunt per inertiam prætermittenda, Non sunt negligenda. Thuc. ἀποκνεῖν dixit absolute, 3, (20.) Ἔπειτα οἱ μὲν ἡμίσεις ἀπώκνησάν πως, τὸν κίνδυνον μέγαν ἡγησάμενοι, Schol. ἀνεβάλοντο, sicut et alibi ἀπόκνησιν exp. ἀναβολήν. [" Ad Charit. 117. Dionys. H. 3, 1464. Valck. Adoniaz. p. 203. ad Timæi Lex. 190. ad Thom. M. 84. 96. Cum infin., 164. 165. * 'Αποκνητέον, Heind. ad Plat. Lys. p. 33." Schæf. Mss. " Andr. Cr. 40. Aristot. Top. 9, 3. Philo de Mirac. 815. Isocr. de Pace 251. Plut. 1, 164. Bryan." Kall. Mss.] 'Απόκνησις, ἡ, verbale, Detrectatio alicujus laboris, officii, proprie e pigritia; sed utplurimum e metu. Thuc. 1, (99.) Διὰ γὰρ τὴν ἀ. ταύτην τῶν στρατειῶν, Schol. ἀναβολήν. [* Διοκνέω, Athen. 607.] Κατοκνέω, Pigror, Piget me, Isocr. Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι, Ne te pigeat viam longam conficere. Et cum accus. ap. Greg. Μὴ κατοκνήσῃς μηδ' ὁδοῦ μῆκος, μὴ μέτρα θαλάσσης, μὴ πῦρ, ὥστε τυχεῖν τοῦ χαρίσματος, Ne pigreris vel longissimas inire vias; Ne cuncteris ob viæ longitudinem; Ne te deterreat viæ longitudo: ut κατοκνεῖν accipiamus etiam pro Timere, Metuere. Item Demosth. (142.) Οὐ κατοκνήσω εἰπεῖν τἀληθῆ, Non verebor, gravabor. At pro Aggredi piget, Aggredi recuso, Segnior sum, accipi potest ap. Isocr. Archid. ubi ait, Ταῦτα ἐὰν τολμήσωμεν καὶ μὴ κατοκνήσωμεν. || Nequeo, Non possum, οὐ δύναμαι, ut Erot. exp. in l. quodam paulo ante in 'Οκνέω c. Sic ap. Thuc. (2, 18.) accipi potest Κατοκνῶ περιϊδεῖν γῆν τμηθεῖσαν, ubi exp. Non patior terram vastari. [" Cum infin., Thom. M. 165." Schæf. Mss.]

" 'ΟΚΡΙΑ, ab Etym. et Lex. meo vet. esse dicitur " πέτρα, derivarique παρὰ τὰς ἄκρας, quæ sunt ἐξοχαὶ, " Eminentiæ, montium sc. aut rupium. Ejus exem" plum hoc afferunt ex Hom. δι' ὀκρίας ἠνεμοέσσας. " Verum iis non assentior, dicoque scr. ὄκριας, a no" minativo ὄκρις, i. significante q. ἄκρις, Summum " cacumen: præsertim cum quædam exempl. ha" beant ἄκριας pro illo ὀκρίας, Od. I. 399. illudque " ἄκριας reperiatur et alibi: Π. (365.) σκοποὶ ἵζον ἐπ' " ἄκριας ἠνεμοέσσας. Et K. (281.) Πῇ δ' αὖτ' ὦ δύ" στηνε δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος; Rursum ap. eos legitur " oxytonως 'Οκρὶς, ut et ap. Gal. Lex. Hippocr., " exponentem ἐξοχὴ προμήκης, Eminentia s. Promi" nentia oblongior: sed rectius Ms. Cod. habet " paroxytonως ὄκρις: e quo ὄκρις COMPOS. 'Οκρι" οειδὴς, quo Hippocr. utitur in l. de Articulis, Τοῖσι " γὰρ τούτοισι * ἐπιπώρωμα ἴσχει ἡ ῥὶς, καὶ ὀκριοειδε" στέρη τινὶ γίνεται, similisque fit ὄκριϊ, h. e. Promi" nentiæ oblongiori. Ex eod. DERIV. 'Οκριόεις, " significans itidem Prominentias oblongas habens; " Eustathio ἔχων ἄκρας καὶ ὀξύτητας, Habens acutas " eminentias: Il. Θ. (327.) βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι, Od. " I. (499.) Μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών. Alii id ὀκρι" όεντι interpr. τραχεῖ, Aspero: dicentes ὄκριν iti" dem esse τραχὺν λίθον, Lapidem asperum. Certe " VERB. 'Οκριᾶσθαι exp. itidem τραχύνεσθαι, Aspe" rari, Exasperari: Od. Σ. (33.) de Iro et Ulysse

A " contendentibus, Ὣς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψη" λάων Οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκριόωντο, Hes. " itidem exp. ἐτραχύνοντο, ὠργίζοντο: metaph. esse " dicens ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων. Affert " Idem ET 'Οκριάζων pro τραχυνόμενος. Sed notan" dum, hoc ὀκριάζων quidem, et 'Οκριὸς, quod ab eo " proprie esse dicitur ὁ τραχὺς λίθος, Lapis asper, " Saxum asperum, et ὀκριόεντι, scripta esse per ι " in secunda a principio syllaba: ὀκρυόεν autem et " ὀκρυόωντο per υ. Cujus scripturæ Eust. quoque, " Etym. et Lex. meum vet. meminere, sed ei aliud " etymon tribuentes, ὀκρυόεις sc. derivatum volentes " παρὰ τὸ κρύος, pleonasmo τοῦ κατ' ἀρχὴν ὀ, ideoque " exponentes ῥιγεδανὸς, φρικώδης, φρικτὸς, Rigidus, " Horrendus: Il. Z. (344.) in oratione Helenæ ad " Hectorem, Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσ" σης: ut Paris κύων ὀκρυόεσσα dicatur quoniam ejus " causa multæ pugnantium animæ τῷ κρυερῷ ᾅδῃ " demissæ fuerunt, ideoque Horrendus et fugitan" dus." [Apoll. Rh. 2, 607. 787. 3, 1330. " Ὄκρις,
B Musgr. Iph. A. 1151. Musgr. Tro. 508. Heyn. Hom. 6, 341. Heringa Obs. 16. 'Οκριόεις, Brunck. Apoll. Rh. 48. 83. 137. 216. Heyn. Hom. 4, 649. 5, 537. 6, 341. Jacobs. Anth. 7, 116. 8, 264. 410. 9, 161. Porson. Odyss. p. 37. Bibl. Crit. 2, 4. p. 89. 93. Brunck. ad Æsch. Pr. 281. S. c. Th. 302. Heringa Obs. 15. ad Mœr. 187. 'Οκριάομαι, Jacobs. Anth. 8, 410. 'Οκριόω, ibid. Wakef. Phil. 745. 'Οκριόωντο, Brunck. ad Æsch. Pr. 281. 'Οκριάζω, Brunck. Soph. 3, 523. 'Οκρυόεις, ad Æsch. Pr. 281. Apoll. Rh. 48. 83. 137. Heyn. Hom. 4, 649. 5, 134. 263. 537. 6, 341. 7, 260. 676. Jacobs. Anth. 7, 116. 8, 264. 410. Anim. 292. Leon. Tar. 59. Pierson. ad Mœr. 18. Heringa Obs. 16. Ilgen. Hymn. 625." Schæf. Mss. Ὄκρις, gen. ὄκριδος, Æsch. Pr. 1015. Ocris pro Mons confragosus est ap. Festum, Chico in Pelio docuit ocri. 'Οκριόω, Lycophr. 545. ὠκριωμένοις κηκασμοῖς. * 'Οκρίωμα, i. q. ὄκρις, Schn. Lex. sed ἀμαρτύρως. * 'Εποκριάω, Nicander Θ. 790. * 'Εποκριόεις, Crinag. Ep. 37.]

C " 'Οκρίβας, nonnullis est ἄγριος κριὸς, Aries sylva" ticus: forsan παρὰ τὸ τὰς ἄκριας βαίνειν: aliis " κλίμαξ, Scala, utpote qua utamur ad conscendenda " loca prærupta et edita. Sed proprie ita nominatur " τὸ λόγιον, ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο: seu, ut " alii volunt, κιλλίβας τρισκελὴς ἐφ' οὗ ἵσταντο οἱ ὑπο" κριταὶ καὶ τὰ ἐκ μετεώρου ἔλεγον. Ita Hes. In po" steriore signif. Plato Symp. (4.) Ἰδὼν τὴν σὴν ἀν" δρίαν καὶ μεγαλοφροσύνην, ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀ. " μετὰ τῶν ὑποκριτῶν, Ascendentis pulpitum cum " histrionibus. Pictores etiam ὀκρίβαντι utebantur; " nam ut J. Poll. tradit l. 7. c. 28. de instrumento " pictorum, lignum illud τρισκελὲς, ἐφ' οὗ αἱ πίνακες " ἐρείδονται ὅταν γράφονται, nominatur ὀκρίβας et " κιλλίβας. 'Οκρίβαντες Hesychio sunt præterea " ἐμβάται:" [Photio ἐμβάδες.] " At 'Οκρίβατον " esse dicit σχῆμα ἡνιόχου." [" Timæi Lex. 190. et n." Schæf. Mss. Philostr. V. Soph. 1, 9. de Æschylo, Ἐσθῆτι τὴν τραγῳδίαν κατασκευάσας καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῷ: cf. V. A. 5, 195. 6, 245. Themist. Or. 26. Αἰσχύλος δὲ τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας ἐξεῦρεν:
D Horat. A. Poët. modicis instravit pulpita tignis. Phot. 'Οκρίβας· σχῆμα ἡνιόχου. 'Οκρίβας· σκηνὴ ἰδίων πάντων τῶν λεγόντων τὰ πλαστικὰ πήγματα· ἐφ' οἷς διατυποῦσι τὰς εἰκόνας· καὶ τὰ ὑπερείσματα τῶν ξυλίνων θεάτρων· βέλτιον φαίνεται τὸ λογεῖον, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τραγῳδοί.]

" 'ΟΚΤΩ, (οἱ, αἱ, τὰ,) Octo, Plut. Τὰ ὀκτὼ πρῶτος, " κύβος ἀπὸ ἀρτίου τῆς δυάδος. Dicunt etiam ὁ ὀκτὼ " ἀριθμὸς, Numerus octonarius." [" Demosth. 731, 13. 'Αλλὰ καθιστῶσιν ἐγγυητὰς μέχρι τῆς ἐννάτης πρυτανείας; τὰς δὲ ὀκτὼ τί ποιήσομεν;" Seager. Mss. * " 'Οκτάδραχμος, Diophantus Ep., Wessel. Diss. Herod. 152." Schæf. Mss. * " 'Οκτάκερκις, Etym. M. * 'Οκταμήρης, Octonis partibus constans, Nemes. 174." Wakef. Mss. * 'Οκτάπλεθρος, Dionys. H. 1, 248, 21. * " 'Οκτάραβδος, Etym. M." Wakef. Mss. * 'Οκτάῤῥιζος, Anal. 1, 228. * " 'Οκτασέλιδον, Octapla Origenis." Kall. Mss. * 'Οκτάσημος, Schol.

Æsch. S. c. Th. 103. * Ὀκτασήμως, 129. * " Ὀκτασκελής, Cocchii Chirurg. 8, 24." Kall. Mss. * Ὀκταστάδιον, τὸ, Strabo 5. p. 375., 7. p. 497. Polyb. 34, 12, 4. * " Ὀκτάτευχος, ἡ, Tzetz. Ch. 10, 66. τῆς Εὐδοκίας." Elberling. Mss. " Ad Mœr. 371." Schæf. Mss. * Ὀκτάτομος, Nomen Libri, quem Didymus scripsit, Alex. Trall. 7. p. 122=368. βίβλος. * Ὀκτάτονος, Octuplex, Epith. cirrorum, Epigr. Antiphili 23. * Ὀκτάχορδος, Jambl. V. P. 258. Kiessl. * " Ὀκτώραβδος, Schol. Il. E. 723." Wakef. Mss. * Ὀκτωστάδιος, Strabo 14. p. 964. * Ὀκτωφόρος, Lectica, Cic. Verr. 5, 11. * " Ὀκτὰς, Macedon. 28." Schæf. Mss.] " Ὀκτάκις, Octies," [Anthol. 4, 442. " Ὀκταχῶς, Etym. M. v. Θῶ." Boiss. Mss. " Villoison. Anecd. Gr. 2, 105." Wakef. Mss.] " Ὀκτακόσιοι, " Octingenti, Thuc." [* Ὀκτακοσιοστὸς, Dio Cass. 864. " Codin. Orig. p. 8." Boiss. Mss. * Ὀκτακισμύριοι, Octoginta millia, Diod. S. 14. p. 422, 19.]

" Ὄγδοος, Octavus: pro quo Poëtæ dicunt Ὀγ- " δόατος: Hesiod. (Ἡμ. 8.) Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε. " Prosæ Scriptt. ὄγδοον usurpant, Thuc. ὄγδοον ἔτος, " Octavus annus, Plut. ὄγδοος μὴν, Octavus mensis, " pro Octobri. Dicunt etiam ὀγδόη pro ὀγδόη ἡμέρα, " Octavus dies, s. Octava dies." [" Ὀγδόη, Schol. Aristoph. Πλ. 1127. T. H. p. 209." Schæf. Mss.] " Ἐπιόγδοος, Sesquioctavus, e Plat. in Timæo." " Ἐπόγδοος, Sesquioctavus, ut Cic. interpr. ap. Plat.: " ut videbis in meo Cic. Lex. Toni autem Musici " dicti ἐπογδόου meminit Macrob. in Somnio Scip. " 2. Ἐπόγδοον etiam τόκον vocabant Usuræ genus, " in qua fœnerator de capite bessem fœnoris nomine " accipiebat: ut triobolum e quatuor drachmis. " Nam drachma sex obolis valuit: et numeri viginti- " quatuor pars octava sunt tria. Suid. Ἐπόγδοον, " τὸ δεδανεισμένον, ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸ ὄγδοον μέρος " λαβεῖν τὸν δανειστὴν· οἷον τριώβολον τοῦ τετραδρά- " χμου. Ita enim legitur in Mediolanensi Edit. cui et " vet. Cod. assentitur. At in Germanica habetur, " Ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸν δανειστὴν, omissis verbis " illis inter κεφαλαίου et τὸν δανειστὴν, alioqui tamen " necessariis." [" Ilgen. Scol. cvii." Schæf. Mss. * " Ὑπερόγδοος, Nicom. Geras. Harm. p. 32." Kall. Mss.] " Ὀγδοαῖος παῖς ap. Plut. Infans octo die- " rum," [Polyb. 5, 52, 3. 10, 31, 1. * " Ὀγδοατικὸς, Hermes Pœmand. p. 9. bis." Boiss. Mss.] " Ὀγδοὰς, " άδος, ἡ, Numerus octonarius, Ogdoas, ap. Plut. " Thes. et ap. Greg." [* " Ὀγδοαδικὸς, Clem. Alex. 668." Kall. Mss.] " Inde et Ὀγδοήκοντα, Octoginta. " Ὀγδοηκονταέτης, ET Ὀγδοηκοντούτης, Qui octoginta annorum est, Octogenarius, vide T. 2. c. 1294." [* " Ὀγδοηκοντάπηχυς, Tzetz. Chil. 3, 942." Boiss. Mss. Athen. 202. Diod. S. 16. p. 549. * " Ὀγδοηκοντατάλαντος, Lysias 805." Wakef. Mss. * Ὀγδοηκονταὲξ, LXX. Genes. 16, 16. * Ὀγδοηκονταοκτὼ, Tob. 14, 2. Cod. Alex. * Ὀγδοηκονταπέντε, 2 Reg. 19, 35. Es. 37, 36. * Ὀγδοηκοντατρεῖς, Exod. 7, 7. * " Ὀγδοηκοντὰς, Tzetz. Chil. 6, 271." Elberling. Mss.] " Ὀγδοηκοστὸς, Octogesimus s. Octuagesi- " mus, ap. Thuc." [2 Macc. 1, 10. * Ὀγδοηκοσταῖος, Hippocr. 832. 1131.] " Dicitur ETIAM Ὀγδώκοντα pro ὀγδοήκοντα, Octoginta, Il. B." [568. 652. " Hegemon ap. Jacobs. Anth. 13, 649." Boiss. Mss.]

ὌΛΒΟΣ, ὁ, Beatitudo, Felicitas; s. Fortunæ, Opes, Divitiæ. Od. Δ. (208.) Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος ᾧ τε Κρονίων Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε. Hesiod. Θ. (974.) Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ οἱ ὤπασεν ὄλβον: Ἔργ. (1, 319.) Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται, Magnas opes sibi conquisierit: de quibus divitiis male partis mox dicit, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ. Ab Hom. sæpe copulatur ὄλβος et πλοῦτος, et tunc reddi potest Opes s. Fortunæ, ob quas beatus aliquis censetur: unde Beatus sæpe pro Divite ponitur. Il. Π. (596.) Ὄλβῳ τε πλούτῳ μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι, Ω. (536.) πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. Sic et Od. Ξ. (206.) θεὸς ὣς τίετο δήμῳ Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε καὶ υἱάσι κυδαλίμοισι. Utitur hoc vocabulo et Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Πολὺν μὲν ὄλβον, πολλὴν δὲ εὐδαιμονίαν, μεγάλας δὲ τιμὰς καὶ αὐτοῖς καὶ τῇ πόλει

A περιάψειν: 4, (2, 20.) p. 58. Ὄλβον δὲ ὅλον πειρώμενοι θηρᾶν. Annotat Eust. ὄλβος a quibusdam exponi non solum εὐδαιμονία, sed etiam φρόνησις, unde ἄνολβος pro ἀνόητος: alios, ἡ τῶν ἀγρῶν κτῆσις· παρὰ τὰς ὀλὰς, i. e. κριθάς: ut sit ὄλβος quasi ὁ περὶ ὀλὰς βίος. [" Thom. M. 646. Musgr. Ion. 692. Wakef. 985. Trach. 1035. Jacobs. Anth. 11, 183. Lobeck. Aj. p. 398. Toup. Add. in Theocr. 393. Opusc. 2, 128. Emendd. 2, 595. Valck. ad Ammon. 113. Hipp. p. 245. Brunck. Aj. 1156. Eur. Herc. F. 649. Heyn. Hom. 8, 708. Ὄλβος εὐδαίμων, Brunck. Soph. 3, 419." Schæf. Mss.] Ὀλβοδότης, ὁ, Divitiarum dator, ut Virg. lætitiæ Bacchus dator: i. q. πλουτοδοτὴρ ap. Hesiod.: ad cujus formam dici ETIAM potest Ὀλβοδοτήρ. [Eur. Bacch. 573. " Jacobs. Anth. 6, 309. Brunck. ad Hipp. 757. ad Mœr. 117." Schæf. Mss. * Ὀλβοδότις, Orph. H. 26, 9.] Ὀλβοδότειρα, ἡ, Divitiarum datrix, Effectrix beatæ vitæ, ut Cic. loquitur, πλουσίως παρέχουσα, ut Hes. ὀλβοδότης exp. πλουσίως παρέχων, Epigr. [Eur. Bacch.
B 419. " Opp. K. 1, 45." Wakef. Mss. * Ὀλβονόμος, unde * Ὀλβονομέω, ad Greg. Cor. 897. Manetho 4, 581.] Ὀλβοφόρος, Divitias ferens, Opes afferens, Eur. [Iph. A. 596.]

Ἄνολβος, ὁ, ἡ, Inops, Pauper, ὄλβον οὐκ ἔχων, Qui nec dives nec beatus est; Infelix, Miser, sicut et Hes. ἀνόλβους exp. ἀπόρους, κακοδαίμονας: citaturque item ex Eur. (Iph. A. 354.) ἄνολβον ὄνομα pro Infelix s. Sinistra fama. Apud Soph. alicubi ἄνολβα Schol. exp. ἀνωφέλητα, Inutilia. || Apud eund. Soph. in Aj. (1156.) Τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει, Schol. vult ἄνολβον signif. ἀνόητον, Stultum, Dementem: quoniam ὄλβος proprie est παίδευσις. Hes. quoque ἀνόλβους inter cetera vult idem valere cum ἀνοήτους. Eust. ἄνολβον ait dictum ἀπαίδευτον, quod ὄλβος aliquando φρόνησιν signif. Schol. autem, qui exp. ἀνόητον, videtur occasionem accepisse ex eo, quod præcedit, μωρίας πλέων. Locus est p. 65. meæ Ed. [Theogn. 288. " Lobeck. Aj. p. 398. Toup. Add. in Theocr. 393. Epist. de Syrac. 332. Valck. Ado-
C niaz. p. 322. ad Herod. 16. 483. Wyttenb. ad Plut. 1, 135. Wakef. S. Cr. 2, 33. Brunck. Antig. 1026." Schæf. Mss. * Δυσάνολβος, Infelix, Clem. Alex. Str. 3. p. 516, 32. * Ἔνολβος, Manetho 4, 85. * Ἔπολβος, 1, 413. 3, 42. 112. * Εὔολβος, Beatus, Eur. Iph. T. 189. Orph. H. 9, 29. 24, 8. 71, 10. * Πάνολβος, Æsch. Suppl. 590.] Πολύολβος, Perbeatus, Multum beatus, s. potius, Multum dives, [" Valck. Diatr. 248. Wakef. Ion. 1499. Epigr. adesp. 685." Schæf. Mss.] Ὑπέρολβος, Perbeatus, Prædives, Dives supraquam dici possit.

[* " Ὄλβιστος, ad Charit. 512. Alc. Mess. 7. Antip. Sid. 85. Paul. Sil. 76. Macedon. 28. 32. Ruhnk. Ep. Cr. 167." Schæf. Mss. Meleager 2, 11. 11, 7. Greg. Cor. p. 897. Schæf. Ὀλβιστὸς, Buttm. A. Gr. 1, 270. Cf. Οἴκτιστος. * Πανόλβιστος, Orac. Sibyll. 3. p. 40.]

Ὄλβιος, Beatus, Dives, Locuples, sicut Hes. exp. εὐδαίμων, ὁ διὰ τοῦ ὅλου βίου μακαριστὸς, et πλούσιος, Od. Σ. (137.) ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι, P.
D (420.) Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον Ὄλβιος ἀφνειὸν, H. (148.) τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν. In quibus ll. mixtam signif. habet; at in sequentibus accipitur potius pro Beatus. Hesiod. Ἡμ. (62.) εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα Εἰδὼς ἐργάζηται: Θ. (954.) Ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσσας Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα. Itidem Crœsus Solonem ap. Herod. (1, 30.) interrogat, Εἴ τινα ἤδη πάντων εἶδεν ὀλβιώτατον: respondet autem Solon, Μηδένα εἶναι τῶν ζώντων ὄλβιον. Pro his vero in Sardanapali Epitaphio verbis, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπται, ita Cic. Tusc. 5. at illa jacent multa et præclara relicta. [Pind. Ὀ. 13, 4. Π. 10, 1. N. 4, 40. " Thom. M. 646. 721. Porson. Med. p. 85. Herod. 654. Dives, Wakef. Herc. F. 589. Differt ab εὐτυχὴς, Eur. Med. 1230. Cum gen., Markl. Iph. p. 219." Schæf. Mss. Od. N. 42. Musæus 138. Ὄλβιος ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἣ τέκε μήτηρ.] Ὀλβιογάστωρ, Ventre beatus, Qui se ventre bene curato beatum existimat, beatitudinem in suo ventre

ponit, i. e., Ventris sui voluptate metitur. Amphis in Gynæcomania ap. Athen. (386.) Εὐρύβατε κνισολοῖχ' οὐκ ἔσθ' ὅπως Οὐκ ὀλβιογάστωρ εἶ. Ὀλβιοδαίμων, ὁ, ἡ, Fortunatus, vide Μακαρισμός. Ὀλβιοεργὸς, Beatæ vitæ effector, Beatum et divitem efficiens: Ἀπόλλων, Epigr. [Anal. 2, 518. Anon. H. in Virg. 16. * Ὀλβιόπλουτος, Philoxenus Athenæi 643. * " Ὀλβιόπολις, Const. Manass. Chron. p. 48. 67(=92. 126.)" Boiss. Mss. * Ὀλβιοπολίτης, Herod. 4, 18. Ὀλβιότυφος, Bion Diogenis L. 4, 52. * " Ὀλβιόφρουρος, Jo. Geom. Hymn. 3, 53." Boiss. Mss. * Ὀλβιόφρων, Lucian. 3, 656. * Ὀλβιόχειρος, Orph. H. 23, 8. "Ruhnk. Ep. Cr. 278." Schæf. Mss.]

Ἀνόλβιος, ὁ, ἡ, Infelix, Miser: i. q. ἄνολβος. [" Heyn. Hom. 8, 708. Valck. Adoniaz. p. 322. Wessel. ad Herod. 16. Toup. Epist. de Syrac. 332." Schæf. Mss.] At Ἀνολβία, ἡ, Miseria, Infelicitas, Inopia: sicut ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 317.) Αἰδὼς τοι πρὸς ἀνολβίην, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβον. Πανόλβιος, Omni e parte beatus, Plane beatus, Beatissimus, παμμακάριστος, [Hom. H. 5, 54. * " Πανολβίως Dionys. Areop. 16, 54." Kall. Mss. * Πολυόλβιος, Orph. H. 2, 12.] Τρισόλβιος, Terque quaterque beatus, Beatissimus, τρισμάκαρ, [" Wakef. Trach. 491. Lennep. ad Phal. p. 5. ad Lucian. 1, 229." Schæf. Mss. * Φερόλβιος, Orph. H. 63, 12. 67, 2.]

[* " Ὀλβία, i. q. μακαρία, Phot. e quodam Comico." Schn. Lex. " Εἰς ὀλβίαν, ad Timæi Lex. 59." Schæf. Mss.]

[* Ὀλβήεις, Manetho 4, 100. ad Greg. Cor. 897. " Ad Charit. 341." Schæf. Mss.]

Ὀλβίζω, Beatum prædico, Beatum judico, μακαρίζω, εὐδαίμονα ἡγοῦμαι, Soph. (Œd. T. 1529.) ap. Suid. μηδέν' ὀλβίζειν πρὶν ἂν Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. Sic habes ap. Ovid. dicique beatus Ante obitum nemo supremaque funera debet. [Soph. El. 693. Æsch. Ag. 937. Eurip. Phœn. 657. 1683. Alc. 922. Hel. 51. 231. 646. " Tro. 229. Brunck. Soph. 3, 469. Valck. Adoniaz. p. 415. Phœn. p. 564. Hipp. p. 169." Schæf. Mss. * Ἀνολβίζω, Apollin. Metaphr. 293. * " Ἀπολβίζω, Paul. Sil. Ambone 198. Bekker. Ex inedito Poëta locum citat Hase Præf. ad L. Lydum p. viii." Dindorf. Mss. * Ἐπολβίζω, Nonn. D. 46. p. 1198. * " Κατολβίζω, Anon. ap. Yriart. Catal. 253." Boiss. Mss.] Ὀλβιάζω, Beo, Beatum prædico, μακαρίζω, VV. LL.

ὈΛΙΓΟΣ, Paucus: ὀλίγῃ δαπάνῃ, Paulo sumtu, Terent. Habes autem paulo post exempla alia usus hujus sing. numeri, πλὴν ὀλίγοι τῶν πολλῶν, Præter admodum paucos: p. 27. mei Lex. Cic. Thuc. 1. Ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης: 7. (fin.) p. 264. Ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐπ' οἴκου ἀπενόστησαν. Sic Herodian. 7, (9, 17.) Ὀλίγοι ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν, Pauci e multis. Plut. in l. utrum Athen. Ὀλίγοι ὄντες, ὡς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων, Pauci, si cum tanta hostium multitudine compararentur. Plato Symp. Ὀλίγοι ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. In rep. autem aliqua ὀλίγοι dicuntur Pauci quidam, penes quos imperium est; Pauci quidam, quorum arbitrio resp. administratur: ut ii, qui Optimates Lat. dicuntur: quibus opp. τὸ πλῆθος, οἱ πολλοὶ, Multitudo, Plebs. Thuc. 8, (9.) p. 267. Οἱ δὲ ὀλίγοι ξυνειδότες, τό, τε πλῆθος οὐ βουλόμενοί πω πολέμιον ἔχειν: (97.) p. 294. Μετρία γὰρ ἥ τε ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ξύγκρασις ἐγένετο. Et (53.) p. 280. Εἰ μὴ πολιτεύσομεν σωφρονέστερον, καὶ ἐς ὀλίγους μᾶλλον τὰς ἀρχὰς ποιήσαιμεν. Alibi, Ἐς ὀλίγους τὰ ἐν πόλει κατέστησαν: l. 3. Ξυναφίσταται τοῖς ὀλίγοις ὁ δῆμος, Cum paucis, i. e. optimatibus. Itidem ap. Dem. (1396.) Αἱ διὰ τῶν ὀλίγων δυναστεῖαι. At σὺν ὀλίγοις, Cum paucis aliis, Inter paucos alios, Plut. Galba, Λέγεται Λιβύης ἀνθύπατος γενόμενος σὺν ὀλίγοις ἐπαινεθῆναι. At κατ' ὀλίγους ap. Herodian. frequens est: 5, (4, 7.) Τῶν αὐτομόλων τὸ πλῆθος ἑκάστοτε, οἱ καὶ κατ' ὀλίγους προσιὸν, Cum transfugæ multi quotidie, pauci tamen singulis vicibus, accederent: 2, (7, 10.) Πρῶτα κατ' ὀλίγους, ἡγεμόνας τε καὶ χιλιάρχας οἰκειούμενος. Sic et paulo ante. Et 6, (9, 7.) de militibus

A Alexandri, Κατ' ὀλίγους ἀνεχώρουν, Paulatim dilabebantur, Polit. Quibus quidem in ll. cum ὀλίγοι subaudiri potest ἄνδρες, aut aliquid aliud, quod magis convenit. At vero 1 Petr. (5, 12.) Δι' ὀλίγων ἔγραψα, subaudiendum est ῥημάτων, aut tale quid, sicut et ap. Virg. ubi ait, Responsum paucis reddere, subaudiendum est Verbis: quod loquendi genus habetur et in prosa. In singul. autem ὀλίγος θυμὸς, Parum animi, Il. A. (593.) Κάππεσον ἐν Λήμνῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν, Parum animi inerat, i. e. Pene exanimis eram. Et ὀλίγη ὁδὸς, Parum viæ, Brevis via, Hesiod. Ἔργ. (1, 286.) de vitio, ὀλίγη [λείη] μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει. Et ὀλίγος χρόνος, Parum temporis, Breve temporis spatium, Pauci dies, menses, Apud Thuc. Ὀλίγον χρόνον, Paulisper. Et ὀλίγον ἐπὶ χρόνον, Exiguo tempore, p. 86. mei Lex. Cic. Itidem dicitur ὀλίγῳ πρότερον, Paulo ante: ὀλίγῳ ὕστερον, Paulo post. Isocr. Areop. Τοῖς ὀλίγῳ πρὸ ἡμῶν τὴν πόλιν διοικήσασι. Et cum præp. ut δι' ὀλίγου, itidem sub. χρόνου, Subito, Brevi temporis intervallo. B Thuc. 2, (85.) ἡ δι' ὀλίγου μελέτη: cui opp. ἡ ἐκ πολλοῦ ἐμπειρία, Recens et novitia exercitatio, Diuturna peritia. Sic 5, (69.) p. 188. Εἰδότες ἔργων ἐκ πολλοῦ μελέτην πλείω σώζουσαν ἢ λόγων δι' ὀλίγου καλῶς ῥηθεῖσαν παραίνεσιν. Et (66.) p. præced. Ὁρῶσι δι' ὀλίγου τοὺς ἐναντίους ἐν τάξει ἤδη πάντας, i. e. ἐξαίφνης, Schol. qui et 6, (11.) p. 201. Δι' ὀλίγου ἀπέλθοιμεν exp. ταχέως, Celeriter. Itidem ἐντὸς ὀλίγου, Intra breve temporis spatium. Synes. Ep. 47. Πολλοὺς ἂν ἐντὸς ὀλίγου Πέτρους ἐθεασάμεθα, Multos intra breve tempus Petros vidissemus. " Διολίγου, pro " δι' ὀλίγου διαστήματος, Non longo intervallo, " Prope, Thuc. Τῶν πύργων ὄντων διολίγου καὶ ἄνω- " θεν. Hes. divisim habet δι' ὀλίγου, exponens μετ' " ὀλίγον, ubi subauditur subst. χρόνου." Sic et ἐξ ὀλίγου, Brevi temporis spatio, Subito, Thuc. (2, 61.) Μεταβολῆς μεγάλης ἐξ ὀλίγου ἐμπεσούσης, Cum ingens mutatio repente extitisset: 5, (64.) p. 186. Τοῖς μὲν ἐξ ὀλίγου, ἐγίγνετο (ἡ βοήθεια,) i. e. ἐξαίφνης, Schol. Et (65.) p. seq. Καταπλαγέντες τῇ ἐξ ὀλίγου C αἰφνιδίῳ αὐτῶν ἀναχωρήσει, ubi et Schol. subaudit καιροῦ. Paulo post, Ὁρῶσι δι' ὀλίγου, τοὺς ἐναντίους, ubi Schol. ἐξαίφνης, Paulo momento, Plaut. Et, Κατ' ὀλίγον ὕστερον ἀναβλέπειν μέλλουσιν, Jam appropinquat ut videant, p. 57. mei Lex. Cic. Item μετ' ὀλίγον, Paulo post. Et πρὸς ὀλίγον, Ad breve tempus, Herodian. 3, (7, 20.) Πρὸς ὀλίγον ἀπολαύσας ὀλεθρίου τιμῆς, Brevi temporis spatio lætatus functo honore. Item ὀλίγον διάστημα, Parum interstitii, Parvum intervallum. Sed sæpe omittitur διάστημα, ut et χρόνος in præcedentibus. Sic dicitur, Ἀπέχει τῆς Δήλου ὀλίγον, Parvo intervallo distat a Delo. Et Xen. K. Π. 4, (2, 11.) Ὀλίγῳ πλέον ἢ παρασάγγην ἀπέχει. His autem addendum est ἐξ ὀλίγου, E propinquo, ἐγγύθεν. Et δι' ὀλίγου, ut Thuc. 3, (21.) Τῶν πύργων ὄντων δι' ὀλίγου, Qui parvo intervallo distabant, Quorum non erat magnum intervallum: (43.) δι' ὀλίγου σκοποῦντες, Qui cominus inspectant et considerant: quibus opp. οἱ περαιτέρω προνοοῦντες. Et ἐν ὀλίγῳ, Thuc. 4, (26.) p. 130. Στενοχωρία τε ἐν D ὀλίγῳ στρατοπεδευομένοις ἐγίγνετο, ubi et Schol. subaudit διαστήματι γῆς: 2, (86.) ἡ ἐν ὀλίγῳ ναυμαχία, Conflictus navalis in angustiis: 4, (129.) p. 163. Ἐς ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα νικηθῆναι, Parum abfuit quin. Quo pertinet et ὀλίγον s. ὀλίγου δεῖ, Parum abest, Plut. Coriol. de populo ad iram concitato, Ὀλίγον ἐδέησεν ἐμπεσεῖν εἰς τὴν βουλὴν, Isocr. Æginet. init. Ὀλίγου δέω χάριν ἔχειν τούτοις, Parum abest quin his habeam gratias, His gratias fere habeo. Plato vero sine δεῖ in Apol. Socr. (7.) dixit, Ὡς ἔπος γὰρ εἰπεῖν, ὀλίγου αὐτῶν ἅπαντες οἱ παρόντες ἂν βέλτιον ἔλεγον, Omnes fere, qui aderant: πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, Paulisper caput erigere, et eminere e specu, πρὸς ὀλίγον θαλάσσης, Contra mare aliquantulum. Mixtam autem signif. habent κατ' ὀλίγον et παρ' ὀλίγον, Paulatim, Sensim, Herodian. 2, (4, 10.) Κατ' ὀλίγον ὀκνηροὺς αὐτοὺς παρεῖχον, Philo de Mundo, Κατ' ὀλίγον ἐλαττούμενος, Ad imminutionem sensim vergens, Herodian. 8, (4, 4.) Πυλίσι κατ' ὀλίγον αὐξανομέναις, Sensim crescentibus,

Aristot. de Mundo, Κατ' ὀλίγον σφίγγει τὴν οἰκουμένην, Paulatim astringit orbem terrarum. Ἐν ὀλίγῳ, Fere, Propemodum, ut quidam interpr. Act. 26, (28.) Ἐν ὀλίγῳ πείθεις με Χριστιανὸν γενέσθαι. Vet. Interpr. In modico. De παρ' ὀλίγον autem copiose disserui in Παρά. Ὀλίγον, Parum, ὀλίγον ὅσον, Parum admodum, Aliquantulum, Lucian. (1, 799.) Et Aristoph. N. (1142.), ὀλίγον μοι μέλει, et ap. Hom. ὀλίγον οἱ ἐοικότα παῖδα, Parum ei similem; Nullo modo similem, ut Eur. Schol. vult. At ὀλίγον ἧττον, Paulo minus, Od. O. (364.) ὀλίγον δέ τι ἧσσον ἐτίμα. Sed ὀλίγον ὕστερον, et ὀλίγον πρότερον s. ἔμπροσθεν ad præcedentia pertinent: quippe in quibus subaudiatur vel χρόνον vel διάστημα, ut ante dictum fuit: idem et de ὀλίγον πρὸ sciendum est. Alias ὀλίγον signif. etiam Fere: Plut. Popl. Ὀλίγον συνεσπάσαντο τοὺς πολεμίους εἰς τὴν πόλιν, Parum abfuit, quin insequentem hostem una in urbem susciperent. Ὀλίγον, Fere, Propemodum, Parum abest quin, Od. Ξ. (37.) ὀλίγον σε κύνες διεδηλήσαντο. Et Thuc. Ὀλίγον εἷλον, Parum abfuit quin ceperint. Cic. dicit Propius nihil est factum, quam ut occideretur, pro ὀλίγον ἀνῃρέθη. Et, Nec quicquam propius est factum quam ut vivus combureretur. At de ὀλίγον δεῖ dictum fuit inter illa, in quibus cum ὀλίγον subauditur διάστημα: est autem plenius hoc loquendi genus. Ὀλίγῳ, Paulo, Thuc. Ὀλίγῳ πλείους, Paulo plures: pro quo Herod. Ionice dicit ὀλίγῳ πλεῦνες. At de ὀλίγῳ πρότερον, et ὀλίγῳ ὕστερον dictum supra fuit, inter ea, in quibus subauditur χρόνος et διάστημα. In hoc autem ὀλίγῳ πλείους subaudiri potest ἀριθμῷ. Apud Thuc. vero 4, (124.) p. 161. Ὀλίγῳ ἐς χιλίους redditur pro Circiter mille.

Ὀλίγος, Parvus, Exilis, Tenuis, cui opp. μέγας, Od. Θ. (186.) λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον, οὐκ ὀλίγον περ: Apoll. Rh. (1, 955.) ὀλίγος λίθος, Parvus lapis. Et Od. Υ. (259.) Δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν: pro quo Aristot. Poët. Μετατεθέντων τινῶν ὀνομάτων dici posse ait, Δίφρον μοχθηρὸν παραθεὶς μικράν τε τράπεζαν. Od. K. (94.) κῦμα Οὔτε μέγ', οὔτ' ὀλίγον. Il. P. (394.) ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ Εἵλκεον. Et Od. Γ. (368.) οὐκ ὀλίγον χρέος, Debitum non parvum, Non exigua pecuniæ summa, quæ mihi debetur, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται οὔτι νέον γε, Οὔτ' ὀλίγον. Quibus addi potest περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, Parvi facere, Contemtui habere. At ὀλίγη φωνὴ, Vox exilis, submissa. Od. Ξ. (492.) Φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπὶ με πρὸς μῦθον ἔειπε. Homo quoque ὀλίγος dicitur Qui exili corpore vel parva statura est: (Od. I. 515.) ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανός. Cic. ap. Arat. ὀλίγη interpr. Parva, et ὀλίγαι Tenues: ὀλίγη αἴγλη, Tenue lumen: item ὀλίγη, Leviter posita: quæ reperies in meo Lex. Cic. singula suis locis. [" Apud Herod. 4, 52. fluvius ἐν ὀλίγοις μέγας, est Magnus ut inter tenues." Schw. Mss.] Pro ὀλίγος lingua Tarentinorum DICI Ὀλίος, annotatur in Lex. meo vet., ubi et hoc exemplum habetur, Ὀλίοισιν ἡμῶν ἐμπέφυκ' εὐτυχία. Et ὀλίον μισθόν. Ibid. additur, Plat. Comicum διαπαίζειν hoc vocab. veluti barbarum. [" Meleager Comicus in Etym. M." Wakef. Mss.]

[" Ὀλίγος, Jacobs. Anim. 115. Anth. 7, 167. 320. 349. 9, 295. Antip. Sid. 96. Xen. Mem. 1, 2, 11. Toup. Opusc. 1, 369. Emendd. 4, 475. Ammon. 103. Valck. Anim. 179. Callim. 255. Eran. Ph. 171. ad Herod. 724. Heyn. Hom. 7, 538. Parvus, Exilis, Tenuis, Aristoph. Πλ. 377. et Schol., Timon Phlias. 14. Aristot. Poët. 61. Herm., Jacobs. Anth. 11, 169. 342. Valck. Hipp. p. 226. Ὀλίγος pro ὀλίγον, Heyn. Hom. 4, 637. Conf. c. ὅλος, ad Diod. S. 2, 340. Cum inf., Cattier. Gazoph. 34. Kuster. V. M. 53. Wakef. Georg. 78. Ὀλίγος τις, Boeckh. in Plat. Min. 156. Ὀλίγος παῖς, Valck. Adoniaz. p. 349. Ὀλίγη, cum gen. regionis, ad Diod. S. 2, 561. Ὀλίγῃ χειρὶ, Parca manu, Plut. 6, 71. Hutt. Ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας, Herodian. 475. Ὀλίγον, Brunck. Aristoph. 1, 6. 134. Cattier. Gazoph. 76. ad Paus. 361. ad Dionys. H. 1, 214. Valck. Hipp. p. 282. Dawes. M. Cr. 323. Ὀλίγου πάντες, Plato Gorg. 222. Ὀλίγου γ' οὕνεκα, Brunck. Aristoph.

A 1, 10. Ὀλίγῳ et ὀλίγον conf., Schneid. ad Xen. Œc. p. 13. Ὀλίγον, ὀλίγῳ, Wessel. ad Herod. 250. 288. 304. 318. 449. 469. 531. 542. 555. 617. 663. Ὀλίγῳ μέν τι — πρότερον, Paus. 412. Ὀλίγον cum gen., Jacobs. Anim. 222. Prorsus non, Herod. Philet. 450. et n. Pro Nequaquam, Heyn. Hom. 5, 149. Οὐδ' ὀλίγον, Lobeck. Aj. p. 406. Ὀλίγον πρόσθεν, ad Xen. Œcon. p. 15. Oxon.: Il. A. 167. ὀλίγον τε φίλον τε, Leontius 16. ὀλίγοις τε φίλοις τε, Jacobs. Anth. 12, 128. Ὀλίγα, Brunck. Aj. 1022. Οἱ ὀ., Phryn. Ecl. 172. Ἀντ' ὀλίγου μέγα, Jacobs. Anth. 12, 6. Δι' ὀλίγου, Paus. 318. Lucian. 1, 846. Boiss. Philostr. 359. Prope, E propinquo, Musgr. ad Eurip. p. 218. Brevis temporis, Lucian. 1, 35. Brevi post, Valck. Phœn. p. 388. Mox, Pausan. 207. Ἐν ὀλίγῳ, Wakef. S. Cr. 4, 102. Plut. 3, 304. Cor. Ὡς ἐν ὀ., Plut. Mario 37. Ἐν ὀλίγοις, Galba 19. Jacobs. Anth. 12, 185. ad Dionys. H. 1, 284. 2, 753. Μέγας ἐν ὀλίγοις, T. H. ad Lucian. 1, 172. Ἐπ' ὀλίγον, ad Charit. 570=360. Marcell. de V. Thuc.
B 6. Diod. S. 1, 92. 2, 524. Lobeck. Aj. p. 406. Ἐπ' ὀλίγον εἶναι, ἔχεσθαι, Brunck. Aristoph. 1, 6. Κατ' ὀλίγον, Wakef. S. Cr. 4, 103. 150. Diod. S. 1, 283. 555. 701. Lucian. 1, 471. 2, 137. 271. ad Dionys. H. 1, 524. Lobeck. Aj. p. 260. Heyn. Hom. 7, 85. 86. ad Charit. 256. 345. Toup. Opusc. 2, 228. Ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον, Diod. S. 1, 43. 72. 124. 151. 184. 204. 216. 2, 278. 344. 547. Sic leg. 584. Heyn. Hom. 8, 332. Κατ' ὀλίγα, T. H. ad Plutum p. 449. Κατ' ὀλίγους, ad Dionys. H. 1, 524. Μετ' ὀλίγον, Brunck. Aristoph. 1, 3. Athen. 1. p. 5. Cum gen., Xen. Hellen. init. Μετ' ὀλίγον, ὀλίγων, ad Diod. S. 2, 240. Παρ' ὀλίγον, Wakef. Eum. 34. ad Diod. S. 1, 711. 724. 2, 92. 354. 503. 572. Heyn. Hom. 7, 103. Lucian. 2, 171. Longus 120. Vill. Παρ' ὀλίγον ἔρχεσθαι, Phalar. 242. Παρ' ὀ. ἐλθεῖν, ad Diod. S. 1, 719. 2, 191. ad Lucian. 2, 123. 136. Gibbon's History 13, 286. Περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 51. Πρὸς ὀλίγον, Wakef. Trach. 847. S. Cr. 4, 196. Georg. 112. ad Lucian. 1, 479. 495. 546.
C Longus 67. Vill., Alciphr. 356." Schæf. Mss. Δι' ὀλίγου χρόνου, Xen. K. Π. 1, 4, 28. Ὀλίγου ἦλθεν ἐλεῖν, Pausan. 1, 13. *Ὀλιγώτερος, Ælian. H. A. 2, 42. 6, 51. Hippocr. 562, 33.]

[* Ὀλιγοβόρος, ὁ, ἡ, Hippocr. de Dentit. T. 1. p. 590. Lind. Vide Schn. Lex. Suppl. * Ὀλιγόβουλος, Polemon Physiogn. 1, 3. p. 182. Adamant. 2, 23. p. 409.] Ὀλιγογνώμων, i. q. ὀλίγωρος, Negligens; sic enim ap. Hes. ὀλιγόγνωμον, ὀλίγωρον. [Synes. p. 15. 28.] Ὀλιγογόνατος, Paucis geniculis nodatus, Theophr. (H. Pl. 4, 11, 11.) Ἴδιος δὲ ὁ τοξικὸς κάλαμος, ὃν δὴ Κρητικόν τινες καλοῦσιν, ὀ. δέ. Quæ ita Plin. 16, 36. Suum genus est sagittario calamo s. Cretico, longissimis internodiis. Dixit autem Longissimis internodiis pro ὀλιγογόνατος: quoniam ubi pauciora sunt genicula, sequitur ibi longiora esse internodia. Ὀλιγοελαιόω, Parum olei fero, Parce oleum fundo: quo vitio laborant oleæ, cum parcus olei proventus est, nec larga olivitas, ut Colum. loquitur. Theophr. C. Pl. 6, (8, 5.) Ὧν δὲ ἡ σὰρξ πολλὴ, ὁ δὲ πυρὴν μικρὸς, ὀλιγοελαιοῖ. [Ὀλιγοέλαιοι Schn.,
D ab * Ὀλιγοέλαιος. * Ὀλιγοεργὴς, Hippocr. 422.] Ὀλιγόθερμος, Cui modicus calor inest, Parum caloris habens, [Aristot. * Ὀλιγόϊνος, Paucas habens fibras s. venas, Theophr. H. Pl. 5, 1, 6.] Ὀλιγοκάλαμος, Paucos habens calamos, [Theophr. C. Pl. 4, 11, 4. ὀλιγοκαλαμώτερος. * Ὀλιγοκράτης, unde * Ὀλιγοκρατέομαι, Suicer. Thes.] Ὀλιγόμυθος, Qui pauca loquitur, Pauciloquus; Qui paucula loquitur, Plaut. Qui paucis loquitur quæ vult. Ὀλιγομυθία, ἡ, Pauciloquium, Plaut. [" Stob. 441." Wakef. Mss. * Ὀλιγοπαθὴς, Gaza Intr. Gramm. p. 6.] Ὀλιγοπελέω, Parum valeo, Infirmus et imbecillus sum. Ὀλιγοπελία, Imbecillitas. Verum pro his dicunt Poëtæ POTIUS Ὀλιγηπελέω, metri causa: Od. E. (457.) ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος Κεῖτ' ὀλιγηπελέων, Viribus defectus, Il. O. (23.) ὄφρ' ἂν ἵκηται Γῆν ὀλιγηπελέων, Od. T. (356.) Ἥ σε πόδας νίψει ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης, i. e. ὀλίγον ἰσχύουσα, ἀσθενοῦσα: de vetula viribus defecta. Dicitur autem ὀλιγηπελέω quasi Pusilla res sum,

Adeo exhaustus sum viribus, ut pauculum restet: quo sensu et *ὀλιγοδρανέω.* [" Heyn. Hom. 7, 10. 49." Schæf. Mss.] Ὀλιγηπελίη, ἡ, Virium defectus, Imbecillitas, Od. E. (468.) *Μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση Ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμὸν,* [" Toup. Opusc. 2, 82. ad Callim. 2, 16. Ὀλιγηπελὴς, ibid. Valck. Diatr. 283. ad Charit. 776. Jacobs. Anth. 8, 409. Heyn. Hom. 7, 10." Schæf. Mss. " Synes. Hymn. 3, 359." Boiss. Mss.] " Λιγηπελὲς, s. Ὀλιγηπελὲς, Hes. dici scribit *ἀσθενὲς, ἀγεννὲς,* Invalidum, Degener." [* " Ὀλιγόπνους, Valck. Adoniaz. p. 224." Schæf. Mss. * Ὀλιγοποιέω, Ad paucitatem redigo, LXX. Sirach. 48, 2. * Ὀλιγόπονος, Dionys. H. 2, 316, 28. * Ὀλιγοπονία, Polyb. 16, 28, 3. * Ὀλιγοπράγμων, Qui parum agit, Plut. 10, 314. * Ὀλιπραγμοσύνη, ibid. et 315. * Ὀλιγόῤῥιζος, Theophr. H. Pl. 1, 9. * " Ὀλιγόῤῥυτος, Hes." Wakef. Mss. * Ὀλιγόσαρκος, Lucian. 2, 184. * " Ὀλιγοσαρκία, Eust. Il. 1361, 24." Wakef. Mss. * Ὀλιγοσθενὴς, Schol. Opp. Ἁ. 1, 623. * " Ὀλιγησίπνος, Jacobs. Anth. 7, 70. 76. Pierson. ad Herod. 469. Toup. Opusc. 1, 418. 526." Schæf. Mss. * Ὀλιγοσύνδεσμος, Epith. orationis, paucis conjunctionibus utentis, Dionys. H. 2, 41. * " Ὀλιγοσώματος, Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 536." Boiss. Mss. * " Ὀλιγότεκνος, Max. Tyr." Wakef. Mss. * Ὀλιγοτεκνία, Procl. Paraphr. Ptolem. 4, 6. p. 264. * Ὀλιγότιμος, unde * Ὀλιγοτιμία, Cyrill. 2. in Jo. 4.] " Ὀλιγότροφος, Qui " pauco cibo s. nutrimento contentus est, Parum " nutrimenti in cibo præbens," [Theophr. C. Pl. 3, 13, 4. Athen. 51. 68. 308. Hippocr. 85. * " Ὀλιγοτρόφος, Coray Mus. Oxon. 2, 7. * Ὀλιγοτροφέω, Sapient. Indor. 328. sic leg." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 578. * Ὀλιγοτροφία, Alex. Trall. 12. p. 214 =698.] " Ὀλιγόϋδρος, Parum aquæ habens, aquo- " sus, Pauca aqua contentus, Cui pauca aqua sufficit. " Quo modo Theophr. H. Pl. 6, 7, (6.) dicit *ὀλι- " γοϋδρότατος ὁ ἕρπυλλος*: huic opponitur *φίλυδρος.*" [* Ὀλιγόϋλος, Eust. Il. Proœm. p. 4. Od. p. 4. * Ὀλιγόϋπνος, Appian. B. Hisp. 296. * Ὀλιγοϋπνέω, Eust. Od. K. 86. * Ὀλιγοϋπνία, Jambl. V. P. c. 69. * Ὀλιγοφάγος, Gl. Inedax, Hippocr. 358, 19. * Ὀλιγοφαγία, Schol. Aristoph. Εἰρ. 28.] " Ὀλιγοφιλία, " Amicorum paucitas, inopia. Ab Aristot. Rhet. 2. " *ἀφιλία* et *ὀλιγοφιλία* numerantur inter mala for- " tunæ. Opponitur *πολυφιλία.*" [Antiphon Anecd. Bekkeri 110. " Wyttenb. ad Plut. 1, 369." Schæf. Mss.] " Ὀλιγοφόρος *οἶνος*, Vinum, quod paucam " aquam fert, eam ob rem dictum Aqueum, ap. " Schol. Aristoph." [Πλ. 854. Θ. 169.] " Opposi- " tum huic *πολυφόρος οἶνος.*" [Hippocr. 393. 22. " Casaub. ad Athen. 68." Schæf. Mss. * " Ὀλιγοφραδὴς, Schol. Pind. Ὀ. 3, 81." Boiss. Mss. * Ὀλιγοφρενία, Greg. Naz. Carm. 13, 126. Schneidero susp. * " Ὀλιγοφροντιστέω, ad Herod. 610." Schæf. Mss. * " Ὀλιγόχλωρον, Diosc. Notha 448." Boiss. Mss.] " Ὀλιγοχορδία, Chordarum s. Fidium pauci- " tas: cui opp. *πολυχορδία*, ap. Athen." [Plut. 10, 668. pro quo p. 663. perperam legitur * Ὀλιγοχορεία. * " Ὀλιγοχρήματος, Philo J. 228. 720. * Ὀλιγοχρηματία, Plato, Clem. Alex." Wakef. Mss. Schneidero dubiæ fidei videtur. " Recte videtur reposuisse Triller. in Melamp. de Palpitat. 480, pro * Ὀλιγοχρονία." Schn. Lex. Suppl. * Ὀλιγόχυλος, Athen. 91. 120.]

Ὀλιγαριστία, Prandium præparcum, Cum pauculo cibo in prandio contenti sumus, [Plut. 6, 483. 685. 10, 522.]

Ὀλιγαύλαξ, Paucos habens sulcos, et per consequens paucos agros. Suid. *ὀλιγαύλαξ* substantive capit, exponens *ἡ μικρὰ χώρα*, hoc adjiciens exemplum, *ἥτ' ὀλιγαύλαξ Σπείρεσθαι.* [" Jacobs. Anth. 7, 111. Ὀλιγώλαξ, ibid. Wakef. Georg. 138." Schæf. Mss. * Ὀλιγήριον, τὸ, Parvum sepulcrum, Leon. Tar. 83. ap. Anal. 1, 242. Vide Jacobs.] Ὀλιγηροσία, ἡ, Tenue arvum. Apud Suid. *πενιχρῆς Ἐξ ὀλιγηροσίης μοῖραν ἀλοεῖται στάχυος*; qui tamen pentameter mendosus est. [" Jacobs. Anth. 8, 201. Toup. Opusc. 1, 255." Schæf. Mss. * Ὀλιγόνειρος, Jambl. V. P. c. 114. * Ὀλιγωφελὴς, Sext. Emp. 715. Archi-

A genes Oribasii p. 165. Matth.]

Ὀλίγιστος, Paucissimus, Plato Epist. 7: *Δι' ὀλιγίστων θανάτων καὶ φυγῶν*, Ut paucissimi morte et exilio mulctentur, de Rep. 2. *Ὀλιγίστοις συνέβη ἀκοῦσαι*, Perpaucis. Idem, *Χρῶμαι ὡς ἂν δύνωμαι ὀλιγίστοις*, Quam possum paucissimis. Idem, *Μηδὲν ἀδικεῖσθαι, ἢ ὡς ὀλίγιστα.* Isocr. *Τὰς ἀμφισβητήσεις ὡς ὀλιγίστας ποιήσουσι.* Item ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 341.) *δαπάνη τ' ὀλιγίστη*, Sumtus paucissimus, parcissimus. Rursum e Plat. Epist. 7. *Ταυτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε δι' ὀλιγίστων*, pro Idem etiam Dionem fefellit aliquantum. || Minimus, Perexiguus: *διάστημα*, Intervallum quamminimum, Aristot. in Probl. [" Wakef. Ion. 687. Diodor. Zon. 2. Porson. Med. p. 19. Diod. S. 2, 567. Dionys. H. 1, 440. Pausan. 1, 315. Toup. Opusc. 1, 255. 478. ad Herod. 121." Schæf. Mss.] Ὀλιγίστως, Paucissimo numero, Parcissime. Apud Bud. 669. habetur ETIAM Ὀλιγίστατος, Paucissimus: quod Atticum esse dicit, ut *λαγνίστατος* et *λαλίστατος.*

B Ὀλιγότης, ἡ, Paucitas, Theophr. (H. Pl. 6, 6, 4.) de rosis, *Τῶν δὲ ῥόδων πολλαὶ διαφοραὶ, πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγότητι.* Quæ Plin. e parte interpretans dixit 21, 4. Differunt multitudine foliorum. [" Dionys. H. 2, 949. Toup. Emendd. 4, 475." Schæf. Mss.]

Ὀλιγοστὸς, Unus e paucis, Paucis comitatus, Cum paucis, Joseph. *Ἡττηθεὶς δὲ μάχῃ καὶ φυγὼν ὀλιγοστὸς*, Plut. Anton. (51.) *Καταβὰς ὀλιγοστὸς ἐπὶ θάλασσαν*, Paucis comitatus. Et in Cæs. *Ὀλιγοστῷ τοσαύτην ἀμυνομένῳ πόλιν καὶ δύναμιν*, Ut cui tam paucis copiis succincto tantis copiis tantæque urbi resistendum esset: cui opp. *πολλοστός.* Bud. 669. 996. Ὀλιγοστοῦ, Hes. *παρὰ μικρόν.* || Ὀ. *χρόνος*, Brevissimum tempus, Pauxillum temporis, Soph. Ant. (625.) p. 239. *Πράσσειν δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας*, Schol. *οὐδὲ ὀλίγον*, Ne pauxillum quidem temporis. [Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Ὀλίγως, Jacobs. Anth. 10, 92." Schæf. Mss. Aqu. Jes. 10, 7.] Ὀλίγα, Paululum, Raro, VV. LL. [Eur. Med. 120. cf. Brunck. Aj. 1022.] Ὀλιγάκις, C Paucies, Titinn. ap. Nonn. In urbem paucies venire soles, Raro, Non ita sæpe multumque. In Epist. Philippi ap. Dem. (161.) *Πολλάκις μὲν ἐμοῦ δεηθέντος, οὐκ ὀλιγάκις δ' ἐκείνων.* || Apud Eur. vero Schol. exp. *οὐδ' ὅλως*, Or. (387.) *φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά.* [" Porson. Or. 909. Nunquam, Heyn. Hom. 5, 149." Schæf. Mss.] Ὀλιγαχόθεν, E paucis locis. In VV. LL. pro Alicunde, Aliquantulum, citatur ex Herod. [" 3, 96. ubi *τῆς Λιβύης ὀλιγ.* signif. E Libyæ exigua parte." Schw. Mss.] Ὀλιγαχοῦ, Paucis in locis, ut *πανταχοῦ*, Ubique, et *πολλαχοῦ*, Plerisque in locis. Utitur Aristot. teste Bud. [" Plato Charm. 76." Schæf. Mss. * Ὀλιγαχῶς, Osann. Philem. p. xxx. " Planud. de Gramm. Ms." Boiss. Mss.] Ὀλίγινθα, ap. Hes. quod exp. *ὀλίγον.* " Dicitur ut " *μίνυνθα*: cui et *συνωνυμεῖ.*" AT Ὀλίγιοι, Eid. est *εἶδος ἀκρίδων*: ut aliis placet, *ῥιζίον ὅμοιον βολβῷ.* [Phot. * Ὄλιγγος· *ὁ γόνος τῶν ἀκρίδων·* Ὄλιγγοι· *γένος ἀκρίδων.*]

[* Ὀλιγήρης, i. q. *ὀλίγος*, Nicander Θ. 284. " Heyn. D Hom. 5, 597. Valck. Adoniaz. p. 248." Schæf. Mss.]

Ὀλιγόω, Ad paucos redigo, Imminuo, Hes. v. Ὀλιζόω. [" Eust. 108, 21." Seager. Mss. Orac. Sibyll. p. 176. *ὀλιγωθείη.* Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ὀλίζων, *ονος, ὁ, ἡ*, Parvus: ut et *ὀλίγος*, Nicand. Θ. (372.) *μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν*, Schol. *μικρὰν, μικροφυῆ, βραδεῖαν.* Hes. *ὀλίζονες* exp. *ἥσσονες, ἐλάττονες*: in compar. hoc vocabulum accipiens: Eidemque *ὀλίζων* est *ἐλάσσων*: et in Lex. meo vet. *ὀλίζονος ἔμμορε τιμῆς*, pro *μικρᾶς, εὐτελοῦς*, Exiguum et vilem honorem consecutus est. Neutro gen. *ὄλιζον*, proparoxytonως, *τὸ ὀλίγον* s. *μικρὸν*, quod Eust. alicubi Æolicum, alicubi Ionicum esse dicit: Steph. B. autem e Demosth. *ἐν Κτίσεσι* refert Thessalos *ὄλιζον* vocare *τὸ μικρόν.* [" Heyn. Hom. 4, 379. 7, 538. Jacobs. Anth. 12, 158. Toup. Opusc. 1, 277. Valck. Hipp. p. 178. ad Callim. 1. p. 29. ad Il. Σ. 519." Schæf. Mss. Ὀλίζωνες ap. Nicandr. Θ. 123. suspectum est; Bentl. scribit *ὀλιζότεραι.*] AT

Ὀλιζὼν, ῶνος, Urbs Thessaliæ, teste Steph. B. qui h. l. citat, Καὶ Πιτύειαν ἔχων καὶ Ὀλίζωνα τρηχεῖαν: dicta ἀπὸ τοῦ μικρὰ εἶναι: nam Thessalorum lingua ὄλιζον dixi esse μικρόν. Cujus gentile Ὀλιζώνιος. A Plinio quoque Olizon inter Thessaliæ oppida numeratur. Suidæ autem Ὀλιζῶνες sunt ἔθνος Θρᾳκικόν. Ὀλιζότερος, Minor, quasi ab ὄλιζος, Opp. K. 3, (65.) Αἱ δ' ἔτ' ὀλιζότεραι μὲν, ἀτὰρ μένος οὔτι χερείους, Minores quidem: (394.) Βαιὸν ὀλιζότερον δέμας, Paulo minus est corpus eorum, nec æquat luporum magnitudinem. Et Nicand. Ἀ. (479.) ὀλιζοτέρη κρίσις οὔρων. Ὑπολίζων, Aliquanto minor, Il. Σ. (519.) de Marte et Minerva, Καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν ὥστε θεώ περ Ἀμφὶς ἀριζήλω, λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν, i. e. ἐλάσσονες καὶ μικρότεροι. Ὀλιζόω, Minorem reddo, Minuo: unde ὀλιζοῦται, quod Hes. exp. μειοῦται, ὀλιγοῦται. Apud Eund. reperio etiam ὀλίζυνται, μειοῦνται, ὀλιγοῦνται: quasi a VERBO Ὀλίζυμαι, i. significante q. ὀλιζοῦμαι. [Euseb. Pr. E. 5, 22.]

" Ὠλίγγην, inquit Lex. meum vet. et Etym. ἀκα- B " ριαῖον, ἐλάχιστον. Attici vero ponunt et ἐπὶ τοῦ " νυστάξαι. Sed et τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων οἷον ῥυτί- " δας appellant ὠλίγγας. Significat ὠλίγγη etiam " σκιὰν et πνοὴν et ἀκαρὲς πνεῦμα. At Ὠλίγγιον, de- " clarat ὀλίγον. Hæc illi, itemque Hes. Sed is " pro ὠλίγγη habet Ὠλιγγιά: afferens et Ὠλιγγιᾷν " pro νυστάζειν, Dormitare. Apud Eund. est et " Ὠλιγγήϊον, expositum ὀλίγον, βραχύτατον. Non " dubium autem est quin hæc ab ὀλίγος derivata " sint, q. e. Paucus, Exiguus."

" ΟΛΙΣΒΟΣ, ὁ, dicitur σκύτινον αἰδοῖον, Penis " coriaceus, quo improbæ tribades prurientem libi- " dinem fallunt, Aristoph. ap. Suid. Οὐκ εἶδον οὐδ' " ὄλισβον * ὀκταδάκτυλον, ὃς ἂν ἡμῖν σκυτίνη ᾖ ἐπι- " κουρία: [" Fr. 250. Brunck. 1, 16. 277. (Λ. 109. Θ. 11.) Jacobs. Anth. 7, 50. Valck. Anim. ad Ammon. 151." Schæf. Mss. Cratinus Athenæi 677.]

ὌΛΛΥΜΙ, SIVE Ὀλλύω; Perdo, Amitto, Perdo, C h. e. Perniciem et exitium infero, Perimo: unde ap. Hes., Ὀλλύει, ἀπολλύει, φονεύει. Pass. ὄλλυμαι, Perdor, Pereo. Et ὀλλύμεναι ἡδοναὶ ap. Dionys. Areop. Perditæ, etiam Perniciosæ. Ὄλλυμι pro Perdo, Interficio, et Ὄλλυμαι pro Interimor usurpat Hom. quoque: Il. Θ. (449.) Ὀλλῦσαι Τρῶας τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε, Δ. (451.) Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν, Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαίη, Χ. (62.) Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκηθείσας [ἑλκυσθ.] τε θύγατρας. Mutuatur sua tempora ab inusitato TH. Ὀλέω, aut ETIAM Ὄλλω. Fut. enim est ὀλέσω, aor. 1 ὤλεσα: præt. perf. ὤλεκα, Attice ὀλώλεκα: præt. med. ὦλα, et Attice ὄλωλα: fut. 2. ὀλῶ: aor. 2 med. ὠλόμην. Il. Ρ. (616.) Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο, Perdidit, Ereptus ei est. Od. Ω. (93.) Ὣς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, Ι. (63.) φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους, Perdentes, h. e. Amittentes. Sic Il. (Ω. 242.) Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον. Et Od. Η. (60.) Ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτὸς, Perdidit gentem suam, simulque ipse periit. Interdum cum accus. rei additur etiam dativus, et tunc transitivum est: Δ. (668.) ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην, ubi exponi potest Extinguat ei, Privet eum, Eripiat ei: sicut et in l. paulo ante c. ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος, Ereptus ei est. Passivorum quoque temporum, quæ ab ὀλέω mutuatur ὄλλυμι, ap. Eund. extant exempla: Od. Ο. (90.) Μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὄλωμαι, Α. (7.) σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, Ε. (306.) οἳ τότ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ. Il. Σ. (80.) ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος Πάτροκλος, Periit, Interfectus est, Φ. (133.) Ἀλλὰ καὶ ὣς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, Mala morte peribitis: a fut. 2. ὀλοῦμαι: a quo et Il. Β. (325.) ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται, Cujus gloria nuquam interibit: sicut vero in præced. l. dicitur κακὸν μόρον ὀλεῖσθε, ita et Il. Γ. (417.) σὺ δὲ κακὸν οἶτον ὄληαι. Optat. modi ὄλοιο, Pereas, imprecantis est malam mortem: ut in hoc Iambo ap. Plut. (8, 65.) et Lucian. (2, 338.) Ὄλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς. Apud

A Horat. Male pereat Lesbia, itidem imprecantis est. Et ὀλοίατο ap. Soph. (Aj. 842.) Pereant, Ionice pro ὄλοιντο. Et ὄλοιτο, ap. Suid. φθαρείη. Apud Eund. præt. med. Ὄλωλα, ἀπόλωλα: et ὀλώλαμεν, ἀπολώλαμεν. || Hes. ὀλεῖ in præsenti quoque exp. ἐξολοθρεύει, ἐνοχλεῖ. " Ὀλέω, unde Ionicum ὀλέεσκεν pro " ὤλεε, Perdebat: ap. Il. Τ. (135.) de Hectore, Ἀρ- " γείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι: licet alii esse " velint h. l. pleonasmum τοῦ ε, et derivent a th. " ὀλέσκω. At ὀληθεὶς, Hes. affert pro ὀδυνηθεὶς, Do- " lore affectus." [" Ὄλλυμι, Ὀλλύω, Wakef. Herc. F. 1053. Alc. 545. S. Cr. 5, 9. Jacobs. Anth. 9, 23. Heyn. Hom. 5, 46. 157. Ὄλλυ, Bast Lettre 221. Ὀλλύασι, ad Mœr. 25. Ὀλλύασι, ὀλλύουσι, 281. Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, Bibl. Crit. 3, 2. p. 31. Ὄλεσκεν, Heyn. Hom. 5, 465. Ὀλόμαν, Markl. Iph. p. 246. Ὀλόμενος, Musgr. Hel. 178. 1561. Brunck. Soph. 3, 408. Exitialis, Eur. Phœn. 1036. Ὀλόμενος, οὐλόμενος, Porson. Med. p. 87. Πατρίδος οὐλομένας, Patria pereunte, Markl. Iph. p. 109. 366. Κακῶς ὀλούμενος, Jacobs. Anth. 9, 200. Brunck. Soph. 3, 474. ad Eur. Or. 1384. Ὄλοιτο, Valck. Phœn. p. 126. Ὀλέσσας, Lobeck. Aj. p. 246. Πρὸς τοῦ δ' ὄλωλεν; Valck. Hipp. p. 287. Ὀλῶ, Thom. M. 293. Brunck. Phil. 1388. De fut., Brunck. Aristoph. 2, 193. De fut. med., Heyn. Hom. 7, 120. De perf. act. et med., Dionys. H. 2, 731. Ὀλέω, Eur. Tro. 1079. sed v. Musgr. 1068. Verb. ad Anton. Lib. 302. Brunck. Phil. 47. Fut. ὀλῶ, ad Mœr. 17. Toup. Opusc. 1, 86. Ὄλλω, Valck. Anim. ad Ammon. 184." Schæf. Mss. Ὀλεσθῆναι, Lobeck. Phryn. 732.]

Ὠλεσίθυμος, Animo perniciem afferens, Animo exitialis et noxius, [Paul. Sil. Ecphr. 149.] Ὠλεσίκαρπος, Fructum perdens, Od. Κ. (510.) Μακραί τ' αἴγειροι, καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Unde Plin. 16, 26. Ocyssime autem salix amittit semen, antequam omnino maturitatem sentiat: ob id dicta ab Hom. Frugiperda. Lege et Theophr. H. Pl. 3, 2. Idem C. Pl. 2, 13. Ὠλεσίκαρπον γένος, Frugiperdum genus: imitatione Plinii, qui salicem Frugiperdam dicit. [Opp. K. 3, 283.] Ὠλεσίοικοι, Domus perditores et pessundatores, Domuum pernicies, Qui domibus exitium afferunt, οἰκοφθόροι, Decoctores, Nepotes, ἄσωτοι, Hes. [Æsch. S. c. Th. 717. Liban. 4. p. 143. Anecd. Bekkeri p. 318. Ὠλεσίοικος, * Ὀλεσίοικος, Lobeck. Phryn. 701. * Ἀπωλεσίοικος, Phrynichus Bekkeri p. 25. * Ὠλεσίτεκνος, Nonn. D. 44, 91.]

[* " Ὀλεσιαυλοκάλαμος, Brunck. Aristoph. 1, 229." Schæf. Mss.] Ὀλεσίβωλος, Glebas perdens, h. e. Glebis nocens. Ὀλεσίθηρος, Feris perniciem afferens, Feras perdens et perimens, Eur. Phœn. (672.) de dracone, quem Cadmus occidit, Ὃν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ, Κρᾶτα φόνιον ὀλεσιθήρος Ὠλέναις δικὼν βολαῖς, Feræ s. Anguis interfector Cadmus. [Alii ὀλεσίθηρος ὠλένας, gen. ab * Ὀλεσίθηρ. * Ὀλεσίμβροτος, Proclus ap. Anal. 2, 242. Orph. Λ. 444. vide etiam not. ad v. 77. * Ὀλεσίπτολις, Tryphiod. 453. 683. * " Ὀλεσιτύραννος, Athlet. Stat. 21." Schæf. Mss.] Ὀλεσήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Vi- D ros perdens, Hominibus perniciem afferens. Hesiod. et Theogn. (399.) vocant ὀλεσήνορας ὅρκους, Perjuria hominibus exitialia, VV. LL. [" Nonn. D. 28, 273." Wakef. Mss.]

Ὀλετὴρ, ῆρος, ὁ, Perditor, Interemtor, Interfector: unde ap. Hes. Ὀλετῆρες, φονεῖς. Il. Σ. (114.) Νῦν δ' εἶμ' ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω Ἕκτορα. [" Jacobs. Anth. 8, 27. Ruhnk. Ep. Cr. 125. Ammon. 74." Schæf. Mss.] Apud Hes. habetur ETIAM Ὀλητῆρες, φονεῖς: a nom. Ὀλητήρ: quod verbale est, quasi ab ὀλέω, cujus fut. ὀλήσω. [* Αὐτολετὴρ, Orph. H. 37, 14. sed leg. αὖτ' ὀλετῆρες.] Ab ὀλετὴρ est FEM. Ὀλέτειρα, Perditrix, Interfectrix, Quæ perniciem et exitium affert, [Batrach. 116. "Wakef. Ion. 1551. Ruhnk. Ep. Cr. 95." Schæf. Mss. * " Ἀνδρολέτειρα, Anon. ap. Tzetz. Lyc. 1327." Kall. Mss. * Παντολέτειρα, Orph. H. 25, 2. * Ὀλετήριος, Epiphan. 1, 4. 69. * Ὀλέτης, fem. * " Ὀλέτις, Jacobs. Exerc. 2, 168." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 256.] Αἰνολέτης, Horrendum in

modum perdens, Grave exitium inferens, Orph. Argon. 424. Καὶ Κρόνον αἰνολέτην. Ἰνδολέτης, Indorum perditor, Qui Indis cladem intulit, Epith. Bacchi Indiæ domitoris, Epigr. [Anthol. 1, 82. * " Παντολέτης, Greg. Naz." Kall. Mss. * Πιστολέτης, Orac. Sibyll. 2, 163. * Ψευδολέτης, Anon. H. in Virg. 24. * " Ψυχολέτης, Herodian. Epimer. 211." Boiss. Mss.] Παντολέτωρ, Exitium omnibus afferens, Omnia perdens et labefactans, [Anal. 3, 331. * " Ταυρολέτωρ, Const. Manass. Chron. p. 6." Boiss. Mss.]

Ὄλεθρος, ὁ, Perditio, Pernicies, Exitium, Thuc. 7, (27.) p. 241. Χρημάτων τ' ὀλέθρῳ καὶ ἀνθρώπων φθορᾷ ἐκάκωσε τὰ πράγματα, Eo quod pecuniæ interiissent, Herodian. 1, (13, 6.) Ὀλέθρου τοσούτου τοῖς μὲν αἴτιον ἤδη γεγονότα, ἡμῖν δὲ ἐσόμενον, Qui tanti exitii et cladis auctor illis jam fuit mox futurus nobis est: 3, (12, 11.) Ὡς ὄλεθρος αὐτῷ οὐχ ὁ τυχὼν ἐπήρτηται: 2, (1, 18.) Οὐκ ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σῷ ἥδε ἡμῶν ἡ ἄφιξις, Ad exitium et mortem tibi afferendam. Usitatissimum est hoc vocab. et ap. Hom., itidem pro Perditio, Exitium, Pernicies, Mors, Il. X. (325.) de jugulo, s. gula, ἵνα ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος, Od. Π. (448.) τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον, Parabat ei exitium et mortem, K. (115.) ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον, Il. Ξ. (464.) τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον, P. (244.) ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος, Λ. (441.) ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος, H. (402.) Ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, Od. A. (11.) πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον, Il. Υ. (289.) τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, Ab eo depulit exitium, mortem, O. (534.) Ὡς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον, Od. I. (303.) ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον, Δ. (489.) ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκεῖ, Γ. (87.) ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ. || Homo etiam aliquis ὄλεθρος dicitur, ut Pestis, Pernicies, pro Pestifer, Perniciosus, Exitialis, Græcis alio nomine λυμεὼν, Dem. (582.) Τόνδε βάσκανον, τόνδε ὄλεθρον: (119.) Οὐδὲ βαρβάρου ὄντος, ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος: (269.) Ὄλεθρος γραμματεύς. Lucian. de Saltat. Ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ, (Mort. D. 9, 4.) Εἰ καὶ βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος. [" Heyn. Hom. 8, 308. Wakef. Eum. 938. Valck. Adoniaz. p. 311. Oratt. 273. Anim. ad Ammon. 43. Musgr. ad Eurip. p. 201. Toup. Opusc. 1, 302. ad Lucian. 1, 362. Thom. M. 140. ad Herod. 405. 672. Brunck. Œd. T. 1343. Homo perniciosus, Thom. M. 581. Musgr. Iph. A. 1382. ad Lucian. 2, 218. 269. Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Φθορὰ καὶ ὄ., Plut. Mor. 1, 909. Ὄ. κατά τινος, Diod. S. 2, 322. Εἰς ὄλεθρον, Bergler. Alciphr. 62. Brunck. Œd. T. 1146. an εἰ 's ὄλεθρον? Sed v. Herm. de Metr. 116." Schæf. Mss. * Ὀλεθροποιός, Cyrill. Alex. 2, 664. * " Ὀλεθροφόρος, Const. Manass. Chron. p. 62. 85. Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 55." Boiss. Mss. 4 Macc. 8, 18.]

Ἀνώλεθρος, Interitus expers, Ab internecione liber et immunis, Interitui non obnoxius, Qui non interit, [Plato Phæd. 106. de LL. 10. p. 904.] Reperitur ET Ἀνόλεθρος, ead. signif., Il. N. (761.) Τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους, Damni et exitii exortes, [Lobeck. Phryn. 705.] Δυσώλεθρος, Qui difficulter interit, Theophr. H. Pl. 3, (6, 5.) τὴν κοκκυμηλέαν, Prunum, βαθύρριζον καὶ δ. ξύλον vocat, ubi Gaza, Inextricabile; alii, Quod difficile interit, Ægre moriens et tabescens, Vivax: [3, 12, 5. 9.] " Δυσόλεθρος, Difficulter interiens, Qui ægre perit s. " moritur: ut cum Theophr. (l. c.) τῆς κοκκυμηλέας " τὸ ξύλον esse dixit βαθύρριζον καὶ δ." [De varietate in δυσώλ., δυσόλ., vide Lobeck. l. c. * Ἐπώλεθρος, Herodian. Epimer. 203. * Κακώλεθρος, Schol. Soph. El. 496. Lobeck. l. c. * " Κατόλεθρος, (s. * Κατώλεθρος,) Hesych." Wakef. Mss. * Λεώλεθρος, * Λεόλεθρος, * Λεωλεθρία, Barker. ad Etym. M. 1100—3. " Ruhnk. Ep. Cr. 88. ad Herod. 708." Schæf. Mss.] " Λιολεθρίᾳ, Hes. exp. παντελεῖ ὀλέθρῳ." [Λιολ., * Λιωλεθρία, Barker. l. c. 1102.] Πανώλεθρος, SIVE Πανόλεθρος, Plane perditus, Qui prorsus periit, etiam Prorsus exitiabilis et perniciosus: unde Hes. Πανώλεθρον, ἐξώλες, πανώλες. Priori signif. utitur Soph. (Aj. 839.) Καὶ σφᾶς κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους Ξυναρπάσειαν, Penitus perditos: El. (1009.) p. 125. πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος.

A Posteriori signif. dicitur πανώλεθρον κακὸν et πανώλεθρος πόλεμος. Quod vero ad scripturam attinet, πανώλεθρος potius quam πανόλεθρος: quod tamen et ap. Hes. legitur in Πανώλης. [Æsch. S. c. Th. 71. 940. Pers. 562. Ag. 544. Ch. 934. Lobeck. Phryn. 705. * " Παντόλεθρος, Const. Manass. Chron. p. 7=13." Schæf. Mss.] Πανωλέθρως, Cum internecione, universali exitio, (Herod. 6, 37.) Π. ἐξαπόλλυται, Prorsus interit et emoritur: [πανόλεθρος edidit Wessel. πανώλεθρος Schw.] Πανωλεθρία, ἡ, Internecio, Exitium, quo res aliqua prorsus perit, Herod. Πανωλεθρίῃ ἀπολόμενοι, Qui prorsus perierunt, funditus eversi sunt, Thuc. 7. (fin.) p. 264. Πανωλεθρίᾳ δὴ (τὸ λεγόμενον) καὶ πεζὸς καὶ νῆες καὶ οὐδὲν ὅ,τι οὐκ ἀπώλετο. Aristid. Πανωλεθρίᾳ διέφθειραν. Suid. v. * Ἐξωλεθρία.] In VV. LL. scribitur ETIAM Πανολεθρία per o, sicut πανόλεθρος. [* Ῥινώλεθρος, Phrynichus Bekkeri 61. * " Σιτόλεθρος, Herodian. Epimer. 203." Boiss. Mss. * Ὀλεθρία, Pernicies, Exitium, Theod. LXX. Sap. 18, 5. 3 Macc. 4, 2. * Ὀλε-
B θριώδης, Hes. v. Λευγαλέην. Ὀλεθρεύω, * Ὀλεθρεία, * Ὀλέθρευσις, Schleusn. Lex. V. T. Vide Ὀλοθρεύω. * Ἐξολεθρεύω, Schleusn. v. Ἐξολοθρεύω.] Ὀλέθριος, ὁ, ἡ, [et α, ον,] Exitialis, Perniciosus, Lethalis, Il. T. (294.) οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον: (409.) Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον. Plato Epist. 7. Ὀλέθριος πάντως ἡ πεῖρα, Exitiale et pestiferum est id tentare. Chrys. de Sacerd. Τῆς ὀ. ταύτης ἐπιθυμίας. Adverbialiter Soph. (Aj. 402.) Ὀλέθριον αἰκίζει dixit pro Exitialiter, ἄχρι θανάτου, Schol. [799. Œd. T. 845. 878. Æsch. S. c. Th. 204. 710. Ag. 1165. " Brunck. Soph. 3, 523." Schæf. Mss. Herod. 6, 112. μανίην ὀλεθρίην. Ὀλεθρία, Gl. Perditrix. * " Ὀλεθρίως, Eust. 132, 16." Seager. Mss. " Dionys. Areop. 93. * Πανολέθριος, Clem. Ep. de Gestis Petri s. 76." Kall. Mss. Gl. Internecinus. Schol. Soph. Aj. 854.]

" Αὐτώλης, Hesychio ὑβριστής, αὐτόχειρ: nimirum " ὁ αὐτὸν ὀλλύων aut ὀλέσας." " Λεώλης, Eid. τελείως " ἐξώλης, Plane perditus," [Barker. ad Etym. M. 1102.]
C Πανώλης, Qui prorsus periit, Omnino exitiabilis, ut πανώλεθρος. Apud Hes. πανώλης, πανόλεθρος, ἐξώλης, ἀπολλύμενος. Formatur autem hoc πανώλης a præt. med. ὦλα. [Æsch. S. c. Th. 558. Pers. 734. Suppl. 102. Soph. Œd. C. 1015. Ph. 1357. El. 544. Lobeck. Phryn. 708.] Πανωλία in VV. LL. Pernicies, qua res aliqua prorsus interit, ut πανωλεθρία. Scr. tamen potius Πανώλεια, ut ἀπώλεια. At pro πανώλεια, quod ap. J. Poll. legitur 6, c. 36. inter composita a Πᾶν, scr. existimo Παναιώλια, sicut ibid. pro Πανώνια reposuerim Πανιώνια: id enim colligitur ex iis, quæ præcedunt et sequuntur, Παναθήναια, Παμβιώτια. Τριξώλης, Exitio dignissimus, Perditissimus, VV. LL. ex Eust. [Vide Τρισεξώλης. * Φρενώλης, Æsch. S. c. Th. 759.]

Ἀπόλλυμι, s. Ἀπολλύω, usitatum est thema pro Perdo, cum præcedentia ἀπολῶ et ἀπόλλω sint inusitata, sicut dictum est. Apud Plat. σώζω et ἀπόλλυμι opponuntur, in Minoë, Καὶ τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τἄλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει.
D Pass. Ἀπόλλυμαι, Perdor, Pereo, Xen. Ἑλλ. 1, (1, 26.) Καὶ αὐτοῦ τῶν νεῶν τρεῖς ἀπόλλυνται ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ἐννέα νηῶν: 4, (4, 12.) Ἐς δὲ τὸ ἀπόλλυσθαι πάντας πάντα ὑπηρετοῦντας. Hom. de fructu arborum dixit ἀπόλλυσθαι, Od. H. (117.) Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει Χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος. Ut autem ἀπόλλυσι et σώζει opp. in l. Plat. modo c., sic ἀπολλύμενον et σωζόμενον contraria facit Isocr. in Archid. Διὰ μὲν κακίαν ἀπολλύμενον, δι' ἀρετὴν δὲ σωζόμενον. Sic Plut. de Animi Tranquillitate, Μανικὸν γάρ ἐστι τοῖς ἀπολλυμένοις ἀνιᾶσθαι, μὴ χαίρειν δὲ τοῖς σωζομένοις. || Ἀπόλλυμι pro Amitto, citatur e Chrys. Ἀπολλὺς τὰ χρήματα. Sic ἀπολέσαι pro Amittere usurpari, e variis exemplis antea probavimus. " Ἀπολλύασι, 3 " pers. plur. verbi ἀπόλλυμι, Attico more ap. Thuc. " 8. Πεντεκαίδεκα ναῦς ἀπολλύασι."

Dicitur ETIAM Ἀπολέσκω, Poët. pro ἀπόλλυμι, Perdo. Pass. Ἀπολέσκομαι, Perdor, Pereo: unde ἀπολέσκετο in 3 sing. præt., Od. Λ. (585.) Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν.

Ἀπολέω, Fut. λέσω, præt. ἀπώλεκα, et Attice ἀπολώλεκα, quod frequentiori est in usu; Perdo, Male perdo, Interficio. Il. Α. (268.) Κάρτιστοι μὲν ἔσαν καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν: Od. Β. (48.) ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα Πάγχυ διαῤῥαίσει, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει, Et universas fortunas domus pessundabit. Est enim ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει per tmesin pro ἀπολέσει πάμπαν. Aristoph. Ν. (714.) Καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν, Καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν, Καί μ' ἀπολοῦσιν, Et me perdunt, Et me enecant, Mori me denique cogunt: ἀπολῶ tamen usurpari solet pro Perdam, ut fut. ab ἀπόλλω: unde et ἀπολεῖ, Perdet, et ἀπολοῦσι, Perdent; sed hic videtur posse præsentis esse temporis, sicut præcedentia, ἐξέλκουσι, διορύττουσι. Idem Poëta ibid. (1265.) ὦ Παλλὰς, ὥς μ' ἀπώλεσας. Plut. Fabio, Τάχιον μὲν ἢ ἐγὼ προσεδόκων, βράδιον δ' ἢ αὐτὸς ἔσπευδε Μινούκιος, ἑαυτὸν ἀπολώλεκε, Seipsum perdidit, i. e., Sibi exitium attulit. Atque hæc conjugatio tempora ista potissimum in usu habet, aor. 1. et præt. act., item med., ἀπόλωλα, et quidem omnium frequentissime. Ὀλῶ, inquit Eust., ὀλέσω. Præt. act., ὤλεκα. Med. ὦλα: quia med. præteritum brevius solet esse activo una syllaba. Att. autem præt. med. ὄλωλα. Sic Ἀπολῶ, ἀπολέσω, ἀπώλεκα, ἀπῶλα, ἀπόλωλα. Habet autem Ἀπόλωλα signif. neutram, Perii, Disperii. Potest tamen et passive exponi Perditus sum, Xen. Ἑλλ. 3, (5, 8.) Ὥστε τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε, ὁ δὲ δῆμος οὑτοσὶ ὑμᾶς ἔσωσε. Sic Κ. Π. 3, (2, 7.) Ἐπεὶ δ' ἑάλωμεν, σαφῶς ἀπολωλέναι νομίσαντες, νῦν ἀναφαινόμεθα σεσωσμένοι ὡς οὐδεπώποτε. Aristoph. Ν. (1077.) Ἀπόλωλας, ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν, Periisti, Disperiisti, Actum est de te, Nullus es: ut loquitur Lat. Comicus. Præt. plusquamperfectum est ἀπολώλειν, Perieram. Plut. Apophth. Ἀπωλόμεθ' ἂν, εἰ μὴ ἀπολώλειμεν, Xen. Κ. Π. 6, (1, 2.) Πάλαι ἀπολώλει τῷ φόβῳ, Jampridem perierat præ metu. Ubi notandum est genus loquendi, quod usurpat ibid. (19.) infinitivo utens, Ἀπολωλέναι δὲ τῷ φόβῳ μή τι πάθῃ ὑπὸ Κύρου. Apud Dem. c. Mid. Ἀπολωλέναι μυριάκις. Particip. est ἀπολωλὼς, Perditus, Qui periit. Participia autem activam signif. habentia, et ἀπολωλεκὼς et ἀπολέσας, illud præteriti temporis, hoc autem aoristi.

Interdum etiam Amitto, Od. Β. (46.) πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, Amisi patrem, Orbatus sum patre. Sic Il. Σ. (82.) Achilles de Patroclo, τὸν ἐγὼ πέρι πάντων τῖον ἑταίρων Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα: quanquam Eust. videtur intellexisse hic τὸν ἀπώλεσα sumi pro Quem perdidi, Cui mortis causa fui: quod sc. eum ad pugnam miserim, in qua occubuit; nam proxime præcedentia verba sunt, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος Πάτροκλος: unde annotat Eust. Οὐ γὰρ ἁπλῶς φησὶν, ὤλετο, ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ στείλαντος ἐκεῖνον εἰς μάχην. Non dubito tamen, quin subtilior et longius petita sit hæc exp., ac eod. sensu dicat Achilles se ἀπολέσαι Patroclum, quo Telemachus in l. modo c. dicit se ἀπολέσαι suum patrem, i. e. Amisisse: nam Latine dicuntur liberi Amittere patrem, et vicissim pater liberos. Od. Δ. (95.) καὶ ἀπώλεσα οἶκον Εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, ubi Scholiastæ ambigue esse volunt dictum ἀπώλεσα οἶκον: posse enim intelligi οἶκον, Domum, Priami; non solum, οἶκον ἐμὸν, Domum meam. Ubi non dubium est quin si οἶκον ἐμὸν intelligatur, ἀπώλεσα significet Amisi; at si οἶκον Πριάμου, Domum Priami, ἀπώλεσα exponi debeat Perdidi, i. e. Destruxi, Pessundedi. Apud Il. Ω. (44.) Achilles ἔλεον ἀπώλεσεν, Amisit commiserationis affectum. Alibi autem Hector dicitur ἀπολέσαι θυμὸν pro Animam amittere, i. e. Vita privari: Σ. (92.) αἴ κε μὴ Ἕκτωρ Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ. Quod et per verbum simplex dicitur θυμὸν ὀλέσσαι, Il. Α. (205.) Præt. med. ἀπόλωλα: unde infin. ἀπολωλέναι, Amissum esse. Il. Ο. (129.) νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς: perinde ac si dixisset, νόον ἀπώλεσας καὶ αἰδῶ: ut dixit de Achille, ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται. Ceterum usurpatur et in prosa hoc verbum in ead. signif. Dem. (12.) Τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλεκέναι κατὰ τὸν πόλεμον, τῆς ἡμετέρας ἀμελείας ἂν τις θείη δικαίως. Apud Xen. Σ. (1, 15.) ἀπόλωλε jungitur cum præp.

A ἐξ habente suum gen. Ἐπεὶ γὰρ γέλως ἐξ ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, Quandoquidem risus periit ex hominibus, i. e. Amissus est inter homines.

Pass. est Ἀπολέομαι, inusitata; nam ἀπολοῦμαι et ἀπολοίμην, deducuntur potius ab ἀπόλλομαι inusitato itidem.

Ἀπόλλω thema barytonum inusitatum; sed cujus fut. ἀπολῶ usitatissimum est, Perdam: et pass. itidem ἀπολοῦμαι, Perdar, Peribo: unde ἀπολούμενος partic. Item Aor. 2. pass., ἀπωλόμην. Etym. Ὄλλω, inquit, cujus fut. ὀλῶ. Aor. 2. ὦλον, pass., ὠλόμην, ὦλον: unde ἀπωλόμην. Aristoph. Πλ. (68.) Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί. Et paulo ante dixerat, Ἢν μὴ φράσεις γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς: (390.) οἴμοι τῶν κακῶν, Ἀπολεῖς. Ν. (1136.) ἀπολεῖν με φησὶ κἀξολεῖν.

Passivæ autem vocis fut. ἀπολοῦμαι, Perdar, Peribo, Aristoph. Ν. (792.) Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι: pro ἀπολοῦμαι γὰρ, per tmesin, sicut et in l. modo c. ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. (726.) Socr. Ἀπολεῖ κάκιστ'. Streps. ἀλλ', ὦ 'γάθ' ἀπόλωλ' ἀρτίως. Peribis, Ibis in

B malam rem, Malam pestem oppetes. Est autem frequens usus et participii futuri temporis ἀπολούμενος, quod quidem sonat ad verbum Periturus; sed tamen nisi alio Lat. verbo reddatur, non exprimitur ejus emphasis: ac re vera quamvis sit partic. ἀπολούμενος, tamen nominis locum in communi usu obtinet. Jungitur autem ut plurimum cum partic. κάκιστα: et redditur a quibusdam Pessime perdendus, ab aliis, e quibus est Bud., vertitur Perditissimus. Dem. Ὑπὸ τούτων τῶν κάκιστα ἀπολουμένων ἀνθρώπων, Ab istis perditissimis hominibus. Aristoph. Πλ. (713.) Σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε; Εἰρ. (2.) δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ. De muliere autem dicitur ἀπολουμένη. Idem rursus Πλ. (456.) Σὺ δ' ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ; Alciphr. Epist. Thaidis ad Thettalam, Ἀλλὰ καλῶς ἡμᾶς ἀντὶ τούτων ἠμείψατο, τῇ κάκιστα ἀπολουμένῃ Μεγάρᾳ χαρίζεσθαι θέλουσα. Nec solum de personis dicitur, sed et de rebus: Aphthon. Progymn. in Loco communi contra Tyrannum, Καταλήψομαι τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τοὺς κά-

C κιστα ἀπολουμένους ἐκποδὼν ποιήσομαι νόμους. Interdum vero gen. additur, qui a superl. κάκιστα regitur: ut ap. Lucian. (1, 204.) dicit Prometheus, Τοσοῦτον χρόνον ἐγὼ τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον ἀετὸν τρέφω τῷ ἥπατι: (239.) Ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος, ἀπὸ Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν ἐνέσεισε τῷ παιδὶ φέρων τὸν δίσκον. Ubi ὁ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος, est Inter ventos perditissimus, Omnium ventorum perditissimus. Sic in præcedente l. τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον ἀετὸν vocat Aquilam inter omnes aves perditissimam. Quanquam cum ἀπολούμενον interpreter Perditissimum, non mihi videor satis vim Gr. vocis assequi. Sed ne Bud. quidem illo Lat. vocabulo aliud invenire potuit aptius; et quo contentus ille fuit, contentos esse alios quoque par est, tantisper dum aliud nacti fuerint accommodatius. Ceterum ille est vulgaris hujus vocabuli ἀπολούμενος usus. Reperitur autem alicubi et alio modo usurpatum, sc. tanquam participii naturam retinens,

D et præsentis temporis, non futuri. Lucian. (3, 305.) Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἑλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου: perinde ac si dixisset, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, quasi ἀπολούμενον esset præsentis temporis, factum per contractionem ex ἀπολεόμενον. Nisi forte jocando, ut fit, ita loqui voluerit, pro eo, quod est ὃν κάκιστα ἀπολούμενον, ἐπίδοιμι ἑλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου: atque hoc mihi potius persuadeo. Invenitur etiam κακῶς ἀπολούμενος: Isæus, Τοῦτον τὸν κακῶς ἀπολούμενον. Reperitur et ap. Aristoph. Lingua vernacula eod. modo utitur futuro in hujusmodi genere loquendi; dicit enim vulgus de homine scelerato, C'est un méchant, qui périra malheureusement. Item, C'est un méchant, que le Diable emportera quelque jour: sicut ἀπολούμενος proprie est Periturus, uti dixi. Latini hominem Morte dignum, dicunt eod., fateor, sensu, sed non pari emphasi. Quod si hoc genere loquendi uti vellem in reddendo vocabulo ἀπολούμενος, dicerem potius hominem centum vel mille mortibus dignum: ut Cic. dixit Millies mori,

et Millies appetere mortem : et Dem. *μυριάκις ἀπολωλέναι.* Secundus autem aor. est *ἀπωλόμην*, cujus opt. *ἀπολοίμην*, infin. *ἀπολέσθαι*, quæ usurpant tam prosæ quam carminis Scriptores. Plut. Apophth. *Ἀπωλόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπολώλειμεν.* Et in optativo, *ἀπολοίμην.* Od. A. (47.) *Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι* : Il. Ξ. (142.) *Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε* : E. (311.) *Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας, Εἰ μὴ ἄρ κ. τ. λ.* Aliquando, ac præsertim in prosa, *ἀπολοίμην* ponitur in jurejurando, præcedente vel sequente *ἤν*, aut *εἰ*, vel *εἰ μή* : et sæpe dicitur *κάκιστ' ἀπολοίμην* : ut modo habuimus ex Aristoph. *ἀπολῶ κάκιστα*, item *ἀπολεῖ κάκιστα.* Item, *ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς.* Idem Poëta sic usus est optativo *ἀπολοίμην*, addens etiam *πρόρριζος* cum *κάκιστα* : B. (586.) *Ἀλλ' ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνον, Πρόρριζος αὐτὸς, ἡ γυνὴ, τὰ παιδία, Κάκιστ' ἀπολοίμην.* Latini optativo Dispeream eod. plane modo utuntur : subjungentes Si vel Nisi, aut Ni. Exempla sunt in Thesauro Latinæ Linguæ, quem pater meus edidit.

[" *Ἀπόλλυμι*, Fischer. Ind. Palæph. Plut. Mor. 1, 18. Toup. Emendd. 1, 68. Valck. Hipp. p. 278. Wakef. Georg. 153. Heyn. Hom. 5, 157. Boiss. Philostr. 323. Thom. M. 406. *Ἀπολλύασιν, ἀπολλύουσιν*, Mœr. 25. et n. ubi et de *ἀπολλῦσι*, Zeun. ad Xen. K. Π. 393. *Ἀπολλύειν, ἀπολλύναι*, Pierson. Add. ad Mœr. 28. *Ἀπολλὺς, ἀπολλύων*, ad Mœr. 12. Thom. M. 98. *Ἀπόλωλα*, ad Charit. 309. *Ἀπολωλεκέναι, ἀπολωλέναι*, Reiff. ad Artemid. 221. *Ἀπολῶ*, Brunck. Aristoph. 1, 161. Kuster. p. 3. Bibl. Chois. 89. *Ἀπολλύμενος*, ad Diod. S. 2, 564. *Ἀπολούμενε, ἀπολούμενος*, Brunck. Aristoph. 2, 193. *Κάκιστα ἀπολούμενος*, Bergler. Alciphr. 166. 289. Athen. 224. *Ἀπολέσθαι ἀπό τινος, ὑπό τινος*, Zeun. ad Xen. K. Π. 145. *Ἀπολεσθείη*, Schweigh. Emendd. in Suid. 39. : Eur. Suppl. 1088. *πόθῳ τ' ἀπωλλύμην*, Peribam desiderio." Schæf. Mss.] " *Ἀπόλωψεν*, Hes. teste, i. q. " *ἀπώλετο.*" *Ἀπώλεια, ἡ*, Perditio, Amissio. Gaza autem libro Grammat. 3. a th. *ἀπόλλω* facit verbale *ἀπόλλεια*, nullum tamen exemplum afferens. At frequens est *ἀπώλεια* in N. T. : ut Matth. 7, (13.) *Ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν*, Marc. 17. [Jo. 17, 12.] 2 ad Thess. 2, (3.) *Ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας*, Act. (25, 16.) *Οὐκ ἔστιν ἔθος Ῥωμαίοις χαρίζεσθαί τινα ἄνθρωπον εἰς ἀπώλειαν.* Et cum gen., ut *ἀπώλεια μύρου*, Marc. 14, [4. " Ad Xen. Eph. 235. Markl. Iph. p. 336. Musgr. Iph. T. 877." Schæf. Mss.] " *Ἀπολ-* " *λεία, ἡ*, Perditio : a præs. temp. *ἀπόλλω*, ut VV. " LL. tradunt e Gazæ Gramm. l. 3. Dicitur tamen " potius *ἀπώλεια.*" [* *Ἀπόλεια*, Hippocr. Epist. 1284.] " *Ἀνταπόλλυμαι*, Pereo pro alio, Interitus " alieni vicem subeo, Eur." [" Iph. T. 715. Hel. 105. Suppl. 741. Act., Ion. 1328. *Οὐ χρή με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι* ;" Seager. Mss.] " *Διαπόλ-* " *λυμι*, Perdo s. Interimo," [Hes. * *Ἐναπόλλυμι*, Xen. *Ἑλλ.* 3, 3, 7. " Amphiloch. 165." Kall. Mss.] *Ἐξαπόλλυμι* s. *Ἐξαπολλύω*, Funditus perdo. Et pass. *Ἐξαπόλλυμαι*, Prorsus pereo, Depereo : unde *ἐξαπώλετο*, et *ἐξαπολόμενος*, et *ἐξαπόλωλα*, Deperii, Prorsus perii, interii. [Herod. 4, 173. *Ἐξαπολομένων δὲ τούτων.* * *Ἐπαπόλλυμι*, Aristid. Orat. 1, 554, 15. Ælian. H. A. 10, 48. Liban. 1, 371.] *Παραπόλλυμι*, Male perdo, Pessundo contra meritum s. debitum. Et *Παραπόλλυμαι*, Male pereo, Immerenter et indigne pereo. Lucian. [1, 52. 740. 760. 2, 891. Demosth. 543. Aristoph. *Σφ.* 1228.] " *Συμπαραπόλλυμαι*, Simul " pereo, Dem. (396.) *Δεδιὼς, μὴ συμπαραπόλωμαι διὰ* " *τούτους*," [" Ne ego quoque, velut obiter, et ut accessio quædam cladis communis, una cum his perirem." Reisk.] *Προαπόλλυμι*, Perdo ante. Pass. *Προαπόλλυμαι*, Pereo ante. Xen. *Ἀπολ.* (27.) Et ap. Philostr. Heroic. *Προαπόλωλά σου.* [Plato Phæd. 91.] *Προσαπολλύω*, s. *Προσαπόλλυμι*, Præterea perdo. At *προσαπώλεσαν*, Præterea amiserunt : et *Προσαπολέσῃ καὶ ἐκεῖνον*, Etiam illum præter ceteros perderet s. perimeret, tanquam a *Προσαπολέω.* [" Isocr. 390." Wakef. Mss.] " *Συναπόλλυ-* " *μαι*, Simul pereo. *Συναπώλετο*, Simul periit." [Schol. Pind. *Ἰ.* 2, 17. Zosimus 5, 8. p. 519.,

A 5, 14. p. 535. Thuc. 6, 12. Ep. ad Hebr. 11, 31. " Lysias 438, 7. Act., Demosth. 907, 14. *Συναπολέσαντα τὰ χρήματα.*" Seager. Mss. * *Ὑπεραπόλλυμι*, Schol. Pind. 6, 29. " Schol. Eur. Alc. 1082." Boiss. Mss.]

Διολλύω SIVE *Διόλλυμι*, Disperdo. Et *Διόλλυμαι*, Dispereo : *διόλλυται*, Bud. interpr. Periit, Perit, in Plat. de Rep. 2. *Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς ἐάν τίς τινος παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται* : nisi forte *διόλλυται* activam potius signif. habeat, sicut Schol. Thuc. 3, (40.) p. 97. *διόλλυνται* exp. *διαφθείρουσι.* Soph. autem (Aj. 838.) dicit *διόλλυμαι πρὸς Ἀτρειδῶν*, Ab Atridis interimor : pro *διόλλυμαι ὑπὸ Ἀτρειδῶν*, ut Plato Epist. 7. *Διολέσθαι ὑπὸ κύκλου κινδυνεύσει καὶ τὸ τυραννικὸν ἅπαν καὶ τὸ δημοτικὸν γένος*, Periculum erit ne disperdatur et pessundetur. " *Διολέσαι*, aor. " 1. infin. a *διόλλυμι*, mutuante fut. 1. et 2. ab inus. " TH. *διολέω*," [Æsch. Pers. 483. 592. Suppl. 914. *Διώλεσα*, Oblitus sum, Gl. *ἐπελαθόμην*, Soph. Œd. T. 318. " Brunck. Hipp. 391. Bacch. 782. ad B Charit. 219. Wakef. Herc. F. 1053. Musgr. 755. Cattier. Gazoph. 72. *Διολλύω*, Heindorf. ad Theæt. 319." Schæf. Mss. * *Συνδιόλλυμι*, Eur. Tr. Œdipi 9.]

Ἐξολλύω, [s. * *Ἐξόλλυμι*,] Funditus perdo, Extinguo, Prorsus pessundo et everto, " Fut. *ἐξολῶ*, pro " *ἐξολέσω*, AB *Ἐξολέω* s. *Ἐξόλλω* : a quibus est et At- " tic. præt. *ἐξολώλεκα* pro *ἐξώλεκα.*" Aristoph. *Πλ.* (418.) *Ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς*, Male perdam vos malos : N. (1136.) *ἀπολεῖν μέ φησι κἀξολεῖν*, Se me funditus perditurum et eversurum. Rursum *Πλ.* (879.) *Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς* : (592.) *Ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειε*, Te perdat penitus et deleat : *Ἱππ.* (143.) *Ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν*, Qui hunc prorsus perditurus est. Præt. med. *ἐξολώλεκα* : unde *ἐξολωλεκὼς* citatur in VV. LL. ex Aristoph. *Πλ.* (868.) *ὁ δὲ Πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκὼς*, Ipse multo magis quosdam perdidit et evertit. [" Heyn. Hom. 6, 185." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 394." Kall. Mss.] *Ἐξώλης, ὁ, ἡ*, Plane perdi- C tus, Qui prorsus interiit et eversus est, i. q. *πανώλης*, Aristoph. *ἐξώλεες γίνονται*, Dispereunt, Penitus intereunt, (Eip. 1072.) *ἐξώλης ἀπόλοιο*, Funditus intereas, Dispereas, Dem. *Ἐξώλῆ ποιεῖς.* Idem (395.) *Ἐξώλης ἀπολοίμην*, Dispeream. Item Perditus, Deploratus, Exitialis, Noxius, Aristoph. *Πλ.* (443.) *Οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.* Et *ἐξώλης ἐρωτοληψία*, Perditus amor, quo quis perdite amat. [Æsch. Suppl. 749. " Jacobs. Exerc. 1, 12. Anth. 11, 401. Alciphr. 2, 219. Luzac. Exerc. 180. Wakef. S. Cr. 4, 85." Schæf. Mss.] *Ἐξώλεια, ἡ*, Internecio, Exitium, quo res aliqua funditus evertitur et interit, i. q. *πανωλεθρία, πανώλεια*, [Dem. 553. 1204. 1305. 1315. " Lys. 369. ubi v. Tayl." Boiss. Mss. " Bast Lettre 69. Luzac. Exerc. 179. 186. Jacobs. Anth. 11, 402." Schæf. Mss.] " At *Ἐξώλεια*, ap. Dionys. H. 7. esse " dicuntur *τὰ ἔντερα*, Exta, Intestina." [* " *Ἔξωλος*, i. q. *ἐξώλης*, Clem. Alex. 201." Kall. Mss. * " *Συνεξόλλυμι*, Theoph. Bulg. Ep. 1." Boiss. Mss. Greg. Naz. 1, 761.]

D [* *Ἐπόλλυμι*, unde *ἐπουλόμενος*, Manetho 6, 10. * " *Ἐπολύλλιτος Εἰλείθυια*, Miserabilis, ibid. 741." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

[* *Κατόλλυμι*, Æsch. Pers. 676. *νεολαῖ-Α γὰρ ἤ-Δη κατὰ γᾶς ὄλωλε.* " *Κατὰ γῆς* Guelph. M. 2. *κατὰ πᾶσ'* reliqui omnes, quod tam diu toleratum fuisse miror, cum nullum sit verbum *κατόλλυμαι.*" Blomf. At Bast. in Ind. Scap. Oxon. hoc ipsum *κατόλλυμαι* affert e Greg. Naz. 2, 262.]

Προόλλυμι, Ante perdo : ut *προαπόλλυμι.* At vero ap. Hes. *προολεῖ* habemus expositum *καταλειπεῖ*, non sine mendo, quod non facile e conjectura corrigi posse videtur. *Προώλης*, Qui ante tempus periit, præmaturo exitio periit. Exp. etiam Ante tempus perdendus. [Dem. 332. 395.]

[* *Προσόλλυμι*, unde * " *Προσώλης*, Herodian. Epimer. 211." Boiss. Mss.]

[* *Συνόλλυμι*, Eur. Hel. 103. Anthol. 3, 351.]

[* " *Ὀλλυνέομαι*, Morti vicinus sum, Aret. 7, 1. p. 127." Wakef. Mss.]

Alia derivata magis remota.

A 'Ολέκω, Perdo, h. e. Exitium affero, Perimo, Il. O. (249.) Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, Suos socios perimentem, Σ. (172.) οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσι, Od. X. (305.) Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι. Pass. 'Ολέκομαι, Pereo, Intereo, Morior, Il. A. (10.) Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν· ὀλέκοντο δὲ λαοί. Hes. quoque ὀλέκειν exp. ἀπολλύναι, φονεύειν, πολιορκεῖν: sed perperam ap. eum SCRIBITUR 'Ολύκειν, ut ex alphabetico etiam ordine manifestum est. [" Wakef. Trach. 1013. Bos. Proleg. ad V. T. * 4." Schæf. Mss. * 'Εξολέκω, Orac. Sibyll. 4. p. 529.]

'Ολέσκω, i. q. ὀλέκω: unde ap. Suid. 'Ολέσκει, ὀλοθρεύει, in manuscripto etiam libro: unde derivare possumus ὀλέεσκεν: nam in eo Eust. tradit esse pleonasmum τοῦ ε: Il. T. (135.) 'Αργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι. [" Verh. ad Anton. Lib. 302." Schæf. Mss.]

'Ολοὸς, Perniciosus, Exitialis, Noxius, Il. Π. (701.) Ἔστη τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων, i. e. βουλεύσας ὄλεθρον, ut supra habuimus, Il. Γ. (365.) οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Alibi ὀλοὸν πῦρ, et ὀλοοῦ πολέμοιο. Item Od. Δ. (442.) Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμὴ, Exitialis et pestifer odor, s. teterrimus. Od. I. (82.) φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα, Adversis ventis. Vel potius q. d. Exitialiter adversantibus mihi. Alibi ὀλοὴ νὺξ, et ὀλοὸν γῆρας. Dicitur autem ὀλοὴ νὺξ particulariter de Nocte quadam exitiali, non generaliter de Quavis nocte: sicut et ὀλοὴ μοῖρα dicitur πρὸς διαστολὴν τῆς εὐμοιρίας. At Il. A. (342.) ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει, annotat Eust. ὃ ἐκτείνεσθαι μουσικῶς propter sequentem syllabam circumflexam. Quosdam vero ausos fuisse scribere ὀλοιῆσι, ut huic malo mederentur. " 'Ολοιῆσιν Hes. affert pro ὀλεθρίαις et ἀπω-" λείαις." Sicut et in meo Lex. vet. traditur pro ὀλοὸς DICI 'Ολοιὸς, pleonasmo literæ ι: pro quo ὀλοιὸς perperam ap. Etym. et in VV. LL. SCRIPTUM 'Ολειός. [" 'Ολοὸς, ad Charit. 523. 771. Wakef. Herc. F. 880. Trach. 846. Brunck. 848. Steph. Dial. 37. Callim. 1, 530. Valck. 281. Heyn. Hom. 4, 96. 526. 8, 239. 446. 596. Ilgen. ad Hymn. 493. 'Ολοὰ φρονεῖν, Heyn. Hom. 7, 256. De quant., 8, 237. 'Ολοιὸς, Clark. ad Il. A. 342. Ilgen. ad Hymn. 493. Heyn. Hom. 4, 96." Schæf. Mss.] 'Ολοεργὸς, Qui exitialia patrat, Maleficus, κακοῦργος, Hes. Exitium afferens, Mortem afferens, Exitialis: Nicand. Θ. (828.) Τρυγόνα μὴν ὀλοεργὸν, ἁλιρραίστην τε δράκοντα Οἶδ' ἀπαλέξασθαι. Vocat autem ὀλοεργὸν turturem marinam, quæ Lethiferum animal est, * φονευτικὸν, Schol. [* 'Ολοεργής, Manetho 6, 722.] 'Ολώϊος, i. q. ὀλοὸς, Hesiod. Θ. (591.) Τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος καὶ φῦλα γυναικῶν, [" Heyn. Hom. 4, 96. * 'Ολῳὸς, Valck. ad II. 22. p. 54. Clark. ad Il. A. 342." Schæf. Mss.] 'Ολοΐιος, idem, Greg. Naz. Ἦ μοι γῆρας ἔχευεν ὀλοΐιον. Ubi ὀλοΐιον γῆρας dixit, quod Hom. ὀλοὸν, Gravem et exitialem senectutem; est enim senectus limen mortis. [" Heyn. Hom. 8, 237. Proclus Hymn. in Ven. 1, 15." Schæf. Mss. * 'Ολόεις, i. q. ὀλοὸς, Soph. Trach. 521.]

Οὐλοὸς, pro ὀλοὸς, Perniciosus, Exitialis, Noxius. Citatur ex Apoll. Rh. 2, (85. 3, 1420.) Itidemque ap. Nicand. Θ. (759.) Αἰγύπτοιο οὐλοὸς αἶα dicitur ob ὀλέθρια animalia, quæ ibi nascuntur. Sed (565.) Κάστορος οὐλοὸν ὄρχιν Schol. exponi posse ait vel ὀλέθριον ἑαυτῷ, vel ὁλόκληρον. [" Ad Charit. 732. Wakef. S. Cr. 4, 232. Huschk. Anal. 289. Pierson. Veris. 148." Schæf. Mss.] Οὖλος, itidem pro ὀλοὸς, Exitialis, Perniciosus: ut οὖλος ἄρης ap. Hom. (Il. E. 461.) quod Hesych. exp. ὀλετὴρ, δεινός: sicut et Il. B. (8.) Βάσκ' ἴθι, οὖλε ὄνειρε, θοὰς ἐπὶ νῆας 'Αχαιῶν, exp. Perniciosum somnium; at Eust. diversis modis, nimirum vel ὀλέθριος, vel ὑγιὴς καὶ τέλειος, vel στρεβλὸς καὶ σκολιὸς, διὰ τὴν ἀσάφειαν: secundum quam exp. derivat ab εἰλέω, i. e. συστρέφω. Pro Exitialis, Perniciosus, Exitium afferens, accipitur etiam Il. Φ. (536.) Δείδια γὰρ μὴ οὖλος ἀνὴρ εἰς τεῖχος ἅληται. Οὐλοβόρος, ὁ, ἡ, Exitialia et pestifera vorans, Eust. 1057. Εἰ ἔτυμον τὸ τὴν μύραιναν σὺν οὐλοβόροις ἐχέεσσι Θόρνυσθαι: e Poëta quodam, quem non nominat: [Nicander Θ. 826. Εἰ δ' ἔτυμον, κείνην γε σὺν ἰοβόλοις ἐχίεσσι Θόρνυσθαι. Idem ap. Athen. 312.] Dicit vero compositum esse ex οὖλος, i. e. ὀλέθριος, et βορά. Οὐλόθυμος, Exitiali et noxio animo præditus, Habens ὀλοὸν κῆρ, Il. Ξ. (139.) 'Αχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ Γήθει ἐνὶ στήθεσσι φόνον καὶ φύζαν 'Αχαιῶν Δερκομένου: ut Il. A. (init.) eid. Achilli tribuitur μῆνις Οὐλομένη, ἣ μυρί' 'Αχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν, s. ὀλοόφρων. Hes. exp. σχέτλιος, * δεινόθυμος. Οὔλιος, Exitialis, Noxius: ἀστὴρ, ap. Hom. de canicula, i. e. ὀλέθριος, χαλεπὸς, Hes. noxium enim sidus est sirius. Il. A. (62.) Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖθις ἔδυ νέφεα σκιόεντα: sed annotat Eust. quosdam quidem ibi exponere φθειροποιὸς, διὰ τὰ ὑπὸ κύνα ὀλέθρια καύματα: alios autem κομήτην quoniam is φθορὰν σημαίνει φανείς: alios vero SCRIBERE Αὔλιος, et exponere Hesperus: quoniam is ἄγει εἰς αὖλιν τὰ ζῶα, h. e. αὐλίζεσθαι ποιεῖ. Hesiod. 'A. (192.) ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος Ἄρης: (441.) βρισάρματος οὔλιος Ἄρης: qui ab Hom. οὖλος

B Ἄρης dicitur. Sic Soph. Aj. (933.) Οὐλίῳ σὺν πάθει, itidem pro ὀλεθρίῳ. [" Heyn. Hom. 4, 196. 6, 133. Thom. M. 670." Schæf. Mss.] Οὔλιμος, idem; nam Hes. exp., ὀλέθριος: et οὐλίμων, ὀλεθρίων.

Οὐλόμενος, itidem Exitialis, Perniciosus: quod factum esse puto ex aor. 2. ὀλόμενος, interposito υ metri causa, sicut οὐλοὸς pro ὀλοὸς ex Apoll. Rh. affertur: ita autem οὐλόμενος s. 'Ολόμενος dicetur, ut ὀλλύμεναι ἡδοναὶ ap. Dionys. Areop. Voluptates perditæ, etiam perniciosæ. Hes. Οὐλόμενος exp. ὀλέθριος, et Οὐλομένην, ὀλεθρίαν, ἐξώλη: ubi exp. μῆνιν οὐλομένην, quod initio Iliadis legitur de ira Achillis, quæ μυρί' 'Αχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. Il. T. (92.) Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται Οὐλομένη, Od. O. (343.) ἕνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν 'Ανέρες, ubi οὐλομένης vel active exponere possumus, Exitialis, quia ad multa facinora compellit fames: vel etiam Perdita, ὀλέθρια πάσχουσα, κακοδαίμων. Et οὐλόμενον φάρμακον, Noxium ac pestiferum pharmacum, Od. K. (394.) Et οὐλομένη θεὰ, Noxia et exitium afferens dea, δεινὴ, ὀλέθρου ποιητικὴ, Apoll. Rh. 1, (802.)

C οὐλομένης δὲ θεᾶς πορσύνετο μῆνις [μῆτις]: nisi malis exponere ὄλεθρον βουλευσάσης, ut supra ex Hom. habuimus. Hesiod. autem (Θ. 225.) οὐλόμενον γῆρας dicit, quod Hom. ὀλοὸν, et Greg. ὀλοΐιον. [" Ad Charit. 626. 650. Musgr. Iph. A. 791. Hel. 1140. Steph. Dial. 53. Fac. ad Paus. 2. p. 10. Huschk. Anal. 197. Erfurdt. ad Antig. p. 326. Heyn. Hom. 5, 162. 6, 537. Anthol. Gr. Palat. 2, 100. Hesiod. Θ. 225. Chardon. Magaz. Encycl. 1796. N. 1. T. 1. p. 94. Valck. Callim. 241." Schæf. Mss.]

" Πανουλεὺς, Hesychio ἐξώλης, s. potius ὁ πάντως " ἐξώλης."

" Οὔλαφος, Hesychio νεκρὸς, Mortuus, Defunctus. " UNDE Οὐλαφηφορεῖ, Eid. * νεκροφορεῖ, Defunctos " effert." [Vide Οὐλαμηφόρος.]

" Ὄλοισος, Hesychio ὁ ἀπολλύς."

" Λοῖα, Hesychio ἐκκλησία ἢ ὀλεθρία, Concio s. " Perniciosa."

¶ 'Ολοθρεύω, Perdo, Pessundo, Everto, Perniciem

D et exitium affero; Extinguo, Extermino, ut alii malunt. Verbum ap. recentiores usitatum: PRO ὀλεθρεύω, quo Eust. utitur in 'Ολοφώϊος. [Nihil ex Eust. citatum est.] Utitur eo et Suid. in exponendo 'Ολέσκει. Et Greg. Naz. Οὐδὲ φεύγει τὸν ὀλοθρεύοντα, ubi exponere possumus Exitium sibi parantem, ὄλεθρον ἀρτύοντα, ut Hom. loquitur: vel φονεύοντα, Perimentum: ut ὀλοθρεύειν accipiatur pro Occidere, sicut ὀλλῦσαι et ὀλέκειν s. ὀλέσκειν. Hebr. 11, (28.) Ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν, de malo angelo omnes primogenitos Ægyptiorum perimente, præterquam eos, quorum fores sanguine signatas vidisset. [Schol. Eur. Hipp. 535. Etym. M. p. 622, 37. 'Ολλύειν, ὅ ἐστιν ὀλοθρεύειν. Vide Schleusn. Lex. V. T.] 'Ολόθρευσις, Perniciei allatio, Occisio, [Jos. 17, 13. " Euthym. Zygab. p. 22." Boiss. Mss.] 'Ολοθρευτὴς, Qui exitium affert, perimit, Hesychio λυμεών: ap. quem tamen non suo loco ponitur, sed inter Ὄλβος et Ὄλεθρος: unde suspicari aliquis possit. scr. ὀλεθρευτὴς, ab ὀλεθρεύω, verbo

derivato ab ὄλεθρος: passim tamen per ο legitur ὀλοθρεύω, etiam in manuscriptis libris, et vero etiam ap. ipsum Hes. ἐξολοθρεύω. Legitur autem hoc ὀλοθρευτὴς 1 ad Cor. 10, (10.) Ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτοῦ, de Judæis in deserto murmurantibus, ubi exp. Ab exterminatore. [* "Ὀλοθρευτικὸς, Porphyr. Schol. Il. Ω. 39." Boiss. Mss. "Ad Od. Λ. 127. Heyn. Hom. 6, 395." Schæf. Mss.] Ἐξολοθρεύω, Funditus perdo et everto, Penitus extinguo, etiam Extermino, Act. 3, (23.) Ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ. [Joseph. A. J. 8, 11, 1. Vide Reisk. ad Plut. Dione 18. Schleusn. Lex. V. T.] Ἐξολόθρευμα, Internecio, qua sc. aliquis funditur, perditur, evertitur, exterminatur. [1 Sam. 15, 21. Inc. 2 Reg. 14, 7.] Ἐξολόθρευσις, Perditio, Occisio, Exterminatio, [Joseph. A. J. 11, 6, 6. Ps. 108, 12. 1 Macc. 7, 7.] Ἐξολοθρευτὴς, Qui penitus aliquem perdit et extinguit, perimit et exitium affert: quo verbali Hes. exp. ὀλέθριος. [* Ἐξολοθρευτικὸς, Perniciosus, Schol. Aristoph. Πλ. 443. * Συνολοθρεύω, Theod. Prodr. Ep. p. 67.]

"Ὀλοφώϊος, Hesychio πολύπειρος, πανοῦργος, πονηρὸς, Multa expertus, Versutus, Improbus: afferenti et ὀλοφώϊα pro δεινὰ, ὀλέθρια, ex Od. Δ. (410.) "Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος, ubi non male interpreteris Versutias, Improbos astus. Sic K. (289.) Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης, "Vafra, Improba. Apud Nicandr. Θ. init. Ῥεῖά κέ τοι μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν Ἔμπεδα φωνήσαιμι, "Schol. exp. ὀλλύοντα φῶτας ἤτοι ἄνδρας, Perimentia viros, Exitialia; sed nil vetat pro Versuta etiam et improba accipere." ["Wessel. Probab. 138. Wakef. S. Cr. 3, 157. ad Od. P. 248. ad Callim. 1, 106." Schæf. Mss. Theocr. 25, 185.]

[* Ὄλολυν, Phot. Μένανδρος τὸν γυναικώδη καὶ * κατάθεον καὶ βάκηλον: Ὀλόλους· τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἰωνιζόμενοι· Μένανδρος Δεισιδαίμονι· Θεόπομπος Τισαμενῷ καὶ ἄλλοι: v. Schw. ad Athen. 242.]

"ΟΛΜΟΣ, ὁ, Mortarium; idque e ligno lapideve oblongo et terete, forma cylindri: unde "Hom. Il. Λ. (147.) dicit, Ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου. Hes. quoque esse dicit Lapidem teretem, in quo herbas et alia tundunt conteruntque. Sed erant et ξύλινοι ὅλμοι, ut Hesiod. docet, Ἔργ. (241.) jubens Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν, Mortarium cædere tripedaneum, pistillum vero tricubitalem. Hes. ipsum etiam Cylindrum s. Volgiolum nominari ὅλμον tradit: forsan a formæ similitudine. Est et ποτηρίου εἶδος, teste Eod. Id Athen. (494.) dicit fuisse κερατίου τρόπον εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυγονιαῖον: e Menesthene afferens ὅλμον χρυσοῦν. Sed et τὸν τρίποδα τοῦ Ἀπόλλωνος dictum fuisse ὅλμον, auctor Schol. Aristoph. Alibi Partem esse tripodis scribit; ait enim τὴν Πυθίαν ἐπὶ τρίποδος καθημένην χρησμῳδεῖν: vocari autem Partem illam, in qua sedet, ὅλμον. Inde Prov. Ἐν ὅλμῳ εὐνάσῳ: usurpatum ab iis, qui se quippiam divinatione cognitum ire minabantur: quoniam qui holmis indormissent, repente divinandi spiritum concipiebant: quamobrem et ἔνολμον Soph. Apollinem cognominavit, quod in ὅλμῳ sciscitantibus responsa daret. Auctor Zenobius (Prov. 3, 63.) Præterea ὅλμον appellari τὸ ὑπὸ ταῖς ὑπογλουτίοιν ἑκατέρωθε κοῖλον, annotat Hes.: J. Poll. vero (2, 162.) ὅλμον et θώρακα nominari τὸ ἀπὸ αὐχένος ἕως ἰσχίων σύμπαν, Totum illud, quod a cervice est usque ad coxendicem: i. e. Truncum corporis, τὸν κορμὸν τοῦ σώματος." ["Brunck. Soph. 3, 509. Heyn. Hom. 6, 149. Phryn. Ecl. 65. Timon Phl. 19. Schol. Aristoph. Πλ. p. 13. Hemst., Ammon. 104. Valck. Anim. 183. De spiritu, Heyn. Hom. 6, 131." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 201. Καὶ τῇ δοκῷ πρόσθες τὸν ὅλμον τὸν μέγαν, Hypatus 70. 148. Ὅλμος s. Ὁλμὸς, Schleusn. Lex. V. T. * Ὁλμοκοπέω, Alex. Trall. 11. p. 632. 650.] "Ὁλμοποιὸς, Qui conficit mortaria s. pilas culinarias, Aristot. Polit. 3, 1. Ὅλμους εἶναι τοὺς ὑπὸ τῶν ὁλμοποιῶν πεποιημένους." "Ἔνολμος, esse dicitur Divinus vates ap. Apoll." [* "Ἔνολμις· ἦν τι γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὅλμῳ

A κοιμηθέντας, μαντικοὺς γίνεσθαι· ὅλμοι δὲ λέγονται, οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅθεν καὶ παροιμία, Ἐν ὅλμῳ εὐνάσω· ὁ δὲ Σοφοκλῆς, * ἐνόλμιος, ἀντὶ τοῦ μαντικός. Etym. M." Brunck. Lex. Soph. * Ἐνόλμιον, τὸ, Hes. v. Καταστομίς.] "Ὑφόλμιον, τὸ, Quod mortario supponitur, sustinet mortarium, τὸ ὑπόθημα τοῦ ὅλμου, ut J. Poll. (4, 70. 10, 114.) exp. Nam ὅλμος est Mortarium." [Phot. Ὑφόλμιον· ἀπὸ τῶν αὐλῶν· Φερεκράτης. "Cf. Arcad. p. 188. Καθάπερ οἱ τοῖς αὐλοῖς τὰ τρήματα εὑράμενοι ἐπιφράττειν αὐτὰ καὶ ὑποίγειν, ὁπότε βούλοιντο, κερασί τισιν ἢ βόμβυξιν ὑφορκίοις (al. ὑφολκίοις) ἐπετεχνήσαντο ἄνω καὶ κατὼ, καὶ ἔνδον τε καὶ ἔξω στρέφοντες." Schn. Lex. Suppl. Salmasius Exerc. Plin. 84. recte ὑφολμίοις restituit pro ὑφορκίοις s. ὑφολκίοις, v. Barker. in Classical Journal 54, 211.] "Derivatum inde ET Ὁλμειὸς, significans itidem Lapidem tereti figura, in quo tundunt legumina et hujusmodi alia, teste Schol. Aristoph. et Suida. In VV. LL. ETIAM Ὀλμεὺς affertur pro Lapis orbicularis, in quo legumina cæduntur et alia quædam; sed ἀμαρτύρως. Item inde est DIMIN. Ὁλμίσκος, Mortariolum. J. Poll. ὁλμίσκους vocari scribit τὰς τῶν μύλων κοιλότητας, Cavitates

B dentium molarium." [Sext. Emp. 10, 54.]

"ΟΛΟΛΥΖΩ, Ululo, Cum alto clamore ploro et ejulo, Od. Δ. (767.) Ὣς εἰποῦσ' ὀλόλυξε, Γ. (450.) αἱ δ' ὀλόλυξαν Θυγατέρες τε νυοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις. Utuntur et prosæ Scriptt. Demosth. posuit pro Alta voce clamare, Vociferari cum quodam ululatu: (313.) Μὴ γὰρ οἴεσθ' αὐτὸν φθέγγεσθαι μὲν οὕτω μέγα, ὀλολύζειν δ' οὐχ ὑπὲρ λάμπρον. "Nonn. vero et ipse ὀλόλυξεν usurpasse dicitur pro Alto clamore locutus est." ["Musgr. Hel. 376. Jacobs. Anth. 6, 138. Erycius 2. Kuster. Aristoph. 218. Brunck. Apoll. Rh. 134. ad Diod. S. 1, 227. 2, 90. Valck. Phœn. p. 120. ad Lucian. 1, 177. ad Timæi Lex. 221. Toup. Opusc. 1, 291. 2, 262. Ilgen. Hymn. 228. ad Charit. 278. 326. ad Od. Δ. 764. X. 408. ad Callim. 1, 194. ad Herod. 364. Bergler. Præf. Od. p. 15. * Ὀλύζω, ad Charit. 278."

C Schæf. Mss. * Ὀλολύττω, Lobeck. Phryn. 192. Phot. Ὀλολύττουσιν· οὐχὶ ὀλολύζουσι· Μένανδρος.] "Porro ab ὀλολύζω sunt VERBALIA Ὀλολυγὴ ET Ὀλολυγμὸς, Ululatus, Ejulatus alto cum clamore, Il. Z. (301.) Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον, Thuc. 2, (4.) Τῶν γυναικῶν τε καὶ τῶν οἰκετῶν ἅμα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν κραυγῇ τε καὶ ὀλολυγῇ χρωμένων, Vociferantibus et ululantibus. Sic Synes. Ep. 67. 57. Ἦν ἄκουσμα σκυθρωπὸν, ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαὶ, παίδων ὀλοφυρμοί." [Spanh. ad Callim. H. in Del. 258. "Heyn. Hom. 5, 256. 718. ad Diod. S. 2, 90. Dionys. H. 1, 141. Brunck. ad Phœn. 345. ad Timæi Lex. 221. ad Od. X. 408. ad Callim. 1, 194. ad Herod. 364. Clamor mulierum sacrificantium, Ruhnk. Ep. Cr. 288. ad Lucian. 1, 177. Ululatus, Valck. Phœn. p. 120." Schæf. Mss.] "Posteriore ὀλολυγμὸς utitur Anaxandrides ap. Athen. (242.) sed paulo aliter. Ibi enim dicens Athenienses esse derisores, inter alia

D subjungit, Λαμπρός τις ἐξελήλυθ', ὀλολυγμὸς" [* ὄλολυς, Schw.] "οὗτός ἐστι [ἦν] Λιπαρὸς περιπατεῖ Δημοκλῆς, ζωμὸς μέλας Κατωνόμασται." ["Ad Diod. S. 2, 90. Heyn. Hom. 5, 256. ad Herod. 364. ad Lucian. 1, 177. ad Od. X. 408. Ilgen. Hymn. 229. * Ὀλόλυγμα, Musgr. Heracl. 782. * Ὀλολύγιος, ad Charit. 278." Schæf. Mss.] "Ὀλολυγὼν, όνος, ὁ, Ululatus; peculiariter Is, quem mares ranæ edunt, cum feminas ad coitum vocant. Plut. (10, 87.) Οἱ δὲ βάτραχοι περὶ τὰς ὀχείας ἀνακλήσεσι χρῶνται, τὴν λεγομένην ποιοῦντες ὀλολυγόνα, φωνὴν ἐρωτικὴν καὶ γαμήλιον οὖσαν. Sic Aristot. H. A. 4, 9. Καὶ τὴν ὁ. δὲ τὴν γινομένην ἐν τῷ ὕδατι οἱ βάτραχοι οἱ ἄῤῥενες ποιοῦσιν, ὅταν ἀνακαλῶνται τὰς θηλείας πρὸς τὴν ὀχείαν. At Plin. 11, 37. Mares tum vocantur Ololygones: stato id tempore evenit, cientibus ad coitum feminas: tum siquidem inferiore labro demisso, ad libramentum modicæ aquæ receptæ in fauces, palpitante ibi lingua ululatus ejicitur." [Ælian. H. A. 6, 19. 9, 13.] "‖ Avis

" quædam loca sola amans et τρύζουσα τὰ * προσόρ-
" θρια, ut Theon ap. Arat. (Phæn. 948.) annotavit.
" Cic. Acredulam vertit, Festus Avienus Ululam, ut
" videbis T. 3. c. 1675. Sed addit Theon, quos-
" dam velle esse ζῶον λιμναῖον." ["Jacobs. Anth. 7,
234. 8, 34. 11, 68. Heyn. Hom. 5, 591. Agathias
25. Ruhnk. Ep. Cr. 167. Ὀλολυγὼν, ἡ, Theocr. 7,
139." Schæf. Mss. Nicæn. Parth. c. 11. Eubulus
Athenæi 679.] "Ἀνολολύζω, Ejulo, Lamentor, La-
" mentis et ululatibus æthera pulso, In ululatus
" erumpo, Lucian. (1, 6.) Συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ
" δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως." [Simonides
Epigr. 76. Eur. Bacch. 24. * "Συνανολολύζω, Const.
Manass. Chron. p. 109." Boiss. Mss. * Ἀνολύζω,
Quint. Sm. 14, 281. οἰκτρὸν ἀνωλύζεσκε. Vide Spitz-
ner. Obss. 267. Struve ap. Schn. Lex. Suppl. divi-
sim legit ἄνω λύζεσκε. * Ἀπολολύζω, Æsch. S. c.
Th. 831.] "Ἐξολολύζω, In ejulatus s. ululatus erum-
" po, Ejulatus s. Ululatus edo, Hom. Batrach. (100.)
" Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε." "Ἐπολολύζω, Ejulo, La-
" mentor miserabiliter. Hes. exp. θρηνῶ. Sed ap.
" Aristoph. Ἱππ. (616.) Νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσίν ἐστιν
" ἐπολολύξαι, Schol. exp. εὔξασθαι et εὐφημῆσαι:"
[Ὄρν. 782. * Κατολολύζω, Æsch. Ag. 1126. "Κα-
τολωλύζω, Abresch. Misc. Obs. Nov. 1, 73." Boiss.
Mss. * Συνολολύζω, Conclamo, Xen. K. 'A. 4, 3, 14.
Vide Lex. Xen.]

"ὈΛΟΠΤΕΙΝ, Vellere, Decorticare, Callim. H.
" in Dian. (76.) Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο
" χαίτης, Ὤλοψας δὲ βίηφι, ubi Schol. exp. non solum
" ἀπέτιλας, sed etiam ἐλεπίσας: quod minus qua-
" drat, potius convenit huic loco Nicandri Θ. (595.)
" Καὶ χλοεροῦ νάρθηκος ἀπαὶ μέσον ἦτρον ὀλόψας: ut
" sit non tantum Avellens, sed etiam Decorticans: ut
" Schol. quoque exp. λεπίσας: addens etiam κόψας.
" Hes. sane ὀλόπτειν exp. λεπίζειν, τίλλειν, κολά-
" πτειν." ["Jacobs. Anth. 8, 96. Bentl. Aristoph.
323. ad Charit. 319. ad Callim. 1, 106. Heyn. Hom.
8, 378." Schæf. Mss.]
"Ὀλουφεῖν, Hesychio τίλλειν: quod et ὀλόπτειν."
[Photio τίλλειν ἢ κατασπᾶν· οἷον * ὀλοσφίζειν.] "Διο-
" λουφεῖν, Hesychio διατίλλειν ἢ διασιλλαίνειν, Per-
" vellere, Subsannare: ut et aliquanto supra extra
" seriem, sc. post Δίαλον, διαλουφῶν exp. διατίλλων,
" subjungens, Atticis ὀλουφεῖν esse τὸ τίλλειν, seu,
" ut alii volunt, τὸ ἐκλέγειν τῶν σπορίμων τὴν πόαν."
[* "Ὀλούφω, * Διόλουφω, Bentl. Aristoph. 323."
Schæf. Mss.]

ὍΛΟΣ, Totus. Dicitur autem ὅλον, οὗ μηδὲν ἄπεστι μέρος ἐξ ὧν λέγεται τὸ ὅλον φύσει, ut Aristot. Metaph. 4. fin. definit. Duobus autem modis aliquid Totum dicitur; vel respectu partium, et tunc commodius interpretabimur Totum, Integrum, Solidum; vel respectu specierum, et tunc reddemus vel Totum, vel Universum. Philo de Mundo, Οὐ μόνον ὅλους ἐξεθείωσαν, ἀλλὰ καὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐν αὐτοῖς μερῶν, Non totos illos solum, velut deos, sed etiam eorum partes pulcerrimas consecrarunt. Lucian. Καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, Me ferme totum detinebat, Plut. de Def. Orac. Εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον ἐξ ἄκρων σφυρῶν ὑποτρόμον γένηται, Nisi hostia toto corpore ab imis usque articulis contremiscat. Plato Tim. Οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ὅλον ὅλου κάλλιον ἔσεσθαι, Nihil esse eorum, quæ non intelligunt, intelligente in toto genere præstantius, ut Cic. interpr. p. 15. mei Lex. Cic. Rursum Plato aliquanto post, Ἓν ὅλον ἐξ ἁπάντων τέλεον καὶ ἀγήρων καὶ ἄνοσον αὐτὸν ἐτεκτήνατο, Unum opus totum atque perfectum ex omnibus totis atque perfectis absolvit, quod omni morbo senioque careret: ut idem Cic. interpr. p. 19. ejusd. Lex. Idem Plato de LL. 11. Ἐπισκήπτεσθαι ὅλῃ τῇ μαρτυρίᾳ, ἢ μέρει, Insimulare aut in totum testimonium, aut in partem. Isæus, Ὅλον τοῦ κλήρου λαγχάνειν, In totum assem hereditatis agere, Bonorum possessionem totius hereditatis agnoscere, Bud.: Xen. Ἑλλ. 7. Ὅλον ἐποίησε φεύγειν τὸ τῶν ἐναντίων, Totum vel Universum adversariorum agmen. Soph. Aj. (1105.) Ὕπαρχος
A ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων Στρατηγός. Et ὅλα
τὰ πράγματα, ap. Dem. Summa rerum. Aliquando
vero omittitur πράγματα: ut cum Polyb. dicit, Περὶ
τῶν ὅλων κρίνεται: quod Cic., De fortunis omnibus
decernitur, De summa rerum. Plut. Fabio, de Mi-
nucio, Τὸν περὶ ὅλων ἀναῤῥίψων κύβον, De summa
rerum aleam jacturus. Alias etiam ap. Philosophos
τὰ ὅλα significat Universum, Universitatem rerum:
Plut. Pericle (5.) de Anaxagora, Τοῖς ὅλοις πρῶτος οὐ
τύχην οὐδ' ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχὴν, ἀλλὰ νοῦν
ἐπέστησε καθαρόν. Sic et τὸ ὅλον ap. Philon. Uni-
versum, Universitas rerum: alibi autem τὸ ὅλον, Uni-
versa res, Summa rei. Plato de LL. Ὥστε ὅλον εἰπεῖν,
Ut in universum dicam, In summa. Nonnunquam vero
τὸ ὅλον dicitur simpliciter pro ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν. Lu-
cian. (1, 548.) Ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰα-
τρὸς τῶν παθῶν· τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προ-
φήτης εἶναι βούλομαι: ubi etiam vertere poteris Deni-
que, sicut et e Xen. (Ἀπ. 4, 1, 2.) Καὶ τὸ ὅλον af-
fertur pro Denique: vel etiam Omnino, sicut ap.
B Synes. 114. Ὕδατος ἀλυκοῦ καὶ χλιαροῦ καὶ τὸ ὅλον
ἑστῶτος, exp. Et omnino stante. Itidemque ap.
Plut. de Educ. Puer. Τὸ δὲ ὅλον, εἴ τις ἐπὶ τῇ τοῦ σώ-
ματος ῥώμῃ φρονεῖ, exp. Omnino. Aliter autem ap.
Plat. de LL. Τὸ ὅλον ἀδικεῖ, Omnino injustus est, i. e.
Prorsus. Pro Omnino dicitur etiam τῷ ὅλῳ et τοῖς
ὅλοις, Xen. τῷ ὅλῳ: Plato addidit etiam παντὶ, de LL.
Τῷ παντὶ καὶ ὅλῳ, Prorsus et in totum, universum.
Et in Cratylo, Ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρει τὸ ὁμοίωμα τι
δηλοῦν. Dem. (127.) Ἐπειδὴ τοῖς ὅλοις ἡττᾶσθαι ἐνό-
μιζον, In totum se devictos esse rati, Prorsus supera-
tos. Item δι' ὅλων, itidem In totum, Prorsus, Omni-
no, Aristot. de Mundo, ἡ δι' ὅλων παθητὴ, Omnino
patibilis. Dicitur etiam de tempore, Dem. (117.) Ἐν
τρισὶ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσι. Sic Martial. Non toto
tabuit anno. Herodian. 2, (4, 11.) Οὐδ' ὅλων μηνῶν
δύο τῆς βασιλείας αὐτοῦ προκεχωρηκυίας, Cum nondum
C totos duos menses imperasset. Quod vero ap. Suid.
legitur, Ὅλος καὶ πᾶς ἦν τῇ διανοίᾳ περὶ τοὺς ἐνεστῶτας
κινδύνους, reddideris potius Tota ejus mens et cogi-
tatio. ["Jacobs. Anth. 7, 212. ad Charit. 403.
429. ad Diod. S. 1, 248. 262. 273. 421. 473. ad Lu-
cian. 1, 180. 229. Toup. Opusc. 2, 236. ad Longin.
305. 455. ad Herod. 647. Universus, Omnis, Thom.
M. 422. T. H. ad Plutum p. 417. 442. 454. Paul.
Sil. 16. Jacobs. Anth. 11, 244. 248. 12, 213. Epigr.
adesp. 96. Marcell. de V. Thuc. 7. Lucian. 2, 184.
3, 286. 554. Lobeck. ad Aj. 1094. Conf. c. ἄλλος,
Heind. ad Plat. Charm. 67. Ὅλος et ὅλως conf., ad
Lucian. 1, 340. 2, 268. Ὅλος εἰμὶ ἔν τινι, ad 1, 741.
ad Diod. S. 2, 153. 642. Ὅλος εἰμί τινος, Bergler.
Alciphr. 55. 219. 307. Abresch. Lectt. Aristæn. 80.
Burm. ad Valer. Flacc. 68. Harl., Charit. 66. Dorv.
374. Οὐδ' ὅλος, Lucian. 2, 36. 41. Ὅλος δι' ὅλου,
Wyttenb. Ep. Cr. 15. Abresch. Lectt. Aristæn. 317.
Ὅλος καὶ πᾶς, Toup. Opusc. 1, 321. Ὅλη μία,
Emendd. 1, 145. Τὸ ὅλον, subst., Heind. ad Plat.
Theæt. 391. Adv., Diod. S. 1, 694. Omnino, Pror-
sus, D. R. ad Longin. 253. Toup. 305. Τὸ μὲν ὅλον,
Lucian. 3, 286. Τὸ δ' ὅλον, Diod. S. 2, 300. Δι' ὅλον,
D Jacobs. Anth. 11, 299. 384. Schneid. ad Aristot. H.
A. 44. Paus. 1, 406. Ὅλῳ τινὶ, Heind. ad Plat. Lys.
32. Ὅλῳ καὶ παντὶ, Plato de LL. 229. 269. 457. Ast.,
Jambl. V. P. 382. Kiessl., Heindorf. ad Horat. Sat.
186. Polyb. 1, 602. Τὴν ὅλην Ἰταλίαν, Dionys. H. 3,
1317. Τῆς Ἀσίας ὅλην, Weisk. ad Longin. 638. Ὅλην
τὴν πόλιν, Rempublicam, Xen. Hier. 2, 17. Ὅλον
κατὰ μέρος, Lobeck. Aj. p. 268. Λόκροι ὅλοι, Locri
cuncti, Heringa Obs. 143. Ὅλαι μητέρες, Valck.
Phœn. p. 127. De talibus, Lennep. ad Phal. 29. ad
Charit. 369. Bernard. ad Pallad. in Addendis. Τὰ
ὅλα, Lucian. 1, 870. ad Diod. S. 1, 63. 175. 2, 204.
488. ad Charit. 370. ad Herod. 629. Ὅλα, Omnia,
Wolf. ad Hesiod. p. 79. Πρὸ τῶν ὅλων, ad Lucian. 1,
722. Τοῖς ὅλοις, Jacobs. Anth. 11, 345. Τοῖς ὅλοις
ἐλαττοῦσθαι, ad Diod. S. 2, 268. 333. 504. 564."
Schæf. Mss. * Ὅλλος pro ὅλος, Orph. H. 62, 11.
sed v. Herm.]
[* "Ὁλοκαθαίρω, Wakef. S. Cr. 2, 11. * Ὁλό-
λαμπος, Tzetz. Exeg. in Il. 81, 26." Schæf. Mss.]

'Ολοσχερὴς, Integer: κίνδυνος, Periculum de summa rerum, ὁ περὶ τῶν ὅλων. Polyb. 'Ολοσχερῆ μὲν κίνδυνον κατὰ μηδένα τρόπον συνίστασθαι, Prælium de summa totius belli nullo modo suscipere. Apud Philon. vero in l. de Mundo, Ταῖς τοῦ παντὸς ὁλοσχερεστέραις μοίραις, Bud. interpr. Amplioribus universi partibus. Et ibid., Περὶ τῶν ὁλοσχερεστέρων ἐν κόσμῳ φυτῶν, Idem vertit, Super præcipuis mundi stipitibus. Apud Diosc. tamen 5, 92. de scolecia, Θλάσας αὐτὸν εἰς ὁλοσχερέστατα μέρη, Ruell. interpr. Minutissime frangens comminuensque: ut εἰς ὁλοσχερέστατα μέρη i. sit q. aliquanto ante λεπτομερέστατα. [" Toup. Opusc. 1, 324. Valck. Diatr. 64. Eichst. de Carm. Theocr. p. 43. De compar., Diod. S. 2, 426. De superl., Schneid. ad Epicur. 46. An Tragicis usurpatum, Porson. Med. p. 31." Schæf. Mss.] 'Ολοσχερῶς, In totum, Penitus, Prorsus, τελείως, Hes. ὁλοτελῶς, Suid.: Isocr. ad Phil. (56.) Τοὺς δὲ πρὸς ἄλλο τι τῶν ἀνοήτως φιλουμένων τοῖς πολλοῖς ὁ. διακειμένους, ἀκρατεστέρους καὶ φαυλοτέρους εἶναι δοκοῦντας. Et ὁλοσχερῶς κόπτειν s. θλάσαι, ap. Diosc. Penitus tundere, quod εἰς ὁλοσχερῆ μέρη θλάσαι Idem appellat, 5, 82. de vino helleborite, 'Ολοσχερῶς συνθλάσας, 2, 92. 'Ο. κεκομμένον, Plane contusi. Aliquanto ante, Πάντα δὲ ἔστω ὁλοσχερέστερα κεκομμένα. Et mox, 'Ασπάλαθον ὁλοσχερέστερον κοπέντα. [" Jacobs. Anth. 11, 192. Toup. Opusc. 1, 321. Fabric. ad Sext. init." Schæf. Mss. * 'Ολοσχέρεια, Strabo 2. p. 133=21. Sieb. cf. p. 210. " Integritas, Cornut. 52." Wakef. Mss.] 'Ολοτελὴς, Totus, Integer. 'Ολοτελῶς, In totum, Integre, Penitus. Illo adverbio Suid. exp. præcedens ὁλοσχερῶς. [" Heyn. Hom. 6, 650. Hesych. 2, 854." Schæf. Mss. Aqu. Deut. 13, 16.]

[* " Διόλου, Nicand. Epigr. 1. Jacobs. Anth. 7, 35. Phocylid. 1. T. H. ad Plutum p. 337. Verh. ad Anton. Lib. 294. Homer. T. 1. p. 2. Ern., Thom. M. 107. In universum, Paus. 1, 421. Διόλου, * Διόλων, Abresch. Lectt. Aristæn. 346." Schæf. Mss. Διόλου, * Διόλον, Schleusn. Lex. V. T.]

Καθόλου, In universum, In summa: Καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, Ut igitur in summa dicam, sicut e Plat. paulo ante habuimus τὸ μὲν ὅλον εἰπεῖν: exemplum e Plut. habes ap. Bud. 989. ubi καθόλου εἰπεῖν, et συνελόντι φράσαι idem esse dicit, i. e. Uno verbo dicere. Aliquando καθόλου δὲ dicitur pro καθόλου δὲ εἰπεῖν, sicut et τὸ δ' ὅλον, pro τὸ δ' ὅλον εἰπεῖν. Aristot. de Mundo, Καθόλου δὲ, Ut vero summatim loquar. Sic Dem. (251.) Κ. μὲν οὖν ἔμοιγε φαίνεσθε ἐν μεγάλῃ εὐηθείᾳ ἔσεσθαι. Paulo aliter Isocr. ad Nic. (2.) Καθόλου δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων, ὧν χρὴ στοχάζεσθαι, πειράσομαι διελθεῖν, In universum autem et in genere quibus incumbendum sit studiis, conabor explicare. Apud Aristot. in Analyt. prior. 'Η καθόλου ἀπόδειξις, cui opp. ἡ κατὰ μέρος: de qua intellexisse videtur Lucian. (1, 795.) 'Ως ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι. Et τὸ καθόλου, adverbialiter pro In universum, In genere, Plut. ad Colot. Φαίνεται μὲν γὰρ τὸ καθόλου οὐκ εἶναι θερμαντικὸς ὁ οἶνος. [" Wolf. Proleg. 257. Lucill. 30. ad Diod. S. 2, 170. Valck. Phœn. p. 62. Herodian. 469. Fabric. ad Sext. init. 'Η κ., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 248. Jacobs. Anth. 10, 186. Albert. ad Hesych. Præf. ad Eulog. n. 34. ad Callim. 1, 268. Casaub. Athen. 1, 90. Τὸ κ., Dawes. M. Cr. 354. Diod. S. 1, 88. 95. 215. 'Εν τῷ καθόλου, Casaub. ad Athen. 70. ad Mœr. 94. Toup. Opusc. 2, 183. Ammon. 105. Zeun. ad Xen. K. Π. 217. Οὐ κ., Heyn. Hom. 5, 150." Schæf. Mss. Καθόλου, * Καθόλον, Schleusn. Lex. V. T. * " Αὐτοκαθόλου, Georg. Pachym. ad Dionys. Areop. 481." Kall. Mss. * Φιλοκάθολος, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. 2, 160.] Καθολικὸς, Universalis. Alicubi vero et Perpetuus, Perpetualis: ut quidem legitur ap. Quintil. 2, 13. Propter quæ mihi semper moris fuit quamminimum alligare me ad præcepta, quæ καθολικὰ vocant, i. e., ut dicamus quomodo possumus, Universalia vel Perpetualia; raro enim reperitur hoc genus, ut non labefactari parte aliqua et subrui possit. Libro 3. Perpetua idem Quint. appellat. Hermog. Οἱ κοινοὶ καὶ κ. λόγοι. Philo V. M. 3. Καὶ καθολικώτερον τίθησι νόμον περὶ κλήρων διαδοχῆς, Legem proponit perpetuam de successione hæreditatis, Turn. [" Orthodoxus, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 28. Officii aulici titulus, Athan. 1, 529.: ἐκκλησία, Ignat. 5. cf. Pears.: πρᾶξις, Euseb. H. E. 305." Kall. Mss. Dionys. H. de C. VV. 146. " Καθολικώτατος, Dionys. Areop. p. 70." Kall. Mss.] Καθολικῶς, Universaliter, In universum, καθόλου, [Dionys. H. de C. VV. 146. " Eust. 112, 39." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 4, 588. 5, 324." Schæf. Mss. " Καθολικώτερον, Clem. Alex. 309. * Καθολικωτέρως, Tzetz. Lyc. 16. * " Καθολικότης, Euseb. H. E. 304." Kall. Mss.]

Σύνολον, Aristot. Metaph. 2. Εἰ δὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἀνάγκη τι εἶναι παρὰ τὸ σύνολον, τὴν μορφὴν καὶ τὸ εἶδος, Ipsum e materia et forma constans: 6. Λέγω δὲ τὴν ὕλην, οἷον τὸν χαλκόν· τὴν δὲ μορφὴν, τὸ σχῆμα τῆς ἰδέας· τὸ δ' ἐκ τούτων, τὸν ἀνδριάντα, τὸ σύνολον: i. e. autem τὸ σύνολον, cujus est ὁρισμός. Hæc Bud. 527. ubi σύνολον et συναμφότερον synonyma facit. Et mox, τὸ σύνολον dicitur etiam τὸ ἐξ ἀμφοῖν, Substantia ipsa concreta et formata. Aristot. Τὴν μὲν τοίνυν ἐξ ἀμφοῖν οὐσίαν, λέγω δὲ τὴν ἐκ τῆς ὕλης καὶ τῆς μορφῆς, ἀφετέον. Quibus locis Aristot. similis est quidam Themistii de Anima 2. init. Isocr. τὸ σύνολον videtur accepisse pro Universum, Summa, Panath. (85.) 'Αποβλέψας πρὸς τὴν ἄσκησιν τῆς ἀνδρείας, καὶ πρὸς τὴν ὁμόνοιαν, καὶ τὸ σύνολον τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἐπιμελείας. Bud. l. c., Ponitur, inquit, et pro σύμπαν et pro παράπαν. Theophr. C. Pl. 2, (3, 3.) 'Ως δὲ τὸ σύνολον εἰπεῖν, εὔπνουν εἶναι χρὴ τὸν τόπον, Omnino autem, Ut in universum autem dicam: pro quo ibid. ἐπίπαν dixit. Dem. c. Dionysod. Τὸ μέν τοι σύνολον οὐκ ἂν ἀνελοίμεθα, In universum vero nequaquam expungemus, Bud. Et Cebes, Καὶ τὸ σύνολον δὲ, τὸ τιμᾶν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, τοῦτό ἐστι τὸ ταράττον τοὺς ἀνθρώπους, In universum autem, Denique autem: sic et τὸ ὅλον δὲ, supra. [" Musgr. Herc. F. 1025. Wakef. S. Cr. 4, 96. ad Diod. S. 1, 294. 2, 473. 543. D. R. ad Longin. 253. Plut. Mor. 1, 41. Athen. 1. p. 38. Τὸ σ. φάναι, Diod. S. 2, 539. Τοσ., Demosth. 1407, 24." Schæf. Mss. * Συνόλως, In universum, In summa, Summatim, Lucian. 1, 498. 2, 277. Athen. 31. Clem. Alex. 401. " Andr. Cr. 247." Kall. Mss.]

'Ημιόλιος, Totus cum dimidia sui parte, Sesquialter, ut Vitruv. interpr. supra in 'Επιδίμοιρος. Triclin. p. 447. Comm. in Soph. ubi de metrorum ratione tradit, 'Ιωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον· ἔχει γὰρ τὸν πόδα ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ. Macrob. in Somn. Scip. c. 2. Hemiolius est cum de duobus numeris major habet totum minorem, et insuper ejus medietatem, ut sunt tria ad duo; nam in tribus sunt duo et media pars eorum, i. e. unum: et ex hoc numero, qui Hemiolius dicitur, nascitur symphonia, quæ appellatur διὰ πέντε. Martian. Capella de Arithm. 7. De superparticulari numero, At ubi inter majores minoresque ratio membrorum est major, aut superdimidio vincit, quem ἡμιόλιον: aut supertertio, quem ἐπίτριτον: aut superquarto, quem ἐπιτέταρτον Græci vocant. Plato Tim. Μετὰ δὲ ταύτην ἀφῄρει διπλασίαν ταύτης· τὴν δ' αὖ τρίτην, ἡμιολίαν μὲν τῆς δευτέρας, τριπλασίαν δὲ τῆς τετάρτης, i. e. Cic. interpr. Secundam autem, primæ partis duplam, deinde tertiam, quæ esset secundæ sesquialtera, primæ tripla. Et mox, 'Ημιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γενομένων, Sesquialteris autem intervallis, et sesquitertiis et sesquioctavis sumtis. Sicut vero Plato ibi dicit ἡμιολία τῆς δευτέρας, ita Aristot. Probl. ἡμιολία τῆς μέσης, Sesquialtera mediæ: H. A. 9. 'Ημιόλιος τῶν ἄλλων ἀετῶν, Alias aquilas sesquialtera proportione excedens. Itidem Herod. 5. 'Ημιολίας περόνας τοῦ τότε κατεστεῶτος μέτρου, Fibulas sescuplas quam tunc mensura consueverat. Rursum Aristot. H. A. 5. 'Ημιόλιον τῷ μήκει τὸ διάζωμα ἔχουσι, Sesquialtera proportione longitudinis præcinctum habent, Gaza interpr. Et ἡμιόλιος λόγος, Sesquialtera proportio. [" Dionys. H. 4, 2124. Schneid. Anab. p. 30. (1, 3, 21.) Plato Theæt. 323. Diod. S. 2, 36, 100. 130. ad Corn. Nep. 295. ad Lucian. 1, 273. ad

Herod. 416. Ilgen. Scol. cvii. Villoison. ad Long. 63." Schæf. Mss. Nicom. Arithm. 1. p. 95. * Ὑφημιόλιος, ibid. Vide Schn. Lex.] Dicitur ETIAM Ἡμίολος pro ἡμιόλιος, Gell. 18, 14. Est autem hemiolus numerus, qui numerum aliquem totum in se habet, dimidiumque habet ejus: ut tres ad duo, quindecim ad decem, triginta ad viginti. Quædam autem ibi exempl. habent ἡμιόλιος: sed hoc ἡμίολος mendosum non esse, ex eo patet, quod Polyb. (5, 101, 2.) ἡμιόλους ναῦς vocat, quas alii ἡμιολίας, ut videbis in Τριηρημιολία mox sequente. Ἡμιολὶς, in VV. LL. i. q. ἡμιολία: quæ si substantive capiantur, significabunt Sescupla portio, ut subaudiatur μοῖρα. [J. Poll. 1, 82.] Ab Ἡμιολία autem est VERB. Ἡμιολιασμὸς, Cum quis sescuplum pendit: τὰ ἡμιόλια δοῦναι, ut Suid. exp., ap. quem tamen non ἡμιολιασμὸς, sed ἡμιολισμὸς legitur. Reponendum vero est ἡμιολιασμὸς e Ms. libro, et Harpocr., qui ex Antiphontis Politico citat quendam l., sed quem in nostris exempl. habemus mendosum. Ex ἡμιολία autem, quo significatur ἡ δίκροτος ναῦς, ut Hes. vult, compositum EST Τριηρημιολία. Bayf. de Re Navali, Τριηρημιολίας, inquit, videmus factam mentionem ab Athen. 5.: et mediusfidius sæpenumero dubitavi quodnam id esset navigii genus. Nec idem esse queat cum iis, quas Polyb. ἡμιόλους ναῦς vocat, Appian. vero ἡμιολίας: etiamsi idem Polyb. 16, [2, 10. 3, 4. 14. 7, 1. 3.] τριηρημιολίας vocet eas, opinor, quæ non tot remis agerentur quot justæ triremes: ait enim, Μετὰ δὲ τούτων ἐννέα τριηρημιολίαι [* τριημιολίαι al.] καὶ τριήρεις τρεῖς ὑπῆρχον, Cum his autem novem trieremioliæ et triremes tres erant. Appian. certe in prooemio eas videtur ponere infra magnitudinem justarum triremium, dum ait, Τριήρεις δὲ ἀπὸ ἡμιολίας μέχρι πεντήρους πεντακόσιαι καὶ χίλιαι, Triremes autem ab hemiolia usque ad quinqueremem mille quingentæ: ut ἡμιολίαι essent biremes quidem, sed quæ a puppi ad malum usque binis remis, a malo ad proram unico tantum agerentur, ut hodie quoque videre est in nonnullis earum, quas Fustas Veneti vocant. Apud Suid. Τοὺς κέλητας καὶ τὰς ἡμιολίας * ὑπερισθμήσας. Item, Λῃσταί τινες πειρατικαῖς ἡμιολίαις τῇ Λακωνικῇ προσενεχθέντες, ubi subauditur ναυσὶ, ut in multis ll. qui a Bayf. citantur. [" Ἡμιολία, ad Diod. S. 2, 130. 369. 473. Coray Theophr. 303. ad Herod. 669. Villoison. ad Long. 63. Τριηρημιολία, ad Diod. S. 2, 472. * Τρημιολία, ad 473. et Add." Schæf. Mss. " Theophr. Eth. Char. c. 25." Seager. Mss.]

Ὁλότης, ἡ, Totitas, si ita dici posset, ut Quantitas. Aristot. Metaph. 4. fin., Ὡς οὔσης τῆς ὁλότητος ἑνότητός τινος, Ac si totum, unum esset. [Lex. π. Πνευμ. 233. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 350. * Αὐτοολότης, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. 1, 88. 3, 106.]

Ὅλως, Omnino, In totum; interdum etiam In universum, In summa, Summatim. Cic. Acad. Quæst. At ea, in quibus ponebat nihil omnino esse momenti, ὅλως ἀῤῥεπῆ dicebantur. Theophr. Καὶ ὅλως ἐξ ὧν τὰ πυρὰ γίνεται: pro quibus Plin., Calidæ et morus, laurus, hedera, et omnes e quibus igniaria fiunt. Plato de LL. Ὅ. δ' εἰπεῖν, In universum autem, Omnino autem. Aristot. Rhet. 2. Διὸ κάμνοντες, πενόμενοι, ἐρῶντες, διψῶντες, ὅλος ἐπιθυμοῦντες καὶ μὴ κατορθοῦντες, ὀργίλοι εἰσί: ubi etiam exponere possumus Denique, sicut ap. Lucian. (1, 211.) Καὶ ὅλως redditur Denique. Interdum accipitur pro Sane, Plut. (7, 636.) Καὶ ὁ λόγος ὅλως ᾐνίχθαι δοκεῖ τῷ Ἡσιόδῳ πρὸς τὴν ἐκπύρωσιν: ac sane videtur ab Hesiodo per ænigma ad signif. exustionis dici, Turn. [" Ad Charit. 481=374. Lucill. 22. 23. 33. ad Lucian. 1, 229. 741. Jacobs. Exerc. 2, 136. Conf. c. ὅμως, Wakef. Eum. 478. Οὐδὲν ὅλως, Epigr. adesp. 81. 106. 410. Μηδὲν ὅλως, Diod. S. 2, 188. 449. Lucian. 3, 664. Μήτε ὅλως, Diod. S. 2, 213. Μηδ' ὅλως, Jacobs. Anim. 234. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 106. Winstanl. ad Arist. 274. Diod. S. 2, 529. Οὐδ' ὅ., Steph. Dial. 25. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 204. 357. 3, 7. T. H. ad Plutum p. 375. Villoison. ad Long. 225. Callim. 1, 471. Diod. S. 2,

A 494. Heyn. Hom. 5, 650. 7, 11. Οὐκέτι ὅ., Longus p. 109. Vill. Μᾶλλον δὲ ὅλως, Bibl. Crit. 3, 2. p. 73. Ὅλως εἶναί τινος, Abresch. Lectt. Aristæn. 80." Schæf. Mss.] " Οὐδόλως, s. οὐδ' ὅλως, Nequaquam, " Neutiquam, Nullo modo." [" Οὐδόλως, Jo. Monachus Hist. Barlaami in Cod. Reg. 903. p. 19." Boiss. Mss. " Omnino non, Tzetz. Ch. 3, 850. 4, 84. 5, 380. 643. 7, 487. 8, 196. 9, 176. sæpius." Elberling. Mss. * " Ὀλωσί. Liban. 4, 394. Διαγράψωμεν ἄρα τὴν συγγνωμὴν ὀλωσὶ τοῖς πᾶσι, κ. τ. λ. Reisk. conjicit ὅλοις τοῖς πᾶσι, aut ὦ λῷστε τοῖς πᾶσι. Cod. 3018. nil mutat. Ὀλωσὶ vox est nihili. Leg. ὅλως ἢ τοῖς π." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

Ὁλικὸς, Totalis, Universalis, [Eust.] Ὁλικῶς, In totum, Universe, In universum, ἐξ ὅλου, Hes. [" Chrys. 104." Wakef. Mss.]

[* " Ὁλόω, Etym. M." Wakef. Mss. * Ὅλωσις, Theolog. Arithm. p. 59.]

[* " Ὁλοστὸς, Integer, Totus, Toup. ad Longin. 340." Schæf. Mss.]

B " Ἐνολίσαι, ap. Aristot. Œcon. l. 2. legitur pro " Simul totum vendere, nisi sit menda, Bud."

¶ Οὖλος pro ὅλος dici Ionice, tradunt VV. LL. ex Joanne Grammat. Testatur idem etiam Hes. in Οὐλομελίῃ. Sic vero pro ὁδὸς dicitur οὐδός. || Integer, Sanus, ὑγιὴς καὶ ὁλόκληρος, Hes.: Eust. ὑγιὴς καὶ τέλειος, [ad Il. B. p. 124, 40.] Pro Integer accipitur ap. Hom., cum dicit οὖλος ἄρτος: nam Eust. ibi exp. ὅλος, i. e. ἀκέραιος, s. τέλειος, διὰ τὸ στρογγύλον καὶ κυκλοτερὲς τοῦ σχήματος. Od. P. (343.) Ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο. [" Heyn. Hom. 4, 196. 697. 5, 93. 6, 29. 593. 7, 180. 398. 785. 797. 8, 213. Jacobs. Anth. 6, 234. 7, 210. 283. 8, 67. 220. Wakef. Georg. 139. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 104. Musgr. Rhes. 442. Leon. Tar. 20. Gesner. ad Orph. p. 131. ad Timæi Lex. 71. Abresch. Add. ad Aristæn. 116. Toup. Opusc. 1, 260. 557. 2, 44. Koen. ad Greg. Cor. 234. Wakef. S. Cr. 2, 118. ad Callim. 1, 22. Valck. 289. ad Diod. S. 1, 178." Schæf. Mss.] Ab οὖλος, Integer, Perfectus,

C EST Οὐλοθυσία, Sacrificium perfectum: τελεία θυσία, Hes.: ap. quem tamen οὐλοθεσία scribitur. ET Οὐλομελὴς, Omnibus suis membris absolutus, Qui mancus non est: unde οὐλομελὲς ap. Hes. ὁλομελὲς, ὑγιὲς, ὁλόκληρον: sic enim est reponendum. [Plut. 10, 584.] A quo EST Οὐλομελία s. Οὐλομελίη [s. Οὐλομελείη,] Ionice, Omnium membrorum perfectio. Οὐλομελίη, inquit Gorr., Integra et absoluta natura cujusque rei. Usurpatur ab Hippocr. [Epist. p. 1286.] de adenibus ἐν τῷ περὶ Ἄρθρων, de quarum οὐλομελίῃ scripturum se librum professus est. Hes. οὐλομελίῃ adverbialiter exp. καθόλου, συλλήβδην: quod alios accipere dicit ἐπὶ τῆς ἀθρόας τῶν ὅλων φύσεως: quibus addit, τὸ γὰρ ὅλον, οὖλον λέγει: non tamen nominans Auctorem. Erot. ap. Hippocr. οὐλομελείης exp. ὅλης φύσεως. [* Οὐλομέλεια, Orph. Fr. 36. * Οὐλοπλάσματα, Arg. 960. vide nott. * Οὐλόπους, Hom. H. in Merc. 137. Vide Οὐλοκάρηνος. * Οὐλοφόνος, Nicander Ἀ. 280. " Wakef. Phil. 714." Schæf. Mss.] Ab Οὖλος autem, Sanus, EST Οὔλιος.

D Gr. Gyr. Οὔλιον etiam Apollinem, ait Macrob., deum præstantem salubribus causis appellabant, i. e. Sanitatis auctorem. Menander scribit Milesios Οὐλίῳ Apollini pro salute sua immolasse. Pherecydes Theseum ait, cum in Cretam ad Minotaurum duceretur, vovisse pro salute et reditu suo Apollini Οὐλίῳ, et Dianæ Οὐλίᾳ. Scribit vero Strabo 14. (p. 942.) Οὔλιον Apollinem vocatum a Deliis et Milesiis salutiferum et Pæonium; nam οὔλω i. est q. Valeo. Hæc ille. Sunt etiam qui Οὔλιον Apollinem dictum velint, quod pestem et ὄλεθρον immittat. Sed Eust. in bonam partem Οὔλιος Ἀπόλλων exp. ὑγιαστικὸς, ὁ ὁλότητος, ὅ ἐστιν ὑγείας, ποιητικὸς, ὡς ἰατρός. [Buttm. Lexil. 190. " Koen. ad Greg. Cor. 234." Schæf. Mss.] Ab eod. οὖλος putatur derivari ETIAM Οὔλω, Bene valeo, Sanus sum, Prospera valetudine utor, Od. Ω. (401.) Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε· θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν: i. e. ὑγίαινε, Hes., derivans INDE Οὐλὴ, Vulnus quod ad sanitatem perductum est; s. potius Nota vulneris ad sanitatem perducti, Naturale carnis

integumentum calli modo duratum, et cutis vice ulceribus superinductum, quæ Latinis uno nomine dicitur Cicatrix. Οὖλε, inquit, ὑγίαινε· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὑγιὲς γενόμενον ἕλκος οὐλὴν λέγουσι: suo autem loco Οὐλὴ exp. ἐπιπόλαιον ἕλκος εἰς ὑγείαν ἧκον. Itidem is, qui de Dialectis scripsit, annotat Iones τὸ ὑγιαίνειν dicere Οὐλεῖν: unde et τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων vocari οὐλάς: sed scribitur ibi Οὐλεῖν circumflexe in libro etiam Ms.: a VERBO Οὐλέω, [" Valck. ad Ammon. 107. Koen. ad Greg. Cor. 234. Οὔλω, Lucian. 1. 732." Schæf. Mss. Οὐλίοιεν Hesychio ἐν ὑγιείᾳ φυλάσσοιεν: f. leg. οὐλέοιεν.] Ammonio quoque οὐλὴ est ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος· ὠτειλὴ vero τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι: quam differentiam ipsum etiam Hom. observasse tradit, quippe qui de οὐλὴ dicat Od. T. (393.) αὐτίκα δ' ἔγνω Οὐλὴν τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι: de ὠτειλὴ autem, Αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. Ad priorem Homeri l. respexit Aristot. Poët. Ὀδυσσεὺς διὰ τῆς οὐλῆς ἄλλως ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς τροφοῦ καὶ ἄλλως ὑπὸ τῶν συβωτῶν. Plut. S. N. V. Οὐλαὶ δὲ καὶ μώλωπες ἐπὶ τῶν παθῶν ἑκάστου τοῖς μὲν μᾶλλον ἐμμένουσι, τοῖς δὲ ἧσσον. Et ὀφθαλμῶν οὐλαὶ, Oculorum cicatrices, Plin.: Greg. Naz. τὰς οὐλὰς ἐξαλείφομεν, Cicatrices delemus. At οὐλαὶ φυσικαὶ dicuntur Nævi. [" Musgr. El. 573. Heind. ad Plat. Gorg. 267. 269. Ammon. 107. 150. Koen. ad Greg. Cor. 234." Schæf. Mss.]

Ab Οὐλὴ vero compositum EST Ὕπουλος, ὁ, ἡ, Sub cicatrice latens: ut ὕπουλα ἕλκη, Ulcera quæ sub cicatrice latent, nec extra ullum sui indicium præbent; Ulcera præsanata, et quæ cicatricem quidem obduxerunt, subtus tamen sunt purulenta. Suidæ τὰ κρυπτά. Hes. vero ὕπουλα dici scribit τὰ μὴ φανερὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἕλκη, Oculorum ulcera quæ non apparent: ὕπουλα οὕτως οὐκ ἔσται, Sic nullum pus cicatrice obducta occultabitur, Gaza: Plut. Lyc. Ὕπουλα καὶ νοσώδη σώματα. Metaph. capitur pro Sub quo vitium aliquod latet, Simulatus, Occultus, Subdolus, Infidus, δόλιος, προσποιούμενος μὲν εἶναι χρηστὸς, ὢν δὲ μοχθηρός: metaphora sumta ἀπὸ τῶν ἑλκῶν τῶν ἐχόντων οὐλὰς ὑγιεῖς ἐπιπολαίως, ἔνδοθεν δὲ σηπεδόνας πυώδεις, Suid.: Plut. Quæst. Plat. Οὐ γὰρ σώματος ἡ Σωκράτους ἰατρεία, ψυχῆς δὲ ἦν ὑπούλου καὶ διεφθαρμένης καθαρμός. Plato Gorg. 448. Οἰδεῖ καὶ ὕπουλός ἐστι, de cive Athenarum præpotente et luxuriante, Dem. 136(=327.) Οὐδ' ἡσυχίαν ἄγειν ἄδικον καὶ ὕπουλον, ὡς σὺ ποιεῖς, Simulatam et fallacem, Thuc. (8, 64.) Ὕπουλος εὐνομία, Plut. (7, 302.) Πολεμοποιῶν φυγῶν ἐνέπλησε καὶ στάσεων ὑπούλων τὴν ἡγεμονίαν, Exiliis, quæ plerumque belli semina sunt, discordiisque infidis imperium suum fœdavit. Ibid. Πᾶσα δὲ ὕπουλος ἡ Μακεδονία πρὸς ἄμυναν ἀποβλέπουσα, Male cogitans ad rebellionem spectabat. Idem in Galba, Ἦν τὰ τῶν στρατιωτῶν ὕπουλα καὶ σκυθρωπὰ, μηδὲ τότε δωρεᾶς αὐτοῖς δοθείσης. Ab Eod. ὕπουλοι dicuntur Qui occultas simultates gerunt. Ex Eod. in Romulo (18.) ὕπουλον τέλμα affertur pro Limus cæcus et ad cavandum difficilis. [Soph. Œd. T. 1396. " Ad Phalar. 309. Abresch. Æsch. 2, 59. Brunck. Soph. 3, 531. Dionys. H. 3, 1464. Valck. Adoniaz. p. 357. ad Herod. Phil. 447. Plut. de S. N. V. 94. Diod. S. 1, 241." Schæf. Mss.] Ὑπούλως, Plut. Cicer. Πρὸς τὰ βουλεύματα δυσκολαίνων ὑ., Adversus consilia animo infensiore et clanculum exulcerato. Ab Eod. ὑ. ἔχειν dicuntur Qui occultas simultates gerunt, Ὁ δὲ πρός τινας τῶν γνωρίμων ὑ. τε καὶ οὐχ ὑγιῶς ἔσχεν: et, Ἦν δὲ ὑ. ἔχων πάλαι πρὸς αὐτὸν, Male cogitabat, Bud. [Creuzer. Init. Philos. ac Theol. 1, 165. " Ad Charit. 414. Diod. S. 2, 491." Schæf. Mss.] Ὑπουλότης, Vitium latens et occultum, proprie autem Vitium latens et occultum sub cicatrice, Bud. e Cyrillo, Φανερὰ ἔσται ἡ τῶν ὑποκριτῶν ὑπουλότης. [" Ad Timæi Lex. 86." Schæf. Mss.] Ἀνύπουλος, Sub cujus cicatrice nullum vitium latet et occultum est. Metaphorice autem Non simulatus, suspectus, infidus et subdolus. [" Sine vitio occulto, Philo J. 2, 435." Wakef. Mss. * " Ἀνυπούλως, Non subdole, Non insidiose, Chrys. in Ep. 2. ad Timoth. Serm. 6. T. 4. p. 354, 38." Seager. Mss. Theophyl.

A 2, 605. * Οὐλώδης, Gl. Cicatricosus.] Ab Οὐλὴ derivatum est etiam VERB. Οὐλόω, Ad cicatricem perduco, Cicatrice obduco. Et οὐλοῦσθαι, Cicatricem ducere, ex Aristot. Probl. [* " Οὔλωσις, Sanitas, Eust. Il. 1272, 34." Wakef. Mss. * Οὐλωτὸς, unde * Δυσούλωτος, Alex. Trall. 4. p. 68. J. Poll. 4, 195. * Δυσουλώτως, ibid.] Ἀπουλόω, Cicatrice obduco, Diosc. Ἀπουλοῦσι τὰ ἕλκη, Ulcera ad cicatricem perducunt: ἕλκη ἀπουλούμενα, Alex. Aphr. Quorum cicatrix coit, cicatrices contrahuntur. [" Geop. 1161." Wakef. Mss.] Ἀπούλωσις, Cicatricis inductio, Cum vulneris cicatrix contrahitur, Alex. Aphr. Probl. [" Arrian. Epict. 308." Wakef. Mss. * Ἀπουλωτὸς, unde * " Ἀναπούλωτος, Gal. Defin. Med. 421." Kall. Mss.] " Δυσάπουλος, Difficulter cicatricem contrahens, Philop. Τὰ περιφερῆ τῶν ἑλκῶν δυσαπουλότερα τῶν ἐν ἄλλοις σχήμασιν ὄντων. DICITUR ET Δυσαπούλωτος, Qui ægre ad cicatricem perduci potest," [Aët. 14, 2.] Ἀπουλωτικὸς, Cui vis inest cicatricem inducendi, Contrahendis vulnerum cicatricibus efficax, Diosc. 1, 49. [" Gal. 1, 344, 25." Wakef. Mss.] " Διαπουλοῦν, pro Ad cicatricem perducere, affertur e Diosc. 5, 79. Id tamen ibi non reperio; sed aliquanto post, c. 84, ἀπουλοῦν et κατουλοῦν." [* Ἀπουλώτιστος χαρὰ, exp. Vibicum expers lætitia, Plut. 10, 491. Reisk. conjicit ἀναπολώτιστος.] Ἐπουλόω, Cicatricem induco, i. q. ἀπουλόω, Diosc. 1. Ἐπουλοῖ ἑλκώσεις, Exulcerationes ad cicatricem perducit, 3. Ἐπουλοῖ ἕλκη, Ulceribus obducit cicatricem, [" Hippocr. 789." Wakef. Mss.] Ἐπούλωσις, Cicatricis obductio, i. q. ἀπούλωσις paulo ante. [* Ἐπουλωτὸς, unde * " Ἀνεπούλωτος, Theoph. Nonn. p. 271." Kall. Mss.] " Δυσεπούλωτος, i. q. δυσαπούλωτος: ἕλκη, Ulcera quæ cicatricem ægre recipiunt," [Galen. 13, 268.] " Verum cum et τὰ κακοήθη eam non admittant, hæc differentia est, quod δυσαπούλωτα appellentur, Cum locus affectus ejusmodi dispositionem non contraxerit, ut quod ad ipsum influit bonum probumque, corrumpat; κακοήθη autem, Cum locus affectus corrumpit quicquid influit." Ἐπουλωτικὸς, ut ἐπουλωτικὴ δύναμις, Cicatricem inducens facultas, quæ et συνουλωτικὴ dicitur. Et ἐπουλωτικὸν φάρμακον, Pharmacum contrahendis vulnerum cicatricibus potens. Gal. ad Glauc. 2. [" Const. Apost. 250." Wakef. Mss. * Συνεπουλόω, unde] Συνεπούλωσις, Cicatricis contractio, Cicatricis inductio, Aristot. Probl. 1, 49. Τὰ δὲ καθαρὰ, sc. ἕλκη, συνεπουλώσεως δεῖται μόνον. " Ἐκπουλεῖν, Cicatrice obducere, VV. LL. perperam, proculdubio pro ἐπουλοῦν. Itidemque Ἐκπούλωσις perperam pro ἐπούλωσις, Cicatricis obductio." Κατουλόω, Ad cicatricem perduco, ut ἀπουλόω et ἐπουλόω, Diosc. 5. [" Philipp. 34. Diod. S. 2, 521." Schæf. Mss. * Κατούλωσις, Diosc. Parab. 1, 54.] Κατουλωτικὸς, Cicatrices contrahere potens, Cicatricem inducendi vim habens. [* Κατουλωτὸς, unde * " Ἀκατούλωτος, P. Ægin. 5, 3. cf. Bernard. ad Nonn. 271. p. 328." Kall. Mss.] Δυσκατούλωτος, Ægre cicatricem ducens, Cujus cicatrix difficulter contrahitur et coit, Diosc. 3, 87. Συνουλόω, Cicatricem contraho, coire facio, [Gal. 1, 344, 28. Geop. 862." Wakef. Mss.] Συνούλωσις, ἡ, Cicatricis contractio, [LXX. Jerem. 33, 6.] Συνουλωτικὸς, Cicatricem contrahere potens: φάρμακον, quod et ἐπουλωτικὸν et ἀπουλωτικόν. [Hesych. Συνουλωτική· φαρμακίς. * Συνουλέω, Gl. Cicatrico, " Koen. ad Greg. Cor. 234." Schæf. Mss.]

Οὖλος significat etiam Tener, Mollis, μαλακὸς καὶ ἁπαλὸς, Hes. Sic Il. K. (134.) de chlæna, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, Schol. exp. τρυφερὰ, vel ἁπαλὴ, Delicata et tenera lanugo. Sed et ipsæ χλαῖναι dicuntur οὖλαι: ubi itidem reddere possumus Molles: Od. Δ. (50.) Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας, Il. Ω. (646.) Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι, Π. (224.) Χλαινάων ἀνεμοσκεπέων οὔλων τε ταπήτων: ubi tamen Schol. exp. δασέων καὶ ἐχόντων οὐλότητα, tunc autem pertineret ad οὖλος, Crispus: de quo mox. Apud Hippocr. quoque οὔλῳ ἐρίῳ. Erot. exp. μαλακῷ, Molli. Idem tamen ap. Eund. οὖλον ὀρόβιον esse dicit τὸ πυῤῥόν: secundum alios vero,

τὴν ἰσομεγέθη ὀρόβῳ ἀκροχορδόνην. UNDE Οὖλον dictum putatur ob teneritatem ac mollitiem carnis; nam ita vocatur Gingiva. In Lex. meo vet. Οὖλον, ἡ συνέχουσα τοὺς ὀδόντας σάρξ· ὠνόμασαν δὲ διὰ τὸ τρυφερόν· οὖλον γὰρ τὸ ἁπαλόν. Ruf. Eph. Οὖλα δὲ, αἱ περὶ τὰς τῶν ὀδόντων ῥίζας σάρκες. J. Poll. vero οὖλα vocari scribit Carnes quæ extra dentes ambeunt: ἔνουλα autem quæ intra. Alex. Aphr. Probl. Ἐν τοῖς οὔλοις ὀδόντες, Dentes in gingivis. Et οὔλων ὀδαξισμοὶ, ap. Hippocr. Gingivarum exulcerationes, Cels. in Ὀδοντοφυέω. [" Οὖλα, Toup. Opusc. 1, 399. Emendd. 2, 137. Bergler. Alciphr. 131." Schæf. Mss.] Ἔνουλα, Gingivæ interiores, ut et paulo ante dictum est, J. Poll. 2, (94.) Αἱ δὲ περιειληφυῖαι τοὺς ὀδόντας σάρκες, οὖλα μὲν τὰ ἔξωθεν, ἔνουλα δὲ τὰ ἔνδοθεν. [* Οὐλὶς, i. q. οὖλον, Alex. Trall. 8. p. 483.] Ἐπουλὶς, Tuberculum et carnis excrescentia in gingivis proveniens, et ad intimos molares dentes pertinens. Quamvis autem P. Ægin. 3. scripserit intimi molaris affectum esse, generalius tamen dicit l. 6. carnis esse excrescentiam juxta dentium aliquem in gingivis exorientem. Gorr. De ejusmodi malo dixit Scrib. Larg. c. 12. Ubi super extremum molarem increverit gingiva; nam P. Ægin. 3, 26. ἐπουλὶς est ἀπὸ φλεγμονῆς ὑπερσάρκωμα κατὰ τὸν ἐσώτατον γομφίον: itidemque Actuario ἡ ἐπουλὶς est φλεγμονή τις κατὰ τὰ πλησίον τῶν γομφίων ὀδόντων οὖλα, ὑπερανεστηκυῖα ὡς ὑπερσάρκωμα. [Aët. 155, 14.] Παρουλὶς, Inflammatio partis alicujus gingivarum: quæ omnium inflammationum modo, nisi discussa fuerit, suppuratur et vertitur in abscessum: proindeque P. Ægin. 6. παρουλίδα Abscessum esse dixit. Ex ea plerumque gingivæ putrescunt et decidunt, gigniturque ἐπουλὶς, Carnis excrescentia, maxime ad intimos molares dentes. Hæc inter alia Gorr. J. Poll. 4. Παρουλὶς, οὔλων ἀπόστασις· ἐπουλὶς, ἐπὶ τὸν σωφρονιστῆρα περίφυσις. P. Ægin. 3, 26. παρουλὶς est φλεγμονή περί τι μέρος τῶν οὔλων, ἥτις, μὴ λυθεῖσα ἐκπυΐσκεται. Celsus 6, 13. Solent etiam interdum juxta dentes in gingivis tubercula quædam oboriri dolentia: παρουλίδας Græci appellant; sic enim quidam reponunt, pro παροδοντίδας. Paulo aliter Scrib. Larg. c. 12. ad fluorem gingivarum, Arido medicamento uti oportet per pinnam etiam ad παρουλίδας et ἐπουλίδας, i. e., ubi e transverso gingiva suppuravit.

Οὖλος, Crispus, Contortas comas habens, Od. Ψ. (157.) καδδὲ κάρητος Οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, Herod. 7. Οὐλότατον τρίχωμα, Capillitium crispissimum, Theophr. (H. Pl. 3, 11, 2.) de Græco acere, Εἶναι δὲ τὴν μὲν ἐν τῷ ὄρει φυομένην, ξανθὴν καὶ εὔχρουν καὶ οὔλην καὶ στερεάν: quæ sic Plin. Montanum crispius duriusque. Et Poëta quidam ap. Aristot. Rhet. 3. Σέλινον οὖλα τὰ σκέλη φορεῖ: sicut Plin. quoque apium Crispum esse dicit. Οὖλος ab J. Poll. inter personas tragicas numeratur l. 4. Ὁ δὲ οὖλος, ξανθὸς, ὑπέρογκος, αἱ τρίχες τῷ ὄγκῳ προσπεφύκασιν, ὀφρύες ἀναπέτανται, βλοσυρὸς τὸ εἶδος. Alias de Quibusvis etiam tortis dicitur; nam Hes. in genere exp. συνεστραμμένος: et sic Eust. annotat posse etiam accipi οὖλος ὄνειρος ap. Hom., pro στρεβλὸς καὶ σκολιὸς, διὰ τὴν ἀσάφειαν: sicut οὔλη θρὶξ, ἡ συνεστραμμένη: qua signif. acceptum οὖλος derivat ab εἰλῶ. Et οὖλον adverbialiter Il. P. (756.) de sturnis et graculis, Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον, ubi Eust. exp. συνεστραμμένον καὶ ὀξύ. [Schol. ὀξὺ ἢ πυκνόν.] Cui l. similis est hic Plut. (8, 32.) Οὖλα καὶ πυκνὰ καὶ συνεστραμμένα φθεγγομένους, de iis, qui in sermone sunt στρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι, καὶ ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσταλται. [Vide Buttm. Lexil. 185.] Apud Callim. autem Hymno in Jov. (52.) Οὖλα δὲ κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, sunt qui interpr. Strenue: Schol. vero exp. ὑγιεινῶς, κατὰ κλῆρον. [" Οὖλα, Jacobs. Anth. 6, 147. ubi omnino de h. v., ad Callim. 1. p. 141. (H. in Dian. 247.)" Schæf. Mss. " Οὖλον ἀείδειν, Antip. Sid. 73. Linguæ bisulcæ jactu crispo fulgere, Pacuvius Nonii. Agmen crispum orationis, A. Gell. 1, 4." Schn. Lex. * Οὐλόκρανος, i. q. οὐλοκάρηνος, Arrian. Ind. 6. * Οὐλοποιέω, unde * Οὐλοποίησις, Crispatio, Galen. Comp. Med. sec. Loca 1, 3. τριχῶν.] " Οὐλό-

A " φυλλος, Qui crispo folio est, ut ῥάφανος, Brassica crispa," [Theophr. H. Pl. 7, 4, 4.] Ἔπουλος, Leviter crispus, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, [10, 5.] Πάρουλος, Crispulus, ut Martial. appellat Leviter crispum. J. Poll. post l. in Οὖλος c., Ὁ δὲ πάρουλος, τἄλλα ἐοικὼς τῷ πρὸ αὐτοῦ, μᾶλλον νεανίζει. [* Παρουλότριχος, Geop. 18, 1, 6.] Οὐλότης, ἡ, Crispa coma, Crispitudo, ut Gaza vertit ap. Aristot. de Gen. Anim. 5, 3. || Exp. etiam Salubritas, et μαλακότης: quæ ad præcedentia duo οὖλος pertinent. [" Jacobs. Anth. 8, 220. Heyn. Hom. 7, 180." Schæf. Mss.] * Οὐλίζω, Crispo, unde * Ἐνουλίζω, Alciphr. Fr. 7. Aristæn. 1, 1. Κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη ὑακινθίνῳ ἄνθει. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 119." Boiss. Mss. * Ἐνουλισμὸς, Crispatio, Clem. Alex. Pæd. 3, 2. p. 216. τῶν πλοκάμων.] Derivari indidem posset ETIAM Οὐλὰς, et exponi Crispa in Nicandro Ἀ. (260.) χαίτην δρυὸς οὐλάδα κόψας, alii interpr. Densa et opaca, Schol. ὑγιαστική. Nisi malis συνεστραμμένη. Plin. robori folia tribuit sinuosa. || Hes.
B οὐλάδες sunt πῆραι, θύλακοι, Marsupia, Sacci, [sed leg. Θυλάδες.] Ab Οὖλος significante Tortum derivari EXISTIMATUR Οὐλαμός. Eust. enim exp. σύστρεμμα καὶ πύκνωμα τοῦ λαοῦ, Confertum et condensum agmen, ἀπὸ τῆς οὐλότητος τῶν συνεστραμμένων τριχῶν: vel, secundum antiquos Gramm., Ἀπὸ τῆς σαρκικῆς οὐλώσεως. Il. Υ. (379.) Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν. Alibi vero annotat οὐλαμὸν interdum simpliciter dici συστροφὴν τῶν στρατιωτῶν, interdum ἀφωρισμένως denotare σύστημα ἀνδρῶν τεσσαράκοντα. Plut. Φασὶ τὸν οὐλαμὸν εἶναι ἱππέων πεντήκοντα πλῆθος ἐν τετραγώνῳ σχήματι τεταγμένον. Idem in Lyc. Τὴν κατ' οὐλαμοὺς τῶν ἱππέων κόμην. Nicand. ad apum agmen transtulit, Θ. (611.) Ἤν τε μελισσαῖος περιβόσκεται οὐλαμὸς ἕρπων. [" Heyn. Hom. 4, 606. 8, 33." Schæf. Mss. * Οὐλαδώνυμος, s. * Οὐλαμώνυμος, Lycophr. 183.] Οὐλαμηφόρος e Lycophr. (32.) Qui οὐλαμὸν ducit, Perniciem inferens. Quæ mihi suspecta sunt, ac fortasse leg. Οὐλαφηφόρος. [" Ad Lucian. 1, 200." Schæf. Mss.]

C Οὖλος, SIVE Ἴουλος, Manipulorum collectorum fascis, Schol. Apoll. Rh. 1. Οὖλος καὶ ἴουλος, ἡ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη· καὶ Οὐλὼ ἡ Δημήτηρ. Itidem Athen. (618.) e Semo Delio περὶ Παιάνων Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόρευε ἀμάλας· συναθροισθέντα δὲ, καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην, οὔλους καὶ ἰούλους· καὶ τὴν Δήμητρα ὁτὲ μὲν χλόην, ὁτὲ δὲ Ἰουλώ. Ibid., Ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Δήμητρος εὑρημάτων τούς τε καρποὺς καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς εἰς τὴν θεὸν, οὔλους καλοῦσι καὶ ἰούλους· Δημητρούλοι καὶ καλλίουλοι· καὶ, Πλεῖστον οὖλον οὖλον ἵει, ἴουλον ἵει. Quibus postremis verbis Cereri acclamabatur in hymnis in eam compositis, Eust. 1162. Δήμητρος ἴουλοι, καὶ συνθέτως Δημητρίουλοι, ὕμνοι εἰς Δήμητραν, οἳ καὶ καλλίουλοι· καὶ ἐπιφώνημα ἐμμελὲς τὸ, Πλεῖστον οὖλον οὖλον ἵει, ἴουλον ἵει, Plurimos manipulorum collectorum fasces. Ibi tamen Eust. οὖλον exp. συνειλημένον, συνεστραμμένον. Signif. igitur οὖλος s. ἴουλος non solum Fasciculorum hordei congestorum fasciculum, sed etiam Hymnum qui in Cererem concine-
D batur: teste etiam J. Poll. 1., qui alio nomine composito DICEBATUR Δημήτρουλος SIVE Δημητρίουλος, ET Καλλίουλος. [Eratosth. ap. Tzetz. ad Lycophr. 23. καλὰς ἤειδεν ἰούλους.] Ipsa autem Ceres VOCATUR Οὐλὼ SIVE Ἰουλὼ, quod ejusmodi fasciculos rusticis largiretur; est enim Dea frugum, et ζείδωρος. Sed annotat ibid. Athen. ἴουλον dici τὴν τῶν ταλασιουργῶν ᾠδὴν, Cantilenam earum quæ lanam tractabant: qua signif. citatur ex Hymno Eratosth. in Mercurium. Rursum idem Athen. ibid., paulo post verba citata, Αἱ δὲ ἴουλοι καλούμεναι ᾠδαὶ Δήμητρι καὶ Φερσεφόνῃ πρέπουσι. || Alias Ἴουλος dicitur etiam Prima lanugo quæ e puberum genis efflorescit, Od. Λ. (318.) πρίν σφωῒν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ. Alio nomine χνοῦς vocatur, teste J. Poll., a quo exp. ἡ πρώτη τριχῶν περὶ τὰς παρειὰς ἄνθη. Apoll. Rh. 2, (43.) Διὸς υἱὸς ἔτι χνοάοντας ἰούλους Ἀντέλλων. Utitur et Xen. Σ. (4, 23.) Τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει: ubi videtur alludere ad etymon, quo ab ἰέναι deri-